Thần Sủng Tiến Hóa (Dịch Full)

Đẩy kim phiếu và đề cử cho truyện **Toàn Cầu Tận Thế: Chỗ Tránh Nạn Vô Hạn Thăng Cấp** để nhận mã khuyến mãi theo các mức (Có thể chọn Code truyện bất kỳ bên dưới):

Đẩy 20kp và đề cử 90đ: code giảm 15%.

Đẩy 50kp: code giảm 20%.

Đẩy 70kp: code giảm 25%

Đẩy 110kp: code giảm 30%

List truyện: **Đạo Lữ Hung Mãnh Của Ta Cũng Trùng Sinh, Chăn Nuôi Toàn Nhân Loại, Từ Sơn Trại NPC Đến Đại Boss, Cấm Kỵ Sư, Thừa Kế Hai Ngàn Tỉ (Full), Bất Hủ Đại Hoàng Đế (Full), Thần Sủng Tiến Hóa (Full)**.

Kỷ nguyên mới tiến đến, thiên địa dị biến.

Động thực vật ở trái đất điên cuồng biến dị, phản tổ, các giống loài của dị giới cũng tiến vào trái đất, cuối cùng tại kỷ nguyên mới này loài người đã sinh ra một loại nghề nghiệp hoàn toàn mới đó chính là ngự sử.

Thu phục quái vật, bồi dưỡng quái vật, huấn luyện quái vật, đây là ngự sử.

Một người thiếu niên mang theo mơ ước trong lòng, tỉnh tỉnh mê mê bị một cước đá nhập vào trong Hoàng Kim Thịnh thế này.

Cao Bằng: Dù có là một con heo, ta cũng có thể làm cho nó tiến hóa thành Thiên Bồng Nguyên Soái!

.

.

.

Cao Bằng: Dù có là một con cá chạch, ta cũng có thể làm cho nó tiến hóa thành một con Chân Long bay lượn cửu thiên!

Phẩm chất quái vật: Phổ thông, Tinh nhuệ, Hoàn mỹ, Sử thi, Truyền thuyết, Thần thoại, Vĩnh Hằng.

Đẳng cấp quái vật: Bình thường, Tinh anh, Thủ lĩnh, Lĩnh chủ, Vương cấp, Hoàng cấp, Đế cấp, Thánh cấp, Chuẩn thần, Thần cấp (Sơ vị thần, Trung vị thần, Cao vị thần, Chủ Thần)

Đẳng cấp phân chia: 1 --> 10 : Cấp Bình thường

11 --> 20 : Cấp Tinh anh

21 --> 40 : Cấp Thủ Lĩnh

41 --> 50 : Cấp Lĩnh Chủ

51 --> 60 : Vương cấp

61 --> 70 : Hoàng cấp

71 --> 80 : Đế cấp

81 --> 90 : Thánh cấp

91 --> 100 : Chuẩn Thần

Tác giả đã bảo đảm truyện sẽ không thái giám, hoan nghênh mọi người nhảy hố.

Chúc bạn có những giây phút vui vẻ khi đọc truyện Thần Sủng Tiến Hóa (Dịch Full)!

Mục lục

Chương 1: Hôi Bàn Vẫn Chu
Chương 2: Tử Bối Hoàng Trảo Ngô
Chương 3: Ngự Sử
Chương 4: Liên Minh Chính Phủ Mới
Chương 5: Cô Giáo Mộ Dung Trong Truyền Thuyết
Chương 6: Hắc Nộ Hầu
Chương 7: Huyết Mạch Môn
Chương 8: Hạt Nham Xà
Chương 9: Khóc Như Một Đứa Trẻ 300 Cân
Chương 10: Ma Quỷ Đường Lang
Chương 11: Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công
Chương 12: Cậu Đang Chơi Đồ Hàng Sao?
Chương 13: Ông Lưu
Chương 14: Ngự Thú Đầu Tiên
Chương 15: Đăng Ký Dự Thi
Chương 16: Thi Dục Thú Sư
Chương 17: Hồng Thủy Hầu
Chương 18: Vặn Vẹo Tiến Hóa【 Hài Cốt Vong Hầu 】
Chương 19: Giấy Chứng Nhận Dục Thú Sư Trung Cấp
Chương 20: Dinh Dưỡng Quá Dư Thừa
Chương 21: Bánh Có Nhân Rơi Xuống Từ Trên Trời!
Chương 22: Phòng Làm Việc Phi Bằng
Chương 23: Mình Lỗ Lớn Rồi
Chương 24: Xung Đột Biến Dị
Chương 25: Tử Điện Huyết Thử
Chương 26: Tiến hóa - Tử Bối Lôi Ngô
Chương 27: Ngân Nguyệt Lang
Chương 28: Phân Tổ
Chương 29: Lôi Hoa Quả
Chương 30: Năm Loại Lớn
Chương 31: Huấn Luyện Chuyên Nghiệp
Chương 32: Ma Quỷ Huấn Luyện
Chương 33: Lời Mời Cố Vấn Dục Thú
Chương 34: Ngự Thú Hệ Thực Vật
Chương 35: Cương Thiết Tê Ngưu

Chương 36: Bé Bự Ôn Nhu
Chương 37: Tàn Bạo Hôi Ma Chu Khủng Bố
Chương 38: Ba Ngày Là Đủ Rồi!
Chương 39: Tứ Dực Thúy Ma Đường
Chương 40: Lĩnh Chủ Hắc Tẫn
Chương 41: Mẫu Chu
Chương 42: Tử Bối Lôi Ngô - Tinh Anh
Chương 43: Xác Định Lựa Chọn
Chương 44: Huấn Luyện Trong Lồng
Chương 45: Cái Đó Không Thể Ăn!
Chương 46: Ông À, Xin Chút Nước Uống
Chương 47: Liên Tử Tức Giận
Chương 48: Thỉnh Cầu Của Cao Bằng
Chương 49: Bạc Hà Miêu
Chương 50: Tiến Lên Phẩm Chất Sử Thi
Chương 51: 【 Đặc Tính 】: Huyết Ti Tâm
Chương 52: Đó Là Hoả Vượng Thôi!
Chương 53: Phù Không Thủy Mẫu
Chương 54: Loài Sứa Đáng Thương
Chương 55: A Xuẩn và A Ngốc
Chương 56: Ta Có Một Cái Mũ Bảy Màu
Chương 57: Kê Bà Long
Chương 58: Tử Bối Lôi Ngô VS Tử Kim Hạt
Chương 59: Khu Huấn Luyện Thực Địa Ngoài Hoang Dã
Chương 60: Hắc Ti Nhị Cáp
Chương 61: Thanh Bì Oa
Chương 62: Động Vật Quần Cư
Chương 63: Ban Đêm Gặp Ám Ảnh Báo
Chương 64: Bá Chủ Chân Chính Trong Sơn Cốc
Chương 65: Bão Châu Chấu
Chương 66: Không Phúc Kim Thiềm
Chương 67: Nhược Điểm Của Khô Diệp Hoàng
Chương 68: Ba Năm Thay Đổi
Chương 69: Thí Nghiệm
Chương 70: Xích Lưu Hỏa Thiềm
Chương 71: Đến Ăn Chén Canh Này Đi
Chương 72: Đầu Ngự Thú Thứ Hai
Chương 73: Mày Nhất Định Rất Khó Chịu
Chương 74: Hôi Bàn Vằn Chu
Chương 75: A Ban

Chương 76: 【 Điên Cuồng Tiến Hóa 】- Hôi Thuẫn Khải Chu
Chương 77: Con Nhện Giống Như Con Cua
Chương 78: Mua Nhà
Chương 79: Ra khỏi thành
Chương 80: Bạo Lực Mỹ Học
Chương 81: Người Đó Đang Tìm... Cái Gì?
Chương 82: Bí Ngân Chương Lang
Chương 83: Mộc Không Tâm Tới Tay
Chương 84: Cái Mũ Của Ta Tiến Hóa
Chương 85: Khương Tiến Sĩ
Chương 86: Kỷ Hàn Vũ
Chương 87: Giáo Viên Xung Đột
Chương 88: Nước Hoa Quả
Chương 89: Khiêu Chiến Khô Diệp Hoàng
Chương 90: Quy Tắc Thi Đại Học
Chương 91: Vỏ Xác Của A Ban
Chương 92: Dần Dần Trở Nên Béo
Chương 93: Sợ Chi Chi
Chương 94: Phi Thiên Nhện Mập
Chương 95: Lần Thứ Hai Huấn Luyện Hoang Dã
Chương 96: Tập Kích
Chương 97: Huyết Ti Tâm
Chương 98: Sâu Trong Sơn Cốc
Chương 99: Bỏ Dở Huấn Luyện
Chương 100: Rời Sơn Cốc
Chương 101: Trách Nhiệm Công Dân
Chương 102: Nào Có Năm Tháng Bình Yên
Chương 103: Sa Mạc Bạo Quân
Chương 104: Khoát Xỉ Thiết Trùng
Chương 105: Sa Quái
Chương 106: Đêm Trước Kỳ Thi Tốt Nghiệp Trung Học
Chương 107: Hài Dực Lam Bức
Chương 108: Phẩm Chất Hoàn Mỹ
Chương 109: Thuẫn Ma Khải Chu
Chương 110: Nổi Lên Mặt Nước
Chương 111: Liên Minh Ngự Sử Thành Lập
Chương 112: A Ngốc xuất mã
Chương 113: Xe Sang Đưa Đón
Chương 114: Ám Dạ Ảnh Miêu
Chương 115: Kỳ Thi Đại Học Cuối Cùng Cũng Đến

Chương 116: Kiểm Tra Sơ Bộ
Chương 117: Hắc Hoặc Thủy Mãng
Chương 118: Hồ Tân Cự Hạt
Chương 119: Cuồng Bạo
Chương 120: Đường Lang Ác Bá
Chương 121: Vòng Thứ Nhất Kết Thúc
Chương 122: Lễ Vật Của Ông Ngoại
Chương 123: Chữ Lót Tiểu
Chương 124: Đồng Bạn Mới
Chương 125: Thể Chất Chiêu Tặc
Chương 126: Năng Lực Bảo Mệnh Mới
Chương 127: Trạng Nguyên Trường An
Chương 128: Vòng Thi Thứ Hai
Chương 129: Dự Thi
Chương 130: Thí Sinh Cả Nước
Chương 131: Đằng Thạch Quái
Chương 132: Thi Đấu Bắt Đầu
Chương 133: Tinh Thần Bạch Trư
Chương 134: Ngày Đầu Tiên
Chương 135: Cá Ướp Muối Đệ Tam Thức
Chương 136: Mộc Quỷ Đằng
Chương 137: Tiền Lệ Tử Vong Thứ Nhất
Chương 138: Quái Vật Thần Bí Trong Rừng Rậm
Chương 139: Kịch Chiến
Chương 140: Vây Công
Chương 141: Lột Xác
Chương 142: Biểu Hiện Của Ngự Sử Sinh
Chương 143: Chủng Ký Sinh
Chương 144: Lam Thiết Thận Quyết
Chương 145: Cuộc Thi Kết Thúc
Chương 146: Khách Sạn
Chương 147: Quán Cà Phê
Chương 148: Cảm Giác Lặp Lại
Chương 149: Gặp Lại
Chương 150: Nói Chuyện
Chương 151: Trở Lại Trường An
Chương 152: Gói Meme
Chương 153: Hạ Minh
Chương 154: Gãy Chân Liền Không Thể Đi
Chương 155: Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn Thủ Lĩnh

Chương 156: Huyễn Ảnh Long Tích
Chương 157: 40.5
Chương 158: Tấn Cấp Lĩnh Chủ
Chương 159: Thân Thể Cực Hạn Cường Tráng
Chương 160: Trầm Mê Điện Ảnh Thân Sĩ Kền Kền
Chương 161: Đường Về
Chương 162: Canh Sườn
Chương 163: Quần Sơn Chi Thành: Du Châu
Chương 164: Tập Đoàn Nam Thiên
Chương 165: Bộ Phận Nhân Sự
Chương 166: Vô Đề
Chương 167: Mập Hạc Vui Vẻ
Chương 168: Hình Bóng Nhỏ Trên Sân Huấn Luyện
Chương 169: Thực Hủ Huyết Thử
Chương 170: Đường Cống Ngầm
Chương 171: Hồng Lý Vương
Chương 172: Ở Chỗ Này, Nàng Tự Do
Chương 173: Hàng Lâm
Chương 174: Thế Giới Người Trưởng Thành Không Nói Đúng Sai
Chương 175: Long Huyết Hồng Sa Lý
Chương 176: Bạch Giao Long
Chương 177: Vết Nứt Không Gian
Chương 178: Vết Nứt Không Gian Vĩnh Cửu
Chương 179: Quái Vật Dưới Lòng Đất
Chương 180: Con Gián Khổng Lồ
Chương 181: Hắc Ám Thố Ti Tử (1)
Chương 182: Hắc Ám Thố Ti Tử (2)
Chương 183: Phòng Thí Nghiệm Thuộc Về Mình
Chương 184: Dược Tề Huyết Tinh Đồ Tể
Chương 185: Huyết Tinh Tiến Hóa
Chương 186: Hoàng Gia Dược Tề
Chương 187: Lôi Công
Chương 188: Huấn Luyện
Chương 189: Thay Đổi
Chương 190: Đây Chỉ Là Thao Tác Cơ Bản
Chương 191: Chuyện Không Quá Ba Lần
Chương 192: Tùy Tùng Mới
Chương 193: Ngọn Núi Kỳ Quái
Chương 194: Cao Lải Nhải
Chương 195: Tới Lượt Quan Hệ Giữa Mập Và Mạnh

Chương 196: Khuê Lực
Chương 197: Đại Địa Thuẫn Chu - Sử Thi
Chương 198: Cấm Ma Thạch (Thủy)
Chương 199: Hồ Tây Hải
Chương 200: Đắc Thủ
Chương 201: Ta Mạnh Lên, Nhưng Ta…
Chương 202: Kim Cương Cấm Ma - Áp
Chương 203: Đưa Tin
Chương 204: Tứ Tinh Du Châu
Chương 205: Sơn Họa
Chương 206: Toàn Thành Giới Nghiêm
Chương 207: Sơn Linh
Chương 208: A Ban Động Dục
Chương 209: Bị Kích Thích. . .
Chương 210: 3 Giây
Chương 211: Tiền Chính Minh
Chương 212: Giải Quyết
Chương 213: Hài Cốt Bạo Quân
Chương 214: Đại Tử Ủy khuất
Chương 215: Huyễn Long Tích
Chương 216: Vong Linh Diễm
Chương 217: Niềm Vui Ngoài Ý Muốn
Chương 218: Toản Sơn Giáp
Chương 219: Lò Sát Sinh
Chương 220: Tiến Hóa
Chương 221: Lục Dực Lôi Ngô
Chương 222: Sát Nhất Cước
Chương 223: Tiểu Hoàng Mới Vào Trường Học
Chương 224: Hồng Bảo Thạch Tích Dịch Vương
Chương 225: Lý Dục
Chương 226: Quỷ Yểm
Chương 227: Một Cước Kia
Chương 228: Có Thể Đánh Không
Chương 229: Yêu Ma Quỷ Quái
Chương 230: Thần Thoại Đi Vào Hiện Thực
Chương 231: Xích Huyết Quân Mã
Chương 232: Giao Long - Tiến Hóa
Chương 233: Diễn Kịch
Chương 234: Chuột Túi
Chương 235: Có Phải Tên Quái Vật Càng Dài Thì Càng Ngưu Bức

Chương 236: Chuẩn Bị, Đi Đến Đế Đô!
Chương 237: Trư Long
Chương 238: Đến
Chương 239: Lĩnh Chủ
Chương 240: Sơn Trang
Chương 241: Khai Mạc
Chương 242: Ngươi Lại Là Trọng Tài
Chương 243: Kinh Lôi
Chương 244: Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái
Chương 245: Ngày Đầu Tiên
Chương 246: Giải Thi Đấu (1)
Chương 247: Giải Thi Đấu (2)
Chương 248: Đại Tử Lười Biếng
Chương 249: Lịch Thi Đấu Vòng Thứ Hai
Chương 250: Con Nuôi
Chương 251: Đặt Cược
Chương 252: Nhật Ký Đánh Bạc Của Tiểu Hoàng (1)
Chương 253: Nhật Ký Đánh Bạc Của Tiểu Hoàng (2)
Chương 254: Chung Kết
Chương 255: Trọng Đồng Hải Lam Long
Chương 256: Hắc Kinh Anh Túc
Chương 257: Kết Thúc
Chương 258: Xin Chỉ Giáo
Chương 259: Đánh Tơi Bời
Chương 260: Về Nhà
Chương 261: Mộ Thuỷ Hoàng
Chương 262: Cao Bằng Dã Vọng
Chương 263: Đàm Phán
Chương 264: Huyết Khế
Chương 265: Khủng Bố Ngược Sát Mẫu Chu
Chương 266: Cưỡi Hạc Tây Du
Chương 267: Linh Hồn Tỏa Liên
Chương 268: Giao Dịch
Chương 269: Bạch Kim Chi Thủ
Chương 270: Tung Tích
Chương 271: Phát Hiện
Chương 272: Mộc Khổng Tước
Chương 273: Kịch Chiến (1)
Chương 274: Kịch Chiến (2)
Chương 275: Sơn Linh Vương

Chương 276: Tuyệt Cảnh
Chương 277: Hàng Lâm
Chương 278: Ngủ Say
Chương 279: Thức Tỉnh
Chương 280: A Ban Sợ Độ Cao
Chương 281: Quần Sơn Chi Chủ (Tri Chu)?
Chương 282: Ông Ngoại Phát Hiện
Chương 283: Tiểu Hầu Tử
Chương 284: Chấn Động
Chương 285: Kim Vĩ Thiên Đường Hà
Chương 286: Chuyện Ma Quái Ở Phố Thương Mại
Chương 287: Hoạt Hóa Tượng Đồng (Quan Công)
Chương 288: Quan Công
Chương 289: Quan Công Vs Lôi Công
Chương 290: Trấn Áp
Chương 291: Tượng Đồng
Chương 292: Tượng Phật Vân Cương
Chương 293: Lưng Của A Ban
Chương 294: Hợp Tác
Chương 295: Sư Tử Đao Phong
Chương 296: Phục hồi
Chương 297: Ham Tài Thử
Chương 298: Bích Giáp Thủy Tổ Ngạc
Chương 299: Công Hội Nhà Thám Hiểm
Chương 300: Xuân Ngân Thú
Chương 301: Đường Về
Chương 302: Nồi Sắt Đại Pháp Tái Xuất Giang Hồ
Chương 303: Thiên Các Học Phủ
Chương 304: Cuộc Điện Thoại Đến Từ Trường An
Chương 305: Quay Về Trường An
Chương 306: Lái Buôn
Chương 307: Sa Mạc Đại Lệ
Chương 308: Sa Mạc Ba Vương Xà
Chương 309: Nhược Điểm Của Sa Quái
Chương 310: Bão Cát Tiến Đến
Chương 311: Canh Kim Thiên Ưng
Chương 312: Bạo Quân!
Chương 313: Tần Tương Dũng
Chương 314: Bạch Ngọc
Chương 315: Hạch Năng Bạo Quân

Chương 316: Đại Hiệp Cá Ướp Muối
Chương 317: Bạo Quân Tận Thế
Chương 318: Huyết Nhục Ma Bàn Thạch
Chương 319: Tiểu Hoàng Bành Trướng
Chương 320: Huyết Tinh Tiến Hoá!
Chương 321: Lời Mời Đến Từ Dương Thành
Chương 322: Khóa Nhận Biết Quái Vật
Chương 323: Hiệu Trưởng Cao Giảng Bài
Chương 324: Tuệ Nhãn Thức Châu
Chương 325: Âm Dương Kim Trâm Thảo
Chương 326: Thu Hình Kết Thúc
Chương 327: Gấp Rút Tiếp Viện
Chương 328: Thái Độ Tiêu Cực
Chương 329: Lôi Dực
Chương 330: Mở Một Mắt Lưới
Chương 331: Thiển Hải Lục Tảo Thủy Quỷ
Chương 332: Ân Uy Tịnh Thi
Chương 333: Con Tôm
Chương 334: Ám Dạ Quỷ Bức Hồng
Chương 335: Âm Thanh Dưới Biển
Chương 336: Trói Gà Không Chặt, Cao Bằng
Chương 337: Khiêu Chiến
Chương 338: Bất ngờ Xảy Ra
Chương 339: Bắt Sống
Chương 340: Giấy Chứng Nhận Của Cao Bằng
Chương 341: Giấy Chứng Nhận
Chương 342: Sóng Lớn
Chương 343: Hải Vương Điện Man
Chương 344: Trung Tâm Spa Hải Dương
Chương 345: Khô Lâu Vương
Chương 346: Vịt Cơ Trí
Chương 347: Kết Thúc
Chương 348: Khả Năng Tấn Cấp Thần Thoại
Chương 349: Phẩm Chất Hoàn Mỹ
Chương 350: Thành Khu Bách Nghiệp
Chương 351: Lôi Thần Loa!
Chương 352: Căn Cứ Thành Phố Giang Nam
Chương 353: Đầm Lầy Ngạc Linh
Chương 354: Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương
Chương 355: Chụp Ảnh Chung

Chương 356: Sát Chiêu
Chương 357: Hạc Vs Cá Sấu
Chương 358: Sau Đó
Chương 359: Kinh Bốc Huyền Quy
Chương 360: Long Tiên Ngọc
Chương 361: Vết Nứt Không Gian
Chương 362: Thôn Trường Bình
Chương 363: Triệu Thượng Tướng Quân
Chương 364: Bức Lui
Chương 365: Sương Đen
Chương 366: Hoàng Y Chương Ma Ngư
Chương 367: Huyết Y
Chương 368: A Ngốc Biết Võ
Chương 369: Thế Giới Hắc Vụ
Chương 370: Căn Cứ Thành Phố Cao Bình
Chương 371: Loại Tài Liệu Cuối Cùng
Chương 372: Quan Công, Tần Quỳnh
Chương 373: Đồ Chơi Mới Của A Ban
Chương 374: Vết Nứt Không Gian Ở Lusaka
Chương 375: Lại Vào Hắc Vụ
Chương 376: Sư Tử Trắng
Chương 377: Hàn Sương Tịch Sư
Chương 378: Ký Kết Tịch Sư
Chương 379: Vừa Rồi Các Ngươi Đánh Sướng Rồi Chứ?
Chương 380: Sư Tử Hưng Phấn
Chương 381: Dã Vọng Của Tiểu Sư Tử
Chương 382: Phương Pháp
Chương 383: Khách Không Mời Mà Đến
Chương 384: Cứu Người
Chương 385: Sơn Mạch Hắc Phượng
Chương 386: Tiếp Xúc
Chương 387: Bạch Cương Phong Nhận Thú
Chương 388: Con Vịt Càng Ngày Càng Trung Nhị
Chương 389: Cực Hạn
Chương 390: Viễn Cổ Long Ngư, Bá Chủ Thiên Khê Chi Địa
Chương 391: Ngươi Là Ma Quỷ Sao?
Chương 392: Ngự Thú Thứ Mười
Chương 393: Một Đường Đi Về Phía Tây
Chương 394: Trận Đấu Thú Vị
Chương 395: Căn Cứ Thành Phố Xuyên Phủ

Chương 396: Tăng Vọt
Chương 397: Thứ Bên Dưới Cao Nguyên Thanh Thiên
Chương 398: Bạn Cũ Mong Đợi
Chương 399: Bạch Hầu
Chương 400: Chân Thực
Chương 401: Thánh Dực Bạch Tướng
Chương 402: Trấn Nhỏ Sa Tịch
Chương 403: Sa Mạc Chi Dực
Chương 404: Huyễn Quang Ngân Dực Điệp
Chương 405: Nội Chiến
Chương 406: Bạch Kim Chi Thủ Hủy Diệt
Chương 407: Phương Pháp Giải Trừ Huyết Khế
Chương 408: Hàng Phục
Chương 409: Sa Hải Trụ Ma Thú
Chương 410: Đánh Lui
Chương 411: Lục Sắc Tiểu Ngô Công
Chương 412: Hắc Ám Thiêu Đốt Hóa
Chương 413: Tử Tâm Chi Tinh
Chương 414: Hài Cốt Chúa Tể – Thần Thoại
Chương 415: Sự Cường Đại Của Phẩm Chất Thần Thoại
Chương 416: Hướng Đi Của A Ngốc
Chương 417: Quan Lão Sư Dần Dần Thích Ứng Thân Phận
Chương 418: Kim Phong Sa Khâu Minh Đà
Chương 419: Huyết Tinh Kim Ti Ma Thảm Yêu
Chương 420: Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ
Chương 421: Nàng
Chương 422: Bắc Thanh Nghiên
Chương 423: Quái Lực Hoàng Mi Xí Nga
Chương 424: Loại Biến Dị! Quái Lực Hoàng Mi Đế Xí Nga!
Chương 425: Thị Trường Mới
Chương 426: Huỷ Diệt
Chương 427: Nhìn Cái Gì Vậy, Ta Ăn!
Chương 428: Lục Giác Khủng Bố Lang
Chương 429: Tiêu Thụ
Chương 430: Vong Linh Thiên Tai
Chương 431: Chủ Nhân Mới Của Thiên Khê Chi Địa
Chương 432: Hứa Hẹn Của Hắc Ba
Chương 433: Taklamakan
Chương 434: Trường An Xui Xẻo
Chương 435: Tên Mới

Chương 436: Lấy Gùi Bỏ Ngọc
Chương 437: Một Quyền
Chương 438: Sinh Trưởng Chi Não
Chương 439: Trong Lòng Tiểu Hoàng Tức Giận
Chương 440: Bảo Vật
Chương 441: Tài Liệu Mới
Chương 442: Thêm Đồ Ăn
Chương 443: Ba Ca Bệnh
Chương 444: Lan Ra Toàn Thành
Chương 445: Lục Ôn Mẫu Trùng
Chương 446: Triệt Để Thanh Trừ
Chương 447: Khoản Nợ Phong Lưu
Chương 448: Song Long
Chương 449: Tiểu Lão Đệ Có Chuyện Gì Sao
Chương 450: Đêm Trước Hỗn Loạn
Chương 451: Khiêu Chiến
Chương 452: Đột Biến
Chương 453: Thần Nữ Phong
Chương 454: Vu Hạp Thập Nhị Phong
Chương 455: Trảm Long Thiên Chương · Thủy
Chương 456: Tả Hữu Hộ Pháp Dưới Tay A Ban
Chương 457: Đồng Tử Đưa Quýt
Chương 458: Quýt Có Dinh Dưỡng
Chương 459: Quả Nhiên Ngươi Thay Đổi Rồi
Chương 460: Đoạt Xá Trường Giang
Chương 461: Hỏa Diễm Tê Liệt Giả
Chương 462: 1 VS 4
Chương 463: Có Lẽ Lần Này Có Thể Nhìn Thấy Ngài
Chương 464: Đọc Ký Ức
Chương 465: Khách Đến Băng Nguyên
Chương 466: A Ngốc Tiếp Tục Phát Triển
Chương 467: Hài Cốt Chúa Tể Trở Về
Chương 468: Đông Tiến Nghê Hồng
Chương 469: Một Gốc Cây
Chương 470: Võ Sĩ Và Tuệ Tử
Chương 471: Thử Giao
Chương 472: Cổ Nhân Loại
Chương 473: Vẫn Lạc
Chương 474: Quyết đấu
Chương 475: Bẻ Gãy Nghiền Nát

Chương 476: Bộ Lạc Tang Đồng
Chương 477: Phản Hồi Đến Từ Linh Hồn
Chương 478: Địa Ngục Vô Tướng Thụ
Chương 479: Ba Con Ngự Thú Chuẩn Bị Tấn Cấp
Chương 480: Hắc Khải Huyết Nhận Thú
Chương 481: Thần Điểu Tất Phương, Hàng Long Thần Nữ
Chương 482: Đặt Mông Ngồi Xuống
Chương 483: Lỗ Trí Áp Nhổ Cà Rốt
Chương 484: Ngươi Buông Lỏng
Chương 485: Huấn Luyện Cực Hạn
Chương 486: Căn Cứ Vu Hạp
Chương 487: Hắc Thủy Yểm Long
Chương 488: Ác Long
Chương 489: Thuỷ Vực Bạo Loạn
Chương 490: Truy Sát
Chương 491: Hư Ảnh Bạch Cốt Ma Thần
Chương 492: Đại Tử Rời Nhà Trốn Đi
Chương 493: Lên Men
Chương 494: Thế Giới Đại Loạn
Chương 495: Ký Sự Mạo Hiểm Của Đại Tử
Chương 496: Kỳ Ngộ Của Đại Tử
Chương 497: Thị Tộc Bạch Long
Chương 498: Rời Đi Trong Đêm
Chương 499: Cốt Ngục Bạch Liên
Chương 500: Câu Đố Mê Cung
Chương 501: Mê Cung Hồng Bì Trư Nhân
Chương 502: Hồng Bì Huyết Tinh Trư Nhân
Chương 503: Tế Đàn Đồng Thau
Chương 504: Năng Lực Của Tế Đàn
Chương 505: Long Nghĩ
Chương 506: Lưu Quang Hưng Phấn
Chương 507: Cướp Thức Ăn Trong Miệng Cọp
Chương 508: Huyết Mạch Phá Phôi Chi Long
Chương 509: Trái Cây Cự Hóa Thuộc Về Ai?
Chương 510: Long Nghĩ Con
Chương 511: Bảy Anh Em
Chương 512: Long Vẫn Cốc
Chương 513: Đại Địa Medusa
Chương 514: Quá Khứ Của Medusa
Chương 515: Liệt Diễm Bá Vương Giải

Chương 516: Quần Ẩu
Chương 517: Tất Phương Khu Hồn
Chương 518: Trái Cây Thiên Phú Thôn Hỏa
Chương 519: Heo
Chương 520: Có Rồng Sắp Chết
Chương 521: Cương Thiết Long Vĩ
Chương 522: Yên Vụ Long
Chương 523: Lục Oa
Chương 524: Huyết Tinh Cổ Long
Chương 525: Địch Minh Tư
Chương 526: Huyết Tinh Cuồng Bạo
Chương 527: Ăn Mắt Của Ta
Chương 528: Bạch Cực Trú Quang Đồng
Chương 529: Nhận Kiến Làm Cha
Chương 530: Tâm Huyết Dâng Trào
Chương 531: Phi Sí Hành Sơn Viên
Chương 532: Chủ Tớ Tình Thâm
Chương 533: Cửu Biệt Trùng Phùng
Chương 534: Chưởng Lôi
Chương 535: Trảm Xà
Chương 536: Hắc Oa
Chương 537: Di Đảo Biển Sâu
Chương 538: Hang Động Dưới Đáy Biển
Chương 539: Hoả Thiêu Hang Động
Chương 540: Bàn Đại Hải
Chương 541: Khế Ước Bình Đẳng
Chương 542: Ba Năm
Chương 543: Cửu Biệt Trùng Phùng
Chương 544: Cúp Trường Trung Học Cả Nước
Chương 545: Sinh Trưởng Chi Não
Chương 546: Tổ Hợp Môn Thần
Chương 547: Năm Ngự Thú
Chương 548: Người Gác Cổng, Ông Lưu
Chương 549: Bạo Vân Tước
Chương 550: Giết Chóc Trong Đêm Tối
Chương 551: Bắt Sống
Chương 552: Ta Muốn Các Ngươi Giành Được Quán Quân
Chương 553: Người Chơi Nhân Dân Tệ
Chương 554: Khuyển Dương Hoa
Chương 555: Tặng Cho

Chương 556: Sân vận động Ma Đô
Chương 557: Lực Lượng Thần Bí… Đến Từ Du Châu
Chương 558: Quang Ám Song Lang
Chương 559: Giảo Sát · Đằng Mạn Hải Dương
Chương 560: Bộ lạc U Hổ
Chương 561: Lưu Quang
Chương 562: Đại Lực Kim Cương Nghĩ
Chương 563: Cực Quang Long Nghĩ
Chương 564: Tới
Chương 565: Vân Vương Cự Nhân
Chương 566: Thái Sơn Áp Đỉnh
Chương 567: Ngũ Oa
Chương 568: Cửu Lê U Hổ
Chương 569: Kinh Ngạc
Chương 570: Trên Đế Cấp
Chương 571: Lên Men
Chương 572: Người Đến
Chương 573: Thần Nông Giá
Chương 574: Nơi Này Là Địa Ngục
Chương 575: Biệt Thự
Chương 576: Quỷ Lâu
Chương 577: Ngưu Đầu Mã Diện
Chương 578: Cửu Thiên Thập Địa
Chương 579: Trở Về Hắc Vụ
Chương 580: Vũ Khí Của Cá Mè Hoa
Chương 581: Chuẩn Thần
Chương 582: Uyên Dương Tiềm Hành Giả
Chương 583: Thần Duệ
Chương 584: Cự Nhân
Chương 585: Cẩu Tặc
Chương 586: Thần Khí
Chương 587: Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha
Chương 588: Quá Khứ Của Cá Mè Hoa
Chương 589: Chuyện Cũ Của Cá Mè Hoa
Chương 590: Thiểm Ngân Không Linh
Chương 591: Hợp Thể
Chương 592: Hải Bạo Cự Hoàng Thánh Cấp
Chương 593: Địa Ngục Vô Tướng Thụ
Chương 594: Sơn Lĩnh Cự Nhân Bị Đánh Chạy
Chương 595: Cục Gạch Thần Tính

Chương 596: Mê Cung Siêu Lớn
Chương 597: Khu Vực Hắc Ám Trong Mê Cung
Chương 598: Tàn Thần
Chương 599: Vô Tận Luân Hồi Mê Cung
Chương 600: Hải… Hầu Tử
Chương 601: Phân Chia Tang Vật
Chương 602: Pháp Tắc Mê Cung
Chương 603: Xuất Quan
Chương 604: Ông Ngoại Làm Thị Trưởng
Chương 605: Quan Công Tần Quỳnh
Chương 606: Minh Tước Đột Kích
Chương 607: Trấn Áp
Chương 608: Công Nhân Đốt Lò
Chương 609: Mập Mạp
Chương 610: Chiến Trường
Chương 611: Đại Tế Ti
Chương 612: Quần đảo Ngoại Long
Chương 613: Bạch Dần
Chương 614: Giao Dịch Hội
Chương 615: Kim Cương Thần Võ Bi
Chương 616: Thuế biến! Thuế biến!
Chương 617: Kim Cương Thần Võ Thú
Chương 618: Chân Long Quả
Chương 619: Chư Tộc Gặp Gỡ
Chương 620: Phi Liêm
Chương 621: Thiên Thủ Vô Diện Phật
Chương 622: Giải Trĩ
Chương 623: Alexis
Chương 624: Không Phải Bảo Mẫu
Chương 625: Gặp Lại Thái Dương Khoa Đẩu
Chương 626: Thái Dương Kim Thiềm
Chương 627: Thần Hệ
Chương 628: Cùng Có Lợi
Chương 629: Nhân Diện Hồ Ly
Chương 630: Phong Bạo Thủy Ma Chu
Chương 631: Cao Bằng Ơi Cao Bằng, Ta Xem Thường Ngươi!
Chương 632: Chúng Bộ Tụ Hội
Chương 633: Xuyên Thủng
Chương 634: Trở Về
Chương 635: Bộ Lạc Chấn Kinh

Chương 636: Phong Bạo Thủy Ma Chu Vs Thiên Thủ Vô Diện Phật
Chương 637: Thận Thần
Chương 638: Ngón Tay Gãy
Chương 639: Trạch Hải
Chương 640: Ma Liễu
Chương 641: Di Hoa Tiếp Mộc
Chương 642: Thủy Thần Trường Giang
Chương 643: Tế Tự
Chương 644: Huyễn Mộng Thần Hệ
Chương 645: Phiếm Tín Đồ
Chương 646: Tiểu Bàn
Chương 647: Mua Cá Cứ Tìm Ta
Chương 648: Tâm Nghĩ
Chương 649: Huyết Hải Độc Hoàng Tích
Chương 650: Di Tích
Chương 651: Phù Không Đảo
Chương 652: Đại Phong
Chương 653: Lấy Một Địch Ba
Chương 654: Thần Cảnh
Chương 655: Dãy Núi Lửa
Chương 656: Một Chậu Chân Long Quả
Chương 657: Long Tinh Linh Vương
Chương 658: Mảnh Vỡ Thần Khí
Chương 659: Hủy Diệt Đột Kích
Chương 660: Tụ Bảo Linh Thạch
Chương 661: Biến Thân Cực Hoa Lệ
Chương 662: Long… Long Nghĩ Tiểu Kim Cương?
Chương 663: Đại Phật Xuất Thế
Chương 664: Thanh Long
Chương 665: Liên Hợp
Chương 666: Chuẩn Thần
Chương 667: Cửu Thiên Thập Địa
Chương 668: Mặc Hương Đan
Chương 669: Ôn Dịch Cự Vương Huyết Tích
Chương 670: Công Chúa Trong Truyền Thuyết
Chương 671: Nghiền Ép
Chương 672: Phân Tán
Chương 673: Một Ngụm
Chương 674: Bảo Tàng
Chương 675: Minh Quang Kính

Chương 676: Bổn Nguyên Trư
Chương 677: Thần Đồ
Chương 678: Đột Phá
Chương 679: Độc Khôi Sát Tinh Thú
Chương 680: Ngự Thú… Hệ Thời Gian
Chương 681: Minh Ngọc Thiên Tôn Thú
Chương 682: Minh Vương
Chương 683: Vây Giết
Chương 684: Chấm Dứt Đi
Chương 685: Ta Là Thần!
Chương 686: Tam Đầu Khuyển
Chương 687: Địa Ngục Tam Đầu Khuyển
Chương 688: Sahara
Chương 689: Đầm Lầy Vân Mộng
Chương 690: Thái Sơn Áp Đỉnh
Chương 691: Vô Hạn
Chương 692: Thế Giới Đại Mộng
Chương 693: Không Tiêu Đề
Chương 694: Bộ lạc Lê
Chương 695: Giọng Nói Từ Trong Đầm Lầy
Chương 696: Thương Bạch Chi Oán
Chương 697: Vùng Đất Thương Bạch
Chương 698: Thần
Chương 699: Núi Xương
Chương 700: Tinh Hoa Thần tính
Chương 701: Chia Của
Chương 702: Tân Chuẩn Thần
Chương 703: Bản Thể Của Thương Bạch Chi Oán
Chương 704: Đao Phách
Chương 705: Cửu Thủ Minh Vương
Chương 706: Tân Vương
Chương 707: Nhân Tính Vốn Hỗn Độn
Chương 708: Tầng Thời Đại
Chương 709: Tụ Họp
Chương 710: Cơ Giới Trọng Thành
Chương 711: Cơ Giới Sử Thi Cự Long
Chương 712: Trảm Long
Chương 713: Cơ Giới Minh Vương - Sơn
Chương 714: Minh Vương Xuất Thế
Chương 715: Vòng Thế Giới

Chương 716: Thần Thánh Tiến Hóa
Chương 717: Tộc Đàn Thần Thú Ở Quang Minh Sơn
Chương 718: Hỏa Thần Cốc
Chương 719: Giới Qua Chiến Trường
Chương 720: Vai Gánh Nhật Nguyệt
Chương 721: Ăn Đất
Chương 722: Chủ Thầu Tiểu Hoàng
Chương 723: Nhường Ngươi Ba Quyền
Chương 724: Tỳ Hưu
Chương 725: Liều Mạng
Chương 726: Chu Yếm Và Bạch Trạch
Chương 727: A Xuẩn Đột Phá
Chương 728: Truyền Tống. . . Sai Lầm
Chương 729: Tru Sát Cường Địch
Chương 730: Sức Chiến Đấu Của Tập Thể
Chương 731: Người Bù Nhìn
Chương 732: Quỳ Ngưu
Chương 733: *******
Chương 734: Bùng Nổ Chân Huyết
Chương 735: Mời Bảo Bối Trở Về
Chương 736: Người Chết, Tới Đào Khoáng Đi!
Chương 737: Niết Bàn
Chương 738: Chia Của (1)
Chương 739: Chia Của (2)
Chương 740: Bị Lộ
Chương 741: Bỉ Lợi Thú
Chương 742: Ban Lải Nhải
Chương 743: Băng Tuyết Thánh Sư Phẩm Chất Thần Thoại
Chương 744: Dưỡng Long
Chương 745: Dưỡng Long Thư
Chương 746: Trầm Luân Hắc Ngục Thần
Chương 747: Tiểu Hoàng Đau Lòng
Chương 748: Sa Mạc Bắc Xuyên
Chương 749: Phong Bạo Lạc Đà – Thi
Chương 750: Cạm Bẫy
Chương 751: Tia Chớp Vàng
Chương 752: Ghét Nhất Người Đâm Thọc
Chương 753: Thế Giới Đảo Ngược
Chương 754: Tòa Thành
Chương 755: Thần Nghiệt

Chương 756: Một Nửa Thần Khí Khác
Chương 757: Cự Phủ
Chương 758: Bạo Liệt Hủy Diệt Cự Phủ
Chương 759: Đặc Tính Quái Vật Mới!
Chương 760: Trở Về Bộ Lạc
Chương 761: Thủ Vệ
Chương 762: Khiêu Chiến
Chương 763: Xiềng Xích Pháp Tắc
Chương 764: Thần Cách!
Chương 765: Kiểu Chết Thật Thú Vị
Chương 766: Thôn Sơn Thảo
Chương 767: Ai Tới Giết Ta
Chương 768: Kim Giáp Thiên Vương Trùng
Chương 769: Huyễn Mộng Vương
Chương 770: Thu Phục
Chương 771: Ám Sát
Chương 772: Bằng Chứng Hệ Phong
Chương 773: Không Gian Bảo Tàng
Chương 774: Trứng Thần
Chương 775: Ma Tinh Ẩn Nặc Phi Phong
Chương 776: Sinh Trưởng Chi Não Tiến Hóa!
Chương 777: Ma Huyễn Chi Não
Chương 778: Thanh Thiên Thương Long
Chương 779: Thành Thần
Chương 780: Cực Lạc Đại Phật
Chương 781: Cự Linh Tướng
Chương 782: Vĩnh Hằng Thanh Ô
Chương 783: Hai Đạo Con Buôn
Chương 784: Thanh Ô Nghiện Internet
Chương 785: Con Vịt Vui Vẻ
Chương 786: Chúng Ta Đều Là Hậu Thuẫn Của Ngươi
Chương 787: Thuộc Tính Mới
Chương 788: Kim Diệc Địa Sát Vị
Chương 789: Ta Rất Coi Trọng Công Bằng Khi Quyết Đấu
Chương 790: Hắc Hầu
Chương 791: Tị Thủy Tà Tinh Ngạc
Chương 792: Bạo Tinh Hà
Chương 793: Rời Đi
Chương 794: Ta Là Một Lính Đánh Thuê Lang Thang
Chương 795: Tinh Hà Chi Mâu

Chương 796: Sát Thần
Chương 797: Kết Tinh Vĩnh Hằng
Chương 798: Tử Vong Chúa tể
Chương 799: Khủng Hoảng Chi Phối Giả
Chương 800: Ngưng Tụ Thần Cách
Chương 801: Thần Cách
Chương 802: Thần khí - Tử Hồn Liêm
Chương 803: Dương Đông Kích Tây
Chương 804: Mỹ Sư Kế
Chương 805: Đắc Thủ
Chương 806: Giới Hải Hung Thú
Chương 807: Tinh Hà Lục Vương
Chương 808: Nể Mặt Ta Một Chút
Chương 809: Tử Vong Chúa Tể
Chương 810: Rồng Từ Xa Tới
Chương 811: Thôi Vậy Thôi Vậy!
Chương 812: Cơ Giới Minh Vương · Bá
Chương 813: Oulu
Chương 814: Vậy Thì Đánh Một Trận
Chương 815: Ta Chưa Từng Thấy Thần Nào Hèn Hạ Như Ngươi
Chương 816: Liên Quân Của Tam Quốc!
Chương 817: Trở Về
Chương 818: Ba Mươi Năm Hà Tây
Chương 819: Trận Đầu
Chương 820: Chung Cực Hắc Long
Chương 821: Phong Bạo Thánh Sư
Chương 822: Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú Nghẹn Khuất
Chương 823: Thất Thánh Hợp Nhất
Chương 824: Kế Hoạch Săn Thú
Chương 825: Không Gian Bạo Loạn
Chương 826: Thuộc Địa
Chương 827: Tổng Đốc Mới Nhận Chức
Chương 828: Bẻ Gãy Nghiền Nát
Chương 829: Xâm Lược Mềm
Chương 830: Giải Quyết Dứt Khoát
Chương 831: Lôi Sinh Hải
Chương 832: Ăn Mòn Vị Diện
Chương 833: Chung Kết Ăn Mòn
Chương 834: Vậy Chúng Ta Đi Hủy Diệt Thế Giới Thôi
Chương 835: Ăn Phân!

Chương 836: Sức Mạnh Chung Kết
Chương 837: Thế Giới Đất Chết
Chương 838: Cửu Thủ Thiên Long
Chương 839: Giải Thoát
Chương 840: Thập Địa
Chương 841: Gửi Thư
Chương 842: Tiễn Ngươi Ra Đi
Chương 843: Huyền Vũ
Chương 844: Bạch Hổ
Chương 845: Triệu Tập
Chương 846: Đêm Trước
Chương 847: Nghịch Huyết Thương Phượng
Chương 848: Hỏa Thiêu Tiểu Hoàng
Chương 849: Phản Sát
Chương 850: Kết Thúc

Chương 1: Hôi Bàn Vằn Chu

Cao Bằng đeo một chiếc cặp sách màu đỏ, từ trong túi quần móc ra một chiếc thẻ ra vào, “Đinh.”

Cửa sắt có chút cũ nát bị đẩy ra, phát ra âm thanh kẽo kẹt, bước lên trên chiếc cầu thang có chút cổ xưa, trên mặt đất còn chồng chất một ít rác rưởi, cũng may ở đây không có bất luận mùi vị kỳ quái gì.

Dưới ánh đèn mờ nhạt là bóng dáng của Cao Bằng, Cao Bằng cúi đầu, ánh mắt hơi liếc qua mặt đất một chút, ở đó có một cái bóng đen nhánh dữ tợn đang không ngừng di chuyển qua lại trên mặt đất.

Cao Bằng nhíu chặt lông mày ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy một con nhện to bằng cối xay đang chiếm cứ ở bên cạnh đèn tầng, đôi mắt màu đỏ tươi không ngừng lập loè cùng với mạng nhện màu xám trắng dày đặc trên nóc cầu thang.

Cao Bằng thở dài,

- Con nhện nhỏ bà Trần nuôi trong nhà lại trộm chạy ra ngoài rồi, lần này hình như là lần thứ bảy trong tháng đi.

Sớm đã thành thói quen nên Cao Bằng nhắm mắt làm ngơ, trực tiếp bước trên bậc thang để lên lầu ……

Chỉ để lại âm thanh bò sột xoạt trên trần nhà của con nhện ở phía sau. Bước chân của Cao Bằng hơi dừng giống như nghĩ tới cái gì, sau đó hơi có chút chần chờ quay đầu lại nhìn thoáng con nhện to lớn màu xám trắng đang bò tán loạn qua lại ở trên nóc kia.

- Đây... Hình như là Hôi Bàn Vằn Chu? Nhớ rằng giáo viên đã từng nói qua... Thứ này hình như rất ôn hòa?

Chớp chớp đôi mắt, chần chờ một lát, Cao Bằng gỡ cặp sách xuống rồi từ trong đó lấy ra một tờ giấy trắng, tùy ý đem nó vo thành một cục giấy, sau đó lại lấy ra một cái bật lửa từ trong túi.

Mím môi một cái, Cao Bằng có chút do dự, dù Hôi Bàn Vằn Chu ôn hòa như thế nào đi nữa thì cũng là sủng vật nhà bà Trần ở trên lầu nuôi dưỡng..... Không đúng! Trọng điểm không phải cái này!

Dù ôn hòa như thế nào đi nữa thì đây cũng là một con quái vật cấp bình thường! Đặt tại trước khi địa cầu dị biến thì đây chính là kẻ săn mồi đỉnh cấp có thể chém giết cùng sư tử hổ báo!

Nếu mà chọc giận con quái vật này, lại ở bên trong không gian kín của cầu thang thì chính mình sẽ giống như một con dê đợi làm thịt, hoàn toàn không có cách nào chạy chốn.

Thở dài một hơi, Cao Bằng lắc lắc đầu rồi xoay người tiếp tục lên lầu.

Đột nhiên hắn dùng chiếc bật trong tay đốt cục giấy sau đó lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai ném một cái về nóc cầu thang ở phía sau, sau đó mở cửa một đường chạy như điên.

- Mình nhớ thầy Trương đã nói qua gia hỏa này tính cách rất dịu ngoan.

- Chít!

Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng kêu sắc nhọn táo bạo, Cao Bằng chạy nhanh lên lầu sau đó xoay người liếc mắt nhìn về phía sau.

Chỉ thấy Hôi Bàn Vằn Chu ngã xuống khỏi nóc cầu thang phát

ra một tiếng bịch, tám chiếc móng vuốt cuống quít quơ loạn khắp nơi rồi nhanh chóng bò lên trên một vách tường khác, mà ở địa phương ngược lại với nơi Hôi Bàn Vằn Chu đang bò có một cục giấy đang dần dần tắt rơi ở nơi đó.

Ánh mắt của Cao Bằng sáng lên, đáy lòng thì nhảy lên thình thịch, con Hôi Bàn Vằn Chu này thật sự sợ lửa!

Cmn! Đồ vật xuất hiện trong đầu của mình không phải ảo giác!

Giờ phút này, Cao Bằng chỉ cảm thấy mình giống như một người đàn ông của gió vậy, một đường chạy như điên lên lầu, phía sau còn truyền đến tiếng kêu rất táo bạo của Hôi Bàn Vằn Chu.

- Trời ơi, thầy Trương lừa gạt mình rồi, ai nói đồ chơi này rất dịu ngoan chứ!

Lúc này đầu óc của Cao Bằng chuyển động nhanh chóng, nhưng dưới chân lại không dám có chút tạm dừng nào, loại quái vật đang bị chọc giận như thế này cũng không phải là chuyện đùa, nếu mà bị đuổi kịp thì không cẩn thận sẽ có kết cục đầu phá ruột bay a.

Phải biết rằng đây chính là quái vật Dị Thứ Nguyên! Tại lúc địa cầu dị biến sơ kỳ, những quái vật này trong tay lây dính rất nhiều tánh mạng loại người, dù có ôn hòa như thế nào đi nữa thì cũng không thể thay đổi được sự thật bọn chúng là quái vật.

Âm thanh phía sau càng ngày càng gần, Cao Bằng thậm chí có thể nghe rõ ràng tiếng va chạm rất nhỏ khi Hôi Bàn Vằn Chu nhảy lên ở cầu thang, nó giống như tiếng của từng đoạn ống thép đánh lên mặt đất.

Còn có một lầu nữa là đến nhà của mình!

Gần!

Hai mắt của Hôi Bàn Vằn Chu huyết hồng, cái miệng dữ tợn lúc đóng lúc mở, những chiếc chân nhện mạnh mẽ hữu lực giống như lò xo cong xuống phía dưới rồi sau đó bỗng nhiên bắn lên phía trước! Mỗi một lần nhảy lên đều có thể nhảy xa đến bốn năm bậc cầu thang.

Khoảng cách càng ngày càng gần.....

- Hí!

Một âm thanh tràn ngập phẫn nộ trầm thấp mang theo bá đạo xuyên thấu vách tường rắn chắc truyền khắp không gian của cầu thang, thanh âm kia vừa trầm thấp mà lại uy nghiêm.

Hôi Bàn Vằn Chu vừa mới cong chân nhện liền nháy mắt cứng đờ,

Nó căng thẳng đứng yên tại chỗ không động đậy, đôi mắt màu đỏ tươi không ngừng lập loè, trong miệng liên tiếp phát ra tiếng kêu chi chi.

Nhưng mà con quái vật phát ra âm thanh phía trước kia không còn lên tiếng nữa.

Hôi Bàn Vằn Chu chần chờ một lát, đôi mắt đỏ kia không ngừng lập loè, sau đó nhấc chân hướng về phía trước tiến bước.

- Hí!

Phảng phất như đã chịu đến khiêu khích nên tiếng kêu này so với lúc trước càng thêm phẫn nộ!

- Chi chi chi chi ~

Hôi Bàn Vằn Chu vừa mới nhấc chân lên liền thu hồi lại trong nháy mắt, sau đó tung tăng nhảy nhót trốn xuống dưới.

Cao Bằng thở ra một hơi rồi xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, cái

con nhện này sao lại chạy đi xuống chứ?

Hay là vừa rồi nó chuẩn bị cùng mình chơi trò ngươi truy ta đuổi, giờ thấy chính mình chuẩn bị về đến nhà liền vui vẻ quay trở lại.

Cao Bằng sờ sờ cằm của chính mình, a..... Chính hắn đều không mấy tin được loại chuyện ma quỷ này.

Từ trong lồng ngực móc ra chìa khóa rồi mở cửa phòng,

- Ba, mẹ, con đã trở về.

Trên mặt Cao Bằng lộ ra nụ cười sáng lạn.

Đẩy cửa ra, trong phòng trống không, nó yên tĩnh đến mức giống như đây là thế giới chỉ thuộc về một mình Cao Bằng.

Chiếc sô pha màu nâu xám được đặt ở phòng khách, ở phía đối diện ghế sô pha là một cái TV tương đối cũ.

Căn phòng rất sạch sẽ, gia cụ được bài trí ở trong phòng rất ít, nhưng mà có thể nhìn ra được chủ nhân của nó rất dụng tâm, thường xuyên quét tước.

Cao Bằng đi vào phòng ngủ, rèm cửa sổ của phòng đã được đóng kín ngăn trở những tia sáng mặt trời rực rỡ chiếu vào làm cho hoàn cảnh trong phòng có chút ảm đạm.

Giường đệm trong phòng ngủ đã được thu dọn lại chỉnh tề. Trên mặt Cao Bằng mang theo ý cười, rất vui vẻ nói:

- Ba mẹ, cuộc thi lần này con cuối cùng cũng đứng thứ nhất của lớp, hai người nhất định đang rất vui vẻ chứ.

Cao Bằng nói với một cái khung ảnh đen trắng.

Trong hình là một đôi vợ chồng chụp ảnh chung, người nam

thì ôn văn nho nhã, người nữ thì đoan trang hiền thục. Vợ chồng hai người đang cười rất vui vẻ, xuyên thấu qua tầng giấy hơi mỏng, người của hai mảnh thế giới phảng phất có thể trực tiếp đối mặt.

Hai người trong ảnh chụp không có trả lời Cao Bằng, trên mặt họ vẫn chỉ mang theo nụ cười nhàn nhạt mãi mãi không thay đổi như cũ.

Trên mặt của Cao Bằng lộ ra nét cười tự hào,

- Thành tích của con trước kia vẫn luôn rất kém cỏi, hai người rất nhiều lần vì nó mà phê bình con, hiện giờ tại năm thứ tư con cuối cùng cũng được đứng đầu lớp rồi, hai người nhất định sẽ vui vẻ chứ? Hai người giờ không cần lo lắng về việc học của con nữa.

Nói tới đây, viền mắt của Cao Bằng hơi hơi phiếm hồng.

Thiếu niên mặc bộ quần áo đơn bạc cứ lẳng lặng đứng như vậy ở bên trong phòng ngủ, không ngừng bồi hồi suy nghĩ cùng với sự tĩnh lặng của căn phòng cho đến khi sắc trời ngoài cửa sổ hiện ra màu đen, lúc này người thiếu niên mới giật mình tỉnh lại, cười xin lỗi đối với vợ chồng hai người trong ảnh chụp:

- Ba mẹ, ngày mai trường học sẽ tổ chức một chuyến du lịch cho chúng con, có khả năng mấy ngày nay con sẽ tạm thời không trở lại, hai người không cần lo lắng cho an toàn của con nhé, bởi vì trường học còn mời bảo tiêu đến chuyên môn bảo hộ an toàn cho chuyến đi. Đồng thời, Bản thân con cũng sẽ chú ý đến an toàn của mình!

- Nghe nói bảo tiêu lần này được trường học mời chính là của công ty bảo an Lam Thuẫn.

- Nghe nói bên trong công ty bảo an Lam Thuẫn có rất nhiều ngự sử chiến đấu, nếu con có thể trở thành một ngự sử chiến đấu

thì không thể tốt hơn rồi.

- Ban của con ít nhất có một nửa đồng học trở lên hy vọng có thể thành ngự sử đó!

Trong căn phòng tối tăm, một thiếu niên gầy yếu không ngừng lẩm bẩm đối với một khung ảnh, hai tay thì không ngừng vung vẩy, tinh thần phấn chấn, trong mắt thì lập loè ánh sáng, trong đó bao hàm khát khao đối với tương lai, khát vọng có thể trở nên mạnh mẽ.

Nhưng không có người nào trả lời hắn, vào lúc này thiếu niên rất hy vọng sẽ có một người vươn ngón tay cái sau đó nói ra lời cổ vũ đối với mình, hoặc là người trong ảnh chụp có thể đứng ra phản đối mộng tưởng của hắn thì cũng là một chuyện rất tốt.

Nhưng mà không có ai, hai người vợ chồng trong ảnh chụp vẫn tựa sát vào nhau mỉm cười ấm áp.

Căn phòng yên tĩnh lại, chỉ còn lại tiếng hít thở của bản thân thiếu niên kia.

Thiếu niên đột nhiên cảm thấy có chút lạnh, ôm cánh tay của mình, vẻ mặt chất chứa sự cô đơn, nhưng ngay sau đó nó đã bị nụ cười tự tin như ánh mặt trời che lại, người thiếu niên lại biến trở về con người rực rỡ lạc quan trước đó.

Rời đi phòng ngủ, Cao Bằng rất cẩn thận đóng cửa phòng lại, giống như sợ quấy rầy hai người trong ảnh chụp.

Không có người nào nhìn thấy, hoặc có lẽ do ánh sáng khúc xạ làm cho nụ cười của hai vợ chồng trong ảnh chụp càng đậm hơn một chút, cười rất ngọt ngào.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 2: Tử Bối Hoàng Trảo Ngô

- Đại Tử! Mau ra đây, vừa rồi là mày phải không!

Trở lại phòng ngủ, Cao Bằng có chút hưng phấn la lớn.

Nghe được tiếng của chủ nhân, Đại Tử trong miệng của Cao Bằng đang hết sức uể oải nằm sấp tại chỗ, sau đó dưới sự thúc giục liên tục của Cao Bằng mới chậm chạp bò ra từ dưới ghế sô pha.

Chiếc vỏ ngoài màu tím đậm dưới sự chiếu rọi ánh đèn phát ra sắc thái vừa thâm trầm lại mê ly, những chiếc đốt chân màu vàng nhạt ma sát trên sàn nhà làm phát ra tiếng vang thanh thúy, giống như những âm thanh khi ngón tay gõ lên mặt bàn.

Tử Bối Hoàng Trảo Ngô, đây là giống loài của Đại Tử trong miệng Cao Bằng.

Bởi vì thể tích rất lớn, hơn nữa toàn thân nhìn qua thì giống như là một con rết màu tím… Được rồi, bản thân nó chính là phiên bản được phóng to của một con rết.

Con Tử Bối Hoàng Trảo Ngô này là sủng vật duy nhất mà cha mẹ để lại cho hắn.

Cao Bằng đến bây giờ vẫn còn nhớ rõ, Đại Tử được cha mẹ mang về vào ngày dị biến thứ ba trên Trái đất, khi đó Đại Tử còn chưa có thể tích khổng lồ như bây giờ, chiều dài cũng chỉ bằng chiếc đũa.

Hơn nữa giáp xác trên lưng Đại Tử khi đó cũng là màu tím,

còn có lốm đốm màu hồng nhạt phân bố trong nó nữa, nhìn qua thì cũng có chút đáng yêu.

Cao Bằng hơi lắc đầu xua tan loại ý nghĩ cổ quái này đi, sau đó cúi đầu nhìn Đại Tử bây giờ.

Cả người dài chừng hai mét, chiều rộng bằng một bàn tay, phần đầu có một đôi hàm dữ tợn đang không ngừng đóng mở, hoàn toàn không liên quan gì với từ 'đáng yêu' kia cả, coi như cho nó đi ra ngoài vào ban ngày thì cũng có thể dọa khóc mấy bà cụ.

Con mắt đen kịt của nó hoàn toàn dùng để trang trí, Cao Bằng biết thị lực của Đại Tử rất kém, hành động hằng ngày đều là dựa vào cặp râu màu tím sậm liên tục lắc lư trên đỉnh đầu kia.

Cặp râu này có thể phân biệt rõ được nhiệt độ, còn có thể phân biệt được sự cộng hưởng của âm thanh.

Tuy rằng bề ngoài của Đại Tử nhìn qua thì rất dữ tợn, thế nhưng Cao Bằng không có bất kỳ sự sợ hãi nào, dù sao chính mình cũng nhìn tên to xác này từ từ lớn lên, lại còn ở cùng hắn dưới một mái nhà suốt ba năm, càng quan trọng hơn nữa là… đây là sủng vật cuối cùng mà cha mẹ để lại cho hắn.

- Đại Tử, vừa rồi là mày dọa con nhện kia chạy mất phải không?

Cao Bằng ngồi xổm xuống, tò mò sờ sờ vỏ ngoài cứng rắn màu tím lạnh lẽo trên đỉnh đầu của Đại Tử.

Cảm giác thực lạnh lẽo, giống như chạm phải một khối kim loại lạnh như băng.

Đại Tử không trả lời hắn, hai chiếc râu màu tím sẫm trên đỉnh đầu vẫn hơi đong đưa như cũ, nhưng Cao Bằng cũng không để bụng, trí lực của Đại Tử không cao, đoán chừng chỉ tương đương với trí lực của một đứa trẻ hai ba tuổi.

Nó hoàn toàn không thể nghe hiểu một số lời nói phức tạp, nhưng vẫn có thể hiểu được vài câu mệnh lệnh đơn giản, chẳng hạn như ‘cắn nó’, hay như ‘giả chết’, hay là ‘xoay ba vòng’.

Tuy rằng Đại Tử không có trả lời hắn, nhưng Cao Bằng biết, tiếng ‘hí’ tràn đầy phẫn nộ lúc trước chính là do Đại Tử phát ra, bởi vì cùng sống với nhau nhiều năm cho nên hắn hết sức quen thuộc đối với thanh âm của Đại Tử.

Ý thức của quái vật đối với lãnh địa của mình đều rất mãnh liệt, mặc dù Đại Tử rất ôn hòa, nhưng trong kiến thức mà thầy đã dạy, Tử Bối Hoàng Trảo Ngô chính là một loại quái vật cực kỳ hung mãnh tàn bạo.

Nghĩ đến đây thì Cao Bằng vỗ vỗ đầu mình, thầy Trương sẽ không lừa gạt mình nữa chứ! Cao Bằng có chút hơi nghi ngờ.

Đại Tử nhìn qua thì thấy rất ôn hòa mà! Hắn cúi đầu nhìn về phía Đại Tử đang nằm ở bên chân mình, sau đó nhẹ nhàng kéo kéo hai chiếc râu màu tím sẫm của nó, cảm thấy có chút co dãn giống như hai chiếc lò xo làm bằng nhựa dẻo.

Con mắt đen kịt của Đại Tử xoay tròn nhìn thoáng qua Cao Bằng, sau đó lại tiếp tục uể oải nằm sấp xuống, nó cảm thấy người chủ nhân này thật là nhàm chán.

Nhìn tên to xác này lười nhác như vậy, Cao Bằng rất khó tin tưởng nó là một loại quái vật hung mãnh tàn bạo.

Nhìn Đại Tử nằm dưới chân, Cao Bằng hơi do dự một chút sau đó ngưng thần nhìn về phía nó.

Khi Cao Bằng ngưng mắt nhìn vào Đại Tử thì một khung số liệu mà chỉ bản thân Cao Bằng mới có thể thấy hiện lên trước mắt hắn.

【Tên quái vật】: Tử Bối Hoàng Trảo Ngô

【Cấp bậc quái vật】: Cấp 5

【Phẩm chất quái vật】: Phổ thông

【Thuộc tính quái vật】: Hệ âm / Hệ độc

【Trạng thái quái vật】: Khỏe mạnh (sung sướng)

【Nhược điểm quái vật】: Hệ Lôi

【Nhu cầu tấn chức phẩm chất Tinh nhuệ】: Tinh Hạch của quái vật Lôi hệ trên cấp 10 (không bao gồm cấp 10), một cân (0,5 kg) Lôi Phách Mộc trăm năm, mười cây Âm Sinh Thảo (trình tự sử dụng:.....)

Cao Bằng có chút sững sờ, trong khoảng thời gian trước, sau khi hắn trải qua sinh nhật mười tám tuổi thì bản thân liền không hiểu ra sao đạt được năng lực này. Nó giúp nhìn thấy một ít thuộc tính của quái vật, ví dụ như cái khung thuộc tính trước mắt này.

Mỗi một khung thuộc tính của quái vật đều có chỗ khác nhau, chẳng hạn như của con nhện nhỏ của nhà bà Trần kia.

【Tên quái vật】: Hôi Bàn Vằn Chu

【Cấp bậc quái vật】: Cấp 3

【Phẩm chất quái vật】: Phổ thông

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Mộc

【Trạng thái quái vật】: Khỏe mạnh (sung sướng)

【Nhược điểm quái vật】: Hệ Hỏa

【Nhu cầu tấn chức phẩm chất Tinh nhuệ】:.....

Việc Cao Bằng tìm đường chết lúc trước cũng là bởi vì hắn

nghĩ đến dùng cục giấy bị đốt cháy cũng xem như là công kích bằng lửa, tất cả là vì thăm dò tính chân thật của năng lực này. Bởi thế hắn liền chơi một trận kích thích, cũng không bởi vì cái gì khác mà thật sự là do hắn không nhịn được.....

Đợi chút, trạng thái quái vật là sung sướng? Thế nên con nhện nhỏ kia cũng không để ý đến việc chính mình chuồn mất? Giống như nó còn chơi đùa đến mức rất vui vẻ ha! Sắc mặt Cao Bằng đen lại.

Về phần vì sao không lấy Đại Tử nhà mình làm thí nghiệm, một là bởi vì không nỡ, hai là bởi vì công kích có thuộc tính Lôi rất khó tìm, trừ khi hắn phải kéo đứt một đoạn dây điện rồi chạm vào Đại Tử xem, nhưng mà nghĩ đến việc dù cho nhược điểm của Đại Tử không phải là thuộc tính Lôi thì cũng sẽ bị dây điện đốt thành than cốc.....

- Tấn chức phẩm chất Tinh nhuệ.....

Cao Bằng lẩm nhẩm trong miệng, trong ánh mắt lộ ra ánh sáng kích động.

Quái vật có phẩm chất Tinh nhuệ rất hiếm thấy, có thể nói 'trong trăm có một' (hiếm có), đều là quái vật, coi như trong một trăm con cũng không nhất định sẽ có một con có phẩm chất Tinh nhuệ.

Sự khác nhau giữa quái vật phẩm chất Tinh nhuệ cùng phẩm chất Phổ thông không chỉ thể hiện ở mặt thực lực. Nếu quái vật có cùng cấp bậc thì con phẩm chất Tinh nhuệ có thể đấu cùng lúc với hai con có phẩm chất Phổ thông nhưng vẫn không rơi vào thế hạ phong.

Nếu sau khi thăng cấp phẩm chất Tinh nhuệ, có phải là vẫn có thể thăng lên phẩm chất Hoàn mỹ hay không?

Quan trọng nhất chính là chỉ có quái vật phẩm chất Hoàn mỹ mới có đủ yêu cầu thấp nhất để đột phá tầng cửa ải trong truyền thuyết kia, đó là đề thăng quái vật lên cấp Thủ lĩnh!

Quái vật cấp Thủ lĩnh cực kỳ mạnh mẽ, đối với loại quái vật cấp bậc này thì chỉ có thể nhìn thấy trên internet hoặc TV, cái loại uy thế khủng bố đó khiến hắn đến bây giờ cũng khó có thể quên.

Không kiềm chế được sự kích động trong lòng, Cao Bằng sờ sờ đỉnh đầu lạnh lẽo của Đại Tử, giọng nói mang theo sự kiên định:

- Đại Tử, tao nhất định sẽ làm cho mày thăng lên phẩm chất Tinh nhuệ!

Đối với Cao Bằng mà nói, Đại Tử không chỉ là bạn bè của mình, mà nó còn là đồng bạn cùng mình trải qua cuộc sống cô độc trong ba năm này, cũng là đồng bạn duy nhất mà cha mẹ để lại cho mình.

m thầm nắm chặt tay rồi lại buông ra, Cao Bằng đứng dậy đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh rồi lấy ra một khối thịt lạnh lẽo từ trong ngăn đá, mặt ngoài của nó trông rất cứng rắn cùng với kết xuất một chút vụn băng. Sau đó hắn lấy xuống một chiếc rìu thép cỡ nhỏ từ trong tủ chén, đặt khối thịt cố định lên trên chiếc thớt gỗ đặc chế.

- Cạch, cạch!

Rìu thép dùng sức chặt xuống khối thịt, vụn băng ở mặt ngoài của nó không ngừng bị chấn động văng ra khắp nơi.

Sau khi chặt khối thịt thành sáu khối nhỏ hơn, hắn liền lấy ra một cái chậu inox cỡ lớn, dùng rìu thép nhẹ nhàng đảo qua rồi đem tất cả khối thịt nhét vào trong chậu inox.

Lại lấy ra mấy củ cà rốt từ trong tủ lạnh, rửa sạch một chút sau đó chặt thành mấy khối lớn cùng ném vào trong chậu inox.

Mấy thứ này là bữa tối hôm nay của Đại Tử, mỗi ngày Đại Tử cần hai bữa ăn, sáng một bữa, tối một bữa.

Hơn nữa thức ăn của Đại Tử cũng đơn giản đến mức thô bạo, hầu như mỗi bữa đều là thịt cộng thêm cà rốt hoặc là thịt cộng thêm khoai tây.

Kỳ thật thói quen về thức ăn của Đại Tử rất tạp, lúc đầu khi nuôi nấng Đại Tử, Cao Bằng dè dặt không biết nên nuôi dưỡng như thế nào, dù sao trước kia hắn cũng chưa từng nuôi dưỡng loại quái vật như con rết này.

Sau khi điều tra một chút tài liệu ở trên mạng, Cao Bằng biết được rết là một loại sinh vật có quen thói ăn tạp phổ biến, đặc biệt thích ăn các loại côn trùng, như Hoàng Phấn Trùng (sâu, bọ), Tất Xuất (dế), Kim Quy Tử (bọ rùa), Bạch Nghĩ (mối), Thiền (ve), Tinh Đình (chuồn chuồn), Tri Chu (nhện), Dăng (ruồi), Phong (ong) cùng với các loại trứng, nhộng, ấu trùng của chúng nó, đồng thời còn ăn côn trùng như giun, ốc sên cùng các loại thịt, nội tạng, máu, xương sụn của các loài gia súc gia cầm cùng với thuỷ sản, chúng cũng ăn vỏ trái cây, khoai tây, cà rốt, các loại đồ ăn mềm như sữa bò, bánh mì.

Có điều tính cách của Cao Bằng lại có chút lười nhác, nên nếu đem các loại nội tạng, thịt tươi nuôi dưỡng Đại Tử thì không chỉ có mùi vị cực kỳ tanh hôi, hơn nữa còn rất khó dọn dẹp sửa sang lại.

Mà nói đến côn trùng, lúc đầu Cao Bằng còn bắt giữ một ít ở trong hoa viên của khu nhà và con đường xanh của thành phố để cung cấp cho Đại Tử, thế nhưng theo hình thể của Đại Tử càng lúc càng lớn thì Cao Bằng phát hiện con đường này căn bản không thể thực hiện được….. Mệt nhọc một hai ngày, ngay cả phần nhỏ dạ dày của Đại Tử cũng không thể lấp đầy, cho nên vẫn là thịt khối đơn giản thô bạo hơn, đồng thời nó còn có thể mua với số lượng lớn trên thị trường.

Về phần mua các loại côn trùng trên thị trường, được rồi, Cao Bằng thừa nhận nếu như mỗi bữa đều mua côn trùng thì nói thật hắn vẫn là không nuôi nổi Đại Tử — bởi vì quá đắt!

Sau khi cha mẹ qua đời, Cao Bằng nhận được một khoản tiền bảo hiểm rủi ro không nhỏ từ chỗ công ty bảo hiểm, hơn nữa tiền tiết kiệm lúc cha mẹ còn sống cùng với một phần tiền viện trợ mà chính phủ cho trẻ mồ côi mỗi tháng, khiến cho Cao Bằng ít nhất có thể yên ổn vượt qua nửa đời sau.

Nhưng cũng chỉ là vẻn vẹn là yên ổn vượt qua tuổi già, làm một người bình thường mà thôi.

Thế nhưng sau khi cha mẹ qua đời, Cao Bằng rốt cuộc không cách nào yên tâm lấy thân phận của một người bình thường sống trong cái thế giới đang phát sinh biến hóa vào mỗi thời mỗi khắc này.

Dịch: Thanh Thanh

Beta: B

Team: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 3: Ngự Sử

Đây là một thế giới đã xảy ra tai biến lớn, đây là một thế giới hoàn toàn mới!

Ba năm trước đây, trái đất đã xảy ra một lần kịch biến mà người thường không cách nào tưởng tượng được, trời đất tối tăm, giữa không trung xuất hiện rất nhiều vết nứt đen nhánh dữ tợn giống như những miệng vết thương nằm rải rác trên bầu trời .

Những vết nứt này giống như những chiếc gương bị vỡ nát, xuyên thấu qua tấm gương đó mọi người có thể nhìn thấy một thế giới rộng lớn mênh mông, tràn đầy mộng ảo mà lại thần bí.

Nhưng không hề có bất kỳ một người nào, cũng không có bất kỳ một máy móc nào có thể đi vào thế giới trong vết nứt đó, bởi vì xung quanh nó tồn tại không gian loạn lưu rất mạnh mẽ.

Có quốc gia từng phái ra máy bay chiến đấu cố gắng bay vào bên trong vết nứt, dù cho chúng được làm bằng sắt thép cứng rắn nhưng khi ở trong không gian loạn lưu thì giống như một đám gỗ xếp yếu ớt. Chúng bị nghiền nát dễ dàng, hóa thành bột mịn tiêu tán đầy trời đến khi không còn nhìn thấy gì nữa.

Lúc đó, không còn có bất kỳ một quốc gia nào có gan tới gần vết nứt nữa, nhưng mà nó chỉ tồn tại có nửa ngày rồi sau đó tự mình biến mất.

Nhưng ác mộng lại chỉ mới bắt đầu!

Từng vết nứt không gian hình bầu dục bắt đầu trải rộng khắp các nơi trên thế giới, ở trong đó có rất nhiều vết nứt không gian mang tính tạm thời, cũng có những vết nứt không gian là vĩnh

viễn. Những vết nứt không gian đó giống như một cánh cửa, hoặc lớn hoặc nhỏ, kết nối với một thế giới khác.

Rất nhiều thế giới được kết nối, cũng có rất nhiều quái vật ở thế giới khác bắt đầu thông qua vết nứt không gian tiến vào trái đất. Động thực vật bản sứ của địa cầu không biết là do tiếp xúc phải với không khí của thế giới khác hoặc là do nguyên nhân sinh mạng, hay vẫn là do Thượng Đế đang đùa giỡn đối với loài người.

Động thực vật của địa cầu đều điên cuồng sinh trưởng, không ngừng biến dị, tiến hóa.

Chỉ riêng loài người lại không có biến hóa gì.

Lúc loài người đều cho rằng bọn họ đã bị thế giới vứt bỏ thì cuối cùng cũng có người phát hiện ra biến hóa của bản thân. Một bí mật đã ẩn núp ở chỗ sâu trong trong huyết mạch cùng linh hồn của loài người —— Huyết khế (*)!

(*) Huyết khế: Khế ước/hợp đồng bằng máu

Khi loài người cùng quái vật đều tán thành nhau thì sau đó có thể cùng nhau tiến bộ, trở thành những đồng bạn có thể tin tưởng —— Ngự sử!

Sự phát hiện này làm cho tất cả loài người đều phấn khởi, điên cuồng. Chúng tôi tuy rằng không thể có được năng lực như quái vật, nhưng chúng tôi lại có thể khống chế những quái vật này!

Cũng chính bởi vì sự có mặt của Ngự sử mới giúp cho loài người có thể có được hoàn cảnh sinh tồn của chính mình, nếu không chỉ bằng vào uy lực của đạn pháo thì rất khó có thể ngăn cản được những con quái vật đang càng ngày càng kinh khủng.

Quan trọng nhất chính là cánh cửa để bước vào Ngự sử cũng không cao, thậm chí có thể nói là rất thấp. Nó gần như đạt tới tình

trạng phổ cập toàn dân!

Tất cả mọi người đều có thể trở thành Ngự sử, tất cả mọi người đều có thể có được Ngự thú của chính mình!

Hiện giờ mỗi một gia đình trên trái đất hầu như đều nuôi dưỡng một đến hai con quái vật. Quái vật là một cách gọi chung cho các giống loài đến từ thế giới khác, thậm chí động thực vật bị biến dị trên địa cầu cũng có thể được gọi là quái vật.

Có một chút quái vật có tính cách hung bạo cùng tính công kích rất mạnh. Cũng có quái vật có tính cách dịu ngoan, hay nói cách khác là sau khi bị thuần phục thì có thể nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân chúng, giống như mèo chó mà rất nhiều người nuôi dưỡng trước kia. Thậm chí còn có quái vật hoàn toàn không hề có tính công kích.

Đây là một sự chuyển tiếp đến một thời đại hoàng kim, đây là một bước ngoặt trong lịch sử của loài người khi bước đi trên một con đường không biết gì. Cao Bằng tất nhiên cũng không muốn chỉ làm một người bình thường có một cuộc đời đầy tầm thường vô vị.

Có một chút phong cảnh đẹp đẽ, chính mắt mình nhìn thấy mới là tốt nhất.

Thế giới lớn như vậy, không còn là một chuyện cười đáng để trêu chọc nữa, không chỉ là địa cầu mà còn có rất nhiều thế giới đang chờ đợi cao bằng đến thăm dò phát hiện.

- Có lẽ ở một thế giới nào đó có tồn tại năng lực có thể làm cha mẹ sống lại được.

Cao Bằng thì thào.

Cái niềm tin này giống như một viên hạt giống không ngừng mọc rễ nẩy mầm ở sâu trong lòng hắn! Hắn tin tưởng, ở rất nhiều

thế giới, trăm ngàn vị diện, chắc chắn sẽ có nơi tồn tại năng lực mà mình chờ mong !

Tin tức mới nhất có nhắc tới ở bên ngoài một vết nứt không gian nào đó quan sát được vảy cùng móng vuốt của một con cự thú siêu tiến hóa phản tổ, các nhà khoa học suy đoán con cự thú này có thể so với với thần minh trong truyền thuyết, thậm chí có khả năng là thần thú đế cấp trong truyền thuyết, có được rất nhiều loại năng lực không thể tưởng tượng được.

Chuyện này làm cho cảm giác chờ mong ở sâu trong lòng Cao Bằng càng ngày càng mãnh liệt. Nó cũng làm cho trong đầu Cao Bằng xuất hiện rất nhiều ý tưởng mà trước kia không dám nghĩ đến, ví dụ như —— Phục sinh!

Nắm chặt hai tay mình, Cao Bằng hắn cũng không cam chịu bình thường, bởi vì bình thường liền mang ý nghĩa là từ bỏ! Nếu có một ngày cơ hội Phục Sinh giáng lâm nhân gian, lại bởi vì chính mình tầm thường mà chỉ có thể trơ mắt nhìn nó biến mất, đây là chuyện mà Cao Bằng tuyệt đối không muốn.

Sau khi chuẩn bị xong bữa tối cho Đại Tử, hắn liền đi vào trong phòng khách rồi ngồi xổm xuống, cầm chiếc chậu thép trong tay dùng sức gõ mặt đất, phát ra từng tiếng phanh phanh phanh.

Hai cái râu trên đầu Đại Tử đã sớm ngửi được mùi hương của đồ ăn, không ngừng đong đưa trái phải, nghe được tiếng của chậu thép những chiếc chân đốt chậm chạp bò đến, bộ hàm đưa lên chạm vào rìa của chậu thép, sau đó hơn nửa người từ từ bò vào bên trong, hai chiếc răng nanh sắc bén giống như một đôi kéo lớn cắt đồ ăn thành mảnh vỡ sau đó nuốt vào trong bụng.

Từ tài liệu tìm đọc được ở trên mạng cùng với sách vở thì Tử Bối Hoàng Trảo Ngô có được kịch độc, nhưng mà bản thân Cao Bằng chưa bao giờ gặp Đại Tử sử dụng nọc độc cả, tất nhiên cũng có một phần là do Đại Tử vẫn luôn bị nuôi dưỡng trong nhà nên

không có cơ hội sử dụng nọc độc của mình.

Trong cơ thể Tử Bối Hoàng Trảo Ngô có tuyến độc, nhưng mà cũng không phải cả người nó đều là kịch độc. Cả người Tử Bối Hoàng Trảo Ngô cũng chỉ có hai bộ phận có thể phóng thích ra độc tố đó là hai cặp kìm ở hàm miệng cùng với hai cặp kìm ở hàm dưới. Cặp kìm bên trên tất nhiên chính là bộ phận giống như chiếc kéo lớn nằm ở trên đầu của chúng, còn cặp kìm bên dưới chính là đôi chân đầu tiên của loài rết.

Có lẽ bởi vì được Cao Bằng chăn nuôi từ nhỏ nên Đại Tử chưa bao giờ cắn, cũng như chưa bao giờ phóng thích nọc độc đối với hắn cả. Nhưng mà, những con muỗi trong nhà thì đều gặp phải tai ương.

Dù sao thì từ lúc chăn nuôi Đại Tử tới giờ, không biết từ lúc nào mà côn trùng trong nhà hắn đã hoàn toàn biến mất, nếu không phải bị ăn thì chắc là đã chạy trốn đi rất xa.

Ngồi ở trên ghế sô pha nhìn hình ảnh Đại Tử đang ăn ngấu nghiến, trên mặt Cao Bằng không nhịn được mà phải lộ ra vẻ tươi cười, sau đó từng suy nghĩ của hắn bắt đầu hiện lên trong đầu, đến bây giờ thì đã chứng minh được những tin tức mà mình thấy được là sự thật, nếu thật sự như vậy..... Có lẽ bản thân mình có thể thử sức trở thành Dục Thú Sư!

Dục Thú Sư là một loại nghề nghiệp chuyên môn phục vụ quái vật, mục đích chỉ có một —— Cường hóa phẩm chất của quái vật!

Hơn nữa tuy rằng trong tên có chữ thú, nhưng lại không chỉ hạn chế với thú vật, mà chỉ cần nó là loại quái vật nằm trong phạm vi tăng cấp của thú sư là có thể, chẳng qua ngưỡng cửa để tiến vào nghề nghiệp này lại rất khó khăn.

Đầu tiên người này phải đọc rất nhiều sách vở để có thể hiểu rõ được tất cả tập tính của quái vật, sau đó lại căn cứ vào thuộc

tính cùng chủng loại quái vật này để thôi diễn ra nhu cầu tiến hóa của chúng, đây là một nghề nghiệp còn được người khác tôn kính hơn cả nghề Ngự Sử!

Bởi vì thứ quan trọng nhất đối với Ngự sử chính là những quái vật bọn họ khống chế, mà những quái vật này muốn tăng cao phẩm chất thì lại cần những điều kiện cứng nhắc, thậm chí khi tăng lên phẩm chất còn có thể trực tiếp tăng lên sức chiến đấu của quái vật!

Mà Dục Thú Sư lại là những người có thể giúp bọn họ làm được chuyện này, thế nên địa vị của Dục Thú sư trở nên rất đặc biệt.

Hiện giờ khoảng cách trái đất đột biến mới chỉ có thời gian ba năm mà chủng loại quái vật đã nhiều đến mức đếm không hết, lại cộng thêm việc còn đang không ngừng phát hiện thêm những chủng loại quái vật mới nên căn bản không thể tạo ra được một hệ thống thăng cấp quái vật hoàn chỉnh.

Tất cả mọi người đều đang không ngừng tìm tòi trên con đường mới, nhưng Cao Bằng lại có thể trực tiếp nhìn thấy những yêu cầu cho sự lên cấp của quái vật, điều này làm cho hắn mơ hồ cảm thấy bản thân mình hình như đã nhận được một năng lực rất khó lường.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 4: Liên Minh Chính Phủ Mới

Dù có ý muốn thăng cấp Đại Tử, nhưng mà sau khi tìm hiểu về giá cả của những tài liệu cần thiết cho việc thăng cấp thì Cao Bằng đành phải tạm thời từ bỏ ý tưởng này. Ngự sử đúng là một nghề nghiệp mà không phải người bình thường có thể chơi nổi, hiện giờ mới chỉ là thịt để cho Đại Tử ăn mỗi ngày cũng đủ khiến cho Cao Bằng rất đau lòng, cảm thấy có chút giật gấu vá vai.

Mà thứ đắt nhất bên trong các loại tài liệu cần thiết để tăng phẩm chất cho Đại Tử chính là Tinh Hạch của quái vật thuộc hệ Lôi từ cấp 10 trở lên, giá cả thấp nhất của nó đều phải từ 10 điểm tín dụng trở lên mới được.

Điểm tín dụng chính là loại tiền cao cấp nhất mà liên minh chính phủ mới thống nhất sử dụng, liên minh này được các quốc gia trên trái đất liên hợp tạo thành từ hai năm trước. Các loại tiền cũ của các quốc gia đã bị loại bỏ hoàn toàn, thống nhất sử dụng hai loại tiền mới mà liên minh chính phủ thế giới quy định: Tiền liên minh và điểm tín dụng.

Điểm tín dụng là một loại tiền cao cấp hơn tiền liên minh, nó có thể tiến hành trực tiếp quy đổi sang tiền liên minh và ngược lại, mười nghìn tiền liên minh có thể đổi một điểm tín dụng.

Hiện giờ tiền mà người dân bình thường sử dụng cơ bản đều là tiền liên minh. Quần thể chân chính dùng điểm tín dụng chủ yếu là Ngự sử, các tập đoàn tài chính lớn và các nhân viên cấp cao của liên minh chính phủ. Nghe nói những điểm tín dụng này đối với cường giả chân chính thì cũng chỉ là một con số mà thôi, những

cường giả đứng đầu đó đều chỉ xem trọng việc lấy vật đổi vật.

Hiện giờ đang ở trong thời đại kỷ nguyên mới, năng lực của quái vật thì có rất nhiều loại, hơn nữa các loại tài liệu sống trên người quái vật đều có tính chất vượt qua phần lớn các kim loại cao cấp trên trái đất, thậm chí còn vượt qua khá xa.

Chính vì thế các loại tài liệu sống trên người quái vật đều có giá trị rất cao, nhưng mà muốn thu hoạch được chúng thì cũng không phải dễ dàng gì, chuyện này cũng không phải trò chơi, mà nó là thế giới hiện thực, không có sống lại, không có bình máu, nếu chết chính là chết thật sự. Muốn thu hoạch tài liệu sống nào đó ở trên người quái vật thì cần phải xâm nhập vào nơi hoang dã, thậm chí xâm nhập vào các thế giới khác cùng quái vật ở đó tranh đấu đến mức sống chết.

Hơn nữa ở trong quá trình này mà chỉ cần hơi không cẩn thận một chút là sẽ gặp phải đủ loại ngoài ý muốn khác nhau, bởi vì đây không phải là một phó bản trong trò chơi! Không có quái vật nào sẽ ở cố định một chỗ, nói không chừng chỉ là một vùng ngoại ô bình thường cũng có thể gặp được quái vật cấp vương, đương nhiên tỷ lệ của chuyện này cũng không khác lắm so với việc trúng giải nhất xổ số liên tục trong vòng một tháng.

Hiện nay cũng chỉ có thể căn cứ vào tập tính của những quái vật đã sưu tập được cùng với những gì quan sát thấy, từ đó suy đoán ra những khu vực mà quái vật sẽ sinh hoạt.

Cao Bằng còn nhớ một năm trước đã phát sinh một sự kiện lớn làm khiếp sợ cả thế giới, một công ty công nghệ cao nổi tiếng đã trả một cái giá rất cao để thuê một trong những Ngự sử đứng đầu thế giới lúc đó, người Ngự sử này có được hai con Ngự thú cấp thủ lĩnh rất mạnh mẽ.

Thứ công ty công nghệ cao kia yêu cầu cũng chỉ là tài liệu sống của một con quái vật cấp thủ lĩnh có phẩm chất bình thường mà

thôi.

Nhưng khi tên Ngự sử này mang theo hai con ngự thú của hắn xâm nhập vào khu rừng kia, hai ngày sau trong rừng cây vang lên một tiếng long ngâm rất kinh khủng, thông qua những hình ảnh thu được từ máy bay không người lái thì thấy được rất rõ ràng ở trung tâm của rừng rậm nơi có những đại thụ che trời rậm rạp, một con cự thú rất khủng bố đang ngẩng đầu đầu lên —— Long!

Trên trán của nó có một chiếc sừng hình xoắn ốc màu đen cho thấy con cự thú này cũng không phải chân chính là long, đầu có một sừng, dựa theo phân chia trong thần thoại của Hoa Hạ cổ đại thì nó hẳn là một con Cù Long.

Nhưng cho dù như thế, hình ảnh mà máy bay không người lái này chụp được cũng đã làm kinh sợ toàn thế giới.

Thần thú trong thần thoại cổ đại đã thật sự giáng lâm nhân gian!

Độ nóng nảy của chuyện này đã hoàn toàn che lại những sự kiện lớn xảy ra trên thế giới lúc đó, tất cả loài người đều đang nghị luận chuyện này, có người khủng hoảng, cũng có người kích động, còn có người thì dã tâm bừng bừng, nhưng vị Ngự sử mạnh mẽ tiến vào rừng rậm kia cuối cùng cũng không thể trở về.

Trước khi người Ngự sử này xâm nhập vào khu rừng đó, ai cũng không nghĩ ra trong trung tâm của khu rừng nhìn như bình thường này lại tồn tại một con Cù Long có khả năng đạt tới cấp vương!

Trước kia ở trong khu rừng này, quái vật cấp cao nhất được phát hiện ra cũng mới chỉ là cấp thủ lĩnh, ngay cả quái vật cấp lĩnh chủ cũng không có một con. Chuyện này đã trở thành một hồi chuông cảnh báo, làm cho tất cả mọi người trên thế giới ý thức được rằng tại nơi hoang dã thì không thể đoán trước được điều gì.

Mãi cho đến bây giờ, phiến rừng rậm trung tâm kia vẫn như cũ là một cấm địa, không có bất kỳ một ai có gan thâm nhập vào trong đó, coi như có tiến vào thì cũng chỉ là lướt qua phần ngoài rìa một chút rồi trở lại, sợ quấy nhiễu đến tồn tại khủng bố ở trung tâm rừng rậm.

Cho nên việc lấy được mỗi một cái Tinh Hạch của quái vật đều không dễ dàng. Chuyện này cũng là nguyên nhân làm cho giá cả Tinh Hạch của quái vật vẫn luôn cao mà không giảm.

Tinh Hạch có thể bị quái vật cắn nuốt rồi hấp thu để đẩy nhanh quá trình tiến hóa, đây là bí mật đã được phát hiện và công khai từ rất sớm, bởi vậy số lượng Tinh Hạch của quái vật dù nhiều hơn nữa cũng không đủ dùng.

Về phần để quân đội sử dụng đạn đạo, đạn pháo quét sạch quái vật, nếu ở lúc bắt đầu xảy ra tai biến thì loài người còn có thể dựa vào hỏa khí để chống lại quái vật, nhưng ngay sau đó lại phát hiện ra làm như vậy tuy rằng có thể nhanh chóng quét sạch những quái vật cấp thấp hoặc cấp trung, nhưng đối với quái vật mạnh mẽ chân chính thì lại không thể tạo ra được hiệu quả nghiền ép, mà chỉ có thể đánh bị thương rồi chọc giận chúng nó thôi.

Hơn nữa những quái vật bị đạn đạo, đạn pháo đánh chết thì phần lớn đều bị nổ thành một bãi thịt nát, tài liệu trên người đều đã vỡ vụn, chỉ còn lại những bộ phận cứng rắn nhất cùng với Tinh Hạch trong cơ thể quái vật mới có thể bảo tồn, do đó muốn dùng con đường này để thu hoạch được một lượng lớn tài liệu của quái vật cấp thấp là không được.

Tuy nhiên, cũng chính là dựa vào phương pháp này mà lúc ban đầu đã thu hoạch được một lượng lớn Tinh Hạch, từ đó giúp cho Ngự thú của những người Ngự sử kia có thể nhanh chóng trưởng thành lên, cùng nhau chống đỡ quái vật, bảo hộ quê hương cho loài người.

Theo tai biến kéo dài, loài người phát hiện ra trái đất cũng đang không ngừng trưởng thành, mở rộng. Bởi vì tai biến lúc ban đầu đã phá hủy toàn bộ vệ tinh nên loài người không thể quan sát được những thay đổi của trái đất.

Mãi đến hai năm sau tai biến, những ảnh hưởng của không gian loạn lưu trên bầu trời cũng dần dần ổn định lại, vào lúc đó loài người mới lại bắt đầu phóng vệ tinh lên, rồi phát hiện ra trái đất đã trở nên rất xa lạ với bọn họ.

Diện tích của toàn bộ trái đất đã mở rộng ra gấp mấy lần! Hơn nữa cái giá trị này còn đang không ngừng gia tăng một cách chậm rãi!

Khu vực sinh sống của loài người cũng không có phát sinh biến hóa quá lớn, nơi chân chính phát sinh biến hóa chính là những nơi loài người rất ít đặt chân đến sau tai biến như rừng rậm, sông ngòi, núi đồi, khu vực dân cư thưa thớt. Từ vũ trụ nhìn xuống, Trái Đất đã hoàn toàn biến thành một hành tinh màu xanh biếc.

Rất nhiều địa hình đã phát sinh biến hóa, một hành tinh đã từng được nhân loại hiểu biết rất rõ đột nhiên trở nên rất xa lạ.

Càng đáng sợ hơn chính là trên hành tinh này còn có những vết nứt liên thông với các thế giới khác, tuy rằng tài liệu về những cái thế giới đó đều bị cao tầng của loài người kiêng kị không nhắc đến, nhưng tóm lại nó giống như một thanh lợi kiếm luôn treo cao ở trên đỉnh đầu, làm cho loài người hiểu được nguy cơ bất cứ lúc nào đều có thể giáng xuống, bọn họ vẫn chưa có triệt để an toàn.

Trong lòng Cao Bằng mang theo buồn lo vô cớ nằm thiếp đi trên ghế sô pha. Hai cái râu trên đỉnh đầu Đại Tử lay động, sau đó nó chậm chạp bò vào trong phòng ngủ, cặp kìm lớn trước miệng kẹp vào chiếc chăn trên giường, cố sức kéo lê tới phòng khách, chiếc giáp xác màu tím đen trên lưng đong đưa không ngừng, ma sát với nhau, phát ra âm thanh giòn giã, giống như là một mũi tên

nhọn được lắp trên cây cung đang kéo căng!

Đại Tử đứng thẳng người lên, trong miệng vẫn kẹp chặt chiếc chăn, sau đó nó nhả ra vứt lên trên người Cao Bằng.

Chân trước chạm đất, Đại Tử loạng choạng lùi người xuống phía dưới chiếc ghế sô pha, cả ngàn chiếc chân cuộn tròn vào nhau, nằm ở trên mặt sàn nhà lạnh lẽo.

Hai chiếc râu mềm oặt ngả trên tầng xác ngoài của đỉnh đầu, hai mắt trở nên vô thần, đi vào giấc ngủ.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 5: Cô Giáo Mộ Dung Trong Truyền Thuyết

Ngày thứ hai, sắc trời vừa mới hừng sáng thì đồng hồ báo thức đã vang lên làm cho Cao Bằng đang nằm trên ghế sô pha giật mình tỉnh giấc.

- Ồ, mình đắp chăn lên từ khi nào nhỉ?

Cao Bằng nghi ngờ xoa xoa đầu, nhưng sau đó lại không nghĩ nhiều nữa mà nhảy ra khỏi ghế đi đến phòng tắm rửa mặt.

Rất nhanh hắn đã rửa mặt xong xuôi, sau đó từ trong chiếc cặp lấy ra một cái bánh mì đã sớm được chuẩn bị sẵn rồi nhanh chóng tiêu diệt hết. Cao Bằng cúi xuống lôi kéo Đại Tử từ bên dưới ghế sô pha ra, nhưng Đại Tử vẫn nằm lười biếng trên mặt đất không nhúc nhích để mặc cho hắn kéo, những chiếc móng vuốt màu vàng nhạt cọ sát trên mặt đất phát ra những âm thanh sột soạt.

Buông tên đại gia hỏa trong tay ra, Cao Bằng đứng lên thở hổn hển. Không được, gia hỏa lười biếng này quá nặng, phải tìm cách cho nó tự mình đi mới được.

Ngồi xổm xuống vỗ vỗ phần bối xác cứng rắn trên người Đại Tử,

- Đại Tử, mày phải tự mình đi, nghe hiểu không?

Đại Tử ngẩng lên, hai chiếc râu trên đỉnh đầu cố hết sức lay động một chút coi như đáp lại, sau đó lười biếng nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích.

Cao Bằng không có cách nào khác, cũng không biết tại sao lại

thành ra như vậy, gia hỏa này bây giờ càng ngày càng lười. Hắn hơi nhíu mày suy tư một lát, nghĩ đến ở lớp học thầy Trương đã từng ngẫu nhiên nói qua, muốn sử dụng Ngự thú cũng phải chú ý đến phương pháp, tuy rằng chúng bị gọi quái vật, nhưng về bản chất thì bọn nó chỉ khác biệt về sinh mạng trong kiến thức của loài người mà thôi.

Nếu là sinh mạng vậy thì tất nhiên sẽ có vui giận yêu buồn, đã có các loại tính cách thì chắc chắn sẽ các chủng loại quái vật đều không khác biệt quá nhiều, mà sẽ giống như con người.

Nhưng cho dù là một người nhát gan có tính cách yếu đuối thì chỉ cần đi đến quân doanh rèn luyện mấy năm, lúc ra ngoài tính cách của hắn chắc chắn sẽ trở nên cứng cỏi, kiên cường hơn rất nhiều.

Cùng đạo lý đó, nếu quái vật tính cách trời sinh thích hợp với chiến đấu thì tất nhiên không cần huấn luyện quá nhiều là có thể trực tiếp trở thành Ngự thú, còn những con quái vật có tính cách không thích hợp với chiến đấu thì cần phải trải qua một phương pháp huấn luyện đặc thù để mài giũa để sau cùng có thể phát sinh thay đổi.

Nhưng mà tuổi của Đại Tử cũng không lớn lắm, chỉ là do quanh năm suốt tháng vẫn luôn ở trong nhà làm cho tính cách trở nên có chút lười mà thôi. Cao Bằng ngồi xổm xuống, nói ra những câu dụ dỗ ở bên tai Đại Tử:

- Có muốn ăn cái gì không? Chúng ta đi ra bên ngoài chơi nhé, ở ngoài đó có rất nhiều sâu nhỏ ăn ngon.

Hai chiếc râu của Đại Tử vẫn luôn hơi lay động đột nhiên cứng đờ, sau đó thẳng tắp dựng đứng lên.

Cái đầu di chuyển sang bên cạnh nhìn chằm chằm vào Cao Bằng làm cho khóe miệng hắn hơi nhếch lên.

.....

Trên cổ Đại Tử có buộc một chiếc vòng cổ bằng da, phía cuối vòng cổ là một bộ xích nhỏ màu xám bạc được Cao Bằng nắm ở trong tay.

Trên đường lớn người đến người đi, trên lưng Cao Bằng có đeo một chiếc cặp sách màu đỏ, tay dắt theo Đại Tử đi bộ ở trong dòng người.

Tuy rằng có người dắt một con rết thì cũng tương đối hiếm thấy, nhưng mà cũng không có hấp dẫn ánh mắt của quá nhiều người. Bây giờ, trên cơ bản thì nhà nào cũng đều nuôi quái vật, giống như những sủng vật chó mèo trước tai biến vậy.

Hơn nữa quái vật cũng có rất nhiều loại, dù cho phần lớn người đều thích nuôi dưỡng những con sủng vật nhỏ đáng yêu hoặc là những con quái vật uy phong thần tuấn, nhưng vẫn luôn có số người không lại không thích đi theo con đường tầm thường đó, họ chỉ thích các loại quái vật nhỏ có hình thù kỳ quái.

So sánh với các loại khác thì con rết này tuy rằng vừa nhìn thấy thì có cảm giác rất xấu, nhưng nếu cẩn thận quan sát vài lần, sẽ phát hiện thế nhưng nó cũng có vẻ đẹp riêng của mình!

Trên đường người đi lại có không ít, rất nhiều người đều có dắt theo sủng vật nhỏ của bọn họ đi dạo phố, nhưng bất kể dắt theo loại quái vật nào thì trên cơ bản đều sẽ buộc một cái dây thừng ở bộ phận quan trọng rồi bị chủ nhân nắm trong tay.

Phương pháp này rất đơn giản, thậm chí có rất nhiều quái vật đều có thể nhẹ nhàng thoát khỏi đoạn dây thừng tinh tế kia, nhưng thứ dây thừng dắt không phải là quái vật, mà là sự tôn trọng đối với những người khác.

Rất nhanh đã tới trường học, khoảng cách từ trường học với

nhà của Cao Bằng cũng không tính là quá xa, chỉ có lộ trình nửa giờ đi bộ. Hiện giờ tất cả các trường học đều là trường công lập, các công tác quản lý đều do quốc gia đảm nhận, đồng thời chính phủ nghiêm cấm tư nhân xây dựng trường học.

Giáo dục từ trước đến nay đều là vấn đề rất quan trọng, đặc biệt là trong thế giới mới này. Tư tưởng của trẻ em là đơn thuần nhất, cũng dễ dàng bị lừa dối nhất, đó là thời kỳ chuyển biến tư tưởng quan trọng ảnh hưởng đến tư duy cả đời của một người.

Ở thời kỳ hòa bình trước kia một cái trẻ em đầu gấu sau khi lớn lên có thể trở thành một người lớn đầu gấu, điều đó nhiều lắm cũng chỉ tạo thành rối loạn quy mô nhỏ. Nhưng tại thế giới mới này, ai cũng không thể biết trước được thành tựu tương lai của một người, nhỡ may người này lại cùng với một quái vật cao cấp nào đó ký kết huyết khế, đến khi đó lực phá hoại đã không phải tính toán bằng một người, hai người rồi.

Cao Bằng học ở trường cao đẳng trung học thứ ba của Trường An nằm ở ngoại ô thành phố, ngay bên cạnh căn cứ huấn luyện của đại đội cảnh sát võ trang thành phố Trường An, nếu lại đi tiếp một khoảng không xa là có thể ra khỏi thành phố rồi.

Không ít nơi bên ngoài thành phố đã biến thành rừng rậm nguyên thủy, rừng rậm liền đại biểu cho những điều không biết cũng đại biểu cho sự nguy hiểm.

Tuy nhiên, đó chỉ là những nơi rừng rậm hoang vắng thôi, còn tình huống cơ bản của rừng rậm xung quanh thành phố Trường An đều đã được chính phủ thăm dò, quái vật nguy hiểm hầu như không tồn tại, cho dù có cũng đã bị ngự sử cao cấp của thành phố Trường An tiêu diệt rồi.

Hơn nữa ở bên ngoài rừng rậm còn có trạm gác của quân đội canh gác, quái vật có tính nguy hiểm căn bản không thể chạy ra từ rừng rậm, chỉ có một ít quái vật cấp thấp có tính uy hiếp không

lớn mới ngẫu nhiên từ nơi xa đi đến, lảng vảng ở vùng ngoại ô, cung cấp đối thủ cho các học sinh hoặc các Ngự Sử của thành phố Trường An luyện tập.

Ở cửa trường dừng lại một loạt xe của trường học có màu đỏ đen, sàn xe được cố định bởi một tầng vòng thép vững chắc, ở bên ngoài vòng thép còn nhô ra một số gai nhọn. Tầng ngoài cùng của xe còn được gia cố bởi ba tầng thép tấm to bằng ngón cái, lốp xe cũng được làm từ tài liệu có tính chất đặc biệt, đó là một loại cây cao su biến dị xuất hiện sau khi thế giới này đại biến. Lốp xe được làm từ loại cao su biến dị này rất cứng cỏi và giàu độ co dãn, những viên đạn có đường kính nhỏ cũng không thể bắn xuyên qua được.

Cao Bằng không nhịn được phải nhìn những chiếc xe này thêm vài lần, sau đó hơi chép miệng, quái vật dưới cấp tinh anh chắc khó có thể uy hiếp được nó.

- Học sinh lớp mười một ban ba tập trung ở chỗ này.

Cổng trường vang lên một tiếng la.

Ở cửa một chiếc xe có một người phụ nữ cao chừng 1m7, trên người mặc một chiếc áo gió bằng da màu đen, bên dưới là một chiếc quần bò của nữ đang giơ một tấm biển lên cao, trên đó có viết bốn chữ to lớp mười một ban ba.

- Cô Mộ Dung, chào buổi sáng.

Cao Bằng chạy tới, lễ phép lên tiếng chào hỏi.

Mộ Dung Thu Diệp có cân nặng gần hai trăm cân, nàng mỉm cười gật đầu, giọng nói dịu dàng:

- Bạn học Cao Bằng đến rồi sao, trò lên xe trước đi.

Có hai loại học sinh thường được giáo viên yêu thích, một loại

là học sinh có thành tích tốt, một loại khác chính là ở học sinh hay nghịch ngợm gây sự trong lớp.

Cao Bằng chắc chắn thuộc loại trước, dù sao hắn cũng là người đứng thứ tư của năm thứ nhất, hơn nữa ngày bình thường đều im lặng ít nói không gây chuyện, để cho giáo viên rất yên tâm.

Lúc lên xe, ở trên đã có một ít đồng học đang ngồi đó, nhân duyên ở lớp học của Cao Bằng có thể nói là không tốt cũng không kém, thuộc về loại tồn tại phổ thông bình thường.

Đương nhiên, chuyện này là do bản thân Cao Bằng cho rằng như vậy, trên thực tế lúc cha mẹ Cao Bằng cùng lúc qua đời, còn thành tích học tập lại một đường nghịch thiên xông lên vị trí thứ tư thì trong mắt của bạn học hắn chính là một tồn tại rất độc đáo.

Tay phải của Cao Bằng dẫn theo Tử Bối Hoàng Trảo Ngô thu hút rất nhiều ánh mắt của bạn học.

- Đáng yêu quá!

- Con rết nhỏ rất khốc.

- Oa, nó hình như là Tử Bối Hoàng Trảo Ngô đi, ở trong những quái vật có phẩm chất phổ thông thì cũng xem như khá cao cấp, không nghĩ tới trong nhà Cao Bằng lại có một con Ngự thú lợi hại như vậy.

- Nhưng mà nghe nói Cao Bằng không phải là cô nhi hay sao, hắn ở nơi nào lấy được một con Tử Bối Hoàng Trảo Ngô chứ.

Trong xe đột nhiên vang lên một giọng nói làm cho không khí cũng trở nên lạnh lẽo.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 6: Hắc Nộ Hầu

Cao Bằng ngẩng đầu nhìn về phía cuối của xe, nơi đó có một người nam sinh mặc một chiếc quần da bó sát người, bên trên là một chiếc áo sơ mi hoa, trông hình dáng bên ngoài thì có vẻ rất tùy tiện. Hai cánh tay hắn mở rộng ra gác vào trên thành ghế, ở bên cạnh còn có một con quái vật khổng lồ đang ngồi, nếu so với nam sinh kia thì nó phải cao hơn nửa cái đầu.

Tên của người nam sinh đó là Hải Lam Vũ.

Ở trong lớp hắn và Cao Bằng là hai thái cực hoàn toàn khác nhau. Tính cách của Cao Bằng thì trầm mặc ít nói còn Hải Lam Vũ thì lại rất tùy tiện, hắn là một trong những tồn tại sinh động nhất của lớp.

Điểm quan trọng nhất là thành tích của Hải Lam Vũ trong lớp là đếm ngược từ dưới lên, cho nên hắn luôn có cảm giác không phục đối với những học sinh có thành tích tốt, có thể gọi tắt là nhìn không vừa mắt.

Hải Lam Vũ cười hì hì sờ vào Hắc Nộ Hầu đang ngồi ở bên cạnh mình, trên vẻ mặt mang theo vẻ đắc ý.

Đây là quà sinh nhật mà cha đã tặng cho hắn vào năm nay! Cũng là đầu Ngự thú thứ nhất mà hắn chân chính có được, chỉ cần vừa tròn mười tám là có thể ký kết huyết khế. Đó là kết quả nghiên cứu mà liên bang chính phủ đã công bố, ký kết huyết khế sau mười tám tuổi mới không làm tổn hại đến thân thể, vì vậy các trường học đều thông báo nghiêm cấm học sinh ký kết huyết khế khi dưới mười tám tuổi.

Hải Lam Vũ năm nay đã đủ mười tám tuổi nên cha hắn liền đi

đến khu giao dịch quái vật để mua con Hắc Nộ Hầu này.

Tuy rằng con Hắc Nộ Hầu này chỉ có phẩm chất phổ thông nhưng bản thân nó chính là tồn tại cao cấp nhất trong những quái vật ở phẩm chất này, chỉ cần huấn luyện thật tốt thì việc tấn chức lên quái vật cấp tinh anh cũng có khả năng rất cao.

Cấp bậc của quái vật được chia thành: 【 Quái vật bình thường 】【 Quái vật tinh anh 】【Quái vật thủ lĩnh 】.....

Mỗi một cấp bậc quái vật đều có phẩm chất khác nhau, nó được phân loại thành: 【 Phẩm chất phổ thông 】【 Phẩm chất tinh nhuệ 】【 Phẩm chất hoàn mỹ 】.....

Nhân tố ảnh hưởng đến chiến lực của quái vật ngoài cấp bậc ra thì còn có phẩm chất của nó.

Cấp bậc có thể coi là tu vi của quái vật, phẩm chất có thể coi là sự chênh lệch về chiến lực giữa hai quái vật cùng cấp bậc. Nó giống như việc Long Ngạo Thiên có phẩm chất truyền thuyết đối đầu với đối thủ có cùng đẳng cấp nhưng phẩm chất lại là phổ thông thì có thể lấy một địch vạn, thậm chí khiêu chiến vượt cấp cũng không nói chơi.

Cao Bằng nhìn thoáng qua Hải Lam Vũ cùng với Hắc Nộ Hầu đang ngồi ở bên cạnh, sau đó tùy ý tìm một vị trí ngồi xuống.

Nhưng Hải Lam Vũ lại cho rằng Cao Bằng đang sợ hãi nên hắn không nhịn được cất lên một tiếng cười ha hả, còn rất đắc ý huýt sáo.

Cao Bằng nhẹ nhàng trấn an Đại Tử đang ghé vào trên đùi mình, không ngừng lặp lại động tác vuốt ve hai chiếc râu của Đại Tử từ phần gốc đến phần ngọn rồi lại buông ra.

Cảm xúc của Đại Tử dần dần yên tĩnh xuống, đôi mắt nó hơi nheo lại, đôi kìm trước miệng thì lúc đóng lúc mở, những chiếc

chân vàng nhạt ở toàn thân cũng hơi lay động.

Bề ngoài thì Cao Bằng đang bình tĩnh trấn an Đại Tử nhưng trên thực tế trong đầu của hắn lại có một dãy số liệu hiện lên.

【 Tên quái vật 】: Hắc Nộ Hầu

【 Cấp bậc quái vật 】: Cấp 8

【 Phẩm chất quái vật 】: Phổ Thông

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Lực lượng / Hệ Thổ

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (bực bội)

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Độc 2. Thụ châm của Châm Quỳ Thụ có độc tố tê mỏi sẽ gây ra hiệu quả thiếu máu nghiêm trọng cho Hắc Nộ Hầu.

【 Nhu cầu để thăng cấp phẩm chất tinh nhuệ 】.....

Cao Bằng yên lặng nhớ kỹ ba chữ Châm Quỳ Thụ này vào đáy lòng, đồng thời cũng bắt đầu tự hỏi nơi nào sẽ có Châm Quỳ Thụ.

Châm Quỳ Thụ là một loại thực vật mới tiến hóa ra sau khi thiên địa dị biến, ban đầu nó có lẽ là một loại thực vật họ cỏ. Thực vật họ cỏ có rất nhiều, ví dụ như Trúc Quan Âm, cây bồ quỳ,... đều thuộc về họ cỏ.

Châm Quỳ Thụ thực ra cũng không hiếm thấy, loại thực vật này đã tiến hóa lên là từ loại nào trong họ cỏ đã không thể kiểm chứng. Nhưng mà những thực vật họ cỏ này phân bố rất rộng ở phía nam, thậm chí ở trong thành phố cũng được trồng không ít nên cũng không coi là hiếm.

Chỉ là những chiếc châm có ở lá của Châm Quỳ Thụ có chứa độc tố gây tê mỏi, cho nên ở trong thành phố Châm Quỳ Thụ cơ bản đều bị loại bỏ hết, nếu muốn tìm nó thì chỉ có thể đến những

nơi hoang dã.

Bây giờ là một chuyến thăm quan đến nơi hoang dã chân chính cho nên có khả năng rất lớn sẽ gặp được Châm Quỳ Thụ.

Cao Bằng tiếp tục nhớ lại hoàn cảnh sống yêu thích của Châm Quỳ Thụ cùng với cách ngắt lấy nó.....

Hắc Nộ Hầu ngồi ở phía cuối cùng hắt xì một cái, sau đó nó vươn cánh tay to lớn của mình lên xoa nước mũi rồi thuận tiện lau vào người của Hải Lam Vũ ở bên cạnh.

Hải Lam Vũ cúi đầu nhìn vào áo sơmi của mình, sau đó sắc mặt nháy mắt đỏ lên.

- Đồ khốn! Mày…

Hải Lam Vũ giận dữ quay đầu nhìn sang Hắc Nộ Hầu, nhưng khi nhìn thấy cánh tay còn thô to hơn cả đùi của chính mình thì Hải Lam Vũ chỉ đành nở nụ cười thật tươi rồi vỗ vỗ bả vai Hắc Nộ Hầu,

- Lần sau mày không được làm như vậy, phải biết nghe lời.

Hắc Nộ Hầu nhân tính hóa hắt xì một cái rồi khinh thường nhìn lướt qua Hải Lam Vũ.

Trong lòng Hải Lam Vũ rất buồn bực, nhưng khi nhìn về phía cửa xe thì phảng phất thấy được đồ vật gì đó làm cho hắn rất kinh ngạc.

- Bàn Tử (Tên béo), cậu!

Trong xe nhanh chóng truyền đến âm thanh hô to gọi nhỏ của Hải Lam Vũ. Người vừa mới bước lên xe có dáng người không cao, thân thể có chút mập mạp.

- Ừ, đây là Ngự thú cha tôi mua cho.

Đây là Trần Hán Kiều, một trong số những anh em tốt của Hải Lam Vũ ở cao trung.

Trước khi tai biến xảy ra hai người chính là bạn học ở sơ trung, quan hệ cũng không tồi.

Trên vai trái của Trần Hán Kiều lẳng lặng nằm một con ấu thú (thú con) lớn chừng bàn tay của người trưởng thành, bên ngoài cơ thể còn mơ hồ thấy sự tồn tại của những chiếc vảy nhỏ tinh mịn giấu ở dưới làn da.

Đôi mắt của nó rất sống động, cảnh giác đánh giá bốn phía, trong cổ họng thỉnh thoảng phát ra những tiếng kêu nhỏ bé.

Điều này cũng không phải là thứ hấp dẫn người khác nhất, thứ hấp dẫn chính là đoàn điện văn nhỏ bé thỉnh thoảng hiện lên xung quanh con ấu thú này. Những ấu thú có thể khống chế lực lượng nguyên tố như thế thì sau khi thành niên ít nhất cũng sẽ trở thành quái thú cấp thủ lĩnh!

Quái thú cấp Thủ lĩnh đó..... Hải Lam Vũ thiếu chút nữa không hít thở nổi, dù trong nhà hắn có tiền nhưng cũng chỉ là hơn người khác một chút mà thôi. Vì thế cha hắn cũng chỉ có thể mua cho hắn một con Hắc Nộ Hầu để làm Ngự thú, về sau nếu muốn thăng cấp thì cần phải tìm mọi cách để tăng phẩm chất của Hắc Nộ Hầu lên đến hoàn mỹ thì mới có khả năng trở thành quái thú cấp thủ lĩnh.

Đương nhiên, ý tưởng này tuy rất tốt nhưng trên thực tế người có thể chân chính làm cho Ngự thú của chính mình tăng lên đến phẩm chất hoàn mỹ rồi lại tấn chức cấp thủ lĩnh thì là vạn không có một.

Một con non có tiềm chất trở thành quái thú cấp thủ lĩnh cũng không phải có tiền là mua được, quyền thế sau lưng cũng là một điều rất quan trọng.

Cao Bằng quay đầu nhìn về phía ấu thú trên vai của Trần Hán Kiều, trong đầu hiện lên một dãy số liệu.

【 Tên quái vật 】: Lôi Quang Hùng (còn nhỏ)

【 Cấp bậc quái vật 】: cấp 5

【 Phẩm chất quái vật 】: Tinh nhuệ (phẩm chất bây giờ, sau khi thành niên thăng lên cấp thủ lĩnh sẽ hạ xuống Phổ thông)

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Lôi

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (ngây ngốc)

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Khi còn nhỏ nuôi dưỡng bằng rất nhiều thức ăn hệ Thủy nên sẽ có tỷ lệ thất bại nhất định khi tấn chức thủ lĩnh 2. Khi còn nhỏ cung cấp.....

【 Nhu cầu để tấn chức phẩm chất hoàn mỹ 】.....

Thu hồi ánh mắt lại, đáy lòng của Cao Bằng có chút chấn động, không phải bởi vì con ấu thú Lôi Quang Hùng này, mà là chấn động bởi năng lực của chính mình. Hình như nó còn khủng bố hơn rất nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Đại Tử chỉ là một con Tử Bối Hoàng Trảo Ngô rất bình thường, nếu chính mình không ngừng tăng cường phẩm chất rồi làm cho nó nhanh chóng trưởng thành thì cuối cùng sẽ tiến hóa được tới trình độ nào?

Cao Bằng cúi xuống nhẹ nhàng vuốt ve đầu của Đại Tử. Rất nhiều người lựa chọn Ngự thú đều sẽ ngàn chọn vạn tuyển, bởi vì phẩm chất của Ngự thú sẽ quyết định tiềm lực của bọn nó.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 7: Huyết Mạch Môn

Thực lực thân thể của Ngự sử không mạnh, cho dù có nghe nói tới việc sau đó Ngự thú có thể làm cho năng lực sinh tồn của Ngự sử tăng mạnh nhưng đó cũng chỉ là năng lực sinh tồn mà thôi, nếu chân chính chiến đấu thì cuối cùng vẫn phải dựa vào Ngự thú.

Mỗi một Ngự sử có thể ký kết với bao nhiêu Ngự thú thì quyết định bởi cường độ linh hồn của người đó, khi những Ngự thú dưới trướng càng ngày lớn mạnh thì sẽ phụng dưỡng lại cho Ngự sử, làm linh hồn của Ngự sử không ngừng lớn mạnh, từ đó có thể ký kết được càng nhiều Ngự thú.

Bất kỳ chuyện gì cũng chỉ là tương đối mà thôi, ký kết với Ngự thú cũng cần tiêu hao lực lượng linh hồn. Huyết khế tuy rằng có chứa một chữ huyết, nhưng huyết chỉ là môi giới, thứ chân chính để cho con người cùng quái vật tâm linh tương thông thật ra chính là linh hồn.

Cần phải tiêu hao nhiều hay ít linh hồn lực khi ký kết cùng quái vật là phụ thuộc vào trạng thái của quái vật khi thực hiện huyết khế. Nếu như ký huyết khế lúc quái vật còn nhỏ yếu thì sẽ không vì quái vật ngày càng trưởng thành mà tiêu hao thêm.

Đương nhiên, bất luận chuyện gì cũng có hai mặt của nó, nếu Ngự sử khống chế Ngự thú một cách tàn bạo thì sẽ chỉ làm cho Ngự thú không ngừng phản kháng, như vậy sẽ làm tăng thêm gánh nặng cho linh hồn của Ngự sử. Nếu số lượng Ngự thú phản kháng ngày càng nhiều thì cuối cùng rất có thể sẽ biến thành một loại hậu quả rất đáng sợ…..

Có lẽ chính mình có thể thu phục được một đoàn Ngự thú cấp

thấp, sau đó không ngừng cường hóa phẩm chất của chúng nó. Cao Bằng đột nhiên nghĩ đến ý tưởng này.

Không được không được, như vậy thì quá lộ liễu.

Trong lòng Cao Bằng nhanh chóng bỏ qua cái ý niệm này, ít nhất trước mắt không thể làm như vậy. Hơn nữa việc bồi dưỡng Ngự thú cũng yêu cầu số lượng tài nguyên rất lớn, chuyện này không phải là thứ mà bây giờ hắn có thể chịu được. Còn việc bại lộ năng lực của mình để gia nhập vào thế lực khác thì Cao Bằng căn bản không nghĩ tới, nói không chừng đến khi đó chính mình sẽ lưu lạc thành một dụng cụ chuyên môn bồi dưỡng Ngự thú cho người khác.

- Người đến đủ rồi sao? Lớp trưởng, em kiểm tra lại đi.

Chủ nhiệm lớp Mộ Dung Thu Diệp từ cửa xe đi lên rồi phân phó cho lớp trưởng Đàm Tiền Tiến.

Đàm Tiền Tiến cũng có thân hình mập mạp, lúc cười còn lộ ra lúm đồng tiền. Ngày thường nhân duyên ở lớp của hắn rất tốt do tính cách rộng rãi cùng với thành tích học tập không tồi, dần dà được mọi người đề cử làm lớp trưởng.

- Cô Mộ Dung, người đã đến đủ rồi ạ. Mỗi khi có một người tới là em sẽ tích một cái lên bảng danh sách.

Đàm Tiền Tiến nheo đôi mắt lại cười nói, sau đó đem danh sách trong tay đưa cho cô Mộ Dung.

Cô giáo Mộ Dung gật đầu, sau đó mở cửa xe ngó đầu ra ngoài hô to với phía sau.

- Chủ nhiệm, học sinh lớp chúng tôi đã có mặt đủ rồi, có thể xuất phát.

Giây lát sau, cô giáo Mộ Dung đi lên rồi ngồi vào vị trí lái xe.

Đàm Tiền Tiến ngồi ở hàng đầu tiên trợn mắt há hốc mồm nhìn cô giáo Mộ Dung đang thuần thục nhả phanh, nhấn ga, thực hiện một loạt các động tác liền mạch lưu loát.

Lão, tài xế già.

Ống xả (ống pô) của chiếc xe phát ra một tiếng nổ vang rồi giống như một con thú sắt thép lao nhanh về phía trước.

Hai chiếc xe toàn thân màu lam, mặt ngoài có vẽ một hình ảnh tấm chắn bằng sơn trắng cũng theo sát ở phía sau. Đó là ký hiệu của công ty bảo vệ Lam Thuẫn.

Tốc độ chạy của ô tô thật sự rất nhanh, chỉ ngắn ngủi khoảng mười phút đồng hồ đã tới bên bờ một hồ nước ở vùng ngoại thành.

- Đã tới nơi rồi, các bạn học xuống xe đi.

Một tiếng cạch vang lên, cửa sau của chiếc xe đồng thời mở ra, ánh mặt trời theo khe hở len lỏi chiếu vào bên trong.

-Thật.. thật sự rất kích thích, nơi này là vùng ngoại thành trong truyền thuyết sao!

Một tên mập mà thường ngày không đàng hoàng chà xát hai tay.

- Quá, quá kích thích rồi, Á.

Đang cảm thán thì hắn bị một nữ sinh đeo kính mắt, cột tóc đuôi ngựa với vẻ mặt không biểu tình vỗ vào đầu từ phía sau.

- Lý Tự Béo, ít biểu diễn thôi.

Lý Tự Công giận tím mặt,

- Lý Hồng Đậu, chị đừng quá đáng, nếu mình không phải là chị

em ruột thì…

Nhưng vừa bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Lý Hồng Đậu, Lý Tự Công đột nhiên cứng lại.

- Em tuyệt đối không dám nói chuyện lớn tiếng như vậy……

Cao Bằng mang theo Đại Tử đi xuống ô tô, hai cái râu trên đầu Đại Tử không ngừng lay động, hoàn cảnh lạ lẫm xung quanh làm cho nó có chút do dự nhưng cuối cùng vẫn bị Cao Bằng mạnh mẽ túm xuống.

Đại Tử bị túm xuống xe thì gấp đến độ không ngừng xoay vòng xung quanh Cao Bằng, sau đó nó đứng thẳng người dậy muốn dán vào trên người hắn nhưng lại bị từ chối một cách vô tình.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy Đại Tử khẩn trương như vậy nên có chút buồn cười.

- Hống!

Một tiếng gầm cuồng bạo vang lên bên tai Cao Bằng làm cho màng nhĩ của hắn thiếu chút nữa bị thủng. Trong nháy mắt này Đại Tử liền bị chọc giận, thân hình của nó bỗng nhiên uốn cong về phía sau, cả người giống như hóa thành một cây cung.

Vèo ——

Kéo theo một đạo tàn ảnh thật dài, một phát cắn nhẹ như chuồn chuồn nước lướt qua đùi của Hắc Nộ Hầu.

Chân mày Hắc Nộ Hầu nhân tính hóa nhăn lại, sau đó lấy hai tay che đùi rồi ngao ngao kêu to.

Trên mặt Hải Lam Vũ vừa nở nụ cười vui sướng khi người gặp họa thì ngay sau đó liền thấy Ngự thú của chính mình bị cắn một cái. Hắn ngay lập tức giận tím mặt, vừa định phát tác thì nghe

được tiếng quát nghiêm khắc của Mộ Dung Thu Diệp truyền đến.

- Hai người các em đang làm gì đó, đừng nghĩ tôi không phát hiện ra. Hải Lam Vũ em đã có Ngự thú vậy thì bây giờ em chính là một Ngự sử, đã là Ngự sử thì phải quản tốt Ngự thú của chính mình không được để nó tùy tiện đe dọa tập kích người khác, còn Cao Bằng em cũng phải quản lý tốt quái thú của chính mình đừng cho nó tùy tiện cắn người.

Hai người đều bị giáo huấn, nhưng vẫn có thể nhìn ra được Mộ Dung Thu Diệp đang thiên vị với Cao Bằng, có khả năng là bởi vì thành tích của hắn ngày càng tốt.

Hắc Nộ Hầu cuối cùng cũng đành phải trở về bên cạnh chủ nhân với vẻ không cam lòng, chỉ là khi nhìn về phía Hải Lam Vũ thì ánh mắt của nó mang theo chút u oán giống như đang nói, vừa rồi là ngươi phái ta đi đe dọa tên kia, kết quả ta bị cái con rết nhỏ cắn cho một phát nhưng ngươi lại đem ta kêu trở về, có loại chủ nhân nào như vậy sao.

Nó bất mãn nhảy tới nhảy lui, phát ra tiếng kêu ngao ngao ngao.

Trí lực của Hắc Nộ Hầu không yếu, có thể so với con nít bảy tám tuổi, vẻ sướng đau vui buồn đều thể hiện rõ ràng cũng không có che giấu hay thêm bớt tí nào, tất cả tâm tình đều biểu đạt rõ ràng trên mặt. Lúc này mặt nó đang nheo lại thành một đoàn, lông mày nhíu thành hình chữ bát (/\), đầy vẻ mày ủ mặt ê.

Cao Bằng liếc nhìn Hắc Nộ Hầu một chút, hắn có thể thấy trạng thái thuộc tính của Hắc Nộ Hầu đã chuyển từ Khỏe mạnh (bực bội) biến thành Bị thương (buồn bực), còn có thêm trạng thái【 Trúng độc 】nữa.

Hai chữ trúng độc không ngừng lấp lóe ánh sáng đỏ, theo thời gian trôi đi thì ánh sáng này càng ngày càng tối lại, cùng lúc đó

trạng thái thay đổi từ Bị thương sang Vết thương nhẹ.

.....

- Đây là Huyết Mạch môn sao? Là từ Mạch môn tiến hóa mà thành, Mạch môn trước khi biến dị có thể làm thuốc, có tác dụng giải khát, hiệu quả bổ phổi khỏi ho. Biến dị Huyết Mạch môn càng có thể trị liệu nội thương, đặc biệt là sau khi tạng phủ bị hao tổn thì chỉ cần dùng một mảnh rễ nhỏ của Huyết Mạch môn có thể bổ huyết chữa thương.

Cao Bằng si mê ngồi xổm trên mặt đất đùa nghịch với cây thực vật đỏ như máu ở dưới chân.

Mạch môn là một loại thực vật thường thấy trước khi biến dị, ở trên đường cái đều có thể thấy được.

Tư liệu về Huyết Mạch môn đều có thể tìm đọc ở trong cuốn《 Bộ sách thứ hai về thực vật biến dị 》, đây cũng là một trong các môn học mà học sinh trung học bắt buộc phải biết…

Bất luận là ở đâu thì tri thức vĩnh viễn đều là sức sản xuất số một.

Dù ở trong thế giới mới có thể nói là rất kỳ quái này thì tri thức cùng khoa học vĩnh viễn sẽ không bao giờ bị bỏ qua.

Khoa học cũng không cùng cấp với khoa học kỹ thuật, cái sau chỉ là trái cây của cái trước mà thôi.

Đây là một loại đồ vật mà sẽ không bao giờ lạc hậu.

(Chú Thích: Mạch môn là cây có thể làm thuốc trong trung y hoặc làm cảnh - google)

Dịch: Trúc Nguyễn

Beta: B

Team: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 8: Hạt Nham Xà

Nguyên nhân khiến Cao Bằng nhiệt tình ham muốn học tập là hy vọng có thể từ trong những tri thức này tìm kiếm được phương pháp làm cha mẹ hắn sống lại. Đây cũng là nguyên nhân căn bản biến Cao Bằng từ một người không muốn học hành trở thành một học bá (học sinh giỏi).

Bởi vì hắn có mộng tưởng và dã tâm, đó chính là làm cha mẹ sống lại. Nếu như lựa chọn con đường bình thường thì ngay cả tư cách để theo đuổi dã tâm cũng không có.

Đào lớp đất bùn bên dưới Huyết Mạch môn lên, để lộ ra những chiếc rễ cây trắng tinh trông giống như một đám cà rốt nhỏ lớn lên bên dưới một chiếc rễ cây vậy. Hắn không thể tưởng tượng nổi tại sao một cây cỏ nhỏ bé như vậy lại có thể có được những chiếc rễ to như thế.

Tuy rằng trên sách có giới thiệu về Huyết Mạch môn, nhưng việc tiếp xúc trong hiện thực lại là lần đầu tiên.

Đại Tử tò mò không ngừng loay hoay xung quanh, hai cái râu trên đầu không ngừng lay động. Nó nhìn chằm chằm vào cây Huyết Mạch môn trong tay của Cao Bằng, sau đó cả người níu lên cánh tay hắn rồi tỏ vẻ đáng thương.

Cao Bằng không nhịn được phải bật cười, hắn chỉ là muốn điều tra thực vật mà thôi, cũng không phải vì muốn đem nó về, nhưng nếu Đại Tử đã muốn vậy thì cho nó ăn thôi. Cao Bằng trực tiếp đút một cái rễ nhỏ trong tay cho Đại Tử, hai chiếc kìm trong miệng nó đóng mở liên tục để nghiền nát thức ăn, thi thoảng có vài giọt chất lỏng trong suốt chảy ra từ trong miệng.

Con rết vốn là động vật ăn tạp, có một số con rết ngay cả rêu cũng ăn nên một cái rễ Huyết Mạch môn căn bản không tính là gì.

Sau đó Cao Bằng giống như đi lạc vào thiên đường mộng ảo, ở rừng cây nhỏ ven hồ sưu tầm đủ loại thực vật. Những loại thực vật đó trước đây chỉ xuất hiện trong sách thì bây giờ lại xuất hiện chân thật trước mặt hắn, Kim Cương Quế Thụ biến dị, Lam Dực Bát Giác Kim Bàn…….

Mảnh rừng nhỏ này đã trở thành bảo địa trong lòng của Cao Bằng.

Đại Tử vẫn luôn lắc lư bên cạnh hắn thì bỗng nhiên hai cái râu dựng thẳng lên giống như hai cây cột anten, trong mắt thì tràn đầy cảnh giác.

Lùm cây sau lưng vang lên tiếng sột soạt cùng sự lay động không ngừng làm cho Cao Bằng giật mình. Từ phân tích của hắn về tần suất lay động cùng với thể tích lùm cây thì phỏng đoán đây không phải là một tên to xác.

Giống như nhận thấy hơi thở của Đại Tử nên con quái vật trong lùm cây không dám đi ra, sau đó do dự một lát rồi im ắng lại, giống như con quái vật núp trong đó đã rời đi.

Đại Tử có chút hưng phấn nóng lòng muốn tiến lên thử nhưng lại bị Cao Bằng ngăn cản, bởi vì hắn không biết sau lùm cây có phải là kế điệu hổ ly sơn hay kế dụ địch thâm nhập hay không.

Không được xem thường trí tuệ của quái vật, có thể phần lớn bọn chúng có chỉ số thông minh không cao lắm nhưng trí tuệ lại không ngang bằng với trí thông minh.

Lôi Đại Tử lui về phía sau hai bước rồi âm thầm đánh giá hoàn cảnh xung quanh, sau khi xác định không có uy hiếp gì hắn mới cúi xuống cầm một cục đá từ dưới đất lên.

Bỗng nhiên ném mạnh về phía lùm cây!

Sột soạt ----

Lùm cây bỗng dưng lay động một cách kịch liệt, giống như có thứ gì bị hoảng sợ ở trong đó.

Giây lát sau, trong lùm cây đột nhiên lao ra một vệt sáng màu xám cùng với âm thanh "phì phì". Mục tiêu chỉ thẳng vào Cao Bằng.

Cao Bằng cẩn thận lui về phía sau, cùng lúc đó Đại Tử ở bên cạnh bỗng nhiên nhào về phía vệt sáng màu xám kia với tốc độ không hề chậm.

Hai tàn ảnh một tím một xám lao vào nhau ở giữa không trung, lấy mắt thường thì không thể nhìn rõ hình dáng của hai thứ này. Cao Bằng chỉ có thể thấy một cách mơ hồ hình ảnh một tím một xám dây dưa với nhau, quấn thành một đoàn.

Một lúc sau, hai cái bóng kia mới rơi phịch xuống đất một cái, cả trăm cái chân của Đại Tử đều găm chặt chẽ trên người một con mãng xà màu xám kia.

Ồ... Nếu trước khi tai biến thì có thể gọi là mãng xà, nhưng ở kỷ nguyên hiện giờ thì chỉ có thể coi là một con rắn nhỏ hết sức bình thường.

Con rắn nhỏ này dài khoảng 3 mét mà Đại Tử chỉ dài có 2 mét nên vẫn còn một đoạn đuôi của con rắn bị lộ ra, thỉnh thoảng lại vung vẩy lung tung.

Nhìn về phía con rắn, trong đầu Cao Bằng tự động hiện ra một khung số liệu.

< Tên quái vật >: Hạt Nham Xà

< Cấp bậc quái vật >: Cấp 6

< Phẩm chất quái vật >: Bình thường

< Thuộc tính quái vật >: Hệ Thổ

< Trạng thái quái vật >: Khỏe mạnh (kinh hoảng)

< Nhược điểm quái vật >: 1. Hệ Mộc, 2. Xà Tiên thảo có tác dụng xua đuổi Hạt Nham xà. Nếu liều lượng Xà Tiên thảo đủ nhiều thì có thể làm cho Hạt Nham xà bò chậm lại, thân thể cứng ngắc.

< Nhu cầu tấn chức phẩm chất tinh nhuệ >:....

Xà Tiên thảo... Nói vậy thì ở khu vực mà Hạt Nham Xà hoạt động sẽ có Xà Tiên thảo sinh trưởng, nhưng bây giờ hắn khó có thể đi tìm nó được bởi vì Đại Tử đang giằng co cùng với Hạt Nham xà. Nếu như trong quá trình mình đi tìm Xà Tiên thảo mà lại gặp phải quái vật khác thì chỉ có thể tự mình bỏ chạy.

Đương nhiên, vấn đề trước mắt nhìn qua thì thực sự không lớn, tuy Đại Tử thấp hơn một cấp so với Hạt Nham xà nhưng chỉ là một cấp nhỏ nên chênh lệch về thực lực là không lớn.

Huống hồ phẩm chất của Bối Tử Hoàng Trảo Ngô lại cao hơn không ít so với Hạt Nham xà. Sau khi Cao Bằng thấy Đại Tử đem hai cái răng nanh cắn vào sau đầu của Hạt Nham xà, một cặp răng nanh cắm thật sâu vào thịt. Vị trí này vô cùng xảo diệu, tuy rằng đầu của Hạt Nham xà có thể miễn cưỡng chuyển động một chút, nhưng chỉ có thể cắn được phần giáp trên lưng của Đại Tử.

Hạt Nham xà há miệng nỗ lực cắn xé phần giáp trên lưng của Đại Tử, hàm dưới mở ra 180 độ giống như bị trật khớp, sau đó hung hăng cắn vào phần giáp kia.

Nó giống như việc... Hạt Nham xà nhân tính hóa mê mang một

chút, đôi mắt trừng lớn đồng thời vẫn duy trì động tác há mồm.

Nhưng bây giờ tư thế của Hạt Nham xà quả thực không ổn, quanh thân nó bị ngàn cái chân của Đại Tử chế trụ gắt gao giống như có vô số cái đinh đóng vào trong đó, mặc nó quay cuồng giãy giụa thế nào cũng không thể tránh thoát. Đại Tử mở răng nanh ra, sau đó bỗng nhiên đâm vào trong cơ thể của Hạt Nham xà. Một lượng lớn nọc độc theo hai cái răng nanh này chảy vào trong cơ thể con rắn.

Trong mắt Cao Bằng, trạng thái của Hạt Nham xà đang không ngừng nhấp nháy ánh sáng đỏ, trạng thái đang là khỏe mạnh không ngừng giảm xuống từ bị thương, vết thương nhẹ, vết trương trung bình, và cuối cùng là vết thương nghiêm trọng. Tuy thương thế dần tăng lên nhưng Hạt Nham xà vẫn còn giãy dụa, không ngừng quay cuồng trên mặt đất, đánh vào cả cây cối xung quanh, từng khối vỏ cây bị đánh toác ra vang lên những âm thanh ‘Bịch bịch’.

Cuối cùng, Hạt Nham xà giống như đã từ bỏ giãy dụa, lẳng lặng nằm im dưới đất. Đôi mắt lộ ra thần sắc không còn gì luyến tiếc, ngơ ngác nhìn về phía trước.

Vết thương nghiêm trọng kịch liệt lấp lóe ánh sáng đỏ, giờ phút này bốn chữ đó đã biến thành màu đỏ đen, màu đỏ trên chữ giống như không ngừng bị rút cạn biến thành đỏ thắm rồi chậm rãi biến thành bốn chữ to màu đen, vết thương trí mạng.

Qua 10 phút, màu sắc của chữ vết thương trí mạng nhạt dần đi bằng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, biến thành màu trắng xám nhàn nhạt, đã tử vong.

Nghe nói thần kinh loài rắn có chút độc đáo, cho dù sau khi tử vong vẫn có tính phản xạ với nguy hiểm trí mạng, chỉ cần cơ quan cảm ứng trên đầu còn chưa bị thối rữa thì chúng vẫn còn có tính uy hiếp. Bởi vì rất nhiều loài rắn đều có độc, cho nên trường hợp

giết ngược của chúng sau khi chết cũng không ít.

Chẳng qua Hạt Nham xà là một loài không có độc, nhưng chúng có hai chiếc răng nanh sắc bén như móc câu, một khi bị cắn trúng thì nó sẽ giống như hai cái lưỡi câu cắm chặt vào trong thịt của kẻ địch.

Cao Bằng nhặt lên một cây gậy dài rồi thử đụng vào Hạt Nham xà. Con rắn đang nằm trên mặt đất không động đậy bỗng nhiên xoay người hung hăng cắn vào gậy gỗ, mặc cho Cao Bằng vung vẩy cây gậy thế nào đều không thể thoát khỏi Hạt Nham xà. Nhưng hai mắt nó chỉ có một màu trắng xám, không còn chút linh động nào nhưng luôn duy trì tư thế này.

Đợi một lúc, Cao Bằng lại cầm cây gậy này cuốn xác Hạt Nham xà lên, sau đó lấy từ trong người ra một cái túi ni lông, đem xác Hạt Nham xà bỏ vào. Hầu như tất cả xác các loại quái vật đều có giá trị nhất định, chỉ cần đem thi thể chúng về cửa hàng chuyên môn thì đều có thể bán ra một cái giá không tồi.

Đại Tử dựng thẳng nửa người trên đáp ở cánh tay Cao Bằng, ánh mắt ngóng trông nhìn về phía thi thể của Hạt Nham xà, nước miếng thiếu chút nữa chảy ra.

Dịch: Trúc Nguyễn

Beta: B

Team: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 9: Khóc Như Một Đứa Trẻ 300 Cân

Trong lòng Cao Bằng không đành lòng, nhưng Tử Bối Hoàng Trảo Ngô muốn tiếp tục tiến hóa lên phẩm chất cao hơn thì cần bảo vật cùng huyết nhục có thuộc tính đặc thù. Mà thi thể của Hạt Nham xà đối với Đại Tử thì chỉ có dinh dưỡng hơn một chút so với huyết nhục bình thường mà thôi, như thế thì không bằng đem thi thể còn tương đối hoàn hảo này mang về bán đi sau đó lại mua tài nguyên để bồi dưỡng Đại Tử.

Cao Bằng cũng không có chú ý tới ở đằng sau hắn khoảng 100m, trên thân một cây đại thụ có một người đàn ông mặc trang phục màu lam đang nhìn hắn.

- Tên nhóc này đúng là cẩn thận, một con Hạt Nham xà chắc cũng chỉ có thể bán được trên dưới 0,5 điểm tín dụng mà thôi.

Người này là đội trưởng bảo an của công ty bảo an Lam Thuẫn phụ trách an toàn của đoàn học sinh trong chuyến đi lần này. Đương nhiên chỉ là bảo vệ sự an toàn chứ không phải là làm bảo mẫu. Bọn họ chỉ bảo vệ cá nhân học sinh khỏi những nguy hiểm ảnh hưởng tới tính mạng mà thôi, còn an nguy của Ngự thú thì không trong vòng phụ trách của họ, chết thì chết thôi, đều là học sinh cao trung 15,16 tuổi rồi nên cũng đã tính là trưởng thành. Người trưởng thành thì nên chịu trách nhiệm về hành động của mình.

Cùng lúc đó ở bên kia.

Hải Lam Vũ cũng đang hưng phấn mang theo Ngự thú của mình là Hắc Nộ Hầu đi dạo loạn trong rừng cây, lần mâu thuẫn

trước với Cao Bằng đã bị hắn ném ra sau đầu. Dù sao hắn cũng chỉ là một học sinh cao trung mà thôi, cùng với việc đó chỉ là một lần ma sát nhỏ nên không tính là sinh tử đại hận gì.

Khu vực hắn lựa chọn không cùng một nơi với Cao Bằng, chỗ Cao Bằng chọn là một rừng cây hướng ra phía hồ nước, cây cối tuy cao lớn nhưng lại rất thưa thớt. Mà chỗ Hải Lam Vũ chọn lại là chỗ cách xa hồ nước, hướng vào phía trong gần giáp với khu vực mặt sau của ngọn núi, nơi này là một nơi thiếu ánh sáng, thảm thực vật cũng rất tươi tốt.

Hắc Nộ Hầu giống như đã thật lâu chưa được đi dã ngoại nên biểu hiện rất hưng phấn. Hai tay điên cuồng đấm vào trước ngực phát ra tiếng bịch bịch.

Nó ngẩng cao đầu lên, miệng với cổ thẳng thành một đường, sau đó phát ra tiếng kêu vui vẻ " Gừ ~ gừ ~".

Hắc Nộ Hầu vui vẻ nhảy tới nhảy lui, hai chân khụy xuống sau đó hóa thành một cái bóng đen nhảy lên cao mấy thước. Hai tay nắm ở trên các cành cây, nhảy tới nhảy lui trong rừng, chỉ trong chốc lát đã biến mất khỏi tầm mắt của Hải Lam Vũ.

Thôi, để tùy nó đi chơi vậy.

Lúc đầu, Hải Lam Vũ còn muốn quản nó một chút, nhưng nghĩ đến thể trạng cường tráng của Hắc Nộ Hầu thì chỉ sợ mười người như mình cũng sẽ thành đồ ăn. Tuy rằng nó là Ngự thú của chính mình, nhưng hắn nhớ hình như cô giáo có nói qua ở trên lớp cái gì mà… Đôi khi để cho Ngự thú ra ngoài một mình. Thành tích học tập của Hải Lam Vũ rất kém cỏi, bởi vì lúc đi học hắn hay làm việc riêng cho nên những điểm quan trọng cơ bả cũng không nhớ được.

Thật ra ý của cô giáo là phải kết hợp giữa làm việc với nghỉ ngơi, sau khi huấn luyện Ngự thú thì chớ quên bồi dưỡng tình cảm cùng Ngự thú. Đến khi độ thân mật với Ngự thú tăng lên sẽ giải

tỏa năng lực giữa Ngự sử và Ngự thú, những năng lực này là thứ quan trọng để bảo mệnh của Ngự sử.

Đến tối, bọn họ lập lửa trại bên cạnh chiếc hồ lớn như gương. Mộ Dung Thu Diệp lấy ra một đống lều trại từ trong khoang để hành lý của xe, sau đó dưới sự chỉ bảo của nàng, các học sinh nhanh chóng dựng xong lều trại rồi sắp xếp mỗi lều với hai học sinh cùng giới tính.

Người được phân chung cùng một lều với Cao Bằng là lớp trưởng Đào Tiền Tiến. Sau khi hắn thấy phân tổ xong thì cười hắc hắc, sờ cái đầu to bóng của mình, đôi mắt nheo thành một đường rồi vươn tay phải ra.

- Đại học bá, chào cậu.

Cao Bằng không có thói quen bắt tay với người khác, nhưng người ta đều đã duỗi tay ra rồi thì hắn cũng không thể để cho bên kia cảm thấy mình lạnh nhạt. Hắn nâng lên tay phải rồi nắm nhẹ một cái coi như là đã bắt tay.

Đi vào trong lều, Cao Bằng lấy từ trong cặp của mình ra hai cái túi rau cải muối ớt đã được phong kín, ném cho Đàm Tiền Tiến một cái, còn một cái thì bỏ vào trong túi quần.

Bữa tối hôm nay ăn cá nướng, là cá bắt từ trong cái hồ kia.

Nhưng Cao Bằng đối với trình độ nướng cá của mình rất hiểu rõ cho nên mới mang theo mấy túi rau cải muối ớt đi để làm gia vị.

Đàm Tiền Tiến theo phản xạ bắt được cái túi này, nhìn túi rau cải muối ớt trong tay thì có chút sững sờ nhưng sau đó lại nhìn kỹ Cao Bằng rồi cười ha hả, đem nó bỏ vào túi bên người.

Đi lên đụng vào bả vai Cao Bằng.

- Đi, đi ăn cá nướng thôi.

Đàm Tiền Tiến vừa cười tủm tỉm vừa nói, trên mặt lộ ra hai lúm đồng tiền.

Trên bờ bày đủ loại cá bắt được từ trong hồ, một cái bóng mờ từ mặt hồ xẹt qua sau đó bay thẳng lên trời rồi lại xoay người đáp xuống bên bờ hồ. Cái bóng mờ này cuối cùng cũng lộ rõ trước mặt mọi người, đó là một con chim màu bạc khổng lồ cao nửa thước, cặp mỏ sắc bén như dao găm đang kẹp chặt một con cá lớn cỡ nửa mét. Buông con cá ra, nó bước đi trên đôi chân mảnh khảnh đến bên cạnh Mộ Dung Thu Diệp, dùng đầu cọ cọ vào nàng, trong mắt tràn đầy vẻ ỷ lại.

Đây là loài Ngân Dực Điểu, một quái vật họ chim thường thấy và hay được thuần dưỡng. Bởi vì khả năng sinh sản của Ngân Dực Điểu rất mạnh, hơn nữa phạm vi thức ăn của nó rất phong phú nên dễ dàng chăn nuôi. Đồng thời thực lực của nó cũng vừa phải, rất nhiều người thuần dưỡng quái vật loài chim đều là Ngân Dực Điểu.

Trên sách có nói Ngân Dực Điểu khi lớn lên đều giống nhau, thân thể chỉ cao khoảng một mét. Nhưng con Ngân Dực Điểu này lại cao tới một mét rưỡi, nếu đặt chung với đồng loại của nó thì cũng là một tên to xác.

【 Tên quái vật 】: Ngân Dực Điểu (Biến dị to lớn)

【 Phẩm chất quái vật 】: Tinh nhuệ

【 Cấp bậc quái vật 】: Cấp 12

….

Thì ra là một tên to con do đột biến thân thể, những quái vật biến dị thân thể sẽ mạnh hơn, phẩm chất cũng cao hơn so với các loại khác.

Cấp 12 đã là quái vật cấp tinh anh. Quái vật cấp tinh anh ở

vùng ngoại thành này hầu như có thể nói là kẻ săn mồi đỉnh cấp nhất, ở loại khu vực nguy hiểm như bờ hồ thì hầu như sẽ không gặp phải thiên địch nào.

Hơn nữa phạm vi hoạt động của quái vật loài chim rất rộng, chúng lại có tốc độ cực nhanh nên đây chắc chắn là tầng bảo vệ thứ hai của trường học đối với nhóm học sinh này.

- Oa, chim của cô Mộ Dung thật là lớn.

Lý Tự Công vô cùng kích động.

Bốp! Lý Hồng Đậu tát vào gáy Lý Tự Công một cái rồi trách mắng.

- Em có biết mình vừa nói gì hay không?

Vẻ mặt Lý Tự Công trở nên rất đáng thương.

- Chị đừng có đánh vào gáy em nữa có được không, em vẫn luôn nghi ngờ chỉ số thông minh của mình thấp là do chị thường xuyên đánh vào đó đấy.

- Ồ.

Lý Hồng Đậu liếc nhìn hắn một cái sau đó xoa xoa bàn tay của mình.

- Chị còn đang ngại đánh sẽ đau tay đây nè.

Một đám người đi lên vây Ngân Dực Điểu vào trung tâm, những người này chưa thấy một con Ngân Dực Điểu lớn như vậy bao giờ. Nếu như không phải do e sợ Ngân Dực Điểu mổ bọn họ thì chắc sẽ có mấy người thò tay ra vuốt ve thử.

Trên khuôn mặt tròn trĩnh của Mộ Dung Thu Diệp tràn đầy ý cười.

- Các bạn học đợi một chút, tính cách của linh tước khá quái dị nên mọi người có thể nhìn nhưng đừng nên sờ.

- Ngân Dực Điểu, tao gọi mày một tiếng, mày có dám đáp lại hay không ?

Đàm Tiền Tiến cười tủm tỉm nói.

Ngân Dực Điểu hơi quay đầu qua, trong ánh mắt lại nhân tính hóa lộ ra vẻ khinh bỉ.

…….

Tới cuối cùng thì giống như đã hết kiên nhẫn nên Ngân Dực Điểu trực tiếp vỗ hai cánh bay đi, để lại vài cọng lông trên mặt đất.

- Cô Mộ Dung, Đại Kim Cương nhà em không thấy đâu nữa rồi! Em thông qua huyết khế kêu gọi nó cũng không có phản ứng, có phải nó đã gặp chuyện gì không may rồi không?

Hải Lam Vũ từ trong sườn núi chạy tới, nước mắt nước mũi dính đầy mặt, khóc đến mức như một đứa trẻ 300 cân.

Chú Thích: 1 cân của trung quốc = 0,5 kg

Dịch: Trúc Nguyễn

Beta: B

Team: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 10: Ma Quỷ Đường Lang

- Hắc Nộ Hầu của em đã đi đến chỗ nào?

Hai hàng lông mày của Mộ Dung Thu Diệp nhăn lại, theo lý thuyết thì vấn đề an toàn của Ngự thú không phải do nàng quản.

Nhưng khi nhìn thấy Hải Lam Vũ đang khóc nức nở giống như đứa trẻ thì nàng lại mềm lòng.

- Ở bên đó.

Một nhân viên bảo an mặc chế phục màu lam của công ty Lam Thuẫn chỉ về phía rừng cây nhỏ ở nơi xa.

Hải Lam Vũ còn chưa kịp lau khô nước mắt ở trên mặt thì lại ngơ ngác nhìn sang người đột nhiên xuất hiện bên cạnh mình này.

- Ông làm sao biết được?

- Bởi vì vừa rồi tôi đứng ở phía sau cậu 100 mét.

Nhân viên bảo an của công ty Lam Thuẫn cười tủm tỉm nói.

- Vậy sao ông lại không ngăn Hắc Nộ Hầu của tôi lại!

Hải Lam Vũ lớn tiếng chất vấn, bởi vì quá tức giận nên mạch máu trên trán cũng nổi phồng hẳn lên.

Người nhân viên bảo an này đưa ngón trỏ lên rồi nhẹ nhàng đặt ở trên môi của mình.

- Hư.

Hải Lam Vũ đột nhiên thấy lạnh cả người, khi cúi đầu xuống mới cảm thấy có một cái bóng đen nhánh đã lặng yên không một tiếng động bao phủ hắn.

Ở bên cạnh còn truyền ra tiếng thét chói tai của những đồng học khác.

Hắn bỗng nhiên quay đầu lại thì cảm thấy như sắp đụng vào một thứ gì đó, chỉ ngẩng đầu nhìn thoáng qua một chút nhưng lại làm cho trái tim của hắn thiếu chút nữa nhảy từ ngực ra ngoài.

Cặp kìm dữ tợn ở miệng lúc đóng lúc mở, đôi mắt kép không mang theo chút cảm tình nào nhìn thẳng vào hắn, phảng phất như một sát thủ lạnh lùng đang nhìn vào con mồi của chính mình. Lúc này hắn thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng từng chiếc lông tơ ở phần miệng cùng với hai chiếc kìm sắc nhọn lập loè hàn quang.

Thân thể cao lớn cùng với đường cong uốn lượn, đôi chân trước sắc bén giống như một thanh đại đao dùng để chém đầu. Điều đó làm cho quái vật này giống như một bức điêu khắc cô độc nhất trên thế giới này.

- Tính tình của bảo bối nhà tôi không tốt lắm, đặc biệt là lúc có người hét to đối với tôi.

Nhân viên bảo an cười nói với Hải Lam Vũ, nhưng ở trong mắt của Hải Lam Vũ thì nụ cười này lại giống như nụ cười của một ác ma.

- Vị tiên sinh này, anh đừng có dọa học sinh của tôi!

Mộ Dung Thu Diệp đột nhiên tức giận nói.

Nàng phảng phất biến thành một con sư tử mẹ đang bao che cho con, tiến lên đem Hải Lam Vũ kéo ra phía sau của mình.

- Xin lỗi, tôi cũng không có ý đe dọa vị tiểu tiên sinh này, chỉ là

do cậu ta hét to đối với tôi trước cho nên ngự thú của tôi mới không nhịn được bước ra.

Nhân viên bảo an hô một tiếng với Ma Quỷ Đường Lang, con bọ ngựa cao ước chừng hai mét này quay đầu sang nhìn thoáng qua Mộ Dung Thu Diệp một chút, sau đó xoay tròn lại một trăm tám mươi độ, những chiếc chân cường tráng hữu lực hơi uốn lượn rồi hóa thành một đạo tàn ảnh biến mất tại chỗ.

- Bây giờ có thể chứng minh là tôi không có ác ý rồi chứ.

Nhân viên bảo an giang hai tay ra, nhìn thật sâu vào Hải Lam Vũ đứng phía sau Mộ Dung Thu Diệp rồi nhàn nhạt nói:

- Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, nhiệm vụ của chúng tôi chỉ là phụ trách bảo hộ sự an toàn thân thể của các cậu mà thôi, còn Ngự thú của mọi người thì không nằm trong trong phạm vi đó. Tuổi tác của cậu chắc đã được coi là trưởng thành rồi chứ, nếu đã là người trưởng thành thì phải phụ trách với hành động của chính mình, không phải tất cả mọi người đều phải sủng ái che chở như cha mẹ của cậu.

Khi nói xong hắn cất lên một tiếng cười nhạo rồi xoay người rời đi.

Hải Lam Vũ mặc dù tức giận đến mức xanh mặt, hai bàn tay nắm lại thật chặt, cả người đều đang run rẩy, nhưng lại không dám tức giận.

Cắn chặt hai hàm răng lại, ngực của Hải Lam Vũ phập phồng kịch liệt.

Mộ Dung Thu Diệp thấy thế thì thầm than trong lòng, tuy muốn nói mấy lời an ủi nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Nàng biết những học sinh của mình bây giờ đều nằm trong lứa tuổi có lòng tự trọng rất cao.

Trước khi xảy ra tai biến thì nàng cũng từng làm cô giáo, tính đến bây giờ thì cũng đã được mười mấy năm rồi. Vì thế vừa rồi theo thói quen nàng liền đứng ra bảo hộ phía trước Hải Lam Vũ, tuy rằng hiện giờ pháp luật đã hạ tiêu chuẩn người trưởng thành xuống 16 tuổi nhưng ở trong mắt của nàng thì mấy người học sinh này cũng chỉ là trẻ nhỏ mà thôi.

- Chúng ta đi tìm thôi.

Mộ Dung Thu Diệp gọi Ngự thú của mình tới rồi đi đến phương hướng mà Hắc Nộ Hầu đã biến mất.

Trong lớp có không ít học sinh đang do dự, nhưng cuối cùng vẫn sôi nổi đi theo ở phía sau. Bọn họ cũng đều gọi Ngự thú của mình đi theo.

Các Ngự thú cùng học sinh tụ lại một chỗ tạo thành quy mô không nhỏ, nhìn qua cũng có chút đông đúc.

Hải Lam Vũ thấy vậy thì bỏ xuống lo lắng trong lòng, hắn nghĩ rằng có nhiều người cùng đi như vậy thì chắc cũng không gặp được nguy hiểm gì.

Cao Bằng cũng đi theo đám người, thứ chân chính làm cho hắn yên tâm không phải là những sủng vật nhỏ mà đồng học mang theo, ít nhất ở trong mắt của hắn thì chúng đều chỉ là một đám sủng vật nhỏ mà thôi.

Hàng năm đều ở trong thành phố, không gặp qua máu thì khi so sánh với quái vật ở bên ngoài sẽ giống như sự khác nhau giữa lợn nhà và lợn rừng. Tuy rằng nhìn qua lợn nhà lớn hơn so với lợn rừng, nhưng nếu thật sự chém giết nhau thì chỉ sợ nó sẽ bị lợn rừng đuổi đánh cho phải chạy trốn khắp nơi.

Thứ chân chính làm cho hắn yên tâm chính là những con Ma Quỷ Đường Lang đang đứng ở trên những cành cây xung quanh.

Khi chúng đứng ở trên đó thì sẽ giống như một cành cây khô không có sinh mệnh, chỉ thấy thân hình chúng nhoáng lên liền biến mất tại chỗ ngay sau đó xuất hiện ở cành cây phía trước nhưng vẫn duy trì tư thế ban đầu.

Chỉ sợ ngay cả Ngân Dực Điểu biến dị của cô Mộ Dung ở trước mặt Ma Quỷ Đường Lang cũng chỉ có thể trở thành con mồi.

Tùy tiện lựa chọn số liệu của một con Ma Quỷ Đường Lang.

【 Tên quái vật 】: Ma Quỷ Đường Lang

【 Cấp bậc quái vật 】: Cấp 15 (tinh anh)

【 Phẩm chất quái vật 】: Tinh nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Mộc

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (bình tĩnh)

【 Nhược điểm quái vật 】:Hệ Hỏa

Đây là một loại quái vật mạnh mẽ nhất mà Cao Bằng từng gặp qua, có cấp bậc tinh anh lại thêm phẩm chất tinh nhuệ. Mỗi một nhân viên an ninh của Lam Thuẫn đều có trang bị một con Ma Quỷ Đường Lang, cấp bậc của chúng chỉ chênh nhau từ 2-3 cấp, thực lực cũng chỉ chênh lệch rất nhỏ.

Có nhiều Ma Quỷ Đường Lang như vậy thì trừ khi bọn họ gặp phải quái vật cấp thủ lĩnh mới có khả năng bị nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng mà nơi này là vùng ngoại thành, quái vật cấp tinh anh có lẽ có khả năng nhỏ chạy vào từ vùng biên cảnh, nhưng quái vật cấp thủ lĩnh lại tuyệt đối không có khả năng đó. Nó giống như việc lưới đánh cá chỉ có thể để lọt cá nhỏ qua khe hở chứ tuyệt đối không để lọt cá lớn.

Đám người tìm kiếm dọc theo phương hướng mà Hắc Nộ Hầu

đã biến mất, diện tích ở đây cũng không lớn lắm nhưng thảm thực vật lại tương đối tươi tốt.

Không được bao lâu thì đã có người tìm được dấu vết mà Hắc Nộ Hầu lưu lại, đó là một vết máu trên mặt đất, xung quanh còn có một ít chất lỏng màu vàng đặc sệt tản mát ra mùi vị ghê tởm khó ngửi.

- Chắc là ở xung quanh đây.

Mộ Dung Thu Diệp bình tĩnh nói,

- Các bạn học cẩn thận một chút, ngàn vạn lần không được đi xa, mọi người hãy kết thành đoàn rồi đi bên nhau.

Những nhân viên bảo an của công ty bảo an Lam Thuẫn cũng đã phân phó cho Ma Quỷ Đường Lang bảo hộ sự an toàn của những người học sinh này.

Một nhân viên bảo an mặc quần áo của đội trưởng lộ ra vẻ mặt thú vị khi nhìn về phương hướng nào đó,

- Hình như đó là tác phong của thứ kia.

Tuy trong lòng có suy đoán nhưng hắn vẫn thả lỏng mà không hề lo lắng gì. Nếu thật sự là do thứ kia thì uy hiếp cũng không lớn lắm, nó hoàn toàn ở trong phạm vi khống chế, nhưng với các bạn học mới ra đời kia thì..... Trên mặt hắn lộ ra ý cười, chắc sẽ gặp ác mộng vào buổi tối.

Vết máu này hình như là hướng về cái phương hướng kia.

Mộ Dung Thu Diệp cúi đầu điều tra vết máu trên mặt đất. Vết máu chạy dài hỗn loạn ở trên lá khô rồi biến mất ở phía sau một viên đá lớn mọc đầy rêu xanh phía xa.

- Linh Tước, điều tra xem phía sau viên đá lớn kia có nguy

hiểm hay không đi?

Mộ Dung Thu Diệp đưa ra mệnh lệnh.

Ngân Dực Điểu vẫn luôn bay lượn xoay quanh không trung của rừng cây phát ra một tiếng hót vang rồi lao xuống phía sau hòn đá kia!

Hai chiếc cánh màu bạc giống như những chiếc đao sắc bén chặt đứt những cành cây ven đường. Cuối cùng nó dừng lại ở trên một cành cây phía sau rồi nhìn xuống bên dưới. Đôi mắt sắc bén lóe ra hàn quang, nhìn chằm chằm vào một chỗ sau đó phát ra một tiếng hót bén nhọn!

Cùng lúc đó phía dưới cũng truyền ra âm thanh giống như tiếng khóc của trẻ con…

Thông báo:

- Ủng hộ 20 KIM PHIẾU được tặng 1 LINH THẠCH + 500 EXP.

- Mỗi ĐỀ CỬ tặng 500 EXP + mã giảm giá 20% Thần Sủng Tiến Hóa.

*Xem thêm tại diễn đàn

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 11: Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công

Mùi hôi thối tràn ngập trong không khí, khi lớp lá khô bị nhấc lên thì mùi vị này trong nháy mắt quét ngang khắp bốn phía trong không gian của rừng cây.

- Ọe.

Không ít đồng học vì không chịu được loại mùi vị quá kích thích này nên đã nửa quỳ trên mặt đất mà không ngừng nôn khan.

Một con quái vật khổng lồ chậm rãi leo ra từ đằng sau tảng đá lớn, chỉ tính toán sơ qua thì chí ít nó cũng phải dài đến bốn, năm mét. Những chiếc chân đốt thô to dẫm trên mặt lá khô phát ra những âm thanh sột soạt.

Con quái vật xuất hiện có những chiếc lông màu trắng vặn vẹo không có quy tắc bao phủ phần khớp nối của chân đốt, sau đó lan dần xuống phía dưới. Chiếc giáp xác màu xanh đậm bị phủ đầy rêu xanh giống như một tảng đá lớn. Thứ làm cho người ta buồn nôn nhất chính là từng chiếc đầu lâu xếp chồng lên nhau ở trên lưng của nó, giữa khe hở của chúng thỉnh thoảng còn chảy ra một chút nước mủ màu vàng. Trong đó cũng có một phần nước mủ đã bị đông đặc lại, ở phía trên còn dính không ít bùn đất cùng lá khô.

Có một ít đầu lâu có lẽ là do bị đặt trên đó quá lâu nên đã bị khô xẹp lại giống như một cục thịt sấy khô.

Cũng có một cái đầu lâu vẫn còn đang dính những vệt máu tươi mới cùng với hai con mắt trợn to.

Hải Lam Vũ thiếu chút khóc ra thành tiếng bởi vì hắn đã nhận ra thân phận của cái đầu đó. Nó chính là ngự thú Hắc Nộ Hầu của hắn!

Có chút đau lòng, cũng có chút khổ sở.

Dù sao thì cha hắn cũng đã tốn không ít tiền để mua con Hắc Nộ Hầu này, nó tương đương với giá của một chiếc xe trước tai biến. Bây giờ chỉ vừa mới mua được hai ngày liền chết, sau khi trở về thì hắn chắc chắn sẽ bị cha mình mắng chết.

- Oa, oa ——

Con rết to lớn làm cho người ta phải khiếp sợ này phát ra những tiếng kêu giống như tiếng trẻ con khóc.

Thứ này chính là Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công sao? Cao Bằng rất sợ hãi, hắn đã từng được nghe thầy giáo giới thiệu qua về loại quái vật này ở trên lớp học nhưng chẳng qua là những ví dụ mặt trái. Bởi vì sự ra đời của Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công có ý nghĩa sâu xa. Hơn nữa vẻ ngoài của nó rất dễ dàng phân biệt ra, bởi vì loại quái vật có thể làm cho người ta buồn nôn đến trình độ như thế này ở trong các loại quái vật cấp thấp cũng không có nhiều.

Nghe nói Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công là một loại đột biến ác tính, vốn nó cũng chỉ biến đổi thành một loại rết khổng lồ mà thôi. Nhưng mà lúc tai biến vừa phát sinh đã tạo thành thương vong cùng khủng hoảng rất lớn, nên sau đó có một số khu vực còn còn chồng chất rất nhiều thi thể chưa kịp xử lý.

Tại thời gian đầu của tai biến những quái vật này đều tràn đầy hoạt tính, hơn nữa cũng dễ dàng bị biến dị.

Cho nên một phần những con rết khổng lồ dùng thi thể làm thức ăn trong một thời gian dài cuối cùng cũng biến dị, hơn nữa

còn sản sinh ra thói quen đem đầu của con mồi xếp vào trên lưng mình! Có lẽ nguyên nhân bởi vì dùng thi thể nhân loại làm thức ăn trong thời gian dài nên Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công rất yêu thích đối với đầu của những sinh vật linh trưởng.

Theo sự điều tra của những nhân viên nghiên cứu thì nguyên nhân Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công đem đầu của con mồi xếp vào trên lưng chính là để đe dọa thiên địch cùng những quái vật khác. Bởi vì ngoại trừ thi độc rất mạnh có được khi biến dị thì thứ duy nhất đáng giá tán thưởng ở nó chính là hình thể khổng lồ. Một con Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công trưởng thành có thể dài đến năm, sáu mét, nếu đặt ở dã ngoại thì nó cũng được coi là một loại quái vật cỡ trung.

- Mọi người cẩn thận, tuyệt đối không nên đứng quá gần Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công. Bởi vì nó có thể phun nọc độc ra từ miệng, tầm bắn xa đến mười mấy mét mang theo hiệu quả ăn mòn rất mạnh, hơn nữa còn rất buồn nôn. . .

Mộ Dung Thu Diệp nhíu chặt lông mày, trạng thái lúc này của nàng cũng không được tốt lắm. Nàng cũng là lần thứ nhất gặp phải loại quái vật quỷ dị này.

- Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công ngoại trừ phun ra nọc độc thì phương thức chiến đấu duy nhất chính là dùng thân thể khổng lồ của chính mình để áp chế, sau đó lại thông qua răng nanh đem nọc độc tiêm vào người con mồi, vì thế mọi người không nên tới gần nó. Tốc độ di chuyển của Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công cũng không nhanh lắm, bọn chúng chỉ quen thuộc việc núp tại những tảng đá lớn hoặc trong hang động rồi chờ đợi con mồi tự mình tới cửa, nhưng vì lý do an toàn thì mọi người tốt nhất vẫn nên lùi lại mấy bước đi.

Cao Bằng tỉnh táo nói, sau đó lặng lẽ lùi lại hai bước.

Thầy Trương ở trên lớp học đã từng nói qua nhược điểm của

Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công, trong sách vở cũng có nói như vậy. Nhưng có trời mới biết con quái vật này lại có thể đột biến ra năng lực mới gì hay không, hoặc cũng có thể là những tài liệu kia ghi chép thiếu sót chỗ nào đó. Nên Cao Bằng sẽ không đưa tính mạng của mình đặt ở mấy câu, mấy hình ảnh trên vài trang giấy đó.

Đám người lùi lại hình như làm cho Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công buông lỏng không ít, dù sao thì trong thực đơn của bọn nó nhân loại cũng là một con mồi cấp cao. . .

Giống như khi ăn qua thịt người thì cá mập sẽ không còn cảnh giác đối với chúng ta nữa, những con hổ khi đã ăn thịt người rồi thì cũng sẽ xếp sinh vật này vào trong thực đơn của nó.

Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công nhìn thấy đám người đông nghịt kia đồng thời lùi về sau hai bước thì hai mắt sáng lên. Nó thử thăm dò tiến lên hai bước rồi dừng lại, cặp râu trên trán dựng đứng lên tràn đầy cảnh giác.

Ngay sau đó nó lại nhìn thấy đám nhân loại kia cũng đồng loạt lùi về sau hai bước.

Trong lòng của Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công càng vững tin hơn, lần này nó không cố kỵ gì nữa.

Những chiếc chân đốt giẫm lên những mảng lá khô bên dưới phát ra những âm thanh sột soạt. Khi thân thể nó không ngừng di chuyển thì những chiếc đầu lâu trên lưng cũng cùng nhau lay động. Còn những cái hốc mắt trống trơn thì nhìn thẳng về phía đám người ở đằng trước, phảng phất như đang chế giễu đám người này từ trong Địa ngục.

Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công cuối cùng cũng bò ra khỏi tảng đá lớn. Nó diễu võ giương oai vặn vẹo thân thể bò về phía đám người, trong miệng thỉnh thoảng còn phát ra những âm thanh như

tiếng khóc của trẻ con. Tư thái giống như một lão địa chủ đang tuần tra đất đai của nhà mình với khí thế bệ vệ không ai bì nổi.

【 Tên quái vật 】: Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 12 (Tinh anh)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phổ thông

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thi / Hệ Độc

【 Trạng thái quái vật 】: Hơi tổn thương (Kiêu ngạo)

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Quang, 2. Hệ Hỏa

Hệ Quang, hệ Hỏa. . . Khi Cao Bằng đưa lực chú ý tập trung vào hai chữ hệ quang này thì phụ đề đột nhiên trở nên nhạt dần, phảng phất như gợn sóng trên mặt nước. Ngay sau đó một loạt kiểu chữ khác lần nữa hiện lên.

【 Phương pháp khắc chế 】: 1. Công kích bằng hệ Quang (có thể tạo thành tổn thương ngoài định mức với Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công), 2. Cường Quang Chiếu Xạ (có thể tạo ra hiệu quả chấn nhiếp cao đối với con ấu sinh thể này, nếu ở trong Cường Quang Chiếu Xạ thời gian dài sẽ ảnh hưởng đến sự biến dị của nó), 3. Quang Minh Mạn Đà La (bột phấn của loại cỏ này có tác dụng mạnh trong việc xua đuổi Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công, nó cũng có thể tạo ra thương thế nghiêm trọng đối với quái vật này) . . .

Đằng sau còn có rất nhiều nhưng chỉ riêng những thứ này đã đủ làm Cao Bằng cảm thấy chấn kinh rồi. Bởi vì rất nhiều thứ ở trong sách vở không có nói đến, có lẽ thứ ở trong sách vở chỉ là một phần tri thức có tính chọn lọc mà thôi. Nhưng mà hắn có thể khẳng định rằng có rất nhiều tri thức bản thân tuyệt đối chưa từng thấy qua.

Trên những cành cây xung quanh chẳng biết lúc nào đã xuất

hiện từng con Ma Quỷ Đường Lang.

Đây là Ma Quỷ Đường Lang, một loại Ngự Thú chuyên môn của công ty bảo an Lam Thuẫn. Chỉ cần nhìn vào số liệu của bất kỳ một con nào trong số chúng thì đều có thể nhẹ nhõm săn giết Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công.

Bây giờ sắc trời cũng đã tối lại, chỉ còn một chút tia sáng yếu ớt chiếu xuống rừng cây thông qua những khe hở. Nhờ ánh sáng chập chờn của những bó đuốc mà cả người của Ma Quỷ Đường Lang có thể dung nhập vào trong bóng tối một cách hoàn mỹ

- Linh tước!

Mộ Dung Thu Diệp đột nhiên quát lên.

Ngân Dực Điểu vẫn đang một mực đứng lẳng lặng trên một nhánh cây, bỗng nhiên hóa thành một tia chớp màu bạc lao xuống dưới. Vào lúc Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công còn chưa kịp phản ứng thì Ngân Dực Điểu đã lướt qua lưng nó, sau đó chém bay một chiếc đầu ở trên đó.

Chỗ bị chém đứt phun ra những chất lỏng màu vàng nhạt. Chất lỏng này càng ngày càng đậm hơn, từ vàng nhạt biến thành màu vàng rồi cuối cùng là vàng đậm. Nó nhanh chóng bao trùm lên vết thương rồi cô đặc lại.

Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công phát ra một tiếng kêu đau đớn, sau đó nó ngửa mặt lên trời phun ra không một đám dịch thể lớn màu đen.

Từng giọt dịch thể rơi trên những chiếc lá khô ở trên mặt đất làm cho chúng bị ăn mòn phát ra những vệt khói trắng.

Thông báo:

- Ủng hộ 20 KIM PHIẾU được tặng 1 LINH THẠCH + 500 EXP.

- Mỗi ĐỀ CỬ tặng 500 EXP + mã giảm giá 20% Thần Sủng Tiến Hóa.

*Xem thêm tại diễn đàn

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 12: Cậu Đang Chơi Đồ Hàng Sao?

Ngân Dực Điểu giống như hóa thành một tia chớp màu bạc bay qua lại trong rừng cây.

Còn Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công với thân hình to lớn cồng kềnh thì chỉ có thể trở thành bia ngắm.

Nó mở rộng hai cái kìm trước miệng, sau đó phát ra những tiếng kêu đe dọa đối với tia chớp màu bạc trên đỉnh đầu.

Nhưng Ngân Dực Điểu lại không nhận phải bất kỳ một ảnh hưởng gì. Tia chớp màu bạc kia thỉnh thoảng lướt qua trên người con rết, mỗi lần như vậy là lại có một vết thương được tạo ra.

Thương thế trên người của Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công càng ngày càng nhiều hơn, cuối cùng do không chịu nổi áp lực nên nó nhanh chóng xoay người kêu lên một tiếng rồi chạy trốn về phía sau tảng đá lớn.

Ngân Dực Điểu thấy thế thì nhanh chóng tăng lên tốc độ cùng với tần suất công kích.

Trong ánh mắt của Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công hiện lên vẻ giảo hoạt, cả thân hình của nó gồng lên về phía trước rồi thủ thế chờ đợi.

Chờ lúc Ngân Dực Điểu phi xuống lần nữa thì Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công cũng đột nhiên bắn lên, giống như một cây cung được kéo căng bỗng nhiên được bắn ra.

Bịch!

Ngân Dực Điểu giống như bị một cây gậy bóng chày đập trúng, phát ra một tiếng vang trầm đục rồi bay ra ngoài.

Theo sau đó phần đuôi của con rết cũng đột nhiên đứt lìa, từ miệng vết thương một lượng lớn dịch thể màu vàng được phun vào trên người Ngân Dực Điểu.

Ngân Dực Điểu trực tiếp mang theo những chất lỏng này bay ra ngoài rồi rên rỉ ngã xuống đất.

Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công thấy thế thì nhanh chóng bò đến. Chỗ cái đuôi bị đứt còn đang không ngừng chảy ra một lượng lớn dịch thể màu vàng đậm, nhiễm cả trên mặt đất xung quanh tạo ra một hình ảnh cực kỳ đáng sợ.

Ngân Dực Điểu muốn bay lên nhưng lông vũ trên cánh bị dịch thể màu vàng dính chặt lại với nhau, căn bản khô thể mở ra được, có một chút lông vũ còn bị dịch thể màu đen ăn mòn.

Đẳng cấp của Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công cùng Ngân Dực Điểu đều giống nhau ở cấp 12, nói cách khác ở mặt đẳng cấp tiến hóa thì bọn chúng không có chênh lệch gì. Hơn nữa phẩm chất của Ngân Dực Điểu lại là tinh nhuệ, nếu so với Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công có phẩm chất phổ thông thì còn phải cao hơn một cấp bậc. Nhưng mà không nghĩ tới Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công lại dùng phẩm chất phổ thông để đạt được thắng lợi cuối cùng.

Kết quả chiến đấu từ xưa đến nay đều không phải chỉ dựa vào đẳng cấp cùng phẩm chất, kinh nghiệm chiến đấu cùng hoàn cảnh địa hình đều có ảnh hưởng rất lớn đối với sự thắng bại. Đối với câu nói này, Cao Bằng càng có thêm lý giải sâu hơn.

Con Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công này rất quả quyết, giai đoạn trước khi bị tổn thương nó đã tiến hành phản kích nhưng lại gặp thất bại liên tiếp, cho nên nó dứt khoát không lãng phí khí lực nữa mà quay đầu chạy trốn.

Sau đó đợi đến lúc địch nhân thư giãn trong nháy mắt liền sử dụng chiêu tráng sĩ chặt tay, bỏ qua một phần thân thể của chính mình để phát ra một kích trí mạng.

Đại Tử cảnh giác nhìn vào Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công, trong miệng thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu khiêu khích.

Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công hơi dừng lại một chút, quay đầu nhìn lướt qua Đại Tử cùng với Cao Bằng người đang ôm Đại Tử.

Sau đó nó quay đầu lại tiếp tục bò về phía Ngân Dực Điểu.

Mộ Dung Thu Diệp che bờ môi của mình, nước mắt tràn ra từ khóe mắt.

Ngân Dực Điểu đã đi theo nàng được hai năm. Đến bây giờ nàng vẫn còn nhớ rõ lúc trước khi đem nó ôm về nhà thì nó vẫn chỉ là một con chim nhỏ, không ngừng líu ríu ở trong ngực mình.

Trong thời gian hai năm này nàng thường xuyên mang theo nó đi huấn luyện, đến vùng ngoại thành để chiến đấu, đi dã ngoại chém giết, nhìn nó trưởng thành từng bước một giống như đứa con của mình.

Ngân Dực Điểu hư nhược nằm trên mặt đất, quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Thu Diệp, trong ánh mắt lộ ra tình cảm mãnh liệt.

- Được được, đúng là rất giống những cảnh sướt mướt trong phim truyền hình.

Đội trưởng bảo an lắc đầu nói.

Phảng phất như nghe được mệnh lệnh của hắn, một cành cây bên cạnh lay động một chút.

Chỉ thấy một đạo tàn ảnh xẹt qua trong không khí, với tốc độ

kinh khủng cùng với những tiếng rít khẽ xuyên thẳng qua rừng cây.

Xoẹt.

Cả người của Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công cứng ngắc, sau đó một chiếc đầu bay lên không trung vài vòng rồi rơi xuống mặt đất.

Chỉ dừng lại chốc lát, một lượng lớn máu phun ra từ đoạn cổ bị cắt.

Hình ảnh đọng lại, một hình dáng cao dong dỏng chậm rãi lộ ra từ mặt đất trong rừng cây, hai chân trước giao nhau lóe ra ánh sáng màu tím nhàn nhạt.

【 Tên quái vật 】: Ma Quỷ Đường Lang (Biến dị)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 20 (Tinh anh)

【 Phẩm chất quái vật 】: Hoàn mỹ

Cấp 20, tinh anh đỉnh phong, phẩm chất hoàn mỹ. Nó đã đạt đến tất cả các yêu cầu để tăng lên cấp thủ lĩnh!

Đột phá lên cấp thủ lĩnh đã là việc nước chảy thành sông, chỉ cần lại tăng lên một cấp là có thể trở thành quái vật cấp thủ lĩnh.

Thật mạnh, hầu hết các đồng học trong lớp đều rất hâm mộ khi nhìn vào con Ma Quỷ Đường Lang này. Trong lòng bọn họ thì Ngân Dực Điểu đã là một ngự thú rất mạnh mẽ rồi, mà Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công có thể đánh bại Ngân Dực Điểu nên cũng rất mạnh.

Nhưng một quái vật mạnh mẽ như Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công lại bị một chiêu miểu sát.

- Đây, đây là ngự thú cấp thủ lĩnh sao.

Trong lớp có đồng học nghẹn họng nhìn trân trối.

- Còn không phải, nhưng chắc cũng đã tiếp cận cấp thủ lĩnh rồi.

Trần Hán Kiều nhìn chằm chằm vào con Ma Quỷ Đường Lang biến dị này.

Sau đó khi nhìn sang Hải Lam Vũ người vẫn còn đang trong trạng thái thất hồn lạc phách, Trần Hán Kiều vỗ vỗ bờ vai của hắn,

- Được rồi, đừng đau buồn nữa.

Trầm ngâm một chút, Trần Hán Kiều mở miệng:

- Khi trở về tôi sẽ đi cầu cha tôi để ông ấy nếu có cơ hội thì sẽ mang về một con ngự thú non giúp cậu.

- Cám ơn.

Hải Lam Vũ khẽ nhếch bờ môi lên, hốc mắt vẫn còn chút phiếm hồng.

- Chuyện nhỏ thôi, chúng ta là anh em mà!

Trần Hán Kiều mỉm cười.

- Ừm, anh em!

. . .

Cao Bằng im lặng quay đầu lại ôm lấy hai vai của chính mình, hắn chỉ cảm thấy sau lưng mình đã nổi đầy da gà, nhưng trong lòng lại có một loại cảm giác kỳ quái.

Anh em. . . Anh em là cái gì?

Cao Bằng có chút mờ mịt.

Từ sau khi cha mẹ qua đời thì những anh em họ hàng kia đều rất ít qua lại. Ngay cả người ông ngoại trước kia yêu thương mình nhất cũng không biết tung tích. Thời điểm phát sinh tai biến thì ông ngoại đang nghỉ phép ở một hòn đảo trên biển nên khả năng sống sót là rất thấp.

Mình không cần anh em, mình chỉ cần có bọn chúng là đủ rồi.

Cao Bằng nhìn Đại Tử đang nằm trong ngực, trên mặt không kìm được nụ cười.

Đại Tử mơ mơ màng màng ngẩng đầu, hai chiếc râu trên đỉnh đầu lắc lư lung tung. Nó rất lười biếng chen lấn trong ngực của Cao Bằng.

- Đừng chen loạn. . . Tao sắp không ôm được mày nữa rồi.

Hắn thở hồng hộc thả Đại Tử xuống, tên gia hỏa này quá nặng.

Đừng nhìn vẻ ngoài nó không có gì nổi bật, nhưng dù sao cũng đã dài đến hai mét, lại nặng hơn một trăm cân.

Sau khi trải qua sự kiện của Hải Lam Vũ thì những đồng học khác đều cảnh giác hơn nhiều, không cho ngự thú của mình chạy loạn nữa.

Cao Bằng ngồi xổm trên mặt đất rồi nhẹ nhàng vuốt ve phần vỏ ở lưng của Đại Tử, vỏ lưng lạnh lẽo giống như một tấm sắt thép cứng rắn.

Nhặt lên một cục đá từ dưới đất, hắn đứng dậy nheo mắt nhìn về phía xa rồi cầm cục đá trong tay ném bay ra.

Đại Tử nằm ở dưới chân tâm hữu linh tê phóng ra, tốc độ của con rết ở trong những quái vật cùng kích thước cũng không tính là chậm.

Chỉ trong thời gian một cái nháy mắt nó đã di chuyển được mấy mét.

Cuối cùng khi đến nơi thân thể nó đột nhiên co rút lại rồi nhanh chóng bộc phát.

Cặp răng nanh như đôi kìm lớn sắc bén đóng lại, trực tiếp đem cục đá ngậm chặt ở trong miệng.

Đại Tử nhanh chóng phóng trở về trước người của Cao Bằng rồi nôn ra cục đá ở trong miệng, hai chiếc râu trên đầu không ngừng lay động giống như đang tranh công.

Cao Bằng nhẹ nhàng sờ đầu nó coi như ban thưởng.

- Cậu đang chơi đồ hàng sao?

Ở cành cây bên cạnh truyền đến một giọng nói, Cao Bằng quay đầu lại thì thấy đội trưởng bảo an của Lam Thuẫn đang ngồi xổm ở đó, dùng ánh mắt đầy thú vị nhìn hắn.

- Không. . . Không phải, tôi đang huấn luyện tốc độ cùng sự chính xác cho Đại Tử.

Cao Bằng nhíu mày.

Ha ha ha.

Cao Bằng rất chắc chắn là mình đã nghe được âm thanh này.

- Xin lỗi. . . Chỉ là. . . Chỉ là phương thức huấn luyện giống như chơi đồ hàng của cậu làm tôi hơi buồn cười.

Đội trưởng bảo an vỗ vỗ gương mặt do cười đến cứng ngắc của mình.

- Nhưng mà nói thật, cái phương thức huấn luyện này của cậu. . . Giống như trẻ con đang chơi đùa, vừa tẻ nhạt, vừa lãng phí thời

gian.

Đội trưởng bảo an lắc đầu, nhìn chằm chằm vào Cao Bằng.

- Huấn luyện ngự thú chân chính không phải như thế, đặc biệt là khi ngự thú của cậu là Tử Bối Hoàng Trảo Ngô, một loại quái vật có tính tình cực kỳ hung mãnh. Cậu làm như vậy sẽ chỉ lãng phí tiềm lực của nó thôi.

- Vậy tôi nên huấn luyện như thế nào?

Hai mắt Cao Bằng sáng lên.

……

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 13: Ông Lưu

- Loài rết trời sinh tính tình hung mãnh, nếu muốn huấn luyện thì nhất định phải để nó không ngừng chém giết cùng con mồi. Sau đó, mỗi bữa phải cho nó ăn thịt tươi để bảo trì tính cách này, như vậy mới có thể phát triển được sức chiến đấu một cách lớn nhất.

Đội trưởng bảo an đang muốn nhảy từ trên cành cây xuống, nhưng khi xem xét độ cao thì cuối cùng đành phải sử dụng tứ chi để bò xuống một cách chậm rãi.

Cơ hội để hắn thể hiện trong nháy mắt đã biến mất. . .

- Ông biết huấn luyện sao?

Cao Bằng vẫn còn có chút nghi ngờ, người đội trưởng bảo an với bộ râu quai nón ở trước mặt này cũng không có vẻ gì giống với cao thủ huấn luyện cả.

- Hừ! Tên quỷ nhỏ, đừng có xem thường người khác chứ. Con Ma Quỷ Đường Lang này chính là do tôi tự mình huấn luyện ra đó.

Đội trưởng bảo an đưa tay phải ra, khoảng không bên trái đang không có gì lại đột nhiên xuất hiện một con Ma Quỷ Đường Lang nửa ngồi trên mặt đất, điểm nổi bật là bộ ngực cường tráng đang lên xuống phập phồng theo nhịp hô hấp.

- Nhưng mà, tôi tinh thông huấn luyện bọ ngựa nhưng cũng không có nghĩa sẽ tinh thông huấn luyện con rết. Muốn huấn luyện cái con rết này thành một cỗ máy giết chóc chân chính thì cần phải tìm đến người chuyên nghiệp mới được. Tôi cũng chỉ có thể cung cấp cho cậu một chút ý kiến cùng đề nghị mà thôi.

Đội trưởng trưởng bảo an nói.

- Ừm, Cảm ơn tiên sinh.

Cao Bằng gật đầu cảm ơn.

- Tiên sinh có biết ai là cao thủ huấn luyện con rết trong thành Trường An không?

Cao Bằng đột nhiên mở miệng hỏi thăm.

Đội trưởng bảo an hơi sửng sốt một chút. Đây là lần thứ nhất có người gọi hắn là tiên sinh đó, kiểu xưng hô này làm cho hắn có cảm giác là lạ.

Trầm ngâm một lát,

- Trong thành Trường An cũng có mấy vị cường giả nổi tiếng có ngự thú là con rết, nhưng đó là bởi vì ngự thú của bọn họ vốn đã mạnh sẵn rồi. Còn cường giả nổi tiếng chân chính về việc huấn luyện thì chỉ có một người.

Trong ánh mắt của đội trưởng bảo an lộ ra chút ngưng trọng,

- Quán trưởng võ quán Ngũ Độc, Tào Kim Diễm.

- Nhưng mà tính cách của Tào Kim Diễm rất quái gở nên người bình thường rất khó có thể tiếp cận được. Nghe nói tất cả người thân của ông ta đều chết tại thời điểm bắt đầu tai biến làm cho tính cách của ông ta trở nên rất nóng nảy. Vì thế ở trước mặt ông ta thì tuyệt đối không được nói những chuyện liên quan đến người thân.

- Ồ! Vậy thì quên đi, tôi sẽ tự mình tiến hành huấn luyện.

Cao Bằng lập tức không có hứng thú nữa. Hắn cũng không quen việc đưa mặt nóng áp vào mông lạnh của người khác. Điểm quan trọng nhất là hắn luôn cảm thấy có chút gì đó là lạ, vị đội

trưởng bảo an này hình như nói quá nhiều rồi.

Kinh nghiệm chiến đấu của ngự thú đều sẽ có được từ trong thực chiến, Cao Bằng thầm nghĩ. Hắn đã hiểu mình phải làm như thế nào rồi, huống hồ hắn cũng có lực lượng của chính mình.

Đội trưởng bảo an há to miệng, chuyện này, chuyện này sao có thể kết thúc như vậy. Kịch bản cũng không phải như thế mà, tiểu tử này đáng nhẽ phải tiếp tục nghe ngóng về sở thích của Tào Kim Diễm chứ!

Vị đội trưởng bảo an này đã sở tác sở vi (1) quá mức, rõ ràng lúc trước còn làm bộ cao lạnh, sau đó lại vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo (2).

Cao Bằng quay người rời đi không có chút do dự. Hắn cũng không muốn bị cuốn vào trong vòng xoáy âm mưu của người khác, bởi vì hắn đã có vốn liếng để mạnh lên. Chỉ cần bản thân làm từng bước một thì vẫn có thể trở nên ngày càng mạnh mẽ.

. . .

Chuyến dã ngoại ba ngày trong vùng ngoại thành cũng đã kết thúc rất nhanh.

Mặc dù vùng ngoại thành vẫn tồn tại một ít quái vật nhưng đẳng cấp của chúng phần lớn là phổ thông, tăng thêm việc còn có Ma Quỷ Đường Lang ở xung quanh âm thầm bảo hộ thì việc xảy ra chuyện ngoài ý muốn khó có thể xảy ra được.

Mấy ngày này cũng đã khiến cho các học sinh được chính thức tiếp xúc với những quái vật hoang dại, từ đó biết sự khác biệt giữa chúng và quái vật nuôi trong nhà. Những quái vật nuôi trong nhà phần lớn đều có tính tình ôn hòa nên bình thường cũng rất ít khi nổi giận, mà những quái vật hoang dại này đều là dã tính khó thuần. Có thể được tiếp xúc với chúng sẽ giúp ích rất nhiều cho

kiến thức thực tế cùng năng lực thực hành của những học sinh này trong tương lai.

Ngồi trên xe nhìn cảnh vật đang dần mơ hồ ngoài cửa sổ, Đại Tử nằm yên tĩnh dưới chân Cao Bằng. Nếu so sánh với mấy ngày hôm trước thì vẻ ngoài của Đại Tử cũng không có biến hoá quá lớn, nhưng nếu như cẩn thận quan sát thì có thể thấy được trong ánh mắt của nó chứa đựng sự hung ác hơn rất nhiều so với trước đây.

Từng chiếc chân đốt lóe ra hàn quang, những tia sát khí nhỏ bé không thể nhận ra lởn vởn xung quanh cặp răng nanh.

Mấy ngày nay, ngoài việc rèn luyện tính linh hoạt cùng lực bộc phát cho Đại Tử thì ngày nào hắn cũng đi cùng Đại Tử vào trong rừng cây để chiến đấu với những con quái vật hoang dại.

Trong đó có một lần nguy hiểm nhất là lúc Đại Tử bị Đạn Giáp Trùng công kích trúng đầu. Nhược điểm trí mạng của loài rết chính là phần đầu, nơi này cũng là phần yếu ớt nhất trong cả người chúng.

Mặc dù trên đầu chúng có một lớp vỏ dày cứng rắn bảo vệ nhưng mà phía dưới lớp vỏ này lại chính là đại não yếu ớt.

Thương thế lần đó khiến cho Đại Tử thiếu chút nữa mất mạng, may mắn lúc đó đội trưởng bảo an dẫn theo ngự thú Ma Quỷ Đường Lang đến giết chết Đạn Giáp Trùng mới cứu được Đại Tử.

Chuyện này khiến Cao Bằng thiếu đội trưởng bảo an một cái nhân tình. Nhưng mà kỳ quái chính là đội trưởng bảo an chỉ khoát tay áo rồi nói không cần Cao Bằng phải cảm tạ gì cả, lúc hắn rời đi còn nhìn thoáng qua Cao Bằng với ánh mắt rất phức tạp.

Cao Bằng nhẹ nhàng sờ vào lớp vở trên đầu của Đại Tử, nơi đó có một khu vực có màu sắc nhạt hơn so với xung quanh. Đó là nơi

bị Đạn Giáp Trùng đánh xuyên thủng, vừa mới mọc ra một lớp vỏ mới.

Phải dùng trọn vẹn một ngày thì vết thương mới có thể khép lại, nhưng dù như vậy cũng làm cho Cao Bằng rất kinh hãi về tốc độ hồi phục của nó. . . Không hổ là quái thú, nếu đặt ở trước khi đại tai biến xảy ra thì cái tốc độ hồi phục này là một điều không thể tưởng tượng nổi.

Chiếc xe chở mọi người lướt qua trường học rồi tiếp tục đi về phía nội thành, cuối cùng nó dừng lại tại một nơi được định sẵn.

Mộ Dung Thu Diệp xoa xoa hai mắt của mình rồi cúi đầu mở cuốn sổ bằng da thật màu đen ra, sau đó dặn dò:

- Sau khi xuống xe thì các em phải về nhà đúng hạn, không được đi đến những nơi như công viên trò chơi quái thú, thám hiểm trong phòng kinh dị, đặc biệt là đừng đi trường đấu thú! Nửa giờ sau cô sẽ gọi điện thoại cho phụ huynh của từng người, nếu như cô phát hiện ra ai vụng trộm đi chơi mà về nhà không đúng hạn thì sẽ cho chép phạt một quyển sách mười lần.

- Vâng ạ!

Cả đám người đáp lại một cách uể oải.

Mới xuống xe, Đàm Tiền Tiến đã cười hì hì tiến đến vỗ vỗ bả vai Cao Bằng,

- Có muốn cùng tôi đi đến trường đấu thú xem một chút hay không?

- Không được, tôi còn phải về nhà đúng hạn.

Cao Bằng khách sáo từ chối.

- Nhưng mà cậu không phải. . .

Đàm Tiền Tiến vừa muốn nói ra nhưng lại đột nhiên nghĩ tới điều gì nên vội vàng xin lỗi.

- Không sao.

Cao Bằng lắc đầu ý bảo không sao, thời gian ba năm đã cho phép hắn có thể thản nhiên tiếp nhận sự thật này, sẽ không giống như những thiếu niên có lòng tự trọng quá lớn vừa chạm liền nổ, cũng sẽ không bởi vì mất đi cha mẹ mà căm ghét tất cả.

Ngược lại, hắn đã từng tự mình trải qua đau khổ nên sẽ càng quý trọng cuộc sống hơn.

- Vậy cũng được.

Đàm Tiền Tiến có chút tiếc nuối, đang muốn nói thêm cái gì đó nhưng Cao Bằng đã quay người rời đi. Hắn nhìn theo bóng lưng cô đơn của Cao Bằng rồi đem lời muốn nói nuốt trở vào.

Cao Bằng hơi mấp máy bờ môi, dắt theo Đại Tử dung nhập vào trong biển người rồi dần dần biến mất trong đó.

- Tiểu Cao đã trở về rồi à.

Ông Lưu nhàn nhã đi dạo quanh hoa viên của khu nhà, khi thấy Cao Bằng liền hỏi thăm một câu.

- Cháu chào ông Lưu.

Cao Bằng cười chào hỏi với ông Lưu, ông ấy là hàng xóm mới chuyển tới từ hai năm trước của hắn. Khi đó chính là thời điểm đau đớn và u ám nhất của Cao Bằng, cũng chính bởi vì có ông Lưu khuyên bảo từng chút một mới cải biến được tâm lý đang chệch hướng của Cao Bằng.

Nghe nói con cái của ông Lưu đều chết khi đại tai biến phát sinh, đến bây giờ ông ấy chỉ còn lại có một mình cô đơn. Vì thế hai

người một già một trẻ có hoàn cảnh giống nhau lặng lẽ trở thành đôi bạn vong niên, rất nhiều điều mà Cao Bằng không muốn nói cho người khác nhưng đều sẽ đến tìm ông Lưu để thổ lộ.

- Ồ! Con rết nhỏ này trông có tinh thần hơn lúc trước nhiều đó. Tiểu Cao, cháu có phải đã dẫn nó đi gặp máu rồi hay không?

Ông Lưu ngạc nhiên hỏi.

- Đúng vậy, cháu mới trở về sau ba ngày ở Minh Kính Hồ trong vùng ngoại thành.

Cao Bằng gật đầu nói.

- Ừm, cũng tốt! Loài rết rất khác biệt với chó mèo hay các loại ngự thú khác. Chúng vốn được sinh ra để chiến đấu nên nhất định phải thấy nhiều máu mới được.

Ông Lưu hơi dừng một chút, sau đó tiếp tục nói:

- Tuy chủng loại của con rết này không tệ nhưng cuối cùng nó cũng chỉ là một con quái vật có phẩm chất phổ thông. Cháu nên lựa chọn con ngự thú thứ nhất của mình một cách cẩn thận, nếu như cháu muốn thì ông có thể đưa cho cháu một con ngự thú nhỏ có phẩm chất tốt để bồi dưỡng.

Ông Lưu cười tủm tỉm nói.

(P/S của tác giả: Giải thích một chút về nguyên nhân tồn tại khoảng cách giữa thế hệ người trẻ tuổi cùng người trưởng thành, sửa chữa một chút thiết lập cùng vá BUG.

Phần đầu truyện đã nhắc tới việc chỉ có tròn 18 tuổi mới có thể ký kết huyết khế, chưa đủ 18 tuổi thì không có cách nào ký kết được. Ở thời gian đầu của tai biến là thời điểm phát sinh những biến hóa kịch liệt nhất, cũng là thời điểm tiến hóa cùng biến dị điên cuồng nhất, cho nên tại thời điểm đó có rất nhiều người

trưởng thành nhanh chóng lớn mạnh, ngự thú của bọn họ cũng nhanh chóng trưởng thành theo.

Nhân vật chính lúc này không có cách nào ký kết huyết khế được do đã có vết xe đổ, trẻ vị thành niên sau khi ký kết huyết khế bởi vì linh hồn chưa phát triển hoàn toàn dẫn đến bị ngự thú phản phệ, mà đám người vị thành niên này do không thể ký kết huyết khế dẫn đến việc sẽ dậm chân tại chỗ.

Đương nhiên sẽ có nhiều bạn bảo, trước tiên có thể tìm kiếm con non của những ngự thú mạnh mẽ rồi cho cùng trưởng thành một chỗ với những đứa trẻ này, sau khi lớn lên sẽ thu hoạch ngự thú mạnh một cách dễ dàng.

Nhưng mà nhân vật chính của chúng ta lại không có bối cảnh này. . .)

Chú Thích:

Sở tác sở vi: Hành động đã thực hiện

Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo: khi không có việc lại tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là trộm cắp.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 14: Ngự Thú Đầu Tiên

- Ồ?

Cao Bằng sửng sốt, ngay sau đó lập tức lắc đầu:

- Cháu xin nhận ý tốt của ông, nhưng Đại Tử là thứ duy nhất mà cha mẹ để lại cho cháu, hơn nữa nó cũng đã làm bạn với cháu suốt ba năm nay nên cháu đã quyết định con Ngự thú đầu tiên của mình chính là nó.

Ông Lưu sững sờ, Đại Tử đang đứng dưới chân Cao Bằng hình như nghe hiểu được lời nói của ông Lưu nên tức giận đến mức không ngừng kêu to, nhe nanh múa vuốt đối với hắn.

- Được rồi, yên nào!

Cao Bằng quát lớn một tiếng, Đại Tử ủy khuất nhìn thoáng qua chủ nhân của mình. Sau đó nó mới không tình nguyện nằm ở phía sau Cao Bằng, quay lưng về phía ông Lưu.

Sau khi nói chuyện cùng với ông Lưu trong chốc lát, Cao Bằng lại mang theo Đại Tử đi về nhà, lấy thẻ ra vào quét một cái trước cổng chính ở tầng một. Tích ——

Nhìn bóng dáng dần khuất của Cao Bằng, lại liếc nhìn Đại Tử, ông Lưu thở dài một hơi rồi lẩm nhẩm trong miệng:

- Tử Bối Hoàng Trảo Ngô… thì Tử Bối Hoàng Trảo Ngô vậy, dù sao cũng không chiếm được bao nhiêu không gian linh hồn. Ài!... Bây giờ không biết có nên nói cho lão Khương hay không.

Do dự hồi lâu, cuối cùng ông Lưu thở dài:

- Thôi! Lão cổ hủ kia về mặt nào đó cũng ngoan cố như trâu, vẫn nên chờ sau khi Tiểu Bằng ký kết khế ước rồi lại nói cho lão biết cũng được.

Khi đi ngang qua tầng hai, từ cửa truyền đến tiếng vang lạch cạch. Cao Bằng nhìn thấy một hình bóng màu xám tro thò đầu ra từ cửa sổ bên ngoài cầu thang, lặng lẽ kêu 'meo meo' rồi nhìn sang phía hắn.

Đại Tử nóng nảy kêu lên một tiếng thì bóng dáng màu xám tro phảng phất như bị bỏng ở mông, trong nháy mắt liền biến mất tại chỗ.

Về đến phòng, Cao Bằng đóng cửa rồi để cặp sách xuống, sau đó đi vào phòng bếp.

Những người ký kết huyết khế mới thì cần lấy một giọt máu trên ngón áp út ở tay trái làm môi giới, đương nhiên nếu như không có ngón áp út trên tay trái thì lấy một giọt máu nơi trái tim cũng có hiệu quả như nhau.

Tay trái cầm một chai cồn tiêu độc, thứ này đã được Cao Bằng đặc biệt mua ở trên đường trở về, sau đó đổ toàn bộ chai cồn này vào trong chén, lại dùng bông vải thấm cồn rồi lau chùi qua lại trên mặt ngoài chiếc dao róc xương.

Chờ đến lúc lưỡi dao của dao róc xương trở thành một đường vòng cung màu trắng bạc thì Cao Bằng mới dừng lại.

Sau đó hắn đặt dao róc xương trên đá mài đao ma sát qua lại, tạo ra những âm thanh 'sàn sạt' nhỏ. Khi mài xong hắn giội nước sạch lên, chiếc dao trong tay phảng phất giống như một vòng trăng non mới được lau chùi. Cao Bằng thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt mình trên lưỡi dao.

Phù! Thở dài một hơi, hắn làm như vậy chính là bởi vì hắn sợ

đau…

Hơn nữa sợ bị nhiễm phải uốn ván, bởi vì dao róc xương trước kia đã chặt móng heo không ít lần nên mặt ngoài khó tránh khỏi bị nhiễm khuẩn.

Cắn chặt hàm răng, nhẹ nhàng đưa ngón áp út bên tay trái xẹt qua lưỡi dao.

Một miệng vết thương hẹp dài còn mảnh hơn so với sợi tóc hiện lên, theo lực hút của trái đất, một giọt máu đỏ sẫm chảy ra từ khe hở.

- Đại Tử, mau tới đây!

Cao Bằng vội vàng kêu to.

Từ phòng khách truyền đến tiếng vang lanh lảnh, phảng phất như có vô số đốt ngón tay gõ vào trên tấm thép.

Cao Bằng nhắm mắt lại, đọc thầm khế ước đồng thời ấn ngón áp út tay trái vào đỉnh đầu của Đại Tử.

Vốn dĩ khi nhắm mắt lại là một mảnh đen như mực, nhưng khi hắn đặt ngón tay ở trên đỉnh đầu Đại Tử, xúc cảm lạnh lẽo khiến cho Cao Bằng sinh ra rung động trong lòng.

Giống như có thể nghe thấy một ít giọng nói ồn ào trong cõi u minh.

Giọng nói này rất rõ ràng, cũng rất hỗn loạn, phảng phất như có vô số người đang nhỏ giọng kêu gọi ở bên tai hắn.

- Thật đói……

- Làm sao còn chưa đến thời gian ăn cơm……

- Chủ nhân ngu xuẩn, hắn muốn mình đói chết sao?

- Thật là đói……

Ý niệm tới tới lui lui chỉ có mấy thứ này, rất đơn giản cũng rất đơn thuần.

Đây, đây là suy nghĩ của Đại Tử sao? Lẽ nào mình đã câu thông tới không gian tư duy của Đại Tử rồi.

- Đại Tử?

Cao Bằng thử thăm dò gửi đi ý niệm của mình.

- Hả?!

Toàn bộ ý nghĩ ồn ào bị quét sạch, đều chuyển thành một mạch suy nghĩ thống nhất.

- Ngươi là ai?

Trách không được giữa Ngự sử cùng Ngự thú có thể tâm linh tương thông, còn có thể chỉ huy chúng nó làm một ít động tác tương đối phức tạp, thì ra là bởi nguyên nhân này.

Nhưng mà thời gian có hạn, hiện giờ không phải lúc nói chuyện phiếm nên Cao Bằng nhanh chóng câu thông với Đại Tử:

- Tao muốn ký kết huyết khế cùng mày, mày có muốn trở thành đồng bạn của tao không.

Trong không gian tư duy màu đen, một tấm da dê huyết sắc hiện lên, còn có ngọn lửa kim sắc thiêu đốt trên tấm da dê.

Dù cho chỉ số thông minh của sinh vật thấp hơn nữa cũng có thể lập tức hiểu được nội dung của bản huyết khế này.

Sau đó Cao Bằng nhìn thấy huyết khế trong nháy mắt bốc cháy hầu như không còn, đều dung nhập vào sâu trong hư không, đây là dấu hiệu của việc ký kết huyết khế thành công.

Không có chút do dự, cũng không có chần chờ, hoàn toàn lựa chọn tín nhiệm nên Đại Tử trực tiếp ký kết huyết khế.

Đáy lòng Cao Bằng dâng lên cảm giác ấm áp.

Hắn thả ngón áp út tay trái xuống, lần nữa mở to mắt, trong đầu rất nhanh lại truyền đến giọng nói của Đại Tử:

- Đói bụng! Đói bụng!

Đại Tử giương nanh múa vuốt, hung tợn nhìn chằm chằm vào Cao Bằng, hai chiếc râu trên đầu không ngừng lay động.

Trên khuôn mặt lạnh như băng của Cao Bằng hiện lên một tia ấm áp:

- Được, chúng ta ăn cơm chiều thôi.

Sau đó hắn xoay người lấy củ cải trắng, quả táo, thịt heo đông lạnh từ trong tủ ra.

Sau đó dùng nước rửa sạch rau quả, vừa nấu nước nóng, ở trong phòng bếp bận rộn đến khí thế ngất trời.

Không bao lâu sau, một phần lẩu thập cẩm thơm ngào ngạt đã được nấu xong để vào trong chậu thép.

Thịt heo đông lạnh muốn hoàn toàn nấu chín thì vẫn còn cần không ít thời gian, bởi vậy thịt heo trong chậu thép chẳng qua là lót dạ. Nhưng mà, Cao Bằng cũng chỉ là đun nóng một chút thịt heo mà thôi, cho Đại Tử ăn thịt heo đông lạnh khó tránh khỏi sẽ đau bụng, đồ ăn ở nhiệt độ bình thường thì được.

- Ăn ngon, ăn ngon!

Đại Tử ăn đến khí thế ngất trời, lúc đang ăn thì thỉnh thoảng len lén ngẩng đầu quan sát Cao Bằng.

Cao Bằng cũng nấu cho mình một bát mì, bên trên phủ một lớp hành thái, mùi thơm nồng đậm phiêu tán ở trong phòng bếp.

Sau đó Đại Tử đột nhiên ngừng ăn, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía mì sợi trong tay hắn.

Cao Bằng co giật khóe miệng, yên lặng xoay người chuẩn bị tiếp tục ăn mì nhưng bên tai lại truyền đến âm thanh di chuyển 'sàn sạt'.

Sau đó hắn thấy một thân ảnh màu tím bò đến trước mặt mình, giương mắt trông mong nhìn về phía sợi mì.

- Này, mày là một con rết đó.

Cao Bằng dở khóc dở cười.

- Tê!

Đại Tử phô trương thanh thế, giương nanh múa vuốt, không chút dao động mà liên tục đe dọa Cao Bằng.

- Được được được, cho mày, nếu mày ăn vào mà đau bụng thì cũng đừng có nháo đó.

Cao Bằng tức giận đặt bát xuống sàn nhà.

Đại Tử hoàn toàn không hề có ý trả lời, trực tiếp nhào tới ăn ngấu nghiến, nuốt vào từng ngụm mì lớn. Cao Bằng cảm nhận được từng luồng cảm xúc sung sướng, cuồn cuộn không ngừng truyền đến.

Lần nữa nấu lại cho mình một bát mì, Cao Bằng do dự một lát, sau đó bắt đầu suy xét chuyện tăng phẩm chất cho Đại Tử.

Nhu cầu tấn chức phẩm chất đến Tinh anh cho Đại Tử cần có một cân Lôi Phách Mộc trăm năm, Tinh hạch của quái vật hệ Lôi trên cấp 10 (không bao gồm cấp 10), còn có mười cây Âm Sinh

Thảo.

Trong đó, đắt tiền nhất chính là Tinh hạch của quái vật cấp mười. Cấp 1 đến 10 là quái vật cấp Bình Thường, cấp 11 đến 20 thì thuộc về phạm trù quái vật cấp Tinh Anh.

Hơn nữa còn là hệ Lôi hi hữu, thường thấy nhất chính là năm hệ kim mộc thủy hỏa thổ, bởi vì ngũ hành là nguyên tố cơ bản nhất và thường thấy nhất. Nhưng mà, cho dù là ở trong các thuộc tính hi hữu, hệ Lôi cũng là một loại tương đối hiếm thấy.

Giá cả thấp nhất cũng phải khoảng chừng 10 điểm tín dụng, cơ hồ có thể mua một đầu Ngự thú còn sống.

Âm Sinh Thảo là một loại cỏ đặc thù sinh ra ở trong khu vực có âm khí vô cùng nồng đậm, mà ở trong khu vực âm khí nồng đậm đều sẽ hấp dẫn quái vật mạnh mẽ có thuộc tính thích âm khí định cư. Bởi vậy độ khó để lấy được nó cũng không thấp.

Cao Bằng còn từng đặc biệt đi hỏi thăm giá cả một chút, một gốc cây Âm Sinh Thảo cũng cần đến 200 tiền liên minh, mười cây chính là 2000 tiền liên minh. Nhưng mà, cái giá này có chút cao, bởi vì Âm Sinh Thảo ngoại trừ làm thức ăn cao cấp cho quái vật có thuộc tính âm, thuộc tính hắc ám, thuộc tính thi thì cũng không còn cách dùng nào khác. Nếu như mua một lần 10 cây thì hẳn là có thể rẻ hơn không ít.

Rẻ nhất chính là Lôi Phách Mộc trăm năm, cũng không phải thật sự cần loại sinh trưởng đủ một trăm năm, giống như là nhân sâm trăm năm gì đó. Mà chỉ cần dược tính của nó tương đương với nhân sâm sinh trưởng đủ một trăm năm dưới hoàn cảnh bình thường là được.

Dịch: Thanh

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 15: Đăng Ký Dự Thi

Lúc trước sau khi ba mẹ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chính phủ chỉ phát cho hắn một chút tiền bồi thường. Nghe nói chỉ cần phát sinh chuyện ngoài ý muốn trong lúc xảy ra tai biến thì mỗi người sẽ được phát 10 điểm tín dụng tiền an ủi.

Một điểm tín dụng tương đương với 10 ngàn tiền liên minh, nhìn sơ qua thì có vẻ không nhiều lắm, nhưng nếu suy xét số người xảy ra chuyện ngoài ý muốn phát sinh thì đây quả thực là một con số khổng lồ rồi.

Mà lúc đầu đồng ý phát tiền an ủi chỉ có mỗi Hoa Hạ. Vì thế nó là lý do để cho Hoa Hạ trở thành quốc gia có tỷ lệ phát sinh tội phạm sau tai biến thấp nhất, cũng là quốc gia có sự hưởng ứng tích cực nhất đối với sự tái thiết của chính phủ sau tai biến.

Sự việc này để cho mấy quốc gia phương Tây trợn mắt há mồm, sau đó liền noi theo Hoa Hạ.

10 điểm tín dụng tiền an ủi cũng không thể làm cho nhiều người giàu có sau một đêm, nhưng ít nhất cũng làm rất nhiều người sống sót, không tới mức đường cùng.

Lúc trước chính phủ bồi thường 20 điểm tín dụng đã bị Cao Bằng dùng không ít, bây giờ chỉ còn lại 11 điểm. Nếu sử dụng nó thì hẳn là có thể gom đủ tài liệu để thăng cấp cho Đại Tử.

Nhưng cũng không thể tính như vậy, bởi vì nếu sử dụng hết thì tiền để thanh toán phí điện nước, phí sinh hoạt phải tính sao đây. Cho nên lúc ấy Cao Bằng không có trực tiếp đi vào thị trường để mua tài liệu.

Đây là vấn đề lo lắng lúc trước của Cao Bằng, nhưng từ sau khi hắn trở về từ chuyến dã ngoại thì vấn đề này đã trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Mấy ngày ở vùng ngoại thành kia hắn cùng Đại Tử không ngừng chiến đấu, chém giết vài con quái vật. Trên đường trở về hắn còn tìm được một cửa hàng không tồi để bán thi thể của chúng, thu được chừng 2 điểm tín dụng nữa.

Số tiền này đủ cho hắn sinh hoạt trong nửa năm.

Bây giờ trên thế giới công việc kiếm ra tiền chính là Ngự sử, kiếm tiền vừa nhanh lại vừa nhiều, vận khí tốt có thể ở bên ngoài gặp được thiên tài địa bảo, giàu có trong một đêm cũng không phải là mơ mộng.

Khuyết điểm duy nhất của việc đi ra ngoài săn giết quái vật đó chính là có hệ số nguy hiểm rất lớn, vận khí không tốt mà gặp phải quái vật cấp cao thì cũng chỉ có thể phó mặc cho số phận.

Nhưng nếu đã quyết định trở thành Ngự sử chiến đấu thì những nguy hiểm này sớm muộn cũng phải đối mặt. Nào có chuyện nằm ở trên giường cũng có thể kiếm tiền dễ dàng như vậy chứ.

Cao Bằng mở TV rồi ngồi lên ghế sô pha, bên cạnh hắn là Đại Tử đang thoải mái nằm duỗi dài ra.

Các tiết mục bây giờ đều có liên quan tới Ngự thú, có những chương trình không có liên quan tới Ngự thú nhưng vẫn cố gắng thêm các yếu tố Ngự thú vào trong đó. Thời gian ba năm ngắn ngủi đã xảy ra biến hóa lớn như vậy, cũng chứng minh được khả năng thích ứng của con người mạnh như thế nào.

- Hoan nghênh mọi người đón xem kỳ thứ hai của Ngự Thú Vương Giả Giang Nam. Tôi, Chu Đại Chương là người dẫn chương

trình hôm nay.

Sân khấu của tiết mục là loại sân khấu ngoài trời, trên sân khấu còn đứng vài chục tuyển thủ, mỗi người đều có bảng số đeo ở bên hông.

Ở đối diện tuyển thủ là mấy chục cái lồng giam bằng sắt, giam giữ đủ loại quái vật trong đó.

Những con quái vật không chịu nằm yên, hung hăng húc người vào lồng sắt, có con phát ra tiếng gầm gừ nhẹ nhàng. Hung hãn nhất phải kể đến đó là một con quái vật có hình dạng giống một con sư tử toàn thân màu trắng bạc, cứ như nó đã được sinh ra từ trong hố bạc vậy, vô cùng kì diệu! Nó điên cuồng đụng vào lồng sắt, mỗi lần đụng tới đều phát ra tiếng vang rung trời.

Nhưng mà, lồng sắt này hình như được chế tạo từ vật liệu đặc thù, cho dù Ngân Ma Sư cào cấu như thế nào cũng không bị biến dạng.

Làm cho Cao Bằng khiếp sợ nhất cũng không phải là cái này, mà là khung số liệu dần hiện lên trong mắt hắn.

【 Tên quái vật 】: Ngân Ma Sư

【 Cấp bậc quái vật】: Cấp 22 (thủ lĩnh)

【 Phẩm chất quái vật】: Tinh nhuệ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Băng

【Trạng thái quái vật】: Khỏe mạnh (cuồng bạo)

【 Nhược điểm quái vật】: Hệ Lôi

Thậm chí thuộc tính của quái vật trên TV cũng có thể nhìn thấy.

Cao Bằng chấn kinh rồi.

Nếu là như thế thì phạm vi sử dụng cũng sẽ lớn hơn rất nhiều.

Tắt TV, Cao Bằng ngồi chống hai tay dưới cằm rồi lâm vào trầm tư.

Đại Tử đã trở thành Ngự thú của bản thân, nên mình bây giờ miễn cưỡng cũng có thể gọi là đã bước chân vào ngưỡng cửa Ngự sử.

Nhưng mà, khoảng cách với Ngự sử chiến đấu chân chính vẫn kém không ít, hiện giờ cũng chưa có một tiêu chuẩn chính xác rõ ràng đối với Ngự sử chiến đấu. Nhưng tổng thể mà nói thì có được Ngự thú phẩm chất tinh nhuệ hoặc là Ngự thú cấp bậc tinh anh thì có thể xem là tiêu chuẩn thấp nhất rồi.

Đáng nhắc tới là mấy ngày điên cuồng luyện tập ở bên hồ kia làm cấp bậc quái vật của Đại Tử tăng lên một cấp, bây giờ đã là cấp bảy rồi.

Quả nhiên chiến đấu mới là phương pháp nhanh nhất để tăng cấp.

Ngoại trừ đi ngoại thành săn giết quái vật để trợ giúp cho bản thân, cũng còn một đường có thể coi là có hy vọng, đó chính là trở thành Dục Thú Sư.

Dục Thú Sư là một loại chức nghiệp mới sinh ra, tiêu chuẩn dự thi cũng không giống nhau, thậm chí ở mỗi nơi dự thi lại có các loại đề mục khác nhau.

Nếu như thi thực hành còn tốt, nếu là thi tri thức lý luận…

Chắc cũng không có vấn đề gì, Cao Bằng có chút không nắm chắc.

Lên mạng tìm kiếm một số bài thi của Dục Thú Sư, đúng là có rất nhiều kiểu khác nhau.

Có nhiều chỗ trực tiếp thi ở địa điểm dự thi, mỗi người được phát cho một con quái vật, sau đó trong thời gian quy định phải làm tăng phẩm chất con quái vật lên, nếu làm thành công thì có thể nhận được chứng nhận Dục Thú Sư.

Cái này cũng được đánh giá là một bài thi khó, bởi vì quái vật là được phát ngẫu nhiên, ai biết được là mình có được phát cho một con quái vật hiếm lại cổ quái hay không chứ! Nếu như gặp phải loại quái vật mình không am hiểu thì sẽ bị luống cuống, không có Dục Thú Sư nào can đảm nói mình là toàn trí toàn năng chuyện gì cũng có thể làm được.

Dù sao bây giờ cách thời điểm quái vật xuất hiện lần đầu tiên mới có 3 năm, mọi thứ vẫn đang còn trong quá trình thăm dò. Ngay cả bây giờ, những khu vực sau khi xảy ra thảm họa cũng chỉ mới thăm dò được khoảng 20%, còn lại 80% là những khu vực nguy hiểm chưa biết đến.

Hơn nữa trong 20% khu vực đã thăm dò được cũng có không ít chỗ nguy hiểm, là vùng cấm…

Bởi vì thay đổi lớn nhất chính là biển cả, trước khi thảm họa xảy ra thì biển cả chiếm 70% diện tích, nhưng sau thảm họa biển cả rút lại chỉ còn 60%, đất liền chiếm 40%.

Nói cách khác thì bây giờ lục địa mà con người thăm dò được chỉ khoảng một nửa khu vực, còn một nửa khu vực vẫn chưa được biết đến. Ai cũng không biết được trong đó che giấu bao nhiêu loại quái vật và có những loại quái vật con người chưa biết đến. Lại thêm biển là vùng cấm không biết, mỗi ngày đều có loài quái vật hoàn toàn mới được phát hiện.

Nhưng đối với Cao Bằng mà nói, hình thức thi thứ nhất lại là

cái thích hợp với hắn nhất, nếu thi lý thuyết thì hắn chưa học tập một cách có hệ thống bao giờ, khó mà dám chắc sẽ không mắc sai lầm, như vậy thì tiền phí đăng ký sẽ mất trắng.

Đăng nhập vào trang web Dục Thú Sư ở trên mạng, sau đó lựa chọn đăng ký. Chi phí một lần đăng ký cũng rất nhiều, khoảng chừng 1000 tiền liên minh, số này đủ cho hắn với Đại Tử ăn uống một tháng.

Sau khi Cao Bằng đăng ký thành công thì nhận được nhắc nhở. Căn cứ vào địa điểm mà hắn đăng ký thì sẽ được chỉ định thi ở chi nhánh Dục Thú Sư thành phố Trường An, thời gian là vào ngày 15 tháng này. Hôm nay đã là ngày 14, nói cách khác thì ngày thi lại trùng hợp vào ngày mai.

Gọi điện thoại cho chủ nhiệm lớp, đem chuyện mình đăng ký dự thi nói cho chủ nhiệm, Mộ Dung Thu Diệp rất vui mừng. Bởi vì trở thành Dục Thú Sư tương đương với việc tay cầm bát vàng, nàng vẫn luôn ủng hộ chuyện này.

Trực tiếp với tay viết cho Cao Bằng nghỉ một thời gian ngắn, bởi vì bài thi của Dục thú sư căn cứ vào đề bài khác nhau mà yêu cầu thời gian thi cũng khác nhau.

Cuối cùng thì Mộ Dung Thu Diệp vẫn tốt bụng an ủi Cao Bằng một chút, như là thất bại là mẹ thành công, rồi thì em còn nhỏ nên tương lai sớm hay muộn cũng thuộc về trò linh tinh các thứ. Cao Bằng nghe được như vậy cũng cảm thấy dở khóc dở cười.

Hắn phát hiện cô giáo Mộ Dung có đôi khi cũng thật đáng yêu.

Dịch: Trúc Nguyễn

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 16: Thi Dục Thú Sư

Nghỉ ngơi một ngày!

Ngày hôm sau Cao Bằng thức dậy từ rất sớm rửa mặt đánh răng, sau đó gõ cửa nhà ông Lưu ở bên cạnh.

Cửa mở ra, ông Lưu thấy người gọi cửa là Cao Bằng thì lộ ra nụ cười thật tươi.

- Là tiểu Bằng sao, mới sáng sớm như vậy đã dậy rồi à.

- Ông Lưu, mới sáng sớm đã phải làm phiền ông rồi.

Cao Bằng ngượng ngùng nói.

- Cháu chuẩn bị tham gia thi Dục thú sư, không biết cụ thể là thời gian thi cần bao lâu cho nên muốn nhờ ông chăm lo cho Đại Tử mấy ngày. Ông cứ yên tâm, Đại Tử rất nghe lời nên tuyệt đối sẽ không chạy lung tung, cũng sẽ không kêu ầm ĩ. Nếu ông ngại nó ồn ào quá thì cháu có thể nhốt nó ở trong nhà, sau đó sẽ đưa chìa khóa cho ông, chỉ cần cho nó ăn ngày một lần là được rồi.

- Không cần phiền phức như vậy, cứ yên tâm đi đi, ông sẽ không để tiểu Ngô Công của cháu bị đói đâu.

Bác Lưu cam đoan nói.

Cao Bằng rất tin tưởng ông Lưu, nghe vậy thì chỉ gật đầu rồi rời đi.

Hắn không phát hiện ra việc từ khi Đại Tử bước vào nhà ông Lưu thì rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức không thể tưởng tượng được.

Chờ sau khi Cao Bằng rời đi, ông Lưu do dự một lát mới lấy điện thoại rồi gọi tới một dãy số.

- Lão Khương, đúng rồi, là tôi đây! Trước hết ông đừng kích động, cháu ngoại của ông đã ký kết ngự thú rồi, là một con Tử Bối Hoàng Trảo Ngô…

- Phẩm chất hình như chỉ là phổ thông.

- Khuyên, tôi lấy tư cách gì mà khuyên chứ. Tính cách cái tên cháu ngoại này giống ông y đúc, ngoài mặt thì làm như không để ý chuyện gì, nhưng thực tế quật cường như một con trâu. Hơn nữa con Tử Bối Hoàng Trảo Ngô này cũng là đồ vật do con rể ông để lại cho thằng bé mà.

- Chuyện bên kia còn chưa giải quyết xong sao? Tôi nói rồi mà, những người không nghe lời thì giết toàn bộ đi, sau đó đổi một đám biết nghe lời hơn là được rồi. Trên thế giới này nhân tài là thứ không bao giờ thiếu.

Ông Lưu thoải mái nói chuyện giống như đang nói việc nhà, nhưng lời nói ra lại làm cho người ta phải rợn tóc gáy.

- Ài! Thôi quên đi, ông có ý nghĩ của riêng mình. Tiểu Bằng vẫn an toàn nên ông cứ yên tâm đi, có tôi ở đây thì thằng bé sẽ không gặp nguy hiểm đâu.

Đầu bên kia điện thoại, trong văn phòng, rèm cửa đã được kéo ra để lộ một bóng lưng hùng tráng hướng mặt ra ngoài rồi đưa tay gác điện thoại qua một bên.

Mái tóc màu trắng mượt mà nổi bật trên bộ Hán phục màu đen, viền vàng, mặc dù nhìn qua thì tuổi hắn cũng không nhỏ nhưng thân hình lại cho người đối diện một cảm giác khủng bố như muốn bùng nổ. Chuyện này phảng phất giống như đang đối mặt một ngọn núi lửa bình tĩnh, nhưng lại có thể phun trào bất cứ

lúc nào.

Đưa tay ấn cái nút màu đỏ, một bóng người yểu điệu từ ngoài cửa đi vào, cung kính khom lưng.

- Chủ tịch.

Người này vẫn bình thản nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Chuyển cho những người thực nghiệm một thông điệp cuối cùng, tôi rất thưởng thức tài năng của bọn họ nên mới bỏ qua cho sự tùy hứng gì đó. Nhưng nó cũng không đại biểu rằng bọn họ có thể khiêu khích sự nhẫn nại cực hạn của tôi. Nếu không phải vì cái kia thì họ cũng không cần tồn tại, tôi chỉ cho bọn họ thời gian 5 tháng, không cần khiêu khích sự nhẫn nại của tôi nữa.

- Còn vấn đề của chi nhánh Thanh Hải bên kia, trong vòng 7 tháng tôi muốn tất cả đều phải giải quyết xong, đem những lời tôi nói chuyển cho Lý Dạ, nếu bọn họ xử lý không tốt thì thì tôi sẽ tự mình ra tay, hậu quả khi đó như thế nào bọn họ đều biết rồi. Tôi không có nhiều thời gian để lãng phí với bọn họ.

Nói xong thì hắn phất tay để cho thư ký đi ra ngoài.

Sau đó tiếp tục quay đầu nhìn về phía cửa sổ, sắc mặt buồn vui không lộ, chỉ là sâu trong ánh mắt mới có thể thấy vẻ từ ái thoáng qua.

Một năm, cần trong một năm đem tất cả các vấn đề giải quyết sạch sẽ, hắn đã lâu lắm rồi chưa thấy người thân duy nhất của mình trên đời này.

Trước khi các vấn đề được giải quyết xong hắn không dám đi tìm cháu ngoại của mình, bởi vì không có ký kết huyết khế liền đại biểu không có năng lực tự bảo vệ mình. Hắn không hy vọng cháu ngoại của mình xuất hiện chút khả năng ngoài ý muốn nào.

…

Địa điểm thi Dục thú sư là ở chi nhánh Dục thú sư thành phố Trường An nằm ở vùng ngoại thành,

ngồi xe tới đó cũng mất vài tiếng đồng hồ.

Lúc tới địa điểm thi đã gần giữa trưa, thời gian kiểm tra Dục thú sư là lúc 2 giờ chiều, chính là vì lo lắng các tuyển thủ tham gia kiểm tra đi tới đây mất không ít thời gian.

Vừa bước xuống xe liền thấy một kiến trúc to lớn hai màu trắng đen đan xen nhau ở giữa quảng trường, hai bên trồng một ít đại thụ. Ánh mặt trời chiếu xuống đều bị đại thụ che đi làm cho phía dưới tán cây là một mảnh râm mát.

Xuống xe nhìn trực tiếp mới thấy cái kiến trúc này to lớn đến đâu. Nó giống như một tòa núi nhỏ đan xen trên mặt đất, các thanh thép màu xanh xám lộ ra từ hai mặt bên, ở trước cửa lớn còn có một dãy bậc thang dài rộng.

Người đi đến đây không ít, trên quảng trường đứng đầy người, nhìn một chút đều chỉ thấy đầu người. Những cái bóng râm mát ở phía dưới tán cây đều đã bị người giành hết, một số người lót mông bằng giấy báo hoặc các thứ như túi nilon linh tinh.

- Không phải 2 giờ chiều mới kiểm tra sao, những người này đến sớm như vậy để làm gì?

Cao Bằng xoa xoa mồ hôi trán, đảo mắt nhìn quanh bốn phía, liền phát hiện một chỗ trống cũng không tìm thấy.

Bỏ đi, Cao Bằng lắc lắc đầu nhìn đồng hồ, bây giờ mới có 12 giờ rưỡi. Hắn đang định tìm một quán ăn chút gì đó thì phía sau vang tới tiếng gọi.

- Cao Bằng.

Hình như là có người đang gọi chính mình.

Bình thường người bị gọi tên sẽ theo quán tính mà quay đầu lại, mà Cao Bằng không phải là người bình thường cho nên hắn cũng không quay đầu lại.

Bạn bè của hắn vốn rất ít, cha mẹ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ông ngoại cũng không biết đã đi đâu, bà ngoại cùng với ông bà nội đã qua đời vì bệnh trước thảm họa.

Cho nên người sau lưng chắc là không phải kêu hắn đâu, trên thế giới này những người có cùng tên rất là nhiều.

- Cao Bằng, đại học bá!

Người phía sau tiếp tục gọi.

Lúc này bước chân Cao Bằng dừng lại rồi nghi hoặc quay đầu, lần này thật giống như đang gọi mình?

Bởi vì kêu Cao Bằng là học bá thì hắn chỉ có một mình hắn mà thôi.

Dưới tán cây cách đó không xa có một đám người đang ngồi cùng nhau, trong đó có một tên mập mạp rất hưng phấn mà phất tay với hắn, ở bên cạnh tên này còn đứng một bé gái mặc váy lụa đỏ. Hai người dưới tán cây kia làm hắn có chút quen mắt, suy nghĩ hắn rốt cục cũng nghĩ ra thân phận hai người, là Lý Hồng Đậu và Lý Tự Công.

À, thì ra là bạn học của mình mà.

Hai người này là bạn học chung lớp với hắn, cũng là chị em ruột. Lý Hồng Đậu là chị, đối xử với người khác hào phóng lễ độ, em trai Lý Tự Công như là một tên lầm nhầm.

- Chào chú, chào dì.

Cao Bằng gật đầu, sau đó cúi đầu chào hỏi với hai người đang đứng bên cạnh chị em họ.

- Anh bạn nhỏ, cháu một mình đi tới đây sao?

Ông Lý nhìn qua mới hơn 30 tuổi, mặc một bộ tây phục khéo léo, cười nói với Cao Bằng.

- Dạ.

Cao Bằng gật đầu.

- Cậu cũng tới coi kiểm tra Dục Thú Sư sao? Ha ha, chúng tôi đi cổ vũ cho mẹ kiểm tra Dục Thú Sư đấy, tuy rằng mẹ tôi thi ba lần vẫn chưa đậu nhưng tôi tin lần này mẹ tôi sẽ vượt qua được.

Lý Tự Công há mồm liền nói ra làm cho Lý Hồng Đậu đứng bên cạnh mặt mũi đen thui, giơ tay tát một phát vào đầu của Lý Tự Công.

Lý Tự Công quay đầu trợn mắt tức giận.

- Em nói chị bao nhiêu lần rồi, không được đánh vào đầu em nữa. Em nghi ngờ trí thông minh của em thấp là…

- Chẳng có liên quan gì với chị hết.

Lý Hồng Đậu lạnh lùng đáp lại.

- Không phải, tôi tới tham gia cuộc thi Dục Thú Sư.

Do dự một chút, Cao Bằng rốt cục cũng mở miệng.

- A?

Lý Tự Công ngây người.

Lý Hồng Đậu đứng bên cạnh hắn cũng sửng sốt đến ngây

người, Lý phụ và Lý mẫu cũng không nhịn được phải đánh giá cẩn thận Cao Bằng một phen.

Lý phụ dừng một chút, cười sang sảng vỗ bả vai Cao Bằng.

- Tốt, rất không tồi! Người trẻ tuổi cần phải có chí khí mới được! Không giống tên nhóc vô liêm sỉ nhà chú, ngoại trừ ăn thì cũng chỉ biết ăn, lười giống như là một con heo.

Lý mẫu cũng mỉm cười nói.

- Chỉ sợ rằng cháu sẽ là người nhỏ tuổi nhất trong đám người đến thi Dục Thú Sư thôi, nói không chừng Dục Thú Sư trẻ tuổi nhất Trường An của chúng ta sẽ ra đời vào ngay hôm nay rồi.

- Dì quá khen rồi, cháu cũng chưa có nắm chắc, chỉ là đến thử vận may thôi.

Cao Bằng thành thật nói.

Lại nói chuyện phiếm trong chốc lát đã tới 1 giờ rưỡi, cửa lớn của chi nhánh Dục Thú Sư không biết đã mở ra từ khi nào.

Mấy người bảo vệ được trang bị vũ trang hạng nặng, trong tay cầm tấm thuẫn bảo vệ, tay phải cầm một cây côn dài đi ra duy trì trật tự.

Những người tham gia dự thi từ cửa chính bước vào, Cao Bằng lúc này mới phát hiện người tham gia cuộc thi này thực ra cũng không nhiều, rất nhiều người đứng ở bên ngoài, chắc đều là người thân đi theo cổ vũ.

- Đem thẻ chứng minh ra.

Người phụ nữ ăn mặc trang phục công tác màu xám cũng không thèm ngẩng đầu lên mà nói ra.

Cao Bằng mang chứng minh lấy ra, đi theo dòng người tiến

lên, đem thẻ chứng minh quẹt ở trên máy nhận dạng, đèn xanh sáng lên.

Ngẩng đầu đem thẻ chứng minh đưa lại cho Cao Bằng, khi nhìn thấy Cao Bằng còn trẻ như vậy thì cũng sửng sốt một chút, sau đó liền khôi phục bộ dạng bình thường, bình tĩnh nói.

- Người tiếp theo.

Men theo con đường đi về phía trước là một cái sảnh lớn, trong đó sắp xếp từng dãy bàn, phía trên bàn còn để giấy trắng, đáy lòng Cao Bằng lạnh ngắt, xem ra hơn phân nửa là sẽ thi viết.

Tìm đến chỗ ngồi của mình, ngồi chưa được bao lâu thì giám khảo cũng đi tới, để bình nước trong tay lên bàn giáo viên, hắng giọng nói.

- Lần thi này so với những lần trước sẽ hơi khác, lúc này chi nhánh Trường An chúng ta quyết định tổng hợp lý thuyết và thực hành.

Trung y chú trọng Vọng, Văn, Vấn, Thiết. Thi văn chính là dựa theo video đã ghi sẵn phát ra, mọi người đem thuộc tính, sở thích, nhược điểm của quái vật miêu tả ra, càng tỉ mỉ càng tốt. Một người Dục thú sư ưu tú cần ở trong thời gian ngắn quan sát được tập tính cùng đặc điểm của quái vật.

Cửa thứ nhất sẽ đào thải 90% người dự thi, nói cách khác là chỉ 50 người có thể vào vòng tiếp theo.

Thi thực hành rất đơn giản, tin chắc rằng mọi người cũng đã nghe qua, chi nhánh Dục Thú Sư của chúng ta sẽ cung cấp 50 con ngự thú cấp bình thường cho tuyển thủ, hơn nữa những tài liệu yêu cầu trong lúc thi đều được chi nhánh Dục Thú Sư này của chúng tôi cung cấp.

Nói xong, giám khảo nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng bóng.

- Chỉ cần trong thời gian quy định làm tăng lên phẩm chất của Ngự thú thì những tài liệu tiêu hao sẽ được hiệp hội chi trả, còn nếu không thể tăng phẩm chất lên thì, cứ bồi thường theo giá gốc thị trường là được. Tất nhiên là tiêu hao tài liệu cũng phải có mức độ, nếu vượt ra khỏi mức độ quy định thì cũng coi như thất bại.

- Thật khó.

Ngồi bên cạnh Cao Bằng là một tên béo, lúc này hắn đang lau mồ hôi không ngừng lẩm bẩm.

- Tôi đã tham gia 4 lần rồi, đây cũng là lần khó nhất.

Hắn quay đầu nhìn về phía Cao Bằng.

- Người anh em đừng nản chí, dù sao thì phí báo danh cũng không đắt, cùng lắm là tới thêm vài lần nữa thôi.

Dịch: Trúc Nguyễn

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 17: Hồng Thủy Hầu

Trên bục giảng ở giữa đại sảnh, màn chiếu từ từ hạ xuống, theo sau đó hình ảnh cũng dần dần hiện ra trên nền vải trắng.

- Ôi, nhanh như vậy đã bắt đầu rồi?

Còn chưa có ổn định tâm tình lại bắt đầu nhanh như vậy, khiến vài người còn chưa kịp phản ứng, tâm trạng căng thẳng chăm chú nhìn lên bục.

Trong hình ảnh là một mảnh đại dương mênh mông xanh như ngọc bích, mặt nước yên ả từng con sóng gợn lăn tăn, phóng tầm mắt nhìn lại không thấy được giới hạn, từng cơn gió nhè nhẹ lướt qua làm dậy lên từng lớp sóng bạc đầu trên mặt biển.

Một cái vây lưng trắng như tuyết phá tan mặt biển, chợt lóe lên rồi biến mất.

Ống kính máy quay hướng xuống phía dưới lặng lẽ lẻn vào đáy biển, mơ hồ có thể trông thấy một đầu quái vật hình thể khổng lồ ở trong nước thoải mái bơi tới bơi lui.

Lúc sau máy quay bị chú ý đến, con vật nổi lên lòng hiếu kỳ, tò mò không ngừng bơi lòng vòng xung quanh.

Trong quá trình con vật bơi quanh quẩn, mọi người cũng rõ ràng nhìn thấy, hình dáng bên ngoài con hải thú này trông khá giống cá heo. Bởi vì đang ở trong nước biển, xung quanh không có vật tham chiếu nên chỉ có thể đại khái phỏng đoán thể tích con vật, ít nhất cũng phải dài từ mười đến hai mươi mét.

- Pi pi….

Thỉnh thoảng nó phát ra tiếng kêu to như cảnh cáo, cuối cùng toàn bộ cái đầu to lớn đều húc đến, cái mõm nhòn nhọn dài dài như trường côn đâm ra. Một tiếng lách cách vang lên rồi màn ảnh tối sầm...

Giám khảo hắng giọng một cái, nói:

- Được rồi, đây là đoạn video thứ nhất, mọi người có thời gian mười lăm phút để suy nghĩ và trả lời. Sau khi quan sát đoạn video này mọi người nhận ra được các chi tiết đặc thù nào của con quái vật thì hãy thống kê rồi viết ra giấy.

Một đám thí sinh bên dưới sững sờ, vẻ mặt ngây ngốc, đây là cái gì? Quái vật ở đâu ra? Đây rõ ràng là chủng loài mới mà? Chỉ có một đoạn phim ngắn như vậy thì có thể quan sát được điều gì?

Thế nhưng trong mắt Cao Bằng không chỉ là vài hình ảnh đơn giản như vậy mà còn là một dãy số liệu khác.....

【Tên quái vật】: Phong Bạo Hải Đồn

【Sở thích quái vật】: 1. Yêu thích âm nhạc nhẹ nhàng êm dịu; 2. Yêu thích phơi nắng; 3. Yêu thích ăn các loại cá mực, tôm sú.

【Nhược điểm quái vật】: 1. Sợ hãi công kích thuộc tính ám; 2. Chán ghét sóng âm hỗn tạp, sóng âm hỗn tạp có thể tạo thành quấy nhiễu nghiêm trọng đối với nó.

Nội dung và tình huống xuất hiện lần này không giống bình thường lắm, hình như số liệu xuất hiện chịu ý thức chủ quan của chính mình ảnh hưởng.

Dùng những thông tin hiện lên trước mắt làm câu trả lời cho phần thi, Cao Bằng cũng không cảm thấy ngượng ngùng. Vốn dĩ nó chính là năng lực của bản thân mình, cứ thế viết lên đương nhiên yên tâm thoải mái, bằng bản lĩnh của mình cho ra đáp án thì có cái gì ngượng ngùng.

Kế tiếp là bốn đoạn video ngắn được liên tục phát ra, bên trong đều là các giống loài mới lạ mà mọi người từ trước đến nay chưa từng nhìn thấy, đều là quái vật kiểu mới, gần đây mới vừa được đội nghiên cứu khoa học phát hiện.

Cái đề mục này nhìn như rất khó, kỳ thật nếu đối với tập tính của quái vật có hiểu biết một cách rõ ràng mà nói, căn cứ vào các sở thích của giống loài từ đó cũng có thể suy đoán ra một bộ phận tập tính của giống loài đó.

Chẳng hạn như loài khỉ đều có đặc tính tương tự, ngược lại thói quen loài nhện khác nhau cũng có chỗ tương đồng.

Thi viết liên tục suốt một tiếng rưỡi chớp mắt cũng đã kết thúc, bài thi được nộp lên.

Phê duyệt bài thi tốn không mất bao nhiêu thời gian, chỉ nửa giờ giám khảo đã phê duyệt xong toàn bộ năm trăm phần bài thi.

- Sau đây tôi xin tuyên bố danh sách tiến vào vòng thi thứ hai.

Giám khảo cúi đầu nhìn danh sách trong tay đọc lên:

- Trần Tuyết Cần, Trương Sâm Lâm... Cao Bằng.

Một loạt cái tên rất nhanh được đọc ra, mập mạp ngồi phía bên phải Cao Bằng vẫn luôn kêu gào, lần này khảo hạch quá khó chính mình khẳng định không qua được. Lúc này hắn thở phào một tiếng nhẹ nhõm, thầm nói:

- Ài, miễn miễn cưỡng cưỡng xem như qua.

Sau đó quay sang trái nhìn Cao Bằng, ánh mắt tỏ vẻ thông cảm như thể Cao Bằng chắc chắn trượt rồi, mở miệng an ủi:

- Người anh em, lần thi này xác thật quá khó, tôi cũng chỉ may mắn mới thông qua vòng đầu tiên, nói không chừng vòng thứ hai

đã bị trực tiếp đào thải đi ra.

- Ừm.

Cao Bằng bình tĩnh ổn trọng gật đầu,

- Tôi cũng là may mắn mới thông qua.

- Cái gì?

Mập mạp há hốc mồm kinh ngạc, sau đó khó chịu tự nhủ, tiểu tử này đúng thật là may mắn. Hắn hậm hực thu hồi mấy lời an ủi còn chưa kịp nói lại.

Đứng dậy đi theo giám khảo đến địa điểm diễn ra vòng thi thứ hai, Cao Bằng phát hiện Lý mẫu cũng thông qua vòng thi thứ nhất, ngẫm nghĩ một chút thì nàng dù sao cũng là người đã tham gia thi ba lần…

Nói vậy hẳn là thân kinh bách chiến, kinh nghiệm đầy mình, không hề đơn giản.

Lúc này Lý mẫu cũng không hề nghĩ đến, đáy lòng càng kinh ngạc không thôi. Thiếu niên này chính là bạn học trong lớp con gái mình, bộ dáng cũng chỉ mới vừa thành niên, không ngờ cũng qua được vòng thi thứ nhất, thật sự làm cho mấy người lớn bọn họ không nhịn được phải xấu hổ.

Theo bước chân giám khảo đi vào bên trong, trước mắt sáng bừng lên hiện ra một đại sảnh vô cùng rộng lớn, không gian xung quanh sáng sủa và thoáng đãng, mái vòm trên đỉnh đầu được thiết kế từng hàng khung đỡ bằng thép trắng toả ra sự lạnh lẽo như xương cốt, dưới chân là nền xi-măng thô ráp, bốn góc đại sảnh được bày biện mấy chậu cây tươi tốt.

Ở chính giữa đại sảnh có một loạt lồng giam, bên trong nhốt đủ loại kiểu dáng quái vật, thiên kỳ bách quái.

Cũng không nên xem thường, những quái vật này thế nhưng đều tương đối hiếm thấy, có lẽ chiến lực không mạnh bao nhiêu, thậm chí là bình thường nhưng số lượng đều tương đối ít ỏi thưa thớt, có vài con thậm chí là quái vật chỉ duy nhất ở phía nam mới có, Trường An là thuộc về phương bắc của Hoa Hạ.

Khiến các thí sinh muốn phát rồ chính là đám quái vật này lại được phân phát ngẫu nhiên, không cho phép lựa chọn, ngươi căn bản không biết loại quái vật nào sẽ được phân phát cho mình.

Trách không được trên mạng nói giấy chứng nhận Dục Thú Sư rất khó lấy... Hơn nữa còn là một trong những loại giấy chứng nhận khó lấy nhất.

Hiện tại Cao Bằng rốt cuộc cũng rõ ràng hiểu được nguyên nhân tại sao lấy giấy chứng nhận không dễ, có thể từ trong các loại khó khăn này đi ra, yêu cầu nhất định phải thực sự có bản lĩnh mới được.

- Cao Bằng, số năm mươi.

Giám khảo hơi dừng một chút, đưa lại thẻ thân phận cho Cao Bằng, ánh mắt chần chờ nhìn hắn, có vẻ phân vân muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là nhịn không được nói:

- Nếu cậu muốn thay đổi thì hãy nói một tiếng, tôi có thể miễn phí xin giúp cậu. Sau đó để tháng sau rồi lại đến, có thể trực tiếp tiến vào vòng thi thứ hai.

Cao Bằng nghi hoặc khó hiểu nhìn về phía giám khảo.

Giám khảo nhún nhún vai, giải thích:

- Theo quy định quái vật được cung cấp cho cuộc sát hạch đều do bên trong hiệp hội Dục Thú Sư chúng tôi chăn nuôi, nên cơ bản là không hề có tính công kích. Nhưng mà, số năm mươi lại là một ngoại lệ, lẽ ra phải bị đào thải từ lâu, nhưng hiệp hội cũng không

có quái vật dư thừa cung cấp cho các ngươi bồi dưỡng.

Nằm ở phía trong cùng của một loạt lồng giam, có một lồng giam đặc biệt dễ làm người ta chú ý. Một con quái vật dị dạng khổng lồ lẳng lặng nằm úp sấp bên trong, đầu nghểnh lên, hơi thở yếu ớt uể oải, hai tay thô to cường tráng như hai cái lu nước, thân hình mệt mỏi nhoài trên mặt đất, yên tĩnh đến mức phảng phất như bị toàn bộ thế giới vứt bỏ.

- Đây là..... Hồng Thủy Hầu?

Cao Bằng không có sử dụng năng lực của mình, chỉ đơn thuần bằng vào mắt thường mà phán đoán nói.

- Đúng vậy.

Giám khảo gật đầu, thở dài, thần sắc phức tạp nhìn về phía Hồng Thủy Hầu.

Giám khảo cũng là người, con Hồng Thủy Hầu này từ khi bị bắt đến hiệp hội đến nay, đều vẫn luôn đảm đương vai trò vật thí nghiệm.

Lại nói tiếp cũng không biết là con Hồng Thủy Hầu này may mắn hay là bất hạnh, sinh mệnh lực và sức chống cự của nó vô cùng ngoan cường, vì lẽ đó mỗi một lần thí nghiệm nó đều có thể gian nan chèo chống qua. Nhưng mà, xui xẻo chính là mỗi lần nó gặp phải người dự thi đều là cái loại nửa vời chẳng đâu vào đâu.

Suốt nửa năm, nó đã trải qua sáu lần thí nghiệm thất bại, lại nói những quái vật cùng thời kỳ với nó hoặc là thành công thăng cấp, hoặc là hoàn toàn phế bỏ, chỉ có một mình nó vẫn còn ngoan cường kiên trì như cũ.

- Bởi vì số lần nó bị thí nghiệm quá nhiều, trong cơ thể tồn động một lượng lớn tạp chất, lực lượng xung đột, độ khó đã tăng cao hơn hẳn bình thường, nó không có bao nhiêu khả năng có thể

tấn chức phẩm chất. Nó có thể kiên trì đến bây giờ chính là nhờ ý chí cực kỳ mạnh mẽ. Giám khảo khuyên giải nói.

- Cám ơn ý tốt của ngài, nhưng mà tôi đã quyết định chính là nó.

Cao Bằng quay đầu, ánh mắt xuyên qua vô số khe hở lồng giam giao nhau với Hồng Thủy Hầu.

Sao có thể chờ đến tận một tháng được.

Sớm một chút lấy được giấy chứng nhận Dục Thú Sư là mình có thể sớm một chút đi tìm việc làm thêm, mỗi một phút mỗi một giây đều là tiền. Hơn nữa quan trọng nhất chính là việc mình tham gia sát hạch Dục Thú Sư đã nói cho ông Lưu và cô giáo chủ nhiệm, nếu tay không trở về như vậy thì Cao Bằng rất khó có thể tiếp thu.

- Thôi được rồi! Tùy cậu vậy!

Giám khảo cũng chỉ là tận trách nhiệm mà nhắc nhở Cao Bằng, thấy cậu nhóc không tiếp thu ý tốt của mình hắn cũng không miễn cưỡng.

Ở xung quanh đại sảnh có không ít phòng trống, mỗi người đều có thể lựa chọn một cái phòng trống đi vào, bên trong phòng có đầy đủ giường đệm chăn gối, các loại đồ vật linh tinh, thời gian sát hạch là một tuần, chỉ cần trong vòng một tuần thành công thăng cấp cho quái vật là có thể thông qua.

Bên dưới lồng giam quái vật có bánh xe, có thể dễ dàng nhẹ nhõm đẩy vào phòng.

Lồng giam chuyển động, Hồng Thủy Hầu nằm ở bên trong liếc mắt nhìn Cao Bằng một cái.

Dưới khoảng cách gần như vậy, Cao Bằng mới có thể chăm chú quan sát thật kỹ con Hồng Thủy Hầu này.

Hình thể so với những con Hồng Thủy Hầu khác thì lớn hơn hai vòng. Hồng Thủy Hầu bình thường thân cao chỉ tầm một mét rưỡi đến hai mét, là giống khỉ thuộc loại nhỏ con.

Nhưng mà, con Hồng Thủy Hầu bị nhốt trong lồng này, chỉ nhìn sơ qua cũng có thể thấy được chiều cao của nó ít nhất cũng khoảng hai mét rưỡi.

Cánh tay thô to trướng lên trông có vẻ hơi vặn vẹo và dị dạng, toàn bộ thân hình từ trên xuống dưới chỗ xanh chỗ tím giống như bị ngắt nhéo lung tung, một vài vị trí trên cơ thể còn có hiện tượng phù nề, tiếng hít thở thực trầm trọng nặng nề, như là ống bễ cũ nát phát ra âm thanh ồ ồ.

【Tên quái vật】: Hồng Thủy Hầu (bệnh biến âm tính)

Đây là hàng số liệu đầu tiên xuất hiện trong mắt Cao Bằng, chỉ nhìn qua tên là biết trạng thái con Hồng Thủy Hầu này rất không ổn.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 18: Vặn Vẹo Tiến Hóa【 Hài Cốt Vong Hầu 】

【Tên quái vật】: Hồng Thủy Hầu (bệnh biến âm tính)

【Cấp bậc quái vật】: Cấp 10

【Phẩm chất quái vật】: Phổ Thông

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Thổ

【Trạng thái quái vật】: Bệnh (mất tinh thần)

【Nhược điểm quái vật】: 1. Hệ Âm ; 2. Hệ Mộc

【Nhu cầu tấn chức phẩm chất tinh nhuệ】: 1. Tiến hóa bình thường, bài trừ toàn bộ tạp chất thuộc tính âm ra khỏi cơ thể, sau đó tiến hóa thành Hồng Thủy Hầu phẩm chất tinh nhuệ; 2. Bệnh biến vặn vẹo tiến hóa, hấp thu lực lượng thuộc tính âm, hoàn toàn tiêu trừ nhược điểm hệ âm, có xác suất cực lớn tiến hóa thành giống loài hoàn toàn mới, phẩm chất thấp nhất là tinh nhuệ.

Hả?

Đây là lần đầu tiên Cao Bằng nhìn thấy tấn chức phẩm chất còn có hai con đường có thể lựa chọn, trước kia đều chỉ có một con đường duy nhất.

Đây là vì cái gì? Cao Bằng bắt đầu tự hỏi vấn đề này.

Hắn đột nhiên nghĩ tới trước đó giám khảo có nói một câu: "……Nó có thể kiên trì đến bây giờ chính là nhờ ý chí cực kỳ mạnh mẽ."

- Ý chí cực kỳ mạnh mẽ.

Cao Bằng lẩm bẩm tự nói, lần đầu tiên thật chăm chú nhìn kỹ Hồng Thủy Hầu bị nhốt trong lồng sắt.

Hồng Thủy Hầu nằm nhoài trong lồng sắt, yếu ớt uể oải ngẩng đầu, đôi tròng mắt to đen như long nhãn nhìn thẳng Cao Bằng.

Sâu trong đáy mắt ẩn chứa sự khát vọng mãnh liệt, mong ngóng, khẩn cầu.

Ánh mắt nóng rực mang theo tình cảm dồi dào.

- Mày kiên trì như vậy..... Đến tột cùng là vì cái gì?

Cao Bằng nhìn thật sâu Hồng Thủy Hầu nói, sau đó tự giễu cười cười,

- Nó chỉ là một con quái vật cấp bậc bình thường làm sao có thể nghe hiểu được mình nói cái gì.

Đột nhiên Hồng Thủy Hầu dùng hết toàn bộ sức lực cả người cố gắng bò dậy, ghé đầu lên vách lồng sắt, đôi mắt đen như mực tràn ngập khao khát, khẩn cầu nhìn Cao Bằng, đôi tay gắt gao bắt lấy song sắt, điên cuồng gào rống:

- Ngao!

- Ngao!

- Ngao!

.....

Căn phòng được đóng kín mít, tiếng gào của Hồng Thủy Hầu không ngừng quanh quẩn trong phòng, cuối cùng thanh âm càng lúc càng mỏng manh yếu ớt.

Trận gào rống này phảng phất như đã rút cạn sức lực không còn thừa mấy của Hồng Thủy Hầu, phịch phịch một tiếng ngã xuống mặt sàn lồng giam, giương đôi mắt mang theo nồng đậm tình cảm nhìn Cao Bằng.

Thấy Cao Bằng không có đáp lại, cảm tình trong ánh mắt dần dần tắt lịm, trở nên u ám, ảm đạm.....

- Được rồi, tao nhất định sẽ giúp mày tiến hóa.

Cao Bằng mở miệng hứa hẹn, hắn cũng không biết tại sao mình phải làm vậy, phảng phất như thể ma nhập. Có lẽ là hắn chưa từng gặp qua một ánh mắt nào mang theo tình cảm nồng đậm như thế, lại hoặc là người trẻ tuổi tâm cao khí thịnh, có lẽ..... Chỉ đơn thuần nghĩ là không muốn làm đôi mắt này thất vọng.

Cũng không biết Hồng Thủy Hầu có nghe hiểu hay không, mí mắt nặng trĩu chầm chậm khép lại.

Dù sao hắn muốn lấy được giấy chứng nhận Dục Thú Sư thì đều phải làm cho con Hồng Thủy Hầu này tấn chức phẩm chất, so ra cũng không có bao nhiêu khác biệt.

Sau khi xem xét thật kỹ hai cái phương pháp tiến hóa một lượt, cuối cùng Cao Bằng quyết định lựa chọn phương pháp thứ hai.

Phụ đề phảng phất như trăng trong gương chậm rãi trở nên ảm đạm rồi biến mất, sau đó một lần nữa từ từ hiện ra những hàng chữ mới.

【 Bệnh biến vặn vẹo tiến hóa】: Hắc Chúc Thảo mỗi lần dùng nửa cân, một ngày dùng ba lần, liên tục dùng trong ba ngày. Lại lấy Tinh Hạch của quái vật cấp tinh anh có thuộc tính vong linh cho Hồng Thủy Hầu dùng, đồng thời cũng để Hồng Thủy Hầu ngâm trong nước axit sunfuric. Nước axit sunfuric cần có phương

pháp điều chế đặc thù, hòa axit sunfuric đậm đặc với nước dựa theo một tỉ lệ phân phối nhất định, đồng thời tăng thêm: Ba lạng Phấn Dạ Quang, một lạng Khô Lâu Cô, ba lạng Thảo Khô Tử.....

Hồng Thủy Hầu sẽ tiến hóa thành bộ dáng gì? Trong lòng Cao Bằng đột nhiên sinh ra dự cảm không ổn.

Mấy loại phối liệu này chỉ cần nghe tên là đã biết không phải thứ tốt gì, lại còn Tinh Hạch quái vật mang thuộc tính vong linh kia, đó là đồ vật có thể tùy tiện ăn sao? Cho dù một con quái vật khỏe mạnh bình thường nếu ăn nhầm phải Tinh Hạch quái vật mang thuộc tính vong linh cũng sẽ bệnh nặng một trận, thậm chí có khả năng sẽ gặp hậu quả càng thêm nghiêm trọng.

Cũng không phải Cao Bằng nhất định phải lựa chọn phương pháp thứ hai, mà là kinh phí không đủ, không thể không chọn.

Loại phương pháp thứ nhất yêu cầu tiêu hao tài liệu quá đắt tiền, đã vượt quá phạm vi giới hạn được quy định của cuộc thi.

Trong trường hợp tiếp tục vẽ tranh trên một bức tranh đã bị dính bẩn và việc phải xóa hết những vết bẩn để bức tranh trở lại như lúc ban đầu, thì cái nào càng đơn giản hơn? Tương đối mà nói cái đầu tiên tất nhiên đơn giản hơn.

So sánh với phương pháp thứ hai, tuy rằng phương pháp thứ nhất yêu cầu tài liệu cũng không rẻ, nhưng chung quy là vẫn ở trong phạm vi mà hiệp hội có thể miễn phí cung cấp.

Hy vọng có thể thành công, nếu như bị thất bại mà nói bản thân mình có khả năng sẽ gánh một bút nợ to lớn.

Sau khi nghe thấy những tài liệu mà Cao Bằng yêu cầu, nhân viên phụ trách phân phối tài liệu không nhịn được mà dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn hắn, đây là chuẩn bị mưu sát con Hồng Thủy Hầu sao……

Cao Bằng không để ý đến ánh mắt kỳ quái của những người khác, sau khi lấy được tài liệu hắn trực tiếp khóa cửa lại, nhốt mình và Hồng Thủy Hầu trong phòng.

Liên tục vài ngày Cao Bằng đều không ra đi, dù sao trong phòng cũng có buồng vệ sinh và phòng tắm, đồ ăn thức uống toàn bộ đều được đưa đến từ cửa sổ nhỏ.

Thời gian nhanh như tên bắn, trong chớp mắt đã qua ba ngày. Suốt ba ngày liên tiếp dùng Hắc Chúc Thảo, Hồng Thủy Hầu trở nên vô cùng hoạt bát, mười phần có tinh thần, đôi mắt sáng ngời, da lông tràn đầy sức sống, lúc đầu có mấy chỗ sưng phù cũng biến mất không ít.

Hắc Chúc Thảo vốn là có khả năng tạo ra hiệu quả giống như thuốc kích thích, Hồng Thủy Hầu ăn liên tục ba ngày như vậy, tinh thần và trạng thái cơ thể tạm thời quay về như lúc toàn thịnh.

Hít sâu một hơi, Cao Bằng mở lồng giam thả Hồng Thủy Hầu ra. Kỳ thật loại hành vi này khá là nguy hiểm, tuy rằng Hồng Thủy Hầu tính cách ôn hòa, hơn nữa cũng được dạy dỗ qua thú tính giảm đi không ít, nhưng đã từng chịu đựng qua nhiều cuộc thí nghiệm như vậy khó bảo đảm sẽ không tạo thành tính cách vặn vẹo. Trong căn phòng đóng kín này, nếu phát sinh ra chuyện gì thì Cao Bằng cũng chẳng có chỗ mà trốn.

Hồng Thủy Hầu mờ mịt nhìn cửa lồng giam mở ra, lại liết mắt nhìn bên ngoài, sau đó thật cẩn thận nâng lên đùi phải thử thò ra ngoài thăm dò, cuối cùng phát hiện Cao Bằng cũng không có tức giận còn cổ vũ nó. Lúc này Hồng Thủy Hầu hưng phấn nhếch miệng, cao hứng phấn chấn, vui vẻ bò ra lồng sắt ôm chặt lấy Cao Bằng.

Bàn tay to vỗ vỗ lưng Cao Bằng, hồi lâu Hồng Thủy Hầu mới buông Cao Bằng ra, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Cao Bằng chỉ vào bồn chất lỏng trong suốt có màu xanh đen đáng ngờ, đã được điều chế tốt bên cạnh, ôn tồn nói:

- Ngoan ngoãn tự mình đi vào.

Hồng Thủy Hầu rất là cơ trí nhổ một nhúm lông trên người, sau đó lắc mông bò đến bên cạnh bồn nước thuốc ném nhúm lông kia vào.

Nhúm lông màu đỏ sậm phiêu phù rơi vào bên trong chất lỏng, vặn vẹo, cuộn tròn, cuối cùng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hồng Thủy Hầu nhân tính hóa há to miệng.

Sợ hãi nhìn nhìn chất lỏng trong bồn, lại đáng thương nhìn nhìn Cao Bằng.

Sau đó bò đến trước mặt Cao Bằng, rất ngoan ngoãn ngồi xổm xuống, ánh mắt ngây thơ đáng yêu khiến người ta không khỏi mủi lòng……

Cao Bằng không khỏi dở khóc dở cười.

Có thể hôm qua, lúc mình điều chế chất lỏng tiến hành kiểm tra một chút thuận tiện thăm dò luôn tính ăn mòn của axít, hành vi này bị Hồng Thủy Hầu nhìn thấy.

Ai nói mấy con quái vật này đần độn, ngốc nghếch đây!

Cao Bằng không còn lời gì để nói, nhưng vì tiếp tục tiến hành thí nghiệm, hắn nhất định phải lừa Hồng Thủy Hầu đi vào.

- Thiếu niên.

Cao Bằng ấn tay phải lên đầu Hồng Thủy Hầu.

- Ô ô...

Hồng Thủy Hầu tò mò nhìn bàn tay đặt trên đầu mình, biểu cảm trong mắt từ từ trở nên sắc bén như mắt gà chọi.

- Tao có thể ban cho mày sức mạnh, mà mày chỉ cần trả giá dũng khí.

Cao Bằng gầm gừ nói.

Bởi vì chung quanh không có người, cho nên những lúc không ai hắn cũng trở nên có chút trung nhị (1)…

Uầy, nói phức tạp như vậy Hồng Thủy Hầu nghe hiểu được sao?

Cao Bằng không biết nó có nghe hiểu hay không, chỉ thấy nó chần chờ một lát, nắm lấy bàn tay đặt trên trán mình của Cao Bằng nhẹ nhàng kéo ra. Sau đó, từ trên mặt đất bò dậy chậm rãi đi về phía bồn nước thuốc.

Quay đầu nhìn Cao Bằng, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười, vù một cái nhảy vào.

Cái bồn tắm lớn này cũng rất đặc biệt, ước chừng cao đến hai mét, dài ba mét, rộng hai mét.

Cao Bằng nhanh chóng bước tới trước hai bước, bồn tắm vốn trong suốt, có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình bên trong.

Sau khi Hồng Thủy Hầu nhảy vào bồn tắm, toàn bộ thân hình hoàn toàn chìm vào chất lỏng, bộ dạng kinh nghiệm đầy mình.

Làm một vật phẩm thí nghiệm, nó cư nhiên có kinh nghiệm như thế, còn tự mình chủ động nhảy vào, đây thực sự là quá khôi hài.

Cao Bằng muốn cười đột nhiên lại cười không nổi, đáy lòng nặng nề như có khối sắt đè lên.

Muốn quay đầu lại phát hiện hai chân mình không biết khi nào tựa như rót chì, nặng trĩu, khó có thể di động.

Cứ như vậy trơ mắt nhìn.

Da thịt của Hồng Thủy Hầu bắt đầu co rút vào trong, phảng phất như cục bông tròn.

Theo sau còn có rất nhiều chất lỏng màu đen từ lỗ chân lông không ngừng toát ra, nổi trên mặt nước, ngay sau đó hóa thành khói đặc cuồn cuộn phun trào, toàn bộ căn phòng đều lan tràn nồng nặc khói đen.

Máy cảnh báo cháy trong phòng đột nhiên réo vang, ánh đèn màu đỏ lập loè, tiếng cảnh báo chói tai bén nhọn đến cực điểm.

Chỉ mười mấy giây sau, cửa phòng rầm một tiếng bị đạp ra, ngoài cửa đứng một đám người, đứng trước nhất là hai người mặc quần áo phòng cháy, cầm trong tay bình chữa cháy.

Nhìn khói đen cuồn cuộn không ngừng bay ra từ bồn tắm, còn có vật thể màu đen không rõ cuộn tròn trong chất lỏng.

Lửa đâu?

- A…… Đã quấy rầy.

- A ha ha, có thể là thiết bị báo cháy xảy ra vấn đề.

Một người nhân viên công tác cười to nói.

Lúc này cao tầng hiệp hội Dục Thú Sư cũng nghe tin chạy tới, nhìn đám người đông nghịt đứng chen trước cửa phòng, còn có khói đen liên tục bay ra không ngừng. Nhíu mày hỏi:

- Sao lại thế này?

Có người đi lên nói rõ ràng tình huống, tên cao tầng này nghe

xong sắc mặt trở nên nghi ngờ không thôi:

- Ý cậu là, đây là dị tượng tạo thành trong lúc bồi dưỡng quái vật sao?

Đám người tách ra, tên cao tầng này đi lên trước rốt cuộc thấy được tình huống trong phòng.

Giữa phòng có một cái bồn tắm lớn, chứa đầy chất lỏng xanh lam, mơ hồ có thể thấy một thân ảnh cuộn tròn lẳng lặng nằm bên trong.

Mà khói đen nồng nặc chính là từ bồn tắm trào ra.

Chỉ là khói đen dần dần trở nên càng lúc càng ít.

Chất lỏng cũng dần dần biến thành thuần đen.

Bồn tắm lớn rơi vào yên tĩnh, phảng phất như hết thảy đều đã kết thúc.

- Đây là thí nghiệm thất bại sao?

Có một số người dự thi cũng bị kinh động, đứng ở ngoài cửa phòng vui sướng khi người gặp họa nói.

- Người trẻ tuổi làm ra tới động tĩnh cũng quá lớn đi.

Mập mạp ngồi cạnh Cao Bằng lúc trước nhịn không được cảm khái, chỉ bằng bản lĩnh có thể nháo ra động tĩnh lớn như vậy cũng không phải là người bình thường.

Đột nhiên, trên mặt nước nổi lên gợn sóng, từng mảnh bọt nước từ bên mép bồn tắm tràn ra, dưới mặt nước đen nhánh dường như tiềm tàng một con quái vật khủng bố.

Ào ——

Mặt nước bỗng dưng quay cuồng, một phần cơ thể đen nhánh và dữ tợn chậm rãi hiện lên.

- Đó, đó là cái gì?

Có người dự thi sợ hãi kêu lên, bị dọa đến lui về phía sau hai bước.

Những người khác cũng không khiếp sợ như vậy, chỉ là mở to hai mắt trừng trừng nhìn một màn này.

Đầu tiên là một cái đầu lâu đen kịt trồi lên, trong hốc mắt sâu thẳm là một đốm lửa xanh yếu ớt, răng nanh dữ tợn chìa ra ngoài, không cần nghi ngờ lực cắn khủng bố của nó.

Đôi tay vịn bên cạnh bồn tắm, trực tiếp nhảy ra ngoài.

Oanh!

Rơi trên mặt đất, cảm giác mặt đất dưới chân đều rung lên.

Tất cả mọi người rốt cuộc cũng thấy toàn bộ hình dáng con quái vật này.

Thân cao hai mét rưỡi, khớp xương thô to ẩn ẩn ánh sáng đen, da thịt nội tạng trên người sớm đã ăn mòn sạch sẽ, chỉ còn lại xương cốt thuần túy, trong xương cốt có một lớp tơ đỏ tinh mịn sền sệt nối một số khớp xương lại với nhau, phảng phất như dây thép trên trục động cơ.

Hai đốm lửa xanh đen u ám trong hốc mắt tràn ngập tuyệt vọng, lạnh băng.

Một số người dự thi kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm, đây là cái gì, chúng ta tham gia cùng một cuộc thi sao?

Trong mắt Cao Bằng xẹt qua một loạt số liệu, tiến hóa thành công — vặn vẹo tiến hóa【 Hài Cốt Vong Hầu 】.

Chú thích:

(1) Trung nhị: Chūnibyō (中二病) hay chuunibyou là một từ lóng xuất phát từ Nhật Bản, chỉ chứng tâm lý thường xảy ra với các thiếu niên đang trong tuổi dậy thì, khoảng năm 2 Trung học cơ sở (hay sơ trung - hệ thống giáo dục Nhật Bản). Tại Việt Nam, Chūnibyō còn được gọi là "hội chứng tuổi dậy thì", "hội chứng tuổi teen" hay "hoang tưởng tuổi dậy thì".

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 19: Giấy Chứng Nhận Dục Thú Sư Trung Cấp

Hài Cốt Vong Hầu nghi hoặc cúi đầu nhìn đôi tay toàn xương của mình, trong ánh mắt trống trơn nhìn không ra chút cảm tình nào.

Sau đó nó ngẩng đầu nhìn Cao Bằng rồi cứ giữ nguyên tư thế ngây ngốc như vậy.

【Tên quái vật】: Hài Cốt Vong Hầu

【Cấp bậc quái vật】: Cấp 11 (tinh anh)

【Phẩm chất quái vật】: Hoàn mỹ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Vong Linh

【Trạng thái quái vật】: Suy yếu (hưng phấn)

【Nhược điểm quái vật】: Hệ Quang Minh

【Nhu cầu tấn chức phẩm chất sử thi】:……

Phẩm chất hoàn mỹ, chỉ cần đủ cấp 20 là có thể trực tiếp thăng lên cấp bậc thủ lĩnh.

Có thể nói đây là một con quái vật cấp chuẩn thủ lĩnh, nói là giá trị liên thành thì có hơi khoa trương, nhưng giá trị thực sự tuyệt đối xa xỉ, ngoài ra còn rất hiếm có. Quái vật hệ Vong Linh vốn dĩ đã vô cùng hiếm thấy, nếu bị người yêu thích quái vật hệ Vong Linh trông thấy, nhất định sẽ nguyện ý dùng nhiều tiền mua về.

Nhưng mà, những điều này không có chút quan hệ nào với Cao Bằng, quái vật này là do hiệp hội Dục Thú Sư cung cấp, tài liệu cũng đều đến từ hiệp hội mà ra. Hắn không có bất cứ lý do gì nói rằng con Hài Cốt Vong Hầu này thuộc về mình.

Bây giờ cũng chỉ là một cuộc thi đấu nhỏ mà thôi, hắn đã sở hữu năng lực này thì chỉ cần có tài liệu, loại quái vật phẩm chất này hoàn toàn có thể chế tạo với số lượng lớn.

Cao Bằng muốn xoay người rời đi thì Hài Cốt Vong Hầu đột nhiên duỗi tay giữ chặt vạt áo của hắn, nhỏ giọng nức nở.

- Được rồi, mày đã tấn chức phẩm chất, còn có cái gì không hài lòng thế?

Cao Bằng mỉm cười, kéo tay Hài Cốt Vong Hầu ra.

Hài Cốt Vong Hầu cứ như vậy ngốc ngốc nhìn Cao Bằng, phảng phất như đứa trẻ bị cha mẹ vứt bỏ, ngọn lửa trong hốc mắt cũng trở nên ảm đạm.

- Này, này! Đây hẳn là một chủng loại quái vật mới chưa bao giờ được phát hiện qua.

Có cao tầng của hiệp hội đột nhiên che lại trái tim của mình, giống như đang xem một món trân bảo hiếm có tinh mỹ tuyệt luân.

Sau đó lại dùng ánh mắt nóng rực nhìn Cao Bằng, không, chân chính quý giá nhất không phải chỉ có quái vật loại mới này, mà là người đã sáng tạo ra chủng loại quái vật mới đó.

Cao Bằng trẻ tuổi như vậy làm hắn vô cùng khiếp sợ, quỷ tài! Thiên tài!

Hắn không chút keo kiệt nào dùng từ ngữ để hết lòng khen ngợi.

- Ha ha, nhìn dáng vẻ con quái vật này thì rất ỷ lại vào cậu đó!

Tên cao tầng này cười ha ha.

- Nếu như vậy thì con quái vật này cứ tặng cho cậu đi!

- Ớ, hội trưởng.

Một người nhân viên công tác đứng cạnh không nhịn được mở miệng nói, có chút không cam lòng.

Vẻ mặt những nhân viên công tác khác cũng trở nên cực kỳ phức tạp.

Trước đây, sau khi thành công tấn chức phẩm chất quái vật, đều giống nhau sẽ trở thành một trong những vật dùng để khen thưởng cho nhân viên nghiêm túc, có thái độ công tác nỗ lực trong hiệp hội. Đây cũng coi như là một loại phúc lợi của hiệp hội Dục Thú Sư.

Phúc lợi trong tầm tay đột nhiên không còn nữa, làm cho bọn họ có chút không cam lòng.

Người này vậy mà lại là Hội Trưởng hiệp hội Dục Thú Sư Trường An, Cao Bằng giật mình nhìn người đàn ông hơn ba mươi tuổi trước mắt này.

- Con Hồng Thủy Hầu này đã bị thực nghiệm vài lần rồi! Thật sự cho rằng tôi không biết sao? Hiệp hội quy định là sau vài lần thực nghiệm thì phải đào thải ra ngoài?

Sắc mặt hội trưởng lạnh lùng,

- Cũng may nhờ cậu bé này rất có thiên phú, đổi thành những người khác thì tuyệt đối đã thất bại, ngoài ra nói không chừng còn có thể cho rằng hiệp hội Dục Thú Sư Trường An chúng ta ngay cả một con quái vật khỏe mạnh đều mua không nổi. Các người không

tận chức vụ công tác còn muốn tôi ra mặt giúp các người chùi đít!

Nhân viên công tác kia hậm hực rụt đầu, không nhắc lại chuyện này nữa.

Ở đây, một số những thí sinh dự thi khác nghe được cũng rất lúng túng… Tuy rằng đây quả thực là sự thật, nhưng cũng không cần nói thẳng ra như vậy chứ!

Trong mắt hội trưởng xem ra, những nhân viên công tác này chỉ là nhân viên của mình mà thôi. Thứ không thiếu nhất chính là nhân viên, chỉ cần hắn ở trong thành Trường An rống một câu, chắc những người đáp ứng lời mời xếp một hàng cũng phải dài đến Tháp Đại Nhạn, tùy thời đều có thể đổi một đám.

Nhưng mà, người có thiên phú như Cao Bằng thì thực sự là lần đầu tiên gặp được.

Hắn cũng từng nghe nói qua về loại Dục Thú Sư thiên tài như thế này, chỉ là vẫn luôn vô duyên chưa gặp được, không nghĩ tới hôm nay lại có thể chính mắt thấy.

Bình thường nói đến cái gọi là vận khí hắn đều không tin, những thứ phối liệu này yêu cầu điều chế cực kỳ chính xác, chẳng quản tài liệu giống nhau như đúc, chỉ cần tỉ lệ phân lượng có sai lệch sẽ dẫn đến thất bại trong gang tấc.

- Anh bạn nhỏ, nếu như thuận tiện cậu có thể nói cho chúng tôi một chút về ý nghĩ của mình hay không, cũng cho lão Trần tôi được thêm kiến thức.

Hội trưởng cười ha ha.

Những lời nói này cũng xem như là cấp cho Cao Bằng một cái bậc thang.

Rất nhiều người ở đây tức khắc dựng thẳng lỗ tai lên.

Cao Bằng chần chờ một chút, đáy lòng thở dài một hơi, cảm thấy nếu điệu thấp tỏ ra biết điều là không được, vậy thì cứ ngẩng cao đầu kiêu căng đi.

Dù sao chuyện ngày hôm nay nhìn có vẻ như là biết điều cũng không được rồi.

Cao Bằng vẫn luôn tùy ý, thần sắc đột nhiên trở nên nghiêm túc, trầm mặc nửa ngày, điều chỉnh tốt cảm xúc.

- Lúc trước người dự thi làm thí nghiệm cho Hồng Thủy Hầu sợ rằng chỉ là nửa vời thôi!

Cao Bằng lạnh lùng nói, lời nói không lưu tình chút nào.

- Tuy rằng trong tên của Hồng Thủy Hầu có một chữ Thủy, nhưng thuộc tính của nó lại không có bất cứ quan hệ gì với nước, chỉ bởi vì khu vực tập trung của Hồng Thủy Hầu là ở bên bờ sông Hồng Thủy mà thôi.

- Cái tên ngu xuẩn kia cho rằng trong tên của nó có chữ Thủy liền tự ý cho Hồng Thủy Hầu dùng lượng lớn tài liệu hệ Thủy, hệ m. Nếu nó thật là hệ Thủy thì không có vấn đề gì, nhưng không nghĩ tới nhược điểm của Hồng Thủy Hầu lại chính là thuộc tính m.

Dừng một chút, hắn lại nói:

- Ngu xuẩn như vậy thì hẳn là không chỉ một người, chỉ bằng một hai lần thực nghiệm sợ rằng không đủ để làm nó biến thành dáng vẻ này.

- Á, ý cậu nói là nhược điểm của Hồng Thủy Hầu là hệ m?

Trần hội trưởng có chút khiếp sợ,

- Không phải là hệ Mộc sao?

- Dựa theo ngũ hành tương sinh tương khắc hẳn là Mộc khắc

Thủy mà?

Ở một bên đứng xem, có người tỏ ra nghi ngờ phản bác.

- Vấn đề đơn giản như vậy mọi người trắc nghiệm một chút sẽ biết, tuy rằng số lượng Hồng Thủy Hầu không có bao nhiêu, nhưng cũng không khó bắt giữ lắm đúng không?

Cao Bằng tùy ý nói.

- Thuộc tính của quái vật không nhất định đều dựa theo quy luật ngũ hành, chỉ là đại bộ phận thuộc tính quái vật sẽ dựa theo quy luật này, nhưng vẫn có cực nhỏ chủng loại quái vật sẽ phát sinh biến dị.

Điểm này Trần hội trưởng đương nhiên rõ ràng.

- Trong cơ thể Hồng Thủy Hầu lực lượng thuộc tính Thủy và thuộc tính m đã thâm nhập tận sâu trong xương tủy, muốn hoàn toàn bài trừ phải tốn rất nhiều thời gian và tinh lực. Cho nên tôi đành làm theo cách ngược lại.

- Ba ngày trước, tôi cho nó dùng Hắc Chúc Thảo nhằm tăng thêm cường độ linh hồn và lực ý chí. Sau đó dùng thuộc tính m làm chủ, lại lấy tài liệu phụ trợ thuộc hệ Bất Tử và hệ Vong Linh, hơn nữa còn dùng thêm Tinh Hạch của quái vật hệ Vong Linh để kích thích.

Cao Bằng nói, lời ít mà ý nhiều, những tài liệu này cũng không cần thiết phải giấu diếm, dù sao chỉ cần người có tâm là có thể thăm dò hắn đã dùng những tài liệu nào.

Chân chính quan trọng là trình tự tăng thêm tài liệu và tỉ lệ phân lượng sử dụng tài liệu.

Lúc trước Cao Bằng cũng không có ngây ngốc cần bao nhiêu phân lượng rồi yêu cầu bấy nhiêu, số lượng mỗi một loại tài liệu

đều vượt qua chút ít.

Nếu người khác thật sự dựa theo số lượng mà hắn đã yêu cầu, lấy đến thí nghiệm, chắc chắn sẽ thất bại.

Coi như có người muốn suy tính ra tỉ lệ cụ thể rõ ràng, cần thiết yêu cầu tiêu hao tinh lực và tài nguyên cũng là một con số trên trời.

- Thiếu niên đáng sợ.

Trần hội trưởng gật đầu,

- Quyền hạn lớn nhất tôi có thể đưa ra chính là trực tiếp cho cậu giấy chứng nhận Dục Thú Sư Trung cấp. Giấy chứng nhận Dục Thú Sư Cao cấp yêu cầu cậu phải đến tổng bộ ở Yến Kinh để thi sát hạch mới có thể nhận được, với năng lực của cậu chỉ lấy giấy chứng nhận Dục Thú Sư Sơ cấp thì thật ủy khuất.

- Chỉ là may mắn thôi!

Cao Bằng khiêm tốn nói.

- Đây cũng không phải là vận khí tốt đơn giản như vậy.

Trần hội trưởng cười nói.

Mọi người xung quanh hâm mộ đến mắt đỏ cả lên, đám người mình liều sống liều chết chỉ vì giấy chứng nhận Sơ cấp, người khác vừa đến đã trực tiếp lấy ngay giấy chứng nhận Trung cấp.

Nhưng hâm mộ thì hâm mộ, bản thân mình có trình độ như thế nào trong lòng bọn họ tự có ước lượng. Cũng không có não tàn đi ra nhảy nhót lung tung, có thời gian rảnh rỗi như vậy, không bằng trước tiên cứ thi lấy giấy chứng nhận Sơ cấp cho mình còn hơn…

Những người dự thi vây xem nhanh chóng giải tán, chuyện

ngày hôm nay đã cho bọn họ kích thích rất lớn.

Dưới sự trợ giúp của Trần hội trưởng, rất nhanh đã làm xong thẻ thân phận cho Hài Cốt Vong Hầu, mỗi một Ngự thú đều yêu cầu phải đăng ký với chính phủ, đây là quy định của pháp luật.

Có thẻ thân phận, Ngự thú mới xem như là có hộ khẩu.

Mới có thể đủ tư cách tham gia các loại thi đấu nhỏ và giải đấu lớn.

Cho đi những chỗ tốt này cũng không phải không có điều kiện, lúc sau Trần hội trưởng đã đưa ra một yêu cầu quá đáng, hắn hy vọng Cao Bằng có thể đại diện Trường An tham gia giải đấu Dục Thú Sư thế giới sẽ được tổ chức vào năm sau.

Trần hội trưởng cũng không vì mình ra ân mà muốn người báo đáp, chỉ hết sức thành khẩn thỉnh cầu Cao Bằng:

- Người có thiên phú trong Dục Thú Sư Trường An chúng ta cũng không nhiều lắm, cậu là người có thiên phú nhất mà tôi đã từng thấy, vì lẽ đó tôi chân thành hy vọng cậu có thể đại biểu cho Trường An chúng ta tham gia giải đấu Dục Thú Sư thế giới.

Giải đấu Dục Thú Sư thế giới không có yêu cầu đối với tuổi tác, bởi vì thế giới dị biến chỉ mới ba năm, cho dù là người già, trung niên hay người trẻ tuổi ở trên con đường Dục Thú Sư này cơ bản đều đứng trên cùng một cái vạch xuất phát.

Vốn dĩ ngay từ đầu Cao Bằng đã cảm thấy không quá hứng thú, cảm thấy quá phiền toái, hắn lại không phải cái loại người yêu thích hư danh này. Vừa định từ chối hắn đã lập tức thay đổi ngay chủ ý sau khi nghe Trần hội trưởng nói:

- Chỉ cần có thể tiến vào danh sách trước một ngàn đều sẽ có tiền thưởng, thứ tự càng cao tiền thưởng càng phong phú, mười người đứng đầu ít nhất cũng được thưởng mười ngàn điểm tín

dụng …

- Năng lực càng cao thì trách nhiệm càng lớn. Được rồi, Trần hội trưởng, ngài không cần phải nói.

Cao Bằng rất bình tĩnh trả lời.

Rời khỏi hiệp hội, Cao Bằng nhìn Hài Cốt Vong Hầu đứng ở bên cạnh mình, chỉ cảm thấy có chút không thể hiểu được, tới thi sát hạch một chuyến, lại có thể bỗng dưng nhiều thêm một con Ngự thú.

Đương nhiên, bởi vì hiện tại cường độ linh hồn của Cao Bằng còn chưa đủ, tạm thời không thể ký kết huyết khế với Hài Cốt Vong Hầu, cho nên nói đúng ra nó cũng chưa tính là Ngự thú của hắn.

Nhưng khác biệt cũng không lớn, chỉ kém một cái huyết khế mà thôi.

Ký kết huyết khế yêu cầu hai bên phải đồng ý mới được, cho nên Cao Bằng cũng không lo lắng sẽ có người bắt cóc con khỉ ngốc này.

May mắn là hệ Vong Linh, không cần ăn cái gì, nếu không tiền sinh hoạt trong nhà lại gia tăng rồi. Mang theo một tia may mắn, từ cửa lớn hiệp hội Dục Thú Sư đi ra, Cao Bằng quay đầu lại nhìn Hài Cốt Vong Hầu nhu thuận đi theo phía sau mình.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 20: Dinh Dưỡng Quá Dư Thừa

Mang chiếc cặp có chứa giấy chứng nhận Dục Thú Sư trung cấp, Cao Bằng chỉ cảm thấy trong lòng mình nóng hầm hập.

Nghe nói khi thi đại học có thể cộng thêm ba mươi điểm đó.

Bên ngoài quảng trường có chút vắng vẻ, không còn ai đợi trên quảng trường, những người nhà đó đã sớm trở về, dù sao thì có thời gian khảo hạch suốt một tuần.

Đứng tại trạm xe buýt, bên cạnh có một bộ Hài Cốt Vong Hầu khiến người sợ hãi đứng đó. Ở thời điểm không có người nói chuyện với nó, bộ xương này rất yên tĩnh, nó thậm chí có thể đứng tại nguyên chỗ một ngày cũng không động đậy chút nào.

Bởi vì nó đã không còn cảm xúc cùng với cảm giác đau đớn.

Một chiếc xe buýt chạy tới từ phía xa, 'xì xì' một tiếng dừng sát bên cạnh trạm xe, tài xế quay đầu nhìn thoáng qua Cao Bằng rồi bình tĩnh quay đầu lại nhìn con đường phía trước, sau đó lại quay đầu ra sau nhìn Hài Cốt Vong Hầu.

Ừm? Hình như có gì đó không đúng.

Ông bác tài xế lại quay đầu lần nữa, đối diện cùng Hài Cốt Vong Hầu.

- Bác tài, đây là quái vật có giấy chứng nhận thân phận. Ừm, bác xem đây là giấy chứng nhận thân phận của nó.

Cao Bằng lấy thẻ thân phận mà Trần hội trưởng đã giúp hắn

xử lý đưa cho bác tài xế xem.

Tài xế tiếp nhận thẻ thân phận, nhìn hai lần, lại nhìn Hài Cốt Vong Hầu, trên thẻ thân phận trong tay là bộ dáng ngây ngốc, ngơ ngác nhìn ống kính của Hài Cốt Vong Hầu.

- Coi như của cậu là 3 suất tiền xe đi.

Tài xế nói với Cao Bằng.

Quái vật lên xe cũng cần giao tiền xe, căn cứ hình thể lớn nhỏ của quái vật, tiền xe cũng có chỗ khác nhau.

Sau khi xuống xe đi ở trên đường, Hài Cốt Vong Hầu đi theo phía sau Cao Bằng, dọc theo đường đi, bộ dáng độc đáo đó trăm phần trăm khiến người ta quay đầu lại.

- Này, người anh em! Con Ngự thú này của cậu là mua từ đâu vậy, quá cmn khốc!

Một tên thanh niên tóc vàng tiến đến rồi hưng phấn nói.

Cao Bằng nhìn hắn một cái không để ý đến, muốn hắn trả lời thế nào đây, cũng không thể nói là do mình làm thực nghiệm chế thuốc tạo ra đi.

Thấy Cao Bằng không để ý đến mình, thanh niên tóc vàng hơi mất hứng, sắc mặt khó coi.

Hài Cốt Vong Hầu vẫn luôn lẳng lặng đứng ở phía sau Cao Bằng đột nhiên tiến lên một bước, ngọn lửa trong hốc mắt trống rỗng tăng vọt, phát ra tiếng rít gào trầm thấp khàn khàn!

Người thanh niên kia run lập cập, bị dọa phải lùi về phía sau hai bước, miễn cưỡng nặng ra nụ cười:

- Tôi không có ý gì khác, tôi chỉ là cảm thấy con Ngự thú này thực khốc, muốn mua một con mà thôi. Cậu không muốn liền nói

nha, tất cả mọi người đều là người văn minh, đừng động thủ mà.

- A Ngốc.

Cao Bằng quay đầu quát lớn với Hài Cốt Vong Hầu.

A Ngốc, đây là tên Cao Bằng đặt cho nó, bởi vì lúc nó ở một mình liền thích ngẩn người, cứ ngơ ngơ ngác ngác.

Hài Cốt Vong Hầu quay đầu nhìn về phía chủ nhân, tiếng quát của chủ nhân làm nó cúi đầu, yên lặng lùi lại, sau đó tiếp tục đứng ở phía sau Cao Bằng.

Trở lại tiểu khu, Cao Bằng liền trở thành nhân vật minh tinh trong tiểu khu… Đi đến nơi nào cũng đưa tới một đám lớn người chú mục. Một tốp hùng hài tử đi theo sau mông Cao Bằng, thật cẩn thận đánh giá Hài Cốt Vong Hầu, thậm chí còn có đứa nhỏ nghịch ngợm ném hòn đá vào Hài Cốt Vong Hầu.

- Nè, đánh yêu quái!

Đáy lòng Cao Bằng bất đắc dĩ, xem ra cần phải định chế một cái áo choàng đen cho A Ngốc rồi, bằng không quá mức hấp dẫn ánh mắt người khác.

Chung quy nguyên nhân vẫn là bởi vì Ngự thú hệ Vong Linh ở khu vực Trường An này quá mức thưa thớt, xung quanh cũng không có khu vực mà Ngự thú hệ Vong Linh sinh tồn, cho nên có rất ít người gặp qua Ngự thú hệ Vong Linh, vậy nên mới sẽ dẫn phát loại hiện tượng này.

Có điều nghe nói Ngự thú hệ Bất Tử, hệ Vong Linh ở khu vực Tương Tây lại có rất nhiều.

Đi lên tầng, trong cầu thang rất yên tĩnh, đám tiểu quái vật trong nhà hàng xóm tương đối ồn ào trước kia đều không có phát ra bất kỳ thanh âm gì, nhìn A Ngốc theo sau lưng mình, Cao Bằng

cảm thấy thật thú vị.

- Ông Lưu, con đã về rồi.

Gõ vang cửa nhà ông Lưu.

Cửa nhà còn chưa có mở ra, bên trong đã truyền đến tiếng kêu kích động của Đại Tử, tê tê tê ——

Ngay sau đó truyền đến giọng nói tức giận thở hổn hển của ông Lưu:

- Tên tiểu tử vô lương tâm này, đã nhiều ngày tao cho mày ăn ngon uống tốt, chủ nhân nhà mày vừa về tới liền làm cho mày kích động thành cái dạng này sao.

Cuối cùng, dưới sự thúc giục liên tục của Đại Tử, cửa nhà mở ra, Cao Bằng chỉ nhìn thấy một thân ảnh to mập màu tím đang nỗ lực giãy giụa từ trong khe cửa muốn tìm cách đi ra.

Cao Bằng cúi đầu, nhìn Đại Tử kẹt trong khe cửa, không khỏi trợn mắt há hốc mồm……

Cái thứ béo lên ba vòng này là cái quỷ gì!!!

Nếu không phải trên thanh trạng thái biểu hiện là khỏe mạnh, Cao Bằng hắn thậm chí cho rằng Đại Tử nhà mình đã nhận lấy tàn phá còn tàn khốc hơn so với A Ngốc có được hay không?!

Giáp xác hiện ra màu tím đen sáng bóng, bóng loáng đến tỏa ra ánh sáng, phảng phất như được đắp thêm một tầng mỡ. Ngay cả những chiếc chân vốn thon dài tráng kiện sắc bén màu vàng kia cũng đều biến thành mấy cái chùy tam giác vạm vỡ màu vàng…

Nếu nói hình thể lúc trước là chiếc đũa thon dài, vậy bây giờ chính là một cái ván trượt màu tím vụng về.

Cao Bằng run rẩy khóe miệng:

- Ông Lưu, đến tột cùng ông đã cho nó ăn cái gì.

Ông Lưu đẩy đẩy kính lão trên sống mũi, chậm rì rì nói:

- Đại Tử nhà cháu trước kia nhất định là ăn quá ít, cho nên mới gầy như vậy, do đó ta đã cho nó ăn một chút đồ vật có dinh dưỡng, chính là phải ăn nhiều mới có thể càng cường tráng, cường tráng mới đại biểu sức chiến đấu.

Cường tráng?

Lời là nói như vậy, nhưng bất luận nhìn ra sao, trạng thái hiện tại của Đại Tử đều không có chút quan hệ nào với cường tráng…

- Trước phải có nhiều thịt, mới có thể luyện ra cơ bắp, mới có thể càng cường tráng! Thịt cũng không cường tráng cỡ nào, không có thịt thì đại biểu không có sức chiến đấu!

Nói xong câu đó. Ông Lưu cũng trùng hợp thấy được A Ngốc đứng ở phía sau Cao Bằng……

Tằng hắng một cái, tầm mắt của ông Lưu trực tiếp đảo qua trên thân A Ngốc, coi như không có thấy.

Ở trong khung số liệu của Cao Bằng, đằng sau thanh trạng thái của Đại Tử đã tăng thêm năm từ .

Được rồi, điểm xuất phát của ông Lưu bao giờ cũng tốt, hơn nữa hắn cũng tin tưởng, khẳng định không chỉ là một chút đồ vật có dinh dưỡng đơn giản theo lời ông Lưu như vậy.

- Mấy ngày nay Đại Tử đã thêm phiền toái cho ngài rồi.

Dừng một chút, trên mặt Cao Bằng lộ ra nụ cười:

- Cháu đã thi được giấy chứng nhận Dục Thú Sư rồi.

- Thật sao?

Ông Lưu nghe thấy Cao Bằng lại có thể thi được giấy chứng nhận Dục Thú sư thì rất kinh hỉ, cũng rất vui vẻ.

- Tốt lắm, vô cùng tốt!

Ông Lưu vui mừng gật đầu:

- Hiện tại cháu vừa mới tròn mười tám tuổi thôi, có thể thi được giấy chứng nhận Dục Thú Sư ở tuổi này là rất giỏi.

Lúc Cao Bằng đang chuẩn bị nói cho ông Lưu biết, mình thi được chính là giấy chứng nhận trung cấp, phía sau liền truyền đến tiếng kêu phẫn nộ của Đại Tử.

Quay đầu lại chỉ nhìn thấy Đại Tử ngăn ở giữa mình và A Ngốc, vây thành nửa vòng tròn che chở mình vào trong, gào rú phẫn nộ với A Ngốc, trong mắt nhỏ lập loè nồng đậm hung quang.

A Ngốc cứ như vậy đờ ra nhìn Đại Tử, cũng không nhúc nhích.

- Ồ, đây là?

Ông Lưu giống như là mới vừa phát hiện A Ngốc, khẽ ồ một tiếng.

- Đây là A Ngốc.

Cao Bằng đem chuyện đã phát sinh của mình ở hiệp hội Dục Thú sư giải thích đơn giản một lượt cho Ông Lưu.

Ánh mắt ông Lưu nhìn Cao Bằng dần dần thay đổi.

Hắn vốn tưởng rằng Cao Bằng chỉ là có một chút thiên phú ở phương diện Dục Thú Sư, hiện giờ xem ra đâu chỉ đơn giản là một chút thiên phú như vậy.

Lão Khương mà biết tin tức này thì nhất định sẽ vui mừng.

Nhưng mà bại lộ thiên phú sớm như vậy, ‘cây cao đón gió’, đặc biệt hiện tại còn là giai đoạn đầu khi trật tự thế giới mới vừa thành lập không lâu, sự dơ bẩn trong bóng tối tuyệt đối không ít.

Trầm ngâm chốc lát, ông Lưu nói rằng:

- Tiểu Bằng, cháu có biết vì sao Ngự sử có thể chiếm giữ địa vị cao như vậy hay không? Phải biết rằng Ngự thú của Ngự sử chúng ta dù cho mạnh mẽ cỡ nào chung quy cũng chỉ là ngoại vật mà thôi, một tay súng bắn tỉa, một viên đạn là có thể tạo thành uy hiếp đối với Ngự sử rồi.

Dịch: Thanh Thanh

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 21: Bánh Có Nhân Rơi Xuống Từ Trên Trời!

- Nghe nói sau khi Ngự sử trưởng thành đến trình độ nhất định, sẽ có được một ít thủ đoạn bảo mệnh.

Cao Bằng nhíu mày tự hỏi một lát, sau đó trả lời.

- Đúng, nhưng thủ đoạn bảo mệnh của Ngự sử không chỉ có một loại, hơn nữa cũng không cần cứ phải trưởng thành đến trình độ nhất định mới có thể có được.

Ông Lưu nói một cách đầy thâm ý.

Sau khi nói xong, ông Lưu có chút căng thẳng đứng ngay đó.

Mau tới cầu ta đi, mau hỏi ta nên làm sao để đạt được.

- Vâng, cảm ơn ông Lưu đã phổ cập tri thức.

Cao Bằng do dự một chút rồi gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

- ……

- Chờ đã, kỳ thật ông vốn có một loại thủ đoạn bảo mệnh cho Ngự sử rất thích hợp cho cháu ở giai đoạn hiện tại.

Ông Lưu ho khan nói.

Cao Bằng liếc mắt nhìn thoáng qua ông Lưu, nếu hiện tại hắn còn không ý thức được ông Lưu không phải chỉ là đơn giản mà nói như thế, vậy thì hắn có thể đập đầu vào tường tự sát được rồi.

Nhưng nếu ông Lưu không trực tiếp nói rõ thân phận của mình, vậy hắn cũng không nhất định phải vạch trần.

Ai mà chẳng có một chút bí mật chứ, nếu cứ phải dò hỏi tới cùng, vậy thì ngay cả làm bạn bè cũng không được.

Ông Lưu nhìn thoáng qua xung quanh trước rồi sau đó nhẹ gật đầu, Cao Bằng chỉ cảm thấy không gian xung quanh đã xảy ra một ít biến hóa, giống như chỉ là ảo giác của hắn.

Ông Lưu ngưng trọng nói:

- Bí pháp mà ta sẽ nói cho cháu sau đây ngàn vạn lần không thể nói cho những người khác biết, bằng không sẽ chỉ tạo ra rất nhiều phiền toái cho bản thân.

Cao Bằng gật đầu:

- Hiểu rõ.

Ở trong tưởng tượng của Cao Bằng, hắn là ông Lưu sẽ dùng một ngón tay điểm lên trán của mình, sau đó thì 'thể hồ quán đỉnh'.

Sự thật lại là… Ông Lưu lấy ra một tờ giấy trắng, sau đó lấy ra một cây bút viết lên trên.

Sau khi viết xong thì đưa cho Cao Bằng:

- Cháu phải nhớ ở trong đầu, sau đó thiêu hủy tờ giấy này đi.

Cao Bằng tiếp nhận tờ giấy sau đó xem thật kỹ, trí nhớ của hắn vẫn luôn không tệ, nếu không thành tích cũng sẽ không tốt như vậy, dù sao rất nhiều tri thức đều yêu cầu phải nhớ được.

Giây lát sau, Cao Bằng gật đầu, sau đó tìm que diêm trong nhà ông Lưu đốt sạch sẽ tờ giấy.

Ông Lưu cũng không hỏi Cao Bằng có nhớ kỹ hay không, chỉ là tiếp tục căn dặn một phen, ngàn vạn lần không nên tiết lộ ra ngoài, ít nhất là trước khi không có năng lực tự bảo vệ mình.

Nhìn thấy Cao Bằng đã trở lại nhà mình, ông Lưu lén lút lấy di động ra gọi điện thoại cho lão Khương, cái lão già bảo thủ này, rõ ràng là nhớ nhung cháu ngoại đến không cách nào hình dung. Thế mà hết lần này đến lần khác còn không tới tìm cháu ngoại mình, nhưng lão Khương quả thật cũng có nỗi khổ tâm của chính mình.

Nghe được Tiểu Bằng thi đậu Dục Thú Sư Trung cấp, lão già bảo thủ này hẳn là sẽ rất vui vẻ, hài lòng.

Ông Lưu dựa người về phía sau, một con tắc kè hoa dài sáu mét dần dần hiện ra trong khoảng trống sau lưng, bộ dạng lười biếng nằm nhoài trên mặt đất.

……

- Bí thuật Ngự thú —— Đấu Chuyển Tinh Di.

Cao Bằng nhớ lại nội dung trên trang giấy.

Sau khi xem xong, Cao Bằng chậm rãi thở ra một hơi:

- Đây rõ ràng chính là dời đi thương tổn mà, có thể chuyển dời toàn bộ thương thế mà bản thân đã gánh chịu đến trên thân Ngự thú của mình.

- Thế nhưng cũng có một thiếu sót, đó chính là tuy rằng có thể chuyển dời toàn bộ thương thế đến trên thân Ngự thú của mình, nhưng sự chuyển di này có phạm vi hạn chế, vượt qua phạm vi này liền không thể dời đi thương tổn nữa. Huống chi chỉ dựa vào Ngự sử thì không thể đơn phương mở ra hiệu quả này, mà cần có lựa chọn chủ quan bên phía Ngự thú để mở ra.

Coi như là vậy, lực phòng ngự của Ngự thú cũng xa xa không

phải là con người có thể bằng được, hơn nữa khi Ngự thú càng ngày càng mạnh, lực phòng ngự cùng sinh mệnh lực cũng sẽ càng ngày càng lớn mạnh.

Nhắm mắt lại đọc thầm bí thuật, sau đó câu thông với khế ước ở trong đầu, một tờ khế ước màu Hắc Kim mới tinh hiện lên ở chỗ sâu trong thức hải, cuối cùng chậm rãi biến mất ở trong thức hải.

Cao Bằng lập tức cảm giác được giữa mình cùng Đại Tử có thêm một loại liên hệ đặc thù.

Nhìn Đại Tử vẻ mặt đơn thuần ngây thơ bò tới dưới chân mình, Cao Bằng tức giận cười mắng:

- Mày nhìn một chút xem mày đã béo thành bộ dáng gì rồi! Giống như một con lợn béo màu tím đó.

- Tê!

Đại Tử bất mãn kêu to một tiếng.

- Há, mày lại còn mạnh miệng, bản thân mày béo thành cái bộ dáng gì rồi, không ý thức được chút nào sao?

- Tê!

Đại Tử nóng nảy.

- Đến đến đến, A Ngốc, ngươi ôm Đại Tử lại đây.

Ngay từ đầu Đại Tử còn liều mạng giãy giụa phản kháng, chờ sau khi A Ngốc ôm nó đến trước gương, nó tập trung tinh thần nhìn mặt con rết béo mập trong gương kia, đột nhiên run run.

Sau đó từ bỏ giãy giụa.

Một bộ dạng ‘sống không còn gì luyến tiếc’ cứ vậy mà nằm ở trong lòng ngực A Ngốc, ngơ ngác nhìn chính mình trong gương.

- Này.

Cao Bằng vỗ vỗ đầu nó.

Đại Tử vẫn không nhúc nhích, ánh mắt dại ra.

- Đừng có giả chết, mau dậy đi, mấy ngày này vận động thật nhiều vào, giảm cái thân đầy mỡ này xuống cho tao, giảm xong tao thăng cấp phẩm chất cho mày.

Cao Bằng tức giận nói, Đại Tử hiện tại béo như vậy, hắn thật đúng là không dám tùy tiện thăng cấp phẩm chất cho nó, bằng không sau khi thăng cấp bị cố định thành một con đại quái vật mập mạp thì làm sao bây giờ.

Phi Thiên Phì Ngô Công?

Ngẫm lại đã thấy cay mắt.

……

Bây giờ mới giữa trưa, ngày hôm nay cũng không gấp đi đến trường. Có thể tìm việc làm thêm trước đã.

Dục Thú Sư có hai loại phương pháp đơn giản để tìm việc làm thêm. Loại thứ nhất chính là tự mình mở một phòng làm việc hoặc là cửa hàng, tạo ra danh khí cho bản thân, về sau tự nhiên có khách hàng liên tục không ngừng tới cửa cầu mong thăm hỏi. Đáng tiếc loại phương pháp này quá mệt mỏi cũng quá tốn thời gian, kế hoạch sau này của Cao Bằng không phải là trở thành một vị Dục Thú Sư đỉnh cấp, đây chỉ là để phụ trợ cho hắn, nhiều lắm là trở thành nghề phụ của hắn.

Ngoài ra còn có một loại biện pháp, chính là gia nhập một ít tập đoàn hoặc là thế lực cỡ lớn, bằng vào thiên phú của mình không bao lâu là có thể bộc lộ tài năng.

Nhưng đây cũng không phải là chuyện Cao Bằng thích làm.

Gia nhập vào một thế lực lớn thì ắt phải lục đục với nhau, giải quyết quan hệ giữa người với người, như vậy cũng quá mệt mỏi.

Cho nên đến cuối cùng hắn lựa chọn một loại biện pháp điều hòa.

Đó chính là gia nhập vào một ít tổ chức hoặc cửa hàng Dục Thú Sư loại nhỏ, không cần lo lắng vấn đề về khách hàng, ông chủ tự nhiên sẽ mời chào khách nhân. Mà bản thân hắn cũng không cần tận tâm tận lực tranh quyền đoạt lợi, bởi vì cửa hàng loại nhỏ vốn không có quá nhiều người, tổng cộng chỉ vài người như vậy, nếu quả thật làm việc không vừa ý, cùng lắm thì trực tiếp rời đi là được.

Hơn nữa những tổ chức cùng cửa hàng Dục Thú Sư loại nhỏ này cũng dễ dàng nhận chức, chỉ cần có giấy chứng nhận Dục Thú Sư là được, mà từ chức cũng rất thuận tiện mau lẹ.

Nói làm liền làm, nhưng khi Cao Bằng mặc xong quần áo chuẩn bị ra cửa tìm công việc thì trong đầu đột nhiên nghĩ tới ông Lưu ở cách vách.

Ông Lưu kiến thức rộng rãi……

Cao Bằng hơi do dự rằng loại việc nhỏ này có làm phiền đến ông Lưu hay không, nhưng nghĩ đến bản thân mình mấy năm nay mỗi ngày vẫn đều đi học, tuy coi như là đã tiếp nhận các phương diện biến hóa trong sinh hoạt rồi. Nhưng mà, cũng không rõ ràng đối với việc nơi nào trong thành Trường An có con đường đi tới mấy tổ chức Dục Thú Sư, cũng không rõ ràng tổ chức nào có danh tiếng tốt, danh tiếng kém.

Cứ nghĩ như vậy, cuối cùng vẫn là gõ vang cửa nhà ông Lưu.

Vừa gõ xong, cửa liền trực tiếp mở ra, ông Lưu thấy là Cao

Bằng liền nhanh chóng nở nụ cười giữ chặt cánh tay Cao Bằng, túm hắn vào trong phòng:

- Tiểu Bằng à, ông có chuyện muốn làm phiền cháu một chút.

Cao Bằng rất khiêm tốn nói:

- Ngài có việc cứ trực tiếp bảo cháu là được, ngài nuôi Đại Tử trong nhà lâu như vậy, cháu cũng rất ngại, nếu ngài có chuyện gì thì nói thẳng.

Ông Lưu thở dài:

- Vậy ta liền nói thẳng, lúc trước ta cùng người khác hùn vốn mở một tổ chức đào tạo Dục Thú Sư loại nhỏ, cũng đầu tư không ít tiền vào đó, nhưng người cùng ta hùn vốn lúc trước đã ôm tiền chạy, thuận tiện cũng mang Dục Thú sư trong tiệm đi mất. Ta thấy cháu bây giờ không phải là Dục Thú sư Trung cấp sao, nếu được thì cháu coi như là giúp ông già này đi, đến tọa trấn trong tiệm của ta một đoạn thời gian như thế nào? Yên tâm, ta tuyệt đối cho cháu số tiền công cao nhất trong nghề này, hơn nữa ta còn cho cháu 20% cổ phần danh nghĩa . Yên tâm, sẽ không trì hoãn việc học tập của cháu, cháu chỉ cần đến một chuyến vào cuối tuần là được, công việc của Dục Thú Sư kỳ thật rất nhẹ nhàng thoải mái.

Cao Bằng càng nghe càng thấy bất thường, sắc mặt cổ quái, vừa buồn ngủ đã có người đưa gối đầu, đây quả thực chính là bánh có nhân rơi xuống từ trên trời mà.

Dịch: Thanh Thanh

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 22: Phòng Làm Việc Phi Bằng

Vì chứng minh rằng mình không phải đang khoác lác, ông Lưu tự mình mang theo Cao Bằng đến nội thành một chuyến.

Cửa hàng trong miệng ông Lưu nằm ở trung tâm thành phố, hơn nữa còn là đoạn đường sầm uất nhất.

Bên cạnh cửa hàng chính là một quảng trường thương mại, đồng thời toà thị chính cũng nằm cách đó không xa.

- Ừm, cửa hàng kia của ta chính là ở chỗ này.

Ông Lưu chỉ vào tầng thứ ba của cao ốc Thiên Mậu, nơi đó có một cái bảng hiệu mới tinh được treo ở bên ngoài —— Văn phòng Dục Thú Sư Phi Bằng.

Cao Bằng: ???

Ông Lưu tằng hắng một tiếng:

- Nếu như cháu không thích, có thể đổi tên này đi.

- ……

Cao Bằng cạn lời, ngài mới là ông chủ đó, ngài nói tên là gì thì chính là tên đó.

- Ừm, cháu cảm thấy vị trí cửa hàng này không tồi đúng không? Trước kia, cửa hàng này của ta vẫn luôn làm ăn không tệ lắm, đáng tiếc từ sau khi đám Dục Thú sư kia bị mang đi, việc làm ăn liền xuống dốc không phanh.

- Trên thị trường có nhiều Dục Thú Sư như vậy, ông có thể tùy tiện tuyển trước hai người để đáp ứng nhu cầu trước mắt mà.

Cao Bằng dở khóc dở cười.

- Không, thà thiếu chứ không ẩu, thà rằng tạm thời không tiếp nhận đơn hàng cũng không thể huỷ hoại bảng hiệu.

Ông Lưu nghiêm túc nói.

- Được thôi.

Cao Bằng gật đầu, ngài là ông chủ ngài định đoạt.

- Ông Lưu, chuyện về cổ phần kia thì bỏ đi, chỉ cần tiền lương theo tỉ lệ cao nhất của nghề này là được.

Dừng một chút, Cao Bằng tiếp tục nói:

- Mấy năm nay ông đã giúp cháu nhiều như vậy, cháu cũng chưa làm gì có thể báo đáp cho ông, đây là chuyện duy nhất mà hiện tại cháu có thể làm được.

Nếu như là cổ phần công ty của những người khác có lẽ hắn đã yên tâm thoải mái tiếp nhận rồi.

Bởi vì hắn tin tưởng năng lực của mình xứng đáng với cái giá này, lợi ích mà hắn có thể tạo ra xa xa không chỉ là chút cổ phần này.

Nhưng phòng làm việc này là của ông Lưu, những năm gần đây dù là trong tối hay ngoài sáng ông Lưu cũng đã trợ giúp hắn không ít lần.

Có một số việc khi đã xong hết rồi hắn mới phát hiện ra, hắn vẫn chưa nói gì chính là không muốn làm cho ông Lưu khó xử, nếu ông Lưu cũng không nói gì vậy khẳng định là ông ấy có nỗi khổ riêng.

Nếu không thì một cô nhi như hắn làm sao có thể an an ổn ổn mà sinh hoạt đến bây giờ, chưa từng có tên côn đồ nào có thể tiếp tục tìm hắn gây phiền toái, hơn nữa hắn còn có thể tiến vào trường trung học công lập tốt nhất thành phố Trường An.

Có chút ân tình nhớ kỹ trong lòng là được!

Hắn vẫn luôn là một người ân oán rõ ràng. Có ân báo ân, có thù báo thù!

Cuộc sống cô nhi trong ba năm này đã để cho hắn nếm hết ấm lạnh nhân gian, nhìn rõ nhân tình thế gian.

Cho nên hắn càng quý trọng lòng tốt của người khác giành cho mình, mà đối với người có ác ý với mình cũng không chút lưu tình.

- Không sao! Cháu cứ yên tâm nhận đi, có một số việc chung quy có một ngày cháu sẽ rõ, kỳ thật chút cổ phần danh nghĩa này đối với cháu mà nói là quá ít.

Ông Lưu vui mừng cười nói:

- Được rồi đừng làm rộn nữa, ta đã thông qua thủ tục chuyển cổ phần kia, cháu có đồng ý hay không cũng không quan trọng, chuyện này chỉ là nói cho cháu biết mà thôi.

Nói xong ông Lưu giống như làm ảo thuật, lấy ra một phần hợp đồng từ trong lòng đưa cho Cao Bằng.

Nhìn phần hợp đồng giấy trắng mực đen này, vẻ mặt Cao Bằng phát mộng.

- Cháu còn chưa có ký tên đâu.

- Đây là sức mạnh của quyền thế.

Ông Lưu tràn đầy thâm ý mà vỗ vỗ bả vai Cao Bằng.

- Được rồi, cùng ta đi lên xem phòng làm việc một chút, hôm nay thoáng làm quen công việc cùng hoàn cảnh trước đã, nếu cháu muốn thì hôm nay là có thể đi làm, có chỗ nào không hài lòng cứ trực tiếp nói với ta, ta sẽ cho người chỉnh đốn và cải cách lần nữa.

Tiến vào cao ốc Thiên Mậu, mặt sàn sáng bóng lại sạch sẽ như mới, thang máy trong cao ốc mở ra, một đám người mặc âu phục đeo nơ nối đuôi nhau ra khỏi thang máy.

Một thanh niên mặc âu phục ở trong đó, trên vai có một con Hắc Hồng Anh Vũ đứng thẳng, Anh Vũ quay đầu nhìn Cao Bằng lạnh lùng nói:

- Ngốc bức.

Nói xong nó cao ngạo quay đầu nhìn thẳng phía trước.

Thanh niên mặc âu phục cực kỳ xấu hổ, liên tục xin lỗi với Cao Bằng.

【Tên quái vật】: Hắc Quang Anh Vũ

【Nhược điểm quái vật】: 1. Hệ Phong; 2. Mùi của Tiền Tín Tử có thể làm cho Hắc Quang Anh Vũ nôn mửa, tiêu chảy, cho dùng Tiền Tín Tử có thể khiến cho nó hôn mê.; 3. Cực kỳ chán ghét Phích Lịch Kim Cang Quả, mùi vị của Phích Lịch Kim Cang Quả đối với nó mà nói gần như mùi phân.

- Không sao cả, đây là Hắc Quang Anh Vũ đi, anh có thể mua một chút Phích Lịch Kim Cang Quả cho nó, nghe nói chúng đều thích ăn thứ này. Hắc Quang Anh Vũ của anh gầy như vậy, vừa nhìn chính là bởi dinh dưỡng không đầy đủ mà gây ra.

Cao Bằng nói đầy thâm ý.

- Ah ah, cám ơn cậu!

Thanh niên mặc âu phục cảm kích nói:

- Tôi vẫn luôn không biết nó thích ăn cái gì, nó có hơi kén ăn, khẩu vị vẫn luôn rất kém, trở về tôi liền mua thêm cho nó ăn.

Hắc Quang Anh Vũ cũng không biết Phích Lịch Kim Cang Quả là thứ gì, chỉ là không hiểu sao lông tơ sau gáy lại dựng thẳng lên.

Đôi móng vuốt nhỏ túm lại càng chặt hơn, đầu dương lên cao cao giống như một vị vua cao ngạo đứng trên vai của thanh niên mặc âu phục đen. Sau đó nhìn quanh trái phải, giống như một vương giả đang đánh giá lãnh địa của mình, đám nhân loại môi cá nhám này, một tên hai tên đều ngu xuẩn như nhau.

Lên trên tầng ba, toàn bộ tầng này đều đã được thuê lại, hai bên cửa chính đều có đặt một chậu trúc tía cao cỡ nửa người.

Mùi thơm nhàn nhạt tỏa ra từ trên trúc tía, quanh quẩn trong không gian của toàn bộ tầng lầu.

Một cô gái mặc âu phục màu lam nhạt đứng trước quầy lễ tân, tóc ngắn ngang tai, trang điểm nhẹ nhàng.

Nhìn thấy ông Lưu đi tới, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó vội vàng nói:

- Chào ông chủ.

Đồng thời len lén đánh giá Cao Bằng đứng ở bên cạnh ông Lưu, tướng mạo Cao Bằng non nớt, nhìn qua như là thế hệ con cháu của ông chủ mới.

Ông chủ mới này không rõ thân phận thế nào, nhưng chắc hẳn là rất có tiền, mấy ngày trước đến đây đã trực tiếp một hơi mua lại toàn bộ phòng làm việc, đồng thời cũng sa thải hết đám Dục Thú sư trước đây.

Ban đầu nàng còn thực lo lắng mình có thể bị mất việc hay không, nhưng rất nhanh liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, ông chủ mới chỉ là sa thải mấy Dục Thú sư trước đây, những nhân viên khác vẫn giữ nguyên chức vụ ban đầu.

Điều duy nhất khiến nàng cảm thấy kỳ quái chính là ông chủ mới đưa ra một điều kiện, không thể nói cho Dục Thú sư mới tới rằng phòng làm việc này là vừa mới chuyển nhượng lại, thậm chí còn khớp một chút lời khai.

Nể tình tiền lương mỗi tháng tăng lên 1000 tiền liên minh, đám nhân viên liền hổ thẹn mà lựa chọn khuất phục trước nhà tư bản vạn ác.

Chỉ là ngẫu nhiên sẽ cảm khái dưới đáy lòng, nhà tư bản này không chỉ có tiền, suy nghĩ cũng rất kỳ quái.

- Cô đi triệu tập mọi người lại đây.

Sắc mặt ông Lưu trầm xuống, không giận tự uy.

- Vâng.

Cô nàng đứng trước quầy lễ tân vội vàng gật đầu.

Giờ khắc này Cao Bằng mới phát hiện lúc ông Lưu nói chuyện lại có uy nghiêm như vậy.

Không mất bao lâu, toàn bộ nhân viên của phòng làm việc Phi Bằng đều đã tập hợp trong đại sảnh.

Chỉ có mười người, trong đó còn bao gồm cả hai bác gái dọn vệ sinh.

- Về sau đây chính là thủ tịch Dục Thú sư của phòng làm việc Phi Bằng, cậu ấy cũng là một trong những cổ đông của phòng làm việc chúng ta.

Ông Lưu chỉ vào Cao Bằng đang đứng bên cạnh mình.

Hả?

Một đám người phía dưới có chút sững sờ, người này cũng quá trẻ tuổi đi.

Nhìn một đám nhân viên phía dưới giống như học sinh tiểu học đang ngoan ngoãn nghe giảng bài mà đứng ở tại chỗ nghe hắn nói chuyện, Cao Bằng có hơi khẩn trương, vẻ mặt vô cùng căng thẳng:

- Tôi là Cao Bằng, về sau mong rằng mọi người cùng nhau cố gắng.

- Tiểu Bằng là Dục Thú sư Trung cấp, cũng là Dục Thú sư Trung cấp trẻ tuổi nhất của thành phố Trường An chúng ta, ghi chép vừa đổi mới lại.

Ông Lưu tằng hắng một tiếng, sau đó tự mình mang theo Cao Bằng dạo hết tầng này.

- Ahh, Dục Thú sư trẻ tuổi như vậy.

- Người ta còn là Trung cấp Dục Thú sư, oa, còn trẻ như vậy.

Một ít nữ nhân viên còn độc thân đôi mắt tỏa sáng, lớn mật quan sát Cao Bằng.

Khu vực làm việc không lớn, chỉ chiếm không tới một phần mười của tầng lầu này, bởi vì tổng cộng chỉ có mười người.

Khu vực còn lại đều là phòng tập thể thao, phòng yoga, trung tâm tiếp khách, phòng nghỉ, quầy bar nhỏ linh tinh, làm cho người ta chú ý nhất chính là một căn phòng lớn trống trải chiếm hết một phần ba diện tích của tầng lầu này, vách tường trong phòng đều được dán lên những tấm nhựa màu đen có thể hút âm thanh cao

tần. Đây là khu vực chuyên môn cấp cho Ngự thú ở lại, Ngự thú mà các khách nhân mang đến chính là sẽ đưa vào tiến hành đào tạo trong căn phòng này.

- Thế nào, đã quen thuộc chưa? Cậu cũng không cần khẩn trương, cháu đã có cổ phần, cho nên từ ý nghĩa nào đó mà nói đây cũng xem như là sản nghiệp của chính bản thân đi.

Ông Lưu cười nói.

Cao Bằng gật đầu:

- Ngày mai cháu mới đi học, chiều nay cháu liền bắt đầu làm việc đi, dù sao về nhà cũng không có việc gì.

- Vậy được, tự cháu sắp xếp thời gian cho mình, khi nào tan việc cháu cũng tự quyết định là được, lão già ta đi về trước đây, vẫn là ở nhà thoải mái nhất.

Ông Lưu phất phất tay, từ chối ý nghĩ muốn tiễn ra ngoài của Cao Bằng.

Nhìn theo bóng lưng ông Lưu, Cao Bằng trầm mặc nửa ngày, mở miệng nói:

- Cám ơn ông.

- Người mà cháu nên cảm ơn không phải ta.

Ông Lưu cười khẽ.

Vậy là ai?

Cao Bằng nhíu chặt lông mày.

Dịch: Thanh Thanh

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 23: Mình Lỗ Lớn Rồi

Từ sáng sớm đến giờ vẫn chưa ăn gì cả, Cao Bằng có chút đói bụng.

Sờ sờ bụng mình, muốn đi xuống dưới mua chút bánh mì ăn, lại sợ chân trước mình vừa mới rời khỏi phòng làm việc, ngay sau đó khách hàng liền tới cửa.

Lưỡng lự giữa ranh giới đi hay không đi, cứ như vậy trôi qua nửa tiếng, vẫn không có người khách nào tới cửa.

Đột nhiên Cao Bằng hít hít cái mũi, hắn bỗng nhiên ngửi thấy được một mùi thơm thoang thoảng.

Lần theo mùi thơm đi ra ngoài, Cao Bằng phát hiện biểu tình của cô gái lễ tân có chút quái dị, ánh mắt có phần phiêu hốt bất định, một bộ nỗ lực đứng thẳng.

Cao Bằng bước qua, cô gái lễ tân ngọt ngào cười một tiếng:

- Ông chủ, buổi sáng tốt lành.

Cao Bằng cũng là một trong những cổ đông, trong mắt nhân viên nơi này tự nhiên cũng là ông chủ.

Cao Bằng chỉ chỉ khóe miệng cô nàng:

- Vụn bánh mì vẫn chưa có lau sạch sẽ kìa, còn nữa, bánh mì cô giấu dưới mặt bàn lộ ra rồi.

- Á! Ông chủ, chỉ là hôm nay tôi rời giường chậm một chút, cho nên không kịp làm bữa sáng để ăn, liền mua bánh mì, ngài ngàn vạn lần đừng khấu trừ tiền lương của tôi.

Cô gái lễ tân cuống quít chùi miệng, trong lúc nhất thời luống cuống tay chân, làm ra bộ dáng đáng thương hề hề bán manh.

- Về sau chú ý một chút là được, tôi chỉ muốn hỏi chỗ nào gần nơi này có tiệm bánh mì.

Cao Bằng hỏi.

- Hả……

Cô gái lễ tân chớp chớp mắt.

- Từ thang máy đi xuống quẹo trái đi 100 mét, sau đó qua khỏi cầu vượt đi về phía trước 50 mét là có thể thấy được một tiệm bán bánh mì tên Trân Hối Viên, cửa hàng kia bán bánh mì ăn ngon nhất, đặc biệt là bánh mì nhân hạt thông chocolate của tiệm bọn họ, mùi vị của kem chuối tiêu tươi siêu tuyệt vời.

- Ừ.

Cao Bằng gật đầu, nhìn thoáng qua thẻ nhân viên mà cô gái lễ tân đeo trước ngực, Tuần Khuyên Khuyên.

Tiệm bánh mì Trân Hối Viên mà bạn học lễ tân - Tuần Khuyên Khuyên đã nói rất dễ dàng tìm được, Cao Bằng đi vào liền phát hiện bên trong có không ít khách hàng.

Có đôi khi để phán đoán hương vị của một cửa hàng thức ăn ngon ra làm sao, không cần lên trên mạng lục soát bình luận, cũng không cần nghe ý kiến của người khác, chỉ cần nhìn vào số lượng khách hàng nhiều hay ít của cửa hàng này là được.

Nói như vậy người đến đây mua đồ ăn càng nhiều, hương vị đều sẽ không tồi, ít nhất cũng mang đặc sắc riêng của mình, sẽ không để cho ngươi thất vọng.

Tay trái cầm theo một cái bịch, bên trong có chứa một ít bánh

bích quy Uy Hóa, tay phải cầm bánh mì vừa gặm vừa đi lên thang máy.

Khi cửa thang máy đang muốn đóng lại thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân gấp gáp:

- Thật ngại quá.

Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, ăn mặc âu phục khéo léo, đeo một chiếc mắt kính viền bạc, áy náy cười cười với Cao Bằng. Tay trái của hắn dắt theo một tiểu loli mặc chiếc váy màu đỏ, đang chuẩn bị ấn số tầng thì lại phát hiện cái nút lầu ba đã bị ấn xuống, người đàn ông quay đầu tò mò nhìn vào Cao Bằng.

Thấy Cao Bằng cũng quay đầu lại, người này liền lễ phép mỉm cười.

Tiểu loli nghiêng đầu nhìn về phía Cao Bằng, nhìn thấy bánh mì trong tay Cao Bằng, chiếc mũi nhỏ hít hít, miệng nhỏ không tự giác mà mấp máy. Sau đó khó khăn quay đầu để cho mình nỗ lực không nhìn vào bánh mì trong tay Cao Bằng.

Chỉ là qua vài giây lại nhịn không được trộm liếc về phía bánh mì.

Cao Bằng buồn cười, mở cái bịch đang cầm trong tay trái ra, lấy ra một miếng bánh quy Uy Hóa từ bên trong đưa cho người bạn nhỏ.

- Không cần!

Tiểu loli giòn giã trả lời, ôm chặt cánh tay của người đàn ông, cảnh giác nhìn Cao Bằng.

- Đinh.

Tới lầu ba rồi, cũng giảm bớt lúng túng cho Cao Bằng.

.....

Ông chú đeo kính và tiểu loli tới đây là muốn tìm kiếm Dục Thú Sư hỗ trợ đề thăng phẩm chất cho Ngự thú. Ngay từ đầu khi bọn họ thấy được tuổi tác của Cao Bằng cũng lộ ra nghi ngờ, sau đó Cao Bằng rất bình tĩnh lấy giấy chứng nhận Dục Thú Sư Trung cấp của mình ra.

- Thiếu niên anh tài, thiếu niên anh tài.

Ông chú đeo kính chắp tay than thở.

- Có mang theo Ngự thú nhà các người đến không? Tốt nhất để cho tôi tự mình nhìn xem thì tôi mới có thể đưa ra kiến nghị càng tốt hơn.

- Đại Bạch ở ngay dưới lầu, chỉ là thang máy không chứa nổi cho nên không có mang nó lên theo.

Ông chú đeo mắt kính nói:

- Đúng rồi, đã quên tự giới thiệu, tôi họ Từ, tên một chữ Thường duy nhất, đây là Đậu Đậu con gái của tôi.

- Thang máy của tòa nhà được thiết kế chính là dành cho người sử dụng, Ngự thú tự nhiên là không lên được, thế nhưng chúng tôi có lối đi đặc biệt.

Cao Bằng đứng dậy, mang theo hai người Từ Thường và Từ Đậu Đậu đi vào căn phòng lớn nhất trong văn phòng làm việc, lúc Cao Bằng đến đây cũng đã có nhân viên công tác khác theo tới.

Lấy điều khiển từ xa ra, hướng ngay trần nhà trên đỉnh đầu nhấn xuống một cái nút.

Phù phù ——

Thanh âm hơi nước truyền ra, mặt tường nơi cửa sổ kia đột

nhiên tách ra phía ngoài, ánh mặt trời theo khe hở của vách tường kéo tới.

Phiến ánh sáng chiếu vào mặt đất càng lúc càng lớn, cuối cùng toàn bộ căn phòng đều bị ánh mặt trời lấp đầy. Mà hẳn là mặt vách tường chỗ cửa sổ kia đã song song với mặt đất, hình thành một thiết bị cùng loại với cầu treo.

Cầu treo chậm rãi buông xuống, tốc độ rất chậm, sau khi người đi đường phía dưới nhìn thấy đều sôi nổi tránh đi hoặc là ngừng chân lại.

- Để cho Ngự thú nhà các người lên đây đi.

Cao Bằng mở miệng nói.

Từ Thường nhanh chóng gọi Đại Bạch đang nằm ngây ra ở trên đường. Đại Bạch ngẩng đầu, lúc này Cao Bằng mới thấy rõ bộ dạng của con Ngự thú này, là một con Ngự thú loại khuyển, cùng loại với Đại Bạch Hùng trước tai biến, là Đại Bạch Hùng Khuyển.

Ở trước tai biến, Đại Bạch Hùng là loại chó cực lớn, đáng tiếc trong thời gian tiến hóa đầu tai biến, về mặt thể tích, Đại Bạch Hùng vẫn chưa biến hóa quá nhiều, theo không kịp tiết tấu, trái lại trở thành loại chó thuộc tầm nhỏ trung.

Thông qua cầu treo chuyển Đại Bạch Hùng Khuyển lên đây, Đại Bạch Hùng nhìn thấy chủ nhân thì rất vui vẻ, trực tiếp nhào lên khiến Từ Thường ngã xuống trên sàn nhà, 'hì hục' liếm mặt Từ Thường.

- Con Đại Bạch Hùng này hẳn là đã sống với các người từ trước tai biến đúng không.

Cao Bằng nhìn thấy tập tính cùng với động tác quen thuộc của con Đại Bạch Hùng này liền nhịn không được nói.

- Đúng vậy.

Từ Thường cảm khái nói.

- Đại Bạch đã theo chúng tôi sáu năm rồi, nó còn lớn hơn Đậu Đậu một tuổi, tôi cũng hy vọng nó có thể vẫn luôn làm bạn với một nhà chúng tôi.

Sau tai biến, bởi vì năng lượng trong thiên địa trở nên sinh động, cho nên chu kỳ sinh trưởng của quái vật cũng theo đó thay đổi ngắn đi, trước tai biến, loại khuyển cần phải một năm rưỡi hoặc là hai năm mới có thể trưởng thành, hiện nay thì chỉ cần thời gian khoảng một năm là được.

- Đây vậy mà là một con Đại Bạch Hùng Khuyển có phẩm chất tinh nhuệ, hy vọng của các người là nó có thể tấn thăng lên phẩm chất hoàn mỹ rồi tranh thủ đánh sâu vào cấp thủ lĩnh phải không.

Cao Bằng chỉ liếc mắt liền nhìn ra số liệu của con Đại Bạch Hùng Khuyển này.

Từ Thường có chút kinh ngạc, không nghĩ tới là chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà hắn liếc mắt một cái liền dùng mắt thường phân biệt ra Đại Bạch nhà mình có phẩm chất tinh nhuệ. Nếu lúc trước còn có vài phần hoài nghi mà nói, vậy hiện tại hắn đã hoàn toàn tin phục đối với bản lĩnh của Cao Bằng.

- Đúng vậy.

- Ừm.

Cao Bằng trầm ngâm, hắn không giống với những Dục Thú Sư khác, chỉ cần dựa theo phương pháp hắn hướng dẫn, Ngự thú dưới tay hắn cơ hồ chính là trăm phần trăm sẽ thăng cấp thành công.

Tuy rằng không biết có thứ như xác suất thành công này hay

không, nhưng trước mắt mà nói cũng không có biểu hiện rõ ràng, nói cách khác ít nhất tại giai đoạn trước mắt này hắn là không tồn tại xác suất thất bại.

Nói như vậy, phí hắn thu khẳng định không thể áp dụng tiêu chuẩn giống như những Dục Thú Sư khác, bằng không cũng quá hạ giá rồi.

Đây là khinh nhờn đối với tri thức, cũng là không tôn trọng đối với bàn tay vàng.

Đãi ngộ mà ông Lưu cấp cho Cao Bằng chính là lương căn bản cộng với chia phần.

Lương căn bản mỗi tháng là 5 điểm tín dụng cộng với thu nhập chín thành phí cố vấn của Cao Bằng.

Thường thì văn phòng làm việc sẽ chia nửa với Dục Thú Sư, nhưng ông Lưu lại chọn tỉ lệ một chín với Cao Bằng, ông ấy một Cao Bằng chín. Cao Bằng cũng không rõ ràng lắm làm như vậy thì Ông Lưu còn lại lợi nhuận gì nữa.

Lúc trước ông Lưu chỉ trả lời hắn một câu:

- Văn phòng làm việc này được mở ra vốn chính là hy vọng nó có thể kéo dài tiếp. Cũng không trông cậy vào nó để kiếm tiền, nếu cháu thật sự có tâm liền giúp phòng làm việc tạo ra danh tiếng cho ta.

Thu nhập chân chính của nơi này chính là phí cố vấn.

Phí cố vấn của mình tạm thời định ở mức gấp 3 lần Dục Thú Sư Trung cấp bình thường đi.

Hai cha con này là khách hàng đầu tiên của mình, cũng chỉ thu phí bọn họ gấp 2 lần mấy Dục Thú Sư Trung cấp khác thôi.

Cao Bằng nghĩ như vậy, giá cả này thập phần ‘thân thiết’ rồi.

Có thể nói là mình đã lỗ lớn rồi.

Sau đó Cao Bằng nói cho hai cha con Từ gia phí dụng của mình. Nghe thấy phí mà Cao Bằng nói, Từ Thường suýt nữa cho rằng bản thân mình nghe lầm, vốn xem người thanh niên này không tồi, ai biết trong lòng đen tối như vậy.

Trực tiếp lắc đầu liền dắt Đậu Đậu muốn đi.

- Chờ đã, như vậy đi, nếu như thăng cấp thất bại, tôi không thu lấy bất luận phí dụng nào.

Cao Bằng bổ sung một câu.

Từ Thường dừng chân lại, quay đầu, ánh mắt giấu bên dưới gọng kính lộ ra một tia giảo hoạt:

- Như vậy cũng không công bằng, nếu không thì như này, nếu thăng cấp thất bại thì cậu phải bồi thường theo giá cho tôi?

Dịch: Thanh Thanh

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 24: Xung Đột Biến Dị

Công bằng?

Mặc dù biết bản thân sẽ không thất bại, trận cá cược này mình cũng sẽ thắng chắc. Đừng nói là theo giá để bồi thường mà coi như có bồi thường gấp mười lần, gấp trăm lần thì chính mình cũng không sợ.

Nhưng ——

Cao Bằng đột nhiên lại cảm thấy rất khó chịu.

Hắn cũng biết loại tâm lý này của mình rất không đúng, đưa tư thái của bản thân lên quá cao một chút. Cao Bằng tự biết được bản lĩnh của mình, nhưng những người khác lại không biết.

Từ Thường nói những lời này cũng không có vấn đề gì quá lớn, đó chính là tâm lý của một người dân chúng bình thường.

Cao Bằng cũng không rõ ràng xác suất thành công khi nâng phẩm chất của một Ngự thú từ tinh nhuệ lên hoàn mỹ của những Dục Thú Sư trung cấp khác là bao nhiêu, nhưng cũng biết tuyệt đối sẽ không cao.

Cho nên trận cá cược này đối với Từ Thường, bất luận như thế nào thì đều sẽ kiếm lời lớn.

Hoặc là chỉ cần tốn gấp đôi phí trưng cầu ý kiến là có thể thu hoạch được một con Ngự thú có phẩm chất hoàn mỹ, hoặc là miễn phí đạt được đền bù gấp đôi phí trưng cầu ý kiến.

Thấy Cao Bằng không có trả lời mình, Từ Thường mỉm cười nói:

- Ha ha, không sao! Tôi có thể lý giải được, dù sao trên thế giới này làm gì có xác suất thành công trăm phần trăm chứ! Đậu Đậu, chúng ta đi thôi.

Từ Thường dắt Đậu Đậu rồi quay người rời đi, bước chân không nhanh không chậm. Cuối cùng, hắn hơi dừng lại trước cửa thang máy một chút, nhưng vẫn không thấy Cao Bằng giữ mình lại. Đến lúc này, hình như hắn có chút thất vọng, còn có chút sáng tỏ rồi ấn mở thang máy đi vào bên trong.

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại. . .

Ở một bên khác, nhân viên công tác cũng đưa Đại Bạch từ thang lên xuống ra ngoài.

Cao Bằng có chút bất đắc dĩ, công việc của Dục Thú Sư đầu tiên của cuộc đời mình lại kết thúc như thế này sao?

Mấy nhân viên khác trong phòng làm việc khi nghe nói về chuyện này, ánh mắt khi nhìn về phía Cao Bằng trở nên kỳ quái.

Vị ông chủ nhỏ mới tới này hình như có chút tâm cao khí ngạo rồi.

Đúng vậy, là tâm cao khí ngạo! Ở trong mắt bọn họ Cao Bằng chính là một thiếu niên đắc chí quá kiêu ngạo.

Nhưng mà, những lời này bọn họ cũng chỉ dám vụng trộm thảo luận một cách bí mật thôi. Ở bên ngoài thì không ai dám mảy may nói lung tung, bởi vì bọn họ còn phải kiếm miếng cơm dưới tay Cao Bằng nữa. Dù sao, làm gì có chuyện thuộc hạ lại dám công khai thảo luận về cấp trên chứ, ghét bỏ công việc chính mình quá dễ dàng sao?

Cao Bằng cũng rất bất đắc dĩ.

Nhưng hắn cũng không có suy nghĩ đến việc giảm xuống mức

phí trưng cầu ý kiến, thậm chí còn có xúc động tiếp tục đề cao giá lên.

Cuối cùng vẫn là lý trí chiến thắng xúc động.

Bình tĩnh xem xét rồi đổi vị trí để suy nghĩ thì có thể thông cảm lẫn nhau. . . Cao Bằng đã nghĩ thông suốt điểm này, nhưng cũng không có nghĩ thoáng ra.

Tục ngữ nói hạ giá dễ, tăng giá khó. Nếu như bây giờ lấy giá thấp, về sau lại muốn tăng giá thì rất khó khăn. Hắn có thể lý giải người khác nhưng cũng không đại biểu việc hắn nhất định phải dựa theo ý muốn của họ để làm việc. Người khác có ý nghĩ của họ, Cao Bằng cũng có sự quật cường của bản thân.

Chỉ cần danh khí của mình lan ra thì sau đó người tìm tới khẳng định sẽ nối liền không dứt. Cao Bằng cũng không tin toàn bộ Trường An sẽ không có một người biết hàng.

Buổi chiều nhanh chóng trôi qua, trong lúc đó lại tới ba khách hàng, nhưng khi nghe về bảng giá của Cao Bằng thì đều tỏ vẻ không thể tiếp nhận.

- Ông chủ, lại có người đến.

Tuân Quyển Quyển gọi điện thoại đến văn phòng của Cao Bằng. Nàng thật sự rất mệt mỏi, ông chủ vì sao không hạ thấp giá cuống chứ, dù một lần kiếm ít đi một chút nhưng chỉ cần số lượng đủ nhiều thì tuyệt đối có thể kiếm được nhiều hơn!

Ý nghĩ của kẻ có tiền, mình đúng là không thể hiểu được.

Ở trong mắt Tuân Quyển Quyển, ông chủ nhà mình chính là một người giàu có đang ẩn tàng.

- Cậu chính là Dục Thú Sư của phòng làm việc này sao?

Một thân ảnh đẩy cửa đi vào, trên mặt mang theo vẻ hoài nghi rồi quan sát Cao Bằng từ trên xuống dưới.

- Đúng.

Cao Bằng gật đầu,

- Tôi nói trước một chút, giá tiền tôi đưa ra gấp ba lần so với những Dục Thú Sư trung cấp khác.

Cao Bằng dựng thẳng lên ba ngón tay.

- Không quản gấp ba hay mấy lần, chỉ cần cậu có thể làm cho ngự thú của tôi thăng cấp thành công thì tôi có thể cho cậu gấp mười!

Người thanh niên mặc áo cao bồi hai tay chống lên bàn, cả người nghiêng về phía trước, trong mắt hiện đầy tơ máu.

- Gấp mười! Chỉ cần cậu làm cho ngự thú của tôi thăng cấp thành công, tôi cho cậu gấp mười lần giá cả của các Dục Thú Sư khác!

Giọng nói của người thanh niên đè rất gấp, mang theo chút táo bạo.

- Sảng khoái!

Cao Bằng thở dài,

- Ngự thú của anh ở nơi nào. Tôi phải nhìn Ngự thú của anh trước rồi mới có thể cho một câu trả lời chắc chắn.

- Nơi này.

Người thanh niên mặc áo cao bồi mở cổ áo trước ngực ra, sau đó thận trọng móc ra một con chuột màu tím to cỡ bàn tay trẻ con. Chỉ có điều, giờ phút này bên ngoài con chuột màu tím hiện lên lít

nha lít nhít những đường vân màu máu, phảng phất như có từng đầu Huyết Mãng dữ tợn bao quanh làn da. Con chuột màu tím nhỏ đang thoi thóp, thỉnh thoảng phát ra những tiếng kêu chi chi rất nhỏ.

- Có thể hay không, chỉ cần nói một câu!

Người thanh niên này nhìn chằm chằm vào Cao Bằng, hô hấp trở nên dồn dập.

Cao Bằng nhìn thoáng qua con chuột màu tím này, mắt híp lại,

- Nó ăn nhầm thứ gì? Tôi là Dục thú sư mà không phải là bác sỹ thú y.

Nói xong hắn lại lười biếng nằm nhoài người lên chiếc ghế sau lưng.

Ở trong mắt Cao Bằng, đằng sau thanh thuộc tính của con chuột này có một trạng thái (xung đột biến dị).

- Tôi cho nó dùng một gốc Huyết Ngọc Chi, vốn là muốn cho nó biến dị tiến hóa, kết quả không cẩn thận biến thành như thế này.

Sắc mặt người thanh niên cao bồi đỏ bừng lên,

- Trong quá trình nó tiến hóa đã phát sinh xung đột, nếu như cậu có thủ đoạn thì cứu nó đi, van cầu cậu.

- Cho nên người ta mới nói học tập là rất quan trọng. Nó là hệ Lôi, anh lại cho nó ăn thiên tài địa bảo hệ Huyết, anh cho rằng mình cứ mua xổ số là có thể trúng giải thưởng lớn sao?

Cao Bằng bất đắc dĩ thở dài một hơi.

- Được rồi, đơn hàng này tôi nhận. Nhưng mà, quy củ của Dục thú sư chắc anh cũng biết chứ, chúng tôi sẽ ra phương án, tài liệu

chính các anh ra.

- Chuyện này tôi biết, cậu nói xem cần tài liệu gì.

Thanh niên cao bồi giờ phút này cũng là loạn bệnh chạy chữa. Toàn bộ thành phố Trường An cũng chỉ có hai Dục thú sư cao cấp, trong đó một vị vẫn là hội trưởng hiệp hội Dục thú sư Trường An, vị khác cũng là đại nhân vật có địa vị rất cao. Bây giờ đang vội vàng chạy chữa nên hắn làm sao có thể gặp được loại nhân vật cấp bậc này chứ.

【 Tên quái vật 】: Tử Điện Thử (đang trong trạng thái xung đột biến dị)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 19 (tinh anh)

【 Phẩm chất quái vật 】: Tinh nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Lôi

【 Trạng thái quái vật 】: Thương thế nhẹ (đau đớn)

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Bùn. . .

【 Nhu cầu tấn thăng phẩm chất hoàn mỹ 】: 1. Tiến hóa bình thường; 2. Tiến hóa biến dị. . .

Kiểm tra một lát, Cao Bằng phát hiện thích hợp nhất với Tử Điện Thử bây giờ chỉ có tiến hóa biến dị. Bởi vì nó bây giờ vốn đang ở trong quá trình tiến hóa, chỉ là do lực lượng hệ Huyết cùng hệ Lôi xung đột mới đưa đến tình trạng này.

【 Tiến hóa biến dị 】: Lấy Ám Ảnh quả *5, Hồng Phong Thụ Tâm *1 khối, Lôi Kim Diệp một lạng, thả vào trong cối xay rồi nghiền nát. Sau đó lấy ra nấu canh, tại trong canh tăng thêm một viên tinh hạch của quái vật Huyết Biên Bức (cần cấp bậc tinh anh), sau đó. . .

- Lấy năm viên Ám Ảnh quả đến, còn có một khối Hồng Phong Thụ Tâm, cuối cùng lấy thêm một lạng Lôi Kim diệp, còn có một viên tinh hạch quái vật Huyết Biên Bức cấp tinh anh.

Cao Bằng nói với thanh niên cao bồi.

Người thanh niên không chút do dự gật đầu, sau đó lập tức gọi điện thoại sai người chuẩn bị những vật này rồi lập tức đưa tới. Mặc kệ trong lòng của hắn đến cùng có tin Cao Bằng hay không, nhưng nếu đã lựa chọn để Cao Bằng trị liệu, vậy thì sẽ phải một đường đi đến cuối cùng.

Nếu thật sự thất bại. . . Trong ánh mắt người thanh niên này hiện lên một đạo hàn quang, Mã Giản hắn tại thành Trường An này tốt xấu cũng coi như một nhân vật.

Cũng may những vật này cũng không tính là quá mức hi hữu, trong nửa giờ tất cả mọi thứ đã được đưa đến tay Cao Bằng.

Giờ phút này, Tử Điện Thử nằm lên bàn đã không có cả khí lực để rên rỉ, chỉ có bộ ngực nhỏ còn yếu ớt lên xuống.

Dựa theo trình tự, Cao Bằng nghiền nát từng cái Ám Ảnh quả, Hồng Phong Thụ Tâm, Lôi Kim Diệp. Sau đó đổ vào bên trong một cái nồi sớm đã đun sôi rồi khép vung lại, nửa phút sau lại đem tinh hạch đã đập nát của quái vật Huyết Biên Bức ném vào.

Mười phút sau Cao Bằng mở nắp ra, dưới ánh mắt không dám tin của Mã Giản, nhấc Tử Điện Thử đang nằm trên bàn lên rồi ném vào trong nồi, đóng nắp lại. . .

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 25: Tử Điện Huyết Thử

Trong nháy mắt lúc nhìn thấy chú chuột bảo bối của mình bị ném vào nồi, Mã Giản thiếu chút nữa thì ngất đi, ngươi nghĩ mình đang nấu đồ ăn hay sao? Cái gì cũng có thể cho vào!

Vội xông tới túm cổ áo Cao Bằng muốn chất vấn một trận, nhưng Cao Bằng chỉ bình tĩnh liếc mắt nhìn hắn rồi nói:

- Rất thơm đó, có muốn tới thử một ngụm canh thịt chuột hay không? Tư âm bổ dương, bình can, cường khí huyết.

- Cái gì?

- Chỉ là đùa thôi, giảm bớt căng thẳng một chút.

Trải qua một buổi trưa, Cao Bằng đã không còn khẩn trương như lúc đầu, dần dần thích ứng với công tác mới của mình.

Mã Giản dừng động tác lại, cả hai tay đều đang run rẩy, khóc không ra nước mắt nói:

- Cậu xác định thực sự không phải là đang nấu Tử Điện nhà tôi chứ?

- Yên tâm đi!

Cao Bằng vừa nói vừa mở nắp nồi, sau đó lấy ra một đôi đũa trộn trộn khuấy khuấy nước canh bên trong, thuận tiện cũng lật Tử Điện Thử lại.

Tử Điện Thử ngửa cái bụng trắng như tuyết lên, cái bụng nhỏ tròn trịa căng phồng, ùng ục ùng ục không ngừng phun bong bóng.

- Phải khuấy cho đều…

Cao Bằng lẩm bẩm trong miệng.

- Bình tĩnh, đừng xúc động! Tôi chỉ là khuấy nước thuốc cho đều, như vậy mới thuận tiện nó hấp thu nước thuốc.

Mã Giản gắt gao nhìn chằm chằm vào Cao Bằng, cố nén kích động, không ngừng lẩm bẩm niệm trong lòng. Mình phải bình tĩnh, mình cần phải bình tĩnh...

Đến mức có thể bị Mã Giản học trộm phương pháp này hay không Cao Bằng cũng không lo lắng. Bản thân con Tử Điện Thử này hấp thu Huyết Lan Chi rồi sinh ra xung đột biến dị là một loại tình huống vô cùng hiếm thấy. Bởi vì dưới tình huống bình thường đều là trực tiếp xung đột tử vong, nào được may mắn thế này có thể có cơ hội tiếp tục kiên trì.

Hơn nữa mỗi con Tử Điện Thử khác nhau thân thể đều không giống nhau, bởi vậy yêu cầu tỉ lệ tài liệu cũng khác nhau. Có khả năng con Tử Điện Thử này chỉ yêu cầu năm quả Ám Ảnh, đổi lại con Tử Điện Thử khác cũng ở tình huống tương tự thì phải cần dùng đến sáu quả.

Nửa giờ sau, Mã Giản run rẩy hỏi:

- Xong rồi sao?

Hắn cứng đờ người, nhìn chòng chọc vào Tử Điện Thử trong nồi, bị nấu thời gian lâu như vậy sợ là xương cốt cũng đều bị nấu nhừ rồi…

Mã Giản lo lắng đến mức viền mắt có chút phiếm hồng, sâu trong hốc mắt ngấn lệ rưng rưng.

Nói thật, tuy rằng trên mặt Cao Bằng vẫn duy trì bình tĩnh, nhưng trên thực tế đáy lòng hắn cũng hơi có chút nhút nhát. Sẽ

không thật sự nấu thành một nồi canh thịt chuột đấy chứ?

- Không có việc gì đâu, trời muốn giáng trách nhiệm lớn lao cho con chuột nào, trước tiên phải nấu nhiều hai lần (1).

Cao Bằng trầm ổn vỗ vỗ bả vai Mã Giản.

- Chít chít!

Tử Điện Thử vẫn luôn cam chịu nằm trong nồi bỗng nhiên mở to mắt nhịn không được kêu lên ầm ĩ, trong miệng phun ra nước thuốc màu đen, phảng phất giống như điên khùng, ở trong nồi không ngừng co giật.

Ầm!

Hoàn toàn không nhìn ra thân thể Tử Điện Thử nhỏ bé như vậy lại có thể có được sức lực lớn đến thế, cái đuôi vung lên một cái chỉ thấy một đạo tàn ảnh vụt qua, nồi nấu thuốc chớp mắt đã trực tiếp bị quất bay.

Ở trong phòng, Tử Điện Thử hóa thành một tia chớp màu tím điên cuồng chạy tán loạn khắp nơi.

- Anh còn phải bồi thường tổn thất cho văn phòng chúng tôi.

Cao Bằng nhìn quanh, nghiêm túc nói với Mã Giản.

Giờ phút này lực chú ý của Mã Giản đã hoàn toàn đặt ở trên người Tử Điện Thử đã khỏe lại, sinh khí cực kỳ dồi dào kia, rất sảng khoái nói:

- Không thành vấn đề.

Gắt gao nhìn chằm chằm vào Tử Điện Thử, trái tim của Mã Giản vẫn luôn treo lơ lửng, rốt cuộc cũng xem như có thể hạ xuống được phân nửa.

Qua vài phút Tử Điện Thử mới có chút mệt, dừng lại ở trên mặt bàn, cái đuôi thon dài màu tím nhạt nhẹ nhàng vung vẩy, hai mắt giống như hồng bảo thạch vô cùng linh động.

【 Tên quái vật 】: Tử Điện Huyết Thử

【 Cấp bậc quái vật 】: Cấp 20 (cấp bậc tinh anh)

【 Phẩm chất quái vật 】: Hoàn mỹ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Lôi / Hệ Huyết

- Anh bây giờ kiếm lời lớn đó! Phẩm chất hoàn mỹ, lại còn là song hệ, chỉ cần hơi bồi dưỡng thêm một chút là có thể tấn chức Ngự thú cấp thủ lĩnh rồi!

Cao Bằng ngáp một cái, thuận tiện đưa quyển sổ trong tay cho Mã Giản, tiếp tục nói:

- Phía trên này là phí cố vấn và tổn thất của văn phòng chúng tôi, anh hãy xem một chút có chỗ nào thắc mắc hay không.

- Không cần nhìn, không thành vấn đề.

Giờ phút này Mã Giản nào còn tâm trí để ý đến mấy thứ này, cả trái tim và tinh thần đều bị Ngự thú hấp dẫn.

Bình thường Trung cấp Dục Thú Sư đối với quái vật cấp tinh anh có phẩm chất tinh nhuệ thì phí cố vấn là 40 điểm tín dụng một lần, đổi thành tiền liên minh chính là 400 ngàn tiền liên minh.

Trung cấp Dục Thú Sư căn bản chi phí cố vấn là 10 điểm tín dụng, phẩm chất tăng lên một đẳng cấp chi phí tăng một lần, cấp bậc tăng lên một cấp giá cả cũng tăng thêm một lần.

Ngự thú cấp Thủ lĩnh thì tính giá khác, phẩm chất hoàn mỹ trở lên cũng tính giá khác.

Hôm nay chỉ hạ xuống một ngòi bút, ngay lập tức thu được 400 điểm tín dụng, còn chi phí tổn thất của văn phòng một phân Cao Bằng cũng không lấy, toàn bộ dùng để sửa chữa văn phòng.

Là của mình thì chính là của mình, không phải của mình thì một xu hắn cũng sẽ không lấy.

- Cảm ơn đã chiếu cố, hoan nghênh quý khách lần sau trở lại!

Cao Bằng cười tươi nói, hắn luôn ưa thích loại khách hàng hào sảng thế này.

- Được, ngày mai tôi sẽ tới, tôi còn có một con Ngự thú cũng giao luôn cho cậu.

Trải qua ngày hôm nay, Mã Giản thật sự phục Cao Bằng rồi. Gia hỏa này, quả thực là có tài!

- Á...

Kỳ thật Cao Bằng chỉ khách sáo nói một câu tiếp thị bình thường, bởi vì hắn còn phải đi học, ngày mai làm gì có thời giờ mà đến.

- Đến cuối tuần anh hãy trở lại, ngày mai tôi còn phải đi học không có thời gian qua đây!

Mã Giản đột nhiên ngây người, cho rằng lỗ tai mình xảy ra vấn đề, nghi ngờ hỏi:

- Cậu học cái gì? Lớp huấn luyện Dục Thú Sư sao?

- Giáo dục chính quy ba năm phổ thông trung học, tan học tôi muốn về nhà làm bài tập.

Cao Bằng bình tĩnh phất phất tay với Mã Giản.

- Nếu như sau đó Tử Điện Thử có xảy ra vấn đề gì thì anh có

thể gọi điện thoại tìm tôi, trước quầy tiếp tân có số điện thoại của tôi, không ngại anh hãy đến lấy. Còn như muốn nghỉ ngơi một lát thì cũng có thể ở phòng làm việc nghỉ ngơi, trên cơ bản nơi này của chúng tôi đều có các phương tiện giải trí, chúc anh buổi chiều vui vẻ.

Nói xong, trước cái nhìn đờ đẫn của Mã Giản, Cao Bằng trực tiếp đẩy cửa rời đi.

- Hiện giờ học sinh phổ thông trung học đều khủng bố như vậy sao?

Rời khỏi phòng làm việc, Cao Bằng đi thẳng vào khu mua bán, mua đầy đủ tất cả tài liệu mà Đại Tử cần để tiến hóa, đồng thời còn mua một ít tài liệu mà Hài Cốt Vong Hầu yêu cầu.

Lúc trước, sau khi Hài Cốt Vong Hầu tiến hóa thành công, Cao Bằng vốn tưởng rằng có thể lập tức lại tiến hóa, nhưng mà tiếc nuối phát hiện ra rằng cũng không thể trực tiếp tiếp tục tiến hóa, giống như sức chứa trong một cái cái ao đã mở rộng, nhưng nước ở bên trong còn chưa được chứa đầy.

Trước kia Ngự thú đều phải tiêu tốn không ít thời gian để tích lũy cấp bậc, cho nên mới có thể lập tức tiến hóa.

Cao Bằng mua những tài liệu này tổng cộng chỉ mới bỏ ra không đến 15 điểm tín dụng.

Bởi vì Cao Bằng đã mua hàng với số lượng lớn, cửa hàng kia thậm chí còn miễn phí phục vụ giao hàng đến tận nhà, sau đó Cao Bằng ngồi nhờ xe một chuyến về thẳng nhà.

Về đến nhà liền thấy thân thể của Đại Tử so với vừa mới bắt đầu đã gầy đi không ít, Cao Bằng mở ra cột thuộc tính của Đại Tử, hai đầu lông mày không khỏi nhíu lại.

【 Tên quái vật 】: Tử Bối Hoàng Trảo Ngô (đang trong quá

trình tiến hóa)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phổ thông

【 Cấp bậc quái vật 】: Cấp 8

(Dùng Tinh Hạch và số lượng lớn huyết nhục của quái vật Lôi Đình Kim Cương Ngô, bởi vì cùng là chủng loại rết như nhau, phù hợp với phương hướng tiến hóa của Tử Bối Hoàng Trảo Ngô, đang ở trong quá trình tiến hóa …)

Rốt cuộc có chuyện gì thế này?

Kỳ thật bên trong cột tiến hóa cũng không phải không có phương pháp tiến hóa khác, chỉ là những đề cử này đều dựa theo ý tưởng chủ quan của hắn mà đề cử, hơn nữa tên tài liệu trong đó cũng đều được căn cứ vào biểu hiện có thể lý giải nhận thức của Cao Bằng.

Ví dụ như, quái vật muốn tiến hóa có một loại phương pháp vừa thuận tiện vừa nhanh chóng nhất, đó chính là sử dụng huyết nhục và tinh hạch của quái vật cùng loại nhưng phải mạnh mẽ hơn.

Nghĩ tới nghĩ lui, chuyện này hơn phân nửa chắc chắn có liên quan với ông Lưu.

Chỉ có trời mới biết, Đại Tử kia đã bị đút cho những thứ gì trong suốt mấy ngày ở bên cạnh ông Lưu.

……

Lại nói quay về một tiếng trước, vội vàng về đến nhà, ông Lưu mới thở phào một cái, không nghĩ tới Tiểu Bằng lại có thể trở về nhanh như vậy, không phải nói thời gian thi sát hạch là suốt một tuần liên tục sao. Thực sự đã tính sai rồi, đồ vật quan trọng nhất còn chưa kịp cho con rết nhỏ kia ăn.

Sau đó, một con tắc kè hoa to lớn, màu sắc bên ngoài thân thể không ngừng biến hóa, từ cửa lớn nhà ông Lưu bò ra ngoài, cuối cùng bò tới bên cạnh cửa sổ nhà Cao Bằng.

Đại Tử phảng phất như cảm giác được cái gì trở nên có chút táo bạo, bất an tán loạn.

Tắc kè hoa hoàn mỹ dung nhập vào cảnh vật chung quanh, toàn bộ tiểu khu không ai có thể phát hiện quái vật to lớn đang ghé vào trên vách tường.

Chỉ có một số ít quái vật có cảm giác nhạy bén trong tiểu khu mới cảm nhận được chút gì đó, hoặc là trở nên táo bạo, hoặc là yên tĩnh nằm rạp trên mặt đất run bần bật.

Tắc kè hoa trong suốt nheo lại đôi mắt sắt bén nhìn thẳng vào Đại Tử đang ở trong phòng, miệng rộng mở ra, đầu lưỡi trong suốt từ khe cửa sổ khép hờ bắn vào phòng.

Sau đó tắc kè hoa trong suốt lại chậm rãi bò trở về phòng ông Lưu.

Phòng Cao Bằng một lần nữa khôi phục lại yên tĩnh như thể chưa từng xảy ra chuyện gì. Chỉ có trong phòng khách, một quả Tinh Hạch quái vật màu tím lập loè ánh sáng âm u lẳng lặng nằm ở nơi đó. Đại Tử dường như đã nhận ra cái gì, hai cái râu trên đầu không ngừng lay động, từ bên dưới ghế sô pha cẩn thận từng li từng tí bò ra ngoài…

(1) Trời muốn giáng trách nhiệm lớn lao cho con chuột nào, trước tiên phải nấu thêm hai lần. Vốn xuất phát từ câu: “Thiên tương hàng đại nhâm dữ tư nhân dã, tiên khổ kỳ tâm trí, lao kỳ cân cốt, ngạ kỳ thể phu, khống hạp kỳ thân, hành phận loạn kỳ sở vi. Sở dĩ động tâm nhẫn tánh tăng ích kỳ sở bất năng” của Mạnh Tử.

Tức là “Trời muốn giáng một trách nhiệm lớn lao cho người nào, trước khiến cho khổ tâm trí, mệt nhọc gân cốt, đói rét thể xác, cùng quẩn thân thể; hễ muốn làm việc gì thì hoàn cảnh khiến gặp điều nghịch lý trở ngại. Trời làm như thế, để kích thích tâm tánh kiên nhẫn của người ấy, hầu có đủ nghị lực xúc hành những việc chưa làm được.”

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 26: Tiến hóa - Tử Bối Lôi Ngô

Lúc này tiến hóa chưa xuất hiện sai lầm gì, Cao Bằng ở một bên giám sát toàn bộ quá trình.

Ông Lưu không thông qua sự cho phép của hắn đã trực tiếp cho Đại Tử phục dụng nhiều tài liệu khiến hắn có chút dở khóc dở cười.

Giống như lúc ăn cơm ở nhà, rõ ràng đã ăn no rồi nhưng vẫn hung hăng gắp thức ăn vào trong bát của mình, ăn thêm một chút, ăn nhiều một chút.

Ý định của hắn là tốt, điểm xuất phát cũng là tốt.

Coi như có lúc lòng tốt của bọn họ ngẫu nhiên lại gây ra chuyện xấu, thì cũng có lý do gì để trách cứ bọn họ chứ.

Cho nên. . .

Cao Bằng ngồi xổm xuống, vỗ vỗ đầu Đại Tử,

- Tham ăn! Về sau không được nhìn thấy cái gì thì ăn cái đó, hiểu không?

Một cái nồi đen từ trên trời giáng xuống.

Đại Tử mộng bức ngẩng đầu nhìn về phía chủ nhân, trong ánh mắt ẩn chứa đầy sự chấn kinh, phảng phất như đang nói ngươi thế nào lại thành dạng chủ nhân này, chuyện kia thì có quan hệ gì với ta chứ!

Sự tiến hóa của Đại Tử kéo dài hồi lâu mãi đến hơn mười một giờ khuya mới kết thúc. Lúc này độ dài thân thể của nó so với ban đầu đã tăng lên mấy chục centimet, hình thể nhìn qua thì có vẻ càng thêm cân xứng.

Giáp xác trên lưng cũng từ màu tím sậm biến thành màu tím nhạt, cẩn thận quan sát còn có thể thấy ở phần rìa bộ giáp có một chút lôi văn nhỏ bé. Hai chiếc râu trên đỉnh đầu giống như đã mất hết sức lực mà rủ xuống mặt đất.

【 Tên quái vật 】: Tử Bối Lôi Ngô

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 9

【 Phẩm chất quái vật 】: Tinh nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Lôi / Hệ Độc

【 Nhu cầu tấn thăng phẩm chất hoàn mỹ 】: Ngân Diệp Thảo ép thành bụi phấn rồi pha với nước cho dùng liên tục một tuần, tinh hạch hệ Lôi của quái vật cấp Thủ Lĩnh.

Không chỉ phẩm chất tấn thăng đến tinh nhuệ mà thậm chí ngay cả chủng loại cũng thay đổi, thuộc tính cũng từ hai hệ độc, âm biến thành hai hệ lôi, độc.

Cuối cùng là cũng xong, mắt nhìn Đại Tử lười biếng nằm sấp trên mặt đất, trên thân còn bốc lên một chút khói trắng mờ mịt. Việc côn trùng không chảy mồ hôi là do trên người chúng có rất nhiều lỗ thoát khí, lỗ thoát khí này mở ra là có thể đem hơi nước trong cơ thể bốc hơi. Đây chính là phương thức chảy mồ hôi của bọn chúng.

Đại Tử nằm sấp trên mặt đất phảng phất như một bộ động cơ mạnh mẽ đang chầm chậm giải nhiệt, những cột hơi nước từ bên trong lỗ thoát khí thoát ra.

Giúp Đại Tử xong, còn có một con viên hầu hay ngẩn người cần chính mình vất vả tiếp.

Mở ra chiếc túi màu đen mình mang về, một cỗ lãnh ý toát ra từ trong đó, có thể trông thấy rất nhiều khối băng màu trắng chất đống trong túi. Có vài khối băng thậm chí đã hóa thành nước đọng tại dưới đáy túi.

Ở bên trên những khối băng này có đặt những bó lá Tùng được buộc chặt.

Bên ngoài lá Tùng hiện lên màu xám bạc, mỗi một lá đều dài hơn mười centimet, mặt ngoài hiện đầy điểm sáng nhỏ màu bạc, phảng phất như những ngôi sao trên trời.

Đây là Âm Tuyết Tùng, là do Tuyết Tùng trước đó biến dị mà thành, loại Tuyết Tùng này sống ở những nơi lạnh lẽo, tại Hoa Hạ thì chỉ có nóc nhà của thế giới Himalaya mới có được loại Tuyết Tùng này. Chỉ là sau này loại cây này được trồng phổ biến ở các nơi trên cả nước, sau đó liền trở nên bình thường.

Sau tai biến, Tuyết Tùng cũng biến dị theo đủ các hướng khác nhau, trong đó có một loại biến dị tương đối giá trị chính là Âm Tuyết Tùng. Lá của nó đối với quái vật hệ Băng, hệ âm, hệ Vong Linh, Hệ Hắc Ám đều là một loại đồ ăn có được giá trị dinh dưỡng rất cao.

Cao Bằng mua trọn vẹn mười lăm cân lá của Âm Tuyết Tùng, chỗ này cũng đủ cho A Ngốc ăn một tháng.

Bây giờ A Ngốc đã là phẩm chất hoàn mỹ, tiếp tục tiến hóa thì chính là phẩm chất sử thi trong truyền thuyết. Quái vật có phẩm chất sử thi Cao Bằng chưa bao giờ từng thấy, cũng chỉ ở trong sách cùng trên TV nghe nói qua.

Huống hồ trước mắt A Ngốc vừa mới tiến hóa xong, còn cần

phải bổ sung dinh dưỡng một đoạn thời gian cùng với suy nghĩ thêm về việc tiến hóa lên phẩm chất sử thi.

Lấy ra nửa cân Âm Tuyết Tùng rồi bỏ vào bên trong một chậu thép đựng thức ăn của Đại Tử trước kia rồi đưa cho A Ngốc. A Ngốc quay đầu lại, ngọn lửa màu u lam sâu hốc mắt nhảy lên. Sau đó nó cúi đầu nhìn về phía lá m Tuyết Tùng, do dự một lát mới phản ứng được, duỗi ra hai ngón tay thô to kẹp lên mấy chiếc lá tùng rồi để vào trong miệng.

Hàm răng sắc bén nhai nuốt lá tùng, theo đó từng lớp sương mù màu đen bạc toát ra từ chúng rồi quanh quẩn bên trong xương sọ, nhìn qua thì giống như một con khô lâu đang hút thuốc phiện.

Sương mù sau đó bị linh hồn hỏa diễm hấp thu, khi hấp thu ngày càng nhiều thì hỏa diễm cũng càng sáng hơn. Linh hồn hỏa diễm giống như đang ở trong trạng thái hưng phấn mãnh liệt.

Lá tùng sau khi bị A Ngốc nhai nuốt xong thì những điểm sáng phân bố trên mặt lá cũng biến mất theo. Thứ còn lại chỉ là một đám cặn bã màu nâu xám khô quắt rơi xuống theo lỗ thủng ở dưới hàm của A Ngốc.

Nó cứng ngắc lặp đi lặp lại cùng một động tác, tiếp tục từ lấy ra từng đám lá Âm Tuyết Tùng từ trong chậu rồi nhai nuốt.

- Chờ một chút.

Cao Bằng nhìn nửa phút rồi ngăn lại động tác của nó. A Ngốc có chút ngẩn ngơ, quay đầu sang nhìn hắn.

Tiếp đó, Cao Bằng lấy ra một cái chổi rồi tiến lên quét dọn sạch sẽ đống cặn bã rơi trên mặt đất, sau đó lấy ra một cái thùng rác đặt ở phía dưới lỗ thủng ở hàm của A Ngốc.

- Được rồi, tiếp tục ăn đi.

Cao Bằng gật đầu.

A Ngốc tuân theo mệnh lệnh tiếp tục ăn, từng đám cặn bã tiếp tục rơi xuống từ trong lỗ thủng dưới hàm, chỉ là lần này nó không có rơi trên mặt đất, mà toàn bộ rơi vào trong thùng rác.

- Mình thật cơ trí!

Cao Bằng cảm thán vì sự cơ trí của mình.

Liếc nhìn đồng hồ treo tường, bây giờ đã gần mười hai giờ rồi.

Duỗi lưng một cái, bây giờ vẫn còn sớm nên hắn sẽ đọc sách một lát rồi lại ngủ tiếp.

Vào ban đêm, ánh sáng của sao trời chiếu rọi vào từ bên ngoài cửa sổ, trong phòng có một người thiếu niên đang ôm cuốn sách mơ màng ngủ trên ghế salon. Cả người hắn được bao phủ bởi ánh sáng rực rỡ kia, làm cho gương mặt nam hài có vẻ càng thêm nhu hòa.

Đại Tử liếc nhìn hắn rồi đứng dậy tiến phòng ngủ, sau đó lôi ra chăn mền ở trên giường rồi phủ trên người Cao Bằng.

Về sau nó uể oải nằm rạp trên mặt đất bên cạnh Cao Bằng rồi không nhúc nhích.

A Ngốc đã ăn xong hết lá Âm Tuyết Tùng, ngón tay duỗi ra chạm vào đáy chậu thép làm phát ra những âm thanh giòn vang. Sau đó, nó nghi ngờ nghiêng đầu xem nhưng lại không thấy vật gì bên trong, nhưng hình như vẫn còn đang suy tư vì sao không có nên cứ duy trì tư thế nghiêng đầu như vậy.

Hỏa diễm trong hốc mắt nó dần dần trở nên bình thản lại, cuối cùng nhanh chóng thu nhỏ thành một điểm sáng màu lam nhạt phiêu phù ở chỗ sâu trong hốc mắt, lâm vào ngủ đông. . .

Hôm sau, Cao Bằng đi bộ tới trường học.

Khác với quang cảnh khắp nơi có thể thấy được Ngự thú ở trên đường, trong trường học không có ngự thú. Bởi vì trên cơ bản, chúng không được phép mang đến trường học.

- Không đồng ý, tôi tuyệt đối không đồng ý! Sân trường là mảnh đất yên bình cuối cùng của bọn nhỏ, bây giờ làm sao có thể để những quái vật này đi vào trường học được!

Trong phòng làm việc của hiệu trưởng, vị hiệu trưởng mặc chiếc màu xám đang dựa vào lí lẽ để biện luận.

Trước bàn làm việc của hắn có đứng một người, đó là cục trưởng cục giáo dục thành phố Trường An.

Vị cục trưởng dùng ánh mắt phức tạp nhìn người hiệu trưởng kia, không nhịn được cười khổ:

- Thầy à, chuyện này không phải em quyết định, đây là lệnh từ phía trên đưa ra từ mấy ngày trước, tất cả trường cao trung trên phạm vi toàn thế giới đều phải tuân thủ.

Hiệu trưởng Tam Trung là chủ nhiệm lớp trước kia, đối với hắn cũng rất chiếu cố, bằng không thì hắn cũng sẽ không đích thân đến đây thuyết phục.

Vị hiệu trưởng này cứ nhìn thẳng vào cục trưởng cục giáo dục như thế, thật lâu sau mới thở dài một hơi. Giờ khắc này hắn phảng phất như già nua thêm mười mấy tuổi.

- Tôi cũng không phải lão già ngoan cố không chịu thay đổi. Người bạn già trong nhà của tôi cũng có nuôi Ngự thú, mặc dù nhìn như sủng vật, nhưng tính nguy hiểm lại cao hơn nhiều so với sủng vật. Bọn họ chả lẽ không có cân nhắc qua tính uy hiếp ở trong đó sao?

- Phía trên có nói qua, phương pháp của bọn họ chính là ngăn cách sơ trung cùng cao trung. Sáng hôm nay trong thành phố cũng tổ chức hội nghị thảo luận về chuyện này, bọn họ quyết định làm cho Thất Trung cùng Tam trung sát nhập. Tam trung tiếp tục làm khu dạy học của cao trung, mà Thất Trung cũng sẽ trở thành khu dạy học của sơ trung, đồng thời lớp mười cũng di chuyển đến khu vực của Thất Trung. Bởi vì trên cơ bản chỉ có học sinh lớp mười hai mới đủ 18 tuổi.

- Như vậy cũng coi như là ngăn cản việc nhảy lớp.

Cục trưởng cục giáo dục cười lạnh.

- Ừ. . . Như vậy cũng tốt.

Ánh mắt hiệu trưởng Tam Trung đầy phức tạp.

- À, đồng thời sẽ có người của quân đội tới phụ trách dạy môn học mới.

Hiệu trưởng sợ hãi, mày nhíu lại, hắn ngửi được hương vị không giống nhau.

- Thế cục bây giờ đã khẩn trương đến loại trình độ này sao?

- Mặc dù bây giờ toàn nhân loại đều đang không ngừng phát triển khoa học kỹ thuật, cũng đang không ngừng bồi dưỡng Dục Thú Sư, nhưng mà tốc độ vẫn là. . . Quá chậm.

Ngữ khí của cục trưởng cục giáo dục đầy trầm trọng:

- Tại dã ngoại có vô số quái vật đang điên cuồng sinh sôi, chém giết, tốc độ tiến hóa phổ biến của bọn chúng vượt qua các ngự thú ở các thành phố lớn. Nếu cứ thế mãi, sẽ có một ngày khoa học kỹ thuật của chúng ta không cách nào tạo thành uy hiếp đối với bọn chúng, khi đó mới thật sự là đã chậm. Nếu đặt ở thời đại hòa bình thì bọn chúng vẫn là trẻ con, nhưng nếu đặt ở thời kỳ chiến tranh

cổ đại thì đã là người trưởng thành có thể đầu quân.

- Bảo vệ quốc gia không phải một câu nói suông trên miệng.

Cục trưởng cục giáo dục nghiêm túc nói, sau đó cười một tiếng:

- Nhưng mà, những chuyện này không cần nói cho bọn nhỏ, bây giờ thế cục ở tiền tuyến còn không đến mức khẩn trương quá. Con gái của em sau khi biết tin tức thì rất vui vẻ, nó còn tưởng rằng có thể mang ngự thú đến trường học chơi nữa.

- Ừ, sau đó tôi sẽ nói cho các thầy cô khác.

Hiệu trưởng gật đầu.

. . .

Chương trình học của Cao trung rất nhẹ nhàng nên Cao Bằng đã sớm tự học xong chúng, bây giờ hắn đang tự học đến chương trình học của đại học, thậm chí còn có thời gian xem các loại sách vở ngoại khóa.

Đây cũng là nguyên nhân Mộ Dung Thu Diệp rất nhẹ nhàng đồng ý đối với việc xin phép nghỉ của Cao Bằng. Nói thật, nếu như bây giờ bảo Cao Bằng đi tham gia thi đại học thì cũng không có vấn đề gì.

Cao Bằng sở dĩ chỉ xếp thứ tư mà không phải thứ nhất là bởi vì thành tích thể dục của hắn chỉ vừa mới đạt tiêu chuẩn. . .

Tổng điểm của môn thể dục là 100 điểm, tại kỷ nguyên mới điểm của môn thể dục đã bị kéo đi lên. Liên minh chính phủ thế giới muốn những đứa trẻ ở thế kỷ mới phải phát triển toàn diện về đức trí thể mỹ, không chỉ là thành tích tốt mà thân thể cũng phải tốt!

Đi tới phòng học, trong nháy mắt Cao Bằng đã hấp dẫn ánh mắt mọi người. Hắn có chút không quen lắm với chuyện này, sau khi đến chỗ mình ngồi thì đem túi sách buông xuống.

Rất nhanh chủ nhiệm lớp đi đến phòng học để giám sát đám người tự học, nhưng nửa đường đột nhiên bị chủ nhiệm triệu tập.

Cô Mộ Dung vội vàng rời phòng học. Trông thấy cô giáo rời đi, phòng học vốn đang một mực yên tĩnh phảng phất đã được mở khóa, trong nháy mắt trở nên sôi trào.

Tiếng thảo luận, đùa giỡn líu ríu.

- Bạn học Cao Bằng.

Vị trí của Đàm Tiền Tiến ở ngay phía trước của Cao Bằng. Hắn xoay người lại rồi dùng cánh tay để lên trên bàn học của Cao Bằng,

- Nghe nói cậu đã thi đậu Dục Thú Sư trung cấp rồi?

- Ồ?

Cao Bằng kinh ngạc, hắn tại sao lại biết được.

- Cậu không biết sao? Cậu đã được đăng lên báo rồi, một vị Dục Thú Sư trung cấp trẻ tuổi nhất phá vỡ kỷ lục của hiệp hội Dục Thú Sư thành phố Trường An.

Trong mắt Đàm Tiền Tiến mang theo vẻ khâm phục.

- Hơn nữa Lý Tự Công cũng đã nói, mẹ của cậu ta hình như ở ngay tại hiện trường lúc đó. Sau khi trở về nói cho cậu ta biết những gì xảy ra ở đó, lại còn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, mấy ngày nay điên cuồng buộc cậu ta học thuộc lòng các loại sách về Dục Thú Sư. Bây giờ cậu ta khó chịu thảm rồi!

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 27: Ngân Nguyệt Lang

- Thật xin lỗi.

Cao Bằng lắc đầu, hắn cũng không ngờ tới sẽ tạo thành quấy nhiễu nhiều như vậy cho bạn học Lý Tự Công .

- À… bạn học Cao Bằng, tôi có một yêu cầu quá đáng.

Đàm Tiền Tiến ngượng ngùng nói.

- Vậy thì đừng nói nữa.

Cao Bằng cũng cảm thấy khó khăn, hơi miễn cưỡng trả lời.

- ……

Đàm Tiền Tiến tức thời bị nghẹn trụ, không nói được gì thêm.

- Cậu cũng đã nói đó là yêu cầu quá đáng, tốt nhất vẫn đừng nói ra thì hơn, bằng không hai người chúng ta đều rất khó xử.

Cao Bằng vừa nói vừa cúi đầu lật xem sách giáo khoa.

- Được rồi.

Đàm Tiền Tiến lườm hắn một cái rồi xoay người rời đi.

……

- Khụ khụ!

Bên ngoài đột nhiên xuất hiện một bóng người cao to che khuất toàn bộ cửa phòng, sau đó từ từ bước lên bục giảng.

Vừa rồi phía dưới còn rất sôi nổi trò chuyện chớp mắt một cái đám người giống như bầy vịt bị bóp cổ họng.

Đột nhiên im bặt.

- Mới nãy hiệu trưởng triệu tập đến họp khẩn hội nghị niên cấp và cho biết, bắt đầu từ ngày mai tất cả các trường học trong phạm vi toàn thế giới đều phải khẩn cấp tiến hành cải cách.

Đứng trên bục giảng, Mộ Dung Thu Diệp nhìn những khuôn mặt non nớt bên dưới, có chút không đành lòng nói.

- Bộ phận trung học cơ sở và phổ thông năm nhất của trường chúng ta sẽ di chuyển đến Thất Trung, còn học sinh lớp 11, 12 của Thất Trung cũng sẽ được chuyển sang trường học chúng ta. Đương nhiên lớp học không thay đổi, vẫn dùng ban cấp làm đơn vị như cũ.

- Hơn nữa từ hôm nay trở đi, phổ thông năm thứ hai sẽ được tăng thêm một môn học mới gọi là Ngự thú, đồng thời tăng một môn học mới cũng đặc biệt chiêu sinh -

Ngự sử sinh, nếu bạn học nào có ý nguyện muốn trở thành học sinh năng khiếu lớp Ngự sử thì sau khi hết giờ học có thể đến tìm cô báo danh.

- Lúc này, trải qua việc liên minh Bộ giáo dục cộng đồng hợp tác với liên minh Quân đội. Các học sinh năng khiếu lớp Ngự sử đạt thành tích xuất sắc sẽ có thể trực tiếp được các trường học danh tiếng hoặc là trường quân đội đặc biệt mời chào.

Bên dưới, phản ứng đầu tiên là trầm mặc, sau đó bỗng xôn xao ồ lên một mảnh, đặc biệt là một vài bạn học vốn dĩ đã có thành tích không được tốt lắm đều cảm thấy cơ hội để mình xoay người rốt cuộc cũng tới rồi.

Còn có một vài bạn học ngay từ đầu đã có nguyện vọng trở

thành Ngự sử chiến đấu thì vui vẻ không thôi.

Không lâu sau, lớp học bên cạnh cũng mơ hồ truyền đến âm thanh huyên náo.

Mộ Dung Thu Diệp cũng không ngăn cản học sinh bên dưới bàn luận ầm ĩ, cho bọn họ một không gian thoải mái, qua vài phút mới vỗ vỗ bàn, nói:

- Yên lặng!

Lớp học lập tức không còn tiếng động.

- Các em cho rằng trở thành Ngự sử sinh rồi thì sẽ không cần phải học ngữ văn, toán học, chính trị hay sao? Đọc sách là để cho các em có thể phân biệt được đúng sai, có năng lực nhận thức các giá trị quan cần thiết, ít nhất sẽ không bị người nói sao hay vậy. Những gì nên học thì vẫn phải tiếp tục học, các em cũng không nên buông lỏng việc học sau khi trở thành Ngự sử sinh.

Mộ Dung Thu Diệp nhìn thấy có rất nhiều học sinh phía dưới vẫn không cho là đúng, chỉ đành bất đắc dĩ cười một tiếng.

- Được rồi, hiện tại bắt các em tiếp tục học chỉ sợ các em cũng học không vào, trước tiên cứ nghỉ ngơi thả lỏng một chút, cố gắng nhỏ tiếng thôi, đừng làm ảnh hưởng đến các bạn ở lớp bên cạnh, bằng không tất cả các em đều phải tiếp tục học cho cô.

Mộ Dung Thu Diệp nghiêm nghị lướt nhìn một vòng lớp học, sau đó ánh mắt rơi trên người Cao Bằng, nói:

- Cao Bằng, em theo cô đến văn phòng một chút.

Vừa dứt lời nàng liền quay lưng rời khỏi phòng học.

Cao Bằng đi theo vào văn phòng, nhìn thấy trong phòng làm việc trống trơn không có bóng người, chỉ có một mình cô giáo Mộ

Dung ngồi đó.

- Cô Mộ Dung.

Cao Bằng gọi.

- Ừm.

Mộ Dung Thu Diệp mở hộp kính trên bàn ra đeo lên.

- Lần này biểu hiện của em không tồi, lại thi đậu lấy được giấy chứng nhận Trung cấp Dục Thú Sư, ở trên cuộc họp hiệu trưởng còn đặc biệt điểm danh biểu dương em.

Cô giáo Mộ Dung nhìn Cao Bằng, đáy mắt tràn đầy khen ngợi.

- Ngày mai học sinh bên Thất Trung sẽ đến, nhà trường hy vọng em có thể đại diện trường chúng ta đảm nhiệm học sinh mới lên phát biểu.

Cô giáo Mộ Dung thương lượng với Cao Bằng.

Cao Bằng sửng sốt, muốn hắn đi làm đại biểu học sinh mới?

- Không được, không được đâu.

Cao Bằng lắc đầu liên tục, cảm thấy việc làm này quá mức nổi bật, hắn không thích.

Mộ Dung Thu Diệp ngạc nhiên không nghĩ tới Cao Bằng lại từ chối dễ dàng như thế. Điều này đã ra ngoài dự kiến của nàng. Chẳng phải nam sinh ở độ tuổi này đều yêu thích làm những việc nổi trội hay sao?

Trong lúc nhất thời nàng cũng có chút khó xử, không biết nên tiếp tục khuyên giải như thế nào.

Cuối cùng, sau một phen khuyến khích động viên mới bảo Cao

Bằng về lớp học.

Nhưng Cao Bằng không có trở về, hắn hơi do dự một chút, nói:

- Thưa cô, em muốn báo danh trở thành học sinh năng khiếu lớp Ngự sử.

Mộ Dung Thu Diệp bỗng nhiên ngẩng đầu, ngạc nhiên hỏi lại:

- Em muốn báo danh trở thành học sinh năng khiếu lớp Ngự sử?

Đầu lông mày nhíu chặt, cô giáo Mộ Dung nói tiếp:

- Cô cho rằng em vẫn nên cần phải suy nghĩ thật kỹ một chút, học sinh năng khiếu lớp Ngự sử là một sự lựa chọn không tồi, nhưng đối với em mà nói thì cũng không có bao nhiêu ưu thế. Thành tích học tập của em vô cùng tốt, chỉ cần em nghiêm túc phát huy hơn nữa, vả lại còn có thêm giấy chứng nhận Dục Thú Sư, hết thảy các trường học danh tiếng trong Hoa Hạ đối với em cơ bản không có bất kỳ khó khăn gì, coi như là một vài trường nổi danh của nước ngoài thì với em cũng không hề có vấn đề lớn gì đúng không?

Dừng một chút, lại nói:

- Nếu em thật sự muốn trở thành Ngự sử chiến đấu thì em cũng có thể dùng thành tích văn hóa thi vào trường quân đội, sau đó lại báo danh đến chuyên ngành liên quan, như vậy cũng không bị ảnh hưởng gì.

- Cô Mộ Dung, em nghĩ cô đã hiểu lầm rồi, em cũng không dự định từ bỏ thi văn hóa, chỉ là các tri thức phổ thông cơ bản em đều đã nắm giữ toàn bộ, em báo danh trở thành học sinh năng khiếu lớp Ngự sử cũng là muốn học được càng nhiều thứ hơn nữa.

Cao Bằng nói, mang theo vẻ áy náy.

- Hẳn là có thể đồng thời tham gia hai loại thi cử.

Cao Bằng tự tin nói.

– Thưa cô, hai cuộc thi này em đều sẽ tham gia.

Mộ Dung Thu Diệp cạn lời, cuối cùng lắc đầu, hơi chút châm biếm mỉm cười.

Nhưng mà thành tích của Cao Bằng cũng rõ ràng như ban ngày, bản thân học sinh tự có lý tưởng nàng cũng không cách nào ngăn cản.

- Nếu em đã có ý nghĩ của chính mình rồi thì cô cũng không ngăn cản em nữa.

- Cám ơn cô.

Cao Bằng lễ phép cúi chào, sau đó rời khỏi văn phòng.

Lúc này, giáo viên lớp bên cạnh cũng vừa hay ôm một xấp bài thi đi vào, trông thấy Cao Bằng đi ra mới nói với Mộ Dung Thu Diệp:

- Đây chẳng phải là cậu nhóc Cao Bằng của lớp các chị sao? Ôi, so với cái thằng nhãi con nhà tôi thì tốt hơn nhiều, còn nhỏ như vậy đã thi đậu Trung cấp Dục Thú Sư rồi!

Buổi chiều, bên ngoài phòng học đột nhiên truyền tới âm thanh ầm ầm ầm, một lượng lớn xe tải nối đuôi nhau chạy vào. Sau đó tường vây xung quanh sân thể dục trường bị dỡ bỏ, ngoài đó có một mảnh đất trống to lớn, là nơi mà trước khi biến cố xảy ra Tam Trung chuẩn bị xây dựng thêm, nhưng sau lại bởi vì phát sinh đủ loại nguyên nhân mà trì hoãn không có tiếp tục khai phá.

Từ trên xe tải, một toán lớn binh lính lục tục kéo nhau đi xuống, sau đó nhanh chóng bắt đầu thi công, tiếng động cơ khổng

lồ gầm rú vang vọng toàn bộ khuôn viên trường, không ít học sinh hoàn toàn không còn lòng dạ học tập làm các giáo viên cũng thực bất đắc dĩ.

Sau khi tan học, thời điểm Cao Bằng ra về đã nhìn thoáng qua nơi đang được thi công bên kia, trên mảnh đất trống rộng lớn mênh mông đã có hình dạng ban đầu. Sớm được nghe nói qua tốc độ xây dựng công trình của bộ đội Hoa Hạ đứng đầu thế giới, hiệu suất cực cao có một không hai, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Ngày hôm sau đến trường, mảnh đất trống bên ngoài sân thể dục kia đã có thể trông thấy quy mô đại thể. Đó là một khu đất lớn bằng phẳng trống trải, xi-măng bên trên còn chưa khô.

Khuôn viên trường hôm nay, so với trước kia đã thiếu đi khá nhiều học sinh, đồng thời cũng tăng thêm không ít những gương mặt mới.

Nhìn dáng vẻ hẳn chính là học sinh Thất Trung mới chuyển đến.

Trên mảnh sân phía trước dãy phòng học, có ba hàng người ăn mặc quân phục, dáng vẻ chỉnh tề đứng song song nhau, toàn bộ đều sắc mặt nghiêm túc, khí thế hiên ngang.

Hấp dẫn người nhất chính là ba hàng sói lớn màu bạc cũng đồng dạng đứng song song phía sau những quân nhân này. Bộ lông màu trắng bạc tựa như được thủy ngân tưới lên, tỏa ra ánh sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, chân trước đứng thẳng tắp, hai mắt nhìn thẳng. Khí thế trên người mỗi một con đều không mạnh bao nhiêu, chỉ đến cấp tinh nhuệ, nhưng số lượng nhiều như vậy cùng tập hợp lại với nhau, chỉ sợ xem như là quái vật cấp thủ lĩnh gặp được cũng phải tạm lánh mũi nhọn.

Sói lớn uy phong như thế, hơn nữa còn song song đứng thẳng có vẻ cực kỳ bắt mắt, không ít học sinh dồn dập nghỉ chân kinh

ngạc đánh giá những con sói to lớn này.

Cao Bằng cũng nhịn không được nhìn nhiều thêm một chút.

【Tên Quái vật 】: Ngân Nguyệt Lang

【 Phẩm chất quái vật 】: Phổ thông

【Cấp bậc quái vật 】: 19 (quái vật cấp tinh anh)

Chênh lệch cấp bậc lẫn nhau giữa mỗi một con sói trong đó không hơn một cấp, đều ở khoảng từ cấp 18 đến 20.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 28: Phân Tổ

Nhìn qua một lúc, Cao Bằng đi lên lầu. Nếu bộ đội đều đã mang Ngự thú đến, khẳng định không chỉ đơn thuần mang đến dạo một vòng, phía sau chắc chắn còn có rất nhiều cơ hội.

Trong tiết đầu tiên, Mộ Dung Thu Diệp từ ngoài cửa bước vào lớp, xin lỗi một tiếng với thầy Trương đang giảng bài trên bục, gõ gõ cửa nói:

- Tất cả những người đã báo danh trở thành học sinh năng khiếu lớp Ngự sử hãy đi ra.

Xôn xao, một loạt âm thanh kéo ghế vang lên.

Gần nửa học sinh trong lớp đều đứng dậy...

Thầy giáo Trương ở trên bục giảng cũng không tiếp tục giảng bài, lên tiếng trêu chọc:

- Xem ra đa số mọi người trong lớp đều rất yêu thích làm Ngự sử. Rất tốt, cái nghề nghiệp mới phát này rất có tiền đồ, tất cả mọi người đều là thiếu niên truy mộng mà.

Nghe thầy nói, bọn học sinh trong lớp đều cười vang.

- Ồ, Cao Bằng, cậu cũng báo danh trở thành học sinh năng khiếu lớp Ngự sử sao?

Đàm Tiền Tiến vô cùng kinh ngạc đi theo bên cạnh Cao Bằng nhỏ giọng hỏi,

- Cậu không phải là Dục Thú sư à? Hơn nữa thành tích của cậu lại tốt như vậy.

- Đừng nói tôi, thành tích của cậu cũng không tồi đâu, vậy tại sao cậu cũng báo danh thế?

Cao Bằng không đáp mà hỏi ngược lại.

- Đây còn không phải là vì ước mơ thời thơ ấu, từ nhỏ tôi đã thích nuôi những loại thú cưng như chó mèo, hơn nữa bộ phim hoạt hình mà trước kia tôi thích xem nhất chính là Thần Sủng Bảo Bối, thú cưng trong phim siêu soái luôn!

Đàm Tiền Tiến kích động, mặt mày hớn hở,

- Tôi thật sự không muốn bỏ qua cơ hội này, tôi nhất định phải trở thành người đàn ông Ngự sử mạnh nhất.

Cao Bằng nghe Đàm Tiền Tiến nói như vậy thì không kìm được phải lộ ra một tia mỉm cười.

Ai thanh xuân không Trung Nhị (1).

Ai chưa từng có ảo tưởng.

Ai chưa từng mơ mộng qua trở thành nhân vật chính trong một câu chuyện xưa.

Hắn tin tưởng những lời nói này của Đàm Tiền Tiến tuyệt đối là tiếng lòng của rất nhiều bạn học đã báo danh trong lớp. Cái tuổi thanh xuân này chính là thời khắc tràn đầy nhiệt huyết, mỗi một người đều có mộng tưởng của riêng mình.

- Nếu như Ngự sử mạnh nhất là đàn ông thì sao? Cậu cũng muốn trở thành đàn ông của hắn à?

Cao Bằng cười hỏi ngược lại.

Đàm Tiền Tiến ngây ra một hồi, lúc sau mới phản ứng lại, nói:

- A phi phi phi, tôi nói người đàn ông Ngự sử mạnh nhất là từ

hình dung dùng để miêu tả trạng thái sự vật chứ không phải danh từ!

Vừa đi vừa cười nói rất nhanh đã xuống dưới lầu, liếc mắt một vòng đã nhìn thấy có ít nhất mấy trăm người đang đứng, trong khi số lượng còn đang tiếp tục gia tăng.

Toàn bộ học sinh xuống lầu đều tụ tập cùng nhau, hình thành một phương trận to lớn.

Mộ Dung Thu Diệp quay đầu nói với học sinh lớp mình:

- Các em hãy đi vào trước đi, sau đó chỉ cần nghe theo chỉ huy sắp xếp là được.

Đoàn người Cao Bằng gật đầu đi vào trong, phảng phất như một giọt nước dung nhập biển rộng, không hề nhấc lên bất cứ gợn sóng nào.

Chờ tất cả học sinh năng khiếu toàn bộ xuống lầu tập hợp, sau đó một thượng tá đầu đội mũ quân đội bước ra từ trong đám binh lính, nhìn một vòng mọi người xung quanh rồi nói:

- Tôi chính là tổng huấn luyện viên của các bạn. Tôi họ Trần, các bạn có thể gọi tôi là huấn luyện viên Trần.

Chỉ có thưa thớt vài âm thanh đáp lại.

Hai đầu lông mày đen nhánh của tổng huấn luyện viên Trần cau lại, giống như đám mây đen rũ xuống, khó chịu hét lên:

- Lớn tiếng một chút, có nghe được không! Trả lời tôi!

m thanh như tiếng sấm vang rền, không ít học sinh có lá gan tương đối mẫn cảm run lập cập, hoảng sợ ngẩng đầu.

- Cái bộ dạng này mà muốn trở thành Ngự sử sao? Trở về ị phân thì còn được!

Tổng huấn luyện viên Trần rít gào, cước bộ qua lại, phảng phất như một con mãnh hổ đang tuần tra lãnh địa của mình.

- Cái gì gọi là Ngự sử, các bạn cho rằng cứ tùy tiện ký kết một cái gọi là huyết khế thì các bạn đã có thể trở thành Ngự sử sao? Đó chỉ là vô nghĩa!

Tổng huấn luyện viên Trần thấp giọng rít gào.

- Không có tín niệm kiên định, không có ý chí cứng rắn như sắt thép, một khi các bạn nhìn thấy quái vật hoang dã chân chính thì sẽ trong nháy mắt tè ra quần, hai cái đùi mềm như cọng bún thiu, lúc đó muốn chạy cũng không thoát!

Mắng chửi chẳng chút lưu tình làm không ít học sinh ở đây đều lộ ra vẻ mặt khó chịu, còn có vài học sinh xen lẫn trong đám người nhỏ giọng nói thầm.

- Cậu kia! Bước ra đây!

Trần tổng huấn luyện viên đột nhiên chỉ vào một người trong đám học sinh.

- Á?

Nam sinh kia giật mình sửng sốt.

- Á cái rắm, nhanh chóng lăn ra đây cho tôi, vừa rồi cậu nói thầm gì đấy?

Tổng huấn luyện viên Trần chắp hai tay sau lưng chuyển bước đi đến.

- Không, em không có nói gì cả.

Nam sinh bị gọi lên có vóc dáng không cao, chỉ khoảng một mét bảy, màu da có chút trắng bệch, đeo một đôi mắt kính gọng đen, đây cũng là bộ dáng phổ biến của rất nhiều học sinh cao

trung.

- Nghĩ ông đây là kẻ điếc không bằng, nếu cậu là binh lính dưới tay ông đây thì nhất định đã bị giết chết.

Trần tổng huấn luyện viên nheo đôi mắt lại.

- Nhìn bộ dạng hoảng sợ của cậu này, trở về hàng cho tôi.

Nam sinh đeo mắt kính bị gọi lên trước mặt mọi người như vậy làm cho toàn bộ can đảm không còn thừa bao nhiêu của hắn bị tiêu diệt sạch, lúc này hoàn toàn không có chút sức lực cậy mạnh để phản bác.

- Tất cả mọi người sắp xếp thành đội ngũ hình vuông, người phía sau hướng về người phía trước, tốc độ nhanh lên.

Tổng huấn luyện viên Trần mở miệng nói.

Nhanh chóng sắp xếp xong, nhân số cũng kiểm kê hoàn tất, tổng cộng có 2,316 người.

- Tôi hỏi lại một lần, có ai muốn rời khỏi hay không, đây là cơ hội cuối cùng của các bạn, nếu bây giờ không rời khỏi thì sau đó sẽ không còn cơ hội.

Tổng huấn luyện viên Trần không chút để ý nói.

Một đám người hai mặt nhìn nhau.

Thật lâu sau, có một học sinh chần chờ đi ra khỏi hàng.

Có người thứ nhất thì có người thứ hai.

Cuối cùng ước chừng có khoảng ba mươi sáu người đi ra.

Tổng huấn luyện viên Trần không hề nói lời hung dữ với những học sinh này, cũng không có châm chọc hay cười nhạo, mà

chỉ yên lặng gật đầu, đi lên trước vỗ vỗ bả vai một học sinh trong đó, nói:

- Chăm chỉ đọc sách, đọc sách cũng là một con đường rất tốt.

Cậu học sinh kia có chút kinh ngạc, dường như không hề ngờ tới vị huấn luyện viên Trần độc miệng vô cùng này sẽ có thể nói ra lời nói như vậy.

- Được rồi, cút về đi học đi.

Tổng huấn luyện viên Trần dứt lời, quay đầu nhìn về phía mọi người trong đội ngũ, lại nói:

- Bọn họ không phải đào binh, chỉ là lúc nãy bọn họ vừa tiến hành một lần lựa chọn cuối cùng mà thôi. Nhưng các bạn không giống, các bạn đã lựa chọn lưu lại nên bắt đầu từ bây giờ, nếu trong đó có người nửa đường từ bỏ thì đó chân chính là đào binh! Tôi không hy vọng có đào binh xuất hiện.

Tổng huấn luyện viên Trần sắc mặt âm trầm, nghiêm nghị ra lệnh:

- Từ hàng thứ nhất bắt đầu, cứ 38 người chia làm một tổ, tổng cộng 60 tổ, cho các bạn mười phút để hoàn thành.

Cao Bằng được phân đến tổ thứ mười.

Huấn luyện viên phụ trách hắn so với những huấn luyện viên kia cũng chẳng có gì khác nhau, cũng không phải mỹ nữ huấn luyện viên trong truyền thuyết, chỉ là một sĩ quan đen đen, cao cao, gầy gầy, hệt như những sĩ quan khác.

- Tất cả đã sắp xếp xong, tuy rằng đây không phải huấn luyện quân sự, nhưng tố chất cơ bản vẫn phải có, các bạn phải nhớ kỹ số tổ của mình, ngày mai không nên đi nhầm!

Sĩ quan họ Trương nói, một cái họ rất phổ biến. Tên đầy đủ của hắn là Trương Nhẫn Bách, tham gia quân đội đã được 5 năm, cũng chính là đã tòng quân trước khi xảy ra tai biến.

Sau đó lại khuyên răn đại khái mười mấy phút, tổng thể nói cho mọi người biết thời gian huấn luyện và quy trình huấn luyện, về sau thì trực tiếp giải tán.

Hiệu suất cao khiến người ta cảm khái không thôi.

Trở về lớp một lát, giờ học vẫn luôn kéo dài tới buổi chiều mới kết thúc.

Cao Bằng không cần ở lại trường học tiết tự học buổi tối, đây là đặc quyền của học bá, có thể về nhà tự mình ôn tập.

Trên đường về nhà Cao Bằng đang suy nghĩ tin tức xấu mà tổng huấn luyện viên Trần đã nói:

- Bạn học hăng hái báo danh trở thành học sinh năng khiếu lớp Ngự sử so với trong tưởng tượng của tôi phải nhiều hơn rất nhiều, đây là chuyện tốt đồng thời cũng là một chuyện xấu.

- Tiêu chuẩn hạn chế lớn nhất của chúng ta là một ngàn hai, một tháng sau chỉ có thể có một ngàn hai trăm người tiếp tục ở tại trên sân tiếp nhận huấn luyện. Những bạn học không đạt tới tiêu chuẩn chỉ có thể tiếp tục quay về lớp học cầm sách giáo khoa lên mà thôi, nếu như muốn ở lại thì hãy liều mạng cho ông! Lấy ra tất cả bản lĩnh của các ngươi, lấy ra tất cả tín niệm của các ngươi!

*Chú Thích:

(1) Trung nhị: chuunibyou (中二病 = Bệnh Trung nhị) là một từ lóng xuất phát từ Nhật Bản, chỉ chứng tâm lý thường xảy ra với các thiếu niên đang trong tuổi dậy thì, còn được gọi là "hội chứng tuổi dậy thì", "hội chứng tuổi teen" hay "hoang tưởng tuổi đậy thì".

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 29: Lôi Hoa Quả

Về đến nhà, Cao Bằng phát hiện qua hai ngày ăn Âm Tuyết Tùng Diệp, ngọn lửa linh hồn của A Ngốc hình như đã sung mãn hơn không ít.

Mở ra ngăn tủ lạnh, ồ…

Âm Tuyết Tùng Diệp đâu?

Lá tùng màu xám bạc vốn dĩ chứa đầy trong ngăn đông lạnh giờ lại không thấy nữa.

Lục lọi mấy lần, cuối cùng mới phát hiện trong ngăn kéo bên cạnh còn thừa lại một nửa chiếc lá tùng màu xanh nằm trơ trọi.

Chuyện gì thế này?

Cao Bằng nhíu mày, chẳng lẽ có ăn trộm vào nhà, đây là phản ứng đầu tiên của hắn.

Nhìn thoáng qua Hài Cốt Vong Hầu đang ngoan ngoãn thành thật đứng ở góc tường, còn có Tử Bối Lôi Ngô đang lẳng lặng nằm úp sấp dưới ghế sô pha, Cao Bằng thấy thế nào cũng không giống có ăn trộm đột nhập vào.

Khả năng duy nhất chính là trong nhà xuất hiện nội tặc.

- A Ngốc, mau đến đây!

A Ngốc quay đầu, cứng đờ đi tới.

- Có phải mày đã ăn vụng hay không?

Cao Bằng chỉ vào ngăn kéo trống rỗng.

A Ngốc cúi đầu, thấy ngăn kéo vẫn còn nửa đoạn lá tùng, đi lên nhón lấy cho vào miệng rồi chầm chậm nhai kỹ.

Một bên nhấm nuốt một bên đi về phía thùng rác, đầu duỗi thẳng cho lỗ thủng ở hàm dưới đối diện với thùng rác, những bã vụn còn sót sau khi nhai kỹ toàn bộ loạt xoạt rơi xuống thùng rác, ăn xong rồi lại đứng ngây ra, tiếp tục duy trì tư thế này.

Cao Bằng đi qua, nhìn vào thùng rác thì thấy bên trong đã chất đầy bã vụn.

Đầu sỏ phạm tội đã bắt được! Trông thấy ánh mắt bất thiện của Cao Bằng, A Ngốc có chút hoảng loạn, bước từng bước cứng đờ liên tục lùi về phía sau, sau đó quay lại đối diện với vách tường mà bắt đầu ”suy nghĩ lỗi lầm”.

Đại Tử nhân cơ hội chạy vụt ra từ dưới ghế sô pha, bò lên trên đùi Cao Bằng đầu ngẩng lên cao.

- Là nó ăn! Là nó ăn đấy!

Giọng nói của Đại Tử không ngừng vang lên trong đầu hắn.

- Được được, tao biết là nó rồi.

Cao Bằng sờ sờ đầu Đại Tử.

- Nó không cho ta ăn!

Đại Tử nhân cơ hội mách lẻo.

- ???

Cao Bằng.

Không phải là bởi vì nó không cho mày ăn nên mày mới tức

giận như vậy chứ?

Cao Bằng không hề nổi giận đối với việc A Ngốc ăn vụng, bởi vì thứ này vốn dĩ mua về là để cho nó ăn mà. Chẳng qua chưa hỏi đã tùy tiện ăn là một hành vi không tốt, Cao Bằng quyết định giáo dục tên này một chút.

- Lần sau nếu mày muốn ăn nhiều một chút thì phải nói cho tao biết, rõ chưa hả?

Cao Bằng vỗ vỗ đầu lâu A Ngốc.

Cũng không biết A Ngốc nghe có hiểu hay không, vẫn ngơ ngác như cũ đối mặt vách tường.

Lúc này, sắc trời còn chưa tối lắm, Cao Bằng mở điện thoại rồi bấm một dãy số. Sau một lần mua đồ tại cửa hàng, ông chủ đó đã đưa số điện thoại cho Cao Bằng, hứa hẹn chỉ cần lần sau Cao Bằng tiếp tục mua đồ của cửa hàng bọn họ thì nhất định sẽ giao hàng đến tận nhà.

Điện thoại được kết nối, bên kia ông chủ nghe thấy Cao Bằng lại muốn mua 30 cân Âm Tuyết Tùng Diệp và 10 cân Lôi Hoa Quả, vội vàng bảo nhân viên đưa đến cho Cao Bằng.

Giao hàng tận nhà là một nam sinh cao cao gầy gầy, thấy cậu ta đặc biệt đi một chuyến khá vất vả như vậy, Cao Bằng bèn rót cho hắn một chén nước. Người nam sinh uống nước xong, cảm kích gật đầu nói:

- Cám ơn!

- Không có gì, anh cũng không dễ dàng.

Cao Bằng cười cười.

Ký nhận xong, Cao Bằng thanh toán hóa đơn, sau đó đóng cửa

lại, vỗ vỗ bả vai A Ngốc dặn dò:

- Này, đây là khẩu phần ăn hai ngày tiếp theo của mày.

A Ngốc ngửi được mùi đồ ăn, quay đầu nhìn vào túi ni lông màu đen.

- Hai ngày.

Cao Bằng dựng thẳng hai ngón tay lên, kiên nhẫn nói.

- Một ngày ăn một nửa, có hiểu không?

A Ngốc liên tục gật đầu, ngọn lửa trong hốc mắt lập lòe. Cao Bằng vẫn chưa ký kết huyết khế với nó, nên trước mắt không có cách nào thông qua linh hồn để giao lưu.

Cao Bằng cũng không sợ A Ngốc ăn nghèo mình. Âm Tuyết Tùng Diệp này hắn vẫn còn gánh nổi, một cân chỉ mất 1000 tiền liên minh, một ngày ăn 15 cân cũng chỉ tốn có 1,5 điểm tín dụng, có thể ăn được là chuyện tốt, hấp thu càng nhiều những thứ hữu ích thì khoảng cách tiến hóa tiếp theo cũng càng gần hơn.

Biểu hiện phía trên khung thuộc tính của A Ngốc yêu cầu cần phải hấp thu khoảng 600 cân Âm Tuyết Tùng Diệp mới có thể hoàn thành mục tiêu của giai đoạn thứ nhất.

Muốn tiến hóa đẳng cấp phẩm chất sử thi cũng không phải một việc dễ dàng, chỉ là phí tổn tiêu hao tài liệu ít nhất phải đến mấy triệu tiền liên minh. Đây vẫn là trong tình huống A Ngốc chỉ là quái vật cấp tinh anh, nếu cấp bậc của nó càng cao thì yêu cầu tiêu hao tài liệu cũng càng trân quý, tự nhiên cũng càng đốt tiền. Mà trong đó có vài tài liệu quý hiếm đến mức cung không đủ cầu.

Bất kể phẩm chất quái vật là gì, chỉ cần quái vật từ cấp tinh anh trở lên, mỗi lần đột phá một cấp bậc lớn thì phẩm chất của nó đều sẽ giảm xuống một bậc.

Ví dụ như, quái vật cấp bậc tinh anh có phẩm chất hoàn mỹ sau khi tấn chức lên cấp thủ lĩnh, lập tức sẽ biến thành quái vật cấp thủ lĩnh có phẩm chất tinh nhuệ. Mà quái vật cấp bậc tinh anh có phẩm chất sử thi khi tấn chức lên cấp thủ lĩnh thì tức khắc sẽ biến thành quái vật cấp thủ lĩnh có phẩm chất hoàn mỹ.

Đây là do quá trình tiến hóa của quái vật vốn dĩ chính là một loại tiêu hao tiềm lực, muốn đạt được thứ gì đó thì tự nhiên sẽ phải đánh đổi bằng một vài thứ khác.

Đương nhiên, chỉ cần Ngự sử dốc lòng bồi dưỡng, chẳng sợ phẩm chất của Ngự thú bởi vì đột phá cấp bậc mà rơi chậm lại, cũng có thể đủ để sau đó tiếp tục tăng lên.

Dặn dò A Ngốc xong, Cao Bằng cầm một cái túi ni lông khác mở ra, bên trong đại khái đựng chừng mười cân quả sung màu tím nhạt, vẻ ngoài giống hệt quả sung, nhưng mà màu sắc lại là màu tím, trong khe hở bị nứt ra mơ hồ có thể thấy từng hạt quả tròn tròn màu tím đậm.

Ngửi được mùi hương, Đại Tử có vẻ rất hưng phấn, gào lên:

- Ta muốn ăn! Ta muốn ăn!

Đại Tử muốn thăng cấp lên phẩm chất hoàn mỹ yêu cầu trước tiên phải dùng 200 cân Lôi Hoa Quả để cố bổn bồi nguyên. Giá cả của Lôi Hoa Quả phải nói là tiện nghi hơn nhiều so với m Tuyết Tùng Diệp, chỉ cần 200 tiền liên minh là có thể mua được một cân, ăn vào sẽ có cảm giác tê tê xốp giòn, thường được dùng làm phối liệu nấu ăn rất được ưa chuộng.

Cao Bằng trút Lôi Hoa Quả vào trong chậu thép. Đại Tử nhìn Lôi Hoa Quả tươi mới như vậy cơ hồ hai mắt sáng lên, nhưng chủ nhân vẫn chưa nói gì nên Đại Tử không dám có hành động thiếu suy nghĩ, chỉ ngẩng đầu lên nhìn. Sau khi được Cao Bằng cho phép, hai cái hàm trước của Đại Tử khoác ở bên cạnh chậu thép, miệng

lớn loạt xoạt nhồm nhoàm ngon lành thưởng thức Lôi Hoa Quả, ngay cả vỏ ngoài và hạt quả đều ăn sạch.

Cuối cùng nó chỉ ăn được khoảng một phần ba thì dừng lại, dường như đã ăn no nên ghé vào bên cạnh cuộn tròn thành một đoàn.

Lôi Hoa Quả có thể bảo quản được rất lâu, dù để ở bên ngoài cũng không ảnh hưởng đến chất lượng nên Cao Bằng liền bưng chậu thức ăn đặt cạnh sô pha.

.....

Hôm sau, theo như yêu cầu của huấn luyện viên, những bạn học có ký kết huyết khế đều phải mang Ngự thú đến trường, Cao Bằng đeo vòng cổ lên cho Đại Tử rồi dắt ra cửa.

Mới vừa đến trường học, thiếu chút nữa Cao Bằng đã cho rằng mình lạc vào thiên đường sủng vật. Ngự thú với đủ loại màu sắc và hình dạng, hoặc đứng sững, hoặc nằm úp sấp, liếc mắt nhìn lại toàn bộ sân trường, tất cả đều là Ngự thú.

Tiếng quái vật gầm gừ, tiếng kêu hót vang lên liên miên hòa với nhau, vô cùng ồn ào.

Hình thể những Ngự thú này có lớn có bé, khoa trương nhất chính là một con Ngự thú toàn thân trắng như tuyết không khác gì heo nuôi trong nhà. Nó ước chừng dài đến năm mét, cao ba mét, đứng ở đó phảng phất như một tòa núi thịt, bước đi mỗi một bước thì thịt mỡ trên người đều như sóng biển cuồn cuộn nảy lên.

Đứng bên cạnh nó là một nữ sinh dáng vẻ thanh tú, hai gò má nữ sinh này đang đỏ hồng lên, rất xấu hổ và giận dữ.

Nhớ lại lúc trước khi mua về thì không phải như vậy...

Trước kia, ở trong tiệm Ngự thú, nó rõ ràng là một con heo

nhỏ màu trắng vô cùng đáng yêu, trên đầu còn thắt một cái nơ bướm màu hồng nhạt, nàng vừa nhìn qua một cái đã lập tức ưng ý ngay bé heo nhỏ nhắn đáng yêu này. Không nghĩ tới chỉ mới nuôi được hơn một năm đã biến thành bộ dáng này, thân hình một ngày so với một ngày càng thêm khoa trương, lượng cơm ăn cũng một ngày nhiều hơn so với trước .

Liếc mắt nhìn chủ nhân nhà mình một cái, heo khổng lồ màu trắng lười nhác nằm ngay trước cổng trường thoải mái phơi nắng, bộ dáng nhẹ nhàng thích ý không chút nào làm ra vẻ, phảng phất như đây là vườn hoa phía sau nhà mình.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 30: Năm Loại Lớn

- Ặc... Vị bạn học này, Ngự thú của em quá cản trở lối đi làm các bạn khác không thể ra vào.

Bảo an rất có trách nhiệm tiến lên khuyên bảo.

Nữ sinh liên tục gật đầu, nàng cũng không phải hạng người ngang ngược vô lý, chỉ có điều cho dù nàng thúc giục như thế nào thì con heo trắng to lớn này cũng không chịu nhúc nhích, thậm chí còn bắt đầu khò khò ngáy.

- Mày mau đứng lên cho tao.

Nữ sinh xấu hổ buồn bực nói với Ngự thú nhà mình.

Heo trắng to lớn nhắm đôi mắt lại, vẫn tiếp tục không nhúc nhích, ngươi vĩnh viễn cũng sẽ không có cách nào kêu tỉnh một con heo đang giả bộ ngủ.

Trừ khi... Người giết heo tới.

- Sao lại thế này hả?

Một vị huấn luyện viên ăn mặc quân trang nghe thấy động tĩnh nơi này liền đi đến, theo phía sau hắn là một con Ngân Nguyệt Lang.

Huấn luyện viên nhìn thoáng qua heo lớn đang giả bộ ngủ trên mặt đất, còn có nữ sinh vô cùng nôn nóng đứng bên cạnh, đại khái cũng đã hiểu có chuyện gì xảy ra nên không nhịn được lắc đầu nói:

- Cô là Ngự sử, đây là Ngự thú của cô. Ngay cả Ngự thú của mình mà cô cũng không thể sai bảo, làm Ngự sử như vậy cũng quá

thất bại rồi.

Huấn luyện viên cúi đầu nhìn đại bạch trư nằm trên mặt đất, quát to:

- Đứng lên ngay! Đây không phải là nơi để ngủ!

Đại bạch trư vẫn không thèm nhúc nhích, đôi tai lớn phần phật như quạt hương bồ, khóe miệng nhếch lên.

Heo không hề ngu ngốc, thậm chí có thể nói heo là loài động vật thông minh nhất trên thế giới, chỉ là rất nhiều người bị vẻ bề ngoài ngu dốt của bọn chúng lừa gạt.

- Giả vờ nghe không hiểu đúng không?

Huấn luyện viên tức giận cười.

Lui về phía sau vài bước, Ngân Nguyệt Lang vẫn luôn yên lặng đứng sau lưng vị huấn luyện viên này chậm rãi tiến lên, con mắt lạnh lùng cao ngạo liếc nhìn heo lớn trên mặt đất, hàm răng sắc bén nhe ra, một tia hung quang chợt lóe lên.

Nó chậm rãi bước tới gần đại bạch trư, thân hình hơi nghiêng về phía trước, tuy rằng đang ở trên đất bằng nhưng lại làm cho người ta có cảm giác giống như đặt mình giữa rừng cây mênh mông, dưới ánh sáng dìu dịu của ánh trăng, có một đầu ngân lang đang yên lặng tới gần con mồi của mình.

- Ụt ịt, ụt ịt!

Đại bạch trư bỗng nhiên xoay người đứng lên, thở hổn hà hổn hển kêu lớn, thân hình to mọng loạng choạng đi sang một bên với vẻ vừa thong thả vừa ung dung.

- Vẫn còn nghe hiểu tiếng người sao? Tao còn tưởng mày không nghe hiểu chứ.

Giọng nói của huấn luyện viên đầy lạnh lẽo.

Đại bạch trư bất mãn thở hổn hển hai tiếng, cái mông lớn lắc qua lắc lại tránh xa tên loài người này, còn có con chó nhìn qua rất hung hăng kia. Muốn ngủ mà cũng chẳng được yên bình!

Tất cả Ngự thú đều bị giữ lại ở sân thể dục, căn cứ đội ngũ bất đồng mà tụ tập cạnh nhau. Với chiều cao hai mét rưỡi, toàn thân một màu tím, hình dáng dữ tợn bên ngoài của Đại Tử vô cùng hấp dẫn ánh mắt.

Buổi sáng, các học sinh năng khiếu đều phải lên lớp học nửa ngày, qua giờ cơm trưa, khoảng sau buổi chiều một chút mới đến tập hợp ở sân thể dục.

Quảng trường phía trước đã xây dựng xong, mặt đất được đổ bê tông, diện tích chiếm hơn một ngàn mẫu, phía trên còn có một vài kiến trúc giản dị, ví dụ như các loại bệ đá, trụ đá...

Huấn luyện viên đi tới kiểm tra nhân số một chút, sau đó mới bắt đầu huấn luyện.

Cao Bằng ngạc nhiên phát hiện con đại bạch trư "chắn cửa" trước đó cũng ở tổ mười, một mình con heo này đã chiếm cứ vị trí của hai Ngự thú khác, trông rất bá đạo.

- Căn cứ chủng loại khác nhau của Ngự thú, phương thức huấn luyện cũng có điều bất đồng, một đầu Ngự thú có khả năng khác nhau thì sở trường của nó khẳng định cũng khác nhau. Có loại hình công kích, phòng ngự, phụ trợ, trị liệu, khống chế. Tổng cộng có năm chủng loại lớn. Có Ngự thú khả năng thân kiêm nhiều chức, ví dụ như Lục Ma Đằng, nó vừa có thể đảm đương loại hình phòng ngự cũng có thể đảm đương khống chế. Một vài cao thủ Ngự sử đặc thù cũng có thể huấn luyện nó thành loại hình công kích.

Huấn luyện viên mở miệng nói.

- Những thứ này cùng với phương pháp huấn luyện và thủ đoạn của Ngự sử có quan hệ không thể tách rời.

- Chẳng hạn như các bạn muốn đào tạo Ngự thú của mình thành loại hình phòng ngự, các bạn nhất định phải huấn luyện cho Ngự thú của mình sự kiên trì, nhẫn nại.

Huấn luyện viên nói.

- Đương nhiên, trước mắt nói với các bạn những điều này vẫn còn quá sớm, nhưng có một việc tôi phải nhắc nhở các bạn là hiện giờ chúng ta chỉ đang tiến hành huấn luyện ban đầu, chờ sau khi tuyển ra 1200 người chúng ta sẽ phân tổ một lần nữa. Lúc đó sẽ căn cứ theo phương hướng huấn luyện của các bạn để chia làm các tiểu tổ khác nhau như tổ công kích, tổ phòng ngự, tổ phụ trợ, tổ trị liệu và cuối cùng là tổ khống chế, năm cái tổ lớn. Mỗi một tổ còn có thể tiếp tục phân chia tỉ mỉ hơn.

- Tôi biết trong các bạn khẳng định có người nghĩ sau này sẽ ký kết khế ước với nhiều Ngự thú, tự mình tạo thành một chi tiểu đội chiến đấu hoàn chỉnh.

Dừng một lúc, huấn luyện viên lại tiếp tục nói:

- Nhưng tôi nói cho các bạn hay, điều này đối với các bạn sẽ là một việc rất lâu sau đó! Trên TV nói Ngự thú có thể phản hồi lại năng lượng làm tăng cường độ linh hồn của các bạn là đúng. Thế nhưng bọn họ lại không có nói cho các bạn biết điều kiện để phản hồi là cái gì, năng lượng linh hồn mà Ngự thú đưa trở lại được thành lập trên cơ sở Ngự thú đó phải trở nên mạnh mẽ. Sau khi ký kết khế ước với các bạn, nếu Ngự thú tăng lên càng lớn thì lực lượng linh hồn được phản hồi lại mới càng nhiều. Đây cũng là nội dung bên trong huyết khế, nếu không thì vô duyên vô cớ ai sẽ lấy lực lượng linh hồn của mình chia sẻ cho các bạn, Ngự thú cũng

không ngốc.

Nghe thấy những lời này của huấn luyện viên thì có không ít người lộ ra vẻ khổ sở. Ngay từ ban đầu bọn họ cũng có tính toán như vậy, tự mình ký thêm mấy cái huyết khế với Ngự thú, sau đó bao quát hết năm loại lớn, công kích, phòng ngự, phụ trợ, trị liệu và khống chế, khi đó sẽ rất tiêu sái.

Sau đó, huấn luyện viên lấy ra 38 quả bóng cao su màu trắng từ trong cái rương đen phía sau rồi phân phát cho mỗi người.

- Trước tiên, hôm nay chúng ta sẽ huấn luyện năng lực chỉ huy của các bạn đối với Ngự thú, đây là một khâu cơ bản nhất và cũng là quan trọng nhất.

- Dù cho Ngự thú của các bạn có mạnh hơn, nhưng nếu như nó không nghe chỉ huy thì cũng bằng không.

Vừa nói huấn luyện viên vừa thoáng nhìn qua nữ sinh váy trắng và con đại bạch trư ở bên cạnh nàng, đây là ví dụ rõ ràng nhất.

Đại bạch trư bất mãn hừ hừ hai tiếng, dùng cái đầu mập mạp của mình cọ cọ vào người chủ nhân, rồi lại tiếp tục kêu hai tiếng thị uy với huấn luyện viên.

Ngân Nguyệt Lang đứng ở phía sau huấn luyện viên phát ra tiếng phì phì từ trong mũi, ánh mắt âm lãnh.

Đại bạch trư kiêng kị nhìn vào Ngân Nguyệt Lang, phảng phất nghĩ đến cái gì nên nhếch miệng cười, hài lòng ủi ủi cô chủ nhà mình.

- Muốn huấn luyện Ngự thú thì các bạn cần phải hiểu rõ tập tính và yêu thích của chúng mới có thể thành lập mối quan hệ tốt đẹp được. Chẳng hạn như Ngân Nguyệt Lang nhà tôi, ban đầu nó rất lạnh lùng cao ngạo không thích nói chuyện, cũng không thích

tiếp xúc với tôi, cho nên tôi đã đặc biệt mua thịt Hắc Khải Trư mà nó thích ăn nhất rồi tự mình cho ăn, thậm chí mỗi ngày cùng chơi đùa, cùng ngủ với nó. Một tháng sau, nó đã ỷ lại vào tôi rất nhiều, thậm chí cũng nguyện ý nghe tôi chỉ huy.

Vừa nói Trương Nhẫn Bách vừa sờ sờ đầu Ngân Nguyệt Lang ở bên cạnh, được vuốt ve làm đôi mắt của Ngân Nguyệt Lang híp lại thành một cái khe.

Đại Bạch Trư thấy một màn này thì không ngừng vui vẻ thở hổn hà hổn hển.

- Tôi mặc kệ các bạn dùng bất cứ phương pháp gì, buổi chiều hôm nay các bạn cũng có thể tự mình thí nghiệm một chút, để xem có thể tìm đúng bí quyết hay không. Loại chuyện này có nói nhiều thêm cũng không có bao nhiêu tác dụng, đầu tiên các bạn cần phải tự mình thử trước một lần.

Huấn luyện viên cho biết,

- Một giờ sau tôi sẽ kiểm tra tiến độ của các bạn, có thể làm cho Ngự thú của mình cam tâm tình nguyện đi nhặt bóng cao su về thì coi như đạt. Nếu không đạt thì tiếp tục ở lại huấn luyện, thẳng đến khi đạt mới thôi. Bây giờ giải tán!

Nghe xong, một đám người cũng theo đó tách ra.

Cao Bằng cúi đầu nhìn về phía Đại Tử, Đại Tử cũng ngẩng đầu nhìn hắn.

- Lăn một vòng.

Đại Tử không nói hai lời lập tức nằm xuống mặt đất không ngừng lăn lộn, lớp giáp cứng rắn bên ngoài cùng với các chân ma sát trên mặt đất phát ra những tiếng sàn sạt.

Hoàn toàn không khó khăn chút nào, Đại Tử vẫn luôn rất ỷ lại

vào hắn, loại nhiệm vụ này quả thực hết sức nhẹ nhàng.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 31: Huấn Luyện Chuyên Nghiệp

Một giờ nhanh chóng qua đi, phần lớn các bạn học trên cơ bản đều hoàn thành mục tiêu, chỉ có một bộ phận cực nhỏ còn đang đau khổ "đấu trí đấu dũng" với Ngự thú nhà mình.

Ví dụ như ở tổ một bên cạnh có một nam sinh dáng người mập mạp, Ngự thú của cậu ta là Hoàng Kim Husky, mà con Husky này còn thuộc loại biến chủng, có được phẩm chất tinh nhuệ.

Nhưng ngay lúc này phẩm chất tinh nhuệ ngược lại càng gia tăng gánh nặng cho hắn, xung quanh có không ít người đã hoàn thành nhiệm vụ, sau đó rúc vào một chỗ với Ngự thú nhà mình. Mà Ngự thú Hoàng Kim Husky của hắn vẫn phóng túng như cũ, tự do tiêu sái giống như chạy trên bình nguyên, vừa chạy vừa kêu:

- Gào gừ ~ gào gừ ~ gào gừ... Gâu!

Chạy băng băng một cách vui vẻ, không ai có thể ngăn cản khát vọng đối với tự do của nó, bốn cái chân duỗi ra thoải mái ngao du.

- Quay lại, mày nhanh quay lại cho tao!

Nam sinh mập mạp gào khản cả giọng.

Hoàng Kim Husky quay đầu lại nhìn thoáng qua chủ nhân nhà mình, trông thấy hắn sốt ruột như thế thì nó rất vui vẻ, càng chạy nhanh hơn.

Mọi người xung quanh đều đồng tình nhìn về phía nam sinh này, thậm chí còn có người tỏ vẻ thông cảm, vỗ vỗ bờ vai của hắn.

- Người anh em, cậu nuôi cái gì không tốt, tại sao cứ phải nhất quyết chọn Husky làm Ngự thú chứ. Có đôi khi nó thậm chí sẽ liên hợp với Ngự thú của kẻ địch để cùng nhau khi dễ cậu đó.

Đang băng băng chạy, đột nhiên bước chân của Hoàng Kim Husky dừng lại, hai cái tai dựng thẳng lên, vẻ mặt thì dại ra, cảnh giác nhìn về phía trước. Lúc này, đứng trước mặt nó là một con sói lớn màu bạc uy phong lẫm lẫm.

So với những con Ngân Nguyệt Lang khác thì con sói này phải cao hơn hai cái đầu, hình thể lớn hơn không chỉ một vòng, đang dùng ánh mắt đầy lạnh lùng nhìn nó. Bộ lông màu bạc kia tựa như được thủy ngân tưới lên, chỉ bị liếc nhìn một cái đã cảm thấy rét lạnh từ tận đáy lòng, sâu trong yết hầu vang lên tiếng rít gào trầm thấp.

- Gâu, gâu..... Gâu, gào gừ?

Hoàng Kim Husky thử giao lưu với kẻ địch.

Ngân Nguyệt Lang chậm rãi tiến lên, vuốt sói nâng cao, sau đó cực kỳ ngang ngược trảo một phát, dẫm đầu của Hoàng Kim Husky xuống đất.

Hoàng Kim Husky không có phản kháng, chỉ tỏ vẻ ủy khuất, đáng thương quỳ rạp trên mặt đất.

Trong mười tổ chỉ có ba người còn chưa hoàn thành lần huấn luyện này, ba người đó bị huấn luyện viên giữ lại tự mình huấn luyện. Còn lại ba mươi lăm người thì tiếp tục tiến hành bước huấn luyện thứ hai.

Trước khi huấn luyện, đầu tiên vị huấn luyện viên Trương Nhẫn Bách này mang tới một viên gạch đỏ, đặt ở trên đài đá.

Sau đó lệnh cho Ngân Nguyệt Lang tiến hành công kích viên gạch đỏ này.

Ngân Nguyệt Lang nhìn thoáng qua huấn luyện viên Trương, sau đó chậm rãi lui ra sau mấy bước, thân mình hơi nghiêng về phía trước, giây lát sau liền hóa thành một đạo tàn ảnh màu bạc lao vút ra. Chỉ trong nháy mắt đạp vào bệ đá dồn sức nhảy lên, cả người xoay chuyển, phảng phất như một cái lò xo mạnh mẽ, chiếc đuôi màu xám bạc phía sau hệt như cái roi thép khẽ vụt qua. Truyền ra tiếng xé gió trong không khí.

Bịch!

Cái đuôi va chạm với viên gạch đỏ, chỉ trong nháy mắt đã vang lên tiếng nổ lớn, trầm thấp.

Từng mảnh gạch vỡ bay múa hơn mười giây ở giữa không trung mới rơi xuống. Ngân Nguyệt Lang tiến lên phía trước theo quán tính mấy bước rồi mới vững vàng dừng lại, móng vuốt sắc bén cắm thật sâu vào nền xi măng, lưu lại trên đó một vết trảo màu trắng nhạt.

- Một người bộ đội đặc chủng được huấn luyện kỹ càng, dưới tình huống chỉ có hai tay không cũng có thể nhẹ nhàng đánh bại vài người trưởng thành chưa qua huấn luyện. Nếu dựa vào địa hình phức tạp thì hắn thậm chí còn có thể đánh chết hơn mười người trưởng thành chưa qua huấn luyện. Quái vật cũng giống như vậy! Trải qua huấn luyện đặc thù so với chưa từng trải qua huấn luyện đặc thù có khác biệt vô cùng lớn.

- Lúc đầu, thời điểm nó đi theo tôi cũng chỉ là một con Ngân Nguyệt Lang non nớt bình thường.

Vừa nói Trương Nhẫn Bách vừa sờ sờ đầu Ngân Nguyệt Lang. Ngân Nguyệt Lang thì thích ý nheo nheo đôi mắt lại, sau đó hắn tiếp tục lên tiếng:

- Cái đuôi của Ngân Nguyệt Lang cũng không phải là điểm mạnh của nó. Nhưng mà, sau khi trải qua tích lũy huấn luyện từ

ngày này sang tháng khác, cái đuôi dần dần trở nên cứng rắn, tốc độ vung vẩy cũng nhanh và chuẩn xác hơn! Như thế sẽ làm cho nó có thêm một loại thủ đoạn công kích ngoại trừ hàm răng và móng vuốt. Đây là một loại phương pháp huấn luyện, mở rộng tính đa dạng công kích, ngoài ra còn có thể tăng cường ưu thế của nó.

Nói xong, Trương Nhẫn Bách nhìn vào một người trong đội ngũ huấn luyện viên cách đó không xa, cười nói:

- Lão Lý, biểu diễn một lần bản lĩnh sở trường của Ngân Nguyệt Lang nhà cậu đi.

Người được điểm danh là một binh lính gầy gò nhưng cơ bắp rắn chắc, làn da màu đồng cổ. Hắn khẽ gật đầu với Trương Nhẫn Bách, sau đó lại nhìn Ngự thú bên chân mình, bàn tay vừa lật đã xuất hiện một viên đá cuội, hệt như làm ảo thuật, sau đó ném viên đá cuội này lên không trung.

Đầu Ngân Nguyệt Lang nằm ườn bên cạnh lười biếng đứng dậy, nhìn viên đá cuội trên đỉnh đầu, bốn chân trầm xuống sau đó lấy đà nhảy lên.

Chỉ thấy được nó há miệng cắn một cái liền phát ra một tiếng giòn vang, khi đáp xuống đất, chiếc miệng to hơi hé mở, những mảnh vụn của viên đá cuội chia cũng theo đó rơi trên mặt đất.

Thật là một cú cắn có lực vô cùng khủng khiếp!

Đồng tử Cao Bằng co rụt lại, đây là đá cuội chứ không phải cục đá bình thường. Độ cứng của đá cuội cao hơn nhiều so với các loại đá khác, có thể một ngụm nhẹ nhàng cắn nát đá cuội thì khi cắn trên thân người, nhất định cũng có thể nhẹ nhàng cắn người ta thành hai khúc.

Loại lực cắn khủng bố này, sự mạnh mẽ có chút không thể tưởng tượng nổi.

- Đã biểu diễn cho các bạn thấy, tiếp theo phải xem các bạn tự mình huấn luyện.

Trương Nhẫn Bách mở miệng nói.

- Có điều tôi kiến nghị, tốt hơn vẫn nên bắt đầu từ phương pháp đơn giản nhất, ví dụ như huấn luyện lực cắn thì ngay từ đầu các bạn cần phải lựa chọn một vài đoạn gỗ nhỏ, sau đó mới từng bước tăng lên độ cứng. Hơn nữa cũng phải chuẩn bị một số lượng lớn thực phẩm và dược liệu, như vậy mới có thể tăng lên huấn luyện một cách hiệu quả hơn.

Nói xong, Trương Nhẫn Bách chỉ vào chiếc xe tải lớn màu rằn ri đang đỗ ở phía sau. Trên xe tải có binh lính đang chỉ huy Ngự thú nâng từng cái rương gỗ bị phong kín lên.

Nâng cái rương trên xe chính là Ngự thú có bộ lông màu hồng nâu cùng loại với khỉ, trên đỉnh đầu nó còn có một nhúm lông màu đỏ tươi, trên mặt cũng có thêm hoa văn phức tạp. Con khỉ này nhìn qua chỉ cao một mét rưỡi, nhưng mà sức lực lại không nhỏ, có thể nâng cái rương một cách vô cùng nhẹ nhàng.

- Những thứ bên trong rương chính là tài liệu dùng cho việc huấn luyện sau đó của các bạn, mười tổ đi ra vài người mang tài liệu huấn luyện đến đây.

Không ít nam sinh hăng hái nhấc tay, phảng phất đây là việc vinh quang nhất trên thế giới.

Lúc này lực chú ý của Cao Bằng lại đặt ở trên người mấy con Ngự thú đang chuyển rương trong xe tải kia. Chỉ thấy sau khi mọi thứ đã được làm xong, vài tên binh lính phía dưới lấy ra mấy quả ớt rồng đỏ Naga đưa cho con khỉ này, con khỉ thì rất cao hứng cầm lấy quả ớt mà gặm.

Không hổ là ớt rồng đỏ Naga sau tai biến, ăn đến mức mặt của

mấy con khỉ đều nóng bừng, đỏ hồng hệt như cái mông của nó. Hai bờ môi của chúng sưng phồng, nhúm lông đỏ rực trên đầu cũng dựng thẳng lên giống hệt một đám lửa cháy sáng rực.

Cái rương rất nhanh đã được đưa đến rồi mở ra, bên trong có Thiết Sa Khoáng, Mộc Chùy, Mộc Bản, Đinh Sắt, v.v… một loạt các đạo cụ đơn giản dùng cho việc huấn luyện.

Cao Bằng cúi đầu nhìn Đại Tử, tự hỏi nó còn chỗ nào cần yêu cầu tăng mạnh.

Tốc độ? Tốc độ của rết vốn dĩ đã không chậm, có thể lựa chọn tăng lên tốc độ để biến thành một hạng ưu thế của nó, nhưng mà tốc độ hẳn là một loại thuộc tính khó huấn luyện nhất.

Lực công kích? Cũng có thể, hai cặp kìm ở miệng của Đại Tử vốn dĩ sắc bén không khác gì cái kìm nhổ đinh, lực cắn lại không yếu, chỉ cần bị nó cắn trúng thì con mồi rất khó có thể tránh thoát. Hoặc là tăng lên tính đâm xuyên của chúng, mượn điều này tăng lên lực sát thương.

Nhưng như vậy thì dường như lại có chút dư thừa, bởi vì sau khi tiến hóa Đại Tử đã có thêm thuộc tính Lôi, chờ đến lúc nó tấn chức thủ lĩnh là có thể trong thời gian ngắn phóng điện ra ngoài.

Trừ bỏ thuộc tính Lôi thì Đại Tử còn có thuộc tính Độc, sát chiêu chân chính trước mắt của nó không phải là cặp hàm trên, cũng không phải cặp hàm dưới, mà là độc tố trí mạng của nó, nên việc tăng lên độc tố tuyệt đối là một lựa chọn rất tốt.

Nhưng rất tiếc, độc tính lại là thứ mà Cao Bằng không biết làm như thế nào để tăng lên.

Còn lực phòng ngự? Có được giáp xác cứng rắn như vậy thì lực phòng ngự của nó cũng không hề kém chút nào.

Lực phòng ngự của sinh vật thuộc loại lân giáp cao hơn nhiều

so với lực phòng ngự của sinh vật loại thú.

Trong lúc nhất thời Cao Bằng có chút phiền muộn, không biết nên bắt tay từ đâu.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 32: Ma Quỷ Huấn Luyện

Nếu nói như vậy, Ngự thú nhà mình dường như hết sức hoàn mỹ, không tồn tại bất cứ khuyết điểm gì.

Cao Bằng suy nghĩ một cách vô cùng nghiêm túc.

Đáng tiếc cũng chỉ có thể tiếp tục ngẫm lại như thế mà thôi! Đang lúc Cao Bằng vắt óc tìm tòi xem Đại Tử còn có khuyết điểm gì, hắn bỗng nhiên phát hiện thì ra Đại Tử nhà mình cũng không phải hoàn mỹ như thế.

Đầu tiên là nó không thể bay, cũng không có thủ đoạn tấn công từ xa, đối mặt với đối thủ vừa có thể bay lại có thể tấn công từ xa thì lập tức sẽ trở thành bia ngắm.

Tiếp theo, nó cũng không có cách nào chiến đấu dưới nước, một khi vào trong nước thì tính linh hoạt và tốc độ của nó sẽ suy giảm trên diện rộng, thậm chí có khả năng còn bị chết đuối.

Cuối cùng, tuy rằng Cao Bằng nói Ngự thú nhà mình không có nhược điểm, nhưng vẻn vẹn chỉ là không yếu mà thôi. Tóm lại nó có một vài phương diện rất mạnh, nhưng so sánh với một vài phương diện nổi bật của Ngự thú khác thì vẫn còn chênh lệch rất nhiều.

- Việc cần thiết trước nhất là tăng lên lực phòng ngự của nó.

Cao Bằng âm thầm nghĩ ngợi.

Tăng lên lực phòng ngự mới là điều quan trọng nhất, bởi vì ký kết huyết khế, cho nên chỉ cần Cao Bằng bị bất kỳ tổn thương nào

cũng sẽ chuyển dời lên người Đại Tử. Nếu lực phòng ngự của Đại Tử không mạnh mẽ thì khi bị người khác công kích, nó sẽ không chống đỡ được bao lâu rồi ngã xuống.

Phần đầu chính là nhược điểm của Đại Tử. Cao Bằng từng xem qua một vài video chiến đấu, có một cái video cho hắn ấn tượng cực kỳ sâu sắc, đó là một cuộc chém giết giữa một con Ngự thú loại rết và Ngự thú bọ cạp.

Cấp bậc của hai con Ngự thú cũng không hơn kém bao nhiêu, phẩm chất cũng gần giống nhau, cứ như thế trong quá trình chiến đấu, Ngự thú loại rết bằng vào tính linh hoạt của mình trêu chọc Ngự thú bọ cạp, cuối cùng đột ngột tấn công từ bên cạnh. Nhưng chỉ trong tích tắc đó, Ngự thú bọ cạp múa may hai chiếc càng lớn nhanh như tia chớp, chuẩn xác kẹp lấy đầu của Ngự thú loại rết.

Phụt một tiếng, não trắng hòa với máu đỏ chảy đầy đất, con Ngự thú loại rết kia đã mất đi đầu, giãy đành đạch một chút rồi chết.

Cái video này lưu lại cho Cao Bằng ấn tượng rất sâu, đó là một hồi Ngự thú chiến đấu trong lồng giam, hai bên đều không thể chạy trốn nên chỉ có thể liều mạng, cuối cùng con Ngự thú bọ cạp thu được toàn thắng.

Đối diện với loài bò cạp cũng đồng dạng có được giáp xác cứng rắn hơn nữa tự thân còn có kịch độc, lại miễn dịch đại bộ phận độc tố, khi đó rất nhiều thủ đoạn công kích của loài rết đều trở nên vô dụng.

Vả lại một đôi càng to kia của bò cạp hầu như có thể phá tan phần lớn phòng ngự.

Mà cùng loại chiến đấu như vậy cũng có trường hợp loài rết giành được thắng lợi, nhưng phần lớn chúng đều tránh né phần đầu yếu kém của mình, chẳng sợ thân thể phải chịu thương tích

nghiêm trọng, chỉ cần cái đầu không có việc gì thì chúng vẫn có thể tiếp tục duy trì sức chiến đấu như cũ.

- Nhưng mà... lực phòng ngự này phải làm thế nào để tăng lên?

Cao Bằng trầm ngâm tự hỏi.

Hắn bỗng nhiên nhớ lại, trước kia từng nghe nói tới, có một loại quái vật tên là Bạo Quyền Hầu, đây là một loài vượn thuộc loại biến dị sở hữu bộ lông khá thưa thớt. Loài vượn này vô cùng hiếu chiến, tính tình cực kỳ hung dữ.

Nhưng mà, lớp lông thưa thớt như vậy trên cơ bản không có cách nào giúp nó gia tăng lực phòng ngự, cho nên Bạo Quyền Hầu mới sinh sẽ phải chịu huấn luyện của cha mẹ, điên cuồng va chạm thân thể mình với thân cây, làn da mềm mại lúc đầu cứ như vậy phủ đầy thương tích. Nhưng mà, sau khi chúng nó nạp vào cơ thể một số lượng lớn thức ăn, các miệng vết thương đều sẽ từ từ khép lại.

Đợi vết thương đã hoàn toàn lành lặn thì lớp da bên ngoài sẽ càng thêm cứng cỏi, cứ như vậy không ngừng lặp đi lặp lại hành vi này, lâu dần, biện pháp va chạm thân cây đã không còn tạo thành thương thế cho chúng được nữa, lúc đó chúng sẽ chuyển sang va chạm với tảng đá hoặc vách núi.

Một con Bạo Quyền Hầu sau khi trưởng thành, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn cộng thêm các vết sẹo chi chít hình thành một loại giống như khôi giáp, lúc này dù cho chúng nó có va chạm với vách núi cũng sẽ không phải chịu chút thương thế nào.

Cho nên chúng nó sẽ đi tìm kiếm kẻ địch, tìm kiếm con mồi rồi điên cuồng chém giết với từng con quái vật hùng mạnh, dùng công kích của quái vật để rèn luyện thân thể chúng nó.

Trong một mảnh rừng rậm nguyên thủy, có đội khảo sát đã từng nhìn thấy một con Bạo Quyền Hầu cao gần bảy mét, da lông biến dị thành màu bạc, cứng rắn đấm một con quái vật cấp bậc lĩnh chủ thành thịt vụn. Cuối cùng con Bạo Quyền Hầu kia phát hiện ra đội khảo sát, nhưng bởi vì thực lực bọn họ quá yếu nên không thèm để ý đến, nhờ vậy bọn họ mới nhặt được về một cái mạng. Nghe nói, chuyện này lúc đó đã dẫn đến oanh động rất lớn, cũng làm cho Cao Bằng có ấn tượng sâu sắc.

Vết thương nhanh chóng khép lại khiến chúng nó sau khi khắc khổ huấn luyện có thể trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Cảm nhận được ánh mắt chủ nhân, Đại Tử đột nhiên sinh ra dự cảm xấu, cuống quít muốn tìm cách trốn ra ngoài.

- Mày đứng lại cho tao.

Cao Bằng gọi, sau đó thở dài rồi sờ sờ đầu Đại Tử, tận tình khuyên bảo:

- Tao cũng là muốn tốt cho mày, hiện giờ dù đau nhất thời nhưng so với đau một đời thì càng tốt hơn. Hiện giờ đổ mồ hôi thì về sau sẽ không phải đổ máu.

Đại Tử ngẩng đầu, nó còn chưa thể lý giải những từ ngữ phức tạp như vậy, ví dụ như đổ mồ hôi và đổ máu là cái gì nó thật sự không có cách nào lý giải, chỉ trưng ra vẻ mờ mịt nhìn chủ nhân, hai sợi râu trên đầu không ngừng đong đưa.

Ở trong rương gỗ có Mộc Chùy, Cao Bằng cầm lấy cây búa giơ lên, âm thầm ước lượng, sau đó thử nện một cái lên lưng Đại Tử.

Loong coong ——

Mộc Chùy bậc ngược trở lại, Đại Tử cảnh giác ngẩng đầu.

Trên mặt Cao Bằng nỗ lực nặn ra nụ cười tươi rói.

- Ngoan, tao sẽ nhẹ chút.

Coong. Lại là một búa đánh xuống.

Sống lưng Đại Tử bỗng nhiên cong lên, phảng phất như một cây cung, xám xịt bỏ chạy ra ngoài.

Hôm nay, chủ nhân có vẻ không được bình thường, dường như uống lộn thuốc.

- Đứng lại.

Cao Bằng hô lớn, rượt theo.

Đại Tử đáng thương nằm bò tại chỗ.....

Phù. Cao Bằng thở dài một hơi, mệt mỏi đến mức cánh tay thiếu chút nữa bị trật khớp, rốt cuộc không biết là đang huấn luyện Ngự thú hay huấn luyện mình nữa.

Hắn cảm giác nếu tiếp tục huấn luyện một tháng như thế này, Đại Tử có thể trở nên mạnh mẽ hay không thì hắn không biết, nhưng chắc chắn rằng hắn nhất định sẽ càng thêm mạnh mẽ, sẽ luyện thành một đôi tay rắn chắc như thép.

Bị nện cả một buổi trưa, Đại Tử có chút choáng váng, đi đường cũng nghiêng trái ngã phải. Về phần hai cánh tay của Cao Bằng thì vô cùng tê dại, một chút sức lực đều không dùng được.

Về đến nhà, Cao Bằng sửng sốt phát hiện A Ngốc đột nhiên tăng lên một cấp, hiện giờ đã là cấp mười hai, kiên trì ăn Âm Tuyết Tùng Diệp trong một thời gian dài lại có thể tăng lên cấp bậc.

Kỳ thật hắn có chút thiển cận, cấp bậc chỉ là một loại công cụ biểu hiện trước mắt đối với sự tiến hóa của quái vật. Quái vật đang ở tại cơ sở vốn có sau khi trở nên mạnh mẽ hơn thì cấp bậc

tự nhiên cũng sẽ tăng lên.

Tựa như một con sói con vừa mới sinh ra đẳng cấp chỉ là cấp một, theo nó không ngừng lớn lên tới cuối cùng sẽ là một con sói trưởng thành cấp hai mươi. Đây là một loại nước chảy thành sông, cho nó ăn nhiều thức ăn có dinh dưỡng thì có thể làm ngắn lại thời gian nó trưởng thành.

Đột phá cấp bậc tiến hóa, giống như là nó từ một con sói trưởng thành cấp hai mươi tiến hóa thành một con khủng long non cấp hai mươi mốt, khủng long non cũng như vậy, rất tự nhiên sẽ tiến hóa thành một con khủng long trưởng thành cấp bốn mươi.

Đây chỉ là một loại ví dụ mà thôi, nhưng đại khái cũng không khác bao nhiêu.

Cánh tay cứ đau âm ỉ. Về đến nhà, Cao Bằng mệt mỏi nằm vật xuống giường trực tiếp ngủ.

……

Chỉ trong chớp mắt một tuần đã qua đi, rất nhanh chóng lại nghênh đón cuối tuần.

Mới huấn luyện mấy ngày ngắn ngủi nên không thể nhìn ra có bao nhiêu biến hóa, nhưng mà mỗi ngày bị "ma luyện" như vậy, lượng thức ăn của Đại Tử đã tăng lên không ít, dường như mỗi ngày huấn luyện có thể giúp nó tăng lên khẩu vị, thúc đẩy tiêu hóa.

Theo ăn uống càng nhiều, thân hình của Đại Tử lại tăng lên một ít, to ra khoảng chừng hơn mười centimet so với mấy ngày trước.

Đẳng cấp cũng tăng lên một bậc, hiện giờ đã là cấp mười, ở vào đỉnh phong của Ngự thú cấp bình thường, nếu tăng thêm một cấp nữa sẽ trở thành Ngự thú cấp tinh anh.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 33: Lời Mời Cố Vấn Dục Thú

Mệt mỏi mấy ngày nay, Cao Bằng quyết định phải nghỉ ngơi một chút, hắn rúc trong ổ chăn, cuộn mình thành một đoàn giống như quả cầu lông nằm trên giường.

Sáng sớm, ngoài cửa sổ truyền đến âm thanh ồn ào huyên náo.

Có không ít tiểu thương bắt đầu rao hàng cho thấy một ngày mới tràn đầy năng động đã bắt đầu, đồng thời cũng vì thế giới này tăng thêm vài phần sức sống.

Reng reng reng…

Bên cạnh gối nằm, tiếng chuông báo thức vang lên chói tai khiến gối đầu cũng bị rung rung.

Một bàn tay từ trong ổ chăn vươn ra chuẩn xác cầm lấy điện thoại di động, bíp một cái chuông báo thức bị tắt đi.

Im lặng khoảng chừng vài phút, chăn bị nhấc lên, Cao Bằng ngáp dài rồi ngồi dậy, tóc tai lộn xộn hệt như tổ chim.

- Không được, không đi làm thì sẽ không nuôi nổi hai cái dạ dày lớn trong nhà mất.

Cao Bằng xoa xoa đôi mắt kèm nhèm vẫn còn chưa tỉnh ngủ.

Rời giường, mặc quần áo, rửa mặt, chuẩn bị bữa sáng.

Coong, coong, coong.

m thanh rất có tiết tấu từ phòng khách truyền đến.

Cao Bằng đang chiên trứng trong bếp quay đầu lại, nhìn thoáng qua một chút, khóe miệng không nhịn được phải co giật.

Trong phòng khách, Đại Tử kẹp chặt chậu thức ăn giữa hai hàm, vẻ mặt chờ đợi nhìn Cao Bằng, hai cái hàm trên phảng phất như hai chiếc đũa đập xuống chậu thức ăn, phát ra tiếng vang coong coong.

Trong chậu thức ăn trống rỗng, cái gì cũng không có.

- Chờ một chút.

Cao Bằng bảo Đại Tử tạm thời đừng nóng nảy.

Xẻng chảo một trận quay cuồng, lật lại món trứng rán, tiếng dầu chiên phát ra âm thanh xèo xèo, còn có từng đợt từng đợt mùi thơm tỏa ra từ trong nồi.

Cao Bằng vội vàng mở nắp vung nồi đang được nấu trên cái bếp bên cạnh, trong đó là món canh thịt sườn củ cải sôi ùng ục bốc khói nghi ngút, tắt lửa, rắc lên trên một ít hành hoa.

Mùi dịu ngọt của củ cải hòa quyện với mùi thơm của thịt heo vô cùng hấp dẫn, Cao Bằng quay ra sau vẫy vẫy tay với Đại Tử:

- Lại đây.

Đại Tử tung ta tung tăng ngậm chậu thức ăn bò đến. Ánh mắt trông mong nhìn chủ nhân đang chăm chú múc canh sườn hầm củ cải cho mình.

Thấy nước canh vẫn còn dư lại trong nồi, Cao Bằng chuẩn bị nấu một tô mì thịt sườn thật ngon lành.

……

- Ông chủ.

Tuân Quyển Quyển sớm đứng ở trước quầy tiếp tân, lên tiếng chào.

Cao Bằng gật đầu đáp lại rồi bước vào phòng làm việc.

Hơn mười giờ, hắn đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại xa lạ.

- Ồ?

Cao Bằng có chút nghi hoặc, người biết số điện thoại của mình rất ít.

- Ông chủ nhỏ, là tôi, Mã Giản đây!

Cao Bằng bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là Mã đại phú hào.

Kể từ lần trước chứng kiến Mã phú hào phóng khoáng vung tiền như rác, hắn bị ấn tượng vô cùng sâu sắc, phí cố vấn gấp mười lần cũng không thèm nháy mắt một chút.

- Ông chủ nhỏ, không phải tôi đã nói tôi vẫn còn một con Ngự thú khác cần cậu giúp đỡ xem qua sao, hôm nay cậu có thời gian không?

- Lúc này tôi đang rảnh, anh cứ đến đi.

Cao Bằng gật đầu.

- Được rồi.

Mã Giản hào hứng ngắt điện thoại.

Sau khi tắt máy, Cao Bằng ghi lại số điện thoại của Mã Giản, ghi chú —— Mã đại phú hào.

Văn phòng của Cao Bằng khá lớn, ánh mặt trời nghiêng nghiêng xuyên qua cửa sổ sát sàn chiếu xuống bàn làm việc được kê gần đó, phác hoạ ra bóng dáng Cao Bằng.

Cốc, cốc, cốc…

Bên ngoài văn phòng truyền đến tiếng gõ cửa.

Không ngờ nhanh như vậy? Cao Bằng hơi kinh ngạc, mới vừa gọi điện thoại xong, chưa được mười phút đã đến rồi, gia hỏa này không phải là sống ở trung tâm thành phố đấy chứ?

- Vào đi.

Cao Bằng lên tiếng.

- Xin chào.

Cửa phòng được mở ra, một người đàn ông trung niên mặc bộ đồ màu xám giản dị, đeo mắt kính gọng vàng bước vào.

Người trung niên sau khi trông thấy Cao Bằng còn trẻ tuổi như vậy thì có chút kinh ngạc, nhưng bởi vì công phu tu dưỡng tốt nên trên mặt vẫn không hề biểu hiện ra cảm xúc gì.

- Xin hỏi có phải là Cao tiên sinh đó không? Tôi tên là Lưu Sâm Lâm, tổng giám đốc của công ty bảo an Lam Thuẫn.

- Ông Lưu, chào ông.

Cao Bằng cũng gật đầu, lịch sự đáp.

- Chúng tôi đã được nghe nói đến danh tiếng của Cao tiên sinh đây, cậu không chỉ là Dục Thú sư trẻ tuổi nhất trong thành phố Trường An, mà còn là Dục Thú sư trung cấp trẻ tuổi nhất. Cho nên tôi hy vọng cậu có thể đến công ty chúng tôi đảm nhiệm vị trí cố vấn Dục Thú.

Trên mặt Lưu Sâm Lâm lộ ra nụ cười đầy vẻ công thức hoá.

- Cố vấn Dục Thú, đây là cái gì?

Cao Bằng không có tùy tiện đồng ý mà hỏi lại.

- A, đã quên nói.

Lưu Sâm Lâm tỏ vẻ xin lỗi.

- Công ty chúng tôi chủ yếu phụ trách công tác bảo an, tất cả các Ngự thú phải có được tốc độ tốt và lực sát thương mạnh mẽ nhất, vì vậy chúng tôi đã lựa chọn Ma Quỷ Đường Lang do Tập Đoàn Nam Thiên bồi dưỡng ra.

Nghe thấy bốn chữ Tập Đoàn Nam Thiên, trong lòng Cao Bằng không tránh khỏi hoảng hốt. Bởi vì ông ngoại hắn đã từng là một trong những người cầm lái của Tập Đoàn Nam Thiên. Chẳng qua sau khi tai biến xảy ra, ông ngoại mất tích, cao tầng Tập Đoàn Nam Thiên cũng đã xảy ra rung chuyển rất lớn, thẳng đến mấy năm nay mới dần dần ổn định lại.

- Hiện tại nhóm Ma Quỷ Đường Lang đầu tiên của công ty chúng tôi đã sắp đến lúc tiến hóa, cho nên tôi muốn thuê một vị cố vấn Dục Thú. Cố vấn Dục Thú chính là trở thành Dục Thú sư cố vấn cho công ty chúng tôi, chuyên môn phụ trách tiến hóa của Ma Quỷ Đường Lang.

- Chuyện này cũng không ảnh hưởng công việc của cậu, chỉ khi nào Ngự thú của công ty chúng tôi yêu cầu tiến hóa mới phải phiền toái đến cậu thôi.

Lưu Sâm Lâm bổ sung.

Cao Bằng nhíu mày, có chút không hiểu hỏi:

- Vì sao ông lại tìm đến tôi? Dục Thú sư trung cấp trong thành

phố Trường An này hẳn là không chỉ có một người, hơn nữa tôi nhớ rằng còn có Dục Thú sư cao cấp, trình độ bọn họ so với tôi thì cao hơn nhiều.

Lưu Sâm Lâm lắc đầu nói:

- Cao tiên sinh tuổi còn trẻ mà đã trở thành Dục Thú sư trung cấp nên khẳng định có thủ đoạn độc đáo của mình. Vả lại Cao tiên sinh có điều không biết đấy thôi, trong thành phố Trường An này đúng là có Dục Thú sư cao cấp, nhưng tôi làm sao có thể mời được hai vị đại nhân kia?

Lưu Sâm Lâm cười khổ, lại tiếp tục nói:

- Một người trong đó là Trần hội trưởng hiệp hội Dục Thú sư, mỗi ngày công việc trong hiệp hội cần Trần hội trưởng xử lý không hề ít, thế nên làm sao có thời gian đến làm cố vấn cho loại công ty nhỏ này của chúng tôi. Ngoài ra, một người còn lại là ngài Cổ Tiện Lâm.

Nói đến Cổ Tiện Lâm thì trong mắt Lưu Sâm Lâm lập tức lộ ra một tia tôn kính.

- Ngài Cổ Tiện Lâm thì càng có danh xưng là Dục Thú sư số một Trường An, đồng thời ngài ấy cũng chuyên phụ trách cố vấn Dục Thú cho chính phủ, tôi nào có được mặt mũi lớn như vậy để mời ngài ấy. Còn như một số Dục Thú sư trung cấp khác, nói thật mặc dù bọn họ đều là Dục Thú sư trung cấp như Cao tiên sinh, nhưng sự chênh lệch giữa các Dục Thú sư trung cấp lại có thể lớn bao nhiêu? So sánh với những người đó thì tôi càng nguyện ý tin tưởng Cao tiên sinh tuổi trẻ đa tài hơn.

Mặc kệ một phen lời nói này của Lưu Sâm Lâm có ý tứ thổi phồng hay không, nhưng dẫu sao Cao Bằng nghe thấy vẫn không khỏi cảm thấy vui vẻ...

Rốt cuộc hắn chỉ là một cậu nhóc choai choai, tâm tính lại có thể sành sỏi được đến đâu.

Nhưng mà, những lời khen tặng này nghe một chút cho vui là được, có vài nguyên tắc quan trọng thì vẫn cần phải tuân thủ.

- Vấn đề chi phí thì có thể chờ một chút rồi bàn sau, đầu tiên tôi muốn nói rõ mấy vấn đề. Thứ nhất, từ thứ hai đến thứ sáu tôi phải đi học, ngoại trừ tình huống cực kỳ khẩn cấp, nếu không ngày thường đừng bao giờ quấy rầy tôi. Thứ hai, tôi làm cố vấn Dục Thú không thành vấn đề, nhưng cũng không phải chuyên môn phụ trách cố vấn Dục Thú, tôi chỉ có thể cam đoan sẽ không giúp đối thủ cạnh tranh của các vị. Nếu bằng lòng thì chúng ta có thể tiếp tục thương lượng, còn không thì hy vọng sẽ không ảnh hưởng quan hệ giữa chúng ta.

Nói nhiều như vậy cũng cảm thấy khô cổ, Cao Bằng cầm chén trà nhỏ trên bàn lên uống một ngụm. Hắn đã làm tốt chuẩn bị bị từ chối, nói thật hắn đi làm thêm chỉ vì muốn kiếm một chút sinh hoạt phí mà thôi, cũng không thật sự có ý định sẽ phát triển trên con đường này.

Cái gì mà cố vấn Dục Thú, nghe có vẻ cao thượng, còn không phải chỉ là một kẻ làm công thôi sao, Cao Bằng chẳng muốn đi.

Lưu Sâm Lâm bất giác nhíu mày lại, muốn nói cái gì nhưng môi mấp máy một chút rồi cuối cùng vẫn im lặng. Nhìn thật sâu vào mắt Cao Bằng, lúc sau hắn mới nói:

- Được rồi, tôi đồng ý.

- Ồ!

Cao Bằng ngẩn ngơ, loại điều kiện này cũng đồng ý?

Nói xong, Lưu Sâm Lâm lấy ra một phần hợp đồng từ túi xách đưa cho Cao Bằng. Hợp đồng gồm có hai bản, mỗi người một bản.

Cao Bằng cầm lấy hợp đồng đọc nhanh như gió. Nội dung bên trong hợp đồng rất đơn giản, nhưng vì để phòng ngừa vạn nhất Cao Bằng vẫn gọi nhân viên chuyên môn phụ trách hợp đồng tới kiểm tra một chút.

- Không có vấn đề.

Bản hợp đồng này cũng không phức tạp, có rất nhiều điều lệ được viết rất đơn giản và rõ ràng, người nhân viên chỉ nhìn thoáng qua rồi gật đầu khẳng định hợp đồng không có vấn đề gì.

Nhưng mà hắn lại có chút nghi hoặc, đây dường như không giống với tác phong của một công ty, hợp đồng đơn giản rõ ràng như vậy... giống như chuyên môn vì đưa phúc lợi đến.

Không có yêu cầu hay ép buộc gì, tiền lương cam kết một năm là 500 điểm tín dụng + trích phần trăm.

Trích phần trăm là mỗi khi có một con Ma Quỷ Đường Lang của công ty Lam Thuẫn tiến hóa thành công thì sẽ được 50 điểm tín dụng.

Công ty Lam Thuẫn này... không phải là của nhà ông chủ mở đấy chứ?

Cao Bằng không hiểu giá cả thị trường lắm, ngược lại cảm thấy có chút thấp, lương một năm 500 điểm tín dụng thêm mỗi lần trích phần trăm chỉ có 50 điểm tín dụng. Mấy ngày hôm trước hắn chỉ khiến một con Ngự thú thăng cấp đã kiếm lời 400 điểm tín dụng. Mặc dù nguyên nhân là Mã Giản phú hào, nhưng dù thu phí "bình thường" cũng phải 120 điểm tín dụng.

Thật ra trên thị trường cũng có một số cố vấn Dục Thú lấy thù lao cao hơn Cao Bằng một ít, nhưng người ta đều ký hợp đồng chuyên trách, cũng có nghĩa là Dục Thú sư kia sau khi ký kết hợp đồng thì không thể đảm nhiệm cố vấn Ngự thú ở công ty khác,

nhiều lắm cũng chỉ có thể tăng giá kiếm thêm chút đỉnh mà thôi.

Hoàn thành hợp đồng, Lưu Sâm Lâm đứng dậy, trên mặt tiếp tục bày ra vẻ tươi cười máy móc nói:

- Đã quấy rầy rồi.

Lúc đi xuống thang máy, Lưu Sâm Lâm lấy điện thoại ra, chần chờ một hồi mới bấm số gọi.

- Chú... Hợp đồng đã ký xong, vâng, Cao tiên sinh lựa chọn hợp đồng không chuyên trách. Chú à, Dục Thú sư trong thành phố Trường An nhiều như vậy vì sao cứ một hai phải...

Cuối cùng cũng không biết đầu dây bên kia nói gì đó, sắc mặt Lưu Sâm Lâm trở nên phức tạp, cuối cùng thở dài thật sâu.

Thang máy xuống tới lầu một, Mã Giản đang ôm một chậu hoa đứng bên cạnh chờ.

Nhìn thấy người trung niên này, Mã Giản khẽ nhíu mày, cảm giác dáng vẻ rất quen thuộc.

Suy nghĩ một lát bỗng nhiên gõ một cái lên đầu mình, nghĩ ra, đây không phải là tổng giám đốc, đồng thời cũng là người phụ trách của công ty bảo an Lam Thuẫn sao!

Hình như ông ta từ lầu ba đi xuống, chẳng lẽ là cũng đi tìm Cao tiên sinh?

Ông ta đi tìm Cao tiên sinh làm gì, suy nghĩ một chút cảm thấy hơi đau đầu sau đó không tiếp tục nghĩ nữa, Mã Giản vui vẻ ôm chậu hoa đi vào thang máy. Quản hắn có phải tới tìm Cao tiên sinh hay không, dù như thế nào thì lần này mình nhất định cũng phải đoạt cho được danh hiệu Hoa Vương Trường An!

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 34: Ngự Thú Hệ Thực Vật

- Cao tiên sinh, Cao tiên sinh tôi tới rồi!

Mã Giản ôm một chậu hoa đi đến.

Hôm nay Mã Giản mặc quần áo nhàn nhã thường ngày, trong tay ôm chậu hoa to chừng cỡ quả bóng rổ, đó là một loài hoa lộng lẫy, rực rỡ.

Đặt chậu hoa lên mặt bàn, đóa hoa vô cùng xinh đẹp, thân cây đứng thẳng, sờ lên có nhục cảm, trên rễ cây không có lông, trơn bóng như mới, lá cây không đối xứng, ở bên rìa lá còn có hoa văn màu đỏ tím và răng cưa, tỏa ra mùi hương thơm ngát.

Cánh hoa màu hồng đào không gió cũng tự lay, một mùi hương nhàn nhạt thoang thoảng lan trong không khí khiến cả căn phòng tràn ngập hương hoa, Cao Bằng ngửi vào liền cảm thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Nghĩ đến điều gì đó, Cao Bằng đột nhiên nhíu mày, sau đó lui nhanh về phía sau hai bước, vội vàng bật quạt máy lên.

Hắn nhận ra bản thể loài thực vật này, trước tai biến là một gốc cây Hải Đường Tứ Quý, hiện giờ đã trở thành một loại thực vật biến dị……

Trong tầm mắt Cao Bằng bỗng dưng hiện lên một cái bảng thuộc tính.

【 Tên quái vật 】: Hải Đường Tứ Quý Hoa Yêu

【 Cấp bậc quái vật 】: Cấp 3

【 Phẩm chất quái vật 】: Phổ thông

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Mộc

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (sung sướng)

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Hỏa / Hệ Lôi

【 Nhu cầu tấn chức phẩm chất tinh nhuệ 】: Tinh hoa Thụ Mộc trăm năm 1 cái, Hoa Linh Lộ 100 giọt.

- Đây là Ngự thú hệ thực vật?

Cao Bằng kinh ngạc hỏi.

Ngự thú hệ thực vật mười phần hiếm thấy, tuy rằng thế giới dị biến làm cho động thực vật đều điên cuồng xảy ra biến dị, nhưng Ngự thú hệ thực vật có thể sinh ra linh trí cũng không nhiều.

Mức độ hệ hiếm thấy của hệ thực vật có thể so với hệ vong linh.

Nhưng mà, hệ thực vật so với hệ vong linh lại càng dễ dàng được người khác yêu thích hơn, bởi vì hệ thực vật phần lớn đều là loại phụ trợ, thậm chí có không ít còn có thể kiêm nhiệm loại trị liệu.

Vật lấy hiếm làm quý, hiếm thấy thì sẽ được truy cầu.

- Anh muốn làm cho Hoa Yêu này tiến hóa?

Cao Bằng hỏi.

- Đúng vậy, nửa tháng sau thành phố Trường An sẽ tổ chức một cuộc thi hoa vương tranh bá, tôi chuẩn bị đi tranh đoạt vị trí

hoa vương.

Mã Giản nói với vẻ cực kỳ nghiêm túc.

- Hoa vương...

Cao Bằng cảm thấy rất bất đắc dĩ, thầm nghĩ, anh đường đường là một người đàn ông lại đi tham gia tranh đoạt hoa vương thì thật sự thích hợp sao?

- Tôi tin tưởng chính mình.

Mã Giản nghiêm túc nói, mắt nhìn chăm chú vào Hải Đường Tứ Quý Hoa Yêu trên bàn.

Ngay lúc này, Cao Bằng nhìn thấy sự nghiêm túc hiếm hoi trên mặt hắn.

- Đây là Ngự thú thứ hai của tôi, tôi cũng hy vọng cậu có thể cho nó một khởi đầu tốt.

Mã Giản vươn ra ngón tay chạm vào Hải Đường Tứ Quý Hoa Yêu, cành hoa nhẹ nhàng giãn ra, phảng phất như ngón tay người uốn lượn ôm lấy ngón út của Mã Giản.

Một bên đóa hoa nhẹ nhàng rũ xuống, rúc vào lòng bàn tay hắn.

Tia nắng vàng rực rỡ xuyên qua cửa sổ rải đầy phòng, phủ lên lòng bàn tay và cánh hoa một lớp ánh vàng lung linh, hết thảy đều có vẻ vô cùng hài hòa.

- Tôi biết quy củ của cậu, thu phí gấp ba lần, đây là 30 điểm tín dụng.

Mã Giản lập tức thông qua máy quẹt thẻ để thanh toán chi phí.

- Hai cái tinh hoa Thụ Mộc trăm năm, Hoa Linh Lộ một trăm

năm mươi giọt, Linh Hoa Diệp một lá, Kim Linh Tử một chỉ, Bàn Đại Hải một cân, Hắc Phong Thảo một gốc.

Những tài liệu này đều không quý, ngoại trừ tinh hoa Thụ Mộc trăm năm cùng với Hoa Linh Lộ là vật phẩm cần thiết, các loại còn lại đều dùng để xáo trộn sự chú ý của người có tâm.

Chi Hải Đường Tứ Quý Hoa Yêu này không giống với Tử Điện Thử trước kia, chỉ là phẩm chất bình thường nói rõ cũng không tính quá hiếm thấy. Nhưng mà, loại phương thức có thể tăng lên phẩm chất của Ngự thú thì càng trở nên trân quý, bởi vì có thể phổ cập.

Đến nỗi những loại sau đó như Linh Hoa Diệp, Kim Linh Tử, Bàn Đại Hải, Hắc Phong Thảo, chỉ đơn thuần là phối liệu. Nghe nói có cái phối phương rất bổ, Cao Bằng chuẩn bị sau khi tan tầm đi chợ mua một con vịt mái già về hầm canh thử xem.

Chờ đến khi đồ vật được đưa tới, Cao Bằng mời Mã Giản đi ra ngoài. Mã Giản gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, đây cũng coi như là quy tắc ngầm của Dục Thú sư, lần trước là bởi vì hắn quá mức lo lắng cho Ngự thú nên đã quên mất điểm này.

Cửa phòng đóng lại, Cao Bằng đưa lưng về phía Hải Đường Tứ Quý Hoa Yêu, bắt đầu điều chế nước thuốc.

Thông qua các bước đặc thù đem tinh hoa Thụ Mộc trăm năm lấy ra sau đó hòa vào Hoa Linh Lộ, quấy đều rồi rút dung dịch vào ống tiêm.

Sau đó cho những tài liệu còn thừa vào bao nilon màu đen cất trong ngăn kéo.

Cao Bằng cầm lấy ống tiêm đi tới. Theo hắn từng bước tới gần, cánh hoa Hải Đường Tứ Quý Hoa Yêu run lên nhè nhẹ, toàn bộ cây hoa đều “co lại” hai tấc, lá thì cuốn thành một đoàn, tựa

như được phủ thêm một lớp áo giáp mỏng.

- Cứ thả lỏng nhẹ nhàng, một lúc sau sẽ không đau nữa.

Cao Bằng ân cần dụ dỗ.

Hoa Yêu có chút không yên tâm, lá cây hé ra một khe hở nhỏ bé, cảnh giác đánh giá Cao Bằng.

- Ngoan nào, mở ra, sẽ không đau đâu.

Cao Bằng tiếp tục dụ dỗ Hải Đường Tứ Quý Hoa Yêu, để nó buông ra phòng ngự.

Nếu như nó không phối hợp thì đúng là bó tay, đừng nhìn cánh hoa cùng với phiến lá này của Hoa Yêu vô cùng mềm mại, nhưng kỳ thật lực phòng ngự có thể so với một đống giấy các-tông chồng chất lên nhau, kim tiêm thông thường căn bản không có cách nào đâm thủng.

Hơn nữa bên cạnh phiến lá còn có răng cưa vô cùng sắc bén, không thua gì so với một cái cưa. Chỉ cần hơi vô ý một chút là có thể bị làm cho da tróc thịt bong, máu chảy không ngừng.

Cuối cùng, sau khi Cao Bằng khổ sở khuyên nhủ hơn mười phút mới miễn cưỡng khiến cho Hải Đường Tứ Quý Hoa Yêu buông bỏ phòng ngự, lộ ra cành cây mềm mại bên dưới.

Cao Bằng cực kỳ cẩn thận, trước tiên là mang bao tay lên, ngộ nhỡ mu bàn tay bị cắt phải vậy thì lỗ rồi.

Kim tiêm đâm thủng biểu bì, trong khoảnh khắc đó Hoa Yêu run lên, nhưng theo dung dịch màu xanh lục chậm rãi được tiêm vào, Hoa Yêu dần dần trở nên bình tĩnh.

Chờ sau khi tất cả dung dịch đều được tiêm vào, Hải Đường Tứ Quý Hoa Yêu đã co lại thành một đoàn, từng sợi từng sợi dây

xanh tinh mịn từ bên trong lỗ khí chui ra bọc nó thành một cái kén màu xanh.

Cao Bằng mở cửa phòng làm việc ra, Mã Giản có chút khẩn trương đi vào, lập tức hỏi:

- Cao tiên sinh, có thành công không?

- Hẳn là thành công, hiện tại đang ở trong quá trình tiến hóa, anh chú ý cẩn thận một chút, đừng quấy nhiễu nó.

Cao Bằng vừa nói vừa tháo bao tay ra.

Mã Giản thấp thỏm đứng bên cạnh Hải Đường Tứ Quý Hoa Yêu chờ đợi, khoảng chừng qua nửa giờ đồng hồ rốt cuộc có động tĩnh.

Sau nửa giờ, cái kén màu xanh lục cuối cùng cũng vỡ ra, một cây non màu xanh biếc xuất hiện, bên trên là nụ hoa tròn tròn được sinh ra, từ từ nở rộ. Không phải là màu hồng đào như trước đó, lúc này đây màu sắc cánh hoa biến thành rực rỡ như đóa hồng.

Phảng phất từ một thiếu nữ vui tươi hoạt bát trở thành người phụ nữ thành thục ổn trọng.

【 Tên quái vật 】: Hải Đường Tứ Quý Hoa Yêu

【 Cấp bậc quái vật 】: Cấp 4

【 Phẩm chất quái vật 】: Tinh nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Mộc

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (sung sướng)

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Hỏa / Hệ Lôi

【 Nhu cầu tấn chức phẩm chất hoàn mỹ 】:.....

Tên không hề thay đổi nói rõ rằng chủng loại Ngự thú cũng không biến hóa gì, chỉ đơn thuần tăng lên phẩm chất.

Cảm thụ được một loại hơi thở cao quý, rõ ràng so với trước đó hoàn toàn khác biệt làm cho Mã Giản vô cùng kích động, cầm lấy tay Cao Bằng mừng rỡ nói:

- Cám ơn Cao đại sư, cám ơn Cao đại sư! Tôi quyết định, từ nay về sau tất cả Ngự thú của tôi đều sẽ giao cho cậu, không chỉ mỗi tôi mà còn có toàn bộ bạn bè người thân xung quanh, tôi nhất định sẽ đề cử tất cả bọn họ tới nơi này của cậu.

Ngự thú hệ thực vật bởi vì số lượng thưa thớt cho nên mô hình và vật thí nghiệm cũng rất ít, bởi vậy Dục Thú sư trung cấp dốc lòng nghiên cứu Ngự thú hệ thực vật cực kỳ ít ỏi.

Kỳ thật Mã Giản cũng chỉ ôm tâm tư đánh cuộc vận may tới tìm Cao tiên sinh, không nghĩ tới ngay cả Ngự thú hệ thực vật mà Cao tiên sinh cũng đều hiểu biết rõ ràng đến vậy, quả nhiên là thiếu niên anh tài!

Hiện tại Mã Giản xem như đã hoàn toàn phục Cao Bằng rồi, xác xuất thành công cao như vậy, một thân bản lĩnh này quả thực sâu không lường được.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 35: Cương Thiết Tê Ngưu

Hai ngày sau đó Cao Bằng vẫn luôn ở văn phòng làm việc, nhưng mà cũng không có bao nhiêu khách, có thể là do thanh danh thu phí đắt đỏ của hắn đã truyền ra ngoài.

Tóm lại hai ngày kế tiếp chỉ nhận được một mối làm ăn duy nhất, đó là một yêu cầu giúp con Tam Thị Cự Thử cấp 7 từ phẩm chất tinh nhuệ tăng lên phẩm chất hoàn mỹ.

Cao Bằng đoán chừng phải mất hai ngày thời gian mới có thể khiến con Tam Thị Cự Thử này tiến hóa thành công.

Hạng người vừa sinh ra đã hiểu biết (1) chỉ tồn tại trong thần thoại hoặc cổ tích. Cao Bằng chỉ là một người bình thường. Hắn chỉ không giống với những người bình thường khác ở chỗ hắn sẽ cố gắng tổng kết kinh nghiệm, mỗi một lần đều cố gắng hết sức để bản thân mình càng thêm cẩn thận. Tuy rằng hắn có thể rút ngắn hai ngày thời gian lại còn hai tiếng đồng hồ, nhưng hắn vẫn lựa chọn khiêm tốn một chút.

Người nọ đối với việc có thể thành công thì rất vừa lòng, chỉ là giá cả có hơi mắc làm hắn thịt đau không thôi.

Sau đó là lặp lại việc đến trường đi học mỗi ngày, trải qua một tuần huấn luyện này Đại Tử đã trở nên càng ngày càng cường tráng, chiều dài cơ thể đã đạt tới 2.8 mét, so với trước kia phải to lớn hơn trọn một vòng. Hơn nữa bởi vì chịu đựng huấn luyện gian khổ mỗi ngày, sức ăn của Đại Tử tiếp tục tăng lên không ngừng, màu sắc của lớp giáp xác bên ngoài cũng càng thêm đậm hơn, lực phòng ngự càng mạnh mẽ, các cặp chân cũng càng thêm tráng

kiện.

Chương trình học bận rộn dường như lấp đầy toàn bộ thời gian của học sinh, ngay cả sau khi tan học về nhà cũng yêu cầu tăng ca huấn luyện, nếu không thì sẽ theo không kịp tiến độ.

Mấy ngày nay, trong thành phố Trường An, rất nhiều người dân phát hiện ở tiểu khu nhà mình, trên quảng trường hẻo lánh có không ít thanh niên nhìn qua chừng mười bảy tám tuổi đang chăm chỉ huấn luyện Ngự thú.

- Cậu nói xem chúng ta liều mạng như vậy là vì cái gì, cứ cho là thông qua khảo nghiệm cũng không nhất định có thể thi đậu trường danh tiếng, tốt nghiệp rồi còn không phải sáng đi chiều về làm công cho người ta sao, nói không chừng đến lúc đó đã không thể làm Ngự sử, cũng tìm không được việc làm.

Thời điểm huấn luyện có người lén lút nói với người bên cạnh.

Người bên cạnh cũng tùy theo đáp lời:

- Đúng vậy, nếu không chúng ta đi tìm huấn luyện viên xin rời khỏi đi.

- Lúc trước tổng huấn luyện viên Trần đã nói qua, nếu bây giờ rời khỏi chính là đào binh, bằng không chúng ta dứt khoát chịu đựng một tháng đi. Dù sao không phải nói chỉ tuyển 1200 người sao, một tháng sau chúng ta lại trở về thi văn hóa, vừa lúc tháng này coi như nghỉ.

Một người khác khẽ cười, nói ra suy nghĩ của mình.

- Ừ, ừ, nói có lý.

Có loại ý nghĩ này không phải ít, trải qua nhiều ngày huấn luyện buồn tẻ khiến khá nhiều người trong lòng sinh ra ý muốn rút lui.

u cũng là chuyện thường tình, cũng là tính người biếng nhác.

Chiêu sinh đặc biệt lớp Ngự sử không nhẹ nhàng như trong tưởng tượng của bọn họ, cũng không hề chơi vui như trong tưởng tượng. Một vài học sinh đã bắt đầu rút lui có trật tự, dù sao thi văn hóa cũng có thể tiếp tục đi học, không cần liều sống liều chết, cần gì mỗi ngày mệt mỏi như vậy làm chi.

Còn nữa, dù cho trời sập cũng có người khổng lồ đỡ, trở thành Ngự sử chiến đấu còn phải mạo hiểm đi dã ngoại, nói không chừng hôm nào đó sẽ chết thảm giữa rừng núi hoang vắng. Sau khi bọn hắn lựa chọn từ bỏ thì sẽ có vô số lý do.

Huấn luyện viên đều thu hết thảy mọi thứ vào mắt, không có ý định mở miệng nhắc nhở, chỉ làm một khán giả lẳng lặng đứng ngoài nhìn xem bọn học sinh huấn luyện, cũng không khuyên can, càng không xen mồm, chỉ khi có học sinh đi lên nêu ra vấn đề thì mới lựa chọn trả lời.

Coi như cho dù có người tránh ở một bên lười biếng cũng mở một mắt nhắm một mắt cho qua.

Ở một bên, Cao Bằng đang tìm vui trong gian khổ, huấn luyện vốn dĩ chính là buồn tẻ như vậy, nhưng chỉ cần trong lòng có mộng tưởng hết thảy buồn tẻ đều sẽ hóa thành động lực giúp ta tiếp tục kiên trì.

Tay trái Cao Bằng cầm điện thoại di động tính giờ, trước mắt Đại Tử nhanh nhẹn phóng qua lại giữa một đám cột đá, động tác vô cùng linh hoạt, trong nháy mắt lao ra khỏi trận địa cột đá, ấn xuống tạm dừng.

- 7.47 giây, so với lần trước nhanh hơn 0.4 giây.

Cao Bằng xoa xoa cái trán lấm tấm mồ hôi, gần đây thời tiết đã ấm áp hơn, phơi nắng lúc lâu cũng có chút nóng nực.

Đại Tử qua lại xong xuôi, dãy chân lít nhít vừa ngắn vừa nhỏ bò lại đây tranh công. Cao Bằng khen thưởng vỗ vỗ đầu nó, sau đó lấy ra mấy con Hoàng Phấn Trùng to lớn từ cái hộp mang theo bên người đút cho Đại Tử.

Đại Tử ăn như gió cuốn mây tan, hệt như người ta ăn mì sợi.

Vuốt cái đầu lạnh giá của Đại Tử, trong lòng Cao Bằng cũng dần dần yên tĩnh lại.

Hoàng Phấn Trùng là loại sâu Đại Tử thích ăn nhất, biệt danh sâu bánh mì, có chứa dinh dưỡng và protein cực kỳ phong phú.

Đặc biệt là sau tai biến, Hoàng Phấn Trùng dị biến trở nên to lớn, dài cỡ chừng chiếc đũa, trong cơ thể có chứa rất nhiều các chất dinh dưỡng phong phú, béo bùi mọng nước, mùi vị tươi ngon.

- Bạn học Cao, cậu huấn luyện Ngự thú này thật sự không tồi.

Phía sau truyền đến giọng nói như tiếng chuông.

Ừm, giọng nói hùng hồn, mạnh mẽ vang vội, nói là giọng nói như tiếng chuông cũng tuyệt đối không sai.

Cao Bằng quay đầu, trước mắt đột nhiên tối sầm, phảng phất toàn bộ bầu trời cũng đều tối lại.

Lui về sau hai bước mới thấy rõ ràng, đây là một nữ sinh mặc đồng phục màu xám, tóc cột đuôi ngựa, chiều cao phải đến hai mét, sống mũi cao thẳng, mắt to mày rậm. Nếu đổi lại những đặc điểm này trên thân thể con trai mà nói tuyệt đối chính là một người đàn ông hào hiệp.

Vóc dáng cao như vậy, chỉ đứng đó thôi đã khiến người xung quanh cảm thấy áp bách to lớn.

- Cám ơn khích lệ.

Cao Bằng gật đầu đáp lời.

Đại Tử ở một bên thấy có người lạ nói chuyện với chủ nhân thì ngoan ngoãn nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích.

Nhân vật bắt mắt như thế Cao Bằng đương nhiên không có khả năng không nghe nói qua.

Mục Thiết Anh. Nàng là học bá lớp 11 của Thất Trung, lâu nay luôn chiếm lấy một trong ba vị trí đầu trên bảng thành tích, sau khi hai trường xác nhập thì lựa chọn trở thành Ngự sử.

Trong mắt rất nhiều người nàng cũng giống như Cao Bằng, đều là những người kỳ quái.

Bởi vì đạt tới thành tích như nàng và Cao Bằng, trong toàn thể học sinh hai trường, chỉ có lạc lõng hai người bọn họ lựa chọn báo danh trở thành Ngự sử đặc chiêu sinh, rõ ràng rất có tiền đồ nhưng cố tình lại muốn đi tranh một con đường không biết.

Rất nhiều người đều không thể lý giải, trước cứ thi đậu một trường đại học tốt, về sau lại nhắm phương hướng Ngự sử mà phát triển không được sao? Vì cái gì lựa chọn hiện tại trở thành học sinh năng khiếu lớp Ngự sử.

- Lần này tôi đến là muốn lập tổ đội với bạn học Cao.

Mục Thiết Anh nói một cách hào sảng.

- Tổ đội?

Cao Bằng có chút kinh ngạc, sau đó nhớ lại huấn luyện viên đã từng nói qua, sau khi tuyển ra 1200 người sẽ tiến hành phân tổ, cứ hai người làm một tổ, Ngự thú nhất định phải khác loài mới được, nghe nói là vì huấn luyện năng lực phối hợp của bọn họ.

Huấn luyện trung kỳ và hậu kỳ yêu cầu tiến hành chiến đấu,

đến lúc đó lấy tiểu tổ phân tổ, thành tích cũng lấy tiểu tổ tính toán.

- Vì sao muốn tìm tôi?

Cao Bằng có chút không thể hiểu được, bản thân mình hình như cũng không quen biết nàng.

- Bởi vì bọn họ chỉ học cho có, tôi hoàn toàn không có tiếng nói chung với bọn họ.

Mục Thiết Anh nói rất thành thật.

Bạn học Mục này... Sao có thể nói chuyện như vậy! Cao Bằng cảm thán.

- Ngự thú của bạn đâu?

Cao Bằng thấy Mục Thiết Anh chỉ lẻ loi một mình, nên tò mò hỏi.

- Liên Tử!

Mục Thiết Anh xoay người gọi, đưa tay lên môi huýt sáo một cái.

Nơi xa một tòa núi sừng sững đang lẳng lặng đứng yên, đột nhiên giật mình một cái, đôi mắt nhỏ linh hoạt nhìn về hướng bên này, hai lỗ tai nhỏ dựng thẳng lên, sau đó vươn ra bốn chân cường tráng điên cuồng chạy tới, nơi đi qua nền xi-măng đều run nhè nhẹ, phảng phất như chiếc xe tăng bọc thép cuồn cuộn chạy băng băng trên thảo nguyên!

Mục Thiết Anh cao khoảng hai mét vậy mà đứng bên cạnh nó trông có vẻ phá lệ nhỏ xinh.

Phì ——

Một âm mũi vang lên.

Mục Thiết Anh nhẹ nhàng sờ sờ đầu Cương Thiết Tê Ngưu, con quái vật khổng lồ này dường như rất hưởng thụ, ôn hòa nhắm mắt lại cọ cọ lên người Mục Thiết Anh.

【 Tên quái vật 】: Cương Thiết Tê Ngưu

【 Cấp bậc quái vật 】: Cấp 12 (cấp tinh anh)

【 Phẩm chất quái vật 】: Tinh nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Kim

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (sung sướng)

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 36: Bé Bự Ôn Nhu

- Con Cương Thiết Tê Ngưu này của bạn hình như còn chưa thành niên phải không?

Cao Bằng đánh giá Cương Thiết Tê Ngưu vài lần, con quái vật khổng lồ này có lẽ vẫn còn trong thời kỳ trưởng thành. Cương Thiết Tê Ngưu thành niên thì hình thể tuyệt đối sẽ không chỉ lớn có bấy nhiêu.

Cương Thiết Tê Ngưu đã thành niên được mọi người ca tụng là một trong những Ngự thú mạnh nhất dưới cấp thủ lĩnh.

Da của Cương Thiết Tê Ngưu vừa cứng vừa dày, rắn chắc không thua gì sắt thép. Với hình thể khổng lồ đó thì có thể tông tan xương nát thịt tất cả kẻ địch trước mặt nó, lại thêm cái sừng tê giác khủng bố trên đỉnh đầu không khác gì một thanh lợi kiếm cực kỳ sắc bén kia, nó tuyệt đối không phải chỉ là một món đồ trang sức.

- Ừm, Liên Tử đã một tuổi rồi, sau tai biến thì tuổi tác của những quái vật thành niên này không dễ tính toán chút nào. Nhưng mà, cũng giống hệt như những con Cương Thiết Tê Ngưu khác, hiện giờ nó cũng gần như tương đương với một đứa trẻ loài người 12 tuổi rồi.

Một bên nói, một bên Mục Thiết Anh vuốt ve làn da của Cương Thiết Tê Ngưu.

- Một tuổi sao!

Cao Bằng gật đầu.

Sau khi nghe thấy hai người nói chuyện, Đại Tử vội vàng chạy đến rồi dựng đứng cơ thể bổ nhào lên vai Cao Bằng. Lúc này, trong đầu hắn không ngừng vang lên giọng nói của Đại Tử:

- Ta ba tuổi! Ta ba tuổi!

Cao Bằng nghe Đại Tử nói như vậy thì trên mặt lộ ra ý cười, đưa tay vỗ vỗ đầu nó rồi nói rằng:

- Tao biết mày ba tuổi rồi.

Đại Tử nằm bò trên vai chủ nhân, tò mò nhìn con tê giác to lớn ở bên cạnh, cái vóc dáng khổng lồ của Cương Thiết Tê Ngưu vẫn khiến cho nó sợ hãi một chút. Cao Bằng có thể cảm nhận được cảm xúc kinh hoảng truyền đến từ Đại Tử.

Cao Bằng nhẹ nhàng vuốt sợi râu trên đầu của Đại Tử, đây là cách hữu hiệu để giúp nó thả lỏng cảm xúc.

Nhìn về phía Cương Thiết Tê Ngưu, đại gia hỏa này có thể nói là thuộc loại công kích, cũng có thể nói thuộc loại phòng ngự, chủ yếu nhất vẫn phải xem Mục Thiết Anh huấn luyện nó như thế nào, hoặc là cũng có thể bao gồm cả hai.

- Bạn dự định sẽ huấn luyện nó thành loại hình nào?

Cao Bằng hỏi.

- Loại phòng ngự đi.

Mục Thiết Anh vừa nói vừa nhẹ nhàng vuốt chiếc sừng nhọn của Cương Thiết Tê Ngưu.

- Tính tình Liên Tử luôn rất nhút nhát, trước kia đi qua đường, có lần em ấy còn phải nhường đường cho quái vật có hình thể nhỏ hơn mình gấp mấy chục lần.

Lá gan nhỏ đến vậy sao, Cao Bằng không nhịn được đánh giá

con Cương Thiết Tê Ngưu từ đầu đến chân một lượt, quả nhiên có là trâu cũng không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài.

Bị Cao Bằng đánh giá một cách không kiêng nể gì như vậy, Cương Thiết Tê Ngưu ngượng ngùng quay đi, đầu hơi rủ xuống, nhẹ nhàng cọ cọ vào Mục Thiết Anh.

- Tình huống của tôi đã nói rõ rồi, nếu bạn học Cao cảm thấy không thích hợp thì thôi vậy.

Mục Thiết Anh nghiêm túc nói với Cao Bằng.

Cao Bằng trầm ngâm rồi tiếp tục hỏi:

- Tính tình của nó ôn hòa nhưng nếu như bị chọc giận thì sao? Bạn có từng thử nghiệm qua tình trạng sau khi nó bị chọc giận chưa? Nó có thể trở nên hung hăng rồi tấn công người khác không?

Mục Thiết Anh sửng sốt, suy tư một lát rồi tỏ vẻ áy náy cười đáp:

- Xin lỗi, bởi vì tôi và người nhà đều khá cưng chiều em ấy, cho nên không bao giờ để em ấy phải chịu bất kỳ tổn thương lớn nào, vì vậy cũng không rõ ràng lắm sau khi em ấy nổi giận có trở nên hung dữ hay không. Nhưng hiện tại em ấy cũng tương đối đủ tư cách đảm nhiệm vai trò phòng thủ, có lẽ do nguyên nhân không nhạy cảm với đau đớn nên em ấy luôn có sức nhẫn nại lớn đối với các cơn đau.

Mục Thiết Anh càng nói càng không có tự tin. Bất kỳ người nào lần đầu tiên nhìn thấy Ngự thú của nàng đều phải kinh ngạc tán thán, thán phục sự mạnh mẽ của Cương Thiết Tê Ngưu. Nhưng chỉ có nàng mới biết Liên Tử nhà mình thật sự không hề thích hợp trở thành Ngự thú chiến đấu. Nếu vậy thì, có lẽ sẽ không công bằng đối với bạn học Cao, Mục Thiết Anh thở dài một tiếng rồi ảo

não bỏ đi.

Đứng bên cạnh nàng, Liên Tử dường như cảm nhận được cảm xúc chủ nhân không tốt nên nhẹ giọng nức nở, muốn an ủi chủ nhân nhưng lại không biết phải an ủi từ đâu, chỉ có thể dùng cái đầu cọ cọ nàng.

Mục Thiết Anh bị bộ dáng ngốc nghếch đáng yêu này của Liên Tử chọc cười, đẩy đầu nó ra rồi dịu dàng ra lệnh:

- Sang một bên chơi đi.

- Làm đồng đội? Không có vấn đề gì, tôi cũng cảm thấy giao lưu với những kẻ học giả vờ quá mệt mỏi.

Ở phía sau, Cao Bằng đột nhiên mở miệng.

- A?

Dường như đáp án này nằm ngoài dự đoán làm Mục Thiết Anh sửng sốt, quay đầu nhìn về phía hắn. Cao Bằng nhún nhún vai, bổ sung:

- Tính tình ôn hòa cũng không sao, ngày sau có thể huấn luyện mà.

Thế nhưng Ngự thú có thiên phú thì không dễ dàng tìm được, những lời này Cao Bằng chỉ tự nói thầm trong lòng.

Ở đây có không ít Ngự thú, nhưng mà 99% đều thuộc phẩm chất phổ thông.

Có thể đạt đến phẩm chất tinh nhuệ cũng chỉ mấy chục con như vậy, mà Ngự thú phẩm chất hoàn mỹ thì chỉ có hai con. Một con trong đó là Lôi Quang Hùng của bạn học Trần Hán Kiều trong lớp, còn một nữa thì chính là con Cương Thiết Tê Ngưu trước mắt này.

Muốn kiểm tra đo lường ra phẩm chất của một con Ngự thú không hề dễ dàng, yêu cầu đầu tiên là cần thiết phải có hàng loạt Ngự thú cùng chủng loại, sau đó căn cứ vào hình mẫu đồng dạng tiến hành so sánh số liệu. Làm sao có thể dễ dàng được như Cao Bằng, chỉ cần trực tiếp quét mắt qua một cái là biết ngay lập tức.

Cho nên, trên cơ bản không có cách nào xác định được phẩm chất của phần lớn Ngự thú chủng loại mới. Lúc trước, khi A Ngốc ra đời thì Trần hội trưởng hẳn là cũng chỉ coi nó như một con Ngự thú bình thường có phẩm chất tinh nhuệ mà thôi.

Đừng nhìn những Ngự thú mà những Dục Thú sư đó tiếp xúc đều thuộc hàng quý hiếm hoặc mang phẩm chất cao. Kỳ thật những Ngự thú này cũng không thường thấy, chỉ bởi vì thân phận bọn họ đặc thù nên mới có thể dễ dàng tiếp xúc với những chúng.

- Con Ngự thú này của bạn có thiên phú rất tốt, hãy chăm chỉ huấn luyện thật tốt, đừng mai một thiên phú của nó.

Cao Bằng nhìn Cương Thiết Tê Ngưu rồi chầm chậm đi đến.

Thấy có người xa lạ tiếp cận, Liên Tử bất an ngoảnh đầu sang chỗ khác.

Cao Bằng dừng chân, duy trì cách Liên Tử hai bước. Đầu tiên Liên Tử cũng hơi lo lắng, sau đó mở mắt nhỏ nhìn Cao Bằng, ánh mắt có tò mò xen lẫn thẹn thùng.

- Này, bé bự.

Cao Bằng chào hỏi với Liên Tử.

- À. Ồm ~

Liên Tử ngượng ngùng lui về phía sau hai bước, tiếng kêu của nó có vẻ hơi chói tai, giống như em bé đang làm nũng. Nó liếc mắt nhìn Cao Bằng một cái, sau đó bỗng nhiên xoay người chạy trốn.

Cao Bằng: “……”

- Tính tình này chính xác quá mức nhát gan, bạn cần phải huấn luyện thật tốt một chút. Tôi biết lúc huấn luyện khẳng định bạn không nỡ khiến nó phải chịu quá nhiều khổ sở, dù sao cũng trông nom nó từ bé đến lớn. Nhưng nếu như bạn thật sự muốn trở thành Ngự sử chiến đấu thì cứ tiếp tục như vậy sẽ chỉ sẽ hại nó, cũng là hại chính mình mà thôi.

Cao Bằng lắc đầu nói, rốt cuộc không phải Ngự thú của hắn. Hắn không có tư cách nhúng tay vào chuyện của người khác, bản thân cũng đã hết trách nhiệm đề ra một phần kiến nghị rồi.

……

Sau khi tan học, Cao Bằng chạy ngay ra chợ mua một ít dược liệu, mỗi một phần dược liệu đều mua ở những cửa hàng khác nhau, khoảng chừng đi một vòng lớn mới về đến nhà.

Về nhà, đầu tiên Cao Bằng lựa chọn dược liệu dư thừa để qua một bên sau đó mới phân loại dược liệu còn lại.

Hiện tại Đại Tử đã có thể tiến hóa lên phẩm chất hoàn mỹ, khoảng cách tấn chức phẩm chất tinh nhuệ lần trước đã gần hai tuần.

Tăng lên phẩm chất hoàn mỹ đại biểu cấp bậc thủ lĩnh đối với nó sẽ không có bình cảnh, chỉ cần làm từng bước huấn luyện là được.

Có vài dược liệu yêu cầu cần phải xử lý cẩn thận, đặc biệt là một ít dược liệu có chứa kịch độc, chỉ cần hơi vô ý một chút sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng.

Đi vào phòng ngủ, Cao Bằng thay một bộ quần áo phòng độc màu trắng. Đại Tử thấy chủ nhân ăn mặc rất lạ lùng thì dường như cảm thấy chơi rất vui, xoay hai vòng rồi nhào lên người chủ

nhân. Cao Bằng vội vàng ngăn lại:

- Dừng lại, mày đúng là con khỉ quậy phá, có muốn tiến hóa nữa hay không?

Phân biệt xử lý từng gốc dược liệu xong, Cao Bằng cho tất cả chúng vào nồi rồi nấu với lửa lớn suốt hai tiếng đồng hồ.

Cuối cùng, khi mở nắp vung ra, một luồng khói màu đen bay lên lập tức bị máy khử mùi hút đi.

Cao Bằng nhíu mày, cảm thấy độc tính của khói đen cũng không phải quá mạnh mẽ, rất nhanh đã tiêu tán trong không khí. Nếu sau này phối chế phương thuốc chứa độc tính mạnh hơn thì không thể tùy tiện như vậy. Xem ra cần thiết phải có phòng thí nghiệm chuyên môn, nhưng xây dựng một cái phòng thí nghiệm như vậy lại quá tốn kém. Vấn đề này nhất thời làm hắn có chút đau đầu.

Nước trong nồi đã bốc hơi sạch sẽ, chỉ còn đọng lại dưới đáy nồi nửa lớp cao màu đen.

Nấu phần dược liệu này xong khẳng định không thể tiếp tục dùng cái nồi này được nữa. Đặt nồi thuốc cao xuống đất, Cao Bằng nhẹ nhàng gõ đũa lên mép nồi rồi gọi:

- Ăn cơm, ăn cơm.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 37: Tàn Bạo Hôi Ma Chu Khủng Bố

Cạch cạch cạch cạch

Âm thanh chiếc đũa gõ lên nồi thu hút Đại Tử, nó dựng thẳng đầu lên nghe ngóng, sau khi xác nhận phương hướng thì lập tức nhanh chóng bò tới.

Đại Tử nhìn thoáng qua dịch thể màu đen sền sệt trong nồi, hai sợi râu không ngừng lay động, cũng không chịu ăn.

Bởi vì mùi vị này thật đúng là không dễ ngửi chút nào, hơn nữa hình dạng trông cũng rất đáng ngờ.

Nhìn qua hai lần, Đại Tử vụng trộm buông cặp chân kìm đang kẹp chặt viền nồi sắt ra, tỏ vẻ chán ghét ngoảnh đầu đi chỗ khác, luôn miệng hô:

- Có độc, có độc…

Vẻ mặt của Cao Bằng sa sầm lại, một nồi này đều được bào chế từ những dược liệu mang độc tính, nên có độc là chuyện đương nhiên.

Nhưng mày là một con Ngự thú có thuộc tính Độc lại đi nói với tao mày sợ độc. Mày không lo là sẽ ném hết mặt mũi của toàn bộ Ngự thú thuộc tính độc khác sao.

- Quay lại, mau ăn nó ngay! Ăn xong là có thể tiến hóa. Mày không ăn thì làm sao có thể trở nên mạnh mẽ được?

Cao Bằng nói một cách vô cùng nghiêm túc.

Đại Tử cũng rất biết nghe lời, ngoan ngoãn ăn hết sạch cả nồi. Lúc này Cao Bằng mới vui vẻ tươi cười.

Sau khi ăn xong, tinh thần Đại Tử có hơi uể oải tí chút, bèn trốn vào góc phòng lẳng lặng nằm xuống, cuộn mình thành một vòng tròn.

……

Tại sơn cốc gần biên giới rừng rậm Hắc Tẫn có một hẻm núi tối tăm tĩnh mịch, từ sâu trong hang động đen kịt có mấy con nhền nhện to lớn màu xám đang chậm rãi bò ra, đôi mắt đỏ tươi lập loè ánh sáng lạnh lẽo, nhẹ nhàng đánh hơi trong không khí.

Trong lùm cây rậm rạp cách đó không xa đột nhiên có một con Kim Cương Xuyên Sơn Giáp ló đầu ra, lớp vảy màu vàng óng sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Con nhện ngoạc cái mồm to phun ra mảng lớn chất dịch đậm đặc màu xám trắng. Trên lá cây, thân cây, bãi cỏ, khắp nơi đều trải đầy chất dịch đặc sệt đó.

Sau khi tiếp xúc với không khí, chất dịch đậm đặc màu xám trắng nhanh chóng ngưng tụ lại rồi dần mất đi tính kết dính, thay vào đó lại trở nên cứng rắn bền chắc tràn ngập tính kẻo dai. Kim Cương Xuyên Sơn Giáp cố gắng giãy dụa muốn thoát ra ngoài, chất dịch màu trắng bị kéo giãn ra thành sợi tơ nhưng vẫn quấn chặt lấy toàn thân nó, giống hệt như bã kẹo cao su bị người dùng lực kéo dài ra.

Kim Cương Xuyên Sơn Giáp thấp giọng gào thét, từng chiếc vảy màu vàng bên ngoài dựng ngược lên phảng phất như vô số lưỡi dao sắc bén, toàn bộ thân thể nó cuộn tròn lại giống như “quả bóng”.

Cơ thể cuộn tròn xoay vòng vòng, mép vảy sắc nhọn như lưỡi dao hình thành đao trận gió lốc.

Tơ nhện có thể khắc chế lực lượng vô cùng hiệu quả, nhưng đối với loại lợi khí sắc bén này lại không có bao nhiêu năng lực chống đỡ.

Từng sợi tơ nhện bị cắt đứt, mắt thấy Kim Cương Xuyên Sơn Giáp sắp sửa tránh thoát, lại thêm một đoàn dịch nhầy màu xám trắng thật lớn từ trên trời giáng xuống.

Dịch nhầy càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dày đặc, một đám nhền nhện to lớn phảng phất không khác gì bọn côn đồ bao vây Kim Cương Xuyên Sơn Giáp, không ngừng phun ra những sợi tơ màu trắng.

Sau đó, trên mặt đất dần dần hình thành một cái kén trắng to lớn.

Mặc cho Kim Cương Xuyên Sơn Giáp giãy giụa thế nào cũng không thể tránh thoát đám tơ nhện vô cùng vô tận này, toàn bộ thân hình đều bị cố định chặt chẽ không thể vùng vẫy. Đến cuối cùng nó cũng kiệt sức mà nằm bẹp trên đất, tuyệt vọng nhìn đám nhền nhện màu xám trắng càng lúc càng gần.

Lại nói, từng con nhện xám trắng không ngừng cuồn cuộn bò ra khỏi hang động âm u, phảng phất như đây là một cái ổ nhện.

.....

- Lão Trần, theo quy tắc cũ, lấy cho tôi 30 cân Âm Tuyết Tùng Diệp.

Cao Bằng vừa bước vào tiệm đã hô lên. Hôm nay là thứ bảy, hết giờ làm hắn liền rời khỏi phòng làm việc đi đến đây, cũng chẳng muốn để người khác giao hàng tận nhà, chuẩn bị tiện đường ghé vào cửa hàng trong trung tâm thành phố mua về luôn.

- 30 cân sao?

Người bị Cao Bằng gọi là lão Trần chính là một chàng trai trẻ khá cao, da đen, dáng người mảnh khảnh, nhìn qua mặt mày có chút già dặn, rất nhiều khách quen tới nơi này đều quen gọi hắn là lão Trần.

- Ông chủ Cao, thật xấu hổ, trong tiệm chúng tôi hôm nay chỉ còn có 10 cân Âm Tuyết Tùng Diệp.

Lão Trần nói với vẻ mặt đầy khó xử.

- Cậu xem.....

Cao Bằng sửng sốt, sau đó vung tay lên nói một cách hào phóng:

- Đã thế cứ lấy hết toàn bộ cho tôi, 10 cân thì 10 cân vậy.

Sau đó Cao Bằng lại ghé qua vài cửa hàng xung quanh, kết quả phát hiện Âm Tuyết Tùng Diệp đã thiếu hàng mấy ngày nay. Hắn nhớ rõ, tuy rằng Âm Tuyết Tùng Diệp không thường thấy nhưng cũng không tính là dược liệu hiếm gì.

Nếu như những cửa tiệm này đều hết hàng, thì có khả năng toàn bộ Trường An cũng sẽ không còn bao nhiêu Âm Tuyết Tùng Diệp. Bởi vì mấy cửa hàng này là nguồn cung cấp đứng đầu ở trung tâm thành phố.

Do nguyên nhân phòng làm việc của Cao Bằng nên mấy cửa hàng xung quanh đây cũng tương đối quen biết hắn.

Có ông chủ tốt bụng của cửa hàng nào đó cho hay:

- Không chỉ mỗi Âm Tuyết Tùng Diệp, còn có mấy loại dược liệu khác dạo gần đây cũng đều bị thiếu hàng.

- Ồ? Sao lại thế?

Cao Bằng có chút nghi hoặc.

Tuy rằng phương pháp tăng lên phẩm chất sử thi không chỉ có một loại, nhưng hiện tại A Ngốc cũng đã ăn hai trăm cân Âm Tuyết Tùng Diệp rồi, nếu lại đột nhiên thay đổi phương pháp khác thì khá là phiền phức.

- Âm Tuyết Tùng Diệp trong tiệm chúng tôi cùng với một số loại dược liệu khác đều được nhập hàng từ một mảnh lâm viên tư nhân lớn ở ngoại thành Trường An, phiến lâm viên lớn kia không ngừng có Âm Tuyết Tùng Diệp và rất nhiều dược liệu khác. Bởi vì hàng đẹp giá rẻ, lại thêm số lượng sung túc, không chỉ mỗi chúng tôi mà rất nhiều cửa tiệm trong thành phố Trường An đều nhập hàng từ khu lâm viên đó.

Ông chủ rít một hơi thuốc, không ngừng than thở:

- Có lẽ tin tức bị phong tỏa không được truyền ra, cái khu lâm viên đó được xây cạnh rừng rậm Hắc Tẫn. Một tuần trước không biết từ nơi nào chạy đến một đám nhện ác ôn, không ngừng ăn sạch sành sanh số lượng lớn thực vật thuộc tính âm trong lâm viên, chẳng những thế còn ăn luôn toàn bộ quái vật khác trong rừng. Nghe nói nếu không phải ông chủ chạy trốn nhanh, một nhà ông chủ đều đã trở thành thức ăn trong miệng đám nhện ác ôn đó. Hiện tại khu vực thuộc phiến lâm viên kia đã bị quân đội phong tỏa, trong khoảng thời gian ngắn chỉ sợ sẽ không mua được Âm Tuyết Tùng Diệp.

- Nhện ác ôn.....

Cao Bằng vắt hết óc cũng không nghĩ ra có loài nhện nào gọi là nhện ác ôn cả.

- Nhện ác ôn cũng chính là biệt danh chúng tôi dùng để gọi mấy con nhện đó mà thôi. Phía chính phủ đã lập ra cho nó một cái danh pháp chuyên ngành, hình như gọi là cái gì Tàn Bạo Hôi Ma Chu đấy.

Ông chủ lại rít một hơi dài, ném đầu lọc đã hút xong xuống đất, giơ chân dẫm tắt tàn thuốc. Lúc này, lại có khách mới vào tiệm, ông chủ cười xin lỗi với Cao Bằng rồi đi tiếp đãi khách, chỉ quẳng lại cho Cao Bằng một câu:

- Nếu còn cần thứ gì thì cậu cứ tự tìm trong tiệm đi.

Cao Bằng nhìn ông chủ đang bận rộn giới thiệu các loại dược liệu cho khách, quay đầu nhìn ngựa xe như nước trên đường. Lúc này đúng là giờ cao điểm, trên lối đi bộ vẫn đông đúc trước sau như một, xuyên qua cửa sổ xe có thể thấy một số tài xế đang nhẹ nhàng trêu đùa Ngự thú trong lúc tắc đường.

Từ trong cửa sổ xe truyền ra âm thanh vui đùa, dưới bầu trời bê tông cốt thép, người và Ngự thú phác hoạ lên một bức tranh cực độ hài hòa.

Ài ——

Thở dài một hơi, Cao Bằng cầm lấy túi dược liệu của mình rời khỏi cửa hàng, cố gắng hoàn thành công việc cho nhanh đặng chạy về nhà xem Đại Tử đã tiến hóa xong chưa.

Bởi vì Âm Tuyết Tùng Diệp là đồ ăn cao cấp của quái vật thuộc tính âm, cho nên nhu cầu vẫn tương đối nhiều. Sau khi Cao Bằng biết được tin tức cũng không dám trì hoãn thêm, vội vàng thừa dịp thời gian còn sớm đi dạo một vòng các cửa hàng trong thành phố, càn quét hết thảy toàn bộ Âm Tuyết Tùng Diệp. Cuối cùng, hắn may mắn mua được hơn một trăm cân, có điều Âm Tuyết Tùng Diệp trong thành chỉ sợ cũng không còn bao nhiêu.

Sau đó, Cao Bằng lại đến Hiệp hội Săn Quái công bố một nhiệm vụ ngắn hạn, thu mua Âm Tuyết Tùng Diệp với giá 1100 tiền liên minh một cân, thu mua 300 cân.

Ngoài hoang dã cũng có Âm Tuyết Tùng Diệp, nhưng phân bố

không đều, sản lượng vô cùng ít ỏi, muốn hoàn thành nhiệm vụ cũng yêu cầu tiêu hao không ít thời gian và tinh lực.

Nếu có thể dùng tiền để giải quyết vấn đề thì chẳng cần phải mạo hiểm ra ngoài hoang dã tràn đầy nguy cơ làm gì.

Về đến nhà, Cao Bằng cũng lên mạng tra xét tin tức một hồi: Tàn Bạo Hôi Ma Chu.

Gõ vào năm từ mấu chốt này, một lượng lớn tin tức hiện ra từ trên xuống dưới.

- Kinh ngạc! Nhền nhện to lớn siêu cấp tàn bạo.....

Dân thành thị Trương tiên sinh tự thuật: Sau một đêm mạo hiểm, suýt chút nữa đã trở thành đồ ăn của nhền nhện.

- Khu vực rừng rậm Hắc Tẫn của thành phố Trường An đột ngột xuất hiện một loại quái vật nhền nhện hoàn toàn mới, hiện đã bị phong tỏa toàn diện! Chính phủ thông báo nghiêm cấm người dân không được phép tự mình xâm nhập khu vực rừng rậm Hắc Tẫn.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 38: Ba Ngày Là Đủ Rồi!

Trừ bỏ không nói đến những cái tin tức tiêu đề kia, Cao Bằng ấn mở tin tức thứ ba.

Cái tin tức này là do nhà xuất bản tin tức của thành phố Trường An công bố ra, nội dung rất chính thức, dạng tin tức như thế này sẽ không chứa quá nhiều tính chủ quan.

Cao Bằng nghiêm túc đọc qua một lần, nội dung đại khái chính là bên trong rừng rậm Hắc Tẫn đột nhiên xuất hiện một loại quái vật có tính uy hiếp rất cao, hơn nữa tính phá hoại cực lớn, lại yêu thích cất chứa đồ ăn.

Không giống các loại rắn chỉ cần ăn no sẽ lười hoạt động, quái vật Tàn Bạo Hôi Ma Chu mới xuất hiện này săn mồi với số lượng lớn rồi dùng tơ quấn chặt mang đi. Vì thế tính uy hiếp của chúng cao hơn rất nhiều so với những loại quái vật khác. May mắn là chính phủ đã kịp thời sơ tán khu vực dân cư này nên cũng chưa xuất hiện thương vong lớn. . .

Trong tin tức cũng đại khái nói qua, có một ít khu lâm viên tư nhân —— xuất hiện rất nhiều Tàn Bạo Hôi Ma Chu gây ra tổn thất lớn về tài sản. Trước mắt chính phủ thành phố Trường An đang tích cực thăm dò khu vực hoạt động và tập tính của Tàn Bạo Hôi Ma Chu, suy nghĩ biện pháp nhằm vào chúng. Đồng thời còn đề nghị dân chúng nhất định không được tới gần khu rừng rậm Hắc Tẫn, chờ đợi chính phủ giải quyết.

Cuối cùng là đánh giá về đẳng cấp uy hiếp: Ba sao.

Đẳng cấp này cũng đã không thấp, năm ngoái có một đầu quái vật cấp Lĩnh Chủ đến gần thành phố Trường An, đưa tới đẳng cấp

uy hiếp cũng mới chỉ là bốn sao.

Xem ra trong thời gian ngắn không thể mua được Âm Tuyết Tùng Châm ở trong thành phố rồi. Chuyện này cũng đã cho Cao Bằng một lời nhắc nhở, về sau nếu như muốn mua tài liệu thì tốt nhất nên mua một lần cho xong, nếu không lúc xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì lúc đó sẽ rất lúng túng.

Trước đó Cao Bằng chỉ cho rằng nếu như mua một lần nhiều như vậy thì sẽ không dễ để bảo quản. Tủ lạnh nhà mình cũng chỉ lớn như thế, nếu chỉ là mấy chục cân thì còn được, nếu như là mấy trăm cân thì chỉ sợ không thể nhét nổi vào trong tủ lạnh.

Ra khỏi phòng ngủ, A Ngốc vẫn như cũ chăm chỉ ăn lá tùng ở trong phòng khách, nếu như có thể chụp ảnh để so sánh thì sẽ phát hiện thể trạng của A Ngốc đã lớn hơn một vòng so với hai tuần trước. Ban đầu xương cốt của nó có màu xám trắng thì hôm nay đã hiện ra một chút màu xám bạc, nhìn qua có vẻ càng cứng rắn hơn.

Đại Tử vẫn còn cuộn thành một đoàn trốn ở góc tường, Cao Bằng quan sát một chút thì phát hiện không có vấn đề gì liền xoay người tiến vào phòng bếp.

- Buổi tối hôm nay liền ăn canh sườn rong biển đi.

Cao Bằng chuẩn bị thi triển thân thủ, món ăn này là tuyệt chiêu sở trường của hắn.

Không bao lâu sau, trong phòng bếp đã tràn đầy hương thơm nồng nàn của canh sườn, mùi thơm phiêu tán ra phía ngoài, phiêu đến phòng khách.

Đại Tử đang nằm sấp trên mặt đất, hai chiếc râu trên đầu đột nhiên lắc lư mấy lần, đôi mắt tuy vẫn còn nhắm nhưng cả người đã tự động bò về phía phòng bếp. . .

Phanh. . .

Đại Tử nhắm mắt đi đường nên đụng đầu ngay vào chân bàn, lúc này nó mới mơ mơ màng màng mở to mắt rồi lách qua, tiếp tục bò về phía phòng bếp.

Những chiếc chân ngắn lít nha lít nhít chuyển động nhịp nhàng vào phòng bếp, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía chủ nhân đang nấu cơm.

- Tê!

- Đói bụng!

Hai loại âm thanh khác nhau vang lên trong đầu Cao Bằng.

- Sắp rồi, xong ngay đây.

Cao Bằng trả lời theo thói quen, sau đó mới đột nhiên kịp phản ứng, gia hỏa này đã tiến hóa xong?

Quay đầu lại liền nhìn thấy phẩm chất của Đại Tử trong khung số liệu đã thay đổi từ【 Tinh nhuệ 】 sang 【 Hoàn mỹ 】.

Vẻ ngoài của Đại Tử cũng không khác nhau quá lớn so với trước đó. Cao Bằng nhìn kỹ vài lần thì thấy, ngoại trừ hai chiếc râu trên đỉnh đầu nhiều thêm từng vòng hoa văn màu vàng kim ra thì cũng không có biến hóa nào khác.

Sau khi ăn cơm tối xong, hắn nhận được một cú điện thoại của tổng giám đốc Lưu Sâm Lâm bên Lam Thuẫn gọi đến,

- Đã muộn thế này còn quấy rầy đến Cao tiên sinh, tôi thật sự xin lỗi!

Lưu Sâm Lâm liên tục nói xin lỗi ở trong điện thoại.

- Không sao! Lúc này tôi cũng chưa ngủ nên không được tính là quấy rầy.

Cao Bằng chỉnh TV ở chế độ yên lặng rồi mở miệng hỏi:

- Giám đốc Lưu có việc gấp gì sao?

- Ừm, đúng vậy! Không biết buổi tối hôm nay Cao tiên sinh có thời gian hay không?

Lưu Sâm Lâm mặc dù đã tận lực che giấu giọng điệu của mình, nhưng Cao Bằng có thể nghe ra trong giọng nói của hắn có một chút lo lắng.

Cao Bằng ngẩng đầu nhìn vào đồng hồ treo ở phòng khách một chút, hiện giờ mới chỉ tám giờ,

- Có thời gian.

Lấy tiền tài của người thì phải thay người làm việc, chuyện này cũng không có gì để nói.

- Vậy thì phiền phức cậu rồi.

Lưu Sâm Lâm dường như nhẹ nhàng thở ra.

Không bao lâu sau liền có một chiếc xe thương vụ màu đen đi đến dưới nhà đón Cao Bằng, Lưu Sâm Lâm cũng ngồi ở trên xe.

- Ách, Lưu tổng làm sao hôm nay lại?

Cao Bằng nghi hoặc hỏi.

- Cao tiên sinh có biết chính phủ đã phát hiện ra một loại quái vật mới là Tàn Bạo Hôi Ma Chu ở rừng rậm Hắc Tẫn bên kia không?

- Chuyện này tôi biết.

Cao Bằng gật đầu.

- Cao tiên sinh nếu biết vậy tôi sẽ không tỉ mỉ giới thiệu nữa. Chính phủ triệu tập rất nhiều công ty bảo an và tổ chức tư nhân tiến hành thăm dò tập tính và nhược điểm của Tàn Bạo Hôi Ma Chu. Công ty của chúng tôi vừa mới nhận nhiệm vụ hôm nay, ba ngày sau sẽ phải xuất phát, cho nên muốn mời Cao tiên sinh sớm xem qua Ma Quỷ Đường Lang một chút. Nếu có thể thăng cấp cho mấy con Ma Quỷ Đường Lang trước lúc xuất phát thì xác suất thành công của chúng tôi ở nhiệm vụ lần này cũng sẽ lớn hơn. Đương nhiên coi như không thể thăng cấp thì cũng không sao, bất luận như thế nào thì lần này cũng phiền phức cậu rồi.

Lưu Sâm Lâm nghiêm túc nói.

- Tôi nhớ được là trước kia chính phủ không cho phép tổ chức tư nhân và công ty bảo an tiếp xúc với những nhiệm vụ này mà.

Cao Bằng hơi kinh ngạc, phải biết rằng trước kia chính phủ vì duy trì ổn định nên không cho phép tập đoàn tổ chức và công ty bảo an tiếp xúc với những nhiệm vụ này. Chúng đều sẽ được hoàn thành bởi quân đội và sở nghiên cứu của chính phủ.

- Liên minh chính phủ ở đoạn thời gian trước có tổ chức một hội nghị. Hội nghị lần này đã cải cách rất nhiều nội dung, cũng như loại bỏ rất nhiều quy định.

Lưu Sâm Lâm cảm khái,

- Hướng đi của liên minh từ nay về sau chỉ sợ sẽ phát sinh biến hóa lớn. Liên minh chính phủ trước kia đều sẽ hữu ý hoặc vô ý áp chế sự tăng trưởng thế lực của các tập đoàn, công ty này. Nhưng mà sự biến hóa của quái vật những năm gần đây làm cho chính phủ ứng đối ngày càng mệt mỏi, cho nên lần này đã mở ra rất nhiều chính sách.

Làm Tổng giám đốc một công ty bảo an, Lưu Sâm Lâm tất nhiên rất vui mừng khi nhìn thấy loại cục diện này.

Không được bao lâu, xe con dừng lại trước một tòa cao ốc. Xuống xe đi vào trong, hai bên trái phải trước cửa lầu một có đứng hai người nhân viên bảo an mặc áo lam. Bên cạnh mỗi người có một con Ma Quỷ Đường Lang đứng sừng sững, phảng phất như hai pho tượng.

Phía sau cao ốc có một quảng trường lớn đã bị nhận thầu, ba mặt còn dựng lên những bức tường vây cao, bên trên chúng được bao trùm bởi lưới điện.

Thô sơ giản lược nhìn qua, trên quảng trường đứng lít nha lít nhít trên trăm con Ma Quỷ Đường Lang, trong không khí tràn ngập sự nghiêm túc.

- Tất cả Ma Quỷ Đường Lang của công ty đều ở đây.

Lưu Sâm Lâm gật đầu.

Cao Bằng tiến lên, liếc nhìn từng cái số liệu khung rồi sàng lọc bài trừ, cuối cùng từ đó lựa chọn ra 10 con Ma Quỷ Đường Lang.

- Liền 10 con này đi.

- Con mắt của Cao tiên sinh thật tốt!

Lưu Sâm Lâm giơ ngón tay cái lên. Mười con này chính là một nhóm Ma Quỷ Đường Lang đứng đầu nhất trong công ty.

- Tài liệu tôi sẽ viết trên giấy, ông nhanh chóng chuẩn bị đầy đủ tài liệu, nếu như nắm chặt thời gian thì ba ngày là đủ rồi.

Cao Bằng từ tốn nói.

- Được.

Sau đó, Cao Bằng viết lại những tài liệu cần thiết trên tờ giấy trắng rồi giao cho Lưu Sâm Lâm. Người sau thì nhìn lướt qua một chút, sau đó không dám trì hoãn tranh thủ thời gian phái người đi

thu mua tài liệu ngay trong đêm, dù có tràn giá cũng phải chuẩn bị kỹ càng toàn bộ tài liệu trong vòng một canh giờ.

Lăn lộn ở thành phố Trường An lâu như vậy nên Lưu Sâm Lâm cũng có các mối quan hệ của mình. Sau khi hắn toàn lực phát động nhân mạch thì rất nhanh đã sưu tập xong toàn bộ tài liệu.

- Cao tiên sinh, toàn bộ tài liệu đã sưu tập đủ.

Cái trán của Lưu Sâm Lâm đổ mồ hôi đầm đìa.

Vừa khẩn trương, cũng thấp thỏm.

Cao Bằng cũng không quay đầu lại mà chỉ chăm chú đeo bao tay, sau đó đeo khẩu trang lên.

Ở trước mặt hắn có một chiếc nồi lớn đang được đun sôi sùng sục, từng đợt sóng nhiệt phả vào mặt.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 39: Tứ Dực Thúy Ma Đường

Nếu như bạn học Mã Giản ở đây thì nhất định sẽ cảm thấy một màn này giống như đã từng quen biết.

Cái nồi lớn nóng hổi kia, còn có nguyên liệu đặt ở trên mặt bàn đều giống hệt như đang chuẩn bị nấu ăn. . .

Theo ngũ hành tương sinh tương khắc thì Thủy sinh Mộc, phần lớn tài liệu trên bàn đều là hệ Mộc, đồng thời còn pha tạp một chút tài liệu hệ Thủy. Mà thuộc tính của Ma Quỷ Đường Lang chính là hệ Mộc.

Nhặt lên một loại tài liệu toàn thân trong suốt lớn chừng nắm đấm, trông rất giống với bong bóng cá, bên trong nó còn chứa một chút chất lỏng màu xám trắng.

Lại lấy ra ngân châm rồi cẩn thận từng li từng tí đâm ra một cái lỗ nhỏ trên bọt khí, sau đó chất lỏng ào ạt chảy ra, cuối cùng còn có một viên quả nhân trượt ra từ bên trong.

Đây chính là Cá Sinh Phao, một loại tài liệu sinh trưởng ở trên cây có tính bền dẻo cực mạnh, hơn nữa nó còn không thấm nước.

Cắt tất cả các tài liệu khác thành từng mảnh nhỏ rồi trộn đều với nhau, sau đó cho vào bên trong Cá Sinh Phao. Tiếp đó nhẹ nhàng nắm lại giống như lúc đang cầm một túi tiền rồi buộc chặt lỗ hổng đó lại. Khi đó những tài liệu bị cắt nhỏ kia sẽ bị chứa hết ở bên trong Cá Sinh Phao.

Liên tục làm mười cái như vậy rồi ném toàn bộ vào trong chiếc

nồi đang sôi.

Mấy bước này đúng là rất rườm rà, nó yêu cầu nấu chín những tài liệu đó trong nước sôi, nhưng lại không thể lây dính một chút thủy khí nào, bởi vì nó sẽ phá hư dược tính của tài liệu thuộc tính Mộc kia.

Mười phút sau, hắn vớt tất cả Cá Sinh Phao rồi đặt ở trên ván gỗ. Bởi vì Kim khắc Mộc, vì vậy dược liệu không thể tiếp xúc trực tiếp với tấm kim loại, nếu không sẽ làm cho chúng bị nhiễm tạp chất.

Dùng dao kim cương nhẹ nhàng rạch Cá Sinh Phao ra, vì đun sôi nên những mảnh nhỏ của dược liệu ở bên trong đã dính vào nhau. Sau đó nhẹ nhàng vò chúng thành một nắm rồi đút cho Ma Quỷ Đường Lang ăn.

Sau khi Ma Quỷ Đường Lang ăn hết thì cả người run rẩy rồi đột nhiên nằm sấp trên mặt đất, đôi cánh sau lưng có chút rung động.

Bước đầu tiên đã hoàn thành, sau đó còn có hai bước nữa. Cao Bằng ngựa không dừng vó tiếp tục phối chế dược liệu.

Trong đêm, phòng thí nghiệm sáng trưng bởi ánh đèn.

Trong phòng thí nghiệm chỉ có mỗi Cao Bằng nên tất cả các bước đều do một mình hắn hoàn thành. Tất cả tài liệu đều được đo đạc bằng cân điện tử tinh vi nên mỗi một phần dược liệu có tính chính xác đến 0. 01 khắc.

Một mực tiếp tục đến rạng sáng ngày hôm sau thì thí nghiệm mới kết thúc. Mười con Ma Quỷ Đường Lang cũng đều đã hôn mê ngủ thiếp đi.

Cao Bằng mang những tài liệu dư thừa đóng gói lại rồi ném vào bên trong dung dịch axit sunfuric đậm đặc, sau đó cởi khẩu

trang cùng bao tay ra.

Mở cửa phòng thí nghiệm, Lưu Sâm Lâm đã chờ đợi ở bên ngoài suốt cả đêm, khi bị tiếng mở cửa làm bừng tỉnh liền bật dậy từ trên ghế, sau đó vội vàng đi lên phía trước,

- Cao tiên sinh, kết quả thí nghiệm kia. . .

- Hẳn là thuận lợi, chắc tầm giữa trưa thì bọn chúng có thể tỉnh lại.

Cao Bằng cũng có chút mỏi mệt, đã thức trắng suốt đêm nên lúc này hắn chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt.

- Như thế thì tốt, cảm ơn Cao tiên sinh.

Lưu Sâm Lâm liên tục gật đầu,

- Công ty đã sắp xếp một gian phòng riêng, nếu Cao tiên sinh cần thì hiện tại có thể vào nghỉ ngơi. Còn nếu như Cao tiên sinh muốn về nhà thì chúng tôi cũng sẽ chuẩn bị xe.

Cao Bằng trầm ngâm,

- Vậy thì trực tiếp đưa tôi đến phòng làm việc đi, làm phiền rồi.

Tiến vào phòng làm việc, Cao Bằng chỉnh ghế ngồi ngả thấp về phía sau rồi điều chỉnh tư thế thoải mái nhất để ngủ, dù sao khách hàng cũng ít nên có thể yên tâm đi ngủ.

Ngủ một mạch đến buổi chiều thì tự nhiên tỉnh, không có gì bất ngờ xảy ra, quả nhiên cho tới trưa cũng không có một khách hàng nào.

Sau khi tỉnh lại hắn liền nhìn thấy Lưu Sâm Lâm gửi tới một tin nhắn cảm ơn, trên đó viết đã có Ma Quỷ Đường Lang bắt đầu tiến hóa. Cao Bằng cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều, bởi vì hắn đã lựa

chọn những con Ma Quỷ Đường Lang đứng đầu nhất. Mỗi một con đều là tồn tại cấp 20, chỉ cần tăng lên phẩm chất là phù hợp với tiêu chuẩn tiến hóa, nếu như còn không tiến hóa được thì mới là chuyện kỳ quái.

Một bên khác, cảm xúc của Lưu Sâm Lâm lúc này rất vui sướng. Ở trước mắt hắn là một con Ma Quỷ Đường Lang đang tiến hóa, cả người của nó liên tục to lên, đôi cánh sau lưng cũng gồ lên, làn da phát ra những âm thanh như bị xé rách, sau đó một đôi cánh càng cường tráng mạnh mẽ hơn chui ra từ bên dưới.

Hô ——

Đôi cánh nhẹ nhàng rung lên, những dịch nhờn dính trên nó bị thổi bay.

Nhẹ nhàng rung động cánh một chút làm cho đám bụi trên mặt đất bay ra bốn phía xung quanh, cũng làm cho những sợi tóc trên đầu hắn bay toán loạn.

Cả người nửa nằm trên mặt đất, hai chiếc chân trước như hai lưỡi đao cắm vào nền xi măng.

Trong không khí có từng đoàn từng đoàn ánh sáng mông lung đang điên cuồng chui vào trong người Ma Quỷ Đường Lang, theo sau đó thì thể tích của nó cũng tăng trưởng không ngừng.

Tiến hóa kéo dài bằng thời gian uống một chén trà thì dừng lại.

Con Ma Quỷ Đường Lang trước mắt đã biến dạng lớn, thân cao hơn một phần hai so với ban đầu, thể tích cũng tăng vọt ước chừng gấp ba.

Nguyên bản đôi cánh sau lưng cũng đã biến thành hai đôi, đôi chân trước thon dài màu xanh biếc giống như hai lưỡi đao cắm vào nền xi măng, tựa như cắt đậu hũ.

Màu sắc bên ngoài cũng biến thành màu xanh biếc, phảng phất như một khối phỉ thúy thượng giai được điêu khắc một cách tinh tế.

Những con Ma Quỷ Đường Lang xung quanh khi nhìn thấy nó thì đều cảnh giác lùi về phía sau hai bước. Bọ ngựa không phải là động vật quần cư, cho nên lúc đối mặt với đồng loại mạnh hơn thì bọn chúng bình thường cũng sẽ không lựa chọn thần phục, mà chọn tránh né, thoát đi.

- Tứ Dực Thúy Ma Đường cấp Thủ Lĩnh. . .

Lưu Sâm Lâm nâng kính mắt, phảng phất như đang xem một tác phẩm nghệ thuật đỉnh cấp.

Trước khi con Ma Quỷ Đường Lang này tiến hóa, toàn bộ công ty của hắn cũng chỉ mới có 4 con Ma Quỷ Đường Lang cấp Thủ Lĩnh, nếu như tăng thêm một con này thì sẽ có 5 con. Nó tiến hóa thành công thì cũng nói lên, đầu Ngự thú này khẳng định đã tiến hóa lên phẩm chất hoàn mỹ.

Trước kia hắn cũng từng đi tìm mấy người trung cấp Dục Thú sư khác. Nhưng mà hết lần này tới lần khác, loại ngự thú Ma Quỷ Đường Lang này tương đối khó thăng cấp, trừ khi tìm đến phòng thực nghiệm của tập đoàn Nam Thiên rồi để họ xuất thủ. Bởi vì mấy con Ma Quỷ Đường Lang này xuất ra từ phòng thực nghiệm đó. Mấy lần trước đó, mỗi một lần hắn đều phải hao phí rất lớn mới làm cho Ma Quỷ Đường Lang thăng cấp thành công.

Cao Bằng thật sự là phúc tinh của hắn.

Vừa nghĩ đến Cao Bằng thì trong lòng Lưu Sâm Lâm liền nóng rực lên, đây tuyệt đối là một quyết định sáng suốt nhất mà hắn từng đưa ra.

Nếu như trước đó là bởi vì bác cả hắn mở lời nên mới lựa

chọn ký kết với Cao Bằng, thì hiện giờ hắn đã thật lòng bội phục với người trẻ tuổi nhỏ hơn bản thân này.

Hắn cũng không rõ ràng thân phận cụ thể của Cao Bằng, nhưng mà bác cả hắn đã từng dặn dò là không nên chậm trễ, cũng chớ đắc tội.

Bài trừ cái thân phận không biết này ra, chỉ riêng ở trên mặt năng lực cũng đủ làm cho hắn coi trọng rồi.

. . .

Ba ngày sau, ở bên ngoài khu rừng rậm Hắc Tẫn, một số lượng lớn quân đội đã phong tỏa phiến khu vực này, cây cối ở bên ngoài cũng đều bị thanh lý hết, để lộ ra một khoảng đất trống lớn.

Phía sau, từng chiếc xe pháo được ngụy trang đang vận sức chờ phát động, phảng phất như những con cự thú sắt thép băng lãnh. Ở khoảng rừng rậm phía trước cũng thấy được những dấu vết mơ hồ của sự công kích bằng hỏa lực.

- Thật vui vì mọi người có thể tới.

Cao tầng đại biểu cho quân đội liếc nhìn đám người trước mắt.

Trước mặt hắn có đứng mấy nhóm người, phân biệt rõ ràng thành mấy đội ngũ.

Mà trong nhóm người này, một đoàn người của công ty bảo an Lam Thuẫn có vẻ cực kỳ nổi bật.

Trong đội ngũ có trọn vẹn 8 con bọ ngựa lớn hơn một vòng so với những con Ma Quỷ Đường Lang xung quanh, chúng có vẻ cực kỳ hấp dẫn sự chú ý.

Ma Quỷ Đường Lang bình thường cao khoảng hai mét, mà tám con Tứ Dực Thúy Ma Đường này cao đến gần 3 mét, khí thế cũng

lấn áp toàn trường.

Mỗi một con Tứ Dực Thúy Ma Đường đều tản mát ra khí tức của cấp Thủ Lĩnh, những khí tức này khiến cho người khác nhìn vào phải phát khiếp.

Tám con Ngự thú cấp Thủ Lĩnh!

Những tổ chức xung quanh, mỗi nhà cũng chỉ có ba đến bốn con Ngự thú cấp Thủ Lĩnh, dù sao bọn họ cũng không có khả năng phái ra tất cả lực lượng.

- Căn cứ vào một chút quái vật mà chúng tôi bắt giữ được, sau khi đơn giản nghiên cứu thì nhược điểm của Tàn Bạo Hôi Ma Chu là lửa, chúng có phản ứng sợ hãi đối với lửa.

Một nghiên cứu viên mặc một chiếc áo choàng trắng lấy nâng kính mắt của mình lên rồi nói.

Dịch: B

Biên: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 40: Lĩnh Chủ Hắc Tẫn

Nghe nói Tàn Bạo Hôi Ma Chu sợ nhất là lửa, nên không ít người ở đây đưa mắt nhìn về một đội ngũ đứng ở phía tây.

Trong đội này chỉ toàn là con gái, mặc một thân trang phục chiến đấu màu trắng, tóc cột đuôi ngựa hoặc cắt ngắn ngang vai, loáng thoáng có thể thấy đội ngũ lấy một người con gái có vóc dáng cao gầy làm trung tâm.

Những Ngự thú đang đứng bên cạnh các nàng tất cả đều là Ngự thú thuộc tính hỏa.

Ngoại trừ công ty với các tổ chức ra thì còn có một số ít tiểu đội chiến đấu hợp tác lại để săn bắt quái vật. Những tiểu đội như vậy đa số là những bạn bè quen thuộc hoặc thân thích kết hợp lại với nhau, có phân công rõ ràng mỗi người sẽ quản lý chức vụ gì. Cũng lấy một người và ngự thú nào đó làm trụ cột để tạo thành một tiểu đội chiến đấu.

Một năm trước, bên phía liên minh chính phủ thành lập tổ chức săn quái, ngoại trừ phần đăng ký cá nhân thì còn cung cấp thêm mục đăng ký đoàn đội.

Chuyện này cũng coi như là tiến thêm một bước xác nhận tính hợp pháp của tiểu đội chiến đấu.

Mà nghe nói ở phía đông nam Hoa Hạ đã tồn tại đại đội chiến đấu có quy mô lên tới mấy trăm người.

- Xem ra nhiệm vụ lần này Tống đội trưởng sẽ lại dẫn đầu.

Lưu Sâm Lâm mỉm cười chắp tay nói.

- Thật không dám nhận, Ma Quỷ Đường Lang của giám đốc Lưu được xưng là sát thủ rừng rậm, chỉ sợ rằng các anh là người đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ mới phải.

- Tin rằng mọi người cũng đã xem tư liệu ngày hôm qua rồi, Tàn Bạo Hôi Ma Chu đang bắt một số lượng lớn con mồi mang về sào huyệt, có tỷ lệ rất lớn là để cung cấp đủ thức ăn cho Mẫu Chu. Nếu như đợi đến lúc Mẫu Chu được cung cấp đủ thức ăn thì sẽ sinh ra nhện triều rất khủng bố.

Người bên phía chính phủ đúng lúc chen vào.

- Nhiệm vụ lần này rất quan trọng, hy vọng các vị có thể hợp tác chân thành, chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ thì khen thưởng không phải là ít.

Nhân viên công tác bên phía chính phủ tận tình khuyên bảo, bọn họ sợ những tổ chức tự phát này sẽ vì hoàn thành nhiệm vụ mà nội đấu với nhau, đừng để đến lúc nhiệm vụ còn chưa hoàn thành thì người đã vì nội đấu mà tiêu hao sạch sẽ.

Ở bên cạnh là rừng rậm Hắc Tẫn, xuyên qua các khe hở giữa cây thì mơ hồ có thể nhìn thấy từng cái chân của những con nhện xám bị lộ ra, trên cơ bản là không thể thấy rõ được có bao nhiêu con.

Từng nòng pháo ở sau lưng quân đội đang thay đổi phương hướng, ngắm về phía rừng rậm.

Một người nhân viên mang theo mũ quân đội cấp cao nghiêm túc nói.

- Chúc mọi người thành công!

Nói xong hắn quay đầu nhìn về phía rừng rậm xa xa, lạnh giọng quát.

- Nổ súng!

Trong nháy mắt từng khẩu pháo đều phát ra ngọn lửa cuồng bạo.

Ầm ầm ầm!

Tiếng pháo liên miên không dứt, từng viên đạn pháo phẫn nộ bắn ra, hóa thành tàn ảnh rơi vào phía rừng rậm bên kia.

Trong rừng rậm mơ hồ truyền tới những tiếng kêu kinh hoảng của Tàn Bạo Hôi Ma Chu, lúc này chúng có muốn lùi về phía sau thì cũng đã muộn rồi.

Đạn pháo rơi xuống, sóng xung kích cùng ngọn lửa cuồng bạo lan ra thổi quét bốn phía, không khí bị đốt tới mức vặn vẹo, tiếng nổ mạnh liên miên không dứt vang vọng khắp rừng rậm, từng con Tàn Bạo Hôi Ma Chu trong tiếng kêu thảm hóa thành từng mảnh vụn rơi đầy trời.

Một vòng mưa bom đạn khói rơi xuống, khu vực bên cạnh rừng rậm Hắc Tẫn giống như mới bị quái thú cắn xuống một miếng, lộ ra một lỗ hổng to lớn.

Những ngọn lửa còn sót lại thiêu đốt những thân cây đứt gãy, từng cái thi thể mơ hồ lộ ra trong bùn đất lồi lõm. Trong phạm vi vài dặm đã hoàn toàn biến thành một mảnh phế tích, chỉ có vài con Tàn Bạo Hôi Ma Chu may mắn sống sót bây giờ đang quỳ rạp trên mặt đất rên rỉ đầy sợ hãi.

Đây là uy lực của vũ khí chiến tranh hiện đại, nó cũng đã từng là vũ lực để con người thống trị địa cầu.

- Rống!!!

Tiếng gầm gừ giận dữ nổ vang giống như lôi đình rít gào, phía sâu trong rừng rậm giống như bị lay động, từng mảng lớn cây cối

bị bẻ rạp, loáng thoáng có thể nhìn thấy được những ngón chân đầy lông đen thui.

Tiếng gầm gừ càng lúc càng gần, một luồng khí thế vô hình trấn áp toàn trường, không khí giống như bị đông lại.

Một nắm tay to giống như chiếc ô tô chợt phá tan rừng rậm chui ra, nắm tay đen thui lôi kéo ra một loạt tàn ảnh cuồng bạo.

Oanh !!!

Một quyền này rơi trên mặt đất, mọi người chỉ cảm thấy mặt đất dưới chân bị chấn động mạnh.

Một con quái vật cao cỡ tòa nhà bốn tầng từ từ hiện ra từ trong rừng rậm, mơ hồ có thể thấy được dưới chân nó có từng vòng sáng gần như thực chất đang lan ra bốn phía.

Quang hoàn của Lĩnh Chủ! Đây là quái vật cấp lĩnh Chủ!

Mọi người yên lặng tới quên cả hít thở.

Những Ngự thú dưới cấp thủ lĩnh toàn bộ đều đặt mông ngồi bệt xuống đất run bần bật, có một số con nhát gan tới mức bị dọa tiểu ra ngoài. Những con Ngự thú cấp thủ lĩnh biểu hiện còn tốt một chút, nhưng cũng chỉ là hơi tốt một chút mà thôi, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cơ thể đứng im tại chỗ không dám phát ra tiếng gầm rú nào cả.

- Đây là Lĩnh Chủ của rừng rậm Hắc Tẫn.

Đáy lòng Lưu Sâm Lân phát khổ, tự dưng lại đem thủ lĩnh rừng rậm Hắc Tẫn dẫn ra ngoài.

Ầm ầm …

Hai tay thô tráng như thần trụ chống trời ở trên mặt đất đang chậm rãi tới gần bọn họ, mỗi một bước đều mang đến cảm giác áp

bách vô cùng to lớn.

Thân thể to lớn như thể yêu thú đi ra từ thời hồng hoang, sắc mặt âm trầm, khuôn mặt vốn đen như cái đáy nồi lại nhăn thành một cục.

Không ít người ở đây đều là lần đầu tiên nhìn thấy Lĩnh Chủ Hắc Tẫn trong truyền thuyết này.

Lại càng không thể nghĩ tới Lĩnh Chủ Hắc Tẫn này sẽ từ sâu trong rừng rậm đi ra đây, không phải nói là con Lĩnh Chủ Hắc Tẫn này rất ít khi ra khỏi lãnh địa sao.

Một số người thử nghĩ biện pháp chạy trốn, đối diện quái vật cấp Lĩnh Chủ thì họ hoàn toàn không có một ý nghĩ chống cự nào cả. Mặc dù ở đây cũng có mấy chục con quái vật cấp Thủ Lĩnh, lại còn có thêm đạn pháo, nhưng đối mặt với quái vật cấp Lĩnh Chủ thì không có chút phần thắng nào, đạn pháo đối với cấp Lĩnh Chủ trở lên đã hoàn toàn không có lực uy hiếp.

Rít!

Một tiếng hót lảnh lót vang ngay trên đầu bọn họ, mặt trời đột nhiên bị che phủ, một cái bóng khổng lồ xuất hiện trên mặt đất. Có người ngẩng đầu nhìn lên trời thì thấy một con Kim Điêu to lớn tỏa ra kim quang đang bay lượn phía trên đầu họ.

- Là Kim thần!

Có người đáy lòng vui vẻ, bọn họ sắp được cứu rồi.

Thần bảo hộ mạnh nhất của quân khu Trường An Hoa Hạ, Kim Thần.

Thành phố Trường An có thể đứng vững không ngã và lập được nhiều công lớn đều do có sự bảo vệ của Kim Thần. Nghe nói Kim Thần là một con kim điêu dị chủng, từ nhỏ đã được dốc lòng

bồi dưỡng, sau khi tai biến xảy ra lại bước vào con đường tiến hóa của các loại quái vật trên toàn cầu.

Kim Thần xuất hiện làm Lĩnh chủ Hắc Tẫn lui về phía sau hai bước, tỏ vẻ rất e ngại. Sau đó nó phẫn nộ gào rống rồi chỉ về phía mảnh rừng rậm hỗn loạn phía sau, giống như đang chất vấn điều gì đó.

Kim Thần bay múa giữa không trung, lạnh giọng hót vang.

Lĩnh chủ Hắc Tẫn dường như có chút không cam lòng, đứng thẳng người dậy lấy hai tay đấm mạnh vào ngực, phát ra tiếng thình thịch trầm đục như tiếng trống.

Kim Thần nhìn nó một cách khinh bỉ, cuối cùng lại hót vang một tiếng xoay người bay đi nơi khác.

Lĩnh Chủ Hắc Tẫn thở hổn hển, đưa ánh mắt đầy oán hận về phía nhóm người bên này, dẫm chân rít gào đầy phẫn nộ. Cuối cùng nó chỉ về phía rừng rậm Hắc Tẫn sau lưng, sau đó xoay người rời đi, bóng dáng dần biến mất trong rừng rậm.

- Chúng ta chỉ có thể chi viện nhiêu đó thôi, các người phải hành động mau lẹ, hơn nữa cố gắng đừng tạo thành hư hại gì lớn cho khu rừng này. Nếu không lại chọc giận Lĩnh Chủ Hắc Tẫn thêm lần nữa thì phiền phức to đấy.

Cao tầng của quân đội nheo đôi mắt lại, nhìn về phía Lĩnh chủ Hắc Tẫn đã mất đi bóng dáng.

Những người ở đây ngoại trừ quân đội ra thì đều là nhóm người cao cấp nhất trong thành phố Trường An. Đi một chuyến tới nơi này thì trong lòng từng người hoặc nhiều hoặc ít đều có sự kiêu ngạo riêng.

Nhưng đầu tiên là gặp được Lĩnh chủ Hắc Tẫn, lại nhìn thấy Kim Thần xuất hiện ngay sau đó, bất cứ một phương nào trong hai

bên này đều có thể dễ dàng nghiền nát bọn họ. Chuyện này cũng xé rách ngạo khí của bọn họ một cách sạch sẽ không còn sót lại chút gì.

Bọn họ còn phải đi một chặng đường thật dài để có thể đạt tới sự tồn tại cao nhất của thế giới.

Nhìn bóng lưng của những người này, cao tầng của quân đội nhíu nhíu mày.

- Chuyện này quân đội của chúng ta cũng có thể giải quyết, vì sao lại để cho những người này nhúng tay vào.

Người đại biểu chính phủ lắc đầu.

- Từ lâu về trước các quốc gia trên thế giới đã nhận thấy dị biến sẽ nhanh chóng xảy ra, cho nên đều đã chuẩn bị đầy đủ nắm trước thời cơ. Nhưng chúng ta lại không nghĩ tới sự biến hóa của thế giới lại kịch liệt hơn so với sự tưởng tượng. Trước mắt chúng ta chỉ dẫn đầu bọn họ một bước nhỏ mà thôi, theo thời gian thay đổi, sự chênh lệch của chúng ta với những người dân này sẽ lại càng rút ngắn lại. Đây chính là sự chuẩn bị cho sau này.

Dịch: Trúc Nguyễn

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 41: Mẫu Chu

Trong một hang động tối đen đưa tay không thấy năm ngón, chỉ có thể dựa vào nguồn năng lượng của đèn để chiếu sáng này.

Từ sâu trong hang động truyền đến từng tiếng sột soạt, ánh đèn chiếu tới trên vách đá, trong từng ngõ ngách của hang động. Từng con từng con Tàn Bạo Hôi Ma Chu nằm úp sấp im lặng như hổ rình mồi.

Một con Hỏa Bạo Hổ to lớn trong đội ngũ đã mở ra cái mồm to lớn, từng tia lửa cực nóng bay ra từ trong miệng nó rồi hình thành một quả cầu lửa xoay tròn với tốc độ cực cao.

Oành !!!

Quả cầu lửa phun trào mãnh liệt.

Một con Tàn Bạo Hôi Ma chu không kịp tránh né, vừa vặn bị quả cầu đụng vào.

Chỉ kịp thét ra một tiếng thảm thiết, toàn bộ thân hình nó đã bị biển lửa nuốt trọn.

Một con quái vật cấp Tinh anh ngay cả phản kháng cũng không được, bị quả cầu tiêu diệt trong nháy mắt.

- Không được, làm như vậy quá lãng phí năng lượng.

Một cô gái mặc trang phục chiến đấu màu trắng với mái tóc ngắn ngang vai nói ra.

Tuy rằng có thể hạ gục những con quái vật cấp Tinh anh này, nhưng mà chúng có quá nhiều. Nếu như mỗi con quái vật tinh anh,

mỗi con tiểu quái đều phải dùng quả cầu lửa để tiêu diệt thì chỉ sợ, không được bao lâu sẽ dùng hết năng lượng trong cơ thể Ngự thú.

- Trước tiên nên công kích cận chiến chứ đừng sử dụng năng lực công kích viễn trình. Nên để Ngự thú có năng lực phòng ngự đứng phía trước, Ngự thú phụ trợ đứng ở trung tâm, Ngự thú công kích đứng ở hai bên đội hình rồi duy trì tiến lên, không thể để bị những đội khác giành trước.

Người đứng ở vị trí thấp hơn Tống đội trưởng mở miệng nói, những người khác đều gật đầu, dựa theo sự sắp xếp đội hình của hắn mà triển khai. Họ đều là những thành viên lâu năm nên phối hợp rất ăn ý.

Nằm trên vai Tống đội trưởng là một con Xích Hỏa Lão Thử, nó có chòm râu rất dài và hơi có màu trắng, một đôi chân ngắn lại nhỏ xíu yên tĩnh bám trên vai Tống đội trưởng, đôi mắt to linh hoạt xoay chuyển đánh giá tình hình xung quanh.

Phía trước đội ngũ là một con Xích Xác Giáp Khuyển, đó là một loài chó biến dị có lực phòng ngự rất lớn, lại có thêm thuộc tính hỏa.

Ven đường thỉnh thoảng có những con nhện phun ra dịch nhầy bao trùm trên người Xích Xác Giáp Khuyển làm trở ngại sự di chuyển của nó. Trung tâm đội ngũ là một con Bụi Gai Hoa Yêu, nó triển khai năng lực bao trùm thêm một tầng áo giáp gai bên ngoài thân Xích Xác Giáp Khuyển, đá lởm chởm cộng thêm gai nhọn đan xen ngang dọc, rất có hiệu quả che chắn với chất dịch màu trắng mà những con nhện phun tới.

Con chuột đang dựa vào trên vai Tống đội trưởng há mồm phun ra một đoàn ngọn lửa đốt cháy áo giáp bụi gai kia.

Áo giáp bụi gai ngay lập tức bị bắt lửa hóa thành một áo giáp

bằng lửa.

Những dịch nhầy màu trắng dính trên đó cũng bị thiêu cháy không còn lại gì, ngược lại thì trở thành chất dẫn cháy, trong không khí tràn ngập mùi gay mũi khó ngửi do nó tỏa ra.

Ngọn lửa có một tác dụng phòng hộ cực lớn đối với dịch nhầy, dịch nhầy vừa chạm vào ngọn lửa đã bị bốc cháy, mất đi tính dính, tính dai.

Tuy rằng cấp bậc của Hỏa Thử chưa đạt tới cấp Lĩnh chủ, nhưng bản thân Xích Xác Giáp Khuyển lại có một sự đề kháng và phòng thủ với lửa rất mạnh. Đây là một loại chiến thuật mới mà các nàng mới phát minh ra.

Hang động rắc rối phức tạp, đây là một cái hang động đá vôi thiên nhiên rất sâu.

Phía trước mơ hồ truyền đến tiếng chiến đấu, âm thanh có thể truyền đi rất xa khi ở trong hang động đá vôi, điều này chứng tỏ các nàng còn cách mục tiêu một khoảng. Sắc mặt bọn họ không khỏi biến đổi, có người giành trước.

Nhanh chóng tăng thêm tốc độ, ngọn lửa thiêu đốt quanh thân nó nhảy nhót thắp sáng một vùng hang động đá vôi. Không lâu sau, trước mặt mọi người là một mảnh sáng ngời, một cái hang động lớn hơn gấp mấy lần so với hang động lúc nãy xuất hiện trước mắt.

Có thể mơ hồ thấy có một con Mẫu Chu to lớn nằm ở phía bên trong hang động, thân thể của nó cực kỳ mập mạp, xung quanh thân Mẫu Chu dính đầy thứ chất lỏng nhão nhão dinh dính, giống như một cái bong bóng lớn đem nó bao lại.

Mấy cái chân nhện thô to vươn ra từ trong đám bọt khí, lộ ra các móng vuốt sắc bén ở chân.

Không ít Ngự thú cùng nhau vây quanh tấn công con Mẫu Chu này, từng đoàn ngọn lửa, băng sương, phong nhận bay múa đầy trời. Nhưng mà, tất cả công kích đánh vào trên đám bọt màu trắng đó giống như đá chìm đáy biển, không có chút động tĩnh nào.

Nhìn những công kích đánh về phía mình nhưng Mẫu Chu vẫn yên tính nằm trên mặt đất, mắt nhện màu ám kim vẫn hờ hững lạnh như băng, chỉ khi có những công kích sắp đánh vào mắt nó thì mới có một tầng màng bảo vệ từ tròng mắt kéo lên bảo vệ đôi mắt khỏi công kích.

Tống đội trưởng vẫn cảm thấy ánh mắt này có chút quen thuộc, giống như đã từng gặp qua ở nơi nào đó.

- Mẫu Chu không có bao nhiêu lực công kích, đừng nhìn hình thể nó rất lớn, nhưng cái này chỉ dùng để sinh sản đời sau, sức chiến đấu thực tế trong đồng cấp yếu tới mức đáng thương.

Một người trong đội lớn tiếng nói, kêu gọi mọi người dùng hết sức cùng nhau giết chết con nhện này.

- Chỉ cần mọi người đồng tâm hiệp lực là có thể giết chết con Mẫu Chu này, lúc đó công lao của mọi người sẽ căn cứ theo mức độ tạo thành thương thế cho nó mà chia đều.

Lưu Sâm Lâm mở miệng nói.

- Được.

Nghe được những lời này, rất nhiều người cắn răng một cái dồn dập đốc thúc Ngự Thú nhà mình tăng nhanh tốc độ công kích.

Mẫu Chu không đánh trả lại, trạng thái của nó bây giờ thật quỷ dị, rất có thể nó đang trong thời gian sinh sản đời sau, mọi người thừa dịp nó bệnh muốn mạng của nó.

Công kích càng ngày càng dày đặc, lớp bọt màu trắng bên

ngoài thân Mẫu Chu cũng bị đánh nát không ít, một ít công kích đánh vào trên người nó tạo thành từng cái lỗ thủng, máu màu ám kim từ trong miệng vết thương chảy ra ngoài.

Thấy Mẫu Chu bị thương, nhóm người này càng thêm hưng phấn, tiếp tục thúc giục Ngự thú công kích, còn bản thân họ thì trốn ở phía xa tránh khỏi chiến trường nơi này.

Một con Tứ Dực Thúy Ma Đường hóa thành tàn ảnh bay ra ngoài, hai chân trước giao nhau tạo thành hình chữ thập.

Vèo …

Một đôi mắt xanh biếc không sợ hãi của Mẫu Chu dù có kéo lên lớp màng bảo vệ cũng bị lưỡi dao xanh biếc chém thành mảnh vụn.

Chia năm xẻ bảy thành một đám mảnh nhỏ bay đầy trời.

Chi !!!

Mẫu Chu không tiếp tục nằm thong dong trên mặt đất nữa, một đôi mắt màu ám vàng sáng lên, tỏa ra ánh sáng chói mắt. Nó rít vang một tiếng, tiếng rít bén nhọn cứ quanh quẩn trong hang động thật lâu.

Một ít Ngự sử thống khổ quỳ xuống đất dùng tay bịt tai lại, có máu tươi tràn ra từ khe hở giữa ngón tay.

Phù.

Cuồng phong gào thét, một cái chân nhện to lớn kéo ra từng luồng tàn ảnh cuồng bạo.

Tứ Dực Thúy Ma Đường ở giữa không trung mạnh mẽ đập cánh nhằm xoay chuyển thân thể, khó khăn lắm mới có thể tránh khỏi cái chân nhện to như cây mâu lớn kia.

Chân nhện xỏ qua vách tường nham thạch trên đầu mà không tốn chút sức nào, giống như đang cắm vào miếng đậu hũ.

Tiếng hít thở trầm trọng tràn ngập khắp trong hang động, con Mẫu Chu vẫn luôn nằm trong đống bọt màu trắng chậm rãi kéo thân hình đứng dậy

Từng cái chân nhện dài hơn mười mét như muốn xé rách tất cả, giống như từng cây trường mâu cắm xuyên qua mặt đất.

Trên cái chân nhện màu xám mọc lên từng cái móc câu sắc bén, một cái miệng rộng kích thước cỡ bằng bàn tay mở ra đóng lại giống như bông cúc nở rộ, một mùi tanh hôi ác liệt từ trong miệng nó tràn ra.

Thể tích khổng lồ kết hợp với vẻ ngoài dữ tợn, tạo ra một vẻ có lực sát thương thật lớn.

Ai nói con Mẫu Chu này không có bao nhiêu lực công kích.

Lừa người, cái nhiệm vụ lúc này đây chính là một cái hố, đem mọi người lừa thảm thương!

Tống đội trưởng rốt cuộc cũng nhớ tới đã gặp qua ánh mắt này ở nơi nào rồi, đó là khoảnh khắc mà Lĩnh chủ Hắc Tẫn xuất hiện. Ánh mắt này giống hệt như lúc đó, là loại ánh mắt cao cao tại thượng, từ trên cao nhìn xuống những Ngự thú cấp thấp!

Ở dưới thân Mẫu Chu, có một cái quang hoàn tàn phá chậm rãi xoay tròn, đối lập hẳn với quang hoàn của Lĩnh chủ Hắc Tẫn nhìn thấy lúc ban ngày. Cái quang hoàn này của Mẫu Chu chắc chỉ bằng một phần mười mà thôi, rất không trọn vẹn.

Đây là một con quái vật đang trong giai đoạn tiến hóa lên cấp Lĩnh chủ!

Mà hiển nhiên con quái vật đang trong quá trình tiến hóa thì bị

mọi người cắt ngang. Dùng mông cũng có thể suy nghĩ được là mọi người ở đây sắp nghênh đón sự trả thù ác liệt tới cỡ nào.

- Trốn!

Lưu Sâm Lâm cực kỳ quyết đoán, triệu hoán Ngự thú của mình là Tứ Dực Thúy Ma Đường trở lại, xoay người nhảy lên trên lưng Ngự thú chạy trốn về phía sau.

Dịch: Trúc

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 42: Tử Bối Lôi Ngô - Tinh Anh

Còn như vì tình nghĩa mà ở lại cứu người gì đó đều là vớ vẩn, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc thì ai còn hơi sức đâu mà quan tâm người khác, chỉ cần nhanh chân chạy trốn thật mau là được.

Mẫu Chu từ tốn bò về phía trước, tuy rằng động tác của nó nhìn qua không nhanh, nhưng thật ra tốc độ lao đến lại không hề chậm chút nào.

Giống hệt như lúc người ta chơi trò đập chuột chũi, mỗi một cái chân nhện nâng lên cao rồi lại sắc bén hạ xuống, tạo ra những tàn ảnh màu xám liên tiếp lập loè.

Phía dưới, Ngự thú chật vật tránh né công kích, nhưng cũng có một vài Ngự thú xui xẻo bị đâm xuyên người, hóa thành một phần trong đám xâu hồ lô treo trên cái chân to lớn của con nhện.

.....

Bên ngoài rừng rậm Hắc Tẫn, có một cái bóng màu xanh biếc từ nơi xa bay tới.

- Nhanh như vậy đã hoàn thành nhiệm vụ.

Trên mặt của một vị quan chức đại biểu chính phủ lộ ra ý mừng.

Mà đứng bên cạnh ông ta, vị cao tầng trong quân đội lại lộ ra thần sắc hoàn toàn khác biệt, đầu tiên là hai hàng lông mày nhíu chặt, gắt gao nhìn chằm chằm vào Tứ Dực Thúy Ma Đường đang bay tới, sau đó đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt bỗng nhiên thay

đổi.

Giơ cánh tay về phía trước vung lên, lạnh giọng quát lớn:

- Toàn quân đề phòng, chuẩn bị chiến đấu!

Mà lúc này, Lưu Sâm Lâm cưỡi trên lưng Tứ Dực Thúy Ma Đường trông thấy từng chiếc họng pháo đen ngòm đang nhắm thẳng vào vị trí của mình thì sợ tới mức trái tim bé nhỏ không ngừng nhảy nhót trong lồng ngực, vội vàng giơ tay lên la lớn:

- Đừng bắn, đều là người một nhà, người một nhà mà!

Dù không bắn nhưng họng pháo lạnh lẽo vẫn chăm chăm nhắm thẳng. Trước ánh mắt của mọi người, Tứ Dực Thúy Ma Đường chầm chậm đáp xuống từ không trung, hai chân Lưu Sâm Lâm đều không nhịn được phải run rẩy, cũng không biết là bị Mẫu Chu dọa hay là bị mấy cái họng pháo kia dọa.

- Trong hang động đó căn bản không phải Mẫu Chu gì, không đúng, con Mẫu Chu kia đang trong giai đoạn tiến hóa, không những thế còn là một con Mẫu Chu thuộc loại hình chiến đấu!

Bởi vì không được bình tĩnh nên Lưu Sâm Lâm nói năng có hơi lộn xộn.

- Đừng gấp gáp, trước tiên hãy uống một ngụm nước rồi từ từ nói.

Vị cao tầng trong quân đội đi tới, đưa cho Lưu Sâm Lâm một chai nước.

Lưu Sâm Lâm cầm lấy chai nước nốc mấy hớp lớn, lúc này mới bình tĩnh trở lại, hơi hơi thả lỏng một chút, sau đó mới kể lại những việc khủng khiếp mình vừa chứng kiến.

Nghe xong những gì Lưu Sâm Lâm kể lại, sắc mặt mọi người ở

đây đều biến hóa không giống nhau.

Vị cao tầng quân đội ném một ánh mắt lạnh lùng về phía đại biểu chính phủ:

- Đây là kết quả nghiên cứu của sở nghiên cứu trực thuộc chính phủ các người, một con Mẫu Chu không có bao nhiêu sức chiến đấu đấy sao?

Sắc mặt của đại biểu chính phủ cũng tràn ngập bối rối, không biết nên trả lời thế nào, chuyện này xác thật là sai lầm của bọn họ.

- Nói như vậy tức là chính phủ các người phái chúng tôi tới chính là để chịu chết sao? Tình báo hoàn toàn không chính xác!

Giọng nói của Lưu Sâm Lâm trầm thấp, đáy lòng như rỉ máu, đây là một sự tổn thất vô cùng lớn, không biết có bao nhiêu cấp dưới có thể sống sót trốn ra được, chỉ riêng tiền an ủi và tổn thất gây ra thôi cũng đã là con số thiên văn rồi.

Hiện tại chỉ có một mình hắn chạy thoát, không biết có bao nhiêu cấp dưới bị kẹt lại vĩnh viễn bên trong hang động tối tăm đó.

- Đã trở về, có người trở về.

Một binh lính chỉ vào rừng rậm nói, có mấy bóng người từ trong đó vọt ra nhanh như gió.

- Nhện vương đâu?

Vị cao tầng quân đội dời tầm mắt ra phía sau bọn họ, không nhìn thấy bóng dáng nhện vương đâu.

- Không biết, hình như là đuổi theo những người khác rồi, sau khi trốn thoát chúng tôi đều chia nhau ra chạy.

Một người cất tiếng đáp, trong lòng vẫn còn sợ hãi, trong

giọng nói mang theo một chút may mắn, sau đó mới nhận ra loại giọng điệu này của mình không được tốt mới im lặng không nói thêm.

- Những người kia cũng không đi về hướng bên này của chúng tôi sao?

- Không có.

Toàn trường lại chìm vào im lặng, tất cả mọi người đều đã vận sức chờ đợi chuẩn bị phát động một cuộc chiến mãnh liệt. Kết quả lại nói cho bọn họ rằng nhện vương không hề đi về phía bọn họ, cũng không biết nên nói là may mắn hay tiếc nuối nữa.

- Nếu như sớm biết được con Nhện vương này đang trong lúc tấn chức cấp Lĩnh chủ……

Vị cao tầng quân đội nói đến đây thì im lặng, cảm thấy có chút tiếc nuối.

Nếu biết trước thì tuyệt đối sẽ không chỉ phái ra bấy nhiêu người như vậy.

Dù sao thì Ngự thú cấp Lĩnh chủ cũng tuyệt đối có thể tăng lên rất nhiều thực lực cho quân khu Trường An!

- Những việc còn lại cũng không cần chúng ta lo lắng, Lĩnh chủ Hắc Tẫn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nó. Một núi không thể chứa hai hổ, trừ phi là một con đực và một con cái. Trong khi chúng nó thậm chí còn không cùng một chủng loại, nếu là quái vật cấp thủ lĩnh thì cũng thôi, nhưng kết cục cuối cùng của con Nhện vương xem như nửa quái vật cấp Lĩnh chủ này, chắc chắn hơn phân nửa là sẽ trở thành đồ ăn cho Lĩnh chủ Hắc Tẫn.

Trong giọng nói có chút tiếc nuối.

Nếu có thể mang về quân khu bồi dưỡng thật tốt thì nhất định

sẽ là một phần chiến lực không tồi.

Nhưng mà tiến hóa của nhện vương lại bị cắt ngang, có thể nói tiến hóa đã thất bại, không còn giá trị nữa.

……

Oành!

Cọc gỗ trước mặt vỡ ra thành từng mảng lớn, nửa bộ phận thân thể trên của Đại Tử bám lấy mặt đất thật chặt, nửa đoạn thân thể sau thì không khác gì một chuôi dao nhọn đảo qua.

Cọc gỗ trước mặt lồi lõm gồ ghề, bề ngoài phủ kín đủ loại vết tích.

Cao Bằng cổ vũ một phen.

- Làm tốt lắm, đây là phần thưởng của mày!

Dứt lời, hắn đút cho Đại Tử mấy con trùng bánh mì.

Nhẹ nhàng vuốt đầu Đại Tử, Cao Bằng suy nghĩ mông lung, từ quái vật cấp bậc Bình thường tăng lên cấp Tinh anh cũng không khó.

Chỉ cần bản thân quái vật không phải thuộc loại thiên phú quá yếu, sau khi khắc khổ huấn luyện đều có thể tăng lên cấp bậc tinh anh.

Từ cấp 1-10 là cấp bình thường, từ cấp 11-20 chính là cấp tinh anh.

Tổng huấn luyện viên Trần tùy ý tuần tra quanh sân huấn luyện, nơi nào ông ta đi qua thì những học sinh lười biếng nơi đó đều nhanh chóng vực dậy tinh thần.

Kỳ thật những học sinh này có phải lười biếng hay không đều

không thể nào thoát khỏi đôi mắt sắc bén đó được. Trong khi huấn luyện yêu cầu Ngự sử và Ngự thú cần phải huấn luyện cùng nhau, như vậy mới có thể điều động tính tích cực và huấn luyện Ngự thú được hiệu quả.

Có vài người còn không đổ một chút mồ hôi nào, chỉ trong lúc huấn luyện viên đi ngang qua mới chịu chạy quanh huấn luyện Ngự thú, khiến mấy con Ngự thú đều ngây ra.

Chúng nó căn bản không kịp phản ứng lại.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chủ nhân đang làm gì?

Vừa rồi không phải ngươi cho phép ta chơi đùa sao!

- Ngao ô —— gâu!

Hoàng Kim Husky nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm chàng trai đứng trước mắt này, người con trai này lại đi cáo trạng nó!

Mỗi một lần nó không nghe theo mệnh lệnh của người con trai này khi thì hắn lập tức sẽ chạy đi tìm những con sói ác ôn kia tới khi dễ nó!

Nghĩ đến liền khó thở, rốt cuộc Hoàng Kim Husky không nhịn được sủa lên một tiếng:

- Gâu!

- Mịa nó. Cái đồ trứng thối nhà ngươi! Có gì từ từ nói, đừng cắn lung tung!

Lại nói, lúc tổng huấn luyện viên Trần đi ngang qua Cao Bằng thì ánh mắt không khỏi lướt qua một tia khen ngợi.

Bởi vì trong toàn bộ sân huấn luyện, người khắc khổ giống như tiểu tử này không nhiều lắm.

Oành!

Lại là một cú quất đuôi liên hoàn.

Âm thanh một tiếng nổ đùng này vừa vang lên dường như không khác gì tiếng pháo nổ.

Hai hàng chân sắc bén bên rìa của Đại Tử nhanh chóng xoay tròn bổ loạn, lúc này bỗng đâm ra một cái vừa nhanh vừa mạnh, cọc gỗ to bằng miệng chén trước mặt trực tiếp bị đánh gãy.

Nếu nhìn bên mép chỗ đứt gãy chỉ có thể trông thấy những góc cạnh so le gồ ghề.

Trong quá trình Đại Tử quất đánh hai hàng chân sắc bén xoay tròn thật nhanh. Tựa như một cái cưa điện đang xoay tròn.

Vốn dĩ Cao Bằng nhìn thấy hai hàng chân sắc bén kia nên mới nảy sinh ra linh cảm. Từng cái chân sắc bén hai bên tựa như rìa lưỡi cưa của một chiếc cưa điện.

- Tiếp tục huấn luyện!

Trên sân huấn luyện, Cao Bằng nghiêm túc ra lệnh cho Đại Tử.

Đại Tử ngẩng đầu nhìn lại chủ nhân rồi tiếp tục vùi đầu khổ luyện, Cao Bằng cũng không có lười biếng ngồi nghỉ một bên xem nó huấn luyện, mà luôn theo sát bên cạnh nó.

Ví dụ như, nếu Đại Tử chạy nhanh thì Cao Bằng cũng chạy theo bên cạnh mà chỉ huy.

Đồng cam cộng khổ, như vậy Ngự thú huấn luyện ra mới có thể càng phục tùng mệnh lệnh hơn.

Rốt cuộc, sau ba giờ chiều, dù bên ngoài trông Đại Tử không có biến hóa lớn gì, nhưng Cao Bằng nhận thấy rất rõ ràng rằng cấp bậc của nó rốt cuộc cũng từ cấp 10 tăng lên 11!

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 43: Xác Định Lựa Chọn

Chỉ chớp mắt vài tuần đã vội vàng trôi vụt đi, trong mấy tuần này cũng xảy ra không ít chuyện.

Khoảng thời gian đó Cao Bằng cũng đã đi đến công ty bảo an Lam Thuẫn vài lần, từ lúc Lưu Sâm Lâm trở về sau khi tiếp nhận nhiệm vụ của chính phủ thì bỗng trở nên trầm mặc ít nói. Ngay cả Cao Bằng cũng phải quan tâm chú ý tới cái không khí đột nhiên nặng nề của công ty.

Thế nhưng dù sao thì hắn cũng là người ngoài, có một số việc cũng không tiện hỏi nhiều.

Nhưng trong lần gặp sau của hai người, Lưu Sâm Lâm đã đem sự việc xảy ra hôm đó nói với Cao Bằng.

Cấp Lĩnh chủ.

Không ngờ rằng, Lưu Sâm Lâm chỉ tiếp nhận nhiệm vụ của chính phủ một lần mà đã gặp phải một con quái vật cấp lĩnh chủ, còn con khác cũng là nửa cấp lĩnh chủ, cái vận khí này phải nói là đúng thật không ai bằng.

Trong lòng muốn nói vài lời an ủi lại không biết nên mở miệng thế nào, nên Cao Bằng chỉ có thể vùi đầu xuống bàn chăm chỉ ăn cơm.

Qua mấy tuần được Cao Bằng bồi dưỡng, đã có mấy con Tứ Dực Thúy Ma Đường của công ty bảo an Lam Thuẫn tăng lên cấp thủ lĩnh, khiến cho Lưu Sâm Lâm còn đang rầu rĩ bởi tổn thất nhiệm vụ trước đó, giống như được tiếp thêm một luồng sức sống mới mà khôi phục trở lại.

Lưu Sâm Lâm kín đáo đưa cho Cao Bằng một phong bì lớn, nhưng đã bị Cao Bằng uyển chuyển từ chối:

- Không có công lao thì không nhận lộc, tôi chỉ làm những việc mà tôi nên làm, ngài lại ngầm cho tôi một cái phong bì như vậy thì không tốt chút nào.

Việc Lưu Sâm Lâm tặng phong bì cũng đều đã tính toán hết cả, bởi vì hắn muốn hợp tác lâu dài với Cao Bằng, lại nói hợp đồng trước đó chỉ giới hạn trong thời gian một năm, mà yêu cầu này còn do chính Cao Bằng đề ra.

Khi ấy, Lưu Sâm Lâm còn nghĩ rằng yêu cầu này rất có lợi với ông ta, nên không hề cân nhắc mà đồng ý ngay lập tức.

Và rồi lúc này, ông ta lại không thể không suy nghĩ đến việc hợp tác lâu dài với Cao Bằng, thế nên hiện tại phải tạo quan hệ thật tốt. Nếu không một năm sau Cao Bằng không làm nữa thì phải làm sao bây giờ.

Thế nhưng ông ta cũng không ngờ rằng, Cao Bằng hoàn toàn không hề có ý tưởng sẽ làm việc lâu dài cho một công ty nào đó. Hắn chỉ vì muốn làm chuẩn bị trong giai đoạn đầu để tích lũy tài chính thôi.

Thi thể của một con quái vật cấp bậc bình thường không có bao nhiêu giá trị, cùng lắm cũng chỉ khoảng không chấm mấy điểm tín dụng, trong khi giá trị của thi thể một con quái vật cấp tinh anh là vài điểm tín dụng hoặc có thể lên đến mấy chục điểm tín dụng. Thậm chí nếu có thể bắt sống mà nói, thì có một số quái vật cấp tinh anh hiếm thấy còn có thể bán được với cái giá ít nhất là một trăm điểm tín dụng. Lại nói một con quái vật cấp thủ lĩnh thì càng có giá trên trời.

Cho nên Cao Bằng chuẩn bị huấn luyện Đại Tử và A Ngốc đến cấp thủ lĩnh, sau đó sẽ mang bọn chúng ra ngoài hoang dã đi bắt

giữ và săn giết quái vật. Hơn nữa khi đó về phương diện danh tiếng Dục Thú sư của mình hẳn là cũng đã thành công được bước đầu, lại đi thành phố Yên Kinh (Bắc Kinh) thi lấy giấy chứng nhận cao cấp Dục Thú sư. Một chính một phụ, đây là phương hướng mà Cao Bằng tự vạch ra cho chính mình, chỉ cần dựa theo phương hướng này là có thể không ngừng trở nên mạnh mẽ.

Song còn có một việc khác xảy ra, đó là Mã Giản tham gia cuộc thi hoa vương Trường An chỉ đạt được vị trí thứ hai, điều này khiến lòng tự tôn của một chàng trai kiêu ngạo như hắn phải nhận lấy tổn thương nghiêm trọng, suốt một tuần đều không chịu ra cửa gặp ai.

Về sau Cao Bằng mới biết được danh hiệu đệ nhất trong cuộc thi tranh đoạt hoa vương đã bị một chi Hoa Thủy Tiên Yêu cấp bậc tinh anh đoạt lấy.

Điều này quả thực cũng không còn cách nào, Hải Đường Tứ Quý Hoa Yêu của Mã Giản chỉ thuộc cấp bậc bình thường, thấp hơn người ta cả một cái cấp lớn.

Ngoài ra thì trong mấy tuần này, cấp bậc của Đại Tử cũng tăng lên tới cấp 13, về phần A Ngốc cũng thuận thế đột phá tới cấp 14. Đáng tiếc nhiệm vụ của Cao Bằng đã ban bố tại Hiệp Hội Săn Quái không có một ai hoàn thành, Âm Tuyết Tùng Châm trong nhà đã sớm bị A Ngốc ăn sạch sẽ hết rồi.

Mỗi ngày A Ngốc đều si si ngốc ngốc canh giữ trước cửa tủ lạnh, cứ ngơ ngác nhìn chằm chằm vào nó.

.....

- Tất cả bạn học tập hợp. Hôm nay tạm thời không tiếp tục tự do huấn luyện.

Huấn luyện viên Trương Nhẫn Bách lớn tiếng gọi.

Có không ít người biết được hôm nay phải làm cái gì, vài người trong số đó đã nóng lòng muốn thử, còn có mấy người mang theo nét mặt lo lắng, hẳn là cũng không nắm chắc bao nhiêu, đám người còn lại thì nhẹ nhàng thở ra, thầm cảm thấy may mắn những chuỗi ngày nhàm chán này rốt cuộc cũng có thể kết thúc rồi.

Ra ngoài dự đoán của mọi người, đầu tiên huấn luyện viên Trương Nhẫn Bách lấy một tờ giấy trắng từ trong túi.

- Trước tiên tôi sẽ công bố một danh sách.

Trương Nhẫn Bách mở tờ giấy ra rồi cúi đầu lớn tiếng đọc:

- Lưu Kha Thủ, đào thải! Tạ Khương Nhất, đào thải! Hồ Lạp Đường, đào thải……

Một vài học sinh vô cùng ngạc nhiên, có người không nhịn được mở miệng chất vấn.

Dường như Trương Nhẫn Bách đã sớm có đoán trước sẽ có người hỏi như vậy nên chỉ cúi đầu nhàn nhạt nói rằng:

- Những ai có ý kiến cũng đừng gấp gáp, chờ tôi đọc xong lại nói.

Sau khi danh sách được đọc xong, ba mươi tám người trong tổ mười vậy mà có đến sáu người bị đào thải ngay lập tức, cả tư cách tham gia bài kiểm tra hôm nay cũng không có.

- Tôi biết có vài người trong các bạn hẳn là không phục, tôi chỉ nói một câu, biểu hiện trong mấy tuần qua của các bạn, tôi đều nhìn thấy vô cùng rõ ràng, bản thân mình có lười biếng hay không các bạn nhất định tự hiểu rõ trong lòng, tôi sẽ không đổ oan cho bất kỳ ai.

- Tôi cũng biết các bạn muốn nói cái gì, nhưng nếu chỉ trong

thời gian mấy tuần như vậy cũng không kiên trì được, thì những cuộc huấn luyện cơ bản nhất cũng sẽ lười biếng, nếu cứ tiếp tục huấn luyện trong tình trạng như vậy thì chẳng hề có chút ý nghĩa nào. Tạ Khương Nhất, điện thoại di động chơi rất vui phải không? Hồ Lạp Đường, bắt đầu từ ngày mai bạn đã có thể trở lại phòng học tiếp tục ngủ, ngủ ở trên sân huấn luyện không thoải mái đâu.

Trương Nhẫn Bách đột nhiên điểm danh hai người.

Toàn trường lập tức trở nên yên tĩnh, không kẻ nào dám lên tiếng, nhưng mà trong lòng suy nghĩ cái gì thì chẳng ai biết được.

- Các bạn còn lại bắt đầu bài kiểm tra, đầu tiên chúng ta sẽ kiểm tra tốc độ trước.....

Bài kiểm tra kéo dài hai giờ liền, vẫn chưa mất quá nhiều thời gian.

Tất cả thành tích kiểm tra của Ngự thú đều được các thiết bị điện tử ghi lại rồi trực tiếp truyền vào máy vi tính.

Hàng loạt phương thức tính toán được áp dụng, có thể bao quát tất cả chủng loại Ngự thú và các yếu tố thiên phú, hơn nửa giờ sau bài kiểm tra mới kết thúc.

- Tổng huấn luyện viên Trần, đây là danh sách, tổng cộng có một ngàn ba trăm hai mươi người phù hợp yêu cầu.

Một binh lính cấp dưới đưa danh sách cho Trần Nguyên.

- Ừm, chờ chút.

Sau khi Trần Nguyên nhận lấy danh sách, nhìn cũng không nhìn một cái mà trực tiếp để xuống bàn. Trước mặt ông ta, một con Ngân Nguyệt Lang Vương đang lách qua lách lại như con thoi giữa hàng loạt những tia laser ngang dọc, phảng phất không khác gì một con rắn linh hoạt trườn qua lại trong phòng, không ngừng

tránh né các tia laser.

Huấn luyện chấm dứt sau mười phút, Ngân Nguyệt Lang Vương bước ra từ trong phòng, giũ giũ lớp lông màu bạc trên người rồi lập tức nằm xuống một bên bắt đầu chợp mắt.

Lúc này Trần Nguyên mới quay đầu lên tiếng nói với thuộc hạ:

- Có đến tận 1320 người à? Tức là đã nhiều hơn tới 120 người, vậy thì tất cả đều sẽ được tính là đủ tư cách. Một khi đã có thiên phú thì không nên lãng phí, tôi sẽ đề xuất ý kiến với quân bộ đem sân huấn luyện mở rộng thêm một chút, cậu đi xuống thông báo đi.

- Vâng.

Cấp dưới gật đầu, nhanh chóng rời đi. Tổng huấn luyện viên Trần vẫn luôn ngoài lạnh trong nóng như vậy.

Cuối cùng những người đủ tư cách lên đến con số 1320, so với 1200 người trong dự tính trước đó thì phải nhiều hơn 120 người.

- Những ai đủ tư cách thì nhanh đi báo danh, lựa chọn loại hình cho Ngự thú của các bạn, huấn luyện sau đó sẽ không giống với mấy trò vặt trong nhà này đâu. Lúc các bạn lựa chọn một loại hình nào thì đồng thời các bạn cũng nên suy nghĩ xem, Ngự thú nhà mình có thích hợp hình thức huấn luyện của loại hình đó hay không, nếu như miễn cưỡng sẽ chỉ làm nhiều mà không có bao nhiêu hiệu quả.

Trương Nhẫn Bách nhắc nhở một phen.

- Loại hình Công kích.

Cao Bằng đã lựa chọn loại hình này cho Đại Tử, bởi vì đây là phương diện mà Đại Tử am hiểu nhất nên cũng không cần đắn đo gì.

Cuối cùng số người lựa chọn loại hình công kích là nhiều nhất, khoảng chừng có tới hơn 700 người đều lựa chọn loại hình công kích, còn lại hơn 500 người thì lựa chọn loại hình phòng ngự, mà những loại hình khác như loại hình phụ trợ, trị liệu hay khống chế, cộng lại cũng không đến 100 người.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 44: Huấn Luyện Trong Lồng

- Được rồi, nếu các bạn đã lựa chọn xong loại hình huấn luyện về sau cho Ngự thú thì nên tỏ ra có trách nhiệm, hy vọng các bạn có thể kiên trì với lựa chọn của mình đến cuối cùng.

Ngày huấn luyện đầu tiên đã có một vị huấn luyện viên trong quân đội đến truyền dạy kinh nghiệm.

Huấn luyện viên này tuổi tác không lớn, mặc một bộ quân trang màu xanh đậm nhìn qua thì rất có tinh thần, bước chân hiên ngang uy vũ, trên tay còn cầm theo một cái túi vải.

Đặt cái túi lên bàn, vị huấn luyện viên này lấy ra mấy khúc gỗ từ bên trong.

- Hôm nay tôi sẽ giảng giải cho mọi người một chút về việc làm sao mới có thể xuất ra lực công kích lớn nhất.

Huấn luyện viên nói, lời ít mà ý nhiều.

- Ngự thú không giống nhau thì phương pháp công kích cũng sẽ không giống nhau, dù vậy trên cơ bản cũng không khác lắm, ví dụ như dùng răng hoặc dùng đuôi, tứ chi hay cặp sừng, dùng các bộ phận trên cơ thể để làm vũ khí công kích.

Huấn luyện viên đang nói thì đột nhiên động thủ, bàn tay phải bỗng nhiên khép lại, các ngón tay giống như đao.

Ầm!

Khúc gỗ bị một chưởng đánh vỡ thành từng đoạn!

Một đám học sinh ngồi bên dưới đều trợn mắt há hốc mồm, vị huấn luyện viên này sao mà một lời không hợp đã động thủ rồi.

Bình tĩnh thu tay về, huấn luyện viên cúi đầu rồi mở ra PPT trên Notebook.

- Vừa rồi tôi đã làm mẫu cho các bạn xem, một chưởng đó chính là nhắm chuẩn góc độ công kích và thời cơ, cho nên mới có thể đánh nát khúc gỗ.

- Huấn luyện viên, vừa rồi là ngài không chú ý mới trực tiếp đánh nát khúc gỗ đó sao?

Đàm Tiền Tiến không nhịn được mở miệng hỏi.

Cả sân tập trở nên yên tĩnh hẳn, đôi mày rậm của huấn luyện viên nhướng lên, đáp:

- Đúng vậy, vừa rồi đúng là trong một lúc không chú ý tôi đã qua loa đánh một cái, trong thời điểm chiến đấu sau này, các bạn cũng có thể khiến Ngự thú của mình đánh lén lúc kẻ địch không chú ý, dù sao cũng là binh bất yếm trá mà.

Sau đó, huấn luyện viên lại biểu diễn một phen cho cả lớp xem. Vị huấn luyện viên này thật có bản lĩnh, tay không dễ dàng đánh nát khúc gỗ, tựa như tay không đập gạch vậy.

Nội dung bên trong PPT rất phong phú, kỹ càng và tỉ mỉ, trên cơ bản đã bao quát tuyệt đại đa số nội dung. Giảng giải phần lớn thủ đoạn công kích cùng với những việc cần chú ý, phải làm như thế nào để phòng ngự trước công kích của địch nhân, còn có làm sao để thủ đoạn công kích của Ngự thú phát huy được mức độ lớn nhất, tất cả các cách thức phát lực ra sao đều giảng giải một lượt.

Nhưng mà bài giảng có hơi nhiều, bắt buộc đám học sinh phải trở về ôn tập thật tốt mới có thể chân chính nắm giữ những kiến thức này.

Cao Bằng lắng nghe toàn bộ bài giảng như si như say, trong này có rất nhiều điều mà sách vở không hề nhắc đến, hắn cũng cảm nhận được một vài vấn đề trong cách thức huấn luyện của mình, có thể nói là hiểu ra được không ít thứ.

Sau buổi học, Mục Thiết Anh và Liên Tử đi tới.

Liên Tử nhắm mắt theo sát phía sau Mục Thiết Anh, tuy rằng cái đầu to vẫn nghiêng trái ngó phải, nhưng đã ít đi mấy phần ngượng ngùng, dẫu sao cũng đã có thể nhìn chính diện vào người khác.

- Cho cậu này.

Mục Thiết Anh đưa một quyển sổ tay thật dày cho Cao Bằng, đồng thời Cao Bằng cũng đưa một quyển sổ có bìa xanh dương cho Mục Thiết Anh.

Sau khi nhận lấy quyển sổ tay, Cao Bằng lật xem vài cái, nhìn lướt qua rồi ghi nhớ sơ bộ lại một số điểm quan trọng trong đó.

Đối với Ngự thú thuộc loại hình phòng ngự mà nói, trừ khi Ngự thú của ngươi sở hữu lực phòng ngự có thể đứng đầu thiên hạ. Nếu không thì đối với Ngự thú loại này, ý chí cứng như sắt thép mới vĩnh viễn là những thứ quan trọng hơn nhiều so với lực phòng ngự…

Còn giới thiệu thêm một vài loại hình phòng ngự cho Ngự thú, ví dụ phải làm thế nào với có thể lợi dụng ưu thế của mình tiến hành phòng ngự.

Cao Bằng rất vừa lòng, nói lời cảm ơn với Mục Thiết Anh:

- Đã làm phiền bạn rồi!

- Không cần khách khí, chúng ta đều cùng có lợi mà.

Mục Thiết Anh giơ giơ quyển sổ màu xanh dương trong tay lên.

Buổi chiều là thời gian huấn luyện thực chiến, nhìn một xe rồi lại một xe quái vật được chuyển tới kia, Cao Bằng âm thầm líu lưỡi, quả thật là vô cùng bạo tay.

Nhiều quái vật như vậy, yêu cầu phải tiêu hao biết bao nhiêu vật lực và tài lực.

Từng con quái vật bị áp giải xuống xe, cuối cùng bị nhốt trong những cái lồng lưới thép được chế tạo đặc biệt.

Cái lồng lưới thép có chiều cao khoảng chừng năm mươi mét và bề rộng cũng giống hệt như vậy.

Trên sân huấn luyện có đến hơn hai trăm cái lồng lưới thép, mỗi một cái lồng lưới thép như thế đều giam giữ một con quái vật. Những con quái vật này dã tính chưa thuần, tỏ ra bất an nên cứ quanh quẩn một chỗ, sau đó thường xuyên phát ra âm thanh rít gào trầm thấp, hung tợn nhìn chằm chằm vào những sinh vật bên ngoài lồng giam.

- Đây là những con quái vật sẽ chiến đấu với Ngự thú của chúng ta sao?

Cách Cao Bằng không xa có một nam sinh vóc dáng cao to, thân hình mập mạp, không ngừng xoa xoa tay vẻ đầy háo hức, liếc nhìn con Ngự thú loại chó Tam Vĩ Teddy nằm sấp bên cạnh hắn, nói với vẻ tràn đầy tự tin:

- Teddy nhà tôi là mạnh nhất, tuyệt đối có thể giết đám quái vật đó không còn manh giáp.

- Con Teddy kia của cậu đúng thật cũng hù người một phen, nếu như thật sự ra trận chỉ e sẽ bị dọa nằm bò trong nháy mắt, nói về chiến đấu thì vẫn nên nhắc đến thể loại Ngự thú như Hoàng Vĩ

Hạt Vương nhà tôi mới được.

Người vừa nói tỏ ra vô cùng đắc ý, nhẹ nhàng vuốt vuốt con quái vật có chiều dài khoảng chừng một thước bên cạnh, hơn nữa cái đuôi bò cạp màu vàng khi cong lại cũng cao đến gần ba mét.

- Cái chó má Hoàng Vĩ Hạt Vương gì, đây chẳng phải chỉ là một con Hoàng Vĩ Hạt phổ thông thôi sao? Cái chữ Vương này nhất định là do bản thân cậu tự phong lấy phải không?

Người nọ mỉa mai nói một cách không lưu tình chút nào.

- Cái gì mà tự phong chứ! Việc Ngự thú còn không rõ ràng hay sao? Nó tuyệt đối có thể tiến hóa thành Hoàng Vĩ Hạt Vương!

Thấy quái vật bị trói tứ chi mang lên rọ mõm, từng đám được chuyển xuống xe, bọn học sinh trên sân huấn luyện càng thêm hưng phấn thảo luận, âm thanh ồn ào huyên náo.

- Cứ năm người chia làm một tổ, bắt đầu tiến hành huấn luyện thực chiến.

Đúng lúc này, giọng nói của huấn luyện viên vang lên.

Lại phân tổ một lần nữa, vừa khéo huấn luyện viên phụ trách Cao Bằng không hề thay đổi, vẫn là Trương Nhẫn Bách, xung quanh mấy cái lồng giam đều do hắn phụ trách.

- Có ai xung phong làm người đầu tiên đi vào không?

Trương Nhẫn Bách lên tiếng hỏi.

Đã đến thời điểm lên sân khấu, đám học sinh bên dưới còn đang ồn ào huyên náo cái gì mà Ngự thú nhà ta thiên hạ vô địch trong nháy mắt đều ngậm miệng, im thin thít hết cả.

- Tôi hy vọng các bạn có thể tích cực xung phong, vừa bắt đầu khẳng định là thời điểm thực chiến hiệu quả nhất, chờ sau khi

người phía trước huấn luyện xong rồi thì trạng thái của quái vật trong lồng giam hẳn sẽ không được tốt, hiệu quả huấn luyện cũng bị giảm đáng kể, tôi hy vọng các bạn có thể nắm bắt thời cơ.

Những lời này là thật, hoàn toàn không một chút dối trá nào, nhưng nhìn lồng sắt khoảng chừng cao đến hai mét, dài cũng phải ba mét, phảng phất như một cái thành trì nhỏ chuyên dùng cho mấy con lợn rừng gai thép đấu đá lung tung lang tang. Một đám học sinh ai cũng không dám để Ngự thú nhà mình xông lên chịu chết.

Đám lợn rừng gai thép điên cuồng va đập lên vách lồng sắt, vang lên tiếng lanh canh lốp cốp không ngừng.

Tròng mắt đỏ như máu tràn ngập tàn bạo, thở "phì phà phì phò" vô cùng dữ tợn!

Dường như không hề biết mệt mỏi cứ điên cuồng va đập lồng sắt như vậy, từng cái gai sắc nhọn màu đen như cương châm dựng thẳng lên.

- Huấn luyện viên, chúng em có thể đổi một con quái vật khác được không?

Một bạn học chần chờ nói, sau đó chỉ vào lồng sắt bên cạnh, trong cái lồng sắt kia đang đứng một con linh cẩu phảng phất như da bị lột đi, bắp thịt thô to lộ ra màu máu trông vô cùng đáng sợ.

Hẳn là lúc trước con linh cẩu này đã chạy trốn từ vườn bách thú nào đó.

Tuy dáng vẻ bên ngoài thực khủng khiếp, nhưng thân hình con quái vật này lại không lớn, chỉ dài chừng hai mét, cao hơn một mét là cùng, so với đa số Ngự thú khác đều không chiếm ưu thế gì. Chỉ có vẻ ngoài nhìn qua hơi dọa người thôi.

【 Tên quái vật 】: Cương Tông Thiết Trư

【 Cấp bậc quái vật 】: Cấp 9

【 Phẩm chất quái vật 】: Phổ Thông

【 Trạng thái quái vật 】: Vết thương nhẹ (hoảng sợ)

……

【 Tên quái vật 】: Vô Mao Huyết Linh Cẩu

【 Cấp bậc quái vật 】: Cấp 10

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất tinh nhuệ

【 Trạng thái quái vật 】: Tổn thương tầm trung (cảnh giác)

Con linh cẩu dáng vẻ xấu xí này không ngờ lại có phẩm chất tinh nhuệ.

Hơn nữa còn là một con mãnh thú bị thương.

Không giống với Cương Tông Thiết Trư táo bạo, Vô Mao Huyết Linh Cẩu chỉ lẳng lặng ngồi giữa lồng sắt, nhẹ nhàng liếm miệng vết thương.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 45: Cái Đó Không Thể Ăn!

Vô Mao Huyết Linh Cẩu yên tĩnh nằm rạp trên mặt đất, có một vết thương đâm xuyên qua cái đùi phải của nó, dường như sâu đến mức có thể thấp thoáng thấy được xương cốt bên trong.

Trong cái nhìn của những người khác thì, một chân của Vô Mao Huyết Linh Cẩu đã chịu thương thế nghiêm trọng như vậy, hiển nhiên chính là một quả hồng mềm, theo quy luật thường tình tất nhiên người ta phải chọn quả hồng mềm để mà nắn.

Thế nhưng Cao Bằng lại không cho là đúng, tục ngữ nói chó cắn thường là chó không sủa.

Con Huyết Linh Cẩu này bị thương nặng như vậy mà vẫn có thể yên tĩnh đến thế, sâu tận đáy lòng không biết đang cất giấu một cơn điên cuồng đến tuyệt vọng cỡ nào, huống chi phẩm chất của nó còn là tinh nhuệ, nếu thật sự phải liều mạng lên cũng sẽ không hề yếu hơn so với con Cương Tông Thiết Trư kia.

Quan trọng nhất chính là con Vô Mao Huyết Linh Cẩu này lại có sức đề kháng nhất định đối với độc tố.

- Nếu đã không có ai xung phong lên trước vậy thì tôi đành làm người đầu tiên khiêu chiến vậy.

Cao Bằng đứng ra nói, hắn cũng sợ huấn luyện viên sẽ bị nhóm người này nói động, thật sự để Ngự Thú của bọn họ phải chiến đấu với con Vô Mao Huyết Linh Cẩu kia.

Lạch cạch một tiếng, cửa lồng giam được mở ra, Cương Tông

Thiết Trư vẫn luôn điên cuồng va đập lưới thép đột nhiên dừng lại, không ngừng kêu ùn ụt, đôi mắt đỏ như máu gắt gao nhìn chằm chằm cửa lồng giam đang được mở ra cùng với Đại Tử đang từ từ bò vào.

Vốn dĩ Cương Tông Thiết Trư bị con người bắt lại đã làm nó hoảng sợ lắm rồi, hiện giờ lại còn đưa vào trong không gian nhỏ bé này một con quái vật mang theo tính uy hiếp đến thế. Điều này không khỏi khiến nó nâng cao cảnh giác, đồng thời không ngừng đề phòng, cuối cùng nhịn không được, hung tính mạnh mẽ dâng lên!

- Ụt à ụt ịt ~ rống!

Trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, bốn chân liên tục dẫm xuống đất một cách vô cùng hung hăng sau đó húc thẳng về phía Đại Tử với vẻ cực kỳ thô bạo.

Giống hệt như chiếc chiến xa đạn thịt, từng cây từng cây gai sắc nhọn phảng phất không khác gì lưỡi dao sắc bén trên chiến xa.

Tốc độ cực nhanh, tạo ra cơn ác phong gào thét xung quanh, mang theo mùi tanh hôi đập vào mặt, mãnh liệt xông tới.

Mắt thấy cái chân thô to sắp sửa đạp lên lưng mình, đột nhiên Đại Tử vừa lùi nhanh về sau vừa cong lưng xuống, dường như không khác gì một cây cung, trong tình thế nghìn cân treo sợi tóc đó đã tránh thoát được chiêu thức hiểm hóc vô cùng ngoạn mục.

Hai hàng chân bỗng nhiên co cụm lại, cả người đột nhiên đổ dồn về phía trước, chỉ chớp mắt đã nhảy lên cao hai ba mét rồi trực tiếp bám vào lưng Cương Tông Thiết Trư, từng cái từng cái chân sắc bén không khác gì những cái móc câu, quắp thật sâu vào lớp da của Cương Tông Thiết Trư.

Mặc cho Cương Tông Thiết Trư giãy giụa thế nào cũng không

thể vùng thoát được.

Đại Tử siết càng lúc càng chặt, hai sợi râu trên đỉnh đầu không ngừng lay động, trong lúc lơ đãng đụng vào nhau làm lóe ra những tia lửa.

Rít!

Đại Tử cúi đầu cắn một ngụm thật mạnh xuống gáy Cương Tông Thiết Trư, cặp chân hàm sắc bén hai bên miệng cắm xuyên da lưng Cương Tông Thiết Trư rồi đâm sâu vào trong thịt, nọc độc theo răng nanh tiêm vào cơ thể đối thủ.

Ngẩng đầu ~ không ngừng gào lên ùn ụt!

Cương Tông Thiết Trư dường như nhận ra nguy hiểm, lập tức điên cuồng nhảy lên, trong lúc ngàn cân ấy đột nhiên nhanh trí đập mạnh phần lưng đang bị Đại Tử bám lên vách lồng giam.

Bị va đập mấy cái, Đại Tử có chút choáng váng buông hai hàng chân sắc bén ra, nhân cơ hội rời khỏi lưng Cương Tông Thiết Trư, bò thoát đi.

Sau đó nhanh nhẹn bò lên trên lưới sắt, giãn ra một khoảng cách an toàn, đủ để dù Cương Tông Thiết Trư có dùng hết toàn lực cũng không thể công kích đến.

Ở trong mắt Cao Bằng, trạng thái của Cương Tông Thiết Trư đang từ vết thương nhẹ không ngừng biến hóa trở thành tổn thương mức độ thấp, rồi đến thương thế tầm trung, sau đó là thương nặng.....

Cuối cùng thương thế vẫn luôn liên tục gia tăng đến mức độ cực kỳ nghiêm trọng mới ngừng biến hóa, cùng lúc ấy, trạng thái trúng độc hiện lên phía sau tên của nó cũng biến mất ngay sau đó.

Lúc này Cương Tông Thiết Trư chẳng khác nào một lão già đã

hao hết sức lực, yếu ớt nằm bò trên đất, trong đôi mắt tràn ngập sự tuyệt vọng đã không còn thiết sống, đầu lưỡi lớn thè ra ngoài.

Đại Tử quan sát một lúc, rốt cuộc xác định con mồi đã chẳng còn bao nhiêu sức lực phản kháng mới yên tâm, chậm rãi bò xuống dưới đất, hai hàng chân bén nhọn lạnh lùng đánh lên nền xi-măng phát ra tiếng vang lách cách.

Tựa như Tử Thần đang bò về phía con mồi bắt đầu tiến hành thu hoạch.

- Tốt lắm, huấn luyện hôm nay bạn đã đủ tư cách.

Huấn luyện viên Trương Nhẫn Bách bất đắc dĩ nói, hắn không biết nên nói cái gì cho tốt, vốn dĩ con quái vật này được chuẩn bị làm mục tiêu cho năm học sinh tiến hành huấn luyện, kết quả chỉ trong trận chiến đầu tiên đã phải phế đi rồi.

- Con rết này của bạn độc tính rất mạnh, ý thức chiến đấu cũng không tồi.

Cho dù như thế, cuối cùng hắn vẫn không nhịn được phải lên tiếng khích lệ.

- Nhưng nếu như bạn chỉ chăm chú vào mỗi việc huấn luyện Ngự thú sử dụng độc tố để gia tăng sức chiến đấu, mà lơ là đi việc tăng cường huấn luyện nó ở những phương diện khác thì rất khó có thể nâng cao thực lực, một khi gặp phải kẻ địch có khả năng miễn dịch độc tố thì nó sẽ đánh mất bộ phận lớn sức chiến đấu.

Trương Nhẫn Bách có lòng tốt nhắc nhở một hồi.

Cao Bằng khiêm tốn gật đầu thụ giáo, tỏ vẻ đã hiểu rõ.

Mặt khác, bốn người còn lại thì trợn mắt há hốc mồm, vừa rồi Cương Tông Thiết Trư còn chẳng khác gì một tên ác bá hoành hành không cố kỵ trong lồng giờ đã trực tiếp nằm liệt dưới đất

rồi?

Hiện tại, Cương Tông Thiết Trư uể oải không còn chút sức, mơ hồ có thể thấy được bọt mép trào ra bên khóe miệng.

Dường như..... chỉ cần ra chút sức đã có thể dễ dàng đánh bại con heo đó?

Nhóm người này hưng phấn ra mặt.

- Đến lượt tôi, tôi cảm thấy Ngự thú của tôi chẳng có lý do gì mà không tham gia đợt chiến đấu thứ hai cả.

Chủ nhân của Hoàng Vĩ Hạt mở miệng nói với vẻ tự tin hẳn.

- A, cậu cũng chỉ có bản lĩnh ra sức đánh chó rơi xuống nước như vậy.

- Đúng vậy, chỉ có thể ra sức đánh con Teddy nhà cậu rơi xuống nước.

Hai người này dường như có mâu thuẫn gì đó, vẫn cứ luôn tranh đấu với nhau.

Lồng sắt mở ra, Hoàng Vĩ Hạt thật cẩn thận tiến vào, đầu tiên là thử khiêu khích Cương Tông Thiết Trư một lượt, phát hiện Cương Tông Thiết Trư không có phản ứng, cái đuôi cong cong sắc nhọn đằng sau lại tiếp tục đưa trái đưa phải, từ khắp bốn phương tám hướng đều thử một lượt rồi mới yên lòng —— tin chắc con heo này không hề có tính uy hiếp gì.

Nhịn không được hung ác múa may móng vuốt lớn!

Bộ dáng tiểu nhân đắc chí càng thêm càn rỡ, những lời này có tính logic vô cùng sâu sắc…

Cuối cùng Cương Tông Thiết Trư đầy vẻ nghẹn khuất, đang sống sờ sờ đã bị Hoàng Vĩ Hạt độc chết.

Lúc này, Hoàng Vĩ Hạt ngang ngược đi lên trước dùng sức xé xuống một miếng thịt heo, cứ như thế ăn tươi nuốt sống.

Sau đó.....

Trúng độc.

Lại nói, trong cơ thể Cương Tông Thiết Trư vẫn còn sót lại độc tố của Đại Tử.

Có nghĩa là miếng thịt đó đã bị pha lẫn độc của bản thân nó cùng với độc của Đại Tử. Sau khi Hoàng Vĩ Hạt ăn một miếng lập tức trở nên choáng váng, chẳng khác nào đang đánh túy quyền, không ngừng xoay lòng vòng tại chỗ.

Khiến cho người làm chủ nhân như hắn không khỏi che mặt vì xấu hổ.

Cái đuôi của Hoàng Vĩ Hạt kẹt ở giữa khe hở lồng giam, một đôi kìm lớn che khuất đầu, sau khi ra ngoài lồng giam bỗng nhiên kêu lớn lên một tiếng, tựa như đứa trẻ không bao giờ chịu thua.

- Ha ha ha ha, cười chết tôi rồi.

Chủ nhân của con Tam Vĩ Teddy Khuyển ôm bụng cười to.

- Vậy mà cậu còn nói con Hoàng Vĩ Hạt của mình rất mạnh, lại ngu ngốc đến mức ăn ngay miếng thịt có độc đó.

Nghe tiếng cười của chủ nhân, Tam Vĩ Teddy Khuyển nghiêng đầu nhìn thoáng qua, sau đó lại quay sang nhìn xác Cương Tông Thiết Trư trong lồng giam, đôi mắt dần dần sáng lên.....

- Khoan đã, mịa kiếp mày muốn làm gì?

Chủ nhân của Tam Vĩ Teddy Khuyển đột nhiên tức giận nói.

- Không được làm như vậy, cái đó không thể ăn! Cái đó thật sự

không thể ăn được đâu!

Trương Nhẫn Bách cảm thấy rất mệt mỏi, so sánh đội ngũ của những huấn luyện viên khác, sau đó lại nhìn lại cái đội ngũ này của mình.

Làm sao để đối phó với cục diện hôm nay, Trương Nhẫn Bách nheo mắt lại. Bỗng nhiên hắn nghĩ ra một chủ ý.....

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 46: Ông À, Xin Chút Nước Uống

Tan học về đến nhà, sau khi nấu ăn xong thì Cao Bằng nhận được một cuộc điện thoại. Đó là cuộc gọi của Hiệp Hội Săn Quái, số điện thoại chính là một chuỗi con số: 010101.

Sau khi điện thoại kết nối,

- Người dùng tôn kính, nhiệm vụ ngài ban bố tại Hiệp Hội Săn Quái được đánh số là 001348721 đã hoàn thành, mời đến Hiệp Hội Săn Quái để tiến hành nhiệm vụ khen thưởng.

Đầu bên kia của điện thoại truyền đến một giọng nữ máy móc do âm thanh điện tử hợp thành, sau khi lặp lại ba lần thì tự động cúp máy.

Nhiệm vụ cuối cùng cũng có người hoàn thành, Cao Bằng không nhịn được nhẹ nhàng thở ra một hơi. Nếu như nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành thì hắn phải đổi một đường tiến hóa khác cho A Ngốc.

Nhiệm vụ khen thưởng, cũng chính là cần thanh toán điểm tín dụng trước cho Hiệp Hội Săn Quái, sau đó khi lính đánh thuê săn quái hoàn thành nhiệm vụ thì trực tiếp đưa vật phẩm nhiệm vụ cần hoàn thành giao lại cho Hiệp Hội Săn Quái. Sau đó Hiệp Hội sẽ giao lại tiền thuê cho họ.

Ở trong quá trình này thì Hiệp Hội Săn Quái có tác dụng tương đương với môi giới.

Lúc ra cửa Cao Bằng còn nhìn thoáng qua A Ngốc đang đứng

trong phòng khách. Nó vẫn đứng im không nhúc nhích tại phía trước tủ lạnh, thi thoảng còn vụng về mở ngăn kéo tủ lạnh ra, khi phát hiện bên trong không có đồ ăn thì lại khép lại, một lát sau lại tiếp tục mở ra. . .

Phảng phất cho rằng làm như vậy là có thể biến ra đồ ăn, thật là ngốc đến đáng yêu.

Xuống lầu đi đến Hiệp Hội Săn Quái, Cao Bằng trực tiếp đi vào hậu trường để nhận lấy vật phẩm nhiệm vụ.

Hắn cũng không có phát hiện ra, ngay ở đường phố đối diện cách hiệp hội tầm năm trăm mét có một nhóm ba người đang nhìn chăm chú vào từng người đi ra từ bên trong Hiệp Hội Săn Quái. Bên trong đội ngũ này có một con Ngự thú loại chó Hắc Kim Dachshund thon dài, nó đang nheo mắt lại rồi nhẹ nhàng dùng mũi ngửi ngửi.

Một người thanh niên có tuổi nhỏ nhất lo lắng nói:

- Đại ca, chúng ta làm như vậy thì có thể bị phát hiện hay không?

Trong mắt một thanh niên lớn tuổi nhất của đội ngũ cũng hiện lên vẻ kiêng kị, nhưng lại lập tức nghĩ đến điều gì đó nên hung hăng cắn răng một cái,

- Quái bệnh hiếm thấy kia của cha chỉ có Huyết Tủy Mã Hoàng mới có thể trị được, nếu như thành thành thật thật làm lính đánh thuê săn quái thì chúng ta phải mất bao lâu mới có đủ tiền mua Huyết Tủy Mã Hoàng chứ. Các người có còn muốn trị hết bệnh cho cha hay không.

Một thanh niên nhuộm tóc xanh đứng bên cạnh hừ lạnh một tiếng:

- Sợ cái gì, thế giới này vốn chính là mạnh được yếu thua, chỉ

cần không bị phát hiện ra nhược điểm là được. Lão tam, lá gan của cậu cũng quá nhỏ rồi.

- Em tất nhiên muốn trị hết bệnh cho cha. Nhưng mà anh à, gia đình có thể mua được Âm Tuyết Tùng Diệp thì khẳng định không phải bình thường đâu, chúng ta phải ra tay làm sao đây.

Người thanh niên có tuổi nhỏ nhất kia sầu lo xoa xoa bàn tay.

- Đồ đần, chúng ta cũng không nhất định phải động thủ, chỉ là đi đến điều tra địa hình trước thôi? Nếu quả thật không đắc tội nổi thì chúng ta lại tìm kiếm mục tiêu khác.

Thanh niên lớn tuổi nhất gắt gao nhìn chằm chằm đám người ra vào Hiệp Hội, nỗi lòng phập phồng lên xuống. Bây giờ hắn cũng đang rất khẩn trương, cho dù cho bản thân hắn cũng đã từng vào ngục giam trước khi xảy ra tai biến. Nhưng đó cũng chỉ là bị nhốt hai năm do tội ăn cắp mà thôi, còn loại đột nhập cướp bóc này kích thích hơn nhiều so với việc ăn cắp kia.

- Được rồi! Ồ, Hắc Kim động.

Hắc Kim Dachshund vẫn nằm sấp bên cạnh bọn họ đột nhiên đứng dậy, đôi mắt lóe sáng nhìn chằm chằm vào nơi nào đó rồi muốn sủa lên.

Thanh niên kia tranh thủ thời gian ngồi xổm xuống che miệng Hắc Kim lại, đồng thời không ngừng trấn an nó.

Sau đó hắn ra lệnh cho Hắc Kim Dachshund mang theo bọn họ lần theo sau mục tiêu kia một cách im lặng.

Bám theo Cao Bằng một đoạn trở về khu dân cư nhỏ, nhìn về phía khu nhà với niên đại xa xưa có phong cách rất đặc sắc này, ba người đều ngây ngẩn cả người, khu nhà ở đặc sắc như thế. . .

Cũng không thua kém bao nhiêu so với nhà của bọn hắn!

Người ở nơi như thế này mà lại có thể mua được nguyên liệu cao cấp như Âm Tuyết Tùng Diệp? Tựa như một người hay ra vào nhà hàng Tây cao cấp mỗi ngày thế mà lại ở nhà ngói, loại chênh lệch này làm cho bọn họ không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì trước mắt, tác dụng duy nhất của Âm Tuyết Tùng Diệp được khai phá ra ở trên thị trường, chính là làm thức ăn cao cấp cho một số ít những Ngự thú có thuộc tính đặc biệt. Cho nên người có thể mua nguyên liệu này đều sẽ không phú thì quý, dù sao nó cũng không có tác dụng khác, mua về cũng chỉ đơn thuần bổ sung chất dinh dưỡng cho Ngự thú.

- Đại ca?

Lão nhị tóc xanh hỏi thăm ý kiến của thanh niên dẫn đầu, hiển nhiên là đang hỏi có muốn động thủ hay không.

Trầm ngâm một lát, thanh niên kia khoát tay áo,

- Không vội, ban đêm rồi động thủ.

- A, đại ca, thật sự muốn. . .

Lần thứ nhất làm loại chuyện này khó tránh khỏi sẽ có chút khẩn trương, lão tam lá gan nhỏ nhất nên rất bất an.

- Tên oắt con này nói không chừng chỉ là đột nhiên phát tài mà thôi, không cần phải lo lắng.

Thanh niên này tận lực để cho vẻ mặt mình nhìn thật hung ác.

- Tới đi, không sao đâu, đều đã đến nơi này rồi mà cậu còn muốn lùi bước sao? Đừng để nhị ca đây xem thường cậu.

Lão nhị tóc xanh khoác tay phải lên vai lão tam.

Nửa đêm, một nhóm ba người mang theo ba con ngự thú chậm rãi đi lên cầu thang.

Cầu thang tối om phảng phất như một đầu cự thú đang âm trầm mở miệng lớn nuốt hết bọn họ vào trong.

- Đừng lên tiếng.

Thanh niên dẫn đầu lấy từ trong túi quần ra hai chiếc dây kẽm, sau đó quấn lại với nhau thành hình chữ x, sau đó chậm rãi luồn vào theo lỗ khóa.

Trong phòng, Đại Tử đang nằm sấp trên mặt đất ngủ say đột nhiên bừng tỉnh, hai chiếc râu trên đỉnh đầu dựng thẳng lên.

A Ngốc đang đứng ở trong phòng khách ngủ, trong mắt cũng dấy lên linh hồn hỏa diễm, sau đó quay đầu nhìn về phía cửa chính. . .

- Rắc.

Trong hành lang yên tĩnh truyền đến âm thanh mở khóa.

- Đại ca, nhanh như vậy! Quả nhiên không hổ là người đàn ông được xưng là đệ nhất Khóa Vương của khu Bá kiều.

Lão nhị tóc xanh khâm phục nói.

Động tác của lão đại cứng đờ, mồ hôi lạnh toát ra trên trán.

- Không. . . Không phải anh, anh còn chưa mở được khóa mà.

Thế thì ở chỗ nào truyền đến tiếng mở khóa?

- Hơn nửa đêm rồi mà mấy người các cậu còn không ngủ, ở đấy làm gì đó?

Ông Lưu mặc đồ ngủ thò đầu ra từ phía sau cửa, dụi dụi hai mắt.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Cả người Lão tam cứng đờ,

chân tay luống cuống.

Trong mắt lão nhị tóc xanh đứng ở một bên hiện lên hung quang, tay phải lặng lẽ thò vào trong ngực, nơi đó có cất giấu một thanh dao găm.

Động tác trên tay thanh niên dẫn đầu chậm rãi dừng lại, ho khan hai tiếng rồi xấu hổ nói:

- Mở nhầm cửa, mở nhầm cửa, thật xin lỗi!

- Ồ, thì ra là mở nhầm cửa sao.

Ông Lưu nhẹ nhàng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, đang muốn đóng cửa lại.

Đột nhiên có một cánh tay vươn ra từ trong hành lang, giữ lại cánh cửa mà ông Lưu đang muốn đóng lại.

Trên mặt người thanh niên này lộ ra một tia thần sắc không hiểu rồi nhỏ giọng nói:

- Ông à, chúng cháu hơi khát nước, ông có thể cho chúng cháu tiến vào uống chén nước hay không?

- Có thể, vào đi.

Ông Lưu nhìn chằm chằm vào ba người, sau đó mở cửa để bọn họ và ngự thú của mình vào nhà.

Lão nhị tóc xanh vào nhà cuối cùng, sau khi vào thì thuận tay đóng cửa lại đồng thời khóa trái cửa.

- Tiểu tử, cậu khóa cửa làm gì thế?

Ông Lưu không hiểu lắm.

- Ha ha.

Lão nhị tóc xanh ngoài cười nhưng trong không cười,

- Chúng cháu sợ quấy rầy đến hàng xóm khác.

- Không sao, cứ yên tâm đi. Trên vách tường gian phòng của ông đều dùng tài liệu cách âm, coi như hơn nửa đêm có nhảy disco cũng sẽ không quấy rầy đến hàng xóm sát vách.

Ông Lưu vừa cười vừa nói với ý vị thâm trường.

- Ồ, tốt như vậy sao.

Đáy mắt lão nhị tóc xanh toát ra hung quang,

- Thế thì thật sự quá tốt.

- Chờ một chút. . .

Thanh niên lão đại dường như đã nhận ra gì đó không đúng, đang muốn nói ra nhưng đã muộn.

Một cái lưỡi hơi mờ bay ra từ trên vách tường phía sau, trong nháy mắt Hắc Kim Dachshund bị cuốn theo rồi biến mất không còn tăm hơi.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật tại truyenyy.com

Chương 47: Liên Tử Tức Giận

Rột roạt ——

Giống như đang nhai cải bẹ, giòn tan giòn tan, vô cùng có dư vị.

Một con tắc kè hoa lớn hơi mờ dần dần hiện lên từ trên vách tường, con mắt nó liếc nhìn về phía trước, phía sau, sang trái, sang phải. . .

Từ phương diện nào đó thì những quái vật này rất có ác thú vị.

Thanh niên tóc xanh quyết định thật nhanh, chân trái dậm mạnh xuống mặt đất một cái, sau đó giơ dao găm trong tay đâm về phía ông Lưu.

Ông Lưu thì bình tĩnh lùi lại một bước, sau đó chân trái lướt lên, tay phải đưa ra giống như mãng xà đang săn mồi. Lúc này thanh niên tóc xanh chỉ cảm thấy tay phải của mình tựa như bị một con trăn lớn cuốn lấy, xương cốt đều sắp gãy mất. Hắn hét thảm một tiếng, sau đó buông dao găm ra rồi quỳ trên mặt đất.

Đầu lưỡi của tắc kè hoa lại cuốn đến, một con ngự thú giống con nhím bị nó một ngụm nuốt vào trong bụng. Lão tam hét thảm một tiếng, ngự thú bị giết làm cho hắn như gặp phải trọng kích.

Lần này âm thanh nhai nuốt biến thành răng rắc răng rắc, giống như đang nhai khoai tây chiên.

- Tử Đạn Thử, giết hắn!

Nước mắt của tóc xanh chảy đầy mặt, hung tợn hét to.

Một con chuột lớn màu xám to bằng quả bóng đá ở trên mặt đất chi chi kêu loạn, những chiếc lông chuột lít nha lít nhít phía sau lưng quấn lấy nhau, vặn thành một cây châm!

Vụt ~!

Tàn ảnh màu xám hiện lên, phiến lông ở sau lưng nó bay vút ra rồi găm thẳng vào trên vai của ông Lưu, khu vực áo bị đâm trúng xuất hiện một lỗ thủng.

Con tắc kè hoa vẫn luôn một mực lẳng lặng ghé vào trên vách tường, trên ngực bỗng hiện lên gợn sóng rất nhỏ, trong nháy mắt vết lõm trên làn da khôi phục lại như lúc ban đầu.

Ông Lưu run rẩy bả vai một chút, mấy cái lông chuột bị chấn động rơi xuống đất.

- Cái con chuột trọc này của cậu đúng là không thành thật.

Ông Lưu cười lắc đầu.

Tử Đạn Thử nằm sấp trên mặt đất, đám lông trên lưng gồ ghề mấp mô do có không ít lông đã bị tróc ra. Thi triển loại năng lực này rất tổn thương đến lông, mặc dù bộ lông của nó sinh trưởng với tốc độ biến dị, nhưng vẫn có chút không theo kịp tần suất chiến đấu.

- Tại sao ông lại không bị thương?

Tóc xanh nhìn chằm chằm vào đám lông chuột rơi trên mặt đất với vẻ không dám tin.

Hắn đã từng làm qua thí nghiệm, tấm ván gỗ dày một centimet cũng sẽ bị lông chuột xuyên thủng, hắn không tin làn da của người này còn cứng rắn hơn so tấm ván gỗ kia!

Chẳng lẽ người này lại mặc áo chống đạn?

Nhất định là như vậy!

- Được rồi.

Ông Lưu khoát tay áo,

- Khi xuống Địa Ngục thì còn xin các người bảo mật hộ, tuyệt đối không nên nói là tôi giết các người.

Vừa dứt lời, con tắc kè hoa trong suốt vẫn một mực lẳng lặng ghé vào trên vách tường đột nhiên bắn ra! Giống như một con Bạo Long hung hãn nhảy ra từ trong rừng cây.

. . .

Đêm qua Cao Bằng mang Âm Tuyết Tùng Diệp về, sau đó thừa dịp A Ngốc không chú ý liền vụng trộm để vào trong tủ lạnh.

A Ngốc theo thói quen mở cửa tủ lạnh, vừa mới mở ra thì đã nhìn thấy nguyên một hàng Âm Tuyết Tùng Diệp được sắp xếp chỉnh tề. . .

Quả nhiên, tủ lạnh này có thể biến ra đồ ăn!

A Ngốc vô cùng hưng phấn.

Lấy ra chậu thép rồi bỏ Âm Tuyết Tùng Diệp vào trong, sau đó lại mang thùng rác đặt ở phía dưới hàm của chính mình, bắt đầu ăn say sưa ngon lành. Tựa như đang ăn cây mía, bã thải còn lại rơi ra từ lỗ thủng dưới hàm tiến vào thùng rác.

...

Trên lớp huấn luyện buổi chiều, huấn luyện viên Trương Nhẫn Bách bình tĩnh chỉ vào một quái vật nhỏ bên trong lồng,

- Đây chính là quái vật mà hôm nay chúng ta cần khiêu chiến.

【 Tên quái vật 】: Biến Dị Thủy Hùng Trùng

【 Cấp bậc quái vật 】: Cấp 12 (Quái vật cấp Tinh Anh)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất phổ thông

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (lười nhác)

【 Đặc tính quái vật 】: Ẩn sinh (sau khi Thủy Hùng Trùng mở ra trạng thái ẩn sinh, sự trao đổi chất sẽ rơi xuống cực thấp, sẽ cuốn rúc vào một chỗ không nhúc nhích, đồng thời các loại kháng tính sẽ tăng lên rất nhiều)

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hỏa hệ 2. Làm cho nó nhanh chóng mất nước rồi sau đó tử vong 3. Bị chém thành mảnh nhỏ sẽ chết.

Bên trong lồng lẳng lặng nằm một đầu quái vật hình thù kỳ lạ màu nâu xám, bên ngoài thân phảng phất mặc thêm một lớp áo da, vị trí đầu không có mắt mà chỉ có một giác hút dài nhỏ, nằm trong lồng một cách yên tĩnh.

Đây là lần thứ nhất Cao Bằng nhìn thấy quái vật có đặc tính như thế này.

Xem ra không phải tất cả sinh vật đều có thể có đặc tính, chỉ có cực ít quái vật đặc thù mới có thể có được nó.

Cao Bằng từng nghe nói qua về Thủy Hùng Trùng, đó là một loại sinh vật tồn tại trên địa cầu trước khi xảy ra tai biến, nổi tiếng với sức sống mạnh mẽ, coi như là con gián cũng không thể so sánh với nó.

Dù sao Thủy Hùng Trùng có thể sống ở trong vũ trụ, dưới bức xạ hạt nhân, dưới nhiệt độ âm hai trăm độ,... và các loại hoàn cảnh sinh tồn cực đoan khác. Có thể nói nó là một sinh mệnh siêu ương ngạnh.

Sau tai biến thì sinh mệnh lực tăng thêm một bước.

Cao Bằng có chút tâm động, bởi vì sinh mệnh lực của Thủy Hùng Trùng quá ương ngạnh, đối các loại thuộc tính dị thường thì đều có kháng tính cực mạnh.

Nhưng đặc tính của nó lại có một tệ nạn rất lớn, bởi vì sau khi mở ra trạng thái ẩn sinh liền không thể di chuyển, điểm này sẽ dễ dàng bị địch nhân nhằm vào.

Sau đó huấn luyện đến xế chiều, mặc cho năm con ngự thú thay phiên nhau lên, Thủy Hùng Trùng vẫn như cũ vững chắc không ngã. Đối với độc tố của Đại Tử thì nó hầu như miễn dịch, lại phối hợp với vỏ ngoài rất dày nên đối với công kích vật lý cũng có kháng tính rất lớn.

Chính mình có thể ký kết với một con Thủy Hùng Trùng hay không.

Nhưng mà suy nghĩ một lát thì hắn lại bác bỏ, nếu như Thủy Hùng Trùng bị công kích nhằm vào sẽ trở nên yếu ớt. Cao Bằng chỉ có thể tiếc nuối bỏ đi ý nghĩ này.

Đối với ngự thú thứ ba của mình, Cao Bằng cũng có suy nghĩ đại khái. Hoặc là lựa chọn một ngự thú có được thủ đoạn công kích từ xa để bù đắp sự thiếu sót của đội ngũ, hoặc là lựa chọn một ngự thú có lực phòng ngự rất mạnh, lại hoặc là lựa chọn một ngự thú có thể bay. Nếu có ngự thú thuộc loại hình trị liệu thích hợp thì cũng rất tốt.

Mấy ngày sau đó tất cả huấn luyện viên đều tìm đến đủ loại quái vật, nhưng đều có một điểm giống nhau, đó chính là kháng độc tính rất mạnh. . .

Cao Bằng cũng choáng váng, ngài vì huấn luyện năng lực cận chiến cho Đại Tử nhà tôi đã rất nhọc lòng rồi.

Huấn luyện thực chiến vào xế chiều mỗi ngày phong phú hơn rất nhiều so với việc huấn luyện đơn thuần trước đó. Bởi vì có huấn luyện viên mang theo Ngân Nguyệt Lang ở một bên giám sát, vì thế trên cơ bản sẽ không xuất hiện nguy hiểm trí mạng.

Buổi chiều ngày nọ, khi vừa huấn luyện xong cho Đại Tử thì đột nhiên một tiếng gầm đầy tức giận vang lên trong sân huấn luyện. Trong tiếng gầm chứa đầy sự tức giận mà trước nay chưa từng có.

Tựa như là tiếng của Liên Tử.

Cao Bằng đứng dậy nhìn về một bên khác, bên kia đã truyền đến những tiếng kêu sợ hãi của các học sinh.

Rất nhiều người tụ tập tới quan sát.

Bành ——

Bành ——

Lồng sắt phát ra từng hồi chấn động, nhìn qua thì có vẻ như lung lay sắp đổ.

Một con Vô Mao Huyết Liệp Cẩu dài khoảng chừng hai mét bị Liên Tử đè vào biên giới của lồng sắt, chiếc độc giác sắc bén kia giống như một thanh trường thương đâm xuyên qua nội tạng của nó.

Thịch thịch thịch.

Xương cốt của Vô Mao Huyết Liệp Cẩu dường như đều bị đánh nát.

Cả người hầu như đều bị xé rách, máu thịt bay tung tóe.

Nó liều mạng cắn vào mặt của Liên Tử, hai cái móng vuốt cũng cào ra từng vệt máu dài trên mặt của Liên Tử.

Tiếng gầm của Liên Tử càng ngày càng lớn, càng ngày càng điên cuồng.

Cuối cùng một âm thanh thật lớn vang lên, một bên vách của lồng sắt bị cưỡng ép hất bay!

Đầu nó hất lên trời, Vô Mao Huyết Liệp Cẩu giống như một chiếc túi vải rách bị ném lên không trung.

Hai chân trước của Liên Tử giơ lên cao, hai chân to lớn như hai cây cột rơi xuống đất phát ra một tiếng ầm vang!

Giống như núi lở.

Oanh!

Vô Mao Huyết Liệp Cẩu bị dẫm nát ngay tại chỗ, chia năm xẻ bảy! ! !

Trong sân huấn luyện chỉ còn lại tiếng thở dốc nặng nề của Liên Tử, giống như một chiếc động cơ dừng lại sau khi kịch liệt thiêu đốt, sóng nhiệt nóng hổi chầm chậm tràn ra bốn phía. . .

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 48: Thỉnh Cầu Của Cao Bằng

Cao Bằng có chút líu lưỡi, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì làm Liên Tử nổi giận như thế.

Qua việc tiếp xúc từ trước đến nay, hắn thấy Liên Tử là một "cô gái" có tính tình rất tốt.

Nằm trên mặt đất chính là thi thể của Vô Mao Huyết Linh Cẩu đã bị chia năm xẻ bảy, vũng máu màu đỏ sậm lan ra thấm xuống nền xi-măng, hình thành một mảng lớn màu đỏ.

Liên Tử lo lắng không ngừng đi tới đi lui một chỗ, trên mặt còn có chi chít vết cào nho nhỏ, miệng vết thương đã kết vảy, cứ không yên dậm chân mãi.

Những người vây xem xung quanh đều nhao nhao lui về phía sau, nhìn một màn này thật sự rất có tính uy hiếp, có thể nói vừa rồi cái kẻ cao to tàn bạo này đã khiến bọn họ nhìn thấy mà phát hoảng.

Lỡ như vô tình bị ngộ thương thì không hay chút nào, thân hình Liên Tử to lớn như vậy làm mọi người vây xem hết sức kiêng dè.

- Liên Tử.

Mục Thiết Anh gọi, lo lắng đi đến.

Huấn luyện viên đứng một bên muốn mở miệng nhắc nhở, nhưng Mục Thiết Anh chỉ cười cười xua tay tỏ vẻ không cần lo lắng.

Liên Tử nhìn thấy chủ nhân liền chạy nhanh đến cọ cọ cái đầu to lớn vào Mục Thiết Anh, tiếng kêu phát ra đầy vẻ ngây thơ.

- Đã ổn rồi, không có việc gì nữa rồi.

Mục Thiết Anh đau lòng, vừa nói vừa vuốt vuốt đầu Liên Tử.

Đúng lúc này Cao Bằng đi tới, Liên Tử thấy có người lạ tới gần, đầu tiên là cảnh giác nhìn lại, sau đó dường như nhận ra người đến là Cao Bằng thì sự cảnh giác trong mắt mới thả lỏng mấy phần, cái mũi khịt khịt hai cái rồi không để ý hắn nữa.

- Có cần tôi gọi bác sĩ thú y không? Tôi có quen biết một vị thú y tư nhân có tay nghề không tồi.

Cao Bằng nhìn thoáng qua Liên Tử, chỉ nhìn bên ngoài thì không thấy vết thương của Liên Tử, cũng không biết rốt cuộc là do nguyên nhân nào khiến nó tức giận đến thế.

Cao Bằng cũng rất thức thời không hỏi đến cùng là bị thương ở đâu, có thể bức cho một kẻ vừa có tính tình tốt lại thành thật biến thành cái dạng này, thật khó tưởng tượng nổi.

- Không cần phiền phức vậy đâu, cám ơn ý tốt của bạn, nhà tôi cũng có bác sĩ thú y mà.

Mục Thiết Anh lắc đầu từ chối ý tốt của Cao Bằng, điều kiện trong nhà nàng không hề kém, cũng quen biết một vài bác sĩ thú y tư nhân, nếu không cũng chẳng nuôi nổi một con quái vật có cái dạ dày khổng lồ này lớn được như vậy.

- Ừm, vậy thì tốt.

Cao Bằng gật đầu, bởi vì công việc nên hắn có quen biết với một vài bác sĩ thú y tư nhân có nghiệp vụ, hai bên thường xuyên qua lại vì thế cũng khá quen thuộc.

Thấy đám đông vẫn còn vây xem xung quanh, huấn luyện viên bèn cất cao giọng quát:

- Còn xem gì nữa! Hôm nay Ngự thú của các người đã thách đấu và huấn luyện xong rồi sao? Nếu như có thời gian nhìn ngó người khác thì sao không tranh thủ đi huấn luyện đi? Tất cả cút về vị trí mau!

Huấn luyện xong đã là buổi chiều, cơ bản đám học sinh sở trường Ngự thú đặc biệt đều đã rời sân huấn luyện về nhà, chỉ có một số học sinh vẫn còn ở lại huấn luyện thêm.

Ngoài cổng trường, từng con từng con Ngự thú bị chủ nhân dắt đi, trông cảnh tượng có vẻ vô cùng đồ sộ. Bên cạnh mỗi người đều có một con Ngự thú lò dò theo sau, đám Ngự thú đủ hình đủ dạng quái gở kỳ lạ lúc này đều đặc biệt yên tĩnh. Tất cả bọn chúng bị huấn luyện cả buổi trưa nên giờ này chẳng con nào còn sức lực, đều uể oải ỉu xìu.....

Người bảo vệ gác cổng bao lâu nay cũng đã sớm nhìn quen, dù cho Ngự thú có lượn qua lượn lại trước mặt nhiều hơn nữa cũng sẽ không khiến trong lòng hắn nổi lên chút gợn sóng nào.

Không phải chỉ là Ngự thú thôi sao, ông đây đã nhìn quen rồi!

Một con heo trắng to đùng, không ngừng lúc lắc cái mông đi ra cổng, trong lúc đi ngang qua bỗng đột ngột vươn đầu lưỡi lớn ra, nhắm ngay mặt người bảo vệ liếm mạnh một cái.

Tiếng nước bọt lướt qua da thịt vang lên không nhỏ.

Cái đầu lưỡi to lớn màu đỏ để lại trên mặt người bảo vệ một thứ chất lỏng sền sệt nửa trong suốt chầm chậm nhỏ xuống.....

Đại Bạch Trư rụt đầu lưỡi lại, sau đó tiếp tục nhàn nhã lắc cái mông to rời khỏi cổng trường.

Người bảo vệ không nói gì, chỉ lẳng lặng đi vào chốt canh gác, lấy ra một cái khăn lau sạch chất lỏng không rõ trên mặt, sau đó đóng luôn cửa sổ lại, tránh trong chốt canh gác yên ổn uống trà.

Lại nói, ở một nơi khác, Cao Bằng đang dắt Đại Tử đi về phía dãy phòng học lớn, đến nơi thì buộc dây thừng vào một gốc cây dưới lầu.

Lúc này vẫn còn trong giờ học, hành lang vắng vẻ không chút tiếng động, chỉ văng vẳng một vài âm thanh từ phòng học gần đó truyền đến.

- Cái đề này tôi đã giảng biết bao nhiêu lần! Bao nhiêu lần rồi biết không hả? Vậy mà vẫn có người làm sai là sao? Trong đầu các cô cậu đều nhét toàn bã đậu hết đấy à.....

- Tất cả mọi người đóng sách Anh văn lại, sau đó lấy vở bài tập ra cho tôi, đừng để tôi phát hiện ra có người gian lận! Hiện tại gian lận chính là các em tự lừa chính mình, nhưng đến lúc thi đại học các em sẽ không lừa được giám khảo đâu.....

Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Cao Bằng.

Cốc cốc cốc.

- Vào đi.

Mộ Dung Thu Diệp đang lúc chấm bài, vừa ngẩng đầu trông thấy người đến là Cao Bằng, trên mặt không nhịn được thoáng hiện lên một tia kinh ngạc.

- Huấn luyện buổi chiều xong rồi sao?

- Vâng ạ, em vừa mới huấn luyện xong, nếu chưa huấn luyện xong thì sao em có thể tới tìm cô được.

Cao Bằng đáp với nụ cười tươi rói.

- Nói đi, em tìm cô có chuyện gì?

Mộ Dung Thu Diệp cũng rất hiểu tính Cao Bằng, bình thường nếu chẳng có chuyện gì thì cũng sẽ không tới tìm mình.

- Thưa cô Mộ Dung, em muốn xin tham gia thi đại học năm nay.

Cao Bằng đi thẳng vào vấn đề.

Mộ Dung Thu Diệp chau mày lại:

- Hồ đồ!

Phản ứng đầu tiên của nàng chính là cảm thấy Cao Bằng ăn nói lung tung.

Cao Bằng tỏ ra áy náy, giải thích:

- Thưa cô, dù sao em cũng lên lớp mười một rồi. Năm nay cứ coi như để em thích ứng với bầu không khí thi đại học trước, nếu như thành tích thi đại học không tồi em sẽ tốt nghiệp luôn, ngược lại nếu thành tích không được lý tưởng, cùng lắm thì em lại tiếp tục học lên lớp mười hai thôi.

Mộ Dung Thu Diệp trầm ngâm không đáp. Nàng cũng không phải loại người ngoan cố bảo thủ, chỉ là trong cuộc đời dạy học nhiều năm như vậy, học sinh mới lớp mười một mà đã đòi tham gia thi đại học đúng là không có mấy ai, dù có thì cũng chỉ là từ lớp mười nhảy lên lớp mười hai mà thôi.

Nhưng Cao Bằng có thể xem như một ngoại lệ. Thành tích của Cao Bằng quả thật rất tốt, duy nhất cần phải lo lắng chính là cuộc thi sở trường Ngự thú năm nay.

Thế nhưng sau đó Mộ Dung Thu Diệp lại nghĩ đến học sinh sở trường Ngự thú cũng là một chính sách mới xuất hiện trong năm

nay, trước kia hoàn toàn không có loại cách nói này. Vì vậy, trên thực tế học sinh sở trường Ngự thú năm hai và năm ba hắn là chênh lệch không lớn.

Hơn nữa thực sự cũng giống như lời Cao Bằng nói, nếu như thành tích kém cùng lắm là lại học thêm một năm.

Cao Bằng hoàn toàn không hề nghĩ đến chỉ trong thời gian ngắn ngủi, mà trong đầu cô chủ nhiệm ngồi ở sau bàn công tác kia lại hiện lên nhiều ý nghĩ như vậy.....

- Em có thực sự nắm chắc không?

Mộ Dung Thu Diệp ngẩng đầu, nghiêm túc hỏi.

- Vâng, em nắm chắc ạ!

Cao Bằng gật đầu xác nhận.

Cao trung đã không có gì để hắn tiếp tục học, vả lại ở cao trung hắn cũng không có bạn bè gì, nên việc bắt hắn tiếp tục tẻ nhạt chờ một năm quả thật vô cùng khó chịu.

Bởi do đã mất đi cha mẹ nên so với những bạn cùng lứa khác Cao Bằng càng thêm trưởng thành hơn.

Đây là chuyện tốt, đồng thời cũng là chuyện xấu.

Tình hình trong trường đại học có khả năng không khá hơn bao nhiêu so với cao trung, rốt cuộc khoảng cách tai biến với hiện tại cũng chỉ mới ba năm mà thôi, tất cả mọi người đều còn trong quá trình thích ứng nên căn bản chưa thể hình thành một hệ thống hoàn mỹ chân chính, nói không chừng học sinh lớp Ngự thú có khả năng so với giáo viên còn mạnh mẽ hơn.

Nhưng điều chân chính hấp dẫn Cao Bằng chính là bầu không khí tự do và tiến bộ của đại học.

Rốt cuộc, đối với một học sinh cao trung mà nói, bất kỳ ai cũng luôn tràn ngập khát khao với cuộc sống đại học.

Mộ Dung Thu Diệp không trả lời Cao Bằng ngay, trầm tư tự hỏi thật lâu mới chậm rãi gật đầu nói:

- Chuyện này cô sẽ báo lại với chủ nhiệm khối, cụ thể phải thực hiện thế nào thì còn cần báo cáo lên nhà trường, nhưng mà vấn đề hẳn sẽ không lớn.

- Em cảm ơn cô Mộ Dung nhiều lắm!

Cao Bằng thực lòng biết ơn.

- Được rồi, em cứ về trước đi. Cũng sắp hết giờ học rồi, em đừng ở đây làm ảnh hưởng các bạn học khác, bọn họ còn có tiết tự học buổi tối nữa.

Mộ Dung Thu Diệp nhanh chóng vẫy tay bảo Cao Bằng rời đi.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 49: Bạc Hà Miêu

- Cao tiên sinh, hôm nay có thời gian rảnh không?

Cao Bằng vừa rời khỏi trường học không lâu thì nhận được điện thoại của Lưu Sâm Lâm.

- Có chuyện gì?

Cao Bằng dừng bước hỏi.

- Tôi muốn mời ngài ra ngoài ăn bữa cơm, bên này của tôi cũng có mấy người bạn tới nên đành mạo muội mời ngài hạ cố ghé qua, cũng giới thiệu bọn họ cho ngài quen biết một chút.

Đầu dây bên kia, giọng điệu của Lưu Sâm Lâm có chút a dua.

Nhưng mà cũng không thể trách ông ta, suy cho cùng thì hiện tại toàn thể vận mệnh của công ty đều nằm trong tay của Cao Bằng.

Ngẫm nghĩ một chút, tủ lạnh trong nhà vẫn còn khá nhiều thức ăn, không cần lo lắng A Ngốc bị đói.

- Cũng được, hôm nay tôi có thời gian, lúc này tôi đang ở…

Cao Bằng còn chưa dứt lời thì một chiếc xe hơi màu đen đang đỗ gần cổng trường bỗng nhiên nổ máy chạy tới, cuối cùng dừng lại ngay trước mặt hắn.

Cửa sổ xe hạ xuống, lộ ra gương mặt tươi cười của Lưu Sâm Lâm.

Cao Bằng: …

- Đã làm phiền ông rồi.

Cao Bằng lịch sự nói, sắp xếp Đại Tử trong cốp xe, sau đó ngồi xuống vị trí bên cạnh ghế lái. Lúc này Cao Bằng mới chú ý thấy ở băng ghế sau còn ngồi một nữ sinh nhìn qua chừng mười bảy mười tám tuổi, tóc ngắn xõa ngang vai.

- Đâu có phiền gì, thật ra tôi cũng tiện đường mà thôi, ha ha!

Lưu Sâm Lâm ha ha cười đáp.

- Con gái của tôi vừa khéo cũng học tại trường này, hôm nay tôi tới đón con bé tan học.

- Đây là lần thứ hai trong năm ông tới trường tôi, lần đầu tiên còn là hôm khai giảng nữa.

Ngồi ở ghế sau, Lưu Triều Vũ nhỏ giọng lẩm bẩm.

Lưu Sâm Lâm nghẹn lời.

Miao~~

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng mèo kêu.

Chỉ là tiếng kêu của con mèo này dường như có chút không quá chính tông, lẽ ra phải là meo lại kêu thành miao.

Lưu Triều Vũ ở ghế sau nhẹ nhàng vuốt ve cằm con mèo đang được nàng ôm trong lòng, con mèo lông trắng với chiếc đuôi dài nheo mắt lại, lười biếng nằm trong lồng ngực chủ nhân không nhúc nhích. Cô nàng có chút tò mò nhìn thoáng qua Cao Bằng đang ngồi cạnh ghế lái.

Cô gái này cũng là bạn học cùng trường, nhìn qua thì thấy nàng cũng không chênh lệch nhiều, nhưng lại bắt cha nàng tự mình lái xe tới đón.

Cao Bằng dựa lưng lên ghế nhắm mắt dưỡng thần, Lưu Sâm Lâm ngồi trên ghế điều khiển bỗng nhiên mở miệng hỏi:

- Cao tiên sinh, nếu có thời gian không biết cậu có thể giúp Triều Vũ nhìn qua Ngự thú của con bé một chút không?

Lưu Triều Vũ kinh ngạc, sao đột nhiên nói chuyện đến trên người nàng rồi.

- Thứ bảy tuần nào tôi cũng đều ở phòng làm việc, cuối tuần ông có thể bảo cô ấy tới phòng làm việc tìm tôi.

Cao Bằng đáp lại.

- Ừm.

Lưu Sâm Lâm gật đầu, sau đó không nói gì thêm mà chuyên tâm lái xe, không khí trong xe lâm vào yên tĩnh.

Lát sau, xe hơi ngừng trước một cái cửa tiểu khu, Lưu Sâm Lâm quay đầu nói với Lưu Triều Vũ:

- Con về nhà trước đi, cha và chú Cao còn có việc.

Nhìn xuyên qua cửa sổ xe, Cao Bằng cũng nhìn thấy Ngự thú bị Lưu Triều Vũ ôm trong ngực, đó là một con mèo lớn với bộ lông trắng muốt và chiếc đuôi dài ngoe nguẩy, chiều dài cơ thể khoảng chừng nửa thước, đôi mắt màu xanh hổ phách óng ánh long lanh cứ híp lại.

【 Tên quái vật 】: Bạc Hà Miêu

【 Cấp bậc quái vật 】: Cấp 12

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Phổ thông

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Mộc

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Thủy

【 Nhu cầu thăng cấp phẩm chất tinh nhuệ 】:.....

Ngự thú loại mèo à, đây là chủng loại khá hiếm thấy.

Từ sau tai biến, có rất nhiều chủng loại mèo phát sinh dị biến, từng có một dạo xuất hiện trường hợp mất khống chế.

Phải biết rằng mèo là một loại động vật được xưng là giống loài bệnh tâm thần, ai cũng không hiểu được suốt cả ngày chúng nó đang tự hỏi cái gì, đặc biệt là sau khi chúng nó sinh ra dị biến, trí tuệ trở nên càng lúc càng cao, đồng thời tố chất thần kinh cũng gia tăng.

Từ đó có rất nhiều quái vật mèo rời đi thành thị của loài người, vì thế dẫn đến Ngự thú loại mèo cực kỳ hiếm thấy.

Lại nói, sau đó Lưu Sâm Lâm lái xe ra khỏi tiểu khu, chạy về phía ngoại ô thành phố.

- Bạn của ông là những người như thế nào?

Cao Bằng tò mò hỏi.

- Đến nơi rồi thì Cao tiên sinh sẽ biết.

Lưu Sâm Lâm tỏ ra bí hiểm đáp.

Cuối cùng, chiếc xe dừng trước cửa một ngôi nhà cổ kính.

Lưu Sâm Lâm nói:

- Đến rồi.

Xuống xe đi vào, sau khi vào nhà Cao Bằng mới phát hiện đây là kiểu khách sạn sơn trang xa hoa, được trang hoàng theo phong cách sơn thủy hữu tình, có núi giả, hồ nước, cây cảnh, hoa cỏ,…

rất có vài phần ý cảnh cầu nhỏ nước chảy của Giang Nam.

Hẳn là tác phẩm do một vị đại sư tinh thông vườn cây nam bắc thiết kế.

Theo sân vườn đi vào trong, con đường quanh co khúc khuỷu dẫn đến sảnh lớn chữ "Thiên". Bên trong đã ngồi mười mấy người, có nam có nữ. Khi nhìn thấy Cao Bằng tiến và thì toàn bộ đều dùng ánh mắt khác nhau, trên dưới đánh giá Cao Bằng một lượt. Trong ánh mắt tuy rằng không mang theo vẻ cao cao tại thượng nhưng lại có một loại soi mói sâu kín.

Cao Bằng không tự giác nhíu mày lại, bị bọn họ dùng loại ánh mắt này nhìn chăm chú khiến hắn rất không thoải mái. Nếu không phải nể mặt mũi của Lưu Sâm Lâm thì hắn đã lập tức xoay người rời đi.

Không đợi Cao Bằng dò hỏi, Lưu Sâm Lâm đã tích cực lên tiếng giới thiệu một lượt tên tuổi những người ngồi ở đây cho Cao Bằng:

- Vị này là đội trưởng Tống Tự của Liệp Đội Hỏa Huỳnh, vị này là đội trưởng Giang Cổ của Liệp Đội Thiên Tinh……

Liệp đội là tên gọi tắt của đội ngũ liên minh săn quái vật.

Cao Bằng nheo mắt lại. Trước đó hắn cho rằng bạn bè trong miệng Lưu Sâm Lâm chỉ đơn thuần là những người bạn tốt trong đời thực. Nhưng hiện tại, toàn bộ người ngồi ở chỗ này đều thuần một sắc tiểu đội săn quái, trên thế giới này nào có chuyện trùng hợp như vậy.

Nếu thật muốn tìm hắn bồi dưỡng Ngự thú mà nói thì hắn tuyệt đối sẽ không từ chối, dù sao ai đến cũng đều là khách.

Nhưng thông qua con đường Lưu Sâm Lâm tìm tới hắn thì không hề tử tế gì, nói không chừng còn chuẩn bị lợi dụng quan hệ giữa Lưu Sâm Lâm và hắn hòng đạt thành lợi ích nào đó, điều này

khiến Cao Bằng rất không vui.

Hắn không hy vọng tình cảm bạn bè của mình và người khác bị pha tạp bởi thứ gì đó.

Hơn nữa, nói thẳng ra thì, giữa hắn và Lưu Sâm Lâm chỉ đơn giản là quan hệ hợp tác, thậm chí hắn cũng không nợ Lưu Sâm Lâm cái gì mà ngược lại Lưu Sâm Lâm còn nợ hắn. Hắn đã giúp thăng cấp nhiều Ngự thú của Lưu Sâm Lâm lên cấp thủ lĩnh như vậy, tuyệt đối đã vượt qua thù lao trả cho hắn.

Cao Bằng gật đầu ngồi xuống, sắc mặt vẫn như thường.

Giữa sảnh lớn là một cái hồ phun nước nhỏ, một dãy bàn đá vòng một vòng tròn cạnh hồ, dưới bàn đá có ròng rọc có thể làm bàn đá xoay tròn.

Nhân viên phục vụ mang lên một mâm thức ăn đặt trên bàn đá, sắc hương vị đều đủ cả, trình bày đẹp mắt khiến người ta vừa nhìn đã muốn ăn.

Trong lúc ăn cơm, thỉnh thoảng có người hỏi thăm Cao Bằng vài việc liên quan đến bồi dưỡng Ngự thú, lời nói không phải không có ý muốn khảo nghiệm một phen, đôi lúc còn nói bóng nói gió về trình độ của Cao Bằng.

Thậm chí có đội trưởng còn đặc biệt nói với giọng điệu bề trên:

- Sao cậu có thể xác định cần thiết phải làm như vậy? Tôi đã từng hỏi qua Trương tiên sinh, Trương tiên sinh lại là Trung cấp Dục Thú sư có uy tín, ông ấy đã từng nói Ngự thú của tôi không thể ăn Kim Qua Sầu Riêng.

Những vấn đề kiểu kiểu như vậy.

Cao Bằng cố nén khó chịu trong lòng mà đáp lại bằng một thái

độ lễ phép, một khi nói đến vấn đề mấu chốt thì lập tức lảng sang chuyện khác.

Hắn không phải dạng người như Long Ngạo Thiên, chỉ một chút bất mãn như vậy đã không nhịn được mà lật bàn ngay tại chỗ, làm thế sảng khoái thì đúng sảng khoái thật, nhưng đó chỉ là sảng khoái nhất thời rồi để lại vô số tai họa về sau.

Thế giới này rất hiện thực, người ta sẽ không cho ngươi thời gian ba mươi năm, mà sẽ trực tiếp diệt trừ uy hiếp ngay từ trong tã lót.

Hiển nhiên Cao Bằng hy vọng mình cũng có thể đủ tự tin nói cút với những kẻ bản thân không muốn nói chuyện. Đáng tiếc hiện tại hắn cũng không có phần thực lực này, cho nên đành phải tạm thời làm việc theo quy củ mà thôi.

Cơm nước xong, Cao Bằng thở dài một tiếng, nói rằng:

- Xin lỗi, tôi tài hèn học ít, các vị đều là những người thuộc đội ngũ liên minh săn quái đứng đầu Trường An, chuyện quan trọng như vậy sao có thể giao phó cho một học sinh cao trung như tôi. Nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì tôi khó có thể gánh nổi trách nhiệm.

Nói xong Cao Bằng xin phép ra về, cũng không cần Lưu Sâm Lâm lái xe đưa hắn mà tự mình gọi taxi về nhà.

- Tiểu tử này thật không biết tốt xấu.

Đội trưởng Giang Cổ của Liệp Đội Thiên Tinh hừ lạnh một tiếng, giọng nói tràn đầy phẫn nộ. Trong mắt hắn, việc mình đồng ý để Cao Bằng bồi dưỡng Ngự thú là một loại phúc phận, tốt xấu gì thì hắn cũng xem như là người có tiếng tăm ở Trường An, địa vị đó tuyệt đối có thể mang đến cho Cao Bằng không ít chỗ tốt, cũng có thể giúp Cao Bằng nâng cao tiếng tăm.

Vả lại tất cả mọi người đều là người đã sống mấy thập niên, bọn họ sao lại nhìn không ra cách hành xử qua loa có lệ và sự bất mãn của Cao Bằng.

Dưới cái nhìn bọn họ, xem ra đây là một chàng trai quật cường.

- Tính toán cái gì, chỉ là một thằng nhóc mà thôi! Giang đội trưởng không phải thật sự muốn so đo với một thằng nhóc đấy chứ?

Tống Tự cười khẽ, không có ý kiến gì với tác phong trẻ con của Cao Bằng.

- Hừ, đương nhiên tôi sẽ không đi so đo với một thằng nhóc.

Giang Cổ vừa nói vừa gắp miếng thịt bò nhét vào miệng.

- Vậy thì tốt, mọi người tiếp tục ăn cơm đi, không có việc gì, đây chỉ là việc nhỏ, dù sao giám đốc Lưu cũng chỉ có ý tốt mà thôi.

Có một vị đội trưởng săn quái lên tiếng giảng hòa.

Khúc nhạc dạo ngắn của buổi tiệc rượu này cứ kết thúc như vậy.

Những đội trưởng liệp đội này cũng không coi khúc nhạc dạo như chuyện lớn gì. Tuy rằng Cao Bằng không để lại ấn tượng tốt cho bọn họ, nhưng không hề nói sẽ đi tìm Cao Bằng gây phiền toái, rốt cuộc cũng là người trưởng thành, tất cả bọn họ đều chẳng có ai rảnh rỗi cả.

Lúc rời đi, Lưu Sâm Lâm khẽ thở dài, lần này xem ra không thể lấy lòng ai, ngược lại đã đắc tội cả hai bên rồi.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 50: Tiến Lên Phẩm Chất Sử Thi

Thấy dáng vẻ khó xử của Lưu Sâm Lâm, không ít người ở đây nhao nhao đứng dậy an ủi.

Sau đó, một đám người ngồi quây quần bên nhau nói đủ thứ chuyện trời nam biển bắc. Kỳ thật mấy vị cường giả của những đội săn này cũng không giống như trong tưởng tượng người ngoài khó có thể tiếp xúc như vậy, cũng không hề cao ngạo lạnh lùng từ chối người khác.

Bọn họ đều là những người bình thường, cũng có thất tình lục dục, có lẽ có một số chuyện lớn ở trong mắt người khác rất khó giải quyết, nhưng đối với bọn họ mà nói thì cũng giống như ăn một bữa cơm mà thôi, chẳng khác nào việc thường ngày trong nhà, chỉ việc nói dăm ba câu là có thể giải quyết ngay.

Sau khi tan cuộc, một số người còn có hoạt động buổi tối nên rời đi trước.

Một vài cô gái liệp đội khác cũng tụ tập bên nhau vừa đùa cợt vừa rời khỏi sơn trang.

Sau cùng, chỉ còn lại hai người là Lưu Sâm Lâm và đội trưởng Giang Cổ của Liệp Đội Thiên Tinh.

Trước đó, trong bữa tiệc, kẻ luôn bày ra thái độ sắc bén và lời nói lúc nào cũng khó nghe nhất chính là Giang Cổ.

- Chỉ là một thằng nhóc mà thôi, sao lại phải hao phí tâm tư như vậy làm gì?

Giang Cổ không khỏi cảm thấy khó hiểu. Hắn đã từng thiếu Lưu Sâm Lâm một ân tình, lần này cũng do Lưu Sâm Lâm đặc biệt tới tìm nhờ vả nên hắn mới đồng ý nhằm vào Cao Bằng một phen, cố tình tìm cách làm khó dễ, tốt nhất là có thể khiến cho bữa tiệc này tan rã trong không vui.

Lưu Sâm Lâm như cười như không, đáp:

- Không có việc gì, sau này lại tìm cơ hội cho hai người cùng nhau ăn bữa cơm, đến lúc đó chúng ta lại nói chuyện thật tốt để cậu ta hỗ trợ xem xét Ngự thú giúp ông một chút.

Giang Cổ cau mày lại, lùi ra sau một bước, giọng nói lạnh lùng có phần khó chịu vang lên:

- Không cần, lần này cũng xem như tôi đã trả lại ân tình, yên tâm đi, sự việc xảy ra ngày hôm nay Giang Cổ tôi tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài. Ông đã từng giúp tôi một lần thì hiện tại cũng đã trả xong, kể từ bây giờ cũng không còn nợ nần gì nữa, cáo từ.

Vừa dứt lời, Giang Cổ ngay lập tức xoay người rời đi. Hắn thật sự không có tiếng nói chung với loại người tâm cơ thâm trầm như lão cáo già Lưu Sâm Lâm này.

Đồng thời cũng lười tiếp xúc, tiếp xúc nhiều với loại người đó chỉ tổ thêm mệt mà thôi.

Lưu Sâm Lâm mỉm cười nhìn theo bóng lưng Giang Cổ đang dần đi xa.

Sau khi trả tiền, hắn cũng rời khỏi hội sở lâm viên này.

Ngồi trên xe, Lưu Sâm Lâm lấy điện thoại di động ra, bấm số gọi cho Cao Bằng.

Lúc này, Cao Bằng vừa về đến nhà. Đại Tử hình như có vẻ

phấn khởi hơn nhiều, không ngừng bò tới bò lui, thỉnh thoảng còn lắc lư hai sợi râu trên đầu, đối với nó mà nói thì tất cả đồ vật trong căn phòng này đều mới lạ bất tận.

Đúng lúc này điện thoại vang lên, Cao Bằng lấy điện thoại di động ra thì thấy trên màn hình hiện lên ba chữ to tướng: Lưu Sâm Lâm.

Vốn định không bắt máy nên cũng coi như không nghe thấy.

Nhưng nghĩ lại thì cảm thấy làm như thế có vẻ như không được phóng khoáng, bèn ấn nút nghe.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói xin lỗi không ngừng của Lưu Sâm Lâm:

- Xin lỗi, thật sự xin lỗi. Cao tiên sinh, chuyện ngày hôm nay đều là lỗi lầm của tôi, lẽ ra tôi nên nói rõ thân phận của bọn họ cho cậu sớm hơn, tôi cũng không nghĩ tới hôm nay bọn họ lại không cho mặt mũi như vậy.

- Không sao, tôi cũng không đến mức sẽ tức giận vì chút chuyện nhỏ nhặt này.

Cao Bằng hờ hững đáp.

- Cao tiên sinh yên tâm, bọn họ không cho ngài mặt mũi chính là không nể mặt Lưu Sâm Lâm tôi, từ hôm nay trở đi tôi.....

Tút tút tút… Trong điện thoại đột nhiên truyền ra âm thanh mạng bận. Lưu Sâm Lâm không hiểu ra sao, chậm rãi bỏ điện thoại di động xuống, cũng không nghĩ nhiều mà chỉ cho rằng Cao Bằng tuổi trẻ bốc đồng thôi.

…

- Người biết quỷ khủng bố, quỷ hiểu lòng người độc.....

Ánh mắt Cao Bằng sâu thăm thẳm, khóe miệng hơi nâng lên vẻ tựa cười như không cười.

Bảng thuộc tính mà hắn nhìn thấy ngoại trừ kiểm tra quái vật còn có thể xem xét cả người, cơ bản thuộc tính của con người đều luôn nghìn bài một điệu, ai cũng như ai, chẳng có gì đáng nói.

Trước đó, khi Cao Bằng bị những người khác chất vấn, hắn liền chú ý tới Lưu Sâm Lâm ngồi ở một bên, bảng thuộc tính biểu hiện:【 Trạng thái 】—— khỏe mạnh (mừng thầm).

Trái lại người chỉ trích hắn tích cực nhất là Giang Cổ, trạng thái được biểu hiện lại là khỏe mạnh (áy náy).

Sao lại mừng thầm? Vì sao áy náy?

Cao Bằng cũng chỉ khe khẽ cười, thật ra, có đôi khi hắn tình nguyện không xem bảng thuộc tính của người khác, bởi vì khi nhìn càng lâu, hắn càng thêm cảm thấy mệt mỏi.

Thế nhưng đôi lúc cũng rất là thú vị, bởi vì trạng thái cảm xúc của quái vật đều vô cùng đơn giản, chỉ có con người mới có cảm xúc phong phú đa dạng đến thế.

Sau khi ngắt cuộc gọi liền đặt điện thoại di động lên bàn trà.

Một chút việc nhỏ này đã nhanh chóng bị Cao Bằng vứt ra sau đầu, đời người vốn dĩ không thể phân biệt trắng đen rõ ràng.

Làm gì có ai trắng tuyệt đối hay đen tuyệt đối đâu.

Nhiều nhất, vẫn là màu xám nằm ở giữa thôi.

Co chân lên ghế sô pha, ôm lấy cái gối dựa lưng, Cao Bằng bật TV lên xem.

Lúc này là 8 giờ đúng, đa số các kênh truyền hình đều đang phát mỗi《tin tức liên minh》.

Trong tin tức chỉ nói đến các sự kiện lớn liên quan đến toàn bộ liên minh.

- Tin tức liên minh phát ra thông tin, dịch tối ưu hoá gen Ngự thú Lam Ma do tập đoàn Kiệt Long Bang sản xuất xảy ra tác dụng phụ nghiêm trọng. Ở đại khu Nghê Hồng đã xuất hiện nhiều trường hợp Ngự thú dùng dịch tối ưu hoá gen Ngự thú Lam Ma sinh ra triệu chứng dị biến ác tính, tập đoàn Kiệt Long Bang thông báo trên toàn thế giới sẽ thu hồi lại dịch tối ưu hoá gen Ngự thú Lam Ma, đồng thời những người đã mua có thể đến cửa hàng của Kiệt Long Bang trả hàng với giá gốc.

- Hiện tại, đã có nhiều nhà khoa học của các quốc gia chỉ ra dịch tối ưu hoá gen không thể khống chế, kêu gọi người dân nên tích cực dừng lại việc sử dụng sản phẩm dịch tối ưu hoá gen này.

Trong TV hiện lên hình ảnh, một con Nham Mãng màu nâu xám dài chừng mười mét không ngừng lăn lộn trên đất, da thịt đầm đìa máu tươi, trên người thỉnh thoảng rỉ ra từng đốm máu.

Động tác càng lúc càng chậm dần, cuối cùng yên tĩnh nằm dài trên đất.

Cao Bằng nhìn thấy trạng thái của nó đã biến thành thương thế tầm trung (huyết mạch chuyển biến xấu).

Sau đó, màn hình chuyển đổi thành một tin tức khác.

- Lần đầu tiên tranh bá Khuyển Vương tại Dương Thành đã kết thúc viên mãn vào ngày hôm qua. Những tuyển thủ tham gia tranh bá Khuyển Vương sẽ lần lượt đến Dương Thành, Dung Thành và Bằng Thành. Lần đầu tiên Dương Thành xuất hiện một thiên tài Dục Thú sư 21 tuổi tên là Hàn Ninh đã vinh quang bước chân lên ngôi vị khuyển vương, được biết, Hàn Ninh còn là sinh viên đại học, hiện tại đang là sinh viên năm ba của trường đại học khoa học kỹ thuật Dương Thành.....

Trong TV, một thanh niên mặc quần áo chiến đấu hai màu trắng đen xen kẽ, vẻ mặt lạnh lùng đứng ở trên đài lãnh thưởng, bên cạnh hắn có một con chó lớn cao chừng năm mét, dài mười mét đang lẳng lặng nằm yên. Con chó lớn sở hữu bộ lông màu bạc rực rỡ lung linh, phảng phất như thác nước nghiêng nghiêng chảy xuống, thân thể cao to mang đến cho người ta cảm giác áp bức rất lớn.

【 Tên quái vật 】: Tinh Thác Thủy Khuyển

【 Cấp bậc quái vật 】: Cấp 39 (cấp thủ lĩnh)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất hoàn mỹ

……

Hai mươi mốt tuổi à, nói như vậy người này hẳn là nhóm Ngự sử đầu tiên ký kết huyết khế rồi.

Chỉ trong thời gian ba năm, có thể huấn luyện Ngự thú đến cấp thủ lĩnh, đồng thời còn bồi dưỡng nó đến phẩm chất hoàn mỹ, đây hẳn là một trong những cao thủ đứng đầu dân gian.

Cao Bằng nhìn Tinh Thác Thủy Khuyển uy phong lẫm lẫm trên TV, lại nhìn Đại Tử và A Ngốc.

Gánh thì nặng mà đường thì xa.

Thế nhưng cũng sẽ chẳng lâu lắm đâu.

Cao Bằng cảm thấy nhiệt huyết dâng trào, đáy lòng nóng rực.

Cuối tuần, trong phòng bồi dưỡng tại nơi làm việc.

Hôm nay là một ngày đặc biệt, bởi vì A Ngốc muốn nỗ lực tăng lên phẩm chất sử thi.

Trên tay Cao Bằng cầm một viên Tinh Hạch màu đen của quái

vật tinh anh thuộc hệ Vong linh. A Ngốc đứng trước mặt hắn, ngọn lửa trong hốc mắt cháy bừng lên, tràn ngập khát vọng với Tinh Hạch quái vật trong tay chủ nhân.

Nhưng nó không dám tiến lên khi chưa nhận được mệnh lệnh của chủ nhân, vì thế đành đứng ngây ra tại chỗ, duy chỉ có ngọn lửa trong mắt là càng lúc càng sáng.

Nó cứ tiếp tục ngốc ngốc như vậy, lẳng lặng nhìn chủ nhân cho Tinh Hạch quái vật vào máy nghiền giã thành mảnh vụn, sau đó lại đổ vào trong nước thuốc đã được pha chế sẵn.

Ùng ục ùng ục ——

Sau khi cho bột Tinh Hạch màu đen vào thì nước thuốc liền không ngừng nổi lên một số lượng lớn bọt khí……

Lúc này, ngoài phòng làm việc, có vài bóng người từ trong thang máy đột nhiên đi ra.

Đi trước nhất chính là Lưu Triều Vũ mặc váy ngắn kẻ ca rô, bên cạnh là Bạc Hà Miêu lò dò theo sát.

Sau lưng nàng có hai cô gái tuổi tác xấp xỉ, tò mò nhìn quanh khắp nơi, không ngừng đánh giá.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 51: 【 Đặc Tính 】: Huyết Ti Tâm

- Ài, Triều Vũ, đây là phòng làm việc của chú Cao trong miệng cậu đấy à?

Người nói chuyện là cô gái mặc áo thun trắng, quần jean, một trong hai cô gái đứng sau lưng Lưu Triều Vũ, dường như đang nghĩ tới cái gì đó rất buồn cười.

- Cậu nói chú Cao kia nhìn tuổi thì có vẻ không khác mình lắm hả?

Phải gọi một nam sinh cùng tuổi mình là chú đương nhiên cũng khiến cho Lưu Triều Vũ cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Cô nàng trợn trắng mắt lườm cô gái kia một cái:

- Trần Giang Lan, chẳng phải mình đã bảo, đều là do cha mình bắt buộc phải gọi như vậy hay sao?

- Chào mừng quý khách đến với phòng làm việc Thiên Bằng của chúng tôi, xin hỏi ba vị có hẹn trước chưa ạ?

Tuân Quyển Quyển đứng trước quầy tiếp tân, khom người cung kính chào, mỉm cười cất giọng nói:

- Nếu có hẹn trước thì tôi có thể giúp các vị thông báo với ông chủ.

- Ồ, việc làm ăn của cửa hàng các người tốt đến vậy ư, lại còn phải hẹn trước nữa sao?

Trần Giang Lan hơi sửng sốt, thật không thể tưởng tượng nổi.

Chuyện làm ăn tốt lắm sao?

Lưu Triều Vũ cũng kinh ngạc không kém, nhìn đại sảnh không một bóng người, lại nhìn vào bên trong phòng làm việc, có thể nói là yên tĩnh đến mức nghe được cả tiếng kim rơi.

Nhớ lại cha nàng cứ luôn miệng khen ngợi trình độ chú Cao không ngừng, khoa trương đến độ tưởng chừng như hắn là thiên tài số một Trường An không bằng.

Thế nhưng phiền toái nhất chính là tính tình vị thiên tài này vô cùng quái gở, thu phí vô cùng cao, bởi thế đã đuổi đi không ít khách hàng.

Tuân Quyển Quyển ho khan một tiếng, mặt không đổi sắc, đáp lời:

- Thật ra không hẹn trước cũng có thể gặp ông chủ, nhưng phải xem tâm trạng ông chủ thế nào đã.

Rống.

Đúng lúc này, trong phòng bồi dưỡng đột ngột vang lên một tiếng rít gào trầm thấp, tựa như một đầu dã thú đang đè nén áp lực rít gào.

Tuân Quyển Quyển rụt cổ lại. Lúc nàng vừa trông thấy ông chủ mang theo một bộ xương to lớn vào phòng bồi dưỡng đã rất giật mình.

Những loại quái vật khác cũng còn được, nhưng đối với quái vật hệ Vong Linh chẳng có lấy một tia cảm xúc đó, nàng quả thật ăn không tiêu. Phải biết rằng thứ nàng sợ nhất trên đời chính là quỷ.

Phịch phịch, phịch phịch, phịch phịch……

Sau đó, một loạt âm thanh nặng nề vang vọng cả tầng lầu.

Trong lúc hoảng hốt, tất cả mọi người dường như có thể nhìn thấy ai đó đang không ngừng gõ lên mặt trống da trâu.

Thùng, thùng, thùng……

Tiếng trống vang lên càng lúc càng lớn, chẳng khác nào đang đánh thẳng vào tim bọn họ!

Á!

Không ít người thống khổ ôm ngực, ngồi xổm xuống đất, trái tim nhảy lên càng lúc càng nhanh, ngay cả hơi thở cũng phải dồn dập theo.

Trông bọn họ chẳng khác nào người sắp chết đuối, không ngừng vùng vẫy trong nước, càng muốn thở nhưng lại không thể thở được.

Sau đó, tiếng vang trầm đục đột nhiên dừng lại.

Khắp đại sảnh liên tiếp vang lên tiếng hít không khí hết đợt này đến đợt khác.

Tuân Quyển Quyển thiếu chút nữa đã khóc, rõ ràng chỉ đi làm cũng gặp phải nguy hiểm đến tính mạng sao?

Trong không khí bỗng nhiên thoang thoảng một mùi khai nhàn nhạt, những người khác lập tức phóng ánh mắt kỳ quái về phía cô gái mặc áo thun cộc tay, trong chiếc váy yếm jean đang ngồi quỳ trên đất kia. Gương mặt cô gái này chớp mắt đỏ bừng lên, cứ cúi gằm đầu xuống, nhẹ giọng khóc nức nở.

Sắc mặt Trần Giang Lan hết xanh lại trắng, phòng làm việc của chú Cao trong miệng Lưu Triều Vũ này thật là độc ác mà!

Tuân Quyển Quyển thấy thế thì vội lấy một bộ quần áo dưới quầy ra đưa cho cô gái kia rồi nhẹ nhàng nói:

- Nếu không chê thì cô hãy thay bộ quần áo này trước, nhà vệ sinh ở bên kia.

- Cám ơn.

Cô gái mặc áo thun cộc tay và váy yếm jean lí nhí đáp lại một tiếng nhỏ như muỗi kêu, sau đó nhanh chóng giơ tay nhận lấy bộ quần áo rồi chạy tuột vào nhà vệ sinh.

Trong phòng bồi dưỡng, Cao Bằng vừa cảm thấy không ổn liền vội vàng bảo A Ngốc thu liễm năng lực ngay.

Bởi vì A Ngốc tiến hóa nên mới khiến năng lực đột nhiên bộc phát.

Hiện tại A Ngốc đã tiến hóa xong, hình dáng cơ thể đã to lớn hơn nhiều so với lúc vừa được Cao Bằng đưa về, cao tới gần bốn mét, dường như chỉ cần đứng thẳng lưng là có thể chạm đến trần nhà.

Trong khoảng thời gian này, nó đều ở trong nhà chậm rãi phát triển từng chút từng chút một.

Xương cốt bề ngoài cũng biến thành màu xám bạc, từng sợi tơ máu màu đỏ sậm quấn quanh các đầu khớp xương, hình thành từng vòng dây thép.

Vốn dĩ trong khung xương ngực trống rỗng, lại đột nhiên xuất hiện một trái tim đỏ sậm.

Bao quanh trái tim là từng sợi từng sợi tơ máu, những sợi tơ máu đó xuyên suốt cơ thể từ trên xuống dưới.

Trái tim này đang chậm rãi phập phồng như thể có sinh mệnh,

dù rằng nhịp đập rất chậm nhưng khoảng một phút đồng hồ cũng đại khái "thình thịch" được một lần.

Nếu cẩn thận quan sát nhất định có thể thấy "quả tim" này rõ ràng là do vô số tơ máu ngưng tụ thành.

Trái tim hình thành từ vô số tơ máu, chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy cực kỳ khủng bố.

Cuối cùng A Ngốc đã tiến hóa thành công.

Sau đó Cao Bằng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

【 Tên quái vật 】: Hài Cốt Vong Hầu

【 Cấp bậc quái vật 】: Cấp 16

【 Phẩm chất quái vật 】: Sử thi

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Vong Linh

【 Đặc tính quái vật 】: Huyết Ti Tâm; Hiệu quả ①: Bị động tiêu hao số lượng tơ máu nhất định cùng với năng lượng để ngưng tụ ra Huyết Ti Tâm. Huyết Ti Tâm có thể gia tăng tố chất thân thể của Hài Cốt Vong Hầu trên mọi phương diện, khi Huyết Ti Tâm bị phá huỷ thì hiệu quả sẽ biến mất. Hiệu quả ②: Chủ động kích hoạt Huyết Ti Tâm có thể gây ra cộng hưởng trái tim, bằng cách này có thể điều khiển nhịp đập của trái tim.

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Quang Minh

【 Nhu cầu tấn chức phẩm chất truyền thuyết 】:...

Cao Bằng nhìn thoáng qua danh sách những tài liệu cần thiết để tăng lên phẩm chất truyền thuyết, lập tức cảm thấy da đầu tê dại, có rất nhiều tài liệu thậm chí hắn còn chưa từng nghe thấy bao giờ.

Vả lại có mấy loại như Bất Tử Chi Tâm, Hoàng Tuyền Minh Căn, vân vân… chỉ nhìn tên thôi cũng biết được chúng là những vật phẩm hi hữu và quý hiếm đến nhường nào.

Đa phần dù có dùng tiền cũng chưa chắc mua được, bởi vì căn bản ngươi không biết phải đi đâu tìm, thậm chí Cao Bằng hoài nghi trên trái đất có tồn tại mấy thứ này hay không còn là một ẩn số.

Lại nói đặc tính quái vật rốt cuộc là gì, lúc trước hắn cũng từng nhìn thấy thứ này trên bảng thuộc tính của Thủy Trùng Hùng, bây giờ A Ngốc cũng hiện lên mục đặc tính y hệt như thế.

Cao Bằng vừa nghĩ đến đây thì bốn chữ to tướng "đặc tính quái vật" đột ngột lóe sáng lên. Sau đó, một hàng tin tức khó hiểu bỗng hiện ra trong đầu Cao Bằng.

Đặc tính quái vật chính là năng lực được sinh ra sau khi quái vật phát triển mạnh mẽ đến một trình độ nhất định trong phương diện nào đó.

Loại năng lực này có thể bẩm sinh đã tồn tại, hoặc sau này mới sinh ra.

Nếu là bẩm sinh sẽ giống như Thủy Trùng Hùng vậy, từ khi sinh ra đã có năng lực cực kỳ mạnh mẽ ở một mặt nào đó, tiếp theo sẽ xuất hiện thiên phú cùng loại với chủng tộc, đây là đặc tính quái vật.

Còn như sau này mới có là do phẩm chất của quái vật đã đạt tới một độ cao nhất định sẽ tự động sinh ra đặc tính. Trong lần đầu tiên quái vật tấn chức đến phẩm chất sử thi sẽ có một tỷ lệ nhất định có thể sinh ra đặc tính quái vật. Bắt đầu từ phẩm chất sử thi trở đi, mỗi khi quái vật đột phá lên một phẩm chất cũng sẽ có khả năng xuất hiện thêm một loại đặc tính khác.

Trong hai loại đó cũng không tồn tại khác biệt hay tốt xấu gì.

Đặc tính quái vật không phải là kỹ năng của chúng, đây không phải trò chơi nên cũng không tồn tại cách nói như kỹ năng quái vật này.

Nếu quái vật có thể điều khiển lửa, vậy thì tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình trạng quái vật chỉ biết phun mỗi hỏa cầu mà không phun ra hỏa trụ, khả năng khống hỏa của quái vật có thể đạt đến trình độ nào đều sẽ được quyết định bởi năng lực phát triển của quái vật đó.

Mà đặc tính quái vật chính là sự gia tăng dựa trên nền tảng hiện có của quái vật.

Nói đơn giản hơn một chút, ví dụ quái vật là một khẩu súng, còn đặc tính của nó chính là những linh kiện được lắp đặt như: ống ngắm, băng đạn, tay cầm, báng súng, vân vân và vân vân.

Đơn giản hơn nữa, có thể coi như đặc tính quái vật chính là một loại thức tỉnh thiên phú thần thông.

Cấp sử thi!

Hai mắt Cao Bằng sáng lấp lánh, nhìn chằm chằm A Ngốc trước mặt, lúc này ngoại hình của nó phải nói là cực kỳ khí phách.

Khung xương màu xám bạc tỏa ra thứ ánh sáng giá lạnh như băng, từng sợi tơ màu đỏ sậm quấn quanh cơ thể càng làm tăng thêm mấy phần sát khí, trong lồng ngực, từng cây xương sườn chẳng khác nào gai thép đan xen bao bọc lấy một quả tim màu đỏ sậm, ngọn lửa linh hồn màu lam trong hốc mắt yên tĩnh lập lòe, khẽ cúi đầu nhìn xuống.

Sau đó, A Ngốc chầm chậm rời khỏi phòng bồi dưỡng.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 52: Đó Là Hoả Vượng Thôi!

A Ngốc cúi đầu chậm rãi rời khỏi phòng bồi dưỡng, nện bước thong thả lại vô cùng kiên định, nhìn qua toàn bộ thân thể đều là xương xẩu, nhưng thể trọng của A Ngốc lại không nhẹ chút nào.

Khung xương toàn thân có thể so với sắt thép, giẫm lên đám bọt biển trên sàn nhà phát ra âm thanh trầm đục.

Lúc này, bề ngoài A Ngốc quá dễ thu hút sự chú ý của người khác nên Cao Bằng lập tức chạy vào phòng làm việc, nhanh chóng may một cái áo choàng từ một tấm vải đen tuyền rồi khoác lên người nó.

Kéo mũ áo choàng lên, hai luồng ma trơi trong hốc mắt sâu thẳm lập loè dưới viền mũ, dưới lớp áo choàng đen kịt ấy đôi lúc thấp thoáng lộ ra vài mẩu xương màu xám bạc, ngược lại nhìn qua càng thêm tràn đầy phong cách.

Xem ra giới hạn hiện tại của mình là chỉ có thể làm cho Ngự thú tăng đến phẩm chất sử thi, nếu lại tiếp tục tấn chức nữa mà nói, dù cho bản thân mình có phương pháp thăng cấp, thì cơ bản mấy loại tài liệu cần thiết trong đó không phải thứ mình có thể tùy tiện chạm đến, thậm chí rất có khả năng đó là những thứ mà xã hội loài người hiện nay không thể tiếp xúc được.

Trước mắt, chủ yếu nên dồn sức lực vào việc bồi dưỡng Đại Tử, hơn nữa gần đây Cao Bằng cũng phát hiện một số việc lạ.

Trong lúc đẳng cấp của Đại Tử vẫn còn là cấp 9 bình thường, thì yêu cầu thăng cấp phẩm chất hoàn mỹ là nghiền nát Ngân Diệp

Thảo thành bột phấn rồi hòa với nước dùng liên tục trong một tuần, sau đó dùng thêm 1 cái Tinh Hạch của quái vật hệ Lôi cấp bậc thủ lĩnh.

Hiện giờ Đại Tử đã tăng lên cấp 14 tinh anh rồi. Yêu cầu thăng cấp biến thành hòa bột phấn Ngân Diệp Thảo với nước rồi dùng liên tục trong hai tuần, sau đó dùng thêm 1 cái Tinh Hạch của quái vật hệ Lôi cấp bậc thủ lĩnh.

Theo cấp bậc quái vật tăng lên, thì hẳn là yêu cầu về số lượng tài liệu cũng gia tăng không ngừng?

Cao Bằng có chút kinh ngạc, tuy nhiên sau khi suy nghĩ một lát, tất cả điều trở nên rõ ràng, dù sao cũng mới chỉ gia tăng số lượng tài liệu cần thiết, còn về yêu cầu chủng loại tài liệu thì chưa có biến hóa gì. Tựa như một đứa trẻ nhỏ chỉ ăn một cân gạo là đã no rồi, trong khi một người trưởng thành thì cần phải ăn đến mười cân gạo mới có thể no được như vậy.

Xem ra sau này khi mình bồi dưỡng Ngự thú thì nhất định cũng phải suy xét thêm mấy vấn đề tương tự.

Sẽ không bao giờ có chuyện cá và tay gấu đều chiếm được, cũng có thể lựa chọn áp chế cấp bậc của Ngự thú, làm như vậy hẳn có thể giảm bớt việc tiêu hao tài liệu. Thế nhưng cấp bậc Ngự thú mà không gia tăng thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến chiến lực của nó.

Mà mức độ cần thiết giữa hai thứ này, yêu cầu mình phải nắm bắt thật chắc chắn.

- Chú Cao.

Lưu Triều Vũ ném ánh nhìn sợ hãi về phía A Ngốc đang đứng sau lưng Cao Bằng, nàng đã nhìn thấy rõ ràng tất cả mọi chuyện trước khi A Ngốc đi ra, đồng thời cũng tận mắt chứng kiến đại gia

hỏa này được phủ thêm một lớp áo choàng như thế nào.

Cảnh tượng vừa rồi khiến nàng hít thở không thông, chỉ sợ rằng nó sẽ trở thành nỗi ám ảnh đeo bám theo nàng trong mấy tháng kế tiếp.

- Không cần gọi tôi là chú Cao đâu, tuổi tác của hai chúng ta cũng không xê xích gì mấy, xưng hô như vậy làm tôi có chút không quen.

Cao Bằng lên tiếng giải thích.

- Ồ.

Lưu Triều Vũ gật gật đầu tán thành.

- Vì vậy cô hãy gọi tôi là Cao tiên sinh như mọi người đi, hoặc là Cao đại sư cũng được.

Cao Bằng nói thêm.

- ……

- Như quy tắc cũ, hẳn là cô đã biết tiêu chuẩn thu phí của tôi rồi. Đầu tiên phải trả tiền trước, con Bạc Hà Miêu này của cô chỉ là cấp tinh anh, phẩm chất lại bình thường, dựa theo tiêu chuẩn thì số tiền cô cần trả là 60 điểm tín dụng, rất hân hạnh đã chiếu cố.

Sau khi tiền bạc đã được thanh toán xong xuôi, Cao Bằng mới gọi một tiếng với Bạc Hà Miêu bên cạnh Lưu Triều Vũ:

- Lại đây ~

Phản ứng đầu tiên của con mèo trắng là ném cho Cao Bằng một cái nhìn cảnh giác, sau đó tiếp tục đứng yên một chỗ như tượng đá, không thèm nhúc nhích lấy một ly.

Hơi ngập ngừng chốc lát, Cao Bằng mới chậm rãi thử tiếp cận

nó.

- Nể mặt mũi cha cô, tôi sẽ chịu trách nhiệm cho số phí tổn tài liệu cần thiết để con Bạc Hà Miêu này tấn chức phẩm chất.

Cao Bằng chân thành nói với Lưu Triều Vũ, bày ra bộ dáng như thể tôi vô cùng hào phóng.

Lưu Triều Vũ cũng hơi hơi cảm động nên lập tức cám ơn ngay.

Nhìn bề ngoài như vậy nhưng trong lòng Cao Bằng đã đại khái tính xong giá cả tài liệu hết rồi, dù sao những tài liệu cần thiết để Bạc Hà Miêu thăng cấp tổng cộng cũng không đến 2 điểm tín dụng.

Sau khi đã chia một phần cho văn phòng thì 52 điểm tín dụng còn lại kia chính là phần lợi nhuận ròng của riêng hắn.

...

Tiếp theo, trong lúc cho Bạc Hà Miêu dùng tài liệu đã xảy ra một chuyện ngoài ý muốn. Bởi vì có một khâu trong đó cần phải tắm thuốc, nhưng khi Cao Bằng đã phối chế thuốc tắm xong rồi mới phát hiện, cho dù có đánh chết nó thì Bạc Hà Miêu cũng nhất định không chịu xuống nước.

Nó xù bộ lông trắng tuyết của mình lên, co rúc trong góc tường, cảnh giác nhìn chằm chằm Cao Bằng, tựa như đang nhìn một tên tiểu nhân gian nịnh mưu đồ hãm hại hoàng đế vậy.

Trong cổ họng phát ra tiếng kêu đầy đe dọa.

Miao~

Cao Bằng dở khóc dở cười, chỉ vào Bạc Hà Miêu nói rằng:

- Rốt cuộc mày có chịu vào không hả?

Miao!

Bạc Hà Miêu không dao động chút nào.

- Được thôi! A Ngốc, bắt nó lại đây!

Cao Bằng quay sang dặn dò A Ngốc đứng sau lưng.

A Ngốc vâng lời lập tức làm theo, đối với nó mà nói thì không tồn tại cái gì gọi là chính xác hay sai lầm, bởi vì nó chỉ nghe mệnh lệnh của mỗi mình Cao Bằng.

Những gì chủ nhân nói, chính là chân lý.

Bạc Hà Miêu càng lủi sát vào chân tường, móng vuốt sắc bén thò ra, nhẹ nhàng cắm lên vách tường, chỉ chớp mắt đã trèo đến trần nhà, sau đó ưu nhã xoay người một cái, hai chân vừa giẫm lên tường thì đột nhiên ——

Ặc.

A Ngốc vươn tay dễ dàng bắt lấy nó.

Dường như Bạc Hà Miêu còn chưa phản ứng kịp với việc mình bị bắt, bốn cái chân vừa ngắn vừa nhỏ vẫn giữ nguyên tư thế bấu chặt vách tường.

Lúc sau mới phản ứng được là mình đã bị bắt, nằm ngay đơ trong lòng bàn tay A Ngốc, bày ra vẻ sống không còn gì luyến tiếc.

Bàn tay A Ngốc có hơi lớn, hầu như lớn đến mức có thể dễ dàng nắm trọn Bạc Hà Miêu chỉ bằng một tay.

Nghe theo mệnh lệnh Cao Bằng, A Ngốc vung tay ném một cái, Bạc Hà Miêu rất chuẩn xác rơi tõm vào bồn tắm thuốc.

Bị ném vào bồn tắm, bốn chân Bạc Hà Miêu không còn sức để cử động, xương cốt cả người nó dường như đều nhũn cả trong nước, bộ lông trắng tinh bồng bềnh tôi nổi giữa làn nước thuốc, nhìn qua hệt như một quả cầu lông.

Ở đỉnh bồn tắm có lỗ thông khí, nên Cao Bằng cũng không lo lắng con mèo này sẽ bị ngạt thở chết.

Đại khái qua khoảng nửa giờ, Cao Bằng mới mở nắp bồn tắm ra, Bạc Hà Miêu vẫn luôn lẳng lặng nằm yên bên trong đột nhiên kêu lên một tiếng chói tai, toàn bộ thân hình hóa thành một đoàn tàn ảnh màu trắng vồ về phía Cao Bằng.

Bốp!

Bạc Hà Miêu lập tức dính chặt trên tường.

A Ngốc vừa tát một cái đã quất nó bay đi.

Chẳng khác nào một bức tranh được người ta dán lên vách tường, chậm rãi rơi xuống từ từ.....

A Ngốc phảng phất như một vị thần to lớn lẳng lặng đứng bảo vệ sau lưng Cao Bằng, khung xương to lớn khẽ hất lên một góc áo choàng màu đen, bồng bềnh lay động.

Cao Bằng nhìn thoáng qua bảng trạng thái của Bạc Hà Miêu, đã biến thành phẩm chất tinh nhuệ.

Hiện tại nhiệm vụ của mình xem như hoàn thành, mở ra cửa lớn phòng bồi dưỡng, bạn học Lưu Triều Vũ đang chờ ngoài cửa vội vàng tiến vào nhận lấy bé mèo nhà mình.

Đây là lần đầu tiên Cao Bằng gặp phải một con Ngự thú có tính khí kém như vậy!

Lại dám có ý nghĩ muốn động thủ với hắn.

Con Bạc Hà Miêu vẫn luôn tránh trong góc tường, vừa nhìn thấy bạn học Lưu Triều Vũ thì chớp mắt liền bổ nhào vào lòng chủ nhân, cái đầu nhỏ không ngừng cọ cọ lên ngực chủ nhân.

- Ôi, sao em lại chảy máu mũi thế?

Lưu Triều Vũ đau lòng vuốt vuốt mũi Bạc Hà Miêu, nơi đó có mấy tia máu đo đỏ.

- Đó là hoả vượng thôi!

Cao Bằng bổ sung một câu.

- Hoả vượng?

Lưu Triều Vũ nghi hoặc lặp lại một lần.

- Đúng vậy, dược hiệu quá mạnh mẽ, vì quá bổ nên không tiêu nổi, bởi vậy mới chảy máu mũi.

Chờ sau khi Lưu Triều Vũ rời đi, Cao Bằng bình tĩnh cầm lấy miếng giẻ ướt lau sạch mấy đốm máu trên tường.

Lười biếng duỗi cái eo, đúng lúc này điện thoại Cao Bằng đột nhiên vang lên, là điện thoại của Lưu Sâm Lâm, đầu dây bên kia lại là một phen cảm ơn vân vân và vân vân.

Cao Bằng bình tĩnh như không có việc gì. Sau khi trải qua chuyện lần trước, thật ra thái độ của Cao Bằng với Lưu Sâm Lâm cũng không phát sinh bao nhiêu biến hóa, chỉ là cảm thấy cứ như có một quả cân nặng đè ép đáy lòng.

Có một số việc, tự mình biết rõ là được rồi.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 53: Phù Không Thủy Mẫu

Sau khi tiễn mấy người Lưu Triều Vũ đi, Cao Bằng trở lại phòng lấy ra một quyển tạp chí khoa học mới nhất rồi bắt đầu đọc.

Ngày thường, trong những lúc không có khách thì Cao Bằng có thói quen thích xem một vài tạp chí, vừa có thể giết thời gian, vừa có thể học thêm nhiều kiến thức, thật là nhất cử lưỡng tiện.

Trong đó có một chương mục hấp dẫn sự chú ý của Cao Bằng, tên tác giả là Minh Cam Đan, là một học giả có danh tiếng nhất định trong giới học thuật, cũng thường xuyên đăng bài trên các tạp chí lớn.

Trong bài viết có nói rằng:

- Mộc sinh Hỏa, tính Mộc ấm áp..... Cái tính của trời đất, thường là lấy nhiều thắng ít, do đó Thủy khắc Hỏa. Tinh thắng kiên, nên Hỏa mới khắc Kim... Vì thế mà Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh Thổ, Thổ sinh Kim, Kim sinh Thủy, Thủy sinh Mộc. Kim khắc Mộc, Mộc khắc Thổ, Thổ khắc Thủy, Thủy khắc Hỏa, Hỏa khắc Kim.

Minh Cam Đan nói rằng tất cả những thứ này đều là dẫn chứng hắn đọc được từ trong sách cổ, sau đó lại đưa ra những lý luận mà cổ nhân đã hiểu được từ rất lâu trước đó, đoạn sau lại dẫn chứng thêm từ một vài sách cổ khác.

Cao Bằng đọc đến say sưa ngon lành, hắn khá là đồng ý với cách nói trên, đương nhiên cũng có không ít vấn đề trong đó.

Trong hiện thực, trên cơ bản những thuộc tính quái vật mà Cao Bằng tiếp xúc đều dựa theo nguyên lý tương sinh tương khắc này.

Nhưng cũng không hề thiếu ngoại lệ, sinh mệnh ra đời vốn đã là kỳ tích.

Không phải tất cả sinh mệnh đều dựa theo quy luật này, cũng có một bộ phận quái vật nào đó cũng không tuần hoàn dựa theo nguyên lý tương sinh tương khắc, thậm chí còn có thể xuất hiện thể loại tuần hoàn ngược.

Tựa như con Bạc Hà Miêu vừa rồi, vốn là Thủy sinh Mộc, dựa theo lý thuyết thì tổn thương hệ Thủy đối với nó sẽ bị suy giảm trên diện rộng, tức là sẽ không gây ra được bao nhiêu tác dụng, nhưng mà cố tình nhược điểm của nó lại là hệ Thủy, hoàn toàn tương phản như thế.

Cao Bằng vốn tưởng rằng khả năng chiều nay chỉ có một đợt khách mà thôi, chẳng ngờ trong lúc hắn đang đọc sách thì ngoài phòng làm việc lại đến mấy người.

Trong mấy người này còn có một người quen: Mã đại phú hào, không đúng, là Mã Giản.

Đáy lòng Cao Bằng lặng lẽ nói lời xin lỗi với bạn học Mã Giản.

- Cao tiên sinh, lần này lại làm phiền ngài rồi.

Mã Giản vừa nói vừa cười ha ha đi vào, dáng vẻ như rất quen thuộc nơi này.

Hai người đi theo phía sau Mã Giản là một nam một nữ, nhìn tuổi tác cả hai cũng không chênh lệch nhiều, cộng thêm dáng vẻ khi bọn họ đứng cạnh nhau, đoán rằng đây hẳn là một đôi tình nhân.

Thế nhưng, thứ hấp dẫn Cao Bằng không phải cái này, mà là một con sứa bảy màu đang lẳng lặng trôi nổi trong không trung bên cạnh cô nàng kia.

Cái dù trắng của con sứa không ngừng co bóp, hàng tá xúc tu nhỏ bé bên dưới hơi hơi lay động, khiến người ta cảm giác kỳ lạ chính là con sứa này lại không phải trôi nổi trong nước, mà là bồng bềnh trong không khí.

Trên đời còn có loại sinh mệnh kỳ lạ lấy hư không làm biển thế này sao?

Cao Bằng âm thầm cảm khái.

Yêu cầu tấn chức phẩm chất không phải con sứa đó, mà là con Ngự thú ở bên cạnh, trông có vẻ vừa thuộc loại mèo lại thuộc loại hổ.

Vóc dáng cũng không lớn, chỉ dài chừng một mét rưỡi, màu sắc toàn thân đen nhánh, phảng phất như thêm vào từng tầng từng tầng ánh sáng bao bọc bên ngoài.

Đây là một con Miêu Hổ Thú, Cao Bằng nhận ra con Ngự thú này vốn dĩ là mèo, nhưng sau khi trải qua tai biến đã thức tỉnh huyết mạch loại hổ trong cơ thể nó, vì vậy mới hình thành nên một loại quái vật vừa có sự linh hoạt của mèo, lại có sức mạnh to lớn như hổ.

Cao Bằng nhìn con Miêu Hổ Thú này một chút, thấy phẩm chất của nó chỉ là phổ thông, hắn chẳng thể nói gì, quả thật, nào có nhiều quái vật phẩm chất tinh nhuệ hay hoàn mỹ như vậy.

- Con Miêu Hổ Thú này của tôi là phẩm chất tinh nhuệ, hôm nay tôi tới đây chính là muốn nhờ cậu giúp nó tăng lên phẩm chất hoàn mỹ.

Người đàn ông kia mở miệng nói với một chất giọng vô cùng

ôn hòa, tiếng phổ thông cũng rất tiêu chuẩn.

Phẩm chất tinh nhuệ?

Sắc mặt Cao Bằng trở nên quái lạ, lại nhìn qua một lần nữa, xác thực chỉ là một con Miêu Hổ Thú cấp 18 phẩm chất phổ thông mà thôi.

Cao Bằng muốn nói lại thôi, miệng há ra rồi ngậm lại ngượng ngùng không thể lên tiếng.

Nói nhiều thành thù.

Cao Bằng không biết rốt cuộc mình có nên nói sự thật cho người đàn ông này không, nhưng suy đi nghĩ lại, cảm thấy mình và người nọ cũng không thân quen gì, nếu mạo muội nói ra e rằng không tốt lắm.

Cao Bằng gật đầu nói:

- Được rồi, chi phí thăng cấp cho con Miêu Hổ Thú này sẽ là 60 điểm tín dụng.

Người đàn ông kia nghe thế thì hơi sửng sốt, khó hiểu nhìn về phía Mã Giản.

Mã Giản cũng ngây ra, vội vàng nói với Cao Bằng:

- Cao tiên sinh, tôi đã nói trước quy củ và tiêu chuẩn thu phí của ngài cho anh họ biết rồi, anh họ của tôi cũng không có bất kỳ ý kiến gì, mong ngài cứ chiếu theo giá gốc thu phí là tốt rồi.

Sau đó Mã Giản lại ho khan hai tiếng, ngượng ngùng cười gượng nói tiếp:

- Tôi biết ông chủ Cao ngài là người có bản lãnh thật sự, nhưng mà không sao, ngàn vạn lần đừng bởi vì quan hệ quen thuộc giữa tôi và ngài liền gõ tôi một phen như vậy, tôi biết ngài

làm ăn cũng không dễ dàng gì.

Trong lúc hoảng hốt, mọi người ở đây dường như có thể nhìn thấy sau mông Mã Giản đột nhiên xuất hiện một cái đuôi, không những thế còn đang điên cuồng ngoe nguẩy.

- Tôi biết và cũng không có ý định đó, nhưng tôi chỉ có thể thu phí với mức giá như vậy thôi, nếu không thì chính là tự đạp đổ chiêu bài của mình rồi.

Cao Bằng nói với giọng nhàn nhạt.

- Ặc, nói vậy là có ý tứ gì?

Trong thoáng chốc Mã Giản còn chưa kịp phản ứng lại.

Thế nhưng người anh họ của hắn thì nhíu lông mày lại, khẽ đưa mắt nhìn Miêu Hổ Thú dưới chân, lại nhìn Cao Bằng, trên mặt lộ ra nụ cười tươi, nói:

- Được, vậy nghe Cao tiên sinh.

Lời vừa dứt đã trực tiếp lấy thẻ ra bắt đầu chuyển khoản, động tác liền mạch lưu loát không chút ngập ngừng.

Xem ra cũng là một người sảng khoái!

Cao Bằng rất thích làm ăn với người sảng khoái.

Ngươi có yêu cầu, ta cũng có theo đuổi.

Việc làm ăn là việc làm ăn, còn giao tình thì là giao tình. Như vậy thật tốt biết bao, hoàn thành giao dịch, cũng không thiếu nợ gì nhau!

Nhìn theo bóng dáng Miêu Hổ Thú bị Cao Bằng mang đi, anh họ Mã Giản lấy điện thoại di động ra, bấm số gọi.

- Bảo Từ Tam nghe điện thoại, nói là Mã Nghĩa tôi tìm cậu ta.

Đầu dây điện thoại bên kia hơi sửng sốt một chút, sau đó tạm dừng một lát rồi mới có người hớt hải lên tiếng:

- Mã thiếu, chuyện gì vậy ạ?

- Tôi bảo cậu tìm cho tôi một con Miêu Hổ Thú có phẩm chất thấp nhất là tinh nhuệ phải không?

Mã Nghĩa ngay lập tức đi thẳng vào vấn đề.

- ... Đúng vậy ạ, Mã thiếu, ngài không hài lòng với con Miêu Hổ Thú đó sao? Nếu như ngài không hài lòng thì.....

- Nghe tôi nói xong đã.

Mã Nghĩa ngắt lời Từ Tam, nói tiếp:

- Những cửa hàng mua bán Ngự thú trong toàn bộ thành phố Trường An này không phải chỉ có một nhà Từ Tam cậu, ở thành nam có Tào Hổ, còn thành tây thì có Lý Lão Nhị, bọn họ đều muốn tìm ông đây làm ăn buôn bán! Nể tình đại ca cậu đã từng là thuộc hạ cũ của cha tôi, vì vậy khi công ty yêu cầu bất kỳ Ngự thú gì thì tôi đều nhập hàng từ chỗ cậu, tôi cũng rất tin tưởng cậu.

Đầu dây bên kia rơi vào yên lặng.

- Một tuần sau là sinh nhật 18 tuổi của em gái tôi, con bé đặc biệt yêu thích Miêu Hổ Thú, nên tôi mới chuẩn bị tặng cho nó một con Miêu Hổ Thú phẩm chất cao.

- Nhưng mà cậu lại đưa cho tôi một con Miêu Hổ Thú phẩm chất phổ thông là có ý gì hả?

Mã Nghĩa nheo mắt lại, phảng phất như một con hổ dữ sắp sửa lên cơn nóng giận đả thương người.

- Nhìn qua trông tôi giống người dễ bị lừa gạt đến vậy sao?

Từ Tam ở đầu dây bên kia túa mồ hôi lạnh khắp người, di động cầm trên tay cũng không ngừng run rẩy.

- Mã thiếu, tôi thật sự không biết, nếu như tôi biết mà nói thì dù có lừa ai cũng không bao giờ dám lừa ngài cả.

Từ Tam thấp giọng cầu xin.

- Khi Miêu Hổ Thú được vận chuyển tới thì tôi còn đặc biệt mời người xem qua, bọn họ nói nó là phẩm chất tinh nhuệ mà.....

- Được rồi, tôi cũng mong rằng cậu thật sự không hề biết gì.

Mã Nghĩa nói tiếp:

- Chuyện này cứ tạm thời dừng tại đây, lần này tôi không so đo tính toán với cậu, đồng thời tôi cũng hy vọng không có lần thứ hai.

- Vâng, vâng ạ…

Ở đầu dây bên kia, Từ Tam liên tục vâng dạ một hồi.

Sau khi thấy anh họ ngắt điện thoại, Mã Giản cũng có chút ngây ngốc, gọi một cuộc điện thoại kết quả không hề có chuyện gì xảy ra, cuối cùng là muốn làm gì đây.

Mã Nghĩa nhét điện thoại lại vào túi quần, đánh giá bốn phía sau đó tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Dường như nhận ra Mã Giản đang rất thắc mắc, vẻ mặt nghiêm túc của Mã Nghĩa lộ ra một tia ôn hòa, giải thích:

- Gần đây cái gã Từ Tam kia có hơi không thành thật, nên anh mới mượn cơ hội này tiện thể cảnh cáo hắn một chút.

- Anh họ, anh cứ thế mà tin tưởng Cao tiên sinh sao?

Mã Giản nghẹn nửa ngày, cuối cùng không nhịn được mới hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Bản thân hắn đương nhiên tin tưởng Cao tiên sinh, nhưng mà hôm nay mới là lần đầu tiên anh họ gặp mặt Cao tiên sinh.

- Điều mà anh tin tưởng không phải Cao tiên sinh, mà là đôi mắt của chính mình.

Mã Nghĩa nói với vẻ từ tốn.

…

Hai tiếng đồng hồ trôi qua, cuối cùng thì con Miêu Hổ Thú này cũng thành công tăng lên phẩm chất tinh nhuệ.

Mã Nghĩa đứng dậy nói tiếng cám ơn. Lúc này Cao Bằng hỏi:

- Không biết có thể mạo muội hỏi một chút, các vị đã mua con sứa này ở nơi nào không?

Mã Giản nhanh nhẹn đáp:

- Cao tiên sinh cũng cảm thấy hứng thú với con Phù Không Thủy Mẫu này sao? Con Phù Không Thủy Mẫu này vốn là đặc sản của Bằng Thành, dạo gần đây có mấy tay buôn bán nhỏ đã nhập về không ít, lúc này chắc là đang bán ở phố thương mại bên quảng trường Võ Khúc ấy. Kỳ thật con sứa này cũng chỉ là một sủng vật nhỏ tôi mua về chơi chút thôi, điều đặc biệt chính là nó có tác dụng như một cái túi tiền tùy thân vậy.

Nói xong Mã Giản lập tức tóm lấy con Phù Không Thủy Mẫu, sau đó mở bộ phận bên dưới con sứa ra, rồi ném chùm chìa khóa trên tay vào trong, chỉ nháy mắt chùm chìa khóa đã mất hút.

Cao Bằng nhìn vô cùng rõ ràng, chùm chìa khóa không phải bị

nuốt vào bụng con sứa, mà chính xác là đã biến mất ngay trước mắt hắn, hệt như rơi vào một không gian khác vậy.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 54: Loài Sứa Đáng Thương

- Cảm ơn!

Cao Bằng gật đầu rồi cảm ơn Mã Giản.

Bạn học Mã Giản mỉm cười nói,

- Đợi khi nào con Tử Điện Huyết Thử nhà tôi lên đến cấp bậc thủ lĩnh, sẽ trở lại gặp cậu sau.

Bởi vì khi ngự thú lên cấp bậc thủ lĩnh sẽ tự động hạ thấp một phẩm chất, đó là sự tiến hóa tiêu hao tiềm lực, vì vậy nó sẽ bị hạ từ phẩm chất hoàn mỹ xuống thành phẩm chất tinh nhuệ.

Phẩm chất bị hạ thấp vẫn có thể tiếp tục tăng trở về.

Đối với phẩm chất hoàn mỹ của Tử Điện Huyết Thử hiện giờ, có thể tăng lên tới phẩm chất sử thi...

Được rồi, bạn học Mã Giản cơ bản không hề nghĩ về phương diện này.

Bởi vì trong nhận thức của hắn, chỉ có Dục thú sư cao cấp mới có cơ hội tăng cấp phẩm chất của ngự thú lên đến phẩm chất sử thi.

Cho tới phẩm chất cao hơn là phẩm chất truyền thuyết... Hiện nay ngoại trừ những con trời sinh đã có phẩm chất truyền thuyết, trường hợp tăng phẩm chất của ngự thú lên phẩm chất truyền thuyết chưa bao giờ được nghe nói.

...

Phù Không Thủy Mẫu, đây là tên của ngự thú loại sứa kia.

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn gặp được ngự thú có thuộc tính không gian, loài Phù Không Thủy Mẫu này là một loài hiếm thấy có được thuộc tính không gian.

Không gian!

Không gian đó!

Đây là một thuộc tính rất đáng sợ, ghê gớm nhất trong bất kỳ một câu chuyện tiểu thuyết nào.

Tuy nhiên, trong quảng trường Võ Khúc, những con ngự thú này lại được đem rao bán từng con một... Sự tương phản mạnh mẽ này khiến cho Cao Bằng có một cảm giác không chân thực.

Mở máy vi tính ra và bắt đầu tìm kiếm thông tin về loài Phù Không Thủy Mẫu.

Những thông tin về loài Phù Không Thủy Mẫu nhanh chóng xuất hiện.

Dựa vào ghi chép trong tài liệu, Phù Không Thủy Mẫu chỉ là một loại sứa bình thường ở vùng biển gần Bằng Thành, theo phỏng đoán thì lúc mới xảy ra tai biến có một đám sứa bị năng lượng không gian cảm nhiễm rồi biến dị, sau khi mấy năm định cư ở vùng biển rộng lớn, đã sinh sôi nảy nở rất nhiều.

Sau đó, bọn chúng gần như bị ăn và bị giết bởi những con quái vật khác, suýt chút nữa thì tuyệt chủng...

Người ta thường nói, người nghèo thì phải thay đổi.

Có một phần đám Phù Không Thủy Mẫu này ở thời khắc nguy cơ rốt cuộc bùng nổ ra được một tiểu vũ trụ nhỏ, thành công lợi

dụng năng lực không gian bay lên lơ lửng ở giữa không trung, từ đó về sau chúng nó bắt đầu sống ở trong không khí.

Sau đó, bọn nó lại bị đám chim trên bầu trời cho là đồ ăn, ăn hết...

Thế giới to lớn nhưng lại không có chỗ dung thân.

Nói chung bọn nó rất thảm.

Đây có lẽ là một loài quái vật có thuộc tính không gian sống thảm nhất.

Nghiên cứu ra được nguyên chân, là do loài Phù Không Thủy Mẫu này tuy rằng có thuộc tính không gian, có khả năng tiến hóa đến hậu kỳ sẽ sản sinh ra một loại năng lực mới, sẽ trở nên rất mạnh.

Nhưng ——

Nhưng đây chỉ là khả năng mà thôi.

Hiện nay, ngoài việc sử dụng năng lực không gian để lơ lửng ở trên không trung, cùng với năng lực mở ra một không gian nhỏ ở trong cơ thể thì chúng không còn dùng làm gì nữa và hầu như nó không có sức tấn công.

Cũng còn may, do bề ngoài xinh đẹp cùng với bản tính ôn hòa dịu dàng nên được con người ưa chuộng, và nó đã dựa vào con người nuôi nhốt mới có thể sinh sôi nảy nở.

Tất nhiên, điều quan trọng nhất là bởi vì chúng nó ăn không ngon, mùi vị đắng nghét.

-Thật thảm!

Cao Bằng cảm thấy thật kỳ lạ.

Trong khu vực Bằng Thành, loại Phù Không Thủy Mẫu này hoàn toàn trở thành một loại ví tiền mới lạ độc đáo.

Ngoại trừ dùng làm ví tiền thì chúng không còn được dùng vào việc gì khác.

Phù Không Thủy Mẫu có thể mở ra được một không gian to hay nhỏ trong cơ thể là dựa vào phẩm chất của nó.

Giống như một con Phù Không Thủy Mẫu cấp mười bình thường, không gian trong cơ thể của nó có thể to chừng một quả bóng rổ, chút xíu không gian ấy thì làm được cái gì.

Nhưng đối với Cao Bằng, đầy đều là những vấn đề nhỏ.

Miễn là có thuộc tính không gian, hắn liền có lòng tin tăng phẩm chất của nó lên.

Quan trọng hơn chính là có rất ít những loại ngự thú có thể nắm giữ thuộc tính không gian, rất hiếm và rất khó bắt giữ.

Sau giờ làm việc, Cao Bằng trực tiếp bắt một chiếc taxi đi tới quản trường Võ Khúc.

Sau khi vừa đến quảng trường, vừa mới xuống xe đã nghe được những tiếng rao hàng, mấy chiếc xe tải lớn ngừng ở ven đường, một dàn băng rôn được treo khắp quảng trường, ở đó đứng rất nhiều ông chủ bán hàng, có người trong tay giơ một cái loa to đùng la lớn:

- Đã đi ngang qua đây, tuyệt đối không nên bỏ qua, ví tiền độc nhất vô nhị đây, một ví tiền biết bay, được tạo ra bởi một loài thú cưng rất dễ thương, mọi người mau mau đến đây xem đi~

Có rất nhiều người vây xem.

Ở trên ghế ngồi có một ông chủ tay trái nắm một con Phù

Không Thủy Mẫu, tay phải cầm lấy một quả táo, giống như diễn ma thuật nhét quả táo vào thân thể con sứa, và sau đó buông tay ra.

Con Phù Không Thủy Mẫu đang lơ lửng g trước mặt hắn thân thể đã bay lên không trung… nỗ lực chạy trốn.

Phương thức trốn chạy của nó rất đặc biệt, giống như một người tí hon đang nhảy nhót, ở trên không khí bay qua bay lại, sau đó rơi xuống, cố gắng hết sức để tiến về phía trước một lần nữa, và lại rơi xuống.

Nhưng tốc độ của nó quá chậm, dù cho dùng hết toàn lực cũng giống như một người bình thường đang đi bộ.

Dùng hết toàn lực mới chạy trốn được mấy mét, sau đó ở phía sau có một bàn tay chuẩn xác bắt lấy cả người, phốc, con Phù Không Thủy Mẫu phát ra âm thanh bất mãn, phốc.

- Tính cách của Phù Không Thủy Mẫu rất ôn hòa và dịu dàng, đây là một con quái vật nhỏ vô cùng dễ thương.

Người bán hàng làm mẫu một lần, hai tay nắm lấy hai bên của Phù Không Thủy Mẫu, sau đó kéo dãn ra.

Giống như một dây cao su bị kéo dài ra, cơ thể trong suốt đầy màu sắc dưới ánh mặt trời trông có vẻ rất mỹ lệ.

Buông tay ra, nó lại trở về hình dáng ban đầu.

Giống như bị ngất xỉu, con Phù Không Thủy Mẫu này cứ mơ mơ màng màng ở giữa không trung rên ư ử.

- Oa, thật đáng yêu!

Ở dưới sân khấu có đôi mắt lấp lánh của một cô gái, bị con Phù Không Thủy Mẫu ngốc manh đáng yêu này hấp dẫn.

Một số cô gái trực tiếp chạy đến ôm cánh tay của bạn trai mình,

- Em muốn mua con vật nhỏ này! Anh mua giúp em nha.

Có em gái trực tiếp ôm chặt lấy cánh tay người bạn trai, dưới thế công đầy sức sát thương này, mấy chàng trai cũng giống như con sứa kia, đều cảm thấy chóng mặt.

Chàng trai ho khan hai tiếng, hỏi ông chủ,

- Ông chủ, con sứa này bán như thế nào?

Ông chủ sửa lại:

- Là Phù Không Thủy Mẫu.

- Đúng đúng, ông bán con Phù Không Thủy Mẫu này như thế nào? Bao nhiêu tiền một con?

- Mười điểm tín dụng một con.

Ông chủ mỉm cười mở hai bàn tay, xòe ra mười ngón tay.

- Không chấp nhận trả giá

- ...

Khuôn mặt của chàng trai bỗng nhiên cứng đờ.

- Ông đang đi ăn cướp sao? Cái thứ này ngoại trừ đẹp đẽ ra còn làm được gì nữa chứ?

Mười điểm tín dụng bằng mười vạn tiền liên minh, đủ cho một gia đình ba người bình thường ăn trong hai năm.

- Ông chủ, đắt quá đi.

Chàng trai nhíu mày, có chút khó khăn nói.

- Không đắt, không đắt đâu, đây chính là ngự thú mà! Hơn nữa còn có được thuộc tính hi hữu trong truyền thuyết là thuộc tính không gian! Cậu nói nó có đắt không?

Sắc mặt ông chủ vẫn tươi cười,

- Chàng trai à, đây nhưng là do chúng tôi vận chuyển từ Bằng Thành đến đây, bình thường không mua được đâu!

Nói xong, ông chủ liếc nhìn chàng trai một chút, giọng nói cũng thấp xuống,

- Tất nhiên, tôi xem cậu thật lòng muốn mua, nếu như cậu mua nó, tôi sẽ giảm cho cậu tám phần trăm!

Dù cho giảm tới hai mươi phần trăm cũng phải mất tám điểm tín dụng a, chàng trai vẫn có chút bối rối, điều kiện gia đình của hắn cũng coi như không tệ, vốn nghĩ rằng con Phù Không Thủy Mẫu này cũng chỉ có ba đến bốn điểm tín dụng là cùng, như vậy hắn liền cắn răng mà mua, nhưng nhìn một chút ánh mắt mong chờ kia, trong lòng chàng trai cảm thấy mềm nhũn.

...

Miệng lưỡi của ông chủ này quả nhiên đủ độc, cùng với loài Phù Không Thủy Mẫu này thực sự rất mới lạ độc đáo, bề ngoài cũng rất dễ thương, trong suốt buổi chiều đã bán đi được hết hai phần ba.

Cao Bằng đi đến và hỏi trực tiếp ông chủ,

- Có thể cho tôi nhìn mấy con Phù Không Thủy Mẫu này một chút sao?

Ông chủ nở nụ cười và đưa con Phù Không Thủy Mẫu đang cầm trong tay cho Cao Bằng,

- Này, hãy xem cho kỹ.

- Không phải, ý của tôi, là ông có thể cho tôi xem những con Phù Không Thủy Mẫu mà ông có được không? Tôi muốn chọn một con cho chính bản thân mình.

Cao Bằng khéo léo từ chối.

Ông chủ vừa nghe xong, liền đánh giá Cao Bằng.

- Được, A Kiệt, hãy mang anh chàng đẹp trai này đi ra phía sau chọn một con Phù Không Thủy Mẫu đi.

Ông chủ vung tay lên, vốn mấy con Phù Không Thủy Mẫu này chỉ dùng để bán, nếu chàng trai này muốn chọn thì cứ để cho hắn chọn.

Dịch: T

Beta: B

Nhóm dịch: MBMH Translate

Bản dịch được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 55: A Xuẩn và A Ngốc

- Tất cả Phù Không Thủy Mẫu đều ở đây hết, cậu cứ thoải mái chọn.

A Kiệt nói, rồi mở thùng xe phía sau ra. Cửa thùng xe vừa mở thì từng hàng đèn màu trắng bên trong đều sáng lên.

Hai bên sườn xe tải đặt rất nhiều hòm pha lê, có không ít Phù Không Thủy Mẫu đang lẳng lặng nổi lơ lửng bên trong. Mấy con Phù Không Thủy Mẫu không ngừng trôi nổi trong hòm pha lê giống như đã bị ánh đèn màu trắng kích thích, bất an lượn qua lượn lại trong không gian nhỏ hẹp.

Ở trong mắt Cao Bằng lại là một cảnh tượng khác, một đám số liệu của mấy con Phù Không Thủy Mẫu này hiện lên vô cùng rõ ràng, phải nói là bất kỳ phẩm chất gì cũng đều không thể thoát khỏi ánh mắt hắn.

Sau khi nhìn qua một lượt, Cao Bằng cũng không phát hiện chủng loại biến dị hiếm thấy gì, cảm thấy hơi thất vọng bèn quay sang hỏi A Kiệt:

- Tất cả Phù Không Thủy Mẫu đều ở trong thùng xe này sao?

A Kiệt ném cho Cao Bằng một ánh nhìn kỳ quái rồi đáp:

- Trong thùng xe đằng kia cũng có một ít, cậu đi theo tôi.

Xoay người đến trước một cái thùng xe khác, A Kiệt mở cửa ra, đám Phù Không Thủy Mẫu trong xe này chỉ còn lại lác đác chừng mười mấy con mà thôi.

- Chúng tôi đã vận chuyển đến đây tổng cộng ba xe Phù Không

Thủy Mẫu, đã bán hết một xe, còn một xe này cũng sắp sửa bán xong rồi.

A Kiệt giải thích.

Ánh mắt Cao Bằng thoáng dừng lại, nhìn về phía một con Phù Không Thủy Mẫu trong đó. Con Phù Không Thủy Mẫu này hoàn toàn không hề giống với những con còn lại, màu sắc hơi đậm hơn một chút, tốc độ di chuyển so với mấy con khác cũng nhanh hơn nhiều!

Nếu như hình dung tốc độ di chuyển của mấy con Phù Không Thủy Mẫu khác là đi bộ, thì tốc độ di chuyển của nó sẽ là chạy.

- Con này bán thế nào?

Cao Bằng chỉ tay vào con Phù Không Thủy Mẫu kia và hỏi.

A Kiệt nhìn thoáng qua, khẽ gật đầu, đi ra ngoài hỏi thăm người thương nhân, sau đó nhanh chóng trở lại đáp rằng:

- Lão đại nói, con này thuộc loại biến dị hiếm thấy chính là biến dị tốc độ, không những vậy nó còn là một con Phù Không Thủy Mẫu Vương có phẩm chất hoàn mỹ, coi như chúng tôi chịu thiệt một chút, bán cho cậu với giá 100 điểm tín dụng vậy.

A Kiệt vừa nói vừa suy nghĩ.

Cao Bằng:

- ...

Cao Bằng nhìn thấy con Phù Không Thủy Mẫu này chỉ thuộc phẩm chất tinh nhuệ mà thôi, tuy rằng sở hữu hai thuộc tính không gian và gió cũng tương đối quý hiếm, nhưng nhìn sao cũng không có một chút đặc điểm nào của Phù Không Thủy Mẫu Vương như trong miệng người thương nhân, huống hồ cái gì là phẩm chất

hoàn mỹ cơ chứ.

- Thôi đi vậy!

Cao Bằng cũng không nói thêm gì, chỉ bảo rằng:

- Tôi rất muốn mua nó, nên nếu anh chịu bán với giá 50 điểm tín dụng thì tôi mua.

Phải nói Cao Bằng cũng không hề chiếm tiện nghi với cái giá này, mua một con Phù Không Thủy Mẫu có hai thuộc tính và phẩm chất tinh nhuệ ở Bằng Thành bên kia thì cũng chỉ tốn bấy nhiêu mà thôi.

Nếu có thể nhặt của hời thì hiển nhiên là tốt nhất, vấn đề là người ta cũng đã nhìn ra con Phù Không Thủy Mẫu này bất phàm, cũng không cần phải tiếp tục dây dưa phiền phức, trực tiếp nói trắng ra là xong.

Bởi vì đối với Cao Bằng mà nói, chân chính có giá trị không phải năng lực trước mắt của con Phù Không Thủy Mẫu này, càng không phải tiềm lực nhìn thấy hiện tại.

Nhưng nếu có thể tăng lên tiềm lực thì đây mới chân chính là điểm mà Cao Bằng đánh giá cao.

- Được thôi, vậy quyết định giá này.

A Kiệt lập tức đáp ứng ngay, hiển nhiên những lời này hẳn là do người thương nhân đã đặc biệt dặn dò trước đó, hắn chỉ việc làm theo mà thôi.

Sau đó, A Kiệt nhấc cái lồng sắt có chứa Phù Không Thủy Mẫu kia giao cho Cao Bằng.

Con Phù Không Thủy Mẫu này được Cao Bằng đặt tên là A Xuẩn.

Bởi vì giống loài chúng nó rất vụng về, khi ở trong nước thường đần độn bị cá ăn, còn ở trên trời thì khẳng định trở thành đồ ăn cho chim chóc rồi.

Ngoại từ cái tên này hắn thật sự nghĩ không ra tên nào hay hơn.

【 Tên quái vật 】: Phù Không Thủy Mẫu

【 Cấp bậc quái vật 】: Cấp 4

【 Phẩm chất quái vật 】: Tinh nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Không gian / Phong

【 Sở thích quái vật 】: Nước trái cây thơm ngọt

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ lôi; 2. Hệ băng; 3. Sợ cá, Sợ chim, khi gặp phải hai loại sinh vật này sẽ chẳng còn bao nhiêu dũng cảm.

【 Nhu cầu tấn chức phẩm chất hoàn mỹ 】:.....

Nhược điểm thứ ba của quái vật khiến Cao Bằng vô cùng kinh ngạc!

Sợ cá, sợ chim á?

Có lẽ đàn sứa này sợ bị ăn đến mức đã thành bóng ma tâm lý mất rồi!

Sau đó Cao Bằng quay lại phòng làm việc thì thấy A Ngốc đang ngẩn ngơ, lóng ngóng đứng một bên, cảm thấy khả năng đặt tên của mình vẫn rất cừ khôi.

Nhưng mà, giống như đa số sủng vật nhỏ trước khi xảy ra tai biến vậy, giá cả mua sủng vật không quan trọng, điều thực sự quan trọng chính là thức ăn của nó.....

Vì là thuộc tính không gian, nên Phù Không Thủy Mẫu cần phải ăn một số thực phẩm có chứa thuộc tính không gian mới có lợi cho việc trưởng thành.

Đương nhiên, một số loại thức ăn khác cũng có thể khiến nó lấp đầy bụng, nhưng cũng chỉ lấp đầy bụng mà thôi.

Những loại thực phẩm có chứa thuộc tính không gian so với những loại ngang bằng nó thì phải mắc hơn gấp đôi, vật thường lấy hiếm làm quý mà.

Cao Bằng ra cửa hàng mua hai cân Bạch Không Mộc mang về. Bạch Không Mộc có giá ba điểm tín dụng một cân, xem như một loại nguyên liệu có chứa thuộc tính không gian cơ bản nhất. Bình thường Bạch Không Mộc đều đã được chủ tiệm mài thành bột, khi mua về cho ngự thú ăn thì chỉ cần hòa bột Bạch Không Mộc với nước sôi là xong xuôi, vô cùng tiện lợi.

Cao Bằng cảm thấy đại quân tham ăn trong nhà càng ngày càng nhiều rồi!

Trong phòng khách, Đại Tử nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc bên ngoài, sau đó dựng thẳng đầu lên vội vàng lúc la lúc lắc thân mình, hưng phấn bò nhanh về phía cửa lớn đón chủ.

Lúc bò được một nửa thì cửa lớn đã mở ra, hai hàng chân của Đại Tử cứng đờ, ánh mắt ngốc ngốc rơi lên tay phải Cao Bằng. Tay phải Cao Bằng đang cầm một cái lồng, trong đó có một con sứa bảy màu đang nhẹ nhàng bay múa, chính là A Xuẩn.

- Đại Tử.

Cao Bằng cười trêu ghẹo.

- Đây là…

Hắn vừa định giới thiệu thành viên mới là A Xuẩn cho Đại Tử

quen biết, nhưng lời còn chưa dứt thì nó đã quay đầu yên lặng bò trở lại phòng ngủ, cái đuôi vung vẩy, khẽ đóng cửa lại.

Cạch.

Đây là, ghen tị sao?

Cao Bằng cảm thấy có chút không hiểu nổi.

Nhìn thoáng qua bóng lưng A Ngốc, thân mình A Ngốc rất lớn, dùng cách bình thường là sẽ không thể vào được phòng, nên A Ngốc mới nằm sát xuống đất, sau đó nghiêng mình chen từng chút từng chút một vào trong.

Chờ sau khi A Ngốc vào phòng rồi Cao Bằng mới trở tay đóng cửa.

Hắn phát hiện gian nhà này cũng hơi nhỏ, nếu cơ thể A Ngốc lại lớn thêm chút nữa, có khả năng cũng sẽ vào không được.

Sau khi đóng hết các cửa sổ lại, xác nhận không còn lỗ thông gió nào, Cao Bằng mới thả A Xuẩn trong lồng sắt ra.

Vì cấp bậc A Xuẩn không cao, chỉ có cấp 4 thôi, nên lúc này hắn vẫn có thể ký kết huyết khế với nó.

Ký kết huyết khế chủ yếu căn cứ vào cấp bậc quái vật, quái vật cấp bậc càng cao, thì tiêu hao lực lượng linh hồn càng nhiều, nhưng thật ra phẩm chất quái vật lại không có quan hệ bao nhiêu.

Trong khoảng thời gian này, theo cấp bậc và phẩm chất của Đại Tử gia tăng, cường độ linh hồn của Cao Bằng cũng tăng thêm không ít.

Lại nói, dù có gia tăng cũng không đủ ký kết với A Ngốc, nhưng muốn ký kết với loại quái vật nho nhỏ chỉ có cấp 4 như A Xuẩn thì đã đủ rồi.

Đầu tiên là đi xuống bếp, cho bột phấn Bạch Không Mộc vào một cái ly rồi rót thêm nước, sau đó lại đổ thêm một ít nước trái cây vào trong.

Ngửi được mùi nước trái cây, A Xuẩn hưng phấn quay đầu, lơ lửng bay vào, ở trong bếp không ngừng lượn qua lượn lại, bay tới bay lui xung quanh Cao Bằng.

Cao Bằng cười khẽ, bảo nó rằng:

- Đừng bay lòng vòng nữa, vốn dĩ thứ này được chuẩn bị cho mày mà, nhanh uống đi.

Sau khi uống xong, A Xuẩn tỏ ra thân cận với Cao Bằng hơn nhiều, ít nhất lúc Cao Bằng vuốt ve đã không hề kháng cự.

Rầm, rầm, rầm.

Từ phòng ngủ truyền ra tiếng đập cửa.

Đại Tử tự nhốt mình trong phòng, vốn định là dù sao cũng sẽ không mở cửa, lúc này lại lo lắng.....

- Mở, mở, mở.

Trong đầu Cao Bằng đều là giọng nói sốt ruột của Đại Tử.

- Mở, mở, mở.

Ha ha, Cao Bằng buồn cười, còn tự rót cho mình một ly nước sôi.

- Mở, mở… Khua cái con ngựa nó!

Phốc! Cao Bằng phun ra một ngụm nước lớn.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 56: Ta Có Một Cái Mũ Bảy Màu

Mặt Cao Bằng đen lại, mở cửa phòng ngủ ra.

Đại Tử không thèm để ý đến chủ nhân, tức giận bò ra phòng khách, sau đó cuộn thành một đoàn nằm phía dưới sô pha.

- Đồ quỷ hẹp hòi, mày mau đi ra cho tao, mày đã học câu nói lúc nãy ở đâu hả?

Cao Bằng khom người xuống lôi Đại Tử ra ngoài.

Đại Tử có chút hoảng loạn, xoay lòng vòng tại chỗ, đầu giấu ở dưới mông, như là một đứa trẻ làm sai vậy.

Cao Bằng cũng chỉ muốn trêu chọc một chút mà thôi, cũng không hề thật sự so đo với nó.

Tuy rằng chỉ số thông minh của con Ngự thú này so ra kém người trưởng thành, nhưng tuyệt đối cũng không thấp, năng lực học tập rất mạnh, nói không chừng trong lúc không ai để ý đã lén lút học được ở đâu đó.

Trấn an Đại Tử một phen, Cao Bằng lấy Ngân Diệp Thảo vừa mua về ra, sau đó xử lý theo yêu cầu xong rồi mới đút cho Đại Tử ăn.

Đại Tử cần phải liên tục dùng Ngân Diệp Thảo đã được đặc biệt xử lý trong 2 tuần, trước mắt đã ăn được 6 ngày rồi, còn phải ăn thêm 8 ngày nữa thì mới có thể dùng Tinh Hạch hệ Lôi của quái vật cấp thủ lĩnh.

Nhưng mà Tinh Hạch hệ Lôi của quái vật cấp bậc thủ lĩnh vẫn là đồ vật tương đối quý hiếm, rất ít thấy trên thị trường.

Đương nhiên, cũng không đến mức quá hiếm hoi, chỉ cần có lòng thu mua, chấp nhận bỏ thời gian chờ đợi nhất định có thể mua được.

Cao Bằng đã nghe tin tức nói rằng, gần đây Tinh Hạch hệ Lôi của quái vật cấp thủ lĩnh đã được giao dịch vài lần, giá cả bình quân là 300 điểm tín dụng.

Bình thường Tinh Hạch của quái vật cấp thủ lĩnh cũng đã là một hai trăm điểm tín dụng. Giá cả tăng tới ba trăm là do hai nguyên nhân, thứ nhất là bởi vì số lượng quái vật hệ Lôi không nhiều lắm lại phân bố thưa thớt, thứ hai là lực sát thương của quái vật hệ Lôi có phạm vi rất rộng lớn, khó có thể săn giết.

Rốt cuộc đây cũng không phải trò chơi, yêu cầu người thợ săn phải tự mình đi vào nơi hoang dã giết quái vật, một khi bất cẩn nhất định sẽ bị quái vật hệ Lôi phản sát ngay lập tức.

Đương nhiên, cũng cũng đừng cho rằng ba trăm điểm tín dụng là một số tiền lớn, cảm thấy chỉ cần tùy tiện giết chết một con quái vật đã có thể kiếm đủ tiền cho một gia đình ăn cả đời.

Nên biết, từ trước đến nay, trong rừng rậm luôn luôn tồn tại các loại nguy hiểm ẩn giấu khắp nơi, ai cũng không biết bản thân sẽ phải gặp phải thể loại quái vật khủng bố gì, hơn nữa trong quá trình săn giết đều là mạo hiểm sinh mệnh chính mình. Rốt cuộc từ khi xảy ra tai biến về sau, ngoài hoang dã đã hoàn toàn thoát ly khỏi sự khống chế của loài người.

Ba ngày trước, Cao Bằng đã đi tới Hiệp hội săn quái thông báo nhiệm vụ thu mua Tinh Hạch quái vật hệ Lôi cấp thủ lĩnh, với cái giá là 301 điểm tín dụng.

So với giá cả bình thường thì cao hơn 1 điểm tín dụng.

Đại Tử đang ăn xong, đang mơ màng sắp ngủ. Ngân Diệp Thảo có hiệu quả gây nên cơn buồn ngủ nhất định.

Lúc này, Cao Bằng lặp lại một lần, cắt đầu ngón tay rồi đặt lên trán A Xuẩn.

Cũng không cần thiết phải dùng dao, dựa theo nguyên lý thông thường mà nói thì cũng có thể dùng kim tiêm để rút máu, chẳng qua dù sao cũng ký kết khế ước, bản chất của máu chỉ là một cái môi giới, thông qua miệng vết thương và máu khiến cho linh hồn hai người kết nối với nhau mà thôi.

Nếu dùng ống tiêm rút máu sau đó lại lấy máu đó nhỏ lên đầu ngón tay, trên lý luận làm như vậy cũng có thể, nhưng nếu vậy thì quá mức rườm rà, quá nhiều bước cần phải thực hiện.

Thực hiện một phương pháp phiền phức như là dùng ống tiêm rút máu nhỏ lên đầu ngón tay... Còn không bằng trực tiếp cắt luôn một đường, làm vậy thì gọn gàng đơn giản hơn nhiều.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Cao Bằng nhắm mắt lại cảm giác như có thể nhìn thấy một mảnh không gian ý thức khá yếu ớt.

So với không gian ý thức trước đây của Đại Tử càng thêm nhỏ bé và yếu ớt hơn nhiều.

Sâu trong không gian ý thức dường như có một cái linh hồn nhút nhát đang trốn tránh.

Cao Bằng bày tỏ thiện ý của mình, linh hồn nhát gan kia run rẩy một chút, sau đó càng co rút lại nhiều hơn.

Dường như một đứa bé đang gắt gao vòng tay ôm lấy chính mình, cuộn thành một đoàn giữa màn đêm cô quạnh.

Bóng đêm ngoài cửa sổ làm đứa bé cảm thấy bất an, chỉ có tự mình cuộn thành một đoàn như vậy mới có thể cảm nhận được nhiệt độ hiếm hoi còn sót lại.

Cao Bằng nỗ lực bày tỏ thiện ý, cảm giác tựa như một quái thúc thúc đang chuẩn bị dụ dỗ một đứa trẻ vậy.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cuối cùng linh hồn A Xuẩn vẫn không ngừng trốn tránh tại một góc không gian ý thức.

Lúc này liên hệ giữa hai người đột nhiên bị ngăn cách, Cao Bằng mở to mắt, bất đắc dĩ nhìn A Xuẩn trước mắt.

Dường như A Xuẩn còn chưa phản ứng lại, vẫn vung vẩy hàng đống tua dù theo thói quen, bồng bềnh trôi nổi giữa không trung.

Sau đó nó bỗng nhiên bừng tỉnh, hoang mang rối loạn bỏ chạy, nấp dưới gầm bàn.

Xoa xoa gương mặt, Cao Bằng có chút bất đắc dĩ, xem ra mình có hơi nóng vội rồi.

Rốt cuộc không phải một bên tình nguyện là có thể ký kết huyết khế, cần phải do hai bên đồng ý mới được.

Cảm giác an toàn của A Xuẩn rất thấp, Cao Bằng đã nhận ra điểm này lúc còn trong không gian ý thức, ý thức của nó rất mơ hồ, cho nên cảm xúc A Xuẩn thế nào hắn cũng không rõ ràng lắm, chỉ có thể cảm thấy sự khiếp đảm thật sâu của nó.

Xem ra hắn cần phải tiếp xúc với A Xuẩn thêm một đoạn thời gian nữa mới được.

Tính cách A Xuẩn cũng không phải khó gần, chỉ là nên tiếp xúc với nó nhiều hơn một chút, lâu ngày nảy sinh tình cảm thì sẽ giảm đi lòng phòng bị của nó, hiện tại tình cảm giữa hắn và A Xuẩn còn chưa sâu đậm, còn cần thời gian bồi dưỡng.

.....

Hôm sau, vẫn tiếp tục đi học như ngày thường.

Vì muốn xúc tiến tình cảm với A Xuẩn, Cao Bằng cũng mang theo nó đến trường.

Sau đó còn đặc biệt dặn dò Đại Tử chiếu cố A Xuẩn thật tốt rồi mới lên khu phòng học.

Giữa trưa tan học, lúc Cao Bằng đi xuống bỗng kinh ngạc phát hiện ra A Xuẩn đang lẳng lặng nằm bò trên đầu Đại Tử, còn Đại Tử thì cũng chẳng phản kháng chút nào.

Rõ ràng ngày hôm qua chúng nó còn nhìn nhau không thuận mắt, dường như hiện tại đã trở thành bạn thân gắn bó khăng khít rồi, đột nhiên Cao Bằng có chút không hiểu ra sao. Quả nhiên mình chẳng thể nào hiểu được quan hệ giữa Ngự thú với nhau!

Buổi chiều, ánh nắng gay gắt, sân huấn luyện bằng xi-măng bị hun nóng hổi.

Nhưng mà, Đại Tử vẫn tiếp tục ở trên sân, chịu đựng huấn luyện gian khổ, Cao Bằng đứng chỉ huy ở một bên, trên đầu đội một cái mũ bảy màu.

Cái mũ này rất dễ gây chú ý, bởi vì nó vô cùng lung linh rực rỡ.

Ở dưới ánh mặt trời chói chang thế này càng thêm tỏa sáng hơn.

Thậm chí đã hấp dẫn không ít sự chú ý của người xung quanh.

- Cái mũ của bạn kia thật xinh đẹp/xấu nhỉ!

- Giống như vừa lấp lánh bảy màu, lại có vẻ trong suốt nữa.

Dường như Cao Bằng không hề nghe thấy những âm thanh nghị luận xung quanh, bên rìa mũ thủy tinh bảy màu có từng sợi tua rua buông xuống, Cao Bằng đội cái mũ này phải nói là đặc biệt xấu.

- Cái mũ của bạn rất không tồi.

Đúng lúc này, giọng nói của Mục Thiết Anh vang lên.

- Cám ơn, nhưng mà bạn có sở thích che lại lương tâm nói chuyện từ bao giờ thế?

Sắc mặt Cao Bằng không hề thay đổi, bình tĩnh nói, rồi tháo cái mũ trên đầu xuống, sau đó thò tay vào trong mũ... đột nhiên lấy ra một chai trà xanh ướp lạnh.

Mục Thiết Anh: Σ(????)?

Cao Bằng đưa trà xanh cho Mục Thiết Anh hỏi:

- Uống không? Ướp lạnh rồi đó!

Mục Thiết Anh lắc lắc đầu đáp:

- Cám ơn ý tốt, tôi thích uống nước khoáng.

Sau đó Cao Bằng tiếp tục thò tay vào mũ, tiếp tục lấy ra một chai nước khoáng ướp lạnh vẫn còn tỏa ra hơi lạnh.

Mục Thiết Anh: Σ(°△°|||)□

- Cái mũ của bạn ……

Mục Thiết Anh rốt cuộc nhịn không được.

- Đây là Phù Không Thủy Mẫu, một loại Ngự thú có năng lực không gian.

Không đợi Mục Thiết Anh nói hết, Cao Bằng cười cười giải thích.

Mục Thiết Anh lập tức hiểu ra.

Nàng đã từng nghe nói về Phù Không Thủy Mẫu.

- Thương thế của Liên Tử nhà bạn đã tốt hơn chưa? Tôi thấy nó thay đổi rất lớn, hình như lá gan của nó cũng lớn hơn trước kia không ít thì phải?

Ánh mắt Cao Bằng rơi lên người Liên Tử hôm nay đặc biệt lớn mật dám nhìn thẳng vào hắn.

- Các vết thương đã gần như khỏi hẳn rồi, qua lần chiến đấu hôm nọ dường như tính cách Liên Tử đã mạnh mẽ hơn không ít.

Mục Thiết Anh vươn tay nhè nhẹ vỗ đầu Liên Tử, đáp lời Cao Bằng.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 57: Kê Bà Long

Nếu so sánh với mấy ngày trước thì quả thật lá gan của Liên Tử đã lớn hơn nhiều.

Ít nhất khi đứng trước mặt người lạ không hề xuất hiện tình trạng sợ hãi, đã dám can đảm nhìn thẳng vào đối phương.

Hai người vui vẻ tán gẫu một hồi, sau đó Mục Thiết Anh mang theo Liên Tử rời đi.

Vẫn luôn yên lặng nằm "giả chết" trong tay Cao Bằng, cái mũ A Xuẩn rốt cuộc cũng chịu động đậy. Thật cẩn thận đứng dậy, nhìn đủ chủng loại Ngự thú chim chóc bay lượn khắp không trung khiến nó vô cùng bất an.

Cao Bằng chỉ cảm thấy lực giãy giụa không yếu từ lòng bàn tay truyền đến, sau đó A Xuẩn tỏ vẻ cực kỳ cẩn thận bồng bềnh bay lên, phát ra tiếng kêu phù phù phụt phụt.

Sau đó bộp một tiếng, đột nhiên đáp lên đầu Cao Bằng, ngay lập tức biến thành một cái mũ bảy màu.

Mũ không lớn, lại rất vừa vặn, đúng lúc có thể ôm trọn đầu hắn.

Không còn lời nào để nói, Cao Bằng lặng lẽ nhìn trời, mở nắp chai trà xanh ướp lạnh trong tay, uống một ngụm.

Quả nhiên đồ uống ướp lạnh vẫn ngon hơn.

Sau đó quái vật dành cho buổi huấn luyện hôm nay đã được đưa tới, đó là một con bọ cạp lớn màu vàng tím bị nhốt trong lồng sắt.

Thân hình rất to lớn, không tính cái đuôi, chỉ tính thân thể thôi thì nó đã dài đến hai mét rồi, đuôi bọ cạp còn dài hơn nữa, lại thêm một đôi kìm lớn chừng nửa thước phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Toàn thân con bọ cạp to lớn này là một màu xanh tím, nhìn qua vô cùng cường tráng, lúc này nó đang nằm rạp trong lồng, không ngừng múa may cặp kìm, đánh vào nhau phát ra âm thanh cách cách cách trầm đục.

【 Tên quái vật 】: Tử Kim Hạt

【 Cấp bậc quái vật 】: Cấp 14

【 Phẩm chất quái vật 】: Tinh nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Kim / Hệ Thổ

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (sung sướng)

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Hắc Ám / Hệ Lôi

【 Sở thích quái vật 】: Dùng cặp kìm lớn màu tím mạnh mẽ kẹp đồ vật.

- Có ai chuẩn bị khiêu chiến quái vật hôm nay không? Nói cho các bạn hay, quanh thành phố Trường An có không ít quái vật bọ cạp, khẳng định về sau các bạn sẽ thường xuyên gặp được chúng, hiện tại cũng coi như làm quen một chút với thói quen chiến đấu của quái vật bọ cạp đi.

Huấn luyện viên Trần vừa cười vừa nói với mọi người.

Tử Kim Hạt à, trong đầu Cao Bằng lập tức xuất hiện đặc trưng của con quái vật này, đây là một loại bọ cạp sống ở sa mạc, vốn dĩ trước tai biến thường sinh sống trong một sa mạc khô hạn lân cận thành phố Trường An.

Sau khi xảy ra tai biến thì con bọ cạp kia cũng biến dị, rồi tiến

hóa thành Tử Kim Hạt như hiện nay.

Loài bọ cạp này là một loài bọ cạp không độc tương đối hiếm thấy, nhưng lại sở hữu thể chất miễn dịch, đa phần tất cả các loại độc tố đều không có tác dụng với nó.

Hai cái kìm của con bọ cạp này cũng không nhỏ, có thể dễ dàng kẹp đứt thân thể con mồi, điển hình là đầu.

Nhưng mà, kích thước của con Tử Kim Hạt này so với những con bình thường khác thì vẫn nhỏ hơn không ít, hẳn là còn trong thời kỳ phát triển.

Nghe nói chỉ riêng chiều cao của Tử Kim Hạt trưởng thành thôi cũng phải đến ba mét, hơn nữa đuôi bọ cạp ít nhất cũng dài khoảng sáu mét.

Vả lại con Tử Kim Hạt này cũng kế thừa tính nết âm ngoan tàn bạo của đại đa số quái vật loại bọ cạp.

Cách, cách, cách!

m thanh hai cái kìm va vào nhau càng lúc càng dày đặc, nhìn qua có vẻ như đang đe dọa kẻ địch.

Tử Kim Hạt hưng phấn gõ cặp kìm, dường như càng gõ càng vui vẻ.

Giống như có chút không được thích hợp, con Tử Kim Hạt này hưng phấn vung đuôi lắc đầu, tự mình tìm thú tiêu khiển trong lồng.

Trông bộ dáng nó như vậy, nếu lúc này lại có thêm một cái BGM thì sẽ càng thích hợp hơn.

Trải qua một đoạn thời gian huấn luyện, trên cơ bản lá gan của những học sinh sở trường Ngự sử này đều lớn hơn không ít so

với lúc đầu, đối với việc phải khiêu chiến con quái vật này cũng không còn sợ hãi nữa.

- Thưa huấn luyện viên, em muốn khiêu chiến.

Một đám người hăng hái đua nhau giơ tay.

Ngoại trừ Cao Bằng ở ngoài, có không ít người sôi nổi giơ tay.

Cao Bằng chỉ lẳng lặng đứng xem, những người khác không nhìn thấy phẩm chất và cấp bậc của con quái vật này, nhưng hắn lại thấy vô cùng rõ ràng.

Nói thật, con Tử Kim Hạt này đối với một số bạn nhỏ mà nói thì độ khó vẫn quá cao.

Đại đa số Ngự thú của những bạn nhỏ này khó khăn lắm mới đạt tới cấp mười, thậm chí có vài con chỉ mới đến cấp bảy, cấp tám mà thôi.

Huống chi con Tử Kim Hạt này còn là phẩm chất tinh nhuệ nữa, nếu thực sự đánh lên thì hoàn toàn chính là đưa thức ăn cho nó.

Trước mắt Đại Tử cũng chỉ có phẩm chất tinh nhuệ, tuy cấp bậc cũng ngang hàng với Tử Kim Hạt nhưng đừng quên con Tử Kim Hạt này còn miễn dịch độc tố. Nếu như chính diện đối chiến thì phần thắng chỉ chừng năm năm.

Cho nên Cao Bằng cần một vài bạn nhỏ đi dò đường trước, xem xem con Tử Kim Hạt này có thủ đoạn công kích khác hay không, như vậy mới vẹn toàn.

Khoanh tay trước ngực, Cao Bằng dắt theo Đại Tử đứng sừng sững một bên quan sát, sắc mặt hắn lạnh lùng nghiêm nghị, cộng thêm ngũ quan kiên cường sáng sủa, nhìn qua rất có phong phạm cao thủ.

Đương nhiên, nếu trên đầu không có cái mũ bảy màu kia thì càng giống hơn.

- Bạn Cao Bằng này, em không muốn khiêu chiến sao?

Trương Nhẫn Bách nhìn về phía Cao Bằng, kỳ thật hôm nay hắn đã đặc biệt chuẩn bị con Tử Kim Hạt cho Cao Bằng, bởi vì tiểu tổ năm người này chỉ có mỗi Tử Bối Lôi Ngô của Cao Bằng mới có tư cách khiêu chiến con Tử Kim Hạt này.

- Em nghĩ rằng nên nhường cơ hội này lại cho những bạn khác trong nhóm, nếu như mỗi một lần đều do em lên đầu tiên thì không công bằng với các bạn ấy chút nào.

Cao Bằng nhàn nhạt lắc đầu đáp.

Những người khác trong nhóm vốn dĩ còn có chút cảm xúc khác với Cao Bằng, ví dụ như một chút ghen ghét chẳng hạn.

Nhưng vừa nghe thấy lời này của Cao Bằng, không ít người lập tức thay đổi cái nhìn về hắn.

Đồng thời trong đáy lòng cũng dâng lên một chút áy náy, trước kia mấy người mình đã trách lầm cậu ta, không nghĩ tới trong trường hợp thế này cậu ta còn không quên bọn mình.

Khóe miệng Trương Nhẫn Bách run rẩy, tin ngươi..... mới lạ đấy.

Thân là huấn luyện viên tất nhiên hắn vô cùng rõ ràng thực lực đám Ngự thú này.

Mấy người các ngươi vội vàng muốn đi chịu chết đến vậy sao?

Nhưng mà hắn chỉ là một giáo quan, chỉ phụ trách huấn luyện, những việc khác không thể nhúng tay quá nhiều, nhiều lắm chỉ có thể tuyển chọn một vài quái vật dùng để khiêu chiến mà thôi.

- Vậy thì bạn này hãy lên khiêu chiến trước đi.

Lắc lắc đầu, Trương Nhẫn Bách bèn chỉ vào một con Ngự thú mạnh nhất ngoại trừ Đại Tử.

Đây là một con Kê Bà Long, nói là Kê Bà Long, kỳ thật trước khi xảy ra tai biến thì nó chỉ đơn thuần là một con gà, sau đó biến dị mà thành.

Thân thể của nó có rất nhiều thịt, trên đầu còn có một cái mào đo đỏ đẹp đẽ, trông cái mào đỏ rực đó như sắp chảy ra máu rồi vậy.

Nhìn qua hàng đống cơ bắp trên người có thể thấy rằng nó đã hoàn toàn từ bỏ năng lực bay lượn, nếu đám cơ bắp đó thực sự chiên lên thì khẳng định mùi vị cũng rất thơm ngon.

Mình đang nghĩ cái gì vậy chứ! Cao Bằng vội vàng lắc đầu xua đi ý tưởng không đứng đắn.

Con Kê Bà Long này cao chừng một mét tám, tròng mắt toàn một màu vàng, bên trong còn có một chút tơ máu, cái mỏ vừa nhọn vừa đen dài chừng bàn tay.

Khi con Kê Bà Long này huấn luyện Cao Bằng đã trông thấy nó chỉ tung một chiêu đã mổ thủng một lỗ trên tấm thép.

Chân của con gà rất to, mỗi một bước chân đều sinh ra khí thế mạnh mẽ uy vũ.

Nó chính là một con Ngự thú cấp bậc tinh anh duy nhất ngoài Đại Tử, khoảng chừng cấp 11.

Nhưng đáng tiếc là phẩm chất chỉ phổ thông thôi.

Kê Bà Long chậm rãi đi vào.

Sau khi vào bên trong lồng giam nó cũng không chủ động tấn

công, mà trước tiên cẩn thận đi vòng quanh dò xét Tử Kim Hạt.

Tử Kim Hạt nhận thấy có kẻ khác đi vào thì ngừng ngay động tác gõ kìm lại.

Hình như Tử Kim Hạt không được vui khi trò tiêu khiển thình lình bị cắt đứt, ánh mắt nó lộ ra vẻ hung tàn, quay đầu nhìn chằm chằm Kê Bà Long.

Có thể là lần đầu tiên thấy con bò cạp lớn như vậy, Kê Bà Long hơi có chút ngây ra.

Cũng càng thêm cẩn thận hơn, không hề chủ động công kích mà tiếp tục đi lòng vòng xung quanh.

Lúc này Tử Kim Hạt cũng đồng thời xoay người.

Có điều bởi vì nguyên nhân cấu tạo thân thể nên con Tử Kim Hạt không tiện xoay người, động tác có chút cứng đờ.

Cạch!

Đôi kìm hung hăng nện hai cái xuống nền xi-măng phát ra âm thanh trầm đục.

Tử Kim Hạt táo bạo phóng thẳng về phía Kê Bà Long.

- Chuyển cái rắm ấy, ta không xoay nữa!

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 58: Tử Bối Lôi Ngô VS Tử Kim Hạt

Cao Bằng khom lưng vỗ vỗ đầu Đại Tử, hỏi:

- Thấy sao? Lát nữa nhớ phải chú ý con bọ cạp kia....

Đột nhiên hắn phát hiện ánh mắt Đại Tử không thích hợp, dường như nhìn Kê Bà Long mà nước miếng đều chảy cả ra.

Gõ một cái lên đầu Đại Tử, Cao Bằng nói rằng:

- Không phải bảo mày nhìn Kê Bà Long, mà là tao muốn mày xem Tử Kim Hạt kìa! Mày hãy chú ý quan sát thói quen và phương thức công kích của Tử Kim Hạt, lát nữa sẽ đến phiên mày vào sân đấy.

Đại Tử ngoái lại nhìn chủ nhân một cái, rồi gật gật đầu.

Tốc độ của Tử Kim Hạt rất nhanh, ba bước thành hai xông đến trước người Kê Bà Long, hai cái kìm kẹp chặt hung hăng đập xuống, tư thế như song long xuất thủy!

Tốc độ phản ứng của Kê Bà Long càng nhanh hơn, hai chân khỏe mạnh nhún một cái nhảy lên tránh thoát cặp kìm hung hãn.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc con Kê Bà Long né tránh thì cái đuôi dài của Tử Kim Hạt chẳng khác nào mũi tên rời cung, dứt khoát bắn thẳng về phía đối thủ.

Hiện ra một dãy tàn ảnh thật dài.

Vèo ——

Tiếng xé gió truyền đến.

Kê Bà Long tránh né không kịp bị cái đuôi bọ cạp đâm thủng ngực.

Cũng may cơ bắp cường tráng của nó cũng không phải chỉ để trưng bày, chỉ có đầu móc câu sắc bén đâm thủng bắp thịt, cả phần đuôi thon dài phía sau chẳng thể tiếp tục đâm sâu thêm được dù chỉ một phân nửa tất nào.

May mắn con Tử Kim Hạt không có độc tố, nếu không chỉ một châm thôi cũng đã có thể đánh bại Kê Bà Long.

Đuôi dài đâm thẳng xuống dưới, nhân cơ hội đó cặp kìm lớn màu tím của Tử Kim Hạt bỗng nhiên thò ra mạnh mẽ kẹp chặt hai chân Kê Bà Long.

Mắt thấy thảm trạng sắp phải xảy ra, đột nhiên dưới tình thế cấp bách Kê Bà Long điên cuồng vỗ mạnh hai cánh tránh thoát đuôi câu đâm vào lồng ngực, cơ bắp trước ngực bị xé rách không ngừng chảy máu.

Sau đó cái mỏ vừa nhọn vừa sắc của Kê Bà Long mổ xuống nhanh như tia chớp.

Oành!

Lớp giáp xác quanh người Tử Kim Hạt chẳng khác nào giấy các-tông bị xé nát một cách dễ dàng.

Nơi bị mổ trúng lập tức lõm xuống, bốn phía xung quanh vặn vẹo hoàn toàn vỡ nát, nước mủ màu vàng nhạt chảy ra từ miệng vết thương.

Tử Kim Hạt chịu đau đớn, cặp kìm càng thêm kẹp chặt hơn, điên cuồng xé ra hai bên!

Hít hà ——

Mọi người vây xem bên ngoài hít vào một ngụm khí lạnh.

Tất cả đám con trai đều không kìm lòng được phải kẹp chặt hai chân lại.

Kê Bà Long đột nhiên cứng đờ, cái đầu cao cao ngẩng lên, cơn đau khủng khiếp khiến nó suýt chút nữa đã mất đi tri giác.

Cũng may nó đã căng cơ bắp lên khiến Tử Kim Hạt không thể xé được.

Nhưng mà hai giọt nước mắt vẫn chậm rãi chảy ra từ khóe mắt Kê Bà Long……

Oành!

Cặp kìm của Tử Kim Hạt kẹp lấy Kê Bà Long hung hăng nện mạnh xuống nền xi-măng, Kê Bà Long suýt nữa thì bị đập ngất.

Hoàn toàn không phải chiến đấu cùng cấp độ.

Cấp bậc không so được với Tử Kim Hạt, phẩm chất cũng không bằng nốt, điều duy nhất Kê Bà Long có thể dựa vào chính là kinh nghiệm chiến đấu của bản thân. Đáng tiếc hàng năm Kê Bà Long đều ở trong thành thị nên dù kinh nghiệm chiến đấu của nó có phong phú bao nhiêu, cũng chẳng thể nào so sánh được với một Tử Kim Hạt lớn lên ngoài dã ngoại.

Ngay từ đầu trận chiến đấu này đã không công bằng rồi.

Tử Kim Hạt bò lên trước, mở ra cặp chân kìm chuẩn bị ăn Kê Bà Long.

Chân kìm là một đôi vuốt nhỏ ở miệng Tử Kim Hạt, miệng của bọ cạp không lộ ra ngoài giống như những loài khác, nên chỉ có thể dựa vào cặp chân kìm sắt bén chia nhỏ con mồi cho dễ tiêu

hóa.

“Gào ~” đột nhiên có một cái bóng màu xám bạc vọt vào lồng sắt giống như cơn gió.

Tử Kim Hạt gật mình hoảng sợ vội vàng buông cặp kìm ra, nhanh chóng lui về phía sau.

Ngân Nguyệt Lang nhảy vào trong lồng, răng nanh sắc bén nhe ra đầy dữ tợn, ánh mắt lạnh lùng gắt gao nhìn chằm chằm Tử Kim Hạt.

Đối diện với sự áp bách của Ngân Nguyệt Lang, ngược lại Tử Kim Hạt còn điên cuồng gõ cặp kìm đe dọa, phát ra tiếng ầm ầm ầm không ngừng, muốn dọa Ngân Nguyệt Lang bỏ đi.

Nhưng Ngân Nguyệt Lang không hề dao động chút nào, chỉ khinh thường nhìn nó.

Thấy tình thế xoay chuyển, Kê Bà Long ngã trên đất vội vàng bò dậy, sau đó hùng hục chạy ra lồng sắt, chỉ là dáng vẻ trong lúc bỏ chạy rất quái lạ, hai chân kẹp chặt vào nhau.

Ngân Nguyệt Lang chậm rãi lùi ra sau, Tử Kim Hạt nhìn thấy đồ ăn đã sắp tới miệng còn trốn đi, có vẻ rất không cam lòng, vọt hai bước về phía trước, ánh mắt Ngân Nguyệt Lang chợt lóe một tia tàn bạo, ý nói: Tao đã cảnh cáo mày rồi!

Tử Kim Hạt hóa thành một cái bóng màu bạc lao đến, hai cái kìm duỗi về phía trước kẹp một cái, nhưng lại gắp vào khoảng không.

Giữa không trung, thân mình Ngân Nguyệt Lang vừa chuyển lập tức tránh đi móc câu sắc bén trên đuôi Tử Kim Hạt đang đâm tới, thân mình xoay tròn một trăm tám mươi độ, đuôi của Ngân Nguyệt Lang chẳng khác nào một cái roi ngay lập tức được rút ra!

Bốp!

Tử Kim Hạt bị đập bay!

Xoay vài vòng trên không mới ầm ầm rơi xuống đất.

Ngân Nguyệt Lang ưu nhã quay đầu qua, lạnh lùng liếc Tử Kim Hạt ngã trên mặt đất, chậm rãi rời khỏi lồng sắt.

Thật là xuất sắc!

Mọi người đứng ngoài lồng giam khen ngợi không ngớt, chẳng ngại đây không phải lần đầu tiên thấy Ngân Nguyệt Lang ra tay, cũng vẫn bái phục như cũ.

Tựa như đang xem biểu diễn vậy, động tác quá xuất sắc.

Con Ngân Nguyệt Lang này của huấn luyện viên dù chỉ thuộc phẩm chất phổ thông, nhưng cấp bậc đã đến cấp 20, bởi vì bị phẩm chất giới hạn nên không có cách nào tấn cấp thủ lĩnh.

- Ai trong các bạn muốn là người tiếp theo khiêu chiến Tử Kim Hạt?

Trương Nhẫn Bách dò hỏi mấy người còn lại.

Cả bọn liên tục lắc đầu, Kê Bà Long hiếu thắng hơn nhiều so với Ngự thú của bọn họ, vậy mà ngay cả Kê Bà Long cũng thua thì Ngự thú của bọn họ đi lên chẳng phải đưa đồ ăn sao?

Nhớ tới khoảng thời gian trước mỗi lần khiêu chiến đều là Tử Bối Lôi Ngô của Cao Bằng lên sân khấu đầu tiên, sau đó đánh quái vật thành trọng thương rồi mới giao cho bọn họ.

Ngay từ đầu bọn họ còn có chút bất mãn, cho rằng huấn luyện viên bất công, dành trạng thái tốt nhất của quái vật cho Cao Bằng, chỉ chừa lại một số quái vật trọng thương để bọn họ khiêu chiến.

Bởi vì bọn họ không có năng lực như Cao Bằng, không có cách nào nhìn ra phẩm chất và cấp bậc của quái vật, trong mắt bọn họ chênh lệch giữa Ngự thú nhà mình và Ngự thú của Cao Bằng không lớn bao nhiêu.

Hiện tại bọn họ hoàn toàn nhận rõ hiện thực, Tử Bối Lôi Ngô của Cao Bằng thật sự mạnh mẽ.

- Lên đi.

Cao Bằng ném cho Đại Tử một cái bánh mì trùng, lại đút cho nó một ngụm nước, chẳng khác nào ngôi sao quyền anh sắp lên lôi đài.

Đại Tử chậm rãi bò vào lồng sắt.

Lúc này Tử Kim Hạt đã bò dậy, trên người dính không ít bụi đất trông có vẻ hơi chật vật.

Nhìn một con rết lớn xông tới, trong mắt Tử Kim Hạt hiện lên một tia xảo trá, đầu tiên là lui về sau hai bước, giả heo ăn thịt hổ.

Đại Tử liên tục tiến về phía trước, Tử Kim Hạt thì cứ lui ra sau, sau đó Đại Tử lại tiếp tục thu hẹp khoảng cách.

Giống như người đánh cá cơ trí thu lưới, lúc này đây Tử Kim Hạt không tiếp tục lùi mà tiến tới, nháy mắt đã rút ngắn khoảng cách với Đại Tử hơn nữa, sau đó hai cái kìm bỗng nhiên vươn ra.

Cạch cạch cạch.

Đại Tử đã sớm có dự liệu, nửa đường xoay mình, thân hình lấy một góc độ quỷ dị xoay vòng chín mươi độ, tránh đi cặp kìm đang kẹp tới.

Theo sau hai cái kìm là một cái đuôi câu hung tàn, móc câu trên đuôi tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Xẹt một cái đâm trúng!

Nhưng lớp xác của Đại Tử vừa cứng rắn lại trơn bóng khiến móc câu trên đuôi không thể đâm xuống được, tuy rằng đã đâm trúng nhưng chỉ có thể xượt qua một bên mà thôi.

Hơn nữa trên giáp xác của Đại Tử liên tiếp phát ra tia lửa điện.

Sét đánh đùng đùng.

Khi tia điện xẹt lên đuôi của Tử Kim Hạt, Đại Tử đã nhân cơ hội áp sát nó, đột ngột bổ xuống một cái, khéo léo đẩy đầu về phía trước làm Tử Kim Hạt suýt nữa bị lật ngã.

Dù không bị lật ngã nhưng Tử Kim Hạt cũng đã bị nhấc lên, Đại Tử chui xuống dưới bụng Tử Kim Hạt, chân hàm sắc bén chẳng khác nào kìm nhổ đinh hung hăng kẹp xuống, mạnh mẽ xé một cái, một khối thịt lớn lập tức bị xé ra.

Đại Tử ngửi thấy mùi máu tươi càng thêm hưng phấn, nọc độc điên cuồng xâm nhập cơ thể Tử Kim Hạt, chân hàm cũng không ngừng cắn xé Tử Kim Hạt.

Tử Kim Hạt rơi xuống hạ phong muốn giãy giụa đánh trả nhưng không có cách nào thành công.

Bởi vì nguyên nhân cấu tạo thân thể nên Tử Kim Hạt muốn xoay người vô cùng khó khăn, mà cơ thể Đại Tử đã cuốn lên hết một vòng lại một vòng, tựa như một con rắn lớn quấn quanh cơ thể Tử Kim Hạt.

Tuy rằng Tử Kim Hạt miễn dịch tất cả các loại độc tố bình thường, nhưng nọc độc của Đại Tử cũng coi như khá hung mãnh trong đám đồng loại, ngay cả Tử Kim Hạt cũng khó có thể hoàn toàn miễn dịch, sau khi nọc độc đã xâm nhập vào cơ thể, nó cũng dần dần trở nên mê man hỗn loạn, hành động càng thêm chậm chạp.

Cặp kìm chẳng còn sức múa may trên không, tròng mắt cũng biến thành màu xám trắng.

Trong mắt Cao Bằng, trạng thái của Tử Kim Hạt càng lúc càng tệ, mức độ thương thế đã biến thành màu đen đỏ.

Nếu không kịp thời cứu chữa, Tử Kim Hạt sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Cao Bằng mở nắp chai nước ra uống một ngụm, trái tim treo trên cổ họng cuối cùng cũng có thể hoàn toàn thả xuống.

Chiến đấu giữa Đại Tử và Tử Kim Hạt vốn chỉ quyết định trong nháy mắt, nếu như Tử Kim Hạt kẹp trúng thân thể Đại Tử trước thì nó sẽ lập tức lâm vào bị động, lúc này trở thành đồ ăn trong mâm chính là Đại Tử.

Nhưng đáng tiếc dù là cái kìm phía trước hay cái móc câu ở sau của Tử Kim Hạt đều đã bị nhìn thấu.

Trương Bách Nhẫn lên tiếng ngăn lại, nếu mặc cho Đại Tử tiếp tục ăn, thì nội tạng con Tử Kim Hạt sẽ bị ăn sạch hết.

Cao Bằng gật đầu, sau đó ra lệnh cho Đại Tử nhả ra.

Về phần Đại Tử đang hưng phấn ăn nên không khỏi có chút bất mãn, nhưng cuối cùng vẫn nghe lời rời khỏi lồng giam, chân hàm và giáp xác trên đầu Đại Tử dính đầy máu màu xanh biếc, hai cặp chân hàm quanh miệng nó lúc đóng lúc mở, có vẻ vô cùng dữ tợn.

Tử Kim Hạt không còn sức lực nằm sấp trong lồng sắt, vẻ mặt uể oải, đôi kìm cũng không tiếp tục giương ra, chỉ tỏ ra kinh sợ, đầy mệt mỏi nằm trên nền xi-măng.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 59: Khu Huấn Luyện Thực Địa Ngoài Hoang Dã

Nhìn thảm trạng của Tử Kim Hạt chỉ còn thở thoi thóp trong lồng sắt, mấy người bên ngoài cảm thấy có chút không đành lòng, quay người đi không muốn xem một màn này.

Cao Bằng liếc mắt nhìn bọn họ một cái, thu hồi ánh mắt, lấy ra khăn ướt nhẹ nhàng lau lau vết máu dính trên đầu Đại Tử.

Hiện tại bọn họ chỉ thảnh thơi xem quái vật chiến đấu trong lồng, còn được huấn luyện viên đứng một bên bảo vệ, không những thế trong lúc nguy cấp còn được phái ra Ngân Nguyệt Lang cứu viện.

Tuy rằng không thể cam đoan mỗi lần đều thành công cứu viện trăm phần trăm, nhưng ít ra tỷ lệ cũng có chín thành trở lên.

Chờ tới lúc chân chính ra ngoài hoang dã thì quái vật cũng sẽ không suy xét ngươi là ai, có thân phận hay địa vị gì. Trong mắt chúng nó, ngươi chỉ thuần túy là một con mồi.

Một con mồi có hương vị tươi ngon.

Nếu còn không điều chỉnh tư tưởng lại thì nhất định sẽ chịu thiệt thòi lớn.

Lúc đầu Cao Bằng cũng có chút không đành lòng, tuần trước huấn luyện viên từng lựa chọn một con thỏ lớn với bộ lông xanh vô cùng đáng yêu làm quái vật huấn luyện.

Không thể không nói, sắc đẹp luôn là thứ vô cùng có giá trị trên thế giới này.

Nhìn thấy con thỏ lớn đáng yêu bị thương chảy máu, không ngừng kêu rên trong lồng như vậy, chính là một loại khảo nghiệm và dày vò vô cùng to lớn với những người có tâm hồn lương thiện.

Đối với những người có tâm hồn lương thiện xác thật không thể dùng bất luận ngôn ngữ gì để trách cứ họ, có trái tim lương thiện, có lòng đồng cảm là một chuyện tốt, chứng minh thế giới này vẫn rất sáng sủa.

Nhưng đáng tiếc, có những lúc con người ta cần phải học cách phải nhẫn tâm.

Đôi khi đối ngoại cứng rắn không phải vì muốn làm tổn thương bất kỳ kẻ nào, mà đơn thuần chỉ là vì bảo vệ bản thân, bảo vệ hy vọng và những thứ quan trọng với mình không bị tổn hại.

Cao Bằng nhớ rõ trước khi xảy ra tai biến, ở trên internet, hắn từng xem qua một đoạn văn thế này:

Ta mặc kệ thế giới này có bao nhiêu đen tối, đồng thời cũng mặc kệ ngươi có được bao nhiêu quyền thế.

Ta chỉ muốn tất cả những tên khốn có ý đồ làm tổn thương tiểu thiên sứ của ta hiểu rõ.

Ta sẽ dùng cánh tay 50cm của mình, vặn đầu ngươi xuống nhét vào trong *.

…

Dưới ánh mặt trời gay gắt, tất cả đồ vật có thể phản quang đều trở nên chói mắt.

Nhẹ nhàng vuốt lớp giáp xác lạnh như băng của Đại Tử, một tia lạnh lẽo từ trên giáp xác truyền vào lòng bàn tay, vỗ vỗ đầu Đại Tử, Cao Bằng nhỏ giọng nói với nó:

- Nghỉ ngơi một lát đi, mày cũng chiến đấu mệt mỏi rồi.

Đại Tử nghe lời nằm rạp trên đất, Cao Bằng thò tay vào túi xách lấy ra một cái dù che nắng. Một người và một rết lẳng lặng nấp dưới bóng râm của cái dù.

.....

- Tất cả các bạn nhanh chóng tập hợp, có việc quan trọng cần thông báo.

Huấn luyện viên Trương Nhẫn Bách vỗ tay triệu tập mấy nhóm học sinh xung quanh.

- Trên cơ sở các bạn đã huấn luyện không tồi, bắt đầu từ ngày mai, các bạn có thể báo danh đi khu căn cứ huấn luyện thực địa ngoài hoang dã trước, thời gian huấn luyện là một tuần, trường học bên này đã cho phép nghỉ, sau khi các bạn trở về có thể thương lượng lại với người lớn trong nhà, phí báo danh là 5 điểm tín dụng.

Trương Nhẫn Bách lớn tiếng nói một phen.

Khu huấn luyện thực địa ngoài hoang dã?

Cao bằng có chút kinh ngạc, cái bút tích này cũng quá lớn đi.

- Cuối cùng tôi xin trịnh trọng nhắc nhở các bạn!

Trương Nhẫn Bách nghiêm sắc mặt rồi nói:

- Nếu muốn báo danh tham gia thì yêu cầu phải ký giấy bảo hiểm tử vong.

Đầu tiên là yên tĩnh, sau đó hóa thành ồ lên, chúng sinh trăm vẻ chẳng qua đều như thế.

- Thưa huấn luyện viên, báo danh còn cần phải bỏ tiền sao ạ?

Có học sinh mặt ủ mày ê hỏi.

Đối với một số gia đình mà nói tuy rằng 5 điểm tín dụng không phải là một con số lớn gì, nhưng cũng tuyệt đối không phải một con số nhỏ.

- Thưa huấn luyện viên, chẳng lẽ chúng em không được miễn phí đi huấn luyện ư? Vì sao vẫn phải đóng tiền nữa vậy?

Một bạn học sinh trề môi reo lên.

Huấn luyện viên đưa mắt nhìn bạn học sinh vừa nêu nghi vấn, sau đó đáp rằng:

- Em có thể lựa chọn không đi, hoặc là đi khu căn cứ huấn luyện thực địa ngoài hoang dã do tư nhân tổ chức.

Huấn luyện viên lại đưa mắt nhìn sang các bạn học sinh khác rồi nói tiếp:

- Các tổ chức tư nhân đi một tuần ít nhất cũng phải tốn 20 điểm tín dụng, vì vậy giá cả này của chính phủ rất bình dân đúng không nào? Huống hồ bắt Ngự thú không tiêu phí tinh lực và thời gian sao? Xây dựng căn cứ thì không tốn hao nhân lực và tiền tài ư? Chính phủ thiếu nợ các bạn chăng?

Người nọ cứng họng, ngậm miệng lại không tiếp tục lên tiếng nữa.

Bạn học sinh vừa mới nói chuyện này thật là thẳng thắng, Cao Bằng quay đầu nhìn qua.

Ồ, hóa ra là chủ nhân của con Kê Bà Long kia.

Kê Bà Long kẹp chặt hai chân, hai mắt mông lung đầy nước mắt, cụp đuôi ủ rũ đứng bên cạnh chủ nhân.

- Nếu các bạn không muốn tự bỏ tiền ra thì vẫn còn có một

loại biện pháp nữa.

Huấn luyện viên mở miệng nói tiếp:

- Đó chính là ký kết hợp đồng với liên minh, từ đây tất cả phí dụng trong lúc huấn luyện sẽ do liên minh gánh vác, không cần các em phải lo lắng, toàn bộ đều được chính phủ cung cấp. Bạn học nào đã ký hợp đồng thì sau khi tốt nghiệp chỉ cần bỏ ra 8 năm tòng quân là được, 8 năm sau các bạn sẽ không bị cưỡng ép phải tiếp tục tòng quân nữa, có thể tự do lựa chọn xuất ngũ. Hơn nữa, nếu như có thể thi đậu trường quân đội thì thời gian học tập ở trường quân đội cũng được tính trong 8 năm này.

Một số bạn học có điều kiện gia đình không mấy khá giả đều sáng cả hai mắt lên, bắt đầu suy tư.

Một vài người lẩm bẩm tự nói một mình rằng: “Nếu mình có thể thi đậu, trừ 4 năm học trong trường thì sau khi tốt nghiệp, mình chỉ cần tham gia quân đội thêm 4 năm nữa là được... Quả thực lời to rồi!”

Cái chính sách này cũng rất thông minh, không hề cưỡng ép mà để tự bản thân học sinh ra quyết định có nên lựa chọn tòng quân hay không, lại còn đưa ra một cái nhìn tựa như chính sách ưu đãi, trên thực tế nếu những người có thể thi đậu trường quân đội mà nói, bất kể là tiềm lực hay năng lực khẳng định đều mạnh mẽ hơn so với những học sinh trực tiếp tòng quân.

Đồng thời xác suất xuất hiện cường giả cũng lớn hơn nữa.

Để một đám cường giả cống hiến trong 4 năm, và một đám chiến sĩ bình thường cống hiến 8 năm, loại nào trong hai loại này càng có lời hơn thì còn phải nói sao?

Đáp án là chính phủ có lời nhất.

Ngoại trừ giá cả ở ngoài, giấy bảo hiểm tử vong cũng là một

loại đồ vật khiến cho học sinh cảm thấy sợ hãi và xa lạ.

- Ký rồi sẽ chết sao?

Có người nghĩ xa hơn bèn hỏi.

Nghênh đón cậu ta chính là ánh mắt khinh bỉ của đám người xung quanh.

- Học sinh đặc biệt sở trường Ngự sử "thi đại học" không giống với những cuộc thi thông thường, cho nên các bạn nhất định phải trân trọng cơ hội đặc huấn lần này.

Huấn luyện viên nghiêm túc dặn dò.

- Ký giấy bảo hiểm tử vong rồi không nhất định sẽ chết, nhưng mà nếu như em tiếp tục duy trì chỉ số thông minh hiện tại thì chữ "không" này rất có thể sẽ bị xóa đi.

…..

Ngày hôm sau, Cao Bằng đến trường thì thấy từng hàng xe bọc thép đỗ ngay ngắn trước cổng, chẳng khác nào một hàng rồng rắn nối đuôi nhau từ cổng trường kéo dài về phía trước, ít nhất cũng ba mươi chiếc xe.

Sau khi đóng tiền báo danh rồi lên xe bọc thép, Cao Bằng thấy trong xe đã ngồi đầy người từ bao giờ. Sau khi mỗi chiếc xe đều đã kín chỗ thì trực tiếp xuất phát, Ngự thú được thống nhất sắp xếp trên một chiếc xe tải lớn phía sau.

Tiếng động cơ gầm rú trầm thấp, bên trong xe hẳn đã được trang bị hệ thống giảm xóc, chẳng quản tốc độ có cao đến mấy cũng không cảm nhận được bao nhiêu chấn động.

Cảnh vật ngoài cửa sổ như tàn ảnh không ngừng lui nhanh về sau, nhìn một chút thôi cũng choáng váng đầu óc, Cao Bằng nhắm

mắt lại tựa lưng vào ghế ngồi.

Cuối cùng xe buýt dừng lại trước một thung lũng, đoàn người nối đuôi nhau xuống xe, há mồm hít thật sâu tận hưởng bầu không khí trong lành của rừng rậm.

Thảm thực vật xung quanh thực phong phú, nhưng có thể nhìn ra dấu vết đã bị con người dọn dẹp qua.

Trước mắt là một cái khe núi vô cùng lớn, phóng tầm mắt tính toán một phen, độ cao ít nhất cũng đến mấy trăm mét.

Cửa ra vào thung lũng là một con cái lỗ thủng lớn từ trên xuống dưới hầu như chém thung lũng ra thành hai đoạn, có ba chiếc xe đỗ lại trước thung lũng, không ít học sinh đứng túm tụm xung quanh.

Ở lối vào thung lũng được bố trí mấy trạm kiểm soát nghiêm mật, toàn bộ binh lính trong phiên trực đều được trang bị súng thật đạn thật, sắc mặt nghiêm túc, cẩn thận đánh giá bốn phía.

- Tới rồi! Chính là nơi này!

Huấn luyện viên dẫn đường mở miệng nói:

- Trước tiên các em hãy chờ một chút, đợi tất cả mọi người đến đông đủ chúng ta sẽ cùng nhau đi vào.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 60: Hắc Ti Nhị Cáp

Sau khi mọi người tập hợp đủ, tổng huấn luyện viên Trần gọi tất cả mọi người đến, lớn tiếng nói.

- Nếu những ai đứng ở chỗ này chính là những người đã báo danh, thì trong lần huấn luyện này không thể rời đi, nếu có người rời khỏi giữa chừng, một khi rời khỏi thì cũng chính là rời khỏi lần huấn luyện này.

- Người chúng ta muốn không phải là người nhu nhược!

Tổng huấn luyện viên Trần dùng ánh mắt sắc bén nhìn về phía mọi người, sau đó lạnh giọng nói.

- Cái mà phía dưới phân phát cho các bạn chính là đồng hồ thân phận, bên trong có trang bị hệ thống định vị, có kim chỉ nam để dùng, có nút cầu cứu khẩn cấp, đương nhiên cũng có công dụng cơ bản nhất của đồng hồ. Các bạn đều là học sinh cao trung, cũng không cần để tôi phải giải thích những từ đó có nghĩa là gì chứ? Có muốn tôi giải thích cho các bạn hay không?

Không có người trả lời.

Tổng huấn luyện viên Trần gật gật đầu tỏ vẻ hài lòng, sau đó nói tiếp.

- Vùng sơn cốc này là khu căn cứ huấn luyện hoang dã mà quân khu chúng tôi dọn dẹp ra cho các bạn! Yên tâm đi, mỗi tấc đất trong sơn cốc này đều được chúng tôi dọn dẹp sạch sẽ, tuyệt đối không để sót bất cứ quái vật cấp thủ lĩnh nào ở đây! Hơn nữa trong sơn cốc có 95% trở lên đều là quái vật cấp bình thường, quái vật cấp tinh anh chỉ chiếm khoảng 5%, mà nhiệm vụ của các bạn

chính là sinh hoạt ở đây một khoảng thời gian!

Kinh ngạc!

Đoàn học sinh cao trung này hoàn toàn kinh ngạc.

Chúng ta còn chưa có học tập kỹ năng sinh tồn nơi hoang dã đâu, chuyện này cũng quá khó khăn rồi.

- Ở trong sơn cốc có một số phòng an toàn, những phòng an toàn này đều được chế tạo từ vật liệu thép đặc biệt, trên cơ bản thì chỉ có quái vật cấp thủ lĩnh trở lên mới có thể công phá phòng ngự của phòng an toàn, cho nên lực phòng ngự của nó không cần lo lắng. Hơn nữa, trong phòng an toàn cũng có một số lượng đồ ăn nhất định, hẳn là đủ cho các bạn ăn, nhưng còn Ngự thú của các bạn thì …. Chút ít đồ ăn đấy khẳng định là không đủ no, buổi tối các bạn cũng có thể nghỉ ngơi ở trong phòng an toàn, cũng có thể là ban ngày nghỉ ngơi buổi tối đi ra ngoài, dù sao các bạn chỉ cần sinh tồn ở trong đây bảy ngày.

Nói xong, tổng huấn luyện viên Trần còn nói thêm mấy câu ý vị thâm trường.

- Người sống một đời có rất nhiều loại cách sống. Các bạn muốn sống như thế nào là tùy vào quyết định của chính mình. Ăn phân hay là ăn thịt, liền xem các bạn có đủ tàn nhẫn đối với chính bản thân mình hay không, có nắm chắc hay không thì hoàn toàn quyết định bởi bản thân các bạn.

Cuối cùng, tổng huấn luyện viên Trần còn nói thêm một câu hài hước.

- Yên tâm, đồng hồ các bạn đeo có hệ thống định vị, nếu các bạn vô ý bị quái vật ăn thịt rồi thì chúng tôi sẽ tìm được quái vật sau đó báo thù rửa hận thay, để cho các bạn mỉm cười nơi chín suối.

Nói xong, một đám học sinh còn cả Ngự thú của bọn họ bị lùa vào trong giống như một bầy gà con bị chủ trại lùa vào trong hàng rào.

Đi vào sơn cốc, phía sau truyền đến tiếng gầm rú, hai cánh cửa hợp kim thật lớn ầm ầm đóng lại.

Không ít người sôi nổi tụ lại với nhau, nhỏ giọng nói chuyện, có chút người chuẩn bị tổ đội, còn có một số người ôm tâm lý theo đoàn để ăn may.

Cũng có người mời Cao Bằng gia nhập đoàn đội, nhưng bị Cao Bằng lắc đầu uyển chuyển từ chối.

Hắn tiến vào lần này là muốn kết hợp tri thức sinh tồn trên sách vở với thực tiễn, thuận tiện huấn luyện năng lực chiến đấu, vì vậy hắn không chuẩn bị ôm đoàn, như vậy thì mục tiêu quá lớn, khó có thể đạt được thành quả lần huấn luyện này.

Theo Cao Bằng dự đoán trước thì chỉ một mình hắn, hoặc thêm nhiều nhất là hai ba người nữa tạo thành một tiểu đội, như vậy thì nhân số không nhiều lắm, thuận tiện hành động.

- Cao học bá, tổ đội không?

Mục Thiết Anh đi tới.

Đồng đội tới rồi.

Cao Bằng rụt rè gật đầu.

Hai người hai thú sóng vai nhau rời đi, hoàn toàn đi vào sâu trong rừng rậm.

Khác với thành phố đơn điệu, dã ngoại có các chủng loại quái vật phong phú nhất, hoàn toàn là một thiên đường kho hàng quái vật.

Một bóng xám xuyên qua trên không của rừng cây, cuối cùng ngừng ở cành cây trên đỉnh đầu hai người Cao Bằng, im lặng quan sát hai người hai thú dưới tàng cây.

Cao Bằng ngẩng đầu, một con chim sẻ đậu ở trên cành cây đó có màu xám trắng, ước chừng ba mươi centimet, khi đối diện với ánh mắt Cao Bằng thì con chim giật mình bay đi.

- Là một con Vũ Tước, loài chim sẻ này thích tụ tập ở nơi ẩm ướt có nước, hơn nữa cảm giác với nước mưa rất nhạy bén, nếu nơi nào có mưa thì chúng sẽ bay đến khu vực đó, vì vậy nên bị gọi là Vũ Tước.

Cao Bằng mở miệng nói.

- Đúng, tôi nhớ là trong tháp tín hiệu thời tiết của thành phố có nuôi Vũ Tước, lực công kích của Vũ Tước rất yếu nhưng tốc độ lại rất nhanh.

Mục Thiết Anh nói tiếp.

Hai người tùy ý nói giống như đang tán gẫu việc nhà.

Chỉ có học bá như nhau mới có tiếng nói chung như vậy.

Gào gào ~~~

Mảnh rừng rậm phía trước lay động kịch liệt, xem động tĩnh như vậy hiển nhiên là thể tích không nhỏ.

Hai người tập trung tinh thần, lặng lẽ trốn ở sau lưng Liên Tử, thân thể Đại Tử căng thẳng, ở bên cạnh vận sức chờ phát động.

Một thân ảnh xanh biếc bao bọc bởi một đám lá rách lao ra ngoài rồi ngừng ở trước mặt hai người, lá rách mang theo mùi cỏ nồng đậm chậm rãi rơi xuống.

Đây là một con Độc Lang có màu xanh biếc, sẹo lớn sẹo nhỏ

chi chít ở ngoài thân, nhìn qua có vẻ thân kinh bách chiến.

Thân cao khoảng hai mét, dài gần năm mét, chỉ là mỗi vẻ bề ngoài đã mang đến cảm giác áp bách mãnh liệt. Lông tóc bên ngoài màu xanh biếc rũ xuống, trên đó sinh trưởng một ít thực vật giống như rêu phong hệ sợi, xương cốt của nó cực kì thô to, lúc bước đi trông rất mạnh mẽ oai phong.

- Đây là chủng loại sói nào vậy?

Mục Thiết Anh triệt để ngạc nhiên rồi, nàng từ đó tới giờ chưa từng thấy qua loài vật này trong sách, chẳng lẽ là giống loài gì mới.

- Đây hình như không phải sói.

Sắc mặt Cao Bằng có vẻ kỳ cục.

Ở trong bảng số liệu của hắn, biểu hiện rõ ràng thuộc tính của con quái vật này.

【 Tên quái vật 】: Hắc Ti Nhị Cáp

【 Cấp bậc quái vật 】: Cấp 11

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất phổ thông

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Mộc

Thì ra đây là một con Husky, làm Cao Bằng không thể nói được chính là trong bảng số liệu biểu hiện không phải là Husky mà là Nhị Cáp.

- Gào gừ, gào gừ.

Nhị Cáp không ngừng phát ra tiếng kêu để đe dọa hai người.

Lúc Nhị Cáp phát ra tiếng gào gừ tiếp theo, đột nhiên Cao Bằng

ở phía sau tiếp một tiếng “Ẳng”.

Sau đó Nhị Cáp không thể kêu liền mạch được nữa.

- Gào gừ… ẳng?

Hắc Ti Nhị Cáp có chút ngu ngốc rồi.

Chính mình sao lại kêu ra một tiếng kì quái như vậy chứ.

- Lúc này mới đúng, mày gào gừ gào gừ gọi bậy như vậy dễ để người khác hiểu lầm.

Cao bằng thở dài.

- Gào gừ ẳng, gào ... Ẳng? Ẳng? Gâu gâu gâu?

Hắc Ti Nhị Cáp kêu càng ngày càng vui vẻ, sau đó quay về phía một thân cây sủa tiếng chó thật lớn, hồn nhiên quên mất mục đích chính khi tới đây của mình.

Bởi vì nó đã phát hiện ra một thứ đồ chơi vui hơn.

Hai người Cao Bằng bình tĩnh quay đầu rời đi.

Quả nhiên là Nhị Cáp.

Phương pháp phối chế quen thuộc, hương vị quen thuộc.

Mục Thiết Anh vẫn có chút không hiểu được.

- Con sói kia … Như thế nào, như thế nào lại kêu như vậy ?

- Đó không phải là sói, đó là Husky, chỉ là sống ở nơi hoang dã lâu rồi thì nhìn qua có chút giống sói mà thôi.

Cao Bằng cảm giác có điểm không thích hợp, không biết nguyên nhân có phải căn cứ theo khung số liệu hay không, những quái vật này ở trong mắt hắn không có thần bí như vậy.

Sơn cốc này có hơi lớn, hai người đi về phía sâu đã khoảng nửa giờ rồi mà vẫn không thấy điểm cuối.

Phía trước cách đó không xa mơ hồ có thể thấy một căn phòng ngụy trang thành màu xanh, đó chắc là phòng an toàn.

- Chúng ta lên phía trước xem đi, nếu có thể thì chúng ta tạm thời liền ở tại cái phòng an toàn này mà nghỉ ngơi.

Cao Bằng nói.

Dịch: Trúc

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 61: Thanh Bì Oa

Trên phòng an toàn có một ổ khóa cũng không tính là phức tạp lắm, chỉ cần dùng sức kéo mở khóa thì cánh cửa hợp kim đó sẽ được mở ra.

Trên cơ bản thì quái vật không có chỉ số thông minh cao như vậy để mở khóa.

Sau khi vào phòng cũng phát hiện phía sau cửa cũng có một cái ổ khóa, có thể dùng để khóa cửa từ bên trong.

Phòng ở này thật đơn sơ, chỉ có mấy cái giường thép tùy tiện trải thêm tấm ga trải giường, ở trên để thêm một cái chăn, bên ngoài giường có một tấm rèm được treo lên, có thể thả tấm rèm này xuống như một vách ngăn đơn giản, như vậy chắc hẳn là vì chuyện nam nữ khác nhau ở chung một phòng.

Trong phòng an toàn không có nhiều giường đệm lắm, chứng tỏ trên thực tế huấn luyện viên cũng không hy vọng học sinh làm thành đoàn quá nhiều người, nếu không thì ý nghĩa của lần huấn luyện này không lớn.

Quái vật cấp tinh anh trong sơn cốc này cũng không quá 5%, hơn nữa lại không có quái vật cấp thủ lĩnh, chỉ cần cẩn thận một chút, bằng vào hợp tác giữa Đại Tử và Liên Tử thì cơ bản không có quái vật nào có thể uy hiếp bọn họ được.

Ở trên giường có phân sẵn một số lượng đồ ăn nhất định, trên giường có năm hộp bánh quy khô, còn có mười bình nước khoáng, nếu ăn uống tiết kiệm thì có thể dùng trong một đoạn thời gian dài.

Bên kia, Mục Thiết Anh kéo tấm vải ngăn lên, để lộ ra một bóng người bị bao bọc bởi áo giáp phòng hộ, ngay cả trên đầu cũng mang mũ giáp phòng hộ, vị trí đôi mắt được một tầng hợp kim pha lê đặc thù bảo vệ.

Nhìn qua thật giống như một người bị bao phủ ở trong một cái mai rùa đen.

Nhìn qua Cao bằng chưa đổi qua trang phục chiến đấu, Mục Thiết Anh có chút kinh ngạc.

- Bạn không thay đồ sao? Tuy rằng đa số các loại muỗi biến dị trong rừng cây đều rất to, nhưng cũng có một ít loại muỗi nhỏ có độc tính không yếu, nếu bị cắn trúng một cái thì sẽ rất khó chịu.

- Không cần.

Cao Bằng lắc đầu, sau đó lại nghĩ nghĩ rồi lấy một ít cây cỏ nhỏ màu xanh đậm từ trong túi xách ra, đây là Văn Tịnh Hương Mặc Thảo, có tác dụng đuổi muỗi rất mạnh.

Bóp nát cây cỏ nhỏ đến khi nó chảy ra một ít chất lỏng màu xanh đậm, sau đó bôi lên các vị trí cơ thể lộ ra bên ngoài.

Còn dư lại một ít lá bị bóp nát, hắn cũng không lãng phí mà lấy ra một túi gấm đem mớ lá này bỏ vào trong đó, rồi đeo lên người.

- Như vậy là được rồi, chỉ cần không trực tiếp công kích những con muỗi đó thì chúng nó sẽ không chủ động tập kích tôi.

Mục Thiết Anh bị ngốc một chút, nhìn Cao Bằng quần áo nhẹ nhàng, lại đánh giá bộ dạng của chính mình một chút thì thấy không khác gì một người mập mạp.

- …

Ngoại trừ Văn Tịnh Hương Mặc Thảo thì thứ mà Cao Bằng tự tin nhất là hắn đã ký khế ước với Đại Tử.

Những con muỗi đó cắn trên người hắn cũng như đang cắn trên người Đại Tử, mà những con muỗi đó cắn lên người Đại Tử thì những thứ độc tố đó lại hoàn toàn không đau không ngứa.

- Trước tiên nên xem xét chung quanh đi, nếu có thể bắt được một con mồi thì tất nhiên là tốt nhất, tôi không muốn ăn bánh quy khô đó trong bảy ngày.

Cao Bằng nói.

Mục Thiết Anh gật đầu, nàng không có ý kiến đối với chuyện này, nàng cũng không muốn bảy ngày tới chỉ ăn toàn bánh quy khô, nếu ở trong phòng an toàn bảy ngày thì chỉ hoàn toàn lãng phí thời gian.

Rời khỏi phòng an toàn, Liên Tử có thể tích lớn nhất đi mở đường.

Trải qua quãng thời gian huấn luyện này, Mục Thiết Anh gia tăng đẳng cấp Liên Tử lên cấp 14, phối hợp phẩm chất hoàn mỹ của nó, hoàn toàn là ác bá một phương trong rừng cây.

Thảm thực vật cây cối trong sơn cốc rất nhiều, dẫn đến Liên Tử hoạt động không tiện, vì thế nên tốc độ rất chậm.

Sau khi tiến vào rừng cây thì không khí trở nên râm mát, những tán cây trên đỉnh đầu xé vụn ánh sáng thành từng điểm nhỏ rơi rớt trên nền đất.

Một khi chân đạp lên lá khô đều vang lên âm thanh sàn sạt giòn vang, ở trong rừng cây yên tĩnh khá là chói tai.

Trong không khí tràn đầy hương thơm cây cỏ, mang theo một chút hơi thở của lá cây hư thối.

Không có tình huống quái vật chạy đầy đất như trong tưởng tượng, có lẽ là do lúc này vẫn là ban ngày, hoặc là quái vật đang trốn ở trong một góc chăm chú nhìn trộm bọn họ.

- Nước, nước.

Hai chiếc râu trên đỉnh đầu Đại Tử không ngừng lay động, kêu gọi ở trong đầu Cao Bằng.

Bước chân Cao Bằng dừng lại rồi quan sát xung quanh, bốn phía đều là màu nâu của vỏ cây, sau khi cẩm thận giao lưu thì hắn mới hiểu được ý mà Đại Tử muốn nói là gì, ở phía trước cách đó không xa có hơi nước nồng đậm truyền tới, ở phía trước hẳn là có hồ nước hoặc sông nhỏ.

Có nước thì đại biểu có quái vật tới uống nước, cũng đại biểu cho một "khu vực săn bắn" cố định.

- Chúng ta lên phía trước xem một chút.

Cao Bằng có chút bất đắc dĩ nói, những con quái vật này cũng thật thông minh, hặc là khả năng sinh tồn làm chúng nó có thói quen che giấu bản thân, trừ khi là bá chủ của một rừng cây không phải sợ hãi chỗ nào, nếu không thì quái vật sẽ không quang minh chính đại đi lại trong rừng cây này.

- Từ từ.

Cao Bằng mở miệng ngăn lại.

Mục Thiết Anh nhìn về phía hắn với ánh mắt khó hiểu.

Ở vị trí phía bên phải cách Mục Thiết Anh khoảng năm mét có một đoạn nhánh cây màu xanh nâu thò ra, có lẽ là vì nước mưa cọ rửa hằng năm nên bên ngoài nhánh cây này mọc đầy rêu xanh.

Có gió thổi tới, nhánh cây cụt này cũng lắc lư theo gió.

- Để cho Liên Tử nhà bạn dùng sức đâm vào nhánh cây gãy kia, dùng lực lớn nhất.

Cao Bằng nhỏ giọng nói thật nhanh chóng.

- Được.

Mục Thiết Anh có chút sùng bái đối với Cao Bằng, không có hỏi nhiều cái gì, trực tiếp hướng về Liên Tử hạ mệnh lệnh.

Liên Tử nghi hoặc thở phì phì trong mũi, phát ra tiếng kêu đầy nghi vấn.

- Umm~~~

Sau đó nó chậm rãi lùi về phía sau hơn chục bước, thân hình hơi chúi về phía trước, đầu cúi xuống gần sát đất, đôi sừng trên đỉnh đầu như một cặp trường mâu chĩa thẳng về phía trước.

Trong phút chốc, trong người Cương Thiết Tê Ngưu như có một cái động cơ rít gào, máu nóng cả người điên cuồng cuộn trào như hồng thủy!

Mắt thường có thể thấy cơ bắp của nó đang phồng lên, da bò tót thật dày được khởi động, trong lỗ mũi phun ra một đoàn sương trắng.

- Rống !!!

Cương Thiết Tê Ngưu điên cuồng lao lên.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, nhìn nó giống như một chiếc xe tăng bọc thép đang lao băng băng trong rừng cây, các nhánh cây ven đường bị đâm gãy, hoa cỏ dưới đất bị giày xéo nát tươm.

Cái nhánh cây kia run nhẹ một chút, sau đó nhịn xuống!

Nó không nhìn thấy mình, không nhìn thấy mình …

Sau đó …

Bịch!!!

Nhánh cây kia trực tiếp bị đâm bay khỏi gốc cây, giống như một nhánh cây chết quấn quanh trên đôi sừng kia, sau đó lại đâm vào nhánh cây ven đường, bịch bịch bịch…

Oành!

Đôi sừng sắc bén đem nhánh cây này cuộn thành một đoàn rồi đâm sâu vào một gốc cây to bằng hai người ôm.

Từng giọt, từng giọt máu màu xanh biếc từ trong thân cây kia chảy ra, sau đó chảy thành từng dòng, chậm rãi rơi trên mặt Liên Tử.

Lùi về phía sau hai bước, một nhánh cây bị vặn đến không thành hình dáng lạch cạch rơi xuống đất.

Ngẫu nhiên run rẩy một chút, khu vực trung tâm bụng có một lỗ thủng thật lớn, bên trong có máu màu xanh biếc cuồn cuộn chảy ra không ngừng.

- Còn chưa có chết, nhưng cũng không lâu sau sẽ tắt thở.

Cao Bằng nhìn thoáng qua Thanh Thụ Xà đang nằm trên mặt đất, trạng thái biểu hiện là “vết thương trí mạng”.

Đáng tiếc thịt Thanh Thụ Xà không thể ăn được, Cao Bằng có chút thất vọng.

Thịt của loài rắn này chứa đựng vi lượng độc tố, quái vật thì có thể ăn, nhưng con người lại không ăn được.

Coi như cho Đại Tử thêm ít cơm đi.

Để Đại Tử tiến lên kết liễu tính mạng Thanh Thụ Xà, Cao Bằng

như đột nhiên nghĩ tới cái gì, hắn cùng Đại Tử ký khế ước, trên lý luận thì nói tất cả thương tổn trên người hắn sẽ được dời qua người Đại Tử, nói cách khác thì hắn ăn đồ có độc thì lượng độc tố kia sẽ dời lên người Đại Tử?

Loại năng lực này có chút biến thái, hiện giờ Cao Bằng không thể giải thích được nguyên lý trong đó.

Nhưng mà, biết lái xe cũng không đại biểu là hắn nhất định phải biết xe được chế tạo như thế nào mà.

Cao Bằng nhìn thi thể Thanh Thụ Xà trên mặt đất, đôi mắt dần tỏa sáng.

Giải quyết Thanh Thụ Xà này chỉ là một nốt nhạc nhỏ mà thôi, hai người hai thú tiếp tục tiến lên thăm dò phía trước.

Động tĩnh vừa rồi hình như có hơi lớn, dọc đường bọn họ không gặp bất kỳ con quái vật nào nữa.

Phía trước mơ hồ hiện lên một màu xanh nhạt, ánh mặt trời chiếu lên đó bị phản quang lại lấp lánh.

- Hình như là một cái hồ nước.

Sau khi tới gần mới thấy rõ hoàn cảnh, đây là một hồ nước lớn cỡ mấy chục mẫu, nước trong hồ là nước chảy, không phát ra mùi tanh tưởi như ao tù.

Ở trung tâm hồ nước có một đám lá sen lớn.

- Phì!

Một âm thanh thanh thúy vang lên bên chân Cao Bằng, bên cạnh hồ nước thò ra một cái đầu như quả quýt, sau đó nó phun một ngụm nước bọt vào Cao Bằng.

Nói là nước bọt nhưng thực ra nó lại trông như là đờm, phát

ra mùi tanh tưởi, phun ở trên ống quần Cao Bằng, hơn phân nửa cái ống quần đều bị phun ướt hết.

Cao Bằng đi qua xem, thế mà lại là một con quái vật, không phải tất cả các sinh vật đều có thể gọi là quái vật, có chút sinh vật yếu tới mức không đạt được tiêu chuẩn quái vật cấp thấp nhất, nên tự nhiên không được gọi là quái vật.

【 Tên quái vật 】: Thanh Bì Oa

【 Cấp bậc quái vật 】: Cấp 2

【 Phẩm chất quái vật 】: Phổ Thông

【 Sở thích quái vật 】: Thích nhổ nước bọt với các sinh vật khác.

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Lôi hệ; 2. Thổ hệ; 3. Chán ghét các sinh vật khác nhổ nước bọt với nó.

Cao Bằng hết nói được rồi, con Thanh Bì Oa này chắc là bị bệnh tâm thần rồi, chỉ thích nhổ nước bọt các sinh vật khác mà lại chán ghét việc những sinh vật khác nhổ nước bọt với nó, mà quan trọng nhất là có sinh vật nào nhàm chán tới mức nhổ nước bọt đánh trả lại nó chứ!

Dịch: Trúc

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 62: Động Vật Quần Cư

Sau khi phun ra một ngụm nước bọt, dường như Thanh Bì Oa rất vui vẻ, đôi mắt cong thành hình trăng non, con Thanh Bì Oa này trồi lên từ trong nước, lúc này Cao Bằng mới thấy rõ ràng toàn bộ thân mình nó chẳng khác nào một quả bóng cao su tròn trùng trục nổi trên mặt nước, toàn thân hiện một màu xanh biếc, từng mảnh hoa văn màu xanh lá cây kéo dài từ đỉnh đầu xuống đuôi, nhìn qua giống hệt như một quả dưa hấu biết đi.

Hắn cảm thấy cái tên Tây Qua Oa này càng thích hợp hơn so với Thanh Bì Oa.

Thanh Bì Oa thấy Cao Bằng không có phản ứng, đôi mắt to ùng ục ùng ục chuyển động, sau đó lại phun ra một ngụm nước bọt lên ống quần Cao Bằng, hưng phấn đập xuống mặt nước một cái, bọt nước bắn lên tung tóe.

Cao Bằng liếc mắt nhìn nó, hai bên đối diện với nhau.

Tròng mắt Thanh Bì Oa nâng lên, nhìn Cao Bằng, ánh mắt lộ ra vẻ tò mò đầy nhân tính hóa.

Úi chà.

Cao Bằng cười khẩy.

Sau đó…

Phụt!

Không sai, ta chính là nhàm chán như vậy đấy.

Cao Bằng lên cơn hứng thú chơi ác, phun cho nó một ngụm

nước bọt, nhìn con Thanh Bì Oa đầy vẻ phát mộng cả mặt đều dính nước bọt của mình, Cao Bằng cảm thấy rất thú vị.

"Ộp!" Thanh Bì Oa thê lương kêu to lên, phảng phất như một người dân hiền lành gặp oan ức.

Trong nháy mắt, toàn bộ hồ nước phát ra tiếng ếch kêu hết đợt này đến đợt khác, tiếng kêu liên tiếp nối với nhau thành một mảnh, như sóng biển quay cuồng lại như sấm sét nổ vang.

Ộp! Ộp! Ộp! Ộp!

Vô số tiếng ếch vang lên.

Trên mặt hồ tĩnh lặng, từng đầu từng đầu ếch cực lớn trồi lên, có lớn có bé, nhỏ nhất cũng cỡ quả quýt, lớn nhất thậm chí đường kính cũng phải một mét, toàn bộ đều nhìn Cao Bằng bằng ánh mắt âm u, chỉ tính sơ bộ ít nhất cũng phải đến mấy ngàn con, khiến cho da đầu người ta tê dại, cả mảnh hồ nước này đã hoàn toàn trở thành lãnh địa của bọn Thanh Bì Oa.

- Chạy mau!

Sau khi phun ra hai chữ này, Cao Bằng dắt theo Đại Tử lập tức xoay người bỏ chạy.

Mục Thiết Anh cũng vội vàng mang theo Liên Tử chạy phía sau, lúc đầu nàng có hơi nghi hoặc một chút, toàn bộ những con Thanh Bì Oa này đều ở trong nước, có thể tạo thành uy hiếp gì cho bọn họ chứ?

Ngay sau đó, nàng đã biết.

Phía sau truyền đến tiếng hút khí hết đợt này đến đợt khác, nước trong hồ không ngừng bị Thanh Bì Oa nuốt vào trong bụng, ùng ục ùng ục toát ra bọt nước.

Sau đó ——

Vèo vèo vèo vèo.

Thủy Tiễn dày đặc như mưa tấn công dồn dập.

Thủy Tiễn đánh lên thân cây tạo thành những đợi phá hoại mạnh yếu không đồng đều, hơi yếu một chút chỉ là làm vỡ vỏ cây, mạnh hơn thì cả cành cây đều trực tiếp bị phá nát, uy lực chẳng khác nào những quả đạn pháo không khí.

Cành nát bay loạn, mảnh vụn lá cây bắn tung tóe khắp nơi.

Liên Tử còn tốt, bởi vì lực phòng ngự của nó rất mạnh, những mũi Thủy Tiễn này bắn lên trên người nó chỉ phát ra âm thanh trầm đục.

Mục Thiết Anh nấp phía trước Liên Tử, nên đã may mắn tránh khỏi công kích của Thủy Tiễn.

Nhìn thảm trạng của rừng cây xung quanh, Mục Thiết Anh rụt rụt cổ lại, nếu những mũi tên đó đánh lên người nàng, cho dù có quần áo phòng hộ đi nữa, chỉ sợ nội tạng cũng sẽ bị tổn thương nặng nề.

Thảo nào động thực vật ở ven hồ đều vô cùng ít ỏi, hóa ra là do đám Thanh Bì Oa ác bá này tác oai tác quái.

Cùng lúc đó, Cao Bằng ở địa phương nào đó, trên đỉnh một ngọn cây lớn có một cái camera tia hồng ngoại đang chậm rãi xoay tròn, đều quay rõ ràng một màn này.

Đây là một cái phòng lớn, trong phòng có rất nhiều màn hình lớn, trước mỗi một cái màn hình đều có một người lính ngồi, màn hình bị ngăn thành rất nhiều khung ảnh nhỏ, mỗi một khung ảnh đều đại biểu một cái máy theo dõi.

Trước màn hình, một người lính ăn mặc quân trang đột nhiên mở miệng nói:

- Có người đi vào địa bàn của bầy Thanh Bì Oa, hơn nữa không biết có phải trùng hợp hay không, còn chọc giận cả bầy Thanh Bì Oa nữa.

- Tôi cái cmn, thằng nhóc đó chọc giận chúng thì trách ai được.

Một người lính có ria mép thò đầu qua nhìn, khi nói chuyện mang theo chất giọng Tứ Xuyên nồng nặc.

- Những con Thanh Bì Oa này ghét nhất là bị người khác nhổ nước bọt với chúng.

Lúc đầu gã binh lính kia nói với vẻ mặt quái lạ.

Sau đó tất cả mọi người trong phòng nghe thấy những lời này thì sắc mặt cũng đều trở nên vô cùng cổ quái.....

Không có việc gì lại đi nhổ nước bọt lên người một con ếch, ngươi nhàn rỗi đến mức đau trứng rồi à?

.....

Trở lại nhà an toàn, trải qua một ngày hai người bọn họ đã thăm dò xong toàn bộ khu vực lân cận nhà an toàn, phía bắc là một mảnh rừng nhỏ, đi qua mảnh rừng kia chính là địa bàn của Thanh Bì Oa, trong hồ ít nhất cũng có mấy ngàn con Thanh Bì Oa, loại quái vật này chỉ có một hai con thì không có gì đáng sợ, nhưng mà khi số lượng chúng nó tụ tập đến một mức độ nào đó thì sẽ hình thành một cỗ lực lượng cực kỳ khủng khiếp.

Lực trùng kích của Thủy Tiễn vô cùng mạnh mẽ, mấy ngàn con Thanh Bì Oa thay phiên nhau phun Thủy Tiễn vào một mục tiêu, sức mạnh to lớn đó có thể làm cho mục tiêu kia không cách nào đi tới mảy may.

Phía tây chính là phương hướng bọn họ đến, cây cối tương đối thưa thớt, ban ngày không thấy có sinh vật cỡ lớn mang tính uy hiếp gì.

Còn lại phía nam là một mảnh rừng rậm rạp, cây cối rất nhiều, hơn nữa phần lớn tương đối thô to, hoàn cảnh này không thích hợp để Liên Tử hành động, nên bọn họ chỉ đại khái dò xét một vòng ở b6n ngoài mà thôi, bên trong hẳn là có quái vật ăn thịt cỡ lớn, Cao Bằng bọn họ đã nhìn thấy dưới đất có dấu chân quái vật ăn thịt cỡ lớn để lại.

Về phần phía đông là một con đường dốc nhỏ, theo đường dốc tiếp tục đi về phía trước là một bãi cỏ tương đối rộng rãi, thực vật có dấu vết bị gặm nhấm, cho thấy có động vật ăn cỏ sinh sống gần đây.

Một ngày thời gian cũng chỉ có thể dò xét được bấy nhiêu mà thôi.

Trừ lần đó ra Cao Bằng còn nhân tiện ngắt lấy một ít cỏ dại ở ngoài hoang dã.

Có một số cây Mục Thiết Anh nhận biết, ví dụ như Bạc Hà Đinh Hương, Tơ Vàng Đậu Khấu, Lam Hắc Thảo, những loại này đều là thực vật có thể ăn được, đồng thời cũng có thể dùng làm phối liệu nấu ăn.

Một số thực vật còn lại thì Mục Thiết Anh không nhận ra.

- Bạn chuẩn bị làm gia vị à?

Mục Thiết Anh chần chờ hỏi.

- Đúng vậy.

Cao Bằng gật đầu đáp.

- Nhưng mà chúng ta không có đồ ăn.

Mục Thiết Anh nghi hoặc nói tiếp.

- Sao lại không có chứ!

Cao Bằng nâng lên tay phải, trên tay phải đang cầm một con Thanh Thụ Xà đã chết.

- Con rắn này..... hình như có độc đấy!

Mục Thiết Anh nói với vẻ chần chờ.

- Thử xem đi.

Cao Bằng không muốn nhiều lời, hai người hai thú trở lại nhà an toàn, không ngờ phát hiện cửa lại bị khóa trái, Cao Bằng nhăn mày, gõ gõ cửa nói rằng:

- Xin chào, xin hãy mở cửa.

- Không có ai hết, không có ai hết.

Có một giọng nói truyền ra từ trong phòng, tạm dừng một lát, dường như cảm thấy câu trả lời này của mình có chút ngu ngốc, thẹn quá thành giận bảo rằng:

- Đã đầy, ở đây chúng ta đã đầy người rồi, không chứa thêm được nữa, mấy người đi tìm nhà an toàn khác đi.

Cao Bằng nhíu mày càng chặt hơn nữa, cái nhà an toàn này là do hắn và Mục Thiết Anh phát hiện ra trước, đương nhiên, nhà an toàn ngoài hoang dã xác thật không có cách nói như thứ tự đến trước và sau này, gặp phải loại người thế này cũng chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo mà thôi.

Thấy Cao Bằng nhìn lại đây, Mục Thiết Anh nhún vai, nói:

- Cũng còn may, lúc rời đi chúng ta có mang theo ba lô của mình.

- Hiện giờ bên ngoài trời cũng đã tối đen, chúng tôi lại chỉ có hai người, có thể cho chúng tôi ở nhờ một buổi tối được không? Chúng tôi ngủ dưới đất cũng được.

Cao Bằng thương lượng.

- Ôi trời, không được đâu, hai người đi chỗ khác đi mà!

Người trong nhà có chút không kiên nhẫn, sau đó có một tiếng lẩm bẩm vang lên rằng:

- Mày nói với nó cái rắm ấy, trực tiếp bảo nó cút đi là được, nhà an toàn này nhỏ như vậy, ai muốn chen với bọn họ chứ.

Dường như nghe thấy được Cao Bằng nói rằng bọn họ chỉ có hai người, có kẻ lá gan lớn thêm không ít, cũng không tự giác cao giọng hơn.

Ánh mắt Cao Bằng sâu thẳm nhìn chằm chằm vào người trong nhà, sau đó tiến lên, cài khóa ngoài cửa lại.

- Đi thôi.

Dứt lời, Cao Bằng xoay người rời đi.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 63: Ban Đêm Gặp Ám Ảnh Báo

Nhìn cánh cửa bị khóa lại, Mục Thiết Anh há hốc mồm muốn nói cái gì nhưng cuối cùng lại im lặng, khóe mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Bên trong nhà an toàn có thức ăn nước uống đầy đủ, những người này sẽ không chết đói, chẳng qua sẽ chỉ phải ăn một chút khổ sở.

Lúc này sắc trời bắt đầu tối dần, Cao Bằng giơ tay lên nhìn đồng hồ, mắt thấy cũng đã gần bảy giờ.

- Có vẻ chúng ta chỉ có thể nghỉ ngơi một đêm ở dã ngoại thôi.

Cao Bằng nhìn sâu vào rừng cây, lúc này mà đi tìm nhà an toàn mới cũng không thực tế, mặc dù trên đường đến đây cũng có nhà an toàn, nhưng nếu đã có người tìm tới nơi này, cho thấy nhất định trong ngôi nhà an toàn trên đường đến đây cũng đã đầy ắp người rồi. Cao Bằng không dám đặt toàn bộ hy vọng lên việc người khác sẽ phát thiện tâm cho mình vào ở, nếu như những người khác không đồng ý cho hắn đi vào thì cũng chỉ tốn công vô ích mà thôi.

- Tiếp tục đi về phía trước tìm kiếm có vẻ không quá an toàn, vả lại quanh đây hình như cũng chẳng thấy sơn động nào, chúng ta cứ dứt khoát dựng tạm một chỗ đơn giản trên tàng cây đi vậy.

Cao Bằng mở miệng nói với Mục Thiết Anh.

- Như vậy cũng được.

Mục Thiết Anh gật đầu đồng ý.

Ngay tại phía tây khu rừng, hai người tìm hai cái cây cách nhau không xa với cây thân cây thẳng tắp, cách khoảng ba bốn thước bên trên có một cá chạc cây, vừa vặn đủ để dựng một cái chỗ ngủ.

Không biết Cao Bằng tìm đâu ra một nhành cây, dựng tạm một chỗ ngủ đơn sơ tại một cái chạc cây thô to, nhìn từ xa trông giống như trải lên một cành cây hẹp dài, sau đó lại phủ thêm một lớp lá cây, cuối cùng rải lên trên lớp lá một tầng mảnh vụn tinh mịn, chỗ ngủ đơn sơ cứ như vậy mà xây dựng thành.

Bạn học Mục Thiết Anh có năng lực không hề kém, cũng bắt tay thực hiện, răm rắp học theo hành động của Cao Bằng xây dựng một chỗ ngủ đơn giản.

Hai kẻ gà mờ cứ như vậy xây dựng hai chỗ ngủ tạm thời tại dã ngoại, chuẩn bị cứ như vậy ở tạm một đêm.

Liên Tử nghỉ ngơi dưới cái cây lớn của Mục Thiết Anh, đầu dựa sát thân cây, hai mắt híp lại, cứ như thế đứng trên mặt đất giả vờ ngủ.

Về phần Đại Tử, cả ngàn cái chân của nó bám lên trên thân cây, từng cái chân sắc bén cắm thật sâu vào thân cây, cách mặt đất cao hơn hai mét.

Sắc trời càng lúc càng tối, bóng đêm dần dần bao phủ toàn bộ rừng cây, phải nói là buổi tối trong thung lũng luôn tới sớm hơn so với những nơi khác.

Tầm nhìn trong rừng cây cũng càng lúc càng thu hẹp.

Ban đêm, rừng cây có chút ẩm ướt, bôi thuốc trừ muỗi lên người, ngược lại cũng không có bao nhiêu muỗi.

Trên tán cây cao cao, một hình dáng thật nhẹ nhàng nhảy qua nhảy lại tựa như một cái bóng đang tiếp cận từ xa xa.

Thân thể đen nhánh hòa vào đêm tối một cách hoàn mỹ, nếu như không phải có hai tròng mắt màu xanh lam phát ra ánh sáng sâu thẳm thì căn bản sẽ không thể nào nhìn thấy được hình dáng của nó, cơ thể hòa nhập vào đêm tối vô cùng hoàn mỹ.

Quái vật này có thân hình thon dài, mỗi bước giẫm lên nhánh cây đều không hề phát ra bất kỳ âm thanh nào, nhìn qua cực kỳ linh hoạt.

Thể tích quái vật hơi nhỏ, chỉ dài hơn hai mét, cao chừng một mét, ở ngoài hoang dã hình thể như vậy cũng không mấy kinh khủng.

Giống như một cái bóng màu đen xuyên qua rừng rậm, nhẹ nhàng tung người nhảy lên một cái, liền từ cây này nhảy đến một thân cây khác.

Giẫm trên cành cây, cành cây hơi trầm xuống, lá cây dày đặc nhẹ nhàng lay động.

Theo quái vật càng lúc càng gần, một luồng sát ý lặng lẽ tràn ngập giữa màn đêm.

Liên Tử đột nhiên giật mình tỉnh dậy, bàn chân to lớn điên cuồng dẫm dẫm xuống đất phát ra tiếng vang trầm đục, bịch bịch bịch ~

Rống rống!

Liên Tử tức giận gào thét.

Tiếng gào khiến cho Mục Thiết Anh và Cao Bằng cũng tỉnh giấc.

Tiếng gầm gừ dồn dập vang vọng khắp rừng cây yên tĩnh không biết kinh động đến bao nhiêu tồn tại xung quanh.

Hai người Cao Bằng đang say giấc nồng, đột ngột bị tiếng động làm tỉnh, sau đó bỗng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy trên cành cây gần đó có một bóng đen đang chậm rãi tiếp cận. Trong lúc bất chợt phát hiện con mồi đã thức tỉnh, quái vật mới vừa giơ chân lên, lơ lửng giữa không trung còn chưa hạ xuống.

Bốn mắt giao nhau. Tình cảnh lâm vào lúng túng.

Mục Thiết Anh nghĩ đến những lời cảnh cáo trước đó Cao Bằng đã nói với nàng, nếu như vô tình gặp phải sinh vật nguy hiểm thì trốn đến bên cạnh Liên Tử ngay lập tức. Vì vậy nàng không chút do dự liền xoay mình nhảy xuống, rơi lên trên lưng Liên Tử.

Ở bên cạnh, Cao Bằng cũng đồng dạng theo thân cây trượt xuống. Đại Tử thả lỏng hai hàng chân ra, lách cách một tiếng rơi trên mặt đất, sau đó thân thể biến thành một nửa hình tròn che chắn trước người Cao Bằng, trong miệng phát ra tiếng kêu uy hiếp. Hai cặp kìm trên miệng lúc mở lúc đóng, ánh mắt lóe ra tia hung ác, tràn đầy nguy hiểm!

Vầng trăng trên đỉnh đầu bị tàng cây rậm rạp che khuất không ít, ánh sáng mờ ảo không đủ để nhìn thấy hình dáng con vật trên cành cây kia ra sao, chỉ có thể đại khái mơ hồ nhìn thấy một đoàn bóng đen, còn có cặp mắt sáng ngời như bóng đèn, trong đêm tối có vẻ đặc biệt gây chú ý.

- Hẳn là sinh vật hệ m Ảnh hoặc là hệ Hắc Ám, ban đêm là thời điểm sức chiến đấu của loại quái vật này mạnh nhất, chúng ta chạy trốn hay ở lại chiến đấu?

Mục Thiết Anh cẩn thận hỏi, hạ thấp giọng xuống, không dám lớn tiếng sợ chọc giận con quái vật kia.

Ngay lúc đầu, Cao Bằng đã sớm thấy rõ ràng khung số liệu của con quái vật này. Đây là một con Ám Ảnh Báo cấp 15 phẩm chất phổ thông, chẳng qua xuất phát từ một số nguyên nhân nên hắn cũng chưa nói ra thân phận thực sự của con quái vật này. Hắn không thể nào giải thích được, dưới ánh sáng yếu ớt như vậy, làm sao có thể nhận ra thân phận chân thật của nó?

Sau khi biết thân phận chân thật của con quái vật này, Cao Bằng không dám khinh thường.

Lực bộc phát của loài báo vốn rất mạnh mẽ, con Ám Ảnh Báo này có thể hòa vào màn đêm, kết hợp với lực bộc phát của nó chính là một sát thủ hoàn mỹ.

Trong bóng đêm của rừng rậm, vốn dĩ tầm nhìn không cao, hai người cũng không dám tùy tiện chạy trốn, nếu như đưa lưng mình về phía hung thú thì chính là một loại hành vi vô cùng nguy hiểm, thực sự làm như vậy chỉ có thể càng kích hoạt hung tính quái vật mà thôi.

Tình cảnh lúc này chính là đánh sói trong đêm hai đầu sợ, đôi bên đều có kiêng kỵ và băn khoăn lo lắng.

Gào —— gâu! Gâu!

Chiến cuộc đang lúc giằng co đột nhiên bị một con Husky đánh vỡ.

Một con Husky lông đen không biết xuất hiện từ đâu, mừng rỡ chạy băng băng đến, bỗng dưng xông vào phá hỏng cục diện hiện tại. Sau đó chạy đến trước mặt Cao Bằng, thân thể cao lớn cường tráng nhấc lên một trận kình phong. Cao Bằng không dám khinh thường vội vàng núp phía sau một thân cây. Con Husky này không biết nặng nhẹ, nhìn qua dường như là thuần huyết, rất nguy hiểm.

Lúc này Husky chạy tới làm gì? Cao Bằng hơi nghi hoặc một

chút.

Husky hưng phấn chạy đến trước người Cao Bằng, sau đó lớn tiếng hướng về phía hắn sủa một cái.

Vừa mở miệng chính là một tiếng gâu chính tông.

Sủa cực kỳ hưng phấn.

Nói thật, lúc này Cao Bằng vô cùng chán ghét con Husky lông đen này.

Quả thật nó rất là ngu xuẩn.

Không nhìn thấy hiện tại mọi người đều đang làm chính sự hay sao, vậy mà lại đột ngột chạy tới phá hư bầu không khí, khiến cho tất cả mọi người đều vội vã cuống cuồng.

Cao Bằng bình tĩnh nhìn Husky, sau đó phun ra một chữ:

- Cút.

Husky nhìn thấy Cao Bằng rốt cuộc chịu để ý đến nó, cho là Cao Bằng đang khen mình, còn hưng phấn xoay quanh tại chỗ, điên cuồng chạy lòng vòng trong rừng.

Ám Ảnh Báo đứng trên cành cây, mặt đầy thâm trầm nhìn con Husky.

Ầm!

Ngay trong lúc này, con Husky bỗng dưng đâm đầu vào cái cây Ám Ảnh Báo đang đứng.

Lòng bàn chân Ám Ảnh Báo vươn ra từng chiếc vuốt sắc nhọn cắm sâu vào nhánh cây, ổn định trọng tâm thân thể.

Ánh mắt Ám Ảnh Báo sâu thẳm nhìn Husky lông đen dưới tàng

cây, chậm rãi thối lui hòa nhập vào trong bóng đêm sau lưng.

Husky căn bản không hề nhận ra con Ám Ảnh Báo đang trên đỉnh đầu nó, vẫn tiếp tục xoay vòng quanh, hồn nhiên vui chơi như cũ.

Lui về sau, trong nháy mắt Ám Ảnh Báo đột nhiên bạo phát, hóa thành một cái tàn ảnh màu đen, tốc độ nhanh đến mức hai mắt Cao Bằng căn bản không cách nào bắt kịp chuyển động của nó. Chỉ thấy tàn ảnh chợt lóe lên, lách một cái, nhảy một cái, Ám Ảnh Báo đã biến mất không thấy tăm hơi.

Lúc này con Husky đã nằm lăn dưới gốc cây, đau đớn kêu rên không dứt. Trên eo nó bị cắt một đường thật sâu, vết thương dài chừng nửa mét, máu chảy không ngừng.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 64: Bá Chủ Chân Chính Trong Sơn Cốc

Ám Ảnh Báo rời đi?

Mục Thiết Anh thở phào nhẹ nhõm.

Thần kinh căng cứng của Liên Tử và Đại Tử cũng theo đó buông lỏng.

Bàn tay đang siết chặt của Cao Bằng cũng không tự chủ được thả lỏng ra, nhẹ nhàng hít sâu một cái.

Đang trong cơn say ngủ, đột nhiên giật mình tỉnh giấc, phát hiện một con Ám Ảnh Báo chỉ cách mình khoảng 50 mét quả thật là đủ kích thích mà.

Lúc này, tất cả mọi người đều không nhận thấy được, một thân hình khổng lồ lặng lẽ đi xuyên qua rừng cây, không ngừng tiếp cận, tiếng ma sát sột soạt hòa vào trong gió.

Trong núi rừng, chẳng biết từ lúc nào đám muỗi đã ngừng vo ve, ngay cả lúc Ám Ảnh Báo tới cũng chưa từng đem đến sự tĩnh mịch như vậy.

Long Xà đi đến, một thân ảnh đáng sợ dài mấy chục mét nhắm thẳng về phía mọi người, chậm rãi bò lên trên thân cây từ từ tiếp cận.

Nó bị tiếng động của Liên Tử phát ra và mùi máu tanh hấp dẫn đến.

Quả đầu to như xe hơi từ trên cành cây cao cao bò xuống, đôi

mắt to như đèn lồng mang theo vẻ lạnh lùng, không có một chút tình cảm nào, hoàn toàn không giống với con mắt sáng ngời của Ám Ảnh Báo, màu sắc trong ánh mắt nó càng thêm tối tăm mù mịt, dường như có thể hấp thu tất cả ánh sáng xung quanh.

Miệng chậm rãi hé ra, mùi hôi thối nồng đậm phả vào mặt.

Chậm rãi bò xuống, hàm trên hàm dưới dường như mở rộng đến 180°, cứ như thế từ trên trời giáng xuống ngay trước mặt mọi người, chẳng khác nào nụ hôn tử thần.

Một ngụm nuốt chửng con Husky lông đen vào bụng.

Các cơ quanh môi không ngừng nhúc nhích, phát ra âm thanh xương cốt bị nghiền nát.

Không cần hiệu ứng dư thừa nào, chỉ thân hình kinh khủng này thôi cũng có thể làm người ta sợ hãi.

Tay chân Mục Thiết Anh lạnh như băng, ngay cả muốn cử động một cái cũng không cách nào làm được, dường như dưới chân mọc rễ vậy, cứ thế ngơ ngác nhìn con mãng xà to lớn chậm rãi bò từ trên cây xuống.

Mới vừa rồi con Husky lông đen còn tràn đầy sức sống, hăng hái nhảy nhót tưng bừng khắp nơi, chỉ chớp mắt đã trực tiếp bị một con mãng xà nuốt vào bụng, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng đều không thể truyền ra.

Sau khi nuốt trọn Husky chỉ trong một ngụm, lưỡi rắn đo đỏ liếm liếm trên đầu có vẻ như rất hài lòng với mùi vị này.

< Tên quái vật >: Sâm Cự Mãng (đột biến thể to lớn)

< Cấp bậc quái vật >: Cấp 20

< Phẩm chất quái vật >: Hoàn mỹ

< Thuộc tính quái vật >: Hệ Mộc

Rốt cuộc Cao Bằng cũng đã thấy được toàn diện con quái vật này, chỉ riêng cái đầu thôi cũng to cỡ một chiếc xe con, mặt ngoài phủ đầy hoa văn màu xanh đậm, từng đốm từng đốm hoa văn bao trùm bên ngoài nối liền nhau giống hệt như lưới đánh cá vậy, chỉ là màu sắc hơi nhạt, cũng nhờ vào những hoa văn lưới đánh cá này nên nó mới có thể dễ dàng bám lên thân cây.

Thân hình khổng lồ một mực kéo dài qua những hàng cây, bò ra phía ngoài từng cây đại thụ, cái đuôi phía sau chìm vào trong bóng tối.

Cao Bằng có chút không cách nào hiểu nổi, thân hình khổng lồ như vậy rốt cuộc là làm thế nào để bám vào thân cây mà không rơi xuống.

Theo lý thuyết, thân hình khổng lồ như vậy thì chỉ trọng lượng cơ thể thôi cũng đã đè nát một mảng cây cối lớn rồi.

Trừ phi nó nắm giữ thủ đoạn lơ lửng giữa không trung, hoặc là trọng lượng cơ thể của nó thực tế cũng không giống như thể tích biểu hiện, khoa trương như vậy.

Nhưng bất kể quái vật thuộc loại nào cũng không phải là thứ mà Cao Bằng có thể đối phó được chỉ với khả năng hiện tại.

Cấp 20 phẩm chất hoàn mỹ, vả lại còn là đột biến thể to lớn nữa.

Có lẽ chỉ khi A Ngốc ở đây thì bọn họ mới có chút tiền vốn khiêu chiến với con Sâm Cự Mãng đột biến thể này một phen.

Nhân dịp Sâm Cự Mãng vẫn còn đang bận rộn với bữa ăn, Cao Bằng vội vàng nói với Mục Thiết Anh:

- Không kịp giải thích, tranh thủ trèo lên người Liên Tử nhanh

lên.

Mục Thiết Anh: ? ? ?

Cao Bằng vội vàng leo lên trên lưng Liên Tử, thúc giục nó nhanh chóng chạy đi, dựa vào đôi chân chính mình khẳng định bọn họ không thể nào chạy thoát được sự truy đuổi của Sâm Cự Mãng. Lúc này Mục Thiết Anh mới hiểu được ý tứ trong lời nói của Cao Bằng.

Sắc mặt nàng phiếm hồng, không ngừng trấn an Liên Tử do bị Cao Bằng ngồi trên lưng mà có chút bất an.

Ngay từ lúc đầu, dưới sự chỉ huy của Cao Bằng, Đại Tử đã điên cuồng chạy trốn ra ngoài, trăm ngàn cái chân không ngừng tăng tốc, chạy so với ai khác cũng đều nhanh hơn.

Sau đó Liên Tử cũng điên cuồng tăng tốc, may mà rừng cây này cũng không rậm rạp lắm, cây cối có hơi thưa thớt nên Liên Tử có thể thoải mái phát huy ra tốc độ cao nhất.

Sâm Cự Mãng nhìn đám người Cao Bằng chạy trốn, cũng không hề đuổi giết bọn họ mà là quay đầu, nhắm ngay một thân cây há to miệng cắn xuống, trực tiếp cắn gẫy ngang rồi nuốt từng khúc từng khúc đại thụ vào bụng.

Dường như thân cây trong miệng nó chẳng khác nào bánh bích quy có nhân thơm giòn, mở miệng lại cắn thêm một cái.

Cơ bắp khỏe mạnh hiện ra, từng cổ quái lực đè ép trong cổ họng, tuy rằng không có răng nhưng cổ quái lực này cũng đủ để nghiền nát phần lớn đồ ăn.

Hình dạng của nó khổng lồ như vậy tự nhiên không chỉ ăn mỗi thịt, bằng không vùng thung lũng này căn bản chẳng thể nuôi sống nổi vị dạ dày Vương này.

Con Sâm Cự Mãng đã hóa thành quái vật có tính ăn tạp, ngoại trừ ăn thịt động vật thì cũng ăn cả thực vật.

Lười biếng quan sát mấy con trùng nhỏ chạy trốn, Sâm Cự Mãng cũng không thèm để ý, chẳng qua nó chỉ bị mùi máu tanh hấp dẫn đến, muốn cải thiện khẩu vị một chút mà thôi.

Hơn nữa tính cách của nó cũng hơi lười nhác, không muốn đuổi giết kẻ địch, trừ phi bị chọc giận nếu không chỉ thích chiếm tiện nghi, ăn những con quái vật bởi vì bị thương hành động bất tiện hoặc là những con già yếu bệnh tật mà thôi. Còn lại phần lớn thời gian đều thích một mình một trăn, cuộn mình trong bóng tối của động trăn, suy nghĩ cuộc sống của một con trăn.

Phát hiện Sâm Cự Mãng không đuổi theo sau lưng, lúc này đoàn người mới thở hồng hộc dừng lại. Cao Bằng xoay mình, bật người nhảy xuống đất, Liên Tử bất mãn liếc mắt trừng Cao Bằng một cái rồi nhàn nhã đi tới một bên ăn cỏ.

Nói thật, bây giờ hai chân Cao Bằng vẫn còn có chút run rẩy.

Mặc dù lá gan của hắn lớn hơn không ít so với bạn cùng lứa, nhưng vừa nhớ lại một màn mới xảy ra kia, trong lòng không khỏi vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Dường như vừa mới dạo một vòng Quỷ Môn Quan trở về vậy.

Thử nghĩ, nếu như Sâm Cự Mãng đột nhiên có ý nghĩ cải thiện khẩu vị một chút, không muốn ăn Husky lông đen đang bị thương nữa mà là đột nhiên muốn ăn một gã nhân loại đẹp trai thì sao?

Cao Bằng sờ mặt mình một cái, hắn cũng không cho rằng sau khi mình bị nó nuốt vào bụng còn có thể tiếp tục sống.

Mặc dù một bộ phận thương thế của hắn có thể dời sang Đại Tử, nhưng sau khi hắn bị Sâm Cự Mãng nuốt vào bụng căn bản không cách nào có thể chạy thoát. Tính ăn mòn cực mạnh của dịch

dạ dày sẽ không ngừng tạo thành tổn thương với hắn, cho đến khi tổn thương đạt đến giới hạn thì cũng không còn cách nào truyền sang Đại Tử nữa. Sau đó, hắn cũng sẽ bị dịch dạ dày ăn mòn thành một bộ xương trắng, tiếp theo ngay cả xương cũng sẽ bị ăn mòn sạch sẽ.

…

- Hình như Sâm Cự Mãng mới vừa hoạt động.

Một người lính ngồi trước màn hình nghiêm túc nói:

- Thưa sếp, chúng ta có nên xử lý con Sâm Cự Mãng biến dị này không?

- Không cần.

Cấp trên hờ hững nhìn Sâm Cự Mãng đang nhàn nhã ăn cây cối trong màn ảnh.

- Lâu nay tính cách Sâm Cự Mãng luôn rất ôn hòa, hơn nữa ít khi nào chủ động công kích, cũng không sinh ra bao nhiêu uy hiếp với các học sinh, cứ coi như đây là một loại thử thách đi. Nếu như ai có thể giết chết Sâm Cự Mãng trước kỳ thi tốt nghiệp trung học phổ thông thì trong cuộc thi đại học lần này kẻ đó mới có thể bộc lộ tài năng.

Người lính nọ không nói thêm gì nữa, tận đáy lòng vì những học sinh này âm thầm mặc niệm.

Dừng một lúc, cấp trên đột ngột mở miệng nói rằng:

- Bảo Kim Điêu Đội chuẩn bị kỹ càng, bất kỳ lúc nào cũng phải chuẩn thực hiện công tác cứu viện, chỉ cần có người nhấn nút cầu cứu thì phải lập tức hành động ngay.

Lần này hai người Cao Bằng cũng không tiếp tục xây dựng chỗ

ngủ gì, trực tiếp trải một lớp cỏ mềm trên đất rồi dựa lên người Liên Tử và Đại Tử mà ngủ.

Sau khi gặp phải Sâm Cự Mãng, dường như vận xui của Cao Bằng đã dùng hết, nửa đêm về sau bọn họ cũng không gặp thêm bất kỳ quái vật nào nữa.

Thẳng đến khi trời sáng, đoàn người Cao Bằng mới đánh bạo trở lại nơi đã xảy ra chiến đấu tối qua.

Từng cây đại thụ to lớn bị bẻ gãy nằm ngổn ngang dưới đất, trên thân cây còn có dấu vết va chạm để lại.

- Ồ?

Cao Bằng nhìn về phía vết gãy trên một gốc cây, một tia ánh sáng màu trắng lóe lên hấp dẫn hắn.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 65: Bão Châu Chấu

Cao Bằng thờ ơ đi qua, nhìn khắp trái phải xung quanh thì phát hiện bạn học Mục Thiết Anh không chú ý tới hắn.

Chân phải đưa ra giẫm lên viên tinh thể phản chiếu màu trắng kia, hờ hững ngồi chồm hổm xuống làm bộ như buộc dây giày.

< Tên tài liệu >: Mộc Không Tâm (tài liệu hệ Không Gian)

Để Cao Bằng cảm thấy đáng tiếc chính là khung thuộc tính chỉ biểu hiện thuộc tính tài liệu và tên gọi, cũng không biểu hiện muốn đạt được loại tài liệu này thì phải làm như thế nào.

Khiến Cao Bằng có chút động tâm là trong rất nhiều con đường thăng cấp của Phù Không Thủy Mẫu và A Xuẩn thì có một con đường tiến hóa mà tài liệu cần thiết chính là Mộc Không Tâm, yêu cầu tổng cộng đến ba cân.

Thoáng ước lượng sức nặng của viên Mộc Không Tâm trong tay, đại khái chỉ chừng nửa lạng mà thôi.

Nói cách khác Cao Bằng cần phải tìm thêm sáu mươi viên Mộc Không Tâm giống thế này nữa.

Con đường tiến hóa của tất cả quái vật không chỉ một loại, tài liệu tiêu hao và phương pháp sử dụng cũng không chỉ một loại duy nhất.

Thông thường những thứ hiện ra phía trước nhất trên khung số liệu đều là những mặt hàng đẹp nhất, giá cả lại rẻ và là lựa chọn tối ưu nhất. Nếu như nhìn thấy có rất nhiều chủng tiến hóa thì cần phải cẩn thận xét duyệt phương hướng để mở ra con

đường tiến hóa tốt nhất.

Với loại phương pháp tràn đầy quy cách như vậy, toàn bộ quá trình yêu cầu sử dụng một đống bồn chứa lớn, công cụ, sau đó dùng phương pháp tinh vi gần như nghiên cứu khoa học, tỉ mỉ thao tác một hai ngày, nhìn qua cực kỳ siêu cấp lóa mắt, loại phương pháp trang bức (1) này thuần túy chính là đem ra cho người ngoài xem.

Còn có một vài phương pháp càng cao cấp hơn, để cho Ngự Thú phối hợp tài liệu luyện chế, khống hỏa, khống lôi, khống băng, thậm chí ngay cả nhiệt độ, thời gian luyện chế cũng phải chính xác đến mỗi một phần nghìn giây, từng vị tài liệu đều cần xử lý trên mười bước. Đáng tiếc loại phương pháp này yêu cầu giữa Ngự Sử và Ngự Thú phải tâm linh tương thông, độ ăn ý cần đạt tới một loại trình độ cực cao mới có thể, hơn nữa còn yêu cầu phải thường xuyên huấn luyện trong thời gian dài.

Những thứ kỹ thuật này Cao Bằng còn chưa học được, chính là thuộc về cái loại mức độ khó khăn "ngươi cho rằng ta nhìn là có thể thông thạo".

Muốn học được các loại kỹ thuật cao cấp nhất định cần phải bỏ ra một số tài liệu lớn dùng để luyện tay mới được, ngón tay vàng chỉ là cung cấp cho hắn sách hướng dẫn mà thôi, về phần tài liệu và toàn bộ thao tác còn lại đều cần hắn tự mình ra sức.

Hắn không được lực lượng thần bí quán đỉnh vừa không có hệ thống treo máy, lại chẳng bao giờ có chuyện không thầy mà cũng tự hiểu, nằm mơ cũng không thể nào xảy ra.

Cho nên trước mắt Cao Bằng chỉ có thể sử dụng một ít phương pháp của người nghèo, tương tự với loại thao tác nấu nồi thuốc lớn này, nhìn qua giống như có phần hạ giá nhưng trên thực tế lại vô cùng mất thể diện.

Không có biện pháp, hàng đẹp giá rẻ mà. Người giàu có phương pháp sinh hoạt của người giàu, người nghèo cũng có sự dễ chịu của người nghèo.

Đương nhiên những phương pháp đơn giản này cũng chỉ có thể thích hợp với giai đoạn trước, theo cấp bậc và phẩm chất của quái vật nâng cao, Cao Bằng phát hiện những trình tự tăng lên phẩm chất cũng càng ngày càng rườm rà phức tạp, đến thời điểm thế này thì nhất định không thể làm ẩu làm tả được.

Sau đó lại nghĩ biện pháp tăng lên trình độ tay nghề của bản thân đi, hoặc là có thể trước tiên tìm một vài Ngự Thú cấp thấp luyện tay một chút. Cao Bằng âm thầm nghĩ ngợi.

Lại tìm kiếm thêm một lúc nữa, cuối cùng hắn phát hiện được hai viên Mộc Không Tâm trong hai thân cây gẫy.

Cộng thêm viên Mộc Không Tâm đầu tiên là tổng cộng hắn đã có được ba viên rồi, tất cả chúng đều được Cao Bằng tìm thấy trong lõi một cái cây gọi là Tửu Bình Thụ.

Hơn nữa tuổi thọ của ba cây Tửu Bình Thụ này đều rất lớn, so với những cây Tửu Bình Thụ chung quanh thì phải to hơn cả một vòng.

Cây Tửu Bình Thụ như tên, nhìn qua giống hệt như một chai bia dựng thẳng, trên đỉnh đầu tán cây rậm rạp.

Cao Bằng không biết từng có ai phát hiện ra bí mật trong lõi cây của Tửu Bình Thụ chưa, nhưng bản thân hắn thì chưa bao giờ nghe nói qua loại tài liệu này ở ngoài thị trường, cũng chưa từng nhìn thấy tin tức liên quan đến Mộc Không Tâm trong bất kỳ tạp chí hay quảng cáo nào, ngay cả tài liệu tương tự cũng chưa nghe đồn qua bao giờ.

Khiến hắn càng thêm tò mò hơn là nếu chưa ai phát hiện qua

Mộc Không Tâm thì rốt cuộc tên gọi này từ đâu ra.

Tửu Bình Thụ không phải là loài cây chỉ tồn tại trong sơn cốc này, ở bên ngoài cũng không thiếu, Cao Bằng chuẩn bị sau khi rời khỏi đây phải đi dã ngoại một chuyến, tìm kiếm một ít Mộc Không Tâm.

Điều chỉnh xong tâm tình, Cao Bằng và Mục Thiết Anh lại đi sâu vào thung lũng, tiếp tục thăm dò, sau đó hai người đã tìm được một ngôi nhà an toàn mới tinh tại một nơi khá bí mật trong sơn cốc.

Lấy nhà an toàn làm cứ điểm, thăm dò khắp bốn phía xung quanh.

Ngắn ngủi mấy ngày, hai người đã thăm dò không ít hoàn cảnh xung quanh, đồng thời cũng đã được nhìn thấy rất nhiều quái vật.

Đại đa số quái vật đều có cấp bậc không cao, tính uy hiếp không lớn, nhưng mà đây là lần đầu tiên hai người được thực sự tận mắt nhìn thấy, lúc trước đều toàn thấy qua TV hoặc trong sách giáo khoa mà thôi.

Loại việc đích thân trải qua này khiến bọn họ có cảm giác vô cùng mới mẻ, đồng thời cũng thấy hết sức thú vị.

Trong những quái vật này có loại nhát gan như Thử Thổ Bì Dã Trư, ỷ vào da dày thịt béo núp trong những bụi Hắc Kinh Cức đầy gai, đùn lên từng đống đất tìm ăn Hoàng Văn Địa Qua, chỉ cần hơi nghe chút âm thanh sẽ trốn sâu vào lùm cây gai ngay, chỉ ló hai mắt ra bí mật quan sát.

Về phần có khuynh hướng bạo lực thì phải nói đến Kim Phượng Điệp, không ngừng đâm đầu vào thân cây, muốn rèn luyện ra một thân cơ bắp đi đánh con Lục Mao Tích Dịch nhà cách vách.

Còn có Hắc Bạo Viên lúc nào cũng mơ mộng có thể bay lên bầu

trời, một lần lại một lần từ trên cây rơi xuống, nhưng vẫn không từ bỏ, lại tiếp tục leo lên gầm gừ gào thét.

Trăm loại dáng vẻ của chúng sinh chẳng qua cũng chỉ như vậy.

Mỗi chuyện xưa của một con quái vật đều đủ để viết thành một quyển sách.

Không có hai người giống nhau như đúc, đồng dạng cũng không có quái vật nào giống hệt nhau.

Mỗi con quái vật đều là một cá thể độc lập, nắm giữ đặc tính của riêng mình và tính cách độc nhất vô nhị.

Chẳng mấy chốc bảy ngày đã trôi qua, làn da Cao Bằng đã sẫm hơn một chút so với lúc vừa mới tiến vào, quần áo trên người cũng không tránh khỏi sinh ra một ít mùi vị.

Bên ngoài quần áo phòng hộ của Mục Thiết Anh cũng gia tăng không ít hao tổn, giữa hai lông mày ẩn hiện nét mệt mỏi.

Sau khi rời khỏi sơn cốc, Cao Bằng nhìn thấy xung quanh đều là biển người đi ra, vì vậy tinh thần cũng chấn động một phen.

Mặc dù cấp bậc của Đại Tử không hề tăng lên, nhưng qua bảy ngày này kinh nghiệm chiến đấu của nó cũng đã phong phú thêm rất nhiều, vả lại trên người cũng gia tăng không ít vết thương, có vài vết thương đã khép lại còn một số thì vẫn đang kết vảy chưa lành.

Hiện nay, Cao Bằng chủ yếu huấn luyện sự linh hoạt và lực bộc phát trong chiến đấu của nó. Bởi vì Đại Tử có độc tố vô cùng mạnh mẽ, dựa vào độc tố có thể chậm rãi tiêu hao kẻ địch, dựa vào độc tố cũng có thể dây dưa phần lớn kẻ địch đến chết, nhưng không biết phải làm sao mới tiếp cận được kẻ địch đồng thời tránh né công kích.

Lúc sắp ra ngoài sơn cốc, Cao Bằng đột nhiên nhớ đến những người bị hắn nhốt trong nhà an toàn vào buổi tối ngày đầu tiên, cũng không biết có được thả ra chưa.

Hy vọng bọn họ có thể gặp người tốt bụng.

- Mong rằng sau đợt huấn luyện này mỗi người các bạn ai cũng có thu hoạch của riêng mình.

Trần tổng huấn luyện viên ở khu trụ sở huấn luyện ngoài sơn cốc nói với mọi người. Hai gò má của Trần tổng huấn luyện viên so với một tuần trước đã tăng thêm một vết sẹo, vì vậy cũng gia tăng mấy phần hung lệ.

- Thời gian tập hợp huấn luyện trong sơn cốc tạm định vào ba tuần sau, lần này bạn học nào đã ghi danh rồi thì lần sau có thể miễn phí tham gia.

Bởi vì đợi trong sơn cốc suốt một tuần khiến cho thể xác và tinh thần của không ít người đều mệt lử, mặt đầy vẻ uể oải.

Huấn luyện viên cũng rất rộng lượng, cho tất cả mọi người nghỉ ngơi ba ngày, ba ngày sau quay lại học bình thường.

Về đến nhà, A Xuẩn đang thoải mái trôi nổi khắp nơi trong phòng khách, vừa nhìn thấy Cao Bằng liền nhanh chóng bay về phía cửa ra vào, phịch một tiếng đáp gọn lên đầu hắn.

Cao Bằng rất bất đắc dĩ, không biết xảy ra chuyện gì hình như là A Xuẩn rất thích nằm lên đầu hắn như thế, chỉ cần có thời gian sẽ bay lên đầu hắn nằm.

Buổi tối mở tivi, Cao Bằng mới biết trong mấy ngày đã phát sinh việc lớn, một cơn bão châu chấu từ phía Bắc cuốn tới khiến toàn thành phố phát ra báo động cảnh giới bốn sao! Bây giờ ngoài ba mươi dặm phía bắc thành phố Trường An đã bày ra một chiến tuyến ngăn cách cơn bão châu chấu bên ngoài. Lúc này ngoài tiền

tuyến vẫn còn đang chiến đấu kịch liệt!

(1) Trang bức: Trang bức(装逼)/Trang B(装B): 1(thường dùng). Làm ra vẻ. Cố gắng thể hiện ra một khí chất (tính cách/phong cách) khác không đúng với thực chất (VD, không hiểu biết, yêu thích gì văn chương nhưng khi đi chung với 1 nhóm văn nghệ sỹ thì làm ra vẻ mình cũng là người hiểu biết, yêu thích văn chương) | 2. Thu mình, giữ kẽ, kín kẽ. Hành động che giấu khả năng, thực lực chân thực để lừa gạt đối phương hoặc biểu hiện khiêm tốn.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 66: Không Phúc Kim Thiềm

Trong tin tức, chiến sự phía Bắc đang lúc sôi trào, từng chiếc từng chiếc xe tăng tạo thành pháo trận trên tiền tuyến, còn xe hỏa tiễn thì được sắp xếp phía sau chiến trận.

Đạn pháo, đạn đạo phóng thẳng lên trời, từng viên đạn đại bác bay vút lên cao sau đó rơi vào trong bầy châu chấu nơi xa, một mảng lớn châu chấu bị nổ tung cháy khét, châu chấu gần đó thì lại bị mảnh đạn xé nát.

Khác biệt với thời kỳ hòa bình, đây là một thời đại đặc biệt cần anh hùng, cần thần tượng! Cho nên liên minh chính phủ đã dốc không ít sức lực tuyên truyền anh hùng Ngự Sử.

Đồng thời thời đại hiện nay, đối với chiến tranh chống lại quái vật trước giờ cũng chưa từng che giấu, bởi vì các chiến sĩ ra chiến trường đều là những anh hùng vì bảo vệ nhân tộc mà liều mạng, anh hùng nên được hưởng đãi ngộ thuộc về anh hùng.

Không thể để cho tình trạng anh hùng đổ máu trên chiến trường mà không ai hay biết, không người hỏi han xảy ra được. Chuyện này không công bằng với bọn họ.

Bọn họ liều mạng chiến đấu vì nhân tộc, chẳng có lý do gì phải che giấu tin tức của bọn họ cả.

Ở trong tin tức, có thể nhìn thấy xa xa trên bầu trời tối om là một mảnh châu chấu đen kịt, lít nha lít nhít che ngợp một vùng trời, ùn ùn kéo đến. Mỗi một viên đạn pháo nổ tung đều xé ra một mảng lớn trong bầy châu chấu, lưu lại khoảng không trống rỗng,

nhưng rất nhanh những khoảng trống này liền bị đám châu chấu vô cùng vô tận lấp vào.

Đang lúc bầy châu chấu không ngừng áp sát đến, súng phun lửa phụt ra ngọn lửa nóng rực đốt cháy bầu trời.

Đám châu chấu khô vàng trên bầu trời vừa bị lửa đốt đến lập tức bốc cháy trong nháy mắt, chẳng khác nào đồng cỏ đã khô còn tưới thêm xăng, lửa cháy ầm ầm.

Một vị nữ phóng viên mặc y phục chuyên ngành, tay cầm microphone xuất hiện trong màn ảnh, nói bằng một chất giọng dễ nghe:

- Xin chào các vị khác giả xem đài, hẳn là mọi người đã nhìn thấy nơi mà chúng tôi đang đứng chính là ngoài tiền tuyến. Bây giờ quân đội quân khu Trường An đã chặn lại bầy châu chấu ngoài phòng tuyến, căn cứ vào nghiên cứu của Trần hội trưởng hiệp hội Dục Thú Sư thành phố Trường An, quái vật này có tên là Khô Diệp Hoàng, vô cùng sợ lửa. Đây cũng là một tin tức tốt. Căn cứ vào nhược điểm của Khô Diệp Hoàng, chúng ta đã thành công chặn nó lại bên ngoài. Phỏng đoán đám Khô Diệp Hoàng này nhiều đến mấy trăm triệu con, mỗi một con Khô Diệp Hoàng trưởng thành đều dài khoảng 30cm, có thể cắn nát gỗ cứng, hơn nữa còn có thể bay trong thời gian ngắn.

Trong lúc nữ phóng viên đang nói còn có tiếng pháo nổ ầm ầm vang lên, đạn đại bác lạc xuống khiến cho mặt đất dưới chân khẽ run.

Lúc này, giữa rừng rậm Hắc Tẫn, một con Tinh Tinh lông đen to lớn cảm nhận tiếng nổ từ xa xa truyền tới, hướng mắt nhìn về nơi đang bùng nổ chiến tranh, lầm bầm hai tiếng, trong miệng phát ra tiếng kêu ý vị không rõ, sau đó xoay người lại tiếp tục lim dim ngủ gật.

Tắt TV, Cao Bằng đăng nhập mạng lưới săn quái, kiểm tra nhiệm vụ mình đã đưa ra, phát hiện còn chưa mua được Tinh Hạch quái vật hệ Lôi cấp bậc thủ lĩnh, bây giờ khoảng cách Đại Tử tăng lên phẩm chất chỉ kém một viên Tinh Hạch hệ Lôi cấp thủ lĩnh này mà thôi.

Cũng không thể bắt mình tự đi săn giết đấy chứ?

Cao Bằng đưa mắt nhìn A Ngốc, A Ngốc nằm trong phòng khách nhìn trần nhà không nhúc nhích.

Thân hình A Ngốc hơi quá khổ nên rất khó khăn để nó có thể tự do hoạt động trong phòng khách, hiện tại chỉ có thể ngoan ngoãn nằm trên đất. Cao Bằng chuẩn bị đăng việc thay đổi nhà cửa lên nhật báo, căn phòng cũ này hắn sẽ không bán. Hắn chuẩn bị ra ngoại ô mua một căn biệt thự nho nhỏ độc lập. Biệt thự nhỏ độc lập phải có vườn hoa và phòng ngầm dưới đất, thuận lợi để hắn làm rất nhiều chuyện.

Trong lúc Cao Bằng đang suy nghĩ thì điện thoại di động đột ngột vang lên, trên màn hình hiển thị là Trần hội trưởng.

Bấm nút nghe, đầu dây bên kia truyền đến âm thanh cởi mở của Trần hội trưởng:

- A lô tiểu Cao đấy à! Huấn luyện đã kết thúc, cậu về đến nhà rồi chưa?

Lấy thân phận của Trần hội trưởng có thể biết rõ hắn đi dã ngoại huấn luyện cũng không tính ngoài ý muốn, nhưng mà Trần hội trưởng đặc biệt chú ý đến hắn như vậy vẫn khiến Cao Bằng cảm thấy có chút được yêu mà sợ.

Cao Bằng gật đầu đáp:

- Vâng, mới vừa về nhà thôi ạ!

- Ngày mai cậu dành một chút thời gian tới hiệp hội được không? Quân đội mới chuyển đến đây một nhóm Không Phúc Kim Thiềm kiểu mới, muốn chúng ta đem phẩm chất của nhóm Không Phúc Kim Thiềm này tăng lên một chút, bởi vì thời gian gấp gáp cho nên tôi chuẩn bị gọi vài người đến giúp đỡ, chuyện này cũng coi như công vụ, chính phủ sẽ trả tiền thù lao.

Trần hội trưởng biết tính cách Cao Bằng, cho nên ngay từ đầu đã trực tiếp nói ra chuyện tiền thù lao.

Đúng như dự đoán, ánh mắt Cao Bằng lập tức sáng lên.

- Khụ khụ, Trần hội trưởng, có thể đổi tiền thù lao thành những phần thưởng khác được không? Nếu như tiền thù lao không đủ mà nói thì tôi sẽ bù vào. Tôi muốn đổi tiền thành một viên Tinh Hạch quái vật hệ Lôi cấp thủ lĩnh.

Cao Bằng mặt dày nói ra.

- À… trên lý thuyết thì không thể, nhưng may là tôi có quen biết với mấy người trong quân khu, chút chuyện nhỏ này hẳn không thành vấn đề.

Trần hội trưởng lập tức đáp ứng không chút do dự.

Chẳng qua chỉ có một viên Tinh Hạch quái vật hệ Lôi cấp thủ lĩnh mà thôi, cũng không phải là Tinh Hạch quái vật hệ Lôi cấp Lĩnh Chủ.

Nếu như là cái sau, dù có dùng dao gác lên cổ hắn thì hắn cũng không có cách nào biến ra cho ngươi được.

Dù sao chỉ là Tinh Hạch quái vật hệ Lôi cấp thủ lĩnh, ngược lại vấn đề cũng không lớn bao nhiêu.

Mặc dù so ra cũng khá hiếm hoi, nhưng ít ra vẫn có hàng lưu trữ.

Sáng sớm ngày hôm sau, Cao Bằng ngồi xe ra ngoại ô thành phố đi đến hiệp hội Dục Thú Sư.

Sau khi thông báo với quầy tiếp tân, lát sau hội trưởng Trần nhanh chóng chạy tới, nhìn thấy Cao Bằng thì lập tức bước nhanh đến, cởi mở cười to chìa tay phải ra bắt tay Cao Bằng.

Một số người nhận biết Trần hội trưởng nhìn thấy cảnh này, tận đáy lòng kinh dị không thôi, âm thầm quan sát Cao Bằng, không biết người thanh niên này có thân phận gì mà lại được Trần hội trưởng đối đãi như vậy.

- Tôi đã chờ cậu rất lâu, ngày hôm qua người trong quân khu vận chuyển hàng mẫu Không Phúc Kim Thiềm tới, buổi tối tôi nhìn đến nửa đêm cũng không nhìn được bao nhiêu đầu mối.

Trần hội trưởng đi trước dẫn đường. Hai người đi vào bên trong hiệp hội Dục Thú Sư, sau đó đi thang máy xuống sâu dưới lòng đất.

Vừa từ thang máy bước ra, đập vào mắt là một sân bóng đá rộng rãi.

Dường như tầng này được dùng kết cấu phòng chấn động và chống nổ, xi măng và sắt thép hỗn hợp với nhau chống đỡ toàn bộ lòng đất, khiến cho ấn tượng đầu tiên của người ta chính là thô kệch nhưng lão luyện.

Bên trong căn phòng lắp kính chống đạn có đặt mấy bàn làm việc, trước bàn làm việc có mấy gã nhân viên thí nghiệm mặc đồ trắng áo dài đeo khẩu trang, đang thu thập số liệu thí nghiệm.

Giữa phòng khách có bày một cái lồng sắt, trong lồng giam là một con Kim Thiềm to như cái bàn, đôi mắt Kim Thiềm sưng to, trên lưng mọc từng nốt mụn cỡ quả bóng bàn, mụn nhọt không tính dày đặc, số lượng cũng không nhiều, nhìn sơ qua thì thấy

chừng mấy chục nốt mà thôi.

So sánh với thể tích khổng lồ của nó mà nói thì một vài nốt mụn nho nhỏ như vậy cũng chẳng đáng là bao.

Khiến người ta cảm thấy ấn tượng sâu sắc nhất chính là hai chân sau của nó, hoàn toàn chiếm trọn một phần ba thân thể, hình dáng khổng lồ bắp thịt gồ lên, tràn đầy lực lượng mang tính chất bùng nổ.

Phần bụng màu trắng chậm rãi nhấp nhô lên xuống, lúc thì phình ra, khi lại hóp vào.

- Bắp thịt trên hai chân của Không Phúc Kim Thiềm vô cùng cường tráng, trên đôi chân của nó có khoảng bốn mươi phần trăm trở lên là cơ bắp, cho nên nó sở hữu sức bật cực kỳ kinh khủng, thậm chí có thể nhảy cao hơn cả trăm mét, một trong những thủ đoạn công kích của Không Phúc Kim Thiềm chính là nhảy lên cao sau đó dùng thân hình to lớn của mình đè chết đối thủ.

Trần hội trưởng đứng một bên mở miệng giải thích.

Cao Bằng gật gật đầu, có thể nhảy cao hơn một trăm mét, phải nói là sức bật này khủng bố biết bao nhiêu.

Trần hội trưởng không khỏi cảm thấy thương tiếc nói rằng:

- Cho nên có đôi khi Không Phúc Kim Thiềm rơi xuống, va phải những tảng đá cứng khiến bản thân cũng bị té thành trọng thương.

Cao Bằng nghẹn lời, không ngờ vẫn còn có loại thao tác này?

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 67: Nhược Điểm Của Khô Diệp Hoàng

Cao Bằng tuy là một người thoát ly những hứng thú cấp thấp, điểm chú ý của hắn không giống bình thường.

Có thể rơi từ trên cao xuống để chính mình ngã thành trọng thương, cho thấy thị lực của gia hỏa này cũng không phải yếu một cách bình thường, vả lại nhất định là đầu óc cũng nhỏ không kém bao nhiêu, bình thường sau khi ngã một lần, bất kỳ kẻ nào cũng đều sẽ ghi nhớ.

Không Phúc Kim Thiềm nằm trong lồng giam phát ra một tiếng kêu bất mãn.

Ộp!

Thấy thế, một gã thí nghiệm viên vội vàng chạy đi mở cửa tủ lạnh lấy ra một chậu tôm hà tảo bị đóng băng đưa tới, vị đại gia này có tính khí rất lớn, đặc biệt là những lúc đói.

- Dạ dày của Không Phúc Kim Thiềm rất lớn, mỗi ngày có thể ăn đến mười bữa, mỗi bữa ít nhất phải ăn 100 cân thức ăn mới no.

Trần hội trưởng nói với Cao Bằng.

Cao Bằng gật đầu.

Nghĩ đến tiền tuyến ở phía Bắc đang phát sinh chiến tranh, vẻ mặt Cao Bằng hơi thay đổi.

- Quân đội muốn dùng Không Phúc Kim Thiềm tới đối phó với Khô Diệp Hoàng sao?

Cao Bằng mở miệng hỏi.

Trần hội trưởng gật đầu, cái này cũng không có gì phải giấu diếm.

- Đúng vậy, quân đội dự định để chúng ta nghiên cứu ra phương pháp có thể khiến cho Không Phúc Kim Thiềm tiến hóa với số lượng lớn, bởi vì theo như thiên tính của các loài vật mà nói thì Cóc vốn chính là khắc tinh của Châu Chấu, không những thế Không Phúc Kim Thiềm còn có cái bụng lớn như vậy.

- Hình như Không Phúc Kim Thiềm là do Giác Oa tiến hóa mà ra phải không?

Cao Bằng lại mở miệng hỏi tiếp.

- Đúng vậy.

- Giác Oa vô cùng tham lam trong việc ăn uống, trình độ tham lam đến mức không thể nào nói rõ được, phần lớn thời gian chúng nó đều nằm trong trạng thái đói bụng, chỉ cần giống loài nhỏ bé hơn so với chúng nó thì chúng nó sẽ vọng tưởng ăn sạch sành sanh, rất nhiều Giác Oa bởi vì vậy mà đang sống sờ sờ lại bị no chết.

Cao Bằng mở miệng hỏi, ánh mắt thâm thúy.

- Con Không Phúc Kim Thiềm này mang thuộc tính Thổ phải không?

- Ừm? Đúng vậy.

Trần hội trưởng liếc mắt nhìn Cao Bằng một cái, nhanh như vậy đã tiến vào trạng thái rồi, không hổ là người mà ông ta đã coi trọng.

Cao Bằng đến gần chiếc lồng, thân thể hơi dựa vào, tay phải

chống lên trên lan can, những nghiên cứu viên gần đó dường như đều cảm thấy làm như vậy rất nguy hiểm, muốn nhắc nhở Cao Bằng một phen thì bị Trần hội trưởng khoát tay ngăn cản.

Trong lồng giam, Không Phúc Kim Thiềm đang bận rộn ăn tôm hà tảo, không hề để ý Cao Bằng đến gần.

Không Phúc Kim Thiềm luôn ăn uống bằng cách há cái miệng rộng của nó ra rồi ngốn ngay một họng lớn thức ăn, sau đó mới chậm rãi nhấm nuốt, tiêu hóa.

Nó vẫn có răng, đến tận ba hàng sắp xếp dày đặc dưới hàm, không những thế hàm răng của nó còn khá là sắc nhọn.

Ăn xong bữa cơm, đôi con mắt của Không Phúc Kim Thiềm chậm rãi chuyển động, sau cùng ánh nhìn dán chặt lên người Cao Bằng.

Ộp!

Cao Bằng cầm lấy xâu Khô Diệp Hoàng nướng mà nghiên cứu viên đưa cho, đó là một sợi dây kẽm xâu hai con Khô Diệp Hoàng được nướng đến ngoài giòn trong mềm, bên trên còn rắc thêm một ít Hồi Hương Diệp.

- Không Phúc Kim Thiềm thích ăn Hồi Hương.

Nghiên cứu viên giải thích.

Cao Bằng cầm xâu thức ăn trong tay, hơi đong đưa trên không trung, cặp mắt của Không Phúc Kim Thiềm cũng tùy theo đó mà chuyển động.

Sau đó, ngay trước mặt Không Phúc Kim Thiềm, Cao Bằng cắn xuống một cái, ăn Khô Diệp Hoàng nướng đến miệng đầy dầu mỡ.

- Thật là thơm ngon, mùi vị đậm đà, béo mà không ngấy, vỏ

bên ngoài giòn rụm bao lấy chất thịt thơm ngọt bên trong, món Châu Chấu nướng này quá tuyệt, tôi cho anh mười điểm!

Cao Bằng dựng thẳng ngón tay cái lên bày tỏ cái tán thưởng với nhân viên nghiên cứu.

Nghiên cứu viên không ngừng bận rộn, đây là cho Không Phúc Kim Thiềm ăn đấy có biết hay không hả? Vậy mà cậu lại đi giành giật đồ ăn với một con Kim Thiềm, không nhìn thấy Không Phúc Kim Thiềm đang vô cùng tức giận sao?

Bên trong lồng giam, con Không Phúc Kim Thiềm thật sự đang rất tức giận.

Châu Chấu là thức ăn mà nó thích ăn nhất, Hồi Hương cũng là gia vị mà nó ưa thích nhất.

Sao ngươi lại đi giành giật đồ ăn với ta hả?

Ngươi nhất định không phải người!

Ộp! Ộp!

Không Phúc Kim Thiềm rầm rầm rầm đánh thẳng lên vách lồng, nắm chặt thanh sắt nhảy dựng lên, cả lồng giam cũng theo cơ thể nó mà bật lên.

Ánh mắt dần dần toát ra hung quang đầy vẻ bất thiện.

- Nhưng mà, Hồi Hương cho hơi nhiều một chút, mùi khá nồng, tôi không thích lắm.

Cao Bằng nói với vẻ hơi tiếc nuối, sau đó ném xâu thức ăn trong tay vào lồng giam.

Nháy mắt, chỉ thấy Không Phúc Kim Thiềm mở ra cái miệng rộng, một cái bóng màu đỏ tươi chợt hiện thoáng qua một cái rồi biến mất.

Nhìn lại mới thấy xâu đồ nướng đã không cánh mà bay, ngay cả dây kẽm cũng theo đó tiến vào trong miệng Không Phúc Kim Thiềm.

Răng rắc, răng rắc.

Dây kẽm bị vặn gãy thành từng đoạn từng đoạn nát vụn, sau đó cũng theo Khô Diệp Hoàng bị nuốt vào trong bụng nó.

Sau khi ăn xong, Không Phúc Kim Thiềm quăng cho Cao Bằng một ánh mắt lạnh lùng rồi yên lặng xoay mình, đưa cái mông về phía Cao Bằng.

- Gia hỏa này vẫn còn tức giận, hẳn là nó đã có chủ nhân, đã ký kết huyết khế rồi chứ.

Cao Bằng vừa nói vừa cười ha hả.

Vừa rồi Không Phúc Kim Thiềm dù có thèm đến thế nào cũng không hề chủ động vượt ranh giới, chỉ khi chịu qua huấn luyện thì quái vật mới có thể làm được như vậy.

- Có thể ăn luôn cả dây kẽm, hẳn là dạ dày của Không Phúc Kim Thiềm rất mạnh mẽ, nếu không sẽ chẳng cách nào tiêu hóa được.

Cao Bằng trầm ngâm nói ra.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì, Cao Bằng quay sang Trần hội trưởng hỏi thăm:

- Người trong quân đội hy vọng chúng ta tăng lên phương diện nào của Không Phúc Kim Thiềm? Là gia tăng năng lực tiêu hóa, lực phòng ngự, lực công kích hay là sức bật của chân?

Trần hội trưởng nghe hỏi thì chấn kinh, không phải cứ trực tiếp tìm ra phương pháp để cho Không Phúc Kim Thiềm tiến hóa là

được rồi sao? Chẳng lẽ phương pháp tiến hóa này còn có thể tuyển chọn nữa à?

- Tôi đã có mạch suy nghĩ rõ ràng cho một ý tưởng tốt, thực ra dù cho ngài nói cho tôi biết phương pháp thì tôi cũng không dám cam đoan, chỉ có thể nỗ lực hết sức mà thôi.

Cao Bằng nói với vẻ khiêm tốn.

- Quân đội mong muốn Không Phúc Kim Thiềm có thể tăng lên hai phương diện phòng ngự và năng lực tiêu hóa, đương nhiên nếu có thể tăng lên lực công kích thì càng tốt.

Trần hội trưởng phất phất tay gọi Cao Bằng rồi nói tiếp:

- Đến đây, tới đây xem một chút, đây đều là thành quả mà ta nghiên cứu ra được, ta phát hiện Không Phúc Kim Thiềm có khả năng tương tác không kém đối với hai loại thuộc tính Thổ và thuộc tính Hỏa.

Hỏa sinh Thổ, thêm vào nó vốn chính là thuộc tính Thổ, cho nên hai loại thuộc tính có lực tương tác cao với nó đúng là rất bình thường.

Trong tầm mắt của Cao Bằng, hiện lên một cái khung số liệu chỉ một mình hắn mới có thể nhìn thấy.

【 Tên quái vật 】: Không Phúc Kim Thiềm

【 Phẩm chất quái vật 】 : Phổ thông

【 Đẳng cấp quái vật 】 : Cấp 19

【 Thuộc tính quái vật 】 : Hệ Thổ

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Mộc

Đồng thời Cao Bằng cũng bắt đầu nhớ lại khung số liệu của

Khô Diệp Hoàng, đó là một cái số liệu hắn tùy tiện lựa chọn trên TV.

【 Tên quái vật 】: Khô Diệp Hoàng

【 Đẳng cấp quái vật 】 : Cấp 4

【 Phẩm chất quái vật 】 : Phổ thông

【 Thuộc tính quái vật 】 : Hệ Mộc/ hệ Sa

【 Đặc tính quái vật 】: Hoàng Bạo (hiệu quả làm cho Khô Diệp Hoàng khi tụ tập một chỗ với số lượng lớn hơn một tỷ thì sẽ hình thành bão cát, trong bão cát đẳng cấp của Khô Diệp Hoàng sẽ tăng lên một cấp độ, nhưng sẽ không vượt qua hạn mức của con vốn có đẳng cấp cao nhất.)

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Hỏa / 2. Lá Kim Kiếm Trúc có tác dụng xua đuổi Khô Diệp Hoàng. Khô Diệp Hoàng vô cùng căm ghét mùi vị của Kim Kiếm Trúc, nếu nuốt phải lá cây Kim Kiếm Trúc thì sẽ mất mạng ngay tại chỗ.

Cao Bằng biết Kim Kiếm Trúc, thứ này cũng không được coi là quá quý giá, nhưng cũng là một loại thực vật mà không phải khắp nơi đều có thể thấy được.

Quan trọng hơn là xung quanh Trường An cũng không được gieo trồng đại quy mô, muốn dùng nó để bảo vệ cả Trường An thì khẳng định số lượng cần thiết vô cùng khủng bố.

Với lại phương pháp này cũng chỉ trị phần ngọn mà không trị được tận gốc, chắc chắn Khô Diệp Hoàng sẽ không ngu ngốc đến mức chủ động chạy tới ăn Kim Kiếm Trúc.

Muốn chân chính giải quyết mối uy hiếp này thì vẫn cần phải tiêu diệt chúng mới được, quyền chủ động nhất định phải nằm trong tay nhân loại.

Hệ Hỏa à? Xem ra cần phải làm cho Không Phúc Kim Thiềm biến dị mới được, nếu có thể sinh ra thuộc tính Hỏa là tốt nhất.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 68: Ba Năm Thay Đổi

Trong mắt Cao Bằng, phương pháp tiến hóa của Không Phúc Kim Thiềm hết thảy có ba mươi bảy loại, các tài liệu cần thiết cũng không hoàn toàn giống nhau, tất nhiên điểm tiến hóa cuối cũng khác nhau.

- Cậu qua đây nhìn này.

Trần hội trưởng vẫy tay gọi Cao Bằng tới, sau đó lấy ra một cái hộp pha lê màu đen, trong hộp có một bãi chất lỏng nửa trong suốt.

- Tôi đã lấy một chút da ngoài của Không Phúc Kim Thiềm cho nó kết hợp với tài liệu mang thuộc tính Hỏa, tìm kiếm xem loại tài liệu mang thuộc tính Hỏa nào mới có độ hòa hợp cao nhất với nó.

Trần hội trưởng càng nói càng hưng phấn.

- Sau đó tôi dùng huyết nhục của nó thử kết hợp với Hỏa Lan Đằng thì phát hiện độ hòa hợp cũng không tệ, không hề phát sinh bất kỳ phản ứng bài xích nào.

Vừa nói về thí nghiệm, dường như Trần hội trưởng đã biến thành một người khác, trở nên có tinh thần và hưng phấn hơn.

- Thế nhưng chỉ sử dụng mỗi Hỏa Lan Đằng thì không được, thuộc tính của Hỏa Lan Đằng quá ôn hòa, muốn dựa vào Hỏa Lan Đằng thay đổi thuộc tính của Không Phúc Kim Thiềm, trừ phi để nó sinh sống trong hoàn cảnh toàn Hỏa Lan Đằng trong một thời gian dài, để nó thường xuyên ăn Hỏa Lan Đằng. Dù sao làm như vậy cần thời gian quá dài, ít nhất cũng phải mấy chục năm, trải qua mười mấy đời thì bọn chúng mới có thể sinh ra biến dị.

Trong giọng nói của Trần hội trưởng tràn đầy tiếc nuối.

Cao Bằng gật đầu đồng ý. Hắn vô cùng tôn kính những người dù lớn tuổi nhưng vẫn tận tâm tận lực với nghiên cứu như vậy.

- Tuy nhiên dạng này quá chậm, cần thời gian quá dài, chúng ta không thể đợi lâu đến thế được.

Trần hội trưởng rầu rĩ thở dài.

Cao Bằng nhìn lại ba mươi bảy phương pháp có thể khiến Không Phúc Kim Thiềm tiến hóa, trùng hợp bên trong có một loại phương pháp tiến hóa cần tài liệu là Hỏa Lan Đằng.

Dù cho Hỏa Lan Đằng trong loại phương pháp này cũng không phải chủ tài mà chỉ là phụ tài.

Nguyên nhân chủ yếu Trần hội trưởng gọi Cao Bằng tới là bởi vì hắn trẻ tuổi. Tuổi trẻ thì luôn đại biểu cho sức tưởng tượng và năng lực sáng tạo phong phú, ngay cả quái vật hệ Vong Linh cũng có thể sáng tạo ra, tất nhiên sức sáng tạo rất không tầm thường. Trần hội trưởng cảm thấy Cao Bằng có thể cung cấp mạch suy nghĩ, thậm chí mang đến niềm vui bất ngờ cho mình.

Cao Bằng trầm ngâm một lúc rồi nói rằng:

- Trần hội trưởng, có lẽ chúng ta nên đổi một cách suy nghĩ khác.

- Nói đi.

- Chúng ta hãy xem Không Phúc Kim Thiềm như nguyên liệu nấu ăn, dùng Hỏa Lan Đằng như một loại gia vị, bản thân Không Phúc Kim Thiềm có vị khá nồng, dù cho thêm gia vị cũng không cách nào ngon miệng, lúc này chúng ta không thể dùng loại gia vị này tới tiêm nhiễm mùi vị vốn có của nó, dạng này quá lãng phí thời gian. Chúng ta có thể cân nhắc cho vào nguyên liệu mạnh mẽ

hơn rồi nấu trên lửa lớn, sau đó lại tăng thêm một chút phụ liệu trung hoà mùi vị.

Cao Bằng tận lực giải thích sao cho thông tục dễ hiểu.

Trần hội trưởng gật đầu, cười khổ mà rằng:

- Đúng vậy, tôi cũng từng suy nghĩ qua như thế, chỉ là loại nguyên liệu mạnh mẽ này cũng không dễ tìm, hơi không cẩn thận sẽ tạo thành thương tổn với Không Phúc Kim Thiềm.

- Thương tổn thì không thể tránh khỏi, nên nhớ không phá sẽ chẳng thể lập. Trước khi trời ban chức trách lớn cho một con ếch nào thì đầu tiên phải cho thêm một chút cay.

Nói đến đây Cao Bằng đột nhiên ngừng lời, khẽ nhíu mày, che bụng, vừa mới nói đến chữ cay hắn liền nghĩ đến mì bương bương, nghĩ đến mì lạnh liangpi, sau đó bụng sôi lên sùng sục.

Sáng sớm hắn vẫn chưa ăn gì đã vội vàng chạy đến hiệp hội Dục Thú Sư, thật sự là bị Tinh Hạch quái vật hệ Lôi cấp thủ lĩnh che mờ hai mắt đến nỗi quên mất phải ăn cơm.

- Cho thêm một chút cay thì có gì quan trọng?

Trần hội trưởng nhíu mày, nghiêm túc suy nghĩ Lạt Tiêu (ớt) thuộc tính Hỏa có thể đưa đến tác dụng mạnh mẽ bao nhiêu.

- Lạt Tiêu có tính xâm nhập vô cùng mạnh, vì thế có thể sử dụng như tài liệu chủ yếu dùng để kích thích.

- Hồng Diện Ma Quỷ Lạt Tiêu thì sao?

Hai mắt Trần hội trưởng sáng lên. Sau khi ăn vào loại Lạt Tiêu này sẽ cảm thấy bờ môi nóng bỏng đau rát, trên cơ bản con người không thể ăn trực tiếp được, nếu như ăn phải thì sau môi và khoang miệng sẽ có dấu vết bị phỏng, chỉ có quái vật mới có thể

dùng loại Lạt Tiêu này.

Trên thực tế là, bởi vì bên trong loại Lạt Tiêu này còn có số lượng lớn nguyên tố Hỏa, sau khi ăn vào thì nguyên tố Hỏa sẽ điên cuồng nổ tung, chẳng khác nào dung nham không ngừng dâng trào trong miệng. Nếu như không có sức đề kháng với lửa thì nhất định sẽ bị thương.

- Ừm, cũng có thể, hội trưởng không ngại thì cứ thử một chút.

Cao Bằng gật đầu.

- Tốt! Tiểu Trịnh, tôi nhớ trong kho của hiệp hội vẫn còn một số Hồng Diện Ma Quỷ Lạt Tiêu, cậu mang ra đây đi.

Trần hội trưởng nói với một người nghiên cứu viên mặc áo khoác trắng gần đó.

Mười phút đồng hồ sau, Hồng Diện Ma Quỷ Lạt Tiêu đã được mang đến, cả quả đều là một màu đỏ thắm trông chẳng khác nào đốm lửa đang cháy hừng hực, mặt ngoài của Lạt Tiêu có mấy nếp nhăn hợp thành hình dáng ma quỷ đơn giản, bởi vậy nên mới được mệnh danh là Hồng Diện Ma Quỷ Lạt Tiêu.

Trần hội trưởng cho Hồng Diện Ma Quỷ Lạt Tiêu vào máy xay, xay nhuyễn thành tương. Cao Bằng nhìn qua một màn này cũng không nói gì, trên khung số liệu hiển thị một bước này cần phải cho thêm một chút tài liệu nữa. Nhưng hắn không thể nói ngay lúc này, chí ít trước khi thất bại hắn không thể nói, nếu không quá mức tận lực.

Trần hội trưởng nhìn qua chất lỏng sền sệt có màu đỏ tươi trước mắt, trầm ngâm chốc lát, sau đó lấy một ít cho vào ống nghiệm rồi lại thêm vào một chút tài liệu mang tính ôn hòa.

Ông ta không biết làm như vậy có phá hư thuộc tính nguyên bản của Hồng Diện Ma Quỷ Lạt Tiêu hay không, cho nên không

dám tùy tiện tăng thêm nữa.

Chẳng biết tại sao, tai biến trở về sau, cho dù có dùng kính hiển vi điện tử hay kính hiển vi quang học cũng không cách nào nhìn thấy được những dãy DNA hình xoắn ốc nữa. Đồng thời cũng vô phương nhìn thấy các loại bộ phận trong tế bào, dường như sau khi thế giới biến dị thì Chúa sáng thế đã vứt bỏ nơi này.

Chỉ có thể nhìn thấy từng đoàn từng đoàn các loại nguyên tố khác nhau.

Trong chốc lát, thiên địa vạn vật phân chia âm dương ngũ hành, tứ tượng bát quái.

Cái này cũng dẫn đến thiên địa vạn vật dễ dàng biến dị hơn so với trước tai biến, dường như vạn vật đều chưa từng phức tạp như vậy.

Cho hỗn hợp Hồng Diện Ma Quỷ Lạt Tiêu, sau khi đã được gia tăng những loại tài liệu khác, vào trong huyết nhục Không Phúc Kim Thiềm.

Dưới kính hiển vi có thể nhìn thấy hỗn hợp điều chế không ngừng điên cuồng xâm nhập huyết nhục, sau đó huyết nhục không ngừng biến dị, nguyên bản màu vàng đất đã bị màu hồng xâm chiếm, cuối cùng hoàn toàn biến thành màu đỏ.

Đùng!

Tiếp đó nổ thành một đoàn thịt nát, kính hiển vi cũng phá nát theo.

Ở bên ngoài, người khác rõ ràng nhìn thấy sau khi chất lỏng màu đỏ được cho vào thì đoàn huyết nhục không ngừng phồng lên, giống như đang hấp thụ lực lượng, màu sắc cũng trở nên càng lúc càng đỏ, sau cùng là đùng một tiếng nổ tung.

Thuộc tính Hỏa là một loại lực lượng mười phần táo bạo.

Dù đã dự tính trước nhưng Trần hội trưởng cũng không khỏi tiếc nuối.

Thành quả khoa học kỹ thuật trước tai biến, đã không còn thích ứng với thế giới hoàn toàn mới này. Quy tắc thế giới phát sinh biến hóa, các loại vũ khí tràn đầy uy lực như đạn đạo, hạch đạn cũng không hề yếu kém đi, nhưng lại phảng phất như bị trúng phải thuật đóng băng vĩnh hằng. Căn bản không có cách nghiên cứu ra thành quả đổi mới, dường như con đường phía trước đã bị phá hỏng, chỉ có thể vĩnh viễn bảo tồn lực sát thương trước mắt.

Muốn càng tiến thêm một bước chỉ có thể lựa chọn con đường Ngự thú mà thôi.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản mà các quốc gia càng ngày càng coi trọng Ngự Sử.

Hai năm đầu, mức độ phát triển chủ yếu của các quốc gia vẫn đặt trên phát triển khoa học kỹ thuật.

Dù sao đây là quán tính phát triển hàng trăm năm qua trên khắp thế giới, cơ bản không có khả năng đảo ngược tất cả chỉ trong vòng một hai năm ngắn ngủi được.

Nhưng chung quy con người vẫn là một loài vật có khả năng thích ứng rất mạnh mẽ, xem như không có khoa học kỹ thuật, cũng vẫn có thể mở ra một con đường hoàn toàn mới như cũ.

- Thất bại rồi! Tiểu Trịnh mau tới kiểm tra huyết dịch, xem xem nguyên nhân thất bại là gì?

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 69: Thí Nghiệm

- Thưa Trần hội trưởng, có lẽ nguyên nhân khiến huyết nhục nổ tung là do hấp thu quá nhiều nguyên tố Hỏa dẫn đến xung đột năng lượng, trong huyết nhục cũng không hề dung hợp nguyên tố Hỏa, thí nghiệm đã thất bại.

Dứt lời, Tiểu Trịnh ngẩng đầu nhìn Cao Bằng một cái đầy vẻ ý vị thâm trường, nhưng rất nhanh đã che giấu đi.

- Năng lượng xung đột à?

Trần hội trưởng nhíu mày, năng lượng xung đột có nghĩa là hai loại năng lượng căn bản không thể dung hợp với nhau, nói cách khác thí nghiệm này đã hoàn toàn thất bại.

Căn cứ vào kinh nghiệm tổng kết từ các thí nghiệm lúc trước, Trần hội trưởng thấy rằng nếu thí nghiệm có khả năng thành công thì hẳn có thể tìm ra chút ít hoặc là một bộ phận đã được dung hợp nguyên tố Hỏa trong đống huyết nhục tàn dư, dạng này chỉ cần không ngừng cải tiến cách điều chế hoặc điều chỉnh tỉ lệ là được.

- Ý nghĩ của tiểu Cao cũng không có vấn đề, tiếp tục thí nghiệm đi.

Trần hội trưởng khoát khoát tay, dù sao cũng đã chuẩn bị tâm lý với việc thất bại, làm gì có vận khí tốt đến mức chỉ một lần đã thành công được.

Cao Bằng nhìn nhìn bóng lưng Trần hội trưởng, yên lặng nửa ngày, hắn không hề nghĩ tới vậy mà Trần hội trưởng lại tín nhiệm hắn như thế.

Trần hội trưởng cũng không phải đơn thuần tin tưởng Cao Bằng, chỉ là sau khi Cao Bằng đưa ra đề nghị này, ông ta nghiêm túc tự hỏi cũng cảm thấy rất có tính khả thi.

Mà lần này ông ta gọi Cao Bằng tới, cũng có ý bồi dưỡng Cao Bằng, người có thiên phú thì không thể lãng phí. Ông ta chọn đám người tiểu Trịnh làm học sinh cũng bởi vì bọn họ có thiên phú ở phương diện này.

Con đường Dục Thú Sư còn rất dài, chỉ dựa vào một mình ông ta thì rất khó đi xa được. Ông ta hi vọng khi còn sống có thể nhìn thấy các Dục Thú Sư có thể đi được xa hơn trên con đường dài dằng dặc này.

Nếu như muốn hoàn thành giấc mộng đó thì cần phải để cho càng nhiều người có thiên phú hơn tham gia mở rộng con đường này mới được.

Có thể trở thành Dục Thú Sư cao cấp đúng là cần thiên phú nhất định, loại thiên phú này rất khó dùng ngôn từ để miêu tả, giống như một loại thiên phú đến từ linh hồn. Những người sở hữu loại thiên phú này, thời điểm bồi dưỡng dục thú thường thường có thể linh quang lóe lên, tìm được điểm mà người khác không chú ý đến.

Giống như Trung y cổ đại của Hoa Hạ vậy, rõ ràng khi đó không có các loại máy móc y học cao cấp hiện đại, cũng không biết tế bào hay thần kinh là loại đồ vật gì, cũng chỉ lấy âm dương ngũ hành làm lý luận trụ cột, chia thân thể con người thành ba loại là khí, hình, thần; thông qua "vọng, văn, vấn, thiết" làm phương pháp chẩn đoán và chữa bệnh, đặt ở trong lý luận Tây y thì đây chính là Huyền học!

- Ừm.

Tiểu Trịnh chỉ ừm một tiếng, cũng không quá xem trọng.

Nói thật, thân là một học sinh của Trần hội trưởng, đối với việc thầy mình mang một gã thanh niên như Cao Bằng vào phòng thí nghiệm, quả thực khiến hắn có chút ghen ghét. Lại nói, thầy chưa bao giờ tỏ ra coi trọng bọn họ như vậy.

Trước đó, hắn cũng có nghe thấy những sự việc liên quan đến Cao Bằng xảy ra ở hiện trường khảo hạch hiệp hội Dục Thú Sư, nhưng hắn cho rằng chỉ là trùng hợp, đơn thuần do vận khí tốt mà thôi.

Thằng nhóc học sinh cấp ba tên là Cao Bằng này có lẽ cũng có một chút bản lĩnh, nhưng vào trong miệng của Trần hội trưởng vẫn không khỏi có hơi khoa trương.

Nhưng nếu như thầy đã muốn tiếp tục thí nghiệm, vậy thì cứ thí nghiệm đi.

Chỉ cần thí nghiệm cứ không ngừng thất bại, nhất định sẽ có thể vạch trần bộ mặt thật sự của thằng nhóc kia!

Lần thứ hai thí nghiệm thất bại. . .

Lần thứ ba thí nghiệm vẫn là thất bại. . .

Ròng rã đến trưa đều liên tiếp thất bại, tiến độ nghiên cứu không tiến triển chút nào.

Tiểu Trịnh và mấy gã nhân viên nghiên cứu khác trao đổi ánh mắt với nhau, sâu trong ánh mắt đó ẩn chứa một tia cười trên nỗi đau của người khác.

Lúc này, vẻ mặt Cao Bằng hơi đổi, bỗng lên tiếng nói rằng:

- Trần hội trưởng, thí nghiệm nhiều như vậy, tôi cảm thấy chỉ dùng Hồng Diện Ma Quỷ Lạt Tiêu làm tài liệu chính thì không được, có lẽ nên tăng thêm một loại tài liệu chủ yếu nữa.

- Sử dụng hai chủ tài à? Ý nghĩ này có chút lớn mật.

Trần hội trưởng nói, ngẩng đầu nhìn Cao Bằng.

Cao Bằng thì nhìn thân thể lồi lõm do da thịt bị cắt mất của Không Phúc Kim Thiềm bằng ánh mắt đồng tình, dù vết thương đã khép lại nhưng chỉ sợ những nơi da thịt bị cắt mất không thể khôi phục được trong thời gian ngắn.

Không Phúc Kim Thiềm tức giận trừng mắt lườm bọn người Cao Bằng, sau đó quay lưng lại, quyết định không nhìn đám nhân loại đáng giận này nữa.

Ở trên mông nó cũng bị cắt đi một miếng thịt rất lớn.

Cũng may là bọn người Trần giáo sư còn có chút lương tâm, mỗi lần cắt thịt đều không nhiều, sau đó nhất định có thể khôi phục, với lại đã sớm gây tê.

- Ngoài ra cậu chuẩn bị sử dụng loại chủ tài nào?

Trần hội trưởng âm thầm lắc đầu. Kỳ thực ông ta không mấy xem trọng quyết định này, tuy nhiên cũng không nên đả kích tính tích cực của Cao Bằng.

- Hắc Nhuyễn Thổ, Hắc Nhuyễn Thổ là một loại linh vật thuộc tính Thổ thiên về âm tính ẩm ướt, Không Phúc Kim Thiềm nuốt vào sẽ có thể giúp bảo hộ phủ tạng của nó, sau đó cho thêm một số Tước Tiên Mộc vào Hồng Diện Ma Quỷ Lạt Tiêu, Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh Thổ.

Trần hội trưởng gật đầu với vẻ mặt thận trọng. Loại lời nói như thế này vừa rồi ông ta đã nghe mười mấy lần, tất cả đều là lợi dụng các loại thuộc tính tương sinh tương khắc. Nhưng tài liệu thuộc tính Hỏa, thuộc tính Mộc và thuộc tính Thổ nhiều như vậy, chân chính có thể phối hợp mấy loại tài liệu lại sao cho vừa đúng, tuyệt đối không phải chuyện dễ, mỗi lần tăng thêm bao nhiêu loại

thuộc tính thì hệ số khó khăn cũng gia tăng bấy nhiêu.

- Tạm thời thử một chút đi vậy.

Trần hội trưởng gật đầu.

Tài liệu nhanh chóng được chuẩn bị kỹ càng, thí nghiệm bắt đầu ngay sau đó. Dù rằng kết quả thí nghiệm cũng thất bại, nhưng đã thành công rót nguyên tố Hỏa vào trong huyết nhục, với lại phân lượng cũng không ít!

Con đường này có tính khả thi!

Trần hội trưởng mừng rỡ không thôi.

Tiếp tục điều chỉnh phân lượng thật tinh vi và điều hòa dược tính, thay đổi các chủng loại dược tài, sau đó lựa chọn các loại tài liệu tương tự.

Mấy tiếng đồng hồ sau, rốt cuộc màu sắc của huyết nhục bên trong dụng cụ thí nghiệm cũng biến hóa, từ màu vàng sẫm trở nên càng lúc càng tươi đẹp hơn, sau cùng hóa thành một màu đỏ sậm, chí ít không tiếp tục nổ tung như lúc đầu nữa.

Lại có thể đi đến một bước này! Tròng mắt mấy gã nghiên cứu viên suýt chút thì rơi ra ngoài, trong lòng không ngừng nói một vạn câu không thể tin được.

Đến lúc này, rốt cuộc bọn họ đã hiểu rõ sự chênh lệch giữa nhóm người mình và Cao Bằng.

Từ đầu tới cuối, Cao Bằng vẫn không hề để ý đến mấy gã tôm tép nhãi nhép, lòng dạ nhỏ hẹp, ánh mắt thiển cận kia. Hắn cảm thấy trước đây mình và bọn họ chưa từng xảy ra bất kỳ mâu thuẫn gì, vậy mà trong lòng bọn họ lại tràn ngập đố kị với mình, căn bản không phải người cùng một đường.

Cao Bằng nói với Trần hội trưởng:

- Hay là trực tiếp tiến hành thí nghiệm trên cơ thể sống thì sao? Bởi vì có mấy loại tài liệu cần phải nuốt vào mới có thể biết được hiệu quả, chỉ lấy xuống một chút máu thịt tiến hành thí nghiệm như thế này thì không thể chính xác được.

Cuối cùng đã muốn vươn ma trảo về phía Không Phúc Kim Thiềm vô tội rồi sao?

Tiểu Trịnh và mấy gã nghiên cứu viên âm thầm mặc niệm mấy giây cho Không Phúc Kim Thiềm, trong lòng cười lạnh một tiếng, chờ mong Cao Bằng xấu mặt.

Trần hội trưởng cũng không trực tiếp đồng ý với lời đề nghị của Cao Bằng. Dù quân đội đã cấp cho ông ta một chỉ tiêu tử vong nhất định, nhưng thân là một Dục Thú Sư, ông ta cần phải chịu trách nhiệm với sinh mệnh của Ngự thú.

- Tốt lắm! Bắt đầu thí nghiệm trên cơ thể sống đi.

Sau cùng Trần hội trưởng hít sâu một hơi, ra quyết định.

Lấy ra lọ chứa có thể chịu đựng nhiệt độ cao, đặt Không Phúc Kim Thiềm vào trong đó.

Có lẽ bởi vì nguyên nhân nó là Ngự thú của quân đội nên con Không Phúc Kim Thiềm này tỏ ra cực kỳ phối hợp nghiên cứu, đối với một con quái vật mà nói, đây là hành động cực kỳ hiếm thấy.

Dựa theo từng tỉ lệ một, cho từng loại từng loại tài liệu vào trong lọ chứa, nấu thành một thứ nước màu đỏ sôi trào, bốc lên mùi nồng nặc lan tràn trong không khí, dù mọi người đều mang khẩu trang nhưng vẫn cảm thấy khó có thể chịu đựng được.

Khụ khụ khụ. Có người bật ra tiếng ho khan, ánh mắt cũng bị hun đỏ bừng.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 70: Xích Lưu Hỏa Thiềm

Nhưng làm thí nghiệm nhất định phải có người ở bên cạnh trông coi bình chứa, còn cần có người không ngừng bỏ thêm tài liệu vào.

- Mọi người đi ra bên ngoài trước đi, tôi ở bên cạnh trông chừng.

Cao Bằng nói ra.

- Không cần, ở khoảng cách gần cũng tiện cho tôi quan sát phản ứng.

Trần hội trưởng tuy cũng bị sặc đến mức không ngừng nhăn mũi, nhưng vẫn kiên trì đứng ở bên cạnh.

Trần hội trưởng không đi thì mấy tên nghiên cứu viên khác cũng không dám đi.

Cao Bằng cười cười.

- Chúng ta cũng đã phán đoán ra được tỉ lệ, còn lại cũng đều là các bước cố định, dựa theo thời gian mà bỏ thêm tài liệu, chuyện này có gì đẹp mắt đâu, nếu không thì mọi người ở lại bỏ thêm tài liệu, tôi đi ra ngoài một lát?

- Được.

Trần hội trưởng lập tức nhận lời.

Cao Bằng cũng không khách khí nữa, sau khi tăng thêm Ma

Quỷ Lạt Tiêu vào thì thật sự sặc đến chết người, hắn trực tiếp rời khỏi phòng thí nghiệm.

Đi ra bên ngoài, không khí trong lành không ít, Cao Bằng hít sâu hai cái, xoa xoa cái mũi có chút phát hồng.

Cái mùi trong phòng thí nghiệm quả thật là quá sặc, làm cho người ta khó chịu.

Chuyện này cũng không tính là phá lệ chứ.

Từ sau khi có năng lực này thì Cao Bằng tự đặt ra cho bản thân mấy cái quy tắc, một cái quan trọng nhất là tuyệt đối không dùng năng lực này của mình để giúp người khác tăng phẩm chất ngự thú một cách miễn phí.

Nói cách khác, nếu người khác muốn hắn ra tay thì nhất định phải bỏ ra thù lao thật lớn.

Đương nhiên cái thù lao này có nhiều hay ít thì là do hắn phán đoán, hết thảy từ tâm.

Trừ cái đó ra thì còn có một yêu cầu khác, đó là hắn có thể giúp người khác tăng lên một con, mấy con, thậm chí mấy chục con ngự thú, chỉ cần trả giá đắt thì tất cả đều không đáng kể.

Nhưng không thể nói cho người ngoài về năng lực tăng lên phẩm chất ngự thú, nói cách khác hắn có thể nhận cá của người nhưng tuyệt đối sẽ không giúp người lấy cá.

Lần này mình chỉ cho họ một chút ý kiến tham khảo, chủ yếu là do Trần hội trưởng linh cơ nên tự suy nghĩ ra được.

Lông mày Cao Bằng nhíu lại, do dự một lát. Nếu bởi vì người khác tự mình phán đoán ra, nhưng cũng không phải quên công lao cũng có ở trên người mình mới phải.

Cho nên lần này mình cũng không tính là phá lệ.

Nghĩ tới đây thì lông mày của Cao Bằng giãn ra, tâm tình vui vẻ.

Không khí trong phòng thí nghiệm tràn đầy một màu hồng, khí vụ phát ra ngày càng đậm, trên cửa sổ thủy tinh tràn đầy hơi nước màu hồng, hơi nước ngưng kết ở trên cửa sổ thủy tinh hình thành từng giọt từng giọt nước, phác họa ra từng đường ngân dài màu đỏ hồng trượt xuống phía dưới.

- Khụ khụ khụ.

Mấy người Trần hội trưởng từ trong phòng thủy tinh lao ra rồi liên tục ho khan.

Loại dị tượng này diễn ra ròng rã nửa giờ.

Nửa giờ sau, không khí tràn ngập hơi nước trong phòng thí nghiệm dần tiêu tán, có thể tạm thấy được hoàn cảnh trong phòng thí nghiệm.

Thứ nước hồng sệt như máu kia dần dần mong manh, chỉ còn từng tia màu đỏ nhạt phiêu phù ở trong nước.

Không Phúc Kim Thiềm ban đầu cũng đã biến mất.

Ở trong thùng chỉ còn lại một con cóc với lớp da màu đỏ như máu, nhìn qua khiến cho người ta giật mình sợ hãi.

Một loạt số liệu lóe lên trong mắt.

Biến dị tiến hóa thành công ----【 Xích Lưu Hỏa Thiềm 】

Xích Lưu Hỏa Thiềm nhẹ nhàng nhảy ra khỏi bình chứa, bên ngoài cơ thể còn dính rất nhiều nước, nhỏ tong tong xuống thành từng vũng dưới sàn nhà.

Lúc này gọi nó là Không Phúc Kim Thiềm đã không thích hợp nữa.

Cái con cóc da thịt màu hồng này có thể tích lớn hơn một vòng so với trước khi vào bình chứa, những cục u trên lưng vừa dày vừa nhiều, màu sắc còn hơi mờ, trong cục u có từng dòng từng dòng chất lỏng màu hồng lưu động trong đó.

- Con cóc này hẳn là một loại sản phẩm mới, không bằng gọi nó là Hỏa Thần Thiềm được không?

Trần hội trưởng đẩy đẩy gọng kính lên, ánh mắt say mê.

- Hỏa Thần Thiềm quá khoa trương, tôi cảm thấy gọi là Xích Lưu Hỏa Thiềm thì hơn.

Cao Bằng phủ quyết đề nghị này, bởi vì trên khung số liệu cũng hiện ra tên gọi Xích Lưu Hỏa Thiềm này.

- Xích Lưu Hỏa Thiềm… Cũng được, lần thí nghiệm này cơ bản là dựa trên ý tưởng của cậu, liền để cho cậu đặt tên là được rồi.

Hỏa Thiềm có lẽ là chỉ thuộc tính của nó.

Mà Xích Lưu …

Cao Bằng hơi nghi hoặc một chút, cái Xích Lưu này chẳng lẽ chỉ những cục u trong suốt trên lưng của nó sao? Hay là nói nó có thể phun ra được hỏa tương.

Sau một khắc hắn liền biết được.

Giống như là trong cuống họng bị nhét cái gì đó khiến nó không thoải mái, con cóc này hạ quai hàm, cái cổ phồng to lên mấy cái, sau đó trong cổ họng phát ra những âm thanh cô cô cô trầm đục.

Sau đó nó mở lớn miệng, một đoàn chất lỏng màu đỏ sậm từ

trong miệng nó tuôn ra!

Chất lỏng màu đỏ sậm phun ra trên mặt bàn không gỉ sét phát ra từng tiếng nổ lộp bộp, chất lỏng đỏ điên cuồng sôi lên, phun trào ra, sau đó từng đoàn sương mù màu trắng toát ra bốn phía, kèm theo đó là nhiệt độ cao.

Một chút giấy bút đang để trên mặt bàn inox bị bắt lửa, bốc cháy hừng hực.

- Thuộc tính Hỏa Diễm, Thuộc Tính Hỏa, Thuộc Tính Thổ, song thuộc tính, chúng ta thành công rồi!

Trên mặt Trần hội trưởng lộ ra nét vui mừng.

Cao Bằng nhìn nó một chút, thuộc tính hỏa diễm thì có, nhưng mà song thuộc tính thì … không thấy đâu.

【 Tên quái vật 】: Xích Lưu Hỏa Thiềm

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 19

【 Phẩm chất quái vật 】: Tinh nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Hỏa

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Thủy

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Tiến hóa lên từ Không Phúc Kim Thiềm, vì thích ứng tiến hóa mà vứt bỏ thuộc tính Thổ hóa thành quái vật thuộc tính Hỏa. Nhưng ở trong quá trình tiến hóa, thân thể hao tổn rất lớn, rất nhiều bắp thịt bị nguyên tố Hỏa ăn mòn, dẫn đến lực lượng, sức bật đều bị suy yếu ở trình độ khác nhau, tiềm lực tiến hóa cũng bị suy yếu.

Nhưng tương tự cũng sinh ra năng lực công kích thuộc tính Hỏa, có thể phun ra đại lượng nước bọt mang theo nguyên tố Hỏa đậm đặc. Những cục u trên lưng cũng trở thành “nhà kho” chứa

đựng nguyên tố Hỏa, nếu bị đánh vỡ sẽ có rất nhiều chất lỏng mang theo nguyên tố Hỏa bị văng ra, có thể tạo thành tổn thương cho người công kích.

Loại tiến hóa này nhất định có ảnh hưởng, từ này về sau chỉ có thể lựa chọn lộ tuyến tiến hóa là thuộc tính Hỏa, không thể tiếp tục thay đổi thuộc tính nữa, nếu không sẽ dẫn tới khả năng sụp đổ gen.

Với lại tiềm lực tiến hóa cũng bị suy yếu, xem xét về mặt lâu dài thì có chút thiệt thòi.

Nhưng chỉ trong khoảng thời gian ngắn tiến hóa thành thuộc tính Hỏa cũng chỉ có thể lựa chọn loại phương pháp này.

Coi như là vừa có lợi vừa có hại đi.

Vài tên học sinh của Trần hội trưởng vẫn còn đang ngơ ngác nhìn vào con Xích Lưu Hỏa Thiềm đang ghé vào trung tâm phòng thí nghiệm kia, nhìn thế nào cũng không thấy khoa học cho lắm.

Vậy mà một lần duy nhất đã thành công!

Sau đó, trong đám người có kẻ đau lòng hô to.

- Bản bút ký của tôi vẫn để trên bàn.

- Mịa nó, tôi cũng vậy.

Trong lúc nhất thời lại là một mảnh gà bay chó chạy.

Cao Bằng mở miệng nói.

- Trần hội trưởng, chuyện này, nhiệm vụ của quân đội cũng coi như là đã hoàn thành rồi nhỉ?

- Nhiệm vụ hoàn thành, lát nữa tôi lại sửa sang một chút số liệu, thí nghiệm thêm vài con nữa rồi có lẽ sẽ cho ra công thức tiến

hóa ổn định hơn, đây cũng là công thức tiến hóa Ngự Thú mới.

Trần hội trưởng cười gật đầu nói.

- Hừm, vậy hẳn là không có chuyện của tôi nữa.

Cao bằng gật đầu.

- Không sao rồi, cậu đi về trước đi.

Trần hội trưởng phất tay.

- Vậy tôi đi…

Trong giọng nói của Cao Bằng lộ ra vẻ không muốn, chân lại bất động giống như mọc rễ.

- Ừm đi thôi.

Trần hội trưởng không kịp chờ đợi, muốn đi chỉnh lý số liệu.

Quay đầu lại thì thấy Cao Bằng còn đứng tại chỗ, Trần hội trưởng đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, vỗ dầu một cái.

- Cậu nhìn xem đầu óc tôi này, tôi lập tức gọi điện thoại cho quân đội, chậm nhất là ngày mai sẽ đưa Tinh Hạch của quái vật hệ Lôi cấp Thủ Lĩnh đến tận tay của cậu.

- Vậy làm phiền Trần hội trưởng rồi.

Cao Bằng ngại ngùng gật đầu, lúc này mới yên tâm rời đi.

Dịch: Trúc

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 71: Đến Ăn Chén Canh Này Đi

Tại phương bắc tiền tuyến của thành phố Trường An, số lượng của bầy Khô Diệp Hoàng so với mấy ngày trước đó có vẻ đã giảm xuống, nhưng số lượng vẫn rất khủng bố, giống như bão cát đầy trời đang càn quấy gào thét.

Từ trong đám Khô Diệp Hoàng lao ra một con châu chấu có thể tích lớn gấp mười lần so với những con xung quanh, nó hóa thành một tàn ảnh màu xám lao thẳng về phía trận hình xe tăng phía trước.

Có cao tầng của quân đội ra lệnh "Ngăn cản", trước đó cũng có Châu Chấu lớn bay ra, cuối cùng xông vào bên trong trận hình rồi tạo thành rất nhiều thương vong cho binh lính.

Ai ngờ đây chỉ là bắt đầu, trong bầy Khô Diệp Hoàng không ngừng bay ra những con Châu Chấu lớn, số lượng ít nhất cũng phải hàng ngàn con, khí thế hung hăng.

Ở phía sau còn có lít nha lít nhít Khô Diệp Hoàng loại nhỏ, theo sát sau lưng những con Khô Diệp Hoàng lớn này.

Mỗi một con Khô Diệp Hoàng loại lớn đều là quái vật cấp Tinh Anh đỉnh phong, trừ khi bị đạn pháo đánh trúng chính diện, nếu không thì cũng không sợ súng đạn.

Trong lúc nhất thời, quân đội có chút sợ ném chuột vỡ bình, bởi vì đang lúc đạn đạo, đạn pháo công kích, bọn hắn cũng không thể phái Ngự Thú của quân đội ra ngoài, nếu không thì rất có thể sẽ ngộ thương cả phe mình.

Nhưng mà, nếu không phái Ngự Thú ra thì chờ đến lúc những con Khô Diệp Hoàng loại lớn này xông vào trong quân trận, lúc đó sẽ phiền toái hơn.

Nhưng nếu đình chỉ pháo kích rồi phái Ngự Thú ra giải quyết những con Khô Diệp Hoàng [image]lớn này, những con Khô Diệp Hoàng loại nhỏ phía sau cũng sẽ bay tới. Những con Khô Diệp Hoàng nhỏ có số lượng lớn này mới là kẻ thù kinh khủng nhất.

Trong lúc nhất thời, cao tầng quân đội chỉ huy tiền tuyến chiến đấu lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan,

- Bom Napalm, sử dụng bom Napalm để công kích.

Một lão tướng quân quả quyết ra lệnh,

- Trong lúc công kích đồng thời để toàn bộ xe tăng và xe Tên Lửa lùi lại, đưa trận tuyến kéo về phía sau, ông đây cũng không tin đám Châu Chấu này có số lượng vô hạn.

Người tướng quân này có uy tín rất cao trong quân đội của Trường An, thậm chí còn từng tham dự qua chiến tranh lập quốc, sự quyết đoán không phải những sĩ quan trưởng thành trong thời kỳ hòa bình có thể so sánh, lệnh của hắn rất nhanh được áp dụng.

Từng quả từng quả bom Napalm bay lên không trung, sau khi đến mục tiêu trên không thì ầm ầm nổ vang, sau đó hóa thành vô số tia lửa rơi xuống.

Ánh sáng chói lòa giống như cây lửa, tia lửa rơi xuống đầy trời, Khô Diệp Hoàng ven đường hơi lây dính một chút là bị đốt cháy, chỉ trong nháy mắt bầu trời liền hóa thành một biển lửa lớn.

Bởi vì có rất nhiều Khô Diệp Hoàng còn đang bay ở trên bầu trời, nhất thời liền hóa thành một mảnh mây hồng, nửa bầu trời được thắp sáng nhiễm lên một màu đỏ ửng.

Bom Napalm bốn mươi độ liền có thể cháy, nhiệt độ có thể đạt tới hơn ngàn độ, căn bản không phải những con Khô Diệp Hoàng này có thể chịu được. Vả lại, do quá dày đặc nên những con Khô Diệp Hoàng sau khi bị đốt liền bay tán loạn bốn phía, góp phần làm tăng thêm thế lửa.

Chỗ sâu trong đám Khô Diệp Hoàng truyền ra một tiếng kêu táo bạo, sau đó những con Khô Diệp Hoàng đang bị cháy liền chủ động bay ra khỏi bầy.

- Ồ, những con này làm sao lại bay ra khỏi bầy rồi?

Có binh lính trừng to mắt,

Trước đó, lúc bọn họ sử dụng bom Napalm thì những con Khô Diệp Hoàng này thúc đẩy bão cát để thổi bay bom Napalm, cho nên trước đó bọn họ không tiếp tục sử dụng chúng nữa.

Khô Diệp Hoàng loại lớn có tốc độ rất nhanh, không ít con đã tránh thoát đạn pháo, càng ngày càng tới gần, thậm chí có thể nhìn thấy những chiếc chân sắc bén của chúng.

Ngay lúc bọn chúng bay tới gần, từng đạo từng đạo tiếng cóc kêu vang dội khắp chiến trường.

Tàn ảnh màu đỏ bay qua, phía sau quân trận nhảy ra từng con cóc lớn màu đỏ.

- Oa!

Trên trăm con Xích Lưu Hỏa Thiềm cả người màu đỏ, trên lưng mọc ra những chiếc mụn to như nắm đấm có màu trong suốt.

Mở miệng rộng ra, từng đoàn từng đoàn ánh lửa được ngưng tụ tại sâu trong cổ họng, sau đó, khục ——

Phụt phụt phụt

Chất lỏng màu đỏ được phun ra từ trong miệng, bắp thịt quanh miệng giúp chúng nó thoải mái phun ra xa mấy chục mét.

Chất lỏng màu đỏ đậm đặc bám vào trên người Khô Diệp Hoàng loại lớn, giống như bom Napalm mang theo tính dính, chúng bám vào bên ngoài người rồi thiêu đốt với nhiệt độ cao.

Ánh lửa kịch liệt dâng trào khắp bốn phía, có Khô Diệp Hoàng loại lớn bị đốt cháy bừng bừng, kêu thảm rồi rơi xuống đất.

Sau mấy vòng công kích đến đi, chí ít tạo thành tổn thất trên trăm con, đầu lưỡi tinh hồng nhô ra ngoài cuốn một cái liền nuốt một con Khô Diệp Hoàng loại lớn vào khoang miệng, nghiền nát rồi nuốt vào trong bụng.

Chúng nó cũng kế thừa khẩu vị tham lam của Không Phúc Kim Thiềm, điên cuồng thôn phệ từng con mồi một, sau đó nuốt vào trong bụng, toàn bộ quá trình diễn ra một cách không biết mỏi mệt.

Người của quân đội trợn mắt há hốc mồm theo dõi một màn này, những con cóc lớn màu đỏ này đến từ đâu?

Bọn họ nhớ rõ trong quân đội không có loại Ngự thú này mà.

. . .

Ngày thứ hai, tinh hạch hệ lôi của quái vật cấp thủ lĩnh được một binh lính mặc quân phục đưa tới cửa, sau khi đưa hộp gấm màu đỏ chót cho Cao Bằng thì người binh sĩ kia đứng thẳng, hai chân khép lại, thực hiện một cái quân lễ.

Sau khi thực hiện quân lễ xong thì dứt khoát quay người đi xuống dưới, dưới lầu có đỗ một chiếc xe Jeep của quân khu.

Hàng xóm bốn phía hiếu kỳ nhìn qua chiếc xe Jeep có biển số của quân khu này,

- Chiếc xe Jeep này đi lên trên tìm người nhà ai?

- Hình như là đến nhà Cao Bằng ở tầng sáu.

Ngày bình thường, những bác gái bác trai này chỉ thích ngồi ở trong nhà nói chuyện phiếm về chuyện nhà cửa,

- Có một lần, tôi nhớ lúc đó là buổi tối, lúc ấy tôi ở tiểu khu Lưu Cẩu, nhìn thấy đứa nhỏ kia của Cao gia mang theo một con quỷ về nhà.

Một bác gái vui buồn thất thường nói.

- Trên đời này nào có quỷ gì, chắc bà nhìn lầm rồi.

Một bác trai khác xua xua tay.

- Các người sao lại không tin tôi chứ, tôi tuyệt đối không nhìn lầm.

Vị bác gái sau khi bị nghi ngờ thì tâm tình kích động lên, lớn tiếng nói.

- Đó là một bộ xương, trong đầu vẫn còn cháy lên một ngọn lửa màu lam.

- Đứa nhỏ Cao Bằng này ở tầng trên của nhà tôi. Tôi nhìn nó lớn lên luôn luôn rất trung thực, liền xem như đó là quỷ thì sao, thế giới đã biến thành bộ dáng này rồi thì cho dù có quỷ thì đã sao.

Trần A Bà ở tại tầng dưới nhà Cao Bằng lúc này đang nâng kính lão, trên đầu ngón tay khác còn cầm một sợi chỉ, sau đó xuyên nó qua lỗ kim, nhưng mặc cho xuyên mấy lần cũng không thể làm được.

Lắc đầu, Trần A Bà vỗ nhè nhẹ lên đầu của Hôi Bàn Vằn Chu. Hôi Bàn Vằn Chu run rẩy đứng dậy, sau đó dùng móc câu ở chân trước ôm lấy sợi chỉ, nhắm ngay lỗ kim đâm một cái, nhẹ nhàng

đưa nó xuyên qua.

- Hôm nay mặt trời cũng rất dễ chịu.

Trần A Bà nằm ở trên ghế xích đu, nhàn nhã phơi nắng, ánh sáng mặt trời ấm áp trải lên trên người, dáng vẻ vô cùng khoan thai tự đắc.

- Ài, thôi vậy, phơi nắng đi.

Nghe thấy lời ấy, hào hứng bát quái của mấy vị lão nhân khác đều tắt.

....

Đóng cửa phòng lại, Cao Bằng lấy những tài liệu cần thiết từ trong tủ lạnh ra để phối hợp với Tinh Hạch,

Tinh hạch Hệ Lôi của quái vật cấp Thủ lĩnh tất nhiên không phải trực tiếp để cho Đại Tử nuốt vào, nó cần được phối hợp với những tài liệu mà Cao Bằng đã sớm mua được lúc trước, chúng đang được để trong một ngăn tủ lạnh,

Dựa theo trình tự để cho thêm từng loại tài liệu vào, nhiều lần suýt nữa thất bại, nhưng may mắn là trong khoảng thời gian này hắn đã tích lũy được không ít kinh nghiệm, đến cuối cùng thì cũng phối trí thành công.

Sau đó, Cao Bằng bưng chén canh này lên rồi cười tủm tỉm đi ra từ phòng bếp,

- Đại Tử, đến đây ăn chén canh này đi.

Trong canh có từng tia lửa điện bay múa, lôi xà bốn phía, tỏa ra ánh sáng màu lam thăm thẳm.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 72: Đầu Ngự Thú Thứ Hai

Đại Tử nghi hoặc xoay vòng vòng tại chỗ, mắt nhìn chăm chú vào "Nồi canh điện" quỷ dị này.

Hai chiếc râu trên đỉnh đầu không ngừng lay động, giống như là hương vị của món canh này hấp dẫn nó. Đến cuối cùng nó vẫn hấp tấp leo lên, há miệng lớn nuốt chọn nồi canh.

Thời điểm nó uống thì trong khoang miệng không ngừng truyền ra tiếng nổ vang đùng đùng.

Sau khi uống canh xong, toàn thân Đại Tử bốc lên điện quang, giống như là một con Ngô Công Điện Quang, từ trong khe hở giáp xác phun ra điện quang màu xanh tím, nhìn qua thì vô cùng lóa mắt.

Cao Bằng đứng xa mấy mét đều cảm thấy tóc gáy muốn dựng đứng, chân tay tê dại, tranh thủ thời gian lùi về phía sau thêm mấy bước nữa.

Con mắt của Đại Tử lúc đầu có màu đen giờ lại hơi hiện lên màu lam, hai gọng kìm trong miệng mở rộng ra, thân thể kéo thẳng tắp.

Chờ đến khi điện quang dần dần tiêu tan, nhìn Đại Tử giống như bị nướng cháy, từ trong miệng nó toát ra từng đoàn khói trắng lượn lờ, lại giống như một con cá ướp muối nằng im lặng trên mặt đất.

A Ngốc kinh ngạc nhìn một màn này, bò dậy từ dưới mặt đất

đi đến bên cạnh Đại Tử, dùng xương tay đánh vào lớp vỏ trên lưng nó, phát ra từng tiếng phanh phanh giòn vang.

Gõ một hồi mà Đại Tử vẫn không có phản ứng, A Ngốc nghiêng nghiêng đầu nhìn qua Đại Tử, nghiêm túc suy nghĩ.

Sau đó nó đứng dậy mở ngăn tủ lạnh ra, từ trong đó lấy ra năm cái Âm Tuyết Tùng Châm, chần chờ thêm chốc lát, nó lại lưu luyến không bỏ lấy ra thêm năm cái nữa.

Một lần nữa ngồi xổm xuống bên cạnh Đại Tử, cầm trong tay mười cái Âm Tuyết Tùng Châm đặt ở bên miệng Đại Tử, lại gõ gõ lên đầu Đại Tử, sau đó lại gõ gõ xuống sàn nhà.

Sau khi lặp lại mấy lần, Đại Tử thật sự không kiên nhẫn phải vung vẩy cặp kìm, ý bảo đừng làm rộn.

À, còn sống à.

A Ngốc gật gật đầu, mang mấy cái Âm Tuyết Tùng Châm nhặt lên khỏi mặt đất, cẩn thận từng li từng tí bỏ vào lòng bàn tay, xoay người rời khỏi.

Ở trước cửa tủ lạnh, A Ngốc vụng trộm lấy ra một cái để vào miệng nhai nuốt, từng đoàn khí trắng từ trong Âm Tuyết Tùng Châm tràn ra dung nhập vào linh hồn hỏa diễm làm cho nó tăng vọt, trong quá trình hấp thu không ngừng lớn mạnh.

Trong mắt Cao Bằng thì trạng thái của Đại Tử chính là đang tiến hóa, vẫn còn trong giai đoạn tiến hóa.

Trong quá trình này, Đại Tử tỏ ra vô cùng lười biếng nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích, trong cơ thể thỉnh thoảng truyền ra tiếng xương cốt nổ đùng đùng, thân thể ngẫu nhiên run rẩy một chút.

Qua một đêm không có chuyện gì xảy ra, cho tới bình minh

ngày kế tiếp, đêm qua Đại Tử vẫn còn lười nhác mà bây giờ đã sinh long hoạt hổ, thể tích tiếp tục tăng vọt đã đạt đến ba mét rưỡi, độ rộng thì bằng eo của người trưởng thành.

Chủng loại vẫn là Tử Bối Lôi Ngô, chỉ có phẩm chất là tiến hóa.

Tử Bối Lôi Ngô phẩm chất hoàn mỹ.

Lúc còn ở phẩm chất tinh nhuệ thì hai chiếc râu trên đầu hiện lên từng vòng đường vân màu vàng, nhưng sau khi tăng đến phẩm chất hoàn mỹ thì hai cái râu này đã biến thành màu vàng sậm.

Màu vàng cũ có hơi ảm đạm, nhưng bây giờ lại hiện ra màu ám kim cao quý.

Đại Tử sinh long hoạt hổ lúc này đang vắt chéo lên ghế rồi điên cuồng cắn lưng ghế, mảnh gỗ vụn bay tứ tung, mỗi một nhát có thể cắn ra một khối lớn.

Cái chậu thép đặt ở trong phòng khách đã bị cắn thành một đống đồng nát sắt vụn, A Ngốc yên lặng trốn ở góc tường, A Xuẩn thì nấp sau lưng A Ngốc.

- Ngứa, đau, ngứa.

Giọng nói của Đại Tử không ngừng vang lên trong đầu Cao Bằng.

Trong lòng Cao Bằng chợt căng thẳng, mau chóng chạy tới xem thử Đại Tử có phải xảy ra vấn đề hay không.

Kiểm tra một phen mới phát hiện thì ra là Đại Tử thay răng.

Cao Bằng kinh sợ.

Hắn lần đầu tiên nghe nói Ngô Công cũng có thể thay răng.

Đây quả thật là lần đầu tiên nghe nói, trước cũng chưa từng nghe qua.

Đây chẳng lẽ là sau khi thế giới biến dị thì gen của Ngô Công cũng phát sinh biến dị hay sao? Nghĩ đến hình thái bây giờ của Đại Tử, chỉ sợ là không thể theo lẽ thường mà nói chuyện nữa rồi.

Trong quá trình Đại Tử cắn xé đồ thì răng bắt đầu tróc ra, tại vị trí cũ có thể nhìn thấy một loạt răng trắng nhỏ mới.

Cao Bằng ngoắc tay về phía A Xuẩn, A Xuẩn bay tới, trong khoảng thời gian tiếp xúc thì A Xuẩn đã không còn kháng cự Cao Bằng nữa, đặc biệt là mỗi ngày đều có thể uống thứ nước trái cây vô cùng dễ uống kia.

A Xuẩn theo thói quen rơi vào đỉnh đầu hắn, Cao Bằng lấy từ trong tủ lạnh ra một ly nước chanh lạnh.

A Xuẩn ngửi được mùi nước chanh liền rời khỏi đầu Cao Bằng, chậm rãi rơi vào lòng bàn tay hắn, toàn bộ thân hình nó như cái mũ bao phủ trên cánh tay cầm ly nước chanh của Cao Bằng.

Chỉ một chút sau, thân hình của A Xuẩn lại bay lên, nước chanh trong ly đã bị uống sạch sẽ.

Cao Bằng lấy từ trong ngực ra một cây kim tiêm không gây đau nhức, giống như là một con dấu nhỏ, nhẹ nhàng để lên trên đầu ngón tay rồi ấn nhẹ, đầu ngón tay liền có chút cảm giác như bị muỗi đốt, thả kim tiêm ra thì một giọt máu đỏ chảy ra từ đầu ngón tay.

Thì ra còn có loại công nghệ cao này, Cao Bằng rất cảm khái, đây cũng là do hỏi đồng học Mục Thiết Anh mới có thể biết đến loại đồ vật này, còn uổng cho lúc trước hắn mỗi lần lấy máu đều phải dùng dao để cắt.

Đầu ngón tay đặt ở vị trí đầu của A Xuẩn, Cao Bằng nhắm mắt

lại, đây là lần thứ hai hắn tiến vào Không Gian Ý Thức của A Xuẩn.

Không Gian Ý Thức của A Xuẩn vẫn còn hơi yếu một chút, một cái linh hồn nhát gan trốn ở tận trong góc hẻo lánh của Không Gian Ý Thức.

Dường như khí tức của Cao Bằng để cho nó có chút quen thuộc, cái tiểu linh hồn nhát gan này không còn trốn ở trong góc nữa, cẩn thận từng ly từng tí duỗi ra xúc tu linh hồn thăm dò Cao Bằng.

Xác nhận được thân phận của Cao Bằng, A Xuẩn buông lỏng một chút, tâm tình nó thông qua linh hồn truyền tới một chút, có thể là bởi vì linh trí không đủ mạnh nên Cao Bằng chỉ có thể cảm nhận được một loại gần như nịnh nọt thân mật, có lẽ là bị cá, chim ăn nhiều quá nên đâm ra sợ, có lẽ là bị người nuôi nhốt vận chuyển đến nơi xa ngoài ngàn dặm nên trong lòng run sợ.

Thật vất vả an định lại, mỗi ngày đều có thể uống nước trái cây yêu thích, loại thời gian khoái lạc này để cho A Xuẩn nhớ nhung khôn nguôi.

Một tờ Huyết Khế hiện lên trong Không Gian Linh Hồn, tuy A Xuẩn linh trí không cao, nhưng mà trong thoáng chốc nó cũng thông qua loại quy tắc nào đó biết được ý mà Huyết Khế sở hữu.

- Trở thành đồng bọn của ta đi, trở thành đồng bọn của ta, ta sẽ để cho ngươi có được lực lượng không e sợ thứ gì nữa.

- Không cần lực lượng…. Ta muốn nước trái cây.

A Xuẩn lo lắng nói ra.

Trong quá trình ký kết huyết khế, linh trí của A Xuẩn được tăng lên một chút trong thời gian ngắn ngủi.

- Tốt, cho người thật nhiều, thật nhiều nước trái cây.

Cao Bằng bất đắc dĩ.

- Ừ.

A Xuẩn lập tức đồng ý ký kết Huyết Khế.

Huyết khế cháy hừng hực trong Không Gian Ý Thức rồi hóa thành tro tàn.

Thành công ký kết với Ngự thú thứ hai, Phù Không Thủy Mẫu.

Ký kết với A Xuẩn thành công, lần này Cao Bằng có thể yên tâm lớn mật tăng lên phẩm chất A Xuẩn.

Cao Bằng mở ra lộ tuyến tiến hóa của A Xuẩn, tất cả có chín loại lộ tuyến tiến hóa.

Trong đó có một loại là Mộc Không Tâm, loại này sau khi tiến hóa sẽ trở thành Mộc Linh Thủy Mẫu, trở thành Thủy Mẫu có năng lực trị liệu cùng với năng lực không gian, song thuộc tính.

Nhưng nếu dựa theo lộ tuyến này, khi tiếp tục tiến hóa thì có thể khẳng định là nó sẽ đi về phía lộ tuyến phụ trợ.

Hệ Không Gian lại đi lộ tuyến phụ trợ, Cao Bằng có chút do dự.

Dù sao, nếu Hệ Không Gian mà trưởng thành thì khẳng định sẽ rất khủng bố.

Nhưng mà, muốn có được lực sát thương không gian thì đây không phải là mục tiêu ngắn hạn, cần một lượng lớn thời gian và tinh lực để bồi dưỡng.

Trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng thì Cao Bằng vẫn lấy nguyên tắc lựa chọn thứ gần nhất, tài liệu Hệ Không Gian rất hiếm

có, thôi thì lấy vật liệu ưu tiên đi.

Chờ sau khi chính mình trở nên cường đại, lúc đó thì loại hình nào mà không thể bồi dưỡng được, trước mắt thì thích hợp mới là tốt nhất.

- Tài liệu cần thiết để tiến hóa Mộc Linh Thủy Mẫu cần có: Hai cân Mộc Không Tâm, một lượng Khinh Linh Vân Dịch, bảy đóa Quỷ Tâm Tử. . .

Dịch: Trúc

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 73: Mày Nhất Định Rất Khó Chịu

- Tú Anh rời giường ăn bữa sáng.

Trong căn phòng ngủ không lớn truyền ra tiếng gọi của một ông lão.

Một con Anh Vũ màu hồng đứng trên kệ áo, cất tiếng gọi với vị bà lão tóc hoa râm đang nằm trên giường ở phía đối diện.

Mỗi buổi sáng con vẹt này đều hô như thế với bà lão kia.

Cái này đã thành chuyện thường ngày trong hai năm qua.

Bà lão kia họ Trần, tên là Tú Anh.

Hôm nay Tú Anh không nghe lời rời giường như thường ngày, mở ra cặp mắt đục ngầu, cười cười với Anh Vũ.

Anh Vũ ngừng gọi, cứ đứng lẳng lặng trên kệ áo như thế, bốn mắt giao nhau với Tú Anh.

Tú Anh không có con cái, một trận tai nạn xe vào hai mươi năm trước đã cướp đi một nhà con gái nàng.

Từ đó trở đi, hai người già lẻ loi hiu quạnh sống nương tựa lẫn nhau, ở tại trong căn nhà không lớn này.

Sau tai nạn xe cộ đó, bọn họ nhận được một lượng tiền bồi thường lớn, nhưng họ không thay nơi ở mới, bởi vì căn phòng trong khu nhà cũ này bọn họ ở đã quen.

Sau này bọn họ nuôi thêm một con Anh Vũ.

Con Anh Vũ này cũng rất thông minh, học theo con người nói chuyện, cũng thường xuyên bắt chước các âm thanh khác, thường xuyên chọc cho hai vị lão nhân cười ha ha.

Hai vị lão nhân cứ làm bạn với Anh Vũ như vậy, bọn họ dạy Anh Vũ trò chuyện, Anh Vũ cũng bắt chước giọng nói của hai vị lão nhân.

Trong căn phòng lạnh lẽo giống như có thêm một tia nắng ấm áp.

Trước kia mỗi ngày đều là do ông lão gọi Tú Anh rời giường, nhưng từ sau khi mất đi con gái thì tinh thần Tú Anh cũng không tốt lắm, cũng trở nên rất thích ngủ, nếu không có ông lão thúc giục nàng rời giường thì nàng thường xuyên sẽ quên ăn điểm tâm, ảnh hưởng không tốt tới dạ dày.

Cho tới hai năm trước, ông lão kia tạ thế.

Điều này đối với Tú Anh mà nói thì không khác gì trời sập.

Đó là một đêm hắc ám, nàng không biết là mình làm sao mà vượt qua được.

Cho tới bình minh ngày thứ hai, thái dương vừa mới dâng lên.

Đó là ngày thứ hai mà ông lão tạ thế, cái con Anh Vũ trong nhà kia đứng ở đầu giường Tú Anh, bắt chước giọng nói của lão nhân nhỏ giọng nói với nàng.

- Tú Anh, rời giường ăn bữa sáng.

Tú Anh mở to mắt nhìn Anh Vũ đứng bên giường.

Cặp mắt kia rất quen thuộc, rất ấm áp.

Anh Vũ mổ mổ lông mao trên thân, lại ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

Hốc mắt Tú Anh bị thấm ướt, rời giường, đi xuống nhà bếp làm một phần ăn sáng, cũng làm cho Anh Vũ một phần, lại luộc thêm một phần sủi cảo cho người bạn già của nàng, món ăn mà người đó thích nhất.

Anh Vũ không ăn, chỉ là mổ một cái rồi dừng lại.

Từ đó mỗi buổi sáng sớm Anh Vũ đều sẽ đứng ở bên giường Tú Anh, dùng giọng nói quen thuộc để gọi nàng rời giường.

Hôm nay Tú Anh không có rời giường như thường ngày, mà giống như một cô gái nhỏ núp trong chăn, cười nghịch ngợm với Anh Vũ.

Nụ cười này của nàng giống như đã trở lại sáu mươi năm trước.

Trở lại thời điểm vẫn còn là thiếu nữ, ngày nào đó, chính là đêm tân hôn mà nàng gả cho tân lang.

Trong thoáng chốc, Tú Anh càng ngày càng mỏi mệt, ánh mắt dần dần không mở ra được.

Thực ra tối hôm qua nàng nên đi, nàng đã quá già, sự cô độc không giây phút nào không ăn mòn nàng.

Nhưng nàng chỉ là muốn lại nghe, lại nghe một chút.

Lại nghe giọng nói của ông lão.

Lại nghe ông lão nói với nàng.

- Tú Anh, rời giường ăn bữa sáng.

Tình cảm chân thành của ta, người đã mang đi xa, rời ta mà đi.

Ta đếm ngược ngày người trở về, khi nào mới trở về đây.

Người nói, nếu như ta lại nghe giọng nói của người một lần nữa thì tức là ngày hai ta gặp lại.

Trong thoáng chốc, Tú Anh nhìn thấy ông lão, hắn đứng bên giường của nàng, lôi kéo tay nàng rồi nói với nàng.

- Tôi đã trở về, thân yêu, đợi lâu rồi.

Ngày thứ hai, lúc Cao Bằng đi xuống lầu thì thấy mọi người tụ tập lại một chỗ rồi thảo luận sôi nổi.

Trần bà bà ở dưới lầu đã qua đời, lúc hắn vào trong nhà bà thì nhìn thấy Trần bà bà nằm ở trên giường trong phòng ngủ, mặt mũi tràn đầy an tường.

Tay nàng nhẹ nhàng ôm lấy một con Anh Vũ thân thể lạnh ngắt.

Bởi vì Trần bà bà không có người thân trực thuộc, cho nên dựa theo quy định của chính phủ thì thi thể nàng sẽ do nhà tang lễ thu nhận, sau đó thông báo cho họ hàng thân thích đến lấy.

Nếu như không có người tới nhận thì cũng dựa theo quy định của chính phủ, đưa thi thể đi hỏa táng, đặt trong Mộ Công.

- Ôi trời ơi.

- Hiển linh.

Tiếng huyên náo trách móc từ trong đám người truyền tới, không ít người bị làm cho hoảng sợ mà chạy ra bên ngoài.

Cao Bằng nhìn thấy một quầng sáng bất thình lình toát ra từ bên trong đám người, một quầng sáng bay lên không trung.

Mơ hồ có một con Anh Vũ màu lam nhạt hơi mờ bay lên không

trung, quanh thân nó bay lượn từng tầng quầng sáng.

【 Tên quái vật 】: Linh Hồn Thủ Vệ Giả

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 25

【 Phẩm chất quái vật】 : Hoàn mỹ

【 Thuộc tính quái vật】: Hệ Hồn

【 Giới thiệu vắn tắt quái vật】: Chấp niệm của một linh hồn cường đại để lưu trú tại phàm trần, hình thái không đồng nhất, sau khi hoàn thành chấp niệm cũng sẽ trở về Minh Giới.

Anh Vũ màu lam nhạt bay vòng quanh cửa sổ lầu ba ba vòng, sau đó phi mạnh một cái rồi biến mất trong không khí.

- Tôi nhìn thấy bọn họ bay lên, hai cỗ thi thể trên khung sắt đều hóa thành ánh sáng bay lên, con vẹt kia và người rõ ràng đều chết rồi.

Một tên nhân viên công tác ở nhà tang lễ thất kinh, hắn quả thực bị dọa đến mức quá sợ hãi.

Ngươi nói thế giới dị biến, nhưng thi thể cũng không thay đổi chứ.

Bất luận quái vật kinh khủng gì, hoặc là người, sau khi chết cũng có cùng một bộ dáng.

Dù sao cũng là lạnh ngắt, sẽ không động đậy.

Hiện nay sao mà ngay cả thi thể cũng đều không an phận rồi.

Nhân viên công tác nhà tang lễ quả thực bị dọa cho mặt mũi tái xanh.

Trần bà bà qua đời làm cho Cao Bằng sững sờ.

Hắn còn nhớ rõ Hôi Bàn Vẫn Chu cũng là sủng vật của con gái Trần bà bà, trừ Hôi Bàn Vẫn Chu ra thì trong nhà nàng còn có một con Anh Vũ.

Hiện tại nàng và Anh Vũ đều đi, vậy cái con Hôi Bàn Vẫn Chu kia đâu?

Hắn nhớ được trước kia trong thành phố cũng từng phát sinh ra chuyện giống như vậy, sau khi chủ nhân chết đi, Ngự Thú được lưu lại thế gian, chúng nó không có chủ nhân ước thúc, có Ngự Thú lựa chọn tiến vào Thâm Sơn Đại Trạch quay về tự nhiên.

Còn có Ngự Thú bởi vậy mà tính tình biến đổi, trở nên có tính công kích rất mạnh, tập kích những người khác.

Lúc này Cao Bằng ra ngoài là chuẩn bị mua đủ tài liệu cần thiết cho A Xuẩn tiến hóa.

Trong những tài liệu này, trừ Mộc Không Tâm ra thì các loại tài liệu khác Cao Bằng cũng đều nghe nói qua, cũng không tính là trân quý khan hiếm.

Phát sinh chuyện này, Cao Bằng ngẫm lại thì quyết định đi lên lầu nhìn xem.

Cái con nhện nhỏ ưa thích chờ đợi trong hành lang kia cũng coi như tương đối quen thuộc với hắn.

Đi thật lâu, tới lúc đi tới trên hành lang tầng năm thì mới thấy cái con nhện nhỏ kia.

Tám cái chân gắt gao ôm lấy trần nhà, ánh mắt màu hồng lấp lóe sự điên cuồng, trong miệng phát ra tiếng kêu trầm thấp.

Ở trong mắt Cao Bằng thì trạng thái bây giờ của Hôi Bàn Vẫn Chu là bi thương.

Thấy có người đến, Hôi Bàn Vẳn Chu thấy mình thế này có hơi mất mặt nên đưa khuôn mặt cúi xuống, sau đó trốn ở nơi hẻo lánh trên trần nhà.

Mấy phút nữa, thấy Cao Bằng còn chưa đi, Hôi Bàn Vẳn Chu thẹn quá hoá giận, lớn tiếng kêu to vài tiếng với Cao Bằng.

- Hí?

Đại Tử uể oải bò lên vai Cao Bằng, tùy ý gọi một tiếng.

Sau đó thân thể Hôi Bàn Vẳn Chu cứng đờ, ủy khuất cuộn mình thành một đoàn.

Vừa mất đi chủ nhân, bây giờ lại còn bị con Ngô Công Ác Bá này khi dễ nữa sao, cuộc sống của nhện làm sao lại gian nan như thế.

Mất đi mộng tưởng làm nó cuộn thành một đống tròn vo.

Chít chít chít, nó rơi xuống từ phía trên trần nhà, không thèm nhúc nhích.

- Mày nhất định đang rất khó chịu.

Cao Bằng nói với nó, vừa nói vừa ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng sờ lên đầu Hôi Bàn Vẳn Chu.

Hôi Bàn Vẳn Chu có thể cảm nhận được thiện ý trong giọng nói của Cao Bằng, thân thể nó liền run lên.

Dịch: Trúc

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 74: Hôi Bàn Vằn Chu

Cẩn thận từng li từng tí bỏ cái vuốt nhện đang che trên mắt xuống, lộ ra đôi con ngươi màu đỏ, nó yên lặng dò xét Cao Bằng.

Cái đầu không nhỏ kia của nó liên tục nhớ lại, cố gắng suy nghĩ.

Nhớ đến việc ngày đó ở trên cầu thang, gia hỏa trước mắt này từng vứt một cái hỏa cầu dọa cho nó vô cùng hoảng sợ.

Vẻ mặt của Hôi Bàn Vằn Chu không tốt lành gì.

Đại Tử vẫn luôn yên tĩnh nằm nhoài trên lưng Cao Bằng, bởi vì thân thể của nó quá dài thậm chí có một bộ phận thân thể rũ thẳng xuống đất, cảm nhận được tâm trạng của Hôi Bàn Vằn Chu không tốt.

Nó tùy ý duỗi ra một cái chân hàm, khẽ điểm nhẹ lên người Hôi Bàn Vằn Chu, tựa như một người anh cả nhắc nhở em trai cái gì nên làm cái gì không nên làm.

Bị cường quyền chấn nhiếp, Hôi Bàn Vằn Chu chỉ có thể tủi thân không ngừng réo vang.

Đại Tử không nhanh không chậm liếc nó một cái, kêu lên một tiếng.

- Nếu như mày đồng ý, thì đi cùng tao thôi.

Cao Bằng vừa nói vừa xòe tay phải chìa ra trước mặt Hôi Bàn Vằn Chu.

Trong hành lang, không khí lâm vào yên lặng.

Chần chờ chốc lát, Hôi Bàn Vằn Chu chậm rãi buông cái vuốt nhện luôn luôn che trên mặt mình ra, sau đó đặt lên lòng bàn tay Cao Bằng.

Lông xù xung quanh che kín vuốt nhện giống như dây kẽm, bởi vì nó rất cẩn thận, nên khi đâm vào lòng bàn tay Cao Bằng có hơi ngưa ngứa.

Thế là Cao Bằng đi trên đường, hai con Ngự Thú đi theo bên cạnh, một con Ngô Công dài đến ba mét và một con Tri Chu to như cái cối xay.

- Ha ha, người anh em, trông cậu như vậy chẳng lẽ là chuẩn bị tề tụ Ngũ Độc trở thành Ngũ Độc Giáo Chủ sao?

Một thanh niên phong cách đầu tóc xù dài với quả đầu đầy đủ cả thảy bảy màu xanh đỏ vàng lục lam chàm chím đang băng băng đi tới, nhìn thấy hai con Tri Chu và Ngô Công bên chân Cao Bằng thì nhịn không được nói lời trêu chọc.

- Trào lưu này vẫn còn chưa diệt à?

Cao Bằng liếc gã một cái.

Thanh niên đầu tóc xù dài không lấy làm buồn bực, ngược lại còn cười hắc hắc đáp:

- Cậu không biết đâu, thứ như là trào lưu này đều được tính theo chu kỳ, là một loại tuần hoàn, mỗi một loại trào lưu đương thời vô cùng thịnh hành, sau đó qua mấy năm thì sẽ dần dần bị đào thải, tuy nhiên mấy chục năm sau nhất định lại sẽ tiếp tục thịnh hành một lần nữa, cái này gọi là “Phong trào phục cổ”.

Cao Bằng nhịn không được nhìn gã nhiều thêm hai mắt, có văn hóa đầu tóc xù dài. . . quả nhiên không giống người thường.

Nhìn thấy Cao Bằng không có ý tứ tiếp tục nói chuyện với

mình, thanh niên đầu tóc xù dài vội vàng giữ lại, bước lên trước thấp giọng nói:

- Người anh em, tôi thấy cậu hẳn cũng là người ưa thích Độc Vật, cậu xem bên cạnh cậu không phải là Ngô Công thì cũng là Tri Chu.

- Không phải, chỉ là đúng lúc nuôi hai con trong nhóm Ngũ Độc thế thôi.

Cao Bằng lắc đầu, mắt thấy thanh niên đầu tóc xù dài cứ quấn lấy mình không buông tha, không khỏi có chút bực bội.

Đại Tử cảm giác được chủ nhân không kiên nhẫn, lập tức tiến lên một bước, uy hiếp thanh niên đầu tóc xù dài, cặp kiềm ở hai bên mép điên cuồng đóng mở, hàn quang lấp lóe, đồng thời từng tia hồ quang điện không ngừng quấn quanh bên ngoài cơ thể, tuy rằng vẫn còn chưa làm được ly thể ngoại phóng, nhưng quấn quanh ở bên ngoài thân đã không thành vấn đề, nhìn qua có vẻ cực kỳ uy phong.

- Ấy ấy ấy, đừng kích động, đừng kích động, ở đây tôi có một vài con quái vật kịch độc, đại ca có hứng thú hay không? Giá cả vô cùng phải chăng.

Người thanh niên đầu tóc xù dài tranh thủ thời gian thấp giọng chào hàng.

Cao Bằng không hề có một chút hứng thú nào đối với cái gọi là quái vật kịch độc, vả lại bây giờ Ngự Thú trong nhà đã nhiều lắm rồi, nào là Hài Cốt Vong Hầu, Tử Bối Lôi Ngô, Hôi Bàn Vẫn Chu, Phù Không Thủy Mẫu, đến tận bốn con Ngự Thú.

Bình thường, trước khi Ngự Thú trưởng thành đến một trình độ nhất định thì người ta sẽ không chuyên môn nuôi dưỡng quá nhiều Ngự Thú. Đầu tiên là tiêu hao tài lực, tựa như trước tai biến,

bình thường trong nhà người ta chỉ nuôi dưỡng tốt mấy con mãnh thú loại ăn thịt cỡ lớn, chỉ mỗi tiền ăn thôi cũng có thể khiến cho bọn họ sụp đổ rồi.

Thứ hai, bồi dưỡng Ngự Thú cũng cần tiêu hao tinh lực và thời gian.

Rất nhiều người bồi dưỡng Ngự Thú luôn luôn chia làm hai trường phái, một trường phái chỉ chuyên tâm huấn luyện một hai con Ngự Thú mà thôi, được gọi là nhân thú hợp nhất.

Còn có một loại trường phái khác tên là phái uyên bác, nuôi dưỡng đàn thú khắp thiên hạ.

Đương nhiên, đây đều là nói đùa, trên thực tế nào có trường phái gì, nuôi hay không nuôi Ngự Thú tất cả đều chỉ trong một ý niệm, rất nhiều người đều từng nói lời thề son sắt, hứa hẹn rằng:

- Dù ta có chết, dù ta có nhảy từ trên vách đá cheo leo xuống, thì ta cũng sẽ không bao giờ lại nuôi bất kỳ một Ngự Thú nào cả.

Nhưng một thời gian ngắn sau đó. . . khi ôm trong tay một con Ngự Thú mà mình vừa mua, lại cười ha hả nói rằng:

- Con Ngự Thú mà tôi mới mua này còn biết phun lửa nữa đấy.

Tuy Cao Bằng quả thật không hề có hứng thú với Ngũ Độc.

- Thật ngại quá, anh đi tìm người khác đi.

Cao Bằng lắc đầu từ chối.

Người thanh niên đầu tóc xù dài còn muốn nói gì đó, dù sao Cao Bằng mang theo hai con trong nhóm Ngũ Độc nhìn qua rất giống một khách hàng tiềm năng, lấy kinh nghiệm làm nhân viên bán hàng của gã trước kia đến xem, chỉ cần da mặt dày, nhiều khi thành công cách gã chỉ kém một chút như vậy mà thôi.

Cao Bằng đã không còn kiên nhẫn, sắc mặt lạnh xuống quát lên một tiếng:

- Cút.

Thanh niên đầu tóc xù dài có chút không cam lòng, miễn cưỡng cười một tiếng, sau đó quay người tiếp tục tìm kiếm khách hàng mới trên đường.

Đi về phía cửa hàng, mua sắm một số thực tài, còn có mấy loại tài liệu cần thiết để Hôi Bàn Vằn Chu tiến hóa.

Từ phẩm chất Phổ thông tiến hóa đến phẩm chất Tinh nhuệ là đơn giản nhất, đặc biệt là đối với những con quái vật nhỏ chỉ có cấp 4.

Trước mắt bản thân chỉ còn thiếu khuyết một cái Nhục Thuẫn, tuy rằng để cho Tri Chu làm Nhục Thuẫn nhìn qua có chút hoang đường, nhưng Cao Bằng xem xét lộ tuyến tiến hóa của Hôi Bàn Vằn Chu một lượt, nhìn thấy bên trong vừa vặn có lộ tuyến tiến hóa thành Nhục Thuẫn.

Sau khi mua đủ tài liệu, về đến nhà, trước tiên Cao Bằng ký kết Huyết Khế với Hôi Bàn Vằn Chu, tuy là không gian trong linh hồn còn thừa không nhiều, nhưng chỉ ký kết với một con quái vật nhỏ cấp 4 có phẩm chất phổ thông thì không thành vấn đề.

Nhưng Cao Bằng cũng có suy tính của chính mình, sau khi bản thân ký kết với Hôi Bàn Vằn Chu thì nhanh chóng cường hóa nó, rất nhanh nó sẽ có thể cung cấp cho mình một lượng lực linh hồn lớn.

Sau đó tăng thêm Đại Tử và A Ngốc cung cấp lực lượng linh hồn, tin tưởng không bao lâu sau hắn sẽ có thể ký kết với A Ngốc, chỉ là A Ngốc hẳn phải chịu uất ức một thời gian ngắn, trong khoảng thời gian này không thể để cho A Ngốc tiếp tục tăng lên

nữa, nếu không thì lực lượng linh hồn cần thiết sẽ càng ngày càng nhiều.

Cao Bằng cảm thấy quyết định tăng lên phẩm chất A Ngốc trước đó của mình thật sự là một nét bút hỏng, là một điều ngu xuẩn mà hắn đã phạm phải lúc đó, tuy nhiên có lỗi thì phải mạnh dạn thừa nhận, lần sau không tái phạm sai lầm giống như vậy thì tốt.

Trên đời này chẳng ai hoàn mỹ cả, chỉ cần cố gắng đừng để ngã hai lần dưới một cái hố là được.

Quá trình ký kết với Hôi Bàn Vẫn Chu rất nhanh chóng, có lẽ là bởi vì nguyên nhân Trần A Bà vừa qua đời, hắn cảm nhận được sự đau buồn mãnh liệt trong không gian ý thức của Hôi Bàn Vẫn Chu.

Không cần Cao Bằng tốn bao nhiêu khí lực, có lẽ là vừa mất đi chủ nhân vẫn còn trong thống khổ, cũng có lẽ Cao Bằng "thừa lúc vắng mà vào" tranh thủ tín nhiệm của Hôi Bàn Vẫn Chu.

Sau khi ký kết thành công, Cao Bằng kinh ngạc phát hiện vậy mà Trần A Bà lại không hề ký kết Huyết Khế với Hôi Bàn Vẫn Chu, có lẽ là sự kiên trì đặc thù của người thế hệ trước.

Cao Bằng lựa chọn lộ tuyến cho Hôi Bàn Vẫn Chu là Hôi Giáp Khải Chu, chỉ nhìn tên thôi cũng biết ngay đây là loài nhện chuyên về lực phòng ngự.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 75: A Ban

Cao Bằng đeo khẩu trang lên, toàn thân từ trên xuống dưới đều được che phủ cực kỳ chặt chẽ, ngay cả bàn tay cũng mang theo một đôi bao tay bằng cao su màu trắng. Hắn đang bận rộn điều chế nước thuốc trên bàn thí nghiệm.

Trên bàn có để một cái đồng hồ báo thức, mỗi khi đến mốc thời gian đã được cài đặt sẵn thì sẽ phát ra âm thanh nhắc nhở.

Sau đó, theo thời gian đã đến Cao Bằng liền tăng thêm tài liệu vào.

Bên cạnh bàn thí nghiệm đặt một cái lọ chứa rất lớn, trong lọ có một cái ống màu trắng đảm bảo không ngừng vận chuyển liên tục phun ra dưỡng khí về phía chất lỏng bên trong.

Chất lỏng màu xanh lục nhỏ vào dung dịch màu xanh lam trong ống nghiệm, từng đoàn từng đoàn bong bóng nho nhỏ sinh ra một cách dày đặc.

Ánh mắt Cao Bằng thâm thúy, nhẹ nhàng đong đưa ống nghiệm đều đặn, chỉ thấy dung dịch màu xanh lam ở dưới đáy bình chậm rãi ngưng kết thành từng viên từng viên tròn tròn màu vàng đỏ.

Được rồi, đã phối chế dung môi thành công.

Cao Bằng đến gần bên mép lọ chứa, đổ hết toàn bộ chất lỏng trong ống nghiệm vào.

Dưới đáy lọ chứa có một con nhện to như cối xay đang không ngừng run rẩy, điên cuồng giãy dụa, những cái chân khớp mảnh

khảnh đã thối rữa, trở nên sưng to lên, từng đoàn từng đoàn bắp thịt hết sức vặn vẹo chẳng khác nào những khối u dồn thành một đống.

Nhìn qua những cái chân khớp vô cùng thô to, đường kính lớn hơn so với ban đầu ít nhất gấp năm lần, có hơi giống với con cua biến bị.

- Màu sắc cơ thể của mày là màu xám, lại là Hôi Bàn Vẵn Chu, sau khi tiến hóa lên chủng loại là Hôi Thuẫn Khải Chu. Bây giờ mày cũng sẽ giống như A Xuẩn và A Ngốc, cũng lấy chữ A làm chữ lót. . .

Cao Bằng tự lẩm bẩm một mình.

- Cho nên tên của mày sẽ là A Ban.

Cao Bằng bỗng dưng nhớ tới nhân vật Anime nào đó, khả năng đây là một lần hắn bị hắc thảm nhất.

Từng đợt cảm xúc đau đớn thông qua linh hồn truyền lại cho Cao Bằng, trong lòng hắn không khỏi có chút nặng nề.

Tuy đây là con đường nhất định phải trải qua, muốn từ Hôi Bàn Vẵn Chu tiến hóa thành Hôi Thuẫn Khải Chu thì không thể nào tránh khỏi quá trình này được.

Hoàn toàn khác biệt so với sự tiến hóa của bọn Đại Tử trước đó, lần này A Ban tiến hóa cần tài liệu tuy rằng đơn giản, nhưng trình tự lại hết sức rườm rà.

Tựa như những con cá vàng hàng đầu cực kỳ quý giá và hiếm thấy có thể bán với giá trên trời lên đến hơn một triệu, mà một số cá vàng phổ thông thì chỉ cần vài đồng là có thể mua đến mấy con. Trên thực tế, chênh lệch giữa bọn chúng chỉ là màu sắc, thể tích, tỉ lệ khác biệt của thân thể, thế thôi.

Cho nên chủng loại tiến hóa này, lộ tuyến tương đối đơn giản, cần thay đổi cũng ít nhất.

Nhưng nếu như muốn làm cho một con cá vàng tiến hóa thành một con cá diếc, thì cũng hơi phức tạp một chút.

Muốn làm cho một con cá vàng tiến hóa thành một con cá trắm cỏ, thì độ khó sẽ cao hơn chút nữa.

Nếu như muốn tiến hóa thành cá mập, cá voi, độ khó khăn sẽ càng cao hơn nữa.

Đương nhiên đây chỉ là một loại khó khăn trên ví dụ mà thôi, cũng không phải là tình huống thực tế.

Hôi Bàn Vẫn Chu tiến hóa thành Hôi Thuẫn Khải Chu thì độ khó khăn vẫn tương đối lớn.

Cho nên quá trình rườm rà, cần rất nhiều bước đi phức tạp.

Cao Bằng còn đặc biệt đến chỗ làm, mượn dùng những công cụ trong phòng làm việc.

- Ông chủ, có khách đến rồi.

Giọng nói của Tuân Quyển Quyển vọng vào từ ngoài cửa.

Cao Bằng đang quan sát quá trình tiến hóa của A Ban vừa nghe thấy liền đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, lại quay đầu nhìn A Ban đang ngâm mình trong dung dịch, khoảng cách A Ban tiến hóa thành công còn cần không ít thời gian.

Bây giờ toàn bộ những tài liệu cần thiết cho A Ban tiến hóa đều đã dựa theo trình tự cho thêm vào rồi, còn lại chỉ là thời gian ngâm nước thuốc mà thôi.

A Ban ở trong dung dịch đang thong thả sinh trưởng, bên ngoài cơ thể không ngừng ngưng tụ thành vỏ cứng rắn, sau đó vỏ cứng

trở nên càng lúc càng giòn, sau cùng không ngừng bong tróc, từ trong đó chui ra một thân thể hoàn toàn mới.

Thân thể sẽ lớn hơn một vòng so với trước khi thoát xác.

Sau đó không ngừng lặp đi lặp lại quá trình này, xác ngoài tiếp tục ngưng kết trở nên cứng rắn, sau đó biến giòn, tiếp tục tróc ra…

Quá trình này cần tiêu hao một số năng lượng rất lớn.

Cao Bằng gọi Tuân Quyển Quyển đi vào.

- Ông chủ.

Tuân Quyển Quyển bước từng bước nhỏ đi vào phòng thí nghiệm, tất cả những thứ trong này đều khiến nàng cảm thấy mười phần thần bí.

Không, phải nói là siêu cấp thần kỳ!

Tất cả những công cụ thí nghiệm đều làm cho nàng có một loại cảm giác cao lớn đại khí.

Trước kia chưa được cho phép là nàng sẽ không được tiến vào.

- Ừm, chờ một lát nữa chỉ cần cô nhìn thấy màu sắc của chất lỏng trong cái thùng này nhạt đi thì hãy đổ chất lỏng trong cái ống nghiệm ở trên bàn kia vào.

Cao Bằng chỉ mấy cái ống thủy tinh chứa dung dịch năng lượng cao đã được phối trí xong trên bàn.

Tuân Quyển Quyển nhìn về phía bàn thí nghiệm màu xám bạc, trong những cái ống nghiệm cắm trên giá có chứa dung dịch màu ngà sữa khoảng năm phần ống nghiệm.

- A, ồ ồ, rõ rồi.

Tuân Quyển Quyển gật đầu.

Những tài liệu khác trong phòng thí nghiệm Cao Bằng đều đã cất kỹ, chỉ còn lại có mấy cái ống nghiệm chứa dung dịch năng lượng cao này mà thôi.

Loại chuyện này không khó, tin tưởng chỉ cần bất kỳ ai có một chút trí thông minh đều có thể làm được.

Bây giờ A Ban đã tiến vào quá trình tiến hóa nhẹ nhàng, cần thiết chỉ là thời gian mà thôi.

- Cao tiên sinh.

Ở trong phòng khách, một người đàn ông tròng mắt màu bạc đang ngồi, đứng ở bên cạnh ông ta là một gã vệ sĩ mặc vét đen.

Người đàn ông rất nhiệt tình, nhìn thấy Cao Bằng đi tới, tranh thủ thời gian đứng dậy bắt tay Cao Bằng.

- Xin chào.

Cao Bằng có chút buồn bực, người này cũng có vẻ quá kích động rồi.

- Ngưỡng mộ đại danh của Cao tiên sinh đã lâu, hôm nay cuối cùng cũng đã đạt được ước muốn.

Người đàn ông tròng mắt màu bạc mỉm cười, nói tiếp:

- Tự giới thiệu một chút, tôi tên là Lục Tạ, hiện tại là một người làm nghề tự do, trước đó trong nhà mở một vườn thực vật nhỏ, đáng tiếc bị Tàn Bạo Hôi Ma Chu phá hư, hiện tại đang sửa chữa.

- Vườn cây ở thành Đông?

Cao Bằng nghe vậy không khỏi xúc động, nhìn về phía Lục Tạ.

Lục Tạ cười ha ha một tiếng, đáp:

- Đúng thế, không nghĩ tới Cao tiên sinh cũng biết đến khu vườn nhỏ này của tôi, Lục mỗ cực kỳ vinh hạnh.

- Hẳn là Cao tiên sinh cũng biết sự kiện phát sinh trong thời gian trước, nói thật, đêm hôm đó đã dọa tôi sợ quá chừng.

Lục Tạ cười lắc đầu, thế nhưng nhìn sắc mặt ông ta lại hoàn toàn chẳng có vẻ gì là sợ hãi cả.

- Những thứ này là tôi chuẩn bị dùng để cường hóa Ngự Thú, xin Cao tiên sinh hãy xem một chút, giá cả đều dễ nói, tôi cũng biết quy củ của Cao tiên sinh.

Lục Tạ nói, giọng điệu vô cùng hào sảng.

Cái này cũng. . . quá nhiệt tình rồi, Cao Bằng hơi nghi hoặc một chút, danh tiếng của mình hẳn không có lớn như vậy mới đúng, hai người còn là lần đầu tiên gặp mặt nữa.

Vẫy tay bảo vệ sĩ lui ra, Lục Tạ tiến lên trước, nhẹ giọng nói rằng:

- Cao tiên sinh, xem bộ dáng của ngài có lẽ còn không biết, đoạn thời gian trước quân đội nghiên cứu ra Xích Lưu Hỏa Thiềm, trên mặt trận ở phương bắc đã lập được công lớn. Người phát triển nghiên cứu Xích Lưu Hỏa Thiềm này lại là ngài và Trần hội trưởng, trên yến hội Trần hội trưởng cũng đã nói, sự cống hiến của ngài trong quá trình nghiên cứu hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất.

Lúc này Cao Bằng mới chợt hiểu ra.

Đoạn thời gian trước, Trần hội trưởng có mời khách tham gia một cái tiệc rượu gì đó, về sau biết được không phải một số người ở tầng lớp thượng lưu thì cũng là nhân vật nổi tiếng xã hội trong

thành phố Trường An, sau đó Cao Bằng cũng không cảm thấy hứng thú.

Nói thật, đối với việc tham gia loại tiệc rượu này, Cao Bằng thật sự không hề thích thú gì, đặc biệt là sau sự kiện xảy ra khi hắn còn bé. . . Cao Bằng vẫn luôn luôn có chút bài xích với loại chuyện này.

Lục Tạ dắt tới một con chó săn màu đen, có điều con chó săn này khác với những con bình thường là nó cao khoảng chừng ba mét, ở xung quanh vùng cổ của nó mọc đầy một vòng gai xương dữ tợn, phảng phất như đeo một cái vòng cổ vậy, đồng thời đôi mắt của nó đen kịt, hàm răng sắc bén chẳng khác nào dao cạo, một cái lưỡi đỏ máu thè ra từ bên mép.

Nhìn qua có vẻ vô cùng hung thần ác sát.

Từng tầng từng tầng uy áp khủng bố lan tràn khắp bốn phía.

Cao Bằng híp mắt lại.

Hắn nhận ra đây là một con Ngự Thú cấp Thủ lĩnh.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 76: 【 Điên Cuồng Tiến Hóa 】- Hôi Thuẫn Khải Chu

Hắc Dạ Khuyển!

Đây là tên khoa học của con chó săn lông đen này.

Nghe nói tất cả những quái vật giống chó đều có khả năng tiến hóa thành Hắc Dạ Khuyển, Hắc Dạ Khuyển đã trở thành một phương hướng tiến hóa khác của loại quái vật giống chó.

Chủng loại chó có lông đen nhánh này rất dễ dàng dung nhập vào màn đêm một cách hoàn mỹ, màu lông cũng là màu sắc dùng để yểm trợ tốt nhất.

Với lại bộ lông đen nhánh kia có thể hấp thu đại bộ phận ánh sáng, là sát thủ trong màn đêm, cũng là chó trông nhà tốt nhất trong đêm tối, rất nhiều trang viên và những công viên đều ưa thích nuôi dưỡng loại Hắc Dạ Khuyển này.

- Tôi biết quy củ của ngài, Ngự Thú cấp Thủ lĩnh do chính ngài định giá.

Lục Tạ mở miệng nói ra:

- Giá cả như thế nào ngài cứ việc nói.

Cao Bằng nhìn Hắc Dạ Khuyển một chút, xem xét các loại lộ tuyến tiến hóa của Hắc Dạ Khuyển.

Một lúc lâu sau, Cao Bằng mới yên lặng gật đầu, sau khi loại bỏ hai lộ tuyến tiến hóa cường đại nhất đồng thời cũng hi hữu nhất, còn thừa lại mười tám lộ tuyến tiến hóa.

Lại loại bỏ thêm năm lộ tuyến tiến hóa có sử dụng những tài liệu quá mức hiếm thấy, cộng thêm trình tự quá mức rườm rà tốn thời gian thì còn thừa lại mười ba lộ tuyến.

- Lục viên trưởng.

Cao Bằng nhìn qua Lục Tạ.

Lục Tạ sững sờ, Lục viên trưởng?

Cho tới bây giờ đều chưa từng có ai xưng hô như vậy với ông ta…

Tuy nhiên xưng hô thế này ngược lại cảm thấy rất mới lạ.

- Tăng lên phẩm chất khẳng định là không có vấn đề, với lại ở đây tôi có mấy cái lộ tuyến tiến hóa có thể tạo điều kiện cho ông lựa chọn, cấp bậc giá cả cũng không giống nhau, đương nhiên sau khi tiến hóa trình độ cường lực cũng khác biệt, tiền nào thì hàng nấy, ông là thương nhân, hẳn là ông hiểu rất rõ điều này.

Cao Bằng cười nói, ý vị thâm trường.

Lục Tạ vỗ đầu một cái, không chút do dự, nói ngay:

- Đắt nhất!

- Ừm… Năm ngàn, năm ngàn điểm tín dụng, với lại phí tổn tài liệu ông phải tự mình chi, đắt nhất, cũng là tốt nhất.

Cao Bằng trầm ngâm chốc lát mới đưa ra mức giá này.

Lục Tạ sửng sốt, năm ngàn điểm tín dụng, cái giá tiền này. . . quả thật là vô cùng kinh khủng.

Dù ông ta đã chuẩn bị tâm lý cũng bị hù sợ.

Hơn nữa còn cần chính mình cung cấp phí tổn tài liệu…

Tính gộp tất cả lại thế nào cũng phải hơn sáu ngàn điểm tín dụng.

- Cái này… Vậy thì cái cả thấp nhất là bao nhiêu?

Lục Tạ xoắn xuýt hỏi.

- Một ngàn điểm tín dụng.

Cao Bằng duỗi ra một ngón tay đáp.

Một ngàn điểm tín dụng cũng chỉ đơn thuần trực tiếp tăng lên phẩm chất Hắc Dạ Khuyển mà thôi, những thứ khác đều không thể đề thăng.

- Vậy thì đắt nhất đi!

Lục Tạ cắn răng một cái, rốt cuộc đưa ra quyết định.

Ở trước khi xảy ra tai biến, Lục Tạ hắn có thể từ một gã côn đồ tép riu trở thành ông chủ lớn lũng đoạn một phần hai thị trường tài liệu của thành phố Trường An, dựa vào chính là phần dũng cảm này!

Với lại thời điểm nên bỏ qua thì tuyệt đối sẽ không chần chờ.

Có bỏ ra mới có thể thu vào!

Trước khi đến đây, ông ta cũng đã phái người điều tra về Cao Bằng, dù cho lúc tra đến nơi sâu xa thì gặp phải lực cản, nhưng chỉ cần mỗi thông tin bên ngoài thôi cũng đã đủ rồi.

Có lẽ vẫn chưa có bất kỳ ai phát hiện qua, từ lúc Cao Bằng ra tay đến nay, chưa từng thất bại qua dù chỉ một lần.

Điều này vô cùng khủng bố!

Đây là khái niệm gì, từ trước tới giờ đều chưa từng thất bại

một lần nào, nói cách khác tỷ lệ thành công là một trăm phần trăm.

- Tốt, ông chủ Lục nhất định sẽ không thất vọng.

Cao Bằng mỉm cười.

Đây chính là miêu tả tốt nhất cho câu: Ba năm không khai trương, khai trương một lần là có thể ăn đến ba năm.

Quả nhiên, bồi dưỡng Ngự Thú cấp thủ lĩnh mới thật sự là con đường đúng.

Thực ra cái giá này cũng không cao lắm, bình thường thu phí Ngự Thú cấp thủ lĩnh đều ở khoảng mấy trăm đến mấy chục ngàn điểm tín dụng, nếu như đổi thành Tiền Liên Minh thì cũng là mấy triệu đến trăm triệu.

Cao Bằng chỉ lấy có 5000 điểm tín dụng là vì hắn phòng ngừa khách hàng bị giá tiền làm cho hoảng sợ mà bỏ chạy nên mới đặc biệt chiết khấu, dù sao vốn dĩ làm chút ít sinh ý cũng không dễ dàng gì.

Đây chính là một đơn hàng khiến cho Cao Bằng phải thiệt thòi đến chảy máu.

Để cho Lục Tạ kiếm lời một phen rồi!

Giá cả của quái vật cấp bậc Thủ lĩnh chênh lệch có hơi lớn, cái này quyết định bởi sự chênh lệch đẳng cấp của Ngự Thú cấp Thủ lĩnh, vả lại còn có sự khác biệt về phẩm chất nữa.

Coi như cùng là Ngự Thú cấp Thủ lĩnh, chênh lệch bên trong cũng không nhỏ, thậm chí có vài kẻ ăn no rỗi việc còn phân chia Ngự Thú cấp Thủ lĩnh thành những cấp độ như: Sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, đỉnh phong.

Loại hình biến hóa phân chia đẳng cấp như thế này làm cho Cao Bằng cũng phải mê man.

Hắn cũng không biết rốt cuộc là những người này căn cứ vào nguyên lý gì để phân chia nữa.

Ở trong mắt Cao Bằng, quái vật cấp Thủ lĩnh hết thảy có 20 cấp, từ cấp 21 đến cấp 40 đều nằm trong phạm vi quái vật cấp Thủ lĩnh.

. . .

Tuân Quyển Quyển trợn mắt há hốc mồm nhìn A Ban đang nằm trong bình chứa, thể tích con nhện to lớn này so với trước đó dường như đã tăng lên gấp bội, bên ngoài thân hình khổng lồ mọc đầy lông tơ màu xám.

Hai cái chân to lớn phía trước nhìn qua chẳng khác nào cái thuẫn dày nặng, phảng phất như ở trên hai cái chi trước đeo hai cái thuẫn tay vậy, cái thuẫn tay gập ghềnh, từng cái khe rãnh ngang dọc màu xám, mặt bên còn có mấy cây gai xương màu xám trắng nhô ra.

Cạch.

Hai cái chân trước vung vẩy, nện lên trên vách bình làm bằng kính cường lực, phát ra một tiếng vang trầm thấp, nơi bị đập trúng hiện lên hai vòng rạn nứt như mạng nhện.

Một lần nữa, A Ban lại hung hăng vung hai cái chân trước lên.

Lớp kính cường lực vỡ vụn trong nháy mắt, Tuân Quyển Quyển trốn ở sau bàn kêu lên một tiếng chói tai, trơ mắt nhìn quái vật giãy dụa bò từ trong thùng ra.

Động tĩnh trong phòng thí nghiệm đã làm kinh động người bên ngoài.

Sau khi mở cửa, mọi người liền nhìn thấy ở trung tâm phòng thí nghiệm có một con Hôi Giáp Bàng Giải đang diễu võ dương oai, khoe khoang sức mạnh, không ai bì nổi.

Không đúng, đây không phải con cua!

Con vật kia giống như là một con nhền nhện. . .

Ngoài cửa, một đám người trợn mắt há hốc mồm nhìn con nhền nhện kỳ quái có đường kính một mét, bên ngoài cơ thể phủ đầy vảy tương tự như khải giáp đang nằm sấp trong phòng.

Ở trong mắt Cao Bằng, một loạt số liệu hiện lên.

【 Điên cuồng tiến hóa 】thành công. . .

Hôi Thuẫn Khải Chu đã tiến hóa thành công!

- A Ban.

Cao Bằng quát lớn:

- Sao mày lại phá hư dụng cụ trong phòng thí nghiệm vậy hả?

A Ban nhìn thấy Cao Bằng, nhất thời xẹp xuống giống như quả bóng cao su bị xì hơi, khí thế ngạo nghễ lập tức biến mất vô ảnh vô tung, trong lúc vội vàng nó giơ hai cái chân trước dạng thuẫn bài che mắt lại không dám nhìn Cao Bằng, sau đó nghiêng cái mông chậm rãi lui về phía sau.

Cạch. Đâm vào chân bàn.

Lảo đảo một cái ngã lăn ra.

Cái đồ ngu xuẩn này, Cao Bằng bất thình lình phát hiện dường như mấy con Ngự Thú dưới tay mình đều mang theo một chút thuộc tính ngu xuẩn.

Tục ngữ nói: Gần son thì đỏ. . .

Đột nhiên Cao Bằng cảm thấy sau lưng mát lạnh, tranh thủ thời gian xua đuổi tạp niệm trong đầu.

- Mày vào phòng làm việc của tao trước đi, đừng có phá hỏng văn phòng của tao đấy! Tới đó an tĩnh một chút, đừng có làm xáo trộn đồ vật.

Cao Bằng dặn dò A Ban.

Người khác có chút hiếu kỳ, con nhện này có thể nghe hiểu những lời nói phức tạp như vậy sao?

Khiến cho tròng mắt của cả đám người đều đồng loạt rơi xuống hết là, không ngờ vậy mà A Ban lại gật gật đầu với vẻ vô cùng nhân tính hóa, sau đó nghe lời bò ra phòng thí nghiệm, chỉ là cái tư thế đi có hơi kỳ quái, chính là đi ngang.

Tuy cấp bậc của A Ban không cao nhưng linh tính lại không thấp, tiếp xúc lâu dài với bà Trần, cũng có thể nghe hiểu một số lời nói của con người.

Tài liệu tiến hóa mà con Hắc Dạ Khuyển kia cần tạm thời không thể mua được, dù sao cũng là Ngự Thú cấp Thủ lĩnh, tài liệu cần thiết toàn là những thứ hiếm thấy trên thị trường, cần một khoảng thời gian nhất định mới có thể chuẩn bị đầy đủ tài liệu, Lục Tạ bèn hẹn thời gian với Cao Bằng, tuần sau ông ta lại tới.

Chờ sau khi tất cả mọi người đều rời đi, Cao Bằng mới xoay người dọn dẹp sạch sẽ mảnh vỡ bình thủy tinh trên sàn.

Sau khi nhặt hết tất cả những mảnh vụn thủy tinh, lại lấy cây lau nhà lau sạch nước trên sàn, lúc này Cao Bằng mới rời khỏi phòng thí nghiệm, đồng thời nói với phòng tài vụ rằng:

- Hãy đặt hàng thêm một cái bình chứa có thể tích lớn hơn, chi

phí cứ tính vào phần của tôi.

Lúc tan việc, Cao Bằng mang theo A Ban rời khỏi phòng làm việc, trong thang máy gặp phải một người thanh niên mặc âu phục. Một con Hắc Quang Anh Vũ đang đứng trên vai người thanh niên nọ.

Hắc Quang Anh Vũ vừa nhìn thấy Cao Bằng lập tức trừng to mắt lên, cất giọng the thé:

- Cẩu tặc.

m thanh đầy thê lương, phảng phất như gặp phải kẻ thù không đội trời chung.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 77: Con Nhện Giống Như Con Cua

【 Tên quái vật】: Hắc Quang Anh Vũ

【Nhược điểm quái vật】: 1. Hệ Phong / 2. Mùi của Tiễn Tín Tử có thể làm cho Hắc Quang Anh Vũ nôn mửa, tiêu chảy, cho dùng Tiễn Tín Tử có thể dẫn đến hôn mê. Cực kỳ căm ghét Phích Lịch Kim Cương Quả, mùi vị của Phích Lịch Kim Cương Quả đối với nó mà nói gần như phân.

Con Hắc Quang Anh Vũ này. . .

Cao Bằng ngẫm nghĩ chốc lát, cuối cùng nhớ tới thân phận con Hắc Quang Anh Vũ này.

- Thật xin lỗi, thật xin lỗi.

Người thanh niên mặc âu phục liên tục nói xin lỗi với Cao Bằng:

- Không có ý tứ, tính khí Hắc Quang nhà tôi thật là không tốt, kính xin ngài tha thứ. . .

Dường như con Hắc Quang Anh Vũ miệng thúi này thường xuyên gây phiền toái cho hắn nên thanh niên âu phục đã tạo thành thói quen xin lỗi.

- Không có việc gì.

Cao Bằng mỉm cười, đáp:

- Đúng rồi, nghe nói Hắc Quang Anh Vũ rất thích ăn Phích Lịch

Kim Cương Quả, anh biết không?

Người thanh niên mặc âu phục sững sờ, câu nói này rất quen thuộc, dường như trước đó cũng có người nói qua với hắn như vậy. . .

Mỗi ngày công tác bận rộn, làm hắn quên đi mất bộ dáng của Cao Bằng, chẳng qua cảm thấy có chút quen mắt mà thôi, đợi đến sau khi Cao Bằng đặc biệt mở miệng nhắc nhở hắn, thanh niên âu phục mới kinh dị không thôi, nhìn nhìn Cao Bằng, sau đó cẩn thận suy nghĩ, đột nhiên vỗ đầu một cái, lúc này hắn mới nhớ ra.

- Cậu chính là người bạn lúc trước đã đề cử qua Phích Lịch Kim Cương Quả với tôi phải không?

Thanh niên âu phục cười hỏi.

- Ặc, là tôi.

Cao Bằng nhìn người thanh niên cười vui vẻ như vậy, trong lòng không khỏi có chút rụt rè, mong là không bị phát hiện, nếu như bị phát hiện nhất định sẽ xấu hổ chết mất.

- Này, tôi còn phải cám ơn cậu, trong khoảng thời gian này mỗi khi trời tối tôi đều bắt Hắc Quang nhà tôi ăn mấy trái Phích Lịch Kim Cương Quả, nhưng mà tiểu gia hỏa này có hơi bướng bỉnh, không chịu ăn nhiều, mỗi lần đều do tôi cứng rắn đút nó mới chịu ăn hết.

Cao Bằng có chút mê mang, người anh em này thành thật như vậy à.

- Ngộ nhỡ là nó không thích ăn thì sao?

- Ha hả, sao có thể chứ, từ nhỏ ông của tôi đã dạy tôi rằng thuốc đắng dã tật, Hắc Quang không thích ăn cho thấy thứ này đối với thân thể nó có chỗ tốt, những con con sủng vật nhỏ này đều là

như vậy, vô cùng nghịch ngợm.

Người thanh niên mặc âu phục cười nói, vẻ mặt ngại ngùng.

- Súc sinh.

Hắc Quang Anh Vũ bất thình lình thét lên một tiếng thê lương, nhảy dựng trên bờ vai thanh niên âu phục, sau đó vỗ cánh bành bạch, không ngừng đập lên mặt người thanh niên.

- Này này, tao muốn tốt cho mày mà thôi!

Thanh niên âu phục giơ tay lên che mặt, mắt thấy Hắc Quang Anh Vũ vẫn cứ kích động như cũ, thanh niên âu phục bèn tung ra đòn sát thủ, bảo rằng:

- Nếu như mày còn như vậy nữa thì tao sẽ không mang mày đi tìm Tiểu Hồng nữa đâu.

Hắc Quang Anh Vũ dừng lại, móng vuốt nhỏ gắt gao bắt lấy bả vai thanh niên âu phục, vặn xoắn âu phục thành một cục, nếp gấp chồng chất lên nhau , có thể nhìn ra hiện tại tiểu gia hỏa này có bao nhiêu phẫn nộ, lỗ mũi phình ra tức khí thở hổn hển, đầu ngẩng lên cao cao, ai cũng không thèm nhìn.

"Đinh." Thang máy đến lầu một, cửa thang máy mở ra, Cao Bằng ho khan một tiếng, nói lời chào tạm biệt với thanh niên âu phục.

Trước khi đi, Cao Bằng phất phất tay với thanh niên âu phục.

- Nếu như muốn trị con vẹt này cũng rất đơn giản, anh cứ đi mua một ít Tiễn Tín Tử là sẽ rõ thôi.

Cao Bằng cười tủm tỉm nói, ánh mắt híp thành hai vầng trăng khuyết.

Lúc rời đi, Cao Bằng còn có thể nghe thấy giọng nói tức đến nổ

phổi của Hắc Quang Anh Vũ sau lưng:

- Không cho phép mua! Không cho phép mua. . .

- Được được được, không mua, không mua. . .

Trên đường, Cao Bằng phát hiện tư thế đi của A Ban là đi ngang, trông chẳng khác nào một con cua.

Khiến hắn suýt nữa thì hoài nghi có phải rằng quá trình tiến hóa có sai sót hay không, có phải A Ban đã tiến hóa thành một con cua hay không nữa.

Nhưng mà nhìn đi nhìn lại khung số liệu nhiều lần đều thấy mặt trên đều ghi là Hôi Giáp Khải Chu.

Đạp cho A Ban một đạp, Cao Bằng quát:

- Đi đàng hoàng coi.

A Ban ngoẹo đầu liếc mắt nhìn chủ nhân một cái.

- Chi?

- Mày là một con nhện, không phải con cua.

Cao Bằng kiên nhẫn thuyết phục.

- Chi?...

Sự thật chứng minh, nghênh ngang đi đường là do nghiện.

Tuy rằng Cao Bằng đã uốn nắn tư thế đi của A Ban, nhưng thỉnh thoảng nó vẫn cứ bất thình lình đi ngang, còn nhảy tung tăng nữa.

Ở trong mắt Cao Bằng, phía sau trạng thái của A Ban hiển thị là: Khuyết thiếu năng lượng nghiêm trọng.

Cao Bằng đánh giá đại khái A Ban cần năng lượng để có thể tiếp tục trưởng thành, bởi vì dù thể tích A Ban lớn hơn không ít so trước đó nhưng muốn làm một cái nhục thuẫn thì vẫn còn kém rất nhiều, một con nhền nhện với đường kính chỉ có một mét, cao không quá nửa mét làm sao có thể đủ gánh vác trọng trách nhục thuẫn này được, cho nên hẳn là còn có không gian trưởng thành.

Trên thực tế, cũng giống như thầy Trương từng nói ở trên sách vậy, tính cách A Ban là thuộc về loại ôn hòa, còn có hơi chút nhát gan.

Dù đi trên đường đều là đi ngang, nhưng khi gặp phải người lạ hoặc là quái vật mà họ dẫn theo đi qua trước mặt, nó đều sẽ yên lặng ngừng chân chờ bọn họ đi trước.

Trên thị trường có bán một loại thức ăn chứa năng lượng cao, được làm thành từ một số lượng lớn thịt quái vật và các loại nguyên liệu nấu ăn có chứa năng lượng cao, sau khi áp súc dưới cường độ cao, bảo đảm chất lượng có thể giữ lâu đến một tháng, rất giàu năng lượng cao, cũng phù hợp cho quái vật ăn.

Đương nhiên con người cũng có thể ăn được, nếu như người ăn mà nói thì chỉ cần cắt xuống một khối lớn cỡ hạt đậu nành sau đó hòa với nước uống là có thể no.

Giá cả cũng rất đắt, một hộp có thể bán đến tận 0,3 điểm tín dụng.

Cao Bằng mua một hơi năm trăm hộp, sau đó báo địa chỉ cho chủ quán cất vào thùng đưa thẳng đến chốt bảo vệ của tiểu khu.

Sau khi mua đồ ăn xong, Cao Bằng vẫy một chiếc xe taxi, lên xe tiến về nơi môi giới bất động sản.

Tài xế đưa mắt nhìn A Ban sau đó bảo Cao Bằng để con quái vật nhỏ này ngồi phía sau:

- Con cua nhỏ của cậu cũng không lớn, cứ thả nó ngồi phía sau đi.

- . . .

Cao Bằng yên lặng, chịu đựng không nói cho tài xế biết thật ra nó là một con nhện.

Thể tích A Ban không lớn, sau khi A Ban hoàn toàn cuộn tròn một chỗ thì thể tích thu nhỏ đến gần gấp đôi, từng cái chân nhện thon dài co lại, hóa thành một quả bóng tròn màu xám lớn.

Ngồi trên xe, A Ban cực kỳ yên tĩnh.

Nơi môi giới bất động sản, nhân viên bán hàng vừa nhìn thấy Cao Bằng lập tức tiến lên chào đón:

- Tiên sinh có nhu cầu gì? Tiên sinh muốn cho thuê phòng sao?

- Tôi chuẩn bị mua nhà, có biệt thự ở vùng ngoại thành không? Tốt nhất là phải lớn, phải có hoa viên, tầng hầm ngầm, xung quanh tương đối thanh tịnh.

Cao Bằng trực tiếp hỏi.

Đây là một đơn hàng lớn, nhân viên bán hàng không khỏi hưng phấn, đáp:

- Tiên sinh chờ một lát, tôi nhớ là có một ngôi nhà phù hợp với yêu cầu của ngài.

Nhân viên bán hàng tranh thủ thời gian mở máy tính bảng ra xem, ngón tay không ngừng chuyển động bên trên.

Ngón tay đột nhiên dừng lại, nhân viên bán hàng đưa máy tính bảng qua:

- Ngài xem, ngôi biệt thự này có hợp ý ngài không?

Trên máy tính bảng là những bức ảnh chụp đủ các góc độ, trong hình là một ngôi biệt thự tọa lạc trên đỉnh một ngọn đồi nhỏ, bốn phía trống trải, bãi cỏ xanh tươi. Ngôi biệt thự được xây dựng theo phong cách Châu u, vách tường màu trắng xám kết hợp với mái nhà đỏ nhạt, kết cấu đơn giản mà không mất trang nhã, bên ngoài còn có một hàng rào không cao màu trắng vây quanh.

- Căn biệt thự này không có tầng hầm, nhưng mà gần đó có một khu vực rất lớn cũng thuộc về biệt thự, cho nên có thể tự mình xây thêm một cái tầng hầm.

- Vậy khu vực đó ở đâu?

Cao Bằng hỏi thăm.

- Thuộc chu vi hồ Long Hưng, khụ khụ, giá cả rất rẻ, chỉ có hai ngàn điểm tín dụng, còn được tặng thêm mấy chục mẫu đất xung quanh nữa.

Dứt lời, nhân viên bán hàng quan sát bốn phía, sau đó mới nhỏ giọng nói rằng:

- Trên thực tế, nơi đó là vùng ngoại thành, rất ít người quản, những khu đất lớn xung quanh đều tương đương với tặng kèm.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 78: Mua Nhà

Cao Bằng trầm ngâm nhìn chừng mười mấy giây mới hỏi:

- Đây là hình ảnh trước khi xảy ra tai biến phải không?

Cao Bằng nhận ra thảm thực vật trên hình không có một loại thực vật nào sau tai biến cả, vậy thì có vẻ rất kỳ quái, ảnh hưởng của tai biến luôn luôn rất lớn, hầu như tất cả Động Thực Vật không nhiều thì ít cũng sẽ xảy ra biến hóa.

Bầu không khí lâm vào xấu hổ.

Chàng trai nhân viên bán hàng linh cơ thoáng động đáp:

- Đúng vậy, ông chủ ngài hãy ngẫm lại xem, nếu như là trước khi xảy ra tai biến, loại biệt thự còn có thêm mấy chục mẫu hoa viên thế này, hoàn toàn không thể nào mua được ở thành phố Trường An chúng ta. Hiện tại chỉ cần hai ngàn điểm tín dụng, cũng chính là hai mươi triệu tiền liên minh lập tức có thể mua được ngay, không những thế còn là hàng đẹp giá rẻ, với lại tuy nơi đó vắng vẻ nhưng dưới chân núi cũng có đường cái, ngài có thể mua một chiếc xe, ra vào đều vô cùng thuận tiện.

Cao Bằng liếc gã một cái, biết gã nhân viên bán hàng này có nhiều thứ còn chưa hoàn toàn nói hết ra, ví dụ như vấn đề an toàn hay vấn đề sửa sang chẳng hạn.

Dù sao cũng là ở vùng ngoại thành, với lại giai đoạn đầu xảy ra tai biến xã hội rung chuyển kịch liệt, loại biệt thự nằm ở vùng ngoại thành này hoặc là bị xây dựng thành dạng pháo đài, hoặc là trực tiếp bị bỏ hoang.

Ba năm qua đi, trên thực tế biệt thự có thể mới được sáu phần mười như trong tấm ảnh là Cao Bằng đã vừa lòng thỏa ý rồi.

Chẳng qua đối với những phương diện khác của ngôi biệt thự này Cao Bằng vẫn rất hài lòng, trên màn hình biểu thị vị trí của biệt thự là một khu vực mới được khai phá, đáng tiếc vẫn chưa thể hoàn toàn khai phá trước khi dị biến, sau khi thế cục dần dần ổn định bên kia lại một lần nữa được đặt vào khu vực khai phá, bây giờ nơi đó có Hiệp hội Dục Thú Sư, Hiệp hội Săn Quái, hơn nữa cách trường học cũng không xa, nếu như chạy xe mà nói thì chỉ cần hai mươi mấy phút đồng hồ là đến.

- Thực ra giá tiền này cũng không mắc, người bán nhà xem như thiếu máu bán ra.

Nhân viên bán hàng thấp giọng nói rằng:

- Dù sao nơi này của chúng ta cũng là thành phố Trường An, nếu muốn mua lại một mẫu đất cũng phải cần đến hơn mấy trăm vạn. . . Đương nhiên đây là giá cả trước khi xảy ra tai biến, kỳ thực coi như sau khi xảy ra tai biến thì giá cả đất đai cũng không có hạ bao nhiêu, có thể giá cả vùng ngoại thành hơi hơi thấp hơn một chút, nhưng mà cũng không có hạ thấp quá nhiều.

Giọng điệu của nhân viên bán hàng như thể nghiêm túc suy nghĩ vì Cao Bằng, chẳng khác nào Cao Bằng kiếm bộn.

Cao Bằng luôn cảm thấy dường như một màn này rất quen thuộc. . .

- Bây giờ tôi muốn đi xem toà biệt thự kia một chút được không?

Cao Bằng không muốn tiêu tốn quá nhiều thời gian trên việc mua nhà, chỉ cần phù hợp hai điều kiện vừa thanh tĩnh lại rộng rãi là tốt rồi, ở đây trên cơ sở vị trí địa lý thuận tiện, những tình trạng

khác như mức độ tổn hại phòng ốc đều chỉ là thứ yếu.

Ngược lại về phần vấn đề an toàn thì Cao Bằng cũng không mấy lo lắng, tuy rằng vùng ngoại thành đôi khi cũng có mấy con quái vật linh tinh, nhưng tuyệt đối sẽ không có quái vật cấp Thủ lĩnh trở lên đi vào, xem như là quái vật cấp Tinh nhuệ cũng vô cùng ít gặp, khả năng lớn nhất có thể gặp phải chỉ là một số quái vật cấp Phổ thông.

Trong nhà mình nuôi một đám Ngự Thú, nếu có quái vật xông tới thì chỉ là đưa đồ ăn cho chúng nó mà thôi.

- A, chờ một lát, để tôi liên lạc với người bán.

Nhân viên bán hàng vội vàng nói, sau đó lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số nào đó.

Lát sau, chủ nhân biệt thự, một người đàn ông trung niên với cái bụng phệ lái xe tới, không nói nhảm nhiều, trực tiếp chở Cao Bằng và gã nhân viên bán hàng tiến về vùng ngoại thành.

Trên xe, người đàn ông giới thiệu đại khái một chút tình hình của mình, ông ta làm kinh doanh, trong nội ô thành phố Trường An không những có biệt thự, còn có vài gian nhà, kỳ thực ông ta mua ngôi biệt thự ngoài ngoại thành kia là chuẩn bị làm nơi dưỡng lão cho cha mẹ.

Lúc nói đến đây, người đàn ông trên cổ đeo một sợi xích vàng bỗng cười ha ha:

- Người sống trên đời này là vì cái gì, còn không phải là vì sống được thoải mái hơn sao. Cha mẹ tôi là người nông thôn, bọn họ khổ cả một đời, tôi có tiền đồ như vậy, làm một người con trai đương nhiên muốn hai người họ có thể hưởng phúc thật tốt, chú em nói xem đạo lý này có đúng hay không?

Tuy rằng người đàn ông đang cười thế nhưng Cao Bằng lại

nghe ra có một mùi vị khác.

Người đàn ông gác tay trái lên trên vô-lăng, dùng tay phải thô to tùy ý chà chà hốc mắt.

Hít vào một hơi thật sâu.

Sau đó lại thở ra thật dài.

Phảng phất như nhả ra tâm sự nặng nề.

Trong xe rơi vào yên lặng ngắn ngủi.

- Nhưng hai người họ vẫn chưa kịp hưởng thụ, dù chỉ một ngày cũng đều không có, bọn họ đã khổ cả một đời rồi.

Giọng nói người đàn ông trở nên thổn thức.

- Cái thế giới chó chết này!

Cao Bằng đồng dạng mất đi song thân nên cũng cảm động lây, yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cảnh vật ngoài cửa sổ gào thét mà qua.

Rất nhanh đã đến nơi, xe con dừng lại trước cổng biệt thự.

- Đến rồi.

Người đàn ông mở cửa xuống xe, sắc mặt như thường, dường như vừa rồi đều chưa từng nói qua cái gì.

- An toàn trên con đường này cũng tạm được, thường xuyên có quân đội thanh tẩy định kỳ, tuy nhiên ở đây dù sao cũng là vùng ngoại thành, khó đảm bảo sẽ không gặp phải một vài quái vật nhỏ, cho nên chàng trai trẻ này, nếu như cậu muốn mua thì ta đề nghị tốt nhất cậu hãy mua thêm hai con Ngự Thú canh cổng, như vậy sẽ đảm bảo an toàn hơn, cậu cũng có thể yên tâm.

Cao Bằng đưa mắt nhìn người đàn ông một cái, không ngờ còn có loại người bán này, quả thực rất có lương tâm.

Chỉ thấy người đàn ông kia cười ha hả đưa qua một tờ danh thiếp:

- Tôi tên là Liễu Cốc, hiện tại cũng kiêm chức làm mua bán Ngự Thú, chàng trai trẻ nếu như cậu mua thì tôi sẽ giảm cho cậu hai mươi phần trăm.

- Ông chủ Liễu thật biết làm ăn.

Cao Bằng nhịn không được bật cười, vươn tay nhận lấy danh thiếp.

Biệt thự giống như những gì mà hắn đã dự đoán, có hơi cũ nát, trên tường tróc ra không ít gạch, còn mọc đầy dây thường xuân.

- Bận rộn làm ăn suốt hai năm qua, ta cũng không có thời gian quản lý nơi này.

Liễu Tam đứng bên cạnh Cao Bằng, vừa nói vừa đưa qua một điếu thuốc:

- Chẳng qua nếu như ta thường xuyên quản lý nơi này mà nói thì cũng sẽ không chỉ cái giá này.

- Cám ơn chú, cháu không hút thuốc lá đâu ạ!

Cao Bằng nhã nhặn từ chối.

Liễu Tam lại đưa cho nhân viên bán hàng một điếu thuốc, nhân viên bán hàng được yêu mà sợ vội vàng nhận lấy.

- Cậu không vào xem à?

Liễu Tam đưa chìa khóa biệt thự cho Cao Bằng.

- Không cần đâu! Cháu chỉ cần xem cảnh vật xung quanh là được rồi, dù sao cũng phải sửa chữa một lần mà!

Cao Bằng lắc đầu.

- Cứ giá tiền này đi vậy, bây giờ có thể lập tức ký hợp đồng được không?

Cao Bằng không muốn lãng phí thời gian.

Hợp đồng đã sớm được nhân viên bán hàng mang theo bên người, ký xong hợp đồng, sau đó đồng thời chuyển khoản, trình tự rất nhanh.

Dưới sự quản lý của chính phủ mới, ký kết những hợp đồng này đều vô cùng thuận tiện, không có nhiều trình tự rườm rà như trước đây.

Nhận lấy hợp đồng hàng loạt đất đai nhà ở, lại thêm chìa khóa biệt thự vừa tới tay, mảnh đất này đã đổi thành họ Cao.

Dưới quy định mới của chính phủ liên bang, tất cả đất đai đều có thể mua bán hợp pháp, kỳ hạn mua bán là một trăm năm, trong một trăm năm thì mảnh đất này sẽ thuộc về người mua, bao gồm liên minh cũng không có quyền can thiệp vào việc đất đai sẽ được sử dụng như thế nào.

Sau khi liên hệ với công ty kiến trúc, thông báo cho bọn họ những yêu cầu về thiết kế của mình, Cao Bằng mới phát hiện tiền vừa vào tay mình chỉ nháy mắt đã không còn, Lục Tạ thanh toán một nửa "tiền đặt cọc" cho Cao Bằng, cũng chính là hơn hai ngàn điểm tín dụng.

Nhưng dù sao thì cuối cùng cũng đã có một địa phương rộng rãi cho đám Ngự Thú nhà mình, không cần phải lo lắng chúng nó đụng vào trần nhà, không cần lo lắng nửa đêm âm thanh chúng nó quá lớn làm phiền đến hàng xóm xung quanh nữa.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 79: Ra khỏi thành

Về đến nhà, Cao Bằng lấy thùng đồ hộp được gửi ở phòng bảo vệ ra, sau khi nói lời cám ơn rồi lại nhét thêm một hộp thuốc lá cho người bảo vệ.

Đến trước cửa, vừa mở cửa lớn thì A Ban đã không kịp chờ đợi, vội vàng xông ngay vào phòng.

Vào nhà Cao Bằng đã nhìn thấy A Ngốc vẻ mặt ngẩn ngơ ngồi trong góc phòng hẻo lánh, bởi vì nguyên nhân thân thể cao to nên nó chỉ có thể ngồi xổm trên đất mới không thấy chật chội.

Trong miệng ngậm một lá m Tuyết Tùng Châm, nuốt mây nhả khói, tâm trạng A Ngốc không hề ưu thương, cũng không hề cô độc, chỉ là nó có thói quen ngồi ở chỗ này nhìn mặt trời mọc rồi lặn ngoài cửa sổ mà thôi.

Cao Bằng đặt cái thùng lên trên bàn rồi mở ra, nghe thấy âm thanh, một đám Ngự Thú trong phòng không cần kêu gọi gì, toàn bộ đều lập tức chạy đến vây quanh, từng ánh mắt sáng ngời đầy vẻ thèm thuồng nhìn chằm chằm đồ vật trong thùng.

Hai sợi râu trên đỉnh đầu Đại Tử không ngừng lay động, có vẻ khá hưng phấn. A Ngốc thì lại lặng lẽ vọt đến, ngơ ngác nhìn cái thùng, dường như hi vọng có thể nhìn ra một đóa hoa vậy. Còn A Ban tuy rằng bởi vì nguyên do mới tới nên có chút sợ sệt, nhưng dưới bầu không khí thế này ảnh hưởng cũng cố gắng sáp đến. Trong khi đó, A Xuẩn thì lại chít chít một tiếng đáp thẳng lên đỉnh đầu Cao Bằng.

Mở thùng, lấy tất cả hộp đồ ăn năng lượng cao bên trong ra.

Một đám Ngự Thú hưng phấn không thôi.

- Mày cũng không cần xem nữa, dù sao mày cũng không ăn được.

Cao Bằng vỗ vỗ đầu A Ngốc rồi nói, toàn thân A Ngốc chỗ nào cũng là xương, trước mắt chỉ có thể ăn đồ ăn ở trạng thái sương mù, nó không thể nuốt được những thức ăn ở thể rắn như thế này.

A Ngốc nghe vậy thì nhìn về phía Cao Bằng, ánh mắt tràn đầy vẻ không dám tin, dường như không ngờ tới chủ nhân sẽ nói cho nó biết loại sự thật tàn khốc này, sờ sờ hàm dưới của mình, hoàn toàn trống rỗng, nơi đó có một cái lỗ, A Ngốc quay đầu rời đi, yên lặng dựa vào góc tường.

Mở hộp thức ăn ra, ném cho A Ban, A Ban vội vàng leo lên, mấy cái chân không ngừng khẩy khẩy đồ hộp, ăn rất ngon lành.

Sau đó Cao Bằng lại mở một hộp cho Đại Tử, Đại Tử ăn mấy miếng rồi không còn hứng thú nữa. Nó vẫn thích ăn đồ ăn do chủ nhân làm hoặc là huyết nhục tươi mới hơn, loại đồ ăn đóng hộp này nó không thích chút nào.

Sau khi làm việc xong, Cao Bằng lên giường nằm, bận rộn suốt cả một ngày cuối cùng mới có thể nghỉ ngơi, thân thể nằm thành hình chữ đại trên giường, cơn mỏi mệt nặng nề kéo tới.

Không bao lâu trong phòng ngủ vang lên tiếng ngáy đều đều.

- Thằng nhóc đó mua một tòa biệt thự ở ngoại thành sao?

Sau khi biết được tin tức này, ông Lưu buồn bực xoa xoa mặt.

Sao tiểu tử này lại thích chạy loạn khắp nơi vậy chứ?

Còn không ngại xa xôi, cũng không cảm thấy phiền phức, dù sao mua một miếng đất xây biệt thự đối với hắn mà nói chỉ là vấn

đề nhỏ.

Thực sự làm cho người ta phải rầu rĩ chính là sao mà lại không hề lộ ra một chút nguyên do vì sao lại chuyển đi như vậy.

Nếu không thì hôm trước thằng nhóc Cao kia mua một tòa biệt thự ở vùng ngoại thành, sau đó ngày hôm sau, mình lại cười ha hả dọn đến sát vách nhà cậu ta, thật là khéo mà!

Làm như vậy cũng quá rõ ràng đi.

Đứa nhỏ lớn rồi đều có ý nghĩ của riêng mình, bản thân cũng nên có không gian riêng tư, ông Lưu không khỏi dâng lên một luồng cảm xúc bùi ngùi đứa nhỏ đã lớn rồi.

Ở sau lưng ông Lưu, một con Tắc Kè Hoa to lớn nửa trong suốt đang chậm rãi hiện lên, yên lặng nhìn chăm chú ông Lưu.

Ông Lưu ra lệnh cho nó, Tắc Kè Hoa gật gật đầu, ánh mắt híp thành một đường nhỏ, thân thể hơi cong, chậm rãi biến mất trong không khí. . .

Ngày hôm sau, mặt trời vừa mọc, Cao Bằng rời giường rửa mặt, tiếp đó thay quần áo.

A Ban bị Cao Bằng bắt ở nhà, hắn đã dạy cho nó cách mở đồ hộp. Việc này với nó mà nói cũng không khó, dạy mấy lần là đã học được kỹ năng mới này.

Bây giờ nó đã có thể mở đồ hộp một cách thuần thục, chỉ cần đặt móng vuốt lên trên mép hộp đồ ăn, sau đó đâm xuống một cái rồi kéo một phát, móc ngược lên trên là có thể mở nắp đồ hộp ra, hiện lên bên dưới nắp hộp là thức ăn năng lượng cao trong suốt sáng long lanh.

Giai đoạn hiện nay, nhiệm vụ của A Ban chính là ở nhà ăn thức ăn năng lượng cao tiếp tục trưởng thành, với cấp bậc hiện tại

của nó mà đưa ra ngoài dã ngoại thì trái lại chỉ càng thêm vướng víu.

Hôm nay Cao Bằng chuẩn bị đi dã ngoại tìm kiếm một ít Mộc Không Tâm, chỉ cần không thâm nhập rừng rậm thì sẽ không gặp phải nguy hiểm lớn gì.

Trừ A Ban ra, ba con Ngự Thú còn lại Cao Bằng đều chuẩn bị mang theo.

Tuy A Xuẩn cũng rất yếu nhưng tốt xấu gì nó cũng biết bay, với lại thể tích nhỏ, trọng lượng nhẹ, dễ dàng mang theo bên mình, quan trọng nhất là A Xuẩn còn có một cái không gian tùy thân, có thể tiết kiệm kha khá diện tích ba lô.

Không gian trong cơ thể A Xuẩn không khác mấy so với một quả bóng rổ, có thể chứa không ít thức ăn có nhiệt độ cao, và cả nước uống nữa, với lại bởi vì không gian này tồn tại ở mặt khác của một thế giới không biết, cho nên trừ khi sinh mệnh A Xuẩn xảy ra việc ngoài ý muốn, nếu không sẽ không tồn tại việc đồ vật bị mất đi.

Đương nhiên đây là đẳng cấp trước mắt của A Xuẩn còn kém, chỉ có cấp 5, sau khi đẳng cấp của nó tăng lên thì thể tích không gian trong cơ thể cũng sẽ theo đó mà gia tăng.

Về phần Đại Tử, hiện tại đẳng cấp của nó là 15 phẩm chất Hoàn mỹ, đẳng cấp này đặt ở ngoài rừng rậm cũng có thể coi là bá chủ một phương. Trừ phi gặp phải quái vật cấp Thủ lĩnh, nếu không cơ bản sẽ không có nguy hiểm lớn.

A Ngốc thì là một trong những Ngự Thú mạnh nhất, đến tận cấp 16 phẩm chất Sử thi, tuy rằng rất ít khi xuất thủ nhưng chiến lực tuyệt đối vô cùng mạnh mẽ.

Cao Bằng cũng không biết A Ngốc có thể ngạnh kháng quái vật

cấp Thủ lĩnh hay không, trước khi chưa chân chính giao thủ thì tất cả đều là ẩn số, những thứ này cũng chỉ là hắn dự đoán mà thôi.

Áo choàng đen mà trước đó hắn đặt hàng cho A Ngốc được treo trong tủ quần áo, Cao Bằng mở tủ lấy áo choàng ra khoác lên người A Ngốc.

Cái nón áo rộng thùng thình che khuất khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy hai đốm Minh Hỏa thăm thẳm, khung xương to lớn chống đỡ áo choàng đen, trong lúc đi lại, áo choàng lay động, sàn nhà phát ra âm thanh ầm ầm trầm đục.

Mở cửa xuống lầu, toàn bộ quá trình A Ngốc đều luôn phải khom người đi trong hành lang, Đại Tử thì giống như một cái thắt lưng màu tím quấn trên vai A Ngốc.

Trong sân, mấy đứa trẻ con đang đuổi nhau nô đùa, một đứa bé trai không kịp dừng chân lại, trong lúc bất cẩn, phịch một tiếng đâm sầm vào chân A Ngốc sau đó bắn ngược trở về, đặt mông ngồi dưới đất, bối rối không thôi.

A Ngốc cao đến bốn mét, tiếp xúc gần chẳng khác nào một tiểu cự nhân, quay đầu, hai đốm lửa màu lam thiêu đốt bên dưới cái nón áo choàng đen nhánh.

Bé trai kia có hơi sợ hãi, sắc mặt trắng bệch.

A Ngốc ngồi xuống, đỡ đứa bé đang ngồi dưới đất lên, sau đó giúp nó phủi phủi bụi đất trên người.

Chờ đến khi A Ngốc và Cao Bằng đi xa, bé trai kia vẫn còn cảm thấy hoảng hốt, nhìn bóng lưng A Ngốc xa dần.

Sau khi rời khỏi tiểu khu, A Ngốc ôm Cao Bằng đặt lên trên vai mình.

Lúc đầu Cao Bằng muốn dùng một loại tư thế thật là phong độ

ngồi trên vai A Ngốc. Nhưng mà sau khi ngồi một lúc, Cao Bằng phát hiện ngồi như vậy không hề thoải mái chút nào, ngược lại còn rất dễ bị ngã xuống.

Tuy A Ngốc cao đến bốn mét nhưng một người trưởng thành muốn ngồi lên bả vai nó vẫn không khỏi có chút khó khăn.

Bởi vậy, trên đường cái không ít người nhìn thấy, một người trưởng thành, hai chân dang ra, ngồi trên cổ một sinh vật hình người cao bốn mét mặc áo choàng màu đen.

Thật xấu hổ!

Đây tuyệt đối là sự kiện xấu hổ nhất mà Cao Bằng từng làm trong năm nay.

Tốc độ A Ngốc rất nhanh, hai chân bước ra, khoảng cách mỗi một bước đều dài năm đến sáu mét, mấy chướng ngại vật nho nhỏ cũng không cần tránh né, hai chân hơi cong, thoáng dùng lực là có thể nhảy qua.

Viên Hầu vốn rất nhạy bén, ở đây được phát huy tốt nhất.

Song chỉ trong thời gian nửa tiếng đồng hồ là đã đến giáp ranh thành phố Trường An, nếu tiếp tục đi ra ngoài thì sẽ là khu hoang dã không biết, Cao Bằng mơ hồ có thể nhìn thấy chướng ngại vật trên đường do quân đội xây dựng ngoài mấy trăm mét phía trước, ven đường đậu không ít xe tăng, còn có một vài binh lính tay cầm súng ống đi đi lại lại tuần tra.

Tiến về ngoại giới cũng không khó, chỉ cần giao nộp phí dụng nhất định là có thể ra khỏi thành.

Rời khỏi cửa khẩu, có vẻ như nhiệt độ trong không khí hạ xuống vài lần, cũng không biết có phải tác dụng tâm lý hay không.

Một cỗ khí tức âm lãnh ẩm ướt tràn ngập trong không khí,

phía trước là một đại lộ dẫn sâu vào trong rừng rậm Hắc Tẫn, cũng không biết bị bao nhiêu người giẫm qua, mặt đất lộ ra bùn đất màu vàng, chỉ có cỏ dại vô cùng thưa thớt quật cường mọc trên đất bùn.

Dịch: Ánh Châu

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 80: Bạo Lực Mỹ Học

Có lẽ nguyên nhân là do có người thường xuyên ra vào cho nên ven rừng rậm không có quái vật, phía bên trong khu rừng cũng lộ ra vẻ yên tĩnh.

Bước vào trong rừng rậm, trong nháy mắt tầm nhìn bị hạ thấp xuống, cây cối to lớn rậm rạp che đậy phần lớn ánh sáng mặt trời.

Gió nhẹ thổi qua, cành cây và lá cây rung lên xào xạc.

Mỗi khi bước chân lên một bước, dưới chân truyền đến cảm giác của bùn đất và lá khô xốp nhẹ.

Tốt nhất thì trong ngày hôm nay có thể tìm được tất cả những tài liệu mình cần, bởi vì tổng cộng nghỉ ba ngày thì hôm nay đã là ngày cuối cùng.

Nếu như hôm nay không thể thu thập được đầy đủ Mộc Không Tâm mình cần thì phải đợi đến tuần nghỉ tiếp theo mới có thời gian đi ra ngoài, cái này quá lâu đi. Cao Bằng không muốn lãng phí thời gian lâu như vậy.

Mới vừa đi vào trong rừng rậm không lâu hắn liền cảm giác được trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh lá cây xào xạc, xuyên thấu từng cành lá, mơ hồ có thể thấy một cái thân ảnh màu xám đang trốn ở cành cây phía trên đỉnh đầu.

【 Tên quái vật 】: Hôi Sa Sơn Miêu

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 13

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất phổ thông

【 Thuộc tính quái vật】: Hệ Mộc.

Một con Hôi Sa Sơn Miêu đẳng cấp tinh anh, tại phía ngoài ven rừng rậm thế này mà con quái vật đầu tiên bắt gặp được cũng là cấp Tinh Anh, đủ có thể thấy được tính nguy hiểm của khu rừng này.

- Meo.

Tiếng mèo kêu trầm thấp khàn khàn quanh quẩn trên đầu, sau một khắc chỉ thấy Hôi Sa Sơn Miêu bất thình lình biến mất tại chỗ.

Chờ chút, cũng không phải là biến mất tại chỗ, mà là màu sắc của Hôi Sa Sơn Miêu dung nhập vào cảnh vật xung quanh.

Hôi Sa Sơn Miêu dung nhập vào cảnh vật xung quanh đang phi tốc chạy nhanh giữa các nhánh cây, ngoặt mấy cái trên cành cây theo phản xạ, sau đó bộc phát ra một kích tất sát.

Mang theo gió tanh nồng đậm đánh tới.

Đồng tử Cao Bằng co rút lại, mục tiêu của Hôi Sa Sơn Miêu là hắn.

Vù.

Bên cạnh có một quyền đánh ra.

A Ngốc kịp thời đánh ra một quyền bức lui Hôi Sa Sơn Miêu.

Hôi Sa Sơn Miêu xoay chuyển một vòng trên không trung, sau đó liền trốn vào bên trong một lùm cây.

Tính linh hoạt của động vật họ mèo cũng rất mạnh.

Giống như chủ nhân bị đánh lén đã chọc giận A Ngốc, A Ngốc yên lặng để Đại Tử đang nằm trên người xuống, sau đó xoay người đối mặt với Hôi Sa Sơn Miêu.

Bước một bước dài về phía bên trái.

Yên lặng đưa thân hình lên vị trí trung gian giữa chủ nhân và Hôi Sa Sơn Miêu.

Địch nhân của ngươi, là ta.

Chờ sau khi A Ngốc tự mình xuất thủ thì Cao Bằng mới biết cái gì gọi là Bạo Lực Mỹ Học.

Bắp đùi tráng kiện giẫm mạnh tại chỗ một cái, bùn đất dưới chân văng khắp nơi, áo bào đen run run, nương theo gió bay phấp phới.

Thân hình khổng lồ hóa thành hắc ảnh nhào về phía Hôi Sa Sơn Miêu, trong quá trình nhảy nhót, tiếng tim đập gấp rút mà nặng nề truyền ra từ dưới hắc bào.

Tuy bị áo bào đen che khuất cả người, nhưng Cao Bằng mơ hồ có thể cảm nhận được một lực lượng cuồng bạo dưới hắc bào, giống như là động cơ điên cuồng thiêu đốt, là Huyết Ti Tâm, khi tiến vào trạng thái chiến đấu Huyết Ti Tâm có thể cung cấp lực lượng bùng nổ cho A Ngốc.

Đông đông đông đông.

m thanh trái tim gấp rút nhảy lên quanh quẩn tại rừng rậm.

Hôi Sa Sơn Miêu thấp giọng buồn bực rống một tiếng, thả người nhảy lên, lại chỉ mới kịp vừa nhảy lên liền bị một quyền từ trên trời giáng xuống hung hăng nện cho quay về mặt đất.

Một quyền nện ở trên thân con mèo rừng này vang ra âm thanh liên tiếp như rang đậu, giống như búa tạ nện trên chai rỗng, trong nháy mắt liền nổ tung.

Ầm ầm ầm.

Xương cốt khắp toàn thân tất cả đều bẻ gãy, mạch máu nổ tung, da lông màu nâu xám vỡ toang ra từng đạo từng đạo vết nứt, huyết dịch bay tung toé bắn lên nhuộm đỏ áo bào đen.

Mèo rừng bị một quyền hung hăng này đánh rơi trên mặt đất, như một cái búp bê vải rách rưới bị tùy ý vứt bỏ tại dã ngoại, thân thể không có quy tắc, vặn vẹo không thành hình dạng, dòng máu đặc dính lấy lông tóc, ngưng tụ thành từng mảng, những cây gai xương dày đặc theo những vị trí mấu chốt lòi ra, huyết dịch hỗn tạp thành dịch thể chảy ra sau đó rót vào bùn đất dưới chân.

Gió nóng bây giờ mới bắt đầu chậm rãi thổi tới, quét lên trên mặt hắn, thổi tung mái tóc.

Cao Bằng nhìn chăm chú vào bóng lưng khôi ngô cao lớn của A Ngốc, hắn đã sớm biết A Ngốc sẽ rất mạnh, lại không nghĩ rằng sẽ mạnh đến loại trình độ này.

A Ngốc giải quyết địch nhân, nhưng hình như còn có chút choáng váng, không quá quen chính mình đột nhiên có được lực lượng cường đại như vậy, vừa rồi nó chỉ là theo thói quen sử dụng đến kỹ xảo chiến đấu trước kia, kết quả lại là dùng tính nghiền ép tuyệt đối để kết thúc.

Thay đổi không phải là kỹ xảo của nó, mà là lực lượng của chính nó.

Lực lượng của nó bây giờ so với hồi còn là Hồng Thủy Viên thì đã tăng vọt hơn mười mấy lần.

- Đi thôi.

Cao Bằng la lên với A Ngốc.

A Ngốc lúc này mới kịp phản ứng, xoay người đi sau lưng chủ nhân.

Trên đường đi lại gặp phải mấy cái quái vật, tại đây dù sao cũng là rừng rậm, tuy nhiên bởi vì là ban ngày nên không phải lúc quái vật hoạt động tràn đầy, nhưng cũng có một số lớn quái vật ở đây, cho nên rất dễ dàng gặp phải chúng.

Mấy cái quái vật này cũng chỉ từ cấp 10 trở xuống, rất dễ dàng bị đánh bại.

Vì dự đoán lực chiến đấu của A Ngốc, nên mỗi lần Cao Bằng đều để im cho A Ngốc ra tay.

Lực khống chế thân thể của A Ngốc trong mấy lần chiến đấu cũng ngày càng thành thục hơn.

……

- Tìm được rồi, vùng này là nơi sinh trưởng của Tửu Bình Thụ.

Cao Bằng thở phào, hôm nay hắn đã đi tìm ròng rã ba giờ, trên cơ bản đều đi khắp mấy cái khu vực thích hợp Tửu Bình Thụ sinh trưởng.

May mà rốt cuộc tìm được.

Tửu Bình Thụ trong vùng này đại khái có mấy trăm cây, gom góp ba cân Mộc Không Tâm cũng không thành vấn đề.

- Hí.

Một đầu thanh thụ xà chậm rãi quấn quanh ở nhánh cây, lè lưỡi với Cao Bằng.

Sau đó, một bàn tay to lớn màu trắng bạch hoàn toàn do xương cốt tạo thành từ một bên thò ra, một phát nắm chắc Thanh Thụ Xà, trực tiếp vo nó thành một đoàn thịt nát, tùy ý ném một cái, Thanh Thụ Xà vỡ thành thịt băm bị vứt bỏ qua một bên.

- Không thể lãng phí, tốt xấu gì thì Tinh Hạch cũng có thể bán

một chút tiền đó, chân muỗi cũng là thịt, nuôi một đám bao tử lớn như các ngươi cũng không dễ dàng đâu.

Cao Bằng ngồi xổm xuống, đeo lên bao tay rồi móc ra một viên Tinh Hạch màu xanh nâu to như hạt đậu nành từ trong đống thịt nát.

A Ngốc đi theo bên cạnh Cao Bằng, chỉ cần có sinh vật can đảm dám lộ ra mảy may uy hiếp đối với Cao Bằng, nó liền sẽ không lưu tình chút nào thống hạ sát thủ.

Không có người nào biết bản thân nó đã từng là một con Hồng Thủy Viên bệnh tật, đã tuyệt vọng tới cỡ nào, nó giống như đã vĩnh viễn rơi xuống địa ngục, bị giam bên trong lồng sắt băng lãnh, chờ đợi tử thần đếm ngược.

Tại lúc nó đứng trước tuyệt vọng, là chủ nhân ở trên đường đưa tay cứu nó ra khỏi địa ngục dưới lòng đất.

Nó vĩnh viễn sẽ không quên ngày nào đó, cái thiếu niên còn có chút ngây ngô kia, cũng ân cần đưa tay đặt trên trán nó, nói một chút lời nói mà nó nghe không hiểu.

Đúng, nó đúng là nghe không hiểu.

Nhưng mà nó biết, thiếu niên kia, là tất cả của nó.

Như vậy là đủ rồi.

Dịch: Trúc

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 81: Người Đó Đang Tìm... Cái Gì?

Đã không chỉ một lần phát hiện Thanh Thụ Xà tại khu vực có Tửu Bình Thụ, có lẽ loại rắn này có đặc thù yêu thích nào đó đối với Tửu Bình Thụ.

Bên trong rừng cây này chí ít có mấy chục đầu Thanh Thụ Xà hoạt động, những con Thanh Thụ Xà này bình thường đều ngụy trang thành nhánh cây treo ở trên cành cây không nhúc nhích, lẳng lặng chờ con mồi mắc câu, đồ ăn của chúng nó là một chút côn trùng nhỏ hoặc chim nhỏ.

A Ngốc cậy mạnh chạy vội ở trong rừng cây, đối với nó mà nói, không tồn tại động vật máu lạnh gì đó, thông qua linh hồn chi hỏa, chỉ cần không có kỹ xảo ẩn nấp đặc thù thì trong mắt nó chúng đều giống như những ngọn lửa sáng ngời trong đêm tối.

Từng con từng con Thanh Thụ Xà bị A Ngốc thô bạo giật từ trên cây xuống, sau đó không giảng đạo lý xoắn nát đầu, rồi cẩn thận từng li từng tí móc ra Tinh Hạch quái vật màu nâu xanh ở bên trong.

Tinh Hạch quái vật lớn bằng hạt đậu nành đối với hình thể khổng lồ như A Ngốc mà nói, giống như một người bình thường cầm một hạt mè vậy.

A Ngốc hé miệng, muốn nói cái gì đó nhưng lại không thốt ra lời, chỉ có tiếng hàm trên và hàm dưới va chạm nhau.

Nỗ lực đưa Tinh Hạch cho chủ nhân, dùng cái tay còn lại chỉ chỉ vào Tinh Hạch. Nhìn thấy chủ nhân nhận lấy Tinh Hạch quái

vật, A Ngốc cười ngây ngô.

- Tên ngốc.

Cao Bằng đưa Tinh Hạch của Thanh Thụ Xà để vào túi da trâu, muốn nói điều gì đó nhưng lại nhất thời không nói ra lời, sau đó lại giả bộ như không có chuyện gì:

- A Ngốc, ngươi chặt ngang thân những cây Tửu Bình Thụ này đi.

A Ngốc hung hăng gật đầu. Trong rừng cây, sau khi đám Thanh Thụ Xà nhìn thấy thảm trạng của đồng bạn, đã hiểu được việc tránh né nguy hiểm, bọn chúng thay nhau chuyển động thân thể sau đó trốn vào hốc cây. Chúng nó sợ động tác mình chậm chạp, kinh động đến hung thần phía dưới.

Vốn cho rằng trốn trong hốc cây thì có thể tránh thoát một kiếp, ai ngờ thân cây bỗng nhiên rung động. Đám Thanh Thụ Xà còn chưa kịp phản ứng đã cảm giác một đợt trời đất quay cuồng, trong tích tắc, bịch một tiếng rơi xuống đất, chấn động đến mức đầu óc đầy sao. Sau đó chúng bò ra từ trong gốc cây rồi chui vào đám lá khô phía dưới, xám xịt rời đi.

Dọc theo thân cây bị đốn ngã, Cao Bằng không ngừng tìm kiếm Mộc Không Tâm, khu vực sinh trưởng của Mộc Không Tâm là nơi to lớn nhất của Tửu Bình Thụ, cũng chính là đoạn ngay giữa, chỉ cần nhắm ngay vào đó rồi đánh nát là được.

"Bầu rượu" bị phá nát, bên trong lại trống rỗng, không phải mỗi cái cây đều có Mộc Không Tâm, đại khái năm gốc thì có một gốc cho ra Mộc Không Tâm.

A Ngốc đứng dưới đám cây lớn, phảng phất một tay đấm dũng mãnh, hai tay điên cuồng đánh vào đại thụ, mỗi phát đều có thể xé nát một mảnh gỗ vụn lớn.

Nắm chặt bàn tay, mỗi một quyền oanh ra, xương cốt trên mu bàn tay đều xé rách thân cây, Tửu Bình Thụ kịch liệt lay động. Mấy quyền liền đem một gốc Tửu Bình Thụ đánh cho lung lay sắp đổ. m thanh ngột ngạt của quyền kích quanh quẩn trong rừng rậm, truyền ra hướng bên ngoài.

Khoảng cách nơi đó một cây số, có ba tên thợ săn toàn thân được bao trùm cực kỳ chặt chẽ đang xuyên qua rừng cây, trên lưng còn đeo một chiếc ba lô phình to, hiển nhiên là đang có thu hoạch tương đối khá, bên cạnh bọn họ còn đi theo mấy con Ngự Thú. Trên vai tên thợ săn đi ở giữa bỗng phát ra âm thanh chi chi, ở đó có một con chuột vô cùng lớn hiện lên, sau đó quay đầu kêu chi chi về một phương hướng khác.

- Ừm? đội trưởng, Đồ Đồ phát hiện được gì sao?

Trong đội ngũ, một thanh niên mặt sẹo mở miệng dò hỏi.

- Không biết, hẳn là Đồ Đồ có phát hiện gì đó.

Một người có tuổi tác lớn nhất trong đội ngũ xoa xoa lỗ tai của con chuột trên vai, sau đó lấy ra hai hạt đậu phộng từ trong túi quần làm phần thưởng. Con chuột cao hứng bừng bừng cầm lấy đậu phộng, ánh mắt híp thành một đường nhỏ.

- Đồ Đồ nói ở bên kia có âm thanh rất lớn.

Đội trưởng liếm liếm bờ môi,

- Chúng ta đi qua xem một chút.

- Được, theo lời đội trưởng.

Mấy người đều không có phản đối, toàn bộ đồng ý. Loại chuyện này cũng không phải lần đầu gặp.

Trước kia bọn họ cũng gặp qua một lần, lần kia chính là hai

cái quái vật cấp thủ lĩnh tranh đấu, bọn họ trải qua một lần ngao cò đánh nhau ngư ông đắc lợi. Tuy có một đầu quái vật thủ lĩnh bỏ trốn, nhưng bọn hắn vẫn thu hoạch được một bộ thi thể của quái vật cấp thủ lĩnh, sau khi bán đi thu lại cũng tương đối khá.

Mặt sẹo liếm liếm bờ môi, Ngự Thú của hắn đã đạt cấp 20, chỉ do bị giới hạn phẩm chất nên không thể đột phá cấp thủ lĩnh, hắn cũng đã đi tìm Dục Thú sư, đáng tiếc bồi dưỡng Ngự Thú nào có dễ như vậy, cũng phải nhìn vận khí.

Bồi dưỡng nhiều lần, kết quả phẩm chất vẫn không tăng lên chút nào nên hắn cũng đành bó tay, có lẽ là do Nữ Thần Vận Mệnh chưa từng nhìn qua hắn, từ nhỏ đến lớn vận khí của hắn đều không tốt.

Cũng may, hắn đã quen.

Chờ lúc bọn họ tìm đến khu vực phụ cận liền phát hiện âm thanh này có vẻ không đúng. Giống như không phải tiếng quái vật đánh nhau, có chút trầm đục, lại có tần suất và tiết tấu.

Âm thanh gì…

Mấy người hai mặt nhìn nhìn nhau, sắc mặt có chút kỳ lạ. Một người đen đúa gầy gò trong đội hơi nhíu mày, có chút chần chờ nói,

- Âm thanh này có chút giống như do luyện quyền phát ra.

- Luyện quyền? Diêu Hoan, cậu luyện quyền đến mức điên rồi sao, bên trong vùng rừng rậm này làm sao lại có người luyện quyền chứ.

Mặt sẹo nhịn không được cười rộ lên.

Luyện quyền ở trong một khu rừng tràn ngập quái vật? Sợ là não hắn đã bị hư mất.

Rầm rầm...

Cách đó không xa, một cây đại thụ bỗng nhiên ngã xuống, đụng gãy không biết bao nhiêu nhánh cây xung quanh, phát ra từng âm thanh rầm rầm.

- Đi, đi qua xem một chút, nhẹ nhàng một chút.

Đội trưởng cẩn thận nói ra.

Chờ sau khi bọn họ tiến vào liền nhìn thấy một người khổng lồ mặc áo bào đen đang điên cuồng đạp nện thân cây, cây lớn trước mặt nó lung lay sắp đổ, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

- Xoạt xoạt...

Đại thụ phát ra ra âm thanh nặng nề, sau đó ầm ầm ngã xuống.

Mấy người kia đều ngây người.

Trong mắt họ, cây trong rừng rậm đều có bộ dáng giống nhau, chỉ có một cái tên, đó là Cây.

Về phần những cây này tên gọi là gì, tập tính là gì… Liên quan cái rắm gì đến bọn họ.

Ánh mắt đội trưởng ngưng tụ, ở trong đống cây đổ, một thân ảnh có chút hèn mọn bỉ ổi không ngừng qua lại, tựa hồ đang tìm kiếm thứ gì.

Người đó đốn ngã thân cây tìm thứ gì? Đội trưởng híp mắt lại, khứu giác của thợ săn để hắn phát giác được chuyện không tầm thường.

- Đội trưởng, chúng ta đi thôi.

Diêu Hoan lắc đầu, lúc đầu vốn cho là quái vật, kết quả lại là

Ngự Thú của người khác.

Đội trưởng giơ tay phải lên, ra hiệu yên tĩnh.

Người này.. đang tìm cái gì??

Người đó bất thình lình kinh ngạc.

Dịch: Huy

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 82: Bí Ngân Chương Lang

- Ách, đội trưởng. . .

Thanh niên mặt sẹo đang chuẩn bị mở miệng thì đội trưởng dựng thẳng ngón trỏ đặt lên môi.

- Xuỵt.

Yên tĩnh. Hắn nhìn thấy thanh niên kia đang lục lọi trong thân cây bị bẻ gãy, sau đó lấy ra thứ gì đó rồi bỏ vào trong túi quần.

Vị đội trưởng này híp mắt lại, gắt gao nhìn chằm chằm vào Cao Bằng.

- Đặng Sâm, lát nữa cậu để Ngự Thú trực tiếp khống chế người kia lại, con quái vật khổng lồ kia giao cho tôi.

Đội trưởng phân phó.

Đặng Sâm chính là người thanh niên đen gầy, nghe thấy lão đại phân phó, hắn gật gật đầu, sau đó mang theo Ngự Thú của mình lặng lẽ di chuyển hướng về một bên.

Hai người Đặng Sâm và Diêu Hoan trước kia có tham gia đánh hắc quyền, cũng gọi là quyền thủ dưới lòng đất, đội trưởng chính là người đại diện của bọn họ.

Sau tai biến, hắc quyền xem như bị phế bỏ.

Loài người trải qua lúc đầu bối rối, tại sau khi thế cục dần dần ổn định, mọi người phát hiện xem quái vật Giác Đấu chém giết so

với coi quyền thủ thi đấu đặc sắc và kích thích hơn nhiều.

Cho nên hai người bọn họ thất nghiệp….

Về sau bọn họ và người đại diện tốn hao tất cả tích góp mua một đầu Ngự Thú, sau đó gia nhập đại quân "Kiếm tiền", trải qua lúc đầu hỗn loạn, bây giờ sinh hoạt cũng xem như ổn định lại.

Trên cơ bản cách mỗi một tuần thì bọn họ đều tới rừng rậm Hắc Tẫn một lần, sau đó kiếm tiền, bồi dưỡng Ngự Thú, dư thừa tiền thì dùng để hưởng thụ, thời gian này trôi qua cũng coi như thoải mái.

Bọn họ xưa nay không dám đi vào sâu trong rừng rậm Hắc Tẫn, bên trong quá nguy hiểm, tràn ngập khủng bố. Bọn hắn đều dạo chơi tại rìa ngoài của rừng rậm, ngắt lấy một vài thực vật có ích, bắt một vài quái vật cấp thấp. Ngẫu nhiên nhặt được một chút lợi lộc, nhặt mấy bộ thi thể, sinh hoạt bình thường đều như thế.

Bọn họ đã rất thỏa mãn với cuộc sống như thế này, về phần tranh đệ nhất thế giới, đối với bọn hắn mà nói là quá xa xôi.

…..

Tên tiểu tử này có vấn đề.

Hắn tuyệt đối sẽ không tin tưởng một Ngự Sử sẽ vô duyên vô cớ trong rừng rậm náo ra động tĩnh lớn như vậy, chỉ vì đo đạc cây cối to bao nhiêu. Đội trưởng suy tư, nếu như muốn nói ở đây có đồ vật gì đáng tiền, cái gì nhiều nhất, đó chính là cây.

Thế chẳng phải là phát đạt à?

Đội trưởng nghĩ tới đây thì trái tim bừng lên lửa nóng, có lẽ về sau bọn họ cũng không cần mỗi ngày phải bôn ba.

A Ngốc bất thình lình dừng động tác lại, cảnh giác nhìn về

phía đông, sau đó dậm chân một cái, trong miệng phát ra âm thanh gào thét, song quyền va chạm vào nhau phát ra từng tiếng vang dồn dập.

Cao Bằng bị kinh động, nhìn theo tầm mắt của A Ngốc.

Bởi vì còn chưa có ký kết Huyết Khế cho nên hắn không có cách thông qua linh hồn cảm giác giao lưu với A Ngốc. Nhưng coi là như thế, biểu hiện lạ thường A Ngốc cũng đủ để nói cho hắn biết xung quanh có điều khác thường.

Bị phát hiện.

Sắc mặt đội trưởng trở nên khó coi, lúc đầu hắn chuẩn bị đánh lén, nhưng hắn lại không có ngờ tới lực cảm giác của A Ngốc lại nhạy cảm đến thế.

Trên thực tế A Ngốc là thông qua Huyết Ti Tâm mới phát giác được sự tồn tại của bọn họ, bởi vì Huyết Ti Tâm có thể cộng hưởng với trái tim, sau khi bọn hắn tới gần thì tiếng tim đập liền giống như đom đóm trong đêm tối, vô cùng bắt mắt.

Cao Bằng thông qua linh hồn khế ước giao lưu với Đại Tử, lệnh cho Đại Tử không nên động, tận lực giấu ở bên dưới lá khô chờ hắn chỉ huy.

A Xuẩn thì nhẹ nhàng bay ra ngoài, sau đó chít chít một tiếng rồi phủ lên đầu Cao Bằng, tựa như một cái mũ trên đỉnh đầu.

Ánh mắt Đặng Sâm ngưng tụ, đây không phải là loại Ngự Thú Phụ Trợ kiểu mới nào đó đấy chứ?

Giống như một loại hợp thể quỷ dị nào đó.

Hắn nhớ tới trước kia xem qua một bộ phim, trong phim vai chính luôn ưa thích đội nón an toàn lên, sau đó sẽ trở nên vô cùng đáng sợ.

- Xin chào, anh bạn.

Tiếng cười truyền đến, đội trưởng cười cười đi ra từ trong rừng rậm, sau lưng hắn còn đi theo thanh niên mặt sẹo và hai đầu Ngự Thú.

Bên trái là một loại Ngự Thú giống như ong mật, dài gần hai mét, trên đầu có xúc giác, đôi cánh đang liên tục vung vẩy, lóe ra ánh sáng màu bạc, dễ thấy nhất chính là chiếc kim châm ở đuôi, chiếm cứ gần một phần ba chiều dài thân. Bên phải là một con bướm khổng lồ có màu đen, tính cả cánh thì dài khoảng chừng bốn mét, ở hai bên trái phải của cánh phân biệt có một cái đầu lâu đối xứng, dễ thấy nhất là xúc giác của nó, phảng phất như đang treo hai cái lồng đèn màu đen.

So sánh với động vật có vú và động vật bò sát, côn trùng có số lượng nhiều nhất, ở trong quần thể Ngự Thú này, Ngự Thú loại côn trùng chiếm cứ một phần rất lớn.

Cao Bằng đứng dậy, nhận ra chủng loại của hai con Ngự Thú này, Thứ Giáp Trùy Phong và Khô Lâu Điệp.

Khô Lâu Điệp là Hệ Hắc Ám, cũng là một trong những quái vật Hệ Hắc Ám cấp thấp thường thấy nhất.

Đương nhiên, quái vật trên bản chất là không có hạ cấp hay cao cấp, chỉ cần thiên phú đủ mạnh, bất kỳ quái vật nào đều sẽ có vô hạn khả năng.

Những người này xuất hiện ở đây, có thể là do đã phát hiện cái gì. Dù sao hành vi vừa rồi của mình nhìn qua quả thật có chút kỳ lạ.

- Gặp nhau là duyên phận, có cái gì cần hỗ trợ không?

Đội trưởng vừa nói vừa giơ hai tay cao lên, biểu thị mình không có ác ý, sau đó không ngừng tới gần.

- Bành!

m thanh bất thình lình vang lên, dọa cho tim của mọi người đều nhảy lên một cái.

A Ngốc nện một quyền lên thân cây, linh hồn hỏa diễm trong hốc mắt kịch liệt thiêu đốt, phẫn nộ gào thét đối với một phương hướng khác. Trong cái lồng ngực chỉ còn có khung xương của nó không cách nào phát ra âm thanh vang dội hơn nữa.

Trầm thấp gầm thét phảng phất như trống trận, tràn đầy vẻ uy nghiêm.

Cả người Cao Bằng kéo căng, còn có người!!

Ở loại tình huống này, còn có người khác trốn ở một bên chưa từng đi ra? Cao Bằng không cho rằng đây là chuyện gì tốt, nếu như trong lòng có thiện tâm, sẽ có người trốn ở trong rừng cây thăm dò chính mình sao?

Bất luận kẻ nào tại lúc phát hiện mình bị người khác nấp trong bóng tối thăm dò đều sẽ sinh ra phản cảm.

- Tôi nghĩ mình không cần hỗ trợ.

Cao Bằng không mặn không nhạt trả lời. Tuy những người này ở trong tối, hắn ở ngoài sáng, nhưng hắn cũng có bài tẩy của mình. Đó chính là bí thuật Đấu Chuyển Tinh Di mà hắn đã ký kết với Ngự Thú Đại Tử.

Hắn không biết những người này có loại năng lực này hay không, tuy nhiên chắc hẳn là không có, nếu không tùy tiện một ai đều có được loại bí thuật này, ông Lưu lúc ấy chắc cũng sẽ không cẩn thận như thế.

Với lại hắn trước nay cũng bóng gió hỏi thăm qua. Rất nhiều người chưa từng có nghe qua loại bí thuật này. Chỉ cần lợi dụng

thật tốt cái năng lực này của mình, nói không chừng liền có thể nghịch chuyển lật bàn.

- Đó là huynh đệ của tôi, yên tâm, chúng tôi không có ác ý.

Nụ cười trên mặt Đội trưởng nhìn như nhiệt tình, kỳ thực trong lòng thầm mắng A Ngốc, cái đồ quỷ gì, làm sao lại có cảm giác nhanh nhạy như vậy.

Đặng Sâm đi ra từ trong rừng cây, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ, đi theo cạnh hắn là một con gián màu xám bạc. Giác hút của nó rất lớn, thân thể cực kỳ trôi chảy, màu xám bạc đường cong nhìn qua cực kỳ dễ chịu.

Loại gián này từ trước tới nay hắn chưa từng gặp qua, ánh mắt Cao Bằng ngưng tụ.

【 Tên quái vật 】: Bí Ngân Chương Lang

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 18 (đẳng cấp tinh anh)

【 Phẩm chất quái vật 】: Tinh nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Kim

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Lôi

Bí Ngân Chương Lang, Cao Bằng chưa bao giờ thấy qua loại quái vật này ở trong sách vở, hắn là một loại chủng biến dị hi hữu. Cái này cũng bình thường, rất nhiều quái vật đều thuộc về chưa biết, nhân loại hiện tại vẫn đang trong quá trình thăm dò như cũ.

- Nếu như anh bạn nhỏ không thích chúng tôi quấy rầy, vậy thì đành thôi.

Đội trưởng cười ha ha một tiếng, quả quyết rời đi.

Dịch: Huy

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 83: Mộc Không Tâm Tới Tay

Xem bộ dạng này, thiếu niên kia hiển nhiên đang tràn đầy cảnh giác đối bọn hắn, cái gì cũng sẽ không nói, trừ khi bọn họ sử dụng thủ đoạn cường ngạnh để ép buộc.

Nhưng tiếc là bọn họ đã bại lộ tung tích, mất đi cơ hội đánh lén, nếu như thất bại thì chính là vô nghĩa tăng thêm một kẻ địch.

Huống hồ nhìn qua tuổi tác của Cao Bằng không lớn, nhưng cũng đã có được mấy đầu Ngự Thú. Cứ việc Cao Bằng vừa rồi để cho Đại Tử lặng lẽ trốn vào bên trong đám lá khô, nhưng vẫn bị hắn quan sát thấy rõ ràng.

Tất cả có ba đầu Ngự Thú.

Hiện tại, Phù Không Thủy Mẫu có chiến lực bằng 0 cũng bị hắn đưa vào danh sách uy hiếp.

Tuổi không lớn liền có thể đồng thời nuôi dưỡng ba đầu Ngự Thú, hoặc là có tiền, hoặc là có thực lực, vô luận loại nào đều không dễ trêu chọc. Với lại đầu Ngự Thú mặc áo choàng đen kia phát tán khí tức để cho Đồ Đồ đang ngồi trên vai hắn cảm thấy xao động bất an.

Kinh nghiệm nhiều năm nói cho hắn biết, trừ khi có cơ hội có thể hoàn toàn giải quyết phiền phức, nếu không thì không thể tuỳ tiện gây thù hằn, người có quá nhiều thù hằn, thường thường chỉ có hai loại kết quả.

Hoặc là mạnh đến mức toàn bộ kẻ địch đều không dám lên

tiếng. Hoặc là bị chết cực kỳ thảm.

Đặc biệt là trong cái thế giới chó má này, trời mới biết có cái Ngự Thú mới lạ gì ở lúc nào đó lặng lẽ lấy đi tính mạng của hắn.

Hắn cứ nỗ lực an ủi chính mình như vậy, đem tham niệm cưỡng chế áp xuống. Ba người đội trưởng, Đặng Sâm và Diêu Hoan quay người rời đi.

Nói thật, hắn hiện tại vẫn rất ngạc nhiên như cũ. . . Bên trong những cây kia đến tột cùng có cái gì chứ!

Sau khi ba người đi xa, gương mặt của Diêu Hoan buông lỏng một chút, hắn thở phào một hơi, tuy rằng hắn đã từng đánh Hắc Quyền, nhưng đó cũng là vì kiếm tiền học phí cho em gái của mình, lúc em gái còn rất nhỏ cha mẹ đã ngoài ý muốn từ trần trong một vụ tai nạn giao thông, chỉ còn có hắn cùng em gái hai người sống nương tựa lẫn nhau.

Mặc dù hắn đánh Hắc Quyền, hút thuốc, uống rượu, xăm hình, đi bar, nhưng mà hắn biết, hắn là một người tốt. Các thứ như là cướp bóc, lừa đảo, giết người… các loại hành vi phạm tội này hắn chưa từng bao giờ làm qua, vừa rồi quả thật làm cho hắn có chút khẩn trương.

Sắc mặt Đặng Sâm đen như đáy nồi, mặc dù mặt hắn vốn đã rất đen. Nhịn thật lâu, hắn cuối cùng cũng không nhịn được nữa:

- Lão Đại, vừa rồi vì sao chúng ta không động thủ? Nói không chừng Ngự Thú của tên kia chỉ là cảm giác nhạy bén một chút, nếu thật đánh nhau thì hắn không nhất định là đối thủ của chúng ta.

Đội trưởng lắc đầu:

- Không phải tất cả mọi chuyện đều muốn thông qua chém chém giết giết để giải quyết, chúng ta đợi lát nữa hắn đi khỏi lại trở lại, nhìn xem có thể hay không tìm tới manh mối gì, hắn có thể

cắt ngang cây. . . Chúng ta cũng có thể mà, dù sao cây trong rừng rậm nhiều như vậy.

Nói xong, trên mặt đội trưởng lộ ra nụ cười đầy vẻ cao thâm mạt trắc. Hắn và Cao Bằng cũng không có tính xung đột với nhau, nếu như vừa rồi hắn có thể nhìn thấy bảo vật trong tay Cao Bằng, thì dù cho có thể mạo hiểm đắc tội với một thế lực nào đó mà hắn không chọc nổi đi nữa thì hắn cũng sẽ hành động, sau đó xử lý sạch sẽ tất cả dấu vết.

Nói cho cùng, rất đơn giản, lợi ích có ngang bằng với nguy hiểm hay không.

- Rõ ràng.

Đặng Sâm gật đầu.

Lại nghẹn hồi lâu, Đặng Sâm nói ra:

- Chỉ là đại ca, em thật rất ngạc nhiên trong thân cây đến tột cùng có cái gì.

- . . . Tôi cũng tò mò, được rồi, không nên quên nhiệm vụ hôm nay của chúng ta, vừa rồi đã trì hoãn không ít thời gian, nhanh lên đi.

Đội trưởng mở miệng nói.

Chờ sau khi mấy người kia đi xa, thần kinh căng cứng của Cao Bằng mới hơi thư giãn xuống. Nói thật, hắn cũng không biết nếu như vừa rồi những người kia thật sự muốn ra tay với mình thì hắn sẽ làm thế nào.

Là trực tiếp hạ sát thủ sao? Cao Bằng cũng không rõ ràng.

Tuy vậy, cũng may những người kia không có tiếp tục đến tìm hắn gây phiền phức, đây tất nhiên là kết quả tốt nhất. Sau đó hắn

để cho A Ngốc tăng thêm tốc độ, Cao Bằng không hy vọng trì hoãn quá lâu để tiếp tục gặp phải người khác. Bận rộn hai giờ, toàn bộ phiến khu vực Tửu Bình Thụ này cơ hồ đã bị đốn ngã, chỉ để lại vẻ bừa bộn quanh mặt đất, Mộc Không Tâm cuối cùng cũng đã thu thập hoàn tất, có khoảng hai cân.

Nhìn qua cây cối đổ gãy đầy đất, Cao Bằng có chút bất đắc dĩ, trên cơ bản mỗi cái đều là bị chặt ngang từ giữa thân cây, như thế này thì quá rõ ràng. Lúc này sắc trời đã dần dần tối, cần nắm chặt thời gian.

Cao Bằng gọi Đại Tử tới, tìm kiếm ở chung quanh, rất nhanh tìm được một loại quả có hình dạng giống hạch đào màu đen. Bóc lớp vỏ ngoài ra, từng sợi tơ màu trắng dinh dính theo vết rách tuôn ra, ở bên dưới lớp vỏ cứng màu đen có rất nhiều lông tơ màu hồng. Đem những lông tơ này nhào nặn lại, kéo thành từng sợi, tiếp theo lại phủ một tầng lá khô ở bên ngoài, ngoắc để cho Đại Tử tới.

Đại Tử cái gì cũng không rõ bò đến, Cao Bằng một tay nắm lấy một cái râu của nó, tựa như nắm hai đầu dây điện, sau đó đem hai đầu dây điện chập vào cùng một chỗ, ở giữa nổ bắn ra hồ quang điện.

- Ừ.

Cao Bằng hài lòng gật đầu. Tuy rằng thực lực của Đại Tử trước mắt còn không có cách nào phóng lôi điện ra ngoài, nhưng mà đó vẫn là một cái quá trình nước chảy thành sông, mà không phải học tập tiến hóa.

Có thể kích phát ra hồ quang điện là đủ.

Lông tơ màu hồng nằm ở giữa hồ quang điện, từng chút từng chút "bắt lửa ", liên tục mấy lần thì rốt cục bùng cháy, loại lông tơ này cũng giống như bông gòn lúc trước Tai Biến vậy.

Ngọn lửa dâng lên, nhờ lá khô phía dưới nhanh chóng bắt lửa, thế lửa không ngừng mở rộng.

Phóng lửa đốt rừng sẽ bị giam mấy năm? Cao Bằng ngẫm lại. Trước khi Tai Biến chắc chắn phải vào tù ngồi mấy năm, nhưng bây giờ hình như là đã gỡ bỏ cái hình phạt này. Một mặt là diện tích trái đất mở rộng nhiều lần, rừng rậm cũng mở rộng theo nhiều lần. Mặt khác, sức sống và kháng tính của những thực vật này vượt quá sức tưởng tượng, loại lửa bình thường mà muốn bốc lên một trận cháy rừng là hoàn toàn không có khả năng. Tuy vậy, những gốc Tửu Bình Thụ bị chết đi nên sức sống giảm xuống rất nhiều, đối mặt với lửa lớn thì chỉ có thể dần dần hóa thành tro tàn.

Ánh lửa chiếu rọi trên mặt Cao Bằng, ánh lửa biến đổi chiếu lên làm bộ mặt hắn sáng tối chập chờn.

Sau khi tận mắt nhìn thấy toàn bộ Tửu Bình Thụ bị đốt thành tro bụi, Cao Bằng lúc này mới quay người rời đi.

Đêm đến, một hàng ba người lại tới đây, trong không khí tràn ngập mùi cháy khét, trên mặt đất còn có thể nhìn thấy những đốm lửa lẻ tẻ và một tầng tro tàn thật dày.

Thế lửa chỉ thiêu đốt một mảnh khu vực xung quanh, hoàn toàn không ảnh hưởng đến những nơi khác, phảng phất bị hạn chế bởi một tầng lực lượng vô hình.

Đặng Sâm nhìn qua tro tàn khắp mặt đất, có chút im lặng, đều bị đốt thành dạng này thì còn có thể để lại thứ gì, tên nhóc kia thật sự là đáng ghét. So với Đặng Sâm đang một mực im lặng, vẻ mặt của đội trưởng trở nên ngày càng ngưng trọng hơn, nhìn qua tro tàn đầy đất, hắn thở dài,

- Quên đi, coi như chuyện này không có phát sinh qua, chúng ta trở về đi.

- A, đội trưởng, chuyện này cứ như vậy chấm dứt sao?

Đặng Sâm gãi gãi đầu.

- Cứ chấm dứt như vậy, nghe ta.

Đội trưởng tin tưởng ánh mắt của mình, có lẽ ngay cả bản thân tên nhóc phóng lửa kia cũng không nhận ra được, một phần quả quyết, tàn nhẫn tiềm tàng trong bản thân mình.

Dịch: Huy

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 84: Cái Mũ Của Ta Tiến Hóa

Cao Bằng nhặt lên lớp da cũ mà A Ban mới lột ra, hắn còn hy vọng xa vời là nó có thể giống như những dị thú trong tiểu thuyết, lớp da mới lột có được đủ loại công hiệu thần kỳ.

Sau đó hắn phát hiện là mình suy nghĩ nhiều. Da mới lột yếu ớt đến mức không chịu nổi, nhẹ nhàng đụng một cái liền bị nhào nặn thành mảnh vỡ.

Quá yếu đuối, vừa chạm vào là nát. Ngược lại bởi vì bị vò nát hóa thành mảnh vỡ, để cho Cao Bằng phí không ít thời gian để quét dọn sạch sẽ.

Cao Bằng phát hiện mình ra ngoài một ngày thế mà đẳng cấp của A Ban đã tăng lên một cấp, trong một ngày này cũng trưởng thành không ít.

Vỗ vỗ đầu A Ban, Cao Bằng khích lệ:

- Tiếp tục ăn, dùng thêm chút sức, ăn đến mức trắng trắng mập mập.

Con mắt màu đỏ của A Ban không ngừng lấp lóe, sau đó một giọng nói vang lên trong đầu Cao Bằng

- Ừm ừ ...

- Chờ mày béo lên, chúng ta sẽ ăn món nhện chiên dầu.

- ???

A Ban cứng đờ.

Ngẩng đầu nhìn vào mắt chủ nhân, lại liếc nhìn đồ hộp, nó chột dạ buông đồ hộp dưới chân ra.

. . .

Vật phẩm cần thiết để A Xuẩn tiến hóa cuối cùng cũng thu thập đủ, tuy nhiên lần này lại không thể giống như trước làm tùy tiện giống nấu lẩu, có lẽ nguyên nhân là do thể chất A Xuẩn yếu ớt, không chịu được giày vò, những tài liệu này cần được xử lý trước.

Cao Bằng đứng dậy đi xuống nhà, một mình tiến về phòng làm việc tại trung tâm thành phố .

Trong phòng làm việc có tương đối đầy đủ dụng cụ thí nghiệm. Phòng làm việc này mình có cổ phần, cho nên đây xem như đồ của nhà, sau khi tan việc dùng đồ vật nhà mình cũng không tính là lấy của công làm việc tư nhỉ. Cao Bằng vẫn còn có chút chột dạ.

Xuống xe ở trung tâm thành phố, lúc này đã là bảy giờ tối, chính là thời điểm náo nhiệt nhất, phố đi bộ người đi vai chen vai, cực kì náo nhiệt.

Các loại đèn LED chiếu rọi ở bên đường, trên đường phố ngựa xe như nước. Rất lâu chưa đi dạo phố, Cao Bằng nhìn qua con đường phồn hoa, bất thình lình có chút hoảng hốt.

Nhớ kỹ lần trước đi ra dạo phố là đi cùng cha mẹ, hắn còn nhớ rõ, lần kia ở cửa hàng quần áo phía trước, mẹ đã mua cho cha một bộ âu phục, là màu xám, hiện tại còn đặt ở trong tủ treo quần áo.

Đáng tiếc, cảnh còn người mất.

- Cao Bằng.

Sau lưng tựa hồ có người đang gọi hắn, hắn nhắm mắt làm ngơ.

- Học Bá Cao Bằng.

Cao Bằng quay đầu, lần này hắn nhận ra, đó là bạn học Lý Tự Công.

- Vì sao mỗi một lần trên đường gọi cậu, cậu cũng không quay đầu thế, nhất định phải để tôi gọi cậu là Học Bá Cao Bằng thì cậu mới chịu xoay người.

Sau khi lại gần, Lý Tự Công phàn nàn.

- Trên thế giới này người tên Cao Bằng quá nhiều, nhưng có thể gọi Cao Bằng, đặc biệt là còn tăng thêm tiền tố "Học Bá", không nhiều!

Cao Bằng chững chạc đàng hoàng trả lời.

- Được rồi, Cậu thắng.

Lý Tự Công trợn mắt một cái, bên cạnh Lý Tự Công còn có người nhà hắn. Mẹ Lý Tự Công nhận ra Cao Bằng, biểu hiện lần trước của Cao Bằng tại hiệp hội Dục Thú Sư cực kỳ chói mắt, để cho nàng khó mà quên được. Ngẫm lại mình bây giờ còn đang vì thi chứng minh Dục Thú Sư mà phiền não, bạn học cùng lớp của con trai lại đã thi đậu trung cấp Dục Thú Sư, nàng nhịn không được có chút cảm khái, vì sao đây lại là con nhà người khác chứ!

Nói chuyện phiếm một hồi liền tạm biệt, nhìn bóng lưng Cao Bằng, lại nhìn đứa con lười nhác kia, Lý mẫu cảm khái:

- Đi thôi, đợi lát nữa dạo phố xong chúng ta đi đến tiệm sách dạo chơi.

Lý Tự Công:

- ? ? ?

Hắn bất thình lình có một loại dự cảm bất tường.

Cao Bằng, ông nội nhà cậu!

. . .

Phòng làm việc lúc này đã tan ca, từ trong thang máy đi ra, đặt ngón tay vào vị trí quét hình vân tay, đèn tín hiệu sáng lên, từ màu đỏ biến thành màu xanh. Cửa kim loại từ từ mở ra, lúc này đã tan ca nên trong phòng làm việc không có một ai, phòng làm việc có vẻ hơi yên tĩnh và trống trải.

Ở bên trong còn có một lớp cửa chống đạn cũng đồng thời mở ra, trên trần nhà cũng hiện ra ánh đèn, chiếu sáng phòng làm việc.

A Xuẩn lẳng lặng ghé vào trên vai Cao Bằng, đối với tất cả mọi thứ mới mẻ xung quanh đều có chút hiếu kì.

Ở bên trong phòng làm việc bay tới bay lui, mãi đến lúc Cao Bằng gọi nó mới bay tới. Lấy tất cả vật liệu trong ba lô ra, Cao Bằng bắt đầu bận rộn. Một vài vật liệu cần xử lý đặc thù, tỉ như ướp lạnh, tỉ như dùng nhiệt độ cao hoặc là dùng axit mạnh ăn mòn.

Trọn vẹn bận rộn nửa giờ mới xử lý xong tất cả vật liệu. Cuối cùng phối trộn vật liệu vào cùng một chỗ, ủ chế thành một chén chất lỏng màu xanh. Sau đó Cao Bằng lại lấy ra Mộc Không Tâm, đưa nó đặt ở máy mài, ấn chốt mở.

Xì xì xì

Một phút đồng hồ sau, Cao Bằng đưa tất cả bột phấn màu xanh đều đổ vào trong chén chất lỏng.

Nước thuốc ùng ục ùng ục toát ra bọt khí, bọt khí cực lớn bốc

lên phiêu tán trong không khí, tản ra một loại mùi vị thơm ngọt.

Tất cả vật liệu bên trong đều không có độc, cho nên trên lý luận mà nói thì chính mình cũng có thể uống. Không đợi Cao Bằng mở miệng, A Xuẩn đã nhanh chóng phù một tiếng nhảy vào bên trong nước thuốc. A Xuẩn vào trong nước thì thể tích trong nháy mắt bành trướng, tăng vọt gấp bội, màu sắc cũng biến thành ngày càng trong suốt, biến đổi thất thường, nhẹ nhàng lập loè, pha một chút quầng sáng màu sắc rực rỡ, bồng bềnh ở trong nước thuốc. Màu xanh của nước thuốc dần dần trở nên càng lúc càng mờ nhạt hơn, mà màu sắc của A Xuẩn lại càng ngày càng đậm. Màu sắc trên người nó dần dần biến mất, chỉ còn lại màu xanh um tươi tốt.

Cao Bằng khẽ giật mình, A Xuẩn thích nhất nằm ở trên đỉnh đầu hắn, như vậy. . .Cao Bằng đột nhiên cảm thấy mình lựa chọn con đường tiến hóa lên Mộc Linh Thủy Mẫu có lẽ là một quyết định sai lầm.

Màu sắc của nước thuốc hoàn toàn biến mất, màu sắc biến mất đó cũng chuyển dời toàn bộ sang Mộc Linh Thủy Mẫu. A Xuẩn biến thành một con Thủy Mẫu xanh mơn mởn, xanh biếc đến mức làm tim hắn hốt hoảng. Xanh quá. . Thủy Mẫu nhẹ nhàng phát sáng trên không trung.

Ta không thích cái màu sắc này đâu. Trong lòng Cao Bằng kêu rên.

- Tiến hóa thành công thành【 Mộc Linh Thủy Mẫu 】

【 Tên quái vật 】: Mộc Linh Thủy Mẫu

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 6 (cấp bình thường)

【 Phẩm chất quái vật 】: Hoàn mỹ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Không Gian / Hệ Mộc / Hệ Phong

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (vui vẻ)

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Lôi - Hệ Băng

【 Nhu cầu tấn thăng phẩm chất Sử Thi 】 . . .

A Xuẩn tiến hóa thành công, Cao Bằng nhìn một chút vật liệu cần thiết để tấn thăng lên phẩm chất Sử Thi, sau đó yên lặng đóng lại, vật liệu khác còn dễ nói, nhưng loại vật liệu hệ không gian Huyễn Không Sa là cái quỷ gì, Cao Bằng nhớ hình như đã nghe nói qua, tuy nhiên lại không nhớ rõ nghe qua ở đâu.

Phẩm chất hoàn mỹ tạm thời cũng đủ, chí ít tấn thăng lên Ngự Thú cấp thủ lĩnh là không có vấn đề gì.

Sau khi vệ sinh sạch sẽ toàn bộ dụng cụ, lại xử lý sạch sẽ toàn bộ rác thải dư thừa, lúc này Cao Bằng mới mang theo A Xuẩn rời khỏi phòng làm việc.

Theo A Xuẩn tấn thăng lên phẩm chất hoàn mỹ, A Ban tăng lên phẩm chất tinh nhuệ, Cao Bằng cảm giác cường độ linh hồn của mình tựa hồ tăng lên không ít. Tuy rằng để ký kết với A Ngốc thì có lẽ vẫn chưa đủ, nhưng chỉ cần thêm chút sức, hẳn là không tốn mấy ngày.

Dịch: Huy

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 85: Khương Tiến Sĩ

Sau khi làm xong mọi việc, về đến nhà đã là chín giờ tối, chuông điện thoại di động bất thình lình vang lên. Cao Bằng lấy điện thoại di động ra, đó là điện thoại của công ty xây dựng.

- Xin chào, có phải là Cao tiên sinh không?

Thái độ của người ở đầu dây bên kia có một chút biến hóa so với mấy ngày trước.

Cao Bằng đáp lại:

- Có chuyện gì?

- Cao tiên sinh, bây giờ ngài có thời gian không? Biệt thự bên này gặp phải một chút khó khăn, cần ngài tự mình đến xem một chuyến.

Điện thoại bên kia nói ra.

- Có phiền toái gì?

Lúc này đã hơi muộn, Cao Bằng không muốn ra ngoài:

- Có chuyện gì xin cứ nói thẳng đi.

Đầu điện thoại bên kia dừng lại chốc lát, tiếp tục nói:

- Trong biệt thự phát hiện một vài thực vật biến dị, làm chúng tôi gặp khó khăn khi làm việc, nếu như không thanh lý hết những thực vật biến dị này thì chúng tôi không thể tiếp tục sửa chữa. Nhưng mà, muốn thanh lý sạch thì lại cần dỡ bỏ một vài bộ phận kiến trúc, cho nên hy vọng ngài có thể tới một chuyến, chúng tôi

mới có thể tiếp tục tiến hành bước kế tiếp, nếu như ngài không đến thì chúng tôi cũng không dám tùy tiện dỡ bỏ.

Cao Bằng chưa vội trả lời, nhíu nhíu mày, bên ngoài trời đã tối đen, mà ngày mai còn phải lên lớp, lúc tan học cũng đã sáu, bảy giờ tối.

- Được rồi, tôi tới ngay bây giờ.

Trước khi ra cửa, Cao Bằng dừng chân lại, thế nào hắn luôn có cảm giác gì đó là lạ.

Công ty xây dựng làm sao lại gọi điện thoại cho hắn muộn như vậy, Cao Bằng một bên suy tư một bên đi ra ngoài, vừa đi xuống tầng dưới, bước chân của hắn bất thình lình dừng lại. Công ty xây dựng nào còn làm việc lúc 9 giờ tối?

Cho dù tiến độ có chậm thì chín giờ còn tiếp tục tăng ca, cũng là siêng năng thái quá. Mặt mũi của mình thật lớn đó. . .

Chủ yếu nhất là vị trí biệt thự của mình nằm ở vùng ngoại thành, người ở thưa thớt, lúc Cao Bằng đi đến cũng sẽ tầm gần 10 giờ, không thể không cẩn thận.

Ngẫm lại, Cao Bằng một lần nữa cầm lên điện thoại di động rồi bấm một dãy số, cuộc điện thoại trọn vẹn vang mười mấy hồi chuông mới kết nối.

- Cao tiên sinh.

Bên kia truyền đến giọng nói cung kính.

Trên mặt Cao Bằng hiện lên một vòng nụ cười:

- Lý giám sát, hôm nay đã quá muộn, nếu không thì để ngày mai tôi đến, tối hôm nay ngài cũng nên để cho các anh em cấp dưới nghỉ ngơi một chút, về phần tiền công ngày hôm nay toàn bộ

tính cho tôi.

Phía bên kia lâm vào yên lặng ngắn ngủi, sau đó một lần nữa mở miệng:

- Được rồi, bây giờ đúng là quá muộn, vậy thì xin lỗi đã quấy rầy Cao tiên sinh.

Nói xong, cúp điện thoại.

Nghe âm thanh tít tít vang lên, Cao Bằng chậm rãi cất điện thoại đi.

Cùng lúc đó, căn biệt thự ở ngoại thành, mấy bóng người đứng ở nơi đó, trong đó có một người hai tay bị trói, sắc mặt lo lắng, trên trán đã nổi đầy mồ hôi, bất đắc dĩ nói:

- Các đại ca, tôi thật sự đã cố gắng hết sức, hắn không đến thì tôi cũng không có cách nào. Tôi cũng không thể ép buộc đem hắn trói đến đây chứ.

Ở bên cạnh hắn có đứng một người thanh niên mặc âu phục màu trắng, mái tóc của hắn được chải vuốt, đặc biệt nhất là lông mày của hắn, một bên lông mày phảng phất bị gặm mất một khối nhỏ, thiếu một bộ phận.

- Không nghĩ tới tên tiểu quỷ kia ngược lại cũng có chút tinh ranh, xem ra hắn đã phát giác được chỗ không thích hợp.

Trên mặt người thanh niên mang theo nụ cười.

- Xem ra tối nay hắn sẽ không tới.

Lúc này, bên cạnh có một tên đầu trọc đô con, di động trong tay hắn đột nhiên chấn động, sau đó chuông điện thoại vang lên.

Đầu trọc đưa mắt nhìn màn hình điện thoại di động, trên màn hình là ảnh chụp của một người phụ nữ ước chừng hơn ba mươi,

trên đó viết hai chữ lão bà (vợ).

- Khương tiến sĩ, người nhà tên này gọi điện cho hắn.

Đầu trọc nói với thanh niên áo trắng.

Người đàn ông kia nghe thấy vợ mình gọi điện thoại đến thì vẻ mặt trên mặt trở nên phức tạp, lo lắng nói:

- Đại ca, thường ngày bây giờ tôi đã về đến nhà, nếu như không nghe điện thoại thì cô ấy khẳng định sẽ nghi ngờ.

Khương tiến sĩ liếc nhìn người đàn ông kia một chút:

- Nghe đi, nhưng cái gì nên nói cái gì không nên nói ông hẳn là rõ ràng, nếu để cho tôi phát hiện ông dám vụng trộm nói cái gì như kiểu muốn đi gặp bác mình, tôi sẽ giúp cả nhà ông đều đi gặp bác mình ở dưới âm phủ.

Khương tiến sĩ từ tốn nói, ngữ khí bình thản, nhưng lời nói lại làm cho sau lưng người trung niên phát lạnh.

Bác hắn trùng hợp vừa qua đời ngay tại năm ngoái. Những người này thế mà lại điều tra hắn.

Không biết những người này đến tột cùng đã điều tra ra bao nhiêu tin tức, hắn không dám làm trái, tùy tiện biên vài câu nói dối để lừa gạt vợ mình.

- Xem ra thời gian của chúng ta có hạn, nếu như có thể đơn giản giải quyết nhiệm vụ thì tôi thật sự không muốn dùng loại thủ đoạn thô lỗ này, dù sao chúng ta đều là người văn minh.

Nói xong, Khương tiến sĩ che miệng ho nhẹ vài tiếng.

- Nói thật, chỉ sợ trong tập đoàn ai cũng không nghĩ tới, Kỷ Hàn Vũ thế mà lại còn có một người cháu còn sống, nếu như không phải có người vụng trộm nói tin tức này cho tôi biết thì

chắc rằng chúng ta đều cho là hắn đã không còn người thân nào.

- Nếu như tin tức cháu Kỷ Hàn Vũ còn sống truyền đi, khẳng định sẽ có rất nhiều người muốn động thủ diệt trừ mối uy hiếp này trong bóng tối.

Khương tiến sĩ nói một cách đầy thâm ý.

- Dù sao Kỷ Hàn Vũ cũng không có người thân, hắn rồi sẽ già đi, mà cháu ngoại hắn. . .Vẫn còn trẻ.

Tiền tài động lòng người, tập đoàn Nam Thiên bây giờ đã lớn mạnh thành một con quái vật khổng lồ, thế lực cao tầng rất nhiều, mỗi người đều có tư tâm của mình.

- Ách, ý anh là giết chết. . . Cao Bằng? Thế nhưng vì sao chúng ta không thể trực tiếp động thủ?

Một tên thanh niên đầu trọc ăn mặc quần áo màu đen nhíu mày, nếu như chỉ vì giết chết Cao Bằng, làm gì cần vẽ vời cho thêm chuyện ra, trực tiếp đến cửa động thủ là được.

- Kỷ Hàn Vũ hao tâm tổn trí phí sức bảo hộ che giấu người cháu này, khẳng định sẽ rất để ý đến sự an toàn của hắn, trong bóng tối tất nhiên sẽ có người bảo hộ. Nếu trực tiếp động thủ. . . Có thể sẽ xảy ra ngoài ý muốn, nếu kinh động đến Kỷ Hàn Vũ thì phiền phức lớn.

Lúc nói đến câu cuối cùng, trong mắt Khương tiến sĩ lộ ra một tia kiêng kị.

- Đương nhiên, quan trọng nhất chính là, ai nói tôi muốn giết chết cháu của hắn?

Khương tiến sĩ im lặng.

- Tôi chỉ muốn nhìn tên tiểu tử chưa từng gặp mặt này một

chút mà thôi, giết chết hắn đối với chúng ta có cái gì tốt chứ? Cậu cho rằng chỉ bằng chúng ta mà có tư cách tranh đoạt quyền lực của tập đoàn Nam Thiên sao?

Khương tiến sĩ nhịn không được cười lên một tiếng.

- Tôi chỉ là một cái nghiên cứu viên.

- Giết chết người cháu duy nhất của hắn, chờ đợi chúng ta chính là lửa giận ngút trời của Kỷ Hàn Vũ, người thứ nhất chết chính là chúng ta, mà kẻ thu lợi sau cùng sẽ chỉ là những kẻ chân chính có tư cách tranh đoạt vị trí kia.

Khương tiến sĩ chắp hai tay sau lưng.

- Anh, nhưng em vẫn còn có chút chưa hiểu.

Đầu trọc lắc đầu.

Khương tiến sĩ thở dài một hơi, nói những chuyện này với người ngu, quá mệt mỏi.

- Nguyên nhân cụ thể các cậu không cần biết, chỉ cần biết, thân phận của Cao Bằng chính là thẻ đánh bạc của chúng ta, thẻ đánh bạc dùng để giao dịch với Kỷ Hàn Vũ. Huống chi tôi cũng thật sự có chút hứng thú đối với tên kia, nghe nói hắn là một cái Dục Thú Sư thiên tài, đáng tiếc, xem ra là không được gặp mặt.

Khương tiến sĩ chưa hề nói ra một cái lý do có cấp độ cao hơn, đó là sở nghiên cứu của hắn ở trong những cơ cấu nghiên cứu của tập đoàn Nam Thiên cũng không phải là cao cấp nhất. Huống chi, trừ cơ cấu nghiên cứu ra thì còn có các loại cơ cấu bảo an, cho nên coi như người thừa kế duy nhất của tập đoàn Nam Thiên chết đi, vị trí kia cũng không tới phiên hắn, cho nên lần này hắn đến đây cũng chỉ là mang tư tâm tìm hiểu một chút tin tức trước.

Dù sao nói theo một ý nghĩa nào đó, Cao Bằng xem như là Thái

Tử, tương lai rất có thể sẽ kế thừa "Hoàng vị" .

Nếu quả thật rất có thiên phú thì còn có khả năng kế vị trước giờ.

Khương tiến sĩ giống như cười mà không phải cười, ngẩng đầu nhìn lên trời:

- Thời gian cũng không còn sớm, người của Kỷ Hàn Vũ hẳn là sắp đến.

Sắc mặt người đàn ông bị chế ngự ở một bên trở nên trắng bệch, hắn nghe thấy rất nhiều tin tức không nên nghe. Như thế, hắn có thể chết hay không? Có thể chết hay không?. . .Cái từ ngữ giết người diệt khẩu này không ngừng quanh quẩn ở trong đầu hắn.

Khương tiến sĩ liếc hắn một cái, búng tay. Một con bướm màu trắng đen xen kẽ bay ra từ âu phục màu trắng, trước đó con bướm này đậu ở trên phần áo trước ngực của hắn, nhìn qua tựa như một cái họa tiết sinh động như thật.

Con bướm lấp lóe ở trên đỉnh đầu người trung niên, vẩy xuống một chút bụi phấn màu trắng, bụi phấn màu trắng chậm rãi bay xuống, sau khi tiếp xúc da thịt thì trực tiếp dung nhập vào thân thể, sau đó người trung niên ngất đi tại chỗ .

Ầm ầm, trên bầu trời một tia sét khủng bố xẹt qua, lôi kéo theo một hồi tiếng sấm thật dài. Khương tiến sĩ biến sắc, nụ cười tự tin trên mặt bất thình lình cứng ngắc, khóe miệng hiện ra một tia đắng chát:

- Hắn, hắn tự mình đến.

Dịch: Huy

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 86: Kỷ Hàn Vũ

Tại quân khu Trường An có một cái kiến trúc cao khoảng chừng hơn hai trăm mét được xây dựng trên núi nhỏ, nhìn qua thì giống như một cái giá đỡ. Ở trên xà ngang của giá đỡ, một con Thần Ưng màu vàng kim đang khép hờ hai mắt, nhắm mắt dưỡng thần. Bất thình lình Thần Ưng mở hai mắt ra, trong mắt toát ra từng sợi kim quang, nó nhìn về phía nam xác định mục tiêu, sau đó hé miệng phát ra một tiếng hót vang trời, âm thanh to rõ quanh quẩn trên không trung của quân doanh.

- Chuyện gì xảy ra, là con tinh tinh kia đi ra khỏi rừng rậm Hắc Tẫn sao?

- Không phải, hình như là Kim Thần đã phát hiện cái gì đó, nhanh điều tra một chút. . .

- Không cần tra, là vị kia của tập đoàn Nam Thiên tới.

Nương theo một tiếng ho khan, một ông lão tóc hoa râm mặc quân trang trên người đi tới từ phía sau.

- Muộn như vậy rồi vị kia tới làm cái gì, tổng bộ của bọn họ không phải ở thành phố Du Thành sao.

- Không cần lo lắng, chỉ làm cảnh giới như thường lệ là được.

Ông lão tựa hồ có uy tín rất cao, chỉ nói một câu đã trực tiếp ổn định tình huống.

. . .

Trên bầu trời, một bóng dáng khổng lồ xoay quanh ở trên không, sau đó ầm ầm rơi xuống, gió lốc cuồng bạo thổi xuống làm

cho đám cỏ ven hai bên đường đều bị cưỡng chế nằm rạp xuống mặt đất. Bóng dáng khổng lồ này giống như rồng mà không phải rồng, cũng không phải rắn, nhưng ở khắp nơi trên cổ lại mọc ra lông bờm màu trắng, đỉnh đầu không có sừng, phía dưới phần bụng có một cặp vuốt, mỗi cái đều có ba cái móng vuốt. Nếu chỉ đơn thuần nhìn qua bề ngoài thì nó đã thoát ly khỏi phạm trù của loài rắn, đang hướng về loài rồng tiến hóa, bây giờ đã rất tiếp cận Giao Long, nói nó là Giao Long cũng không sai.

Cự trảo ầm ầm rơi xuống, uy hiếp tử vong bao phủ mấy người phía dưới, phạm vi một trảo này bao phủ toàn bộ mọi người, bao quát tên trung niên đã hôn mê dưới đất kia, sự uy hiếp trí mạng giống như có dao đâm ở sau lưng. Khương tiến sĩ phù một tiếng quỳ trên mặt đất:

- Tôi có thông tin của Cao Bằng.

- ???.

Cự trảo cưỡng ép thay đổi vị trí giữa không trung, chộp vào một bên trên mặt đất, lưu lại mấy đạo khe rãnh sâu vài mét, dài đến mười mấy mét. Bụi bặm dày đặc bay khắp nơi theo gió lớn, làm cho sắc mặt mọi người trắng bệch, Khương tiến sĩ nói tiếp:

- Chủ tịch đại nhân, tôi không có nói tin tức của Cao Bằng ra ngoài, nhưng mà tôi đã thiết trí một vài đoạn mã, chỉ cần tôi không giải mã đúng hạn thì phần mềm sẽ đưa tin tức của Cao Bằng truyền đến thiết bị liên lạc của toàn bộ tập đoàn Nam Thiên, phần mềm này tôi cũng có thể tùy thời xóa bỏ.

Tốc độ nói của Khương tiến sĩ rất nhanh, sợ mình nói chậm liền sẽ gặp phải họa sát thân.

Một người có dáng người khôi ngô nhảy xuống từ trên lưng của Giao Long màu trắng, hắn mặc một bộ hán phục màu trắng, hai vai rộng lớn phảng phất hai tòa núi cao, phía dưới lông mày

trắng xóa là một cặp mắt sắc bén như chim ưng. Lúc bước đi không nhanh không chậm, nhưng mỗi một bước đều giống như đang giẫm vào trái tim của bọn họ. Em trai Khương tiến sĩ và tên đầu trọc kia khi đối mặt với đôi mắt này thì trái tim cũng trở nên lạnh lẽo, cảm thấy tâm thần run sợ. Vẻ mặt Kỷ Hàn Vũ rất bình tĩnh, nhìn không ra vui buồn:

- Lúc nãy ngươi vừa nói gì?

- Chủ tịch đại nhân, vừa rồi là do dưới tình thế cấp bách nên tôi nói lung tung, tôi thậm chí căn bản chưa từng gặp qua Cao Bằng, chỉ mới nghe nói qua thân phận của hắn.

Khương tiến sĩ xấu hổ cười nói, vừa rồi cũng là do tình thế cấp bách nên có chút bất đắc dĩ, bởi vì thời gian ngắn như vậy nên căn bản không để cho hắn nói quá nhiều lời, nếu như câu nói quá dài thì nói không chừng còn chưa dứt lời đã bị giết chết.

- Ừm.

Hai mắt của Kỷ Hàn Vũ giống như trút được gánh nặng, hắn thiếu chút nữa còn tưởng rằng cháu của mình đã xảy ra việc gì, xem ra không phải.

- Là ai nói cho ngươi biết?

Kỷ Hàn Vũ nhìn vào mắt của Khương tiến sĩ. Khương tiến sĩ chần chờ, bán đứng người kia thì có vẻ không ổn cho lắm.

- Không muốn nói thì coi như thôi, người có chí riêng. . .

Kỷ Hàn Vũ mở miệng nói tiếp.

- Là bí thư.

Khương tiến sĩ chần chờ giây lát, sau đó mở miệng nói ra.

- Ừm, nể tình lúc trước cậu làm việc cần cù, cho cậu một cái

chết thoải mái.

Kỷ Hàn Vũ xoay người trở lại, lập tức lông tơ của Khương tiến sĩ dựng thẳng lên, chuyện này không giống với suy nghĩ của hắn:

- Chủ tịch đại nhân, tôi chỉ là muốn kiếm thêm một chút tiền tài...

Giao Long màu trắng vốn đang một mực yên lặng đứng sau lưng Kỷ Hàn Vũ bỗng nhiên trở nên dữ tợn, mở miệng máu ra.

- Không...

Hình ảnh sau cùng trong mắt Khương tiến sĩ là một cái móng vuốt không ngừng phóng đại.

Kỷ Hàn Vũ nâng tay trái lên, trên cánh tay mang theo một cái vòng tay màu đen, vân tay đụng vào, phía trên liền phát ra ánh sáng màu đỏ.

- Chủ tịch.

Bên kia truyền đến một giọng nói.

- Điều tra Khương Nhất Long, hắn hẳn đã thiết lập một đoạn mã, nếu như có thể tìm tới đoạn mã kia thì hủy cái chương trình này đi, nếu như không thể tìm được thì nói cho tôi biết.

Kỷ Hàn Vũ từ tốn nói, hắn không hề nói chương trình này để làm gì, cũng không có nói đây là chương trình như thế nào. Bên kia sau khi nghe được tin tức thì lập tức hành động, không có chút do dự nào.

Nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng kêu thảm thiết, còn có âm thanh nhai nuốt đồ ăn của cự thú, sắc mặt Kỷ Hàn Vũ vẫn bình tĩnh như trước.

Hai tay chắp sau lưng, ngước đầu nhìn lên vô tận tinh không,

Kỷ Hàn Vũ hắn từ trước tới giờ không tiếp nhận bất luận uy hiếp nào. Coi như cuối cùng không thể tìm được đoạn mã, tin tức bị truyền đi thì lại như thế nào, Cao Bằng là cháu ngoại hắn, là Thái Tử của tập đoàn Nam Thiên, đây là sự thật tất nhiên, không có bất kỳ người nào, không có bất kỳ thế lực có thể phủ nhận kết quả này. Chỉ là hắn không muốn sớm công khai tin tức này, thế thôi.

- Ta thích thế giới đơn giản này.

Kỷ Hàn Vũ thở dài, dù sao tiểu Bằng hiện tại cũng đủ 18 tuổi, đã ký kết ngự thú, có được năng lực tự vệ cơ bản. Lúc trước khi Tai Biến phát sinh, hắn còn bị vây ở hải đảo hải ngoại cùng với mấy người thân tín của mình. Trên hòn đảo vốn chính là hoàn cảnh nhiệt đới, xung quanh đều là biển rộng mênh mông, độ khó khăn có thể đoán được.

Nếu như nói là thành thị trong đất liền là độ khó cấp phổ thông, vậy thì đó chính là độ khó cấp Địa Ngục, dù sao trên hòn đảo cũng không có quân đội. Nhưng trời không tuyệt đường người, sau đó Kỷ Hàn Vũ may mắn thu hoạch được cơ duyên, rồi bằng vào nghị lực sống sót và bồi dưỡng được ngự thú của mình ở trên hải đảo.

Một năm sau, Kỷ Hàn Vũ mang theo thân tín trở về từ hải ngoại, thứ nghênh đón hắn lúc này là cảnh còn người mất của tập đoàn Nam Thiên cùng với tin tức vợ chồng con gái bỏ mình. Lúc đầu hắn muốn đưa Cao Bằng nhận về, nhưng lúc này tập đoàn Nam Thiên đang hỗn loạn tưng bừng vì hắn trở về, mà khi chưa đủ mười tám tuổi ký kết Huyết Khế sẽ tổn thương đến tiềm lực, cho nên Ngự Sử trước mười tám tuổi không có chút lực phòng ngự nào. Tăng thêm khi đó con rể liều mình che giấu tin tức của Cao Bằng, Kỷ Hàn Vũ thuận thế phái người thanh lý manh mối còn sót lại, để cho Cao Bằng an tâm trưởng thành. Phương pháp tốt nhất để giấu kín một khỏa kim cương là không phải đem khóa nó ở trong tủ bảo hiểm, mà chính là đem nó giấu ở bên trong một đống

lớn thủy tinh giống như đúc.

Kỷ Hàn Vũ xoay người, trên mặt đất sạch sẽ, cái gì đều không thừa, đất trống phảng phất bị quét một lần. Cách đó không xa là nội thành thành phố Trường An, nơi đó cũng là chỗ ở của Cao Bằng.

Yên lặng nửa ngày, cuối cùng Kỷ Hàn Vũ không có đi gặp Cao Bằng. Bởi vì hắn phát hiện, thiên phú tiểu Bằng đã vượt qua dự liệu của hắn. Tuy thế cục tại tập đoàn đã ổn định lại, nhưng mà phương thức giống như nuôi thả này càng có thể huấn luyện ý chí con người, cho nên bây giờ Kỷ Hàn Vũ cũng không quá sốt ruột, chờ đến khi có cơ hội phù hợp là được.

So với ngoại vật tùy lúc có thể có được, một ý chí cứng rắn như tảng đá lại lộ ra vẻ quý giá hơn nhiều.

Dịch: Huy

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 87: Giáo Viên Xung Đột

Cao Bằng không biết chuyện phát sinh ở ngoại thành, cũng không biết tối hôm qua ông ngoại hắn xuất hiện ở bên ngoài biệt thự hắn vừa mới mua.

Sáng sớm hôm sau, Cao Bằng rời giường chuẩn bị bữa sáng, mùi hương nồng đậm của canh rong biển xương sườn phiêu đãng trong phòng khách.

Đại Tử hưng phấn đứng lên, mùi vị quen thuộc, cách điều chế quen thuộc.

Nó hấp tấp bò về hướng nhà bếp, không ngừng đong đưa cặp râu, hưng phấn nhìn chằm chằm vào bóng lưng của chủ nhân.

A Ban cũng ngửi được mùi thơm, nhún nhảy một cái vọt về phía nhà bếp, sau đó phát hiện Đại Tử tựa như một tên ác bá ngăn ở phía trước, hung thần ác sát nhìn chằm chằm vào nó.

A Ban sợ hãi đến mức lùi lại hai bước, nhỏ giọng kêu lên, âm thanh nghe qua có chút ủy khuất.

Đại Tử không nhanh không chậm quay đầu lại, cái đầu giương cao, một chân nhẹ nhàng đánh vào mặt đất, giống như một đại ca đang răn dạy tiểu đệ.

A Ban đàng hoàng nằm rạp trên mặt đất, lắng nghe đại ca dạy bảo.

Thế là sau đó xuất hiện một màn này.

Đại Tử hưng phấn thò đầu vào chậu inox oanh tạc canh rong biển, A Ban một mặt chảy nước miếng đứng nhìn ở một bên, mãi cho tới lúc Đại Tử ăn uống no nê, mới lưu lại một tầng "nước canh" hơi mỏng cho nó.

Cao Bằng tấm tắc kỳ lạ, cuộc sống của A Ban thật bi thảm mà!.... Sau đó hắn cúi đầu ăn. Mình chỉ là không thích ăn canh rong biển xương sườn mà thôi.

Đem nồi chén rửa sạch sẽ, sau khi thu thập mọi thứ xong hắn liền quay người đi ra ngoài. Lại là một ngày vất vả cần cù huấn luyện.

Hiện tại đã sắp đến tháng năm, còn có hai tháng nữa sẽ thi đại học. Nói thật, đợt huấn luyện này đối với Cao Bằng mà nói thì có chút không công bằng, bởi vì trước kia mặc dù không có Ngự Sử sinh, nhưng đến tuổi quy định thì rất nhiều gia đình đồng ý bỏ tiền ra mua Ngự Thú cho con cái nhà mình.

Bình thường vào những lúc rảnh thì những người này cũng bỏ thời gian huấn luyện Ngự Thú một chút, bởi vậy học sinh năm ba trên cơ bản đều sẽ bồi dưỡng Ngự Thú nhiều hơn một năm so với học sinh năm hai.

Trên sân huấn luyện, Cao Bằng nhìn thấy rất nhiều Ngự Thú của Ngự Sử sinh năm ba đều cao hơn mấy cấp so với Ngự Sử sinh năm hai. Những con đạt tới đẳng cấp tinh anh phần lớn đều là Ngự Thú của Học Sinh năm ba.

Đi vào trường học, Cao Bằng nhìn thấy người trong sân huấn luyện đang túm tụm thành một vòng tròn, không ít người vây lại một chỗ, bên ngoài còn có rất nhiều người nhìn xem, tốp năm tốp ba tụ tập cùng một chỗ nhỏ giọng thảo luận.

Sau lưng bất thình lình truyền đến âm thanh của xe cứu thương, mấy nhân viên y tá giơ băng ca lên chui vào từ bên ngoài.

- Nhường một chút, nhường một chút.

Đám người tách ra để cho nhân viên y tế đi vào, không bao lâu họ liền khiêng ra một cái băng ca che kín vải trắng, một nam thanh niên nhắm chặt hai mắt, máu me đầy mặt nằm ở trên cáng cứu thương.

Cao Bằng có chút ngạc nhiên, mới sáng sớm mà đã kích thích như vậy sao?

Rất nhanh liền có giáo viên tới giải tán học sinh, cũng có huấn luyện viên cầm điện thoại di động, thần sắc trên mặt đầy vẻ vội vàng đi qua.

Trong phòng học, giáo viên đang giảng bài, mặc dù là Ngự Sử sinh nhưng vẫn phải lên lớp, buổi sáng nghe giảng bài, buổi chiều huấn luyện. Mà Cao Bằng đã sớm tự học xong kiến thức của ba năm Cao trung, lúc này đang cầm một cuốn《 Đồ Giám Quái vật kiểu mới Châu Nam Mỹ - Quyển 7》lật xem. Cao Bằng xem say sưa ngon lành, tấm tắc khen kỳ lạ, thế giới rộng lớn không thiếu những điều kỳ thú.

Ở trong bản đồ giám quái vật mới nhất này, một quái vật kiểu mới trở thành trang bìa của quyển sách, cũng là quái vật được giới thiệu ngay ở tờ thứ nhất.

Trong tấm ảnh, thân hình của quái vật cao ba mươi mấy mét, cánh tay tráng kiện giống như trụ chống trời, bộ lông màu vàng óng rất thô ráp, ánh mắt bình thản. Làm cho người ta khắc sâu ấn tượng nhất về con quái vật này là hai cánh tay của nó, hai tay cực kỳ thô to, móng vuốt sắc bén như kim loại sáng bóng, nhìn bề ngoài thì hình dáng này của nó cho cảm giác không hề cân xứng.

Ở trên vai quái vật đứng một đầu quái vật cùng loại, nhưng chỉ cao có 5 mét.

Ở trên đỉnh đầu Tiểu Quái Vật có một cái tên màu vàng:【 Cự Thụ Lại 】

Mà trên đỉnh đầu Đại Quái Vật có một cái tên màu vàng khác:【 Bỉ Mông Thụ Lại 】

Bỉ Mông, là cự thú lấy lực lượng làm chủ trong thần thoại phương tây. Con quái vật này tên lại có hai chữ Bỉ Mông, xem ra hẳn là từ con lười tiến hóa thành. Từ một con lười tiến hóa thành Bỉ Mông, Cao Bằng cũng chỉ có thể cảm khái sự thần kỳ của tiến hóa.

- Này, Cao Bằng học bá.

Bàn phía trước, Đàm Tiền Tiến xoay người nhỏ giọng nói.

- Cậu bảo chúng ta có thể thay đổi Sân Huấn Luyện hay không vậy?

Đàm Tiền Tiến nói.

Cái gì? Vẻ mặt Cao Bằng mờ mịt.

Đàm Tiền Tiến có chút xấu hổ:

- Được rồi, tôi thêm cậu vào nhóm, lúc này trong nhóm đang thảo luận chuyện xảy lúc sáng ở dưới Giáo Học Lâu, phát sinh chuyện lớn như vậy thì trường học chắc chắn sẽ không thờ ơ, nghe nói người học sinh được đưa đến bệnh viện kia hình như bị kết luận là tàn tật cấp độ một, chỉ sợ từ giờ đến già cũng chỉ có thế sống trên giường bệnh.

- Buổi sáng đã phát sinh chuyện gì?

Lúc Cao Bằng đi tới trường học thì chỉ nhìn thấy người học sinh kia bị đưa lên xe cứu hộ, cũng không có đi hỏi thăm chuyện đã xảy ra.

- Quả nhiên không hổ là học bá, mắt điếc tai ngơ chuyện ngoài cửa sổ, thánh hiền một lòng chỉ đọc sách.

Đàm Tiền Tiến trêu chọc.

- Nghe nói là có hai người học sinh luôn luôn có mâu thuẫn với nhau, trong đó một học sinh thành Ngự Sử sinh, một người học sinh khác không có báo danh làm Ngự Sử sinh, sau đó buổi sáng hôm nay ở trước cửa trường học hai người phát sinh xung đột ngôn ngữ, cuối cùng tên Ngự Sử sinh kia ra lệnh cho Ngự Thú của mình công kích tên học sinh còn lại. Người học sinh đó thiếu chút nữa bị Ngự Thú giết chết, may mắn có người khuyên can mới cứu hắn được một mạng.

Lúc Đàm Tiền Tiến nói ra câu Ngự Sử sinh này thì có chút tự đắc, có lẽ ngay cả chính hắn cũng không có phát hiện mình đã biến hóa.

….

- Bọn họ cũng chỉ là học sinh, tuy trên mặt pháp luật thì bọn họ đã trưởng thành, nhưng vẫn không thể thay đổi được sự thật bọn họ vẫn còn là thanh thiếu niên.

Trong văn phòng, hiệu trưởng lớn tiếng nói, ngồi ở trước mặt hắn là Tổng huấn luyện viên Trần.

- Cái này không thể trách, người trẻ tuổi thiên tính làm cho bọn họ tâm tính dễ bị xúc động.

Hiệu trưởng ý thức được chính mình thất thố, hướng về Trần Tổng huấn luyện viên xin lỗi:

- Thật không phải, mới vừa rồi là tôi thất lễ.

- Không có việc gì, tôi có thể hiểu được.

Tổng huấn luyện viên Trần gật đầu.

- Vì sao trong trường học lại phải cấm học sinh mang theo vũ khí? Bởi vì sợ với tuổi tác của bọn hắn sẽ dễ dàng kích động rồi gây ra hậu quả nguy hiểm, những Ngự Thú này so ra còn nguy hiểm hơn nhiều so với vũ khí. Nếu như bọn họ vẫn tiếp tục huấn luyện ở trong trường học, trên mặt vấn đề an toàn là rất không hợp lý.

Hiệu trưởng nghiêm túc nói.

- Như thế này cũng là không công bằng đối với những học sinh không có Ngự Thú kia.

Tổng huấn luyện viên Trần yên lặng, sau đó gật đầu,

- Đề nghị của Ngài tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ, tôi cũng sẽ báo lên phía trên, nhưng chúng tôi cũng có chuyện khó xử, hi vọng ngài có thể hiểu được, dù sao. . . Chúng ta đều đang làm việc cho cấp trên.

Nói xong lời cuối, trên mặt Tổng huấn luyện viên Trần hiển lộ vẻ bất đắc dĩ.

Chờ Tổng huấn luyện viên Trần đi khỏi, hiệu trưởng thở dài, lấy kính lão xuống rồi dùng khăn lau sạch sẽ.

Dịch: Huy

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 88: Nước Hoa Quả

Cốc cốc cốc...

- Vào đi.

Hiệu trưởng đưa khăn mặt đặt lên trên mặt bàn, sau đó một lần nữa đeo kính lão lên.

- Hiệu trưởng, người bên sở cảnh sát đến rồi.

- Ừm.

Hiệu trưởng gật đầu, đứng dậy đi đến bên cạnh cửa sổ, xuyên thấu qua cửa kính có thể nhìn thấy xe cảnh sát dừng lại ở dưới cổng.

Thở dài một hơi, hiệu trưởng không nói gì quay người ngồi lại trên ghế.

Có lỗi thì phải nhận!!

Tuy đây là trường học, nhưng cũng sẽ không bao che cho tội phạm hành hung.

Hắn chỉ là không hy vọng xảy ra những chuyện tương tự, phát sinh loại chuyện này, đối với người nào cũng không tốt, trường học chỉ là nên một nơi có thể an an tĩnh tĩnh đọc sách.

...

Buổi sáng khi tan học, Cao Bằng rời trường đi ăn trưa. Ngay ở cửa trường học, đang đứng chen chúc một đám người, trong tay bọn họ đều giương cao hoành phi, nền trắng chữ đỏ:

- Nghiêm trị hung thủ!

- Công lý ở đâu?

…

Bọn họ còn đưa mười mấy chiếc xe dừng ở cửa, chặn lại cửa lớn của trường học, không cho phép bất kỳ ai ra vào.

Mặc kệ cho bác bảo vệ cổng trường ra sức thuyết phục như thế nào, đám người này đều thờ ơ, sau khi tiến lại gần Cao Bằng thậm chí còn nhìn thấy một người phụ huynh thô lỗ đem bác bảo vệ đẩy ra, sau đó quát to:

- Cút ngay cho tôi, lão già này, nếu như ông vẫn không biết điều thì đừng trách tôi đánh chết ông.

Bác bảo vệ tức giận đến mức toàn thân run rẩy, ông ta chưa bao giờ gặp qua người không biết lý lẽ như thế này, nhưng cuối cùng vẫn kìm nén xuống, sau đó lớn tiếng hô:

- Nơi này là trường học, các người muốn ồn ào thì đi tới trước đồn cảnh sát mà ồn ào, tên học sinh phạm tội đó đã được đưa đến sở cảnh sát, trong trường bây giờ tất cả đều là học sinh, các người ở đây gây chuyện thì có ích gì chứ?

Người đàn ông sững sờ, sau đó lập tức thẹn quá hóa giận, nếu hắn có gan đi đến sở cảnh sát thì sao còn xuất hiện ở đây chứ?

- Không có gì là vô tội hay có tội ở đây cả, vì dù sao thì cũng do bọn học sinh và giáo viên kia trước đó không ngăn cản hung thủ lại.

Gặp phải loại phụ huynh này, bác bảo vệ cũng hết cách. Bị những người này chặn cổng trường lại, bên ngoài không vào được, bên trong cũng không ra được.

Cao Bằng thở dài, hắn thực sự không muốn đi đến căn tin trường học để ăn cơm. Căn tin của trường học khủng bố đến mức nào thì ai nấy đều biết, đặc biệt là căn tin trung học. Bây giờ Cao Bằng không muốn ăn "Cơm đá" và "tóc xào".

Thực ra chuyện kia còn có một tin tức không có công bố, chỉ lưu truyền trong nội bộ học sinh, đó chính là người học sinh để Ngự Thú đi hành hung đó, trước kia ở trong lớp học bởi vì tính cách yếu mềm nên hay bị người khác bắt nạt, mà tên học sinh bị đưa đến bệnh viện cũng chính là người hay bắt nạt hắn thường xuyên nhất, người thật thà khi nổi giận lên mới thật sự là đáng sợ nhất.

Cao Bằng nhún vai, bây giờ hắn chỉ muốn ra ngoài ăn cơm. Theo việc học sinh trước cửa vây lại ngày càng nhiều, những người phía ngoài trường kia cũng càng trở nên hung hăng càn quấy.

Lúc này, ở phía sau truyền đến tiếng xe phanh gấp, mấy chiếc xe mui trần dừng lại sát bên đường. Từ phía trên nhảy xuống mấy người ăn mặc trang phục giống như sĩ quan.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Làm sao lại chặn cửa trường học thế?

Một tên sĩ quan lên tiếng.

Nhìn thấy mấy người ăn mặc quân phục sĩ quan, đám người có chút thấp thỏm lo sợ, sau đó nhanh chóng lái những chiếc xe đang chặn ở cửa đi.

- Con của chúng tôi bị học sinh trong trường học đánh bị thương, chúng tôi đến trường học để đòi một lời giải thích.

Sĩ quan nhíu mày:

- Vậy các người đi đến đồn cảnh sát đi, nơi này là trường học.

Ngay lúc người sĩ quan đang thảo luận với người phụ huynh kia, Cao Bằng thừa cơ rời khỏi trường học. Chờ lúc hắn ăn cơm trở về đã không thấy đám người kia nữa, không biết đã đi nơi nào rồi.

....

Tại quân khu, tổng huấn luyện viên Trần đứng ở trước bàn làm việc, báo cáo lại ý kiến của hiệu trưởng cho thủ trưởng nghe.

- Đúng vậy, trường học nên chỉ là nơi để học tập.

Thủ trưởng gật đầu, sau đó chuyển lời:

- Nhưng đó chỉ là lúc trước, thời kỳ đặc thù thì có sự tình đặc thù, người học sinh kia nên xử lý như thế nào thì sẽ xử lý thế ấy. Cậu cũng biết, vẻn vẹn chỉ trong tháng trước, thành phố Trường An phát sinh hơn ba trăm vụ Ngự Thú đả thương người, với lại bởi vì Ngự Thú có lực sát thương quá to lớn, cho nên đại đa số đều là sự kiện có tính chất ác liệt.

Thủ trưởng híp mắt nói tiếp:

- Đây vẫn chỉ là thành phố Trường An, nhìn khắp cả nước, trên toàn thế giới…

Thủ trưởng lắc đầu:

- Tỉ lệ phạm tội ở Hoa Hạ của chúng ta là thấp nhất, các nước phương tây càng thảm họa hơn, cảnh sát của bọn họ đều bận không chịu nổi, thậm chí cần dựa vào một vài cao thủ dân gian để duy trì thế cục.

- Tuy nhiên liên minh chính phủ sẽ không ngồi nhìn thế cục xấu đi, chẳng mấy chốc sẽ có động tác.

Tổng huấn luyện viên Trần ngậm miệng không trả lời.

Buổi chiều lúc huấn luyện, huấn luyện viên Trương nhìn qua

đám học sinh, gật gật đầu:

- Rất tốt, các cậu ngược lại đã học được chút bản lĩnh, quái vật còn chưa giết được vài đầu, ngược lại đã bắt nạt không ít bạn bè.

- Bắt đầu từ ngày mai, tất cả các cậu không cho phép mang Ngự Thú vào trường học nửa bước, chúng tôi sẽ chuyên môn xây dựng lối đi để mang toàn bộ Ngự Thú đó đến trong sân huấn luyện, hiểu chưa?

Buổi chiều lúc đang huấn luyện, thấy mấy tên khác dùng ánh mắt kì quái dò xét hắn. Cao Bằng yên lặng lấy A Xuẩn trên đầu mình xuống, A Xuẩn không ngừng giãy dụa, từng cái xúc tu không ngừng quấn lấy tóc Cao Bằng, giống như cao su bị kéo dài thành mì sợi vậy.

Phốc chít chít, Phốc chít chít.

A Xuẩn phát ra âm thanh giãy dụa, đánh chết cũng không chịu đi xuống từ trên đầu Cao Bằng.

- Nghe nói canh Thủy Mẫu uống rất ngon.

Cao Bằng nói một mình. A Xuân nghe xong, bị dọa đến mức thành thành thật thật bay xuống, sau đó không ngừng bay xung quanh chủ nhân. Thấy chủ nhân không có phản ứng gì, nó cẩn thận từng li từng tí nâng xúc tu lên, đẩy đẩy cánh tay chủ nhân. Thấy chủ nhân vẫn không để ý đến mình, A Xuẩn có chút hoảng loạn, xúc tu móc móc vào trong thân thể, sao đó lấy ra một chén nước trái cây, lưu luyến không rời đưa cho chủ nhân.

- Uống, uống, uống nước hoa quả.

A Xuẩn lộ ra vẻ lưu luyến, Cao Bằng buồn cười nhìn nó một chút, sao đó một tay tiếp nhận nước trái cây.

"Chít chít" A Xuẩn hoảng loạn, thật sự lấy à.

Cao Bằng uống một hơi cạn sạch, uống xong còn chẹp chẹp miệng.

A Xuẩn khó thở, dùng xúc tu quấn lấy cổ Cao Bằng, sau đó toàn bộ thân thể lao tới, trực tiếp bao bọc lấy đầu của hắn.

"Nôn, nôn, nôn..."

Buổi chiều huấn luyện, kẻ địch là một đầu châu chấu màu xám khổng lồ, lẳng lặng bám ở biên giới lồng sắt.

Đó là Khô Diệp Hoàng, Cao Bằng nhận ra con quái vật này.

Theo chiến cục không ngừng ổn định, bầy Khô Diệp Hoàng ở phòng tuyến phía bắc cuối cùng cũng bị đánh tan, Khô Diệp Hoàng Vương cũng bị đỉnh cấp Ngự Thú của quân đội chém giết.

Nghe nói thi thể Khô Diệp Hoàng Vương đã bị mang đi chế thành tiêu bản, sau đó đặt ở Nhà Bảo Tàng quân đội để triển lãm.

Hôm qua trên TV có chiếu hình ảnh thi thể của Khô Diệp Hoàng Vương, nó dài khoảng chừng mười ba mét, cao năm mét, phần rìa của cánh sắc bén như đao tản ra hàn quang, thi thể được bảo tồn hoàn hảo, cũng không biết vết thương trí mạng nằm ở nơi nào.

Quân đội đánh tan bầy Khô Diệp Hoàng, thuận tiện bắt số lượng lớn Khô Diệp Hoàng làm tù binh. Nghe huấn luyện viên Trương nói, trong một tuần tới quái vật bọn họ khiêu chiến đều là Khô Diệp Hoàng. . .

Khô Diệp Hoàng không tính là loại quái vật bay lượn, bởi vì chúng nó không thể bay ở trên bầu trời thời gian dài, khoảng cách bay cũng không cao lắm, chỉ có thể coi là loại quái vật có khả năng bay.

Đại Tử chưa bao giờ khiêu chiến qua đối thủ có thể bay được, đầu Khô Diệp Hoàng trong lồng có đẳng cấp không cao, chỉ có cấp 12, cũng là phẩm chất phổ thông.

Vừa vặn phù hợp dùng để luyện tập.

Dịch: Huy

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 89: Khiêu Chiến Khô Diệp Hoàng

Đại Tử từ từ bò vào trong lồng sắt.

Khô Diệp Hoàng vẫn đang một mực lẳng lặng treo trên mép lồng sắt bắt đầu bất an di chuyển thân thể. Đại Tử di động sang trái mấy bước, ánh mắt Khô Diệp Hoàng liền hướng theo động tác Đại Tử mà xoay tròn, móng vuốt treo ở trên lưới sắt hơi hơi dùng lực ép vào phía trong, đôi cánh thì run rẩy bất an.

- Đại Tử, tiến hành khiêu khích nó đi.

Cao Bằng nhắc nhở Đại Tử thông qua khế ước. Đại Tử thận trọng gật đầu, sau đó cả người đứng thẳng lên, vô số móng vuốt đóng mở, cả người giống như sóng lớn vung vẩy, cơ thể tựa như rong biển, theo sóng tung bay.

Đám người bên ngoài lồng sắt nhìn thấy một màn này, cái cằm thiếu chút bị trật khớp.

- 666…

Một tên mập mạp trợn mắt há hốc mồm.

- Cmn.. đây là cái quỷ gì thế?

Một thanh niên khác nhéo nhéo cánh tay mình một cái.

Huấn luyện viên Trương vẫn một mực nghiêm mặt, nhưng khóe mắt cũng hơi run rẩy một chút, sau đó yên lặng quay đầu đi chỗ khác.

Trên lưới sắt, Khô Diệp Hoàng nghi hoặc nhìn qua con rết đang làm ra hành vi quỷ dị phía dưới, chần chờ chốc lát, hai cánh phía sau đột nhiên mở ra, cả người hóa thành một đạo tàn ảnh màu xám lao đến.

Chân trước mọc ra đủ các loại gai nhọn giống như lưỡi hái quét tới, sự di động với tốc độ cao cộng thêm những chiếc răng cưa sắc bén, hai thứ kết hợp lại có thể tạo ra một lực sát thương khủng bố. Giống như cái cưa vậy, chỉ cần bị cắt trúng, sau đó chính là bong da tróc thịt, tình trạng cực kì thê thảm.

Sau đó. . .

Cơ hồ trong cùng một lúc, Đại Tử đang dựng thẳng người liền nhào lên phía trước. Khô Diệp Hoàng nhạy bén nhấc cả người dậy, hơn phân nửa người tránh thoát đòn bổ nhào đó, sau đó móng vuốt chọc vào khe hở ở lớp vỏ trên lưng Đại Tử.

Nói là trúng điểm yếu cũng đúng, nhưng chung quy cũng phải dựa vào lực lượng để nói chuyện. Nếu như lực công kích của Khô Diệp Hoàng có thể mạnh hơn một chút, thì có thể trực tiếp chém Đại Tử thành hai đoạn theo khe hở đó. Dù sao nó cũng là vị trí quan trọng ở lớp vỏ giáp của Đại Tử.

Khô Diệp Hoàng vọt mạnh đến khiến Đại Tử lảo đảo một cái, suýt nữa thì lật ngửa ra sau. Đầu Khô Diệp Hoàng này có chiều dài không khác lắm so với Đại Tử, cũng dài gần ba mét, nhưng cả người lại lớn hơn Đại Tử không chỉ một bậc. Nếu đơn thuần ở trên mặt lực lượng thì Đại Tử không hề chiếm được bất kì ưu thế nào.

Đại Tử rít lên một tiếng bén nhọn, cả người xoay chuyển, cái đuôi trực tiếp xoay vòng trên không trung, cả người xoay tròn một trăm tám mươi, sau đó thân thể Đại Tử uốn éo, áp vào trên lưng Khô Diệp Hoàng.

Để có thể bay được thì Khô Diệp Hoàng vốn cũng tương đối

miễn cưỡng, trên lưng lại còn bị Đại Tử cưỡi lên, trực tiếp để cả người nó trầm xuống, từ không trung té xuống mặt đất.

Hai đầu quái vật quấn quýt lấy nhau thành một đoàn, lăn qua lăn lại trên mặt đất. Tuy rằng tư thế hơi xấu một chút, nhưng mà phương thức con rết săn mồi vốn là như thế này, toàn bộ thân hình giống như rắn quấn quanh trên người kẻ địch, sau đó sẽ tiêm nọc độc vào trong cơ thể của kẻ địch.

Đương nhiên, với thể tích của Đại Tử bây giờ thì chỉ cần một đôi kìm lớn như cái kéo ở miệng cũng có thể phát ra một lực sát thương không nhỏ. Nọc độc được tiêm vào, Khô Diệp Hoàng càng ngày càng suy yếu.

Cao Bằng bất đắc dĩ phải triệu hồi Đại Tử.

Nếu như tiếp tục tiêm vào nọc độc thì chắc hẳn bạn học của hắn sẽ không có mục tiêu để huấn luyện.

Lần huấn luyện này căn bản không có gì ngoài ý muốn, bởi vì kịch độc của Đại Tử xác thực rất mạnh mẽ, mà quái vật hệ bay lượn ở phương diện lực phòng ngự đều không phải là quá mạnh.

Bởi vì muốn bay lượn được thì thân thể nhất định không thể quá cồng kềnh, cần phải nhẹ nhàng và linh hoạt.

Đại Tử bò từ trong lồng sắt ra ngoài, cả người Khô Diệp Hoàng hơi chuyển thành màu tím, thân thể cứng ngắc nằm tại chỗ.

【 Tên quái vật 】: Khô Diệp Hoàng

【 Trạng thái quái vật 】: Bị thương (trúng độc)

Chờ Đại Tử ra ngoài, những người khác nô nức tấp nập báo danh, cơ hội đánh chó ở dưới nước lại đến. Mỗi ngày trên cơ bản cũng là Đại Tử dẫn đầu đem quái vật đánh cho gần chết, sau đó bọn họ thay phiên khi dễ những con quái vật tàn tật kia.

…

Kê Bà Long hung hăng càn quấy đi vào chiếc lồng rồi dừng lại, vô cùng bá khí nhìn xung quanh. Sau đó nó nhìn chằm chằm vào Khô Diệp Hoàng bởi vì thụ thương mà không tiện động đậy, ánh mắt Kê Bà Long liền sáng lên.

Đây là gì? Đây không phải là châu chấu mà trước kia nó thích ăn nhất hay sao?!

Tuy rằng thân thể hơi lớn một chút, nhưng bộ dạng thảm hại này lại làm nó nổi lên ý nghĩ tiến đến ăn hiếp một chút.

Kê Bà Long lộc cộc xông lên, liên tục mổ đối với Khô Diệp Hoàng, mổ cho nó thương tích đầy mình.

Huấn luyện buổi chiều kết thúc, huấn luyện viên Trương gọi tất cả mọi người tới:

- Trong các cậu có ai là năm ba?

Chủ nhân của Kê Bà Long giơ tay lên.

- Ừm, năm ba ở lại, còn lại về trước đi.

Huấn luyện viên Trương mở miệng nói, bọn học sinh còn lại nhao nhao rời đi.

- Cậu có chuyện gì sao?

Huấn luyện viên Trương sững sờ nhìn Cao Bằng vẫn còn đang ở lại.

Cao Bằng ngại ngùng cười nói:

- Huấn luyện viên Trương, ở lại có phải liên quan đến thi tốt nghiệp không?

Huấn luyện viên Trương sững sờ:

- Đúng.

Sau đó hắn nhìn Cao Bằng và Đại Tử, gật gật đầu:

- Vậy cậu cũng ở lại đây đi.

Tất cả Ngự Sử sinh năm ba có hơn sáu trăm người tạo thành một trận hình. Bên cạnh mỗi một người đều có ngự thú của họ, cho nên chỗ đứng có chút rộng rãi.

- Trong mọi người có năm ba, cũng có năm hai...

Tổng huấn luyện viên Trần đứng trên đài, chắp hai tay sau lưng nhìn xuống đám học sinh.

- Còn có hai tháng chính là thời điểm thi tốt nghiệp, kết quả huấn luyện hai tháng này có ảnh hưởng rất lớn đến thành tích của các cậu.

Tổng huấn luyện viên Trần lớn tiếng nói:

- Đừng tưởng rằng có thành tích tốt là vô dụng, tất cả Đại Tập Đoàn, Quân đội, Chính phủ đều sẽ ném ra cành ô liu đối với Ngự Sử sinh có thành tích tốt, tuy rằng nói như vậy sẽ có vẻ hơi giống con buôn, nhưng sự thật chính là như thế. Huống hồ, coi như các cậu không cảm thấy hứng thú đối với việc gia nhập thế lực nào đó, thì việc giúp chính mình mạnh mẽ hơn cũng không có gì sai.

Tiền tài, địa vị, quyền thế, đây là những thứ mà từ xưa đến nay đều có rất nhiều người theo đuổi, đương nhiên không thể phủ nhận sẽ có một chút người đơn thuần chỉ tín ngưỡng thực lực, nhưng chung quy chỉ là số ít.

Tổng huấn luyện viên Trần có chút bất đắc dĩ, thực sự hắn không muốn dùng công danh lợi lộc để kích thích đám học sinh,

nhưng hắn cũng không có cách nào khác.

Trong lòng Cao Bằng bất thình lình nhớ tới tập đoàn Nam Thiên, trước kia bởi vì ông ngoại rất bướng bỉnh, mà tính khí của mẹ hắn cũng được kế thừa từ ông ngoại, sau đó quan hệ của cha và con gái hai người vẫn luôn luôn cứng ngắc.

Mẹ hắn từ trước đến giờ chưa từng tiếp nhận bất luận vật gì của ông ngoại, chỉ là đến cuối năm hay dẫn gia đình về gặp mặt trong buổi đoàn viên.

Lấy thân phận của Cao Bằng cũng không có khả năng tiếp xúc đến cao tầng của tập đoàn Nam Thiên, tuy nhiên nghĩ kỹ lại thì chắc hiện tại cũng đã đổi chủ.

Đối với việc này Cao Bằng ngược lại cũng không có chút đau lòng, tiếc hận hay hối hận nào. Bởi vì những vật này vốn không thuộc về hắn, cái này cũng là do cách giáo dục từ nhỏ của cha mẹ.

Nếu quả thật muốn nói, có đôi khi một mình hắn sẽ nhớ tới ông ngoại đang không rõ sống chết của mình.

Sau này mình có lẽ sẽ đầu nhập vào chính phủ? Cao Bằng đột nhiên nghĩ đến, tóm lại liên minh chính phủ dù sao cũng tốt hơn so với thế lực tư nhân, sẽ không để cho hắn ảo giác là phải phục vụ cho lợi ích của một người nào đó.

Đây đều là chuyện sau này, coi như muốn đầu nhập vào chính phủ thì cũng phải chờ đến lúc mình đủ mạnh đến một tình độ nào đó, chí ít sẽ không trở thành quân cờ của người khác.

Dịch: Huy

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 90: Quy Tắc Thi Đại Học

- Đề mục của lần thứ nhất thi đại học Ngự Sử đã có, ngay trong hôm nay đã được gửi đến các khu căn cứ của mỗi quốc gia trên toàn thế giới, bởi vì đây là lần thứ nhất nên quy tắc tương đối rườm rà, mọi người phải chú ý lắng nghe.

- Căn cứ vào mệnh lệnh truyền đạt trên văn kiện, tổng cộng chia làm ba vòng. Vòng một, cả nước thống nhất đề mục giống nhau, các cậu phải sử dụng ngự thú của mình để khiêu chiến quái vật. Quái vật cấp phổ thông được 10 điểm, quái vật cấp tinh anh được 50 điểm, quái vật cấp thủ lĩnh được 500 điểm. Trên cơ sở này, quái vật ngang cấp có phẩm chất tinh nhuệ được cộng thêm 50% điểm số, quái vật ngang cấp có phẩm chất hoàn mĩ được cộng thêm 100% điểm số. Cộng với việc khi khiêu chiến sẽ hạn chế số lượng quái vật, số lượng quái vật không thể lớn hơn số Ngự thú vốn có của các bạn, nói cách khác nếu như bản thân có ba con ngự thú thì chỉ có thể khiêu chiến ba con quái vật. Đây cũng là để phòng ngừa một ít cá nhân có Ngự thú đẳng cấp cao lựa chọn khiêu chiến số lượng lớn quái vật có đẳng cấp thấp để cày điểm. Đồng thời thí sinh chỉ được chọn phẩm chất của quái vật, còn chủng loại quái vật là hoàn toàn ngẫu nhiên.

Mọi người dồn dập gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

- Đồng thời còn có một yêu cầu nữa, đó là không thể chọn lựa quái vật có thuộc tính bị khắc chế để tiến hành đối chiến, nếu như ngự thú của cậu là thuộc tính thủy, vậy thì không thể đối chiến cùng với quái vật có thuộc tính hỏa, điểm này hy vọng mọi người rõ ràng.

Tổng huấn lệnh viên Trần nói với các học sinh.

Yêu cầu này làm cho sắc mặt không ít học sinh biến hóa, có chút hậm hực, lúc đầu bọn họ muốn chui vào chỗ hổng này, chuyên môn lựa chọn khiêu chiến quái vật có thuộc tính bị khắc chế.

- Thưa huấn lệnh viên, nếu như chúng em gặp phải quái vật có thuộc tính khắc chế với ngự thú thì tính sao?

Có học sinh giơ tay lên rồi lớn tiếng hỏi.

- Mỗi người đều có một lần cơ hội thay đổi quái vật, tuy nhiên phải nhớ kỹ là chỉ có một lần, đồng thời quái vật được thay đổi sẽ có tỉ lệ 100% khác thuộc tính lúc đầu. Nói cái khác, sẽ không có chuyện gặp phải quái vật cùng thuộc tính. Đương nhiên nếu các cậu khiêu chiến thành công quái vật có thuộc tính khắc chế thì sẽ được +10% số điểm.

Khóe miệng Trần huấn luyện viên hơi nhếch lên.

Cuối cùng, tổng huấn lệnh viên Trần còn cường điệu thêm một chút quy tắc khác, cơ bản đều là quy tắc nhằm ngăn cản sự gian lận. Sở dĩ là cơ bản, bởi vì các giám khảo cũng không phải thần tiên, bọn họ cũng không thể biết có các phương pháp gian lận kỳ quái gì được nghĩ ra hay không, nên bọn họ cũng chỉ có thể tận lực.

- Vòng khảo thí thứ nhất trên cơ bản sẽ là điểm cuối cùng của phần lớn các bạn, chỉ số ít thí sinh có thành tính ưu tú mới có tư cách tham gia vòng hai, nhưng nếu có thể tham gia vòng hai, trên cơ bản đều có thể thi vào những trường danh giá.

- Vòng khảo thí thứ hai mới là hình thức dã ngoại sinh tồn chân chính, hơn nữa còn được phát sóng trực tiếp trên phạm vi cả nước, quy tắc cụ thể sẽ được thông báo sau khi vòng một kết thúc.

- Về phần vòng ba... chờ các bạn có thể lọt vào vòng hai rồi nói sau.

Tổng huấn luyện viên Trần cười nhạt một tiếng.

- Tổng huấn lệnh viên Trần, có phải là cả ngài cũng không biết đúng không?

Phía dưới bất thình lình vang lên một câu.

- ...

Bầu không khí lâm vào hoàn cảnh xấu hổ. Đám huấn luyện viên đứng hai biên nghe vậy thì biến sắc, trên mặt cố nén cười, thật vất vả mới nhịn xuống được. Đây là lão đại của bọn họ, cũng không tốt bật cười ngay trước mặt. Dù sao lão đại cũng cần có mặt mũi. Sắc mặt tổng huấn luyện viên Trần như thường, trên mặt mang theo nụ cười ấm áp:

- Vị bạn học này, mời ra khỏi hàng.

Một học sinh mặt mụn mừng rỡ chậm rãi ra khỏi hàng, mọi người xung quanh nhìn cậu ta với ánh mắt như nhìn một vị dũng sĩ.

- Đến đây, vị tráng sĩ này, chống đẩy mười cái đi, khi làm xong thì chúng ta sẽ kết thúc, tôi không so đo chuyện lúc nãy của cậu nữa.

Tổng huấn luyện viên Trần hào phóng nói, tên học sinh này nghe thấy chỉ có mười cái thì thở phào một hơi. Mười cái mà thôi, ha ha, thêm mười cái nữa cũng không có vấn đề gì. Hắn rất sảng khoái xoay người chống tay xuống mặt đất chống đẩy.

- Tôi đếm cho cậu, tôi đếm một cái cậu chống đẩy một cái.

Trần tổng huấn luyện viên nói, học sinh đang trong tư thế

chuẩn bị chống đẩy liền gật gật đầu.

- Một.

Học sinh rất nhẹ nhàng làm một lần.

- Hai.

Vẫn rất nhẹ nhàng như cũ.

- Ba.

Vẫn vậy.

- Hai.

Tên học sinh lại làm một cái, nhưng cảm giác được có gì đó sai sai.

- Một.

- ...?

Tên học sinh biến sắc, cuối cùng tổng cộng phải hít bao nhiêu cái Cao Bằng không có đếm, hắn chỉ nhìn thấy vị bạn học kia giống như một con cá khô, nằm bất lực trên nền xi măng nóng hổi. Hẳn là... sắp chín?

- Hi vọng các vị thí sinh có thể nỗ lực, không nên phụ lòng mọi người, các bạn đều trải qua ba năm tai nạn trước đây, tin tưởng biết rõ sự bình yên như bây giờ là khó có được, hi vọng các bạn biết quý trọng.

Tổng huấn luyện viên Trần nói với vẻ sâu kín.

Từ trường học rời đi, Cao Bằng nhớ tới người phụ trách đêm qua gọi điện thoại cho hắn liền lấy điện thoại ra gọi, nghe nói trong biệt thự có thực vật dị biến, vẫn nên hỏi thăm một chút. Cao

Bằng lấy điện thoại ra, gọi không được, biểu hiện máy đang bận.

Cao Bằng nhíu nhíu mày, điện thoại là sao vô duyên vô cớ tắt máy chứ, cái này khiến cho hắn có cảm giác không thích hợp, không phải đã nói hôm nay sẽ liên lạc sao? Hắn là sẽ không phải là chuyên môn trêu chọc mình chứ!

Sau đó Cao Bằng ngẫm nghĩ một chút, lại gọi cho công ty xây dựng.

- Xin chào ngài, có thể giúp được gì cho ngài ạ.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nữ ngọt ngào.

- Tôi là Cao Bằng, đoạn thời gian trước có giao cho công ty các vị một hạng mục biệt thự, vì sao bây giờ tôi không thể gọi điện thoại cho người phụ trách của công ty các vị thế?

Cao Bằng mở miệng hỏi thăm.

Đầu dây bên kia im lặng một hồi, sau đó tiếp tục nói:

- Ngài chờ một lát, tôi kiểm tra cho ngài.

...

- Thưa ngài, phụ trách hạng mục của ngài là Lưu Đại Hải sao?

- Đúng, là hắn.

- Thật xin lỗi, ba giờ chiều hôm nay, người nhà Lưu Đại Hải đã trình báo cảnh sát, xác nhận hắn đã mất tích.

Mí mắt Cao Bằng nhảy một cái.

Lưu Đại Hải mất tích!!

Làm sao có thể, tối qua còn gọi điện thoại cho mình, xế chiều

hôm nay lại mất tích. Chắc chắn là không phải xảy ra chuyện vào chiều nay, rất có thể đã gặp bất trắc đêm qua.

- Tiên sinh? Tiên sinh?

Tiếng đầu điện thoại bên kia làm bừng tỉnh Cao Bằng.

- Cao tiên sinh, bởi vì phụ trách Lưu mất tích, công ty quyết định thay đổi người phụ trách cho ngài một lần nữa, không biết ngài có đồng ý không?

- Được rồi, được.

Cao Bằng đồng ý.

Cúp điện thoại, Cao Bằng thở dài một hơi.

Hiện tại hắn rất cảnh giác, bất kể như thế nào đã phát sinh loại sự tình này, mục tiêu rất có thể là nhắm vào mình.

Nghĩ tới đây, Cao Bằng cũng rầu rĩ một chút, đối phương không có trực tiếp đến thành phố tìm mình, rất có thể là không muốn hành động ở nội thành hoặc là không biết vị trí cụ thể của mình.

Nhưng mà, đối với khả năng sau Cao Bằng không quá khẳng định, dù sao tin tức bây giờ rất phát đạt, muốn nghe ngóng địa chỉ một người cũng không tính khó khăn. Nhưng nếu như mình đến biệt thự vùng ngoại thành, kẻ địch không rõ này có khả năng tìm đến cửa hay không.

Nghĩ tới đây, trái tim Cao Bằng dâng lên một hồi cảm giác cấp bách.

Xem ra cần phải tăng tốc tốc độ tiến hóa của Ngự Thú,

lúc đầu hắn muốn xây dựng cơ sở vững chắc từng bước một, để chúng chậm rãi trưởng thành. Hắn cũng sợ Ngự Thú tiến hóa

quá nhanh có thể lưu lại hậu di chứng gì đó.

Ài, xem ra tạm thời không chú ý được nhiều như vậy, với lại tiến hóa nhanh một chút. . . Hẳn sẽ không có di chứng về sau chứ?

Dịch: Huy

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 91: Vỏ Xác Của A Ban

Rời khỏi trường học, đầu tiên Cao Bằng đi đến cửa hàng mua lượng lớn tài liệu rồi cất ở trong túi đen, sau đó đặt nó lên trên lưng Đại Tử.

Đại Tử cứ đi sau lưng Cao Bằng như thế, tựa như một con lạc đà chở hàng vậy.

Bên trái Cao Bằng lơ lửng một đầu Thủy Mẫu màu xanh, tuy là màu xanh, nhưng lại cực kỳ đẹp mắt, toàn thân trong suốt long lanh, tựa như một khối phỉ thúy, ở mặt ngoài còn lóe lên một chút quầng sáng trông cực kỳ xinh đẹp. Nó còn có thể lơ lửng trong không khí, cho nên hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người.

Về đến nhà, vừa mở cửa chính ra, trên sàn nhà nằm đầy vỏ xác của A Ban mới lột ra, la liệt khắp nơi trong phòng khách.

Cao Bằng cảm khái, cái vỏ xác này vứt đi cũng không phải là biện pháp tốt, quá lãng phí.

Nhện lột xác không phải là sự đặc thù xuất hiện sau tai biến, ở trước tai biến thì nhện vốn đã có khả năng lột xác, giống như rắn vậy, mỗi một lần lột xác thì thể tích của chúng liền trở nên lớn hơn.

Trước tai biến, cả đời nhện không chỉ lột xác một lần, căn cứ vào chủng loại thì nhiều ít cũng sẽ lột từ năm lần trở lên.

Hiện nay sau tai biến, loại năng lực này tựa hồ đạt được tăng cường ở một mức nào đó, bình thường mà nói thì quá trình lột xác sẽ không nhanh như vậy, nhưng biểu hiện của A Ban vượt qua bình thường, trong phòng tổng cộng có bốn phần vỏ xác. Nói cái

khác, một ngày A Ban tổng cộng tăng trưởng thân thể bốn lần.

Hôm qua đường kính của nó chỉ có một mét hai, bây giờ đã tiếp cận một mét năm, độ cao cũng vượt qua nửa mét, làm cho người ta không cách nào tưởng tượng ra đây là một con nhện chỉ to bằng cái thớt mới hôm nào.

Tuy nhiên, nếu cứ liên tục như thế này thì cũng không phải là chuyện nhỏ, Cao Bằng có chút phiền não, theo thể tích của bọn chúng càng ngày càng lớn, cũng càng ngày càng chiếm chỗ.

Căn cứ trong kho số liệu, Hôi Giáp Khải Chu sau khi trưởng thành có đường kính khoảng chừng ba mét, có thể so với một chiếc xe ô tô.

Trong nhà khẳng định vẫn đủ chỗ, nhưng tuyệt đối sẽ cực kì chen chúc.

Trước mắt, biệt thự bên kia Cao Bằng còn không dám đi qua, hắn thừa nhận mình có chút sợ, ở dưới nguy hiểm không biết rõ mà còn chủ động đi tới tìm kích thích, đó là việc vai chính trong phim mới có thể đi làm, người bình thường ai sẽ ngốc như vậy?

Quản những người đó có âm mưu hay dương mưu gì, không để ý tới là được, chờ những cục cưng nhà mình trưởng thành thì lại tới giảng đạo lý với bọn họ.

Cao Bằng ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng sờ A Ban đang nằm trên mặt đất, bởi vì vừa mới lột xác nên A Ban còn có chút suy yếu.

Màu sắc của lớp da bên ngoài rất nhạt, lớp vỏ ngoài sờ vào có chút mềm mại, lông tơ tinh tế đâm vào lòng bàn tay, có chút ngứa.

Theo thời gian tiếp xúc với không khí, lớp vỏ bên ngoài đang cứng lại với tốc độ chậm chạp.

Suy nghĩ trong chốc lát, Cao Bằng quyết định đi mua một chỗ

đỗ xe ở nhà xe, đến lúc đó có thể thay phiên đặt quái vật có thể tích lớn của nhà mình vào chỗ đậu xe để nghỉ ngơi.

Như thế sẽ không chiếm dụng khu vực công cộng của khu phố, cũng thuận tiện giải quyết một nan đề.

Phiền phức duy nhất chính là hàng xóm trong khu dân cư lúc vào đó để lấy xe, sẽ nhìn thấy một con nhện có thể so với một chiếc xe hơi, hoặc là sẽ thấy một đầu khô lâu cao bốn mét đang nhìn bọn hắn qua cửa sổ xe.

Nhặt vỏ xác trên mặt đất lên, căn cứ vào suy nghĩ không lãng phí, Cao Bằng thu gom tất cả vào một chỗ.

Nghe nói lớp xác nhện lột ra có thể làm thuốc, cho nên thứ này hắn là có thể ăn, coi như không ăn được, hắn có khế ước khi chịu tổn thương sẽ chuyển dời sang cho A Ban hoặc Đại tử, mà A Ban chắc chắn sẽ không bị độc của chính mình hạ gục.

Cầm lấy một lớp vỏ xác nhện đi vào bếp, kéo xuống một miếng da nhện nhỏ, sau đó rửa ráy sạch sẽ, trộn đều hỗn hợp bột mì và trứng gà rồi quét lên bề mặt miếng da.

Chảo hơi nóng, dùng bàn chải quét một chút dầu vừng lên bề mặt, một ít khói bốc lên từ bên trong, hắn đặt lớp nhện lên.

Xì xì xì..

Trong chảo truyền đến âm thanh chiên dầu.

Một cỗ mùi thơm nhàn nhạt bay ra từ bên trong.

Cao Bằng hít sâu một hơi, ngửi qua một chút thì đúng là rất thơm.

Mùi thơm hấp dẫn những tên ở trong phòng, một mạch chạy hết tới.

Toàn bộ đứng chen thành một đống nhìn vào bóng lưng Cao Bằng, trong mắt tràn đầy khát vọng.

A Ngốc ngây ngô phát ra một chút âm thanh, sau đó bất thình lình nhớ ra thân phận của mình, yên lặng quay người rời đi, lấy ra một cái m Tuyết Tùng Châm từ trong tủ lạnh, thuần thục để vào trong miệng, ăn lấy ăn để.

Đồ vật của các người ta không có hứng thú, m Tuyết Tùng Châm mới là mỹ vị nhân gian.

Đại Tử là người hưng phấn nhất, thân là người bên cạnh Cao Bằng lâu nhất, cũng là đầu ngự thú thứ nhất, thân phận của nó trong đám ngự thú lộ ra vẻ rất đặc thù, trong vô hình chung đạt đến vị trí tối cao.

Loại thức ăn ngon như thế này, bình thường cũng là do Đại Tử ăn đầu tiên. A Ban trông mà thèm cực kỳ, cứ ngây ngốc nhìn chằm chằm vào bóng lưng chủ nhân, sau đó trong lúc lơ đễnh nhìn thấy tấm da nhện không dùng hết đặt trên thớt.

Hả?

Cái da nhện kia nhìn có vẻ rất quen.

Tựa như da của chính mình, thế nhưng tại sao da của mình lại ở trên bàn ăn của chủ nhân?

Lấy dung lượng bộ não của A Ban trước mắt, không có cách nào suy nghĩ ra vấn đề cao thâm như vậy. Sau một khắc nó liền bị mùi hương trong nồi hấp dẫn.

Đại Tử cũng nhìn thấy miếng da trên thớt, tuy nhiên nó khác biệt với A Ban, năng lực ghi nhớ của Đại Tử tốt hơn, với lại nó cũng ở nhà Cao Bằng từ lâu nên tất nhiên rất rõ ràng thứ đặt trên thớt mang ý nghĩa gì, bình thường chỉ có đồ ăn mới có thể được đặt ở chỗ kia.

Cho nên...

Ánh mặt Đại Tử nhìn A Ban trở nên kì quái.

A Ban không khỏi có chút khó hiểu.

Lão đại nhìn mình như vậy làm gì, với lại sao ánh mắt kỳ quái như thế.

- Chi chi KÍT-T-T-T.....

A Ban lớn tiếng kêu.

Đại Tử gật đầu, quay người tiếp tục nhìn chủ nhân đang bận rộn.

Loại da nhện này rất yếu ớt nên không thể chiên quá lâu, dù đã cho thêm trứng gà và bột mì thì cũng như thế, nếu không có thể sẽ cháy.

Vặn lửa nhỏ lại, Cao Bằng cẩn thận từng li từng tí gắp lên một miếng da nhện chiên, lớp da bị chiên qua rất giòn, vừa để vào trong miệng, giòn, dầu chiên nồng đậm và mùi thơm ngập tràn trong khoang miệng, đánh thẳng vào vị giác.

Còn thiếu một chút bột thì là.

Cao Bằng lấy ra bột thì là từ tủ gia vị, rắc trên da nhện một lớp, lại ăn thử một miếng, cảm giác quả thật tốt hơn không ít.

A Ban lột da rất nhiều, Cao Bằng ăn no lại làm cho Đại Tử và A Ban mấy phần.

Đại Tử ăn rất vui vẻ, A Ban cũng ăn rất vui vẻ.

Chỉ là trong lúc ăn, A Ban cảm thấy mùi vị có chút quen thuộc… Có lẽ là ảo giác thôi!

Sau khi A Ban ăn xong thì liếm liếm miệng.

Ăn thật ngon.

Sau đó Cao Bằng mở tivi, bật lên Khải Giáp Bảo Bảo, bốn đầu quái vật ngồi trước tivi xem say sưa ngon lành.

Cao Bằng thừa cơ đi đến chỗ môi giới bất động sản, xem thử chỗ mình ở có bán ra chỗ đậu xe hay không.

Dù sao, khu của mình cũng là tiểu khu uy tín lâu năm, chỗ đậu xe đã bán đi hết, muốn có thì cũng chỉ có thể mua lại từ trong tay người khác.

Đi hai nơi môi giới bất động sản, coi như Cao Bằng vận khí tốt, đã tìm được một tin tức là có nhà để xe bán ra, tuy không phải ở trong cùng một tòa nhà, nhưng đều ở trong một cái tiểu khu, khoảng cách cũng không xa, chỉ vài trăm mét.

Bấm điện thoại gọi đi, cuộc trao đổi rất thuận lợi, đêm đó đã trực tiếp ký hợp đồng, đến ký hợp đồng là một người nhìn có vẻ hơn ba mươi tuổi, lúc nghe Cao Bằng nói muốn nhanh chóng ký hợp đồng thì rất sảng khoái đồng ý, trực tiếp chạy xe tới.

Sau đó hai người ngồi xe đi về chi nhánh bất động sản của chính phủ để làm thủ tục chứng nhận, một giờ sau toàn bộ thủ tục đã xong xuôi.

Cao Bằng không khỏi cảm thấy hiệu suất của liên minh chính phủ cực cao, bây giờ liên minh chính phủ trực với hình thức 24/24, rất nhiều thủ tục được xử lý một cách nhanh chóng.

Chờ Cao Bằng về nhà, toàn bộ ngự thú trong phòng khách đã mơ mơ màng màng ngủ.

Phim hoạt hình trên tivi vẫn còn đang chiếu, mấy đầu ngự thú đã ngã trái ngã phải ở trên mặt đất, chúng nó cũng cảm giác được

có người tiến đến, sau khi xác nhận là chủ nhân thì tiếp tục ngủ.

Cao Bằng thở dài, tắt tivi, sau đó tắt đèn.

Dịch: Huy

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 92: Dần Dần Trở Nên Béo

Sau đó mấy ngày, Cao Bằng mua sắm các loại thức ăn giàu dinh dưỡng với số lượng lớn để nuôi nấng các Ngự Thú, chuẩn bị nhanh chóng tăng đẳng cấp cho chúng nó .

Đồng thời bắt đầu chuẩn bị các công việc để A Ban tấn thăng lên phẩm chất hoàn mỹ.

Nhưng mà rất nhanh Cao Bằng phát hiện, việc tăng đẳng cấp lên không phải là sự tình đơn giản như vậy, tăng phẩm chất là việc hắn am hiểu. Nhưng tăng đẳng cấp lên thì tương đối khó khăn đối với hắn, xem ra quả nhiên vẫn có chỗ mà bàn tay vàng cũng không thể chiếu cố tới.

Mấy ngày nay Cao Bằng mua số lượng lớn thức ăn có năng lượng dinh dưỡng cao để nuôi nấng mấy đầu sủng vật, qua mấy ngày sau đó, hắn phát hiện. . .

Trở nên béo!

Đại Tử còn tốt, bởi vì ban ngày phải chiến đấu, cho nên chỉ là tốc độ tăng trưởng hình thể biến nhanh.

Mà A Ban thì lại biến thành một con cua.

Theo hình thể một con nhện biến thành hình thể của một con cua, có thể nghĩ ra, đến tột cùng nó đã trải qua những gì.

Cao Bằng bất đắc dĩ nói với A Ban, đầu ngự thú hết ăn lại nằm dẫn đến dáng người biến dạng nghiêm trọng này,

- Bắt đầu từ ngày mai, mày sẽ đi ra ngoài cùng tao.

- C-K-Í-T..T...T?

A Ban ngẩng đầu, nghi ngờ kêu lên.

- Ngày mai đi với tao đến trường học, trừ Đại Tử phải tiến hành huấn luyện chiến đấu ra, mày cũng phải tiến hành huấn luyện chiến đấu.

Cao Bằng xụ mặt dạy dỗ.

Nếu như tiếp tục để cho A Ban ở mãi trong nhà, hắn hoài nghi có khả năng chính mình sẽ nuôi ra một con lợn.

A Ban nghe thấy câu nói này liền sợ đến mức nằm rạp trên mặt đất, tám cái chân nhện xòe ra bốn phía.

Đi vào nhà bếp, Cao Bằng tiếp tục nấu lớp da của A Ban, kỳ thật ngay từ đầu hắn cũng không thích ứng, dù sao cũng luôn có cảm giác là lạ, tựa như đang ăn da chân của A Ban, nhưng mà mùi vị. . . Thật sự không tệ.

Hắn cũng có chút hoài nghi là có phải mình có sự yêu thích kỳ quái gì đó hay không.

Nhưng suy nghĩ một chút về thân phận của mình —— Người Hoa.

Người đại thiên triều chúng ta có cái gì mà không thể ăn!

Cao Bằng lại bình thường trở lại.

. . .

Ngày tiếp theo, Cao Bằng mang theo A Ban đã trưởng thành đến đường kính hai mét cùng với Đại Tử và A Xuẩn đi tới trường học.

Thể tích của A Ban bây giờ đã có thể để cho người cưỡi, chỉ là ngồi lên cũng không quá dễ chịu, hơn nữa khi nhìn qua cũng rất kỳ quái.

Sáng sớm, đêm qua trời mưa, hôm nay mặt đất vẫn còn ẩm ướt.

A Ban đi theo sau lưng hắn.

A Ban ngẩng đầu liếc nhìn chủ nhân một chút, sau đó lại cúi đầu xuống, yên lặng đi tiếp.

Tới trường học, đi vào cửa sắt bên cạnh sân huấn luyện của trường, đưa mấy đầu Ngự Thú đến nơi chuyên môn nghỉ ngơi trong sân huấn luyện.

Tiến vào phòng học, lúc này vẫn là giờ tự học, trong phòng phần lớn đều là âm thanh đọc nhẩm, còn có một số người đang nộp bài tập, trong phòng hỗn tạp ồn ào các loại âm thanh khác nhau.

- Ấy, Cao Bằng, nghe nói cậu thật sự tham gia thi đại học năm nay?

Đàm Tiền Tiến nghiêng người sang, nhỏ giọng nói.

- À, thử một chút thôi.

Cao Bằng cười ha ha,

- Cậu lấy được tin tức từ nơi nào? Tại sao tôi cảm thấy cậu giống như Vạn sự thông, vô luận tin tức gì cũng có thể biết được.

- Hì hì, không có, cũng là do nhận biết nhiều bạn bè một chút mà thôi.

Đàm Tiền Tiến cười hì hì.

- Là Trần Hán Kiều đó? Hắn cũng chuẩn bị báo danh tham gia kỳ thi đại học năm nay?

Cao Bằng nhớ tới trong đám người lưu lại hôm qua trên cơ bản tất cả đều là năm ba, có thể đồng thời biết mình và Đàm Tiền Tiến thì cũng chỉ có Trần Hán Kiều.

Nói đến Lôi Quang Hùng nhà Trần Hán Kiều dù sao cũng là Ngự Thú cao cấp, sau khi thành niên sẽ tấn thăng lên quái vật cấp thủ lĩnh, đặt trong đám Ngự Thú của học sinh trong trường này cũng coi như là đỉnh phong.

Nhưng tổ mà Trần Hán Kiều được phân cách tiểu đội này của mình cũng khá xa.

Tuy hai người là bạn học cùng lớp, nhưng lại tiếp xúc không nhiều, cũng chỉ ở mức sơ giao.

Cao Bằng chỉ mơ hồ nghe bạn học cùng lớp nói qua, cha của Trần Hán Kiều dường như là đội trưởng của một tiểu đội săn quái rất nổi danh ở thành phố Trường An.

Còn tin tức kỹ lưỡng hơn thì hắn cũng không rõ lắm, dù sao hắn cũng không phải là loại người hay bát quái.

- Đúng vậy, cái loại cá ướp muối giống như tôi thì chỉ có thể chuẩn bị tham gia kỳ thi đại học sang năm.

Đàm Tiền Tiến thở dài.

- Rất hâm mộ đó, cá ướp muối như tôi chỉ có thể khổ bức cố gắng nhịn một năm.

Cao Bằng tức giận nói,

- Hâm mộ thì chính mình ghi danh đi, dù sao năm nay không có qua thì cùng lắm sang năm thi thêm lần nữa mà thôi.

- Được rồi được rồi.

Đàm Tiền Tiến cười ngượng ngùng một tiếng, hắn tham gia làm gì, tự tìm đả kích à.

- Cuộc đời Ngự Thú của các cậu có phải rất mệt mỏi hay không?

Một người bạn học gần đó nghe thấy hai người Cao Bằng và Đàm Tiền Tiến nói chuyện, quay đầu hiếu kỳ hỏi.

- Không mệt, chơi cũng vui, xế chiều mỗi ngày đều chơi đùa với sủng vật, ban đêm còn không cần đến lớp tự học buổi tối, rất đắc ý.

Đàm Tiền Tiến cười tủm tỉm đáp lại.

Bạn học kia nghẹn lời, quay đầu lại tiếp tục xoát đề.

Buổi chiều, đi vào trong thao trường, sau khi tổ năm người này tập hợp, giáo quan Trương Nhẫn Bách đi tới, theo thói quen liếc mắt, một, hai. . . Năm, sáu, hả?

Sáu con Ngự Thú?

Làm sao lại nhiều thêm một con.

Một con nhện màu xám đang sợ hãi rụt rè trốn ở trong bầy thú, cẩn thận từng li từng tí dò xét hắn.

- Đi ra.

Sắc mặt Trương Nhẫn Bách tối đen, chỉ vào A Ban rồi nói,

- Nó là của ai?

Cao Bằng giơ tay lên,

- Báo cáo huấn luyện viên, đây là Ngự Thú của tôi.

Trương Nhẫn Bách liếc Cao Bằng một chút, hắn nhớ kỹ tên tiểu tử này có một con Ngự Thú loại rết, thực lực của nó trong đám Ngự Thú kia xem như rất không tệ, với lại tên tiểu tử này mới năm hai, có thể nói tiềm lực rất không tệ, kết quả hiện tại lại xuất hiện một đầu Ngự Thú khác.

Vốn dưới tình huống bình thường thì hắn cũng không muốn nói, nhưng vẫn không đành lòng một hạt giống tốt bị lãng phí.

- Dưới tình huống bình thường thì Ngự Sử cũng chỉ toàn lực bồi dưỡng đầu Ngự Thú thứ nhất, chờ sau khi đầu Ngự Thú thứ nhất tấn thăng đến cấp thủ lĩnh lại bồi dưỡng đầu Ngự Thú thứ hai, bởi vì chỉ sau khi Ngự Thú tấn thăng lên cấp thủ lĩnh thì mới chân chính có năng lực bảo mệnh.

Giáo quan Trương Nhẫn Bách khuyên bảo Cao Bằng,

- Bởi vì nếu muốn đồng thời bồi dưỡng nhiều con Ngự Thú, khẳng định sẽ lãng phí tinh lực của cậu, bồi dưỡng các mặt cho Ngự Thú đều cần tiêu hao thời gian. Đặc biệt là tại kỳ thi đại học trọng yếu trước mắt, nếu như có thể để cho một đầu Ngự Thú tấn thăng lên cấp thủ lĩnh, lấy được điểm số của quái vật cấp thủ lĩnh cấp mới là lựa chọn tốt nhất.

Ngụ ý của giáo quan Trương Nhẫn Bách là hi vọng Cao Bằng có thể chuyên tâm bồi dưỡng Đại Tử, để cho Đại Tử tấn thăng lên cấp thủ lĩnh rồi lại bồi dưỡng con Ngự thú nhện này.

Dù sao điểm cơ sở của quái vật cấp thủ lĩnh là năm trăm điểm, coi như khiêu chiến thành công quái vật cấp Tinh Anh có phẩm chất hoàn mỹ cũng chỉ mới được một trăm điểm mà thôi.

Số điểm kém nhiều như thế, đủ để thấy được chênh lệch của quái vật cấp thủ lĩnh và quái vật cấp Tinh Anh.

Cao Bằng rất kiên nhẫn nghe giáo quan Trương Nhẫn Bách nói xong, trên mặt lộ ra nụ cười, gật gật đầu cho thấy đã hiểu.

Giáo quan Trương Nhẫn Bách nói một lần rồi sau đó cũng không còn lặp lại, điều nên nói hắn đã nói, có nghe hay không thì là việc của người khác.

Hôm nay vẫn khiêu chiến Khô Diệp Hoàng như cũ, lần này Cao Bằng không để cho Đại Tử ra sân, mà để cho A Ban tiến vào trong lồng sắt.

Thấy Cao Bằng vẫn "Làm theo ý mình" như cũ, trong lòng giáo quan Trương Nhẫn Bách thầm than.

Kích cỡ Khô Diệp Hoàng bên trong lồng sắt rất lớn, nếu so với mấy ngày trước thì lớn hơn không ít, dài khoảng chừng bốn mét, nó đang đậu trên khoảng đen kịt của lồng sắt,

【 Tên quái vật 】: Khô Diệp Hoàng (Biến dị cự hóa)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất tinh nhuệ

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 10

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 93: Sợ Chi Chi

Sau khoảng thời gian này A Ban cũng đã trưởng thành đến cấp 10, ở phương diện đẳng cấp và phẩm chất nó không thua kém nhiều so với đầu Khô Diệp Hoàng bên trong lồng, nên đây chính là đối thủ bồi luyện tốt nhất.

Châu chấu vốn nằm trong thực đơn của nhện, bởi vậy không tồn tại sự khắc chế chủng tộc, ngược lại A Ban chiếm tiện nghi không ít.

Nhưng mà, kết quả sự việc tựa hồ đang hoàn toàn ngược lại.

Sau khi bị Cao Bằng đuổi vào trong lồng, nhìn thấy quái vật khổng lồ đang bám trên lưới sắt, A Ban bị dọa đến mức tranh thủ trốn vào trong góc, dùng 2 chân trước giống như tấm khiên che đầu lại.

Sau đó vụng trộm quan sát Khô Diệp Hoàng qua khe hở.

Khô Diệp Hoàng cũng phát giác được A Ban, đôi mắt kép chuyển động liên tục, khóa chặt con nhện to bự phía dưới.

Khí tức trên người A Ban để nó cảm thấy rất không thoải mái, sợi râu trên đầu hơi nhúc nhích, thân thể cũng thay đổi, cái đầu đang hướng lên trên biến thành hướng xuống dưới, gắt gao nhìn chằm chằm vào A Ban, đôi cánh phía sau không ngừng lay động, phảng phất như đó là hai lưỡi dao đang cao tốc chấn động.

A Ban muốn lùi lại, nhưng nó trốn ở trong góc nên muốn tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể không ngừng múa may chân trước, muốn đe dọa Khô Diệp Hoàng.

Khô Diệp Hoàng giữ vững tỉnh táo, cũng không vì con nhện phía dưới có động tác kỳ quái mà buông lỏng cảnh giác. Từ khi bị nhân loại bắt tới, nó luôn bị nhốt ở bên trong chiếc lồng này, chưa từng có được bất cứ thức ăn gì, cho tới giữ trưa hôm nay mới được ăn thoải mái một bữa.

Đương nhiên, lấy trí tuệ của Khô Diệp Hoàng thì không cách nào lý giải được cơm chặt đầu là cái gì.

Ngoài lồng, Cao Bằng lẳng lặng quan sát một màn này, tuy đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn không nhịn được có chút bận tâm về A Ban.

Đây là con đường nó phải trải qua, muốn trưởng thành thì nhất định phải trải qua chiến đấu.

Lúc này, Cao Bằng rốt cuộc hiểu rõ tính cách ôn hòa, tàn bạo mà thầy Trương nói tới là có ý gì.

Đồng dạng chiến đấu lần thứ nhất, nhưng biểu hiện của Đại Tử và A Ban hoàn toàn khác biệt.

Đại Tử tràn ngập tính xâm lược, thậm chí chủ động tập kích con mồi.

Mà A Ban thì lại lựa chọn phòng thủ, muốn trốn tránh, nếu như đây không phải là nền xi măng, hắn hoài nghi A Ban có thể sẽ đào hố trên mặt đất rồi chôn chính mình xuống.

Đây chính là khác biệt của cả hai.

- Chi chi, chi chi.

A Ban thấp giọng kêu to, nỗ lực để thân thể nằm ngang, nhỏ giọng nịnh nọt Khô Diệp Hoàng.

Cao Bằng nghe thấy giọng nói của A Ban ở trong đầu,

- Đừng đánh, đừng đánh ta.

Thằng ngu này. . . Cao Bằng thở dài, không nói đến việc đầu Khô Diệp Hoàng kia có nghe hiểu hay không, coi như nghe hiểu được thì cũng sẽ không lưu thủ, loại tính cách này của mày sẽ chỉ trở thành đối tượng bị quái vật khác bắt nạt thôi.

Vì sao trong rừng rậm có cách nói một heo hai gấu ba lão hổ?

Bởi vì dã trư khi điên lên thì liều mạng nhất, mà kẻ lỗ mãng gấu cũng thế, gấu khi điên lên thì chẳng cần biết ngươi là ai, nếu không giết chết ngươi thì tuyệt đối không dừng tay.

Mà lão hổ thì càng thông minh hơn một chút, nhưng càng là một Liệp Thủ hợp cách. Cho nên lão hổ hiểu được tiến thối, sẽ không ngu nguội xông về trước, vì thế lão hổ mới xếp thứ ba.

Quả nhiên, Cao Bằng chỉ thấy đầu Khô Diệp Hoàng kia vặn vẹo đầu, sau đó đột nhiên vọt xuống từ chỗ cao.

Hai chiếc chân tráng kiện phía sau tựu như lò xo kéo căng, đạp đến mức lưới sắt rung động kịch liệt.

Giống như thái sơn áp đỉnh, chân trước phảng phất hai cái cưa thon dài hung hăng chém xuống, A Ban tuy rất sợ, nhưng ở loại chuyện bảo mệnh này thì vẫn phản ứng không chậm. Tranh thủ thời gian giơ song trảo lên, chân trước giống như tấm chắn giơ lên ngang đầu.

Một âm thanh trầm đục truyền qua.

Khô Diệp Hoàng lại nhảy lên với tốc độ cực nhanh, hai cánh phía sau liên tục chấn động để làm dịu lực trùng kích, một lần nữa đậu trên lưới sắt, đôi mắt kép chuyển động gắt gao nhìn chằm chằm vào A Ban.

Vừa rồi giao thủ trong nháy mắt hiển nhiên nó không có chiếm

được tiện nghi.

A Ban buông chân trước ra, sau đó di chuyển dọc theo lồng sắt về phía một phương hướng khác giống như một con cua.

Khô Diệp Hoàng cảnh giác không có động thủ, chẳng lẽ đây là chiến thuật kiểu mới gì đó?

Một con nghi ngờ, một con rất sợ, hai con quái vật sau khi giao thủ ngắn ngủi thì lâm vào trạng thái bình tĩnh quỷ dị.

Nhưng đây chỉ là tiết tấu trước cơn bão, thể tích chiếc lồng quyết định hai con quái vật cuối cùng sẽ không cách nào cùng tồn tại.

Dừng lại trong chốc lát, Khô Diệp Hoàng chủ động xuất kích. Tựa hồ phát giác được lá gan A Ban không lớn, Khô Diệp Hoàng dùng móng vuốt sắc bén ôm lấy chân trước của A Ban, đôi hai cánh phía sau điên cuồng vỗ tần suất cao.

Châu chấu trước tai biến có thể vỗ cánh mười tám lần trong một giây đồng hồ, sau tai biến thì Khô Diệp Hoàng có thể vỗ cánh ba mươi sáu lần trong một giây đồng hồ.

Điên cuồng vỗ cánh đưa A Ban nhấc lên.

A Ban thất kinh, chi chi kêu to.

Khô Diệp Hoàng ra sức múa hai cánh nhấc A Ban lên ba mươi mấy mét trên không, quá, quá nặng, cái con cua này quá nặng, cơ hồ đã hao hết toàn lực của nó. Có thể nhìn thấy khóe mắt Khô Diệp Hoàng có từng chiếc gân xanh toát ra, giác hút dữ tợn cắn thật chặt. Cuối cùng, cuối cùng cũng nâng lên!

Sau đó buông móng vuốt ra, A Ban bị quăng xuống từ trên không.

- A Ban.

Trong lòng Cao Bằng căng thẳng.

Từ trên cao rơi xuống làm A Ban thất kinh, bởi vì thân thể có chút mập nên ra sức vặn vẹo thân thể. Sau đó đột nhiên nó phun ra một mảng lớn chất lỏng màu trắng từ trong miệng, chất lỏng màu trắng sau khi tiếp xúc với không khí thì nhanh chóng khô ráo rồi trở nên dẻo dai. Chất lỏng màu trắng này phun cả vào người Khô Diệp Hoàng đang không tránh kịp.

Chất lỏng màu trắng hóa thành từng cái cánh tay tơ nhện trói Khô Diệp Hoàng lại, liên đới theo đôi cánh cũng bị dính chặt, xu thế rơi xuống của A Ban đột nhiên dừng lại,

Trên đỉnh đầu, Khô Diệp Hoàng gào thét một tiếng, bị đầu Tri Chu mập phía dưới này lôi xuống nước.

Cũng may có Khô Diệp Hoàng ở phía trên liều mạng vỗ cánh, mới làm chậm lại tốc độ hạ xuống.

Bịch bịch, hai đầu quái vật rơi trên mặt đất, quấn thành một đoàn.

Bây giờ chính là thời cơ công kích tốt nhất của A Ban, nhưng mà sau khi rơi trên mặt đất thì A Ban lại kinh hoảng chạy trốn, bỏ lỡ thời cơ công kích tốt nhất, để cho Khô Diệp Hoàng thanh lý mất tơ nhện dính trên cánh, bay khỏi mặt đất một lần nữa.

- A Ban, công kích nó, không cần phải sợ.

Ở trong quá trình này, Cao Bằng một mực nhỏ giọng an ủi A Ban, hắn biết loại chuyện này không vội vàng được, cần chậm rãi thích ứng.

Huấn luyện quái vật xưa nay không phải nhảy lên nhận việc, Cao Bằng nhắc nhở chính mình phải có sự kiên nhẫn.

Hắn đột nhiên nghĩ đến Liên Tử, tính cách Liên Tử ngay từ đầu cũng rất ngượng ngùng, nhưng dưới sự huấn luyện của Mục Thiết Anh mà dần dần trở nên kiên cường, đây là một kết quả rất tốt, có một tấm gương tốt phía trước, chuyện này khiến cho Cao Bằng tràn ngập động lực.

Dưới sự an ủi của Cao Bằng, A Ban dần dần không còn chạy trốn, nhưng mà muốn để nó chủ động tiến công thì khó như lên trời, vô luận Cao Bằng khuyên như thế nào nó cũng không dám chủ động công kích, chỉ là bị động phòng ngự.

Cao Bằng có chút bất đắc dĩ, cũng may A Ban chỉ là một đầu Ngự Thú loại hình phòng ngự, cũng không dựa vào nó để chủ động tiến công, tất nhiên nếu nó không muốn chủ động tiến công, huấn luyện phòng ngự cho nó cũng được.

Có lẽ bởi vì sợ chết, nên ở mặt phòng ngự A Ban lộ ra rất có thiên phú.

Một cặp chân trước có hình dáng thuẫn bài ngay từ đầu còn có vẻ rất không lưu loát, nhưng sau khi chiến đấu đã có thể thuần thục vung vẩy thuẫn bài chống cự công kích.

Chỉ là động tác đó thấy thế nào cũng có vẻ kỳ quái, một con nhện to lớn nằm rạp trên mặt đất, hai cái chân trước hình thuẫn bài vung vẩy trái phải, ngăn cản công kích của Khô Diệp Hoàng từ các nơi đánh tới.

Sau khi một mực chiến đấu ròng rã nửa giờ, Khô Diệp Hoàng mệt mỏi không còn khí lực, một lần nữa bay lên lưới sắt, mặc cho A Ban ở phía dưới khiêu khích như thế nào cũng không xuống.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 94: Phi Thiên Nhện Mập

Sau khi trải qua hàng loạt chiến đấu, lòng tin của A Ban tựa hồ đã được rèn luyện ra.

Chính mình dường như cũng không yếu như thế, cái con quái vật nhìn qua rất khủng bố kia thế mà cũng không phá nổi phòng ngự của ta.

Tinh thần của A Ban phấn chấn, lá gan của cái con nhện mập này cũng dần dần mạnh lên.

Thấy đầu châu chấu kia vẫn treo trên lưới sắt không dám xuống dưới, A Ban thử vươn chân trái ra trước, sau đó lại duỗi chân phải ra. . .

Khô Diệp Hoàng trên tấm lưới sắt đung đưa thân thể một cái.

A Ban giật nảy cả mình, sau đó nhanh chóng thu hồi hai chân, cảnh giác lui lại.

- A Ban, leo lên đi.

Cao Bằng hạ đạt chỉ lệnh thông qua khế ước với A Ban.

A Ban nghi ngờ quay đầu nhìn thoáng qua chủ nhân, sau đó liên tục lắc đầu, biểu thị chuyện này quá khó khăn đối với nó. Ta chỉ là một con nhện nhỏ mà thôi, ngươi tại sao lại muốn làm khó xử ta như thế.

Sắc mặt Cao Bằng tối đen lại, mày là nhện, là nhện đó!

Nhện bò lên lưới sắt mà mày nói với tao là quá khó khăn.

Thật sự mất mặt! Mày tuyệt đối là con Ngự thú nhát nhất mà tao từng gặp!

- Trở về đi!

Cao Bằng lắc đầu. Nếu A Ban đã không muốn thì hắn cũng không miễn cưỡng, cứ coi nó như một đầu Ngự thú phòng ngự đơn thuần là được rồi.

Tựa hồ cảm thấy trong giọng nói của chủ nhân có chứa sự thất vọng, A Ban ngây ngốc tại chỗ, sau đó chậm chạp không chịu động đậy,

- Không phải mày không muốn chủ động chiến đấu sao? Vậy thì trở về đi.

Cao Bằng rất bình tĩnh nói.

A Ban lần đầu tiên nghe thấy chủ nhân dùng loại ngữ khí này nói chuyện với nó, nên có chút khẩn trương. Nó đột nhiên nghĩ đến vị chủ nhân thứ nhất, lão chủ nhân bỏ đi không cần nó nữa. Nó sợ hãi, nó sợ mình bị vứt bỏ lần thứ hai.

Nó không muốn bị vứt bỏ!

Chỉ nghe thấy A Ban rít to, đột nhiên chạy về phía một bên lưới sắt, thân thể to mọng treo ở trên đó, kéo lưới sắt căng đến mức rung động kịch liệt. Động tác của A Ban rất lớn, cũng rất mạnh, thay đổi hoàn toàn tác phong nhát gan trước đó, làm việc trở nên mãnh liệt cấp tiến.

Những chiếc chân nhện thon dài thô to treo ở bên trên lưới sắt, đầu ngón chân móc ngược lấy lưới sắt, thân thể lay động theo tần suất, chỉ hất nhẹ một cái liền leo lên phía trên.

Lúc này, tựa hồ bản năng được chôn giấu sâu trong huyết mạch của nó đã được thức tỉnh, lễ vật tốt nhất mà tổ tiên loài nhện lưu lại cho hậu nhân đã bị mở ra.

Nhện, vốn chính là một hung vật.

Lúc này, đôi mắt A Ban trở nên đỏ tươi, phảng phất như một bóng đèn màu đỏ. Nó điên cuồng leo về phía Khô Diệp Hoàng.

Lúc trước Khô Diệp Hoàng có chút khinh thường, nhưng vào lúc này nó lại bị con nhện đột nhiên điên cuồng làm cho thất kinh, nhất thời cứng ngắc tại chỗ. Đến lúc A Ban sắp tiếp cận thì rốt cục mới kịp phản ứng lại, đôi cánh chấn động, hai chân đạp vào lưới một cái liền muốn bay khỏi chỗ.

Sau một khắc, A Ban đang dưới thân nó cũng không chút do dự, đột nhiên bổ nhào về phía trước, cho dù đang ở hơn ba mươi mét trên không trung cũng không chần chờ.

Mỗi một chiếc chân nhện đều dùng hết toàn lực, điên cuồng mở ra, phảng phất như đang giang hai cánh tay ôm tình nhân của mình.

Bành!

A Ban ôm lấy Khô Diệp Hoàng, những chiếc chân sắc bén đâm thật sâu vào thân thể nó. Đôi chân trước có hình dáng như chiếc thuẫn, tại đỉnh của nó có hình dạng mũi nhọn.

Mũi nhọn này đâm thủng thân thể Khô Diệp hoàng, làm chảy ra một lượng lớn chất lỏng màu vàng.

Khô Diệp hoàng ra sức giãy dụa, thân thể to lớn mang đến cho nó lực lượng khổng lồ.

A Ban thiếu chút bị văng ra ngoài, ngay lập tức trong miệng nó phun ra lượng lớn tơ nhện màu trắng, phun toàn bộ vào trên mặt,

trên lưng của Khô Diệp hoàng. Hai con quái vật ôm thành một đoàn, A Ban nằm ở trên lưng Khô Diệp Hoàng hung hăng ngã xuống từ trên không!

Từ trên trời giáng xuống!

Thân thể nặng nề của A Ban ép trên người nó, lại bị rơi vào bên trên nền đất xi măng, làm cho Khô Diệp Hoàng cảm thấy đau đớn kịch liệt từ phía sau, thiếu chút nữa ngất đi.

A Ban cũng bị ngã đến mức hoảng hốt, hơi lắc lắc đầu, A Ban tiếp tục liều mạng công kích, tựa như một con sói liều mạng.

A Ban rơi trên mặt đất còn đang điên cuồng rít lên, điên cuồng cắn xé Khô Diệp Hoàng.

Khô Diệp Hoàng suýt nữa bị ngã ngất nên căn bản không kịp phản ứng gì đã bị cắn xé đến mức tràn đầy thương tích, trên thân càng nhiều chỗ bị chân nhện xuyên thủng.

- A Ban, được lắm.

Giọng nói của Cao Bằng vang lên.

A Ban đang rơi vào trạng thái điên cuồng, khi nghe thấy giọng nói của chủ nhân thì động tác biến chậm lại, những chiếc chân nhện buông ra, mê mang quay đầu đối mặt với Cao Bằng qua tấm lưới sắt.

Trong mắt Cao Bằng mang theo một tia cổ vũ,

- Biểu hiện của mày rất xuất sắc, vừa rồi tao rất xin lỗi, lần này mày rất tuyệt đó.

Những người xung quanh có chút không thể lý giải được, nói xin lỗi với Ngự thú làm gì, bọn chúng căn bản không thể nghe hiểu được từ ngữ phức tạp mà. Huống chi là mấy đầu ngự thú đần độn

này, chỉ cần tùy tiện là có thể lừa gạt bọn chúng.

A Ban thấp giọng nức nở, đôi mắt màu đỏ mang theo vẻ cầu khẩn.

- Tao sẽ không vứt bỏ mày, mày là ngự thú của tao, tao là Ngự sử của mày, chúng ta là đồng bạn, đã là đồng bạn thì làm sao có thể vứt bỏ đối phương được.

Cao Bằng vươn hai tay ra, cổ vũ A Ban.

A Ban đột nhiên phát ra tiếng kêu nhỏ giống tiếng khóc thút thít, nhanh chóng xông ra khỏi lồng sắt rồi nhảy về phía Cao Bằng. Sở dĩ nói là nhảy, đó là bởi vì tốc độ di chuyển của A Ban quá nhanh. Cho nên nó chỉ nhún nhảy một cái, làm cho Cao Bằng khi nhìn thấy A Ban càng ngày càng gần liền có một tia dự cảm bất tường.

Bịch.

A Ban đẩy Cao Bằng ngã nhào xuống đất, cái đầu đầy lông nhọn ghé vào trên mặt Cao Bằng, giác hút hơi nhúc nhích, nôn đầy nước bọt trên mặt hắn.

Cao Bằng biết đây là phương thức biểu thị sự thân cận của A Ban, nên cũng không có đẩy nó ra.

Chỉ là sau khi A Ban buông ra, trên mặt Cao Bằng không thể tránh khỏi dính đầy nước bọt của nhện.

Biểu hiện cuối cùng của A Ban có thể nói là làm cho Cao Bằng rất kinh hỉ, mặc dù ngay từ đầu nó rất sợ hãi, nhưng dù sao cũng là nhện, sau khi hung tính bị kích hoạt thì vẫn sẽ phá lệ hung mãnh.

Trong tầm mắt của Cao Bằng, trạng thái thể hiện của A Ban chính là (vết thương nhẹ), vừa rồi bị rơi từ trên cao xuống cũng

nhận không ít lực phản chấn.

. . .

Trong chớp mắt, thời gian một tuần đã qua, A Ban vốn cồng kềnh cuối cùng cũng đã thoát khỏi hàng ngũ những con nhện mập.

Trong thời gian một tuần này, thể tích của A Ban đã bành trướng đến đường kính ba mét mốt, đẳng cấp cũng tăng lên đến cấp 13 trong lúc huấn luyện. Nhưng mà, lá gan đúng là do trời sinh, A Ban mặc dù không còn sợ hãi chiến đấu, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn chiến thuật tiêu hao địch nhân làm chủ, tận lực chốn tránh đối chiến chính diện.

Cùng lúc đó, đẳng cấp của A Xuẩn cũng lặng lẽ tăng lên cấp 10, sự tăng cấp của A Xuẩn là chậm nhất trong mấy đầu ngự thú của hắn. Bởi vì thuộc tính của nó rất đặc thù, tài liệu có thuộc tính Không Gian thưa thớt và trân quý nhất. Mặc dù có thể thông qua tài liệu Phong hệ, Mộc hệ để bồi bổ cho nó, nhưng hiệu quả tựa hồ cũng không quá rõ ràng.

Ban đêm sau khi tan học về nhà, Cao Bằng gọi A Ngốc đang cô độc ngồi trong phòng khách đến.

Khi được chủ nhân gọi, A Ngốc đứng lên, khom người đứng trước người Cao Bằng, ngọn lửa linh hồn màu u lam chậm rãi thiêu đốt.

Cao Bằng đưa tay phải đặt lên chiếc trán bóng loáng của A Ngốc, quá trình ký kết khế ước phi thường thuận lợi, nước chảy thành sông.

Tảng đá lớn vẫn một mực treo cao trong lòng Cao Bằng cuối cùng cũng rơi xuống.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 95: Lần Thứ Hai Huấn Luyện Hoang Dã

Thời gian một tuần trôi qua, biệt thự vùng ngoại thành cũng đã trang trí xong. Mặc dù ba năm không có người ở dẫn đến hoang phế không ít, nhưng cũng chỉ là một chút vách tường bị bong tróc, ngoài ra còn có một số nơi xuất hiện khe hở mà thôi. Về tổng thể kiến trúc thì không có vấn đề gì, kỹ thuật của nhân loại đúng là vẫn đáng giá tín nhiệm.

Chỉ cần loại bỏ một chút cỏ dại, sau đó gia cố vách tường, lại quét thêm một lớp vôi trắng vào bức tường bên ngoài cả tòa biệt thự, thay đổi lớp gạch ngói vỡ vụn, thuận tiện xây dựng thêm một cái tầng hầm theo yêu cầu của Cao Bằng.

Xây dựng tầng hầm ngược lại là việc rất đơn giản, chuyện này không cần đến quá nhiều hàm lượng kỹ thuật, chỉ cần gia cố vững chắc phòng ngừa sụp đổ là được.

Yêu cầu của Cao Bằng cũng không phải quá cao, chỉ cần xây dựng tầng hầm trên mặt đất có lối vào thẳng bên trong biệt thự là được, loại công trình nhỏ này đối với công ty trang trí mà nói cũng chỉ là vấn đề nhỏ.

Chỉ cần tốn thời gian mấy ngày là đủ.

Hôm nay biệt thự bên kia đã trang trí xong xuôi, Cao Bằng lúc nào cũng có thể vào ở.

. . .

Có nhà mà lại không thể ở thì thật khó chịu, đặc biệt nó còn là

một tòa biệt thự. Có đôi khi Cao Bằng chỉ muốn hỏi ông trời một chút, chính mình rốt cuộc đã làm sai điều gì.

Chẳng lẽ mỗi một thiếu niên đẹp trai suất khí, đều phải tiếp nhận sự khổ cực đối ứng với giá trị dung nhan của người đó sao?

Ngày mai lại là thời điểm phải đến nơi huấn luyện sinh tồn dã ngoại ở sơn cốc kia, kỳ hạn là một tuần.

Ở lần huấn luyện dã ngoại sinh tồn trước đó không có ai mất mạng, chỉ có mấy người học sinh bị trọng thương, may nhờ bọn họ sớm ấn nút cầu cứu, nếu không thì không chỉ đơn giản là bị trọng thương như vậy.

Trừ điều đó ra thì còn nghe nói, có mấy người học sinh và ngự thú của bọn họ bị khóa trái nhốt lại ở trong một tòa nhà an toàn, đồ ăn bên trong cũng đã bị ăn sạch, mấy người học sinh này suýt chút nữa bị ngự thú bụng đói kêu vang của bọn họ ăn hết.

Cuối cùng vẫn là do bọn họ liều mạng phá cửa, âm thanh phát ra kinh động đến những người khác nên mới được cứu ra ngoài, nếu không thì họ rất có thể sẽ trở thành người chịu bi kịch chết đói.

Lần này Cao Bằng quyết định mang theo cả Hài Cốt Vong Hầu A Ngốc và Tử Bối Lôi Ngô Đại Tử, về phần A Ban và A Xuẩn thì bị Cao Bằng để ở nhà. Bởi vì, nếu một lần mà mang theo nhiều Ngự thú như vậy thì có vẻ quá kiêu căng một chút.

Có A Ngốc bên cạnh, Cao Bằng mới chân chính có lòng tin. Lần trước bởi vì đầu Sâm Cự Mãng kia mà sau mấy ngày Cao Bằng phải một mực cẩn thận từng li từng tí, sợ trêu chọc vào quái vật nào đó mà mình không chọc nổi.

Hắn cũng không biết đầu Sâm Cự Mãng kia chính là bá chủ của toàn bộ sơn cốc, chẳng qua cảm thấy mình chỉ mới tùy tiện đi

dạo vài vòng đã có thể gặp phải một con quái vật khủng bố như thế, vậy thì nước trong sơn cốc này cũng quá sâu rồi.

A Ngốc đi theo chủ nhân ra ngoài, đứng ở sau lưng chủ nhân, A Ngốc đột nhiên vỗ vỗ bả vai chủ nhân.

Cao Bằng quay đầu lại, chỉ nhìn thấy A Ngốc đang nắm chặt nắm đấm đánh vào lồng ngực, giọng nói trầm thấp vang vọng trong đầu Cao Bằng,

- Chủ nhân, ta, bảo hộ ngươi!

Cao Bằng cười ha ha một tiếng:

- Cái tên này. . . Học được những lời này ở chỗ nào thế?

- Áo giáp Bảo Bảo.

A Ngốc thành thật trả lời.

- . . . ?

Cao Bằng dở khóc dở cười.

Các ngự thú được thống nhất vận chuyển bởi một chiếc xe tải, còn học sinh ngự sử thì đơn độc ngồi trên một chiếc xe khác.

Đây là lần thứ hai rồi, bởi vì từng có kinh nghiệm ở lần đầu tiên, cho nên lần này sẽ phân phối vị trí ngẫu nhiên, chỉ cần người trên xe đủ là đi.

Trên xe, ngồi ở bên cạnh Cao Bằng chính là mấy học sinh hắn không quen biết, ngữ khí có chút sốc nổi, ngôn ngữ thì có chút kịch liệt, trong lúc nói chuyện luôn luôn lơ đãng thêm Tam Tự kinh vào.

- Cmn, tao nói với mày, tuyệt đối đừng để cho tao bắt được cái đồ rùa đen kia.

- Đúng, nếu như tìm được thì giết chết hắn, quả thật là súc sinh! Không, súc sinh cũng không phát rồ như hắn.

- Mẹ nó, cũng chỉ bởi vì mấy câu mà khóa chúng ta lại trong phòng, may mà có người mở khóa ra hộ, bằng không thì chúng ta có khả năng sẽ bị chết đói ở bên trong.

- Cũng không biết là ai đây. Lần trước không nhìn thấy mặt của nó, tao nói với mày, thằng nhãi con kia tuyệt đối không nên để tao biết nó là ai. Nếu không thì tao sẽ có một trăm loại phương pháp để nó không sống nổi ở trong trường học.

- . . .?

Nghe mấy người kia thảo luận, sắc mặt Cao Bằng dần dần trở nên kỳ quái.

Trách không được hắn luôn cảm thấy giọng nói của mấy người kia có chút quen thuộc, thật đúng là có duyên mà.

Cao Bằng nhắm mắt lại rồi đeo tai nghe lên. Lần trước mấy người này không cho hắn và Mục Thiết Anh tiến vào nhà an toàn, sau đó hắn đã khóa trái cửa phòng của bọn họ lại, cho nên hai bên đã giải quyết xong, hắn cũng sẽ không tiếp tục tìm phiền phức với bọn họ. Bởi vì bọn họ đã vì lời nói của mình mà bỏ ra giá lớn.

Sau khi dừng xe, mấy người này hùng hùng hổ hổ đi xuống, chuẩn bị đi đến một chiếc xe tải khác để nhận ngự thú của mình.

Xe tải lớn dừng lại phía sau xe buýt, bởi vì ngự thú mà rời khỏi chủ nhân quá xa thì cảm xúc sẽ dễ dàng trở nên không ổn định. Cho nên cần để cho xe tải bảo trì một khoảng cách nhất định với xe buýt, như vậy thì khi bọn chúng cảm nhận được khí tức của chủ nhân, tâm tình sẽ trở nên ổn định lại.

Chỉ là cảm xúc của mấy ngự thú hôm nay ổn định quá mức.

Cửa sau của xe tải mở ra, bọn họ liền nhìn thấy toàn bộ ngự thú trên xe dường như từng đầu chim cút đang run lẩy bẩy đứng tại chỗ.

Một đầu ngự thú lớn hình người khoác hắc bào chậm rãi đi ra từ bên trong, đi qua nơi nào thì ngự thú nơi đó đều tránh sang hai bên, giống như thần tử tránh đường cho quân vương.

Âm thanh rơi xuống đất trầm đục đánh thức bọn họ, A Ngốc nhảy từ trên xe tải xuống.

Nó đi về phía bên này, uy thế vô hình bức bách mọi người phải né tránh, chờ đến khi A Ngốc đi xa thì mới có người kịp phản ứng lại, sắc mặt đỏ bừng,

- Chỉ là một ngự thú mà thôi, cuồng cái gì mà cuồng.

Nhưng cũng chỉ dám nhỏ giọng phàn nàn.

Cuối cùng A Ngốc dừng lại ở trước người Cao Bằng, trên lưng nó còn treo một cái "Đai lưng" màu tím, nhìn kỹ thì có thể nhận ra hình dáng của Đại Tử, quấn quanh bên hông A Ngốc không chỉ một vòng.

Hình dáng kỳ lạ của A Ngốc hấp dẫn sự chú ý của không ít người, bởi vì mặc áo bào đen nên bọn họ không thể nhìn thấy diện mạo chân thực, nhưng như thế càng để cho người ta hiếu kỳ.

Sau khi vào sơn cốc, lần này Cao Bằng không lựa chọn tổ đội với Mục Thiết Anh, mà lựa chọn chính mình một người một đội.

Một người sẽ dễ dàng hành động hơn một chút, nhiều người sẽ phức tạp.

Sau khi vào sơn cốc, Cao Bằng trực tiếp để cho A Ngốc mang theo hắn tiến vào sâu bên trong.

Hắn ngồi ở trên vai A Ngốc, hai chân quàng qua cổ của nó, loại tư thế ngồi này mặc dù rất xấu hổ, nhưng lại rất thuận tiện.

Ngồi ở trên cổ A Ngốc, nghênh đón cơn gió thổi đến từ phía trước.

Một đầu quái vật ở ven đường bị kinh động, xuyên thấu qua rừng cây dày đặc, Cao Bằng nhìn thấy một cái bóng màu đen xuyên qua rừng rậm trốn về phía chỗ sâu.

Cao Bằng đột nhiên phát hiện con đường này có chút quen thuộc, vội vàng để cho A Ngốc dừng lại.

Dừng bước lại, nhìn cái hồ nước cách đó không xa, lúc này Cao Bằng mới biết được cảm giác quen thuộc đến từ chỗ nào.

Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, trong hồ nước kia hẳn sẽ có một đàn Thanh Bì Oa. Đám Thanh Bì Oa này lại đặc biệt thích nhổ nước bọt với những sinh vật xung quanh.

- Đổi phương hướng thôi.

Cao Bằng không muốn trêu chọc đám Thanh Bì Oa này.

Đột nhiên sâu trong rừng cây truyền đến những tiếng vang rầm rì, bụi cỏ giống như bị sóng biển đánh dạt ra hai bên, một thân hình to lớn chậm rãi đến gần.

Dich: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 96: Tập Kích

Bãi cỏ bị ép nằm rạp xuống đất, tựa như có một đầu quái vật khổng lồ đang bơi lặn bên trong hải dương màu xanh lục.

Thân thể A Ngốc hơi nghiêng xuống rồi hé miệng ra, hàm răng nanh sắc bén lấp lóe hàn quang.

Nó cảm giác được sự uy hiếp.

Một lùm cây cạnh hồ nước bị rẽ sang hai bên, lộ ra một chiếc đầu to như cái ô tô, trên chiếc đầu màu xanh biếc còn có một đôi mắt giống như hai chiếc đèn lồng lớn. Đôi mắt toát ra sự bình tĩnh, tựa hồ không có bao nhiêu thứ có thể kinh động đến cảm xúc của nó, sau đó tiến vào bên trong hồ nước một cách không sợ hãi.

Hồ nước bình tĩnh trong nháy mắt liền sôi trào.

Là Sâm Cự mãng, đáy lòng Cao Bằng xiết chặt. Hai lần liên tục gặp phải con quái vật này, xem ra khu vực này chính là nơi hoạt động của Sâm Cự Mãng.

Bên trong hồ nước nhảy ra từng đầu Thanh Bì Oa, hai chân dồn lực, lập tức nhảy ra xa, giống như sợ mình trốn quá chậm. Thậm chí Cao Bằng còn nhìn thấy một đầu Thanh Bì Oa nhảy ra từ bên trong hồ nước, hai chân điên cuồng giẫm lên mặt nước, phát ra từng tiếng vang bõm bõm bõm, cái mông uốn éo chạy thẳng vào bờ.

Sau đó, đầu Thanh Bì Oa này quay đầu lại kêu hai tiếng với Sâm Cự Mãng, lúc này thân thể đã ngập hơn nửa vào trong hồ nước, ngữ khí có vẻ rất lo lắng.

Có chút Thanh Bì Oa còn nhổ nước bọt về phía Sâm Cự Mãng, đương nhiên chúng ta không thể dùng cách nói nhổ nước bọt thô lỗ này, mấy đầu Thanh Bì Oa kia chính là đang phun thủy tiễn vào Sâm Cự Mãng.

Thủy tiễn có thể đánh nát vỏ cây, lưu lại từng vết thương trên thân cây khi đụng vào trên da Sâm Cự Mãng thì phát ra từng tiếng vang nhỏ.

Tựa như tiếng đập da trâu, âm thanh trầm thấp mà trầm đục.

Sâm Cự Mãng dường như không nghe thấy, giống như một tên ác bá xông vào nhà dân, hoành hành không sợ, thô bạo không nói lý đẩy cửa lớn của gia đình này.

Thân thể dài liên miên bất tuyệt liên tục bò ra từ sau lùm cây, sau đó xông vào trong nước, khuấy đảo cho toàn bộ hồ nước không được yên bình.

Chỉ riêng độ dài phần thân thể đã lộ ra ngoài, chí ít cũng phải đạt bốn năm mươi mét.

Sắc mặt Cao Bằng có chút nặng nề. Mặc dù đầu Sâm Cự Mãng này chỉ có cấp 20, nhưng ở một số phương diện đã không kém hơn quái vật cấp Thủ Lĩnh.

Cự hóa đột biến thể không ít, Cao Bằng cũng đã gặp mấy cái, ví dụ như đầu cự hóa biến dị Khô Diệp hoàng kia, còn có Ngân Dực Điểu biến dị cự hình kia của cô Mộ Dung. Mặc dù không biết sự khác biệt cụ thể giữa mấy từ này, nhưng chắc hẳn là có sự chênh lệch.

Sâm Cự Mãng bình thường cũng chỉ dài mười mấy mét, nhưng đầu đột biến thể cự hóa Sâm Cự Mãng này đã đột phá thể tích ban đầu gấp năm lần trở lên.

Bên trong hồ nước đột nhiên phát ra động tĩnh khổng lồ. Sau

đó, Cao Bằng nhìn thấy hồ nước tựa như phát điên, từ biên giới của nó toát ra từng cái đầu to lớn căng tròn.

Mấy cái đầu này có lớn có nhỏ, toàn thân trong suốt, bên trong còn có "Nhân bánh" màu xanh đen.

Nòng nọc?

Cao Bằng suy đoán.

Sau một khắc, suy đoán của hắn đã được chứng thực. Mấy cái đầu căng tròn này nhảy lên từ bên trong hồ nước, còn có thể nhìn thấy một cái đuôi giống như một chiếc dây thừng gắn phía sau mông của chúng. Chúng nó chạy trốn giống như phía sau mông mình đang bị cháy, từng cái dây thừng sau mông vểnh lên cao.

Từ phía xa xa nhìn lại, tựa như có một nồi chè trôi nước thủy tinh đã thành tinh, muốn chạy ra khỏi nồi. . .

Thật hùng vĩ!

Cao Bằng cảm khái.

Trách không được đám Thanh Bì Oa ác bá này sinh sống bên trong hồ nước, nhưng lại không phá hỏng cân bằng sinh thái xung quanh. Thì ra là do đầu Sâm Cự Mãng này định kỳ đến tống tiền.

Đại khái bơi trong nước mười mấy phút, Sâm Cự Mãng tựa hồ đã ăn no, hài lòng bò lên bờ, tạo ra một vết cắt thật dài trên đồng cỏ.

Nói thật ra, to lớn chính là mạnh, nó chính là chân lý thâm căn cố đế được chôn sâu trong tiềm thức của nhân loại.

Quái vật khổng lồ như thế, mặc dù trên mặt đẳng cấp vẫn kém hơn A Ngốc mấy cấp, hơn nữa phẩm chất của A Ngốc cũng cao hơn nó một cấp bậc, nhưng Cao Bằng vẫn tận lực phòng ngừa

xung đột chính diện với loại quái vật này.

Trải qua sự quấy rối của Sâm Cự Mãng, lúc lâu sau hồ nước vẫn chưa thể khôi phục lại sự bình tĩnh. Một ít Thanh Bì Oa trốn trong lùm cây bốn phía, chờ đợi Sâm Cự Mãng đi xa mới thận trọng nhảy ra, trong đó còn có một chút nòng nọc đầu to.

Ngay lúc Thanh Bì Oa chậm rãi leo ra khỏi hồ nước thì một chiếc hắc thủ lặng lẽ vươn ra.

Một bàn tay khổng lồ nắm lấy miệng, năm ngón tay bạch cốt cắm thật sâu vào trong thịt của Thanh Bì Oa, một bàn tay khác nắm lấy cái mông của nó, sau đó nhấc trở về.

. . .

Bên trên đống lửa, một cành cây xuyên qua hai chiếc đùi ếch to mọng, nướng đến mức lớp da vàng rộn.

Cắn một miếng vào bên trong, hàm răng cắn xé, cơ bắp tràn ngập co dãn toát ra nước thịt thơm ngọt, còn mang theo một mùi hương nhàn nhạt của cỏ xanh.

Mắt Cao Bằng sáng lên, hương vị của Thanh Bì Oa thật sự rất ngon!

Trách không được đầu Sâm Cự Mãng kia thường xuyên đến tống tiền, thì ra là do bản thân đám Thanh Bì Oa dựa vào bản lĩnh làm ra!

Cao Bằng âm thầm tán thưởng Thanh Bì Oa.

Sàn sạt! Rừng cây sau lưng truyền đến âm thanh ma sát nhè nhẹ, Cao Bằng cảnh giác quay đầu, chỉ thấy một cái bóng màu đen đang ẩn núp ở phía sau một cây đại thụ rồi vụng trộm quan sát hắn, chuẩn xác hơn là quan sát chiếc đùi ếch trong tay hắn.

Cao Bằng nhìn kỹ một chút, đó là một con ngựa toàn thân đen kịt,

【 Tên quái vật 】: Hắc Quang Mã

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 14

【 Phẩm chất quái vật 】: Tinh nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Hắc Ám

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Băng

Phía sau mông con ngựa này có một cái đuôi giống hình lưu tinh chùy đang nhẹ nhàng vung vẩy, không cần hoài nghi lực sát thương của nó.

Màu sắc toàn thân đen kịt, tựa như một cái bóng thành tinh.

Trong lòng Cao Bằng thở dài, nhịn đam mê thu thập trong đầu xuống.

- Mình là người có ngự thú. . . Mình là người có ngự thú. . .

Hắc Quang Mã tỉ mỉ quan sát Cao Bằng trong chốc lát, sau khi thấy Cao Bằng phát hiện ra mình thì nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng bệch, từng dãy răng phẳng phất như một chiếc cưa sắc bén, tản mát ra hàn quang.

Nhỏ giọng hí lên một tiếng, Hắc Quang Mã quay người trốn vào sâu trong rừng cây.

Chính trong khoảng thời gian này, Cao Bằng quay đầu lại,

Ơ? Một chiếc đùi ếch khác đặt ở trên giá nướng đâu rồi.

Là cái tên tiểu hỗn đản nào trộm mất đùi ếch của mình.

Cao Bằng trầm ngâm, liếc qua Đại Tử, sau đó lại nhìn về phía A Ngốc.

A Ngốc mở rộng hai chân ngồi dựa lưng vào đại thụ, Đại Tử chăm chú nằm trên đất, hai chiếc râu trên đầu một đứng thẳng một thì hơi dựng ngược lên, còn móng vuốt thì không ngừng vung vẩy lớp lá khô dưới chân.

Khóe miệng Cao Bằng lộ ra nụ cười mỉm.

Quát lớn với A Ngốc:

- Tại sao mày lại ăn vụng đùi ếch của tao!

A Ngốc đang suy nghĩ nhân sinh thì bỗng giật mình, mê mang gãi đầu một cái, có chút không rõ chủ nhân đang nói cái gì.

- Đùi ếch tao đang để ở đây khẳng định là do mày trộm đi.

Cao Bằng nói.

A Ngốc chấn kinh, chính mình chỉ là một đầu khô lâu thôi mà! Trời không có mắt, vì sao chủ nhân ngươi lại hoài nghi một đầu khô lâu ăn vụng thịt.

- Là nó, chính là nó.

Đại Tử thừa cơ phụ họa.

A Ngốc ủy khuất kêu chi một tiếng.

- Mày vừa rồi kêu một tiếng chi hả?

- Không có!

- Khẳng định có!

A Ngốc,

- . . .

Đại Tử ở bên cạnh không ngừng phụ họa,

- Nó ăn rất nhiều, siêu cấp nhiều.

A Ngốc đột nhiên đứng dậy, tiến lên hai bước bắt lấy Đại Tử, sau đó không ngừng vung vẩy nó.

Đại Tử bị quăng đến mức đầu váng mắt hoa, oa một tiếng phun ra, đó là một chiếc đùi ếch còn chưa tiêu hóa xong. . .

Bị bắt tại trận, Đại Tử thừa cơ giả chết.

Cao Bằng tức giận trợn mắt nhìn tên gia hỏa này, hắn phát hiện gần nhất Đại Tử càng ngày càng lì lợm, lần này cũng mượn tay A Ngốc cho gia hỏa này một bài học.

Đột nhiên A Ngốc nhảy lên hai bước, hai tay túm lấy Đại Tử và chủ nhân vọt mạnh về phía trước.

Cao Bằng chỉ cảm thấy tay áo bị xiết chặt, sau đó cả người lăng không bay lên. Quay mặt nhìn lại, chỗ đám người mình vừa ngồi đã lặng yên xuất hiện một cái đầu rắn to lớn.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật được quyền tại truyenyy.com

Chương 97: Huyết Ti Tâm

Mồ hôi lạnh thấm đẫm sống lưng.

Bờ môi Cao Bằng trắng bệch, nếu như không phải vừa rồi A Ngốc kịp thời phản ứng, chỉ sợ chính mình và Đại Tử đã phải táng thân trong miệng rắn.

Sâm Cự Mãng phát hiện con mồi chạy mất liền không nhanh không chậm nâng chiếc đầu rắn to lớn lên, đạm mạc liếc nhìn phương hướng đám người Cao Bằng đào tẩu. Do nó đã nhận ra có khí tức cường đại lạ lẫm ở trong địa bàn của mình, cho nên mới đến đây thăm dò một chút mà thôi.

Sâm Cự Mãng uể oải rụt trở về, thân thể to lớn phảng phất như không có trọng lượng quấn quanh vào thân cây to lớn, biến mất dưới tán lá rậm rạp.

Cao Bằng híp mắt lại,

- A Ngốc.

Buông chủ nhân và Đại Tử xuống, A Ngốc nghiêng đầu nhìn qua.

- Có thể giết nó hay không.

Cao Bằng nhìn qua Sâm Cự Mãng đã rời đi, đây là lần thứ hai hắn cảm giác được tử vong uy hiếp. Hắn không trêu chọc đến đầu Sâm Cự Mãng này, nhưng đối phương lại liên tiếp tìm tới cửa hai lần.

A Ngốc không trả lời thẳng vấn đề này, chỉ nắm chặt hai nắm đấm rồi hung hăng đấm vào nhau, phát ra âm thanh trầm đục,

- Giết!

Giọng nói khàn khàn vang vọng trong rừng cây, tăng thêm mấy phần sát khí.

Nói xong, A Ngốc chạy nhanh về phía trước mấy bước, nhấc áo bào đen lên, lộ ra lớp xương cốt màu xám bạc tráng kiện phía dưới.

Linh hồn hỏa diễm màu u lam tăng vọt, tiếng gào trầm thấp khàn khàn vang ra từ trong cổ họng.

Rống! ! !

Tiếng gào rống vang vọng trong rừng cây, kinh động đến Sâm Cự Mãng đang muốn đi.

A Ngốc nhảy lên một cái, tay trái đột nhiên nắm vào thân cây, thuận thế bật lên, thân thể liền bay lên trên không, giống như một thanh lợi kiếm được rút khỏi vỏ!

Con mắt vẫn luôn bình tĩnh của Sâm Cự Mãng đột nhiên co rụt lại, hai con mắt băng lãnh gắt gao khóa chặt A Ngốc.

Cái con hầu tử này, quả thực muốn chết.

Sâm Cự Mãng mở miệng lớn ra, xuất kích nhanh như điện.

A Ngốc đang giữa không trung nên không cách nào mượn lực, nhìn qua thì tựa như chính mình đang chủ động đưa lên miệng đối phương.

Hí!

Mùi hôi thối nồng đậm truyền ra từ trong khoang miệng đen kịt.

A Ngốc gầm thét, Huyết Ti Tâm trong thân thể điên cuồng

nhảy lên, trái tim do tơ máu ngưng tụ thành co rụt vào trong, sau đó phóng mạnh ra phía ngoài một cái, mang theo lực bộc phát khủng bố.

Song quyền mạnh mẽ giơ lên, tơ máu ngưng tụ lại ở phía trên, phảng phất như một dây cũng được kéo căng.

Bành!

Một quyền cuồng bạo đánh vào trên hàm răng của Sâm Cự Mãng.

Xoạt xoạt một tiếng, hàm răng chịu một lực lớn liền bị đẩy vào phía trong, vặn vẹo thành một độ cong quỷ dị.

Ba.

Răng bị gãy tận gốc, kéo theo một mảng huyết nhục lớn, huyết dịch phun ra ngoài.

Kịch liệt đau nhức ở hàm răng làm cho Sâm Cự Mãng cắn xuống đột nhiên cảm thấy chua xót, trở nên mềm nhũn. A Ngốc giẫm mạnh vào hàm dưới, lăng không nhảy lên trên lưng Sâm Cự Mãng, động tác thanh thoát nhanh nhẹn.

Cưỡi trên lưng Sâm Cự Mãng, hai tay của A Ngốc giơ lên, một quyền lại một quyền đánh vào trên đầu Sâm Cự Mãng.

Sâm Cự Mãng kêu rên, nó dựng thẳng lân phiến bên ngoài thân lên, tựa như vô số lưỡi dao đang dựng đứng, ý đồ cắt nát địch nhân. Nhưng mà, khi mấy lưỡi dao lân phiến này cắt vào xương cốt của A Ngốc thì chỉ có thể phát ra những âm thanh chói tai.

Tinh hoa toàn thân A Ngốc có thể nói đã cô đọng hết trên bộ xương này, lực phòng ngự tuyệt đối rất cao.

Thấy chiêu này vô dụng, Sâm Cự Mãng liền ngã xuống từ trên

cây. Cao Bằng vốn tưởng rằng mặt đất sẽ run rẩy kịch liệt, nhưng sau khi Sâm Cự Mãng rơi xuống thì chỉ phát ra một tiếng vang trầm, phảng phất như một đoạn ống thép rỗng ruột rơi trên mặt đất, lực lượng dường như đã bị tháo bỏ hết.

Sau khi Sâm Cự Mãng rơi trên mặt đất thì thân thể điên cuồng lăn lộn, đống lá khô dày đặc trên mặt đất bị quấn bay lên không trung, từng cây từng cây đại thụ bị bẻ gãy, đổ ập xuống.

Vô luận Sâm Cự Mãng lăn lộn như thế nào, A Ngốc đều gắt gao bám lấy lân giáp của Sâm Cự Mãng. Bên ngoài thân Sâm Cự Mãng có kết cấu như lưới đánh cá, trong khe hở của lưới đánh cá là từng chiếc lân phiến, những chiếc lân phiến này có thể dựng thẳng lên, cũng có thể thu hồi.

Khi chúng nó dựng thẳng lên thì sẽ giống như những lưỡi dao, tràn đầy tính công kích. Vô số lân phiến có hình dạng lưỡi dao dựng thẳng lên, sau đó thân thể cự mãng lăn lộn qua lại, đó chính là thứ binh khí kinh khủng nhất.

Nhưng lúc này, những chiếc lân phiến dựng thẳng lên chém vào xương cốt của A Ngốc chỉ có thể phát ra những âm thanh chói tai khó nghe, thỉnh thoảng cũng cắt ra những vết ngấn màu trắng.

Thừa dịp lúc Sâm Cự Mãng mệt mỏi dừng lại, A Ngốc lại huy quyền điên cuồng đánh vào đầu của nó.

Đánh cho Sâm Cự Mãng đau đầu.

Đáy lòng nó không biết đã mắng con khỉ này bao nhiêu lần.

Mắt thấy trạng thái của Sâm Cự Mãng từ khỏe mạnh tụt dần xuống thương thế trung cấp.

Sâm Cự Mãng thở hồng hộc nằm trên mặt đất, đôi mắt híp lại.

Sau một khắc, lân phiến bên ngoài thân thu vào, sau đó lẳng

lặng nằm dài trên mặt đất, thân thể kéo căng thẳng tắp.

Sau đó nó bắt đầu điên cuồng xoay tròn, A Ngốc hơi sơ sẩy đã thiếu chút nữa bị quăng ra ngoài, may mà cuối cùng đã kịp thời nắm được một cái lân phiến phía sau Sâm Cự Mãng. Sức kéo khổng lồ làm cho tấm lân phiến này bị vặn vẹo không ra hình dáng gì, một tia huyết dịch chảy ra từ bên dưới lân phiến.

Còn không đợi A Ngốc tiếp tục điều chỉnh lại tư thế, Sâm Cự Mãng đã động.

Điên cuồng xoay vòng trên mặt đất, một vòng, hai vòng, ba vòng. . .

Tốc độ càng lúc càng nhanh, lá khô dưới chân đã sớm bị thổi tan chỉ còn lại bùn đất màu vàng sậm, một cái hố sâu trên lớp bùn đất dần dần hiện rõ ràng,

Bành ——

A Ngốc bị ngã bay ra ngoài, trong tay có nắm một khối lân phiến bị gãy lìa, phía trên còn dính một chút huyết dịch.

Trong mắt Sâm Cự Mãng lộ ra ánh nhìn nguy hiểm, ngang nhiên phóng về phía A Ngốc!

Lần này nó không há miệng nữa mà ngậm chặt miệng lại, phóng tới tựa như một đầu tàu cuồng bạo.

A Ngốc không tránh kịp liền bị đụng bay, va gãy một cái cây đại thụ rồi lại bay thêm mười mấy mét về phía sau mới dừng lại được.

Sâm Cự Mãng ngửa mặt lên trời rít lên một tiếng, sau đó xoay người rời đi.

Đang chịu thương thế nên nó không muốn lưu lại tử đấu, ở

nơi hoang dã nguy hiểm này, trừ phi tất yếu, nếu không ở tình huống bình thường quái vật sẽ không liều mạng với đối thủ.

Nó muốn đi, nhưng A Ngốc lại không muốn buông tha nó.

Đã lập xuống quân lệnh trạng với chủ nhân nên nó liền thấp giọng gào thét, quỳ một chân trên đất, cánh tay phải thô to ấn vào lồng ngực của mình. Bên trong đó là một viên trái tim màu đỏ, nó đang đập với tần suất càng ngày càng quỷ dị, lúc nhanh lúc chậm, phảng phất như đang tìm kiếm tiết tấu nào đó.

Sâm Cự Mãng đang chạy trốn về chỗ sâu đột nhiên dừng lại, nó cảm thấy trái tim của mình có chút không đúng, tần suất đập càng lúc càng nhanh, càng ngày càng gấp rút, tốc độ chảy của huyết dịch toàn thân cũng không ngừng tăng tốc.

- Hí!

Sâm Cự Mãng gầm thét, không biết loại cảm giác cổ quái này đến từ đâu.

Đầu A Ngốc cúi xuống, năm ngón tay phải xuyên thấu qua khe hở xương sườn ở ngực, sau đó những ngón tay tuyết trắng nắm lấy trái tim.

Từng chiếc sợi tơ màu đỏ phảng phất như có được sinh mệnh tuôn ra phía ngoài, chảy ra qua khe hở ngón tay, tơ máu toàn thân A Ngốc đang giảm bớt với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, toàn bộ chúng chảy vào bên trong viên trái tim nhân tạo này.

Thịch!

Thịch!

Thịch!

Mặc dù đối tượng công kích của A Ngốc không bao gồm Cao

Bằng và Đại Tử, nhưng Cao Bằng vẫn cảm thấy có chút không thoải mái, một luồng áp lực không hiểu đang bao phủ toàn thân của hắn.

Sâm Cự Mãng bỗng nhiên quay đầu lại, gắt gao nhìn chằm chằm vào A Ngốc, sau đó nhanh chóng tăng tốc về phía A Ngốc, giống như một đầu trâu điên thoát cương.

A Ngốc ngẩng đầu lên đối mặt với Sâm Cự Mãng, nhếch miệng phát ra một tràng cười to không tiếng.

Bành! ! !

Trái tim bị bóp nát.

Sâm Cự Mãng cũng chấn động, giống như gặp phải trọng kích.

Xu thế va chạm cũng bị ngăn chặn tại nửa đường, nó đau đớn lăn lộn trên mặt đất.

Buông tay phải ra, tơ máu đứt gãy rơi xuống qua khe hở của xương. A Ngốc đứng thẳng dậy, khí thế trên người tựa hồ đã suy yếu rất nhiều do Huyết Ti Tâm bị hủy diệt.

Huyết Ti Tâm là năng lực đặc hiệu thuộc về A Ngốc, cũng có thể hiểu thành thiên phú thần thông mà A Ngốc thức tỉnh sau khi tấn thăng phẩm chất Sử Thi.

Trái tim hủy đi vẫn có thể tái sinh, nhưng mà cần hao phí thời gian và một lượng lớn tơ máu.

Sâm Cự Mãng vô lực nằm trên mặt đất, khóe mắt có từng tia máu trượt xuống, nó nhìn chằm chằm vào A Ngốc đang càng ngày càng gần với vẻ không cam lòng.

Cuối cùng, một nắm đấm xuyên thủng mắt nó, đâm thật sâu vào trong đầu, sau đó lại xoắn mạnh một phát!

Sâm Cự Mãng run rẩy một lát, rốt cuộc đã trút một hơi cuối cùng.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 98: Sâu Trong Sơn Cốc

- Trưởng quan, đầu Sâm Cự Mãng biến dị kia đã bị giết chết.

Trước màn hình, một người binh lính nói vào tai nghe.

Không được bao lâu, trưởng quan mặc quân trang màu xanh sẫm đi tới.

Hình ảnh trong màn hình trước mắt là một con cự mãng khổng lồ đang nằm trong rừng cây, trên thân có rất nhiều vết máu loang lổ.

Ở bên cạnh nó có đứng một bộ khô lâu khổng lồ và một thiếu niên mặc áo ngắn tay, bên chân thiếu niên còn nằm một con rết.

- Phát lại hình ảnh vừa rồi.

Trưởng quan ra lệnh.

Binh sĩ ngồi trước màn hình tuân lệnh, nhanh chóng gõ bàn phím.

Hình ảnh chứa trong ổ cứng phát ra, từ lúc Sâm Cự Mãng tập kích đến lúc Hài Cốt Vong Hầu ra sức liều chết chiến đấu, hình ảnh một màn này được tái hiện lại. Bởi vì là camera cho nên không thể thấy được rõ động tác cụ thể, chỉ có thể nhìn ra là đầu khô lâu kia đã thi triển một loại năng lực đặc biệt nào đó.

Sau khi trưởng quan xem xong thì yên lặng gật đầu, nhìn chằm chằm vào hình ảnh Cao Bằng ở bên trong.

- Có thể giết chết Sâm Cự Mãng đột biến thể cự hình, đầu ngự thú này coi như không phải là cấp Thủ Lĩnh, thì chí ít cũng có

chiến lực của cấp Thủ Lĩnh.

Ngừng lại một chút,

- Truyền tư liệu của thiếu niên này cho tôi.

Trên đồng hồ ở cổ tay mỗi người đều có hệ thống định vị, thông qua định vị để phân biệt là có thể phân tích ra thân phận của mỗi người.

Chỉ giây lát sau, tư liệu của Cao Bằng đã bị biểu hiện ở trên màn hình.

Trên màn hình là ảnh chụp của Cao Bằng, bên cạnh là sơ yếu lý lịch của hắn.

Tính danh: Cao Bằng

Tuổi tác: 18 tuổi

Giới tính: Nam

Trường đang theo học: Trường trung học phổ thông thứ ba của Trường An.

Bối cảnh gia đình: Tư liệu đã bị mã hóa, quyền hạn không đủ.

Hai hàng lông mày của trưởng quan nhíu lại, cái quyền hạn này chính là quyền hạn tự có áp dụng cho phân bộ trụ sở huấn luyện, quyền hạn được cấp là C. Nếu gia đình bình thường hoặc thậm chí là gia đình tiểu Phú tiểu quý cũng sẽ không có quyền hạn bảo mật.

Dựa theo định nghĩa trước tai biến, chí ít cũng phải là cấp thị trưởng mới có được quyền hạn cấp C, quan lớn cấp tỉnh mới có được quyền hạn cấp B.

Trưởng quan hơi sửng sốt một chút, tựa hồ không nghĩ tới Cao

Bằng thế mà lại có quyền hạn bảo mật. Nhưng nếu đã có quyền hạn bảo mật thì xem ra không thể tùy tiện chiêu mộ được, bởi vì loại người có thân phận như thế này trên cơ bản đều có phe phái và thế lực thuộc về mình. Trưởng quan có chút bất đắc dĩ phất tay.

- Trọng điểm chiếu cố một chút đi, tận lực đừng để hắn xuất hiện việc ngoài ý muốn.

Trưởng quan phân phó một câu liền xoay người rời đi.

. . .

Bởi vì không có mang theo dụng cụ, cho nên Cao Bằng gọi Đại Tử qua.

Dù cho Sâm Cự Mãng đã chết đi nhưng dư uy vẫn còn, Đại Tử vẫn có chút cảnh giác như cũ.

Để cho Đại Tử bò lên trên người Sâm Cự Mãng, sau đó cắt phần đầu của nó. Bình thường thì tinh hạch của quái vật đều tồn tại ở trong đầu, nhưng vẫn có một số nhỏ tinh hạch quái vật tồn tại ở bên trong trái tim.

Đại Tử thận trọng leo lên trên, sau đó mở ra hai chiếc kìm sắc bén ở miệng, tựa như một cái kéo lớn.

Thuận lợi hơn nhiều so với trong tưởng tượng.

Lớp da cứng cỏi của Sâm Cự Mãng cung cấp sức phòng ngự lớn cho nó.

Nhưng đứng trước duệ khí sắc bén thì nó lại lộ ra vẻ bất lực.

Nhẹ nhàng cắt ra, cắt từ đầu đến đuôi.

Phát ra từng tiếng như âm thanh giấy lụa bị xé rách.

Lộ ra phía trong thân thể.

Bên trong không có cái gì, hoàn toàn trống rỗng, Cao Bằng có chút ngạc nhiên.

Thân hình nhìn qua rất sung mãn nhưng kì thực bên trong lại có một phần rất lớn là trống rỗng.

Như thế mới có thể giải thích vì sao Sâm Cự Mãng có thể trườn qua lại trên những ngọn cây của khu rừng, vì sao khi rơi xuống từ trên cao như vậy mà lại không tạo ra một hố sâu trên mặt đất.

Bên trong tất cả đều là từng đầu mạch máu màu nâu xanh cùng loại với dây leo kết nối tất cả các khí quan và nội tạng trong thân thể.

Cuối cùng Cao Bằng cũng tìm thấy được một viên tinh hạch quái vật hệ mộc lớn như viên đậu tằm ở trong đầu của Sâm Cự Mãng.

Trong quá trình này, A Ngốc vẫn một mực yên lặng đứng sau lưng Cao Bằng, trên người phủ thêm một chiếc áo choàng màu đen, hô hấp chậm rãi, vừa rồi sau khi bộc phát quá mức làm cho A Ngốc có vẻ hơi uể oải.

Nói suy yếu thì cũng là hữu danh vô thực, vì dù sao lúc này mới là trạng thái "Bình thường" của A Ngốc.

Trước đó lực lượng của A Ngốc được tăng phúc sau khi trạng thái "Huyết Ti Tâm" được kích hoạt.

Đây là một loại năng lực bị động của Huyết Ti Tâm.

Huyết Ti Tâm có thể tăng phúc lực lượng cho túc chủ, đồng thời còn có được rất nhiều diệu dụng khác, tựa như đưa cho A Ngốc một thanh binh khí, nhưng mà có thể phát huy tác dụng của thanh binh khí này tới trình độ nào, thì phải dựa vào A Ngốc tự mình huấn luyện khai phát.

Huyết Ti Tâm chỉ là bị hủy đi trong thời gian ngắn, nhưng nó vẫn có thể trùng sinh, chỉ là trong khoảng thời gian mất đi Huyết Ti Tâm thì hiệu quả bị động này cũng sẽ mất đi theo.

- Đi thôi.

Cao Bằng mang theo A Ngốc và Đại Tử rời khỏi nơi này, động tĩnh ở đây lớn như thế thì khẳng định sẽ kinh động đến không ít quái vật, nếu như không rời đi thì chắc chắn sẽ đưa tới quái vật khác.

Càng đi sâu vào trong sơn cốc, tia sáng càng yếu ớt, mặt trời trên đỉnh đầu cơ hồ đều bị tầng lá cây rậm rạp che chắn mất.

Nhiệt độ trong không khí tựa hồ cũng thấp xuống không ít, bên trong cảm xúc của A Ngốc truyền đến từng trận cảm giác vui vẻ.

Loại cảm giác râm mát này để nó cảm thấy rất thoải mái dễ chịu.

Cao Bằng liếc mắt nhìn A Ngốc. A Ngốc thuộc hệ Vong Linh, dựa theo phân loại ở Hoa Hạ thì thuộc về quỷ quái, mà mấy loại quỷ quái này thường thích những nơi có âm khí nặng.

Mặc dù ở phòng khách trong nhà nếu không kéo rèm cửa lên cũng rất tối tăm, nhưng đó là phòng khách ở tại khu dân cư, người trong khu dân cư rất nhiều, dương khí tất nhiên cũng tràn đầy.

Các loại trường học thường thích xây dựng ở trên những nơi như nghĩa trang, nghĩa địa. Một nguyên nhân là giá đất ở nghĩa địa tiện nghi, một nguyên nhân khác chính là hi vọng bằng vào dương khí nồng đậm của các học sinh trong trường học trấn áp âm khí.

Trong cơ thể con người tất nhiên có dương khí, hơn nữa dương khí lại cực kì nồng đậm.

Cho nên nơi nhân khẩu dày đặc như khu dân cư nội thành, cơ

hồ không có khả năng xuất hiện những nơi có âm khí nặng.

Sâu trong sơn cốc, lâu dài không gặp ánh sáng mặt trời, tất cả ánh nắng cơ hồ đều bị vách đá cao lớn và cây cối che đậy. Tiến đến chỗ sâu nhất trong sơn cốc, có thể trông thấy từng đầu dây leo màu xanh rủ xuống từ trên vách đá.

Nhấc dây leo lên, vách đá màu xanh đen mọc đầy rêu xanh, từ một bên khác của vách đá chảy ra từng dòng nước nhỏ.

Bùn dưới chân rất ướt át, A Ngốc có vẻ rất thích hoàn cảnh xung quanh, thỉnh thoảng chạm vào cây cối, hoa cỏ bốn phía một chút. Khi thì ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng nâng một nắm bùn đất lên.

Bùn đất vụng trộm chạy ra từ các khe hở giữa các ngón tay, A Ngốc ngơ ngác nhìn một màn này.

Cao Bằng thở dài một hơi. Không khí bốn phía rất ướt át và râm mát, khiến người mặc áo ngắn tay như hắn cảm giác được một chút hơi lạnh.

A Ngốc và Đại Tử tựa như hai tiểu hài tử bị nhốt trong phòng lâu ngày đột nhiên được đi ra ngoại thành dạo chơi, hưng phấn chạy tới chạy lui khắp bốn phía.

Chỉ một chút mất tập trung, Cao Bằng đã nhìn thấy A Ngốc vụng trộm ngồi xổm ở một bên ăn đồ vật gì đó, Đại Tử rất nôn nóng ghé vào trên lưng A Ngốc,

- Ta muốn ăn, ta muốn ăn.

Sau khi đến gần Cao Bằng mới nhìn rõ trong miệng A Ngốc đang nhai nuốt thứ gì.

Dù sao A Ngốc cũng không tồn cách nói ăn bị đau bụng, bởi vậy Cao Bằng cũng không ngăn cản nó.

Sau đó hắn nhìn thấy A Ngốc ngắt lấy mấy căn cỏ dại từ mặt đất dưới chân để vào trong miệng, thì cảm thấy có vài phần chua xót.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 99: Bỏ Dở Huấn Luyện

Có đôi khi Cao Bằng suy nghĩ, có phải chính mình đã quá keo kiệt với A Ngốc hay không.

Bình thường cũng chỉ ăn mấy căn lá tùng, bây giờ lại nghèo túng đến mức cần phải đi dã ngoại ăn cỏ mà sống.

Thảm hại hơn chính là. . . Chỉ vụng trộm ăn chút cỏ mà còn bị ác bá cùng thôn Đại Tử tống tiền.

Đương nhiên đây đều là nói đùa, trên thực tế Cao Bằng đã nhìn thấy vật mà A Ngốc đang ăn là gì. Đó là một loại thực vật tên là Âm Tuyến Quyết, thích sinh trưởng ở nơi có âm khí nặng và ẩm ướt.

Đối với quái vật hệ vong linh như A Ngốc, loại thực vật này hẳn là rất có "Dinh dưỡng".

Bởi đoạn thời gian trước vì có thể ký kết khế ước với A Ngốc mà hắn phải ngăn chặn nó trưởng thành, cho nên trong một khoảng thời gian rất dài cũng không cho A Ngốc ăn đồ ăn giàu "Dinh dưỡng".

Bây giờ xem ra, A Ngốc chắc đã nhịn quá sức rồi.

- Chờ chúng ta ra khỏi sơn cốc, ta sẽ mua cho ngươi thật nhiều đồ ăn ngon.

Cao Bằng cười nói với A Ngốc.

A Ngốc lưu luyến không rời nhổ đứt một cọng Âm Tuyến Quyết cuối cùng trên mặt nhét vào trong miệng, lúc này mới đứng dậy.

Đại Tử vẫn luôn treo trên người A Ngốc bị quăng xuống đất, trăm chiếc chân chỉ lên trời, phần bụng ngửa lên, da bụng bóng loáng màu trắng tỏa sáng lấp lánh. Nó phải vặn vẹo vài vòng thì thân thể mới lật lại được, trong miệng phát ra thanh âm bất mãn.

. . .

Đây là ngày thứ sáu ở trong sơn cốc, Mục Thiết Anh đang hành tẩu trong rừng rậm, phía trước có Liên Tử mở đường, ở bên cạnh nàng là hai nữ sinh có tuổi tác tương tự, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn. Đương nhiên, ở trước mặt nàng cơ hồ không có một nữ sinh nào có thể xưng là cao lớn.

Hai người này đều là em họ của Mục Thiết Anh, khi người nhà các nàng biết Mục Thiết Anh học cùng một trường liền ủy thác cho Mục Thiết Anh lập tổ đội với các nàng.

Dù sao cũng chỉ là hai nữ hài tử, mà vóc người của Mục Thiết Anh lại rất cao lớn. . . Làm cho người ta có cảm giác an toàn.

Có kinh nghiệm thám hiểm lần trước với Cao Bằng, lần này Mục Thiết Anh xe nhẹ đường quen. Đầu tiên là tìm đến một nhà an toàn tương đối vắng vẻ, sau đó lấy nhà an toàn làm cứ điểm không ngừng thăm dò ra bốn phía.

- Chị họ, chị thật là lợi hại! Chị biết thật nhiều đồ vật.

Trong ánh mắt của Mục Thanh Loan tràn đầy sùng bái. Dưới cái nhìn của nàng, vị chị họ này của chính mình học rộng tài cao không gì không biết, không chỉ riêng thành tích tốt, hiểu biết đồ vật cũng nhiều như thế.

Lần trước nàng và em của mình phụ thuộc vào một đội ngũ cỡ lớn ba mươi mấy người của lớp học, kết quả bởi vì ý kiến trong đội ngũ xung đột và nhân viên mâu thuẫn. Bảy ngày sau đó, đội ngũ ban đầu có ba mươi mấy người cũng chỉ còn lại có mười mấy

người.

Cuối cùng còn phải ăn quả dại mới sống sót qua bảy ngày.

- Xuỵt.

Mục Thiết Anh nhẹ nói. Liên Tử trước mặt có vẻ có chút bất an, tựa hồ cảm giác được gì đó không ổn.

- Chúng ta lui trở về trước.

Mục Thiết Anh quả quyết ra lệnh. Nếu lúc bình thường, loại phương pháp này trên cơ bản cũng có thể khiến cho các nàng vượt qua phần lớn hiểm cảnh.

Dù sao thực lực của Liên Tử không yếu, dưới tình huống bình thường, cũng không có quái vật nào lựa chọn xung đột chính diện với nó. Cùng lắm bọn chúng cũng chỉ đưa ra cảnh cáo, sau đó tùy tiện xua đuổi đám người Mục Thiết Anh ra khỏi lãnh địa là đủ.

Mặt đám người hướng về phía trước, chậm rãi lui lại.

Liên Tử càng ngày càng bất an, trong lỗ mũi phun ra từng đạo hơi thở màu trắng bạc, bốn cái móng tráng kiện giẫm đạp tại chỗ.

- Nguy hiểm, nguy hiểm.

Giọng nói của Liên Tử vang vọng trong đầu Mục Thiết Anh.

Đồng thời hai con ngự thú khác cũng bất an phát ra tiếng kêu. Trong đó, một là ngự thú cùng loại với Đỗ Quyên Điểu, lông vũ cả người hiện lên màu xanh da trời pha lẫn xanh lá cây, con mắt màu xanh sẫm, đậu trên bờ vai của Mục Thanh Loan, hơn phân nửa thân thể đều trốn vào trong mái tóc.

- Bố cốc, bố cốc.

Lam Hải Đỗ Quyên Điểu khẩn trương kêu. Bởi vì tiếng kêu của

nó nghe vào tựa như hai chữ bố cốc, cho nên có địa phương nó cũng được gọi là chim Bố cốc.

Ngự thú khác là một con khỉ nhỏ cao nửa mét, bên ngoài thân mọc đầy lông tơ màu xám, gương mặt màu trắng, trên mặt còn có một chút hoa văn màu đỏ. Diễm Quyển Quái Hầu, đây là tên của đầu ngự thú này, nó là một loại ngự thú rất linh hoạt, móng vuốt trên cánh tay rất sắc bén.

Bùn đất dưới chân đột nhiên run rẩy, sau đó bật lên một mảng sóng đất lớn, tựa như mảnh đất này đã biến thành một mảnh đầm lầy, mà tại chỗ sâu trong đầm lầy này có ẩn giấu một đầu quái vật khủng bố.

Sau một khắc, một cái đầu to lớn tròn căng thò ra từ trong bùn đất, phía trên còn mang theo từng lớp từng lớp dịch nhờn trong suốt, sau đó nó hung hăng bổ đến, đâm vào trên bụng Liên Tử,

Liên Tử đau đến mức phát ra một tiếng kêu rên.

- Hai người các ngươi đi nhanh một chút!

Mục Thiết Anh vội vàng nói.

Hai chị em Mục Thanh Loan đang hoang mang lo sợ, khi nghe thấy chị họ nói thì tranh thủ thời gian quay người chạy, phảng phất bắt được một cọng cỏ cứu mạng cuối cùng.

Liên Tử gặp tập kích, tranh thủ thời gian nâng lên chiếc đùi tráng kiện như cây cột giẫm đạp phản kích. Mặt đất hỗn độn, một làn sóng đất nổ bắn ra ngoài, Liên Tử giẫm ra một cái hố sâu, bùn đất văng tung tóe khắp nơi.

Con quái vật kia lần nào cũng kịp thời rụt đầu về, tựa như con chuột đất trong trò chơi đập chuột.

Liên Tử phóng tới Mục Thiết Anh, sau đó Mục Thiết Anh ôm

lấy lớp da dầy trên lưng nó, xoay người nhảy lên.

Ầm ầm ——

Liên Tử giẫm vào khoảng không, lớp bùn đất dưới chân chẳng biết lúc nào đã bị móc rỗng một khoảng lớn, chỉ lưu lại một hố sâu. Một cước này của Liên Tử trực tiếp giẫm sập lớp bùn đất bên ngoài, làm nó lảo đảo mất trọng tâm, suýt nữa ngã sấp xuống.

- Tê hí.

Thanh âm vang dội đầy âm trầm truyền đến từ phía sau, một con giun màu đỏ sậm chui ra từ lòng đất.

Cái đuôi uốn lượn về phía trước, trên đỉnh tách ra, lộ ra từng chiếc giác hút giống hình dáng hoa cúc. Tiếng kêu vang dội này chính là được truyền ra từ bên trong giác hút đó. Giác hút sau khi phóng ra ngoài thì nhắm thẳng đến mục tiêu là Mục Thiết Anh đang ngồi trên lưng Liên tử!

【 Tên quái vật 】: Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 16

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thổ

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Lôi

Nhìn thấy cái đuôi càng ngày càng gần, trong mắt Mục Thiết Anh lộ ra sự tuyệt vọng. Bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng xé gió kịch liệt, một đại thủ bạch cốt giết ra, sau đó nắm vào chiếc giác hút này của con giun, hung hăng xé ra ngoài.

Con giun phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn, giác hút bị ngạnh sinh sinh kéo đứt, huyết nhục văng tung tóe.

Một con rết màu tím nhanh chóng bò đến, hai chiếc râu màu hoàng kim trên trán uốn lượn dán vào lớp vỏ ở lưng, phát ra từng âm thanh lốp bốp của dòng điện. Vỏ lưng tựa hồ có công hiệu dẫn điện, liên đới bên ngoài thân thể của Đại Tử đều toát ra một tầng hồ quang điện rậm rạp.

A Ngốc ném con giun này lên trên lưng Đại Tử, trong nháy mắt con giun liền co quắp, rất nhanh đã bị điện giật chết. Cuối cùng còn bị điện giật đến mức cả người đen kịt như than cốc, phát ra mùi vị cháy khét tràn ngập trong không khí.

- Loại giun này càng ngày càng nhiều.

Cao Bằng nhíu mày. Đây là lần thứ ba hắn gặp phải loại giun này, hai lần trước gặp phải đều chỉ có phẩm chất phổ thông, lần này lại gặp phải một con giun có phẩm chất Tinh Nhuệ.

Cao Bằng không biết những học sinh khác đối phó với loại giun này thế nào, hắn có A Ngốc và Đại Tử nên đối phó với chúng cũng không khó khăn lắm. Nhưng mà, những học sinh khác chỉ sợ sẽ rất khó khăn, dù sao loại giun này bình thường đều ẩn núp trong lòng đất.

Đột nhiên trong sơn cốc truyền ra giọng nói vang dội của cảnh giáo:

- Tất cả thí sinh tham gia huấn luyện xin chú ý! Tất cả thí sinh tham gia huấn luyện xin chú ý! Lần huấn luyện dã ngoại ở sơn cốc này đã kết thúc! Lần huấn luyện dã ngoại ở sơn cốc này đã kết thúc!

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 100: Rời Sơn Cốc

Giọng nói vang vọng trong sơn cốc, tất cả thí sinh bên trong đều nghe thấy giọng nói phát ra từ chiếc loa công suất lớn.

Mục Thiết Anh còn chưa tỉnh hồn lại lúc này mới kịp phản ứng, vừa nhìn thấy Đại Tử thì nàng liền nhận ra thân phận của người xuất thủ là ai. Nàng hiếu kì đưa mắt nhìn A Ngốc, nhưng nàng biết cái gì nên hỏi cái gì không nên hỏi, chỉ luôn miệng nói cảm ơn với Cao Bằng đang đi từ một bên khác của rừng cây ra:

- Cám ơn bạn, thật sự cám ơn!

Khi Mục Thiết Anh nói ra câu này thì hốc mắt đỏ lên, bất tri bất giác nàng mới phát hiện được một màn vừa rồi nguy hiểm cỡ nào. Nếu như không phải được Cao Bằng cứu giúp thì nằm trên mặt đất cũng không phải là con quái vật này mà chính là nàng.

Dù sao ngự thú có cường đại hơn thì đó cũng là năng lực thuộc về ngự thú, không có nhiều liên quan với bọn họ.

Nếu bọn họ chết thì mọi chuyện cũng kết thúc.

- Là bạn bè với nhau, không cần phải khách khí như thế.

Cao Bằng gật đầu, sau đó nói với Mục Thiết Anh:

- Nếu không thì chúng ta kết bạn đi cùng, trên đường đi tôi có gặp hai con quái vật giống nhau như đúc. Trụ sở huấn luyện trong mảnh sơn cốc này hẳn đã xảy ra vấn đề gì đó, nếu bạn mà đi một mình thì tương đối nguy hiểm.

Mục Thiết Anh cảm kích đưa mắt nhìn Cao Bằng, do dự một chút,

- Có thể mang theo hai người nữa hay không, đó là hai em họ của tôi, chiến lực ngự thú của các nàng cũng không phải là rất mạnh. . .

- Có thể.

Cao Bằng nói,

- Bạn gọi các nàng đến đây, trong sơn cốc này quả thật có chút nguy hiểm.

Đối với Cao Bằng thì mang theo một vướng víu cũng là mang, mang theo hai vướng víu cũng là mang, không có khác biệt quá lớn.

Hai chị em Mục Thanh Loan và Mục Thanh Yến hiếu kì dò xét Cao Bằng, sau đó rất nhanh lực chú ý của Mục Thanh Yến đã bị A Ngốc hấp dẫn. Trong lúc chiến đấu, áo bào đen của A Ngốc đã xuất hiện rất nhiều vết rách, xuyên thấu qua vết rách đó có thể mơ hồ nhìn thấy xương cốt màu xám bạc,

- Nó là khô lâu sao?

Mục Thanh Yến hiếu kì hỏi thăm.

- Có đúng không.

Cao Bằng đang phân biệt hướng ra của sơn cốc nên tùy ý trả lời qua loa.

- À.

Mục Thanh Yến hiểu được Cao Bằng không muốn nói nhiều, cũng không có tiếp tục quấy rầy hắn, chỉ là thỉnh thoảng vẫn hiếu kì quan sát A Ngốc.

. . .

- Lần huấn luyện này tạm thời bỏ dở, chờ sau khi dọn dẹp sạch sẽ sơn cốc lại lựa chọn thời gian để tiếp tục huấn luyện, thời gian cụ thể sẽ thông báo sau.

Tổng huấn luyện viên Trần nói với vẻ mặt không biểu cảm, lời ít ý nhiều, không muốn nhiều lời.

Sau đó trực tiếp phất tay để các học sinh giải tán.

Trên xe, Cao Bằng nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, đăm chiêu suy nghĩ.

Đây chính là thế giới sau tai biến, không có địa phương nào tuyệt đối an toàn. Còn nhớ vào tháng trước ở Châu Phi, có một tòa căn cứ bị quái vật triều nổi giận công phá. Căn cứ vào điều tra của liên minh, tựa hồ có người nào đó bắt con non của một quái vật cấp Lĩnh Chủ đưa đến căn cứ.

Sau đó quái vật cấp Lĩnh Chủ nổi giận suất lĩnh quái vật triều công phá phòng tuyến của căn cứ. Cuối cùng, sau khi trả lại con non và điều động ngự thú cấp Lĩnh Chủ của liên minh đi mới có thể khu trục quái vật cấp Lĩnh Chủ kia ra khỏi căn cứ.

Toà căn cứ kia bị tổn thất nặng nề, thương vong hơn vạn, cộng thêm vô số kiến trúc bị phá hủy.

Tuy nhiên, bởi vì khoảng cách với khu Hoa Hạ quá xa, bởi vậy khu Hoa Hạ bên này cũng không chú ý nhiều.

- Hôm nay thật sự cám ơn bạn.

Mục Thanh Loan nói lời cám ơn với Cao Bằng.

- Không cần cám ơn, tôi nghĩ dưới tình huống đủ khả năng thì ai cũng sẽ ra tay giúp đỡ.

Cao Bằng lắc đầu xin từ chối.

Một nhóm bốn người cứ trò chuyện trên xe như thế.

Sau đó trong lúc lơ đãng Cao Bằng quay đầu, đột nhiên giật mình kêu lên. Chỉ thấy sau lưng hắn có một nam sinh cạo đầu húi cua, trên lỗ tai còn đeo bông tai, khoác tay lên trên chỗ tựa lưng của Cao Bằng, gần sát với hắn. Thậm chí Cao Bằng còn có thể cảm nhận được hơi thở của nam sinh kia.

Người này không phải là gay chứ?

Chỉ thấy nam sinh đầu húi cua giống như cười mà không phải cười, nói với Cao Bằng:

- Người anh em, tôi nhớ hình như buổi sáng chúng ta cũng ngồi cùng một chỗ, đúng là duyên phận mà.

Cao Bằng nhận ra người này, đó chính là một trong những người bị hắn khóa ở trong nhà an toàn.

- Đúng là rất có duyên phận.

Cao Bằng nhẹ nhàng gật đầu.

- Hình như tôi đã gặp cậu ở đâu rồi?

Nam sinh đầu húi cua nói một cách chắc chắn.

- Không phải là giống như, mà là chúng ta thật sự đã từng gặp qua, đã từng cách nhau bởi một bức tường.

Khóe miệng Cao Bằng hơi nhếch lên, thản nhiên thừa nhận. Nhìn bộ dạng này của đối phương thì rõ ràng đã nhận ra được giọng nói của hắn, so sánh với việc sau đó đám người đối phương sẽ không ngừng làm phiền hắn thì không bằng trực tiếp dứt khoát để giải quyết rõ ràng.

Hắn không có gì phải sợ hãi, bên trên mỗi chiếc xe buýt đều có một huấn luyện viên và một đầu Ngân Nguyệt Lang đang nằm sấp.

Những người này tuyệt đối sẽ không dám động thủ ở trên xe, về phần xuống xe. . . Ai khi dễ ai cũng không biết được.

Nam sinh đầu húi cua sững sờ, tựa hồ không nghĩ tới tên tiểu tử này thế mà lại trực tiếp thừa nhận.

Tục ngữ thường nói, cừu nhân gặp mặt hết sức đỏ mắt. Vừa nghe thấy Cao Bằng thừa nhận, nam sinh đầu húi cua vẫn đang một mực chịu đựng lửa giận rốt cuộc không nhịn được nữa. Hai tay hắn gắt gao nắm lấy thắt lưng, nửa ngồi nửa đứng, nói với vẻ mặt phẫn nộ:

- Rốt cuộc tìm đã được cháu trai nhà mày.

- Miệng ngươi làm sao thối như vậy?

Mục Thiết Anh nhíu lông mày lại, trực tiếp đứng dậy, thân hình cao hai mét cộng thêm cánh tay tráng kiện, từ trên cao nhìn xuống nam sinh đầu húi cua.

- Không biết nói chuyện thì ngậm cái miệng thối của ngươi lại! Ngày đó ta cũng có mặt, làm sao nào, muốn tìm phiền phức?

Mục Thiết Anh lạnh lùng nói.

Nam sinh đầu húi cua sửng sốt, mặc dù Mục Thiết Anh là nữ sinh, nhưng dáng người cường tráng như thế nên vô cùng có lực uy hiếp.

Ngày đó Mục Thiết Anh không có nói gì, cho nên hắn cũng không biết Mục Thiết Anh cũng ở đó. Hắn hé môi, muốn nói lại thôi, muốn nói lại dừng, cuối cùng quên mất phải nói cái gì.

Thân thể Mục Thiết Anh cường tráng tựa như một tòa núi nhỏ, nhìn xuống hắn từ trên cao.

Sắc mặt nam sinh đầu húi cua trắng bệch, hôm nay hắn không

đi cùng với mấy người bạn kia, nếu không thì làm sao lại bị động như vậy,

Hắn cười khan một tiếng, lại lần nữa ngồi xuống.

Thấy nam sinh đầu húi cua sợ, lúc này Mục Thiết Anh mới ngồi xuống. Bộ dáng bá đạo vừa rồi thực sự để cho Cao Bằng xem trọng Mục Thiết Anh hơn một chút, không nghĩ tới bình thường Mục Thiết Anh hòa hòa khí khí, thế mà cũng có một mặt "Hán tử" như thế.

Lộ trình sau đó, vẻ mặt nam sinh đầu húi cua tràn đầy sự không cam lòng, còn có chút tức giận, nhưng cũng chỉ dám vụng trộm dò xét bóng lưng Cao Bằng.

Sau khi xuống xe, Cao Bằng và đám người Mục Thiết Anh vừa nói vừa cười chia tay. Sau khi vẫy tay tạm biệt, Cao Bằng một thân một mình trở về nhà.

Đi qua một giao lộ, phía trước có hai người lặng lẽ đứng ra, nam sinh tóc húi cua xuất hiện, sau lưng cũng có hai người ngăn chặn đường lui của Cao Bằng.

Ở bên cạnh bọn họ còn đứng bốn đầu ngự thú. Nam sinh tóc húi cua nhe răng cười, sau đó mở miệng nói:

- Không nghĩ tới hả, không nghĩ tới chúng tao lại chờ mày ở trên đường về nhà, có kinh hỉ hay không? Có bất ngờ hay không?

Sau lưng bọn hắn có đứng bốn đầu ngự thú với hình dạng khác nhau, nhưng không có một con nào vượt qua cấp 10.

Cao Bằng im lặng, tựa như đang nhìn mấy tên ngu ngốc.

Các người mang theo bốn đầu ngự thú vớ va vớ vẩn, ngay cả cấp tinh anh còn chưa thể đạt tới để đến chặn đường ta. . .

Ta hoài nghi, ngay cả Đại Tử cũng có thể một mình giải quyết hết.

Đại Tử,

- ? ? ?

Cao Bằng tranh thủ thời gian sờ sờ đầu Đại Tử, ý nói ta tuyệt đối không có ý xem thường ngươi.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 101: Trách Nhiệm Công Dân

- Đều là người đã tròn mười tám tuổi, không nên hơi một tí là đánh nhau ẩu đả.

Cao Bằng tận tình thuyết phục.

- Yên tâm, chúng tao biết nặng nhẹ. Cùng lắm cũng chỉ đánh gãy mấy cái xương cốt của mày mà thôi.

Thanh niên cầm đầu cười lạnh nói. Hắn mặc một chiếc áo jacket đỏ, trong miệng còn nhai kẹo cao su.

- Đại ca, quái vật mặc áo choàng đen phía sau hắn có chút quen mắt. . .

Đột nhiên có người mở miệng.

- Nhìn quen mắt cái rắm, rõ ràng chính là con quái vật rất chảnh mà đoạn thời gian trước chúng ta nhìn thấy.

Thanh niên mặc áo jacket đỏ ngưng trọng.

- Nhưng mà vấn đề cũng không lớn! Chúng ta có tận đến bốn con ngự thú đó.

Nhìn qua thì dọa người, nhưng nói không chừng cũng chỉ là một cái tốt mã dẻ cùi, mấy loại quái vật có bộ dáng này bọn họ đã gặp không ít. Dù sao bọn họ cũng không có loại năng lực như Cao Bằng, cũng không phải là ngự sử có kinh nghiệm phong phú, có thể từ một số chi tiết và kinh nghiệm của mình để phán đoán đẳng cấp quái vật.

- Đại ca, hắn có hai con ngự thú, nhìn qua thì có chút giống với song đao lưu trong truyền thuyết.

Thanh niên đầu húi cua nghiêm túc nói.

- Song đao lưu bình thường đều rất lợi hại.

- Ông đây đã bảo mày ít xem Anime rồi mà. Nào có song đao lưu gì đó chứ, hắn chính là có hai con ngự thú!

Thanh niên áo jacket đỏ tức giận,

- Hắc Bạo Viên, xông lên!

Một đầu Hắc Bạo Viên có thể trạng hùng tráng âm trầm đứng sau lưng hắn chậm rãi bước ra.

Lại là Hắc Bạo Viên, hắn còn nhớ Hải Lam Vũ cùng lớp ban đầu cũng có một đầu Hắc Bạo Viên.

Cũng không biết có cái gì hấp dẫn, có lẽ mấy thanh niên này đều cảm thấy Hắc Bạo Viên rất uy vũ.

Hai chân nó đứng vững trên mặt đất, sau đó rút ra một chiếc côn sắt dài ba mét từ phía sau lưng.

Lại còn mua trang bị cho ngự thú!

Cao Bằng kinh ngạc.

Lần thứ nhất hắn trông thấy có ngự thú mang theo trang bị, không phải là không thể mang, chỉ là đối với phần lớn ngự thú thì những bộ phận cơ thể của chúng chính là đại sát khí mạnh nhất, không yếu hơn so với sắt thép.

Đầu Hắc Bạo Viên này đứng thẳng người lên, hai cánh tay tráng kiện múa trường côn trong tay, múa ra uy thế hừng hực.

Nơi này là trong thành phố, dù cho mấy người bọn hắn to gan cũng không dám giết người ở đây. Thế giới hôm nay mặc dù rất khủng bố, nhưng pháp luật cơ bản vẫn phải có, nếu không thì xã hội đã sớm lộn xộn.

Mặc dù rất gian nan, nhưng mà liên minh vẫn tận lực duy trì sự ổn định của thế giới loài người như cũ.

Cao Bằng cũng rất đồng ý với cục diện hòa bình của thế giới. Bởi vì chỉ có cục diện ổn định mới có thể để cho hắn mỗi ngày sau khi tan học an an ổn ổn nằm ngủ ở nhà, mới có thể để hắn đi đến quán cà phê dưới lầu gọi một ly cà phê rồi ngồi cả buổi trưa, mới có thể để cho hắn mỗi ngày hưu nhàn xem các loại tiết mục giải trí, ngẫu nhiên tâm tình tốt thì chơi chút trò chơi, hưởng thụ khoảng thời gian nhàn nhã.

Con người, chung quy là động vật quần cư.

- A Ngốc, giáo huấn con khỉ nhỏ này một chút là được.

Cao Bằng phân phó. Hắn còn không đến mức chỉ vì người khác mắng hắn một câu, nguýt hắn một cái liền giết cả nhà người ta. Chủ yếu nhất là mấy người này không có chút lực uy hiếp nào với hắn.

Hắc Bạo Viên thả người nhảy lên, giơ cao trường côn trong tay, một chiêu Lực Phách Hoa Sơn hung hăng đánh về phía A Ngốc.

A Ngốc trầm mặc giơ tay phải lên, một côn này phảng phất giống như đang diễn thử, trực tiếp rơi vào trong lòng bàn tay A Ngốc.

Cánh tay không chút mảy may rung động.

Hắc Bạo Viên phẫn nộ nhe răng trợn mắt, quán chú khí lực toàn thân vào cây gậy trong tay, nhưng mà cây gậy vẫn bất động

như cũ, phảng phất phù du lay cây.

Sau một khắc, đầu Hắc Bạo Viên này bay lên, cổ đã bị A Ngốc nắm lấy, nhấc lên cao.

Thể tích hai con quái vật loại vượn lúc này tựa như người lớn và trẻ con.

Hắc Bạo Viên không ngừng giãy dụa, có thể là do vóc dáng tương đối nhỏ, nó dùng hết toàn lực cũng không thể đá trúng A Ngốc, nhìn qua có chút buồn cười.

Tay phải A Ngốc dùng sức kéo một cái liền cướp được côn sắt trong tay Hắc Bạo Viên, sau đó vứt bỏ.

Cây gậy rơi trên mặt đất lăn vài vòng, chậm rãi trượt về một góc xó xỉnh trong ngõ nhỏ.

Đưa tay phải ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Hắc Bạo Viên, phảng phất một phụ thân đang giáo dục hài tử không nghe lời của chính mình.

Hắc Bạo Viên rất tức giận, còn muốn cắn tay phải của A Ngốc.

- Bốp!

Hung hăng quất một bạt tai vào trên mặt Hắc Bạo Viên, vẻ mặt A Ngốc rất bình tĩnh,

- Bốp!

Lại là một bạt tai nữa.

Má phải của Hắc Bạo Viên nhanh chóng sưng vù giống như một chiếc màn thầu.

Hắc Bạo Viên mộng.

A Ngốc vỗ vỗ đầu Hắc Bạo Viên. Lần này Hắc Bạo Viên không phản kháng lại, e ngại nhìn vào A Ngốc, dưới đáy mắt còn ẩn chứa nước mắt.

A Ngốc hài lòng gật đầu, như thế mới nghe lời.

Đặt Hắc Bạo Viên trên mặt đất, cái đuôi phía sau mông Hắc Bạo Viên kẹp chặt ở giữa hai chân, ngay cả câu ngoan thoại cũng không dám nói mà trực tiếp xoay người bỏ chạy. Khi chạy trốn đến sau lưng chủ nhân của chính mình thì run lẩy bẩy, phảng phất như một tiểu tức phụ đang chịu ủy khuất.

Thanh niên áo jacket đỏ ngốc trệ, cái đại tinh tinh nhà ngươi sao lại giống tiểu tức phụ bị khinh bỉ, ngồi xổm ở đằng sau ta như thế?

Không phải là ngươi phải bảo hộ ta sao?

Ba ngự thú khác không có tiến lên, bên trong bọn nó Hắc Bạo Viên có sức chiến đấu mạnh nhất, nhưng nó lại không có chút sức phản kháng nào đã bị chà đạp một cách triệt để. Như thế thì bọn họ lấy đâu ra dũng khí để tiếp tục phái ngự thú nhà mình đi ra chịu chết.

Lúc này, thanh niên áo jacket đỏ cảm giác chân của mình có chút nhũn ra, cố gượng cười hai tiếng. Có câu nói rất hay, đại trượng phu co được dãn được, bây giờ mà chịu thua thì tuyệt đối không phải chuyện mất mặt gì.

Hắn đang chuẩn bị mở miệng thì đã nhìn thấy Cao Bằng mang theo A Ngốc và Đại Tử đi qua bên người hắn, dần dần từng bước đi xa.

Sửng sốt một chút, suy nghĩ bị khinh thị mọc ra trong đáy lòng giống như cỏ dại lan tràn. Sắc mặt hắn lúc trắng lúc xanh, cuối cùng hóa thành một nụ cười khổ.

Có lẽ xưa nay đối phương cũng không coi hắn là chuyện to tát gì, tất cả đều là do chính mình tự mình đa tình.

Cuối cùng tựa hồ đã nghĩ thông suốt cái gì, thanh niên áo jacket đỏ yên lặng quay người an ủi Hắc Bạo Viên của mình,

- Đừng khóc, chờ đến buổi tối sẽ dẫn ngươi đi ăn đùi gà nướng.

Hắc Bạo Viên đang ủy khuất đột nhiên sững sờ, thận trọng nhìn chủ nhân của chính mình. Trước kia khi mình làm gì đó không được tốt thì chủ nhân đều sẽ rất tức giận, sau đó không cho nó ăn cơm tối. Nhưng mà, hôm nay chủ nhân có phải đã uống lộn thuốc hay không?

Thanh niên áo jacket đỏ đã suy nghĩ thông suốt, ghen ghét, phẫn nộ đều không có ích lợi gì. Những tâm tình này sẽ chỉ làm hắn không ngừng lãng phí thời gian, chênh lệch với địch nhân sẽ càng lúc càng lớn.

Điều duy nhất hắn có thể làm chính là quy hoạch huấn luyện ngự thú của chính mình, để cho ngự thú của mình càng ngày càng cường đại. Như vậy mới có thể có một ngày lấy một loại góc độ khác, kiêu ngạo đứng ở trước mặt người kia.

- Lão đại, buổi tối chúng ta đến quán bar chơi đi.

Tóc húi cua mở miệng đề nghị.

- Các người đi đi, ban đêm tôi còn có việc nên không đi được.

Thanh niên áo jacket đỏ cười lắc đầu rồi khéo léo từ chối.

. . .

- Cao Bằng, có một việc lớn của chính phủ cần đến cậu? Ban thưởng năm trăm điểm tín dụng cộng thêm một viên tinh hạch

quái vật cấp Thủ Lĩnh hệ Lôi.

Cao Bằng kết nối điện thoại. Đầu điện thoại bên kia truyền đến giọng nói đơn giản trực tiếp của Trần hội trưởng. Hắn biết yêu thích của tên tiểu tử Cao Bằng này.

Nếu như nói trên thế giới này còn có đồ vật gì có thể che đậy hai mắt hắn, thì đó chính là tiền.

Cao Bằng sửng sốt, năm trăm điểm tín dụng, nếu chuyển đổi thành tiền liên minh thì chính là hơn năm trăm vạn, cái này cũng không phải là một con số nhỏ. Tăng thêm tinh hạch của quái vật cấp Thủ Lĩnh, giá thị trường chí ít cũng phải mấy trăm vạn tiền liên minh.

- Trần hội trưởng, tôi là một thành viên trong quần chúng nhân dân, có thể làm việc vì chính phủ là trách nhiệm của mỗi công dân chúng tôi.

Cao Bằng nghiêm sắc mặt nói.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 102: Nào Có Năm Tháng Bình Yên

- Có giác ngộ, khoản tiền kia sẽ không cho nữa.

Đầu điện thoại bên kia là tiếng cười cởi mở của Trần hội trưởng.

Cao Bằng sững sờ.

- Ha ha, nói đùa thôi! Tham tiền như cậu thì nên đến đây sớm một chút đi, cậu hẳn đã huấn luyện xong rồi chứ.

Trần hội trưởng nói.

Cao Bằng luôn cảm thấy tin tức của Trần hội trưởng cũng quá linh thông rồi. Vì sao mỗi lần huấn luyện của mình kết thúc thì Trần hội trưởng sẽ gọi điện thoại tới giống như mưa đến đúng lúc.

Trong đầu hắn, hiện lên hình ảnh một người đàn ông trung niên hơn ba mươi tuổi đang nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại di động.

Bởi vì hôm nay huấn luyện dã ngoại kết thúc sớm, cho nên lúc hắn về nhà thì thời gian vẫn còn sớm.

Nghỉ ngơi một hồi, an bài tốt cho mấy đầu ngự thú trong nhà, sau đó mang theo A Ban xuống nhà. Mấy ngày gần nhất đều là hai đầu ngự thú A Ban và A Ngốc thay phiên "Trực ban", chỗ đậu xe dưới hầm không lớn, đồng thời chứa hai con ngự thú thì có chút chen chúc, cho nên Cao Bằng dứt khoát xây dựng chế độ luân phiên.

Hôm nay là A Ban, ngày mai là A Ngốc, ai cũng có phần.

Cao Bằng gọi xe đi đến Hiệp hội Dục thú sư. Có một lần kinh nghiệm lúc trước, em gái tiếp tân đã rất quen thuộc Cao Bằng, mang theo nụ cười dẫn đường.

Theo thông đạo đi lên phía trước, vẫn là phòng thí nghiệm dưới mặt đất kia.

Trần hội trưởng thấy Cao Bằng tới thì nhanh chân tiến lên,

- Cậu tới rồi à? Nhanh đến xem thử.

Trong lồng giam bằng thủy tinh ở phòng thí nghiệm dưới mặt đất có giam giữ mấy con giun to mọng. Đó chính là Sa Đà Mạn Thực Khâu Nhân Dẫn, một loại giun to lớn đột nhiên xuất hiện ở trong sơn cốc.

Mấy con giun to lớn này uể oải nằm ở trong lồng kính, thỉnh thoảng nhúc nhích một chút để biểu thị mình còn sống.

Cao Bằng đột nhiên cảm thấy sự tình gần nhất vẫn rất nhiều. . .

Đầu tiên là Hôi Ma Chu, ngay sau đó là bầy Khô Diệp Hoàng ở phía bắc, bây giờ lại có Sa Đà Mạn Thực Khâu Nhân Dẫn.

- Không có việc gì, quen thuộc là được, kỳ thật công việc của Hiệp hội Dục thú sư chúng ta có một phần rất lớn chính là hiệp trợ chính phủ nghiên cứu nhược điểm của những quái vật này, từ đó tìm ra phương pháp khắc chế chúng.

Trần hội trưởng cười cười.

Cao Bằng quan sát nhân viên thí nghiệm đang bận rộn,

- Vẫn luôn bận rộn như vậy sao?

- Cậu sẽ không cho rằng những phiền toái này trong khoảng thời gian gần đây mới có chứ?

Trần hội trưởng nhìn ra nghi hoặc trong mắt của Cao Bằng, không nhịn được cười rộ lên.

- Những phiền toái này vẫn luôn tồn tại, quái vật xưa nay đều không an phận, bọn chúng sẽ không bất động ở một nơi nào đó giống như trong trò chơi.

Mặc dù phần lớn quái vật đều có phạm vi lãnh địa cố định, nhưng vẫn có một số quái vật có tính lưu động cao, thường xuyên tạo thành khốn nhiễu cho căn cứ.

Có đôi khi một số quái vật sau khi tranh đoạt lãnh địa thất bại cũng sẽ chạy trốn ra ngoài, tìm kiếm lãnh địa mới. Lúc này rất có thể sẽ phát sinh xung đột với căn cứ của nhân loại, giống như mấy đầu Sa Đà Mạn Thực Khâu Nhân Dẫn này.

Trần hội trưởng ngồi xổm bên ngoài lồng kính, quan sát Sa Đà Mạn Thực Khâu Nhân Dẫn bên trong.

Tựa hồ đã phát giác được khí tức của huyết nhục tươi mới, Sa Đà Mạn Thực Khâu Nhân Dẫn một mực lẳng lặng nằm ở trong lồng đột nhiên giương đầu lên, sau đó đưa đầu đến gần vách của lồng kính, trên đỉnh chóp đột nhiên mở ra, lộ ra giác hút giống như cánh hoa cúc, không ngừng mò mẫm vào vách lồng, lưu lại từng đoàn từng đoàn chất lỏng màu vàng nhạt trên vách lồng kính.

- Nguyên bản lũ Sa Đà Mạn Thực Khâu Nhân Dẫn này sinh hoạt tại sa mạc Đại Lệ, nằm cách hơn một trăm cây số ở phía đông bắc của thành phố Trường An. Bởi vì tai biến phát sinh nên diện tích bề mặt trái đất khuếch trương, dẫn đến khoảng cách giữa sa mạc Đại Lệ và thành phố Trường An trở nên càng xa hơn, hiện tại ước chừng hơn hai trăm cây số. Mấy đầu Sa Đà Mạn Thực Khâu Nhân Dẫn này là một loại sinh vật có tính lãnh địa tương đối

mạnh, dưới tình huống bình thường sẽ không dễ dàng rời khỏi lãnh địa của mình.

Trần hội trưởng thở dài,

- Xem ra hẳn là sa mạc Đại Lệ đã xuất hiện quái vật kiểu mới cường đại nào đó, đánh đuổi Sa Đà Mạn Thực Khâu Nhân Dẫn đi.

Trần hội trưởng nói xong liền đứng dậy, nói với một thí nghiệm viên:

- Tiểu Vương, kết quả tính kháng muối của Sa Đà Mạn Thực Khâu Nhân Dẫn đã có chưa?

- Lão sư, kết quả tính kháng muối đã có. Tính kháng muối của Sa Đà Mạn Thực Khâu Nhân Dẫn cao hơn nhiều so với con giun bình thường, nếu muốn dựa vào loại vật chất như muối để làm nó mất nước thì rất khó.

Thí nghiệm viên tên là Tiểu Vương nói với Trần hội trưởng.

Cao Bằng nhìn cả phòng thí nghiệm đang bận rộn, đột nhiên có chút trầm mặc.

Nào có năm tháng bình yên, tất cả đều do có người gánh chịu thay ngươi, thế giới này xưa nay cũng không phải ngăn nắp xinh đẹp như mặt ngoài của nó.

Ngoại giới thậm chí có không ít người cho rằng đây là cơ hội quật khởi của nhân loại. Tất cả bởi vì hòa bình, thế cục tương đối ổn định đã khiến cho bọn họ nảy sinh loại ảo giác này.

Thậm chí ngay cả Cao Bằng cũng thừa nhận, lúc trước hắn đã từng nghĩ như vậy. Nhưng bây giờ xem ra, tất cả cũng là do có người đang âm thầm kính dâng thôi.

- Bên ngoài có dụng cụ thí nghiệm gì thì nơi này cơ bản đều

có. Nếu còn thiếu gì thì trực tiếp nói với tôi, trong lồng có mấy đầu Sa Đà Mạn Thực Khâu Nhân Dẫn, cậu tùy ý chọn một con để làm tài liệu thí nghiệm cho mình đi.

Lúc này, Trần hội trưởng đi tới nói với Cao Bằng.

Cao Bằng nhẹ nhàng gật đầu, không nói thêm gì nữa, lấy ra công cụ tương ứng từ trên bàn thí nghiệm rồi đeo lên. Lúc mang bao tay vào thì Cao Bằng đột nhiên hỏi một câu,

- Trần hội trưởng, vì sao. . . Ừ. . . Ông lại chiếu cố tôi như thế?

Nghi hoặc này đã xuất hiện rất lâu ở trong lòng Cao Bằng.

Hắn tự nhận là bản thân mình cũng không có mị lực lớn như thế.

- Nào có cái gì là chiếu cố với không chiếu cố, cậu rất có thiên phú, cho nên tôi mới chú ý đến cậu. Mặc dù có chút thực tế, nhưng mà con đường dục thú sư của chúng coi trọng nhất chính là thiên phú.

Trần hội trưởng cười cười.

- Tôi biết với loại tuổi tác thiếu niên như cậu thì hay thích nghĩ lung tung, dục thú sư coi trọng thiên phú hơn bất kỳ nghề nghiệp nào. Dù sao trên con đường này, chúng ta đều phải dùng thiên phú để tìm tòi mà. . .

Lúc này truyền đến âm thanh vận chuyển của thang máy, thang máy lắp đặt ở phòng thí nghiệm dưới đất kêu đinh một tiếng, cửa thang máy từ từ mở ra, một người đi ra từ bên trong.

Cao Bằng kinh ngạc phát hiện người này hắn thế mà lại nhận thức, đó chính là tổng huấn luyện viên Trần.

Tổng huấn luyện viên Trần nhanh chân bước đến, lấy ra từ

trong túi quần một chiếc USB giao cho Trần hội trưởng, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, chần chừ một lúc rồi nói,

- Kết quả thí nghiệm mọi người nhanh chóng làm xong đi, đồ vật xuất hiện ở sa mạc Đại Lệ bên kia. . . Có chút không tốt lắm.

Tổng huấn luyện viên Trần, Trần hội trưởng. . .

Ánh mắt Cao Bằng di động qua lại giữa hai người bọn họ, lúc này hắn mới phát hiện hình dáng hai người có bốn năm phần tương tự, chỉ là tổng huấn luyện viên Trần nhìn qua trẻ tuổi một chút.

Tổng huấn luyện viên Trần quay đầu, ánh mắt dừng lại ở trên người Cao Bằng một chút, tựa hồ đã nhận ra hắn.

Nhẹ nhàng gật đầu với Cao Bằng,

- Cố lên.

Khi nói xong thì quay người rời đi.

Mặc dù ở trong mắt Cao Bằng đã trực tiếp xuất hiện nhược điểm của Sa Đà Mạn Thực Khâu Nhân Dẫn, nhưng hắn cũng không thể làm một lần là xong. Loại chuyện này cần phải chú ý đến quá trình, Cao Bằng cũng đang cố gắng rèn luyện độ thuần thục trong thao tác với dụng cụ của mình.

Trong quá trình thí nghiệm, Cao Bằng mở miệng hỏi,

- Hội trưởng, ngài biết vì sao trái đất biến lớn, nhưng thành phố lại không bị vỡ ra không? Dựa theo đạo lý thì khi diện tích biến lớn, kiến trúc trên cơ sở đó hắn cũng sẽ sụp đổ hơn phân nửa. Hơn nữa khi thể tích trái đất biến lớn, lực hút hoặc là trọng lực hắn sẽ trở nên càng lớn hơn, nhưng mà tôi lại không cảm thấy chút biến hóa thực chất nào, chuyện này có chút không khoa học?

Trong sách giáo khoa cũng không có nói đến mấy thứ này.

- Cậu đang chất vấn tôi sao.

Trần hội trưởng cười to,

- Nói thật, tôi cũng không biết. Dù sao thế giới cũng đã biến thành bộ dáng này, cậu còn nói đến khoa học sao? Nhưng mà, đối với vấn đề thứ nhất của cậu thì lại có một cách nói.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 103: Sa Mạc Bạo Quân

- Có ít người cho rằng đây là lực lượng quốc vận, có phải cảm thấy rất huyền huyễn hay không?

Trần hội trưởng vừa cười vừa nói,

- Bọn họ cho rằng chỗ ở của con người thì tự nhiên sẽ có quốc vận trấn áp, cho nên đây cũng là nguyên nhân mà rất nhiều đường cao tốc không có bị phá hủy, bởi vì thường xuyên có xe đi qua, nghe nói nơi càng ít bóng người thì biến hóa sẽ càng lớn.

- Quốc vận. . .

Cao Bằng đã vô lực thốt lên, nghĩ đi nghĩ lại, cũng phải bội phục suy nghĩ của những người này. Nhưng mà cuối cùng có phải hay không thì có ai có thể nói rõ chứ.

Sau khi một mực nghiên cứu ba giờ, Cao Bằng cũng đã tăng cao độ thuần thục với dụng cụ thí nghiệm trong khoảng thời gian này.

Nhược điểm của Sa Mạn Đà Thực Nhân Khâu Dẫn cuối cùng đã được Trần hội trưởng nghiên cứu ra. Trên thực tế kỳ thật nhược điểm của quái vật loại giun này vẫn có dấu vết để lần theo, trước khi tai biến xảy ra con giun rất e ngại dưỡng khí trong cơ thể xói mòn và nhiệt độ cao.

Kết quả cũng không khác biệt nhiều, Cao Bằng nhìn thoáng qua kết quả mà Trần hội trưởng nghiên cứu ra được. Nó cũng không kém nhiều so với nhược điểm mà hắn đã nhìn thấy trong khung số liệu, về tổng thể cũng không có vấn đề.

- Cậu qua đây xem thử, đây là nguyên nhân chân chính dẫn đến Sa Mạn Đà Thực Nhân Khâu Dẫn phải đào vong.

Trần hội trưởng gọi Cao Bằng qua.

Ở trước mặt Trần hội trưởng có đặt một chiếc máy chiếu, sau khi cắm USB vào, đầu tiên máy chiếu sáng lên, sau đó hình ảnh dần dần hiển hiện.

m thanh gào thét của bão cát, hình ảnh rất sáng sủa, hẳn là được quay lại lúc giữa trưa hoặc vào buổi chiều lúc mặt trời vẫn còn chiếu sáng.

Sa mạc màu vàng vô cùng khô ráo, có gió thổi đến, cuốn theo từng mảnh cát bụi.

Hình ảnh này dựa theo góc độ con mắt Thượng Đế quan sát từ trên xuống dưới, còn có âm thanh cánh quạt chấn động, hẳn là được quay lại từ camera gắn trên máy bay không người lái.

Trong màn ảnh đột nhiên xuất hiện hai đạo ánh lửa sáng ngời bay tới rồi rơi vào trong sa mạc.

Đây là hai viên đạn đạo.

Oanh, oanh.

Trong sa mạc phát ra hai tiếng nổ vang, một mảnh cát lớn bắn tung tóe bốn phương tám hướng, khói đen bốc lên cuồn cuộn, lưu lại hai cái hố to lớn ở vị trí đó.

Sau khi khói đen tiêu tán thì có thể trông thấy từng dòng cát chảy từ xung quanh vào trong hố.

Sau đó hình ảnh đột nhiên thay đổi, camera xuất hiện biến hóa, biến thành một góc độ quay chụp khác, ở trong màn hình xuất hiện một chiếc máy bay không người lái đang bay ở trên không

của sa mạc.

Sau đó trong sa mạc bắn ra từng dòng cát trông như những chiếc dây dài, lấy tốc độ khủng khiếp bay về phía bầu trời, kéo theo bóng đen thật dài.

Máy bay không người lái căn bản không kịp tránh né đã trực tiếp bị dòng cát này đánh trúng, bị cắt thành mấy khối rồi rơi xuống từ trên không trung.

Giây lát sau, cát trong sa mạc bắt đầu lưu động, sau đó không ngừng ngưng tụ vào giữa, nó càng ngày càng cao, sau đó đứng vững một cách cực kì không phù hợp với quy tắc cơ học, phảng phất có thứ gì bên trong chống đỡ những hạt cát này.

Từng tầng từng tầng cát tựa như nước chảy, không ngừng trượt xuống từ tầng cao nhất, cuối cùng ngưng tụ thành một con quái vật hình hường cao trọn vẹn mười mét, toàn thân do hạt cát cấu thành, nhưng lại không có chân, tựa như một thủy nguyên tố bị hóa cát.

Phần dưới của quái vật kết nối với sa mạc, tụa như một tôn thạch điêu đứng sừng sững ở trong sa mạc.

Vị trí tiếp xúc với sa mạc có một vòng quang hoàn màu vàng đất chậm rãi mở rộng ra phía ngoài.

Con quái vật kia tựa hồ phát hiện ở xa còn một khung máy bay không người lái khác, chậm rãi quay đầu lại, không thể nhìn thấy bất cứ tình cảm gì trong lỗ thủng ở hốc mắt của nó, chỉ có sự vô cùng thâm thúy.

【 Tên quái vật 】: Sa Mạc Bạo Quân

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 41 (Quái vật cấp Lĩnh Chủ)

【 Phẩm chất quái vật 】: Tinh Nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Sa / Hệ Thổ

【 Đặc tính quái vật 】: Sa hợp (Hiệu quả ① (Hiệu quả bị động) : Lúc Sa Mạc Bạo Quân ở trong Sa Mạc, chỗ sa mạc có mặt nó sẽ tự nhiên ngưng tụ ra sa quái. Sa quái sẽ hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của Sa Mạc Bạo Quân, hơn nữa lúc Sa Mạc Bạo Quân ở trong trạng thái bị thương thì nó có thể thôn phệ sa quái để khép lại thương thế.

Hiệu quả ②: Có thể thôn phệ một lượng lớn hạt cát và sa quái để gia tăng sức chiến đấu trong thời gian ngắn. Căn cứ vào số lượng thôn phệ để quyết định có thể gia tăng bao nhiêu chiến lực, nhưng sau khi tăng phúc hết hiệu quả thì sẽ lâm vào suy yếu trong thời gian nhất định.

【 Năng lực quái vật 】: Khống sa lv3

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Ở trong cơ thể Sa Mạc Bạo Quân có Sa Linh Chi Tâm, hủy diệt Sa Linh Chi Tâm sẽ có thể làm trọng thương Sa Mạc Bạo Quân. 2. Băng hệ.

Đây là một con quái vật mạnh nhất mà Cao Bằng đã từng gặp qua từ trước đến giờ, cũng là lần thứ nhất hắn trông thấy thuộc tính của quái vật cấp Lĩnh Chủ.

- Đây chính là quái vật đã khu trục Sa Mạn Đà Thực Nhân Khâu Dẫn ra khỏi sa mạc Đại Lệ sao?

Nghiên cứu viên Tiểu Vương trừng to mắt, tự lẩm bẩm.

- Lại là một đầu quái vật cấp Lĩnh Chủ. . .

Trong giọng nói của Tiểu Vương mang theo vẻ run rẩy.

- Hơn nữa còn là một Lĩnh chủ loại Nguyên Tố cực kì hiếm thấy.

Trần hội trưởng vỗ vỗ bả vai Tiểu Vương,

- Không sao, những quái vật này sớm muộn cũng sẽ bị nhân loại chúng ta trục xuất.

Sau này Cao Bằng trò chuyện với Trần hội trưởng mới biết được, một năm trước cha mẹ Tiểu Vương bị một đầu quái vật cấp Lĩnh Chủ giết chết, ngay cả thi thể cũng không còn.

- Quân đội đặt tên cho quái vật mới phát hiện này là —— Sa Mạc Bạo Quân.

Ngữ khí của Trần hội trưởng rất trầm trọng.

Nghe thấy tên của quái vật từ trong miệng Trần hội trưởng, trong lòng Cao Bằng khẽ động. Tên của quái vật trên khung số liệu rốt cuộc đến từ đâu?

Ban đầu hắn còn tưởng rằng căn cứ vào tri thức hắn nhận được để mệnh danh, nhưng sau đó hắn phát hiện chính mình đã sai. Bởi vì có đôi khi hắn căn bản không có nghe nói qua tên của những quái vật này, bất luận là trong sách vở hay trên các loại tài liệu.

Phảng phất khung số liệu này có được năng lực biết trước. . .

Đợi đã, biết trước? Cao Bằng dường như mơ hồ bắt lấy được cái gì.

- Sa mạc Đại Lệ có khoảng cách rất gần với thành phố Trường An, chỉ có hai trăm cây số, đối với quái vật cấp Lĩnh Chủ thì đây là một khoảng cách rất vi diệu. Dưới tình huống bình thường, quái vật cấp Lĩnh Chủ cơ hồ sẽ không rời khỏi lãnh địa của mình. Bởi vì quái vật cấp Lĩnh Chủ nếu tiếp tục tiến hóa thì chính là quái vật cấp Vương trong truyền thuyết, đối với bọn chúng thì đây là một quá trình tiến hóa rất dài. Cho nên quái vật cấp Lĩnh Chủ bình thường đều sẽ chọn một hoàn cảnh thích hợp với sự tiến hóa của

bản thân, sau đó súc tích lực lượng chờ đợi tiến hóa.

- Chỉ có thiên tài địa bảo vô cùng có ích lợi đối với sự tiến hóa của bọn chúng mới có thể hấp dẫn chúng nó rời khỏi lãnh địa.

Trần hội trưởng dừng một chút,

- Nhưng ở bên giường há lại cho người khác ngủ say, chúng ta sẽ không chủ động khiêu khích Sa Mạc Bạo Quân, nhưng chúng ta tuyệt đối phải có được biện pháp nhằm vào nó! Đây cũng là ý tứ của quân đội, cũng là quyết định của chính phủ.

- Chúng ta tuyệt đối không thể đặt an nguy trăm vạn người của thành phố Trường An vào tâm tình yêu thích của quái vật.

Trần hội trưởng nói với vẻ ngưng trọng.

- Nhưng chúng ta không có tài liệu, cũng không thể trống rỗng bịa đặt ra chứ.

Một nghiên cứu viên khổ não nói.

- Quân đội đã bắt giữ được một chút sa quái cỡ nhỏ ở bên ngoài sa mạc Đại Lệ, xem vẻ ngoài thì có vẻ cùng loại với đầu Sa Mạc Bạo Quân kia, hẳn là có thể đưa đến một chút tác dụng dẫn dắt. Sa quái đang trên đường vận chuyển, chắc cũng sắp đến rồi.

Vừa dứt lời, cửa thang máy kêu đinh một tiếng rồi mở ra, mấy người nhân viên quân đội đi ra từ bên trong, sau lưng còn đeo một hòm sắt được đậy kín, dưới đáy hòm sắt có bốn ròng rọc.

Bên trong thỉnh thoảng phát ra tiếng va đập phanh phanh phanh.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 104: Khoát Xỉ Thiết Trùng

Đặt hòm sắt xuống, thân thể mấy người quân nhân đứng nghiêm thẳng tắp, chào quân lễ với Trần hội trưởng một cái sau đó quay người rời đi.

Chờ sau khi mấy người quân nhân vào thang máy rời đi, lúc này Trần hội trưởng mới lên tiếng:

- Tất cả qua đây phụ một tay nào.

Mấy người nghiên cứu viên luống cuống tay chân đẩy cái rương tới, trong quá trình đẩy cái rương này thỉnh thoảng họ cảm nhận được một cỗ lực lượng tràn trề truyền từ trong ra.

Phảng phất có một cự thú đang va chạm vào hòm sắt không biết mỏi mệt.

Trần hội trưởng phất ta với mấy người,

- Mọi người trước tiên lui sau hai bước đi.

Mấy người kia tranh thủ thời gian lui lại, Cao Bằng cũng trốn vào phòng thí nghiệm, sau đó lặng lẽ đứng sau cửa thủy tinh ngầm quan sát.

Vách đá trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh di chuyển, Cao Bằng có chút quen thuộc đối với loại âm thanh này. Bởi vì lúc Đại Tử bò sẽ phát ra tiếng bước chân dày đặc như thế, tựa như đang có vô số ngón tay nhẹ nhàng đánh vào vách tường, phát ra những tiếng vang thanh thúy.

Âm thanh càng ngày càng gần, không ngừng tiếp cận.

Cao Bằng ngẩng đầu. Trên đỉnh đầu trống rỗng ngoài nham thạch ra, cũng chỉ có từng chiếc cột thép bê tông và cốt thép hình lưới chống đỡ mảnh không gian này.

Một bóng đen nhanh chóng rơi xuống.

Bịch.

Rơi trên mặt đất, bốn bề yên tĩnh, nhưng lại không nhúc nhích, tựa hồ đã bị ngã choáng.

Qua một hồi lâu nó mới đứng lên lắc lắc đầu. Đây là một con quái vật cùng loại với cuốn chiếu, nhưng thể tích lại lớn hơn không biết gấp bao nhiêu lần so với cuốn chiếu.

【 Tên quái vật 】: Khoát Xỉ Thiết Trùng

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 29 (Thủ Lĩnh)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Kim

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (mê mang)

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Hỏa

【 Năng lực quái vật 】: Kim hóa lv1

【 Nhu cầu tấn thăng phẩm chất Sử Thi 】: . . .

Đầu Khoát Xỉ Thiết Trùng này dài khoảng chừng năm mét, là do bốn phần thân thể cùng loại với lá cây tạo thành, phía trên mỗi phần lá cây này đều mọc đầy chân nhọn, phía sau mọc ra giáp xác màu xanh vàng, bên trên nó hiện đầy đường vân như lá cây.

Tựa hồ bị ngã mộng bức, nó mơ mơ màng màng quay tại chỗ hai vòng, sau đó đột nhiên chạy về phía Trần hội trưởng, đặt mông nằm sấp trên mặt đất, tựa như đứa trẻ đang nũng nịu, cái đầu to không ngừng ủi ủi Trần hội trưởng.

Trần hội trưởng mỉm cười, vỗ vỗ đầu ngự thú nhà mình ngự,

- Đến mở cái hòm sắt kia ra đi, thuận tiện hàng phục quái vật bên trong luôn.

Khoát Xỉ Thiết Trùng nhẹ nhàng gật đầu rồi bò lên trên hòm sắt, sau đó toàn bộ thân hình bao phủ bên ngoài hòm sắt. Nó cúi đầu xuống, không ngừng gặm cắn sắt lá, phát ra từng tiếng cọ xát chói tai, sắt thép cứng rắn cũng chỉ có thể trở thành thức ăn của nó.

Hòm sắt rất nhanh đã bị gặm ra một cái động lớn, Khoát Xỉ Thiết Trùng không ngừng gặm theo rìa cái động này.

Một đoàn hạt cát màu vàng lặng lẽ trượt ra từ cửa động. . .

Phảng phất như một cục thạch, mềm mại không xương.

Lúc nó vừa muốn leo ra, Khoát Xỉ Thiết Trùng một mực yên tĩnh ghé vào trên hòm sắt lập tức vẫy đuôi một cái.

Cái đuôi này vừa vặn quất trúng đoàn hạt cát kia, khiến cho nó lăn ngược trở về.

Đoàn hạt cát lại bị đánh vào trong rương.

Một lát sau, tựa hồ cảm thấy Khoát Xỉ Thiết Trùng không có phát hiện ra mình. Sa quái đổi một phương hướng khác, lặng lẽ chạy trốn ra phía ngoài.

Khoát Xỉ Thiết Trùng có chút không kiên nhẫn, dừng động tác rồi xoay người lại, nửa người trên dựng thẳng lên tựa như rắn hổ

mang, từ trên cao nhìn xuống con quái vật này.

Lúc này Cao Bằng mới thấy rõ ràng hình dáng cụ thể của Sa Quái kia.

Là một con tiểu quái vật cao một mét năm, đầu tròn trịa, có chút béo phì, toàn thân do hạt cát cấu thành, nhưng lại không tan ra thành từng mảnh, tựa như một tảng đá được rải một lớp cát dày ở bên ngoài.

Đầu Sa Quái này có chút choáng váng, không ngừng di chuyển về phía sau, cuối cùng tựa vào vách ngoài của hòm sắt.

Sau đó cứ trơ mắt ra nhìn đại lão ăn sắt kia. Cái đầu Sa Quái này thử đưa tay mình ra tiếp xúc với sắt lá, sau đó phát hiện tay của mình hình như không cứng rắn bằng nó.

Cuối cùng cái hòm sắt này cũng bị gặm ăn hơn phân nửa, Khoát Xỉ Thiết Trùng rốt cục đã ăn no, hài lòng dùng cái đuôi vỗ vỗ vào người Sa Quái, ra hiệu nó đi cùng mình.

Cái đầu tiểu Sa Quái này có dục vọng cầu sinh rất mạnh, đuổi theo sát từng bước chân của Khoát Xỉ Thiết Trùng, sợ tâm tình vị đại lão này khó chịu liền coi nó thành một món điểm tâm ngọt sau bữa ăn.

- Đầu ngự thú này tiến hóa lên từ cuốn chiếu?

Cao Bằng có chút choáng váng, nhìn vào Khoát Xỉ Thiết Trùng này rồi hỏi.

Sau đó hắn phát hiện chính mình lỡ mồm, tranh thủ thời gian xin lỗi Trần hội trưởng.

Loại tin tức về tiến hóa này bình thường đều không thể tuỳ tiện nói cho người khác biết.

- Đúng vậy, là do cuốn chiếu tiến hóa thành.

Trần hội trưởng cười nói, sờ lên đầu Khoát Xỉ Thiết Trùng,

- Trước tai biến ta là một nhà sinh vật học, vừa vặn đang làm một cuộc nghiên cứu về cuốn chiếu. Không nghĩ tới sau khi tai biến phát sinh, lại kết duyên phận với bọn nó.

Mặc dù tiểu Sa Quái chỉ có cấp 5, nhưng nếu như không có ngự thú ở đây thì chỉ riêng con tiểu Sa Quái này, cũng có thể tuỳ tiện quét ngang tất cả mọi người đứng đây.

Cho nên mấy người cũng không chủ quan, đầu tiên đưa tiểu Sa Quái an trí ở trên bàn thí nghiệm, sau đó dùng dây sắt cố định thân thể của nó, sau đó mới đi lấy dụng cụ thí nghiệm.

Một lát sau, đầu tiểu Sa Quái này tựa hồ cảm thấy chơi rất vui, nó tựa như một miếng thạch, chậm rãi thoát khỏi dây sắt ra ngoài, sau đó lại chui vào. . .

Chẳng biết lúc nào, mấy nghiên cứu viên đã vây thành một đoàn, vẻ mặt lạnh lùng nhìn đầu tiểu Sa Quái này.

Ngươi tựa hồ đang cảm thấy chơi rất vui sao?

- Sa Quái này tựa như không có xương cốt.

Tiểu Vương nhíu chặt lông mày, thở dài.

- Hơn nữa nó cũng không phối hợp làm thí nghiệm với chúng ta.

- Tuy nhiên, có một điều tương đối mới lạ là đầu Sa Quái này cũng không biểu hiện ra tính công kích quá mạnh đối với chúng ta, tựa hồ dục vọng công kích cũng không mạnh. Cũng không biết đây có thể coi là một chuyện tốt hay không, có lẽ có thể từ tính cách của nó mà suy đoán ra tính cách của Sa Mạc Bạo Quân cũng rất

tốt?

Một tên nghiên cứu viên khác nâng đỡ kính mắt, giọng nói mang theo vẻ nghi ngờ.

- Có lẽ giống loài của bọn chúng đều không có tính công kích?

- Không thể võ đoán như thế, chỉ bằng vào một con quái vật thì không thể nào đánh giá ra toàn bộ tập tính của chủng quần.

Trần hội trưởng nhíu mày quát lớn.

- Tiếp tục thí nghiệm.

Lần này, Trần hội trưởng trực tiếp chuyển Khoát Xỉ Thiết Trùng đến gần, tiểu Sa Quái vẫn một mực không an phận rốt cục an tĩnh lại.

. . .

- Quá thần kỳ, thật sự quá thần kỳ.

Một nghiên cứu viên tự lẩm bẩm, ở trong lòng bàn tay hắn là một khối cát đang không ngừng nhúc nhích. Khối cát này được cắt ra từ trên người Sa Quái, sau đó khối cát này tựa như có được sinh mệnh, không ngừng giãy dụa ở trong lòng bàn tay hắn. Khi sờ lên thì có chút thô ráp, hơn nữa khối cát này tựa hồ là một chỉnh thể, phảng phất nhận được lực hấp dẫn của nam châm, một mực tập hợp lại một chỗ.

Tuy nhiên, khối cát này cũng không có được ý thức chủ động, sự nhúc nhích đó chỉ là bản năng.

Sau đó nghiên cứu viên lại đưa khối cát này đặt ở bên ngoài thân Sa Quái. Sau một khắc, làn da bên ngoài thân lõm vào phía trong, muốt hết khối cát vào, liên đới theo bàn tay của nghiên cứu viên cũng bị nuốt theo vào trong đó.

Nghiên cứu viên biến sắc, muốn rút tay ra, nhưng một cỗ hấp lực khủng bố khiến hắn căn bản không có cách nào giãy dụa.

Cát, cát. . .

Bên tai truyền đến tiếng hạt cát di động.

- Xùy.

Khoát Xỉ Thiết Trùng nhỏ giọng cảnh cáo.

Tiếng hạt cát lưu động đột nhiên biến mất, nghiên cứu viên cảm thấy cỗ hấp lực kia cũng biến mất theo. Hắn tranh thủ thời gian rút tay phải ra, trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn về phía Sa Quái trên bàn thí nghiệm.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 105: Sa Quái

Cao Bằng yên lặng quan sát, trạng thái của Sa Quái vẫn một mực không ổn định, đặc biệt là sau khi bị nghiên cứu viên cắt xuống một khối "Huyết nhục" liền rơi vào trạng thái phẫn nộ.

Cho nên nó xuất thủ tập kích nghiên cứu viên cũng là hợp tình lý, dù sao người thành thật đến đâu cũng có lúc nổi giận, huống chi là quái vật chưa mất thú tính.

【 Tên quái vật 】: Sa Quái

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 5

【 Trạng thái quái vật 】: Thương thế nhẹ (Kinh sợ)

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Sa

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Băng. 2. Phá hư sa hạch trong người. 3. Thân thể quái vật sau khi bị chém đứt sẽ làm suy yếu một phần thực lực, thân thể bị chém đứt có thể nhanh chóng dung nhập thể nội, một lần nữa hấp thu hạt cát để gây dựng lại thân thể cần hao phí thời gian rất dài.

- Nhược điểm của quái vật loại Nguyên Tố rốt cuộc là cái gì? Đao chém kiếm đâm vào bọn nó căn bản vô hiệu, hiệu quả miễn dịch đối với công kích vật lý cũng rất mạnh.

Trần hội trưởng tự lẩm bẩm.

Vừa rồi hắn đã làm thí nghiệm chém đứt thân thể Sa Quái thành hai đoạn, sau đó nhìn thấy hai đoạn thân thể bị chém đứt này chậm rãi đến gần rồi dung hợp lại với nhau.

Nói cách khác, đạn pháo cũng không nhất định có thể giết chết loại quái vật này.

Các loại vũ khí loại đạn chỉ sợ sẽ không có lực sát thương gì với chúng nó, bởi vì đạn chỉ phá hư một điểm, nhưng đối với Sa Quái thì dùng đạn còn không bằng dùng lưỡi búa.

- Đối phó với mấy quái vật loại Nguyên Tố này, có lẽ có thể nếm thử dùng công kích loại Nguyên Tố, nếu không thì dùng hệ Thủy thử một chút?

Cao Bằng mở miệng nói.

Trần hội trưởng gật đầu, sau đó sai người mang tới một chậu nước đổ lên người Sa Quái.

Ngay từ đầu Sa Quái đã có chút không thích ứng, toàn thân trên dưới đều sền sệt, rất không thoải mái.

Ra sức giãy dụa thì lại khiến nước càng ngày càng khuếch tán, thấm vào càng sâu.

Nhìn qua thì chỉ có thể khiến hành động của nó trở nên hơi chậm chạp một chút, hơn nữa cũng không có nhận tổn thương rõ ràng nào khác. Màu của bộ phận tiếp xúc với nước rất nhanh trở nên nhạt hơn, hạt cát trong người Sa Quái không ngừng ma sát với nhau để bài xuất nước ra ngoài.

Sau đó nó hung ác nhe răng trợn mắt với Trần hội trưởng.

Trần hội trưởng rất bình tĩnh,

- Tổn thương mà nước gây ra với nó cũng không lớn, nhưng Sa Quái hẳn là rất chán ghét nước.

- Được rồi, chuẩn bị một chút thí nghiệm với nhiệt độ cao.

Sau đó lại phân biệt thí nghiệm kháng tính của Sa Quái đối với

nhiệt độ cao hỏa diễm, lôi điện, nhiệt độ thấp đóng băng.

Nếu như không phải do điều kiện không đủ, Cao Bằng thậm chí hoài nghi Trần hội trưởng sẽ chuyển đến một máy thuỷ áp.

Cuối cùng phát hiện ra Sa Quái có phản ứng sôi nổi đối với nhiệt độ cao, lôi điện hoàn toàn vô hiệu đối với nó, nhưng mà nhiệt độ thấp đóng băng lại có vẻ gây ra được hiệu quả mặt trái.

Sau khi nhiệt độ giảm xuống thì Sa Quái trở nên không muốn hoạt động, lúc thấp đến không độ thì hành động của Sa Quái rõ ràng trở nên chậm chạp.

Đối với sa hạch mà bên trong khung số liệu nói tới, Cao Bằng vẫn một mực không rõ nó rốt cuộc nằm ở nơi nào. Lúc làm thí nghiệm Cao Bằng luôn luôn cầm một cái thiết trùy đâm tới đâm lui trên người Sa Quái. . . Chính là hi vọng có thể đâm trúng sa hạch của nó.

Chỉ khi Sa Quái mất mạng hoặc là bị trọng thương thì hắn mới có thể danh chính ngôn thuận giải phẫu Sa Quái, sau đó lộ ra nhược điểm về sa hạch. Nếu không Cao Bằng vừa đến liền trực tiếp nói trong thể nội của quái vật này có tinh hạch gì đó, mọi người chú ý một chút thử xem đây có phải là nhược điểm của nó hay không.

Chuyện này có vẻ hơi coi thường trí thông minh của người khác rồi.

Đáng tiếc Cao Bằng đâm một hai ngày, ngoại trừ chọc Sa Quái tức giận ra, ngay cả chút da của sa hạch cũng không đụng phải.

Không thể như thế được! Chính mình cơ bản đã đâm khắp nơi trên người Sa Quái rồi, chỉ có cái địa phương cực kì cá biệt kia là hắn còn chưa động vào.

Cao Bằng nhìn về phía bộ phận nào đó trên người Sa Quái với

vẻ hồ nghi, vô ý thức đâm ra.

Xùy ——

Vẫn là âm thanh đâm vào hạt cát như cũ.

Lần này rốt cục đã làm sự tức giận đỉnh điểm của Sa Quái bạo phát. Không có, như vậy thì chỉ còn một loại giải thích khác chính là Sa Quái có thể di động sa hạch trong cơ thể mình. Dù sao nó cũng tạo thành từ hạt cát, di chuyển một viên sa hạch đối với nó hẳn không phải chuyện rất khó.

Cuối cùng cảm thấy thí nghiệm không thể ra thứ gì, Trần hội trưởng phất tay đuổi người.

- Được rồi, cậu đi về trước đi. Tiền thưởng bên chính phủ nhiều nhất sẽ chuyển đến tài khoản của cậu trong hai ngày nữa.

Cứ kết thúc như vậy?

Chính mình vẫn chưa vạch trần nhược điểm về sa hạch mà.

Cao Bằng có chút xấu hổ, cẩn thận từng bước đi, luôn cảm thấy chính mình đang lừa gạt tiền. . .

- Lão sư, kỳ thật hắn có tới hay không thì tác dụng cũng không lớn, lần thí nghiệm này chính chúng ta làm cũng được. . .

Nghiên cứu viên Tiểu Vương có chút không cam lòng.

Trần hội trưởng nhìn hắn một cái,

- Cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi, anh chắc cũng rõ ràng chứ.

Tiểu Vương ngậm miệng lại.

. . .

Cao Bằng đứng ở ngoài cửa, vừa mới móc ra chìa khoá chuẩn bị mở cửa thì đã nghe thấy cạch một tiếng, cửa lớn từ từ mở ra.

Ở đằng sau cửa treo một chiếc móng vuốt màu vàng nhạt, một cái đầu to ló ra từ trong khe cửa.

Hai chiếc râu vàng óng ánh lắc lư hiện ra từ sau cửa, theo sau là một đôi mắt nhỏ lén lút.

Nó lại biết mở cửa? !

Cao Bằng hơi choáng.

Đại Tử lén lén lút lút cẩn thận từng li từng tí đi ra từ bên trong, quay vòng quanh chủ nhân hai vòng, không phát hiện ra bất cứ đồ ăn nào, sau đó lại còn tiến đến trước người Cao Bằng ngửi ngửi.

Đột nhiên hai chiếc râu trên đầu Đại Tử dựng thẳng lên, gắt gao nhìn chằm chằm vào chủ nhân.

Nó ngửi được hương vị của quái vật khác ở trên người chủ nhân!

- Tê tê tê!

Đại Tử tranh thủ thời gian chào hỏi với bên trong phòng.

Trong nháy mắt, ở cửa thang lầu đều náo nhiệt.

A Xuẩn xông ra từ trong phòng, sau đó lạch cạch một tiếng chụp vào đầu Cao Bằng, không lớn không nhỏ, vừa vặn phù hợp, màu sắc đều đều, tỏa sáng bóng loáng.

Là một chiếc mũ tốt!

Kèn kẹt.

Ông Lưu ở sát vách nghe thấy động tĩnh bên ngoài liền mở cửa, sau đó nhìn thấy Cao Bằng đội một chiếc mũ chỏm màu xanh đứng ở đầu bậc thang.

- Ôi ——

Ông Lưu tranh thủ thời gian che mắt chính mình lại, đúng là đồi phong bại tục.

Bên trong phòng, ông Lưu chăm chú suy nghĩ, đứa nhỏ Cao Bằng này có phải gần nhất đã chịu ủy khuất gì hay không. . .

Có lẽ đã phát sinh một chút sự tình khó có thể tiếp nhận.

Ông Lưu cũng là người từng trải, cũng có thể lý giải việc sau khi tâm linh người trẻ tuổi gặp thương tích sẽ cần được phát tiết, cần người khác lý giải, an ủi.

Sau đó ông Lưu lại mở cửa ra lần nữa.

Trầm ngâm một lát, ông Lưu nói với Cao Bằng:

- Cháu đừng quá thương tâm.

Cao Bằng,

- ? ? ?

Ông Lưu, ngài thế nào?

Thấy mình tựa hồ đã hiểu lầm cái gì, ông Lưu có chút xấu hổ, ho khan hai tiếng giả bộ điềm nhiên như không có việc gì rồi đóng cửa lại.

Cao Bằng có chút sững sờ, ông Lưu một hồi mở cửa một hồi lại đóng cửa là làm gì vậy.

A Ngốc từ trong nhà đi đến, cẩn thận từng li từng tí cầm một

căn m Tuyết Tùng Châm đưa cho Cao Bằng, giống như đang dâng thuốc lá cho đại lão của mình.

Cao Bằng dở khóc dở cười,

- Mấy người các ngươi đang làm cái gì vậy?

Sau khi vào phòng, lúc này Cao Bằng mới thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi đội mũ đứng ở đầu bậc thang thật sự khiến hắn kìm nén đến hoảng, bị ông Lưu trông thấy còn tốt, ông Lưu cũng không lắm miệng. Nếu như bị bác gái thích đàm luận bát quái nào đó nhìn thấy, chỉ sợ tên tuổi【 Cao Bằng - thật - xanh 】không cần đến mấy ngày sẽ truyền khắp toàn bộ khu nhà ở.

Nhanh chóng đẩy A Ngốc vào trong phòng, sau đó Cao Bằng cố gắng gỡ chiếc "Mũ" trên đỉnh đầu của mình xuống, nhưng A Xuẩn lại gắt gao nắm lấy tóc của hắn, đánh chết cũng không buông tay.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 106: Đêm Trước Kỳ Thi Tốt Nghiệp Trung Học

Cao Bằng phải trấn an một lúc mới có thể ổn định lại mấy đầu ngự thú đang xao động.

Hắn rốt cục cũng hiểu rõ nguyên nhân mà Đại Tử và A Ngốc tức giận.

Chính là do một con Sa Quái chưa từng gặp mặt.

Cao Bằng hoài nghi nếu như đầu Sa Quái kia đứng ở trước mặt Đại Tử và A Ngốc, có khả năng nó sẽ không sống nổi quá ba giây.

Cao Bằng xoa xoa mồ hôi trên trán, tại sao trước kia mình không phát hiện ra mấy ngự thú này, có đôi khi lại dính người như thế.

Tuy chúng mặc dù dính người, nhưng mà trong lòng Cao Bằng lại rất đắc ý.

Đi vào phòng bếp làm một bữa tối ngon miệng cho mỗi ngự thú, lúc này mới coi như triệt để lắng lại sự tức giận của chúng.

Ngồi ở trên ghế sofa, Cao Bằng bật ti vi, sau đó chuyển sang kênh thiếu nhi, nó đang phát sóng « Quảng trường Bảo Bảo ».

Mấy cái ngự thú ngồi chung một chỗ trong phòng khách, xem say sưa ngon lành, cũng không biết bọn nó xem có hiểu hay không.

Trở về phòng ngủ đóng cửa lại, Cao Bằng lấy một quyển sách ra xem.

Cốc cốc.

Cửa phòng ngủ bị gõ vang không theo quy tắc nào, không đợi Cao Bằng đáp lại, Đại Tử đã thuần thục mở cửa rồi bò vào phòng, trong miệng còn ngậm một chiếc điện thoại di động đang reo chuông.

Chờ Cao Bằng tiếp nhận điện thoại di động, Đại Tử liền hấp tấp chạy ra khỏi phòng ngủ, tranh thủ thời gian trở về phòng khách xem phim hoạt hình.

Cao Bằng phát hiện từ sau khi trải qua sự kiện khóa cửa lần trước, Đại Tử chăm học khổ luyện cuối cùng đã học được thần kỹ mở cửa này.

Kết nối điện thoại,

- Để cám ơn việc lần trước, em họ tôi muốn mời bạn ăn cơm, hai ngày nữa bạn có rảnh hay không?

Điện thoại bên kia truyền đến giọng nói tùy tiện của Mục Thiết Anh.

Có rảnh hay không?

Cao Bằng chăm chú suy nghĩ một chút, ngày thường còn phải đi học, thời gian rảnh rỗi đều đi đến phòng làm việc tiếp khách.

- Ăn cơm thì không cần, đó cũng không phải chuyện lớn gì. Gần nhất tôi tương đối bận rộn, về sau có thời gian thì lại nói.

Cao Bằng trả lời.

Tựa hồ nghe ra ý ở ngoài lời của Cao Bằng, Mục Thiết Anh rất sảng khoái đáp lại,

- Được rồi, vậy tôi sẽ trả lời thay bạn. À, cái tên tóc húi cua hèn mọn ở trên xe buýt xế chiều hôm nay có tiếp tục làm phiền

bạn hay không?

Được chứng kiến thực lực của A Ngốc nên nàng cũng không lo lắng gì về an toàn của Cao Bằng, chỉ là lo lắng Cao Bằng đánh mấy người kia đến mức phải vào bệnh viện.

- Không có việc gì, buổi chiều chúng tôi cũng không phát sinh xung đột, chỉ là hữu hảo trao đổi một chút sự tình ở phương diện học tập thôi. Bọn họ dường như cũng rất vui vẻ.

Cao Bằng vừa cười vừa nói.

- . . . Vậy thì tốt.

Mục Thiết Anh ở đầu điện thoại bên kia trầm mặc nửa ngày, cuối cùng cảm thấy không còn gì để nói. Cuối cùng hai người cúp điện thoại trong không khí ngột ngạt.

- Người nam bên kia điện thoại là ai vậy?

Người đàn ông mặc áo thun đen ngồi đối diện Mục Thiết Anh giả bộ lơ đãng hỏi. Lông mày của người này rất đậm, phảng phất dùng bút lông vạch hai vạch ở trên trán.

- Bạn học ở trong trường, không phải đã từng nói đến sao? Hắn đã từng cứu em một mạng vào buổi chiều hôm đó ở trụ sở huấn luyện trong sơn cốc, lại còn thuận tiện giúp Thanh Loan, Thanh Yến nữa.

Mục Thiết Anh tức giận trừng mắt nhìn người đàn ông ngồi trên ghế sofa phía đối diện.

Nàng biết anh của mình đang suy nghĩ gì, chỉ là giữa mình và Cao Bằng làm sao có thể.

Thấy em gái tức giận rời đi, người đàn ông ngồi trên ghế sofa nghi ngờ xoa xoa tóc mình. Tên tiểu tử kia. . . Đến cùng là ai, có

nên tra một chút tài liệu về hắn trong hồ sơ của cục cảnh sát hay không?

Mặc kệ người khác thấy thế nào, cũng mặc kệ những người khác nghĩ như thế nào, dù sao ở trong lòng người đàn ông này, em gái của mình chính là người đáng yêu nhất trên thế giới!

Đây là đạo lý chỉ thuộc về anh trai.

Có những nam sinh khác tiếp xúc với em gái mình! Chuyện này cần phải trọng điểm chú ý, miễn cho không để ý một chút mà hoa nhà mình đã bị người khác hái đi.

Phải biết em gái mình trước kia cơ hồ không có tiếp xúc với bạn bè khác phái, đây chính là một việc rất hiếm thấy.

. . .

Trong chớp mắt thời gian một tháng đã trôi qua, khoảng cách ngự sử sinh thi đại học cũng chỉ còn không đến một tháng, mà khoảng cách thi đại học văn hóa càng không đến hai tuần.

Bầu không khí trong trường học cũng càng ngày càng khẩn trương, khắp bốn phía đều có thể thấy được học sinh đang vội vội vàng vàng. Vô luận là học sinh thi đại học bình thường hay là ngự sử sinh, trong lòng đều có chút nôn nóng.

Ở cửa trường học có treo một tấm hoành phi chữ đỏ.

- Đập nồi dìm thuyền ta đọ sức mặt trời mọc mặt trời lặn, liều tử chiến đến cùng ta không oán không hối.

Cao Bằng ngẩng đầu nhìn câu đối này, có chút cảm khái, lại sắp đến kỳ thi đại học mỗi năm một lần.

- Đi thôi.

Cao Bằng vỗ vỗ A Ban.

Trải qua sự huấn luyện trong khoảng thời gian này, A Ban đã triệt để thoát khỏi xưng hào nhện mập. Thân cao hai mét, đường kính năm mét, thậm chí có một chút xe con cũng không to bằng A Ban.

Chân nhện sắc bén tựa như từng chiếc Định Hải Thần Châm cắm vào lòng đất, phía trước đầu giơ lên hai tấm chắn to lớn, người đi trên đường nhao nhao tránh khỏi.

Điều duy nhất khiến Cao Bằng có chút buồn bực chính là A Ban tựa hồ thích đi ngang, giống như một ác bá hoành hành không sợ, không để người khác ở trong mắt.

Đi tới của lớn của sân huấn luyện, ở trước cổng chính của sân huấn luyện ngự sử sinh cũng treo một bức câu đối.

Cao Bằng vui vẻ ngẩng đầu nhìn câu đối ——

- Thí sinh, thi không tốt thì về nhà chăn heo đi.

Sau khi Cao Bằng xem xong thì cả người rất không tốt. Nếu không so sánh thì không bị thương tổn, có phải đối đãi khác nhau thế hay không.

An trí cho A Ban ở trên sân huấn luyện, Cao Bằng đi đến phòng học trong trường, hôm nay đến lấy giấy cho phép thi. Bởi vì Cao Bằng là ngự sử sinh, cho nên bình thường không đi học chung với những học sinh khác, Mộ Dung Thu Diệp liền chuẩn bị đưa trước giấy cho phép thi cho Cao Bằng.

Dưới tình huống bình thường thì giấy cho phép thi đều được các thầy cô bảo quản thay, sẽ không giao trước cho học sinh, chính vì sợ học sinh làm mất.

Cầm giấy cho phép thi xong, Cao Bằng cũng không có việc gấp nên không nóng nảy rời đi, an vị ở văn phòng nói chuyện với cô giáo Mộ Dung.

- Thành tích văn hóa của em hẳn là không có vấn đề, mặc dù gần nhất do bồi dưỡng ngự thú nên có khả năng tốn không ít thời gian của em, nhưng nội tình của em vẫn có, nên việc thi đại học khẳng định không khó.

Mộ Dung Thu Diệp nói tiếp.

- Nếu như thành tích của em tốt, em chuẩn bị thi chỗ nào?

Cao Bằng sững sờ. Từ trước cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng suy nghĩ đến phương diện này, chỉ là muốn tham gia thi đại học sau đó đạt thành tích tốt là được. Dù sao thi đỗ vào một trường đại học nổi tiếng là nguyện vọng của cha mẹ, hắn không hi vọng hai người trên trời có linh thiêng phải thất vọng.

Về phần báo danh vào trường đại học cụ thể nào thì Cao Bằng thật đúng là chưa từng nghĩ qua.

- Chắc là. . . Báo danh vào trường đại học Trường An bản địa thôi?

Cao Bằng không quá khẳng định.

Mặc dù đại học Trường An ở bản địa cũng tốt, cô giáo Mộ Dung cũng là người Trường An, nhưng nàng vẫn không nhịn được phải khuyên nhủ Cao Bằng:

- Đại học Trường An mặc dù cũng tốt, nhưng nếu phóng nhãn trong cả nước thì cũng không tính là đỉnh tiêm.

Lấy tầm mắt của Mộ Dung Thu Diệp thì tất nhiên có thể nhìn ra tầm quan trọng của cái nghề ngự sử này về sau, nếu Cao Bằng lựa chọn trở thành ngự sử thì khẳng định rất ưa thích con đường này.

- Trong đại học Trường An không có nhiều ngự sử cường đại, bầu không khí của ngự sử cũng không được khá lắm. Dù sao ở

Trường An cũng khá nặng nề, cá nhân cô cảm thấy nếu muốn phát triển thì cần tiếp xúc nhiều với những cường giả cùng thế hệ khác. Đương nhiên đây chỉ là ý kiến cá nhân của cô.

- Đại học Kim Lăng, đại học Du Châu, đại học Nam Phương đều rất tốt, cường giả thế hệ thanh niên rất nhiều.

Cao Bằng gật đầu đồng ý.

Thanh niên tài tuấn của mấy trường đại học này quả thật rất nhiều, thậm chí có chút gương mặt thường xuyên xuất hiện trên TV.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 107: Hài Dực Lam Bức

Lại nói chuyện một lúc với cô giáo Mộ Dung, lúc này Cao Bằng mới vẫy tay từ biệt.

Đại học Du Châu, cái tên này yên lặng nổi lên trong lòng Cao Bằng.

Còn nhớ tập đoàn Nam Thiên của ông ngoại cũng ở Du Châu, hắn cũng đi qua đó nhiều lần. Điều khiến hắn ấn tượng khắc sâu nhất chính là ở chỗ đó có rất nhiều tiểu tỷ tỷ chân dài. . .

Nhưng mà đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là ở chỗ đó chính là vùng núi, ngay cả thành phố đều tọa lạc ở trên núi.

Sau khi tai biến, núi ở nơi đó hẳn phải càng thêm dày đặc mới đúng.

Đại học Nam Phương nằm tại Dương Thành, nơi đó dựa gần khu tam giác Châu Giang, giáp giới hải vực, trước khi tai biến chính là thành phố quốc tế cấp một, trình độ phồn hoa tất nhiên không cần phải nói. Sau khi tai biến phát sinh thì hấp dẫn vô số thanh niên tài tuấn ở phương nam đến Dương Thành phát triển. Ngày hôm nay Dương Thành đã trở thành địa phương mà không ít cường giả ngự sử thanh niên của khu Hoa Hạ đại triển thân thủ.

Nếu như muốn nhanh chóng nổi danh thì Dương Thành tuyệt đối là một lựa chọn tốt.

Đương nhiên, loại thành phố cấp bậc này cũng không chỉ có một mình Dương Thành, ngoại trừ Dương Thành thì còn có Kim Lăng. Nếu như nói Dương Thành là trung tâm để các cường giả thanh niên phương nam của khu Hoa Hạ hội tụ. Như thế thì Kim

Lăng, Ma Đô và Ngô Trung chế tạo thành thành khu tam giác phương đông, nó chính là Long Môn chi địa khác của khu Hoa Hạ mà thanh niên cường giả đông bộ hội tụ.

Cao Bằng phiền muộn nhìn bầu trời, đi một bước tính một bước thôi, dù sao việc ghi danh vào trường học cũng là việc sau khi thành tích được đưa ra.

Buổi chiều đi tới sân huấn luyện, phía trước có chút náo nhiệt, thỉnh thoảng còn truyền ra vài tiếng cãi lộn kịch liệt.

Sau khi đến gần, còn không đợi Cao Bằng nhìn thấy tình huống cụ thể bên trong đã nghe thấy một giọng nói vang dội:

- Dựa vào cái gì xem thường heo chứ, heo thì thế nào, heo thì thế nào? Heo nhà tôi chỉ ăn gạo nhà tôi!

- . . . Đây chẳng qua là một từ để hình dung.

Huấn luyện viên cãi lại.

- Thế cũng không được! Nhất định phải đổi.

- Thế thì đổi thành cái gì?

Huấn luyện viên có chút buồn bực.

Cao Bằng rốt cục chen vào trong, nhìn thấy một nam sinh vóc người cao lớn và một con Thiết Giáp Thứ Trư cao gần hai mét đứng ở bên cạnh. Thiết Giáp Thứ Trư bất mãn nằm trên mặt đất phì phò phì phò, rất có phong phạm ngươi mà không cho ta một lời giải thích thì ta sẽ không dậy.

Nam sinh liếc nhìn bốn phía, nhìn thấy đủ loại ngự thú có màu sắc hình dạng khác nhau, quả thực là phải nuốt một loạt các danh từ gà, vịt, chó,... ở trong miệng xuống.

Dừng một chút, nam sinh quật cường ngẩng đầu lên:

- Mặc kệ, dù sao cũng phải đổi! Huấn luyện viên có biết, chỉ câu nói này đã tạo thành tổn thương tâm lý nghiêm trọng đối heo nhà tôi hay không.

Thiết Giáp Thứ Trư nằm ở bên cạnh nam sinh vừa đúng lúc nhắm mắt lại, nằm lăn lộn trên mặt đất. Nhưng mà, nằm một đống lớn trên mặt đất nũng nịu như thế trông thật sự có chút kỳ quái.

Cuối cùng thực sự không lay chuyển được người học sinh này, huấn luyện viên tranh thủ thời gian liên hệ trường học, sau đó làm một biểu ngữ khác.

Biểu ngữ được lấy ra rồi treo lên.

Cao Bằng nhìn thoáng qua, khóe mắt co giật một chút.

- Thí sinh, thi không tốt thì về nhà dưỡng x đi!

X ở đây là cái gì?

Dẫn phát sự mơ màng vô hạn của các thí sinh.

- Chỉ có một tháng nữa sẽ khảo thí, để kiểm nghiệm thành quả của các bạn, bộ đội chuyên môn đưa tới một đầu quái vật tương đối cường đại. Học sinh có hứng thú khiêu chiến đều có thể đi qua khiêu chiến hoặc là quan sát.

Tại trung tâm của sân huấn luyện có xây dựng một chiếc lồng sắt đặc thù, độ cao vẫn chỉ có năm mươi mét như cũ, nhưng độ dài rộng lại trở thành 200*100. Ở bên ngoài lồng sắt còn tăng thêm một tầng kính pha lê chưa sơn.

Trên đỉnh của lồng sắt lớn, một đầu quái vật dùng hai chân quặp vào lưới với tư thế treo ngược, lẳng lặng nghỉ ngơi.

Từ bên ngoài nhìn vào thì đó là một con dơi lớn, nhưng ở bên ngoài thân thể lại mọc ra rất nhiều xương vỏ ngoài, ở khớp nối

giữa các bộ phận đều có xương vỏ ngoài màu trắng bảo hộ, chiếc tai nhọn chiếm cứ một phần ba thể tích phần đầu.

Cái đuôi lông xù rủ xuống phía dưới, trên đỉnh còn có một ngọn lửa màu xanh lam đang thiêu đốt.

【 Tên quái vật 】: Hài Dực Lam Bức

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (chợp mắt)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 20 (Tinh Anh)

【 Phẩm chất quái vật 】: Tinh Nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Vong Linh

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Quang Minh. 2. Hệ Phong

Quái vật cấp 20 có phẩm chất tinh nhuệ!

Mấy ngự sử ở đây chỉ sợ không có mấy người có thể đối phó được, chủ yếu nhất là đầu Hài Dực Lam Bức này còn có thể phi hành. Đẳng cấp vốn đã cao lại có thể phi hành, ngự thú đẳng cấp thấp sẽ bị áp chế hoàn toàn.

- Đầu Hài Dực Lam Bức này là cấp Tinh Anh đỉnh phong, dù sao các bạn cũng là ngự sử, có đôi khi tính mệnh ngự thú sẽ quyết định bởi một ý niệm của các bạn, hi vọng các thí sinh cẩn thận khi khiêu chiến.

Huấn luyện viên dặn dò.

Lời vừa nói ra, bầu không khí ở đây hơi đóng băng một chút, không ít ngự sử sinh đều trầm mặc nhìn con quái vật đang treo ở trong lồng sắt kia.

- Tôi đến!

Một giọng nói vang dội vang lên, sau đó còn kèm theo một tiếng rít gào trầm thấp, một thân ảnh khổng lồ chậm rãi đến gần lồng giam. Trần Hán Kiều đứng sau lưng nó, trên tay mang theo găng tay cao su.

Thân cao hai mét, lông tóc toàn thân đều là màu trắng, một vòng lông tơ màu lam quấn quanh ở vị trí cổ, sau đó là lớp lông màu xanh lam uốn lượn theo phần lưng xuống dưới, giao nhau hóa thành một dấu x.

【 Tên quái vật 】: Lôi Quang Hùng (trưởng thành kỳ)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 18

【 Phẩm chất quái vật 】: Tinh nhuệ (phẩm chất trước mắt, sau khi trưởng thành thăng lên cấp Thủ Lĩnh sẽ hạ xuống thành phẩm chất Phổ Thông)

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Lôi

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (vui vẻ)

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Nuốt Thủy Linh Quả sẽ dẫn đến tiêu chảy, tứ chi bất lực. 2. . . .

Bên ngoài Lôi Quang Hùng lập lòe từng tầng từng tầng hồ quang điện, da lông tuyết trắng ma sát với nhau sản sinh ra một lượng lớn tia điện.

Chậm rãi đi vào trong lồng sắt lớn, Lôi Quang Hùng khinh thường đưa mắt nhìn con dơi trên đỉnh đầu,

- Rống!

Nhưng mặc cho nó khiêu khích như thế nào thì Hài Dực Lam Bức đều thờ ơ, tựa như ngủ thiếp đi.

- Rống!

- Rống!

Tiếng rống vang vọng bên trong lồng giam.

Cuối cùng Lôi Quang Hùng rống khàn cả cổ, mọi người bên ngoài sân không khỏi động dung.

- Rống. . .

Lôi Quang Hùng gào thét một cách hữu khí vô lực.

Hai cái tai lớn của Hài Dực Lam Bức giật giật, mắt mở to mang theo chút buồn ngủ,

Nhìn thấy cái con dơi kia rốt cục tỉnh lại, Lôi Quang Hùng trong nháy mắt giữ vững tinh thần, hưng phấn đứng thẳng lên, hai tay điên cuồng đập vào lồng ngực của chính mình. Cái tên nhà ngươi rốt cục chịu chính diện nghênh đón sự khiêu chiến của Hùng gia sao!

Ngáp một cái, Hài Dực Lam Bức lại lần nữa nhắm mắt lại. . .

Lôi Quang Hùng đang đứng thẳng người trong nháy mắt ngốc trệ, cứ như thế ngơ ngác đứng ở bên trong lồng giam.

Đứng cũng không được, ngồi cũng không xong, ta đến cùng nên làm như thế nào.

- Rống!

Lôi Quang Hùng lập tức nổi giận, điên cuồng vọt tới vách lồng ở rìa lồng sắt mà đập, phát ra từng tiếng vang ào ào ào.

Trên đỉnh lưới sắt hơi rung nhẹ tựa như cái nôi, làm cho Hài Dực Lam Bức ngủ càng ngon hơn.

Cuối cùng Lôi Quang Hùng mang theo bất lực, mang theo sự mỏi mệt đi ra khỏi lồng giam.

Tổng huấn luyện viên Trần ho nhẹ một cái,

- Mọi người cũng nhìn thấy, có đôi khi quái vật không nhất định sẽ ngu ngốc xông lên liều mạng với các bạn. Bọn chúng cũng sẽ tránh chiến, bọn chúng cũng sẽ. . . Ngủ. Thậm chí quái vật ở dã ngoại cũng sẽ chạy trốn, cho nên chuyện này cần đến sự ứng biến linh hoạt của các bạn rồi.

Cao Bằng gật đầu, đạo lý ngài nói tôi đều hiểu, chỉ là cái từ chột dạ bên trong thanh trạng thái của ngài là chuyện gì xảy ra?

Sau đó lại có một thí sinh điều động ngự thú của chính mình đi khiêu chiến Hài Dực Lam Bức kia, ngự thú của tên thí sinh này là một con nhím lớn.

Gai nhọn phía sau nó có thể bắn ra giống như mũi tên ở nỏ.

Hài Dực Lam Bức đang nghỉ ngơi rốt cục bị bừng tỉnh, thân thể chỉ nhoáng một cái liền biến mất tại chỗ.

Sau đó mở cái miệng rộng,

- Chi ——

Sóng siêu âm truyền đến vị trí tấm kính liền bị bắn ngược trở về, chấn động đến mức tấm kính ong ong rung động.

Ngự thú nhím kia thống khổ ngã trên mặt đất, không ngừng lăn lộn.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 108: Phẩm Chất Hoàn Mỹ

Cuối cùng ngự thú nhím cũng được cứu ra ngoài, đầu Hài Dực Lam Bức kia cũng không còn nghỉ ngơi nữa, cứ như vậy treo ngược trên lưới sắt, cảnh giác liếc nhìn đám người ở bốn phía.

Hai chiếc tai lớn không ngừng run rẩy, thỉnh thoảng còn ngáp một cái, lộ ra cặp răng nanh sắc bén.

Thứ vừa rồi hẳn là cùng loại với công kích sóng siêu âm, nhưng với tần suất cực cao. Lúc ngự thú loại nhím được cứu ra ngoài, Cao Bằng có vụng trộm tiến lên quan sát một chút, khóe mắt và lỗ tai của nó đều có tơ máu chảy ra, đồng thời một chút gai nhọn phía sau có khe hở so le.

Gai nhọn phủ đầy sau lưng tràn ngập nguy hiểm, ngự thú nhím tựa hồ có chút không thoải mái, sau đó ủi ủi qua lại trên mặt đất, một chút lông nhím bị tổn hại nghiêm trọng trực tiếp rụng khỏi lưng nó. Nếu nhìn từ phía xa, bộ lông đằng sau đã loang lổ trơ chọi, phảng phất trọc, lộ ra phần thịt mềm mại bên dưới,

Ngự thú nhím xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía đám người.

Trọc, không mặt mũi gặp người.

. . .

Cao Bằng nhìn nửa ngày, đầu Hài Dực Lam Bức này có công kích bằng sóng âm rất lợi hại, còn ngự thú nhím kia mặc dù chỉ có cấp 15, nhưng mà lớp lông trên trên lưng chính là một đại sát khí

của nó, nên tuyệt đối rất cứng rắn.

Tuy nhiên, những chiếc lông cứng rắn như thế cũng bị sóng âm làm cho nứt toác, hắn cũng không cho rằng lực phòng ngự trước mắt của A Ban có thể mạnh hơn con nhím được bao nhiêu.

Đè lại A Ban đang xao động, Cao Bằng tiến vào trạng thái xem kịch.

Hắn đã nhận ra ánh mắt Trương giáo quan đang nhìn về phía hắn, nhưng Cao Bằng thờ ơ.

Tham gia chiến đấu là không thể nào, A Ban quá ngốc, còn quái vật lại quá mạnh, việc đánh cược vào vận khí thì quá gượng ép.

Liên tiếp hai con ngự thú thất bại, mọi người ở đây cũng coi như thấy rõ được thực lực của con quái vật này.

Lúc Tổng huấn luyện viên Trần hỏi có người nào muốn tiếp tục khiêu chiến hay không? Bọn họ chỉ có thể ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

Có người ngẩng đầu nhìn trời, có người quan sát mặt đất.

Chuyện này làm cho Tổng huấn luyện viên Trần có chút tức giận, một con quái vật đã dọa các người sợ thành như vậy.

- Ngươi, ngươi, ta nhớ được mấy đứa oắt con các ngươi, bình thường lúc huấn luyện thì kiêu ngạo nhất, không phải tự xưng là tam trung F4 à, làm sao lúc này lại sợ rồi?

- Ôi.

Một tên đệ tử ôm bụng kêu thảm rồi nằm trên mặt đất,

- Bụng tôi không thoải mái.

Teddy ba đuôi đứng ở bên cạnh hắn trông thấy chủ nhân nằm xuống, mắt sáng lên, ba cái đuôi đồng loạt đong đưa.

- Thôi được rồi.

Thấy không thể khuyên nổi những học sinh này, tổng huấn luyện viên Trần cũng không miễn cưỡng,

- Mỗi ngày đầu Hài Dực Lam Bức này đều sẽ bị mang đến bỏ vào bên trong lồng, chờ đến lúc trong các bạn có người khiêu chiến thành công thì lúc đó chiếc lồng sẽ bị triệt tiêu.

Nói đến đây, tổng huấn luyện viên Trần lơ đãng liếc qua Cao Bằng, bốn mắt giao nhau, Cao Bằng có chút xấu hổ, ở đây đâu có chuyện gì liên quan tới ta.

Buổi chiều sau khi kết thúc huấn luyện, Cao Bằng cũng không sốt ruột về nhà mà mang theo A Ban đi đến Hiệp hội săn quái.

Một tháng này Cao Bằng vẫn một mực thu thập tài liệu tiến hóa cần thiết cho A Ban, đến xế chiều hôm nay rốt cục đã thu thập hoàn tất. Đến hiệp hội săn quái, lúc này người ra vào hiệp hội không ít, có vẻ tương đối bận rộn.

Cao Bằng đợi một hồi mới đến lượt hắn, sau khi kiểm tra vân tay trên máy, camera quay thẳng vào Cao Bằng, nghiệm chứng kết luận thông qua.

Cầm được vật phẩm mà chính mình ban bố nhiệm vụ, lúc này Cao Bằng mới cưỡi A Ban rời đi. Bởi vì thể tích của A Ban quá lớn, cho nên khẳng định không chen nổi lên xe buýt, bởi vậy chỉ có thể đi bộ.

Cũng may tốc độ của A Ban không chậm, tốc độ di chuyển trong nội thành không kém nhiều so với xe buýt.

Chỉ là lớp lông cứng trên lưng A Ban có chút cấn mông. Cao

Bằng xê dịch mông một chút, luôn cảm thấy ngồi như thế này không quá dễ chịu, lần sau chắc phải mua thêm một cái đệm đặt ở dưới.

Đi tới phòng làm việc, Cao Bằng dùng "Thang máy vận chuyển" đưa A Ban lên.

Sau đó hắn trở về phòng thí nghiệm bắt đầu phối trí tài liệu.

Xử lý tài liệu, điều chế dược tề, tất cả công việc mất trọn ba giờ, bầu trời bên ngoài đều đã được bao phủ bởi bóng đêm.

Đưa tất cả dược tề đã điều chế tốt để vào trong vạc thí nghiệm, bắt đầu dùng nước sôi nóng hổi để pha loãng dược tề.

Cao Bằng đẩy cửa phòng thí nghiệm ra, bên ngoài hành lang không nhìn thấy A Ban, tên gia hỏa này đi đâu rồi?

Tìm quanh tầng này một hồi, cuối cùng phát hiện ra A Ban ở một góc trong phòng khách. Tám cái chân của nó co lại thành một đoàn, chăm chú dựa vào góc tường nhỏ giọng ngáy khò khò.

Đôi mắt huyết hồng cũng có chút ảm đạm, ở trong đêm đen có vẻ bất lực và yếu ớt.

Cốc cốc cốc.

Cao Bằng gõ gõ cửa thủy tinh của phòng chờ.

A Ban bị bừng tỉnh, con mắt khôi phục ánh sáng, tranh thủ thời gian đứng lên dùng chân lau đi nước bọt ở khóe miệng, nhảy nhót chạy về phía chủ nhân.

- Đi thôi, mang ngươi đi mạnh lên.

Cao Bằng cười vỗ vỗ đầu A Ban.

Đi vào phòng thí nghiệm, trong vạc thí nghiệm đã được đổ đầy

nước, chất lỏng đen kịt tựa như mực nước.

A Ban trước tiên dùng hai chân trước như tấm khiên đặt lên thành của vạc thí nghiệm, sau đó khẽ dùng lực liền đưa toàn bộ thân hình lên không trung. Sức mạnh của hai chiếc chân này lớn hơn rất nhiều so với những chiếc chân khác.

A Ban không ngừng dùng sức, thân thể dần dần đưa lên cao, tựa như đang trồng cây chuối,

Bởi vì thân thể tương đối khổng lồ, cho nên nhìn qua có vẻ lắc la lắc lư, cuối cùng nó rơi vào trong vạc ùm một tiếng.

Sau khi A Ban rơi vào trong vạc thì chủ động co những chiếc chân của mình lại, để cho toàn thân ở trong trạng thái bị ngâm.

Cao Bằng lui ra phía sau hai bước, quan sát quá trình tiến hóa của A Ban.

Từng đoàn từng đoàn sương mù đen kịt bay ra từ trong vạc, sau đó lại bị hút vào, tựa như có quái vật nào đó ở bên trong phun ra nuốt vào mây mù.

Đứng chờ một giờ, thấy thí nghiệm tiến vào quỹ đạo chính, lúc này Cao Bằng mới quay người rời đi. Bận rộn ba giờ, vừa rồi lại đứng thêm một giờ, thật sự là quá mệt mỏi.

. . .

- Ngươi xác định phòng làm việc này không có ai?

Ngoài cửa phòng làm việc có hai người đang lén lén lút lút, trên đầu mang theo khăn trùm chỉ lộ ra hai con mắt, sau lưng bọn hắn đi theo hai con ngự thú.

- Yên tâm đi, khẳng định không có ai! Mấy ngày nay tôi đều quan sát, lúc này người của phòng làm việc đã sớm tan tầm rồi.

- Nhưng mà phòng làm việc thì có cái gì tốt để trộm chứ? Bằng không thì theo lời tôi tìm một nhà ngân hàng còn hơn.

- Ngân hàng? Bây giờ đều sử dụng điểm tín dụng để chuyển khoản, ngân hàng có cái rắm tiền!

Người bên trái nhỏ giọng mắng,

- Yên tâm đi, trong phòng làm việc bình thường đều sẽ để một chút tài liệu thí nghiệm, những tài liệu này tùy tiện đều có thể bán được mấy chục vạn, hơn trăm vạn.

Sau đó người bên trái tranh thủ thời gian gọi ngự thú của chính mình đến. Đây là một quái vật cùng loại với đất dẻo cao su, tựa như cục thạch đang trượt trên mặt đất. Sau đó người đàn ông này bẹo ra hai viên thịt từ trên thân ngự thú của mình, đầu ngự thú kia phát ra tiếng kêu đau đớn, âm thanh ọt ọt như bong bóng nổi lên mặt nước.

Người đàn ông kia chà xát "Đất dẻo cao su" vào hai tay, làm nó biến thành một chiếc bao tay trùm lên bàn tay của mình.

Sau đó lại lấy ra một cái hộp nhỏ từ trong túi, mở hộp ra, bên trong toát ra một đoàn hàn khí. Hắn cẩn thận từng li từng tí lấy quái vật bên trong ra rồi đặt nó lên trên cửa kính chống đạn.

Có thể nhìn ra đây là một con quái vật loại muỗi lớn ước chừng cỡ bàn tay, làm cho người ta khắc sâu ấn tượng nhất chính là giác hút của nó dài khoảng chừng 10 cm. Con quái vật loại muỗi này sau khi bị đặt trên cửa thủy tinh, theo thói quen đặt mấy chiếc chân dính lên cửa.

Sau đó người đàn ông này lại lấy ra một chiếc hộp trong suốt khác từ trong túi, che lại con muỗi vẫn còn đang trong trạng thái đông lạnh. Hắn nhẹ nhàng đẩy chốt mở ở phía sau, bên trong liền phun ra một chút sương mù kích thích con muỗi này thức tỉnh.

- Bành!

Quái vật loại muỗi chịu kích thích đột nhiên thức tỉnh, sau đó giác hút theo phản xạ đột nhiên bộc phát.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 109: Thuẫn Ma Khải Chu

Nó tựa như một chiếc cương châm phóng đi với tốc độ cực nhanh.

Lớp kính chống đạn trực tiếp bị xuyên thủng, phía đỉnh giác hút của quái vật loại muỗi này cũng bị vặn vẹo theo. Người đàn ông kia thấy thế thì cười vui vẻ, tranh thủ thời gian gọi người bên cạnh động thủ.

Ván đã đóng thuyền, đến mức này thì đã không có đường lui.

Cắn răng một cái, lấy ra một chiếc chùy và một chiếc dùi từ trong balo.

Sau đó đưa mũi nhọn của dùi vào lỗ nhỏ trên cửa thủy tinh, dùng chùy đập mạnh một cái!

Xoạt xoạt.

Từng tầng từng tầng vết rạn hình mạng nhện lan tràn ra bốn phía.

Cao Bằng đang nằm trên ghế sofa nghỉ ngơi thì nghe thấy âm thanh truyền đến từ ngoài cửa, lông mày nhăn lại, đứng lên đi vào văn phòng mở màn hình giám sát lên.

Camera bố trí ở đầu bậc thang hoàn toàn đen kịt, cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng mà tín hiệu vẫn tốt, chắc là ống kính đã bị cái gì đó che khuất.

Theo tình hình này, ngoài cửa chắc hẳn có người không có ý

tốt.

Nhưng mà không biết là đến để giết người, hay vẫn là đến để trộm đồ.

Dù sao bạn học Cao Bằng vẫn chưa thoát khỏi ám ảnh về sự việc của biệt thự thời gian trước.

Hơi nhíu mày trầm tư, Cao Bằng ngẫm nghĩ một chút rồi lấy điện thoại di động từ trong túi ra, ấn xuống ba nút nghe nhiều nên thuộc.

- Alo, cảnh sát thúc thúc đó sao? Tôi muốn báo cảnh, có người muốn mưu đồ làm loạn đối với tôi.

Cao Bằng nói một cách rất lãnh tĩnh.

Điện thoại bên kia không dám trì hoãn, tranh thủ thời gian hỏi thăm địa chỉ và tình trạng hiện giờ của Cao Bằng.

- Tôi ở trung tâm thành phố, khu Đại Nhạn đường Liên Hồ. . .

Cao Bằng nói địa chỉ của mình cho cảnh sát biết.

- Những người kia đang phá cửa, tạm thời tôi rất an toàn. À. . . Nếu như những người kia chủ động ra tay với tôi, tôi có thể phòng vệ chính đáng hay không?

Sau khi biết được vị trí cụ thể cục cảnh sát biểu thị lập tức sẽ đến ngay, đồng thời nhắc nhở Cao Bằng chú ý bảo vệ an toàn của bản thân, dưới tình huống nguy hiểm thì có thể xuất thủ.

Để điện thoại di động xuống, Cao Bằng nhìn thoáng qua ngoài cửa rồi lặng lẽ biến mất trong bóng đêm.

. . .

Bành!

Cửa lớn bị mở ra một cách thô bạo.

Hai thân ảnh cẩn thận đi vào, đèn bên trong phòng đèn đều đang tắt nên không gian một mảnh đen kịt.

Trên đỉnh đầu có mấy cái camera đang lóe ra hồng quang.

Sờ lên cái đầu đang được trùm kín, trong lòng hai người buông lỏng một chút, một người trong đó còn vung vẩy chiếc chùy trong tay rồi hung tợn trừng mắt nhìn camera.

- Đi thôi, đừng trì hoãn thời gian, tranh thủ thời gian lục soát xong liền đi.

Một người khác kéo cánh tay của hắn.

Một người trong đó tìm tòi công tắc chuẩn bị bật đèn, nhưng lại phát hiện không có điện, chả lẽ dập cầu dao rồi sao?

- Lão đại, tại sao không mở được đèn?

- Có thể là do lúc người của phòng làm việc này ra về đã dập cầu giao.

Lão đại cũng không dám khẳng định, không khí xung quanh cho hắn cảm giác có chút lạnh.

Hai kẻ trộm một đường tìm tòi, cuối cùng đi đến phòng thí nghiệm.

Đẩy cửa phòng thí nghiệm ra, trong phòng thí nghiệm tối đen truyền đến tiếng nước ọt ọt.

- Đây là cái gì? Hình như có dụng cụ còn đang vận hành?

Những dụng cụ thí nghiệm này đều liên kết với trang bị phát điện phụ, để phòng ngừa các trường hợp mất điện dẫn đến việc phải bỏ dở thí nghiệm.

Đèn tín hiệu màu xanh chậm rãi nhấp nháy, trong vạc thí nghiệm có một đoàn bóng đen khổng lồ hiện ra.

Từng tia từng tia sáng chiếu vào trong nước, bóng đen khổng lồ trong vạc nước thỉnh thoảng lắc lư, tiếng nước trầm thấp xen vang trong không khí nồng đậm mùi nước khử trùng.

- Lão, lão đại, đây là vật gì?

Người có vóc dáng hơi thấp lắp bắp nói.

- Hẳn là người của phòng làm việc này đang làm thí nghiệm gì đó rồi.

Lão đại cảm thấy có chút tê dại da đầu, chính mình dường như đã tiến vào một phòng làm việc không đứng đắn?

- Đừng để ý, tìm đồ trước đã. Nơi này chắc chắn đang tiến hành thí nghiệm gì đó, chỉ cần chúng ta không làm ảnh hưởng thí nghiệm thì người bên trong hẳn sẽ không đi ra. Nếu nơi này đang tiến hành thí nghiệm thì khẳng định sẽ có tài liệu, chúng ta nhanh tìm tài liệu thôi.

Hai người tìm kiếm một lúc trong phòng thí nghiệm, cuối cùng chỉ tìm được một chút các loại tài liệu thường gặp. Bởi vì phần lớn tài liệu đều đã bị Cao Bằng sử dụng.

Hai người cũng không rõ những tài liệu này có đáng tiền hay không, toàn bộ cất vào trong túi, sau đó xoay người rời đi.

Cao Bằng vẫn một mực trốn ở một góc nào đó của phòng làm việc, nghe rõ được đoạn đối thoại của hai người.

Trên mặt hắn hiện lên một tia nghi hoặc, tựa hồ chính mình đã tính sai. Hai người này không phải đến gây phiền phức với mình, mà chỉ là hai tên trộm.

Đương nhiên cũng không bài trừ khả năng, nếu như phát hiện có người thì sẽ phát triển từ trộm đồ thành đột nhập cướp bóc.

Đúng lúc này, trong đầu Cao Bằng đột nhiên hiện lên một loạt số liệu.

- Thành công tiến hóa Hắc ám —— Thuẫn Ma Khải Chu.

- Này.

Hai người đang đi về phía ngoài cửa đột nhiên cảm thấy sau lưng phát lạnh, sau đó quay đầu. Chỉ thấy ở một góc của gian phòng mơ hồ đứng một người, người kia đang vẫy tay với hai người bọn họ,

- Lục soát mệt không, nếu mệt thì ngồi xuống uống chén trà đã?

Hai người này dừng một chút, sau đó liếc nhau, nhanh chóng đi về phía Cao Bằng.

Người bên trái lặng yên không tiếng động lấy từ trong ngực ra một cây chủy thủ, người bên phải lấy một cây chùy từ trong balo ra.

Đồng thời một con rết dữ tợn leo ra khỏi quần áo của người bên phải. Nó to khoảng chừng cánh tay, dài một mét, quấn quanh cánh tay của người kia, sau đó nhắm ngay cổ tay hắn cắn một cái.

Người bên phải phát ra một tiếng kêu rên, cánh tay của hắn bành trước với tốc độ mắt thường có thể thấy được, từng đầu gân xanh giống như cự mãng nổi lên.

Gầm nhẹ một tiếng, hắn vung cây chùy lớn trong tay đánh về phía Cao Bằng!

- Uống trà? Ông đây mời mày ăn chùy!

Một chùy này rất nhanh, thậm chí còn kéo theo một đạo tàn ảnh trên không trung.

Một chùy này rơi thẳng vào đầu của Cao Bằng.

Người kia chỉ cảm thấy một chùy này của chính mình phảng phất đánh vào trên bông, mềm nhũn có loại cảm giác khí lực không dùng được.

Chờ hắn lấy lại tinh thần nhìn về phía Cao Bằng, tên oắt con này đã ngã trên mặt đất.

Cao Bằng ngồi trên mặt đất sờ sờ lên đầu mình, vừa rồi hắn cảm thấy đỉnh đầu bị đè ép, tựa như có người dùng tay đẩy đầu hắn một chút, còn là loại cách một tầng bông.

Những tổn thương mà hắn phải chịu đều thông qua khế ước đấu chuyển tinh di chuyển dời cho A Ban, nhưng vì phối hợp với những người này, Cao Bằng vẫn phải đặt mông ngồi xuống đất.

Ở bên trong không gian linh hồn, cảm xúc của A Ban thậm chí không có một chút biến hóa nào, tựa như bị con muỗi chích một phát.

Đột nhiên từ nơi xa bay đến một đoàn chất lỏng sền sệt lớn làm cho hai người ướt đẫm. Cảm giác sền sệt để cho hai người này rất không thoải mái, vừa mới chuẩn bị đưa tay lên gạt thì phát hiện trên dưới cả người mình đều bị dính chặt không thể động đậy.

Những chiếc chân nhện khổng lồ của A Ban di động trên nền gạch phát ra âm thanh băng lãnh.

Chậm rãi bò đến trước mặt hai người, A Ban dùng chân trước nhẹ nhàng ma sát một chút, đôi mắt huyết hồng mang theo sát khí lạnh lẽo.

Hai người này lại dám đối phó chủ nhân của mình, chuyện này đã chạm đến vảy ngược của A Ban.

Nâng chân nhện lên, dưới ánh mắt hoảng sợ của hai người, chân nhện không ngừng phóng to.

Cao Bằng thở dài. Lần thứ nhất giết người, mặc dù không phải chính hắn ra tay, nhưng vẫn khiến cho hắn cảm thấy rất khó chịu.

Kỳ thật Cao Bằng cũng chưa nghĩ ra, chính mình rốt cuộc nên lấy thái độ gì để xử lý hai người này, bởi vậy ý nghĩ của hắn rất đơn giản.

Nếu như bọn họ thấy trong phòng có người rồi xoay người bỏ chạy, Cao Bằng cũng chỉ chế phục hai người này sau đó giao cho cảnh sát.

Nhưng rất đáng tiếc. . . Phản ứng của hai người này tựa hồ cũng không hữu hảo.

Cho nên xin lỗi!

Các ngươi muốn giết ta, ta liền giết các ngươi.

Chỉ đơn giản như vậy.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 110: Nổi Lên Mặt Nước

Cảnh sát đến ngay sau đó ba phút, khi hai tên trộm đột nhập vào phòng làm việc cướp bóc bị Thuẫn Ma Khải Chu giết chết.

Sau khi bọn họ đi từ trong thang máy đi ra thì nhìn thấy cửa lớn bị phá vỡ, những mảnh vụn thủy tinh rơi lẻ tẻ vung vãi trên mặt đất, cửa lớn mở rộng, đèn bên trong sáng trưng.

Trong lòng mấy người cảnh sát xông lên đầu tiên thất kinh, lập tức xông vào bên trong phòng.

Mùi máu tươi nhàn nhạt phiêu tán trong không khí.

- Giơ tay lên!

Mấy người cảnh sát nâng súng nhắm thẳng vào Cao Bằng, hắn là người duy nhất sống sót ở đây.

- Không được động đậy!

- Đứng im ở nơi đó, hai tay ôm đầu rồi ngồi xuống!

Cao Bằng rất bình tĩnh, cũng không có trang bức kêu to ủy khuất ở thời điểm này. Hắn đưa hai tay khoanh lại sau đầu, sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống. Vừa ngồi xổm vừa nói ra:

- Tôi là Cao Bằng, là người bị hại. Mấy người có thể kiểm tra tư liệu của tôi.

Đồng thời Cao Bằng cũng ra lệnh cho A Ban tạm thời không được biểu hiện ra tính công kích của mình.

- Cảnh sát sẽ không đánh người dân lương thiện, người Trung

Quốc sẽ không đánh người Trung Quốc.

Lúc nói đến đây, Cao Bằng chậm rãi ngồi xuống. Trên đỉnh đầu của hắn có một vết thương để người ta nhìn thấy phải giật mình, máu tươi chảy liên tục ra phía ngoài, nhuộm đỏ một bên của gò má.

Sau khi xác nhận Cao Bằng tạm thời không có biểu hiện ra tính uy hiếp, những cảnh sát này đi nhanh lên phía trước còng hai tay Cao Bằng lại.

Nhanh chóng tiến lên xem xét hai cỗ thi thể trên mặt đất. Trên đầu hai thi thể đều có một lỗ thủng to lớn, máu và óc không ngừng chảy ra từ bên trong khe hở, lan tràn khắp mặt đất, làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

Thi thể vẫn còn nóng, tản ra nhiệt lượng.

Trên mặt đất bên cạnh còn có một bộ thi thể to bằng cánh tay của một con rết, bị mạnh mẽ xé rách thành hai nửa, chất lỏng màu xanh lá, màu vàng chảy đầy nền nhà. Bên cạnh còn có một con quái vật giống như một đoàn đất dẻo cao su phát ra âm thanh ọt ọt, đang chậm rãi nhúc nhích.

- Tình hình đã được khống chế, tình hình đã được khống chế, có người bị thương cần đến bác sĩ.

Có cảnh sát lấy bộ đàm ra gọi cho những cảnh sát ở bên ngoài.

. . .

Trong phòng thẩm vấn.

- Tại sao cậu lại giết người?

- Tôi là phòng vệ chính đáng.

Trên đầu băng bó băng vải, Cao Bằng nói.

Thấy vẻ bình tĩnh trên mặt Cao Bằng, người cảnh sát thẩm vấn nhíu lông mày lại,

- Dựa theo kết quả điều tra, lúc ấy bọn họ đã không có năng lực phản kích!

- Nhưng mà lúc đó tôi cũng không biết bọn họ còn năng lực phản kích hay không mà. Hơn nữa các người hẳn cũng nhìn thấy hắn dùng chùy lớn đập mạnh vào phần đầu của tôi.

Cao Bằng cười, chỉ chỉ vào vết thương được quấn băng vải trắng trên đầu mình.

Cái này tất nhiên không phải là do người kia dùng chùy đánh, mà là sau khi giết người Cao Bằng ngụy tạo thương thế cho bản thân.

- Nhưng mà lúc ấy hai người kia đã bị ngự thú nhện của cậu vây khốn, cậu hoàn toàn có thể bắt lại rồi giao bọn họ cho cảnh sát xử lý.

Cao Bằng trầm mặc.

Người khác đã hạ sát thủ đối với hắn, hắn thật sự không muốn buông tha cho hai người này.

Nếu giao cho cục cảnh sát thì tối đa cũng chỉ phán tội đột nhập cướp bóc và hành hung. . .

Phù ——

Trong lòng Cao Bằng thở dài một hơi, chính mình tựa hồ. . . Cũng không tính là người tốt, cũng không phù hợp định nghĩa truyền thống về người tốt.

Tuy nhiên cũng không có vấn đề gì, hắn cũng không để ý đến những thứ này.

Muốn sống sót ở trên thế giới này, nhất định phải học được sự hung ác.

- Đó là do ngự thú của tôi ra tay, bởi vì hai người kia muốn giết tôi, cho nên nó mới lâm vào trạng thái phẫn nộ, phản kích giết chết hai người đó.

Cao Bằng mở miệng nói.

Người cảnh sát thẩm vấn nhíu mày, còn muốn hỏi cái gì đó thì ngoài cửa truyền đến một trận tiếng đập cửa,

Người cảnh sát mở cửa liền thấy cục trưởng đứng bên ngoài, bên cạnh cục trưởng còn có một ông lão mà hắn không nhận ra.

- Được rồi, kết quả chuyện này đã điều tra được, hai người kia đột nhập cướp bóc rồi hành hung, người bị hại thuộc về phòng vệ chính đáng.

Cục trưởng trực tiếp đưa ra kết quả.

Cảnh sát thẩm vấn thấy cục trưởng tự mình ra mặt, biết chuyện này không phải hắn có thể quản, liền gật đầu thu thập giấy bút rồi rời khỏi phòng thẩm vấn.

Ông Lưu?

Cao Bằng nhận ra người đứng ở bên cạnh cục trưởng, trong lòng vô cùng kinh dị, hắn thật sự không nghĩ tới ông Lưu lại có thể xuất hiện ở đây,

Mặc dù hắn đã sớm biết thân phận của ông Lưu không đơn giản, nhưng khi nhìn thấy ông Lưu xuất hiện ở bên cạnh cục trưởng cục cảnh sát, trong lòng không nhịn được suy đoán về thân phận chân thực của ông Lưu.

- Được rồi, không sao đâu, chúng ta đi về trước thôi.

Ông Lưu cười nói với Cao Bằng.

Từ cục cảnh sát đi ra, trong lòng Cao Bằng chất chứa rất nhiều nghi vấn, có chút không nhịn được muốn mở miệng hỏi, nhưng mỗi lần lời đến khóe miệng thì lại không biết bắt đầu nói từ đâu.

Dưới không khí trầm mặc quỷ dị này, hai người đi xuống dưới lầu.

- Ta bị người nhờ vả đến đây bảo vệ cháu.

Lúc xuống dưới, ông Lưu đột nhiên nói.

Cao Bằng dừng bước, quay đầu lại đối mặt với ông Lưu.

Trên mặt ông Lưu lộ ra nụ cười, tựa như một đóa hoa cúc đang nở rộ,

- Cháu không muốn hỏi là ai sao?

Cao Bằng nhìn ông Lưu, trong mắt mang theo một tia không xác định:

- Là ông ngoại của cháu?

Ông Lưu,

- . . .

Làm sao lại đoán được một cách dễ dàng như vậy! Nụ cười của ông Lưu cứng đờ.

- Người bình thường sẽ không tốn công như thế, dù sao. . . Một cô nhi thì có cái gì tốt để bảo hộ chứ.

Cao Bằng cảm thấy chính mình rất bình tĩnh, hắn phát hiện từ sau khi A Ban giết chết hai người kia, tâm tình của bản thân đã có chút không bình thường.

- Sau khi tai biến phát sinh ông ngoại liền không rõ sống chết, nhưng cũng không đại biểu ông ngoại nhất định đã xảy ra việc ngoài ý muốn. . . Người duy nhất cháu có thể nghĩ tới chính là ông ấy. Bởi vì cháu thực sự không nghĩ ra còn người nào sẽ tốn công tốn sức phái người bảo hộ cháu.

Cao Bằng tự giễu nói.

Ông Lưu cũng không trả lời hắn, nhưng hắn đã nhìn ra kết quả từ biểu cảm của ông Lưu.

Thở dài một hơi, ánh mắt Cao Bằng đầy phức tạp,

- Ông ngoại cháu vẫn khỏe chứ?

Bất kể như thế nào thì cũng là ông ngoại của mình, máu mủ tình thâm.

Ông ngoại không tới gặp mặt, khẳng định là có chỗ khó xử của mình hoặc là không tiện.

Nếu không thì không thể giải thích việc ông ngoại chuyên môn phái người đến bảo vệ mình lâu như vậy.

- Lão Kỷ hắn vẫn rất khỏe mạnh, sống thêm mấy chục năm cũng không có vấn đề gì.

Ông Lưu cười ha ha,

- Chỉ là công ty bên kia có chút việc, hai năm này hắn tạm thời không thể tới tìm cháu. Tuy nhiên, chuyện công ty bên kia cũng sắp xử lý sạch sẽ rồi.

Hôm nay biết việc cháu phải vào cục cảnh sát, lão Kỷ rất tức giận. Ta rất ít gặp hắn tức giận như vậy, ngay cả lúc những người trong công ty mưu toan đoạt quyền hắn cũng không tức giận như thế.

- . . . Ừm.

Cao Bằng trầm mặc,

- Khỏe là được rồi.

Bỗng nhiên biết được mình có một người thân còn sống. Mặc dù sắc mặt Cao Bằng rất bình tĩnh, nhưng mà đáy lòng lại nổi lên từng cơn sóng ngầm.

Ông Lưu biết lúc này cần để cho Cao Bằng an tĩnh một chút.

Về đến nhà, Cao Bằng thực sự khó có thể bình tĩnh, lúc đang thái thịt còn không cẩn thận cắt trúng ngón tay.

Đại Tử đang ngủ trong phòng khách đột nhiên bừng tỉnh, giống như có người nào đó đánh một quyền lên đùi ta?

Là ai?

Là ai? !

Đại Tử cảnh giác đứng dậy, đi lòng vòng trong phòng ngủ.

Nhìn mấy miếng dưa leo bị cắt xiêu xiêu vẹo vẹo, Cao Bằng thở dài.

Tùy tiện ném đồ ăn vào trong nồi.

Hôm nay, trong quá trình A Ban tiến hóa phát sinh một chút ngoài ý muốn. Lại còn biết được tin tức ông ngoại của mình còn sống, tiện thể hiểu rõ chân thực thân phận của người một mực âm thầm chiếu cố bản thân những năm này.

Cao Bằng hơi mệt một chút, hắn bây giờ chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 111: Liên Minh Ngự Sử Thành Lập

Ở trong mơ, Cao Bằng thấy hai người kia cầm chùy lớn và chủy thủ trong tay đến lấy mạng hắn.

Vô luận Cao Bằng chạy thế nào cũng không thể thoát khỏi hai người này, cuối cùng Cao Bằng thở hồng hộc đứng im tại chỗ.

Tất nhiên ở trong mơ sẽ không cảm giác được sự mệt mỏi, loại mệt mỏi này là một loại giác quan mà tiềm thức áp đặt cho chủ thể ở trong mộng —— ngươi rất mệt mỏi, lúc này ngươi đang chảy mồ hôi.

Sau đó Cao Bằng cũng cảm thấy chính mình đang chảy mồ hôi đầm đìa, sền sệt, rất không thoải mái.

Tiếp theo. . .

Trong lúc một trong hai người nhe răng cười giơ lên thiết chùy trong tay muốn nện xuống, một con quái vật đột nhiên xông ra từ núi rừng bên cạnh.

Một con nhện cao khoảng chừng tám tầng lầu.

Nó dùng một cước dẫm nát toàn bộ hai người kia.

Sau khi tỉnh lại Cao Bằng có chút mê mang, xoa xoa mồ hôi trên mặt.

Hắn sợ hai người kia lấy mạng sao?

Nói thật Cao Bằng đúng là không quá sợ, dù sao quái vật hung

ác hơn nữa cũng đều giết qua, chẳng lẽ lại sợ hai người?

Huống hồ vẫn là do hai người kia động thủ với hắn trước. Nếu như A Ban không có ở bên cạnh, hoặc hắn không có năng lực đẩu chuyển tinh di thì người chết chính là hắn.

Một tuần trôi qua, nghênh đón kỳ thi đại học cả nước —— Thi đại học loại văn hóa.

Đây hoàn toàn là chuyện nhỏ! Cao Bằng cũng không cảm thấy hoảng hốt.

Đối với học bá mà nói, kiểm tra loại văn hóa xưa nay cũng không phải khó khăn gì, đơn giản chỉ là thi về những thứ trong trí nhớ mà thôi.

Trước đó hắn cũng là người xếp thứ tư trong cùng cấp, chênh lệch 15 điểm với người xếp thứ nhất. Trước kia thân thể Cao Bằng cũng không phải rất tốt, miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn 60 điểm, chỉ ở một hạng thể dục này đã kéo xuống hai mươi điểm bình quân của hắn.

Từ sau khi ký kết ngự thú, Cao Bằng phát hiện tố chất thân thể của mình ngày càng tốt hơn. Mặc dù còn không khoa trương đến mức biến thành siêu nhân, nhưng cũng có thể chạy một ngàn mét mà không thở dốc.

Theo thực lực của ngự thú càng ngày càng mạnh sẽ phản hồi lại một phần lực lượng, từ đó nâng cao tố chất thân thể của ngự sử.

Đây là kết quả đã sớm được nghiệm chứng, nhưng kỳ thật ảnh hưởng của nó đối với ngự sử cũng không lớn, hoàn toàn không đủ để ngự sử tham gia vào cuộc chiến giữa các ngự thú.

Bởi vì lực lượng phản hồi hoàn toàn không thể so sánh với lực lượng của ngự thú.

Lực lượng phản hồi đại khái không đến một phần trăm tố chất thân thể của ngự thú, cái tỷ lệ này quá thấp, căn bản không đủ để cho ngự sử tham gia vào cuộc chiến giữa các ngự thú. Dù cho kỹ xảo có cao hơn nữa cũng giống vậy, nó chỉ có thể giúp ngự sử kiên trì lâu hơn trong lúc chạy trốn mà thôi.

Bởi vì cho dù ngự thú có lực lượng một tấn thì nhiều nhất cũng chỉ tăng phúc cho ngự sử được 20 cân mà thôi, đây là tình huống tốt nhất rồi.

. . .

Thời gian hai ngày trôi qua trong nháy mắt, thi văn hóa cũng đã kết thúc. Đối với rất nhiều thí sinh mà nói, cuối cùng cũng được nghênh đón một kỳ nghỉ hè tuyệt vời nhất trong mười hai năm qua.

Quả thật hưng phấn như muốn bay lên trời.

Nếu như xếp hạng ngày nghỉ nào vui sướng nhất trên thế giới thì kỳ nghỉ hè sau khi thi đại học kết thúc tuyệt đối có thể đứng trước ba. Những học sinh vừa thi đại học xong tựa như một đầu Husky thoát cương, tùy ý vui chơi.

Sau khi thi xong Cao Bằng liền ném chuyện này ra sau đầu, dù sao sau hai tuần nữa mới có kết quả, bây giờ có lo lắng cũng vô dụng.

Sau khi thi xong Cao Bằng liền nhanh chóng đầu nhập vào quá trình huấn luyện ngự thú. Hắn phát hiện không có gì có thể chơi vui hơn so với việc bồi dưỡng ngự thú.

Bởi vì lúc phát sinh nguy hiểm, đồng bạn đáng tin cậy nhất chính là ngự thú của mình.

Cùng nhau trưởng thành từng bước một với ngự thú của mình, loại cảm giác này khiến cho hắn cảm thấy rất phong phú.

Loại cảm giác thành tựu này rất tốt.

Buổi chiều, con quái vật dơi kia vẫn như cũ bị vận chuyển đến, treo ngược ở trên đỉnh lồng.

Nó tựa như một linh vật, mỗi ngày đều được phái tới, nhưng đáng tiếc lại không có ngự thú nào khiêu chiến thành công.

Hài Dực Lam Bức treo ở trên đỉnh lồng nhàm chán ngáp một cái, từ trên cao dò xét nhân loại xung quanh.

Trải qua khoảng thời gian này, gan của Hài Dực Lam Bức lớn hơn không ít, cảm giác sợ hãi đối với nhân loại cũng đã tiêu trừ rất nhiều. Những nhân loại này tựa hồ không có cái gì đáng giá phải sợ hãi, mỗi ngày cung cấp nuôi dưỡng nó ăn ngon uống sướng, còn cho nó đi hóng gió, ngẫu nhiên phái mấy con sủng vật nhỏ linh hoạt đến rèn luyện với nó.

Mỗi ngày Hài Dực Lam Bức sống vô cùng vui vẻ.

- Huấn luyện viên, hôm nay tôi vẫn muốn khiêu chiến nó!

Trần Hán Kiều nói với huấn luyện viên.

Lôi Quang Hùng đứng sau lưng hắn.

Cao Bằng liếc qua, mấy ngày không thấy đầu gấu ngốc này đã tăng lên một cấp, da lông bóng loáng tỏa sáng, thân thể cường tráng. Gấu thời kỳ trưởng thành thăng cấp đúng là nhanh.

Trên cơ bản cái này đã trở thành chuyện thường ngày, bạn học Trần Hán Kiều cứ cách hai ngày sẽ đến khiêu chiến Hài Dực Lam Bức một lần.

Hài Dực Lam Bức thấy một lần Lôi Quang Hùng, lập tức giữ vững tinh thần.

Cái đồ chơi gấu ngốc làm chính mình vui vẻ lại tới.

Ánh mắt đầy thú vị nhìn chằm chằm vào Lôi Quang Hùng, người sau thì nghênh ngang đi vào chiếc lồng. Bây giờ nó đã phát hiện, vô luận chính mình khiêu khích ra sao thì con dơi này cũng sẽ không xuống dưới.

Cho nên Lôi Quang Hùng cũng không có uổng phí khí lực rống to, vừa vào trong lồng liền trực tiếp nằm sấp trên mặt đất, hai vành tai cụp lại che lỗ tai, ngủ say như chết.

Hài Dực Lam Bức nhìn một lúc rồi hé miệng phóng thích sóng siêu âm, nhưng mà Lôi Quang Hùng da dày thịt béo lại thờ ơ, ngủ say như chết.

Kêu một hồi nó cũng cảm giác có chút nhàm chán, mắt nhắm lại, chỉ chốc lát sau liền ngủ mất.

Người bên ngoài lồng mắt to trừng mắt nhỏ, hai con quái vật trong lồng cứ ngủ như vậy?

Thực sự là nhức cả trứng.

Mặt tổng huấn luyện viên Trần cũng đen lại, ta để các ngươi khiêu chiến chứ không phải để các ngươi tranh tài ngủ!

Tranh thủ thời gian bảo Trần Hán Kiều gọi Lôi Quang Hùng của mình ra ngoài.

Tổng huấn luyện viên Trần hừ lạnh một tiếng,

- Mấy ngày nay chỉ có Trần Hán Kiều đồng học cố gắng khiêu chiến, mặc dù hắn không thành công, nhưng loại tinh thần này rất đáng giá để chúng ta học tập!

Dừng một chút, tổng huấn luyện viên Trần lạnh lùng nói:

- Vì động viên các ngươi, chỉ cần có người có thể khiêu chiến thành công, đầu Hài Dực Lam Bức này sẽ thuộc về người thắng

trận!

Căn cứ vào biểu hiện của Hài Dực Lam Bức thì nó tuyệt đối là quái vật đỉnh tiêm trong cấp Tinh Anh, vô luận là dùng để ký kết khế ước hay là bán đi thì đều là lựa chọn tốt.

Một quái vật phi hành cấp Tinh Anh đỉnh tiêm sống, chí ít cũng giá trị mấy trăm điểm tín dụng.

Trước đó tất cả các quái vật khiêu chiến thành công, vô luận sinh tử ra sao thì đều do quân đội xử lý. Nhưng lần này lại có thể thu hoạch được Hài Dực Lam Bức.

Rất nhiều người đều động tâm, đồng thời cảm khái trong lòng, tổng huấn luyện viên Trần vì khích lệ bọn họ có thể nói là hạ tiền vốn lớn!

Cao Bằng thừa nhận mình cũng động tâm. Lời nói này của tổng huấn luyện viên Trần tựa như đánh vào bảy tấc của con rắn, vừa vặn đánh vào chỗ ngứa của hắn.

Ngày mai sẽ mang theo A Ngốc đến.

Dù sao khoảng cách ngự sử sinh thi đại học cũng chỉ còn lại nửa tháng.

Đến lúc đó chính mình cũng sẽ mang theo A Ngốc tham gia thi đại học, có muốn giấu cũng không giấu được, mà cũng không cần thiết phải giấu diếm.

Cái gọi là điệu thấp cũng không phải là làm cái gì cũng ẩn tàng, việc giả heo ăn thịt hổ ngẫu nhiên làm là được.

Nếu không thì khi đóng vai heo lâu, chỉ sợ sẽ thật sự biến thành một heo.

Thời điểm nên thể hiện năng lực của chính mình thì nên thể

hiện một bộ phận, như vậy mới có thể thu hoạch được càng nhiều tài nguyên, để cho mình phát triển nhanh hơn.

Nhưng mà một chuyện lớn xảy ra làm rối loạn kế hoạch của Cao Bằng, cũng nhấc lên gợn sóng trên toàn thế giới.

Ngày mười tháng sáu, một tin tức truyền khắp thế giới nhân loại với tốc độ cực nhanh, sau đó để cho vô số người thảo luận và tranh luận.

Liên minh chính phủ liên hợp với mười hai tên ngự sử đỉnh cấp trên thế giới tổ kiến ra Liên minh ngự sử!

Hiệp hội săn quái và Hiệp hội dục thú sư chính thức tuyên bố nhập vào Liên minh ngự sử, trở thành bộ môn Thợ săn và bộ môn Dục thú sư.

Trong vòng một đêm, Liên minh ngự sử trở thành một thế lực siêu nhiên, khổng lồ nhất ngoài Liên minh chính phủ.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 112: A Ngốc xuất mã

Sau đó còn truyền ra tin tức, lần thứ nhất Ngự sử sinh thi đại học năm nay sẽ do Liên minh ngự sử và Liên minh chính phủ hợp tác tổ chức.

Đồng thời để cho Liên minh ngự sử đẩy ra tiêu chuẩn phân cấp của ngự thú, chính thức chia ngự thú thành bốn đẳng cấp là cấp Bình Thường —— cấp Tinh Anh —— cấp Thủ Lĩnh —— cấp Lĩnh Chủ.

Về phần cấp bậc cao hơn cũng không công bố ra, bởi vì trước mắt đẳng cấp đã biết cao nhất của ngự thú cũng chỉ là cấp Lĩnh Chủ.

Mặc dù việc phân chia đẳng cấp như thế này đã có từ lúc trước, nhưng mà việc phân chia đẳng cấp lần này có thể khảo chứng. Ngự sử có thể để cho ngự thú dưới trướng mình đi nhận lấy giấy chứng nhận đẳng cấp khác nhau. Nghe nói bằng vào giấy chứng nhận của ngự thú cấp Thủ Lĩnh trở lên, có thể nhận được phụ cấp nhất định hàng năm. Hơn nữa giấy chứng nhận ngự thú có đẳng cấp càng cao thì sẽ có quyền ưu tiên trong các loại tranh tài, nhiệm vụ.

Đồng thời Liên minh ngự sử còn tuyên bố sẽ tuyệt đối đứng ở trạng thái trung lập, không tham dự vào tranh chấp của bất cứ cá nhân thế lực nào, bao quát cả đấu tranh phe phái trong nội bộ Liên minh chính phủ!

Liên minh ngự sử nói sẽ tuyệt đối trung lập, nên đây sẽ là một thế lực siêu nhiên chỉ vì phục vụ tất cả Ngự Sử trên toàn thế giới.

Không biết Liên minh ngự sử rốt cuộc đã chuẩn bị bao lâu,

trong vòng một đêm bỗng nhiên thành lập, toát ra từng cái phân bộ như măng mọc sau mưa ở các nơi trên thế giới.

. . .

Hôm sau, Cao Bằng mang theo A Ngốc đến sân huấn luyện.

A Xuẩn theo thói quen đậu trên đỉnh đầu Cao Bằng, sau khi hắn kháng cự qua loa hai lần đều vô hiệu thì cũng lười quản.

Thở dài một hơi, ngươi vì sao luôn luôn thích đậu ở trên đỉnh đầu ta chứ, ngươi sang đỉnh đầu A Ngốc không được sao?

- Lạnh, lạnh.

A Xuẩn biểu thị cự tuyệt.

Cao Bằng đã chết lặng, đáy lòng âm thầm thề, lần sau hắn mà tiến hóa cho A Xuẩn thì nhất định phải đổi màu sắc, đổi mất màu xanh.

Dù có đổi thành màu hồng cũng tuyệt đối không cần màu xanh!

Mục Thiết Anh trông thấy Cao Bằng mang theo A Ngốc đến, trong lòng liền yên tâm.

Không hiểu sao, Mục Thiết Anh có một loại tự tin mù quáng đối với đồng học A Ngốc.

Tựa hồ biểu hiện lần trước của A Ngốc đã lưu lại ấn tượng khắc sâu, để nàng dưỡng thành một loại cảm ngộ, chỉ cần A Ngốc xuất thủ thì sẽ vô địch.

Có lẽ hôm qua tổng huấn luyện viên Trần khích lệ đã có tác dụng, xế chiều hôm nay có không ít người đến khiêu chiến Hài Dực Lam Bức, nhưng kết cục là toàn bộ thất bại.

Thời gian dần trôi qua người khiêu chiến cũng càng ngày càng ít, bọn họ tựa hồ đã ý thức được sự cường đại của con quái vật này.

Không thể bởi vì bọn họ có một bầu nhiệt huyết liền sẽ khiêu chiến thành công.

Một chút học sinh từ bỏ vây xem, luôn luôn bị ngược đãi, xem cũng không có ý nghĩa gì.

- Tôi muốn khiêu chiến.

Giọng nói Cao Bằng hợp thời truyền ra. Cao Bằng đứng ra khỏi hàng, A Ngốc được bao phủ bởi một lớp áo choàng đen đi theo phía sau.

Tổng huấn luyện viên Trần nhìn về phía Cao Bằng, lại nhìn về phía A Ngốc, sau đó chậm rãi gật đầu, nói một câu hiếm thấy,

- Cố lên.

- Là hắn.

Thanh niên tóc húi cua nhận ra Cao Bằng và A Ngốc ở phía sau, nhất thời ánh mắt phức tạp, có ghen ghét, có tức giận, còn có một tia kính sợ mà chính hắn cũng không phát hiện ra.

Hôm nay thanh niên áo jacket đỏ đã đổi một thân quần áo thể thao màu đen, Hắc Bạo Viên phía sau hắn tựa hồ đã nhận ra A Ngốc, có chút kính sợ lui lại hai bước, đứng sau lưng chủ nhân.

- Ngươi nói xem, hắn ta có khả năng khiêu chiến thành công không?

Hắn tự lẩm bẩm, có lẽ ngày hôm nay có thể chứng kiến kỳ tích xảy ra.

Trong hơn một ngàn tên Ngự Sử ở đây, thế mà lại không có

một người nào chiến thắng Hài Dực Lam Bức trong quyết đấu công bằng.

Mặc dù cũng có nguyên nhân là do Hài Dực Lam Bức không chịu chính diện ứng chiến, nhưng không chiến thắng được chính là không chiến thắng được.

- Có lẽ kết quả hôm nay sẽ không giống trước.

A Ngốc xoay người đi vào, đứng bên trong lồng lẳng lặng ngước lên nhìn Hài Dực Lam Bức trên đỉnh đầu.

Hài Dực Lam Bức vẫn một mực nhắm mắt ngủ, đột nhiên dâng lên một cỗ ý lạnh ở phần xương cụt, lan dần từ chóp đuôi đến ngoài da.

Mở to mắt, quan sát A Ngốc ở phía dưới.

Hài Dực Lam Bức nghi ngờ chi chi kêu nhỏ hai tiếng?

A Ngốc xoay cổ, phát ra tiếng vang như rang đậu. Nó nhẹ nhàng vung vẩy cánh tay, xương cốt toàn thân phát ra từng tiếng đùng đùng. Nó duỗi lưng một cái, từng sợi tơ máu tráng kiện phát ra âm thanh trầm thấp.

Huyết Ti Tâm bị hủy ở trong sơn cốc lần trước đã được khôi phục, mất trọn vẹn thời gian nửa tháng, còn ở dưới tình huống được cung cấp một lượng lớn năng lượng.

Cho nên nó cũng không phải năng lực có thể thường xuyên bộc phát trong thời gian ngắn.

Khiến Hài Dực Lam Bức cảm thấy kỳ quái chính là tên gia hỏa phía dưới cho nó một loại cảm giác rất nguy hiểm. Loại cảm giác này nó chỉ cảm thụ qua ở trên người của một số ít quái vật.

A Ngốc chậm rãi cởi áo choàng đen trên người ra, trong nháy

mắt lúc áo đen bị cởi ra hoàn toàn, bên ngoài lồng vang lên vô số âm thanh của tiếng thét và tiếng hít thở sâu.

Lại là một quái vật hệ Vong Linh!

Xương cốt tráng kiện màu xám bạc tản ra khí tức âm trầm, thân thể cao trọn vẹn năm mét có thể so với hai tầng lâu.

Tia máu màu đỏ rậm rạp giống như mạch máu chạy khắp nơi bên trong, tăng thêm mấy phần hung lệ.

Đây chính là nguyên nhân mà Cao Bằng rất ít khi cho A Ngốc biểu hiện ra chân thân. Tại thành phố Trường An ngự thú hệ Vong Linh phi thường thưa thớt, nếu như triển lộ ra chân thân sẽ cực kỳ hấp dẫn sự chú ý.

A Ngốc ngẩng đầu, trong hốc mắt trống rỗng là hai ngọn lửa màu u lam.

Huyết Ti Tâm trong lồng ngực điên cuồng nhảy lên, tựa như môtơ đang quay với tần số cao, tốc độ đập càng ngày càng nhanh, càng ngày càng dày đặc.

Thình thịch thình thịch.

A Ngốc lui lại hai bước, sau đó chạy nhanh về phía trước hai bước, trực tiếp thả người nhảy lên vách lồng, lực lượng khổng lồ ép cho lớp dây thép ở vách lồng vặn vẹo biến hình về phía ngoài. Sau đó nó đưa bàn tay lên phía trên, giữ chặt mắt lưới, coi nó là nền tảng để nhảy lên trên!

Hóa thành một đạo tàn ảnh màu xám bạc phóng lên phía trên, làm nổi lên một cơn gió lớn.

Bay vọt lên trên mười mấy mét, sau đó đổi tay nắm vào lưới rồi lại vọt lên phía trên một đoạn nữa!

Cuối cùng hai chân A Ngốc cong xuống, đạp mạnh vào vách lồng, mượn nhờ cỗ lực bắn ngược này để bay ra giống như một con đại bàng. Bàn tay tráng kiện xòe rộng năm ngón ra, tựa như một chiếc quạt quất về phía Hài Dực Lam Bức.

Hài Dực Lam Bức có trì độn hơn nữa cũng kịp phản ứng, dù sao động tĩnh A Ngốc làm ra quá lớn.

Mở hai cánh ra lóe lên một chút liền tránh thoát công kích của A Ngốc.

A Ngốc rơi xuống từ năm mươi mét trên không, oanh ——

Mặt đất dưới chân run rẩy, nền xi măng bị nện thành một vết lõm, xung quanh tràn đầy vết rạn.

Cả lồng thép lay động kịch liệt, phát ra âm thanh liên tiếp không dừng.

Bạo lực!

Mặc dù lần công kích này của A Ngốc không đánh trúng địch nhân, nhưng một loạt thao tác nước chảy mây trôi này của nó làm cho đám người bên ngoài sợ ngây người.

Quá đẹp rồi! Đây quả thực là bạo lực mỹ học thuần túy.

Hai mắt thanh niên áo jacket đỏ liếc nhìn Hắc Bạo Viên ở sau lưng.

Hắc Bạo Viên luống cuống, tranh thủ thời gian lắc đầu.

- Học không được! Học không được!

Hài Dực Lam Bức ở giữa không trung mở miệng phát ra một làn sóng âm. Bởi vì có tấm kính ngăn cách cho nên các học sinh phía ngoài không nghe được, nhưng ở bên trong lồng âm thanh chói tai vang vọng khắp không gian, sau đó trực tiếp xuyên qua

thân thể A Ngốc. . .

A Ngốc nhìn Hài Dực Lam Bức một chút, chậm rãi lui lại, sau đó chỉ cần hai ba bước đã leo lên vách lồng rồi mượn nhờ phản lực để bay lên không trung tập kích Hài Dực Lam Bức.

Cũng chỉ ở loại hoàn cảnh đặc thù này mới có thể sử dụng loại chiêu thức đó.

Ở những nơi khác Hài Dực Lam Bức đã sớm trốn đi, đáng tiếc ở trong hoàn cảnh giam cầm này không thể chạy trốn, chỉ có thể cứng rắn tránh.

Tục ngữ nói, thường đi tại bờ sông nào có không ướt giày, ở một lần di chuyển sai lầm, Hài Dực Lam Bức bị A Ngốc vỗ trúng giữa không trung.

Nó bị quất bay tựa như một trái bóng da.

Sau đó đâm vào trên vách lồng, dặt dẹo rơi trên mặt đất.

Giãy dụa muốn bay lên, nhưng A Ngốc vất vả nhảy mấy chục lần há lại để cho nó đào tẩu.

Trực tiếp xông lên phía trước rồi điên cuồng đánh tơi bời.

Hài Dực Lam Bức bị đánh gãy xương cánh, khóe mắt bầm tím, miệng bị đánh méo, thậm chí bị đánh chảy cả máu mũi.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 113: Xe Sang Đưa Đón

Cuối cùng Hài Dực Lam Bức bị A Ngốc kéo từ trong lồng ra ngoài, tựa như kéo một bộ tử thi.

- Chậc chậc chậc, thật thảm, bị đánh tới mức chảy cả máu mũi.

- Gia hỏa này còn có thể đắc ý nữa không? Mấy ngày nay cái con dơi này kiêu ngạo đến mức sắp bay lên trời rồi.

Một đám người vây xem phân phân mở miệng thảo luận, tấm tắc lấy làm kỳ lạ. Sau đó lắc đầu cười trên nỗi đau của người khác.

Mặc dù Hài Dực Lam Bức thuộc hệ Vong Linh, nhưng không phải cả người nó chỉ có xương. Cũng chỉ là có rất nhiều xương vỏ lộ ở bên ngoài thân mà thôi, bên trong vẫn có một phần là máu thịt.

- Huấn luyện viên, lời vừa rồi ngài nói hẳn là sự thực. Vậy con Hài Dực Lam Bức này, tôi tùy tiện xử trí như thế nào cũng được?

Cao Bằng thử thăm dò.

- Tùy cậu xử trí như thế nào cũng được.

Tổng huấn luyện viên Trần vung tay lên, cái con Hài Dực Lam Bức này cũng chỉ đáng tiền ở bên ngoài mà thôi. Trước khi chân chính bán thành điểm tín dụng thì đây cũng chỉ là một con quái vật quá bình thường.

Đối với quân đội thì quái vật ở dã ngoại có rất nhiều, chỉ cần hao phí chút tâm tư thì quái vật gì mà không thể bắt. Quái vật sống lưu thông trên thị trường hiện nay, chí ít có một nửa được

xuất ra từ tay quân đội. Quân đội mới thật sự là một đại lão ẩn tàng sâu nhất.

Nếu như vậy thì ta an tâm, Cao Bằng gật đầu.

Sau đó hắn đứng lên chỗ cao, hét lớn:

- Có bằng hữu nào cảm thấy hứng thú với Hài Dực Lam Bức này hay không? Chắc giá năm trăm điểm tín dụng, bỏ lỡ hôm nay sẽ không có cơ hội tiếp theo. Nếu sau đó còn muốn tìm được một ngự thú đỉnh cấp thì không biết đến bao giờ.

Vẻ mặt tổng huấn luyện viên Trần càng đen lại, hắn vốn tưởng rằng bản thân Cao Bằng sẽ dùng đến. Nào biết được tên tiểu tử này lại kéo Hài Dực Lam Bức ra ngoài bán.

Sau đó nhắm mắt lại, hắn muốn bán thì bán đi, dù sao xử trí như thế nào cũng là chuyện của hắn.

Trên thực tế đối với bản thân Cao Bằng thì con Hài Dực Lam Bức này rất gân gà, ăn vào vô vị mà bỏ thì lại tiếc.

Bởi vì chiến lực của nó căn bản không mạnh, bài trừ ưu thế phi hành thì không chừng ngay cả A Ban nó cũng không đánh lại.

Mà cái ưu thế phi hành này, Hài Dực Lam Bức lại rơi vào hoàn cảnh rất lúng túng.

Ở bên trong các loại quái vật biết bay thì Hài Dực Lam Bức bay không cao, tốc độ cũng không nhanh. Nó cũng chỉ có thể bắt nạt mấy quái vật không thể bay, nếu như đối mặt với quái vật loại chim hung mãnh cỡ lớn thì có thể trực tiếp nghỉ cơm.

Mà hết lần này tới lần khác, Cao Bằng muốn bồi dưỡng một ngự thú loại phi hành với mục đích chiến đấu với các loại quái vật biết bay khác. Dù sao đối phó với quái vật trên mặt đất đã có A Ngốc, Đại Tử và A Ban, không thiếu một đầu Hài Dực Lam Bức.

Mặc dù Cao Bằng có thể tăng lên phẩm chất quái vật, đạt được hiệu quả tăng lên chiến lực. Nhưng dù sao việc tăng phẩm chất lên cũng không phải chuyện một lần là xong, phẩm chất càng cao cấp thì tài liệu cần thiết cũng càng trân quý.

Cho nên Cao Bằng chuẩn bị bồi dưỡng một ngự thú loại phi hành có điểm xuất phát không thấp, chế bá không quyền, thấp nhất cũng sẽ không bị ngự thú loại phi hành khác áp chế.

Mục Thiết Anh đi tới, hào sảng nói,

- Tôi mua, bán cho tôi đi.

Cao Bằng hơi kinh ngạc, hắn không nghĩ tới Mục Thiết Anh lại mua.

- Bạn xác định muốn cái con dơi này. . . ?

Cao Bằng có chút do dự.

- Được rồi, đừng bà bà mụ mụ nữa. Chính ngươi không nhìn trúng con Hài Dực Lam Bức này, nhưng mà chúng ta lại coi nó là bảo bối.

Mục Thiết Anh liếc nhìn Cao Bằng một cái.

Cao Bằng có chút xấu hổ mỉm cười.

Ý nghĩ trong lòng bị chọc thủng trước đám đông, quả thực làm cho hắn có chút xấu hổ.

Hài Dực Lam Bức có chút thông hiểu nhân tính, tựa hồ nghe hiểu việc chính mình bị chê, không khỏi u oán nhìn về phía Cao Bằng.

Cao Bằng thờ ơ, sau khi thu tiền còn có chút đắc ý.

- Đến tối mua cho ngươi đồ ăn ngon!

Cao Bằng vỗ vỗ bả vai A Ngốc, vui mừng nói.

A Ngốc gật đầu thật mạnh, nhìn về phía con dơi nằm trên mặt đất, trong lòng giống như có điều suy nghĩ.

Có phải cứ mỗi lần đánh con dơi này một trận là có thể được đồ ăn ngon hay không. . .

Rất nhanh Mục Thiết Anh chuyển khoản sang, chỉ chốc lát sau Cao Bằng đã nhận được thông báo chuyển khoản.

Cao Bằng có chút cảm khái, xem ra đây là một cái tiểu phú bà.

Muốn ký kết khế ước với quái vật thì nhất định phải được chúng đồng ý mới được, cho nên nếu đơn thuần sử dụng man lực khẳng định sẽ không được.

Con dơi này dù sao cũng là một con quái vật chưa hết dã tính, Cao Bằng nhắc nhở:

- Lúc bình thường bạn tiếp xúc với nó vẫn nên chú ý một chút, công kích sóng âm của nó rất dễ ngộ thương bạn.

Mục Thiết Anh gật đầu tỏ ra đã hiểu.

Buổi tối lúc tan học, rất nhiều Ngự Sử sinh tiếp tục lưu lại trong sân huấn luyện để huấn luyện. Dù sao khoảng cách đến cuộc thi cuối cùng cũng chỉ có thời gian hai tuần, chỉ cần học sinh nào có chút cảm giác cấp bách thì đều sẽ lưu lại huấn luyện thêm giờ.

Lúc tan học, Mục Thiết Anh nói với Cao Bằng:

- Cuối tuần này có thể đặt trước một vị trí không?

- Cái gì.

Cao Bằng ngây ra một lúc.

- Phòng làm việc đó, bạn cho rằng mình vẫn không nổi danh giống như trước đây à. Nhân tài Dục thú sư mới nổi của Trường An Cao tiên sinh, đúng hay không.

Mục Thiết Anh nói,

- Danh tiếng của bạn ở trong vòng cũng không nhỏ, mặc dù tính cách tham tiền của bạn cũng được truyền ra ngoài. . . Nhưng mà người hẹn trước mỗi tuần vẫn không ít, cho nên tôi muốn hẹn trước một vị trí với bạn, nếu như không tiện thì thôi.

- Bạn muốn đề thăng phẩm chất cho Liên Tử?

Cao Bằng có chút khó khăn, dù sao nếu phẩm chất của Liên Tử tiến thêm một bước thì chính là phẩm chất Sử Thi.

Hắn không hi vọng bộc lộ sớm việc chính mình có năng lực để cho quái vật tấn thăng lên phẩm chất Sử Thi.

Cho dù có người phát hiện ra phẩm chất của A Ngốc là Sử Thi, cũng sẽ chỉ cho rằng là do biến dị được sinh ra trong quá trình tiến hóa lúc trước, mà sẽ không suy đoán đó là năng lực của Cao Bằng.

- Không phải, tôi chuẩn bị tăng lên phẩm chất cho nó.

Mục Thiết Anh chỉ vào Hài Dực Lam Bức đang nằm bên chân.

- Bạn nắm chắc trong một tuần ký kết khế ước với nó?

Cao Bằng hơi kinh ngạc, sau đó ý thức được vấn đề này có chút lỗ mãng liền ngậm miệng không nói.

Dù sao phương pháp thuần phục quái vật khiến nó trở thành ngự thú của chính mình đều cực kì trân quý.

Nói chung có một phương pháp đơn giản chính là hợp ý.

Quái vật cũng có tình cảm, cũng có trí tuệ, hơn nữa tương đối

đơn thuần, cho nên chỉ cần có thể tìm ra yêu thích của quái vật, sau đó nhằm vào sự yêu thích của nó để rút ngắn quan hệ. Kỳ thật việc ký kết huyết khế cũng không phải khó khăn như trong tưởng tượng vậy.

Mà loại phương pháp này khi lưu truyền xuống dưới, sẽ trở thành bí mật bất truyền mỗi một gia đình đời đời lưu truyền.

- Uhm, xe đón tôi đã tới, tôi đi trước đây, gặp lại sau.

Mục Thiết Anh vẫy vẫy tay với Cao Bằng, sau đó đi về phía đường đối diện,

Ở nơi đó, một chiếc xe tải tám bánh lớn đang dừng lại.

Cao Bằng có chút hâm mộ, quả nhiên thổ hào mà. Tan học về nhà sẽ có xe sang mấy trăm vạn tới đón đưa.

Buồng sau của xe tải lớn từ từ mở ra, sau đó một mặt thép tấm nặng nề trượt xuống, tiếp nối với mặt đất tựa như một chiếc thang. Liên Tử giẫm lên tấm thép rồi đi vào buồng sau của xe tải, trên lưng nó còn mang theo một con dơi bị thương.

Kỳ thật xe tải đã trở thành một loại xe sang thời thượng rất được lưu hành trên thế giới.

Bởi vì thể tích của xe thể thao, xe con quá nhỏ. Người ngồi còn được, nhưng ngự thú thì lại không ngồi được.

Mà hết lần này tới lần khác ngự thú đã trở thành một thứ không thể thiếu đối với thế giới mới.

Bởi vậy loại xe tải có thể tích khổng lồ này yên lặng trở nên đắt đỏ.

Một chút nhãn hiệu xe sang trên thế giới cũng chuyển đổi rồi đẩy ra rất nhiều loại xe tải, vừa thực dụng lại vừa đẹp.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 114: Ám Dạ Ảnh Miêu

Khi Cao Bằng mang theo A Ngốc về nhà thì bắt gặp ông Lưu đang dắt mèo đi dạo trong khu nhà ở. Ông Lưu nuôi một con mèo màu đen dài khoảng chừng hai mét, cao một thước, tựa như một đầu báo đen. Nó có đôi mắt xanh biếc thanh tịnh tràn đầy lạnh lẽo.

- Ồ, ông Lưu dắt mèo đi dạo?

Hôm nay Cao Bằng vừa kiếm lời được năm trăm điểm tín dụng, nếu chuyển đổi thành tiền liên minh thì chính là năm trăm vạn, nên hắn đang rất vui vẻ.

Quả thực chính là khoản tiền từ trên trời rơi xuống, tổng huấn luyện viên Trần đúng là một người tốt.

- Uhm! Cơm nước xong xuôi nên đi ra vận động một chút.

Ông Lưu không nhanh không chậm dắt mèo, cũng không nóng nảy.

Cao Bằng liếc qua con mèo này, vốn cho rằng ông Lưu chỉ tùy tiện nuôi chơi, kết quả khi nhìn thoáng qua thuộc tính liền bị kinh hãi.

【 Tên quái vật 】: Ám Dạ Ảnh Miêu

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 36 (cấp Thủ Lĩnh)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【 Năng lực quái vật 】: Âm ảnh chi lực lv2

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Không thể hút bạch diệp miêu

bạc hà, sau khi hút tứ chi sẽ mất cân đối, trở nên không thể miêu tả. . .

Không thể miêu tả này là cái gì? Cao Bằng có chút hiếu kỳ.

- Con mèo to này của ngài thật đúng là đẹp mắt ha.

Cao Bằng trông mong.

Lúc nào ngự thú của chính mình mới có thể trưởng thành đến đẳng cấp này.

Ngự thú cấp Thủ Lĩnh nằm trong khoảng từ cấp 21 —— cấp 40.

Cho nên giữa các ngự thú cấp Thủ Lĩnh có sự chênh lệch đẳng cấp rất lớn, thực lực sai biệt hẳn cũng rất lớn.

Cấp 36 ở bên trong ngự thú cấp Thủ Lĩnh cũng coi như cấp cao.

- Bình thường thôi! Thời điểm nhặt được trông nó rất bẩn thỉu, ngay cả lông còn chưa mọc đủ, còn chảy cả nước mũi nữa.

Ông Lưu cười ha ha nói.

Sau đó. . .

Ám Dạ Ảnh Miêu đột nhiên không đi.

Mặc cho ông Lưu ra lệnh làm sao cũng không nghe, chỉ đứng im tại chỗ, lạnh lùng liếc nhìn ông Lưu.

Trong mắt có một tia tức giận.

Tiếng cười của ông Lưu ngừng lại, tranh thủ thời gian dụ dỗ:

- Mọc đủ, mọc đủ, thời điểm nhặt được lông đã dài đủ.

Trọng điểm là cái này sao. . .

Cao Bằng bất lực thở dài.

Quả nhiên, Ám Dạ Ảnh Miêu càng tức giận hơn,

- Meo ~

Meo xong liền quay người rời đi.

Bước chân ưu nhã dung nhập vào bóng tối của cây cối trong khu nhà ở, hoàn toàn biến mất không thấy.

- Khục, con mèo này của nhà ngài đúng là rất có cá tính.

Cao Bằng cũng không biết nên nói thế nào.

- Ài, thực lực của Mềm Mại rất mạnh, hơn nữa có thể giấu kín ở trong bóng tối, cũng xem như rất tốt. Thứ duy nhất thiếu hụt chính là tính tình không tốt lắm.

Ông Lưu thuận miệng nói, dù sao hắn cũng đã quen rồi.

Đều nói mèo khó nuôi, ban đầu ông Lưu còn không tin tưởng.

Nhưng bây giờ hắn tin. . .

- Con mèo này tên là Mềm Mại?

Cao Bằng vô cùng kinh ngạc. Cái tên này. . . Kiểu gì cũng không phù hợp với khí chất cao lãnh của nó a.

- Khi còn bé tính cách của nó có chút mạnh mẽ, cho nên ta hi vọng tính cách nó có thể mềm hơn một chút.

Ông Lưu giải thích.

Cao Bằng khoát tay,

- Ông Lưu ngài cứ tiếp tục đi dạo đi, cháu về nhà trước đây.

- A, đúng rồi, chờ một chút.

Ông Lưu gọi Cao Bằng lại, buồn bực hỏi:

- Tại sao cháu không đến ở căn biệt thự vùng ngoại thành đã mua, chẳng lẽ biệt thự đó cháu mua không phải để ở sao?

Cao Bằng kinh ngạc:

- Làm sao ngài biết. . .

Lập tức Cao Bằng kịp phản ứng lại. Với thân phận của ông Lưu, biết chuyện mình mua biệt thự cũng không có gì kỳ quái, huống hồ có chỗ dựa tất nhiên phải dùng rồi!

Cao Bằng ai oán nói:

- Ông Lưu, không phải cháu không muốn ở, mà là cháu không dám ở. Cháu hoài nghi mình bị người ta để mắt tới. . .

Ông Lưu run lên,

- Chuyện gì xảy ra?

Ngữ khí trong nháy mắt trở nên nghiêm túc.

Sau đó Cao Bằng nói lại chuyện phát sinh ngày hôm đó cho ông Lưu nghe.

Sau khi ông Lưu nghe Cao Bằng kể xong, sắc mặt càng trở nên cổ quái. Rốt cuộc biết tiểu tử Cao Bằng này lo lắng về cái gì. Nói nửa ngày mới hiểu, thì ra tên tiểu tử này nháo ra một cái ô long nhưng lại không biết gì.

Đây là lần thứ nhất hắn nhìn thấy Cao Bằng kinh sợ như thế, quả thực cực kỳ thú vị,

- Không nghĩ tới cháu vẫn rất cẩn thận đó nha.

Còn thiếu việc nói thẳng Cao Bằng đang kinh sợ.

Cao Bằng cố gắng cãi lại,

- Chuyện này không gọi là kinh sợ, nó gọi là cẩn thận.

Ông Lưu nghe vậy thì cười to.

Cười xong, ông Lưu lại rất thưởng thức vỗ vỗ bả vai Cao Bằng:

- Nhưng cháu như vậy là rất tốt, người cả đời chính là so sánh ai đi được dài hơn.

Nhưng mà, bộ dáng cẩn thận hiện giờ của Cao Bằng lại làm cho hắn không nhịn được sinh lòng đùa giỡn.

Ông Lưu thu nụ cười trên mặt lại, chuyển sang trầm ngâm, sau đó ngưng trọng nói:

- Ta nghĩ, xem ra rất có thể cháu đã gặp phiền toái lớn.

Cao Bằng kinh nghi bất định, chẳng lẽ thực sự có người nhìn trúng tài hoa và thiên phú của hắn, muốn chiếm một tiểu tử anh tuấn tiêu sái như hắn làm của riêng?

- Xem ra cháu phải cẩn thận.

Ông Lưu lớn tiếng nói.

- Yên tâm, chuyện này ta sẽ giúp cháu xử lý, qua mấy ngày sẽ nói cho cháu biết kết quả. Mấy ngày nay cháu cứ cẩn thận một chút.

Cao Bằng gật đầu, tỏ ra đã hiểu.

Trên thực tế thông qua số liệu trạng thái ở khung cá nhân, cảm xúc mà ông Lưu ẩn tàng căn bản không thể tránh khỏi Hỏa Nhãn Kim Tinh của Cao Bằng. Trạng thái (mừng thầm) thật sự quá làm người khác chú ý, huống hồ nụ cười bên khóe mắt của ông Lưu. . . Ông ấy lúc còn trẻ khẳng định không thường xuyên nói dối.

Nhìn theo bóng lưng của ông Lưu, Cao Bằng cũng không chọc thủng lời nói dối của ông ấy. Dù sao một người già sống cô độc như thế cũng không dễ dàng gì.

Về đến nhà, từ biểu hiện của ông Lưu thì Cao Bằng cảm thấy chính mình có khả năng đã hiểu lầm cái gì đó. Nhưng mà vấn đề này không lớn, hôm nay đã quá muộn nên tạm thời sẽ không đến biệt thự bên kia. Nếu như muốn đến biệt thự đó ở thì nhất định phải mua một chiếc xe riêng cho chính mình, như thế mới thuận tiện đi lại.

Nếu không thì ở vùng ngoại thành đó, bắt xe đến cũng là một chuyện rất phiền phức.

Chính mình phải có một chiếc xe riêng mới thuận tiện.

Đối với việc mình mua xe Cao Bằng đã sớm có ý tưởng, đây là một chiếc xe hắn đã muốn mua từ rất sớm rồi.

Xe tải cỡ lớn —— Series Cương Thiết Hắc Long Version 3.

Nó là một trong những dòng xe kinh điển nhất.

Nó có khoảng chừng mười sáu bánh xe! Bánh xe khổng lồ chống đỡ khung xe lớn ở phía sau, có thể tháo dỡ. Hơn nữa ở bốn phía của khung xe được gia cố bởi hai tầng bảo hộ, đồng thời toàn thân giao thoa bởi hai màu bạc và màu đen, màu sắc ánh quang.

Loại xe giản dị tự nhiên nhưng tràn đầy bá khí mãnh liệt!

Tựa như một đầu sắt thép cự thú đang nằm trên mặt đất, bên

cạnh còn có từng mảnh từng mảnh đường vân màu vàng.

Ngày nay cũng xem như niên đại chiến tranh, cho nên thẩm mỹ của mọi người cũng có khuynh hướng thiết huyết, kiên cường và tràn đầy dương cương chi khí.

Khoang điều khiển của chiếc xe này có thể tích rất lớn, còn lớn hơn vài phần so với thùng xe của xe việt dã. Đồ vật bên trong xe rất xa hoa, không kém chút nào so với những chiếc xe sang kia.

Bởi vậy giá cả của nó cũng hơi đắt, trọn vẹn 600 vạn tiền liên minh.

Nhưng sau khi mua chiếc xe này thì trên cơ bản có thể đưa tất cả ngự thú của chính mình lên, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã.

Tiến vào trang web chính thức của công ty sản xuất ra chiếc xe tải này, sau đó trực tiếp đặt hàng trên trang web chính thức đó, một loạt các thủ tục rất nhanh đã làm xong.

Giấy phép lái xe cũng không khó thi, sau khi tai biến tuổi tác có thể được cấp giấy phép lái xe giảm đi hai năm. Mười sáu tuổi đã có thể thi lấy giấy phép lái xe, Cao Bằng đã sớm thi đỗ vào hai năm trước.

Hắn cũng chỉ thiếu một chiếc xe mà thôi.

Chỉ là dưới tình huống bình thường loại xe tải lớn này không thể đi vào trong thành phố, trừ khi có yêu cầu đặc thù, nếu không chỉ có thể lái chúng ở vùng ngoại thành. Bởi vì vùng ngoại thành hoang vắng, đường xá rộng rãi.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 115: Kỳ Thi Đại Học Cuối Cùng Cũng Đến

Nhà công ty bán chiếc xe này có phân bộ ở tất cả các căn cứ lớn, phân bộ tại Trường An vừa vặn đang có hàng. Ngày thứ hai Cao Bằng đã thu được tin nhắn đến lấy xe.

Buổi tối về đến nhà, Cao Bằng muốn thu thập đồ dùng trong nhà lại. Nhưng khi nhìn quanh căn phòng, hoàn cảnh quen thuộc để cho hắn làm thế nào cũng không thể xuống tay được.

Từ sau khi cha mẹ qua đời, hắn vẫn chưa từng di động vị trí của bất cứ đồ vật gì ở trong nhà.

Hắn hi vọng có thể xây dựng một bầu không khí quen thuộc cho mình, tựa như cha mẹ đang ở bên trong nhà, còn đang bồi tiếp bên cạnh hắn. . . Mặc dù hắn biết đây chỉ là lừa mình dối người, nhưng hắn vẫn muốn lừa gạt chính mình.

Đi đến phòng ngủ cha mẹ, không khí của căn phòng phủ bụi đã lâu tràn ngập mùi vị tro bụi nhàn nhạt.

Rèm cửa đóng kín, hoàn cảnh trong phòng u ám.

- Cha, mẹ! Con muốn dọn ra ngoài. . . Hai người không phải luôn nói trẻ con sau khi lớn lên sẽ dọn ra ngoài sao. . . Con cảm thấy mình bây giờ cũng đã trưởng thành rồi.

Thiếu niên vẫn là thiếu niên kia, nhưng bả vai đã không còn gầy gò như vậy.

- . . . Đó là một căn biệt thự lớn, chính con kiếm tiền mua được. . . Con có thể một mình sống thật tốt trên thế giới này, hai

người không cần lo lắng cho con. Ông ngoại dường như đang gặp một chút phiền toái. . . Chờ sau khi con thi đại học xong sẽ đến gặp ông ngoại. . . Dù sao ông ấy cũng là người thân duy nhất của con. . .

Giọng nói càng ngày càng nhỏ, cuối cùng còn mang theo một chút nức nở nghẹn ngào.

Sau khi trầm mặc một lúc lâu thì cửa phòng liền đóng lại.

. . .

Buổi tối ngày thứ hai Cao Bằng đã vào biệt thự ở, phòng cũ hắn không bán, cũng sẽ không bán.

Có điều khiến hắn kỳ quái chính là ở mảnh đất trống bên đường phố đối diện, có một nhóm người của đội thi công đang khẩn cấp xây dựng công trình, bây giờ đã hơn mười giờ tối mà vẫn còn làm? !

Ở bên trong đội thi công tựa hồ có một người kỳ quái đang đứng.

Cả người mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn cứng nhắc, mái tóc màu xám bạc được chải gọn gàng, sống lưng thẳng tắp trông có vẻ rất tinh thần, giống như là người giám sát tiến độ của những công nhân này.

Tựa hồ cảm thấy được ánh mắt của Cao Bằng, người kia quay đầu lại rồi mỉm cười.

Ông Lưu? !

Cao Bằng chấn kinh.

- Ồ, Tiểu Bằng cháu tại sao lại ở chỗ này?

Ông Lưu làm bộ rất kinh ngạc.

Cao Bằng trầm mặc. Cháu nói bao nhiêu lần rồi, diễn kỹ của ông Lưu ngài thật sự không được!

Cháu biết lúc còn trẻ ngài khẳng định có một cái ước mơ.

Cuối cùng Cao Bằng vẫn tiếp nhận sự thật chuyện ông Lưu xây dựng một căn biệt thự nhỏ sát vách nhà hắn. Dù sao đẳng cấp của con mèo đen lớn Mềm Mại hôm đó, khiến Cao Bằng phải tiếp nhận kết quả ông Lưu kỳ thực là một cao thủ thâm tàng bất lậu.

Đối với loại người tâm tư cẩn thận như hắn, việc có thể ở bên người ông Lưu đúng là cảm giác an toàn hơn.

Sau đó mấy ngày, Cao Bằng đều lái chiếc xe tải lớn kia của mình để đi học.

Vị trí của trường học giáp giới với vùng ngoại thành, gần đó cũng có một bãi đỗ xe cỡ lớn, xe của Cao Bằng hầu như đều đỗ ở chỗ đó.

Chiếc xe tải lớn dài trọn vẹn hai mươi mét nằm ngang ở trên bãi đỗ xe tựa như một cự vô bá, chỉ mình nó đã chiếm mất mấy chỗ đậu xe, có thể nói là thu hút đủ mọi ánh mắt.

Đến ngay cả Mục Thiết Anh cũng nói đùa Cao Bằng là một lão tài xế kỳ cựu. Đi một chiếc xe lớn như thế, kỹ thuật điều khiển khẳng định không hề tầm thường.

Điểm duy nhất khiến Cao Bằng tương đối khó chịu chính là mãi cho đến trước kỳ thi tốt nghiệp trung học một ngày, Đại Tử và A Ngốc vẫn không thể tăng lên thành ngự thú cấp thủ lĩnh.

Bọn nó đều đã đạt tới cấp 20, là điểm cực hạn của cấp Tinh Anh có khả năng đạt tới, nhưng lại chậm chạp không thể đột phá tới cấp Thủ Lĩnh.

Đại Tử và A Ngốc đều đã thỏa mãn tiêu chuẩn để thăng cấp,

nhưng muốn đột phá thì vẫn cần một cơ hội.

Hoặc là dùng thời gian để mài dũa, có lẽ một ngày nào đó sẽ nước chảy thành sông đột phá, hoặc là cần đến một cơ hội để bộc phát.

A Ban cũng đã đạt tới cấp 18. Cao Bằng phát hiện từ khi cho A Ban tấn thăng lên phẩm chất Hoàn Mỹ, nhan giá trị của nó đã tăng vọt không ít.

Giáp xác đen kịt tựa như một chiến giáp băng lãnh, ở khớp nối giữa chân đốt có móc ngược. Những chiếc móc ngược uốn lượn tản mát ra hàn quang sắc bén, liền ngay cả vị trí mắt cũng có một tầng giáp xác thật mỏng.

So với bộ dáng ban đầu thì trông tốt không ít.

- Cao Bằng, thành tích thi đại học loại văn hóa đã có, cậu được bao nhiêu điểm?

Buổi chiều lúc huấn luyện Đàm Tiền Tiến chạy đến, nhẹ nhàng chọc chọc cánh tay Cao Bằng.

Cao Bằng lắc đầu,

- Còn chưa kịp tra.

- . . . Thành tích đã có từ tối qua.

Đàm Tiền Tiến im lặng.

- À, vậy thì chờ lát nữa kiểm tra đi.

Cao Bằng hồi đáp.

- Cậu nói số báo danh cho tôi, tôi tra giúp cậu.

Đàm Tiền Tiến rất nhiệt tình.

Đối với loại chuyện này, hắn luôn luôn rất nóng lòng.

Cao Bằng nói số báo danh cho hắn biết, Đàm Tiền Tiến hỗ trợ kiểm tra, sau đó nương theo một tiếng hét to khiếp sợ:

- Ôi trời!

- Thế nào?

Cao Bằng kinh ngạc.

- 674 điểm! Cậu quả thực không phải người mà!

Đàm Tiền Tiến khóc không ra nước mắt,

- Thành tích này của cậu cơ bản có thể ghi danh vào phần lớn trường đại học trong nước.

- À, cũng tạm được.

Cao Bằng có chút thất vọng, so với dự đoán của hắn phải thấp hơn mười mấy điểm. Nhưng dù sao hắn cũng không phải thần, tăng thêm mấy tháng gần nhất bề bộn việc huấn luyện ngự thú dẫn đến bỏ bê học tập, thành tích hạ xuống một chút cũng là chuyện bình thường. Dù sao lúc trước hắn cũng đã từng vụng trộm làm qua bài thi của năm trước, được cao hơn mười mấy điểm so với thành tích này.

Có bỏ liền được, muốn có được một vài thứ gì đó thì sẽ mất đi một vài thứ gì đó.

Thấy vẻ trang bức của Cao Bằng, Đàm Tiền Tiến thực sự rất muốn ném bình nước khoáng trong tay mình lên đầu của hắn.

Thành tích này, hắn có phải quỳ cũng muốn.

Nhưng mà ngươi lại ghét bỏ.

. . .

Ở trong bầu không khí khẩn trương này, kỳ thi đại học của Ngự Sử sinh rốt cục tiến đến.

Địa điểm kỳ thi lần này là ở trên một đại bình nguyên của vùng ngoại thành. Bởi vì tính đặc thù của kỳ thi Ngự Sử sinh khiến cho nó hầu như không tồn tại khả năng gian lận. Dù sao nó cũng là khiêu chiến chính diện 1v1, trừ khi ngươi có thể thuyết phục quái vật bị khiêu chiến để nó diễn kịch với ngươi. . . Nhưng mà khả năng này cơ hồ bằng không.

Vòng thi thứ nhất diễn ra trọn vẹn trong thời gian hai tuần, tất cả Ngự Sử sinh của thành phố Trường An đều tiến hành khiêu chiến ở trên đại bình nguyên, đồng thời hiện trường cuộc thi sẽ được đài truyền hình livestream.

Điều này cũng làm cho không ít thí sinh rất kích động. Ta rốt cục có thể lên TV rồi? !

Đài trưởng đài truyền hình nhìn tỉ lệ người xem tăng vọt, cười đến không ngậm miệng được.

Mặc kệ do loại nguyên nhân nào, tóm lại hai tuần Ngự Sử sinh thi trở thành trọng điểm chú ý của tất cả mọi người trên thế giới. Đây là một thịnh điển, cũng là một vũ đài của thế hệ mới trên toàn thế giới.

Ở bên ngoài bình nguyên đã dựng lên giới tuyến cảnh giới, từng tuyến cảnh giới màu vàng ngăn cách toàn bộ người không liên quan ở bên ngoài.

Đồng thời còn có một số lượng lớn binh sĩ cầm súng thật đạn thật trong tay cảnh giới ở bên ngoài.

Thi đại học không cho phép bất luận kẻ nào nhúng tay, điều đó được sự đồng thuận của hai thế lực lớn là Liên minh chính phủ và

Liên minh Ngự Sử, nhất định phải cam đoan tuyệt đối công bằng!

Chỉ có hoàn cảnh tuyệt đối công bằng mới có thể dựng lên độ tin cậy của thi đại học, mới có thể chế tạo thi đại học trở thành biển chữ vàng mà tất cả mọi người có thể tin tưởng. Vì thế tuyệt đối không thể sơ suất! !

Ở trên trời, từng đầu Ngự thú phi hành xoay quanh ở trên không, tựa như rađa cảnh giới khắp bốn phương tám hướng.

Sớm tại một ngày trước, tất cả thí sinh đã báo cáo về đẳng cấp của quái vật cần khiêu chiến.

Cao Bằng lựa chọn một con quái vật cấp Thủ Lĩnh cộng thêm hai con quái vật cấp Tinh Anh.

Vừa vặn giao cho A Ngốc, A Ban và Đại Tử.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 116: Kiểm Tra Sơ Bộ

Cạnh sân thi đấu, bên ngoài giới tuyến cảnh giới, mấy người binh sĩ được võ trang đầy đủ cầm trong tay súng trường, lớn tiến quát lên với mấy người đang đến gần:

- Dừng lại!

Ba người kia mặc đồng phục, trên vai một người trong đó có vác theo camera. Trong tay một người khác thì cầm microphone, người cuối cùng cầm theo một cuốn bút ký nhỏ.

- Chúng tôi là người của Đài truyền hình Trường An, đây là thẻ nhân viên của chúng tôi. Lần phỏng vấn này của chúng tôi đã đạt được sự cho phép của chính phủ thành phố Trường An.

Một người cười mỉa rồi nói.

Ánh mắt người binh lính cầm đầu trở nên lạnh lẽo,

- Chúng tôi đã nhận được mệnh lệnh, trừ khi có được giấy cho phép thi hoặc là giấy chứng minh công tác, nếu không thì bất luận kẻ nào đến đây cũng không thể đi vào! Trong lúc thi đại học, trừ giáo viên giám khảo ra thì bất cứ ai cũng không được phép tiến vào sân thi đấu!

Nụ cười của người phóng viên kia trở nên cứng ngắc, quay đầu lấy điện thoại ra lặng lẽ gọi cho đài trưởng của chính mình.

- Đài trưởng, không thể vào được. . .

- Chúng tôi đã nói rồi! Chúng tôi nói là mình đã được sự cho phép của chính phủ thành phố Trường An. . . Nhưng mà cũng không dùng được.

Cuối cùng nhóm phóng viên này bị ngăn ở bên ngoài trường thi, trên mặt ba người có chút bất đắc dĩ.

Đài trưởng bên kia đã đi nói chuyện, kết quả cuối cùng hơn phân nửa là dùng máy bay không người lái để quay chụp trên không trung.

Nhưng mà, bọn họ cũng không thể đi một chuyến uổng công được, nếu không lúc trở về thì bàn giao thế nào?

Đài trưởng sẽ không quản nhiều như vậy. Các ngươi đã đi đến nhưng ngay cả một chút tin tức có giá trị cũng không mang trở lại, đây chính là do các ngươi thất trách.

- Nếu không, chúng ta đứng ở bên ngoài phỏng vấn một chút thí sinh tham gia thi?

Nữ trợ thủ cầm cuốn bút ký thử hỏi thăm.

Các ngươi đã không cho chúng ta vào quay chụp, vậy chúng ta phỏng vấn một chút thí sinh đến đây dự thi cũng có thể chứ!

Chỉ là phỏng vấn liên tiếp mấy người thí sinh, đều không thể hài lòng.

Tất cả đều trả lời một cách quy quy củ củ, tỉ như tôi sẽ tận lực cố gắng, tỉ như tôi tràn đầy lòng tin, cám ơn cha mẹ các loại.

Cũng không phải là mấy câu trả lời này không tốt, chỉ là chúng không có tính hấp dẫn sự chú ý, thuộc về loại tin tức nhìn một chút liền quên.

- Ồ! Chúng ta đến phỏng vấn thí sinh kia thử xem?

Đột nhiên người khiêng camera chỉ vào một thí sinh cưỡi nhện ở nơi xa.

Ở phía sau người thí sinh kia đi theo một quái vật có hình

người mặc một chiếc hắc bào, còn có một con rết lớn dài năm sáu mét.

Có đến ba con ngự thú!

Đây là một tên thí sinh mang theo nhiều ngự thú nhất mà bọn họ gặp qua.

Mấy người chạy chầm chậm về phía Cao Bằng.

Người quay phim mở máy lên.

- Xin chào vị bạn học này, xin hỏi có thể phỏng vấn bạn một chút không?

Nữ phóng viên mỉm cười nói, theo thói quen vén sợi tóc bên tai lên, hắng giọng một tiếng rồi chuẩn bị đặt câu hỏi.

- Không thể.

Cao Bằng lời ít mà ý nhiều.

Sau đó Cao Bằng cưỡi A Ban trực tiếp xuyên qua từ bên cạnh nữ phóng viên.

Nữ phóng viên còn chưa kịp phản ứng, dường như có chỗ nào không đúng thì phải?

A Xuẩn có chút thú vị nhìn qua người nữ phóng viên này, vung vẩy xúc tu phốc tức phốc tức.

Sau đó nó thoát ly bả vai Cao Bằng rồi bay về phía nữ phóng viên.

Bẹp!

Đáp thẳng tắp lên đỉnh đầu nữ phóng viên.

Một màn này bị camera ghi lại một cách rõ ràng.

Nữ phóng viên cảm thấy đầu mình sền sệt, rất không thoải mái.

Da đầu tê dại một hồi, nàng không biết đó là thứ gì, nhưng mà loại xúc cảm lạnh buốt này khiến nàng suýt nữa thét lên thành tiếng.

- Trên đầu tôi là cái gì?

Giọng nói của nữ phóng viên mang theo tiếng khóc nức nở, hỏi thăm thợ quay phim.

- Vương miện.

Vương miện? !

Nữ phóng viên ngây người, đó là cái quỷ gì.

Rời xa mấy người phóng viên kia, Cao Bằng tranh thủ thời gian chạy về phía trường thi, hắn không muốn lên TV.

Trước cổng chính của trường thi có một hàng đội ngũ thật dài, ở phía trước nhất có mười chiếc máy móc đang không ngừng kiểm trắc. Xem ra lần thi đại học này thật sự rất nghiêm ngặt.

Nhảy xuống từ trên lưng A Ban, Cao Bằng đi lên phía trước đưa giấy cho phép thi cho binh sĩ đứng trước cổng chính.

Binh sĩ kiểm tra một lượt rồi đưa lại cho Cao Bằng, ra hiệu Cao Bằng tiến lên xếp hàng.

Qua một lúc lâu, một nữ phóng viên nổi giận đùng đùng đi về phía Cao Bằng, tay trái của nàng xách theo A Xuẩn, người sau phát ra từng tiếng kêu đầy ủy khuất.

Cao Bằng rất đau đầu, không biết phải giải thích như thế nào.

Nữ phóng viên đi lên phía trước đưa A Xuẩn cho Cao Bằng, ý vị thâm trường nói.

- Trả lại cho ngươi, mũ của ngươi!

Chữ mũ này nữ phóng viên gằn lên rất rõ ràng.

Toàn bộ thí sinh xung quanh quay đầu lại, ánh mắt không hiểu nhìn qua Cao Bằng.

Chờ sau khi nữ phóng viên đi, A Xuẩn ra sức giãy dụa trong lòng bàn tay Cao Bằng,

- Nước hoa quả, ta muốn uống nước hoa quả!

Khóe miệng Cao Bằng co giật, vò A Xuẩn thành một sợi mì vắt rồi bỏ vào trong túi, sau đó kéo khóa lên.

Một mực xếp hàng trọn vẹn nửa giờ mới đến lượt Cao Bằng.

Đi đến trước một chiếc máy móc, tiến hành phân biệt gương mặt cộng thêm nghiệm chứng vân tay. Nó hoàn toàn ngăn chặn bất cứ thủ đoạn thi hộ nào.

Sau đó lại đến trước một chiếc máy móc tiếp theo, đưa ngự thú của chính mình lên trên máy móc, đồng thời Ngự Sử cũng đi lên một bên khác của chiếc máy móc này. Chỉ cần là ngự thú đã ký kết huyết khế, máy móc sẽ sáng lên đèn xanh.

Nó dựa vào một loại từ trường đặc biệt nào đó để kiểm trắc.

- Tích ——

Ở bên trên một chiếc máy móc khác cách đó không xa đột nhiên sáng lên đèn đỏ,

- Tích tích tích.

Mấy người binh sĩ tiến lên vây lại, ánh mắt Ngân Nguyệt Lang sau lưng đầy âm trầm, cũng tạo thành đội hình vây lên phía trước.

- Lại kiểm tra thêm một lần.

Một người nhân viên mặc quân trang liếc nhìn người thí sinh chân tay luống cuống đứng trên chiếc máy móc kia, sau đó từ tốn nói.

Ở một bên khác của máy móc là một đầu quái vật lông dài màu đỏ, cự thú lông dài cao ba mét. Lông tóc cả người nó tựa như thác nước rủ xuống phía dưới, nhìn qua giống như một con quái vật lông.

Đột nhiên quái vật lông dài phát ra một tiếng kêu kinh sợ, sau đó xoay người bỏ chạy.

Trực tiếp nhảy ra khỏi máy móc rồi mở ra bốn cái chân chạy một mạch.

Không cần binh sĩ ra lệnh, Ngân Nguyệt Lang đi tới từ từng cái phương hướng khác nhau, thả người nhảy lên bổ nhào về phía cự thú lông dài. Một lát sau quái vật lông dài đã bị chế phục.

Từng đầu Ngân Nguyệt Lang vây quanh bốn phía, mở chiếc miệng lớn gắt gao cắn vào năm chi của quái vật lông dài.

Người học sinh kia trông thấy như vậy sắc mặt liền trắng bệch. Nhân viên mặc quân trang tiến lên trả lại giấy cho phép thi cho thí sinh kia, dừng một chút rồi nói,

- Tư cách thi của ngươi đã bị hủy bỏ, trở về đi.

Người thí sinh sững sờ, sau đó hốc mắt đỏ lên,

- Không, không! Tôi sai rồi, đừng hủy bỏ tư cách thi của tôi.

Thí sinh quỳ xuống tại chỗ, ôm đùi nhân viên mặc quân trang

rồi khổ sở cầu khẩn.

Nhân viên mặc quân trang tâm bình khí hòa nâng người thí sinh này dậy, sau đó phủi sạch sẽ bụi bẩn trên ống quần của hắn,

- Ngươi là đàn ông, không nên tùy tiện quỳ xuống, thứ trọng yếu nhất của một người đàn ông chính là cốt khí.

Người thí sinh kia thấy mình được nâng đỡ dậy, cho rằng sự tình có cơ hội chuyển cơ, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Người nhân viên mặc quân trang cười cười, an ủi:

- Ngươi đi về trước đi, sang năm lại đến tham gia thi, năm nay khẳng định là không được rồi, quy củ chính là quy củ. Trước khi thi đã thông báo rằng không cho phép mang theo ngự thú không thuộc về mình tham gia thi, người vi phạm sẽ bị hủy bỏ tư cách thi. Đương nhiên, nếu như ngươi khẳng định đầu ngự thú này thuộc về mình, chúng ta có thể kiểm tra lại một lần nữa.

Sắc mặt người thí sinh kia trắng nhợt. Hắn sao có thể không rõ, ngự thú kia rốt cuộc có thuộc về mình hay không chứ. Đó là ngự thú của cha hắn, là do hắn thừa dịp cha mình đi làm liền vụng trộm mang ra khỏi nhà. . . .

Hắn làm sao có thể không biết quy củ thi, chỉ là hắn bình thường đều bỏ bê huấn luyện nên chiến lực của ngự thú rất yếu. Lần này, hắn cũng chỉ đánh cược vào vận khí.

Nhỡ may. . . Nhỡ may không phát hiện ra thì sao?

A Ngốc, A Ban, Đại Tử và A Xuẩn đi lên kiểm trắc rất nhanh thông qua. Người nhân viên phụ trách kiểm trắc không nhịn được phải nhìn thêm Cao Bằng một chút.

Người thí sinh này lại có nhiều ngự thú như vậy. . .

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 117: Hắc Hoặc Thủy Mãng

- Cố thi thật tốt nhé.

Người lính này đột nhiên lên tiếng khích lệ đối với Cao Bằng đang chuẩn bị xoay người rời đi.

Cao Bằng sững sờ, trên mặt lộ ra một tia nhu hòa:

- Cám ơn.

- Phốc kỷ, phốc kỷ!

Mộc Linh Thủy Mẫu A Xuẩn quơ quơ xúc tu đối với người lính này, rất hữu hảo bay qua, muốn ban thưởng một chút cho Binh ca ca.

- Được rồi, mày cũng không cần vung, dù sao mày cũng chỉ là một người qua đường.

Cao Bằng bình tĩnh kéo A Xuẩn đang kích động trở về.

- A lặc?

A Xuẩn rất ủy khuất,

- Phốc kỷ phốc kỷ! Phốc kỷ!

Ở trong lòng Cao Bằng không ngừng truyền ra tiếng kháng nghị của A Xuẩn,

- Không ăn, không ăn xì dầu!

- Ta biết ngươi không ăn xì dầu, ta chỉ nói là ngươi là người qua đường ~

A Xuẩn ngây người, sau đó dưới cơn nóng giận,

Bẹp!

Trùm lên đỉnh đầu Cao Bằng.

A Xuẩn giận dữ, nón xanh mấy bước!

- Ha ha.

Binh ca ca vẫn một mực nghiêm mặt duy trì hình tượng cao lãnh của chính mình rốt cuộc không nhẫn được nữa, quay đầu đi chỗ khác.

Cao Bằng lúng túng phất phất tay rồi quay người rời đi.

Sau khi quay người, Cao Bằng bình tĩnh nói:

- Uống nước trái cây hay không.

A Xuẩn vươn xúc tu lên, lập tức bay ra khỏi đỉnh đầu Cao Bằng.

- Uống, uống.

Hôm nay hắn đã tìm được biện pháp đối phó với tên gia hỏa này, chỉ cần đề cập đến việc uống nước trái cây là nó sẽ rất hưng phấn.

Sau đó tất cả phiền não, tất cả bất an đều biến mất hết.

Có đôi khi Cao Bằng rất hâm mộ sự vô ưu vô lự của nó.

Mỗi ngày thật vui vẻ, sự phiền não gì đó đều không cần quan tâm.

Có thể ảnh hưởng đến tâm tình của nó, chỉ có thể là ngày hôm nay nước trái cây uống ngon hay không mà thôi.

Từ bên trong không gian tùy thân của A Xuẩn móc ra một bình nước trái cây, sau đó lại từ trong túi cầm ra một chiếc ống hút cắm đi vào.

A Xuẩn mỹ mãm bưng lấy bình nước trái cây uống, thỉnh thoảng nghịch ngợm thổi bong bóng.

Trông thấy chủ nhân nhìn sang, nó tranh thủ thời gian bay lên sau đó quay lưng lại, như vậy thì chủ nhân sẽ không nhìn thấy nó nữa!

Không để ý tới tên tiểu ngu xuẩn này, Cao Bằng nâng tay phải lên, ngón trỏ uốn thành hình móc câu.

A Xuẩn giật giật, sau đó rất tự giác duỗi ra xúc tu của chính mình.

Xúc tu dài hơn 30cm phân ra mấy cái giống như dây thừng quấn quanh ngón trỏ của Cao Bằng, A Xuẩn đón gió nhẹ nhàng tung bay, tựa như đang nắm một chiếc khinh khí cầu.

Cao Bằng lấy ra một cái minh bài, phía trên viết vị trí số báo danh của chính mình ——A5.

Cái số báo danh này phân chia kiểu gì? Cao Bằng không hiểu nhiều.

Có chữ A mở đầu đều bị phân chia tại khu A.

Bởi vì trường thi quá lớn, Cao Bằng đợi một hồi, lúc này mới ngồi lên xe chuyên dụng của trường thi.

Nhân viên công tác bên trong trường thi cơ hồ đều là người được điều tới từ trong quân đội, ở loại đại sự này rất khó đảm bảo

sẽ không có người tâm động vì lợi ích, nhưng cũng chỉ có một loại người sẽ không.

Ngồi trên xe khoảng mười phút, mãi cho đến phía trước bình nguyên mới dừng lại. Từ nơi này có thể trông thấy một chút nhân viên công tác đang bận rộn, cơ hồ đều mặc quân trang.

Xuống xe, Cao Bằng phát hiện sân bãi chiến đấu khu A cũng rất lớn, so với khu C, khu B phía sau phải hơn ít nhất mấy lần.

Thi theo chế độ luân phiên, thời gian quy định của mỗi lần chiến đấu là 2 giờ, sau khi chiến đấu kết thúc có thời gian nửa giờ để nghỉ ngơi giữa trận.

Đương nhiên, đối với những thí sinh chỉ có một ngự thú thì sau khi chiến đấu kết thúc đã có thể trực tiếp về.

A, B, C. . . Sẽ không phải là dựa theo tiêu chuẩn Thủ lĩnh, Tinh anh và Bình thường để phân chia chứ.

Chỉ là nếu có người có được ngự thú cấp Lĩnh Chủ thì sẽ làm thế nào? Chuyên môn chế tạo cho hắn một sân bãi chiến đấu cấp S? Cao Bằng nhịn không được bật cười, cảm thấy mình cả nghĩ quá rồi, tuyệt đối không có khả năng có người có được ngự thú cấp Lĩnh Chủ ở giai đoạn này. . .

Tuổi tác của thí sinh tham gia thi đại học phổ biến trong khoảng 17-19 tuổi, ngẫu nhiên có cá biệt học sinh lưu ban hoặc là tuổi tác lớn cũng có thể đạt tới 20, 21.

Uhm. . . Cao Bằng đột nhiên trầm ngâm.

Lắc đầu, hắn quan sát sân bãi của chính mình. Sân bãi rất lớn, lớn khoảng chừng một cái sân bóng đá.

Đồng thời ở bốn phía còn bố trí một tầng lưới sắt cao mười mét, khoảng chừng năm tầng.

Ngắm nhìn bốn phía, sân bãi khiêu chiến cấp A có khoảng chừng 8 cái, nói cách khác chí ít có 7 Ngự Sử sinh lớp mười hai có được ngự thú cấp Thủ Lĩnh.

Cao Bằng líu lưỡi. A Ngốc của mình trước mắt chỉ có cấp 20, nói chung chung cũng chỉ có được chiến lực cấp Thủ Lĩnh mà không phải quái vật cấp Thủ Lĩnh.

Quả nhiên trên thế giới này xưa nay không thiếu khuyết thiên tài, năng lực của mình chỉ có thể tăng lên phẩm chất cho ngự thú, mà không phải tăng lên đẳng cấp cho ngự thú.

Ở trên phương diện tăng đẳng cấp của ngự thú chính mình cũng không chiếm ưu thế. Chính mình có tiền để mua tài liệu đẩy nhanh tốc độ tiến hóa của ngự thú, thế thì những phú nhị đại, ngự nhị đại kia cũng có thể dùng tiền mua tài liệu mà.

Thậm chí bởi vì bối cảnh của bọn họ, cho nên ngay từ đầu có thể ký kết khế ước với ngự thú có tiềm lực. Tỉ như Trần Hán Kiều kia có thể ký kết với một quái vật như Lôi Quang Hùng, sau khi thành niên có thể đạt tới cấp Thủ Lĩnh.

Mình rốt cuộc có được tính là phú nhị đại hay không? Cao Bằng chăm chú ngẫm nghĩ.

Không tính!

Mỗi một bước của chính mình đều là thành thành thật thật đi ra, ngự thú của chính mình cũng rất vất vả huấn luyện mới đạt đến độ cao hôm nay.

Cho nên chính mình nên được tính là rễ cỏ thiên tài!

Nghĩ như vậy, Cao Bằng không nhịn được vui vẻ.

Không bao lâu, mấy sân bãi chiến đấu xung quanh đã đứng đầy người.

Tỉ như bên trái Cao Bằng có đứng một cô gái mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng, một đầu tóc đen nhu thuận xõa ở sau vai, sắc mặt bình tĩnh. Ở quanh nàng nằm sấp một đầu cự mãng màu đen, cự mãng dài chừng hơn hai mươi mét, to bằng vại nước.

Cự mãng chiếm cứ ở quang người cô gái, một mực bảo hộ nàng ở trung ương, hai mắt của nó đỏ như máu, tựa như hai viên Huyết mã não.

Dưới ánh nắng mặt trời, lân phiến của cự mãng lấp lánh ánh sáng.

【 Tên quái vật 】: Hắc Hoặc Thủy Mãng

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 25

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

Bên phải là một nam tử đeo kính mắt, sắc mặt văn tú, ăn mặc thường phục đơn giản. Trên mặt hắn một mực mang theo nụ cười, phía sau đi theo một đầu cự hổ màu đỏ thắm, trông cực kì nổi bật.

Đây là lần thứ nhất Cao Bằng nhìn thấy ngự thú loại hổ ở trong hiện thực.

Có thể lấy được ngự thú loại hổ, thân phận khẳng định không đơn giản.

Dù sao bởi vì nguyên nhân mà chúng ta đều biết, ở trước lúc tai biến số lượng loài hổ đã rất thưa thớt. Dù sau tai biến năng lực sinh sản gia tăng, nhưng trong thời gian ngắn số lượng quái vật loại hổ vẫn khan hiếm như cũ.

Tương phản số lượng nhiều nhất lại là các loại quái vật côn trùng.

Lục tục đi đến, cuối cùng vào lúc chín giờ tất cả mọi người đã

đến đông đủ.

Tất cả có 8 khu sân thi đấu loại A, 330 sân thi đấu loại B, 661 sân thi đấu loại C.

Cộng lại có 999 sân thi đấu.

Cao Bằng phát hiện chính mình đoán đúng, khu A quả nhiên là sân bãi khiêu chiến quái vật cấp Thủ Lĩnh, thảo nào diện tích lớn như thế.

Bên trong khu B cơ hồ đều là ngự thú cấp Tinh Anh, bên trong khu C đều là ngự thú cấp Bình thường.

Chỉ là. . . A Ngốc nhà mình vẫn chỉ là một ngự thú cấp Tinh Anh!

Sắc mặt Cao Bằng ngưng trọng, cảm thấy mình tựa như đã ngộ nhập vào một đàn sói Husky.

Xung quanh tất cả đều là ngự thú cường giả cấp Thủ Lĩnh, quá kích thích!

Đây chỉ là ý tưởng của Cao Bằng, nhưng hắn không biết, ngay phía sau hắn có hơn ngàn tên thí sinh đang yên lặng nhìn chăm chú vào bóng lưng của tám người bọn hắn.

Khu A độc nhất vô nhị tuyên cáo thân phận đặc biệt của tám người bọn họ.

Trong thành Trường An, tám người Ngự Sử sinh mạnh nhất đương thời!

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 118: Hồ Tân Cự Hạt

Hơn nghìn người đằng sau nhìn xem bóng lưng tám người kia, bùi ngùi mãi không thôi.

Nếu như ngự thú không đạt tới cấp Thủ Lĩnh, gần như không có khả năng khiêu chiến vượt cấp.

Lấy A Ngốc làm ví dụ, cấp 20 cộng thêm phẩm chất Sử Thi mới có được lực lượng để vượt qua đại cảnh giới khiêu chiến quái vật cấp Thủ Lĩnh.

Dù cho ngự thú cấp Thủ Lĩnh có yếu đi nữa thì cũng là cấp Thủ Lĩnh, chỉ cần bước vào là chênh lệch ngày đêm khác biệt.

Phẩm chất Sử Thi quá hi hữu, so với ngự thú cấp Thủ Lĩnh còn phải hi hữu hơn.

- Tám người này hẳn là thế hệ trẻ tuổi mạnh nhất của căn cứ thành phố Trường An.

Trong chỗ sâu ở căn cứ của quân đội, mấy cao tầng trong quân đội nhìn qua hình ảnh trên màn hình, một màn hình lớn được đặt ở trung tâm căn cứ. Hình ảnh bên trong chính là livestream hiện trường của kỳ thi đại học Ngự Sử sinh.

Nội dung của hình ảnh bên trong là do đài truyền hình dùng máy bay không người lái livestream từ trên bầu trời, hình ảnh cực kì rõ ràng, các máy quay trong đó chủ yếu tập trung vào khu A.

Dù sao so với ngự thú cấp Tinh anh, cấp Bình thường có số lượng phong phú, việc chỉ có tám người khiêu chiến quái vật cấp Thủ Lĩnh càng thu hút sự chú ý hơn.

- Không tính là tám người, chỉ có sáu người thôi.

Một người trong đó lắc đầu,

- Tôi đã kiểm tra một lượt, hai người trong đó có tuổi tác hơi lớn, một người 21 tuổi, một người khác cũng đã tiếp cận 21, ngự thú của bọn họ hẳn là gần nhất mới thăng lên cấp Thủ Lĩnh. Thời gian dài như thế mới đề thăng lên cấp Thủ Lĩnh, cũng chỉ có thể xem như có thiên phú mà thôi, khoảng cách với thiên tài chân chính vẫn kém rất nhiều.

Những người khác gật đầu, bởi vì nguyên nhân 18 tuổi mới có thể ký kết huyết khế, cho nên căn cứ vào tuổi tác của một người là có thể phán đoán được thiên phú của hắn.

- Nhưng mà loại sự tình thiên phú này ai có thể nói chắc được. . . Thứ này quá mơ hồ, dù sao tôi xưa nay không tin tưởng vào nó. Tôi chỉ biết tám người này là những người duy nhất trong hơn ba vạn Ngự sử sinh của thành phố Trường An khiêu chiến quái vật cấp Thủ Lĩnh.

Một người khác lạnh giọng nói.

- Đúng vậy. . . Đây đều là huyết dịch tương lai của chúng ta.

Một ông lão tóc trắng đứng ở trong đám người chậm rãi nói.

- Sớm từ mười năm trước các quốc gia trên thế giới đều đã nhận ra được dị dạng, ở Thần Long Giá của Hoa Hạ chúng ta, sông Amazon ở Brazil, công viên Yellowstone của nước Mỹ. Những nơi ít bóng người của các nước trên thế giới đều xuất hiện một chút quái vật dị hoá, chúng ta vốn cho rằng mình có thể chưởng khống hết thảy. . . Nhưng chúng ta vẫn thua.

Hắn vừa mở miệng làm cho mấy người khác ngậm miệng lại.

Nếu như tin tức này mà truyền ra bên ngoài thì tuyệt đối sẽ

nhấc lên sóng gió kinh thiên. Bởi vì trên sách giáo khoa và các loại tài liệu đều ghi chép là dị biến xảy ra vào thời điểm ba năm rưỡi trước, nhưng từ những lời nói trong miệng ông lão kia thì kết quả lại là mười năm trước các quốc gia trên thế giới đã nhận thấy được những dấu hiệu đầu tiên.

- Tôi không hi vọng lần thi này xuất hiện bất kỳ ngoài ý muốn gì. Nếu như lần thi này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy thì quân khu thành phố Trường An chúng ta sẽ mất mặt với toàn thế giới!

Ông lão tóc trắng mở miệng nói.

- Tướng quân yên tâm, tất cả quân nhân ở sân bãi thi đại học đều đã trải qua sự tuyển chọn kỹ càng, nhân phẩm tuyệt đối không có vấn đề gì!

Có người trả lời.

- Hơn nữa trong mỗi khâu của kỳ thi đại học này đều có camera giám sát, chúng ta lựa chọn hình thức giám sát một đối một, phía trước mỗi một camera sẽ do một người phụ trách. Nếu như khâu nào đó xảy ra vấn đề, không chỉ người phạm tội phải chịu trách nhiệm, mà người giám sát cũng phải nhận trừng phạt!

- Ừm.

Ông lão gật đầu.

Bên trong thành phố Trường An, cơ hồ mỗi nhà, vô số gia đình đều mở TV để xem Ngự Sử sinh chiến đấu.

Chuyện này có ý nghĩa đặc biệt, không giống với những tiết mục trong dĩ vãng, đây là một thịnh hội có thể so với thi đại học. Nhà ai mà không có mấy người con cái, rất nhiều người đều trông mong ngồi ở trước màn hình TV chờ đợi chiến đấu bắt đầu.

Đương nhiên bởi vì một số nguyên nhân, người xem vòng

tuyển chọn thứ nhất đều sẽ quan sát vòng tranh tài này của căn cứ thành phố mình.

- Tôi nhìn thấy, tôi nhìn thấy Cao Bằng!

Lý Tự Công ngồi ở nhà lớn tiếng hét lên,

- Quả nhiên là vậy! Tôi đã sớm biết hắn tuyệt đối không phải vật trong ao ——

- Bộp!

Một bàn tay đánh gãy hắn,

- Im miệng! Thành thật xem tivi đi!

Lý Hồng Đậu ngồi ở bên cạnh Lý Tự Công thu hồi bàn tay phải, xoa xoa vào nhau, còn có chút đau. Đầu của tên gia hỏa này càng ngày càng cứng. . .

Kèm theo âm thanh ầm ầm, từng đầu ngự thú bị giam giữ trong lồng giam được phân phát ra ngoài.

Cao Bằng nhìn theo một chiếc xe tải lớn lái vào đây sau đó dừng lại, buồng sau của xe mở ra. Trong đó có một thân ảnh khổng lồ màu xanh nước biển bị giam bên trong.

Chiếc lồng trượt xuống, tự động mở ra.

Dài đến sáu mét, cao tới hai mét, giáp xác màu lam nhìn qua cực kì lộng lẫy, đôi càng to lớn tản ra hàn quang sắc lạnh.

Từng đoạn từng đoạn chân đốt khổng lồ đứng vững trên mặt đất, trong lúc vừa nhìn thấy ánh sáng mặt trời, đầu cự hạt này tựa hồ có chút mê mang, nâng đôi càng to lên che mắt của chính mình, sau đó cẩn thận nằm xuống.

Xe tải lớn sau lưng nổ máy gia tốc rời đi, đầu cự hạt này cũng

không để ý đến, quay đầu nhìn chăm chú về phía Cao Bằng.

A Ngốc chậm rãi tiến lên. Cơ hồ trong cùng một lúc, 8 sân thi đấu của khu A đều bộc phát!

- Oanh ——

Trước màn hình tivi, vô số người hưng phấn nắm chặt tay, cảm giác nhiệt huyết trong lòng bị nhen nhóm lên.

Dưới ống kính của máy bay không người lái trên không, hàng ngàn con quái vật ầm ầm xung phong giết thành một đoàn.

Hai hai giao chiến, chiến đấu cực kì nóng nảy.

- Tê!

Ở bên trái Cao Bằng có một đầu cự viên lông trắng bị Hắc Hoặc Thủy Mãng vây khốn, mãng xà tung ra đại sát chiêu —— Giảo sát!

Cao Bằng nhìn thấy có một ngự thú phun ra hỏa diễm bao phủ Ngự Sử lại. Chờ đến lúc hỏa diễm dần dần biến mất, tại chỗ có một đoàn năng lượng tráo màu đỏ bảo hộ lấy Ngự Sử, sau đó chậm rãi biến mất.

Đây là cái quỷ gì? !

Không đợi Cao Bằng suy nghĩ nhiều, cự hạt màu lam đã giết tới trước người.

【 Tên quái vật 】: Hồ Tân Cự Hạt

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 22 (cấp Thủ Lĩnh)

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Lôi 2. Bên thân eo không có giáp xác, lực phòng ngự yếu kém.

A Ngốc bước nhanh về phía trước, sau đó đột nhiên xé toang áo bào đen trên người.

Áo bào đen hóa thành mảnh vỡ đầy trời, lộ ra thân thể khô lâu rung động lòng người phía dưới.

- Rống!

Tiếng gầm gừ trầm thấp khàn khàn vang lên, A Ngốc hóa thành một cơn cuồng phong màu xám bạc gào thét xông lên.

- Hai bên người chính là nhược điểm của nó.

Cao Bằng tỉnh táo nói.

Hai chiếc kìm lớn của Hồ Tân Cự Hạt kẹp chặt rồi vung ra ngoài, tựa như một chiếc cự chùy.

Chân trái của A Ngốc hung hăng đạp một cái xuống mặt đất, cả người hung hăng giết về phía bên người của Hồ Tân Cự Hạt, sau đó đấm ra một quyền.

Nào biết đầu Hồ Tân Cự Hạt này cũng không phải là không có kinh nghiệm chiến đấu, nó biết nhược điểm của mình ở nơi nào nên tất nhiên sẽ đề phòng địch nhân công kích vào nó.

Chiếc đuôi phía sau vẫy một cái, tựa như mái chèo của thuyền làm thay đổi thân hình, lại giống như một chiếc xe thể thao đang chạy băng băng nhẹ nhàng di chuyển, sau đó chiếc kìm bên phải như đại chùy vung ra!

Bịch!

A Ngốc không tránh kịp nên bị nện trúng, trực tiếp bị đập bay.

Xoay mười mấy vòng giữa không trung mới rơi xuống đất.

Không đợi A Ngốc đứng lên, Hồ Tân Cự Hạt trực tiếp hóa

thành một cỗ xe tăng ngang ngược bá đạo phóng tới, đôi kìm trong tay giơ lên cao, một tầng ánh sáng màu lam bao trùm phía ngoài.

Thủy nguyên tố trong không khí bị điều động, mang theo một dòng nước xoáy ầm ầm nện xuống.

Ở phía dưới đôi kìm chính là A Ngốc đang nằm trên mặt đất.

Huyết Ti Tâm trong ngực của A Ngốc điên cuồng nhảy lên, linh hồn hỏa diễm trong mắt cũng điên cuồng tăng vọt.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 119: Cuồng Bạo

Oanh! ! !

Cự chùy ầm ầm rơi xuống.

Ống kính máy quay trên bầu trời đúng lúc ngắm vào A Ngốc, nhìn qua hình ảnh trong ống kính, vô số người ngồi trước màn ảnh không nhịn được hét lên kinh ngạc, đầu khô lâu kia bị nguy hiểm!

- Rống!

Huyết Ti Tâm trong lồng ngực A Ngốc điên cuồng nhảy lên, linh hồn hỏa diễm trong mắt điên cuồng tăng vọt, ngọn lửa màu u lam cơ hồ tràn ra từ trong hốc mắt.

Ở bên trong khung số liệu mà Cao Bằng nhìn thấy, đẳng cấp thuộc tính của A Ngốc lóe lên hồng quang, cuối cùng lặng yên biến hóa, từ 0 biến thành 1.

- Đẳng cấp quái vật từ 20→21!

- Rống! ! !

Huyết Ti Tâm trong lồng ngực điên cuồng dâng trào, sợi tơ huyết sắc vốn dư thừa trên người A Ngốc đều tụ tập tại lồng ngực, hóa thành một trái tim màu đỏ thắm.

Đây là một quá trình bồi bổ liên tục không ngừng.

Nhưng mà quá trình này bỗng nhiên nghịch chuyển!

Trái tim không ngừng thu nhỏ lại, tựa như dây đỏ trên một quả bóng len không ngừng bị rút ra, sau đó quấn quanh người A

Ngốc. Từ đằng xa nhìn lại tựa như bên ngoài xương cốt sinh trưởng ra cơ bắp màu đỏ.

- Đông!

Một tiếng vang trầm.

A Ngốc nắm chặt song quyền, cự chùy rơi xuống bị chặn lại.

Song quyền của A Ngốc vững vàng tiếp được một kích này của Hồ Tân Cự Hạt, nhưng cũng bị đẩy lui lại sau mấy bước.

Dòng nước xoáy quấn quanh ở mặt ngoài của cự kìm khi va vào cánh tay A Ngốc phát ra tiếng xì xì giòn vang. Lúc dòng nước xoáy đạt tới tốc độ nhất định có thể cắt cả tấm thép, nhưng đẳng cấp khống thủy trước mắt của Hồ Tân Cự Hạt vẫn còn kém rất nhiều để đạt tới loại trình độ kia.

Dòng nước bao bên ngoài đôi kìm của Hồ Tân Cự Hạt chủ yếu đưa đến một loại hiệu quả dẫn dắt. Nó có thể dẫn dắt một phần thân thể của địch nhân xuôi theo vòng xoáy của dòng nước đến trung tâm của đôi kìm, cộng thêm việc gia tăng tỉ lệ chính xác trong công kích của mình.

Nơi bị cự kìm kẹp lấy co vào phía trong, Huyết Ti Tâm như dây thun không ngừng đè ép, sau đó bành trướng ra phía ngoài.

Phảng phất cơ bắp đang bành trướng, lực bộc phát khủng bố lan ra ngoài, A Ngốc há to miệng phát ra một trận gào thét không tiếng.

Nhưng đáng tiếc lực lượng của Hồ Tân Cự Hạt cũng không hề yếu, cả hai cứ giằng co ở nơi đó.

Loại chiến đấu này là lôi đài chiến công bằng một đối một, dù cho Ngự Sử có rất nhiều ngự thú cũng không thể lên hết một lần

Hơn nữa một ngự thú chỉ có cơ hội khiêu chiến một lần, vô luận là thắng hay thua cũng không thể ra sân lần nữa.

Bởi vậy trận chiến này chỉ có thể dựa vào bản thân A Ngốc!

Hai chân A Ngốc cong xuống ổn định thân thể của mình, sau đó đột nhiên chạy về phía trước, phóng tới trước mặt Hồ Tân Cự Hạt!

Hồ Tân Cự Hạt ngây người, lập tức không kịp phản ứng lại. Người khác sau khi bị kìm lớn của mình kẹp phải sẽ trốn về hai bên hoặc là chạy về đằng sau, nó còn lần đầu tiên nhìn thấy đã bị kẹp trúng mà còn chạy thẳng tới trước mặt.

- Ầm!

A Ngốc xông lên phía trước, ngang ngược không nói lý giơ chân đạp tới.

Một cước này trực tiếp đá vào ngay trên mặt của Hồ Tân Cự Hạt.

Hai hàng huyết dịch thanh tịnh theo lỗ mũi chảy ra ngoài.

Hồ Tân Cự Hạt bị một cước này đạp mộng.

Tục ngữ nói mời thần dễ đưa thần khó, đôi kìm của Hồ Tân Cự Hạt đang đưa ra phía ngoài, muốn một lần nữa thu trở về cũng không dễ dàng.

- A Ngốc, trừ một chút khớp nối cần thiết phải sử dụng tơ máu để gia cố, tơ máu dư thừa đều vận chuyển tới chân.

Cao Bằng truyền lệnh cho A Ngốc thông qua huyết khế.

Linh hồn hỏa diễm trong hốc mắt của A Ngốc lấp lóe rồi gật đầu.

Sau đó tơ máu trên người nó giống như có được linh hồn di chuyển về phía dưới, ở nửa thân trên tơ máu ngày càng ít, còn tơ máu dưới chân lại càng ngày càng bành trướng.

Từng đầu tơ máu màu đỏ thắm phồng lên, phát ra âm thanh rì rì như dây cung.

Đá ra một cước, kéo theo một đạo tàn ảnh thật dài trong không khí.

Bành! ! !

Một cước này đá trúng đầu của Hồ Tân Cự Hạt, cái vuốt sắc bén màu trắng đá xuyên qua lớp giáp xác trên đầu. Huyết dịch màu xanh da trời pha lẫn xanh lá cây chảy ra từ trong lớp vỏ vỡ vụn trên đầu.

Hồ Tân Cự Hạt bị đau ra sức giãy dụa, trong cơn giận dữ cuồng bạo nó ra sức rằng xé thân thể A Ngốc, tựa như đang xé rách một con búp bê vải.

Quanh người Hồ Tân Cự Hạt hiển hiện một tầng gợn nước màu lam, sau đó bộc phát ra phía ngoài, mạnh mẽ ném A Ngốc đi.

A Ngốc bị ném đi lăng không xoay tròn bảy trăm hai mươi độ rồi vững vàng rơi xuống đất. Lưng cong lại, móng tay đâm thật sâu xuống mặt đất, lưu lại một loạt dấu vết màu trắng.

Đôi kìm của Hồ Tân Cự Hạt chậm rãi kẹp chặt, dưới tiếng hít thở nặng nề là đôi mắt dữ tợn. Đột nhiên bị thương tích đã kích phát hung tính của nó.

Huyết dịch chảy xuống từ trên đầu, sền sệt chảy vào hốc mắt của Hồ Tân Cự Hạt, khiến nó nhìn qua có vẻ rất dữ tợn.

A Ngốc nhẹ nhàng chuyển động cái cổ, bả vai rồi gắt gao nhìn chằm chằm vào Hồ Tân Cự Hạt, sát ý nồng nặc sôi trào trong lòng.

- Sợi tơ màu đỏ kia chính là năng lực cấp Thủ lĩnh của bộ khô lâu này sao?

Có người kinh ngạc nói.

Quái vật sau khi thăng cấp Thủ Lĩnh sẽ có được đủ loại năng lực không thể tưởng tượng nổi, cũng là lúc bắt đầu siêu phàm thoát tục.

Căn cứ vào chủng loại quái vật khác nhau, năng lực thức tỉnh cũng có chỗ khác nhau.

Tỉ như đầu Hồ Tân Cự Hạt này thức tỉnh khả năng khống thủy.

Có năng lượng điều khiển Thủy thuộc tính trong phạm vi nhỏ.

Loại nước này đã không phải nước đơn thuần trong hiện thực, mà là một thứ vượt qua lẽ thường của hiện thực.

Tựa như tầng nước bao trùm bên ngoài đôi kìm của Hồ Tân Cự Hạt, nếu như ngâm một trang giấy ở bên trong, tờ giấy này cũng sẽ bị ẩm ướt, giống như mới vớt ra từ trong nước.

Tất cả hiệu quả mà nước có thể tạo thành hoặc không thể tạo thành trong hiện thực, đều sẽ bị thể hiện.

Nhưng mà nếu muốn đưa nước hiển hiện đi ra, tỉ như để tắm rửa, cái này cần tiêu hao rất nhiều lực lượng, hoặc là phải đề cao đẳng cấp khống thủy.

Có nhà nghiên cứu cho rằng đây là một loại sức mạnh tâm linh. Tuy nhiên thứ mà lực lượng tâm linh đó ảnh hưởng chính là mảnh thế giới này, khiến thế giới này cảm thấy nơi đây hẳn là có nước, nơi đây hẳn là có lửa, sau đó sẽ bị hiển hiện.

Nhưng loại thuyết pháp này cũng không đạt được tán thành,

bởi vì có thiên kì bách quái năng lực. Không chỉ khống chế các loại nguyên tố siêu tự nhiên, mà còn rất nhiều năng lực thiên hình vạn trạng.

Năng lực mà A Ngốc thức tỉnh sau khi thăng cấp Thủ Lĩnh tất nhiên không phải là Huyết Ti Tâm. Cao Bằng rõ ràng nhìn thấy một năng lực đang chậm rãi lấp lóe, sau đó không ngừng ngưng tụ.

【 Tên quái vật 】: Hài Cốt Vong Viên

【 Năng lực quái vật 】: Xương cốt cứng rắn Lv1

Xương cốt cứng rắn, năng lực này tên như ý nghĩa, chỉ cần nhìn tên là có thể biết hiệu quả cụ thể.

Mặc dù không thể so sánh với những năng lực huyễn khốc loại nguyên tố như lôi đình, hỏa diễm, nhưng phối hợp với phong cách cận chiến thô bạo của A Ngốc, lại là năng lực thích hợp với nó nhất.

- Vù ——

Tiếng xé gió vang lên, A Ngốc điên cuồng chạy vọt về phía trước.

Cặp đùi dùng sức giẫm mạnh rồi nhảy lên không trung.

Song quyền giơ lên cao, giống như nâng lên hai thanh cự chùy.

Sưu! Cái đuôi tráng kiện sau lưng Hồ Tân Cự Hạt quất ra giống như roi.

Trong không khí phát ra tiếng xé gió kịch liệt, A Ngốc bị cái đuôi này quất trúng.

Xương sườn ở ngực lõm vào phía trong phát ra âm thanh rên rỉ giống như không chịu đựng nổi, nhưng cuối cùng vẫn ổn định lại.

A Ngốc mở miệng hung hăng cắn xuống.

Chất lỏng văng tung tóe!

Sau đó hai tay gắt gao nắm lấy cái đuôi rồi thuận thế rơi xuống đất. Bởi vì cú nhảy này dùng hết toàn lực, cho nên khi A Ngốc rơi xuống đất đã trực tiếp nhảy tới sau lưng Hồ Tân Cự Hạt.

Hai tay gắt gao ôm lấy cái đuôi của Hồ Tân Cự Hạt rồi xoay tròn một trăm tám mươi độ, xương cốt toàn thân A Ngốc nổ vang.

Hồ Tân Cự Hạt bị ngạnh sinh sinh kéo bay lên, sau đó hung hăng ném đi!

Bị ngã chổng vó, mười hai chân chỉ lên trời.

A Ngốc xông lên điên cuồng đập nện phần hông của Hồ Tân Cự Hạt.

Kèm theo âm thanh trầm đục.

Phần hông yếu kém của Hồ Tân Cự Hạt lõm vào phía trong, sau đó vỡ vụn, lộ ra lớp cơ bắp trắng nõn ở phía dưới.

Huyết dịch màu xanh da trời pha lẫn xanh lá cây theo vết thương bắn tung tóe ra phía ngoài!

Tiếng kêu rên càng ngày càng nhỏ, khí lực giãy dụa cũng không ngừng yếu dần.

Cuối cùng Hồ Tân Cự Hạt nằm trên mặt đất, thở thoi thóp.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 120: Đường Lang Ác Bá

A Ngốc hung hăng thở hổn hển, Hồ Tân Cự Hạt nằm ở trước mặt nó.

Huyết dịch không ngừng chảy ra từ trong vết thương của Hồ Tân Cự Hạt, nhuộm đỏ một mảng lớn thổ địa.

Cố sức mở ra mí mắt đầy mỏi mệt, Hồ Tân Cự Hạt nhúc nhích, sau đó e ngại nhìn chằm chằm vào A Ngốc. Nó giãy dụa muốn lui lại, nhưng mỗi lần lùi lại một bước liền kéo theo một mảng lớn huyết dịch chảy ra từ vết thương.

Cuối cùng chỉ phát ra một tiếng kêu rên rỉ e ngại mà vô lực.

Hồ Tân Cự Hạt nhìn về phía A Ngốc, trong miệng phát ra tiếng kêu lấy lòng,

- Xì xì ~

Chỉ là âm thanh có chút yếu ớt.

A Ngốc lẳng lặng nhìn nó, sau đó bước lên trước ấn đầu nó xuống, nhẹ nhàng vặn gãy.

Rắc rắc!

Giết chết con quái vật này, cảm xúc của A Ngốc không có chút biến hóa nào.

Chỉ là ngẩng đầu yên lặng nhìn lên bầu trời một chút, sau đó quay người đi về phía chủ nhân. Khi đến trước người Cao Bằng, A Ngốc cao hơn năm mét từ trên cao nhìn xuống hắn,

Sau đó A Ngốc ngồi xổm xuống, thận trọng ôm chủ nhân.

Nó muốn thừa dịp hiện tại ôm chủ nhân một chút. Nếu không nó sợ, nó sợ có một ngày nó trở nên lớn hơn thì sẽ không ôm được chủ nhân nữa.

Đầu tựa vào trên vai Cao Bằng, giọng nói trầm thấp của A Ngốc vang vọng trong đầu Cao Bằng,

- Cám ơn, chủ nhân.

Nếu như không có chủ nhân, có lẽ ta bây giờ cũng chỉ là một con khỉ bị giam trong lồng chờ đợi tử vong đếm ngược mà thôi.

Mặc dù A Ngốc tương đối ngốc, nhưng nó cũng không đần.

Cao Bằng cứng ngắc tại chỗ. Hắn muốn ôm lại A Ngốc, nhưng hai tay lại xuyên qua nơi trống rỗng của khe hở giữa các khung xương.

Nhẹ nhàng đưa tay phải lên sờ xương sườn của A Ngốc,

- Thôi nào, ôm lâu như vậy làm Đại Tử đều ghen rồi kìa.

Đại Tử ở bên cạnh rất sốt ruột, qua lại bồi hồi, thỉnh thoảng còn vụng trộm liếc mắt nhìn sang, sau đó quay lưng đi, hai chiếc râu trên đỉnh đầu nôn nóng lắc lư.

- Chỉ ôm một chút, chỉ ôm một chút… Mà đến năm lần!

Đại Tử xoay người, sau đó đứng thẳng người lên nhào về phía Cao Bằng.

Bịch!

Trực tiếp xô ngã Cao Bằng xuống nền đất.

…

A Ngốc cũng không phải là ngự thú giải quyết cuộc chiến nhanh nhất. Ngự thú nhanh hơn A Ngốc chính là Hắc Hoặc Thủy Mãng ở sân chiến đấu bên trái.

Trong sân chỉ còn lại Hắc Hoặc Thủy Mãng lẻ loi trơ trọi nằm uể oải trên mặt đất. Bụng nó nhô cao lên, để cho người ta hoài nghi là có phải nó đã nuốt một chiếc xe con vào bụng hay không.

Một quái vật cấp Thủ Lĩnh lại bị mạnh mẽ nuốt vào trong bụng, đầu Hắc Hoặc Thủy Mãng này đúng là rất kinh khủng.

Cao Bằng nhịn không được chăm chú nhìn thêm.

Giữa các quái vật cấp Thủ Lĩnh, trừ khi chúng có sức mạnh ngang nhau hoặc là có một loại năng lực bảo vệ tính mạng nào đó, bằng không trên cơ bản cuộc chiến sẽ không kéo dài quá lâu.

- Kia hình như là tiểu cô nương nhà Quân Hằng.

Trong căn cứ của quân đội, có người mở miệng nói.

- Đúng vậy, đó là con gái cả của Quân Hằng. Nghe nói tên là... Quân, Quân…

Người sĩ quan kia nhíu mày suy tư, tên là gì thì hắn cũng không nhớ rõ lắm.

- Tôi nhớ ra rồi, tên là Quân Mỹ Lệ!

Người sĩ quan kia đột nhiên vỗ đầu mình, sau đó cao hứng nói.

- … !

Bầu không khí trong căn cứ đột nhiên trở nên xấu hổ.

Quân Mỹ Lệ?

- Đừng nói lung tung! Tiểu cô nương kia tôi đã gặp qua một

lần, mặc dù tính tình hơi lạnh một chút nhưng người lại rất được. Tên đầy đủ của tiểu cô nương nhà người ta là Quân Mạc Y.

Thủ trưởng đột nhiên mở miệng nói.

- Khụ khụ.

Tên sĩ quan trước đó nói ra cái tên Quân Mỹ Lệ lúng túng quay đầu sang chỗ khác.

- Quân Mỹ. . . Mạc Y đúng là rất tốt, người Ngự sử bên cạnh nàng cũng không sai, ngự thú là một đầu hệ Vong Linh.

- Ở nơi này của chúng ta, hệ Vong Linh rất hiếm thấy đó.

- Uhm, tên tiểu tử này tôi biết.

Đột nhiên có người mở miệng nói. Người nói chuyện mang theo mũ lính, khuôn mặt hơi đen, lông mày rậm, khóe mắt có một vết sẹo không lớn. Đó chính là Tổng huấn luyện viên Trần.

- Lão Trần, tên tiểu tử kia là học sinh ông phụ trách sao?

Một người khác mở miệng hỏi.

- Đúng vậy!

Tổng huấn luyện viên Trần lời ít ý nhiều, dừng một chút rồi tiếp tục nói,

- Hắn cũng là Dục thú sư trẻ tuổi nhất hiện giờ của thành phố Trường An. Sự kiện Khô Diệp Hoàng và Sa Đà Mạn Thực Khâu Nhân Dẫn lần trước hắn đều bỏ khá nhiều công sức.

Những quân nhân ở đây lúc này mới chợt hiểu, ánh mắt không ít người khi nhìn về phía Cao Bằng không khỏi trở nên nhu hòa hơn một chút.

- Ừm.

Thủ trưởng nhìn về phía Cao Bằng, khóe mắt mang theo ý cười. Lão gia hỏa kia đúng là có được một người cháu ngoại giỏi.

- Ài, nghe nói tiểu cô nương của Quân gia sau khi lên lớp mười hai thì trên cơ bản không có đến trường, cũng chỉ mời mấy thầy giáo đến dạy kèm ở nhà. Thời gian còn lại đều đi theo đội ngũ mà Liên minh chính phủ phái đến dã ngoại, cũng không biết có phải sự thật hay không?

Có sĩ quan mở miệng nói.

- Là sự thật. Tiểu cô nương này đã được biên chế chính thức trong Hắc Kỳ của Liên minh chính phủ.

Thủ trưởng gật đầu.

- Đã là biên chế chính thức trong Hắc Kỳ, vậy thì khẳng định phải có chút bản sự mới được.

Một sĩ quan gật đầu

…

Cô gái bên cạnh chỉ có một ngự thú, chắc là thuộc loại Ngự sử chỉ chuyên tâm huấn luyện một ngự thú.

Sau khi chiến đấu kết thúc thì cô gái này liền chuẩn bị rời đi, lúc quay người liếc nhìn sang phía của Cao Bằng, trông thấy bên người hắn vẫn còn hai đầu ngự thú chờ đợi chiến đấu thì hơi dừng một chút, sau đó tiếp tục đi ra ngoài.

Nghỉ ngơi nửa giờ, đến lượt Đại Tử chiến đấu. Lần này Đại Tử phải khiêu chiến với một đầu quái vật cấp Tinh Anh.

Đối với Đại Tử thì vấn đề này không lớn. Bởi vì nó đã đạt đến max cấp tinh anh, cộng thêm phẩm chất Hoàn Mỹ, khả năng lật

thuyền trong mương cơ hồ bằng không.

Cuối cùng quái vật phải khiêu chiến là một con Liệt Diễm Ngưu cấp 14 phẩm chất phổ thông. Ngay từ lúc bắt đầu chiến đấu đã bị Đại Tử cắn một cái, sau đó tiến hành thả diều.

Nhân lúc Liệt Diễm Ngưu không chú ý, Đại Tử vụng trộm tiến lên cắn một cái, sau đó quay người chạy.

Cuối cùng đầu Liệt Diễm Ngưu này bị sống sờ sờ chơi thả diều chết. Lúc ngã trên mặt đất trong mắt nó còn tràn ngập vẻ không cam lòng, màu da tím xanh, tứ chi băng lãnh cứng ngắc.

Cuối cùng đến lượt A Ban.

Nửa giờ sau quái vật được đưa tới, thứ bước xuống từ trên xe chính là một thân ảnh thon dài màu xanh lá, toàn thân xanh biếc, nhìn qua giống như được tạo thành từ phỉ thúy.

【 Tên quái vật 】: Khô Diệp Đường Lang

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 16

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Phổ thông

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Mộc

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Hỏa

Thuộc tính của A Ban là hệ Thổ, con quái vật này là hệ Mộc, vừa vặn khắc chế A Ban rồi!

Cao Bằng vui mừng, tay trái nắm lại tay phải xòe ra rồi đập vào cùng một chỗ.

Vậy thì được tăng thêm 10% rồi!

Quái vật cấp Tinh Anh được chia làm 100 điểm, tăng thêm

10% điểm cộng chính là 110 điểm, số điểm lấy được tất nhiên là càng cao càng tốt.

Sau khi Khô Diệp Đường Lang bị đưa ra khỏi chiếc lồng liền trở nên rất táo bạo, xoay người vung vẩy đôi liêm đao trong tay chém vào lồng sắt, phát ra từng tiếng vang keng keng keng.

Phách lối không ai bì nổi.

Quả thực chính là một Đường Lang ác bá chuyển thế sống sờ sờ.

Xe tải lái đi, con Đường Lang ác bá này còn bay theo sau, ai bảo ngươi dám nhốt ta! Vừa xông lên chính là một liêm đao bổ ra, làm cho buồng sau của xe tải bộc phát ra kịch liệt Hỏa tinh.

- Chi chi

Tiếng kêu trầm thấp của A Ban vang lên.

Đường Lang ác bá vừa bay ra ngoài liền kinh sợ, lại có quái vật dám khiêu khích ta? !

Ánh mắt của Khô Diệp Đường Lang lộ ra sự kinh ngạc rất nhân tính hóa, quay đầu nhìn chăm chú vào A Ban.

Sau đó giơ liêm đao lên chỉ thẳng vào A Ban, rồi lại chỉ vào chính mình.

Ngươi, đang muốn gây hấn với Tam Hà thôn Đường Lang ác bá ta sao?

Ánh mắt Cao Bằng lộ ra một tia kinh ngạc, trí thông minh của đầu bọ ngựa này có chút quá cao rồi.

Xem bộ dạng này, linh trí đã không thua kém đứa trẻ tám chín tuổi.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 121: Vòng Thứ Nhất Kết Thúc

Quái vật có trí thông minh mặc dù hiếm thấy, nhưng cũng không phải là không có, chỉ là tương đối thưa thớt mà thôi.

Cho nên Cao Bằng cũng không có dâng lên ý tưởng thu phục con Khô Diệp Đường Lang này làm Ngự thú.

Dù sao đây chỉ là một quái vật để khiêu chiến, Cao Bằng cũng không thể mang nó về nhà sau khi đánh bại được, nơi này lại không phải dã ngoại.

Cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói qua, bên trong các điều lệ của thi đại học có điều nào nói khi chiến thắng quái vật là có thể mang về nhà.

Khô Diệp Đường Lang rất phách lối đi lên phía trước, đầu tiên là cảnh giác đánh giá A Ban một chút, sau đó phát hiện con quái vật này tựa hồ có chút kinh sợ?

Kinh sợ? !

Hai mắt Khô Diệp Đường Lang sáng lên, nó thích nhất khi dễ kinh sợ.

Hai chi trước tráng kiện của A Ban giơ lên bảo vệ đầu, thận trọng dò xét cái con bọ ngựa này.

Loại biểu hiện của sự kinh sợ này khiến cho Khô Diệp Đường Lang càng ngày càng càn rỡ hơn.

Mở ra đôi liêm đao, bên trên còn có một tầng lớp màng màu

vàng sền sệt và lá khô quấn cùng một chỗ, khi đôi liêm đao xòe ra tạo thành một loại tương tự màng cánh của con dơi.

Chuyện này khiến cho thể tích của Khô Diệp Đường Lang từ phương diện thị giác trở nên lớn hơn.

Lúc đối mặt với địch nhân ngoài dã ngoại thì Khô Diệp Đường Lang sẽ mở đôi liêm đao của mình ra, để cho thể tích của bản thân trông có vẻ lớn hơn, từ đó đạt được hiệu quả đe dọa con mồi hoặc là thiên địch.

A Ban ngây người… Tên gia hỏa này đang làm cái gì thế?

A Ban từ nhỏ đến lớn đều ở trong thành phố nên chưa bao giờ thấy qua loại phương thức đe dọa mới mẻ này, chỉ cảm thấy nó có chút xấu, không khỏi ghét bỏ lùi về sau hai bước.

Theo Khô Diệp Đường Lang thấy thì A Ban đang sợ, chuyện này càng cổ vũ cho tính cách phách lối của nó! Xem ra kẻ yếu phía đối diện đã bị ta hù dọa.

Nó muốn tiếp tục đe dọa thêm!

Khô Diệp Đường Lang khiêu vũ, nghiêng trái ngả phải, tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào A Ban, sau đó không ngừng tiến lại gần.

A Ban trầm ngâm, nó chẳng lẽ đang…

Ngay sau đó, A Ban đột nhiên buông hai chiếc chân đang che ở đầu ra.

Khô Diệp Đường Lang run lên, cảnh giác dừng bước lại, tiếp tục quan sát.

Ngay sau đó nó phát hiện cái con nhện này cũng không có động tác tiếp theo, không khỏi buông lỏng một chút. Nó tiếp tục

nhảy múa theo bộ pháp quỷ dị để dần dần tới gần A Ban, tùy thời tìm kiếm cơ hội công kích.

Hai chân trước của A Ban dựng lên, sau đó thân thể hơi hạ xuống, các chân đung đưa sang trái sang phải… thân thể lay động trước sau. Giống như một loại vũ đạo quỷ dị nào đó.

Cái quỷ gì? !

Khô Diệp Đường Lang ngây người.

Nó hoàn toàn không thể đoán được cái con nhện ngu ngốc này đang bắt chước những động tác vừa rồi của nó. Nó chỉ cho rằng cái con nhện này đang tiến hành một sự chuẩn bị nào đó trước lúc công kích.

Vừa rồi A Ban nhìn Khô Diệp Đường Lang khiêu vũ, liền nghĩ đến hình ảnh những bảo bảo đang khiêu vũ trên quảng trường, cho rằng cái con bọ ngựa này đang chơi đùa với nó nên cũng bắt trước theo.

Cao Bằng trầm ngâm, chính mình có phải đã làm sai cái gì hay không…

- A Ban, nó đang đe dọa ngươi, nó muốn công kích ngươi, ngươi bây giờ phải phản kích nó.

Cao Bằng kêu gọi A Ban ở trong lòng.

Sau đó hắn rõ ràng nhìn thấy cái con nhện này cứng đờ lại, những động tác múa may cũng dừng lại theo.

Cái con bọ ngựa này thế mà không phải đang chơi đùa với ta? Lúc này, tâm tình của A Ban trở nên rất phức tạp.

Chính là lúc này! Khô Diệp Đường Lang trong nháy mắt bạo khởi lúc A Ban đang cứng ngắc.

Hóa thành một đạo tàn ảnh màu xanh lá phóng thẳng về phía A Ban, chân đốt sắc bén lôi kéo thành đường vòng cung.

Một trước một sau đồng thời chém lên đầu của A Ban, phát ra những tiếng vang lanh lảnh.

Đường Lang ác bá ngưng trọng bay trở về, nghiêng đầu liếc nhìn hai chiếc liêm đao vẫn còn đang run nhè nhẹ của mình.

Lớp giáp xác màu đen kịt trên đầu của A Ban xuất hiện hai điểm màu trắng nhỏ.

Nghiêng cổ sang một bên, ngưng trọng nhìn về phía A Ban.

Đầu của con nhện này có chút cứng rắn.

Nhưng mà vấn đề không lớn! Đường Lang ác bá cảm thấy đây chỉ là vấn đề nhỏ, từ khi nó xuất sinh đến lúc xưng bá nơi ở đến giờ cũng chưa từng gặp qua đối thủ nào. Ngoại trừ mười mấy con sói bắt nó trở về vào hai ngày trước, nhưng đó chỉ là lấy nhiều khi ít, không tính.

Đường Lang ác bá xòe hai cánh phía sau ra, bay lướt lên không muốn đến phía vị trí sau mông của A Ban. Đối phó với loại quái vật có thể tích lớn như thế này thì phải tấn công phía sau của nó! Đây là kinh nghiệm của Đường Lang ác bá.

Ai ngờ vừa bay lên, nó đã bị nhện dịch màu ngà sữa phun đầy mặt, đôi cánh sau lưng bị dính chặt, ngã xuống từ không trung. Nhện dịch mang theo tính dính rất mạnh, khiến cho cánh của Đường Lang ác bá dính vào thân thể, căn bản không thể mở ra được. Mất đi sự khống chế đối với đôi cánh làm cho nó rất không quen, đi đường đều xiên xiên vẹo vẹo, sau đó bịch một tiếng ngã xuống đất.

Ngã trên mặt đất làm cho Khô Diệp Đường Lang mộng, hai mắt ngơ ngác nhìn về phía A Ban. Sau đó phần gáy của nó thẳng tắp,

tựa hồ không dám tin vào kết quả này.

Làm sao… Làm sao có thể?

A Ban cũng ngây người, tựa hồ không nghĩ tới cái con bọ ngựa mới vừa rồi còn diễu võ giương oai lại yếu như vậy. Nó bò lên phía trước, nhìn xuống Khô Diệp Đường Lang từ trên cao.

Ách… Xem ra thực lực của cái con bọ ngựa này và A Ban cách biệt có chút lớn.

Cao Bằng có chút im lặng, nhưng cảm thấy cũng hợp tình hợp lý.

Mặc dù giữa các quái vật có tồn tại cách nói thuộc tính khắc chế này. Đầu tiên, trước mắt A Ban và Khô Diệp Đường Lang đều không có thăng lên cấp Thủ Lĩnh, cho nên không cách nào sử dụng năng lực nguyên tố, bởi vậy sự khắc chế về thuộc tính cũng không tính mạnh.

Thứ hai, phẩm chất của A Ban cao hơn con bọ ngựa này hai tầng, đẳng cấp cũng cao hơn một cấp. Vì thế, sự chênh lệch của cả hai kỳ thật cũng không nhỏ.

Đường Lang ác bá tuyệt vọng ngẩng đầu. A Ban bò lên, dùng những chiếc chân đốt không ngừng chọc ngoáy bọ ngựa, giống như đang chơi đồ chơi.

Lúc đang lăn lộn trên mặt đất, Khô Diệp Đường Lang không ngừng quen thuộc thân thể của mình, không ngừng quen thuộc cảm giác đôi cánh tạm thời không thể sử dụng được.

Sau đó trong nháy mắt bạo khởi, liêm đao màu xanh chém về phía mắt của A Ban!

A Ban nghiêng đầu, tránh thoát chỗ hiểm.

Cuối cùng liêm đao chém vào trán của A Ban, nhưng một đao đó cũng làm cho A Ban cảm thấy rất đau, trong cơn tức giận nó nhấc chân lên sau đó hung hăng đạp xuống.

Phốc phốc!

Ngay lập tức đâm xuyên con bọ ngựa này, sau đó cái chân thứ hai, cái chân thứ ba…

Cuối cùng Khô Diệp Đường Lang trọng thương bị khiêng ra ngoài.

A Ban nhẹ nhàng liếm láp huyết dịch trên chân mình, hồng quang trong mắt dần dần trở nên sáng rõ.

- Được rồi, phần thi của ngươi đã kết thúc.

Nhân viên công tác đi tới nói với Cao Bằng, sau đó đưa lại giấy phép thi cho Cao Bằng.

Cao Bằng tiếp nhận giấy phép thi rồi nói một câu cám ơn.

- Không được lưu lại ở trường thi, sau khi trận đấu kết thúc phải đi ra ngoài ngay.

Nhân viên công tác nói.

Cao Bằng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Vòng thi thứ nhất kết thúc, Cao Bằng mang theo mấy cái ngự thú quay người rời khỏi trường thi. Sau khi bước ra ngoài, Cao Bằng nhẹ nhàng thở ra một hơi, vòng thứ nhất chắc mình có thể qua rồi nhỉ? Dù sao khu A cũng chỉ có 8 người dự thi.

Sau khi đi xa, Cao Bằng mới lấy A Xuẩn vẫn một mực bị cất ở trong túi ra.

A Xuẩn nhẫn nhịn lâu như vậy, vốn cả người đều là lửa giận,

nhưng khi Cao Bằng nhàn nhạt phun ra mấy chữ,

- Uống nước trái cây.

A Xuẩn lập tức đổi giận thành vui, không còn so đo đến việc vừa rồi chủ nhân nhốt nó.

Nguyên nhân mà Cao Bằng không thả A Xuẩn ra là bởi vì tiểu gia hỏa này rất không thành thật, không cẩn thận sẽ bị đáp lên đỉnh đầu.

Hắn đã chú ý tới những chiếc máy bay không người lái bay tới bay lui trên lên đỉnh đầu. Cũng không biết vì sao, có một chiếc luôn luôn thích bồi hồi ở khu A.

Nếu mà hình ảnh mình đội A Xuẩn bị chiếu lên TV, thế thì quá lúng túng.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 122: Lễ Vật Của Ông Ngoại

Rời khỏi sân bãi thi đại học, ở bên ngoài cửa ra vào có một đội ngũ thật dài đang xếp hàng, đều là những thí sinh đang chờ đợi vòng thi tiếp theo.

Mấy thí sinh này đều rất thấp thỏm, thỉnh thoảng nghe ngóng âm thanh chiến đấu phát ra từ trong trường thi.

Ngồi ở trên lưng A Ban, Cao Bằng cảm thấy cái mông có chút cộm. Đỉnh đầu của A Ban rất cứng, hơn nữa lại có đầy gai nhọn góc cạnh, thỉnh thoảng lắc lư một chút, cái cảm giác đó…

- A Xuẩn.

Cao Bằng xoay người nói với A Xuẩn đang tung bay ở trên bả vai của mình,

- Để ta lấy chút đồ vật.

Từ trong không gian tùy thân của A Xuẩn lấy ra một chiếc đệm màu xám lót ở dưới mông.

Lần này thoải mái hơn một chút, hơi xê dịch thân thể, Cao Bằng cảm thấy rất tốt.

Trở về ngôi biệt thự ở vùng ngoại thành, biệt thự nhỏ phía đối diện của ông Lưu cũng đã sớm xây dựng xong. Trước đó Nghê hồng quốc có một loại kỹ thuật xây dựng, kiến tạo phòng ở tựa như "Xếp gỗ", sau này loại kỹ thuật đó lưu hành trên toàn thế giới, tiếp theo bị các quốc gia trên thế giới kết hợp với đặc sắc của dân tộc mình để cải tiến lại. Bởi vậy xây dựng biệt thự chỉ cần chuẩn

bị đủ vật liệu là được, nhanh nhất chỉ cần mấy giờ là có thể hoàn thành.

Phía trước biệt thự của ông Lưu là một bãi cỏ, trên đó có một con Đại Hắc Miêu đang nằm uể oải.

Đó là con mèo tên Mềm mại kia, Cao Bằng còn nhớ kỹ nó.

Đáng tiếc con mèo này cũng không êm dịu như tên, ngược lại còn có chút kích động.

Thấy Cao Bằng trở về, con mèo này uể oải ngáp một cái, sau đó trở mình trên đồng cỏ, lật ngửa phơi nắng.

Đi vào trong sân, vốn trên đồng cỏ ở tiền đình trồng đủ loại cỏ thiên đường, nhưng nó đã được cắt tỉa chỉnh chỉnh tề tề. Đây chính là cảnh tượng mà buổi sáng lúc Cao Bằng ra ngoài thường gặp phải.

Nhưng bây giờ lại gồ ghề, mặt cỏ bị cứng rắn lật lên, màu vàng nâu của bùn đất bắn tung tóe vào trong sân. Đúng là một mảnh hỗn độn.

Tiếp theo là cửa lớn của biệt thự bị phá hỏng, cửa gỗ vỡ tan tành, mấy mảnh gỗ vụn màu trắng bay ra ngoài.

Lộ ra một phần bên trong của ngôi biệt thự.

Cao Bằng có một loại dự cảm không tốt.

Tranh thủ thời gian xông vào bên trong phòng, đập vào mắt là hình ảnh đồ dùng trong nhà vừa mới mua cơ hồ đều rách mướp đổ vỡ trên mặt đất, ghế sô pha giữa đại sảnh bị gom vào một chỗ, phía trên lại có thêm mấy cái động, Cao Bằng thiếu chút ngất đi.

Trời có mắt rồi!

Luôn luôn cần kiệm tiết kiệm, Cao Bằng đồng học khi nhìn

thấy một màn này thì quá đau lòng.

Cao Bằng cảm giác trái tim của mình đang run rẩy.

Sắc mặt phức tạp…

Có phải vừa có một trăm con Husky mới đi ngang qua nhà mình hay không?

Bên trong đống ghế sô pha có tiếng động vang lên, đó là tiếng móng vuốt cào vào trên ghế.

Trong ánh mắt của Cao Bằng hiện lên sự nguy hiểm.

Tên gia hỏa phá hủy biệt thự của mình xong rồi còn dám lưu lại ở hiện trường phạm tội? Là ngươi ngu ngốc, hay vẫn là do Cao Bằng ta không thể động đao.

Nhẹ nhàng vung tay lên, Đại Tử và A Ban ngầm hiểu, từ hai bên trái phải bọc đánh.

A Ngốc nhìn qua hai bên, sau đó yên lặng tiến lên một bước bảo hộ chủ nhân ở sau lưng.

Mộc Linh Thủy Mẫu A Xuẩn thì phốc tức phốc tức hai tiếng, đắp lên đầu Cao Bằng.

- Như vậy không thể nào cho ta lực lượng! Ta nói bao nhiêu lần rồi!

Cao Bằng giật A Xuẩn khỏi đỉnh đầu. A Xuẩn phát ra âm thanh bất mãn, vặn vẹo thân thể màu xanh biếc của mình.

Đại Tử đã chạy sang bên trái, sau đó đột nhiên nhảy vọt về phía trước, A Ban cũng nhào tới từ bên phải,

- Lệ!

Một tiếng kêu bén nhọn vang lên, sau đó A Ban lùi lại như thiểm điện, phát ra một tiếng rên rỉ thống khổ. A Ban không ngừng che chân đốt bị thương của mình lại, toàn bộ ba bốn cái chân xung quanh đưa qua bảo hộ nơi bị thương.

Đại Tử đã bổ nhào tới, sau đó đằng sau ghế sô pha truyền đến tiếng vang kịch liệt, ngay lập tức Cao Bằng nhìn thấy mấy chiếc lông vũ màu trắng bay thẳng lên tận trời.

Cuối cùng tiếng động cũng dừng lại, trong đầu hắn truyền đến giọng nói của Đại Tử,

- Có thể ăn hay không?

Đây là quái vật gì? Cao Bằng đi lên phía trước, từ trên cao nhìn xuống.

Ở giữa ghế sô pha Đại Tử đang ghì chặt một con quái vật màu trắng, đôi cánh lộ ra bên dưới thân thể, mặt đất xung quanh còn tán loạn mấy chiếc lông vũ.

Chim? !

Cao Bằng đã nghĩ tới là chó, nghĩ tới là khỉ, thậm chí suy đoán đó là các loại mãnh thú như hổ, sư tử. nhưng tuyệt đối không ngờ rằng phá hư đồ vật trong biệt thự này lại là một con chim.

- Lệ lệ!

Từng tiếng hót bén nhọn không ngừng truyền ra từ dưới người của Đại Tử.

- Khụ khụ, Tiểu Bằng à.

Ngoài cửa sổ đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt người, dọa cho Cao Bằng nhảy một cái.

Sau khi nhìn kỹ mới nhận ra người đó là ông Lưu.

- Đây là tiểu sủng vật mà ông ngoại cháu sai người đưa tới, nếu như cháu thích thì thu đi. Ông ngoại cháu đã tốn không ít khí lực mới lấy được nó đó.

Ông Lưu mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng gật đầu một cái với Cao Bằng rồi mới quay người rời đi.

Ồ... đây là ngự thú mà ông ngoại đưa cho mình sao?

Cao Bằng cúi đầu nhìn Bạch Điểu dưới người Đại Tử, đôi cánh của nó không ngừng vung vẩy, trong miệng phát ra tiếng kêu thê lương,

- Lệ, lệ, Lệ!

- A Ngốc, xách nó lên.

Cao Bằng phân phó cho A Ngốc.

A Ngốc lĩnh mệnh tiến lên phía trước, xoay người dùng tay trái nắm lấy cánh của con Bạch Điểu này, sau đó trực tiếp nhấc bổng nó lên.

Thứ này lại có thể là một con Bạch Hạc.

Lúc này Cao Bằng mới thấy rõ bộ dáng chân thực của con quái vật này.

Là một con Bạch Hạc trắng noãn như tuyết, ở ngực có một nhúm lông màu đỏ, trên đỉnh đầu có một đoàn đường vân màu huyết hồng, kỳ lạ nhất là con bạch hạc này lại chỉ có một cái chân.

Bạch hạc có một cái chân đúng là rất đặc biệt.

Lúc này đầu bạch hạc kia đã bị A Ngốc nắm lấy cổ, trong cổ họng không phát ra được thanh âm nào, đôi cánh không ngừng vỗ, tròng trắng mắt giã giống như đã tắc thở, sau đó cái gáy rủ xuống, đầu lưỡi vô lực lè ra.

Hai hàng lông mày của Cao Bằng khẽ nhăn lại,

- A Ngốc, bóp nhẹ một chút, đừng có bóp chết nó đấy.

Tay phải của A Ngốc buông lỏng một chút.

Sau đó cái con bạch hạc này lại đột nhiên sống dậy, mỏ há ra, cánh vung vẩy, phát ra tiếng cười đắc ý đối với Cao Bằng,

- Ồ ồ ồ ồ lệ ~

Cao Bằng,

- …

- Buổi tối hôm nay chúng ta ăn hạc nướng đi.

Cao Bằng quay đầu nói với Đại Tử.

Hai mắt Đại Tử sáng lên, tranh thủ thời gian gật đầu.

- Lệ! Lệ!

Con hạc kia tựa hồ nghe hiểu, cái chân duy nhất điên cuồng đạp vào A Ngốc, liều mạng giãy dụa.

Ồ, tiểu tử nhà ngươi tiếp tục giả vờ cho ta xem nào?

Cao Bằng cười lạnh trong lòng, đương nhiên câu nói này cũng chỉ là đùa giỡn một chút mà thôi. Con non của một quái vật cấp Lĩnh Chủ cầm đi nướng ăn, Cao Bằng còn không có xa xỉ như vậy.

Nói thật, vừa rồi lúc A Ngốc đem cái con hạc một chân này nhấc lên Cao Bằng có nhìn lướt qua thuộc tính của nó, sau đó liền chấn kinh.

Không phải chấn kinh vì thuộc tính của con quái vật này, mà là chấn kinh việc ông ngoại lại có thể tùy tiện đưa một con quái vật

như thế cho mình.

Cao Bằng không khỏi rơi vào trầm tư.

【 Tên quái vật 】: Xích Viêm Độc Hỏa Hạc (ấu niên kỳ)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 6

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Sử Thi (phẩm chất trước mắt, sau khi thăng cấp Thủ Lĩnh sẽ hạ xuống thành phẩm chất Hoàn Mỹ, sau khi thăng cấp Lĩnh Chủ sẽ hạ xuống thành phẩm chất Tinh Nhuệ)

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Hỏa

【 Đặc tính quái vật 】: (chưa giác tỉnh)

【 Yêu cầu tấn thăng phẩm chất truyền kỳ 】: Năm trăm cân Thiên Viêm Lưu Tinh, ba viên Huyền Nguyên Quả trở lên, Hỏa Tủy Địa Tinh Tương…

Cái yêu cầu kia Cao Bằng chỉ nhìn thoáng qua một chút liền không để ý tới nữa. Đây đều là những thứ gì, một cái cũng chưa từng nghe nói qua! Trời mới biết đi đến nơi này có thể lấy được.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 123: Chữ Lót Tiểu

- Nhà là do ngươi hủy đúng không?

Cao Bằng chỉ vào căn phòng bừa bộn rồi nói với Xích Viêm Độc Hỏa Hạc.

Xích Viêm Độc Hỏa Hạc giả ngốc, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, giả bộ như không nghe hiểu.

Ta chỉ là một con hạc, làm sao biết ngươi đang nói cái gì.

- Đến đây, chúng ta nói chuyện, ta biết ngươi có thể nghe hiểu được. Ta sẽ trực tiếp hỏi ngươi, cái nhà này có phải do ngươi hủy hay không.

Cao Bằng kéo chiếc ghế sô pha từ sau lưng đến, sau đó ngồi lên rồi nói với con Xích Viêm Độc Hỏa Hạc này.

Tròng mắt Xích Viêm Độc Hỏa Hạc xoay chuyển, bịch một tiếng nằm trên mặt đất giả chết.

Tên gia hỏa này quả nhiên nghe hiểu được lời nói của mình.

Đây cũng là một quái vật có trí thông minh tương đối cao. Dù sao sau khi trưởng thành cũng là quái vật cấp Lĩnh Chủ, trí lực tương đối cao là chuyện bình thường.

Cao Bằng thở dài một hơi. Mấy chiếc ghế sô pha và đồ đạc trong nhà này nếu muốn mua mới hết cũng phải tốn đến mấy chục điểm tín dụng, trong lòng Cao Bằng ẩn ẩn có chút đau.

- Ngươi có biết những gia cụ này đắt cỡ nào hay không, coi như bán ngươi đi…

Cao Bằng đột nhiên nghĩ đến cái gì, xảo diệu đổi giọng,

- Cũng không đủ.

- Không đủ!

Đại Tử cố gắng vung vẩy cặp kìm, hung tợn nhìn chằm chằm vào con hạc một chân này.

Lần trước nó gặm ghế sô pha liền bị chủ nhân hung hăng giáo huấn một trận. Bây giờ Đại Tử có chút vui sướng cười trên nỗi đau của người khác, muốn nhìn cái con hạc một chân này bị xấu mặt.

Nghĩ đến hình ảnh cái con hạc một chân này bị chủ nhân đè xuống đất đánh đập, Đại Tử không nhịn được cười ra tiếng,

- Tê tê tê ~

Xích Viêm Độc Hỏa Hạc ngơ ngác nhìn vào Cao Bằng, ngươi chưa từng nói qua không thể hủy mà?

Trước kia khi chính mình còn sống ở gia tộc, nó muốn làm gì thì làm, dù sao những quái vật khác trong lãnh địa cũng không dám quản nó, làm sao bây giờ đến nơi này của ngươi lại không được!

Xích Viêm Độc Hỏa Hạc đột nhiên nghĩ đến cái gì, ánh mắt ảm đạm, đầu rũ xuống, bộ dáng giống như mặc cho quân xử trí.

Cao Bằng tức giận liếc mắt nhìn cái con Xích Viêm Độc Hỏa Hạc này,

- Được rồi được rồi! Lần này coi như xong, lần sau không thể làm như thế nữa.

Đại Tử ngẩn ngơ, sao thế này? Không đánh nó? Lại còn lần sau không thể làm như thế nữa?

Lúc ngươi đánh ta cũng không phải nói như vậy!

Đại Tử dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía chủ nhân, tâm hồn non nớt của nó lại một lần gặp phải xung kích nghiêm trọng.

Cao Bằng không biết chỉ trong chốc lát mà Đại Tử đã nghĩ đến nhiều thứ như vậy.

Gọi điện thoại cho công ty gia cụ để bọn họ đưa đến một bộ đồ mới, người phụ trách công ty gia cụ ở đầu điện thoại bên kia tranh thủ thời gian tiếp nhận, cũng hứa hẹn sẽ đưa đến trong vòng hai canh giờ.

Chuyện đổi gia cụ như thế này hắn cũng đã gặp không ít, dù sao nhiều ngự thú có tính cách hoạt bát hiếu động, hủy đi một chút đồ dùng là chuyện thường xảy ra. Nhưng một lần duy nhất lại đổi nhiều đồ dùng trong nhà như vậy thì thật sự là không nhiều.

Nhưng mỗi một người đều là khách hàng là chất lượng tốt trong thời gian dài!

Lúc này Cao Bằng mới bắt đầu xem xét con Xích Viêm Độc Hỏa Hạc này.

Đáy lòng trầm ngâm, cái con Xích Viêm Độc Hỏa Hạc này trước mắt có phẩm chất Sử Thi bằng với A Ngốc, hơn nữa sau khi thành niên có thể tự động đạt tới cấp Lĩnh Chủ, tốc độ tiến hóa khẳng định không chậm.

A Ngốc có phẩm chất Sử Thi nên việc đề thăng lên cấp Thủ Lĩnh, cấp Lĩnh Chủ đều không có vấn đề. Nhưng mà trên mặt tốc độ tiến hóa khẳng định không cách nào so sánh với Xích Viêm Độc Hỏa Hạc.

Cao Bằng không nghĩ tới ông ngoại của mình lại đưa cho một phần lễ vật lớn như thế.

Một khi trưởng thành đến đỉnh phong là quái vật cấp Lĩnh Chủ thì sẽ cường đại đến cỡ nào? Cao Bằng chỉ có thể lấy thuộc tính của Sa Mạc Bạo Quân đã từng thấy để tham khảo.

Dù sao đây chẳng qua là một khung số liệu đơn thuần, không có lực lượng, sự bén nhạy, sức chịu đựng, cũng không có các loại thuộc tính cụ thể như lực công kích, lực phòng ngự.

Cao Bằng thở một hơi dài nhẹ nhõm, xem ra thực lực của ông ngoại còn phải khủng bố hơn so với tưởng tượng của mình.

Nhưng mà đây cũng là chuyện tốt, ông ngoại càng mạnh thì chính mình hẳn là phải cao hứng mới đúng, dù sao đây chính là người thân máu mủ tình thâm của mình.

Đồng thời Cao Bằng cũng cảm thấy có chút khó khăn, phiền phức có thể làm cho ông ngoại đều không thể giải quyết rốt cuộc lớn bao nhiêu… Chút thực lực ấy của mình có đủ hay không…

- Ta đặt tên cho ngươi nhé?

Cao Bằng ngồi trên băng ghế đá phía sau vườn hoa, nói với Xích Viêm Độc Hỏa Hạc đang bồi hồi đứng bên cạnh ao nhìn xem bên trong có cá hay không.

Xích Viêm Độc Hỏa Hạc chỉ có một chân, cho nên phương thức đi lại của nó chính là khẽ cong chân rồi nhảy lên, khẽ cong chân rồi nhảy lên…

Duỗi cái cổ dài, một con hạc có tiềm chất của Husky không ngừng quan sát lũ cá đang bơi lội trong ao, tùy ý "Lệ" một tiếng, biểu thị ngươi muốn lấy tên gì cũng được.

Vèo --

Mỏ dài nhọn của Xích Viêm Độc Hỏa Hạc phảng phất một thanh kiếm sắc đâm xuyên qua mặt nước, tinh chuẩn cắm vào trên

lưng một con cá kiểng rồi đưa nó hất lên trên trời, sau đó mở chiếc mỏ nhọn đem con cá này nuốt xuống.

Híp mắt lại, hương vị của con cá này có vẻ rất tốt.

- Bên trong tên của ngươi có một chữ Viêm, còn có một chữ Hỏa, đây chính là ba cây đuốc, vậy ta gọi ngươi Tiểu Diễm nhé.

Xích Viêm Độc Hỏa Hạc híp mắt lại, nghiêng đầu suy nghĩ một lát. Dù sao nó cũng không nghe hiểu ý nghĩa, nhưng đúng là rất dễ nghe, há miệng kêu hai tiếng biểu thị mình đồng ý.

Vừa mới bị đưa tới nên tiểu gia hỏa này chắc đang rất khẩn trương, Cao Bằng cũng không có trực tiếp ký kết huyết khế, trước hết để cho tiểu gia hỏa này buông lỏng một lát rồi nói sau.

Cũng may mắn chính mình mua biệt thự ở vùng ngoại thành, nếu không thì đúng là không thể chứa nổi mấy đầu ngự thú này.

A Ngốc và A Ban đều phát hiện ra chính mình không cần phải thay phiên ngủ mỗi ngày ở "Bãi đỗ xe dưới mặt đất", vui vẻ nằm trên bãi cỏ hưởng thụ gió đêm, ngẩng đầu ngắm sao.

Đại Tử là sủng vật mà cha mẹ lưu lại cho hắn, vì thế nó có chữ lót độc nhất vô nhị là Đại. Khoảng thời gian mà A Xuẩn, A Ngốc và A Ban bị thu phục rất gần nhau, cho nên đều có chữ lót là A.

Bây giờ lại có thêm một Tiểu Diễm, đây chính là hàng chữ lót Tiểu mới.

Cao Bằng đột nhiên cảm thấy năng lực đặt tên của chính mình rất mạnh, thế mà trong lúc bất tri bất giác lại sáng lập thêm một chữ lót.

- Tiểu Diễm, đến đây.

Cao Bằng nằm ở trên ghế dựa, khép lại quyển sách trên tay, cất tiếng nói với Tiểu Diễm đang đứng hóng gió cách đó không xa.

Tiểu Diễm quay đầu nhìn về phía Cao Bằng, vỗ hai cánh bay tới, nghi ngờ nghiêng đầu nhìn hắn.

Cao Bằng đặt quyển sách trong tay xuống, lấy ra một dụng cụ lấy máu từ trong túi…

Đưa tay trái ấn vào trên đầu của Tiểu Diễm, Cao Bằng nhắm mắt lại.

Một không gian ý thức khá rõ ràng chậm rãi hiện lên.

Có lẽ độ rõ ràng của không gian ý thức có quan hệ trực tiếp đến linh trí của quái vật.

Ở trong không gian ý thức của Tiểu Diễm, Cao Bằng thậm chí có thể nhìn thấy một chút trí nhớ mơ hồ.

Đó là một mảnh đầm lầy rộng lớn, đồng cỏ tươi tốt. Ở khu vực trung tâm của đầm lầy sinh tồn một lượng lớn quái vật loại hạc.

Sau đó có một ngày, có một nhóm lớn khách không mời đến mảnh đầm lầy này.

Thân thể cao lớn biến mất bên dưới mặt nước của đầm lầy, giống như đá ngầm xẹt qua mặt nước.

Dòng nước xiết chảy mãnh liệt.

Đầm nước bộc phát ra từng cơn sóng lớn.

Hình ảnh đến đây bỗng nhiễm thêm một vệt màu đỏ.

Sau đó Tiểu Diễm trông thấy một đạo thân ảnh màu trắng từ trên trời giáng xuống.

Bên trong phiến đầm lầy kia hẳn là có đồ vật nào đó có lợi với sự trưởng thành của quái vật. Nếu không thì quái vật cấp Lĩnh Chủ khác sao lại đến đây tranh đoạt. Cao Bằng trầm ngâm, sau đó nhìn về phía Tiểu Diễm, đây cũng là một tiểu gia hỏa đáng thương. Bên trong trí nhớ của nó có một hình ảnh cực kỳ rõ ràng, một con Xích Viêm Độc Hỏa Hạc cực kỳ giống với tiểu gia hỏa này bị một đầu cá sấu lớn dài chừng hơn trăm mét cắn trúng, sau đó kéo vào trong nước, máu tươi nhuộm đỏ đầm lầy.

Một luồng cảm xúc đau thương truyền đến từ hình ảnh này.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 124: Đồng Bạn Mới

- Tiểu Diễm, ngươi có thể trở thành đồng bạn của ta không?

Cao Bằng truyền ý nghĩ của mình ra ngoài.

Nương theo đó là sự trầm mặc thật lâu.

Ngay trong lúc Cao Bằng cho rằng lần ký kết này sẽ thất bại, một giọng nói thanh thúy vang lên trong không gian ý thức.

- Vậy ngươi có thể giúp ta báo thù không?

Giọng nói của Tiểu Diễm mang theo sự cừu hận nồng đậm.

(Chú thích: trong lúc ký kết huyết khế, trí tuệ của quái vật sẽ được đề thăng lên trong thời gian ngắn ngủi, đồng thời bảo đảm sẽ không nhận bất cứ sự quấy nhiễu nào của ngoại lực, như các loại năng lực mị hoặc, thôi miên và khống chế.)

- Nếu như chúng ta ký kết khế ước, vậy ngươi sẽ là người của ta, chuyện của ngươi cũng sẽ là chuyện của ta.

Cao Bằng trầm giọng trả lời.

- . . .

Trầm mặc thật lâu.

Ngay một khắc trước lúc không gian ý thức bắt đầu tiêu tán.

Một chiếc móng vuốt dài mảnh khảnh màu đỏ vươn ra, ấn lên huyết khế trong không gian ý thức.

Huyết khế nổ nát vụn rồi dung nhập vào trong không gian ý

thức, Cao Bằng cảm nhận được trong cõi u minh mình và Tiểu Diễm trước mắt nhiều thêm một loại liên hệ.

Trong hiện thực, vừa mở to mắt Cao Bằng đã nhìn thấy Tiểu Diễm nghi ngờ nhìn qua hắn, sau đó liền xoay người rời đi, dựa vào một bên của gốc cây trong hậu viện, đặt mông ngồi trên mặt đất.

Một chân cong lại, đôi cánh màu trắng rủ xuống dựa lưng vào cây ngủ.

Đây là một loại tư thế ngủ mất hình tượng nhất mà Cao Bằng từng gặp qua. Thường nói bạch hạc ngủ không phải đều dùng một chân đứng thẳng sau đó cuộn một chân khác vào dưới cánh để nghỉ ngơi sao, thế nào tiểu gia hỏa này lại không giống bạch hạc khác chứ.

Ý nghĩ của Cao Bằng truyền đến cho Tiểu Diễm thông qua huyết khế.

- …

Tiểu Diễm quay đầu liếc qua chủ nhân,

- Ta chỉ có một cái chân thôi.

- Vậy ngươi cũng nên nằm sấp chứ không phải nằm ngửa.

Thở một hơi thật dài, Tiểu Diễm nhìn qua mặt trăng trên đỉnh đầu, nhìn chăm chú thật lâu, cuối cùng trầm thấp nói:

- Nhưng mà nằm như vậy thật sự rất dễ chịu.

…

- Có ai không? Ông chủ có ở đó không?

Bên ngoài biệt thự truyền đến tiếng phanh xe. Sau đó Cao Bằng

liền nghe được tiếng có người gọi mình.

Cao Bằng đứng dậy đi ra mở cửa. Dưới ánh đèn yếu ớt, Cao Bằng thấy rõ bộ dáng của lái xe, tuổi tác không lớn, tầm ba mươi mấy, cằm dưới có một chòm râu thưa thớt, trên người mặc một bộ quần áo đồng phục công việc màu vàng.

- Đồ dùng trong nhà chuyển tới nhanh như vậy sao? Chuyển vào trong đi.

Cao Bằng mở cửa ra, sau đó gọi bọn họ chuyển đồ vào.

Người kia gật gật đầu, sau đó gọi một người đội mũ công nhân khác ở sau lưng hắn khiêng đồ dùng trong nhà vào trong.

Trong quá trình vận chuyển đồ dùng trong nhà vào, hai người này không khỏi hiếu kỳ dò xét hoàn cảnh xung quanh một chút, tựa hồ đang tìm cái gì đó.

- Ông chủ, biệt thự này của cậu rất lớn đó, ha ha.

Người lái xe mặc quần áo công việc màu vàng cười nói, sau đó phát hiện Cao Bằng không tiếp lời, tiếng cười sảng khoái dần dần biến thành gượng cười.

Hai người này làm việc rất chịu khó, cũng chỉ dùng có nửa giờ đã chuyển xong toàn bộ đồ dùng trong nhà toàn vào. Trong quá trình này Cao Bằng ra lệnh cho mấy ngự thú ở tại hậu viện không được đi ra, nếu hù dọa người khác sẽ không tốt.

Khi hai người này chuyển xong thì xoa xoa mồ hôi trán, tạm biệt với Cao Bằng rồi lên xe rời đi.

Cao Bằng nhìn theo hình bóng xe tải rời đi, sau đó quay người trở lại biệt thự.

Vẫn còn thời gian một tuần thì vòng thi thứ nhất mới có thể

kết thúc. Cao Bằng ngáp một cái, gọi A Ngốc bày đặt lại vị trí của một số đồ dùng, đối với những chuyện như thế này thì A Ngốc là một cu li tốt nhất.

Biệt thự có hai tầng, không gian tầng thứ nhất rất lớn, cao hơn gấp đôi so với biệt thự bình thường. Đây cũng là vì chiếu cố đến dáng người cao lớn như A Ngốc có thể dễ dàng di chuyển.

Đương nhiên, giống tên lùn Đại Tử thân cao không đến nửa mét, căn bản không cần cân nhắc đến những vấn đề này.

Người trang trí lại cửa lớn ngày mai mới có thể đến, mấy vách tường này cũng phải quét vôi lại một lượt.

Cao Bằng không có đi lên lầu ngủ, hắn đã thành thói quen ngủ trên ghế sô pha, trực tiếp nằm trên đó, cả người được bao phủ trong sự mềm mại của ghế sô pha, cảm giác thư thích này khiến cho Cao Bằng phát ra một tiếng rên rỉ thỏa mãn.

Ánh sao rọi vào từ bên ngoài cửa sổ, Cao Bằng nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau đã phát ra tiếng khò khè.

Đại Tử nhìn thoáng qua, sau đó phí sức bò lên thang lầu. Khi đến tầng hai, nó đứng thẳng người lên mở cửa phòng ngủ ra, lôi kéo một chiếc chăn mền từ trên giường xuống.

Sau đó ngã lộn nhào từ trên cầu thang xuống, lấy chăn bông trong miệng đắp lên cho Cao Bằng.

Nhìn gương mặt ngủ say của chủ nhân, Đại Tử vui vẻ lắc lư hai chiếc râu, nằm xuống ở một bên của ghế sô pha, rúc vào bên người thiếu niên ngủ thật say.

Đêm, yên tĩnh.

Mấy ngự thú đều yên lặng ngủ say.

…

Bên ngoài biệt thự, mấy thân ảnh lén lén lút lút chậm rãi đến gần.

- Ngươi xác định căn biệt thự này chỉ có một người chủ nhân?

- Yên tâm, ta khẳng định tuyệt đối chỉ có một người!

Người kia khẳng định nói.

- Biệt thự này chắc chắn chỉ có một người ở! Nếu mà có người thứ hai thì khi trở về ta sẽ ăn cứt!

- Chỉ có một người thì tốt.

Một người khác nghe thấy người này cam đoan, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Đèn trong biệt thự cơ hồ đều đã tắt, chỉ còn ánh sáng nhu hòa mờ nhạt của chiếc đèn nhỏ treo tại trước cổng biệt thự.

Mấy người kia chậm rãi đến gần, trên chân đeo thêm một lớp đệm thật dày, giẫm trên đồng cỏ cơ hồ không phát ra âm thanh gì.

- Trộm đồ vật xong liền đi, mặc kệ có được hay không.

Cuối cùng một người có uy tín nhất trong đám lên tiếng,

- Còn nữa, tuyệt đối không được giết người. Chúng ta chỉ đến trộm đồ, người có thể xây dựng biệt thự ở vùng ngoài thành này khẳng định có quyền có thế, nếu như gây ra án mạng thì sẽ rất khó kết thúc.

- Đã hiểu.

Hai người khác gật đầu.

Linh hồn hỏa diễm trong hốc mắt của bộ khô lâu lớn đứng ở trong phòng khách yên lặng dâng lên, từ một điểm ánh sáng màu lam yếu ớt nhanh chóng bành trướng, giống như Tinh hỏa liệu nguyên.

Bên ngoài biệt thự, một người trong đó lấy ra một chậu hoa màu đen từ trong túi, chậu hoa chỉ lớn bằng bàn tay, nhìn qua cực kì dễ mang theo.

Ngay sau đó đất trong chậu hoa đột nhiên nứt ra, hai chiếc dây leo màu xanh biếc phá đất chui ra.

Nhanh chóng vươn lên trời dây dưa, quấn quanh nhau, còn sinh trưởng ra phiến lá màu xanh biếc.

Bên trong quá trình sinh trưởng này, đất ở trong chậu hoa giảm xuống với tốc độ mắt thường có thể thấy được, thẳng đến khi bộ rễ trần trụi lộ ra bên ngoài mới dừng lại quá trình hấp thu thổ nhưỡng. Lúc này dây leo đã sinh trưởng dài đến hơn hai mét, rủ xuống trên mặt đất, bên trên dây leo còn mọc đầy nụ hoa màu hồng phấn.

- Chờ một chút, trước tiên chờ chút đã. Để động tác của ngự thú nhà ngươi chậm một chút, không thể giống lần trước chưa có mê đảo người khác đã đem chính chúng ta mê đảo rồi.

Một người bên cạnh vội vàng nói, sau đó từ trong túi lấy ra một mặt nạ phòng độc rồi đội lên trên đầu.

Mấy người sau khi đeo xong mặt nạ phòng độc, nụ hoa bên trên dây leo chậm rãi nứt ra, sương mù màu hồng theo gió bay xuống.

Một mực chờ trọn vẹn nửa giờ, mấy người kia mới lén lén lút lút đi về phía biệt thự.

Cửa lớn của biệt thự bởi vì bị hỏng cho nên vẫn đang rộng

mở. Một người trong đó cẩn thận đi lên trước, chậm rãi thò đầu vào trong nhìn xung quanh.

Trong phòng khách rất yên tĩnh.

Sau đó ngoắc tay khiến cho mấy người sau lưng tiến đến.

Nhưng tay ngoắc mấy cái cũng không thấy người nào đến, mấy người kia đang làm gì thế.

Quay đầu, một bộ khô lâu màu bạc theo ánh trăng đi về phía hắn, xuyên thấu qua khe hở của khung xương, hắn nhìn thấy hai người đồng bọn của chính mình đã ngã trên mặt đất không rõ sống chết. . .

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMB Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 125: Thể Chất Chiêu Tặc

Chính mình có phải mang theo thể chất Chiêu tặc hay không?

Cao Bằng rất nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

Hắn ngồi trên ghế sofa quan sát ba tên trộm ngu ngốc đang quỳ trên mặt đất trước mặt.

Một người trong đó chột dạ cúi đầu xuống, cái trán chảy đầy mồ hôi.

- Chúng ta có phải đã từng gặp qua hay không?

Cao Bằng đột nhiên hỏi.

- Sao có thể chứ, ông chủ ngươi suy nghĩ nhiều rồi.

Người kia xấu hổ cười nói.

- . . . Ông chủ?

Phát hiện chính mình nói lỡ lời, người kia ngậm miệng rồi trầm mặc.

Vốn trong nhất thời Cao Bằng còn không thể nhớ ra người này. Nhưng trong nháy mắt một tiếng ông chủ quen thuộc khiến hắn nhớ tới thân phận của tên trộm này.

Đây không phải là gã nhân viên đội mũ của công ty đồ dùng trong nhà sao.

- Tôi hỏi các người. . .

Lông mày Cao Bằng nhíu lại,

- Các ngươi tại sao lại muốn tới nhà tôi ăn trộm, có phải do dáng dấp của tôi rất giống loại thổ tài chủ ngốc nghếch nhiều tiền hay không?

- Lệ lệ.

Tiểu Diễm mở ra hai cánh bay nhảy cười to, cũng không biết là đang cười cái gì.

- Bộp.

Đại Tử đứng thẳng người lên, dùng một chân đập vào gáy của Tiểu Diễm.

Cười cái rắm, chủ nhân là người ngươi có thể cười sao.

- Ta, ta. . .

Bờ môi của người kia nhúc nhích, nhưng nhất thời cũng không biết nên nói như thế nào, quả thực là khóc không ra nước mắt.

Trộm đồ còn có thể có lý do gì, nhìn là biết trong nhà ngươi có tiền, người lại ít, địa thế hoang vắng, không trộm của ngươi thì trộm của ai!

Chuyện này còn có thể nói thế nào.

Nhưng hắn không dám nói như vậy, bởi vì hắn sợ chết.

Sự nguy hiểm của đầu khô lâu kia dọa cho hắn hồn phi phách tán. Hơn nửa đêm đột nhiên lại có một bộ xương khô xuất hiện sau lưng ngươi, nó rất đáng sợ đó.

Trong nhà nuôi khô lâu, vị đại lão này nhìn qua cũng không phải là người tốt (□_□).

Cao Bằng khó xử xoa xoa thái dương của chính mình, thái độ nhận lỗi của ba người này rất không sai, hơn nữa sau khi phát hiện không thể trốn thoát được liền thẳng thắn nhận tội.

Mặc dù ở vùng ngoại thành hoang vắng này khi giết chết sau đó tùy tiện vùi vào trong đất, có khả năng người khác cả một đời cũng không phát hiện được.

Nhưng Cao Bằng có chuẩn tắc của chính mình, hắn không phải Thánh Mẫu, người khác động đến trên đầu của hắn còn cười ha hả tha thứ cho họ, thẳng thắn báo oán mới là tính tình của hắn.

Nhưng trong lòng của hắn có một cán cân, công đạo ở trong lòng người!

- Tôi sẽ không giết các người. . . Xét trên phương diện các người cũng không nổi sát tâm, các người hẳn nên cảm thấy may mắn vì chính mình chỉ đơn thuần tới trộm đồ.

Cao Bằng ngáp một cái, hơn nửa đêm còn bị đánh thức, đúng là có chút mệt mỏi.

Hai người khác nghe thấy lời ấy thì cảm kích liếc qua lão đại. Lão đại quả nhiên thần cơ diệu toán! Thế mà lại nhặt về một cái mạng bởi chuyện này.

Đại Tử báo cảnh sát, đầu điện thoại bên kia lên tiếng hỏi thăm,

- Xin chào, đây là cục cảnh sát đường Quang Thải khu Hồng Hà.

Đại Tử,

- Tê tê tê

- . . .

Đại Tử thấy phía đối diện không trả lời, không khỏi gấp gáp,

- Tê! Tê?

Đầu bên kia, người cảnh sát nghe điện thoại mộng bức.

Cao Bằng lấy điện thoại tới. Đồ ngốc này, ta để ngươi báo cảnh thì ngươi chỉ cần bấm ba nút kia mà thôi, ngươi nói chuyện người khác có thể nghe hiểu được sao.

Cao Bằng đoạt lấy điện thoại rồi lời ít ý nhiều nói rõ tình huống ở nơi này, bên kia trả lời sẽ lập tức tới ngay.

Ước chừng qua mười phút liền có xe cảnh sát lái đến, còng ba người này lại. Bọn họ cũng không có yêu cầu Cao Bằng theo về cục cảnh sát, mà trực tiếp đơn giản ghi chép ngay tại hiện trường.

Căn cứ vào cuộc trò chuyện, Cao Bằng biết được ba người này là kẻ tái phạm, nhưng bởi vì tương đối cẩn thận nên vẫn một mực không bị bắt được.

- Buổi tối mà ở nhà một mình thì tốt nhất nên cẩn thận một chút, buổi tối ở thành phố Trường An vẫn luôn không yên ổn.

Cảnh sát cầm đầu nhắc nhở Cao Bằng.

Cao Bằng gật đầu tỏ ra đã hiểu rõ, lại rót chén nước cho mấy người cảnh sát đường xa đi đến.

- Nước sẽ không uống.

Điện thoại di động của cảnh sát kia vang lên, vội vàng đáp lại hai câu, cười cười với Cao Bằng sau đó quay người rời đi.

- Ồ, A Xuẩn đâu?

Cao Bằng đột nhiên phát hiện từ sau khi về nhà đến giờ vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng của A Xuẩn.

Hình như lúc ăn cơm tối cũng không nhìn thấy nó.

- Đại Tử, đi tìm A Xuẩn về đây.

Cao Bằng vỗ vỗ đầu của Đại Tử.

Đại Tử gật đầu, chậm rãi bò lên trên lầu, chỉ chốc lát sau liền ngậm lấy một con sứa leo xuống.

Cao Bằng phát hiện A Xuẩn luôn luôn nghịch ngợm đột nhiên trở nên rất yên tĩnh.

- Đến đây.

Cao Bằng vẫy vẫy tay.

A Xuẩn do dự rất lâu, sau đó bay về phía bên phải, lượn quanh một vòng lớn rồi mới bay đến trên đầu Cao Bằng.

Cao Bằng liếc mắt nhìn Tiểu Diễm, tựa hồ đã hiểu nguyên nhân tại sao A Xuẩn lại như thế. . .

Lần thứ nhất nhìn thấy A Xuẩn lúng túng như thế, hắn thiếu chút nữa cho rằng nó đã bị A Ban phụ thể.

- Lệ?

Tiểu Diễm cảm thấy bất mãn đối với hành vi tránh né này của A Xuẩn.

Xúc tu của A Xuẩn hướng co vào phía trong, gắt gao túm lấy mặt Cao Bằng.

Cao Bằng nhìn Tiểu Diễm một chân đứng trên mặt đất, đột nhiên cảm thấy loại bạch hạc một chân này có chút quen thuộc.

Chăm chú hồi ức.

Cao Bằng đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt cổ quái nhìn về phía Tiểu Diễm. Chẳng lẽ tiểu gia hỏa này nếu tiếp tục tiến hóa thì

sẽ đi về hướng đó?

Thần Điểu, Tất Phương.

Thần thú tường thụy của Hoa Hạ cổ đại, cũng được gọi là thần sủng tùy tùng của Hỏa Thần. Truyền thuyết kể lại, Tất Phương ở nơi nào thì ở đó sẽ có đại hỏa hiện ra.

Ở trong chuyện thần thoại xưa thì Tất Phương chỉ có một chân, hình dáng giống hạc, nhưng mà lông vũ có màu xanh da trời pha lẫn xanh lá cây, chứ không phải màu trắng.

Nhưng đây chỉ là thần thoại thôi. . .

Cao Bằng đột nhiên cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi. Hắn trước kia vẫn cảm thấy đây chỉ là do cổ nhân đúng lúc thấy bạch hạc đang ngủ, mới sinh ra phán đoán sai lầm.

Bởi vì bạch hạc lúc ngủ sẽ thu hồi một chân của mình lại, cho nên sẽ tạo cho người ta ảo giác nó chỉ có một chân.

Sau đó đúng lúc có một cổ nhân gặp được tư thế ngủ "Kim kê độc lập" của bạch hạc, lập tức kêu to:

- Yêu quái… , quái vật một chân ~ Đây là Thần thú! Thần thú!

Bây giờ ngươi lại nói cho ta rất có thể đó là thật, trong lòng Cao Bằng vẫn gặp phải xung kích rất lớn.

Nhưng ngự thú đều đã xuất hiện, Cao Bằng cảm thấy năng lực tiếp nhận của mình cũng coi như rất mạnh.

Sờ lên đỉnh đầu của A Xuẩn, trấn an tiểu gia hỏa ngây ngốc này.

- Ngủ đi.

Cao Bằng xem xét thời gian, bây giờ đã là ba giờ sáng, nghe nói

thường xuyên thức đêm không tốt đối với thận.

Hôm sau.

Thẳng đến lúc mặt trời lên cao thì Cao Bằng mới bị ánh sáng làm tỉnh, mơ mơ màng màng mở to mắt, rời giường nấu cơm.

Đại Tử ngậm lấy chậu thép, chạy đến bên ngoài phòng bếp nhìn vào bóng lưng đang bận rộn của chủ nhân, thỉnh thoảng dùng móng vuốt nhỏ gõ chậu thép phát ra từng tiếng vang đương đương đương, vẻ mặt đầy chờ mong.

Sau khi nấu xong canh, Cao Bằng lấy một bộ phận đồ ăn ở trong nồi cho vào chậu thép của Đại Tử, sau đó Đại Tử ghé vào bên trên chậu thép nhỏ ăn hồng hộc.

Tiếp đó A Ban dùng chân nhện kéo tới một chậu thép, tựa như hài tử xếp hành lĩnh bữa ăn trong phòng ăn của trường tiểu học.

Trong miệng A Ngốc cũng ngậm lấy một bó năm lá m Tuyết Tùng Châm, thôn vân thổ vụ.

Tiểu Diễm nhìn qua những cái ngự thú xếp hàng lĩnh đồ ăn kia, phát ra một tiếng cười lạnh, "Lệ ～". Một loại cảm giác ưu việt trên mặt trí thông minh hiện lên, nhìn mấy đầu bò sát ngu xuẩn này đi, ăn chút cơm đã làm cho bọn nó cao hứng đến mức này.

- Này, Tiểu Diễm, có muốn ăn chút gì hay không? Ta hôm nay có nấu canh cá, rất thơm đó.

Cao Bằng từ trong phòng bếp thò đầu ra, la lớn.

- Ồ ồ ồ lệ.

Tiểu Diễm cười lạnh, quay đầu đi chỗ khác, ta mới không ăn đâu.

Mùi thơm trong phòng bếp bay tới phòng khách, cái mũi của

Tiểu Diễm giật giật, nuốt một ngụm nước bọt.

Tròng mắt chuyển động, Tiểu Diễm hắng giọng một tiếng,

- Lệ lệ lệ

Người trong phòng bếp kia không có phản ứng.

Người này làm sao lại như thế!

Cao Bằng đắc ý đổ chỗ canh cá còn lại ở trong nồi vào bát, hôm nay thế mà lại còn một con cá. Đây tuyệt đối là một bữa cơm trưa phong phú nhất mà Cao Bằng từng nếm qua. . .

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 126: Năng Lực Bảo Mệnh Mới

Bưng chiếc bát đựng đầy canh cá từ trong phòng bếp ra đặt lên trên bàn ăn, sau đó quay người đi về phía phòng bếp để lấy đũa.

Vừa mới đi ra từ trong phòng bếp đã nhìn thấy một thân ảnh màu trắng ngồi xổm ở bên cạnh bát, lén lén lút lút mổ cái gì đó.

Sau khi nhìn thấy Cao Bằng đi tới thì tranh thủ thời gian đứng dậy vỗ hai cánh bay đi, điềm nhiên như không có việc gì.

Cao Bằng im lặng, mới vừa rồi còn nói không ăn, bây giờ lại là người ăn nhanh nhất.

Đi đến cạnh bàn ăn, Cao Bằng ngồi xuống, dùng đũa quấy quấy vào trong bát.

Đầu cá đâu? Củ khoai đâu? Đồ ăn của chính mình đâu?

Cao Bằng mở to hai mắt, làm sao bây giờ chỉ còn lại một bát nước dùng.

- Em gái ngươi!

Cuối cùng Cao Bằng dùng bát canh cá còn lại nấu cho mình một tô mì.

Cơm nước xong xuôi, dọn dẹp sạch sẽ bát đũa bếp núc.

Bật máy tính lên xem trước một chút tin tức, dạo chơi ở các diễn đàn.

Sau đó hắn phát hiện chính mình đã nổi tiếng, lấy một loại phương thức nổi tiếng mà chính hắn cũng không thể dự đoán được.

Một nam hài cưỡi nhện thích cho người khác đội nón xanh lấy một loại phương thức trước nay chưa từng có để leo lên đài truyền hình.

Sau này lại có người phát hiện hắn là một trong tám người ngự sử sinh mạnh nhất của thành phố Trường An khiêu chiến quái vật cấp Thủ Lĩnh. Chuyện này càng giống như đổ thêm dầu vào lửa.

Ngay sau đó, từng đầu tin tức tràn ngập trên các diễn đàn internet, coi như mấy thành phố bên cạnh cũng mơ hồ nghe đến.

- Chấn kinh vì mỹ nữ phóng viên đội nón xanh ở bên đường, đây là có chuyện gì.

- Nam hài cưỡi nhện lại có loại yêu thích này? Không thể tưởng tượng nổi!

- … !?

Cao Bằng phát hiện những tiêu đề liên quan ở khắp mọi nơi.

Mấy tiêu đề này làm hắn ngứa răng, hận không thể lôi mấy người soạn bản thảo vô lương kia ra ngoài đánh một trận.

Chuyện này cũng hơi quá đáng! May mà những tin tức đó chỉ thuần túy là những tiêu đề liên quan mà thôi.

Sau đó bên trong một website tin tức còn có một đoạn video.

Ấn mở video, đó là hình ảnh quay chụp của đài truyền hình Trường An. Bên trong là một nữ phóng viên đang chạy, trong tay còn cầm một chiếc microphone. Kỹ thuật viên quay phim đúng là

rất tốt, màn hình quay chụp gần như không bị rung lắc nhiều.

Sau đó Cao Bằng liền nhìn thấy thân ảnh anh tuấn của chính mình.

Đôi mắt này, cái mũi này, lông mày này, chậc chậc chậc.

Cao Bằng tấm tắc lấy làm kỳ lạ. Người quay phim này đúng là biết chọn góc độ, có thể thưởng thêm hai chiếc đùi gà.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy chính mình cao lãnh từ chối phỏng vấn, rời đi với vẻ mặt đầy soái khí.

Lúc này mới đến đoạn quan trọng. Một con sứa màu xanh chậm rãi bay đến, từ trên trời giáng xuống, tựa như một chùm sáng, vững vàng rơi vào đỉnh đầu của nữ phóng viên.

Hình ảnh bên trong, biểu cảm trên mặt của nữ phóng viên bắt đầu biến hóa, cực kì đặc sắc. Hai tay run rẩy sờ lên đầu của mình, xúc cảm ướt át càng làm cho nàng suýt chút nữa sụp đổ.

Cuối cùng là đoạn đối thoại kinh điển:

- Trên đầu tôi là cái gì?

- Vương miện.

Câu nói này bị vô số người chơi ác.

- Vân Trường, trên đỉnh đầu ngươi mang theo cái gì đó?

- Đại ca, đây là lực lượng.

- Trên đầu ta là cái gì?

- Là dũng khí.

. . .

Tựa như đổi khuôn mặt, từ hồng nhuận đến trắng bệch, sau đó hiện ra màu xanh, cuối cùng sắc mặt biến thành màu đen.

Vì duy trì hình tượng của mình, nữ phóng viên cố nặn ra nụ cười trên mặt, bước chân vội vã rời đi, đuổi theo Cao Bằng.

Người nữ phóng viên này cũng được đặt một ngoại hiệu là Vương miện nữ vương.

Cao Bằng thở dài, chuyện này thật sự… Yên lặng xin lỗi nữ phóng viên kia từ tận đáy lòng, Cao Bằng đóng website không chút do dự. Hắn sợ chính mình xem thêm thì lương tâm sẽ đau nhức.

…

Sau khi A Ngốc thăng cấp Thủ Lĩnh, Cao Bằng cảm thấy trong cơ thể mình nhiều thêm một vật gì đó. Loại cảm giác này rất quen thuộc, hắn từng được cảm thụ qua ở thần thông Đấu chuyển tinh di.

Nhắm mắt lại, Cao Bằng kêu gọi huyết khế ở trong ý thức của mình.

Trong không gian ý thức đen kịt huyễn hóa ra năm đạo hư ảnh, năm hư ảnh này chính là hình dáng thu nhỏ của năm ngự thú của hắn.

Mãi đến lúc kiểm tra xong, Cao Bằng mới cổ quái mở to mắt.

Sau khi có ngự thú thăng cấp Thủ Lĩnh, Ngự Sử sẽ sản sinh ra một chút năng lực bảo vệ tính mạng.

Nó xuất hiện lúc có một con ngự thú cấp Thủ Lĩnh đầu tiên, một con ngự thú cấp Lĩnh Chủ đầu tiên, một con ngự thú Vương cấp đầu tiên… Ở từng giai đoạn, tất cả Ngự Sử đều sẽ sản sinh ra một loại năng lực bảo mệnh.

Càng đến hậu kỳ thì năng lực bảo mệnh sinh ra sẽ càng mạnh.

Một đạo tin tức truyền đến từ trong huyết khế.

Loại chuyện như chiến đấu cứ giao hết cho ngự thú là được, các ngự sử chỉ cần thành thật trốn ở sau mông ngự thú không nên cản trở.

Sắc mặt Cao Bằng cổ quái.

Ngự Sử tựa như một loại hệ thống chức nghiệp nào đó được truyền thừa xuống, ở những nơi khác còn có Ngự Sử sao?

Cao Bằng ngẫm nghĩ. Những vấn đề này quá xa vời đối với hắn, tựa như một người dân thường mỗi ngày sầu lo bầu trời trên đỉnh đầu lúc nào sẽ sập xuống.

Năng lực bảo mệnh mới xuất hiện của chính mình là 【 Lá chắn nguyên tố 】, hiệu quả đại khái chính là tiêu hao năng lượng trong cơ thể ngự thú sau đó chuyển hóa thành một lá chắn bảo vệ an toàn cho mình. Nó cũng không tính là hiếm thấy, dù sao hắn còn nhớ trong vòng thi thứ nhất đã từng thấy có người thi triển qua loại năng lực này.

Chỉ là khi mấy năng lực xuất hiện sẽ trực tiếp lạc ấn vào sâu trong linh hồn, căn bản không thể thông qua bất kỳ phương pháp hay bất cứ phương thức nào để dạy cho người khác.

Hơn nữa, mấy Ngự sử có Ngự thú cấp Thủ Lĩnh trở lên đều không có truyền tin tức này ra ngoài, rất ăn ý lựa chọn giấu diếm, chỉ là ngầm lưu truyền trong vòng tròn nhỏ.

Cao Bằng đột nhiên nghĩ đến thần thông Đấu chuyển tinh di mà ông Lưu dạy cho mình.

Sắc mặt Cao Bằng ngưng trọng. Cho đến lúc này hắn mới hiểu được tầm quan trọng của Đấu chuyển tinh di.

Một năng lực bảo mệnh có thể tùy ý truyền cho người ngoài mà không có hạn chế nào, nếu như truyền đi thì khẳng định sẽ phải gánh chịu vô số sự chú ý.

Đến giờ Cao Bằng mới hiểu được vì sao ông Lưu lại bảo hắn không nên tùy tiện truyền đi. Bằng không, một người bạn nhỏ ngay cả Ngự thú cấp Thủ Lĩnh đều không có lại đột nhiên có được năng lực bảo mệnh, không nói cái khác, chí ít những cường giả có con cháu tuyệt đối sẽ động lòng. Nhà ai mà không có mấy người vãn bối yêu quý chứ.

May mà tính cách của Cao Bằng không lì lợm, không có loại tính cách ác liệt như người lớn khuyên bảo ngươi không được làm chuyện gì, hắn lại cố ý muốn thử một chút.

Trong khoảng thời gian này bởi vì Ngự Sử sinh thi đại học, cơ hồ tất cả mọi người trên mạng và trong hiện thực đều thảo luận về những điều liên quan tới Ngự Sử.

Độ nổi của cái nghề nghiệp Ngự Sử này vốn đã rất cao, trải qua một lần như như thế càng làm cho toàn dân thảo luận.

Không ít hình ảnh Ngự thú của Ngự sử sinh chiến đấu bị quay lại sau đó đưa lên trên mạng, Cao Bằng có thể nói là xem đến mức say sưa ngon lành.

Nếu so sánh với phim hoạt hình gì đó thì đẹp mắt hơn nhiều, bởi vì chúng đều phát sinh một cách chân thực. Hơn nữa Cao Bằng còn có thể nhìn thấy thuộc tính của mấy ngự thú này thông qua khung số liệu.

Mặc dù không có gì đặc biệt, nhưng loại chiến đấu quyền quyền đến thịt này mới có cảm giác chân thực.

Để cho mấy ngự thú ra ngoài huấn luyện, Cao Bằng nhàn nhã ngồi ở phía sau hoa viên mở notebook ra, tự rót cho mình một ly

trà hoa cúc.

Đại Tử và A Ban liên hợp lại chiến đấu với A Ngốc, ba ngự thú đánh thành một đoàn, uy thế hừng hực.

A Ngốc cũng bảo lưu lại không ít thực lực, chủ yếu là giúp hai ngự thú này bồi luyện.

Một bên khác chính là khâu huấn luyện đảm lượng của A Xuẩn mà Cao Bằng thích nhất.

A Xuẩn bị buộc vào trên cây bởi một chiếc dây thừng nhỏ.

Cách A Xuẩn không xa chính là thân ảnh của Tiểu Diễm, hai cánh của nó không ngừng vỗ, thân hình bắn về phía trước lôi kéo theo một đạo tàn ảnh thật dài.

Mỏ chim cứng rắn bắn ra giống như lợi kiếm sắc bén, mỗi một lần đều xuyên thủng thân cây, để lại một ấn ký thật sâu.

Theo thời gian luyện tập gia tăng, bên trên chiếc mỏ của Tiểu Diễm đã xuất hiện một chút vết máu.

Trong lòng Cao Bằng thở dài. Đáy lòng của Tiểu Diễm tràn đầy cừu hận, nó bây giờ cố gắng như vậy là để có một ngày có thể báo thù cho mẹ mình.

Nhìn thấy Tiểu Diễm liều mạng như vậy, A Xuẩn sợ đến choáng váng, trốn ở dưới gốc cây run lẩy bẩy nhìn về phía Tiểu Diễm. . .

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 127: Trạng Nguyên Trường An

Mặc dù Cao Bằng chủ yếu đang xem tin tức, nhưng có đôi khi vẫn sẽ chú ý một chút đến tình huống của A Xuẩn. Mục đích của hắn là rèn luyện đảm lượng cho A Xuẩn, mà không phải muốn hù dọa tiểu gia hỏa này.

Ngay từ đầu A Xuẩn rất bối rối, không ngừng xoay tròn tại chỗ. Một vòng, hai vòng… Sau đó chóng mặt, tự xoay làm cho mình choáng váng.

Nghỉ ngơi một lát, sau đó đứng lên tiếp tục xoay vòng.

Cao Bằng thấy tiểu gia hỏa này còn nghị lực để xoay quanh, xem ra vẫn rất tinh thần nên cũng không tiếp tục quản nó nữa.

Một lát sau, khi Cao Bằng nhìn qua, tiểu gia hỏa kia đã biến mất không thấy?

Sau khi đến gần mới phát hiện trên bãi cỏ dưới gốc cây nằm một thân ảnh màu xanh quen thuộc. Màu sắc này hoàn mỹ dung nhập vào bãi cỏ, thỉnh thoảng phát ra âm thanh ùng ục rất nhỏ, xúc tu giơ lên, rơi vào trạng thái nghỉ ngơi.

Trong hoàn cảnh này thế mà cũng có thể ngủ, Cao Bằng rất bội phục tiểu gia hỏa này.

Mấy ngày nay ngẫu nhiên tranh thủ bớt thời gian đi đến phòng làm việc Dục thú sư. Từ lúc Cao Bằng tham gia thi đại học đến giờ, công tác của phòng làm việc Dục thú sư bên kia liền chậm lại, còn chiêu thu hai sơ cấp Dục thú sư mới của thành phố Trường An.

Bởi vì giá rẻ, cũng đã hấp dẫn đến không ít khách hàng.

Bây giờ trừ khi là đơn hàng của một ít khách hàng lớn Cao Bằng mới tiếp, bằng không dưới tình huống bình thường sẽ không nhận đơn.

Trước kia Cao Bằng làm công việc này là bất đắc dĩ, cũng chỉ để kiếm lấy sinh hoạt phí cho mấy tiểu ngự thú nhà mình. Mỗi một lần dùng bàn tay vàng của mình để kiếm tiền, Cao Bằng đều sẽ có một loại cảm giác tội lỗi.

Bây giờ cũng không cần vì sinh hoạt phí mà lo lắng, ông Lưu hai ngày trước đi qua giao cho hắn một chiếc thẻ tín dụng không ký danh, còn nói là đồ ông ngoại giao cho hắn, cứ lấy ra mà sử dụng, nhưng cũng không có nói bên trong có bao nhiêu tiền. . .

Cao Bằng vụng trộm xem xét con số bên trong thẻ, đáy lòng liền vững trãi. Từ hôm nay trở đi, cái nghề Dục thú sư này đã có thể biến thành sở thích của hắn rồi.

. . .

Khoảng cách cuộc thi của Cao Bằng kết thúc vào ngày thứ chín, vòng thi đại học thứ nhất của nhóm Ngự Sử sinh đầu tiên đã chính thức kết thúc, thành tích cũng đã phê duyệt đi ra vào buổi tối của ngày thứ bảy.

Sáng sớm ngày thứ chín sau khi cuộc thi kết thúc, không ít người đã dậy kiểm tra thành tích.

Ông Lưu rời giường từ rất sớm, không biết từ nơi nào lấy tới một chiếc kính lão, sau đó mặc đồ ngủ, mở ra chiếc đèn trong thư phòng, dùng thao tác sứt sẹo bật máy tính lên rồi đăng nhập vào trang web để kiểm tra thành tích.

Mặc dù hôm qua đã thông qua con đường đặc thù để biết điểm số, nhưng hắn vẫn muốn tự mình kiểm tra một lần mới an tâm.

Du Châu, tầng thứ chín mươi chín cao ốc Thiên Cung của tập đoàn Nam Thiên.

- Chủ tịch.

Một nam thư ký mặc trang phục nghề nghiệp đi vào văn phòng, trong tay cầm theo mấy bản hợp đồng đặt lên trên bàn làm việc của Kỷ Hàn Vũ.

Lần trước khi Kỷ Hàn Vũ trở về liền đổi một thư ký, Liễu thư ký lúc đầu đã chẳng biết đi đâu.

- Uhm, để xuống đi.

Kỷ Hàn Vũ gật đầu. Từ tốn nói.

Thư ký mới cung kính gật đầu, mắt không dám liếc nhìn loạn. Thư ký trước cũng bởi vì không nghe lời cho nên mới bị đổi đi.

Chờ sau khi thư ký rời đi, sắc mặt Kỷ Hàn Vũ mới lộ ra một tia ngưng trọng. Hắn thận trọng mở website ra, giống như đang làm một việc thần thánh nào đó.

Sau đó lấy điện thoại di động của mình ra, phía trên là mã số thí sinh ông Lưu nhắn tới. Ông Lưu sợ mình nhắn sai, còn nhắn lặp lại trọn vẹn ba lần. . .

Tuổi hai người cộng lại đã vượt qua một thế kỷ, dùng thao tác sứt sẹo đăng nhập vào website để thẩm tra thành tích, nhìn qua ngược lại có chút buồn cười.

Hôm nay cao tầng trong tập đoàn Nam Thiên phát hiện tâm tình của chủ tịch đại nhân tựa hồ rất tốt, không ít hạng mục đều trực tiếp phê duyệt.

Ông Lưu chắp hai tay sau lưng rất nhàn nhã dạo chơi quanh nhà, tựa như một địa chủ đang tuần sát tám trăm mẫu ruộng tốt

của nhà mình.

Bất tri bất giác đi dạo đến bên ngoài biệt thự của Cao Bằng, sau đó lại bất tri bất giác đi dạo vào hoa viên biệt thự rồi nhìn thấy Cao Bằng ngủ trên ghế salon.

- Khụ khụ.

Cách một tầng cửa sổ, ông Lưu ho khan hai tiếng.

Trên ghế salon Cao Bằng trở mình, lại tiếp tục ngủ.

A Ban ngủ ở cạnh ghế salon bị bừng tỉnh, mơ mơ màng màng mở to mắt, nâng lên chiếc chân màu đen chân dụi dụi mắt.

Ngáp một cái.

Tựa hồ nhận ra ông Lưu, sự cảnh giác trong mắt A Ban tiêu tán một chút.

Tiểu tử này, làm sao lại lười như thế! Thành tích đã có mà lại không lo lắng gì.

Ông Lưu ra hiệu cho hai ngự thú bên người Cao Bằng tranh thủ thời gian gọi hắn rời giường.

Đại Tử nằm sấp trên mặt đất nhìn ông Lưu, nhìn một chút liền ngủ mất. . .

Ông Lưu có chút tức giận, tiểu tử này dưỡng sủng vật đều có tính tính giống hắn, lười!

Vốn sáng sớm ông Lưu tra xét thành tích xong còn chuẩn bị đến báo tin vui, nhưng mà không nghĩ tới gia hỏa này còn đang ngủ.

- Cốc cốc cốc.

Ông Lưu rất lễ phép gõ gõ cửa sổ thủy tinh.

Cao Bằng bị đánh thức, mơ mơ màng màng mở to mắt, lúc nhìn thấy ngoài cửa sổ đứng một người đầu tiên là giật nảy mình, sau đó nhìn kỹ lại thì rốt cục nhận ra ông Lưu.

- Ông, có chuyện gì vậy?

Cao Bằng xoa xoa con mắt còn nhòe.

- Lên kiểm tra thành tích đi.

Ông Lưu nói với vẻ mặt cao hứng, còn thiếu chút nữa viết hai chữ đó lên trên mặt.

- . . .

Cao Bằng trầm mặc nửa ngày, ngẩng đầu liếc mắt về phía đồng hồ treo ở phòng khách.

- Ông à, lúc này mới có 4:30 thôi.

- Bốn giờ là có thể tra thành tích!

Vẻ mặt ông Lưu rất nghiêm túc.

- . . .

Đều đã bị đánh thức, còn có thể làm sao. Cao Bằng chỉ có thể bất đắc dĩ bò lên giường mở notebook ra, đồng thời mở cửa để ông Lưu đi vào, bên trong phòng ấm áp hơn một chút.

Ông Lưu khoát tay khéo léo từ chối,

- Không cần, ta cũng không phải chuyên môn tới nhắc nhở cháu, ta chỉ chạy bộ buổi sáng trùng hợp đi ngang qua, nhìn thấy cháu còn đang ngủ nên thuận tiện đến gọi một chút.

Nói xong, ông Lưu chắp hai tay sau lưng chậm rì rì rời đi.

Cao Bằng liếc mắt nhìn bầu trời màu xanh đen bên ngoài, trăng non vẫn còn treo cao ở đường chân trời, lại nhìn bóng lưng chậm rì rì của ông Lưu.

Vậy ta phải cám ơn ngài rồi?

Bật máy tính lên, đăng nhập vào trang web, Cao Bằng phát hiện phía trên tài khoản có thông báo,

- Tài khoản này đã được đăng nhập ở nơi khác.

Cao Bằng nhíu mày mở ra thông báo kia, địa chỉ đăng nhập tài khoản: Cao ốc Thiên Cung, Du Châu.

Cao Bằng,

- . . .

Cùng lúc đó, bên trong chỗ nào đó của cao ốc Thiên Cung có một ông lão bị hắt hơi một cái.

Ấn mở phần xếp hạng, phía trên là từng dãy tuyển hạng tìm kiếm. Tên của các đại căn cứ, còn có tuyển chọn một địa khu nào đó, đầy đủ các loại thao tác.

Ấn chọn thành phố Trường An, phía trên cùng là phần tìm kiếm.

Cao Bằng nhập vào, hình ảnh lóe lên, máy tính hơi dừng mấy giây, sau đó một bảng biểu hiện lên.

Tính danh: Cao Bằng

Tuổi tác: 18 tuổi

Thành tích: 710 điểm

Thứ tự: Người thứ 1 của Thành phố Trường An

Chính mình lại đứng thứ nhất. Cao Bằng có chút cao hứng, nếu đặt ở cổ đại thì chính mình cũng coi như Trạng nguyên rồi!

Ngự Sử sinh khác cơ hồ đều dùng toàn lực để bồi dưỡng một ngự thú cấp Thủ Lĩnh. Dù sao điểm số của một ngự thú cấp Thủ Lĩnh có thể chống đỡ điểm số của 5 ngự thú cấp Tinh Anh.

Đương nhiên cũng có Ngự Sử sinh đồng thời bồi dưỡng nhiều ngự thú, chỉ là phần lớn đều bồi dưỡng tổ hợp. Ví dụ Ngự thú chủ đạo là cấp Thủ Lĩnh hệ Hỏa, đầu thứ hai thứ ba chỉ cần lựa chọn hệ Phong, hoặc là hệ Mộc, hay là hệ tăng phúc, bởi vậy tốc độ bồi dưỡng sẽ có hạn.

Cùng lúc đó, một khu biệt thự nào đó ở thành phố Trường An, trong một tòa biệt thự truyền đến âm thanh nổi giận:

- Dựa vào cái gì ta là thứ hai, ngày đó ta cũng xem, ta và hắn đều có ba Ngự thú. Một cấp Thủ Lĩnh hai cấp Tinh Anh, dựa vào cái gì không phải là đặt song song thứ nhất mà ta lại thấp hơn so với hắn!

- Thiếu gia, hắn có một Ngự thú cấp Tinh Anh là hệ Thổ, khiêu chiến quái vật là hệ Mộc, vừa vặn có thêm 10 điểm ban thưởng.

Bên cạnh truyền đến một giọng nữ.

Trong biệt thự bỗng nhiên ngưng lại, sau một khắc truyền đến âm thanh phát điên.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 128: Vòng Thi Thứ Hai

Đối với rất nhiều thí sinh, sau khi vòng thi đại học thứ nhất kết thúc đã vẽ lên một dấu chấm tròn đối với bọn họ, mà đối với một số ít Ngự Sử sinh thì đây mới chỉ là bắt đầu.

Buổi sáng Cao Bằng đã nhận được điện thoại của bên chủ sự thi đại học,

- Chào ngài, xin hỏi có phải là Cao Bằng tiên sinh không?

- Đúng là tôi.

- Chào ngài, ngài đã đạt được tư cách tham gia vào vòng thi đại học thứ hai của Ngự Sử sinh. Mời ngài đến trước trường thi của vòng thứ nhất vào đúng chín giờ sáng ngày 27 tháng 6. Thời gian thi là 15 ngày, không cần phải mang theo quần áo dự phòng hay đồ vệ sinh cá nhân, cám ơn ngài đã phối hợp.

Cao Bằng gật gật đầu, sau khi xác nhận lại thời gian, Cao Bằng cúp điện thoại.

Đây chính là vòng thi thứ hai mà tổng huấn luyện viên Trần đã từng nói, nhưng ban đầu tổng huấn luyện viên Trần cũng không nói cho bọn họ về nội dung cụ thể của cuộc thi, cho nên Cao Bằng không biết tình huống cụ thể như thế nào.

Hôm nay chính là ngày 26, cho nên thời gian thi chính là chín giờ buổi sáng ngày mai.

Bởi vì trước khi tham gia thi mình còn chưa ký kết huyết khế với Tiểu Diễm, bởi vậy Tiểu Diễm tạm thời không thể tham gia vòng thi thứ hai.

Kéo theo Tiểu Diễm đi ra ngoài, Cao Bằng chuẩn bị tạm thời đưa Tiểu Diễm sang nhà của ông Lưu ở mấy ngày.

Dù sao Tiểu Diễm cũng là một con non có tiềm lực cấp Lĩnh Chủ, nếu như bị những người khác trộm đi thì Cao Bằng sẽ đau lòng chết.

- Tiểu Cao à, có chuyện gì thế?

Ông Lưu nằm ở trên ghế dựa phơi nắng, híp mắt lại, dương dương tự đắc hỏi.

- Ông Lưu, cái con hạc nhỏ nhà cháu phiền ngài nuôi dưỡng nửa tháng, không biết ngài có thời gian hay không.

Cao Bằng ngượng ngùng nói. Mặc dù biết ông Lưu là người ông ngoại phái tới bảo hộ hắn, nhưng mà để người khác hỗ trợ chuyện này vẫn làm cho hắn có chút xấu hổ.

Lăn lội trên giang hồ, ngươi nói ngọt một chút thì đi đến nơi nào cũng sẽ không bị thiệt thòi.

Mí mắt ông Lưu mí mắt hé ra,

- Cháu khách khí với ta làm gì, trực tiếp để nó ở chỗ của ta là được. Cháu cứ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ nuôi dưỡng nó đến mức trắng trắng mập mập!

À…

Cao Bằng trầm ngâm, nhìn thoáng qua thân hình vẫn tương đối thon thả cân xứng của Tiểu Diễm hiện nay.

Hắn luôn cảm thấy từ trắng trắng mập mập trong câu nói của ông Lưu tuyệt đối không phải lời khách sáo.

Tiểu Diễm tỉnh tỉnh mê mê nhìn về phía ông Lưu. Lão đầu này quay đầu nhếch miệng cười với nó, lộ ra mấy chiếc răng trắng như

tuyết.

- Giao cho ta khẳng định đáng giá yên tâm.

- Vâng, ông Lưu nhất định có thể tin được.

Cao Bằng gật đầu thật mạnh, đem Tiểu Diễm đưa cho ông Lưu. Sau đó còn căn dặn Tiểu Diễm một phen, để nó không nên nghịch ngợm, phải nghe lời ông Lưu, không nên tùy tiện chạy loạn.

Trí lực của Tiểu Diễm cũng không thấp, nghe hiểu lời chủ nhân, lệ lệ kêu hai tiếng rồi vẫy cánh tỏ vẻ hiểu rõ.

…

Đại Tử đã thăng cấp Thủ Lĩnh vào ngày hôm qua. Dưới tình huống phẩm chất và đẳng cấp đạt tiêu chuẩn, trên thực tế việc đột phá đối với ngự thú cũng không phải là một chuyện rất khó.

Tuy nói phải cần thời cơ để đột phá, nhưng cũng không phải lúc nào cũng cần đến chiến đấu sinh tử mới có thể bức bách ngự thú tiến hóa.

Chỉ cần tinh khí thần của ngự thú này đạt tới trạng thái đỉnh phong, sau đó sẽ nước chảy thành sông đột phá, đây là một quá trình tự nhiên mà thành.

Rạng sáng ngày thứ hai, Cao Bằng cưỡi A Ban đi đến trường thi của vòng thứ nhất, kỳ thi trước đó Cao Bằng không biết có tất cả bao nhiêu người. Cũng không biết có bao nhiêu người tiến vào vòng thứ hai.

Cao Bằng vốn cho rằng chí ít sẽ có mấy trăm người, nhưng sau khi đi tới hiện trường mới phát hiện chỉ có vài người đứng ở trường thi chờ giám khảo.

Xem ra mình tới quá sớm rồi, Cao Bằng cười cười trong lòng.

Sau đó một mực chờ thêm nửa giờ, chờ đến khi giám khảo tới cũng không có thêm một thí sinh nào đến đây.

Một chiếc xe Jeep có biển quân khu lái tới từ phía xa, cuối cùng dừng sát ở ven đường.

- Được rồi, ta chính là người phụ trách của các ngươi.

Một người đàn ông để tóc ngắn, đeo kính mắt đi xuống từ trên chiếc xe Jeep dừng sát ven đường,

- Tốt, mọi người giữ yên lặng đã.

Tám người, tham gia thi thế mà chỉ có tám người. Cao Bằng có chút im lặng, ngần ấy người thì còn tham gia vòng thi thứ hai gì chứ, trực tiếp phân ra mười hạng đầu trong tám người này không được sao?

Cao Bằng nhịn không được độc miệng.

- Địa điểm diễn ra vòng thi thứ hai không ở thành phố Trường An, cũng không ở gần thành phố Trường An, mà là ở rừng rậm Thái Dương Sơn của căn cứ thành phố Giang Nam. Bây giờ nói cho các ngươi biết cũng là để các ngươi chuẩn bị tâm lý trước, lần thi này sẽ không phải lôi đài chiến, cũng không phải là chiến đấu một đối một, mà là tiến hành thực chiến sinh tồn chân chính ở trong rừng rậm!

Rừng rậm Thái Dương Sơn đã được các Ngự Sử đỉnh cấp tìm kiếm và tra xét, trăm phần trăm loại bỏ khả năng tồn tại quái vật cấp Lĩnh Chủ.

Đôi mắt người đàn ông dừng lại một chút,

- Nhưng mà ở trong rừng rậm Thái Dương Sơn đã phát hiện không dưới năm trăm con quái vật cấp Thủ Lĩnh, đồng thời tồn tại quái vật cấp thủ lĩnh đỉnh phong.

- Căn cứ thành phố Giang Nam, Đại Dương Sơn?

Mọi người ở đây đều mộng, làm sao đột nhiên lại phải chạy xa như vậy.

- Mặc dù trên nguyên tắc Liên minh chính phủ và Liên minh Ngự sử sẽ tận lực bảo hộ an toàn tính mạng của các ngươi, hơn nữa sẽ cấp cho các ngươi đạn tín hiệu để có thể sử dụng trong thời khắc nguy cấp. Nhưng mà nhân viên cứu viện chạy đến cũng cần thời gian, cho nên các ngươi cần phải nắm chắc thời cơ để sử dụng đạn tín hiệu. Đương nhiên, cụ thể ra sao ta sẽ không nói nhiều, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người nói cho các ngươi biết.

- Vòng thi thứ hai của Ngự Sử sinh cũng không có tính chất cưỡng chế nhất định phải tham gia. Các ngươi có thể từ bỏ thi, nó sẽ không ảnh hưởng gì đến thành tích thi vòng thứ nhất của các ngươi. Được rồi, các ngươi có nửa tiếng cân nhắc sau đó đưa ra lựa chọn, nửa giờ sau sẽ có máy bay tới đón.

Nói xong cũng không còn để ý đến tám tên thí sinh này nữa, chỉ yên lặng đi tới một bên rồi móc ra một bao thuốc lá từ trong túi, lấy ra một điếu thuốc thôn vân thổ vụ.

Đang hút thuốc, hai mắt người đàn ông bỗng thấy tối sầm, một thân ảnh khổng lồ che khuất ánh sáng mặt trời.

Ngẩng đầu, A Ngốc từ trên cao nhìn xuống hắn.

- Làm gì thế?

Gã đeo kính thở ra một ngụm khói, nghi ngờ nói với A Ngốc.

A Ngốc nâng tay phải lên, dưới hắc bào là xương tay màu trắng.

Gã đeo kính nhíu mày suy tư, sau đó chần chờ đưa tay phải ra nhẹ nhàng nắm chặt lại,

- Chào ngươi.

A Ngốc không hề bị lay động, thẳng tắp nhìn chằm chằm vào điếu thuốc trên tay hắn.

Gã đeo kính giờ mới hiểu được A Ngốc không phải muốn bắt tay với hắn, mà là muốn thuốc của hắn, không khỏi nhức cả trứng nói ra:

- Ngươi đã gầy đến mức chỉ còn có bộ xương, giờ lại còn muốn hút độc? Ngươi làm sao lại nghiện thuốc đến mức này?

Cũng không phải gã đeo kính keo kiệt, mà là mỗi một người hút thuốc khi đối đãi với thuốc lá của mình đều sẽ tính toán tỉ mỉ.

A Ngốc vẫn như cũ đưa tay phải ra, duy trì tư thế muốn thuốc.

Nó đã là một bộ khô lâu thì còn có cái gì để ngượng ngùng.

Cuối cùng gã đeo kính thật sự không có cách nào, lấy một điếu thuốc từ trong bao ra đưa cho A Ngốc.

A Ngốc nhận lấy điếu thuốc rồi trực tiếp để vào trong miệng, không ngừng nhai nuốt.

- Này này, không phải như thế, còn không có châm lửa mà!

Trông thấy nó lãng phí thuốc lá như thế, gã đeo kính đau lòng hô to. Đây chính là thuốc lá đặc cung của quân khu, dùng thuốc lá biến dị chế tác thành.

Sau đó một màn khiến hắn phải trợn mắt há hốc mồm phát sinh, dược thảo bên trong điếu thuốc bị A Ngốc nhai nuốt bay ra từng đoàn từng đoàn sương mù màu xám, thôn vân thổ vụ.

Thế mà còn có loại thao tác này? !

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 129: Dự Thi

Vốn ta tưởng rằng chỉ là cục sắt, kết quả lại là một vương giả.

Phương thức hút thuốc của A Ngốc thật sự mang đến xung kích cực lớn cho gã đeo kính. Một bộ khô lâu như ngươi hút thuốc cũng không tính là gì, nó có thể được hiểu là ưa thích cá nhân, nhưng mà ngươi lại không châm lửa để hút thuốc, chuyện này rất quá đáng.

Cúi đầu nhìn thoáng qua điếu thuốc trong tay, gã đeo kính dần dần lâm vào trầm tư, có phải phương thức hút thuốc trước kia của mình vẫn luôn không đúng hay không? Có lẽ không châm lửa mới là phương pháp hút thuốc chính xác nhất?

Đây là một vấn đề sâu xa đáng để suy nghĩ.

- Lão sư.

Giọng nói đánh thức hắn trở về hiện thực.

Một nữ sinh tóc đen mặc quần áo luyện công màu đen nói với hắn bằng khuôn mặt không cảm xúc,

- Cha tôi không cho tham gia vòng thứ hai.

- À, không có việc gì không có việc gì. Chuyện này hoàn toàn tuân theo nguyên tắc tự nguyện, hơn nữa nó đúng là tương đối nguy hiểm. Ừ, nguy hiểm đến tính mạng.

Dù sao cũng là một nữ sinh, gã đeo kính an ủi.

Thân là một người cha yêu thương con gái của mình, không cho nàng tham gia loại tranh tài nguy hiểm kia là có thể hiểu được.

- Nhưng mà tôi muốn tham gia.

Nữ sinh tóc đen chậm rãi nói.

- ? ? ?

Gã đeo kính nâng đỡ kính mắt lên.

- Cho nên ý của ngươi là…

- Chuyện báo danh này không nhất định cần gia trưởng phải đồng ý chứ.

Nữ sinh nói.

- Dựa theo đạo lý thì đúng là không cần, nhưng mà…

Gã đeo kính có chút khó khăn. Hắn tất nhiên biết đến cha của nữ sinh này, nhưng mà hắn biết đối phương, đối phương lại không biết hắn là ai.

Tất nhiên, đó cũng không phải trọng yếu nhất. Tính tình của Vương Bân hắn thẳng thắn cương nghị, sao lại khuất phục dưới cường quyền được.

Nhưng chuyện này về lý thì không cần đến sự đồng ý của gia trưởng, bởi vì nữ sinh đã tuổi tròn mười tám tuổi đã có được quyền lợi độc lập tự chủ. Nhưng về tình, chuyện này lại tương đối lúng túng.

- Vậy tôi báo danh tham gia.

Nhẹ nhàng gật đầu, nữ sinh đứng sang một bên hờ hững không nói, nhẹ nhàng vuốt ve đầu của Hắc Hoặc Thủy Mãng.

Gã đeo kính híp mắt lại, răng thấy hơi đau một chút. Đến lúc đó nếu như xảy ra vấn đề gì… Liên quan cái rắm đến ta!

Ta chỉ là một người phụ trách!

- Được! Dù sao trước khi tham gia cũng sẽ ký cam kết tự nguyện.

Gã đeo kính gật đầu nói, sau đó hỏi thăm còn có người nào muốn bỏ thi đấu hay không.

Có hai nam sinh ngượng ngùng đi tới, mặt mũi tràn đầy xấu hổ. Dù sao một người nữ sinh dưới tình huống người nhà không đồng ý mà vẫn kiên trì tham dự tranh tài, hai người nam sinh như bọn họ lại lựa chọn rời khỏi, thật sự có cảm giác rất mất mặt.

- Không sao không sao, có thể hiểu được.

Gã đeo kính cười ha hả nói.

Sau đó này hai người học sinh mang theo ngự thú của mình rời khỏi nơi này.

Qua một lúc lâu, mắt thấy nửa giờ cũng sắp đến, gã đeo kính lặp lại hỏi một lần:

- Còn có người nào muốn rời khỏi hay không?

Sáu người còn lại đều yên lặng lắc đầu, không có người rời đi.

- Được, máy bay sắp đến rồi.

Gã đeo kính ngẩng đầu nhìn trời. Trên bầu trời, hai chiếc chiến cơ như xé rách không trung, lôi kéo ra một dải mây màu trắng thật dài.

Mảnh đại bình nguyên này trước đó đã bị thanh lý qua, một số khu vực còn đổ bê tông xi măng, vừa vặn dùng làm nơi hạ xuống cho máy bay.

- Phân thành hai tổ lên máy bay, vốn đang lo lắng có chút chen

chúc, bây giờ nếu chỉ có 6 người, mỗi chiếc máy bay ba người, ngự thúc của các ngươi cũng cho đi lên cùng một lúc luôn.

Gã đeo kính hô,

- Được rồi! Nhanh đi lên máy bay thôi.

- Có thể xuất hiện nguy hiểm gì hay không… Mặc dù quái vật loại phi hành không tính là nhiều, nhưng cũng tuyệt đối không phải là không có.

Cao Bằng lo lắng hỏi.

- Không cần lo lắng, chiến cơ đều dùng chất liệu đặc thù, độ cao phi hành đều ở hai vạn mét trở lên. Ở độ cao này, ngoại trừ quái vật loại phi hành cấp Lĩnh Chủ cực kỳ hiếm thấy ra, còn chưa phát hiện những quái vật khác nên trên cơ bản là an toàn. Hơn nữa ở trên máy bay có lông vũ của Kim Thần, coi như vận khí chúng ta rất kém gặp phải quái vật phi hành cấp Lĩnh Chủ cũng không cần lo lắng, loại tồn tại cấp bậc này sẽ không dễ dàng phát sinh xung đột với nhau.

Gã đeo kính cười trả lời.

Được rồi! Cao Bằng gật đầu, Liên minh Ngự Sử và Liên minh chính phủ nếu đã an bài như vậy thì khẳng định có đạo lý của bọn họ.

Máy bay nhanh chóng cất cánh, cảm giác mất trọng lượng khiến cho mấy ngự thú có vẻ tương đối bối rối.

Đại Tử không ngừng bò qua bò lại, sau đó liền bò lên trên người A Ngốc, gắt gao quấn lấy eo nó giống như một chiếc thắt lưng. Tám cái chân của A Ban gắt gao bám vào mặt đất, may mà tầng dưới cùng của máy bay có lót một tầng thảm thật dày, tựa hồ đã sớm đoán trước phản ứng của mấy ngự thú này.

- Rất nhiều ngự thú trong lúc bay lên không trung đều sẽ không thích ứng, nhưng quen dần là được.

Gã đeo kính trùng hợp ngồi trên một chiếc máy bay với Cao Bằng, cách Cao Bằng một khoảng không xa, cười tủm tỉm nói.

Cao Bằng nhẹ nhàng gật đầu đối với hắn.

A Ngốc ngược lại có vẻ rất bình tĩnh, tỉnh táo ngồi trên mặt đất, dù cho mất trọng lượng cũng không tạo thành bất cứ ảnh hưởng gì đối với nó.

Lãnh đạm ngắm nhìn một đám ngự thú thất kinh ở xung quanh, A Ngốc cúi đầu xuống nhẹ nhàng vuốt ve đầu Đại Tử, khiến cho cảm xúc của Đại Tử ổn định lại.

A Ban thấy thế cũng mặt dạn mày dày tiến lại gần, dùng đầu cọ xát A Ngốc.

A Ngốc dừng một chút, cũng duỗi ra một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu A Ban, làm cho nó mừng rỡ tròng mắt loạn chuyển.

- Tố chất tâm lý ngự thú của ngươi cũng rất tốt đó.

Gã đeo kính sợ hãi thán phục.

Hắn gặp qua không ít ngự thú, nhưng mà có được tố chất tâm lý mạnh mẽ như A Ngốc đúng là cực ít.

Hắn là do ngự thú hệ Vong Linh có đặc tính gan lớn?

Trong lòng gã đeo kính trầm ngâm. Nếu có thời gian thì có thể đến Phong Đô hoặc Tương Tây xem một chút, tìm một ngự thú hệ Vong Linh có tiềm lực.

- Hướng ra bên ngoài có nhiều quái vật như vậy, vấn đề giao thông sẽ giải quyết như thế nào? Những con đường cao tốc kia sẽ không bị quái vật phá hủy hết chứ?

Dù sao ở trên máy bay không có việc gì, Cao Bằng liền trò chuyện với gã đeo kính.

Gã đeo kính trầm ngâm. Kỳ thật những chuyện này dưới tình huống bình thường sẽ không gióng trống khua chiêng nói ra ngoài, đương nhiên cũng không có tin tức gì đáng phải giữ bí mật cả.

- Kỳ thật ở giữa các căn cứ thành phố thuộc khu Hoa Hạ đều có đường cao tốc, chỉ là không thể nào so sánh được với đường xá trước tai biến. Nó cũng không phải chỉ sự tốt xấu của đường xá, mà là chỉ số lượng con đường. Dù sao quân đội cũng có hạn, chỉ có thể lựa chọn một chút đại lộ để điều động binh lực dò xét và đóng quân, coi như thế cũng thỉnh thoảng sẽ có đường xá phát sinh vấn đề.

Gã đeo kính thở dài.

Cao Bằng trầm mặc, hiện tại sự an toàn trên đường chắc cũng không hơn kém nhiều so với thời cổ. Những nơi thâm sơn đại trạch khẳng định không an toàn lắm, cho dù ngươi đi ở trên quan đạo gặp được mấy đầu dã thú cũng không tính hiếm thấy, nếu vận khí kém có lẽ còn gặp phải các loại mãnh thú như lão hổ, nói ngắn gọn thì đều xem mặt.

Cho nên khi đi ở đường cao tốc bây giờ đều phải tạo thành đoàn xe, như vậy thì sẽ an toàn hơn không ít.

Cao Bằng trầm mặc,

Một học sinh khác ngồi bên cạnh hỏi:

- Đại ca, anh nói xem lần này sẽ có bao nhiêu thí sinh? Có phải thí sinh trên toàn thế giới đều tới hay không?

- Toàn thế giới thì thật sự không có, chỉ là toàn bộ thí sinh ở tất cả căn cứ thành phố trong khu Hoa Hạ đều tới. Cho nên đến lúc đó các ngươi cần phải không chịu thua kém, các ngươi biểu hiện

tốt chính là làm vẻ vang cho căn cứ thành phố Trường An chúng ta.

- Ha ha, tôi tận lực.

Người học sinh đặt câu hỏi này sờ lên mái tóc của chính mình, tựa hồ chú ý tới việc Cao Bằng đang nhìn hắn nên đưa tay phải ra, cười nói:

- Chào bạn, tôi tên là Vương Trấn Thiện. Xin hỏi các hạ xưng hô như thế nào, tôi chú ý đến cậu rất lâu rồi.

- . . .

Cao Bằng trầm mặc,

- Cám ơn, tôi tên là Cao Bằng.

- Ha ha, tôi thấy ngự thú của cậu rất soái cho nên mới chú ý đến. Cậu cũng đừng nghĩ sai đó.

Vương Trấn Thiện hào sảng cười nói.

Ở trong lúc nói chuyện với nhau, mấy người trên máy bay dần dần quen thuộc.

Sau năm tiếng, máy bay hạ xuống, toàn bộ quá trình cũng không gặp phải quái vật loại phi hành cấp Lĩnh Chủ.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 130: Thí Sinh Cả Nước

Thông qua trò chuyện biết được, trong năm người khác có bốn người đều thuộc gia đình giàu có, không phải quan nhị đại thì cũng là phú nhị đại, hoặc là trong cha mẹ có người là Ngự Sử mạnh mẽ.

Ở đây duy chỉ có hai thiên tài bình dân là Cao Bằng và Hàn Tiếu cùng chung chí hướng.

Hàn Tiếu cười nói với Cao Bằng:

- Cùng ngày thi kết thúc liền có mấy nhà tập đoàn tìm đến tôi để ký kết, có tập đoàn nào tìm đến cậu không?

Cao Bằng sững sờ, nhíu mày suy tư. Hình như hắn chưa từng gặp qua người nào, tại sao lại như thế. . .

Qua nét mặt của Cao Bằng Hàn Tiếu đã nhìn ra cái gì, cất tiếng an ủi:

- Không sao, cậu đứng thứ nhất ở thành phố Trường An, sau khi thành tích đưa ra ngoài thì khẳng định sẽ có tập đoàn liên hệ với cậu.

Nhìn thấy biểu cảm hoang mang trên mặt của Cao Bằng, Hàn Tiếu tận lực an ủi.

- Ừm, chắc là vậy.

Cao Bằng đoán được có khả năng là do ông ngoại hoặc ông Lưu giúp hắn cản lại những người của tập đoàn khác.

Ngự thú của Hàn Tiếu là một con Thiên Thần Nghĩ, nghe nói

trong một lần bị nguy hiểm đã ăn nhầm vật gì đó sau đó phát sinh biến dị, từ Hắc Giáp Nghĩ biến dị thành con Thiên Thần Nghĩ này, ngụ ý giống như thiên thần hạ phàm.

Cao Bằng nhìn thoáng qua, đây là một con ngự thú cấp 21 - Thủ Lĩnh có phẩm chất Tinh Nhuệ.

Cao hai mét rưỡi, dài năm mét, áo giáp bọc toàn thân phát ra kim quang lóng lánh, nhìn qua đúng là uy phong lẫm liệt.

Nhưng mà ở trong mắt Cao Bằng thì tên gọi chân thực của con quái vật này lại là Kim Giáp Ma Nghĩ, hoàn toàn không liên quan gì đến cái tên Thiên Thần Nghĩ kia.

Chuyện này rất thú vị, chẳng lẽ lại là đăng kí "Độc quyền tạm thời" rồi?

【 Tên quái vật 】: Kim Giáp Ma Nghĩ

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 21 (cấp Thủ Lĩnh)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Kim

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Chỗ khớp nối không có áo giáp bảo hộ. 2. Chán ghét mùi vị có tính kích thích.

Muốn bồi dưỡng được ngự thú cấp Thủ Lĩnh thì đơn thuần dựa vào thiên phú là phi thường khó. Không có bối cảnh, không có tài nguyên, từ đâu lấy tới linh dược để ngự thú có thể nhanh chóng trưởng thành. Cho dù có thì cũng là một số cực ít may mắn thu hoạch được thiên tài địa bảo tại dã ngoại, chuyện này rất khó có được. Mặc dù có chút tàn khốc, nhưng đây chính là sự thật.

Đương nhiên cũng không thể nói là Ngự sử bình dân sẽ không thể trưởng thành, chỉ là cần đến càng nhiều vận khí mà thôi, dùng

thời gian để cho hắn càng nhiều cơ hội. Bởi vì cái gọi là người giàu dựa vào khoa học kỹ thuật, người nghèo dựa vào biến dị.

Năng lực của Cao Bằng chỉ có thể giúp ngự thú của hắn không tồn tại hạn chế về bình cảnh phẩm chất trong lúc đột phá một đẳng cấp lớn, ít đi rất nhiều đường quanh co, nhưng không thể trực tiếp giao phó cho chúng tốc độ phát triển nhanh hơn.

Máy bay hạ xuống.

Trước mắt là một thành phố phồn hoa, bên trên sân bay rộng lớn thỉnh thoảng có thể nhìn thấy máy bay cất cánh hoặc hạ xuống.

Đây là một thành phố lớn phồn hoa. Nó chính là ấn tượng đầu tiên của Cao Bằng đối với căn cứ thành phố Giang Nam.

Căn cứ thành phố Giang Nam có một cái tên khác chính là Ngô Đô.

Khoảng cách với Ma Đô và Kim Lăng đều tương đối gần, nó cũng là một trong những thành phố đứng đầu của khu Hoa Hạ sau tai biến.

- Hoan nghênh đến với căn cứ thành phố Giang Nam.

Máy bay hạ xuống, trên khoảng không của sân bay vang lên một giọng nữ ngọt ngào.

Cửa sau của máy bay từ từ mở ra, ánh mặt trời chói mắt chiếu vào theo khe hở.

- Ồ, chiếc máy bay bên kia hình như là chiến cơ của quân đội, hôm nay tại sao lại có nhiều chiến cơ như vậy.

Một hành khách ngồi trong phòng chờ của phi trường tò mò nhìn ra bên ngoài.

Trong khoảng một giờ hắn chờ máy bay đã có đến bảy tám chiếc chiến cơ hạ xuống. Chiến đấu cơ màu xanh lá có từng đầu đường vân màu xanh sẫm, thân hình giọt nước tràn đầy cảm giác công nghệ cao.

- Ngươi nói xem, có phải ở chỗ nào đó gần Giang Nam muốn bộc phát quái vật triều rồi không?

Có người nhíu mày, lo lắng nói.

- Chắc không phải, nếu như bộc phát quái vật triều thì hẳn sẽ có tin tức nhắc nhở.

Có người an ủi.

- Chỉ mong như thế. . .

Người kia nhẹ nhàng gật đầu.

- Các ngươi đều đoán sai, không phải ở chỗ nào đó muốn bộc phát chiến tranh, những chiến cơ đó mang theo Ngự Sử sinh của khu Hoa Hạ đến tham gia vòng thi thứ hai.

- Một cuộc thi mà cũng có thể hưng sư động chúng như vậy? Còn cần quân cơ đưa đón.

Có người líu lưỡi.

- Ha ha, ngươi chắc là không biết rồi. Một cái căn cứ thành phố cũng chỉ có mấy thí sinh, nhiều nhất là mười thí sinh. Đây chính là thiên chi kiều tử được tuyển ra từ bên trong mấy vạn tên thí sinh khác, quân khu tất nhiên phải bảo hộ thật tốt những thiên tài này.

Bên cạnh có một nam sinh tuổi tác không lớn trợn trắng mắt.

- Ồ. . . Mấy người được tuyển ra từ bên trong mấy vạn người, cũng có thể xem như mấy người đứng đầu kỳ thi tốt nghiệp trung

học của một thành phố rồi, đúng là có thể xem như thiên tài, hàm kim lượng cũng không kém đâu.

Người đặt câu hỏi lúc đầu tự lẩm bẩm.

- À, vậy ngươi có biết tại sao bọn họ lại muốn tới căn cứ thành phố Giang Nam chúng ta không?

- Hai ngày nữa chắc hẳn ngươi có thể nhìn thấy trên TV.

Tên nam sinh kia hắng giọng một cái, chỉnh lại cổ áo của mình, con mắt hếch lên, chiếc mũi cố gắng nhô lên cao.

Một bác gái vây xem ở bên cạnh đột nhiên xen vào:

- Trong nhà ngươi có người công tác ở trong chính phủ sao? Nếu không thì những tin tức này làm sao ngươi biết?

Miệng nam sinh kia nhếch lên thành một đường cong, ngươi cuối cùng cũng đặt câu hỏi!

Hít sâu một hơi, khóe miệng nam sinh mang theo vẻ kiêu ngạo, há miệng ——

- Diệp Hàn! Ngươi làm sao lại chạy đến nơi này, làm chúng ta gấp muốn chết.

Một nữ sinh mặc quần dài vận động màu đen, tóc tết đuôi ngựa thở hồng hộc chạy tới, tức giận nói với tên nam sinh này.

- Tất cả mọi người muốn lên đường, kết quả lại phát hiện không thấy ngươi đâu. Nếu như không phải có ngự thú của ngươi dẫn đường thì hôm nay ngươi sẽ bị bỏ lại đó? Ngươi làm sao lại không khiến người ta bớt lo như thế, ta cũng không phải mẹ của ngươi!

Nói đến đoạn sau ngữ khí của nữ sinh tăng thêm, dọc theo đoạn đường này tên gia hỏa này đã mất tích ba lần!

Từ sau lưng người nữ sinh này chạy ra một đầu tiểu trư màu trắng bạc, lắc lắc chiếc đầu to, rất nhân tính hóa thở dài một hơi, tựa hồ đã triệt để thất vọng đối với người chủ nhân ngu xuẩn này của mình.

Sắc mặt Diệp Hàn đỏ bừng lên, không ngừng khoát tay,

- Ta không có lạc đường, ta chỉ là muốn đến xem những Ngự Sử sinh của thành phố khác có bộ dáng gì mà thôi, huống hồ Ngự Sử sinh đi nhầm nơi cũng không tính là lạc đường, không tính.

Lời giải thích này có vẻ có chút tái nhợt bất lực, tiểu trư màu trắng bạc nhếch miệng cười to, vô tình trào phúng. Nữ sinh đuôi ngựa cũng không nhịn được, trong phòng chờ máy bay ở phi trường tràn đầy không khí vui vẻ.

Bầu không khí vừa rồi thật vất vả mới kiến tạo ra lại biến mất như thế.

Cuối cùng nữ sinh tóc đuôi ngựa dặn dò:

- Lần sau ngươi không thể chạy loạn nữa đó.

Nói xong quay người rời đi.

. . .

Đây chính là những thí sinh dự thi lần này sao, Cao Bằng dò xét bốn phía.

Người hơi nhiều, đã sắp tiếp cận hai trăm người.

Nhưng mà vẫn còn tốt, từ nhỏ sinh ra ở khu Hoa Hạ nên hắn đã miễn dịch với khái niệm nhiều người này.

Ở toàn bộ khu Hoa Hạ có tất cả có năm mươi cái căn cứ thành phố, trên cơ bản các thành phố loại hai trở lên đều bị chia thành căn cứ thành phố.

Chủng loại ngự thú ở đây cũng khác nhau, cơ bản có thể nhìn thấy đại bộ phận chủng loại ngự thú.

Có loại phi hành, ví dụ như con kền kền núi lửa cao tới sáu mét đứng bên cạnh Cao Bằng, khí tức nóng rực tỏa ra bốn phía.

Cao Bằng vốn cho rằng A Xuẩn sẽ bị dọa trốn đi, ai biết A Xuẩn chỉ rất khẩn trương bám vào trên đầu hắn, sau đó quay lưng lại. Thông qua huyết khế Cao Bằng rõ ràng có thể nghe thấy A Xuẩn đang run rẩy lẩm bẩm,

- Ta không phải nước hoa quả, ta uống không ngon, ta uống không ngon. . .

Ngoại trừ loại phi hành còn có loại vong linh, tuy nhiên mấy con quái vật loại vong linh kia đều mang theo áo choàng, hoặc là bao khỏa quanh người cực kỳ chặt chẽ, có lẽ là sợ hù dọa đến người khác.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 131: Đằng Thạch Quái

Những ngự thú khác thì còn tốt, hấp dẫn sự chú ý của Cao Bằng nhất chính là một ngự thú cả người do đá hoa cương tạo thành đứng ở nơi xa.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy con ngự thú này, Cao Bằng liền nghĩ đến Sơn Lĩnh Cự Nhân.

Con ngự thú này rất giống với Sơn Lĩnh Cự Nhân phiên bản thu nhỏ, chỉ là nếu so sánh với Sơn Lĩnh Cự Nhân trong truyền thuyết thì đây chính là một phiên bản bỏ túi.

Từng chiếc dây leo khô héo xen kẽ khắp bốn phía thân thể, đỉnh đầu có đội một vòng hoa nhỏ màu vàng nhạt.

【 Tên quái vật 】: Đằng Thạch Quái

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 23

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Phổ Thông

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thạch

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (thẹn thùng)

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Ảnh 2. Sợ hãi bị chụp ảnh

- Các ngươi tận lực không nên chụp ảnh.

Chủ nhân của Đằng Thạch Quái vội nói với mấy người Ngự Sử sinh đang lấy điện thoại di động ra.

- Nó không thích bị chụp ảnh.

Chủ nhân Đằng Thạch Quái bất đắc dĩ nói.

Mấy người xung quanh lý giải gật đầu, sau đó thu hồi điện thoại di động.

Người nói đạo lý vẫn chiếm cứ đại đa số.

- Đây là ngự thú của cậu sao? Nhìn qua rất soái, cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng thấy qua loại ngự thú này.

Cao Bằng đi qua, cảm thán nói.

- Cám ơn.

Chủ nhân Đằng Thạch Quái tranh thủ thời gian gật đầu.

Đây là một người cắt tóc đầu nấm mang theo gương mặt shota, Uhm. . . Đương nhiên đó chỉ đơn thuần là một gương mặt shota, bởi vì người có thể ký kết huyết khế và tham gia vòng thi thứ hai, khẳng định đều là những thí sinh có tuổi tác thỏa mãn mười tám tuổi.

- Đầu ngự thú của này của cậu tựa hồ rất thẹn thùng.

Cao Bằng cười nói. Trải qua việc không ngừng tiếp xúc, hắn phát hiện không ít ngự thú thậm chí bao gồm cả quái vật kỳ thật đều có tình cảm rất phong phú. Bọn nó cũng có sự vui sướng giận buồn của riêng mình, không chỉ một ký hiệu đơn thuần là có thể miêu tả hết được.

- Ừ, là tương đối thẹn thùng.

Chủ nhân Đằng Thạch Quái gật đầu, khi nói xong thì tựa hồ cảm thấy chính mình không giới thiệu thì có vẻ không quá lễ phép, tranh thủ thời gian đưa tay trái ra,

- Chào cậu, tôi tên là Giang Khả, người Ma Đô.

- Cao Bằng, người Trường An.

- Tôi từng đi qua Trường An của các cậu, nó có văn hóa lịch sử lâu đời, ở nơi đó còn có tượng binh mã. . . Tượng binh mã là nổi danh nhất.

Giang Khả ngại ngùng cười. Tính cách của hắn và ngự thú có chút cùng loại.

- Nghe nói các cậu nơi đó có rất nhiều tượng binh mã.

Quả nhiên nếu không phải người một nhà thì không tiến vào cùng một cửa, tính cách của Ngự Sử quả nhiên hoặc nhiều hoặc ít có quan hệ với ngự thú.

Cao Bằng đột nhiên nghĩ đến tính cách mấy đầu ngự thú của chính mình, sau đó tranh thủ thời gian ngừng lại ý nghĩ này.

- Tượng binh mã sao. . . Đúng, thứ này đúng là có rất nhiều.

Cao Bằng gật đầu,

- Lần sau cậu đến Trường An chúng tôi, tôi sẽ bán cho cậu mấy pho tượng binh mã.

Cao Bằng tùy tiện nói.

- Cái này cũng có thể bán? !

Giang Khả chấn kinh, lần thứ nhất nghe thấy có thể bán tượng binh mã.

Do dự một chút, Giang Khả thận trọng hỏi thăm:

- Chuyện này. . . Không phạm pháp sao? Chuyện phạm pháp tôi sẽ không làm.

- Tượng binh mã thuộc về quốc gia đương nhiên không thể

bán.

Cao Bằng nghiêm trang nói,

- Nhưng mà của nhà tôi thì có thể tùy tiện bán, bán đồ vật của nhà mình cậu nói có phạm pháp hay không? Ví dụ như cậu mang bảo vật tổ truyền nhà mình đi bán cho người khác, có phạm pháp hay không?

- Hình như không phạm. . .

Giang Khả tiểu đồng học đã bị lừa dối đến mức đầu óc choáng váng.

- Thế chẳng phải được rồi sao. Ở Trường An chúng tôi, trên cơ bản từng nhà đều sẽ có hai pho tượng binh mã giữ cửa, thứ này có thể trừ tà!

Cao Bằng gật đầu.

- . . .

Tiểu shota Giang Khả hồ nghi nhìn Cao Bằng một chút, có phải sự thật hay không thế.

- . . . Nhà cậu thật sự có?

Cao Bằng cười ha ha, sờ lên đầu tiểu shota,

- Ha ha ha, đùa với cậu thôi. Nhà tôi sao lại có thứ này được, tôi nói tên gia hỏa nhà cậu đã không cao, làm sao trí thông minh cũng không cao nốt thế. Quả thật quá dễ lừa, trí thông minh như cậu về sau không thể tìm được bạn gái được đâu.

Giang Khả tức giận đến mức cả khuôn mặt đỏ bừng, hung hăng trừng Cao Bằng một chút rồi tức giận rời đi, không để ý tới tên gia hỏa không đáng tin cậy này nữa.

Sau đó Cao Bằng liền nhìn thấy vài người khác ở xung quanh dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn về phía hắn. Cao Bằng sờ lên mặt mình, không có mọc mụn mà?

. . .

- Các vị thí sinh đã đến, buổi tối hôm nay mọi người làm quen một chút rồi cùng đi ăn cơm, sau đó sẽ phân phát giấy tự nguyện cho mọi người. Muốn tham gia vòng thi thứ hai thì nhất định phải ký kết giấy sinh tử tự nguyện!

Cửa lớn bị đẩy ra, ngoài cửa đi vào một người đàn ông đầu trọc mặc áo khoác màu đen, mày rậm mắt to, lưng hùm vai gấu, nói chuyện rất quả quyết.

- Địa điểm thi lần này nằm ở dã ngoại, khác biệt với sự an toàn trong thành thị, dã ngoại sẽ có vô số khả năng. Dù cho các ngươi có được đèn tín hiệu cầu cứu, sau khi cuộc thi lần này kết thúc tỉ lệ tử vong tuyệt đối sẽ không thấp hơn mười phần trăm.

Người đàn ông đầu trọc lành lạnh cười nói,

- Đừng tưởng rằng ta đang nói đùa, chuyện này đã cân nhắc đến tình huống ngự thú của các ngươi thấp nhất đều là cấp Thủ Lĩnh. Cuối cùng có ký kết hay không.

- Đây không phải là nói đùa, ta cũng không có nói đùa với các ngươi.

Hương vị của bữa tối cũng rất tốt.

Ăn xong bữa tối, đám người được đưa đến bên trong một đại sảnh, sau đó có người mặc quân trang mang đến hợp đồng nền trắng chữ đen phân phát cho tất cả mọi người, toàn bộ quá trình đều không nói một câu nào.

Người có thể tới đây đều đã chuẩn bị kỹ càng, việc ký kết khế

ước cũng được thông báo trước nên trong lòng không ít người đã có chuẩn bị. Cao Bằng đại khái xem qua một lượt, điều khoản phía trên rất đơn giản rõ ràng, sinh tử tự chịu, nhưng sau khi chết sẽ một bút tiền trợ cấp không nhỏ được giao cho người nhà, mà lại có thêm thân phận liệt sĩ.

Ký xong khế ước đưa trước đi.

- Nếu tất cả mọi người đã ký, vậy ta sẽ nói quy tắc cuộc thi cho mọi người.

Dừng một chút, người đàn ông đầu trọc tiếp tục nói:

- Tất cả có một trăm chín mươi bảy thí sinh dự thi, các ngươi đều là tinh anh đến từ các nơi trong cả nước! Cuối cùng lại có đến một trăm năm mươi người ký khế ước, ta rất vui mừng, cái tỷ lệ này vượt qua tưởng tượng của ta, xem ra trong số các ngươi cũng không có mấy cái sợ trứng ha ha.

- Vòng thi thứ hai sẽ áp dụng chế độ tích phân, ở trong rừng rậm Đại Dương Sơn chúng ta sẽ thiết trí một lượng lớn cột tích phân. Cột tích phân được tạo thành từ vật liệu đặc thù, có hiệu quả hấp dẫn mãnh liệt đối với quái vật, mỗi khi phá hủy một chiếc cột tích phân thì sẽ đạt được một lượng lớn tích phân, đồng thời khi đánh giết một con quái vật cũng có thể đạt được một số tích phân nhất định. Cuối cùng chúng ta sẽ tuyển ra mười hai người có điểm tích phân cao nhất tham gia vòng thứ ba, vòng thứ ba thậm chí đã thoát ly phạm trù thi đại học của Ngự Sử sinh. Vòng thứ ba sẽ có tên riêng —— Đại hội thanh niên Ngự Sử sinh mạnh nhất liên minh. Ở trong cuộc thi người nào có biểu hiện ưu dị sẽ có thể đạt được phong hào, thậm chí ngự thú của các ngươi cũng có thể đạt được phong hào. Hơn nữa vòng tranh tài cuối cùng này sẽ được phát trực tiếp toàn cầu, hình ảnh ngự thú của các ngươi chiến đấu cũng sẽ hiện ra ở trước mặt tất cả mọi người trên thế giới!

Trung nhị tốt. . .

Cao Bằng nhịn không được độc miệng.

Cái tên như thế rốt cuộc là ai nghĩ ra!

Nhưng mà sự chú ý của những người khác lại hoàn toàn khác biệt với Cao Bằng,

- Phong hào!

Có thí sinh mở to hai mắt, trong mắt mang theo nồng đậm khát vọng.

Tại cái tuổi trung nhị, tại cái tuổi tràn đầy khí tức thanh xuân này, có thể đạt được một phong hào mà toàn thế giới thừa nhận, nó là chuyện thần thánh đến cỡ nào.

Cao Bằng sẽ không thừa nhận hắn cũng có chút tâm động. . .

Những thí sinh không có ký kết khế ước được đưa về nhà, loại sự tình này dù sao cũng có nguy hiểm đến tính mạng, Liên minh chính phủ cũng không có khả năng ép buộc tất cả mọi người nhất định phải tham gia.

Buổi tối. Cao Bằng nhận được một bộ trang phục, toàn thân làm theo phong cách đồng phục chiến đấu, bao quát mũ giáp phòng độc. Đồng thời bên trong còn mang theo hiệu quả cường tâm dược tề.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 132: Thi Đấu Bắt Đầu

Chính mình sẽ là cái gì vương chứ? Cao Bằng chăm chú suy nghĩ về vấn đề này.

Nhưng mà nó lại tương đối khó, dù sao cũng có quá nhiều xưng hào thích hợp với bản thân. Cao Bằng cảm thấy chủng loại ngự thú của mình tương đối phong phú, các loại xưng hào đều rất phù hợp với hắn.

Sau đó nghĩ một hồi, Cao Bằng nghĩ đến mức làm cho chính mình đều thấy rất vui vẻ.

Sau khi kết thúc hội nghị, Cao Bằng đi về gian phòng mà liên minh cung cấp cho bọn họ.

Khu vực này là một mảnh sơn trang nhỏ, mỗi một thí sinh đều có một tiểu viện riêng, trong viện chính là thí sinh và ngự thú của mình.

Trở lại tiểu viện, Cao Bằng phát hiện A Ban đang đào hố trên mặt đất, chân nhện sắc bén vạch phá nền gạch men lộ ra lớp xi măng phía dưới. A Ban hơi nghi hoặc một chút, bên dưới nó không phải là bùn đất sao? Hai ngày trước lúc nó đào hố ở trong hoa viên, thứ đào được chính là bùn đất, tại sao ở đây lại là đồ vật màu xám trắng cứng rắn này.

Dù sao cũng là nền đất xi măng, A Ban đào đến mức móng vuốt đau nhức, cuối cùng tức giận đập xuống mặt đất hai lần rồi chi chi kêu lên.

- Làm sao vậy?

Vừa trở lại tiểu viện Cao Bằng đã nhìn thấy A Ban đứng đó phụng phịu.

- Nó làm sao vậy?

Cao Bằng nghi ngờ hỏi.

- Phốc tức phốc tức.

A Xuẩn chậm rì rì bay đến, tựa như một chiếc lá cây tung bay trong gió.

Sau đó thừa dịp Cao Bằng chưa chuẩn bị, bất ngờ tấn công Cao Bằng! Bẹp!

Trùm lên đỉnh đầu Cao Bằng.

A Xuẩn rất vui vẻ nhảy múa trên đỉnh đầu Cao Bằng, chính mình lại có thể trùm lên trên đầu chủ nhân.

Từ sau khi A Xuẩn phát hiện Cao Bằng rất kháng cự việc nó xuất hiện ở trên đỉnh đầu của hắn, A Xuẩn liền có thêm một sự yêu thích. . .

Mỗi lần nhìn thấy chủ nhân kinh ngạc, cái tiểu tử nghịch ngợm này sẽ thấy rất vui vẻ,

- Thôi được rồi.

Cao Bằng bất đắc dĩ, hỏi thăm Đại Tử đã xảy ra chuyện gì.

Cao Bằng phát hiện theo thời gian trôi qua, mấy ngự thú này cũng đang dần dần trưởng thành, trở nên càng ngày càng cường đại, trí tuệ cũng càng ngày càng cao. (không phải trí thông minh, mà là trí tuệ.)

Ví dụ như Đại Tử, ban đầu còn thường xuyên làm một chút việc ngu xuẩn, nhưng theo thời gian trôi qua, tựa như hài tử đang

lớn lên, tính cách của Đại Tử cũng dần dần trở nên yên tâm trầm ổn. Bây giờ cũng chỉ ngẫu nhiên mới làm chuyện ngu xuẩn, chuyện này khiến cho Cao Bằng cảm thấy rất vui mừng.

- Nó đang đào đất, chôn nó.

Đại Tử múa may cặp kìm, chiếc râu trên đỉnh đầu không ngừng lay động.

Cao Bằng lúc này mới chợt hiểu. A Ban bởi vì nguyên nhân thuộc tính, thích chôn cả người xuống đất để ngủ, đây là tập tính sinh ra sau khi tiến hóa.

Bởi vì đất đai ở hậu hoa viên của biệt thự rất xốp mềm, cho nên Cao Bằng cũng mặc cho A Ban tự do phát huy.

Kết quả hắn lại quên nói cho A Ban ở đây không phải biệt thự, không nói đến chuyện dưới mặt đất là nền đất xi măng, mà lại đi đào địa bàn của người khác thành ra như vậy. . . Chuyện này cũng không đúng rồi, nơi này dù sao cũng là địa bàn của người khác mà không phải là nhà mình.

- Ta muốn đi ngủ, ngủ.

A Ban ủy khuất nói với chủ nhân.

- Được rồi, đi ngủ, nhưng mà không thể đào đất.

Cao Bằng nhẹ nhàng sờ lên đầu A Ban.

A Ban ủy khuất kêu to hai tiếng. Cao Bằng phải trấn an một phen, cuối cùng A Ban thu lại tất cả chân đốt, nằm rạp trên mặt đất, con mắt sáng tỏ dần dần trở nên ảm đạm.

Phải vất vả trấn an một phen mới lừa gạt được A Ban đi ngủ, sau đó Cao Bằng vừa thở dài một hơi, đã nhìn thấy Đại Tử rất ủy khuất nằm sấp sau lưng hắn yên lặng nhìn về phía này, cũng

không biết đã duy trì cái tư thế này bao lâu. . .

Cao Bằng dở khóc dở cười, cái tên hẹp hòi này lại không vui rồi.

Đi lên phía trước trấn an Đại Tử, mãi đến lúc làm cho Đại Tử ngủ thì Cao Bằng mới đứng dậy, xoa xoa cánh tay phải có chút mỏi mệt của chính mình.

Theo Cao Bằng đứng dậy, A Xuẩn vẫn một mực nằm trên đỉnh đầu hắn phát ra âm thanh phốc tức bất mãn, tựa hồ đã bị đánh thức.

Mãi đến mười hai giờ khuya Cao Bằng mới trấn an xong tất cả ngự thú, chờ bọn nó ngủ say Cao Bằng mới có thể vào ngủ.

Bọn chúng vừa mới đến địa khu Giang Nam nên khẳng định có chút không quen với khí hậu, Cao Bằng cũng có thể hiểu được.

. . .

Rừng rậm Đại Dương Sơn cách nơi đây không xa, chỉ có hơn mười dặm.

- Tất cả thí sinh chú ý, tất cả thí sinh chú ý.

Tiếng loa vang dội quanh quẩn trên không trung của sơn trang, trên bầu trời truyền đến tiếng cánh quạt xoay tròn của máy bay trực thăng, còn có mấy chiếc đèn pha màu trắng chiếu xuống từ trên trực thăng, hóa thành từng cột sáng màu trắng bồi hồi ở trong trời đêm.

- Vòng thứ nhất của cuộc thi bắt đầu từ bây giờ!

Loa trên máy bay loa không ngừng phát ra tiếng nói.

- Tất cả thí sinh xin chú ý, tất cả thí sinh xin chú ý. Mọi người có thời gian hai mươi phút để chuẩn bị, hai mươi phút sau sẽ

chính thức xuất phát, tiến lên dọc theo phương hướng mà đèn pha của máy bay trực thăng chỉ dẫn, trong thời gian quy định đến được địa điểm mục tiêu.

Giọng nói trên máy bay không ngừng vang vọng trên không trung.

Tất cả thí sinh trong sơn trang đều bị đánh thức, sau đó tranh thủ thời gian rời giường mặc lên trang phục chiến đấu được phân phát tối qua.

Đẩy cửa ra, Cao Bằng phát hiện thí sinh ở các phòng xung quanh đang nối đuôi nhau đi ra.

Hai mươi phút trôi qua, máy bay trực thăng trên bầu trời phát ra âm thanh ong ong ong, sau đó bay về phía bắc.

Lúc này là rạng sáng sáu giờ hai mươi, sắc trời còn sớm.

- Đi theo.

Cao Bằng lời ít mà ý nhiều, đi về phía mấy ngự thú. A Ban nằm sấp trên mặt đất, nó đã làm tốt chuẩn bị!

Sau đó Cao Bằng đi ngang qua người A Ban.

A Ban,

- ? ? ?

A Ngốc ngồi xổm xuống, sau đó đưa một cánh tay ra. Cao Bằng ngồi lên cánh tay, sau đó leo lên phía trên cuối cùng ngồi vững vàng ở giữa cổ A Ngốc.

Ở phần gáy của A Ngốc có một phần xương cốt tương đối rộng dày, vừa vặn có thể ngồi.

- Chi chi chi?

A Ban nghi ngờ nghiêng đầu.

- Lưng của ngươi tương đối cấn mông. . .

Cao Bằng cố gắng an ủi A Ban,

- Lát nữa nếu chạy quá nhanh ta sợ quần sẽ bị đâm thủng, chuyện này chắc ngươi biết chứ.

Cũng mặc kệ A Ban có nghe hiểu hay không, Cao Bằng vỗ vỗ đầu A Ngốc,

- Theo sau.

A Ngốc gật gật đầu, nhấc Đại Tử trên mặt đất lên rồi vung một cái, tựa như dây thắt lưng quấn quanh hông, sau đó trực tiếp duỗi chân chạy về phía máy bay trực thăng bay đi.

A Ban lanh lợi theo ở phía sau.

Trên trực thăng, hai thợ quay phim phân biệt cầm camera trong tay quay chụp mấy Ngự sử sinh ở phía dưới theo hai góc độ khác biệt.

Vì cuộc thi của Ngự Sử sinh lần này, khu Hoa Hạ chuyên môn thành lập một chuyên mục TV, 24 giờ quay chụp mấy Ngự Sử sinh này. Tất nhiên, vì phòng ngừa một chút tình huống ngoài ý muốn, trên cơ bản không phải truyền hình trực tiếp mà là quay lại, thời gian phát thực tế muộn hơn hai giờ so với thời gian quay chụp, trong hai giờ này sẽ phụ trách biên tập, hậu kỳ.

Xuyên toa trong rừng rậm, mỗi một bước chân của A Ngốc đều vững vàng dẫm xuống đất, hai chân mở ra, Huyết Ti Tâm trong cơ thể điên cuồng nhảy lên, liên tục không ngừng cung cấp lực lượng cho A Ngốc.

Tốc độ của A Ban cũng không chậm chút nào, gặp phải một

chút chướng ngại vật tương đối cao sẽ phun ra tơ nhện vào thân cây trên đỉnh đầu, sau đó mượn lực kéo của tơ nhện để nhảy lên thật cao vượt qua địa hình.

Mười phút sau đã có Ngự Sử đến nơi, cơ hồ đến điểm cuối cùng một lúc khi máy bay trực thăng dừng lại.

Trên bầu trời, kền kền núi lửa thỏa thích duỗi hai cánh ra, ở trên lưng nó có một thanh niên thân cao cường tráng. Sắc mặt của thanh niên này có chút xấu hổ, bởi vì thợ quay phim ở trực thăng bên cạnh không ngừng hướng ống kính về phía hắn. Nếu như ngồi một cách ngưu bức thì không sao, vấn đề là bây giờ hắn đang gắt gao ôm lấy cổ của kền kền núi lửa, mái tóc bị cuồng phong thổi quá mức lộn xộn, rất chướng tai gai mắt nằm ở trên lưng ngự thú, bộ dáng này nếu mà truyền ra ngoài thì quá mất mặt!

Do dự một lát, thanh niên la lớn:

- Có thể đừng quay chụp ta nữa hay không!

Đáng tiếc âm thanh cánh quạt của máy bay quá lớn, thợ quay phim căn bản không nghe thấy giọng nói của thanh niên này.

Đáp lại bằng một thủ thế OK, thợ quay phim này quay sang dặn dò với một người thợ quay phim khác:

- Hắn bảo chúng ta chụp nhiều thêm mấy tấm.

- Được rồi.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 133: Tinh Thần Bạch Trư

Sau đó người thanh niên này tuyệt vọng nhìn hai thợ quay phim thay phiên quay chụp hắn.

Ý tứ ta muốn biểu đạt không phải như thế này. . .

Các ngươi có phải đã hiểu lầm chuyện gì hay không?

Lúc này, người thanh niên rất tuyệt vọng, trên bầu trời gió lạnh thổi đến, làm cho nước mắt nước mũi của hắn đều chảy ra ngoài.

- Hắt xì.

Hắt hơi một cái, ngay cả lau đi cũng không dám, bởi vì hắn sợ khi buông lỏng tay sẽ bị rơi xuống.

Thanh niên ủy khuất vùi đầu xuống, vùi sâu vào bên trong lớp lông vũ của ngự thú, sau đó tiện thể lau sạch sẽ nước mũi vào lớp lông của kền kền núi lửa.

Ài, xong rồi, về sau không có mặt mũi nào gặp người nữa. Coi như mình về sau có nổi danh thế nào thì đoạn hắc lịch sử này cũng sẽ đi theo cả đời, cả một đời đều không thoát được.

A Ngốc điên cuồng chạy trong rừng rậm, lùm cây cỏ dại và các loại đồ vật dưới chân bay tứ tung, lá khô bay đầy trời, lưu lại sau lưng một toái ảnh mơ hồ, thỉnh thoảng có cành khô bị nó dã man đụng gãy, phát ra âm thanh giòn vang.

Cao Bằng cảm thấy rất may mắn vì chính mình có đẩu chuyển

tinh di, nếu không thì chỉ cần đến mấy cành khô bay với tốc độ nhanh cũng có thể làm cho hắn da tróc thịt bong. Lúc này Cao Bằng mới phát giác được thần thông mà ông Lưu giao cho mình thực dụng đến cỡ nào.

Đúng, là thực dụng, mà không phải cường đại.

Nó có thể làm cho chính mình lo lắng chốc lát về một số chi tiết nhỏ.

- Ồ! Chậm một chút, ngươi chậm một chút thôi!

Xuyên thấu qua từng tàn ảnh mơ hồ của thân cây, Cao Bằng nhìn thấy bên phải mình có một đạo tàn ảnh cũng rất nhanh xuyên toa trong rừng rậm, ở trên lưng của tàn ảnh này có một nam hài đang kêu thảm,

- Ngươi đừng chạy nhanh như vậy, hạng nhất cũng không có ban thưởng, ta bảo ngươi chạy chậm một chút thôi.

Nghe thấy nam hài nói, tốc độ của đạo tàn ảnh kia hạ xuống. Lúc này Cao Bằng mới thấy rõ bộ dạng chân thực của nó, đó là một đầu ngân trư có thể tích không lớn.

Cái mũi của con heo này hơi dài, có chút giống lợn rừng. Bởi vì cái mũi của heo nhà ngắn bẹp, mà cái mũi của con heo này nếu so với heo nhà thì dài nhỏ hơn.

Chỉ là cũng không có răng nanh, phía sau cũng không có lông nhọn, trụi lủi, mượn nhờ ánh sáng yếu ớt quanh người phát ra ngân quang óng ánh.

【 Tên quái vật 】: Tinh Thần Bạch Trư

【 Đẳng cấp quái vật 】: cấp 25

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【 Đặc tính quái vật 】: Tá tinh (hiệu quả ① hiệu quả bị động: Có thể hấp thu lực lượng tinh thần để hóa thành một tầng tinh sa áo giáp bên ngoài thân, hiệu quả bị động này không bị giới hạn, nhưng tốc độ hấp thu lực lượng tinh thần có quan hệ đến thực lực của quái vật, mà trước mắt chỉ có thể hấp thu vào ban đêm.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Lúc tinh sa áo giáp tồn tại, sự bén nhạy của quái vật sẽ được tăng lên, lượng đề thăng sẽ có giá trị cố định)

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (ghét bỏ)

Sau khi tốc độ chậm lại, nam hài đang ngồi trên lưng heo cũng phát hiện A Ngốc ở bên trái. Tựa hồ hơi kinh ngạc vì sao lại có thể có người đuổi kịp tốc độ của Tinh Thần Bạch Trư, nhưng sau đó liền nghĩ đến trạng thái của bản thân bây giờ, lúng túng quay đầu sang chỗ khác.

Chính mình lại bị người khác bắt gặp trong trạng thái này.

Cao Bằng mỉm cười. Hắn nghĩ tới chính mình đã từng lên sóng của đài truyền hình Trường An sau đó bị nhiều dân mạng gọi là nam hài cưỡi nhện, bởi vì heo và nhện hài âm, vì vậy cũng có người gọi mình là nam hài cưỡi heo.

Bây giờ cũng coi như nhìn thấy bản tôn chân chính của nam hài cưỡi heo, cái mũ đặt ở trên đầu mình cuối cùng có thể lấy xuống rồi.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Cao Bằng khi nhìn về phía Diệp Hàn không khỏi nhu hòa đi mấy phần.

Giơ ngón tay cái lên,

- Cố lên!

Sau đó vỗ vỗ đầu trọc của A Ngốc. A Ngốc đột nhiên gia tốc,

lưu lại một bóng lưng cho Diệp Hàn.

Cố lên?

Hắn tại sao nói ta cố lên?

Người này bị điên rồi sao!

Diệp Hàn mộng.

Từng đạo khí tức của ngự thú cấp Thủ Lĩnh thỏa thích phóng thích ở trong rừng rậm.

Nơi này còn chưa phải địa giới của rừng rậm Đại Dương Sơn, chỉ có thể coi là núi rừng phổ thông, các loại nguyên tố trong không khí không tính nồng đậm, phần lớn quái vật cũng không mạnh.

Cảm nhận được mấy trăm con ngự thú cấp Thủ Lĩnh đang thỏa sức phóng thích khí tức, bọn quái vật dọc đường đều sợ tới mức tè ra quần.

Một con lợn rừng lông đen không ngừng hướng đầu xuống ủi ủi bùn đất dưới thân, sau đó vùi đầu mình vào, cả người run lẩy bẩy.

Trên cây có một con tiểu xà đã cứng đờ không nhúc nhích, tựa như một chiếc cành khô quấn quanh ở trên nhánh cây.

Bên cạnh có một ngự thú cấp Thủ Lĩnh chạy qua, mùi tanh nồng đậm mang theo ác phong.

Tiểu xà hoàn toàn cứng ngắc, lạch cạch một tiếng ngã xuống từ trên cây tựa như một chiếc gậy gỗ.

Cái đuôi nhỏ co rúm lại.

- Người thứ hai sắp tới, chuẩn bị quay chụp phía bên kia.

Thợ quay phim trên trực thăng mở miệng nói.

- Được.

Trên mặt người thanh niên vẫn một mực bị thu hình cố nặn ra vẻ tươi cười, hai thợ quay phim kia cuối cùng cũng không quay chụp mình nữa rồi.

Nơi xa, ba đạo thân ảnh không phân trước sau không ngừng tiếp cận.

Rừng cây lay động, một đầu báo săn xông ra khỏi rừng rậm, ở trên lưng nó ngồi một Ngự Sử, lúc lao ra ngoài tên ngự sử này trong nháy mắt thẳng tắp eo lên.

Theo sát phía sau là một thân ảnh to lớn, sở dĩ nói to lớn là bởi vì nó có thân hình cao lớn cường tráng. Bên ngoài có hình người, mỗi một bước giẫm trên mặt đất đều tràn đầy cảm giác mạnh mẽ có tiết tấu.

Sau đó đột nhiên nhảy lên phía trước, hai tay giơ lên cao, bịch! !

Trầm ổn rơi trên mặt đất, làm tung bay mảng lớn lá khô.

Đứng thẳng người dậy, cuồng phong gào thét, nhấc lên áo choàng đen.

Ở trên hai bờ vai có ngồi một nam hài, hai tay ôm lấy đầu của cự thú hình người.

- Ồ, đầu của cự thú hình người kia như thế nào lại có màu xanh?

Một thợ quay phim trong đó nghi ngờ tự lẩm bẩm.

Đột nhiên xuất hiện một chút màu xanh, nhìn qua rất kỳ quái.

Đèn pha trên trực thăng chiếu xuống, chiếu lên người A Ngốc. Đầu A Ngốc phản xạ ra một loại ánh sáng màu xanh nhàn nhạt, mờ mịt, tản ra một cỗ linh khí.

- Đó là mũ sao?

Thợ quay phim nhíu mày, sau đó cho A Ngốc một cái đặc tả.

Cao Bằng mặt không đổi sắc. A Ngốc, trọng trách này giao cho ngươi đó.

A Ngốc mặt không đổi sắc, ổn trọng đứng tại chỗ.

- Phì phò phì phò.

Một bên khác của rừng rậm phía sau bị xông phá, từ đó xông ra một đầu lợn rừng màu bạc. Lợn rừng giẫm đạp lên bãi cỏ, bộc phát ra sự bốc đồng mãnh liệt!

Hung tợn nhìn chằm chằm vào bóng lưng của A Ngốc, Tinh Thần Bạch Trư rất khinh thường nhổ nước bọt, sau đó ném Diệp Hàn từ trên lưng xuống. Nhìn thử chủ nhân nhà người ta xem, trực tiếp ngồi trên bờ vai, hết lần này tới lần khác ngươi lại đánh rắm nhiều như vậy, thế mà còn để cho ta thả chậm tốc độ lại, nếu không ta làm sao có thể để cho hắn vượt qua được.

Tinh Thần Bạch Trư táo bạo xoay chuyển tại chỗ vài vòng, tựa hồ có chút bất mãn vì bị A Ngốc vượt qua.

Sau đó lại không thể nào phát tiết, cuối cùng hung hăng nhổ một ngụm nước bọt vào chủ nhân của mình.

Cao Bằng đứng ở một bên có chút im lặng, đây là lần thứ nhất hắn nhìn thấy Ngự Sử bị lúng túng như thế. Bình thường thì quan hệ giữa Ngự Sử và ngự thú đều là lấy Ngự Sử làm chủ, đương nhiên cũng có tình huống đặc biệt, ví dụ như tính cách của Ngự Sử rất nhu nhược, tính cách của ngự thú lại rất cường thế, loại tình

huống này sẽ có khả năng bị đảo ngược.

Nhưng mà cái con heo này thật là táo bạo.

Không bao lâu, từng đầu ngự thú cấp Thủ Lĩnh từ trong rừng cây xông ra, cuối cùng dừng lại ở trên mảnh đất trống này. Qua mấy phút, A Ban nhún nhảy từ trong rừng cây chui ra ngoài, cao hứng chạy đến bên chân chủ nhân.

Cuối cùng đến là đầu Đằng Thạch Quái kia, nó chậm rãi đi ra từ trong rừng cây, hai tay tráng kiện đưa ra phía trước rồi kéo về, mấy cây nhỏ bị nhổ tận gốc sau đó ném sang một bên, ngạnh sinh sinh mở ra một con đường ở trong rừng cây.

Giang Khả cẩn thận từng li từng tí nhón chân lên đi theo sau lưng Đằng Thạch Quái.

- Thông qua cửa vào phía trước chính là Đại Dương Sơn. Ở biên giới cửa vào có ba lô hành quân dã ngoại, bên trong có lương khô, đồ hộp và bình chứa nước uống, mỗi người giới hạn lấy một phần. Ta biết trong số các ngươi có người đã từng sinh tồn qua ở dã ngoại, tinh thông sinh tồn trong dã ngoại, còn có rất ít người từng đến dã ngoại. Cho nên ta cho các ngươi một lời khuyên lớn nhất đó là sống tiếp, chỉ có sống sót mới có hi vọng lấy được điểm số cao hơn!

Trên trực thăng ở đỉnh đầu có người giơ loa lớn cất tiếng nói.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 134: Ngày Đầu Tiên

Trước TV, điện thoại di động và máy vi tính đã sớm có không ít người chờ đợi.

Tiết mục rốt cục bắt đầu.

Trong màn hình đen kịt lóe ra từng điểm từng điểm hồng sắc, cuối cùng mấy điểm sáng này càng ngày càng dày đặc, càng ngày càng sáng rõ, cuối cùng hội tụ thành từng dãy hỏa diễm màu đỏ. Hỏa diễm hóa thành vài chữ to —— Rừng rậm Đại Dương Sơn.

Trong video truyền đến âm thanh xoay tròn của cánh quạt máy bay trực thăng, một giọng nói vừa đúng lúc truyền ra:

- Hoan nghênh mọi người xem bản chuyên mục, đây là ngày đầu tiên của cuộc tranh tài giữa các Ngự Sử sinh đáng yêu tại Đại Dương Sơn. . .

- ? ? ?

Trước màn hình vô số người sửng sốt, phong cách của cái tiết mục này. . . Có chút quen thuộc.

Khiến bọn họ có loại cảm giác đang xem phim phóng sự.

- Ngày đầu tiên, mấy tiểu Ngự Sử sinh hoạt bát đáng yêu này từ trên giường đứng lên. . .

Lời thuyết minh đến chỗ này thì càng lúc càng mờ nhạt, sau đó bên trong hình ảnh truyền đến mấy âm thanh vang dội:

- Tất cả thí sinh xin chú ý, tất cả thí sinh xin chú ý. . .

Tựa như sét đánh trời mưa thu quần áo, ở góc độ từ trên cao nhìn xuống, có thể rõ ràng nhìn thấy cửa phòng không ngừng bị mở ra, sau đó từng người từng người Ngự Sử sinh xông ra ngoài.

Tiếp theo lời thuyết minh càng trở nên mờ mịt, nhịp trống mạnh mẽ vang lên, tiết tấu khiến cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Cột sáng màu trắng chiếu xuống rừng rậm, tựa như đèn đường bắt mắt, chỉ dẫn con đường tiến lên cho Ngự Sử sinh.

Từng người từng người Ngự Sử sinh ngồi trên lưng ngự thú, hoặc là bị ngự thú ôm trong ngực rồi mạnh mẽ chạy trong rừng rậm, có thể nói là bát tiên quá hải hiển lộ thần thông.

Trong đó hình ảnh chói mắt nhất chính là một ngự thú khổng lồ bay trong bầu trời đêm, theo sát đằng sau máy bay trực thăng. Sau khi ánh đèn chiếu vào mới nhìn rõ đây là một con kền kền núi lửa, trên lưng kền kền núi lửa nằm sấp một nam sinh, nhìn qua có vẻ rất xấu hổ.

Cuối cùng sau khi đến điểm cuối, tên nam sinh này ra sức vung vẩy hai tay, trong miệng nói những từ ý nghĩa không rõ, sau đó thợ quay phim rất nghiêm túc quay chụp cả người hắn ở từng góc độ khác nhau.

Lại đến phía sau, ba đạo thân ảnh nhanh nhất vạch phá rừng cây ra ngoài.

Cùng lúc đó, ở bên trong một tòa biệt thự vùng ngoại thành của thành phố Trường An, một đầu bạch hạc một chân mập mạp rất kích động từ dưới đất đứng lên, suýt chút nữa không đứng vững được. Sau đó trong miệng nó phát ra những tiếng kêu ý nghĩa không rõ, không ngừng vung vẩy hai cánh như muốn nói với ông lão bên cạnh điều gì đó, thần sắc có vẻ rất kích động, không ngừng chỉ vào một người trong TV.

Ông lão gật đầu cười ha hả, cầm trong tay một chậu cá tầm lớn màu mỡ màu đỏ rực đưa qua,

- Nhanh ăn đi, ăn nhiều một chút mới có thể trở nên mạnh hơn, đuổi theo bước chân của chủ nhân ngươi.

Bạch hạc một chân rất do dự, bởi vì bụng nó bây giờ đang rất no, nhưng mà chậu đồ ăn này nhìn qua có vẻ ăn rất ngon.

Xoắn xuýt hồi lâu, cuối cùng nhẫn tâm nhắm mắt lại!

Miệng lớn ăn hết!

. . .

Đây là ngày đầu tiên Cao Bằng đi tới Đại Dương Sơn, mặt trời đã sắp xuống núi, sắc trời mờ nhạt.

Nơi này không hổ là rừng rậm dã ngoại, khác biệt hoàn toàn với sơn cốc huấn luyện, ở chỗ này Cao Bằng gặp được không ít dược liệu.

Lúc ban [image]đầu tính cách tham tiền của Cao Bằng khiến cho hắn không kìm lòng được lấy tất cả dược liệu và các loại tài liệu gặp phải ven đường nhét vào trong bọc, sau khi không nhét vào nổi liền cho vào bên trong không gian tùy thân của A Xuẩn.

Đến cuối cùng Cao Bằng phát hiện thật sự không cầm nổi, chỉ có thể tiếc nuối vứt bỏ một bộ phận tài liệu có giá trị thấp nhất.

Rừng rậm này chính là một mảnh đại bảo tàng đang đợi khai thác! Cao Bằng cảm khái trong lòng.

Không chỉ là nơi này, trên cơ bản mỗi cánh rừng đều là một đại bảo tàng chờ đợi khai quật.

Càng là nơi ít người lui tới, càng có thể sinh ra kỳ chân.

Về phần cột tích phân mà quan giám khảo nói tới, một cái Cao Bằng cũng không gặp phải, cũng có thể là do hắn chưa xâm nhập vào trong rừng rậm.

Đây là một mảnh rừng rậm xa lạ, Cao Bằng sẽ không lỗ mãng xông vào sâu bên trong, trước tiên thăm dò kỹ ở bên ngoài rồi tính tiếp.

Trải qua một ngày thăm dò, ngay cả một quái vật cấp Thủ Lĩnh Cao Bằng cũng không gặp phải, nhưng mà quái vật cấp Tinh Anh lại bắt gặp không ít. Tuy nhiên những quái vật này đều rất thông minh, khi cảm giác được khí tức ngự thú cấp thủ lĩnh trên người của A Ngốc và Đại Tử liền tránh đi thật xa, không có xông lên chịu chết.

Những quái vật này cũng quá thông minh rồi, quái vật trong tiểu thuyết không phải đều bất chấp tất cả trực tiếp xông lên sao.

Cao Bằng rất im lặng.

Mắt nhìn thấy sắc trời càng ngày càng tối, Cao Bằng chuẩn bị tìm một chỗ để qua đêm.

Hắn nhớ kỹ trên đường đến đây có nhìn thấy một cái sơn động, lúc ấy có đi vào sơn động nhìn thoáng qua, trống rỗng không một có thứ gì.

Trở về theo đường cũ, ngồi trên cổ của A Ngốc, cũng chỉ mười phút đã nhìn thấy sơn động.

Ở bên ngoài sơn động có từng đầu dây leo rậm rạp rủ xuống từ phía trên, che kín lối vào của sơn động.

Cao Bằng để cho A Ngốc đi vào. A Ngốc đột nhiên dừng bước lại, trong miệng phát ra từng tiếng gào thét uy hiếp.

Đại Tử vẫn một mực lẳng lặng nằm ở bên cạnh đột nhiên

ngẩng cao đầu lên, hai chiếc râu trên đầu không ngừng lay động, trong mắt lóe ra hào quang sáng tỏ, sau đó mở ra mấy trăm chiếc chân xông vào trong huyệt động.

- Chờ một chút ——

Cao Bằng muốn ngăn Đại Tử lại nhưng đã chậm, Đại Tử đã vọt vào trong.

Trong huyệt động truyền ra một tiếng rít gào!

- Rống!

Là gấu. Cao Bằng híp mắt lại, tiếng kêu của gấu rất dễ phân biệt, trầm thấp, khàn khàn, hữu lực, có đặc thù rõ ràng.

Trong huyệt động truyền ra âm thanh chiến đấu, còn có tiếng gấu gào thét phẫn nộ.

Cao Bằng không dám trì hoãn, nhanh chóng nhảy xuống từ trên lưng A Ngốc, để cho nó đi vào trợ giúp Đại Tử.

Sau khi A Ngốc tiến vào thì tiếng kêu của gấu càng trở nên táo bạo, cuối cùng phát ra vài tiếng kêu thảm, âm thanh triệt để dập tắt.

- Chết rồi.

Giọng nói của A Ngốc vang lên trong đầu Cao Bằng.

Cao Bằng vén lớp dây leo trước cửa hang động ra rồi bước vào trong. Cái hang động này không sâu, có hình bình rượu, diện tích khu vực bên trong rộng rãi hơn so với cửa vào.

Lúc này, ở giữa hang động nằm một thân ảnh màu đen máu me khắp người,

【 Tên quái vật 】: Hắc Phong Hùng

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 16

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Trạng thái quái vật】: Đã tử vong

Ba chữ to màu xám trắng tuyên cáo con Hắc Phong Hùng này đã tắt thở.

Ở trên người Hắc Phong Hùng có một vết thương trí mạng, đó là một cái khe trên đỉnh đầu, phảng phất bị một loại trọng khí nào đó đánh nát, một lượng lớn óc chảy ra ngoài theo khe hở. Trong hang động tràn đầy mùi máu tươi và mùi hôi thối gay mũi.

Cao Bằng nhíu chặt lông mày, ra lệnh cho Đại Tử cắt tay của Hắc Phong Hùng rồi ném nó ra khỏi hang động. Mặc dù Đại Tử và A Ban bình thường đều ăn thực phẩm chỉn và một số loại đồ ăn có năng lượng cao, nhưng cũng không đại biểu chúng nó không ăn thịt tươi mới mẻ.

Ngửi được mùi máu tươi, cảm xúc của mấy ngự thú đều có biến hóa với trình độ khác nhau. Trong đó trạng thái của Đại Tử là rõ ràng nhất, hai chiếc râu trên đỉnh đầu không ngừng lay động, đi lại bồi hồi trong hang động.

Cao Bằng phát hiện từ sau khi Đại Tử càng ngày càng thường xuyên tiếp xúc với chiến đấu, tính cách đã phát sinh không ít biến hóa, trở nên càng ngày càng hiếu chiến.

Hắn nhớ kỹ thầy Trương đã từng nói qua, Tử Bối Hoàng Trảo Ngô là một loại rết biến dị có tính tình hung mãnh. Đại Tử mặc dù tiến hóa thành Tử Bối Lôi Ngô, nhưng Tử Bối Lôi Ngô cũng là một loại quái vật có tính tình hung mãnh.

Cao Bằng đã phát hiện cảm xúc của Đại Tử có chút không đúng, vừa rồi hắn còn chưa hạ lệnh công kích mà Đại Tử đã chủ động xông vào rồi chiến đấu.

- Đại Tử, đến đây.

Cao Bằng tìm một chỗ tương đối sạch sẽ trong hang động ngồi xuống, vẫy tay với Đại Tử.

Đại Tử thành thật bò đến, an tĩnh nhìn về phía Cao Bằng, thần sắc có chút hậm hực, mê mang nhìn chủ nhân.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 135: Cá Ướp Muối Đệ Tam Thức

- Đại Tử, vì sao vừa rồi ta chưa ra lệnh mà ngươi đã xông vào.

Cao Bằng nắm hai chiếc râu của Đại Tử, xách lên.

Đầu Đại Tử liên đới bị nhấc lên theo, mê mang nhìn chằm chằm vào chủ nhân, trong miệng phát ra tiếng kêu liên tiếp không rõ ý nghĩa,

- Tê, tê, xùy?

Cao Bằng nhẹ nhàng sờ lên đầu Đại Tử, không ngừng trấn an nó.

- Không cần giả ngu, vì sao vừa rồi không được sự đồng ý của ta ngươi đã trực tiếp xông vào.

- Phuket đảo.

Đại Tử ủy khuất ngẩng đầu, tội nghiệp.

Cao Bằng,

- . . . Bán manh cũng không dùng!

Đại Tử ủy khuất khóc, chăm chú ôm thành một đoàn, hóa thành một quả cầu bi thương màu tím.

Dưới sự ép hỏi liên tục của Cao Bằng, Đại Tử mới nói ra sự thật,

- Ngửi được gấu, muốn ăn.

Ngươi là một con rết lại muốn ăn gấu? Bản năng này của ngươi đúng là rất càn rỡ đó.

Cao Bằng kinh ngạc.

- Vậy ngươi đánh thắng được nó sao?

Cao Bằng hỏi. Vết thương trên người của đầu Hắc Phong Hùng kia, ngoại trừ ở ngực và tứ chi có một chút vết thương cùng loại với vũ khí sắc bén cắt ra, vết thương trí mạng duy nhất chính là một quyền nổ đầu của A Ngốc.

Mặc dù Đại Tử đã đề thăng lên cấp Thủ Lĩnh, nhưng mà thủ đoạn công kích chủ yếu vẫn dựa vào lôi đình để tê liệt địch nhân, sau đó tiêm độc tố vào. Hai chiếc kìm ở miệng và chân hàm lúc đối mặt với sinh vật da dày thịt béo cỡ lớn, rất khó đưa đến hiệu quả giải quyết dứt khoát.

- Đánh, đánh thắng được! Một cái cay gà!

Đại Tử kích động duỗi ra thân thể, hai chân hàm không ngừng vung vẩy.

Trong thoáng chốc, Cao Bằng nhìn thấy thân ảnh của Đường lang ác bá kia ở trên người Đại Tử, Ngô công ác bá?

Dựa theo tuổi tác bình thường, hôm nay Đại Tử đã tương đương với đứa trẻ nhân loại mười một mười hai tuổi, tính cách trở nên táo bạo, hiếu động, giàu tính công kích, đây là chuyện bình thường.

Kỳ thật đây cũng không tính là chuyện xấu, dù sao ngự thú tràn ngập tính công kích mới có thể mang đến càng nhiều khả năng chiến đấu, đây là một chuyện tốt.

- Lần sau ngươi muốn công kích quái vật khác, được, nhưng mà nhất định phải được ta cho phép, biết không?

Cao Bằng nghiêm túc nói.

Đại Tử rầu rĩ không vui gật đầu.

- Để trừng phạt, hôm nay ngươi cũng không cần ăn cái gì.

Cao Bằng nói với Đại Tử.

Cặp râu không ngừng lay động trên đỉnh đầu Đại Tử đột nhiên cứng đờ.

- Đây là vi phạm lần đầu, chỉ phạt ngươi một ngày không được ăn.

Cao Bằng từ tốn nói,

- Nhưng ta là Ngự sử của ngươi, ngươi không được giáo dục tốt ta cũng có trách nhiệm. Cho nên ta với ngươi, hôm nay đều không được ăn.

Đại Tử ngây người, chủ nhân cũng không ăn?

Vốn định cắt tay gấu để chuẩn bị thêm đồ ăn, nhưng mà vừa rồi Cao Bằng lâm thời nảy ra ý định muốn khuyên bảo Đại Tử, cho nên liền đưa nó cho A Ban.

Lúc A Ban ăn phát ra âm thanh rất lớn, phốc phốc phốc phốc, còn thỉnh thoảng chép miệng, thịt gấu mới mẻ quả thực bị A Ban ăn ra cảm giác sơn trân hải vị.

Sắc mặt Cao Bằng tối đen, không nhìn thấy ở đây có hai người đang tuyệt thực sao!

- Cút ra ngoài ăn!

A Ban ngẩng lên, nghi ngờ nghiêng đầu.

- Bẹp, bẹp.

Giác hút không ngừng nhúc nhích, giống như đang ăn bột mì.

- A Ngốc, ném gia hỏa này ra bên ngoài.

A Ban tranh thủ thời gian dựng thẳng hai chiếc móng vuốt lên, tựa như chó săn trong truyền thuyết, thận trọng nằm ngang bò ra khỏi hang động.

Nếu là trước kia, Đại Tử khẳng định sẽ xông lên cãi lộn với A Ban. Nhưng mà hôm nay Đại Tử chỉ yên lặng nằm sấp trên mặt đất, hữu khí vô lực trợn mắt nhìn lướt qua A Ban, sau đó tiếp tục nằm im trong hang động.

Sáng sớm ngày thứ hai, sắc trời còn sớm, ánh sáng yếu ớt xuyên qua khe hở giữa các dây leo chiếu vào trong hang động, chiếu vào bên trên đống lửa trại đã tắt.

- Thí sinh Tiêu Nặc Ngôn bị loại, thí sinh Tiêu Nặc Ngôn bị loại.

Giọng nói lặp lại vang vọng trên không trung của rừng rậm.

Có người bị loại rồi? Cao Bằng từ dưới đất bò dậy, xoa xoa chiếc bụng đói kêu vang, đây cũng là thí sinh thứ nhất bị đào thải đi.

. . .

- Thông qua trang bị định vị trên người mỗi thí sinh, chúng ta có thể nhìn thấy vị trí hiện tại của bọn họ.

Bên trong tiết mục, một người chủ trì và một người khách quý ngồi đối diện nhau.

Rất nhiều người ngồi trước màn hình phát ra âm thanh kinh ngạc.

Người khách quý ngồi đối diện người chủ trì có tuổi không lớn

lắm, nhìn qua cũng chỉ tầm hai mươi tuổi, trên người mặc quần bó và áo sơmi màu trắng, nhìn qua rất có hương vị thanh xuân, trên mặt còn mang theo nụ cười ấm áp.

- Là Ân Ngũ! Đế đô Nhập Vân Long Ân Ngũ.

Có người kinh ngạc lên tiếng,

- Ân Ngũ không phải không thích tham gia mấy tiết mục thế này sao?

Dương Thành tam giác Châu Giang, Ma Đô Kim Lăng Long Môn hội tụ, Du Châu tây bộ trọng thành. Đây là ba khu vực lớn mà thanh niên cường giả của khu Hoa Hạ hội tụ, trong những khu vực này cường giả hoạt động mạnh phổ biến còn trẻ tuổi. Người trẻ tuổi đông đảo, tràn ngập sức sống thanh xuân, bởi vậy cũng hấp dẫn tuổi trẻ Ngự Sử đến.

Đương nhiên, ngoại trừ ba vùng này thì đế đô cũng là khu vực cường giả tụ tập. Chỉ là do một chút nguyên nhân, đế đô tương đối áp lực nên tuổi tác của cường giả phổ biến hơi lớn, một vài cường giả Ngự Sử có tuổi tác lớn thích an tĩnh đều dừng chân ở đế đô.

Nhập Vân Long n Ngũ là một trong không nhiều cường giả thanh niên ở đế đô, rất có danh khí.

Sau khi nổi danh thì những kinh lịch và bối cảnh của n Ngũ đều bị đào ra.

Xuất thân nhà quan lại, cha là một quan viên trọng yếu của Liên minh chính phủ tại một phương, trước tai biến yêu thích chọi dế.

Nghe nói Ngự thú thành danh của hắn chính là một dế mèn vương được hắn nuôi dưỡng trước tai biến tiến hóa mà thành.

- Có thể nhìn ra, mấy thí sinh dự thi này vì đạt được điểm số

cao hơn đều tiến vào trong rừng rậm, cột tích phân trên cơ bản cũng đều thiết lập ở những khu vực trong rừng rậm, hiện tại thí sinh có điểm số xếp hạng cao nhất là. . . Quân Mạc Y.

Thông qua máy quay trên bầu trời quay lại, có thể nhìn thấy trong rừng rậm có một đầu cự mãng màu đen đang du tẩu, dùng phương thức tàn bạo giảo sát từng con quái vật.

- Xếp hạng thứ nhất lại là một nữ sinh, chuyện này đã vượt khỏi dự liệu của chúng ta.

Người chủ trì hơi kinh ngạc.

- Không biết n Ngũ lão sư thấy thế nào?

Ngụ ý của người chủ trì là để cho n Ngũ phân tích một chút về xếp hạng thứ nhất trước mắt của Quân Mạc Y. Dù sao Quân Mạc Y mặc dù nghiêm túc, nhưng nhan giá trị cũng không thấp, vẫn là một nữ hài tử, nhất định có thể gây nên lòng hiếu kỳ của không ít người xem.

- Cũng không tệ lắm, chủng loại của đầu hắc mãng này hẳn là Hắc Hoặc Thủy Mãng. Hắc Hoặc Thủy Mãng này có lân giáp sáng bóng, thể trạng cường tráng, phẩm chất cũng không thấp, hơn nữa được bồi dưỡng rất tốt. Từ tràng cảnh chiến đấu đến xem thì nó hẳn là thường xuyên tham gia chiến đấu, chiến đấu tương đối thuần thục.

n Ngũ trầm ngâm phân tích.

- . . .

Người chủ trì, ta để cho ngươi phân tích Ngự Sử, không phải để ngươi nói về Ngự thú.

Trước màn hình không ít người xem hiểu ý cười, sớm đã nghe nói Nhập Vân Long n Ngũ là một độc thân cẩu vạn năm, hôm nay

gặp mặt quả nhiên danh bất hư truyền. Đây là dùng thực lực để độc thân!

- n Ngũ lão sư phân tích rất có đạo lý, nhìn qua là biết rất chuyên nghiệp.

Người chủ trì cười nói.

- Quá khen rồi.

n Ngũ nhàn nhạt gật đầu.

- Chúng ta hãy xem trước mắt vị thí sinh nào tạm thời xếp hạng ở vị trí cuối cùng ——

Hình ảnh trong màn hình hiện lên, trong rừng rậm Đại Dương Sơn từng cái điểm sáng màu xanh lục lấp lóe, mỗi một điểm sáng đều đại biểu cho vị trí của một thí sinh.

Sau đó một điểm sáng màu xanh lục ở vị trí phía ngoài xa nhất biến lớn lên.

Cái điểm sáng này nằm ở ngoài cùng, cơ hồ ở vào rìa ngoài của Đại Dương Sơn.

- Người thí sinh này đúng là rất cẩn thận, xem ra hắn hẳn là đang chuẩn bị gì đó.

Người chủ trì mỉm cười.

Hình ảnh nhất chuyển, một hình ảnh từ một máy bay không người lái hiện lên.

Hình ảnh bên trong, trên một tảng đá lớn có một thiếu niên nằm thành hình chữ đại tựa như cá ướp muối, ngốc trệ nhìn lên bầu trời.

Ở bên cạnh hắn có một con rết, một con nhện và một bộ khô

lâu, toàn bộ lẳng lặng nằm trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn trời.

Bầu không khí của chương trình trong nháy mắt xấu hổ.

Tựa hồ do nằm không thoải mái, Đại Tử lật ngược lại, trăm chân chỉ lên trời lộ ra cái bụng nhỏ màu vàng trắng. Từng cái chân màu vàng nhạt mở ra phía ngoài, nhìn qua có vẻ rất ngây thơ.

Vô số người xem trước màn hình cười ra tiếng, làm chuẩn bị? Đang chuẩn bị làm cái gì đây? Cá muối đệ tam thức —— Cá ướp muối trở mình sao?

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 136: Mộc Quỷ Đằng

- Nằm như vậy thật là thoải mái. . .

Cao Bằng thoải mái dễ chịu thở dài.

- Chi chi.

Ăn uống no đủ A Ban thỏa mãn phát ra âm thanh tán đồng, còn nấc một cái.

- . . .

Cao Bằng.

- Nếu không buổi tối hôm nay chúng ta ăn nhện nướng đi?

Đại Tử gật đầu tán đồng.

A Ban trở mình một cái rồi từ dưới đất bò dậy, cảnh giác nhìn về phía chủ nhân, sau đó chậm rãi rời xa Cao Bằng. . .

- Thanh niên này có thể nói rất Phật hệ.

Người chủ trì cười nói.

- Không tranh, không đoạt, thái độ chú trọng vào sinh hoạt thoải mái dễ chịu. Tính cách này rất phù hợp với cá tính của một loại người trẻ tuổi trước tai biến.

- Đây chính là lười.

n Ngũ nói trúng tim đen.

Người chủ trì nghẹn lại, miễn cưỡng vui cười. Ngài làm như

vậy, kỳ tiếp theo có khả năng sẽ không nhìn thấy ngài nữa đâu.

Lúc này, ở trước tivi, ông Lưu không ngừng thúc giục Tiểu Diễm ra ngoài đi dạo vài vòng,

- Đều sắp lười thành heo, bằng không lúc Tiểu Bằng trở về lại trách ta nuôi ngự thú của hắn thành béo như thế.

Tiểu Diễm trợn trắng mắt, lại bắt đầu hạc hệ giả ngu.

- Nhanh đi ra ngoài vận động!

Mặt ông Lưu tối lại, ra lệnh cho Mềm Mại đuổi cái con phì hạc này ra.

Đột nhiên hình ảnh trong TV xuất hiện thân ảnh của Cao Bằng.

Tiểu Diễm đang chuẩn bị đi ra trong nháy mắt dừng bước lại, bình tĩnh nhìn qua chủ nhân trong màn hình, sau đó cất tiếng kêu lệ lệ, bay nhảy phóng tới rồi xòe hai cánh ôm lấy TV.

Sau đó ——

Phốc phốc.

Tê tê tê, một dòng điện truyền ra, giật cho Tiểu Diễm một hồi tê dại. Thân thể run rẩy một lát liền ngã trên mặt đất.

TV đã bị mỏ chim dài nhọn của Tiểu Diễm đâm xuyên, lưu lại một lỗ thủng to lớn.

Mềm Mại từ trong phòng khách chậm rì rì đi qua, khinh thường nhìn cái con phì hạc ngu xuẩn này một chút.

- A, phì hạc.

Lòng ông Lưu mềm xuống. Tiểu Diễm cũng chỉ muốn chủ nhân, chính là bởi vì nghĩ về chủ nhân nên mới chán chường như

vậy, ài.

Hi vọng Tiểu Bằng có thể về sớm một chút.

. . .

- Bên ngoài rừng rậm hẳn là không có nguy hiểm gì.

Cao Bằng sờ lên chiếc bụng đang đói kêu vang của chính mình.

- Đi thôi, đi vào trong rừng rậm.

Cao Bằng phân phó.

Rừng rậm Đại Dương Sơn là khu rừng công viên của quốc gia —— đương nhiên đây là trước khi xảy ra tai biến.

Thảm thực vật rậm rạp, càng đi vào sâu, thảm thực vật sẽ càng tươi tốt.

Từng đầu dây leo tráng kiện và các loại cỏ dại mọc lan tràn trên mặt đất. Nếu có người muốn đi qua thì bước chân phải rất lớn, đi ở bên trên mấy sợi dây leo này mới được.

Nếu không sẽ bị từng đầu dây leo quấn quýt lấy nhau kéo chặt lấy.

Ngay từ đầu Đại Tử còn dùng hai chiếc kìm như hai chiếc kéo lớn ở miệng của nó để mở đường. Sau khi mở được một lúc, miệng nó vừa mỏi vừa đau nhức.

Ở địa hình thảm thực vật rậm rạp của vùng núi này, loại chân ngắn như Đại Tử thực sự quá không tốt.

Thấy Đại Tử thực sự đi lại quá khó khăn, A Ngốc nhìn không được nữa, trực tiếp xoay người nhấc Đại Tử lên, Đại Tử vui vẻ xoay vòng giữa không trung.

A Ban cũng nhào lên. Mong đợi nhìn về phía A Ngốc.

Sau đó A Ngốc sải bước đi qua từ bên cạnh, trực tiếp không nhìn nó.

Tên A Ban này cũng chỉ là lười nhác, trên thực tế đối với phương thức đi đường của nó thì ảnh hưởng của cái địa hình này là không lớn.

Chẳng qua chỉ cảm thấy thú vị với thứ mới mẻ mà thôi.

. . .

- Đây chính là trong cột tích phân trong truyền thuyết sao?

Cao Bằng đứng trước một chiếc cột đá màu trắng cao khoảng chừng tám mét.

【 Tên tài liệu 】: Bạch Thổ Sa Thạch.

【 Công dụng tài liệu 】: Có thể cung cấp cho quái vật hệ Thổ và hệ Sa sử dụng, dùng một chút có thể kích thích tiêu hóa.

【 Cách dùng khác 】: Có hiệu quả hấp dẫn nhất định đối với quái vật.

Sau đó ở bên trên chiếc cột này có ba chữ to màu đen được viết bằng sơn —— Cột tích phân.

Nhưng thứ làm cho Cao Bằng cảm thấy khó làm chính là, bên cạnh cái cột tích phân này lại mọc đầy dây leo.

Những dây leo này khác biệt với những thực vật không có ý thức kia, bởi đây là một con quái vật.

【 Tên quái vật 】: Mộc Quỷ Đằng

【 Đẳng cấp quái vật 】: cấp 22 (cấp Thủ Lĩnh)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Phổ thông

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Độc / Hệ Mộc

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Hỏa

Từng chiếc dây leo tựa như từng đầu tiểu xà rủ xuống bốn phía, nhìn qua không khác biệt lắm với những chiếc dây leo có thể thấy ở khắp nơi trong rừng rậm kia.

Tên này đang diễn kịch với mình sao.

Cao Bằng cảm thấy rất thú vị, con Mộc Quỷ Đằng này không nhúc nhích, nhìn qua tựa như một cái dây leo bình thường, không biết nói chuyện.

Trùng hợp có một cơn gió thổi tới, làm cho dây leo hơi lay động.

- Có ý tứ.

Cao Bằng nhếch miệng lên.

Ngươi không phải rất thích diễn kịch à, ta sẽ đưa cho ngươi một cơ hội để lấy được giải Kim Mã.

Quay đầu tìm kiếm khắp bốn phía, bên trong vùng rừng rậm này cành khô và lá héo úa cũng không ít, tùy tiện cũng có thể tìm được một đống.

- Đại Tử, đến đây.

Cao Bằng nói với Đại Tử.

Đại Tử rất nghe lời bò đến gần.

Sau đó dưới sự dạy bảo của Cao Bằng, quanh người nó toát ra điện quang. Mặc dù Đại Tử có thể phóng điện, nhưng lôi điện ở

trình độ này mà muốn đánh chết quái vật thì vẫn có chút khó khăn.

Dù sao thuộc tính chủ đạo của Đại Tử là độc, phó thuộc tính mới là lôi.

Nhưng dùng nó để châm lửa thì không có vấn đề gì.

Từng đoàn từng đoàn tia lửa điện lốp bốp nổ tung.

Không bao lâu liền đốt cháy mấy những chiếc lá khô mà Cao Bằng thu thập được, sau đó cho thêm từng chiếc cành khô, hỏa diễm càng lúc càng lớn.

Một mực vẫn chú ý đến Mộc Quỷ Đằng, Cao Bằng phát hiện mấy chiếc dây leo tựa hồ lắc lư một chút, sau đó lại ổn định xuống.

Mặc dù không nghe được được giọng nói của Mộc Quỷ Đằng, nhưng Cao Bằng lại giúp Mộc Quỷ Đằng tự bạch một chút,

- Hắn không có phát hiện ta, hắn không có phát hiện ta, hắn chắc chắn sẽ không phát hiện được ta. . .

Cao Bằng không ngừng thêm vật liệu vào trong đống lửa, hiển nhiên là một kẻ phóng hỏa.

Lúc những ngọn lửa này lan đến gần cây cối xung quanh thì thu nhỏ lại.

Sau tai biến kháng tính của cây cối đối với loại lửa bình thường này được đề cao rất nhiều, chí ít loại lửa ở cấp bậc này không có khả năng tạo thành hoả hoạn.

Mộc Quỷ Đằng kia đột nhiên phát giác được không thích hợp. Lửa này làm sao lại cháy về hướng của nó chứ. . .

Nhưng nó vẫn cưỡng ép sự có chịu trong lòng xuống.

Lấy kinh nghiệm đi săn nhiều năm của nó đến xem, vẫn còn có hi vọng. Làm một thợ săn có kinh nghiệm phong phú, phải học được sự nhẫn nại!

Mộc Quỷ Đằng tiếp tục chờ đợi tại chỗ, nhìn thế lửa dần dần cháy đến gần.

Dường như bị phỏng một chút. . .

Cuối cùng, một chút dây leo xúc tu đã bị nướng cháy, hiện lên vẻ khô héo.

Xúc tu của Mộc Quỷ Đằng co quắp mấy lần, sau đó cố nén sự khó chịu!

Một thợ săn ưu tú phải học được sự tỉnh táo.

Lửa càng lúc càng lớn, dưới sự cố ý dẫn đạo của Cao Bằng dần vây quanh vị trí của Mộc Quỷ Đằng.

Từng mảnh từng mảnh lá cây bay lên phía trên, bị sóng nhiệt cuốn lên phiêu phù trên không.

Hỏa diễm liếm láp lá khô, phát ra tiếng vang lốp bốp.

- Ba!

Hỏa diễm bám vào bên trên dây leo, giống như từng đầu Hỏa xà quét sạch tứ phương.

Mộc Quỷ Đằng rốt cuộc không ẩn tàng nổi nữa.

Nếu như tiếp tục ẩn tàng, nó có thể sẽ bị tươi sống đốt chết.

Bên dưới mặt đất, từng sợi rễ thô to mang theo mảng lớn bùn đất hiện ra.

Mộc Quỷ Đằng điên cuồng chạy trốn ra ngoài, dù cho nó có

biến dị thế nào thì cũng chỉ là một dây leo.

Hoàn cảnh lửa cháy này khiến cho nó cực kỳ khó chịu.

A Ngốc đứng ở một bên không nói một lời, trực tiếp cư cao lâm hạ nhảy dựng lên, sau đó đưa tay phải ra nắm vào một sợi rễ của Mộc Quỷ Đằng, tiếp theo kéo mạnh về phía sau một cái.

Ngạnh sinh sinh kéo Mộc Quỷ Đằng đang chạy trốn ra ngoài trở về.

Sau đó hung hăng vung ra phía ngoài!

Ầm! ! !

Từng mảnh dây leo ngã trên mặt đất, lá khô bắn lên đầy trời.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 137: Tiền Lệ Tử Vong Thứ Nhất

Sau một khắc Mộc Quỷ Đằng bị ngã trên mặt đất đột nhiên nổ bắn lên, từng chiếc xúc tu thô to tựa như mãng xà đánh về phía A Ngốc.

Chỉ trong nháy mắt đã quấn quanh A Ngốc, phảng phất Thụ Yêu thành tinh.

Từng chiếc xúc tu không ngừng xoắn vào phía trong, thề phải đem A Ngốc xoắn thành mảnh vỡ.

Đồng thời từng chiếc từng chiếc lá cây hình tam giác đâm ngược ma sát với xương cốt của A Ngốc, phát ra âm thanh sa sa sa.

Lá của Mộc Quỷ Đằng cũng không tính là yếu ớt, ngược lại mười phần sắc bén, tựa như từng chuôi đao nhọn sắc bén sinh trưởng bên trên dây leo.

Bình thường khi săn giết con mồi nó đều dùng dây leo quấn quanh người địch nhân, sau đó dùng từng chiếc lá sắc bén như lưỡi dao này cắt địch nhân, để cho địch nhân chảy hết máu mà chết, hoặc là dùng dây leo xoắn nát xương cốt và nội tạng của địch nhân.

Nhưng mà hôm nay hai đại sát chiêu của nó khi dùng trên người A Ngốc lại có vẻ phi thường bất lực.

Lá cây cắt vào xương cốt cứng rắn của A Ngốc, ngoại trừ phát ra tiếng cọ xát chói tai thì không có bất cứ tác dụng gì. Ngược lại dọn dẹp sạch sẽ một chút tro bụi và các loại đồ vật dơ bẩn dính ở

trên người A Ngốc, tựa như cầm một tờ giấy ráp rèn luyện đánh bóng.

Xương cốt của A Ngốc càng ngày càng sáng. . .

Rất nhiều dây leo quấn quanh trên xương cốt A Ngốc hoặc xuyên qua khe hở giữa các xương, nhưng căn bản không có cách nào để mượn lực, nên tất nhiên cũng sẽ không có cách nào xoắn nát.

Nhưng loại quấn quanh này lại khiến cho A Ngốc có vẻ rất bực bội.

Hai ngọn lửa màu u lam trong hốc mắt cháy hừng hực, A Ngốc nắm lấy hai đầu dây leo rồi dùng sức xé ra phía ngoài. Tuy nhiên, dù dùng hết toàn lực cũng không thể kéo đứt dây leo, chỉ là lôi kéo cho nó càng ngày càng dài, khiến Mộc Quỷ Đằng rất đau nhức.

- Đại Tử.

Cao Bằng ra hiệu Đại Tử tiến lên hỗ trợ, bây giờ cũng không phải lúc chú trọng quyết đấu công bằng lúc.

Đại Tử xông lên phía trước, cái con Mộc Quỷ Đằng này phát hiện không tốt liền muốn thừa dịp trốn ra phía ngoài, nhưng dây leo vừa mới lỏng liền bị A Ngốc gắt gao bắt lấy nên không thể động đậy. Đại Tử tiến lên, mở to cặp kìm ở miệng, hung hăng cắn xuống!

Miệng lên dây leo đoạn.

Cặp kìm sắc bén tựa như một chiếc kéo lớn, phát ra tiếng phốc phốc giòn vang.

Đoạn dây leo bị cắn trúng gãy rời, chỗ đứt gãy bóng loáng như mới, chảy ra chất lỏng màu trắng.

Ngay sau đó, chỗ sâu trong hốc mắt đen kịt của Đại Tử tràn ra một tia lôi điện màu tím. Lôi điện hội tụ thành tia, sau đó lại liên miên quấn quýt lấy nhau, cuối cùng hóa thành một cái lưới điện dày đặc bao trùm ở bên ngoài thân thể.

Lưới điện bám vào trên người Mộc Quỷ Đằng làm phát ra tiếng kêu chói tai, những nơi lưới điện chạm vào đều bị cháy, lưu lại từng khối ấn ký đen kịt loang lổ.

Dây leo của Mộc Quỷ Đằng điên cuồng phóng về bốn phía, phảng phất bị đâm trúng chỗ yếu hại. Trong đó một chiếc dây leo quất trúng Đại Tử, quất vào không khí phát ra tiếng rít xé gió, tại trên lưng Đại Tử phát ra một tiếng vang giòn. Đại Tử bị một kích này quất cho liên tiếp lui về phía sau, vỏ giáp ở lưng hơi lõm vào phía trong, sau đó chậm rãi khôi phục lại.

Đây chỉ là sự giãy dụa cuối cùng của Mộc Quỷ Đằng, cuối cùng Mộc Quỷ Đằng bị Đại Tử cắt thành vô số mảnh vỡ, chất lỏng vẩy xuống đầy đất.

Một quái vật cấp Thủ Lĩnh chết nhẹ nhàng như vậy?

Cao Bằng vẫn có chút không thể tin, tựa hồ không nghĩ tới lại dễ dàng như vậy.

Kết quả chiến đấu chính là A Ngốc bị "Đánh bóng" một tầng, vỏ giáp của Đại Tử hơi lõm vào, trừ cái đó ra thì không nhận phải bất kỳ thương thế nào khác.

Nhưng mà nghĩ lại, một ngự thú phẩm chất Hoàn Mỹ và một ngự thú phẩm chất Tinh Nhuệ quần ẩu một quái vật phẩm chất Phổ thông, nếu như còn chịu phải thương thế lớn thì cũng quá mức.

Giải quyết xong Mộc Quỷ Đằng, A Ngốc giẫm mạnh chân phải lên mặt đất sau đó xông thẳng về phía trước!

Trái tim trong lồng ngực điên cuồng nhảy lên, Huyết Ti Tâm to lớn bộc phát ra lực lượng trước nay chưa từng có.

- Đông, đông, đông. . .

Chiếc cột màu trắng lắc lư kịch liệt, mặt ngoài bị chấn động ra từng mảnh khe nứt thô to, một chút cát đá bị đánh rơi xuống.

Đấm ra một quyền, mượn lực phản chấn của một quyền này A Ngốc đột nhiên giẫm mạnh chân trái, từng sợi tơ màu đỏ vừa đúng lúc lan tràn đến bên trên xương cốt thô to, kéo căng, phóng thích.

Lấy chân trái làm trọng tâm xoay tròn một trăm tám mươi độ, nắm tay phải lấy tốc độ nhanh hơn cuồng bạo đấm vào cột đá màu trắng.

Oanh! ! !

Cột đá màu trắng chia năm xẻ bảy, hóa thành đá vụn rơi đầy đất.

Trong đống đá vụn có một thiết bị điện tử đang không ngừng lóe ra hồng quang, A Ngốc một cước giẫm nát, thiết bị điện tử hóa thành một đống mảnh vỡ.

Cúi đầu xem xét điểm số, 199 điểm, tăng 150 điểm so với trước khi bắt đầu chiến đấu.

Điểm số không trọng yếu, Cao Bằng cũng không quá quan tâm đến vật này, hắn không phải người nông cạn như vậy.

- Đại Tử đến phụ một tay nào, trong người cái con Mộc Quỷ Đằng này khẳng định có tinh hạch quái vật, chúng ta phải tìm ra nó. Vừa rồi chiến đấu bộc phát kịch liệt như vậy, cũng không biết tinh hạch quái vật bị đánh đến nơi nào. . .

Cách đó không xa rừng cây lay động, một con bọ cạp có màu

lót là màu đen, bên ngoài thân có từng vòng tròn màu vàng đi ra từ trong rừng rậm. Ở trên lưng bọ cạp ngồi một thanh niên có màu da đen nhánh, thể trạng cường tráng, góc cạnh rõ ràng.

Hắn bị đại hỏa vừa rồi hấp dẫn đến, màu khói đặc trắng xám kia coi như ở bên ngoài vài dặm cũng thấy rất rõ ràng.

Sau khi đến mới phát hiện chiến đấu đã kết thúc, còn có một chiếc cột đá vỡ vụn ở chính giữa.

Hắn cũng đã phá hủy một cột tích phân, tất nhiên biết đây là vật gì.

Được rồi, xem ra đến muộn một bước, không nhặt được tiện nghi.

【 Tên quái vật 】: Thống Trì Giả Cự Hạt

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 21

. . .

Đây là một Ngự Sử khác, khi tới đây phát hiện chiến đấu đã kết thúc liền hữu hảo cười cười với Cao Bằng, sau đó không chút do dự xoay người rời đi.

Mặc dù vòng thi này chưa hề nói đến việc có thể chiến đấu với nhau hay không, nhưng mà nếu không có hạn chế không thể, vậy thì khẳng định không có vấn đề gì.

- Lần thi này kỳ thực không hạn chế Ngự Sử sinh chiến đấu với nhau.

Người chủ trì mở miệng nói:

- Đương nhiên, kỳ thật như vậy không tốt lắm. . .

- Như thế mới càng chân thực.

n Ngũ cắt ngang người chủ trì,

- Đây không phải thi đấu lôi đài, sẽ không để cho bọn họ từng người ra sân, dã ngoại chân chính so với nó càng tàn khốc! Càng huyết tinh hơn!

Ở dã ngoại, giết người cướp của vốn cũng không phải là chuyện hiếm thấy.

Giết người xong, trực tiếp ném thi thể vào dã ngoại, cam đoan ngày thứ hai ngay cả xương vụn đều không thừa.

Đây cũng không phải là thành phố khắp nơi có camera, mà là man hoang chi địa không quy tắc bảo hộ. Vì tranh đoạt bảo vật, một cỗ thi thể quái vật trân quý, một con non của quái vật cường đại nào đó, hoặc thấy hơi tiền nổi máu tham nổi sát tâm là chuyện rất bình thường.

- Thí sinh Chu Hạ bị loại, thí sinh Chu Hạ bị loại.

Âm thanh vang vọng trên bầu trời Đại Dương Sơn.

Cao Bằng nheo mắt lại. Đây đã là thí sinh thứ tư bị loại, có thể đoán được, mấy ngày kế tiếp chính là giờ đào thải cao điểm.

Cùng lúc đó, ở một chỗ trong rừng rậm, một thí sinh mặc trang phục chiến đấu nằm trên bùn đất xốp mềm, máu me đầy mặt, bờ môi khẽ nhếch, cái trán có một lỗ máu lớn bằng ngón cái, còn có máu tươi liên tục không ngừng chảy ra từ trong vết thương. Trên ngực của thi thể có một minh bài, trên đó viết hai chữ Chu Hạ.

- Đã chết.

Ba nhân viên mặc trang phục chiến đấu màu xanh trắng lấy từ trong ba lô ra một chiếc túi đựng thi thể, đặt thi thể trên mặt đất vào trong.

Cách thi thể đó không xa, có ngự thú loại chuột màu đỏ rực nằm trên mặt đất, khắp thân thể xuất hiện đầy vết thương to to nhỏ nhỏ, thân thể lạnh toát.

- Cái ngự thú này làm sao bây giờ?

Một người khác hỏi.

- Mang về đi, sau đó đều giao cho người nhà.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 138: Quái Vật Thần Bí Trong Rừng Rậm

- A Xuẩn, đến đây.

Cao Bằng vẫy tay với A Xuẩn.

A Xuẩn mơ mơ màng màng bay đến.

Mấy ngày nay chiến đấu với "Cường độ cao" khiến cho người và mấy ngự thú đều mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần.

Tuy rằng cảnh sắc trong rừng rậm khiến người ta kinh diễm, mặt trời mọc huyễn lệ cũng làm cho người ta tán thưởng không thôi.

Nhưng thấy nhiều thì cuối cùng sẽ có chút mệt mỏi.

Cao Bằng ngáp một cái, mấy ngày nay mục đích chủ yếu của hắn chính là,

- Phốc tức? Phốc tức?

Một gốc Xích Tuyến Ngân Diệp Thảo chỉ bán được 3 điểm tín dụng, so với Thanh Quang Loan Hoa thì rẻ hơn 1 điểm tín dụng. Nhưng mà thể tích của Xích Tuyến Ngân Diệp Thảo nhỏ hơn gần một nửa so với Thanh Quang Loan Hoa, cho nên ở mặt thể tích thì Xích Tuyến Ngân Diệp Thảo sẽ có lời hơn một chút.

Từ bên trong không gian tùy thân của A Xuẩn lấy ra Thanh Quang Loan Hoa, thay vào đó hai gốc Xích Tuyến Ngân Diệp Thảo.

Cần kiệm tiết kiệm, Cao Bằng đồng học tính toán tỉ mỉ.

Hắn tràn đầy nhiệt tình, công việc quản gia cần kiệm là cọc tiêu của hảo nam nhi thế kỷ mới.

Tiếp tục đi về phía trước. Rừng cây xung quanh, tiếng chim hót và tiếng côn trùng kêu chẳng biết lúc nào đã lặng yên biến mất.

Chỉ còn lại tiếng gió trống rỗng thổi mạnh.

Sâu thẳm trong rừng cây yên tĩnh phảng phất ẩn giấu một sự kinh khủng không thể nhận biết.

Lờ mờ, trong rừng cây cối rất rậm rạp, che lại hơn phân nửa ánh sáng trên đỉnh đầu.

Trong gió truyền đến mùi tanh tưởi nhàn nhạt, tựa như mùi cá tanh hôi thối vào tháng bảy.

Xùy.

Mỗi một bước chân giẫm lên mặt đất liền đạp nát mấy phiến lá héo úa.

Cao Bằng nhíu mày, xung quanh quá an tĩnh, sự tình khác thường tất có yêu.

- Cẩn thận một chút.

Không cần Cao Bằng phân phó, sớm tại mấy phút trước mấy ngự thú đã nhận ra có chút không đúng.

Luôn luôn nhanh nhẹn như Đại Tử trong đáy mắt cũng lóe ra thần sắc cảnh giác, A Xuẩn ngoan ngoãn nằm trên đỉnh đầu của chủ nhân, xúc tu hơi lay động.

- Chi!

A Ban tựa hồ phát hiện ra cái gì, hướng về một phía nào đó

lớn tiếng kêu.

- Tác tác.

Lùm cây bên kia lay động một chút, từ đó nhảy ra một con thỏ màu xám trắng, hai chân thỏ dùng sức, điên cuồng nhảy vọt.

Nhìn thấy chỉ là một con thỏ, mấy ngự thú đều buông lỏng một chút, nhưng ngay giây phút đó một đạo tàn ảnh đen kịt giết ra từ bên trong lùm cây sau lưng con thỏ.

Giống như một con rắn độc vồ mồi.

Phốc ——

Một căn chân đốt thon dài màu trắng bệch, mặt ngoài còn có từng mảnh từng mảnh thi ban đâm vào từ sau đầu con thỏ, xuyên thủng qua chán.

Từng giọt từng giọt máu đỏ sẫm, nồng đậm sền sệt như tương, chậm rãi nhỏ xuống từ mi tâm.

Căn chân đốt một mực kéo dài vào sâu trong lùm cây, chỉ là phần lộ ra bên ngoài cũng đã dài khoảng chừng năm sáu mét.

Bên ngoài chân đốt có từng tầng từng tầng vòng tròn, tựa như một thân cây trúc, mặt ngoài mang theo tuế nguyệt loang lổ.

Oạch.

Đoạn chân đốt giống cây trúc này bị thu hồi lại, con thỏ run rẩy một chút rồi ngã trên mặt đất.

Ở mi tâm của nó có một lỗ máu lớn bằng ngón cái, máu tươi ào ạt chảy ra theo miệng vết thương.

Chỉ là một phần chân nên không thể nào nhìn ra thuộc tính của con quái vật này.

Ít nhất cũng phải nhìn thấy bốn phần năm diện mạo của con quái vật này mới được.

Chân đốt thon dài chậm rãi thu hồi, chui vào chỗ sâu trong bụi cây.

Sau đó trong rừng không còn động tĩnh, chỉ có sự yên lặng chết chóc.

Cao Bằng nheo mắt lại, sau đó cười một tiếng. Còn nhớ trước kia hắn có xem một chút phim truyền hình, nhân vật bên trong tựa như không có trí thông minh, biết rõ nơi đó có nguy hiểm còn cố xông vào.

Đường cũng không phải chỉ có một đầu này, tại sao phải làm khó dễ với tính mạng của mình, nó dễ dàng mà.

Quay mặt về phía quái vật, Cao Bằng chậm rãi nói:

- Chúng ta đi trở về trước.

Sau đó một người và mấy ngự thú cứ như thế mặt hướng về phía quái vật rồi từ từ rút lui.

Một mực thối lui ra khỏi cánh rừng cây này.

Quái vật ở sâu trong rừng cây:

- . . . ? ? ?

Trong không khí thổi tới một trận gió lạnh, làm cho lá cây lay động kịch liệt.

Tựa hồ loại tính cách không đi đường thường này của Cao Bằng khiến cho quái vật trong rừng cây có chút hiếu kỳ, nó bị hấp dẫn ra ngoài.

Bên ngoài cánh rừng cây này là một mảnh đất trống rộng rãi, ở

trung tâm còn có một hồ nước không lớn lắm.

Ở biên giới của rừng cây, có thể nhìn thấy hai chiếc chân thon dài màu trắng thò ra, phía sau rừng cây, có thể cảm nhận được ánh mắt thăm dò.

Trong lòng Cao Bằng thầm than, vẫn là thiếu khuyết thủ đoạn công kích từ xa, nếu không thì cứ trực tiếp công kích từ xa là được, không cần nói nhiều. Chí ít có thể trực tiếp biết rõ bộ dạng của con quái vật này, có thể nhìn thấy thuộc tính và nhược điểm của nó, cũng sẽ không bị động như thế.

Mắt thấy đám người Cao Bằng sắp biến mất khỏi chỗ cũ, quái vật chỗ sâu trong rừng cây có chút bạo động, sau đó một chiếc chân đốt mảnh khảnh từ trong rừng cây đâm ra, hóa thành tàn ảnh.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, đồng thời không ngừng kéo dài, trong nháy mắt đã bộc phát ra khoảng cách mấy chục mét. A Ngốc từ bên trái vượt ngang một bước, sau đó chân đốt xuyên qua khe hở giữa người A Ngốc. . .

Thẳng tắp trúng mục tiêu là Cao Bằng, Cao Bằng trong nháy mắt bị đánh bay.

Trong chớp mắt lúc trúng mục tiêu là Cao Bằng liền có một tầng gợn sóng hiện lên. Đại Tử đứng ở bên cạnh Cao Bằng cũng có một tầng gợn sóng tương tự hiện lên ở ngoài thân, sau đó lõm vào phía trong, tiếp theo hóa thành một tầng vòng xoáy xoay tròn ra phía ngoài.

Phốc phốc!

Lớp vỏ giáp ở lưng Đại Tử bị cứng rắn xuyên thủng, lưu lại một vết lõm sâu vào trong có hình xoắn ốc.

Cơ hồ xuyên thủng qua phần bụng của Đại Tử.

A Ngốc sửng sốt, cúi đầu ngơ ngác nhìn thân thể trống rỗng không có bất cứ chút máu thịt nào của mình, sau đó sờ lên chiếc đầu trọc lốc.

Trong lòng Cao Bằng vô cùng kinh hãi, không nghĩ tới quái vật này lại có thể công kích ở khoảng cách xa như vậy!

Vị trí hiện tại của mình cách vị trí nó công kích chí ít bốn năm mươi mét!

Hẳn không phải là thể tích của nó cao lớn như thế, mà là bộ vị trên thân thể nó có thể kéo dài ra. Nếu không thì cánh rừng này tuyệt đối không thể giấu nổi thân thể cao lớn như vậy.

Bên ngoài, tổ hành động đặc biệt của kỳ thi đại học.

- Con Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng thi hóa này từng đánh chết Ngự Sử, cho nên xếp thứ nhất trong danh sách công kích của nó chính là Ngự Sử. Nó đã biết lực phòng ngự của Ngự Sử yếu hơn nhiều so với ngự thú.

Có người ngưng trọng nói.

- Ừ, gần đó có thành viên của tổ hành động đặc biệt hay không?

- Bạch Mân Côi cách mục tiêu năm cây số, nàng đang nhanh chóng tiến đến.

- Ừ, vậy là tốt rồi. Lần này đã chết một người. . . Nếu như tiếp tục xuất hiện thương vong. . .

Tổ trưởng tổ hành động đặc biệt cảm thấy rất đau đầu.

- Ngươi nói xem, những người kia có phải bị điên hay không? Có chỉ tiêu tử vong là bọn hắn nói, vì ma luyện Ngự Sử sinh cũng là bọn hắn nói, hi vọng càng có tính chân thực cũng là bọn hắn

nói.

- Bây giờ thật sự đã chết một người, bọn họ lại đều sốt ruột hơn so với người khác.

Đội trưởng cảm thấy rất đau đầu.

- Đội trưởng. Bọn họ không phải vẫn luôn như vậy sao, cũng không phải là lần đầu tiên.

Một đội viên trong đó cười nhạo.

Thở dài một hơi.

- Hi vọng hắn có thể kiên trì đến lúc Bạch Mân Côi chạy đến.

Trên bầu trời xa xa, một con chim hải âu lớn có màu đen trắng giao nhau vỗ cánh bay cao, ở trước ngực của nó có một đóa hoa hồng màu trắng, làm tăng thêm mấy phần thần tuấn.

Phía sau chim hải âu lớn có ngồi một người phụ nữ để tóc ngắn, khiến người ta có ấn tượng khắc sâu nhất chính là hai mắt của nàng, hẹp dài như đao.

. . .

- Lui.

Cao Bằng hạ lệnh.

A Ngốc xoay người nhấc chủ nhân và Đại Tử lên rồi chạy về phía.

A Ban phun ra mấy đoàn nhện dịch màu trắng về phía vị trí của quái vật, sau đó xoay người bỏ chạy.

- Tiểu gia hỏa này rất có linh tính!

Hai mắt tổ trưởng tổ hành động đặc biệt sáng lên, cảm thán một câu. Hắn còn tưởng rằng tiểu gia hỏa này sẽ ăn thua đủ với quái vật, không nghĩ tới lại biết tiến thối như thế.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 139: Kịch Chiến

Dưới mệnh lệnh của tổ hành động đặc biệt, tất cả máy quay tại phiến khu vực này của Cao Bằng đều bị phong tỏa.

Bởi vì trước mắt Cao Bằng mới chỉ thi triển năng lực đấu chuyển tinh di, chưa thi triển năng lực lá chắn năng lượng, cho nên những người khác chỉ cho rằng đó chính là năng lực bảo mệnh của Cao Bằng.

- Nhưng mà tổ trưởng. . . Tiểu gia hỏa này có phải là quá sợ hãi rồi hay không. . .

Ở trong phòng, một người đầu trọc to con chần chờ nói.

- Chu Lôi, cái này không gọi là sợ hãi! Nó gọi là chiến lược!

Tổ trưởng nghiêm túc nói,

- Biết tiến thối, biết được mất, đây mới là yếu tố phải có của một người thành công! Không có người nào là tướng quân bất bại, nếu quả thật cho mình là vô địch, sớm muộn rồi cũng sẽ thất bại bởi sự tự đại của bản thân.

Nhìn bộ dạng chững chạc đàng hoàng của tổ trưởng, mấy người khác đều sợ ngây người. Lần đầu tiên nhìn thấy tổ trưởng nghiêm túc như vậy, xem ra tổ trưởng là một người có chuyện xưa. . .

Tựa hồ việc A Ngốc chạy trốn đã kích thích quái vật trong rừng cây, con quái vật vẫn một mực trốn ở bên trong rốt cuộc không kìm nén được sự xao động trong lòng, trực tiếp lao ra ngoài!

Nhìn qua tựa như một con bọ que được phóng đại lên mấy vạn

lần.

Trước tai biến, loài bọ que có thể tích lớn nhất thế giới thuộc về Hoa Hạ, bọ que khổng lồ Hoa Hạ. Khi đó chiều dài của chúng có thể đạt tới hơn sáu mươi centimet, dài bằng cánh tay của người trưởng thành. Nó cũng là loài côn trùng dài nhất trong hơn 80 vạn loại côn trùng đã được loài người phát hiện ra trước tai biến.

Đương nhiên, chủng loại bọ que ở Hoa Hạ nhiều như thế, con bọ que này cũng không nhất định đã tiến hóa từ bọ que khổng lồ Hoa Hạ.

【 Tên quái vật 】: Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng (thi biến)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 35

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Năng lực quái vật 】: Thân thể cứng rắn Lv2

【 Thuộc tính quái vật 】: 1. Hệ Mộc 2. Hệ Thi

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Hỏa 2. Hệ Kim 3. Ở khu vực trung tâm của phần bụng có một điểm nhỏ màu trắng lớn bằng hạt gạo, công kích vào điểm nhỏ màu trắng có thể tạo thành vết thương trí mạng đối với Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng.

Con Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng lao ra từ trong rừng cây dài khoảng chừng mười mấy mét, mỗi một căn chân đốt của nó thấp nhất cũng dài đến bảy, tám mét, một bước đã có thể vượt qua một khoảng cách lớn.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy đẳng cấp và thuộc tính của con quái vật này, Cao Bằng liền dập tắt ý tưởng liều chết với Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng.

Dù biết được nhược điểm thì thế nào, tìm ra một điểm nhỏ

màu trắng to bằng hạt gạo trên thể tích lớn như thế.

Không nói đến vị trí cụ thể của nhược điểm, con Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng này cũng không phải ngu ngốc mà tùy ý để cho người khác chậm rãi tìm kiếm.

Phát hiện con mồi muốn chạy trốn, Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng phát ra một tiếng kêu táo bạo, sau đó một căn chân đốt nổ bắn ra. Cao Bằng tận mắt nhìn thấy nó dừng bước lại, sau đó nâng lên một căn chân đốt lên rồi bắn thẳng về phía trước. Tựa như lò xo điên cuồng kéo dài về phía trước, từng tầng từng tầng vòng tròn dãn ra, vòng tròn trên chân đốt phát ra tiếng vang xoạt xoạt.

Đạo tàn ảnh đen kịt đánh tới từ phía sau, xuyên thủng một chân của A Ban, bộ vị bị đánh trúng xoạt xoạt một tiếng đứt gãy. A Ban phát ra một tiếng gào thét rồi ngã lăn trên mặt đất, tựa như một chiếc xe thể thao trên đường cao tốc đột nhiên bị nổ lốp, liên lục lăn lộn trên mặt đất, xoay tròn, cuối cùng bịch một tiếng đụng vào một cây đại thụ.

Chấn động đến mức lá cây rơi xuống lả tả.

A Ban đứng dậy, phát ra một tiếng gào thét với chủ nhân,

- Trốn, chủ nhân trốn.

Sau đó gãy mất một chân A Ban quay đầu hung ác nhìn chằm chằm vào Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng đang càng ngày càng gần, cái miệng mở rộng, hai chiếc chân nhện phía trước nhất giương lên cao.

Khóe mắt Cao Bằng run rẩy, đột nhiên vỗ vỗ đầu trọc của A Ngốc.

- Không đi, hôm nay chúng ta làm chết nó!

Cơ hồ trong nháy mắt lúc Cao Bằng mở miệng, trong miệng A

Ngốc rít lên một tiếng, chân phải hung hăng giẫm mạnh lên mặt đất, thân thể xoay tròn một trăm tám mươi độ, tay trái thuận thế đặt Cao Bằng lên mặt đất, sau đó tựa như một chiếc xe việt dã vận hết tốc lực điên cuồng phóng tới Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng. Mỗi một bước đều đi ra mười mấy mét, quanh thân nhấc lên từng trận cuồng phong, cuốn lên một mảng lớn lá khô hóa thành một đầu sóng lớn theo phía sau lưng.

- Bụng nó có một điểm nhỏ màu trắng lớn bằng hạt gạo, nơi đó là nhược điểm của nó.

Mặc dù biết sẽ rất khó tìm, nhưng Cao Bằng vẫn nói nhược điểm này cho A Ngốc bọn nó thông qua huyết khế.

Tay trái A Ngốc giơ lên cao, năm ngón tay xương màu trắng xòe ra, sau đó bỗng nhiên nắm lại thật mạnh ra hiệu!

A Xuẩn phiêu phù ở trên vai Cao Bằng cũng nâng lên hai căn xúc tu, trên đỉnh xúc tu nắm lại thành một đoàn, tựa như một nắm đấm nho nhỏ.

Trái tim trong lồng ngực A Ngốc điên cuồng gào thét, điên cuồng nhảy lên! ! !

Lúc này tựa như thiên tính cuồng dã của Hồng Hoang mãnh thú được triệt để phóng thích, nhảy lên thật cao, một quyền mang theo sự bá đạo vô song đánh về phía Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng.

Trong miệng Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng phát ra tiếng kêu khẽ, nâng một căn chân đốt giống như thân trúc lên sau đó bùng nổ.

Sưu ——

Tiếng xé gió truyền ra.

Một căn chân đốt thẳng tắp xuyên qua trung tâm thân thể A Ngốc.

Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng ngốc trệ, còn không đợi nó kịp phản ứng, trên bầu trời đã rơi xuống một nắm đấm lớn!

Bành! ! !

Một quyền này đánh cho Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng thất điên bát đảo, lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng bị đau nâng lên chân đốt, mặc dù vừa rồi xuyên qua khe hở ở lồng ngực của A Ngốc, nhưng dù gì nó cũng xuyên qua người, trong lúc nâng lên cũng nhấc A Ngốc lên theo.

Phát hiện này khiến cho Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng rất hưng phấn, vung thật mạnh ra phía ngoài một cái, muốn hất A Ngốc ra.

Tuy nhiên nó đã đánh giá thấp thể trọng của A Ngốc, lần này thế mà không thể nào vung vẩy A Ngốc. . . A Ngốc vẫn vững vàng đứng tại chỗ.

Ầm!

A Ngốc lại đánh ra một đấm vào đầu của Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng.

Trực tiếp đánh cho nó hồ đồ.

Mở to miệng phát ra một tiếng gào thét tức giận, Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng điên cuồng xoay tròn tại chỗ, từng chiếc chân đốt điên cuồng đâm ra phía ngoài, từng cây từng cây đại thụ bị xuyên thủng, tung tóe ra từng mảnh gỗ vụn.

Cao Bằng cũng không nghĩ tới kết quả chiến đấu thế mà lại phát triển theo cái phương hướng này, đúng là có chút hí kịch.

Dường như con Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng này bị A Ngốc khắc chế thiên nhiên, không phải bị khắc chế ở mặt thuộc tính, mà

là bị khắc chế thiên nhiên về chủng loại quái vật. . . Phương thức công kích chủ yếu của Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng chính là dựa vào việc nó có thể co duỗi, chân đốt sắc bén như trường thương tiến hành đâm xuyên, nhưng khi đối mặt với loại đối thủ chỉ có bộ xương không có máu thịt như A Ngốc sẽ rất khó chịu.

- A Ngốc cố lên, nó bị ngươi khắc chế, khẳng định không phải là đối thủ của ngươi.

Cao Bằng cổ vũ A Ngốc ở trong lòng.

Không hiểu, A Ngốc rùng mình một cái, bộ xương phát ra từng âm thanh rung động tạch tạch tạch.

Đoán chừng con Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng này cũng là lần đầu tiên gặp phải loại đối thủ không thèm nói đạo lý như A Ngốc.

Nhưng rất nhanh nó đã điều chỉnh tốt tâm tính, mấy căn chân đốt còn lại đâm về phía đầu A Ngốc. Lần này nó không tiếp tục nhắm vào thân thể A Ngốc, tựa hồ cũng phát hiện công kích vào mấy bộ vị đó không có uy hiếp quá lớn đến bộ xương này.

Mặc dù A Ngốc đã tận lực tránh né, nhưng vẫn bị một đoạn trong đó đâm trúng đầu. Bên trên xương đầu cứng rắn lõm vào một hố nhỏ, còn có một vết rạn hình lưới nhỏ như sợi tóc lan tràn ra bốn phía.

Đại Tử đã thừa cơ xông tới, trực tiếp nhào về phía bụng của Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng, lén lén lút lút tìm kiếm điểm nhỏ màu trắng lớn bằng hạt gạo như chủ nhân nói.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 140: Vây Công

Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng đột nhiên cảm thấy phần bụng mát lạnh, một con rết hung ác chạy tới chạy lui bên dưới bụng nó.

Đại Tử đang tìm kiếm điểm trắng nhỏ ở khắp nơi thì đột nhiên dừng lại, trước mắt một căn chân đốt hiểm hóc cắm sượt qua đầu của nó, cắm sâu vào bùn đất dưới chân, phát ra âm thanh xốp mềm.

Đại Tử bị giật nảy mình, trong lòng run sợ nhìn thoáng qua căn chân đốt trước mặt, đột nhiên xuất hiện một căn chân đốt làm cho nó rất kinh sợ.

Cẩn thận từng li từng tí nhìn qua, sau đó chần chờ rút lui về phía sau hai bước. Bởi vì Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng đang điên cuồng giẫm loạn, nếu như không phải nó đi lại cẩn thận, có khả năng đã bị trực tiếp giẫm trúng.

Đại Tử điên cuồng uốn éo thân thể, tựa như một con cá đang linh hoạt bơi xuyên qua giữa rất nhiều cái chân. Hai mắt nhỏ đen kịt chuyển động, không ngừng tìm kiếm điểm nhỏ màu trắng mà chủ nhân nói tới.

Ở đâu? Ở đâu?

Đại Tử điên cuồng tìm kiếm, thị lực của nó vốn không phải là rất tốt, cộng thêm việc Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng đang chuyển động với tốc độ cao khiến thân thể có vẻ hơi mơ hồ, cho nên Đại Tử nhìn rất chóng mặt.

Lúc này A Ngốc cũng lâm vào tình cảnh lúng túng, bởi vì thân thể của nó bị Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng dùng chân đốt xuyên

thủng, cho nên vẫn một mực bị vây tại chỗ cách Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng khổng đủ một mét. Muốn lùi về sau để thoát ra nhưng nhất thời không có cách nào làm được.

A Ngốc không dám lui lại, nếu không Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng càng dễ dàng công kích nó.

Khanh ——

Một căn chân đốt giống như trường thương từ đỉnh đầu xuyên thẳng xuống, trực tiếp đánh trúng vào bả vai A Ngốc, phát ra âm thanh kim loại va vào nhau.

Bả vai A Ngốc bị đánh trúng hơi lõm xuống, nơi bị đánh trúng xuất hiện một điểm trắng nhỏ.

Ngay ở dưới thân của Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng Đại Tử đã dừng lại, hai chiếc râu trên đỉnh đầu vốn đang lay động kịch liệt đột nhiên cứng đờ, đôi mắt nhỏ gắt gao nhìn chằm chằm vào một vị trí nào đó trên bụng Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng.

Tìm được! Rốt cuộc tìm được!

Sau đó Đại Tử lại đột nhiên phát hiện một chuyện rất lúng túng —— Nó không với tới.

Mặc dù nhiều chân, nhưng mà chân ngắn lại là sự thật, hơn nữa cũng chưa từng nghe nói có con rết nào có thể nhảy dựng lên, có thể nhảy lên nửa mét đã là kết quả mà Đại Tử phải dốc hết toàn lực.

Dùng sức nhảy lên phía trên, nhảy lên cao nửa mét. . . Sau đó bịch một tiếng rơi trên mặt đất.

Chân của Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng điên cuồng giẫm loạn, ngay lúc Đại Tử rơi xuống đất liền bị một căn chân đốt giẫm trúng.

Mặt ngoài vỏ giáp màu tím bộc phát ra tiếng cọ xát chói tai, có tia lửa bắn ra. Nơi tiếp xúc hơi lõm vào phía trong tạo thành từng tầng từng tầng đường vân hình xoắn ốc.

Phốc phốc!

Vỏ giáp trong nháy mắt đã bị xuyên thủng, Đại Tử kêu thảm một tiếng rồi cuộn thành một đoàn.

Tựa như bị một chiếc đinh đính vào mặt đất, thống khổ giãy dụa.

Trong lòng Cao Bằng đột nhiên xiết chặt. Vô luận hắn có bao nhiêu ngự thú thì tình cảm giữa Đại Tử và hắn là thâm hậu nhất, đây là chuyện khó mà dứt bỏ, bởi vì Đại Tử là ngự thú đầu tiên của hắn.

Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng thấy mình giẫm trúng con rết nhỏ, trong lúc nhất thời cũng không vội rút chân ra. Đáy mắt của nó hiện lên một tia thần sắc tàn bạo, còn có một chút bạo ngược khó mà hiểu được.

Đồng thời nâng lên một căn chân đốt khác, nhắm thẳng vào cái đầu đang không ngừng lay động của Đại Tử.

Linh hồn hỏa diễm trong hốc mắt của A Ngốc tăng vọt, cảm xúc phẫn nộ khó mà miêu tả ấp ủ trong đáy lòng, bộc phát.

Mấy tháng nay tiếp xúc với Đại Tử và A Ban bọn nó, A Ngốc đã coi bọn nó trở thành bằng hữu của mình.

Mặc dù tên gia hỏa Đại Tử này thường xuyên ăn dấm, mặc dù lá gan của A Ban rất nhỏ, mặc dù A Xuẩn thật sự rất xuẩn!

Nhưng mà nó đã coi bọn chúng thành bằng hữu của mình.

A Ngốc há to miệng rồi nhắm thẳng vào cái đầu to của Mộng

Yểm Trúc Tiết Trùng trước mặt, sau đó trực tiếp cắn một cái!

Không lưu tình chút nào, răng nanh sắc bén lóe ra hàn quang.

Chân của Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng vừa mới nâng lên được một nửa thì đột nhiên cứng đờ, dừng lại giữa không trung, sau đó nâng lên cao.

- Tê!

Phần đầu của nó bị A Ngốc cắn trúng, đúng lúc cắn phải một con mắt trong đó làm huyết dịch bắn tung toé.

Con mắt bị cắn nát, đây là sự đau đớn đến cỡ nào.

Nỗi đau xé rách tim gan khiến Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng căn bản không rảnh để ý đến con rết nhỏ ở dưới chân. Thân thể nằm về phía dưới, sau đó giương cao lên, A Ngốc vẫn một mực bị xuyên bởi một căn chân đốt cũng bị Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng hất ra.

Con mắt bị cắn rách, một dòng máu màu xanh lục theo vết thương chảy ra ngoài.

- Đại Tử, trước tiên rút trở về đi.

Cao Bằng ra lệnh với Đại Tử.

Đại Tử phảng phất không nghe thấy được, gắt gao nhìn chằm chằm vào điểm nhỏ màu trắng nằm ở trung tâm phần bụng của Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng.

Cao Bằng có thể cảm nhận được một luồng cảm xúc thù hận truyền đến từ ý thức của Đại Tử. Luồng cảm xúc này nhằm vào Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng vừa đả thương nó.

Mà một con mắt của Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng bị cắn rách, máu chảy đầy mặt, nhìn qua rất thê thảm.

Nhưng trên thực tế trừ con mắt ra thì Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng cũng không nhận phải thương tích quá lớn, sức chiến đấu của nó vẫn còn duy trì ở một trình độ rất cao.

Để đổi được nó thì A Ban và Đại Tử phía bên mình đều phải hứng chịu mức độ thương thế khác nhau.

Đại Tử đột nhiên mở to miệng, bên ngoài thân bắn ra từng tầng từng tầng hồ quang điện màu tím. Hồ quang điện hội tụ thành tia, sau đó các tia hội tụ vào một chỗ cuối cùng hóa thành một đạo lôi đình màu tím bộc phát ra ngoài!

Bành!

Trong không khí nổ ra một tiếng sét, tựa như một tiếng pháo nổ vang.

Lôi đình bắn thẳng lên phía trên, bay ra xa năm, sáu mét. Từ xa nhìn lại tựa như một thanh trường kiếm hình rắn màu tím đâm về phía trước.

Cao Bằng mở to hai mắt, chăm chú nhìn chằm chằm vào đạo lôi đình này, hô hấp ngừng lại.

Lôi đình trúng đích. Với khoảng cách ngắn như vậy, lại đột nhiên bộc phát làm cho Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng căn bản không kịp tránh né, thậm chí không kịp phản ứng.

Trong lúc âm thanh lôi đình nổ vang truyền vào trong đầu của nó, đồng thời một cảm giác đau nhói cũng theo phần bụng truyền đến.

Lôi đình đáng trúng phần bụng của Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng, nơi bị đánh trúng cách điểm nhỏ màu trắng nửa mét. Từ nơi đó làm trung tâm lan tràn ra bốn phía, hóa thành một mảnh ấn ký cháy đen, tựa như cây cối bị sét đánh trúng, một mảnh đen kịt.

Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng bị đau nhảy ra phía ngoài mấy mét, sau đó quay đầu, một con mắt còn sót lại gắt gao nhìn chằm chằm vào Đại Tử.

Một bầu không khí vi diệu lan tràn trong rừng rậm.

Đại Tử không chút nào yếu thế, hung ác nhìn chằm chằm Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng. Cả người nó hơi khom xuống tựa như một cây cung, vận sức chờ phát động.

Sinh tử coi nhẹ, không phục liền đánh!

A Ngốc vây đến từ bên cạnh. A Ngốc vẫn một mực đứng thẳng giờ đã hơi khom người, giống như viên hầu nằm rạp xuống, cốt trảo sắc bén cắm vào bùn đất dưới chân, Huyết Ti Tâm trong lồng ngực điên cuồng đập mạnh.

. . .

- Nếu như tôi không nhìn lầm thì hai con ngự thú này đều là cấp Thủ Lĩnh.

Một thành viên trong tổ hành động đặc biệt kinh ngạc nói.

- Ở giai đoạn này mà đã đồng thời có được hai ngự thú cấp Thủ Lĩnh, có thể nói là rất hiếm thấy.

- Tuy nhiên muốn dùng hai con ngự thú cấp Thủ Lĩnh này để đánh bại Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng thì vẫn có chút khó.

Tổ trưởng lắc đầu.

- Tổ trưởng, Bạch Mân Côi đã sắp đuổi tới nơi. Nàng hỏi thăm nên trực tiếp đánh giết Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng hay là yên lặng theo dõi kỳ biến?

Tổ trưởng nhíu mày, dựa theo quy củ định ra từ ban đầu thì bọn họ không thể nhúng tay.

Nhưng mà vừa chết một thí sinh, người ở phía trên đã bắt đầu khẩn trương.

Thở dài một hơi,

- Nói cho Bạch Mân Côi, bảo nàng trực tiếp đánh giết con Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng này đi.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 141: Lột Xác

Con hải âu màu trắng ở trên trời phảng phất đã thu được chỉ lệnh gì đó, hót vang một tiếng rồi lao xuống dưới.

Nhấc lên một trận cuồng phong, thổi cho lá cây ào ào bay lên, bóng đen khổng lồ rơi trên mặt đất chiếu xạ ra một cái bóng màu đen lớn.

Cao Bằng ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy một đạo tàn ảnh màu trắng từ trên trời giáng xuống.

Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng phảng phất chịu phải uy hiếp, nằm rạp trên mặt đất, phát ra tiếng kêu hoảng sợ.

Mấy căn chân đốt dựng thẳng lên trên giống như trường mâu, lóe ra hàn quang.

Cuồng phong gào thét, gió lớn cuồng bạo ập xuống. Lực lượng màu trắng phảng phất một tấm chắn bao trùm bên ngoài đôi cánh, ép cho Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng không ngừng lùi về sau.

Ở giữa không trung chuyển hướng, xảo diệu tránh né những căn chân đốt dựng thẳng như trường mâu, trong nháy mắt đã rơi xuống phía sau Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng.

Lợi trảo đen kịt như sắt thép trong nháy mắt bắt được Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng, bóp chặt vào phía trong, bên ngoài thân rơi ra từng đoàn từng đoàn mảnh vỡ, cắm thật sâu vào thân thể của nó.

Hai cánh dùng sức khẽ vỗ, cơ bắp đầy lực lượng kéo vào phía trong, sau đó đột nhiên xông lên bầu trời.

Trực tiếp bắt lấy Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng rồi bay lên không trung. [image]Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng không ngừng giãy dụa, tựa như một tiểu tức phụ đang hoảng sợ.

Sau đó càng bay càng cao, trong chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt, chỉ để lại một điểm nhỏ đen kịt.

Cứ như vậy bay mất?

Cao Bằng hoảng hốt ngẩng đầu, có chút im lặng.

Đại Tử và A Ngốc vẫn đang một mực duy trì tư thế tiến công đều sửng sốt, sau đó lúng túng nhìn nhau.

Đều không nhịn được nhẹ nhàng thở ra một hơi, cái con Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng này xác thực mang đến áp lực rất lớn cho chúng nó.

Mới vừa rồi còn phải nghiêm túc đối đãi với Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng như sinh tử đại địch, lại trực tiếp bị một con Quang Minh Tín Thiên Ông cấp 38 bắt đi.

Cao Bằng cảm thấy có chút hoảng hốt, vừa rồi ở sau lưng Quang Minh Tín Thiên Ông hình như có một bóng người.

Đợi đến lúc xác nhận đã an toàn, mấy ngự thú liền tụ tập vào một chỗ, Cao Bằng đau lòng sờ vào vết thương trên lưng của Đại Tử.

Vết thương bắt đầu khép lại, máu cũng đã ngừng chảy ra bên ngoài, nhưng xuyên thấu qua vết thương vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy lớp cơ bắp trắng nõn.

Cũng phải nói, thịt đúng là rất non mềm, tựa như thịt cá.

Một cái chân của A Ban bị xé nát hơn nửa, vô cùng đáng thương đứng tại chỗ, đâu còn có nửa điểm hung ác thấy chết

không sờn lúc trước.

Mặc dù từ A Ban tám chân biến thành A Ban bảy chân, nhưng vấn đề không lớn, chỉ là tạm thời gãy mất một cái chân mà thôi.

Đối với loài nhện thì chân gãy cũng không phải là tàn tật mãi mãi, đợi đến lần lột xác tiếp theo thì cái chân gãy trước đó sẽ một lần nữa mọc ra, chỉ có điều sẽ nhỏ hơn một chút so với những cái chân khác mà thôi. Sau đó khi lột xác một lần nữa, cái chân mọc ra tiếp theo sẽ không khác gì những cái chân khác.

Ở trên nói đến chính là khả năng khôi phục của loài nhện bình thường trước tai biến.

Sau khi biến dị tiến hóa thì sức khôi phục của A Ban sẽ chỉ càng khủng bố, đại khái chỉ cần lột xác một lần là cái chân mới mọc ra sẽ hoàn toàn không có gì khác với những cái chân cũ.

Chỉ là trước lần lột xác tiếp theo, hành động của A Ban sẽ hơi chịu ảnh hưởng.

A Ban chân gãy đột nhiên đi ra ngoài, sau đó không biết từ nơi nào tìm được cái chân gãy kia của nó. Chân nhện đen kịt bị nâng lên, A Ban nhìn chằm chằm vào cái chân gãy này không nhúc nhích, tựa hồ đang tưởng nhớ đến cái gì.

Đại Tử xông tới, không ngừng xoay quanh A Ban.

A Ban duỗi ra chân nhện nghi ngờ gãi đầu một cái, cũng không biết lão đại đang làm cái gì.

Cuối cùng Đại Tử dừng lại ở trước mặt A Ban, gắt gao nhìn chằm chằm vào cái chân gãy mà A Ban đang cầm, không ngừng chảy nước bọt.

A Ban tựa hồ đã hiểu ý tưởng của Đại Tử, tám đôi mắt bỗng nhiên trợn to. Ta coi ngươi là lão đại, ngươi tại sao lại có loại suy

nghĩ này?

A Ban phẫn nộ kêu chi chi vài tiếng, có vẻ rất kích động.

Đại Tử lắc đầu, vụng về nâng lên móng vuốt muốn chỉ vào vết thương ở sau lưng mình, nhưng mà chân quá ngắn nên căn bản không chỉ được, ngược lại làm cho chính mình lảo đảo ngã lăn hai vòng trên mặt đất, sau đó mơ mơ màng màng đứng lên.

Từ dưới đất bò dậy, lắc lắc đầu, Đại Tử bò đến bên cạnh A Ngốc, sau đó nói với A Ngốc gì đó.

A Ngốc đầu tiên là hơi nghi hoặc, sau khi nghe rõ thì chần chờ một lát, lúc này mới đưa tay phải ra điểm một cái vào vết thương trên lưng Đại Tử.

Đại Tử rất vui vẻ gật đầu, gật gù đắc ý với A Ban, không ngừng tranh công.

A Ban nhìn thấy vết thương trên lưng của lão đại thì lâm vào trầm ngâm. Lão đại vừa rồi vì báo thù cho nó đúng là liều mạng, lại còn bị thương, đã như vậy thì đưa tàn chi mà chính mình không cần cho lão đại tựa hồ cũng không có mao bệnh gì?

Trong lúc Đại Tử tranh công còn chột dạ liếc nhìn Cao Bằng, vì phòng ngừa bị chủ nhân nghe hiểu lời nói của mình, nó đặc biệt sử dụng thú ngữ phức tạp để giao lưu.

Cao Bằng có chút buồn cười. Mặc dù hắn nghe không hiểu thú ngữ, nhưng mà hắn lại hiểu ngôn ngữ cử chỉ tay.

Từ khi mấy ngự thú mỗi ngày ở trong nhà xem quảng trường Bảo Bảo thì càng ngày càng thông hiểu nhân tính, bây giờ ngay cả ngôn ngữ cử chỉ tay cũng học được.

Đối với việc Đại Tử và A Ban quyết định cái chân gãy thuộc về ai, Cao Bằng không hứng thú xen vào. Hắn chỉ đang tự hỏi kế tiếp

bọn họ nên đi như thế nào, tiếp tục tiến vào hay là đi ra phía ngoài.

Ở chỗ này đã gặp phải Mộng Yểm Trúc Tiết Trùng cấp 35, mặc dù Cao Bằng biết có khả năng đây là một việc có xác suất nhỏ, nhưng vẫn khiến cho hắn có chút sợ hãi. . .

Bây giờ cả Đại Tử và A Ban đều thụ thương, nếu như gặp phải quái vật khác thì làm sao bây giờ.

Loại vật như điểm tích lũy này, Cao Bằng sẽ chỉ tranh thủ trong phạm vi năng lực.

- Đi thôi, chúng ta phải tìm cho A Ban một chút dinh dưỡng phẩm, để nó lột xác làm chân dài ra rồi tính sau.

Cao Bằng quyết định thật nhanh.

Mấy ngự thú cũng không có ý kiến.

Ban đêm, mượn trăng sáng, đốt lên một đống lửa trong rừng, bên cạnh đống lửa có một bộ thi thể của Phong Hống thú vùng núi. Đây là bá chủ nguyên sinh của cánh rừng cây này, bây giờ lại trở thành đồ ăn của một người bốn thú.

A Ban tiêm giác hút vào bên trong thân thể con mồi, sau đó ngồi xổm ở bên cạnh lẳng lặng quan sát biến hóa của nó. Cuối cùng bên trong thi thể phát sinh một loại biến hóa nào đó, thẳng đến khi hóa thành chất lỏng đậm đặc.

A Ban hưng phấn nhào tới rồi thôn phệ vào trong bụng.

Con Phong Hống thú vùng núi cấp Thủ Lĩnh này có song thuộc tính là phong và thổ, năng lượng bên trong thân thể rất giàu có và phong phú.

Sau khi A Ban thôn phệ xong liền nằm xuống bên cạnh đống

lửa, sau đó nhắm mắt lại, lớp da bên ngoài thân lâm vào một loại trạng thái quái dị nào đó.

Cao Bằng thấy rất rõ ràng, sau lần lột xác này đẳng cấp của A Ban chắc hẳn có thể tăng lên tới cấp 20.

Vốn Cao Bằng muốn bồi dưỡng A Ban thành khiên thịt, đáng tiếc thời gian bồi dưỡng A Ban hơi ngắn một chút. Đẳng cấp trước mắt của nó chỉ là cấp 19, lực phòng ngự trong cấp độ này cũng xem như rất không sai, nhưng khi đối mặt với quái vật cấp Thủ Lĩnh thì có chút không đủ.

A Ban nằm rạp trên mặt đất, làn da bên ngoài thân không ngừng cứng lại tựa như kết một tầng vảy, màu sắc mặc dù càng đậm hơn, nhưng lại mất đi độ sáng bóng.

Đại Tử đã sớm nằm ở một bên ngủ, còn A Ngốc thì đứng tại chỗ cảnh giới phòng ngự.

A Ngốc lúc nghỉ ngơi cũng không cần triệt để rơi vào trạng thái ngủ say, nó có thể bảo trì trạng thái trước mắt này, tràn ngập sự cảnh giác với động thái của môi trường xung quanh. Đồng thời tần suất đập của Huyết Ti Tâm cũng trở nên cực kì chậm chạp, chỉ cần quái vật đến gần có tiếng tim đập là có thể gây nên sự chú ý của A Ngốc.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra. Ngày kế tiếp, A Ban đã hóa thành một chiếc vảy xác, vảy xác màu đen xám yên lặng giống như chết.

Đột nhiên, mặt ngoài của vảy xác xuất hiện từng đạo khe nứt.

Một cái chân đen kịt sáng bóng xuyên phá vảy xác, A Ban có hoàn chỉnh tám cái chân chui ra ngoài!

Đẳng cấp cũng tăng lên đến cấp 20, khoảng cách cấp Thủ Lĩnh chỉ kém một bước.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 142: Biểu Hiện Của Ngự Sử Sinh

A Ban mới lạ sờ sờ cái chân mới mọc ra của chính mình, thử hoạt động mấy lần, cảm thấy không có bất cứ vấn đề gì.

Thì ra năng lực tự lành của ta lại mạnh đến vậy! A Ban cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi.

Sau đó A Ban rất kích động nâng chân lên, tựa như hai tấm chắn giơ lên cao, hoành hành không sợ, đi ngang trong rừng cây, tả xung hữu đột.

Thỉnh thoảng dùng chân trái gõ vào chân phải, phát ra âm thanh đương đương đương.

Yêu cầu về phẩm chất A Ban đã sớm thỏa mãn, bây giờ yêu cầu về đẳng cấp cũng đã đạt tới, nếu như vận khí tốt thì sẽ thăng cấp Thủ Lĩnh trong mấy ngày nay.

Chỉ cần A Ban có thể tấn thăng lên cấp Thủ Lĩnh, vậy mình liền có được ba ngự thú cấp Thủ Lĩnh. Hơn nữa A Ban thiên về phòng ngự và khống chế, tuyệt đối có thể đền bù nhược điểm của đội ngũ.

Vết thương trên lưng Đại Tử cũng đã khép lại không ít, miệng vết thương chỉ còn lớn chừng chiếc đũa.

- Thí sinh Phan Phong bị loại, thí sinh Phan Phong bị loại.

Giọng nói quanh quẩn trên trời.

Lại có một thí sinh bị loại! Cao Bằng thổn thức, đây là người

thứ tư hay thứ năm trong hôm nay.

Quả nhiên giống như Cao Bằng dự đoán, hôm nay là ngày loại bỏ đỉnh điểm.

Bây giờ đã loại hai mươi ba thí sinh rồi.

Cùng lúc đó, bên trong tiết mục người chủ trì cũng rất xấu hổ, hắn đã dựa theo sự phân phó của đài trưởng tận lực khen mấy thí sinh này. Nhưng mà thật sự là có chút khó. . .

- Kỳ thật các Ngự Sử sinh đã tận lực rồi.

Người chủ trì bảo lưu nụ cười chức nghiệp hóa.

- Dù sao đây cũng là rừng rậm Đại Dương Sơn, quái vật bên trong rất phong phú, tràn đầy các loại nguy hiểm và biến số. Những thí sinh này trước đó không lâu vẫn là học sinh cấp ba ở trường, bây giờ đột nhiên đi vào loại hoàn cảnh này, bọn họ không thích ứng cũng là chuyện rất bình thường.

- Nếu không có tín hiệu cầu cứu, mấy thí sinh này sẽ không phải là bị loại, mà là trực tiếp tử vong.

n Ngũ lắc đầu,

- Trong mắt của tôi thì những thí sinh này vẫn còn quá non nớt, cần phải tôi luyện thật tốt.

Người chủ trì rất đau răng,

- . . .

Vì sao vẫn còn không đổi tên gia hỏa này chứ?

Lời nói của Ân Ngũ mặc dù rất không dễ nghe, nhưng lại nói trúng tim đen.

Vốn ngay từ đầu cái tiết mục này xem như đã chuẩn bị rất hết lòng, không chỉ là khu Hoa Hạ, mà còn tiến hành truyền hình trực tiếp vòng thi thứ hai của Ngự Sử sinh ở tất cả các khu trên toàn thế giới.

Nhưng mà biểu hiện của mấy Ngự Sử sinh này quả thật làm cho cao tầng Liên minh chính phủ cảm thấy rất xấu hổ.

Tỉ lệ đào thải cực cao, không ít Ngự Sử sinh dồn dập bị đào thải, hơn nữa biểu hiện ở bên trong cuộc thi cũng rất xấu hổ. Đặc biệt là có chút Ngự Sử sinh lại vì một chút thường thức sai lầm mà bị đào thải, khí chất tân thủ tiểu bạch hiển lộ hết ra, càng được truyền lưu rộng khắp trên internet.

Nhưng những biểu hiện hỏng bét này làm cho khán giả ngay từ đầu còn bao hàm mong đợi đều dồn dập thảo luận.

Bởi vì cái gọi là kỳ vọng càng cao thất vọng càng nhiều, âm thanh trào phúng trên internet càng lúc càng lớn.

. . .

- Lần này là sai lầm của chúng ta, biểu hiện ưu dị trên thi đấu lôi đài không có nghĩa là bọn họ cũng biểu hiện tốt trong thực chiến ở rừng rậm.

Một tướng quân trên vai có năm ngôi sao nhíu mày.

Ánh đèn trong phòng họp không mạnh, ánh sáng màu vàng nhu hòa phủ kín cả phòng. Trong phòng ngồi bảy người, bao quát tất cả thủ lĩnh của các khu vực lớn.

- Hiện tại mấy Ngự Sử sinh này đạt được đánh giá cũng không tính là tốt, thậm chí đã bị xem như trò cười.

Một ông lão mắt xanh tóc trắng mỉm cười nói,

- Tuy nhiên chuyện này cũng chưa chắc không phải là một chuyện tốt, chỉ cần có thể gắng gượng qua mấy lời đồn đại nhảm nhí này, sẽ rất có lợi đối với sự trưởng thành của bọn họ.

- Nếu nhìn lâu dài thì là có lợi, nhưng mà không nên quên, lập tức liền muốn tổ chức đại hội thanh niên Ngự Sử mạnh nhất liên minh, chính là muốn xem biểu hiện của mấy Ngự Sử sinh này. Nhưng biểu hiện bây giờ của bọn họ thật sự khó có thể làm cho người ta tin phục vào hàm kim lượng của đại hội, biểu hiện của bọn hắn thực sự quá tệ.

Một lão giả người da đen mặc tây trang khàn khàn nói.

Phòng họp sa vào yên tĩnh.

- Có lẽ có thể kéo dài thời gian tổ chức đại hội thanh niên Ngự Sử, cho bọn hắn thời gian ba tháng để giảm xóc. Sau ba tháng, đại hội thanh niên Ngự Sử mạnh nhất liên minh lần này sẽ không hạn chế thân phận dự thi, chỉ cần tuổi tác từ hai mươi tuổi trở xuống đều phù hợp tiêu chuẩn dự thi.

Một danh thủ lĩnh trong đó đề nghị.

- Tiêu chuẩn hai mươi tuổi sao?

- Hai mươi tuổi trở xuống được coi như thanh niên, vậy hai mươi tuổi trở lên hẳn là được coi như trung niên rồi.

Một danh thủ lĩnh trong đó nói đùa.

- Trì hoãn ba tháng sao! Cũng được, hi vọng trong ba tháng này có thể nhìn thấy bọn họ trưởng thành.

Sau giây phút trầm mặc ngắn ngủi, lão giả người da đen đồng ý biểu quyết,

- Được thôi, tôi đồng ý.

- Cũng được, cho những hài tử này thêm một chút thời gian để chuẩn bị.

Bốn người sau đó cũng đồng ý, một người bỏ quyền, hai người phản đối.

- Cho nên đề nghị này xem như được thông qua.

Lão giả người da trắng mỉm cười.

- Cho bọn hắn thêm thời gian ba tháng để trưởng thành, cũng cho chúng ta càng có cái để chờ mong.

- Nếu như trong ba tháng này có người đủ 20 tuổi thì làm sao bây giờ? Tước đoạt tư cách dự thi của bọn họ sao?

Lão giả người da đen cười nói.

- Vậy thì tăng tiêu chuẩn tuổi tác dự thi lên 20 tuổi lẻ ba tháng đi.

Một tên thủ lĩnh khác trả lời.

- . . .

Cuối cùng bỏ phiếu biểu quyết, lấy 6 phiếu đồng ý 1 phiếu phản đối thông qua.

- Hoang đường. . . Các ngươi quả thực quá hoang đường!

Thượng tướng năm sao tức giận mà cười. Hắn không nghĩ tới loại kết quả vớ vẩn này thế mà cũng có thể thông qua, mấy chính khách này tựa như không có tiết tháo.

- Ha ha ha, không nên cái gì đã hình thành thì không thể thay đổi.

Lão giả người da đen cười to, lộ ra một tia nghịch ngợm hiếm

thấy.

Sau đó toàn bộ đều cười giống như vô lương hài tử.

. . .

- Cho nên muốn lấy điểm cao thì chỉ cần kiên trì được càng lâu là có thể.

Cao Bằng vừa nghe giọng nói vang vọng ở trên rừng rậm, vừa giáo dục A Ngốc Đại Tử bọn nó.

Mấy ngự thú nhìn về phía chủ nhân không chớp mắt. Mặc dù bọn nó nghe không hiểu chủ nhân đang nói cái gì, nhưng mà vẫn rất nể tình gật gật đầu.

Mặc dù phần lớn cột tích phân đều ở trong rừng rậm, tại bên ngoài rừng rậm cũng có nhưng rất thưa thớt.

Sau khi thăm dò bên ngoài rừng rậm, Cao Bằng lại phá hủy một chiếc cột tích phân.

Điểm của mình mặc dù không có tăng vọt, nhưng lại tăng trưởng một cách ổn định. Cao Bằng cảm thấy rất phong phú, chỉ cần có thể kiên trì đến lúc cuộc thi kết thúc, số điểm đạt được chắc chắn sẽ không thấp.

Bên cạnh đường nhỏ trong núi, khắp nơi đều có thể nhìn thấy đại thụ to lớn tráng kiện, vỏ cây loang lổ giống như khe rãnh ngang dọc.

Đi về phía trước theo đường đá, màu xanh ngắt thấm vào ruột gan, hít sâu một hơi, sự mát mẻ trong không khí khiến cho người ta phải say mê.

Cảnh sắc của Đại Dương Sơn đúng là không tồi, không khí cũng rất tốt, chỉ là ẩn nấp dưới phong cảnh mỹ lệ kia là đầy rẫy

sát cơ.

Phía trước mơ hồ truyền đến từng trận từng trận âm thanh giống như Lôi Minh Oa, còn có âm thanh nước suối chảy đứt quãng.

Đi về phía trước mấy chục bước, cảnh sắc trước mắt biến đổi. Một dòng suối mờ mịt như sương chảy ra từ chỗ sâu của rừng cây u tĩnh, hai bên dòng suối xếp đầy cự thạch lởm chởm.

Ngay trên tảng đá lớn, nằm sấp rất nhiều ếch xanh màu lam lớn bằng hốt rác, có những đường vân giống như vỏ dưa hấu.

Cao Bằng,

- ? ? ?

Những con ếch xanh này làm sao nhìn qua lại thấy quen mắt như thế!

Mấy con ếch xanh này lẳng lặng nằm trên đá lớn, có một nửa biến mất tại trong khe nước.

Hàm dưới màu trắng ngẫu nhiên phồng lên, từ trong cổ họng phát ra âm thanh oa oa như sấm sét.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 143: Chủng Ký Sinh

- Oa.

Một con Lam Bì Oa nằm trên tảng đá lớn xê dịch thân thể, nhìn về phía Cao Bằng.

【 Tên quái vật 】: Lam Bì Oa

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 8

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất phổ thông

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (vui vẻ)

【 Sở thích quái vật 】: An tĩnh phơi nắng

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Lôi 2. Chán ghét tạp âm.

Ồ. . . Đây cũng là họ hàng gần của Thanh Bì Oa sao.

Hai loại quái vật này vô luận là tên hay vẫn là vẻ bề ngoài đều cực kỳ giống, nếu như bảo cả hai không phải họ hàng gần, đánh chết Cao Bằng cũng không tin.

Nhưng mà tính cách của mấy con Lam Bì Oa này tốt hơn nhiều so với Thanh Bì Oa, cũng không thích nhổ nước bọt vào những sinh vật khác.

- Phi.

Một con Lam Bì Oa cách Cao Bằng gần nhất nhổ một bãi nước bọt về phía hắn.

Cao Bằng nhanh chóng nhấc chân phải lên tránh thoát bãi

nước bọt này, im lặng nhìn qua con Lam Bì Oa đang nằm trên tảng đá lớn đầy rêu xanh.

Cái con Lam Bì Oa này híp mắt thành hình trăng lưỡi liềm, hưng phấn oa oa kêu to.

Những con Lam Bì Oa xung quanh thấy thế cũng vui vẻ kêu to, oa oa oa ~

Cao Bằng,

- . . .

Vì sao bên trong thanh thuộc tính lại không nêu ra loại ác thú vị này của bọn nó chứ, chẳng lẽ loại thói quen nhổ nước bọt này đã tiến hóa thành bản năng của Lam Bì Oa.

Cao Bằng im lặng.

Vốn còn cho rằng Lam Bì Oa của địa khu Giang Nam có thể cải tà quy chính, không nghĩ tới còn lì lợm hơn so với Thanh Bì Oa của Trường An.

Nhìn qua thì bên trong dòng suối nhỏ này chí ít có đến mấy ngàn con Lam Bì Oa, Cao Bằng cũng không có hứng thú phân cao thấp với mấy con ếch xanh.

Vượt qua dòng suối nhỏ này tiến vào một phương hướng khác của rừng rậm.

Tựa hồ do phụ cận có dòng suối, hơi nước trong không khí rất nồng nặc, có chút ẩm ướt.

- Lại đi về phía trước xem một chút đi.

Cao Bằng không xác định nói. Ở loại hoàn cảnh vắng vẻ ẩm ướt như thế này chắc sẽ không có cột tích phân, nhưng cũng khó mà nói được.

Dù sao cũng đã đến đây rồi, không có khả năng theo đường cũ đi trở về.

Đột nhiên trong lùm cây bên cạnh xông ra một con Lam Bì Oa, trên người cái con Lam Bì Oa này còn dính không ít bùn đất, nhìn qua có chút chật vật, tựa hồ là một con Lam Bì Oa thoát ly tộc quần.

Sau đó con Lam Bì Oa này nằm sấp trên mặt đất kinh ngạc nhìn về phía Cao Bằng, hai con mắt mở lớn, vô cùng ngốc manh.

Cao Bằng nhíu mày, thứ hấp dẫn hắn không phải là con Lam Bì Oa này, mà là thứ ở trên lưng nó ——

Từ trong da mọc ra rễ mây, từng đoạn từng đoạn sợi rễ màu xanh lam mọc ra từ bên trong, sau đó lại biến mất vào làn da, du động trong đó, dưới làn da bóng loáng tựa như có từng con rắn đang bò.

Còn có một số chiếc rễ bại lộ ra ngoài, không ngừng hấp thu hơi nước và các loại vật chất dinh dưỡng trong không khí.

Ở phía trên rễ cây là vài chiếc lá màu xanh, nhìn qua giống như của loài dương xỉ.

Cao Bằng đối mặt với con Lam Bì Oa này.

Từ trong mắt Lam Bì Oa hắn không nhìn thấy bất kỳ tâm tình gì, trống rỗng tựa như một cái búp bê vải đặt trong tủ quầy.

Cao Bằng đột nhiên nghĩ đến hạt giống Bulbasaur trong bảo bối tinh linh, ở trên lưng cũng sinh trưởng ra thực vật giống vậy.

Nhưng lại không giống lắm.

Dưới con mắt của Cao Bằng, cái con Lam Bì Oa này nhún nhảy một cái rồi chui vào sâu trong rừng cây.

Cao Bằng nhíu mày, nói với A Ngốc,

- Chúng ta đi lên phía trước xem một chút.

Sau khi đi vào, cảnh tượng bên trong khiến cho đáy lòng Cao Bằng xiết chặt.

Đây là một mảnh đất trống rộng rãi, bên trên mặt đất có rất nhiều quái vật bò lổm ngổm, đẳng cấp của những quái vật này phần lớn đều không cao. Cao nhất cũng chỉ là một con Hoàng Ban Hắc Nhĩ Thương Lang cấp 18 phẩm chất phổ thông.

Nhưng số lượng của chúng lại rất nhiều, quái vật trong khu đất trống ước chừng cũng phải có đến bảy mươi, tám mươi con. Có lớn có nhỏ, thể tích lớn nhất khoảng chừng bằng một chiếc xe con, thể tích nhỏ nhất thì bằng quả dưa hấu.

Nhưng những quái vật này đều có hai điểm giống nhau.

Toàn bộ đều an tĩnh đứng tại chỗ, chỉ có tiếng hô hấp trầm thấp mới có thể chứng minh bọn nó còn sống.

Một điểm giống nhau khác chính là ở sau lưng hoặc là ở một bộ phận nào đó trên người bọn nó đều mọc ra thực vật loại dương xỉ, sợi rễ màu xanh nhạt đâm vào trong mạch máu.

Chủng ký sinh!

Rất rõ ràng đây là chủng ký sinh.

Cao Bằng cảnh giác quan sát bốn phía. Vốn hắn đã chuẩn bị thối lui, nhưng mà ở trung tâm mảnh đất trống lại có một cột đá màu trắng lẳng lặng dựng thẳng.

Thực lực của chủng ký sinh có mạnh có yếu, chủ yếu vẫn phải xem sinh vật bị bọn nó ký sinh có cường đại hay không.

Mặc dù quái vật ở nơi này rất nhiều, nhưng chất lượng cũng

không cao, không phải là không có cơ hội.

Căn cứ vào kinh nghiệm đối phó với các loại quái vật mấy năm qua của nhân loại, đối phó với quái vật chủng ký sinh, chỉ cần tìm tới mẫu thể chúng, sau đó phá hủy mẫu thể là cơ bản đã có thể tan rã hơn phân nửa chiến lực của chủng ký sinh.

Mẫu thể của chủng ký sinh bình thường sẽ không có chiến lực mạnh mẽ, nó chủ yếu dựa vào ký chủ bị ký sinh để chiến đấu, thứ mẫu thể có là các loại năng lực bảo mệnh.

Nói theo một ý nghĩa nào đó thì lại có Dị khúc đồng công chi diệu (1) với Ngự Sử.

- Ngao ~~

Hoàng Ban Hắc Nhĩ Thương Lang vẫn một mực nằm sấp trên mặt đất chậm rãi đứng dậy, khuôn mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm vào Cao Bằng. Sau đó nó chậm rãi đi tới, tất cả quái vật trên mảnh đất trống này đều vây đến.

Mặt không biểu tình nhìn chằm chằm vào nhóm người Cao Bằng, trong miệng phát ra âm thanh uy hiếp.

Gió trầm thấp thổi qua tán lá cây, trong không khí chỉ còn lại tiếng bước chân đến gần của bọn quái vật, còn có tiếng gào thét trầm thấp khàn khàn.

Cao Bằng cảm thấy thật buồn cười. Vốn hắn còn lo lắng cái con ký sinh thú này sẽ còn hậu thủ gì đó, nhưng nhìn biểu hiện ngoài mạnh trong yếu của mấy chủ thể bị ký sinh, xem ra mẫu thể chủng ký sinh này cũng không cường đại lắm, nếu không sẽ không có biểu hiện như thế.

Dù sao nếu như kẻ săn mồi chuẩn bị săn con mồi, nó sẽ chủ động bại lộ chính mình sau đó đe dọa con mồi sao?

Chỉ có lúc nó chột dạ, hoặc là không nắm chắc mới có thể làm như thế.

- Tìm được!

Cao Bằng nhìn về một phía, nơi đó là một bụi cây rậm rạp, rìa của bụi cây có một ít thực vật loại dương xỉ giống như con rết nằm sấp trên mặt đất, nhìn qua rất giống Thận Quyết, cũng chính là Ngô Công thảo.

【 Tên quái vật 】: Lam Thiết Thận Quyết

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 21

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Ký sinh

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Hỏa

- Đại Tử, phá hủy gốc thực vật kia!

Cao Bằng nói với Đại Tử.

Đại Tử hung hăng gật đầu, sau đó nhanh chóng phóng tới Lam Thiết Thận Quyết.

Bọn quái vật vẫn một mực bình tĩnh đột nhiên giống như bị điên phóng tới Đại Tử.

- A Ngốc, ngăn bọn nó lại, tranh thủ thời gian cho Đại Tử.

A Ngốc gật đầu, ở dưới chân nó có một tảng đá lớn chừng nửa mét. A Ngốc xoay người, trực tiếp nhấc tảng đá này lên rồi ném ra.

Hoàng Ban Hắc Nhĩ Thương Lang xông đến nhanh nhất không tránh kịp bị tảng đá lớn đập ngay chính giữa, lập tức đầu rơi máu chảy, bịch một tiếng ngã lăn trên mặt đất.

A Ngốc gầm lên giận dữ xông lên trước, tay trái bắt lấy một con quái vật giống mãng xà, tay phải xách ngược một quái vật giống con giun, sau đó trực tiếp dùng chúng như vũ khí điên cuồng xoay tròn.

Rầm rầm rầm ——

Tựa như hai chiếc roi đang vung vẩy, kéo theo một đạo tàn ảnh thật dài.

Từng đầu quái vật bị quất đến da tróc thịt bong, huyết nhục văng tung tóe. Hai con quái vật trong tay A Ngốc còn thảm hại hơn, xương cốt đều bị nện nát, lỗ thủng dữ tợn gần như xuyên qua đầu.

Còn con Lam Bì Oa lớn như quả bóng đá kia bị "xà tiên" quét trúng, con mắt đều bay ra phía ngoài, xương cốt phát ra âm thanh gãy nát.

Chú thích:

(1) Dị khúc đồng công chi diệu: Có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu

---

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 144: Lam Thiết Thận Quyết

Thế xông lên của mấy chục con quái vật bị A Ngốc một mình ngăn lại, tựa như đá ngầm cứng cỏi không ngã trong thủy triều, mặc cho sóng biển có mãnh liệt như thế nào cũng không thể rung chuyển mảy may.

Đại Tử thừa cơ phóng tới Lam Thiết Thận Quyết, hai chiếc râu trên đỉnh đầu va chạm, bộc phát ra từng đạo lôi tuyến giống như tơ dính, gắn kết thành tia, sau đó phun trào ra phía ngoài, bộc phát ra từng đoàn từng đoàn điện quang.

Đêm qua được ăn uống no đủ, hôm nay tinh thần của Đại Tử rất tốt, Lôi nguyên tố trong người cũng cực kì phong phú.

Lốp bốp.

Lôi quang hóa thành lưới điện, thẳng tắp rơi từ trên xuống bao phủ Lam Thiết Thận Quyết.

Lôi quang rơi xuống, Lam Thiết Thận Quyết bị thiêu thành một mảnh đen kịt, mặt ngoài bộc phát ra tiếng rên rỉ triền miên.

Từng sợi rễ tráng kiện chui ra khỏi lòng đất, mặt ngoài có từng lỗ đen lớn như đậu hà lan, khí lưu không ngừng dâng trào từ bên trong. Rễ của Lam Thiết Thận Quyết vừa chui ra từ trong đất liền điên cuồng chạy trốn ra phía ngoài.

Sau đó lá cây của Lam Thiết Thận Quyết cuộn ra phía ngoài, lộ ra mặt sau của phiến lá.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy nó, đáy lòng Cao Bằng dâng lên

một trận ác hàn, có thể so với cảnh tượng khi lần thứ nhất nhìn thấy Khủng Bố Nhân Diện Ngô Công.

Mặt sau của phiến lá màu xanh bóng loáng mọc lít nha lít nhít mụn nhỏ màu nâu xám, giống như mọc ra vô số con mắt. Khi nhìn kỹ hơn còn có thể nhìn thấy tiểu bào tử du động bên trong mụn nhỏ.

Mấy mụn nhỏ này phân bố rất không đồng đều, khiến người có chứng sợ lỗ khi nhìn thấy sẽ cực kì ghê tởm.

Trong chiếc lỗ màu nâu xám tựa như bốc lên cuồng phong, một lượng lớn túi bào tử bị thổi lên, sau đó bay múa đầy trời, trong nháy mắt trên bầu trời đã có không biết bao nhiêu túi bào tử đang bay. Sau một khắc túi bào tử nổ tung, từ bên trong bay ra vô số bào tử như trứng cá, lít nha lít nhít rơi xuống như trời đang mưa. Bào tử tựa hồ có chút nặng nên tốc độ rơi xuống rất nhanh, Đại Tử căn bản không thể né tránh được.

Một chút bào tử rơi vào trên vỏ lưng của Đại Tử, rất nhanh liền bành trướng, sau khi tiếp xúc với không khí liền biến thành một đoàn đồ vật giống với rêu xỉ. Sau đó bên ngoài rêu xỉ điên cuồng sinh trưởng ra một lượng lớn sợi tơ màu xanh, sợi tơ quấn quýt lấy nhau, muốn cắm rễ xâm nhập vào thân thể Đại Tử.

Đại Tử cảnh giác khẽ kêu, một tầng lôi quang lướt qua vỏ ngoài, sợi tơ màu xanh trong nháy mắt bị cháy đen, màu sắc của rêu xỉ cũng trở nên ảm đạm,

Sau khi lặp lại thêm mấy lần, bào tử ký sinh bên ngoài thân của Đại Tử đều bị dọn dẹp sạch sẽ.

Nhưng mặt đất xung quanh đã bị vô số bào tử ký sinh, phảng phất trải thêm một tầng rêu xỉ thật dày. Vô số sợi tơ màu xanh quấn quanh trên mặt đất, điên cuồng hấp thu chất dinh dưỡng trong đất, sau đó mấy sợi tơ màu xanh này tựa như có được linh

trí đuổi về phía Đại Tử, muốn kéo Đại Tử ở yên tại chỗ.

Cao Bằng nhìn thấy trạng thái của Lam Thiết Thận Quyết biến thành【 Thương thế yếu ớt (phẫn nộ) 】. Nhiều bào tử như thế chắc phải tích lũy trong thời gian rất dài, chẳng trách cái con Lam Thiết Thận Quyết này tức giận như vậy.

Cùng lúc đó, ở một bên khác, bị nện rơi trên mặt đất Hoàng Ban Hắc Nhĩ Thương Lang giãy dụa đứng lên từ dưới đất, trong mắt tràn đầy tơ máu, miệng sói mở ra, một đoàn chất lỏng đặc dính chảy xuống từ khóe miệng, xúc tu của tử thể Lam Thiết Thận Quyết ký sinh ở sau lưng nó lay động.

【 Tên quái vật 】: Lam Thiết Thận Quyết Tử Thể (ký sinh thể)

【 Hiệu quả quái vật 】: Hấp thu năng lượng xung quanh để khép lại nội ngoại thương, cầm máu, bị phỏng, kim độc,. . . cho túc chủ

【 Tác dụng phụ 】: Tính cách quái vật sẽ trở nên bình tĩnh, khuyết thiếu ý thức chủ quan, nghe theo [image]mệnh lệnh của Lam Thiết Thận Quyết.

Vết thương trên đỉnh đầu Hoàng Ban Hắc Nhĩ Thương Lang bắt đầu khép lại, rất nhanh đã cầm máu.

Thận Quyết vốn chính là một loại dược liệu thuốc Đông y, những năng lực này chính là dược hiệu của Thận Quyết.

Hắn nhớ kỹ Thận Quyết vốn chỉ khép lại ngoại thương, nhưng mà ở chỗ này lại trở thành khép lại nội ngoại thương, hiển nhiên năng lực đã được tăng cường.

Cao Bằng có chút kinh dị, không nghĩ tới tử thể ký sinh lại có loại hiệu quả kỳ dị này, còn có thể cung cấp một chút hiệu quả trị liệu cho túc chủ.

Đáng tiếc có tác dụng phụ, tương đương với việc biến thành khôi lỗi của Lam Thiết Thận Quyết.

Cao Bằng cũng không thể vì một con Lam Thiết Thận Quyết mà đem A Ngốc bọn nó biến thành khôi lỗi khô khan.

Từng con quái vật phảng phất không biết đau đớn điên cuồng phóng tới A Ngốc.

Quái vật giun trong tay phải A Ngốc quét ngang, bành ——

Lần này quái vật giun không thể chịu đựng được nữa, đứt gãy ở giữa. Bộ phận đằng trước đã máu thịt be bét, tựa như bị vô số chân giẫm đạp, rơi trên mặt đất liền không có âm thanh.

Những quái vật này lần lượt bị A Ngốc đánh tan, nhưng rất nhanh đã không biết đau đớn xông lên. Theo vết thương không ngừng khép lại, hình thể của bọn chúng cũng phát sinh biến hóa.

Bản thân ký sinh Lam Thiết Thận Quyết Tử Thể gửi lại năng lượng không đủ, hấp thu chất dinh dưỡng trong không khí cũng không theo kịp tốc độ khép lại, cho nên bọn nó liền bắt đầu hấp thu huyết dịch, dịch thể trong người quái vật.

Quái vật càng ngày càng khô quắt, tựa như từng cỗ thây khô.

- Thật đúng là tàn bạo! Hoàn cảnh sinh tồn của Thận Quyết và bào tử cũng không thể thiếu khuyết hơi nước. Cái con Lam Thiết Thận Quyết này trực tiếp lấy máu trong người quái vật làm chất dinh dưỡng, hấp thu trưởng thành.

Cao Bằng tự lẩm bẩm.

Vì sinh tồn, vì mạnh lên, những quái vật này đều dùng các loại phương thức thiên kì bách quái, khó có thể tưởng tượng để tiến hóa.

Lúc này mới mấy năm mà đã tiến hóa ra năng lực quỷ dị như vậy, nếu như lại tiếp tục tiến hóa tiếp thì sẽ biến thành sinh vật khó có thể miêu tả được.

Bành!

Lần này quái vật ký sinh thể bị đánh bay không còn đứng lên được, bởi vì huyết dịch trong cơ thể nó đã không đủ cung cấp cho tử thể. Tử thể ký sinh ở trên lưng quái vật nhanh chóng tróc ra, hóa thành bào tử cùng loại với hạt giống rơi xuống mặt đất, mọc rễ nảy mầm, sau đó chậm rãi chìm vào trong đất.

Lúc này không có thời gian để ý tới những tử thể này, Cao Bằng để cho A Ngốc phối hợp với Đại Tử truy sát Lam Thiết Thận Quyết.

Còn lại mấy con quái vật lẻ tẻ đã không thể nào tạo thành uy hiếp với Cao Bằng. Mặc dù A Ban còn chưa tiến hóa đến cấp Thủ Lĩnh, nhưng bắt nạt mấy tiểu quái này cũng không có vấn đề gì.

Phách lối xông lên trước, hai chân trước đen kịt giống như tấm chắn quét ra, đập bay mấy con quái vật này, sau đó nhanh chóng giải quyết chúng nó.

A Ban rất kích động, lần thứ nhất cảm nhận được loại cảm giác quét ngang tất cả này. Nó muốn lại cảm nhận thêm một lát, đáng tiếc mấy con quái vật còn lại đều đã bị đánh bại.

Cảm thấy rất vô vị, A Ban cưỡi lên đỉnh đầu một con quái vật trong đó, không ngừng dùng chân nhện gõ đầu nó. Nhưng mà con quái vật này trước đó sớm đã bị hao tổn tinh bì lực tẫn, lúc này càng thoi thóp, hữu tâm vô lực.

Tốc độ của Lam Thiết Thận Quyết cũng không nhanh, rất nhanh đã bị Đại Tử đuổi kịp, cặp hàm giống như chiếc kéo điên cuồng cắt, từng mảnh từng mảnh cành lá bị chém đứt, mảnh lá

bay múa.

Mẫu thể của loại quái vật chủng ký sinh này cũng không tính là cường đại. Mặc dù năng lực tương đối quỷ dị, nhưng nó cũng không ký sinh vào quái vật quá mạnh, không có chút lực phản kháng nào khi đối mặt với Đại Tử.

Sau khi đánh chết con Lam Thiết Thận Quyết này, Cao Bằng không ngừng tìm kiếm bên trong đống sợi rễ gãy nát, cuối cùng tìm được một viên tinh hạch quái vật hệ Mộc. Nhưng mà ở trung tâm của viên tinh hạch này có một dây dài màu xanh cùng loại với sợi nấm chân khuẩn.

Hà hơi, xoa xoa vào quần áo, Cao Bằng thận trọng đưa nó bỏ vào trong túi. Sau đó cảm thấy không quá yên tâm, lại đem A Xuẩn gọi tới để vào trong không gian tùy thân của nó.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 145: Cuộc Thi Kết Thúc

Viên tinh hạch này là tinh hạch của quái vật cấp Thủ Lĩnh loại ký sinh, quái vật loại ký sinh vẫn luôn rất thưa thớt, viên tinh hạch này nhất định có thể bán đi với một giá tiền tốt.

Phù. . . Nhưng mà trước mắt chính mình dường như không thiếu tiền.

Cao Bằng đột nhiên ý thức được chuyện này, trầm ngâm một lát, đột nhiên vì ý tưởng đó của mình mà cảm thấy xấu hổ.

Kiếm tiền giống như dùng kim bới đất, dùng tiền giống như sóng đào cát.

Nhớ tới đoạn thời gian trước mỗi bữa cơm của mình chỉ có thêm một quả trứng gà, sớm đã một đi không trở lại. Cao Bằng không khỏi sa vào trầm tư thật sâu.

Để cho A Ngốc phá hủy cột tích phân, phiến khu vực này chỉ lưu lại rêu xỉ đầy đất, tựa như thảm vi khuẩn dày đặc, phía trên mọc đầy sợi tơ màu xanh.

Thử phóng hỏa đốt, hỏa diễm chỉ mới cháy rụi một khối khu vực nhỏ liền dập tắt.

Thở dài một hơi, xem ra kháng tính với hỏa diễm của thứ này cũng không kém.

Để cho Đại Tử dùng công kích lôi điện là biện pháp giải quyết tốt nhất, nhưng một mảnh khuẩn địa lớn như thế, muốn hoàn toàn thanh trừ sẽ phải tiêu hao quá nhiều tinh lực, được không bù nổi mất.

Dù sao mẫu thể của con quái vật này đã bị phá hủy, còn lại đều là một chút tử thể. Có lẽ một ngày nào đó những tử thể này sẽ một lần nữa tiến hóa thành một mẫu thể cấp Thủ Lĩnh mới, nhưng nó đã là một sinh mệnh thể hoàn toàn mới.

Rêu xanh trên mặt đất hơi nhúc nhích, không ngừng hấp thu các loại chất dinh dưỡng trong bùn đất, trở nên càng ngày càng dày.

Loài dương xỉ vốn là một loại thực vật cực kì cổ lão, có thể gọi là hoá thạch sống.

Bây giờ loại thực vật này biểu hiện ra năng lực thích ứng và năng lực tiến hóa khiến cho Cao Bằng phải sợ hãi thán phục.

Một cước giẫm lên, tựa như giẫm trên bờ cát xốp mềm.

Thảm rêu xanh thật dày bao trùm lòng bàn chân hắn, ánh mắt Cao Bằng lấp lóe.

. . .

- Chúng ta có thể nhìn thấy điểm số của mấy thí sinh này, trước mắt người xếp thứ nhất là Diệp Hàn với số điểm là 778 điểm, không chênh lệch nhiều so với người xếp thứ hai Quân Mạc Y. Bọn họ chỉ chênh lệch có 10 điểm, ồ, Quân Mạc Y lại tăng lên 4 điểm, đuổi rất sát.

Người chủ trì gật đầu nói.

Hình ảnh trong màn hình lớn sau lưng vừa chuyển, máy bay không người đang đuổi theo quay chụp, xuyên qua kẽ hở thưa thớt giữa tán cây có thể nhìn thấy một đầu cự mãng màu đen di chuyển trong rừng.

Máy bay không người lái bay xuống phía dưới, xuyên qua nhánh cây, tiến vào trong rừng rậm nơi ánh sáng không quá rõ

ràng. Có một ít cây cối bị chiến đấu lan đến, phía trên có lưu lại rất nhiều dấu vết, thậm chí một chút cây còn bị bẻ gãy lìa.

Trên mặt đất nằm một bộ thi thể của quái vật, thi thể vặn vẹo không còn hình dạng, tựa như một chiếc khăn lau cũ nát, huyết dịch đã bị chảy khô tạo thành một vũng lớn, nhuộm đỏ bùn đất.

- Đúng vậy, bọn họ cạnh tranh rất kịch liệt. Hắc Hoặc Thủy Mãng căn bản không có ăn hết quái vật, chỉ đơn thuần vì giết chóc, chính là hi vọng có thể nhanh chóng thu hoạch được đại lượng điểm số.

- À, còn nhớ rõ nhân vật chính cá ướp muối được truyền đi rộng khắp ở trên mạng không?

Đột nhiên người chủ trì mở miệng nói.

Ngồi đối diện người chủ trì là một vị khách quý khác, n Ngũ bởi vì một chút nguyên nhân đã bị thay đổi. . . Đương nhiên, chính hắn cũng không quá ưa thích tham gia vào loại tiết mục này. Nhưng mà tính tình của hắn lại rất bướng bỉnh, sau khi biết phía trên có người muốn thay hắn thì hắn quả thực đã chống đỡ áp lực, dùng tính xấu của mình giữ vững được mấy kỳ, lúc này mới phủi mông tiêu sái rời đi.

- Tất nhiên nhớ kỹ, đầu cá muối kia và chủ nhân của nó chẳng lẽ còn ở đây sao?

Người khách quý này gật đầu.

- Tên thí sinh kia trước mắt còn chưa bị loại, chúng ta hãy kiểm tra thử một chút xem xếp hạng trước mắt của hắn.

Người chủ trì cười thần bí.

Tính danh: Cao Bằng

Thứ tự: Người thứ 15

Vô số người ngồi trước tivi mở to hai mắt, người thứ mười lăm? !

Ngự Sử cá ướp muối kia thế mà lại xếp thứ 15.

Đã nói là mọi người cùng nhau làm cá muối mà, ngươi tại sao lại vụng trộm lật người!

Trong màn hình, khuôn mặt mỉm cười của Cao Bằng làm cho rất nhiều người xem căm thù đến tận xương tuỷ.

Ngươi rõ ràng cũng không phải là cá ướp muối, cá ướp muối làm sao có thể như thế được!

- Người thứ mười lăm? Thứ hạng này cũng không thấp, trước mắt trong rừng rậm Đại Dương Sơn còn thừa lại 121 thí sinh, mà người thứ mười lăm này đã bao quát cả điểm số của những thí sinh bị đào thải nữa. Để đạt được tư cách dự thi vòng thứ ba thì phải có điểm số nằm trong top 12 người, bây giờ đã rất gần, hắn cũng không phải không có cơ hội.

Cao Bằng hắt hơi một cái, nghi ngờ xoa xoa cái mũi, là ai đang khen ta?

Trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh giống như ong mật bay múa, thanh âm rất nhỏ. Nghe được Đại Tử nhắc nhở, Cao Bằng ngẩng đầu liền nhìn thấy một chiếc máy bay không người lái đang xoay quanh trên trời, ống kính nhắm thẳng vào hắn.

Vẻ mặt Cao Bằng nghiêm lại, ống kính đang quay hắn đó.

Tranh thủ thời gian đứng thẳng người, làm ra bộ dáng rất cố gắng, nhất định phải dựng lên hình tượng chăm chỉ cố gắng ở trước mặt nhân dân cả nước.

Máy bay không người lái quay chụp trong chốc lát sau đó liền bay đi.

Mặc dù Cao Bằng vẫn một mực lăn lộn ở bên ngoài, nhưng trên thực tế điểm số hắn lấy được cũng không ít, phá hủy hai cột tích phân, còn đánh chết 3 con quái vật cấp Thủ Lĩnh.

Coi như rất nhiều thí sinh trong rừng rậm cũng không thu hoạch được nhiều điểm như Cao Bằng.

Trên thực tế, chỗ sâu trong rừng rậm có rất nhiều quái vật cấp Thủ Lĩnh cường đại, khiến cho những thí sinh này khi gặp được chỉ có thể lựa chọn chạy trốn. Đây là một sự thật hết sức khó xử, cũng là nguyên nhân những học viên này bị người xem thổn thức.

Nhìn qua cũng quá chật vật.

Dù sao mặc cho ai nhìn thấy cảnh tượng Ngự Sử bị quái vật đuổi chạy, đều sẽ tràn ngập thất vọng đối với mấy Ngự Sử này. Nhìn qua cũng quá yếu rồi!

Chuyện xảy ra ở bên ngoài Cao Bằng và mấy Ngự Sử sinh này đều không biết. Cao Bằng tiếp tục làm theo tiết tấu của chính mình, ổn định kiếm điểm ở vòng ngoài.

Ngoại trừ phá hủy cột tích phân, đánh giết quái vật cũng có thể đạt được điểm số.

Giống như lời nói lúc đầu của Cao Bằng, mặc dù ở ngoại vi đạt được điểm số sẽ không cao lắm, nhưng lại thắng ở chỗ rất ổn định, hơn nữa không dễ dàng gặp phải quái vật cường đại dẫn đến bị loại.

Trong lúc còn lại mấy ngày, có năm Ngự Sử có điểm số cao hơn Cao Bằng bị loại, trong đó có một người còn "Bị loại mãi mãi".

Chỗ sâu trong rừng rậm mặc dù dễ dàng xoát điểm, nhưng

nguy hiểm cũng lớn hơn, tùy thời đều phải làm tốt chuẩn bị bị loại.

- Cuộc thi kết thúc, bây giờ đình chỉ cộng điểm. Xin tất cả thí sinh lựa chọn khu vực an toàn rồi chờ đợi đưa đón.

Chiếc vòng ở tay trái Cao Bằng phát ra một giọng nói điện tử.

Cao Bằng ngáp một cái, đưa mắt nhìn mấy ngự thú đã mệt mỏi, tự nhủ mình coi như đã tận lực. Mấy ngày nay mặc dù không tìm được quá nhiều cột tích phân, nhưng lại giết không ít quái vật cấp Thủ Lĩnh. Tất cả đều nhờ vào việc A Ban thành công tấn thăng lên cấp Thủ Lĩnh trong chiến đấu, sau khi A Ban thăng cấp thì lực phòng ngự ở hậu phương cũng được tăng cường rất nhiều, cộng thêm tơ nhện khống chế, chiến lực được tăng cường không ít.

Làm hết sức mình, nghe theo thiên mệnh.

Hắn đã đã dùng hết toàn lực, vô luận đạt được kết quả thế nào hắn cũng sẽ không hối hận.

Sau hai giờ, Cao Bằng ngồi trên máy bay nhìn xuống thành thị dưới chân.

Ở trong nơi hoang dã một tuần, cuối cùng cũng được nhìn thấy thành thị ồn ào náo nhiệt.

Ban đêm ở căn cứ thành phố Giang Nam được bao phủ bởi một khung cảnh phồn hoa, đèn nê ông chiếu xạ trong bầu trời đêm, trên đường phố ngựa xe như nước.

Liên tục một tuần bôn ba khiến cho các Ngự Sử sinh đều cực kì mệt mỏi, khi trở lại khách sạn mà chính phủ an bài, rất nhanh liền ngủ.

Thành tích của thí sinh cũng được đưa ra ngay sau khi tranh tài kết thúc.

Thứ tự của Cao Bằng dừng lại ở người thứ 11.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 146: Khách Sạn

- Ta đã từng nói qua, để cho ngươi cố hết sức tiến vào vị trí 12 người đứng đầu, đại hội thanh niên Ngự Sử liên minh lần này sẽ có rất nhiều chỗ tốt đối với sự trưởng thành về sau của ngươi.

Trong khách sạn, một người đàn ông để nhúm râu âm trầm nói.

- Cha, con cũng đã tận lực rồi, cha cũng không phải không nhìn thấy biểu hiện của con ở trên TV.

Ở trước mặt hắn đứng một nam hài mặc chiếc áo màu trắng in hoa, nam hài ủy khuất xoa xoa gương mặt sưng đỏ của mình.

- Cha. Nếu không thì ngài thử tìm quan hệ, xem có thể đưa con đi vào hay không?

Nam hài hỏi dò.

- Hồ nháo! Loại đại hội như thế ta làm sao có thể an bài cho ngươi đi vào! Ngươi thật sự coi ta là vạn năng à?

Người đàn ông quát lớn,

- Thằng ranh con nhà ngươi từ nhỏ đã không để cho ta bớt lo, tiểu thăng sơ, sơ thăng cao, có lần nào không phải do ta tìm quan hệ cho ngươi! Thật sự là tức chết ta rồi.

- Lúc nào ngươi mới có thể không chịu thua kém giúp ta hả!

Người đàn ông chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

- Cha, con biết sai rồi, lần sau sẽ không như vậy nữa, xin ngài

tin tưởng con.

Nam hài rất nhuần nhuyễn nhận lầm ba lần liên tục.

Người đàn ông tức giận muốn phát tác, nhưng khi nhìn thoáng qua nam hài thì cuối cùng lại mềm lòng, đứa nhỏ này dù sao cũng là con độc nhất của chính mình!

Chính mình liều mạng như vậy là vì cái gì, còn không phải là vì tạo ra một cuộc sống tốt cho hậu đại của mình sao. Bởi vì lúc hắn còn trẻ tuổi ăn chơi đàng điếm, cho nên thân thể xảy ra một vài vấn đề, dẫn đến việc không còn khả năng có hậu đại nữa.

Đây chính là đứa con trai duy nhất mà hắn lưu lại lúc tuổi còn trẻ.

Thở dài một hơi thật sâu.

Hắn còn có thể làm sao? Đây là đứa con trai độc nhất của hắn, cũng không thể cứ từ bỏ như vậy, ngoài miệng nói muốn đánh gãy chân của nó, nhưng trên thực tế trong lòng lại vừa đau vừa gấp.

- Để ta nghĩ lại, mấy ngày nay ngươi hãy khiêm tốn một chút cho ta! Đừng cứ mẹ nó pha trộn với mấy đứa hồ bằng cẩu hữu kia của ngươi! Nếu mà lại để cho ta phát hiện ra thì sẽ đánh gãy chân chó của ngươi!

Sắc mặt người đàn ông âm trầm bất định, trầm giọng nói.

- Cám ơn cha!

Nam hài vui cười, hắn biết cha mình đang chuẩn bị nghĩ biện pháp cho hắn. Đồng thời trong lòng hắn cũng đã có chủ ý, hai ngày này cứ khiêm tốn một chút, không đi quán bar chơi, chờ khi việc này qua đi rồi lại nói.

Nhìn qua bóng lưng của con trai, người đàn ông bước qua

bước lại, sắc mặt âm trầm bất định.

Dù cho hắn có là thị trưởng của căn cứ thành phố Kim Lăng, ở một chút sự tình cũng không thể làm quá mức rõ ràng.

Dù sao ở phía dưới đang có vô số con mắt ngó chừng hắn, nhìn chằm chằm chờ hắn phạm sai lầm.

Một khi hắn có mảy may sai lầm. Những người kia sẽ nhào lên giống như từng con linh cẩu tham lam, đem hắn xé thành mảnh nhỏ.

Chần chờ thật lâu, người đàn ông lấy điện thoại di động ra:

- Đem tư liệu của tất cả thí sinh phát đến cho ta.

. . .

Đem ngự thú uỷ thác cho trung tâm phục vụ của khách sạn, Cao Bằng trở lại gian phòng của mình rồi trực tiếp ngủ.

Ngủ một giấc đến ngày thứ hai, Cao Bằng rửa mặt xong rồi xuống lầu, sau khi hỏi qua nhân viên quản lý của khách sạn liền đi ra phía sau.

Ngự thú đều được đặt ở hậu đường.

Đi vào hậu đường, tựa như đi vào vườn bách thú.

Từng đầu ngự thú bị nhốt trong phòng, trước cửa phòng là lan can được đúc bằng sắt.

Cao Bằng nhìn thoáng qua, những gian phòng này rất lớn, cũng rất sạch sẽ và rộng rãi, không có bao nhiêu mùi vị khác thường.

Lúc đi đến bên ngoài gian phòng của A Ngốc bọn nó thì thấy rỗng tuếch, nhưng thông qua khế ước lại có thể cảm giác được A Ngốc bọn nó cách mình không xa.

- Chúng nó đang tắm rửa?

Mí mắt Cao Bằng nhảy một cái, nhìn nhân viên phục vụ của khách sạn ở trước mặt.

- Đúng vậy, ngài muốn đi xem một chút hay không?

Cao Bằng gật đầu,

- Ngươi dẫn đường đi.

Xuyên qua một dãy hành lang, không khí xung quanh trở nên ướt át, một cỗ khí tức nóng ẩm tuôn ra từ một gian phòng lớn phía trước. Gian phòng kia có mấy cái cửa sổ lớn, nhìn qua có chút cổ quái, cửa sổ lại không có cánh cửa, chỉ là một cái lỗ thủng lớn.

Hơi nước màu trắng toát ra phía ngoài từ bên trong cửa sổ.

Bên trong truyền đến âm thanh xèo xèo khi vòi phun nước bắn vào trên mặt đất, mơ hồ còn có tiếng rên rỉ trầm thấp của vài con quái vật.

. . .

Tựa như một nhà tắm lớn, bốn phía hơi cao, ở giữa hơi thấp, sàn nhà làm bằng xi măng thô ráp, dòng nước hội tụ lại từ bốn phía của gian phòng. Ở bốn phía của nhà tắm có mấy người nhân viên khách sạn mặc quần áo lao động màu lam, trong tay cầm vòi phun nước phun vào mấy ngự thú ở giữa phòng.

Đó chính là A Ngốc, Đại Tử bọn nó.

Đại Tử lẳng lặng nằm tại chỗ, mặc cho dòng nước cọ rửa trên người, có vẻ rất yên tĩnh.

A Ban thì lại có chút không quá thích ứng, tựa như đang nhảy múa ba-lê, không ngừng khiêu vũ tại chỗ, nhún nhảy một cái, trong miệng liên tục phát ra những tiếng kêu không rõ ý vị.

A Ngốc thì mặc cho dòng nước xuyên qua khe hở giữa các khung xương, sau đó cúi đầu, tựa hồ cảm thấy chơi rất vui, xòe bàn tay ra, để cho dòng nước xuyên qua khớp xương màu xám bạc. Loại cảm giác này rất thoải mái dễ chịu, mềm mềm, cảm giác nhẹ nhàng, tựa như bàn tay đang ở giữa một đống lông ngỗng.

Vui vẻ và kích động nhất chính là A Xuẩn, tựa như một con quay nhỏ, khi bị vòi phun nước xịt vào thì tung bay khắp bốn phía trong phòng, sau đó thỉnh thoảng rơi vào trên đầu nhân viên khách sạn. Lam phối lục, đúng thật là đẹp mắt.

A Xuẩn vốn chính là sứa, mặc dù bây giờ tiến hóa thành chủng loại biết bay trong không khí, nhưng đối với nước có lẽ vẫn còn rất thích.

Mấy ngự thú phát hiện ra Cao Bằng đến liền hưng phấn xông lại, nhưng bởi vì thể tích nên cũng không thể bổ nhào lên người hắn. Tuy nhiên chúng vẫn cố gắng cọ cọ vào người Cao Bằng, làm cho toàn thân hắn đều là nước, vừa mới mặc quần áo đã bị ướt.

- Được rồi.

Cao Bằng cười vỗ vỗ mấy ngự thú, sau đó nói với nhân viên khách sạn:

- Tắm xong chưa?

- Vẫn chưa xong. . .

Nhân viên khách sạn lúng ta lúng túng nói.

- Ừ, vậy tôi mang đi.

Cao Bằng cười cười.

Nhân viên khách sạn,

- . . .

Buổi chiều bồi tiếp mấy ngự thú chơi đùa một lát, Cao Bằng cảm thấy có chút nhàm chán nên chuẩn bị đặt trước vé máy bay về Trường An. Căn cứ thành phố Giang Nam bên này phát triển đúng là rất tốt, nhưng dù sao cũng không phải là nhà của mình, cho dù có phồn hoa thế nào cũng không thuộc về mình.

Càng phồn hoa, càng cảm nhận được sự cô độc.

Thành tích có thể kiểm tra ở trên mạng, mười hai người đứng đầu đều tự động được vào vòng thứ ba, cũng chính là tư cách dự thi Đại hội thanh niên Ngự Sử mạnh nhất liên minh.

Bởi vậy sau khi cuộc thi kết thúc đã có thể tự do hoạt động.

Chỉ là khi kiểm tra thành tích trên website liền thấy một tờ hoành phi nằm ở trên cùng. Đại hội thanh niên Ngự sử mạnh nhất liên minh sẽ được tổ chức sau ba tháng, chậm trễ hơn hai tháng so với một tháng ban đầu.

Quan trọng nhất chính là giới hạn tuổi tác lại là hai mươi tuổi lẻ ba tháng, đây là cái quỷ gì!

Cao Bằng đã lớn như vậy mà vẫn còn lần đầu tiên nhìn thấy giới hạn tuổi tác chính xác đến từng tháng!

Bệnh tâm thần à!

Buổi tối trở lại khách sạn, mấy người ngồi trong đại sảnh yên lặng đứng dậy, đi tới.

Cao Bằng dừng chân lại, nhìn về phía mấy người kia.

- Tìm ngươi rất lâu rồi đó, nhân viên phục vụ nói ngươi không ở trong khách sạn, buổi tối cùng đi ăn một bữa cơm được chứ? Tất cả mọi người đều là Trường An.

Vương Trấn Thiện cười nói một cách vô hại.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 147: Quán Cà Phê

Ở sau lưng Vương Trấn Thiện còn có Hàn Tiếu, Quân Mạc Y và ba thí sinh khác đến từ căn cứ thành phố Trường An.

Nhìn bộ dạng của bọn họ hẳn là đã chờ mình được một lát.

Cao Bằng ban đầu muốn tùy tiện qua loa ăn một bữa cơm ở khách sạn sau đó về phòng nghỉ ngơi, bây giờ không khỏi có chút chần chờ.

- Cùng một chỗ ăn bữa cơm đi, ngươi xem ngay cả Quân Mạc Y xưa nay chưa từng cười qua đều đồng ý rồi.

Hàn Tiếu tận tình thuyết phục.

Cuối cùng Cao Bằng vẫn là đồng ý đi ăn cơm với bọn họ, dù sao đều đến từ Trường An, hơn nữa bọn họ đã thịnh tình mời, Cao Bằng cũng không thể quá mức cao lãnh.

Vừa đi ra khách sạn, một người nữ sinh đâm đầu đi tới, tóc ngắn để ngang tai, khi cười lên có một lúm đồng tiền ở khóe miệng,

- Ngươi chính là Cao Bằng sao?

- À, ngươi là?

Cao Bằng chần chờ, chính mình tựa hồ cũng không biết nữ sinh này.

- Có thể mời ngươi một bữa cơm không?

- . . .

Cao Bằng bó tay rồi, thế nào đều muốn mời ta ăn cơm vậy.

- Chúng ta không quen biết chứ.

- Ăn bữa cơm liền quen biết mà.

Nữ sinh mở to hai mắt,

- Ta nhìn thấy ngươi ở trên TV, đẹp trai siêu cấp!

Tê ——

Cao Bằng hít một hơi khí lạnh. Chính mình ở trên TV là đẹp trai siêu cấp sao.

Nghĩ như vậy, trong lòng Cao Bằng vẫn có chút vui vẻ.

Sờ lên mặt mình, Cao Bằng trầm ngâm nói.

- Cám ơn.

- Không cần cám ơn.

Nữ sinh kia trả lời theo thói quen, chờ nàng lấy lại tinh thần thì Cao Bằng đã đi xa.

. . .

Trở lại khách sạn sau khi liên hoan cùng với Hàn Tiếu bọn họ đã là chín giờ, ở cửa chính của khách sạn có đứng một người đàn ông mặc tây trang màu đen, lúc Cao Bằng đi qua bên cạnh thì hắn đột nhiên mở miệng,

- Có thể nói chuyện với ngươi một chút không?

Cao Bằng làm như không nghe thấy.

Người đàn ông kia đưa tay phải ra ngăn trước người Cao Bằng, lòng bàn tay có một tấm thẻ ngân hàng màu lam,

- Mật mã 6 số 6, bên trong có 100 vạn liên minh tệ, vô luận có được hay không được thì đây cũng là đền bù cho việc trì hoãn thời gian của ngươi.

Cao Bằng dừng bước lại,

- Thời gian của ta thế mà lại đáng tiền như thế sao.

- Bên kia có một quán cà phê.

Trên mặt người đàn ông lộ ra vẻ tươi cười.

Cao Bằng nhìn vào hai mắt của hắn,

- Chờ một chút.

Người đàn ông kia mỉm cười, cũng không nóng nảy, đứng tại chỗ chờ Cao Bằng.

Đại khái đợi năm phút đồng hồ, một thân hình khôi ngô đi ra từ trong ngõ nhỏ bên cạnh khách sạn, linh hồn hỏa diễm màu u lam trong hốc mắt cực kỳ bắt mắt trong đêm tối.

Đằng sau còn đi theo một nhân viên khách sạn mặc quần áo công tác màu lam la lớn:

- Này, ngươi muốn đi đâu, đừng đi mà, ta sẽ trừ tiền lương đó! ! !

Nhân viên khách sạn gắt gao ôm lấy xương đùi của A Ngốc, vẻ mặt thê thảm hô to.

A Ngốc trực tiếp đi về phía trước, trên chân tựa như mang theo một vật trang sức.

Nụ cười trên mặt người đàn ông mặc tây trang cứng ngắc trong nháy mắt.

- Là tôi để cho nó đến đây, thực sự xin lỗi vì đã không thông báo trước cho các ngươi.

Cao Bằng áy náy nói với nhân viên khách sạn.

Ách. . .

Nhân viên khách sạn sững sờ tại chỗ, chần chờ một lát mới phản ứng lại, vội vàng trả lời:

- Nếu là mệnh lệnh của tiên sinh ngài thì tất nhiên có thể.

Vừa nói xong, nhân viên khách sạn tranh thủ thời gian nói tiếp:

- Phía dưới còn có một số ngự thú của khách nhân khác cần chiếu cố, buổi tối lúc ngài trở về trực tiếp để ngự thú qua đó là được, buổi tối hôm nay tôi trực ban.

Nhân viên khách sạn cười hắc hắc nói.

Cao Bằng mỉm cười, chờ sau khi nhân viên khách sạn rời đi, lúc này Cao Bằng mới xoay người nghiêm túc nói với người đàn ông mặc âu phục màu đen.

- Ngự thú nhà ta từ nhỏ đã nhát gan, buổi tối đi ngủ cũng cần ta phải vỗ đầu nó mới có thể ngủ, lúc này nó ngủ không yên nên mới đến tìm ta.

Ta tin ngươi mới lạ!

Người đàn ông mặc tây trang màu đen nhịn không được cười lên, cũng không nói gì thêm, chỉ là thưởng thức gật đầu,

- Rất cẩn thận, nhưng mà cũng tốt, người ở bên ngoài vô luận làm cái gì đều phải cẩn thận một chút mới tốt.

Hai người một thú đi về phía quán cà phê, tìm một vị trí gần

với cửa sổ để ngồi, A Ngốc bởi vì quá cao nên không vào được quán cà phê, cho nên chỉ có thể đứng ở bên ngoài cửa sổ trên đường phố chờ đợi chủ nhân.

- Ngự thú này của ngươi đúng là rất trung tâm.

Người đàn ông đưa mắt nhìn A Ngốc rồi nói,

- Yên tâm đi, hôm nay ta đến chỉ là muốn nói chuyện cùng ngươi thôi, không có ý khác.

Cao Bằng gật đầu, không hề phủ nhận.

- Tự giới thiệu mình một chút, ta họ Trương, tên là Trương Tinh Tinh.

Đồ tây đen nam tự giới thiệu.

Cao Bằng nhịn không được coi trọng hắn một chút,

- Tên của ngươi đúng là rất văn nghệ.

- Không phải ngôi sao trên trời, mà là tinh tinh trên đất.

Trương Tinh Tinh cười khẽ, hắn cười lên khiến người ta không thể nổi lên tâm đề phòng, khóe miệng có hai lúm đồng tiền đẹp mắt, rất khó tưởng tượng hai lúm đồng tiền xinh đẹp như vậy lại có thể xuất hiện trên một người đàn ông.

Nói xong, Trương Tinh Tinh lấy ra một tấm thẻ mạ vàng từ trong ngực đưa cho Cao Bằng,

- Đây là danh thiếp của ta, về sau có gì cần thì có thể tìm ta. Ta bình thường phụ trách xử lý giúp người một ít chuyện, xem như trung gian thương đi.

- Có giá chênh lệch sao?

Cao Bằng cười khẽ.

- Khẳng định không có giá chênh lệch.

Trương Tinh Tinh cười cười, nói với nhân viên phục vụ đang đi tới:

- Một ly Lam Sơn không thêm đường, cám ơn.

- Tiên sinh, còn ngài?

Nhân viên phục vụ hỏi thăm Cao Bằng.

- Giống như hắn đi.

Cao Bằng tùy ý nói, dù sao hắn cũng không phải đến uống cà phê.

- Ngô… , kỳ thật lần này tới là muốn làm giao dịch với Cao tiên sinh ngươi.

Trương Tinh Tinh nhìn chằm chằm vào hai mắt Cao Bằng rồi nghiêm túc nói.

- Giao dịch gì?

- Có người nguyện ý cho ngài một bút đền bù đắt đỏ, hi vọng ngài có thể rời khỏi đại hội thanh niên Ngự sử mạnh nhất liên minh, khoản đền bù này tuyệt đối cao hơn so với tiền thưởng của hạng nhất đại hội thanh niên Ngự Sử.

- Đúng thật là xa hoa.

Cao Bằng thở dài, bất đắc dĩ nói,

- Một đứa trẻ cùng khổ mất cha mẹ như ta có cái gì đáng giá để coi trọng, nguyện ý trả giá đại giới lớn như thế, xem ra cố chủ này của ngươi thật đúng là yêu thương con cái.

Trương Tinh Tinh mỉm cười.

- Kỳ thật coi như ngài tham gia Đại hội thanh niên Ngự Sử cũng không có khả năng đoạt được danh hiệu đệ nhất. . . Bởi vì căn cứ vào tin tức ta lấy được, tại Mỹ khu có một Ngự Sử đã ký kết với một ngự thú cấp Lĩnh Chủ, trên cơ bản là nhân tuyển cho giải quán quân.

- Xem ra tình báo của ngươi vẫn rất tốt.

Cao Bằng một câu hai ý nghĩa.

Mặc dù mình yêu tài, nhưng quân tử yêu tài có đạo.

Hơn nữa quan trọng nhất chính là trước mắt mình cũng không thiếu điểm tín dụng, chính mình chỉ là hưởng thụ loại khoái cảm kiếm được tiền vào trong túi thông qua cố gắng của bản thân mà thôi.

Loại phương thức kiếm tiền này chắc hẳn tràn ngập chính năng lượng! Để cho mình cảm thấy sảng khoái!

Đáng tiếc, loại phương thức này khiến cho Cao Bằng rất không vui vẻ.

- Xin lỗi, so sánh với tiền tài, ta hi vọng có thể có được một cơ hội tham gia bình đài cao hơn.

Cao Bằng rất tiếc hận từ chối.

- . . .

Trương Tinh Tinh cảm thấy có chút không thích hợp, căn cứ tình báo hỏi thăm được, Cao Bằng này không phải rất thích tiền sao. . . Chuyện này dường như không đúng lắm.

Cuối cùng Trương Tinh Tinh lại cố gắng thuyết phục Cao Bằng một phen, sau khi xác nhận không có kết quả thì biểu thị thật đáng

tiếc.

- Thế thì. . . Thật là quá đáng tiếc.

Trương Tinh Tinh thở dài.

- Tiên sinh, cà phê của ngài.

Nhân viên phục vụ vừa đúng lúc tới, phân biệt cho Cao Bằng và Trương Tinh Tinh mỗi người một ly cà phê.

Hương vị cà phê nhàn nhạt quanh quẩn tại góc bàn. Cao Bằng đứng dậy, đi đến quầy bar thanh toán tiền cà phê của hai người.

- Ngài chậm rãi uống.

Lúc rời khỏi quán cà phê, Cao Bằng nghiêng người sang, mỉm cười gật đầu.

Nhìn qua bóng lưng Cao Bằng, tay phải Trương Tinh Tinh nhẹ nhàng khuấy động cà phê trong ly, không biết đang suy nghĩ gì.

Trên bàn, đặt một tấm thẻ ngân hàng màu lam.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 148: Cảm Giác Lặp Lại

Một mực nhìn theo Cao Bằng và A Ngốc đi vào khách sạn, lúc này Trương Tinh Tinh mới lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số.

Điện thoại vang lên ba tiếng liền kết nối.

- Hắn nói như thế nào?

Đầu điện thoại bên kia truyền đến một giọng nam trầm thấp.

- Hắn từ chối.

Trương Tinh Tinh bất đắc dĩ trả lời, tiểu gia hỏa này khó chơi, vô luận mình nói như thế nào đều thờ ơ.

- . . .

Trầm mặc nửa ngày, giọng nói bên kia lại trầm thấp thêm hai điểm,

- Ta đã biết.

Trương Tinh Tinh nhún vai, cần gì chứ, tiểu gia hỏa này không nên quật cường như vậy.

Chính mình dễ nói chuyện, nhưng cố chủ của mình lại không giống sẽ hảo hảo nói chuyện cùng hắn.

Nhưng mà cái này lại có liên quan gì đến mình đâu, lời hữu ích mình cũng đã nói rồi.

Đường của người, đều là tự chính mình đi ra. Vô luận là đi tốt

đi xấu, đều phải tự mình đi.

Tiểu tử này tuổi vẫn còn quá trẻ, chờ hắn kinh lịch nhiều ngăn trở hơn một chút sẽ biết thế giới này tàn khốc.

Lắc đầu, Trương Tinh Tinh đứng dậy rời khỏi quán cà phê, vừa đi ra quán cà phê, cửa lớn của quán ở sau lưng bịch một tiếng khép lại.

Trương Tinh Tinh quay đầu, cửa lớn của quán cà phê ánh lên màu đen kịt băng lãnh.

Lúc này trên phố không nhìn thấy bất luận kẻ nào, đường phố trống rỗng

Một trận gió thổi tới, thổi bay mấy trang giấy cũ trên phố.

Đáy lòng có chút bất an, Trương Tinh Tinh quay đầu dùng sức vỗ vỗ cửa lớn của quán cà phê,

- Mở cửa ra, tôi làm rơi đồ ở bên trong.

Trong quán cà phê không trả lời, trên đường phố yên tĩnh chỉ còn lại giọng nói của hắn.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân, góc đường hai hướng đông tây đi tới hai người, đều đội mũ cao, trên người khoác áo khoác màu đen, trong tay cầm xích chó lớn bằng ngón cái, ở đầu xích chó phân biệt có một đầu cự khuyển lông đỏ cao khoảng chừng bốn mét, dài tám mét.

Loại xiềng xích này có ích lợi gì chứ! Đây là người dắt chó hay là chó dắt người!

Con mắt huyết hồng không mang theo mảy may tình cảm, băng lãnh, âm hàn. Mặc dù con mắt đó không có nhìn hắn, nhưng mà Trương Tinh Tinh lại cảm nhận được một cỗ uy hiếp trí mạng.

Trong ngực hắn phát ra tiếng kêu chi chi, Trương Tinh Tinh giải khai nút thắt nội y, bên trong có một con chuột màu bạc nằm ở biên giới nội y, lo lắng kêu chi chi.

Sắc mặt Trương Tinh Tinh trầm xuống, hắn trải qua rất nhiều lần nguy hiểm, nhưng mỗi một lần đều đào thoát, tất cả đều là nhờ vào đầu linh thử có thể xu cát tị hung này của hắn.

Lần này hắn đã cảm giác được hung hiểm.

Triệu hoán ngự thú của mình đến đây, nhưng lại giống như đá chìm đáy biển, không thu đến mảy may tin tức.

Sắc mặt Trương Tinh Tinh lúc này mới biến đổi, chính mình và ngự thú đã mất đi liên hệ từ lúc nào?

Hung hăng cắn răng một cái, nhìn qua cao ốc khách sạn có ánh đèn yếu ớt ở nơi xa. Chỉ cần mình có thể tiến đến, ở nơi nhiều người thì đối phương kiểu gì cũng sẽ phải kiêng kị một chút.

Đồng thời Trương Tinh Tinh điên cuồng suy nghĩ rốt cuộc chính mình đã đắc tội người nào, xem ra năng lượng của đối phương cũng không nhỏ.

Sau đó Trương Tinh Tinh tuyệt vọng phát hiện, chính mình làm loại công việc này là dễ dàng đắc tội với người nhất, cũng không biết lúc nào sẽ đắc tội với đại nhân vật nào đó.

Quá nhiều người. . . Hắn căn bản không đoán được rốt cuộc là ai. . .

Nhưng hắn đã sớm dự liệu được sẽ có ngày hôm nay, đáy lòng thầm than, chính mình sau khi chết, ngân hàng sẽ đem sổ tiết kiệm mà mình lưu giữ ở đó giao cho muội muội, tiền bên trong hắn là đủ để muội muội bình an vượt qua đời này.

Coi như hắn đã làm tốt chuẩn bị chết, nhưng hắn vẫn như cũ

muốn thử một cái! Sâu kiến còn sống tạm bợ, huống chi là người.

Trương Tinh Tinh đột nhiên quay người, hung hăng đẩy cửa sắt của quán cà phê ở sau lưng.

Bành!

Cửa sắt thế mà trong chớp mắt bị đẩy ra, Trương Tinh Tinh lảo đảo một cái bước vào.

Cửa sắt sau lưng lại lặng yên không tiếng động khép lại.

Bên ngoài quán cà phê, hai người dắt đại khuyển canh giữ ở cửa lớn, hai con đại khuyển nhu thuận ngồi ở cửa ra vào cảnh giới.

Trong quán cà phê rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được rõ ràng.

Chỉ còn lại tiếng hít thở của chính hắn, còn có ánh đèn yếu ớt.

- Trương Tinh Tinh tiên sinh đúng không, quấy rầy thời gian quý giá của ngài một chút. Đây là một tấm thẻ, bên trong có năm trăm vạn liên minh tệ, mật mã là sáu số năm, xem như là đền bù cho việc trì hoãn thời gian của ngài.

Trong quán cà phê, dưới ánh đèn lờ mờ, một ông lão tóc bạc mặc tây trang màu trắng mỉm cười nhìn về phía hắn.

- . . .

Trương Tinh Tinh cảm thấy một màn này rất giống như đã từng quen biết.

Xảo, trùng hợp thôi.

Ánh đèn trong quán cà phê cơ hồ đều bị dập tắt, vỏn vẹn chỉ còn lại chiếc đèn bàn màu vàng đặt ở trên bàn sát vách ông lão kia.

Mượn đèn bàn màu vàng, Trương Tinh Tinh có thể nhìn thấy thân thể của ông lão này rất khôi ngô, bả vai rất rộng, đem âu phục màu trắng chống phình lên, từng sợi tóc ngắn tuyết trắng dựng thẳng về phía sau, con mắt vô cùng sáng tỏ.

Đối mặt với con mắt này trong nháy mắt, đáy lòng Trương Tinh Tinh xiết chặt.

Trong lòng dâng lên một cỗ chột dạ.

- Ngài, ngài xin hỏi.

Giọng nói của Trương Tinh Tinh chẳng biết lúc nào trở nên có chút cà lăm, chuyện này khiến hắn có chút ảo não, chính mình cũng không phải chưa từng gặp qua đại nhân vật, nhưng hôm nay lại làm sao thế.

- Trương Tinh Tinh tiên sinh, ta muốn biết ngươi vừa rồi tìm hảo hài tử vô tội, đơn thuần kia nói cái gì?

Ông lão chăm chú hỏi thăm.

Hắn hỏi cái này để làm gì? Trương Tinh Tinh rất buồn bực.

- Tôi chỉ là tìm hắn nói chuyện một chút, muốn khuyên hắn rời khỏi Đại hội thanh niên Ngự sử mạnh nhất liên minh.

Trương Tinh Tinh thận trọng trả lời.

- n. . .

Ông lão gật đầu trầm ngâm.

- Đứa bé kia trả lời thế nào?

- Hắn từ chối, hắn nói hắn không muốn bỏ qua cơ hội mở mang tầm mắt.

Trương Tinh Tinh trung thực trả lời.

- Vậy bước kế tiếp các ngươi chuẩn bị làm thế nào?

Ông lão không nhanh không chậm hỏi thăm.

- A?

Trương Tinh Tinh lặng lẽ dò xét ông lão này, lại hồi tưởng bộ dáng của Cao Bằng.

Một ý tưởng bất khả tư nghị lặng lẽ nảy mầm trong lòng.

Ầm vang chấn động! Phảng phất một đạo thiểm điện xuyên qua linh hồn của hắn.

Lúc này Trương Tinh Tinh đột nhiên cảm thấy linh hồn của mình đang run sợ.

Hắn mở to miệng, làm thế nào cũng không phát ra được thanh âm gì.

Bước kế tiếp làm thế nào? Hắn đương nhiên biết, bởi vì kế hoạch bước kế tiếp chính là do hắn thiết lập.

Chỉ là bây giờ hắn dám nói ra sao?

Trương Tinh Tinh kém chút khóc lên, đâu còn sự bình tĩnh trầm ổn khi nói chuyện với Cao Bằng lúc trước.

- Ta không hi vọng nghe thấy lời nói dối, ta tin tưởng muội muội của ngươi cũng không hi vọng nghe thấy anh trai của nàng đang nói dối.

Ông lão mỉm cười.

- Nếu không thì, sẽ dạy xấu tiểu hài tử.

Trương Tinh Tinh đột nhiên ngẩng đầu, gắt gao nhìn chằm chằm ông lão.

- Anh.

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Trương Tinh Tinh. Giọng nói này đã từng khiến hắn cảm thấy vô cùng ấm áp, là động lực để hắn tiến tới. Nhưng lúc này cái giọng nói đó lại làm cho cả người hắn phát lạnh, cốt tủy băng lãnh.

Hắn cứng ngắc quay đầu, không dám tin nhìn qua em gái đứng cách đó không xa ở sau lưng mình.

- Tiểu Huyên, tại sao em lại ở chỗ này?

- Lão gia gia nói có thể để em gặp anh, anh bình thường công tác quá bận đều không trở về nhà. . . Em rất lâu cũng không nhìn thấy anh. . .

Tiểu cô nương mặc váy hoa đỏ trắng ngẩng đầu vụng trộm nhìn Trương Tinh Tinh một chút.

- Lão gia gia còn nói để cho em chơi trò chơi với ông ấy, không để anh phát hiện ra em, chỉ cần em làm được sẽ mua cho em năm cái kem.

Tiểu cô nương nâng lên cánh tay trắng nõn, duỗi ra năm ngón tay, con mắt híp thành hình trăng khuyết, hai lúm đồng tiền nhỏ nhìn rất đẹp phồng lên, rất giống lúm đồng tiền trên mặt Trương Tinh Tinh.

Khi nói xong tựa hồ phát hiện sắc mặt của anh trai không phải rất tốt, tiểu cô nương cắn môi một cái, cúi đầu xuống,

- Anh, kem của em toàn bộ cho anh ăn, anh không nên tức giận được không, em chỉ là nhớ anh.

Trương Tinh Tinh quay đầu gắt gao nhìn chằm chằm ông lão, mỗi chữ mỗi câu nói ra:

- Em gái tôi là vô tội, nàng cái gì cũng không biết, ngài muốn biết cái gì, tôi toàn bộ nói cho ngài!

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 149: Gặp Lại

- Tất nhiên, tiểu cô nương đáng yêu như vậy, ta cũng tin tưởng nàng cái gì cũng không biết.

Ông lão gật đầu, cười tủm tỉm nói với Trương Huyên:

- Tiểu công chúa đáng yêu, ông muốn nói chuyện với anh trai cháu một lát, cháu đi sang phòng bên cạnh ăn kem đi, anh trai của cháu sẽ không tức giận đâu.

Trương Tinh Tinh tê dại cả da đầu, nhưng vẫn cố gắng gật đầu một chút, miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười.

- Đúng vậy, anh sẽ không tức giận, Huyên Huyên nghe lời nhé.

- Ồ.

Tiểu nữ hài rầu rĩ không vui gật đầu, sau đó bị một nữ sĩ mặc tây trang màu đỏ nắm tay nhỏ đi vào phòng bên trong quán cà phê.

- Yên tâm đi, ngươi thủ quy củ, ta cũng thủ quy củ.

Ông lão cúi đầu nhẹ nhàng thổi hớp lá trà,

- Nhưng nếu như các ngươi không tuân theo quy củ. . . Vậy cũng đừng trách ta không từ thủ đoạn.

Bốn chữ không từ thủ đoạn bị nhấn rất rõ ràng, nhưng ở trong lòng Trương Tinh Tinh lại giống như sấm sét bên tai.

- Tôi. . . Tôi cái gì đều không có làm, tôi chỉ là tìm hắn nói một chút thôi.

- Cho nên ngươi bây giờ còn có thể đứng ở chỗ này nói chuyện phiếm với ta.

Ông lão nâng chung trà lên nhẹ nhàng uống một hớp trà, ngẩng đầu cười nói:

- Ta tên là Kỷ Hàn Vũ, vì ta làm việc thế nào.

- Ngài. . .

Trương Tinh Tinh ngây người, hắn bây giờ bị chấn kinh một nguyên nhân là bởi vì cái tên Kỷ Hàn Vũ kia, hắn làm nghề này tự nhiên tin tức rất linh thông, làm sao có thể chưa nghe nói qua tên tuổi Kỷ Hàn Vũ chứ.

Một nguyên nhân khác chính là hắn vạn lần không ngờ tới Kỷ Hàn Vũ thế mà lại lựa chọn dùng hắn.

- Ngài không giết tôi?

- Tam giáo cửu lưu, chỉ cần là người liền có giá trị.

Kỷ Hàn Vũ từ tốn nói.

- Giết chết, là đơn giản nhất, nhưng cũng là một phương thức lãng phí nhất.

Trương Tinh Tinh không hỏi mấy câu nói ngu xuẩn như ngài không sợ tôi phản bội hay sao, lấy loại thân phận này của hắn gia nhập dưới trướng Kỷ Hàn Vũ, khẳng định sẽ có thủ đoạn chế ước, khả năng là một loại dược tề nào đó, hoặc có lẽ là một loại cổ trùng nào đó.

Tất cả mọi người đều là người thông minh, lòng dạ biết rõ.

. . .

- Cho nên kết quả của sự việc chính là như vậy. . . Ông chủ.

Suy nghĩ rất lâu, Trương Tinh Tinh cũng không biết nên xưng hô với Kỷ Hàn Vũ như thế nào, cuối cùng lúng túng nghẹn ra hai chữ ông chủ.

- Về sau ngươi giống những người khác gọi ta là Kỷ đổng đi.

Kỷ Hàn Vũ tùy ý nói.

- Vâng, Kỷ đổng.

- Thị trưởng căn cứ thành phố Kim Lăng Hàn Viễn Minh.

Kỷ Hàn Vũ lặp lại mấy lần, cuối cùng trên mặt lộ ra một nụ cười khó hiểu. Lúc nhận được tin tức có người đang điều tra Cao Bằng hắn còn tưởng rằng có chuyện gì, không nghĩ tới lại bởi vì cái nguyên nhân này.

Nếu như là trước tai biến, tập đoàn của hắn dù lớn đến mức nào, cũng không thể làm gì thị trưởng một cái căn cứ thành phố.

Đây là chênh lệch trên bản chất. Nhưng ở sau tai biến, tất cả đều trở nên hoàn toàn khác biệt.

Quy tắc trò chơi trên thế giới này phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, hơn nữa loại biến hóa này đang càng ngày càng nghiêm trọng.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, những ngự sử cấp cao nhất kia đang dần dần trở thành người chế định quy tắc cho thế giới mới.

- Kỷ đổng, muốn thanh lý Hàn Viễn Minh sao?

- Không.

Kỷ Hàn Vũ lắc đầu.

- Hàn Viễn Minh giao cho Tiểu Bằng tự tay giải quyết, chuyện này do hắn mà ra, cũng phải bởi vì hắn mà kết thúc. Như thế, hắn

mới cảm giác càng có thành tựu.

- Vâng.

Trương Tinh Tinh gật đầu.

- Nhưng mà có một số chỗ ta thật ra rất tán đồng, Tiểu Bằng tham gia cuộc thi đấu này xác thực là đang lãng phí thời gian.

Kỷ Hàn Vũ từ tốn nói.

- A?

Trương Tinh Tinh hơi nghi hoặc một chút.

- Ta sẽ tìm cơ hội nói chuyện với hắn. . .

Kỷ Hàn Vũ nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Cũng sắp bốn năm chưa từng gặp mặt rồi.

Trong quán cà phê lâm vào trầm mặc trong chốc lát.

. . .

Trở lại khách sạn, Cao Bằng để cho A Ngốc đi đến phía sau khách sạn nghỉ ngơi, sau đó tự mình đi thang máy lên lầu.

Lúc đi ngang qua đường lớn cước bộ của Cao Bằng hơi chần chờ, ở sảnh đăng ký vào ở của khách sạn, ước chừng có bảy mươi, tám mươi người đang chen chúc.

Hẳn là công ty hoặc là đoàn thể nào đó liên hoan tập thể dừng chân đi, Cao Bằng cũng không có để ý chút chuyện nhỏ này.

Về đến phòng, Cao Bằng đem đầu chôn vào dưới gối, ngủ mê man.

Ngày kế tiếp, Cao Bằng còn đang ngủ.

Đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

Tiếng đập cửa rất có quy luật, rất có tiết tấu.

Đùng, đùng đông. Đùng, đùng đông.

Cao Bằng ngủ say như chết nên không bị đánh thức.

Nhưng mà tiếng đập cửa lại rất có nghị lực, rốt cục cũng khiến cho Cao Bằng đồng học tỉnh lại từ trong giấc ngủ mơ.

Trên giường lộn một vòng, muốn rời giường, nhưng lại bị ga giường mềm mại gắt gao dính chặt, Cao Bằng hữu khí vô lực hô:

- Không cần quét dọn.

- Người trẻ tuổi luôn luôn ngủ nướng cũng không phải là chuyện tốt.

Một giọng nói trung khí mười phần truyền đến từ ngoài cửa.

- . . .

Trầm mặc ngắn ngủi.

Hai mắt Cao Bằng trong nháy mắt trợn to, tim đập rộn lên.

Giật mình từ trên giường bật dậy, quay đầu ngơ ngác nhìn về phía cửa lớn, tựa hồ không dám tin, đáy lòng rất thấp thỏm, có chút bận tâm vừa rồi chẳng qua là nghe nhầm.

Đùng, đùng đông.

Cao Bằng không kịp đi dép lê trực tiếp chạy về phía cửa phòng, xuyên thấu qua mắt mèo quan sát bên ngoài.

Một ông lão rất to con mặc một bộ hán phục màu trắng rộng rãi đứng ở ngoài cửa, mái tóc màu trắng chải ngược về phía sau,

tựa hồ có chỗ phát giác, xuyên thấu qua mắt mèo đối mặt với Cao Bằng, sau đó mỉm cười.

Khi nhìn rõ khuôn mặt của ông lão này, trong nháy mắt khóe miệng Cao Bằng không khống chế nổi vểnh lên, lập tức mở cửa.

- Ông ngoại!

Cao Bằng xông ra khỏi gian phòng ôm lấy Kỷ Hàn Vũ.

Kỷ Hàn Vũ cởi mở cười to, vỗ nhè nhẹ lưng Cao Bằng, thấy Cao Bằng ngay cả dép lê cũng không đi thì nhịn không được oán trách:

- Mấy năm không gặp, tiểu tử nhà ngươi vẫn chân tay lóng ngóng như thế, lần sau đi dép lê xong rồi lại ra.

Cao Bằng không có trả lời, chỉ là úng thanh đáp ứng, hai mắt đóng chặt. Cao Bằng cảm thấy mũi của chính mình lúc này có chút mỏi nhừ.

Không ai biết một đứa trẻ mất đi cha mẹ làm thế nào sống sót sau tai biến tận thế, ông Lưu cũng là sau tai biến một năm mới chuyển đến.

Vô luận là lời nói lạnh nhạt trào phúng của người khác, hay vẫn là thấy vật nghĩ tình mà phiền muộn, hoặc là sự cô độc một thân một mình trong đêm khuya giống như thủy triều vọt tới. Hắn trải qua quá nhiều.

- Tốt tốt, ông ngoại bây giờ trở về rồi.

Kỷ Hàn Vũ nhẹ giọng an ủi Cao Bằng.

- Chỉ cần ông ngoại vẫn còn, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ người nào có thể khi dễ ngươi!

Một người vô luận thành thục cỡ nào, lúc đối mặt với trưởng

bối chí thân thì đều chỉ là một đứa bé.

Cuối hành lang có đứng mấy người, mấy người kia yên lặng quay đầu đi, không dám nhìn thẳng vào một màn này, bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy chủ tịch ôn nhu như vậy.

Bọn họ không biết nhìn nhiều một chút có thể dẫn đến hậu quả nghiêm trọng hay không, cho nên vẫn là phi lễ chớ nhìn tốt nhất.

Đi vào gian phòng rồi đóng cửa lại.

Kỷ Hàn Vũ đi đến bên cửa sổ rồi ngồi xuống trên ghế mây, vẻ mặt ôn hòa nói với Cao Bằng:

- Ông ngoại cũng vừa xem ngươi tranh tài, biểu hiện của ngươi rất tuyệt, hữu dũng hữu mưu.

Người mình biết chuyện của mình, bình thường mặt dạn mày dày thừa nhận một chút còn chưa tính, bây giờ bị ông ngoại khen như thế Cao Bằng vẫn đúng là có chút xấu hổ.

- Có thể bảo đảm được chính mình là thành công lớn nhất.

Kỷ Hàn Vũ mỉm cười,

- Chuyện này không có cái gì phải ngượng ngùng, tựa như ông ngoại ngươi lúc mới bắt đầu thành lập tập đoàn Nam Thiên, ở trên một chút sự tình cũng tạm thời phải nhượng bộ.

- Ngươi phải nhớ kỹ, nắm đấm kéo về phía sau là để vung ra quyền kế tiếp càng mạnh mẽ hơn!

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 150: Nói Chuyện

- Nắm đấm kéo về phía sau, là để vung ra quyền kế tiếp càng mạnh mẽ hơn.

Cao Bằng tự lẩm bẩm, con mắt càng ngày càng sáng.

Kỷ Hàn Vũ thưởng thức gật đầu, xem ra ngoại tôn của chính mình vẫn rất có linh tính.

- Vốn ông định sau khi trở lại đại lục sẽ trực tiếp tới tìm cháu, nhưng lại xảy ra một số việc ngoài ý muốn, ông sợ mang đến nguy hiểm cho cháu nên mới không có tới tìm.

Kỷ Hàn Vũ nghiêm túc nói với Cao Bằng.

- Cháu hiểu rõ, ông Lưu. . . Đã nói cho cháu biết, trước đó ngài có việc, tạm thời không thể tới tìm cháu.

Cao Bằng gật đầu.

- Lúc vừa mới bắt đầu xảy ra tai biến, ta bị vây ở trên một hòn đảo, hơn một năm mới có thể quay lại đại lục. Vào lúc đó tập đoàn Nam Thiên đã biến thiên, ta trở về, khiến cho một số người rất khủng hoảng, một số người người còn hận ta thấu xương, cả ngày lẫn đêm đều muốn ta chết, đáng tiếc bọn họ không thể giết được ta. Nhưng mà cháu lại khác biệt, khi đó cháu còn không thể ký kết huyết khế, hoàn toàn chỉ đơn thuần là một người bình thường, ta không thể chiếu cố các mặt cho cháu.

Kỷ Hàn Vũ thở dài.

- Ta không thể để cho an nguy của cháu xuất hiện một chút mảy may sai lầm nào.

- Dù sao. . . Cháu là thân nhân duy nhất còn lại trên đời này của ta.

- Vậy bây giờ chuyện bên tập đoàn của ngài. . .

Cao Bằng do dự một chút,

- Nếu cần đến thì có lẽ cháu có thể giúp được ngài, ở phương diện bồi dưỡng ngự thú cháu cũng rất có tâm đắc.

Kỷ Hàn Vũ cười cười, sau đó khoát tay.

- Chuyện bên tập đoàn cũng sắp xử lý sạch sẽ, chỉ còn lại mấy con tôm nhỏ vẫn đang giãy dụa, không lật nổi một chút sóng gió nào.

Kỷ Hàn Vũ nói chuyện rất bình thản, phảng phất đang nói về một việc nho nhỏ không có ý nghĩa.

- Lần này ta tới là muốn xem cháu một chút.

Kỷ Hàn Vũ cẩn thận quan sát Cao Bằng. Hoàn toàn không giống với trong video, càng chân thực hơn, càng có một loại rung động xuất phát từ sâu trong lòng.

Trầm mặc hơn nửa ngày, Kỷ Hàn Vũ mới cảm khái:

- Cháu cao lớn.

Vừa nói vừa nâng tay phải lên nhẹ nhàng khua,

- Còn nhớ khi đó cháu mới chỉ cao như vậy, bây giờ cũng sắp cao đến tai của ta rồi.

Cao Bằng gật đầu, ông ngoại đúng là rất cao.

Cả người cao chừng một mét chín, đặt ở niên đại lúc đó của ông ngoại, đã là cực cao.

- Trước đó có người muốn hủy bỏ tư cách tranh tài của cháu.

Kỷ Hàn Vũ mở miệng nói ra.

Cao Bằng cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì trước khi về khách sạn đã có người tìm đến hắn nói qua.

Mặc dù cuộc trò chuyện không phải rất vui vẻ.

- Ta biết cháu đã từ chối hắn, nhưng hắn muốn hủy bỏ tư cách tranh tài của cháu cũng không chỉ có một loại phương thức hảo ngôn khuyên bảo này, hắn chỉ là tiên lễ hậu binh mà thôi.

- Là cái binh pháp như thế nào?

- Trước tiên sẽ bại hoại thanh danh của cháu, nữ hài trước đó ở khách sạn mời cháu ăn cơm là do người kia chỉ điểm, đến lúc đó sau khi cháu và nữ hài kia vào ăn liền sẽ phát sinh ra một ít chuyện, sau đó cô bé kia sẽ vu hãm cháu cưỡng gian nàng.

- Về sau lại có người trợ giúp một phen, cháu chỉ là một đứa trẻ không có bối cảnh nên sẽ hết đường chối cãi, ba người thành hổ, cái mũ này trên đầu của cháu chỉ sợ cả đời cũng không thể lấy xuống được.

Cao Bằng im lặng, sau khi thanh danh của mình bị bôi xấu, biện pháp để đối phó với chính mình sẽ có rất nhiều.

Điểm này không cần đến ông ngoại nói hắn cũng tự biết.

- Vậy cháu chuẩn bị đối phó hắn thế nào?

Kỷ Hàn Vũ mỉm cười.

- Hắn là ai?

- Thị trưởng căn cứ thành phố Kim Lăng Hàn Minh Viễn.

- . . .

Cao Bằng đau răng, loại đại nhân vật như thế này mình trả thù kiểu gì.

- Ta hi vọng cháu có thể tự mình báo thù, nếu có gì cần, ông ngoại sẽ dốc toàn lực trợ giúp cháu. Kỳ thật có cái động lực để thúc giục cháu cũng tốt.

- n, cám ơn ông ngoại.

Cao Bằng gật đầu.

Xưa nay Cao Bằng không cảm thấy mình là người rộng lượng, người khác ám toán thiết kế mình mà còn có thể coi chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hàn Minh Viễn, Cao Bằng biểu thị chính mình đã nhớ kỹ cái tên này.

- Còn nữa, ta hi vọng cháu có thể từ bỏ Đại hội thanh niên Ngự sử mạnh nhất liên minh lần này.

Kỷ Hàn Vũ nói với Cao Bằng,

- Không có bất cứ quan hệ nào với tên họ Hàn kia, chỉ đơn thuần là quan điểm của ông ngoại thôi.

Cao Bằng hơi nghi hoặc một chút.

- Tai biến phát sinh đến nay cũng chỉ mới có hơn ba năm, kỳ thật sự chênh lệch giữa mọi người cũng không lớn, tuổi tác cũng không mang đến một chút ưu thế cho bất luận kẻ nào. Vô luận là ba mươi tuổi, bốn mươi tuổi hay năm mươi tuổi, tất cả mọi người đều đứng trên cùng một điểm xuất phát. Tại sao lại cứ phải truy cầu một cái danh hào có hạn chế như thanh niên Ngự Sử mạnh nhất này chứ? Bỏ đi hai chữ thanh niên không phải càng tốt hơn

sao?

Cao Bằng sửng sốt,

- Ngự sử. . . Mạnh nhất?

- Đúng, Ngự Sử mạnh nhất.

Kỷ Hàn Vũ tán dương gật đầu.

- Đàn ông, phải có dã tâm một chút!

Lời nói này khiến cho đáy lòng Cao Bằng dâng lên một cỗ cảm giác khác thường.

Trong thoáng chốc, một cánh cửa nằm sâu trong đầu bị mở ra.

Cái từ dã tâm này từ trước đến nay vẫn luôn bị xem như nghĩa xấu, nhưng nó lại bao hàm một tầng sắc thái thần bí.

Kỷ Hàn Vũ đứng dậy đi đến bên cạnh Cao Bằng, vỗ vỗ bả vai của hắn, ra hiệu cho hắn đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ,

- Thời đại không giống nhau, đây là thời đại tốt nhất cho kẻ có dã tâm. Mặc dù trước mắt Liên minh đang chưởng khống đại cục, nhưng cũng chỉ là tạm thời, sớm muộn sẽ có một ngày bộc phát ra mâu thuẫn càng lớn hơn. Cháu nói xem, lúc một người sử dụng ngự thú có thể phá núi đập non, dời sông lấp biển, hắn còn cam tâm sống bình thường sao? Thoả mãn với địa vị trước mắt sao? Dục vọng của con người đều có quan hệ trực tiếp với năng lực của bản thân.

Trên mặt Kỷ Hàn Vũ lộ ra nụ cười.

- Có lẽ sẽ có một loại cường giả nguyện ý giữ gìn trật tự, nhưng thế gian vạn vật đều phân hai mặt âm dương, người muốn phá hư trật tự cũng sẽ tuyệt đối không ít.

Cao Bằng trầm mặc, đột nhiên có chút không dám tưởng tượng đến tương lai đó.

- Cho nên, cố gắng để cho mình trở nên càng cường đại hơn đi, tham gia loại tranh tài này chỉ tổn lãng phí thời gian.

Kỷ Hàn Vũ khích lệ nói.

- Ông ngoại, vậy. . . Vậy ngài hi vọng giữ gìn trật tự hay vẫn là. . .

- Đương nhiên là giữ gìn cháu.

Kỷ Hàn Vũ chém đinh chặt sắt nói.

Đáy lòng Cao Bằng ấm áp.

- Ông ngoại, vậy thì cháu sẽ bỏ thi đấu.

Cao Bằng đột nhiên mở miệng nói.

Kỷ Hàn Vũ vui mừng gật đầu,

- Tốt, ông ngoại ủng hộ cháu.

Hơi dừng một chút, Kỷ Hàn Vũ chăm chú nói ra:

- Ông ngoại cũng chuẩn bị cho cháu một phần lễ vật nhỏ, sau ba tháng lúc tranh tài bắt đầu, ta sẽ cho cháu một cái danh ngạch đề cử, để cháu lấy thân phận trọng tài tham gia đại hội lần này.

- ? ? !

Cao Bằng ngây người.

- Nhưng mà cũng không phải là không có điều kiện, cái danh ngạch này ta có thể tranh thủ cho cháu, nhưng cháu có thể cầm tới tay hay không thì phải xem cố gắng trong ba tháng này của chính

cháu, thực lực quá kém thì chính cháu chắc cũng không gánh không nổi cái mặt này chứ.

Kỷ Hàn Vũ cười ha ha, đồng thời vì mình cơ trí like,

Vừa rồi hắn linh cơ khẽ động nghĩ đến phương pháp này để khích lệ cháu ngoại, hắn biết mặc dù cháu ngoại đã bị chính mình thuyết phục thành công, nhưng mà trong lòng khẳng định vẫn còn có chút không vui.

Cho nên ông lão dụng tâm lương khổ vì khích lệ cháu ngoại, đã đặc biệt nghĩ ra cái chủ ý này.

Cao Bằng thừa nhận, hắn thật sự động tâm.

Tham gia loại tranh tài này đúng là không có gì hay, nhưng mà đi làm trọng tài thì lại rất có ý tứ. . .

Nghĩ đến việc sau khi tranh tài bắt đầu, nhìn thấy người vốn là đồng đội lại đột nhiên biến thành trọng tài, những thí sinh kia nhất định sẽ rất vui vẻ đi.

Nhưng mà khi Cao Bằng nhìn về phía ông ngoại thì thần sắc cũng phát sinh biến hóa, ngay cả loại thân phận như trọng tài này cũng có thể lấy tới, ông ngoại thật sự làm cho hắn. . . Kinh hãi.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 151: Trở Lại Trường An

Sau khi nói chuyện xong, ông cháu hai người rời khỏi phòng khách sạn để xuống lầu ăn cơm.

Cũng không có đi quá xa, ăn cơm ngay tại phòng ăn ở lầu hai của khách sạn.

Lúc Cao Bằng đi vào trong nhà ăn không có một ai, không khí rất yên tĩnh.

Cơm nước xong xuôi, Cao Bằng lại bồi tiếp ông ngoại đi tản bộ trong chốc lát, sau đó ông ngoại lại đi cùng Cao Bằng đến nơi quản lý ngự thú của khách sạn để xem Đại Tử, A Ngốc bọn nó một chút.

Đại Tử nhìn thấy Kỷ Hàn Vũ thì hơi nghi hoặc một chút, ghé vào biên giới lồng sắt, nghi ngờ nhìn qua Kỷ Hàn Vũ. Con mắt đen kịt không nhúc nhích, rất hiếu kỳ với ông lão đứng bên người chủ nhân này.

Kỷ Hàn Vũ mỉm cười,

- Là một tiểu gia hỏa đáng yêu.

Đại Tử nghe xong thì cao hứng ngẩng đầu, hai chiếc râu dựng lên.

Lúc nghe được chủ nhân nói đây là ông ngoại của hắn thì Đại Tử càng vui vẻ hơn, đắc ý uốn qua uốn lại.

A Xuẩn luống cuống, tranh thủ thời gian bay ra ngoài. Nó mềm mại không xương nên có thể nhẹ nhàng chui ra ngoài theo khe hở

giữa song sắt, nôn nóng bay đến trước mặt Kỷ Hàn Vũ, duỗi ra mấy căn xúc tu móc loạn trong không gian tùy thân của chính mình, sau đó móc ra một ly nước trái cây đưa cho Kỷ Hàn Vũ.

- Quả kỷ, uống quả kỷ!

A Xuẩn lấy lòng bay xung quanh Kỷ Hàn Vũ, rất đau lòng nhìn qua ly nước trái cây trong tay.

Nhưng khi nghe thấy Kỷ Hàn Vũ nói hắn không uống thì A Xuẩn tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, nhanh chóng giấu ly nước trái cây trong tay đi, sau khi xác nhận đã giấu kỹ mới nhẹ nhàng thở ra.

Bẹp!

Một chùm sáng đắp lên đỉnh đầu Cao Bằng, A Xuẩn hài lòng vung vẩy xúc tu, vẫn là cảm giác quen thuộc này ~

Kỷ Hàn Vũ nhìn thấy một màn này chỉ cười không nói.

. . .

- Thi đại học xong cháu có ý nghĩ gì không?

- Trước đó đăng ký trường học đã.

Kỳ thật sau khi thành tích được đưa ra là có thể báo danh, chỉ là Cao Bằng vẫn một mực kéo dài. Đương nhiên, lấy thành tích vòng thứ nhất và vòng thứ hai của hắn, trên cơ bản các trường học nổi danh trong phạm vi toàn thế giới đều có thể tùy ý chọn lựa.

- Hả? Cái trường học nào thế?

Kỷ Hàn Vũ không để ý hỏi.

- Đại học Du Châu.

- Ồ, sao không thừa dịp còn trẻ để đi xa một chút nhìn xem?

Kỷ Hàn Vũ phê bình qua loa hai câu, kỳ thực nụ cười trên khóe miệng đã bán đứng hắn.

Lúc này tâm tình của Kỷ Hàn Vũ rất tốt.

- Vậy cháu sẽ báo danh ở đại học Nghê Hồng đi.

Cao Bằng bình tĩnh nói.

Kỷ Hàn Vũ quay đầu nhìn Cao Bằng một chút,

- Đừng lộn xộn, liền Du Châu đại học đi!

- Ah.

Cao Bằng cảm thấy rất thú vị, đúng là ông lão khẩu thị tâm phi.

Rời khách sạn, Cao Bằng lấy điện thoại di động ra muốn rời khỏi tranh tài, nhưng đột nhiên lại không biết nên gọi cú điện thoại này cho ai, lúng túng đứng tại chỗ. . .

Kỷ Hàn Vũ thấy thế thì cười khẽ, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại, sau đó tắt điện thoại đi,

- Được rồi, đã an bài thỏa đáng.

Sau đó Kỷ Hàn Vũ nhìn cháu ngoại có chút xúc động, nhịn không được vỗ vỗ bả vai Cao Bằng rồi nói:

- Tốt, không nên nghĩ nhiều như vậy, đi tốt mỗi một bước của chính mình là được. Cuộc sống của cháu chính cháu làm chủ, ông ngoại sẽ không can thiệp. . .

Nói xong lời cuối cùng giọng nói của Kỷ Hàn Vũ có chút trầm thấp, hắn nghĩ tới con gái.

Lúc trước cũng là do hắn muốn đem ý nguyện của mình áp đặt

trên người con gái mới dẫn đến việc con gái rời nhà trốn đi.

- Ông ngoại, ông nói xem người sống một đời này cần để ý đến cái nhìn của người khác sao?

Cao Bằng đột nhiên mở miệng hỏi. Đây là vấn đề mà hắn đã giấu ở trong lòng rất lâu, nhưng một mực vẫn không có đáp án.

- Tại sao phải để ý cái nhìn của người khác? Cháu đang sống vì người khác sao?

Kỷ Hàn Vũ hỏi lại.

Cao Bằng trầm mặc hai giây. Lắc đầu.

- Vậy thì đúng rồi, tựa như ông ngoại cháu vậy, nếu như quan tâm đến cái nhìn của người khác thì ta cũng không đến được vị trí hôm nay.

Kỷ Hàn Vũ cười to.

- Cháu phải nhớ kỹ, cả đời này của cháu chỉ cần không ngừng cố gắng tiến lên, ở trong chuyện xưa của một ít người cháu kiểu gì cũng sẽ đảm nhiệm vai trò nhân vật phản diện.

- Thế ông ngoại ngài thì sao?

- Ta?

Kỷ Hàn Vũ sửng sốt một chút, lập tức mỉm cười,

- Ta đã sớm xú danh vang dội.

. . .

Công ty bên kia có việc, đêm đó Kỷ Hàn Vũ trực tiếp rời đi.

Cao Bằng cũng không ngồi cùng máy bay với Kỷ Hàn Vũ, mà

dưới sự an bài của Kỷ Hàn Vũ đi Trường An.

Mặc dù đã quyết định muốn đi Du Châu, nhưng mà Cao Bằng vẫn cần xử lý tốt một số chuyện ở Trường An.

Tỉ như phòng ở cũ, tỉ như phòng làm việc Thiên Bằng, còn có căn biệt thự mua được còn chưa kịp ở hai ngày. . .

Máy bay chậm rãi đáp xuống sân bay, cả máy bay chỉ có một người hành khách là Cao Bằng, trừ đó ra thì còn có chính phó hai cơ trưởng.

- Cao thiếu, máy bay mấy ngày nay sẽ dừng lại ở sân bay, chờ lúc nào ngài muốn xuất phát thì cứ phân phó. Chỉ cần nói cho chúng tôi biết trước một ngày là được, chúng tôi sẽ nói chuyện với sân bay về thời gian cất cánh.

Cơ trưởng nói với Cao Bằng.

- . . . Các ngươi bình thường đều không đi làm?

Cao Bằng trầm mặc một lát, mở miệng hỏi.

- Ngài nói đùa, đây là máy bay tư nhân của ngài, nhiệm vụ của chúng tôi là vì ngài phục vụ.

Cơ trưởng mỉm cười.

- . . . Tốt.

Cao Bằng gật đầu, hắn đang cố gắng thích ứng.

Trở lại biệt thự đã là bốn giờ chiều, Cao Bằng đầu tiên là về nhà rửa mặt một chút, sau đó lại đi nhà ông Lưu chuẩn bị đón Tiểu Diễm về.

Vừa đi vào nhà ông Lưu đã gặp một con chim cánh cụt mập mạp lắc lư đi tới.

- Ông Lưu?

Cao Bằng gọi hai tiếng, nhưng không có nhận được ông Lưu đáp lại.

Ông Lưu không ở?

Cao Bằng hơi nghi hoặc một chút, ông Lưu đi nơi nào.

- Lệ lệ.

Chim cánh cụt béo đi xung quanh Cao Bằng vài vòng, có chút lo lắng.

- Ông Lưu nuôi dưỡng chim cánh cụt từ lúc nào.

Lúc này Cao Bằng mới nheo mắt lại dò xét cái con chim cánh cụt kia.

Đột nhiên phát hiện tư thế đi đường của cái con chim cánh cụt này có chút cổ quái, tựa như đang nhảy, nhưng tựa hồ do quá mập cho nên không nhảy nổi, tạo cho người ta một loại cảm giác nó đang cọ.

Chim cánh cụt nhô cái bụng bự trắng bóng lên, sau đó cái bụng hướng về phía trước lăn một vòng, hướng về phía trước cọ xát hai bước, lắc lư cánh bảo trì cân bằng.

Cái con chim cánh cụt này thế nào lại nhìn quen mắt như thế. . .

Cao Bằng trầm tư.

A Xuẩn hiếu kì bay xung quanh chim cánh cụt, không có chút sợ hãi nào.

- Lệ Li! !

Chim cánh cụt phí sức kêu to.

Bởi vì quá béo, cho nên thanh âm có vẻ có chút bén nhọn.

Cao Bằng đột nhiên nghĩ đến một sự thực đáng sợ nào đó, khóe mắt giật một cái.

- Tiểu Diễm?

Thấy chủ nhân rốt cục nhận ra chính mình, Tiểu Diễm hưng phấn vung vẩy cánh, cao hứng sôi nổi.

Cao Bằng suýt chút nữa phun một ngụm lão huyết ra ngoài.

Một con Bạch Hạc tiên phong đạo cốt lại bị nuôi thành một con chim cánh cụt, ông Lưu rốt cuộc đã cho ngươi ăn... Thứ gì đó?

Thấy chủ nhân không có ôm nó, Tiểu Diễm rất ủy khuất kêu to.

Ngươi ghét bỏ ta!

Tiểu Diễm ủy khuất kêu to, vung vẩy hai cánh làm trong phòng khách tán loạn, mỏ nhọn sắc bén xuyên thủng ghế sô pha, xé rách ra từng đoàn từng đoàn bông trắng tung bay trong không khí. Sau đó xoay người một cái lại đụng nát một cái ghế dựa.

Dừng bước lại, vụng trộm quan sát chủ nhân, thấy chủ nhân còn không có an ủi nó, Tiểu Diễm thở phì phò tiếp tục phá nhà.

Ba!

Một đạo hắc ảnh hiện lên, Tiểu Diễm lăng không xoay tròn một ngàn lẻ tám mươi độ rồi tự do rơi xuống đất.

Bởi vì quá béo, cái bụng nện trên mặt đất lại bắn lên, vô lực vung vẩy hai cánh xoay tròn lăn lộn trên mặt đất.

Một con mèo to đen kịt giống như báo lẳng lặng đi vào trong phòng khách, nhẹ nhàng liếm liếm móng vuốt, khinh thường liếc nhìn Tiểu Diễm.

Ngươi lại phá nhà tiếp thử xem?

Cao Bằng vừa bực mình vừa buồn cười, đem cái con phì hạc này từ dưới đất nâng dậy. Nhìn bộ dáng thuần thục của Mềm Mại, hiển nhiên Tiểu Diễm phá nhà không phải lần một lần hai.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 152: Gói Meme

Mềm Mại lẳng lặng nằm sấp trên mặt đất, cứ như vậy nhìn Cao Bằng kéo phì hạc kia rời đi.

Sau khi xác nhận Cao Bằng đã đi xa, Mềm Mại đứng dậy, đôi chân trước đặt ở trước người, lười biếng duỗi lưng một cái, lưng cong thành một cây cung, cái đuôi màu đen nhẹ nhàng vung vẩy.

Ưu nhã đi đến trước máy điện thoại, chân trái giơ lên nhấc điện thoại đặt ở bên tai của mình, chân phải bắn ra một cái vuốt nhọn sắc bén nhẹ nhàng điểm mấy lần vào điện thoại.

Không bao lâu điện thoại đã kết nối,

- Meo?

Mềm Mại biếng nhác kêu một tiếng.

Điện thoại bên kia rất nhuần nhuyễn trả lời một câu,

- Đã hiểu.

Cúp điện thoại, em gái ở quầy lễ tân của công ty đồ dùng trong nhà lấy giấy bút ra, ghi chép một chút ở bên trên, sau đó nói với Trưởng phòng:

- Trưởng phòng, khách quen số 12 yêu cầu thay đổi gia cụ.

- Được, Tiểu Lý cậu đi đến nhà khách hàng xem một chút cần phải thay đổi những gia cụ gì, sau đó gọi điện thoại về, chúng ta sẽ phái người đưa gia cụ qua.

- Vâng, Trưởng phòng.

Một người trẻ tuổi mặc áo ngắn tay màu lam rất nhuần nhuyễn xuống lầu, cưỡi lên xe gắn máy đi về phía vùng ngoại thành.

Cao Bằng trở lại nhà mình, nói với A Ngốc đang xách Tiểu Diễm:

- Đem nó ném tới.

A Ngốc rất nghe lời ném Tiểu Diễm ở trong tay ra, Tiểu Diễm bịch một tiếng rơi xuống đất.

Nhưng mà làm thế nào cũng không đứng lên nổi, bởi vì quá béo, không bay lên được, tròn vo, tựa như một quả cầu.

- Lệ lệ?

Tiểu Diễm kinh ngạc hỏi thăm mấy tiểu đồng bọn, vì sao không đến dìu nó một chút.

Râu của Đại Tử lay động, đang chuẩn bị tiến lên đỡ Tiểu Diễm dậy.

- Đừng dìu nó, hôm nay nó mà không tự mình đứng dậy được thì cũng không cần đứng lên nữa.

Cao Bằng tức giận nói.

Tiểu Diễm chớp chớp mắt, sau đó nằm trên mặt đất giả chết.

. . .

Trong biệt thự có máy chạy bộ, Cao Bằng ném cái con chim cánh cụt này lên trên máy chạy bộ.

- Mấy ngày nay ngươi phải rèn luyện thật tốt cho ta.

Cao Bằng căn dặn Tiểu Diễm.

Nói xong liền sờ lên đầu Tiểu Diễm, cái mào đỏ tươi như máu.

Sờ lên rất thô ráp, tựa như một đoàn cát đá băng lãnh, có cảm giác ma sát.

Tiểu Diễm là thuộc tính Hỏa. Nhưng mà mào của nó lại rất lạnh lẽo.

Sờ lên lớp lông vũ bên ngoài thân giống như tơ lụa mềm mại bóng loáng, xúc cảm rất tốt.

Sau đó Cao Bằng sửa soạn một chút liền lái xe đến trường học.

Ở dã ngoại ngồi trên A Ban lâu, cái mông rất đau, vẫn là lái xe dễ chịu hơn.

Xe tải lớn chạy trên đường lớn, hấp dẫn không ít ánh mắt hâm mộ.

Loại sắt thép quái thú này chạy trên đường lớn vô cùng thu hút sự chú ý của người khác.

Xe tải dừng lại trên bãi đỗ xe cách trường học không xa, Cao Bằng đóng cửa xuống xe rồi đi vào trường học.

Lúc này hẳn là còn ở lên lớp học.

Thi đại học kết thúc, sau khi nghỉ ngơi hai ngày trường học sẽ cho đám học sinh lớp 11 tiến hành học bù kỳ nghỉ hè, cho bọn họ sự quan tâm ấm áp.

Cao Bằng chính là chuẩn học sinh lớp mười hai, chỉ là sớm tốt nghiệp mà thôi.

Nghĩ đến chính mình đã thi đại học xong, mà các bạn học của mình lại vẫn còn ngồi trong phòng học phấn đấu, Cao Bằng liền không nhịn được muốn trở về xem bọn họ. . .

Đại gia gác cổng ngăn Cao Bằng lại,

- Người bên ngoài trường học không thể tùy ý ra vào.

Bên cạnh đại gia ngồi xổm một con Mèo manul hung tợn ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Cao Bằng, thân hình tròn trịa tựa như một quả cầu, khuôn mặt không cần biểu lộ gì cũng tự nhiên có vẻ rất hung ác.

Chỉ là cái con Mèo manul này chưa đủ lớn, chỉ dài bằng bàn tay, trên gương mặt béo múp míp mọc ra mấy cọng râu màu trắng thật dài, không ngừng bị thổi bay theo nhịp hô hấp. Nó rất hung ác không ngừng đi vòng quanh Cao Bằng, tư thế đi đường là chân trước hướng ra phía ngoài, sau đó lòng bàn tay hợp lại, giống như đang đi chữ bát (/\).

- Đại gia, ta chính là học sinh trường này.

Cao Bằng vừa nói vừa lấy thẻ học sinh từ trong túi ra, đại gia nhận lấy nhìn qua,

- Là học sinh trường chúng ta.

Sau đó hồ nghi nhìn chằm chằm vào Cao Bằng,

- Nhưng thế nào ta lại nhìn ngươi khá quen mắt chứ?

Mèo manul nghe thấy đại gia nói, meo ô một tiếng rồi nhào lên, dùng hàm răng nho nhỏ không ngừng cắn xé ống quần của Cao Bằng, ống quần của hắn bị cắn rách.

Cao Bằng nhẹ nhàng nhấc chân phải, Mèo manul lớn chừng bàn tay lảo đảo lùi về phía sau, ngã chổng vó lên trời, lăn một vòng trên mặt đất rồi lại tiếp tục đứng lên hung ác nhào về phía Cao Bằng.

- Đừng làm rộn.

Cao Bằng nhỏ giọng quát lớn tiểu mập mạp này.

Cúi người nhấc tiểu Mèo manul này lên, sau khi nhấc lên mới phát hiện tiểu gia hỏa này còn nhẹ hơn so với trong tưởng tượng của hắn. Da lông mềm mại có chút dày, giống như đang nắm một tầng da trâu, lông xù đâm được làm lòng bàn tay Cao Bằng hơi ngứa một chút.

Sau khi bị Cao Bằng nhấc lên, bốn chân nhỏ của tiểu gia hỏa này không ngừng vung vẩy, hiệu quả hài kịch rất đủ.

Mèo manul nổi danh về chân ngắn trong động vật họ mèo, hơn nữa còn có một gương mặt và lỗ tai hình tròn, tăng thêm cái đuôi vừa ngắn lại thô, cho nên nhìn qua chính là một tiểu bàn đôn.

- Đại gia, ngài lúc nào nuôi một con Mèo manul thế?

Cao Bằng tò mò hỏi, hắn nhớ kỹ đại gia gác cổng trước kia không có nuôi dưỡng bất cứ sủng vật nào.

Đại gia gác cổng nhíu mày nhìn Cao Bằng,

- Cái con mèo nhỏ này ta nuôi được gần nửa tháng, ngươi là học sinh trường này mà lại không biết?

Ách. . .

Cao Bằng nghẹn lời, hắn không nghĩ tới đại gia gác cổng lại tẫn trách như thế, đến bây giờ vẫn không quên chuyện thân phận của hắn.

- Ta là lớp học sinh lớp 11-3, sớm tham gia thi đại học. . .

Cao Bằng nói đại khái tình huống cho đại gia gác cổng.

Đại gia gác cổng vỗ đầu một cái,

- Ta nhớ ra rồi, ngươi là cá ướp muối!

Cao Bằng,

- ? ? ?

Đại gia gác cổng vui vẻ lấy điện thoại di động từ trong túi ra, rất nhuần nhuyễn mở khóa điện thoại, mở Wechat, ấn mở một group chat sau đó tùy tiện thao tác một chút, rất nhanh đã tìm được một tấm ảnh, điểm kích phóng đại hình ảnh ——

Cao Bằng nằm thành hình chữ đại ở trên tảng đá lớn, bên cạnh là mấy ngự thú với tư thế giống vậy, phía dưới cùng có thêm mấy chữ lớn màu trắng: Ta đã là cá ướp muối.

- . . .

Nụ cười trên mặt Cao Bằng cứng đờ.

- Ta nói mà, thảo nào cảm thấy ngươi nhìn quen mắt như thế, thì ra ngươi là cái con cá ướp muối này.

Đại gia gác cổng vui vẻ nói.

- Đại gia, hình ảnh này lưu truyền lâu chưa?

- Phát hỏa được một khoảng thời gian rồi, này này, chớ đi mà, ngoại trừ tấm ảnh này còn có mấy tấm khác, đều rất thú vị.

Đại gia gác cổng tiếp tục lật lên, còn có mấy gói meme của Ngự Sử sinh khác.

Tỉ như một tấm trong đó, một nam sinh với tư thế rất chướng tai gai mắt ôm cổ của Kền kền núi lửa bay trên bầu trời, tóc bị cuồng phong thổi thành ổ gà, sắc mặt xanh trắng, biểu cảm quỷ súc, phía dưới kết hợp thêm mấy chữ lớn: Run lẩy bẩy.

Phốc phốc.

Cao Bằng cười rất vô lương.

Sau đó lại cảm thấy như vậy không tốt, cố gắng thu liễm nụ cười trên mặt.

Sau đó trong lòng dâng lên một cỗ tức giận, rốt cuộc là ai đem vẻ đẹp trai của chính mình vụng trộm truyền bá lên trên mạng!

Lý Tự Công đang ngồi trong phòng học hắt hơi một cái.

- Đoạn thời gian trước hiệu trưởng còn mở đại hội khen ngợi ngươi nữa đó, ngươi đã tăng thể diện cho tam trung Trường An của chúng ta.

Đại gia gác cổng vừa cười vừa nói,

- Nếu là học sinh cũ của trường học vậy thì đi vào đi.

Cao Bằng nói tiếng cám ơn đối với đại gia gác cổng, sau đó đi vào trường học.

Lúc đi ngang qua bên cạnh đại gia gác cổng, tiểu Mèo manul cảnh giác co lại đến sau chân của đại gia, sau đó trừng cặp mắt nhỏ. Khi thấy Cao Bằng nhìn sang, phát ra tiếng kêu meo ô uy hiếp!

Cao Bằng mỉm cười, quay người bước vào trường học.

Trường học vẫn là trường học trước kia, biến hóa không lớn, giáo viên hẳn cũng không có biến. Chỉ là khi Cao Bằng trở lại trường học lần nữa, rốt cuộc cũng không có loại cảm giác quen thuộc kia, tựa như một người xa lạ, đi đến chốn quen cũ.

Trong thoáng chốc, Cao Bằng tựa hồ nghe thấy tiếng chuông tan học vang lên, một đám học sinh tranh nhau chen lấn chạy xuống từ lầu dạy học sau đó chạy về phía nhà ăn.

Lắc đầu, ánh mắt Cao Bằng đầy phức tạp, hắn biết về sau có thể mình sẽ không có cơ hội trở lại trường học nữa.

Đợi xử lý xong chuyện bên này hắn phải bắt đầu đi Du Châu, mặc dù Trường An là nhà. Nhưng mà, nơi không có người thân còn được tính là nhà sao.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 153: Hạ Minh

Cầu thang đá cẩm thạch rất sạch sẽ, trên mặt đất còn có vệt nước chưa khô.

Một luồng hương vị nhàn nhạt của nước nước khử trùng tràn ngập trong không khí.

Chuông tan học trùng hợp vang lên, cửa lớn của phòng học vốn nên mở ra vẫn đóng chặt như cũ, đi ngang qua trong phòng học truyền ra giọng nói vang dội của giáo viên,

- Cho nên căn cứ phân tích cái chất hữu cơ này hẳn là điền axit amin. . .

Đi vào văn phòng, cô giáo Mộ Dung không có ở bên trong, chắc giờ đang lên lớp giảng bài.

Qua hai phút, Mộ Dung Thu Diệp ôm một chồng bài thi đi vào văn phòng, lúc nhìn thấy Cao Bằng trong phòng đợi nàng thì đầu tiên là kinh ngạc một chút, sau đó vui mừng gật đầu,

- Trở về rồi sao, biểu hiện của em ở trên TV rất không tồi.

Bịch.

Chồng bài thi thật dày bị ném lên trên bàn công tác màu vàng nhạt, Mộ Dung Thu Diệp cầm lấy ly giữ ấm trên bàn uống một hớp.

Thấy Cao Bằng vẫn đứng im ở chỗ đó, Mộ Dung Thu Diệp kéo một cái ghế từ bên cạnh ghế giáo viên đến,

- Còn đứng ngốc ở đó làm gì, tranh thủ thời gian qua đây ngồi

xuống.

Lúc này Cao Bằng mới phát hiện cô giáo Mộ Dung tựa hồ gầy đi một chút, đường cong mượt mà trên gương mặt không có lớn như vậy. Có lẽ là do một đoạn thời gian không có gặp, cho nên có thể cảm nhận được loại biến hóa này.

- Cô giáo, ngài gầy.

- Vẫn tốt, quen thuộc rồi. Mùa hè hàng năm tương đối bận rộn, thể trọng sẽ rút lại một chút, sau đó qua mùa đông sẽ bắn ngược trở về.

Mộ Dung Thu Diệp lơ đễnh.

- Yên tâm, thể trọng của cô vẫn rất ổn định.

- Ah. . .

Cao Bằng thực sự không biết nên tiếp lời như thế nào.

Sau đó Cao Bằng đành phải nói sang chuyện khác, hỏi một chút tình huống của các bạn học trong lớp. Mộ Dung Thu Diệp tựa hồ cũng cảm thấy tương đối hứng thú với Ngự Sử sinh, hiếu kì hỏi thăm Cao Bằng một số chuyện về Ngự Sử sinh.

Tỉ như Đằng Thạch Quái kia thật sự là do tảng đá tạo thành sao, vì sao một tảng đá lại có thể động, nó có cần ăn cơm các loại hay không.

Cao Bằng cũng đành chịu, loại vấn đề này em thật sự không biết.

Rất nhiều vấn đề mà cô giáo Mộ Dung hỏi Cao Bằng cũng không rõ lắm, dù sao hắn không tiếp xúc nhiều với những thí sinh kia, thậm chí có khả năng còn không hiểu bằng những khán giả trước TV.

Hai người một mực nói đến lúc lên lớp, Mộ Dung Thu Diệp cười cười, nói với Cao Bằng:

- Được rồi, về sau có thời gian lại đến xem cô nhé, lúc này cũng tới giờ học.

Cao Bằng gật đầu đứng dậy, đưa cái ghế sau lưng trả về chỗ cũ, lúc quay đầu đã nhìn thấy Mộ Dung Thu Diệp mở tủ, lấy từ bên trong ra một chồng bài thi thật dày.

Rời khỏi trường học, Cao Bằng nghĩ nghĩ, chuẩn bị đi một chuyến đến Hiệp hội Dục thú sư. Đương nhiên bây giờ đã không thể gọi bằng cái tên này, tên bây giờ là Bộ môn Dục thú Liên minh Ngự Sử, tên gọi dài hơn, nhìn qua cũng càng bức cách.

Phòng làm việc ở trung tâm thành phố, xe tải không cách nào tiến vào nội thành, cho nên trước hết đi đến Dục thú bộ, Cao Bằng chuẩn bị xử lý xong tất cả mọi việc ngay trong hôm nay.

Đi đến Dục thú bộ của Trường An, sau khi Cao Bằng hỏi thăm ở quầy lễ tân mới biết được Trần hội trưởng từ chức, ngay sau khi Liên minh Ngự Sử thành lập không lâu.

Lúc đó Cao Bằng đang chuẩn bị chiến đấu với kỳ thi đại học, bởi vậy không có biết được tin tức này.

- Được rồi.

Cao Bằng gật đầu, nếu Trần hội trưởng không ở thì thôi vậy.

- Chờ một chút.

Ngay lúc Cao Bằng chuẩn bị rời khỏi hiệp hội thì sau lưng truyền đến một tiếng hô.

Cao Bằng nghi ngờ quay đầu, một người đàn ông mặc trang phục chiến đấu màu trắng bước nhanh tới, sau khi xác nhận khuôn

mặt Cao Bằng thì nhẹ nhàng thở ra.

- Thật sự là ngài, Cao tiên sinh.

- Ngươi là. . . ?

Cao Bằng là thật quên hắn là ai.

- y. . .

Thấy Cao Bằng không biết mình, Hạ Minh có chút xấu hổ, nhớ rõ lúc trước còn ăn cơm chung.

- Ở mấy tháng trước tôi và quản lý Lưu Sâm Lâm của công ty bảo an Lam Thuẫn cùng mấy đội trưởng khác ăn cơm cùng một chỗ với ngài.

Hạ Minh rất thành khẩn nói.

Cao Bằng chợt hiểu ra, nhận được nhắc nhở hắn cuối cùng cũng nhớ ra người này. Đúng là đã cùng ăn qua một bữa cơm, chỉ là bữa cơm đó cũng không phải rất vui vẻ, điểm này Cao Bằng còn nhớ rất rõ ràng.

Các chi tiết khác hắn đều quên, hắn chỉ nhớ rõ cuối cùng đã tan rã trong không vui.

- Ah.

Cao Bằng rất thận trọng gật đầu, biểu hiện trên mặt lại là tránh xa người ngàn dặm.

Hạ Minh có chút khó xử, tốt xấu gì hắn cũng là đội trưởng của một tiểu đội săn quái nổi danh ở thành phố Trường An, tại trong vòng cũng có chút danh tiếng. Bây giờ ở trước mặt mọi người chủ động tìm người nói chuyện nhưng lại bị dán vào mông lạnh, quả thực khiến hắn có chút không nhịn được.

Nhưng nghĩ tới chính mình có việc cầu người, hắn cũng chỉ đành nuốt sự bất mãn trong lòng xuống.

Cầu người thì tất nhiên phải có bộ dáng cầu người, hắn còn không não tàn đến mức đang cầu xin người mà còn trang đại gia.

- Khụ khụ, Cao tiên sinh, ngày đó đúng là do chúng tôi làm không đúng, kỳ thật lúc đó tôi vẫn muốn tìm ngài để xin lỗi, chỉ là vẫn một mực không có cơ hội gặp ngài.

Hạ Minh cười tủm tỉm nói.

Có thể ra vào Dục thú bộ thì chí ít cũng là người có quan hệ với ngự thú, trong đó có một số người nhận ra Hạ Minh.

Mặc dù kinh dị nam hài này có bản lãnh gì lại làm cho hỉ nộ vô thường Hạ Minh bỏ đi lòng kiêu ngạo, nhưng mà không có người nào vây xem.

Tính tình của Hạ Minh có tiếng là lấn yếu sợ mạnh, bây giờ nếu đứng bên cạnh nhìn trò cười của hắn, khẳng định sẽ bị Hạ Minh ghen ghét trong lòng.

- Không có cái gì đáng giá phải xin lỗi, các ngươi vốn không làm sai gì cả, chỉ là mọi người có lý niệm khác biệt mà thôi.

Cao Bằng mỉm cười.

Khi nói xong Cao Bằng trực tiếp quay người rời đi, dưới tình thế cấp bách Hạ Minh đưa tay phải ra giữ chặt cánh tay Cao Bằng,

- Chờ một chút.

Cánh tay Cao Bằng bị giữ chặt.

Sắc mặt Hạ Minh có chút khó xử, mình đã hạ thấp tư thái như thế, tiểu tử này còn muốn như thế nào?

Cao Bằng híp mắt lại, đáy mắt lộ ra một tia nguy hiểm,

- Buông tay ra.

- Xin lỗi, xin lỗi.

Hạ Minh tranh thủ thời gian buông tay, vội vàng nói xin lỗi.

- Cao tiên sinh, ngài xem giúp ngự thú của tôi một chút đi, giá tiền theo quy củ của ngài là được.

Trên mặt Hạ Minh tràn đầy ủy khuất,

- Đoạn thời gian trước đã muốn tìm ngài hẹn trước, nhưng mà vẫn một mực không giành được danh ngạch. Mà hai tuần trước ngài lại tham gia giải thi đấu Ngự Sử sinh, có khả năng ở toàn bộ Trường An này chỉ có ngài xuất thủ mới có thể tấn thăng phẩm chất cho ngự thú của tôi.

- Vậy ngươi đúng là rất để mắt ta.

Cao Bằng không mặn không nhạt trả lời.

- Chỉ có ngài xuất thủ mới có biện pháp, những người khác khẳng định không được!

Hạ Minh chém đinh chặt sắt.

Cao Bằng lẳng lặng nhìn hắn, tựa như đang nhìn một chuyện cười.

Thông qua khung số liệu hắn rõ ràng nhìn thấy biểu hiện phía trên thanh trạng thái của Hạ Minh là phẫn nộ, nhưng trên mặt lại không nhìn ra mảy may tức giận, diễn kỹ đúng là rất tốt.

Từ lần trước sau khi ăn cơm xong, Cao Bằng đã có ấn tượng không tốt lắm đối với mấy người được gọi là đội trưởng tiểu đội săn quái đỉnh cấp của thành phố Trường An, hôm nay cái ấn tượng

này càng khắc sâu hơn.

Nhưng mà suy nghĩ kỹ một chút cũng có thể lý giải, mấy tiểu đội săn quái này đều thường xuyên xuất nhập nơi dã ngoại nguy hiểm chém giết với quái vật, đối đãi với "Người thành thị" như mình thì nhất định sẽ chẳng thèm ngó tới.

Hơn nữa nghe nói hai bàn tay của mấy tiểu đội săn quái này đều không sạch sẽ, dã ngoại là nơi vô pháp. Mặc dù pháp luật của liên minh không có quy định rõ ràng, nhưng mà pháp luật ở nơi dã ngoại vô hiệu được xem như một loại quy tắc ngầm.

Ví dụ như Hạ Minh này, nhìn qua tựa hồ rất thân thiện đối với mình, nhưng mình lại làm mất mặt mũi của hắn, chỉ sợ trong lòng đã hận mình thấu xương rồi.

Cao Bằng nhàn nhạt nhìn hắn, đột nhiên mỉm cười nói,

- Được, ngày mai ngươi mang theo ngự thú đến, nhưng ta chỉ là một trung cấp Dục thú sư, xác suất thành công không thể cam đoan trăm phần trăm, nhưng ta sẽ cố hết sức.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 154: Gãy Chân Liền Không Thể Đi

Tựa hồ không nghĩ tới Cao Bằng lại đồng ý sảng khoái như vậy, Hạ Minh sửng sốt một chút, sau đó nói thầm trong lòng. Đồng ý thế này cũng quá nhanh rồi, nhanh đến mức làm cho chắn không kịp xoay sở.

Rời khỏi Dục thú bộ Cao Bằng lại ngồi xe đi một chuyến đến phòng làm việc ở trung tâm thành phố. Đi vào phòng làm việc, lúc này bên trong có chút bận rộn, khách nhân rất nhiều.

- Tiểu lão bản, đây là trung cấp Dục thú sư mới tới, Lưu Mạnh Huệ.

Tuân Quyển Quyển giới thiệu với Cao Bằng.

Ở trước mặt Cao Bằng là một người phụ nữ nhìn qua ước chừng hơn ba mươi tuổi, mặc âu phục màu xám, nhẹ gật đầu với Cao Bằng.

- Ừ, như vậy cũng tốt, sau khi tôi đi phòng làm việc sẽ không bởi vì không có người mà hoang phế.

Cao Bằng cũng rất đồng ý việc chiêu mộ Dục thú sư khác đến công tác, dù sao phòng làm việc này là tâm nguyện của ông Lưu, hắn hi vọng có thể đánh ra danh khí cho nó.

Nếu bởi vì mình mà làm cho phòng làm việc xuống dốc, trong lòng cũng sẽ rất day dứt.

Dù sao, đây chính là tâm nguyện của ông Lưu mà!

Cũng phải nói chính mình còn chưa từng nhìn qua trung cấp Dục thú sư khác tăng phẩm chất cho Ngự thú như thế nào, Cao Bằng có chút hiếu kỳ.

Nhưng cũng biết chính mình không tiện đi hỏi, dù sao mỗi một loại phương pháp đều là bí mật của người khác, lòng hiếu kỳ vẫn nên không quá nặng cho thỏa đáng.

- Về sau có lẽ tôi sẽ không đến phòng làm việc làm nữa, hai ngày nữa tôi sẽ phải đi Du Châu bên kia, mọi người hãy cố lên.

Cao Bằng động viên.

- Ah, tiểu lão bản muốn đi rồi sao?

Tuân Quyển Quyển có chút lưu luyến không rời, con người tiểu lão bản này vẫn rất tốt. Bình thường lúc đi làm nàng vụng trộm ăn một chút gì đó, tiểu lão bản nhìn thấy cũng sẽ không nói cái gì.

Rời khỏi phòng làm việc, Cao Bằng quay đầu nhìn lại một chút.

Vốn Cao Bằng còn muốn ngày thứ hai lúc bồi dưỡng Ngự thú cho Hạ Minh kia sẽ làm chút ít thủ đoạn, trực tiếp phế bỏ Ngự thú của hắn. Dù sao đối với người có thể nhìn thấy nhược điểm của ngự thú như hắn, muốn ở trên phương diện này hủy đi một ngự thú mà không lộ ra dấu vết là một chuyện quá đơn giản.

Nhưng ngẫm nghĩ một chút lại cảm thấy không cần thiết, Hạ Minh đúng là làm cho hắn chán ghét, nhưng kỳ thật trên bản chất cũng không có làm ra bất cứ hành vi quá khích nào đối với hắn. Chính mình cũng không phải là nhân dân tệ, không có khả năng làm cho bất kỳ kẻ nào cũng yêu thích.

Bởi vì một sự kiện lớn như cái rắm mà hủy đi một ngự thú, ngược lại có vẻ mình quá không phóng khoáng.

. . .

Hạ Minh trở lại trong nhà ở vùng ngoại thành, đây là một căn tứ hợp viện đơn giản, là nơi ở của Hạ Minh và mấy ngự thú của hắn, còn có người nhà.

- Cái thời tiết mắc toi này, nóng chết ta mất.

Hạ Minh thở dài, cởi bỏ trang phục chiến đấu màu trắng sau đó ném vào trong máy giặt quần áo, vuốt mồ hôi trên mặt một chút.

Đi vào phòng trong lấy một bộ trang phục chiến đấu màu trắng thay vào, quần áo trong tủ của hắn toàn bộ đều là màu trắng. Bởi vì hắn cảm thấy màu trắng mới bức cách, mới có thể làm nổi bật thân phận cường giả của mình.

Đi ra khỏi phòng, bước chân Hạ Minh dừng lại. Hắn nhìn thấy ở giữa phòng có một con báo đen đang lẳng lặng nằm sấp ở đó, con mắt màu xanh biếc không nhúc nhích nhìn về phía hắn.

Hạ Minh đột nhiên cứng đờ, vẻ mặt trở nên cứng ngắc, không nhịn được phải gượng cười hai tiếng,

- Vị đại ca nào đang đùa cợt với tôi thế?

Ngắm nhìn bốn phía, trong phòng không có bất cứ âm thanh nào. Đầu báo săn màu đen chậm rãi đứng dậy, ưu nhã đi về phía hắn, cước bộ nhẹ nhàng, không phát ra một chút âm thanh nào, giống như ma quỷ.

Hạ Minh chậm rãi rút lui, đồng thời trong lòng không ngừng kêu gọi ngự thú của mình tiến đến trợ giúp.

Đây tuyệt đối không phải là quái vật hoang dã! Hạ Minh có thể khẳng định, bởi vì da lông của con báo đen này rất bóng loáng mềm mại, giống như loại lụa gấm màu đen tốt nhất, nhìn qua là

biết thường xuyên có người xử lý.

- Rống!

Vách tường ầm ầm vỡ nát, một con tinh tinh lớn màu đen phẫn nộ xé nát vách tường xông tới.

Hai cánh tay tráng kiện tựa như bê tông cốt thép, lực lượng cuồng bạo nhấc lên gió lớn, hữu quyền tráng kiện hung hăng đánh về phía báo đen!

Hạ Minh nhìn thấy con báo đen kia đứng tại chỗ không tránh né, đáy mắt không khỏi lộ ra vẻ hưng phấn.

Con báo này chết chắc rồi!

Cuồng Bạo Ma Tinh của mình có sức mạnh rất lớn, hơn nữa quyền cốt cực kì cứng rắn, đá xanh to vài mét cũng có thể bị một quyền nện thành khối vụn.

Sau đó một quyền rơi thẳng xuống, nhưng lại giống như đánh trúng một cái bóng, trực tiếp xuyên qua thân thể của con báo đen này rồi đánh vào mặt đất, oanh! ! !

Hạ Minh cảm thấy thổ địa dưới chân run lên, hắn bị chấn động ngã lăn trên mặt đất.

Cuồng Bạo Ma Tinh cũng ngây người một lát, sau đó trong chớp mắt thân hình con báo đen ở trước người đã thoăn thoắt nhảy đến sau lưng nó, lòng bàn chân bắn ra mấy chiếc móng vuốt sắc bén lấp lóe hàn quang.

Nhẹ nhàng quét qua, tựa như dao nóng cắt mỡ bò, dễ như trở bàn tay xuyên qua lưng Cuồng Bạo Ma Tinh.

Mang theo một mảng lớn huyết dịch, lưu lại bốn đạo vết thương dữ tợn.

Nhảy về phía sau tránh thoát một quyền do Cuồng Bạo Ma Tinh quay người vung ra, sự linh mẫn của báo đen giống như sát thủ trong đêm tối.

- Đoàng!

Hạ Minh run rẩy giơ súng ngắn, nòng súng tản ra khói trắng, mùi thuốc súng tràn ngập trong không khí.

Một viên đạn không ngừng xoay tròn bên trên da lông của báo đen làm nổi lên từng đợt gợn sóng, lực lượng không ngừng bị hao tổn, cuối cùng coong một tiếng rơi trên mặt đất.

Một súng này ngay cả da lông của báo đen cũng không thể đánh xuyên.

- Meo ~

Báo đen nheo mắt lại, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Hạ Minh.

Đây là mèo?

Hạ Minh sửng sốt một chút, trước đó hắn còn tưởng rằng đây là báo, nhưng mà chuyện này không quan trọng, hắn đã tranh thủ thời gian cho ngự thú của mình.

Trong nháy mắt lúc mèo đen quay đầu nhìn hắn, Cuồng Bạo Ma Tinh thừa cơ dùng hết toàn lực hung hăng đánh về phía mèo đen!

Sau đó hắn tận mắt nhìn thấy cái con mèo đen này hóa thành một đoàn bóng đen ngay trong lúc sắp bị đánh trúng, một đoàn bóng đen nồng nặc, nắm đấm trực tiếp xuyên qua thân thể của bóng đen.

Hóa Ảnh!

Năng lực hi hữu của quái vật hệ m Ảnh.

Mặt mũi Hạ Minh tràn đầy tuyệt vọng, ngự thú của chính mình hoàn toàn bị khắc chế đến sỉt sao.

Đối phó với quái vật hệ m Ảnh hoặc là sử dụng hệ Quang Minh để khắc chế, hoặc là sử dụng lực lượng nguyên tố đến đối phó, lực lượng đơn thuần căn bản không thể nào đối kháng được với hệ âm ảnh.

Thân hình của mèo đen không ngừng xuyên toa, dung nhập vào bóng đêm trong phòng rồi biến mất không còn tăm hơi.

Sau lưng Hạ Minh phát lạnh, tranh thủ thời gian chạy trốn về phía sau, nhưng đã quá muộn.

- Lá chắn năng lượng.

Một tầng lá chắn năng lượng màu vàng nhạt kịp thời kích hoạt, giống như một tầng màng mỏng màu vàng nhạt dính sát bên ngoài người hắn.

Sau đó một cỗ sức mạnh đánh tới từ phía sau hắn.

Hạ Minh bị đánh bay, đụng ngã mấy cái ghế.

Lá chắn năng lượng bao trùm bên ngoài thân xuất hiện một tầng khe hở, sau đó chậm rãi khép lại.

Kình phong đánh tới từ sau lưng, hơn mười lần công kích trong nháy mắt bộc phát, toàn bộ công kích đánh vào cùng một chỗ.

Lá chắn năng lượng trong nháy mắt bị đánh nát, một vệt huyết sắc bắn ra. Hạ Minh hét thảm một tiếng, ôm chân không ngừng lăn lộn trên mặt đất, đau đớn kịch liệt bao phủ toàn bộ linh hồn của hắn.

Một cái bóng mờ của mèo nhảy vọt rồi biến mất tại chỗ.

Đỉnh đầu Hạ Minh chảy xuống từng hạt mồ hôi lớn như hạt đậu, trong lòng đầy tuyệt vọng nhưng lại có một tia may mắn.

Đối phương tựa hồ cũng không có ý định giết chết hắn, nhưng cũng không bài trừ khả năng là vì không ngừng giày vò hắn.

Hạ Minh có thể cảm nhận được gân chân của mình đã bị cắt đứt, tranh thủ thời gian lấy điện thoại di động ra gọi đến bệnh viện, nếu như vận khí tốt thì có lẽ còn có thể nối lại.

Rốt cuộc là ai? Làm sao trước kia hắn chưa từng nghe nói đến Ngự thú sư có Ngự thú loại mèo hệ m Ảnh ở thành phố Trường An.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 155: Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn Thủ Lĩnh

Vào buổi tối Cao Bằng nhận được điện thoại của Hạ Minh, Hạ Minh nói rằng vợ hắn ngã bệnh, cần ở bệnh viện với vợ, cho nên ngày mai không có thời gian đến, hi vọng có thể một lần nữa hẹn lại thời gian.

- Hạ đội trưởng, ngày mai tôi sẽ phải đi Du Châu, về sau có thời gian thì lại nói.

Cao Bằng cảm thấy thật trùng hợp. Hắn vốn còn đang suy nghĩ nên lấy cớ gì, nhưng bây giờ, cái cớ này tự đến.

Qua mười phút, điện thoại di động đặt ở trên ghế sô pha lại vang lên. Tiểu Diễm đang ở trên máy chạy bộ phấn đấu nhanh chóng đi xuống, nhún nhảy một cái vọt tới bên cạnh ghế sô pha rồi ngậm điện thoại di động lên phóng tới phòng bếp.

Tiểu Diễm lấy lòng đưa điện thoại di động cho đại lão.

Cao Bằng tiếp nhận điện thoại di động, Tiểu Diễm đắc ý ưỡn ngực lên, mong đợi nhìn về phía chủ nhân.

Cao Bằng cúi đầu liếc nhìn điện thoại, là Trần hội trưởng gọi tới. Sau khi kết nối điện thoại di động, hắn phất phất tay với Tiểu Diễm đang đứng ở bên cạnh,

- Xem ra ngươi vẫn rất nhàn, thời gian chạy bộ thêm một giờ.

Tiểu Diễm trong nháy mắt ngốc trệ. . .

- Ngươi đã trở về từ Giang Nam rồi?

Điện thoại bên kia truyền đến tiếng cười cởi mở của Trần hội trưởng.

- Ngày mai có rảnh hay không? Có một việc muốn nhờ ngươi, tuyệt đối là chuyện tốt.

- Trần hội trưởng ngài làm sao lại rời khỏi hiệp hội Dục thú sư rồi?

Cao Bằng hơi nghi hoặc một chút. Trần hội trưởng là lão hội trưởng của hiệp hội Dục thú sư, nghe nói từ lúc tai biến bắt đầu đã đảm nhiệm hội trưởng hiệp hội Dục thú sư.

Nhắc đến hiệp hội Dục thú sư, Trần hội trưởng có chút mất hết cả hứng.

- Đã biến chất, không còn là hiệp hội Dục thú sư mà ta mong đợi trước kia nữa. Hiệp hội Dục thú sư hoàn toàn biến thành đơn vị cấp dưới của Liên minh Ngự Sử, Liên minh Ngự Sử. . .

Bên kia do dự rất lâu, Trần hội trưởng tựa hồ muốn nói ra lời gì đó, cuối cùng vẫn không có nói ra.

- Nhưng mà tôi nghe nói Liên minh Ngự Sử thành lập cũng có quan hệ với Liên minh chính phủ mà?

Cao Bằng nghi ngờ hỏi.

Cho nên dựa theo đạo lý thì Liên minh Ngự Sử phải có liên hệ rất mật thiết với Liên minh chính phủ mới phải.

Điện thoại bên kia truyền đến tiếng cười của Trần hội trưởng,

- Đúng là có quan hệ, nhưng lại không phải cái quan hệ mà ngươi tưởng tượng kia. Bây giờ ta đang làm việc cho quân đội, ngươi có hứng thú đến quân đội hay không? Bằng vào thiên phú của và tiềm lực của ngươi, cho ngươi đơn độc chưởng quản một

phòng thí nghiệm cũng không phải không có khả năng.

Trần hội trưởng nghĩ đến Cao Bằng một thân một mình, liền nổi lên tâm tư mời chào Cao Bằng.

Nếu như là trước đó thì có khả năng Cao Bằng sẽ cân nhắc, nhưng bây giờ sau khi tiếp xúc với ông ngoại, Cao Bằng đã không có tâm tư gia nhập thế lực khác.

Đối với quyết định của Cao Bằng Trần hội trưởng cảm thấy có chút tiếc nuối, sau đó giữ vững tinh thần nói,

- Không sao, nhưng mà bây giờ có vụ làm ăn lớn đến, a. . . Điểm tín dụng ta không cho ngươi được bao nhiêu, nhưng mà có thể dùng tài liệu chân quý khác để gán nợ.

Trần hội trưởng biết tính cách của Cao Bằng, lấy lợi dụ.

- Trần hội trưởng có chuyện gì cứ nói thẳng đi, trong phạm vi năng lực tôi sẽ tận lực hỗ trợ.

- Được, vậy ta sẽ nói thẳng. Ngươi hẳn là biết đến Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn trước đó di chuyển đến từ sa mạc Đại Lệ chứ? Tộc đàn của Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn đã bị chúng ta khu trục khỏi địa giới thành phố Trường An, nhưng mà có một chi tiểu đội săn quái phát hiện bên trong tộc đàn này có một con Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn thủ lĩnh sắp thăng cấp Lĩnh Chủ.

Cao Bằng đang tiêu hóa tin tức này.

Có một con Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn sắp thăng cấp Lĩnh Chủ.

- Các ngươi đang chuẩn bị bắt giữ cái con Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn sắp thăng cấp lĩnh chủ này?

Bây giờ Trần hội trưởng đại biểu cho quân đội, cho nên nói ra

chuyện này hẳn cũng là ý muốn của quân đội.

- Đúng, nhưng mà không phải lập tức bắt giữ, chúng ta chuẩn bị để cho con Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn này thành công thăng cấp. Ngươi phải biết, nơi ban đầu bọn nó sinh hoạt là ở sa mạc Đại Lệ, cho nên chỉ cần nó thăng cấp thành công, cuối cùng khẳng định sẽ trở lại sa mạc Đại Lệ.

Cao Bằng im lặng. Sa mạc Đại Lệ đã bị Sa Mạc Bạo Quân chiếm lĩnh, mặc dù sau tai biến diện tích của sa mạc Đại Lệ biến lớn một chút, nhưng đối với quái vật cấp Lĩnh Chủ thì địa bàn như thế tuyệt đối không lớn đến mức có thể cho cả hai cùng tồn tại.

Đến lúc đó khẳng định sẽ bộc phát một trận đại chiến, xem ra quân đội Trường An đang chuẩn bị làm ngư ông đắc lợi.

Chỉ là. . . Loại đại sự này có quan hệ gì với mình chứ.

Cao Bằng có chút nhức cả trứng. Loại chiến đấu ở cấp bậc này cách mình quá mức xa xôi, chính mình đi cũng chỉ là đánh xì dầu.

- Yên tâm đi, chúng ta không tham dự đến chiến đấu cấp Lĩnh Chủ, chỉ là dự phòng lúc Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn thủ lĩnh thăng cấp có quái vật khác đến quấy rầy nó thăng cấp.

- Vì sao tìm tôi, cường giả của quân đội không phải rất nhiều sao?

- Khụ khụ.

Trần hội trưởng lúng túng ho khan hai tiếng,

- Phương án này là do ta nói lên, nhưng cao tầng của quân đội không quá xem trọng, cho nên chỉ có thể dựa vào chính ta tự liên hệ. Tuy nhiên cứ yên tâm, tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm lớn gì, bên này của ta cũng có mấy Ngự sử của quân đội, hơn nữa nếu như kế hoạch này cuối cùng có thể thực hiện thì Kim Thần sẽ đích

thân xuất thủ.

Xem ra sau khi Trần hội trưởng gia nhập quân đội cũng không lăn lộn ra sao. . . Cao Bằng trong nháy mắt đã sáng tỏ.

- Được, con giun lớn kia khi nào thăng cấp?

- Hẳn là trong hai ngày này, căn cứ tình báo thì đã có rất nhiều Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn đang tụ tập về một hướng nào đó, hẳn là chuẩn bị trước khi thăng cấp. Yên tâm, lần này coi như ta nợ ngươi một cái nhân tình, về sau có việc cứ việc cứ đến tìm ta.

Trần hội trưởng cảm kích nói. Từ khi hắn lui ra khỏi vị trí hội trưởng hiệp hội Dục thú sư, hắn mới biết được cái gì gọi là tình người ấm lạnh.

Trước kia có rất nhiều bạn bè, nhưng khi nghe đến quái vật cấp Lĩnh Chủ thì đều nhất nhất chối từ.

. . .

Ngày kế tiếp, mọi người tụ tập ở hồ Minh Kính tại vùng ngoại thành, lúc Cao Bằng chạy đến thì bọn người Trần hội trưởng cũng đã đến. Ngoại trừ Trần hội trưởng thì còn có hai người mặc thường phục, thân thể mập mạp, hai người này cộng lại tuyệt đối không ít hơn năm trăm cân.

- Vị này là?

Trần hội trưởng chần chờ nhìn ông lão đứng bên cạnh Cao Bằng.

- Ông ấy là một vị trưởng bối trong nhà của tôi. . .

Cao Bằng giới thiệu ông Lưu với mấy người kia.

- Mấy vị buổi sáng tốt lành, ăn sáng không, chỗ này của ta có

bánh bao, nóng hổi.

Ông Lưu tiếp đề tài, đem túi nhựa plastic trên tay đưa tới, mùi hương bánh bao thịt nồng đậm tràn ngập trong không khí.

- Không dùng, chúng tôi ăn rồi.

Trần hội trưởng xấu hổ cười.

- Cám ơn.

Cái tên mập mạp đứng ở bên trái cười ha hả rồi luồn tay vào trong túi lấy ra hai chiếc bánh bao lớn.

- Đại gia chính là thành thật, ta cũng sẽ không khách khí.

Mập mạp đứng ở bên phải cũng cười ha hả thò tay lấy hai chiếc bánh bao lớn, cắn một cái rồi ăn một cách ngon lành.

Trần hội trưởng,

- . . .

- Mọi người không khách khí liền tốt.

Cao Bằng thấy thế liền làm dịu xấu hổ.

Ông Lưu mặc áo màu trắng, phối hợp với một chiếc quần đùi màu xám, chân đeo giày thể thao màu xanh, nhìn qua rất mát mẻ, cũng chẳng trách lúc Trần hội trưởng nhìn thấy ông Lưu lại có sắc mặt cổ quái như vậy.

- Tôi họ Lưu, tên đầy đủ là Lưu Thiếu Đường.

Ông Lưu giới thiệu chính mình.

- Mọi người có thể gọi tôi là ông Lưu hoặc là lão Lưu đều được.

Đây cũng là lần đầu tiên Cao Bằng nghe được tên đầy đủ của ông Lưu, cái tên này vẫn rất thanh tú văn nghệ. Cao Bằng đột nhiên nghĩ đến mình đã từng thấy ông Lưu mặc chính trang, đột nhiên có loại khác cảm giác.

- Tôi tên Lý Khánh.

Tên mập mạp bên trái tự giới thiệu.

- Tôi tên Tần Nghi.

Mập mạp bên phải cũng mở miệng nói.

- . . . Trọng?

Ông Lưu sững sờ nói tiếp.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 156: Huyễn Ảnh Long Tích

- Đúng, chính là Lý Khánh Tần Nghi Trọng.

Lý Khánh cũng không buồn bực, hắn và Tần Nghi tính cách rất hợp, sau khi tai biến xảy ra liền hợp thành một tiểu đội săn quái.

Người quen biết trong vòng đều từng mở qua vui đùa như thế, kỳ thật cũng không có cái gì đáng giá phải tức giận, sau khi nghe nhiều ngược lại cảm thấy rất thú vị.

Mặc dù nhìn qua người ta tựa hồ không thèm để ý, nhưng Cao Bằng cũng không tiện tiếp tục nói đùa đối với tên tuổi của người khác.

- Tôi vốn tên là Trần Tuyết Hà.

Trần hội trưởng nói với Cao Bằng và ông Lưu, xem như giới thiệu tên của mình.

Cao Bằng nhìn ngự thú của Trần hội trưởng bọn họ một chút. Ngự thú của Trần hội trưởng là ba con Khoát Xỉ Thiết Trùng cấp Thủ Lĩnh, trong đó một con có đẳng cấp cao nhất đạt tới cấp 30. Hai con khác một con cấp 24, một con cấp 25, thể tích đều nhỏ hơn một vòng so với con cấp 30 kia.

Ngự thú của Lý Khánh là một con Kinh Cức Cương Bì Trư cấp 24 và một con Độc Huyết Lục Xà cấp 21.

Ngự thú của Tần Nghi là một con Hỏa Liệt Điểu cấp 27, nó không có bất cứ quan hệ nào với Hỏa Liệt Điểu của Địa Trung Hải, chỉ là cái tên giống nhau mà thôi. Bên trên lớp lông vũ mơ hồ có

một tia hỏa diễm chảy xuôi, con mắt sáng rõ.

Bồi dưỡng Ngự thú kỳ thật cũng không dễ dàng, đầu tiên mỗi một con ngự thú bình thường đều có đẳng cấp cực hạn, căn cứ từng cá thể khác biệt, đẳng cấp cực hạn này sẽ hơi có chút chênh lệch. Trước khi đến đẳng cấp cực hạn việc đột phá cấp bậc rất dễ dàng, nhưng mà sau khi đạt đến đẳng cấp cực hạn thì việc tăng lên một cấp bậc cần phải trả giá bằng sự cố gắng và đại giới lớn hơn.

Trừ cái đó ra còn có một phương pháp nhanh gọn hơn, đó chính là tiến hóa chủng loại ngự thú.

Ví dụ từ một con sói tiến hóa thành một con mãnh hổ, đẳng cấp cực hạn cũng sẽ đề cao không ít, chỉ cần một lượng lớn đồ ăn giàu có năng lượng dinh dưỡng là có thể nhanh chóng đề cao đẳng cấp.

Trần hội trưởng thân là hội trưởng hiệp hội Dục thú sư nên chắc chắn sẽ không thiếu khuyết tiền tài, nhưng mấy con Khoát Xỉ Thiết Trùng này hẳn đã sớm đạt tới đẳng cấp cực hạn, nếu không thì cấp cao nhất sẽ không chỉ có cấp 30.

Lần này Cao Bằng cũng mang theo Đại Tử, A Ngốc, A Xuẩn, A Ban và Tiểu Diễm, toàn bộ mang đến.

Trải qua sự cố gắng chăn nuôi của ông Lưu, đẳng cấp của Tiểu Diễm đã tăng lên tới cấp 19, khoảng cách đột phá tới cấp Thủ Lĩnh đã rất gần. Bình thường mà nói, việc thăng cấp Thủ Lĩnh sẽ có tỉ lệ thức tỉnh đặc tính quái vật rất cao.

- Ngươi chẳng lẽ mang theo tất cả ngự thú đến sao?

Trần hội trưởng hơi kinh ngạc.

- . . . Các ngươi để ngự thú ở trong nhà?

Cao Bằng im lặng.

- Có hai ngự thú chiến lực không cao, không có mang đến.

Trần hội trưởng lắc đầu.

- Đoạn thời gian trước vừa ký kết với con non của quái vật cấp Thủ Lĩnh, đang đặt ở trong nhà bồi dưỡng.

Tần Nghi mở miệng nói ra.

- . . .

Sau đó Cao Bằng nhìn thoáng qua năm con ngự thú bị hắn nhét chung một chỗ, tựa như chuyển nhà, lớn, nhỏ, bé toàn bộ mang đến.

- Không sao, ta cũng mang theo tất cả ngự thú của mình đến, toàn bộ thành viên ra trận.

Ông Lưu an ủi.

Cao Bằng gật đầu, nhìn thoáng qua một con ngự thú khác của ông Lưu, trong lòng thoáng an tâm hơn một chút.

Ngoại trừ Mềm Mại thì ông Lưu còn mang đến một con ngự thú khác.

Cả thân hình dài sáu mét, nhìn qua thì chỉ là một con thằn lằn lớn màu xanh bình thường không có gì lạ.

Thằn lằn lớn màu xanh nheo mắt nằm sấp trên mặt đất, cực kì yên tĩnh, không phát ra một chút tiếng động nào, nhìn qua cũng không quá mạnh.

Chỉ là thuộc tính của nó nhìn qua lại có chút dọa người.

【 Tên quái vật 】: Huyễn Ảnh Long Tích

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 39

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【 Năng lực quái vật 】: Cứng rắn làn da Lv2

【 Đặc tính quái vật 】: Ảo ảnh sát thủ (Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Khi nó ở vào trọng thái đứng im bất động, sẽ hoàn mỹ hòa vào một thể với cảnh vật xung quanh, đồng thời nhiệt độ cơ thể nhất trí với cảnh vật xung quanh. Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Làn da đặc thù bên ngoài thân có thể làm cho nó hấp thu âm thanh, đồng thời có thể hấp thu sóng âm, trong lúc di động âm thanh phát ra cực kỳ yếu ớt, xấp xỉ không thể nghe thấy.)

Một con Ám Dạ Ảnh Miêu, một con Huyễn Ảnh Long Tích, ngự thú của ông Lưu đều là đang dần dần đi từng bước trên con đường sát thủ.

Cao Bằng đột nhiên hiểu ra vì sao ông ngoại sẽ phái ông Lưu tới.

Chỉ là ngự thú của ông Lưu đều đã đến đẳng cấp như thế này, thế thì ngự thú của ông ngoại lại là cấp bậc gì. . .

Hơn nữa có thể trưởng thành đến loại trình độ này chỉ trong ba năm ngắn ngủi sau tai biến, xem ra ông ngoại cũng có bí mật của riêng mình.

Đi theo hồ Minh Kính vào phía trong, trong rừng rậm dọc đường thỉnh thoảng truyền ra từng đợt tiếng vang, quái vật trốn ở bên trong lùm cây ôm chặt chính mình.

Huyễn Ảnh Long Tích đi trong rừng rậm, con mắt không ngừng chuyển động, lặng lẽ dò xét cây cối bốn phía.

Đột nhiên Huyễn Ảnh Long Tích há miệng, đầu lưỡi màu đỏ thẫm nổ bắn ra, trực tiếp xuyên thủng một cây đại thụ, đầu lưỡi đâm thật sâu vào thân cây hấp thu nhựa cây.

Sau đó đầu lưỡi đột nhiên vung ra ngoài!

Ngậm miệng lại, trong mắt Huyễn Ảnh Long Tích rất nhân tính hóa lộ ra một tia ghét bỏ, tựa hồ hương vị không tốt lắm.

Chép miệng, Huyễn Ảnh Long Tích tiếp tục chở ông Lưu đi về phía trước, chỉ là tư thế đi đường có chút kỳ quái, lúc nhanh lúc chậm, trước, trước, trái, trái, phải, phải. . .

Cái con Huyễn Ảnh Long Tích này cao khoảng chừng hơn hai mét, nhìn từ đằng xa đến sẽ giống như một đầu cự thú màu xanh, cái đuôi to lớn không ngừng lay động, quét vào trong bụi cỏ, mang theo âm thanh xoát xoát.

Cao Bằng có chút hâm mộ, cưỡi loại thằn lằn lớn này soái hơn nhiều so với cưỡi một con nhện.

Đại khái đi hơn một giờ, ven đường cũng gặp phải một quái vật cấp Thủ Lĩnh. Con quái vật kia ngay từ đầu rất phách lối lao ra từ trong rừng cây, sau đó khi phát giác được khí tức của không dưới mười con ngự thú cấp Thủ Lĩnh thì ngạnh sinh sinh xoay người ở nửa đường, kẹp chặt cái đuôi xám xịt đào tẩu.

- Chính là chỗ này.

Trần hội trưởng chỉ vào một vết lõm đi vào bồn địa ở phía trước rồi nói.

Cao Bằng hơi kinh ngạc, cũng là không tính là xa. Nơi này cũng không có xâm nhập vào rừng rậm Hắc Tẫn, thậm chí chỉ được xem như ngoại vi.

- Lại tiến vào trong chính là địa bàn của Hắc Tẫn lĩnh chủ, tính tình của Hắc Tẫn lĩnh chủ vẫn luôn không phải rất tốt, nó cũng không dám đi khiêu khích tên kia.

Trần hội trưởng lắc đầu nói.

- Hắc Tẫn lĩnh chủ vốn có tên là Hắc Tẫn lĩnh chủ sao?

- Không phải, bản thể của nó không gọi như thế, chỉ là trước mắt nó đang chiếm cứ toàn bộ rừng rậm Hắc Tẫn cho nên mới được xưng là Hắc Tẫn lĩnh chủ. Có thể chiếm cứ loại lãnh địa cỡ lớn như thế này thường thường đều thuộc dạng đứng đầu bên trong cấp lĩnh chủ, dù sao không phải tất cả quái vật cấp Lĩnh Chủ đều có thể có địa bàn, tựa như không phải bên trong tất cả bánh lão bà đều có lão bà.

Trần hội trưởng nói đùa.

- Ví dụ như Sa Mạc Bạo Quân kia, nếu như có thể chiếm cứ sa mạc Đại Lệ thời gian đủ dài, có lẽ chúng ta có thể xưng hô nó là Đại Lệ lĩnh chủ. . . Mọi người cẩn thận một chút.

Giọng nói của Trần hội trưởng chậm dần thả nhẹ, ra hiệu đám người thả chậm bước chân.

- Tới gần lúc đột phá là thời điểm quái vật cảnh giác nhất, lúc này chúng ta không cần tới quá gần, nếu không sẽ làm nó tức giận. Chúng ta chỉ cần đứng đợi ở chỗ này là được, kỳ thật có khả năng cũng không cần chúng ta xuất thủ, mấy con Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn này tất nhiên sẽ bảo hộ thủ lĩnh của bọn nó.

Trần hội trưởng thấp giọng nói.

Mấy người thận trọng tiến lên, xuyên thấu qua vết lõm đi xuống có thể nhìn thấy từng con giun trải rộng ở trung ương bồn địa.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 157: 40.5

Những con giun trải rộng ở trung tâm bồn địa thỉnh thoảng trở mình, mang theo từng mảnh từng mảnh bùn đất. Thổ nhưỡng trong khối bồn địa này đều bị lật lên, trong không khí tràn ngập mùi hôi thối và hương vị bùn đất mãnh liệt.

- Mấy con giun này yêu thích xới đất.

Có khả năng là do bệnh nghề nghiệp, Trần Tuyết Hà lúc này vẫn không quên phổ cập kiến thức khoa học.

- Bình thường lúc không có chuyện gì, mấy con giun này sẽ đào xới thổ nhưỡng dưới mặt đất lên, sau đó không ngừng lật thổ nhưỡng phía dưới lên bên trên, không ngừng lặp lại động tác này.

- . . . Bọn nó không mệt mỏi sao?

- Không, nhưng mà xem ra bọn nó tựa hồ đang chơi rất vui vẻ.

Trần Tuyết Hà chỉ vào một con giun đang vặn vẹo méo mó rồi nói.

Bộ dáng độc lập độc hành của con giun kia tựa hồ hấp dẫn đồng bạn xung quanh, một đám con giun xông tới, sau đó ôm thành một đoàn thành hình quả cầu, chơi rất vui vẻ.

Một màn này nhìn có chút cay con mắt, Cao Bằng yên lặng quay đầu đi.

- Mấy con giun này cũng không tính là côn trùng có ích chứ.

Cao Bằng nhìn lớp thổ nhưỡng bị đào xới thảm đến mức không nỡ nhìn. Nếu như để mấy con giun này xới đất trong ruộng,

có khả năng sẽ ủi hết rau mầm của ngươi xuống lòng đất.

- Trên lý luận mà nói, nếu như có thể tìm tới một chút thực vật có thể tích to lớn, hơn nữa tương đối mạnh thì mấy con giun này có thể làm côn trùng có ích.

Ngay trong lúc mấy người nói chuyện phiếm, trong trong rừng cây bên cạnh xông ra một con quái vật.

Con quái vật này chẳng biết đã đợi ở đó từ lúc nào, đôi cánh khổng lồ vỗ, cánh dơi màu đen phảng phất hai luồng gió màu đen. Lấp lóe một chút rồi trực tiếp hạ xuống, song trảo bắt lấy một con Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn trên mặt đất rồi bay đi.

Đám giun bên trong bồn địa có chút bối rối, nhưng cũng không chạy trốn tứ tán, ngược lại tụ tập vào cùng một chỗ, mở miệng uy hiếp bọn quái vật trốn ở trong rừng cây bốn phía.

Một lát sau, con dơi lớn màu đen kia lại bay trở về, một lần nữa bắt lấy một con giun từ trong bồn địa.

Xem ra đã coi nơi này thành tiệc buffet. . .

Theo thời gian dần trôi qua, một cỗ khí tức không hiểu phát ra từ bên trong bồn địa, loại khí tức này làm cho sâu thẳm trong linh hồn cảm thấy run rẩy.

Sâu trong lòng đất tản mát ra một cỗ khí tức kinh khủng, khí tức càng ngày càng cường đại.

Một con quái vật cấp Thủ Lĩnh trốn ở trong rừng cây rốt cuộc kìm nén không được sự xúc động trong lòng,

- Ha ha ha!

Vỗ hai cánh nhấc lên cuồng phong, cả người có đủ mọi màu sắc, đó là một con quái vật loại gà cấp Thủ Lĩnh.

Gà ăn con giun, cái con Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn sắp thăng cấp Lĩnh Chủ này có sức hấp dẫn lớn lao đối với nó.

Bởi vì quá kích động, mào gà trên đỉnh đầu trở nên sung huyết, đỏ rực, giống như một đám lửa.

Chân gà thon dài chạy vội ở trên mặt đất, làm cho cát bay đá chạy.

Ha ha ha ~

Một con Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn đứng thẳng người lên bổ nhào về phía Ngũ Thải Kim Kê. Giữa không trung Ngũ Thải Kim Kê vung vẩy hai cánh bay cao lên nửa mét tránh thoát cú cắn này, vuốt gà sắc bén tựa như tia chớp, tóm con Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn dưới chân đến mức đầu rơi máu chảy.

Chân gà liên tiếp đạp trúng đầu của những con Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn dưới chân, vô cùng linh hoạt, nhìn qua rất có phong phạm của Đạt Ma Nhất Vĩ Độ Giang năm đó.

Hai cánh quét qua, tiêu sái rơi xuống đất, vững vàng rơi vào trung tâm của bồn địa.

Sau đó cái con Ngũ Thải Kim Kê này trợn tròn mắt, con giun lớn béo mập trong dự liệu của nó đâu?

Con giun đâu? ! !

- Con giun sẽ chui vào đất, cái con Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn thủ lĩnh này trước khi thăng cấp hẳn đã trốn vào dưới mặt đất, cho nên nếu chúng ta có thể không cần xuất thủ thì tận lực không xuất thủ.

Trần Tuyết Hà nói.

Sau khi mổ và cái ở trung tâm bồn địa nhưng vẫn không tìm

được đồ ăn, Ngũ Thải Kim Kê liền chuẩn bị rời đi. Lúc này, bùn đất dưới chân bỗng nhiên bị phá vỡ, một con Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn cấp Thủ Lĩnh phá vỡ đất cát, quấn chặt lấy hai chân của nó giống như một con cự mãng.

Ngũ Thải Kim Kê cứng rắn kéo theo cái con giun này miễn cưỡng bay lên không trung. Đúng vào lúc này cái đuôi của con giun dưới chân móc ra phía ngoài ôm lấy một con giun khác, một con tiếp một con, càng kéo càng nhiều, cuối cùng ngạnh sinh sinh kéo theo Ngũ Thải Kim Kê xuống dưới.

Sau đó bị đàn Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn khổng lồ vây quanh, có tiếng kêu thảm thiết truyền ra.

Kết quả thê thảm của Ngũ Thải Kim Kê tựa hồ đã chấn nhiếp những kẻ ẩn nấp xung quanh.

Nơi xa đột nhiên truyền đến tiếng lá cây ma sát kịch liệt, tán cây trên đỉnh đầu lay động, mơ hồ có thể nhìn thấy một đầu sinh vật khổng lồ đang tiếp cận với một tốc độ cực nhanh.

Huyễn Ảnh Long Tích ngồi xổm ở bên cạnh ông Lưu đột nhiên mở to mắt, móng vuốt lặng lẽ bám vào mặt đất dưới chân, cái đuôi vẫn một mực lay động không còn lắc lư nữa, ngẩng đầu cảnh giác nhìn về một phương hướng nào đó.

Một cái chân thon dài tầm hơn mười thước bước ra khỏi rừng cây, hiển lộ bộ dạng chân thực của đầu cự thú này.

【 Tên quái vật 】: Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu (Ngụy lĩnh chủ)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 40.5

【 Thuộc tính quái vật 】: Nham hệ

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Mộc, 2. Bại Huyết Cương

Quả, 3. Bạch Kim La Đằng

【 Năng lực quái vật 】: Cường hóa tơ nhện Lv2, Làn da cứng rắn Lv1

Đây là một đầu quái vật khổng lồ chiếm diện tích mấy chục thước, chân nhện khổng lồ trông rất dữ tợn đáng sợ, ven đường những nơi đi qua thân cây lay động kịch liệt, bên trên vuốt nhện sắc bén mọc đầy gai ngược.

Một quầng sáng không trọn vẹn xoay chầm chậm ở dưới chân của con mẫu chu này. Đây là một quầng sáng màu xám trắng, nhìn qua có vẻ rất thô ráp, tựa như nham thạch màu xám trắng. Ở rìa có chút lăng thứ sắc bén, chỉ là cái quầng sáng này cũng không hoàn chỉnh, có không ít chỗ vẫn không trọn vẹn.

Dưới đáy mắt của Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu lóe ra thần sắc hưng phấn, gắt gao nhìn chằm chằm vào trung ương bồn địa. Nó cảm giác được, ở ngay dưới nền đất kia có đồ vật mà nó muốn.

- Tê! ! !

Hưng phấn phóng tới trung ương của bồn địa, mạnh mẽ xông tới, ngang ngược bá đạo.

Một đám Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn cảm thấy được khí tức của quái vật cấp lĩnh chủ trên người mẫu chu, mặc dù không quá hoàn chỉnh, nhưng vẫn tạo thành ra áp chế cực kỳ nghiêm trọng đối với bọn chúng. Bởi vì Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn bên trong bồn địa quá nhiều, cho nên trong thời gian ngắn liền hỗn loạn vào nhau. Mẫu chu ngang ngược tiến vào mảnh bồn địa này, tựa như mấy chiếc đũa quấy lên một mảng lớn bột gạo. . .

Có Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn cấp Thủ Lĩnh tre già măng mọc xông tới, muốn vì thủ lĩnh của mình tranh thủ thời gian.

Nhưng chỉ là châu chấu đá xe, mẫu chu chỉ cần nâng nhện trảo

lên liền thoải mái chặt đứt một con giun, tốc độ không bị ngăn cản một chút nào.

Cái con mẫu chu này hẳn là Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu mà lúc đó mấy người Lưu Sâm Lâm tiến hành thảo phạt, nhớ lại thì lần đó bọn họ thảo phạt thất bại, còn chết không ít người.

Ngược lại cũng làm cho quá trình thăng cấp Lĩnh chủ của mẫu chu bị đánh gãy, chỉ thành công tiến hóa một nửa, biến thành có chút xấu hổ cấp 40.5. . .

- Tận lực kéo dài thêm một chút thời gian đi. . .

Trần Tuyết Hà hít sâu một hơi.

Cao Bằng nhìn thêm Trần hội trưởng một chút, ngươi nghiêm túc sao? Mặc dù đây chỉ là một con quái vật cấp lĩnh chủ không trọn vẹn, nhưng dù sao cũng đã vượt qua cánh cửa kia nửa bước, chỉ bằng mấy người chúng ta ——

Cao Bằng quay đầu liếc nhìn Huyễn Ảnh Long Tích và Ám Dạ Ảnh Miêu, dường như cũng không phải không thể làm ra một ít chuyện?

Chỉ là mấy người bên mình tựa hồ không thể phát huy ra tác dụng gì, cuối cùng vẫn phải nhờ đến hai ngự thú của ông Lưu làm chủ lực. Bởi vậy Cao Bằng quay đầu nhìn về phía ông Lưu, tìm kiếm ý kiến của ông Lưu.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 158: Tấn Cấp Lĩnh Chủ

Ông Lưu trầm ngâm một lát, sau đó nói với Trần Tuyết Hà:

- Chúng tôi có thể xuất thủ, nhưng chúng tôi muốn con Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu này.

Khẩu khí vị trưởng bối này của Cao Bằng có chút lớn a. . . Trần hội trưởng nhịn không được liếc nhìn ông Lưu một chút.

Trước đó ở trên đường đi ông Lưu thường cười ha hả, nhìn qua giống như lão đại gia rất dễ nói chuyện ở nhà bên, khiến hắn cho rằng đây chỉ là một trưởng bối bình thường của Cao Bằng.

Nhưng mà lúc này ông Lưu lại biểu hiện ra sự cường thế ngoài dự liệu, dù cho giọng nói không lớn, biểu cảm cũng là cười ha hả, nhưng mà trong giọng nói lại mang theo một cỗ khí thế bá đạo không cho bác bỏ.

Trần Tuyết Hà có chút khó khăn,

- Chúng ta cũng chỉ cần ngăn cản con mẫu chu này một chút, muốn dựa vào mấy người chúng ta để săn giết đầu Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu này thì còn chưa đủ lực. . .

- Được, vậy thì do tôi và Tiểu Bằng ra tay, các ngươi cảnh giới phòng ngừa những quái vật khác nhúng tay.

Ông Lưu từ tốn nói.

Không đợi Trần Tuyết Hà từ chối ông Lưu đã trực tiếp vung tay lên, Mềm Mại ở bên người lặng yên không tiếng động biến mất tại chỗ. Huyễn Ảnh Long Tích vẫn một mực đứng ở bên cạnh cũng lặng lẽ đến gần mẫu chu, lúc bước đi cơ hồ không phát ra âm

thanh, tựa như một trận gió thổi qua tán lá.

Trần Tuyết Hà sững sờ nhìn Huyễn Ảnh Long Tích dần dần biến mất khỏi tầm mắt của hắn. Đúng vậy, chính là biến mất ngay trước mặt hắn.

Rõ ràng mới vừa rồi còn đứng ở nơi đó, nhưng mà màu sắc bên ngoài thân thể không ngừng biến hóa, tựa như được phủ thêm một lớp trang phục ngụy trang quang học, màu sắc bên ngoài thân hoàn mỹ dung nhập vào môi trường xung quanh. Chờ lúc hắn nháy mắt một cái, đã không thể nhìn thấy cái con thằn lằn lớn màu xanh này nữa.

Trần Tuyết Hà hoảng sợ trong lòng.

Không nhịn được chăm chú nhìn về phía ông Lưu.

Cao Bằng chần chờ một lát rồi cũng phái A Ngốc ra ngoài, sau đó để Đại Tử và A Ban bảo vệ mình và ông Lưu.

- Chúng ta lui ra sau một chút.

Ông Lưu cẩn thận nói.

Mấy người yên lặng rút lui về phía sau, cả người ẩn nấp đằng sau một tảng đá lớn ở trong rừng cây rậm rạp.

Trần Tuyết Hà cũng chuẩn bị phái một con Khoát Xỉ Thiết Trùng có đẳng cấp cao nhất của mình đi ra.

Ông Lưu khoát tay,

- Ngươi cũng đừng làm loạn.

Trần Tuyết Hà đưa mắt nhìn theo A Ngốc bị phái ra ngoài, sau đó lại nhìn vào mắt ông Lưu,

- ? ? ?

Ngài không thể đối đãi khác biệt như thế được, đại gia à.

Phía sau mẫu chu có một đạo hắc ảnh bén nhạy vồ tới, song chảo sắc bén bắn ra sau đó điên cuồng tấn công sau lưng mẫu chu.

Chỉ giây lát đã cắt ra từng đạo vết thương, lớp ra màu xám trắng nhìn như cứng rắn của mẫu chu có vẻ vô cùng yếu ớt trước móng vuốt sắc bén của Mềm Mại. Nhưng mà thể tích của nó quá lớn, những vết thương mà Mềm Mại cắt ra thuần túy chỉ là vết thương da thịt, cũng không ảnh hưởng tới tạng phủ.

Mẫu chu gào thét, không muốn dây dưa với Mềm Mại, tiếp tục xông thẳng về phía trước.

Ngay lúc chân trước nâng lên bước về phía trước thì chân sau đột nhiên bị một chiếc dây thừng màu đỏ sậm quấn quanh, sơ sẩy một chút liền lảo đảo ngã xuống đất.

Bởi vì thể tích quá lớn cho nên lúc mẫu chu ngã lăn trên mặt đất làm bắn lên một mảng lớn đất cát.

Sau khi đứng dậy mẫu chu tức giận không thôi, vốn không muốn phản ứng mấy con tiểu côn trùng này, nhưng vì sao lại cứ dây dưa không ngớt.

Phẫn nộ quay người, nhện trảo giống như một đầu trường mâu từ trên trời giáng xuống, không khí truyền ra từng tiếng rít.

Phốc.

Nhện trảo đâm vào bùn đất dưới chân, chui sâu vào đến năm sáu mét, đủ để thấy được một cước này của mẫu chu đã dùng hết toàn lực.

Nhưng công kích dù có mạnh hơn mà không đánh trúng địch nhân thì cũng không có chút hiệu quả nào.

Hả? Cái tên vừa đánh lén mình đâu rồi?

Mẫu chu chỉ nhìn thấy một con côn trùng nhỏ màu đen, nhưng mà nó nhớ kỹ là còn có một con côn trùng nhỏ khác cũng xuất thủ, bây giờ lại phát hiện chỉ có một con ở đây.

Lặp đi lặp lại dây dưa một hồi thì mẫu chu phát hiện cái con côn trùng nhỏ màu đen này thực sự quá linh hoạt, nó căn bản không thể công kích được. Nửa đường nó cũng từng nghĩ phun tơ để vây khốn con côn trùng nhỏ này, nhưng phun tơ càng thêm vô dụng, tốc độ phun sợi tơ vốn còn chậm hơn tốc độ công kích, mỗi một lần đều phun vào khoảng không.

Chiến đấu mấy phút, cảm xúc của mẫu chu càng ngày càng táo bạo. Cái con côn trùng nhỏ màu đen này cũng quá linh hoạt, nó căn bản không công kích đến được, cái loại cảm giác trống rỗng rõ ràng chính mình mạnh hơn so với đối phương, nhưng lại không thể đánh trúng đối phương quả thực khiến cho mẫu chu phát điên.

Cuối cùng mẫu chu quay người không để ý đến Mềm Mại nữa, tiếp tục phóng tới trung tâm bồn địa.

Lần này nó đã có kinh nghiệm, dù cho hai ngự thú không ngừng công kích ở phía sau nó cũng không để ý đến.

- Đông, đông, đông.

Trong tai Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu truyền đến tiếng tim đập giàu tiết tấu.

Tiếng tim đập càng lúc càng nhanh, cuối cùng dần dần hòa thành một tần suất với tiếng tim đập của nó.

Đông đông đông đông. . .

Bành! !

Đột nhiên trái tim ngừng lại, sau đó phát ra một tiếng rên rỉ không chịu nổi.

Trái tim của mẫu chu đột nhiên xiết chặt, phảng phất bị một bàn tay vô hình nắm lại, sau đó hung hăng xoắn một trăm tám mươi độ.

Đạo công kích này cuối cùng cũng bị trái tim cường kiện hữu lực chống cự lại, làm cho tốc độ chảy của huyết dịch trong người cũng vì vậy mà trở nên cực kì thong thả, nhưng chung quy vẫn là cố chống đỡ được.

Tốc độ của mẫu chu chịu ảnh hưởng cực lớn, thân thể cũng cứng ngắc tại chỗ, dù cho công kích đã kết thúc nhưng trái tim vẫn đập liên hồi.

Phẫn nộ ngẩng đầu nhìn về phía xa, mẫu chu nhìn thấy một tiểu khô lâu đang "Hoảng hốt chạy bừa", xoay người trốn vào sâu trong rừng rậm.

Xoắn xuýt rất lâu, cuối cùng mẫu chu vẫn buông xuống cừu hận, ngược lại bị dục vọng thúc đẩy, tiếp tục kiên định bước về phía trung tâm bồn địa. Cái con khô lâu này. . . Về sau đừng để ta nhìn thấy ở trong rừng rậm!

Đây chính là mục đích Cao Bằng phái A Ngốc đi ra, sử dụng năng lực chủ động Huyết Ti Tâm một lần. Mặc dù sau khi sử dụng một lần sẽ tạm thời sa vào trạng thái làm lạnh, nhưng có thể kéo dài được bao lâu thì kéo dài bấy lâu.

Tựa hồ đã nhận ra mẫu chu càng ngày càng gần, Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn thủ lĩnh ẩn nấp sâu trong lòng đất có chút lo lắng. Mặt đất phảng phất hóa thành đầm lầy, trở nên cực kì sền sệt, khiến cho mẫu chu hành tẩu rất phí sức.

Tốc độ của Mềm Mại cũng bởi vậy mà chịu ảnh hưởng, nhiều

lần suýt chút nữa bị nhện trảo đâm trúng, cuối cùng trốn ở bên ngoài phạm vi công kích cảnh giác nhìn chằm chằm mẫu chu.

- Oanh!

Tầng đất bị phá vỡ, một con cự mãng thô to xông phá lớp đất, mở ra giác hút hình hoa cúc, bên trong phủ đầy răng sắc bén, trực tiếp một ngụm nuốt chửng chân nhện vào trong bụng rồi khép giác hút lại. Sau đó cả người xoay tròn, lực xoắn cộng thêm hàm răng sắc bén trực tiếp cắn nát chiếc chân nhện này.

Nhìn kỹ lại, cự mãng ở đâu ra, rõ ràng chính là một đầu Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn siêu lớn. Thân thể cao lớn ánh lên màu sắc đen tuyền, làn da vốn yếu ớt không chịu nổi tựa hồ đạt được sự cường hóa cực lớn.

Một quầng sáng màu vàng đất lấy Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn lĩnh chủ làm trung tâm hướng ra bốn phía xoay tròn, màu sắc quầng sáng cực kì thâm trầm, gần như màu vàng sậm.

Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn ở bốn phía bị quầng sáng bao phủ, cũng trở nên hưng phấn.

Đây cũng không phải là mặt hàng không trọn vẹn trên người mẫu chu, mà là một quầng sáng lĩnh chủ hoàn chỉnh. Cảm giác áp bách mang đến cho mọi người xung quanh càng mạnh, xa xa không phải quầng sáng không trọn vẹn của mẫu chu có khả năng bằng được.

【 Tên quái vật 】: Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn Lĩnh Chủ

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 41

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thổ

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Hỏa

Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn lĩnh chủ sau khi thăng cấp thành công liền công kích mẫu chu. Bất luận là việc gia hỏa này vừa rồi coi nó là đồ ăn, hay vẫn là sự uy hiếp nó cảm nhận được, lúc này nó điên cuồng vọt tới mẫu chu!

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 159: Thân Thể Cực Hạn Cường Tráng

Thần tiên đánh nhau, phàm nhân gặp nạn.

Một đầu quái vật cấp Lĩnh Chủ và một đầu quái vật cấp ngụy Lĩnh Chủ chém giết, chỉ là dư ba cũng đã phá hủy không biết bao nhiêu thảm thực vật trong rừng rậm.

Một chút quái vật ban đầu ẩn nấp trong bóng tối dự định chiếm tiện nghi thấy thế liền dồn dập rời đi.

Trần Tuyết Hà gấp, cái con giun này làm sao lại nhỏ mọn như vậy chứ. Kỳ thật mục đích của hắn chính là hi vọng cái con giun này sau khi thăng cấp Lĩnh Chủ thành công sẽ đến tìm Sa Mạc Bạo Quân, mà quân đội thì ngồi làm ngư ông đắc lợi.

Vô luận là đạt được con giun cấp Lĩnh Chủ có thể đào đất này, hoặc là Sa Mạc Bạo Quân cấp Lĩnh Chủ loại Nguyên Tố thì đều là một chuyện rất không tệ.

Đối với chuyện này Trần Tuyết Hà cũng có tính toán của mình.

Cũng không phải để ngươi tâm sự với con nhện này đâu! Cái con nhện này là ngụy lĩnh chủ do tiến hóa thất bại, tiềm lực cơ hồ là 0, cũng chỉ hữu dụng lúc này thôi, ngươi cần gì phải chết sống với nó chứ!

Trần Tuyết Hà nóng nảy trong lòng, yên tĩnh quan sát bước phát triển tiếp theo.

Dù sao cũng chỉ vừa tấn cấp Lĩnh Chủ, thân thể vẫn chưa phát dục hoàn toàn. Sau khi chiến đấu trong chốc lát phát hiện mình

không chiếm được tiện nghi quá lớn, cái con Sa Mạn Đà Thực Nhân Khâu Dẫn lĩnh chủ này đánh ra hư chiêu, sau đó trực tiếp chui vào lòng đất đào tẩu.

Mặt đất hiển hiện một cái hố to, tất cả bùn đất ven đường tựa như có được sinh mệnh tránh sang hai bên. Sa Mạn Đà Thực Nhân Khâu Dẫn lĩnh chủ sau khi chạy thoát thì thông đạo tự động đổ sụp, bùn đất xốp mềm chậm rãi chảy ngược vào phía trong lấp đầy cái hố lại.

Mẫu chu phẫn nộ đâm nhện trảo vào bên trong cái hố rồi không ngừng quấy, bùn đất bị phá hư. Cái này ngược lại làm cho thông đạo thuận thế hủy sập, xem như triệt để mất đi tung tích của Sa Mạn Đà Thực Nhân Khâu Dẫn lĩnh chủ.

Trên người Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu có không ít vết thương, dù sao nó cũng chỉ là một ngụy lĩnh chủ mà không phải là lĩnh chủ chân chính. Bởi vậy khi chém giết với lĩnh chủ sẽ không chiếm được tiện nghi, dù cho đầu lĩnh chủ này chỉ vừa mới tấn cấp.

Bên ngoài làn da màu xám trắng xuất hiện đầy vết sẹo to to nhỏ nhỏ, mấy vết sẹo này có chút đã khép lại, có chút còn đang khép lại.

Cao Bằng tận mắt nhìn thấy vừa rồi trong lúc chém giết, bên ngoài thân con giun cấp Lĩnh Chủ có từng vòng từng vòng sáng đột nhiên bị nứt ra. Tựa như một bờ môi lượn vòng quanh thân thể ba trăm sáu mươi độ, giống như một đoàn bột mì nướng bị nứt ra, bên trong còn có một số cái răng ngược hình tam giác, răng cực kì sắc bén, lúc cắt vào chân của Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu làm rơi xuống một mảng lớn da chân màu xám trắng. . .

Bởi vậy bản thể của Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu cũng không nhận phải bất cứ thương thế nào, chỉ bị tróc ra một chút đồ vật màu xám trắng cùng loại với đá vụn. Tựa như lợn rừng sẽ trùm

một tầng nhựa thông thật dày lên trên lớp da của mình, sau đó lăn lộn ở bên trong bùn nhão để hình thành một tầng áo giáp vật lý, bên ngoài thân của con mẫu chu này hẳn cũng là loại vật đó.

- Cái con mẫu chu này vừa rồi đánh nhau đã tổn hao không ít khí lực, khả năng đã có chút đói bụng.

Ông Lưu nheo mắt lại nói.

Mẫu chu nằm sấp trên mặt đất, rất khó tưởng tượng nhện khổng lồ có đường kính hai ba mươi mét thế mà lại ôn nhu như vậy.

Dùng tám đôi mắt cố gắng dò xét huyệt động trên mặt đất, không ngừng xoay quanh huyệt động mà con giun lĩnh chủ đã rời đi, nhìn qua có chút đần độn.

Cuối cùng phát hiện con giun này đã thật sự rời đi, trong miệng mẫu chu phát ra tiếng kêu tiếc nuối.

Bên trong bồn địa vốn vẫn còn một chút con giun, sau khi lão đại thăng cấp rồi chạy trốn liền vội vàng ngươi chen ta ta chen ngươi, một thời gian ngắn đã chen thành một đoàn.

Mất đi mục tiêu mẫu chu quay đầu lại, lạnh lùng nhìn xuống lũ giun này, giác hút chậm rãi mở ra, lộ ra cặp răng nanh dữ tợn.

Một vệt màu trắng ngưng tụ trong khoang miệng, thoáng chốc từ trong miệng phun ra đại lượng chất lỏng màu trắng. Chất lỏng bay ra bốn phía theo hình quạt, từng giọt từng giọt chất lỏng đặc dính tụ hợp thành từng khỏa bạch châu, sau đó vỡ ra ở giữa không trung, hình thành một tấm lưới lớn màu trắng rậm rạp chằng chịt.

Phát giác được trên đỉnh đầu có đồ vật rơi xuống, mấy con giun này ngươi truy ta đuổi chạy trốn. Chỉ có một chút là may mắn chạy được, những con giun còn lại không tránh kịp, bị mạng nhện phủ lên người dính vào cùng một chỗ.

Ngoài tơ nhện đã phun ra ngoài thì còn tồn tại một bộ phận nằm ở trong miệng của Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu. Tựa như dùng miệng để kéo một cái lưới lớn, hai căn phó chi ở gần khoang miệng kéo lưới lớn vào miệng rồi nhai nuốt.

Ở trên mạng nhện còn dính một vài con giun đang không ngừng giãy dụa.

Cao Bằng mở to hai mắt, thế mà còn có loại phương thức ăn cơm cần cù như thế này!

Sau đó đầu Cao Bằng giật giật, đột nhiên nghĩ muốn ăn mì trộn tương chiên. . .

Một vệt bóng đen tiềm phục trong bóng tối của lớp cỏ thấp bé, lặng yên không tiếng động tiếp cận mẫu chu.

Mẫu chu đang hóa bi phẫn thành thèm ăn, đột nhiên lòng bàn chân mát lạnh, một chiếc nhện trảo phát ra đau đớn thấu tim.

Cúi đầu xuống liền nhìn thấy hai luồng âm ảnh màu đen đã xoắn cắt một chiếc nhện trảo của mình.

Vị trí bị cắt đứt vừa lúc lại là vị trí bị thương nghiêm trọng trong lúc chiến đấu với con giun lĩnh chủ vừa nãy, phòng ngự cũng yếu kém nhất.

Vốn trước đó đã mất đi một nhện trảo, vừa rồi lại lần nữa gãy mất một nhện trảo, hơn nữa còn là hai chiếc chân gần nhau, làm cho mẫu chu lảo đảo suýt chút nữa ngã sấp xuống.

Trong thời gian ngắn mất đi hai chân làm nó rất không quen.

Nhưng vào lúc này, Huyễn Ảnh Long Tích vẫn một mực lẳng lặng trốn ở trên mặt cỏ đã động!

Ngay trong lúc mẫu chu lảo đảo, thân hình của Huyễn Ảnh

Long Tích bạo khởi, hóa thành một đạo tàn ảnh màu xanh.

Mở ra miệng lớn, đầu nghiêng nghiêng lên, lân phiến bên ngoài thân tác tác rung động, cánh dù ở hai bên đầu mở ra, từng đoàn từng đoàn khí lưu dâng trào về phía sau, tiếp đó hung hăng cắn trúng một chiếc chân của mẫu chu rồi hất mạnh đầu lên.

Chiếc chân bị vặn vẹo thành hình dáng quỷ dị, suýt nữa gãy mất.

Mẫu chu tức giận không thôi, những con quái vật này làm sao đều thích cắn chân của ta!

Nhện trảo quét ngang, trực tiếp đá bay Huyễn Ảnh Long Tích.

Cái chân này mặc dù không có gãy mất, nhưng cũng bị thương nghiêm trọng, lúc di chuyển cực kì không tiện.

Mẫu chu tất cả cũng chỉ có tám cái chân, mỗi bên bốn cái, trong đó một bên đã bị gãy mất hai chân, còn một cái chân bị trọng thương.

Trên mặt ông Lưu lộ ra ý cười,

- Lần này nó chạy không thoát.

Nói xong, ông Lưu ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Trên đỉnh đầu, không biết chuyện gì, một đạo hắc ảnh lượn vòng.

Một cỗ khí tức làm cho người ta phải rung động phát tán ra phía ngoài.

Sau một khắc bóng đen đáp xuống, mang theo cuồng phong gào thét rơi xuống, thổi bay cành lá xung quanh.

Cuối cùng đạo thân ảnh khổng lồ này rơi vào trung tâm bồn

địa.

Một quầng sáng màu trắng nhàn nhạt đang xoay tròn trải rộng ở dưới chân cự cầm, mặt ngoài của quầng sáng còn có một số hoa văn cùng loại với lốc xoáy.

Lĩnh chủ! Lĩnh chủ loại chim!

Hô hấp của mọi người ở đây đều ngừng lại, lông tơ toàn thân dựng đứng.

Mặc dù vừa rồi con giun lĩnh chủ kia và con mẫu chu ngụy lĩnh chủ này đều là tồn tại cực kỳ cường đại, nhưng lại không làm cho bọn họ rung động mạnh như thế.

Bởi vì vừa rồi cả hai đang chém giết với nhau, hơn nữa con giun lĩnh chủ cũng chỉ vừa mới thăng cấp nên còn chưa hoàn toàn thích ứng được. Vì thế nó cũng không chân chính đạt tới chiến lực đỉnh phong của một con quái vật cấp Lĩnh Chủ, bằng không tuyệt đối sẽ không bị một con ngụy lĩnh chủ đuổi đi.

Đây là một con kền kền, nhưng lại khác biệt với kền kền cổ dài, đầu trọc trong tiềm thức của mọi người. Không phải tất cả kền kền đều là tên trọc.

Cái cổ so sánh với những con kền kền khác thì càng thêm tráng kiện, con mắt hung ác mang theo một vòng hoa văn màu đen, tại rìa có màu huyết hồng trông cực kì hung ác, lông vũ từ cổ trở lên có màu trắng.

Thứ khiến người ta có ấn tượng khắc sâu nhất chính là cơ bắp cường tráng ở khắp toàn thân trên dưới của nó!

Cái cánh nổi lên cao, từng khối cơ bắp nhô ra phía ngoài. Toàn bộ cánh khép vào phía trong, lông vũ thu vào hình thành một đạo hình gợn sóng duyên dáng.

Ngón chân tráng kiện giống như móc sắt, lồng ngực cường tráng chậm dãi nâng lên hạ xuống theo nhịp hô hấp.

Từng đạo cuồng phong giống như lá chắn vô hình vờn quanh người nó, thổi rạp từng bụi cây thấp bé ở bốn phía.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 160: Trầm Mê Điện Ảnh Thân Sĩ Kền Kền

【 Tên quái vật 】: Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu (Cực hạn cường tráng)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 42 (Cấp Lĩnh Chủ)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Phổ thông

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (Tỉnh táo)

【 Năng lực quái vật 】: Phong lực Lv3, Cường hóa vị tạng Lv2

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Phong

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Lôi, 2. Hệ Hỏa, 3. Hệ Kim, 4. Hệ Ám. . .

【 Tấn thăng phẩm chất Tinh Nhuệ 】: 1. Hắc ám tiến hóa, 2. Thần thánh tiến hóa, 3. Huyết tinh tiến hóa. . .

Trong lòng Cao Bằng rung động không thôi, trạng thái của con Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu này là cực hạn cường tráng. Đương nhiên, chỉ đơn thuần nhìn bề ngoài cũng có thể nhìn ra thân thể nó rất cường tráng.

Hơn nữa không như kền kền bình thường đầu trọc xấu xí, lông vũ màu tuyết trắng trên đầu con kền kền này nhìn qua tựa như đội lên một chiếc mũ phớt màu trắng. Khóe mắt có một vòng nhãn ảnh màu đen thon dài, còn có một cái mí mắt màu huyết hồng, nhìn qua cực kì lạnh lùng.

Đối mặt với con mẫu chu này, con kền kền kia cũng không tùy tiện công kích, mà là rất ưu nhã đứng tại chỗ, dùng mỏ chim bén nhọn nhẹ nhàng mổ lông chim một chút, dọn sạch sẽ tro bụi ở phía trên.

Sau đó nó ngẩng đầu thì thầm một tiếng, ưu nhã giương cánh lên rồi lại khép cánh vào, đầu hơi rủ xuống, tựa như đang thương tiếc cái gì đó.

- Nó đang làm cái gì?

Cao Bằng rất không hiểu. Cái con Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu này nhìn qua cũng không giống quái vật hung tàn nơi dã ngoại. Ngược lại làm cho người ta có một loại ảo giác nó cực kỳ ưu nhã, nho nhã lễ độ.

Đúng, đây nhất định là ảo giác.

- Nó đang thương tiếc cho những quái vật này.

Ông Lưu từ tốn nói.

- ? !

Cao Bằng nhìn thoáng qua ông Lưu, sau đó lại liếc nhìn Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu,

- Vì sao nó phải thương tiếc chứ?

- Bởi vì nó xem phim nhiều. . .

- ? ? ?

Ba người Trần Tuyết Hà, Lý Khánh và Tần Nghi nhịn không được liếc mắt. Sắc mặt Lý Khánh cổ quái nói:

- Có phải cái con quái vật cấp Lĩnh Chủ này là. . .

Ông Lưu cười cười, không trả lời thẳng.

Da mặt Trần Tuyết Hà co lại. Hai người Lý Khánh Tần Nghi ừng ực nuốt một ngụm nước bọt.

Cao Bằng đã chết lặng. Bây giờ dù có nói cho hắn biết ông ngoại có một con ngự thú rồng hắn cũng sẽ không kinh ngạc.

- Ông Lưu, ngài cho nó xem phim điện ảnh gì?

- Dường như là giáo phụ? Còn có V for Vendetta, Hannibal? Nhiều lắm, không nhớ rõ nữa. . . Khi đó ở trên hòn đảo cũng không có quá nhiều thứ để giải trí, chỉ có một chiếc máy chiếu và một chút đĩa CD phim ảnh kinh điển cũ ở trong biệt thự. Có đôi khi lúc nghỉ ngơi sẽ chiếu phim, lúc đó nó ngồi xổm ở bên cạnh rất an tĩnh xem phim.

Ông Lưu nghĩ nghĩ một chút rồi nói.

Cao Bằng còn nhớ ông ngoại từng nói qua, trừ hắn ra còn có mấy người nữa cũng bị vây hãm ở trong biệt thự, một người trong đó chính là ông Lưu.

Cái con Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu này hẳn là được ông Lưu thu phục ở trên hải đảo.

- Được rồi, đừng đoán bậy, trên đường trở về ta sẽ nói rõ với cháu.

Ông Lưu nói.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu vung cánh xong liền nhìn qua cái con nhện lớn mập mạp này, nhịn không được nuốt một ngụm nước bọt.

Vừa mới đứng dậy chuẩn bị động thủ, nhưng lại chần chờ một lát, nghiêng đầu liếc mắt nhìn mẫu chu, cả người không khỏi

thẳng tắp lên, cái đầu nhẹ nhàng lay động.

Khóe mắt ông Lưu run rẩy, thấp giọng quát mắng:

- Tên gia hỏa này! Vẫn là cái tật xấu đó!

- Cái tật xấu gì?

Cao Bằng hỏi.

Trần Tuyết Hà lặng lẽ vểnh tai lên. Đây chính ngự thú cấp Lĩnh Chủ rất khó gặp được, ngày bình thường trên cơ bản chỉ có thể nhìn thấy ở trên TV.

Sắc mặt ông Lưu có chút cổ quái,

- Nó cho rằng mình là công nhân quét đường, chỉ có thể ăn thứ mục nát, mà lại không thể sát sinh, cho nên bây giờ nó đang điều chỉnh tâm tính.

Điều chỉnh tâm tính? Còn có loại thao tác cấp cao này sao? !

Trần Tuyết Hà vẫn một mực lặng lẽ dự thính cũng triệt để ngốc trệ.

- Cái con mẫu chu này không thể ăn, ngươi đánh nó trọng thương rồi chúng ta mang về.

Ông Lưu thông qua huyết khế phân phó cho Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu.

Con kền kền vẫn đang yên lặng cầu nguyện đột nhiên cứng đờ người lại, không thể ăn sao?

Ánh mắt của Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu dần trở nên tẻ nhạt vô vị, không thú vị khẽ kêu một tiếng.

Tùy ý hót vang một tiếng, ngẩng đầu vỗ hai cánh liền phóng

lên trên trời.

Tốc độ cực nhanh, cũng mấy hơi thở liền biến thành một điểm đen nhỏ bé. Ngay sau đó ở giữa không trung xoay tròn một trăm tám mươi độ, hai cánh thu lại. Gió táp cuồng bạo đè bằng lông vũ của nó, tựa như hóa thành một thanh kiếm sắc bén từ trên trời giáng xuống!

Giống như một tia chớp màu đen xé rách không khí.

Mẫu chu bị thương ở chân hành động bất tiện nên căn bản không kịp tránh né, bị phi thẳng trúng đích, giống như gặp phải trọng kích!

Kèm theo một tiếng gào thét không chịu nổi gánh nặng, nó đặt mông ngồi trên mặt đất, sáu cái chân nhện giương lên cao.

Đầu và cổ của Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu chui sâu vào phía sau lưng của mẫu chu, một mảnh huyết dịch lớn văng tung tóe khắp nơi.

Rút đầu ra, trên mặt và cổ của Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu dính đầy huyết dịch, đầu lưỡi mọc đầy gai ngược quét qua liền liếm sạch huyết dịch.

Đỉnh đầu vừa đúng lúc là nơi phòng ngự yếu kém nhất của Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu, đối mặt với công kích ở phương hướng này nó cơ hồ không có biện pháp để chống lại.

Thể tích của Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu cũng không nhỏ, chỉ là thân thể đã dài đến năm sáu mét, xòe hai cánh ra càng đạt đến mười mấy mét.

Mặc dù thể tích của Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu khổng lồ, nhưng phần lớn thể tích của nó đều là trống rỗng, chỉ vì những chiếc chân nhện thon dài kia mới khiến cho thể tích của nó nhìn qua rất lớn.

Liên tục giãy dụa nhiều lần vẫn không thể đứng lên.

Mỗi một lần muốn đứng lên đều bị Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu hung tàn không nói lý trấn áp xuống, Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu rất tức giận, xưa nay còn không có bất cứ sinh vật nào có thể đứng trên đầu của ta —— "Bành!" cái cánh cường tráng hữu lực của Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu hung hăng quất vào trên đầu của nó.

Nơi bị quất trúng nhanh chóng sưng vù. . .

Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu không tin tà, lần nữa đứng dậy —— nhưng vẫn bị một cái cánh vỗ xuống.

Lặp đi lặp lại như vậy thật lâu, khí lực của Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu tựa hồ đã dùng hết, cứ như thế lẳng lặng nằm trên mặt đất.

Trần hội trưởng chớp chớp mắt, cái con quái vật cấp ngụy Lĩnh Chủ này cứ như vậy đền tội rồi sao?

Tựa hồ có chút không dám tin, tựa hồ. . . Tựa hồ cũng quá dễ dàng rồi.

Con quái vật mà đám người bên mình phải cẩn thận từng li từng tí khi đối mặt, kết quả lại bị trấn áp một cách ngang ngược không nói lý.

Đáy lòng có một vạn cái thuyết pháp, cuối cùng chỉ có thể hóa thành một câu:

- Đại gia, Ngự thú của ngài thật mạnh!

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu tựa hồ được đến chỉ lệnh nào đó, cúi đầu xuống mổ về phía khớp nối ở chân của Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu, đó là vị trí tiếp nối giữa chân nhện và thân nhện, từng đầu gân chân bị lựa đi ra.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu nheo mắt lại, không ngừng chép miệng.

Cái mùi này tựa hồ khiến cho nó rất hưởng thụ.

Khác biệt với kền kền, hồ kền kền không thích ăn thịt thối, ngược lại thích ăn gân và xương cốt ở trên thi thể, món chính của nó chính là xương cốt và cốt tủy.

Bởi vậy dịch dạ dày của nó cũng cực kỳ khủng bố, trước tai biến dịch dạ dày của hồ kền kền thậm chí có thể ăn mòn kim loại! Sau tai biến hồ kền kền tiến hóa thành Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu, dịch dạ dày của nó được cường hóa càng thêm khủng bố, cơ hồ không có gì không ăn được.

Nhưng mà tập tính thích ăn gân cốt của nó lại vẫn được lưu truyền xuống, muốn thừa dịp những người khác không chú ý lặng lẽ mổ một chút gân ở những bộ phận khác, chép miệng, hương vị dường như rất không tệ?

Sau đó thừa dịp ông Lưu không có nhìn nó, lại lặng lẽ xé một mảnh gân chân.

Mẫu chu ở dưới chân nó kém chút khóc.

Bành!

Một cánh của Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu quất vào trên đầu nhện mẹ, đừng khóc, nhịn xuống!

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 161: Đường Về

Đầu Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn kia đã thành công tấn cấp Lĩnh Chủ, cho nên nhiệm vụ lần này cũng coi như hoàn thành.

Mặc dù có chút chuyện nhỏ xen vào giữa, chạy tới một con quái vật cấp ngụy Lĩnh Chủ, nhưng kết quả cuối cùng vẫn phù hợp với mong muốn.

Đại khái. . . Là phù hợp với mong muốn đi. Trần Tuyết Hà nghĩ như vậy.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu kéo con mẫu chu đã mất đi năng lực di động này bay lên không trung rời khỏi rừng rậm.

Trong khu vực trung tâm rừng rậm, một đầu đại tinh tinh màu đen thân cao chỉn mét leo lên đỉnh một cây đại thụ cao chừng hơn trăm mét, hái xuống một quả màu xanh nuốt vào trong bụng. Sau khi ăn quả này xong, bộ lông màu đen của đại tinh tinh hơi dựng lên, từng đoàn từng đoàn khói xanh mờ mịt dâng lên từ gốc đến ngọn của từng sợi lông.

Nó có thể cảm giác được ở ven rừng rậm có mấy đạo khí tức không kém dâng lên sau đó lại biến mất, nhưng lại không có một đạo khí tức nào có can đảm xâm nhập đến đây khiêu khích địa vị bá chủ của nó, đắc ý lầm bầm hai tiếng.

Hắc Tẫn lĩnh chủ nằm ở trên chạc cây, nhắm mắt lại ngủ, bàn chân lớn hơi lay động, nhìn qua tựa hồ rất vui vẻ.

Một lát sau, tiếng ngáy đều đều chậm rãi truyền ra từ trên nhánh cây.

. . .

Sau khi rời khỏi rừng rậm, Cao Bằng và ông Lưu liền chia tay với mấy người Trần Tuyết Hà. Tài liệu mà Trần Tuyết Hà đã đáp ứng cho Cao Bằng bị Cao Bằng xin miễn.

Hai ngày trước lúc ông ngoại tới đã nói với Cao Bằng, nếu cần đến tài liệu gì thì trực tiếp nói với hắn. Đối với ông ngoại của mình Cao Bằng cũng không có ý khách khí, đến lúc đó cũng thuận tiện tăng phẩm chất cho ngự thú của ông ngoại và ông Lưu một phen.

Chỉ là trước mắt không tiện vận chuyển tài liệu đến, những chuyện này Cao Bằng định khi đến Du Châu rồi lại bắt đầu chuẩn bị, một chút tài liệu cần đến cũng đã báo trước cho ông ngoại.

Về phần trợ giúp Trần hội trưởng, Cao Bằng cũng có ý tiện thể trả nhân tình. Mặc kệ hắn có đồng ý hay không, chí ít lúc trước Trần hội trưởng quả thật đã chân tâm trợ giúp hắn, vậy là đủ.

Lần này cũng coi như trả lại nhân tình cho Trần hội trưởng.

Sau khi rời khỏi rừng rậm liền cáo biệt với mấy người Trần hội trưởng, Cao Bằng và ông Lưu tiếp tục đi về phía nhà mình.

- Ông Lưu, từ trước tới nay ngài chưa từng nói với cháu là mình có ngự thú cấp Lĩnh Chủ.

Cao Bằng tức giận nói với ông Lưu.

Ông Lưu nhìn Cao Bằng một chút, cười ha ha,

- Cháu cũng không có hỏi mà.

- . . .

Cao Bằng.

Không có chuyện gì ai sẽ đi hỏi cái này chứ!

- Đại gia, cái con ngự thú cấp Lĩnh Chủ đó là con ngự thú thứ nhất của ngài sao?

Cao Bằng hiếu kì hỏi.

- Không phải, con ngự thú thứ nhất của ta là Huyễn Ảnh Long Tích.

Ông Lưu lắc đầu.

- Kỳ thật đầu Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu này xuất hiện ở trên hòn đảo sau khi tai biến xảy ra một đoạn thời gian ngắn, lông vũ cũng mất không ít. Sau đó ta mang nó về, mỗi ngày đút cho nó ăn, qua một đoạn thời gian nó liền chủ động tìm ta ký kết huyết khế.

Dừng một chút, ông Lưu tiếp tục nói:

- Kỳ thật thiên phú của nó cũng không phải rất tốt, lão Kỷ giúp ta xem qua. . .

Lúc ông Lưu nói xong lời cuối cùng thì giọng nói biến nhẹ.

Xung quanh rất trống trải, ngoại trừ mấy ngự thú thì không còn ai khác.

Ngừng một chút, tựa hồ không thu được Cao Bằng kích động đáp lại, ông Lưu lúng túng ho khan hai tiếng,

- Sau khi trở về có thể để lão Kỷ giúp cháu kiểm tra thiên phú của ngự thú một chút.

Cao Bằng kinh ngạc, chẳng lẽ ông ngoại cũng có khung số liệu này.

Chần chờ một chút,

- Ông ngoại hắn kiểm tra. . . Như thế nào?

- Cần chuẩn bị một chút tài liệu, ngự thú và quái vật đều có thể kiểm tra. Yên tâm đi, sẽ không gây ra tổn thương đối với ngự thú của cháu.

Ông Lưu an ủi.

Cao Bằng gật đầu, xem ra ông ngoại hắn là có phương pháp kiểm tra khác.

- Coi như thiên phú không phải rất tốt cũng không sao!

Ông Lưu lấy tay phải vỗ vào vai Cao Bằng,

- Thiên phú của Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu cũng không tính là rất tốt, nhưng mà nó vẫn có thể đạt đến cấp Lĩnh Chủ.

- Nó làm như thế nào?

- Rèn luyện.

- Rèn luyện?

- Các loại phụ trọng rèn luyện, rèn luyện mỗi một phần cơ bắp ở khắp toàn thân, một lần lại một lần đột phá cực hạn của mình.

Ông Lưu cảm khái nói.

- Chỉ là dường như nó đã đạt tới cực hạn với loại rèn luyện này rồi, thực lực của nó đã rất lâu không có tăng trưởng.

Cao Bằng đột nhiên nghĩ đến Hắc Bạo Viên, cả hai có cách làm khác nhau nhưng kết quả giống nhau đến kỳ diệu.

Nếu như ở trước tai biến thì những động vật này nếu chỉ đơn thuần rèn luyện cơ bắp cũng sẽ không thể đưa đến loại phản ứng hóa học khủng bố này, nhưng mà sau tai biến thì quy tắc thế giới

đã phát sinh biến hóa.

Cao Bằng đột nhiên nhớ tới bên trong lộ tuyến tiến hóa của Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu có một loại là lực lượng tiến hóa.

Nếu như lựa chọn con đường này thì cuối cùng có thể tiến hóa thành ma quỷ cơ điểu hay không? Cao Bằng ý tưởng đột phát.

Quay đầu liếc mắt nhìn mấy ngự thú của mình, trong cuộc chiến này Đại Tử, Tiểu Diễm và A Ban ở toàn bộ hành trình đều là người qua đường.

Nhưng mà loại cấp bậc chiến đấu này đúng là đã vượt ra khỏi phạm vi năng lực của chúng nó.

. . .

Trên đường lớn, một tiểu đội săn quái lái xe về thành, trong cốp ở phía sau của xe tải chứa ngự thú và mấy thi thể của quái vật, mấy thứ này chính là thu hoạch bọn họ trong hai ngày này.

Bất chấp nguy hiểm có thể gặp phải quái vật cấp Thủ Lĩnh, thăm dò ở biên giới rừng rậm.

Vụng trộm đánh giết mấy quái vật cấp bình thường, vận khí tốt ngẫu nhiên sẽ săn giết được một chút quái vật có phẩm chất Tinh Nhuệ, hoặc là ngắt lấy một chút dược liệu thường gặp đi bán. Ở trong quá trình này phải chú ý không thể để cho ngự thú bị thương quá nặng, nếu không chỉ riêng tiền chữa bệnh cũng đã là một khoản tiêu phí lớn.

Một khi gặp phải quái vật cấp Thủ Lĩnh thì phải xem mặt, cầu nguyện đối phương đã ăn uống no đủ.

Bán đi quái vật săn giết được, thu hoạch sẽ chia đều cho mấy người trong tiểu đội săn quái.

Bài trừ phí tổn phụ cấp gia dụng, một chút tiền còn lại phải dùng để bồi dưỡng ngự thú. Bằng không một khi không thể theo kịp tốc độ tiến hóa của quái vật, vậy thì sẽ không phải là đi săn giết quái vật, mà là đi đưa thêm đồ ăn cho quái vật.

Đây chính là thực trạng sinh tồn của phần lớn Ngự Sử trong thế giới ngày nay.

- Hôm nay thu hoạch thật là thoải mái, một tổ con non Hoàng Văn Thương Lang vừa mới sinh ra, mang về bán đi, học phí học kỳ sau của tiểu tử nhà ta cũng đã có.

Trên xe một người đàn ông có gương mặt gầy gò lớn tiếng nói.

- Ha ha, lão Hoàng, tiểu tử nhà ngươi sắp được 18 tuổi rồi chứ, có nghĩ đến đưa cho hắn ngự thú gì hay không?

Người đàn ông vẫn một mực ngồi ở sau xe không lên tiếng, lúc đề cập đến con trai mình thì trên mặt lộ ra một tia ấm áp,

- Ta đã nói xong với ông chủ Liễu, để cho hắn lưu cho ta một con non Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn.

- Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn sao? Con giun cũng rất tốt, đến lúc đó có thể trốn ở trong đất, bắt chút quái vật gì đó cũng tiện lợi.

Người ngồi bên phải hắn trả lời.

Đột nhiên hắn phát hiện trong xe không có thanh âm nào,

- Các ngươi làm sao không nói chuyện?

- Ngươi xem nơi đó. . . Đó là cái gì?

Lão Hoàng chỉ vào bãi cỏ bên đường ở cạnh một tòa biệt thự.

- Không phải chỉ là biệt thự sao, chẳng lẽ ngay cả biệt thự mà

ngươi cũng chưa từng thấy ——

Giọng nói của người ngồi bên cạnh Lão Hoàng đột nhiên cứng đờ, sau đó sững sờ nhìn vào hai cự thú khổng lồ trên bãi cỏ phía trước.

Trong đó có một con nhện lớn, nếu cả người hoàn toàn xòe ra thì có đường kính khoảng chừng hai ba mươi mét, lúc này đang vô lực nằm ở trên bãi cỏ, một quầng sáng không trọn vẹn xoay chầm chậm ở dưới chân của nó. . .

Trên lưng nó có một con cự điểu đang oai vệ ngẩng đầu đứng thẳng, dưới chân con cự điểu này mặc dù không hiển lộ quầng sáng, nhưng lại có thể một mực ngăn chặn con nhện kia.

Nhưng chỉ là một con nhện cũng đủ để cho bọn họ kinh hãi.

- Đó. . . Đó là lĩnh chủ? !

Cả đám người trên xe cứng đờ.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 162: Canh Sườn

Ở vùng ngoại thành này làm sao có thể có ngự thú cấp Lĩnh Chủ chứ!

Cả đám người bị dọa đến mức tay chân lạnh lẽo, tài xế lái xe còn không thể nắm chắc tay lái.

Trong buồng sau của xe mấy ngự thú run lẩy bẩy trốn ở một góc, tựa hồ như vậy mới có thể mang đến cảm giác an toàn cho chúng nó.

So với Ngự Sử, cảm giác của mấy ngự thú này càng thêm linh mẫn, hai ngự thú cấp Lĩnh Chủ cách bọn nó gần như vậy, sự uy hiếp trí mạng khiến cho mấy ngự thú này thiếu chút nữa thì sụp đổ.

May mà địa thế của mảnh khu vực ở vùng ngoại thành này coi như bằng phẳng, dù có cầm được tay lái hay không thì cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Theo xe tải dần dần chạy đi xa, cảm giác áp bách tràn ngập ở trong xe mới dần dần biến mất.

Một lần nữa khống chế tốt tay lái, không khí trong xe rất nghiêm túc.

Tất cả mọi người trầm mặc.

Đột nhiên cảm thấy những chuyện vừa mới nói tựa hồ cũng không có ý nghĩa.

Lúc đoàn người Cao Bằng trở lại biệt thự thì đã là bảy giờ rưỡi, sắc trời đã tối.

Trước biệt thự có mấy cột đèn màu trắng dựng thẳng, mượn ánh đèn có thể nhìn thấy trên người mẫu chu có vết máu loang lổ.

Ông Lưu đưa cho Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu nhiệm vụ là trông coi con mẫu chu này, đừng cho nó khôi phục lại thương thế.

Cho nên biện pháp ứng đối của Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu chính là ăn!

Mọc một chút gân liền ăn một chút gân, Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu đã sắp ăn no rồi, lười biếng đứng ở trên lưng của mẫu chu.

Chuyện này mấy người Cao Bằng tất nhiên không thể biết, chỉ nhìn thấy cái con mẫu chu này có chút mỏi mệt.

Để cho an toàn… Cao Bằng đứng cách con mẫu chu này năm mươi mét rồi mới xem xét khung số liệu của nó.

Ở trên cột trạng thái, biểu hiện của mẫu chu chính là thương thế nghiêm trọng (di chuyển bị hao tổn).

Những thuộc tính còn lại không có gì thay đổi, Cao Bằng xem xét đến những tuyển hạng để tấn thăng phẩm chất. Dù sao đây cũng là một quái vật cấp ngụy lĩnh chủ, khoảng cách đến cấp lĩnh chủ chỉ có một bước.

Ở trên khung tấn thăng phẩm chất biểu hiện chỉ có một tuyển hạng, cũng chính là nói nó chỉ có một loại tuyển hạng thăng cấp phẩm chất.

Cao Bằng có chút thất vọng. Có lẽ điều này nói rõ tiềm lực của nó đã bị hao tổn không nhỏ, lộ tuyến tiến hóa có chỗ thiếu hụt.

【 Tên quái vật 】: Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu (Ngụy lĩnh chủ)

【 Tấn thăng lĩnh chủ 】: Tài liệu cần thiết: Hoàn Mỹ Thạch,

Đại Địa Nham Tâm, Địa Tủy Lưu Tương một cân.

Ngoại trừ Địa Tủy Lưu Tương từng nghe nói qua, hai loại tài liệu khác căn bản chưa nghe nói qua! Muốn tìm được thì chỉ có thể nhìn vận khí.

Mặc dù chỉ cần tài liệu có thể xuất hiện ở trước mắt thì mình có thể nhìn ra tên của tài liệu đó, nhưng vấn đề là những tài liệu này phải xuất hiện ở trước mắt mình a.

Trời mới biết đi đâu mới có thể tìm tới mấy loại tài liệu vô cùng hiếm lạ này.

Nếu không tìm thấy những loại tài liệu này, đẳng cấp của Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu sẽ vĩnh viễn dừng lại ở cấp 40. 5, tiềm lực cũng sẽ cố định. Nó cũng chỉ có giá trị ở trước mắt, theo thời gian trôi qua, giá trị của nó sẽ chỉ càng ngày càng thấp.

Nhưng dù sao cũng là một quái vật cấp ngụy lĩnh chủ, ngoại trừ cấp Lĩnh Chủ, nó cơ hồ không có bất cứ đối thủ nào.

- Đại gia, cái con mẫu chu này ngài có muốn hay không?

Cao Bằng hỏi thăm đại gia.

Mặc dù đại gia nói đưa con mẫu chu này cho mình, nhưng Cao Bằng vẫn muốn trưng cầu ý kiến của đại gia một chút.

- Ta muốn con nhện này làm gì, quá xấu xí.

Ông Lưu lắc đầu.

Khi nói xong mới phát hiện A Ban đang nhìn hắn, ông Lưu dừng một chút, nói với A Ban:

- Tất nhiên không phải nói ngươi đâu, ta nói cái con mẫu chu kia đó.

A Ban,

- . . .

A Ban yên lặng bò về nhà, dùng móng vuốt đẩy cửa phòng ra, đi đến trước gương dài chạm đất lẳng lặng quan sát chính mình, thỉnh thoảng dùng nhện trảo xoa gương mặt của mình, cuối cùng mới thỏa mãn xoay người rời đi.

- Vậy thì coi như là lễ vật đưa cho ông ngoại đi.

Cao Bằng gãi đầu một cái. Nếu như ông ngoại cũng chướng mắt, cái con mẫu chu này cũng chỉ có thể làm vật thí nghiệm, hoặc là lương thực dự trữ cao cấp?

Buổi tối nấu cơm, Cao Bằng bận rộn ở trong phòng bếp.

Mở tủ lạnh ra, rau quả loại thịt cũng có không ít, chỉ là không có xương cốt.

Đại Tử hấp tấp bò đến, vểnh cái đuôi lên, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào chủ nhân.

Cao Bằng có chỗ phát hiện, quay đầu lại đã nhìn thấy Đại Tử tội nghiệp nhìn về phía hắn.

- Làm sao?

- Ăn, ăn xương sườn!

Đại Tử ra sức vung vẩy song trảo.

- Trong nhà không có xương sườn.

Cao Bằng bất đắc dĩ nói.

- Ăn, ăn!

Đại Tử không buông tha, gấp đến độ xoay tròn tại chỗ, nhìn qua tựa như một chiếc donut màu tím.

- Làm sao ăn, ta biến ra xương cốt cho ngươi sao?

Cao Bằng tức giận nói.

Đại Tử có chút uể oải, hai chiếc râu trên đỉnh đầu cũng vô lực rũ xuống đầu.

Đột nhiên Đại Tử nghĩ tới điều gì, lén lén lút lút nhìn về phía không hề có cảm giác A Ngốc. . .

Động tác của Đại Tử hấp dẫn Cao Bằng,

- Ngươi đang nhìn cái gì?

Theo tầm mắt của Đại Tử Cao Bằng nhìn sang, sau đó động tác trên tay của hắn dừng một chút. Ở cuối tầm mắt, A Ngốc không hề có cảm giác ngồi trên sofa xem tivi, một đoàn u hỏa màu lam đang lẳng lặng phiêu phù trong đầu.

Sau đó Cao Bằng cúi đầu xuống, bốn mắt nhìn nhau với Đại Tử, một người một thú, trong mắt lộ ra thần sắc không hiểu.

. . .

- Đến đến đến, A Ngốc ngươi đi qua đây.

Trong phòng bếp, Cao Bằng không ngừng giật dây A Ngốc.

A Ngốc bị Cao Bằng lừa gạt đi tới phòng bếp.

Ở trong phòng bếp bày biện một chiếc nồi lớn, nước trong nồi sôi sùng sục, còn có một chút phối liệu hành, gừng, tỏi, cẩu kỷ, đương quy phiêu phù trong nước.

Đây là đồ ăn ngon chủ nhân làm cho ta sao? A Ngốc có chút

hưng phấn, còn có chút cảm động.

Mặc dù mình chỉ là một bộ khô lâu, mặc dù thứ gì mình cũng không ăn được, nhưng mà —— chủ nhân cũng không có quên ta!

- A Ngốc, đến đây, ta rửa tay cho ngươi.

Cao Bằng gọi A Ngốc đến bên cạnh bồn rửa tay, nhẹ nhàng tẩy rửa sạch sẽ những dơ bẩn bên trên xương cốt của A Ngốc, xương cốt màu xám bạc nhìn qua cực kì sáng bóng.

A Ngốc lẳng lặng nhìn một màn này, đáy lòng dâng lên sự ấm áp. Mặc dù xương cốt của nó rất lạnh lẽo, mặc dù linh hồn hỏa diễm của nó không có chút nhiệt độ nào, nhưng mà tư duy của nó, linh hồn của nó lại tản ra từng trận từng trận nóng hổi.

Bộ dáng chăm chú của chủ nhân thật là đẹp trai!

A Ngốc thề trong lòng, chủ nhân, ta nhất định sẽ bảo vệ. . . Ồ, chủ nhân ngươi làm sao lại kéo ta?

A Ngốc không hiểu ra sao đã bị kéo đến bên cạnh nồi.

- A Ngốc, đến thử nhiệt độ nước một chút.

Cao Bằng nói với A Ngốc.

A Ngốc gật đầu, không chút do dự đưa hai tay để vào trong nồi.

Cùng lúc đó Cao Bằng khẩn trương quan sát A Ngốc, chỉ cần A Ngốc biểu hiện ra một chút không thích hắn sẽ lập tức nâng hai tay A Ngốc lên.

Nhưng mà chút nhiệt độ đó tựa hồ không tính là gì đối với A Ngốc, A Ngốc cũng không có biểu hiện ra một chút không thích nào, ngược lại cảm thấy có chút thú vị.

Theo thời gian trôi qua, canh trong nồi dần dần tản mát ra một mùi hương nhàn nhạt ~

Đại Tử hưng phấn ngẩng đầu, đắc ý gật gù đắc ý.

Qua nửa giờ, nồi nước này rốt cục đã nấu xong.

Trong phòng khách, Đại Tử vui vẻ liếm láp nước canh, A Ngốc lẳng lặng đứng ở một bên, dựa vào vách tường, chúng. . . Có thể thích là được.

Mình có thể làm ra cống hiến để bọn chúng thích, chính mình cũng rất vui vẻ.

Linh hồn hỏa diễm trong mắt A Ngốc trở nên bình thản, yên tĩnh.

Ăn cơm tối xong, ngày kế tiếp, mãi cho đến lúc mặt trời lên cao thì Cao Bằng mới tỉnh lại.

Rời khỏi biệt thự, khóa cửa lớn của biệt thự lại. Mấy ngự thú vác bao lớn bao nhỏ trên lưng, lại quay đầu đưa mắt nhìn biệt thự.

Cao Bằng thở dài một hơi, trong lòng có chút cảm xúc không hiểu,

- Đi thôi, đi Du Châu!

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 163: Quần Sơn Chi Thành: Du Châu

Khi đến sân bay đã là mười giờ sáng. Nếu như là trước đây, ngồi máy bay từ Trường An tới Du châu đại khái chỉ cần hơn một tiếng là đủ, nhưng sau khi tai biến xảy đến dẫn tới khoảng cách giữa hai nơi xa nhau hơn, bay tới Du châu cần tới ba giờ, lộ trình cũng dài hơn tới gần một nửa.

- Tiên sinh, không thể mang theo ngự thú vào sân bay.

Bảo vệ tiến tới ngăn cản một thanh niên định mang theo ngự thú vào, lễ phép nói.

- Ồ, vậy sao người đó có thể mang theo ngự thú vào trong.

Người thanh niên có chút không phục, chỉ về một lối đi khác ở phía xa. Nơi đó có hai người một già một trẻ mang theo mấy con ngự thú tiến vào đại sảnh rộng lớn.

- Nơi đó là khu vực cất cánh của máy bay tư nhân, hiện tại pháp luật của Liên minh cũng không có quy định cưỡng chế nào về việc có được mang theo ngự thú lên trên máy bay hay không.

Bảo vệ trả lời một cách uyển chuyển.

Ý tứ của hắn chính là máy bay tư nhân thuộc sở hữu của riêng cá nhân người ta, thích làm cái gì mà chả được. Dù sao máy bay là của họ, mạng cũng là của họ, có liên quan gì tới người khác chứ.

Bởi vậy tuyến bay của máy bay tư nhân và tuyến bay của máy bay thương mại cũng khác nhau.

Sắc mặt người thanh niên kia đỏ lên, sau đó hậm hực cúi đầu xuống.

- Ta đã thông báo với ông ngoại của cháu, ông ấy sẽ phái người đến đón con mẫu chu này về Du châu sau.

Lưu Thiếu Đường nói với Cao Bằng:

- Con mẫu chu này quá lớn, phải cần đến máy bay vận chuyển chuyên dụng. Ta sẽ để cho Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu ở lại, cho nó bay theo chiếc máy bay kia, đề phòng trường hợp xảy ra bất trắc.

Cao Bằng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Nửa giờ sau, đoàn người lên máy bay.

Máy bay dần dần cất cánh, cách mặt đất càng ngày càng xa.

Ở khoang phía sau, tất cả ngự thú đều bị xiềng xích quấn chặt, để phòng ngừa gặp phải nguy hiểm.

Tất nhiên không phải sợ chúng gặp phải nguy hiểm mà là sợ chúng phá nát khoang máy bay.

Xuyên qua cửa sổ thủy tinh, có thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài càng ngày càng đơn điệu, biển mây trắng xóa dần dần che kín tầm mắt. Máy bay tăng dần độ cao, xuyên qua tầng mây mù.

Cao Bằng điều chỉnh ghế ngồi để thấy thoải mái nhất, sau đó đeo bịt mắt, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ba giờ sau, máy bay chuẩn bị hạ cánh.

Nhân viên phục vụ đi tới bên cạnh Cao Bằng, khẽ nhắc nhở hắn đã sắp tới Du châu.

Tới rồi sao?

Cao Bằng gỡ bịt mắt xuống, hạ tấm che nắng.

Hắn có thể lờ mờ nhìn thấy những đỉnh núi hùng vĩ đâm thẳng vào mây xanh, đứng sừng sững trên mặt đất.

Nhìn xuống dưới, những dãy núi trùng trùng điệp điệp nối liền nhau, sông Trường Giang chảy dài liên miên bất tận giống như một con rồng đang bay lượn theo núi non trùng điệp.

Ở giữa dãy núi, một thành phố lớn kéo dài từ sườn núi xuống chân núi, bị sông Trường Giang chặn ngang. Trên mặt sông có mười cây cầu bắc ngang qua, nối liền hai bờ Trường giang.

Ở bên bờ sông có một loạt những con đê rất cao, có hàng rào sắt thép như những con rắn uốn lượn theo hai bên bờ, bảo vệ cho thành phố, thỉnh thoảng lại có những chiếc xe bọc thép chạy dọc theo con đường lớn ở ven sông,

Vượt qua sông Trường Giang, máy bay tiếp tục bay về phía trước, thành phố phía dưới đã rất gần.

Thành phố hiện đại được xây dựng bởi xi măng cốt thép tràn ngập cảm giác khoa học kỹ thuật, bức tường thủy tinh khúc xạ ánh sáng. Máy bay vượt qua thành phố, bay thẳng về hướng nam, lượn một vòng tròn trên bầu trời rồi mới chậm rãi hạ cánh.

Trước mắt xuất hiện một sân bay rộng lớn, đèn hướng dẫn liên tục nhấp nháy đưa ra chỉ lệnh. Máy bay chậm rãi hạ thấp độ cao, cảm giác mất trọng lượng cũng dần dần xuất hiện.

Cuối cùng máy bay hạ cánh xuống đất.

Sau khi xuống máy bay, ông Lưu gọi điện thoại, nói vài câu ngắn ngủi, sau đó cúp máy rồi nói với Cao Bằng:

- Phía bên lão Kỷ kia có chút việc bận, không thể đến đây đón được. Chỉ là ông ấy đã cho người trong công ty sắp xếp xong,

chúng ta cứ tới thẳng đó là được.

- Được, ngài cứ tùy ý sắp xếp.

Cao Bằng không có ý kiến gì cả.

Thành phố Du Châu thượng du sông Trường Giang. Sau khi địa cầu xảy ra tai biến, các sông ngòi đều biến rộng hơn, giống như Địa cầu đang không ngừng "lớn lên", núi non sông ngòi cũng "lớn lên" theo, đây là một hiện tượng vô cùng khó giải thích.

Sông chảy cuồn cuộn, sóng vỗ ầm ì.

Một bóng lưng sắc bén như kiếm phá tan mặt nước, nhấc lên một mảnh bọt nước.

Xuyên qua nước sông xanh biếc có thể loáng thoáng thấy được một bóng đen đang chuyển động xoay tròn dưới đáy sông. Trên mặt sông nhìn như xoáy nước vừa xoáy vừa di chuyển tới lui, nhưng theo những kết quả tính toán cuối cùng của quân đội, mục đích cuối cùng của nó chính là thành phố Du châu ở hạ du sông Trường Giang.

- Đứa nhỏ này vẫn rất nghịch ngợm.

Trong quân khu của Du châu, một vị tướng quân có râu quai nón, trên người mặc quân trang màu xanh sẫm, trên mặt đeo bịt mắt khi nhìn thấy hình ảnh mà máy bay không người lái ghi lại được, nhếch mép cười cười.

Căn cứ theo những gì mà vệ tinh chụp được, con quái vật ở đáy sông nhìn như đang xoay tròn tiến lùi liên tục, thậm chí đôi khi còn âm thầm đi về phía thượng du, nhưng nếu như đưa tất cả các tuyến đường di chuyển của nó vào máy tính để tính toán, vậy thì có thể tính chính xác được mục đích cuối của nó chính là thành phố Du châu hạ du sông Trường Giang. Nó di chuyển lung tung là để phân tán sự cảnh giác của con người.

Đáng tiếc cái âm mưu này không thể che giấu được vệ tinh và máy bay không người lái, cho nên nhìn qua khá là buồn cười.

Giống như một tên trộm muốn chui vào biệt thự, không ngừng diễn kịch giả vờ mình chỉ đi ngang qua, nhưng trên thực tế mỗi một hành động của gã đều bị camera an ninh ghi hết lại.

Đội an ninh ngồi trước thiết bị giám sát nhìn kẻ trộm ngu ngốc kia diễn kịch, nói chuyện phiếm, cắn hạt dưa.

Dưới đáy sông, bọt nước cuồn cuộn tạo thành mạch nước ngầm chảy siết, bọt nước chạm vào bóng đen khổng lồ kia lập tức bị đánh nát, lớp vảy đen nhánh tỏa ra ánh sáng mờ ảo nơi đáy sông.

Một con rắn nước màu xanh lam dài trừng năm mét bị mạch nước ngầm cuốn vào, tốc độ của dòng xoáy rất nhanh, con rắn nước chưa kịp phản ứng đã bị cuốn vào trong, cả người quay cuồng.

Thật vất vả mới tỉnh táo lại được, rắn nước mở to hai mắt, dưới đáy nước đột nhiên nhiên có ánh sáng mờ ảo màu vàng nhạt lóe lên, sau đó ở bên dưới xuất hiện một mảng đỏ ửng.

Rắn nước nghi hoặc cúi đầu nhìn mảng đỏ kia, cảm thấy rất quen thuộc.

Sau đó dòng nước sôi trào, mảng đỏ lật lên, rắn nước liền mất đi ý thức.

- Chính là con quái vật nhỏ này quấy rối ta và cháu ngoại gặp nhau sao.

Kỷ Hàn Vũ đứng trên đầu boong tàu, bình tĩnh nhìn "hòn đảo" đang đến gần.

Trên "hòn đảo" có một cây trường mâu trắng như tuyết chỉ lên

trời, trên lớp giáp xác màu xám tro là đám gai đen mọc lít nha lít nhít, liền thành một khối.

Chỉ riêng phần lộ trên mặt nước đã rộng chừng vài chục mét vuông, bộ phận lớn hơn còn ẩn dưới đáy sông. Phát hiện có thuyền đi tới, tốc độ đến gần của "hòn đảo" này càng ngày càng nhanh.

Thấy quái vật ngày càng tới gần, sắc mặt của Kỷ Hàn Vũ vẫn không đổi.

Quái vật chậm dãi nổi lên, thân thể cao lớn tạo ra những đợt sóng, cả con thuyền cũng lắc lư theo. Hai tay Kỷ Hàn Vũ chắp sau lưng, vẻ mặt lạnh nhạt, hai chân giống như đã mọc rễ trên boong thuyền. Nếu như quan sát cẩn thận thì có thể nhìn thấy trên boong thuyền có hai vòng tròn cố định bàn chân của Kỷ Hàn Vũ trên boong thuyền.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 164: Tập Đoàn Nam Thiên

Một cái miệng lớn tham lam phá vỡ mặt sông, từng đạo từng đạo dòng nước chảy xuống phía dưới tạo thành từng dãy thác nước, chiếc miệng lớn đen kịt phảng phất thông hướng Thâm Uyên Địa Ngục.

- Bạch long.

Kỷ Hàn Vũ từ tốn nói.

Không khí đột nhiên ngưng đọng lại, phảng phất cả thế giới đều đang đứng im.

- Ngang ——

Nương theo một tiếng long ngâm kinh thiên, một con giao long màu trắng như tuyết đột nhiên nổi lên từ dưới đáy sông, ba căn long trảo bắt lấy chiếc miệng lớn, tạo ra một vết cào thật sâu ở phía trên.

Máu tươi chảy ra như thác nước, ầm ầm nổ tung.

Lực lượng khổng lồ đánh văng cái miệng lớn này ra ngoài.

Trên mặt sông bỗng nhiên tràn ngập sương mù, sương mù màu trắng mịt mờ bay lên từ dưới mặt nước.

- Lại là như vậy, mỗi lần đều có sương mù, không thể nhìn thấy được khung cảnh chiến đấu bên trong.

Trong quân khu của Du Châu, một sĩ quan độc nhãn nói với

khuôn mặt đầy vẻ không thú vị, sau đó ném miếng dưa hấu bị gặm một nửa ở trong tay vào thùng rác bên cạnh.

Tiếp đó khoát khoát tay rời khỏi phòng quan sát,

- Video mà máy quay hồng ngoại quay được cũng không cần đưa cho tôi xem, đã nhìn đến phát chán rồi!

Nhìn lại từ phía xa, mặt sông ở phiến khu vực này có rất nhiều sương mù. Sương mù dày đặc che kín tầm mắt, tầm nhìn không đủ năm mét, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy từng đạo bóng đen khổng lồ ngẫu nhiên di chuyển qua lại trong làn sương mù, còn kèm theo tiếng long ngâm, thú rống.

Một lát sau, âm thanh dần dần biến mất, mặt sông khôi phục lại bình tĩnh. Một đạo thân ảnh màu trắng xông phá làn sương mù, bay về phía thành phố Du Châu.

Sương mù vẫn luôn tràn ngập trên mặt sông cũng dần dần tiêu tán. Sông Trường Giang chảy liên miên bất tuyệt, phảng phất không có điểm cuối cùng, không biết mệt mỏi.

Trên mặt sông, chỉ có một con thuyền bị cắt thành hai đoạn đang chậm rãi chìm xuống. . .

Một cái thân ảnh khổng lồ màu đen nằm ở trên mặt sông, từng đoàn từng đoàn máu tươi nồng đậm tan vào trong nước, sau đó rất nhanh lại bị tách ra.

Hai chiếc thuyền lớn vạn tấn đi đến từ phía hạ du sông Trường Giang, nhân viên bên trên thuyền đều mặc quần áo đồng phục màu trắng, ở mạn tuyền in hai chữ Nam Thiên màu bạc.

Mấy con Lam Hầu Tử khoác cặp sách màu đỏ rất ngoan ngoãn ngồi tại mép thuyền, nhu thuận đung đưa hai chân. Trên đầu chúng có đeo tai nghe chụp, gật gù đắc ý theo tiết tấu âm nhạc phát ra từ trong tai nghe, nhìn qua cực kì vui vẻ.

Con thuyền dần dần tiến đến gần thi thể trên mặt sông, có nhân viên dùng gậy trúc gõ gõ vào mép thuyền.

Lam Hầu Tử rất nghe lời lấy tai nghe xuống, thận trọng đặt vào trong cặp sách đỏ ở sau lưng, sau đó xoay người nhặt móc sắt treo ở trên mép thuyền lên rồi bịch một tiếng nhảy xuống nước.

Phía sau móc sắt được nối liền với một sợi xích thô to làm bằng hợp kim, liên tục không ngừng kéo ra rồi chìm vào đáy nước.

Bởi vì dư ba của cuộc chiến vừa rồi quá lớn, lúc này dưới đáy sông cũng không có quái vật nào có can đảm đến gần.

Một nhân viên vừa mới lên thuyền công tác không lâu rất hiếu kì, mấy con khỉ này mỗi ngày ở trên thuyền nghe nhạc gì?.

Cầm lấy tai nghe đeo lên, giai điệu quen thuộc chậm rãi vang lên ——

- Hầu ca, Hầu ca, ngươi thật khó lường ~ Ngũ Hành Đại Sơn không ép được ngươi, nhảy ra Tôn Hành Giả ~

Ca khúc rất có ma lực, nhân viên mới không nhịn được nheo mắt lại ngâm nga theo.

Dưới đáy sông, mấy con Lam Hầu Tử nhanh nhẹn bơi qua lại, một chút mạch nước ngầm đều bị bọn nó bén nhạy tránh khỏi. Cuối cùng bơi tới bên cạnh thi thể của con quái vật đã chết đi, tìm được vị trí tốt rồi đem xiềng xích móc vào phần khớp nối trên thi thể, sau đó giật giật xiềng xích, lúc xác nhận đã chắc chắn liền có một con Lam Hầu Tử bơi ra khỏi mặt nước, phát ra tiếng kêu.

Thuyền chậm rãi đi về phía sau, xiềng xích bị kéo căng, phát ra âm thanh tác tác rung động.

Một vài nơi không được cố định chắc bị bung ra, sau đó Lam Hầu Tử kêu lên ra hiệu để thuyền dừng lại, một lần nữa chọn lựa

vị trí để móc xiềng xích vào.

Sau khi lặp đi lặp lại như thế mấy lần, rốt cục xác nhận không sao, đội thuyền bắt đầu di chuyển trên sông lớn.

Thi thể quái vật cấp Lĩnh Chủ tản ra mùi vị khiến cho rất nhiều quái vật ở cách xa hơn mười dặm đều nghe tin mà chạy. Đám Lam Hầu Tử theo xiềng xích leo lên trên boong tàu, sau đó nhẹ nhàng lắc một cái, bộ lông mềm mại vốn dán chặt vào người giống như áo giáp đột nhiên tản ra, làm rất nhiều giọt nước bắn tung tóe ra ngoài.

Chỉ có lớp lông bên ngoài mới bị ướt sũng, lớp lông bên trong lại rất khô ráo.

Một lần nữa đeo tai nghe lên, mấy con Lam Hầu Tử này lười biếng nằm trên boong thuyền, nghe âm nhạc phát ra từ trong tai nghe rồi si ngốc nhìn lên bầu trời.

. . .

Sau khi máy bay hạ cánh, ông Lưu gọi phục vụ tống cơ ở sân bay để đi đến tập đoàn Nam Thiên, bằng không có mấy ngự thú này đi theo mà muốn ngồi xe thì thật đúng là có chút bất tiện.

Tổng bộ của tập đoàn Nam Thiên nằm ở vùng ngoại thành, chiếm diện tích mấy vạn mẫu, không chỉ có cao ốc văn phòng mà còn có nhà máy.

Ở xung quanh tập đoàn Nam Thiên còn xây dựng một chút công trình giải trí, dùng khu vực này làm trung tâm để kéo theo rất nhiều khu vực xung quanh phát triển.

Chiếc xe dừng lại trước cửa lớn của tập đoàn Nam Thiên, lái xe nghiêng người sang bất đắc dĩ nói:

- Ở đằng sau tôi không đi vào được, tập đoàn Nam Thiên quản

lý rất nghiêm.

Ông Lưu cười ha ha, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó trả tiền, gọi Cao Bằng và mấy ngự thú xuống xe.

Bên ngoài tập đoàn Nam Thiên xây dựng một lớp tường vây cao lớn chắc chắn, ở trên đỉnh của nó còn có một tầng lưới điện.

Hai bên trái phải ở cửa lớn phía trước có hai người bảo vệ đang đứng, bên cạnh còn nằm sấp hai con ngự thú, đó là hai đầu ngự thú hệ thực vật hiếm thấy. Dây leo tráng kiện giống như mãng xà, ở rìa dây leo còn sinh trưởng một vài nụ hoa lớn màu trắng, nụ hoa khép lại, ở trên đỉnh nụ mơ hồ có gai nhọn thò ra.

Cao Bằng âm thầm líu lưỡi. Ngự thú hệ Thực Vật này chính là cấp Thủ Lĩnh, đúng là có chút xa xỉ.

Ông Lưu đi lên phía trước, lấy từ trong túi ra một tấm thẻ căn cước màu lam rồi đưa cho người bảo vệ ở cửa, bảo vệ quét lên trên máy một chút.

Sau đó biến sắc, tranh thủ thời gian gật đầu với ông Lưu, đồng thời mở cánh cửa lớn chạy bằng điện ra.

- Đi thôi, chúng ta đi vào đợi một chút.

Ông Lưu vẫy vẫy tay với Cao Bằng,

- Cháu không cần câu nệ, cứ coi nơi này là nhà của mình, biết chưa.

Cao Bằng gật đầu.

- Đã biết.

- Phì phì.

Sau lưng truyền đến tiếng cười không thể ức chế được.

Cao Bằng quay đầu lại liền nhìn thấy một nữ sĩ mặc váy dài màu đỏ đang che miệng cười khẽ, cười đến mức khóe mắt đều sắp xuất hiện nếp nhăn.

Vị a di này chắc cũng phải hai mươi bảy hai mươi tám tuổi rồi, Cao Bằng chăm chú suy nghĩ.

- Xin lỗi.

Thấy Cao Bằng nhìn qua, vị nữ sĩ này nghiêm mặt lại, cố nén nụ cười trên mặt xuống, một lần nữa biến thành bộ dáng lạnh nhạt điềm tĩnh.

- Ở bên trong tập đoàn có phòng nghỉ chuyên môn, cô ở bên trong chờ tôi một lát. Vốn hôm nay muốn nói chuyện xong với cô, nhưng mà nội bộ của tập đoàn lại có việc đột xuất. . .

Ở bên cạnh nữ tử có một người đàn ông mặc thường phục màu đen, nhìn qua ước chừng hơn ba mươi tuổi.

- Ừ được, không sao, công việc quan trọng hơn.

Nữ tử gật đầu cười nói.

Đi vào tập đoàn, ông Lưu mang theo Cao Bằng đi tản bộ một chút, sau đó rất lúng túng quay về chỗ cũ.

- Khục khục, hai năm nay đều ở Trường An, nơi này thay đổi có chút lớn.

Ông Lưu rất lúng túng nói. Theo ánh mắt cảnh giác và hoài nghi của bảo vệ ở cửa, ông Lưu tiếp tục dẫn theo Cao Bằng đi vào bên trong.

- Ta đã nói rồi, nhân viên cao ốc khẳng định ở nơi này. Bảo sao ta cảm thấy chưa từng đi qua chỗ này, lão Kỷ cũng thật là, cái nhà máy này đã sắp bị hắn tu sửa thành một tòa rừng rậm rồi.

Ông Lưu oán giận nói.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 165: Bộ Phận Nhân Sự

- Mời ngồi.

Một người thư ký mặc tây trang rót nước cho Cao Bằng và ông Lưu,

- Có muốn ăn chút gì không, tôi báo phía dưới chuẩn bị cho mọi người.

- Không cần, ngồi ở chỗ này một lát là được.

Cao Bằng lắc đầu.

- Ách, thư ký Hàn, loại chuyện nhỏ nhặt này vẫn nên giao cho chúng tôi đi làm thôi.

Trong phòng nghỉ, nhân viên phụ trách phục vụ lấy lòng nói với thư ký Hàn.

Thư ký Hàn liếc mắt nhìn hắn, trên mặt hiện lên một nụ cười,

- Trong phòng nghỉ còn những khách nhân khác, anh không thể chậm trễ bọn họ.

Trên mặt người nhân viên phụ trách lộ vẻ hơi thất vọng, nghe theo an bài.

Người nữ sĩ mặc váy dài màu đỏ gặp phải lúc trước ở cửa công ty cũng trùng hợp ngồi ở vị trí gần cửa sổ trong phòng nghỉ, trong tay còn cầm một quyển tạp chí, ánh mắt lướt qua Cao Bằng và ông Lưu, đáy mắt lộ ra một vệt trầm tư, sau đó cúi đầu tiếp tục xem tạp chí trong tay.

Qua nửa giờ, thư ký Hàn vội vàng đi tới, bước chân có chút vui sướng. Sau khi vào liền trực tiếp đưa tầm mắt nhìn về phía Cao Bằng, bước nhanh về phía hắn, sau đó khom người xuống, nhỏ giọng nói,

- Kỷ tổng đã trở về, ngài ấy đang ở tầng cao nhất chờ mọi người đi lên.

Cao Bằng gật đầu, đứng dậy nhanh chân rời khỏi phòng, ông Lưu cũng theo sát ở phía sau.

Nhân viên phụ trách đứng tương đối gần đó sửng sốt, trong đầu không ngừng quanh quẩn hai chữ, Kỷ tổng!

Kỷ tổng, trong tập đoàn Nam Thiên thì Kỷ tổng cũng chỉ có một người, đó chính là người đàn ông kia.

Đi vào thang máy, thư ký Hàn trực tiếp lấy thẻ căn cước ra quét lên, sau đó nhấn vào tầng 99.

Thang máy chậm rãi đi lên phía trên, lúc lên cao rất nhẹ nhàng, cơ hồ không phát ra âm thanh.

Trong thang máy phát ra một tiếng kêu báo hiệu, cửa thang máy từ từ mở ra.

Lọt vào trong tầm mắt là một phòng khách rộng rãi, bên trong phòng có hai chiếc ghế sô pha, còn có một bàn trà, tại góc phòng còn đặt hai bồn hoa.

Bố cục chỉnh thể rất đơn giản sáng tỏ.

Ở trên vách tường có treo mấy cái đầu của quái vật đã được xử lý tốt.

Có gấu, có hổ, có ưng, trong đó còn có đầu lâu của một con cá mập.

- Tiểu Bằng, cháu đã đến.

Kỷ Hàn Vũ đứng ở bên cửa sổ xoay người nhìn về phía Cao Bằng, trên khuôn mặt băng lãnh hiện lên một vệt ấm áp, giống như băng sơn tan ra.

- Ông ngoại.

Cao Bằng ngại ngùng cười.

Đối với việc Cao Bằng đã đến Kỷ Hàn Vũ rất cao hứng, vỗ vỗ bả vai Cao Bằng, sau đó để hắn ngồi xuống.

- Cháu đã báo danh ở trường học chưa?

Kỷ Hàn Vũ hỏi thăm Cao Bằng. Lần trước tiểu tử lì lợm này nói muốn đến đại học Nghê Hồng, dọa hắn một hồi.

- Khụ khụ, đã báo danh ở đại học Du Châu.

Cao Bằng vụng trộm quan sát biểu cảm của Kỷ Hàn Vũ.

Gương mặt vẫn một mực căng cứng của Kỷ Hàn Vũ hơi buông lỏng một chút. Kỷ Hàn Vũ ho khan hai tiếng, lời ít ý nhiều gật gật đầu, sau đó nói với giọng điệu không thể nghi ngờ:

- Trước khi vào học cháu tạm thời đi làm ở tập đoàn Nam Thiên, ta đã già rồi, có lẽ một ngày nào đó sẽ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Tập đoàn Nam Thiên tương lai muốn giao cho cháu, về sau làm sao bại là chuyện của cháu, ta không xen vào, nhưng bây giờ cháu nhất định phải học được cách quản lý tập đoàn.

Cao Bằng trầm mặc, nhất thời không biết nên trả lời như như thế nào.

- Đúng rồi, chuyện thân phận của cháu ta còn chưa nói cho cao tầng của tập đoàn, hôm nay ta đã gọi tất cả nhân viên cao tầng của tập đoàn đến. . . Có cần ta giúp cháu che giấu thân phận hay

không?

Kỷ Hàn Vũ chần chờ nói.

Cao Bằng kinh ngạc,

- Ông ngoại, vì sao ông lại nói những lời này?

Kỷ Hàn Vũ bình tĩnh nói,

- Ta nghe nói những người tuổi trẻ các cháu đều thích chơi trò giả heo ăn thịt hổ.

Cao Bằng lắc đầu,

- Đó là người khác, cháu cũng không có loại ác thú vị này.

Kỷ Hàn Vũ hài lòng gật đầu. Không hổ là cháu ngoại của Kỷ Hàn Vũ ta, không có những tật xấu kia!

- Cháu thích vị trí nào?

Kỷ Hàn Vũ hỏi thăm Cao Bằng một cách gọn gàng dứt khoát.

- Cháu tương đối quen thuộc với việc bồi dưỡng ngự thú, cho nên cháu muốn đi thí nghiệm. . .

- Tốt, vậy thì đến bộ phận nhân sự!

Kỷ Hàn Vũ chém đinh chặt sắt.

Cao Bằng,

- . . . Ngài không phải hỏi cháu muốn vị trí nào sao?

Cao Bằng im lặng. Làm sao lại cảm thấy những trưởng bối này đều được in ra từ một khuôn.

- Thói quen.

Kỷ Hàn Vũ nghịch ngợm nói, nếp nhăn nơi khóe chụm vào cùng một chỗ.

- Dù cháu là cháu ngoại của ta, tiến vào công ty cũng phải từng bước một làm lên. Nếu bây giờ cháu trực tiếp chưởng quản một phòng thí nghiệm thì quá mức cao điệu, vẫn nên đến bộ phận nhân sự đợi hai ngày, sau đó ta sẽ tìm cơ hội đưa cháu điều đến bộ phận thí nghiệm, chuyên môn kiến tạo cho cháu một phòng thí nghiệm.

Kỷ Hàn Vũ an ủi Cao Bằng.

- Tôi đoán phòng thí nghiệm mà ông đưa cho Tiểu Bằng còn chưa xây dựng xong đúng không.

Ông Lưu không lưu tình chút nào vạch trần Kỷ Hàn Vũ.

Kỷ Hàn Vũ cũng không nóng giận, chỉ là cười cười.

Một lát sau, thư ký Hàn gõ cửa phòng, sau khi thu được đồng ý liền mở bước cửa vào,

- Kỷ tổng, bọn họ đều đã đến.

- Ừm.

Kỷ Hàn Vũ gật đầu, sau đó quay đầu nói với Cao Bằng,

- Cháu đi cùng ta xuống dưới nhận thức nhân viên cao tầng của tập đoàn một chút.

Cao Bằng đi cùng Kỷ Hàn Vũ xuống lầu.

Bên trong đám nhân viên cao tầng của tập đoàn Cao Bằng nhìn thấy một người quen, đó chính là bạn trai của nữ sĩ váy đỏ mà buổi sáng gặp phải ở cửa công ty. Hắn tựa hồ đã nhận ra Cao Bằng, đáy mắt lộ ra một tia kinh ngạc, sau khi biết thân phận của Cao Bằng thì phần kinh ngạc này càng bị phóng đại đến mức tận cùng.

Cũng không biết có phải nhớ đến câu nói trước đó của ông Lưu hay không, sắc mặt của hắn có chút vi diệu.

Nhân viên cao tầng của tập Nam Thiên không nhiều không ít, tất cả có mười mấy người, trong đó còn có một số giám đốc ở những phân bộ trụ sở khác bởi vì khoảng cách nên không thể đến được.

Kỳ thật trước khi tới đây có ít người đã mơ hồ biết được phong thanh, bởi vậy cũng không có bao nhiêu ngoài ý muốn.

Đối với việc Cao Bằng đột nhiên gia nhập, trên mặt những người này đều duy trì nụ cười, trừ cái đó ra thì không nhìn thấy những cảm xúc khác. Tất cả mọi người không ngừng vỗ tay, tựa hồ đều rất hoan nghênh Cao Bằng.

Đám người này không đi diễn kịch thực sự là. . . Đáng tiếc.

Theo khung số liệu Cao Bằng có thể nhìn thấy rõ cảm xúc chân thực của những người này, nhưng mà hắn cũng không có biểu hiện ra ngoài, nội liễm điệu thấp đứng ở bên cạnh ông ngoại, lẳng lặng nghe ông ngoại nói. Trước đó lúc nói chuyện trời đất nghe ông ngoại nói trong nội bộ tập đoàn vốn vẫn có một ít người phản đối hắn, nhưng trong hai năm này đều bị ông ngoại hắn thanh lý hết, đổi thành thân tín.

Lúc nói những thứ này Kỷ Hàn Vũ cũng không che giấu, dù sao bên trong phòng đều là người mình. Cao Bằng thì không cần nói, Lưu Thiếu Đường càng là quản gia của hắn trong ba mươi năm, cũng là tâm phúc đáng giá tín nhiệm nhất của hắn, nếu không cũng sẽ không bị phái đi bảo hộ Cao Bằng.

Kỷ Hàn Vũ nói cho Cao Bằng những chuyện này là hi vọng hắn có thể chuẩn bị tâm lý. Bây giờ thế giới đã thay đổi, trong lòng ngươi có thể mang theo từ bi, nhưng ngươi nhất định phải có được thủ đoạn lôi đình.

Cuối cùng ông ngoại để cho phần lớn nhân viên cao tầng lui ra,

- Mọi người đi làm việc của mình đi, à đúng rồi, Lưu Hách ở lại.

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi có khuôn mặt trắng nõn ngồi tại chỗ, tóc chải chia ba bảy rất chỉnh tề, nhìn qua rất sạch sẽ gọn gàng.

Đợi đến khi những người khác rời đi, Lưu Hách cung kính nói với ông Lưu:

- Cha.

Đây là con trai ông Lưu?

Cao Bằng nhìn về phía Lưu Hách. Lúc này mới cảm thấy có chút quen mắt, hẳn là khi còn bé đến nhà ông ngoại đã gặp qua.

Kỷ Hàn Vũ nói với Lưu Hách:

- Ta chuẩn bị để Tiểu Bằng tới bộ phận nhân sự các cháu đợi hai ngày, cháu nhớ chiếu cố hắn một chút.

- Vâng, Kỷ thúc.

Lưu Hách gật đầu.

Lúc không có người ngoài Lưu Hách đều là xưng hô Kỷ Hàn Vũ là Kỷ thúc.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 166: Vô Đề

Cao Bằng không có bị sắp xếp chỗ ở, hắn trực tiếp ở cùng với lão Kỷ. . .

Chỗ ở của Lão Kỷ là một tòa biệt thự lớn cách tổng bộ tập đoàn Nam Thiên một cây số, ở lại cũng rất thuận tiện, ở bên ngoài tập đoàn Nam Thiên còn trực tiếp xây dựng mấy con đường cao tốc thông hướng nội thành.

Lại nói chuyện với ông ngoại một lát, Cao Bằng và Lưu Hách cùng một chỗ xuống lầu.

Đi thang máy trực tiếp đến bộ phận nhân sự đưa tin.

Ở bên trong bộ phận nhân sự, Cao Bằng gặp phải một người ngoài ý liệu.

Đó là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi mặc thường phục màu đen.

Lúc nhìn thấy Cao Bằng liền bước nhanh tới, không nhìn tới ánh mắt đùa cợt của Lưu Hách, trực tiếp cúi chào thật sâu với Cao Bằng,

- Cao thiếu, buổi sáng là do tôi mạo muội.

Trong khung số liệu của người đàn ông này, Cao Bằng nhìn thấy tình trạng của hắn là【 Khỏe mạnh (tỉnh táo) 】.

Động tác này của hắn làm nhấc lên sóng to gió lớn tại bộ phận nhân sự.

Không ít nhân viên được mở rộng tầm mắt, người đàn ông

mặc thường phục màu đen bọn họ cơ hồ đều biết, đó là bộ trưởng bộ phận Marketing của tập đoàn Nam Thiên, là tồn tại cùng một đẳng cấp với bộ trưởng Lưu Hách của bộ phận nhân sự bọn họ.

Đây là một người rất tỉnh táo, Cao Bằng nhìn Tào Tướng cúi đầu hạ thấp tư thái. Có thể ở trước mặt nhiều người cúi đầu với mình, chỉ sợ không bao lâu sẽ truyền khắp toàn bộ tập đoàn Nam Thiên.

Mặt mũi, khẳng định sẽ quét rác.

Nhưng bên trong, nhất định sẽ không lỗ, chí ít Tào Tướng nắm bắt rất khá.

Kỳ thực Cao Bằng vẫn có chút không hiểu, bởi vì hắn cũng không tức giận về chuyện buổi sáng, thậm chí nếu như không phải Tào Tướng đột nhiên đến đây cúi đầu, chính mình chỉ sợ đã quên.

Chờ một chút, Cao Bằng đột nhiên cảm thấy chính mình vừa mới đến, một nhân vật cấp bộ trưởng lại chạy tới cúi đầu xin lỗi với mình, thật sự là rất uy phong, thân phận thái tử gia tràn đầy bức cách.

Nhưng mà dù sao Cao Bằng vẫn cảm giác như vậy không tốt lắm.

Nguyên nhân cụ thể hắn cũng không nghĩ ra được, dù sao hắn vẫn chưa trải qua những chuyện lục đục với nhau. Nhưng làm như thế đúng là có vẻ quá kiêu căng, cũng ra vẻ mình quá mức bá đạo cường thế, vừa đến đã làm cho một nhân vật cấp bộ trưởng phải xin lỗi trước mặt mọi người.

Dù sao, đây là ngày đầu tiên hắn đi tới tập đoàn Nam Thiên.

Cao Bằng bước lên phía trước hai bước rồi đỡ Tào Tướng dậy, ngữ khí không có chút kiêu căng nào, cũng rất ôn hòa nói:

- Tào bộ trưởng nói đùa, nào có cái gì mạo muội với không mạo muội chứ, chỉ là một việc nhỏ không có ý nghĩa mà thôi, anh làm như vậy ngược lại để tôi khẩn trương đó.

Tào Tướng thuận thế đứng dậy, lại nhỏ giọng nói vài câu với Cao Bằng kiểu như nếu có thời gian nhất định phải mời Cao Bằng ăn cơm các loại, sau đó mới cất bước rời đi.

Cao Bằng vẫn một mực chú ý đến những biến hóa cảm xúc của Tào Tướng, ngoại trừ tỉnh táo còn xuất hiện thêm cảm xúc kinh ngạc, trừ cái đó ra cũng không có xuất hiện cảm xúc tiêu cực, ví dụ như cừu hận các loại.

Cũng không biết là do trình độ khống chế tâm tình của hắn đã đạt đến một trình độ cực kì khủng bố, hay vẫn là do tính cách vốn có của Tào Tướng đã như vậy, là một kẻ tỉnh táo đến đáng sợ.

Nhưng khi trải qua sự việc này, thân phận của Cao Bằng cũng coi như triệt để bại lộ ra ngoài.

Nhìn thấy các đồng nghiệp tương lai trong bộ phận nhân sự có vẻ mặt khác nhau, Cao Bằng cảm thấy mệt mỏi trong lòng. . .

Lưu Hách tựa hồ không dự liệu được chuyện này, suy nghĩ một lát rồi nói với Cao Bằng:

- Như vậy đi, ngươi đến phụ trách công tác tuyển dụng ở khu Bách Nghiệp, nếu như không quen thì nói với ta, nơi đó quả thật có chút dơ dáy bẩn thỉu, nhưng quản lý vẫn tương đối nhẹ nhàng.

Cao Bằng gật đầu. Hắn mới đến nên cái gì cũng không hiểu, tất nhiên phải nghe Lưu Hách an bài.

. . .

Khu Bách Nghiệp là một khu trong nội thành Du Châu, ở vào bắc bộ của thành phố, chỗ này tương đối vắng vẻ, hơn nữa phần

lớn phòng ốc đều cũ kỹ. Một chút dây điện cũ xuyên qua khe hở giữa các phòng, cột điện đứng thẳng ở hai bên đường, trên cột điện có dán từng tầng từng tầng quảng cáo dày đặc.

Không khí trên đường hơi khó ngửi, Cao Bằng khẽ nhíu lông mày, tại các góc rẽ của các căn nhà có thể nhìn thấy rất nhiều túi màu đen chồng chất lên nhau. Bây giờ chính là tháng sáu nóng nực, thành phố Du Châu tựa như một cái lồng hấp.

Mùi hôi thối truyền đi rất xa từ bên trong những túi rác, rất nhiều con ruồi bay lơ lửng trên không. Lúc có người đi qua những con ruồi này sẽ bị hù dọa, âm thanh ong ong ong liên tiếp vang lên.

Cửa hàng trên đường phố đều mở rộng cửa, phảng phất không chịu nổi cái thời tiết nóng nực này, tham lam phun ra nuốt vào từng đợt sóng nhiệt.

- Dường như hơi nóng a.

Cao Bằng xoa xoa cái trán tràn đầy mồ hôi.

- Bây giờ còn đỡ một chút, trước kia thành phố Du Châu vào mùa hè chính là một cái lồng hấp! Bên cạnh chính là sông Trường Giang nên mùa hè nóng ẩm, phòng bên trong còn nóng hơn so với phòng bên ngoài. Sau tai biến, phụ cận Du Châu có nhiều rừng rậm hơn, Trường Giang cũng thay đổi lớn hơn, bây giờ mùa hè đã không còn nóng như lúc trước nữa.

Một người đàn ông đeo kính mắt đi bên cạnh Cao Bằng lên tiếng. Hắn là lão công nhân trong bộ phận nhân sự ở tổng bộ, bây giờ phối hợp đảm nhiệm phụ tá cho Cao Bằng.

Cao Bằng gật đầu. Không chỉ là Du Châu, trước tai biến vào mùa hè các nơi trong cả nước đều nóng.

Chuyện này cũng coi như là cống hiến nho nhỏ của tai biến —— chí ít mùa hè không còn nóng như lúc trước.

- Cao thiếu, chúng ta sắp đến rồi, nơi này chính là bộ phận tuyển dụng của tập đoàn Nam Thiên chúng ta tại khu Bách Nghiệp.

Vương Lương cúi đầu khom lưng, phối hợp với kính mắt gọng vàng nơi sống mũi, hiển nhiên thành một phiên bản chó săn hiện đại.

Cao Bằng im lặng,

- Đừng gọi tôi là Cao thiếu.

- Vâng, Cao thiếu.

Cao Bằng cũng lười sửa lời gia hỏa này, trên đường tới hắn đã cố sửa rất nhiều lần.

Đại Tử và A Ban bị Cao Bằng giao cho ông ngoại bồi dưỡng hai ngày, bên người luôn luôn mang theo một đoàn ngự thú cũng không phải chuyện hay. Mà cổ linh tinh quái Đại Tử bởi vì là một con ngự thú duy nhất mà cha mẹ hắn lưu lại, nên rất được Kỷ Hàn Vũ yêu mến.

Ngay từ đầu Đại Tử còn rất không vui, luôn cảm thấy mình thân là đầu ngự thú thứ nhất của chủ nhân nhưng lại không được mang theo ra ngoài thì thật sự không tốt.

Sau khi được Cao Bằng an ủi một lúc lâu mới đắc ý vung vẩy cái đuôi nhỏ rời đi với ông ngoại. Đây là ông ngoại của chủ nhân!

Ông ngoại!

A Ngốc thân là ngự thú có chiến lực mạnh nhất dưới trướng Cao Bằng nên tất nhiên phải đi theo bên cạnh hắn. A Ngốc thân cao chừng hơn năm mét khoác áo choàng đen giống như Kim Cương thiếp thân tùy hành.

Trên bờ vai Cao Bằng lẳng lặng nổi lơ lửng một con A Xuẩn

màu xanh, bên tay phải là một con mập hạc lớn đang nhún nhảy.

Mặc dù Tiểu Diễm vẫn còn hơi béo, nhưng đã thoát ly phạm trù chim cánh cụt, chí ít nhìn qua miễn cưỡng có thể nhận ra là một con hạc.

Chỉ là cái thân thể mập phì này, còn có da lông bóng loáng và cái cổ thô to, thấy thế nào cũng giống như một đứa con trai ngốc của địa chủ.

- Kỳ thật khu Bách Nghiệp cũng xem như là khu vực có kinh tế phát triển tương đối lạc hậu của thành phố Du Châu.

Vương Lương lặng lẽ nói bên tai Cao Bằng, đồng thời quan sát biến hóa trên mặt hắn.

- Lạc hậu thế nào?

Cao Bằng hỏi lại, nhìn không ra hỉ nộ.

- Kỳ thật lúc phát sinh tai biến đã chết không ít người, sau đó kết cấu xã hội phát sinh biến hóa rất lớn, nơi này có rất nhiều đều không thể thích ứng với biến hóa sinh hoạt quần thể.

Vương Lương cúi đầu thở dài.

- Vì sao gọi là Bách Nghiệp? Bởi vì quần thể chờ đợi công việc ở nơi này cơ hồ bao quát tất cả các ngành nghề trước tai biến, các ngành các nghề đều có. Kỳ thật ngay từ đầu cũng có một chút người ở khu Bách Nghiệp không cam lòng với hiện trạng, cố gắng phấn đấu nhưng đều rời khỏi khu Bách Nghiệp, còn lại. . . Đều là. . .

Vương Lương cười cười, ý tứ không cần nói cũng biết.

Cao Bằng gật đầu, ngắm nhìn bốn phía. Người đi đường ở khu Bách Nghiệp tựa hồ rất ít, đi trên đường cũng không nhìn thấy

mấy người.

Đi qua một chỗ ngoặt ở phía trước, Vương Lương chỉ vào một ngôi nhà hai tầng giống như hạc giữa bầy gà rồi nói:

- Cao thiếu, nơi này chính là chi nhánh ở khu Bách Nghiệp của tập đoàn Nam Thiên chúng ta, đồng thời cũng phụ trách quản lý nhân sự ở phiến khu vực này.

Lực chú ý của Cao Bằng bị hấp dẫn bởi một đại sảnh khác ở trước mặt ngôi nhà này. Trước đại sảnh dựng một mái che nắng rất lớn, một mực kéo dài ra bên ngoài, còn có một cái quạt lớn màu đen phát ra âm thanh vù vù vù.

Bên dưới mái che nắng đầy ắp người hoặc là ngồi, nằm, cơ bản đều mặc quần áo rất cũ nát, tóc cũng lộn xộn, hẳn là đang nghỉ ngơi ở chỗ này, tiện thể hóng gió.

Khi thì có người đi vào đại sảnh, hoặc là từ trong đại sảnh đi ra. Trong đại sảnh người người nhốn nháo, không ít người đều cau mày, rụt vai, giống như sợ dẫm phải mìn, đi đường cũng do do dự dự.

- Kia là?

Cao Bằng có chút giật mình.

- A, đó là đại sảnh tuyển dụng của khu Bách Nghiệp, bên trong đều là đại thần bách nghiệp.

Vương Lương nói.

- Đại thần bách nghiệp, đây là cái gì.

Cao Bằng có chút hoài nghi, những người này nhìn qua thực sự không giống đại thần.

- Đây chỉ là trêu chọc mà thôi, rất nhiều người trong này đều

đã mất đi thân nhân, không nguyện ý ký kết huyết khế, cho rằng đây đều là ma quỷ nguyền rủa, có trời mới biết được. Nhưng những người này cơ hồ đều là đợi qua ngày mà thôi, chính là cái loại qua một ngày tính một ngày.

Vương Lương lắc đầu.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tai truyenyy.com

Chương 167: Mập Hạc Vui Vẻ

Sa đọa, mục nát, trầm mê hưởng thụ những thứ hiện có từng phút, từng giây, mất đi mong đợi đối với cuộc sống tương lai.

Đây chính là ấn tượng đầu tiên mà đại thần bách để lại cho Cao Bằng.

Cao Bằng nhẹ nhàng gật đầu, không nói thêm gì.

Tiến vào phân bộ của tập đoàn Nam Thiên tại khu Bách Nghiệp, Cao Bằng rất nhanh chóng hoàn thành các công việc giao tiếp lớn nhỏ.

Quá trình rất đơn giản, cũng không có tranh đấu quyền lợi gì đó.

Quản lý Tiết Hồng của phân bộ này là một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi đã kết hôn, trong nhà có hai người con trai đang học sơ trung, thái độ đối với Cao Bằng không thể nói là lãnh đạm, nhưng cũng không tính là nhiệt tình.

- Tuyển dụng nhân sự khu Bách Nghiệp. . .

Cao Bằng nhíu mày hỏi.

- Phía dưới đều có người phụ trách, Cao thiếu yên tâm.

Vương Lương cúi đầu khom lưng nói.

- . . . Về sau gọi tôi là Cao chủ nhiệm, anh gọi sai một lần, tôi khấu trừ tiền lương của anh một lần.

Cao Bằng liếc mắt nhìn hắn.

- Đã hiểu, Cao chủ nhiệm!

Vương Lương trả lời rất vui sướng.

- . . .

Cao Bằng đột nhiên cảm thấy rất thú vị, chính mình cuối cùng đã bắt được điểm yếu của tên gia hỏa này.

Hơn nữa, loại cảm giác không hiểu này khiến hắn cảm thấy quen thuộc.

- Cao chủ nhiệm, bình thường ngài cũng không cần quản lý chuyện gì, công việc lớn nhỏ phía dưới đều sẽ có người định kỳ báo cáo với ngài, ngài chỉ cần nhìn một chút thông báo tuyển dụng cụ thể và kết quả điều động nhân sự là được, chức vị này đã trống trong thời gian rất dài rồi.

Cao Bằng không phủ nhận, chỉ là nhẹ gật đầu.

Vượt quá dự liệu của Cao Bằng là hắn đã phát hiện ra một sân huấn luyện ngự thú ở phía sau kho hàng lớn của phân bộ này, bên trong có một ít khí giới liên quan tới huấn luyện ngự thú.

Hơn nữa nhìn qua tựa hồ người sử dụng cũng không ít, vì thường xuyên có người dùng nên không ít khí giới có dấu vết hư hại.

- Mỗi phân bộ đều có những thứ này sao?

Cao Bằng hỏi.

- Đúng vậy, trên cơ bản mỗi phân bộ đều có, chỉ là người sử dụng rất ít. Ồ, ai đã dùng những thứ này, chỉ thực sự không có nơi nào để đi thì mới tới đây.

Vương Lương cười cười.

- Những người của Bộ an ninh và Bộ cảnh vệ đều có sân huấn luyện cao cấp xa hoa hơn. Hơn nữa bọn họ còn định kỳ đi vào rừng rậm để tiến hành huấn luyện thực chiến ở dã ngoại.

Cao Bằng trầm ngâm. Hắn nhìn ra sân huấn luyện này bởi vì thường xuyên được sử dụng dẫn đến khí giới bị mài mòn rất nhiều, trong lòng hơi suy tư.

- Được rồi, anh đi làm việc trước đi, có chuyện quan trọng nhớ báo cáo cho tôi là được.

Cao Bằng không rảnh quản lý những chuyện nhân sự này.

- Tiểu Diễm, đến đây.

Cao Bằng vẫy tay gọi Tiểu Diễm.

Tiểu Diễm nhún nhảy vọt đến, vỗ vỗ hai cái cánh lớn.

Đẳng cấp của Tiểu Diễm đã đạt đến cấp 20, tăng lên hết sức nhanh chóng, không hổ là con non của quái vật cấp Lĩnh Chủ. Mới chỉ trong thời gian hơn một tháng đã nhanh chóng tăng đến cấp Thủ Lĩnh.

Chỉ cần có thể tăng lên tới cấp Thủ Lĩnh, ở dưới tay mình cũng coi như đã chân chính hình thành sức chiến đấu. Hơn nữa Tiểu Diễm còn có thể phi hành, trực tiếp bù đắp việc dưới tay mình không có ngự thú loại Phi Hành.

Bên trong sân huấn luyện có dựng một chút cột sắt, ở trên đỉnh cột sắt có gắn một cái vòng tròn, vòng tròn có đường kính khoảng bốn mét, nhìn qua rất lớn.

Đây là một loại khí giới huấn luyện tính linh hoạt cho ngự thú loại Phi Hành, xem như tương đối cơ sở. Có thể để cho mấy cột sắt này tự do tổ hợp di động, phối hợp ra từng quỹ đạo phi hành khác nhau.

- Ngươi bây giờ còn có thể bay sao?

Cao Bằng hỏi thăm Tiểu Diễm.

Tiểu Diễm sửng sốt, cúi đầu nhìn cái bụng tròn vo của mình, dùng cánh sờ lên, tựa hồ rất khổ não.

- Lệ lệ?

- Vậy thì bay lên thử một chút xem.

Cao Bằng tiến lên, bố trí vòng tròn huấn luyện theo từng góc độ khác nhau, tạo thành một quỹ đạo hình chữ S không tính là phức tạp gì.

- Bay xuyên qua giữa mấy vòng tròn này, để ta xem độ linh hoạt của ngươi còn lại được bao nhiêu.

Cao Bằng lui lại, sau đó nói với Tiểu Diễm.

Tiểu Diễm lui về phía sau hai bước, mở hai cánh ra. Hai cánh đột nhiên chấn động, một cái chân bên dưới cũng kéo căng rồi dùng sức vọt mạnh, làm nhấc lên một trận gió mạnh trong sân huấn luyện.

Một chút tro bụi trên đất bị cuốn bay, làm nổi lên một trận gió lớn màu xám. Cao Bằng bịt miệng mũi, híp mắt lại.

Tiểu Diễm ra sức ưỡn cổ lên, ưu nhã xòe cánh ra, sau đó bay thẳng về phía vòng tròn huấn luyện giống như một viên đạn pháo.

Bành!

Vòng tròn như gặp phải trọng kích, bị đụng bay ra mấy mét, kéo theo một con mập hạc cùng nhau rơi trên mặt đất.

Tiểu Diễm bị ngã đến thất điên bát đảo, lăn vài vòng trên mặt đất, tuyệt vọng nhìn một thân thịt của mình.

Cao Bằng vẫn còn tốt, sớm đã chuẩn bị tâm lý. . .

- Tới trước càng đơn giản hơn, không có việc gì, đừng nhụt chí, ngươi phải tin tưởng chính mình, ngươi nhất định có thể làm được!

Cao Bằng tiến đến kéo Tiểu Diễm dậy, cổ vũ Tiểu Diễm.

Buổi chiều, trong sân huấn luyện chỉ còn lại tiếng động viên cố lên của Cao Bằng và âm thanh phù phù.

Trải qua hai giờ huấn luyện Tiểu Diễm đã miễn cưỡng có thể phi hành, chí ít sẽ không xuất hiện cảnh tượng xấu hổ nó muốn bay sang phía đông nhưng lại bay về phía tây.

Giữa không trung, một con mập hạc ưu nhã bay lượn vòng quanh, lướt xuyên qua một cái lại một cái vòng tròn huấn luyện, cuối cùng vững vàng rơi xuống đất.

Hai mắt Tiểu Diễm trợn tròn, ngạc nhiên ngửa mặt lên trời cười to.

- Lệ lệ lệ ~

Đang cười đột nhiên nấc một cái, từ bên trong chiếc mỏ dài nhọn phun ra một đám lửa.

Ngay sau đó quanh người ánh lên màu đỏ hồng, ở giữa khe hở của lông vũ màu trắng hiện ra từng đạo ánh lửa màu đỏ chói mắt.

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 20 → cấp 21.

Thế mà đột phá?

Khóe mắt Cao Bằng run rẩy.

Tuy nhiên nói theo một ý nghĩa nào đó thì tựa hồ cũng không có vấn đề gì. Phục dụng rất nhiều "Thiên tài địa bảo", sau đó lại

trải qua huấn luyện "Khắc khổ", tăng thêm "Thiên tư hơn người", cho nên mới nhất cử đột phá.

Nhưng mà tại sao luôn có cảm giác là lạ ở chỗ nào đó!

Ở khóe mắt của Tiểu Diễm ngưng tụ từng đoàn từng đoàn hỏa nguyên tố nồng đậm, hóa thành từng tia sáng nhỏ phát tán lên bầu trời.

Ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng hót vang, từ hai cánh bay ra từng luồng hỏa diễm. Hỏa diễm phân bố rất tán loạn, hội tụ thành từng sợi ở trên cánh, sau đó điểm hợp thành tia rồi thành đại hỏa, rực cháy ầm ầm!

Bên trong hỏa diễm, Tiểu Diễm cố gắng ưỡn cổ lên, mỏ hạc ngắm thẳng lên trời, hai cánh vươn ra, hỏa diễm màu da cam vờn xung quanh người, toàn thân tắm rửa bên trong ngọn lửa.

Ánh lửa ở nơi này cũng thu hút người bên trong phân bộ, có người cho rằng cháy nên tranh thủ thời gian cầm bình cứu hỏa chạy tới.

Sau đó lại phát hiện là một con ngự thú toàn thân được bao phủ trong hỏa diễm. Những người kia đi cũng không được, ở lại cũng không xong, chỉ có thể lúng túng đứng tại chỗ.

Cuối cùng vẫn do Vương Lương chạy tới vẫy lui những người này,

- Trở về làm việc của mình đi, không cần ngạc nhiên, đây là ngự thú của Cao chủ nhiệm.

Những người kia thuận thế rời khỏi sân huấn luyện.

Vương Lương đứng ở phía xa cười cười với Cao Bằng, sau đó gật đầu rời đi.

Cao Bằng cũng không nghĩ tới khi Tiểu Diễm đột phá lại đưa tới dị tượng lớn như thế.

Điều này cũng làm cho hắn càng thêm mong đợi, xem ra Tiểu Diễm đã triệt để thức tỉnh năng lực hệ Hỏa. So với hệ Lôi gà mờ của Đại Tử, hệ thổ cơ hồ chỉ có năng lực tăng phòng ngự nhục thân của A Ban, hệ Hỏa của Tiểu Diễm nhìn qua tràn đầy sức mạnh.

Hỏa diễm một mực kéo dài mười phút mới chậm rãi dập tắt, Tiểu Diễm vô cùng thần dị đứng tại chỗ, cái bụng vẫn tròn vo như trước. . .

Thứ duy nhất biến hóa chính là lớp lông vũ bên ngoài thân biến thành màu đỏ nhạt, thể tích cũng lớn hơn một chút so với trước khi thăng cấp.

Sau khi đột phá Tiểu Diễm tiêu sái bay lên, lần này phi hành nhẹ nhàng hơn không ít so với trước khi thăng cấp. Mặc dù thể tích vẫn có chút "Tròn", nhưng tính linh hoạt lại tăng lên rất nhiều.

Linh hoạt xuyên qua từng vòng tròn một, nhìn qua vô cùng sung sướng.

Nhìn bộ dạng không tim không phổi của Tiểu Diễm, Cao Bằng không khỏi nghĩ tới một câu.

Chỉ cần ta đầy đủ vui vẻ, cô đơn lạnh lẽo sẽ không đuổi kịp ta.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 168: Hình Bóng Nhỏ Trên Sân Huấn Luyện

Cao Bằng xem xét thuộc tính của Tiểu Diễm. Quả nhiên, năng lực quái vật và đặc tính quái vật đều đã thức tỉnh và giải tỏa.

Loại hiệu quả bị động thứ nhất rất dễ dàng lý giải, nhưng mà loại năng lực chủ động thứ hai làm cho Cao Bằng có chút đắn đo khó định.

【 Tên quái vật 】: Xích Viêm Độc Hỏa Hạc (trưởng thành kỳ)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 21

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Hoàn Mỹ (phẩm chất trước mắt, sau khi thăng cấp Thủ Lĩnh sẽ hạ xuống phẩm chất Hoàn Mỹ, sau khi thăng cấp Lĩnh Chủ sẽ hạ xuống phẩm chất Tinh Nhuệ)

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Hỏa

【 Năng lực quái vật 】: Khống hỏa Lv. 1

【 Đặc tính quái vật 】: Hỏa Vũ (hiệu quả ① Năng lực bị động: Hỏa điểu có vũ, có thể ngự lửa mà đi. Kháng tính với hỏa diễm được đề cao hơn rất nhiều. Hiệu quả ② năng lực chủ động: Lông vũ có thể thoát ly thân thể bay về phía địch nhân đồng thời nổ mạnh, sau khi nổ mạnh sẽ dẫn cháy hỏa nguyên tố trong không khí xung quanh.)

【 Yêu cầu tấn thăng phẩm chất Truyền Thuyết 】: Năm trăm cân Thiên Viêm Lưu Tinh, ba viên Huyền Nguyên Quả trở lên, Hỏa Tủy Địa Tinh tương. . .

Chỉ nói là lông vũ có thể nổ mạnh, nhưng lại không nói rõ uy lực cụ thể như thế nào. Hơn nữa, không phải là bổ sung hỏa nguyên tố vào bên trong lông vũ rồi nổ mạnh, ngược lại nó cùng loại với hỏa chủng dẫn đốt hỏa nguyên tố trong không khí để tiến hành nổ mạnh. Uy lực chắc cũng không sai, chỉ là chỗ này không phải địa điểm thích hợp để thí nghiệm, nếu gây nên đại hỏa sẽ không tốt.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là sử dụng năng lực này sẽ tiêu hao lông vũ, nếu như trong một khoảng thời gian mà sử dụng năng lực này nhiều lần. . .

Trong đầu Cao Bằng hiện lên hình ảnh một con mập hạc trụi lủi bay lượn trên bầu trời, trong lòng nhịn không được phát lạnh.

Tiểu Diễm đang bay lượn trên trời cũng không biết được ý tưởng lúc này của chủ nhân, vẫn như cũ vui vẻ phi hành.

Cao Bằng ngẩng đầu nhìn thân thể đang bay lượn của Tiểu Diễm, khóe miệng nhịn không được nhếch lên.

Lúc trước khi vừa đến bên cạnh hắn, Tiểu Diễm có bộ dáng khổ sở cừu hận, phảng phất bị toàn bộ thế giới vứt bỏ, nó cũng một mực nhớ kỹ chuyện báo thù.

Mặc dù cừu hận là động lực để tiến tới, nhưng nếu như luôn luôn sống ở trong cừu hận, cuộc sống đó cũng sẽ quá mức khó khăn.

Vì sao không thể tươi cười báo thù địch nhân chứ?

Làm cho mình sống trong thống khổ, cừu hận mỗi ngày, chẳng phải sẽ làm cho cừu nhân thỏa nguyện sao.

Cao Bằng sẽ không để cho Tiểu Diễm từ bỏ cừu hận, nhưng cũng không để nó phải sống một cách khổ sở cừu hận đó.

Bây giờ mỗi ngày Tiểu Diễm đều rất vui vẻ, rất vui vẻ, đây chính là chuyện mà một Ngự Sử như hắn phải làm.

- Tiểu Diễm, ngươi có biết khi thăng cấp ngươi có bộ dáng thế nào thì cái bộ dáng đó sẽ cố định lại?

Cao Bằng lớn tiếng nói với Tiểu Diễm.

Đang vui vẻ bay lượn, cả người Tiểu Diễm cứng đờ, suýt chút nữa đụng vào cây cột.

Trong cái đầu nhỏ của Tiểu Diễm hiện ra một hình ảnh đáng sợ, sau đó càng nghĩ càng tuyệt vọng.

Trong miệng phát ra tiếng gào thét tuyệt vọng.

- Ha ha, trêu chọc ngươi thôi.

Nhìn thấy bộ dáng này của Tiểu Diễm, Cao Bằng vui vẻ cười to.

Tiểu Diễm lại huấn luyện mấy chục phút để làm quen với thân thể vừa mới đột phá, sau đó bị Cao Bằng gọi rời đi. Đồng thời Cao Bằng cũng nói với A Ngốc đang huấn luyện phụ trọng ở một bên,

- Đi thôi A Ngốc.

A Ngốc đang treo trên người mười mấy cái túi cát, cả hai tay cầm tạ lớn yên lặng gật đầu, ném tạ lớn xuống đất. Mặt đất phát ra âm thanh trầm muội, sau đó cởi túi cát trên người xuống.

A Ngốc đuổi theo bước chân của chủ nhân, cùng nhau rời khỏi sân huấn luyện.

Sân huấn luyện một lần nữa khôi phục lại yên tĩnh. . . Không khí trở nên âm u đầy tử khí.

Lúc này sắc trời đã tối dần.

Cũng không biết đã qua bao lâu, một tấm che ở góc nào đó của tường vây lắc lư một chút, sau đó bị đẩy ra một cách chậm rãi, từ khe hở của tấm che lộ ra một cái đầu nhỏ bẩn thỉu.

Ba mặt sân huấn luyện đều có tường vây, từ cửa ra vào đi về phía trước chính là ký túc xá của nhân viên trong phân bộ và nhà kho, tiếp tục đi lên chính là phân bộ công ty và một số nhà máy. Cho nên vị trí của sân huấn luyện rất vắng vẻ, bình thường cũng ít có người tới.

Bởi thế. . . Khí giới ở nơi này vì sao lại có dấu vết thường xuyên bị sử dụng?

Cao Bằng lẳng lặng đứng phía sau mấy cây đại thụ rậm rạp, nhìn tấm che bị đẩy ra, từ bên trong chui ra một con chuột màu huyết hồng. Màu ban đầu của con chuột này hẳn là màu huyết hồng, nhưng bởi vì quá dơ dáy bẩn thỉu cho nên mới biến thành màu nâu đỏ, bộ lông dài như ngón tay kết dính thành từng đoàn từng đoàn, phía trên còn dính rất nhiều bùn đất.

Sau khi con chuột ra ngoài, đầu tiên là hít hà hương vị trong không khí, sau đó e ngại rụt cổ một cái, trong mắt nhân tính hóa lộ ra vẻ sợ hãi.

Cuối cùng hướng về vị trí của Cao Bằng nghi ngờ ngửi một lát, tựa hồ không có phát hiện cái gì.

Lúc này mới quay đầu kêu chi chi hai tiếng với tường vây.

Một lát sau, từ bên trong tường vây bò vào một nam hài.

Tóc nam hài rất bẩn và rối, khuôn mặt cũng bẩn thỉu, quần áo mặc trên rất đơn sơ, bên trên còn có mấy lỗ nhỏ. Thứ làm người khác chú ý nhất chính là ánh mắt của hắn, vô cùng sáng tỏ.

Sau khi chui từ bên trong ra ngoài, tiểu nam hài e ngại nhìn về phía ký túc xá một chút, khi xác nhận không có người mới thở

phào nhẹ nhõm.

Sau đó chạy chậm đến một góc sân huấn luyện, mang mấy cái khí giới huấn luyện đặt lên người con chuột. Con chuột bắt đầu chạy một cách linh hoạt trên sân huấn luyện, nhìn bộ dáng quen thuộc này thì hẳn đã huấn luyện được một khoảng thời gian rất dài.

Vô luận là động tác phát lực hay thân hình mạnh mẽ đều thể hiện ra thân thể linh hoạt, mỗi một lần chạy cơ bắp trên người đều linh hoạt rung động.

Tiểu nam hài một mực huấn luyện hơn một giờ, thời gian cũng không tính quá lâu. Có lẽ là do dinh dưỡng không theo không kịp nên động tác của con chuột màu huyết hồng đã trở nên chậm chạp, sau đó thở hồng hộc dừng lại.

Tiểu nam hài tiến lên gỡ bỏ khí giới huấn luyện trên người con chuột, đặt ngay ngắn tại chỗ. Sau đó lại chạy chậm đến một góc sân huấn luyện cầm lấy chổi và hốt rác quét dọn toàn bộ sân huấn luyện một lần, cuối cùng lại lấy khăn lau lau chùi sạch sẽ khí giới huấn luyện.

Những công việc này đối với tiểu nam hài tựa hồ đúng là tương đối mệt, chờ hắn làm xong thì mồ hôi đã đầm đìa.

Tiểu nam hài cúi đầu ba lần về phương hướng ký túc xá công nhân viên, lúc này mới mang theo con chuột chạy đến góc tường vây rời đi.

Cao Bằng đột nhiên nhớ tới những lời mà buổi chiều Vương Lương nói với hắn. Những người không cam lòng với hiện trạng chịu phấn đấu cố gắng cũng đã rời khỏi khu Bách Nghiệp, những người còn lại đều là được chăng hay chớ.

Nhưng cũng không phải tất cả đều thế. . .

Còn có chút người dù cho thân trong Địa Ngục nhưng vẫn như cũ hướng về quang minh.

Tiểu nam hài chui ra khỏi tường vây, khép tấm che lại như cũ.

Sau đó đứng dậy nhưng thiếu chút nữa đụng vào thứ gì đó, lảo đảo lùi lại, suýt nữa té ngã trên mặt đất.

Khi hắn ngẩng đầu liền nhìn thấy một thân ảnh khổng lồ ngăn chặn đường đi của mình.

Một đoàn linh hồn hỏa diễm trong đêm tối có vẻ rất bắt mắt.

Tiểu nam tử mở to hai mắt. Con chuột màu huyết hồng vẫn đứng sau lưng hắn đột nhiên chui lên trước, nhe răng trợn mắt với A Ngốc.

- Ngươi đã tới nơi này bao lâu.

Cao Bằng đi tới từ sau lưng A Ngốc, hỏi thăm tiểu nam hài.

Trong nháy mắt, cả người tiểu nam hài cứng đờ, cúi đầu xuống không dám đối mặt với Cao Bằng, lúng ta lúng túng nói:

- Tới. . . Tới nửa năm.

- Chuyện này coi như xong, ngươi về sau không được đi vào từ nơi này.

Cao Bằng nói.

- Vâng, cám ơn đại ca ca.

Giọng nói của tiểu nam hài như muỗi vo ve.

- Về sau đi vào từ cửa chính, ta sẽ để người cấp cho ngươi một tấm thẻ căn cước.

Cao Bằng nói xong liền quay người rời đi,

- Ngày mai ban ngày đến đây, cứ nói là Cao Bằng ta nói.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 169: Thực Hủ Huyết Thử

- Cao chủ nhiệm.

Vương Lương chạy chậm đến, nói với Cao Bằng đang huấn luyện Tiểu Diễm:

- Tiểu hài tử mà buổi sáng ngài phân phó với tôi đã đến rồi, tôi đã làm cho hắn một tấm thẻ căn cước, lúc này hắn đang ở dưới đợi ngài.

- Ừm.

Cao Bằng gật đầu, ném chiếc đĩa ở trong tay ra ngoài. Tiểu Diễm quay đầu mở mỏ chim, một đoàn lửa cực nóng phun ra ngoài, trong nháy mắt đánh trúng vào chiếc đĩa ném, tạo ra một vụ nổ pháo hoa lửa ở giữa không trung, tia lửa giống như như thác nước trút xuống bốn phía.

Đĩa ném bị đánh bay ra ngoài mười mấy mét rồi loảng xoảng đâm trúng vách tường, sau đó lại bắn ngược trở về rơi trên mặt đất, đĩa ném màu trắng như tuyết bị cháy đen một mảnh.

- Đưa hắn tới đây. . . Được rồi, tôi tự mình đi qua.

Cao Bằng ngẫm nghĩ một chút, chính mình vẫn nên đi một chuyến cho thỏa đáng.

Dù sao người là do mình gọi tới, giờ mình lại không đến cũng không quá tốt. Mà người ở cái phân bộ này biết thân phận của mình cũng chỉ có Tiết Hồng và Vương Lương.

Cao Bằng dặn dò A Ngốc hỗ trợ huấn luyện Tiểu Diễm. Huấn luyện rất đơn giản, chỉ cần tung cái đĩa ném có tính chất chống cháy đặc biệt ra ngoài, sau đó để Tiểu Diễm phun lửa trúng vào đĩa ném, huấn luyện tỉ lệ chính xác cho Tiểu Diễm.

Dù sao hỏa diễm có uy lực lớn thế nào cũng phải đánh trúng địch nhân mới được. Mặc dù Tiểu Diễm nắm giữ những năng lực này trong tay, nhưng nếu muốn khai quật tiềm lực của chúng thì vẫn phải dựa vào chính bản thân Tiểu Diễm khắc khổ huấn luyện mới được.

Dừng một chút, Cao Bằng nói với Vương Lương:

- Lấy thêm giúp tôi hai trăm cái chiếc đĩa ném loại chống cháy này, ghi vào tài khoản của tôi.

Đĩa ném chống cháy là một loại khí giới huấn luyện cơ sở, không quá hiếm thấy, quá trình chế tạo cũng không tính phức tạp, rất nhiều công ty đều có chế tạo ra. Tập đoàn Nam Thiên cũng không ngoại lệ, cho nên có thể trực tiếp lấy ở nhà kho nội bộ của công ty là được.

Vương Lương gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Cao Bằng đi tới ký túc xá. Một thân ảnh nhút nhát đứng tại chỗ, rõ ràng không hợp với hoàn cảnh xung quanh.

Lúc nhìn thấy Cao Bằng thì tựa hồ đã nhận ra, ngẩng đầu vụng trộm quan sát Cao Bằng, sau đó khi đối mắt với Cao Bằng liền tranh thủ thời gian cúi đầu xuống.

- Ngươi là. . . Nữ hài tử?

Cao Bằng chậm rãi nói.

- Ta là nam hài tử!

Chuyện này tựa hồ đã chọc tới tự tôn của tiểu nam hài, hắn lớn tiếng giải thích, giọng nói rất thanh thúy. Có khả năng là chưa tới tới kỳ biến thanh, cho nên giọng nói có chút trung tính.

Cao Bằng cười cười. Bởi vì hắn nhìn thấy tiểu nam hài đang rất khẩn trương, cho nên muốn hòa hoãn một chút. Tựa hồ sau khi nói chuyện lớn tiếng thì lá gan của tiểu nam hài cũng lớn hơn một chút, mặc dù vẫn rất khẩn trương, nhưng đã có thể dũng cảm ngẩng đầu đối mặt với Cao Bằng.

- Gần nhất xây dựng thêm nhà máy, nhân thủ có chút không đủ, cho nên chúng ta chuẩn bị tuyển dụng một chút công nhân, nhưng mà thật sự không tuyển mộ được người.

Cao Bằng chậm rãi nói.

- Thế nào, có hứng thú đến hỗ trợ ta hay không? Đương nhiên, bởi vì ngươi là lao động trẻ em, cho nên tiền lương cơ sở khẳng định thấp hơn một chút so với những nhân viên khác. Nhưng trong nhà máy vẫn luôn có nhiều việc để làm, bao ăn bao ở, đồng thời sau khi tan việc có thể miễn phí sử dụng sân huấn luyện —— Đây vốn chính là phúc lợi của nhân viên.

Hai mắt tiểu nam hài càng ngày càng sáng, trong lòng vô cùng kích động, sau đó gật đầu thật mạnh.

- Ngươi tên là gì?

- Lý Tuấn Tông!

- Tên rất hay.

- Cao chủ nhiệm, có muốn tôi tuyên bố một thông báo tuyển dụng tại đại sảnh tuyển dụng hay không?

Vương Lương nhỏ giọng hỏi.

Cao Bằng liếc mắt nhìn hắn,

- Trước đó có thông báo tuyển dụng tại đại sảnh tuyển dụng chưa?

Vương Lương sửng sốt, sau đó lắc đầu,

- Không có, chúng ta thông báo tuyển dụng một quý một lần, mà còn do bộ phận nhân sự trực tiếp phụ trách thông báo tuyển dụng.

- Vậy thì không phát ra.

Cao Bằng lắc đầu.

Hắn trợ giúp Lý Tuấn Tông là do sau khi Lý Tuấn Tông huấn luyện xong đã ở lại quét dọn sạch sẽ sân huấn luyện. Hành vi để hắn rất thưởng thức, cho nên hắn mới ra tay trợ giúp.

Tập đoàn Nam Thiên không phải nơi từ thiện, những người kia nếu quả thật muốn đến vậy thì phải thông qua thông báo tuyển dụng mỗi quý để tiến vào, người có quyết tâm có bản lĩnh không cần hắn trợ giúp cũng có thể tiến đến.

- Đúng rồi, lần thông báo tuyển dụng nhân sự tiếp theo là lúc nào?

- Sau hai tuần.

Cao Bằng trầm ngâm,

- Trước kia đều không tuyển dụng lao động trẻ em sao?

- Công ty cỡ lớn đều không tuyển nhận lao động trẻ em.

Vương Lương cẩn thận từng li từng tí trả lời.

- Lần này nới lỏng tuổi tác đi, cơ sở phúc lợi thấp hơn ba thành

so với người trưởng thành, còn đãi ngộ không thay đổi.

Trong nhà xưởng mỗi ngày đều có lượng công việc hạn định, sau khi hoàn thành vượt mức sẽ được thưởng tiền lương. Ngươi chăm chỉ bao nhiêu sẽ lấy được bấy nhiêu tiền lương, rất đơn giản.

Cao Bằng thở dài một hơi, nói với Lý Tuấn Tông:

- Con chuột kia của ngươi đâu? Không mang đến sao?

Lý Tuấn Tông do dự một chút, nhỏ giọng nói ra:

- Ban ngày nó ở trong cống nước tìm đồ ăn.

- Ừm.

Cao Bằng gật đầu.

Hôm qua khi nhìn thấy thuộc tính của con chuột kia, Cao Bằng sinh ra mấy phần hứng thú.

【 Tên quái vật 】: Hủ Thực Huyết Thử (kim loại nặng biến dị)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 4

【 Trạng thái quái vật 】: Thương thế nhẹ (mỏi mệt)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Kim

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Hỏa, 2. Hệ Quang

Biểu hiện của Hủ Thực Huyết Thử kia là kim loại nặng biến dị, đây là lần thứ nhất Cao Bằng nhìn thấy.

Hơn nữa một con quái vật lại có thể chung sống hài hòa với

một tiểu nam hài, thậm chí mơ hồ giống như ngự thú của tiểu nam hài, ở trong đó tất nhiên có cố sự.

Tuy nhiên Cao Bằng không có hứng thú chậm rãi tìm hiểu cố sự phía sau. Nếu như Lý Tuấn Tông muốn nói thì tất nhiên sẽ nói, nếu như hắn không muốn nói thì Cao Bằng cũng sẽ không miễn cưỡng.

Sau khi nói ngày mai đến đây chính thức bắt đầu làm việc, Lý Tuấn Tông rời khỏi công ty.

- Ngươi xác định hắn đi đến tập đoàn Nam Thiên rồi?

Bên trong một căn nhà hai tầng, một người đàn ông mặc áo sơ mi ngắn tay cổ đứng màu vàng, tóc húi cua nói với vẻ mặt đầy khó xử.

Trong phòng rất tối tăm, chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt chiếu từ bên ngoài cửa sổ vào, tăng thêm chút màu sắc cho căn phòng này.

- Đúng, ta còn lặng lẽ đi hỏi thăm một chút. Hắn tựa hồ đã bị một cao tầng nào đó của phân bộ khu Bách Nghiệp coi trọng, cho hắn danh ngạch nhân viên chính thức tại nhà máy.

- MMP nó! Bị điên rồi!

Người đàn ông mang vẻ mặt đầy khó xử nói,

- Ông đây đã hảo ý khuyên hắn gia nhập chúng ta, thằng nhãi con này xương cốt lại quá cứng rắn, cứ nhất định phải ăn cơm thừa canh cặn mà ngự thú kia tìm được trong đống rác. Bây giờ đến nhà máy làm việc, có công tác chính thức thì càng không có khả năng đến gia nhập chúng ta.

- Lão đại, thế giờ xử lý ra sao? Nếu không chúng ta đi giáo huấn thằng nhãi con không biết tốt xấu kia một chút.

Một người đàn ông nhỏ con ở bên cạnh hỏi.

- Giáo huấn mẹ ngươi à! Dùng cái mông của ngươi mà suy nghĩ một chút đi!

Người đàn ông kia quát lên một câu, tập đoàn Nam Thiên là thứ bọn họ có thể trêu chọc sao? Coi như một nhân viên cao tầng của phân bộ, cũng là một đại nhân vật không phải bọn họ có thể trêu chọc được.

Phải biết, tập đoàn Nam Thiên có một công ty con chính là công ty bảo an Nam Thiên.

Bảo an cái gì?

Bảo an toàn bộ thế lực hắc đạo lớn nhỏ ở Du Châu! Định kỳ thu lấy phí bảo hộ!

Người đàn ông mặc áo sơ mi vàng hậm hực cúi đầu,

- Được rồi, về sau gặp mặt coi như không có nhìn thấy tên nhóc kia là được.

Vốn hắn nhìn thấy Lý Tuấn Tông có một con quái vật, quan trọng nhất chính là con quái vật kia có tốc độ rất nhanh, chắc hẳn thực lực cũng không sai, cho nên liền muốn Lý Tuấn Tông gia nhập vào đoàn thể của bọn họ.

Không nghĩ tới Lý Tuấn Tông trong lúc bất tri bất giác lại ôm được một cây cột trụ.

Khiến hắn rất tức giận.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 170: Đường Cống Ngầm

Ở khu Bách Nghiệp tập đoàn Nam Thiên có mấy nhà máy, phân biệt dùng để chế các loại sản phẩm.

Hơn nữa phần lớn đều là khí giới huấn luyện cơ sở dành cho ngự thú. Mấy thứ này cũng là mấy sản phẩm có số lượng tiêu hao lớn nhất, mỗi ngày đều sinh sản ra lượng lớn thành phẩm sau đó vận chuyển về các chi nhánh lớn ở thành khu.

Số lượng khí giới Cao Bằng sử dụng đối với toàn bộ thành phẩm mà mỗi ngày nhà máy sản xuất ra cũng chỉ là một phần không có ý nghĩa.

Buổi tối Cao Bằng nhìn thấy Hủ Thực Huyết Thử, một tiểu gia hỏa nhìn qua rất bẩn thỉu.

- Tắm rửa cho nó một chút đi.

Cao Bằng chỉ vào vòi nước ở một góc trong sân huấn luyện.

Lý Tuấn Tông chần chờ một chút, sau đó ôm Hủ Thực Huyết Thử chạy về phía vòi nước.

Lấy ống nước quấn quanh trên vòi xuống, sau đó cọ rửa cho Hủ Thực Huyết Thử.

Khi Hủ Thực Huyết Thử bị dòng nước cọ rửa thì có vẻ rất không thích ứng, bực bội phát ra tiếng kêu chi chi chi rồi đi lại quẩn quanh dưới vòi nước, làm ướt nhẹp quần áo nhân viên mà Lý Tuấn Tông vừa mới đổi.

Cho dù là quần áo nhân viên cỡ nhỏ nhất khi mặc trên người Lý Tuấn Tông đều có vẻ rất rộng, tựa như một đứa bé vụng trộm mặc quần áo của bố, khiến người khác buồn cười.

Hao phí không ít khí lực mới rửa sạch sẽ vết bẩn trên người Hủ Thực Huyết Thử. Bộ lông trên người sau khi rửa kết thành từng luồng từng luồng dán sát bên ngoài da, thể tích trong nháy mắt thu nhỏ ít nhất một phần ba.

Lý Tuấn Tông hâm mộ liếc nhìn Tiểu Diễm phun ra hỏa diễm, sau đó cúi xuống nhẹ nhàng sờ đầu Hủ Thực Huyết Thử, trong mắt tràn đầy ao ước.

Ngoại trừ một câu nói lúc đầu với Lý Tuấn Tông, sau đó Cao Bằng không nói thêm câu nào với hắn cả.

Vẫn chỉ chuyên chú vào việc huấn luyện tỉ lệ chính xác khi phun lửa của Tiểu Diễm.

Lửa của Tiểu Diễm có uy lực cũng không nhỏ, nhưng đĩa ném chống cháy được chế tạo từ vật liệu đặc chất tổng hợp, có sức chống chịu rất mạnh với lửa. Nếu như nó được phun vào trên người quái vật khác, đặc biệt là khi đối phó với những quái vật có lông, tuyệt đối có thể tạo thành uy hiếp rất lớn.

Trong sân huấn luyện chỉ còn lại âm thanh phát ra khi ngự thú huấn luyện, còn có hai ngự sử một lớn một nhỏ đang rất chuyên chú.

Mãi cho đến lúc ký túc xá cách đó không xa sáng đèn thì hai người mới dừng huấn luyện, công nhân trong nhà máy đã tan làm.

- Ở dưới đường cống có rất nhiều quái vật, huyết thử được ta nhặt về ở trong cống nước.

Lý Tuấn Tông nhìn qua bóng lưng Cao Bằng, đột nhiên mở miệng nói ra.

Bước chân Cao Bằng dừng một chút.

- Trong đường cống ngầm có rất nhiều quái vật, rất nhiều người bên trong thành khu đều không dám đi xuống dưới. Lần trước ta thực sự đói không chịu được mới đi xuống dưới tìm đồ ăn. . . Vừa vặn gặp tiểu huyết thủ đang bị thương.

Lý Tuấn Tông lớn tiếng nói.

Trước kia rất nhiều người đều vụng trộm hỏi qua hắn có được tiểu huyết thử như thế nào, ví dụ như một nhóm bán ma túy nhỏ ở khu Bách Nghiệp từng mời hắn gia nhập bọn họ. Nhưng mà hắn hiểu được, bọn họ chỉ xem trọng con tiểu huyết thử này mà thôi, dù sao nó chưa ký kết huyết khế với hắn, chỉ bởi vì ỷ lại hắn mới đi theo.

- Ta không dám đi cống ngầm, chỉ có huyết thử mới dám vụng trộm đi bên dưới, nó linh hoạt hơn rất nhiều so với ta. Rất nhiều người đều đi qua phía dưới, nhưng cơ bản đều bị bọn quái vật trong đường cống ngầm ăn hết.

Cao Bằng gật đầu, xem như hiểu con tiểu huyết thử của Lý Tuấn Tông ở đâu đến. Không nghĩ tới cống nước ngầm ở khu Bách Nghiệp này lại có rất nhiều quái vật sinh sống, dựa vào các loại rác thải trong thành thị để sinh tồn.

Sau khi trở về Cao Bằng lại hỏi Vương Lương, hỏi hắn có biết quái vật trong đường cống ngầm hay không, phản ứng của Vương Lương vượt quá sự liệu của hắn,

- Đương nhiên là biết, cứ yên tâm đi, bọn nó không dám đến mặt đất đâu.

Thấy Cao Bằng tựa hồ có chút kinh ngạc, Vương Lương ho nhẹ một tiếng:

- Những quái vật đó trước kia từng tiến lên mặt đất, sau đó bị

các ngự sử ở thành phố Du Châu tru diệt mấy lần, lúc này liền sợ, bây giờ cũng không dám đến mặt đất nữa.

Cao Bằng nhíu mày,

- Vậy cứ bỏ mặc không quan tâm đến sao? Tùy ý bọn nó sinh sôi ở trong trong cống nước ngầm?

Cao Bằng nghĩ đến tràng cảnh tai nạn trong các bộ phim ảnh, chuột dị biến phô thiên cái địa giống như thủy triều, con gián biến dị quét sạch thành phố.

- Các thành phố căn cứ khác ứng đối như thế nào chúng ta không biết, nhưng mà thành phố Du Châu. . . Tôi cũng biết một chút.

Vương Lương nói tới chỗ này liền vụng trộm quan sát Cao Bằng,

- Chuyện này có quan hệ với Kỷ tổng. . .

- Nói đi.

Cao Bằng nhíu mày, hắn không thích thừa nước đục thả câu.

- Kỷ tổng có một ngự thú ở thủy đạo trong lòng đất, lấy bọn quái vật trong đường cống ngầm làm thức ăn. Cụ thể là ngự thú gì thì tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết ngự thú kia của Kỷ tổng thường trú ở bên trong thủy đạo dưới đất, phụ trách giữ gìn trị an dưới mặt đất.

Vương Lương cười khổ.

Có thời gian lại đi hỏi ông ngoại là được.

Nhưng mà Cao Bằng lại có chút hứng thú đối với bọn quái vật bên trong đường cống ngầm. Khác biệt với quái vật nơi hoang dã, những quái vật này vẫn luôn sinh hoạt ở trong thành thị, mặc dù

chỉ là cống thoát nước, nhưng cũng có chênh lệch ngày và đêm với nơi hoang dã.

Nhân loại nắm giữ trong tay ánh sáng của thành thị, mà bọn nó chiếm cứ bóng tối của thành thị.

Vụng trộm đánh cắp phế phẩm cặn bã mà nhân loại không cần đến để sinh tồn.

Thời gian một tuần trôi qua, công tác trong nhà máy của Lý Tuấn Tông đã tiến vào quỹ đạo, cũng ngày càng thuần thục trong công việc.

Vóc dáng chỉ cao đến ngực nhưng lại mặc một thân quần áo lao động rộng thùng thình, tay đeo găng tay cao su, nhìn thế nào cũng cảm thấy khó chịu. Đứng ở bên cạnh bàn, mỗi ngày bận rộn làm việc, xen lẫn bên trong một đám người lớn, còn không cao đến ngực của người khác, nhìn qua có chút buồn cười.

Trong lúc này Cao Bằng cũng trở về bên ông ngoại một lần, nhận lấy ăn uống đến mức thân thể tăng trưởng một vòng Đại Tử và A Ban.

Đại Tử và A Ban đã cường tráng không ít, nhưng cũng không phải trên ý nghĩa truyền thống!

Mà là một loại cường tráng.

Có lẽ đây chính là điểm khác biệt giữa ông ngoại và ông Lưu.

Đồng dạng là cường tráng, nhưng lại khác biệt về bản chất.

Đại Tử và A Ban đều xa xa không có đạt tới tiềm lực đỉnh phong của chủng loại bọn nó.

Cho nên trong khoảng thời gian này đẳng cấp tăng trưởng ở vào kỳ cao điểm.

Đẳng cấp của Đại Tử tăng lên tới cấp 25, đứng đầu trong các ngự thú dưới tay Cao Bằng. Đây cũng là lần thứ nhất mà Đại Tử dẫn trước những ngự thú khác về mặt đẳng cấp, từ khi Cao Bằng ký kết với A Ngốc. . .

Quả nhiên ở cùng ông ngoại có đồ tốt để ăn, Đại Tử cảm nhận sâu sắc được chỗ tốt thực tế. Sâu trong tâm hồn nho nhỏ của nó, đã coi Kỷ Hàn Vũ trở thành nhân loại thân mật nhất ngoại trừ chủ nhân.

Mà vẫn một mực đánh xì dầu dưới trướng Cao Bằng, A Xuẩn cuối cùng cũng tăng lên tới cấp 20. Bởi vì giới hạn phẩm chất, nó vẫn chỉ là phẩm chất Tinh Nhuệ cho nên chưa thể đột phá đến cấp Thủ Lĩnh.

Phù Không Thủy Mẫu ở Bằng thành bên kia vẫn một mực là một loại ngự thú gân gà, cơ hồ không có người nào ký kết huyết khế với Phù Không Thủy Mẫu. Nguyên nhân chủ yếu là do loại ngự thú này ngoại trừ có thể phi hành thì cơ hồ không có bất cứ năng lực công kích và phòng ngự nào, thuộc tính Không Gian duy nhất cũng cực kì gân gà! Cũng chỉ là tùy thân mang theo một tiểu không gian, đồng thời thể tích của cái không gian này không đủ lớn.

Nhưng mà A Xuẩn sau khi tiến hóa thì Phù Không Thủy Mẫu đã trở thành Mộc Linh Thủy Mẫu. Ngoại trừ thuộc tính Không Gian thì còn có thêm thuộc tính hệ Mộc trị liệu, xa không phải Phù Không Thủy Mẫu bình thường có thể so sánh.

- Thật sao, đây chính là năng lực trị liệu của ngươi?

Cao Bằng im lặng nhìn A Xuẩn phiêu phù ở giữa không trung, một căn xúc tu nào đó ở dưới thân nâng lên, ở đỉnh xúc tu hiện lên một đoàn lục quang trong suốt, khép lại một phần ba vết dao của con chuột bạch thí nghiệm trước mắt.

Nhưng vấn đề là cái vết dao này ta chỉ dùng dao cắt móng tay để cắt ra!

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 171: Hồng Lý Vương

- Phốc kỷ!

A Xuẩn kiêu ngạo gật đầu, chuyện này làm nó rất đắc ý.

Sau đó móc ra một ly nước hoa quả từ trong túi không gian, ban thưởng cho chính mình.

Cao Bằng đã tuyệt vọng. Trị liệu được một phần ba vết thương do dao cắt móng tay gây ra, đây rốt cuộc là năng lực trị liệu cỡ nào chứ.

Quan trọng nhất chính là gia hỏa này thế mà còn rất kiêu ngạo. Trong lòng ngươi chẳng lẽ không có một chút tự giác sao!

Đẳng cấp không đủ, hẳn là do đẳng cấp không đủ.

Cao Bằng chỉ có thể cố gắng tự an ủi mình như thế.

Sau khi đẳng cấp tăng lên thì có thể phát huy được tác dụng.

Nghe nói những tài liệu mà mình nhờ ông ngoại thu thập đã góp nhặt được không ít.

Sau khi trở về thì mấy ngự thú dưới tay mình lại có thể cường hóa thêm một đợt, có lẽ năng lực của A Xuẩn sẽ có thể tăng lên.

Cao Bằng mang theo A Xuẩn xuống lầu, gặp được Tiết Hồng ở phía trước.

Tiết Hồng cũng không có ý tưởng gì khác đối với vị nhị đại tới từ tổng bộ này, chỉ đối đãi với hắn giống như một người qua đường bình thường, vừa không lấy lòng, cũng không nhằm vào.

Dù sao nàng cũng không có ý tưởng tiến thêm một bước, vị trí hiện tại đã rất tốt.

Cho nên không muốn lại được. Thái độ của nàng đối với Cao Bằng vẫn luôn là không mặn không nhạt, chưa từng hỏi đến.

- Phốc kỷ phốc kỷ?

A Xuẩn phiêu phù trên không trung, phát ra âm thanh.

Bước chân của Tiết Hồng hơi chậm lại, nhịn không được liếc nhìn A Xuẩn.

Tiểu gia hỏa trong suốt, tròn trịa đáng yêu này, luôn luôn dụ hoặc người khác chọc cái đầu nhỏ của nó một chút.

. . .

Cao Bằng phát hiện gần nhất A Ngốc luôn luôn thích ngẩn người.

Nửa đêm một mình một vượn ngước đầu nhìn lên tinh không trên đỉnh đầu, linh hồn hỏa diễm màu xanh lam hòa vào tinh hà sáng chói.

Cao Bằng luôn cảm thấy A Ngốc có tâm sự.

- Làm sao vậy, A Ngốc?

A Ngốc cúi đầu đưa mắt nhìn chủ nhân, trong miệng phát ra tiếng than nhẹ khàn khàn.

- Muốn. . . Trở về nhìn xem, muốn. . . Nhớ nàng.

Cao Bằng đầu tiên là sững sờ, về Trường An? Sau đó bác bỏ, hẳn không phải là Trường An.

Ngẫm nghĩ một chút, Cao Bằng đột nhiên nghĩ đến lúc trước A

Ngốc hẳn là bị bắt tới sung làm vật thí nghiệm, ban đầu chắc hẳn nó vẫn sinh hoạt ở bên trong tộc đàn của mình.

Còn chữ nàng kia, cũng làm cho Cao Bằng cảm giác có cố sự.

- Bạn lữ của ngươi?

Cao Bằng hiếu kì hỏi.

- Không, không phải.

A Ngốc lắc đầu.

- Gái, con gái.

Con gái? Cao Bằng nhịn không được nhìn thêm A Ngốc một chút.

Nhìn không ra đó!

Rõ ràng đã làm khỉ cha.

Từ khi A Ngốc trở thành ngự thú của hắn đến nay, vẫn một mực trung thành tuyệt đối, hơn nữa còn chịu được mệt nhọc, xưa nay không đưa ra bất kỳ yêu cầu gì. Bây giờ rất khó mới đưa ra yêu cầu một lần, Cao Bằng tất nhiên không có lý do để từ chối,

- Được, chúng ta sẽ đi đến quê quán của ngươi nhìn xem.

A Ngốc rất vui vẻ, cười giống như tên ngốc, nhìn Cao Bằng rồi không ngừng cười ngây ngô.

- Quê của ngươi ở đâu?

Bầu không khí đột nhiên trở nên rất xấu hổ. . .

A Ngốc và Cao Bằng mắt lớn trừng mắt nhỏ.

- Đỏ, nước màu đỏ, đại thụ!

A Ngốc cố gắng khoa tay.

Nước màu đỏ.

Cao Bằng suy tư, sau đó nhíu mày suy nghĩ một lát, lấy điện thoại di động ra, tìm tòi hình ảnh, mấy nơi Hồng Thủy Viên có nhiều nhất.

- Có phải nơi này hay không?

- Không phải.

A Ngốc lắc đầu.

- Nơi này thì sao?

- Không phải.

- Nơi này?

Lần này A Ngốc sửng sốt, đầu đưa đến rất gần, cố gắng nhìn rõ cảnh sắc bên trong hình ảnh. Sau đó linh hồn hỏa diễm trong hốc mắt của A Ngốc trở nên vô cùng hưng phấn.

Lầu dưới ký túc xá, một con khô lâu lớn ngửa mặt lên trời phát ra tiếng thét dài đầy cao hứng.

…

- Cháu muốn đi Xuyên Thục Hồng Sa Hà? Tại sao đột nhiên muốn đi nơi đó.

- Một ngự thú của cháu bị bắt đến từ nơi đó, nó muốn về nhà nhìn xem. Cháu là Ngự Sử của nó, đương nhiên phải đi theo rồi.

- Ừ. . . Ta nhớ được hình như công ty vừa vặn có kế hoạch mua sắm ở Hồng Sa Hà bên kia, Hàn Thu!

Kỷ Hàn Vũ gọi về phía cửa phòng.

Thư ký Hàn bước nhanh vào,

- Đúng vậy Kỷ tổng, công ty chúng ta trường kỳ mua sắm Hồng Tâm Sa chất lượng tốt tại Hồng Sa Hà, tốt nhất là có thể đạt thành điều khoản hợp tác lâu dài.

Thư ký Hàn nghiêm túc nói.

Trùng hợp như vậy? Cao Bằng ngạc nhiên.

- Vốn còn chuẩn bị để những người khác trong công ty đi, nhưng nếu cháu muốn đi, vậy thì tiện thể hỗ trợ bên kia đàm phán ký kết hợp đồng đi, rèn luyện năng lực của cháu một chút. Đàm phán không thành cũng không sao, tăng trưởng kinh nghiệm là quan trọng nhất.

Kỷ Hàn Vũ từ tốn nói.

- Được rồi.

Cao Bằng sửng sốt một chút.

. . .

Chuyên cơ của tập đoàn Nam Thiên chậm rãi hạ xuống, vững vàng đáp xuống đất.

Cao Bằng cùng mấy tinh anh đi giày da mặc u phục xuống máy bay.

Ở phía trước máy bay, một loạt xe thương vụ màu đen dừng ở gần sân bay, hàng đầu tiên chính là một thanh niên bụng phệ.

Thanh niên mặc áo sơ mi đen, tóc nhuộm thành màu nâu, mang theo một chiếc kính đen. Trên mặt treo nụ cười tủm tỉm, nhìn qua tựa như một người hiền lành.

- Vị này chính là Cao thiếu chứ, hân hạnh hân hạnh. Tại hạ Triệu Gia Lương, đại biểu thương vụ công ty Thanh Xuyên.

Cao Bằng trò chuyện đơn giản với Triệu Gia Lương một chút, về phần kế hoạch mua sắm Cao Bằng biểu thị sẽ do nhân sĩ chuyên nghiệp đến trao đổi.

Hắn căn bản chưa từng học qua đàm phán như thế nào. Nếu như giao cho hắn đàm phán, chỉ sợ sẽ thua thiệt hết vốn liếng.

Triệu Gia Lương nghe vậy thì cười to:

- Đúng, Cao thiếu nói có lý. Mấy thứ này vẫn nên giao cho nhân sĩ chuyên nghiệp thôi.

Nói xong hắn nháy mắt ra hiệu,

- Thế chúng ta đi chơi thôi.

Cao Bằng lại hỏi thăm Triệu Gia Lương,

- À, Triệu ca, anh có biết ở gần Hồng Sa Hà có căn cứ Hồng Thủy viên nào không?

Hồng Thủy viên? Khẩu vị của tiểu huynh đệ này thật đặc biệt.

Triệu Gia Lương sửng sốt, vấn đề này đã làm khó hắn.

Nếu như hỏi hắn ở gần Lợi Châu có hội sở cấp cao nào chơi vui, con gái nhà ai xinh đẹp thì hắn rất rõ ràng, phải biết hắn được người gọi là đồng oản đậu Lợi Châu.

Làm sao tiểu huynh đệ này lại đột nhiên hỏi đến mấy con quái vật xấu xí. . .

Triệu Gia Lương khó xử, quay đầu vẫy tay, một nữ thư ký mặc tây trang màu trắng bước nhanh tới.

- Phụ cận Hồng Sa Hà chỗ nào có căn cứ của Hồng Thủy Viên?

Thư ký chỉ suy nghĩ một lát rồi trả lời:

- Ở rừng cây hai bên sông khu vực trung du Hồng Sa Hà có mấy chỗ Hồng Thủy Viên tụ tập. Nếu ngài muốn Hồng Thủy Viên thì tôi có thể giúp ngài liên hệ với đoàn đội săn thú.

Triệu Gia Lương quay đầu ra hiệu cho Cao Bằng,

- Nếu cần thì tôi có thể giúp một tay, ở Lợi Châu công ty Thanh Xuyên của tôi vẫn có chút tiếng nói.

Cao Bằng lắc đầu,

- Không cần làm phiền, cám ơn.

Sau đó mang theo A Ngốc bọn nó rời khỏi sân bay, chỉ để lại đám người Triệu Gia Lương vẫn nghi hoặc không hiểu.

Không phải đã nói là đến đàm phán hợp đồng sao? Thế nào lại có cảm giác gia hỏa này còn không đáng tin cậy hơn so với ta.

Bởi vì bên trong Hồng Sa Hà có rất nhiều nham thạch đỏ cho nên nước sông có màu đỏ.

Sau tai biến, nham thạch đỏ phát sinh biến dị, ở sâu trong nơi có nhiều nham thạch đỏ có thể đào được một loại tài liệu hi hữu, Hồng Tâm Sa.

Thuê một chiếc thuyền lớn, Cao Bằng đi xuôi dòng sông.

Ở hai bên bờ Hồng Sa Hà thỉnh thoảng có thể nhìn thấy từng mảnh rừng cây rậm rạp.

Trên mặt sông có không ít thuyền lớn đang qua lại, nước sông màu nâu đỏ đục ngầu không chịu nổi.

- Đại gia, đáy sông không có quái vật sao?

Cao Bằng hơi nghi hoặc một chút. Những chiếc thuyền này cũng quá lớn mật rồi, hắn thậm chí nhìn thấy không ít thuyền nhỏ dài mười mấy mét cũng dám nghênh ngang đi lại trên mặt sông.

- Có chứ, làm sao lại không có.

Đại gia cười ha ha,

- Nhưng mà yên tâm đi, dưới đáy mỗi một con thuyền của chúng ta đều có lân phiến của Hồng Lý Vương, chỉ cần chúng ta không chủ động công kích những quái vật kia, bọn nó cũng sẽ không tập kích chúng ta.

Hồng Lý Vương?

Cao Bằng tò mò hỏi,

- Là ngự thú sao?

- Không phải, nhưng mà Hồng Lý Vương đại nhân rất tốt, chỉ cần cầm một chút quái vật đi tế tự nó, liền có thể đạt được một mảnh lân phiến làm ban thưởng. Lân phiến của có thể bảo hộ chúng ta đi lại ở trên mặt sông mà không bị quái vật tập kích.

Cao Bằng lần đầu tiên nghe nói loại chuyện này.

Nhưng vì cái gì không thấy nói ở trên tin tức.

Nhưng mà loại hành vi này. . . Cũng không khác lắm với Sơn Thần Hà Bá trong truyền thuyết cổ đại thu lấy tế tự sẽ giữ gìn an ổn một phương.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 172: Ở Chỗ Này, Nàng Tự Do

- Mấy cái lân phiến này sử dụng được vô hạn sao?

Cao Bằng thử dò hỏi.

- Tất nhiên không phải, lân phiến có thể xua tan quái vật là do chúng có mùi của Hồng Lý Vương đại nhân. Lân phiến dùng lâu, mùi tự nhiên sẽ bị phai nhạt.

Lão hán nói giống như chuyện đương nhiên.

- Quái vật dùng để tế tự cũng không nhiều, một mảnh có thể dùng một năm.

Cao Bằng gật đầu. Trí thông minh của con Hồng Lý Vương này không thấp, cũng hiểu được hao lông dê.

Hơn nữa còn không cần chính mình mỗi ngày mệt gần chết đi săn mồi, tất nhiên sẽ có nhân loại chủ động đưa đồ ăn tới cửa cho nó.

Chỉ cần trả giá bằng một chút lân phiến không cần đến là được.

Cao Bằng cũng đại khái hiểu được Liên minh chính phủ vì sao không công khai thông báo loại tin tức này.

Sự an toàn của công dân bên dưới Liên minh chính phủ lại không phải do liên minh bảo vệ, lại có thể luân lạc đến mức tế tự quái vật.

Nhưng hết lần này tới lần khác muốn giữ gìn sự an toàn của một một tòa căn cứ thành phố, ít nhất cũng cần ngự thú hoặc là quái vật cấp Lĩnh Chủ mới có thể làm được.

Đồng dạng là nhân loại, Cao Bằng không khỏi im lặng.

Ở Du Châu và Trường An của hắn đều có Ngự Sử đứng đầu nhân loại trấn thủ, cho nên không cần sợ hãi quái vật ở rừng rậm xung quanh xâm lấn.

Nhưng mấy căn cứ nhỏ này lại không được.

- Ông chủ, đến rồi.

Đại gia chèo thuyền chậm rãi dừng sát thuyền vào bờ, nước bên bờ sông giống như thủy triều lên xuống, trong nước sông đục ngầu lộ ra một con rùa màu xanh nằm ở bãi nước cạn.

Nhìn thấy thuyền đến nó cũng không sợ, ngược lại hít hà một cách đầy thích thú. Sau đó phảng phất ngửi được thứ gì đó đáng sợ, hai con mắt nhỏ như hai hạt đậu xanh nheo lại, đầu rùa sợ hãi co rút, lập tức xoay người trốn vào sâu dưới đáy sông.

- Nơi này ngươi có quen thuộc không?

Cao Bằng hỏi thăm A Ngốc. Nếu như trước kia nó sinh sống ở nơi này, chắc hẳn sẽ cảm thấy quen thuộc với cảnh vật xung quanh mới đúng.

A Ngốc đi đến từ trong khoang thuyền, giẫm trên boong thuyền phát ra từng tiếng đông đông giòn vang.

A Ngốc ngắm nhìn bốn phía, sau đó nhảy từ boong thuyền ra ngoài, rơi vào bên bờ.

Giẫm trên đất bùn ẩm ướt mềm mại, xương ngón chân màu trắng bạc chìm sâu vào trong đất bùn.

Co người ngồi xổm xuống, hai tay nắm lấy bùn đất, bùn đất ướt át chậm rãi chảy ra từ giữa kẽ tay.

Linh hồn hỏa diễm trong hốc mắt A Ngốc chập chờn. Trong thoáng chốc nó tựa như trở về một năm trước, ở bên bờ sông quen thuộc này, một đám Hồng Thủy Viên chơi đùa, cãi lộn.

Một cái lưới lớn từ trên trời giáng xuống, móc ngược sắc bén cắm chặt vào da lông của nó.

Bởi vì nó cường tráng nhất nên đã trở thành con mồi cực phẩm trong mắt thợ săn, tình thế bắt buộc.

Nó phẫn nộ gào thét, cảnh báo cho tộc nhân khác rời khỏi bờ sông, trốn vào trong rừng sâu.

Nó tận mắt nhìn thấy con gái chỉ có ba tháng tuổi bị mẹ của nàng ôm đi, trốn vào rừng cây, cũng không biết con gái còn nhớ nó hay không.

A Ngốc chậm rãi đứng dậy, rút xương chân tráng kiện khỏi lớp bùn đất, mỗi một bước đều mang theo một mảng lớn bùn đất.

Từng bước một, A Ngốc kiên định đi vào sâu trong rừng cây.

Cao Bằng trả tiền cho người chèo thuyền, sau khi hẹn thời gian đến đón một cách cẩn thận mới mang theo mấy ngự thú còn lại lên bờ.

Tiến lên ước chừng mười phút đồng hồ, A Ngốc dừng bước lại bên dưới một mảnh cây cối cao lớn.

Đây là một mảnh rừng cây cao lớn, thân cây tráng kiện, phảng phất từng con mãng xà chui ra từ sâu trong lòng đất, uốn lượn trải rộng trong vùng trời này. Cành lá rậm rạp che khuất ánh sáng mặt trời, dẫn đến ánh sáng trong rừng cây có chút lờ mờ.

Ở trên cành cây có dấu vết quen thuộc. A Ngốc leo lên cây, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng sờ vào vết tích để lại trên nhánh cây.

A Ngốc có chút lo lắng, bất an từ trên cành cây nhảy xuống.

- Không sao đâu, có lẽ bọn nó chỉ di chuyển thôi.

Cao Bằng an ủi A Ngốc.

- Ngươi cẩn thận tìm kỹ lại đi, xem có thể tìm đến dấu vết bọn nó để lại không?

A Ngốc gật đầu, dấu vết để lại ở nơi này đại khái là mấy tháng trước. Bên trong vùng rừng rậm này, thời gian mấy tháng đã có thể cọ rửa chôn vùi những dấu vết còn sót lại.

Nhưng dù sao A Ngốc cũng là một con Hồng Thủy Viên, vì thế nó tất nhiên hiểu rõ tập tính của Hồng Thủy Viên.

Được chủ nhân an ủi, A Ngốc không còn nhụt chí như trước. Nó giữ vững tinh thần tiếp tục tìm kiếm các dấu vết mà đồng tộc lưu lại.

Tộc quần Hồng Thủy Viên mặc dù rời khỏi chỗ ở ban đầu, nhưng mà vẫn sinh sống ở lưu vực Hồng Sa Hà. Điểm này A Ngốc rất khẳng định, bởi vì chỉ có vùng này mới có thể cung cấp đồ ăn và hoàn cảnh quen thuộc cho bọn chúng.

Nửa đường bọn họ tìm được một tộc quần Hồng Thủy Viên, A Ngốc nhìn chăm chú nửa giờ, cuối cùng mới tiếc nuối rời đi. Đây không phải tộc đàn của nó, bởi vì không có một khuôn mặt quen thuộc nào.

Trừ khi tộc đàn bị tiêu diệt, nếu không kiểu gì cũng sẽ có mấy khuôn mặt quen thuộc.

A Ngốc bước đi trong rừng rậm không biết mệt mỏi, phía

trước mơ hồ truyền đến tiếng kêu của Hồng Thủy Viên.

A Ngốc hơi ngừng lại, sau đó bước nhanh đi qua.

Đó một sườn đồi không quá cao, chỉ tầm bốn mươi mấy mét, bên dưới sườn đồi sinh trưởng rất nhiều cây cối.

Một mảng lớn dây leo rủ xuống từ trên sườn đồi.

Một vài con Hồng Thủy Viên ở trên cành cây chơi đùa cãi lộn.

A Ngốc đột nhiên ngây người, sững sờ nhìn qua tộc quần Hồng Thủy Viên này.

Cao Bằng xưa nay chưa từng thấy A Ngốc kích động như vậy.

Huyết Ti Tâm trong lồng ngực điên cuồng đập mạnh, không ngừng phồng lên, co vào. Những tơ máu trong khung xương trở nên căng phồng, quấn chặt vào xương cốt.

Chuyện này khiến Cao Bằng có chút hoài nghi, A Ngốc có thể đột nhiên kích động đến mức tan thành từng mảnh hay không.

- Nếu không ngươi qua đó nhận nhau với bọn chúng đi?

A Ngốc có chút động lòng, nhưng rồi lại cúi đầu liếc nhìn bộ xương của mình, im lặng không nói.

- Đi xem một chút đi, dù sao cũng là tộc nhân của ngươi. Không phải ngươi nói mình đã từng là Vương của cái tộc quần này sao.

Cao Bằng cổ vũ A Ngốc.

A Ngốc cuống quít khoát tay,

- Không đi! Không đi!

Giọng nói của của nó rất bối rối, mặc cho Cao Bằng khuyên như thế nào đều vô dụng. Sâu trong hốc mắt mơ hồ có từng điểm sáng màu lam óng ánh chảy xuôi, phảng phất đang thút thít.

Đây là lần thứ nhất Cao Bằng nhìn thấy A Ngốc khóc. Không nghĩ tới khô lâu cũng sẽ rơi lệ.

Hai tay A Ngốc nắm chặt vỏ cây, trốn ở phía sau đại thụ, cẩn thận từng li từng tí thò đầu ra, lặng lẽ quan sát một con khỉ cái nhỏ bên trong bầy khỉ.

A Ngốc nhìn đến ngây dại,

Nàng sống vui vẻ, là tốt rồi.

Cha vô dụng, lúc ngươi ba tháng tuổi liền bị bắt đi, không thể vì ngươi che gió che mưa.

Nhưng mà. . . Cha vẫn một mực yêu ngươi.

Trên mặt A Ngốc không có thịt, cho nên nó cũng không cười được nữa.

Há to miệng, ngơ ngác nhìn về nơi xa. Nhìn qua tựa như một tên ngốc.

Cao Bằng cũng không quấy rầy A Ngốc, để mặc A Ngốc một mình lẳng lặng hưởng thụ cái cảm giác tốt đẹp lúc này.

Cuối cùng A Ngốc lưu luyến không rời buông tay ra, khom lưng, cẩn thận từng li từng tí trốn ở phía sau cây để tránh bị phát hiện.

- Bây giờ chúng ta trở về?

Cao Bằng sửng sốt.

A Ngốc gật đầu thật mạnh.

- Không mang theo con gái của ngươi về sao? Yên tâm, ta sẽ cho nàng cuộc sống tốt nhất.

Cao Bằng hứa hẹn với A Ngốc.

A Ngốc có chút động lòng, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu thật mạnh,

- Cùng ta, nàng không tự do. Ở chỗ này, nàng tự do.

Trong lòng Cao Bằng chấn động.

Đột nhiên không biết nên nói gì nữa.

A Ngốc nhẹ nhàng đặt bàn tay lên vai Cao Bằng, chăm chú nhìn hắn:

- Nhưng ở cùng chủ nhân, ta. . . Ta rất vui vẻ!

Trong lòng Cao Bằng rất ấm áp.

Sau khi xác nhận con gái sống tốt, A Ngốc liền rất thỏa mãn.

Quay người rời đi với mấy người Cao Bằng.

Cảm xúc của A Ban cũng bị lây nhiễm, có chút rầu rĩ không vui, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

- Ầm!

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng súng.

Tiếng súng vang vọng trong rừng rậm, kèm theo tiếng kêu thảm thiết của tộc quần Hồng Thủy Viên.

A Ngốc vẫn một mực cúi thấp đầu đột nhiên cứng đờ. . .

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 173: Hàng Lâm

A Ngốc chậm rãi quay đầu, xương cột sống cứng ngắc vang lên tiếng rắc rắc.

Mỗi khi quay đầu lại một chút thì xương cốt lại phát ra âm thanh như tiếng pháo nổ vang.

Linh hồn hỏa diễm trong mắt A Ngốc vốn đang lặng lẽ thiêu đốt bỗng nhiên ngưng kết lại.

Lúc này, thế giới cũng vì đó mà đứng im.

A Ngốc giống như tên của nó, ngơ ngác quay đầu, nhìn về phía sau lưng.

Linh hồn hỏa diễm trong hốc mắt A Ngốc đột nhiên co rụt lại, sau đó một khắc lại đột nhiên nở rộ.

Lửa nóng hừng hực tràn ngập trong hốc mắt, Huyết Ti Tâm điên cuồng đập mạnh, phảng phất muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

- Rống! ! !

Tiếng gào thét điên cuồng vang vọng trong rừng rậm.

A Ngốc quay người, chân phải dẫm mạnh lên đất, làm bốc lên một mảng lớn đất cát và lá cây bay đầy trời.

Lá khô đang lơ lửng trên không lại bị một đạo hắc ảnh phá nát. Lá bay đầy trời bị kình phong cuồng bạo thổi trúng liền hơi dừng lại, sau đó bay tứ tán ra bốn phương tám hướng.

Mỗi một bước của A Ngốc đều phóng ra bảy tám mét, xương

cốt cường tráng hữu lực phảng phất một chiếc xe việt dã đang gào thét trên hoang nguyên.

Không có việc gì, không có việc gì!

Lồng ngực A Ngốc giống như một cái ống bễ đang gào thét.

. . .

Đây là một tiểu đội săn quái cỡ nhỏ.

Võ trang đầy đủ, mang theo mũ giáp, cầm trong tay súng săn.

Bên cạnh bọn họ có ngự thú tráng kiện đang chạy nhanh trong rừng rậm, những ngự thú này phần lớn là loài chó. Loài chó có được khứu giác hết sức linh mẫn, cùng với sự cơ động linh hoạt và độ trung thành rất cao, chúng là một trong những loại sủng vật thường thấy nhất.

Mặc dù sau tai biến khu Hoa Hạ vẫn giữ quy định quản lý súng ống như cũ, nhưng mà cường độ cũng không được như trước tai biến.

Chỉ cần phí chút tâm tư, đồng thời có phương pháp, sẽ có thể lấy được một vài loại súng săn cơ bản.

- Lý ca, tại sao chúng ta phải phí công sức đi bắt mấy con Hồng Thủy Viên, chúng cũng không phải loại quái vật chân quý gì.

Một đại hán cường tráng khôi ngô trong đội lạnh giọng hỏi.

Lý ca là là đội trưởng của tiểu đội săn quái này, trong lúc tay nạp đạn vào súng, Lý ca cũng nhàn nhạt nói:

- Ngự thú của Chu tiểu thư Chu gia gần nhất thích ăn trái tim của Hồng Thủy Viên, cho nên bọn họ ra giá cao thu mua trái tim của chúng. Ở trên thị trường giá tiền trái tim của Hồng Thủy viên đã tăng lên gấp ba.

Chu gia!

Tráng hán lên tiếng đầu tiên rụt cổ lại, đáy mắt hiện lên một tia ngưỡng mộ.

Thành phố Lợi Châu là một căn cứ cỡ nhỏ, thế lực có tên tuổi trong thành cũng không nhiều lắm, Chu gia chính là một trong số đó.

Nhưng mấy thứ này cũng không có quan hệ gì với bọn hắn, bọn họ chỉ biết là, giá cả gấp ba!

Trách không được Lý ca muốn dẫn bọn họ đi săn giết Hồng Thủy Viên. Lúc này mấy con Hồng Thủy Viên trong mắt hắn không phải là khỉ, mà là từng cái túi tiền di động.

Kế hoạch ban đầu là tập kích cho Hồng Thủy Viên không kịp phản ứng.

Mặc dù quái vật cấp Tinh Anh trở lên có được sức phòng ngự nhất định với súng ống, quái vật cấp Thủ Lĩnh thì đã miễn dịch hoàn toàn với súng ống bình thường.

Nhưng mà đối với những loại quái vật cấp Bình Thường thì súng ống vẫn hết sức nguy hiểm. Tựa như các loại mãnh thú sài lang hổ báo có thể đồ sát bình dân, nhưng nếu bắn vào chỗ yếu hại thì vẫn săn giết được chúng như bình thường.

Lý ca nheo mắt lại, ngẩng đầu nhìn về phía có một con vượn cái đang chạy trốn, da lông mềm mại, tỏa sáng bóng loáng. Nhìn qua là biết trái tim sẽ không tệ, khẳng định có thể bán một cái giá tốt.

Nâng súng lên, nhắm chuẩn vào đầu:

- Ầm!

Phát súng này lại rơi vào khoảng không, điểm đạn rơi cách xa con vượn khoảng năm sáu mét.

Lý ca lại giơ súng lên một lần nữa, híp mắt lại, đầu nòng theo con vượn cái di động mà di chuyển theo.

Hắn đã coi lần săn giết này như trò chơi.

Một đám quái vật chỉ có cấp Bình Thường, hơn nữa nơi này là lưu vực trung bộ Hồng Sa Hà, gần như không có khả năng gặp phải quái vật lợi hại, căn bản không cần lo lắng sẽ gặp phải ——

Đột nhiên trong rừng cây sau lưng vang lên tiếng xao động kịch liệt, mơ hồ còn truyền đến tiếng bước chân nặng nề.

Hơn nữa nhìn động tĩnh này thì thể tích quái vật tuyệt đối sẽ không nhỏ, chắc hẳn bị tiếng súng hấp dẫn tới.

Sắc mặt Lý ca biến thành ngưng trọng.

Hắn phất tay ra hiệu cho ngự thú Thiết Bối Thương Lang đang nằm bên cạnh, ra hiệu để nó đi ngăn cản quái vật đang lao đến sau lưng.

Đồng thời Lý ca thu hồi cây súng trên tay rồi đeo lại trên lưng, trực tiếp quay người chạy về phía một cây đại thụ gần đó. Dáng người mạnh mẽ, chỉ hai ba bước đã leo lên thân cây.

Quái vật bình thường sẽ không thể leo cây, hơn nữa trên cây có rất nhiều lá cây, tính bí mật rất mạnh. Lý ca lặng lẽ thò đầu ra, cảnh giác nhìn về phía Thiết Bối Thương Lang chạy đi.

Đột nhiên từ bên trong huyết khế hắn cảm giác được một luồng khí tức khiến cho Thiết Bối Thương Lang cực độ sợ hãi, ngay sau đó hắn liền mất đi liên hệ với Thiết Bối Thương Lang.

Con mắt Lý ca đột nhiên co rụt lại, tranh thủ thời gian leo lên

cao hơn.

Mấy người có kinh nghiệm trong tiểu đội cũng ngay lập tức leo lên đại thụ bên cạnh.

Ở đây đều là những thợ săn có mấy năm kinh nghiệm, biết lúc nào nên làm cái gì, tuyệt đối sẽ không bởi vì tham lam con mồi mà mạo hiểm. Bởi vì người tham lam cuối cùng đều sẽ chết.

Một đạo hắc ảnh từ vị trí Thiết Bối Thương Lang biến mất bay ra ngoài, ở giữa không trung vạch ra đường vòng cung, vững vàng rơi xuống đất.

Bành.

Rơi trên mặt đất, bốc lên một mảng lá cây lớn, cuối cùng vững vàng rơi vào bên dưới cái cây của Lý đội trưởng.

Thiết Bối Thương Lang bị đánh gãy tứ chi, cái đầu thì bị vặn một trăm tám mươi độ về phía sau. Mắt sói mở to, gắt gao nhìn chằm chằm Lý đội trưởng đang ở trên cây, đầu lưỡi dựng thẳng đứng, từ bên mép chảy ra từng tia máu.

Tựa như một bao tải rách, ở những vị trí khớp nối còn có xương trắng lòi hẳn ra ngoài, từ bên trong liên tục không ngừng chảy ra máu tươi.

Bầu không khí trong rừng cây đột nhiên ngưng đọng.

Thiết Bối Thương Lang này chính là ngự thú mạnh nhất nhì trong số ngự thú của bọn họ, coi như trong số những quái vật cấp Tinh Anh cũng thuộc hạng đứng đầu.

Nhưng nhìn bộ dạng hết sức thê thảm của Thiết Bối Thương Lang, mọi người trốn ở trên cây cũng cảm thấy rét lạnh thấu xương.

Một thân thể khôi ngô xé mở bụi cây, trái tim cường tráng vang lên tiếng đập nặng nề, giống như tiếng trống đập nện vào trong lòng mọi người.

Khi nhìn rõ bộ dáng của A Ngốc, mọi người trốn trên cây cũng cảm thấy mộng bức. Từ lúc nào ở Lợi Châu này cũng có quái vật hệ Vong Linh.

Nhưng khí tức cường đại của A Ngốc lại không thể nào giả được, đây là quái vật cấp Thủ Lĩnh!

Mọi người đồng loạt kêu khổ trong lòng, làm sao vận khí lại đen đủi như vậy, thế mà lại gặp phải quái vật cấp Thủ Lĩnh.

Bây giờ bọn họ chỉ có thể cầu nguyện con quái vật này không phát hiện ra mình, hoặc là con quái vật này sẽ không biết trèo cây.

A Ngốc ngắm nhìn xung quanh, sau đó đi thẳng về một phía, toàn bộ quá trình trầm mặc không nói.

Nó không nói lời nào, người trên cây cũng không dám nói chuyện, đám ngự thú ở dưới lại càng không dám lên tiếng.

Một đầu khỉ cái nhỏ đang run lẩy bẩy nhìn A Ngốc đang tiến lại gần, trong mắt tràn đầy ánh sáng, trên cánh tay con khỉ cái nhỏ có một vết trầy rách da.

Tựa hồ ngửi được cái gì, khỉ cái nhỏ nghi ngờ nghiêng đầu dò xét A Ngốc, cũng không sợ hãi như trong tưởng tượng.

A Ngốc cúi người bế khỉ cái nhỏ lên, nhẹ nhàng đặt ở trên vai của mình.

Một vài con Hồng Thủy Viên phát ra tiếng rống phẫn nộ, muốn xông lên cứu con khỉ cái nhỏ.

- Rống!

A Ngốc gào nhẹ một tiếng.

Tất cả Hồng Thủy viên đang xông lên cũng dừng bước lại, hoảng sợ, nghi hoặc, không dám tin nhìn về phía A Ngốc.

Chân trước cường tráng của A Ban xé nát lùm cây nhảy vào khu đất trống, Cao Bằng ngồi ngay ngắn ở trên lưng A Ban.

Cảm giác được khí tức của cấp thủ lĩnh trên người A Ban, sắc mặt những người trên cây cũng xám trắng, ngay sau đó khi nhìn thấy Cao Bằng đang ngồi trên lưng A Ban, lại lập tức bốc lên khát vọng cầu sinh!

- Đại ca cứu mạng.

Trên cây, Lý đội trưởng không ngừng nháy mắt ra hiệu với Cao Bằng, khổ sở cầu xin.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 174: Thế Giới Người Trưởng Thành Không Nói Đúng Sai

Tựa hồ nghe thấy lời cầu khẩn của Lý đội trưởng, Cao Bằng nở nụ cười ý vị thâm trường.

Đại ca cứu ngươi? Xin lỗi, ngươi đắc tội cũng không phải người đại ca này.

Cái nụ cười đó làm cho Lý đội trưởng dâng lên một dự cảm xấu.

A Ngốc đi thẳng về phía Cao Bằng.

Lý đội trưởng không dám nháy mắt một cái, gắt gao nhìn chằm chằm một màn này.

A Ngốc ngồi xổm xuống, đem con khỉ cái nhỏ từ trên vai nhẹ nhàng để xuống, đặt ở trước người chủ nhân.

Sau đó dùng bàn tay xoa đầu khỉ nhỏ, trong cổ họng phát ra ngôn ngữ của Hồng Thủy Viên,

- Đừng sợ, cha bảo hộ ngươi.

Hai mắt khỉ cái nhỏ đột nhiên mở to, cha? Khô lâu? Nàng hít sâu một hơi, sau đó ánh mắt hơi khép lại —— trực tiếp ngất đi.

Đứa nhỏ đáng thương. . .

Cao Bằng biết con khỉ cái nhỏ này cần một khoảng thời gian

mới có thể tiêu hóa được tin tức đó.

Lý đội trưởng nhìn thấy một màn này thì triệt để tuyệt vọng!

Hóa ra là cùng một bọn!

Trên không trung Tiểu Diễm vỗ cánh bay lượn trên đỉnh đầu. Khí tức của quái vật cấp Thủ lĩnh triệt để tỏa ra, tất cả quái vật có can đảm tới gần thì đều bị đuổi đi.

Đúng như vị đại gia chèo thuyền kia nói, ở ven bờ lưu vực Hồng Sa Hà, quái vật cấp Thủ Lĩnh rất hiếm thấy.

A Ngốc bước đi đến chỗ Thiết Bối Thương Lang đang bị vứt trên mặt đất. Thiết Bối Thương Lang nằm ngay ở dưới cái cây của Lý đội trưởng, cho nên khoảng cách với Lý đội trưởng cũng càng ngày càng gần.

Lý đội trưởng cố gắng bịt chặt mũi, cố nén hô hấp, không dám nhìn thẳng A Ngốc.

Đáng tiếc. . .

Trừ khi tim hắn không cần đập, bằng không ở trước mặt Huyết Ti Tâm thì bất luận sinh vật nào có trái tim cũng không thể trốn thoát được.

Vị trí của Lý đội trưởng cách mặt đất có hơn mười thước, sau tai biết thì cây cối cũng to lớn hơn nhiều so với trước đó.

Ở gần căn cứ cây cối cao tầm 40m không chỗ nào không có.

A Ngốc đấm một quyền thật mạnh vào thân cây.

Cây đại thụ khoảng chừng hai người ôm cũng phải run rẩy.

Một mảng lớn lá cây rơi xuống từ tán cây.

Lý đội trưởng suýt chút nữa bị đánh rơi xuống đất, nhanh chóng ôm chặt lấy thân cây.

Mồ hôi của Lý đội trưởng vã ra như tắm, hung hăng nuốt nước miếng.

Chỉ có thể cầu nguyện tên khô lâu to lớn này sẽ không biết leo cây.

A Ngốc ngẩng đầu, tầm mắt xuyên qua trùng trùng điệp điệp lá cây, rơi thẳng vào trên người Lý đội trưởng.

Há miệng phát một tiếng rít gào phần nộ, leo cây? Ta đương nhiên có thể leo lên.

Nhưng ta không cần, ta muốn chính ngươi phải sám hối trong khủng hoảng!

Song quyền trái phải của A Ngốc mở rộng, không biết mệt mỏi điên cuồng đấm vào thân cây, giống như một cái máy đóng cọc đang rít gào.

Gai xương sắc bén trên nắm tay đâm thủng vỏ cây, xé nát thân cây, mảnh gỗ vụn bay tứ tán.

Đại thụ lung lay sắp đổ.

Loại cảm giác tâm lý hành hạ này làm cho Lý đội trưởng càng thêm khó chịu.

Còn không bằng trực tiếp sảng khoái cho ta một đao.

Nương theo tiếng gào thét, đại thụ ầm ầm ngã xuống đất, cành cây và cành cây va vào nhau phát ra tiếng đùng đùng giòn vang.

Lý đội trưởng chỉ cảm thấy lồng ngực bị chấn động mạnh.

Trái tim thiếu chút nữa bị chấn nát. Hắn chỉ cảm thấy vị trí

xương sườn rất đau, hẳn là thời điểm té xuống đã bị chấn thương.

Còn không đợi hắn kịp phản ứng đã cảm thấy cổ mình bị xiết chặt, một cái bàn tay to lớn lạnh lẽo nắm chặt cổ hắn, chân không còn chạm đất, lăng không bay lên.

Lý đội trưởng đối mặt với hốc mắt của A Ngốc, đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với sinh vật vong linh gần đến vậy.

Kẻ sống đối với người chết đều có một loại sợ hãi bẩm sinh, loại sợ hãi này chính là nỗi sợ đối với nơi cuối cùng họ phải trở về.

A Ngốc dẫn theo Lý đội trưởng từng bước đi vào bên trong. Trên mặt đất, trên cành cây, thi thể Hồng Thủy Viên nằm rải rác khắp nơi, tản ra hơi thở lạnh như băng.

Còn có một ít Hồng Thủy Viên đang bị thương run sợ ôm cành cây, trong ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

Bành!

Lý đội trưởng bị A Ngốc ném mạnh xuống bên cạnh thi thể một con Hồng Thủy Viên. Đầu Lý đội trưởng đập xuống đất, đập đến thất điên bát đảo. Chờ hắn phục hồi lại tinh thần thì đã thấy mình đang mặt đối mặt với một con Hồng Thủy Viên chết không nhắm mắt.

Dù cho loại người đã gặp qua không ít sinh tử như Lý đội trưởng cũng nhịn không được lông tơ dựng lên.

Trên bình nguyên trống trải, chỉ còn lại bóng lưng trầm mặc của A Ngốc.

Sau đó A Ngốc đi đến bên dưới một gốc cây, lần này nó cũng không tiếp tục chặt cây, mà là linh hoạt leo lên cây đem toàn bộ thành viên của tiểu đội săn quái bắt xuống, ném vào cùng một chỗ

giống như ném đồ bỏ đi.

A Ban chậm rãi bò qua, trực tiếp phun tơ nhện trói bọn họ cố định ở mặt đất.

Đến lúc này Lý đội trưởng làm sao lại không biết A Ngốc là sủng vật của Cao Bằng. Lý đội trưởng dùng khuôn mặt đầy nước mắt nước mũi cầu xin,

- Tha ta, van cầu ngươi tha ta. Mẹ của ta đã bảy mươi tuổi, cha ta cũng đã bảy mươi hai tuổi, em và anh của ta đều đã chết trong tai biến. Bây giờ trong nhà chỉ có ta, nếu như không có ta, cha mẹ và con trai mười ba tuổi của ta cũng sẽ phải chết.

- Chúng ta đều là nhân loại, đừng có giết chúng ta, để chúng ta làm trâu làm ngựa đều được.

- Gia gia, gia gia tha mạng!

Đám người bị giam trên mặt đất đang đau khổ cầu xin tha thứ.

Cao Bằng trầm mặc.

Tựa hồ nhìn thấy Cao Bằng trầm mặc, trong ánh mắt Lý đội trưởng hiện lên hi vọng,

- Giết người là phạm pháp, đại ca, để chúng ta làm trâu làm ngựa cho ngài, chúng ta từ nay về sau chính là chó săn trung thành nhất của ngài, cho dù ngài bảo chúng ta giết người, chúng ta cũng sẽ không nháy mắt một cái!

Đồng thời Lý đội trưởng thề độc trong lòng. Ta cũng không tin ngươi cả đời đều sẽ thuận buồm xuôi gió, đợi lúc ông đây tìm được cơ hội, ông nhất định phải làm cho ngươi sống không bằng chết.

Nhìn đám người trước mắt không ngừng cầu khẩn, nhưng kỳ

thực trong lòng đều tràn ngập ác ý, Cao Bằng đột nhiên cười,

- Ngươi tên là gì?

- Ta là Lý Phương Húc, bốn phương phương, mặt trời mới mọc húc.

Trên mặt Lý đội trưởng nặn ra nụ cười.

- Lý đội trưởng, các ngươi tại sao phải giết những con Hồng Thủy Viên này?

Lý đội trưởng sững sờ một chút. Người này là vì bọn Hồng Thủy Viên này mới nhằm vào bọn họ? Cmn có bị bệnh không! Chỉ vì một đám khỉ!

- Bởi vì Nhị tiểu thư Chu gia nuôi dưỡng Hắc Kim Báo thích ăn nội tạng, đặc biệt là trái tim của Hồng Thủy Viên, cho nên ở trong thành thu mua với giá cao. Bằng không chúng ta cũng sẽ không chuyên môn tới săn những con khỉ này, chúng cũng không đáng tiền.

Lý đội trưởng nhỏ giọng nói.

Thì ra là thế.

Cao Bằng gật đầu, coi như đã hiểu rõ nguyên nhân. Nếu không xử lý tốt nguồn cơn, lúc đó không có Lý đội trưởng cũng sẽ có Chu đội trưởng, Vương đội trưởng,... Tre già măng mọc tới đây.

- A Ngốc, chính ngươi xem rồi xử lý đi, chúng ta đi bờ sông đợi ngươi.

Cao Bằng dặn dò A Ngốc, sau đó vỗ vỗ đầu A Ban, ý bảo A Ban rời đi.

Sắc mặt Lý đội trưởng xám trắng,

- Ngươi không thể như vậy! Chuyện gì ta cũng báo cho ngươi, ngươi không giữ lời hứa!

Cao Bằng lắc đầu,

- Lý đội trưởng, ngươi đã là người trưởng thành, ngươi nên biết trong thế giới người trưởng thành không nói đúng sai, nói đúng sai đều là trẻ con.

Ánh mắt Lý đội trưởng đầu tiên là tuyệt vọng, sau đó là thù hận, cuối cùng là tràn đầy oán độc.

A Ngốc không có trực tiếp động thủ, mà là vẫy tay, ý bảo nhóm Hồng Thủy Viên ở trên cây xung quanh xuống đây.

Nhóm Hồng Thủy Viên ngươi xem ta ta xem ngươi, do dự thật lâu, cuối cùng có hai con Hồng Thủy Viên gan lớn từ trên cây nhảy xuống, cẩn thận từng li từng tí đến gần A Ngốc.

A Ngốc đưa súng săn của những người này đập thành mảnh vỡ, dùng ngón tay chỉ về phía đám người đang bị tơ nhện cố định vào mặt đất, phát ra vài đạo chỉ lệnh.

Sau đó A Ngốc cũng không quay đầu lại mà rời đi. Nó đã không phải vương của tộc đàn này nữa, con đường tương lai là phụ thuộc vào chính bọn nó.

Đợi A Ngốc đi xa, những con Hồng Thủy Viên này ngươi xem ta, ta xem ngươi. Sau một khoảng ngắn ngủi yên tĩnh, mấy con Hồng Thủy Viên lúc trước bị súng săn kích thương kìm nén không được, mặt lộ vẻ hung tướng, nhe răng trợn mắt đến gần bọn người Lý đội trưởng. . .

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 175: Long Huyết Hồng Sa Lý

(PS: Vai chính không đứng ở lập trường của quái vật, cũng không phản nhân loại, cái mũ này quá cao, không mang nổi. Vai chính lúc ấy không có suy nghĩ nhiều như vậy, hắn chỉ đứng trên lập trường của A Ngốc mà thôi.

Chẳng lẽ viết vai chính ngăn cản A Ngốc, để nó không được giết người, như vậy mọi người có thích không.

Rất nhiều người đều thích vai chính sát phạt quyết đoán, ta cũng thích, bởi vì như vậy rất dễ viết, không cần suy nghĩ nhiều, đơn giản thô bạo. Vốn lấy bối cảnh câu truyện trước mắt nếu để cho Cao Bằng đột biến thành tính cách này thì ta cảm thấy vô cùng không hợp lý, quá mức đột ngột. Ta cảm thấy sự chuyển biến về tính cách cần đến quá trình, cũng cần có thời gian.

Một người khi mười tuổi, hai mươi tuổi, ba mươi tuổi. Ở từng giai đoạn tuổi tác khác nhau, tính cách của hắn, tam quan đều sẽ bất đồng.)

. . .

Đứng ở bên cạnh bờ sông, nghe loáng thoáng từng tiếng kêu thảm thiết truyền đến từ sau lưng, sắc mặt Cao Bằng khôi phục bình tĩnh.

Tuy rằng nỗ lực biểu hiện ra mình đang bình tĩnh, nhưng lúc này tâm trí Cao Bằng lại rất rối loạn.

Đứng ở bờ sông, Cao Bằng cúi đầu nhìn bóng mình dưới nước.

Màu nâu đỏ của nước sông nhuộm mặt hắn thành màu huyết hồng, dữ tợn giống như ma quỷ.

Mở hai tay ra, lòng bàn tay cũng đều là một mảnh đỏ tươi. Theo sóng nước lưu động, hình ảnh bàn tay lại trở nên vặn vẹo.

Cao Bằng cười.

Thì ra từ đầu đến cuối ta cũng không phải người tốt.

Vừa rồi kỳ thật hắn có thể ngăn cản A Ngốc đi qua, hắn tin tưởng lấy uy tín của hắn, A Ngốc nhất định sẽ nghe theo.

Nhưng hắn không có ngăn cản A Ngốc.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân của A Ngốc, đồng cỏ và nguồn nước lay động, chỗ cỏ lau bên bờ sông bị xốc lên, A Ngốc bước đi tới đây.

Trên người A Ngốc không nhiễm huyết dịch, hắn biết là A Ngốc băn khoăn đến cảm thụ của hắn cho nên không tự mình hạ sát thủ.

Cao Bằng thở dài một hơi.

Chu gia, ánh mắt Cao Bằng sâu kín.

Chu gia chính là ngọn nguồn của chuyện này, nhưng đối phó với Chu gia khẳng định không thể đơn giản thô bạo như vừa rồi.

Có thể thì đương nhiên là có thể, nhưng hậu quả lại quá nghiêm trọng.

Hơn nữa con gái của A Ngốc cũng không bị thương —— chỉ là chịu kinh hãi một chút.

Bởi thế mới làm cho sự việc có thể khoan nhượng.

Cao Bằng khẽ vuốt vuốt đầu con khỉ cái nhỏ đang đặt trên lưng A Ban.

Thể tích của con khỉ cái nhỏ này cũng không lớn, chỉ có một mét ba mét bốn, hai tay thon dài, màu lông bóng loáng.

Con khỉ cái nhỏ còn chưa tỉnh lại, vẫn hôn mê như cũ.

A Ngốc nhìn qua con gái, sau đó nhịn không được ôm xuống khỏi lưng A Ban. Quá trình này A Ngốc rất cẩn thận, giống như đang ôm trân bảo quý giá nhất trên thế giới.

Đợi tầm một giờ, bên trên sông có một chiếc thuyền quen thuộc chậm rãi chạy đến.

Đợi người chèo thuyền đưa thuyền tựa sát bờ sông, trực tiếp đem tấm ván gỗ gác lên trên bờ.

Mấy người Cao Bằng và A Ngốc bước nhanh lên thuyền.

Đợi tất cả ngự thú lên hết thì chiếc thuyền mới chậm rãi di chuyển.

Ngồi ở trên thuyền, Cao Bằng nhìn xuống mặt sông, mặc cho gió lớn trên sông thổi loạn tóc hắn.

Trong lúc ngây người, trên mặt Cao Bằng chảy xuống vài giọt nước mắt.

Cao Bằng không nhìn sông nữa —— gió quá lớn, trong mắt toàn là cát.

Trở lại Lợi Châu, Cao Bằng báo cáo đơn giản chuyện của bầy Hồng Thủy Viên và Chu gia cho ông ngoại. Cao Bằng thật sự có chút mê mang không biết nên xử lý loại chuyện này như thế nào, đơn giản nhất là giao tất cả cho ông ngoại, thuận tiện học tập một chút phương pháp xử lý loại chuyện này.

Sau đó ông ngoại trực tiếp phái người bắt tất cả nhóm Hồng Thủy Viên này mang về thành phố Du Châu để nuôi dưỡng, còn đối với chuyện của Lý đội trưởng, cái nhìn của ông ngoại lại rất đơn giản,

- Cháu hối hận sao?

Cao Bằng lắc đầu, lại gật đầu,

- Cháu không biết.

Ông ngoại lơ đễnh, cười sang sảng nói:

- Nói một cách khác thì nếu cho cháu một cơ hội nữa, cháu sẽ ngăn cản ngự thú của mình sao?

Lần này Cao Bằng trả lời một cách khẳng định:

- Sẽ không.

- Vậy thì chẳng phải xong rồi sao?

Ông ngoại cười.

- Tiểu tử cháu đó, chính là làm.

Cao Bằng không còn lời gì để nói, có ai nói chuyện với cháu trai của mình như vậy sao.

- Thủ vững tín niệm, làm việc mình nghĩ là nên làm. Ở bên ngoài hung ác một chút thì sẽ không bị thua thiệt, ta tình nguyện người khác bị thua thiệt, cũng không muốn người thua thiệt là cháu!

Kỷ Hàn Vũ thành thật giáo dục cháu ngoại của mình.

Nghe ông ngoại nói, Cao Bằng đột nhiên hiểu tính cách của bản thân hình thành như thế nào.

Cúp điện thoại, Kỷ Hàn Vũ cười nói với ông Lưu ngồi đối diện:

- Tên cháu ngoại này của ta tính cách thật giống ta.

Ông Lưu lườm hắn một cái,

- Nhìn ngươi đắc ý kìa, nói như thể cái tính tình này của ngươi rất tốt đó.

- Ngươi thì biết cái gì, giống ta mới tốt, đi đến đâu cũng không sợ bị thiệt thòi.

Kỷ Hàn Vũ cười rất vui vẻ.

. . .

Việc của A Ngốc đã kết thúc, Cao Bằng vốn chuẩn bị trở về Du Châu, nhưng hắn rất hứng thú đối với con Hồng Lý Vương mà lão hán chèo thuyền nhắc đến.

Lại gặp đúng lúc chỉ còn cách tế tự Hồng Lý Vương mấy ngày thời gian, Cao Bằng liền tiếp tục lưu lại Lợi Châu để xem con Hồng Lý Vương trong truyền thuyết này đến cùng là như thế nào, liệu có giống với tiểu tinh linh trong Anime trước tai biến không.

Trong phòng, con khỉ cái nhỏ đã dần tỉnh lại.

Mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ, khỉ cái nhỏ đầu tiên là kinh hoảng kêu to.

Sau đó A Ngốc nghe thấy tiếng kêu đi vào, khỉ cái nhỏ nhìn thấy A Ngốc, thanh âm dần dần nhỏ đi.

A Ngốc ngồi xuống bên cạnh khỉ cái nhỏ, dùng ngôn ngữ của Hồng Thủy Viên để trò chuyện và trấn an con gái.

Con khỉ cái nhỏ từ kinh hoảng, không dám tin, về sau lại là hoài nghi, tin tưởng.

Kế tiếp mấy ngày khỉ cái nhỏ và A Ngốc giống như hình với bóng, vô luận đi đến đâu đều phải liều chết quấn lấy A Ngốc, hai tay ôm lấy cổ A Ngốc, tựa như đang nhảy dây.

Mấy ngày nay Triệu Gia Lương cũng tới tìm Cao Bằng, vẫn muốn mang Cao Bằng đi tầm hoa vấn liễu. Đáng tiếc Cao Bằng đối với loại chuyện này thật sự không ưa, liền từ chối nhã nhặn.

Sáng sớm mặc quần áo xong, Cao Bằng liền mang theo A Ban và các ngự thú khác đi xuống hạ du Hồng Sa Hà.

Hạ du Hồng Sa Hà tương đối rộng rãi, nước chảy cũng tương đối hiền hòa, đương nhiên nước sông vẫn rất sâu.

Ở bên cạnh bờ có không ít xe buýt, có một phần là du khách, chỉ đơn thuần muốn mở mang kiến thức một chút về Hồng Lý Vương, còn có rất nhiều người là đến cung phụng tế phẩm.

Những tế phẩm này đều có người chuyên môn ghi lại danh sách, căn cứ vào đẳng cấp và phẩm chất quái vật làm tế phẩm để phân chia thành cống hiến khác nhau.

Cuối cùng căn cứ vào đó để phân chia số lượng lân phiến mà Hồng Lý Vương ban thưởng, đây cũng là một cái phương pháp tương đối công bằng.

Rốt cuộc Hồng Lý Vương cũng sẽ không giống như người bán hàng rong dùng từng cái lân phiến đi trao đổi hàng hóa.

Thân là quái vật cấp Lĩnh Chủ nó cũng không có nhiều thời gian như vậy, lại càng không có kiên nhẫn như thế.

Rất nhanh đã đến thời gian tế tự, trong nước sông bốc lên một cái vòng xoáy khổng lồ.

Trung tâm vòng xoáy, một thân hình khổng lồ màu đỏ chậm rãi hiện ra.

Tấm lưng màu đỏ thẫm giống như một ngọn núi, vây lưng màu đỏ sậm phá tan mặt nước, lân phiến đỏ tươi bóng loáng như gương, tựa như một hòn đảo nhỏ đang nổi lên từ giữa sông. . .

【 Tên quái vật 】: Long Huyết Hồng Sa Lý (lĩnh chủ Hồng Sa Hà)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 44 (cấp Lĩnh Chủ)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thủy

【 Năng lực quái vật 】: Khống thủy Lv3, Lân giáp cứng rắn Lv2

Ánh mắt Long Huyết Hồng Sa Lý sáng ngời, từ trong sông hiện lên liền liếc mắt nhìn vào bờ bên cạnh, trong miệng phát ra âm thanh ùng ục ùng ục như bong bóng.

Người trên bờ nhanh chóng đem tế phẩm đã sớm chuẩn bị đưa ra.

Nhìn thấy tế phẩm, ánh mắt Long Huyết Hồng Sa Lý càng sáng hơn, tựa như hai cái bóng đèn.

Mở miệng rộng, nước sông lao ra khỏi mặt nước hóa thành hai cột nước trực tiếp quấn quanh tế phẩm vài vòng, sau đó kéo tế phẩm vào trong sông.

Đây là lần đầu tiên Cao Bằng nhìn thấy Lĩnh chủ nổi tiếng từ xưa sử dụng năng lực, loại năng lực khống thủy này làm cho Cao Bằng hết sức kinh ngạc, quả thật giống như yêu ma trong thần thoại.

Mở miệng rộng, miệng Long Huyết Hồng Sa Lý mở ra rất lớn, đem tất cả tế phẩm nuốt vào trong bụng.

Tựa hồ tế phẩm lần này để nó rất hài lòng, Long Huyết Hồng Sa Lý còn rất nhân tính hóa gật gật đầu.

Từ trong miệng phun ra mấy chùm bong bóng lớn, sau đó Long Huyết Hồng Sa Lý lại chậm rãi chìm vào trong sông.

Bong bóng phiêu đãng trên mặt nước, cuối cùng chậm rãi rơi vào bên cạnh bờ rồi ba một tiếng nổ tung, từng dãy lân phiến màu đỏ nhạt chỉnh tề nằm bên cạnh bờ.

Nhìn thần sắc hớn hở của mấy người lái thuyền và thương nhân đến tế tự, hiển nhiên lần này thu hoạch rất tốt.

Bắt đầu tới đây chính là cấp Lĩnh Chủ sao.

Nhìn thái độ kính nể đối với Long Huyết Hồng Sa Lý và biểu tình cao hứng bừng bừng của những người này. Cao Bằng cuối cùng đã có thêm nhận thức càng sâu hơn đối với cấp Lĩnh Chủ.

Ngự thú cấp Lĩnh Chủ của ông ngoại là cái gì? Cao Bằng thầm nghĩ phải nhanh chóng trở lại Du Châu.

Quái vật cấp lĩnh chủ hoang dã không cho đến gần quan sát, ta đi nhà mình xem cũng được mà!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 176: Bạch Giao Long

Đợi Cao Bằng trở lại Du Châu đã là ngày hôm sau.

Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu đã sớm được vận chuyển đến thành phố Du Châu bằng máy bay vào một tuần trước. Ông ngoại tựa hồ rất cao hứng, hết lời khen ngợi Cao Bằng.

Đi tới biệt thự của ông ngoại, ở phía sau biệt thự có một hồ nhỏ, hồ nước không lớn lắm, càng giống như một chiếc hồ nhân tạo.

Bờ hồ khoáng đạt, không khí trong lành, trời xanh mây trắng mênh mông vô bờ chiếu rọi xuống mặt hồ. Mặt hồ tĩnh lặng không có một tia gợn sóng, phảng phất đang ngủ thiếp đi.

Ở bên hồ có mấy ghế dựa nằm trên bãi cát, bên cạnh còn đặt mấy chiếc cần câu, dây câu rủ vào sâu trong hồ nước.

Hình ảnh này nhìn qua cực kì thích ý, rất yên tĩnh.

Khi nhìn thấy hồ nước xinh đẹp như vậy, hơn nữa còn là nhà mình, Cao Bằng nhịn không được chạy về phòng ngủ lấy quần bơi.

Trong mùa hè nóng bức, có thể nhảy vào trong hồ tắm một cái khẳng định sẽ rất thoải mái.

Cao Bằng cao hứng bừng bừng nhảy xuống hồ, nước hồ lạnh buốt bao phủ người hắn.

Sau đó Cao Bằng phát hiện ra chính mình càng ngày càng cao, càng ngày càng cao, dần dần bay lên khỏi mặt hồ. . .

Bay lên rồi?

Cao Bằng tranh thủ thời gian quan sát bốn phía, lại phát hiện chính mình không thể động đậy. Sau đó cúi đầu xuống liền nhìn thấy nước hồ trong suốt hóa thành dây thừng quấn chặt lấy hắn, dây thừng nước từ dưới đáy thông lên mặt hồ, nâng hắn bay thẳng lên bầu trời.

Cảm giác mất trọng lượng bao phủ lấy hắn, Cao Bằng ngẩn ra một lát.

- Hồ này đã thành tinh sao?

Cao Bằng hét to,

- Tiểu Diễm, Tiểu Diễm.

Mắt thấy đã cách mặt hồ hơn bốn mươi, năm mươi mét, nếu ngã xuống từ nơi cao như vậy thì không khác lắm so với ngã trên nền đất xi măng.

Cho dù có huyết khế nên hắn sẽ không bị thương, nhưng cũng sẽ đau a!

Trong biệt thự Tiểu Diễm nghe tiếng gọi bay ra, đầu tiên là e ngại nhìn thoáng qua đáy hồ, sau đó vẫn khắc phục sợ hãi lớn mật bay về phía Cao Bằng.

- Bạch long!

Lầu hai biệt thự, Kỷ Hàn Vũ đứng ở trên ban công, lắc đầu nói về phía hồ nước,

- Đây là tiểu chủ nhân của ngươi, không được chơi quá mức.

Lúc này Cao Bằng mới cảm thấy xu thế lên cao của mình hơi dừng một chút, nước hồ cũng chậm rãi chảy xuôi ở bên ngoài người. Lúc này Tiểu Diễm đã bay đến bên người Cao Bằng, Cao Bằng bắt lấy một chân Tiểu Diễm, tựa như tàu lượn rơi vào trên

bờ hồ.

Cao Bằng vẫn chưa tỉnh hồn, quay đầu nhìn về chỗ sâu trong hồ nước.

Nước hồ bình tĩnh đột nhiên sôi trào, một thân ảnh đen kịt to lớn uốn lượn chậm rãi từ đáy hồ nổi lên mặt nước.

Đây là một con cự mãng?

Khóe miệng Cao Bằng co giật. Dưới đáy hồ nước mà hắn bơi lội lúc nãy thế mà lại có một con cự mãng to lớn như thế, nhìn cái chiều dài tuyệt đối không thua một trăm mét.

Chính mình đã chạy đến hang ổ của cự mãng sao?

Sau đó Cao Bằng phát hiện hắn sai một cách thái quá, thứ này nào phải cự mãng gì đâu.

Cái đầu trắng như tuyết xông phá mặt nước, phần lớn thân thể đều ẩn bên trong hồ, dòng nước chảy sang hai bên từ rìa đỉnh đầu. Lông bờm màu trắng kề sát với cổ có từng giọt nước lớn nhỏ xuống dưới, từ lỗ mũi phun ra một đoàn hơi nước, lông bờm trên cổ đột nhiên mở rộng, phun ra một mảng lớn hơi nước hòa vào trong bầu trời. Lông bờm một lần nữa biến thành phiêu dật, dáng dấp mềm mại, đón gió bay múa.

Giấu ở trong hồ rõ ràng là một con giao long.

Cao Bằng đột nhiên nghĩ đến lời nói ngày đó của mình, miệng của mình tựa như được khai sáng, thì ra ông ngoại thật sự có một con rồng.

Dù chỉ là một đầu giao long, nhưng cũng có dính đến một chữ rồng.

Cao Bằng đột nhiên nghĩ đến các loại truyền thuyết thần thoại

trong lịch sử Hoa Hạ. Giao long đều có, thế thì các loại Sơn tinh Quỷ mị, Phượng Hoàng Kỳ Lân chắc hẳn cũng không vỏn vẹn chỉ là truyền thuyết?

Thần sắc hơi động, Cao Bằng nhìn về phía Tiểu Diễm đang u mê đần độn. Tiểu Diễm không hề có cảm giác gì, nó đang đứng bên cạnh ghế dựa ở bãi cát, mổ ăn hoa quả được bày trên bàn.

Thượng Cổ có điểu yên, dáng như hạc, một chân, thân thể màu lam lấm tấm màu đỏ, mỏ màu trắng, tên là Tất Phương, nơi nó xuất hiện là có lửa lớn.

Hạc hình, một chân, còn có thể phun lửa, đã rất gần với Thần Điểu Tất Phương trong chuyện thần thoại xưa.

Nhưng. . . Trong thần thoại, Tất Phương hẳn không có mập như vậy chứ?

Cao Bằng nghi ngờ quan sát Tiểu Diễm.

Tiểu Diễm nhận ra chủ nhân đang nhìn nó. Tựa hồ ánh mắt kỳ quái của Cao Bằng đã kích thích nó, Tiểu Diễm tức giận ưỡn đầu trừng mắt liếc nhìn Cao Bằng, lệ thanh kêu to.

Nhìn cái gì vậy? Ta chính là mập như vậy đó!

Thì làm sao!

Ngươi ghét bỏ ta đúng hay không?

Cao Bằng im lặng quay đầu sang chỗ khác, không so đo với con hạc mập này.

Mấy ngự thú của mình thật sự là một con so với một con càng có cá tính.

Bây giờ khoảng cách của Tiểu Diễm với Tất Phương truyền thuyết thần thoại còn rất xa, nhưng chắc hẳn đang tiến hóa theo

cái phương hướng này.

Quay đầu lại, giao long màu trắng trong hồ không biết lúc nào đã nằm trên bờ. Một nửa thân thể nằm ở bên bờ, một nửa thân thể biến mất ở trong hồ, lười biếng lăn lộn trên mặt đất.

Thân thể to lớn vỏn vẹn chỉ lộ ra một phần khỏi mặt nước cũng đủ làm cho người ta nhìn mà phát khiếp.

Nhưng cũng làm cho Cao Bằng rất động lòng, không nhịn được muốn động thủ một phen.

Hắn còn chưa từng sờ qua giao long. Chỉ sợ trên thế giới này người đã sờ qua giao long chắc chắn có thể đếm trên đầu ngón tay.

【 Tên quái vật 】: Bạch Giao Long

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 50 (Cấp Lĩnh Chủ)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ vân / Hệ Thủy

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (làm nũng)

【 Năng lực quái vật 】: Ngự thủy Lv4, Ngự vân Lv4, Lân giáp cứng rắn Lv3

【 Đặc tính quái vật 】: Hành vân bố vũ (hiệu quả ① hiệu quả bị động: Lúc ở trong vân hải, mây mù, tính linh mẫn và tốc độ của giao long sẽ tăng lên cực lớn.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Lúc trong hồ nước, hải dương, dòng sông, hoặc trong lúc mưa to. Vảy và móng của giao long sẽ trở nên cứng rắn hơn, lực lượng cũng sẽ gia tăng.

Chú thích: Có thể điệp gia.)

【 Nhu cầu tấn thăng phẩm chất Sử Thi 】:1.Thuần huyết tiến hóa, 2. Tai nạn tiến hóa, 3. Thủy hệ tiến hóa. . .

Con đường tiến hóa không nhiều, tất cả chỉ có 5 chủng tiến hóa. Cao Bằng phát hiện quái vật có đẳng cấp càng cao, con đường tiến hóa sẽ càng ít.

Nhưng cho dù như thế thì 5 chủng tiến hóa cũng đã cực kì khả quan.

Cao Bằng không phải chưa từng cân nhắc qua việc ngoại trừ con đường tiến hóa bên trong khung số liệu, phải chăng còn có những phương thức tiến hóa khác hay không.

Nhưng những chuyện này quá mức xa xôi đối với hắn.

Cao Bằng ghi nhớ tài liệu cần thiết của 5 chủng tiến hóa này vào trong lòng, chuẩn bị tìm cơ hội đề cập với ông ngoại.

Bạch Giao Long là ngự thú có đẳng cấp cao nhất mà Cao Bằng từng gặp qua. Có lẽ bởi vì Cao Bằng là người một nhà, cho nên Bạch Giao Long hoàn toàn thu liễm khí tức của mình, nhìn qua rất bình thản.

Hơn nữa hai đặc tính quái vật đều là hiệu quả bị động, một cái gia tăng sự linh mẫn và tốc độ, một cái khác gia tăng độ cứng rắn của vảy và móng cùng với lực lượng.

Chuyện này làm cho năng lực chiến đấu của Bạch Giao Long trở nên cực kì khủng bố.

Cao Bằng có chút ý động, cẩn thận từng li từng tí đến gần Bạch Giao Long, muốn thừa dịp nó không chú ý vụng trộm sờ một chút.

Đồng dạng đều có huyết mạch của rồng, nhưng mà vô luận ở đẳng cấp hay năng lực thì Bạch Giao Long đều tuyệt đối nghiền ép

Long Huyết Hồng Sa Lý.

Tiến lại càng ngày càng gần, Bạch Long vẫn như cũ lười biếng nằm tại chỗ. Nó đột nhiên mở mắt rồi quay đầu lại, long nhãn to bằng vại nước gắt gao nhìn chằm chằm vào Cao Bằng, làm cho cánh tay trái đang lặng lẽ vươn ra lúng túng dừng ở giữa không trung.

Cao Bằng trong cái khó ló cái khôn, tiện thể duỗi luôn tay phải ra, vươn vai một cái.

Tiếc nuối nhìn qua Bạch Long, xem ra tạm thời không thể sờ được.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 177: Vết Nứt Không Gian

Sau đó đỉnh đầu Cao Bằng tối sầm lại, một cái long trảo to lớn từ trên trời giáng xuống, hắn cảm giác da đầu của mình phảng phất bị lột xuống từ đầu đến chân.

Bị lột hết, Cao Bằng cảm giác da đầu đau nhức, cả người đều mộng.

Ta. . . Ta bị một con rồng lột?

Đợi Cao Bằng quay đầu lại, Bạch Long đã thu hồi long trảo, vô thanh vô tức lặn về trong hồ, chỉ để lại chút gợn sóng trên mặt hồ.

Trở lại biệt thự, Cao Bằng báo lại những tài liệu cần thiết trong các con đường tiến hóa cho ông ngoại, để ông ngoại lưu ý.

Ông ngoại nhớ kỹ tất cả số tài liệu cần thiết. Mặc dù có một vài tài liệu hắn cũng chưa từng nghe qua, nhưng vẫn lấy một cuốn sổ từ trong ngực ra ghi lại toàn bộ tên tài liệu cần thiết.

- À đúng rồi, những tài liệu mà trước đây cháu để ta hỗ trợ sưu tập đã thu được một phần, cháu nhìn qua xem có thể dùng hay không. Nhưng mà, ông đã nói nếu cháu muốn bồi dưỡng ngự thú thì có thể tìm Dục Thú Sư cao cấp trong tập đoàn. Trong bộ phận thí nghiệm của tập đoàn có hai tên Dục Thú Sư cao cấp, tìm bọn hắn trưng cầu ý kiến một chút vẫn có hiệu quả hơn nhiều so với việc cháu tự tìm tòi.

Ông ngoại mở miệng nói.

Cao Bằng cũng không phản bác lại kiểu như mình còn cường

đại hơn rất nhiều so với hai tên Dục Thú Sư cao cấp kia vân vân. Nói miệng không bằng chứng, vẫn nên đợi sau này phòng thí nghiệm cho ra thành quả, hữu hiệu hơn nhiều so với bất luận ngôn từ nào.

Cao Bằng tiếp nhận tờ danh sách mà ông ngoại đưa cho, trên cơ bản chỉ cần là tài liệu có thể mua được bằng tiền thì toàn bộ đều có mặt ở phía trên.

Số tài liệu còn lại hoặc là hiếm thấy có tiền cũng không mua được, hoặc chính là dù có tiền cũng không mua được.

Cao Bằng lần đầu tiên phát hiện tiền tài cũng không phải vạn năng, bởi vì có nhiều thứ dù cho có tiền cũng không mua được, dù cho có dùng Tinh hạch của quái vật làm vật phẩm giao dịch cũng không mua được —— bởi vì không hề có ai lấy ra bán, hoặc là trên thị trường căn bản không có.

Nhưng mà số tài liệu cần thiết để A Xuẩn tiến hóa đến phẩm chất Hoàn Mỹ đã tập hợp đủ, điều này cũng đại biểu A Xuẩn có hi vọng đột phá cấp Thủ Lĩnh.

Cao Bằng chắc chắn trong lòng. A Xuẩn hiện giờ mới đạt cấp 20 mà không gian tùy thân đã lớn cỡ một cái tủ lạnh, chỉ cần tấn cấp Thủ Lĩnh thì thể tích của không gian tùy thân nhất định sẽ tăng vọt. Đến lúc đó sẽ chân chính được xưng tụng là tiểu thương khố tùy thân.

Quá trình đề thăng phẩm chất cho A Xuẩn không tính phức tạp, Cao Bằng mượn phòng thí nghiệm của công ty rồi bận rộn trong thời gian một ngày mới chuẩn bị xong dược tề.

Nhìn vào dược tề màu nâu đỏ trong tay, Cao Bằng đem nó pha loãng, sau đó gọi A Xuẩn bay vào.

Lần trước dược tề màu lục làm cho A Xuẩn biến thành màu

xanh biếc, lần này dược tề có màu nâu đỏ hẳn cũng có thể khiến cho màu sắc A Xuẩn cải biến một chút chứ. Cao Bằng đầy hi vọng.

Đổ dược tề vào bên trong dụng cụ thí nghiệm, nhan sắc màu nâu đỏ cũng đang chậm rãi tản ra, mùi thơm của táo xanh nhàn nhạt tản ra ngoài từ trong dụng cụ thí nghiệm, hương thơm tràn ngập bốn phía.

Không cần Cao Bằng nhắc nhở, A Xuẩn ngửi được hương quả thơm mát thì ánh mắt sáng lên, không thể chờ đợi được nhảy thẳng vào bên trong dụng cụ thí nghiệm, uống từng ngụm từng ngụm một.

Làn da màu xanh dần dần hiện ra từng vòng đỏ ửng, nhìn qua giống như được nhuộm thêm một tầng màu đỏ.

Cao Bằng vui vẻ trong lòng, phương pháp của mình quả nhiên hữu hiệu.

Nửa giờ sau, nước bên trong dụng cụ thí nghiệm đã quay trở lại vẻ trong suốt.

A Xuẩn chậm rãi từ trong nước bay ra. Sắc mặt Cao Bằng tối sầm, thế nào màu sắc lại biến thành màu xanh lá cây!

Nhưng mà màu xanh lá cây chung quy vẫn tốt hơn nhiều so với màu xanh biếc.

Ít nhất trong hoàn cảnh khuyết thiếu ánh sáng nhìn qua vẫn tốt một chút.

【 Tên quái vật 】: Ngự Không Thủy Mẫu

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 20

【 Thuộc tính quái vật 】: 1. Hệ Không Gian, 2. Hệ Mộc

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Lôi, 2. Hệ Băng, 3. Sợ cá.

Đề thăng phẩm chất, A Xuẩn lẳng lặng trôi nổi ở giữa không trung, sững sờ một hồi lâu rồi mới thoải mái nhàn nhã bay đến đỉnh đầu Cao Bằng, thuần thục móc ra nước trái cây uống.

Sau đó Cao Bằng lại dùng tài liệu đề thăng phẩm chất của Đại Tử và A Ban trở lại phẩm chất Hoàn Mỹ một lần nữa. Lúc bọn chúng tấn cấp Thủ Lĩnh phẩm chất đã rớt một cấp, hiện giờ khôi phục trở lại phẩm chất Hoàn Mỹ.

Tài liệu để tấn thăng phẩm chất Sử thi tương đối hiếm thấy, mấy vị tài liệu mấu chốt trong đó đều thiếu hụt.

. . .

Châu phi, sau tai biến Châu phi càng trở nên nguyên thủy, thô kệch.

Tràn ngập không khí vùng quê.

Căn cứ của nhân loại cũng trở nên ít hơn, đều đã bình ổn bắt đầu tụ tập.

Lần lượt hình thành siêu đại hình căn cứ thị, tràn ngập đặc sắc của Châu phi dị vực, tường ngoài của công trình kiến trúc vẽ đầy các loại hình ảnh.

Vùng phía nam Châu phi là Trọng Thành Lusaka, là một trong những thành phố có số lượng dân số đông nhất trên thế giới.

Ở gần Lusaka có rất nhiều mỏ đồng, bởi vậy nội thành có không ít kiến trúc đều là dùng đồng để chế tác, sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời.

Năm trăm dặm quanh căn cứ Lusaka là một mảnh bình nguyên trống trải, nơi này là bình nguyên phía bắc Lusaka.

Coi như là sư tử hổ báo xung quanh cũng không nguyện ý đơn giản tiến nhập khu bình nguyên không lớn này, bởi vì bên trong đều là một đám tên điên đánh nhau không muốn sống.

Ở bãi đất trống chính giữa bình nguyên, xuất hiện một đạo khe nứt dọc từ trên trời xuống đất.

Khe nứt chỉ có kích thước một sợi tóc, từ bên trong tràn ra từng đoàn từng đoàn khói đen nồng đậm, khói đen càng lúc càng lớn, điên cuồng khuếch tán ra phía ngoài.

Căn cứ Lusaka, đèn báo động ở một tòa kiến trúc bỗng nhiên sáng lên.

Đây là một tòa phòng ốc thấp bé, xây dựng ở phía nam tòa thành.

- Nhanh đi xem một chút có chuyện gì?

- Lại là chỗ nào phát sinh đại sự.

Mọi người ở trong phòng lớn tiếng ồn ào.

- Có phản ứng của năng lượng cao không gian, Bạch Phúc Không Trùng trở nên rất táo bạo, tại phụ cận có phản ứng của năng lượng cao không gian! Rất có thể là vết nứt không gian đã xuất hiện.

Rất nhanh đã có một người nhân viên mặc trang phục chiến đấu màu đen bó sát người bước nhanh đến, sau đó đẩy cửa văn phòng ra rồi dồn dập nói.

- Archer.

Một người đàn ông da đen khôi ngô mặc quân trang nói với người thanh niên da đen ngồi đối diện trong phòng làm việc.

Người thanh niên da đen ngẩng đầu, đem máy chơi game trên

tay tùy ý để ở một bên, lười biếng đứng dậy.

- Archer tùy thời chờ lệnh!

Khi người thanh niên da đen đứng người lên mới thấy hắn cao tới 1m9, thân hình khôi ngô nổi lên sau lớp áo.

- Mang theo một con Bạch Phúc Không Trùng đi đến địa điểm mục tiêu xem xét . . . Cẩn thận một chút.

- Tuân mệnh, ông chủ.

Archer nhe răng cười cười, hàm răng trắng sáng lấp lánh.

- Úc, gặp quỷ rồi.

Ngồi trên lưng một con Liệp Ưng bay lượn trên không trung, sắc mặt Archer khó chịu khi nhìn xuống mặt đất dưới chân.

Cả vùng đất bị che kín bởi lớp sương mù dày đặc màu đen kịt, phảng phất trong không khí bị quét lên những nét mực màu đen bởi bút vẽ.

Bên trong khói đen căn bản không thể nhìn thấy bất cứ vật gì, đơn giản là cái gì cũng không thấy.

Archer để cho sủng vật hạ thấp độ cao, khói đen phảng phất có được sinh mệnh, chỉ tụ tập nồng đậm ở một chỗ, cũng không pha loãng, chỉ dùng một loại tốc độ chậm chạp khuếch tán ra phía ngoài.

Hắn không có hứng thú chạm đến làn khói đen này để xem có độc hay không, đó là việc của nhân viên nghiên cứu phải làm.

Đột nhiên bên trong làn khói đen dưới chân xuất hiện động tĩnh.

Vẻ mặt Archer hơi động, ra hiệu cho Liệp Ưng bay cao lên một

chút, sắc mặt kinh nghi bất định nhìn về phía làn khói khói đen dưới chân.

m thanh càng ngày càng gần, nghe vào tựa như âm thanh móng ngựa đang chạy trên bình nguyên.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 178: Vết Nứt Không Gian Vĩnh Cửu

Archer vỗ vỗ đầu Liệp Ưng,

- Lại bay lên cao một chút.

Không biết tại sao, trong lòng của hắn chung quy luôn có một dự cảm không lành.

Liệp Ưng vỗ cánh đang định hướng phía trên bay lên, đột nhiên tiếng vó ngựa dưới chân bắt đầu dồn dập, âm thanh càng ngày càng gần.

Không tốt!

Đồng tử Archer đột nhiên co rụt lại.

Chỉ trong nháy mắt, một đạo thân ảnh đen kịt phá tan khói đen, dùng thế lôi đình vạn quân nhảy dựng lên, không ngừng phóng đại trong mắt Archer!

- Rống! ! !

Tựa như âm thanh đến từ địa ngục.

Đao ảnh màu đen xé nát tất cả.

- Không!

Trên không trung, người, ưng bị xẻ thành hai nửa.

Nội tạng lẫn lộn, huyết vũ đầy trời.

Lạch cạch.

Một thân hình giọt nước vững vàng rơi xuống đất, khi chạm đất phát ra một tiếng rơi trầm đục.

Thứ này có thân hình thon dài kiện tráng, nửa trên là người, nửa dưới cùng loại với ngựa, tựa như Centaur trong thần thoại tây phương. Nhưng cái đầu này lại bất đồng với đầu người, là một loại hình giọt nước kỳ quái, nhìn từ bên cạnh thì thấy giống một bên mặt của con lừa.

Bên ngoài cơ thể nó tràn ngập một loại sương mù màu đen, lớp sương mù này giống như một thân hình hư ảo, như ẩn như hiện, xuyên thấu qua lớp sương mù chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt màu đỏ tươi đang lấp lóe, tay trái cầm một thanh đại đao hình răng cưa nghiêng nghiêng chạm xuống mặt đất.

Con quái vật này đứng ở biên giới làn khói đen, thân hình ẩn hiện mông lung mơ hồ, khói đen sau lưng bao bọc nó lại, sau đó chậm rãi thôn phệ.

Bên trong làn khói đen truyền đến âm thanh xiềng xích, cùng với âm thanh lưỡi đao ma sát trên mặt đất. . .

…

Kênh tin tức trên TV thông báo về tin tức thế giới, Lusaka xuất hiện phản ứng năng lượng cao, ở nơi đó vừa mới xuất hiện một vết nứt không gian hoạt động mạnh. Lusaka nhiệt liệt hoan nghênh toàn bộ ngự thú sư trên thế giới đến căn cứ.

- Ông ngoại. . . Xuất hiện vết nứt không gian không phải nên thận trọng đối đãi sao? Như thế nào cảm giác chuyện này giống như một chuyện tốt. . .

Cao Bằng nháy mắt mấy cái, có chút không thể nào lý giải.

Kỷ Hàn Vũ không thèm để ý đến nói:

- Vết nứt không gian trên thế giới cũng không thiếu, thế nhưng vết nứt không gian cũng có rất nhiều chủng loại.

- Trong đó khác biệt lớn nhất chính là vết nứt không gian tạm thời và vết nứt không gian vĩnh cửu, tên như ý nghĩa, nghe tên hẳn cháu cũng biết nó có ý gì. Nhưng mà cũng chỉ có tai biến sơ kỳ mới xuất hiện vết nứt không gian tạm thời, hai năm qua trên cơ bản chưa từng xuất hiện qua vết nứt không gian tạm thời.

Kỷ Hàn Vũ lắc đầu.

- Nhưng dù vậy, vết nứt không gian vĩnh cửu được phát hiện cũng không có nhiều. Trước mắt bị người phát hiện ra cũng chỉ có 3 cái, tính cả một cái lần này rồi đó.

Cao Bằng coi như hiểu rõ vết nứt không gian vĩnh cửu thưa thớt như thế nào.

- Vết nứt không gian cũng có hạn chế, sinh vật quá mức cường đại sẽ không thể nào xuyên qua được. Nếu coi thế giới này một căn phòng, vết nứt không gian chính là lỗ nhỏ liên kết hai căn phòng.

- Lỗ nhỏ? Vì sao không phải là cửa.

Cao Bằng kinh sợ.

- Nói là cửa thì quá chính quy, nếu như xây cửa cho sinh vật trong phòng thì khẳng định có thể đi qua một cách bình thường, tất cả các sinh vật trong phòng có thể ra vào qua cửa. Nhưng mà vết nứt không gian lại không được như thế, sinh vật quá mức cường đại không thể nào xuyên qua vết nứt không gian để tới đây, chỉ có những con tiểu côn trùng kia mới có thể chui qua lỗ nhỏ.

- Đương nhiên cũng có nguy hiểm, nhưng mà chỗ nào mà

không có nguy hiểm chứ. . .

Kỷ Hàn Vũ lắc đầu,

- Vết nứt không gian đại biểu cho ngự thú hoàn toàn mới, hơn nữa còn là quái vật đến từ thế giới khác. Đồ chơi của nước ngoài vẫn luôn rất được hoan nghênh, chắc cháu cũng hiểu, đạo lý này đặt ở chỗ nào cũng chính xác.

Lúc Kỷ Hàn Vũ nói xong lời cuối cùng thì có chút cảm thán.

. . .

Cao Bằng trở lại khu Bách Nghiệp được một tuần, đã đến lúc phân bộ khu Bách nghiệp của tập đoàn Nam Thiên tuyển nhận nhân sự.

Buổi sáng hôm nay Cao Bằng vừa đi đến bên dưới ký túc xá, người ở bên ngoài đã đông nghìn nghịt, chỗ nào cũng chật ních người.

Tình cảnh của đại sảnh tuyển dụng nhân sự hôm nay hoàn toàn có thể so sánh với cảnh ăn mày gặp đại gia.

Như thế nào lại có nhiều người như vậy? Cao Bằng ngạc nhiên.

Dù đã từng nghe Vương Lương nói qua rằng người tới không phải ít, nhưng Cao Bằng cũng không nghĩ đến sẽ có nhiều người như thế.

- Cao chủ nhiệm, ngài tới rồi.

Trong lúc nói chuyện phiếm cùng đồng nghiệp, Vương Lương liếc nhìn thấy Cao Bằng. Nhanh chóng đẩy những người khác tránh ra, chạy chậm tới đây.

Vương Lương mang theo nụ cười dạt dào trên mặt. Cao Bằng

nhịn không được có chút buồn bực, có gì vui lắm sao.

- Người kia là ai thế? Tên tiểu tử này nhìn qua còn rất trẻ.

Một lão hán mặc áo sơ mi màu lam chậc chậc miệng, hỏi người bên cạnh.

- Không biết, hẳn là đại nhân vật rồi.

Một lão đầu ngồi ở bên cạnh hắn thở dài, trong mắt có chút hâm mộ.

Vương Lương là người phụ trách thông báo tuyển dụng, ở trong mắt một số người nhận lời mời tuyển dụng chính là đại nhân vật cao cao tại thượng. Nhưng bây giờ đại nhân vật này lại cúi người cung kính đối với một người thanh niên có tuổi tác không khác gì con cháu của họ.

Loại tâm lý tương phản mãnh liệt này làm cho đáy lòng bọn họ ngũ vị tạp trần.

Cao Bằng không biết những thứ này, nhưng từ sắc mặt của những người xung quanh thì cũng đoán ra được vài điều.

Thông báo tuyển dụng rất nhanh bắt đầu, đám người không ngừng xếp hàng theo thứ tự, sau đó phỏng vấn nguyên một đám.

Có người lão luyện như Vương Lương ở một bên giúp đỡ, đi qua thời gian nửa ngày, Cao Bằng cũng coi như rõ ràng toàn bộ quá trình.

Thông báo tuyển dụng kéo dài tổng cộng ba ngày. Nhìn mấy giờ, Cao Bằng coi như hiểu quá trình tuyển dụng, mới bắt đầu còn cảm giác có chút thú vị, nhưng sau khi nhìn nhiều lại có chút buồn tẻ.

Vốn tưởng rằng sẽ có thể gặp mặt một số người mới. Dự thích

trong chốc lát Cao Bằng lại có chút thất vọng, nhưng tỉ mỉ ngẫm lại thì liền thoải mái.

Sau khi dặn dò một chút Cao Bằng liền rời khỏi hiện trường thông báo tuyển dụng.

Công tác chỉ là kiêm chức, giống như Dục Thú Sư. Bồi dưỡng Ngự Thú, làm cho Đại Tử bọn chúng trở nên càng mạnh mới là công việc chủ yếu của Cao Bằng.

Cái gì là chính cái gì là phụ, Cao Bằng sẽ không quên.

Đi đến sân huấn luyện, đã có một hình bóng bé nhỏ đang phấn đấu trên sân huấn luyện.

- Rất cố gắng, chào buổi sáng.

Cao Bằng vừa cười vừa nói. Sau đó đi qua một bên mở tủ bảo hiểm của sân huấn luyện, lôi từ bên trong ra một cái rổ lớn màu tím, trong rổ chứa rất nhiều đĩa ném màu trắng.

Lý Tuấn Tông mím môi, trên trán tràn đầy mồ hôi, nở một nụ cười với Cao Bằng.

Cao Bằng tùy ý nhặt một cái đĩa trong rổ ném ra. Cổ tay run lên, đĩa ném xoay tròn bay ra, ở giữa không trung tạo thành vòng tròn.

Đứng ở sau lưng Cao Bằng, Tiểu Diễm phản xạ theo điều kiện, một ngụm. . . đoàn lửa phun ra ngoài!

Sau đó không ngừng nghỉ, lại là một đoàn lửa phun ra ngoài, nhị tinh liên châu!

Hai luồng hỏa diễm một trước một sau đánh trúng mục tiêu. Đoàn lửa phía trước bắn trúng đĩa ném, ầm ầm nổ vang, hỏa diễm nóng bỏng rải khắp không trung, trong chớp mắt lúc đĩa ném thay

đổi hướng thì đoàn lửa phía sau đã giết đến.

Đĩa ném tựa như một khỏa bóng chày bị đánh bay, hung hăng đụng vào trên tường, đợi lúc nó rơi lên mặt đất thì đã trở nên vặn vẹo.

Uy lực hỏa diễm của Tiểu Diễm đã cường đại hơn vài phần so với một tuần trước, uy lực một tuần trước còn không có lớn như vậy.

Nhưng mà chuyện làm cho Cao Bằng càng thêm vui mừng chính là thành quả huấn luyện của Tiểu Diễm hết sức rõ ràng, nhị liên châu đối với nó đã rất nhẹ nhàng.

Thẳng đến lúc sắc trời trở tối Cao Bằng mới chấm dứt huấn luyện, phải nói việc huấn luyện Ngự Thú hệ Hỏa chính là một loại tra tấn. . .

Nhiệt độ cơ thể của Ngự Thú hệ Hỏa phổ biến rất cao, hơn nữa trong lúc huấn luyện năng lực hệ Hỏa sẽ phun ra hỏa diễm, dù cho thời gian duy trì của hỏa diễm không phải là rất dài, nhưng cũng nóng mà!

Y phục trên người Cao Bằng sớm đã ướt đẫm mồ hôi, dính sát vào thân thể, sợi tóc trên trán đã dính hết vào nhau.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 179: Quái Vật Dưới Lòng Đất

Hội tuyển dụng kết thúc sau ba ngày. Điểm khác biệt so với thông báo tuyển dụng bình thường chính là, thông báo tuyển dụng lần này nhiều thêm một nhóm thân ảnh đặc thù, một đám hài tử choai choai.

Đối với việc tuyển nhận lao động trẻ em, sau tai biến đã không còn cách nói lao động trẻ em này.

Bởi vì tai biến đã làm cho rất nhiều trẻ em mất đi cha mẹ. Mặc dù Liên minh chính phủ đã tiếp tế không ít, nhưng vẫn có rất nhiều lao động trẻ em bị lưu lại ở trong xã hội.

Không có gia đình, không muốn học tập, phản nghịch, làm theo ý mình.

Đây là ấn tượng đầu tiên của rất nhiều người đối với mấy đứa trẻ vị thành niên mất đi cha mẹ này.

Có thể để cho những đứa trẻ này tìm được một phần công việc ổn định, không cần lăn lộn ở trong xã hội, kỳ thực Liên minh chính phủ rất vui vẻ khi thấy chuyện này.

So sánh với người trưởng thành, kỳ thật lao động trẻ em cũng không chiếm được bất kỳ ưu thế nào. Vô luận là thể lực hay là việc chịu khổ chịu nhọc, người trưởng thành vẫn chiếm cứ ưu thế hơn một chút.

Cho nên rất nhiều công ty và thương hộ trên cơ bản đều không muốn tuyển nhận lao động vị thành niên. Bọn họ là thương nhân,

thương nhân chỉ chú trọng đến lợi ích.

Trong phân bộ của công ty có không ít người cho rằng Cao Bằng đang phát thiện tâm, bí mật nghị luận ầm ĩ.

Cao Bằng cũng nghe thấy mấy lời đồn đại nhảm nhí này.

- Anh chú ý một chút xem có hạt giống tốt hay không, nếu có thì lưu ý giúp tôi.

Cao Bằng dặn dò Vương Lương.

- Năng lực là thứ yếu, nhân phẩm là quan trọng nhất!

Vương Lương tỏ vẻ đã hiểu.

. . .

Nhà máy chế tạo số 7 của Nam Thiên, các công nhân trong nhà máy đang bận rộn làm việc, cỗ máy sắt thép phát ra âm thanh kim thiết rền vang. Tất cả công nhân đều đeo khẩu trang, bận rộn làm việc.

Bên trên nhà máy, khói đen cuồn cuộn bị thổi bay lên không trung. Trên bầu trời, một đoàn mây đen nồng nặc bồi hồi quanh quẩn bên trên nhà máy, tất cả khói đen thải ra đều bị đám mây đen đen này thôn phệ.

Cống thoát nước của nhà máy, mấy ống thoát nước thô to liên thông với cống thoát nước.

Sau tai biến năng lực sinh tồn của thực vật trên thế giới trở nên cực kỳ mạnh mẽ, chúng có năng lực hấp thu cực mạnh đối với các loại chất thải và ô nhiễm loại hóa học, kim loại nặng,...

Thậm chí có chút thực vật còn coi mấy chất ô nhiễm này là những loại thức ăn đầy dinh dưỡng.

Cửa sắt bằng hợp kim từ từ mở ra, kèm theo âm thanh kèn kẹt. Nước bẩn cuồn cuộn đổ xuống giống như dòng lũ, trong nháy mắt đã lấp đầy toàn bộ đường cống ngầm.

Giữa trưa cơm nước xong xuôi, lúc đi qua nhà máy Cao Bằng nhìn thấy không ít người đang tụ vào một chỗ. Các công nhân đều rời khỏi nhà máy, tốp năm tốp ba tụ tập bên ngoài, nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

- Làm sao thế?

Cao Bằng hỏi thăm một công nhân gần đó.

Người công nhân nhìn thấy tấm thẻ treo ở trước ngực Cao Bằng, tranh thủ thời gian trả lời:

- Trong nhà máy xuất hiện quái vật, đã chết mấy người công nhân. Bây giờ quản lý đội bảo an đang dẫn người đến bắt quái vật.

Trong nhà máy có quái vật? Cao Bằng sửng sốt, bên ngoài nhà máy này còn có tường vây, gác cổng, camera cơ hồ không có góc chết. Tại sao quái vật có thể vào trong?

Hỏi thêm một chút, người công nhân này không tận mắt nhìn thấy quái vật, hắn cũng chỉ nghe người khác nói mà thôi.

Cao Bằng suy tư một lát, trở về mang theo mấy ngự thú tới. Thể tích khổng lồ A Ngốc đi phía trước mở đường, công nhân ở ven đường dồn dập tản ra.

Đi vào nhà máy, đối diện đi tới một người. Người này mặc quần áo bảo an, phía sau có một con Tứ Dực Thúy Ma Đường cấp Thủ Lĩnh đi theo.

Ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Cao Bằng, người kia đã nhận ra ngay. Vốn hắn còn đang bận rộn sứt đầu mẻ trán nên không khỏi thầm mắng, làm sao công tử ca này lại vào đây.

- Quản lý Khương, đã tìm được quái vật kia chưa.

- Đã tìm được quái vật kia, nhưng mà mấy con quái vật này rất xảo trá, đã trốn về đường cống ngầm.

Quản lý đội bảo an Khương Tùng thở dài.

Đường cống ngầm? Tại sao quái vật lại tiến vào từ thủy đạo dưới đất.

- Phòng ngự dưới mặt đất của nhà máy bị hư hại sao?

Cao Bằng ngạc nhiên. Thế thì nhất định phải tranh thủ thời gian xử lý, nếu không sẽ có càng nhiều quái vật tiến vào thông qua đường cống ngầm.

- Cao chủ nhiệm, dưới mặt đất của nhà máy nào có hệ thống phòng ngự, chỉ có một một cái cửa hợp kim để thải nước bẩn, trừ cái đó ra thì không có bất cứ tầng phòng ngự nào.

Một người đứng bên cạnh tiếp lời. Khi nói xong còn không lộ ra dấu vết liếc nhìn Khương Tùng, trong mắt có chút cười trên nỗi đau của người khác.

- Theo lý thuyết với sức nước lớn như thế thì không có quái vật nào có thể đến gần, hơn nữa không phải còn có cửa hợp kim sao.

Khương Tùng lúng túng nói, trong lòng ngầm bực gia hỏa Chu Ngọ này, hắn sớm biết tên gia hỏa này đã dòm ngó vị trí của hắn từ rất lâu.

Sắc mặt Cao Bằng lạnh xuống. Hắn không có hứng thú nghe những người này minh tranh ám đấu, hắn chỉ biết là bảo an của nhà máy đã sơ xuất, đồng thời có công nhân chết, chậm trễ tiến độ của nhà máy, đây chính là kết quả.

Kết quả chấm công cuối cùng hắn sẽ truyền lại lên trên đúng theo thực tế, xử lý như thế nào là truyện của bên trên.

Đi tới vị trí quái vật biến mất, nền đất xi măng đã nứt ra một cái khe rất lớn, mùi hôi thối nhàn nhạt truyền đến từ trong khe.

Đại Tử chậm rãi bò lên, đưa đầu tiến lên trước, tràn đầy hiếu kì quan sát.

Cao Bằng sợ có nguy hiểm, quát lớn để Đại Tử trở về.

Đại Tử không quá cao hứng, quay đầu kêu chi chi hai tiếng với Cao Bằng,

- Không nguy hiểm, không nguy hiểm.

Trầm ngâm một lát, đường cống ngầm khẳng định không có quái vật cấp Lĩnh Chủ. Hơn nữa hắn nhớ rõ hình như ông ngoại còn có một con ngự thú sinh hoạt trong thủy đạo dưới đất, quái vật có uy hiếp đều đã bị thanh lý mất.

- Ta đi xuống dưới xem thử.

Cao Bằng gọi mấy ngự thú đi cùng hắn xuống dưới.

Khương Tùng tranh thủ thời gian ngăn Cao Bằng lại,

- Loại chuyện này để chúng tôi đi là được rồi. . .

- Con Tứ Dực Thúy Ma Đường này của ngươi đi làm sao được?

Cao Bằng lắc đầu,

- Loại hoàn cảnh nhỏ hẹp này vốn bất lợi cho nó chiến đấu, hơn nữa còn âm u ẩm ướt.

Cao Bằng hảo tâm nhắc nhở, nhưng mà ở trong tai Khương Tùng lại trở nên có chút chói tai.

Dù sao hắn mới là quản lý đội bảo an, phụ trách an toàn của phân bộ.

Bây giờ một chủ quản nhân sự lại thay thế công tác của hắn.

- Không sao, tôi tin tưởng ngự thú của mình. Nó nhất định có thể thích ứng các loại hoàn cảnh, đúng không.

Nói xong, Khương Tùng nhìn về phía Tứ Dực Thúy Ma Đường.

Tứ Dực Thúy Ma Đường liền vội vàng lắc đầu, ta cũng chưa từng nói, ngươi không nên nói lung tung.

Khương Tùng:

- . . .

- Không có ngự thú nào là vạn năng, hoàn cảnh trống trải mới là nơi thích hợp cho Tứ Dực Thúy Ma Đường chiến đấu. Bây giờ nhà máy đã xảy ra chuyện lớn như thế này, còn cần quản lý Khương duy trì cục diện ổn định.

Cao Bằng mở miệng nói.

Khương Tùng sững sờ, vạn lần không nghĩ tới Cao Bằng lại giải vây cho hắn.

Nhìn thật sâu vào Cao Bằng, Khương Tùng thở dài một hơi, chăm chú nói:

- Cao chủ quản phải cẩn thận. Mặc dù quái vật kia có đẳng cấp không cao, nhưng động tác linh hoạt, còn có thể leo lên vách tường, phải cẩn thận trên đỉnh đầu. Sau khi từ nơi này xuống dưới thì đi về phía tây là có thể nhìn thấy cửa hợp kim. . .

Khương Tùng nói tất cả những điều cần thiết phải chú ý cho Cao Bằng.

Cao Bằng không phải tâm huyết dâng trào mới quyết định xuống dưới, mà do hắn có A Ban và Đại Tử là một con nhện và một con rết. Loại hoàn cảnh âm u ẩm ướt này vốn rất có lợi cho bọn nó chiến đấu, xem như đang chiến đấu trên sân nhà, hơn nữa bọn nó đều là cấp Thủ Lĩnh. Huống hồ trong loại hoàn cảnh này ở thành thị gần như không có khả năng xuất hiện quái vật cấp Thủ Lĩnh hoang dại.

Phất phất tay, Cao Bằng mang theo A Ban, Đại Tử và Tiểu Diễm đi xuống khe nứt.

Giẫm trên nền xi măng lạnh lẽo, vách tường bốn phía có chút ẩm ướt, một chút dòng nước chảy xuống theo khe hở giữa các lớp gạch đá.

Cao Bằng lấy ra đèn pin mà Khương Tùng giao cho. Cao Bằng mở đèn pin, sau khi xác định phương hướng liền đi thẳng về phía tây.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 180: Con Gián Khổng Lồ

Càng đi xuống phía dưới, mùi trong không khí càng trở nên khó ngửi.

Ngoại trừ ánh sáng của đèn pin cầm tay thì không còn nguồn sáng nào khác, không gian dưới đất rất rộng rãi, lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của Cao Bằng.

Trên vách tường có đầy gạch đá, nhiều chỗ gạch đá bị bong tróc, lộ ra vách đá loang lổ ở phía sau.

Móng vuốt cứng rắn của Đại Tử và A Ban giẫm trên mặt đất, phát ra từng tiếng vang lanh lảnh, âm thanh vang vọng trong không gian.

Đương nhiên, còn kèm theo tiếng bước chân nhún nhảy của Tiểu Diễm, thỉnh thoảng trong miệng phát ra tiếng kêu lệ lệ.

Đi được ước chừng mười mấy phút, nhìn thấy phía trước xuất hiện một cánh cửa hợp kim đang đóng chặt. Đèn pin chiếu xạ lên mặt ngoài cánh cửa, cánh của màu đồng cổ ánh lên sắc thái mông lung.

Đại Tử đột nhiên ngẩng đầu thẳng lên, cơ hồ ngay lúc đó A Ban cũng cảnh giác ngẩng đầu, trong miệng phát ra tiếng kêu uy hiếp.

Cao Bằng nhanh chóng đem đèn pin chiếu lên trên, có hai con gián to lớn màu đỏ thẫm đang lén lút bò ở trên đỉnh cửa lớn. Lúc bọn chúng bị đèn pin chiếu vào, trong nháy mắt liền trở nên cứng

ngắc.

Ngơ ngác đứng tại chỗ không nhúc nhích, tiến lên cũng không tốt, lui lại cũng không xong. Do dự một chút, sau đó móng vuốt đột nhiên buông lỏng, đôi cánh sau lưng cũng giương lên phát ra âm thanh đập cánh với tần suất cao, phóng về phía Cao Bằng.

A Ban phản ứng cực kì nhanh chóng, ngửa đầu há miệng, từ trong miệng phun ra một đoàn tơ nhện màu trắng sền sệt.

Tơ nhện điên cuồng phun ra, con gián khổng lồ đang lao xuống không tránh kịp vừa vặn bị phun trúng, sau đó bịch một tiếng hung hăng đập vào trên vách đá của đường cống ngầm, một mực bị dính chặt ở trên đó.

Lực xung kích của tơ nhện rất mạnh, tính bám dính cũng rất lớn, mặc cho mấy con gián này giãy giụa thế nào cũng đều phí công.

Đại Tử kêu lên một tiếng, hai chiếc râu trên đỉnh đầu dựng đứng thành hai đoạn thẳng tắp, từ đó toát ra từng đoàn từng đoàn hồ quang điện màu tím.

Hồ quang điện càng ngày càng dày đặc, càng ngày càng âm vang, phát ra từng tiếng nổ đùng đùng.

Cuối cùng đạt tới một mức nào đó, mảnh hồ quang điện ở giữa hai chiếc râu nổ bắn ra thành một đoàn điện quang. Hồ quang điện màu tím chuẩn xác đánh trúng con gián khổng lồ, bổ vào tầng ngoài thân thể nó rồi bắt đầu khuếch tán, sau đó nhanh chóng dung nhập vào bên trong thân thể của nó.

Con gián khổng lồ điên cuồng run rẩy, miệng sùi bọt mép, phát ra từng tiếng thét điên cuồng.

Qua một lúc lâu con gián khổng lồ này mới đình chỉ giãy dụa, bên ngoài thân của nó đã bị cháy đen, tản mát ra mùi vị chiên giòn

nhàn nhạt. Có khả năng là do ở dưới đất lâu nên mấy con gián này con nào con nấy đều đầu bóng tai to, cánh đều bóng mỡ, ánh đèn chiếu vào còn mơ hồ phát sáng.

A Ban nhìn về phía con gián đã bị tia điện đốt thành cháy xém thơm nức, nuốt một ngụm nước bọt. Nó đứng thẳng người lên, bò dọc theo vách tường lên đỉnh chóp, nhện trảo sắc bén găm thật sâu vào vách đá, giống như móc sắt. Nhện trảo của A Ban có hiệu quả đặc thù, có thể nhẹ nhàng cắt tơ nhện mà không hề bị dính chặt.

Nhện trảo đen kịt nhẹ nhàng vạch một cái liền giải thoát con gián đang bị tơ nhện trói ra ngoài.

Ngay lúc vừa được giải thoát thì con gián khổng lồ tưởng như đã bị điện giật cháy đen bỗng dưng mở cánh, réo vang một tiếng, trực tiếp giương cánh bay đi.

A Ban vốn đang chuẩn bị ngoạm một miếng liền bị dọa ngẩn ngơ, hai chân trước lơ lửng giữa trời, cứ như thế duy trì cái tư thế này, tám đôi mắt kinh dị nhìn về phía bóng lưng con gián đang đào tẩu.

Ánh mắt Tiểu Diễm sáng lên, đĩa ném! Đĩa ném lớn!

Mở ra mỏ nhọn, hai đoàn lửa một trước một sau phun ra, chuẩn xác đánh trúng con gián!

Bành! ! !

Con gián khổng lồ bị bắn trúng, hỏa diễm bám vào thân thể của nó cháy lan ra, đôi cánh sau lưng cũng bị thiêu đốt. Hai đoàn lửa một mực thiêu đốt từ đuôi cánh chạy lên đến gốc, cháy hết sạch, chỉ còn lại hai căn khung xương chính thô to.

Không có cánh con gián vô lực ngã trên sàn nhà, hỏa diễm vẫn còn bám theo cháy hừng hực trên người nó, cuối cùng đốt nó từ sống sờ sờ trở thành than cốc.

Tiểu Diễm vênh váo tự đắc ngẩng đầu, hai cánh chống ở bên hông.

A, tiểu côn trùng.

Không phải vừa nãy đã bị điện giật cháy sém sao… Tại sao lại còn sống?

Với bộ não nho nhỏ của A Ban thì thực sự không có cách nào lý giải sự thật đầy huyền huyễn này.

Sau đó A Ban chậm rãi quay đầu, hồ nghi nhìn chăm chú vào con gián đang bị vây trong tơ nhện.

Con này không phải cũng vẫn sống chứ?

A Ban đưa đầu lại gần sát rồi chăm chú quan sát.

Tám đôi mắt chậm rãi chuyển động, quan sát từng tấc một trên người con gián.

Trong lòng con gián khổng lồ tràn đầy tuyệt vọng.

Tiểu đồng bọn của nó vừa rồi nhân cơ hội chạy trốn, nhưng nó vẫn còn bị vây ở bên trong tơ nhện.

Bây giờ động cũng không dám động, chỉ có thể toàn lực giả chết.

Bộp.

Chân trái của A Ban thử thăm dò đập một cái lên đầu con gián khổng lồ. Con mắt của con gián khổng lồ vẫn cứ ảm đạm vô quang, mặc cho A Ban đùa giỡn như thế nào nó vẫn thờ ơ.

A Ban thật cao hứng, chết liền tốt, hắn thích ăn chết không thích ăn sống.

Cắn phốc một cái vào trong, cái đầu của con gián khổng lồ đã không cánh mà bay.

Hai con gián này hẳn là hai con quái vật trước đó len lén chạy vào nhà máy.

Trong lòng Cao Bằng đã hiểu, chắc hẳn trong lúc xả nước thải thì cánh cổng này mới được mở ra, bình thường thì cánh cửa hợp kim sẽ đóng chặt, hai con quái vật kia không biết làm sao lại đi ngược dòng nước trong lúc cánh cửa mở ra.

Cao Bằng buồn bực. Lại có thể xông tới bất chấp dòng nước mạnh như vậy, rốt cuộc là cái gì có thể khiến cho hai con quái vật này cố chấp như thế.

Cao Bằng đi lên trước, đem khóa sắt trên cánh cửa hợp kim mở ra, lật ra cái nắp, lộ ra bảng mật mã khóa điện tử, Cao Bằng đánh mật mã vào.

Cánh cửa hợp kim phát ra một tiếng kêu giòn vang, sau đó từ từ mở ra.

Xen lẫn trong tiếng mở cửa là một loạt các thanh âm rền rĩ do ma sát.

Nhưng khi Cao Bằng nghiêng tai lắng nghe thì tiếng ma sát lại biến mất không thấy.

Khe hở do cánh cửa mở ra mỗi lúc một lớn.

Xuyên thấu qua khe hở Cao Bằng nhìn thấy lít nha lít nhít những điểm nhỏ màu đỏ phá lệ bắt mắt trong bóng đêm.

Trong lòng Cao Bằng dâng lên dự cảm bất tường.

Đèn pin chiếu qua, một mảnh đen kịt, toàn bộ đều là những con côn trùng cùng loại với con gián khổng lồ lúc nãy đang nằm la

liệt dưới đất, hoặc là leo lên vách tường, trên trần nhà, ngươi tranh ta cướp.

Sau khi nhìn thấy cửa mở cũng không dám lao ra, tựa hồ khí tức của Đại Tử khiến cho những con quái vật này kiêng kị.

Phía sau lũ quái vật đột nhiên truyền đến một hồi tiếng kêu ngắn ngủi.

Bầy gián xoắn xuýt trong chốc lát, sau đó không do dự nữa, ngang ngược bá đạo cùng nhau tiến lên.

- Tiểu Diễm.

Cao Bằng mở miệng, sau đó hắn và Đại Tử bọn chúng lui ra phía sau hai bước.

Tiểu Diễm tiến lên, hít sâu một hơi.

Lồng ngực phồng lên, giống như ống bễ gào thét.

Sau một khắc mỏ chim đột nhiên mở ra, oanh ~

Lửa nóng hừng hực từ trong khoang miệng phun trào ra, phảng phất một cây súng phun lửa đang gào thét.

Không gian của đường cống ngầm cũng không lớn, hơn nữa lại là một con đường thẳng tắp, cho nên khi đối mặt với đoàn hỏa diễn này thì không thể nào né tránh được.

Hỏa diễm bao trùm bầy gián khổng lồ, bình thường mấy con gián khổng lồ này sinh hoạt ở dưới mặt đất, không gian dưới mặt đất ngoại trừ nước bẩn thì nhiều nhất chính là các loại dầu mỡ trong cống ngầm. Cho nên bọn nó cũng dính phải không ít dầu mỡ.

Bình thường lớp dầu mỡ này có thể ngăn cản công kích của các quái vật khác, bây giờ lại thành bùa đòi mạng bọn chúng.

Hỏa diễm trong nháy mắt phun ra nuốt vào, quét sạch toàn bộ đường cống ngầm.

Bầy gián kêu thảm, không ngừng bay múa tán loạn, đâu còn nhớ rõ chỉ lệnh nữa.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 181: Hắc Ám Thố Ti Tử (1)

Bên trong đường ống dưới mặt đất toàn bộ đều là những con gián khổng lồ bị ngọn lửa thiêu đốt, phát ra tiếng kêu thảm thiết. Những tiếng kêu thảm thiết này hoàn toàn lấn át tất cả âm thanh khác, ngay cả âm thanh của thủ lĩnh bọn nó cũng bị bao phủ hoàn toàn…

Lửa cháy rất lớn, còn mang theo một làn khói dày đặc. Cao Bằng che mũi lại, ho khan lùi về sau.

Vừa rồi lửa cháy rất lớn, tựa hồ đã đốt rụi không ít dưỡng khí trong không gian dưới lòng đất, cho nên hắn hít thở có chút khó khăn.

Cao Bằng nhìn thấy một con gián khổng lồ phải lớn hơn những con gián khác đến hai vòng đang nôn nóng ra lệnh cho những con gián xung quanh. Nó chắc hẳn là thủ lĩnh của bầy gián này.

- A Ban!

Hai mắt Cao Bằng sáng lên. Cái con gián khổng lồ này chỉ có cấp 18, phẩm chất cũng chỉ là Tinh Nhuệ.

A Ban hoàn toàn có thể áp dụng chiến thuật chém đầu đối với nó.

A Ban nhẹ nhàng vung vẩy nhện trảo, giống như một cỗ xe tăng lao vào bầy gián, mạnh mẽ xuyên thẳng.

Tất cả con gián khổng lồ ở ven đường đều bị A Ban đụng bay ra ngoài. Nhện trảo vừa quét qua, mấy con gián khổng lồ đã bị

đánh bay, mấy cái chân khác cong xuống, kéo căng đến cực hạn sau đó bật nhảy lên thật cao!

Mặc dù có không ít con gián đã bị ngọn lửa thiêu cháy, nhưng với số lượng khổng lồ thì vẫn có một bộ phận con gián ở vào trạng thái để đó không dùng đến. Lúc bọn chúng nhìn thấy A Ban đang xông tới, lập tức hung tính bị khơi dậy cùng nhau tiến lên.

Giống như hạt mưa xung kích vào vỏ xác của A Ban, phát ra từng tiếng phanh phanh phanh trầm đục.

Công kích dày đặc rơi vào vỏ xác cứng rắn của A Ban chỉ để lại một chút ngấn trắng không đáng chú ý. Phương thức công kích của con gián khổng lồ rất đơn giản, chính là dựa vào giác hút để cắn xé và lợi trảo mảnh khảnh để công kích, sau đó chính là dựa vào số lượng…

Lực phòng ngự của ngự thú cấp Thủ Lĩnh với phẩm chất Hoàn Mỹ hoàn toàn nghiền ép lũ con gián khổng lồ này.

Đây không phải trò chơi, không có tính cưỡng chế đánh ra được một giọt máu.

Đánh không thủng phòng ngự thì vĩnh viễn cũng không tạo ra được tổn thương.

Nước chảy đá mòn cũng cần đến một khoảng thời gian dài.

Cao Bằng nhíu chặt lông mày, hắn cảm thấy hít thở càng lúc càng khó khăn. Mặc dù có đấu chuyển tinh di có thể chuyển dời tổn thương, nhưng mà Cao Bằng cũng không muốn nếm thử tổn thương do không thể hô hấp có thể chuyển dời hay không. Cứ việc ở đường cống ngầm có công trình thông gió, nhưng việc thiếu hụt một lượng lớn dưỡng khí như vậy sẽ không thể nào bù đắp lại trong khoảng thời gian ngắn được.

Rút lui về phía sau, rời khỏi chiến trường một khoảng cách.

A Ban đã vọt tới trước mặt con gián khổng lồ thủ lĩnh kia, hung ác giơ nhện trảo lên, giống như từng chiếc cột sắt vây lấy, tạo thành một vòng hàng rào đem nó nhốt vào chính giữa.

Mặc cho con gián khổng lồ kia tấn công như thế nào đều không thể chạy thoát khỏi chân của A Ban.

Cúi đầu xuống, trong miệng A Ban phun ra rất nhiều tơ nhện, ở khoảng cách gần như thế thì muốn tránh cũng không thể tránh được.

Cuối cùng con gián thủ lĩnh này bị A Ban cắn rơi đầu một cách thô bạo.

Mặc dù năng lực tự lành của con gián khổng lồ rất biến thái, sinh mệnh lực cũng cực kỳ ương ngạnh, nhưng mà mất đi đầu thì cũng sẽ chết.

Không có thủ lĩnh, sĩ khí của những con gián khổng lồ còn lại giảm nhiều, chạy trốn tứ tán.

Xem ra chuyện ngoài ý muốn của nhà máy là do này mấy con gián khổng lồ này gây ra. Không biết vì sao mấy con gián này vây chặn ở trước cửa hợp kim, chỉ cần vừa mở cửa xả nước sẽ điên cuồng lao vào bên trong, theo dòng nước đi ngược lên.

Số lượng nhiều như thế, chắc chắn sẽ có một hai con trùng hợp xông vào trong cửa.

Cao Bằng có thể tưởng tượng những chuyện xảy ra phía sau.

A Ban đột nhiên mở miệng kêu to, thanh âm đầy thê lương, sau đó không ngừng va chạm vào vách tường.

- Làm sao thế A Ban?

Cao Bằng tranh thủ thời gian hỏi thăm A Ban.

A Ban rất hoảng sợ nói:

- Bên trong miệng của ta có cái gì đó, đang động, đang động.

Chẳng lẽ đầu của con gián kia đã thành tinh? Cao Bằng kinh ngạc.

Không ngừng trấn an A Ban, sau khi tới gần Cao Bằng mới nhìn rõ trong miệng của A Ban là thứ gì. Đó là từng đoàn từng đoàn con giun màu đen không ngừng nhúc nhích ở trong miệng A Ban.

【 Tên quái vật 】: Hắc Ám Thố Ti Tử (tử thể ký sinh)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 19

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【 Thuộc tính quái vật 】: Thuộc tính Hắc ám

【 Sở thích quái vật 】: Ăn kim loại

【 Nhược điểm quái vật 】: Chán ghét ánh sáng mặt trời

【 Đặc tính ký sinh 】: Hấp thụ huyết dịch và mỡ dưới da của túc chủ làm chất dinh dưỡng, có thể khôi phục tinh lực thể lực, khép lại nội thương, tăng lên lực phòng ngự cho làn da của túc chủ.

Lại là ký sinh loại thực vật.

Thần sắc Cao Bằng hơi động.

Phẩm chất của con ký sinh loại thực vật này không tồi, hơn nữa thuộc tính cường hóa cũng rất tốt.

Khôi phục thể lực cho túc chủ ký sinh, tương đương với việc kéo dài khả năng chiến đấu. Khép lại nội thương, cũng coi như

một loại hiệu quả trị liệu. Tăng lên lực phòng ngự cho làn da, có thể trực tiếp tăng lên sức chiến đấu.

Tổng hợp lại thì những năng lực này đều rất thực dụng.

- Tiểu Diễm đến đây.

Việc cấp bách là phải lấy Hắc Ám Thố Ti Tử ra khỏi miệng A Ban.

Lực phòng ngự của A Ban rất mạnh, nhưng chủ yếu là mạnh ở phần vỏ xác bên ngoài. Nếu để cho con Hắc Ám Thố Ti Tử này tiến vào đầu thì sẽ rất phiền toái.

Tiểu Diễm tỉnh tỉnh mê mê chạy đến.

Cao Bằng nhìn Tiểu Diễm rồi thở dài.

- Ủy khuất ngươi.

Trong lòng Tiểu Diễm dâng lên một dự cảm xấu.

Cao Bằng nhịn không được vỗ nhè nhẹ đầu Tiểu Diễm,

- Tuổi còn nhỏ mà ngươi đã phải chịu đựng nhiều như vậy.

Tiểu Diễm,

- ? ? ?

Biểu cảm của chủ nhân vì sao nhìn qua đáng sợ như vậy.

Một màn kế tiếp khiến cho Đại Tử cảm thấy rất cay con mắt, quay đầu đi chỗ khác không đành lòng nhìn thẳng, nhưng mà cặp mắt nhỏ vẫn không nhịn được vụng trộm liếc sang một cái.

Mỏ chim thon dài của Tiểu Diễm tựa như hai chiếc dao phẫu thuật, tinh chuẩn cắt vào bên trong.

Cuối cùng Tiểu Diễm kẹp trúng một đoàn sợi tơ màu đen đang không ngừng nhúc nhích, sau đó xé rách rồi lấy ra khỏi miệng của A Ban.

Sau khi lôi ra khỏi miệng A Ban, Tiểu Diễm không kịp chờ đợi phun sợi tơ màu đen vào mặt đất, sau đó vịn vách tường bên cạnh không ngừng nôn mửa, mặt đều sắp chuyển thành màu xanh.

m thanh vô cùng thê lương, động tác thảm thiết, người nghe đều phải động dung.

- Khục! A Ban, ngươi đúng là! Nhìn qua là biết, ngươi bình thường không có thói quen súc miệng đúng không.

Cao Bằng trách cứ A Ban.

A Ban ủy khuất kêu to.

Cao Bằng ho khan hai tiếng. Vừa rồi đúng là không có cách nào, chỉ Tiểu Diễm mới có năng lực này.

Tử thể Hắc Ám Thố Ti Tử bị ném trên mặt đất nhìn qua tựa như từng đoàn từng đoàn tóc rối. Bên trên sợi tóc sinh trưởng một chút đồ vật giống như đậu đen, phân bố không đều.

Hắc Ám Thố Ti Tử bất an giãy dụa mấy lần, sau đó cẩn thận từng li từng tí chạy khỏi nơi này. Cao Bằng giả bộ như không nhìn thấy, cũng để cho ngự thú của mình không cần để ý đến.

Đợi đến khi Hắc Ám Thố Ti Tử chạy ra xa thì Cao Bằng mới ra hiệu đi theo sau. Có khứu giác của Đại Tử, lộ tuyến đại khái sẽ không sai.

Ven đường cũng gặp một chút quái vật khác, nhưng đẳng cấp đều không cao, chỉ là quái vật có đẳng cấp Bình Thường. Cao Bằng không để ý đến những quái vật này, chỉ cần Đại Tử phóng thích một chút khí tức thì chúng sẽ chủ động né tránh.

Đi suốt nửa giờ, rẽ trái rẽ phải bên trong thủy đạo dưới mặt đất, phía trước mơ hồ truyền đến tiếng nước chảy.

Tiếng nước chảy càng lúc càng lớn, phía trước tựa hồ là một điểm tập kết của đường cống ngầm, không ít dòng nước từ mấy lối ra hội tụ ở chỗ này, bởi vì dòng nước chảy quá mạnh nên đã tạo thành một vòng xoáy.

Kèm theo đó là mùi hôi thối nồng nặc.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 182: Hắc Ám Thố Ti Tử (2)

Khu vực này là một khoảng không gian hình tròn trống trải dưới mặt đất, ở bốn phía không gian hình tròn có từng cái thông đạo thông hướng những nơi khác. Liên tục không ngừng có rác rưởi và nước bẩn chảy ra từ các thông đạo, mùi hôi thối mãnh liệt tràn ngập trong không khí.

Ngay từ đầu Cao Bằng còn cảm thấy rất thối, nhưng sau khi ngửi một lúc thì cũng đã thấy quen, chẳng qua là cảm thấy mùi vị rất gay mũi mà thôi.

Cao Bằng xuất hiện ở nơi này, theo sau hắn là mấy ngự thú.

Hai chiếc râu của Đại Tử lắc lư trái phải, sâu trong đầu Cao Bằng truyền đến giọng nói của Đại Tử thông qua huyết khế:

- Chủ nhân, ngay ở chỗ này. Mùi biến mất ở chỗ này.

- Xác nhận không phải rời đi thông qua đường cống ngầm sao?

- Không phải.

Đại Tử lắc đầu xác nhận.

Cao Bằng chậm rãi gật đầu. Hắc Ám Thố Ti Tử là thực vật, sau khi biến dị đã thích ứng với hoàn cảnh dưới mặt đất, nhưng chắc hẳn không phải ở trong nước. Cao Bằng lấy đèn pin chiếu sáng vào các nơi trong thông đạo.

Ở khe hở trong một góc, mấy sợi dây leo màu đen thô to chậm rãi co vào, không lộ ra dấu vết lặng lẽ trốn vào chỗ sâu trong khe

hở.

- Tìm được ngươi rồi.

Giọng nói nhàn nhạt vang vọng trong không gian thủy đạo dưới đất. Một chùm ánh sáng mạnh chiếu thẳng vào đó, dây leo màu đen đang chậm rãi di chuyển đột nhiên cứng đờ, sau đó giống như mãng xà nhanh chóng chạy trốn, muốn trốn vào trong nước.

Tiểu Diễm mở miệng phun ra một đoàn lửa, dự đoán trước phương hướng mà dây leo màu đen sẽ tiến lên, con đường nó phải qua khi trốn về phía thủy đạo.

Dây leo màu đen bị dọa đứng lên khỏi chỗ cũ, sau đó đánh một vòng bỏ chạy về hướng khác.

Đại Tử sớm đã không kịp chờ đợi tiến lên trước. Mặc dù tốc độ của dây leo không chậm, nhưng so sánh với tốc độ của Đại Tử thì vẫn kém rất nhiều.

Ở trong dòng nước bên cạnh đột nhiên truyền đến âm thanh nước sông phun trào. Ngay sau đó một đoàn bọt nước tràn ra, từ bên trong nhảy ra một con chuột lớn màu đen dài khoảng chừng ba mét, da lông bóng loáng tỏa sáng.

Con chuột lớn màu đen nhảy dựng lên, sau đó mở ra hàm răng sắc bén giống như dao cạo nhào về phía Đại Tử.

Bước chân của Đại Tử không ngừng lại, từng chiếc chân sắc bén găm vào mặt đất, quay người nghiêng đầu, trong mắt lộ ra hung quang. Nó hung ác rít lên một tiếng, cặp kìm miệng sắc bén giống như cái kéo mở ra, sau đó đột nhiên hợp lại!

Hai đầu cự thú đụng vào nhau, Đại Tử bị đụng lảo đảo rút lui về phía sau. Gương mặt của con chuột lớn màu đen cơ hồ bị cắn thủng, huyết dịch ào ạt chảy ra.

Răng cửa của chuột lớn cắm vào trên lưng Đại Tử, tạo ra một vết lõm trên lớp vỏ xác. Ở rìa vết lõm có từng tia từng tia vết rạn.

Nhưng con chuột lớn kia cũng bị đánh cho đau nhức, nước mắt đều sắp chảy ra, ôm lấy chiếc răng cửa nhỏ của mình thiếu chút nữa khóc lên thành tiếng.

Bên ngoài thân của Đại Tử lóe ra tia lửa điện, đánh văng con chuột lớn này ra ngoài. Chuột lớn chỉ cảm thấy con rết trước mắt tựa như đang biến thân, cả người tỏa ra ánh sáng màu tím sáng chói, trong không gian hắc ám dưới lòng đất có vẻ vô cùng chói mắt.

Con chuột lớn màu đen sinh hoạt lâu trong hoàn cảnh âm u nên chưa từng thấy qua ánh sáng chói trang như thế, suýt chút nữa sáng mù mắt chuột của nó.

Dọa nó nhảy dựng lên cao bảy tám thước.

Sau đó xoay người bỏ chạy, mặc cho sợi tơ trên đầu nó thúc dục như thế nào cũng đều vô dụng.

Đây cũng là quái vật bị Hắc Ám Thố Ti Tử ký sinh. Nhưng mà loại ký sinh này giống với quan hệ cộng sinh nhiều hơn, Hắc Ám Thố Ti Tử cũng không thể đưa ra mệnh lệnh có tính cưỡng chế với quái vật bị ký sinh.

Cho nên con chuột lớn màu đen này vẫn có tư duy của chính mình, lúc đối mặt với nguy hiểm cũng sẽ sợ hãi, cũng sẽ chạy trốn. Tất nhiên, lúc có nguy hiểm quá lớn thì thậm chí sẽ xuất hiện tình huống như bây giờ.

Nhưng như vậy cũng tốt, Cao Bằng chỉ cần năng lực của Hắc Ám Thố Ti Tử chứ không phải suy nghĩ của nó. Đây mới là quái vật loại ký sinh mà hắn muốn.

Đại Tử đã đuổi theo, những chiếc chân sắc bén giống như từng

dãy đinh gắt định trụ dây leo Hắc Ám Thố Ti Tử.

Cuối cùng bị kéo về giống như một con rắn chết, lúc nhìn thấy Cao Bằng con Hắc Ám Thố Ti Tử này còn mưu toan phản kháng, muốn quấn quanh người Cao Bằng. Nhưng sau đó bị mấy ngự thú thay phiên nhau giáo dục một phen, cuối cùng tựa hồ đã nhận mệnh, thành thật nằm sấp trên mặt đất.

Cao Bằng phát hiện một đặc tính của những con quái vật này, luôn luôn thích bịt tai trộm chuông, cho rằng người khác không nhận ra bọn chúng.

Hắc Ám Thố Ti Tử bị Cao Bằng đặt trên lưng A Ban.

Xuống dưới một chuyến, thu hoạch đạt được cũng không tồi.

Ở trên lưng A Ban, xúc tu của Hắc Ám Thố Ti Tử không ngừng lay động, thận trọng lắc lư, muốn vụng trộm đâm vào trong khe hở ở vỏ lưng của A Ban. Dù đã đến lúc này rồi nhưng nó vẫn không an phận.

Sau đó A Ban dừng lại, lăn lộn trên mặt đất hai vòng.

Hắc Ám Thố Ti Tử bị đè ép ỉu xìu, uể oải suy sụp.

Quay người muốn rời khỏi đường cống nước, đột nhiên từ sau lưng truyền đến một tiếng nổ vang.

Tựa như có một chiếc xe tải chạy nhanh giữa thủy đạo. Vẻ mặt Cao Bằng hơi động, âm thanh kia càng ngày càng gần, càng lúc càng lớn.

Cao Bằng cúi đầu xuống, dưới lòng bàn chân lấp lóe ánh sáng. Một cái bóng màu đen theo lòng bàn chân kéo dài về phía trước, phảng phất có người dùng đèn pin chiếu vào lưng của hắn.

Xung quanh đột nhiên trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng bước

chân của Cao Bằng.

Sau lưng truyền đến âm thanh tác tác, cùng với đó là một cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Vẻ mặt Cao Bằng trở nên ngưng trọng.

- Ùng ục?

Một tiếng kêu đầy nghi hoặc truyền đến từ sau lưng Cao Bằng.

- Lão đại, đằng sau có một tên gia hỏa thật lớn.

Giọng nói kinh hoảng của Đại Tử vang lên.

- Nhưng mà tên đại gia hỏa kia dường như không có ác ý.

Tiểu Diễm nghi ngờ hỏi.

Cao Bằng quay đầu. Ở sau lưng, một đạo thân ảnh khổng lồ cơ hồ lấp kín toàn bộ không gian của đường cống ngầm, từng đoàn từng đoàn tia sét giống như lôi xà di chuyển bên ngoài cơ thể, đánh xuyên không khí, phát ra từng âm thanh xì xì.

Ánh sáng hắn vừa nhìn thấy là do mấy tia lôi điện này phát ra, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một chút móng vuốt rậm rạp thò ra ở dưới thân, cả người được bao phủ bởi ánh sáng.

Quái vật này tựa hồ không có ác ý, chỉ hiếu kì nhìn chằm chằm vào Cao Bằng, giống như ở trên người hắn có đồ vật gì đó khiến cho nó nghi hoặc.

Trong miệng thỉnh thoảng phát ra những âm thanh ùng ục. Bởi vì có lôi quang chiếu sáng nên chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy, ở sau lưng con quái vật này có lớp vỏ lưng cứng rắn.

Cuối cùng con quái vật này cũng chậm rãi rời đi, không phát sinh xung đột với nhóm người Cao Bằng.

Cao Bằng xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

Thật sự là quá đáng sợ. Con quái vật vừa rồi khoảng chừng cấp 39, nếu thật sự đánh nhau thì bên mình tuyệt đối không phải đối thủ. Ở trong hoàn cảnh nhỏ hẹp như thế này, cũng chỉ có thể lựa chọn chạy trốn.

Tại sao trong đường cống ngầm lại có loại quái vật khủng bố như thế này.

Cao Bằng kinh nghi bất định. Tựa như hai tên côn đồ tóc vàng chuẩn bị đến trường tiểu học thu phí bảo hộ, vừa đẩy cửa phòng học ra đã nhìn thấy một đại hán vạm vỡ đầy hình xăm trên tay đang ngồi trên bàn học.

Khoan đã, Cao Bằng đột nhiên nghĩ đến mình từng nghe nói ông ngoại có một ngự thú ở trong thủy đạo dưới lòng đất, có khả năng chính là con ngự thú này.

Trở lại mặt đất, đầu tiên Cao Bằng đưa Hắc Ám Thố Ti Tử đến sân huấn luyện, sau đó cầm lấy vòi nước ngắm thẳng vào nó phun nước cọ rửa.

Nước thải hôi thối màu đen ở ngoài thân Hắc Ám Thố Ti Tử không ngừng bị cọ rửa, Hắc Ám Thố Ti Tử màu đen thui trở nên sáng bóng.

Sau khi cọ rửa sạch sẽ, trên mặt đất còn lại một cái dây leo màu xám nhạt dài khoảng chừng bảy, tám mét. Dây leo có rất nhiều chi nhánh, ở trên mấy nhánh này mọc đầy trái cây màu xanh sẫm, bên ngoài trái cây tràn đầy hoa văn màu đen phức tạp. Đây chính là nguyên hình của Hắc Ám Thố Ti Tử.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 183: Phòng Thí Nghiệm Thuộc Về Mình

- Ngươi có hiểu ta nói gì không?

Cao Bằng mở miệng hỏi.

Hắc Ám Thố Ti Tử mờ mịt bò qua bò lại ở chỗ cũ, cảnh vật xung quanh bao gồm cây cối và bụi cỏ dường như có lực hấp dẫn rất lớn đối với nó. Nỗ lực bò về hướng đó, nhưng mỗi khi bò được một đoạn lại bị A Ngốc thô bạo ném trở về.

Sau đó trái cây trên người nó phóng ra, nổ tung bên ngoài thân thể A Ngốc. Từ bên trong trái cây toát ra những sợi tơ màu đen nhanh chóng quấn quanh xương cốt của A Ngốc, sau đó nỗ lực muốn hút ra huyết dịch và mỡ.

Đáng tiếc A Ngốc chỉ là một bộ xương.

Cái sợi tử thể này mộng, chắc hẳn nó mới gặp tình huống này lần đầu.

Mỡ đâu rồi? Huyết dịch đâu rồi? Dù gì thì ngươi cũng phải cho ta một chút thịt chứ!

Cái sợi tử thể này liều mạng tìm tòi.

Cuối cùng cũng tìm kiếm đến tơ máu, những cái xương cứng rắn kia thật sự không thể nào đâm thủng được, chỉ còn lại tơ máu mà thôi, những tơ máu này nhìn qua lại có chút giống mạch máu.

Cố gắng đâm thủng tơ máu, tựa hồ làm thế khiến cho A Ngốc bị ngứa, xòe bàn tay hung hăng vỗ xuống một cái, bốp!

Sợi tử thể này bị đập thành một bãi thịt nhão.

Cuối cùng Hắc Ám Thố Ti Tử lựa chọn buông tha cho ý nghĩ chạy trốn, giống như một đoàn sợi rối quấn quanh một chỗ.

Cao Bằng nhíu mày, lại nói chuyện với nó trong chốc lát, nhưng cảm giác như đang nói một mình. Hắc Ám Thố Ti Tử này không biết là nghe không hiểu hay là không muốn nghe, dù sao thì luôn thờ ơ với việc giao lưu của Cao Bằng, cũng mặc kệ hắn.

Biết là không thể nào thu phục được nó trong chốc lát, Cao Bằng liền kêu người đưa tới một cái rương thủy tinh chống đạn, đưa Hắc Ám Thố Ti Tử nhốt vào trong, cũng không cung cấp thổ nhưỡng cho nó, trực tiếp khóa rương lại rồi đặt vào trong hầm ngầm không có ánh sáng mặt trời.

Hắn cũng không tin gia hỏa này sau một thời gian bị bỏ đói mà vẫn còn cứng đầu như vậy.

Sau khi hết bận tâm với những chuyện này, Cao Bằng về nhà tắm rửa, tẩy hết mùi vị kỳ quái trên người.

Xử lý xong xuôi chuyện dưới mặt đất, nhà máy lại khôi phục như cũ.

Ngày hôm sau Cao Bằng nhận được lệnh điều động từ tổng công ty. Sau vài tuần ở đây, Cao Bằng làm việc thận trọng, thái độ chăm chú, bộ phận nhân sự của công ty điều động hắn tới tổng bộ, cụ thể làm cái gì thì vẫn chưa thông báo.

Nhận được tin tức này, những công nhân khác giống như đang nằm mơ.

Cao Bằng trở lại văn phòng chuẩn bị thu dọn đồ đạc, mà thật ra hắn cũng không có gì để thu dọn cả… Nhưng cũng phải ôm một chút đồ cho ra dáng.

Ven đường những công nhân khác của công ty đều dùng ánh mắt phức tạp nhìn hắn.

Trở lại tổng bộ đã là hai giờ chiều, trực tiếp lên tầng cao nhất, lão Kỷ đã ở văn phòng chờ lâu.

- Ông ngoại, chuyện này cũng quá cao điệu rồi.

Cao Bằng bất đắc dĩ nói.

Hắn cũng không nghĩ mọi chuyện lại đến nhanh như vậy. Hắn vốn tưởng rằng mình sẽ ở đó khoảng mấy tháng, nhưng ai ngờ ngay cả một tháng còn chưa tới…

Cao Bằng thật sự muốn độc miệng, thật sự rất muốn.

- Ha ha, không sao, thật ra tất cả mọi người đều ngầm hiểu lẫn nhau.

Kỷ Hàn Vũ lơ đễnh nói.

- Huống hồ, có ai dám nói một chữ không?

Ngài cảm thấy vui vẻ là được. Ông ngoại đều nói như vậy rồi, Cao Bằng còn có thể nói cái gì nữa bây giờ.

- Phòng thí nghiệm của cháu đã làm xong, đều dùng những tài liệu và thiết bị tối tân nhất trong ngành này. Đi thôi, bây giờ dẫn cháu đi phòng thí nghiệm xem một chút.

Nói làm liền làm, Kỷ Hàn Vũ không kịp chờ đợi đứng thẳng người đứng dậy, giống như còn sốt ruột hơn cả Cao Bằng.

Hắn đã không kịp chờ đợi muốn nhìn thấy biểu hiện kinh ngạc của cháu ngoại nhà mình.

Đi khỏi cao ốc, Kỷ Hàn Vũ mang theo Cao Bằng đi về phía cửa sau của công ty. Nhưng mà càng đi Cao Bằng càng cảm thấy không

thích hợp, dường như đó là hướng biệt thự mà?

Ven đường không ít nhân viên nhìn thấy Kỷ Hàn Vũ liền dồn dập chào hỏi, tựa hồ tất cả mọi người đều biết ông ngoại hắn vậy.

Xuyên qua nhà máy, xuyên qua ký túc xá, đi qua khu vực thí nghiệm.

Càng đi xa Cao Bằng lại càng cảm thấy không thích hợp cho lắm. Rất nhanh sẽ rời khỏi khu vực công ty rồi, hắn còn nhớ xa hơn một chút ở phía sau chính là nhà của ông ngoại!

Ông ngoại sẽ không xây phòng thí nghiệm ở trong khuôn viên biệt thự hoặc là ở ngay trong biệt thự chứ. Cao Bằng hồ nghi.

Một mực mang theo Cao Bằng đi đến ngoài cửa biệt thự. Trong lòng Cao Bằng thầm nghĩ, xem ra hắn là ở bên trong biệt thự này rồi.

Ông ngoại bình tĩnh nói.

- Cháu chờ ở bên ngoài một lát, ta lên lầu lấy chìa khoá.

Lấy chìa khóa xong, ông ngoại dẫn theo Cao Bằng xuyên qua hồ nước, một mực đi về phía sau núi, cuối cùng dừng lại trước một sơn động.

Đưa chìa khóa cho Cao Bằng.

- Tự cháu xuống xem đi, ông già này không đi với cháu nữa.

Nhận lấy chìa khóa từ trong tay ông ngoại, Cao Bằng đưa mắt nhìn sơn động. Nói là sơn động nhưng thật ra nó cũng không âm trầm, ngược lại được chiếu sáng vô cùng tốt. Ánh sáng ngoài cửa động vô cùng sáng rõ, mặt đất trước động đã được san bằng, trên mặt đất còn lưu lại một số vết lốp xe.

Đi vào bên trong, trong sơn động này chỉ còn lại tiếng bước

chân của Cao Bằng.

Nhìn quanh bốn phía, từng vòng từng vòng thép được cố định trên vách đá, đồng thời dùng bê tông đổ xi măng cho chắc chắn.

Tiếp tục đi sâu vào phía trong, ánh sáng chiếu tới càng ảm đạm, trên đỉnh đầu dần xuất hiện dãy đèn chiếu sáng, lại đi thêm vài chục bước thì tới một chỗ rẽ, đi qua chỗ rẽ Cao Bằng liền dừng bước lại.

Trước mắt xuất hiện một cánh cửa sắt hoàn toàn đóng kín, cửa lớn màu bạc nhìn qua cực kì cao cấp, đồng thời ở viền ngoài cửa có từng vòng cột sáng màu trắng. Cao Bằng bước lên vài bước, sau đó đột nhiên dừng lại, nghi ngờ thò tay, sau đó một cảm giác lạnh lẽo truyền đến từ đầu ngón tay.

Nơi này vậy mà lại có một tầng thủy tinh.

Mặt Cao Bằng đen lại.

Chút xíu nữa thôi là hắn đâm đầu vào đó rồi.

Ngay lúc đó, chỗ ngón tay hắn chạm vào chợt xuất hiện từng luồng gợn sóng màu đỏ, giống như ném một hòn đá vào trong hồ.

Sau đó gợn sóng liên tục khuếch tán ra ngoài, cuối cùng trên đỉnh vách tường thủy tinh xuất hiện một luồng ánh sáng xanh, luồng ánh sáng này một mực xuyên từ trên đỉnh xuống phần đáy cửa thủy tinh. Lấy luồng ánh sáng xanh này làm biên giới, hai bên cửa thủy tinh chậm rãi tách ra, cửa thủy tinh dần hé mở.

Cao Bằng không nói, im lặng quan sát màn biểu diễn công nghệ cao này.

Chuyện này cũng quá ngưu bức rồi.

Đi vào, cửa thủy tinh chậm rãi đóng lại, ở chính giữa cánh cửa

kim loại trước mặt có một lỗ khóa. Cao Bằng thử đem chìa khóa cắm vào, sau khi cắm vào chìa khóa tự xoay về một bên, xoạt xoạt.

Cánh cửa kim loại màu bạc từ từ mở ra…

Cho đến khi Cao Bằng nhìn thấy rõ ràng tình huống bên trong, trái tim hắn bất chợt xiết chặt.

Bên trong là một gian phòng màu trắng, ngay lúc cánh cửa kim loại vừa mở ra thì hàng loạt đèn ở bên trong cũng sáng lên.

Bóng đèn màu trắng chiếu sáng gian phòng. Đây là một gian phòng kiểu dáng như phòng khách, Cao Bằng còn nhìn thấy các loại dụng cụ như máy cà phê, ghế salon bằng da thật, máy chiếu.

Hai bên gian phòng này đều có cửa phòng, Cao Bằng đi vào đó nhìn một chút. Cái phòng thí nghiệm trong sơn động này cũng rất lớn, có phòng điều khiển, còn có phòng thí nghiệm, phòng ướp lạnh, hơn nữa bên trong còn có phòng giam.

Phòng giam bình thường dùng để giam giữ quái vật, những quái vật mà phòng thí nghiệm dùng để nghiên cứu đều để ở trong phòng giam.

Không ít dụng cụ trong phòng thí nghiệm Cao Bằng chỉ mới thấy qua trên TV hoặc trên tạp chí, mà bây giờ những thứ đó đều trở thành đồ thật ngay trước mặt mình.

Cao Bằng đánh giá một chút. Phòng thí nghiệm không tính lớn, ít nhất khi so với những phòng thí nghiệm cỡ lớn kia thì có thể gọi là nhỏ bé.

Nhưng đối với hắn mà nói thì bấy nhiêu đây cũng đủ rồi, bởi vì Cao Bằng cũng không tính tuyển nhận thêm trợ thủ khác.

Ngón tay nhẹ nhàng lướt trên bề mặt các dụng cụ, trong đầu Cao Bằng đã chuẩn bị rõ ràng đối tượng thí nghiệm tiếp theo.

Trước kia có không ít thí nghiệm đã được Cao Bằng nghĩ qua ở trong lòng, nhưng khi đó hắn chỉ có một thân một mình nên không dám suy nghĩ sâu xa. Mà bây giờ đã có tập đoàn Nam Thiên, không ít tưởng trước đây của hắn có lẽ sẽ trở thành hiện thực.

Mà tập đoàn Nam Thiên cũng có lực lượng để trở thành chỗ dựa cho Cao Bằng!

Dịch: Trúc

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 184: Dược Tề Huyết Tinh Đồ Tể

- Thế nào, cháu hài lòng với phòng thí nghiệm này không? Nếu không hài lòng thì nói với ông, ông lại xây thêm một cái.

Kỷ Hàn Vũ nhìn cháu ngoại đang đi từ trong sơn động ra, đáy mắt lộ ra vẻ ôn hòa.

- Rất hài lòng.

Nhất định là ông ngoại đã hao hết tâm tư vào phòng thí nghiệm này, Cao Bằng còn có cái gì không hài lòng nữa chứ.

Sau đó Cao Bằng lại báo cho ông ngoại, bản thân hắn biết lộ tuyến tiến hóa của mấy loại Ngự thú thường thấy, đều là do hắn trong lúc làm thí nghiệm tìm tòi ra được.

Mấy loại Ngự thú này đều là mấy loại ngự thú thường thấy nhất hiện nay, hơn nữa phương thức tiến hóa cũng rất đơn giản, có thể trực tiếp chế tạo ra dược tề. Nếu như có thể chế tạo ra dược tề thì khẳng định có thể bán rất chạy, hơn nữa cũng có thể khai hỏa tên tuổi và tăng cao độ nổi tiếng cho bản thân.

Xuất phát từ lẽ thường, Kỷ Hàn Vũ cũng không tin tưởng lắm. Một loại dược tề có thể giúp cho ngự thú tiến hóa nào có dễ dàng nghiên cứu ra như vậy, hơn nữa còn là dược tề tiến hóa cho mấy loại ngự thú.

Nhưng xuất phát từ tình lý, cháu ngoại của chính mình nói ra những lời này chắc hẳn là tin được.

Cho nên Kỷ Hàn Vũ lâm vào trầm tư.

- Thật không, cháu ngoại của ta thật là giỏi! Đúng là một thiên tài! Ông đây thật sự rất cao hứng! Ha ha ha ha ha!

Kỷ Hàn Vũ vỗ thật mạnh vào bả vai Cao Bằng.

- …

Cao Bằng đen mặt nhìn Kỷ Hàn Vũ cười to. Ông ngoại, ngài thật sự không thích hợp diễn kịch, nếu không ngài đi tìm ông Lưu học một ít?

Ông Lưu đang ngồi xem báo không hiểu sao lại hắt hơi một cái.

Cao bằng thở dài, xem ra phải lấy ra một chút thành quả thí nghiệm để nói chuyện.

Quái vật cần thiết cho thí nghiệm đều không mắc, trên thị trường bất cứ lúc nào cũng có thể mua được một nhóm lớn. Tuy nhiên, có một chút ở gần căn cứ thành phố Trường An thì có nhiều nhưng ở gần căn cứ thành phố Du Châu thì lại tương đối hiếm gặp.

Điểm này ngay từ đầu hắn đã không ngờ tới, là do hắn nghĩ không ra.

Vật hiếm thì quý, tài liệu và quái vật hắn cần có giá cả rẻ hơn một chút so với căn cứ thành phố Trường An.

Sau khi gom đủ tài liệu, Cao Bằng bắt đầu phối chế dược tề. Đặt một máy quay phim ở gần đó để ghi lại hình ảnh, Cao Bằng mặc áo blouse trắng, đeo bao tay trắng. Điều chế dược tề trong phòng thí nghiệm cũng không tính là quá phức tạp.

Không lâu sau đó mấy bình dược tề dần được điều chế ra.

Mỗi khi chế xong một phần, Cao Bằng sẽ kết thúc lần quay

phim đó rồi bắt đầu thu lại phần mới, tương đương với mỗi phần dược tề là một video độc lập.

- Ông ngoại, đã điều chế xong dược tề rồi. Lão nhân gia ngài sang đây xem thí nghiệm thực tế đi.

Cao Bằng gọi điện thoại cho lão Kỷ.

Lão Kỷ vội vã chạy tới. Sau lưng hắn còn có một trong hai người lần trước, trên thân hai người này đều mặc đồ thí nghiệm chưa kịp thay ra.

- Kỷ tổng, thí nghiệm của tôi chỉ vừa mới tiến hành có một nửa thôi.

Người trung niên dùng ánh mắt ai oán nói với Kỷ Hàn Vũ.

Mặc dù đang nói với ông ngoại nhưng trong lòng Cao Bằng rất rõ ràng, chỉ sợ những lời này là nói cho mình nghe.

Đi một đoạn đường dài tới đây lại không nói, nhất định phải tới phòng thí nghiệm của mình, ở ngay trước mặt mình mới mở miệng nói.

Đáy lòng Cao Bằng nở nụ cười.

- Kinh phí thí nghiệm tháng này thêm hai phần.

Kỷ Hàn Vũ từ tốn nói.

Lập tức sắc mặt người trung niên kia đổi thành vui mừng, các loại khổ sở ai oán trước đây đều biến mất hết.

- Kỷ tổng anh minh.

Vỗ mông ngựa không một tiếng động.

- Tiểu Bằng, hai vị này hai Dục thú sư cao cấp trong công ty,

Đặng Dịch Miểu, Từ Hà Minh.

Kỷ Hàn Vũ cười giới thiệu cho Cao Bằng hai người này.

Tuổi tác của Đặng Dịch Miểu hơi lớn một chút, nhưng nhìn qua vẫn cực kỳ nhanh nhẹn.

Từ Hà Minh là tên của người trung niên kia, nhìn qua thì thấy đỉnh đầu hắn có hơi hói, dưới ánh sáng của bóng đèn có vẻ sáng bóng.

Là nghiên cứu viên cấp đầu hói!

Cao Bằng nheo mắt, thận trọng nhìn về phía Từ Hà Minh, trong ánh mắt mang theo vài phần chăm chú.

- Đây là Cao Bằng cháu ngoại ta, Dục thú sư trung cấp!

Lúc nói ra năm chữ Dục thú sư trung cấp này, giọng nói của Kỷ Hàn Vũ phá lệ vang dội, sắc mặt cũng có chút đỏ lên.

Hai người kia nhịn không được nhìn chăm chú Cao Bằng thêm một chút. Anh bạn nhỏ này nhìn qua rất trẻ tuổi, nhìn ra sao cũng cũng không vượt quá hai mươi tuổi, chưa đến hai mươi tuổi mà đã là Dục thú sư trung cấp.

Đặng Dịch Miểu, Từ Hà Minh thầm than trong lòng. Nếu như ngay từ đầu còn có chút khinh thị đối với hắn, nhưng bây giờ sự khinh thị kia đã biến mất.

Hai người bọn họ đều xuất thân là nghiên cứu viên, trước tai biến nghiên cứu về động vật, có được nhiều năm kinh nghiệm, cho nên ở phương diện này cũng lên tay rất nhanh. Mặc dù một bên là động vật, một bên là quái vật, nhưng cơ bản đều giống nhau, vẫn có nhiều điểm chung.

Mà tuổi tác của Cao Bằng lại nhỏ như vậy, coi như học tập

một cách bài bản thì tri thức liên quan cũng sẽ không nhiều. Đây thuần túy là thiên phú.

Người chung nghề luôn có sự tôn trọng nhất định đối với những đồng nghiệp ưu tú.

- Còn trẻ tuổi như thế đã là Dục thú sư trung cấp, quả nhiên rất ghê gớm.

Đặng Dịch Miểu tán dương.

- Ha ha ha, đâu có đâu có, kỳ thật thiên phú của tiểu tử này cũng bình thường thôi, các ngươi đừng có khen hắn, nếu không tên tiểu tử thối này sẽ kiêu ngạo đấy.

Kỷ Hàn Vũ cởi mở cười to.

Đáy lòng Từ Hà Minh xiết chặt, nhịn không được chăm chú nhìn Kỷ tổng thêm một chút. Đây còn là Kỷ tổng mà hắn biết sao…

Từ khi hắn vào làm cho Kỷ tổng, từ xưa đến nay chưa từng bắt gặp Kỷ tổng cười vui vẻ đến vậy.

Thiếu chút nữa hắn đã cho rằng mình gặp người giả rồi.

- Đi theo tôi.

Cao Bằng ở phía trước dẫn đường, sau đó tiến vào phòng thí nghiệm. Trên bàn thí nghiệm, trên kệ thí nghiệm trưng bày từng cái bình dược tề.

Cao Bằng chần chờ một lát, sau đó lấy ra một bình dược tề màu đỏ từ trong đó. Màu dược tề hoàn toàn là màu đỏ, giống như huyết tương đậm đặc.

Lần thứ nhất thí nghiệm, tất nhiên phải làm cho bọn họ có ấn tượng khắc sâu trong trí nhớ.

Ra khỏi phòng thí nghiệm, Đặng Dịch Miểu đi sau cùng hiếu kì liếc mắt nhìn những bình dược tề còn lại trong phòng, sau đó bỗng nở nụ cười, đóng cửa phòng.

- Phần dược tề này tôi đặt tên là Huyết Tinh Đồ Tể.

Cao Bằng giới thiệu dược tề trong tay, đồng thời phổ cập kiến thức khoa học cho mấy người này.

- Phần dược tề này gồm có Huyết Hồng quả, Kim Ti Khuẩn, nội tạng Hắc Ma Tri Chu làm tài liệu chính.

Về phần những tài liệu phụ trợ khác, Cao Bằng chỉ đề cập đến chút ít rồi ngưng.

Đi tới phòng giam giữ quái vật, Cao Bằng chỉ vào quái vật cách một lớp cửa thủy tinh rồi nói.

- Đối tượng thí nghiệm của Huyết Tinh Đồ Tể là một quái vật loại vượn rất thường gặp, Hắc Bạo Viên.

Hắc Bạo Viên rất an tĩnh nằm ở trung tâm của căn phòng, không nhúc nhích, ngửa bụng lên trời, thỉnh thoảng lại lấy tay vỗ nhẹ bụng mình vài cái, nhìn qua quả thật rất lười nhác. Nhìn thấy có mấy người đứng ngoài cửa sổ nhìn nó mà nó cũng không để ý chút nào, chỉ bình tĩnh móc một đống cứt mũi, sau đó nhàn nhã bắn về phía cửa sổ.

Tiếp theo đó liền che bụng phát ra tiếng cười nhạo báng, ôm bụng lăn lộn trên mặt đất cười thành một đoàn.

Cao Bằng bình tĩnh nhấn xuống nút màu đỏ bên cạnh cửa phòng, ngay sau đó ở đỉnh gian phòng bắn ra mấy vòi phun, phun ra thuốc gây mê.

Mười mấy giây sau tiếng cười của Hắc Bạo Viên càng ngày càng nhỏ, mê man ngủ mất.

Lại đợi năm phút, cho đến khi xác nhận khói gây mê trong phòng đã được thiết bị thông gió hút sạch sẽ, lúc này Cao Bằng mới mở cửa đi vào.

Đem thuốc thử trong tay rút vào ống tiêm, sau đó tiêm vào động mạch của Hắc Bạo Viên.

Cao Bằng rời phòng.

Trong phòng, Hắc Bạo Viên đang lẳng lặng nằm trên mặt đất dần dần run rẩy, ngay từ đầu chỉ là cánh tay run rẩy giống như bị rút gân, sau đó biên độ càng lúc càng lớn, tần suất cũng càng ngày càng cao.

- Hả?

Kỷ Hàn Vũ là người thứ nhất phát hiện dị tượng.

Phần không có lông của Hắc Bạo Viên chen ra từng hạt máu to như viên đậu, sau đó những hạt máu này phân giải hóa thành màn sương máu dày đặc lượn lờ ở ngoài thân Hắc Bạo Viên.

Sương máu càng ngày càng dày đặc, cơ bắp Hắc Bạo Viên cũng điên cuồng co giật, dưới làn da giống như có những con mãng xà đang điên cuồng chạy tán loạn, nhìn qua cực kỳ dữ tợn và quỷ dị.

Dịch: Trúc

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 185: Huyết Tinh Tiến Hóa

Đây chính là hiệu quả dược tề của hắn?

Đặng Dịch Miểu nhìn qua Cao Bằng. Mặc kệ cuối cùng có thể thành hay không, chí ít chỉ cần nhìn phản ứng kịch liệt như thế này, Hắc Bạo Viên đã có phản ứng lại đối với loại dược tề đó. Loại xung đột này liền đại biểu có hi vọng.

Dù sao, nếu như ngươi rót một giọt nước vào trong một nồi dầu, cuối cùng sẽ phát sinh phản ứng sao?

Căn bản sẽ không.

Đồng lý do, loại phản ứng xung đột kịch liệt như thế này, dù chỉ là quá trình xung đột cũng đã đáng giá để nghiên cứu.

Đây chính là điểm mà Đặng Dịch Miểu xem trọng. Dù cho cuối cùng thất bại, cũng có thể thông qua dược tề thí nghiệm này để nghiên cứu ra thứ hữu dụng.

Theo thời gian trôi qua, phản ứng của Hắc Bạo Viên càng ngày càng kịch liệt, lông tóc toàn thân biến thành ướt sũng, giống như được vớt ra từ trong huyết thủy, nhìn qua phá lệ dữ tợn.

Hắc Bạo Viên vẫn một mực hôn mê bất tỉnh cũng rốt cục tỉnh lại, sau khi tỉnh lại Hắc Bạo Viên trở nên phá lệ táo bạo, điên cuồng rống giận, hướng lên bầu trời gào thét.

Hai cánh tay cường tráng không ngừng vỗ vào ngực mình, phát ra từng tiếng bịch bịch trầm đục.

Hắc Bạo Viên tựa hồ rất đau đớn, điên cuồng va chạm vào vách tường. Vách tường nơi đây đều sử dụng hợp kim đặc biệt, cực kỳ cứng rắn, cũng không sợ Hắc Bạo Viên đánh xuyên qua. Nếu chỉ là một con quái vật cấp Bình Thường cũng có thể đánh xuyên qua vách tường hợp kim thì đúng là có chút kinh khủng.

Vách tường cách âm cũng không thể ngăn cản tiếng rống thê lương truyền ra phía bên ngoài.

Cuối cùng từ da lông của Hắc Bạo Viên chảy ra từng đoàn huyết quang nồng nặc, sau đó bao bọc toàn bộ thân mình của nó ở bên trong.

- Tiến hóa, thế mà thật sự tiến hóa!

Trái tim Từ Hà Minh đột nhiên xiết chặt.

Đáy lòng ngũ vị tạp trần, cũng nói không ra là có cảm thụ gì. Có hâm mộ, có ghen ghét, còn có một vài cảm xúc phức tạp khác.

Thí nghiệm này thế mà thật sự thành công

Bị dìm ngập trong huyết quang, tiếng rống của Hắc Bạo Viên dần dần trở nên trầm thấp, khàn khàn.

Cuối cùng một đôi cánh tay tráng kiện màu huyết hồng nổ bắn ra từ bên trong huyết quang, mạnh mẽ xé nát huyết quang, lộ ra Hắc Bạo Viên ở bên trong.

Nhưng lúc này nếu còn gọi là Hắc Bạo Viên thì đã không còn thích hợp.

【 Tên quái vật 】: Huyết Tinh Bạo Viên (đặc thù huyết tinh tiến hóa)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 10

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Huyết hệ

【 Sở thích quái vật 】: Nhạc nhẹ

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Bại Huyết quả, 2. Sinh vật loại con đỉa.

【 Yêu cầu tấn thăng phẩm chất Hoàn Mỹ 】: 1. Cao cấp huyết tinh tiến hóa

Lộ tuyến tiến hóa chỉ có một loại. Nói cách khác, nếu như lựa chọn huyết tinh tiến hóa thì chỉ có thể đi theo con đường này đến cuối cùng.

Lúc trước Cao Bằng lựa chọn lộ tuyến tiến hóa này cũng chính vì điều đó. Huyết tinh tiến hóa có tính bài xích cực mạnh, gần như không có khả năng lại lựa chọn lộ tuyến tiến hóa khác.

Nói cách khác, nếu như người khác đến nơi này mua huyết tinh dược tề, vậy thì nhất định phải quay lại nơi này mua cao cấp huyết tinh dược tề mới có thể tiến hóa đến phẩm chất Hoàn Mỹ.

Mấy người khác đã hoàn toàn bị hấp dẫn bởi Huyết Tinh Bạo Viên sau khi tiến hóa.

Huyết Tinh Bạo Viên có bộ lông thuần một màu đỏ, nhìn qua cực kì nổi bật, cũng vô cùng chói mắt.

Có câu nói rất hay, mạnh chỉ là chuyện nhất thời, thế nhưng soái là cả đời.

So sánh với màu đen ban đầu, phong cách màu huyết hồng hiện nay nhìn qua cực kì chói mắt, nhất định có thể thu hoạch được đông đảo thiếu niên ưa thích.

- Dược tề này là do ngươi phát minh?

Đặng Dịch Miểu kinh ngạc hỏi.

- Đúng, bao quát tài liệu nghiên cứu phát minh và tỉ lệ điều chế, tất cả đều do tôi một tay điều chế.

Cao Bằng mặt không đỏ tim không đập, ngón tay vàng đương nhiên cũng là bản lĩnh của mình.

Đặng Dịch Miểu càng khiếp sợ, hậu sinh khả uý.

Kỷ Hàn Vũ ho nhẹ một cái,

- Quái vật này chắc hẳn chưa từng có người phát hiện ra.

Không có, trước mắt trong số những loài quái vật đã biết không có loại này.

Đặng Dịch Miểu nghĩ nghĩ, lắc đầu.

- Vậy con quái vật này cháu đặt tên là gì?

Kỷ Hàn Vũ nói,

- Cháu là người thứ nhất sáng tạo ra loại quái vật này, nên để cháu đến đặt tên.

- Gọi là Huyết Tinh Bạo Viên đi.

Cao Bằng nghĩ nghĩ, sau đó trực tiếp dùng tên bên trong khung số liệu. Nhìn như vậy cũng thuận mắt, miễn cho chính mình mơ hồ.

- Loại dược tề này có chi phí bao nhiêu?

Từ Hà Minh hỏi.

- Không phải rất cao, chi phí chỉ có bảy điểm tín dụng thôi.

Một điểm tín dụng bằng một vạn liên minh tệ, bảy điểm tín dụng tương đương với bảy vạn liên minh tệ.

Rẻ thì khẳng định là không rẻ, nhưng dù sao cũng là Ngự thú sư, Ngự thú sư vốn được xem là một ngành nghề cao cấp.

- Có thể kiểm tra phẩm chất của con Huyết Tinh Bạo Viên này một chút.

Từ Hà Minh gọi điện thoại, không bao lâu một nữ sinh có dung mạo tú lệ, mang theo kính mắt màu đen xách theo một cái rương đến. Dù cho áo blouse trắng cũng không thể che lấp dáng người thướt tha của nàng.

Đây là cháu gái của ta Từ Thanh Chỉ, là sinh viên năm hai của đại học Du Châu, nghỉ hè đến chỗ ta làm công.

Từ Hà Minh cười giải thích một chút, sau đó tiếp nhận cái rương màu đen, mở cái rương ra, bên trong có chỉn viên đá màu đen đã được xử lý đặc biệt. Từ Hà Minh lấy ra một viên đá, sau đó khóa chiếc rương lại.

Nhìn nét mặt của Kỷ Hàn Vũ và Đặng Dịch Miểu, chắc hẳn đã sớm biết công dụng của viên đá kia.

Trong lòng Cao Bằng xúc động, thứ này chẳng lẽ có thể kiểm tra phẩm chất quái vật?

- Đây là Linh Tinh Hắc Diệu Thạch, loại đá thiên nhiên biến chủng từ Hắc Diệu Thạch, sau khi trải qua xử lý đặc biệt thì trên cơ bản có thể kiểm tra phẩm chất quái vật từ cấp Lĩnh chủ trở xuống.

Từ Thanh Chỉ chẳng biết lúc nào đã đứng ở bên cạnh Cao Bằng, giải thích cho hắn. Thấy Cao Bằng nhìn qua, liền mỉm cười.

- Xử lý như thế nào?

Cao Bằng tò mò hỏi.

Từ Thanh Chỉ hé miệng suy nghĩ một chút,

- Chuyện này trong chốc lát cũng không nói rõ ràng được, nếu không tìm thời gian ta sẽ từ từ nói với ngươi?

- Không cần, ta chỉ tùy tiện hỏi một chút thôi.

Cao Bằng lắc đầu. Chính mình có khung số liệu, lại không cần Linh Tinh Hắc Diệu Thạch để kiểm tra phẩm chất quái vật, cứ trực tiếp nhìn một chút là có thể thấy rõ ràng thuộc tính quái vật rồi, làm sao phải phiền toái như vậy chứ.

Từ Thanh Chỉ sửng sốt một chút, trên mặt vẫn bảo trì nụ cười bình tĩnh ung dung như cũ.

- Kết quả đi ra, là phẩm chất Tinh Nhuệ! Đáng tiếc không thể kiểm tra phẩm chất lúc trước của con Hắc Bạo Viên này, nếu không có thể trực tiếp xác định 100% hiệu quả của dược tề. Cho dù như vậy, trước mắt cũng có tỉ lệ 99% có thể chứng minh tính thực dụng của dược tề.

Từ Hà Minh cảm khái, đưa Linh Tinh Hắc Diệu Thạch qua.

Linh Tinh Hắc Diệu Thạch bị mài thành hình một cái gương, lúc này ở trong mặt gương màu đen có một đoàn ánh sáng màu lam nhàn nhạt đang chậm rãi phiêu phù.

Màu lam chính là phẩm chất Tinh Nhuệ?

Cao Bằng hiếu kì hỏi.

- Đúng, nếu như là phẩm chất Phổ thông thì ở trên mặt kính sẽ có màu trắng, phẩm chất Tinh Nhuệ chính là màu lam, phẩm chất Hoàn Mỹ chính là màu tím, phẩm chất Sử Thi chính là màu cam.

Từ Hà Minh giải thích.

Cao Bằng càng nghe thì sắc mặt càng cổ quái, cái màu sắc này.

. .

- Thế phẩm chất Truyền Thuyết là màu gì?

Cao Bằng nhịn không được hỏi,

- Ha ha, phẩm chất Truyền Thuyết quá thưa thớt, rất nhiều người cả một đời đều chưa từng thấy qua. Nhưng mà ta ngược lại đã may mắn gặp một lần, quái vật có phẩm chất Truyền Thuyết tựa như là màu đỏ.

Đặng Dịch Miểu xen vào.

- Cái Linh Tinh Hắc Diệu Thạch này cảm giác. . . Rất đúng đắn.

- Không sao, nếu đã có công cụ có thể kiểm tra phẩm chất quái vật, thế thì hôm nay dứt khoát thử nghiệm tất cả dược tề một lần đi.

Cao Bằng nói xong liền quay người đi về phòng thí nghiệm, chờ đến lúc Cao Bằng trở về, trên tay của hắn đã cầm theo ba ống dược tề có màu sắc khác nhau.

Màu vàng đất, màu xám trắng, màu ám kim. Ba ống dược tề ở trong tay Cao Bằng tản ra sắc thái mông lung.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 186: Hoàng Gia Dược Tề

Thấy 3 ống dược tề trong tay Cao Bằng, hô hấp mấy người lập tức dồn dập lên.

Vốn ngay từ đâu bọn họ cũng không quá chú ý, dù sao thì việc điều chế dược tề cũng không phải là khó. Nếu muốn, coi như một học sinh tiểu học cũng có thể điều chế mấy chục loại —— Tất nhiên, điều chế ra cái gì thì cũng không nói trước được.

Nhưng Cao Bằng lại không giống.

Dược tề Huyết Tinh Đồ Tể vừa rồi đã chứng minh bản lãnh của hắn.

Chẳng lẽ. . .

Dù là ánh mắt của Kỷ Hàn Vũ cũng ngưng tụ vài phần. Lấy thân phận và địa vị của hắn, tất nhiên biết rõ giá trị của bốn loại dược tề này.

Còn nữa, bản thân cháu ngoại đã mang đến cho mình rất nhiều kinh hỉ. . .

Trước đó Cao Bằng tìm hắn muốn một chút tài liệu nói là để tiến hóa Ngự thú. Kỷ Hàn Vũ cười cho qua, chỉ xem là đồ chơi của tiểu hài tử, bây giờ xem ra không phải đơn giản như vậy.

Nhưng coi như không đơn giản thì lại như thế nào, đây là cháu ngoại của ta! Là cháu trai của Kỷ Hàn Vũ ta!

Sau khi Kỷ Hàn Vũ suy nghĩ cẩn thận thì giọng nói trở nên

ngưng trọng, ánh mắt sắc bén đảo qua mọi người ở đây,

- Chuyện ngày hôm nay sẽ liệt vào cơ mật của tập đoàn, nghiêm cấm tiết lộ cho những người khác.

- Hiểu rõ.

- Kỷ tổng, ta biết.

Mấy người khác dồn dập gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Lúc này Kỷ Hàn Vũ mới gật đầu. Từ Hà Minh là thân tín của hắn, anh trai Từ Hà Đề của Từ Hà Minh còn là bộ trưởng bộ an ninh của tập đoàn Nam Thiên, có thể ngồi vững ở vị trí này liền có thể hiểu sức nặng của Từ Hà Đề trong lòng Kỷ Hàn Vũ.

Trong lòng Kỷ Hàn Vũ, kỳ thật mấy chi dược tề này chỉ là chuyện nhỏ, thậm chí cả những lợi ích mà những loại dược tề này mang tới. Thứ hắn chân chính xem trọng, chính là an nguy của cháu ngoại.

Nếu như những người khác biết được thiên phú của hắn, có thể hắn sẽ gặp phải không ít nguy hiểm.

Thân là một "Tôn khống" nghiêm trọng, Kỷ Hàn Vũ không cho phép Cao Bằng gặp phải bất cứ nguy hiểm gì.

- Ba loại dược tề này ta phân biệt đặt tên là Đại Địa dược tề version 1, Thạch Hóa dược tề version 1 và Hoàng gia dược tề.

Đối tượng thí nghiệm của Thạch Hóa dược tề là một con Cự Lực Nghĩ.

Cự Lực Nghĩ là một loại loại quái vật hệ kiến thường gặp, toàn thân màu vàng nâu, chân trước rất phát triển, đồng thời cặp râu trên trán cũng hết sức mạnh mẽ, chiều dài phổ biến trong khoảng 1.5 đến 2m.

Đặc điểm là lực lượng rất lớn. Lực lượng vốn là ưu điểm của loài kiến, loài Cự Lực Nghĩ này kế thừa được ưu điểm của tổ tiên, nó có thể giơ lên vật nặng có trọng lượng gấp 30 lần trọng lượng bản thân. Đối với thể tích hiện giờ của nó, việc nâng lên một vật nặng gấp 30 lần bản thân là một việc cực kì khủng bố.

Thiếu hụt duy nhất chính là độ linh hoạt của nó không cao, đồng thời lực phòng ngự cũng không phải rất mạnh, cũng khuyết thiếu thủ đoạn công kích từ xa.

- Khuyết thiếu thủ đoạn công kích từ xa cơ hồ là điểm yếu của toàn bộ các loại quái vật trong giai đoạn trước.

Cao Bằng nói.

Coi như bây giờ Tiểu Diễm đã tiến hóa thành một đài phun lửa di động, nhưng ở giai đoạn trước cấp Thủ Lĩnh cũng chỉ là một cái bật lửa mà thôi, chỉ có thể vô cùng đáng thương dùng mỏ chim đi mổ người khác.

- Muốn đề thăng độ linh hoạt sẽ rất khó khăn, đây là việc liên quan đến cải biến hệ thống kết cấu thân thể. Nhưng tăng lên lực phòng ngự của chúng cũng không phải quá khó.

Nương theo lời nói của Cao Bằng, sau khi Cự Lực Nghĩ sử dụng Thạch Hóa dược tề version 1 liền lẳng lặng nằm trên mặt đất, lớp vỏ bên ngoài thân bắt đầu ngưng tụ từng khỏa tạp chất màu nâu xám, nhưng những tạp chất này sau khi bài tiết ra từ lỗ chân lông của Cự Lực Nghĩ cũng không trực tiếp biến mất, ngược lại giống như một tầng khôi giáp bao trùm bên ngoài lớp vỏ.

Màu sắc bên ngoài của Cự Lực Nghĩ dần dần trở nên nhạt đi, khôi giáp dần dần ngưng thực, giống như một pho tượng đứng tại chỗ.

Mười phút sau, pho tượng nứt ra.

Từ bên trong chui ra một con kiến màu xám trắng.

- Ta đặt tên con kiến này là Thạch Tâm Nghĩ.

【 Tên quái vật 】: Thạch Tâm Nghĩ

【 Đẳng cấp quái vật 】: cấp 7

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Sở thích quái vật 】:1. Nước đường, 2. Nhựa cây

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (bành trướng)

Con Thạch Tâm Nghĩ này sau khi tiến hóa liền giống như một ác bá, đi lại bồi hồi ở trong phòng, thỉnh thoảng gõ gõ lớp vỏ giáp cứng như đá của mình.

- Nước đường? Chính là loại nước có hàm lượng đường tương đối nhiều.

Cao Bằng gọi A Xuẩn tới.

Sau đó đem xúc tu của A Xuẩn tách ra, tay phải luồn vào trong không gian tìm tòi thứ gì đó.

A Xuẩn nghi ngờ nhìn qua chủ nhân, thỉnh thoảng lại dùng xúc tu vỗ nhè nhẹ lên cánh tay của Cao Bằng.

- Ừ, tìm được.

Cao Bằng liền biết, trong không gian của tên gia hỏa A Xuẩn này khẳng định sẽ ẩn giấu rất nhiều nước trái cây.

Trong nháy mắt khi tay phải lấy ra, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, A Xuẩn đã ngửi được hương vị nước trái cây!

- Ta! Ta nước trái cây! Ngu, ngu xuẩn Cao Bằng!

A Xuẩn lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai quấn chặt lấy cánh tay Cao Bằng, liều mạng lôi kéo nước trái cây, thân thể đã hoàn toàn song song với mặt đất. Khí lực của A Xuẩn đúng là rất lớn, kéo Cao Bằng không ngừng trượt trên mặt đất.

- Bộp.

Cao Bằng nhẹ nhàng gõ một cái vào trán của A Xuẩn

- Gọi chủ nhân, không lớn không nhỏ. Buông tay, hôm nay ta lấy của ngươi một ly nước trái cây, ngày mai trả lại cho ngươi mười ly.

A Xuẩn trong nháy mắt dừng động tác, nghi ngờ gãi gãi đầu.

Sau đó, cẩn thận từng li từng tí từ không gian tùy thân móc ra năm ly nước trái cây,

Lấy lòng, đưa cho Cao Bằng.

. . .

Cao Bằng buồn cười nhìn A Xuẩn một chút,

- Ngươi cái tên này, làm sao cũng không chịu thua thiệt.

A Xuẩn mặc kệ, vẫn một mạch đưa tất cả nước trái cây giao cho chủ nhân.

Sau đó giương lên tất cả xúc tu, ở giữa không trung không ngừng vũ động,

- Mười, mười, mười, mười, mười ly nước hoa quả!

Nói xong liền tiến lại gần, tất cả xúc tu dán vào trên mặt Cao Bằng, đẩy thế nào cũng không ra.

. . .

Chỉnh lý quần áo có chút bẩn của mình một chút, Cao Bằng ho nhẹ một tiếng,

- Được, trước kia ta có nghiên cứu qua về sở thích của Thạch Tâm Nghĩ, đó chính là nước trái cây thơm ngọt.

Nói xong Cao Bằng ném ly thủy tinh vào trong qua lỗ nhỏ. Ly thủy tinh rơi xuống mặt đất liền bộp một tiếng bể nát, nước trái cây bên trong và các mảnh thủy tinh bay tung tóe.

Thạch Tâm Nghĩ ngẩng đầu bình tĩnh ngửi ngửi mùi vị trong không khí. Khi ngửi được mùi vị nước trái cây, động tác của Thạch Tâm nghĩ dừng lại một chút, sau đó quay đầu, gắt gao nhìn chằm chằm vào chỗ nước trái cây trên mặt đất.

Một đường bò qua, mấy miếng thủy tinh trên mặt đất phát ra tiếng phốc phốc, giòn vang.

Thạch Tâm Nghĩ ngơ ngẩn giống như không hay biết, mẩu thủy tinh trên mặt đất đã bị giẫm đến nát bấy.

Cúi đầu xuống, bình tĩnh liếm láp nước trái cây, cặp râu trên đỉnh đầu không ngừng ngọ nguậy tỏ ra nó đang hết sức vui vẻ.

Sau đó Cao Bằng lại lần lượt thí nghiệm Đại Địa dược tề version 1 và Hoàng gia dược tề.

Quái vật tương ứng là Kim Quang Khuyển và Sơn Lang Tước.

Kim Quang Khuyển là một loại ngự thú giống chó khá phổ biến, trí thông minh trong các quái vật đồng cấp cũng thuộc top đầu. Hơn nữa tính cách của chúng ôn hòa, hay vui đùa với trẻ con trong gia đình, cũng rất kiên nhẫn, là một loại ngự thú hết sức ưu tú.

Sau khi sửa dụng Đại Địa dược tề, 【 Kim Quang Khuyển 】→ 【 Đại Địa Kim Quang Khuyển 】, phẩm chất tăng lên một cấp, lực

lượng và độ bền bỉ đều tăng trưởng theo các trình độ khác nhau. Có lẽ thiếu hụt duy nhất chính là da lông hơi trở nên ảm đạm một chút, không có chói mắt như trước, nhưng nhìn qua càng thêm chững chạc.

Một con khác là Sơn Lang Tước, chúng là một loài ngự thú loại chim thường thấy ở vùng núi, là do Sơn Ma Tước tiến hóa thành sau tai biến.

Mặc dù trước tai biến do ảnh hưởng của ô nhiễm môi trường nên số lượng loài chim này đã giảm xuống, nhưng so sánh với số lượng các loài chim khác thì vẫn chiếm ưu thế. Càng quan trọng hơn là năng lực sinh sản của Sơn Ma Tước cực kì khủng bố, sau tai biến số lượng lại tăng mạnh.

Thể tích Sơn Lang Tước không lớn nhưng tốc độ lại rất nhanh, hơn nữa tính tình hung mãnh, trong mỏ chim mọc ra những chiếc răng rất sắc bén. Sau khi sử dụng Hoàng gia dược tề liền tiến hóa thành Sơn Lang Hoàng Tước, phẩm chất trực tiếp từ phẩm chất Phổ thông tấn cấp thành phẩm chất Tinh Nhuệ.

【 Tên quái vật 】: Sơn Lang Hoàng Tước

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 5

【 Thuộc tính quái vật 】: Dương hệ

【 Sở thích quái vật 】: Thịt, thịt có tơ máu!

【 Nhu cầu tấn thăng phẩm chất Hoàn Mỹ 】: Bởi vì sử dụng Hoàng gia dược tề, cho nên nếu tiếp tục sử dụng Hoàng gia dược tề sẽ có thể tiếp tục tiến hóa đến phẩm chất Hoàn Mỹ, nhưng nếu muốn tấn thăng lên quái vật cấp Lĩnh Chủ thì độ khó sẽ tăng cao.

Nhìn những thay đổi của ba con quái vật sau khi thí nghiệm

khiến cho những người ở đây đều chết lặng.

Từ Thanh Chỉ đã thực tập ở phòng thí nghiệm của đại bá một khoảng thời gian, càng học tập thì nàng càng cảm thấy cái nghề Dục thú sư này thật sự phải xem mặt. . . À không, xem thiên phú.

Hiện tại, ánh mắt của nàng nhìn Cao Bằng giống như đang nhìn một con quái vật.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 187: Lôi Công

Hôm nay Kỷ Hàn Vũ cảm thấy rất cao hứng. Đây là một loại kiêu ngạo, tự hào tự nhiên sinh ra khi trưởng bối nhìn thấy vãn bối của chính mình có tiền đồ.

Sau khi được Cao Bằng thông báo hiệu quả của bốn loại dược tề này đã được tăng thêm một bước, Kỷ Hàn Vũ cuối cùng quyết định đưa Huyết Tinh Đồ Tể dược tề, Đại Địa dược tề Version 1 và Thạch Hóa dược tề Version 1 vào sản xuất hàng loạt, sau đó bán ra ngoài với quy mô lớn.

- Hoàng gia dược tề có giá trị quan trọng hơn nhiều, trước mắt sẽ không bán ra ngoài.

Kỷ Hàn Vũ từ tốn nói, sau đó sờ lên đầu Cao Bằng,

- Về sau cần đến tài liệu nào thì trực tiếp nói với ông ngoại. Đồng thời phòng thí nghiệm này của cháu nếu có thành quả gì đó cứ trực tiếp nói với ông là được, không cần để ý đến những người khác trong tập đoàn.

Mặc dù Kỷ Hàn Vũ là ông ngoại của Cao Bằng, nhưng sau khi ba người họ chứng kiến năng lực của hắn thì thật sự không cảm thấy Kỷ Hàn Vũ đang thiên vị.

Rời khỏi phòng thí nghiệm, Đặng Dịch Miểu thở dài một hơi,

- Xem ra không cần đến hai năm, hắn sẽ vượt qua chúng ta.

- Đúng vậy, người trẻ tuổi bây giờ, thật khủng bố.

Ánh mắt Từ Hà Minh tràn đầy phức tạp.

- Chỉ sợ so với ta cũng không kém nhiều lắm.

Từ Thanh Chỉ đi theo phía sau đại bá, nghe bọn họ trò chuyện, dường như có điều suy nghĩ.

. . .

- Ông ngoại, gần đây tập đoàn có nhiệm vụ nào ở bên ngoài không?

Sau khi ba người khác rời đi, Cao Bằng thử dò hỏi ông ngoại.

Khác biệt với những nghiên cứu viên khác, hắn không cần chậm rãi làm thí nghiệm khi nghiên cứu lộ tuyến tiến hóa của quái vật, chỉ cần quét mắt một vòng là được.

Cho nên hắn ở trong phòng thí nghiệm hoàn toàn là việc chỉ lãng phí thời gian.

Nghĩ đến dã ngoại thần bí tràn ngập điều không biết, quái vật phong phú, còn có các loại thực vật mới lạ, khoáng thạch siêu phàm.

Ở bên trong thợ săn quái vật có một quần thể rất đặc thù, được xưng là thợ săn thế giới!

Mỗi một thợ săn thế giới đều có xưng hào của riêng mình, bọn họ là minh tinh bên trong Ngự Sử, cũng là quần thể cường đại và đặc thù nhất bên trong Ngự Sử.

Khác biệt với đại đa số Ngự Sử tầm thường vô vi. Bọn họ xâm nhập vào thâm sơn đại trạch, tìm kiếm những khu vực mà nhân loại còn chưa đặt chân đến.

Bọn họ là nhà thám hiểm thế giới, cũng là dũng sĩ hoang dã.

Quân đội cần trấn thủ căn cứ thị, bảo hộ nhân loại. Những khu vực mà hiện nay nhân loại đã thăm dò được, có gần một nửa là

công lao của mấy thợ săn thế giới này.

Nhiệm vụ bên ngoài? Kỷ Hàn Vũ nhìn Cao Bằng một chút.

- Cái tên tiểu tử nhà cháu, từ nhỏ tính tình đã rất hoang dã rồi.

Kỷ Hàn Vũ cười mắng.

Hắn còn nhớ trước kia vào mỗi đợt cuối năm, Cao Bằng rất thích leo cây, bắt cá trong hồ nước ở hậu viện, bắt chuồn chuồn gì đó.

- Ra bên ngoài cũng không phải không thể được, nhưng mà ngự thú của cháu cần phải huấn luyện một chút, phương thức chiến đấu của bọn chúng còn quá thô ráp.

Kỷ Hàn Vũ nói với Cao Bằng.

Kỷ Hàn Vũ cũng không vì Cao Bằng lộ ra thiên phú ở phương diện Dục thú sư mà ép buộc hắn ở lại trong phòng thí nghiệm không ngừng nghiên cứu.

Ngược lại, ở phương diện này Kỷ Hàn Vũ rất khai sáng.

- Dã ngoại chân chính cũng không phải là mấy khu rừng nhỏ ở gần căn cứ thị, nguy hiểm ở khắp mọi nơi. Cho nên, khi chưa được ông cho phép thì cháu tuyệt đối không thể xâm nhập vào dã ngoại. Nếu không, ta sẽ đánh gãy chân của cháu! Để cho cháu nằm ở trên giường tĩnh dưỡng!

Kỷ Hàn Vũ lạnh giọng nói với Cao Bằng.

Cao Bằng trầm ngâm. Chính mình có được thần thông đẩu chuyển tinh di, cho nên muốn đánh gãy chân của mình, trước hết phải làm cho toàn bộ chân của ngự thú. . .

Cao Bằng nghĩ đến mấy trăm cái chân của Đại Tử, tám cái chân của A Ban, vô số xúc tu của A Xuẩn.

À... Còn Tiểu Diễm, không đề cập tới cũng được.

- Đại Tử là thuộc tính Lôi, mặc dù lực lượng hệ Lôi của nó không nhiều lắm, nhưng cũng có thể vận dụng vào trong chiến đấu. Nhưng mà phương pháp sử dụng của nó còn quá thô ráp.

Kỷ Hàn Vũ lắc đầu, dừng một chút,

- Sáu giờ sáng ngày mai rời giường, mang theo toàn bộ ngự thú của cháu đến. Đúng rồi, trong ngăn tủ ở phòng cháu có quần áo thể thao, ngày mai mặc bộ quần áo thể thao này đến.

. . .

Ngày kế tiếp, sắc trời vừa hửng sáng, Cao Bằng mặc quần áo thể thao mang theo mấy ngự thú đi tới bên hồ.

Ông ngoại đã chắp hai tay sau lưng đứng ở bên hồ, lấy điện thoại di động ra xem thời gian, 5:57.

- Trước tiên chống đẩy ba mươi cái.

Kỷ Hàn Vũ từ tốn nói.

Cao Bằng mộng bức,

- What?

- Ta bảo cháu đến lúc sáu giờ, cháu liền đến sát thời gian đó, coi như cũng đúng giờ. Thấy cháu có quan niệm thời gian như thế, ban thưởng cho cháu ba mươi cái chống đẩy để hoạt động gân cốt một chút.

Cao Bằng mặc dù không thể nói được gì, nhưng vẫn làm theo.

Cơ thể có lực lượng ngự thú phản hồi lại, Cao Bằng chống đẩy ba mươi cái rất nhẹ nhàng, làm xong ba mươi cái mà mặt không đỏ tim không đập.

- Trong thế giới hiện nay, thứ đáng tin nhất không phải là tiền tài, cũng không phải là quyền lực, mấy thứ này đều chỉ là ngoại vật.

Kỷ Hàn Vũ nhìn chằm chằm vào hai mắt Cao Bằng,

- Thứ đáng tin nhất, chỉ có lực lượng của mình.

Nói xong Kỷ Hàn Vũ vươn tay phải, năm ngón tay xòe ra, sau đó nắm thành quả đấm,

- Chỉ có lực lượng mới là thứ có thể dựa vào! Không có lực lượng, Kỷ Hàn Vũ ta dựa vào cái gì có thể chưởng khống được tập đoàn Nam Thiên lớn như vậy!

- Không chỉ là ngự thú, bao gồm cả cháu cũng phải rèn luyện thân thể của mình.

- Ách, thế nhưng nhân loại chúng ta có rèn luyện thế nào đi nữa cũng không thể đánh lại ngự thú, rèn luyện cũng chỉ vô dụng thôi.

Cao Bằng lúng túng nói.

- Thật sao?

Kỷ Hàn Vũ cười cười ý vị thâm trường. Chân trái đột nhiên nổ bắn ra như trường tiên, chỉ có thể nhìn thấy một vệt tàn ảnh trong không khí, giống như đại phủ bổ ra, kèm theo một tiếng rít thê lương, cái cây bên cạnh đã ầm ầm gãy nát.

Cái cây to chừng bát ăn cơm lại bị một chân đá gãy!

Cao Bằng trợn mắt há hốc mồm, thế này thì quá mức rồi.

Coi như Hắc Bạo Viên cấp Bình Thường cũng không nhất định có thể dùng một cước đá gãy cây này chứ.

- Vừa rồi ta chỉ dùng ba thành lực.

Lão Kỷ chắp hai tay sau lưng, đúng lúc có một tia sáng nhàn nhạt chiếu đến từ phía chân trời lên mái tóc ngắn màu xám bạc của Kỷ Hàn Vũ.

Làn gió nhẹ thổi tới bên hồ, góc áo của lão Kỷ đong đưa.

Lẳng lặng hưởng thụ vẻ mặt sùng bái đến từ cháu ngoại.

Trong hồ, một ánh mắt đầy nghi ngờ xuyên thấu qua mặt nước nhìn chằm chằm vào Kỷ Hàn Vũ. Đây là người chủ nhân mà ta biết sao?

- Lực lượng phản hồi lại từ ngự thú mặc dù rất ít, nhưng chỉ cần đẳng cấp ngự thú đủ cao thì lực lượng phản hồi cho chúng ta kỳ thật cũng sẽ dần dần tăng nhiều. Mà một thân thể cường tráng, có thể làm cho chúng ta chạy trốn được nhanh hơn trong lúc đối mặt với nguy hiểm!

Cao Bằng gật đầu thật mạnh, cảm thấy ông ngoại nói quá có lý.

Nghe được ông ngoại nói như vậy, trong nháy mắt Cao Bằng đã sinh ra hứng thú mãnh liệt với việc rèn luyện thân thể.

- Chúng ta là Ngự Sử, bảo trụ tính mạng của mình là việc quan trọng nhất. Dù sao chỉ cần còn sống thì sẽ có khả năng lật bàn.

Nói xong, Kỷ Hàn Vũ nhìn về phía mấy ngự thú của Cao Bằng,

- Năng lực của Đại Tử là hệ Lôi. Rất khéo, ta có một ngự thú có lẽ có thể trợ giúp nó một chút.

- Lôi Công!

Kỷ Hàn Vũ từ tốn nói.

Mặt hồ phía sau nhấc lên sóng to gió lớn, kèm theo đó là lôi quang chói mắt. Một thân thể cao lớn chậm rãi bò ra khỏi hồ.

Cao Bằng mở to hai mắt. Mình đã từng thấy nó, quả nhiên đó là ngự thú của ông ngoại!

Sừng nhọn màu tím dựng thẳng tắp, một vòng lại một vòng xoắn ốc dọc theo thân sừng, vỏ lưng khổng lồ giống như kèn lệnh của Lôi Thần, hồ quang điện chói mắt giăng kín bên ngoài thân. Một đôi cự kìm nặng nề thò ra từ trong vỏ lưng, đập ầm ầm ở bên bờ, điện quang bắn ra, lưu lại hai cái hố sâu.

Một dãy số liệu nhanh chóng hiện lên trong mắt Cao Bằng —— 【 Tên quái vật 】: Lôi Công Loa!

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 188: Huấn Luyện

【 Tên quái vật 】: Lôi Công Loa

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 39

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Sử Thi

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Lôi / Hệ Thủy

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (trầm ổn)

【 Năng lực quái vật 】: Khống lôi Lv3, khống thủy Lv2, Cứng rắn vỏ lưng Lv3.

【 Đặc tính quái vật 】: Lôi loa (hiệu quả ① hiệu quả bị động: Đẳng cấp năng lực Khống lôi +1.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Toàn lực phóng thích Lôi loa sẽ tích súc năng lượng hệ Lôi, triệu hồi ra lôi âm phong bạo trong phạm vi nhất định.)

【 Nhu cầu tăng lên phẩm chất Truyền Thuyết 】: Lôi Thần Thạch *1, ba mươi tấn Dũ Linh Thủy.

Một cái chân màu xanh lam thò ra từ trong vỏ ốc, một tia điện văn lóe lên. Sâu trong vỏ ốc đen kịt, ẩn ẩn có một đoàn ánh sáng màu bạc đang chậm rãi lấp lóe.

- Lôi Công là do ta nhặt được ở trong biển.

Lão Kỷ chỉ vào Lôi Công ốc rồi nói,

- Năng lực của nó tuy không phải rất mạnh, nhưng mà tính

cách rất ôn hòa, dùng để huấn luyện Đại Tử thì vẫn đủ.

Đại Tử e ngại nhìn qua Lôi Công, sau đó lặng lẽ nấp sau chân Cao Bằng. Nhưng mà thể tích của nó quá lớn, vô luận nó trốn kiểu gì đi nữa, nhìn qua đều rất rõ ràng.

- Lôi Công, con tiểu lôi công này giao cho ngươi, ngươi hãy huấn luyện năng lực khống lôi cho nó.

Lôi Công Loa gật đầu, vỏ ốc phía sau dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được lắc lư tỏ vẻ đồng ý.

- Đi thôi, Lôi Công Loa có thuộc tính tương tự với ngươi, nó là tiền bối của ngươi biết không, phải nghe lời tiền bối đó?

Cao Bằng xoay người nhẹ nhàng nắm lấy râu trên đỉnh đầu Đại Tử, ôn nhu nói.

Đại Tử vẫn sợ hãi như cũ, cẩn thận từng li từng tí quan sát Lôi Công Loa từ khe hở giữa hai chân Cao Bằng, kiểu gì cũng không chịu đi qua.

Cuối cùng Cao Bằng thực sự bất đắc dĩ, phải lệnh cho A Ngốc xách gia hỏa này qua.

Đại Tử bị nâng lên giữa không trung liều mạng giãy dụa, giọng nói không ngừng vang lên trong đầu Cao Bằng,

- Cao Bằng, ngươi không cần ta nữa! Cao Bằng, ngươi thay đổi!

- Ta không thay đổi!

Cao Bằng đen mặt trả lời.

- Là ngươi quá sợ hãi! Vì sao ta lại có một ngự thú hay sợ hãi như ngươi chứ.

- Học ngươi! Học ngươi!

Đại Tử giương nanh múa vuốt, tức hổn hển.

- Đánh rắm, Cao mỗ ta lúc nào từng sợ qua. Đàn ông tốt đỉnh thiên lập địa, cả đời này ta chưa từng lui lại!

Cao Bằng tranh thủ thời gian âm thầm hạ lệnh cho A Ngốc che miệng Đại Tử lại, sau đó quay đầu chính nghĩa lẫm nhiên nhìn chằm chằm vào Lôi Công rồi lớn tiếng nói:

- Lôi Công huynh, cái con ngự thú không nghe lời của ta liền giao cho ngươi huấn luyện thật tốt, tuyệt đối không nên khách khí!

Bốn chữ không nên khách khí này Cao Bằng nhấn rất mạnh.

Hai cái càng thô to của Lôi Công đập vào trên vỏ lưng, phát ra tiếng vang đông đông đông.

Kỷ Hàn Vũ quay đầu cười nói với Cao Bằng:

- Lôi Công nói không có vấn đề, giao cho nó đi.

Đại Tử tuy bị che miệng nhưng giọng nói vẫn truyền vào trong đầu Cao Bằng thông qua huyết khế. Cao Bằng quay đầu, giả bộ như không nghe thấy được.

- Ông ngoại, thế còn A Ban, A Ngốc và Tiểu Diễm bọn nó. . . ?

Kỷ Hàn Vũ vẫy tay về phía hồ. Kèm theo một tiếng long ngâm kinh thiên, một đầu bạch giao phá nước bay ra. Thân thể cao lớn bay lượn giữa không trung, tạo ra một bóng đen khổng lồ trên mặt đất, cuồng phong gào thét ép cho bãi cỏ ngã sấp xuống mặt đất.

Ngoại trừ Tiểu Diễm, đây là lần thứ nhất mấy ngự thú này tiếp xúc với bạch giao ở khoảng cách gần như vậy.

Xúc tu của A Xuẩn giật một cái, thân thể trở nên cứng ngắc,

ngã thẳng xuống đất, chỉ còn lại tiếng nỉ non loáng thoáng truyền đến từ trong miệng,

- Cá thật lớn. . .

- A Ngốc là hệ Vong Linh, phương thức chiến đấu chủ yếu dựa vào cận chiến, còn A Ban cháu chuẩn bị định vị phát triển theo hướng nào?

- Vị trí phòng ngự và khống chế trong đội ngũ.

Cao Bằng không chút do dự nói.

Lộ tuyến tiến hóa của A Ban chính là để cho nó trở nên càng ngày càng có thể chịu đòn. Lúc này nếu chỉ nhìn bề ngoài của A Ban thì rất khó nhìn ra nó là một con nhện, bất kỳ người nào khi lần đầu tiên nhìn thấy nó đều sẽ ngộ nhận nó là một con cua lớn.

Đồng thời A Ban còn có năng lực đặc thù phun tơ nhện. Trước mắt, trong mấy trận chiến thì tơ nhện của A Ban có hiệu quả rất tốt, không ít địch nhân sau khi bị tơ nhện dính chặt thì hành động đều sẽ chịu hạn chế rất lớn.

- Vậy là có một tank có năng lực khống chế.

Kỷ Hàn Vũ gật đầu.

Nhìn thấy ông ngoại điêu luyện nói ra thuật ngữ tank trong võng du, Cao Bằng cảm thấy có chút quái dị.

- Vậy thì cần huấn luyện năng lực khống chế và năng lực kháng đòn cho nó, ừ, cho huấn luyện chung với A Ngốc đi. Bạch long, kế tiếp ngươi sẽ bồi luyện bọn nó

Trên bầu trời Bạch Giao Long khinh thường quét mắt nhìn bọn gia hỏa dưới mặt đất. Nhưng đây là mệnh lệnh của chủ nhân, nó đành phải tuân thủ.

Ánh mắt Kỷ Hàn Vũ đảo qua trên người A Xuẩn, sau đó dời đi nơi khác không dừng lại chút nào.

Năng lực của Tiểu Diễm Kỷ Hàn Vũ tất nhiên đã biết, trầm mặc một lát rồi nói,

- Tiểu Diễm huấn luyện chung với Đại Tử đi. Mặc dù Lôi Công chưởng khống hệ Lôi và hệ Thủy, nhưng đều là hệ nguyên tố, sẽ có rất nhiều điểm chung.

Sau khi phân phối xong xuôi, Tiểu Diễm chậm chạp nhảy về phía Lôi Công.

Ở một bên, Bạch Giao Long cũng bắt đầu hành trình bồi luyện.

A Ngốc không sợ hãi chút nào. Nó không biết sợ hãi là thứ gì, gầm nhẹ một tiếng, hung lệ phi thẳng về phía Bạch Giao Long trên bầu trời.

Bạch Giao Long uể oải ngáp một cái. Cái đuôi tùy ý vung vẩy, một bóng đen hiện lên, bên hồ giống như đang nổi lên một cơn cuồng phong cấp tám.

A Ngốc lấy tốc độ nhanh hơn rơi xuống, hung hăng nện xuống bãi cỏ ở ven hồ, mặt đất xung quanh rung mạnh.

Con mắt của A Ban chớp mạnh hai lần, nuốt một ngụm nước bọt, hai chân điên cuồng đào đất. Năng lực hệ Thổ dĩ nhiên vô sự tự thông, mặt đất dưới chân biến thành xốp mềm, A Ban rất nhanh đã đào ra một cái hố to sau đó chôn bản thân xuống.

Bạch Giao Long đưa long trảo ra tìm tòi, tinh chuẩn bắt lại A Ban từ bên dưới mặt đất. Sau đó tùy ý ném đi, làm nó lăn lộn bảy tám vòng trên mặt đất.

A Ban giận tím mặt, có thể nhẫn nại không thể nhẫn nhục. Ta đã nhường nhịn, nhưng vì sao ngươi cứ phải bức ta?

Nhắm thẳng vào Bạch Giao Long, hai chân trước của A Ban giơ lên cao, từng dãy chân nhện sắc bén bám chắc vào mặt đất. Hai chân trước đập thật mạnh xuống đất, mượn nhờ cỗ lực này để bắn thẳng lên trời. Con mắt màu đỏ của A Ban lấp lóe, hung tính của ta đã bị triệt để kích phát, trong trạng thái này, ngay cả chính ta cũng cảm thấy hại. . .

Đương ——

Một tiếng búng tay thanh thúy vang lên ở cái trán của A Ban, A Ban bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ ép xuống mặt đất.

Giữa không trung, ba căn long trảo của Bạch Giao Long vẫn duy trì tư thế bắn ra.

Ở phía dưới, A Ban yên lặng đứng dậy rời đi. Không luyện không luyện nữa, trở về ngủ thôi.

Mượn nhờ cơ hội Bạch Giao Long búng A Ban ra, A Ngốc thừa cơ nhảy lên một cái, song quyền trái phải bộc phát, phóng ra giống như hai đoàn hỏa tiễn. Lực lượng cuồng bạo đánh trúng phần bụng của Bạch Giao Long, song quyền đánh vào lân phiến phát ra âm thanh giống như sắt thép va vào nhau.

A Ngốc chỉ cảm thấy chính mình dường như đã đánh trúng khối sắt, theo sát đó là một lực phản chấn mãnh liệt truyền đến từ lân phiến, hai cánh tay A Ngốc tê rần, sau đó bị cỗ lực lượng này đánh bay. Trong mắt Bạch Giao Long lộ ra một tia kinh ngạc, thế mà lại bị đánh trúng.

Phần bị đánh trúng ở bụng lộ rõ hai đạo bạch ấn hình nắm đấm, chỉ sau thời gian mấy hơi thở, hai đạo bạch ấn này dần dần tiêu tán.

Linh hồn hỏa diễm trong hốc mắt của A Ngốc chậm dãi thiêu đốt, có thể đánh trúng là được! Song quyền đánh ra, A Ngốc chiến

ý sôi trào.

Nơi xa, trên một cành cây có một con Hồng Thủy Mẫu Viên nhỏ, ánh mắt như nước long lanh nhìn chằm chằm vào A Ngốc, trong miệng phát ra tiếng vượn minh mơ hồ:

- Cha, cha, siêu lợi hại!

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 189: Thay Đổi

Tựa hồ nghe thấy con gái cổ vũ, A Ngốc càng đánh càng hăng, mỗi một lần bị đánh bay đều sẽ dùng tốc độ nhanh hơn giết trở lại.

Mỗi quyền, mỗi cước đều mang theo tiếng cuồng phong gào thét, giữa không trung chỉ còn lại bóng đen của A Ngốc.

Bởi vì đây là huấn luyện cho nên Bạch Giao Long giữ lại phần lớn lực lượng của mình, an tâm chơi đùa với A Ngốc.

A Ban vừa mới chạy ra được vài chục bước thì một đoàn sấm sét dày đặc bắn đến từ phía xa, sấm sét dày đặc nổ ra một cái hố sâu, điện quang lan tràn bốn phía. Những tia sét giống như mạng nhện lan tràn ra vô tình quấn quanh đùi A Ban, làm cho cái chân của nó bị giật đến tê rần.

Quay đầu lại liền thấy chủ nhân đang đen mặt nhìn nó, mắt A Ban nhấp nháy mấy cái.

- Ta đi tìm nhược điểm của con rắn lớn kia.

Từ trước tới giờ nó chưa từng nhìn thấy rồng, cho nên ngay lập tức nó coi Bạch Giao Long là một con rắn lớn mọc thêm mấy cặp chân.

Nói xong, A Ban liền xoay người nghiêm trang nhìn về phía Bạch Giao Long.

Cao Bằng thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Lôi Công. Lôi Công đang chỉ bảo Đại Tử và Tiểu Diễm.

Cùng là quái vật nên chúng giao lưu với nhau dễ dàng hơn

nhiều.

Trước người Lôi Công trôi nổi năm quả cầu lôi điện to bằng nắm tay, lôi quang màu trắng vô cùng chói mắt. Theo ý niệm của Lôi Công, năm quả cầu bằng nắm tay này bắt đầu xếp thành hình tròn, chậm rãi xoay quanh, bắt đầu biến đổi thành các loại hình dạng giản dị, có hình tròn, có hình lập phương, có hình tam giác.

Quan trọng nhất vẫn là năm quả cầu lôi này đồng thời biến hóa, điều này tương đương với nhất tâm ngũ dụng.

Thế mà lại khủng bố như vậy.

Đại Tử chỉ có thể thi triển hồ quang điện khi nhìn thấy một màn liền ngốc.

Thì ra …. Còn có thể chơi như thế nữa.

Lần đầu tiên, Đại Tử cảm thấy một chút .. tự ti?

Không không không, sau đó Đại Tử tranh thủ thời gian lắc đầu, khẳng định không phải như vậy.

Nhìn thấy Đại Tử lâm vào tình trạng không thể kiềm chế như thế, Cao Bằng chỉ có thể cảm khái, trong nội tâm lại càng cảm thấy chắc chắn.

- Thật ra cũng không khó như các ngươi tưởng tượng, ngươi với ta có chung một năng lực, cho nên điều ta làm được thì chắc chắn ngươi cũng làm được.

Đại Tử xoắn xuýt nhìn Lôi Công.

- Ngươi lợi hại, nhưng ta không lợi hại giống như ngươi.

- Những thứ ta thi triển chẳng qua nằm ở mức mà với trình độ hiện nay của ngươi có thể làm được.

Lôi Công từ tốn nói, giống như tiếng sấm quanh quẩn trên bình nguyên. Cùng với lời nói của Lôi Công, tiếng sét liên tiếp nổ vang trong không khí, hoạt động của nguyên tố lôi trong không khí cũng trở nên mạnh mẽ hơn, một cái rồi lại một cái lôi cầu ngưng tụ ở trong không khí.

Lôi cầu rậm rạp chằng chịt trải rộng trong hư không, nhìn qua ít nhất cũng có hơn ngàn cái, giống như quần tinh sáng chói. Ở giữa các lôi cầu đều có lôi ti nối lấy nhau, hóa thành một cái lưới lớn.

Lôi đình cuồng bạo bây giờ trở nên vô cùng ôn hòa, giống như con cừu non lặng yên ngoan ngoãn nằm trong lòng bàn tay.

- Đây mới là tiêu chuẩn bây giờ của ta.

Đại Tử nuốt nước miếng. Trong mắt tràn đầy vẻ hâm mộ và ước mơ, bản thân mình cũng có một ngày…. có thể đạt tới trình độ như thế này sao?

- Vì thế ngươi làm đơn giản là được, chỉ cần có thể vận chuyển linh hoạt năm quả lôi cầu, ở chỗ này của ta coi như ngươi hợp lệ.

Lôi Công nói với Đại Tử.

Đại Tử xoắn xuýt gật đầu.

- Thật ra cũng không khó như ngươi tưởng tượng, đối với chúng ta thì việc thao túng lôi điện là năng lực thiên phú. Giống việc ngươi dùng mấy trăm cái chân để đi vậy, ngươi sẽ không cảm thấy nó có gì khó khăn, bởi đây là thiên phú của ngươi, chỉ cần thuần thục là có thể làm được. Nhưng đối với con chim nhỏ ở bên cạnh ngươi, dùng mấy trăm cái chân để đi lại chính là một chuyện không thể nào tưởng tượng nổi.

Những lời này giống như một mũi tên nhọn đâm trúng trái tim

của Tiểu Diễm.

Tiểu Diễm ở bên cạnh đang chăm chú tiếp nhận huấn luyện thầm mắng trong lòng. Ngươi nhiều chân thì nhiều chân thôi, liên quan gì tới ta, dù có nhiều chân hơn nữa thì không phải mỗi cái đều ngắn như vậy sao!

Tiểu Diễm há mỏ chim, trong miệng phun ra một đoàn hỏa diễm. Lần này hỏa diễm không có trực tiếp phụt ra như trước mà chậm rãi phiêu phù ở trước mỏ nửa mét, sau đó dùng tốc độ chậm chạp ngưng tụ thành một quả cầu lửa.

Vậy mà có thể trực tiếp ngưng tụ ra hỏa cầu trong lần đầu tiên.

Dù là Lôi Công ở bên cạnh cũng không nhịn được rất kinh ngạc. Ngay cả nó trước đây cũng phải thử nhiều lần mới có thể làm được, thế mà con chim một chân này làm một lần liền thành công rồi.

Đại Tử ghen tỵ quét mắt nhìn Tiểu Diễm, hừ! Ngay cả con chim một chân này cũng có thể làm được, mình khẳng định mạnh hơn nó nhiều!

Đại Tử nhắm mắt lại, cố gắng cảm thụ lực lượng trong cơ thể.

Một luồng sức mạnh yếu ớt không an phận chậm rãi chảy xuôi trong cơ thể, đúng, đây chính là sức mạnh của mình!

Đại Tử tranh thủ thời gian câu thông cỗ lực lượng này, cố gắng thúc đẩy nó di chuyển trong người.

Dần dần, Đại Tử càng ngày càng buông lỏng, cũng càng ngày càng ôn hoà.

Bước tiếp theo chính là đưa lực lượng trong cơ thể dần dần phóng ra bên ngoài.

Đại Tử thúc giục cỗ lực lượng này, thông qua tốc độ chậm chạp nhưng chắc chắn chậm rãi phóng thích nó ra khỏi cơ thể.

Bủm~~~

Một tiếng đánh rắm vừa du dương vừa kéo dài.

Sắc mặt Đại Tử căng thẳng, hai mắt khẩn trương chen lấn thành một đoàn.

Tiểu Diễm trào phúng liếc mắt nhìn Đại Tử. Cái con rết ngu xuẩn này, mất công trước kia mình còn coi nó là đối thủ cạnh tranh lớn nhất, bây giờ xem ra nó không có chút uy hiếp nào.

…

Nửa tháng sau, thời gian nghỉ hè đã trôi qua gần một nửa.

Ven hồ không ngừng truyền ra âm thanh nổ vang.

Một cái khô lâu cao hơn năm mét điên cuồng lao vụt trên mặt đất, không ngừng tránh thoát từng giọt nước rơi xuống từ trên đỉnh đầu.

Mỗi giọt nước đều được ngưng tụ từ trên cao, so với tảng đá còn nặng hơn vài lần, lấy tốc độ vài trăm mét một giây từ trên trời bắn xuống, lưu lại từng hố sâu trên mặt đất.

Dù A Ngốc có lực phòng ngự không kém cũng không dám tùy tiện để mấy giọt nước này rơi vào trên người, nếu không sẽ ảnh hưởng tới tiết tấu chiến đấu, sau đó sẽ bị càng nhiều nước rơi trúng người.

Trong màn nước dày đặc thỉnh thoảng xen kẽ đuôi rồng quét ngang đánh lén, đuôi rồng cuồng bạo mang theo cuồng phong dữ dằn, nhấc lên từng tiếng ma sát trong không khí.

Huyết Ti Tâm trong lòng ngực A Ngốc điên cuồng nhảy lên,

dùng thế Thiết Bản Kiều tránh khỏi đuôi rồng quét tới, sau đó hai tay mượn lực đập mạnh xuống đất nhảy vọt người lên, dùng một phát đấm móc đánh trúng vùng bụng của Bạch Giao Long.

Toàn bộ quá trình liền mạch, kết thúc trong vòng vài hơi thở.

Sau khi vung ra quyền này, A Ngốc mượn lực phản chấn xoay tròn giữa không trung một vòng rồi mới bình ổn rớt xuống đất. A Ban ở sau lưng nó khoan thai chậm rãi đi tới, quơ đôi càng cổ vũ hò hét. Ồ, chiến đấu kết thúc rồi hả?

Bạch Giao Long trên bầu trời thu hồi năng lực khống thủy của mình, rút lại đuôi rồng, nhàn nhạt mở miệng.

- Rất tốt, phản ứng và tốc độ của ngươi đều đã đạt đến tiêu chuẩn hợp cách. Năng lực khống thủy vừa rồi của ta đã đạt đến toàn lực của quái vật cấp Thủ Lĩnh hệ Thủy, ngươi có thể đến gần kẻ địch dưới loại công kích như vậy, thế thì trận chiến này coi như đã kết thúc một nửa.

- Về phần ngươi…

Ánh mắt Bạch Giao Long chuyển lên người A Ban.

A Ban hợp thời ưỡn ngực, khoe khoang nâng lên móng vuốt.

- Dù sao chỉ là một cái khiên thịt mà thôi, chịu đòn là được rồi.

Một bên khác, Tiểu Diễm bay lượn trên mặt hồ, quanh người nó có mười quả cầu lửa vờn quanh, thỉnh thoảng có một quả cầu lửa thoát ra rơi vào mặt hồ, nhấc lên sóng lớn mấy mét.

Ở bên bờ, hai sợi râu Đại Tử kéo căng, thân thể cong thành cây cung, phía trước hai sợi râu của nó là năm viên lôi cầu to bằng quả bóng bàn đang cố gắng ngưng tụ, sáng tối chập chờn, nhìn qua dường như có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào.

- Trong vòng nửa tháng mà ngươi đã có thể làm tới trình độ này, thật ra cũng đã không tệ rồi.

Lôi Công tán dương Đại Tử.

Một bên khác ở bờ sông, Kỷ Hàn Vũ và Cao Bằng sóng vai mà đứng, nhìn Tiểu Diễm đang bay lượn trên bầu trời

- Cháu thật sự muốn đi vào trong rừng rậm?

- Vâng, cháu chỉ muốn đi xem một chút. Ông ngoại yên tâm đi, cháu chỉ ở bên ngoài nhìn xem một lát, không đi vào.

Cao Bằng gật đầu.

Dịch: Trúc

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 190: Đây Chỉ Là Thao Tác Cơ Bản

- Cái này cho cháu.

Lão Kỷ lấy một cái túi nhựa plastic màu đen từ trong túi quần ra, từ hình dáng góc cạnh của nó thì có thể suy đoán bên trong là đồ vật dạng laptop, điện thoại.

Cao Bằng nhận lấy, mở ra ngay trước mặt lão Kỷ. Bên trong túi chứa một tấm bản đồ màu vàng nhạt, sờ lên rất thô ráp, cũng không biết được chế tạo từ cái gì. Tiếp đó còn có một cái tấm phẳng và một cái la bàn tinh vi.

- Cái tấm phẳng này là năng lượng mặt trời, bên trong có bản đồ điện tử, còn có thể gọi điện thoại. . . Chỉ cần có tín hiệu, sử dụng địa đồ và la bàn ra sao mấy ngày nay ta sẽ dạy cho cháu. Bản đồ này là địa đồ nội bộ, địa hình lớn nhỏ và những nơi nguy hiểm gần thành phố Du Châu đều được viết rõ ràng ở phía trên, cháu phải xem nhiều một chút.

- Cháu có ngự thú loại phi hành, cho nên có được thêm một tầng đảm bảo so với phần lớn ngự sử khi đi thám hiểm. . . Lúc đối mặt với nguy hiểm cháu phải học được lấy hay bỏ. Có ông ngoại ở đây, ta sẽ mãi mãi là lực lượng của cháu, muốn làm cái gì thì cứ yên tâm to gan đi làm.

Gương mặt góc cạnh của Kỷ Hàn Vũ chẳng biết lúc nào trở nên nhu hòa, một vòng nụ cười ấm áp chầm chậm nở rộ ở trên mặt.

Cao Bằng quay lại, ngẩng đầu ngưỡng mộ nhìn ông ngoại, mái tóc màu xám bạc của ông ngoại được chải vuốt rất chỉnh tề.

Còn nhớ trước kia mái tóc của ông ngoại vẫn là màu đen.

- Ừ.

Cao Bằng dùng giọng mũi ừ một tiếng.

Đáng nhắc tới chính là trong nửa tháng này A Xuẩn rốt cục tấn cấp Thủ Lĩnh, thể tích không gian tùy thân tăng vọt, khoảng chừng bằng khoang sau của xe tải lớn. Có thể nói là cuối cùng cũng từ chất biến nghênh đón lượng biến, đạt tới tưởng tượng lúc đầu của Cao Bằng —— Nhà kho di động.

Ở bên trong không gian tùy thân chất đầy đồ ăn, dược phẩm, lều vải,... Một loạt các nhu yếu phẩm cần thiết cho việc sinh tồn ở dã ngoại. Cao Bằng vẫy vẫy tay với lão Kỷ, sau đó quay người nhanh chân rời đi.

Kỷ Hàn Vũ nhìn theo bóng lưng Cao Bằng, muốn dặn dò thêm một chút, nhưng lại không biết nên nói cái gì cho phải. Cuối cùng chỉ có thể yếu ớt thở dài, chắp hai tay sau lưng quay người rời đi.

. . .

Mở địa đồ ra, Cao Bằng bắt đầu phân biệt phương hướng.

- Bây giờ chắc hẳn ta đang ở chỗ này. . .

Cao Bằng nhíu mày tự lẩm bẩm.

Trước tai biến thành phố Du Châu vốn có tên gọi là thành phố núi, tọa lạc bên trong dãy núi. Sau tai biến dãy núi không ngừng biến hóa, càng trở nên nguy nga tráng lệ, sâu thẳm yên tĩnh.

Thành phố Du Châu nằm ở vị trí chính giữa trên bản đồ. Lấy Du Châu làm trung tâm mở rộng ra bốn phía, trên rất nhiều ngọn núi đều có vẽ một chút hình ảnh quái vật, bên cạnh hình ảnh đó còn có vài dòng chữ giới thiệu về quái vật.

Có khu vực cá biệt trên bản đồ được khoanh đỏ, ở vị trí nào đó trong vòng đỏ có vẽ lên mấy dấu gạch đỏ. Dấu hiệu này cho biết ở khu vực đó có quái vật cấp Lĩnh Chủ xuất hiện!

Chỗ có gạch đỏ là nơi quái vật cấp Lĩnh Chủ thường xuyên xuất hiện.

Cao Bằng cảm thấy đau răng. . . Vòng đỏ trên bản đồ này cũng quá nhiều rồi, thô sơ giản lược nhìn qua đã không dưới mười cái. Bảo sao ông ngoại nói dã ngoại rất nguy hiểm.

Cao Bằng không ngừng tìm kiếm trên địa đồ. Ở một tuần lễ trước, Cao Bằng phát hiện một cái chức năng mới rất thú vị. Khi hắn tập chung chú ý vào một loại tài liệu nào đó trên khung số liệu, không hiểu sao lại xuất hiện vị trí của loại tài liệu đó.

Nhưng hắn chắc chắn, trước kia mình không có loại công năng này.

Không nghĩ ra được, cuối cùng Cao Bằng chỉ có thể kết luận là do cường độ linh hồn của mình tăng lên làm cho chức năng mới của khung số liệu bị mở ra. Theo cường độ linh hồn của mình tăng lên, khung số liệu cũng càng ngày càng hoàn thiện.

Bây giờ mấy ngự thú trong tay mình ngoại trừ A Xuẩn vẫn chỉ là cấp Thủ lĩnh với phẩm chất Tinh nhuệ, mấy ngự thú còn lại đều là cấp Thủ lĩnh phẩm chất Hoàn mỹ.

Trọng tâm trước mắt của Cao Bằng là tăng phẩm chất A Ban và Đại Tử lên tới phẩm chất Sử thi, để bọn chúng thức tỉnh đặc tính quái vật.

- Điều kiện để A Ban tiến hóa lên phẩm chất Sử thi là nuốt một viên Địa Linh Tâm, sau đó vùi sâu vào trong đất ngủ say bảy mươi hai giờ là có thể tiến hóa thành Đại Địa Thuẫn Chu.

Cao Bằng không ngừng liếc nhìn trên địa đồ, tìm kiếm hoàn

cảnh có thể sẽ sinh ra Địa Linh Tâm.

Địa Linh Tâm, Địa Linh Tâm. . .

Nơi này, nơi này, còn có nơi này. Ba khu vực này đều có điều kiện thích hợp để sinh ra Địa Linh Tâm.

Trầm ngâm một lát, cuối cùng Cao Bằng chọn một cái gần nơi này nhất.

- Chậm một chút, Tiểu Diễm ngươi bay chậm một chút!

- Đại Tử, không được chạy xa. Còn nữa, đó là quả thối thối, không thể ăn!

- A Ban, nhanh đứng lên cho ta! Đó chỉ là một con Thiết Giáp Trư bình thường, không phải heo thần gì đâu! Ngươi mẹ nó, đừng có quỳ xuống!

Trên đường đi Cao Bằng vất vả hao tâm tổn trí, chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cảm thấy mình vừa phải làm cha vừa phải làm mẹ. Mỗi một ngự thú đều có tư tưởng của mình, theo tuổi tác của bọn chúng ngày càng tăng, tính cách cũng càng ngày càng sinh động, sẽ không còn chỉ biết lăn lộn bán manh như lúc đầu. Nhưng mà, Cao Bằng thà rằng bọn chúng chỉ biết lăn lộn bán manh. . .

Qua ròng rã nửa ngày, một đoàn người mới đi được không đến năm cây số.

Cao Bằng xoa xoa mồ hôi trên trán, nếu cứ như vậy tiếp thì mình phải đi tới khi nào mới có thể đến nơi.

Cũng may cây cối xung quanh rất tươi tốt, ánh nắng chiếu xuống từ đỉnh đầu cơ bản đều bị cản lại, không khí cực kỳ râm mát.

Ong ong ong ——

Lít nha lít nhít âm thanh vù vù quanh quẩn bên trong rừng rậm, Tiểu Diễm đang bay lượn ở trên không trung thông qua huyết khế nói cho Cao Bằng:

- Chủ nhân, có muỗi to, nhiều con muỗi!

Nhiều con muỗi? Trong lòng Cao Bằng lộp bộp, bầy muỗi bình thường có số lượng cũng không ít, chúng được coi là một loại quái vật rất khó đối phó trong rừng rậm.

Trong rừng rậm âm u đều là thân cây thô to, bụi cây rậm rạp có khắp mọi nơi. Chính vì thế chỉ có thể thông qua phương hướng âm thanh truyền đến để phán đoán vị trí của bầy muỗi.

- Tiểu Diễm xuống đây đi.

Cao Bằng ra lệnh cho tiểu Diễm.

Tiểu Diễm phá vỡ tán cây vững vàng rơi xuống bên cạnh Cao Bằng, quay đầu ngưng trọng nhìn chằm chằm vào phương hướng có bầy muỗi.

Sau đó há mỏ chim, một đoàn hỏa diễm màu da cam chậm rãi ngưng tụ trong cổ họng. . .

- Không cần phiền toái như vậy.

Cao Bằng nhẹ nhàng vuốt ve phần lưng của Tiểu Diễm.

- Khụ khụ khụ.

Cái đoàn hỏa diễm này bị Tiểu Diễm mạnh mẽ nuốt trở về.

Gần nhất hình thể của Tiểu Diễm tăng vọt, cả người cao khoảng chừng hai thước rưỡi. Cao Bằng muốn sờ đầu nó thì phải nhón chân lên, vươn cánh tay ra mới làm được.

- Đối phó với loại quái vật này chúng ta phải dùng trí.

Cao Bằng lấy một chiếc túi thơm lớn cao chừng nửa thước từ trong không gian tùy thân.

- Đây là túi thơm đuổi muỗi được chế tạo từ hỗn hợp nhiều loại thực vật có tác dụng đuổi muỗi đã biến dị sau tai biến như Dạ Lai Hương, Tử Kim Huân Y Thảo, Thiên Trúc Kim Quỳ, Cự Hương Chương, Kim Biên Thất Lý Hương.

Cao Bằng ôm lấy túi thơm, một cỗ mùi thơm ngát nồng đậm của cỏ cây lan tràn ra bốn phía.

- Tiếp theo là thời điểm chứng kiến kỳ tích.

Nơi xa, một con Hắc Thiết Cự Văn xông lên đầu tiên bỗng nhiên dừng lại, cái mũi khẽ đóng mở, một mùi hương kỳ quái truyền đến từ trong không khí. Mùi hương này cực kì cổ quái, Hắc Thiết Cự Văn mới hít thật sâu một hơi đã suýt chút nữa ngất đi.

Đôi cánh sau lưng run rẩy kịch liệt, xương cốt thiếu chút nữa bị mùi vị này làm cho thối xốp giòn.

Ọe ~

Nôn khan hai tiếng, Hắc Thiết Cự Văn cuống quít thay đổi phương hướng.

Hắc Thiết Cự Văn là tiên phong của bầy muỗi, tương đương với mũi tên của đàn muỗi phía sau, phương hướng nó phi hành chính là phương hướng của những con muỗi còn lại.

Âm thanh của bầy muỗi ở nơi xa dần dần biến mất. Khóe miệng Cao Bằng nhếch lên, thu hồi túi thơm đuổi muỗi ở trong tay, bình tĩnh nói với mấy ngự thú đang dùng ánh mắt sùng bái nhìn hắn:

- Thao tác cơ bản, đây chỉ là thao tác cơ bản.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 191: Chuyện Không Quá Ba Lần

- Cứ tiếp tục như thế thì khả năng chúng ta phải đi một tuần lễ mới có thể đến chỗ cần đến.

Sau khi xua đuổi bầy muỗi, Cao Bằng mở miệng răn dạy mấy ngự thú.

- Nơi này là dã ngoại, các ngươi không được lì lợm như thường ngày, phải ngoan ngoãn nghe lời cho ta!

Răn dạy mấy ngự thú xong, Cao Bằng lấy ra một cái chăn lông hình vuông từ trong không gian tùy thân của A Xuẩn. Trên bốn góc của chăn đều có dây thừng, buộc dây thừng vào trên chân A Ban, dây thừng rất nhỏ, cũng không ảnh hưởng tới hành động của nó.

Sau đó Cao Bằng đặt mông ngồi lên lưng A Ban, xê dịch mông mấy lần thử một chút, cảm giác cũng khá thoải mái dễ chịu.

- A Ngốc, ngươi buộc Đại Tử vào trên lưng, chúng ta đi nhanh lên, ban đêm còn phải tìm chỗ nghỉ ngơi nữa.

Cao Bằng hạ lệnh, lần này tốc độ vài con ngự thú nhanh hơn không ít.

Lúc đầu, mới ngồi trên lưng A Ban thì còn có cảm giác lung lay, nhưng sau đó cũng không cảm thấy gì nữa.

Nửa đường cũng có một chút quái vật bị kinh động, nhưng tốc độ của nhóm Cao Bằng rất nhanh, xuyên thẳng qua lãnh địa bọn chúng không chút dừng lại. Mà bọn chúng cũng phát hiện khí tức cấp Thủ lĩnh trên người A Ban, cho nên những con quái vật này

cũng ngầm đồng ý cho nhóm người Cao Bằng một đường xuyên qua lãnh địa của mình.

Gió lớn thổi vào trên mặt, Cao Bằng híp mắt lại, nhìn cảnh vật từ bên người chạy vụt qua.

Phía trước là một dòng suối, có mấy khối đá xanh lớn phủ đầy rêu đứng vững vàng giữa dòng suối. Trong nháy mắt A Ban đã nhảy qua dòng suối, Cao Bằng chỉ nhìn thấy một bóng đen hiện lên trong mắt.

Sau một khắc liền cảm giác mình đang bay lên.

Giống như trước ngực bị người nện cho 1 quyền.

Ngược lại cũng không có đau bao nhiêu, sau đó bịch một tiếng rơi vào trong nước. Lúc này Cao Bằng mới nhìn rõ là thứ gì đã tập kích mình.

Một đống đồ vật đen sì sì tựa như quả đông lạnh dính ở trước ngực mình, trong lúc nhất thời không thể thấy rõ là cái gì.

A Ngốc bước lên hai bước, khẽ cúi người lôi đống đồ vật dính vào trên người hắn ra. Lúc này Cao Bằng mới thấy rõ được.

【 Tên quái vật 】: Sơn Ẩn Thủy Điệt

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 12 (cấp Tinh Anh)

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Phổ thông

【 Thuộc tính quái vật】: Hệ Thủy

【 Nhược điểm quái vật】: 1. Công kích hệ Lôi, 2. Muối.

Chính mình bị con quái vật này đập rơi từ trên lưng A Ban xuống. Cao Bằng giống như nghĩ đến cái gì đó, quay đầu quan sát bốn phía khu vực sông.

Ở xung quanh dòng suối, từng đoàn thân thể hơi mờ đang không ngừng vây đến nơi này.

- Rời khỏi đây trước.

Cao Bằng bám lấy xương sườn A Ngốc leo lên trên, một đoàn người nhanh chóng rời khỏi dòng suối này.

Sau khi lên bờ, trên người Đại Tử, A Ban và A Ngốc hoặc nhiều hoặc ít đều có một chút Sơn Ẩn Thủy Điệt quấn quanh.

Quanh người Đại Tử có điện quang lóe lên, con đỉa bò trên lưng nó trong nháy mắt bị giật thành một đống than đen sì.

A Ngốc hung hăng ném con đỉa trong tay đi, con đỉa bộp một tiếng dính vào mặt đất, sau đó chậm rãi nhúc nhích. Bên ngoài da của nó có rất nhiều chất lỏng trong suốt sền sệt, nhìn qua thì thấy rất thô ráp giống như có rất nhiều hạt tròn trên đó.

Sau khi con đỉa rời khỏi mặt nước thì hình như rất không thích ứng, lúc lắc cái đầu, sau đó phán đoán được vị trí dòng suối liền liều mạng bò trở về.

Dọc theo bờ suối đắp lên một đống đỉa thật dày, những con đỉa này lúc ở trong nước thì thân thể hiện lên vẻ trong suốt, sau khi rời khỏi mặt nước thì lại có màu đen. Nhưng mà không có một con nào có can đảm rời khỏi dòng suối, có mấy con đỉa thận trọng chạm đến lớp bùn đất ướt át ở ven bờ, sau đó lại rụt về. Dường như việc lên bờ đối với chúng nó là một chuyện rất khủng bố.

Nhìn thấy biểu hiện kỳ lạ của chúng, Cao Bằng dường như có điều suy nghĩ, lấy ra tấm phẳng, ở trên đó có một ô tín hiệu.

Lựa chọn định vị vị trí nơi này, đánh vài dòng trên tấm phẳng sau đó lưu lại thông tin.

Thu hồi tấm phẳng, Cao Bằng một lần nữa cưỡi lên A Ban.

- Tiếp tục đi.

Vừa đi chưa đến hai cây số thì lại có một đoàn bóng đen hiện ra ở trước mắt, sau đó Cao Bằng cảm giác mình bị một con gì đó ngậm vào mồm. Hoàn cảnh trước mắt tối đen như mực, một mùi tanh hôi nồng đậm thiếu chút nữa làm hắn ngất đi.

A Ngốc ở một bên thay Cao Bằng tiếp nhận công kích này, xương đầu phát ra tiếng phanh phanh giòn vang.

Chân phải đột nhiên giẫm mạnh lên mặt đất, xương sống như Đại Long, cánh tay trái xoay tròn, thân hình chớp mắt bạo khởi, một chưởng nhanh chóng đánh ra.

Tật Phong Báo bị đánh bay ra ngoài, đụng mạnh vào một thân cây, Cao Bằng cũng theo đó rơi xuống mặt đất.

A Ngốc phẫn nộ xông về phía trước.

Tật Phong Báo nhanh chóng đứng lên cụp đuôi chạy trốn nhanh như chớp.

【 Tên quái vật】: Tật Phong Báo

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 26

【 Phẩm chất quái vật 】: Tinh nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Phong

Mấy ngự thú của hắn cũng không am hiểu tốc độ, A Ngốc cũng chỉ bộc phát tốc độ cao ở khoảng cách gần, nhưng đường dài thì lại không được.

Ngược lại Tiểu Diễm vẫn muốn đuổi theo, nhưng trong vùng rừng rậm này lại có quá nhiều nguy hiểm, Cao Bằng không dám để cho Tiểu Diễm một chim một mình đuổi theo, nên đành phải thôi.

Căm hận nhìn theo phương hướng Tật Phong Báo biến mất, Cao Bằng nhổ một ngụm nước bọt.

- Con báo chết tiệt, đừng để ta bắt được, nếu không ta nhất định sẽ lột da của ngươi.

Một lần nữa ngồi trên lưng A Ban, một đoàn người tiếp tục xuất phát về phía đích.

Mặt trời ngày càng ngả về tây, nhiệt độ cũng giảm xuống rất nhiều.

- Mọi người lại thêm chút sức, tiếp tục đi mười phút nữa chúng ta sẽ tìm một chỗ nghỉ ngơi thật tốt.

Cao Bằng khích lệ nói.

Lời nói vừa dứt, trước mặt lóe lên một bóng đen, thân thể Cao Bằng kéo căng, theo phản xạ cúi đầu xuống, nhưng do ở quá gần nên dù đã cúi xuống thì Cao Bằng vẫn bị đánh bay…

Bước chân A Ban đột nhiên ngừng lại, nghi ngờ dò xét bốn phía.

À, tên vừa rồi mới tập kích chủ nhân đâu rồi, sao lại không nhìn thấy hắn nữa?

Cao Bằng đứng lên khỏi mặt đất, chỉ cảm thấy trong lòng có một đám lửa đang cháy hừng hực, đây là lần thứ ba!

Lần thứ ba!

Em gái ngươi, tất cả đều tới đánh ta, có phải cảm thấy Cao Bằng ta là người yếu nhất ở trong đội ngũ không?

Cao Bằng tức sắp điên, làm sao một cái hai cái tới đều chọn tập kích bản thân mình chứ.

Đây là một mảnh đất trống rộng rãi, giữa mảnh đất trống trừ một cây Bồ Quỳ Thụ rất lớn ra thì không có bất kỳ đồ vật dư thừa nào khác.

Cao Bằng gắt gao nhìn cây Bồ Quỳ Thụ kia.

Khóe miệng hắn dần dần cong lên, phác họa ra một vòng cười lạnh.

Ngươi ưa thích giả bộ đúng không? Nếu ngươi đã ưa thích giả bộ thì ta đây sẽ nhìn xem ngươi có thể nhịn tới khi nào.

Gọi mấy ngự thú trở về.

Sau đó thông qua huyết khế ra lệnh cho Đại Tử và Tiểu Diễm.

- Đốt nó, đốt trụi cái cây đó cho ta!

Mắt Tiểu Diễm sáng lên, vỗ cánh bay lên không trung, không khí chung quanh đôi cánh vặn vẹo, sau đó từng đoàn từng đoàn hỏa diễm xuất hiện từ trong không khí. Hỏa diễm theo gió xoay tròn, tiếp theo hỏa diễm càng lúc càng lớn, hóa thành từng quả cầu lửa.

Quả cầu lửa điên cuồng xoay tròn giữa không trung, sau đó đồng loạt bay về phía Bồ Quỳ Thụ.

Rầm rầm rầm ——

Quả cầu lửa liên tiếp đánh trúng Bồ Quỳ Thụ, ngọn lửa rơi trên lá cây, thế lửa bốc lên. Bồ Quỳ Thụ vẫn một mực lẳng lặng bất động nãy giờ đột nhiên lay động kịch liệt, cành cây điên cuồng run rẩy, lá cây to như cái quạt điên cuồng lay động.

【 Tên quái vật 】: Kim Biên Bồ Quỳ Thụ Yêu

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 29 (cấp Thủ Lĩnh)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phổ thông

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Mộc

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Hỏa, 2. Hệ Lôi.

Trên trán Đại Tử ngưng tụ từng quả cầu lôi, lôi cầu nổ bắn ra khắp nơi.

Đồng thời còn có từng tia hỏa diễm hóa thành dây thừng quấn quanh người thụ yêu. Dù cho đã thành tinh, dù là có được ý thức đơn giản, nhưng mà dù sao nó cũng chỉ là một cái cây.

Liên tiếp bị hỏa diễm đánh trúng, Kim Biên Bồ Quỳ Thụ Yêu kêu rên liên hồi, cuối cùng bị đốt thành một đống tro tàn.

Dịch: Trúc

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 192: Tùy Tùng Mới

Trên mặt đất chồng chất thêm một đống tro bụi thật dày, Cao Bằng bước lên trước, tro bụi vẫn còn nóng hổi.

Tìm kiếm trong đống tro bụi một hồi, đến khi lòng bàn tay chạm vào một vật cứng rắn thì hắn nhanh chóng lấy nó ra.

Đây là tinh hạch quái vật của Kim Biên Bồ Quỳ Thụ Yêu, to bằng quả trứng ngỗng, toàn thân xanh biếc, nhìn qua trong sáng tĩnh lặng, tản ra nhan sắc oánh nhuận.

Bên trong tinh hạch quái vật đều ẩn chứa nguyên tố cực kỳ nồng đậm, trong đó nguyên tố có tính chất biệt lập rất lớn.

Vì vậy công kích loại nguyên tố không có khả năng tổn hại đến tinh hạch quái vật, muốn tổn hại đến tinh hạch thì chỉ có công kích vật lý.

Viên tinh hạch này là của một con quái vật loại thực vật hết sức hiếm thấy, còn là cấp Thủ lĩnh. Đặt ở trên thị trường, chí ít cũng có thể bán đi với giá mấy ngàn điểm tín dụng.

Mà cũng chỉ có những Ngự thú sư nào rất cần tiền mới mang nó bán ra, còn những Ngự thú sư bình thường đều dùng nó làm giao dịch vật đổi vật.

Sau đó Cao Bằng tìm được một sơn động. Nói là sơn động, kỳ thật chỉ là một khe hở trong núi, khe hở chỉ sâu có năm sáu mét.

Ban đầu đây là sào huyệt của một con Kim Cương Áp, bây giờ đã bị Cao Bằng trưng dụng.

- Oa! Oa!

Kim Cương Áp không ngừng giơ chân bên ngoài hang động vốn là của mình.

Đây là nhà của ta! Nhà của ta!

Các ngươi đúng là một đám lưu manh!

Bị ầm ĩ làm phiền, Cao Bằng không nhịn được phất tay:

- Ngươi cho chúng ta mượn sơn động này dùng một ngày, đừng kêu nữa, thừa dịp mấy tên ngự thú của ta chưa đói, đi nhanh một chút đi.

Con mắt Kim Cương Áp trợn trừng tròn xoe, không chút nào khuất phục bởi lời uy hiếp của ác bá. Cái cổ giương cao, tiếng kêu trung khí mười phần,

- Oa, oa, oa ——

- Cạc!

Cao Bằng tức giận đáp lại một tiếng, ngay cả tiếng kêu cũng sai, đúng là mất mặt loài vịt.

- Oa? Cạc? Cạc? Cạc cạc cạc!

Sau khi bị Cao Bằng chấn chỉnh, con Kim Cương Áp này lặp đi lặp lại từng từ một, giống như. . . Giống như tên nhân loại này kêu mới là chính xác?

Ầm ầm!

Tựa như một tia chớp đánh xuống.

Kim Cương Áp ngơ ngác đứng tại chỗ, mặt mũi tràn đầy vẻ không dám tin.

Tiếng kêu của mình vậy mà không chuẩn bằng tiếng kêu của

một tên nhân loại?

Đến cùng ta là vịt hay ngươi là vịt.

Kim Cương Áp tựa như phát hiện ra một cái bí mật khó lường, lén lén lút lút tới gần sơn động.

Lặng lẽ meo meo ở bên ngoài hang động, bí mật quan sát Cao Bằng.

Kim Cương Áp mặc dù tính tình nóng nảy, tính cách quật cường, nhưng cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện ví dụ Kim Cương Áp ăn thịt người.

Một cái đầu nổi bật như thế thò vào từ bên ngoài sơn động, Cao Bằng tự nhiên thấy rất rõ ràng, nhưng hắn không thèm để ý, chỉ là âm thầm phân phó cho ngự thú của mình không được buông lỏng đề phòng, còn bản thân thì chui vào trong chăn đi ngủ.

Khi nhìn thấy Cao Bằng lấy ra một cái túi ngủ to lớn từ trong thân thể của A Xuẩn, tròng mắt của Kim Cương Áp đều sắp rơi ra ngoài.

Một hồi thì nhìn chằm chằm A Xuẩn, một hồi lại chằm chằm vào Cao Bằng.

Cái mỏ vịt mở ra thật to, hiển nhiên là một con vịt ngốc.

Nhìn thấy loại nhà quê không kiến thức như thế, Tiểu Diễm cười rất vui vẻ, có một loại cảm giác ưu việt tự nhiên sinh ra, chỉ một cái túi ngủ cũng khiến ngươi kinh ngạc đến mức này sao.

Một đêm trôi qua, sau một đêm thức trắng ngồi canh trước của động, A Ngốc đứng dậy xoay người đi vào bên trong.

Vỗ vỗ túi ngủ, nhắc nhở chủ nhân đã đến giờ.

Cao Bằng mở to mắt ngáp một cái, nâng tay trái lên nhìn thời

gian, mới rạng sáng năm giờ rưỡi.

Sau đó lại nằm lười trong túi ngủ thêm mười phút, lúc này mới mở to mắt, một phát xốc túi ngủ lên.

Bên ngoài hang động, Kim Cương Áp thức trắng đêm không ngủ có thêm một đôi mắt thâm quầng, gắt gao nhìn chằm chằm vào trong sơn động.

Đến rồi đến rồi! Kim Cương Áp trợn tròn mắt, toàn thân kích động đến run rẩy.

Chính là cái kia, chính là cái kia!

Nhìn thấy Cao Bằng đưa túi ngủ bỏ vào trong không gian tùy thân của A Xuẩn, Kim Cương Áp càng kích động đến co giật.

Hai cái chân vịt không ngừng giẫm lên trên mặt đất, chóp đuôi hưng phấn mà nhếch lên.

Ngậm một nhúm muối vào trong miệng, sau đó lại rót vào miệng một ngụm nước lớn, chậm rãi đi ra ngoài. Lúc đến bên cạnh Kim Cương Áp thì vỗ vỗ đầu nó, phun ra nước muối, Cao Bằng chậm rãi ung dung nói:

- Ngươi cũng đừng nhìn nữa, học không được.

- Cạc?

Con vịt ngốc, không đúng, Kim Cương Áp sững sờ nhìn qua Cao Bằng.

Cao Bằng nhẹ nhàng cười một tiếng, nói chuyện với mấy ngự thú:

- Chúng ta đi thôi, tranh thủ đến được đích trong hôm nay.

Sau đó lại nói với Kim Cương Áp:

- Đồ ngốc, về sau nếu nhìn thấy nhân loại thì đừng lại gần, miễn cho ngày nào đó có chết cũng không biết tại sao.

Đầu Kim Cương Áp này xác thực gan lớn, nhìn thấy hắn cũng không chạy, hơn nữa còn to gan lại gần.

. . .

- Chủ nhân, ta chạy rất đói bụng, ta muốn ăn con vịt.

A Ban ủy khuất nói.

- Đói bụng, ăn con vịt! Ăn con vịt!

Đại Tử xen vào.

- Ngươi đói cái rắm, toàn bộ hành trình đều là A Ngốc cõng ngươi.

Trên trán Cao Bằng hiện ra mấy đầu hắc tuyến.

- Ngươi cưỡi A Ban.

Đại Tử mạnh miệng.

- Học ngươi! Học ngươi!

- . . .

Cao Bằng nghi ngờ quay đầu nhìn về sau lưng. Ở sau lưng có một con vịt cao cỡ nửa người, toàn thân màu vàng. Con vịt ngốc màu vàng này đang vung chân phi nước đại, hai cánh điên cuồng bay múa, phát ra âm thanh phành phạch.

Nhìn thấy Cao Bằng quay đầu, hai mắt Kim Cương Áp sáng lên,

- Cạc cạc cạc ——

Không có ký kết huyết khế, Cao Bằng không nghe hiểu đầu Kim Cương Áp này nói cái gì.

Cao Bằng nhíu mày, chuyện gì xảy ra với con vịt này thế.

- Chủ nhân. Nó đang gọi ngươi.

Tiểu Diễm đột nhiên mở miệng nói.

- Ngươi nghe hiểu được?

Cao Bằng kinh ngạc nhìn Tiểu Diễm.

- Ta đã có bằng điểu ngữ cấp tám.

Tiểu Diễm kiêu ngạo ưỡn ngực lên.

- Nó đang kêu cái gì?

Cao Bằng vẫn còn có chút hiếu kì.

- Nó nói con vịt chờ ta, con vịt chờ ta.

Tiểu Diễm bĩu môi,

- Cao Bằng, ta đoán ngươi khẳng định không phải con vịt.

- Nói nhảm, ta khẳng định không phải.

Sau đó Cao Bằng nhức cả trứng. Con Kim Cương Áp này coi hắn thành một con vịt? Vì cái gì?

Chẳng lẽ bởi vì hắn đã từng hướng dẫn nó kêu à.

Một mực toàn lực chạy cộng thêm phi hành lâu như vậy, đầu Kim Cương Áp này đã gần như đến cực hạn. Bây giờ đột nhiên nói chuyện, cân bằng trong nháy mắt bị phá hư.

Đôi cánh vỗ vỗ hai lần, phịch một tiếng rơi vào trong bụi cỏ,

vô cùng chật vật, còn lăn thêm vài vòng trên mặt đất.

Lần này Kim Cương Áp bị rơi đầy bụi đất.

- A. . . Con vịt kì quái kia cũng đi. . . Ta liền biết, nó cũng ghét bỏ ta. . .

Kim Cương Áp đem đầu chôn thật sâu vào trong bụi cỏ, chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, phảng phất bị rút khô tất cả khí lực. Bây giờ trong đầu của nó hoàn toàn trống rỗng.

Bỗng nhiên thân thể Kim Cương Áp chợt nhẹ, chỉ cảm thấy mình bị nhấc lên.

- Ồ, giống như quả mận! Con vịt lớn!

Kim Cương Áp ngẩng đầu đã nhìn thấy mặt mũi Cao Bằng đen lại.

Tiểu Diễm ở một bên không kịp chờ đợi mà xung phong phiên dịch giúp.

- Ngậm miệng, ta không muốn nghe ngươi phiên dịch.

Cao Bằng bịt miệng Tiểu Diễm lại.

- Tại sao ngươi muốn đi theo?

- Cạc cạc cạc.

- Mục đích của ngươi là gì?

- Cạc cạc cạc.

- Chẳng lẽ ngươi chỉ biết nói một câu này?

- Cạc cạc cạc.

. . .

- Tốt thôi, ngươi đến làm phiên dịch.

Cao Bằng buông tay phải ra.

Vừa mới buông tay, Tiểu Diễm liền không kịp chờ đợi nói:

- Nó nói con vịt lớn, ta liền biết ngươi sẽ không bỏ lại ta.

Có Tiểu Diễm sung làm quan phiên dịch, cho nên một người một vịt giao lưu trở nên thông thuận rất nhiều.

Cao Bằng thế mới biết đầu Kim Cương Áp này vừa ra đời liền bị cha mẹ nó từ bỏ, một mình nó lang thang sinh hoạt từ đó đến giờ.

Mặc dù Cao Bằng rất nghi hoặc, lấy trí thông minh của gia hỏa này thì làm thế nào có thể sống đến bây giờ. . .

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 193: Ngọn Núi Kỳ Quái

Dựa theo quy tắc tự nhiên thì khôn sống mống chết, cuộc sống của đầu Kim Cương Áp này chắc hẳn phải rất gian nan mới đúng. . .

Mãi đến khi Cao Bằng nhìn thấy toàn bộ thuộc tính của con quái vật này thì mới hiểu ra,

【 Tên quái vật 】: Kim Cương Áp (thể đột biến)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 10

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Sử thi

【 Đặc tính quái vật 】: Khuê lực (hiệu quả ① hiệu quả bị động: Lúc nhận phải công kích, có tỷ lệ nhất định để cho cơ thể biến lớn trong một khoảng thời gian. Đồng thời sức mạnh, lực phòng ngự, tốc độ cũng theo hình thể biến lớn mà được tăng cường.)

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (mỏi mệt)

Trách không được tuy ngốc nghếch nhưng vẫn có thể sống lâu như vậy, thì ra là có bản lĩnh thật sự.

Phẩm chất Sử thi, Cao Bằng chỉ cảm thấy vận may của mình đại bạo.

Con quái vật này không khác gì một khối hoàng kim từ trên trời rớt xuống.

- Ngươi nói cho nó biết, ta không phải vịt, ta chỉ là một người đàn ông nhân loại có dáng dấp hơi đẹp trai mà thôi, nếu như nó

không ngại thân phận nhân loại của ta vậy thì tiếp tục đi theo.

Cao Bằng để Tiểu Diễm phiên dịch giúp hắn.

Tiểu Diễm tựa hồ bị lời nói của Cao Bằng làm cho trấn kinh, ngẹn họng ròng rã hai giây rồi mới bất đắc dĩ làm phiên dịch viên cho Kim Cương Áp.

Kim Cương Áp sau khi nghe xong thì lộ ra vẻ rất xoắn xuýt, do dự nhìn qua Cao Bằng.

Cuối cùng, nó gật gù đắc ý, đung đưa thân thể, kinh ngạc nhìn qua Cao Bằng:

- Oa oa?

- Là cạc.

Cao Bằng kiên nhẫn uốn nắn.

Kim Cương Áp cười cười rất vui vẻ,

- Cạc!

Cao Bằng cũng không biết đầu ngốc đầu vịt này cuối cùng đang nghĩ cái gì, dù sao ở trong đội ngũ có nhiều thêm một cái tiểu tùy tùng cũng tốt.

Cho dù có phẩm chất Sử thi nhưng cũng không cải biến được sự thật bây giờ nó chỉ có cấp 10.

Cho nên tốc độ của nó không thể so sánh với những Ngự thú khác, lộ ra vẻ rất bất lực.

Đáng tiếc đầu Kim Cương Áp này rất bướng bỉnh, mặc kệ việc tốc độ của nó là chậm nhất trong đội ngũ, nhưng lại từ chối bất luận người nào trợ giúp, mỗi một bước đều muốn mình tự mình đi.

Kim Cương Áp nhún nhảy đi cuối đội ngũ, nhìn qua hết sức vui vẻ.

Thỉnh thoảng nghe nơi này ngó nơi nọ.

- Bành!

Một con mèo đen đang giao phối bỗng nhiên dựng đứng lông tơ, quay đầu đã nhìn thấy có một con vịt đang núp ở sau cây chỉ lộ ra một cái đầu, dùng ánh mắt hết sức quái dị nhìn nó.

Đó là ánh mắt như thế nào, tỉnh táo, đạm mạc, không mang theo chút tình cảm nào, nhìn qua trắng xám mà trống rỗng. Làm sao mà một đôi mắt lại có thể không ẩn chứa một chút tình cảm dư thừa nào như thế?

Mèo đen ngây ngẩn cả người.

Con mèo đen dưới thân phát ra một thanh âm kiều mị, tựa hồ hết sức không hài lòng đối với việc con mèo đen phía trên bỗng dưng đình chỉ động tác.

Con mèo đen đưa móng vuốt nhẹ nhàng đặt lên đầu con mèo ở dưới,

- Xuỵt —— đừng làm rộn, ta thấy ánh mắt của con vịt này rất kỳ quái, để cho ta có một loại cảm giác rợn cả tóc gáy, loại cảm giác này phảng phất. . .

- Ba!

Con mèo cái giãy nảy lên phẫn nộ, một bàn tay giáng lên mặt con mèo đen, trực tiếp đem mèo đen quất bay mười mấy mét.

- Cút! Bệnh tâm thần! Đi mà chơi với con vịt của ngươi đi!

Nói xong con mèo cái bật nhảy mấy cái liền biến mất trong lùm cây, chỉ để lại con mèo đen mộng bức đứng nguyên tại chỗ cũ.

Chờ lúc mèo đen quay đầu muốn tìm kẻ chủ mưu, lại phát hiện con vịt quỷ dị kia đã không cánh mà bay. . .

Một con thỏ đang sung sướng đào hố, đột nhiên phát hiện có một ánh mắt mang theo hương vị quỷ dị nồng đậm khóa chặt nó từ phía sau.

Con thỏ lông xám quay đầu lại đã nhìn thấy ở bên trong lùm cây phía xa đằng lưng, lặng lẽ nhô ra một cái đầu. Cái đầu kia có một đôi mắt cá chết, nghiêng cổ, cứ như vậy không chớp mắt nhìn chằm chằm vào nó.

Thì ra là một con vịt.

Con thỏ lông xám thở nhẹ ra một hơi, sau đó tiếp tục đào hố.

Nhưng mà ánh mắt ở phía sau vẫn cứ như giòi trong xương bò qua bò lại trên người nó.

Từ đầu con thỏ lông xám còn có thể chịu đựng. Về sau, thực sự không nhịn được nữa.

Quay đầu, thả người nhảy vọt lên, hai chân uốn lượn, tích súc lực lượng ——

Hung hăng đạp một cước vào trên người Kim Cương Áp.

Kim Cương Áp lảo đảo một cái, bị đạp ngã trên mặt đất, sau đó bên ngoài thân thể hiện lên một đoàn ánh sáng màu tím. Ngay sau đó, hình thể của Vịt Kim Áp bỗng nhiên lớn lên một vòng.

Con thỏ lông xám chấn kinh, vội vàng chạy khỏi nơi này.

- Nó lại đang ngẩn người. . . Ta cảm thấy cái ngoại hiệu A Ngốc này phải đưa cho nó mới đúng.

- A Ban lặng lẽ nói với Đại Tử.

Ở cách đó mấy chục mét, Kim Cương Áp đang dùng một loại tư thế cực kì quỷ dị để ngồi xổm trên mặt đất, hai mắt mở tròn xoe, tựa như mắt của một con cá ướp muối. Ngơ ngác quan sát con kiến đang bò trên mặt đất, tựa hồ những con kiến này có một bí mật to lớn nào đó.

Đại Tử nhìn thoáng qua, thực sự không hiểu được suy nghĩ của Kim Cương Áp, sau đó thu tầm mắt lại,

- Ăn cơm.

. . .

- Địa Linh Tâm thường được sinh ra trong động quật được các dãy núi vây quanh, chúng thường ở sâu bên trong các động quật đó.

Cao Bằng tự lẩm bẩm, dường như có điều suy nghĩ.

Ở trước mắt hắn là một ngọn núi cao chừng trăm mét, bề mặt ngoài hết sức trần trụi, nham thạch màu đen nhô ra phía ngoài, giống như những bó cơ bắp dữ tợn, nham thạch trần trụi hiện lên sắc thái u ám.

Ở trung tâm đám nham thạch màu đen thỉnh thoảng nhìn thấy một vài động quật khô thoáng, động quật đen nhánh thần bí sâu thẳm.

Thảm thực vật ở mặt ngoài ngọn núi này rất ít, chỉ có một vài nơi ngóc ngách tích tụ được đất mới mọc lên một chút cây cỏ.

Từ đằng xa nhìn lại, tựa như một cái tổ ong đầy lỗ thủng.

Loại núi kiểu này chỉ cần nhìn bề ngoài cũng đủ thấy được sự không bình thường.

Chỉ là không giống nơi có thể sinh ra Địa Linh Tâm.

Cao Bằng lắc đầu.

Đang chuẩn bị quay người rời đi, từ trong rừng rậm phía xa truyền đến tiếng bước chân rầm rầm, tán cây xa xa lay động kịch liệt.

Ánh mắt Cao Bằng ngưng tụ, phất tay lui lại.

Một đoàn ánh lửa xích hồng xông phá lùm cây, loáng thoáng nhìn thấy trong ngọn lửa có một thân ảnh đang trực tiếp phóng vào ngọn núi cổ lão này.

Trên ngọn núi này, những hang động càng gần mặt đất thì có kích thước càng lớn.

Cao Bằng còn nhìn thấy một cái sơn động dưới đáy cao đến hai mươi mấy mét.

Quái vật sau khi tiến vào liền không có động tĩnh.

Đại khái qua mười mấy phút, có thêm một con quái vật từ một phương hướng khác tiến vào ngọn núi này, sau khi tiến vào cũng không hề có thêm động tĩnh nào nữa.

Lục tục ngo ngoe, những quái vật này đẳng cấp cao có thấp có, cao thì khoảng chừng ba mươi mấy cấp, thấp cũng là quái vật cấp Tinh Anh.

Mặc kệ quái vật đến nhiều hay ít, ngọn núi kỳ quái này đều một bộ ai đến cũng không cự tuyệt.

Đột nhiên, A Xuẩn vốn đang một mực phiêu phù ở bên cạnh Cao bằng đột nhiên thoát ly bả vai của hắn, chậm rãi bay về phía ngọn núi kỳ quái.

Cao Bằng tay mắt lanh lẹ, tranh thủ thời gian bắt lấy A Xuẩn. Từ không gian tùy thân của nó móc ra một ly nước trái cây.

Trước đó còn lâm vào tình trạng ngơ ngơ ngác , A Xuẩn trong nháy mắt giữ vững tinh thần, hưng phấn nâng lên nước trái cây, đâu còn chút mơ hồ nào.

- Vừa rồi ngươi xảy ra chuyện gì, làm sao lại bay về phía ngọn núi kia.

Cao Bằng hỏi thăm A Xuẩn.

A Xuẩn nâng lên một cây xúc tu gãi đầu một cái,

- Bố cát đảo, vừa rồi nơi đó giống như có thật nhiều nước trái cây thơm ngon.

- Chủ nhân, nơi đó dường như có cá. . .

Tiểu Diễm đột nhiên chỉ chỉ về phía ngọn núi kỳ quái.

- Có. . . Âm Tuyết Tùng Châm?

A Ngốc nghi ngờ ngẩng đầu lên.

- Bên trong có thật nhiều thật là nhiều A Ban!

Đại Tử hưng phấn giơ lên xúc tu.

A Ban:

- ? !

Sau khi nói ra câu này, Đại Tử tựa hồ cảm thấy mình bại lộ cái gì, tranh thủ thời gian ngậm miệng lại, tròng mắt xoay chuyển liên tục.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 194: Cao Lải Nhải

A Ban kêu lên hai tiếng với vẻ không dám tin. Ta một mực coi ngươi là đại ca. . . Nhưng lại không nghĩ tới ngươi là người như vậy. . .

- Tê!

Đại Tử nghĩa chính ngôn từ nâng một chân khoác lên giác hút của A Ban.

- Cho ngươi ăn!

Đại Tử liếc mắt nhìn chiếc chân của mình, đưa nó nhét vào trong miệng A Ban.

Tám mắt nhỏ của A Ban điên cuồng lấp lóe, nội tâm nhỏ bé của nó vào lúc này đang kinh lịch một lần lại một lần cọ rửa, nó phát hiện mình không thể hiểu Đại Tử.

Đến cùng cái nào mới là bộ mặt chân thực của Đại Tử?

Cái đầu nhỏ của A Ban sắp bị quấn choáng.

Cuối cùng A Ban cũng không ăn chiếc chân của Đại Tử. Dù sao trong lòng nó, hình tượng thâm căn cố đế của Đại Tử chính là một con rết không có lòng dạ rộng lớn.

Nếu như hôm nay ăn mất một cái chân của nó, có thể nó sẽ nhớ cả một đời.

Cao Bằng cẩn thận suy nghĩ, bây giờ ngọn núi này đang dẫn dụ những sinh vật khác tiến vào bên trong.

Toà núi quỷ dị này làm cho hắn không muốn tới gần, hắn không có hứng thú tìm kiếm đáp án. Loại đồ vật quỷ dị này vẫn nên giao cho người khác đến giải quyết thôi.

Dẫn theo mấy cái ngự thú quay người rời đi. Ngay trong nháy mắt lúc chuẩn bị rời đi, trong lòng Cao Bằng đột nhiên dâng lên cảm giác xúc động, tựa hồ ở bên trong núi có rất nhiều mì ăn liền.

Nó đang dụ hoặc mình. Trong lòng Cao Bằng rất tỉnh táo, tranh thủ thời gian leo lên lưng A Ngốc thuận theo phần xương sườn,

- Chúng ta đi!

Ngọn núi này đang ảnh hưởng đến ý thức của hắn, Cao Bằng nhất định phải tranh thủ thời gian rời xa mới được.

Cách ngọn núi sau lưng càng ngày càng xa, Cao Bằng nhịn không được nhẹ nhàng thở ra, quay đầu lại nhìn một chút. Khi nhìn thấy ngọn núi này, Cao Bằng đột nhiên dâng lên một luồng suy nghĩ quỷ dị, ngọn núi này thật giống như. . .

Có tất cả 3 khu vực trên địa đồ phù hợp với tiêu chuẩn của mình, cái khu vực thứ nhất nhìn qua rất quỷ dị, không giống sẽ có Địa Linh Tâm. Nhưng mà vấn đề này không lớn, còn lại hai khu vực nữa, Cao Bằng có đầy đủ kiên nhẫn.

Tốn hao thời gian ba ngày để đến khu vực thứ hai.

Bốn phía khối khu vực này toàn là núi, hoàn cảnh này rất phù hợp để Địa Linh Tâm sinh ra. Nhưng rất đáng tiếc, ở đây thiếu khuyết Dựng Linh Địa quan trọng nhất, chỉ đơn thuần là một cái xác không.

- Vận khí của ta không lẽ lại kém đến vậy sao.

Cao Bằng thở ra một hơi, vuốt vuốt mi tâm.

Khối khu vực cuối cùng cách nơi này cũng không xa, đại khái chỉ cần một ngày là đến.

Vượt qua một gò núi nhỏ, phía trước là một bãi đá vụn. Tảng đá màu xám trắng đứng sừng sững ở bên trong, một chút loài dương xỉ quật cường sinh trưởng từ trong khe hở giữa các tảng đá.

Ở loại địa hình đặc biệt như thế này thường sẽ có quái vật, đây là kinh nghiệm Cao Bằng tổng kết ra trong mấy ngày nay.

Địa hình càng kì lạ thì càng dễ tụ tập các loại quái vật đến.

Nhiệm vụ chủ yếu bây giờ là tìm kiếm tài liệu tấn cấp cho A Ban, những chuyện khác đều là thứ yếu. Giết quái vật xong cũng chỉ đơn giản là thu thập được một chút tinh hạch quái vật từ trên người chúng, tài liệu mà thôi, những vật này không có ý nghĩa nhiều đối với Cao Bằng.

Chỉ cần đến thu nhập từ mấy phần dược tề hắn nghiên cứu ra, thông qua tập đoàn Nam Thiên bán đi cũng đã là một cái thiên văn số tự. Trừ khi là loại vật phẩm có tiền cũng không mua được, còn nếu là loại có thể dùng tiền tài để cân nhắc thì ở trong mắt Cao Bằng chúng đều như nhau.

- Ken két ——

m thanh thanh thúy rất có tần suất, tiết tấu quanh quẩn bên trong rừng đá.

Một con bọ cạp toàn thân màu xám nhạt, màu sắc không khác nhiều so với tảng đá xung quanh chậm rãi leo ra từ chỗ sâu trong rừng đá. Cái đuôi thô to ở phía sau không ngừng vung vẩy, trong miệng phát ra những tiếng kêu uy hiếp.

Kim Cương Áp không cam lòng yếu thế kêu lên.

Bọ cạp phẫn nộ phóng về phía Kim Cương Áp. Đại Tử rít lên

một tiếng, trong mắt hiện lên một đạo lệ quang. Nó đã coi Kim Cương Áp thành tiểu đệ mới của mình, có người khi dễ tiểu đệ, thân là đại ca thì tất nhiên phải ra mặt.

Cao Bằng khoát tay ngăn Đại Tử lại. Đẳng cấp của con Thạch Ban Cự Hạt này cũng chỉ là cấp 13, mặc dù cao hơn Kim Cương Áp 3 cấp, nhưng phẩm chất chỉ là Phổ thông. Cao Bằng cũng muốn nhìn xem sau khi Kim Cương Áp dùng hết sức thì chiến lực sẽ như thế nào.

Mười phút đồng hồ trôi qua. . .

Một con bọ cạp, một con vịt, một con đứng ở bên trong rừng đá, một con đứng ở rìa rừng đá, cách không mắng nhau ròng rã mười phút. Chúng không nghe hiểu ngôn ngữ của đối phương, nhưng lại mắng rất say sưa ngon lành, tràn ngập mùi thuốc súng.

Tiểu Diễm ngáp một cái, hai tên này rốt cuộc muốn mắng đến lúc nào.

- Chúng ta đi thôi.

Cao Bằng im lặng lắc đầu.

Kim Cương Áp quay đầu một lần nữa trịnh trọng cảnh cáo với Thạch Ban Cự Hạt, nói cho nó biết không nên tới gần, nếu không mình sẽ không khách khí đối với nó.

Song kìm của Thạch Ban Cự Hạt kịch liệt vung vẩy.

Trên đường đi, Cao Bằng nghiêng đầu liếc mắt nhìn Kim Cương Áp,

- Ngươi. . . Làm thế nào có thể an toàn lớn lên vậy?

- Cạc cạc?

Kim Cương Áp nghiêng đầu nhìn về phía Cao Bằng, tựa hồ

không nghe hiểu.

- Được rồi.

Cao Bằng lắc đầu.

Ánh mắt nhìn về phía trước, một vùng núi nguy nga đứng sừng sững trên mặt đất, bề mặt núi xanh um tươi tốt.

Dãy núi tạo thành hình vòng khung, cơ hồ bao bọc phiến khu vực này vào bên trong. Ở trung tâm dãy núi có một gò núi nhỏ, trên gò núi có không ít cây cối, nhưng cũng không rậm rạp lắm.

Sau khi Cao Bằng tiến vào trong dãy núi này, ánh mắt chưa từng rời khỏi cái gò núi nhỏ kia.

- Chúng ta đi qua đó.

Dừng một chút, Cao Bằng khuyên bảo:

- Cẩn thận một chút, chú ý an toàn.

Ven đường có mấy quái vật bọ cánh cứng có đẳng cấp không cao, bị Đại Tử tùy ý đánh bại.

Đi đến dưới chân gò núi, nói là gò núi, kỳ thật diện tích của nó cũng không phải nhỏ.

Sau khi đi dạo vài vòng quanh gò núi, Cao Bằng tìm được một cái hang động thấp bé ở phía sau gò núi. Hang động chỉ cao tầm nửa thước, A Ban A Ngốc và Tiểu Diễm bọn chúng đều không thể tiến vào, chỉ có Đại Tử và A Xuẩn mới có thể chui vào cái hang động này. Đương nhiên Cao Bằng cũng có thể bò vào trong, những vẫn cần cẩn thận để tránh khỏi bị kẹt ở bên trong.

- Đại Tử, ngươi đi vào. . . Nhìn xem?

Cao Bằng do dự nói.

Đại Tử không chút do dự thuận theo cửa hang động bò vào phía trong.

- Cẩn thận một chút, chú ý an toàn. Nếu như bên trong có quái vật thì lập tức đi ra, tuyệt đối không được cậy mạnh.

Cao Bằng sờ lên đầu Đại Tử, nghiêm túc dặn dò.

Đại Tử không nhịn được quơ quơ mấy chục chiếc chân lên, Cao Bằng càng ngày càng dài dòng.

Nhìn Đại Tử chui vào bên trong hang động, trong lòng Cao Bằng cũng xiết chặt lại.

Kỳ thật ở trước tai biến, trong nhà Cao Bằng không hề nuôi qua bất kỳ loại sủng vật nào, cho nên lúc đó hắn rất khó lý giải giữa người và động vật có gì tốt để nói.

Nhưng sau khi chân chính nuôi. . .

Cao Bằng nhịn không được cười khổ, xem ra mình đã nhập hố.

Ước chừng qua mười phút, trong đầu Cao Bằng truyền đến giọng nói của Đại Tử thông qua huyết khế.

- Cao Bằng, ta cắn chết một con chuột bự.

Trong giọng nói tràn đầy vẻ dương dương đắc ý, đang đợi Cao Bằng khích lệ.

- . . . Không phải ta đã nói nếu có quái vật thì ngươi đừng có động thủ, phải đi ra trước! Nếu mà ngươi đánh không lại, xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ?

- Là con chuột ra tay trước.

Giọng nói của Đại Tử rất lớn.

Lúc đầu khi cắn chết con chuột này liền chuẩn bị thu hoạch được Cao Bằng khích lệ. Nhưng kết quả đạt được lại là Cao càu nhàu líu lo không ngừng, tâm tình của Đại Tử lập tức trở nên rất tồi tệ.

- Được được được, là chuột ra tay trước. Ngươi tìm thử ở bên trong, nhìn xem có đồ vật nào có khí túc Thổ nguyên tố rất nồng nặc hay không?

Cao Bằng kiên nhẫn trò chuyện với Đại Tử, đồng thời không ngừng trấn an nó.

Một lát sau, truyền đến giọng nói của Đại Tử,

- Cao Bằng, ta tìm được!

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 195: Tới Lượt Quan Hệ Giữa Mập Và Mạnh

- Rất tuyệt!

Lần này Cao Bằng không chút keo kiệt cất lời khen ngợi.

Đại Tử gần đây tựa như đang ở trong giai đoạn phản nghịch, tính cách trở nên giống một con nhím nhỏ đầy gai.

Bởi vì theo tuổi tác của Đại Tử tăng cao, ý thức độc lập cùng với ý thức bản thân của nó càng được tăng cường.

Đương nhiên, thời kỳ phản nghịch của ngự thú và nhân loại vẫn có chỗ khác biệt. Kỳ phản nghịch của thanh thiếu niên nhân loại thì hy vọng có thể chứng minh cảm giác tồn tại của mình, lo lắng ngoại giới bỏ qua bọn họ.

Mà kỳ phản nghịch của ngự thú thì lại hi vọng có thể chứng minh cảm giác tồn tại của bọn chúng, lo lắng chủ nhân không chú ý đến mình...

Đây là khác biệt lớn nhất giữa hai bên.

- Có thể đem nó mang ra sao?

Cao Bằng dò hỏi.

Tựa hồ đạt được sự khích lệ của chủ nhân, lúc này Đại Tử có vẻ cực kì cao hứng.

- Không có vấn đề.

Mười phút đồng hồ trôi qua, thông qua huyết khế Cao Bằng có thể cảm nhận được một chút tâm tình khẩn trương của Đại Tử.

Sau chừng nửa giờ, tâm tình khẩn trương càng ngày càng phức tạp, tâm tình từ khẩn trương dần chuyển hóa thành tức giận.

- Gõ ngươi ngựa, gõ ngươi ngựa!

Hiển nhiên là một thiếu niên phản nghịch,

- Thế nào?

Cao Bằng nhíu mày.

Ngay từ đầu Đại Tử không nguyện ý trả lời, sau cùng mới nhăn nhăn nhó nhó nói ra:

- Ra không được.

Ra không được, không biết ra làm sao?

Cao Bằng đầu tiên là hơi sững sờ, sau đó tỉnh ngộ, sợ rằng gia hỏa này đã bị lạc đường.

Cao Bằng cũng rất mê mang, thế mà lại còn lạc đường.

Cao Bằng để A Ngốc trở thành người hỗ trợ phân biệt phương hướng, không ngừng đánh mạnh vào mặt đất ở bên ngoài cửa, tạo ra từng cơn chấn động.

Năng lực cảm nhận chấn động của Đại Tử đúng là rất mạnh, nghe âm thanh phân biệt vị trí, đại khái qua mười phút, hai chiếc râu của Đại Tử đã nhô ra khỏi cửa động, ngay sau đó là một đôi mắt nhỏ lén lén lút lút.

Bởi vì Đại Tử không có cánh tay, cho nên sau khi nó ra ngoài. Nhìn xem thân thể trống rỗng của Đại Tử, Cao Bằng nghi hoặc hỏi:

- Đồ vật chứa rất nhiều năng lượng thổ nguyên tố đâu?

- Chi chi?

A Ban lộ ra vẻ khẩn trương. Nó biết đồ vật lần này cùng một nhịp thở với sự tiến hóa của nó, khẩn trương nhìn về phía lão đại ca của mình.

Đại Tử há to miệng, bắt đầu nôn khan.

Nôn khan đại khái nửa phút thì một đồ vật kích cỡ đồng tiền xu, màu vàng còn mang theo chất lỏng sền sệt rơi ra từ trong miệng của Đại Tử.

Cao Bằng nháy nháy mắt, lại nhìn Đại Tử một chút.

A Ban là xoắn xuýt nhất, dường như nó nhớ được chủ nhân từng bảo là nó nhất định phải nuốt đồ chơi này?

Cái này làm sao mà nuốt!

A Ban phát điên, đi qua đi lại vòng quanh một chỗ, cuối cùng đem đất bùn dưới chân đào ra rồi cắm đầu xuống đó.

Hắc Thanh Thổ ngược lại rất dễ tìm, ở những nơi có âm thuộc tính và thổ thuộc tính nồng đậm đào thẳng xuống, bình thường đều có tỷ lệ rất lớn xuất hiện Hắc Thanh Thổ.

Mà hương vị của Hắc Thanh Thổ cũng rất kỳ quái, bình thường quái vật ngửi qua một lần sẽ không quên được.

Mùi vị mà quái vật ngửi được là gì Cao Bằng không biết, nhưng mà hắn đã ngửi qua một lần. Đó là một loại mang theo mùi thơm cỏ xanh và hương vị của đất, giống như là đem bùn đất và cỏ xanh nhai nát rồi hỗn hợp lại cùng nhau, hương vị cực kỳ hắc mũi.

Nhưng mà số lượng chỗ Hắc Thanh Thổ kia cũng quá ít, là

hàng mẫu mà Cao Bằng tìm được trong phòng thí nghiệm.

Thứ mà Đại Tử phun ra chính là đồ vật có kích thước một đồng tiền xu, nhưng sau khi Cao Bằng nhặt lên quan sát thì lại thấy trên bề mặt của nó hết sức gồ ghề, hoa văn phức tạp làm nó giống như một trái tim bỏ túi.

【 Tên vật phẩm 】: Địa Linh Tâm cỡ nhỏ

【 Hiệu quả vật phẩm 】: Rất giàu thổ nguyên tố, đồng thời có được năng lực giúp quái vật hệ Thổ tiến hóa.

Cái này chỉ là cỡ nhỏ...

Cao Bằng có chút do dự, hắn là có thể dùng chứ?

Trong nhu cầu tiến hóa của A Ban chỉ thấy nhắc đến cần Địa Linh Tâm, còn kích thước lớn hay nhỏ cũng không có yêu cầu bắt buộc.

- Đi.

Cao Bằng nhớ kỹ trên đường đến đây có thấy một vài chỗ có hoàn cảnh thích hợp để sản sinh ra Hắc Thanh Thổ, hắn muốn dẫn ngự thú của mình quay lại con đường đến đây.

Cao Bằng vừa mới xoay người đã nhìn thấy bụi cỏ nhỏ sau lưng đang kịch liệt rung động, một con quái vật loại sói màu nâu đang nằm trong bụi cỏ. Khi nhìn thấy Cao Bằng quay người đối mặt với mình, đầu Thổ Mộc Lang này sửng sốt trong chốc lát, sau đó không chút do dự xoay người bỏ chạy.

Lần này đi tìm Hắc Thanh Thổ cũng không gặp phải nguy hiểm gì, lúc trở về khu vực đầu tiên liền tìm thấy Hắc Thanh Thổ. A Ban dùng đôi chân tráng kiện của mình đào lớp bùn đất dưới chân lên, lộ ra một tầng bùn đất xốp mềm màu đen ánh lên sắc xanh, tầng bùn đất này cực kỳ dày, trong lúc đào mở lại tỏa ra mùi cỏ xanh

thơm mát.

Hương vị có chút nức mũi. Cao Bằng đem Địa Linh Tâm đưa cho A Ban để nó nuốt vào, sau đó bịt mũi đi ra.

- Ngươi nằm xuống đi, chúng ta ở bên cạnh chờ ngươi ba ngày.

Cao Bằng nói với A Ban. Dù sao nơi này cũng là dã ngoại, Cao Bằng quyết định ở chỗ này chờ đợi A Ban ba ngày, một mực chờ đến khi nó tiến hóa thành công.

A Ban rất nghe lời chui vào Hắc Thanh Thổ, nuốt Địa Linh Tâm rồi rơi vào trạng thái ngủ say.

Nhìn qua A Ban đang rơi vào trạng thái ngủ say, Cao Bằng nói với đám ngự thú còn lại của mình

- Chúng ta ở chỗ này chờ A Ban thức tỉnh, ban đêm chắc hẳn sẽ có 'Chủ nhân' trở về.

Vừa nói Cao Bằng vừa lộ ra một nụ cười.

Cao Bằng bắt đầu bố trí ở xung quanh, đem lá khô trên mặt đất quét sạch, sau đó lại đem lều bạt lắp đặt xong xuôi, lại thêm một tầng ngụy trang bên ngoài lều.

Ngay trong lúc Cao Bằng bố trí chăn mền trong lều, Đại Tử từ khe hở bên ngoài lều thò đầu vào, vung vẩy râu lấy lòng.

- Làm sao?

Đại Tử nâng móng vuốt lên, nhẹ nhàng giật giật ống quần Cao Bằng.

Cái đuôi lay động nhoáng một cái, tựa như một đầu cún con.

- Ngươi lại đói bụng?

Cao Bằng im lặng.

Đại Tử tranh thủ thời gian gật đầu, tội nghiệp.

- Không phải hai giờ trước vừa cho ngươi ăn một con gà nướng sao.

Cao Bằng thở dài.

- Đói! Đói!

Giọng nói thanh thúy của Đại Tử quanh quẩn trong đầu Cao Bằng.

- Ngươi suốt ngày chỉ biết ăn!

Cao Bằng giận dữ mắng mỏ đầu ngô công mập mạp này,

- Ta hỏi ngươi, mỗi ngày A Ngốc có ăn nhiều như vậy không?

- Không ăn.

Đại Tử cúi thấp đầu.

- Vậy A Ngốc có gầy hay không?

Đại Tử nghĩ đến thân thể A Ngốc chỉ còn xương cốt...

- Gầy.

- Vậy A Ngốc có mạnh hay không?

- Mạnh.

- Cũng bởi vì mỗi ngày A Ngốc chỉ ăn rất ít, cho nên mới mạnh như vậy!

- Thế nhưng, thế nhưng mà…

Đại Tử luôn có cảm giác là lạ ở chỗ nào, muốn phản bác.

- Có phải vẫn cảm thấy không phục hay không, ta lại hỏi ngươi, Tiểu Diễm có béo hay không?

- Béo! Nó là mập mạp hỏng!

Lần này Đại Tử trả lời với vẻ rất kích động.

- Tiểu Diễm có mạnh hay không?

Mặc dù bình thường Đại Tử cùng con mập hạc kia minh tranh ám đấu, nhưng trong lúc này, Đại Tử trả lời rất nhanh chóng:

- Mạnh!

- Cũng bởi vì Tiểu Diễm mạnh mới ăn nhiều như vậy! Ngươi có như vậy sao?

Cao Bằng hừ lạnh một tiếng, hung hăng gõ gõ vào đầu Đại Tử.

Đại Tử ngây người.

- Ta hỏi ngươi một câu cuối cùng, A Ban có mập không?

Lần này Đại Tử không có tùy tiện trả lời, mà là lặp đi lặp lại cân nhắc câu hỏi thật lâu, lúc này mới thận trọng nói:

- Mập?

- Đương nhiên mập, đều mập thành con cua!

- Vậy ta lại hỏi ngươi, A Ban có mạnh không?

Đại Tử cẩn thận suy nghĩ đến thân phận của A Ban, một con nhện mập sẽ làm bia ngắm và tọa kỵ,

- Không mạnh, siêu cấp cay gà!

- Hừ, cũng bởi vì nó mập mới trở nên yếu như thế, ngươi còn không biết xấu hổ ăn nhiều như vậy sao? Còn không mau giảm béo cho ta!

Cao Bằng một cước đem Đại Tử đá ra lều vải.

Đại Tử bị đuổi ra khỏi lều vải đứng ở trong gió, đột nhiên cảm cơn gió này thật lạnh...

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 196: Khuê Lực

Rời khỏi Cao lưu manh, Đại Tử đi qua một cây đại thụ thì nhìn thấy Tiểu Diễm đứng trên một cành cây, nhẹ nhàng mổ ăn những con côn trùng nhỏ bên trong.

Điều đáng nói là tuy rằng có nhiều quái vật biến dị, thế nhưng cũng có những loài động vật chưa từng xảy ra biến hóa lớn.

Những loài động vật, côn trùng nhỏ này chỉ phát sinh biến hóa rất nhỏ.

Tiểu Diễm nheo một mắt lại, xuyên thấu qua hốc cây cẩn thận quan sát, dưới thân đột nhiên truyền đến tiếng cười lạnh của một con rết.

- Mập mạp chết bầm, còn ăn nữa sao.

Tiểu Diễm.

- ???

Tiểu Diễm nằm không cũng trúng tên cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy bóng lưng mập mạp của một con rết đang thản nhiên rời đi.

Đến tối, một con Ngân Bối Mã Lục lung la lung lay đi ra từ trong khu rừng đằng xa, ở sau lưng cõng theo một đống rễ cây thực vật cùng với những mầm non thực vật.

Mới đi ra đã nhìn thấy hang ổ của mình bị người ta chiếm mất, Ngân Bối Mã Lục lập tức gấp.

Thân thể rung một cái ném đồ ăn phía sau lưng xuống đất, sau đó tranh thủ thời gian xông về phía hang ổ của mình.

Ở nơi khác rất khó tìm được một chỗ ẩm ướt râm mát như thế, nó không muốn phải đổi địa bàn.

Đối với những con quái vật này mà nói, một khi lãnh địa của chúng nó bị xâm phạm, bọn chúng liền sẽ trở nên cực kỳ hung hăng.

Một con Kim Cương Áp đang nấp mình ở một gốc cây gần đó bỗng cảm thấy cái mông mình tê rần.

Năng lực bị động tự động bộc phát, tử quang lóe lên, hình thể tự động tăng lên một đoạn.

Quay đầu lại đã nhìn thấy một con Mã Lục dài chừng hơn ba mét, hình thể bên ngoài chằng chịt những sọc màu bạc đang hung ác nhằm vào cái mông của mình. Mấy cái lông đuôi trên mông cũng bị cắn rụng lả tả, có mấy cây lông vàng đang còn dính trên miệng kẻ thủ ác.

- Cạc?

Kim Cương Áp kêu lên một tiếng đầy nghi ngờ, tại sao lại muốn cắn ta?

Mã Lục không để ý đến nó, tiếp tục công kích, lại là một đoàn tử quang hiện lên, trong nháy mắt hình thể Kim Cương Áp lại tăng vọt một ít.

Cúi đầu nghi hoặc nhìn qua Mã Lục, Kim Cương Áp đá ra một cước, đem con Mã Lục đá cho lảo đảo.

Tuy rằng hình thể liên tục tăng vọt hai lần, nhưng mà hình thể Kim Cương Áp này so sánh với Mã Lục còn thấp hơn không ít. Bình thường hình thể Kim Cương Áp này cao khoảng một thước rưỡi, mà bây giờ cao khoảng chừng hai mét.

Mã Lục mở to miệng, phun ra một đoàn sương mù màu hồng

nồng nặc, khi sương mù màu hồng này chạm tới ánh mắt Kim Cương Áp, nhất thời làm Kim Cương Áp kêu thảm thiết liên tục, nước mắt liên tục chảy ra từ hốc mắt.

Mã Lục cười dữ tợn, đã không biết bao nhiêu kẻ địch của nó bị đoàn sương mù này đánh bại.

Kẻ địch bị đoàn sương mù này đánh trúng sẽ bị đâm mù, đồng thời nó còn mang theo mùi vị kích thích mãnh liệt. Con mắt là nơi yếu ớt nhất, bị tập kích chỗ đó thì bất kỳ sinh vật nào cũng sẽ trở nên cực kỳ mẫn cảm.

Khuê lực của Kim Cương Áp phát động khi có phán định rằng đang bị ngoại lực công kích, từ đó sẽ có tỷ lệ nhất định dẫn đến thể tích cơ thể trở nên to lớn hơn. Tuy nhiên cũng không phải chỉ đơn thuần biến lớn, mà tất cả các thuộc tính như lực lượng, tốc độ, lực phòng ngự cũng sẽ được tăng lên, biến lớn theo đúng nghĩa đen.

Nếu như cái đoàn sương mù này là công kích loại tinh thần, có lẽ sẽ bị phán định tăng lên một lần khuê lực.

Nhưng mà hết lần này tới lần khác cái đoàn sương mù này lại tạo thành đau đớn kéo dài, đồng thời chỉ cần đoàn sương mù bám vào con mắt mà chưa bị loại bỏ, cách mỗi hai giây sẽ gặp một lần đau đớn, sẽ bị phán định rằng sắp bị đâm mù.

Sau đó phát sinh một chuyện để Ngân Bối Mã Lục phải hoảng sợ…

Cái con Kim Cương Áp trước mặt này mỗi lúc lại lớn thêm một tí.

Mỗi một lần hít thở, thể tích sẽ tăng vọt thêm một đoạn…

Ngân Bối Mã Lục vừa mới ngẩng đầu lên liền cảm thấy mình còn chưa đứng tới ngực cái con vịt lông vàng này.

Sau một lúc lâu, chờ nó chớp mắt, lại chớp mắt cái nữa, trong tầm mắt nó chỉ còn lại hai cái chân vịt mà thôi.

Tử quang không ngừng lấp lóe, chờ tới lúc Ngân Bối Mã Lục phát hiện không thích hợp thì thể tích con vịt trước mắt đã cao hơn sáu mét, quá trình này vẫn đang không ngừng tiếp tục.

- Cạc!

Tiếng vịt kêu thanh thúy, vang dội trong rừng rậm.

Một con vịt màu vàng cao chừng bảy tám mét giống như một tiểu cự nhân đứng sừng sững trong khu rừng. Theo hình thể dần tăng trưởng, sương mù màu hồng của Ngân Bối Mã Lục bám tại hốc mắt Kim Cương Áp cũng dần mất đi hiệu lực.

Cuối cùng hình thể của Kim Cương Áp đã ngừng tăng trưởng.

Cao Bằng đang dọn dẹp bên trong lều vải thì bị động tĩnh bên ngoài kinh động, xốc lên lều vải liền nhìn thấy một con vịt cao hơn bảy mét đứng đó, dưới chân nó là một con Mã Lục đang run lẩy bẩy.

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Cao Bằng cũng hiểu tại sao con vịt này có thể sống thật tốt.

Ngay từ đầu hắn cho rằng năng lực khuê lực của nó chỉ có thể tăng trưởng một phần thể tích, loại tăng trưởng này là không thể chồng chất được.

Nhưng bây giờ xem ra hắn đã sai…. Sai một cách thái quá.

Khuê lực là một loại năng lực chỉ có một hiệu quả duy nhất mà Cao Bằng từng thấy qua, hơn nữa còn là một cái hiệu quả bị động. Hắn vốn cho rằng đây là một loại năng lực vô dụng… Nhưng bây giờ nhìn thấy cảnh này thì đây đúng là thần kỹ!

Quả nhiên là vịt ngốc thì có ngốc phúc.

Dù Kim Cương Áp có ngốc, tính tình cho dù có tốt nữa, nhưng mà nó cũng là con vịt lớn lên ở dã ngoại, tự nhiên cũng có chút cá tính.

Con mắt bị một loại sương mù làm cho đau lâu tới vậy, Kim Cương Áp đã sớm rất tức giận.

Giơ chân lên, sau đó hung hăng đạp xuống!

Ngân Bối Mã Lục muốn chạy trốn, nhưng trên không đã có một hình bóng rơi xuống, Kim Cương Áp bị một cước đạp trúng.

Phốc một tiếng.

Nó bị người ta mạnh mẽ đạp dính xuống đất.

Bàn chân vịt to lớn nâng lên, mặt đất bị nó giẫm ra một cái hố nhỏ. Trong hố nhỏ, Ngân Bối Mã Lục xoay người vọt lên muốn chạy trốn, nhưng chân vịt lại tiếp tục đạp xuống!

Cuối cùng con Ngân Bối Mã Lục này bị Kim Cương Áp nuốt sống vào bụng.

Mãi qua nửa giờ, hình thể to lớn của Kim Cương Áp mới dần thu nhỏ lại, một lần nữa biến thành con vịt cao một mét năm.

Đại Tử nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Kim Cương Áp đang đi tới, yên lặng quay người rời đi.

Sắc mặt Cao Bằng khẽ động, có lẽ có thể kí huyết khế với con vịt này.

Gọi Kim Cương Áp đi đến, Kim Cương Áp ngu dốt lắc lư thân thể bước nhanh về phía Cao Bằng.

Mang Kim Cương Áp đi vào lều vải, lấy dụng cụ lấy máu

nhanh và tiện tay mang theo trong người ra.

Để tay phải lên trán Kim Cương Áp, một luồng ý thức mơ hồ rót vào trong người Cao Bằng.

Cao Bằng bắt đầu câu thông với Kim Cương Áp.

Tại một phía khác của không gian ý thức, Cao Bằng cảm giác được một ý thức đang mơ màng ở đó.

Là Kim Cương Áp.

Ý thức của Kim Cương Áp không mạnh lắm, giống như một đứa bé. Nó thử thăm dò đụng vào Cao Bằng hai cái, sau đó lại trốn về một góc xa xa để quan sát.

Không gian ý thức của sinh vật là nơi chứa đựng tâm tình của nó, cũng là nơi tư duy, hoạt động của chúng mạnh nhất.

Sướng vui đau buồn, tâm tình chân thật nhất đều thể hiện trong không gian ý thức.

Không gian ý thức của Kim Cương Áp giống như một tờ giấy năm màu sặc sỡ, các loại cảm xúc vui sướng, nhẹ nhõm đều thể hiện trong không gian ý thức của nó.

Trong mắt nó, cỏ cây ven đường lúc nào cũng có thể sẽ mọc thêm hai cái chân mà chạy đi, cây cỏ dưới chân sẽ mở miệng nói chuyện được.

Đi vào thế giới của Kim Cương Áp, trong thoáng chốc không gian xung quanh Cao Bằng trở nên ảm đạm, thời gian cũng dần dần trở nên mơ hồ, màu sắc rực rỡ của hình ảnh cũng biến thành màu xám tro đơn điệu.

Trong nháy mắt, hắn có cảm giác dường như đang nghe thấy hai con Kim Cương Áp nói chuyện với nhau.

Rõ ràng mình không phải là Kim Cương Áp, nhưng mạc danh kỳ diệu Cao Bằng lại có thể nghe hiểu được chúng giao lưu với nhau.

Dịch: Trúc

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 197: Đại Địa Thuẫn Chu - Sử Thi

- Đây chính là con của chúng ta?

Con Kim Cương Áp bên trái cúi đầu nhìn một chút.

- Là con của chúng ta, con mắt của nó rất lớn.

Con Kim Cương Áp bên phải cũng cúi đầu nhìn nó, sau đó gật đầu, tựa hồ rất hài lòng.

Nhưng sau một khắc, nụ cười trên mặt bọn chúng cứng đờ, tựa như nhìn thấy một chuyện hết sức đáng sợ.

Loại vẻ mặt cứng ngắc, thân sắc cực kỳ cổ quái kia, dù cho Cao Bằng lấy góc độ của nhân loại đến xem cũng thấy kỳ quái.

- Nó lại có năm đầu ngón chân, thật sự là một con quái vật!

Con Kim Cương Áp bên trái hoảng sợ oa oa kêu to.

Con Kim Cương Áp bên phải kia cũng mở to hai mắt, trong miệng liên tiếp phát ra những tiếng kêu không rõ. Nhưng nhìn bộ dáng đó, chắc hẳn đã nhận phải kinh hãi không nhỏ.

Cuối cùng đã nổ ra một cuộc cãi vã kịch liệt, sau đó con Kim Cương Áp bên trái muốn đưa nó đuổi đi, nhưng mà con Kim Cương Áp bên phải lại phản đối kịch liệt, cuối cùng hai con vịt tranh luận một phen.

Ước chừng đã qua nửa tháng, trong nửa tháng này, mấy quả trứng vịt khác cũng lần lượt nở ra, các huynh đệ tỷ muội vịt cũng

được xuất sinh.

Những huynh đệ tỷ muội này sau khi xuất sinh cũng mang đến cho nó không ít áp lực.

Dù sao... Nó là một con vịt có năm cái ngón chân dị loại. Vô luận là hoàn cảnh ở sào huyệt, hay vẫn là bình thường ăn đồ ăn thì đều phải chờ mấy cái huynh đệ tỷ muội khác ăn xong nó mới được ăn canh thừa cơm nguội. Cũng có những thời điểm không có đồ ăn, dù sao cha mẹ của nó cũng chỉ là hai con Kim Cương Áp phổ phổ thông thông mà thôi, tìm không được nhiều đồ ăn cũng là một chuyện bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn. Bởi vì bọn chúng cần phải cam đoan mình được ăn no trước tiên, khi đó mới có thể trở thành trụ cột của cái gia đình này.

Vì vậy nó cũng chỉ có thể nhịn đói trông mong.

Những loài quái vật cần phải sinh tồn ở dã ngoại như bọn chúng, trừ khi là những quái vật đứng đầu, nếu không những loại quái vật ở tầng thấp như bọn chúng cũng đành phải vì kiếm ăn mà lo lắng.

Chỉ có đồ ăn sung túc mới có thể để bọn chúng khỏe mạnh trưởng thành.

Đến một ngày, đồ ăn của tất cả 8 con Kim Cương Áp nhỏ chỉ là một con cá dài nửa mét.

Đối với tám con Kim Cương Áp nhỏ còn đang trong độ tuổi lớn lên mà nói, từng ấy đồ ăn là xa xa không đủ.

Nó vốn không được sủng ái nhất nên chỉ có thể lánh ra xa, chỉ có thể trông mong nhìn qua mấy huynh đệ tỷ muội khác sau khi ăn uống no đủ, có lẽ có thể cho nó mấy cái xương cá, phía trên có lẽ còn có thể thừa lẻ tẻ một chút thịt cá.

Nhưng hôm qua nó cũng chỉ ăn nửa ngụm thịt cá, nó quá đói.

Thận trọng bò lên phía trước. Tất cả mọi người đều là huynh đệ tỷ muội, bọn chúng sẽ cho mình một miếng ăn chứ?

Nó hi vọng nói thầm.

- Không được qua đây!

Con Kim Cương Áp nhỏ tuổi gần nó nhất đá nó một cước.

- Quái vật, cách xa ta một chút.

Một con Kim Cương Áp nhỏ khác lại đá nó một cước.

Nó bị đá lảo đảo một cái.

Bên ngoài thân hiện lên một đoàn hào quang màu tím nhạt yếu ớt...

Chờ sau khi hai con Kim Cương Áp trưởng thành trở lại sào huyệt, nhìn thấy một đám lông vịt tán loạn, còn có mấy con Kim Cương Áp nhỏ đang trốn trong góc với vẻ vô cùng hoảng sợ. Ở chính giữa, nơi ban đầu là chỗ đặt đồ ăn thì đang có một con Kim Cương Áp nhỏ được ăn uống no đủ, thỏa mãn hài lòng nằm trên mặt đất.

Là con quái vật có năm ngón chân kia.

Những con khác lên án con quái vật này tàn bạo, hung ác.

Sắc mặt hai con Kim Cương Áp trưởng thành dần dần biến thành đen...

Cuối cùng nó bị đánh ra ngoài.

Tuổi thơ rực rỡ năm màu còn chưa bắt đầu liền kết thúc.

Loại cá thể tướng mạo quái dị giống như nó, cơ bản đều sẽ bị xem như dị loại, bị mẹ chúng giải quyết.

Còn lại một số nhỏ thì bị ném bỏ, để tự sinh tự diệt.

Chỉ có một phần cực ít mới có thể gian khổ sống sót ở trong tự nhiên.

Đối với Kim Cương Áp, tuổi thơ của nó không phải là chưa bắt đầu đã kết thúc.

Mà là tuổi thơ của nó vẫn một mực chưa từng kết thúc.

Nó cũng gặp qua nguy hiểm, nhưng nhờ năng lực thiên phú của mình, đều là hữu kinh vô hiểm.

Cao Bằng dường như có điều suy nghĩ. Đối phó với loại năng lực của con Kim Cương Áp này, trừ khi ngay từ đầu liền không cho nó có cơ hội tích trữ năng lực thiên phú, nếu không một khi cho nó thời gian liền sẽ đạt tới một mức độ hết sức khó chơi.

Cũng khó trách tiếng kêu của nó không được chính tông, khả năng là nó căn bản không có học qua, cái tiếng kêu không đáng tin cậy trước đó có khả năng là học được từ một con ếch nào đó...

Cũng khó trách mình dạy nó hai tiếng sau đó liền hấp tấp theo tới.

Cao Bằng không biết nên khóc hay cười.

Cũng chính là do kịch lịch bị đuổi ra ngoài trước đó mới khiến cho đầu Kim Cương Áp này trở nên rất mẫn cảm, cũng có chút tố chất thần kinh...

Khi ký ức đang dần dần kết thúc, huyết khế đang phiêu phù bên trong thức hải cũng chậm rãi thiêu đốt, dung nhập vào không gian thức hải.

Chưa từng có một người nghe qua chuyện xưa của nó, cũng không ai có kiên nhẫn nghe cố sự của nó.

Mở to mắt, Cao bằng nhìn đầu Kim Cương Áp trước mắt, cảm giác mình cùng nó đã thành lập được một tầng ăn ý hoàn toàn mới.

- Nhìn ngươi một thân lông vàng, liền gọi ngươi là Tiểu Hoàng đi.

Cao Bằng nói với Kim Cương Áp.

Kim Cương Áp không có ý kiến, hoặc là nói đối với loại chuyện nhỏ nhặt này nó lười nhác phản ứng, ký kết huyết khế đối với nó tựa hồ là một sự kiện hết sức bình thường.

Xốc lên túi ngủ, Kim Cương Áp uốn éo cái mông nghênh ngang đi ra ngoài.

Ba ngày sau, một đạo ý thức ngủ say trong thức hải Cao Bằng bắt đầu thức tỉnh.

Lòng đất dưới chân, đột nhiên kịch liệt lay động, phảng phất có thứ gì đó muốn từ trong đất chui lên.

Cao Bằng từ bên trong túi ngủ đi ra, đã nhìn thấy mặt đất dưới chân đang dần nhô lên cao, mặt đất xuất hiện từng đạo khe nứt ngày càng lớn.

Khe nứt hướng ra phía ngoài khuếch tán, trở nên càng lúc càng lớn.

Một cái thuẫn thô to màu xanh đen phá vỡ mặt đất, nhấc lên từng tầng sóng đất.

Theo sát phía sau là một chiếc thuẫn thô to khác, chiếc thuẫn toàn thân bằng phẳng, nhìn qua tựa như một mặt tấm chắn, có hình dạng bóng bầu dục. Hai đầu nhọn, ở giữa rộng rãi, đồng thời còn có độ cong uốn lượn.

Sau đó một thân thể cao lớn chậm rãi từ bên trong đất chui ra, mặt đất bị phá ra một cái khe nứt cực kì lớn.

Vỏ lưng màu xanh đậm ánh lên quang hoa kim loại, mơ hồ có thể nhìn thấy vài phần hình dạng trước đó, nhưng chỉ tính đến hình thể cũng đã đủ gấp ba ban đầu.

Tại khớp nối còn có gai ngược, mặt ngoài gai ngược lóe ra tia sáng sắc bén.

Một lần nữa được hô hấp trong không khí mới mẻ, A Ban rất kích động, mở ra song kìm ôm lấy bầu trời.

【 Tên quái vật 】: Đại Địa Thuẫn Chu

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Sử Thi

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 25 (cấp Thủ Lĩnh)

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thổ

【 Đặc tính quái vật 】: Địa linh (Địa Linh Tâm thay thế trái tim ban đầu, tăng lên độ thân hòa đối với Thổ nguyên tố của nó, đồng thời cũng làm cho nó đánh mất khả năng giao hội với các thuộc tính khác.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Đẳng cấp năng lực khống thổ + 1

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Đại địa chi lực bảo hộ nó, chỉ cần đứng ở bên trên đại địa thì sẽ liên tục không ngừng hấp thu đại địa chi lực, hình thành một tầng áo giáp Thổ nguyên tố bên ngoài thân, lực phòng ngự của áo giáp Thổ nguyên tố tỷ lệ thuận với năng lực khống thổ.)

【 Năng lực quái vật 】: Khống thổ Lv 2

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (vui vẻ)

A Ban tiến hóa thành công, cũng thành công tiến hóa ra đặc tính quái vật. Cao Bằng nhịn không được nhẹ nhàng thở ra, nhiệm vụ lên núi lần này cũng coi như đã hoàn mỹ kết thúc.

- Đi thôi, chúng ta trở về.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 198: Cấm Ma Thạch (Thủy)

Lúc đi ra ngoài là có năm con ngự thú, nhưng khi trở về lại biến thành sáu con.

Nhìn Kim Cương Áp đi theo đằng sau mông đội ngũ, Cao Bằng có cảm giác rất kỳ diệu.

Thật ra nếu đổi thành những người khác, nếu họ tiếp xúc với Kim Cương Áp thì có khả năng cũng sẽ bỏ qua nó.

Dù sao thì không phải ai cũng nhìn thấy thuộc tính của Kim Cương Áp.

Nghĩ tới đây Cao Bằng liền cảm thấy có chút động tâm, người khác không biết con quái vật nào có tiềm lực lớn, mà hắn lại biết được.

Nếu hắn có thời gian đi dạo ở dã ngoại vài vòng, có thể phát hiện thêm nhiều quái vật có tiềm lực nữa.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại Cao Bằng liền loại trừ ý nghĩ này ra khỏi đầu, nếu làm như vậy thì có chút lẫn lộn đầu đuôi.

Số lượng ngự thú của mình đã đủ nhiều, ít nhất là trước khi có không gian để mang theo những sinh vật sống bên người thì hắn cũng không định kí kết với quá nhiều ngự thú. Nếu không hắn cũng không có nhiều tinh lực để chậm rãi bồi dưỡng đám ngự thú này.

Mà lại cũng không thể đi tới chỗ nào cũng có một quân đoàn ngự thú bao vây ở bên người.

Nếu không thì sau này có đi tới nơi nào, cách mấy chục dặm người ta đã nhìn thấy bụi khói mù mịt bay lên, những người kia sẽ tranh nhau chen lấn rồi hét lên.

- Là hắn, là tên kia đang tới đây.

Vừa đi tới địa giới thành Du Châu, Cao Bằng đã nhìn thấy ông ngoại hắn mặc Hán phục đeo kính đen ngồi câu cá ở bờ sông. Mặt nước bình tĩnh bóng loáng như gương, không nổi lên chút gợn sóng nào.

- Về rồi sao.

Ông ngoại tháo kính râm xuống, mỉm cười nói. Sau đó thu hồi cần câu, gấp cái ghế nhỏ lại rồi cất vào trong túi, đứng dậy đón Cao Bằng.

- Đi thôi, chúng ta về nhà, trong nhà nấu cơm xong rồi, có canh gà mái cháu thích uống nhất.

Cao Bằng chuyển mắt nhìn sọt cá, trong giỏ cá sóng nước trôi nổi, mấy con cá dài bằng bàn tay đang bơi lội trong đó.

- Ồ, ngài còn câu được mấy con cá nữa sao.

- Đúng vậy, tốt xấu gì thì tài câu cá cũng tiến triển không ít.

Kỷ Hàn Vũ mỉm cười, mí mắt vừa nhấc đã nhìn thấy Kim Cương Áp đi cuối đội ngũ của Cao Bằng và A Ban với vẻ ngoài đã thay đổi rất lớn.

Kỷ Hàn Vũ cũng chỉ nhìn một chút, không hỏi thêm gì nữa.

A Xuẩn phiêu phù trên bờ vai Cao Bằng, nhìn qua mái tóc ngắn màu xám bạc của Kỷ Hàn Vũ, đôi mắt sáng lên, ngo ngoe muốn động, đắp lên cái đầu này chắc chắn sẽ rất thoải mái.

Đã cực kỳ lâu nó chưa làm cái mũ.

Vừa muốn vụng trộm bay qua, Kỷ Hàn Vũ dường như có linh tính lập tức lườm nó một chút, trong nháy mắt động tác của A Xuẩn cứng đờ, sau đó giả bộ điềm nhiên như không có việc gì, lượn quanh thành một vòng tròn ở giữa không trung, cuối cùng vững vàng rơi vào đỉnh đầu Cao Bằng, chít chít!

Cao Bằng bình tĩnh sờ lên thân thể bóng loáng của A Xuẩn, cảm giác hơi lạnh buốt, rất có tính co dãn.

- Ông ngoại, mấy loại dược tề điều chế lần trước tiêu thụ như thế nào rồi.

Cao Bằng sóng vai đi bên cạnh Kỷ Hàn Vũ, mở miệng hỏi.

Kỷ Hàn Vũ chăm chú nhìn thêm Cao Bằng một lúc. Từ trong rừng rậm đi ra, trên thân Cao Bằng nhiều thêm một loại khí chất không tả được mà cũng chẳng thể nào nói rõ được. Trong đáy lòng Kỷ Hàn Vũ thầm mỉm cười, đây là chuyện tốt, cũng là biến hóa tốt.

- Cũng không tệ lắm, Huyết Tinh Dược Tề bán chạy nhất, trong nửa tháng này đã bán hơn mấy trăm liều, tiếp theo là Đại Địa Dược Tề Version 1, cũng đã bán hơn trăm liều, đạt được rất nhiều phản hồi tốt. Xem ra đây cũng là một khoản lớn, chờ danh tiếng tăng lên thì lượng tiêu thụ cũng sẽ tăng lên. Thạch Hóa Dược Tề mặc dù còn chưa có chuyển biến lớn, nhưng lượng tiêu thụ và giá cả cũng rất không tệ…

- Bốn loại dược tề này ta đều đã xin giấy phép độc quyền, tất cả thân phận người sáng tạo dược tề đều để tên cháu, gần đây bên bộ Dục Thú Sư muốn mời cháu đi khảo hạch Dục Thú Sư cao cấp, cháu có đi không ?

- Lười đi.

Cao Bằng lắc đầu.

- Vậy được, ta sẽ giúp cháu từ chối.

Kỷ Hàn Vũ cười to.

Về đến nhà ăn xong bữa tối, Cao Bằng nghiêm túc xem xét thuộc tính của mấy ngự thú nhà mình. Bây giờ đẳng cấp cao nhất không còn là Đại Tử, mà là Tiểu Diễm ở cấp 26, chí ít trước khi trưởng thành tới cấp Lĩnh Chủ thì tốc độ phát triển của Tiểu Diễm sẽ luôn duy trì ở tốc độ nhanh nhất.

Tiếp theo là A Ngốc, Đại Tử, A Ban cả ba đều là cấp 25, đứng ngang hàng cùng một bậc thang, đồng thời Tiểu Diễm A Ngốc và A Ban đều có được đặc tính quái vật, chỉ có Đại Tử không có đặc tính. Cho nên bây giờ xem ra, chiến lực của Đại Tử ngược lại trở thành yếu nhất trong các ngự thú dưới trướng của hắn.

Nghĩ tới đây Cao Bằng liền cảm thấy rất xấu hổ. Mặc kệ xuất phát nguyên nhân gì, dù sao Đại Tử cũng là con ngự thú thứ nhất của hắn, tiếp theo trọng tâm phải đặt trên thân Đại Tử. Nghĩ tới đây, Cao Bằng vuốt vuốt râu của Đại Tử.

Đến nỗi A Xuẩn chỉ có cấp 22, tài liệu của hệ Không gian cũng không nhiều, điều này làm cho tốc độ tiến hóa của A Xuẩn rất chậm chạp.

Cuối cùng là nhân vật chỉ có cấp 10, Tiểu Hoàng. Vừa nhìn qua đã thấy Kim Cương Áp ở bên bờ hồ nhìn cái bóng phản chiếu của mình dưới đó, Cao Bằng liền thu hồi ánh mắt.

Tiềm lực của Kim Cương Áp rất lớn, không phải nói tiềm lực thuộc tính của nó lớn, Kim Cương Áp chỉ có thuộc tính Kim rất bình thường. Đặc thù chủ yếu của nó biểu hiện ở sự cứng rắn của xương cốt, da thịt rắn chắc, rất tương xứng với đặc tính quái vật của nó.

Mà Cao Bằng cũng có ý nghĩ của riêng mình, tài liệu cần thiết để tấn cấp lên phẩm chất Truyền thuyết đều vô cùng hiếm gặp, mà đẳng cấp quái vật càng cao, số lượng tài liệu cũng càng nhiều,

hoặc là càng quý giá hơn.

Đẳng cấp của Kim Cương Áp chỉ có cấp 10, vẫn chỉ là quái vật cấp Bình thường thấp nhất.

Có lẽ có thể thử xung kích phẩm chất truyền thuyết cùng với những phẩm chất cao hơn ?

Nhìn những tài liệu cần thiết để Kim Cương Áp tiến hóa lên phẩm chất Truyền thuyết, Cao Bằng ghi tạc những thứ đó trong lòng, sau đó chuẩn bị ngày mai hỏi thăm ông ngoại.

Bên hồ đột nhiên truyền đến một tiếng kêu, Cao Bằng quay đầu đã nhìn thấy Kim Cương Áp không ngừng bay nhảy trên mặt hồ, giống như ở trong đáy hồ có đồ vật gì đó làm cho nó khiếp sợ.

…

- Ngày mai cháu khai giảng rồi, có cần ông già này lái xe chở cháu đi không.

Sáng sớm, hai người đang chạy bộ ở ven hồ thì Kỷ Hàn Vũ liền hỏi Cao Bằng.

- Chỉ là khai giảng mà thôi, không phải chuyện gì lớn.

Cao Bằng dở khóc dở cười, ông ngoại ngài thật đúng là không chú ý thân phận của mình mà.

- Vậy được, sau khi báo danh xong thì về nhà ăn cơm, ta ở nhà chờ cháu.

Kỷ Hàn Vũ cũng lơ đễnh. Theo hắn thấy ở trong thời đại này, việc lên đại học cũng chỉ là một việc không quá cần thiết, nhưng mà cháu ngoại đã thích như thế thì cứ để hắn tùy ý là được.

Hắn cũng biết người trẻ tuổi ở giai đoạn này luôn có mơ ước được lên đại học.

Nhưng có một số việc không tốt đẹp giống như trong tưởng tượng, những chuyện như vậy cần tự bản thân tiểu Bằng trải nghiệm mới hiểu được, hắn có nói nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng gì.

- Đúng rồi, những tài liệu lần trước cháu đưa cho ông, ông đã hỏi những cấp dưới rồi, có một loại tài liệu hình như đã có người thấy qua, sau khi về ta sẽ đưa cho cháu, thử xem có phù hợp với yêu cầu của cháu hay không.

- Được.

Sau khi chạy bộ buổi sáng xong, Cao Bằng trở về nhà liền vọt vào phòng tắm. Trong khi đang dùng khăn lau phần tóc đang còn ướt thì ông ngoại đã đem một phần văn kiện in ra để trên bàn, bên cạnh còn đặt bữa sáng đang còn nóng hổi, dưới ly sữa bò để một tờ giấy.

- Công ty có việc, ăn sáng xong rồi xem văn kiện.

Nhìn những dòng chữ cứng cáp có lực được viết bằng bút máy của ông ngoại, Cao Bằng hiểu ý cười một tiếng.

Ăn sáng xong, mở bộ văn kiện kia ra.

Khu vực hồ Tây Hải, trong nước có một bầy Hoàng Cá lớn tụ tập, thám viên cao cấp của tập đoàn nhìn thấy có linh vật phát sáng dưới đáy hồ, hấp dẫn những con Hoàng Cá này tụ tập ở đó…

Đồng thời còn có mấy tấm hình kèm theo văn kiện, ảnh chụp có hơi mơ hồ, là từ trên cao chụp xuống. Lúc Cao Bằng nhìn thấy tấm hình thứ nhất, ánh mắt của hắn liền ngưng tụ, một khung số liệu hiển thị trong mắt của hắn.

【 Tên vật phẩm】: Cấm Ma Thạch (Thủy).

- Đúng là cái này.

Cao Bằng híp mắt lại.

Dịch: Trúc

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 199: Hồ Tây Hải

Hồ Tây Hải ở vào tỉnh Tây Hải, nằm trong địa giới Tây Bắc của khu Hoa Hạ.

Đây là hồ nước lớn nhất bên trong khu Hoa Hạ, cũng là hồ nước mặn lớn nhất. Tiếp giáp Kỳ Liên sơn mạch Đại Thông Sơn, Nhật Nguyệt Sơn, Tây Hải Nam Sơn. Đồng thời ở gần trọng thành của Tây Bắc là căn cứ thành phố Thanh Đường.

Những thứ này Cao Bằng đều biết đến, mà hắn cũng nhớ rõ ở trong hồ Tây Hải chỉ có một loài cá. Trước tai biến, trong hồ Tây Hải Hoa Hạ cũng chỉ có một loại Hoàng Ngư, đây cũng là loài cá duy nhất sinh sống ở trong hồ Tây Hải.

Sau tai biến, Hoàng Ngư điên cuồng sinh sôi, toàn bộ hồ Tây Hải đều trở thành nơi ở của bọn nó.

Tiếp đó từ cơ sở Hoàng Ngư tiến hóa thành Lục Hành Hoàng Ngư, Dực Hoàng Ngư, Tử Bối Hoàng Ngư, Cự Hoàng Ngư một chút á loại.

Có thể nói là bầy hoàng tranh bá, tất cả Hoàng Ngư dường như đều đang chứng minh mình mới là phương hướng tiến hóa tốt nhất. . .

Tất cả Hoàng Ngư đều dùng danh sách tiến hóa của bầy cá để không ngừng tiến hóa.

Cấm Ma Thạch là tài liệu quan trọng trong một lộ tuyến tiến hóa để Kim Cương Áp tấn thăng lên phẩm chất Truyền thuyết, tiến hóa đến cuối cùng theo lộ tuyến này chính là Kim Cương Cấm Ma Áp.

Các tài liệu khác trong lộ tuyến này mặc dù hi hữu nhưng đều có thể tìm được ở trên thị trường, chỉ có Cấm Ma Thạch này lại cực kì khó tìm. Cao Bằng lúc trước cũng chỉ muốn thử một lần, bây giờ xem ra vận khí của hắn đúng là rất tốt.

Cấm Ma Thạch có nhiều loại thuộc tính, hầu như các loại thuộc tính hiện có đều có thể bao quát ở trên Cấm Ma Thạch.

Mà Cấm Ma Thạch đối ứng với loại thuộc tính nào thì đại biểu nó có được lực bài xích cực lớn đối với loại thuộc tính đó, đồng thời cũng có lực bài xích nhất định đối với những thuộc tính khác.

Viên Cấm Ma Thạch này hắn bắt buộc phải có!

Phẩm chất Truyền thuyết. . . Cao Bằng liếm môi một cái, điều này đại biểu Kim Cương Áp sẽ có thể thức tỉnh loại đặc tính quái vật thứ hai.

Ngay trong lúc Cao Bằng điều tra kỹ tài liệu của hồ Tây Hải thì đột nhiên nhận được điện thoại của ông ngoại.

- Cháu cần tìm tài liệu này sao?

- A, đúng vậy, phiền phức ông ngoại.

Cao Bằng gật đầu.

- Đúng là được, ta lập tức phái người đi lấy Cấm Ma Thạch, cháu cứ yên tâm ở trong nhà đi.

Ông ngoại rất nhanh cúp điện thoại.

Chỉ để lại Cao Bằng với vẻ mặt mờ mịt, trong lòng có chút không thích ứng.

Dựa theo đạo lý thì mình phải đi đấu trí đấu dũng với bọn quái vật hoang dại, sau đó trải qua thiên tân vạn khổ mới lấy được bảo vật chứ? Có đôi khi còn phải đề phòng thái tử gia của những thế

lực lớn khác đến tranh đoạt bảo vật với mình, không cẩn thận sẽ trêu chọc một đám cừu gia. Tại sao chuyện này lại hoàn toàn không giống với những gì mình tưởng tượng. . .

Nhưng mà, nhưng mà. . . Vì sao lại thoải mái như thế!

. . .

Bên bờ hồ Tây Hải tụ tập hơn nghìn người, nhộn nhịp nhốn nháo, riêng phần mình tách ra tụ thành các đoàn thể lớn nhỏ không đều. Nhiều thì có vài chục người, ít cũng có hai ba người.

Hồ Tây Hải nói là hồ, trên thực tế diện tích lại là cực kì rộng lớn, ở trước tai biến đã có 4456 kilomet vuông, lớn hơn gấp đôi so với Thái Hồ.

Sau tai biến, diện tích hồ Tây Hải hồ điên cuồng bành trướng, khói sóng mờ mịt, có thể so với biển.

Đứng ở bờ hồ nhìn lại, sóng xanh mờ mịt, trời nước một màu, gió nhẹ thổi qua mặt hồ, ở bên hồ nhấc lên một luồng hương vị tanh nồng nhàn nhạt.

- Trần lão nhị, ngươi cũng tới? Ngươi không phải làm sinh ý dược tài sao, chạy đến đây tham gia náo nhiệt làm cái gì.

Bên hồ, một người phụ nữ tóc đỏ mặc áo khoác da cầm trong tay điếu thuốc lá dành cho phái nữ chậm rãi phun ra nuốt vào, đôi mắt thon dài híp lại, bờ môi đỏ mọng câu lên thành một đường cong.

- Ít nói những thứ vô dụng này.

Ở cách đó không xa, một người đàn ông để ria mép, cạo đầu đinh, dáng người cao gầy tùy ý phất phất tay.

- Tâm tư của mọi người đều giống nhau, cũng không cần lãng

phí thời gian ở chỗ này.

Người phụ nữ tóc đỏ cười ha ha, tùy ý ném tàn thuốc trong tay xuống đất, giày cao gót nhẹ nhàng đem tàn thuốc giẫm tắt.

- Hắn đều đã tới.

Bên bờ, một chiếc xe tải dừng sát ở ven đường, từ phía trên nhảy xuống mấy người đàn ông. Người cầm đầu mặc áo ngắn tay màu đen, ở cánh tay có xăm một cái hình rồng chạy dọc đến tận mang tai. Người này tên Cao Hành, cũng là bộ trưởng bộ phận marketing của tập đoàn Hắc Môn tại căn cứ Thanh Đường, trên cơ bản việc đối ngoại của tập đoàn Hắc Môn đều do hắn thay mặt truyền ra.

- Món đồ gây ra bạo động cho bầy cá ở trong hồ Tây Hải lần này, tập đoàn Hắc Môn chúng ta sẽ thu mua ở đây. Ba trăm triệu liên minh tệ, đồng thời thêm ba viên tinh hạch quái vật cấp trung trở lên của quái vật Thủ lĩnh. Chỉ cần có người lấy được vật kia, tiền và tinh hạch lập tức sẽ giao đến trong tay người đó.

Cao Hành từ tốn nói.

Quả nhiên là cái giá tiền này, ở đây không ít người đã sớm biết phong thanh mắt đều sáng lên.

Đồ vật gây ra bạo động của bầy cá trong hồ khẳng định là bảo vật, chuyện này không cần hoài nghi.

Coi như nó là bảo vật nhưng lại không biết tác dụng và phương pháp sử dụng cụ thể thì cũng không có bất kỳ giá trị nào. Đặc biệt là đối với những tán nhân ngự sử không có phòng thí nghiệm hay căn cơ bối cảnh, nếu như biết phương pháp sử dụng còn tốt, không biết phương pháp sử dụng thì nó chính là một đống sắt vụn.

Ba trăm triệu liên minh tệ và ba viên tinh hạch quái vật cấp

Thủ Lĩnh, đối với rất nhiều ngự sử không có bối cảnh thì chính là một món tiền khổng lồ.

Đối với tập đoàn Hắc Môn mà nói, chỉ cần bỏ ra một chút tiền tài liền có thể mua được một bảo vật nhìn qua rất bất phàm, đây tuyệt đối là một chuyện mua bán chỉ có lời không có lỗ.

Huống chi cái bảo vật lần này cách khu căn cứ Thanh Đường gần như vậy, cho nên bọn hắn có thể nói là tình thế bắt buộc.

Khu vực đông bắc của hồ Tây Hải, trong hồ nước nhấc lên sóng lớn, từng tầng từng tầng bọt nước điệp gia với nhau. Dưới đáy mảnh hồ nước này bị ánh sáng màu lam yếu ớt chiếu sáng, chiếu rọi ra một chút bóng dáng của cự thú ở trong hồ.

- Ta ca ca, bên trong cái hồ này đến cùng là có bao nhiêu Hoàng Ngư.

Bên trên boong của một chiếc tàu có mấy người ngự sử đang đứng, một người trong đó há to miệng, ngơ ngác nhìn về khu vực đen nghịt ở nơi xa.

- Hoàng Ngư ở trong hồ Tây Hải đã sắp thành họa rồi!

Một người bên cạnh lúng ta lúng túng nói. Bọn hắn vẫn biết trong hồ Tây Hải có rất nhiều Hoàng Ngư, nhưng mà cũng không có khái niệm cụ thể, bây giờ xem như biết.

Một mảnh đen nghịt giống như thủy triều trong bóng tối, cơ hồ lấp đầy nước hồ, thỉnh thoảng còn có Hoàng Ngư to lớn bị gạt ra khỏi mặt nước, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gào thét!

Hơi nước phun lên trời rồi tràn ngập trên mặt hồ, làm cho chiếc thuyền ngàn tấn này lắc lư liên tục.

- Được rồi, chúng ta trở về thôi. Coi như chúng ta lấy được đồ vật dưới hồ vào trong tay, chỉ sợ cũng không ra khỏi hồ Tây Hải. .

. Trừ khi có ngự thú loại phi hành mới được.

- Ngực thú loại phi hành sợ rằng cũng không được.

Một người bên cạnh tỉnh táo nói, sau đó chỉ chỉ nơi xa. Ở nơi đó chính là hung địa gần căn cứ Thanh Đường —— Nhật Nguyệt Sơn!

Nhật Nguyệt Sơn, núi có hai đỉnh, đỉnh trái là âm, dáng núi như nguyệt, đỉnh phải là dương, dáng núi như nhật.

Trừ cái đó ra thì Nhật Nguyệt Sơn cũng là yết hầu giữa Trung Nguyên đại địa và Tây Tạng, được xưng là "Tây Hải bình phong", "Thảo nguyên môn hộ". Đồng thời cũng là đường ranh giới của khu gió mùa và khu không phải gió mùa, nằm ở khu chồng hợp của cao nguyên Hoàng Thổ và cao nguyên Thanh Tàng. Đồng thời Nhật Nguyệt Sơn cũng giống như một tòa thiên sơn, ngoài núi là văn minh du mục, trong núi là văn minh làm nông.

Một tòa núi được trao cho nhiều ý nghĩa như vậy, ở sau tai biến càng trở nên thần dị.

Ở phương hướng Nhật Nguyệt Sơn có một đám quái vật loại chim đen nghịt phô thiên cái địa áp xuống. Một con chim dẫn đầu xòe hai cánh, thể tích của nó giống như máy bay hành khách loại lớn, hai cánh có một mặt là màu trắng, một mặt là màu đen, hai mắt màu đỏ kim.

- Đó là Âm Dương Kim Nhạn Vương của Nhật Nguyệt Sơn!

Một người trên thuyền nhận ra thân phận của con chim lớn kia,

- Đi, tiền này bọn hắn thích thì cứ kiếm, dù sao ta cũng từ bỏ.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 200: Đắc Thủ

Âm Dương Kim Nhạn Vương đang bay đầu tiên đột nhiên dừng lại, sau đó đột nhiên quay đầu, ra sức vỗ cánh, một cái cánh quất trúng lưng của một con nhạn lớn bay phía sau. Người trên thuyền nhìn thấy tốc độ bay của con nhạn lớn kia chậm hơn một chút, đàn Âm Dương Kim Nhạn một lần nữa biến thành chữ "Nhân" chỉnh tề.

Không chỉ một chiếc thuyền này, rất nhiều người trên thuyền đều chú ý tới đám ác bá của Nhật Nguyệt Sơn đang bay tới.

Bầy Âm Dương Kim Nhạn ở khu căn cứ Thanh Đường có thể nói là tiếng xấu lan xa, cũng không biết ở trong quá trình tiến hóa đã gặp phải kích thích gì làm cho chúng trở nên rất dễ táo bạo, một lời không hợp liền ra tay đánh nhau. Đồng thời những con Âm Dương Kim Nhạn này có lòng hiếu kỳ rất cao, bất kỳ vật gì kỳ lạ đều sẽ hấp dẫn sự chú ý của chúng. Mà hết lần này tới lần khác bọn chúng lại biết bay, cho nên trừ khi ngươi trốn vào trong nước, nếu không ngươi có chạy trốn trên mặt đất như thế nào đi nữa cũng không thể thoát khỏi ánh mắt của chúng.

Cao Hành đứng ở bên bờ không lo lắng ngược lại còn mừng rỡ, có thể hấp dẫn nhiều quái vật đến đây, nói rõ đây tuyệt đối là một kiện bảo vật!

Còn việc có giành được bảo vật về tay hay không, điểm này cho tới bây giờ Cao Hành cũng chưa suy tính qua. Đối với một đám quái vật chỉ biết sử dụng man lực, chỉ cần hơi thi triển một chút thủ đoạn là có thể đùa giỡn bọn chúng trong lòng bàn tay.

Trí tuệ, mới là lực lượng cường đại nhất trên thế giới này.

Cao Hành sờ lên chòm râu ngắn ở cằm, cảm thấy tất cả đều

nằm trong dự kiến của mình.

Một đầu Tử Bối Hoàng Ngư có hoa văn màu vàng ở vây lưng đang không ngừng bơi xung quanh Cấm Ma Thạch. Viên Cấm Ma Thạch này làm cho nó có một loại cảm giác rất kỳ diệu, có lẽ đây chính là cơ duyên mà mụ mụ nói cho nàng biết, đôi mắt tiểu Tử Bối Hoàng Ngư sáng lên!

Nghe nói năm đó mụ mụ nàng ăn phải một trái cây hết sức kỳ dị mới có thể cường đại như vậy. Bây giờ bên trong tộc đàn, mấy tên Tử Bối Hoàng Ngư tương đối lợi hại đều là do mụ mụ sinh ra, ta cũng muốn sinh rất nhiều rất nhiều siêu cấp lợi hại cá lớn, sinh nhiều tựa như mụ mụ như vậy! Ở trong lòng Tiểu Tử Bối Hoàng Ngư dâng lên một cái lý tưởng vĩ đại.

Ở ngoại vi, có mấy đầu Tử Bối Hoàng Ngư lớn hơn một vòng, dài ước chừng mười mét đang cảnh giới, thỉnh thoảng liếc sang bên này một chút.

- Cự Hoàng Ngư, tránh xa một chút, nơi này là địa bàn của Tử Bối Hoàng Ngư chúng ta.

Một đầu Tử Bối Hoàng Ngư đang canh chừng ở vòng ngoài uy hiếp.

Ở ngoài trăm thước có một thân hình to lớn đang hững hờ lướt qua vùng nước âm u, giọng nói trầm thấp khàn khàn chấn động không thôi.

- Ngươi là ai! Dám nói chuyện với ta như vậy, có tin ta ăn thịt ngươi hay không.

Trong nháy mắt, đồng tử của con Tử Bối Hoàng Ngư vừa lên tiếng uy hiếp co rụt lại, cẩn thận quan sát con Cự Hoàng Ngư này, sau đó đột nhiên chấn động. Đây là một con Cự Hoàng Ngư đầu lĩnh, đáng chết, tại sao lại là đầu lĩnh.

Ở bên trong hồ Tây Hải chia thành các bầy Hoàng Ngư lớn, mỗi một tộc đàn đều có một Vương, ngoại trừ Vương thì còn có đầu lĩnh chưởng khống một tộc bầy chi nhánh Hoàng Ngư.

Làm sao lại hấp dẫn đầu lĩnh Cự Hoàng Ngư này đến đây.

Con Tử Bối Hoàng Ngư kia nghiêm nghị nói:

- Ngươi không được qua đây, phía sau chính là con gái mà Tử Bối Hoàng Ngư vương sủng ái nhất. Nếu ngươi dám đả thương nàng, vương của chúng ta nhất định sẽ rất tức giận!

Đôi mắt đờ đẫn của con Cự Hoàng Ngư này bắt đầu dò xét tiểu bất điểm đang du đãng ở bên cạnh Cấm Ma Thạch, sau đó phát ra tiếng cười hết sức quỷ dị.

Nó mặc kệ thân phận của nàng là cái gì, tựa như một con gấu sẽ kiêng kị sau khi ăn tươi một con hổ non sẽ dẫn đến trả thù sao?

Căn bản sẽ không.

Bởi vì nếu có cơ hội thì một con hổ cũng sẽ không buông tha một con gấu non.

Tư duy của quái vật rất đơn giản, rất đơn thuần. Sau này ngươi lớn lên sẽ trở thành uy hiếp cho ta nên ngay từ bây giờ ta sẽ ăn thịt ngươi.

- Chạy mau!

Một con Tử Bối Hoàng Ngư rống to, con Cự Hoàng Ngư trước mắt này đã động, nhấc lên một đợt sóng ngầm mãnh liệt.

- Tử Bối Hoàng Ngư vương giết nhiều con cháu của Cự Hoàng Ngư chúng ta như vậy, hôm nay ta cũng muốn ăn một đứa con gái của nàng.

Cự Hoàng Ngư mở miệng lớn, lộ ra từng hàng răng hết sức dữ

tợn, đôi mắt nhỏ màu vàng vẫn ngốc trệ không có ánh sáng.

Mặc dù trong lòng mấy con Tử Bối Hoàng Ngư này có chút sợ hãi nhưng vẫn cố nén khó chịu tụ lại với nhau, đồng thời không ngừng hô to gọi nhỏ để con tiểu Tử Bối Hoàng Ngư chạy trốn về phía sau, bọn chúng sẽ tận lực tranh thủ thời gian.

Từng mảnh thủy lưu thoát ly hồ nước, sau đó hóa thành từng tầng từng tầng màn nước vây hướng Cự Hoàng Ngư.

Thủy lưu khuấy động nhấc lên từng đợt sóng bạc, giống như từng bức tường vọt tới Cự Hoàng Ngư.

- Những thứ này của các ngươi đều là bàng môn tà đạo, lộ tuyến tiến hóa của các ngươi là sai! ! !

Cự Hoàng Ngư không ngừng lắc đầu.

Hít sâu một hơi, nước hồ chảy ngược, hai má phồng lên, cơ bắp dưới lớp da bóng loáng căng cứng.

Cơ bắp không ngừng phun trào, giống như từng gợn sóng lăn lộn, mơ hồ có thể nhìn thấy từng đầu mạch máu tinh mịn gồ lên giống như con giun.

- Cơ bắp, mới là chính nghĩa!

Tức giận gào thét, tiếng rống như sấm, một màn nước đầu tiên bị mạnh mẽ chấn vỡ!

Sau đó là thân thể to lớn của Cự Hoàng Ngư, ầm ầm một tiếng, cái đuôi khổng lồ xé rách một màn nước tiếp theo.

Trước mắt mấy con Tử Bối Hoàng Ngư tối sầm lại, một bóng đen lớn giống như dãy núi khuynh đảo lao tới, sau một khắc đã mất đi tất cả tri giác.

Nhìn qua con tiểu Tử Bối Hoàng Ngư đang hoảng hốt chạy

trốn ở nơi xa, đầu Cự Hoàng Ngư này chậm rãi quay đầu, trực tiếp phóng tới Cấm Ma Thạch dưới đáy hồ.

Cấm Ma Thạch có được lực bài xích đối với nguyên tố chi lực. Viên Cấm Ma Thạch này có thuộc tính Thủy, cho nên thủy nguyên tố trong phiến khu vực dưới đáy hồ này cơ hồ bị bài xích hết.

Nhưng đầu Cự Hoàng Ngư này lại trùng hợp đi theo lộ tuyến nhục thể, đối với nguyên tố chi lực cũng không coi trọng. Trời xui đất khiến, Cấm Ma Thạch cũng không có ảnh hưởng quá lớn đối với đầu Cự Hoàng Ngư này.

Một ngụm nuốt Cấm Ma Thạch dưới đáy hồ vào trong bụng, đầu Cự Hoàng Ngư này xoay người bỏ chạy.

Sau khi Cấm Ma Thạch bị Cự Hoàng Ngư nuốt vào trong bụng thì ánh sáng cũng biến mất theo.

Đáy hồ một lần nữa biến thành một vùng tăm tối.

Ở trên bầu trời Âm Dương Kim Nhạn Vương đang bay quanh thì đột nhiên phát ra một tiếng hót vang, tảng đá phát sáng dưới đáy hồ đã không nhìn thấy! Không thấy!

Thu cánh lại, từng tầng từng tầng phong bạo ngưng tụ xung quanh thân thể nó.

Sau một khắc liền giống như một thanh lợi kiếm lao thẳng xuống dưới, không khí phát ra âm thanh ma sát kịch liệt.

Oanh!

Mặt nước bị hất lên một đợt sóng cao mấy chục mét.

Mặt hồ theo đó run rẩy, phát ra từng đợt gợn sóng.

Đầu Cự Hoàng Ngư đang chạy trốn bỗng cảm thấy sau lưng tê rần, phảng phất có một mũi tên đâm xuyên qua lưng, đau đớn kịch

liệt làm cho nó cuộn người một cái.

Âm Dương Kim Nhạn Vương bị bỏ lại phía sau. Trong hồ không phải chiến trường nó am hiểu, thu hai cánh lại, thuận theo dòng nước hướng mặt hồ vòng quanh, cuối cùng phá vỡ mặt nước bay lên không trung.

Dưới đáy hồ, trên lưng đầu Cự Hoàng Ngư có một đạo vết thương lớn, vết thương cực sâu, một lượng lớn máu tươi chảy ra từ miệng vết thương.

Thân ảnh Cự Hoàng Ngư nhoáng một cái liền biến mất vào chỗ sâu trong hồ nước.

Một bên khác, trên bờ, Cao Hành tức hổn hển,

- TMD đồ vật đâu, đồ vật đâu!

- Cao ca, vật kia dường như bị một đầu Cự Hoàng Ngư đoạt đi.

- Vậy con cá kia đâu? !

- . . . Chạy mất.

- Chết tiệt. . . Còn đứng đấy làm gì, tranh thủ thời gian đuổi theo cho ta.

Đầu Cự Hoàng Ngư kia bơi về phía ngoài, ở xung quanh nó có rất nhiều Cự Hoàng Ngư. Những con Cự Hoàng Ngư này nhanh chóng xúm lại vào chung một chỗ, để cho người ta không thể phân biệt rõ ràng là con nào.

Con Cự Hoàng Ngư đầu lĩnh này lặng lẽ tiếp cận một con Cự Hoàng Ngư, sau đó há to miệng đối miệng với con Cự Hoàng Ngư kia.

Mấy con Cự Hoàng Ngư ở xung quanh thấy một màn này đều kinh hãi, cảm thấy vô cùng cay mắt.

Con Cự Hoàng Ngư kia sau khi "Kết nối" với đầu lĩnh liền dung nhập vào bầy cá, sau đó lại lặng lẽ bơi về phía đáy hồ từ một phía khác của bầy cá.

Nửa giờ sau, con Cự Hoàng Ngư này lắc lắc đầu, sâu trong mắt hiện lên một tia mê mang, ngay sau đó trong mắt hiện lên một tia kinh hãi, lưng của mình làm sao lại đau nhức như thế! Giống như bị tộc quần Đao Hoàng Ngư ở cách vách chặt một đao!

Trên bờ hồ Tây Hải náo loạn một hồi, bận rộn một hai ngày, tất cả chuẩn bị đều đã làm xong, kết quả đồ vật lại lặng yên biến mất.

- Vật kia khẳng định đã bị Cự Hoàng Ngư nuốt đi, yên tâm đi Cao ca, con cá kia vẫn một mực bị chúng ta theo dõi.

Một tên thuộc hạ bên cạnh Cao Hành vỗ bộ ngực nói.

Một bên khác của hồ Tây Hải, một con Cự Hoàng Ngư chậm rãi nổi lên mặt nước, ở bên bờ đã có mấy tên mặc áo hoa văn màu trắng đang đợi.

- Nhanh đem đồ vật thu về.

Con mắt của Cự Hoàng Ngư tan rã, nghe lời mở miệng rộng, sau khi miệng lớn mở ra thì một đoàn ánh sáng màu lam yếu ớt cũng xuất hiện.

Có người nhanh chóng tiến lên chui vào trong miệng Cự Hoàng Ngư lấy ra một viên đá màu băng lam, mặt ngoài có rất nhiều hoa văn phức tạp cất vào trong hộp.

Hộp khép kín, ánh sáng màu lam cũng biến mất theo.

- Đi thôi, cứ để cho những người kia chậm rãi tìm đi.

Một người trong đó trào phúng nhìn về nơi xa, sau đó mấy

người nhanh chóng leo lên lưng Vân Điêu Bằng, đeo lên trang bị cố định.

Hai cánh Vân Điêu Bằng chấn động sau đó xông thẳng lên không, biến mất phía chân trời.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 201: Ta Mạnh Lên, Nhưng Ta...

Kỷ Hàn Vũ về đến nhà, tựa hồ tâm tình rất tốt. Nhìn thấy Cao Bằng đang huấn luyện ngự thú ở ven hồ, Kỷ Hàn Vũ ho khan hai tiếng, chậm rãi đi qua.

- Tiểu Bằng, cháu đoán thử xem ông ngoại mang kinh hỉ gì đến cho cháu?

Kỷ Hàn Vũ cười thần bí.

Cao Bằng suy nghĩ hai giây,

- Cấm Ma Thạch?

Kỷ Hàn Vũ:

- . . .

Sớm biết thế đã không gọi điện thoại trước cho tên tiểu hài tử này! Cháu không thể làm cho ông ngoại ta vui vẻ một chút được hay sao!

Nhìn thấy Cao Bằng đắc ý cười trộm, Kỷ Hàn Vũ tức giận gõ đầu Cao Bằng.

Thật sự là nghịch ngợm.

- Ta liền biết không có chuyện gì mà ông ngoại không làm được.

Cao Bằng cười hắc hắc, giơ ngón cái với ông ngoại.

- Ha ha.

Kỷ Hàn Vũ cởi mở cười to.

- Đến, cháu xem một chút thứ cháu muốn đi.

Kỷ Hàn Vũ lấy ra một cái túi đen đưa cho Cao Bằng.

Cao Bằng nhận lấy, không kịp chờ đợi mở túi ra.

Một chiếc hộp màu nâu tựa hồ được chế thành từ một loại vật liệu gỗ nào đó, xúc cảm ôn nhuận như ngọc, còn tản ra hương gỗ nhàn nhạt.

Tài liệu tiến hóa cần thiết khác của Kim Cương Áp đã sớm được thu thập đủ vào mấy ngày trước, những tài liệu này đều cất giữ trong phòng lạnh của phòng thí nghiệm.

Nghĩ đến việc có thể tiến hóa phẩm chất cho Kim Cương Áp, Cao Bằng làm sao có thể ngồi yên được nữa, lập tức gọi Kim Cương Áp đang bơi lội trong hồ lên.

Kim Cương Áp đang bơi lội thảnh thơi ở trong hồ, khi nghe thấy Cao Bằng gọi mình liền tranh thủ thời gian hấp tấp bay tới, trong miệng còn phát ra tiếng kêu cạc cạc cạc.

Tiểu Diễm thừa cơ phiên dịch,

- Nó nói con vịt ngươi cuối cùng cũng tìm ta, ta. . .

- Ngậm miệng.

Cao Bằng nắm mỏ chim của Tiểu Diễm,

- Bây giờ ta không cần ngươi làm phiên dịch nữa.

- Ông ngoại, cháu chuẩn bị tăng phẩm chất con Kim Cương Áp này, ngài có muốn đến xem hay không?

Cao Bằng cười nói với ông ngoại.

Năng lực của hắn không tiện truyền ra bên ngoài, nhưng thích hợp nói cho thân nhân lại không sao.

Vẻ mặt của Kỷ Hàn Vũ lộ ra mấy phần hứng thú,

- Đi thôi, để ta nhìn một chút cháu tăng phẩm chất cho con vịt này như thế nào.

Kim Cương Áp đứng ở trong phòng thí nghiệm, có vẻ rất hứng thú với tất cả mọi thứ ở trong này.

Lần trước sau khi thí nghiệm kết thúc, Kỷ Hàn Vũ phân phối cho phòng thí nghiệm của Cao Bằng một hạn ngạch kinh phí nhất định.

Ban đầu hắn tưởng rằng Cao Bằng chỉ làm vì hứng thú yêu thích, nhưng sau khi biết Cao Bằng có năng lực như thế liền dứt khoát cho Cao Bằng một cái hạn ngạch kinh phí, giống như các phòng thí nghiệm khác của tập đoàn. Mỗi một quý đều có một khoản kinh phí nhất định, đương nhiên, kinh phí cụ thể là bao nhiêu thì chỉ có Kỷ Hàn Vũ và Cao Bằng biết.

Trong phòng thí nghiệm của Cao Bằng cũng có một chút Hắc Diệu Thạch, loại tài liệu có thể kiểm tra phẩm chất của quái vật.

Cao Bằng đặt ngón giữa vào khóa mật mã, bắn ra một ô ngăn kéo, lấy ra hai viên Hắc Diệu Thạch từ bên trong, sau đó bắt đầu dò xét phẩm chất của Kim Cương Áp.

Nhỏ một giọt máu của Kim Cương Áp lên trên Hắc Diệu Thạch, Kim Cương Áp hiếu kì nhìn chằm chằm vào khối đá màu đen này.

Giây lát sau, bên trong Hắc Diệu Thạch tản ra từng đoàn từng đoàn ánh sáng màu tím.

Kỷ Hàn Vũ hơi kinh ngạc, nhịn không được liếc nhìn cái con Kim Cương Áp có vẻ ngoài xấu xí này, không nghĩ tới lại là phẩm chất Sử thi.

Sau đó Kỷ Hàn Vũ nghĩ tới điều gì. Bây giờ đã là phẩm chất Sử thi, Tiểu Bằng lại muốn tiếp tục tăng lên phẩm chất cho nó —— Phẩm chất Truyền thuyết?

Trong lòng Kỷ Hàn Vũ rất kinh ngạc. Phải biết những thí nghiệm thành công được công bố ra bên ngoài hiện nay, căn bản không có cái nào có thể dùng sức người để tăng lên phẩm chất Truyền thuyết.

Đương nhiên, có vụng trộm thành công nhưng không công bố ra ngoài hay không thì không biết. Tuy nhiên, căn cứ vào thông tin của Kỷ Hàn Vũ, hắn chưa từng nghe nói có ví dụ thành công nào.

Lúc này, trong lòng của hắn hoàn toàn cho rằng đây là một lần thí nghiệm của Cao Bằng. Đối với yêu thích của cháu ngoại, hắn tất nhiên phải ủng hộ.

Duỗi ra ngón tay cái, Kỷ Hàn Vũ vỗ vỗ bả vai Cao Bằng,

- Cố lên, ông ngoại tin tưởng cháu nhất định sẽ thành công.

Cao Bằng cười cười,

- Cháu cũng tin tưởng mình nhất định sẽ thành công.

Sau đó Cao Bằng bắt đầu điều chế dược tề. Đầu tiên Cao Bằng điều chế ra mấy loại dược tề bình thường để lấy cảm giác, mấy loại dược tề thành công này bị Cao Bằng tùy ý để vào trên kệ ở bên cạnh. Lúc này sắc mặt Cao Bằng nghiêm lại.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cháu ngoại, Kỷ Hàn Vũ đứng ở một bên cảm thấy rất thú vị.

Tựa như đại nhân nhìn thấy hài tử của mình mặc áo khoác không phù hợp với tỉ lệ dáng người để cố gắng giả dạng người lớn, cuối cùng đều sẽ buồn cười.

Quá trình điều chế phối tề dược tề rất nhanh, cũng chỉ hai mươi phút đã điều chế xong toàn bộ.

Cao Bằng xoa xoa mồ hôi trán, thần sắc trở nên nghiêm túc.

Tài liệu khác còn tốt, nhưng Cấm Ma Thạch chỉ có một viên này, không chịu nổi hắn thất bại.

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Cao Bằng, nụ cười vẫn một mực treo trên mặt của Kỷ Hàn Vũ cũng yên lặng biến mất, chăm chú nhìn Cao Bằng nghiêm túc thao tác thí nghiệm.

Người đang chăm chú cố gắng luôn luôn đáng giá được tôn trọng.

Một bước cuối cùng, chậm rãi đưa Cấm Ma Thạch vào bên trong dung môi. Cấm Ma Thạch màu băng lam chậm rãi phát sinh biến hóa, màu sắc càng ngày càng nhạt, cuối cùng biến thành một viên đá trong suốt.

Ngược lại màu xanh ban đầu của dược tề phảng phất bị phủ thêm một tầng màu sắc hoàn toàn mới, dược tề màu xanh da trời giống như nước biển xanh thẳm.

Nhìn ống dược tề to bằng ngón cái, dài bằng bàn tay, Cao Bằng gọi Kim Cương Áp tới.

Trong miệng ngậm một con vịt đồ chơi màu vàng làm bằng nhựa plastic, Kim Cương Áp gật gù đắc ý đi tới. Cao Bằng lấy con vịt đồ chơi trong miệng nó ra, Kim Cương Áp lập tức gấp,

- Ta, ta.

Cao Bằng giơ ngón trỏ lên, nhẹ nhàng lắc lắc,

- Uống nó, cái con vịt này sẽ là của ngươi.

Kim Cương Áp không kịp chờ đợi, một ngụm nuốt chửng ống dược tề trong tay Cao Bằng.

- A chờ đã, ta chỉ bảo ngươi uống nước bên trong chứ có bảo ngươi nuốt cả ống thủy tinh này đâu.

Cao Bằng im lặng nói.

Đoạt lấy con vịt bằng nhựa plastic từ trong tay Cao Bằng sau đó quay người đi, chưa đi được hai bước Kim Cương Áp đã bịch một tiếng ngã trên mặt đất ngất đi.

Trên mặt đất Kim Cương Áp bắt đầu run rẩy, sau đó lông vịt màu vàng bên ngoài thân bắt đầu rụng xuống. Từng mảng từng mảng lông vịt mềm mại màu vàng tróc ra, mỏ vịt bằng phẳng co vào phía trong, nhìn qua có vẻ ngắn hơn, thô hơn. Nếu nhìn từ đằng xa thì tựa như một đôi lạp xưởng.

- Đây chính là ta trọc nhưng trở nên mạnh hơn trong truyền thuyết sao?

Cao Bằng sờ lên cằm, nghi ngờ quan sát những biến hóa của Kim Cương Áp.

Qua mấy phút, lông tóc bên ngoài thân của Kim Cương Áp đã tróc ra hết, lộ ra lớp da vịt trắng nõn phía dưới.

Đúng là không nghĩ tới, con vịt nhìn qua ngốc manh này lại có một thân thịt rất non mềm.

Cao Bằng tấm tắc lấy làm kỳ lạ, tranh thủ thời gian lấy điện thoại di động ra, thừa cơ chụp lén mấy tấm ảnh.

Chờ sau khi chúng nó lớn lên, đây chính là hắc lịch sử.

Sau đó, trên làn da trắng nõn của Kim Cương Áp bắt đầu hiện ra từng đạo phù văn màu lam bí hiểm.

Phù văn càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, kéo dài từ đỉnh đầu trụi lủi đến bộ ngực có chất thịt săn chắc, rồi đến đôi cánh tinh tế to mọng. . .

Chờ một chút, mình rốt cuộc đang chú ý đến cái gì.

Cao Bằng tranh thủ thời gian lắc đầu.

Chờ lúc hắn đưa mắt nhìn lại đã thấy phù văn màu lam trên da Kim Cương Áp dường như có được sinh mệnh lan tràn ra bốn phía, tất cả phù văn đều lóe ra ánh sáng màu lam yêu dị.

Xoạt xoạt xoạt xoạt ——

Trong người Kim Cương Áp truyền ra từng tiếng va chạm liên tiếp, phảng phất gân cốt bạo tạc. Chất thịt to mọng ban đầu co lại, phác thảo từng đường vòng cung duyên dáng, hình thể bắt đầu bành trướng.

- Cạc. . .

Trong lúc hôn mê, Kim Cương Áp phát ra một tiếng trầm thấp nỉ non.

- Con vịt đáng thương, vì mạnh lên thế mà trọc.

Cao Bằng thương tiếc nhìn về phía Kim Cương Áp đang nằm trên mặt đất không hề có cảm giác gì, hi vọng sau khi nó tỉnh lại có thể tiếp nhận những thay đổi của bản thân.

- Lông của con vịt này làm sao lại mất rồi?

Kỷ Hàn Vũ vừa trở về sau khi ra ngoài nghe điện thoại đã nhìn thấy toàn bộ lông trên người Kim Cương Áp biến mất.

- Hiện tượng bình thường.

Cao Bằng bình tĩnh đáp.

Kỷ Hàn Vũ gật gật đầu, giống như có điều suy nghĩ.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 202: Kim Cương Cấm Ma - Áp

Trong nửa giờ, vóc dáng của Kim Cương Áp đã cao hơn ròng rã một cái đầu, bây giờ đã cao xấp xỉ Cao Bằng.

Cơ bắp trên người cũng trở nên rất cân xứng, hai bắp thịt ở lồng ngực gồ lên cao, cơ bắp phía sau chằng chịt nhô ra. Đặc biệt là hai cái cánh, cơ bắp bạo tạc có thể nói là rất khoa trương.

Hoa văn màu lam tràn ngập mỗi một tấc trên cơ thể, chậm rãi chập trùng theo nhịp hô hấp, giống như có được sinh mệnh.

- Tiến hóa thành công. . .

【 Tên quái vật 】: Kim Cương Cấm Ma - Áp

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 10

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Truyền thuyết

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Kim

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (ngủ say)

【 Nhược điểm quái vật 】:

Thiên Khu Phá Ma Thạch có thể tạo thành tổn thương ngoài định mức đối với Kim Cương Cấm Ma Áp

Kim Cương Cấm Ma Áp không thể sử dụng năng lượng nguyên tố.

【 Nhu cầu tăng lên phẩm chất Thần thoại: Có hai loại lộ

tuyến tiến hóa: 1. Kim Cương Thần Võ - Áp, 2. Trấn Ngạc Hung Áp Thú 】.

Thì ra bước tiếp theo của phẩm chất Truyền thuyết chính là phẩm chất Thần thoại. Cao Bằng đưa mắt nhìn tài liệu cần thiết cho phẩm chất Thần thoại, sau đó yên lặng nhắm mắt lại. . . Chỉ nhìn vị trí mà những tài liệu này sinh ra đã để hắn đau đầu rồi, ở trên trái đất có thể gom đủ hay không cũng là một vấn đề.

Thừa dịp Kim Cương Cấm Ma Áp vẫn đang ngủ say, Cao Bằng lấy ra dụng cụ lặng lẽ lấy máu của nó để thử máu.

Dụng cụ lấy máu bắn ra ngoài, sau đó Cao Bằng có cảm giác giống như đang đâm vào một đoàn cao su, vậy mà phải hao tổn chút khí lực mới đâm vào được.

Nhìn máu đang được chậm rãi hút ra, dòng máu màu đỏ lộng lẫy giống như hồng ngọc.

Cao Bằng nhịn không được cẩn thận quan sát giọt máu này, vì cái gì máu của Tiểu Diễm bọn nó lại không kì lạ như thế, mà máu của Tiểu Hoàng lại có loại biến hóa này.

Trên lý thuyết Đại Địa Thuẫn Chu cấp Thủ Lĩnh phẩm chất Sử thi theo một ý nghĩa nào đó kỳ thật ở cùng một đẳng cấp với Kim Cương Cấm Ma Áp, bởi vì sau khi Kim Cương Cấm Ma Áp tấn thăng lên cấp Thủ Lĩnh thì phẩm chất sẽ tự động hạ xuống phẩm chất Sử thi.

- Nhưng chắc hẳn không phải là do cái quan hệ này.

Cao Bằng nhíu mày.

Bởi vì từ kinh nghiệm trước đó đến xem, bắt đầu từ cấp Thủ Lĩnh mỗi khi ngự thú đột phá một đẳng cấp lớn thì phẩm chất sẽ tự động giảm xuống một cấp bậc, nhưng nếu bọn chúng khôi phục phẩm chất trước đó thì càng thêm dễ dàng so với những ngự thú

không có cơ sở.

Có thể nào mỗi một phẩm chất đều có một ngưỡng cửa đặc thù hay không? Dù cho sau đó có giáng cấp, nhưng chỉ cần đã từng đột phá đến phẩm chất này, về sau khôi phục lại sẽ dễ dàng hơn nhiều so với quái vật không có cơ sở.

Vuốt vuốt mi tâm, những thứ này đều chỉ là suy đoán của hắn mà thôi.

Nhỏ máu lên trên Hắc Diệu Thạch, chỗ sâu nhất của viên Hắc Diệu Thạch này chậm rãi hiện lên một vòng đỏ thắm.

Sau đó màu đỏ càng lúc càng lớn, cuối cùng bao phủ toàn bộ Hắc Diệu Thạch, tựa như một đám lửa đang cháy hừng hực ở bên trong.

Đứng sau lưng Cao Bằng Kỷ Hàn Vũ cũng nhìn thấy một màn này, không thể ức chế nổi sự kinh ngạc trong mắt.

Vậy mà lại thành công!

Việc không có ai trên trái đất làm được lại bị cháu ngoại mình làm được!

Kỷ Hàn Vũ nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, cố gắng bình phục tâm tình kích động của mình. Bước lên cẩn thận kiểm tra Hắc Diệu Thạch một chút, sau đó dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía Cao Bằng.

- Chuyện này, cháu biết, ta biết, đối ngoại cháu hãy tuyên bố khi nhặt được thì con Kim Cương Áp này đã là phẩm chất Truyền thuyết, nhớ kỹ sao?

Kỷ Hàn Vũ ngưng trọng khuyên bảo Cao Bằng.

Cao Bằng tất nhiên không ngốc, âm thầm phát đại tài là được,

truyền ra sẽ có hại lớn hơn lợi đối với hắn.

- Ông ngoại, cháu hiểu.

Sau đó Kỷ Hàn Vũ lại lặp đi lặp lại khuyên bảo mấy lần, khi xác nhận Cao Bằng thật sự hiểu rõ mới không lải nhải nữa.

- Được rồi, ta biết cháu khẳng định có bí mật nhỏ của mình, bí mật nhỏ của cháu cũng không cần nói cho ta biết, ta lười nghe. Nhưng mà việc tăng lên phẩm chất cho mấy ngự thú của lão già ta sẽ giao cho tiểu tử cháu.

Kỷ Hàn Vũ đánh gãy lời muốn nói của Cao Bằng, sau đó chắp hai tay sau lưng, ngâm nga bài hát rồi ung dung rời khỏi phòng thí nghiệm.

Trong giây lát lúc rời khỏi phòng thí nghiệm, sâu trong mắt Kỷ Hàn Vũ nổi lên một vòng ướt át, sau đó mạnh mẽ nuốt xuống.

Thanh Thường, con nhìn thấy không? Con của con, có tiền đồ.

Nếu như có thể quay trở lại, lần này, cha nhất định sẽ tôn trọng lựa chọn của con.

Yên tâm, Tiểu Bằng là con của con, cũng là cháu của ta, cha nhất định sẽ chiếu cố nó thật tốt.

Thiên ngôn vạn ngữ, vô số tưởng niệm, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài, chầm chậm tiêu tán trong gió.

. . .

Kim Cương Cấm Ma Áp tỉnh, sau mười phút khi ông ngoại rời đi liền chậm rãi tỉnh lại.

Cuống quýt đứng dậy từ dưới đất, vừa rồi tại sao mình lại ngất đi.

Ồ, làm sao lại cảm thấy lạnh buốt? Kim Cương Cấm Ma Áp cúi đầu xuống liền nhìn thấy lông vịt đầy đất.

Những cái lông vịt nhìn rất quen, màu sắc quen thuộc, kiểu dáng quen thuộc.

- Ngươi tỉnh rồi.

Bên tai truyền đến giọng nói đầy truyền cảm của con vịt lớn.

Kim Cương Cấm Ma Áp quay đầu lại, nhìn thấy con vịt lớn Cao Bằng mang theo vẻ mặt thần bí mỉm cười nhìn nó.

- Cạc?

- Ta thấy ngươi đã trở nên đẹp trai.

Đáng tiếc Kim Cương Cấm Ma Áp không phải Đại Tử bọn nó, nếu không nhất định sẽ phát giác được thái độ của Cao Bằng rất khác thường.

- Ta vẫn luôn đẹp trai.

Kim Cương Cấm Ma Áp rất tự nhiên nói, sau đó duỗi ra cánh chuẩn bị rỉa lông.

Vừa mới sờ lên, cảm giác trụi lủi làm cho nó cảm thấy rất không thích hợp, cái xúc cảm này không đúng rồi.

Lắc đầu, Kim Cương Cấm Ma Áp đi ra ngoài cửa.

Lúc đi qua một chiếc gương, Kim Cương Cấm Ma Áp vô tình nhìn sang, liền thấy một tên gia hỏa trọc lông xấu xí, cả người mọc đầy hoa văn màu lam quỷ dị đồng thời nhìn về phía mình.

- Cạc cạc cạc ~

Đây tuyệt đối là con vịt xấu xí nhất mà ta từng gặp.

Kim Cương Cấm Ma Áp ngừng chân cười to, tại sao lại có con vịt xấu như vậy.

Cười cười, giọng nói của Kim Cương Cấm Ma Áp càng ngày càng khô khốc.

Không cười được, Không cười được!

Cái con vịt xấu xí này. . . Dường như là ta?

Trong phòng thí nghiệm một cỗ gió lạnh thổi đến, Kim Cương Cấm Ma Áp nổi hết cả da gà.

- Cạc!

. . .

Cao Bằng đi ở phía trước, phía sau hắn là một con vịt cơ bắp không lông, cả người đầy hoa văn màu lam.

Vịt cơ bắp không lông có hoa văn màu lam thỉnh thoảng xông lên muốn cắn Cao Bằng, nhưng mỗi một lần tạo ra tổn thương đều bị chuyển dời sang A Ban.

Đang ngủ ở dưới nền đất A Ban bị bừng tỉnh, nhanh chóng leo ra nhìn xung quanh, là ai? Là ai đang đánh ta?

- Ta nói ngươi không nên đánh ta, ngươi biến trọc thật sự không có quan hệ gì với ta. . . Đi.

Cao Bằng cố gắng trấn an Tiểu Hoàng.

A. . . Nhưng mà bây giờ không có lông, tựa hồ đã không có bất cứ quan hệ nào với cái từ ngữ Tiểu Hoàng này.

- Cạc!

Đáp lại Cao Bằng chính là tiếng kêu tức hổn hển của Tiểu

Hoàng.

- Được được được, ngươi tiếp tục gọi là Tiểu Hoàng đi, cái tên này coi như giúp ngươi nhớ lại mình đã từng có lông.

Nói xong, Cao Bằng nhịn không được cười khúc khích.

Đi vào bên hồ, Tiểu Diễm đang huấn luyện phi hành trong lúc vô tình quay đầu nhìn thấy Tiểu Hoàng ở sau lưng Cao Bằng.

Sau đó ven hồ náo nhiệt lên.

Một đám ngự thú vây quanh Tiểu Hoàng giống như đang quan sát một con khỉ.

Tiểu Hoàng tức giận ngồi dưới đất, ai cũng không muốn phản ứng.

Sau một tiếng, nhìn Xích Trảo Lang Cẩu cấp 20 bị Tiểu Hoàng đánh ngã ở trước mặt. Mặc dù nó chỉ là phẩm chất Phổ thông, nhưng chiến đấu vượt qua 10 cấp vẫn làm cho Cao Bằng cực kì sợ hãi thán phục.

Huống chi trận chiến đấu này khi tiến vào hậu kỳ thì đã hoàn toàn nghiêng về một bên, Xích Trảo Lang Cẩu không có chút lực phản kháng nào. Đối mặt với con vịt cao hơn bốn mét, càng đánh thể tích con vịt càng lớn, móng vuốt của nó công kích vào cơ bắp của con vịt chỉ có thể tạo thành những vết đỏ nhàn nhạt.

Cũng chỉ mấy giây sau đã hoàn toàn khép lại.

Cuối cùng kêu nghẹn ngào một tiếng, Xích Trảo Lang Cẩu kẹp đuôi vào giữa chân sau, xoay người bỏ chạy.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 203: Đưa Tin

Tiểu Hoàng sở dĩ có thể trở nên mạnh như vậy, một nguyên nhân là do phẩm chất tăng lên làm cho tố chất thân thể tăng lên trên mọi mặt, đặc tính quái vật khuê lực cũng là một nguyên nhân khác. Nguyên nhân cuối cùng chính là khi Tiểu Hoàng tấn thăng lên phẩm chất Truyền thuyết đã nhận được năng lực mới —— 【 Bí Lực 】

【 Bí Lực 】: Đường vân bí pháp, có tính bài xích rất mạnh đối với nguyên tố chi lực, cường độ năng lực phụ thuộc vào tố chất thân thể của túc chủ.

(Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Có được kháng tính rất mạnh đối với nguyên tố chi lực, kháng tính đối với thủy nguyên tố được tăng cường ngoài định mức.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Sau khi kích hoạt đường vân bí pháp, lấy thân thể làm trung tâm hình thành một vòng lĩnh vực nguyên tố chân không, bài xích tất cả nguyên tố chi lực đến gần, đồng thời khu trục nguyên tố chi lực ở bên trong ra ngoài)

Không rõ ràng lắm. Dựa theo lý giải của Cao Bằng, cái hiệu quả thứ nhất chính là bị động tăng lên ma kháng cho Tiểu Hoàng, cái năng lực thứ hai chính là ở xung quanh thân thể hình thành một mảnh không gian không có nguyên tố, cùng loại với cấm ma?

Thế nhưng có chút quái vật không chỉ mượn dùng nguyên tố chi lực trong không khí, trong người bọn chúng cũng tồn tại rất nhiều nguyên tố chi lực, nguyên tố trong không khí chỉ giúp tăng uy lực cho năng lực mà chúng thi triển ra.

Hiệu quả cụ thể còn cần thi triển trong chiến đấu mới hiểu

được.

Quái vật cấp Thủ Lĩnh trở xuống trên cơ bản không thể làm cho nguyên tố ly thể, cho nên phương thức chiến đấu chủ yếu đều dựa vào vật lộn, hoặc là kèm theo lực lượng nguyên tố trong công kích.

Cái con Xích Trảo Lang Cẩu vừa rồi có thuộc tính Hỏa, mỗi một lần nó huy động móng vuốt đều có thể tạo ra tổn thương hỏa độc.

Nhưng Cao Bằng cũng không nhìn thấy Tiểu Hoàng nhận một chút tổn thương nào từ hỏa độc, hiển nhiên phần công kích hỏa độc này đã bị miễn dịch hoàn toàn.

Một con vịt trọc miễn dịch tổn thương ma pháp, càng đánh càng mạnh?

Cao Bằng lắc đầu.

Trong nháy mắt ba ngày đã trôi qua, Cao Bằng đồng học rốt cục cũng nghênh đón ngày khai giảng đại học.

. . .

Đại học Du Châu, phân viện đại học.

Phần lớn phân viện của đại học Du Châu đều đã di chuyển đến những nơi có diện tích lớn hơn.

Hôm nay là ngày tân sinh báo danh của đại học Du Châu.

Ngoài cổng trường đậu đầy xe buýt chuyên môn tiếp đãi tân sinh, khi cửa xe mở ra từ bên trong liên tục không ngừng có tân sinh đeo bọc sách, hoặc mang theo bao lớn bao nhỏ đi xuống.

Những học sinh mới này sau khi xuống xe, đều dùng ánh mắt hiếu kì hoặc mơ ước nhìn về phía cửa lớn hùng vĩ của đại học Du

Châu ở trước mắt.

Rương hành lý được lấy ra từ thùng xe buýt rồi giao cho tân sinh, có lão sinh mặc trang phục tình nguyện ở một bên miễn cưỡng khen, một bên phân phát nước khoáng, không khí hiện trường khí thế ngất trời.

Lại là một năm khai giảng mới, một chút học trưởng thông tuệ độc thân hoặc không phải độc thân đã đến trường từ rất sớm, tiến hành một loại nghi thức thần kỳ —— Nghênh đón tân sinh.

Loại nghi thức này là một loại truyền thống thần kỳ ở nơi thần kỳ như đại học.

Lúc những học trưởng đói khát này nhìn thấy tân sinh học muội có nhan sắc không sai liền trở nên rất cơ trí, bọn hắn sẽ tăng nhanh bước chân đi đến, dùng kiểu như ——

- Vị bạn học này, ngươi vừa tới trường học nên còn chưa quen thuộc, đại học Du Châu rất lớn, nếu người không quen thuộc thì khẳng định sẽ lạc đường, ta dẫn ngươi đi báo danh nhé.

Để đoạt được quyền nghênh đón học muội, có đôi khi các học trưởng sẽ vung tay đánh nhau khi gặp phải một chút học muội xinh đẹp hấp dẫn, chỉ có kẻ ưu tú nhất mới có thể đạt được quyền nghênh đón cuối học muội xinh đẹp.

Sau khi thu hoạch được quyền nghênh đón. Những học trưởng này sẽ ngẩng đầu, ưỡn ngực.

Các học muội vừa tới đại học còn tỉnh tỉnh mê mê sẽ bị lão sinh học trưởng mang đi, đi theo suốt quá trình báo danh.

Cuối cùng đi vào bước trọng yếu nhất —— Trao đổi tài khoản QQ hoặc là Wechat.

Đương nhiên, không phải tất cả học muội đều sẽ giao vật

trọng yếu như vậy cho học trưởng. Có thể lấy được những vật này hay không, phải xem vận khí của đám học trưởng đáng thương bọn họ.

- Vị học muội này, ta dẫn ngươi đi báo danh nhé.

Nhìn thấy một nữ sinh mặc áo ngắn tay màu đen và quần thể thao đi xuống từ trên xe buýt, con mắt của lão sinh tìm kiếm cơ hội tốt từ rất lâu không khỏi sáng lên, mấy tên lão sinh tranh thủ thời gian đi tới.

Sau khi lại gần, mấy tên lão sinh này càng thấy rõ được dung mạo của người nữ sinh kia, dù cho vẻ mặt lạnh như băng cũng không thể che giấu được dung mạo đoan trang.

- Hệ Ngự Sử báo danh ở chỗ nào?

Nữ sinh tóc đen liếc nhìn mấy người, mở miệng hỏi.

Hệ Ngự Sử, đây là Ngự Sử sinh?

Lòng nhiệt tình của mấy tên lão sinh phảng phất bị tạt một chậu nước lạnh, thận trọng đưa mắt nhìn sau lưng nữ sinh tóc đen, không nhìn thấy quái vật mặt mũi dữ tợn.

Ngự Sử sinh là một hệ rất đặc biệt của đại học Du Châu, cái hệ này chỉ có hai loại chuyên nghiệp, theo thứ tự là hệ Ngự Sử và hệ Dục Thú Sư.

Chuyên ngành Ngự Sử là một chuyên ngành cực kỳ đặc thù mới được thành lập của đại học Du Châu, do quân bộ, chính phủ trực tiếp quản hạt.

Bên trong Ngự Sử có tương đối nhiều nam sinh, nữ sinh tương đối ít.

Dù sao Ngự Sử cần phải gánh chịu những chức vụ liên quan

đến chiến đấu, cho nên Ngự Sử sinh cũng không phải dễ trêu, ở một chút xử phạt sẽ có thiên hướng nhất định đối với Ngự Sử sinh.

Sau khi trong trường học xảy ra mấy lần thảm án, những học trưởng chuyên ngành bình thường đều kính nhi viễn chi với Ngự Sử. . .

- Khục, để ta mang ngươi tới đi.

Có mấy tên lão sinh biểu thị lùi bước, một tên lão sinh gan lớn ho nhẹ một cái rồi tiến lên nói.

- Nói cho ta nó ở phương hướng nào, chính ta đi là được.

Quân Mạc Y từ tốn nói.

Tên lão sinh kia giống như trút được gánh nặng, nhanh chóng nói vị trí báo danh của Ngự Sử sinh cho Quân Mạc Y, sau đó xoay người rời đi tìm kiếm "Con mồi" mới.

Trên người mặc áo thun in hoa màu trắng, kiểu tóc nhẹ nhàng khoan khoái, trên đầu đeo tai nghe chụp, còn kéo theo một cái vali màu đen cao cỡ nửa người. Cao Bằng lặng yên không tiếng động lẫn vào đám tân sinh, xuống khỏi xe buýt tiếp đãi rồi dung nhập vào bên trong triều quần tân sinh.

Mấy học tỷ phụ trách tiếp đãi tân sinh nhìn thấy tướng mạo anh tuấn của Cao Bằng thì hai mắt sáng lên, đây là một học đệ có chất lượng tốt. Sau đó tụ tập vào cùng một chỗ tốp năm tốp ba ngươi nói ta cười tán gẫu vài câu, nói đến chỗ nào vui vẻ thì che miệng cười khẽ, cũng là một phong cảnh tươi mát trong mùa hè nóng bức này.

Nhìn từng dãy lều vải lớn có màu sắc khác nhau ở cửa trường học, trên đó viết đủ loại chuyên ngành, liếc thấy lít nha lít nhít, căn bản không biết chuyên ngành Ngự Sử ở nơi nào.

- Học đệ, ngươi là chuyên ngành nào vậy?

Một giọng nói hùng hồn cởi mở vang lên bên tai Cao Bằng.

Cao Bằng ngẩng đầu liền nhìn thấy một nam sinh cả người cao tới hai mét, cao hơn mình trọn vẹn một cái đầu, thể trạng cường tráng như trâu, vẻ mặt thật thà chất phác đi lên muốn giúp hắn xách vali.

Nhưng loại chuyện này Cao Bằng càng ưa thích tự thân đi làm, nên đã từ chối nhã nhặn.

- Học trưởng ngươi tốt, ta là tân sinh chuyên ngành Ngự Sử hệ Ngự Sử.

Ngưu Để sững sờ nhìn Cao Bằng, nhìn qua văn văn nhược nhược, mặc dù vóc dáng không thấp, nhưng thể trạng có chút gầy gò, không nghĩ tới lại là Ngự Sử sinh.

- Ta thuộc chuyên ngành Kế Toán, địa điểm báo danh của hệ Ngự Sử không ở nơi này, ta dẫn ngươi đi.

Ngưu Để đi trước dẫn đường, trong trường học đông chuyển tây quấn, ước chừng đi mười phút, cuối cùng trước mắt xuất hiện một bãi đất trống rộng rãi, bên ngoài đất trống có trồng cây. Không nhìn rõ tình hình bên trong bãi đất trống, chỉ mơ hồ nghe thấy một chút tiếng thú rống côn trùng kêu, nhìn qua có vẻ hơi hỗn loạn.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 204: Tứ Tinh Du Châu

- Ở ngay phía trước rồi, cậu qua đó đi, tôi không đi được.

Ngưu Để mỉm cười, dường như có điều gì đó khó nói.

Cao Bằng gật đầu cảm ơn Ngưu Để đã dẫn đường, sau đó tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Đi qua khu rừng, Cao Bằng nhìn thấy trước mặt mình có một vài người đang đứng trong sân tập. Không giống như cảnh đăng ký nghiêm túc bên ngoài, dù ở đây cũng nhìn thấy một số thứ như máy tính báo danh, phiếu đăng kí, nhưng phía sau có những nhóm tốp năm tốp ba đang ngồi nói chuyện rất vui vẻ, bên cạnh khu đất trống có một vài ngự thú đang chơi đùa.

Thấy Cao Bằng đi tới, có người nào đó hét lên:

- Có tân sinh đến, đừng ồn ào nữa.

Khi Cao Bằng đi qua, hắn thấy hơn mười cặp mắt đang hướng về mình.

- Này người anh em, chuyên ngành nào thế? Ngự sử hay Dục Thú Sư?

Một chàng trai với cái đầu nhuộm trắng hỏi, cười nháy mắt nói với Cao Bằng.

- Ngự sử.

- Ồ...

Sau đó Cao Bằng cảm thấy hơn nửa ánh mắt nhìn mình lúc nãy

đã biến mất.

Sự thay đổi trong thái độ trước và sau khá rõ ràng.

- Đến, qua đây đăng ký đi, cậu có mang giấy chứng nhận đi không?

- Có.

Cao Bằng đưa giấy chứng nhận ra, người kia cầm giấy quét lên máy một cái, trong máy tính nhanh chóng hiện lên dữ liệu của Cao Bằng.

Tên: Cao Bằng

Tuổi: 18 tuổi rưỡi

Thành tích cuộc thi: Vòng đầu tiên ở khu Trường An xếp hạng thứ nhất, vòng thứ hai xếp thứ mười một trong khu Hoa Hạ.

Dữ liệu rất đơn giản và dễ hiểu.

Tên, tuổi và thành tích hiện rõ ràng.

Lão sinh ngồi trước máy tính nín thở, mới đầu vốn tưởng rằng là một con tôm nhỏ, thật không ngờ kết quả lại là một vị đại thần.

Đã xếp thứ mười một trong khu Hoa Hạ, mà vòng đầu tiên lại là trạng nguyên của một khu căn cứ cỡ lớn.

Sau khi nhìn kỹ Cao Bằng, người chịu trách nhiệm đăng ký đầu tiên là ngạc nhiên. Sau đó, liền vỗ trán rồi chỉ vào Cao Bằng và nói:

- Tôi nhớ rồi, cá ướp muối, cậu là cá ướp muối!

Nét mặt tươi cười nãy giờ của Cao Bằng đột nhiên đông cứng.

Cái gì mà cá ướp muối chứ!

Cá ướp muối chính là mấy con ngự thú lười biếng, ngu ngốc kia chứ!

Dường như nhận ra mình vừa nói gì đó không đúng, người này đã vội vàng xin lỗi.

- Xin lỗi, tôi chỉ hơi ngạc nhiên một chút.

- Có chuyện gì vậy?

Một người ở bên cạnh đang đăng ký cho một sinh viên năm nhất khác quay lại hỏi.

- Năm nay, tân sinh của trường đại học Du Châu chúng ta tới một đại thần. Đó là cao thủ xếp thứ 11 trong tổng xếp hạng của vòng thứ hai, coi như nhiều lão sinh viên năm hai năm ba của trường chúng ta cũng không bằng cậu ta.

- Cậu nói xem cậu ta có khả năng khiêu chiến với Minh Ca bọn họ không?

- À, cậu nghĩ quá nhiều rồi.

- Tôi không nói là bây giờ, tôi nói hai hoặc ba năm sau cơ.

- Đến lúc đó, Minh ca đã tốt nghiệp từ lâu rồi, cậu thật ngốc ...

Những người khác xung quanh Cao Bằng mở to mắt, bọn họ cũng dồn dập quan sát Cao Bằng với những ánh mắt khác nhau.

Tổng xếp hạng thứ mười một, chắc chắn không phải vị trí thấp.

Tiếc là họ không quá bất ngờ, bởi vì chỉ nửa giờ trước, một nữ tân sinh năm nhất với thứ hạng thứ tư đã đến đăng ký.

Nó đã làm cho bọn họ rất kinh ngạc, vì thế trong thời gian ngắn không thể nào gây ra sự kinh ngạc lần thứ hai như vậy nữa.

À đúng rồi, tân sinh trước đó hình như cũng ở khu vực căn cứ thành phố Trường An, quả thực là duyên phận, hai vương bài của khu Trường An đều đến Du Châu của chúng ta.

Người bên cạnh vừa nói vừa nở nụ cười.

Đều ở Trường An sao? Trong lòng Cao Bằng máy động.

- Xin chào, xin hỏi vị tân sinh mà mọi người vừa nói đến tên là ...?

Nam sinh cười nói rằng:

- Tôi quên mất, hai người đều đến từ một nơi nên chắc cậu cũng quen biết. Người tân sinh kia tên là Quân Mạc Y, một cô gái lạnh lùng, cậu biết không.

Quân Mạc Y sao, Cao Bằng nghĩ đến một con mãng xà màu đen khổng lồ, nhớ lại một vài ký ức.

- Cũng coi như gặp qua.

Cao Bằng mỉm cười.

Sau khi hoàn thành thủ tục đăng ký, một học trưởng năm hai khác đã đưa hắn đến ký túc xá, vị trí của ký túc xá cách xa nơi này, cần phải đi xe buýt ...

- Lúc đầu nhà trường lo lắng chúng ta có thể sẽ vô tình làm hỏng phòng học, ký túc xá và những tòa nhà khác, vì vậy đã cho xây dựng một khu đặc biệt dành riêng cho chúng ta. Trong mắt bọn họ những con ngự thú này rất hung ác, nhưng sau khi dần dần hiểu được tính tình của chúng, trường học đã mở ra một khu vực khác cho những ngự sử sinh chúng ta. Tuy nhiên vẫn còn một số hạn chế, nhiều nơi ngự thú không thể vào được.

Cao Bằng im lặng lắng nghe.

Học trưởng này dường như rất hay nói, dù cho Cao Bằng không trả lời, trên đường hắn vẫn nồng nhiệt nói về những câu chuyện của những danh nhân ở Đại học Du Châu.

Trong đó nhấn mạnh vào các nhân vật kiệt xuất trong những Ngự sử sinh của Đại học Du Châu.

Bởi vì lên đại học thì tuổi tác đều phổ biến là 18 tuổi, phù hợp với tuổi ký kết khế huyết. Hơn nữa, khả năng tiếp thu những điều mới của những người trẻ thường rất mạnh, vì thế tỉ lệ những học sinh này trở thành ngự sử sinh không quá thấp.

Trong đó một số người còn đặt ra các loại danh hào cho ngự sử sinh trong Đại học Du Châu, một số danh hào còn thuộc loại ngưu tạc thiên.

Tất nhiên, những cái danh hào này chỉ là một loại hình tự giải trí, chúng chỉ được lưu truyền quanh phạm vi của trường đại học. Nếu chúng được chuyển ra ngoài xã hội, những người khác cũng sẽ không công nhận nó ...

Nhưng chỉ có bốn trường hợp ngoại lệ.

Bốn người này đều là những ngự sử sinh hàng đầu trong tất cả các trường đại học ở Du Châu, thậm chí trong toàn Du Châu, ai cũng công nhận thân phận của họ.

Địa vị, sức mạnh của họ đã ra khỏi vòng tròn đại học này.

Trong số đó, Đại học Du Châu đã độc chiếm hai người là Tiết Minh đại học năm 4 và Lâm Hinh Nhị đại học năm 3. Cả hai người ban đầu không phải là chuyên ngành ngự sử, nhưng họ đã bị điều đến hệ này sau khi chuyên ngành ngự sử sinh được thành lập.

- Học trưởng Tiết Minh hiện là quản sự danh dự thường trực của thành phố Du Châu, về cơ bản đã không quan tâm đến việc trong trường, ngay cả học tỷ Lâm Hinh Nhị cũng hiếm khi xuất

hiện ở trường. Học tỷ Lâm Hinh Nhị là một thợ săn thế giới, bình thường rất ít khi ở Du Châu, nhiều khu vực gần thành phố Du Châu đều là do Lâm Hinh Nhị học tỷ thăm dò được.

Lúc nói đến hai người này, ngữ khí của học trưởng trở nên rất tự hào.

Trong cuộc trò chuyện liên tục, cả hai dừng lại trước một loạt những ngôi nhà gỗ hai tầng nhỏ, những bức tường trắng gạch đỏ và một cây leo xanh tươi bò lên từ góc phòng.

- Đây là một phòng đơn, mỗi người một phòng. Tuy phòng không lớn, nhưng nội thất trang trí bên trong rất tinh tế, mỗi phòng đều có máy điều hòa và tủ lạnh. Nó là do chủ tịch danh dự của trường là Kỷ tiên sinh quyên tặng.

- Kỷ tiên sinh?

Cao Bằng sững sờ, họ Kỷ không có nhiều,

- À, là chủ tịch tập đoàn Nam Thiên Kỷ Hàn Vũ, nhưng tất cả chúng tôi đều gọi ông ấy là Kỷ tiên sinh. Kỷ tiên sinh là thần hộ mệnh ở thành phố Du Châu chúng ta, thành phố Du Châu đã phải chịu nhiều cuộc xâm lấn nguy hiểm của quái vật, nhưng đều bị Kỷ tiên sinh đánh lui. Vị trí địa lý của thành phố Du Châu chúng ta không được tốt cho lắm, xung quanh đều là núi, sau tai biến có rất nhiều quái vật, nếu không có Kỷ tiên sinh thì chắc chắn chúng ta sẽ không yên ổn như bây giờ.

Cao Bằng trầm mặc, giờ hắn mới biết khuôn mặt nhìn qua rất bình thường của ông ngoại lại ẩn giấu nhiều chuyện xưa như vậy.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 205: Sơn Họa

Bước vào phòng ngủ, tự mình đặt tất cả hành lý vào phòng, vừa mới mở vali hành lý ra, một thân ảnh màu xanh nhanh chóng từ bên trong chui ra.

A Xuẩn vui vẻ bay trên không hai vòng, cuối cùng vững vàng đáp về phía đầu Cao Bằng.

Nhưng lúc này lại không thể đáp chính xác trên đỉnh đầu Cao Bằng, bởi vì hắn đã giơ một tay lên đỡ lấy A Xuẩn đang hạ xuống, chậm rãi lắc đầu:

- Ở bên ngoài thì không được.

A Xuẩn rất ủy khuất, những cái xúc tu dưới thân quấn chặt cùng một chỗ, không ngừng đảo đi đảo lại giữa không trung.

Cao Bằng mặc kệ hành vi của tiểu tử kia, việc đầu tiên là đem toàn bộ gian phòng quét dọn một lần, gian phòng này dường như từ khi dựng lên đến nay vẫn chưa có người từng ở qua, giường đệm trong phòng và không ít đồ điện gia dụng đều được bọc một lớp nhựa plastic, tất cả đều mới tinh.

Sau khi sắp xếp xong toàn bộ đồ đạc, Cao Bằng đến trường để tiếp nhận ngự thú của mình.

Tất cả ngự thú ở trong trường học đều không được phép tùy ý ra vào trường, muốn đi vào trường học phải có thiết bị định vị đặc biệt để có thể thuận tiện xác định vị trí bất cứ lúc nào.

Sau khi rời khỏi trường học, thiết bị định vị có thể gỡ xuống, nhưng thiết bị nhất định phải được đeo khi ở trong trường học.

Nếu thiết bị bị mất, trước tiên nhất định phải báo cáo, bằng không sẽ bị xử lý nghiêm khắc.

Điều này là để bảo vệ sự an toàn của những học sinh không có ngự thú. Tựa như khi nhốt chung một đàn sói và một đàn cừu, luôn phải có một số hạn chế đối với đàn sói.

Phát chung với sổ tay báo danh của tân sinh còn có một cuốn sổ tay học sinh to bằng bàn tay, nhìn qua rất tinh xảo, cũng không quá dày.

Mở cuốn sổ tay học sinh ra, trong đó giới thiệu chi tiết các nội quy trường học.

Buổi tối, có một thanh niên cao lớn mặc y phục màu đỏ gõ cửa phòng Cao Bằng.

- Chào bạn, bạn là Cao Bằng phải không?

Người thanh niên này cúi đầu nhìn danh sách ở trên tay.

- Là tôi.

- Tôi là Chu Trạch, là phụ đạo viên của cậu. 12 giờ trưa ngày mai, chúng ta tập hợp ở phòng học 404, tất cả các học sinh đều sẽ đến, đến lúc mọi người sẽ làm quen với nhau. Đây là nhóm chat QQ của lớp, hãy nhớ thêm nhóm rồi thay đổi ghi chú.

Nói xong, Chu Trạch đưa cho Cao Bằng danh thiếp. Mặt trên danh thiếp được in sáu chữ to Nhóm Chat Lớp Bốn Ngự Sử, phía dưới là một chuỗi các con số…

Cao Bằng im lặng không nói gì, nhận lấy danh thiếp từ Chu Trạch, hiện tại ngay cả thêm nhóm QQ đều cần danh thiếp sao.

Chờ khi Chu Trạch đi rồi, Cao Bằng lấy điện thoại ra tìm kiếm nhóm trên QQ, rất nhanh đã được gia nhập vào nhóm. Trong nhóm

thực sự rất sôi nổi, đang nói chuyện vu vơ trên trời dưới đất.

Cao Bằng lặng lẽ nhìn xem. Sau khi xem cuộc trò chuyện một lúc, nội dung cuộc trò chuyện không khác mấy so với nhóm lớp cấp ba trước đó… cảm thấy có chút nhàm chán, ngáp dài rồi tắt máy.

Cao Bằng lắc đầu, nhấc A Xuẩn đang ngủ say ở trên giường lên, lập tức rời khỏi ký túc xá, ông ngoại vẫn đang ở nhà chờ hắn trở về ăn cơm tối.

…

Đã một tuần kể từ khi Cao Bằng nhập học, ngoại trừ ngày đầu tiên trở về thăm nhà thì những ngày còn lại hắn đều ở lại trường, chỉ về nhà vào ngày cuối tuần.

Trong thời gian một tuần ở trường, Cao Bằng cũng xem như quen thuộc với các bạn học.

Những người có thể thi đỗ vào Đại học Du Châu cũng sẽ không quá yếu, thấp nhất đều là Ngự thú Tinh anh cấp 15 trở lên.

Trong đó cũng có vài người có ngự thú đạt tới cấp Thủ lĩnh.

Có một vài gương mặt quen thuộc, tất cả đều đã gặp mặt trong vòng sát hạch thứ hai. Ngoài ra còn có một số gương mặt mới, chắc hẳn đều vừa mới đột phá tới cấp Thủ Lĩnh trong kỳ nghỉ hè.

Lần này có bốn lớp, mỗi lớp có khoảng 20 người, có nghĩa là toàn bộ chuyên ngành Ngự sử sinh chỉ có 80 người. Cộng với một lớp chuyên ngành Dục thú sư, toàn bộ hệ Ngự sử tổng cộng chưa đến 100 người, đúng là nhân khẩu rất ít ỏi.

Sách của Ngự thú sinh rốt cuộc cũng được phân phát, từng cuốn được đặt vào tay của mỗi người.

Chúng không giống với tưởng tượng của Cao Bằng, hắn từng nghĩ rằng những cuốn sách này chỉ là tượng trưng mà thôi. Nhưng khi thực sự đặt nó vào trong tay, hắn cảm nhận được sức nặng của cuốn sách.

Đó là trọng lượng của kiến thức.

Nhìn vào đống sách dày này, tất cả những tân sinh năm nhất được nhận sách đều sững sờ.

Những cuốn sách này làm sao lại dày hơn so với sách giáo khoa trung học?

Không phải đã nói trở thành Ngự sử sẽ không cần học sao?

- Các bạn có phải cho rằng sau khi trở thành Ngự sử sẽ không cần học?

Phụ đạo viên Chu Trạch lắc đầu thở dài trên bục giảng.

- Cách suy nghĩ này của các bạn là không đúng, sống đến già học đến già, các bạn muốn cả đời làm một Ngự sử thất học thiếu kiến thức sao?

- Điều quan trọng nhất là những điều này thực sự là kiến thức các bạn nên nắm vững. Tất nhiên, nếu các bạn muốn trở thành loại Ngự sử không lý tưởng suốt ngày lẩn quẩn ở trong khu rừng gần căn cứ thì không có vấn đề gì, bạn không phải học những điều này. Nhưng nếu bạn muốn làm cho bản thân tốt hơn, những thứ này có thể bình thường hoặc không được sử dụng nhiều, nhưng chúng có thể cứu mạng bạn vào thời điểm quan trọng.

- Đừng tưởng rằng tôi đang nói đùa, nếu như đến dã ngoại gặp phải một loại quái vật, ngay cả tập tính, năng lực, nhược điểm của nó đều không hiểu rõ, trận đấu này ngay từ khi bắt đầu các bạn đã thua một nửa.

Cao Bằng rất ủng hộ lý lẽ của phụ đạo viên. Trên thực tế, cho dù không có yêu cầu của trường học, những quyển sách giống như này hầu hết hắn đều đã xem. Ví dụ, những con quái vật trong bách khoa toàn thư bản thứ nhất đến bản thứ tám hắn đã xem không dưới mười lần, nội dung bên trong gần như đã thuộc lòng.

Ngoài ra còn có hướng dẫn sinh tồn dã hoang, cũng là cuốn sách mà Cao Bằng vô cùng thích, bên trong bí mật mang theo rất nhiều kinh nghiệm của tác giả. Người ta nói rằng tác giả của cuốn sách này là một nhà thám hiểm rất nổi tiếng, nửa năm trước trong một lần thám hiểm không may trúng độc thân vong… Tất nhiên điều này không quan trọng.

Nhà thám hiểm không may gặp phải một quái vật hệ độc cường đại mới bất hạnh thân vong, không liên quan gì đến kĩ năng của hắn.

Mỗi ngày ngoại trừ yêu cầu đọc sách để có thêm kiến thức, khoảng thời gian còn lại cho phép các Ngự sử sinh tham gia vào nhiều hoạt động hàng ngày khác. Trong việc quản lý sự phát triển của Ngự sử sinh, sự tự do là khá cao, do đó khiến cho Cao Bằng có ảo giác bị nuôi thả.

Đôi khi Cao Bằng nghi ngờ những người này hoàn toàn không biết cách dạy Ngự sử sinh như thế nào…

- Cao Bằng, có muốn tham gia hội học sinh với tôi không? Hội học sinh sẽ có nhiệm vụ định kỳ hàng tháng, có thể tạo ra hiệu quả rèn luyện nhất định.

Một nam sinh nhìn quen mắt trong lớp nói với Cao Bằng.

- Hội học sinh có thể có những nhiệm vụ gì?

Cao Bằng sửng sốt trong phút chốc.

- Những nhiệm vụ này có thể rèn luyện người!

Nam sinh kia nhanh chóng nói:

- Nhiệm vụ lần trước là đến vườn cây làm công nhân quét dọn, bởi vì vườn cây không được dọn dẹp trong một thời gian dài, nhiều quái vật hệ thực vật cấp thấp đã phát triển. Nó tương đương với việc khiêu chiến với những con quái vật trong hoàn cảnh nửa hoang, cộng thêm việc tính nguy hiểm không cao nên có hiệu quả tập luyện rất tốt. Thế nào, cậu có muốn tham gia hội học sinh với tôi không?

- …

Sau khi nghe xong, Cao Bằng trầm mặc một lúc lâu. Việc này chẳng phải là làm việc miễn phí giúp người khác dọn dẹp sao?

Những học viên mới dễ thương này quá dễ bị lừa gạt.

Nhưng nhìn hắn tràn đầy nhiệt tình như thế, Cao Bằng cũng không muốn đả kích hắn. Dù sao, gia nhập vào hội học sinh chính là mộng tưởng của rất nhiều tân sinh.

- Tôi không có thời gian gia nhập vào hội học sinh, nhưng nếu cậu thực sự thích thì hãy kiên trì với sự lựa chọn của bản thân đi.

…

Cách thành phố Du Châu hơn ba trăm dặm, một tòa núi nhỏ giống như tổ ong, toàn thân đen kịt đang run rẩy kịch liệt. Từng đoàn sương mù màu đen được phun ra nuốt vào từ hang động dưới chân núi giống như đang hô hấp, hang động rậm rạp chằng chịt ở bề mặt núi khẽ ngâm nga vang vọng trong sơn mạch rất lâu không ngừng…

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 206: Toàn Thành Giới Nghiêm

Giữa rừng, có một đoàn thợ săn quái vật toàn thân được trang bị đầy đủ đang di chuyển, sau lưng mỗi người đều khoác theo một chiếc túi lớn chứa đầy đồ, bên trong túi chứa những bộ phận có giá trị của những con quái vật mà họ đã săn được.

Mặt đất dưới chân đột nhiên rung chuyển, những ngự thú xung quanh đoàn thợ săn phát ra những âm thanh bất an, thấp thỏm.

- Xảy ra chuyện gì vậy? Bối Bối!

Một trong những người thợ săn quái vật dừng bước lại, sau đó quay đầu nhẹ nhàng vuốt ve con mèo lớn màu trắng ở bên cạnh. Con mèo lớn quay đầu lại, đôi mắt màu Sapphire tràn đầy hoảng sợ và lo lắng.

- Đi, đi mau!

Giọng nói của mèo lớn tràn đầy gấp gáp và lo lắng.

Trong lòng mấy người thợ săn đều dấy lên sự kinh ngạc kèm theo nghi ngờ. Trước kia Bối Bối cũng có phản ứng như vậy, lần đó gặp phải một con quái vật cấp Lĩnh Chủ bay qua đỉnh đầu, may mắn là con quái vật Lãnh Chủ này không phát hiện ra bọn hắn, hoặc có thể nói là nó không thèm để ý đến bọn hắn.

Giống như một người sẽ không bao giờ vô duyên vô cớ phản ứng lại mấy con côn trùng nhỏ dưới chân cả, trừ khi con côn trùng đó bò lên mu bàn chân của hắn, hắn mới lắc nhẹ bàn chân sau đó

giết chết nó.

- Nhanh một chút rời khỏi nơi này, chúng ta trước tiên đi đến thành phố Du Châu.

Trong đoàn có một người vội vàng nói.

Ngay lúc bọn họ xoay người lại, mặt đất dưới chân rung mạnh một cái, mảnh đất này tựa như bị lật qua.

Mặt đất chỗ họ đứng đột nhiên bật lên, mấy người và ngự thú bay lên khỏi mặt đất.

Sau đó có một cảnh tượng khiến cho bọn họ cực kì khiếp sợ. . .

- Đã có mười mấy người thợ săn quái vật bị mất tích trong khu vực rừng núi phía Đông Bắc của thành phố Du Châu!

Ở cục cảnh vệ thành phố Du Châu, một người mặc đồng phục cảnh sát cấp cao nhíu mày nói.

- Trong tình huống bình thường, thợ săn quái vật dù gặp phải việc ngoài ý muốn cũng sẽ không có nhiều người mất tích như vậy.

Một vị cảnh sát cấp cao khác gõ nhẹ ngón tay trên mặt bàn, sau đó quyết đoán nói:

- Trước tiên lập tức điều động người đến điều tra rõ nguyên nhân, đồng thời trong khoảng thời gian này hãy phong tỏa việc ra vào ở khu đông bắc thành phố Du Châu, canh phòng nghiêm ngặt.

Nói xong câu đó, cuộc họp khẩn này cũng lập tức kết thúc.

Đây không phải là lần đầu tiên xảy ra chuyện như vậy, thông thường khi phát sinh quái vật triều, quái vật cường đại quá cảnh hoặc có tộc đàn quái vật hung tàn tiến đến gần Du Châu mới phát sinh chuyện này.

.....

Cuối tuần, Cao Bằng về đến nhà. Trên bàn ăn, ông ngoại mặc một bộ quần áo rộng màu trắng cúi đầu uống canh, sau đó rút tờ giấy ăn lau miệng:

- Trong khoảng thời gian này tốt nhất đừng ra khỏi thành phố, ngoài đó không quá yên bình.

Lấy đôi đũa gắp miếng thịt cho vào trong miệng, cảm nhận được nước sốt đang tan ra bên trong, Cao Bằng ực một cái nuốt miếng thịt xuống, mơ hồ không rõ xác nhận.

Nhìn thì có vẻ tùy ý, nhưng Cao Bằng lại đem lời ông ngoại dặn dò một mực ghi tạc trong lòng... Trong khoảng thời gian này, dù có đánh chết hắn cũng sẽ tuyệt đối không ra khỏi thành.

- Gần đây bên ngoài thành phố có rất nhiều thợ săn quái vật mất tích, số người mất tích hơi nhiều… Ngay cả quân đội cũng đã phái một vài đội đi đến điều tra, nhưng đã có mấy đội ngũ mất tích. Tình hình không được ổn, cháu nhất định phải chú ý hơn, có biết không?

Kỷ Hàn Vũ nhìn Cao Bằng đang nghiêm túc ăn cơm, chậm rãi nói.

- Ừm.

Cao Bằng gật đầu.

Đây chỉ là việc nhỏ không đáng để tâm, Cao Bằng cũng không để nó trong lòng, thời gian nhẹ nhàng trôi qua...

Ba ngày sau, một tin tức lan truyền một cách nhanh chóng đến mọi ngõ ngách khắp thành phố. Thành phố Du Châu tiến vào lệnh giới nghiêm Ngũ tinh, toàn thành phố bị nghiêm cấm ra vào, đồng thời tiến nhập hình thức canh phòng.

Ngay lập tức, toàn bộ thành phố rơi vào trình trạng xôn xao ồn ào, từ phố lớn đến ngõ nhỏ, đầu đường hay góc đường, tứ phía xung quanh đều thảo luận, vô số người đều đang nói về chuyện này.

Sau khi tin tức được đưa ra, quảng trường ban đêm thường ngày nhộn nhịp phồn hoa bỗng trở nên hoang vu yên tĩnh một cách lạ thường, cơ hồ tất cả mọi người đều ở trong nhà, dù có đi ra ngoài cũng phần lớn là đi với dáng vẻ vội vàng.

Rất nhiều nhà máy ở ngoại thành đã bị đình công, đang chờ cảnh sát hủy bỏ lệnh để tiếp tục hoạt động trở lại.

Ngược lại thì nhà máy của tập đoàn Nam Thiên vẫn hoạt động như ngày thường, nhưng mà tất cả các nhân viên đều được hưởng lương tăng ca.

Giới nghiêm Ngũ tinh, từ khi được thành lập đến nay chưa bao giờ có loại đẳng cấp giới nghiêm như thế này cả, thật ra thì lúc mới xảy ra tai biến có thể tính là một cái.

Thật vất vả qua mấy năm dần dần quên đi sự mất mát đau thương, nhưng lần giới nghiêm này lại khơi gợi ra tất cả, mọi người đều con chim sợ cành cong, bầu không khí trong thành phố trở nên khẩn trương căng thẳng lạ thường. Để phòng ngừa phát sinh rối loạn bạo động, thành phố đã tăng cường thêm lực lượng cảnh sát, cảnh vệ tuần tra liên tục ngày đêm.

- Sự việc đã đến loại tình trạng này sao? Lại phải để Bạch Long đi ra xua tan sự bất an của nhân viên.

Cao Bằng nhíu chặt lông mày, ngẩng đầu nhìn về phía tổng bộ của Tập đoàn. Ở trên đỉnh tòa cao ốc, một con giao long màu trắng chiếm cứ phần đỉnh, cái đuôi trắng như tuyết rủ xuống dưới từ đỉnh cao ốc, nhẹ nhàng đung đưa qua lại.

Lông bờm màu trắng bay múa theo làn gió, cặp mắt sắc bén màu vàng nhạt quét tứ phía, bá khí quấn thân. Một số nhân viên ban đầu còn lo lắng, khi nhìn thấy Bạch Long thì tinh thần buông lỏng hơn rất nhiều.

Ngoài cửa sổ, trời bắt đầu mưa, mưa càng lúc càng lớn, nhưng ông ngoại vẫn chưa về, trước kia vào tầm này ông ngoại đã về đến nhà rồi.

Cao Bằng đứng trên ban công tầng hai lo lắng nhìn về phía toà cao ốc, từ nơi này có thể nhìn thấy tầng cao nhất của tòa nhà, ánh sáng trên đó đã tắt. Nếu như không phải con Bạch Long kia vẫn như cũ an tĩnh ở yên trên đỉnh cao ốc chợp mắt làm cho Cao Bằng an tâm một chút, có lẽ hắn sẽ không nhịn được gọi điện thoại cho ông ngoại hỏi thăm.

Có lẽ đang ở trong cuộc họp...

Lo lắng nhìn đồng hồ 1 lần nữa, Cao Bằng quay trở lại phòng khách, mở tivi lên.

Trên kênh sóng của Du Châu về cơ bản không có đưa tin về vụ việc giới nghiêm toàn thành, chỉ phát vài chương trình giải trí và chương trình về dân sinh xã hội. Cao Bằng không có tâm trạng để xem các tiết mục đó, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mềm mại của Tiểu Diễm.

Đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa, Cao Bằng từ trên ghế sofa đứng dậy, nhìn thấy ông ngoại cầm trong tay một chiếc dù đen bước vào trong nhà.

- Ông ngoại đã trở về.

Cao Bằng nhẹ nhàng thở ra một hơi. Từ khi biết về ông ngoại nhiều hơn, Cao Bằng chẳng những không vui, ngược lại đáy lòng còn trầm xuống.

Hắn xưa nay không hi vọng người thân của mình là thần hộ mệnh gì đó, cũng không hi vọng bọn họ đi làm anh hùng.

Danh hiệu Thần hộ mệnh, anh hùng đều là những danh hiệu vô cùng vang dội.

Nhưng cũng là nguy hiểm nhất.

Cao Bằng thừa nhận mình là một người ích kỷ, hẹp hòi, không có lý tưởng vĩ đại như hi sinh chính mình để cứu giúp thế giới.

Nếu như hiện tại hắn có đủ khả năng và năng lực thì hắn sẽ không tiết kiệm thiện chí của mình như vậy, nhất định sẽ cho đi nhiều nhất có thể, nhưng nếu vượt qua năng lực của chính mình thì hắn sẽ không bao giờ cậy mạnh mà tự kiêu.

- Huyễn Ảnh Long Tích của ông Lưu của cháu tấn cấp Lĩnh Chủ, ta vừa đi hỗ trợ.

Kỷ Hàn Vũ cười cười:

- Lôi Công cũng sắp rồi. Lôi Công bây giờ đã là cấp Thủ lĩnh đỉnh phong, chắc hẳn trong khoảng thời gian này sẽ đột phá lên cấp Lĩnh Chủ.

- Thành công rồi!

- Thành công! Lần này Huyễn Ảnh Long Tích biến hóa rất lớn! Nói không chừng bây giờ cháu có gặp lại cũng không nhận ra được.

Kỷ Hàn Vũ cười nói.

- Ông ngoại, lần này nguyên nhân của giới nghiêm là cái gì vậy?

Cao Bằng nghi hoặc hỏi. Tin tức trên TV không truyền tải hết được nội dung cũng như nguyên nhân, nhưng ông ngoại chắc hẳn

sẽ biết.

- Là một loại quái vật mới...

Kỷ Hàn Vũ lắc đầu:

- Một loại quái vật hoàn toàn mới. Lần này không chỉ Du Châu của chúng ta, không ít nơi trên toàn thế giới đều phát sinh dấu hiệu dị biến, tựa hồ những quái vật này có được ý thức.

- Quái vật mới sao?

Cao Bằng thực sự không thể nào tưởng tượng nổi sẽ có loại quái vật kiểu mới nào mà còn không bị phát hiện qua.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 207: Sơn Linh

- Đã có học giả cho rằng, những câu chuyện trong truyền thuyết thần thoại trước đây đều không phải bắn tên không đích, một bộ phận chuyên gia đã bắt đầu đi nghiên cứu các truyền thuyết trong sách cổ.

Kỷ Hàn Vũ cười cười.

- Ông ngoại cảm thấy mạch suy nghĩ này của bọn họ là chính xác sao?

- Ta cũng không biết.

Kỷ Hàn Vũ cười cười, trả lời:

- Thế nhưng quái vật lần này xác thực rất bình thường.

Cao Bằng nhìn về phía ông ngoại.

- Chúng ta đã đặt tên cho quái vật lần này là Sơn Linh, vốn có một vài học giả muốn đặt tên cho chúng là Sơn Thần, thế nhưng lại bị một nhóm người khác bác bỏ, danh xưng thần này há có thể tùy tiện đặt cho quái vật được.

- Sơn Linh.

Cao Bằng thì thào tự nói.

- Ừ, có ngự sử hàng đầu Du Châu ra tay chụp lại hình ảnh bản thể của quái vật kia, không ngờ bản thể của nó lại là một ngọn núi, một ngọn núi có sinh mạng.

Kỷ Hàn Vũ cảm khái.

Ngọn núi có sinh mạng?

Đáy lòng Cao Bằng máy động, ấn tượng đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là một tòa sơn phong nguy nga cao tới mấy ngàn mét dài tới hơn mười dặm, khí thế bài sơn đảo hải nghiền ép về phía thành phố Du Châu.

Một tòa sơn phong to lớn hùng hồn như vậy, nếu quả thật đụng tới thì e rằng toàn bộ thành phố Du Châu sẽ phải tổn thất thảm trọng.

- Hơn nữa, hình ảnh chụp được không chỉ có một con Sơn Linh.

Kỷ Hàn Vũ bổ sung một câu.

Lại không chỉ một con? ! Hô hấp của Cao Bằng gần như đình trệ.

- Ừ, may mà hiện tại kích thước của Sơn Linh cũng không lớn bao nhiêu, lớn nhất chỉ cao hơn ba trăm mét, chiếm diện tích vài dặm mà thôi, bảo nó là núi, chi bằng nói là gò núi lớn thì hơn.

Như vậy vẫn còn tốt, Cao Bằng hơi thả lỏng. Kích thước của mấy con Sơn Linh này so với trong tưởng tượng của hắn thì nhỏ hơn rất nhiều, nhưng mà coi như thế đi, loại quái vật có kích thước lớn thế này, dù cho ngự thú cấp bậc Lĩnh chủ cũng rất khó giải quyết.

- Hơn nữa có lẽ bởi vì kích thước thân thể quá mức to lớn, tốc độ di động của những con Sơn Linh này rất chậm chạp, dù vậy ở tầng ngoài thân núi lại có lực sát thương rất mạnh. Chúng ta hoài nghi mấy người thợ săn quái vật bị mất tích kia đều không cẩn thận tiến vào gò núi do Sơn Linh ngụy trang thành, sau đó bị đánh lén.

- Cháu không cần lo lắng, coi như trời sập xuống, cũng có ông

đỡ lấy giúp cháu. Những con Sơn Linh kia cũng không có bao nhiêu cừu hận đối với nhân loại chúng ta, chúng nó đã sinh ra linh trí đơn giản, có linh trí thì đại biểu có thể đàm phán. Nếu quả thật đến thời điểm tất yếu, dù cho phải vận dụng đạn đạo của quân đội, cho dù có ném bom hàng loạt ông cũng nhất định sẽ làm cho những con Sơn Linh kia bị nổ nát vụn.

Kỷ Hàn Vũ mỉm cười an ủi Cao Bằng.

- Ông ngoại, ông có ảnh chụp của Sơn Linh không?

- Ảnh chụp? Bây giờ trên người của ông không có, nếu cháu muốn xem thì để lúc khác ông lấy một phần cho cháu.

- Được rồi.

Cao Bằng có chút thất vọng, vốn tưởng rằng hôm nay còn có thể nhìn xem thuộc tính Sơn Linh.

- Ông ngoại, những con Sơn Linh này được phân vào chủng loại nào vậy? Là hệ nguyên tố sao?

- Không phải, là hệ tự nhiên. Các loại đồ vật trong giới tự nhiên nguyên bản không nên tồn tại ý thức sinh mạng nhưng đã chuyển hóa thành tồn tại có sinh mạng ý thức, đây là hệ tự nhiên. Một vài loại hình quái vật lúc đầu giống như Đằng Thạch Quái đều bị phân loại vào hệ tự nhiên.

Sau khi biết được nguyên do thực sự trong việc thành phố Du Châu giới nghiêm, Cao Bằng không chỉ không có thả lỏng, ngược lại càng thêm lo lắng.

Tốc độ biến hóa của thế giới quá nhanh, nếu như tốc độ tiến hóa của bản thân không thể vượt lên trên tất cả sinh vật, vậy thì đại biểu bản thân tùy lúc đều sẽ gặp phải nguy hiểm tánh mạng.

Nghĩ tới đây, đáy lòng Cao Bằng liền dâng lên cảm giác cấp

bách, tốc độ trưởng thành của bản thân vẫn còn quá chậm.

Tuy rằng mỗi ngày bọn Đại Tử đều ăn đồ ăn có thể cung cấp linh năng cao nhất giai đoạn hiện tại, hưởng thụ hoàn cảnh và sự huấn luyện ưu việt nhất, nhưng mà chung quy Cao Bằng luôn cảm giác kém mấy thứ gì đó.

Ngay tại lúc Cao Bằng chuẩn bị lên lầu ngủ, ông ngoại ở sau lưng bỗng dưng cất tiếng:

- Đúng rồi, trước đó con nhờ ông chú ý giúp mấy thứ tài liệu, trong đó Vạn Năm m Kim đã có đầu mối. Một nhà tập đoàn hợp tác với chúng ta ở Tương Tây bên kia vừa vặn có trong tay tài liệu này, bọn họ đã đồng ý trao đổi, đại khái qua mấy ngày là có thể đưa tới đây.

- Ừm.

Cao Bằng gật đầu, sau đó lên lầu vào phòng mình đóng cửa lại.

Cấm Ma Thạch là ông ngoại giúp hắn nắm bắt tới tay, Vạn Năm m Kim là tài liệu cần thiết để A Ngốc tấn cấp phẩm chất Sử Thi, lập tức cũng sẽ tới tay.

Mặc dù ông ngoại là người thân của mình, mặc dù hắn biết ông ngoại ra tay giúp mình căn bản không hề suy xét tới việc báo đáp gì. Thế nhưng Cao Bằng vẫn còn có chút rầu rĩ không vui, cảm thấy mình giống như sâu mọt vậy.

Cho nên nói, ta đúng là quá khác người.

Cao Bằng lắc đầu, hiện giờ thế cục biến hóa triệt để làm cho Cao Bằng bừng tỉnh. Trước kia hắn chỉ có côi cút một mình, tự nhiên không dám lấy ra quá nhiều đồ vật, thế nhưng hiện tại đã không giống trước nữa, sau lưng có ông ngoại với tư cách là chỗ dựa, sao lại cần cân nhắc nhiều như vậy.

Huống hồ coi như hắn không rõ, nhưng khẳng định ông ngoại càng có chừng mực hơn so với hắn, hắn chỉ cần đem thành phẩm của bản thân giao cho ông ngoại, còn những việc khác có thể giao hết cho mấy người chuyên nghiệp là được.

Nghĩ đến liền làm, có không ít tài liệu được chất đống trong phòng lạnh của phòng thí nghiệm, có thể chế tạo ra một bộ phận dược tề.

Cao Bằng phủ thêm áo khoác mở cửa phòng ngủ xuống lầu, lúc đi qua hành lang thuận tay gỡ xuống một cái dù từ trên móc treo, sau đó đẩy cửa đi ra, ngoài trời đang mưa to như trút nước.

Đại Tử một mực nằm ngủ ở dưới lầu nhận ra bóng dáng Cao Bằng, vội vàng chạy tới đây, ngẩng đầu khó hiểu nhìn chủ nhân, không biết muộn như vậy chủ nhân còn muốn ra ngoài làm gì?

Chẳng lẽ chủ nhân muốn vụng trộm đi ăn ngon sau lưng ta sao?

Tinh thần Đại Tử vô cùng phấn chấn, cơn buồn ngủ ngay lập tức bị xua tan.

- Bên ngoài mưa to như vậy, ngươi đi ngủ đi.

Cao Bằng cúi đầu đưa mắt nhìn Đại Tử, nhẹ nhàng cười nói với nó.

Đại Tử nhanh chóng lắc đầu:

- Cùng, cùng ngươi.

Nghe thấy giọng nói non nớt của Đại Tử, đáy lòng Cao Bằng chợt cảm thấy ấm áp, còn là Đại Tử thương ta, không hổ là ngự thú đầu tiên của ta.

Cao Bằng ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt đầu Đại Tử, bảo

rằng:

- Được rồi, vậy thì đi cùng với ta đi.

Đại Tử lập tức kích động vung vẩy hai sợi râu, nhanh chóng bò theo sau lưng Cao Bằng.

Mưa to rơi lên lưng Đại Tử nhưng không thể nào dập tắt được lửa nóng hừng hực trong nội tâm nó.

Nhìn qua Cao Bằng không ngừng bận rộn trong phòng thí nghiệm, Đại Tử oan ức ôm thành một đoàn núp ở góc tường.

Ngươi thay đổi Cao Bằng, không ngờ ngươi lại không phải chạy đi vụng trộm ăn đồ ngon gì.

Cao Bằng cúi đầu nhìn loại dược tề thứ năm mà mình vừa điều chế ra, cẩn thận gìn giữ tốt sau đó dán nhãn hiệu lên, lấy ra giấy bút muốn viết tỉ lệ phối phương và các hạng mục công việc cần chú ý.

Tài liệu trong phòng thí nghiệm không nhiều lắm, chỉ có thể điều chế ra năm loại dược tề này mà thôi, đợi sau khi có thêm tài liệu lại tiếp tục đưa cho ông ngoại đi, cho quá nhiều trong một lúc chỉ sợ lão nhân gia ông ấy không thừa nhận được.

Đến biệt thự lấy dược tề chứa trong hộp để vào trong phòng khách, Cao Bằng đưa mắt nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường, đã là hai giờ sáng rồi, ngáp một cái bèn lên lầu ngủ.

Ngày hôm sau, trong lúc Cao Bằng đang lên lớp thì điện thoại bỗng dưng rung lên, cúi đầu liếc nhìn tin tức trên điện thoại di động, là ông ngoại gửi tới mấy tấm ảnh.

Bấm vào tiếp nhận, thanh process chậm rãi dâng lên.

Sau đó ảnh chụp phóng đại trong chớp mắt, đầu tiên là có chút

mơ hồ, ngay sau đó hình ảnh dần trở nên rõ ràng.

Lúc nhìn rõ ràng, trong khoảnh khắc Cao Bằng suýt chút nữa đã kêu thành tiếng.

Ta triệt thảo tập võng.

Trong tấm ảnh, một gò núi toàn thân đen kịt nằm bên trong các dãy núi khác, thảm thực vật bên ngoài gò núi khá thưa thớt, có một số lượng lớn hang động trải rộng khắp mặt ngoài gò núi.

Chỉ liếc một cái, Cao Bằng lập tức nhận ra ngay cái gò núi hiếm có này.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 208: A Ban Động Dục

Đúng là tòa núi kỳ dị không ngừng hấp dẫn quái vật tiến vào mà hắn gặp phải lần trước!

Nhìn qua ảnh chụp trong điện thoại, từng dãy số liệu chậm rãi hiện lên,

【 Tên quái vật 】: Sơn Linh

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 48

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Phổ thông

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Tự nhiên/ Hệ Thổ/ Hệ Nham

【 Năng lực quái vật 】: Khống thổ lv 4

【 Trạng thái quái vật 】: Bị thương nhẹ

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Sơn Linh Tâm trong cơ thể là hạch tâm ngưng tụ sinh mệnh, 2. Tốc độ di chuyển chậm chạp.

【 Nhu cầu tấn cấp phẩm chất Tinh nhuệ 】:

Quái vật Lĩnh Chủ cấp 48.

Cao Bằng cảm thấy cực kì khó giải quyết, phải biết dựa theo ông ngoại nói thì ở gần thành phố Du Châu không chỉ có một con Sơn Linh này. Mà dựa theo ý nghĩ của Cao Bằng, những khu vực mà căn cứ thành phố Du Châu đã dò xét mới được bao nhiêu chứ?

Dãy núi gần thành phố Du Châu có tên là Thập Vạn Đại Sơn đó.

Càng làm cho Cao Bằng cảm thấy khó giải quyết chính là ở khoảng thời gian trước khi hắn nhìn thấy ngọn núi này, căn bản không nhìn thấy thuộc tính của nó.

Mà bây giờ lại đột nhiên toát ra thuộc tính làm cho Cao Bằng không khỏi hoài nghi, có phải năng lực của mình đã xuất hiện vấn đề hay không.

Suy nghĩ một chút, Cao Bằng tạm thời giữ lại ý nghĩ này. Có lẽ là do lúc mình nhìn thấy Sơn Linh thì nó vẫn còn trong trạng thái đang sản sinh, chưa hoàn toàn được sinh ra.

Bên trong còn có mấy tấm ảnh chụp khác, đều là ảnh của Sơn Linh theo các góc độ khác nhau. Nhưng thể tích của chúng đều nhỏ hơn một bậc so với tòa Sơn Linh trước đó, đẳng cấp cũng thấp hơn cái Sơn Linh thứ nhất.

Tắt điện thoại di động, Cao Bằng ngẩng đầu tiếp tục nghe giảng bài.

Nam sinh ngồi bên cạnh dùng đuôi bút đuôi chọc vào khuỷu tay Cao Bằng một cái,

- Người anh em, ngọn núi vừa rồi nhìn qua rất đẹp mắt, ở nơi nào thế?

Cao Bằng không biết tin tức liên quan tới Sơn Linh có bị phong tỏa hay không, cho nên cũng không tùy tiện lộ ra ngoài, chỉ trả lời qua loa hai câu.

Tựa hồ nhìn ra Cao Bằng qua loa, tên nam sinh kia tiếp tục dùng đuôi bút thọc cánh tay Cao Bằng,

- Không cần nhỏ mọn như vậy chứ, chủ yếu là do tôi thích chụp ảnh, bình thường đều chụp ảnh chân dung cho quái vật và ngự thú. Tôi thấy nơi đó rất không tệ, chuẩn bị đến đó chụp vài bức ảnh cho ngự thú của mình.

Đi lên người Sơn Linh chụp ảnh?

Cao Bằng cổ quái nhìn tên nam sinh này, cười cười,

- Chắc hẳn qua một thời gian ngắn nữa cậu có thể nhìn thấy trên tin tức.

Sau đó để lại nam sinh đầu óc vẫn còn mơ hồ.

Hết tiết, Cao Bằng cất sách vở vào trong cặp, sau đó đeo lên vai thuận theo đám người rời khỏi phòng học.

Bên cạnh, tiếng hai người nói chuyện với nhau truyền đến tai Cao Bằng,

- Đặng Lý, hôm trước cậu mua dược tề Huyết Tinh Đồ Tể hiệu quả thế nào? Hắc Bạo Viên của cậu có tiến hóa hay không?

- Dược tề đó thật sự rất tốt, sau khi Hắc Bạo Viên của tôi dùng liền có biến hóa rất lớn, không chỉ màu lông biến thành màu đỏ, mà lực lượng cũng tăng lên rất nhiều. Khuyết điểm duy nhất chính tính tình Hắc Bạo Viên nhà tôi trở nên càng thêm nóng nảy. Hai ngày nay đã chống đối với tôi nhiều lần, ài, cũng không biết thế hệ dược tề tiếp theo khi nào ra.

Rời khỏi lầu dạy học, ở phía sau có một mảnh đất trống rộng rãi, ở trong đó có rất nhiều Ngự thú. Bởi vì được chủ nhân phân phó cho nên những ngự thú này đều an tĩnh nằm tại chỗ, ngẫu nhiên có mấy con ngự thú bò loạn khắp nơi, thỉnh thoảng ngửi ngửi mùi vị trên người mấy ngự thú xung quanh.

A Ban an tĩnh nằm một chỗ, lẳng lặng chờ đợi chủ nhân đến đón. Bây giờ thể tích của A Ban còn lớn hơn cả một chiếc xe tăng, thân thể màu nâu đen thôn phệ ánh nắng mặt trời, hai cái chân giống như tấm chắn đặt ngang trước người che khuất đầu, thân thể cao lớn chậm rãi chập trùng theo nhịp hô hấp. Hiện giờ, chủng loại Đại Địa Thuẫn Chu của A Ban vẫn chưa từng bị người khác

phát hiện ra, cũng xem như một loại quái vật kiểu mới chưa được ghi lại.

Nhưng chỉ nhìn bề ngoài của A Ban thì tuyệt đối không dễ chọc, từng cái chân đen nhánh thon dài tựa như trường mâu sắc bén đứng sừng sững trên mặt đất, phần khớp nối còn có gai ngược uốn lượn. Thiết giáp trầm trọng khiến nó phải buông tha một phần linh hoạt, nhưng lại lựa chọn lực phòng ngự cao hơn. Uy áp nhàn nhạt khuếch tán ra phía ngoài, trong vòng năm mét xung quanh không có một con ngự thú nào có can đảm tới gần.

Sau khi Cao Bằng đến gần, A Ban vẫn duy trì cái tư thế này không nhúc nhích, lúc đến nơi còn có thể nghe thấy tiếng lẩm bẩm vụn vặt truyền ra từ phía sau tấm chắn.

Cái tên gia hỏa lười biếng này lại ngủ thiếp đi, Cao Bằng buồn cười vỗ lên cái chân trước giống như tấm chắn của A Ban,

- Ta tan học rồi, đừng ngủ nữa.

A Ban bị đánh giật mình, lúc này mới chậm rãi dời chân trước ra, con mắt màu đỏ còn có chút ảm đạm, hiển nhiên chưa tỉnh ngủ. Trì độn đảo tròng mắt, lúc này mới chú ý tới chủ nhân đang đứng ở trước người mình.

Cao hứng bước lên không ngừng dụi đầu vào trên người Cao Bằng, giống như một đứa bé muốn ôm lấy cha mẹ mình nũng nịu.

- Được rồi, đừng nũng nịu, đã lớn như thế mà còn nhõng nhẽo, không sợ người khác chê cười sao.

Cao Bằng nhẹ nhàng vuốt ve đầu A Ban.

- Cái con nhện này là của ngươi sao?

Bên cạnh truyền đến tiếng hỏi thăm.

Cao Bằng quay đầu liền nhìn thấy một nữ sinh tết tóc đuôi ngựa mặc váy hoa đỏ đang hiếu kỳ nhìn A Ban.

- Là của ta.

Cao Bằng trả lời:

- Làm sao?

- Nó là nhện đực hay là nhện cái?

Nữ sinh do dự hỏi.

- Ách

Vấn đề này đã làm khó hắn.

Cao Bằng đột nhiên không biết nên trả lời như thế nào, bởi vì hắn cũng không rõ A Ban đến tột cùng là một con nhện đực hay là nhện cái. Nhưng mà nó nhát gan như vậy, chắc hẳn là một con nhện đực rồi, bởi vì bình thường nhện cái có tính cách tàn bạo hơn nhiều so với nhện đực.

Nghĩ nghĩ một chút, Cao Bằng nở một nụ cười rồi nói,

- Ngươi đoán xem?

Nữ sinh có chút tức giận, người này tại sao lại nói như vậy chứ.

- Ngự thú Trân Châu của ta là một Bạch Lang Chu cái, gần nhất nó… đến kỳ động dục, nếu như nhện của ngươi là nhện đực…

Nói đến phần sau, giọng nói của nữ sinh đuôi ngựa càng ngày càng nhỏ. Loại chuyện này được nói ra từ miệng một nữ hài tử như nàng, chung quy có chút không quá thích hợp.

- Thật xin lỗi, ta xin lỗi vì lời nói vừa rồi. Chủ yếu là do ta cũng không rõ giới tính ngự thú của mình, bình thường cũng không chú ý đến phương diện này.

Nói xong, Cao Bằng thông qua huyết khế thuật lại lời của nữ sinh cho A Ban.

A Ban nghe xong, con mắt lập tức sáng lên giống như bóng đèn.

- Ta là đực! Ta là đực!

Nghe Cao Bằng nói xong, A Ban không kịp chờ đợi chi chi kêu loạn.

Hai cái chân trước ôm chặt lấy Cao Bằng, tám đôi mắt đầy vẻ đáng thương nhìn về phía hắn,

- Chủ nhân chủ nhân, ngươi nhanh nói cho nàng, ta là đực!

- Thật hay giả? Làm sao có vẻ không quá tin được như thế.

Cao Bằng mang theo tâm tư đùa giỡn A Ban, giả bộ như không tin.

- Cho ngươi xem.

A Ban nói xong liền nằm trên mặt đất muốn chứng minh bản thân. Nhìn A Ban đang mân mê cái mông, Cao Bằng đá nó một cước,

- Đừng lộ ra, ta tin.

Nghe xong Cao Bằng kể lại, nữ sinh giống như trút được gánh nặng, sau đó chỉ vào một con nhện lớn màu trắng cách đó không xa ở sau lưng,

- Đó là Trân Châu.

Cao Bằng thuận theo nhìn sang, hai mươi mấy mét bên ngoài có một con nhện lớn màu trắng có đường kính bốn mét, cao hai mét đứng trong gió. Trên cổ và sống lưng được che kín bởi lớp lông màu trắng, con mắt màu xanh lam tràn đầy vẻ ôn hòa, chân rất tròn, cũng không làm cho người ta cảm thấy nhện hung ác, ngược lại có một loại mỹ cảm độc đáo.

Lúc A Ban nhìn thấy con nhện cái này lần đầu tiên thì không dời mắt nổi,

- Cao Bằng, ta yêu đương.

Lại nói chuyện với nữ sinh trong chốc lát, cuối cùng ước định cẩn thận thời gian gặp mặt lần sau, Cao Bằng cứng rắn lôi A Ban rời đi,

- Đừng mất mặt, người khác chỉ muốn cùng ngươi chạy thận, ngươi nhất định phải để ý đến nó sao.

- Nàng khẳng định là ưa thích ta.

A Ban lớn tiếng kêu lên.

- Đây chẳng qua là ảo giác của ngươi.

Cao Bằng bình tĩnh nói.

- Cho nên ngươi bây giờ vẫn còn độc thân.

A Ban phản bác.

Bầu không khí đột nhiên ngưng kết, Cao Bằng đang đi ở phía trước đột nhiên dừng lại, quay đầu giống như cười mà không phải cười, A Ban sởn hết tóc gáy.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 209: Bị Kích Thích. . .

- Ngươi lặp lại lần nữa? Ta nghe không rõ.

Cao Bằng nói với vẻ sâu kín.

A Ban cảm thấy sự tình đột nhiên trở nên không đơn giản, cảnh giác nhìn chằm chằm Cao Bằng.

- A Ban, ngươi có biết ngươi làm như vậy sẽ mất đi chủ nhân ngươi yêu thương nhất không?

Cao Bằng nói xong cũng vô cùng đau lòng, nhanh chóng tự cho bản thân một quyền.

A Ban cảm giác gò má mình tê rần, phảng phất bị vật gì đánh cho một quyền vậy.

Buổi tối trở lại biệt thự, Cao Bằng triệu tập tất cả ngự thú tới đây, mở miệng nói rằng:

- Buổi tối hôm nay chúng ta sẽ mở đại hội.

Đại Tử ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh Cao Bằng, A Ngốc vẫn khoanh hai tay trước ngực mắt trợn to như chuông đồng, Tiểu Diễm thì bay lòng vòng ở trên trời hỏa diễm lượn lờ, Tiểu Hoàng đứng ở trong sân nghiêng đầu nhìn qua A Ban đang ngẩn người ở đó. . .

- Phốc tức! Phốc tức!

A Xuẩn nằm vắt vẻo trên đầu Cao Bằng, xúc tu không ngừng đung đưa qua lại, giúp đỡ chủ nhân nghiêm khắc công khai lên án A Ban. Đương nhiên, nếu như không có ly nước trái cây trong tay

thì sẽ càng giống hơn.

Mặt mũi A Ban đầy vẻ vô tội ngồi ở chính giữa, không biết mình làm sai cái gì.

Đừng như vậy, ta chỉ là một con nhện nhỏ mà thôi, vì sao ngươi lại đối xử với ta như vậy.

- Xế chiều hôm nay, tiểu đồng bọn của các ngươi, bạn học A Ban, trọng sắc khinh chủ, bởi vì một con nhện cái, vì một con nhện cái màu trắng mà chống đối ta!

Cao Bằng nói với vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Đại Tử kinh ngạc nhìn sang A Ban, quả thật không ngờ rằng ngươi lại là một con A Ban như vậy, bởi vì một con nhện cái mà chống đối chủ nhân. Con nhện xấu, sao ngươi có thể hạ thủ được cơ chứ.

Tiểu Diễm kêu lên một tiếng lạnh lùng, quả nhiên là một con nhện ngu xuẩn, như vậy càng không có khả năng tranh đoạt tư cách ngự thú sủng ái nhất dưới trướng chủ nhân với mình.

Trải qua một phen nghiêm túc giáo dục tư tưởng, cuối cùng Cao Bằng quyết định để A Ban cõng đệ tử quy làm trừng phạt.

Cân nhắc đến A Ban không thể nói chuyện, Cao Bằng lập tức hào phóng bắt nó chỉ cần viết chính tả toàn văn là đủ.

Một tiếng đồng hồ sau, Cao Bằng cùng với ông ngoại ngồi ở trên ghế tại bãi cát ven hồ hưởng thụ ánh tà dương còn sót lại. Cách hơn mười mét bên ngoài trên bờ cát, một con nhện khổng lồ toàn thân đen kịt đang buồn rầu múa bút thành văn, thỉnh thoảng phát ra âm thanh chi chi do thẹn quá hoá giận, kìm lớn trong tay hung hăng nện xuống mặt đất.

Đây rốt cuộc là đồ chơi gì, sao lại khó nhớ như vậy chứ, vì cái

gì chỉ cần một câu là có thể nói rõ ràng mà lại phải viết nhiều như vậy!

Chi chi chi! A Ban vùi đầu khổ học.

. . .

- Hôm nay đại biểu Liên minh chính phủ đã đi gặp vài đầu Sơn Linh trong đó, tiến hành đàm phán với chúng nó.

Kỷ Hàn Vũ uống một ngụm trà, vừa nói vừa nhìn lên ánh tà dương nhàn nhạt phía chân trời.

- Mục đích mấy con Sơn Linh lúc trước tập kích nhân loại chính là do nhân loại đã phá hoại cân bằng rừng rậm, cho nên bọn chúng muốn xóa đi những nhân loại không nghe lời.

Kỷ Hàn Vũ nhàn nhạt nói ra.

Cao Bằng nhíu mày:

- Phá hoại sự cân bằng rừng rậm, chẳng lẽ bởi vì nhân loại chúng ta đã chặt phá cây cối làm tổn hại thảm thực vật? Nhưng cũng không cần phải làm như vậy chứ, sau tai biến tốc độ phá hư rừng của chúng ta đã chậm lại, thậm chí còn theo không kịp tốc độ lớn lên của cây cối, đây là lý do gì chứ.

- Phá hoại sự cân bằng trong miệng Sơn Linh chính là chỉ hành động săn giết quái vật của chúng ta, nhưng châm chọc là chuyên gia chúng ta phái đi phát hiện một số lượng lớn thi thể quái vật trên người Sơn Linh.

- Ha.

Điều này quả thật khiến cho Cao Bằng phải cười ra tiếng, nước trái cây cầm trên tay cũng bị vẩy ra một chút lên mu bàn tay.

- Quả kỷ, quả kỷ.

A Xuẩn từ trên đầu Cao Bằng bay ra, dùng xúc tu cẩn thận từng li từng tí hấp thu nước trái cây rơi trên mu bàn tay, cảm thấy vô cùng hài lòng, trong cổ họng còn phát ra âm thanh ùng ục ùng ục cực kỳ thỏa mãn.

- Hành vi này quả thật là chỉ cho quan phóng hỏa không cho phép dân chúng thắp đèn.

Cao Bằng nhịn không được cười nói, mấy con Sơn Linh này quả nhiên rất thú vị.

- Một đám sinh linh ngu muội không chịu giáo hóa mà thôi, không săn giết quái vật là chuyện không thể nào, toàn bộ thành phố Du Châu cũng khó có khả năng đó. Nếu như những con Sơn Linh này chịu nhượng bộ thì cũng thôi, nếu như vẫn cứ ngoan cố cứng đầu. . .

Kỷ Hàn Vũ mỉm cười.

- Ông ngoại cảm thấy chúng sẽ nhượng bộ sao?

- Chỉ số thông minh của mấy con Sơn Linh đó không cao, sao có thể so sánh với chỉ số thông minh của nhân loại được, chỉ cần dùng chút thủ đoạn, chúng nhất định sẽ ——

- Ông ngoại, điện thoại của ông kêu kìa!

Cao Bằng nhắc nhở.

- Ừ.

Kỷ Hàn Vũ gật đầu, cầm lấy cái điện thoại ở trên bàn lên.

- Alo, kết quả đàm phán bên đó thế nào rồi?

- Kỷ tiên sinh, bên đó. . .

Đầu dây điện thoại bên kia truyền đến lời nói làm Kỷ Hàn Vũ

lâm vào trầm mặc.

- Ông ngoại? Ông ngoại?

Cao Bằng nhắc nhở mấy tiếng.

Kỷ Hàn Vũ yên lặng để điện thoại di động xuống, ánh mắt trở nên yên tĩnh.

- Kết quả như thế nào vậy ông? Liên quan tới mấy con Sơn Linh kia à?

Cao Bằng hiếu kỳ hỏi.

- Cục diện vẫn còn trong tầm khống chế, con cứ yên tâm đi.

Kỷ Hàn Vũ gật đầu, sau đó đứng dậy, nói tiếp:

- Ông đi nhà vệ sinh cái đã.

- Ông ngoại, ông đi ngược rồi, nhà vệ sinh ở phía sau.

Cao Bằng kêu lên.

- Ông biết rồi, người già liền muốn đi nhiều hơn một chút, ông đến tổng bộ cao ốc đi vệ sinh, con ngồi ở đây đợi đừng đi đâu hết.

Kỷ Hàn Vũ phất phất tay, cũng không quay đầu lại.

Trong lúc mơ hồ, Cao Bằng loáng thoáng nghe thấy một tiếng rồng ngâm, quay đầu lại, mấy đóa mây trắng trôi nổi trên bầu trời, không hề nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Có lẽ chỉ là nghe nhầm thôi.

Ông ngoại đi nhà vệ sinh một chuyến này có chút lâu, Cao Bằng mắt nhìn thời gian, cũng đã gần bốn mươi phút đồng hồ.

Có lẽ lão nhân gia ông ta bị việc gì đó làm chậm trễ. Cao Bằng

suy nghĩ.

Lại qua hơn nửa tiếng đồng hồ, bầu trời gần như tối đen, ông ngoại mới từ từ đi tới.

- Công ty có chút việc chậm trễ.

Ông ngoại bình tĩnh ngồi xuống tự rót cho mình ly trà, sau đó uống một hơi cạn sạch.

Cao Bằng cũng không có suy nghĩ nhiều, ngược lại hỏi ông ngoại:

- Ông ngoại, trước đó ông dự định thành lập quân đoàn Sơn Lãng Tước, mọi việc đã chuẩn bị xong chưa?

Kỷ Hàn Vũ suy nghĩ một chút, đáp rằng:

- Cái quân đoàn Sơn Lãng Tước này chuẩn bị cũng đã gần đủ rồi, chỉ có điều chúng ta không đủ nhân công. Ông đã sai người ký kết một con Sơn Lang Tước Vương, để cho hắn ký kết với mấy con khỏe mạnh nhất bên trong tộc đàn Sơn Lang Tước. Bây giờ chỉ cần nhân công trường kỳ nuôi dưỡng bầy Sơn Lang Tước một khoảng thời gian là có thể miễn cưỡng chỉ huy cái tộc đàn này.

Sơn Lang Tước là một tộc đàn có cấp bậc nghiêm ngặt, bên trong tộc đàn do Sơn Lang Tước Vương có địa vị tối cao thống lĩnh, tiếp theo là mấy con Sơn Lang Tước đầu lĩnh đẳng cấp rất cao nghe theo mệnh lệnh của Sơn Lang Tước Vương.

Cũng không phải không ai cân nhắc đến việc thuần hóa Sơn Lang Tước, nhưng lại có một vấn đề rất quan trọng, đó chính là những con Sơn Lang Tước này giống như tên chúng nó vậy, có một chữ lang, khẩu vị vô cùng lớn, đã ăn nhiều nhưng thực lực lại rất yếu. . .

Tiêu phí đại giới và tinh lực giống như vậy có thể đạt được

những ngự thú càng có lợi hơn.

Nhưng hiện tại đã khác, trải qua Hoàng gia dược tề cường hóa, khẩu vị có lẽ sẽ gia tăng một chút, nhưng mà thực lực khẳng định không giống với trước.

Như loại hình quái vật phi hành quần cư này, nếu có thể thao túng thỏa đáng thì sẽ có thể nắm quyền bá chủ không trung.

. . .

Thành phố Du Châu, trong rừng rậm cây cối bị bẻ gãy hơn phân nửa, khắp nơi đều là những vết tích phá hoại, giống như ở chỗ này vừa rơi xuống một hồi mưa to, mặt đất một mảnh lầy lội, có mấy cái hố trũng xuống tạo thành từng vũng nước.

Giữa mảnh đất trống bị ngăn cách có đầy đá vụn, hòn đá màu đen làm cho người ta cảm thấy một loại hương vị của điềm xấu.

Trong khe hở của đá vụn, mơ hồ có vết tích màu đỏ.

Trên không trung truyền đến một tiếng chim hót, một con chim lớn màu xám đáp xuống, từ trên lưng nó có mấy người nhảy xuống.

Ở tại chỗ chụp mấy tấm ảnh, lại lấy một chút đá vụn làm hàng mẫu.

Có người dùng dụng cụ dò tìm giống như đang tìm kiếm cái gì, một lúc sau mới nói:

- Hạch tâm của Sơn Linh đã bị lấy đi.

- Trong dự liệu, mang một chút hàng mẫu Sơn Linh trở lại.

Rất nhanh mấy người kia đều cưỡi chim lớn rời khỏi phiến khu vực này.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 210: 3 Giây

- Kỷ tiên sinh một giờ trước đã lấy thế sét đánh không kịp bưng tai xuất thủ tiêu diệt một con Sơn Linh, cũng cường thế phô bày ý nguyện của nhân loại chúng ta. Chúng ta có thể cùng nó đàm phán, có thể cùng nó thương nghị, nhưng chúng ta quyết sẽ không né tránh! Đây là ranh giới cuối cùng của nhân loại chúng ta, mà Kỷ tiên sinh đã thay nhân tộc chúng ta đưa ra một cú trọng quyền!

Trên bàn hội nghị, một vị cao tầng quân đội đang kích động nói.

- Khẳng định là Kỷ tiên sinh không chấp nhận được thái độ của Sơn Linh, nên thay chúng ta ra mặt.

- Quả nhiên vẫn là Kỷ tiên sinh có ý chí thiên hạ.

- Nếu những tên Sơn Linh kia vẫn còn ngoan cố mất linh, chúng ta sẽ tiếp tục cho chúng nó thêm chút nhan sắc!

Một tôn Sơn Linh vẫn lạc tự nhiên các Sơn Linh khác cũng có thể cảm giác được, lập tức đám Sơn Linh trở nên phi thường kích động, cảm xúc rất kịch liệt.

Một vài con Sơn Linh muốn báo thù cho đồng tộc bị vẫn lạc, nhưng càng nhiều Sơn Linh lại cảm nhận được một chút sợ hãi.

Khi chúng nó mới bắt đầu sinh ra ý thức, bọn chúng có được lực lượng khổng lồ, có thể tùy tiện hủy diệt tất cả sinh mệnh khiến bọn chúng khó chịu, theo thời gian trôi qua, bọn chúng trở nên càng ngày càng tự cao tự đại.

Thậm chí cho là mình không gì không làm được, là sơn dã bá

chủ.

Nhưng đột nhiên lại xuất hiện tin tức đồng tộc của mình đã bị vẫn lạc.

Những tên Sơn Linh này liền trở nên khủng hoảng bất an, thì ra, bọn chúng không phải vô địch.

Điều này khiến cho thành phố Du Châu tranh thủ được rất nhiều tiện lợi trong cuộc đàm phán.

…

Mặc dù trước đó A Ban bịa đặt ra một chút hoang ngôn, nhưng Cao Bằng vẫn biểu thị hắn là một người biết giữ lời.

Đã đáp ứng muốn để cho A Ban đi sáng tạo nhện con, Cao Bằng liền tuyệt đối sẽ không nuốt lời.

- Đi thôi, hôm nay mang ngươi tới.

Cao Bằng đánh thức A Ban, sau đó mang theo A Ban đi trường học.

Vừa đi ra chưa được hai bước Cao Bằng đã nhìn thấy chung quanh một đoàn ngự thú xông tới,

- Các ngươi tới đây làm gì?

Cao Bằng im lặng.

Đáp lại hắn là ánh mắt mong đợi của một đám ngự thú, đều không nói lời nào, chỉ có con mắt lập lòe ánh sáng.

Khóe mắt Cao Bằng lóe ra hắc tuyến,

- Các ngươi vui vẻ là được rồi.

Hai giờ sau đó, Cao Bằng đi tới địa phương đã ước định với nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa, nhìn nhà kho bị vứt bỏ ở trước mắt, Cao Bằng hít sâu một hơi,

- Chỉ là cho 2 con ngự thú tiến hành hoạt động sinh sôi hậu đại mà thôi, tại sao lại giống như đang tiến hành một loại giao dịch ngầm nào đó mà không muốn người khác biết, vậy mà lại tìm loại địa phương hoang vắng này.

- Khụ khụ.

Nữ sinh tóc đuôi ngựa ngượng ngùng quay đầu đi chỗ khác.

- Đừng nghĩ lung tung, chỉ là ta cảm thấy loại chuyện này vẫn là nên tìm đến địa điểm bí ẩn một chút vẫn tốt hơn.

- Tùy theo ngươi vậy.

Cao Bằng bất đắc dĩ nói.

Nửa phút sau, A Ban toàn thân cứng ngắc, khẩn trương nhìn từng cái đầu nhô ra từ sau tường.

- Các ngươi... có thể không nhìn sao? Đặc biệt là ngươi! Đại Hoàng!

Ngay ở trước mặt A Ban không đến một mét, một con vịt màu vàng ngồi xổm trên mặt đất, thân thể nghiêng về phía trước, duỗi cổ nhìn chằm chằm vào nó.

Ngươi đến gần như vậy là chuẩn bị làm gì thế!

A Ban sắp điên rồi.

Đại Tử khinh thường nói,

- Nhanh lên, cũng chỉ là chuyện ba giây đồng hồ.

- Ba giây?

A Xuẩn nhìn chằm chằm A Ban, đáy mắt lộ ra một tia hiếu kì.

- Ta mới không phải ba giây!

A Ban xù lông từ mặt đất nhảy dựng lên.

Cuối cùng mấy con sủng vật khác cũng không thể chứng kiến được tràng diện mà bọn chúng muốn xem, bởi vì A Ban phun ra đại lượng tơ nhện màu trắng che kín bốn phía, từ đó không cách nào nhìn thấy tình cảnh cụ thể bên trong.

- Phi!

Tiểu Diễm hung hăng phun một ngụm nước bọt.

- Nhện cặn bã!

- Hèn nhát!

Một đám ngự thú còn lại đều khinh thường nhổ ngụm nước bọt sau đó đi ra.

Nửa giờ sau, tơ nhện chậm rãi tách rời, A Ban từ bên trong leo ra, ở trên lưng nó nằm sấp một con nhện cái màu trắng, con mắt của nhện cái ban đầu là màu xanh lam bây giờ đã trở nên tinh hồng, điên cuồng cắn xé vỏ lưng A Ban.

- Đây là

Cao Bằng nheo mắt lại.

Tiểu Diễm nhìn thấy một màn này liền rụt cổ một cái.

Cao Bằng biết trong thế giới động vật khi loài nhện giao phối xong thì nhện cái có tỷ lệ rất lớn sẽ ăn tươi nuốt sống nhện đực, chỉ cần đồ ăn thiếu thốn thì nhện đực sẽ trở thành dinh dưỡng cho

nhện cái.

Vốn cho rằng đầu nhện cái này đã qua tiến hóa, tiếp nhận qua giáo dục cao đẳng, không nghĩ tới vẫn làm cái chuyện thô bỉ như thế này.

Cao Bằng thất vọng lắc đầu, hắn không biết nữ sinh đuôi ngựa này là vô tình hay cố ý, cũng không biết nàng có biết ngự thú của mình sẽ làm ra chuyện này hay không, nhưng ngự thú của nàng vẫn khiến cho Cao Bằng rất không thích.

Ghé vào trên lưng A Ban, miệng Bạch Lang Chu đầy máu tươi, vỏ lưng của A Ban tựa hồ cứng rắn hơn nó tưởng tượng rất nhiều, khiến cho răng của nó cũng bị vỡ vụn mấy cái, máu tươi từ bên trong miệng chảy ra. Tựa hồ bị con nhện cái này quấy rối đến phiền, A Ban đột nhiên nghiêng người hất rơi đầu Bạch Lang Chu này từ trên lưng xuống.

Thân thể cao lớn chớp mắt ép trên người Bạch Lang Chu để nó không thể động đậy,

- Kít!

A Ban phẫn nộ gào thét, uy thế hung tàn giống như thủy triều tuôn ra, con nhện cái phủ phục dưới chân nó trong nháy mắt cứng ngắc, màu đỏ trong mắt biến mất, e ngại ngắm nhìn A Ban, trong miệng gào thét cầu xin tha thứ.

- A, ngự thú của ngươi đang làm gì thế?

Nữ sinh đuổi ngựa nhìn thấy một màn này liền kêu lên sợ hãi, ủy khuất nhìn về phía Cao Bằng.

Cao Bằng nhíu mày, vẫy tay với A Ban,

- Được rồi A Ban, chúng ta đi.

A Ban uy hiếp nhện cái xong, chậm rãi đứng dậy, nghênh ngang rời đi.

. . .

- Đây chính là quân đoàn Hoàng gia Sơn Lang Tước mà chúng ta bồi dưỡng, đã phù hợp với tiêu chuẩn.

Trên một mảnh đất trống rộng rãi, một người đàn ông mặc áo trắng đeo kính đang kính cẩn báo cáo cho Kỷ Hàn Vũ.

Trên đất trống, có một tấm thảm hai màu vàng đen đang chậm rãi nhúc nhích, bên cạnh còn có một cái rương hợp kim cực lớn.

Nếu xem xét tỉ mỉ liền có thể nhìn thấy cái thảm này được tạo nên từ rất nhiều đại tước cao chừng nửa người, toàn thân mọc đầy lông vũ màu vàng.

Ở khu vực hốc mắt của đại tước có một mảnh nhãn ảnh màu đen, đuôi cánh cũng có một khoảng lông vũ màu đen.

- Grit ——

Đột nhiên bên trong bầy Hoàng gia Sơn Lang Tước truyền ra một âm thanh thanh thúy vang dội.

Ngay sau đó một con Hoàng gia Sơn Lang Tước cao một mét, so với mấy con cùng loại xung quanh xung quanh thì lớn hơn vài vòng bay ra ngoài, cuối cùng ngoan ngoãn rơi vào trước mặt một thanh niên mặc áo đen.

Đầu Hoàng gia Sơn Lang Tước này không chỉ có thể tích lớn hơn so mấy đầu Hoàng gia Sơn Lang Tước khác, trên đỉnh đầu cũng có một chùm lông vũ giống như vương miện.

- Kiểm tra chiến lực của bọn chúng một chút đi.

Kỷ Hàn Vũ quay ra nhìn nghiên cứu viên.

Nghiên cứu viên gật đầu, đáy mắt có chút cuồng nhiệt,

- Kỷ tổng, chiến lực của những con Hoàng gia Sơn Lang Tước này tuyệt đối như dự kiến, thật sự muốn gặp mặt người đã nghiên cứu ra Hoàng gia dược tề này. . .

Vừa nói hắn vừa phân phó trợ thủ mở chiếc rương ra.

Chiếc rương hợp kim được mở ra, bên trong truyền đến một tiếng rít, sau đó chạy ra một đầu lợn rừng lớn cao tới ba mét, dài sáu mét. Hai cái răng nanh ở môi trên lồi ra, răng nanh màu xám bạc hiện lên hoa văn hình xoắn ốc.

Đi mỗi bước đều khiến cho mặt đất phải rung chuyển.

Đây là một con quái vật cấp Thủ lĩnh loại heo, nếu chỉ là một bầy Sơn Lang Tước bình thường thì tuyệt đối không dám tập kích loại quái vật bậc này. Trừ khi đó là bầy Sơn Lang Tước cỡ lớn có tầm hàng vạn con trở lên, còn phải ở trong trạng thái rất đói khát mới mạo hiểm như thế.

Chỉ thấy một tiếng kêu bén nhọn vang lên, vô số Hoàng gia Sơn Lang Tước bay lên, trên bầu trời liên tiếp truyền ra tiếng kêu "Grit".

Một đầu Hoàng gia Sơn Lang Tước hót lên một tiếng thanh minh, hai cánh gập về phía sau, hóa thành một đoàn bóng đen xông về phía lợn rừng cấp Thủ lĩnh.

Cái này phảng phất một cái tín hiệu nào đó, lít nha lít nhít Hoàng gia Sơn Lang Tước lao xuống vây con lợn rừng cấp Thủ lĩnh vào bên trong.

Sau đó truyền ra tiếng xé thịt tê tái, còn có tiếng kêu thảm của lợn rừng.

Mười phút sau, bầy Hoàng gia Sơn Lang Tước mới bay ra. Bãi

đất chỉ còn một vũng máu loang lổ, trên bộ xương heo chỉ còn lác đác vài mẩu thịt.

- Đây không phải cực hạn của bọn chúng, những con Hoàng gia Sơn Lang Tước này nếu tiếp tục dùng Hoàng gia dược tề thì thực lực của sẽ còn tăng trưởng một khoảng lớn. . .

Nghiên cứu viên sợ hãi thán phục,

- Cái dược tề này là ai phát minh ra, hắn quả thật chính là một thiên tài!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 211: Tiền Chính Minh

Ha ha, cháu ngoại ta đương nhiên là thiên tài.

Kỷ Hàn Vũ liếc nhìn hắn một cái, chỉ cười mà không nói.

Vào ban đêm, Cao Bằng bắt đầu huấn luyện Ngự Thú.

Trong sân A Ngốc và Tiểu Hoàng đang chuẩn bị chiến đấu, có lẽ là do dinh dưỡng đầy đủ nên đẳng cấp Tiểu Hoàng đã tăng lên tới cấp 13 .

Một thân lông vũ màu vàng Tiểu Hoàng chậm rãi đi đến giữa sân, sau đó đem áo khoác lông vũ màu vàng trên người cởi xuống, để lộ da thịt trắng nõn phía dưới. Từng đoàn từng đoàn cơ bắp cân xứng vạm vỡ, hoa văn màu xanh dương chậm rãi lưu động giống như có sinh mệnh , nhẹ nhàng vung vẩy cánh, cơ bắp cốt cách phát ra âm thanh đùng đùng.

Tiểu Hoàng hít sâu một hơi, sau đó không biết từ nơi nào lấy ra một chuỗi vòng cổ bằng gỗ đeo lên trên cổ.

- Đợi một chút, cái vòng cổ đó ở đâu ra?

Cao Bằng đột nhiên hỏi, kiểu này không đúng rồi.

- Là ta cho nó đấy, ta thấy nó khí chất không tệ, mang vòng cổ lên có lẽ nhìn càng đẹp mắt hơn, cho nên mới đưa cho nó một cái, con vịt nhỏ này cũng rất thích.

Kỷ Hàn Vũ ở bên cạnh mỉm cười nói.

Tiểu Hoàng bước về phía trước một bước, cánh bên trái vươn về trước, đầu nhọn cuối cùng trên cánh hướng về phía trước hơi

duỗi ra.

Cánh phải nghiêng về phía sau, thân thể hơi hạ thấp xuống, lông mày cau thành một đoàn, ngưng trọng nhìn A Ngốc.

【 Thật】nghiêm túc!

- Cạc!

Cơ nhục toàn thân Tiểu Hoàng đều run rẩy, màng chân phải đột nhiên đập xuống mặt đất một cái, hóa thành một cơn lốc trắng phóng thẳng tới A Ngốc.

Thả người nhảy lên, lăng không xoay tròn bảy trăm hai mươi độ, cánh phải khép chặt, hung hăng đánh về phía A Ngốc!

- Bốp!

A Ngốc tùy ý đánh ra một chưởng.

Tiểu Hoàng lấy tốc động càng nhanh hơn bay ngược trở lại.

Năng lực thiên phú (khuê lực) của Tiểu Hoàng có xác suất phát động, cũng không phải mỗi một lần đều nhất định có thể phát động, lần này hiển nhiên là không thể phát động rồi.

Tiểu Hoàng không buông bỏ từ trên mặt đất đứng lên, sau đó lắc lư cái mông phẫn nộ phóng tới A Ngốc, lại bị A Ngốc tung một cước đá bay vút lên không.

Toàn bộ quá trình A Ngốc cũng không có dùng bao nhiêu khí lực, chỉ là đánh bay Tiểu Hoàng mà thôi.

Sau khi bị đá bay, lần này năng lực của Tiểu Hoàng rốt cục đã được kích hoạt, ánh sáng tím lóe lên, kích thước cơ thể bành trướng một chút.

Ngay từ đầu A Ngốc đều đang lưu thủ, bằng không một quyền

toàn lực của nó có lẽ Tiểu Hoàng đã lập tức ợ ra rắm rồi.

Cứ chiến đấu như thế suốt mười phút, chiều cao của Tiểu Hoàng đã dần dần tiếp cận A Ngốc, thể chất và lực lượng tăng vọt không ít, ngược lại có thể miễn cưỡng đánh lại mấy cái.

Cao Bằng yên lặng lắc đầu, đẳng cấp của Tiểu Hoàng bây giờ vẫn còn quá thấp, đối mặt với đối thủ mạnh hơn quá nhiều, kẻ địch sẽ không đợi nó thi triển năng lực bị động mà sẽ ra tay chớp nhoáng, những quái vật khác cũng sẽ không lưu thủ giống như A Ngốc.

Nếu như về sau số lần Tiểu Hoàng phát huy năng lực càng ngày càng nhiều, những kẻ khác có lẽ sẽ quen thuộc với năng lực của nó, sau đó tiến hành nhằm vào.

Đương nhiên, nguyên nhân cũng là do đẳng cấp Tiểu Hoàng quá thấp, bởi vì đẳng cấp quá thấp cho nên dễ dàng bị quái vật có đẳng cấp cao hình thành nghiền ép.

Nửa tiếng đồng hồ sau, kích thước cơ thể Tiểu Hoàng đã bành trướng ròng rã cao đến tám mét. Cao Bằng phát hiện kích thước cơ thể tăng trưởng không hề dựa theo tỉ lệ để gia tăng, mà dựa theo kích thước lần đầu tiên tăng lên rồi không ngừng chồng chất.

Ví dụ như lần đầu tiên kích hoạt năng lực thiên phú làm cho kích thước cơ thể Tiểu Hoàng trên cơ sở lúc đầu gia tăng 1 cái đơn vị thể tích, lần thứ hai phát động bị động gia tăng vẫn là 1 đơn vị, lần thứ ba phát động bị động gia tăng vẫn như cũ là 1 đơn vị.

Vì vậy, đây là một tiến trình số học chứ không phải là một chuỗi số học.

Chẳng trách, nếu như năng lực này thật sự không có hạn chế có thể tăng trưởng vô hạn thì thật sự quá biến thái rồi.

Cuối cùng tràng tỷ đấu này còn đánh rất vui vẻ, Tiểu Hoàng

dường như chưa từng biến lớn như vậy bao giờ, chiều cao cơ thể đã bành trướng đến mười mét. Nó hiếu kỳ nhìn qua sự vật dưới chân, "Cạc!" Thế giới này quá thần kỳ, chỉ cần ta không ngừng bị đánh, thế giới sẽ trở nên càng ngày càng nhỏ!

. . .

Ngày hôm sau đi học, Cao Bằng bước chân vội vàng đi vào phòng học, tuy rằng giáo viên vẫn còn chưa tới, nhưng mà phòng học gần như đã ngồi đầy, khóa này đúng là bán chạy nhất.

Sắc mặt Cao Bằng biến thành chữ 囧, tiết học này là một trong những môn học mà hắn ưa thích nhất trong các môn học đã chọn, sẽ không xui xẻo đến mức không còn chỗ trống chứ.

Cao Bằng quét mắt quanh lớp học một vòng, rốt cục nhìn thấy một chỗ trống ở bên trái phía cuối, lập tức trực tiếp đi qua ngồi.

Cái mông vừa ngồi lên còn chưa kịp nóng, bên tai bỗng dưng truyền đến giọng nói lạnh như băng:

- Nơi này có người, ngươi đi tìm những vị trí khác đi.

Có người?

Cao Bằng cúi đầu liếc mắt nhìn vị trí này, nó rõ ràng đang trống không mà, phía trên cũng không có để sách vở hay các loại đồ vật của chủ nhân.

Ngẫm lại, Cao Bằng đứng dậy.

Người kia thấy Cao Bằng ngoan ngoãn đứng lên bèn khinh thường cười châm biếm.

Hai mắt Cao Bằng nhìn chỗ trống, quay về phía chỗ trống hét lớn một tiếng:

- Cút!

Nói xong trực tiếp đặt mông ngồi xuống, cười cười nói với nam sinh áo đỏ:

- Tốt rồi, hiện tại không còn ai nữa.

Sắc mặt nam sinh áo đỏ nháy mắt trở nên xanh mét, ngón tay siết thật chặt, hắn dường như phát hiện ra những ánh mắt đầy vẻ trào phúng như có như không ở xung quanh. Tiền Chính Minh hắn từ trước đến nay còn chưa bao giờ chịu qua loại ủy khuất này, nghiêng đầu gắt gao nhìn chằm chằm Cao Bằng:

- Oắt con, mày dám chơi ông hả?

Cao Bằng cười ha ha trả lời:

- Làm việc gì cũng nên chú ý thứ tự trước sau, không có cách nói giúp đỡ giành chỗ như thế. Bản thân tới muộn thì cũng đừng trách người khác, nếu ngươi thật sự muốn làm người tốt thì đợi bạn của ngươi tới rồi đem vị trí của mình tặng cho hắn là được.

- Con bà nó, có tin tao giết chết mày hay không?

Tính tình người kia cũng rất bạo, ngay tại chỗ rống lên một tiếng.

Giọng nói có hơi lớn, làm cho không ít người trên lớp học đều nghe vô cùng rõ ràng, ngay cả giáo viên vừa mới bước chân vào phòng học cũng nhịn không được nhìn về phía bên này.

Dường như bị nhiều người chú ý như vậy làm cho sức lực nam sinh áo đỏ trở nên càng dồi dào, nói tiếp:

- Tao cho mày thời gian ba giây đồng hồ, lập tức cút cho tao, bằng không tao sẽ làm cho mày không thể sống nổi trong cái trường này.

Lúc này, Tiền Chính Minh chỉ cảm thấy bản thân tựa như một

vị thần linh cao cao tại thượng, cúi đầu quan sát cái đồ không biết sống chết ở trước mắt này.

- Cái người mặc áo đỏ kia hình như là Tiền Chính Minh đấy.

Trong phòng học có người nhỏ giọng nghị luận.

- Hình như nhà hắn ở Kinh Nam, nghe nói nhà hắn rất có quyền thế ở đó.

Một số người từng nghe qua tin đồn thì sắc mặt trở nên cổ quái, bọn họ mơ hồ được biết một chút về bối cảnh thân phận của Cao Bằng, nhớ tới dường như Cao Bằng chính là cháu ngoại của vị kia.

Bình thường ở trong trường học Cao Bằng rất ít xuất hiện, cho nên phần đông người cũng không biết thân phận của hắn, cũng có rất ít người biết được, dù có biết cũng sẽ không tùy tiện ăn nói lung tung.

- Hảo hảo nói chuyện thì ngươi lại không nghe, cho ta thời gian ba giây đồng hồ sao?

Cao Bằng cười nhạt một tiếng, đứng dậy, một phát tóm được tóc của Tiền Chính Minh, trực tiếp kéo ra bên ngoài.

- Buông tay, mau buông tay cho ông.

Tiền Chính Minh kêu la thảm thiết khi bị lôi ra phòng học, bàn tay Cao Bằng giống như kìm sắt gắt gao nắm chặt đầu hắn.

Cao Bằng lôi Tiền Chính Minh rời đi từ cửa sau, lúc rời khỏi phòng học Cao Bằng nghiêng người quay đầu lại, mỉm cười nói với giáo viên đang đứng trên bục giảng:

- Lão sư, ngài tiếp tục giảng bài đi.

Đạt được lực lượng do đám ngự thú A Ban, A Ngốc, Đại Tử

phản hồi lại, khí lực của Cao Bằng căn bản không phải Tiền Chính Minh có thể so sánh.

Cao Bằng lôi Tiền Chính Minh tựa như đang lôi một con chó chết, đi thẳng một mạch tới phòng vệ sinh.

Đi đến phòng vệ sinh, Cao Bằng ném Tiền Chính Minh ngã xuống đất, chân phải dẫm lên ngực hắn ép tới mức không thể động đậy. Cao Bằng cúi người lấy điện thoại di động từ trong túi, ánh mắt vẫn dán trên mặt hắn rồi nhàn nhạt nói:

- Đừng nói là Cao Bằng ta khi dễ ngươi, điện thoại ngay ở chỗ này, bây giờ cho phép ngươi gọi điện thoại cho tất cả những người mà ngươi quen biết.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 212: Giải Quyết

Cao Bằng không phải Cao nha nội, hắn sẽ không ỷ vào thân phận của mình mà tùy ý ức hiếp các bạn học, nhưng nếu như người khác đều đã dẫm lên đầu của hắn rồi mà còn cười thật lớn thì cũng không phải phong cách của Cao Bằng. . .

Tiền Chính Minh không phải người ngu, Cao Bằng càn rỡ như thế thì hiển nhiên có chỗ ỷ vào. Nhưng dù sao cũng là thiếu niên huyết khí phương cương, bị nhục nhã như vậy lửa giận trong lòng đã sớm mãnh liệt giống như núi lửa phun trào, vừa chạm vào liền bốc cháy.

Gương mặt sung huyết căng ra thành màu gan heo, Tiền Chính Minh oán độc nhìn chằm chằm Cao Bằng.

Ngươi chờ đó cho ta, nếu như ta không đắc tội nổi ngươi thì không tính, nhưng nếu tiểu tử ngươi dám phô trương thanh thế, ta nhất định phải làm cho ngươi hối hận vì đã sinh ra trên thế giới này.

Cái gã họ Cao này dám càn rỡ như thế có lẽ là do có chút bối cảnh tại bản địa mà ra. Mặc dù ở Kinh Nam nhà mình rất có quyền thế, nhưng xúc tu có dài mấy thì trong chốc lát cũng không thể duỗi đến nơi này, Tiền Chính Minh dần dần tỉnh táo lại.

Xem ra muốn đối phó hắn tốt nhất là dùng thế lực bản địa.

Tiền Chính Minh cầm điện thoại di động lên sờ một chút, cuối cùng sắc mặt đỏ bừng:

- Ngươi…

- Ngươi cái gì mà ngươi, gọi điện thoại nhanh lên một chút.

Cao Bằng cười lạnh, chân phải tăng thêm khí lực, ép tới mức Tiền Chính Minh ho khan không ngớt.

Tiền Chính Minh há to miệng, phẫn nộ rống lớn:

- Ít ra ngươi cũng phải mở khóa ra cho ta chứ!

Cao Bằng sững sờ, mình dường như đã quên mở khóa.

Ho nhẹ một tiếng, lại một chưởng đánh xuống:

- Ngay cả khóa cũng không mở được, muốn ngươi có lợi ích gì! Tự dùng điện thoại của chính mình mà gọi đi!

Tiền Chính Minh khuất nhục lấy điện thoại di động từ trong túi áo của mình ra, đáy lòng âm thầm thề.

Lấy điện thoại di động ra, đầu tiên là gọi điện thoại cho một ông chủ có quan hệ hợp tác làm ăn với nhà hắn ở Du Châu. Số điện thoại này là do cha hắn cho khi hắn đi ra ngoài, lúc gặp phải chuyện khó giải quyết thì có thể gọi đến tìm người giúp giải quyết khó khăn.

Điện thoại vang lên ba tiếng đã lập tức được kết nối.

- Ta là Chu Huyền Hổ, tìm ta có chuyện gì?

- Chú Chu, cháu là Tiền Chính Minh, cha cháu là Tiền Tam Mậu, cha cháu đã cho số điện thoại của chú trước khi cháu đến Du Châu.

Tiền Chính Minh nói với vẻ hơi bối rối.

Bên kia trầm mặc một lát, sau đó suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Ừ, tiểu Tiền sao, đến Du Châu lâu như vậy mà không gọi điện

thoại cho chú Chu. Buổi tối hôm nay nhà chú mở tiệc, có muốn tới dùng cơm hay không?

Tiền Chính Minh ho khan hai tiếng:

- Nếu như chú Chu không chê cháu quấy rầy thì buổi tối cháu sẽ đến.

- Ha ha, vậy được rồi, để lát nữa chú sẽ nhắn địa chỉ qua cho cháu.

- Chú Chu, hiện tại cháu gặp phải chút phiền toái, cháu phát sinh xung đột với một gia hỏa tên Cao Bằng…

- Cao Bằng? Cao trong ý chí cao xa, Bằng trong đại bằng giương cánh?

- Vâng, đúng vậy. Chú Chu biết tên đó sao?

Nhịp tim của Tiền Chính Minh chợt tăng tốc.

- Chú có nhớ cha cháu từng nói, cháu đang học ở đại học Du Châu phải không?

- Vâng, đúng vậy ạ.

Tiền Chính Minh cảm giác ngữ khí của chú Chu dường như đã phát sinh biến hóa, chắc hẳn chú Chu nhận biết tên họ Cao này?

- À, câu trước đó cháu nói là cái gì?

Đáy lòng Tiền Chính Minh bỗng dâng lên một cỗ dự cảm không lành,

- Cháu phát sinh xung đột với một gia hỏa tên Cao Bằng…

- Không phải câu này, là câu trước đó.

Sửng sốt nửa ngày, Tiền Chính Minh mới đáp,

- Nếu như chú Chu không chê cháu quấy rầy thì buổi tối cháu sẽ đến.

- Ừm, buổi tiệc tối nay không tiện, hẹn hôm khác đi.

Dứt lời liền trực tiếp cúp máy, chỉ để lại một chuỗi âm thanh máy bận vang lên trong điện thoại.

Vẻ mặt Tiền Chính Minh đầy mờ mịt, ngơ ngác nhìn màn hình điện thoại di động.

Vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ thú vị của Cao Bằng.

- Tiếp tục gọi đi.

Tiền Chính Minh chỉ cảm thấy nhịp tim của mình gia tốc. Đúng là ở Du Châu hắn có nhận biết một số người, nhưng những kẻ kia đều là đám hồ bằng cẩu hữu, chân chính có phân lượng cũng chỉ có một mình Chu Huyền Hổ mà thôi, ngày bình thường coi như cha hắn nói chuyện với Chu Huyền Hổ cũng phải dùng từ ngữ ngầm mang sự tôn kính.

Nhưng mà Chu Huyền Hổ mới chỉ nghe tên đã trực tiếp cúp điện thoại, gia hỏa Cao Bằng này đến tột cùng là thần thánh phương nào. Trong lúc nhất thời Tiền Chính Minh tâm loạn như ma, ngày bình thường hắn đã quen mượn dùng thân phận của mình để ức hiếp người khác.

Trước kia khi hắn còn ở quê nhà sử dụng chiêu này đều trăm phát trăm trúng, chỗ đó là một khu căn cứ hạng trung, nhà hắn cơ hồ nắm trong tay toàn bộ việc vận chuyển hậu cần và một số việc mua bán ngự thú của khu căn cứ, trong giới hắc đạo hay bạch đạo đều có quan hệ. Lúc hắn học cấp ba, dựa vào quyền thế trong nhà để trở thành tiểu bá vương coi trời bằng vung trong trường học.

Trước khi vào học tại đại học Du Châu cha hắn đã dặn dò không nên gây chuyện ở đây, sau khi đi vào đại học hắn cũng đã tận lực thu liễm tính tình của mình.

Nhưng vào lúc này điện thoại của Tiền Chính Minh đột nhiên vang lên, trên màn hình ghi là Mậu ca.

Vừa mới bấm kết nối, đầu dây bên kia lập tức truyền đến giọng nói âm trầm của cha hắn,

- Có phải mày đã gây chuyện gì đó trong trường học rồi không hả?

- Con không có…

Tiền Chính Minh theo thói quen định thốt ra, lời vừa nói được một nửa lập tức nuốt xuống.

- … Gây chuyện.

- Có phải đã đắc tội với một sinh viên tên Cao Bằng hay không?

Giọng nói của cha hắn ở đầu dây bên kia có chút trầm thấp.

- Vâng.

Tiền Chính Minh nói. Không chỉ đắc tội, bây giờ hắn còn đang giẫm trên người con nữa kìa.

- Lập tức, lập tức, xin lỗi bồi thường với hắn, ta sẽ lập tức đi máy bay đến Du Châu.

Giọng nói của cha hắn nghe có chút bất lực,

- Con cũng đã mười chín tuổi rồi, trước khi làm bất cứ việc gì cũng nên cân nhắc trước hậu quả.

Tiền Chính Minh luôn luôn ương ngạnh chợt trầm mặc, đây là lần đầu tiên cha hắn dùng loại giọng điệu này nói chuyện với hắn. Trước kia phạm sai lầm thì cha hắn đều trực tiếp dùng cây gậy gộc roi da mà đánh, hắn đột nhiên nhớ tới chớp mắt cha mình đã sắp năm mươi.

Cúp điện thoại, Tiền Chính Minh cắn chặt môi, sau đó lên tiếng,

- Thật, thật sự xin lỗi.

Cao Bằng khẽ cười nói:

- Về sau còn tùy tiện nói những từ như 'con bà nó', 'ông đây' nữa hay không?

Cha hắn đều đã bảo phải nói xin lỗi, hắn thân là loại người có thân phận, so với những người khác càng hiểu được sự uy hiếp đến từ quyền thế. Tiền Chính Minh trầm mặc lắc đầu.

Nhìn Tiền Chính Minh giống như một chú chim cút nhỏ hoảng sợ ngậm miệng không nói, Cao Bằng cũng mất hào hứng. Nói cho cùng, hắn không phải là người có tính cách hỏng bét thích ngược người khác, chỉ là những lời lẽ thô tục của Tiền Chính Minh đã xúc động đến một nơi nào đó trong lòng Cao Bằng.

Bỏ chân phải xuống, Cao Bằng quay người rời khỏi nhà vệ sinh.

- Được rồi, nếu như ngươi đã hiểu rõ sai lầm của mình thì chuyện này coi như xong.

Giải quyết sự việc một lần tốt biết bao nhiêu, xem ra cái tên Tiền Chính Minh này sẽ không tiếp tục tìm mình gây phiền phức nữa. Cao Bằng cũng lười nhác tiếp tục đối phó với mấy phiền phức phía sau, ví dụ như đánh đứa nhỏ dẫn tới ông già gì gì đó.

Trở lại phòng học, theo Cao Bằng bước vào trong, cả lớp học đang nhỏ giọng bàn tán đột nhiên trở nên trầm mặc, cơ hồ tất cả mọi người đều quăng ánh mắt tới, nhìn về phía Cao Bằng với vẻ mặt vô cùng phức tạp. Cao Bằng nhìn thấy hai người quen ở hàng ghế phía trước, Quân Mạc Y và nữ sinh tóc đuôi ngựa đã tìm mình hôm qua.

Quân Mạc Y vẫn mặt đơ như cũ, nhàn nhạt quét mắt nhìn hắn một cái.

Ánh mắt nữ sinh tóc đuôi ngựa khi nhìn về phía Cao Bằng có chút né tránh.

Truy rằng Tiền Chính Minh không phải người có quyền thế nhất bên trong, nhưng mà ngày bình thường Tiền Chính Minh vô cùng sôi nổi, luôn tích cực tham gia các loại hoạt động của hội học sinh, lại còn thường xuyên hào phóng mở tiệc mời khách nên chắc hẳn rất có bối cảnh.

Trong lòng một số người yên lặng dán cho Cao Bằng cái nhãn không thể trêu chọc.

Còn có một số ít người biết được thân phận Cao Bằng thì yên lặng mặc niệm cho Tiền Chính Minh.

Buổi tối sau khi tan học, ở trong một căn phòng của tiệm cơm có mấy người đang ngồi, đây đều là những người thuộc hệ Ngự Sử gia nhập hội học sinh năm nay.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 213: Hài Cốt Bạo Quân

- Tiền ca, cái tên họ Cao kia có lai lịch gì thế?

Trên bàn ăn cơm có người nghi ngờ hỏi.

- Không rõ ràng.

Lúc này Tiền Chính Minh đã thay một bộ quần áo khác, cũng trở về phòng ngủ tắm rửa một cái, dù sao nằm dưới đất trong nhà vệ sinh cũng không phải là chuyện thoải mái gì.

- Thật phách lối, cũng chỉ là do giọng nói của Tiền ca hơi lớn một chút thôi mà, ỷ vào bản thân có sức lực lớn liền tùy tiện động thủ đánh người.

Một người bên cạnh tức giận bất bình thay Tiền Chính Minh.

- Được rồi, không sao, chuyện này đã qua.

Tiền Chính Minh mỉm cười.

- Tiền ca, bình thường ngươi cũng thường xuyên mời chúng ta ăn cơm, nếu không hôm nào đó sau khi tan học chúng ta tìm thời gian chặn hắn lại.

- Chuyện này đã qua, các ngươi đồng ý giúp đỡ ta rất cảm tạ, nhưng ta đã giải quyết riêng với hắn rồi.

Tiền Viễn Minh nói với vẻ phong khinh vân đạm, dường như đây chỉ là một việc nhỏ không có chút ý nghĩa nào.

- Tên gia hỏa Cao Bằng kia bình thường đều độc lai độc vãng, cũng không thấy hắn tiếp xúc với ai, đúng là một quái nhân.

- Chắc là ngươi không hiểu rồi, Cao Bằng là người Trường An đấy!

- Hắn là người Trường An?

Tiền Chính Minh sững sờ.

- Đúng vậy, hắn đứng thứ nhất trong kỳ thi đại học của Ngự Sử sinh ở Trường An, thứ mười một trong tổng thi đấu của khu Hoa Hạ.

Có Ngự Sử sinh quan tâm thi cử biết thành tích của Cao Bằng.

- Vậy chẳng lẽ hắn có thể tham gia giải thi đấu thanh niên Ngự Sử thế giới rồi?

Có người ngạc nhiên nghi ngờ hỏi.

- Tin tức của ngươi đã lạc hậu rồi, không biết vì nguyên nhân gì mà hắn đã sớm bỏ thi đấu.

- Vậy quả thực là tiếc nuối.

Có người cười trên nỗi đau của người khác, trong ngôn ngữ có chút trào phúng.

Những người khác cũng cười theo.

Tiền Chính Minh ngồi nguyên tại chỗ, yên lặng nghe bọn hắn thảo luận, nhìn qua có vẻ như không quan tâm hơn thua.

Hắn cảm thấy đây cũng là chuyện tốt, trải qua chuyện này để hắn trở nên càng thêm thành thục. Nếu như không phải Cao Bằng, có lẽ hắn sẽ còn giống như trước kia tự cao tự đại, kiêu ngạo không coi ai ra gì.

Lúc này điện thoại của Tiền Chính Minh đột nhiên vang lên, sau khi kết nối điện thoại:

- Alo, cha. Ừm, con đang ở gần trường học, cha tới trường học rồi sao?

Tiền Chính Minh kinh ngạc thốt lên, không nghĩ tới cha hắn lại đến nhanh như vậy.

Sau đó Tiền Chính Minh bỗng biến sắc, áy náy nói với mấy người khác,

- Ta có việc rời đi trước một bước, các ngươi cứ từ từ ăn.

Nói xong liền vội vàng đẩy cửa rời khỏi phòng.

. . .

- Tiểu Bằng, Vạn Năm m Kim đưa tới.

Lần này lão Kỷ không tiếp tục để Cao Bằng đoán là cái gì.

Hiển nhiên sự cơ trí của Cao Bằng đã để lại cho hắn ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

- Tài liệu này là cho A Ngốc dùng sao.

Lão Kỷ tò mò hỏi.

Dù sao loại tài liệu thuộc tính âm này rất hiếm gặp, trong quá trình thí nghiệm rất ít khi được sử dụng.

- Đúng vậy, cháu chuẩn bị đề thăng A Ngốc lên phẩm chất Truyền Thuyết.

Cao Bằng cầm lấy hộp đựng tài liệu.

Một tháng trước Cao Bằng đã khôi phục phẩm chất Sử thi cho A Ngốc.

Dù sao A Ngốc đã từng tăng lên phẩm chất Sử thi, tài liệu cần

có để khôi phục lại một lần nữa tương đối đơn giản.

Lần này A Ngốc tiến hóa cần có trình tự hoàn toàn khác hẳn so với trước đó, thậm chí có thể nói là hai cái phương hướng hoàn toàn khác biệt.

Tại rừng cây u ám rậm rạp dưới chân núi, phía sau là một hồ nước yên tĩnh.

Trên một bãi đất trống trong rừng cây âm u, Cao Bằng đang khom người dùng từng khối xương cốt vong linh theo một tỉ lệ nghiêm ngặt, tiến hành bố trí từng phương vị, giống như đang bố trí trận pháp trong truyền thuyết.

- Nơi này, còn có nơi này. . .

Cao Bằng tự mình lẩm bẩm, bút lông trong tay không ngừng phác hoạ trên bùn đất, chất lỏng màu đỏ như máu chậm rãi rót vào lớp đất xốp.

Mượn ánh trăng không quá sáng tỏ, dấu vết chất lỏng lưu lại hóa thành từng tuyến đường đen nhánh.

Trước khi thực nghiệm ngày hôm nay, Cao Bằng đã sớm làm mấy chục lần thí nghiệm, chỉ thiếu khuyết một bước tài liệu cuối cùng mà thôi, nhưng cái trình tự này hắn đã sớm thành thục rồi.

Một mực bố trí ròng rã nửa tiếng đồng hồ, trên mặt đất xuất hiện một cái tế đàn mang phong cách âm trầm, tràn ngập quỷ dị.

Dọc theo bên rìa tế đàn còn có từng cây từng cây xương cốt màu trắng trồi ra từ trong đất, nhìn qua giống như nghi thức tà giáo vậy.

- A Ngốc, ngươi cẩn thận đi đến giữa tế đàn.

Cao Bằng nói với A Ngốc.

A Ngốc không chần chờ chút nào nhanh chân đi vào, thời điểm đi vào chính giữa tế đàn thì mặt đất đột nhiên lõm xuống dưới, giống như cát chảy ở vùng sa mạc, một màn này có vẻ cực kì quỷ dị. Phải biết, mặt đất ở nơi bố trí tế đàn mặc dù xốp, nhưng tuyệt đối sẽ không khoa trương đến loại tình trạng này.

Lúc này, tế đàn dường như sống lại, mặt ngoài từng cây xương cốt trắng ởn rậm rạp toát ra từng ngọn lửa màu trắng.

- Ngay tại lúc này.

Cao Bằng hít sâu một hơi, mở hộp lấy Vạn Năm m Kim từ bên trong ra.

Đây là một khối kim loại to cỡ nắm tay người, mặt ngoài hiện đầy hoa văn bất quy tắc quỷ dị.

Trong các chỗ lõm trên bề mặt của khối kim loại có màu xanh tương tự rỉ sét.

Trong nháy mắt khi Vạn Năm m Kim được lấy từ trong hộp, tế đàn bị kích hoạt phát ra từng tiếng kêu nức nở khe khẽ. Trong đêm khuya yên tĩnh, âm thanh nỉ non, trầm thấp, không theo thứ tự tràn ngập trong không khí.

Cao Bằng tiến lên hai bước, bên ngoài cơ thể hắn dâng lên một đoàn ánh sáng không tên, hiển nhiên là nhận lấy công kích không biết từ nơi nào, tất cả công kích nhận lấy đều toàn bộ chuyển dời cho A Ngốc.

Loại công kích này chẳng có gì đáng ngại đối với A Ngốc.

Cao Bằng để A Ngốc há miệng ra, sau đó đưa Vạn Năm m Kim để vào trong miệng A Ngốc.

A Ngốc tiếp tục chìm xuống, cuối cùng toàn bộ thân hình chìm hẳn xuống đất, tại nguyên chỗ nhô lên một đống đất nho nhỏ.

Bên trong nền đất tại vị trí tế đàn có từng chùm từng chùm ánh sáng màu trắng không ngừng chiếu ra bên ngoài, ánh sáng màu trắng quỷ dị tiếp tục lan tràn, cuối cùng hóa thành điểm điểm quầng sáng tiêu tán trong không khí.

Ánh sáng trắng càng lúc càng nhiều, lan tràn ra phía ngoài càng lúc càng nhanh, diện tích khuếch tán cũng tăng lớn.

Nhìn từ đằng xa, vùng đất này dường như đang bốc cháy, trong đêm tối có vẻ đặc biệt làm người khác chú ý.

Bên trong hỏa diễm màu trắng giống như xuất hiện từng cái từng cái bóng mơ hồ.

Cao Bằng nháy mắt một cái, lại nhìn thêm một lần nữa, đúng là có bóng dáng, những cái bóng này đều rất mờ nhạt, hình dáng đều không giống nhau.

Những cái bóng này giống như có được ý thức đơn giản, không ngừng bồng bềnh trong lửa.

Quá trình này một mực kéo dài nửa giờ, sau đó hỏa diễm bắt đầu thu liễm vào trong, bảo nó là thu liễm chẳng bằng nói là quầng sáng màu trắng không còn khuếch tán ra ngoài khu vực tế đàn nữa.

Cuối cùng, phiến khu vực này khôi phục bình tĩnh.

Trong đêm tối yên tĩnh, nhờ ánh trăng chiếu xạ, gai xương màu trắng mơ hồ đang phản quang.

Sa ——

Một bàn tay xương tráng kiện, đen nhánh duỗi ra từ bên trong tầng đất, khớp xương thô to nhìn qua tràn đầy lực lượng.

Tiếp theo, lại là một bàn tay tráng kiện phá vỡ mặt đất. Sau

đó, một cơ thể cao lớn chậm rãi từ trong đất bùn thức tỉnh.

Loài vượn vốn dĩ có hình thái tương tự với nhân loại, nếu như nói trước đó trạng thái Hài Cốt Vong Hầu nhìn qua rất giống xương cốt loài vượn, sau khi tiến hóa thì hình thể A Ngốc đã cùng loại với người, khác biệt duy nhất chính là xương cốt ở hai tay to và dài hơn so với nhân loại.

Tại vị trí hai vai, hai cái cốt giác màu trắng thô to uốn lượn từ nơi bả vai kéo dài về phía sau, nhìn qua tựa như một cái vòng tròn chưa khép kín.

Màu sắc của xương cốt cũng từ màu xám bạc biến thành màu đen nhánh khiếp người, hình thể ngược lại rút nhỏ một chút, đại khái chỉ cao có bốn mét.

Xương sườn trước ngực ban đầu từ mười cái biến thành ba mươi sáu cái, trở nên càng thêm dày đặc, vị trí lồng ngực, một quả tim tạo thành từ tơ máu đang nhảy lên kịch liệt.

Lỗ thủng trong hốc mắt thiêu đốt lên hỏa diễm âm u màu trắng.

Cúi đầu xuống, A Ngốc chậm rãi mở tay phải ra, một ngọn lửa màu trắng từ lòng bàn tay chậm rãi dâng lên.

Cánh tay đột nhiên vung ra, hỏa diễm trong lòng bàn tay chui xuống mặt đất dưới chân.

Mặt đất bắt đầu run rẩy, từ bên dưới chui ra một cái đầu màu trắng, cuối cùng một con cốt lang cao một thước, dài hai mét leo ra.

Bên trong vành mắt của cốt lang có một ngọn lửa màu trắng, ngoan ngoãn bò đến dưới chân A Ngốc, quỳ trên mặt đất đầy vẻ lấy lòng.

Trong mắt Cao Bằng hiện lên một loạt số liệu: Tiến hóa thành công —— 【 Hài Cốt Bạo Quân 】

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 214: Đại Tử Ủy khuất

【 Tên quái vật 】: Hài Cốt Bạo Quân

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 30

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Truyền thuyết

【 Năng lực quái vật 】: Xương cốt cứng rắn Lv 2, Chưởng khống vong linh Lv 1.

【 Đặc tính quái vật 】: Huyết ti tâm (Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Tiêu hao số lượng tơ máu và năng lượng nhất định để ngưng tụ ra Huyết ti tâm. Lúc Huyết ti tâm còn tồn tại sẽ tăng lên tố chất thân thể trên toàn phương vị cho Hài Cốt Bạo Quân, lúc Huyết ti tâm bị phá huỷ thì hiệu quả bị động sẽ biến mất.

Hiệu quả ②: Chủ động kích hoạt Huyết ti tâm có thể dẫn phát trái tim cộng hưởng, từ đó thao túng nhịp tim đập.)

Vong Linh Diễm (Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Đưa Vong Linh Diễm vào thi thể đầy đủ xương cốt sẽ có thể khôi phục lại, chuyển hóa nó thành vong linh hệ cốt, độ mạnh yếu có quan hệ với thực lực khi còn sống, nhưng vong linh khôi phục không thể vượt qua đẳng cấp của Hài Cốt Bạo Quân.

Hiệu quả ②: Vong linh bị Vong Linh Diễm khôi phục có thể tiếp tục trưởng thành, nhưng không thể vượt qua đẳng cấp lớn nhất của Hài Cốt Bạo Quân. Hài Cốt Bạo Quân có thể hấp thu vong linh đã khôi để cung cấp cho mình trưởng thành.)

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Quang Minh

【 Lộ tuyến tấn cấp phẩm chất Thần thoại 】: . . .

Lần này đẳng cấp của A Ngốc tăng lên rất nhiều, trước khi tăng lên A Ngốc chỉ có cấp 26, lần này ngoại trừ phẩm chất tăng thì đẳng cấp đã tăng lên ròng rã 4 cấp.

Lần này lộ tuyến tiến hóa của A Ngốc sinh ra năng lực mới, Vong Linh Diễm nhìn qua có chút giống năng lực loại triệu hoán, tuy nhiên nó cũng có hạn chế, nhất định phải có thi thể mới được, không có thi thể sẽ thành vô dụng.

Mà hiệu quả thứ hai của Vong Linh Diễm làm cho Cao Bằng phải suy nghĩ, có thể hấp thu lực lượng vong linh đã khôi phục để tăng thực lực bản thân.

Đúng là không thẹn với hai chữ Bạo Quân này.

Vừa mới tiến hóa xong A Ngốc lộ ra vẻ rất hiếu kì, cả người phóng ra một bước xoay xoay lắc lắc, tựa hồ không thích ứng việc lực lượng của bản thân đột nhiên tăng mạnh.

- A Ngốc, đi theo ta.

Cao Bằng mở miệng nói.

Trước khi tiến hóa cặp kìm của Đại Tử phải dùng hết toàn lực mới có thể miễn cưỡng lưu lại vết cắt trên xương cốt của A Ngốc, lần này sau khi tiến hóa không biết lực phòng ngự của A Ngốc phải chăng gia tăng, cho nên phương pháp thí nghiệm tốt nhất chính là ——

- Đại Tử, ngươi cắn vào xương đùi A Ngốc một cái đi.

Cao Bằng phân phó cho Đại Tử.

Tựa hồ bởi vì vừa mới tiến hóa, Đại Tử vẫn không thể nhận ra A Ngốc, chỉ cảm thấy khí tức trên người A Ngốc có chút quen thuộc mà thôi.

Nghi ngờ nhìn qua A Ngốc, sau đó Đại Tử thận trọng leo lên. Trên người A Ngốc tản mát ra một luồng khí tức như có như không, loại khí tức này khiến cho Đại Tử rất khó chịu, đồng thời trong lòng dâng lên một tia e ngại.

Sau đó Đại Tử tỉnh táo lại, Từ Hàng Phổ Tử ta thế mà lại sợ hãi?

Đại Tử thở phì phò bò lên trên, mở cái miệng rộng hung hăng cắn về phía xương đùi của A Ngốc.

Két két.

Cặp kìm của Đại Tử bị nứt ra một lỗ hổng lớn bằng hạt gạo, mà xương cốt màu trắng bạc của A Ngốc lông tóc không tổn hao gì.

Đại Tử ngây người một lát, sau đó ủy khuất quay người, không để ý tới Cao Bằng kêu gọi, trực tiếp chạy về phía rừng cây.

- Đại Tử nhanh trở lại!

Cao Bằng không ngừng kêu gọi.

Nhìn qua bóng lưng Đại Tử, trong lòng Cao Bằng bất đắc dĩ, hắn biết là Đại Tử ủy khuất.

Làm ngự thú theo hắn đầu tiên, thực lực hôm nay của Đại Tử cũng không phải không có tiến bộ, nhưng mà nếu so sánh với các ngự thú khác thì tốc độ tăng lên của Đại Tử hơi chậm một chút.

A Ban phẩm chất Sử thi, Tiểu Diễm phẩm chất Sử thi, A Ngốc phẩm chất Truyền thuyết, Tiểu Hoàng phẩm chất Truyền thuyết, cái duy nhất giống nó cũng chỉ có A Xuẩn vẫn là phẩm chất Hoàn mỹ. Nhưng mà Đại Tử cũng không phải là loại cá ướp muối không có truy cầu đối với thực lực, chỉ cần mỗi ngày có thể uống nước trái cây là thỏa mãn như A Xuẩn.

Đại Tử càng nhiều hơn chính là hi vọng mình có thể trở nên càng cường đại, như thế mới có thể mỗi ngày đi theo bên người Cao Bằng để bảo hộ hắn.

Nhưng có một ngày nó đột nhiên phát hiện, những ngự thú khác bên người Cao Bằng đều trở nên càng ngày càng cường đại, việc bảo hộ Cao Bằng tựa hồ cũng không cần đến nó. Nó chỉ cần giống như một đầu cá ướp muối theo ở phía sau yên lặng hô 666 là được rồi, chuyện này khiến cho Đại Tử cảm thấy rất khủng hoảng bất an.

Cũng không phải là Cao Bằng bất công, mà là mỗi một lần tiến hóa đều cần đến những tài liệu có thể ngộ nhưng không thể cầu, không phải là chuyện Cao Bằng có thể quyết định.

Nếu như tài liệu tiến hóa của Tiểu Hoàng và A Ban bọn chúng có thể để cho Đại Tử tiến hóa thì Cao Bằng tuyệt đối sẽ không hàm hồ, thật sự thì loại chuyện này phải xem vận khí.

- Ta, ta đi tìm nó.

A Ngốc cúi người, bàn tay nhẹ nhàng quét lên bùn đất dưới chân, thận trọng nhặt lên một viên hạt tròn màu tím nhạt lớn chừng hạt gạo, bàn tay nhẹ nhàng khép lại sau đó nhanh chân đi về hướng Đại Tử biến mất.

Cao Bằng có thể có rất nhiều ngự thú, nhưng mà bên trong thế giới của mỗi một ngự thú cũng chỉ có một mình Cao Bằng.

Đại Tử ủy khuất ngồi xổm trên mặt đất, không ngừng đào hố dưới gốc một cây đại thụ, sau đó đem mình chôn xuống dưới.

A Ngốc từ phía sau đi đến, yên lặng nhìn Đại Tử tự chôn mình, chỉ còn lộ ra một đoạn đầu nhỏ cùng với hai chiếc râu trong không khí.

- Rống rống. . .

A Ngốc vỗ nhè nhẹ đầu Đại Tử, hỏa diễm màu trắng trong hốc mắt nhẹ nhàng lấp lóe, sau đó có một đoàn bay ra dung nhập vào trong đầu Đại Tử, ngắn ngủi kết nối thế giới tinh thần của Đại Tử và A Ngốc vào một chỗ.

- Đại Tử.

A Ngốc nói với Đại Tử.

Con mắt Đại Tử đảo lòng vòng, liếc nhìn A Ngốc không nói gì.

- Chúng ta là bằng hữu.

A Ngốc đưa tay phải ra.

Đại Tử vẫn không để ý tới A Ngốc.

- Đây là thứ vừa rồi ngươi đánh rơi.

A Ngốc mở tay phải ra, trên lòng bàn tay có một viên hạt tròn màu tím nhạt lớn bằng hạt gạo.

Đại Tử liếc mắt, thiếu chút nữa tức giận khóc lên. Là do ta cắn ngươi một ngụm mới rơi ra, ngươi trả răng lớn cho ta!

- Ngươi nhìn.

A Ngốc cúi đầu xuống, nhẹ nhàng chỉ vào vị trí xương đùi của mình. Ở vị trí vừa nãy bị Đại Tử cắn vào, có mấy đạo vết nứt nhỏ như sợi tóc nhìn rất bắt mắt.

Đại Tử hừ lạnh,

- Miệng vết thương ta cắn ra không phải như vậy, lừa gạt ai chứ.

A Ngốc gật đầu,

- Lần sau ta sẽ chú ý.

- Chủ nhân thích nhất là ngươi.

A Ngốc ngồi xổm xuống nhẹ nhàng vuốt ve đầu Đại Tử,

- Chúng ta cũng cần ngươi.

Đại Tử phụng phịu, trầm mặc không nói.

Sau đó nó liền phát hiện A Ngốc đã đứng dậy rời đi.

Hừ, còn nói cần ta, chỉ chớp mắt liền chạy! Lừa gạt ai đó!

Mười phút sau, sau lưng truyền đến tiếng bước chân,

- Ngươi còn tới đây làm gì, coi như ngươi tới đây ta. . .

Một cỗ mùi thơm nhàn nhạt truyền vào lỗ mũi Đại Tử.

Tay trái của A Ngốc cầm một nửa con gà quay, sau đó nhẹ nhàng đặt gà quay ở vị trí cách đầu Đại Tử nửa mét.

Ánh mắt của Đại Tử đã hoàn toàn bị gà quay hấp dẫn, gắt gao nhìn chằm chằm gà quay.

- Ta liền tha thứ cho ngươi.

Nói xong Đại Tử từ trong đất leo ra nhào vào gà quay miệng lớn gặm ăn, một bên ăn một bên mơ hồ nói:

- Ta nhất định sẽ trở nên mạnh hơn các ngươi.

- Nhất định sẽ.

A Ngốc nhẹ nói.

- Sớm muộn cũng có một ngày ta lại biến thành Từ Hàng Phổ Tử!

Đại Tử kiên định tín niệm.

Từ Hàng Phổ Tử? A Ngốc rất nghi hoặc, đây là vật gì.

- Đó là một con rết rất rất lợi hại, còn biết bay!

Trong mắt Đại Tử tràn ngập ước mơ, cái Từ Hàng Phổ Tử kia siêu lợi hại.

- Ngươi sẽ lợi hại giống như nó.

A Ngốc gật đầu.

- Hừ!

Đại Tử kiêu ngạo ngẩng đầu.

Sau khi được A Ngốc an ủi Đại Tử trở về với cái miệng đầy dầu mỡ, Cao Bằng an ủi Đại Tử ngày mai sẽ đi vào trong rừng rậm tìm kiếm tài liệu tiến hóa cho nó.

Con rết thích ăn dấm nào đó lúc này mới hài lòng nằm xuống đi ngủ.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 215: Huyễn Long Tích

Sáng sớm hôm sau, Cao Bằng còn nằm ở trên giường, Đại Tử đã không kịp chờ đợi bò lên trên giường lớn của Cao Bằng.

Toàn bộ thân hình đè lên trên người Cao Bằng, hai sợi râu rủ xuống không ngừng ma sát trên mặt hắn.

Bị Đại Tử không ngừng quấy rối như vậy, Cao Bằng mơ mơ màng màng mở to mắt, vừa mở mắt đã nhìn thấy hai cái kìm lớn đầy vẻ hung dữ không ngừng đóng mở ở trước mặt.

- Được rồi, đừng nghịch nữa.

Cao Bằng muốn đẩy Đại Tử ra, nhưng Đại Tử lại quá nặng, dùng sức đẩy nhiều lần cũng không đẩy ra nổi.

- Ngươi mà cứ như vậy nữa thì hôm nay chúng ta cũng đừng nghĩ ra khỏi cửa.

Nghe thấy những lời chủ nhân nói, lúc này Đại Tử mới ngoan ngoãn bò từ trên giường xuống.

Rời giường rửa mặt xong xuôi, Cao Bằng lắc đầu cười khổ. Mặc dù bây giờ chính phủ đã tiến hành đàm phán với Sơn Linh, nhưng thế cục vẫn không quá lạc quan, bên ngoài dã ngoại vẫn còn có chút nguy hiểm.

Trước đó có giải thích với ông ngoại là mình muốn đi ra ngoài, đầu tiên ông ngoại có hơi do dự, sau đó mới gật đầu,

- Vậy lần này đi nhanh về nhanh, chớ nán lại thời gian quá lâu. Sơn Linh bên kia tạm thời xem như ổn định, nhưng mà những quái vật này cho tới bây giờ đều không thể tin tưởng được, mà chúng

am hiểu nhất chính là thay đổi thất thường, nguyên tắc hành vi của bọn chúng đa số đều dựa vào vui sướng giận buồn của bản thân.

- Còn nữa, nếu như cháu chỉ muốn đi tìm tài liệu thì không nên mang quá nhiều ngự thú theo, bằng không tính linh hoạt sẽ không cao.

Cao Bằng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rõ. Lần này hắn cũng chỉ chuẩn bị mang theo bốn ngự thú Đại Tử, A Ngốc, Tiểu Diễm và cả A Xuẩn tiến đến dã ngoại mà thôi.

Bây giờ đẳng cấp hay phẩm chất của A Ngốc đều đứng đầu trong mấy con ngự thú dưới tay mình, về phần Tiểu Diễm bởi vì thiên phú chủng tộc nên tốc độ trưởng thành cũng rất nhanh, ở mấy ngày trước đã đề thăng lên cấp hai mươi tám rồi, dựa theo phân chia của xã hội loài người bây giờ nó đã là một ngự thú cấp Thủ lĩnh trung kỳ.

Ngược lại A Xuẩn không có gì, kích thước cơ thể nó không lớn nên rất thuận tiện cho việc mang theo, quan trọng nhất chính là mang theo A Xuẩn thì tương đương với việc mang theo một cái không gian trữ vật tùy thân, cực kì tiện lợi.

Cao Bằng chỉ chờ mong có một ngày nào đó trong không gian tùy thân của A Xuẩn có thể chứa được vật sống.

Nói như vậy thì tương đương với tùy thân mang theo một cái thành lũy chiến tranh có thể di động, chỉ cần mở không gian tùy thân liền có thể phóng xuất tất cả ngự thú của mình ra, hơn nữa A Xuẩn còn có thể thích ứng với các loại hoàn cảnh như thuỷ, không.

Nghĩ tới đây, Cao Bằng nhất thời không nhịn được sờ lên A Xuẩn đang nằm bẹp trên đỉnh đầu mình.

Ừm, càng ngày càng bóng loáng rồi.

Mình mỗi ngày sờ như thế, nó đã sắp bị sờ đến trơn nhẵn luôn rồi.

- Vừa vặn gần đây lão Lưu rảnh rỗi không có việc gì, cứ để ông ấy đi một chuyến dã ngoại cùng với con vậy.

Kỷ Hàn Vũ vẫn có chút không yên lòng, suy nghĩ một lát mới nói với Cao Bằng.

Dứt lời liền gọi điện thoại cho ông Lưu ngay. Không bao lâu sau, xa xa trên bầu trời xanh thẳm có hai đạo bóng đen nhanh chóng bay tới, cuối cùng vững vàng rơi xuống ven bờ hồ.

Hai quầng sáng cấp Lĩnh chủ chầm chậm xoay tròn ở dưới chân bọn chúng.

【 Tên quái vật 】: Huyễn Long Tích

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 41 (cấp Lĩnh Chủ)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh nhuệ

【 Năng lực quái vật 】: Lân phiến cứng rắn lv3, Cường hóa chiều hướng thị giác lv1.

【 Đặc tính quái vật 】: Chủng tộc ảo ảnh (Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Khi nó đứng im bất động hoặc là di chuyển chậm chạp, lập tức sẽ hòa làm một thể với cảnh vật xung quanh một cách hoàn mỹ, đồng thời nhiệt độ cơ thể cũng sẽ duy trì nhất trí với cảnh vật xung quanh.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Làn da đặc thù bên ngoài cơ thể có thể làm cho nó hấp thụ âm thanh, đồng thời có thể hấp thụ sóng âm, lúc cất bước di động thì âm thanh phát ra cực kỳ nhỏ bé, gần như không thể tra xét.)

Huyễn Ảnh Long Tích đã triệt để biến dạng, không chỉ cái tên

từ Huyễn Ảnh Long Tích biến thành Huyễn Long Tích, hình dáng bề ngoài cũng phát sinh biến hóa cực lớn.

Ban đầu nhìn qua chỉ là một con thằn lằn ngụy trang đã được phóng đại rất nhiều lần, nhưng bây giờ kích thước cơ thể nó so với ban đầu chí ít tăng lên tám lần, cũng chính là mặc kệ chiều dài, cao hay rộng đều biến thành gấp hai lúc đầu.

Lân phiến lộng lẫy tùy theo cảnh sắc chung quanh mà biến hóa, như ẩn như hiện, tỉ lệ đầu so với thời điểm còn là Huyễn Ảnh Long Tích nhỏ hơn không ít, giữa hai tròng mắt màu da cam có một cái đường dọc.

Khiến người khác chú ý nhất chính là phía sau xương sườn Huyễn Long Tích có mọc ra một đôi cánh xương nhô ra phía ngoài.

Giữa hai chỗ nối tiếp của cánh còn có một cái màng mỏng như cánh ve, kích thước của đôi cánh rất lớn, hầu như là gấp hai lần cơ thể của chính nó.

Lúc Huyễn Long Tích lẳng lặng nằm rạp trên mặt đất, đôi cánh này lập tức gập lại nép vào hai bên cơ thể, tăng thêm lân phiến của nó vốn có hiệu quả che giấu, cho nên đơn giản nhìn qua một lần là cảm thấy trái phải hai bên thân thể có chút hở ra mà thôi, hoàn toàn không hề nhìn ra còn có một đôi cánh lớn.

Nếu quả thật để cho Cao Bằng miêu tả, sau khi Huyễn Long Tích tiến hóa nhìn chẳng khác nào một con Cự Long trong truyền thuyết thần thoại phương Tây.

Một con ngự thú cấp Lĩnh Chủ khác chính là Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu, đẳng cấp Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu so với hai tháng trước không có bất kỳ biến hóa nào, vẫn như cũ bảo trì tại cấp 42. Nhưng mà trên thân thể nó nhiều hơn rất nhiều vết sẹo so với lần trước, vết sẹo có lớn có nhỏ, có cái đã nhanh khép lại, có cái chỉ vừa mới kết vảy, một cỗ khí tức hung lệ đập vào mặt.

Nhớ tới ông Lưu từng nói qua, Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu chính là dựa vào điên cuồng ma luyện cực hạn mới đột phá đến cấp Lĩnh Chủ, phẩm chất cũng chỉ là Phổ thông thấp nhất trong quái vật cấp bậc Lĩnh Chủ, muốn đơn thuần dựa vào tăng cường độ thân thể thì rất khó tăng lên.

Cái chủng loại Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu này có thể tăng lên tới đẳng cấp trước mắt đã gần như kỳ tích rồi.

Tiểu Hoàng vừa nhìn đã chọn trúng Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu, hai mắt sáng lên, nó phát hiện ra trên người con chim lớn này có khí chất giống như mình.

Tranh thủ thời gian vội vàng chạy tới, nó hiếu kì nhìn chằm chằm vào Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu.

Hai mắt đang nhắm của Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu chậm rãi hơi hé mở ra một cái khe, ánh mắt lạnh lùng quét qua Tiểu Hoàng, sau đó đôi lông mày hơi nhăn lại một cái.

Chỉ nghe trong không khí vang lên một trận sấm sét, sau một khắc chiếc áo khoác màu vàng đang phủ trên thân Tiểu Hoàng chớp mắt bị cởi hết, lộ ra thân thể trần trùng trục.

- Cạc!

Tiểu Hoàng trợn to hai mắt, hai cái chân trong nháy mắt khép lại, run lẩy bẩy nhìn Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu.

- Ông Lưu, chúng ta đi đến nơi này trước đi, nếu như không có thu hoạch gì thì lại đi nơi này, nơi này và cả nơi này nữa…

Ông Lưu chậm rãi gật đầu.

- Được rồi, vậy thì chúng ta đi thôi.

Dứt lời, ông Lưu trực tiếp để Cao Bằng cưỡi lên lưng Huyết

Nhãn Hồ Ngốc Thứu, trên lưng Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu có lông vũ, so với lân phiến bóng loáng của Huyễn Long Tích thì dễ cưỡi hơn rất nhiều.

Sau đó song trảo sắc bén của Huyễn Long Tích trực tiếp xuyên qua khe hở xương cốt giữa hai vai A Ngốc nhấc bổng nó lên, hai ngự thú chớp mắt vọt thẳng lên trời.

- À, chờ một chút, ông Lưu, cháu còn chưa mang theo ngự thú khác mà!

Trên bầu trời chỉ còn lại tiếng kêu thảm thiết thật lâu không ngừng của Cao Bằng.

- Cũng không phải đi chơi, mang theo nhiều ngự thú như vậy làm cái gì, chúng ta nên đi sớm về sớm.

A Xuẩn nằm ở trên đỉnh đầu Cao Bằng bị cuồng phong thổi đến mức xúc tu bay loạn, hưng phấn không ngừng kêu phốc tức phốc tức.

Cảm giác được khí tức của hai con quái vật cấp Lĩnh Chủ, trên bầu trời quái vật bay qua đều dồn dập né tránh, một đường hoành hành không sợ.

Nửa tiếng đồng hồ sau hai con ngự thú từ trên bầu trời hạ xuống.

- Địa điểm thứ nhất chắc là chỗ này.

Ông Lưu lấy thiết bị định vị GPS ra, chạm lên phía trên mấy cái, sau đó lại lấy bản đồ ra tiến hành so sánh.

Khuôn mặt Cao Bằng bị lạnh đến tím xanh, buông hai tay đang run rẩy ra từ trên lưng Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu trượt xuống mặt đất, liên tục đánh mấy cái hắt xì, liếc mắt nhìn thiết bị định vị GPS trong tay ông Lưu.

- Đến rồi.

Cao Bằng đột nhiên không nói nên lời, nhớ tới trước đó mình đau khổ chạy trốn trong rừng rậm, tốn hao thời gian mấy ngày mới đến được nơi cần đến, kết quả ông Lưu bên này chỉ cần nửa tiếng đồng hồ mà thôi.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 216: Vong Linh Diễm

Đây là một hồ nước không lớn, loại hồ nước này trong hoàn cảnh phức tạp như thập vạn đại sơn gần thành Du Châu cũng không tính là hiếm thấy.

Nhưng chân chính hấp dẫn sự chú ý của Cao Bằng chính là từng có người phát hiện qua Lôi Văn Nga ở gần cái hồ này.

Lôi Văn Nga là động vật quần cư, tính cách dịu dàng ngoan ngoãn, yêu thích ăn phấn hoa, ăn rễ cây thực vật mà sống.

Chỉ có điều lực công kích của Lôi Văn Nga không mạnh, cho nên phần lớn Lôi Văn Nga đều sống theo bầy đàn.

Lôi Văn Nga yêu thích hoàn cảnh ẩm ướt, đồng thời còn ưa thích nghỉ lại ở những địa phương râm mát, trọng yếu nhất chính là gần nơi Lôi Văn Nga tụ tập tất nhiên sẽ có đại lượng lôi nguyên tố.

Giống như phần đông động vật hoang dã phải bổ xung thêm muối, Lôi Văn Nga cũng nhất định phải trường kỳ bổ sung lôi nguyên tố, nếu không cứ thế mãi sẽ uể oải thoái hóa.

Có lẽ là do có hai con ngự thú cấp Lĩnh Chủ ở đây, trong phương viên vài dặm chợt trở nên đặc biệt yên tĩnh, dù là mấy con côn trùng chuyên làm ầm ĩ cũng đình chỉ kêu to.

Huyễn Long Tích uể oải bò về phía hồ nhỏ, nói là hồ nhỏ nhưng đối với kích thước của Huyễn Long Tích mà nói cũng chỉ là một cái bể nước lớn một chút mà thôi.

Toàn bộ thân hình đều không thể chìm hết vào bên trong nước,

sống lưng rộng lớn xẹt qua một đường vòng cung trên mặt nước, nhàn nhã bập bềnh trên mặt hồ, dường như rất thích loại hoàn cảnh này.

- Sớm biết đã mang Đại Tử đến đây, Đại Tử có lôi thuộc tính, nó đối với khí tức lôi nguyên tố hẳn là càng mẫn cảm hơn.

Cao Bằng nói với vẻ bất đắc dĩ.

Lộ tuyến tiến hóa của Đại Tử có đầy đủ 16 loại, mỗi một loại đều cần tài liệu hoàn toàn không giống nhau.

Cao Bằng lựa chọn tìm kiếm gần thành Du Châu, ở những khu vực phù hợp sinh ra tài liệu một chút.

A Ngốc nghiêng đầu nghĩ, sau đó đi đến biên giới hồ nước, nhẹ nhàng vung tay lên với hồ nước dưới chân, một mảnh hỏa diễm màu trắng thật lớn được vẩy ra, hồ nước bình tĩnh đột nhiên sôi trào lên.

Sau đó Cao Bằng nhìn thấy từng đầu từng đầu xương cá màu trắng tranh nhau chen lấn chui ra khỏi mặt nước.

Ở trên mặt nước tung tóe nhảy lên.

A Ngốc xòe năm ngón tay ra, hướng phía dưới nhấn một cái.

Đám Vong Linh Ngư Cốt đang sục sôi chớp mắt đều an tĩnh lại, linh hồn hỏa diễm màu trắng thiêu đốt trong hốc mắt, yên tĩnh nhìn về phía A Ngốc.

Lúc này A Ngốc mới quay đầu nhìn về phía chủ nhân,

- Chủ nhân, muốn tìm thứ gì cứ để bọn chúng đi tìm đi.

Cao Bằng nhìn một màn này không khỏi sợ hãi than thở một phen, một chiêu vong linh sống lại này của A Ngốc có thể nói là khiến hắn rất rung động.

- Chỉ cần ở đáy hồ có các đồ vật mang linh năng phong phú thì cứ bảo bọn chúng đưa lên đây.

Cao Bằng suy nghĩ, dù sao không gian tùy thân của A Xuẩn cũng rất lớn.

A Ngốc gật đầu, sau đó cũng không thấy nó căn dặn như thế nào, toàn bộ những con Vong Linh Ngư kia đều chìm vào đáy hồ.

Sau đó thỉnh thoảng có Vong Linh Ngư chui ra mặt nước, trong miệng bọn chúng hoặc ngậm lấy các cây rong có hình dáng kỳ quái lạ lùng, hoặc ngậm lấy một vài tảng đá hình dạng khác nhau.

- Ừm?

Cao Bằng cầm lấy một khối đá trong đó lên, cái tảng đá này chỉ lớn bằng ngón tay cái, có màu nâu xám, nói chung nhìn qua rất là tầm thường, nhưng ngay bên cạnh lại có một cái khe, sau khi khe vỡ ra lộ ra hoa văn màu lam bên trong.

【 Tên vật phẩm 】: Thủy Linh Thạch (Độ tinh khiết thấp)

【 Giới thiệu vật phẩm 】: Một số lượng lớn tảng đá có chứa lực lượng thủy nguyên tố phong phú, dễ dàng hình thành khoáng mạch, dễ dàng hấp thu, phạm vi sử dụng rộng khắp.

Trong miệng những con Vong Linh Ngư khác cũng có Thủy Linh Thạch, Cao Bằng nhặt nó lên, liếc mắt nhìn cái hồ này. Xem ra dưới đáy cái hồ này còn có một cái quặng mỏ Thủy Linh Thạch, có lẽ là khoáng mạch vừa hình thành không lâu cho nên Thủy Linh Thạch lấy ra đều có độ tinh khiết rất thấp.

Phạm vi sử dụng linh thạch vô cùng rộng rãi, Cao Bằng nhớ tới một loại phương pháp sử dụng chính là khai thác một số lượng lớn những linh thạch này ra rồi xây thành phòng ốc, sau đó sắp xếp cho những con quái vật có thuộc tính tương ứng ở lại sinh hoạt trong phòng, tốc độ tiến hóa của bọn chúng sẽ tăng lên không ít.

Chỉ có điều loại hiệu suất này vẫn là quá thô ráp, làm sao để đề cao hiệu suất sử dụng linh thạch cũng là đề tài hiện nay đang được rất nhiều phòng thí nghiệm trên thế giới nghiên cứu.

Mặc dù không thể tìm được tài liệu để Đại Tử tiến hóa, nhưng có thể tìm được một khoáng mạch Thủy Linh Thạch cũng coi như niềm vui ngoài ý muốn.

Chỉ có điều khoảng cách nơi này với thành Du Châu có chừng mấy trăm dặm, muốn khai thác khoáng mạch Thủy Linh Thạch ở nơi này cũng không phải một chuyện đơn giản.

Ông Lưu tỏ vẻ vô cùng hiếu kì đối với loại năng lực này của A Ngốc,

- Cái con tiểu khô lâu này của cháu có thể phục sinh quái vật sao?

- Đúng vậy, đây là năng lực mới của A Ngốc.

Ông Lưu như có điều suy nghĩ, liếc mắt nhìn A Ngốc hình thái đại biến,

- Đó đúng là một loại năng lực mới rất không tệ, chỉ có điều cái con tiểu khô lâu này của cháu không phải phát triển theo phương hướng chiến đấu hay sao, tại sao lại sinh ra loại năng lực thuộc hệ triệu hoán, nên nhớ năng lực quá lẫn lộn cũng không tốt.

Cao Bằng cũng không biết giải thích với ông Lưu như thế nào, lúc trước Cao Bằng cũng không nghĩ nhiều như vậy, bởi vì cơ hội tăng lên tới phẩm chất Truyền thuyết đều chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu, hiện tại Cao Bằng cũng không có tư cách chọn ba lấy bốn nữa.

Huống hồ có thể được đánh giá là phẩm chất cấp Truyền thuyết thì khẳng định nó có tiềm lực và thực lực tương ứng, năng lực Vong Linh Diễm của A Ngốc có thể phục sinh vong linh cũng

không hạn chế về số lượng, nói cách khác A Ngốc hoàn toàn có thể bằng vào sức một mình sáng tạo ra vong linh thiên tai.

Đương nhiên, đây chỉ là tình huống lý tưởng nhất mà thôi, trước tiên phải có thật nhiều thi thể vẫn còn hoàn chỉnh cung cấp cho A Ngốc, hơn nữa đẳng cấp vong linh sau khi thức tỉnh cũng không thể vượt qua A Ngốc.

Bằng vào một cái năng lực này đã không thẹn với phẩm chất Truyền thuyết của A Ngốc rồi.

Cuối cùng lại tìm tòi xung quanh thêm một lúc, rốt cuộc tại khoảng cách ngoài hồ năm mươi mét đã tìm được một mảnh rừng Lôi Phong.

Lôi Phong có thể tụ tập lôi nguyên tố, có lẽ đây chính là nguyên nhân có người phát hiện phụ cận có Lôi Văn Nga tụ tập.

- Không phải nơi này, chúng ta đi tới chỗ khác đi.

Cao Bằng nói với ông Lưu.

A Ngốc vẫn đứng bên hồ nhẹ nhàng mở tay trái ra nhắm ngay mặt hồ, sau một khắc trên mặt hồ liền hiện lên lít nha lít nhít Vong Linh Ngư. Sau đó A Ngốc hơi chuyển động ý nghĩ một chút, trong nháy mắt toàn bộ những con Vong Linh Ngư nổi lên mặt nước này đều nổ tung, trong xương sọ bay ra từng đoàn từng đoàn Vong Linh Diễm chui vào lòng bàn tay A Ngốc.

Một số lượng lớn Vong Linh Diễm tụ tập trong lòng bàn tay A Ngốc, hỏa diễm dâng lên cao khoảng chừng nửa mét, Vong Linh Diễm thuận theo cánh tay tráng kiện của A Ngốc một mực xuyên qua hướng lên chui vào đầu A Ngốc. Sau khi hấp thu xong cái đoàn Vong Linh Diễm này, khí tức trên thân A Ngốc dường như cũng tăng cường một chút.

Cao Bằng phảng phất nghe thấy âm thanh vong linh kêu rên,

linh hồn bị xé nứt nhấm nuốt.

Trong hốc mắt A Ngốc, hỏa diễm màu trắng âm u giống như có sinh mệnh chậm rãi chảy xuôi, dần dần rót vào toàn thân A Ngốc, cường hóa xương cốt của nó. . .

Có ông Lưu ra tay, Cao Bằng chỉ mất chừng nửa ngày thời gian đã đi khắp bốn cái địa điểm được đánh dấu, khiến hắn cảm thấy rất đáng tiếc chính là cả bốn cái địa điểm này đều không có tài liệu cung cấp cho Đại Tử tiến hóa.

Nhưng mà Cao Bằng lại có một cái thu hoạch khác, đó chính là hiện tại hắn phát hiện ra phương pháp làm cho A Ngốc nhanh chóng trưởng thành, coi như là một con đường tắt.

Tại bốn cái địa điểm còn lại A Ngốc đều thức tỉnh một số lượng lớn khô lâu giúp đỡ bận rộn tìm kiếm tài liệu, sau khi cuộc tìm kiếm hoàn tất A Ngốc sẽ thu hồi số Vong Linh Diễm trong cơ thể mấy con khô lâu này.

Có thể là trong cơ thể mấy con khô lâu này vốn đã ẩn chứa chút ít vật chất "dinh dưỡng", hoặc có lẽ là sau khi thức tỉnh, hoạt động cơ thể đã tăng cường hoạt tính của bọn chúng.

Mỗi một lần thu hồi Vong Linh Diễm về, trên cơ bản khí tức A Ngốc sẽ lớn mạnh thêm một phần.

Đi dạo xong bốn cái địa điểm, Cao Bằng kinh ngạc phát hiện không biết từ lúc nào A Ngốc đã lặng yên không tiếng động đột phá đến cấp 31 rồi. . .

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 217: Niềm Vui Ngoài Ý Muốn

Nhìn qua A Ngốc bởi vì đẳng cấp tăng lên mà trở nên mạnh hơn, đáy lòng Cao Bằng lặng yên dâng lên ý nghĩ to gan lớn mật.

Nếu như phương pháp hắn dự đoán thật sự có thể áp dụng, có lẽ tốc độ thăng cấp của A Ngốc sẽ được đề cao rất nhiều, không chừng còn đột ngột tăng vọt.

- Chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời khỏi chỗ này đi, xung quanh phiến khu vực này có một con Sơn Linh. . . Hiện tại quan hệ giữa chúng ta và Sơn Linh đã lâm vào thế bí, nếu có thể thì tận lực không nên quấy rầy thứ đồ chơi quỷ quái này. . . Đáng chết.

Ông Lưu chửi nhỏ một tiếng.

Nơi xa truyền đến âm thanh ầm ầm giống như cuồng long ngâm nga rít gào, mặt đất điên cuồng run rẩy giống như là có thiên quân vạn mã lao nhanh qua.

Cao Bằng cúi đầu xuống, trông thấy cục đá bên chân đang không ngừng lay động.

- Đi!

Ông Lưu vội vàng quát lên một tiếng.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu đứng ở một bên không nói hai lời dang cánh quét qua, lập tức cúi người đến để Cao Bằng trèo lên lưng nó.

Song trảo của Huyễn Long Tích thò ra nhấc A Ngốc lên, ông

Lưu ngồi phía sau lưng Huyễn Long Tích, một nhóm ba thú hai người trực tiếp bay lên trong màn đêm.

Quay đầu lại nhìn dưới chân, bên ngoài vài dặm bụi mù cuồn cuộn, cát bụi bị cuốn lên từng mảng lớn, xuyên qua màng cát bụi mơ hồ có thể trông thấy một con quái vật khổng lồ đang không ngừng tới gần.

Hình dáng góc cạnh rõ ràng, thân thể nặng nề nhưng rắn chắc.

Cao Bằng hít một hơi khí lạnh, đại gia hỏa này. . .

Trước đó thời điểm còn là một thứ vật chết Cao Bằng chưa từng phát giác, hiện tại khi cái thứ quỷ này có được ý thức sao mà nhìn qua lại kinh khủng như vậy chứ.

Đó là một con Sơn Linh có đường kính hơn trăm mét, lấy một thái độ kiên định mà không chút do dự dần dần tiếp cận, mang đến lực áp bách tâm lý và lực xung kích thị giác không gì so sánh kịp, không cách nào tưởng tượng nổi.

Đổi lại một vài người hơi nhát gan, năng lực tâm lý yếu kém nhất định sẽ chịu đựng không được, chỉ sợ sẽ kêu to lập tức chạy tứ tán rồi.

Được rồi, mặc dù đoàn người mình cũng bởi vì phát giác được Sơn Linh tiếp cận mới lập tức xoay người rời đi. . .

- Nhân. . . Loại. . .

Mơ hồ có một giọng nói từ trong cơn động đất loáng thoáng truyền ra.

Lúc đầu Cao Bằng nghe không được chân thực, còn tưởng rằng mình nghe nhầm.

Thẳng đến khi Sơn Linh lặp lại một lần nữa Cao Bằng mới xác

định con Sơn Linh này đang kêu gọi chính mình.

Giọng nói của Sơn Linh rất mơ hồ, nghe được không rõ ràng lắm, giọng nói như thể đang phát ra từ một người với cái cổ họng bị tàn phá nhưng lại điên cuồng không ngừng gào thét. . .

- Ông Lưu, con Sơn Linh kia giống như đang kêu chúng ta.

Cao Bằng la lớn.

Bởi vì gió lớn, ông Lưu nghe không được rõ lắm, âm thanh ở trên bầu trời đều bị gió thổi tán đi, sau khi vào tai cũng chỉ có thể loáng thoáng nghe thấy vài lời linh tinh lộn xộn mà thôi.

- Cháu nói cái gì?

Ông Lưu lớn tiếng hỏi lại.

- Sơn Linh đang kêu chúng ta!

Cao Bằng đưa tay chỉ vào Sơn Linh dưới chân.

- Cháu cứ yên tâm đi, nó đuổi không kịp chúng ta đâu!

Ông Lưu nghiêm túc vỗ vỗ ngực.

- Cháu nói là hình như nó không phải đang đuổi chúng ta mà là đang kêu chúng ta đấy!

Cao Bằng im lặng, sao ông Lưu tự dưng lại bị lãng tai thế này.

- Yên tâm đi, nó không biết bay!

Ông Lưu nhe răng cười một tiếng đáp.

Cao Bằng trầm mặc nửa ngày.

- Ông Lưu, có phải ông bị lãng tai hay không vậy?

Cao Bằng la lớn.

- Cái gì, con nói tai ta kém á?

Ông Lưu run lên.

Cao Bằng:

- . . .

Mãi đến khi Huyễn Long Tích bay gần lại một chút ông Lưu mới nghe thấy được những lời Cao Bằng nói.

- A, cháu nói là đầu Sơn Linh kia đang kêu chúng ta sao, ta nghe được mà.

Ông Lưu lắc đầu, nói tiếp,

- Ta nói với cháu này, cháu chỉ là một thằng nhóc trẻ tuổi mà thôi, mấy cái đồ chơi quỷ quái này đều không phải thứ tốt gì, bọn chúng chính là đang gạt mấy người thành thật như chúng ta xuống dưới, sau đó ăn tươi nuốt sống chúng ta.

Cao Bằng chần chờ một lát.

- Nếu không chúng ta bay xuống nghe xem nó nói cái gì được không? Cũng không cần đến quá gần, chỉ cần có thể nghe thấy nó nói chuyện là được.

Bởi vì vừa rồi chậm trễ, mấy người bọn họ đã bay xa, giọng nói của Sơn Linh sớm đã không thể truyền tới.

- Được rồi, có điều ta nói với cháu, mấy con Sơn Linh này nhìn qua chỉ là tảng đá, nhưng tâm tư đều rất xấu xa, nói không chừng trái tim đều toàn màu đen.

Ông Lưu chăm chỉ không ngừng giáo dục Cao Bằng.

Cao Bằng liên tiếp gật đầu:

- Đúng vậy, ông nói rất đúng ạ, những con Sơn Linh này không chỉ tâm đen, mà trái tim tụi nó còn được làm từ đá tảng! Ý chí sắt đá!

Ông Lưu giận quá mà cười, cái thằng nhóc này. . .

Sơn Linh sau khi trông thấy mấy người Cao Bằng bay xa tỏ ra vô cùng thất vọng, thất lạc quay đầu.

- Này, to con, vừa rồi ngươi đang gọi ta sao?

Cao Bằng từ phía sau Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu thò đầu ra hướng về phía Sơn Linh bên dưới la lớn.

Sơn Linh đang di chuyển đột nhiên dừng bước lại, ngập ngừng quay đầu.

- Nhân loại, ta muốn giao dịch với ngươi. . .

. . .

Cách chỗ đó mười dặm, trong khe núi nước chảy róc rách, mấy người mấy thú đang nghỉ ngơi ở đây.

- Vừa nãy là Sơn Linh đi qua phải không?

Một người đàn ông cao to vạm vỡ mặc áo ba lỗ màu đen cất tiếng nói, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

- Đúng vậy, không phải con Sơn Linh kia đang ở trong một cái sơn cốc phía bắc à, tại sao mà đột nhiên chạy ra ngoài thế này, suýt chút đã bị nó phát hiện rồi.

Bên cạnh, một người thanh niên cao ráo ngồi trên tảng đá khẽ thở dài một hơi. Người thanh niên cao ráo với quả đầu đinh, một đôi lông mày đen thui rậm rạp tỏ ra đặc biệt có tinh thần, hai vai

mang một cái ba lô nhiều màu sắc, tay trái cầm một miếng thịt khô, vừa xé nhỏ thịt khô vừa đút cho con sói lớn màu đỏ bên cạnh. Sói lớn ăn thịt khô, hai mắt híp lại, trông vô cùng vui vẻ.

- Không phải suýt chút nữa, khẳng định là bị phát hiện rồi, chỉ có điều con Sơn Linh này không để ý đến chúng ta mà thôi.

Bên cạnh, một nữ sinh mặc áo jacket màu vàng, áo ngụy trang bên trong, thân dưới mặc quần thể thao màu đen, nói với vẻ ngưng trọng:

- Tiết Lạc, chúng ta cũng không có bị nó trông thấy, sao nó phát hiện ra chúng ta được?

Người đàn ông cao to vạm vỡ mặc áo ba lỗ màu đen nhíu mày lại.

- Anh của tôi có nói qua, mấy con Sơn Linh này không có mắt mũi, bọn chúng dựa vào năng lực đặc thù của mình để nhận biết xung quanh, dường như cùng loại với sóng điện não vậy, có thể trực tiếp quét hình tất cả sinh mệnh xung quanh.

Nữ sinh nói trước đó lắc đầu.

- Biến thái như thế, nói như vậy chẳng phải tất cả sinh mệnh ở trước mặt nó đều không chỗ che giấu rồi?

Người đàn ông cao to vạm vỡ nghe mà líu lưỡi không thôi.

- Hẳn là sẽ không khoa trương như vậy, quái vật có nhiều năng lực như vậy, nói không chừng có năng lực nào đó có thể khắc chế cảm giác của Sơn Linh. Nếu quả thật có loại năng lực này, chỉ sợ Sơn Linh ở trước mặt nó chính là một kẻ mù lòa.

Thanh niên mày rậm mỉm cười nói, đứng dậy phủi phủi mông.

- Đi thôi, lần này chúng ta giúp ngươi bắt giữ. . .

Vừa dứt lời dưới, phía trước lập tức truyền đến âm thanh động đất không rõ ràng lắm, thanh niên mày rậm bất đắc dĩ nói:

- Chờ một chút đi.

Vừa nãy Sơn Linh chạy qua chỗ khe núi này của bọn họ, sau đó bọn họ lại tận mắt nhìn thấy con Sơn Linh kia một lần nữa từ con đường phía trước khe núi đi qua.

Chỉ có điều lần này khác biệt so với lần trước chính là trên đầu Sơn Linh có hai con chim khổng lồ làm bạn đồng hành.

Phóng thích ra khí thế cấp Lĩnh Chủ một cách trắng trợn không hề kiêng dè, một con Huyễn Long Tích toàn thân màu xanh, quầng sáng lĩnh chủ chậm rãi xoay tròn dưới thân.

Ở dưới thân Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu cũng xoay quanh một quầng sáng màu trắng có hoa văn phong bạo.

Hai con quái vật cấp Lĩnh Chủ!

Ba người hô hấp ngừng lại, không dám nhúc nhích chút nào, sợ làm quấy rầy ba con cự thú kia.

- Hình như trên móng vuốt của con cự thú kia giống như đang túm lấy thứ gì đó.

- Chắc là bữa tối của nó rồi.

- Hình như trên lưng ngự thú loại phi hành kia giống như có người thì phải?

Người đàn ông cao to vạm vỡ xoa xoa mắt kính, dường như nhìn thấy thứ gì vô cùng khó tin vậy.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 218: Toản Sơn Giáp

- Nói cách khác, đó là hai con ngự thú cấp Lĩnh Chủ?

- Có lẽ đây chính là Ngự Sử cao cấp nhất của thành phố Du Châu chúng ta, ta nhớ là Minh ca cũng có một con ngự thú cấp Lĩnh Chủ.

Người đàn ông cao to vạm vỡ hâm mộ nói. Hắn thật sự hi vọng bản thân mình cũng có thể có một con ngự thú cấp Lĩnh Chủ như thế.

- Người khác chung quy là người khác, ta tin tưởng sớm muộn gì cũng có một ngày Bạo Viêm sẽ tiến hóa thành ngự thú cấp Lĩnh Chủ!

Thanh niên mày rậm sờ lên lưng sói lớn màu đỏ bên cạnh, nói một cách khẳng định.

- Rống!

Huyễn Long Tích bay lượn trên trời đột nhiên nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể sói lớn màu đỏ run lên, đặt mông ngồi dưới đất.

Tay của thanh niên mày rậm giơ trên không trung. . .

Cao Bằng vòng tay ôm chặt cổ Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu, cuồng phong đối diện thổi lên trên mặt, nhìn Sơn Linh dưới chân đang dẫn đường cho bọn họ. Thật sự là niềm vui ngoài ý muốn, không nghĩ tới vậy mà lại đạt được tung tích bảo vật Cao Bằng muốn có ở chỗ Sơn Linh.

Có không ít con đường để Đại Tử tiến hóa, Cao Bằng cũng

không rõ loại tiến hóa nào mới là tối ưu nhất, nhưng điều này cũng không hề ảnh hưởng Cao Bằng nhìn ra một chút mánh khóe từ bên trong tên của chúng.

Con đường tiến hóa của loại bảo vật này là 【 Lục Dực Lôi Ngô 】, sau khi tiến hóa chắc hẳn Đại Tử sẽ có được năng lực phi hành, về tính cơ động hẳn là có thể nhạy bén hơn không ít.

Sơn Linh kêu gọi bọn họ là muốn đạt thành một phần giao dịch, mục đích giao dịch rất đơn giản, bọn họ giúp Sơn Linh làm một chuyện, sau đó Sơn Linh nguyện ý giúp bọn họ bận bịu một lần coi như có qua có lại.

Còn nguyên nhân mà Sơn Linh lựa chọn bọn họ thì vô cùng đơn giản, trí tuệ Sơn Linh không thấp, nó biết nhân loại là một loài sinh vật có thể nói chuyện.

Tuy rằng nhân loại rất yếu đuối, nhưng mà bọn họ lại có thể chỉ huy những sinh vật hùng mạnh khác, cho nên cũng có được tư cách có thể giao lưu với bọn chúng — — giới hạn ở những Ngự Sử mạnh mẽ.

Nói cách khác nếu nhân loại không có ngự thú mạnh mẽ thì ở trong mắt những Sơn Linh này, không khác biệt lắm so với súc sinh không có trí khôn.

Thậm chí chúng nó còn khinh thường giao lưu.

- Nhân loại. . . Nơi này. . .

Sơn Linh nhìn lên bầu trời, khàn khàn nói với hai người Cao Bằng và ông Lưu,

- Đem huyết nhục bọn nó vẩy lên thân thể ta, ta đáp ứng các ngươi một chuyện.

Sơn Linh dừng bước lại, ở phía trước nó là một cái bồn địa

trũng xuống, trên mặt đất vùng rìa có vết rạn thô to giống như mạng nhện, trong hố sâu lõm xuống có mấy cái lỗ khổng lồ. Dường như đã nhận ra Sơn Linh tới gần, trong một cái hố ở vùng ven nhô ra một cái đầu tròn vo, toàn thân đều có màu đỏ đang ngửi ngửi mùi vị trong không khí, hình như đã nhận ra mùi vị không tốt gì, nhanh chóng trốn vào chỗ sâu.

【 Tên quái vật 】: Toản Sơn Giáp

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 32 (Cấp Thủ lĩnh)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất phổ thông

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ thổ / hệ kim

【 Năng lực quái vật 】: Độn thổ lv 2

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ hỏa

Xuyên Sơn Giáp? Toản Sơn Giáp?

Cao Bằng nghĩ nghĩ, không phải là những con Toản Sơn Giáp này chuyên môn khắc chế Sơn Linh sao.

Có người nói trong truyền thuyết Xuyên Sơn Giáp chính là xuyên sơn độn thổ, có thể tự do đi khắp nơi trong lòng đất, sau khi tiến hóa thành Toản Sơn Giáp khẳng định có năng lực cường hóa đặc thù.

Nhưng mà một đầu Sơn Linh cấp Lĩnh Chủ lớn như thế lại bị một con Toản Sơn Giáp cấp Thủ lĩnh khắc chế như vậy, thật sự quá mức không chân thực.

- Phía dưới này có. . . rất nhiều.

Sơn Linh nói một cách chậm rãi.

Ông Lưu đang chuẩn bị bay xuống chợt dừng lại một lát, sau

đó lên tiếng dặn dò Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu,

- Thổi bay mặt đất kia lên.

Hai cánh Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu chậm rãi vỗ, luồng khí lưu ở cánh phía trước thay đổi, từng đoàn từng đoàn vòng xoáy vô hình từ trong vô hình trống rỗng sinh ra, ngưng tụ áp súc kịch liệt xoay tròn trong không khí, đồng thời phát ra tiếng rít chói tai.

m thanh càng lúc càng lớn, cuối cùng hóa thành một đoàn cuồng phong màu xanh nồng đậm gầm thét rơi xuống!

Oanh — —

Không khí như thể bị xé rách, phát ra âm thanh vải vóc bị xé nát.

Từng đạo từng đạo ánh sáng màu xanh từ không trung rơi xuống, ầm ầm rơi trên mặt đất, trong nháy mắt tuôn ra sóng khí cuồng bạo!

Vốn là bồn địa thủng trăm ngàn lỗ trong nháy mắt bị oanh bạo, đất đá tung tóe đầy trời, bắn lên từng đạo từng đạo sóng đất.

Trong tiếng nổ mạnh mẽ hỗn tạp còn kèm theo một vài tiếng kêu thảm thiết.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu hóa thành một đạo quang ảnh lao xuống, ngay khi xẹt qua mặt đất nháy mắt mở hai cái móng vuốt buông A Ngốc ra, đồng thời ở trong bụi mù đột nhiên trảo một cái.

Một đầu Toản Sơn Giáp sống sờ sờ bị bắt lên không trung, ở dưới móng vuốt Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu không ngừng chi chi kêu loạn. Hai con ngươi âm lãnh của Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu đảo qua Toản Sơn Giáp, sau một khắc dồn sức xuống song trảo, xé nát Toản Sơn Giáp một cách ngang ngược bá đạo, máu thịt vãi đầy trời.

Có một phần máu thịt rơi lên trên người Sơn Linh, nham thạch bên ngoài cơ thể màu đen của Sơn Linh chậm rãi nhúc nhích, nuốt chửng máu thịt Toản Sơn Giáp vào trong thể nội, trong lỗ thủng ngoài thân phát ra âm thanh trầm thấp nghẹn ngào, nghe vào tai dường như có vẻ rất vui thích.

Đây cũng là một vòng giao dịch, giết chết Toản Sơn Giáp sau đó vẩy máu thịt của bọn chúng lên trên người Sơn Linh.

- Ta đã giết một trong những con Toản Sơn Giáp này, hiện tại ngươi có thể nói cho ta biết xung quanh đây nơi nào có bảo vật hệ Lôi chưa?

Ông Lưu nói với Sơn Linh.

Sơn Linh không hề nhúc nhích.

- Không đủ. . . Một con Toản Sơn Giáp không đủ. . .

- Ngươi nói ra địa điểm, ta sẽ giúp ngươi bắt Toản Sơn Giáp, nếu không đến lúc đó ngươi không chịu nói thì làm sao bây giờ.

Ông Lưu cười lạnh.

Sơn Linh chần chờ một lát mới trả lời,

- Ở phía đông.

Sau đó mặc kệ ông Lưu thúc giục như thế nào nó cũng không chịu nói thêm câu nào.

Theo Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu tập kích bồn địa, Toản Sơn Giáp ẩn giấu trong mảnh bồn địa này đều bị kinh động, có vài con Toản Sơn Giáp từ sâu trong lòng đất thoát đi, còn có mấy con Toản Sơn Giáp vội vàng chạy trốn từ bên chân Sơn Linh, tảng đá dưới chân Sơn Linh giống như có sinh mệnh nổi lên một cơn sóng đất, sóng đất cuồn cuộn, đá màu đen bị cuốn lấy bay lên đập về phía

Toản Sơn Giáp.

Cũng không thấy Toản Sơn Giáp có động tác gì, chỉ là ở giữa không trung nhạy bén quẫy đuôi một cái, bên ngoài cơ thể hiện lên một đoàn huyền quang màu vàng, sau một khắc cát đá dọc đường dồn dập bị phá tan, nhẹ nhàng bới hai lần trên đất lập tức đào ra một cái hố to chui vào lòng đất biến mất không thấy gì nữa.

- Bốn con, ta còn muốn máu thịt bốn con Toản Sơn Giáp nữa.

Sơn Linh lo lắng hô to.

Huyễn Long Tích từ trên bầu trời rơi xuống, đặt ông Lưu ở trên lưng Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu, sau đó ba bước làm hai lập tức vọt tới đâm vào một cái hố, thân thể to lớn chen vào trong huyệt động, đụng nát tầng ngoài hang động. Chỉ nghe trong huyệt động vang lên tiếng kêu chi chi đầy vẻ hoảng sợ, Huyễn Long Tích từ trong huyệt động leo ra, trong miệng ngậm lấy một con Toản Sơn Giáp cấp Thủ lĩnh nửa chết nửa sống.

Sau đó đúng theo kế hoạch, bằng vào khứu giác nhạy bén tìm kiếm những con Toản Sơn Giáp ẩn núp dưới lòng đất, lại phân biệt cắn ra ba con Toản Sơn Giáp cấp Thủ lĩnh.

Sơn Linh nhanh chóng chảy nước miếng, kích động tới gần, nham thạch bên ngoài cơ thể không ngừng hoạt động, dường như bốn con Toản Sơn Giáp cấp Thủ dưới chân này đối với nó có lực hấp dẫn không gì sánh kịp.

- Ngay tại phía đông cách năm ngọn núi, đồ vật các ngươi muốn ở ngay trên vách núi đó.

Sơn Linh nói, dáng vẻ như thể không chờ đợi được nữa.

- Hi vọng ngươi không gạt chúng ta, có điều một con Toản Sơn Giáp cuối cùng này hiện tại không thể cho ngươi, phải chờ chúng ta lấy đồ vật tới tay mới có thể cho ngươi được.

Ông Lưu nheo mắt lại, để Huyễn Long Tích nhấc một con Toản Sơn Giáp bay lên không trung, sau đó ra hiệu Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu mang theo Cao Bằng bay qua.

- Sơn Linh chúng ta chưa từng gạt người!

Sơn Linh ong ong gào thét.

Mười phút sau, Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu từ bên cạnh bay tới, dưới chân cầm lấy nguyên một cây đại thụ bị nhổ tận gốc, toàn thân đại thụ màu đen, nhưng kì lạ chính là rễ cây đại thụ này lại có màu tuyết trắng, mặt ngoài rễ cây còn có điện quang lóng lánh.

Cao Bằng từ phía sau Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu thò đầu ra, làm một cái dấu tay ok với ông Lưu.

Ông Lưu ngầm hiểu, lúc này Huyễn Long Tích mới xé nát con Toản Sơn Giáp cuối cùng ném xuống rồi đuổi theo Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu.

- Cháu nói xem, Sơn Linh kia chí ít cũng có thực lực cấp Lĩnh Chủ, vì sao còn chấp nhất máu thịt của mấy con Toản Sơn Giáp cấp Thủ lĩnh chứ?

Ông Lưu có chút không rõ ràng cho lắm.

- Cháu cũng không biết, có lẽ trong máu thịt có đồ vật có ích lợi đối với việc tiến hóa của nó chăng. Cũng có khả năng xung quanh khu vực sinh hoạt của Toản Sơn Giáp có đồ vật gì đó hấp dẫn Sơn Linh, mặt ngoài nó để chúng ta bắt Toản Sơn Giáp cho nó ăn máu thịt, nói không chừng mục đích thực sự của nó là vì xua đuổi bọn Toản Sơn Giáp này rồi độc chiếm bảo vật xung quanh khu vực kia cũng khó nói.

Cao Bằng cười cười.

Ông Lưu kinh ngạc liếc nhìn Cao Bằng.

- Vậy tại sao chúng ta không lấy đồ vật Sơn Linh kia muốn mưu đoạt tới.

- Đây chỉ là suy đoán của cháu mà thôi, có phải như vậy hay không còn là hai chuyện, huống hồ có thể có được vật này cháu đã rất thỏa mãn rồi, cũng không tính là đi một chuyến uổng công.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 219: Lò Sát Sinh

Nửa tiếng đồ hồ sau, một đoàn người trở lại biệt thự, Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu vững vàng rơi trên bãi cỏ. Huyễn Long Tích buông ông Lưu và A Ngốc xuống, sau đó thích thú quét mắt nhìn về phía mặt hồ sáng như gương, có vẻ như rất muốn xuống dưới bơi lội, nhưng lại kiêng kị thứ gì, cuối cùng bất đắc dĩ nằm rạp trên bãi cỏ, nhắm đôi mắt lại, cái đuôi sau lưng lười biếng vung vẩy.

Có ngự thú loại phi hành quả thật rất tốt, có hai con ngự thú phi hành cấp Lĩnh Chủ lại càng tốt hơn.

Cao Bằng từ trên lưng Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu nhảy xuống, đầu tiên là thư giãn tứ chi đã cứng nhắc, sau đó lại hít thật sâu hai hơi.

Lúc này Cao Bằng mới phát hiện có một con ngự thú phi hành cấp Lĩnh Chủ là một việc vui vẻ đến cỡ nào.

Vô luận là ông ngoại hay là ông Lưu đều sở hữu ngự thú phi hành cấp Lĩnh Chủ, bọn chúng có thể tiêu sái tung hoành trên bầu trời, coi như gặp những quái vật cấp Lĩnh Chủ khác cũng không cần lo lắng, bởi vì giữa những quái vật cấp Lĩnh Chủ rất ít khi xảy ra chiến đấu.

Tựa như mãnh hổ trong rừng rậm nếu như không phải bụng đói kêu vang thì tuyệt đối sẽ không đi tập kích một đầu bạo hùng. Bởi vì mãnh thú khi chém giết với đối thủ cùng cấp bậc, chỉ cần hơi sơ sẩy một chút sẽ lưu lại cho mình thương thế nghiêm trọng.

Một người thợ săn thông minh sẽ không để mình lâm vào trạng thái bị thương, bởi vì trong hoàn cảnh này sẽ khiến cho nó gặp

nguy hiểm.

Chí ít tại giai đoạn tiến hóa trước mắt này, một đầu ngự thú phi hành cấp Lĩnh Chủ giúp bản thân có khả năng tung hoành ngang dọc trên bầu trời xung quanh, về việc hành động cũng có thể thuận tiện hơn rất nhiều, không cần chuyện gì cũng đều phải làm phiền ông ngoại bọn họ. Dù sao bọn họ cũng bề bộn nhiều việc, không có khả năng mỗi ngày đều vây quanh giúp đỡ mình.

Dưới tay mình, chỉ có mỗi mình Tiểu Diễm là ngự thú loại phi hành có khả năng thăng lên cấp bậc Lĩnh Chủ nhanh nhất. Bây giờ Tiểu Diễm đã cấp 28, thời gian nó đi theo mình cũng chỉ mới mấy tháng mà thôi, có thể trong vòng mấy tháng trưởng thành nhanh như vậy, ngoại trừ bởi vì mỗi ngày ăn ngon uống tốt ra cũng bởi vì tốc độ phát triển của quái vật vốn dĩ rất nhanh.

So với nhân loại cần vài chục năm mới có thể trưởng thành thì khác biệt quá lớn, bên trong giới động vật dã thú chỉ cần mấy năm thậm chí mấy tháng là có thể tiến hóa thành thục.

Phát giác được động tĩnh bên ngoài, một đám ngự thú từ trên đồng cỏ chạy tới.

Đại Tử u oán nhìn chằm chằm Cao Bằng, nét u oán trong đôi mắt dường như đọng lại thành đầm băng sâu ba trượng.

Cao Bằng ho nhẹ một cái quay đầu đi chỗ khác, Đại Tử từ sáng sớm đã không ngừng năn nỉ hi vọng mình có thể dẫn nó ra ngoài, kết quả buổi sáng mình trực tiếp bị ngự thú của ông Lưu bắt nên đành cho Đại Tử leo cây.

- Được rồi, đừng thương tâm nữa, mày nhìn xem đây là cái gì?

Cao Bằng chỉ vào một cây đại thụ đặt trên bãi cỏ sau lưng.

Tiểu Hoàng hiếu kì đi lên đụng đụng mấy cái, cái mỏ vịt suýt nữa nhịn không được đã cắn lên đó. . .

- Tê!

Đại Tử gấp đến độ ngẩng lên cao nửa thước rồi dùng một cái móng vuốt đập lên trên lưng Tiểu Hoàng. Đây là của ta, đây là lễ vật Cao Bằng mang về cho ta, các ngươi ai cũng không được động vào!

Tiểu Hoàng bị đập một cái lảo đảo, ngơ ngác ngây ngô quay đầu nhìn chằm chằm Đại Tử,

- Cạc?

Sau đó lúc la lúc lắc rời đi.

Tiểu Diễm hiếu kì bay ở phía trên đại thụ, nhìn một hồi cũng lập tức mất đi hứng thú bay đi.

Về phần Đại Tử thì quấn toàn bộ thân mình lên trên một cành cây, hai sợi râu lúc lắc trên đỉnh đầu cảnh giác nhìn bốn phía.

- Cao Bằng, cái này ăn làm sao?

Đại Tử nói với vẻ rầu rĩ.

- Nhưng ta không thể ăn cây, cây không thể ăn được.

- Cây này không phải để cho ngươi ăn, lần này ngươi cũng không cần phải ăn cây.

Cao Bằng gõ gõ đầu Đại Tử, ngón tay đập vào vỏ xác cứng rắn trên đầu nó phát ra âm thanh tách tách tách như điện giật.

- Đây là cây gì?

Ông Lưu tiến tới góp mặt.

Cao Bằng mắt nhìn thuộc tính của cái cây trước mắt này,

【 Tên thực vật 】: Lôi Linh Kim Tùng

Đúng là Lôi Linh Kim Tùng.

Trên cây Lôi Linh Kim Tùng kết ra quả Lôi Linh Kim Tùng cũng là tài liệu chủ yếu cần thiết cho Đại Tử tiến hóa thành Lục Dực Lôi Ngô.

- Những tài liệu phụ khác để ngươi tiến hóa còn chưa tập hợp đủ, chờ thêm một ngày đi, ngày mai lập tức cho ngươi tiến hóa.

Cao Bằng sờ lên đầu Đại Tử.

- Hôm nay trước tiên chúng ta trồng cái cây này xuống, đừng để cho nó chết.

Đại Tử lưu luyến không rời leo từ trên cành cây xuống, cuối cùng A Ngốc cùng với Cao Bằng đồng tâm hiệp lực một lần nữa trồng cây Lôi Linh Kim Tùng này xuống bên bờ hồ.

Đến ban đêm, Lôi Linh Kim Tùng lẳng lặng đứng sừng sững ở bên hồ, bên ngoài rễ cây trần trụi tản mát ra ánh sáng màu trắng óng ánh, gió nhẹ thổi tới, cành cây đung đưa lộ ra trái cây màu vàng óng sáng lấp lánh giống như bóng đèn công suất thấp chiếu sáng trong đêm tối. Ở giữa những cành cây Lôi Linh Kim Tùng rậm rạp có một cái tổ chim đen nhánh. . . Đại Tử uể oải rúc vào bên trong tổ chim ngủ say.

Cùng lúc đó ở một bên khác, Tử Sắc Kim Điêu ra ngoài săn mồi thắng lợi trở về, rơi vào bên cạnh vách núi thì đột nhiên phát hiện tổ chim của mình đã không cánh mà bay.

Lệ!

Tiếng chim kêu bén nhọn quanh quẩn trong rừng rậm, vang vọng thật lâu không tan. . .

- Ông ngoại, cháu phát hiện một phương pháp có thể để A Ngốc nhanh chóng tiến hóa.

Trong phòng khách, Cao Bằng nói với ông ngoại,

- Có điều vẫn cần phải có sự cho phép của ông mới được.

Mặc dù loại phương pháp này có chút hiểm nghi gặp may, nhưng mà mặc kệ phương pháp gì, chỉ cần có thể thật sự đạt được chỗ tốt là được, Cao Bằng đương nhiên không so đo nhiều như vậy.

- Cái thằng nhóc này, với ông ngoại mà cháu còn khách khí cái gì.

Kỷ Hàn Vũ lắc đầu bảo.

- Công ty có lò sát sinh chuyên dụng. . . hoặc là địa phương chuyên môn xử lý thi thể quái vật không?

Cao Bằng suy nghĩ một lúc rồi hỏi.

- Đương nhiên là có rồi, lúc này chắc hẳn còn đang làm việc, để ông đưa cháu tới đó.

Kỷ Hàn Vũ đứng dậy choàng một cái áo khoác màu đen lên người, Cao Bằng đi theo sau lưng ông ngoại.

Nhà máy phụ trách xử lý thi thể quái vật nằm ở phía tây khu công nghiệp, nơi đó cách cao ốc tổng bộ và khu biệt thự rất xa, bình thường Cao Bằng rất ít khi đi bên kia.

Phía trước khói đen cuồn cuộn, dù cách xa mấy chục mét Cao Bằng vẫn nghe thấy được âm thanh máy móc chạy ầm ầm. Dưới ánh đèn soi sáng, trước cổng chính nhà máy có bóng người đi lại.

Không bao lâu sau, một người đàn ông mặc tây trang màu đen thắt nơ vàng nhanh nhẹn bước tới nghênh đón.

- Kỷ tổng, sao ngài lại tới đây?

Còn có một số người ăn mặc quần áo khác nhau, cũng đều là người phụ trách của cái công xưởng này.

- Đã trễ đến vậy mà vẫn còn đang tăng ca sao?

- Đúng vậy, ngày mai nhà máy có một nhóm hàng cần phải giao, hôm nay dứt khoát tăng ca thêm một chút xử lý sạch sẽ nhóm hàng này.

Người phụ trách đứng trước nhất mỉm cười đáp.

- Ừm, ta mang cháu ngoại tới xem một lát. Triệu Phổ ở lại đi theo ta một chút, những người khác cứ đi trước đi.

Mấy người đứng sau lưng người phụ trách gật đầu lui ra, chỉ để lại mỗi mình người phụ trách đi theo bên cạnh.

- Triệu xưởng trưởng, mấy thứ như xương cốt quái vật trong nhà xưởng bình thường mọi người sẽ xử lý như thế nào?

Cao Bằng đi theo sau lưng ông ngoại hỏi.

Triệu Phổ đưa mắt nhìn Cao Bằng, chắc đây là cháu ngoại của Kỷ tổng, trên mặt lập tức hiện lên nụ cười xán lạn,

- Trừ khi có nhu cầu đặc biệt, nói chung xương cốt bình thường chúng tôi sẽ không trực tiếp vứt đi, như thế đều rất lãng phí. Hoặc là ép thành bột chế tạo thành bột xương quái vật dinh dưỡng cao, hoặc là để nuôi dưỡng ngự thú.

- Đưa chúng tôi đi xem một chút đi.

Đi vào nơi xử lý xương cốt quái vật, Cao Bằng nhìn thấy một cái nhà kho bọc sắt to như một cái bể bơi, bốn phía đều có mấy cái đường hầm không ngừng vận chuyển xương cốt quái vật đến.

Trên xương cốt dính đầy huyết dịch, ngoài rìa một vài mảnh xương cốt còn dính chút ít thịt vụn.

Nhưng Cao Bằng rất thất vọng, xương cốt của mấy con quái vật này đều không hoàn chỉnh. A Ngốc muốn phục sinh vong linh cần có xương cốt hoàn chỉnh, coi như không được hoàn chỉnh lắm thì ít nhất cũng phải bảo trì ba phần tư độ hoàn hảo trở lên, tuyệt đại đa số xương cốt được xử lý trong nhà xưởng này đều không phù hợp tiêu chuẩn.

- Triệu xưởng trưởng, xương cốt ở nơi này của ngài đều nát như thế sao. . .

Đáy mắt Cao Bằng tràn đầy thất vọng.

- Xương cốt đâu có nát, cái này không phải đều hoàn chỉnh hết sao?

Triệu Phổ như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, đống xương cốt này đều từng đoạn từng đoạn hoàn chỉnh hết đấy.

- Về sau trong nhà xưởng khi xử lý thi thể quái vật nên tận lực bảo tồn xương cốt hoàn chỉnh.

Kỷ Hàn Vũ liếc mắt nhìn Cao Bằng, ngay lập tức hạ xuống một cái chỉ lệnh mới.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 220: Tiến Hóa

- Nhớ kỹ đường đi vừa rồi chưa?

Cao Bằng cẩn thận hỏi thăm A Ngốc.

- Nhớ kỹ.

A Ngốc thành thật gật đầu.

- Ừm, vậy là tốt rồi. Bắt đầu từ ngày mai mỗi ngày ngươi hãy đến nhà máy kia, khôi phục lại tất cả những bộ xương đã được xử lý qua, sau đó thu hồi Vong Linh Diễm — Ta đã dạy ngươi nhiều lần, chắc hẳn ngươi đã nắm rõ trình tự này rồi phải không?

Cao Bằng hỏi lại một lần.

- Được!

A Ngốc nghiêm túc vỗ vỗ lên ngực mình, phát ra tiếng vang đương đương đương.

Trở lại biệt thự, Cao Bằng và Kỷ Hàn Vũ đi lên lầu ngủ.

A Ngốc cũng trở về nhà mình, đó là một ngôi nhà được xây dựng trên cây. Cao Bằng đã đặc biệt vì nó và tiểu Hồng Thủy Mẫu Viên xây dựng ở trên một cái cây Hoàng Quả Thụ cao hơn bốn mươi mét.

Nhà trên cây giản dị thô kệch, dùng một số lượng lớn cành nhỏ có góc cạnh rõ ràng xây dựng nên, một vài vị trí then chốt chọn dùng dây leo quấn quanh. A Ngốc vừa mới leo lên cành cây thì một cái đầu nho nhỏ từ trong cửa sổ của căn phòng cảnh giác thò ra, lén lút quan sát.

Lúc nhìn thấy là A Ngốc, cái đầu nhỏ màu đỏ lập tức rụt về. Rất nhanh sau đó một cái bóng màu đỏ từ trong cửa chính của ngôi nhà chạy ra, hưng phấn nhảy lên người A Ngốc, gắt gao ôm lấy đầu nó, phát ra tiếng kêu ô ô khe khẽ.

A Ngốc đỡ con gái một cách rất ôn nhu, dùng một cái tay khác leo lên cây. Dù cho đã biến thành khô lâu nhưng nó cũng không hề quên năng lực leo cây của mình, cho tới bây giờ có đôi khi nó ngẩn người sẽ cảm thấy mình vẫn còn là một con khỉ lớn đang nhảy nhót tung tăng bên bờ sông Hồng Thủy.

- Hôm nay có nghe lời không?

A Ngốc nghiêm túc hỏi thăm con gái.

Tiểu Hồng Thủy Mẫu Viên ngẩng đầu, trong đôi mắt to ngập nước dường như có sương mù, đưa tay trái ra, không ngừng kéo từng ngón tay mà đếm, cuối cùng cao hứng kêu to hai tiếng.

m thanh này truyền vào trong đầu A Ngốc hóa thành giọng nói trong vắt,

- Hôm nay con nghĩ đến ba ba chín lần!

Sau đó vẻ mặt đầy chờ mong, giống như bé ngoan làm việc đúng đắn gì đó chờ đợi ban thưởng.

- Không phải cái này!

A Ngốc nghiêm mặt.

Mặc dù trên mặt nó không có cơ nhục, nhìn không ra bất kỳ biến hóa cảm xúc gì. Nhưng mà tiểu Hồng Thủy Mẫu Viên vẫn nhạy cảm nhận ra thái độ phụ thân rất chân thành, tranh thủ thời gian đứng thẳng người lên.

- Nhận biết 3 chữ. . . chữ viết của nhân loại quá khó học, con

không học có được hay không?

Tiểu Hồng Thủy Mẫu Viên nũng nịu ôm lấy cánh tay ba ba.

A Ngốc do dự một chút,

- Không được.

Sau đó nhẹ nhàng đặt tay phải lên đầu con gái.

- Ta không muốn con chỉ làm tiểu Hồng Thủy Viên cả đời. . . coi như ba ba cầu chủ nhân, cũng phải khẩn cầu hắn làm cho con tiến hóa thành sinh mệnh cao cấp hơn. Ba ba không thể bảo hộ con cả đời, chỉ có thể làm cho con có năng lực tự bảo vệ mình.

Ngồi bên rìa nhà trên cây, A Ngốc ngước đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, đáy lòng âm thầm thề.

. . .

- Ông chủ à, không phải tôi nói ngoa, một trăm cân Kim Dực Thiền này ngài đến nơi khác tuyệt đối không thể mua được vừa nhiều vừa có chất lượng tốt như vậy đâu! Có thể mua ở nơi này của chúng tôi, khẳng định các ngài kiếm lợi lớn.

Bên ngoài cửa lớn tập đoàn Nam Thiên, một người thanh niên mặc áo khoác màu lam đầu đội mũ rơm đàng hoàng trịnh trọng nói với Lưu Sâm Lâm.

- Được rồi, đồ vật chúng ta đã ký nhận, tiền rất nhanh sẽ được gửi đến tài khoản của vườn gieo trồng các người, có cơ hội lại hợp tác.

Lưu Sâm Lâm cắt ngang lời nói của người thanh niên, sau đó chỉ huy một gã bảo an ôm cái thùng lớn trên mặt đất lên.

Người thanh niên còn muốn nói điều gì, nhưng Lưu Sâm Lâm đã trực tiếp quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Lưu Sâm Lâm, người thanh niên thở dài,

- Được rồi, ta chỉ muốn nói là những con Kim Dực Thiền này đều rất hung. . . Cũng thật là kỳ quái, mua nhiều Kim Dực Thiền như vậy làm gì, cái thứ đồ chơi này ăn cũng không ngon, tính tình lại táo bạo, ý nghĩ của mấy kẻ có tiền thật là kỳ quái. . .

Lầm bầm nói mấy câu rồi quay người rời đi.

Thân thể của bảo an rất khỏe mạnh, bình thường thì ôm đồ vật một trăm cân cũng không mấy khó khăn, nhưng kỳ quái là khi bảo an ôm lấy cái thùng sắc mặt lại trở nên rất cổ quái. Trong cái thùng này tựa như có vô số con bọ chét đang điên cuồng nhảy nhót, phát ra tiếng vang tùng tùng tùng, cái thùng suýt chút đã bay ra ngoài.

Rất nhanh cái thùng thông qua xe nội bộ vận chuyển đến tay Cao Bằng. Sau khi ký nhận, Cao Bằng mở nắp thùng ra liếc nhìn vào trong, nhẹ gật đầu, thứ tài liệu cuối cùng cũng đã đến.

- Đại Tử mau ra đây, chuẩn bị tiến hóa.

Cao Bằng nhìn về sau rồi kêu lên.

Đại Tử từ trên cây thò đầu ra, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nhảy xuống, bởi vì quá kích động còn té lăn trên mặt đất.

Cái thùng đặt trên lưng Đại Tử, bản thân đang cõng đồ vật dành cho việc tiến hóa của mình. Đại Tử ít khi nào nghiêm túc lúc này lại thành thật khiêng cái thùng hơn một trăm cân vào phòng thí nghiệm.

Gỡ phần đóng gói ngoài thùng xuống, lộ ra một cái lồng bằng dây thép.

Mắt lưới của cái lồng thép chỉ lớn cỡ hạt dưa, bên trong Kim Dực Thiền nhỏ nhất đều lớn cỡ hạch đào nên căn bản trốn không

thoát.

Một số lượng lớn Kim Dực Thiền chồng chất cùng một chỗ, lít nha lít nhít từ trên xuống dưới, dường như chất đầy một nửa cái lồng thép.

Những con Kim Dực Thiền này vẫn còn sống, một vài Kim Dực Thiền leo lên biên giới lồng thép, có con còn treo ngược trên đỉnh lồng.

- Trước tiên cần phải xử lý đặc biệt những con Kim Dực Thiền này, chế biến ra dung dịch có tính chất đặc biệt. . . Sau đó lại để Tử Bối Lôi Ngô ngâm bên trong dược tề. . .

Cao Bằng nói một mình, mắt thấy nhiều Kim Dực Thiền như vậy, Cao Bằng lộ ra vẻ khó xử. Ít nhất có mấy trăm con, mỗi một con Kim Dực Thiền đều phải lấy ra khí quan đặc thù nào đó trong cơ thể bọn chúng, việc này ít nhất cũng phải lãng phí thời gian nửa ngày của hắn. Mà quan trọng nhất chính là khí quan đã bị lấy ra chỉ có thể bảo tồn 6 tiếng đồng hồ, vượt qua thời gian này sẽ mất đi tác dụng, bất đắc dĩ đành lấy điện thoại di động ra.

- Ông ngoại, cháu muốn tuyển hai tên trợ thủ. . . Vâng đúng vậy, có thể chịu đựng khổ cực. . . Cái gì? Không phải cái loại ông nghĩ đó đâu! Ông nghĩ đi đâu vậy chứ! Cháu muốn nói là họ có thể sẵn sàng làm những loại công việc vừa vất vả nhàm chán lại bẩn thỉu, còn là loại hiểu quy củ không nói nhiều, nghe nhiều nhìn nhiều đó.

Cúp điện thoại, Cao Bằng thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Nửa giờ sau, ở ngoài phòng thí nghiệm truyền đến tiếng chuông cửa. Cao Bằng cúi đầu xử lý Kim Dực Thiền, cũng không ngẩng đầu lên nói,

- Vào đi.

Bên ngoài, cửa phòng thí nghiệm bằng hợp kim theo tiếng mở ra.

Thùng thùng thùng.

Sau đó một thân ảnh đi tới,

- Cao tiên sinh, tôi là trợ lý phụ tá mới tới.

Cao Bằng ngẩng đầu liếc nhìn. Một thân quần áo nhân viên thí nghiệm phối hợp áo khoác trắng rộng rãi, tóc cột đuôi ngựa, trán cao mày ngài, đó chính là Từ Thanh Chỉ từng gặp mặt một lần trước đó.

Mép tóc đúng là rất cao, Cao Bằng liếc mắt, đáy lòng âm thầm nghĩ.

Từ Thanh Chỉ tự nhiên không biết suy nghĩ trong lòng Cao Bằng, sau khi vào nhà cười tươi rói rồi đứng tại chỗ. Đây cũng không phải lần đầu tiên nàng công tác trong loại hoàn cảnh phòng thí nghiệm này, nhưng trước mắt tuổi tác Cao Bằng còn nhỏ hơn hai tuổi so với nàng nhưng đã trở thành cấp trên.

Một người tổng phụ trách phòng thí nghiệm.

Trước đó nàng còn tưởng rằng Cao Bằng chỉ là nhân viên nghiên cứu bình thường tại phòng thí nghiệm này, chỉ là đúng lúc nghiên cứu ra thành quả của mình mà thôi, không nghĩ tới hắn lại chính là người tổng phụ trách phòng thí nghiệm này, cho tới bây giờ Từ Thanh Chỉ vẫn còn có chút hoảng hốt.

Nàng gia nhập hội học sinh, ở bên trong hội học sinh có một bộ môn là dục thú bộ, bên trong có không ít thành viên đến từ chuyên ngành Dục thú sư. Nghe nói mấy cái cao tài sinh hàng đầu ở bên trong đã lấy được danh ngạch công tác ở mấy phòng thí nghiệm, ngày bình thường luôn luôn mắt cao hơn đầu.

- Ừm.

Cao Bằng ừm một tiếng, đáy lòng rõ ràng tại sao phải phái nàng tới. Đầu tiên cha và đại bá của nàng đều là cao tầng cốt cán của tập đoàn Nam Thiên, cũng xem như người một nhà. Cái phòng thí nghiệm này của mình có rất nhiều đồ vật đều không thể truyền ra ngoài, phái đến một người hiểu chuyện lại còn là người một nhà khẳng định tốt hơn nhiều.

Vừa suy nghĩ động tác tay Cao Bằng cũng không chậm chút nào, cái dùi thép trong tay linh hoạt đâm xuyên đầu Kim Dực Thiền một kích mất mạng, sau đó giơ dao lên cắt qua cánh Kim Dực Thiền, cắt đứt hai cái cánh màu vàng nhạt xuống, phần thi thể còn lại ném vào thùng rác, ném cái cánh đã cắt xuống vào trong chậu không.

- Ngây ngốc ở đó làm gì, tranh thủ thời gian tới phụ một tay, trước tiên tôi nói cho cô phải xử lý Kim Dực Thiền này như thế nào.

Cao Bằng thấy Từ Thanh Chỉ cứ ngây ngô đứng ở đó thì nhíu mày quát lớn.

- A nha.

Từ Thanh Chỉ bước nhanh tới cứ dựa theo mà làm, rất nhanh đã học được. Lúc đầu còn khá vụng về, sau đó động tác đã thuần thục hơn rất nhiều, xử lý một con Kim Dực Thiền chỉ cần nửa phút.

Sau hai tiếng đồng hồ, tất cả Kim Dực Thiền trong lồng đều được xử lý hoàn tất, thi thể ném vào trong thùng rác đều bị Đại Tử lặng lẽ móc ra ngoài ăn đến không còn một mảnh, lúc này đang núp trong góc tường vụng trộm lau miệng.

- Được rồi, xử lý xong, cô ra ngoài trước đi.

Cao Bằng phất phất tay với Từ Thanh Chỉ.

- A?

Từ Thanh Chỉ mở to hai mắt nhìn, vậy là xong rồi?

Ầm! Cửa lớn phòng thí nghiệm đóng lại, Từ Thanh Chỉ bị Cao Bằng đuổi ra ngoài.

Cao Bằng cúi đầu xuống chậm rãi điều chế dược tề. . . Nửa giờ sau, dược tề điều chế xong xuôi.

Cao Bằng giơ ống nghiệm lên cùng ánh mắt cân bằng, thần sắc nghiêm túc chăm chú. Chất lỏng bên trong ống nghiệm hơi mờ tản mát ra sương mù nhàn nhạt màu trắng, mặt ngoài chất lỏng thỉnh thoảng hiện lên một sợi ánh sáng màu lam yếu ớt.

Sau đó thêm một số lượng lớn nước nóng vào vạc, đợi đến khi nước nóng đầy vạc mới chậm rãi đổ chất lỏng trong ống nghiệm vào.

Lốp bốp — —

Điện quang lấp lánh.

Tựa như một giọt nước đổ vào dầu sôi.

Mấy giọt chất lỏng văng trên mặt Cao Bằng. Đại Tử đang cuộn mình ở nơi hẻo lánh đột nhiên co giật một hồi, chấn kinh nhảy dựng lên, vừa rồi trên mặt nó giống như bị điện giật.

- Cuối cùng thêm cái này vào bên trong.

Cao Bằng lấy ra chín viên quả màu vàng từ phòng lạnh, mặt ngoài quả hiện lên từng vòng từng vòng lôi văn.

Khi nó rơi vào trong chất lỏng, tan thành một đoàn chất lỏng màu vàng rồi biến mất.

Chất lỏng màu vàng cũng dần dần lạnh xuống, cuối cùng tựa như đọng lại, mặt nước không có một tia sóng gợn, ánh đèn trắng lạnh trên đỉnh đầu chiếu xạ tia bạch quang thăm thẳm.

- Được rồi Đại Tử, nhảy vào đi thôi.

Cao Bằng nói với Đại Tử.

Đại Tử ngẩng đầu, hai sợi râu trên đỉnh đầu đong đưa, sau đó yên lặng nhảy vào trong vạc thí nghiệm.

Ầm ầm ầm!

Trong nháy mắt khi Đại Tử nhảy vào, không khí dường như cũng đọng lại. Chỗ sâu trong vạc thí nghiệm mơ hồ truyền đến tiếng sấm sét đì đùng không ngừng vang lên, coi như ở ngoài phòng thí nghiệm cũng nghe được rõ ràng.

Từ Thanh Chỉ đứng lên, kinh dị nhìn về phía cánh cửa phòng thí nghiệm đóng chặt ở sau lưng, rốt cuộc là bên trong đang làm thí nghiệm gì thế?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 221: Lục Dực Lôi Ngô

Nhưng khi nhớ tới giọng nói lạnh lẽo của Cao Bằng khi đuổi nàng ra vừa nãy, khóe miệng Từ Thanh Chỉ giật giật, tốt nhất là có một tia sét giáng xuống đánh chết cái tên mặt lạnh vô tình kia đi.

Tiếng sét chỉ tồn tại hơn mười phút rồi dần dần biến mất, trong phòng thí nghiệm khôi phục lại sự yên tĩnh chết chóc.

Từ Thanh Chỉ chờ đợi ở bên ngoài một lúc lâu, cốc giấy trong tay đã rót ba lượt nước.

Tên kia ở trong đó sẽ không xảy ra chuyện chứ?

Từ Thanh Chỉ âm thầm nói trong lòng.

Cửa lớn lạnh lẽo của phòng thí nghiệm bị đẩy ra, Cao Bằng mặc áo khoác trắng từ bên trong đi ra, đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon,

- Rót giúp tôi ly nước, cám ơn.

- Ừ.

Từ Thanh Chỉ tranh thủ thời gian đứng dậy đi đến bình đựng nước rót cho Cao Bằng, sau đó cung kính đưa cho hắn.

Mãi đến khi hoàn thành trình tự này thì Từ Thanh Chỉ mới phát hiện ra một tia quái dị. Ta chỉ là phụ tá, không phải phục vụ viên!

- Tiến hóa xong rồi sao?

Từ Thanh Chỉ thận trọng hỏi.

- Vẫn chưa xong, đại khái còn phải chờ mấy tiếng đồng hồ nữa.

Cao Bằng thuận miệng đáp lời, sau đó nhìn thấy Từ Thanh Chỉ ngồi ở chỗ này với bộ dạng rất nhàm chán, Cao Bằng suy nghĩ một chút,

- Nếu cô không có chuyện gì làm thì giúp tôi sửa sang lại mấy tài liệu trong phòng lạnh một chút đi.

...

Ở một nơi khác, lò sát sinh quái vật.

Toàn bộ tập đoàn Nam Thiên, tất cả thi thể quái vật phải xử lý đều được xử lý hoàn tất trong công xưởng này.

Mỗi ngày đều có một số lượng lớn quái vật bị gia công xử lý, sau đó từng mảng máu thịt từ trên thân quái vật bị bong tróc ra, các loại tài liệu có giá trị sẽ được mang đến các nhà máy lớn thứ cấp, đến nỗi xương cốt còn lại đều được đặc biệt vận chuyển đến một cái kho hàng lớn.

Nguyên bản trong nhà kho có nhân viên trông coi, hiện tại nhân viên trông coi đã bị dời đi, chỉ có A Ngốc đứng ở trong kho hàng.

Từng bộ xương to lớn được bảo tồn hoàn hảo theo băng chuyền vận chuyển ào ào ào rơi xuống, trên xương cốt còn mang theo máu tươi, mùi máu tanh nồng tràn ngập trong kho hàng.

A Ngốc lẳng lặng đứng ở rìa, thẳng đến sau khi băng chuyền vận chuyển bị đóng lại mới chậm rãi giơ cánh tay lên.

Từng đoàn từng đoàn hỏa diễm mờ nhạt từ trong xương sọ chạy xuống cánh tay, cuối cùng rơi chính xác vào giữa lòng bàn tay, ngưng tụ thành một quả cầu lửa màu trắng to như trái dưa

hấu.

Hỏa cầu rời khỏi lòng bàn tay rơi xuống đống xương cốt chồng chất như núi trong kho hàng, chớp mắt nổ nát vụn biến mất không còn tăm hơi.

Nhà kho lại lần nữa khôi phục lại sự yên lặng chết chóc.

Thật lâu sau núi xương cốt ầm ầm lay động, dựa vào mấy tia sáng yếu ớt rọi vào từ cửa sổ nhỏ hẹp trên đỉnh, cả đống xương cốt chồng chất như núi còn mang theo máu tươi và thịt nát đột nhiên bốc cháy lên từng ngọn từng ngọn lửa màu trắng!

Từng bộ xương giãy dụa leo xuống từ trên núi xương cốt, hai hàm mở ra đóng lại phát ra âm thanh cộp cộp cộp khiến người nghe không khỏi ớn lạnh rùng mình.

Hơn một ngàn bộ vong linh không một tiếng động sống lại, khí tức quỷ dị không thể nói rõ ngưng tụ trong không khí.

Thiết bị giám sát lắp trên đỉnh chóp nhà kho lấp lóe hai lần rồi đột nhiên tắt hẳn. Ở một căn phòng khác, người phụ trách lò sát sinh nhàn nhạt nói,

- Chuyện ngày hôm nay coi như không hề nhìn thấy, hãy xóa bỏ đoạn video này. Về sau khi nó tiến vào nhà kho thì lập tức tắt hết các camera giám sát đi, rõ chưa?

Bảo an phụ trách giám sát tranh thủ thời gian gật đầu.

Vợ của hắn cũng làm việc ở tập đoàn Nam Thiên, con gái của hắn đi học ở nhà trẻ do tập đoàn Nam Thiên đầu tư, đương nhiên là hắn sẽ không làm việc gì ngốc nghếch rồi.

A Ngốc dựng thẳng xương ngón tay trắng ởn lên, sau đó đột nhiên khép lại!

Rào rào rào — —

Tan vỡ chẳng khác nào món đồ chơi xếp gỗ của trẻ con, vô số vong linh đột nhiên sụp đổ, từng đoàn từng đoàn hỏa diễm màu trắng từ trong thân thể bay ra, cuối cùng hóa thành một quả cầu lửa màu trắng to bằng vại nước treo giữa không trung, sau đó ầm ầm rơi xuống chui vào trong cơ thể A Ngốc.

Thân thể A Ngốc run lên, Vong Linh Diễm trong hốc mắt kịch liệt thiêu đốt, thân thể không ngừng run rẩy. Huyết Ti Tâm trong lồng ngực dường như được rót đủ mã lực cũng điên cuồng đập mạnh, phát ra âm thanh thình thịch nặng nề.

Thật lâu sau, thân thể A Ngốc mới dần dần khôi phục lại bình tĩnh.

Nếu như có thể so sánh thì lập tức sẽ phát hiện ánh sáng trong xương cốt của A Ngốc so với trước đó càng thêm dồi dào, càng thêm sáng bóng hơn một chút.

Hỏa diễm trong hốc mắt A Ngốc lại lần nữa chầm chậm thiêu đốt, tỏ ra không chút rung động nào. Tiếp đó nó cúi đầu xuống ấn vào một cái nút màu đỏ, xương cốt chồng chất như núi trong kho hàng lại thông qua một cái lối đi khác vận chuyển ra ngoài.

Qua hai mươi phút, lối đi trên đỉnh đầu lại lần nữa mở ra.

Một nhóm xương cốt mới được chuyển vào...

- Tê tê

Một tiếng tê minh từ bên trong phòng thí nghiệm truyền ra. Cao Bằng bỏ tạp chí trên tay xuống, sau đó đứng dậy đẩy cửa phòng thí nghiệm bước vào.

Bên trong phòng, một đạo quang ảnh màu tím không ngừng xoay tròn giữa không trung, phát ra tiếng sàn sạt sàn sạt chói tai.

Cao Bằng nhíu mày, âm thanh này nghe rất không thoải mái.

- Đại Tử, dừng lại.

Quang ảnh đang bay lượn quả nhiên dừng lại lơ lửng giữa không trung, đồng thời âm thanh chói tai kia cũng nhỏ đi rất nhiều.

【 Tên quái vật 】: Lục Dực Lôi Ngô

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 28

【 Phẩm chất quái vật 】: Sử thi

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Lôi

【 Năng lực quái vật 】: Khống lôi Lv2

【 Nhược điểm quái vật 】: Khớp xương thứ bảy ở sau lưng là điểm yếu, sau khi bị đánh trúng thân thể sẽ tê dại không còn sức lực.

【 Đặc tính quái vật 】: Lôi Dực (Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Tăng tốc độ phi hành, đồng thời tăng lên tần suất vỗ cánh, có thể phát ra lôi âm, ảnh hưởng ý thức địch nhân, hiệu quả lôi âm và tần suất vỗ cánh có quan hệ.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Lôi Dực sẽ cường hóa cánh của ký chủ một cách vô tri vô giác, ban đầu lôi dực chỉ có một đôi, nhưng có thể cường hóa tất cả cánh của ký chủ thành lôi dực, quá trình này không thể đảo ngược, sau khi cường hóa lôi dực sẽ có tính dẻo dai và độ sắc bén hơn hẳn so với những cái cánh khác.)

【 Lộ tuyến tấn thăng phẩm chất Truyền thuyết 】: 1. Long huyết tiến hóa, 2. Bạo lôi tiến hóa, 3. Hắc ám tiến hóa, 4. Thủy tổ tiến hóa.

Lôi Dực, đây chính là năng lực sau khi tiến hóa của Đại Tử

sao?

Cao Bằng nghiêm túc quan sát cánh sau lưng Đại Tử, đôi cánh đầu tiên không hề giống với những đôi cánh còn lại, cánh phía sau hơi mờ, độ dày cỡ ngón tay, sờ lên giống như vật liệu đặc thù nào đó, rất có tính dẻo dai và cực kì rắn chắc.

Nhưng mà đôi cánh đầu tiên lại có màu vàng nhạt, đường vân ở viền cánh và chính giữa đều là màu vàng nhạt, những nơi còn lại vẫn trong suốt không màu như cũ. Ở bên trong màu vàng nhạt mơ hồ có một tia ánh sáng kim sắc đậm đặc lập lòe, chỉ nhìn bề ngoài cũng có thể nhận ra mấy đôi cánh ở phía sau làm sao có thể so sánh được.

Trừ cái đó thì thay đổi lớn nhất của Đại Tử chính là hình dáng bề ngoài đã biến đổi không ít, hai cái kìm trên miệng không có dày rộng thô to như lúc đầu nữa, ngược lại càng trở nên tinh tế sắc bén hơn, giống như hai thanh đao lá liễu thon dài.

Đôi mắt đen nhánh băng lãnh, hai sợi râu trên đỉnh đầu cũng biến thành càng thêm thon dài, tại khớp nối trên chân có móc câu sắc bén uốn lượn về phía sau, thân thể cũng càng thêm thon dài linh mẫn, giống như một quý ông tao nhã thanh lịch.

- Vẻ ngoài này của ngươi quả thật kiếm lời rồi.

Cao Bằng tán thưởng không thôi.

Đại Tử híp mắt lại, chỉ cảm thấy toàn thân mình tràn đầy lực lượng dùng mãi không hết, lần này khẳng định mình chính là kẻ lợi hại nhất dưới tay Cao Bằng!

Đần độn tiến lên phía trước ôm chặt lấy Cao Bằng, đáng tiếc nó còn đánh giá thấp thể trọng bản thân.

Phịch một tiếng.

Cao Bằng ngay lập tức bị Đại Tử cường tráng đè bẹp dưới đất.

Từ Thanh Chỉ vừa đẩy cửa đi vào đã nhìn thấy ngay cảnh tượng này.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 222: Sát Nhất Cước

- Có vẻ như ngự thú của anh rất thích anh.

Từ Thanh Chỉ mỉm cười, trong suy nghĩ của nàng thì đây là một cảnh tượng bình thường đến mức không thể bình thường hơn —— Một ngự thú làm nũng với chủ nhân của nó.

Đương nhiên, nàng cũng không nhìn lầm.

Cao Bằng bất đắc dĩ đẩy đầu Đại Tử ra,

- Tiểu gia hỏa này vừa mới hoàn tất tiến hóa, bây giờ còn đang rất kích động. Được rồi, nhanh lên một chút, mọi người xung quanh đều đang chê cười ngươi kìa.

Cao Bằng vỗ vỗ cánh của Đại Tử.

Từ Thanh Chỉ che miệng cười khẽ.

Mặc dù không biết phẩm chất của Đại Tử như thế nào, nhưng chỉ cần nhìn bên ngoài cũng biết là tuyệt đối không đơn giản .

- Tất cả tài liệu trong phòng lạnh đều đã được tôi chỉnh lý tốt, còn việc gì cần tôi xử lý không?

Từ Thanh Chỉ mỉm cười.

- Giúp tôi lấy thêm Hắc Tiễn Đào, tuyến độc của Quả Độc Oa. . .

Cao Bằng liên tiếp nói ra tên của mấy loại tài liệu.

Từ Thanh Chỉ gật đầu, xoay người đi về phía phòng lạnh lấy

tài liệu.

Lại là một phen bận rộn để điều chế ra một bình dược tề đen kịt. Cao Bằng cất kỹ chai dược tề vào hộp bảo quản, lúc này mới đi ra khỏi phòng thí nghiệm.

- Hôm nay rảnh rỗi, cô cứ đi giải quyết công việc của mình trước đi. . . Đúng rồi, tiền lương của cô là do tôi trả hay là do tập đoàn trả. . .

Cao Bằng khó khăn nói.

Từ Thanh Chỉ trợn mắt nhìn Cao Bằng một chút,

- Tập đoàn trả, đương nhiên anh muốn cho tôi thêm tiền thưởng cũng được.

Câu nói tiếp theo Cao Bằng coi như không nghe thấy, ho khan hai tiếng, chắp hai tay sau lưng gật gù đắc ý rời đi,

- Đại Tử, chúng ta đi.

Trong buổi thí nghiệm ngày hôm nay Cao Bằng mới nhớ tới một chuyện, lúc trước mình bắt được một con Hắc Ám Thố Ti Tử trong đường cống ngầm. . . Đã để trong hòm hơn nửa tháng, chắc hẳn đã mài mòn hết giã tính của nó rồi.

Cái hòm kia đang đặt ở hầm ngầm của biệt thự. Mở cửa rồi thuận theo cầu thang đi xuống tầng hầm, bên trong chồng chất một đống tạp vật thượng vàng hạ cám, trong góc có một cái rương lớn.

Cao Bằng thử một chút, cái rương mặc dù lớn nhưng đồ vật bên trong lại không nặng, vẫn có thể kéo nó di chuyển được.

Đưa cái rương lên trên mặt đất, sau đó trực tiếp đưa đến ven bờ hồ mới mở ra.

Ở chỗ này Cao Bằng cũng không sợ con Hắc Ám Thố Ti Tử này có thể lật ra sóng gió gì.

Cái rương bị mở ra, bên trong lẳng lặng nằm một sợi dây leo, dây leo rất dài, dáng dấp tựa như dây thừng.

- Chết rồi?

Cao Bằng nghĩ nghĩ, gọi Hắc Ám Thố Ti Tử một tiếng.

Hắc Ám Thố Ti Tử vẫn không nhúc nhích.

Cao Bằng tuy kinh ngạc nhưng vẫn không chạm vào nó. Mặc dù đây là một con quái vật hệ thực vật, nhưng chung quy vẫn là một đầu quái vật, không phải tùy tiện có thể trêu chọc.

- Đại Tử.

Cao Bằng quay lại đằng sau hô một tiếng.

Trên cây tùng bay ra một đạo lôi quang, ngay sau đó lôi quang màu tím trên cây tùng vỡ ra, chỉ nghe được âm thanh xoát xoát chói tai quanh quẩn trong không khí, lôi quang nhanh chóng tiếp cận.

Đại Tử hiếu kì đứng trên thành của cái rương, ngó đầu từ bên cạnh nhìn vào trong, hiếu kì dò xét Hắc Ám Thố Ti Tử.

- Tê tê?

- Cho ngươi thêm đồ ăn.

Cao Bằng nhìn Đại Tử rồi nói với nó.

Đại Tử ngay lập tức lắc đầu, thứ này vừa nhìn đã biết là không thể ăn.

- Ăn xong ta sẽ đưa ngươi ra ngoài chơi.

Ánh mắt Đại Tử ngay lập tức sáng lên, không chút do dự cắn xuống một cái.

Hắc Ám Thố Ti Tử vốn đang một mực bất động giờ lại như mèo bị giẫm phải đuôi, lập tức nổ lên.

Đại Tử cũng bị Hắc Ám Thố Ti Tử đột nhiên hoạt động dọa cho nhảy một cái, nhanh chóng lui về phía sau hai bước. Hung tính ẩn sâu trong huyết mạch bị kích thích, hung tợn nhìn chằm chằm Hắc Ám Thố Ti Tử.

Những quái vật này sau khi bị chấn kinh thì trong một khoảng thời gian ngắn sẽ trở nên rất táo bạo.

Hắc Ám Thố Ti Tử từ trong rương leo ra, cái đầu giống với đầu rắn của nó cuộn lại một chỗ. Những phiến lá lít nha lít nhít trên người cũng tụ lại với nhau, giống như những lưỡi dao bọc bên ngoài thân.

Đại Tử lướt xuống phía dưới, mấy phiến lá như lưỡi dao va chạm vào người Đại Tử phát ra âm thanh vang giòn, ngay cả phòng ngự đều không thể công phá.

Cuối cùng con Hắc Ám Thố Ti Tử này bị Đại Tử ngạnh sinh sinh cắn thành trọng thương, đến lúc này Cao Bằng mới để Đại Tử dừng lại.

Cũng không phải do Cao Bằng nhẫn tâm, mà là những quái vật này vốn dã tính khó thuần, nếu như không dùng thủ đoạn ngoan độc khuất phục bọn chúng thì sẽ không thể biết bọn chúng sẽ náo loạn đến mức nào nữa.

Huống hồ sức hồi phục của quái vật hệ thực vật vốn rất kinh khủng, cái gọi là "Gãy chi" đối bọn chúng mà nói chỉ là thương thế bình thường không thể bình thường hơn được, không cần đến hai ngày là có thể mọc ra.

Sau khi gặp lần giáo huấn này Hắc Ám Thố Ti Tử cũng không còn giả chết nữa, nhìn thấy Đại Tử đi tới liền run lẩy bẩy nhanh chóng lui lại về phía sau.

Cao Bằng nhíu mày. Kỳ thật ban đầu hắn chuẩn bị thu phục đầu Hắc Ám Thố Ti Tử này, hắn cảm thấy một chi đội ngũ quan trọng nhất chính là có đầy đủ các loại vị trí, ví dụ như tank chủ lực, phụ trợ khống chế, quyền uy chế bá không trung, viễn trình pháo đài… Các loại vị trí thiếu một thứ cũng không được, chỉ có một đội hình hoàn thiện mới phát huy được toàn bộ sức mạnh.

Nhưng mà bây giờ Cao Bằng lại không quá để ý đến con Hắc Ám Thố Ti Tử này, vô luận là đẳng cấp hay vẫn là phẩm chất đều chênh lệch quá nhiều với những ngự thú dưới tay hắn.

Cao Bằng hắn không thiếu ngự thú có thiên phú. Bởi vì coi như không có thiên phú hắn cũng có thể biến nó trở thành có thiên phú, hắn chỉ cần phục tùng mệnh lệnh.

- Giam lại làm vật thí nghiệm đi, nếu như có thể điều giáo tốt thì để ông ngoại phái người đến ký kết.

Cao Bằng để Đại Tử nhốt Hắc Ám Thố Ti Tử vào rương, sau đó đưa đến phòng giam trong phòng thí nghiệm để quản chế.

Ban đêm, A Ngốc từ lò sát sinh tan tầm trở về, lúc Cao Bằng nhìn thấy A Ngốc thì thiếu chút nữa cho là mình nhận lầm. Xương cốt mặc dù vẫn đen nhánh như cũ, nhưng lại xuất hiện thêm một tầng óng ánh sáng bóng, giống như được đánh một tầng sáp.

Biến hóa lớn nhất chính là đẳng cấp, từ cấp 31 trọn vẹn tăng lên tới cấp 33, Cao Bằng thiếu chút cho là mình nhìn lầm.

Đồng thời trong lòng hắn rất chấn kinh. Thì ra chỉ cần tìm đúng phương pháp, ngự thú cũng có thể tiến bộ nhanh như vậy sao.

Nhưng phương pháp này của Cao Bằng không phải ai cũng có thể bắt chước, người khác trước tiên cần phải có một tòa công xưởng lớn như thế.

- Dựa theo tốc độ này thì trước khi tham gia giải thi đấu Thanh niên ngự sử thế giới, A Ngốc chắc hẳn có thể xung kích cấp Lĩnh Chủ. . .

Cao Bằng mơ hồ có chút hưng phấn, chỉ cảm thấy trong lòng có một cỗ nhiệt lưu dâng lên.

Khoảng cách đến khi giải thi đấu Thanh niên ngự sử thế giới ngày càng gần.

Lúc này đã hơn sáu giờ tối, Cao Bằng nhìn thời gian thì chợt nhớ đến, sau khi lên đại học hắn còn chưa ngủ ở trường lần nào, cơ bản mỗi lúc trời tối đều về nhà ông ngoại.

Hôm nay ông ngoại không ở nhà, lúc chiều nghe nói căn cứ thành phố Du Châu bên kia có tình huống khẩn cấp cần ông ngoại qua đó, Bạch Long cũng bị ông ngoại mang đi.

Nếu không thì hôm nay nghỉ ngơi một đêm ngay tại trường học đi, Cao Bằng nghĩ nghĩ cảm thấy cái chủ ý này rất không tệ.

Dù sao thì mình đã giao chi phí ăn ở, nếu như đã giao phí ăn ở mà lại không ở đó một lần thì số tiền kia chẳng phải bị lãng phí sao.

Đi vào nhà để xe, Cao Bằng biết ông ngoại có một cái nhà để xe, nhưng mà cơ hồ chưa từng lái xe trong đó ra ngoài.

Cánh cửa của gara xe chậm rãi dâng lên, những bóng đèn trên nóc của nhà để xe sáng lên. Trong gara là các loại xe thể thao, xe con loại cao cấp, theo như vốn hiểu biết không nhiều của Cao Bằng đối với xe cộ thì giá cả của những chiếc xe này đều không rẻ.

Tùy tiện tuyển một chiếc xe việt giã đen nhánh lái ra khỏi gara. Vừa đi qua cửa biệt thự, một thân ảnh đã ngăn ở trước đầu xe.

Tiểu Hoàng mặc một chiếc áo khoác màu vàng với vẻ mặt đầy nghiêm túc ngăn ở trước xe.

Cao Bằng từ cửa sổ xe thò đầu ra,

- Tiểu Hoàng, ngươi đang làm gì thế?

Tiểu Hoàng kêu lên cạc cạc, giọng nói quanh quẩn ở trong đầu Cao Bằng

- Sư, sư phó, sát nhất cước!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 223: Tiểu Hoàng Mới Vào Trường Học

Cao Bằng từ cửa sổ xe thò đầu ra, một đôi mắt to tròn trong suốt đang nhìn chằm chằm hắn, trên người mặc một kiện áo khoác màu vàng, cổ áo không cẩn thận hơi trễ xuống làm lộ mảng lông màu xám bên trong, hiển nhiên là một con vịt Tiểu Hoàng từ nông thôn đến.

Cao Bằng mở cửa xe để Tiểu Hoàng lên, kết quả bởi vì cửa xe việt dã có hơi cao, Tiểu Hoàng vụng về bò lên nhiều lần đều không thể bò lên nổi, ngược lại ngã lăn trên đất mấy lần làm cho một thân áo khoác màu vàng và lớp lông xám bám đầy bụi đất.

- Cạc!

Tiểu Hoàng tỏ ra vô cùng phẫn nộ, giơ chân đạp cho cửa xe hai cước.

Nhìn cửa xe bị đá đến lõm xuống, khóe mắt Cao Bằng đầy hắc tuyến,

- Ngươi đừng đá lung tung, đá hỏng coi chừng ta không cho ngươi mặc quần áo nữa!

Tiểu Hoàng nâng cổ lên, cảnh giác quay đầu.

- Cạc!

Đẳng cấp của Tiểu Hoàng đã tăng lên hai cấp, bây giờ đã là cấp 16, vóc dáng cũng đạt tới một mét sáu, miễn cưỡng chạm tới bả vai Cao Bằng.

Đôi mắt vô cùng lớn, cặp mỏ dẹt hơi vểnh lên trên. Cái áo khoác màu vàng mặc trên người nó lúc mới mua có màu vàng nhạt, nhưng bây giờ mặc suốt một tháng đã rất bẩn thỉu, trên lông vũ dính không ít bụi bặm, nhìn qua chẳng khác nào con vịt hoang nhặt ngoài đường về.

Thấy Cao Bằng đang nhìn nó, Tiểu Hoàng ngơ ngác ngốc nghếch kêu lên một tiếng,

- Cạc!

m thanh vừa xuất hiện trong đầu Cao Bằng lập tức biến thành,

- Đi!

Một cước đạp lên trên chân ga, xe việt dã rít vang lên một tiếng rồi phi thẳng ra khỏi biệt thự.

Cho tới bây giờ còn chưa bao giờ thể nghiệm qua cảm giác nhanh đến không bình thường như vậy, Tiểu Hoàng nhanh chóng bị làm cho choáng váng. Cái đầu duỗi ra ngoài cửa sổ kêu mấy tiếng cạc cạc đầy hưng phấn, cái nón áo khoác trùm trên đầu bị gió lớn thổi rơi lộ ra đỉnh đầu trụi lủi, nhưng Tiểu Hoàng không thèm để ý chút nào.

Lúc tới trường học Cao Bằng mở cửa xe, Tiểu Hoàng ngây ngất từ tay lái phụ đi xuống, sắc mặt ửng hồng có vẻ đặc biệt hưng phấn, cổ nổi gân xanh, lảo đảo lắc lư chạy đến bên cạnh Cao Bằng dùng cánh ôm lấy hai chân hắn,

- Ta còn muốn ngồi nữa!

- Lần sau.

Cao Bằng bình tĩnh đẩy Tiểu Hoàng ra,

- Đi, trước tiên chúng ta đi ngủ.

- Cao Bằng?

Sau lưng đột nhiên truyền tới một tiếng gọi không xác định.

Cao Bằng vừa quay đầu đã thấy Từ Thanh Chỉ đang hết sức ngạc nhiên nhìn hắn. Thấy Cao Bằng quay đầu lại, giọng nói Từ Thanh Chỉ càng thêm cổ quái,

- Hóa ra thật là anh sao, tôi còn tưởng rằng mình bị hoa mắt rồi.

Cao Bằng cười cười, một con vịt mặc áo khoác màu vàng từ sau lưng hắn lắc lư đi tới.

- Đây cũng là ngự thú của anh sao? Con vịt nhỏ này thật là...

Lúc Từ Thanh Chỉ nhìn thấy là một con vịt nhỏ vụng về đáng yêu thì hai mắt tỏa sáng.

Nhưng đợi đến khi nhìn thấy cái đầu trọc lóc của Tiểu Hoàng và hoa văn màu lam quỷ dị trên đỉnh đầu nó thì mạnh mẽ nuốt những lời còn lại xuống.

- ... Thật là đáng thương, còn nhỏ tuổi như vậy mà đã bị hói đầu rồi.

Từ Thanh Chỉ nói với vẻ đầy tiếc hận.

Cao Bằng buồn cười, giơ tay kéo cái mũ áo bị gió thổi rơi của Tiểu Hoàng che đầu nó lại,

- Ngoan, đội mũ cho ngay ngắn lại, bị lệch mất rồi.

Tiểu Hoàng không rõ ràng cho lắm, ngẩng đầu nghi ngờ kêu lên một tiếng cạc. Những nhân loại này đang nói cái gì đó, có phải bọn họ đang khen ta dễ nhìn không?

Từ Thanh Chỉ thấy Cao Bằng chơi ác con vịt nhỏ này như thế,

nhất thời cũng coi như nhận thức được một mặt khác của Cao Bằng.

- À đúng rồi, bình thường không phải anh đều ở nhà ông ngoại sao?

Cao Bằng chợt nghiêm mặt lại, hạ thấp giọng, ngữ điệu trầm xuống,

- Tôi tới để thể nghiệm dân sinh khó khăn... Tuyệt đối đừng làm lộ thân phận của tôi đó!

- Ừm ừm...

Từ Thanh Chỉ hoảng hốt gật đầu, bị giọng điệu nghiêm túc của Cao Bằng hù dọa. Đợi đến khi Cao Bằng đi xa mới phản ứng lại, cảm giác có gì đó không thích hợp, dân sinh khó khăn chó má gì chứ!

- Thanh Chỉ, cái anh chàng đẹp trai vừa rồi là ai vậy? Bạn trai cậu đấy à?

Đợi cho Cao Bằng đi xa, một nữ sinh dáng người cao gầy đang đứng chờ ở lối ra bên ngoài bãi đỗ xe bỗng dưng nhào đến trêu chọc Từ Thanh Chỉ.

- Sao có thể chứ, đó là con trai của một đồng nghiệp trong công ty cha tôi mà thôi.

Từ Thanh Chỉ tức giận đáp lại,

- Tôi thấy là cậu độc thân lâu như vậy, nhìn thấy một đầu heo đực cũng thấy nó mi thanh mục tú.

- Giỏi cho Từ Thanh Chỉ cậu, tôi quan tâm cậu như vậy mà cậu còn ác nhân cáo trạng sao.

Nữ sinh dáng người cao gầy phản kích.

Thể trạng Tiểu Hoàng không lớn, trái lại có thể ngủ chung một phòng với mình.

Có một vài Ngự Sử cũng ngủ chung phòng với ngự thú của mình, chuyện này cũng không có gì không thể thể tiếp nhận, cho rằng ngự thú giống như ngựa của kỵ sĩ thời cổ hay là chó săn của thợ săn vậy, đều cần ở trong một căn phòng đơn độc.

Cao Bằng đối với việc này cũng không hề bài xích, trước kia sống cùng một nhà ngủ cùng một phòng với Đại Tử nên tập mãi thành quen, thậm chí ở cùng một chỗ với ngự thú mới có thể mang đến càng nhiều cảm giác an toàn hơn cho hắn.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm ngày hôm sau Cao Bằng rời giường, sau khi rời giường mang theo Tiểu Hoàng chạy bộ bên bờ hồ.

- Chúng ta phải giữ cho thân thể khỏe mạnh!

Cao Bằng bày ra vẻ mặt nghiêm túc nói với Tiểu Hoàng.

- Ngươi xem lại mình thấp bao nhiêu đi, chỉ có một mét sáu! Như vậy sao được chứ! Bây giờ chính là thời điểm phát triển vóc dáng của ngươi, cần phải vận động nhiều hơn một chút mới có thể cao lớn được, rõ chưa?

Trước kia Cao Bằng toàn chạy bộ cùng với Đại Tử bọn chúng, đây là lần đầu tiên hắn dẫn Tiểu Hoàng đi chạy bộ như vậy.

Tiểu Hoàng nghiêm túc gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ.

- Nhìn thấy cái hồ này không?

Cao Bằng chỉ vào hồ nước chiếm diện tích mấy trăm héc-ta trước mắt rồi hỏi.

- Ừm!

- Trước tiên chúng ta cứ xác định một cái một tiêu nho nhỏ, chạy quanh nó một vòng là được.

Sau đó Cao Bằng bắt đầu chạy ở phía trước, chóp đuôi Tiểu Hoàng vểnh lên vểnh xuống, hai chân lạch bà lạch bạch nhanh chóng chạy theo Cao Bằng, cũng không thấy nó tăng tốc thế nào, vẫn vững vàng theo sát sau lưng Cao Bằng.

Sau khi chạy quanh hồ một vòng, Cao Bằng nhìn thấy Tiểu Hoàng không nhanh không chậm theo sát sau mình, vẻ mặt vẫn như thường, dường như chút khoảng cách này đối với nó mà nói không có bất kỳ khó khăn gì.

- ...

Cao Bằng trầm mặc, là ta đánh giá thấp thể lực ngự thú rồi, ta thật là ngốc mà. Tuy rằng nhìn qua Tiểu Hoàng trông khá ngờ nghệch, nhưng dẫu sao nó cũng là một con quái vật có phẩm chất Truyền thuyết!

- Ta đánh quyền một lát, ngươi cứ chơi ở xung quanh đi, đừng chạy xa quá là được.

Cao Bằng dặn dò Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng gật gật đầu, chớp mắt lập tức chui vào bụi cỏ biến mất không thấy.

Ở bên hồ, Cao Bằng đánh ra theo những bài quyền pháp ông ngoại đã dạy cho hắn, mỗi một quyền một cước tung ra đều đâu ra đấy, tuy rằng động tác không biến hóa đa dạng nhưng lại vừa nhanh vừa mạnh, mỗi một chiêu đều có thể vận dụng từng bộ vị cơ bắp và khớp xương trên cơ thể. Đây chính là một bộ quyền dưỡng sinh cơ sở, dùng để rèn luyện thân thể đúng là rất tốt, lúc ông ngoại dạy cho hắn đã nói quyền pháp này chỉ để rèn luyện thân thể mà thôi, muốn đánh ngã hai người thì được, nhưng muốn

dùng nó để đối bính với quái vật là không thể nào.

Đại khái sau khi đánh được hai lượt quyền pháp, âm thanh cạc cạc tràn đầy lo lắng của Tiểu Hoàng cách một mảnh bồn hoa truyền tới, tiếp đó còn có mấy đạo tiếng cười nhạo vang lên.

Giọng nói loáng thoáng xuyên qua bồn hoa truyền đến,

- Mọi người nhìn kìa, con vịt này trông thật là mắc cười, rõ ràng là cái tên trọc vậy mà còn mặc một bộ áo lông màu vàng, cho rằng như vậy là có thể có lông sao, ta cười chết mất, ha ha ha!

- Phụt, đây không phải bịt tai trộm chuông đấy chứ, con vịt này là ngự thú nhà ai mà sao trông buồn cười như vậy.

- Ầy, bà mẹ nó, trên người con vịt này cũng có không ít cơ bắp nha, không ngờ khắp người đều là hình xăm màu lam, đây không phải một con vịt tốt lành gì.

Giọng nói rất lớn, dù cách một cái bồn hoa cũng để cho Cao Bằng đang đánh quyền nghe được rõ ràng.

Cao Bằng dừng động tác lại, nhíu mày nhìn về phía phương hướng giọng nói truyền tới.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 224: Hồng Bảo Thạch Tích Dịch Vương

Cao Bằng vừa đi hai bước thì một bên khác của bồn hoa truyền đến giọng nói,

- Này này các ngươi nhìn xem, con vịt này còn muốn đánh cả ta nữa kìa.

- Cẩn thận một chút, dù sao nó cũng là quái vật, nhìn qua tuy có vẻ nhút nhát nhưng cũng không phải là thứ mà nhân loại chúng ta có thể đối phó được.

- Ai nha yên tâm đi, ngự thú của ta đang ở ngay bên cạnh ——

- Bành!

Một âm thanh vật nặng rơi xuống đất vang lên, còn kèm theo tiếng kêu cạc cạc tức hổn hển của Tiểu Hoàng và vài tiếng chó sủa.

- Lão Thái, ngươi không sao chứ?

- Không có việc gì, nhanh dìu ta đứng lên. Ta không sao, vừa rồi con vịt này lại dám đạp ta, may mà ta chạy nhanh.

- Lý Kiêu, ngươi mau ra lệnh cho ngự thú của mình nhanh chóng ngăn con vịt này lại.

- Không hứng thú, là do các ngươi khi dễ người ta trước. Đi thôi, bữa sáng còn chưa có ăn đây, một đám người lại đi chấp nhặt với một con vịt.

Từ phía sau truyền đến một giọng nói mang đậm chất địa phương Du Châu.

Cao Bằng bước nhanh hai ba bước từ bồn hoa đằng sau đi tới, đã nhìn thấy trên mặt đất có một con Tuyết Sư Ngao dài hơn bốn mét đang bị một con vịt cưỡi trên người không ngừng đánh cho tơi bời.

Đây là một con Tuyết Sư Ngao cấp 19 có phẩm chất Tinh nhuệ.

Cho dù Tiểu Hoàng không phát động thiên phú bị động, chỉ đơn thuần sử dụng lực lượng nhục thân thì đầu Tuyết Sư Ngao này cũng tuyệt đối không phải là đối thủ.

Tiểu Hoàng mặc dù chỉ có cấp 16, nhưng trừ khi có thể dùng một kích miểu sát nó, nếu không thì coi như là quái vật cấp Thủ Lĩnh mà chiến đấu giằng co thì cuối cùng chắc chắn sẽ phải hoài nghi nhân sinh.

Tiểu Hoàng hiện tại rất phẫn nộ, phi thường phẫn nộ.

Thân là một con vịt, một con Kim Cương Áp truyền thống.

Nó một mực tin tưởng vững chắc mình là một con con vịt truyền thống.

Nhưng bắt đầu từ ngày đó, nó liền phát hiện bộ lông vũ màu vàng kim mà nó luôn lấy làm kiêu ngạo đã biến mất không thấy nữa, điều này khiến cho Tiểu Hoàng cảm thấy rất khủng hoảng, rất bất an.

Một con vịt, dáng dấp có thể thấp, có thể xấu xí, nhưng tuyệt đối không thể không có lông. Bởi vì đây là tôn nghiêm của một con vịt, chỉ có những tên đồng bạn bị chứa trong quầy tủ mới không có lông.

Cho nên dưới sự yêu cầu mãnh liệt của nó, Kỷ Hàn Vũ đã làm

riêng cho nó một bộ áo khoác màu vàng.

Sau khi mặc áo khoác màu vàng vào Tiểu Hoàng mới cảm thấy mình đẹp trai hơn hẳn, lại biến thành một con vịt siêu cấp anh tuấn.

Hôm nay Cao Bằng dẫn nó đi chơi, lúc nó đang chơi một mình thì thấy một con tiểu giáp trùng màu đen, nhìn qua có vẻ rất ngon.

Nó đuổi theo con giáp trùng từ bên trong bồn hoa ra tận phía ngoài, kết quả lại nhìn thấy con giáp trùng nhìn rất ngon kia bị một chiếc chân lớn từ trên trời giáng xuống giẫm nát.

Nó đương nhiên không ngại đồ ăn biến thành hình dạng khác, thế là ngồi xổm ở ven đường chờ người đi đường kia đi qua.

Thế nhưng đám người này lại dừng bước, tà ác lột áo của nó ra.

Nó... , áo khoác, lông vũ, màu vàng!

- Ta cạc! Ta cạc!

Tiểu Hoàng giương hai cánh ra, đánh cho Tuyết Sư Ngao thâm tím mặt mày, từng chùm lông trắng bị đánh bay lả tả.

Người nhìn thấy một màn này đều lộ ra vẻ không nỡ nhìn. Nhưng chỉ có Thái Quang Minh là đau lòng nhất, bởi vì con Tuyết Sư Ngao đang bị đánh kia chính là ngự thú của hắn.

- Dừng lại, con vịt thối này mau dừng lại.

Tiểu Hoàng lạnh lùng ngẩng đầu liếc nhìn hắn. Ngươi cũng nằm trong nhóm người dám lấy quần áo của ta, trước không vội, người kế tiếp sẽ chính là ngươi rồi.

- Cạc!

Tiểu Hoàng hung hăng cúi đầu xuống, cái mỏ vịt còn cứng rắn hơn cả sắt thép hung hăng gõ vào trán Tuyết Sư Ngao. Tuyết Sư Ngao bị mổ đến đầu rơi máu chảy, ngất luôn tại chỗ.

Lúc này ở trên người Tiểu Hoàng đã không có áo khoác, lộ ra một thân cơ bắp cường tráng. Nó lắc lư cổ, mặt mũi tràn đầy hung ác đi về phía Thái Quang Minh.

Mỗi một bước tiến lên thì màng thịt ở bàn chân lại va chạm với nền đất tạo ra từng âm thanh ba ba giòn vang.

- Được rồi, con vịt nhỏ, cho ta chút mặt mũi, ta sẽ bảo hắn trả áo khoác lại cho ngươi.

Lý Kiêu mặc một chiếc áo thun màu trắng rộng rãi lắc đầu nói.

- Nể mặt ngươi, ngươi thì tính là cái gì. Tiểu Hoàng, đánh chết hắn cho ta.

Ngữ khí của Cao Bằng lãnh đạm, mặt mũi tràn đầy chán ghét nhìn Thái Quang Minh vẫn còn đang nắm áo khoác của Tiểu Hoàng trong tay. Vừa rồi hắn cùng Tiểu Hoàng giao lưu thông qua huyết khế đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Ngự thú của mình chỉ có mình mới có thể bắt nạt, tên gia hỏa này dựa vào cái gì mà dám lấy áo khoác của Tiểu Hoàng rồi lại còn chế giễu nó nữa chứ, cũng bởi vì nó là một con vịt không thể nói tiếng người sao?

Còn có tên gia hỏa mặc áo trắng kia, ngay từ đầu đã giữ trung lập, vì cái gì cuối cùng lại muốn đột nhiên xuất hiện đứng ra mệnh lệnh cho Tiểu Hoàng.

- Cao Bằng?

Người đi đường này biến sắc, trong bọn họ có người nhận ra Cao Bằng.

Bọn hắn cũng là sinh viên chuyên ngành Ngự Sử, từ khi phát sinh sự kiện kia thì đã có không ít người hỏi thăm bối cảnh của Cao Bằng, một vài người có quan hệ linh thông đã hỏi thăm ra được một chút thông tin.

- Chúng ta không biết đây là ngự thú của ngươi. . .

Sắc mặt Lý Kiêu thay đổi, tranh thủ thời gian khoát tay giải thích.

- Chỉ cần không phải là của ta thì có thể tự tiện bắt nạt sao?

Cao Bằng cười nhạo.

Quay đầu nhìn thoáng qua ngự thú phía sau lưng Lý Kiêu. Đó là một đầu thằn lằn dài hơn ba mét, bốn chân thằn lằn thon dài tinh tế, đồng thời con mắt sáng tỏ, lên đỉnh đầu có một cái mào óng ánh như hồng ngọc.

【 Tên quái vật 】: Hồng Bảo Thạch Tích Dịch Vương

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 21 (cấp Thủ Lĩnh)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Mộc / Hệ Độc

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Hỏa, 2. Hệ Kim

- Để con thằn lằn này của ngươi đánh một trận với ngự thú của ta, mặc kệ thắng bại như thế nào, chuyện này ta cũng sẽ không tiếp tục so đo.

Cao Bằng gọn gàng dứt khoát nói.

- A?

Mấy người bên kia quay mặt nhìn nhau, sau đó chần chờ nhìn

Tiểu Hoàng, chả lẽ con vịt nhìn bề ngoài xấu xí này cũng là ngự thú cấp Thủ Lĩnh sao.

Quái vật cấp Lĩnh Chủ có quầng sáng Lĩnh chủ để phân biệt ra, mà quái vật từ cấp Lĩnh Chủ trở xuống cũng chỉ có thể đơn thuần dựa vào khí tức để phân biệt.

Cảm giác của nhân loại đương nhiên không sánh bằng quái vật, đều là thông qua huyết khế cùng ngự thú của mình giao lưu, từ đó cảm nhận đẳng cấp của quái vật khác.

- Chủ nhân, con vịt kia cho ta cảm giác rất quỷ dị. . . Nhưng chắc hẳn không đạt đến cấp Thủ Lĩnh.

Hồng Bảo Thạch Tích Dịch Vương ngưng trọng nói với Lý Kiêu.

Trong lòng Lý Kiêu an tâm một chút. Thì ra không phải quái vật cấp Thủ Lĩnh, vậy thì không thành vấn đề.

Nhưng hắn lại có chút sợ hãi, vạn nhất sau khi Cao Bằng thua ghi hận trong lòng rồi sau đó tùy thời trả thù, bởi vậy Lý Kiêu có chút do dự. Kỳ thật chuyện này không có quan hệ nhiều với hắn, đắc tội với Cao Bằng cũng không phải là hắn.

Lý Kiêu cũng có tư tâm của riêng mình. Thắng cũng không chiếm được cái gì mà lại còn đắc tội với một tên phú nhị đại, thua thì càng mất mặt, một con ngự thú cấp Thủ Lĩnh ngay cả một con vịt cũng không đánh lại.

Suy nghĩ một chút, Lý Kiêu nghiêm mặt nói,

- Không đánh!

Hơi dừng một chút, Lý Kiêu gật đầu với Cao Bằng,

- Chuyện này không có chút quan hệ nào với ta, ta cũng không

muốn dính vào. Vừa rồi ta đã nói không nên tùy tiện khi dễ một con vịt, chính các ngươi gây ra phiền phức thì tự mình giải quyết đi, ta đi ăn sáng.

Nói xong không chút do dự mang theo ngự thú của mình quay người rời đi.

Thấy người mạnh nhất trong đoàn là Lý Kiêu đã đi, mấy người còn lại cũng hai mặt nhìn nhau, lấy áo hoàn trả lại như cũ, vẻ mặt đầy khuất nhục hướng Tiểu Hoàng xin lỗi.

Tiểu Hoàng vênh váo tự đắc ngẩng đầu,

- Cạc!

Giơ cánh lên ra hiệu tên nhân loại trước mặt mặc quần áo vào giúp nó.

Nhìn qua một màn này, trong lòng Cao Bằng dâng lên một suy nghĩ quỷ dị. Làm sao có cảm giác mình giống như một ác thiếu chuyên ức hiếp bạn học. . . Vấn đề là Tiểu Hoàng mới là người bị hại mà.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 225: Lý Dục

Nếu đã nói xin lỗi, Cao Bằng cũng không phải là người không nói lý.

Nhận lấy áo khoác từ trong tay Thái Quang Minh, sau đó vỗ vỗ đầu Tiểu Hoàng.

- Chúng ta đi, duỗi cánh ra ta giúp ngươi mặc.

- Cạc.

Tiểu Hoàng nghểnh cổ liếc Cao Bằng một cái, sau đó nâng cánh lên. Cao Bằng giúp nó mặc áo khoác vào, sau đó điều chỉnh góc áo ngay ngắn rồi vỗ vỗ tro bụi trên áo.

- Đã là một con vịt lớn thế rồi mà một cái áo cũng không biết mặc, ngươi nói ngươi có mất mặt hay không, coi chừng sau này ngay cả vợ cũng không tìm được.

Cao Bằng tận tình khuyên nhủ, ân cần dạy dỗ.

- Không có khả năng!

Tiểu Hoàng lớn tiếng kêu lên,

- Chuồng vịt hai tầng ta ở là một cái biệt thự nhỏ gần hồ, ta còn có một bãi cỏ lớn và trọn vẹn một cái hồ! Mỗi ngày được ăn thịt Thanh Thạch Ngư và uống nước suối tốt nhất, ta là một con vịt giàu có nhất toàn bộ thành phố núi này!

- Ta giàu có hơn nhiều so với những con vịt trong phim truyền hình của nhân loại các ngươi.

Tiểu Hoàng kiêu ngạo ngẩng cao đầu.

- Học mấy thứ này ở đâu vậy?

Cao Bằng gõ lên đầu Tiểu Hoàng một cái.

- Không được phép gõ! Còn gõ nữa ta sẽ biến thành đần độn mất!

Tiểu Hoàng căm tức nhìn Cao Bằng.

Nhìn thấy cử động giữa Tiểu Hoàng và Cao Bằng, đám người Thái Quang Minh đột nhiên cảm thấy Cao Bằng trước mắt giống như đã biến thành người khác.

Trở nên đặc biệt ôn nhu và tỉ mỉ.

Hôm nay chỉ có buổi sáng mới có chương trình học, giờ lên lớp kết thúc Cao Bằng đứng dậy thu dọn sách vở trên bàn học.

- Hội học sinh bên kia tìm ra một loại quái vật kiểu mới chưa từng có ai phát hiện qua, có muốn đi cùng với ta qua đó xem không?

Quân Mạc Y mặc áo sơ mi dài tay màu đen đột nhiên mở miệng hỏi Cao Bằng.

- Quái vật kiểu mới sao?

Cao Bằng trầm ngâm, về phần hắn thì chẳng có gì, có điều việc của hội học sinh để hắn tới thích hợp sao.

- Có thể tập hợp mấy bạn khác trong lớp đến giúp đỡ, người đưa ra chuyện này là học trưởng ở đại học Du Châu chúng ta.

Quân Mạc Y mặt không biểu cảm nhìn Cao Bằng.

- Ta đi xem một chút vậy.

Cao Bằng suy nghĩ một chút rồi đáp.

. . .

Ta tên là Lý Dục, ta là người Du Châu.

Vốn dĩ nhà ở cũ đã bị sụp đổ trong cơn chấn động lúc tai biến xảy ra, sau cơn tai biến mới chuyển đến nhà mới.

Nhà mới là do chính phủ liên minh bồi thường nên cũng không tốn tiền, được miễn phí đổi một bộ phòng ở mới ngược lại để Lý Dục quên đi sự khó chịu vì nơi ở bị phá hủy.

Thuở nhỏ cha mẹ đều mất, hắn côi cút một thân một mình, lớn lên tại cô nhi viện, dưới sự hỗ trợ của người mẹ ở côn nhi viện và những người hảo tâm của xã hội thì hắn cũng đã thành công học xong đại học. Bình thường cũng chỉ còn liên hệ với một người bạn thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau ở cô nhi viện.

Nhưng gần đây để cho ta vô cùng bất an chính là, mỗi khi đến nửa đêm thì cặp vợ chồng ở lầu trên sẽ bắt đầu cãi nhau, cãi nhau cực kỳ dữ dội, mà nội dung cãi nhau chỉ là một chút việc vặt vãnh như lông gà vỏ tỏi mà thôi.

Kỳ thật giữa hai vợ chồng có một chút ma sát cũng là việc bình thường, thử hỏi có cặp vợ chồng nào mà không cãi nhau chứ?

Đúng không.

Coi như cả hai cãi nhau thường xuyên một chút cũng không phải không thể tiếp nhận, Lý Dục ta cũng không phải loại người tính tình nóng nảy kia.

Nhưng vấn đề quan trọng nhất là nhà ta lại ở tầng cao nhất mới chết!

Lý Dục khẩn trương ngồi trên giường, cửa sổ bị mở ra, ánh

trăng màu trắng bạc chiếu vào từ ngoài cửa sổ.

Run rẩy với tay lấy hộp thuốc lá trên đầu giường giũ ra một điếu thuốc, dùng cái hộp quẹt châm lửa rồi để vào trong miệng rít sâu một hơi, sau đó chậm rãi phun ra vòng khói.

Lại tới nữa rồi.

Trên trần nhà truyền đến tiếng cãi vã đứt quãng, có thể loáng thoáng nghe thấy là một giọng nữ và một giọng nam.

- Tôi nói tôi không có quan hệ gì với anh ta cả! Sao anh lại không tin tôi chứ.

- Đánh rắm, người ta đều đã trông thấy hai người ở cùng một chỗ ăn cơm tối với nhau sau đó đi khách sạn mướn phòng…

Giọng nói dần dần thu nhỏ, sau đó là những tiếng ồn ào dữ dội, còn có âm thanh đánh mạnh lên bàn.

- Ta đã ở lầu cao nhất rồi, trên tầng thượng còn chui đâu ra vở kịch luân lý gia đình vậy chứ!

Lý Dục suýt chút nữa điên mất, ban ngày hắn cũng đi lên tầng thượng nhìn qua, trên đó chỉ là một cái sân thượng trống trơn, mấy người hàng xóm ở sát vách hắn có trồng vài bồn hoa và chất mấy món đồ linh tinh ở đây, ngoài ra không còn bất kỳ thứ gì để cho người cư ngụ cả.

Đôi mắt thâm quầng nhìn chằm chằm, Lý Dục không chút do dự đứng dậy.

- Coi như là quỷ ta cũng phải liều mạng với nó! Cứ như vậy thì người ta làm sao có thể ngủ được? Cũng đã một tháng rồi!

Theo Lý Dục đứng dậy, một con chó lớn màu vàng đậm nằm sấp bên giường lè lưỡi vừa từ dưới đất đứng lên vừa cọ cọ lên đùi

Lý Dục tỏ vẻ lấy lòng.

Phù, may mà ta có ngự thú.

Nhìn ngự thú mà mình đã nuôi dưỡng hơn hai năm, trong lòng Lý Dục an tâm hơn không ít.

Mặc dù bởi vì nguyên nhân công việc nên bình thường mình rất ít khi huấn luyện nó, may là nó cũng rất không chịu thua kém, hiện tại đã là cấp Tinh Anh.

Một con chó hung ác như thế, cứ coi như là quỷ cũng sẽ phải sợ... chứ.

Hơn nữa đoạn thời gian trước ngự thú của mình còn sử dụng Đại địa dược tề version 1 của tập đoàn Nam Thiên, sau khi dùng còn có biến hóa rất lớn, nghe nói đã tiến hóa thành Đại Địa Kim Quang Khuyển gì gì đấy.

- Hi vọng dược tề của tập đoàn Nam Thiên có tác dụng.

Lý Dục tự lẩm bẩm một mình.

Sau đó mở cửa lớn ra, nhìn về phía cầu thang đen kịt, một cơn gió lạnh thổi qua khiến toàn thân Lý Dục dâng lên một luồng hàn ý, dũng khí vừa khó khăn tích góp nhất thời tan biến đi không ít.

- Gâu!

Đại Địa Kim Quang Khuyển sủa một tiếng.

Một tiếng chó sủa này làm cho đèn cảm ứng trên cầu thang sáng lên.

Nhìn những bậc thang xi măng màu xám dưới ánh đèn trắng thâm trầm, Lý Dục gắt gao nhìn chằm chằm vào khoảng không ở đầu cầu thang.

Suy nghĩ một lát, sau đó nhanh chóng chạy về phòng bếp cầm hai con dao phay lên.

Trong tay có dao, bên người có chó, nhất thời dũng khí cũng tăng lên không ít!

- Đi!

Lý Dục nghiến răng nghiến lợi, gương mặt thanh tú trở nên vô cùng dữ tợn.

Cả tháng nay, mỗi ngày đều không thể ngủ ngon, mất ngủ càng ngày càng nghiêm trọng khiến hắn đều sắp bị bức điên rồi.

Đại Địa Kim Quang Khuyển thấy chủ nhân xông lên lầu bèn đuổi theo, ở sau lưng không ngừng sủa to.

Con người chính là như vậy, dù sao ban ngày lá gan cũng lớn hơn đêm tối, trong hoàn cảnh náo nhiệt càng dễ khiến người ta tăng thêm dũng cảm hơn so với hoàn cảnh vắng vẻ lạnh lẽo.

Quả nhiên hai cánh cửa lớn trên sân thượng không hề bị khóa, chỉ là cửa lớn có chút nặng nề, Lý Dục phải tốn rất nhiều sức lực mới có thể đẩy cửa ra được.

Thời điểm đứng phía sau cửa hắn còn có thể nghe thấy âm thanh cãi vã kịch liệt trên sân thượng, trong nháy mắt cửa lớn bị đẩy ra, đập vào mắt hắn là một mảnh sân thượng trống trải mà quạnh quẽ, dường như cánh cửa đã mở ra một thế giới mới, ánh trăng màu trắng bạc rải đầy sân thượng, không gian vắng lặng.

Trong sát na đó, tất cả âm thanh đều biến mất vô tung vô ảnh, tựa như vừa rồi chỉ là nghe nhầm.

- Gâu!

Lúc này Đại Địa Kim Quang Khuyển cũng lên đến, nhìn thấy

sân thượng trống trải không thể chờ đợi được chạy nhảy khắp nơi.

Đại Địa Kim Quang Khuyển là do Kim Quang Khuyển tiến hóa mà ra, còn Kim Quang Khuyển là do chó lông vàng biến dị thành. Cho nên, Đại Địa Kim Quang Khuyển kế thừa thiên tính hoạt bát hiếu động của chó lông vàng.

Thứ kia… trốn đi rồi sao?

Lý Dục không hề buông lỏng cảnh giác, đưa mắt nhìn khắp bốn phía.

Hắn không hề phát hiện, chẳng biết từ lúc nào đèn cảm ứng trong hành lang sau lưng đã lặng yên tắt ngấm, bóng tối dày đặc lan tràn, một đôi tay trắng bệch khô héo chậm rãi duỗi ra, dung một loại tư thế cực kì thân mật ôm lấy Lý Dục.

- Gâu!

Đại Địa Kim Quang Khuyển đột nhiên phát giác được không đúng, lúc quay đầu nhìn về phía Lý Dục thì con mắt đột nhiên trợn to, điên cuồng chạy tới giống như phát điên.

- Sao vậy?

Lý Dục nhận ra biến hóa cảm xúc của ngự thú, vội vàng rời khỏi hành lang tiến vào sân thượng.

Đại Địa Kim Quang Khuyển không ngừng chạy vòng quanh người hắn. Sau khi Lý Dục kiểm tra cơ thể mình mới tuôn ra một thân mồ hôi lạnh.

Ở trên hai cánh tay hắn có hai vết bầm hình dấu tay! Sờ lên mơ hồ có cảm giác đau đớn giống như bị kim đâm!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 226: Quỷ Yểm

- Vị này là học trưởng Lý Dục, cũng tốt nghiệp từ trường Du Châu của chúng ta.

Trong một cửa hàng buffet tại thành phố Du Châu.

Cao Bằng và Quân Mạc Y đang ngồi ở một bàn trong góc nhà hàng, hơi chếch về phía đối diện của họ là một thanh niên anh tuấn để tóc ngắn, mặc tây trang màu xám. Sắc mặt của người thanh niên này không tốt lắm, khóe mắt bị sưng, còn có quầng thâm vùng quanh mắt, hiển nhiên là rất lâu chưa được nghỉ ngơi tốt.

- Bây giờ ta cũng không dám về nhà khuya, bình thường đều ngủ ở trong công ty.

Lý Dục thở dài,

- Các ngươi có thể hiểu được cảm giác này sao? Ngày đầu tiên khi ta nghe được âm thanh cãi nhau kỳ quái kia thì ta vẫn có thể ngủ được say sưa ngon lành, nhưng sau đó thì ta nhớ lại là mình đang ở trên tầng cao nhất rồi! Trên đầu làm gì có hộ gia đình nào.

Mọi người xung quanh đều dùng ánh mắt đồng tình nhìn Lý Dục.

- Yên tâm đi, hôm nay chúng ta đến nhiều người như vậy, hơn nữa còn có cả ngự thú đi theo, cho dù có quái vật cũng sẽ bị chúng ta dọa cho chạy!

Người vừa nói chuyện với Lý Dục mà một học trưởng đang học năm thứ ba, hiện tại đảm nhiệm chức vụ bộ trưởng bộ đối

ngoại của hội học sinh.

Khác biệt với những hội học sinh khác, hội học sinh của hệ Ngự Sử cực kỳ đặc thù, không hề nghe theo sự quản lý của hội học sinh trường đại học Du Châu. Dù sao bên trong hệ Ngự Sử đều là Ngự Sử, mặc dù bất luận kẻ nào cũng có thể bồi dưỡng ngự thú, nhưng mà Ngự Sử bên trong hệ Ngự Sử đều là chuyên trách bồi dưỡng, vô luận là tiêu phí tinh lực hay thời gian cần phải bỏ ra thì đều là thứ các học sinh khác không thể so sánh được.

Hơn nữa theo đại học năm 4 Tiết Minh của hội học sinh đảm nhiệm quản sự vinh dự của thành phố Du Châu, hội học sinh năm nay cũng không biết lúc nào lặng lẽ lây dính một chút hương vị chính thức, cũng phủ thêm cho nó một tầng hương vị vỏ ngoài khác.

Đây cũng là nguyên nhân Cao Bằng không muốn gia nhập hội học sinh.

- Điều này đương nhiên là tốt nhất rồi.

Lý Dục miễn cưỡng nặn ra vẻ tươi cười.

Một đoàn người đi theo Lý Dục về nhà.

Bọn họ có nhìn thấy Cao Bằng, một kẻ "Người ngoài" không thuộc hội học sinh, nhưng Cao Bằng là do Quân Mạc Y mời tới, hơn nữa thân phận Cao Bằng cũng rất mẫn cảm, cho nên cũng không ai ngốc đến mức lên tiếng công kích Cao Bằng.

Nếu là xử lý chuyện có liên quan đến quái vật, tự nhiên cũng đều mang theo ngự thú.

Cao Bằng nhìn Tiểu Hoàng bên cạnh, nhỏ giọng dặn dò:

- Không nên chạy loạn biết không, lát nữa nếu gặp phải nguy hiểm thì ngươi hãy vác ta trên lưng, sau đó ngay lập tức chạy ra

bên ngoài, đến lúc đó phải dùng ra toàn bộ sức mạnh để chạy.

Tiểu Hoàng nhướng mày,

- Nhưng mà ta còn chưa uống sữa, ta là một con vịt nhỏ.

Cao Bằng,

- …

Mẹ nó con vịt nhỏ! Ngươi gặp qua con vịt nhỏ nào có thể một cước đạp gãy một cái cây chưa!

Bên cạnh Quân Mạc Y là một con chó săn với hai đầu đen kịt, con mắt đỏ thẫm, đầu lưỡi đỏ thẫm, liền ngay cả móng vuốt cũng đều là màu đỏ thẫm.

- Con Hắc Hoặc Thủy Mãng kia của ngươi đâu?

- Thể tích của nó quá lớn, không tiện đưa ra đường. Đường phố của căn cứ Du Châu quá chật chội, nhỏ hơn nhiều so với thành Trường An.

Quân Mạc Y lắc đầu.

- Ừm.

Cao Bằng gật đầu.

Cùng đó Lý Dục đã lên lầu, đây là một tòa nhà có khoảng chừng 13 tầng .

Nhìn qua cũng không thấy có gì khác thường cả, cũng không khói đen dày đặc hoặc mị âm quỷ dị như trong tưởng tượng.

Sau khi nghe câu chuyện của Lý Dục, lúc đi trên hành lang tĩnh lặng thì luôn có cảm giác âm trầm.

Lên đến tầng cao nhất, đầu tiên Lý Dục mở cửa vào nhà,

- An An, ta đã trở về.

Lý Dục hô lên một tiếng về phía phòng đối diện.

Nhưng mà không hề có tiếng chó sủa quen thuộc như mọi khi, bên trong phòng có vẻ rất yên tĩnh.

Cao Bằng đứng ở phía sau nhíu mày, hắn ngửi thấy trong không khí có mùi vị không bình thường, hương vị rất khó ngửi, giống như là mùi hôi của cá muối.

- Là mùi xác thối.

Quân Mạc Y đứng ở bên cạnh Cao Bằng nói.

- An An!

Tiếng kêu thảm thiết của Lý Dục truyền ra từ bên trong phòng ngủ, thanh âm thê lương đến cực điểm.

Một người theo sát vào trong phòng ngủ rồi sau đó đi ra ngay.

Cao Bằng nghe thấy bọn họ nói chuyện liền biết được con Đại Địa Kim Quang Khuyển mà Lý Dục bồi dưỡng kia đã chết trong phòng ngủ. Bây giờ là mùa hè nóng bức, hơn nữa cũng không có mở điều hòa, thời gian một ngày đã đủ để thi thể tản mát ra một chút hương vị không quá dễ ngửi.

- Là tại ta hôm qua không có về nhà, ta không nên để nó ở nhà.

Lý Dục tự trách không thôi.

- Đã giết ngự thú, nói rõ con quái vật kia có tính công kích, hơn nữa còn không kém đâu.

Bộ trưởng bộ đối ngoại nhíu mày.

Nói thật, trước kia hắn cũng đã từng dẫn dắt thành viên của hội học sinh đi xử lý qua những nhiệm vụ khác. Nhưng mấy nhiệm vụ này phần lớn đều không phức tạp lắm, lần này ngay từ đầu đã phát sinh sự kiện tử vong, tuyệt đối không phải là một chuyện nhỏ.

- Có nên giao cho cảnh vệ xử lý chuyện này hay không?

Có người sinh ra thoái ý.

- Chúng ta cũng đã tới nơi vậy thì dứt khoát làm cho xong đi, đẳng cấp của con quái vật kia cũng không cao, nếu không cũng sẽ không lén lút như thế.

- Ngươi sợ chết sao?

- Chuyện nguy hiểm hơn ta cũng đã gặp qua rồi, còn phải sợ cái chuyện cỏn con này sao?

Sau đó vì thảo luận xem có nên tiếp tục vụ này hay không mà nhóm người lại bắt đầu cãi lộn.

Nhìn đám người đang cãi nhau túi bụi, Cao Bằng nhẹ nhàng thở dài, một đám ô hợp a.

- Tiểu Hoàng, chúng ta đi thôi.

Cao Bằng nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Tiểu Hoàng.

Hắn đã không có hứng thú tiếp tục đợi ở đây, nếu như đến ngày mai mà chuyện này vẫn còn chưa được giải quyết, hắn sẽ nhờ ông ngoại đưa người đến giải quyết.

Ngay từ đầu Cao Bằng cũng chỉ là hiếu kỳ về con quái vật bí ẩn chưa biết chủng loại này mà thôi.

Nhưng chỉ vừa bước ra được một bước, Cao Bằng đã dừng ngay lại.

Dựa theo lời kể của Lý Dục, quái vật này có chút tương tự với quỷ vật, nếu như mình một thân một mình đi xuống lầu thì có phải mình sẽ bị giết chết như trong kịch bản mấy bộ phim kinh dị?

Cao Bằng trầm mặc hai giây, sau đó lại quay trở lại,

- Chúng ta trước hết xem xét tình huống rồi lại bàn bạc tiếp.

Một đoàn người lại đi lên tầng thượng nhìn xuống, cũng không có bất kỳ phát hiện nào.

Bộ trưởng bộ đối ngoại nhíu mày,

- Dựa theo lời của Lý học trưởng thì những quái vật này mỗi ngày thường xuyên xuất hiện trên tầng thượng, nói không chừng chính là đang trốn tại góc nào đó trên tầng thượng.

- Không nhất định

Cao Bằng trầm thấp nói.

- Phía trên phòng ngủ của Lý học trưởng cũng không nhất định là tầng thượng.

- Vậy thì là chỗ nào?

Một người nghi hoặc không hiểu.

- Là vách tường.

- …

Lý Dục rùng mình một cái, chỉ cảm thấy sợ nổi da gà. Không khỏi cười khan một tiếng,

- Chắc là không đâu.

- Ta cũng chỉ nêu lên ý tưởng mà thôi.

Cao Bằng mỉm cười.

- Nhưng mà ta cũng cảm thấy khả năng chúng ở trên tầng thượng là lớn nhất.

- Nhưng mà chúng ta đã tìm khắp trên đó rồi, không có mà.

- Có thật đã tìm khắp nơi sao?

Cao Bằng im lặng, thế nào có cảm giác những người này còn thiếu kinh nghiệm hơn cả hắn.

- Sân thượng cũng chỉ rộng chừng đó, đương nhiên đã tìm khắp rồi!

- Nếu như con quái vật kia có thể bò trên vách tường, trốn ở rìa ngoài tòa nhà thì sao? Nếu như con quái vật kia có thể ẩn thân quang học thì sao?

Cao Bằng lắc đầu nói.

Nhưng người kia vẫn nói cứng,

- Ngươi, ngươi đây là cưỡng từ đoạt lý.

Bộ trưởng bộ đối ngoại dường như có điều suy nghĩ,

- Tường ngoài của tòa nhà đúng thật là điểm mù quan sát của mắt chúng ta, cũng không phải là không thể.

Bên ngoài tường của tòa nhà rất trống trải không có vị trí lẩn trốn.

Vốn cho rằng chỉ cần đi ngang qua đó tùy tiện nhìn một chút.

Sau đó, nhìn xảy ra chuyện.

Một người trong đó đưa đầu từ mép sân thượng giật bắn về

phía sau, không khí tựa như phát nổ.

Một tiếng bén nhọn vang lên trong bầu trời đêm!

Đồng thời người sinh viên thò đầu ra bị dọa liên tục rút lui, đặt mông ngồi trên mặt đất.

Một bàn tay trắng ởn đột nhiên bám lên rìa ngoài sân thượng, nồng đậm ác ý tràn ngập trong không khí.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 227: Một Cước Kia

- A!

Một tiếng hét vang lên vạch phá bầu trời đêm yên tĩnh.

Cảnh này khiến cho một nữ sinh ở gần mở to hai mắt nhìn, trong mắt tràn đầy hoảng sợ, đồng thời không ngừng rút lui.

Cao Bằng thấy rõ ràng thuộc tính của quái vật này.

【 Tên quái vật 】: Thanh Quỷ Yểm

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 20

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Quỷ / Hệ Vong Linh

【 Năng lực quái vật 】: Huyễn thuật lv1

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Quang Minh / Hệ Thần Thánh / Hệ Lôi

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (khẩn trương)

【 Đặc điểm quái vật 】: Quái vật hấp thu lực lượng từ sự sợ hãi của những sinh vật khác để trưởng thành, nó có thể chuyển hóa những cảm xúc sợ hãi của sinh vật thành tổn thương hệ m bám lên trên sinh vật.

Đây cũng là một con quái vật, chí ít có thuộc tính đã đại biểu nó được xếp vào trong hàng ngũ quái vật.

Đương nhiên, nếu như dựa theo một chút xác định, nhất định phải xem con Thanh Quỷ Yểm này như một con quỷ cũng không có

vấn đề gì, nếu như đặt ở thời Hoa Hạ cổ đại thì nó ổn ổn thỏa thỏa chính là một con quỷ vật.

Không thể không nói chỗ tốt khi có khung số liệu, chí ít tất cả năng lực và nhược điểm của con quái vật này đều hiện ra trong mắt hắn, chỉ cần liếc qua là thấy ngay.

Chẳng biết lúc nào trên sân thượng đã lặng yên dâng lên sương mù màu trắng.

Ở bên ngoài vách tường, hai ngọn quỷ hỏa âm u chầm chậm bay lên, ánh sáng rực rỡ liếc nhìn tất cả mọi người ở đây.

Thân thể gầy gò thon dài giống như ác quỷ từ chỗ sâu trong Hoàng Tuyền leo ra, đỉnh đầu trụi lủi mọc đầy những cái nhọt cực kỳ dữ tợn, nước mủ màu vàng từng giọt từng giọt chảy ra từ trên trán.

- Đây là quái vật gì?

Có người hít vào một hơi, nhìn qua quá đáng sợ.

Chẳng biết từ lúc nào dưới sàn sân thượng đã chảy ra một số lượng lớn hạt nước, hạt nước càng lúc càng nhiều hơn, rất nhanh đã chồng chất thành một tầng nước thật mỏng bao trùm cả lòng bàn chân.

Giơ chân phải lên, sức hút trên mặt nước kéo lòng bàn chân lại.

Chân phải rơi xuống giẫm lên trên mặt nước, phát ra một tiếng bộp giòn vang.

- Năng lực này có hơi nhiều…

Cao Bằng cổ quái nhìn Thanh Quỷ Yểm, không biết năng lực của nó còn tốt, nhưng mà biết năng lực của nó rồi, Cao Bằng

không chỉ không sợ, ngược lại còn có xúc động muốn cười.

Cái huyễn thuật đúng là rất chân thực.

- Đi nhanh một chút!

Sắc mặt bộ trưởng bộ đối ngoại đột nhiên biến đổi, có thể khiến cho cảnh vật chung quanh biến hóa, chí ít cũng là quái vật cấp Thủ Lĩnh trở lên, hơn nữa còn là quái vật tương đối mạnh mẽ trong nhóm cấp Thủ Lĩnh kia, tuyệt đối không phải là thứ mà bọn họ có thể đối phó được.

Đồng thời hắn cũng chỉ huy ngự thú của mình phụ trách đoạn hậu.

- Ta đến đoạn hậu, các ngươi đi trước! Các ngươi tranh thủ thời gian báo cảnh sát, chuyện này không phải chúng ta có thể nhúng tay vào được.

Thấy đám nhân loại này không hề bỏ chạy ngược lại còn có can đảm lưu lại chống cự nó, Thanh Quỷ Yểm càng thêm tức giận hơn. Nó phát ra tiếng gào thét đầy giận dữ, kích thước cơ thể giống như quả bóng được bơm hơi nhanh chóng bành trướng, từng sợi gân xanh như con giun nhanh chóng toán loạn, chỉ trong vòng hai hơi thở mà kích thước cơ thể nó tăng lên không chỉ gấp đôi, ác phong quấn quanh khắp người.

- Ông trời ơi.

Trong lòng bộ trưởng bộ đối ngoại phát khổ, đây là quái vật gì vậy chứ, sao kích thước cơ thể bây giờ lại biến lớn nhiều như vậy. Cao khoảng chừng bảy, tám mét, hai cánh tay màu xanh trắng chẳng khác nào trường thương.

- Cạc!

Đột nhiên một tiếng vịt kêu kinh động đến hắn.

Một con vịt từ bên cạnh hắn chạy tới, trong dư quang lưu lại một đoàn ánh sáng màu vàng.

- Trở về!

Bộ trưởng Tào Kim muốn chộp lấy con vịt, nhưng lại hụt mất.

Cái chân vịt của Tiểu Hoàng giẫm trên nền xi măng phát ra âm thanh ba ba ba giòn vang.

Sau đó đột nhiên nhảy một cái lăng không bay lên, hai cái cánh vỗ không ngừng, rốt cuộc nhảy cao đến ba mét.

Màng chân phải nhắm ngay vị trí bắp chân của con quái vật kia đá tới.

Một màn này nhìn qua có chút buồn cười mà bi tráng.

Tựa như một người lùn dũng cảm khiêu chiến cự nhân vậy.

Bên ngoài cơ thể vịt Tiểu Hoàng đột nhiên hiện ra một đoàn lam quang nồng đậm, lam quang lóe lên lập tức biến mất.

Như một cây châm đâm thủng khí cầu.

Tất cả, bao gồm các vũng nước tích tụ trên sân thượng, ác quỷ dữ tợn trước mắt, sương trắng tràn ngập trong không khí.

Ba ~ Trong nháy mắt hôi phi yên diệt.

Cấm ma lĩnh vực!

Trên sân thượng, tất cả mọi thứ đều xuất hiện rõ ràng trong mắt Tào Kim.

Ở ngoài rìa sân thượng, một con quái vật da xanh nho nhỏ chỉ cao có nửa mét với cái đầu vô cùng lớn và tứ chi mảnh khảnh, một bộ dinh dưỡng không đầy đủ đang chống hai tay lên trên mép sân

thượng, hướng về phía mọi người rống to một cách hung tợn.

Cực kỳ hung dữ!

Một bàn chân lớn của Tiểu Hoàng trực tiếp đá lên trên mặt nó. Hung dữ, mày còn dám hung dữ nữa à?

Ầm! Thanh Quỷ Yểm bị Tiểu Hoàng đá một cước lên trên mặt, trực tiếp từ trên sân thượng đạp xuống dưới.

- Sao ngươi lại đạp nó xuống hả?

Cao Bằng tranh thủ thời gian chạy về phía lan can sân thượng, vừa thò đầu ra liền nghe được phía dưới truyền ra âm thanh của vật nặng rơi xuống đất.

Nương theo tiếng vang nặng nề này, mí mắt Cao Bằng theo đó co lại!

Kịch bản. . . Không phải như thế này.

Mắt thấy Tiểu Hoàng với vẻ mặt vô tội nhìn mình, Cao Bằng vừa bực mình vừa buồn cười.

Vốn dĩ bản thân đã chuẩn bị bắt lấy con quái vật kia sau đó mang về bồi dưỡng, kết quả ai biết nó lại bị Tiểu Hoàng một cước đá bay.

Bị rơi xuống ở độ cao như vậy, hiển nhiên là không sống nổi.

Thật đáng thương!

- Vậy, vậy con quái vật đó đâu?

Mấy người vừa mới trốn vào trong hành lang nghe thấy động tĩnh trên sân thượng sợ hãi vươn đầu ra, lại phát hiện trước đó sân thượng ồn ào náo động đột nhiên trở nên đặc biệt yên tĩnh, còn có học trưởng Tào Kim giống như người gỗ đứng ở đấy.

Quân Mạc Y vẫn luôn mặt không cảm xúc đứng tại chỗ nhẹ nhàng sờ lên đầu Song Đầu Hắc Khuyển, sau đó chậm rãi đi vào hành lang.

Nơi Thanh Quỷ Yểm rơi xuống là sau bồn hoa trong khu nhà ở, bình thường ít có người tới.

Đi tới nơi Thanh Quỷ Yểm rơi xuống, tại chỗ chỉ có một vết máu màu xanh lục, thi thể Thanh Quỷ Yểm lại không cánh mà bay.

- Gâu!

Hai mắt của Song Đầu Hắc Khuyển sáng lên, lần theo mùi chạy về phía khác của bồn hoa.

Đám người Cao Bằng theo sát sau lưng, không bao lâu đã nhìn thấy phía trước có một bóng người lén lén lút lút dường như đang ôm thứ gì. Nhận ra động tĩnh sau lưng, đạo nhân ảnh kia lập tức tăng nhanh bước chân chạy trốn.

- Đứng lại!

Tào Kim hét lớn.

Người kia sau khi nghe thấy không chỉ không dừng lại, ngược lại chạy còn nhanh hơn.

Đôi mắt Song Đầu Hắc Khuyển đỏ lên, phát ra tiếng thở phì phà phì phò, tốc độ đột nhiên tăng lên mấy lần.

Hai cái đùi sao có thể chạy thắng được bốn chân. Người kia thấy không chạy nổi, trực tiếp ném thi thể Thanh Quỷ Yểm trong tay xuống đất, sau đó vắt giò lên cổ mà lẩn ngay vào một con hẻm nhỏ gần đó.

Song Đầu Hắc Khuyển lại không ngừng chút nào, thẳng tắp đuổi theo người kia.

Thả người bổ nhào về phía trước, hai cái đầu một trái một phải phân biệt cắn trúng hai cái đùi người kia, bịch một tiếng thẳng tắp ngã xuống đất.

Mấy người Cao Bằng đuổi theo, Lý Dục kích động nhất,

- Quái vật này có phải của ngươi hay không? Tại sao ngươi lại làm như vậy?

Vừa dứt lời liền cho người kia một trận quyền đấm cước đá.

- Không có quan hệ gì với ta, đây không phải quái vật ta nuôi, ta chỉ là nhìn thấy bên trên có thi thể quái vật nên muốn nhặt đi bán kiếm lời ít tiền mà thôi.

Người kia hai tay ôm đầu bảo vệ nơi yếu hại, lớn tiếng kêu rên.

- Lý học trưởng, trước tiên cứ giao người này cho cảnh sát đi.

Tào Kim tiến lên an ủi Lý Dục.

Sau khi báo cảnh, rất nhanh cảnh sát đã đến, ghi chép kiểm tra một phen rồi mới mang thi thể Thanh Quỷ Yểm và người kia về cục cảnh sát.

Cao Bằng liếc mắt nhìn thi thể Thanh Quỷ Yểm, hắn cũng sẽ không giải phẫu thi thể, loại chuyện này không cần thiết phải nhúng tay vào.

Sau đó lại trò chuyện vài câu, Lý Dục không ngừng bày tỏ lòng biết ơn vì sự hỗ trợ của bọn họ, đồng thời hứa hẹn trong vòng hai ngày nhất định mời bọn họ ăn cơm vân vân.

Cao Bằng phất phất tay từ biệt, bắt một chiếc xe taxi ở ven đường rồi lên xe về nhà.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 228: Có Thể Đánh Không

Sau khi lên xe, tài xế xe taxi không nói một lời, ngoại trừ một chữ "ừ" lúc nghe thấy Cao Bằng nói địa điểm thì không nói thêm một chữ nào nữa.

Cao Bằng cũng không phải người nói nhiều, quay đầu ra cửa sổ trầm mặc nhìn đường phố đang chạy ngược về phía sau.

Cảnh sắc đường phố chung quanh từ phồn hoa trở nên quạnh quẽ, dần dần hoang vu.

Trên phố cũng không có người đi đường.

- Bác tài, hướng này không phải hướng đi về phía tập đoàn Nam Thiên.

Cao Bằng từ tốn nói.

- Bên phía quốc lộ đang kẹt xe, đi đường nhỏ sẽ không bị.

Lái xe mở miệng nói.

Giọng nói lái xe có chút khàn khàn, giống như cuống họng từng bị thương, cho nên giọng nói bị ép tới rất thấp.

Cao Bằng híp mắt lại, đúng lúc nhìn thấy ở ven đường có một nhà vệ sinh công cộng.

- Bác tài, dừng xe đi, nơi này có nhà vệ sinh công cộng, tôi muốn đi vệ sinh.

Động tác của lái xe vẫn không thay đổi, đánh tay lái về phía bên phải, bắt đầu tăng tốc nhanh hơn.

- Tôi lái nhanh một chút, từ chỗ này đi thêm hai mươi phút nữa là tới tập đoàn Nam Thiên rồi, tiểu tử nhịn thêm chút nữa đi…

Lái xe vừa dứt lời thì tiểu Hoàng nãy giờ vẫn ngồi lẳng lặng bên người Cao Bằng nhảy dựng lên, dùng một bên cánh đập vào gáy của lái xe.

- Đánh mẹ ngươi!

Đánh cho người lái xe lảo đảo một cái.

Lời này nghe vào tai người lái xe chỉ là một tiếng cạc, tiếp theo là bị một con vịt lấy cánh đập vào gáy.

Sau gáy truyền tới cảm giác đau đớn, trong mắt người lái xe thoáng qua một tia lãnh khốc.

Lái xe cố nén đau nói.

- Tiểu tử đừng xúc động như vậy, mắc tiểu nhịn một chút cũng không sao mà. Còn trẻ như vậy mà không nín được tiểu, khả năng là thận có vấn đề.

Nói xong còn giống như chạm tới chuyện gì đó buồn cười của người lái xe, hắn ta vui vẻ cười cười.

- Tiểu Hoàng, đánh chết hắn.

Cao Bằng từ tốn nói.

Lần này Cao Bằng không che giấu giọng nói của mình, lái xe nghe được rõ ràng.

Lái xe biến sắc, đột nhiên giẫm mạnh phanh lại.

- Có chuyện gì thì từ từ nói.

Lúc này Cao Bằng mới không nhanh không chậm mở cửa xe, sau đó kéo tiểu Hoàng xuống xe,

- Sớm dừng xe không phải tốt hơn sao, nói đi, là ai phái ông tới.

Lái xe lắc đầu.

- Tiểu huynh đệ không nên hiểu lầm, giữa tôi và cậu không có bất cứ mâu thuẫn gì hết.

Vừa nói lái xe vừa chậm rãi giơ hai tay lên, ra hiệu chính mình không có bất cứ uy hiếp gì.

Ngay lúc đó, cốp xe phía sau không biết được nâng lên từ lúc nào, một cánh tay đen kịt duỗi ra, sau đó chui ra một con khỉ lông trắng, sắc mặt con khỉ cứng ngắc, bên ngoài thân còn có lông tơ màu trắng.

Có lẽ bởi vì trên chân có lông, cho nên khi nó giẫm lên mặt đất không hề phát ra bất kì âm thanh nào.

Con khỉ lông trắng chậm rãi đến gần, ánh mắt sáng rực.

Sau đó đột nhiên vọt lên, hung hăng đánh một quyền lên đỉnh đầu Cao Bằng.

Cao Bằng bị một quyền này đánh cho khẽ cong người, cái đầu của Tiểu Hoàng đứng bên cạnh Cao Bằng khẽ vang lên một tiếng bịch trầm đục, bị rách ra một miệng vết thương nhỏ, đồng thời bên ngoài thân lóe lên tử quang, thể tích Tiểu Hoàng cũng tăng lớn thêm một phần.

Ý cười vừa hiện ở trên mặt lái xe thì lập tức cứng đờ, cái tên này tại sao lại không có vấn đề gì? Chuyện này có hơi khó hiểu rồi.

Cao Bằng xoa xoa cái đầu. Mặc dù không bị thương, nhưng cũng không phải là nói hắn có thể miễn dịch đau đớn, một quyền này đánh vào trên đầu vẫn có chút đau.

Quay đầu lại thì nhìn thấy một con khỉ lông trắng cao hơn một mét đang âm trầm nhìn chằm chằm chính mình, mặt mũi con khỉ lông trắng này nhăn nhúm thành một đoàn, cái mũi nhăn vào một chỗ, con ngươi màu xanh sẫm, trong đêm tối tản mát ra ánh sáng màu lục. Thấy Cao Bằng nhìn sang liền nhếch miệng cười với Cao Bằng một cái, sau đó hung hăng đá vào đũng quần của hắn.

Đệt! Ngươi quá đáng rồi đó!

Cao Bằng tranh thủ thời gian che háng, một cước của con khỉ này đá vào trên mu bàn tay Cao Bằng.

Tổn thương của một kích này trực tiếp chuyển lên thân Tiểu Hoàng. Ngoài thân Tiểu Hoàng lại lóe tên tử quang, thể tích lại tiếp tục tăng vọt thêm một đoạn nhỏ.

Lúc này Tiểu Hoàng đã cao gần hai mét, áo khoác lông vũ màu vàng căng phồng lên, cũng may là chất lượng tốt, nếu không thì đã bị xé rách ra rồi.

Hai cái lông vũ trên đỉnh cánh tiểu Hoàng khép lại, nắm khóa kéo xuống một cái, lập tức cởi xuống áo khoác lộ ra cơ bắp cường tráng phía trong.

【 Tên quái vật 】: Bạch Sương Thi Hầu

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 20

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Âm / Hệ Thi

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

Lại là một con quái vật hệ Thi... Vừa nãy là một con Thanh

Quỷ Yểm hệ Quỷ.

Cao Bằng như có điều suy nghĩ chuyển mắt nhìn người tài xế này, đây là đang trả thù cho đồng bọn sao, đúng là tình cảm sâu đậm, nhưng mà sự trả thù này đúng là tới thật nhanh.

- Ồ, tôi thật sự muốn xem thử rốt cục là sau lưng ông có mấy người.

Sắc mặt Cao Bằng lạnh lẽo, bước nhanh về phía trước.

Sắc mặt người lái xe hung ác, cánh tay bao phủ dưới ống tay áo khoác màu đen khẽ rung một cái, từ bên trong trượt ra một ống thép, sau đó nhắm ngay đỉnh đầu Cao Bằng đập mạnh!

- Bộp.

Cao Bằng bình tĩnh nâng tay trái lên, trực tiếp chặn lấy ống thép đang đập xuống, giống như đang nắm một cọng rơm.

Mặc dù những ngự thú khác không có ở bên người, mặc dù để cho hắn chiến đấu với quái vật khác thì chắc chắn Cao Bằng sẽ không phải đối thủ của chúng.

Nhưng lực lượng mà ngự thú phản hồi lại cho hắn vẫn còn ở trên người. Trước hết cứ lấy A Ngốc làm ví dụ, lực lượng hơn vạn cân đối với nó là quá dễ dàng, vì thế lực lượng phản hồi lại sẽ không dưới một trăm cân.

Lại thêm tăng phúc của những ngự thú khác, một thân lực lượng của Cao Bằng bây giờ ít nhất cũng đã hơn mấy trăm cân.

Nhớ tới quyền pháp dưỡng sinh mà ông ngoại dạy cho hắn, thân thể Cao Bằng hơi nghiêng, chân phải đạp mạnh xuống, lực lượng theo bắp chân, đùi, hông eo, phần lưng, cổ, vai, cánh tay từng bước tăng lên. Mỗi một khớp nối giữa các bộ vị trên thân vận chuyển giống như những bánh răng tốt nhất, quyền tay phải đánh

ra như một viên đạn!

Quyền phong phá vỡ không khí, giống như trường tiên đánh nổ không khí, phát ra một tiếng giòn vang chói tai.

Lực sát thương của nắm đấm tương đương với lực lượng ra quyền cộng với tốc độ.

Cho nên lực lượng hơn vạn cân của A Ngốc nếu toàn lực bộc phát thì lực sát thương của quyền kế tiếp có thể đạt tới mấy vạn cân thậm chí hơn mười vạn cân, có thể so với một cỗ xe tăng hình người.

Mặc dù Cao Bằng không có khủng bố như vậy, nhưng mà người tài xế này cũng chỉ là một người bình thường với lực lượng hơi lớn mà thôi.

Một quyền đánh trúng đầu người lái xe, lái xe bị đánh bay sau đó đập mạnh trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ.

Chủ nhân bị đánh bại, Bạch Sương Thi Hầu táo bạo gầm lên một tiếng, bỏ qua Tiểu Hoàng chuyển sang Cao Bằng muốn báo thù cho chủ nhân.

Tiểu Hoàng cúi người, mở cái miệng rộng trực tiếp cắn đầu Bạch Sương Thi Hầu. Bây giờ Tiểu Hoàng đã cao ba mét, cái con Bạch Sương Thi Hầu này ở trước mặt nó còn chưa cao tới ngực.

- Chớ ăn.

Cao Bằng ngăn Tiểu Hoàng lại, nói không chừng thứ này có độc, cũng không thể tùy tiện ăn.

Tiểu Hoàng dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Cao Bằng, sau đó phun Bạch Sương Thi Hầu từ trong miệng ra rồi dùng chân đạp trên người nó.

Giải quyết xong lái xe và ngự thú của hắn, Cao Bằng chuyển mắt nhìn bốn phía.

Đây là một cái ngõ nhỏ hoang vắng, lúc nãy người lái xe ngẫu nhiên chạy vào trong này. Xung quanh có mấy hộ gia đình, khả năng đã nghe thấy động tĩnh ở đây nên đều đóng chặt cửa sổ, tắt hết đèn trong nhà, cũng không có ý muốn ra xem náo nhiệt, việc không liên quan đến mình thì tốt nhất nên tránh ra thật xa.

Cao Bằng bỏ người lái xe vào cốp, lại để cho Tiểu Hoàng đánh gãy tứ chi của Bạch Sương Thi Hầu rồi đặt ngồi ở hàng ghế phía sau. Ngồi lên ghế lái, Cao Bằng giẫm mạnh chân ga hướng về con đường lúc trước đã đi qua, lượn quanh hai vòng cuối cùng cũng về đến đường lớn, hỏi người qua đường một chút sau đó lái xe về phía tập đoàn Nam Thiên.

Xuống xe, Cao Bằng gọi điện thoại cho ông ngoại, nhưng đầu bên kia lại thông báo rằng thuê bao đang ở ngoài vùng phủ sóng.

Nghĩ nghĩ, Cao Bằng bấm vào một dãy số trong điện thoại di động mà trước đó ông ngoại đã giao cho hắn.

Điện thoại vang lên hai tiếng liền được kết nối.

- Cao thiếu, có gì cần phân phó sao.

Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói cung kính.

- Có thể đánh không?

Cao Bằng trực tiếp hỏi.

Đầu dây điện thoại bên kia trầm mặc một lát, sau đó nói ra.

- Cao thiếu chờ một lát, Cao thiếu ngài ở nơi nào?

- Ta ở trước cửa công ty.

- Lập tức tới ngay.

Điện thoại đã cúp.

Cao Bằng đợi một hồi, đột nhiên trên bầu trời loáng thoáng truyền đến tiếng cánh quạt máy bay trực thăng.

- ?…?...?

Cao Bằng ngẩng đầu liền thấy hai luồng sáng chiếu thẳng từ không trung xuống, ba cái máy bay trực thăng chậm rãi hạ xuống!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 229: Yêu Ma Quỷ Quái

Mấy cái thang dây được ném xuống từ trên trực thăng, hơn mười bóng người nhanh chóng giẫm lên thang dây đi xuống dưới.

- Cao thiếu có gì phân phó.

Sau khi mười mấy người xuống tới mặt đất, một người rời khỏi đội ngũ nhanh chóng đi về phía Cao Bằng.

Mười mấy người này đều mặc trang phục tác chiến màu đen, trên đầu đội mũ giáp, ngay cả gương mặt đều bị bao phủ dưới lớp mặt nạ, có cao có thấp, khí chất lăng lệ ác liệt, như thanh đao ra khỏi vỏ.

Cao Bằng im lặng, những người này đều mặc một loại trang phục thống nhất, giống như lực lượng vũ trang tư nhân.

- Các ngươi có quá ít người.

Cao Bằng đếm một chút, tất cả mới có 12 người, bảo vệ của tập đoàn Nam Thiên cũng nhiều hơn mấy chục lần số người này.

Người kia hơi sững sờ, một người dẫn đầu cởi mũ an toàn xuống lộ ra khuôn mặt của một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi, hai hàng lông mày rậm rạp, hốc mắt lõm sâu, màu da hơi đen, ngũ quan không tính là đẹp, nhưng lại có một loại mị lực chỉ thuộc về đàn ông thành thục trên ba mươi tuổi.

- Nếu như chuyện Cao thiếu muốn làm không tiện để cho bên ngoài biết thì mấy người chúng tôi đi làm là thích hợp nhất.

Người này mỉm cười nói.

- Hai mươi năm trước Kỷ tổng đã cứu tôi, tất cả chúng tôi đều chịu đại ân của Kỷ tổng, bây giờ chúng tôi chuyên môn xử lý những chuyện không thích hợp để lộ ra ngoài cho Kỷ tổng.

Cao Bằng gật đầu, hắn không tin những người khác nhưng vẫn tin tưởng ông ngoại của mình.

- Tối nay tôi và bạn bè đi xử lý một chuyện, đã trêu chọc phải một chút phiền toái, có khả năng đối phương không phải là thế lực chính quy gì cả. Anh cũng biết tôi chỉ là một sinh viên bình thường mà thôi, đối mặt với loại uy hiếp này thì sức lực chung quy cũng có hạn…

- Tôi hiểu được.

Hoàng Á gật đầu.

Cao Bằng quay người đi về phía xe taxi.

- Đây là một thành viên trong băng đảng bọn họ, bị tôi bắt trở về đây.

Cao Bằng mở cốp sau của xe taxi ra, lôi tên lái xe đang nằm bên trong ném lên mặt đất.

Lái xe vẫn một mực hôn mê bị rơi mạnh như thế cũng dần tỉnh lại.

Vừa mở to mắt đã cảm thấy cổ áo mình bị siết chặt lại, cả người bị nhấc lên.

Hoàng Á đưa lái xe sang một bên để tra khảo, ước chừng mười phút sau liền trở về, sắc mặt bình tĩnh.

- Cao thiếu, đã hỏi ra được rồi. Nhóm người này từ địa khu Tương Tây len lỏi đến nơi này, chuyên môn làm một chút hoạt động không thể nói ra. Tài xế kia đang chuẩn bị lái xe về căn cứ

băng đảng của bọn hắn, chỉ là không ngờ sớm bị ngài nhìn thấu.

- Thành viên nòng cốt của bọn họ có bảy người, trong đó có hai ngự thú cấp Thủ Lĩnh, theo thứ tự là Bạch Quỷ Yểm cấp Thủ Lĩnh trung kỳ và Anh Quỷ cấp Thủ Lĩnh sơ kỳ.

Yếu như vậy, chỉ có hai quái vật cấp Thủ Lĩnh thôi sao?

Cao Bằng vốn cho rằng đó là một tổ chức hắc ám cỡ lớn, thành viên trung tâm cũng có mấy trăm, ngoại vi hơn ngàn, làm việc nghiêm cẩn, không nghĩ tới lại là loại mặt hàng này.

Thật ra là do Cao Bằng nghĩ nhiều, Du Châu không phải là không có thế lực hắc ám cỡ lớn.

Mà cho dù có, cũng sẽ không ở trong nội thành làm việc ngông cuồng như thế.

Càng là tổ chức lớn thì càng làm việc theo quy củ, quy củ lại càng nghiêm mật.

Việc Cao Bằng cảm thấy tập đoàn Nam Thiên rất lỏng lẻo là do hắn là thái tử gia của tập đoàn Nam Thiên, bản thân không bị trói buộc bởi những thể chế, quy củ ở trong đó.

Cao Bằng nhìn về phía bọn người Hoàng Á.

- Các người có ngự thú không?

- Tự nhiên là có, Cao thiếu xin yên tâm, chúng chỉ là một đám ô hợp mà thôi.

Hoàng Á gật đầu.

Sau đó Cao Bằng nhìn đám người Hoàng Á quay người leo lên máy bay trực thăng.

- À đúng rồi, nếu như có thể thì bắt sống hai ngự thú cấp thủ

lĩnh kia về, đương nhiên an toàn vẫn là trên hết.

Hoàng Á thò đầu ra từ khoang cửa máy bay trực thăng, làm một thủ thế ok với Cao Bằng.

Rút đầu lại, tay phải Hoàng Á điều chỉnh tai nghe, từ trong kênh nói chuyện.

- Mục tiêu, cao ốc Tinh Mậu trong thành Du Châu. Nhiệm vụ, ưu tiên bắt sống.

…

Đây là một gian phòng không lớn, trong phòng bày biện một cái giường lớn, bên giường đặt một giá sách, trên vách tường có một tivi LCD, một người phụ nữ nằm nghiêng ở giữa giường, một người đàn ông đầu trọc ngồi bên mép giường.

Người phụ nữ nằm trên giường và người đàn ông đầu trọc kia là vợ chồng, đều là người Tương Tây.

Viên Bành cảm giác có chút không thích hợp, Tiểu Tứ ra ngoài đã hơn một giờ còn không có tin tức truyền lại, hai giờ trước lão Thất cũng bị cảnh sát mang đi.

- Đi.

Viên Bành đứng lên khỏi giường, vỗ vỗ tấm lưng trần bóng loáng của người phụ nữ.

Hà Lỵ nghiêng người sang, dung mạo nàng có chút mỹ lệ, sợi tóc tán loạn dán trên gương mặt, má trái đó bừng một mảnh vì nằm nghiêng trên gối.

- Bành ca, làm sao?

Viên Bành sờ lên cái đầu trọc của mình.

- Không thích hợp, trước đó Tiểu Tứ có gửi nhắn tin nói hắn trở theo một sinh viên về đây, nhưng bây giờ còn không có tin tức gì, gọi điện thoại cho hắn cũng không được.

Nói xong Viên Bành đứng dậy mặc áo khoác.

- Em nhanh chóng mặc quần áo vào, chúng ta xuất phát ngay bây giờ.

- Không gọi mấy người Bân Tử sao ?

Hà Lỵ nghi hoặc hỏi.

- Có khả năng lần này đụng phải kẻ khó chơi, chúng ta đi trước rồi tính tiếp.

Trong lòng Viên Bành mơ hồ dâng lên chút bất an. Hắn phạm tội ở Tương Tây nên mới mang mấy vị đồng hương chạy tới Du Châu, đến Du Châu cũng được một khoảng thời gian rồi, kiếm lời không ít tiền, cũng đã muốn bỏ rơi mấy người đồng hương kia, bây giờ đúng là một cơ hội rất tốt.

Viên Bành rời giường mặc quần áo, sau đó lại mở tủ, dưới đáy tủ có một túi đen. Viên Bành mở túi ra, bên trong chứa mười mấy xấp tiền giấy màu đỏ và một số đồ trang sức.

Một lần nữa buộc lại miệng túi, Viên Bành mang giày thể thao vào, sau đó lấy ra một lọ sứ ở dưới gầm giường. Mở nắp lọ sứ, bên trong chui ra một đoàn sương mù màu trắng, sương mù khuếch tán giữa không trung, cuối cùng ngưng tụ thành một con quái vật màu trắng dữ tợn thân cao một mét rưỡi, tứ chi quái vật tinh tế thon dài, toàn thân trắng như tuyết, con mắt đỏ bừng, có bảy tám phần giống với con Thanh Quỷ Yểm kia.

Sau khi quái vật ra ngoài thì rất vui vẻ ôm lấy đùi Viên Bành, dùng đầu to cọ cọ vào thân thể của hắn.

Viên Bành lấy từ trong túi ra một khúc xương vẫn còn dính máu, Bạch Quỷ Yểm nhận lấy xương cốt vui vẻ gặm ăn.

Nhìn thấy ngự thú của mình, trong lòng Viên Bành yên ổn không ít, đây là ngự thú của chính mình, cũng là sự tin tưởng của hắn.

Viên Bành đẩy cửa gỗ, đi trong hành lang nhỏ trên tầng hai, một luồng gió lạnh thổi tới.

Viên Bành liếc mắt nhìn ra ngoài sân, trong sân đen kịt mà yên tĩnh, có mấy con ngự thú dáng vẻ khác nhau nằm sấp trong sân, là ngự thú của bọn Bân Tử.

Tất cả đều như bình thường, điều này làm cho đáy lòng Viên Bành cảm thấy yên tâm hơn không ít.

Dẫn theo Hà Lỵ lặng lẽ đi xuống lầu, Hà Lỵ vẫy tay với một con quái vật có bộ dáng giống như chó săn.

Con quái vật kia đứng dậy, lè lưỡi hưng phấn chạy về phía Hà Lỵ.

Gọi đến ngự thú, hai người vừa muốn rời khỏi sân từ cửa sau thì một giọng nói sâu kín vang lên trong góc.

- Lão đại, các người muốn đi đâu vậy?

Vương Bân dùng sắc mặt phức tạp nhìn hai vợ chồng Viên Bành và Hà Lỵ.

Viên Bành sửng sốt một chút, sau đó sắc mặt như thường trả lời.

- Ta và chị dâu của cậu đi ra ngoài ăn khuya.

- Là muốn chạy sao?

Vương Bân cúi đầu xuống, ngữ khí khó dò.

- Chạy, chạy cái gì chứ? Bân Tử, cậu đừng nghĩ lung tung.

Viên Bành cười ha ha.

- Như vậy đi, có muốn cùng đi ăn khuya hay không.

Bân Tử là chủ nhân của một con ngự thú cấp Thủ Lĩnh khác, là người cùng một thôn với hắn trước khi tai biến xảy ra.

Vương Bân thở dài một hơi.

- Các người ra ngoài ăn khuya mà phải mang theo hành trang trên người sao?

Lời vừa nói ra, trong nháy mắt bầu không khí liền chìm xuống tới điểm đóng băng.

Sắc mặt Viên Bành cứng đờ, vừa muốn nói chuyện thì cảm thấy đầu mình trầm xuống, đột nhiên trở nên rất nặng nề, toàn thân tê dại bất lực.

Ngay lập tức bịch một tiếng ngã trên mặt đất.

Vợ hắn Hà Lỵ đứng bên cạnh cũng ngã xuống ngất đi.

Bạch Quỷ Yểm mở to hai mắt, phẫn nộ gào thét, gắt gao bảo vệ ở bên cạnh Viên Bành.

Trong chớp mắt, từng đoàn từng đoàn quỷ phong gầm thét hóa thành gió lạnh đầy trời, rất nhiều quỷ ảnh xoay quanh trên không trung.

Cuồng phong thổi đến, bốn phía lá cây ào ào lay động.

- Hí!

Một tiếng ngựa hí bén nhọn vạch phá đêm tối yên tĩnh.

Một bóng ngựa mang theo ngọn lửa màu đỏ cháy hừng hực nhảy từ bên ngoài tường vào, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng đao thương kiếm kích va chạm leng keng như trên chiến trường, âm phong quỷ mị trong không khí nháy mắt bị trấn áp không còn một mảnh!

Yêu ma quỷ quái, tất cả đều biến mất!

Một tiểu quỷ trốn sau lưng Vương Bân e ngại lui về phía sau hai bước, sau đó thận trọng bước lên hai bước ôm lấy đùi Vương Bân, ngây thơ e ngại nhìn chằm chằm vào con ngựa đỏ thần tuấn đang đứng trong sân kia.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 230: Thần Thoại Đi Vào Hiện Thực

Cửa lớn của tiểu viện bị đẩy ra, Hoàng Á từ ngoài cửa đi vào, đầu tiên là quét mắt nhìn Bạch Quỷ Yểm bị tuấn mã đỏ thần tuấn giẫm dưới chân, sau đó lại đưa mắt nhìn Vương Bân đang khẩn trương đứng ở bên cạnh.

Hoàng Á mỉm cười đưa tay phải ra,

- Hoan nghênh gia nhập tập đoàn Nam Thiên.

Vương Bân nuốt một ngụm nước bọt, xoa xoa tay phải lên người, sau đó vội vàng đưa tay ra bắt tay với Hoàng Á.

- Cám, cám ơn.

Hồi tưởng lại sự việc chỉ vừa mới xảy ra mười phút trước hắn còn có chút hoảng hốt. Vừa rồi người này mới đi đến đã nói với hắn là có thể cho hắn một công việc, lúc đầu hắn còn chẳng thèm ngó tới, mặc dù trình độ văn hóa của hắn không cao, mặc dù hắn đọc sách không nhiều, nhưng mà hắn biết mình có một ngự thú cấp Lĩnh chủ.

Đây chính là sự tự tin của hắn, cho nên cũng không phải tùy tiện công việc nào cũng có thể để hắn tiếp nhận.

Nhưng mà sau đó người kia bổ sung một câu,

- Bộ an ninh tập đoàn Nam Thiên.

Tập đoàn Nam Thiên!

Mặc dù Vương Bân đi tới Du Châu chỉ có ba tháng, nhưng hắn biết tập đoàn Nam Thiên tại thành Du Châu là thế lực bậc nào.

Tại thành Du Châu thì chính phủ chiếm nửa bầu trời, còn nửa bầu trời khác chính là của Nam Thiên.

Cái kinh khủng nhất của tập đoàn Nam Thiên chính là nó phát triển về mọi mặt, lấy tập đoàn Nam Thiên làm trung tâm hướng ra xung quanh khuếch tán ra các công ty con, cơ bản đã chiếm cứ các ngành nghề của thành Du Châu.

Mặc dù công ty con của tập đoàn Nam Thiên rất nhiều, nhưng nhân viên tổng bộ vẫn luôn là vị trí bỏng tay.

Huống hồ đối với hắn mà nói, có thể được một phần thể diện và công việc chính thức, chính là điều mà hắn ao ước bao lâu nay.

Nhưng hắn vẫn nhớ vợ chồng Viên Bành đối với mình rất tốt, cho nên hắn hy vọng có thể không thương tổn đến mấy người Viên Bành, tốt nhất là có thể cho bọn họ một cơ hội.

Hoàng Á từ chối cho ý kiến. Nhưng lại không nghĩ tới mấy người Viên Bành và Hà Lỵ căn bản không nghĩ đến người khác, trực tiếp muốn chạy trốn,

- Liệt huyết, chúng ta đi.

Hoàng Á nói với đầu tuấn mã màu đỏ thẫm.

Tuấn mã màu đỏ thẫm nhàn nhạt liếc mắt nhìn Hoàng Á, mũi phì ra một hơi, cao ngạo ngẩng đầu từ bên cạnh Hoàng Á đạp bước đi qua.

Trên mặt đất chính giữa lồng ngực Bạch Quỷ Yểm có một khe hở lớn chừng miệng chén, lồng ngực gần như bị xuyên thủng, ở miệng vết thương còn có từng dòng chất lỏng màu đỏ thắm như nham tương nhiệt độ cao đang chậm rãi chảy ra.

Hoàng Á lấy từ trong ngực ra một khẩu súng, sau đó ngắm thẳng vào Bạch Quỷ Yểm, một cái lưới lớn màu trắng bạc bao phủ toàn bộ Bạch Quỷ Yểm vào bên trong.

Hoàng Á lấy một đầu khác của chiếc lưới buộc lên đuôi của tuấn mã.

- Hí!

Tuấn mã màu đỏ thẫm không nhịn được hí lên một tiếng, cái đuôi vung vẩy, xem như chấp nhận hành vi của Hoàng Á.

- Kết thúc công việc.

Hoàng Á đang muốn ngồi lên lưng ngựa thì đầu tuấn mã liền quay đầu nhìn chằm chằm vào hắn, cảnh cáo một tiếng.

- Đợi một chút.

Vương Bân đột nhiên hô.

Hoàng Á nghiêng đầu, mặt mỉm cười,

- Chuyện gì?

- Bọn họ… Viên Bành đại ca và chị dâu Hà Lỵ…

Bờ môi Vương Bân hơi nhúc nhích,

- Bọn họ có chết hay không?

- Trước khi các ngươi làm cái nghề này chưa từng nghĩ đến ngày này sẽ xuất hiện sao?

Hoàng Á rất kinh ngạc.

Vương Bân trầm mặc, hắn cũng biết trước kia mình đã làm những việc không tốt đẹp gì, hắn đã không được tính là người tốt

thì càng đừng đề cập đến vợ chồng Viên Bành vốn giữ chức thủ lĩnh.

…

Mấy người Hoàng Á chỉ tốn không đến hai giờ liền trở lại, thông báo tuyển dụng Vương Bân trở thành nhân viên của tập đoàn đã được Cao Bằng đồng ý.

Nhóm người này bình thường dựa vào buôn bán ma tuý và làm một số việc cho người khác để kiếm tiền, trên tay cũng không tính là sạch sẽ.

Còn về phần kết cục của bọn họ Cao Bằng cũng không có nhắc đến, Hoàng Á cũng không có nói.

- Đây là ngự thú Bạch Quỷ Yểm của hắn, còn có một con khác là Anh Quỷ.

Sau lưng Hoàng Á đi tới một thớt tuấn mã màu đỏ thắm, ở bên cạnh tuấn mã có hai con tiểu quỷ bị tuấn mã thần tuấn khuất phục.

【 Tên quái vật 】: Xích Huyết Quân Mã

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 32 (cấp Thủ Lĩnh)

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (cao ngạo)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Hỏa

【 Năng lực quái vật 】: Dương hỏa lv2

【 Đặc điểm quái vật 】: Do quân mã tiến hóa thành, khí huyết dương cương, đối với tà mị có được tính khắc chế rất mạnh.

【 Tên quái vật 】: Bạch Quỷ Yểm

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 27 (cấp Thủ Lĩnh)

【 Trạng thái quái vật 】: Thương thế nặng (phẫn nộ)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Quỷ / Hệ Vong Linh

【 Năng lực quái vật 】: Huyễn thuật lv2

【 Tên quái vật 】: Tảo Quỷ (Tiểu nhi quỷ)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 23 (cấp Thủ Lĩnh)

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (sợ hãi)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Phổ thông

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Quỷ / Hệ Vong Linh

【 Năng lực quái vật 】: Huyễn thuật lv1

【 Đặc điểm quái vật 】: Là một loại yêu ma quỷ quái trong hai mươi bốn quỷ, tảo quỷ. Còn có tên là Tiểu nhi Quỷ, quỷ khóc đêm. Thường là do trẻ con chết yểu biến thành, tâm tính trẻ con, lá gan cực nhỏ.

Hai cái phía trước còn tốt, khi nhìn thấy dòng giới thiệu về con quái vật cuối cùng thì Cao Bằng hơi kinh hãi. Cũng không phải là do thuộc tính của quái vật này, thuộc tính của nó cũng không tính là cao, thậm chí còn kém hơn Bạch Quỷ Yểm phía trước.

Chân chính khiến Cao Bằng khiếp sợ chính là quái vật này là

một trong hai mươi bốn quỷ trong truyền thuyết, ngoại trừ giao long thì đây là lần thứ nhất có một đầu quái vật chân chính trong truyền thuyết xuất hiện trước mặt hắn.

Yêu ma quỷ quái thường là do sơn tinh, cây cối, chim, thú, quỷ các loại tiến hóa mà đến.

Nhưng dù là quái vật trong chuyện thần thoại xưa, nhưng hai mươi bốn quỷ cũng không có khủng bố như trong truyền thuyết.

Hai mươi bốn quỷ là tiểu yêu tiểu quỷ không chính hiệu trong chuyện thần thoại xưa, là loại mô bản pháo hôi.

À đúng, ngược lại thì có một ngoại lệ. Bạt, cũng gọi là Phi Cương, là Hạn thần trong truyền thuyết thần thoại, có thể giết rồng nuốt mây, hành tẩu như gió. Vị này cũng được tính là đại năng duy nhất trong số 24 quỷ.

- Cao thiếu cảm thấy hứng thú với con Anh Quỷ này sao?

Hoàng Á thấy dường như Cao Bằng rất có hứng thú với con tiểu quỷ nhát gan này.

Anh Quỷ? Xem ra những người này cũng không biết tên thật của con quái vật đó, đây cũng không phải là lần đầu tiên Cao Bằng nghe thấy người khác gọi tên quái vật không giống với tên trên khung số liệu của hắn.

Thấy Cao Bằng nhìn sang, Tảo quỷ lui về phía sau hai bước, ủy khuất nhìn Cao Bằng.

Lá gan này thật đúng là như giới thiệu, lá gan cực nhỏ.

Chính mình chỉ là một người bình thường, đầu Tảo quỷ này vẫn là một quái vật cấp Thủ Lĩnh, thế mà nhìn thấy mình lại trở nên sợ hãi như vậy, tựa như một đầu sư tử lại sợ hãi một đầu thỏ vậy.

Cao Bằng đột nhiên cảm thấy hết sức hứng thú với con tiểu quỷ này.

Từ dưới chân nhặt lên một hòn đá ném qua, Tảo quỷ giật mình kêu lên, từ dưới đất nhảy lên cao ba mét, nhanh chóng trốn ở sau mông Bạch Quỷ Yểm.

Một lát sau, lại lặng lẽ nhô đầu ra cẩn thận từng li từng tí quan sát Cao Bằng.

- Ngươi nói chuyện với Vương Bân một chút, con Tảo quỷ này để ở chỗ ta một đoạn thời gian, ta muốn nghiên cứu một chút.

Cao Bằng nói với Hoàng Á.

Hoàng Á gật đầu,

- Không có vấn đề, Cao thiếu muốn nghiên cứu bao lâu cũng được.

Cao Bằng cười cười, lại quay đầu nhìn thoáng qua Xích Huyết Quân Mã, nghĩ đến trong phòng thí nghiệm của mình còn có một số tài liệu, liền nói với Hoàng Á:

- Có thời gian thì mang con ngự thú này đến phòng thí nghiệm của tôi một chuyến.

Nói xong để cho Tiểu Hoàng mang theo Tảo quỷ đi về phía biệt thự.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 231: Xích Huyết Quân Mã

Khoảng cách từ chuyện hôm đó đến nay đã là hai ngày.

Học trưởng năm ba Tào Kim của hội học sinh cũng thông qua con đường khác để có được số điện thoại của Cao Bằng, gọi điện thoại đem chuyện xảy ra ngày đó báo cho Cao Bằng. Người bị bắt về cục cảnh sát kia cũng khai ra thân phận những người chủ mưu phía sau, nhưng khi cảnh sát đến nơi ở của chúng thì chỗ đó đã sớm trở thành vườn không nhà trống.

Cho nên Tào Kim cố ý nhắc nhở Cao Bằng, có khả năng nhóm người này đã biết được tin tức nên bỏ chạy! Để hắn trong khoảng thời gian này thận trọng chú ý mọi thứ, nếu có phát hiện được điều gì không đúng thì lập tức gọi điện thoại cho bọn họ.

Cao Bằng trầm mặc nửa ngày, cuối cùng uyển chuyển nói cho Tào Kim.

- Nhóm người kia gây ra chuyện lớn như vậy, bọn hắn không có khả năng còn đợi ở Du Châu, chắc hẳn bọn họ đã chuyển tới căn cứ khác rồi.

Tào Kim không quá tin tưởng chuyện này, cuối cùng vẫn cẩn thận dặn dò Cao Bằng chú ý an toàn.

Bạch Quỷ Yểm mà mấy ngày trước bắt sống được vẫn một mực không thích ứng thân phận vật thí nghiệm của mình.

Trong suy nghĩ của nó thì chủ nhân đã tử vong, chuyện này khiến cho Bạch Quỷ Yểm rất căm hận Cao Bằng, chỉ cần Cao Bằng

có can đảm tiếp cận thì nó sẽ thi triển năng lực huyễn thuật đe dọa Cao Bằng.

Đáng tiếc mỗi một lần thi triển năng lực huyễn thuật đều bị Tiểu Hoàng bên cạnh Cao Bằng xua tan.

Có được thiên phú Cấm Ma nên Tiểu Hoàng đúng là khắc tinh trời sinh đối với mấy loại huyễn thuật…

Giống như một người có ý đồ dùng huyễn thuật để mê hoặc một bức tượng đá, thật đúng là vứt mị nhãn cho người mù.

Cao Bằng cảm thấy cái này không quan trọng, nhưng cũng thấy thích thú.

Bởi vì loại quái vật có năng lực huyễn thuật như thế này trước kia rất ít thấy, khó mà có được một hàng mẫu cung cấp cho hắn tham khảo, về phần nó có công kích hay không thì ngược lại không quan trọng.

Dù sao hắn cũng muốn khảo sát uy lực cũng như huyễn thuật cực hạn của nó.

Cách nhau một bức tường, bên trong cửa sổ thủy tinh là Bạch Quỷ Yểm đang rất tức giận, không ngừng đập cửa sổ.

Huyễn thuật xuyên thấu qua cửa sổ biến xung quanh Cao Bằng thành sâm la địa ngục.

Mặt đất dưới chân nứt ra, dung nham dâng trào, ác quỷ Địa Ngục toàn thân bốc lên lửa đỏ leo từ trong khe nứt ra ngoài, tham lam nhìn về phía Cao Bằng.

Nhìn tiểu quỷ hình dáng bé nhỏ, cao chưa tới eo của mình đang đứng bên cạnh, Cao Bằng bình tĩnh ghi lại thông tin trên notebook —— Hình ảnh rất chân thật.

Đạp một cái lên thân của ảo giác, mũi chân xuyên thẳng qua, hơi có chút cảm giác bị trở ngại, đồng thời còn có một cỗ sóng nhiệt đập vào mặt.

Cao Bằng lại cúi đầu xuống tiếp tục ghi chép —— Có thể ảnh hưởng đến các giác quan khác, xúc cảm, lạnh nóng.

Nhìn thấy Cao Bằng không sợ hãi hoàn cảnh này, ngay lập tức Bạch Quỷ Yểm đối lại huyễn thuật. Cảnh vật xung quanh đột nhiên thay đổi, dung nham dưới chân và quái vật trước mắt biến mất không còn tăm hơi, sàn nhà dưới chân biến thành một mảnh đất lạnh tràn đầy sương trắng, vô số sương lạnh lan tràn trên vách tường, ngưng kết ra từng mảnh từng mảnh hoa sương, từ sâu trong hành lang đen kịt truyền tới tiếng gió gào thét rợn người.

Từ chỗ sâu trong hành lang loáng thoáng truyền đến tiếng gào thét, giống như có hồng hoang mãnh thú muốn chui ra từ bên đầu kia hành lang.

- Mặc dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng thật sự rất không tệ.

Huyễn thuật rất chân thật, Cao Bằng tán thưởng không thôi.

Cao Bằng ý tưởng đột phát, nếu như mình dùng những năng lực của quái vật này mở một nhà ma hoặc là một quán 4D với các trải nghiệm chân thực, đó nhất định là một cách kiếm lợi lớn, hoàn toàn không cần bỏ ra chi phí mà vẫn thu về lợi nhuận.

Chỉ tiếc cái con Bạch Quỷ Yểm này chắc chắn sẽ không nghe theo mệnh lệnh của mình, từ đáy lòng nó hận mình đến thấu xương. Cao Bằng mỉm cười, thật sự là một đứa nhỏ tinh nghịch nha.

Cao Bằng trấn an Bạch Quỷ Yểm ở bên phía nên kia cửa sổ thủy tinh.

- Được rồi, đừng làm rộn. Trắc nghiệm ngày hôm nay kết thúc, ngươi đi ngủ một chút đi, nếu không hôm nay sẽ không có bữa khuya.

Nói xong trực tiếp kéo rèm cửa sổ xuống rồi quay người rời đi.

Bạch Quỷ Yểm ở trong phòng táo bạo phẫn nộ kêu to, ảo cảnh nổi lên, trong hành lang trình diễn một màn sơn băng địa liệt, núi lửa phun trào. Đương nhiên, tất cả đều là ảo giác.

- Cao đại sư, Hoàng Á tới tìm ngài, anh ta nói có hẹn trước.

Từ Thanh Chỉ gõ cửa một cái, ở ngoài cửa nói.

- Đúng là có hẹn trước, cô dẫn anh ta vào đi.

Cao Bằng đang cúi đầu điều chế dược tề cũng không quay đầu lại nói.

Từ Thanh Chỉ trợn trắng mắt từ ngoài cửa rời đi. Cao đại sư, cái tên này nghe vào tai luôn có một cảm giác giống như là thần côn.

- Cái kia…

Khi Hoàng Á đi vào thì có chút ngượng ngùng nói. Sau khi trở về hắn liền hỏi thăm một chút, rất nhẹ nhàng liền nghe được gần nhất trong tập đoàn bán ra hàng tá các loại dược tề, mà tất cả đều xuất phát từ trong phòng thí nghiệm này của Cao Bằng.

Sau đó hắn lại tiếp tục hỏi thăm một chút, nghiên cứu viên của phòng thí nghiệm này chỉ có đúng một người, đó chính là Cao Bằng.

Trải qua kinh sợ và chấn động tâm lý ngắn ngủi, cuối cùng Hoàng Á cũng hiểu sự lợi hại của Cao Bằng.

Thì ra vị thiếu gia này đúng thật là có bản lĩnh.

- Trách không được Cao thiếu ngài lại ưu tú như vậy, lúc những người khác đang chơi thì Cao thiếu ngài đi làm thí nghiệm, đây chính là nguyên nhân mà ngài ưu tú!

Hoàng Á giơ ngón tay cái lên.

Cao Bằng nhìn Hoàng Á thêm một chút, nhẹ nhàng cười.

- Lần thứ nhất gặp được anh, tôi còn tưởng rằng anh là một người rất ổn trọng đấy.

Hoàng Á cởi mở cười to.

- Lúc nên ổn trọng tự nhiên phải ổn trọng, còn bình thường sao, tâm tính trẻ tuổi đương nhiên là tốt hơn rồi.

Lúc nói ra câu này, Hoàng Á vụng trộm quan sát sắc mặt Cao Bằng, thấy Cao Bằng không lộ vẻ khó chịu thì mới yên lòng.

- Anh có mang theo ngự thú đến không?

- Có mang đến.

- Vậy thì tốt, cùng tôi đi đến chỗ này, mọi thứ đã sớm chuẩn bị xong.

Cao Bằng vừa nói vừa mở ra một cái lối đi khác của phòng thí nghiệm để đưa Xích Huyết Quân Mã vào.

Xích Huyết Quân Mã rất cao ngạo ngắm nhìn bốn phía.

Hoàng Á thấy thế liền thông qua huyết khế dặn dò ngự thú của mình.

- Tiểu tổ tông của ta, hắn có thể làm cho ngươi tiến hóa, ngươi đừng ngạo khí như vậy có được không.

Xích Huyết Quân Mã cười lạnh, ngửa mặt lên trời hí dài.

- Đại trượng phu há có thể bởi một chút lợi ích mà cúi đầu.

Hoàng Á thấy vậy liền lấy tay nâng trán. Sớm biết thế lúc trước đã không cho nó xem Lữ Bố truyền kỳ, bây giờ thì hay rồi, cứ vui buồn thất thường, luôn cho rằng mình chính là Xích Thố thuần huyết.

- Có muốn ăn hay không?

Cao Bằng từ trong phòng thí nghiệm lấy ra một bình dược tề, giống như cười mà không phải cười nhìn về phía con ngựa cao ngạo này.

Xích Huyết Quân Mã cười lạnh.

- Ta sẽ không bởi vì…

Cao Bằng mở nắp bình ra, một hương vị cực kì mê người chậm rãi phiêu tán ở trong phòng thí nghiệm.

Đổi lại những quái vật khác thì sẽ chỉ cảm thấy dễ ngửi mà thôi, nhưng Xích Huyết Quân Mã lại cảm thấy huyết dịch từ trên xuống dưới tất cả đều xao động, từ đáy lòng dâng lên một luồng xúc động mãnh liệt.

Xích Huyết Quân Mã có chút chần chờ, nhưng sự cao ngạo không cho phép nó có hành vi ăn nói khép nép như thế.

Tròng mắt khẽ đảo một cái, Xích Huyết Quân Mã tê minh một tiếng với Hoàng Á, đầu nhẹ nhàng cọ sát bả vai Hoàng Á.

- Hoàng Á, giúp ta đem dược tề cầm tới đây, ta sẽ để ngươi cưỡi một lần!

Xích Huyết Quân Mã nói với Hoàng Á.

Nó biết Hoàng Á vẫn luôn muốn cưỡi nó, nhưng nó vẫn một mực không đồng ý, nhưng bây giờ vì bình dược tề này nó quyết

định có thể nới lỏng yêu cầu một chút.

Hoàng Á nghe vậy trong lòng khẽ động. Nếu như là những ngự thú khác thì cũng thôi đi, nhưng vấn đề là Xích Huyết Quân Mã là ngự thú loại ngựa, hơn nữa vẻ ngoài của nó rất thần tuấn. Thân là một người đàn ông, làm sao không nghĩ tới chuyện cưỡi một con thần mã như vậy.

Nhưng khó khăn lắm mới bắt được nhược điểm của Xích Huyết Quân Mã, Hoàng Á đương nhiên sẽ không cam tâm buông tha, tâm niệm vừa động.

- Không được, ít nhất phải cưỡi ngươi mười lần! Mỗi lần không ít hơn ba giờ!

- Ngươi đừng có quá đáng!

Xích Huyết Quân Mã trợn mắt nhìn Hoàng Á.

- Không muốn sao?

Cao Bằng giống như cười mà không phải cười, sau đó trực tiếp đem dược tề trong tay ném xuống đất, bộp một tiếng đạp nát.

- Không!

Tròng mắt Xích Huyết Quân Mã sắp lồi ra, trong đáy lòng đang nhỏ máu.

Cao Bằng dùng chân đạp lên trên bình dược tề, sau đó chậm rãi thò tay vào ngực lấy ra một bình dược tề giống bình kia như đúc.

- Loại dược tề này ta còn, chỉ cần ngươi muốn, ta có thể làm ra vô số bình.

Cao Bằng từ tốn nói.

- Thậm chí ta có thể làm ra loại dược tề tốt hơn thế này nữa.

Xích Huyết Quân Mã nuốt một ngụm nước bọt. Tên nhân loại này, tên nhân loại này đúng là một ác ma.

Sau đó Cao Bằng đưa bình dược tề này giao cho Hoàng Á.

- Hiện tại dược tề đang ở trong tay chủ nhân của ngươi, xử trí như thế nào là chuyện của hắn, ta không xen vào.

Nói xong Cao Bằng phất tay từ chối tiếp khách.

Hoàng Á nhìn Cao Bằng với ánh mắt cảm kích, sau đó mang theo Xích Huyết Quân Mã rời khỏi nơi này.

Về phần Hoàng Á cùng Xích Huyết Quân Mã đạt thành thỏa thuận gì cũng không phải là điều mà Cao Bằng quan tâm.

Nhưng Cao Bằng tin tưởng, trải qua chuyện ngày hôm nay, Hoàng Á hẳn là một người thông minh.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 232: Giao Long - Tiến Hóa

- Ông ngoại, ngài đã tới.

Cao Bằng đang huấn luyện ngự thú chiến đấu ở bên hồ, nhìn thấy ông ngoại đi tới liền lên tiếng chào hỏi một câu.

- Lại đang huấn luyện ngự thú chiến đấu à.

Kỷ Hàn Vũ liếc nhìn Cao Bằng đang bận rộn chỉ bảo cho ngự thú của mình.

Đại Tử và A Ban đang chiến đấu hết sức sinh động ở ven hồ, hai bọn chúng đều là phẩm chất Sử Thi, cấp độ cũng không chênh lệch nhiều lắm đều là trên dưới cấp 30. Một con thiên về công kích có được năng lực phi hành, một con thiên về phòng ngự tuy không biết phi hành nhưng lại có tơ nhện có thể công kích từ xa, trong khoảng thời gian ngắn chưa thể phân ra thắng bại.

Nhưng nếu so sánh thì có cặp đấu khác còn gay cấn hơn nhiều.

- Hô.

Tiểu Hoàng giơ chân lên, thân hình khổng lồ cao mười mấy mét nhảy một cái vọt lên trời. Cái mỏ vịt bằng phẳng chĩa thẳng xuống phía dưới, chóp cánh thì nắm thành bộ dáng nắm đấm, hướng về phía trước hung hăng vung ra một quyền, cơ bắp vặn vẹo co lại phía sau, gần như hóa thành một hình cầu.

Ầm!

A Ngốc bị Tiểu Hoàng dùng một quyền đánh bay, sau đó vững

vàng rơi trên mặt đất, lòng bàn chân và xương ngón tay cắm thật sâu vào trong lòng đất.

- Rất tốt

A Ngốc chậm rãi nói, tay phải đưa về phía sau lưng nắm lấy xương cụt của mình, sau đó đột nhiên giật mạnh về phía trước. Xương cụt dài hai mét trong nháy mắt bị lôi ra, từng đoạn từng đoạn xương cốt kéo căng thẳng tắp, hóa thành một thanh cốt kiếm bị A Ngốc nắm trong tay.

Từng sợi tơ máu màu đỏ theo khe hở đầu ngón tay của A Ngốc chậm rãi quấn quanh cốt kiếm, tơ máu màu đỏ khiến cốt kiếm càng trở nên cứng cỏi, đồng thời lại càng dễ khống chế.

A Ngốc đã đến lò sát sinh trọn vẹn 3 tháng, đẳng cấp cũng từ cấp 33 một đường nhanh chóng trưởng thành, hôm nay đã trưởng thành đến cấp 39, khoảng cách cấp Lĩnh Chủ cũng chỉ kém có 2 cấp.

Tốc độ thăng cấp tăng lên nhanh chóng vượt qua sự tưởng tượng của Cao Bằng, nhưng sau khi lên đến cấp 36 thì tốc độ tăng trưởng của A Ngốc dần dần chậm lại, hiện tại đã kẹt tại cấp 39 trọn vẹn 3 ngày.

Cùng lúc đó cấp độ của Tiểu Hoàng cũng tăng lên rất nhanh, bởi vì đẳng cấp của nó là thấp nhất, cho nên tốc độ thăng cấp của nó không hề chậm chút nào, sớm tại hai tuần trước đã đột phá đến cấp Thủ Lĩnh, hiện tại cũng đã đạt đến cấp 24. Sau khi tăng lên cấp Thủ Lĩnh thì phẩm chất của Tiểu Hoàng cũng từ phẩm chất Truyền Thuyết hạ xuống Sử Thi, cũng may là phẩm chất dù có giảm xuống nhưng nếu muốn lần nữa khôi phục lại cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Hao tốn không ít tài liệu quý hiếm, Cao Bằng đem phẩm chất của Tiểu Hoàng lần nữa khôi phục đến phẩm chất Truyền Thuyết.

Phẩm chất Truyền Thuyết đối đầu phẩm chất Sử Thi, trong trường hợp đẳng cấp không chênh lệnh nhiều thì chính là nghiền ép.

Cho nên nhân tuyển thích hợp nhất để bồi luyện A Hoàng chính là A Ngốc.

A Ngốc đầu tiên là triệu hồi ra trên trăm con quái vật vong linh vây công Tiểu Hoàng, mỗi con quái vật công kích một chút, chỉ cần mấy phút đã kích phát hỉnh thể của Tiểu Hoàng lên đến mười mét.

Sau đó A Ngốc triệu hồi Vong linh diễm. Mặc dù có được năng lực triệu hoán Vong linh diễm, nhưng cũng không đại biểu A Ngốc biến thành một tên triệu hoán sư trói gà không chặt. Một công dụng khác của Vong linh diễm chính là vô tri vô giác cường hóa xương cốt của A Ngốc, cộng thêm Huyết Ti Tâm tăng phúc bộc phát cùng một lúc. Năng lực cận chiến của A Ngốc vẫn rất khủng bố, nếu như người khác cho rằng A Ngốc là một tên triệu hoán sư da giòn mà sử dụng đến chiến thuật cận chiến, sợ rằng sẽ bị đánh đến đầu rơi máu chảy.

- Giết!

A Ngốc nắm trong tay cốt kiếm quét ra, hướng về phía trước giết tới, chiêu thức đại khai đại hợp giống như sơn nhạc lâm uyên.

Kiếm pháp của A Ngốc là được một đại sư kiếm pháp dạy bảo.

Xương cốt của A Ngốc còn cứng hơn so với chín thành hợp kim trên thị trường hiện nay, cho nên kiếm của nó cũng rất sắc bén. Bởi vậy nó không cần dùng đến ngoại vật, nhưng một vài cổ võ kiếm pháp của nhân loại trong xã hội cũ lại đưa đến trợ giúp không nhỏ cho A Ngốc. Tỷ lệ thân thể của nó cũng giống với nhân loại, một vài chiêu thức mà con người sử dụng nó cũng có thể áp dụng.

Dù cho thể tích của Tiểu Hoàng có tăng vọt hơn trăm lần, nhưng kết quả trận chiến này cuối cùng vẫn lấy A Ngốc thắng lợi làm kết thúc.

Từ vừa mới bắt đầu A Ngốc đã có thể nhanh chóng kết thúc chiến đấu, chẳng qua là đang cùng Tiểu Hoàng giao lưu nên mới có thể kéo dài lâu như vậy.

Dù sao đẳng cấp của bọn chúng chênh lệch quá lớn, thể tích của Tiểu Hoàng tăng lên đến mức nào đi chăng nữa cũng đều là trên cơ sở cấp 24. Hơn nữa năng lực công kích của A Ngốc thuần túy là công kích vật lý, miễn dịch ma pháp căn bản không tạo nên được bao nhiêu hiệu quả.

- Rất tốt.

Ông ngoại tán dương.

- Bây giờ cháu miễn cưỡng được coi là có được năng lực tự vệ.

Có thể đạt được ông ngoại tán dương, Cao Bằng vẫn rất vui vẻ.

- Còn có một tuần nữa chính là giải thi đấu Thanh niên Ngự sử thế giới.

Ông ngoại nói với Cao Bằng,

- Thực lực bây giờ của cháu đi làm trọng tài cũng chỉ coi là qua loa, nếu muốn có thể hoàn toàn phục chúng ngăn chặn tất cả bình luận tiêu cực, cháu nhất định phải có được một con ngự thú cấp Lĩnh Chủ trước khi tham gia giải thi đấu!

Cao Bằng trầm mặc, lại có chút đau đầu. Dựa theo tiến độ thăng cấp hiện tại của A Ngốc thì có thể đạt được cấp 40 trước khi tham gia giải thi đấu, nhưng nếu muốn thăng lên cấp Lĩnh Chủ thì còn kém một chút.

Cao Bằng chưa từng hoài nghi ngự thú của mình có thể thăng cấp đến Lĩnh Chủ thậm chí cấp bậc cao hơn hay không, nhưng hắn cần thời gian.

- Bạch Long chuẩn bị đột phá trong đêm nay.

Ông ngoại đột nhiên nói.

- A.

Cao Bằng có chút giật mình, nhưng nghĩ nghĩ một chút, nhớ lại lần thứ nhất nhìn thấy Bạch Giao Long thì nó đã là cấp 50. Hiện tại đã trôi qua mấy tháng, nếu nó vẫn một mực lưu tại cấp Lĩnh Chủ thì mới là chuyện không bình thường.

- Vâng, buổi tối hôm nay cháu sẽ đến làm hộ pháp cho ông ngoại.

Cao Bằng nghiêm túc nói.

Kỷ Hàn Vũ cười ha ha, cũng chỉ vỗ vỗ bả vai Cao Bằng mà không nói gì thêm.

Nếu như Bạch Giao Long tiếp tục tiến hóa thì sẽ là ngự thú Vương cấp trong truyền thuyết, cũng là đẳng cấp tối cao của quái vật mà nhân loại biết đến từ trước đến nay!

Có lẽ là bởi vì Bạch Giao Long muốn đột phá, hai con ngự thú cấp Lĩnh Chủ của ông Lưu lặng yên chạy tới.

Mãi cho đến ban đêm, sắc trời càng ngày càng đen.

Chân trời dâng lên một vòng tàn nguyệt, chiếu xạ lên trên mặt hồ. Màn đêm, rất yên tĩnh.

Sắc trời càng ngày càng đen, mây đen trên đỉnh đầu chẳng biết lúc nào đã che khuất ánh trăng, tầm nhìn trở nên càng thấp hơn.

Trên mặt hồ nổi lên gợn sóng, từng tầng từng tầng gợn sóng từ chính giữa hồ nước hướng ra phía ngoài khuếch tán. Tốc độ khuếch tán càng ngày càng nhanh, cuối cùng hóa thành bọt nước bốc lên từ mặt hồ.

Oanh!

Một cột nước phóng lên tận trời, dâng lên cao lên hơn trăm mét.

Cột nước rơi xuống dưới, hơi nước không dung nhập vào hồ nước, mà lại dung nhập vào trong không khí.

Cao Bằng đứng ở tầng hai của biệt thự, chỉ cảm thấy không khí chung quanh càng ngày càng ướt át, tầm nhìn cũng càng ngày càng thấp.

Nửa giờ trôi qua, sương mù màu trắng bao phủ toàn bộ tập đoàn Nam Thiên, tất cả nhà máy của tập đoàn Nam Thiên đều đồng loạt đình công, các công nhân tụ tập tại chỗ tốp năm tốp ba thảo luận.

Một vài thành viên cao tầng của tập đoàn Nam Thiên đứng ở trước cửa sổ văn phòng mình, sắc mặt ngưng trọng nhìn về vị trí biệt thự.

Một vài người có khứu giác tương đối nhạy bén đã ngửi thấy hương vị khác thường.

Trong thoáng chốc, một thân ảnh khổng lồ từ trong hồ chui ra, du đãng bên trong sương mù dày đặc, thôn vân thổ vụ, hành tẩu như gió.

Nhưng trong nháy mắt lúc Cao Bằng nhìn thấy thuộc tính của Bạch Giao Long thì lại sửng sốt, đáy lòng dâng lên một tia nghi hoặc.

Con Bạch Giao Long này đã là cấp 51.

Không biết đã sớm thăng cấp hay là vừa mới đột phá thành công?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 233: Diễn Kịch

Giao Long bay lượn bên trong lớp sương mù dày đặc, thân hình trở nên cực kì mơ hồ, thỉnh thoảng có móng vuốt lộ ra bên ngoài.

Quân khu Du Châu, có người tiếp nhận điện thoại, lúc này không dám trì hoãn,

- Có tin tức khẩn cấp, ngự thú Giao long của Kỷ Hàn Vũ đang đột phá đẳng cấp.

- Ngự thú Giao long muốn đột phá? Bây giờ đã là cấp Lĩnh Chủ đỉnh phong rồi, lại đột phá nữa thì chính là Vương cấp.

Lâm vào sự yên lặng ngắn ngủi, sâu trong mắt một số người lộ ra vẻ khác thường, đồng thời trong lòng một số người khác cũng dâng lên chút ý tưởng.

Mặc dù mặt ngoài nhìn qua tập đoàn Nam Thiên và chính phủ Du Châu có quan hệ rất tốt, lại có không ít việc hợp tác với quân đội.

Nhưng trên bản chất Kỷ Hàn Vũ không phải là người của quân đội, cũng không phải là người của chính phủ.

Kỷ Hàn Vũ là chủ tịch của tập đoàn Nam Thiên.

Việc tập đoàn Nam Thiên có thể bảo trì tính độc lập và vị trí đặc thù như hiện tại có quan hệ rất lớn đến Kỷ Hàn Vũ, cũng chính bởi vì có giao long trấn thủ mới có thể duy trì thế cục vi diệu như bây giờ.

Thậm chí trong dân gian còn có cách nói, Du Châu này có một

nửa là của họ Kỷ!

Đủ để chứng minh sức ảnh hưởng của tập đoàn Nam Thiên và Kỷ Hàn Vũ ở Du Châu.

Một tên cao tầng quân đội nhíu mày, nghĩ một chút rồi nói:

- Kỷ Hàn Vũ chung quy là người của Du Châu chúng ta.

- Kỳ thật Kỷ Hàn Vũ cũng rất tốt, chí ít hắn không ương ngạnh, hơn nữa rất tôn kính đối với quân đội chúng ta.

Một tên cao tầng khác có tuổi nhỏ hơn một chút do dự nói.

Một cao tầng quân đội có tuổi hơi lớn ở bên cạnh cười ha ha,

- Là do ngươi không hiểu rõ Kỷ Hàn Vũ thôi, hắn cũng không phải tôn kính với quân đội chúng ta, chỉ là do hắn rất thông minh. Nếu như ngươi biết một chút cố sự trước kia của hắn thì sẽ biết, hắn tuyệt đối không phải là một người nhân từ nương tay.

Thảo luận một hồi nhưng vẫn không đưa ra được chủ ý, cuối cùng các cao tầng trong quân đội ở đây đều đưa ánh mắt tụ vào trên thân ba người. Ba người này mới là người chân chính có quyền nói chuyện và quyết định ở quân khu Du Châu.

Ba người này từ trái sang phải, bên trái là một người tóc bạc trắng, trên cằm có một chòm râu. Hai mắt lão nhân hơi khép, khí định thần nhàn, thấy mọi người đều nhìn sang thì lão nhân ung dung nói:

- Ra tay với Kỷ Hàn Vũ có lợi có hại, bây giờ chúng ta còn có thể miễn cưỡng ngăn chặn hắn, bởi vì cấp Lĩnh Chủ mặc dù cường đại, nhưng cũng không thể áp đảo bên trên thế tục. Chỉ khi nào tấn thăng lên Vương cấp thậm chí cấp bậc cao hơn, lúc đó sẽ càng ngày càng khó khống chế. Kỷ Hàn Vũ người này ta tương đối quen thuộc, trước kia còn tiếp xúc qua không ít lần. Nếu quả thật muốn

động thủ, vậy sẽ phải lấy thế sét đánh không kịp bưng tai để kết thúc chiến đấu, nếu không thì tính tình của hắn cũng không tốt đâu.

Mọi người ở đây đều buồn bực. Ngài nói nhiều như vậy, rốt cuộc là chuẩn bị động thủ hay là không động thủ thế.

Hiện tại chính là một cơ hội tốt nhất, bỏ qua hôm nay mà muốn đợi có cơ hội tiếp theo thì không biết đến bao giờ.

- Các ngươi đang suy nghĩ gì, quái vật bên ngoài còn chưa giải quyết xong, bây giờ lại muốn nội đấu!

Một đại hán chừng ba mươi tuổi, mắt ưng, màu da đỏ thẫm ngồi ngoài cùng lắc đầu, nói xong liền giận dữ đứng dậy rời khỏi gian phòng.

Trong phòng lâm vào trầm mặc, có người nhỏ giọng nói:

- Long Hưng rời đi.

- Cái tên gia hỏa này luôn luôn chảnh như vậy, chẳng qua cũng chỉ có ngự thú tốt mà thôi.

Một tướng quân trung niên ngồi ở giữa mở miệng nói:

- Được rồi, chuyện này dừng ở đây. Tất cả mọi người nghe lệnh, không được nhúng tay, nếu không sẽ xử lý theo quân pháp.

Nói xong đứng dậy rời khỏi gian phòng.

Tướng quân trung niên rời khỏi phòng, vẻ mặt có chút mù mịt, có người đuổi theo sau lưng,

- Thủ trưởng.

- Chuyện gì?

Ngữ khí của tướng quân trung niên không tốt.

- Báo cáo thủ trưởng, tôi có một ý tưởng. Tôi cảm thấy chúng ta không tiện xuất thủ, nhưng mà không phải còn có những người khác có thể làm thay sao. Chúng ta có thể bán tin tức này đi, khẳng định sẽ có người không muốn ngự thú của Kỷ Hàn Vũ đột phá.

Người kia cẩn thận từng li từng tí nói.

Vương Hồng Minh nhìn người này một chút, mặt không biểu cảm, sau đó vỗ vỗ bờ vai của hắn,

- Anh tên là gì?

- Báo cáo, tôi tên Lý Lương.

Người này tranh thủ thời gian chào một cái.

Vương Hồng Minh cười cười, ý vị thâm trường nhìn hắn một cái, cũng không nói gì,

- Được rồi, trở về đi, chuyện bán tin tức đừng nghĩ nữa, toàn bộ thành Du Châu không ai dám ra tay với Kỷ Hàn Vũ đâu.

…

Bởi vì có sương mù bao phủ, Cao Bằng cũng không thể nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài, chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu dài thê lương của Bạch Long. Nghe vào cực kì đáng sợ, có vẻ đang hết sức thống khổ.

Tập đoàn Nam Thiên lưng tựa đại sơn, vị trí của biệt thự vốn nằm ở vùng ngoại thành. Đối với Du Châu mà nói, bao gồm thành thị đều được xây dựng ở trên núi, toàn bộ thành thị đều nằm trong vòng vây của vô số đại sơn.

Trên bầu trời, một con Ban Lan Cự Hổ toàn thân màu xám cao ba trượng, thân dài năm trượng leo lên đỉnh núi, cư cao lâm hạ

nhìn xuống Bạch Long ở phía dưới.

Ba trượng nghe thì không dài, nhưng nếu chuyển đổi thành mét thì chính là trọn mười sáu mét, hình thể còn lớn hơn một chút so với xe tải.

Nhìn Bạch Giao Long tựa hồ đang ở trong quá trình tiến hóa phía dưới, trong con ngươi màu xanh biếc của cự hổ hiện đầy vẻ tham lam, chỉ là vẫn còn có chút do dự, nó trời sinh tính tình xảo trá nên vẫn tràn đầy đa nghi.

Ban Lan Cự Hổ là quái vật cấp Lĩnh Chủ ngoài dã ngoại, nhưng thông qua một chút con đường đặc thù quen biết với một ít người. Sau đó vừa rồi có người nói cho nó biết có một đầu giao long muốn đột phá, biết được tin tức này nó cuối cùng vẫn không thể nhịn được sự tham lam chạy tới.

Quái vật chứa long huyết, đối với nó chính là một phần thuốc bổ tuyệt vời!

Nhưng cái này có phải là một cạm bẫy hay không?

Ban Lan Cự Hổ vẫn cho rằng nhân loại rất xảo trá, đặc biệt là việc nó bị nhân loại bắt lấy rồi nhốt vào vườn bách thú trọn vẹn ba năm, nó liền biết nhân loại vật này, dù cho có thả rắm cũng không thể tin tưởng!

Trong mây mù, Bạch Giao Long đã nhận ra Ban Lan Cự Hổ xuất hiện trên đỉnh núi, vụng trộm nuốt một ngụm nước miếng, ngay sau đó kêu càng lớn hơn.

Điên cuồng lăn lộn ở trong mây mù, không ngừng kêu rên,

- Ngang ~

- Ngang ô

- Ngao...o...

Cao Bằng càng nghe càng thấy không thích hợp, thanh âm này, làm sao càng nghe càng thấy… giống như Husky chứ?

Không thể nào! Nhất định là ta bị ảo giác! Ảo giác!

Ở trong lòng hắn vẫn một mực cho rằng Bạch Long là một con rồng ngạo kiều cao lãnh cấm dục, bây giờ lại có loại ảo giác bị tan vỡ.

Trên ngọn núi, Ban Lan Cự Hổ vểnh tai cẩn thận lắng nghe, tròng mắt không nhúc nhích nhìn chằm chằm Bạch Giao Long phía dưới. Thân thể đột nhiên cong lên, làm ra động tác chuẩn bị nhào tới.

Bạch Giao Long phía dưới dường như không nghe thấy, chỉ là không ngừng lăn lộn ở bên trong sương mù, tiếng kêu thảm thiết đau đớn, thỉnh thoảng đâm vào trên vách núi phát ra tiếng vang phanh phanh phanh.

Sau một khắc Ban Lan Cự Hổ đang chuẩn bị nhào ra đột nhiên dừng lại, một lần nữa nằm trên đỉnh núi, trong mắt hiện lên một tia xảo trá.

Lè lưỡi liếm môi một cái, Ban Lan Cự Hổ gắt gao nhìn chằm chằm phía dưới.

Hả? Tại sao âm thanh đột nhiên biến mất.

Ban Lan Cự Hổ hơi nghi hoặc một chút, muốn thò đầu ra nhìn xem tình huống.

Cúi đầu xuống, một đôi mắt to bằng vại nước, màu da cam đang nhìn chằm chằm vào nó.

Bầu không khí lâm vào xấu hổ.

Trong mắt Ban Lan Cự Hổ tràn đầy nghi vấn, không phải ngươi đang trong tiến hóa sao? Nhanh như vậy đã tiến hóa xong?

Bạch Long giống như cười mà không phải cười, ngươi có biết ta vừa rồi rống rất mệt không?

- Ngao!

Một tiếng hổ kêu đầy thê lương vạch phá bầu trời.

Ba chiếc long trảo của Bạch Long cắm thật sâu vào xương sọ của Ban Lan Cự Hổ. Nếu từ đằng xa ngửa mặt nhìn lên bầu trời, một con giao long một sừng màu trắng dùng song trảo bắt lấy một con Ban Lan Cự Hổ, mạnh mẽ xé rách nó thành hai nửa!

Máu tươi nhuộm đỏ song trảo của giao long, đỏ và trắng, nhìn có vẻ rất bắt mắt!

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 234: Chuột Túi

Cự hổ cấp Lĩnh Chủ đẫm máu trên đỉnh núi, một chút người có ý đồ đều bị chấn nhiếp.

Một chút người cơ trí thì suy đoán, có phải Bạch Long đang tiến hành câu cá chấp pháp hay không.

Mặc kệ những người này nghĩ như thế nào, chí ít những người âm thầm có ý khác đều thu liễm tiểu tâm tư trong lòng của mình lại.

Cùng lúc đó, trong biệt thự, Kỷ Hàn Vũ cúp điện thoại.

Vài thám tử được xếp vào trong nội bộ tập đoàn có phát hiện không nhỏ, trước đó nội bộ tập đoàn đã được thanh tẩy một lần nhưng vẫn để lại một chút u ác tính, vừa vặn mượn cơ hội lần này lại quét dọn một lần.

Quả nhiên, đến một chút thời khắc quan trọng, chỉ cần ngươi lộ ra vẻ mệt mỏi thì những tiểu quỷ kia sẽ không kịp chờ đợi nhảy ra ngoài.

Cao ốc tập đoàn, bộ phận kỹ thuật.

Mặc dù tên là bộ phận kỹ thuật, nhưng cái ngành này lại trường kỳ ăn không ngồi rồi, quyền lợi chế ước bị phân tán cực lớn. Bởi vì các cơ sở nghiên cứu và phòng thí nghiệm lớn của tập đoàn Nam Thiên đều lệ thuộc trực tiếp vào Kỷ Hàn Vũ, bộ phận kỹ thuật chỉ quản hạt những phòng thí nghiệm lệ thuộc trực tiếp vào nó.

Nhưng coi là như thế, đây cũng là một bộ môn trực thuộc.

Cửa lớn bị đẩy ra, một đoàn người đi đến. Dẫn đầu là một người đàn ông cao gần một mét chín, mặt không biểu cảm, thể trạng cường tráng như trâu, mặc chế phục bảo an màu đen.

Một nhân viên gần cửa chính nhất đang chỉnh lý tài liệu, nhìn thấy một đám người xông tới liền bị kinh sợ, tài liệu trong tay rơi xuống đất.

Là Bộ trưởng Bộ an ninh Từ Hà Đề!

Từ Hà Đề sau khi vào liền trực tiếp đi về phía văn phòng Bộ trưởng, nhưng không tiến vào văn phòng mà để cho ngự thú phía sau hắn đi vào trước.

Đây là một con chuột túi to lớn thân cao chỉn thước, giống như thiết tháp.

Cơ bắp cả người giống như đá hoa cương nhìn cực kì cường tráng, hai bên lỗ mũi có màu đen, lỗ tai trên đỉnh đầu vừa lớn vừa dài giống như tai thỏ, ngay cả trên lỗ tai đều có đầy cơ bắp.

Cái đuôi tráng kiện sau lưng quấn quanh ở bên hông, lông tơ bên ngoài thân hiện lên màu vàng kim, bàn chân thô to thon dài, dưới khóe mắt trái của con chuột túi này có một vết sẹo.

Khoa trương nhất chính là cánh tay của nó, chuột túi bình thường mặc dù rất vạm vỡ, nhưng lại tương đối tinh tế, mà cánh tay của con chuột túi này lại có cơ bắp cực kì khoa trương, cơ bắp hùng tráng gần như có thể khiêu vũ.

Một cước đạp lên trên cửa chính của văn phòng Bộ trưởng, trực tiếp một cước đạp bay!

Trong văn phòng thoáng hiện một đạo hắc ảnh, lỗ tai chuột túi giật một cái, con mắt đột nhiên dựng thẳng lên, cái đầu bén nhạy cúi thấp xuống. Một cái đuôi đen kịt bắn thẳng từ trong phòng ra, trùng hợp bị cái cúi đầu này tránh thoát.

Tay phải chuột túi giơ lên, tinh chuẩn bắt lấy cái đuôi này.

Sau đó đè lại! Ném mạnh!

Oanh!

Tiếng va chạm kịch liệt truyền khắp tầng lầu.

Thân hình chuột túi xông thẳng về phía trước, bàn tay trái nắm lại, một quyền này vừa nhanh vừa mạnh, trong phòng một con quái vật giống bọ cạp bị đánh nổ đầu.

Đi vào văn phòng, Từ Hà Đề phát hiện trong văn phòng không có một bóng người, ngoại trừ con quái vật bị đánh chết này thì Triệu Quang Ức vốn nên ở trong phòng đã không cánh mà bay.

Văn phòng có chút dơ dáy bẩn thỉu, hiển nhiên lúc rời đi có chút vội vàng, trên mặt đất còn có một số văn bản tài liệu tán loạn, rất nhiều ngăn kéo trong văn phòng được mở ra. Từ Hà Đề lơ đễnh, chỉ liếc mắt nhìn thi thể bọ cạp trên đất.

- Đưa thi thể đến lò sát sinh để phân giải, Triệu bộ trưởng khẳng định mới rời đi không bao lâu.

- Hoàng Kim, tìm Triệu bộ trưởng đáng yêu của chúng ta đi.

Từ Hà Đề nói với chuột túi.

Chuột túi khẽ gật đầu, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Híp mắt lại, lỗ mũi đen kịt hơi run rẩy, phân biệt các loại khí thể bên trong phòng.

Đầu chuột túi giương lên cao, mắt to đen kịt híp thành một đường nhỏ, hai tay vẫn ôm trước ngực, cái đuôi thắt ở bên hông chẳng biết lúc nào buông ra, sau đó kéo lê trên mặt đất phát ra âm thanh sàn sạt.

- Chít chít chít.

Chuột túi mở to mắt, nhìn về phía ngoài cửa sổ. Cơ bắp bên ngoài thân được giải phóng toàn bộ, huyết mạch sôi trào, gân xanh phồng lên.

Oanh

Lưu lại tại chỗ một mảnh bụi khí, tiếng rít thê lương vang vọng trong phòng làm việc.

Cái bàn lớn trong văn phòng bị đụng bay, mấy nhân viên nữ phát ra tiếng hét đầy hoảng sợ, cửa sổ bị phá vỡ một lỗ hổng lớn. Từ cửa sổ nhìn ra ngoài, một điểm nhỏ từ giữa không trung nhảy xuống dưới.

Ở trước tai biến, chuột túi chính là động vật nhảy cao và xa nhất trên thế giới.

Bành!

Trên mặt đất phía xa truyền đến âm thanh rơi xuống đất.

Sau khi chuột túi hạ xuống lại tiếp tục tung người nhảy xa hơn trăm mét, sau vài cú nhảy đã biến mất khỏi tầm mắt.

Chỉ để lại một văn phòng đầy hỗn độn.

Từ Hà Đề ra hiệu cho mấy thuộc hạ trong Bộ an ninh, mấy người nhân viên thường xuyên tiếp xúc với Triệu Quang Ức ở đây đều bị đưa đi điều tra.

…

Trong tay ta đang nắm giữ không ít tài liệu nội bộ của tập đoàn Nam Thiên, chỉ cần có thể đưa đến tập đoàn Thiên Hà, bọn họ hứa hẹn cho ta vị trí Phó quản lý.

Trong lòng Triệu Quang Ức đầy lửa nóng. Tập đoàn Thiên Hà từ trước đến nay không hợp với tập đoàn Nam Thiên, giữa hai bên cũng phát sinh qua không ít lần cạnh tranh thị trường.

Đây là mâu thuẫn kéo dài từ trước tai biến.

Chỉ là có chút đáng tiếc, không nghĩ tới lão già Kỷ Hàn Vũ lại còn ẩn giấu một tay. Giao long của hắn chắc hẳn đã sớm tiến hóa, làm hại một con quái vật cấp Lĩnh Chủ mà chính mình vẫn luôn liên hệ bị lừa gạt chết, thật là đáng chết!

Con lão hổ kia cũng rất xảo trá, không nguyện ý ký kết huyết khế với mình, nhưng lại định kỳ tiếp nhận quà biếu, đúng là một gia hỏa ăn no uống đủ lại không làm việc!

Còn nữa, chính mình thân là Bộ trưởng bộ phận kỹ thuật, nhưng lại không có tư cách đạt được tất cả tài liệu kỹ thuật nội bộ của tập đoàn Nam Thiên. Kỷ lão cẩu thật sự không yên lòng đối với bất cứ ai, lúc nào cũng muốn phòng một tay! Thật sự là đáng hận!

Mang theo đầy bụng bực tức, Triệu Quang Ức ngồi lên chiếc xe mà chính mình đã sớm an bài,

- May mà ta có dự kiến trước. Ha ha, ngự thú mà ta lưu tại trong phòng làm việc tốt nhất là có thể giết chết mấy người.

Vừa khởi động xe, sắc mặt Triệu Quang Ức đột nhiên biến đổi, hắn phát giác được ngự thú mà chính mình lưu tại trong phòng làm việc đã chết!

Đáng chết, động tác sao lại nhanh như vậy.

Triệu Quang Ức tranh thủ thời gian khởi động xe, giẫm mạnh chân ga, ô tô chạy nhanh trên đường lớn.

Một con quái vật ngồi ở ghế sau khi ngửi được mùi của Triệu

Quang Ức liền thò đầu qua khe hở chỗ ngồi, đầu lưỡi đỏ tươi liếm liếm cánh tay Triệu Quang Ức.

Triệu Quang Ức liếc nhìn, trong lòng an tâm hơn một chút. Đây là ngự thú Kim Cương Sa Tích của hắn, đẳng cấp mặc dù không phải rất cao nhưng cũng đạt đến cấp Thủ Lĩnh trung kỳ, chí ít đủ để tự vệ.

Vốn lấy tiền lương và đãi ngộ của hắn thì cấp bậc của ngự thú sẽ không chỉ có như thế, nhưng một năm trước hắn vì thông đồng với con Ban Lan Cự Hổ cấp Lĩnh Chủ kia nên đã dùng phần lớn tiền lương của mình để lấy lòng nó, hi vọng có một ngày có thể lấy được niềm vui của quái vật kia, từ đó một bước lên trời.

Nhưng bây giờ tất cả đều hóa thành công dã tràng, con Ban Lan Cự Hổ cấp Lĩnh Chủ đã trở thành món điểm tâm của Bạch Long.

Nghĩ tới đây Triệu Quang Ức vốn đang không tốt sắc mặt càng trở nên kém hơn, sớm biết con hổ kia không đáng tin cậy như vậy thì còn không bằng bồi dưỡng Kim Cương Sa Tích của mình.

Ánh mắt Triệu Quang Ức lướt ra ngoài cửa sổ, đột nhiên nhìn thấy một đạo hắc ảnh từ trên trời giáng xuống, sau một khắc bóng đen lại vọt lên, ngăn ở đoạn đường lớn phía trước.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 235: Có Phải Tên Quái Vật Càng Dài Thì Càng Ngưu Bức

Triệu Quang Ức bị dọa giật nảy cả mình, không những không đạp phanh xe lại mà còn một cước đạp nhầm vào chân ga!

Va chạm mạnh khiến cho Triệu Quang Ức bị ném ngược về phía trước, nhưng ngực lại bị dây an toàn giữ lại, túi khí an toàn cũng bật ra bảo vệ hắn hết sức chu toàn.

Xe đang đi với tốc độ hơn 100 km/h lại bị cứng rắn ngăn lại.

Phía trước ô tô là một con chuột túi với thân thể cực kỳ cường tráng đang nghiêng về phía trước, cái đuôi giơ lên thật cao tạo với hai chân thành một tam giác ba điểm giữ thăng bằng. Hai tay tráng kiện đưa về phía trước, động cơ ô tô đã hoàn toàn vặn vẹo vỡ nát, giống như một đoàn giấy vụn.

Hai cánh tay khảm thật sâu vào trong động cơ xe, động cơ bị sống sờ sờ xé rách, khí giới nội bộ và linh kiện ô tô đều bị phá hư, một đoàn khói trắng từ khe hở của động cơ không ngừng tuôn ra.

Rít —— Sóng nhiệt trong không khí phát ra rít chói tai.

Cánh tay tràn đầy bắp thịt phủ một màu vàng óng chậm rãi rút ra từ bên trong động cơ.

Bành!

Song quyền rắn chắc đụng nhau.

- Tê.

Bởi vì thể tích quá khổng lồ cho nên con thằn lằn màu đen ngồi ở ghế sau mở to hai mắt, cái lưỡi không ngừng phun ra.

Chân trước cường tráng ngắm ngay cửa xe nhẹ nhàng xé ra, tựa như xé nát một tờ giấy thật mỏng, chỉ trong tích tắc đã đánh mở một lỗ thủng lớn ở cửa xe.

Chủ nhân gặp phải nguy hiểm, thân là ngự thú của Triệu Quang Ức, mặc kệ là nguyên nhân gì nó đều muốn tiến lên phía trước bảo hộ chủ nhân.

Dường như cảm nhận được con chuột túi này không dễ đối phó, Kim Cương Sa Tích há to miệng, hàm dưới phồng lên, từ trong cổ họng phát ra âm thanh uy hiếp. Chỉ cần con chuột túi này có thể ngoan ngoãn thối lui, nó cũng sẽ không cần thiết phải tiến hành một trận chiến ngươi chết ta sống.

Chuột túi thấy có một con quái vật leo ra từ trong xe, hơi nghiêng cổ, đôi mắt tràn đầy nhân tính hóa toát ra một tia trào phúng.

Nâng tay phải lên, năm ngón tay khép lại, chỉ có ngón giữa dựng thẳng lên, lung lay khiêu khích Kim Cương Sa Tích.

Kim Cương Sa Tích tất nhiên không thể xem hiểu đông tác cao cấp như vậy được.

Hình thể của Kim Cương Sa Tích cũng không nhỏ, dài khoảng chừng bốn mét, cái đuôi tráng kiện quét trên mặt đường lớn làm cho một khoảng trở nên rất sạch sẽ. Ở mặt ngoài làn da của nó có rất nhiều hạt tròn tương tự như bột mài, hạt tròn rất thô ráp nhưng mười phần cứng rắn, phối hợp với một thân man lực khủng bố của Kim Cương Sa Tích, mấy hạt tròn này mà tấn công lên đối thủ thì có thể xé rách một mảng lớn da thịt.

Thấy con thằn lằn nhỏ ngu xuẩn này không thể xem hiểu tư thế hết sức ngưu bức của bản thân, trong mắt chuột túi lộ ra vẻ thất vọng, sau đó lắc đầu. Nếu như đã ngu xuẩn như thế. . . Vậy thì đánh chết là được.

Chân phải của chuột túi giẫm mạnh một cái lên mặt đất, cái đuôi tráng kiện sau lưng tùy ý quét ra. Lực quán tính và lực trùng kích khiến cho chuột túi hóa thành một đạo tàn ảnh mà mắt thường không cách nào bắt giữ.

Coi như trong con mắt của thằn lằn cũng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy.

Ầm!

Một cú đá móc chuẩn xác nện vào hàm dưới Kim Cương Sa Tích, trực tiếp đá nó bay xa mấy chục thước, ở giữa không trung lăn không biết bao nhiêu vòng mới rơi trên mặt đất.

- Yếu, quá yếu.

Chuột túi có chút tiếc nuối lắc đầu, đây không phải là con quái vật đầu tiên bị nó đánh chết.

Thật sự không có. . . Một chút tính khiêu chiến nào!

Oanh ——

Giậm chân liền biến mất tại chỗ, thân ảnh chuột túi mơ hồ không thể nắm bắt, chỉ trong tích tắc lúc công kích mới hiện ra một chút trong không khí. Một quyền lại một quyền, một cước lại một cước toàn bộ rơi trên người Kim Cương Sa Tích, giống như cuồng phong bạo vũ, giống như sóng to gió lớn, phô thiên cái địa!

Phòng ngự mạnh lại như thế nào, ngu như vậy. . . Chính là một bia ngắm sống sờ sờ!

Thân ảnh chuột túi phù phiếm ở giữa không trung, hai cái lỗ mũi to như cái máy sấy nở ra hết cỡ, quyền phải bộc phát ra ánh sáng bảy màu,

Ngươi có biết, tốc độ ánh sáng nhanh đến mức nào không?

Thời điểm ngươi có thể thấy được ánh sáng thì nó sớm đã rơi vào trên thân thể ngươi rồi.

Oanh!

Thân thể của Kim Cương Sa Tích lơ lửng ở giữa không trung bỗng nhiên dừng lại, trong nháy mắt ầm ầm bạo tạc chia năm sẻ bảy!

Vô số quyền cước giáng lên thân thể nó đã sớm làm cho lực phòng ngự của khôi giáp toàn thân nó giảm xuống đến mức thấp nhất, một quyền cuối cùng giống như cọng rơm đè chết lạc đà.

Bên trong huyết vụ đầy trời, chuột túi thu lại nắm đấm, cái đuôi sau mông luôn luôn nâng cao duy trì thăng bằng cho thân thể chậm rãi quấn quanh ở bên hông. Mặc dù chuột túi cần cái đuôi để bảo trì cân bằng, nhưng cũng không phải nếu không dùng đến đuôi thì nó không có cách nào di chuyển.

Cặp đùi cường tráng không ngừng nhảy lên, đây cũng là một phương pháp mà chuột túi dùng để huấn luyện cơ bắp.

Trở lại ô tô, vị trí lái vỡ vụ không còn hình dáng lúc này đã không thấy một bóng người, hiển nhiên trong lúc chiến đấu Triệu Quang Ức đã vụng trộm chạy đi.

Chuột túi cười lạnh, ngửi ngửi ghế lái, sau đó đi về phía một con đường nhỏ bên cạnh.

Đi đại khái mấy chục mét, chuột túi dừng lại trước một lùm cây, sau đó khom người xuống tung ra một trảo vào đó, Triệu

Quang Ức trốn ở bên trong ngay lập tức bị nắm tới.

Thả người nhảy lên, chuột túi nhảy lên cao hơn trăm mét, chỉ cần nhảy mười mấy cái đã trở về tập đoàn Nam Thiên.

. . .

- Cha.

Từ Thanh Chỉ đứng sau lưng Cao Bằng có chút e ngại hô lên một tiếng đối với đại hán khôi ngô thân cao mét chín trước mắt này.

Cao Bằng nhìn về phía Từ Hà Đề, vị này là Bộ trưởng bộ an ninh của tập đoàn Nam Thiên, hắn sớm đã nghe nói qua đại danh của Từ Hà Đề, chỉ là một mực không thể gặp được chân nhân.

Đi theo sau Từ Hà Đề là một con chuột túi với cơ bắp cực kì khoa trương, thân cao tiếp cận ba mét, trước tai biến thì một con chuột túi cũng chỉ cao 1m6 hoặc thấp hơn.

Lông tóc toàn thân con chuột túi này là một màu vàng, mềm mại bóng loáng, ngoại trừ thể tích thì nhìn qua không có khác biệt gì so với những con chuột túi bình thường.

【 Tên quái vật 】: Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 40

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【 Năng lực quái vật 】: Siêu phàm lục cảm lv2

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Quang

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (sôi nổi)

【 Giới thiệu quái vật 】: Một con chuột túi yêu quý đánh nhau và huấn luyện cơ bắp, trường kỳ khổ luyện và sử dụng đại lượng chất dinh dưỡng làm cho nó trở nên càng ngày càng cường tráng, đồng thời trải qua khắc khổ huấn luyện cộng với thiên phú làm cho lục cảm của nó vượt qua quái vật bình thường.

Trên tay Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử xách một người đàn ông có sắc mặt lúc xanh lúc trắng ăn mặc âu phục giày da. Tiện tay ném người đàn ông này lên trên mặt đất, chuột túi hiếu kì dò xét bốn phía, cái mũi thỉnh thoảng run rẩy, tựa hồ tất cả mọi thứ xung quanh đều khiến nó cảm thấy mười phần mới lạ.

Thấy Cao Bằng đang nhìn mình, Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử cũng xoay đầu lại đối mặt với Cao Bằng, bên trong đôi mắt đen kịt tràn đầy hiếu kì.

Cơ bắp trên người con chuột túi này nhìn qua rất khoa chương, nhưng cái đầu lại là tương đối nhỏ bé, con mắt đen kịt tròn vo, có một loại cảm giác tương phản, tựa như Schwarzenegger có một gương mặt em bé. . .

Sau vài giây đông hồ đối mặt với Cao Bằng nó nhếch miệng cười, lộ ra một đôi răng hàm.

Năng lực Siêu phàm lục cảm này là gì, Cao Bằng lần đầu tiên nhìn thấy loại năng lực này.

Sau khi đọc qua giới thiệu Cao Bằng mới hiểu được đặc tính của năng lực này, nó khiến cho lục giác của quái vật được tăng cường cực lớn, vô luận là thị giác hay vẫn là thính lực, khứu giác, xúc giác, vị giác và trong cõi u minh dự báo trước nguy hiểm giác quan thứ sáu.

Đối với quái vật thì năng lực này tương đối gân gà, bởi vì tăng lên thị giác và thính giác đối với bọn chúng không có tác dụng quá

lớn, chỉ có thể dệt hoa trên gấm mà thôi.

Nhưng đối với loại quái vật như Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử thuần túy dựa vào cận thân chiến đấu thì không chỉ là dệt hoa trên gấm, ngược lại giống như hổ thêm cánh.

Quả nhiên, tên quái vật càng dài thì càng ngưu bức sao. . .

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 236: Chuẩn Bị, Đi Đến Đế Đô!

Con chuột túi này thật sự rất mạnh.

Coi như A Ngốc chiến đấu với nó, nếu như không thi triển tất sát kỹ Huyết Ti Tâm thương địch một ngàn tự tổn tám trăm, khả năng A Ngốc cũng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi.

Đối mặt với đối thủ cận chiến có được siêu phàm lục cảm, thật sự là chiếm được quá nhiều ưu thế.

Mọi cử động của địch nhân đều bị đoán trước, thế thì còn đánh như thế nào.

Trừ khi tốc độ của ngươi có thể vượt qua lục cảm của nó, hoặc là dùng lực lượng thuần túy để bẻ gãy nghiền nát.

Nhìn Triệu Quang Ức quỳ trên mặt đất, Kỷ Hàn Vũ thở dài,

- Ta đối đãi với ngươi như thế nào?

Cả người Triệu Quang Ức run lên, không dám nói gì.

- Năm đó cha ngươi đánh bạc thiếu nợ ba trăm vạn, là ta giúp ngươi trả.

Kỷ Hàn Vũ từ tốn nói.

- Phải

Triệu Quang Ức cúi đầu thấp hơn.

- Những năm này tiền lương và đãi ngộ ta cho ngươi không

thấp chút nào, ta coi ngươi là thân tín để bồi dưỡng. Nhưng mà ngươi, làm ta quá thất vọng.

Giọng điệu của Kỷ Hàn Vũ rất bình tĩnh.

Triệu Quang Ức không dám nói tiếp.

- Ài.

Kỷ Hàn Vũ nhìn Triệu Quang Ức, chậm rãi nói ra:

- Ngươi biết ta ghét nhất cái gì, ngươi rời đi không có gì đáng trách. Người thường đi chỗ cao, nước chảy xuống chỗ trũng, ngươi có chí hướng của ngươi, ta không ngăn cản, nhưng ngươi không nên lấy đi tài liệu nội bộ của công ty. Đó, chính là chỗ ngươi sai.

- Kỷ tổng, lại cho tôi thêm một cơ hội đi.

Triệu Quang Ức cuống quít dập đầu.

- Tiểu Bằng, nếu như là cháu, cháu sẽ xử lý như thế nào?

Kỷ Hàn Vũ quay sang hỏi Cao Bằng đứng ở bên cạnh.

Cao Bằng cũng không nghĩ tới ông ngoại lại đột nhiên hỏi thăm ý kiến của mình. Cao Bằng cúi đầu xuống đối mặt với Triệu Quang Ức, trong mắt Triệu Quang Ức tràn đầy vẻ khẩn cầu.

Từ Thanh Chỉ, Từ Hà Đề đều nhìn Cao Bằng, có chút hiếu kỳ Cao Bằng sẽ nói thế nào.

Trầm mặc nửa ngày, Cao Bằng chậm rãi nói ra bốn chữ,

- Giết gà dọa khỉ.

Sắc mặt Triệu Quang Ức trong nháy mắt trắng bệch, lớn tiếng kêu lên,

- Tôi sai rồi, Cao thiếu, Kỷ tổng, hãy nể tình tôi đã cống hiến nhiều năm cho tập đoàn Nam Thiên, tôi không có công lao cũng cũng có khổ lao mà.

Từ Hà Đề tựa hồ có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Cao Bằng lại quả quyết như thế, vốn hắn còn tưởng rằng Cao Bằng sẽ mềm lòng buông tha Triệu Quang Ức.

Thở dài một hơi, trong lòng Cao Bằng đã giãy dụa kịch liệt, cuối cùng mới quyết định. Dù sao bây giờ cũng không phải niên đại hòa bình, loạn thế phải dùng trọng điển.

Nếu đã nói, vậy thì dứt khoát nói một hơi:

- Ông ngoại, không thể mở ra tiền lệ. Nếu một cao tầng bán đi lợi ích của tập đoàn đều có thể tha thứ, thế thì những người khác trong tập đoàn sẽ nghĩ như thế nào? Vậy dứt khoát người người đều bán Nam Thiên là được! Dù sao chỉ cần cầu tình là có thể được tha thứ. Nói xong Cao Bằng nhìn về phía Triệu Quang Ức, hỏi ngược lại:

- Triệu bộ trưởng, ngài năm nay bao nhiêu tuổi?

Triệu Quang Ức giấu sự oán độc tận sâu trong lòng, nói với vẻ lấy lòng:

- Tôi đến Nam Thiên đã 18 năm, năm nay vừa tròn 40.

- Đã bốn mươi… Người đã bốn mươi mà còn làm việc giống như trẻ con ba tuổi, không cân nhắc đến hậu quả.

Cao Bằng lắc đầu.

Từ Thanh Chỉ bật cười khì khì một tiếng, sau đó cảm thấy không quá phù hợp, nhịn xuống nụ cười trên mặt.

- Nhất thời hồ đồ, là do tôi nhất thời hồ đồ.

Triệu Quang Ức khổ sở cầu khẩn.

Kỷ Hàn Vũ chưa từng nhìn Triệu Quang Ức một chút, chỉ là đưa ra lời bình với cách làm của cháu ngoại,

- Ý tưởng của cháu không sai, nếu như là niên đại hòa bình thì đương nhiên chỉ có thể dùng pháp luật để giải quyết, nhưng bây giờ là thế giới mới.

Kỷ Hàn Vũ nói xong liền quay đầu nhìn về phía Triệu Quang Ức,

- Nể tình cha của ngươi, người nhà ngươi ta sẽ không động.

Triệu Quang Ức biết hôm nay chính mình khó thoát khỏi cái chết, nghe thấy câu nói này, nhịn không được buồn bã cười thảm:

- Đa tạ Kỷ tổng tha thứ.

Kỷ Hàn Vũ phất tay để cho Từ Hà Đề đưa Triệu Quang Ức đi,

- Xử lý sạch sẽ, đối ngoại nói gặp sự cố kỹ thuật trong phòng thí nghiệm, bất hạnh hi sinh vì nhiệm vụ.

…

Theo tuổi tác của Cao Bằng càng ngày càng lớn, có đôi khi Kỷ Hàn Vũ sẽ để cho Cao Bằng tiếp xúc một chút với mặt tối của tập đoàn.

Hắn xưa nay không hi vọng bồi dưỡng cháu ngoại mình thành một đóa hoa trong nhà ấm.

Sương mù vẫn một mực tràn ngập trong tập đoàn Nam Thiên đã tán đi, Bạch Long một lần nữa ẩn vào trong hồ.

Đi trên bãi cỏ Cao Bằng nhìn thấy một con nhện đem chính mình chôn dưới đất, chỉ lộ ra mấy chiếc chân trên mặt đất.

- Ta để cho Bạch Long vào rừng rậm bắt một chút quái vật trở về, tiểu khô lâu của cháu cần thi thể hoàn chỉnh mới có thể nhanh chóng tiến hóa đúng không, ta để cho Bạch Long bắt nhiều quái vật có đẳng cấp cao trở về.

Kỷ Hàn Vũ đi ở bên cạnh Cao Bằng, chậm rãi nói.

- Không cần phiền toái như vậy đâu ạ…

Cao Bằng thực sự ngượng ngùng để cho bạch long vất vả đi một chuyến.

- Không sao, ta để nó ra ngoài hóng gió một chút, chỉ sợ nó đã sớm mừng như điên, hận không thể mỗi ngày đều có thể ở bên ngoài rong chơi.

Kỷ Hàn Vũ lắc đầu.

- Vậy được rồi.

Cao Bằng cũng dở khóc dở cười, không nghĩ tới Bạch Long lại như thế.

Bạch Long đã tiến hóa thành Vương cấp nên ở gần Du Châu hoàn toàn chính là một phương bá chủ, ngay cả Sơn Linh đều an phận hơn rất nhiều.

Có Bạch Long bắt quái vật nuôi nấng và lò sát sinh hai bút cùng vẽ, tốc độ tiến hóa của A Ngốc đột nhiên tăng lên một mảng lớn, giống như ngồi xe lửa.

Cuối cùng ở ngày thứ tư đã thành công thăng cấp Lĩnh Chủ.

Trong đêm tối, đầu A Ngốc cúi xuống, Vong Linh Diễm từ trong hốc mắt tràn ra bao khỏa toàn thân. Cả người đều hoà vào bên trong lửa nóng hừng hực, dưới ngọn lửa màu trắng là thân thể đen kịt, màu đỏ thẫm của Huyết Ti Tâm dưới sự thiêu đốt của

Vong Linh Diễm càng trở nên đỏ tươi, đỏ như máu. Trong lồng ngực, một viên trái tim màu đỏ chậm rãi đập lên xuống.

Một chút khớp nối mọc ra rất nhiều xương nhỏ rậm rạp, tựa như một con người máy thô ráp trở nên càng thêm phức tạp tinh tế.

Hỏa diễm thu liễm giống như thủy triều, tất cả Vong Linh Hỏa lùi về hốc mắt, trái tim màu đỏ khôi phục lại bình tĩnh, nhan sắc ảm đạm vô quang.

【 Tên quái vật 】: Hài Cốt Bạo Quân

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 41 (cấp Lĩnh Chủ)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Sử Thi

【 Năng lực quái vật 】: Cốt cách cứng rắn lv3, Chưởng khống vong linh lv2

【 Đặc tính quái vật 】: Huyết Ma Tâm (Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Tiêu hao số lượng tơ máu và năng lượng nhất định để ngưng tụ ra Huyết Ma Tâm. Lúc Huyết Ma Tâm vẫn còn sẽ tăng cường tố chất thân thể trên toàn phương vị cho Hài Cốt Bạo Quân, lúc Huyết Ma Tâm bị phá huỷ thì hiệu quả bị động sẽ biến mất.

Hiệu quả ②: Chủ động kích hoạt Huyết Ma Tâm có thể dẫn phát trái tim cộng hưởng, từ đó thao túng nhịp tim đập, tốc độ máu chảy.)

Vong Linh Diễm (hiệu quả ① hiệu quả chủ động:...)

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Thần Thánh

Huyết Ti Tâm tiến hóa thành Huyết Ma Tâm, hiệu quả của năng lực này cũng không thay đổi bao nhiêu. Nhưng sau khi Cao Bằng giao lưu với A Ngốc mới biết được, tố chất thân thể A Ngốc

nhận được tăng phúc lớn hơn không chỉ một lần so với khi có Huyết Ti Tâm.

Hơn nữa Cao Bằng còn chú ý tới bên trong năng lực chủ động có tăng thêm một cái tốc độ máu chảy.

Tốc độ máu chảy, có cơ hội sẽ thử một chút.

Ngự thú cấp Lĩnh Chủ phẩm chất Sử Thi. Trong lòng Cao Bằng ổn định lại, giải thi đấu thanh niên ngự sử thế giới lần này chắc hẳn không có vấn đề gì lớn.

Lại ở trong nhà chỉnh đốn một ngày. Ngày kế tiếp, sắc trời mới tản sáng Cao Bằng đã mặc tốt quần áo, mấy ngự thú đi theo hai bên trái phải chuẩn bị xuất phát.

- Lần này ta sẽ không tiễn cháu, đi ra bên ngoài phải chú ý.

Kỷ Hàn Vũ vỗ vỗ bả vai Cao Bằng.

Cao Bằng gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ.

- Nhớ kỹ, núi xanh vẫn còn lo gì thiếu củi đốt.

Kỷ Hàn Vũ lại không yên lòng căn dặn thêm một lần.

Cuối cùng Cao Bằng ngồi lên xe đi đến sân bay Du Châu, sau đó từ sân bay Du Châu ngồi máy bay đến đế đô.

Giải thi đấu thanh niên ngự sử thế giới lần thứ nhất được tổ chức ở đế đô khu Hoa Hạ!

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 237: Trư Long

Sân bay Du Châu, trước tai biến đây là một sân bay quốc tế cỡ lớn, diện tích rộng, lưu lượng người rất nhiều.

Sau tai biến được cải tiến tu bổ để biến thành căn cứ sân bay quan trọng nhất tại địa khu Tây Nam, được đặt song song với sân bay Xuyên Phủ thành hai sân bay Song Tử Tinh của địa khu Hoa Hạ.

Ở loại địa hình nhiều núi như ở Du Châu, để có thể xây dựng được một sân bay rộng rãi như vậy, kỳ thực phải hao phí rất nhiều nhân lực vật lực. Vì tu kiến sân bay Du Châu và cải biến nó thì phải hao tốn đại lượng tài nguyên nhân lực.

Đại sảnh màu bạc trắng đứng sừng sững trước cửa sân bay. Từ sau tai biến mức độ nguy hiểm của bầu đã tăng lên không ít, cho nên chi phí đi máy bay cũng tăng lên, tần suất máy bay cất cánh và hạ cánh cũng hạ thấp rất nhiều, từ phương tiện giao thông cao cấp giá rẻ biến thành phương tiện giao thông cao cấp.

Từng chiếc xe con cao cấp và xe tải xa hoa dừng ở trước cửa sân bay, một chút hành khách mang theo rương hành lý đang ôm nhau tiễn biệt thân hữu.

Bảo an sân bay đứng trước hành lang, còn có binh sĩ cầm trong tay súng thật đạn thật đứng trực.

Lái xe rời khỏi vị trí lái nhanh chóng mở cửa xe cho Cao Bằng, sau đó còn muốn giúp Cao Bằng kéo hành lý.

- Không cần, cám ơn tôi tự làm được.

Cao Bằng từ chối ý tốt của lái xe,

- Đưa đến nơi này thôi, anh về trước đi.

Lái xe cúi đầu chào Cao Bằng sau đó lên xe rời đi.

Phía sau có một chiếc xe tải dừng lại, từ trong xe đi ra một nhóm ngự thú.

A Xuẩn ôm một bình nước trái cây chậm rãi bay đến, vụng trộm dùng xúc tu chọc bả vai Cao Bằng một cái. Thấy chủ nhân không có phản ứng, A Xuẩn chuẩn bị lặng lẽ đến gần, tùy thời. . .

- Phốc!

Cao Bằng cũng không quay đầu lại, trực tiếp đưa tay trái ra sau nắm lấy thân thể lạnh buốt mềm mại của A Xuẩn.

- Phốc tức phốc tức ~

A Xuẩn giãy dụa, trong miệng phát ra âm thanh bất mãn.

Ở bên cạnh lối đi kiểm tra của sân bay có một lối đi kiểm tra dành riêng cho Ngự thú.

Cao Bằng để cho mấy ngự thú đi vào trong, còn hắn thì đi sang lối dành cho người.

Trong sân bay cực kì rộng lớn, trên đỉnh mái hiện đầy đèn chân không, sàn nhà làm bằng đá hoa cương Huyền Vũ cứng rắn, lúc bị ánh đèn chiếu xuống có vẻ rất trang nhã.

Phòng chờ máy bay có không gian rất lớn, một chút ngự thú đi lại bên trong phòng chờ. Người có thể đến sân bay thì thân phận đều không đơn giản, tương ứng với đó đẳng cấp của ngự thú cũng cao hơn bình thường.

- Ủn ỉn.

Một tiếng heo kêu vang vọng bên tai.

Cao Bằng ngẩng đầu liền nhìn thấy một con quái vật cực kì khổng lồ chậm rãi đi qua bên cạnh.

Hình dáng con quái vật này cực kì quỷ dị, thân thể thon dài, tứ chi tráng kiện, nhìn qua có chút giống thằn lằn, nhưng lại có một cái đầu heo.

Tai to mặt lớn, con mắt híp thành một đường nhỏ, hai cái tai lớn như quạt hương bồ rủ xuống, hai bên mũi có hai chòm râu.

Con quái vật này phải dài không dưới hai mươi mét, cao trọn vẹn sáu mét. Nó là quái vật có thể tích lớn nhất trong toàn bộ phòng chờ máy bay, rất bắt mắt.

Cao Bằng cũng tò mò, một con ngự thú lớn như thế đến cùng làm sao cho lên máy bay.

Riêng một con quái vật đã có thể lấp đầy khoang của một chiếc máy bay rồi.

【 Tên quái vật 】: Trư Long

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 38

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Năng lực quái vật 】: Dự trữ mỡ Lv1, Cường hóa tạng phủ Lv1, Cứng cỏi da heo Lv1.

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thổ

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (đói khát)

【 Sở thích quái vật 】: Ăn uống / Xem phim / Ngủ.

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Mộc, 2. Thời gian dài không

được ăn thì axit mạnh trong dạ dày sẽ ăn mòn dạ dày.

【 Giới thiệu quái vật 】: Do lợn thịt trong trại chăn nuôi tiến hóa thành, đã thức tỉnh long huyết, khẩu vị cực lớn, năng lực tiêu hóa mạnh, thuộc loại quái vật ăn tạp.

Mí mắt Cao Bằng nhảy một cái, thuộc tính và năng lực thật sự rất phù hợp với giới thiệu của nó, không hổ là lợn thịt trong trại chăn nuôi tiến hóa thành.

Nhưng mà gia hỏa này khi cực đói sẽ không bắt được cái gì liền ăn cái đó chứ, nghĩ tới đây Cao Bằng yên lặng rời con Trư Long này xa một chút.

Cao Bằng tìm tới một chỗ khác ngồi xuống. Hình thái khô lâu của A Ngốc hấp dẫn không ít người trong sân bay, nhưng cũng chỉ là nhìn qua liền chuyển dời tầm mắt. Mặc dù quái vật hệ Vong Linh ở Du Châu tương đối ít thấy, nhưng cũng chỉ là tương đối ít thấy mà thôi.

Dù sao hướng đông nam của Du Châu chính là Tương Tây.

Ngự thú dưới tay mình ngoại trừ A Ngốc đã thăng cấp Lĩnh Chủ thì đẳng cấp Tiểu Diễm đứng hàng thứ hai, hôm qua vừa đột phá đến cấp 34.

Trừ đó ra thì Đại Tử và A Ban là cấp 31, A Xuẩn cấp 26, Tiểu Hoàng cấp 25.

Đây chính là đẳng cấp trước mắt của mấy ngự thú dưới tay Cao Bằng. Có thể tăng lên tới cấp bậc này trong vòng nửa năm ngắn ngủi ở một mức độ rất lớn là do cơm nước không lo, mỗi ngày đều được ăn nguyên liệu nấu ăn tốt nhất.

Ví dụ như Tiểu Diễm bây giờ đã không thể gầy xuống. . . Lông vũ bóng loáng tỏa sáng.

- Ủn ỉn.

Trư Long lắc lư trong phòng chờ máy bay chốc lát cuối cùng cũng dừng lại ở cách Cao Bằng không xa, nũng nịu với một người đàn ông ngồi trước mặt nó.

Giây lát sau, tiếng kêu thảm thiết của người đàn ông truyền đến,

- Tại sao ngươi lại đói bụng nữa! Không phải trước khi đến sân bay đã ăn hai con trâu rồi sao.

Tầm mắt Cao Bằng xoay qua chỗ khác, liếc nhìn thể tích của con Trư Long này, trong lòng yên lặng mặc niệm cho người đàn ông kia.

Đúng là rất thảm. . .

Bạch Long của ông ngoại có thể nuốt mây ăn nước cho nên chỉ cần mỗi ngày ăn nước là có thể thỏa mãn cho việc tiêu hao năng lượng thường ngày, về phần ăn thịt thì là việc có cũng được không có cũng không sao, là loại món điểm tâm ngọt sau bữa ăn.

Nhưng dù là như thế cách mỗi hai ngày ông ngoại vẫn cho người vận chuyển trọn một xe tải cá tôm tươi làm điểm tâm ngọt cho Bạch Long, à, đó là loại xe tải lớn mười sáu bánh.

Đổi lại người bình thường thì căn bản không nuôi nổi. . . Sẽ bị ăn đến phá sản.

Thể tích của con quái vật này mặc dù nhỏ hơn không ít so với Bạch Long, nhưng khẩu vị hẳn là rất lớn.

- Mẹ nó, toàn bộ tiền mà trại chăn nuôi của ta kiếm được đã lấy ra nuôi dưỡng con lợn nhà ngươi.

Người đàn ông kia khóc không ra nước mắt,

- Mua đồ ăn ở sân bay sẽ thua thiệt chết đó, một bát mì thịt bò cũng bán tới năm mươi, ngươi không thể nhịn một chút sao.

- Ủn ỉn.

Trư Long không buông tha, trực tiếp quỳ nằm trên mặt đất nũng nịu, một thân thịt mỡ như sóng lớn phun trào.

- Ngươi ăn ta đi, ngươi ăn ta đi.

Người đàn ông sinh không thể luyến nói.

Cuối cùng hắn vẫn phải tìm đến người phụ trách sân bay, nói hết lời,

- Con Trư Long này của ta rất đói, cái gì đều ăn.

Hắn khóc không ra nước mắt.

Nhân viên công tác của sân bay lập tức khẩn trương lên, cảnh giác nhìn về phía cự thú này.

- Yên tâm đi, ta đã huấn luyện qua nó, nó không ăn thịt người.

Người đàn ông tranh thủ thời gian khoát tay,

- Chỉ là nó rất đói nên bàn ghế các thứ nó đều sẽ ăn.

Cuối cùng sau khi người đàn ông điều đình với sân bay, tiêu phí một trăm vạn liên minh tệ từ con đường đặc thù điều đến mười mấy tấn thịt.

Trư Long nhìn thấy thịt hai mắt sáng lên, tranh thủ thời gian đứng dậy chạy về phía xe thịt, một thân thịt mỡ va chạm phát ra tiếng vang ba ba ba.

- Kia không phải là Cao Bằng sao?

Nơi xa, bên trong một đoàn người đang đợi máy bay đột nhiên có người giơ ngón tay chỉ về phía Cao Bằng đang ngồi ở một bên khác.

- Ồ, hình như đúng là Cao Bằng, làm sao hắn lại ở sân bay.

- Hắn ở đây làm cái gì, ta nhớ là chính hắn đã rời khỏi giải thi đấu Thanh niên ngự sử mạnh nhất liên minh mà?

Có người nghi ngờ hỏi.

Bọn họ là thành viên hội học sinh của đại học Du Châu, lần này đi đế đô để xem giải thi đấu thanh niên ngự sử thế giới. Dù sao một thịnh hội như vậy, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội chính mắt thấy.

Đồng thời cũng tiện thể đi cổ vũ cho thành viên Quân Mạc Y của hội học sinh.

Vốn Cao Bằng cũng có tư cách dự thi, nhưng sau khi vòng thứ hai kết thúc không lâu Cao Bằng lại lựa chọn rời khỏi vòng tranh tài thứ ba. Chuyện này đã được truyền khắp toàn bộ khu Hoa Hạ dưới sự tuyên truyền trắng trợn của Hàn Viễn Minh, trong lòng không ít người vẫn còn tiếc nuối.

Ngưng bây giờ một người không nên tồn tại lại xuất hiện ở nơi này.

- Có phải là hắn hối hận nên muốn đi hiện trường xem tranh tài?

Đột nhiên có người nhỏ giọng nói.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 238: Đến

Lời này vừa nói ra, toàn trường nhất thời rơi vào im lặng.

Mấy người của hội học sinh cũng chỉ có thể hai mắt nhìn nhau, bọn họ không biết nên nói cái gì cho phải.

Cũng phải nói đến thái độ của mọi người trong hội học sinh đại học Du Châu đối với Cao Bằng là cực kì phức tạp.

Ban đầu sau khi phát sinh sự kiện Tiền Chính Minh không ít người rất bất mãn đối với Cao Bằng, dù sao Tiền Chính Minh cũng là người của hội học sinh bọn hắn. Dù cho thái độ của Tiền Chính Minh có chút ương ngạnh, nhưng đối đãi với những người trong hội học sinh lại rất hào phóng, xuất thủ mười phần xa hoa, chưa từng tính toán chi li.

Nếu như đổi thành những người khác dám bắt nạt thành viên của hội học sinh, khẳng định bọn họ sẽ đến tìm lại mặt mũi.

Nhưng khi mấy tên bạn nhậu có quan hệ tốt với Tiền Chính Minh muốn thay hắn lấy lại danh dự thì Tiền Chính Minh lại chủ động mở miệng từ chối, hơn nữa cũng không biết từ nơi nào lưu truyền ra thông tin liên quan tới bối cảnh của Cao Bằng.

Thái tử gia của tập đoàn Nam Thiên.

Bọn họ đều là sinh viên của đại học Du Châu, làm sao có thể không biết đến tập đoàn Nam Thiên, có rất nhiều thứ bình thường bọn hắn hay mua đều xuất phát từ tập đoàn Nam Thiên.

Lập tức tất cả mọi người tịt ngòi.

So bối cảnh, ở một mẫu ba phần đất của Du Châu này, thật sự

không có mấy người có thể so sánh với Cao Bằng. Trừ khi là công tử của thủ trưởng quân khu Du Châu hoặc là công tử của thị trưởng căn cứ Du Châu, có lẽ có thể xoay cổ tay với Cao Bằng.

Chuyện này cứ như thế yên lặng chìm xuống, cũng không ai nhắc lại nữa.

Sau đó không lâu lại phát sinh sự kiện nhà của học trưởng đã tốt nghiệp Lý Dục xuất hiện chuyện ma quái, trong sự kiện này Cao Bằng phát huy không ít tác dụng. Hơn nữa, thông qua sự kiện này mà cảm quan của không ít thành viên hội học sinh đối với Cao Bằng thay đổi không ít, hắn cũng không kiêu ngạo ương ngạnh như trong lời đồn.

Cho nên bên trong nội bộ hội học sinh đã xuất hiện hai loại thái độ đối với Cao Bằng. Có kẻ khinh thường, nhưng cũng có người muốn lấy lòng Cao Bằng để sau khi tốt nghiệp có thể tìm được một công việc tốt tại Nam Thiên.

Tiền Chính Minh cũng ở trong đội ngũ đó, nhìn qua Cao Bằng với ánh mắt phức tạp. Ngày đó cha hắn từ dưới quê tìm đến, sau đó mang theo hắn đi tập đoàn Nam Thiên muốn tìm Cao Bằng xin lỗi, kết quả ngay cả việc gặp mặt Cao Bằng cũng không thể. Cuối cùng có người chuyển lời đến, nghe nói là lời nhắn của chủ tịch tập đoàn Nam Thiên Kỷ Hàn Vũ, đây chỉ là ma sát nhỏ giữa mấy đứa trẻ mà thôi, để Tiền gia bon họ không cần chú ý.

Mặc dù sự tình đã giải quyết, nhưng sau khi trải qua sự kiện kia thì Tiền Chính Minh đã trưởng thành không ít, góc cạnh tính cách cũng bị mài mòn đi rất nhiều.

Tiền Chính Minh thu hồi ánh mắt, trầm mặc nhìn ngự thú của mình đang đứng trước mắt.

Là một con rùa lớn màu xanh có góc cạnh rõ ràng. Nó lớn chừng mặt bàn, bàn chân đầy lân phiến lộ ra ngoài, ở viền mai rùa

có không ít răng cưa sắc nhọn.

- Ài, thật sự là đáng tiếc, nếu như Cao Bằng cũng tham gia giải thi đấu thanh niên ngự sử thế giới thì đại học Du Châu chúng ta sẽ có ba tuyển thủ dự thi.

Một nam sinh đeo kính mắt, tóc nhuộm màu bạch kim thở dài nói.

- Ta nhớ được đại học Đế Đô có ba tuyển thủ dự thi, bọn họ hết sức đắc ý, mỗi ngày đều khoác lác trên diễn đàn các trường đại học là bọn họ sẽ ôm đồm ba vị trí đầu.

Một tên thanh niên dáng người mập mạp mặc một cái áo thun màu đỏ đứng bên cạnh hơi lắc đầu, vừa nói vừa ném một miếng khoai tây chiên vào trong miệng.

Cao Bằng đối với bọn hắn cũng chỉ là một khúc nhạc ngắn mà thôi, sau khi đàm luận vài ba câu liền không biết đã lạc đề từ lúc nào. Những người này lại quay ra đàm luận cuộc tranh tài lần này ai có cơ hội giành được quán quân, tuyển thủ quốc gia nào có loại ngự thú gì.

Cao Bằng ngồi ở nơi khác cũng nhìn thấy bọn họ, nhận ra Quân Mạc Y ngồi trong đám người, sau đó nhẹ nhàng gật đầu với Quân Mạc Y xem như chào hỏi.

Một lát sau, một nhân viên sân bay đi tới, sau khi liếc nhìn một lượt liền đi về phía Cao Bằng, cả người hơi cúi xuống nhỏ giọng nói với Cao Bằng:

- Cao tiên sinh, máy bay tư nhân của ngài đã chuẩn bị xong để cất cánh, xin hỏi ngài có muốn xuất phát ngay bây giờ không?

Cao Bằng gật đầu,

- Đi thôi.

Nghĩ nghĩ một chút, Cao Bằng đi về phía Quân Mạc Y bên kia, dù sao cũng là đồng hương ở Trường An với mình.

- Bạn học Quân Mỹ. . . Quân Mạc Y, máy bay của ta muốn cất cánh, trên đó vẫn còn rất nhiều chỗ trống, các ngươi có muốn đi cùng hay không, dù sao chờ đợi ở sân bay rất lãng phí thời gian.

Máy bay tư nhân. . . Ưu tú như vậy sao.

Đám người đang đợi máy bay đều im lặng, có người nhớ tới một câu nói,

- Ngươi cho rằng kẻ có tiền rất vui vẻ sao? Đúng, ngươi sẽ không thể tưởng tượng được người có tiền vui vẻ như thế nào đâu.

Cuối cùng vẫn từ chối Cao Bằng, dù sao vé máy bay đều đã mua.

. . .

Sau sáu tiếng, máy bay chậm rãi hạ xuống.

Ở sân bay bên này đã có người đón tiếp, trọn một loạt mười chiếc xe tải dừng ở trước cửa sân bay, mọi người đi ngang qua đều phải tán thán không thôi, lại là xe tải lớn Đông Phượng! Đây là nhà phú hào nào.

Lại có trọn mười chiếc xe tải đến tiếp cơ! Kẻ có tiền thật sự đáng sợ.

Cao Bằng thở dài, đã nói không cần cao điệu như vậy rồi, chỉ cần phái ra một cái xe thể thao bình thường đến là được, kết quả lại mang đến nhiều xe tải lớn như vậy, thật sự là quá kiêu căng.

Khoang điều khiển của chiếc xe đỗ phía trước mở ra, một người đàn ông trung niên mặc âu phục được chỉnh trang tỉ mỉ đi ra

từ bên trong, tay trái mang theo bao tay màu trắng, đi đến trước mặt Cao Bằng cung kính cúi người vái chào.

- Cao thiếu, mời lên xe.

Cao Bằng nhẹ gật đầu, ưu nhã đi đến ghế sau xe. Ghế sau cực kì rộng rãi, bên cạnh còn có một tủ lạnh nhỏ, phía trước là Tivi LCD, thậm chí còn có trò chơi tay cầm.

Sau nửa giờ đã đến được nơi cần đến, đây là một tòa sơn trang cách sân bay không quá xa.

Vừa xuống xe liền có một ông lão có mái tóc hoa râm đi tới, ở sau lưng ông lão còn có không ít người.

- Ha ha, cháu chính là cháu ngoại của lão Kỷ chứ. Ta tên Chu Thiên Dân, cháu cứ gọi ta là Chu gia gia là được, ta và ông ngoại của cháu là bạn bè quen biết nhau hơn 40 năm.

Ông lão này tiến lên vỗ vỗ bả vai Cao Bằng,

- Rất tốt, thân hình rất khỏe mạnh, đàn ông là phải tráng kiện một chút mới tốt.

Vóc dáng ông lão không quá cao, chỉ trên dưới 1m7, mặc một bộ đường trang màu đỏ.

Nhìn qua tuổi tác rất lớn, nhưng Cao Bằng lại không có chút khinh thị nào với ông lão này, trước khi đến đây ông ngoại đã giới thiệu cho hắn thân phận của người này.

Chu Thiên Dân, một trong 12 nguyên lão của Liên minh Ngự sử, chủ tịch tập đoàn Nguyên Cửu Sơn. Mặc dù bây giờ đã thoái vị, nhưng vị trí đã giao lại cho con trai trưởng của ông.

Đồng thời cũng là một vị Ngự Sử đứng đầu, có được một con ngự thú cấp Lĩnh Chủ.

Cao Bằng rất tò mò vì sao ông ngoại không gia nhập Liên minh Ngự sử. Dù sao lấy tài lực và thực lực của ông ngoại nếu muốn gia nhập Liên minh Ngự sử, đảm nhiệm một vị trí nguyên lão chắc hẳn rất nhẹ nhàng.

Ông ngoại cũng chỉ cười nhạt một tiếng rồi trả lời,

- Không hứng thú.

Còn về hai người quen biết như thế nào thì ông ngoại cũng không nói đến.

- Chu gia gia nhìn qua vẫn còn rất khỏe mạnh.

Cao Bằng khen, ra ngoài nói ngọt một chút cũng không hề thiệt đi chỗ nào.

Chu Thiên Dân cười rất vui vẻ,

- Già rồi, đã là người sắp tám mươi.

Nhìn qua đúng là có vẻ hơi già một chút, nhưng thể cốt lại rất cứng rắn, không có chút bộ dáng nào của một ông lão 80 tuổi.

Đi vào sơn trang, Chu Thiên Dân mang theo Cao Bằng đến phòng ăn,

- Ở trên máy bay chắc hẳn chưa được ăn rồi, đến ăn một chút để lót dạ.

- Vâng, vậy liền làm phiền Chu gia gia.

Cao Bằng cũng không phải là người không hiểu đạo lí đối nhân xử thế. Chu Thiên Dân và ông ngoại của mình nhận thức, đồng thời quan hệ còn rất tốt, hơn nữa chính mình còn ở nhà của người ta, tự nhiên phải biểu hiện khiêm tốn hiểu lễ phép.

- Vấn đề cháu muốn làm trọng tài vốn ta cũng không muốn làm

kiểm tra gì đó, ta tin tưởng ông ngoại cháu. Nhưng mà có người đang tìm phiền phức, cho nên còn phải ủy khuất cháu một chút, ngày mai ta và cháu đi làm kiểm tra để những người kia ngậm miệng lại.

Chu Thiên Dân ngồi vào bàn cơm rồi nói.

- Vâng.

Cao Bằng mỉm cười.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 239: Lĩnh Chủ

Ngày kế tiếp, Cao Bằng đi theo Chu Thiên Dân đến khu Tử Hải của đế đô, nơi đây nổi tiếng lên nhờ có một cái hồ Tử Hải lớn.

Tổng bộ Liên minh Ngự sử khu Hoa Hạ nằm ở khu Tử Hải của đế đô.

Theo lối đi tư nhân ở bên cạnh tiến vào Liên minh Ngự sử, cái lối đi này bình thường không mở ra với bên ngoài, chỉ một số người có thân phận đặc thù mới có thể tiến vào.

- Kỳ thật liên quan tới việc cháu trở thành trọng tài, ta và lão Diệp đều rất tán đồng, nhưng mà lão Bình Tương của Nghê Hồng quốc sát vách không quá đồng ý.

Chu Thiên Dân lắc đầu nói.

Lão Bình Tương?

Cao Bằng nghĩ nghĩ, trong đầu không ngừng tìm kiếm người đối ứng phù hợp với thân phận này, cuối cùng chỉ có thể nghĩ đến một trong mười hai nguyên lão Taira Masakado.

- Cháu quá trẻ tuổi, hơn nữa tuổi của cháu không chênh lệch nhiều với những tuyển thủ tham gia giải đấu.

Chu Thiên Dân cười cười.

Trong lòng Cao Bằng yên lặng thầm nghĩ, đâu chỉ không chênh lệch nhiều, ta còn là một tuyển thủ đã bỏ thi đấu.

- Vì thế lão Bình Tương cho rằng cháu không quá phù hợp, hắn muốn lựa chọn một trọng tài tương đối trầm ổn.

Cao Bằng trầm mặc, cũng không biết nên nói tiếp như thế nào, loại chuyện này vô luận hắn nói thế nào cũng không quá phù hợp.

- Nhưng ta cảm thấy như vậy mới làm cho những người tuổi trẻ kia có thêm động lực, không phải sao?

Chu Thiên Dân dừng bước lại, phía trước là một phòng huấn luyện rộng rãi. Phòng huấn luyện rất lớn, cao khoảng chừng mấy chục mét, có thể so với một sân thể dục.

Bị chia cắt thành từng khu huấn luyện khác nhau, ở một số khu vực có dụng cụ huấn luyện còn có không ít người đang tập luyện.

Đương nhiên, mấy dụng cụ này phần lớn đều để cho ngự thú tập luyện, cho người tập luyện cũng có, nhưng đều rất ít.

- Tiểu tử cháu cứ an tâm đi, chỉ là đưa ra một kết quả để cho bọn họ ngậm miệng mà thôi.

Chu Thiên Dân cười nhạt một tiếng:

- Nơi này dù sao cũng là Hoa Hạ, nên do Hoa Hạ chúng ta định đoạt, tay bọn họ có dài hơn cũng đừng hòng đưa tới đây.

- Nguyên lão.

- Chu lão.

Một vài người nhận biết Chu Thiên Dân dồn dập đến bái kiến.

Ánh mắt tràn đầy kính sợ và tôn kính, xem ra Chu Thiên Dân rất có danh vọng ở trong Liên minh Ngự Sử.

Chu Thiên Dân phất phất tay,

- Các ngươi không cần quản ta, hôm nay ta dẫn theo một văn bối tới làm chút trắc nghiệm mà thôi, các ngươi nên làm cái gì thì

tiếp tục làm cái đó đi.

Nghe vậy, đám người vây quanh dồn dập dừng bước lại, tốp năm tốp ba tập hợp một chỗ đứng xa xa nhìn sang bên này.

Mấy cô gái mặc quần áo tập thể hình từ khu dụng cụ huấn luyện bước ra, dùng khăn lông khoác trên vai lau mồ hôi trên mặt đi tới.

- Gia gia, làm sao ngài lại tới đây.

Một cô gái dáng người cao gầy, tết tóc đuôi ngựa từ trong đó đi tới. Trên người nàng mặc một chiếc áo màu xám, bên dưới là một chiếc quần thể thao ngắn màu đen, hai chân trắng nõn thẳng tắp, dáng người cao gầy.

Hiếu kì liếc nhìn Cao Bằng thì thấy hắn cũng đang nhìn sang.

Chu Thiên Dân cười ha ha, giới thiệu cho Cao Bằng:

- Đây là tôn nữ Chu Manh Manh của ta, đang học năm thứ ba ở đại học đế đô, lớn hơn cháu hai năm.

Sau đó Chu Thiên Dân lại nói với Chu Manh Manh:

- Vị này cháu phải gọi là em, là cháu ngoại của Kỷ gia gia đó.

- Kỷ gia gia?

Chu Manh Manh sửng sốt, sau đó suy nghĩ một chút, đáng giá để gia gia mình nghiêm túc giới thiệu như vậy thì chỉ có vị Kỷ gia gia ở Du Châu kia.

Nàng chỉ biết vị Kỷ gia gia ở Du Châu kia là người quen cũ của gia gia, bình thường cũng có liên hệ qua điện thoại, nhưng tình huống cụ thể thì thật sự nàng không rõ ràng.

- Ta gọi Chu Manh Manh.

Con mắt Chu Manh Manh híp thành một đôi nguyệt nha, cười chào hỏi với Cao Bằng.

- Ngươi tốt, ta gọi Cao Bằng.

Cao Bằng gật đầu trả lời.

Chu Thiên Dân cũng vui vẻ nhìn cháu gái của mình làm quen với Cao Bằng,

- Đừng nhìn em cháu thấp hơn hai năm so với cháu, nhưng mà lần này hắn đến đế đô để tham gia giải thi đấu Thanh niên ngự sử thế giới.

Chu Manh Manh gật đầu, không có quá mức kinh ngạc. Dù sao lấy tài lực của vị Kỷ gia gia kia, muốn tham gia giải thi đấu Thanh niên Ngự sử thế giới cũng không phải là việc khó gì.

Có đôi khi thế giới hiện thực chính là như vậy, có tài lực, có quyền thế thì có thể đi nhanh hơn người khác.

Mấy nữ sinh đi cùng Chu Manh Manh không nhịn được phải nhìn Cao Bằng thêm một chút. Nhà các nàng cũng có chút bối cảnh, nhưng không thể nào so sánh với nhà Chu Manh Manh.

Cao Bằng vô luận là bối cảnh hay là thiên phú đều rất chói mắt, huống chi nhan giá trị cũng vượt xa tiêu chuẩn, thiếu hụt duy nhất chính là tuổi tác nhỏ hơn hai tuổi so với các nàng.

- Cố lên, tranh thủ lấy được thứ tự tốt trong giải thi đấu.

Chu Manh Manh lên tiếng khích lệ Cao Bằng.

- Hắn không phải tuyển thủ, lần này hắn tới để đảm nhiệm trọng tài.

Chu Thiên Dân ung dung bổ sung một câu.

- . . .

Không khí đột nhiên yên tĩnh.

Hai mắt Chu Manh Manh đột nhiên trợn to. Mấy đồng bạn ở bên cạnh nàng hô hấp ngừng lại, không dám tin nhìn về phía Cao Bằng, tựa như đang nghe một câu chuyện thần thoại xưa.

Chu Manh Manh không muốn tin tưởng, phải biết Cao Bằng chỉ mới là năm nhất, vì thế chắc hẳn cũng chỉ hai mươi là cùng, nói cách khác Cao Bằng không phải thuộc nhóm Ngự Sử đầu tiên.

Nhưng gia gia không phải một người thích nói đùa, hơn nữa biểu cảm trên mặt gia gia mặc dù bình thản, nhưng cũng không có chút gì là nói đùa.

Như vậy thì. . . Những gì gia gia nói đều là thật rồi?

Nhưng mà, nhưng mà hắn cũng quá nhỏ.

- Được Chu gia gia hỗ trợ ta mới có tư cách đảm nhiệm trọng tài.

Cao Bằng hơi cúi đầu với Chu Thiên Dân biểu thị cảm ơn.

Cái này cũng tương đương với việc thừa nhận.

- Chỉ cần kiểm tra năng lực của A Ngốc là được.

Cao Bằng nghĩ nghĩ rồi nói. Chỉ là thiên phú A Ngốc biểu hiện ra thì còn kém một chút, đẳng cấp của Đại Tử bọn nó không đủ, không thể hình thành ưu thế nghiền ép đối với những học sinh kia.

Nhưng phẩm chất của Đại Tử, Tiểu Hoàng bọn nó lại rất cao, thấp nhất cơ bản đều là Sử thi, thậm chí còn có Truyền thuyết.

Một hai con còn có thể quy cho vận khí, ba bốn con cũng có thể cho rằng đó là do tài lực khủng bố của ông ngoại.

Nhưng nếu là như năm, sáu con? Vẫn là vận khí sao?

Lúc một vài thứ gì đó đạt tới một trình độ nhất định, sẽ không vỏn vẹn là vấn đề vận khí.

Huống chi Đại Tử, A Ban bọn nó rất sớm đã đi theo mình, đây đều là tin tức có thể dễ dàng tra được.

Bọn nó không phải là ngự thú có phẩm chất cao được ông ngoại tuyển chọn tỉ mỉ sau đó đưa cho chính mình, mà là dòng chính đi theo chính mình từ khi còn nhỏ.

Chu Thiên Dân nghĩ một chút, quyết định trước hết xem kết quả kiểm tra của A Ngốc rồi lại nói.

Đầu tiên là kiểm nghiệm đẳng cấp của A Ngốc.

Có nhân viên công tác chuyên môn phụ trách thu hình và ghi chép đi tới, còn có một số dụng cụ kiểm tra chuyên môn phải vận chuyển đến.

- Không cần phiền toái như vậy.

Cao Bằng lắc đầu, sau đó nhỏ giọng nói:

- A Ngốc.

A Ngốc nghe thấy chủ nhân gọi, quay đầu nhìn về phía Cao Bằng, Vong Linh Diễm trong hốc mắt trống rỗng đang thiêu đốt. A Ngốc khẽ gật đầu, phía trước hai chân đột nhiên chậm rãi ngưng tụ ra một cái quầng sáng màu trắng.

Quầng sáng không lớn, đường kính ba mét, lấy hai chân A Ngốc làm điểm trung tâm.

Quầng sáng nhìn qua giống như được chắp vá từ rất nhiều đoạn xương cốt.

Bên trong quầng sáng có một chút sợi tơ màu đỏ, đứt quãng, lúc ẩn lúc hiện.

Quầng sáng cấp Lĩnh chủ có thể thu liễm vào trong người, đây là lực lượng thể hiện ra bên ngoài của quái vật (ngự thú) cấp Lĩnh Chủ. Đồng thời quầng sáng cấp Lĩnh chủ khi được phóng xuất ra sẽ tạo thành áp chế rất lớn với quái vật từ cấp Lĩnh Chủ trở xuống.

Cùng loại với "Long uy" trong chuyện thần thoại phương tây.

Quầng sáng Lĩnh chủ rất bình tĩnh, nhưng trong lòng mọi người ở đây không bình tĩnh chút nào.

Đối với Chu Manh Manh thì càng phải chịu kinh hãi và đả kích.

Nàng năm nay 21 tuổi, huấn luyện ngự thú hơn ba năm, nhưng bây giờ ngự thú mạnh nhất cũng chỉ là cấp Thủ Lĩnh hậu kỳ mà thôi.

Cao Bằng còn phải nhỏ hơn mình hai tuổi mà đã có được ngự thú cấp Lĩnh Chủ, hắn đến cùng là huấn luyện thế nào?

Chu Manh Manh không thể nào nghĩ ra, càng bị đả kích.

Không chỉ là Chu Manh Manh nhận lấy kích thích, động tĩnh của nơi này còn hấp dẫn tất cả mọi người trong khu huấn luyện.

- Đây, đây là ngự thú cấp Lĩnh Chủ.

Có người lên tiếng kinh hô.

Ngự thú cấp Lĩnh Chủ dù là bây giờ, vẫn như cũ là tồn tại nằm ở đỉnh Kim Tự tháp!

Trong sân, trên người A Ngốc khoác áo choàng màu đen nên chỉ lộ ra một chút bộ vị, xương cốt đen kịt ẩn dấu trong áo choàng đen không lộ ra dấu vết.

Chỉ có Vong Linh Diễm màu trắng và quầng sáng Linh chủ màu trắng ở dưới chân là có vẻ rất bắt mắt.

Chu Thiên Dân đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó trên mặt không ức chế được nụ cười,

- Lĩnh chủ, tiểu tử cháu thế mà ẩn tàng sâu như vậy, ha ha ha, lần này ta thật sự muốn nhìn thấy sắc mặt của những người phản đối kia.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 240: Sơn Trang

Sân huấn luyện, một vài ngự thú đang tập luyện đột nhiên dừng lại, cảnh giác nhìn về phía vị trí của A Ngốc.

Có vài ngự thú còn nghểnh cổ trực tiếp phát ra tiếng rống uy hiếp.

Nhưng sau khi tầm mắt A Ngốc quét tới bọn chúng lại giống như con vịt bị bóp cổ, âm thanh lập tức im bặt.

Đợi đến khi A Ngốc dời tầm mắt đi rồi, rất lâu sau bọn chúng lại rống lên một tiếng còn to hơn.

Ngự thú cấp Lĩnh chủ vẫn rất hiếm thấy, dù sao phẩm chất Hoàn mỹ là yêu cầu cơ bản nhất chế ước ngự thú tiến hóa.

Cấp 40 quả thật có cả một đống lớn.

Rất nhiều ngự thú cấp 40 khổ sở vì không thể tiến lên, ngự thú bị kẹt trên phương diện phẩm chất.

Hiện tại A Ngốc chỉ lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ, làm theo những gì Cao Bằng dặn dò, chậm rãi thu hồi quầng sáng Lĩnh chủ đã thả ra vào trong cơ thể.

Về phần phẩm chất thì không quan trọng, bởi vì cấp bậc Lĩnh chủ là sức mạnh thực sự.

Cao Bằng âm thầm nhẹ nhàng thở ra một hơi, mặc dù lấy bối cảnh của hắn không cần lo lắng quá nhiều, nhưng có thể ít đi một chút phiền phức thì vẫn tốt hơn nhiều.

. . .

Mang theo tài liệu video, Chu Thiên Dân trở về văn phòng của mình, bật máy chiếu lên, sau đó hình chiếu 4d lập tức xuất hiện trước mắt. . .

Cảnh vật xung quanh lập tức biến thành tương tự như bàn hội nghị.

Tất cả có 12 ghế hội nghị, không ít ghế đều bỏ trống, dù sao lấy thân phận và địa vị của 12 nguyên lão này sẽ không trường kỳ chờ đợi ở văn phòng. Chu Thiên Dân tải video lên, chỉ cần có nguyên lão tiến vào phòng làm việc thì sẽ nhận được những gì hắn nhắn lại.

Sau khi làm xong tất cả những việc này, Chu Thiên Dân khẽ ngâm nga khúc nhạc nhỏ, hai tay chắp sau lưng chậm rãi rời khỏi phòng làm việc.

Chỉ cần chờ mấy người khác nhận được tin tức.

Ban đêm, Nghê Hồng quốc, cao ốc Thiên Nguyên, một người đàn ông năm mươi tuổi với sắc mặt hơi vàng, tóc tai được cắt tỉa một cách cẩn thận tỉ mỉ đang bình tĩnh tắt hình chiếu hội nghị, đáy mắt không có bao nhiêu tức giận, dù có cũng chỉ là cực kỳ bình tĩnh, bình tĩnh đến mức lãnh khốc mà thôi. Ông ta khẽ nhếch khóe môi tạo thành nụ cười như có như không,

- Có ý tứ, kẻ này chính là cháu ngoại của Kỷ quân sao? Ta nhớ cậu ta chỉ mới mười tám tuổi lẻ tám tháng mà thôi, vậy mà đã bồi dưỡng được ngự thú cấp Lĩnh chủ rồi, quả thực là một thiên tài.

Đứng lên, từ cao ốc Thiên Nguyên quan sát cảnh vật phồn hoa dưới chân, các ngọn đèn neon đủ các màu sắc rực rỡ thắp sáng cả thành phố, người người đi lại tấp nập trên đường. Cao ốc Thiên Nguyên ở vào khu vực phồn hoa nhất thành Thành Giang Hộ, cũng là khu vực phồn hoa nhất toàn bộ Nghê Hồng quốc này.

- Thật muốn biết khi nào Nghê Hồng quốc ta. . . cũng có thể xuất một vị thiên tài chân chính. . .

Taira Masakado duỗi hai tay duổi hai tay lên trên nơ rồi vuốt thẳng cổ áo,

- Nhưng bây giờ, Nghê Hồng có Taira Masakado ta là đủ rồi!

Trong thoáng chốc, một con cự thú đen kịt lơ lửng trên bầu trời gầm lên một tiếng, hai tay duỗi ra ôm lấy cả tòa cao ốc, thân thể đen kịt như hòa vào tòa cao ốc. Dưới màn đêm bao phủ, cao ốc Thiên Nguyên nằm trên đường phố phồn hoa nhất thành Giang Hộ lặng yên trở thành một mảnh tối tăm đen như mực, không nhìn thấy một chút ánh sáng nào.

Mà dưới chân cao ốc, người đi đường qua lại như thoi đưa nhưng dường như không ai nhận ra dị tượng của cao ốc Thiên Nguyên.

Chỉ có rất ít người nhạy cảm mới nhận ra chỗ bất thường, mang theo vẻ hoảng sợ nhìn về phương hướng cao ốc Thiên Nguyên.

Bên kia Đại Tây Dương, đế quốc Ưng Liệt, trong một ngôi biệt thự xa hoa đang mở một bữa tiệc xa xỉ, một nữ thư ký mặc tây trang màu xám đi từ trên lầu xuống, đi đến trước mặt một thanh niên tóc vàng rồi bình tĩnh nói:

- Elias, tôi nghĩ tôi phải quấy rầy anh một chút, hội nghị vừa có tin tức mới. . .

Lời còn chưa dứt đã bị Elias đang ôm một cô gái nóng bỏng trong lòng cắt ngang,

- Xin lỗi, hiện tại tôi đang mở party, có chuyện gì thì ngày mai hãy tìm tôi nhé.

Nữ thư ký còn muốn nói điều gì, Elias đã dựng thẳng ngón tay lên, nói một cách kiêu căng:

- Cô, chỉ là một thư ký nho nhỏ được phía trên phái tới mà thôi, mà tôi chính là ông chủ hiện tại của cô, cho nên mời cô hãy lập tức ngậm miệng, tôi thấy cũng không có việc gì quá quan trọng —— Nếu thật sự có, mấy gã ở trong quốc hội kia đã sớm gọi vào điện thoại cá nhân của tôi rồi.

Dứt lời Elias ôm cô gái vào lòng rời khỏi biệt thự, đằng sau biệt thự là một cái bể bơi cực kỳ lớn, thậm chí có thể so với một cái hồ nhỏ.

Elias khẽ hôn cô gái trong ngực một cái, cất giọng ngả ngớn,

- Có muốn nhìn đại gia hỏa của ta một chút không?

Trên mặt cô gái chợt nổi lên hai ráng mây hồng, sóng mắt lưu chuyển,

- Bây giờ sao?

Elias cười ha ha, quay đầu nhìn về phía hồ nước, giơ cao tay phải lên, mang theo vẻ cực kỳ tùy tiện hô lớn:

- Ryan!

Oanh! Mặt hồ cuốn lên một cơn sóng lớn cao cả trăm trượng, kèm theo là tiếng ngâm thật dài, một con cự thú vươn mình trồi lên, thân thể nó có màu xanh đen như đá ngầm, bên trên còn được phủ kín bằng những hoa văn đỏ như máu, quầng sáng Lĩnh chủ đỏ như màu máu bao phủ bốn phương khiến cho nước hồ cũng nhiễm một màu đỏ rực.

Miệng lớn mở ra, từng chiếc răng sắc bén xếp thành từng dãy từ ngoài hướng vào trong, cự thú vọt lên giữa cơn sóng lớn ngập trời, thân thể cao lớn thon dài xông thẳng lên không trung, dường

như muốn bay lên bầu trời.

- Ôi chúa ơi...!

Cô gái trong ngực Elias mở to hai mắt, tay phải che miệng lại, thân thể trong nháy mắt cứng ngắc, trở nên lạnh lẽo không còn chút sức lực.

Cự mãng ở trên trời tùy ý phô bày thân thể, hoa văn màu đỏ lập lòe thứ màu sắc vừa tàn nhẫn lại đầy máu tanh.

Cuối cùng cự mãng ầm ầm rơi vào hồ, sau đó trở về đáy hồ.

Elias đột nhiên bịt mũi mình lại,

- Đáng chết, đây là mùi gì?

Hắn chợt ngửi thấy một mùi vô cùng khó ngửi.

Cúi đầu xuống liền nhìn thấy cô gái trong ngực đã xụi lơ nhũn ra như bùn, con ngươi tan rã, sắc mặt tái xanh.

- Fuck!

Elias chẳng còn chút hứng thú nào, vứt cô gái qua một bên, tẻ nhạt vô vị rời khỏi hồ.

Đốt một điếu thuốc, Elias nhớ đến tin tức mới mà thư ký đã nói trước đó bèn đi lên lầu mở máy chiếu ra.

Xem hết toàn bộ video, mặt mũi Elias tràn đầy không thú vị ném tàn thuốc vào gạt tàn:

- Cái gì đây, thật là lãng phí thời gian, không phải chỉ là một con quái vật cấp Lĩnh chủ thôi sao, có điều con khô lâu này đúng là rất tuyệt.

. . .

Lần này, người tham gia giải thi đấu Thanh niên Ngự Sử thế giới đều là học sinh tốt nghiệp trung học.

Để tạo điều kiện quản lý và ngăn ngừa xảy ra những việc ngoài ý muốn khác, tất cả học sinh đến từ các quốc gia và cả người dẫn đội đều thống nhất ở trong cùng một sơn trang.

Từ bên cạnh sơn trang xuống xe, Cao Bằng hiếu kì đi vào.

Mặc dù hắn là trọng tài, nhưng cũng không cần ở lại trong sơn trang, Cao Bằng chỉ là tò mò đối với mấy tuyển thủ ngoại quốc trong sơn trang mà thôi. Trên internet, mấy tuyển thủ ngoại quốc được thổi phồng đến mức như Phượng Hoàng trên trời, ứng cử viên đoạt giải quán quân có một đống lớn.

Cao Bằng rất không tán thành, xưa nay hắn chưa bao giờ cảm thấy mặt trăng ở nước ngoài càng lớn càng tròn hơn nước mình.

Đi tới bên ngoài sơn trang, ở trước cổng sơn trang đang tụ tập rất nhiều người, cả đám người không ngừng chen lấn xô đẩy vào một chỗ, những gì bọn họ nói với nhau cũng truyền vào tai Cao Bằng. Đây đều là một đám người giống như "fan hâm mộ" trước khi xảy ra tai biến vậy, chỉ có điều sau khi xảy ra tai biến bọn họ không phải đuổi theo minh tinh, mà là đuổi theo các Ngự Sử vừa mạnh mẽ vừa có nhan sắc.

Cao Bằng sờ lên mặt mình, có lẽ chính là loại người như mình đi.

Đều là mấy học sinh tuổi tác không quá lớn, hẳn là còn đang học sơ trung hoặc cao trung, trong đó còn xen lẫn một vài phóng viên muốn phỏng vấn tuyển thủ bên trong. Đáng tiếc người dẫn đội của các tuyển thủ từ khắp nơi trên thế giới đã bảo bọn họ không được phỏng vấn trước trận đấu.

Có rất nhiều bảo vệ đứng trước cửa sơn trang đã ngăn những

người này ở bên ngoài.

Cao Bằng đi lên phía trước lấy thẻ chứng minh thân phận của mình ra đưa cho bảo vệ xem, được bảo vệ cho phép Cao Bằng mới đi vào sơn trang.

Bởi vì đều là Ngự Sử đến dự thi, cho nên trong sơn trang vẫn rất náo nhiệt, lúc tiến vào Cao Bằng đã nhìn thấy mấy con ngự thú đang đi dạo xung quanh trong sơn trang, còn có các tuyển thủ đủ các màu da đang tụ tập tốp năm tốp ba trò chuyện rôm rả với nhau.

Ngày mai sẽ bắt đầu thi đấu nên hôm nay trong lòng mấy tuyển thủ này đều không khỏi có chút kích động, còn có một số tuyển thủ chưa điều chỉnh được việc chênh lệch múi giờ nên vẫn còn đang ngủ say như chết trong phòng.

Thế nhưng bởi vì có ước thúc nên giữa mấy con ngự thú này cũng không hề xảy ra ma sát gì.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 241: Khai Mạc

Bởi vì thế giới dị biến cho nên việc giao lưu trên thế giới trở nên càng thêm khó khăn, chí ít không có dễ dàng như trước tai biến.

Bởi vậy ở khu Hoa Hạ rất ít khi gặp phải người ngoại quốc.

Dù sao khi diện tích thế giới trở nên lớn hơn, diện tích lãnh thổ của tất cả các quốc gia cũng lớn lên theo. Cho đến tận ngày hôm nay bọn họ còn không thể thăm dò hết các khu vực bên trong địa bàn của chính mình, bởi vậy nào có thời gian đi quốc gia khác.

- Tê ——

Tiếng thè lưỡi của mãng xà vang lên sau lưng Cao Bằng, vừa quay đầu đã nhìn thấy một con trăn to lớn đen kịt nhìn chằm chằm vào mình.

Cao Bằng lui về phía sau một bước, sau đó lại cảm thấy như vậy có chút mất mặt, lại tiếp tục lui về sau thêm một bước nữa.

- Bạn học Quân Mỹ Lệ, không cần thả đại xà của ngươi ra đe dọa ta.

Cao Bằng tỉnh táo nói.

Quân Mạc Y đi tới từ bên cạnh Hắc Hoặc Thủy Mãng, hai tay xách hai túi nilon lớn, trong túi chứa một chút đồ ăn vặt và đồ uống.

Quân Mạc Y hiếu kì liếc nhìn hắn, tựa hồ hiếu kì vì sao một tuyển thủ không có tư cách dự thi như hắn lại trà trộn vào được. Nhưng cái này không phải là chuyện nàng quan tâm, xách túi quay

người đi về một phía khác.

Cao Bằng cũng rời khỏi đó rồi đi dạo xung quanh trong sơn trang, ven đường thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một chút ngự thú. Thông qua khung số liệu Cao Bằng có thể quan sát số liệu của mấy ngự thú này, đồng thời lặng lẽ ghi tạc nhược điểm và năng lực của chúng nó vào trong lòng.

Cao Bằng có thể thề hắn tuyệt đối không phải muốn làm cái gì đó, chỉ đơn thuần hiếu kỳ đối với số liệu của những con quái vật này mà thôi.

Mặc dù ngự thú là quái vật, nhưng chung quy chúng đã ở với nhân loại trong thời gian dài, tính cách cũng không dã tính khó thuần như quái vật ngoài dã ngoại.

- Ầm!

Cách đó không xa một "Tên lùn" cao 1m5 đột nhiên nhảy dựng lên, dùng một chưởng đánh vào một đầu một con quái vật có hình dáng mãng xà, tạo ra ba vệt máu.

Cái con mãng xà kia dài không dưới tám mét, toàn thân màu xanh sẫm, trên lân phiến hiện đầy hoa văn dạng vòng.

【 Tên quái vật 】: Mephisto Độc Mãng

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 29

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Năng lực quái vật 】: Kịch độc Lv1

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Độc

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Hắc Ám, 2. Chất lỏng của Phỉ Thúy Lan Điếu sẽ khiến cho Mephisto Độc Mãng cảm thấy khó ngửi.

Mephisto Độc Mãng há miệng phun ra một đoàn sương độc đậm đặc, sương độc tràn ngập trong không khí, sau đó xông lên điên cuồng cắn xé mật quán, nhưng đều bị mật quán bén nhạy tránh thoát đi.

Những nọc độc khi phun vào trên người tên lùn này lại giống như nước bình thường rơi trên mặt đất, xì xì toát ra khói trắng.

【 Tên quái vật 】: Kim Bối Mật Quán

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 27

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Năng lực quái vật 】: Miễn dịch nọc độc Lv2

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Kim

Chiến đấu mới nửa phút đã có nhân viên công tác nhanh chóng chạy đến,

- Nhanh ngăn bọn nó lại.

Một người nhân viên nhìn thấy Cao Bằng ở bên cạnh quan sát thì nhíu mày nói:

- Đây là ngự thú của ngươi sao?

- Không phải.

Cao Bằng lắc đầu.

Nhân viên công tác không tiếp tục để ý đến Cao Bằng, chỉ huy ngự thú của bọn họ tiến lên ngăn cản hai con quái vật chiến đấu, đồng thời gọi điện thoại thông báo cho chủ nhân ngự thú đến xử lý.

Kim Bối Mật Quán, mật quán giống như tóc húi cua ca trong

truyền thuyết sao, tính tình quả thật hung mãnh như trong truyền ngôn.

Mặc dù chỉ cao một mét năm, nhưng vừa rồi Cao Bằng lại thấy rất rõ ràng, nó chủ động xông lên khiêu khích độc mãng trước. Nói đúng ra độc mãng mới là người bị hại, con độc mãng kia đang thoải mái nằm dưới ánh mặt trời phơi nắng thì con mật quán này đột nhiên từ trong bụi cỏ xông tới, vừa nhảy ra liền đánh ra một chưởng, trực tiếp đánh con độc mãng này mộng mị.

Bình tĩnh mà xem xét, bất kỳ ai đang nằm trên bãi cát phơi nắng mà lại có người đột nhiên xông đến đánh hắn một bạt tai, chắc chắn đều sẽ tức giận xung thiên.

Nghe nói mật quán sở dĩ dũng mãnh như thế là do ánh mắt của bọn nó có vấn đề, bất kỳ sinh vật nào ở trong mắt chúng đều có thể tích rất nhỏ.

Sư tử ở trong mắt nó không phải sư tử, sẽ giống với một con mèo, rắn ở trong mắt nó không phải rắn, sẽ giống với một quả ớt.

Năng lực miễn dịch độc tố nói mạnh thì cũng mạnh thật, mà nói yếu thì cũng đúng. Nếu như gặp phải quái vật lấy hệ Độc làm chủ thì nó chính là khắc tinh, nếu như gặp phải quái vật có lực bộc phát khủng bố lấy cận chiến làm chủ thì Kim Bối Mật Quán sẽ bị khắc chế. Dù sao mặc kệ dũng khí của nó lớn như thế nào, thể tích không lớn vẫn là nhược điểm của nó.

Lại đi dạo xung quanh sơn trang một lát, đại khái xem xét thuộc tính của tất cả ngự thú một lần, lúc này Cao Bằng mới hài lòng rời đi.

Trước khi đến Cao Bằng vẫn còn có chút do dự, dù sao loại vật hắc mã này xưa nay đều không hề thiếu, hơn nữa đây lại là một đám học sinh cấp ba! Ngẫm lại thì ở trong các loại chuyện xưa học sinh cấp ba đều đóng vai nhân vật. . . Còn nhớ trước tai biến có

một trang web tên là khởi điểm, hơn một nửa nhân vật chính ở bên trong đều là học sinh cấp ba.

Nhưng bây giờ trong lòng Cao Bằng rất bình tĩnh, hắc mã đúng là có mấy con, nhưng không thể tạo thành uy hiếp đối với hắn, không cần lo lắng ngày mai lúc làm trọng tài sẽ bị đánh mặt.

Cao Bằng nhẹ nhàng bước đi rời khỏi sơn trang. . .

Giải thi đấu thanh niên Ngự Sử được phát sóng toàn cầu, tám giờ sáng sẽ tổ chức nghi thức khai mạc.

Trên sân khấu long trọng ánh đèn tỏa ra bốn phía, từ nửa năm trước đã bắt đầu tiến hàng dựng võ đài, cho đến đầu tuần này cuối cùng mới dựng xong.

Võ đài lớn khoảng chừng một sân bóng đá.

Bốn phía sân bãi có trọn vẹn tám tầng kính chống đạn để bảo vệ an toàn cho người xem xung quanh.

Trên khán đài có mái che mưa nhưng trong sân lại hoàn toàn lộ thiên, vô luận trời nắng hay trời mưa đều sẽ chiến đấu như thường lệ, một Ngự Sử ưu tú sẽ phải thích ứng các loại hoàn cảnh.

Ở bốn hướng khác nhau trên không trung là bốn màn hình cực lớn, trực tiếp quá trình thi đấu theo thời gian thực.

Trung tâm của đấu trường được xây dựng từ Bạch Ngọc Huyền Vũ Nham cực kì cứng rắn, có màu xám trắng, nhưng lại óng ánh bắt mắt. Bạch Ngọc Huyền Vũ Nham có thể ngăn cản công kích của quái vật cấp Thủ Lĩnh, nhưng bởi vì lực phòng ngự này cho nên việc khai thác và gia công rất khó khăn, phí tổn đắt đỏ.

Đấu trường được xây dựng từ Bạch Ngọc Huyền Vũ Nham hiển lộ rõ tài lực và nội tình của khu Hoa Hạ, cũng biểu đạt sự coi trọng của khu Hoa Hạ đối với trận thịnh hội này.

Trước bảy giờ hiện trường đã có người xem lục tục vào sân, một chút thiết bị phụ trợ cũng được nhân viên công tác không ngừng kiểm tra sửa chữa.

Sáng sớm ánh nắng mặt trời chiếu xuống, Bạch Ngọc Huyền Vũ Nham được bao phủ thêm một tầng nắng sớm mông lung.

Theo người xem vào sân, không khí hiện trường của giải thi đấu Thanh niên ngự sử thế giới càng trở nên náo nhiệt.

Bốn phía xung quanh có thể nhìn thấy rất nhiều phóng viên không ngừng đưa tin.

- Xin chào các bạn khán giả đang theo dõi, phóng viên Hàn Vân của truyền hình Tây Nam đang đưa tin cho mọi người. Nơi này là hiện trường giải thi đấu Thanh niên Ngự sử thế giới, có thể nhìn thấy không khí tại hiện trường đang cực kỳ sôi động. . .

- Tôi là phóng viên truyền hình Ma Đô, bây giờ đấu trường đã tiến vào giai đoạn bảo vệ, còn có nửa giờ. . .

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, từng chiếc xe tải lớn từ đằng xa lái tới dừng phía trước cửa đấu trường. Các tuyển thủ mặc các loại đồng phục khác nhau lục tục từ trên xe tải đi xuống, cùng lúc xuống xe còn có từng con ngự thú khác nhau.

Ngự thú hoặc là dữ tợn, hoặc là thần tuấn, hoặc là. . . Tự do?

- A, a * ——

Một con tinh tinh lớn màu trắng hưng phấn đứng thẳng người lên, vứt bỏ áo choàng màu đỏ trên người xuống, đắc ý bại lộ bộ vị nào đó ra bên ngoài.

- Khụ khụ, Andrew, bây giờ đang trực tiếp toàn cầu, ngươi quản ngự thú của mình một chút đi.

Một nữ sinh trong đội ngũ xấu hổ nói.

Andrew là một nam sinh tóc vàng, trên mặt có chút tàn nhang.

Bước nhanh tới giữ chặt ngự thú của mình lại,

- Bạch Vương, ngươi không thể như vậy.

Tinh tinh lớn màu trắng nghi ngờ quay đầu, chẳng lẽ ta làm sai chỗ nào sao?

Đám tuyển thủ lục tục tiến vào rồi đứng trên sân khấu.

Cùng lúc đó bên trên một chiếc đồng hồ điện tử cực lớn rốt cục cũng nhảy đến tám giờ đúng.

Kèm theo một tiếng chuông du dương, trong sân vang lên nhịp trống dồn dập! Một đoạn ca khúc cực kỳ nhiệt huyết sôi trào vang lên!

- Chúc mọi người buổi sáng tốt lành! Hoan nghênh đón xem giải thi đấu Thanh niên Ngự sử thế giới lần thứ nhất!

Người chủ trì cầm trong tay micro chẳng biết lúc nào đã đứng ở trong sân.

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 242: Ngươi Lại Là Trọng Tài

Bên ngoài đấu trường tiếng hò hét của khán giả vang lên giống như thủy triều, người chủ trì cũng đưa ra lời dạo đầu,

- Đây là giải thi đấu Thanh niên Ngự sử toàn thế giới lần đầu tiên, cũng là lần giao lưu đầu tiên giữa các Ngự sử thế hệ mới trên toàn thế giới! Tôi tin mọi người chắc chắn đã sớm không thể chờ đợi nữa, trước đó tôi xin giới thiệu cho mọi người một chút về quy tắc của giải thi đấu lần này. . .

Cao Bằng ngáp một cái, đám tuyển thủ có phòng nghỉ của tuyển thủ, trọng tài tất nhiên cũng có phòng nghỉ của trọng tài.

Lần tranh tài này có ba trọng tài, nói cách khác ngoại trừ Cao Bằng thì vẫn còn hai trọng tài khác. Hai trọng tài kia đều là Ngự sử đứng đầu đến từ Liên minh Ngự Sử, cũng đều có được ngự thú cấp Lĩnh Chủ.

Đối với quy tắc của giải thi đấu Cao Bằng không hứng thú nghe, bởi vì hắn chỉ là trọng tài.

Trọng tài chú trọng vào sự công chính công bằng. Trước khi đến ông ngoại từng cố ý dặn dò Cao Bằng, nếu đảm nhiệm trọng tài thì phải tuân thủ thân phận trọng tài, không thể giống một số trọng tài trong World Cup.

Như vậy mới thể hiện rõ khí độ của đại khu Hoa Hạ, cũng là phong độ tốt nhất của người Hoa chúng ta.

Không cần phải dùng âm mưu thủ đoạn, quang minh chính đại

tranh tài, đường đường chính chính tỷ thí. Vô luận thắng thua, cho dù chúng ta có thua cũng sẽ thua được, chúng ta khinh thường dùng đến thủ đoạn để thắng!

Cao Bằng rất đồng ý. Nếu quả thật thành tích cuối cùng không quá lý tưởng, vậy thì nên biết hổ thẹn sau đó nỗ lực thắng trở về là được.

Hơn nữa thân là trọng tài, hắn cũng không cần biết quy tắc, chỉ cần ở lúc quan trọng của mỗi trận đấu bảo vệ tính mạng của ngự thú là được.

Một bên khác, đám tuyển thủ phân biệt tiến vào các phòng chờ khác nhau của các đại khu.

Ở phòng chờ của đại khu Hoa Hạ, mặc dù đã sớm biết quy tắc tranh tài nhưng Hàn Lôi vẫn chăm chú nghiêng đầu lắng nghe. Thở phào một hơi, Hàn Lôi quay đầu nói với mười một người đồng đội:

- Mọi người khẩn trương không?

Không ai trả lời hắn, tất cả mọi người đều đang yên lặng làm chuyện của mình. Có người đang ăn đồ ăn để làm dịu sự khẩn trương, có người mang theo tai nghe tựa vào ghế sa lon nhắm mắt nghe nhạc, có người lấy ra điện thoại di động, trong di động có giọng nói truyền ra —— Cả lớp xuất kích!

Hàn Lôi có chút xấu hổ, đồng thời trong lòng rất tức giận. Hắn biết mấy người đồng đội cùng một khu này sẽ không để mắt đến hắn, bởi vì hắn từ dự bị đi lên.

Nhưng coi như đi lên từ dự bị thì làm sao, ta có thể từ dự bị tiến đến cũng là bản lĩnh của ta, thứ tự của các ngươi cũng chỉ cao hơn ta mấy bậc mà thôi, nói không chừng còn là do vận khí.

Trong mắt Hàn Lôi thoáng qua một tia mù mịt, quay đầu nhìn về phía TV trong phòng chờ, nội dung đang phát bên trong chính là

khung cảnh bên ngoài đấu trường.

Cứ chờ xem, từ khi kết thúc vòng thứ hai đến giờ đã qua ba tháng, ta đã có thay đổi thoát thai hoán cốt, lần này ta nhất định phải làm cho tất cả những người xem thường ta lau mắt mà nhìn. Hàn Lôi âm thầm thề trong lòng.

Sau khi Cao Bằng bỏ thi đấu thì Hàn Lôi đã thông qua quan hệ của cha hắn là Hàn Viễn Minh để lấy được tư cách dự bị, nhưng chung quy chỉ là dự bị mà thôi. Trong khoảng thời gian này vô luận là do vô tình hay cố ý, trong tai Hàn Lôi luôn nghe thấy rất nhiều lời nói không tốt lắm.

Chuyện này làm cho trong lòng Hàn Lôi luôn kìm nén một cỗ lửa giận, hắn muốn chứng minh chính mình ở trên sàn thi đấu.

Ta… Hàn Lôi… Tuyệt đối không yếu hơn Cao Bằng. Chuyện Cao Bằng có thể làm được, Hàn Lôi ta cũng có thể làm, hơn nữa còn làm tốt hơn so với hắn!

Cửa phòng bị đẩy ra, một nhân viên công tác đi tới nhanh chóng nói:

- Nhanh lên khán đài, lập tức sẽ tiến hành rút thăm thứ tự đối chiến của vòng tranh tài thứ nhất.

Mười hai tuyển thủ đi ra khỏi phòng. Khu Hoa Hạ là một khu có số lượng tuyển thủ dự thi nhiều nhất, bởi vì khu Hoa Hạ có nhân khẩu nhiều nhất, cho nên tỉ lệ bồi dưỡng được nhân tài cũng sẽ lớn hơn.

Đương nhiên, chuyện này cũng không tách khỏi liên hệ với việc khu Hoa Hạ đã trở thành đại quốc trên thế giới ở trước tai biến. Ví dụ như khu Quý Sương ở sát vách có danh xưng là dân tộc được khai sáng cũng có được số lượng nhân khẩu rất nhiều, nhưng lại chỉ có sáu danh ngạch dự thi.

- Bây giờ xin mời các tuyển thủ lên sân khấu rút thăm đối thủ ở vòng thứ nhất của mình.

Kèm theo hiệu quả của ánh đèn rực rỡ, từng người từng người thanh niên có màu da màu tóc khác nhau lục tục bước lên khán đài, nương theo đó là tiếng vỗ tay nhiệt liệt của khán giả.

Trước TV, máy tính, điện thoại di động, vô số ánh mắt trên toàn thế giới đang nhìn chăm chú vào trên người mấy tuyển thủ này.

Có người kích động nói với người bên cạnh:

- Mau nhìn, đây là tuyển thủ của đại khu chúng ta. Dáng dấp thật. . . Ặc, có cá tính!

Người xem trên khán đài không chỉ có riêng khu Hoa Hạ, lần thịnh hội này thậm chí còn có rất nhiều người khu khác đến để cổ vũ cho đại khu của chính mình.

- A tây, tuyển thủ khu Cao Ly chúng ta quả nhiên rất đẹp trai!

- Ngươi nhìn tuyển thủ Kim Mộc Ân (En) kìa, con mắt của hắn rất lớn, nó được chỉnh sửa ở bệnh viện, ta làm cùng một đợt với hắn!

- Ồ, đúng dịp, ta cũng làm cùng một đợt.

- Cái gì, A Tịch?

Tất cả có sáu mươi bốn tuyển thủ dự thi, vòng tranh tài thứ nhất sáu mươi bốn tiến vào ba mươi hai, vòng tranh tài thứ hai ba mươi hai tiến vào mười sáu, cứ như thế tính tiếp, cuối cùng sẽ tuyển ra người mạnh nhất.

Quy tắc tranh tài đơn giản thô bạo, đồng thời vì tránh việc một khu đào thải nhau, rút thăm ở vòng thứ nhất và vòng thứ hai sẽ

cam đoan tuyệt đối không rút vào tuyển thủ cùng khu, nhưng bắt đầu từ vòng thứ ba sẽ hủy bỏ quy định không thể rút vào tuyển thủ cùng khu.

Rút thăm vòng thứ nhất kết thúc sau ba phút, các tuyển thủ lục tục rút lui, kết quả rút thăm của bọn họ cũng biểu hiện ra trên màn hình lớn.

Trận đầu vòng thứ nhất do Hàn Lôi của đại khu Hoa Hạ quyết đấu với Lucas đại khu Anh Quốc.

Còn việc trọng tài do ai lên làm thì cũng không có quy định cứng nhắc, dù sao cả ba trọng tài đều là Ngự Sử hàng đầu có được ngự thú cấp Lĩnh Chủ, vô luận là ai ra sân đều được.

Một người trọng tài trong đó tựa hồ biết một chút về ân oán giữa Hàn Lôi và Cao Bằng, cười cười,

- Tiểu huynh đệ, nếu không thì trận đầu này cậu lên đi?

Một trọng tài khác không biết chuyện này, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc hắn muốn kết giao với Cao Bằng.

Một người rất trẻ tuổi đã có thể có được ngự thú cấp Lĩnh Chủ như Cao Bằng, bất luận kẻ nào cũng không ngại kết một thiện duyên.

Nhiều bạn bè thì nhiều con đường, còn như Cao Bằng thì chính là thêm một con đường cao tốc.

- Được, vậy thì cám ơn hai vị lão ca, buổi tối chúng ta đi ăn Tôm Hùm Đất, tôi mời khách.

Cao Bằng hào sảng nói.

Từ trên đài đi xuống, Hàn Lôi nắm chặt hai tay. Hắn vẫn luôn muốn chứng minh bản thân, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng cơ

hội lại tới nhanh như vậy, nếu như thế thì trận đấu thứ nhất cứ để Hàn Lôi ta khai hỏa đi!

Hàn Lôi đi đến hậu trường tiếp nhận ngự thú của mình —— Bạch Cốt Tê Ngưu cao bốn mét, dài bảy mét.

Một con ngự thú cấp Thủ Lĩnh hệ Vong Linh hiếm thấy!

Lực phòng ngự vốn đã rất mạnh, lại cộng thêm việc hệ Vong Linh có kháng tính rất mạnh đối với công kích vật lý. Từ tài liệu mà hắn đã xem qua của tên Lucas kia, trên thực tế tài liệu của tất cả tuyển thủ dự thi hắn đều đã xem qua, ngự thú của Lucas dường như chính là một con tinh tinh am hiểu công kích vật lý, lần này chính mình thắng chắc.

Trước máy vi tính, trên mặt Hàn Viễn Minh lộ ra nụ cười. Vận khí của tên tiểu tử thối này đúng là rất tốt, coi như đã cho mình nở mày nở mặt một lần.

Cửa sắt ở hai hướng đối diện của lôi đài chậm rãi nâng lên, một con Bạch Cốt Tê Ngưu bước từng bước nặng nề đi ra từ bên trong, trên lưng Bạch Cốt Tê Ngưu là Hàn Lôi mang vẻ mặt bình tĩnh với bộ đồng phục màu đỏ trên người.

Trận đấu này đã nắm chắc thắng lợi trong tay, tất nhiên phải bức cách một chút mới tốt, ai lại không có một chút tâm tư muốn trang bức chứ.

Mặc dù mặt ngoài Hàn Lôi biểu hiện cực kì bình tĩnh, nhưng trong lòng lại sôi trào mãnh liệt, nhìn vào ta đi? Mọi người hãy nhìn vào ta đi?

Một bên cửa khác có một con quái vật màu đen giống như bùn nhão chậm rãi leo ra, đứng ở bên cạnh đống bùn nhão là một thanh niên tóc vàng mặc đồng phục màu tím. Trên mặt hắn mang theo nụ cười xán lạn như ánh nắng mặt trời, vừa đi ra khỏi cửa

sắt liền vẫy tay chào về phía ống kính và khán giả, gây nên từng đợt tiếng hoan hô.

Trong lòng Hàn Lôi rất khó chịu. Không thể không nói, nhan giá trị của Lucas đúng là cao hơn hắn một chút.

Vì sao, chẳng lẽ thế giới này thật sự là một thế giới chỉ nhìn mặt sao?

Đi đến giữa lôi đài, hai tuyển thủ đứng cách nhau không đủ mười mét. Sắc mặt Hàn Lôi bình tĩnh, trên mặt Lucas mang theo nụ cười, nhưng trong không khí mơ hồ có tia lửa bắn tung toé.

Cùng lúc đó cửa sắt ở một bên khác của đấu trường từ từ mở ra, giọng nói kích động của người chủ trì vang vọng trên không trung của sàn thi đấu.

- Bây giờ, xin hãy hoan nghênh trọng tài trẻ tuổi nhất trong ba trọng tài của giải thi đấu lần này —— Cao Bằng!

Khoảnh khắc nghe thấy cái tên này, Hàn Lôi ngây ngẩn, Cao Bằng?

Cái tên này dường như đã nghe nói qua ở nơi nào đó.

Sau một khắc đột nhiên nghĩ đến cái gì, trong lòng Hàn Lôi đột nhiên nhảy một cái, chẳng lẽ là hắn?

Không phải, chắc chắn không phải, chỉ là trùng tên mà thôi, trên thế giới người tên Cao Bằng rất nhiều, làm sao có thể là hắn được. Hàn Lôi không ngừng tự an ủi mình.

Lúc tầm mắt Hàn Lôi đảo về phía sau thì đã không thể dời đi.

- ? ! ! !

Cao Bằng!

Trọng tài?

Không phải ngươi đã bỏ thi đấu sao? Như thế nào lại chạy đến làm trọng tài!

Dịch: B

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 243: Kinh Lôi

Trước màn hình máy vi tính, ý cười nhàn nhã đông cứng trên mặt Hàn Viễn Minh.

Giống y hệt con của ông ta là Hàn Lôi, trên mặt cũng cứng ngắc như vậy, không hổ là cha con ruột thịt.

Hàn Viễn Minh từng xem qua tài liệu về Cao Bằng, tự nhiên cũng thấy qua ảnh chụp của Cao Bằng, bởi vậy vừa nhìn đã nhận ra Cao Bằng.

Con của mình đã đoạt được danh ngạch từ trong tay Cao Bằng, hôm đó Trương Tinh Tinh gọi điện thoại cho ông ta nói mọi việc đã được giải quyết, bởi vậy Hàn Viễn Minh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu đã giải quyết vậy thì cũng không cần tốn công tốn sức như vậy, tận đáy lòng ông ta cũng đánh cho Cao Bằng một cái nhãn thức thời.

Đương nhiên, ông ta chỉ là có ấn tượng mà thôi, nếu như nói đã thực sự khắc sâu trong ký ức thì cũng quá mức không thực tế. Dù sao ông ta cũng là thị trưởng khu căn cứ Kim Lăng, một đại nhân vật cao cao tại thượng, nếu như bất kỳ con chó con mèo nào cũng được ông ta khắc sâu trong trí nhớ vậy thì chẳng phải ông ta sẽ quá mệt mỏi sao?

Nhưng. . . Nhưng chẳng phải tên nhóc đó rất thức thời chủ động từ bỏ cuộc thi rồi à?

Vì sao lại đột nhiên xuất hiện trên sàn thi đấu, hơn nữa còn lấy thân phận trọng tài?

Hàn Viễn Minh không ngu ngốc, nếu như ông ta là một kẻ đần thì sẽ không trèo lên nổi vị trí này.

Có thể đảm nhiệm trọng tài ngoại trừ thực lực ra thì thứ quan trọng hơn hết chính là phải có bối cảnh, một cô nhi không có chút bối cảnh nào làm sao có thể. . .

Hàn Viễn Minh hít sâu một hơi, có lẽ ngay từ đầu tư liệu được điều tra được đã hoàn toàn sai, Cao Bằng này có tâm cơ thật sâu, đã lừa gạt tất cả mọi người.

Nhưng bây giờ chuyện quan trọng nhất chính là con trai của mình đang thi đấu, khó có thể đảm bảo Cao Bằng sẽ không âm thầm chơi trò ngáng chân với tiểu Lôi.

Tranh thủ thời gian cầm lấy điện thoại, Hàn Viễn Minh trầm giọng nói,

- Giúp tôi liên hệ Trần chủ quản của Liên minh Ngự Sử.

Điện thoại rất nhanh được kết nối.

- Hàn thị trưởng.

Bên kia truyền đến một giọng nữ thành thục.

- Trần chủ quản, cô có thể giúp tôi liên hệ với Cao Bằng được không?

Bên kia trầm mặc một lát, sau đó truyền ra một tiếng cười nhạo,

- Cao tiên sinh đang đảm nhiệm chức vụ trọng tài trong trận đấu, nếu không chờ sau khi trận đấu kết thúc ông lại tìm Cao tiên sinh nhé?

Nói xong trực tiếp cúp điện thoại, chỉ để lại một chuỗi âm thanh báo bận thật dài. Hàn Viễn Minh đập mạnh điện thoại xuống

bàn, sắc mặt âm trầm như nước.

. . .

Cao Bằng bước lên lôi đài đứng chính giữa hai gã tuyển thủ, thần sắc trên mặt cẩn thận tỉ mỉ, nhìn không ra mừng giận gì, chỉ nhàn nhạt liếc mắt nhìn Hàn Lôi một cái. Người nhìn vô ý, người bị nhìn hữu tâm, Hàn Lôi chỉ cảm thấy ánh mắt Cao Bằng khi nhìn về phía mình có một chút thâm ý đặc biệt.

Lúc này trong lòng Hàn Lôi rất thấp thỏm, làm sao bây giờ, trọng tài lại là Cao Bằng, hắn có thể nhằm vào mình hay không, ánh mắt vừa rồi có phải đang cảnh cáo mình hay không? Bây giờ mình nên làm như thế nào. . .

Lucas không quen biết Cao Bằng, nhưng hắn đã bị tướng mạo trẻ trung của Cao Bằng làm cho hết sức ngạc nhiên. Ở trong mắt người nước ngoài, tướng mạo của người châu Á đa số đều có vẻ trẻ hơn so với tuổi, lại thêm tuổi tác Cao Bằng vốn dĩ không lớn, khoảnh khắc Lucas nhìn thấy Cao Bằng thậm chí còn cho rằng Cao Bằng chính là một học sinh cấp ba còn đang vị thành niên.

- Ốc đức cát ma.

Trong miệng Lucas phun ra một câu tiếng Trung đầy trúc trắc.

Trên khán đài, có không ít khán giả hăng hái nhất thời kinh ngạc, đây là trọng tài?

Mặc dù là trọng tài trẻ tuổi nhất, nhưng cũng quá mức trẻ tuổi rồi!

Ngươi nói đây là tuyển thủ dự thi chúng ta cũng tin.

Gần ghế khán giả ở phía đông khán đài, đoàn tiếp ứng hội học sinh đại học Du Châu, vài học sinh trong đó còn cầm bảng giơ lên, trên đó viết nào là 'Quân Mạc Y cố lên!', rồi 'Ngô Kiếm Vũ cố lên,

ngươi là béo nhất!' đủ các loại cách nói.

- Kia. . . kia là Cao Bằng?

Một người trong đó bật thốt, giọng nói còn có chút cà lăm.

- Tên có thể giống nhau nhưng mặt mũi sao có thể cũng giống nhau được chứ!

Một tên đàn anh đại học năm hai miễn cưỡng tươi cười.

Hắn đột nhiên nhớ tới mấy ngày trước bọn họ còn đang thảo luận với nhau những lời đại loại như nếu Cao Bằng đã bỏ thi đấu còn tới đế đô có phải cảm thấy hối hận rồi không, không khỏi ngượng chín mặt. Còn may không bị Cao Bằng nghe thấy, nếu không thì thật là quá mức mất mặt rồi.

Mà kinh hãi nhất chính là đám tuyển thủ hạt giống khu Hoa Hạ, tin tức Cao Bằng bỏ thi đấu bọn họ ai nấy cũng đều biết, nhưng đều chưa từng có quan tâm quá nhiều. Dù sao thứ tự Cao Bằng cũng không cao, thậm chí ngay cả năm vị trí đầu đều không thể vào, cho nên có bỏ thi hay không đối với họ cũng không liên quan gì, chỉ là đề tài nói chuyện sau bữa cơm mà thôi.

Kết quả một người đã bỏ thi đấu đột nhiên chạy lên trên sân làm trọng tài? Tuyển thủ hạt giống khu Hoa Hạ là ba vị trí đầu vòng thi đấu thứ hai đều một bộ thần sắc như chó, tên thứ mười một bỏ thi đấu rồi chạy tới làm trọng tài, chúng ta là top 3 vậy mà chỉ có thể làm tuyển thủ.

Cao Bằng lắc đầu, điều chỉnh tai nghe đặt cạnh môi rồi nhàn nhạt nói:

- Yên tĩnh! Tôi không hề đi nhầm sân thi đấu, tôi thật sự là một trong những trọng tài của giải đấu lần này, năm nay tôi thật sự chỉ có. . . mười tám tuổi.

Cao Bằng nhếch miệng lên, giọng nói bình tĩnh, nhưng lại như một tiếng sét nổ tung toàn bộ hiện trường.

Trước tivi, Kỷ Hàn Vũ cười ha ha,

- Đây mới là bộ dáng cháu ngoại Kỷ Hàn Vũ ta nên có!

Ký túc xá nữ sinh đại học Du Châu, Từ Thanh Chỉ dụi dụi mắt một cái,

- Oh my god, sao ông chủ lại chạy đến hiện trường thi đấu làm trọng tài vậy chứ? Quả thật không chịu làm chuyện đàng hoàng gì hết!

Khán giả ở hiện trường đầu tiên là kinh ngạc vì tuổi tác của Cao Bằng, nhưng theo đó chính là hoài nghi mãnh liệt, chỉ có mười tám tuổi thôi sao? Yêu cầu ký kết huyết khế thấp nhất chính là mười tám, nhỏ tuổi như vậy có thể đảm nhiệm được chức vụ trọng tài này sao, lại còn ở trong một giải đấu lớn như vậy nữa. Toàn trường lập tức xôn xao, rất nhiều người dồn dập kêu gào cho rằng bên trong chắc có việc đen tối gì đó.

Sắc mặt Cao Bằng không hề thay đổi, vẫy tay một cái, A Ngốc vẫn luôn yên lặng đứng sau lưng Cao Bằng như vật bày trí đột nhiên bước lên một bước, nhấc lên một góc áo choàng đen rộng rãi, sâu trong yết hầu truyền ra một tiếng rống trầm thấp.

Tay phải giơ lên cao, quyền phong xé nát áo choàng lộ ra cốt quyền đen kịt, chân phải như đại bác trùng thiên nâng lên rồi mạnh mẽ giẫm xuống mặt đất. Mặt đất run lên, một quầng sáng cấp Lĩnh chủ màu trắng lấy bàn chân làm trung tâm khuếch tán ra bốn phương tám hướng!

Lĩnh chủ!

Khí thế mãnh liệt tràn ngập khắp đấu trường, oai phong mạnh mẽ, toàn trường đột nhiên không tiếng động.

Không một ai lại dám can đảm chất vấn tính công bằng của giải đấu nữa.

Ngự thú cấp Lĩnh chủ, chính là chứng minh tốt nhất.

Những người không ngừng kêu gào có chuyện đen tối bên trong cũng bị hung hăng tát cho một bạt tai, mặt mũi bầm dập, không còn dám phản bác.

Cảm xúc của những tuyển thủ dự thi của các quốc gia đang theo dõi trận đấu trong phòng chờ nhấp nhô trầm bổng như ngồi tàu lượn siêu tốc.

Đợi lúc nhìn thấy quầng sáng cấp Lĩnh chủ của A Ngốc thì rất nhiều tuyển thủ dự thi của nước ngoài dường như đã trút được gánh nặng,

- Còn tốt còn tốt, cái tên đó chỉ là trọng tài mà không phải tuyển thủ dự thi, tôi thật chẳng muốn chiến đấu với cái tên đó chút nào.

- Quá kinh khủng, mười tám tuổi đã có được ngự thú cấp Lĩnh chủ rồi, cái tên này có phải đã bật hack hay không?

Có người kinh ngạc thốt lên.

Hàn Lôi cảm thấy khó chịu nhất. A Ngốc là Lĩnh chủ hệ Vong Linh, trong khi ngự thú của hắn lại là một con ngự thú hệ Vong Linh chỉ có cấp bậc Thủ lĩnh.

Vừa rồi sau khi A Ngốc phóng thích khí thế, Bạch Cốt Tê Ngưu của hắn như thể nhìn thấy thiên địch vậy, linh hồn rung động rất lớn, cứ run lên bần bật.

Nếu như ở thời điểm tranh tài Cao Bằng muốn làm chút động tác nhỏ nào đó thì quả thực hết sức dễ dàng, chỉ cần bảo ngự thú cấp Lĩnh chủ của hắn lặng lẽ phóng thích một chút khí tức là có

thể làm cho trạng thái ngự thú của mình giảm lớn.

- Quy tắc thi đấu, giới hạn trong sân đấu, không thể vượt qua đấu trường, đồng thời không giới hạn phương thức chiến đấu, kỹ xảo chiến đấu. Nghiêm cấm chủ động công kích tuyển thủ phe địch, khi ngự thú một bên mất đi năng lực chiến đấu hoặc chủ động đầu hàng thì sẽ kết thúc.

Cao Bằng lặp lại quy tắc thi đấu một lần, sau đó bảo A Ngốc lui ra phía sau đến sát biên giới đấu trường, thoáng nhìn qua thời gian, từ tốn nói,

- Trận đấu đầu tiên của vòng thứ nhất, hiện tại bắt đầu!

Lời nói không có cái mao bệnh gì, rất bình thường.

Nhưng phối hợp với bề ngoài non nớt của Cao Bằng, lại có vẻ rất kỳ quái.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 244: Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái

Cao Bằng chỉ quét mắt một vòng đã rõ ràng thắng bại của trận đấu này, đáng tiếc hắn là trọng tài không thể đặt cược, nếu không Cao Bằng nhất định kiếm lời lớn.

【 Tên quái vật 】: Bạch Cốt Tê Ngưu

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 27

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Vong Linh / Hệ Cốt

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (sợ hãi)

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Thần Thánh

【 Tên quái vật 】: Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 26

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thổ / Hệ Nê

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (sợ hãi)

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Mộc, 2. Hệ Thủy

Trạng thái của hai con ngự thú này đều không được tốt lắm,

Cao Bằng nghĩ nghĩ, vỗ vỗ đầu A Ngốc,

- Thu hồi quầng sáng Lĩnh chủ lại đi.

Sau khi quầng sáng và khí thế Lĩnh chủ được thu liễm lại, trạng thái hai con ngự thú bên này khôi phục rất nhiều.

Nhưng lúc này lực chú ý của mọi người ở hiện trường đã không ở trên người hai con ngự thú và hai vị tuyển thủ dự thi nữa rồi, mà đã tập trung hết lên người vị trọng tài —— Cao Bằng.

Nếu như hắn không nói dối bản thân thật sự chỉ có mười tám tuổi, vậy thì một khi hắn tham gia giải thi đấu này sẽ không phải lo lắng một chút nào.

Người phụ trách quay phim cũng dời ống kính lên trên người Cao Bằng và A Ngốc.

Trước kia, chỗ mà Cao Bằng thích ngồi nhất chính là bả vai A Ngốc, nhưng từ sau khi A Ngốc tiến hóa làm cho hai vai mọc ra một đôi sừng nhọn hướng về phía sau trông giống như sừng trâu thì Cao Bằng đã không còn ngồi lên bả vai A Ngốc nữa.

Hai tên tuyển thủ tiên lục lùi về sau mấy trăm bước cho đến khi đến giáp ranh lôi đài.

Mặc dù dựa theo quy tắc ngự thú không thể chủ động công kích Ngự Sử, nhưng dù sao đây cũng không phải đang chơi đồ hàng, nếu như bị dư ba trong cuộc chiến quét trúng thì vẫn phải dựa vào Ngự Sử của bản thân ngăn cản.

Chân trước của Bạch Cốt Tê Ngưu mạnh mẽ giẫm xuống mặt đất, trong lỗ mũi liên tiếp mũi phun ra sương mù màu trắng, bốn vó giẫm một lát, sau đó xông về phía Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái.

Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái là một con quái vật có diện tích hơn mười mét vuông, dày ước chừng nửa mét, trông giống như

đất bùn pha lẫn với cao su dẻo vậy, tuy cũng không hề tanh hôi gì nhưng nhìn qua có chút ghê tởm.

Bạch Cốt Tê Ngưu xông thẳng đến một cách thô bạo chẳng khác nào một chiếc xe tăng đang mạnh mẽ lao tới, linh hồn hỏa diễm màu lam trong hốc mắt thiêu đốt kịch liệt. Trong nháy mắt khi tới gần, Bạch Cốt Tê Ngưu chợt đứng thẳng người lên cao đến năm sáu mét, cộng thêm thân thể tráng kiện và đôi chân to lớn, tình cảnh này khiến người ta nhìn vào rất có lực xung kích.

Đôi chân to lớn giẫm mạnh xuống, cuồng bạo đập lên người Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái, lập tức một mảng lớn bùn nhão màu nâu xám bắn tung tóe bốn phương tám hướng, thân thể Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái giống như bị đòn này chia năm xẻ bảy.

Nhưng có vẻ Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái không phải chịu bao nhiêu thương tổn, mặc dù thân thể suýt nữa bị chấn nát, nhưng đối với nó chỉ cần thân thể không bị triệt để tách ra thì sẽ không tính là bị thương.

Tất cả bùn nhão bị đánh văng ra chậm rãi hướng về phía hai cái móng trước của Bạch Cốt Tê Ngưu tụ lại, ý đồ muốn giam cầm hai chân Bạch Cốt Tê Ngưu.

Hàn Lôi nhìn thấy một màn này thầm hô không tốt, lập tức kêu gọi ngự thú lùi về phía sau, tuyệt đối không thể để Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái cuốn lấy.

Hắn có nghe nói qua về loại quái vật này, cũng không tính là loại quái vật khó đối phó gì, bởi vì có biện pháp đặc biệt nhằm vào, nhưng rất tiếc là những biện pháp kia lại không thích hợp với Bạch Cốt Tê Ngưu của mình. Bạch Cốt Tê Ngưu ở trên mặt thuộc tính đã bị khắc chế rồi.

- Hỗn đản, không phải trong tư liệu đưa cho ta đã nói ngự thú của tên kia là một con Ngân Bối Cự Viên sao, giờ lại đột nhiên biến

thành một con Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái thế?

Hàn Lôi rất tức giận, hắn cũng không phải chỉ có mỗi con ngự thú Bạch Cốt Tê Ngưu này, nhưng căn cứ theo quy củ đấu loại vòng thứ nhất thì không thể nửa đường thay đổi ngự thú.

Trong cổ họng Bạch Cốt Tê Ngưu phát ra tiếng gào trầm thấp thật dài, muốn rút hai móng khỏi đống bùn nhão, nhưng mà bùn nhão sền sệt lại rất có tính bền dẻo nên một mực giam cầm hai chân nó, đồng thời càng chồng chất càng cao, có xu thế muốn nhấn chìm cả người.

Ngang ~

Bạch Cốt Tê Ngưu phát ra một tiếng gầm thật dài đầy phẫn nộ, linh hồn hỏa diễm trong hốc mắt điên cuồng thiêu đốt, cột sống phía sau phát ra tiếng vang kịch liệt giống như pháo nổ, từng đoạn từng đoạn nhanh chóng kéo lên.

Giống như xe việt dã gia tăng mã lực vậy, trong ống bô xe phát ra tiếng gào thét ầm ầm.

Cuối cùng giống như dây cung đứt đoạn, Bạch Cốt Tê Ngưu lảo đảo một cái, thân thể đột nhiên lui về phía sau mấy bước, liên tục giẫm bình bịch lui ra sau suýt nữa ngã sấp xuống đất, cuối cùng miễn cưỡng ổn định thân hình.

Bên ngoài sân đột nhiên truyền đến một trận hò hét giống như thủy triều.

Bạch Cốt Tê Ngưu vừa quay đầu đã nhìn thấy Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái giống như một tầng "sóng biển" ập tới muốn phủ lên đầu nó.

Đây chính là đang khi dễ cấu tạo thân thể Bạch Cốt Tê Ngưu mà. Bị che khuất tầm mắt, Bạch Cốt Tê Ngưu điên cuồng lao vùn vụt trên sàn thi đấu, thỉnh thoảng phát ra tiếng gầm gừ.

Sắc mặt Hàn Lôi cực kì khó coi, kết cục rõ ràng, trận chiến này hắn đã thua.

Mặc dù Bạch Cốt Tê Ngưu này của mình thuộc hệ Vong Linh, nhưng nó còn chưa thức tỉnh năng lực loại pháp thuật hệ Vong Linh, chỉ có thể dựa vào một thân xương cốt cứng rắn như sắt để chiến đấu mà thôi.

Có lợi cũng có hại.

Bùn nhão của Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái đã bắt đầu ăn mòn hốc mắt Bạch Cốt Tê Ngưu, không ngừng làm "phong phú" đại não trống rỗng của nó.

- A Ngốc, nếu như ngươi chiến đấu với Nhuyễn Nê Quái này thì ngươi sẽ làm thế nào?

Cao Bằng thông qua huyết khế hỏi thăm A Ngốc.

A Ngốc nghiêng đầu nghĩ nghĩ, sau đó trả lời như chém đinh chặt sắt:

- Chém vỡ!

- Sau đó thì sao?

- Chém cho nó càng nát hơn!

A Ngốc nói vô cùng khẳng định.

Về phần các loại ý tưởng lúc đầu của Hàn Lôi lo lắng Cao Bằng có thể âm thầm ngáng chân hay không, phải nói là đã hoàn toàn xem thường lòng dạ của Cao đại thiếu rồi.

Hắn mới khinh thường làm những việc liều lĩnh có khả năng hao tổn danh dự bản thân chỉ vì nhằm vào một kẻ như Hàn Lôi, đó là hành vi chỉ những tên ngu xuẩn mới có thể làm ra. Điều quan trọng hơn chính là Hàn Lôi là tuyển thủ khu Hoa Hạ, bây giờ thân

phận của hắn là trọng tài, một người trọng tài lại đi chơi ngáng chân một tuyển thủ khu mình trong lúc thi đấu, vậy thì cũng quá đần độn rồi.

Nếu quả thật muốn làm, sau khi kết thúc giải thi đấu tìm một cơ hội nào đó trực tiếp giết sạch tất cả ngự thú của Hàn Lôi, sau đó lại đánh hắn thành một kẻ ngu si thì chẳng phải sẽ thích thú hơn sao?

Thế nhưng dường như không cần Cao Bằng chơi ngáng chân, hiện tại kết quả cuộc chiến đã hết sức rõ ràng, Bạch Cốt Tê Ngưu đã sa vào bại cục, bị thua chỉ là vấn đề thời gian.

Bạn học Hàn Lôi sắp bị tiếc nuối đào thải, đây thật là một việc vô cùng đáng tiếc, Cao Bằng giả mù sa mưa thở dài.

Nương theo một tiếng tiếng kêu đau đớn thảm thiết, Bạch Cốt Tê Ngưu ngã ầm ầm xuống mặt đất, Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái không ngừng xâm nhập đầu lâu Bạch Cốt Tê Ngưu, hơn nữa các bộ phận khớp chính trên thân thể nó bị ăn mòn càng sâu, sức phản kháng của Bạch Cốt Tê Ngưu càng thêm yếu ớt hơn.

Quay đầu về phía Hàn Lôi, Cao Bằng nói với một nụ cười đầy vẻ khích lệ:

- Thật ra biểu hiện của cậu đã rất tốt rồi, chỉ là thiếu một chút vận may nho nhỏ mà thôi, hi vọng cậu sẽ không bởi vì thất bại lần này mà lưu lại bóng ma trong lòng.

Hàn Lôi,

- . . .

Hàn Lôi hít sâu một hơi, hắn không dám nổi nóng với Cao Bằng, nhưng chẳng lẽ còn không dám phát cáu với ngự thú của mình sao.

Ngay sau đó hắn mang theo vẻ mặt cực kỳ lạnh lùng nhìn về phía Bạch Cốt Tê Ngưu đang nằm dài dưới đất,

- Đứng lên cho ta.

Dường như nghe thấy mệnh lệnh của chủ nhân, Bạch Cốt Tê Ngưu vốn đã dần dần từ bỏ phản kháng bắt đầu ra sức giằng co. . .

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 245: Ngày Đầu Tiên

Bạch Cốt Tê Ngưu bị ngã trên mặt đất đang ra sức giãy dụa, miệng bị bùn nhão bịt kín không thể phát ra được âm thanh nào, chỉ có thể không ngừng truyền ra từng tiếng kêu trầm thấp.

Cảm xúc cháy bỏng kia ngay cả Cao Bằng thân là một người xem cũng cảm thấy rất rõ ràng.

Mâu thuẫn của hắn với Hàn Lôi trước không đề cập tới, nhưng bất luận mâu thuẫn như thế nào thì cũng phải công nhận con ngự thú này là một ngự thú không tệ.

Ngự thú cũng giống như người, cũng có tính cách khác biệt. Có loại khát vọng trở nên mạnh mẽ giống như Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu không ngừng khổ sở tôi luyện nhục thân của chính mình, cũng có loại tính cách nhát gan sợ phiền phức như A Ban, còn có loại kiên cường không lùi bước như con Bạch Cốt Tê Ngưu này.

Bạch Cốt Tê Ngưu ở trên mặt đất điên cuồng giãy dụa, nhiều lần đều suýt nữa có thể đứng lên, nhưng lại bị Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái đè xuống.

- Ngang!

Bạch Cốt Tê Ngưu quỳ một chân trên đất, quật cường ngẩng đầu lên, độc giác sắc nhọn màu trắng xám trên chóp mũi xuyên phá thân thể Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái, ra sức hướng về trước vung vẩy, nhưng lại suýt nữa té ngã trên đất.

Nhưng rất nhanh nó lại dùng một đầu gối khác chống đỡ thân thể của mình.

Một bước, một bước, chậm rãi đứng lên.

Cho dù là quỳ, cũng phải đứng lên.

Bên ngoài sân một vài khán giả ở đại khu Anh Quốc vốn đang nhiệt liệt cổ vũ cho Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái cũng dần dần trầm mặc.

- Đúng, đúng là như vậy, Bạch Cốt Tê Ngưu, đứng lên cho ta!

Hàn Lôi nắm chặt hai nắm đấm, trên mặt hiện lên một tia cuồng nhiệt.

- Chiến thắng nó, khi về ta mua Minh Thổ tốt nhất cho ngươi ăn!

Linh hồn hỏa diễm trong hốc mắt Bạch Cốt Tê Ngưu đột nhiên tăng vọt, linh hồn hỏa diễm vốn đang màu xanh lại mơ hồ lộ ra một luồng màu tím.

Ầm ầm!

Hai chân tráng kiện giẫm lên trên Bạch Ngọc Huyền Vũ Nham phát ra tiếng vang nặng nề.

Mang theo thân thể run rẩy, Bạch Cốt Tê Ngưu ngạnh sinh sinh kéo Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái đứng thẳng dậy, giống như một dũng sĩ khoác áo giáp.

Quay đầu nhìn về phía chủ nhân, Bạch Cốt Tê Ngưu rống lên một tiếng đầy kiêu ngạo, tựa hồ đang thông báo cho chủ nhân của mình là ta đã làm được!

- Mau thừa thắng truy kích, tránh thoát con quái vật bùn nhão trên lưng của ngươi, sau đó giết chết nó, trận đấu này nhất định phải thắng.

Hàn Lôi hung hăng vung tay lên.

Không nhận được sự khích lệ của chủ nhân, đáy mắt Bạch Cốt Tê Ngưu lộ ra một tia thất lạc, sau đó tinh thần phấn chấn, nhất định phải giành chiến thắng!

Bạch Cốt Tê Ngưu nghe lệnh, mang theo đầu Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái trên lưng vọt tới phía thủy tinh phòng hộ bên mép lôi đài. Kính chống đạn mặc dù khá dày, nhưng cho dù như thế khi bị va chạm cũng sẽ xuất hiện vết rạn chằng chịt.

Mấy người ngồi gần lôi đài thấy vậy thì hét lên kinh hãi, có một vài khán giả đã phải đứng lên chạy khỏi chỗ ngồi của mình.

Cao Bằng nhíu mày, ra lệnh cho A Ngốc ngăn cản hành vi của Bạch Cốt Tê Ngưu, dựa theo quy tắc thì không thể cố ý phá hư khu vực phòng hộ bên mép lôi đài.

- Cao Bằng, ngươi làm gì.

Hàn Lôi nhìn thấy Cao Bằng ngăn cản Bạch Cốt Tê Ngưu, lập tức rất kinh sợ hô lên.

- Đây là quy tắc.

Cao Bằng bình tĩnh nói.

Hàn Lôi rất muốn rống lên một câu có phải ngươi muốn nhằm vào ta hay không,

Nhưng hắn không dám.

- Trong sân có bệ đá.

Cao Bằng lời ít ý nhiều. Dù sao Hàn Lôi là tuyển thủ của khu Hoa Hạ, cho nên trong phạm vi quy tắc hắn vẫn phải nhắc nhở một chút.

Được Hàn Lôi chỉ lệnh, Bạch Cốt Tê Ngưu quay người chạy về phía bệ đá.

Ở bên trên đấu trường không chỉ có đất bằng trống trải, còn có một bệ đá được thiết kế đơn giản đứng sừng sững ở trong sân.

Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái không ngừng "Cản trở", Bạch Cốt Tê Ngưu không có huyết nhục, cho nên không có mồ hôi.

Nhưng bên ngoài xương cốt trần trụi của nó lại toát ra từng giọt nước màu vàng.

Tốc độ của Bạch Cốt Tê Ngưu vốn bắt đầu chậm dần lại đột nhiên tăng vọt, cuốn theo khí thế một đi không trở lại, hung hăng đâm vào bệ đá.

Cú va chạm này long trời lở đất!

Độc giác màu trắng xám khảm thật sâu vào trong bệ đá.

Bạch Ngọc Huyền Vũ Nham có thể chống đỡ công kích của quái vật Thủ Lĩnh lại bị mạnh mẽ đánh vỡ ra một cái khe.

Lấy Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái làm trung tâm, bốn phía xung quanh có không ít bùn nhão bị văng tung tóe ra ngoài.

Có gần một phần tư số bùn nhão bị văng ra khỏi thân thể quái vật.

Bạch Cốt Tê Ngưu tựa như một pho tượng lẳng lặng đứng sừng sững ở bên bệ đá.

- Bạch Cốt Tê Ngưu, tốt, tiếp tục công kích nó đi! Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Hàn Lôi thông qua huyết khế ra lệnh cho Bạch Cốt Tê Ngưu.

Số bùn nhão trên đầu Bạch Cốt Tê Ngưu bị chấn bay đi rất nhiều, để lộ hốc mắt to lớn của Bạch Cốt Tê Ngưu.

Xuyên thấu qua hốc mắt có thể nhìn thấy một đoàn lửa màu

lam đang chập chờn như ẩn như hiện. . .

Tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể bị dập tắt.

Ầm ầm!

Bạch Cốt Tê Ngưu sau khi dốc hết toàn lực bộc phát đã không còn khí lực, vô lực ngã sấp xuống lôi đài.

Linh hồn hỏa diễm trong hốc mắt ảm đạm vô quang, bất lực nhìn về phía Hàn Lôi.

Trong miệng phát ra tiếng kêu buồn bã, tựa hồ mong muốn được chủ nhân an ủi.

- Phế vật.

Hàn Lôi cất tiếng mắng, quay người rời đi không lưu tình chút nào.

Loại ngự thú phế vật như thế hắn cũng không cần nữa, dù sao với quyền thế của cha hắn thì muốn đổi một con ngự thú khác là chuyện hết sức dễ dàng.

Lúc trước hắn chỉ là niệm tình cũ mới không thay đổi, lần này vừa vặn đổi một con mới.

Nhìn bóng lưng tàn khốc vô tình của chủ nhân, hỏa diễm trong hốc mắt Bạch Cốt Tê Ngưu đột nhiên ngưng đọng, tâm tình tuyệt vọng nhanh chóng khuếch tán.

Giây lát sau, tiếng kêu đầy thê lương vang vọng khắp sàn đấu.

Lucas thu hồi ngự thú, nhìn thoáng qua Bạch Cốt Tê Ngưu nằm trên mặt đất không nhúc nhích, thở dài quay người rời đi.

Cao Bằng sau đó cũng đi xuống đổi cho một vị trọng tài khác ra sân.

Khán giả ở đây không có mấy hứng thú đối với tuyển thủ của trận đấu thứ hai, nhưng lại có hứng thú rất lớn với trọng tài.

Rất nhiều người chờ đợi mong ngóng, rốt cục nhìn thấy vị trọng tài thứ hai —— Mặc áo sơ mi trắng, quần tây màu xám, tóc chải rất chỉnh tề.

Lý Ngọc mang theo nụ cười nhàn nhạt đầy kiêu ngạo leo lên đấu trường, chuẩn bị nghênh đón tiếng hô nhiệt tình của khán giả.

Đáp lại hắn chỉ có tiếng vỗ tay thưa thớt, trong đó loáng thoáng còn kèm theo vài câu cổ vũ.

Lý Ngọc,

- . . .

Làm sao lại không hề giống với trong tưởng tượng?

Nhưng lại không biết người xem cũng đang thảo luận với nhau:

- Tại sao trọng tài này lại già như thế?

- Quá già rồi, nhìn qua chí ít đã 30 tuổi.

. . .

Thính lực của Lý Ngọc được tăng cường rất nhiều, nhưng hắn thà rằng thính lực của mình không được tăng cường còn hơn.

Nghe thấy những lời bình luận này quả thật khiến hắn rất đau bi, sớm biết vậy thì không nhường cho vị tiểu bằng hữu kia ra sân trước. . .

Còn nữa, ta mới 30 tuổi, ta thật sự không già!

Thời gian ngày đầu tiên trôi qua rất nhanh.

Vòng tranh tài thứ nhất có tất cả 32 trận, ngày đầu tiên kết thúc 24 trận, còn thừa lại 8 trận. Dự tính trong buổi sáng ngày mai kết thúc toàn bộ trận đấu vòng loại, đồng thời bắt đầu rút thăm lịch thi đấu vòng hai.

Sau khi ngày thi đấu đầu tiên kết thúc, vốn dựa theo tình huống bình thường thì tất cả các thí sinh đều sẽ trở thành chủ đề nóng khi bàn luận, nhưng lần này tựa hồ có một chút khác biệt.

Nhóm thí sinh tham gia thi đấu đương nhiên trở thành tin nóng, nhưng đồng dạng một chú ngựa ô cũng lặng yên giết ra.

Một người trọng tài đã trở thành điểm nóng nhất của giải thi đấu lần này.

Cao Bằng, tuyển thủ hạt giống thứ 10 của khu Hoa Hạ, bỏ thi đấu, mười tám tuổi, đảm nhiệm trọng tài, ngự thú cấp Lĩnh Chủ.

Bất cứ một từ ngữ nào lấy ra cũng không tính là tin tức lớn gì, nhưng cho tất cả mấy từ ngữ này vào một chỗ, đó chính là một tin tức lớn đủ để hấp dẫn tầm mắt mọi người!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 246: Giải Thi Đấu (1)

Đương nhiên, Cao Bằng đang tạm thời ở trong nhà Chu Thiên Dân nên tất nhiên không hề hay biết động tĩnh bên ngoài. Trên thực tế coi như Cao Bằng biết cũng sẽ không để ý đến, bởi vì những điều này vốn đã nằm trong dự liệu của hắn.

Tất nhiên, có lẽ trong đó tập đoàn Nam Thiên đã âm thầm trợ giúp không ít.

Thành danh phải thừa dịp còn sớm mà hành động, lúc trên người Cao Bằng được phủ lên quầng sáng thiên tài, dù hắn làm ra bất kỳ chuyện lớn gì đều sẽ không khiến người ta quá mức chấn kinh.

- Chu Manh Manh, cái người tên Cao Bằng kia thật sự đang ở trong nhà của cậu sao?

Ở hành lang bên ngoài vườn hoa truyền đến tiếng trò chuyện.

- Đúng vậy.

- Mới mười tám tuổi đã là Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ thì quá mức rồi, nếu như hắn ký kết huyết khế lúc mới xảy ra tai biến thì có phải bây giờ hắn cũng đã có ngự thú Vương cấp trong truyền thuyết rồi hay không?

Phía đông vườn hoa là một mảnh đất trống rộng rãi, trên khu đất trống có xây một cái lán lớn chống mưa, dưới lán lớn có đặt một số dụng cụ huấn luyện ngự thú.

Ví dụ như một dụng cụ trông giống như cái ghế ngồi cao ước chừng năm mét, chếch xuống dưới có một cái trụ tròn nằm ngang

dùng để cố định. Đây là dụng cụ dùng để rèn luyện lực chân, cải biến thành phù hợp với kết cấu cơ học của quái vật.

Toàn bộ thân hình Đại Tử nằm bên trên, cơ bắp nửa thân dưới không ngừng nhúc nhích, thân thể cong thành hình một cây cung rồi chậm rãi giãn ra, sau đó lưng phát lực, tiếp tục cong thành hình cung, trong quá trình này bên ngoài người toát ra một luồng sương mù màu trắng nhàn nhạt.

- Kiên trì thêm mười phút nữa, tối nay sẽ cho mày thêm đồ ăn.

Cao Bằng nhìn thoáng qua dụng cụ tính thời gian, sau đó lên tiếng khích lệ Đại Tử.

Con ngươi đen kịt của Đại Tử đảo một vòng,

- Ừm ừm!

Đợi đến khi tầm mắt Cao Bằng rời khỏi thì động tác của nó liền chậm lại.

Cao Bằng bước lên phía trước hai bước, dụng cụ bên cạnh dụng cụ của Đại Tử là một cái máy giống như máy bay hình bướm. Đáng tiếc cái máy này cao tầm hơn sáu mét, đối với Tiểu Hoàng thì nó thực sự quá to lớn, bởi vậy Cao Bằng thỉnh thoảng bảo Tiểu Diễm phun cho nó một ngụm lửa nhằm duy trì kích thước lớn nhỏ của Tiểu Hoàng.

Tiểu Diễm cũng vui vẻ đến lười biếng, vui vẻ bay lượn trên không trung tựa như một con chim cánh cụt béo núc đang giương cánh bay lòng vòng. Vừa nhìn thấy hình thể Tiểu Hoàng bắt đầu muốn rút nhỏ thì lập tức phun cho nó một ngụm lửa, nếu như một ngụm lửa không đủ kích phát năng lực bị động thì lại cho thêm một ngụm nữa.

- Không tệ, Tiểu Hoàng làm được rất tốt, tối nay sẽ cho mày thêm một bữa đại tiệc cá ngừ ca-li biến dị.

Cao Bằng mỉm cười nói.

Nghe thấy Cao Bằng hứa hẹn, Tiểu Hoàng càng thêm ra sức hơn.

- Cao Bằng, Cao Bằng.

A Xuẩn trôi nổi bên cạnh đầu Cao Bằng, dùng xúc tu gãi gãi vành tai hắn.

- Chuyện gì?

Cao Bằng giơ ngón út ra quặp lại rồi giữ chặt xúc tu A Xuẩn.

- Đại Tử đang lười biếng ~

A Xuẩn rất vui vẻ tố cáo.

Cao Bằng không tỏ vẻ gì. Liếc mắt nhìn sang, Đại Tử đang nằm dài trên dụng cụ huấn luyện, hai sợi râu trên đầu vui vẻ đung đưa, bộ dạng vô cùng nhàn nhã.

- Biểu hiện không tệ, thưởng cho mày ba ly nước trái cây.

Cao Bằng lắc lắc ngón út, lên tiếng khích lệ.

Hai mắt A Xuẩn sáng lên, vui vẻ ôm lấy đầu Cao Bằng,

- Cao Bằng, ngươi thật tuyệt vời!

- Đại Tử, hôm nay ngươi hãy làm một vạn cái động tác tiêu chuẩn cho ta, lúc nào làm xong mày mới có thể ăn cơm.

Cao Bằng nhanh chóng quay đầu nói một cách từ tốn.

Đại Tử vốn đang nhàn nhã đong đưa thân thể đột nhiên cứng đờ, dường như không nghĩ tới Cao Bằng sẽ đột nhiên tập kích.

Há to miệng, ngơ ngác nhìn Cao Bằng.

- Đứng có mà lười biếng, ở đây có thiết bị giám sát, ta luôn luôn chú ý xem ngươi có lười biếng hay không đó.

Cao Bằng chỉ vào thiết bị giám sát được gắn trên một cây cột bên cạnh vườn hoa.

Đại Tử rất khiếp sợ!

Sao nhân loại lại luôn phát minh ra mấy thứ đồ vật lòe loẹt như vậy chứ! Có phải đang cố ý nhằm vào con rết nhỏ như ta không vậy!

Bên cạnh là một khoảng đất trống rộng rãi, giữa bãi đất trống là A Ban với vóc dáng to lớn, toàn thân đen kịt.

Từ khi trên vai A Ngốc mọc ra một đôi sừng nhọn thì A Ban đã vinh dự được Cao Bằng tặng cho danh hiệu tọa kỵ chuyên trách.

Lúc này A Ban cõng trên lưng mấy tấn phụ trọng, đang nằm sấp trên đất tập hít đất.

Trên chân, trên lưng, từng đoàn từng đoàn sương mù màu trắng chậm rãi toát ra từ trong khe hở. Côn trùng sẽ không chảy mồ hôi, bởi vì bọn nó không có tuyến mồ hôi, trực tiếp thông qua khí khổng bài trừ nhiệt lượng dư thừa trong cơ thể chính là cách mà chúng nó đổ mồ hôi.

- Sớm như vậy mà đã huấn luyện ngự thú rồi, trách không được cậu ta còn trẻ như thế đã có thể huấn luyện được ngự thú cấp Lĩnh Chủ.

Một nữ sinh đứng bên cạnh Chu Manh Manh nói. Nàng có dáng người cao gầy, tóc dài xõa ngang vai, trên người mặc một chiếc áo ngắn tay màu đỏ lộ vai, phối hợp với váy xếp màu đen dài ngang gối, hai chân mượt mà thẳng tắp, trên gương mặt xinh đẹp khẽ tô điểm một chút phấn son nhàn nhạt.

- An Ngưng Tuyết, nếu cậu thật sự suy nghĩ về tình yêu thì có thể cân nhắc bảo cha cậu đến Kỷ gia cầu hôn.

Chu Manh Manh chọc vào cánh tay An Ngưng Tuyết, cất lời trêu chọc.

An Ngưng Tuyết không hề thẹn thùng, ngược lại bắt đầu chăm chú suy nghĩ độ khả thi của chủ ý Chu Manh Manh đưa ra.

Chu Manh Manh thấy bộ dạng của bạn thân, trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm. Nhìn thái độ của ông nội thì dường như đang có ý tác hợp nàng với Cao Bằng, điều này khiến Chu Manh Manh rất không thích, cũng không phải là chán ghét Cao Bằng, mà là chán ghét loại cảm giác bị người lớn sắp đặt.

Hiện tại đã có bạn thân đến cõng nồi đương nhiên không gì tốt hơn rồi.

. . .

Bây giờ đã bảy rưỡi sáng, Cao Bằng đảo mắt nhìn đồng hồ.

Tám rưỡi sáng mới bắt đầu thi đấu, đến đấu trường chỉ cần mười phút nên vẫn còn không ít thời gian.

Cao Bằng cũng chú ý tới hai người Chu Manh Manh ở ngoài sân, nhưng bây giờ hắn đang huấn luyện ngự thú, hơn nữa cũng không quá quen nên cũng không phản ứng đến.

Huấn luyện ngự thú xong, Cao Bằng bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Cái mông Tiểu Hoàng nhoáng lên một cái lập tức nhảy khỏi dụng cụ to lớn, chóp đuôi lắc qua lắc lại đi đến tủ quần áo, cơ bắp trên đầu cánh phải kéo căng nắm thành quả đấm cầm lấy vòng cửa, sau đó mạnh mẽ kéo cửa tủ, cẩn thận từng li từng tí lấy một cái áo khoác nhỏ màu vàng từ bên trong ra.

Hiện tại nó vẫn ở trạng thái cự hóa nên không thể mặc quần áo được, Tiểu Hoàng bèn vắt áo khoác lên vai, nghênh ngang nện chân vịt rời khỏi sân huấn luyện, lúc đi qua bên cạnh hai người Chu Manh Manh còn đảo mắt nhìn các nàng, sau đó ngẩng cái cổ cao ngạo lên.

- Phụ nữ loài người không mọc lông, thật xấu.

Đại Tử quay đầu lặng lẽ nhìn chằm chằm Cao Bằng, sau đó muốn lén lút tụt xuống khỏi dụng cụ huấn luyện.

Cao Bằng lườm nó một cái, cả người Đại Tử vừa tụt xuống được một nửa liền đánh một vòng giữa không trung, lần nữa leo lên từ hướng khác.

- Mệt mỏi, hoạt động.

Đại Tử không quan tâm nói.

Sau đó tiếp tục rèn luyện.

Ăn sáng xong, ngồi lên máy bay trực thăng bay tới đấu trường.

Hai tay A Ngốc ôm lấy khung phía dưới máy bay trực thăng, miễn phí ngồi máy bay.

Máy bay trực thăng sẽ không bị tắc, hơn nữa cũng không cần đi đường vòng, không tới mười phút đã tới đấu trường.

Khán giả, phóng viên lục tục tới nơi.

Thi đấu rất nhanh bắt đầu.

Trải qua một ngày lên men, độ hot của Cao Bằng càng ngày càng dữ dội.

Dĩ nhiên sắp đến trưa, khán giả xem thi đấu đều đã có chút mệt mỏi, cũng không còn nhiệt tình giống như lúc đầu nữa.

- Sau đây sẽ bắt đầu trận đấu thứ ba mươi hai của vòng thứ nhất, cũng là một trận vòng loại cuối cùng trong vòng thi thứ nhất!

Người chủ trì lớn tiếng nói.

Trong đấu trường, Cao Bằng dẫn A Ngốc lên sân.

Hai bên lôi đài, cánh cửa bằng sắt chầm chậm nâng lên.

Bên trái là một nam sinh mặc áo màu đỏ và quần thể thao màu đen bước ra, đi theo phía sau là một con hổ màu đen thô to như vại nước, bên ngoài thân mọc đầy lân phiến đen kịt tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, trên trán còn có một chữ vương màu vàng rất bắt mắt.

Bên phải đi ra một nam sinh mắt xanh tóc vàng, tóc dài gợn sóng xõa sau lưng, phía sau có một cái cây hình thù quái lạ mọc đầy những khối u, rễ cây giống như mãng xà chậm chạp bò tới.

Khán giả vốn đã ngủ gà ngủ gật lập tức tinh thần phấn chấn, có vẻ rất hứng khởi,

- Đến rồi, trận chiến được mong đợi nhất sắp bắt đầu rồi!

- Đệ nhất khu Hoa Hạ quyết đấu với đệ nhất khu Ưng Liệt!

- Khẳng định là Du Lạc thắng lợi.

- Nhưng Brownie cũng không yếu đâu, dù sao cũng là đệ nhất khu Ưng Liệt mà!

- Ngươi có phải người của khu Hoa Hạ không thế?

Một người bên cạnh trợn mắt nhìn hắn.

- . . .

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 247: Giải Thi Đấu (2)

Trong đó người thanh niên áo đỏ là hạng nhất khu Hoa Hạ Du Lạc, còn được nhóm fan girl của hắn gọi là ngư lạc. Bởi vì đứng hạng nhất trong vòng tranh tài thứ hai của khu Hoa Hạ, cho nên danh tiếng cũng không hề nhỏ.

Nếu đưa ra so sánh thì mặc dù Brownie có danh tiếng không nhỏ ở quê nhà, nhưng dù sao cũng đang thi đấu trên sân khách, cho nên danh tiếng của hắn ở khu Hoa Hạ bị giảm sút rất nhiều.

【 Tên quái vật 】: Hắc Lân Bạo Hổ

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 32

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Hắc Ám

【 Năng lực quái vật 】: Cứng rắn lân phiến Lv1, Khống chế nguyên tố Hắc Ám Lv1.

【 Đặc tính quái vật 】: Hắc Ám Chi Đồng (hiệu quả ① hiệu quả bị động: Trong hoàn cảnh đêm tối thị giác không hề bị ảnh hưởng, đồng thời có thể nhìn thấy linh thể và có được sức cảm nhận mạnh đối với nguyên tố hắc ám.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: mục tiêu bị nhắm vào sẽ bị rơi vào trạng thái 'Hắc ám', thị giác sẽ ở vào hoàn cảnh đêm tối.)

【 Nhược điểm quái vật 】: Hắc Lân Bạo Hổ rất chán ghét đối với ánh sáng, nó sẽ không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì trong đêm tối, nhưng khi ở trong hoàn cảnh đầy đủ ánh sáng thì sẽ ở vào trạng thái cực độ suy yếu.

【 Tên quái vật 】: Ai Hào Xà Thụ

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Sử Thi

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 30

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Mộc

【 Năng lực quái vật 】: Tính bền dẻo Lv2, Cường hóa tái sinh Lv1.

【 Đặc tính quái vật 】: Túi dịch axit (hiệu quả ① hiệu quả bị động: Túi dịch sẽ tự động sản sinh ra đại lượng axit có tính ăn mòn mạnh, có thể thông qua khí quan biến dị phun dịch axit ra ngoài để gây tổn thương nghiêm trọng cho đối thủ.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Con mồi bị thôn phệ nghiền nát sẽ sản sinh ra lượng lớn dịch axit.

Hiệu quả ③ hiệu quả bị động: Nếu như dịch axit trong thời gian dài không được sử dụng thì nó sẽ được chứa trong túi dịch, lâu dài sẽ sinh ra hiệu quả tăng cường, có thể là tăng cường tính ăn mòn hoặc có thêm hiệu quả tê liệt.)

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Hỏa

Cấp độ của Hắc Lân Bạo Hổ cao hơn hai cấp, nhưng xét về phẩm chất thì lại thấp hơn một phẩm so với Ai Hào Xà Thụ, bởi vậy chênh lệch giữa hai quái vật cũng xem như được san bằng, có lẽ Ai Hào Xà Thụ sẽ mạnh mẽ hơn một chút.

Còn lại thì cần phải xem kinh nghiệm chiến đấu của ngự thú và thuộc tính tương khắc của chúng.

Cao Bằng âm thầm đánh giá và dự đoán tỷ lệ giành chiến thắng của hai bên.

Thuộc tính của hai ngự thú đều không khắc chế đối phương, nhưng năng lực đặc tính của Hắc Lân Bạo Hổ lại không có hiệu quả quá lớn đối với Ai Hào Xà Thụ, có vẻ rất gân gà.

Nhưng đặc tính của Ai Hào Xà Thụ lại có không gian ứng dụng rất lớn, dù sao công kích có kèm theo tính ăn mòn có ứng dụng rất rộng.

Nhưng Ai Hào Xà Thụ chung quy là ngự thú hệ Thực Vật, có điểm yếu của đa số ngự thú hệ thực vật —— tốc độ di chuyển không đủ.

Bởi vậy thắng bại của trận chiến này đại khái chính là chia năm năm!

- Rống!

Hắc Lân Bạo Hổ gào thét rống giận, lân phiến đen kịt bên ngoài thân mở ra, huyết mạch phun trào. Kèm theo một tiếng hổ gầm cuồng bạo nó thả người nhảy về phía trước, song trảo đen kịt lấp lóe hắc quang yêu dị.

Vân tòng long, phong tòng hổ.

Cặp mắt yêu dị của Hắc Lân Bạo Hổ lấp lóe không ngừng, sau đó cảm quan xung quanh của Ai Hào Xà Thụ trong nháy mắt tối sầm xuống.

Một khắc trước vẫn là tinh không vạn dặm, sau một khắc liền biến thành đêm tối âm trầm.

Mặt đất xám trắng dưới chân ảm đạm vô quang, không có trăng sáng, cũng không có đèn đường, tầm nhìn không đủ ba mét.

Trong bóng tối đen kịt tựa như có một đầu mãnh thú đang muốn lao ra nuốt chửng ngươi!

Nhưng, cũng chỉ vỏn vẹn là đêm tối mà thôi.

Trên thực tế đối với Ai Hào Xà Thụ cũng không có ảnh hưởng lớn, bởi vì mặc dù cảnh vật chung quanh phát sinh biến hóa, nhưng Ai Hào Xà Thụ vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng mặt trời ấm áp trên đỉnh đầu đang chiếu xạ vào người nó. Dù cho cảm giác ấm áp đó bị một lực lượng thần kì ức chế, nhưng mà sự quang hợp của nó là không lừa người.

Nó có thể cảm nhận được từng tế bào trong cơ thể mình dưới ánh mặt trời không ngừng chứa đựng năng lượng, cho nên, tất cả đều chỉ là ảo giác.

Trọng yếu nhất chính là nó cũng không có sinh ra khí quan tương tự con mắt, cho nên nó phân biệt hoàn cảnh xung quanh không phải dựa vào con mắt, mà thuần túy sử dụng tia hồng ngoại để thăm dò.

Rất nhiều nhánh cây giống như trường tiên hung hăng quất lên người Hắc Lân Bạo Hổ khiến cho thế công của nó buộc phải ngừng lại.

Rất nhiều cành cây quất lên lớp lân giáp cứng rắn giống như sắt thép của nó phát ra âm thanh tựa như kim loại va chạm với nhau, khiến cho thế lao tới của Hắc Lân Bạo Hổ vì đó dừng một chút, sau đó thừa cơ giảo sát, Hắc Lân Bạo Hổ bị đau đớn liền giận giữ rống lên một tiếng.

Há to miệng cắn một nhát vào cành cây, răng nanh dữ tợn trong nháy mắt xuyên thủng qua, xé rách ra một mảng thịt gỗ lớn từ trên cành cây. Chất lỏng màu đỏ từ vết thương không ngừng phun ra, trông giống như máu tươi.

Hắc Lân Bạo Hổ điên cuồng cắn xé, chỉ ngắn ngủi vài giây mà một loạt cành cây thô to như cánh tay đã bị cắn đứt, chất lỏng màu đỏ nhuộm cành cây thành một màu huyết hồng. Chất lỏng

chảy xuống từ vết thương tạo thành một vũng nước đỏ bừng trên mặt đất, cũng có thật nhiều chất lỏng rơi trên lân phiến Hắc Lân Bạo Hổ, trong không khí tràn ngập mùi hương của thực vật.

Nhưng cành cây có nhiều lắm, dù cho Hắc Lân Bạo Hổ liều mạng cắn đứt mười mấy cái thì vẫn còn đó hàng trăm cành cây vẫn dũng mãnh lao tới. Đồng thời ở mặt ngoài của mấy cành cây đột nhiên rạn nứt, từ trong đó chảy ra vài giọt dịch thể nửa trong suốt nhỏ lên người Hắc Lân Bạo Hổ. Hắc Lân Bạo Hổ dường như không cảm thấy gì, vẫn như cũ hung mãnh giãy dụa.

Thấy không thể nào công phá phòng thủ đối phương một cách chính diện, phòng tuyến của Ai Hào Xà Thụ quá dày đặc, Hắc Lân Bạo Hổ rút lui nửa bước muốn tìm kiếm thời cơ. Chân hổ vừa đặt xuống đất, từ khe hở của bàn chân phóng xuất ra từng cái móng vuốt sắc lạnh, xé nát những cành cây xung quanh người rồi nhanh chóng rút lui.

Nhưng chỉ vừa lui được hai bước, đột nhiên bên ngoài thân Hắc Lân Bạo Hổ toát ra một luồng khói xanh nhàn nhạt, đồng thời động tác của Hắc Lân Bạo Hổ hơi dừng một chút, sau đó lảo đảo.

Cao Bằng nheo mắt lại. Hắn có khoảng cách gần nhất, mơ hồ có thể nhìn thấy lân phiến trên ngực Hắc Lân Bạo Hổ tựa hồ bị hủ thực một mảng lớn, lộ ra phần thịt đẫm máu.

- Hắc Lân Bạo Hổ, lập tức lui về phía sau.

Du Lạc tranh thủ thời gian hạ lệnh.

Hắc Lân Bạo Hổ phát ra một tiếng gào thét trầm thấp, muốn rút lui về phía sau, nhưng mà vừa lùi lại mấy bước liền lảo đảo.

- Kết quả đã định.

Cao Bằng âm thầm thở dài. Du Lạc là tuyển thủ khu Hoa Hạ, hắn đương nhiên là hi vọng Du Lạc có thể thắng lợi.

Hắc Lân Bạo Hổ đã rơi vào hạ phong, nếu đánh lâu dài với Ai Hào Xà Thụ thì căn bản không phải đối thủ.

Bởi vì một trong những năng lực của Ai Hào Xà Thụ chính là cường hóa tái sinh.

Hắc Lân Bạo Hổ không dám đến gần, núp ở phía xa muốn tùy thời tìm cơ hội.

Sau đó, trên cành cây của Ai Hào Xà Thụ nứt ra một cái hốc cây giống như mắt, âm u nhìn Hắc Lân Bạo Hổ.

Sau một khắc, từ trong hốc cây phun ra một dòng nước trong suốt, rơi vào trên phần mũi của Hắc Lân Bạo Hổ.

Đây là cuộc chiến đấu dài nhất từ lúc giải thi đấu diễn ra, kéo dài đến gần một giờ cuối cùng mới kết thúc, lấy Hắc Lân Bạo Hổ thất bại làm kết quả.

Sự kiên nhẫn của Ai Hào Xà Thụ là rất mạnh, dù sao thứ có thể so sánh sức kiên nhẫn với một gốc thực vật cũng chỉ có hòn đá.

- Đầu Ai Hào Xà Thụ này. . . Rất tốt.

Cao Bằng thầm than.

Thuộc tính chỉ là phần phụ, phần kiên nhẫn này mới là kinh khủng nhất, nó tựa như là một lão thợ săn hết sức lão luyện, từng bước một chờ đợi con mồi nhảy vào trong bẫy rập của mình.

Du Lạc bại cũng không khác gì tạt một chậu nước lạnh vào những khán giả đang đầy nhiệt tình của khu Hoa Hạ.

Brownie sau khi thắng trận hít sâu một hơi, trên mặt là nụ cười khó có thể che giấu.

Ta thắng! Ta thắng người mạnh nhất khu Hoa Hạ!

Brownie nhịn không được nhìn Cao Bằng một chút. . .

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 248: Đại Tử Lười Biếng

Khuôn mặt Cao Bằng hơi động, hắn chú ý tới ánh mắt của người thanh niên kia.

Hả? Ánh mắt của hắn là sao.

Cao Bằng quay đầu nhìn tên tiểu tử tóc vàng kia.

Có phải ngươi xem thường Cao Bằng ta hay không?

- Ngươi rất mạnh, ta hi vọng có một ngày có thể giao thủ với ngươi.

Brownie dùng tiếng anh nói một cách thành khẩn.

Thi đại học môn tiếng anh với số điểm 143 nên Cao Bằng vẫn còn có thể miễn cưỡng nghe hiểu câu nói này.

Hắn vốn dĩ rất muốn thành khẩn đáp lại một câu không thể nào sẽ có ngày đó, nhưng nghĩ tới hiện tại dù sao cũng ở trước công chúng, hắn đại biểu không chỉ là khí độ chính mình mà còn có mặt mũi toàn bộ khu Hoa Hạ, ngẫm nghĩ một lát liền mỉm cười nói:

- Ta sẽ cố gắng hết sức để ngươi thua có tôn nghiêm.

Brownie tự nhiên không thể hiểu những câu tiếng trung phức tạp như vậy, nhưng nhìn thấy Cao Bằng mỉm cười trả lời hắn, Brownie chỉ cho rằng Cao Bằng đang khen ngợi hắn có thiên phú nên nhịn không được cảm khái, người Hoa Hạ quả nhiên rất dễ nói chuyện.

- Ta nhất định sẽ cố gắng!

Brownie nói với nụ cười xán lạn trên môi.

Cao Bằng,

- ? ? ?

Ngươi cố gắng cái gì?

Vẻ mặt Cao Bằng đầy mộng bức.

Thua trận thi đấu, trên mặt Du Lạc tràn đầy vẻ không cam lòng, nắm chặt nắm đấm, trong lòng giống như bị dao cắt, ta thua. . .

Một trận thi đấu cuối cùng kết thúc, sắp bắt đầu rút thăm cho vòng thi đấu thứ hai.

Cao Bằng thân là trọng tài cũng phải đi xuống.

Ngắm nhìn bóng lưng tiêu điều của Du Lạc, Cao Bằng do dự một chút rốt cuộc vẫn theo sau.

Nghe thấy đằng sau có tiếng bước chân, Du Lạc chợt dừng chân lại.

- Thua chính là thua, tài nghệ không bằng người không có gì đáng nói, nếu như muốn an ủi ta thì không cần.

Du Lạc nặng nề mở miệng.

- Ta không có thời gian rảnh rỗi đi dỗ dành người khác, nếu ta nhớ không nhầm thì hình như mẹ của ngươi là đoàn trưởng của Huyết Ảnh Quái Liệp Đoàn phải không?

Cao Bằng mở miệng nói.

Bước chân của Du Lạc dừng một chút, cảnh giác nhìn về phía Cao Bằng,

- Làm sao?

- Ta có chuyện làm ăn muốn nói chuyện với mẹ của ngươi.

Do dự một chút, Du Lạc mới nặng nề gật đầu.

- Ngươi có biết ngươi thua kém Brownie ở chỗ nào không?

Cao Bằng khẽ cười hỏi.

Du Lạc nghi ngờ liếc nhìn Cao Bằng, đứng tại chỗ nghĩ đi nghĩ lại rồi đáp,

- Trong cuộc chiến lần này, kinh nghiệm của ta không đủ, Hắc Lân Bạo Hổ lại quá nóng nảy, hẳn là nên chờ một đoạn thời gian, phải phán đoán được đặc tính năng lực của Ai Hào Xà Thụ rồi lại. . .

Cao Bằng ngắt lời hắn,

- Không phải cái này, xem ra cho tới bây giờ ngươi cũng không hề lĩnh ngộ được tinh túy thực sự.

- Ngươi thua kém Brownie ở chỗ phẩm chất ngự thú của ngươi thấp hơn một bậc so với hắn! Ai Hào Xà Thụ của hắn là phẩm chất Sử Thi, mà Hắc Lân Bạo Hổ của ngươi chỉ là một con ngự thú phẩm chất Hoàn Mỹ hết sức bình thường mà thôi.

Nếu như đổi thành một người khác dám nói như vậy với hắn, Du Lạc tuyệt đối khịt mũi coi thường xoay người rời đi ngay lập tức.

Nhưng những lời này là do Cao Bằng nói ra, Du Lạc nhịn không được suy nghĩ mức độ khả thi của câu nói này.

- Dưới tình huống ngang cấp, một quái vật phẩm chất Tinh Nhuệ có thể thoải mái đơn đấu 2 đến 3 con quái vật phẩm chất Phổ thông, mà một quái vật phẩm chất Hoàn Mỹ có thể thoải mái

đơn đấu từ 2 đến 3 con quái vật phẩm chất Tinh Nhuệ, một quái vật phẩm chất Sử Thi thậm chí có thể thoải mái đơn đấu từ 2 đến 5 con quái vật phẩm chất Hoàn Mỹ.

Cao Bằng từ tốn mà nói.

- Con ngự thú kia của Brownie thuộc hệ Thực Vật nên năng lực đơn đấu là yếu nhất, nhưng mà ở trong quá trình thi đấu lại hoàn toàn chiếm thượng phong. Đẳng cấp của Hắc Lân Bạo Hổ mà ngươi bồi dưỡng còn cao hơn một chút so với Ai Hào Xà Thụ của hắn, nhưng toàn bộ quá trình đều bị ngự thú của hắn áp chế, cũng bởi vì Ai Hào Xà Thụ của hắn là phẩm chất Sử Thi!

Du Lạc đột nhiên chấn động, Ai Hào Xà Thụ của hắn. . . là phẩm chất Sử Thi sao?

Chẳng trách, chẳng trách hắn lại dám cho quái vật thuộc hệ Thực Vật ra sân trong trận đấu này, đầu tiên năng lực hành động của quái vật hệ Thực Vật không có bao nhiêu, nếu như gặp phải ngự thú có thủ đoạn công kích từ xa lập tức sẽ trở thành bia sống, hơn nữa nếu như gặp phải quái vật có năng lực hệ Hỏa thì càng sẽ bị khắc chế gắt gao hơn nữa.

Cũng đúng như những gì Du Lạc đã nghĩ, xuống sàn đấu Brownie nhíu mày nhìn Ai Hào Xà Thụ bên cạnh. Vốn dĩ hắn không định sớm bộc lộ lá bài tẩy của mình, nếu không sẽ rất dễ dàng bị những tuyển thủ khác nhắm vào. Nhưng Hắc Lân Bạo Hổ của Du Lạc quả thật rất mạnh, chỉ là ngự thú của hắn trùng hợp không thể khắc chế Ai Hào Xà Thụ mà thôi.

- Nếu Hắc Lân Bạo Hổ của ngươi là phẩm chất Sử Thi, cứ xem như Ai Hào Xà Thụ có thế nào đi nữa thì Hắc Lân Bạo Hổ của ngươi cũng có thể thoải mái xé nát tất cả mấy cành cây kia, năng lực tái sinh của nó căn bản không thể nào theo kịp tốc độ công kích của Hắc Lân Bạo Hổ được. Hắc Lân Bạo Hổ của ngươi vô luận là tốc độ, lực lượng hay là độ sắc bén của lợi chảo đều sẽ tăng vọt

một mảng lớn!

- Hóa ra là như vậy.

Du Lạc bừng tỉnh đại ngộ.

- Ta có đưa ra phương pháp tiến hóa của Hắc Lân Bạo Hổ, may mắn trong phòng thí nghiệm của ta vừa vặn có thành quả về phương diện này.

Cao Bằng vỗ vỗ bả vai Du Lạc, sau đó quay người rời đi.

- Nếu ngươi muốn tiến thêm một bước nữa thì có thể tới tìm ta sau khi cuộc thi đấu kết thúc.

Du Lạc đột nhiên quay đầu chăm chú nhìn Cao Bằng, trong lòng kích động không thôi.

. . .

Cao Bằng trở lại phòng nghỉ dành cho trọng tài, tiện tay lấy cái cốc giấy dùng một lần trên máy nước uống bên cạnh ghế sa-lon, rót đầy cốc rồi thoải mái uống cạn.

- Trên cơ bản tin tức ngày hôm qua đều đang bàn luận về cậu, xem ra lần này cậu nổi tiếng rồi.

Lý Ngọc ngồi trên ghế sofa mở miệng trêu chọc.

- Chỉ là ngoài ý muốn, qua một khoảng thời gian nữa thì chắc chắn những người kia cũng sẽ quên tôi thôi.

Cao Bằng khiêm tốn đặt chén nước xuống, sau đó lấy một cái điện thoại di động từ trong túi áo ra, ấn mở một phần mềm nào đó trên điện thoại di động.

Lý Ngọc thấy thế cười cười, hắn cũng chỉ thuận miệng trêu chọc thôi. Trên thực tế chuyện này căn bản chẳng ảnh hưởng gì

với hắn, hắn đã sớm qua cái thời tuổi trẻ tràn đầy nhiệt huyết kia rồi, ngoại trừ chỗ tốt có thể thật sự cầm trên tay thì tất cả những thứ khác đối với hắn chẳng qua cũng chỉ như mây khói mà thôi.

Thanh danh? Không tồn tại.

Nếu có đương nhiên là tốt nhất, coi như không có cũng không ảnh hưởng toàn cục.

- Đại Tử, mày đang làm gì!

Cao Bằng đột nhiên hét lớn vào điện thoại di động.

Mí mắt Lý Ngọc giật giật một cái, không nhịn được nhìn về phía Cao Bằng.

Cùng lúc đó, trong sân huấn luyện ở trang viên Đại Tử đang lười biếng nằm phơi nắng đột nhiên nghe thấy giọng nói của chủ nhân, nhịn không được giật cả mình!

Trong nháy mắt từ dưới đất bò dậy cảnh giác quét mắt nhìn bốn phía, Cao Bằng đến rồi?

Nhưng sau đó Đại Tử lại phủ quyết suy đoán của mình, không thể nào, cách một trăm mét là ta có thể ngửi được mùi hương của Cao Bằng!

Hắn tuyệt đối không có khả năng lén lút đi tới bên cạnh mà mình không phát hiện ra.

Nghĩ nghĩ, nhất định là vừa rồi ta nghe nhầm.

Lại lần nữa lười biếng nằm ườn trên đất, dường như cảm thấy tư thế này không được thoải mái còn lộn một vòng trên đất, lộ ra cái bụng trắng bóc, móng vuốt nhỏ màu vàng nhạt nhẹ nhàng vỗ vỗ bụng, phát ra tiếng ngáy thỏa mãn.

Thật là thoải mái ~

Cao Bằng còn phải đi làm nuôi ta, mà ta chỉ cần ở nhà phơi nắng là xong.

Đại Tử nghĩ tới đây, cảm thấy cực kì thỏa mãn.

Uầy, Cao Bằng thật là đáng thương, làm công nhất định rất mệt mỏi.

Cao Bằng nhìn tư thế ngủ tiêu sái của Đại Tử trong màn hình điện thoại di động, trên mặt đầy vẻ cười lạnh.

Có lẽ ngươi không biết lực lượng của khoa học kỹ thuật.

- Từ lúc ngươi lười biếng lần đầu tiên ta đã biết ngay, nhưng ta chẳng qua muốn cho ngươi cơ hội ăn năn, mỗi một giờ ngươi lười biếng thì số lần rèn luyện sẽ tăng lên một ngàn lần.

Cao Bằng nói với giọng điệu vô cùng lạnh lùng.

Đại Tử vốn đang phát ra tiếng ngáy khò khò thích ý đột nhiên bị sặc, vẻ mặt hoảng sợ bò dậy từ dưới đất đứng thẳng người lên, vội vàng tung người bay lên không trung tìm kiếm bốn phía, nhưng cũng không hề phát hiện bóng dáng Cao Bằng đâu.

- Chẳng lẽ do ta nghĩ đến Cao Bằng, nghĩ đến mức bị ảo giác luôn rồi sao?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 249: Lịch Thi Đấu Vòng Thứ Hai

- Ta vẫn luôn quan sát ngươi, tất cả những động tác của ngươi ta đều nhìn rõ rõ ràng ràng.

Giọng nói không mặn không nhạt của Cao Bằng truyền ra từ trong loa của camera bên cạnh.

Lần này rốt cục Đại Tử đã nghe rõ ràng phương hướng mà giọng nói truyền tới, đầu giật giật, suýt chút ngất đi.

- Cao Bằng, ngươi hãy nghe ta giải thích ——

Đại Tử hốt hoảng nói.

- Ngươi muốn giải thích thế nào?

Cao Bằng ha ha cười lạnh.

- Ta, ta. . .

Đại Tử vắt hết óc, não bộ chẳng khác nào cái động cơ nhỏ điên cuồng chuyển động.

- Ta yêu thích nhất là ngươi!

Đại Tử nói với vẻ mặt hết sức ngây thơ.

- . . .

Cao Bằng.

Chiêu này có tác dụng với Cao Bằng ta sao?

- Lần sau không thể viện cớ như thế nữa.

Cao Bằng nói một cách từ tốn,

- Hãy làm cho xong một vạn cái nên làm hôm nay, đi đi, ta sẽ nhìn chằm chằm ngươi nên đừng hòng lười biếng.

Chẳng lẽ Cao Bằng định cả ngày hôm nay đều quan sát ta sao? Đại Tử nhướng mày, phát hiện sự tình cũng không đơn giản như vậy.

Cao Bằng không nhìn cái con rết mập đã rơi vào hình thức làm trò này nữa, nhanh chóng tắt điện thoại rồi cất đi.

Nhìn về phía màn hình đang trực tiếp trong phòng, bên trên đang tiến hành rút thăm thứ tự cho vòng thi đấu thứ hai.

Mặc dù Du Lạc khu Hoa Hạ xếp hạng nhất bị đào thải xem như kết quả bất ngờ, nhưng tổng thể khu Hoa Hạ vẫn phát huy rất không tệ.

Có tất cả tám tuyển thủ trong mười hai tuyển thủ thăng cấp vòng thứ hai.

Cao Bằng cảm khái, tổng cộng có ba người bị thua trận thì đều ở trong trận đấu do ta chủ trì.

Ngoại trừ Du Lạc và Hàn Lôi ra thì còn có một tên tuyển thủ khác cũng thua trận và bị đào thải trong trận đấu do Cao Bằng đảm nhiệm trọng tài.

Cao Bằng đột nhiên cảm thấy có chút không tốt lắm, chẳng lẽ bởi vì ta quá ưu tú nên đã tạo ra áp lực rất lớn cho bọn họ sao?

Cao Bằng không khỏi lâm vào trầm tư, cần phải tăng cường sức chịu đựng của những đứa bé này.

Vòng thi đấu thứ hai tổng cộng có ba mươi hai tuyển thủ,

tuyển thủ khu Hoa Hạ chiếm một phần tư, màu đỏ trên lôi đài có vẻ rất dễ thấy.

Một vài tuyển thủ của những đại khu khác bắt đầu coi trọng lực lượng thần bí đến từ phương đông này.

Vòng thi đấu thứ hai cũng có cơ chế bảo hộ tuyển thủ cùng một khu, cho nên tuyển thủ cùng khu với nhau sẽ không rút thăm vào nhau.

Rút thăm xong, tất cả tuyển thủ đều yên lặng quay về vị trí cũ.

Trận đấu này không có cái gọi là thẻ trên, thẻ dưới gì cả. Trong trận đấu tại vòng thứ nhất rất nhiều tuyển thủ ngay từ đầu được xem trọng cuối cùng thất bại thảm hại, cũng có thật nhiều tuyển thủ ngay từ đầu không được coi trọng lại bất ngờ vùng lên.

Nhất là các tuyển thủ đến từ đại khu Đông Nam Á và đại khu Châu Phi, bởi vì nguyên nhân quán tính, dù biết ngự thú không có bao nhiêu quan hệ cùng với có phát triển hay không, nhưng ngay từ đầu mọi người vẫn ôm thái độ khinh miệt.

Sau đó mấy tuyển thủ đến từ đại khu Đông Nam Á và đại khu Châu Phi hung hăng cho bọn họ một bàn tay, xảy ra tai biến về sau, toàn thế giới đều xuất phát trên cùng một vạch.

Trên sàn thi đấu, ngự thú đến từ hai cái địa khu này đặc biệt dữ tợn. Bởi vì nguyên nhân tập tục nên mấy ngự thú đến từ mấy khu vực này đều bị huấn luyện sao cho thật hung lệ và táo bạo, tham lam hiếu chiến, giống như mấy con linh cẩu tham lam mà ta hay nhìn thấy trên đại thảo nguyên hay bò cạp độc hung tàn trong rừng mưa vậy.

Tất cả có mười ba danh ngạch thăng cấp đến từ hai đại khu này, hơn nữa danh ngạch dự thi bọn họ lấy được vốn dĩ không nhiều, nhưng hầu như đều đã thăng cấp.

- Tuyển thủ khu Đông Nam Á rất hung.

Lý Ngọc nói với vẻ ngưng trọng,

- Ngự thú của bọn họ cũng rất hung tàn.

- Ta cũng có nghe nói qua, ta là người Côn Châu, nơi đó của chúng ta giáp giới với khu Đông Nam Á, phương pháp huấn luyện ngự thú của bọn họ giống như dưỡng cổ vậy.

Ở một bên khác, trọng tài Quách Thanh Sơn ngồi trên ghế salon đột nhiên mở miệng.

- Dưỡng cổ?

- Đúng vậy, sau khi Liên minh chính phủ thế giới được thành lập thì các quốc gia ở Đông Nam Á được thống nhất gọi là khu Đông Nam Á. Ở thời kỳ đầu của tai biến bởi vì có rất nhiều người tử thương, cho nên có rất nhiều cô nhi ra đời, sau đó mấy cô nhi này bị chính phủ khu Đông Nam Á thu lưu thành lập nên trại huấn luyện, đồng thời dựa theo chế độ quân sự hóa quản lý một cách tàn khốc, sau khi tròn mười tám tuổi thì sẽ do chính phủ bản xứ thống nhất cấp ngự thú cho, sau đó tiến hành hình thức dưỡng cổ tàn khốc nhất. . .

Quách Thanh Sơn chậm rãi nói.

- Làm như thế không gặp phải sự phê phán của những tổ chức theo chủ nghĩa nhân đạo sao?

Lý Ngọc kinh ngạc hỏi.

- Sẽ không.

Quách Thanh Sơn nhìn lướt qua Lý Ngọc một chút,

- Rất nhiều cô nhi đều tự nguyện báo danh.

- Bởi vì những tinh anh trổ hết tài năng trong đó đều sẽ trở thành thượng tầng khu Đông Nam Á, sẽ có các đại gia tộc bản xứ, thậm chí tập đoàn và cả chính phủ muốn đoạt lấy. Phụ nữ, tiền tài, chỉ cần bọn họ có thể ra ngoài được thì những thứ này là chuyện dễ như trở bàn tay. Nếu như không tham gia, lấy thân phận cô nhi của bọn họ, những vật này đối với bọn họ chính là hai thứ nằm trên hai đường thẳng song song.

Quách Thanh Sơn thở dài,

- Có lợi tất có hại, nhìn qua phong quang nhưng đều được xây dựng trên vô số hài cốt của kẻ thất bại.

Dừng một chút, Quách Thanh Sơn nói ra:

- Hơn nữa, ta còn nghe nói, trong khu Hoa Hạ chúng ta cũng có không ít người lén lút vượt khu để tham gia loại huấn luyện này của khu Đông Nam Á đấy.

Cao Bằng dường như có điều suy nghĩ. Hắn bắt đầu nghĩ đến, có phải cũng nên xây dựng một doanh huấn luyện loại này trong nhà mình hay không, một vài chi tiết trong đó có thể sửa đổi một chút, bởi mình có thể trực tiếp tăng phẩm chất ngự thú lên, cho nên ở một số khâu có thể thay đổi.

Nhưng những thứ này vẫn phải chờ sau khi trở về nói chuyện với ông ngoại.

. . .

Chỗ khác biệt với vòng thứ nhất chính là vòng thi đấu thứ hai không còn cách thức một đối một nữa, mà là có thể mang tất cả ngự thú mình đã ký kết huyết khế lên lôi đài.

Hơn nữa không có hạn chế, ngươi ký kết huyết khế với bao nhiêu con ngự thú, ngươi sẽ có thể điều động bấy nhiêu con ngự thú ra sân.

Có thể ký kết một vạn con cũng là bản lãnh của ngươi, điều này cần đến cường độ linh hồn cực kỳ khủng bố.

Không có bản sự ký kết nhiều ngự thú thì chỉ có thể trách chính mình cay gà.

Mặc dù lời này không hề nói thẳng ra miệng, nhưng ban tổ chức thi đấu đại khái có ý tứ này.

Giữa trưa có nửa giờ để cho tuyển thủ và người xem ăn cơm nghỉ ngơi.

Bữa cơm của Cao Bằng và Lý Ngọc bọn họ là do Liên minh Ngự Sử cung cấp, đều là thịt quái vật và kỳ trân dị quả tốt nhất. Cao Bằng kéo một cái ghế nhỏ rồi ngồi xuống, bên cạnh là một cái giá đỡ điện thoại di động, trên màn hình đang chiếu những hình ảnh được camera đặt trong trang viên quay lại.

Một bên vừa ăn cơm vừa xem Đại Tử huấn luyện, Cao Bằng kẹp một khối thịt cho vào miệng. Ừm, thật là ngon!

Sau khi ăn cơm trưa xong Cao Bằng nhìn thời gian. Trận đấu thứ nhất vào buổi chiều là do Lý Ngọc đảm nhiệm trọng tài, trận thứ hai là Quách Thanh Sơn, trận thứ ba mới là Cao Bằng, cho nên Cao Bằng còn có thể ngủ một lát.

- Sắp bắt đầu chính là trận đấu thứ ba của vòng thứ hai, trận đấu giữa Cương Mộc đến từ khu Đông Nam Á đối chiến với Kim Mộc Ân đến từ khu Cao Ly.

Cao Bằng nhớ kỹ vòng thi đấu thứ nhất mình đảm nhiệm trọng tài của Kim Mộc n và Hàn Lôi, trận đấu thứ nhất vòng thứ hai lại là Kim Mộc n, có thể nói mình và tên tiểu tử người Cao Ly này rất có duyên phận.

Cửa sắt chậm rãi được nâng lên, Kim Mộc n từ biên giới đấu trường đi ra, hai đầu ngự thú theo sát phía sau, bên trái là một con

đại tinh tinh với chiều cao hơn bốn mét, hình thể lực lưỡng, mu bàn tay và lưng đều mọc đầy lông màu bạc, bên tay phải chính là Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái đang ngọ nguậy.

Cửa sắt ở một bên khác nâng lên, một sinh vật to chừng một chiếc xe con có hình dáng kỳ quái nằm sấp trên đất, ngoài thân mọc đầy lông ngắn màu vàng, con mắt vừa lớn vừa tròn, ánh mắt long lanh như nước mang theo một tia ngượng ngùng, cái đầu gần như chiếm cứ gần một phần ba thân thể.

Một thiếu niên để tóc húi cua có làn da hơi đen, lông tóc trên cơ thể khá nhiều đang nửa quỳ nửa ngồi bên cạnh nó. Thiếu niên không ngừng trấn an sinh vật có hình thể to lớn này, há miệng nhỏ giọng nói:

- Mẹ, chớ khẩn trương, đánh xong trận đấu chúng ta sẽ lập tức về nhà, buổi tối còn có dế mèn mà ngài thích ăn nhất nữa.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 250: Con Nuôi

Bởi vì giọng nói rất nhỏ cho nên rất nhiều người ở đây không nghe rõ tuyển thủ khu Đông Nam Á nói cái gì.

Nghe được "Con nuôi" trấn an, cảm xúc của con quái vật to lớn cũng dần ổn định trở lại.

Ngoại trừ con quái vật có thể hình to lớn này ra thì vẫn còn có một con quái vật nữa, đó là một con Vũ Lâm Ma Hạt màu đen có hình thể không kém cạnh gì, cũng là một con ngự thú được Cương Mộc điều động ra sân trong trận đấu này.

【 Tên quái vật 】: Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 33

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Mộc

【 Đặc tính quái vật 】: Đại não Linh tính

(Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Đại não linh tính làm cho tinh thần lực của nó trở nên rất cường đại, thậm chí có thể ảnh hưởng một chút đến hiện thực.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Tinh thần lực cực cao có thể làm cho nó khống chế một con quái vật có đẳng cấp và tinh thần lực thấp hơn.)

【 Năng lực quái vật 】: Cường hóa tinh thần lực Lv2

【 Nhược điểm quái vật 】: Đại não linh tính giúp cho Cự

Huyễn Nhãn Kính Hầu có được tinh thần lực cực kì khủng bố, nhưng cũng làm cho thân thể của nó trở nên tương đối yếu ớt, năng lực cận chiến rất yếu ớt.

【 Tên quái vật 】: Vũ Lâm Ma Hạt (bị khống chế)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 29

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thủy

【 Năng lực quái vật 】: Cứng rắn giáp xác Lv1

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Thổ

Nhãn Kính Hầu sao? Cao Bằng nhìn về phía Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu.

Huyễn Kính Hầu là loài động vật đặc hữu của Đông Nam Á, tính cách thẹn thùng, thức ăn là dế mèn và một số loài côn trùng khác. Đặc thù nhất chính là Huyễn Kính Hầu là một loại động vật hết sức kỳ quái, bọn nó cực kỳ nhớ nhung quê nhà, chỉ cần bị mang rời khỏi quê hương thì vô luận là sử dụng phương thức gì cũng không thể nuôi sống được, không lâu sau sẽ chết đi.

Cho nên ở các quốc gia khác sẽ không thể nhìn thấy loại khỉ này xuất hiện, nếu muốn trực tiếp quan sát thì chỉ có cách đến quê hương của chúng.

Đương nhiên, hiện tại con Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu này đã xuất hiện ở đế đô thì đại biểu loại "Ma chú" này đã bị đánh phá.

Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu thận trọng thò đầu ra từ bên trong cửa sắt, sau đó duỗi tay phải ra—— một bàn tay có năm ngón tay rất nhỏ, khớp nối vừa mảnh vừa dài tựa như da bọc xương, dáng

vẻ gầy gò đau lòng người.

m thanh ở bên ngoài giống như là thủy triều dội đến khiến cho Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu có chút e ngại, vừa vươn đầu ra lại rụt trở về.

- Mẹ, chúng ta ra ngoài đi, những nhân loại này sẽ không tổn thương chúng ta.

Cương Mộc nhỏ giọng nói vào tai Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu.

Mẹ?

Lần này Cao Bằng nghe được rất rõ ràng.

Sau đó hắn nhìn thấy trong mắt của Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu xuất hiện một tia giãy dụa, tiếp đó từ ái nhìn về phía Cương Mộc, dùng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu hắn.

Sau đó đưa thân thể của Cương Mộc bảo hộ ở sau lưng mình, tựa như một người mẹ đang bảo vệ con trai của mình vậy.

Vẻ mặt Cao Bằng trở nên có chút cổ quái.

Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu chậm rãi bò trên mặt đất, Vũ Lâm Ma Hạt từ bên trái đi tới, tựa như một tên hộ vệ.

Tầm mắt Kim Mộc n lướt qua người Vũ Lâm Ma Hạt, nghi ngờ nhìn về phía Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu. Đây là lần thứ nhất hắn nhìn thấy loại sinh vật này, bởi vậy có chút đắn đo khó định.

- Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái, ngăn chặn con Vũ Lâm Ma Hạt kia!

Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái lập tức chậm rãi bơi về phía Vũ Lâm Ma Hạt.

Vũ Lâm Ma Hạt quay đầu, gắt gao nhìn chằm chằm Chiểu

Trạch Nhuyễn Nê Quái.

Có lẽ bởi vì bị khống chế, trí thông minh của con Vũ Lâm Ma Hạt này không quá cao, nhìn thấy Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái tiến đến cũng không lui về phía sau, mà lại phóng thẳng tới Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái. Phía trước đôi càng ngưng tụ ra tầng tầng hơi nước, hơi nước nhanh chóng xoay tròn, mang theo khí tức âm hàn băng lãnh nện mạnh xuống.

Đôi càng đen kịt giống như một đôi cự chùy đột nhiên đập xuống, con quái vật bùn nhão bị đập bay đi không ít bùn, nhưng đôi càng của Vũ Lâm Ma Hạt cũng đã bị hãm lại trong đống bùn nhão.

Hơi nước bên ngoài đôi càng thấm vào trong bùn khiến cho nó càng trở nên đặc dính, lực hút ngày càng tăng.

Nhân cơ hội này, một con Ngân Bối Nộ Viên khác dùng đôi tay tráng kiện hung hăng đập lên mặt đất, phát ra một lực trung kích mạnh hung hăng vọt tới Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu.

Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu ngẩng đầu, đôi mắt to ngập nước nhìn chằm chằm vào con Ngân Bối Nộ Viên này.

Một cỗ lực lượng vô hình lấy Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu làm trung tâm hướng ra phía ngoài khuếch tán, tốc độ của Ngân Bối Nộ Viên bỗng nhiên dừng lại một chút, giống như sa vào đầm lầy.

Xung quanh hốc mắt Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu toát ra từng đầu gân xanh, trong mắt có tơ máu lan tràn ——

Tốc độ của Ngân Bối Nộ Viên càng ngày càng chậm, trong hư không tựa như có vô số tơ nhện trong suốt buộc chặt nó lại.

- Mẹ, nó muốn tổn thương chúng ta, giết chết nó!

Cương Mộc nói nhỏ bên tai Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu, giọng

nói rất trầm thấp, tựa như đã nhận phải ủy khuất gì đó.

Nghe thấy con trai khóc lóc kể lể, Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu hết sức tức giận, trong mắt thoáng qua một tia hung lệ.

Sau một khắc con mắt của Ngân Bối Nộ Viên đột nhiên nổ nát vụn, tuôn ra hai đóa huyết hoa!

Lực lượng tinh thần có thể quấy nhiễu hiện thực chỗ nào cũng có, kinh khủng nhất chính là lực lượng tinh thần có thể bện thành một sợi dây thừng, từ đó công kích những điểm yếu kém trên thân thể địch nhân.

Dù sao thì trên người địch nhân không phải chỗ nào cũng có sức phòng thủ như nhau.

Ví dụ như lực phòng ngự của con mắt và xương đầu sẽ hoàn toàn tương phản.

Nhưng năng lực của Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu cũng không phải không có nhược điểm, thân thể yếu ớt của nó có lực phòng ngự cực thấp.

Tinh thần lực theo hốc mắt xâm nhập vào trong xoắn nát vụn não bộ.

Ngân Bối Nộ Viên ngã trên mặt đất, thi thể không ngừng run rẩy.

Từ lỗ mũi, trong hốc mắt có óc và huyết dịch chậm rãi chảy ra. . .

- Ngân bối!

Kim Mộc Ân rất kinh sợ.

Ngự thú tử vong cũng làm cho Kim Mộc Ân giống như gặp phải trọng kích, sắc mặt trắng nhợt. Linh hồn gặp phải thương tích

thì cần tĩnh dưỡng một đoạn thời gian rất dài mới có thể khôi phục lại, đương nhiên nếu phục dụng dược vật thì có thể rút ngắn quá trình này.

Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu ngẩng đầu, hung tàn nhìn về phía Kim Mộc n, tinh thần lực khuếch tán ra ngoài, tựa như xúc tu bay về phía trước, chậm rãi đến gần Kim Mộc Ân.

Cương Mộc vụng trộm nhìn thoáng qua Cao Bằng tựa hồ không phát hiện được, khóe miệng nhịn không được cong lên, lộ ra vẻ hưng phấn.

Không ai phát hiện ra sao, thế thì. . .

- A!

Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu đột nhiên kêu rên, thống khổ giãy dụa ôm lấy đầu mình.

Trong hư không xuất hiện một ngọn lửa màu trắng đang thiêu đốt, ngọn nguồn của ngọn lửa này là đầu ngón tay A Ngốc, tinh thần lực của Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu bị Vong Linh Diễm thiêu đốt.

- Dựa theo quy củ, không thể tập kích tuyển thủ dự thi, lần cảnh cáo thứ nhất.

Cao Bằng không nhìn về phía Cương Mộc, từ tốn nói.

Mặc dù Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu nhận trừng phạt mà nhận phải tổn thương, nhưng cái này cũng không thể thay đổi kết quả trận đấu. Kim Mộc Ân cảm kích nhìn về phía Cao Bằng, nếu như không phải trọng tài ra tay thì vừa rồi có khả năng hắn sẽ rất thê thảm. Cho tới bây giờ hắn cũng không hiểu Ngân Bối Nộ Viên của mình rốt cục đã chết như thế nào, sợ hãi Chiểu Trạch Nhuyễn Nê Quái đi theo gót chân Ngân Bối Nộ Viên, Kim Mộc Ân tranh thủ thời gian lựa chọn đầu hàng.

- Được rồi, trận đấu thứ ba, Cương Mộc thắng lợi.

Cao Bằng gật đầu, nhìn về phía Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu. Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu đối mặt với Cao Bằng, sau đó dời tầm mắt, cúi thấp đầu, lui về phía sau hai bước.

Trở lại phòng nghỉ, Cao Bằng nói với Quách Thanh Sơn,

- Thật đúng là kỳ quái, Cương Mộc kia một mực xưng hô Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu là mẹ, có phải người Đông Nam Á đều thích gọi động vật là mẹ hay không?

Quách Thanh Sơn buồn cười,

- Ngươi thật đúng là dám nói, ngươi cũng không sợ các cường giả của khu Đông Nam Á sau khi nghe thấy sẽ đến dạy bảo ngươi.

- Chuyện này thật ra ta biết một chút, nghe nói ở khu Đông Nam Á bên kia có một loại phương pháp ký kết huyết khế, đó chính là đưa quái vật loại linh trưởng có con non vừa chết yểu và một thiếu niên đã được huấn luyện đặc biệt cho ở cùng với nhau. Sau đó làm cho trên người thiếu niên kia có mùi của con non, dùng cái này để đạt được hảo cảm của quái vật, về sau bọn họ muốn ký kết huyết khế với những quái vật này sẽ đơn giản hơn rất nhiều. Nhưng bọn họ cũng có một thân phận đặc thù khác —— Đó là 'Con nuôi' của những quái vật này.

Nghe Quách Thanh Sơn nói xong, Cao Bằng có chút trầm mặc, không biết nên bội phục sự thông minh của loài người hay phải vì thế mà cảm thấy bi ai.

- Loại phương pháp này có xác suất thành công rất cao sao?

Cao Bằng hỏi thăm.

- Không cao, thậm chí có thể nói là rất thấp. Dù sao quái vật loại linh trưởng mặc dù có tính tình ôn hòa, nhưng những con quái

vật vừa mất con non đang ở giai đoạn mẫn cảm, cũng là thời kì dễ xúc động nhất, vì thế rất nhiều thiếu niên sẽ bị những con quái vật này trực tiếp xé thành mảnh nhỏ.

Quách Thanh Sơn rất thổn thức.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 251: Đặt Cược

Nhưng mà loại phương pháp bồi dưỡng độ thân mật với ngự thú này đúng là rất thô bạo, đậm chất phong cách khu Đông Nam Á .

Đương nhiên, đây cũng không phải là nghĩa xấu.

Dù sao có thể xuống tay hung ác với chính mình mới thật sự là kẻ hung ác.

Nghe xong Quách Thanh Sơn giải thích, Cao Bằng cũng đại khái biết được chỗ lợi và hại của loại phương pháp này.

Tỉ lệ tử vong cao chính là khuyết điểm, nhưng mà mạo hiểm lớn cũng đại biểu thành quả đạt được cao, có thể trực tiếp có được chiến lực của một con ngự thú trưởng thành chính là lợi.

Dưới tình huống bình thường thì Ngự Thú ký kết huyết khế đều là vị thành niên, nguyên nhân trong chuyện này cũng bởi vì Ngự Thú vị thành niên dễ dàng lừa gạt.

Nhưng mà Ngự Thú vị thành niên cũng đại biểu cần có thời gian để trưởng thành, coi như ký kết huyết khế thì để trưởng thành đến mức có thể làm một nguồn chiến lực đáng tin cậy cũng cần thời gian tương đối dài.

Mà phương pháp này chính là để rút ngắn quá trình tương đối dài đó, trực tiếp ký kết với Ngự Thú đã trưởng thành.

Nhưng mà một con Ngự thú tâm trí thành thục nào có dễ lừa gạt như vậy, nếu như không phải vừa mất đi con non làm cho tâm tình của chúng ở vào trạng thái cực không ổn định thì việc ký kết

huyết khế là gần như không có khả năng.

. . .

- Mẹ, chúng ta đã đánh bại người xấu.

Sau trận đấu, Cương Mộc canh giữ ở bên cạnh mẹ nuôi của hắn, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông mềm mại của Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu, hắn biết Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu thích nhất là được người khác mát xa nó ở chỗ này.

Cương Mộc nhìn về phía Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu, trong ánh mắt mang theo sự sự trìu mến.

Tuy rằng ký kết huyết khế, nhưng mà thái độ của Cương Mộc đối với Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu lại là cực kỳ phức tạp.

Bởi vì Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu theo ý nào đó mà nói đúng là cải biến cuộc sống sinh hoạt, cũng cải biến vận mệnh của hắn. Ban đầu hắn chỉ là một đứa trẻ nhà nông, trong nhà có một người anh trai, ba người em trai và hai người em gái.

Điều kiện gia đình không phải là tốt lắm nhưng cha mẹ lại liều mạng sinh, từ nhỏ hắn đã không được ăn một bữa cơm no. Hắn có khẩu vị rất lớn, người cũng đang ở thời điểm phát triển nhưng trong nhà lại cần nấu cho chín người ăn, sau đó xảy ra thảm họa làm mọi thứ đều thay đổi.

Tại thời điểm xảy ra tai biến, một người em trai và một người em gái đã bị một con lợn rừng biến dị ăn thịt. Em gái chuẩn bị dùng để kiếm tiền đã chết, tiền cho hắn mua lễ hỏi cưới vợ cũng chưa có, sau đó cha hắn đưa hắn ném vào trại huấn luyện, dùng tiền bán hắn để cho hai em trai khác cưới vợ.

Hắn cũng không nghĩ rằng bản thân sẽ sống tiếp được, sau khi nghe nói cái kia có tỉ lệ tử vong cao thì Cương Mộc vốn không ôm hi vọng, thậm chí sớm đã viết xong di thư.

Lại không nghĩ rằng hắn trở thành người nữ thần may mắn chiếu cố, hắn thành công thu hoạch được tín nhiệm từ mẹ, trở thành con nuôi của mẹ.

Sau khi mối quan hệ trở nên quen thuộc hắn hướng dẫn mẹ ký kết huyết khế với hắn, sau đó hắn trở thành người trên người, người chủ nông trường trái cây trước kia đã sắp xếp cho ba mẹ hắn công việc an toàn thoải mái nhất, nhận được mức tiền lương phong phú nhất.

Cao tầng bên khu huấn luyện còn ký kết hợp đồng với hắn, chờ hắn đi về sẽ để cho hắn đảm nhiệm giáo quan cao cấp của trại huấn luyện.

Tham vọng trong lòng con người đều sẽ theo thực lực mà không ngừng tăng trưởng,

Dục vọng lúc ban đầu của Cương Mộc chỉ là muốn sống sót, hiện tại hắn càng có nhiều dã tâm.

Bản thân mẹ rất mạnh, ở trong cùng đẳng cấp gần như không có đối thủ, ít nhất Cương Mộc chưa từng gặp được.

- Coi như con khô lâu kia của Cao Bằng nếu ở cùng đẳng cấp cũng không phải đối thủ của mẹ ta chứ.

- Có lẽ, có lẽ ta có thể đi tranh đoạt nhiều hơn.

Cương Mộc nắm chặt nắm tay, hoàn cảnh sinh tồn từ nhỏ để cho hắn hiểu được, có nhiều thứ bản thân phải tự đi tranh đoạt, ngươi không chủ động tranh đoạt sẽ không có ai đưa đến tay của ngươi.

. . .

Cao Bằng ngồi ở chỗ nghỉ ngơi, nhìn về phía các tiểu bằng hữu trên đài đang hừng hực khí thế chiến đấu, trong lòng cũng có chút

ngứa ngáy.

Cao Bằng thổn thức không thôi, cũng do chính mình quá mạnh mẽ cho nên chỉ có thể đảm nhiệm trọng tài.

Nhưng có cơ hội để kiếm tiền tiêu vặt mà để đó không kiếm, xác thực không phải là phong cách của Cao Bằng!

Cao Bằng ngẫm lại, lấy điện thoại di động trong túi quần ra bấm một dãy số.

Bên kia, trong một trang viên cách địa điểm thi đấu hơn mười dặm, trên cành cây bên ngoài cửa sổ cạnh một căn phòng vệ sinh có một thân ảnh màu vàng nho nhỏ đang tập trung tinh thần quan sát, đột nhiên trong cái bọc màu đỏ nó cũng theo hơi rung động,

Sau khi rung động hai giây thì âm nhạc vang lên:

- Dưới cầu trước cửa lớn một đám vịt bơi qua, nhanh tới nhanh tới đếm một chút, bốn năm sáu bảy tám. . .

Ánh mắt Tiểu Hoàng ngốc trệ, chậm rãi dời xuống phía dưới, tầm mắt ngưng kết vào ba lô của mình.

Trong phòng vệ sinh đột nhiên truyền ra một tiếng gào to vang dội:

- Kẻ đáng đâm ngàn đao nào nhìn lén lão nương tắm rửa!

- Oa?

Theo giọng nói này phát ra, Tiểu Hoàng lạch cạch một cái té rớt từ trên cành cây xuống, ngã xuống đất giống như chó đớp c**.

Vụng về đứng lên từ mặt đất, vung vẩy đong đưa cái đuôi nhọn trốn vào lùm cây bên cạnh phòng, đặt mông ngồi chồm chỗm trên mặt đất giống như đang diện bích hối lỗi.

Nhưng mà tiếng chuông điện thoại vẫn vang lên từ bên trong chiếc ba lô màu đỏ. Đầu điện thoại bên kia, Cao Bằng nghi hoặc lẩm bẩm:

- Tiểu Hoàng tại sao còn chưa tiếp điện thoại của mình.

Trong phòng vệ sinh, một người phụ nữ dáng người cường tráng vội vàng mặc quần áo, từ trong phòng bếp lấy ra một chiếc dao phay sau đó sải bước đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

- Lão nương cũng muốn nhìn xem là tên gia hỏa nào không biết xấu hổ, trốn ở ngoài cửa sổ nhìn lén lão nương tắm rửa.

Đi ra khỏi phòng nhìn quét quanh bốn phía, người này có vóc dáng không thua gì Mục Thiết Anh. Khu vực này là nơi người hầu trong sơn trang ở, vị trí tương đối vắng vẻ, buổi tối sẽ có nhiều người hơn một chút, thế nhưng ban ngày có rất ít người.

Lỗ tai của người này lay động một chút, đột nhiên nghe thấy trong bụi cỏ cách đó không xa có tiếng chuông điện thoại di động quen thuộc. Trong đáy mắt người phụ nữ hiện lên một tia hung quang, chậm rãi đến gần. . .

- Cạc?

Theo bụi cỏ bị xốc lên, một con vịt nhỏ màu vàng lông mềm như nhung, trên lưng đeo ba lô nhỏ màu đỏ không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào nàng.

Lý Sơn Liên nghi ngờ nhìn quanh bốn phía, không có phát hiện ra thân ảnh khả nghi nào khác.

Sau đó lại cúi đầu đối mặt với Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng ngơ ngác nhìn Lý Sơn Liên, hơn nửa ngày mới kêu một tiếng:

- Cạc cạc cạc?

Xem ra vừa rồi rình coi ta chính là con vịt nhỏ này, từ tận trong lòng Lý Sơn Liên hiện lên một nỗi thất vọng, sau đó oán giận mắng chửi:

- Tuổi còn nhỏ không lo học giỏi, con vịt không làm lại đi làm lưu manh.

- Cạc cạc cạc.

Tiểu Hoàng không để ý đến Lý Sơn Liên, cả người quay sang hướng khác, sau đó hốt hoảng lắc lư trái phải rời khỏi lùm cây, dần dần từng bước biến mất ở đoạn cuối con đường đá nhỏ . . .

Sau khi rời khỏi đó, lúc này Tiểu Hoàng mới dùng cánh đưa vào trong bọc lấy điện thoại di động ra,

- Cạc?

- Vừa rồi ngươi đang làm gì đó, vì sao không nhận điện thoại của ta.

Cao Bằng bất đắc dĩ nói. Huyết khế có thể giao lưu với Ngự Thú, nhưng cũng có hạn chế về khoảng cách, rời đi một khoảng cách nhất định sẽ không thể nào sử dụng công năng này nữa.

Nhưng may mắn sau khi ký kết huyết khế, Ngự Sử sẽ có thể nghe hiểu được ý tứ trong tiếng kêu của Ngự Thú.

- Ở, đang bận.

Tiểu Hoàng cà lăm nói.

- Được rồi, ta gọi tới là muốn giao cho ngươi một nhiệm vụ, chờ lát nữa ngươi giúp ta đi đánh cược mấy trận.

Cao Bằng nói với Tiểu Hoàng,

- Yên tâm, khẳng định chỉ có lời không bồi thường. Ngươi có thể lấy tiền ăn vặt tháng sau của mình ra đánh cược thêm, sau đó mỗi bữa cơm của ngươi sẽ có thể ăn hai con cá!

- Cạc?

Ánh mắt Tiểu Hoàng sáng lên.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 252: Nhật Ký Đánh Bạc Của Tiểu Hoàng (1)

Cao Bằng cũng không hy vọng chuyện này sẽ bị mấy người Chu Thiên Dân biết được, dù sao nói ra cũng chẳng vinh quang gì.

Hơn nữa thân phận của hắn khá mẫn cảm, nếu như bị nhiều người biết thì về sau khó tránh khỏi sẽ cho rằng mấy trọng tài bọn họ có mờ ám gì đó. Hắn cây ngay không sợ chết đứng, nhưng cũng không thể chịu được lòng người phỏng đoán dèm pha, Cao Bằng cũng muốn càng ít phiền phức càng tốt.

Cao Bằng báo địa chỉ và thắng bại cho Tiểu Hoàng rồi sau đó cúp điện thoại.

Tiểu Hoàng cất điện thoại vào trong bọc, đứng ngây ngốc tại chỗ vài phút mới tỉnh táo lại, cúi đầu nhìn chồng tiền giấy dúm dó trong túi tiền của mình.

Phải chăng chủ nhân đã để ý đến chút tài sản ít ỏi của mình? Tiểu Hoàng đột nhiên cảnh giác.

Sau đó lắc đầu, không có khả năng, Cao Bằng có nhiều tiền nhất. Mình chỉ có chút tiền lẻ, Cao Bằng là đại tài chủ! Tiểu Hoàng vẫn muốn thăm dò kho bạc lớn thần bí kia, nhưng mà Cao Bằng quản lý quá chặt.

Xổ số vui vẻ ở đường Tử Kinh khu Tử Hải của đế đô, xung quanh đường Tử Kinh là tập hợp các khu biệt thự, dọc theo đường cái đi lên, càng lên trên núi thì các trang viên lại càng thêm xa hoa. Người ở nơi này không phú thì quý, cho nên những ngôi nhà ở đây cho dù ngày thường tương đối vắng vẻ nhưng cũng không bao giờ

lo không bán được nhà.

Cửa hàng xổ số vui vẻ là một cửa hàng rất nổi tiếng trong số các cửa hàng xổ số của khu Hoa Hạ, nó là điểm bán chính thức cho nên cũng tương đối chính quy.

Đối với người của khu Hoa Hạ, vô luận là thứ gì có kèm theo hai chữ chính thức thì kiểu gì cũng sẽ dễ dùng.

Cửa hàng không lớn nhưng trang trí bên trong cũng được xem như tinh xảo, điều hòa luôn giữ cho không khí được ổn định mát mẻ. Bình phong bằng chất gỗ sợi 3D đem cửa hàng ngăn cách thành hai bộ phận, một là phòng nghỉ có ghế sô pha, còn có máy chiếu, có thể theo dõi một vài chương trình tivi, ví dụ như giải thi đấu Thanh niên ngự sử toàn thế giới.

Chỉ cần là có trận tranh tài thì nhất định có đặt cược.

Trong phòng nghỉ có mấy người ngồi trên ghế salon, mắt không chớp nhìn trận đấu đang được chiếu.

- À, các ngươi biết không, Cao Bằng này sống ở gần đây.

Ở ghế salon bên trái, một người đàn ông mày rậm mắt to mặc sơ mi ngắn tay màu đen có in hoa văn ho nhẹ một cái, chỉ vào Cao Bằng đang trên TV rồi nói.

- Ở gần đây sao.

Một người đàn ông ngồi bên cạnh ngạc nhiên hỏi.

- Đúng thế, nhưng mà ở trên núi.

Người đàn ông áo đen cười hắc hắc, cầm chén trà trên bàn lên thổi một hơi.

Người đàn ông cất tiếng gọi một người thanh niên:

- Tiểu Trần, trong ấm hết trà rồi, mau lấy thêm một chút trà mà hôm trước ta đặt mua ra pha đi.

Người thanh niên đang ngồi một bên chơi điện thoại tranh thủ thời gian để điện thoại xuống nhanh chóng đi pha thêm trà. Hà tổng mặc dù không phải ông chủ của cửa hàng, nhưng coi như là ông chủ của mình gặp được hắn cũng phải cung kính. Hà tổng thường xuyên đến mua xổ số, ra tay hết sức xa xỉ, mỗi lần đều mua với số lượng lớn.

Tiểu Trần vừa đứng dậy đã nhìn thấy rèm cửa của cửa hàng xao động, có khách nhân đến.

Tiểu Trần vừa nhìn sang đã nhìn thấy một đứa trẻ mặc áo khoác lông màu vàng đi tới.

Một đứa bé nhỏ như vậy mà cũng đến mua xổ số à, xổ số không thể bán cho trẻ vị thành niên.

Tiểu Trần vừa mới chuẩn bị nói ra thì đột nhiên cảm thấy không thích hợp, dụi mắt một cái, sau đó trợn mắt nhìn Tiểu Hoàng.

Một con vịt? Một con vịt đến mua xổ số?

Sau đó hắn nhìn thấy trên vai Tiểu Hoàng cõng theo một cái túi nhỏ màu đỏ.

Đây là một con ngự thú đã có chủ nhân.

Khả năng là giúp chủ nhân đi mua xổ số rồi. Loại chuyện này hắn cũng không phải chưa từng gặp qua, có ít người tương đối lười nên để cho ngự thú trong nhà đi mua đồ ăn, mua đồ ăn vặt, mua thuốc, mua bật lửa, mua xổ số. . .

- Chờ một lát, ta sẽ lập tức đến ngay.

Tiểu Trần áy náy cười với Tiểu Hoàng, ông chủ Hà là khách hàng lớn nên không thể lãnh đạm được.

Giúp ông chủ Hà pha trà xong, Tiểu Trần đi đến trước máy bán xổ số,

- Ngươi muốn mua xổ số sao?

Tiểu Hoàng nghiêng đầu, nó nghe không hiểu Tiểu Trần nói cái gì. Sau đó nó lấy ra một cái di động nho nhỏ từ trong túi, đưa tin nhắn trên điện thoại cho Tiểu Trần xem.

- Mua trận thứ bảy vòng thi đấu thứ hai Trương Dực của khu Hoa Hạ thắng, hơn nữa còn phụ thêm là thắng lợi trong vòng 10p.

Mua Trương Dực thắng, còn mua chiến thắng trong vòng 10p? Tiểu Trần hơi kinh ngạc, lại có một cái lưu ý như thế sao.

Đối thủ của Trương Dực là Liễu Sinh Thôn Hạ của khu Nghê Hồng, Liễu Sinh Thôn Hạ là người đứng đầu của khu Nghê Hồng, danh vọng rất cao, hơn nữa trận đấu trước đã dùng ưu thế tuyệt đối để chiến thắng đối thủ. Mà Trương Dực xếp hạng thứ 9 ở khu Hoa Hạ, trận đấu trước cũng không tỏa sáng, bởi vậy tỷ lệ đặt cược của trận đấu này là 1: 16. Đây là một tỉ lệ đặt cược rất cao, còn tỷ lệ đặt cược của giành chiến thắng trong vòng 10p thì lại càng cao đến mức đáng sợ, là 1:98, nói cách khác mọi người cho rằng đây là chuyện gần như không có khả năng.

- Ngươi muốn mua bao nhiêu tiền?

Tiểu Trần hỏi thăm Tiểu Hoàng, tựa hồ sợ Tiểu Hoàng nghe không hiểu, còn cố ý lấy ra LMB (liên minh tệ) lắc lắc trước mặt Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng nuốt nước miếng một cái, sau đó cúi đầu mở tiểu hồng bao của mình ra, từ bên trong lấy ra một chồng liên minh tệ dúm dó để lên bàn.

Do dự một chút, Tiểu Hoàng đột nhiên lại thò tay thu lại một tờ liên minh tệ rồi giấu vào trong bọc, lưu luyến không rời nhìn số tiền đang để trên bàn, hai mắt nhắm lại, đẩy toàn bộ ra ngoài.

Cao Bằng nói với ta, liều một phen, xe đạp biến môtô, đánh cược một kèo, môtô biến LandRover. Về sau mỗi bữa đều có thể ăn ngon uống say, một bữa cơm có thể ăn ba con tiểu cá khô, ăn một con, ném một con, còn có một con dùng để dọa A Xuẩn.

Tiểu Trần sửng sốt một lát, sau đó cúi đầu đếm tiền.

Đếm đi đếm lại đến 3 lần, Tiểu Trần cuối cùng xác nhận hỏi:

- Tất cả có 5,129 liên minh tệ, có đặt cược toàn bộ hay không.

Tiểu Hoàng nghe không hiểu, ngơ ngác nhìn Tiểu Trần.

Tiểu Trần sau khi hỏi hai lần, cuối cùng bất đắc dĩ nhận lấy tiền, đưa ra một phần xổ số cho Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng tiếp nhận vé xổ số, chăm chú lật xem, cũng không hiểu là đang xem cái gì.

Đem vé xổ số để vào trong bọc, Tiểu Hoàng vụng về rời khỏi cửa hàng.

Bốn giờ rưỡi chiều, trận đấu thứ bảy bắt đầu.

Lý Ngọc đảm nhiệm trọng tài của trận đấu này, đối với nhiều người xem thì kết quả của trận đấu này sẽ không có gì bất ngờ.

Nhưng kết quả cuối cùng lại khiến cho vô số người mở rộng tầm mắt, trong ngắn ngủi không đến 10p mà trận chiến đã kết thúc, người thua lại là Liễu Sinh Thôn Hạ.

- Trương Dực này lại chính là một chú ngựa ô, ngự thú cấp Thủ Lĩnh phẩm chất Sử Thi, hơn nữa còn là hệ Hỏa có tính tấn công cực mạnh. Ngự thú mạnh nhất của Liễu Sinh Thôn Hạ chính

là một đầu quái vật hệ Mộc, hoàn toàn bị khắc chế sỉt sao.

Cao Bằng ngay từ đầu đã biết kết cục của trận đấu này.

Trước TV, một đám ngự thú ngồi ở trên salon, chuẩn xác mà nói là trừ Đại Tử và A Ngốc thì tất cả ngự thú đều ngồi ở trên salon.

Tiểu Hoàng không hiểu quy tắc, nhưng sau khi nó nhận được điện thoại của Cao Bằng thì lập tức vui vẻ nhảy từ trên ghế salon xuống.

- Cá khô! Cá khô! Thật nhiều cá khô!

Nó không ngừng chạy xung quanh ghế salon.

A Xuẩn dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Tiểu Hoàng, nó không thể lý giải được ngoại trừ nước trái cây thì còn thứ gì có thể khiến cho một con vịt vui đến vậy.

Từ trong không gian lấy ra một bình nước trái cây, nhờ A Ban hỗ trợ cắn mở nắp bình, sau đó mở ra tủ lạnh, từ trong tủ lạnh thuần thục lấy ra một chiếc ống hút, vui thích uống một ngụm nước trái cây.

Sau khi trải qua sự kích động ban đầu, Tiểu Hoàng cẩn thận từng li từng tí lấy ra tấm vé xổ số từ trong bọc. Quan sát một lát, đột nhiên cảm thấy tờ giấy này có chút xấu, bởi vì nó không có lông. Cất lại vé xổ số vào trong bọc, vỗ vỗ một cái, Tiểu Hoàng vừa lòng thỏa ý, đây chính là tiểu cá khô của nó!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 253: Nhật Ký Đánh Bạc Của Tiểu Hoàng (2)

Buổi tối khi trở lại sơn trang, vừa về đến nhà Cao Bằng đã nhìn thấy một cái bóng màu vàng đột nhiên lao tới. Cao Bằng không tránh kịp bị đụng bay, cái mông tiếp đất theo kiểu bình sa lạc nhạn.

Cao Bằng,

- . . .

Nhìn Tiểu Hoàng không cao nhưng cơ bắp dưới lớp áo khoác gồ lên thành từng khối, Cao Bằng cả giận nói,

- Mày còn muốn cá khô nữa hay không?

Tiểu Hoàng tranh thủ thời gian gật đầu.

Cao Bằng lườm một cái, vỗ vỗ mông đứng dậy,

- Đi thôi.

Gọi A Ban đi qua, cưỡi trên người A Ban, lại nói một tiếng với quản gia sơn trang rồi mang theo Tiểu Hoàng và A Ban rời khỏi sơn trang. Với chiến công của mình từ chiều đến lúc ra ngoài Tiểu Hoàng vẫn luôn ở trạng thái phấn khởi, không kịp chờ đợi muốn lĩnh thưởng.

Tiền, chỉ có bỏ vào túi của mình thì mới là tiền của mình, từ nhỏ Tiểu Hoàng đã hiểu rõ đạo lý này. Rau dại côn trùng trên núi nhiều như vậy nhưng đều không thuộc về nó, bất cứ lúc nào cũng có thể bị những quái vật khác cướp đi.

Đợi sau khi đến gần trung tâm đổi tặng phẩm Cao Bằng mới bảo A Ban dừng lại,

- Chúng ta sẽ không lên đó. . . tờ vé số này dùng thẻ căn cước ngự thú của Tiểu Hoàng để mua, cho nên tự mày phải đi lĩnh thưởng.

Cao Bằng chăm chú nhìn Tiểu Hoàng nói.

Tiểu Hoàng ngoái đầu lại nhìn Cao Bằng,

- Cạc?

- Tiền thưởng của mày thì mày phải tự mình đi lĩnh, tao đi theo làm gì?

Cao Bằng sa sầm mặt, nếu như bị người khác nhận ra thì thật lúng túng.

. . .

Trung tâm đổi tặng phẩm, trước kia cũng có rất nhiều người trúng thưởng lớn vì che giấu tai mắt người khác mà mang mặt nạ đến đây lĩnh thưởng.

Có vài người cẩn thận hơn, thậm chí còn trực tiếp mặc nguyên một bộ trang phục thú bông lên người nữa.

Tiểu Hoàng cao một mét bảy, vóc dáng cũng sàn sàn với người bình thường, cộng thêm việc Tiểu Hoàng còn mặc áo khoác bên ngoài nên nhìn qua chẳng khác nào một người lĩnh thưởng mặc trang phục thú bông.

Lúc này trung tâm đổi tặng phẩm không có bao nhiêu người, nhìn qua có chút vắng vẻ.

Nhìn thấy Tiểu Hoàng đi tới, vài nhân viên công tác vội vàng đi qua nghênh đón,

- Xin chào ngài, ngài đến là để đổi tặng phẩm phải không ạ?

- Cạc.

- Tiên sinh, mời nói.

- Oa.

- . . .

- Bảo an, bảo an.

Nhân viên công tác lớn tiếng gọi bảo an.

- Ầm!

Tiểu Hoàng hung hăng vỗ mạnh tờ vé số trong tay lên bàn, âm thanh rất vang dội, mang theo một cỗ khí thế vênh váo tự đắc. Vóc dáng Tiểu Hoàng không cao nhưng lại dùng ánh mắt nhìn từ trên cao xuống để nhìn những người ở đây.

- y. . .

Nhân viên công tác trông thấy tờ vé số liền hiểu ra có lẽ mình đã hiểu lầm, vội vàng cúi đầu xin lỗi.

- Chào ngài, lĩnh thưởng cần dùng chứng minh thư của ngài để đăng ký ạ.

Nhân viên công tác ôn nhu nói.

Tiểu Hoàng thò tay vào túi mò mẫm một hồi, sau đó móc ra một tấm thẻ căn cước giao cho nhân viên công tác, bàn tay nhân viên công tác trầm xuống, lực lượng của vị tiên sinh này quả là lớn. Cầm lên xem xét: Chứng minh thân phận ngự thú đời thứ nhất. Tên đăng ký: Kim Cương Ma Áp. Số hiệu đăng kí: 5811919.

Nhân viên công tác,

- . . .

Hắn đột nhiên rất muốn hỏi một câu, có phải ngươi đến đập quán hay không? Ngươi cầm chứng minh thân phận của ngự thú nhà ngươi ra đây làm gì?

- Chào ngài, cái này cần thân phận của chính bản nhân ngài. . .

- Cạc!

Tiểu Hoàng hơi không kiên nhẫn phất phất tay.

Im lặng chốc lát, nhân viên công tác đột nhiên phát hiện hình như người này không phải mặc trang phục thú bông mà thật sự là một con vịt.

Trải qua một chút trắc trở ngắn ngủi, cuối cùng Tiểu Hoàng đã cầm được tiền thưởng vào tay như ý nguyện.

Dù sao ngự thú đánh bạc mặc dù hiếm thấy nhưng cũng không phải là không có, có vài ngự thú đánh bạc thành nghiện cũng thường xuyên đánh bạc.

- Thế nào, đã lấy được tiền chưa?

Cao Bằng nhìn thoáng qua cái ba lô nhỏ màu đỏ đã phình lên của Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng thấy thế vội vàng duỗi cánh trái ra ôm chặt lấy bọc nhỏ,

- Ta!

- Được được được, biết là của ngươi rồi, ta không cướp đâu.

Cao Bằng tức giận vỗ vỗ đầu Tiểu Hoàng.

- Chút tiền ấy của ngươi ta còn chướng mắt.

Tiểu Hoàng ồ lên một tiếng, sau đó mở miệng túi ra lén lút nhìn tiểu kim khố của mình một chút, sau khi nhìn thấy nhất thời đờ đẫn. . . Đời này của nó chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy.

Buổi tối, Cao Bằng ăn cơm tối xong ngồi trên sô pha xem chương trình giải trí giết thời gian, xem một hồi liền cảm thấy có chút nhàm chán, nhưng đúng này Tiểu Hoàng chợt lén lút bò lên ghế sô pha, dùng hai cái cánh mát-xa vai cho Cao Bằng để lấy lòng.

- Chuyện gì vậy Tiểu Hoàng?

- Cao Bằng ngươi thật là đẹp trai, ngươi là kẻ không có lông đẹp trai nhất trong những kẻ mà ta từng gặp.

Tiểu Hoàng nói với vẻ vô cùng thành thật.

Cao Bằng cười ha ha, vỗ vỗ cánh Tiểu Hoàng,

- Biết rồi thì cứ để nó nát trong bụng đi, không nên suốt ngày nói ra ngoài, sẽ ảnh hưởng không tốt.

Tiểu Hoàng tiếp tục mát-xa cho Cao Bằng. Qua một hồi lâu, Tiểu Hoàng rốt cục nhịn không được hỏi thăm:

- Cao Bằng, ngươi còn có tin tức nội bộ không?

- Có, đương nhiên là có, chẳng lẽ mày lại muốn mua lần nữa sao?

Cao Bằng nghiêng đầu qua nhìn Tiểu Hoàng một cái, đương nhiên hắn biết chút tâm tư nhỏ này của Tiểu Hoàng rồi, nhưng vẫn không nhịn được muốn đùa giỡn tên nhóc này một phen.

Tiểu Hoàng nghe Cao Bằng nói vẫn còn, hai mắt trực tiếp trừng lớn, nuốt một ngụm nước bọt, gật mạnh đầu!

- Đánh bạc không tốt.

Cao Bằng lắc đầu,

- Hôm nay chỉ chơi một chút cho vui mà thôi, thuận tiện cho mày kiếm chút tiền lẻ, mày cũng đừng nhiễm thói đánh cược rồi thành nghiện.

- Không có, ta không có.

Tiểu Hoàng cãi lại.

- Được rồi, ngủ sớm một chút đi, đừng nghĩ mấy thứ không thực tế này nữa.

Cao Bằng vỗ vỗ đầu Tiểu Hoàng. Đúng lúc này chuông điện thoại của Cao Bằng vang lên, Cao Bằng cầm điện thoại bấm nghe.

- Xin chào. . . ừm, tôi là Cao Bằng, xin hỏi có chuyện gì không?

- Oh, Trịnh Kiêu à, tôi biết, đó là tuyển thủ khu Hoa Hạ chúng ta. Tôi vẫn rất xem trọng cậu ta, có thực lực, có bốc đồng, cũng có tinh thần phấn đấu. . . Có thể, sau khi cuộc tranh tài kết thúc có thể tìm thời gian ăn bữa cơm.

Cao Bằng cúp điện thoại, giống như cười mà không phải cười. Người vừa gọi điện thoại tới là cha của Trịnh Kiêu, trong lời nói có chút tôn sùng với hắn, dường như có ý tứ muốn Trịnh Kiêu lăn lộn với hắn.

Kỳ thật cái này cũng rất bình thường, bởi vì thời gian hai ngày qua, Cao Bằng cũng không tận lực giấu diếm nên thân phận đã lộ ra.

Thái tử gia của tập đoàn Nam Thiên, Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ kiêm thiên tài Dục thú sư, chỉ một tháng nữa là tròn mười chín tuổi. Từng cái danh hiệu lóe sáng như hào quang chiếu rọi trên đầu Cao Bằng, hắn đã trở thành nhân tài mới xuất hiện nổi danh nhất trong nước.

Dưới tình huống này tự nhiên không thiếu người muốn đi theo Cao Bằng, hóng mát dưới tán đại thụ. Kỷ Hàn Vũ cộng thêm Cao Bằng khiến rất nhiều người xem trọng tương lai của tập đoàn Nam Thiên.

Trịnh Kiêu, Cao Bằng nhớ lại một thanh niên gầy gò nhưng khá cao với làn da trắng nõn, dường như không thích nói nhiều, thích giam mình trong một góc chơi di động.

Có thực lực có bốc đồng chỉ là những lời qua quít của Cao Bằng mà thôi, ngự thú của Trịnh Kiêu thuộc tầm trung trong các tuyển thủ, nhưng dù sao cũng là nhân tài được tuyển chọn tỉ mỉ từ trong vô số Ngự Sử sinh, vẫn có giá trị bồi dưỡng.

Nhận điện thoại xong, phát hiện Tiểu Hoàng vẫn còn đứng bên cạnh nhìn mình chằm chằm,

- Ngươi còn ngây ra đó làm gì? Quay về ngủ đi!

Tiểu Hoàng không cam lòng quay về phòng, trằn trọc không yên, nhìn mặt trăng ngoài cửa sổ, đây là lần đầu tiên nó bị mất ngủ. . .

Ngày thứ hai, sau khi Cao Bằng tiếp tục đi tham gia thi đấu.

Tiểu Hoàng mang cặp mắt thâm quầng từ trong nhà đi ra, lén lén lút lút tới tìm A Ban.

- A Ban, giúp ta một chuyện.

A Ban đang nghe giảng sách giáo khoa ngữ văn của học sinh tiểu học từ âm-li nghi ngờ quay đầu,

- Chi chi?

- Ngươi là người đọc sách có văn hóa nhất trong thôn chúng ta.

Tiểu Hoàng cất lời nịnh nọt.

A Ban tằng hắng một tiếng, không nhịn được cào cào móng vuốt trên đất, nghe thấy Tiểu Hoàng tán dương quả thực khiến nó rất đắc ý.

Sau đó A Ban hơi khó hiểu đưa mắt nhìn Tiểu Hoàng, cái tên Tiểu Hoàng này không phải là giả đấy chứ. Nó nhớ lúc Tiểu Hoàng vừa mới tới cũng rất ít khi nói chuyện, cứ ngơ ngơ ngác ngác ngồi ngẩn người ở trong góc giống như A Ngốc.

Hiện tại quen thuộc lại đột nhiên trở nên nhiều lời như vậy.

Có điều những lời này của Tiểu Hoàng cũng khiến nó rất hưởng thụ, nó quả thật là một con ngự thú duy nhất dưới tay Cao Bằng có thể đọc sách biết chữ.

A Ban đột nhiên có chút cảm kích hành vi bắt nó học Hán ngữ của Cao Bằng trước đó.

- Gấp cái gì?

A Ban muốn học tập tư thế ngồi của Cao Bằng, mấy cái vuốt nhện đan vào nhau, cổ nhấc lên cao —— mặc dù nó cũng không có cổ, nói với vẻ ung dung thong thả.

- Giúp ta viết mấy câu, toàn mua Trịnh Kiêu thắng.

Tiểu Hoàng lôi ra một tấm ván gỗ từ sau lưng đặt trước mặt A Ban, đêm qua nó chú ý tới Cao Bằng có nói Trịnh Kiêu rất không tệ, mua Trịnh Kiêu chắc chắn sẽ không thua thiệt!

A Ban nhìn vào mắt Tiểu Hoàng, có chút do dự,

- Ngươi muốn đi đánh bạc?

- Không, không phải, nhân loại đánh bạc mới tính là đánh bạc, còn ta chỉ là một con vịt sao có thể coi là đánh bạc được!

Tiểu Hoàng có chút kích động, mặt đỏ tía tai.

- Hừ, nếu bị Cao Bằng phát hiện, ngươi cũng đừng bảo là do ta viết.

A Ban thong thả ung dung nói.

- Dễ nói, ta khẳng định không nói là ngươi.

Tiểu Hoàng vỗ bộ ngực đảm bảo,

- Chờ ta phát tài lớn, ta mời ngươi ăn cá khô!

Sau đó A Ban dùng móng vuốt sắc bén của nó xem như ngòi bút trực tiếp viết mấy chữ lên tấm bảng gỗ, mảnh gỗ vụn văng khắp nơi.

Buổi chiều, một thân ảnh nhỏ bé màu vàng hùng hục lao xuống núi, chạy vào tiệm xổ số liền ném tấm ván gỗ xuống đất.

- Cạc!

Tiểu Trần kinh ngạc nhìn Tiểu Hoàng, lại là con vịt này.

Hắn có ấn tượng cực kì sâu sắc đối với con vịt này.

Hôm qua chạy tới mua Trương Dực thắng trong mười phút, kết quả lại thật thắng lợi trong mười phút! Điều này quả thật khiến Tiểu Trần phải mở rộng tầm mắt, hắn nhớ kỹ hình như là được gấp 97 lần! Nhiều tiền như vậy, hắn tích góp nhiều năm cũng không bằng.

Đồng thời hắn cũng vô cùng hiếu kỳ đối với chủ nhân thần bí sau lưng Tiểu Hoàng, xem ra đó là một vị cao thủ.

Nhặt tấm ván gỗ trên đất lên —— Trịnh Kiêu chiến thắng?

Tiểu Trần nhìn ghi chép thi đấu một chút, vòng thứ hai trận thứ mười bốn, Trịnh Kiêu khu Hoa Hạ quyết đấu với Benoa khu Đại Anh Quốc. Tỉ lệ đặt cược là 1:6, nói cách khác công ty cho

rằng tỉ lệ Trịnh Kiêu chiến thắng khá thấp.

- Ách, vị cao thủ này lại muốn đánh cược lần nữa.

Tiểu Trần nổi lòng khâm phục với chủ nhân chưa từng gặp mặt kia của Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng lấy hết tất cả tiền đổi được hôm qua từ trong túi xách nhỏ màu đỏ để lên bàn, hào tình vạn trượng!

- Cạc (mua)!

Bỏ vé số vào túi xách, Tiểu Hoàng cảm thấy chân mình cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, tựa như giẫm trên bông.

Nó đã bắt đầu ước mơ cuộc sống phát tài sau này của mình.

Hừ, Cao Bằng hẹp hòi, lại không nói cho ta, chính ta vẫn có thể phát tài như thường!

Tiểu Hoàng cao hứng bừng bừng về đến nhà, hắn đột nhiên cảm thấy mình chính là con vịt giàu có nhất thế giới.

Buổi tối, Cao Bằng về đến nhà liền nhìn thấy Tiểu Hoàng vội vàng chạy tới, lấy một tờ vé số từ trong túi xách ra đưa cho Cao Bằng,

- Cao Bằng, ngươi giúp ta nhìn xem, ta có thể kiếm bao nhiêu tiền?

- Kiếm cái gì?

Cao Bằng sửng sốt một chút, nhận lấy tờ vé số trên cánh Tiểu Hoàng.

Sau khi nhìn thấy rõ tỉ lệ bồi và cả thắng bại bên trên, khóe miệng Cao Bằng co giật,

- Hôm nay ngươi đã lén đi mua sao?

- Ừm!

Tiểu Hoàng đắc ý ngẩng cổ lên, còn tiện thể chống nạnh, bộ dạng rất hài lòng.

- Haiz.

Cao Bằng thở dài, dùng ánh mắt thương hại nhìn Tiểu Hoàng.

- Sao ngươi lại mua Trịnh Kiêu thắng. . . Ngươi có phải ngốc hay không?

- Cái gì?

Tiểu Hoàng ngốc trệ, đây là ý gì.

- Nói cách khác, một phân tiền ngươi cũng không lấy được.

Cao Bằng vỗ vỗ bả vai Tiểu Hoàng.

- Ngươi nói cái gì! Thua sạch rồi?

Tiểu Hoàng trợn mắt há hốc mồm.

- Tiếp nhận sự thật đi, buổi chiều Trịnh Kiêu thua, toàn bộ tiền trong tiểu kim khố của ngươi đều đã đổ xuống sông xuống biển hết rồi.

Cao Bằng lắc đầu quay người rời đi.

- Vịt lương của mày đã thua sạch rồi!

Chỉ để lại thân ảnh cô độc mà tuyệt vọng của Tiểu Hoàng ở sau lưng.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 254: Chung Kết

Mãi cho đến sắc trời dần tối Tiểu Hoàng mới từ ngoài phòng đi vào nhà, chỉ là thân ảnh đó nhìn qua có vẻ rất tiều tụy.

- Lệ lệ?

Tiểu Diễm nuốt một con cá lớn mập mạp từ trong thùng vào bụng, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Tiểu Hoàng. Không biết có phải do nó bị ảo giác hay không, tại sao lại cảm thấy bộ dạng của con vịt này rất tiều tụy.

Tiểu Hoàng mặt ủ mày chau đặt mông ngồi trên mặt đất, đồ ăn trước mắt dù có ngon thế nào đi nữa cũng không thể dụ dỗ được nó.

Mình thật ngốc, đúng là ngốc.

Bây giờ Tiểu Hoàng rất muốn khóc, nhưng nó biết mình là một con vịt nhỏ rất kiên cường, một con vịt nhỏ kiên cường sẽ không bao giờ khóc.

Bây giờ tạm thời Cao Bằng không muốn quan tâm tới con vịt tham lam này. Rõ ràng chính mình đã kiếm lời giúp nó một bút tiền tài bất nghĩa, kết quả cái tên này lại lén lút giấu bản thân đi mua, lại còn đặt cược nhiều như thế, chỉ sợ số tiền mà hắn kiếm được ngày hôm qua đều dùng hết để đánh bạc rồi.

- Tự gây nghiệt!

Cao Bằng cười lạnh.

Tiểu Hoàng nước mắt lưng tròng tủi thân nhìn Cao Bằng, vốn đang muốn nhận được chút an ủi từ Cao Bằng, kết quả lại nhận

được một câu trả lời tàn khốc như thế, Tiểu Hoàng thiếu chút nữa đã khóc rống lên.

- Ta hỏi ngươi, ngươi làm thế nào để ông chủ tiệm bán cho ngươi? Chắc chắn chủ tiệm không thể nào nghe hiểu ngươi đang nói gì rồi.

Cao Bằng đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, giống như cười mà không phải cười nói với Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng còn tốt, nhất thời chưa kịp phản ứng, nhưng A Ban đang đứng cách đó không xa lại giật mình một cái.

Mình sớm đã biết cái con vịt Tiểu Hoàng này không phải thứ đáng tin cậy gì mà.

A Ban đột nhiên đứng ngồi không yên, trong lòng làm thế nào cũng không thể bình tĩnh lại. Vụng trộm nhìn thoáng qua bóng lưng Cao Bằng, chắc hẳn còn chưa phát hiện ra là mình làm đâu.

Ngay sau đó nó đứng dậy, thừa cơ chạy trốn mất tích.

- A Ban là một con nhện có văn hóa, chữ viết của hắn siêu đẹp mắt.

Tiểu Hoàng lắp bắp nói.

A Ban đang chạy trốn nghe thấy những lời này thiếu chút nữa ngất đi, tranh thủ thời gian chạy tới sau vườn đào hố đem mình chôn xuống đó.

Chuyện này không có quan hệ gì với mình, mình là kẻ vô tội.

A Ban đột nhiên cảm thấy thân phận nhện có văn hóa của mình cũng không an toàn cho lắm. Mình biết đọc sách, còn biết viết chữ nữa, có thể nào vì bản thân mình biết quá nhiều thứ nên sẽ bị Cao Bằng nghi kỵ hay không.

- À, thì ra là A Ban sao.

Cao Bằng gật đầu đi đến đằng sau vườn, lấy chân đạp lên một chỗ đất vừa được đào lên, lạnh giọng nói.

- Đừng có mà giả chết, có phải ngươi cảm thấy chữ viết của mình rất đẹp mắt đúng không. Phân dính trên mông của mình còn chưa lau sạch mà đã có thời gian đi quản chuyện của người khác, nếu như ngươi thích học tập như thế thì hãy học ngữ văn tới trình độ cao trung đi.

Trải qua trận phong ba này, ngày thứ hai Tiểu Hoàng ôm một cuối sách dày cộm ngồi ở góc phòng, trên bìa sách viết « Tài chính và Phố Wall ».

Tiểu Hoàng ôm cuốn sách này ngồi ngây ngốc hết 3 tiếng.

Cuối cùng nó đứng dậy, yên lặng đi tới bên cạnh thùng rác rồi ném cuốn sách vào bên trong.

- Không học được!

Tiểu Hoàng yên lặng nói, sau đó cúi đầu đưa mắt nhìn lên cơ ngực phình lên của mình. Tự dưng Tiểu Hoàng nghĩ tới cái gì đó, thì ra mình vẫn luôn sai lầm.

…..

Hôm nay chính là ngày bắt đầu vòng tranh tài thứ ba, khác biệt với hai vòng trước chính là vòng thứ ba đã hủy bỏ cơ chế những tuyển thủ trong cùng một khu vực không thể đấu với nhau.

Bây giờ vòng thứ ba còn lại mười sáu tuyển thủ, so với sáu mươi tư người vòng thứ nhất thì đã đào thải hết ba phần tư.

Người có thể đến vòng thứ ba này trên cơ bản đều là hạt giống đứng đầu các đại khu, cho dù trước đây có phải là hắc mã hay

không thì bây giờ họ cũng biến thành thiên tài của các đại khu.

Mười sáu người nghe thì cũng không ít, nhưng mà phân đến mỗi đại khu tương ứng thì nhân số không nhiều lắm, mỗi khu nhiều thì chỉ khoảng ba bốn người, ít thì một hai người, thậm chí có khu toàn quân bị diệt.

Khu Hoa Hạ bây giờ có bốn người tiến vào vòng ba, theo thứ tự là Trương Dực, Quân Mạc Y, Cao Nhạc Sĩ, Long Băng Vũ.

Hiện nay là khu có số tuyển thủ thăng cấp nhiều nhất, cũng coi như cho Hoa Hạ nở mày nở mặt được một lần.

Ngự Sử có thể thăng cấp đến giai đoạn này đều có ngự thú thành danh của riêng mình, cũng là một con ngự thú mạnh nhất và là chủ lực trung tâm của đám ngự thú trong tay họ.

Ngự thú chủ lực của Trương Dực là Thiên Hỏa Khuyển hệ Hỏa, trên mạng bị người nhiều chuyện xưng là Hỏa Cẩu Vương. Căn cứ tin tức ngầm, Trương Dực đã từ chối cái danh xưng này.

Ngự thú chủ lực của Quân Mạc Y là Hắc Hoặc Thủy Mãng, mà ngự thú chủ lực của Cao Nhạc Sĩ là một con Huyết Giác Khải Lang cấp Thủ Lĩnh phẩm chất Hoàn Mỹ.

Còn Ngự thú chủ lực của Long Băng Vũ là một con Cực Địa Kim Quy phẩm chất Hoàn Mỹ.

Chỉ có Thiên Hỏa Khuyển của Trương Thiên Dực là phẩm chất Sử Thi, còn lại ba ngự thú chủ lực kia chỉ có phẩm chất Hoàn Mỹ, coi như ở trong loại tranh tài cỡ lớn này thì phẩm chất Sử Thi vẫn cực kỳ hiếm thấy.

Vận may rất tốt, bốn tên tuyển thủ của khu Hoa Hạ không có phát sinh nội chiến, toàn bộ đều bị ghép đôi với các tuyển thủ của đại khu khác.

Sau khi có kết quả rút thăm, bốn tuyển thủ đều thở dài một hơi, Cao Bằng không có đảm nhiệm vai trò trọng tài trong trận đấu của bốn người bọn họ.

Không biết vì sao trong khoảng thời gian này, trên internet truyền lưu một cỗ tà phong…

Tám tuyển thủ của Hoa Hạ bị đào thải trong đó có sáu người là do Cao Bằng đảm nhiệm vai trò trọng tài.

Đương nhiên sáu tuyển thủ kia đúng là tài nghệ không bằng người, khán giả cũng thấy rất rõ ràng, nhưng cái tỷ lệ này cũng quá trùng hợp rồi.

Dù cho không tin những thứ này nhưng cũng có không ít người nhịn không được phải nói thầm.

Cao Bằng cũng dở khóc dở cười, chuyện này thật ra không liên quan gì tới hắn, hắn cũng là người khu Hoa Hạ, hắn đương nhiên hi vọng tuyển thủ khu Hoa Hạ có thể thắng lợi.

Nhưng tuyển thủ đánh không lại, mà hắn thân là trọng tài cũng không thể xắn tay áo tự thân lên trận được. Cao Bằng bất đắc dĩ, trên thực tế vị trí trọng tài này cũng không có gì hay, ngoại trừ ngay từ đầu còn có chút kích động, còn lại chỉ là sự lặp lại khô khan mà thôi.

Đối thủ Trương Dực là hạng nhất khu Ưng Liệt, Brownie. Lúc trước đệ nhất khu Hoa Hạ Du Lạc chính là bị Brownie đào thải, bởi vậy có rất nhiều người có sự chờ mong rất lớn đối với trận đấu này.

Thậm chí Trương Dực bị rất nhiều người chụp mũ là hy vọng của toàn thôn.

Ngự thú hệ Hỏa phẩm chất Sử Thi quyết đấu ngự thú hệ Mộc phẩm chất Sử Thi, kết quả của trận đấu này cũng làm rất nhiều

người mong chờ. Từ vừa mới bắt đầu Thiên Hỏa Khuyển của Trương Dực đã ở vào thượng phong, trên sàn thi đấu liệt diễm ngập trời, sóng lửa cực nóng từng tầng từng tầng đập vào mặt, thiêu đốt cho Ai Hào Xà Thụ kêu thảm không thôi.

Tiếng kêu của Ai Hào Xà Thụ rất quỷ dị, tiếng khò khè phát ra từ trong hốc cây, cuối cùng vẫn là Brownie chủ động lựa chọn đầu hàng, đau lòng mang theo ngự thú xuống tiếp nhận trị liệu.

Sau khi tiến vào vòng tranh tài thứ ba tiến độ đột nhiên tăng nhanh, từng tràng chiến đấu kịch liệt đặc sắc để cho người xem bên ngoài hò hét đã nghiền, cái giá vé vào cửa này cũng coi như đáng giá.

Ngự thú cấp Thủ Lĩnh đã có thể làm được nguyên tố ngoại phóng, chỉ là không có khủng bố như ngự thú cấp Lĩnh Chủ thôi, nhưng đặc hiệu lại không kém chút nào. Từng quyền va chạm kịch liệt, một số người xem thấy chỗ đặc sắc thậm chí không nhịn được cao giọng gào thét.

Cao Bằng nhìn thấy tất cả những thứ này, đột nhiên hắn nghĩ tới đấu thú trường dưới mặt đất.

Thật ra thì cũng không có bao nhiêu khác biệt?

Chỉ là một bên khoác cờ xí chính thức, còn một bên là thi đấu phi pháp.

May mà mình chỉ là một trọng tài, Cao Bằng đột nhiên cảm thấy may mắn.

Dịch: Trúc

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 255: Trọng Đồng Hải Lam Long

Kể từ khi chiến thắng Brownie, Trương Dực lập tức trở thành tuyển thủ có hy vọng đạt giải quán quân lớn nhất của giải đấu này.

Có vài người thậm chí cho rằng Trương Dực chính là tuyển thủ mạnh nhất trong số các tuyển thủ lần này.

Trương Dực có phải mạnh nhất hay không Cao Bằng không biết, nhưng mà có một người có thực lực tuyệt đối không kém gì Trương Dực.

Cao Bằng liếc nhìn danh sách tuyển thủ trong tay, cuối cùng chú ý đến bức ảnh chân dung một người trong đó.

Tóc vàng mắt xanh, mũi cao thẳng, gương mặt còn có một vài vết tàn nhang, mặc chiếc váy trắng nhạt màu sắc sặc sỡ, có loại cảm giác giống như tiểu tỷ tỷ nhà bên.

(Tính danh tuyển thủ): Daisy

(Khu tuyển thủ): Khu Đại Anh Quốc

(Thứ tự tuyển thủ): Hạng hai khu Đại Anh Quốc

(Tên Ngự Thú): Hải Lam Long

Hải Lam Long là một con quái vật cùng loại với Xà Cảnh Long ở thời đại khủng long, chỉ có điều thân thể tứ chi càng thêm thon dài, là sinh vật biển lưỡng cư.

Nhưng mà loại sinh vật này cũng có nhược điểm riêng, khi ở trong hoàn cảnh nước cạn mới có thể phát huy ra chiến lực lớn nhất của nó, đây cũng là nguyên nhân vì sao Hải Lam Long lại không được những tuyển thủ khác coi trọng.

Rốt cuộc thì thi đấu ở trên đất liền, tuy rằng Hải Lam Long có thể sinh tồn ở đây, nhưng mà năng lực hành động vẫn sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn.

Ở bên cạnh bức ảnh của Daisy là một tấm ảnh chụp Hải Lam Long.

Đây là một tên đại gia hỏa có thể tích khổng lồ, chiều dài không dưới hai mươi mét, chiếc cổ rắn tráng kiện có hình giọt nước, phía trên được che kín bởi những chiếc vảy màu xanh lam, trong con ngươi màu vàng nhạt là một đôi trọng đồng.

Đường thẳng đen kịt dựng thẳng chia cắt con mắt thành hai nửa, cộng thêm một đôi trọng đồng khiến con mắt của nó nhìn qua vô cùng mê hoặc.

【 Tên quái vật 】: Hải Lam Long (Trọng Đồng biến dị thể)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Sử Thi

【 Đẳng cấp quái vật 】: cấp 34

【 Năng lực quái vật 】: Lân phiến dẻo dai rắn chắc lv2, Động thái thị giác lv2, Chưởng khống Hệ Thủy lv2.

【 Đặc tính quái vật 】: Trọng Đồng (Năng lực tiên thiên. Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Tăng cường động thái thị giác, có thể tăng cường thị lực rất nhiều.

Hiệu quả ②: ? không kích hoạt.

Hiệu quả ③: ? Không kích hoạt.)

Trái tim cuồng bạo (Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Tăng cường tố chất thân thể, chú trọng về sức chịu đựng và sức bật.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Trong thời gian ngắn bạo phát lực lượng thân thể, tăng cường rất lớn sức bật.)

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thủy

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Lôi

【 Nhu cầu tấn chức phẩm chất Truyền Thuyết 】:. . .

Trọng Đồng, cái này đúng là một năng lực hiếm thấy, cực kỳ hi hữu. Cao Bằng vốn tưởng rằng chỉ có nhân loại mới có, kết quả không nghĩ tới quái vật cũng có Trọng Đồng.

Hơn nữa Trọng Đồng tiên thiên bẩm sinh như vậy lại còn bổ sung thêm một đặc tính quái vật.

Giống như A Ngốc tiến hóa đạt được Huyết Ti Tâm, đây là một loại khí quan siêu việt, có được đủ loại năng lực siêu phàm.

Năng lực của con Hải Lam Long này thiên hướng cường hóa thân thể.

Trên thực tế Cao Bằng phát hiện một chuyện rất kỳ quái, chỉ cần là sinh vật trên Địa Cầu tiến hóa thành quái vật thì lộ tuyến tiến hóa của đại đa số bọn chúng đều tương đối chú trọng về lộ tuyến thân thể.

Đây là một phát hiện rất thú vị, có lẽ bởi vì nguyên tố trên Trái Đất vừa mới phục hồi? Nhưng mà như vậy cũng không quá thỏa đáng.

Mà đa số quái vật ở dị giới theo vết nứt không gian đi ra đều chú trọng phương diện nguyên tố, đồng dạng đều là thuộc tính nguyên tố. Ở trên phương diện nguyên tố, quái vật đến từ dị giới

khống chế càng thuận buồm xuôi gió.

Một phương người được một phương thuỷ thổ nuôi dưỡng, theo ý nào đó thì bầu không khí của Địa Cầu còn rất bưu hãn.

Hải Lam Long có ưu thế về hình thể và thuộc tính, dù cho phải chiến đấu trên đất bằng cũng không thể nói là sẽ không đánh lại Thiên Hỏa Khuyển.

Nếu như ở hoàn cảnh thủy vực ẩm ướt, Cao Bằng thậm chí có thể trực tiếp xác định thắng bại của trận đấu này.

Mà Daisy tựa hồ cố ý giấu dốt, trong mấy trận chiến trước rất ít khi để cho Hải Lam Long xuất hiện.

Cao Bằng tuy rằng không phải là tuyển thủ dự thi, nhưng mà cũng nhìn thấy rõ ràng mọi chuyện.

. . .

Cũng đúng như suy đoán của Cao Bằng, Daisy một đường tấn cấp về phía trước.

Tuy rằng mỗi trận chiến nhìn qua đều là thắng hiểm. . .

Chỉ có thể nói là giống như một vở kịch, toàn bộ nhờ hành động.

Tuyển thủ bên phía khu Hoa Hạ cũng lấy được thành tích không tệ, Quân Mạc Y cuối cùng dừng ở vị trí thứ năm trên bảng tổng, Long Băng Vũ đứng thứ bảy, còn Cao Nhạc Sĩ đạt vị trí thứ mười một.

Mà Trương Dực đã giết tới trước bốn.

Hiện giờ tất cả tuyển thủ tấn cấp trước bốn đều có được Ngự Thú phẩm chất Sử Thi.

Mỗi một tuyển thủ đều là Ngự Sử trẻ tuổi được mỗi đại khu chọn kỹ lựa khéo.

Tại giải đấu này tổng cộng mới chỉ xuất hiện 5 Ngự Sử có được Ngự Thú phẩm chất Sử Thi.

Cao Bằng đột nhiên cảm thấy Ngự Thú của mình cũng có thể đưa ra đấu một hồi.

Tuy rằng phẩm chất Sử Thi tương đối hiếm thấy, nhưng cũng không đến mức thưa thớt như vậy.

Chỉ có thể nói những Ngự Sử tân thủ này chủ yếu còn đặt trọng tâm lên việc đề thăng đẳng cấp Ngự Thú, chỉ cần có thể đạt tới phẩm chất Hoàn Mỹ thì sẽ không ảnh hưởng đến việc tăng lên đẳng cấp tiếp theo. Đợi đến lúc tăng cấp rồi thì lại tấn chức phẩm chất, điều này chắc hẳn là mạch suy nghĩ chung của tuyệt đại đa số mọi người.

Dù sao thì việc đề thăng phẩm chất Ngự Thú tương đối khó khăn, mà đề thăng đẳng cấp lại tương đối dễ dàng, hơn nữa lại rất nhanh có thể đạt tới hiệu quả dựng sào thấy bóng.

Bên trên sân thi đấu, một con chó to lớn thân dài năm mét, cao gần ba mét, có bộ lông đỏ thẫm như liệt diễm đang thiêu đốt hừng hực, đứng ở trên cột đá ngửa mặt rít gào. Ở bên dưới nó là một con báo săn toàn thân chồng chất vết thương, nằm hấp hối ở dưới cột đá.

Trên cơ thể Thiên Hỏa Khuyển có vài đạo vết thương, mặt ngoài vết thương bị thiêu cháy hiện lên màu vàng, có chỗ bị đốt cháy khét.

- Thiên Hỏa Khuyển thật mạnh, chiến thắng Phong Ảnh Chiến Báo mà không chảy một giọt máu.

Bên ngoài sân có người xem thán phục nói.

- Thiên Hỏa Khuyển tuyệt đối là Ngự Thú mạnh nhất trong giải đấu này! Đánh bại Phong Ảnh Chiến Báo mà lại không hề bị thương.

Có người sùng bái nhìn về phía Trương Dực.

Có chút người xem còn giữ lý trí không thể nhìn nổi mấy tên fan cuồng này, nhịn không được mắng lại:

- Đánh rắm, cái gì gọi là không đổ máu, không bị thương, các ngươi đúng là fan cuồng quá mà! Rõ ràng Thiên Hỏa Khuyển bị thương nghiêm trọng như thế, chẳng qua miệng vết thương trên cơ thể nó bị ngọn lửa đốt cho kết vảy.

- Đó cũng là không đổ máu!

Phong Ảnh Chiến Báo bị thua sẽ tranh đoạt vị trí ba bốn với một tuyển thủ cũng bị thua khác ở bán kết.

Một trận cuối cùng giữa Trương Dực và Daisy để tranh đoạt vị trí quán quân.

Bởi vì thể lực Ngự Thú bị tiêu hao và bị thương, cho nên được đưa xuống nghỉ ngơi hồi phục một đêm. Vào buổi sáng và buổi chiều ngày tiếp theo sẽ phân biệt tiến hành trận chung kết cuối cùng .

Về đến nhà, Cao Bằng ngoài ý muốn phát hiện Tiểu Hoàng rõ ràng còn đang tập luyện, một mình một vịt ngồi ở trung tâm sân huấn luyện, áo khoác nhỏ màu vàng bị cởi ra ném sang một bên. Đường cong cơ bắp phập phồng lên xuống, ở đầu cánh trái đang giơ một cái tạ tay khổng lồ nặng vài trăm cân, mồ hôi rậm rạp chảy ra trên sống lưng Tiểu Hoàng.

- A Xuẩn.

Cao Bằng nhẹ nhàng sờ sờ đầu A Xuẩn,

- Tiểu Hoàng nó có chuyện gì thế?

- Bố cát đảo.

A Xuẩn vui vẻ uống nước trái cây, giọng nói như đứa trẻ đang bú:

- Sau khi ăn cơm trưa xong nó liền như vậy.

Cao Bằng như có điều suy nghĩ, nhìn bóng lưng kiên cường của Tiểu Hoàng, xem ra sau chuyện này Tiểu Hoàng đã phát sinh một chút thay đổi.

Điều này cũng là một chuyện tốt, Cao Bằng vui vẻ nhìn thấy nó như vậy.

- Huấn luyện thật tốt đi, chỉ cần một tháng sau ngươi có thể đề thăng 7 cấp, ta cho ngươi ba mươi vạn tiền thưởng. Ở trên cơ sở này, cứ đề thăng thêm một cấp thì tiền thưởng sẽ gấp đôi.

Cao Bằng quyết định dùng tiền tài để khích lệ Tiểu Hoàng.

- Cái này có thể làm cho ngươi kiếm được nhiều tiền hơn so với đi đánh bạc.

Bóng lưng Tiểu Hoàng ngừng lại, sau đó. . . Yên lặng đứng dậy, đi đến một bên nhặt lên một cái tạ tay khác càng lớn hơn.

- Cao Bằng, ta không cần tiền, ta chỉ muốn biết. . . Là ai thắng Trịnh Kiêu?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 256: Hắc Kinh Anh Túc

- Ngươi muốn làm gì?

Cao Bằng nhịn không được phá lên cười.

Tuổi tác của mấy con ngự thú này cũng không lớn, nếu đổi thành tuổi tác của nhân loại thì chỉ bằng một đứa con nít choai choai, thậm chí càng nhỏ hơn.

Cho nên Cao Bằng xem chúng giống như con của mình, chúng đều là những tiểu quái vật mà hắn nhìn lớn lên từng ngày.

- Trận đấu rất công bằng, tuyển thủ chiến thắng Trịnh Kiêu đúng là mạnh hơn. Trừ khi Trịnh Kiêu giả vờ đánh, nếu không thì hắn cũng không làm gì sai cả.

Cao Bằng kiên nhẫn giải thích với Tiểu Hoàng.

Bây giờ Tiểu Hoàng đang trong thời kì phát triển, cũng là thời kỳ mấu chốt để xây dựng tam sinh quan, rất hiển nhiên Cao Bằng không muốn tính cách Tiểu Hoàng trở nên ác liệt.

- Cạc?

Tiểu Hoàng ủy khuất nhìn thoáng qua Cao Bằng.

- Nhưng ta thua toàn bộ, vịt lương đã thua sạch rồi.

- Được rồi, coi như đã thua sạch, chỉ cần ngươi chịu khó huấn luyện thật tốt thì vịt lương gì đều sẽ có, cam đoan ngươi có thể ăn uống thoải mái tất cả vịt lương quý nhất trên thế giới này.

Tiểu Hoàng nghiêng đầu nhìn qua Cao Bằng một chút, đối với

lời hứa hẹn của Cao Bằng tất nhiên nó rất tin tưởng.

Chỉ là nó vẫn có chút oan ức...

Nhưng bây giờ Cao Bằng đã lên tiếng, nó tự nhiên phải cho Cao Bằng mặt mũi. Cái tên lòng dạ hẹp hòi Cao Bằng này còn keo kiệt hơn nhiều so với người khác, Tiểu Hoàng có thể thề, nếu như chính bản thân hắn đánh bạc thua, chuyện này tuyệt đối sẽ không dễ dàng tính toán như thế.

Ở bên cạnh Cao Bằng lâu như vậy, có thể nói Tiểu Hoàng vô cùng hiểu rõ tính cách của hắn.

Đừng nhìn Cao Bằng có vẻ hòa khí dễ nói chuyện, nhưng thật ra cái tên này rất hẹp hòi! Chỉ cần có người đắc tội hắn, cái tên gia hỏa keo kiệt này chỉ sợ cả buổi tối sẽ không thể ngủ được.

- Vì thế làm "Vịt" cũng nên rộng lượng một chút, điều đầu tiên của một cường giả đó là có một tấm lòng rộng lớn.

Cao Bằng nhấc một cái ghế ngồi xuống bên cạnh, không ngừng líu lo giáo dục Tiểu Hoàng.

Cho đến khi Cao Bằng nói mệt mới dừng lại, chép miệng liếm môi.

Khát rồi.

Dùng ánh mắt tiếc nuối nhìn Tiểu Hoàng, nhìn thấy trong mắt Tiểu Hoàng đầy vẻ không kiên nhẫn. Được rồi, hôm nay nói đến đây thôi, nói nhiều hơn nữa con vịt nhỏ này cũng nghe không hiểu.

Cao Bằng lắc đầu, nhấc ghế lên rồi lắc lư rời khỏi sân huấn luyện.

- Bây giờ mấy con vịt trẻ tuổi đều không có sự kiên nhẫn.

....

Ngày kế tiếp, trận đấu cuối cùng để tranh đoạt ngôi vị quán quân vốn đã quyết định Cao Bằng đảm nhiệm cương vị trọng tài, nhưng lại bị Cao Bằng từ chối.

Nói đùa, một trận đấu quan trọng như thế, Cao Bằng ta còn lâu mới đi đảm nhiệm vị trí trọng tài.

Vốn bây giờ trên internet có rất nhiều người nói mình là đồ xui xẻo, nếu như trận đấu tranh đoạt ngôi vị quán quân mà Trương Dực thua thì khẳng định bản thân mình sẽ phải cõng cái ác danh này.

Rũ bỏ trách nhiệm trọng tài, Cao Bằng ngồi trên khán đài VIP, tập trung tinh thần xem trận đấu đang diễn ra.

- Ngươi lại tự mình đến xem trận đấu này sao.

Một người trẻ tuổi mang đeo kính ngồi bên cạnh vừa cười vừa nói.

Cao Bằng nghiêng đầu nhìn hắn một chút, lời nói này được đó, giống như lúc đi nhà xí lại có người ở phòng bên cạnh chào hỏi: Ồ, ngài lại tự mình đi nhà vệ sinh sao.

- Ừ, thể nghiệm và quan sát dân tình.

Cao Bằng gật đầu từ tốn nói, tầm mắt một mực đặt ở trên lôi đài.

Người bên cạnh lập tức bị nghẹn.

Cửa sắt ở hai bên đấu trường được kéo lên, hai đội ngự thú phân biệt đi ra.

Đội ngự thú bên trái lấy Thiên Hỏa Khuyển cầm đầu, hai bên trái phải phân biệt đứng một con lợn rừng có răng nanh màu vàng và một con Hắc Kinh Anh Túc đang bò trên mặt đất.

Ở trước một đội ngự thú khác là một con quái vật khổng lồ, Hải Lam Long cúi đầu chui ra khỏi cửa sắt, sau khi chui ra thì ngẩng cao đầu, từ trên cao nhìn xuống Thiên Hỏa Khuyển.

Sau lưng Hải Lam Long là hai con rái cá màu vàng đất gần giống nhau như đúc.

【 Tên quái vật 】: Đại Địa Hà Thát

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 28 (Cấp 29)

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thổ / Hệ Thủy.

【 Tên quái vật 】: Kim Bối Dã Trư

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Phổ thông

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 30

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Kim

【 Tên quái vật 】: Hắc Kinh Anh Túc

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 27

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Mộc / Hệ Huyễn

【 Năng lực quái vật】: Tê liệt trí mạng Lv1

Mấy ngự thú khác cũng không có gì đặc biệt, nhưng mà năng lực của con Hắc Kinh Anh Túc này có chút đặc thù. Hắc Kinh Anh

Túc có thể bài tiết ra một loại khí gây ảo giác, bị loại khí này dính vào thì sinh vật đó sẽ lâm vào trạng thái phấn khởi trong một thời gian, đồng thời sẽ mất đi cảm giác đau.

Đây là năng lực để Hắc Kinh Anh Túc săn mồi. Ở môi trường bên ngoài, sau khi Hắc Kinh Anh Túc tiếp cận con mồi sẽ tiết ra một loại khí không màu không mùi có thể gây ảo giác, sau đó tinh thần con mồi sẽ trở nên vô cũng phấn khởi, mà bản thân con mồi cũng mất đi cảm giác đau.

Sau đó Hắc Kinh Anh Túc sẽ dùng đám dây leo có đầy gai nhọn quấn quanh con mồi, đem con mồi bóp chết.

Nghe qua thì kinh khủng thế thôi, trên thực tế năng lực của Hắc Kinh Anh Túc cũng không phải rất mạnh.

Nó không chiếm ưu thế so với các quái vật ngang cấp, dù ở sức mạnh hay tính bền dẻo, có lẽ ưu điểm duy nhất của nó chính là độc tố.

Mấy lần chiến đấu trước đó, Thiên Hỏa Khuyển dựa vào năng lực của Hắc Kinh Anh Túc để có được trạng thái không đau đớn, tinh thần phấn khởi, tràn đầy ý chí chiến đấu.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, Hắc Kinh Anh Túc chỉ là một con quái vật phụ trợ mà thôi.

Điều duy nhất cần lo lắng chính là năng lực gây ảo giác của Hắc Kinh Anh Túc có thể gây nghiện hay không.

Nếu như nó có thể gây nghiện, một ngày nào đó Hắc Kinh Anh Túc tự nhiên lăn đùng ra chết… Chuyện đó sẽ trở thành một chuyện vô cùng lớn.

Hắc Kinh Anh Túc đứng ở phần cuối lôi đài, thích thú duỗi thẳng người, từng cái dây leo đen kịt run rẩy theo gió, trên đỉnh từng dây leo mọc đầy hoa anh túc màu đen.

Sau khi trọng tài ra lệnh bắt đầu tranh tài, những cánh hoa anh túc đang đóng chặt bỗng nhiên nở rộ, dùng mắt thường có thể thấy phấn hoa bay đầy trong không khí.

Sau khi phun phấn hoa ra, Thiên Hỏa Khuyển bị phấn hoa bao phủ hưng phấn hắt hơi một cái, con mắt ban đầu còn đang uể oải bây giờ đã hưng phấn bừng bừng, ánh mắt sáng tỏ, há to miệng, răng nanh sắc bén lấp lóe hàn quang.

Khoảng cách không xa, một con lợn rừng nanh vàng đang thở phì phò, dùng hai móng đào bới mặt đất.

Mặt đất rất cứng, đã đào không được lại còn làm cho móng rất đau nhức.

Sau đó cảm giác dần bị tê liệt, tất cả cảm giác đau của nó đang dần biến mất.

Đột nhiên nó ngửa mặt lên trời gào thét một tiếng, sau đó cúi đầu xuống, hai cái răng nanh sắc bén như loan đao ngắm thẳng về phía trước, ầm ầm xông lên như một cỗ xe tăng!

Một bên khác, Thiên Hỏa Khuyển cũng gầm nhẹ chuẩn bị tư thế, trốn ở phía sau mông Kim Bối Dã Trư tùy thời hành động.

Hai con Đại Địa Hà Thát đứng thẳng người lên, song trảo giơ lên cao sau đó nện mạnh xuống!

Trên mặt đất làm từ Bạch Ngọc Huyền Vũ cứng rắn hiện lên từng đoàn từng đoàn khí thể màu vàng đậm giống như bão cát phun trào ra bốn phía.

Cỗ khí thể này mang theo khí tức nguyên tố hệ Thổ vô cũng nồng nặc.

Sau đó ngưng tụ trong không khí, cuối cùng hình thành một cái tường đất màu vàng nửa trong suốt.

Kim Bối Dã Trư không sợ hãi chút nào, dũng cảm lao về phía trước.

Tường đất chấn động mạnh, vị trí Kim Bối Dã Trư đâm vào bị lõm xuống, từ đó có những vết nứt giống như mạng nhện lan ra ngoài.

Trong lòng Daisy bình tĩnh lại. Cũng may Bạch Ngọc Huyền Vũ cực kì cứng rắn, ẩn chứa rất nhiều nguyên tố hệ Thổ, cho nên bức tường do hai con Đại Địa Hà Thát ngưng tụ ra bằng nguyên tố hệ Thổ cũng rất cứng rắn, nếu không đã bị con Kim Bối Dã Trư phá vỡ rồi.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 257: Kết Thúc

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có một đạo thân ảnh màu đỏ từ phía sau Kim Bối Dã Trư nhảy tới, giẫm lên lớp lông vàng ở lưng Kim Bối Dã Trư.

Thân ảnh màu đỏ rực tựa như ngọn lửa đang bừng cháy, lăng không nhảy vọt, thân thể cháy hừng hực, bộc phát ra sức bật trước nay chưa từng có.

Oanh!

Hỏa diễm cực nóng điên cuồng thiêu đốt, hỏa diễm tùy ý bay múa.

Đột nhiên một cái roi dài quất vào không khí, phát ra tiếng rít thê lương.

Ầm!

Giữa không trung Thiên Hỏa Khuyển trực tiếp bị quất trúng bay đi.

Khóe mắt Hải Lam Long rủ xuống, cái đuôi thon dài rắn chắc ở sau lưng vẫn duy trì tư thế quất ra, cuối cùng hạ xuống.

Trong mũi Hải Lam Long phun ra hai đạo bạch khí, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rống.

Thân thể cao lớn từng bước ép sát về phía trước, mang theo cảm giác áp bách khủng bố, bức tường thổ nguyên tố phía dưới trực tiếp bị nghiền nát.

Còn Kim Bối Dã Trư bị khảm trên tường đất cũng bị đụng bay.

Đương nhiên, Kim Bối Dã Trư đã mất đi cảm giác đau nên cũng không cảm thấy đau đớn, dù bị ngã lăn vài vòng trên đất cũng không ảnh hưởng ý chí chiến đấu của nó.

Đứng lên khẽ run rẩy mấy cọng lông trên người, Kim Bối Dã Trư phát ra một tiếng gầm thét, tiếp tục phóng thẳng về phía Hải Lam Long với thể tích lớn hơn nó không biết bao nhiêu lần.

Giống như một đấu sĩ dũng cảm không biết sợ hãi!

Hải Lam Long có chút không kiên nhẫn, vừa định quay người quất bay con tiểu Kim Trư này thì nhìn thấy một đạo thân ảnh đỏ rực như lửa đột nhiên nhảy tới.

Ngọn lửa cuồng bạo thiêu đốt không khí, vùng lông đỏ rực trên cổ đại cẩu dựng thẳng lên, trông chẳng khác nào lông bờm sư tử.

So sánh với Kim Bối Dã Trư thì tất nhiên Thiên Hỏa Khuyển khiến cho nó cảm thấy uy hiếp nhiều hơn.

Nếu như nói ở trong mắt nó con Kim Bối Dã Trư này chỉ là một món đồ chơi nhỏ thì Thiên Hỏa Khuyển kia chính là một thanh chủy thủ vô cùng sắc bén.

Mặc dù vừa ngắn lại nhỏ nhưng đủ để trí mạng.

Rống ——

Tứ chi Hải Lam Long đột nhiên trầm xuống phía dưới, lân phiến trên móng vuốt bóng loáng tỏa sáng, đồng thời từng khối cơ bắp gồ lên.

Hít sâu một hơi, trong không khí dâng lên một luồng hơi nước nồng đậm, thủy nguyên tố màu lam bắt đầu tụ tập lại, bao vây xung quanh thân thể Hải Lam Long rồi hóa thành một mảnh thủy lưu.

Khán giả ngoài sân thậm chí có thể nghe thấy âm thanh thủy triều lên xuống từ trong sóng nước cuồng bạo mà dày đặc kia.

Cơn sóng nước cuồng bạo ầm ầm vỡ vụn, một con rồng màu lam dữ tợn lao ra!

Xông phá sóng nước, tầng vảy màu xanh dưới sóng nước hiện lên u quang, há to miệng, có hai hàm răng mọc sát nhau, những chiếc răng trắng ởn nhọn hoắt như lưỡi cưa, chỉ cần bị cắn trúng thì tuyệt đối sẽ không thoát được.

Thiên Hỏa Khuyển thân ở giữa không trung nên khó có thể thay đổi phương hướng, mắt thấy sẽ bị cắn trúng.

Lúc này giữa lớp lông dày đặc của Thiên Hỏa Khuyển bốc lên hỏa diễm nóng bỏng, hỏa diễm điên cuồng trào ra bên ngoài, trong nháy mắt đã biến thành ngọn đuốc.

Hỏa nguyên tố va chạm với thủy nguyên tố, hai loại nguyên tố đối lập giao nhau giữa không trung.

Màu đỏ, màu lam. Hai màu sắc tươi sáng rõ nét hội tụ cùng một chỗ.

Ngay sau đó nguyên tố tỏa sáng lấp lánh, hai loại nguyên tố kịch liệt nổ tung!

Oanh!

Dư ba xé nát không khí.

Sóng không khí hất bay Thiên Hỏa Khuyển, vừa vặn tránh thoát cái miệng lớn của Hải Lam Long.

Miệng lớn của Hải Lam Long cắn hụt một phát giữa không trung, tựa như lần cắn hụt này khiến nó có chút khó chịu.

Thiên Hỏa Khuyển xoay tròn một vòng giữa không trung rồi

vững vàng rơi xuống đất, tiếp theo đó mạnh mẽ dùng lực hướng ra sau, chớp mắt đã lùi lại mấy chục mét, tránh thoát một cột nước đang bắn tới như đạn pháo.

Cột nước nổ nát, một chút hơi nước ở ngoài thân Thiên Hỏa Khuyển nhanh chóng bị bốc hơi, không làm ướt một sợi lông nào của nó.

Hải Lam Long đang muốn thừa thắng xông lên đột nhiên cả người chấn động, vì vậy hơi dừng lại một chút.

Cúi đầu xuống, Hải Lam Long chợt nhìn thấy một con Kim Bối Dã Trư to như một chiếc ô tô cỡ trung đang cố gắng ủi mình.

Cái mông nhỏ lộ ra ngoài, thỉnh thoảng đung đưa một chút.

Trong mắt thoáng qua một tia tức giận, nó chưa từng bị đối xử như thế bao giờ!

Một con vật nhỏ chỉ có thể bị nó xem như đồ ăn vậy mà cũng dám đến khiêu khích uy nghiêm của nó.

Kim Bối Dã Trư dường như đã ủi mệt mỏi, còn ngẩng đầu lên nhìn Hải Lam Long một cái, trong cổ họng phát ra tiếng kêu ụt ịt.

- Kim Bối Dã Trư, mau trở lại!

Trong mắt Trương Dực thoáng qua một tia sợ hãi, hắn đột nhiên nghĩ đến một việc không tốt.

Nhưng đã quá muộn. Cái cổ rắn thon dài của Hải Lam Long như một con cự mãng đột nhiên quấy lên giữa không trung, sau một khắc liền lao xuống kéo theo một đạo tàn ảnh thật dài!

Kim Bối Dã Trư bị cắn một cái, tiếp theo Hải Lam Long ngậm Kim Bối Dã Trư lên.

Bởi vì Kim Bối Dã Trư được Hắc Kinh Anh Túc gia trì nên đang

ở trong trạng thái rất phấn khởi, cho dù bị Hải Lam Long cắn trúng cũng không sợ hãi chút nào, ngược lại hưng phấn kêu ủn ỉn, dường như đối với việc mình đột nhiên bay lên cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

- Cắn thuốc hại người mà.

Cao Bằng lắc đầu thở dài. Hắn đã triệt để dập tắt tâm tư bồi dưỡng anh túc làm ngự thú, tuy rằng sau khi dùng thuốc sẽ trở nên hung hãn không sợ chết, nhưng trí thông minh lại hạ thấp.

Chiến đấu hoàn toàn bằng vào bản năng, đối chiến một cách thô bạo!

Điều đó căn bản không được.

Thiên Hỏa Khuyển bởi vì có trực giác chiến đấu vô cùng nhạy bén nên biểu hiện trong chiến đấu coi như biết tròn biết méo, nhưng đầu óc con Kim Bối Dã Trư này quả thật đã biến thành bã đậu.

Vì sao trước đó những tuyển thủ kia đều bị kẻ như vậy đánh bại...

Cao Bằng đột nhiên im lặng.

Tiếng kêu đầy phấn khởi của Kim Bối Dã Trư im bặt, Trương Dực cũng kêu thảm một tiếng. Ngự thú tử vong khiến hắn cực kỳ khó chịu, linh hồn bị tổn thương, cần phải tĩnh dưỡng một đoạn thời gian mới có thể khôi phục được.

Đây cũng là nguyên nhân mà rất nhiều người không bằng lòng ký kết với quá nhiều ngự thú cấp thấp. Bởi vì căn cứ huyết khế, chỉ cần Ngự Sử không chủ động mưu hại ngự thú, vậy thì sau khi ngự thú chết trận linh hồn Ngự Sử sẽ phải gánh chịu thương tích.

Nếu như Ngự Sử mang tính chủ quan mưu hại ngự thú thì sẽ

phải gánh chịu phản phệ càng nghiêm trọng hơn.

- Thiên Hỏa Khuyển, giết chết Đại Địa Thủy Thát đi!

Trương Dực che trán hung tợn quát lên.

Ngươi giết một ngự thú của ta, vậy ta cũng giết một ngự thú của ngươi! Thiên Hỏa Khuyển tuân lệnh, vốn đang nhằm vào Hải Lam Long lại đột nhiên thay đổi bước chân, mạnh mẽ xoay người phóng tới Đại Địa Thủy Thát.

- Rống!

Trọng đồng của Hải Lam Long đột nhiên đảo một vòng, sau đó vặn vẹo, cặp trọng đồng hướng vào trong chồng lên nhau, hóa thành một con mắt duy nhất.

Cùng lúc đó khí tức Hải Lam Long trở nên đặc biệt nguy hiểm, trái tim trong lồng ngực nó không ngừng đập điên cuồng.

Tầng vảy ngoài mạnh mẽ phập phồng, nương theo một tiếng ngâm dài kinh thiên, cái đuôi to khỏe quất vào không khí!

Oành!

Thiên Hỏa Khuyển không tránh kịp bị quất trúng, kỳ thật nó có nhìn thấy cái đuôi này, nhưng tứ chi của nó lại không theo kịp tư duy.

Sương máu phun ra đầy trời, bên ngoài cơ thể Thiên Hỏa Khuyển bị quất ra một vết thương dữ tợn.

Lăn vài vòng trên đất, cuối cùng khi đụng vào viền lôi đài mới dừng lại.

Hải Lam Long híp mắt, trong mắt lấp lóe ánh sáng nguy hiểm.

Trương Dực thông qua huyết khế cảm giác được Thiên Hỏa

Khuyển bị thương không nhẹ. Trên thực tế nếu như Thiên Hỏa Khuyển liều mạng thì vẫn có thể tiếp tục chiến đấu, chỉ là đòn mới nãy không chỉ phá hủy chiến lực của Thiên Hỏa Khuyển mà còn có đấu chí của Trương Dực nữa.

Mặc dù rất không cam tâm, nhưng Trương Dực không thể không thừa nhận một sự thật.

Đó là ngự thú của mình dường như thật sự không đánh lại ngự thú của Daisy.

Không chỉ mỗi Trương Dực, vô số người xem ngoài sân cũng bị kinh ngạc bởi chiến cuộc hoàn toàn nghiền ép trên sân.

Đúng là bẻ gãy nghiền nát, thuần túy nghiêng về một bên!

Cao Bằng lắc đầu, đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.

Không cần xem, Trương Dực thua.

Trong trận chiến này, sử dụng Hắc Kinh Anh Túc chính là một nét bút hỏng.

Sử dụng Hắc Kinh Anh Túc mặc dù khiến cho ngự thú trở nên cực kì phấn khởi hung hãn không sợ chết, nhưng lại mất đi lý trí.

Chiến đấu là phải dựa vào trí tuệ, chỉ dùng man lực chính là phương thức ngu xuẩn nhất.

Nếu như không dùng Hắc Kinh Anh Túc có lẽ còn có mấy phần khả năng, nhưng sử dụng Hắc Kinh Anh Túc dường như chẳng còn một chút khả năng chiến thắng nào.

Thần kinh bị tê liệt cũng làm cho Thiên Hỏa Khuyển phản ứng chậm chạp, căn bản không tránh được công kích của Hải Lam Long.

Daisy nhìn Trương Dực một cái, còn không nhận thua sao?

Hải Lam Long dần dần đến gần Thiên Hỏa Khuyển, hung quang nguy hiểm không ngừng lấp lóe.

- Chờ đã, ta...

Trương Dực hít sâu một hơi.

- Ta thua.

Nói xong câu đó, Trương Dực bất đắc dĩ nhắm mắt lại, cả người giống như bóng da bị xì hơi, đặt mông ngồi xuống đất.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 258: Xin Chỉ Giáo

Trương Dực thua, gần như ngay lúc đó, từng đầu tin tức truyền ra một cách phô thiên cái địa.

Từ trước khi trận đấu diễn ra, gần như tất cả các phóng viên đều viết hai phần bản thảo, một phần là bản thảo thắng lợi, còn một phần là bản thảo thua trận.

Ở tòa soạn báo, trong lòng bàn tay chủ biên tập đang cầm một tập bản thảo màu trắng, gấp giọng nói,

- Nhanh lên! Tòa soạn báo bên cạnh cũng đang đóng dấu, bản thảo của các người ở đây này! Nhanh lên! Trước mười giờ tôi muốn nhìn thấy một phần tin tức hoàn chỉnh.

- Lão đại, đưa tin như thế nào?

Một người thanh niên đeo kính đen nói.

- Nên đưa tin như thế nào thì cứ đưa như thế! Kiểu gì cũng phải đẩy cái nồi này sang cho chế độ giáo dục!

Chủ biên lạnh lùng cười nói.

Dù sao đẩy nồi sang chế độ giáo dục là đúng.

Bởi vì loại chuyện này vốn không có một đáp án chính xác.

Trong lúc nhất thời toàn dân bàn tán, một chút kẻ xấu và bọn đầu trâu mặt ngựa dồn dập xuất hiện, trắng trợn nói khoác là cường giả từ khu bên ngoài, biểu thị sự khinh thường đối với cường giả trong vùng.

Còn có một vài người ở trên mạng tức giận mắng Cao Bằng, không cố gắng tập trung làm một tuyển thủ cho tốt, hết lần này tới lần khác muốn đi đảm nhiệm cái vị trí trọng tài chó má gì đó.

Thậm chí có người mắng Cao Bằng là giặc bán khu, đã sớm cấu kết cùng với cường giả khu bên ngoài.

Một mực yên lặng nheo mắt nhìn màn hình máy tính, Kỷ Hàn Vũ nhìn thấy những tin tức này thì sắc mặt lạnh xuống.

Mười phút sau, một đoạn video về thị trưởng căn cứ thành phố Kim Lăng là Hàn Viễn Minh uy hiếp Cao Bằng rút lui khỏi giải đấu truyền khắp trên internet.

Trong chớp mắt dư luận trên internet nghiêng về một bên.

Những kẻ ngay từ đầu còn la hét ầm ĩ trong chớp mắt câm miệng.

- Chỉ một đám phụ hoạ mà thôi.

Kỷ Hàn Vũ cười nhạo.

. . .

Cao Bằng thở dài trong lòng, kỳ thật hắn cũng hi vọng tuyển thủ khu Hoa Hạ có thể chiến thắng.

Không bởi vì cái khác, chỉ vì hắn là người Hoa.

Biểu hiện trên mặt Cao Bằng rất lạnh nhạt, nhưng đáy lòng vẫn còn có chút gì đó vắng vẻ, tựa như có loại tiếc nuối nào đó.

Thật sự là đáng tiếc. . . Nếu như ta dự thi thì kết cục nhất định có thể thay đổi.

Đẩy cửa chính ra, bên ngoài là một thân ảnh nho nhỏ cõng một chiếc balo màu đỏ trên lưng, dùng ánh mắt quật cường nhìn hắn.

Tiểu Hoàng?

Cao Bằng ngạc nhiên.

Sau đó Cao Bằng nhìn quanh trái phải, xung quanh đều trống rỗng, chỉ có một mình Tiểu Hoàng chạy tới đây.

- Ngươi làm sao lại một mình một vịt tới đây?

Cao Bằng nhíu mày.

Sau đó nghĩ đến cái gì, Cao Bằng cổ quái nhìn sang Tiểu Hoàng,

- Ngươi không phải thật sự muốn báo thù chứ, tuổi không lớn lắm mà lại mang thù như vậy.

- Cạc!

Tiểu Hoàng trừng mắt. Không phải mang thù, cái này rõ ràng chính là đại hận, mối hận lừa tiền của ta!

- Cũng không phải không thể, nhưng đến lúc đó chỉ có thể mình ngươi lên sân khấu. A Ngốc đã là cấp Lĩnh Chủ, nếu như nó lên sân khấu đó chính là lấy lớn hiếp nhỏ, những người khác chắc chắn sẽ không đồng ý. Nếu ngươi kiên trì như vậy thì đây là cơ hội duy nhất ta tranh thủ cho ngươi.

Cao Bằng vỗ vỗ bờ vai Tiểu Hoàng, con vịt nhỏ càng ngày càng khỏe mạnh.

Tiểu Hoàng trừng mắt, sắc mặt hung ác,

- Trung!

Cao Bằng lập tức kéo Tiểu Hoàng vào trong góc rồi cởi áo của nó xuống, sau đó gọi A Ngốc tới hỗ trợ kích hoạt năng lực bị động.

Một phút đồng hồ trôi qua, phía sau Cao Bằng đi theo một con vịt đầu trọc đầy cơ bắp cao 4m tiến vào sân thi đấu.

- À, như vậy không tốt lắm.

- Có cái gì không tốt, gặp chuyện không may tôi sẽ phụ trách toàn bộ.

- Thế nhưng mà. . .

- Không có thế nhưng! Cứ làm theo lời tôi nói!

. . .

- Thưa quý vị khán khả, quán quân của giải thi đấu Thanh niên Ngự Sử thế giới lần này là. . .

- Cọt kẹtzz ——

Cánh cửa sắt chậm rãi nâng lên, âm thanh đột nhiên xuất hiện cũng cắt đứt lời nói của người chủ trì trên khán đài.

Bên trên khu vực khán đài bỗng xôn xao, chẳng lẽ đây là tiết mục đặc biệt gì đó sao.

Bên phía chủ sự, mấy người thuộc Liên minh Ngự Sử và cao tầng của chính phủ và quân đội đều nhíu mày.

Sau đó một người nhân viên công tác bước nhanh tới trước mặt vài người cao tầng rồi nhỏ giọng nói vài câu.

- Hồ đồ!

- Ài, cũng không thể nói như vậy. Rốt cuộc hắn vẫn chỉ là người trẻ tuổi, có chút xúc động cũng là chuyện bình thường.

Vài người cao tầng ngươi một lời ta một câu, cuối cùng cho qua chuyện này, cũng không có ý nghĩ ngăn cản.

Phanh!

Cánh cửa sắt đang nâng lên bỗng phát ra một tiếng rền vang, đầu tiên là run lên, ngay sau đó ầm một tiếng trực tiếp bị đẩy đến phần cuối.

Một cái cánh tráng kiện đưa ra phía trước, từ từ hiện lên sau cánh cửa sắt.

Một con vịt không lông với cơ bắp đồ sộ mang theo gương mặt không biểu tình chậm rãi đi ra.

Ngắm nhìn bốn phía, tất cả người xem đều bị Tiểu Hoàng bỏ qua, cuối cùng tầm mắt nó khóa chặt trên người Daisy.

- Là ngươi hại ta thua trận đấu. . . Phụ nữ không lông ngu xuẩn.

Cánh Tiểu Hoàng cuộn tròn thành một cái nắm tay, ánh mắt hung lệ nhìn chằm chằm Daisy.

Nó đã nhận ra người phụ nữ này, đây là người đánh bại Trịnh Kiêu, cũng là gia hỏa đáng giận hại nó thua tiền.

Daisy quay đầu nghi hoặc nhìn về phía Tiểu Hoàng, dường như nàng cũng không biết nó mà.

Cao Bằng ho khan một tiếng, ngắm nhìn bốn phía. Trong số người xem trên khán đài hắn nhìn thấy lão gia tử Chu Thiên Dân với biểu hiện đầy ý vị thâm trường, Lý Ngọc thì mang ánh mắt kinh ngạc, còn nhìn thấy những đồng học trong hội học sinh Du Châu, có nhận biết một số người, còn có một số không biết.

Người thật nhiều,. . . Thật náo nhiệt.

Lấy ra microphone, Cao Bằng vỗ vỗ microphone,

- Alo, alo, mọi người nghe thấy không?

Trên mặt Cao Bằng lộ ra nụ cười thoả mãn, tín hiệu không tệ, những người kia cũng không cắt đứt tín hiệu microphone của hắn.

Đưa microphone đặt bên miệng, khóe miệng Cao Bằng nhếch lên,

- Đầu tiên. . . Tôi muốn chúc mừng tiểu thư Daisy thành công đoạt được quán quân của giải đấu Thanh niên Ngự sử thế giới.

Nghe thấy Cao Bằng cất tiếng nói, những người xem ở trên khán đài, nhất là người xem khu đại Anh Quốc đều thả lỏng.

Rốt cuộc Cao Bằng thừa nhận Daisy đạt quán quân, có lẽ hắn không phải tới đập phá quán. . .

- Nhưng mà có một vị tiểu bằng hữu không quá chịu phục.

Sau đó Cao Bằng bổ sung thêm một câu.

Những người xem của khu Đại Anh Quốc vừa buông lỏng một hơi thì sắc mặt trong chớp mắt cứng ngắc.

Nói xong Cao Bằng vỗ vỗ Tiểu Hoàng. . .

- Chính là vị tiểu bằng hữu này.

- Đương nhiên, tiểu bằng hữu nói chuyện nhất định không thể tính, một đại hội quan trọng như vậy há có thể coi như trò đùa.

- Vị tiểu bằng hữu này sau khi xem xong trận đấu đã không thể chờ đợi được mà chạy tới tìm tôi, nó nói với tôi —— nó cũng có thể làm được.

Cao Bằng vẫn mang theo nụ cười như trước,

- Vị tiểu bằng hữu nhà tôi năm nay vừa đủ một tuổi rưỡi, chưa tấn cấp Lĩnh Chủ, hiện tại vừa đạt tới cấp Thủ Lĩnh trung kỳ.

- Tôi đương nhiên không tin lời nói của nó, tuyển thủ và Ngự Thú có thể đi đến giải đấu giải Thanh niên Ngự sử thế giới đều là tinh anh được tuyển chọn từ ngàn vạn người, làm sao một con vịt nhỏ đến từ nông thôn như nó có thể so sánh được.

Cao Bằng thở dài,

- Cho nên, quán quân của chúng ta, tiểu thư Daisy, có thể cho Hải Lam Long của cô hỗ trợ giáo dục con vịt nhỏ không nghe lời nhà tôi một chút được không?

Cao Bằng nói rất chân thành, thái độ cũng được gọt dũa không có tật xấu gì.

Dựa theo cách nói của Cao Bằng, trận luận bàn này xem như thi đấu hữu nghị, không ảnh hưởng đến chức quán quân của Daisy.

Daisy có chút chần chờ, trận đấu này nàng thắng cũng không có gì đáng để tán thưởng, bởi vì con vịt này chỉ là một con Ngự Thú cấp Thủ lĩnh bình thường.

Nhưng nếu thua thì danh dự sẽ phải chịu ảnh hưởng thật lớn, đường đường là quán quân giải thi đấu Thanh niên Ngự sử thế giới mà ngay cả một con Ngự Thú cấp Thủ Lĩnh đến từ nông thôn cũng đánh không lại.

Nàng thật sự không muốn tiếp nhận.

Nhưng mà, khi tầm mắt nàng nhìn về phía chỗ ngồi của cao tầng khu Hoa Hạ, những người trên ghế kia đều có biểu hiện lạnh nhạt, còn người xem khu Hoa Hạ đại đa số đều có biểu hiện chờ mong. Daisy thở dài trong lòng, xem ra không thể không tiếp nhận.

Cục diện này quá rõ ràng. Nàng, không được từ chối.

- Ta tiếp nhận ngươi khiêu chiến, nhưng mà giáo dục thì

không dám, dù sao ngươi đường đường là Ngự Sử cóNgự Thú cấp Lĩnh Chủ.

Trong miệng Daisy đột nhiên nói ra một câu tiếng Trung lưu loát, đồng thời còn châm biếm Cao Bằng.

Cao Bằng mỉm cười xấu hổ, đáy lòng thoải mái.

Chuyện này là bản thân không phúc hậu, nhưng vậy thì thế nào, cũng không thể thật sự để cho một tuyển thủ khu bên ngoài tới khu Hoa Hạ cướp đi giải quán quân rồi nghênh ngang rời đi.

Nếu như mình không có thực lực thì không tính, nếu như Tiểu Hoàng đã chủ động chạy tới đây thì Cao Bằng sẽ không để ý biết thời biết thế.

- Mời.

Cao Bằng làm động tác mời, cúi người, lui về phía sau nửa bước.

Tiểu Hoàng tiến lên trước nửa bước, cái cánh trụi lủi đầy cơ bắp điên cuồng huy động, bên trong truyền ra từng tiếng pháo nổ thanh thúy.

Từng đầu từng đầu gân xanh tráng kiện như mãng xà nổi lên dưới làn da của Tiểu Hoàng, có thể nghe thấy trong mạch máu truyền ra âm thanh thủy lưu cuồn cuộn.

Chân phải giẫm mạnh xuống mặt đất, Tiểu Hoàng ngửa mặt rít gào giống như dã thú, hai mắt đỏ thẫm. Sàn nhà bằng đá Bạch Ngọc Huyền Vũ rung lên ầm ầm, Tiểu Hoàng giống như mũi tên phóng như bay ra ngoài!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 259: Đánh Tơi Bời

- Hống hống hống!

Tiếng gầm gừ đầy điên cuồng của Tiểu Hoàng vang vọng trong sân đấu.

Điên cuồng, dã man, khát máu, bá đạo!

Đây là lần thứ nhất Cao Bằng nhìn thấy Tiểu Hoàng liều mạng như vậy.

Có lẽ đây chính là lực lượng của kim tiền.

Oanh ——

Cuồng phong thổi quét toàn bộ sân đấu, tiếng gió rít gào quét qua mái tóc vàng của Daisy, nàng tranh thủ thời gian che váy lui về phía sau.

Tiểu Hoàng bạo phát ra tốc độ không hề tương xứng với hình thể của nó, hai mắt băng lãnh, kéo theo gió lớn tiến lên phía trước.

Hải Lam Long ngửa mặt lên trời gầm lớn, hải triều sục sôi, có thể mơ hồ nhìn thấy trời đất xung quanh giống như hóa thành biển rộng.

Thân ở trong hoàn cảnh chiến đấu mạnh nhất, Hải Lam Long như cá gặp nước, sự nhanh nhẹn tăng vọt một đoạn dài.

Thân thể màu xanh lam đang cuộn trào trong dòng nước ngầm mãnh liệt bỗng hóa thành một bóng đen mơ hồ khó thấy.

Không biết gì cả mới là chuyện khủng bố nhất, trong dòng

nước ngầm tiềm ẩn sát cơ!

Một bóng đen cuồng bạo xông vào trong thủy vực, bỗng nhiên bên ngoài thân bóng đen thoáng hiện ánh sáng màu tím đen, sau một khắc toàn bộ dòng nước biến mất không rõ tung tích, nguyên tố hệ Thủy trong không khí cũng bị loại bỏ sạch sẽ!

Không khí vì vậy trở nên trong lành hơn.

Trong chớp mắt, chợt lóe lên đã vượt qua khoảng cách mấy trăm mét, xung quanh Tiểu Hoàng cuốn lên ngàn tầng cuồng phong, vượt qua bệ đá cao trên mặt đất rồi nhảy lên một cái.

Thân thể kéo theo tàn ảnh thật dài, dùng sức đấm thẳng về phía trước!

Không khí phát ra âm thanh giống như vải vóc bị xé rách…

- Ngang!

Thân thể cao lớn của Hải Lam Long lảo đảo một cái, cái cổ thật dài ngửa ra sau. Một quyền này đã đánh nát một chút lân phiến ở cạnh hốc mắt nó, máu thịt be bét, nguyên tố hệ Thủy xung quanh thân thể vốn rất ít ỏi bị một quyền này đánh tan.

Tiểu Hoàng đấm ra một quyền, sau đó thân thể lăng không xoay tròn ba trăm sáu mươi độ lại bồi thêm một cú đấm móc, liên tiếp hai quyền trúng đích vào cùng một chỗ. Vết thương trong nháy mắt nổ tung, máu tươi bắn tung toé! Lần này rốt cuộc Hải Lam Long cũng không thể duy trì thân thể đứng thẳng được nữa, cái đầu to lớn mang theo thân thể ngã ầm xuống đất.

Tiểu Hoàng vững vàng rơi xuống đất, thân hình thon dài như giọt nước hiện lên vẻ bóng loáng tỏa sáng. Sờ lên đỉnh đầu trụi lủi, Tiểu Hoàng nheo mắt lại.

- Thật mạnh!

- Quá lợi hại!

Những người vây xem bên ngoài sân hô lớn không ngừng.

Đây chính là ngự thú quán quân đó, kết quả lại bị đánh bại như vậy.

- Hải Long.

Daisy biến sắc, Lam Hải Long của mình rốt cuộc mạnh bao nhiêu chỉ có nàng mới rõ ràng nhất, nhưng tại sao lại có thể bị đánh bại nhanh như vậy được.

Sau khi thông qua huyết khế giao lưu sắc mặt Daisy hơi ngưng một chút, Lam Hải Long mặc dù bị đánh bại, nhưng trên thực tế cũng không nhận bao nhiêu tổn thương, chỉ là vết thương nhìn qua hơi dữ tợn mà thôi.

Hải Lam Long phát ra một tiếng gào thét đầy phẫn nộ, thân thể đang nằm trên mặt đất nhoáng lên một cái, đất rung núi chuyển, giống như một tòa núi nhỏ đang run rẩy. Thân thể cao lớn mang theo khí huyết cuồn cuộn như khói, đuôi dài cứng cỏi quật mạnh ra ngoài.

Tiểu Hoàng cũng không tránh né, nâng cánh trái lên ngăn ở trước mặt.

Bành!

Ánh sáng tím lại lóe lên.

Tiểu Hoàng giống như một trái bowling bị đánh văng ra, hung hăng bay về phía rìa lôi đài. Nó bị một kích này quất bay gần như dán vào trên tường thủy tinh, trên tường thủy tinh xuất hiện từng vòng vết rạn như mạng nhện, Tiểu Hoàng từ từ trượt xuống dưới.

Còn không đợi nó rơi xuống đất, mùi tanh hôi nồng đậm đập

vào mặt, từng dãy răng lít nha lít nhít như miệng ác ma ở thâm uyên nhào tới.

Tiểu Hoàng chống tay trái xuống đất, kéo lê thân thể nhích qua bên trái tránh đi cú cắn xé trí mạng của Hải Lam Long.

Nhưng mà không thể tránh né bị đụng phải, Tiểu Hoàng lại bị đụng bay, bên ngoài thân lại thoáng hiện một đoàn ánh sáng màu tím.

Đây là cái gì?

Daisy đột nhiên chú ý tới ánh sáng màu tím quỷ dị lấp lóe bên ngoài thân Tiểu Hoàng. Chẳng biết tại sao, cái ánh sáng màu tím này làm cho nàng có một loại dự cảm không hay cho lắm.

Chỉ là hai lần phát động năng lực bị động, sự tăng trưởng đối với Tiểu Hoàng đã cao bốn mét thì không rõ ràng cho lắm, bởi vậy cơ hồ không có người phát hiện ra dị thường.

Nhưng mà hai lần phát động năng lực bị động cũng làm cho Tiểu Hoàng tăng thêm vịt lực.

Không chỉ đơn thuần là lực lượng, mà còn tốc độ, lực phòng ngự, độ cứng xương cốt, lực phản ứng tất cả đều được tăng cường!

Tiểu Hoàng hít sâu một hơi, chưa đủ! Chưa đủ! Công kích của ngươi căn bản chưa đủ!

Nâng lên bàn chân lớn đá vào cổ của Hải Lam Long đang vươn tới thăm dò trong miệng phát ra tiếng kêu đầy phách lối,

- Chưa ăn cơm sao? Con thằn lằn bự kia?

Hải Lam Long bị một cước này đạp đau, con mắt trợn trắng lên.

Tuy rằng không hiểu con vịt này đang nói gì, nhưng kiểu nói chuyện phách lối của Tiểu Hoàng cuối cùng vẫn thành công chọc giận Hải Lam Long.

Nâng cái đuôi tráng kiện lên, còn có cả thân thể cao lớn, hàm răng bén nhọn, móng vuốt sắc bén, tất cả thân thể nó đều bị nó coi như vũ khí điên cuồng công kích Tiểu Hoàng. Hung tính nguyên thủy được kích phát, lộ ra bộ mặt của một con hung thú chân chính.

Mặt đất xung quanh điên cuồng rung lắc, sàn đấu cũng theo đó run rẩy, từng mảnh đá vụn trên sàn đấu bị đánh bay, trong không khí chỉ còn lại một thân ảnh đang vạch phá không khí bay vút lên.

Khán giả bên ngoài sân chưa bao giờ thấy loại chiến đấu điên cuồng như vậy, bị hình ảnh khủng bố này dọa cho tay chân lạnh buốt, hô hấp cũng theo đó ngừng lại.

Thực tế trong lòng Cao Bằng cũng có hơi rụt rè, không biết chịu công kích cuồng bạo như vậy Tiểu Hoàng có thể kiên trì được hay không.

Nhưng hắn đã thông qua huyết khế giao lưu đại khái với Tiểu Hoàng, hắn cảm thấy trạng thái của Tiểu Hoàng bây giờ cũng không có vấn đề gì lớn.

Dường như đã đánh mệt rồi, sau mười phút công kích điên cuồng thì Hải Lam Long rốt cục cũng dừng lại, chân phải tráng kiện của nó giẫm lên người Tiểu Hoàng, áp Tiểu Hoàng dưới chân.

Lúc này không giống với bình thường, vừa rồi Hải Lam Long đã dùng hết toàn lực, mỗi lần công kích đều dùng hết sức lực của mình, sàn đấu vốn trơn bóng nhưng bây giờ lấy Tiểu Hoàng làm trung tâm tất cả đều trở nên mấp mô. Mặc dù sàn đấu làm bằng nham thạch Bạch Ngọc Huyền Vũ không bị đạp nát, nhưng một cái sân bãi lớn như thế tất nhiên không thể dùng một khối nham thạch

Huyền Vũ được, mà phải làm từ từng khối riêng biệt. Nhưng lúc này những khối nham thạch Huyền Vũ kia đã bị đập vụn, tạo thành một đống hỗn độn.

Bỗng nhiên có một nguồn lực to lớn dâng lên từ dưới chân làm Hải Lam Long biến sắc.

Bị mình công kích lâu như vậy mà vẫn còn sức chống cự sao?

Một đôi cánh thịt không có lông thò ra từ dưới chân nó, sau đó chậm rãi nâng chân nó lên.

Bên ngoài sân truyền tới tiếng kêu sợ hãi của người xem.

Cái con vịt này, cái con vịt này còn lớn hơn lúc trước!

Tiểu Hoàng nửa ngồi trên mặt đất ngẩng đầu nhìn lên, cơ bắp trên sống lưng gồ lên giống như một con rồng, mỗi đốt xương trên xương cột sống thi nhau nổi lên, hai bên lưng mọc đầy bướu thịt dữ tợn, đôi cánh trở nên to lớn hơn lúc trước mấy lần.

Thân cao không dưới bảy mét, cao gần gấp đôi lúc trước!

Tiểu Hoàng ngẩng đầu, nhếch miệng cười, bên trong cái mỏ vịt kia là từng dãy răng cưa lạnh lẽo.

- Siêu Cực Hạn Phá Phôi Quyền!

Ầm ầm ầm…

Không khí nổ mạnh, khí lãng tuôn trào khắp toàn bộ sân bãi, trên bầu trời truyền tới từng tiếng gào thét bén nhọn, rơi xuống như đạn pháo.

Sương mù trắng xóa, xương cốt đứt gãy, mặt đất rung chuyển, toàn bộ sân thi đấu đều bị chấn động.

- Tôi nhận thua, tôi nhận thua!

Sắc mặt Daisy trắng bệch, tranh thủ thời gian nhận thua.

Ngay lúc nàng mở miệng nhận thua thì tất cả âm thanh liền biến mất, bụi mù tràn ngập trong sân, một cái bóng đen khổng lồ xông phá bụi mù đi ra.

Theo tiếng hô kinh ngạc của người xem, Tiểu Hoàng chầm chậm đi ra từ trong làn khói, cả người Tiểu Hoàng cao tới bảy mét gần bằng tòa một nhà hai tầng, cái bóng đen kịt ở dưới chân có vẻ hơi dữ tợn.

Lạnh lùng liếc qua Daisy, Tiểu Hoàng hít sâu một hơi, ngửa mặt lên trời thét dài.

- Thoải mái!

Sương mù sau lưng tiêu tán, Hải Lam Long xụi lơ nằm trên mặt đất, máu tươi chảy ào ào ra ngoài cơ thể, lân phiến bên ngoài thân hiện lên các vết rạn chằng chịt. Lân phiến bị đánh vỡ, có một số lân phiến bị đánh nát sau đó cắm ngược vào trong thịt.

Nhìn thấy tình trạng thê thảm của Hải Lam Long, khán giả bên ngoài sân nhịn không được hít một hơi khí lạnh.

Mẹ nó cái này sắp bị đánh phế luôn rồi!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 260: Về Nhà

- Hải Long.

Sắc mặt Daisy trở nên ảm đạm, điều duy nhất làm cho nàng vui mừng chính là Hải Lam Long tuy rằng nhìn qua rất thê thảm, nhưng còn chưa nghiêm trọng đến mức hít vào thì nhiều mà thở ra thì ít.

Cao Bằng để cho Tiểu Hoàng hạ thủ lưu tình, nếu đánh tiếp nữa thì chắc chắn sẽ chết, sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn. E rằng còn có thể dẫn xuất một loạt vấn đề tranh chấp.

Cao Bằng xoa xoa bắp chân Tiểu Hoàng. . . .

- Lần sau đừng đánh thảm như vậy, nhìn qua quá dọa người.

Cao Bằng chợt đi về phía Daisy.

Daisy có chút khẩn trương lui về sau hai bước, sau đó cảm thấy ở đây có nhiều người như vậy Cao Bằng chắc hẳn không dám làm gì nàng, sống lưng thẳng tắp lớn mật nhìn về phía Cao Bằng, trong mắt hiện lên vẻ bất khuất, khóe mắt còn ngấn nước. Cao Bằng không biết nói gì, chẳng lẽ ta đáng sợ như vậy sao.

Hắn lập tức áy náy nói với Daisy:

- Daisy nữ sĩ, chuyện hôm nay thật sự để tôi cảm thấy thật có lỗi, tôi có thể cho cô một tấm vé gia nhập vào phòng thí nghiệm của tôi, nếu như có một ngày cô nghĩ thông suốt thì có thể đến đây gia nhập với tôi.

Daisy nhíu mày, tức giận liếc nhìn Cao Bằng một cái. Nàng là con cháu gia đình quý tộc ở khu đại Anh Quốc, há có thể từ xa

chạy đến khu Hoa Hạ để gia nhập phòng thí nghiệm của người khác.

Cao Bằng mỉm cười, cũng không giải thích.

Bởi vì hắn tin tưởng, chỉ cần không đến mười năm, có lẽ năm năm hoặc thậm chí ngắn hơn thì phòng thí nghiệm của hắn sẽ trở thành nơi lộng lẫy chói mắt nhất trên toàn thế giới.

Dù Cao Bằng dự liệu được trận chiến này sẽ chiến thắng, nhưng không ngờ tới sẽ thắng một cách thoải mái lâm li như vậy.

Tiểu Hoàng cấp 27 đánh Hải Lam Long cấp 34 giống như đánh người bạn nhỏ.

Đương nhiên, đây cũng là do Cao Bằng đã để Tiểu Hoàng phát động năng lực bị động, sớm chồng chất lên mấy tầng, vì thế mới có thể thắng nhẹ nhàng như vậy.

Tuy nhiên trận đấu này cũng tạo cho Cao Bằng lòng tin rất lớn.

Năng lực của hắn chỉ cần lợi dụng thoả đáng, đỉnh cấp Ngự Thú, siêu cấp Ngự Sử có thể chế tạo ra từng nhóm từng nhóm từ trong phòng thí nghiệm của hắn.

- Có lẽ về sau không cần ta xuất thủ.

Cao Bằng ý tưởng đột phát. Chỉ cần có thể bảo đảm thủ hạ trung thành, về sau rất nhiều chuyện như bắt quái vật quý hiếm, ngắt lấy thiên tài địa bảo hay xử lý công việc gì đó thể giao cho nhóm cường giả được tạo ra từ phòng thí nghiệm đi giải quyết.

Mà hắn, chỉ cần làm một thành viên thí nghiệm bình thường là tốt rồi.

Bảo đảm độ trung thành có một loại biện pháp đơn giản chính là mình sẽ bồi dưỡng một con quái vật có được năng lực khống

chế cùng loại với ngự thú Cự Huyễn Nhãn Kính Hầu để khống chế một chút Ngự Sử.

Nhưng như vậy cũng sẽ có phiền toái, nếu như những người này thoát khỏi khống chế thì rất có thể sẽ không chết không thôi với mình, không phải trong phim ảnh đều là như thế sao.

Thứ yếu là chọn lựa một chút cô nhi bồi dưỡng từ nhỏ, không ngừng quán thâu tư tưởng trung thành, đợi đến khi bọn chúng lớn lên sẽ trở thành tử sĩ của mình. Mà loại phương pháp này từ xưa đến nay đã có rồi, tại thời kỳ Tiền Tần, dưới trướng sĩ phu nuôi dưỡng rất nhiều tử sĩ được chọn kỹ lựa kỹ từ trong số những cô nhi. Nhưng mà loại phương pháp này có một vấn đề, đó chính là cần có thời gian! Trong thời gian ngắn khó có thể nhìn thấy hiệu quả.

Một loại phương pháp cuối cùng chính là dùng mị lực cá nhân của mình để chinh phục người khác, khiến cho bọn họ khăng khăng một mực nguyện ý làm tùy tùng của mình. Chỉ là loại phương pháp này Cao Bằng cảm thấy, cảm thấy có chút mơ hồ. . .

Sờ sờ gương mặt chính mình, mị lực cá nhân sao, Cao Bằng không nhịn được trầm tư.

Kỳ thật những phương pháp này đơn giản là thủ đoạn uy bức lợi dụ, hoặc hiểu đơn giản là dùng lý lẽ đi kèm với tình cảm. Nhưng mà rèn sắt còn muốn bản thân cứng rắn, nhất định phải cam đoan bản thân có được năng lực có thể trấn áp tất cả mọi thứ trong thời khắc mấu chốt, như vậy mới có thể bảo đảm ổn thỏa.

- Ai. Phiền não quá.

Cao Bằng buồn rầu xoa xoa mái tóc, đột nhiên nghĩ đến đám người Hoàng Á. Bọn họ đều bởi vì đủ loại kinh lịch đặc thù mà cam tâm tình nguyện bán mạng cho ông ngoại mình, nếu như đặt ở thời cổ đại cũng coi như môn hạ tử trung của ông ngoại.

Nhưng bọn họ chỉ tử trung với ông ngoại mà không phải tử trung với mình, điểm này Cao Bằng vẫn hiểu rõ.

Xoắn xuýt gãi gãi đầu, Cao Bằng quyết định tạm thời không muốn nghĩ đến những chuyện này.

Trở lại sơn trang, Cao Bằng trao đổi tâm tình một chút với lão gia tử Chu Thiên Dân. Đối với hành vi của Cao Bằng hôm nay, Chu Thiên Dân chỉ cười cười cho qua, trong mắt hắn đây chỉ là một việc nhỏ.

- Ở nhà ta nghỉ ngơi thêm hai ngày đi, vừa vặn mấy ngày nay Manh Manh không có giờ lên lớp, ta để cho nó dẫn cháu đi quanh đế đô dạo chơi. Bên này của chúng ta cũng có một chút Ngự Thú đặc sắc, là thứ mà Du Châu và Trường An đều không có, nếu như cháu cảm thấy hứng thú có thể mang mấy con về.

Chu Thiên Dân giữ Cao Bằng ở lại.

- Không cần, cám ơn ý tốt của Chu gia gia, ông ngoại của cháu đã một tuần không gặp nên ngày hôm qua còn điện thoại thúc giục cháu sớm về nhà.

Cao Bằng cười cười.

Khi thấy thật sự không giữ lại được, Chu Thiên Dân cũng chỉ có thể biểu thị tiếc nuối.

Ngày kế tiếp Cao Bằng ngồi máy bay tư nhân trở lại Du Châu.

Sau khi xuống máy bay thì trực tiếp đón xe trở lại biệt thự của tập đoàn Nam Thiên.

- Cao thiếu gia.

Bảo vệ mở cửa có chút kính nể cất tiếng chào Cao Bằng.

Cao Bằng hơi kinh ngạc. Trước kia những người bảo vệ này

tuy rằng cũng gọi hắn là Cao thiếu, nhưng ít nhiều có chút qua loa, thái độ chân thành hay không không thì hắn không biết, nhưng mà thái độ trong giọng nói này hắn vẫn có thể nghe được, thái độ lần này có thay đổi rất lớn so với lần trước.

Quả nhiên là bản thân có bản lĩnh thì mình mới chân chính đạt được người khác tôn trọng.

Gật đầu mỉm cười đối với người bảo vệ này, Cao Bằng vỗ vỗ Tiểu Hoàng ở phía sau,

- Được rồi, nghỉ ngơi một chút đi, từ lúc lên máy bay đến giờ ngươi vẫn một mực tập luyện rồi. Tuy nói huấn luyện cần chú ý khắc khổ, nhưng mà căng chặt có độ là chuyện rất quan trọng .

Tiểu Hoàng yên lặng lắc đầu, trong đôi mắt vịt sắc bén tràn đầy vẻ ngưng trọng, chậm rãi lắc đầu.

- Chủ nhân, ta sẽ trở nên mạnh mẽ hơn.

- Sau đó thì sao?

- Như vậy sẽ không có người nào dám lừa gạt tiền của ta.

- . . .

Cao Bằng trở về tạo ra oanh động rất lớn, trong mắt không ít công nhân ở tập đoàn Nam Thiên thì thái tử gia đã biến thành Ngự Sử cấp Lĩnh chủ cao cao tại thượng.

Hơn nữa thái tử gia còn trẻ như vậy, khẳng định con đường phía trước sẽ rất rộng lớn.

Đế vương không thể không có lúc về già, đối với tập đoàn Nam Thiên, nếu như chỉ có Kỷ Hàn Vũ thì cho dù hắn có cường thịnh trở lại, nhưng dưới cái nhìn của những cao tầng kia, tập đoàn Nam Thiên cũng chỉ là một cái thủy bình không rễ. Nếu như có một

ngày Kỷ Hàn Vũ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vậy thì trong chớp mắt tập đoàn Nam Thiên sẽ sụp đổ.

Tựa như Đại Tần năm đó, được xưng là Thiên Cổ Nhất Đế Thủy Hoàng Đế cường hoành chinh phạt lục quốc nhất thống thiên hạ, lúc thiên hạ có Thủy Hoàng Đế thì tất cả yêu ma quỷ quái đều không dám ngoi đầu lên. Doanh Chính ta còn một ngày trên đời, thiên hạ này chính là của trẫm!

Là hạng gì bá đạo, hạng gì cái thế.

Nhưng mà, sau khi Tần Thủy Hoàng băng hà thì triều Tần lớn như vậy cũng sụp đổ trong chớp mắt.

Đây là tầm quan trọng của một người thừa kế ưu tú.

Mà bây giờ tập đoàn Nam Thiên đã xuất hiện một thái tử gia thiên phú không thua kém so với Kỷ Hàn Vũ, trong lúc bất tri bất giác lực ngưng tụ của tập đoàn Nam Thiên trở nên càng mạnh.

Ông ngoại đã ở trong nhà chờ đợi Cao Bằng, còn cho người làm đồ ăn mà Cao Bằng thích ăn nhất.

Cơm vừa được đặt lên bàn, Kỷ Hàn Vũ liền nhận được một cú điện thoại.

Lấy điện thoại di động ra, Kỷ Hàn Vũ nhíu mày, cái số điện thoại này có rất ít người biết, trừ khi có chuyện lớn phát sinh mới có thể gọi tới cho hắn.

Dịch : ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 261: Mộ Thuỷ Hoàng

Nhận điện thoại,

- Lão Kỷ, chỗ tôi xảy ra một chút chuyện. . . Tôi biết Cao Bằng vừa trở về, nếu như không phải là tình huống khẩn cấp tôi cũng sẽ không gọi cho ông.

- Tôi cũng biết ông gọi điện thoại cho tôi sẽ không có chuyện tốt. Nói đi, chuyện gì?

- Thứ trong mộ Thủy Hoàng . . . Sống lại.

Hai hàng lông mày của Kỷ Hàn Vũ nhăn lại!

- Ông ngoại, sao thế ạ?

Cao Bằng đặt bát đũa xuống hỏi.

Kỷ Hàn Vũ nghiêm túc nhìn Cao Bằng một chút, lắc đầu không nói gì:

- Cháu cứ ở yên trong nhà chờ ông về.

Sau đó đứng dậy khoác áo, rời khỏi nhà.

Lát sau, trong biệt thự có tiếng sóng nước rì rầm, Bạch Long chở theo Kỷ Hàn Vũ bay lên bầu trời.

…

Trong khu ngoại ô Lăng Đồng, phía đông bắc của thành phố Trường An.

Mộ của Thuỷ Hoàng nằm gần khu Lăng Đồng. Sau tai biến, mộ

Thuỷ Hoàng không có gì thay đổi, cũng không ai chú ý đến nơi này.

Từ mười ngày trước, mộ Tần Vương xảy ra dị biến, hiện sao giữa ban ngày, hào quang vô tận từ trên trời rủ xuống mặt đất.

Mỗi đêm, huyết sắc tinh hoa như máu đặc dính từng giọt từng giọt nhỏ xuống.

Trường An đã chú ý tới dị tượng của mộ Tần Vương, lập tức điều động tinh nhuệ tới kiểm tra.

Ngay sau đó, lấy mộ Tần Vương làm trung tâm, trong vòng mười dặm quanh đó chim thú quái vật đều tuyệt tích, không thấy bóng dáng.

Tòa thị chính thành phố Trường An đã quyết định thật nhanh, sơ tán dân thường quanh khu Lăng Đồng đi, đồng thời, luôn ở trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

- Hôm nay đã là ngày thứ mười…

Một viên quan chỉ uy cầm ống nhòm lẩm bẩm tự nói.

Đột nhiên, mặt đất dưới chân hơi rung lên giống như động đất.

Ầm ầm.

Lấy mộ Tần Vương làm tâm điểm, mặt đất chấn động kịch liệt.

Đại địa nứt ra, đất đá run rẩy rơi xuống khe hở.

Khói đặc cuồn cuộn bốc lên tận trời!

Mấy ngọn núi gần đó bắt đầu sụp đổ, đá núi cuồn cuộn lăn xuống, khe nứt lan tràn ra phía ngoài, cây cối liên tiếp đổ xuống đất rồi bị cuốn vào bên trong.

Sâu trong lòng đất vọng lên tiếng ngâm khàn khàn trầm thấp, giống như cuống họng của thứ đó đã bị cắt nát. Sau đó, từ sâu trong lồng ngực, linh hồn phát ra tiếng gào thét phẫn nộ.

Lão Tần oai hùng, cùng đối diện quốc nạn.

Lão Tần oai hùng, khôi phục giang sơn.

Máu không chảy khô, chết không đình chiến!

Trong khu vực đất đá sụp đổ, làn khói đỏ như máu bốc lên hoá thành một đám mây đỏ thẫm.

Tia chớp đỏ ầm vang bên trong đám mây.

- Giết!

Một tiếng hô giết thạch phá thiên kinh, kinh thiên động địa.

Đám người vây xem đều trợn tròn hai mắt mà nhìn.

Một cánh tay làm bằng đất sét xé nát bụi mù, hai điểm đỏ yếu ớt chiếu qua lớp bụi, tay phải nắm chặt chuôi kiếm, tay trái nắm chặt vỏ kiếm.

Choeng!

Kiếm đá rút ra khỏi vỏ phát ra âm thanh giống như kim loại chém vào nhau.

Một, hai, ba,… vô số bóng người tiến thẳng ra khỏi khu vực bị mây đen bao phủ.

Đám lính tượng ngựa tượng kia sống lại!

Loảng xoảng!

Chén nước trên bàn bị đụng ngã, một người tướng quân trên

vai đeo quân hàm bốn sao chống bàn đứng bật dậy, lồng ngực phập phồng kịch liệt.

- Đám nhà nghiên cứu kia làm ăn kiểu gì thế? Sao đám lính tượng này lại còn sống?

Một nghiên cứu viên cầm theo ống nhòm đứng bên cạnh lặng lẽ đáp:

- Nhiều năm như vậy, đây cũng là lần đầu tiên tôi được biết binh mã tượng lại có thể sống.

Ngoài mười dặm, nòng pháo đen nhánh xếp thành trận địa, giống như một rừng sắt thép sẵn sàng đón địch.

Từng tượng đất vượt qua đám bụi xuất hiện.

Thân thể tượng đất ảm đạm, mộc mạc, bộ giáp cũng đơn giản, nhìn qua giống hệt những tượng đất phổ biến thường thấy.

Thậm chí có thể ngửi được mùi vị bụi bặm chưa tiêu tán hết trên người chúng.

Trên bình nguyên trống trải, vô số tượng đất lẳng lặng đứng sừng sững ở đó không nhúc nhích, hông đeo kiếm, tay phải nắm chặt trường mâu.

Trong không khí, sát khí lăng lệ vờn quanh.

Xen kẽ trong hàng ngũ tượng đất còn có vài cái chiến xa được bốn con ngựa kéo đi, dây cương được binh sĩ ngồi sau chiến xa níu lại, ở hai bên chiến xa có binh sĩ cầm trường mâu trong tay.

Đột nhiên đỉnh núi sụp đổ, một con quái vật cõng một chiếc quan tài bằng vàng xông ra khỏi lòng núi.

Bên ngoài quan tài mạ vàng xa hoa, trạm trổ long phượng. Dù chưa mở ra, nhưng bên trong lại thấp thoáng tản mát ra một luồng

khí tức cực kỳ khủng bố.

- Li!

Trên bầu trời, một con chim lớn màu vàng ngửa đầu hót vang, toả ra ánh sáng rực rỡ, khí thế mạnh mẽ khoá chặt quan tài bên dưới. Chỉ cần có kẻ dám can đảm xâm lấn, lập tức sẽ dùng thế lôi đình đánh nát vạn quân.

Một tiếng sấm sét nổ vang giữa bầu trời.

- Hừ!

Từ trong quan tài, một tiếng hừ lạnh vang vọng lộ ra sự không vừa ý.

- Chúng tôi không có ý định đối địch với Thuỷ Hoàng, chúng tôi cũng không muốn trêu chọc các hạ. Nhưng bây giờ, Trường An là nơi thần thánh không thể xâm phạm của Liên minh chính phủ chúng tôi, nếu như các hạ thực sự muốn cưỡng ép xâm nhập vào thì Liên minh chính phủ chúng tôi cũng không ngại chiến tranh!

Ở phía xa, một sĩ quan quân đội cầm loa nói.

Trầm mặc ngắn ngủi.

Đột nhiên, trên bầu trời phía xa vọng tới tiếng rồng ngâm, một cái bóng trắng vạch phá thiên khung, biển mây bị xé ra một đường thật dài.

Một con giao long to lớn từ trong mây hạ xuống, Kỷ Hàn Vũ cưỡi bạch long tiến đến.

- Ồ…

Từ trong quan tài vọng ra tiếng ồ kinh ngạc, giống như một đứa bé nhìn thấy thứ đồ chơi mình thích nhất.

Không có Hoàng đế nào là không thích rồng. Rồng, gần như trở thành đại ngôn của Hoàng đế. Nếu có một ngày có cơ hội được cưỡi rồng, các vị Hoàng đế chắc chắn sẽ không bỏ lỡ.

Tồn tại thần bí trong quan tài cũng có hứng thú với loài sinh vật thần bí như rồng.

- Rồng sao…

Ngay lập tức, quân đoàn binh tượng dừng bước lại, chậm rãi lui về sau.

- Nếu các hạ nguyện ý làm đồng minh với chúng tôi, chúng tôi nguyện ý cung cấp tài liệu về thế giới hiện nay cho Thuỷ Hoàng Bệ hạ!

Người đại diện quân đội giơ loa lên nói.

Thật lâu sau, từ trong quan tài vọng ra một tiếng hỏi nhàn nhạt lạnh lẽo:

- Cho phép.

Chẳng lẽ là Doanh Chính thật sao? Trên trời, hai mắt Kỷ Hàn Vũ lấp lóe, vị đại diện của quân đội kia nói vậy cũng có chút lừa gạt nhất định. Nếu vị trong quan tài không phải Thuỷ Hoàng mà chỉ là một vị tướng quân nào đó của Thuỷ Hoàng, hay chỉ là Thái tử thì sẽ không đáp lại.

Có lẽ là do bạch long và kim thần uy hiếp, cuối cùng, quân đoàn binh tượng lùi về lòng núi. Đồng thời, trong vòng mười dặm quanh đó trở thành cấm khu bị quân đội phong tỏa, nghiêm cấm những người khác ra vào.

Trở lại quân doanh, từ đại doanh của quân khu Trường An có một vị lão tướng quân tóc trắng đeo quân hàm năm sao đi ra, lúc nhìn thấy Kỷ Hàn Vũ liền tươi cười, dùng sức nắm chặt bả vai Kỷ

Hàn Vũ.

- Lão gia hoả này càng sống càng cường tráng, nếu nói ông còn có thể sống thêm trăm năm nữa tôi cũng tin.

Lão tướng quân tóc trắng cười nói.

Kỷ Hàn Vũ cười ha ha:

- Thế cũng tốt, tôi còn phải ôm cháu ngoại của tiểu Bằng nữa.

- Vậy thì tốt quá, nếu có ngày đó nhớ mời tôi tới uống rượu mừng.

- Chờ lão gia hoả ông sống được tới ngày đó rồi nói sau.

- Khẳng định tôi sẽ sống lâu hơn ông.

Hai vị lão nhân có địa vị cao thượng ngươi một lời ta một câu tựa như hai đứa trẻ con.

Lão tướng quân tên là Tôn Chương, là bạn cũ của Kỷ Hàn Vũ, hai người cùng lớn lên trong một cái sân.

Lớn lên, một người kinh thương, một người tòng quân, đi theo hai lối sống khác nhau.

Dù đường ai nấy đi nhưng tình cảm giữa hai người chưa bao giờ giảm sút. Cả hai vẫn thường xuyên thư từ qua lại, phần tình cảm này, theo thời gian lại càng trở nên sâu dày thuần khiết.

Kỷ Hàn Vũ yên tâm để Cao Bằng ở lại Trường An, một phần cũng vì có Tôn Chương làm tướng quân ở quân khu Trường An. Hắn cũng từng cố ý dặn dò Tôn Chương chú ý tới Cao Bằng một chút.

- Được rồi, biết ông nhớ đứa cháu ngoại kia rồi.

Tôn Chương tức giận phẩy tay:

- Ông nhanh đi về đi.

- Ông bên này chú ý một chút, tôi vẫn thấy thứ trong lăng Thuỷ Hoàng kia có chút gì đó tà dị, có gì hãy lập tức gọi điện thoại tôi.

Kỷ Hàn Vũ gật đầu, sau đó đứng dậy, cưỡi bạch long xoay người rời đi.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 262: Cao Bằng Dã Vọng

Ven hồ, cỏ cây um tùm.

Vài ngọn cỏ quật cường mọc ở ven bờ, mặt hồ yên tĩnh khoan thai như sương.

Giữa hồ thỉnh thoảng truyền đến âm thanh đập nước, một con hạc lớn màu trắng đang nằm trong hồ thoải mái nghịch nước.

Tiểu Diễm híp mắt lại thành một đường nhỏ như sợi chỉ, trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ thoải mái.

Lệ ~ lệ ~

Thật là thoải mái!

Cái hồ nước mát lạnh và xinh đẹp như vậy lại không thể bơi lội, quả thực quá dày vò đối với một con Bạch Hạc anh tuấn như ta.

Rốt cuộc hôm nay con rồng mập kia cũng rời đi, vì vậy trong mấy giờ tới cái hồ này sẽ thuộc về Diễm Đại Vương ta!

Tiểu Diễm đột nhiên lặn xuống hồ, sau đó biến thành một đạo ngân quang ưu mỹ lao ra khỏi mặt nước, bọt nước bắn lên tung tóe.

Trong hồ không Bạch Long, hạc mập xưng vương xưng bá!

Cao Bằng ngồi bên hồ thưởng thức cảnh đêm đột nhiên nghĩ đến bài thơ này, cảm thấy rất hợp hoàn cảnh.

Bầu trời phương xa đột nhiên truyền đến âm thanh phá tan

không khí, gần như ngay lúc âm thanh truyền tới thì một thân ảnh màu trắng cũng phá tan biển mây rơi xuống…

Tiểu Diễm vừa mới ló đầu ra khỏi mặt nước nhấc cánh lên liền đông cứng giữa không trung, ngơ ngác nhìn con rồng chỉ cách đầu nó có 3cm.

Hơi thở nặng nề thổi vào mặt, thổi cho lớp lông hạc trên mặt nó rạp hết ra phía sau.

- Long... Long ca... Ta chỉ muốn thử xem nhiệt độ nước nhà ngươi như thế nào. . .

Tiểu Diễm lắp ba lắp bắp giải thích.

Bạch Long nheo mắt lại, mũi phì ra một hơi trực tiếp thổi bay Tiểu Diễm, thân thể cao lớn vừa chuyển liền chui vào đáy hồ.

Tiểu Diễm lượn hai vòng giữa không trung, liều mạng vỗ cánh làm từng giọt nước bắn tung tóe, vỗ cánh hai lần rồi rơi xuống bên hồ.

Thấy Tiểu Hoàng vừa dùng một cánh nâng tạ vừa nhìn nó, Tiểu Diễm bất mãn trừng mắt một cái,

- Đồ ngốc, nhìn cái gì đấy?

Tiểu Hoàng ném cái tạ trong tay xuống đất, mặt cỏ lập tức bị nện ra một cái hố. Tiểu Hoàng tiến lên một bước, mặt không chút cảm xúc nhìn Tiểu Diễm,

- Ta... Tiểu Hoàng... Thu tiền!

Tiểu Diễm,

- ? ? ?

Cuối cùng Tiểu Diễm móc ra mười đồng tiền đập lên người

Tiểu Hoàng, hùng hùng hổ hổ rời đi.

- Đồ con vịt chết bầm, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ ngã vì tiền!

Không biết con vịt ngốc này bị cái gì, sau khi thua bạc lần trước thì càng ngày càng trở nên tham tài.

Tiểu Diễm thề tuyệt đối không phải nàng sợ con vịt này đâu, nàng chỉ thấy nó đáng thương vì không có lông mà thôi!

Cao Bằng thấy ông ngoại an toàn trở về, không khỏi nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Chỉ cần ông ngoại không có việc gì là được rồi, những thứ khác đều không quan trọng.

Mỗi lần xảy ra chuyện ông ngoại đều phải tự mình ra mặt, Cao Bằng hiểu rõ đây cũng là một trong những nguyên nhân tập đoàn Nam Thiên có thể phát triển lớn mạnh như vậy. Bởi vì bản thân ông ngoại rất hữu dụng đối với Liên minh chính phủ, trên phương diện nào đó bọn họ cần phải dựa vào lực lượng của ông ngoại nên mới ngầm đồng ý cho tập đoàn Nam Thiên phát triển lớn mạnh. Nhưng nhìn từ góc độ cá nhân, Cao Bằng không hi vọng mỗi lần ông ngoại đều đưa thân mình vào nguy hiểm.

Bởi vì ai cũng không biết lần tiếp theo ông ngoại sẽ gặp phải kẻ địch cấp bậc gì.

Có lẽ nên bồi dưỡng một Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ đáng tin tưởng đặt ở ngoài, vừa có thể gia tăng lực uy hiếp tự thân của tập đoàn Nam Thiên, cũng có thể giảm bớt số lần ra ngoài của ông ngoại.

Cao Bằng híp mắt lại, suy nghĩ ứng cử viên.

Đầu tiên nhất định người đó phải đáng tin tưởng, bằng không bồi dưỡng được một Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ lại tuỳ tiện làm phản

hoặc bị kẻ khác đào đi mất thì thật khôi hài.

Không nhất định phải trung thành với bản thân nhưng nhất định phải trung thành với ông ngoại.

Nhưng mà nhân tuyển phù hợp cũng không nhiều, Cao Bằng suy tư một lát, cuối cùng khóa chặt vào Hoàng Á.

Mặc dù Xích Huyết Quân Mã của Hoàng Á chỉ có cấp 32, sau khi dùng thuốc của mình hẳn sẽ tăng lên đến phẩm chất Hoàn Mỹ, cường độ linh hồn cũng miễn cưỡng đủ.

Muốn bồi dưỡng Xích Huyết Quân Mã cần phải có thời gian, nhưng Cao Bằng đã có một chủ ý càng to gan hơn.

Buổi tối, tắm rửa xong mặc áo ngủ vào, Cao Bằng đi đến phòng khách. Ông ngoại ngồi trên sofa, cạnh ghế sofa có một cái đèn chân cao màu vàng toả ánh sáng nhẹ nhàng, chiếu lên trang sách trên tay Kỷ Hàn Vũ.

Thấy Cao Bằng đi tới, Kỷ Hàn Vũ gấp sách lại rót một ly trà cho Cao Bằng.

- Còn chưa ngủ sao?

- Ngủ không được.

Cao Bằng đáp lại, sau đó cầm ly trà lên uống một hơi cạn sạch.

Hắn chỉ uống trà với mục đích giải khát, còn mấy việc như thưởng thức trà thì hắn không hiểu chút nào.

- Ông ngoại, ông còn nhớ Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu mà lần trước cháu bắt tới từ Trường An sao?

- Con mẫu chu kia sao?

Kỷ Hàn Vũ suy tư chốc lát,

- À, nhớ rồi. Cháu có lòng, tuy rằng chỉ là một con quái vật thăng cấp Lĩnh chủ thất bại nhưng dù sao cũng là bán lĩnh chủ, vẫn rất có giá trị. Ta đặt nó ở phòng thí nghiệm để tiến hành nghiên cứu rồi!

Cao Bằng sửng sốt một chút, bị kéo đi nghiên cứu? Sẽ không bị cắt miếng chứ?

Kỷ Hàn Vũ mỉm cười lắc đầu:

- Cháu muốn dùng thì cứ lấy đi đi, tài liệu của bán lĩnh chủ cũng rất quý giá, trực tiếp giết chết chính là cách làm vô cùng lãng phí, nên khẳng định nó còn sống.

Vậy là tốt rồi, Cao Bằng nhẹ nhàng thở ra.

- Ông ngoại, cháu vẫn muốn mượn ông một người.

- Ai?

- Hoàng Á.

Kỷ Hàn Vũ hơi sững sờ, sau đó chậm rãi gật đầu,

- Vậy cũng được, cũng không cần phiền toái như vậy, để ông nói cho Hoàng Á một tiếng, về sau bảo cậu ta nghe lời cháu là được.

Cao Bằng vốn dĩ muốn cự tuyệt nhưng Kỷ Hàn Vũ đã trực tiếp quyết định:

- Vậy cứ quyết định như thế, bên cạnh cháu cũng cần phải có người để thuận tiện sai phái, nếu như về sau cháu có nhân tuyển thích hợp hơn thì trả Hoàng Á lại là được.

Hôm sau, ở vùng ngoại ô thành phố, trong một phòng thí nghiệm nằm trong lòng núi hoàn toàn ngăn cách với ngoại giới có một đoàn người mang đến một đạo mệnh lệnh, bên ngoài có đỗ

một chiếc xe tải cỡ lớn, còn có không ít nhân viên mặc quần áo trắng với hoa văn xanh cảnh giác ở bốn phía.

Lúc này người tổng phụ trách phòng thí nghiệm đang rất bất mãn,

- Tài liệu tốt như vậy sao lại lấy đi, mấy hạng mục của chúng ta vừa có tiến triển không tệ, ngươi chờ một lát, để ta gọi điện thoại cho Kỷ đổng.

- Chủ nhiệm Giang, coi như ngài gọi điện thoại cho Kỷ tổng cũng vô dụng.

Chủ nhiệm Giang căn bản không tin. Phòng thí nghiệm của mình chính là phòng thí nghiệm được Kỷ tổng tín nhiệm nhất, bản thân mình còn là tâm phúc của Kỷ tổng, mình nói chuyện sao có thể vô dụng được.

- Ngài có biết ngự thú này sẽ được đưa đến đâu không? Ngự thú sẽ được đưa đến phòng thí nghiệm của chủ nhiệm Cao đấy. Hơn nữa vốn dĩ con ngự thú này là lễ vật chủ nhiệm Cao tặng cho Kỷ tổng, hiện tại có thể nói là vật quy nguyên chủ.

Chủ nhiệm Giang vừa mới chuẩn bị gọi điện thoại trong nháy mắt đã dừng lại, là cậu ta?

Ngay sau đó cười khổ, sao lại là vị thái tử gia này chứ!

Được rồi, không thể trêu vào thì không thể trêu vào.

Chủ nhiệm Giang bất đắc dĩ phất tay,

- Các ngươi mang con mẫu chu đó đi đi, nhưng nhớ kỹ nên làm tốt biện pháp an toàn, nếu không một khi để con mẫu chu đó trốn thoát thì không phải chuyện đùa đâu.

Vách núi chậm rãi nứt ra, một chiếc xe tải chở theo một con

cự thú chậm rãi lái ra, sau đó làm tốt giao nhận. Con cự thú này bị trói hết vòng này tới vòng khác trên xe tải ở ngoài sơn động, đồng thời còn được tiêm một lượng lớn thuốc mê, ở các khớp xương còn bị tổn thương để làm giảm năng lực giãy dụa của nó.

Dù con mẫu chu này biến thành đối tượng thí nghiệm nhưng vẫn như cũ là một con bán lĩnh chủ! Một khi phát cuồng thì uy thế quả thật khó có thể tưởng tượng nổi.

Một bên khác, Cao Bằng bắt đầu điều chế dược tề. Nói cho cùng thì vận khí của con Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu này rất tốt, lúc trước sau khi thăng cấp thất bại thì nó chỉ còn lại một loại phương pháp thăng cấp, tiềm lực cũng bị hao tổn cực lớn, đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước Cao Bằng không ký kết huyết khế với Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu.

Một loại tài liệu quý hiếm trong đó chính là tinh hạch quái vật hệ Thổ cấp Lĩnh Chủ, tinh hạch quái vật cấp Lĩnh Chủ quý giá đến mức nào. Một con quái vật cấp Lĩnh Chủ cũng chỉ thai nghén ra một viên, hơn nữa chỉ có thể là thuộc tính đối ứng.

Vừa vặn đoạn thời gian trước ông ngoại đánh chết một con Sơn Linh nên có được loại tài liệu này, cũng là tinh hạch quái vật hệ Thổ cấp Lĩnh Chủ mà Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu cần nhất.

Mặc dù mình chướng mắt Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu có tiềm lực bị hao tổn, nhưng đổi lại là người khác chỉ sợ dù đánh bể đầu cũng muốn đoạt lấy một con ngự thú cấp Lĩnh Chủ.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 263: Đàm Phán

Coi như tiềm lực bị hao tổn cũng có vô số người khóc lóc quỳ cầu.

Quan trọng nhất là bản thân mình đã có A Ban, nếu lại ký kết với một con mẫu chu tiềm lực bị hao tổn thì có vẻ không cần thiết. Tuy rằng lá gan của A Ban rất nhỏ, nhưng mà quái vật khi ăn dấm chua đều sẽ đáng sợ như nhau.

Sáng sớm Hoàng Á đã bị Cao Bằng gọi đến, cũng không nói cụ thể có chuyện gì, chỉ nói là có chuyện tốt.

Nếu như Cao thiếu gia nói là chuyện tốt, vậy thì nhất định là chuyện tốt.

Từ lần trước ở chỗ Cao Bằng cầm được một bình dược tề thần bí về cho Xích Huyết Quân Mã nhà mình dùng, Hoàng Á đã triệt để bội phục sát đất đối với Cao Bằng.

Sau khi dùng dược tề, bản thân Xích Huyết Quân Mã đã tiến hóa tại chỗ, trở nên càng thêm thần dị, cọng lông trên người càng thêm đỏ tươi, dáng người trở nên cao lớn hơn. Điểm rõ ràng nhất chính là hắn có thể cảm thấy được một cỗ lực lượng linh hồn khổng lồ phản hồi về cho mình.

Ngoại trừ việc đề thăng đẳng cấp Ngự Thú thì chỉ có đề thăng phẩm chất mới có thể phản hồi lực lượng linh hồn.

Đây cũng là một phương pháp đơn giản để Ngự Sử phán đoán việc tấn cấp phẩm chất của Ngự Thú.

Đêm qua hắn nhận được mệnh lệnh của Kỷ tổng, để cho hắn

về sau nghe theo mệnh lệnh của Cao Bằng. Sau khi nghe xong, tâm tình Hoàng Á rất phức tạp.

Hắn thiếu nợ Kỷ tổng một cái mạng và một cái nhân tình rất lớn.

Cho nên hắn nguyện ý bán mạng vì Kỷ tổng. Hắn hiểu rõ, nếu như không có Kỷ tổng thì hắn đã sớm chết, sau đó con của hắn có khả năng sẽ gọi người khác là cha.

Bằng cấp của hắn không cao, chỉ có trình độ cấp 3. Nhưng hắn hiểu rõ một đạo lý, đây chính là lời dặn dò của mẹ hắn khi còn sống.

Đó chính là làm người phải hiểu được có ơn tất báo.

Hắn thiếu nợ Kỷ tổng một cái mạng, cho nên hắn phải trả lại Kỷ tổng một mạng.

Nhưng mà hắn cũng chỉ là một người bằng da bằng thịt, mặc dù Kỷ Hàn Vũ dùng giọng điệu ôn hòa dặn dò hắn về sau chiếu cố Cao Bằng.

Dù sao hiện giờ cũng không phải là thời cổ đại, tính cách một người sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn từ môi trường sống và sự giáo dục.

Dù cho Hoàng Á có trình độ văn hóa không cao, nhưng mà bầu không khí tự do cá nhân thuộc về người hiện đại vẫn ảnh hưởng sâu đến hắn, loại cảm giác bị người khác coi như vật phẩm đưa tặng khiến hắn cực kỳ không thoải mái.

Sắp xếp lại suy nghĩ của bản thân, Hoàng Á quay đầu nhìn về phòng thí nghiệm trước mắt. Cửa chính phòng thí nghiệm đóng chặt, nhưng đèn báo ở cửa vẫn còn sáng, hiển nhiên Cao Bằng đã đợi ở bên trong từ rất sớm.

Một lát sau, phía xa có một chiếc xe tải lớn lái tới, bên trên xe tải có buộc một con nhện khổng lồ.

- Ồ, thật là kỳ quái, vừa rồi cái con nhện này còn cực lực giãy dụa, làm sao bây giờ lại không giãy dụa nữa.

Một người nhân viên nhảy xuống xe, tò mò cất tiếng hỏi.

Bên cạnh đó, vài người nhân viên tấm tắc kêu kỳ lạ, cũng có chút cảm giác khó tin.

- Có thể là do con nhện lớn này cảm nhận được khí tức của Cao thiếu gia.

Một người trong đó đột nhiên mở miệng nói.

- Ngươi câm miệng đi, lại còn cảm nhận được khí tức của Cao thiếu, ngươi không sợ Cao thiếu nghe thấy mấy lời này sao.

Một người nhân viên tuổi tác hơi lớn ở bên cạnh dở khóc dở cười, coi như ngươi muốn vuốt mông ngựa cũng không thể vỗ vào bắp đùi được.

Cửa chính phòng thí nghiệm mở ra, Cao Bằng từ bên trong đi ra. Sau khi giao tiếp xong xuôi với những người nhân viên kia, Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu được hạ xuống phía sau xe.

- Cao thiếu.

Hoàng Á nhìn thấy Cao Bằng thì tinh thần chấn động, tuy rằng lúc này trong lòng của hắn rất phức tạp, nhưng vẫn sắp xếp tâm trạng rồi đi tới.

Xích Huyết Quân Mã đi theo phía sau hắn.

Lúc Xích Huyết Quân Mã nhìn thấy Cao Bằng, trong chớp mắt nhãn tình sáng lên. Nó nhớ rõ người này, lần trước chính hắn đã cho mình một bình nước uống rất ngon, sau khi nó uống cái bình

nước kia cũng cảm thấy bản thân trở nên càng mạnh hơn.

Cho nên đây là một người rất thần kỳ !

Xích Huyết Quân Mã đi lên trước, ánh mắt rụt rè nhìn Cao Bằng, sau đó cúi đầu xuống cọ cọ vào bờ vai Cao Bằng.

Khóe miệng Hoàng Á co giật, bình thường mình muốn sờ một chút mà tên gia hỏa này cũng không chịu.

- Lão Hoàng, tôi gọi anh là lão Hoàng đi.

Cao Bằng nghĩ một chút, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

- Anh muốn Ngự Thú cấp Lĩnh Chủ không?

Hai mắt Hoàng Á co rút lại,

- Cậu, ngài nói cái gì?

- Tôi có thể cho anh một con Ngự Thú cấp Lĩnh Chủ, đương nhiên anh phải biết loại vật này tôi cũng không thể hứa hẹn trăm phần trăm, nhưng chỉ cần anh nỗ lực sẽ có khả năng rất lớn.

- Đương nhiên là tôi muốn!

Hoàng Á hít sâu một hơi, nỗ lực bình phục tâm tình kích động của bản thân.

Sau đó nhìn về phía Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu ở bên cạnh, Cao thiếu nói Ngự Thú cấp Lĩnh Chủ chính là con nhện khổng lồ này sao.

Tuy rằng Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu không phóng thích quầng sáng Lĩnh Chủ, nhưng thể tích khổng lồ và uy áp mãnh liệt của nó không hề giấu diếm.

- Nhưng cũng không phải cho không anh, cho anh Ngự thú cấp

Lĩnh Chủ, anh sẽ phải gánh chịu trách nhiệm tương ứng.

Cao Bằng trầm ngâm nói,

- Dù cho ký kết với Ngự Thú cấp Lĩnh Chủ cũng không có nghĩa sẽ vô địch, anh nhất định phải nỗ lực huấn luyện, không thể lười biếng.

- Chuyện này là đương nhiên!

Hoàng Á gật đầu thật mạnh.

Chuyện này là thật, hắn tất nhiên sẽ không buông lỏng.

- Thứ hai, anh sẽ bị đẩy ra trước, trở thành anh hùng mới của tập đoàn Nam Thiên. Ở một vài thời điểm đặc thù, anh cần phải dùng danh nghĩa của tập đoàn Nam Thiên chúng ta đi xử lý một chút phiền toái.

Hoàng Á trầm mặc chốc lát rồi gật mạnh đầu.

Muốn đạt được thì cần phải trả giá, đạo lý đơn giản như vậy hắn hiểu được.

- Hi vọng anh đừng để cho ông ngoại tôi thất vọng.

Cao Bằng mỉm cười, chợt quay đầu nhìn về phía Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu đang bị khóa sắt trói lại.

- Ngươi còn nhận ra ta không?

Cao Bằng tiến lên hai bước, để cho Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu có thể thấy rõ bản thân.

Nằm trên mặt đất, Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu đầu tiên là hơi sững sờ, sau đó ánh mắt lập tức trở nên đỏ bừng, phẫn nộ chi chi kêu lên. Nó còn nhớ, ngày đó trong số những người bắt nó có tên này!

- Ngươi đã từng tấn cấp thất bại, nếu như không có gì ngoài ý muốn thì cả đời này ngươi sẽ bị cố định ở đẳng cấp này.

Cao Bằng nhàn nhạt nói, vỗ vỗ đầu A Ban ở bên cạnh, Cao Bằng để A Ban làm phiên dịch viên.

A Ban nhanh chóng giương nanh múa vuốt làm chó săn phiên dịch, ra vẻ hung thần ác sát.

Đều là loài nhện nên chúng tất nhiên có thể giao lưu.

Nghe xong những lời A Ban phiên dịch, tựa hồ đã chạm đến dây thần kinh mẫn cảm của Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu.

Trong mắt nó tràn đầy hung quang, hung dữ âm tàn nhìn chằm chằm Cao Bằng.

Cao Bằng cười nhạt một tiếng,

- Không cần phải nhìn ta như vậy, nếu ngươi muốn tiến hóa thì nhất định phải dựa vào ta, bởi vì chỉ có ta mới có biện pháp làm cho ngươi hoàn thành quá trình tiến hóa.

A Ban nâng chân trước lên hung dữ vỗ vỗ thảm cỏ, cáo mượn oai hùm trừng mắt nhìn Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu.

Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu đầu tiên là phẫn nộ, sau đó sửng sốt. Trong mắt nó lấp lánh hồng quang, lộ ra khát vọng và sự tham lam vô tận, sau đó lập tức chi chi đáp lại.

- Chủ nhân, nó nói chỉ cần ngài cho nó hoàn thành tiến hóa thì nó sẽ không ăn ngài, đồng thời tha thứ cho việc ngài bắt nó lúc trước.

Tự thuật xong những lời này, A Ban không thể kìm được sự phẫn nộ,

- Cái con nhện lớn này quá càn rỡ, lại dám nói như vật với chủ

nhân ngài. Chủ nhân, để ta thay ngài ăn nó đi!

Cao Bằng khua khua tay, mặt mỉm cười nhìn Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu đang bị trói chặt,

- Xem ra, tiểu thư nhện mỹ lệ này còn không hiểu rõ cục diện trước mắt.

Nghe thấy Cao Bằng nói vậy, A Ban đứng ở một bên hưng phấn chà chà móng vuốt, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Dịch : ND

Beta : B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 264: Huyết Khế

Đáy mắt Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu thoáng qua một tia cảnh giác, hung hăng trừng mắt nhìn A Ban,

- Các ngươi muốn làm gì?

Cao Bằng còn chưa lên tiếng A Ban đã cười hắc hắc, dùng một chân gãi gãi mặt, trong đôi mắt nhỏ chợt lóe lên tia sáng,

- Ngươi nói xem ~ nhện lớn ~

Nói xong A Ban liền không thể chờ đợi bổ nhào lên lưng Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu,

- Một con nhện mập như vậy vừa nhìn đã thấy ngon rồi.

Lúc này hung hăng cắn mạnh một cái lên đùi Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu. Mặc dù Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu là bán lĩnh chủ, nhưng mà lớp vỏ ngoài màu xám cực kỳ cứng rắn của nó vẫn bị cắn ra một lỗ thủng.

A Ban vừa nhai nuốt vừa nói những lời mơ hồ không rõ:

- Thịt quá già, không dễ nhai, nhưng dinh dưỡng vẫn rất phong phú.

Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu tức giận đến mức đỉnh đầu sắp toát ra khói trắng! Phát ra các loại uy thế khủng bố.

A Ban không sợ chút nào, ngược lại còn dương dương đắc ý,

- Trước kia đều là đám nhện cái các ngươi ăn thịt nhện đực chúng ta, lần này ta phải nói cho ngươi biết, nhện đực chúng ta

cũng có thể ăn thịt nhện cái!

Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu bị đau phát ra tiếng gào thét tràn đầy phẫn nộ, không ngừng giãy dụa một cách điên cuồng.

Xiềng xích quấn quanh cơ thể nó không ngừng vang lên tiếng lách cách, xiềng xích ở một vài bộ phận còn bị kéo thẳng tắp.

A Ban bị dọa đến mức từng sợi lông trên người dựng thẳng lên, hệt như một con nhím đầu trọc bị kinh sợ,

chỉ cần hơi có chút gió thổi cỏ lay thì ngay lập tức sẽ lấy thế sét đánh không kịp bưng tai chạy trốn.

Nhìn thấy con nhện này bị kinh hãi như thế, Cao Bằng lập tức im lặng, vẫy tay gọi A Ngốc qua.

A Ngốc đang ngồi trên cây cạnh bờ hồ đọc sách với con gái, nghe thấy mệnh lệnh của chủ nhân bèn vươn tay sờ đầu con gái, ôn hòa nói:

- Con cứ ở đây tiếp tục đọc sách đi, ba ba ra ngoài một lát.

Dứt lời liền tung mình nhảy khỏi cây, thân thể nghiêng về phía trước rồi hạ xuống, xương ngón chân rắn chắc cắm vào mặt đất,

Ầm!

Chỉ để lại một đám sương trắng thật lớn ngay tại chỗ.

Với tốc độ khủng khiếp đó A Ngốc kéo theo một cái tàn ảnh thật dài, thời gian không tới ba giây đã vượt qua khoảng cách mấy trăm mét xuất hiện sau lưng Cao Bằng,

- Chủ nhân!

A Ngốc quỳ một chân xuống đất, hỏa diễm màu trắng trong hốc mắt tràn đầy vẻ băng lãnh.

A Ngốc không hề phóng thích khí thế cũng không hề hiển lộ quầng sáng Lĩnh chủ của mình nên Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu không biết được đẳng cấp của A Ngốc, nhưng nó vẫn có thể mơ hồ cảm nhận được sự cường đại của A Ngốc. Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu cảm thấy nguy hiểm nên không tiếp tục giãy dụa nữa, yên lặng cảnh giác nhìn A Ngốc.

- Ta không có quá nhiều sự kiên nhẫn, ta cũng không muốn chậm rãi nói đạo lý với ngươi. Hoặc là lựa chọn thần phục, ta không chỉ cho ngươi sống sót mà còn có thể cho ngươi trở thành Lĩnh chủ, hoặc ngươi có thể dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, ta cũng sẽ không để ý trong những món đồ mình cất giữ lại nhiều thêm một viên tinh hạch bán lĩnh chủ.

A Ban nhảy từ trên lưng mẫu chu xuống, trong đôi mắt nhỏ tràn đầy vẻ đắc ý, lặp lại một lần những gì Cao Bằng vừa nói.

Mẫu chu trầm mặc không nói, trong ánh mắt thoáng qua một tia khuất nhục, dẫu sao làm một con nhện ở dưới mái hiên thì không thể không cúi đầu:

- Được.

Cao Bằng khẽ gật đầu, sau đó bảo Hoàng Á tiến lên ký kết huyết khế với mẫu chu.

- Ngươi không phải là người ký huyết khế với ta sao?

Mẫu chu kinh ngạc hỏi.

- Ta nói ta sẽ ký huyết khế với ngươi lúc nào? Không phải bất cứ ngự thú nào ta cũng sẽ ký huyết khế đâu.

Cao Bằng nhịn không được cảm thấy buồn cười.

Mẫu chu nháy mắt ngốc trệ, sau đó nổi giận gầm lên,

- Ngươi có ý gì?

A Ban dùng móng vuốt quệt mặt một cái,

- Tỉnh táo lại đi bà chị, chủ nhân đã có con nhện anh tuấn tiêu sái như ta rồi thì sao có thể coi trọng ngươi chứ!

Được Cao Bằng dặn dò, Hoàng Á tiến lên ký kết huyết khế với mẫu chu.

Chỉ mỗi chiều dài thân thể của mẫu chu cũng đã không dưới ba mươi mét, trên cái đầu khổng lồ hiện đầy vết tích loang lổ, từng sợi từng sợi lông cứng lóe lên hàn quang.

Hoàng Á đưa ngón tay vẫn còn chảy máu đặt lên trán mẫu chu, sau đó một luồng u quang chậm rãi thấm ra. . .

Hoàng Á chậm rãi nhắm mắt lại, đại khái đợi một lúc sau Hoàng Á mới mở mắt ra, sắc mặt hiện lên vẻ quái lạ.

- Sao rồi?

Cao Bằng nhíu mày.

- Cao thiếu. . . Chờ một lát, lòng cảnh giác của mẫu chu này có hơi sâu, cần phải thử thêm vài lần nữa mới được.

Hoàng Á xấu hổ cười đáp.

Cao Bằng liếc nhìn A Ban. A Ban ngầm hiểu, đi lên phía trước dùng móng vuốt nhỏ bé của mình gõ gõ lên đầu mẫu chu,

- Ký huyết khế nhanh một chút, có biết hay không, có biết hay không hả?

Thấy tầm mắt mẫu chu quét tới, A Ban tranh thủ thời gian co đầu rụt cổ lại, lui về phía sau hai bước. Sau đó đột nhiên nhớ tới con mẫu chu này đã bị hạn chế hành động, lập tức thẹn quá hoá

giận.

- Gõ ngươi ngựa, ai bảo ngươi làm ta sợ!

Một móng vuốt đánh lên trên mặt mẫu chu.

Mẫu chu nhàn nhạt nhìn A Ban, sau đó không thèm để ý đến nó.

Sau khi Hoàng Á nghỉ ngơi một lát lại bắt đầu tiếp tục ký kết huyết khế. Không bao lâu, biểu cảm trên mặt hắn trở nên cực kì khó chịu, cắn chặt hàm răng.

Mười phút sau, Hoàng Á mở to mắt thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, trên trán tràn đầy mồ hôi, dù cho rất mệt mỏi nhưng vẫn lộ ra vẻ vui mừng,

- Cao thiếu, tôi thành công ký kết huyết khế rồi!

Cao Bằng gật đầu,

- Đi.

Sau đó bảo A Ngốc đi mở trói cho mẫu chu.

Có A Ngốc ở bên cạnh, lại thêm Bạch Long ẩn trong hồ cách đó không xa, Cao Bằng ngược lại còn hi vọng con mẫu chu này có thể không nghe lời, như vậy hắn sẽ có lý do thừa cơ dạy dỗ nó một trận.

Xiềng xích bị A Ngốc kéo đứt, Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu ở trên mặt đất lắc la lắc lư một lúc, sau đó mới chậm rãi đứng dậy, ngáp một cái.

Cái chân nhện sắc bén như trường mâu đâm sâu xuống nền đất, Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu yếu ớt phát ra tiếng kêu khe khẽ.

Ánh mắt e ngại nhìn hồ nước, Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu ở

ven hồ thỏa thích vươn người. Nó đã bị trói quá lâu, trong chốc lát còn chưa kịp thích ứng.

Tám cái vuốt nhện sắc bén vừa to vừa dài thải mái vươn ra, còn duỗi lưng một cái, thân thể cao lớn tạo thành một cái bóng đen kịt trên mặt đất.

Tròng mắt A Ban suýt nữa đã rớt ra ngoài. Lúc nằm trên đất thì còn tốt, chí ít nhìn sơ qua không cao hơn nó được bao nhiêu, nhưng khi mẫu chu đứng lên thì A Ban lại cảm thấy chiều cao của con mẫu chu này muốn chọc thủng trời xanh.

Tại sao lại có một con nhện cao đến vậy chứ!

Ngẫm lại hành vi vừa rồi của mình, A Ban không khỏi rơi vào trầm tư.

Trong khi đang tự hỏi, tám cái chân của nó đã lặng lẽ di chuyển về phía sau, trong lúc không hay không biết đã trốn đến sau lưng Cao Bằng.

Ngẩng đầu lên đầy vẻ cơ trí, A Ban thở dài một hơi. Được rồi, ta sẽ không so đo với cái con nhện cái này nữa.

Cao Bằng nói ra:

- Chờ một lát, các ngươi ở đây chờ ta nửa tiếng.

Sau đó Cao Bằng đi vào phòng thí nghiệm bắt đầu phối trí dược tề.

Nửa tiếng đồng hồ sau Cao Bằng nhanh chân đi ra, trong tay còn cầm một cái cốc chịu nhiệt, trong cốc chứa đầy chất lỏng màu vàng đậm. Chất lỏng na ná như keo dán, nhìn qua chẳng khác nào mỡ bò đông kết.

Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu gắt gao nhìn chằm chằm cái cốc

trong tay Cao Bằng, nó còn chưa làm gì nhưng đã cảm nhận được huyết dịch và cả tinh hạch trong cơ thể mình đang điên cuồng vận chuyển.

Đây là sự hấp dẫn theo bản năng tới từ sâu trong huyết mạch, bản năng thân thể làm cho nó không kìm lòng được muốn ăn hết đồ vật trong chiếc cốc kia.

Nó rất tự giác khom người xuống, hai mắt giống như bị cao su dán chặt lên cốc, rất tự giác mở miệng ra, từng giọt nước bọt chảy ra từ khóe miệng.

Cao Bằng cầm cốc giơ về phía bên trái, cái đầu của Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu di chuyển theo về phía bên trái, Cao Bằng lại đưa cốc sang bên phải, cái đầu của Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu cũng theo đó mà đưa về phía bên phải.

Đẩy KIM PHIẾU, ĐỀ CỬ để dịch giả có động lực lên chương nào các bạn!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 265: Khủng Bố Ngược Sát Mẫu Chu

- Muốn ăn không?

Cao Bằng dụ hoặc hỏi.

Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu gật đầu thật mạnh, nước bọt sắp chảy ra thành sông.

Trêu chọc Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu trong chốc lát, Cao Bằng giơ tay ném mạnh chiếc cốc trong tay đi.

Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu mở miệng khẽ cắn một cái, thân thể cao lớn nhấc lên một trận gió lốc, thổi mạnh đến mức cây cỏ nằm rạp xuống đất.

Thân thể cao lớn liên tục nhảy nhót trên mặt đất, chờ đến lúc nó đi tới đây, Cao Bằng chỉ nhìn thấy một mảnh hỗn độn trên bãi cỏ.

Có lẽ đây là khuyết điểm của ngự thú có thể tích lớn.

Những ngự thú có thể tích quá lớn sẽ dễ dàng phát sinh những vấn đề này. Giống như một người sinh sống ở quê nhà của côn trùng, cho dù họ có cẩn thận như thế nào đi nữa thì cũng rất dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nuốt cái cốc lớn vào trong bụng, Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu giống như đã uống say, xoay xoay lắc lắc cuối cùng bịch một tiếng ngã xuống mặt đất.

Rất nhanh Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu liền ngủ say như chết,

thỉnh thoảng còn chép chép miệng.

- Xấu quá.

A Ban nhìn Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu với vẻ mặt ghét bỏ.

Thế mà còn chép miệng, chưa bao giờ thấy một con nhện nào ngủ không thành thật như nó cả, coi như cái tên Đại Tử xấu xí kia còn dễ thương hơn nó nhiều!

A Ban tranh thủ thời gian chạy khỏi nơi này, không biết chạy đi chỗ nào chơi.

Trong mấy ngự thú dưới tay Cao Bằng thì A Ban là lười nhất, cũng là ngự thú có thể chơi vui vẻ cả một ngày.

Mấy ngự thú khác đều cần phải vất vả huấn luyện thân thể và năng lực khống chế nguyên tố, mà nó thì lại không cần.

Nó chỉ cần học chịu đòn và huấn luyện thân thể là được.

A Ban vẫn cảm thấy Cao Bằng để nó huấn luyện thân thể là hi vọng nó có thể chạy trốn thật nhanh.

…

Ngoài thành Du Châu, Bách Vạn Đại Sơn.

Một đội ngũ cả người ăn mặc kín kẽ, trên đỉnh đầu đội một cái khăn trùm màu trắng kỳ quái đang đi lên đỉnh một ngọn núi.

Nhấc lên cái khăn trắng trên đầu, người dẫn đội là một người tóc vàng mắt xanh, mái tóc màu vàng nhạt gợn sóng rủ xuống vai, râu mép rậm rạp, cúi đầu nhìn về ngọn núi dưới chân. Cách đó không xa có một ngọn núi đen kịt lặng lẽ đứng nơi đó, mặt ngoài ngọn núi có đầy những lỗ nhỏ màu đen.

- Chính là chỗ này.

Người cầm đầu rất lưu loát nói một câu tiếng khu Kim Sa.

Khu Kim Sa là một khu lớn ở Đông u, bầu không khí tín ngưỡng ở đây cực kì nồng nặc, rất nhiều người đều thờ phụng thần minh Thánh La Thiên.

Thánh La Thiên Tông nói thế giới là do Thánh La Thiên sáng tạo, thế giới này vốn là một mảnh thánh khiết, nhưng sau này lại bị nhân loại ô nhiễm. Cho nên nhân loại cần thờ phụng Thánh La Thiên mới có thể tịnh hóa sự ô uế của bản thân, cuối cùng đạt tới mục đích tịnh hóa thế giới, đồng thời cũng có thể trở về với vòng tay của Thánh La Thiên sau khi họ chết.

Đương nhiên, đây chỉ là do Thánh La Thiên truyền ra, một hệ thống tôn giáo hoàn chỉnh cần có những chuyện xưa, bối cảnh và các giới luật của tôn giáo đó.

(PS: Nhắc nhở người đọc rằng Thánh La Thiên này hoàn toàn là hư cấu, không phản ánh một tôn giáo nào ở hiện thực. Quyển tiểu thuyết này diễn ra ở thế giới song song, không liên quan gì tới Trái Đất cả.)

Trên cơ bản chỉ cần là người của khu Kim Sa đều sẽ tin phụng Thánh La Thiên, nhưng mà bọn họ sẽ chia tín đồ ra thành nhiều loại như phiếm tín đồ (tín đồ không tin tưởng lắm), đốc tín đồ (tín đồ tin tưởng tuyệt đối) và cuồng tín đồ (tín đồ cuồng nhiệt).

- Thánh La Thiên ở trên, cuối cùng cũng tìm được.

Mấy người ở sau lưng lần lượt nhấc khăn che đầu lên, nhìn Sơn Linh ở dưới rồi nhẹ nhàng thở ra.

- Đây chắc là Sơn Linh được ghi chép trong La Thiên Kinh.

Một cô gái có mái tóc đỏ thắm, trên mặt có đầy vết tàn nhang nhảy cẫng lên nói.

- Chắc là vậy, không nghĩ tới Sơn Linh trong truyền thuyết cũng đã xuất hiện.

- Như vậy cũng không có gì kỳ quái, không phải các người đều đã nhìn thấy Sư Thứu của bác Jerry rồi sao.

(Sư Thứu: Một loại quái vật có mình sư tử, đầu và cánh của đại bàng, trong truyền thuyết của phương Tây)

Một thanh niên tóc vàng có làn da trắng bệch với vóc dáng không cao ở bên cạnh lạnh lùng nói.

- Chuyện này không giống, Sư Thứu là quái vật được ghi chép lại trong thần thoại xưa, mà con Sơn Linh này là thần tiên ma quái được ghi lại trong La Thiên Kinh.

Cô gái tóc đỏ mặt tàn nhang lắc đầu chăm chú nói.

- Được rồi, tất cả im miệng lại đi!

Người đàn ông cầm đầu nhíu mày quát lớn.

Sau đó hắn cúi đầu về phía Sơn Linh ở dưới chân, trong mắt tỏa ra sự nóng bỏng. Nếu như Sơn Linh đã xuất hiện, như vậy những ghi chép trong La Thiên Kinh phải chăng đều là thật.

Khác biệt với những bản La Thiên Kinh bên ngoài, ở trong tổng bộ Thánh La Thiên có bản gốc của La Thiên kinh, trong bản gốc có ghi chép rất nhiều thứ, mà Sơn Linh chính là một cái trong đó. Trên bản gốc cũng ghi chép rất nhiều thứ vụn vặt, từ trong đó hắn phát hiện ra một tin tức rất thú vị.

- Ta nghĩ chúng ta có thể xuống dưới nói chuyện với Sơn Linh tiên sinh.

Người đàn ông tóc vàng với tay ra sau vẫy vẫy, một con ngự thú toàn thân màu lam cao chừng bốn mét, trên lưng mọc ra hai

cánh màu tím chậm rãi đi tới.

Người đàn ông tóc vàng cưỡi lên lưng nó, cự thú phát ra một tiếng gầm nhẹ, xòe hai cánh lao thẳng xuống dưới.

…

Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu đang nằm ngủ say trên mặt đất.

Dưới thân mẫu chu bỗng xuất hiện một quầng sáng cấp Lĩnh chủ, quầng sáng vô cùng thô ráp, giống như nham thạch màu xám trắng, ở ngoài rìa có một chút gai nhọn sắc bén. Quầng sáng này cũng không hoàn chỉnh, có rất nhiều chỗ bị sứt mẻ không trọn vẹn.

Bùn trên mặt đất bắt đầu lăn lộn, cuối cùng hóa thành một viên nham thạch hình cầu bao bọc mẫu chu vào bên trong.

- Đại khái tiến hóa phải cần một khoảng thời gian, nếu như lo lắng cho nó thì anh có thể thủ tại chỗ này chờ nó tiến hóa kết thúc.

Hoàng Á cảm kích gật đầu với Cao Bằng.

- Cảm ơn Cao thiếu!

Nếu như trước đó hắn còn có chút nghi ngờ, nhưng bây giờ đối với Hoàng Á thì chuyện trở thành thuộc hạ của Cao Bằng đã không có gì phải nghi vấn nữa.

Vừa mới trở thành thuộc hạ của Cao Bằng đã có thể nhận được một con ngự thú cấp Lĩnh Chủ.

Đây chính là ngự thú cấp Lĩnh Chủ đó!

Ngay cả trưởng bộ phận an ninh Từ Hà Đề cũng chỉ có một con ngự thú cấp Thủ Lĩnh đỉnh phong mà thôi.

Giữa trưa Cao Bằng mời Hoàng Á ở lại trong biệt thự ăn cơm.

Buổi chiều, Hoàng Á một tấc không rời canh giữ bên cạnh mẫu chu đang trong giai đoạn tiến hóa.

Buổi tối, hắn trực tiếp dựng một cái lều nhỏ ở bên cạnh mẫu chu.

Một đêm trôi qua, nham cầu do mẫu chu ngưng tụ hiện ra vết rạn dày đặc, vết rạn càng lúc càng lớn, không ngừng tăng dần.

Giống như một con gà con muốn chui ra khỏi vỏ trứng.

Cao Bằng đang chuẩn bị đi đến trường thấy vậy cũng ở lại xem một chút, muốn thấy tận mắt cảnh Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu tiến hóa thành công.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. . .

Xoạt xoạt!

Một cái chân giống như trường mâu màu bạc sắc bén từ trong đó vươn ra, nham thạch cứng rắn giống như đậu hũ bị chọc thủng dễ dàng.

Tiếp theo là cái thứ hai, rồi cái thứ ba…

Từng cái chân nhện sắc bén như mâu liên tiếp vươn ra phá vỡ nham cầu, hình dáng sau khi tiến hóa cũng dần lộ ra dưới ánh nắng mặt trời.

【 Tên quái vật 】: Khủng Bố Ngược Sát Mẫu Chu (Lĩnh Chủ)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 41

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Nham

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (mừng rỡ)

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Mộc, 2. Bạch Kim Vương La Đằng

【 Năng lực quái vật 】: Tơ nhện cường hóa Lv2, Ngạnh hóa làn da Lv2, Nhện trảo sắc bén Lv1.

Đẩy KIM PHIẾU, ĐỀ CỬ để dịch giả có động lực lên chương nào các bạn!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 266: Cưỡi Hạc Tây Du

Hoàng Á cảm giác được mẫu chu đã thành công tiến hóa lên Lĩnh chủ, trong lòng hắn rất kích động, đồng thời cảm thấy như đang nằm mơ vậy, không ngờ ta đã trở thành một Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ?

Mãi cho đến lúc này hắn vẫn còn rất hoảng hốt.

- Huấn luyện cho thật tốt, nếu muốn thì anh có thể đi dạo quanh thành phố Du Châu.

Cao Bằng vừa cười vừa nói. Hắn có thể lý giải cảm giác lúc này của Hoàng Á, tối hôm đó lúc A Ngốc tiến hóa thành Lĩnh chủ hắn cũng đã mất ngủ.

- Tôi hiểu rồi.

Hoàng Á cảm kích gật đầu với Cao Bằng.

Đạt được một con ngự thú cấp Lĩnh Chủ giống như mua một cái xe mới vậy, khẳng định phải mang ra ngoài dạo một vòng.

Thực ra Cao Bằng đang suy nghĩ có nên tạm nghỉ học hoặc là học ở nhà hay không.

Dù sao nếu thật sự muốn học hỏi tri thức thì dù ở bất cứ nơi nào cũng có thể học được, chỉ là ở trường sẽ có thêm một loại không khí học tập mà thôi.

Có lẽ có thể xin tốt nghiệp sớm hoặc là sớm hoàn thành một số chương trình học.

Cao Bằng nói với mấy ngự thú,

- Hôm nay ta đến trường học, có ai muốn đi cùng không?

A Ngốc áy náy nhìn Cao Bằng,

- Chủ nhân, ta muốn ở bên cạnh tiểu Hoa thêm một chút.

Tiểu Hoa chính là nhũ danh của tiểu Hồng Thủy Mẫu Viên, lần này không phải do Cao Bằng lấy tên. Nó là con gái A Ngốc nên cũng chỉ A Ngốc mới có quyền lợi và nghĩa vụ đặt một cái tên cho nó.

Có điều năng lực đặt tên của A Ngốc quả thật khiến Cao Bằng thổ tào (1), còn không bằng hắn đặt nữa!

- Được, nhưng ngươi phải nhớ mỗi ngày đều đến lò sát sinh hấp thu linh hồn, dù bây giờ làm vậy đã không thể giúp ngươi nhanh chóng đề thăng nữa, nhưng góp gió thành bão, xưa nay việc tăng đẳng cấp lên đều không phải chỉ một lần là xong.

Cao Bằng kiên nhẫn dặn dò, hắn biết A Ngốc rất hiểu chuyện, xưa nay không khiến người ta phải bận tâm.

- 3695, 3696. . .

Tiểu Hoàng giơ hai cánh lên, trên cánh nâng lên hạ xuống một khối sắt lớn nặng đến hàng tấn, lẩm bẩm tự đếm.

Cao Bằng rất hài lòng, cũng không đến quấy rầy Tiểu Hoàng.

- Một, ba, năm. . .

A Ban vụng trộm liếc nhìn Cao Bằng, không biết từ lúc nào A Ban đã chạy qua một bên bắt đầu huấn luyện.

Cái tên này. . .

Cao Bằng lười đi đâm thủng vật nhỏ này, muốn giả bộ huấn luyện cũng không cần bắt đầu đếm từ một chứ.

- Ta đi, ta đi.

Đại Tử không kịp chờ đợi bay tới, không ngừng lượn vòng quanh Cao Bằng.

- Ngươi không được, mấy ngày nay ngươi phải ở nhà huấn luyện thật tốt biết không?

Cao Bằng sờ lên cái đầu nhỏ của Đại Tử, cất giọng trấn an.

Lúc ở đế đô, Cao Bằng đã có được một phương thức huấn luyện hoàn toàn mới từ chỗ Chu Thiên Dân.

Hiện giờ toàn thế giới đã tiến vào quá trình phát triển nhanh, tất cả các cá thể, tập đoàn, phòng thí nghiệm, viện nghiên cứu đều đang điên cuồng thăm dò nghiên cứu phương pháp tiến hóa mới và phương thức để tăng tốc tiến hóa.

Nếu như ví von con đường tiến hóa của quái vật giống như một đường đua vậy thì quái vật chính là chiếc xe trên đường đua này.

Phương pháp tiến hóa chính là tăng lên các tính năng căn bản của chiếc xe, ví dụ như tăng cấp một chiếc xe đạp thành xe gắn máy, xe con, xe tải, xe thể thao vậy.

Chạy càng xa trên con đường đua này, đẳng cấp tiến hóa của quái vật cũng càng cao.

Mà phương thức tăng tốc quá trình tiến hóa chính là tìm kiếm một con đường tắt trên đoạn đường đua này, làm cho quái vật có khả năng vượt qua ở nửa chặng đường, cũng chính là làm cho tốc độ tiến hóa của quái vật tăng lên trên diện rộng.

Nói không chừng ở một ngõ ngách nào đó có một thiên tài yêu nghiệt, trong một ngày nào đó bỗng phát minh ra một loại phương pháp tiến hóa siêu nhanh thích hợp với một chủng loại quái vật

nhất định.

Cao Bằng nắm giữ chìa khoá làm cho phẩm chất quái vật tăng lên, nói cách khác Cao Bằng nắm giữ năng lực để cho tính năng cỗ xe tăng lên.

Nhưng hắn cũng không biết đường tắt này, càng không biết phương thức làm quái vật nhanh chóng tiến hóa.

Cho dù thiên tài như Cao Bằng, cũng cần phải tự mình thí nghiệm mới có thể biết được phương pháp tăng tốc quá trình tiến hóa này.

Ở đế đô, trong phòng thí nghiệm nào đó thuộc Liên minh Ngự Sử đã nghiên cứu ra một loại phương thức tiến hóa kiểu mới thích hợp với một phần quái vật hệ Lôi trên thị trường.

Thông thường thì những phương pháp này vẫn còn nằm trong giai đoạn bảo mật, không thuộc phạm trù sử dụng công khai trên thị trường. Nói đúng ra, nó là thuộc về "Hắc khoa học kỹ thuật" .

Đương nhiên, đối với thân phận mười hai nguyên lão của Chu Thiên Dân thì trên cơ bản trong Liên minh Ngự Sử không tồn tại thứ được gọi là bảo mật, giao loại phương pháp này cho Cao Bằng xem như cho hắn chút lễ vật nhỏ. Nhưng mà trước khi đi đã dặn dò Cao Bằng, loại phương pháp này hắn hãy tự mình sử dụng hoặc là cho ông ngoại hắn sử dụng cũng được, nhưng tuyệt đối không thể truyền ra ngoài.

Ở một bên khác của bờ hồ có một kiến trúc hình thù kỳ lạ đang được xây dựng, từng vòng từng vòng điện hoàn đen kịt được bố trí cố định cách mặt đất cao cả mét, đồng thời ở dưới điện hoàn còn bố trí một số tinh thạch màu đen.

Bộ trang bị này chiếm diện tích khoảng chừng mấy chục mét vuông, bên ngoài còn có mấy cái máy phát điện công suất lớn.

Lúc này máy phát điện đang trong trạng thái khởi động, cả điện hoàn đều phát ra ánh sáng màu xanh chói mắt.

Lúc này, Lôi Công đang lẳng lặng nằm cách trang bị không xa hấp thu Lôi nguyên tố đậm đặc trong không khí, vỏ lưng lập lòe từng tầng từng tầng lôi quang, hô ứng với lôi đình trên trang bị.

Căn cứ những gì Chu Thiên Dân đã nói, bộ trang bị này đại khái có thể gia tăng tốc độ tiến hóa của quái vật hệ Lôi lên một phần hai.

Đại Tử là ngự thú đầu tiên ký kết với Cao Bằng, tất nhiên Cao Bằng hi vọng Đại Tử có thể trở nên càng mạnh hơn, không nói trở thành số một trong tất cả các ngự thú dưới tay mình, nhưng ít ra cũng phải đứng hàng đầu.

- Ngươi đừng lải nhải câu Cao Bằng ngươi thay đổi bên tai ta nữa, ta đã cho ngươi điều kiện tốt như vậy rồi thì ngươi phải nhanh chóng mạnh lên, biết chưa? Ngươi xem Tiểu Hoàng còn muộn hơn ngươi bao nhiêu, lúc này cũng đã sắp vượt qua ngươi rồi. Bây giờ mỗi ngày Tiểu Hoàng đều huấn luyện quá mười sáu tiếng, ngoại trừ ăn ngủ ra thì đều là huấn luyện, ngươi phải học hỏi người ta một chút.

Cao Bằng sờ lên đầu Đại Tử.

Đại Tử oan ức gật đầu,

- A, biết rồi.

- Phốc tức phốc tức, Đại Tử lười, siêu cấp lười.

Không biết A Xuẩn bay tới từ khi nào, cất lời cười trên nỗi đau của người khác.

Cao Bằng nhàn nhạt đảo mắt nhìn A Xuẩn một cái,

- Ông ngoại cho người ra giá cao thu mua một nhóm khoáng thạch thuộc tính không gian để xây dựng một cái ổ nhỏ cho ngươi, phòng ta ở cũng không đắt bằng cái ổ nhỏ của ngươi đâu! Từ sáng đến tối cứ lì ra đó, ngươi không thấy xấu hổ sao, còn không mau đi huấn luyện cho ta!

Nghe thấy Cao Bằng răn dạy, A Xuẩn oan ức thiếu chút đã khóc, luống cuống tay chân muốn rời khỏi Cao Bằng, kết quả bởi vì quá khẩn trương mà tất cả xúc tu đều xoắn lại giữa không trung, suýt chút nữa ngã chổng vó.

Lệ lệ ~ Trên mặt hồ, một con hạc mập đang vô cùng vui vẻ nhàn nhã, Cao Bằng thấy vậy bỗng dưng nổi lên một ý nghĩ kỳ lạ.

- Tiểu Diễm, qua đây.

Cao Bằng vẫy vẫy tay gọi Tiểu Diễm.

Tiểu Diễm bay tới đáp xuống bãi cỏ trước mặt Cao Bằng, bộ lông sáng bóng tỏa ra ánh sáng màu đỏ xanh nhàn nhạt.

Cao Bằng tán thưởng vỗ vỗ lớp mỡ trên người Tiểu Diễm,

- Thật là một con hạc tốt! Hạc tốt như vậy đương nhiên phải dẫn tới trường cho các bạn xem rồi.

Tiểu Diễm còn tưởng rằng Cao Bằng đang khen nó, lập tức đắc ý ngẩng đầu lên,

- Ồ ồ ồ lệ, Cao Bằng, ta đây cũng không phải béo đâu, chỉ vì ta trời sinh xương lớn thôi.

Giờ đây Tiểu Diễm rất cao, đứng thẳng cộng thêm cái cổ đã cao chừng hai thước rưỡi, khi giương cánh lại không dưới năm mét.

- Ha ha , được, ngươi chỉ là xương lớn thôi.

Cao Bằng cười ha ha, xoay người nhảy lên lưng Tiểu Diễm,

- Hôm nay chúng ta bay đến trường.

Tiểu Diễm khẽ vỗ hai cánh, mang theo Cao Bằng trên lưng bay lên không trung.

- Người xưa nói, cưỡi hạc tây du. . . Ahh, hình như có chỗ nào không đúng thì phải?

*Chú thích:

(1) Thổ tào (吐槽):

＋Soi mói, đâm chọc, nói móc, than thở, than phiền, phàn nàn v.v…

Đẩy KIM PHIẾU, ĐỀ CỬ để dịch giả có động lực lên chương nào các bạn!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 267: Linh Hồn Tỏa Liên

Trên bầu trời, một con hạc một chân toàn thân màu trắng nhưng lại mơ hồ tỏa ra ánh sáng xanh đỏ đang bay lượn trên không của thành phố, làm bạn với mây trắng.

Hai chân Cao Bằng kẹp lấy cổ Tiểu Diễm, cố gắng ngồi sao cho ngay ngắn, đầu tóc bị gió thổi trông vô cùng lộn xộn, chẳng còn chút bộ dáng cao nhân đắc đạo nào nữa.

Cao Bằng đột nhiên nhớ tới mình còn có hai năng lực.

Vỗ trán một cái, đoạn thời gian trước quá mức bận rộn, kết quả làm cho bản thân mình quên mất chuyện quan trọng này.

Khi lần đầu tiên Ngự Sử có được ngự thú cấp Thủ Lĩnh, lúc đó Ngự Sử sẽ có được một năng lực bảo mệnh!

Khi dưới tay Ngự Sử xuất hiện một con ngự thú cấp Lĩnh Chủ đầu tiên thì sẽ có được năng lực bảo mệnh thứ hai! Cứ thế mà tiếp tục suy ra.

Lúc trước ngự thú đầu tiên lên cấp Thủ Lĩnh đã mang đến cho Cao Bằng năng lực Lá chắn nguyên tố, đây cũng là năng lực cơ bản mà rất nhiều Ngự Sử đều có, sau đó Cao Bằng cũng đã âm thầm thử nghiệm qua năng lực này.

Năng lực Lá chắn nguyên tố là năng lực tiêu hao lực lượng nguyên tố trong cơ thể ngự thú để ngưng tụ ra một đạo lá chắn nguyên tố bao quanh cơ thể Ngự Sử. Đây là một năng lực có thể trưởng thành, căn cứ vào sự tiêu hao lực lượng nguyên tố trong cơ thể ngự thú nhiều hay ít để quyết định cường độ của lá chắn.

Sau khi A Ngốc thăng cấp Lĩnh Chủ cũng mang đến cho Cao Bằng một năng lực bảo mệnh mới đó chính là: Linh Hồn Tỏa Liên.

Linh Hồn Tỏa Liên có thể để cho Cao Bằng tiến hành khóa chặt linh hồn với một ngự thú đã ký kết huyết khế, sẽ không thể sửa đổi trong vòng một tháng.

Chỉ cần có kẻ địch muốn thông qua phương diện linh hồn ảnh hưởng đến Cao Bằng, cơ chế phòng ngự của Linh Hồn Tỏa Liên sẽ lập tức phát động, lúc này đối phương sẽ phải đồng thời đối phó với cường độ linh hồn của Cao Bằng và ngự thú cộng lại!

Hơn nữa nếu dùng Linh Hồn Tỏa Liên với ngự thú trong thời gian dài thì linh hồn của Cao Bằng sẽ luôn được ôn dưỡng, thời gian lâu dần, cường độ linh hồn của Cao Bằng cũng sẽ đạt được tăng phúc nhất định.

Có thể nói đây chính là một năng lực không tệ chút nào, năng lực bảo mệnh của những Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ khác là cái gì thì Cao Bằng không biết, dù sao đây cũng là bí mật quan trọng nhất nên sẽ không một ai dễ dàng nói với người khác.

Có điều đối với loại năng lực này Cao Bằng vẫn rất hài lòng, cũng không phải hài lòng vì năng lực phòng ngự của Linh Hồn Tỏa Liên, mà là vừa ý hiệu quả ôn dưỡng linh hồn của nó.

Cao Bằng nhìn Tiểu Diễm dưới thân, thử thăm dò dùng Linh Hồn Tỏa Liên khóa lại với Tiểu Diễm.

- A!

Đôi cánh Tiểu Diễm đột nhiên run lên, suýt chút nữa đã rơi từ trên trời xuống làm Cao Bằng sợ hãi một trận.

- Ta bị sao thế này? Sao đang bay thật tốt đột nhiên lại cảm thấy trong đầu giống như bị ném một đống phân vào thế?

Tiểu Diễm hùng hùng hổ hổ quát lên.

Cao Bằng,

- . . .

- Cao Bằng, sao ngươi lại dùng loại ánh mắt này nhìn ta? Vừa rồi thật sự ta không hề cố ý, trong đầu của ta đột nhiên giống như bị tên ngu xuẩn nào đó đánh cho một quyền, chợt cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tiểu Diễm cuống quít giải thích.

Cao Bằng không lộ ra vẻ gì gật đầu,

- Ừm, ta đã biết.

Trước cổng trường đại học Du Châu người đến người đi tấp nập, thỉnh thoảng cũng có một vài học sinh dắt ngự thú của mình ra vào trường, việc này đã trở thành tình trạng bình thường.

Bây giờ đã qua trọn bốn năm kể từ khi xảy ra tai biến, từ lúc đầu không hiểu đến sau này dần dần tiếp thu. Năng lực thích ứng của nhân loại quả thực vượt quá tưởng tượng — — đặc biệt là ở trước xu thế chung kết cục đã định.

Hai năm trước còn có thể nhìn thấy vài người kiên định chống lại, bọn họ kiên trì cho rằng quái vật mang đến tai nạn cho bọn họ, nên từ chối ký kết huyết khế.

Nhưng hôm nay, những người đã từng phát biểu những lời lẽ hùng hồn trên internet kia đều rất vui sướng ôm ngự thú mới của mình chụp ảnh đăng lên. . .

Lệ ——

Một tiếng kêu sắc bén cắt phá trời cao.

Bóng đen từ trên trời đáp xuống phần đất trống trước cổng trường đại học Du Châu, đó chính là một con bạch hạc một chân có hình thể không nhỏ, trên lưng còn có một bóng người đang ngồi ngay ngắn.

Thân thể của bóng người kia cực kì mơ hồ, bốn phía cơ thể hiện ra từng lớp từng lớp bình chướng màu đỏ nhạt, mãi đến lúc hạ xuống thì lớp bình chướng màu đỏ mới chậm rãi tiêu tán.

Cao Bằng từ trên lưng hạc nhảy xuống, xoa xoa mồ hôi trán.

Vừa rồi hắn trong cái khó ló cái khôn, ở trên trời ngưng tụ ra một lớp Lá chắn nguyên tố để ngăn cách cuồng phong bên ngoài.

Đồng thời hỏa nguyên tố trong cơ thể Tiểu Diễm cũng tạo thành một lớp lá chắn hỏa nguyên tố bên ngoài cơ thể Cao Bằng, có tác dụng gia tăng nhiệt độ, dù cho ở ngàn mét trên không trung cũng không lạnh chút nào, thậm chí còn hơi nóng. . .

- Oa, đây là cưỡi hạc sao, quả thật rất bức cách!

Một sinh viên đi ngang qua rất hâm mộ nói.

- Không ngờ lại là hạc một chân, nó không phải là Tất Phương đấy chứ?

- Tầm bậy, Tất Phương ở đâu ra, đó chỉ là thứ hư cấu trong thần thoại thôi!

- Bây giờ không có nhưng không có nghĩa là về sau không có!

Mấy tên sinh viên tranh cãi ầm ĩ.

Cao Bằng dẫn Tiểu Diễm vào phòng bảo vệ đăng ký rồi mới đi vào trường học.

- Cao Bằng.

Sau lưng truyền đến tiếng gọi.

Cao Bằng quay đầu liền nhìn thấy một nữ sinh mặc váy trắng đang nhìn hắn với vẻ vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Suy nghĩ ba giây, Cao Bằng xác nhận chính mình quả thật không có ấn tượng nào.

- Xin chào, mình có xem bạn thi đấu, dáng vẻ ở trên lôi đài của bạn cực kỳ đẹp trai.

- Không có khoa trương vậy chứ, thật ra cũng bình thường thôi.

Cao Bằng ngại ngùng cười đáp.

- Oh, ông chủ, hôm nay ngài đến trường học sao.

Trùng hợp vào lúc đó Từ Thanh Chỉ đi vào từ cổng chính, nhìn thấy Cao Bằng ở đây liền lập tức đi tới đứng bên cạnh hắn, sau đó khẽ mỉm cười với nữ sinh mặc váy trắng kia.

Bình thường có đôi khi Cao Bằng cũng nhờ Từ Thanh Chỉ giúp đỡ nuôi dưỡng một vài ngự thú, dù sao lúc hắn làm thí nghiệm sẽ thường xuyên quên cho ngự thú ăn, dần dà Từ Thanh Chỉ cũng quen thuộc với mấy con ngự thú của Cao Bằng.

Là người phụ nữ này sao. . .

Tiểu Diễm liếc nàng một cái, người phụ nữ này sao lại bày ra bộ dạng quen thuộc như vậy. Thế nhưng nhớ lại người phụ nữ này đã từng giúp nó quét dọn nhà vệ sinh mấy lần, Tiểu Diễm cũng dần tha thứ cho nàng.

Nữ sinh kia còn muốn tiếp tục nói chuyện, Từ Thanh Chỉ đã quay đầu nói với Cao Bằng:

- Ông chủ, có lẽ ngài không biết, từ lần trước sau khi giải thi

đấu kết thúc thì trong trường có rất nhiều người hâm mộ ngài đấy, trong ngành của chúng ta cũng có không ít học muội lén lút tìm tôi để nghe ngóng phương thức liên lạc của ngài.

Chẳng lẽ bọn họ muốn mình giúp bồi dưỡng ngự thú sao?

Cao Bằng nhướng mày,

- Cô không tùy tiện nói phương thức liên lạc của tôi ra ngoài đấy chứ?

- Không có, tuyệt đối không có, khi chưa được ngài cho phép thì tôi nào dám tiết lộ phương thức liên lạc chứ.

Từ Thanh Chỉ mỉm cười, hai người vừa nói cười vừa rời đi.

- Vậy thì tốt rồi.

Sắc mặt Cao Bằng khôi phục lại vẻ bình tĩnh thường ngày, hắn gật đầu với nữ sinh đã chào hỏi hắn lúc nãy sau đó đi đến học viện Ngự Sử.

- Đúng rồi, ông chủ, tôi có một người bạn tốt muốn làm quen với ngài, cô ấy cũng là sinh viên của học viện Ngự Sử. . .

Từ Thanh Chỉ vụng trộm nhìn thoáng qua biểu cảm Cao Bằng, thấy trên mặt hắn chưa từng xuất hiện vẻ không vui mới thở phào nhẹ nhõm nói tiếp:

- Thật ra cô ấy cũng rất nổi tiếng ở học viện Ngự Sử, nghe đâu còn là Du Châu tứ tinh gì gì đó nữa.

- Lâm Hinh Nhị?

Khuôn mặt Từ Thanh Chỉ đầy vẻ kinh ngạc,

- Ngài biết cô ấy?

- Không biết.

Từ Thanh Chỉ đầu tiên là nhẹ nhàng thở ra, sau đó lại lén lút đưa mắt nhìn Cao Bằng,

- Cô ấy biết nhà tôi ở tập đoàn Nam Thiên, cũng biết thân phận của ngài nên muốn nhờ tôi giúp đỡ để gặp mặt ngài một lần.

Đẩy KIM PHIẾU, ĐỀ CỬ để dịch giả có động lực lên chương nào các bạn!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 268: Giao Dịch

- Cứ hẹn thời gian nội trong hai ngày này, đến lúc đó cô cũng đi cùng đi.

Cao Bằng trả lời một cách mập mờ không rõ. Đối với mấy việc gặp mặt này thật ra hắn hoàn toàn không có hứng thú, bởi vì hắn là người có tính cách tương đối trạch, dù cho có là Du Châu tứ tinh thì đối với hắn chẳng qua cũng chỉ là mấy Ngự Sử lợi hại hơn chút so với người thường. Vì đề phòng khi một mình gặp mặt với Lâm Hinh Nhị sẽ tương đối xấu hổ, bởi vậy phải mang theo lọ dầu bôi trơn Từ Thanh Chỉ này mới được.

Lâm Hinh Nhị là thợ săn thế giới, là một loại nghề nghiệp cực kì đặc thù.

Đi lại ở nơi hoang tàn vắng vẻ trong núi sâu đầm lầy, thăm dò vùng đất hoang không biết, cũng coi như là một nhân tài. Nếu như có thể thu phục về dưới trướng, sẽ có trợ giúp rất lớn trong việc mở rộng của tập đoàn Nam Thiên.

Dù sao tài phú lớn nhất là ở nơi hoang dã, Lâm Hinh Nhị có thể đánh ra thanh danh ở nơi này thì khẳng định là có chân tài thực học.

Thu phục Lâm Hinh Nhị cũng chỉ là ý nghĩ của Cao Bằng, chân chính muốn áp dụng chắc chắn sẽ không chỉ đơn giản dùng đôi câu ba lời là có thể thực hiện được.

Tiết học này là sinh vật học thần thoại, giáo viên là một vị giáo sư lão làng thuộc hệ lịch sử, có nghiên cứu rất sâu về cổ sinh vật và sách cổ thần thoại.

- Tiết học trước chúng ta đã nói về mối quan hệ giữa Thanh Loan và Phượng Hoàng trong chuyện thần thoại xưa, tiết học hôm nay chúng ta chủ yếu sẽ thảo luận về một loại thần điểu khác được xưng là điềm dữ, Tất Phương. . .

Giáo sư Lý Trường Hà có học thức phong phú, hơn nữa giảng bài lại hài hước thú vị, cho nên chương trình học của ông ấy rất được các sinh viên của học viện Ngự Sử yêu thích.

- Ở trong truyền thuyết thần thoại, Tất Phương xuất hiện là điềm báo trước có đại hỏa. Hơn nữa còn có sách cổ ghi lại, truyền thuyết nói rằng lúc Hoàng Đế tụ tập quỷ thần ở Thái Sơn, ngồi trên chiến xa do giao long kéo, mà Tất Phương thì hầu hạ bên cạnh chiến xa. Sau này, Tất Phương được gọi là hầu sủng của Hỏa Thần. Đặc trưng rõ rệt nhất của Tất Phương là chỉ có một chân, lông vũ màu xanh, có thể ngự hỏa. . .

Cao Bằng nghe rất say sưa ngon lành, nghe đến khi tiết học kết thúc mà vẫn chưa thỏa mãn.

Đi tới khu vực dành cho ngự thú ở phía sau phòng học, Cao Bằng nhìn thấy không ít người đang vây quanh một chỗ, âm thanh cực kì huyên náo.

Chốc lát, bên trong truyền ra mấy tiếng kinh hô, đám người vây quanh lập tức giải tán, trên góc áo mấy người trong đó còn có vài đốm lửa. Mấy người kia vội vàng lăn vài vòng trên đất mới có thể dập tắt lửa, nhìn có vẻ vô cùng chật vật, trên quần áo bị dính không ít tro bụi.

- Đây là ngự thú nhà ai mà nóng tính quá vậy?

- Nhưng nó thật sự rất giống với Tất Phương, con ngự thú này đến cùng có thể tiến hóa thành Tất Phương hay không đây?

- Sao có thể chứ, Tất Phương chính là Thần thú trong truyền

thuyết, con ngự thú này muốn tiến hóa thành Tất Phương thì đúng là suy nghĩ nhiều rồi. Thầy giáo đã nói Tất Phương là hạc, là hạc đấy! Đây rõ ràng là một chim cánh cụt mà!

Nhất thời bầu không khí đột nhiên trở nên dễ chịu hơn, chỉ còn lại Tiểu Diễm nghe không hiểu những người này nói cái gì, vẻ mặt đầy tức giận đứng tại chỗ.

- Cao Bằng tới.

Không biết là ai lên tiếng.

Sau đó tràng cảnh đột nhiên trở nên quạnh quẽ, rất nhiều người đều lặng lẽ dò xét Cao Bằng.

Ở trên TV bọn họ nhìn thấy Cao Bằng không chỉ một lần, cảm nhận hoàn toàn khác biệt so với quan sát ở khoảng cách gần.

Trước kia bọn họ cũng đã gặp Cao Bằng, nhưng lúc đó đều chưa từng để ý, ngày trước chỉ coi Cao Bằng là một bạn học bình thường mà thôi.

Bây giờ nhìn lại, mặc dù vẫn là người kia, nhưng cảm thụ lại hoàn toàn khác biệt.

- Vì sao ta cảm thấy hắn đi đường lại có gió?

- Bởi vì hắn đi nhanh chăng!

Thấy Cao Bằng đi tới, Tiểu Diễm vội vàng bay về phía Cao Bằng, cuối cùng phanh chân dừng lại vài mét trước mặt Cao Bằng, thân mật cọ xát vào hắn.

Đợi đến khi Cao Bằng dẫn Tiểu Diễm rời đi thật xa mới có người lên tiếng,

- Hóa ra con chim một chân này là của Cao Bằng, vậy thì không kỳ quái. . .

Cao Bằng xem như triệt để thể nghiệm được cảm giác của một danh nhân, bất kể hắn đi tới chỗ nào trong đại học Du Châu thì đều có người nhận ra hắn. Sau đó giống như người ta đang xem khỉ vậy, thỉnh thoảng còn lấy điện thoại di động chụp mấy tấm hình — — Mỗi góc độ một tấm.

Loại ảnh chụp này vừa nhìn là biết sẽ không đẹp! Đã không đẹp rồi thì các người còn chụp làm gì.

Cao Bằng có chút tức giận, sau đó cưỡi lên Tiểu Diễm rời khỏi đại học Du Châu.

Xem ra mấy ngày nay không thể trở về trường học, đợi khi bớt nổi bật rồi mới đến vậy.

. . .

Ngày thứ hai Cao Bằng không trở lại trường học, buổi tối đã hẹn với Lâm Hinh Nhị và Từ Thanh Chỉ ăn cơm ở một nhà hàng cao cấp nhất tại trung tâm thành phố.

Tập đoàn Nam Thiên có cổ phần trong nhà hàng này nên Cao Bằng có thể trực tiếp ăn miễn phí, hơn nữa về mặt an toàn cũng được bảo đảm hơn.

- Lâm học tỷ và Từ học tỷ đã đến rồi!

Cao Bằng đứng dậy chào hỏi với hai nữ sinh vừa mới đẩy cửa vào.

Sơn thành có nhiều mỹ nữ, bởi vì hoàn cảnh địa lý đặc biệt và dân phong dân tộc, không cần biết chiều cao các cô gái sơn thành thế nào nhưng luôn luôn có chung một thứ, đó chính là đôi chân mượt mà thẳng tắp. Sơn thành có rất nhiều thang, từ nhỏ đến lớn các cô gái ở Sơn thành thường xuyên lên xuống bậc thang nên đôi chân bọn họ đều rất nhỏ nhắn thon thả.

Lâm học tỷ không thể nghi ngờ là người kế thừa nét truyền thống tốt đẹp này.

Mấy sợi tóc đen bên tai nhẹ nhàng rũ xuống, mày ngài cong cong, mắt như trăng sáng, khóe môi hơi nhếch vẽ ra một đường cong đẹp mắt.

Trên người mặc chiếc áo hở vai màu đen, xương quai xanh tinh xảo dưới màu da khỏe mạnh nhìn như một đôi ngọc như ý.

Có lẽ bởi vì thường xuyên ra vào nơi hoang dã nên khí chất Lâm học tỷ giống như một con báo săn mạnh mẽ, so với cái tên dịu dàng của nàng thì giống như hai thái cực.

Lâm Hinh Nhị cũng không khách khí, sau khi vào phòng liền trực tiếp ngồi xuống đối diện Cao Bằng, nói với vẻ tùy ý,

- Nhà hàng này là của tập đoàn Nam Thiên các cậu phải không? Cậu cứ bảo quản lý tùy tiện đưa lên vài món là được, dù sao tôi đến cũng không phải đến vì ăn.

Cao Bằng gật đầu, sau đó gọi quản lý tới dặn dò vài câu. Quản lý liên tục gật đầu, sau đó rời khỏi cũng không quên đóng cửa phòng lại.

- Được rồi, tôi đã dặn dò quản lý, trong hai mươi phút sẽ không có nhân viên phục vụ khác đến đây. Nếu muốn nói gì thì nói đi, phòng này có cách âm nên cứ yên tâm.

Lâm Hinh Nhị gật đầu, sau đó nhẹ nhàng nói.

Nghe xong những gì Lâm Hinh Nhị nói, Cao Bằng không ngừng suy tư, chậm rãi gật đầu.

- Tôi nghĩ là tôi có thể hiểu, nếu như những gì cô nói là thật, vậy cô muốn đạt được cái gì? Nói một cách chính xác hơn là cô muốn đạt được cái gì từ chỗ tôi?

Cao Bằng híp mắt lại.

Hắn thừa nhận Lâm Hinh Nhị rất xinh đẹp, một vẻ đẹp rất dã tính, có thể gợi ra ham muốn chinh phục của rất nhiều đàn ông, từ đó trong quá trình đàm phán sẽ đạt được ưu thế rất lớn, nhưng lại không bao gồm hắn.

- Thứ nhất, những người kia đến từ khu bên ngoài, hơn nữa nhìn phong cách trang phục rất giống mấy kẻ điên Bạch Kim Chi Thủ kia. Tôi không thích Bạch Kim Chi Thủ, người của Bạch Kim Chi Thủ làm việc quá mức cấp tiến, hơn nữa có đôi khi còn không từ thủ đoạn, cho nên tôi không thích giao tiếp với những gia hỏa tư duy khác người đó.

- Thứ hai, tôi hi vọng tập đoàn Nam Thiên các cậu có thể giúp một ngự thú của tôi tăng phẩm chất lên một cấp. . . Về chuyện tài liệu tôi có thể tự mình lo, thậm chí có một số tài liệu hiếm thấy trên thị trường tôi cũng có thể tự mình đi dã ngoại tìm kiếm.

Lâm Hinh Nhị nói một cách nghiêm túc.

- Vì sao tìm tôi?

Cao Bằng nhíu mày, đồng thời nhìn lướt qua Từ Thanh Chỉ. Lẽ nào là do cô ấy tiết lộ tài hoa của mình ra ngoài?

Từ Thanh Chỉ bị Cao Bằng nhìn một cái lập tức luống cuống. Nàng cũng không phải thật sự ngu dốt đần độn, đương nhiên không có nói gì về năng lực bồi dưỡng ngự thú của ông chủ nhà mình với người ngoài, cái nồi này nàng cũng không muốn cõng.

- Bởi vì tôi tin tưởng thực lực tập đoàn Nam Thiên các cậu, dù sao các cậu có được nhiều phòng thí nghiệm nhất toàn bộ Du Châu.

Lâm Hinh Nhị mỉm cười nói.

Thì ra là tìm tập đoàn Nam Thiên, xem ra là do mình hiểu lầm rồi. Cao Bằng gật đầu,

- Cũng không phải không thể, có điều tôi hi vọng có thể đổi một số điều khoản hợp tác của chúng ta.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 269: Bạch Kim Chi Thủ

- Xin rửa tai lắng tai.

Lâm Hinh Nhị gật đầu.

- Rất đơn giản, tập đoàn Nam Thiên chúng tôi có thể tăng phẩm chất cho ngự thú của cô, thậm chí còn không chỉ là một con ngự thú này. Bao gồm những ngự thú khác của cô tập đoàn chúng tôi cũng có thể giúp tăng phẩm chất lên, ngoài ra còn có thể cung cấp một vài tài liệu cần thiết.

Cao Bằng đối mắt với Lâm Hinh Nhị.

Lâm Hinh Nhị cười rộ lên.

- Ném ra cái bánh lớn như thế, vậy tôi phải cố gắng làm gì đây? Có một số việc phải nói trước, tôi chỉ thích phụ nữ thôi.

- Cô chỉ cần ký một bản hợp đồng trở thành người của tập đoàn Nam Thiên là được, thậm chí cô còn thuận tiện đạt được một mức lương không thấp.

Cao Bằng mỉm cười đặt chén trà xuống.

Trở thành nhân viên của tập đoàn Nam Thiên?

Lâm Hinh Nhị sửng sốt, sau đó lâm vào trầm mặc.

- Chính phủ cũng mời tôi gia nhập, nhưng tôi từ chối vì không thích bị trói buộc.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ:

- Tôi thích tự do thăm dò nơi rừng rậm hoang vu, không câu không thúc.

- Chuyện này không có ảnh hưởng gì, tập đoàn Nam Thiên chúng tôi không có nhiều quy định như chính phủ. Với thiên tài, xưa nay chúng tôi rất bao dung.

Cao Bằng mỉm cười.

- Bởi vì chúng tôi biết thiên tài đều là độc nhất vô nhị, tính tình có hơi thất thường… Chỉ cần không quá mức là được.

Cao Bằng dựa lưng vào ghế, nhàn nhã nhìn Lâm Hinh Nhị:

- Nếu cô thực sự không hạ được quyết tâm, vậy chúng ta ký một bản hợp đồng ngắn hạn trước đã, chờ sau khi ngự thú thứ nhất của cô tiến hoá thành công rồi lại quyết định xem có ký hợp đồng chính thức với chúng tôi không. Thế nào?

Trước mắt, ở Du Châu chỉ có ba thợ săn thế giới, cho nên giá trị của Lâm Hinh Nhị rất cao.

Suy nghĩ một lát, cuối cùng nàng cũng gật đầu.

…

Về đến nhà, Cao Bằng tiêu hoá tin tức mà Lâm Hinh Nhị nói cho mình.

Khi thám hiểm bên ngoài nàng đã phát hiện người của Bạch Kim Chi Thủ, trang phục của những người đó rất đặc biệt, thường thì sẽ chẳng ai bắt chước họ cả.

Mấy người của Bạch Kim Chi Thủ kia cấu kết với rất nhiều Sơn Linh, có vẻ như đang tiến hành hoạt động lén lút nào đó.

Danh tiếng của Bạch Kim Chi Thủ rất xấu, đây không phải là thành kiến của Lâm Hinh Nhị và Cao Bằng.

Cao Bằng cho người đi góp nhặt một chút tài liệu liên quan đến Bạch Kim Chi Thủ, ngồi trên ban công phơi mình dưới ánh mặt trời ấm áp, nheo mắt đọc tài liệu trước mặt.

Trên toàn thế giới, danh tiếng của Bạch Kim Chi Thủ chẳng được tốt đẹp mấy.

Trước tai biến, Bạch Kim Chi Thủ thích nhất là gây sự. Ví dụ như ở Kim Sa quốc, đã từng có mấy thành thị tuyên bố thành lập chính quyền độc lập.

Chuyện này đều do Bạch Kim Chi Thủ giật dây sau lưng. Có điều, không có quân đội độc lập nên cuộc nổi dậy rất nhanh bị trấn áp, có rất nhiều thành viên Bạch Kim Chi Thủ bị bắt.

Về sau, một vài tín đồ cuồng nhiệt của Bạch Kim Chi Thủ sử dụng bom tự sát đã quấy lên động tĩnh không nhỏ.

Thành viên của Bạch Kim Chi Thủ là do một số ít tín đồ cực kỳ cuồng nhiệt cố chấp Thánh La Thiên thành lập nên.

Các tín đồ Thánh La Thiên chính thống không thừa nhận Bạch Kim Chi Thủ là thành viên, cho rằng bọn họ là dị đoan.

Nhưng pháp luật ở Kim Sa quốc hơi đặc biệt, dù Bạch Kim Chi Thủ đã bị rất nhiều quốc gia khẳng định là tổ chức khủng bố nhưng Kim Sa quốc vẫn cho rằng các thành viên chưa có hành vi vi phạm pháp luật đều là vô tội.

Ở Kim Sa quốc, hiện nay là khu Kim Sa, chỉ có người đã từng thực hiện hành vi vi phạm pháp luật mới có thể bị phán định là có tội, mới có thể bị pháp luật thẩm phán.

Đến sau tai biến, khi Liên minh chính phủ thế giới chính thức thành lập, người của Bạch Kim Chi Thủ càng không biết kiêng nể gì. Bởi vì lúc này các địa khu khác ốc còn không mang nổi mình ốc, chưa xử lý xong phiền phức của bản thân mình nên làm gì còn có

hứng thú quản chuyện của khu Kim Sa.

Mà đợi đến khi tình hình của Liên minh chính phủ thế giới khá hơn một chút thì không biết từ khi nào, Bạch Kim Chi Thủ đã lẳng lặng phát triển thành một thế lực không thể xem thường, mà tác phong làm việc của tổ chức này cũng thay đổi thành kín đáo hơn rất nhiều.

Để duy trì sự yên ổn của mình, Liên minh chính phủ thế giới cũng lựa chọn bỏ qua Bạch Kim Chi Thủ.

Thì ra là vậy…

Cao Bằng xoa xoa huyệt thái dương.

Căn cứ vào tin tức thu được, Bạch Kim Chi Thủ là một tổ chức lớn, có kết cấu cực kỳ nghiêm mật. Vì hai địa khu cách nhau rất xa, cho nên dùng thế lực của tập đoàn Nam Thiên cũng khó có thể thu được nhiều tài liệu liên quan đến Bạch Kim Chi Thủ sau tai biến.

Chỉ có thể biết, sau tai biến thế lực của Bạch Kim Chi Thủ đã mở rộng rất nhiều, thu dưỡng rất nhiều cô nhi không còn nhà để về.

Nhưng Cao Bằng cũng không nhất định phải vì dân trừ hại, hắn không rảnh rỗi như thế. Chỉ là tác phong làm việc của Bạch Kim Chi Thủ rất cấp tiến, thường sẽ không cố kỵ đến tính mệnh của dân chúng vô tội, quan trọng nhất là người của Bạch Kim Chi Thủ lại không ngại đường xa vạn dặm đi vào tận Du Châu, hơn nữa còn lôi kéo quan hệ với Sơn Linh bên ngoài khu căn cứ Du Châu. Chuyện này, Cao Bằng không thể coi thường.

Dù sao thì tổng bộ tập đoàn Nam Thiên của hắn cũng đóng tại khu căn cứ Du Châu này, đám Sơn Linh kia có lực phá hoại rất lớn, chỉ hơi không cẩn thận thì Du Châu sẽ gặp tai hoạ.

- Thật là, mấy người cứ yên ổn ở lại khu Kim Sa không phải tốt hơn à? Sao cứ phải chạy đến Du Châu làm gì?

Cao Bằng cảm thấy rất bất đắc dĩ, thực lòng hắn không muốn quản chuyện này:

- Đám Sơn Linh có sức phá hoại kinh người này là thứ các người có thể chơi đùa sao?

Hiện giờ hắn cảm thấy giống như mình đang êm đẹp ngồi trong nhà thì đột nhiên không biết từ đâu, một đám người tâm thần chạy đến, ôm theo một đống thuốc nổ lượn lờ quanh nhà mình.

Xem phong thuỷ sao?

Nguyên nhân quan trọng hơn là số lượng Sơn Linh ở đây không ít, không ai biết trong Bách Vạn Đại Sơn này có tất cả bao nhiêu Sơn Linh. Cao Bằng đoán rằng ít nhất không dưới mấy trăm con, Sơn Linh yếu nhất cũng có được chiến lực cấp Lĩnh Chủ. Đây là một nguồn sức mạnh cực kỳ kinh khủng, có thể thay đổi cách cục thế giới chỉ trong chớp mắt.

Nếu Bạch Kim Chi Thủ đưa ra được cái giá chết tiệt nào đó kích động đám Sơn Linh kia động thân, sợ rằng trong chớp mắt Du Châu sẽ bị san bằng.

Cao Bằng có thể tưởng tượng được hình ảnh đó.

Cho nên phải tiên hạ thủ vi cường, nếu bọn họ thực sự đang mưu đồ Sơn Linh thì dù phải liều mạng kết tử thù với Bạch Kim Chi Thủ hắn cũng muốn cướp lấy. Trong mắt Cao Bằng ánh lên lãnh quang, thứ đại sát khí này nhất định phải nằm trong tay mình!

Không biết từ khi nào tâm thái của hắn đã không còn là một đứa nhóc học cao trung.

Lúc này ông ngoại đang ở tập đoàn, hắn vẫn nhớ ông ngoại có nói thời gian này tương đối bận rộn, tập đoàn Nam Thiên đang chuẩn bị sắp xếp bố cục ở Tương Tây, Tương Bắc nên ông ngoại cũng phải dồn sức chú ý vào bên đó.

Không thể chuyện gì cũng cần ông ngoại tự thân xuất mã, mặc dù đó là ông ngoại của mình, nhưng cũng không phải bảo mẫu.

Nếu cứ nấp dưới cánh ông ngoại mãi, cả đời mình sẽ mãi là con chim non không thể cất cánh bay.

Cao Bằng thở dài một hơi, nghĩ một lát rồi bấm điện thoại.

- Lão Hoàng, anh đang ở đâu?... Tiểu Nhạn Sơn sao? Đi, bây giờ anh đến cửa phía Bắc đi, chờ tôi tới.

Dập máy, hắn nheo mắt nhìn núi lớn phía xa.

Trước mắt hắn còn chưa nghe nói có người có được ngự thú Vương cấp, nếu có thể có ngự thú Vương cấp thì Bạch Kim Chi Thủ cũng không cần phải giấu diếm lén lút như thế.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 270: Tung Tích

Cao Bằng nheo mắt lại, nhảy từ trên sân thượng tầng hai xuống, vỗ vỗ bụi ở góc áo rồi nói về phía xa xa:

- A Ngốc, A Ban, Tiểu Diễm, Tiểu Hoàng nhanh tới đây.

Tiểu Diễm là viễn trình pháo tháp, A Ngốc là ngự thú mạnh nhất mà hắn có, A Ban được sung làm tọa kỵ và khiên thịt. Còn Tiểu Hoàng, mặc dù năng lực còn bị hạn chế tương đối lớn, nhưng chỉ cần sử dụng tốt cũng có thể phát huy ra hiệu quả đặc biệt.

Còn Đại Tử…

Thấy Cao Bằng gọi hết ngự thú đi chỉ có mình và A Xuẩn bị bỏ lại, bỏ lại!

Đại Tử không chịu, làm nũng ngăn cản trước mặt Cao Bằng:

- Ngươi bất công, ngươi bất công!

Cao Bằng ngồi xổm xuống, đè Đại Tử đang nhảy nhót lại rồi hỏi:

- Ngươi có mạnh bằng A Ngốc không?

Đại Tử sửng sốt một chút, tội nghiệp lắc đầu.

- Vậy ngươi có bay nhanh như Tiểu Diễm không?

Đại Tử vẫn lắc đầu.

- Vậy ngươi có chịu đòn được như A Ban không?

Đại Tử sắp khóc rồi.

- Ài, một yêu cầu cuối cùng, nếu ngươi có thể đánh thắng Tiểu Hoàng thì ta sẽ dẫn ngươi đi!

Nhìn Tiểu Hoàng đã sắp tiến hoá thành một con vịt ma quỷ đầy cơ bắp, Đại Tử lại tiếc nuối cúi đầu xuống.

Cao Bằng thở dài, trấn an Đại Tử:

- Cho nên mới nói, ngươi vẫn nên ngoan ngoãn ở nhà huấn luyện đi…

Nhìn theo bóng lưng Đại Tử, Cao Bằng lặng lẽ bổ sung thêm nửa câu sau: Lần này quá nguy hiểm!

…

Nửa giờ sau, Cao Bằng tới cửa phía bắc của thành phố Du Châu.

Đi thẳng ra khỏi thành Du Châu, vẫn là đường lớn bằng phẳng. Con đường này không dẫn lên núi, chỉ dài không đến hai cây số thì đột nhiên đứt gãy, một khe nứt sâu không đáy chặn ngang con đường này.

Khe nứt rộng chừng mấy chục mét, trên đó có xây mấy cái cầu treo cực lớn, nhưng có rất ít người đi đường này, phần lớn mọi người đều đi men theo con đường nhỏ phía bắc để vào trong núi.

Từ trên cao nhìn ra xa xa dưới chân, nơi này giống như một gốc đại thụ bị chặt đổ xuống, vô số cành lá xòe ra bốn phía, hợp Bách Vạn Đại Sơn thành một khối chỉnh thể.

Ngoài cửa phía bắc, một con cự thú khổng lồ đứng sừng sững lẳng lặng chờ ở đó, khiến cho ai đi qua cũng phải liếc nhìn.

Uy áp mạnh mẽ tản ra từ Khủng Bố Ngược Sát Mẫu Chu doạ cho những ngự thú đi qua đều run lẩy bẩy, hành động cứng ngắc

chậm chạp.

- Khá lắm, đây là ngự thú cấp Lĩnh Chủ sao.

Một binh sĩ do quân đội cắt cử tới canh gác ở cửa phía bắc tấm tắc khen. Là binh sĩ thường xuyên canh gác ở nơi này, hắn cũng đã chứng kiến không ít ngự thú, dù là ngự thú cấp Lĩnh Chủ cũng không phải lần đầu tiên thấy.

Nhưng dù cho lần thứ mấy nhìn thấy ngự thú cấp Lĩnh Chủ thì hắn đều cực kỳ hâm mộ.

Mặc dù Khủng Bố Ngược Sát Mẫu Chu không phóng thích quầng sáng Lĩnh Chủ, nhưng thể tích và khí tức kinh khủng của nó vẫn khiến cho hắn không nhịn được suy đoán, con nhện có thể tích khủng bố như thế, chắc chắn trăm phần trăm là ngự thú cấp Lĩnh Chủ.

Tuy rằng không phải tất cả ngự thú cấp Lĩnh Chủ đều có thân thể to lớn, nhưng khi thể tích quái vật đạt đến một cấp độ nào đó, trên cơ bản đều là quái vật cấp Lĩnh Chủ.

Vì khi nó lớn đến mức đó, bản thân nó sẽ chứa một sức mạnh cực kỳ kinh khủng, chính thân thể nó là một thứ vũ khí cực kỳ lợi hại!

- Cao thiếu, ngài tới rồi!

Hoàng Á ngồi trên lưng Khủng Bố Ngược Sát Mẫu Chu thấy Cao Bằng từ cửa phía bắc đi ra liền đứng dậy đón.

Mẫu chu phun ra một đống tơ dính xuống đường, tơ nhện trắng như tuyết ướt sền sệt nhanh chóng khô lại.

Hoàng Á linh hoạt nhảy lên tơ nhện trượt xuống.

Khi Hoàng Á đã nhảy xuống, mẫu chu liền hút số tơ kia lại như

hút mì.

- Đi thôi, chúng ta đi tìm một người bạn trước!

Cao Bằng nói xong liền cưỡi lên A Ban. Hoàng Á cũng nhảy lên lưng mẫu chu, hai người một trước một sau cưỡi hai con nhện một to một nhỏ xông vào trong rừng núi.

- Con nhện nhỏ kia có vẻ giống con của nhện to nhỉ?

- Hình như vậy.

- Nhưng một con màu bạc, một con màu đen mà.

- Có khi nào là đột biến gen không?

Ở sau lưng, từng tiếng bàn luận đứt quãng truyền tới.

Sắc mặt Cao Bằng tối sầm.

Đường núi rất dốc, nhưng may mà họ cưỡi trên hai con nhện. Loài này đi lại trong vùng rừng núi khá thuận tiện, chân nhện thon dài đâm xuyên qua cây cối, tốc độ của Khủng Bố Ngược Sát Mẫu Chu trong vùng núi này cũng không bị ảnh hưởng nhiều.

Ngược lại A Ban có thân hình không lớn không nhỏ lại bị ảnh hưởng phần nào, chậm hơn đi trong vùng đồi núi một chút.

Đi qua một dòng sông, phía trước có tiếng suối chảy róc rách.

Cảnh sắc bốn phía biến hoá nhanh chóng, một dòng suối quanh co khúc khuỷu chảy qua khe núi. Con suối nhỏ này có vẻ khá quen thuộc… Không chờ Cao Bằng nghĩ nhiều, đột nhiên có một con đỉa to lớn từ lòng suối bò lên!

Dưới lòng suối thân thể của con đỉa hơi nhàn nhạt, nhưng lên bờ thì toàn thân nó lộ ra màu đen nhánh.

Xoẹt một cái, một chân nhện màu bạc vung qua, giống như một con dao giải phẫu chém con đỉa thành hai nửa.

Con đỉa đen bị chém thành hai nửa rơi tõm xuống nước.

Cao Bằng sực nhớ ra mình đã từng đi qua con suối nhỏ này rồi. Trong suối có một loài quái vật đỉa, có thể tàng hình trong nước.

Dường như bị khí tức của Khủng Bố Ngược Sát Mẫu Chu chấn nhiếp, ngoài con đỉa nho nhỏ vừa rồi, đám quái vật đỉa còn lại đều ngoan ngoãn thành thật trốn trong nước, lẳng lặng nhìn đám Cao Bằng đi qua.

Tới khi mấy người Cao Bằng đi qua thì chúng mới từ đáy nước hiện lên, tham lam hít thở không khí.

Đi tiếp khoảng hai giờ nữa, Cao Bằng mới dừng lại.

- Ở quanh nơi này, con Sơn Linh này sống gần đây.

Nơi này cũng xem như chỗ sâu trong Bách Vạn Đại Sơn, rừng núi rậm rạp, thân cây to lớn, tán cây giống như mây đen che khuất trên đỉnh đầu, chỉ để lọt xuống vài tia sáng.

Tìm một chỗ cao nhìn ra xa xa bốn phía, thân thể to lớn của Sơn Linh rất dễ bị phát hiện, chỉ cần ở trong phạm vi nhất định thì có thể dễ dàng tìm thấy bọn chúng.

Nhưng Cao Bằng tìm khắp hơn mười dặm xung quanh vẫn không thấy Sơn Linh, chỉ thấy chút dấu vết trên mặt đất.

Từng mảng bùn đất bị lật lên, còn có một số mảnh rễ cây cắm sâu trong đất cũng bị lộ ra.

Đêm qua có một trận mưa to ở đây, không ít hố vẫn còn đọng đầy nước mưa, vài cái lá rụng nổi trên mặt nước đục ngầu lặng lẽ xoay tròn.

Cao Bằng nhíu mày, không biết vì sao hắn đột nhiên nghĩ tới Bạch Kim Chi Thủ.

Tính cách của Sơn Linh tương đối lười biếng, chắc hẳn sẽ không tuỳ tiện di chuyển.

Mà gần đây Bạch Kim Chi Thủ lại vừa tới khu rừng rậm này, thời gian trùng hợp như thế chẳng lẽ lại không có liên quan gì?

- Đuổi theo!

Cao Bằng nói, sau đó dừng một chút, dặn dò Tiểu Diễm:

- Tiểu Diễm, ngươi bay lên trên đi, chỉ cần phát hiện ra tung tích Sơn Linh hoặc nhân loại khác thì lập tức báo cho chúng ta biết.

- Lão Hoàng, chúng ta tận lực không đi ra những nơi rộng rãi, đi đường nhỏ thôi.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 271: Phát Hiện

Đường nhỏ...

Lão Hoàng nhìn mẫu chu mà mình đang cưỡi... phải đi đường nhỏ kiểu gì?

Tuy rằng thể tích của mẫu chu rất lớn, nhưng mà độ cao thực tế không đến mười mét, có lẽ chỉ chỉ khoảng bảy tám mét là cùng.

Ở bình nguyên thì nó cũng coi như cao, nhưng ở nơi rừng rậm nguyên thuỷ này thì lại không tính là cao.

Đại thụ cao hơn mười mét chỗ nào cũng có.

Nếu không cẩn thận quan sát sẽ không phát hiện ra có một con mẫu chu đang di chuyển trong đó.

Mười phút sau, Cao Bằng nghe thấy giọng nói của Tiểu Diễm.

- Cao Bằng, ta nhìn thấy rồi... Nhiều lắm, nhiều lắm!

- Cái gì nhiều lắm?

- Rất nhiều núi!

Cao Bằng im lặng. Núi thì có gì kỳ lạ chứ, không phải chính bản thân cũng đang dẫm chân trên núi sao, xung quanh tất cả đều là núi đó!

Ở Du Châu này không có núi mới kỳ lạ.

- Không phải, là rất nhiều Sơn Linh!

Trong lòng Cao Bằng siết chặt lại. Phía trước có rất nhiều Sơn

Linh, vậy thì rất có thể người của Bạch Kim Chi Thủ cũng đang ở gần đây.

- Tiểu Diễm, tuyệt đối không thể để lộ ngươi là ngự thú. Bây giờ ngươi nhanh chóng giả vờ như một con quái vật hoang dã, cảm thấy được khí tức của rất nhiều Sơn Linh nên sợ hãi rơi từ trên trời xuống.

Tiểu Diễm ngây ra một lúc, sau đó nhìn về phía đám Sơn Linh ở cách đó không xa, hai cái cánh đập đập hai lần, ánh mắt tràn đầy sợ hãi rồi liều mạng bay ngược về phía sau.

Giống như một con diều bị đứt dây, Tiểu Diễm xoay xoay nghiêng nghiêng từ trên trời rơi xuống.

- Con chim một sừng này là ngự thú sao? Nếu là quái vật thì khi cảm giác được ở đây có nhiều khí tức của quái vật cấp Lĩnh Chủ như vậy chắc chắn sẽ không đến gần, nhưng con chim này lại dám bay đến gần như thế.

Trên một đỉnh núi cách đó không xa có một đoàn người đứng đó.

- Có thể đó là một con quái vật ngu ngốc!

Thiếu nữ tóc đỏ hồng nhàn nhạt nhìn lướt qua Tiểu Diễm:

- Mấy người không thấy cái tư thế nó ngã xuống không khác gì so với loại não không phát triển sao?

- Cũng đúng, chỉ có loại quái vật não không phát triển mới dám đến gần như vậy khi cảm nhận được khí tức của rất nhiều quái vật cấp Lĩnh Chủ.

Một thanh niên tóc vàng đứng bên cạnh đồng cảm gật đầu.

Đương nhiên Tiểu Diễm không biết bản thân mình lúc vô tình

đã bị đám người này xem như một con quái vật thiểu năng.

Người của Bạch Kim Chi Thủ đứng đó nhìn Sơn Linh tụ tập dưới chân, cảm thấy trong lòng có một cỗ nhiệt lưu dâng lên.

Một người cầm đầu cuồng nhiệt thì thào:

- Nhanh, nhanh lên!

Dưới chân hắn là một hố sâu, bốn phía hố sâu đều là núi cao dốc đứng.

Thật đúng với câu nói "vạn nhận cô tuyệt phá thiên sơn", địa hình dưới đáy sơn cốc dốc đứng, nhất là phía dưới giống như một cái hồ lô bị bịt kín miệng.

Vô số Sơn Linh chen chúc nhốn nháo thành một đoàn giống như một nồi sủi cảo lớn.

Sương mù màu trắng tràn ngập trong núi, lan nhanh ra bên ngoài.

Loáng thoáng có thể nhìn thấy từng con Sơn Linh ló đầu ra ngoài.

Từ phía xa vọng lại tiếng di chuyển trùng trùng điệp điệp. Từ trên trời nhìn xuống, bụi cuốn lên mù mịt, từng cây đại thụ bị đánh gãy rơi xuống chân núi, vô số Sơn Linh giống như tre già măng mọc lao đến.

Tựa như nơi này có thứ gì đó khiến chúng nó phải điên cuồng.

Dưới chân núi, Cao Bằng nghe thấy âm thanh di chuyển của Sơn Linh ở phía xa, nhíu mày nhìn về phía trước:

- Quả nhiên, đám người Bạch Kim Chi Thủ kia có thủ đoạn có thể hấp dẫn Sơn Linh. Nếu bọn họ dùng thủ đoạn này trong thành Du Châu…

Đột nhiên hắn hít sâu một hơi, chuyện đó quả thực không dám tưởng tượng.

Dưới chân núi, đám Sơn Linh điên cuồng chen chúc nhau. Bởi vì sương trắng quá dày đặc cho nên không thể thấy được tình huống cụ thể bên trong đó, chỉ có thể mơ hồ cảm giác được bên trong cực kỳ hỗn loạn.

- Rống…..

Đột nhiên một con Sơn Linh phát ra tiếng rống, âm thanh kéo dài giống như một tiếng kèn lệnh quanh quẩn khắp rừng rậm.

Ầm ầm… Mặt đất rung chuyển kịch liệt, một con Sơn Linh chậm rãi ngẩng đầu lên, từ trong những cái khe nham thạch đen kịt trên người nó chảy ra từng dòng chất lỏng màu đỏ giống như nham tương…

Từ dưới chân núi, một con côn trùng quái dị màu xám to cỡ bàn tay mở rộng hai cánh chậm rãi bay lên đỉnh núi, sau đó hạ xuống lưng người đàn ông tóc vàng.

Đột nhiên quần áo của người đàn ông tóc vàng đó rách tan, hai vòng kim quang phá nát phần áo sau lưng hắn, để lộ ra một con bọ cánh cứng màu vàng khổng lồ, vòng kim quang kia chính là đôi cánh của nó.

Bọ cánh cứng màu vàng khảm sâu vào lưng người đàn ông tóc vàng, từng chiếc móng vuốt sắc bén cắm sâu vào trong thịt, giác hút đâm vào xương sống, tựa như một con ký sinh trùng sống trên lưng hắn.

Há to miệng, con côn trùng màu xám quái dị kia bị nó một ngụm nuốt vào trong bụng, sau đó liếc mắt nhìn bốn phía rồi mới thu cánh lại tiếp tục ngủ say.

Một người khác lấy áo khoác đen từ trong túi phủ lên người

hắn.

- Không ngờ lại có một đám côn trùng nhỏ.

Sắc mặt người đàn ông tóc vàng trầm xuống, quay đầu về phương hướng đám người Cao Bằng.

- Suýt nữa đã bị mấy con côn trùng nhỏ này lừa gạt.

- Rống!

Một con cự thú màu lam sau lưng mọc cánh nhưng lại có hình dáng giống tinh tinh chậm rãi đi lên phía trước, nhe răng nanh dữ tợn ra hăm dọa, gắt gao nhìn chằm chằm phía dưới.

Hít sâu một hơi, một đoàn lôi quang dày đặc chậm rãi ngưng tụ trong miệng cự thú này, từng tia hồ quang điện lóe lên ở biên giới lôi cầu, tạo ra một đường cong thật dài trong không khí.

Ầm!

Kinh lôi như thác nước.

Lôi quang lấp lánh ầm ầm nổ vang giữa bầu trời.

Tiểu Diễm vừa mới trốn vào trong rừng để tìm Cao Bằng thì đột nhiên cảm nhận được một cỗ ác ý đậm đặc khóa chặt lấy mình từ trên đỉnh núi phía xa.

Không tốt!

Đột nhiên lông vũ toàn thân Tiểu Diễm xù lên như một cục bông, đôi mắt nhỏ nhìn chằm chằm về phía đỉnh núi. Xuyên qua cành lá rậm rạp, nó mơ hồ nhìn thấy một đoàn ánh sáng màu lam từ phía đỉnh núi nổ bắn đến!

- Lệ!

Tất cả lông vũ trên người Tiểu Diễm nổ bắn ra, thoát ly khỏi làn da. Sau đó, từng ngọn lửa đỏ rực bay ra khỏi thân thể nó. Vì đã mất quá nhiều lông vũ nên lúc này cả người Tiểu Diễm đều đang chảy máu.

Tất cả lông vũ bên ngoài thân đều bắn ra.

Vô số lông vũ màu trắng tỏa ra ánh sáng màu xanh, còn có chút ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt bay trong không khí, cuối cùng kết hợp với nhau tạo thành một tấm lá chắn thật dày.

Một khắc sau.

Nổ tung!

Ngọn lửa cuồng bạo xé nát hư không, đốt trụi lá cây, trong phạm vi mấy chục mét xung quanh, cây cối đều bị nguồn sức mạnh này xé tan tành.

Gần như cùng lúc với tiếng nổ, một đoàn lôi quang dùng thế lôi đình vạn quân từ trên trời giáng xuống. Một lôi một hỏa, cả vùng này bị đốt thành lôi hỏa địa ngục.

A Ngốc bước lên một bước, trong nháy mắt đã ôm chặt lấy Cao Bằng bảo vệ ở sau lưng.

Khủng Bố Ngược Sát Mẫu Chu hét lên một tiếng, theo bản năng bỏ chạy về phía sau.

Hoàng Á phản ứng rất nhanh:

- Lá Chắn Nguyên Tố!

Một lượng lớn sức mạnh thổ nguyên tố trong người Khủng Bố Ngược Sát Mẫu Chu bị rút ra ngoài, sau đó hình thành nên một chiếc vòng bảo hộ màu vàng đất bao quanh người hắn.

Sóng xung kích đánh tới làm cho vòng bảo vệ màu vàng đất

của Hoàng Á chấn động, nhưng cuối cùng vẫn ổn định lại không bị phá vỡ.

Tới khi sóng xung kích ập tới Tiểu Hoàng mới phản ứng được, ngơ ngác ngốc nghếch ngẩng đầu lên, ngay sau đó cả người trong nháy mắt bị thổi bay đập vào một thân cây. Bên ngoài thân hiện lên một đoàn tử quang, thể tích của nó bỗng tăng vọt gấp đôi.

Tiểu Hoàng mơ mơ màng màng đứng dậy, nhìn thấy phía xa xa có một con hạc trụi lủi từ đầu đến chân…

Ồ? Sao con hạc kia lại nhìn quen quen….

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 272: Mộc Khổng Tước

Tiểu Diễm thở hổn thể, cúi đầu xuống liền nhìn thấy toàn bộ lông vũ trên người đã biến mất, chỉ còn cái bụng trụi lủi.

Bộ lông vũ xinh đẹp nhất của ta!

Tiểu Diễm rên rỉ, thiếu chút nữa thì đau lòng đến thổ huyết.

Từ bé đến giờ nó chưa bao giờ trụi lủi như thế. Bây giờ, nhìn nó không khác gì một con vịt nướng vàng ươm béo mẫm trong tủ quầy.

Không ngờ ta lại trở nên trọc giống như Tiểu Hoàng.

Tiểu Diễm quỳ xuống, không ngừng đập cánh xuống đất.

Một nguyên nhân quan trọng khiến cho nó không thích dùng năng lực Hoả Vũ này chính là, nếu tần suất sử dụng quá nhiều thì nó sẽ bị trụi lông trong một khoảng thời gian ngắn.

Vừa rồi tình thế quá cấp bách, nó không kịp nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp thả hết lông vũ trên người ra ngoài.

Tiểu Hoàng chạy tới, Tiểu Diễm quay đầu sang một bên, trong mắt tràn đầy xấu hổ và giận dữ. Con vịt trọc này… chạy đến để chế giễu ta sao.

Tiểu Hoàng xông tới, hiếu kỳ liếc nhìn Tiểu Diễm, sau đó cởi cái áo khoác vàng mà mình đang mặc ra đưa cho Tiểu Diễm:

- Này! Đừng để bị cảm lạnh đấy!

Cả người Tiểu Diễm đột nhiên run rẩy, không dám tin nhìn

Tiểu Hoàng.

Lúng ta lúng túng một lúc lâu, sắc mặt đột nhiên đỏ lên, nó hung dữ trừng mắt nhìn Tiểu Hoàng:

- Hừ! Ai cần ngươi lo!

Nói xong liền vỗ vỗ cánh muốn bay đi.

Nhưng nó lại quên mất mình đã không còn lông vũ nữa, chỉ dựa vào đôi cánh thịt mà muốn bay lên thì rất khó, nhảy lên không hai lần đều ngã xuống va vào người Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng lăn hai vòng trên đất, tử quang lóe lên…

- Nếu các ngươi đã nhìn thấy vậy thì ở lại đây luôn đi, ai bảo các ngươi nhìn thấy thứ không nên thấy!

Một giọng nói truyền đến từ trong rừng cây phía sau lưng.

- Kiếp sau phải nhớ, không cần nhìn nhiều, nghe nhiều!

Garoua phát hiện, nếu chỉ đơn thuần dùng phương thức tấn công từ xa thì không thể nào uy hiếp đến mấy người đi đường này. Cho nên ngay lúc Tiểu Hoàng và Tiểu Diễm đấu võ mồm, hắn đã nhanh chóng di chuyển từ trên núi xuống.

Một cự thú màu lam nhanh nhẹn như khỉ nhảy qua nhảy lại giữa rừng núi, cánh tay trái bắt lấy một cành cây to khoẻ, lực quán tính đẩy nó bay ra xa, ngay sau đó cánh tay phải nắm chuẩn vào cành cây to khoẻ của một cây đại thụ khác cách đó gần trăm thước.

Thân cây đột nhiên trầm xuống, lá cây rơi rụng rào rào.

Rừng cây lay động kịch liệt.

Một đạo lôi quang phun ra phá vỡ tầng lá cây rậm rạp, ầm ầm

đánh vào lưng Tiểu Hoàng.

Đám phù văn lít nha lít nhít ngoài da Tiểu Hoàng lập loè sáng lên, uy lực của đoàn lôi điện này trong chớp mắt đã bị triệt tiêu hơn một nửa. Tiểu Hoàng vừa mới đứng thẳng dậy đã lập tức bị đánh bay lên không trung, sau đó đâm vào một gốc cây.

Ánh sáng màu tím yên lặng lóe lên…

Tuy rằng sau lưng Tiểu Hoàng đã bị cháy đen một khoảng, nhưng thương thế không nghiêm trọng lắm, cũng chỉ là một chút vết thương ngoài da mà thôi.

Tự nhận đã tiêu diệt được một nguồn chiến lực của địch nhân, Garoua không cho rằng một con vịt còn không đạt tới cấp Thủ Lĩnh có thể may mắn thoát khỏi đòn tấn công loại này.

- Thật sự khiến cho người khác phải ngạc nhiên, vậy mà lại có đến hai con ngự thú cấp Lĩnh Chủ. Xem ra các ngươi cũng không phải dạng hời hợt gì.

Nhìn thấy A Ngốc và Khủng Bố Ngược Sát Mẫu Chu ở đó nhưng Garoua vẫn không hề căng thẳng.

Tựa như đây không phải hai con ngự thú cấp Lĩnh Chủ mà chỉ là hai con ngự thú cấp Thủ Lĩnh bình thường.

Hắn búng tay một cái.

Một bóng đen từ trên trời đáp xuống, khí tức cấp Lĩnh Chủ tản ra chấn nhiếp bốn phương.

Quầng sáng cấp Lĩnh Chủ màu xanh biếc hiện lên, nhuộm cả vùng không gian này thành màu xanh…

- Cô cô cô….

Ầm!

Cự thú khổng lồ rơi vào chính giữa, cuốn lên một mảnh bụi mù.

Bụi mù dày đặc cuốn bay lên không trung, nhưng ngay sau đó lại nhanh chóng rơi xuống đất giống như bị một bàn tay vô hình đè xuống.

Rốt cuộc, đã nhìn thấy rõ hình dáng toàn thân của con cự thú này.

Giữa bãi đất trống, một con cự thú ngẩng đầu ưỡn ngực, thân thể màu xanh biếc toả sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Phía cuối từng chiếc lông vũ có hoa văn màu vàng kim xâu chuỗi, tựa như trên một viên phỉ thúy khổng lồ được khảm từng sợi từng sợi tơ vàng.

Trên đỉnh đầu của nó có một sợi lông xanh biếc nhẹ nhàng đung đưa theo gió, sau lưng là một cái đuôi thật dài.

Cái đuôi nhẹ nhàng lắc lư, ngay sau đó xòe ra!

Cái đuôi thật dài phía sau lưng dựng thẳng lên, đột nhiên từng cành cây tỏa ra xung quanh, cành lá sinh trưởng, hình thành nên một tán cây rậm rạp hoàn toàn che khuất ánh nắng mặt trời trên đỉnh đầu.

Quầng sáng cấp Lĩnh Chủ màu xanh biếc vờn quanh cái đuôi dài, màu xanh lục nhàn nhạt rủ xuống lớp bùn đất dưới chân.

【Tên quái vật】: Mộc Khổng Tước

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 44

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Hoàn mỹ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Mộc

【Năng lực quái vật】: Thao túng thực vật lv3, nhanh chóng lành lại lv2.

【Đặc tính quái vật】: Sinh chi thụ (hiệu quả ① hiệu quả bị động: Tăng cường khả năng thao túng sinh vật loại thực vật của ký chủ lên +1.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Toàn lực kích phát Sinh chi thụ và năng lực nhanh chóng lành lại có thể tạo ra lĩnh vực sinh mệnh trong một phạm vi nhất định. Trong lĩnh vực này, tất cả những sinh mệnh được Mộc Khổng Tước tán thành đều đạt được khả năng lành lại tương đương với một phần ba hiệu quả năng lực nhanh chóng lành lại của Mộc Khổng Tước.

Hiệu quả ③ hiệu quả chủ động: Toàn lực bộc phát hết lực lượng sinh mệnh hệ Mộc sẽ hoạt hóa tất cả các thực vật cỡ lớn trong một phạm vi nhất định, nhưng trong một khoảng thời gian sau khi sử dụng sẽ không thể dùng được hiệu quả ②.)

Đây là một con ngự thú cấp Lĩnh Chủ phẩm chất Hoàn Mỹ! Hơn nữa còn là hệ phụ trợ trị liệu.

Sắc mặt Cao Bằng trở nên ngưng trọng, lần này khó chơi rồi!

Nhìn thuộc tính của con Mộc Khổng Tước này thì chắc hẳn lúc ở cấp Thủ Lĩnh nó đã có phẩm chất Sử Thi, khi tấn thăng lên cấp Lĩnh Chủ thì phẩm chất của nó đã rơi xuống, đến bây giờ còn chưa khôi phục lại.

Đối với Cao Bằng thì việc khôi phục lại phẩm chất rất dễ dàng, bởi vì hắn có thể nhìn thấy được các tài liệu cần thiết, nhưng với người khác thì đây là một việc khá khó khăn.

Hai con ngự thú cấp Lĩnh Chủ, đây là sức mạnh của Garoua!

Một con ngự thú cấp Lĩnh Chủ đã đủ để xưng vương xưng bá một phương, trở thành một bá chủ nhỏ. Khi có hai con ngự thú

cấp Lĩnh Chủ lại càng thêm kinh khủng.

- Vì để cho các ngươi có cơ hội sám hối những sai lầm của mình trước chí cao vô thượng Thánh La Thiên sau khi chết, ta cảm thấy mình phải có trách nhiệm để cho các ngươi biết người đã để cho các ngươi đi gặp Thánh La Thiên là ai!

Garoua rung rung áo bào đen, hắn đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

Khi bản thân đã nắm chắc thắng lợi cuối cùng, hắn cũng không ngại tỏ ra phong độ một chút, nhất là trước mặt hai tên Ngự sử cấp Lĩnh Chủ.

Cảm giác này thật là….

Sắc mặt Garoua tràn đầy say mê.

Trách không được bao nhiêu người thích thể hiện phong độ trước mặt kẻ thất bại như vậy, thì ra cái cảm giác này thật thoải mái.

- Nhớ kỹ, người đưa các ngươi đi gặp Thánh La Thiên để sám hối chính là giáo chủ vĩ đại nhất giáo đoàn Bạch Kim Chi Thủ - Sinh Mệnh Chi Sâm, giáo chủ Garoua!

Garoua giang rộng hai tay.

Cao Bằng á khẩu.

Hoàng Á á khẩu.

Đám cuồng tín đồ này đều trung nhị như vậy sao?

Có người nào lại bb nhiều như vậy trước khi đánh nhau…

Bệnh tâm thần!

- Hừ!

Cừu nhân gặp nhau hết sức đỏ mắt, Tiểu Diễm vừa nhìn thấy Sáp Sí Lôi Viên liền lập tức nổi điên, mở miệng phun ra một viên hỏa cầu màu đỏ.

Viên hỏa cầu nóng bỏng bắn thẳng về phía Sáp Sí Lôi Viên!

Tựa hồ cảm thấy nhổ một ngụm nước bọt vẫn chưa hả giận, Tiểu Diễm liên tiếp nhổ ra thêm mấy ngụm.

Tận Thế Biên Giới (Bản dịch) – Mạt thế, khoa huyễn, nếu đã yêu thích Ngày Tàn Của Thế Giới, truyện tranh Ganz, phim Alita, Đấu trường sinh tử thì đừng bỏ qua nhé!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 273: Kịch Chiến (1)

Ầm ầm, từng đoàn từng đoàn hỏa diễm nồng đậm giống như hỏa cầu lít nha lít nhít bay ra.

Garoua còn chưa dứt lời đã bị cắt ngang, sắc mặt có chút lúng túng.

Sáp Sí Lôi Viên gào lên một tiếng, bên ngoài đôi tay giống như hai cây cột trụ có từng tia lôi quang lóe lên, nhìn giống như đang đeo một đôi bao tay sấm sét.

Phốc phốc.

Từng đoàn từng đoàn hỏa cầu tựa như bong bóng bị bắn nổ.

Lôi quang bảo hộ cánh tay của nó không bị hỏa cầu làm tổn thương.

Hỏa xà bị dập tắt tản ra từ giữa kẽ tay. Sáp Sí Lôi Viên quay đầu dùng ánh mắt khinh miệt nhìn lướt qua Tiểu Diễm, thật sự là một con tiểu ma tước yếu đến đáng thương.

- Giết!

Cao Bằng và Hoàng Á đứng chung một chỗ, không chút do dự ra lệnh.

A Ngốc và Khủng Bố Ngược Sát Mẫu Chu hành động gần như cùng một lúc, thân hình khổng lồ nhấc lên từng trận cuồng phong.

- Chi!

Giống như âm thanh tử vong phát ra từ sâu trong Địa Ngục,

Khủng Bố Ngược Sát Mẫu Chu bộc phát ra khí thế mạnh mẽ, tốc độ khủng khiếp nhấc lên từng đợt cuồng phong, vuốt nhện sắc bén xé rách hư không.

Oanh!

Sáp Sí Lôi Viên rống to một tiếng, nhún chân nhảy lên, mặt đất dưới chân nứt vỡ từng tầng từng tầng, một quyền mang theo lôi đình lập lòe đánh về phía đầu của mẫu chu. Nếu như bị một quyền này đánh trúng đầu thì cho dù có là Khủng Bố Ngược Sát Mẫu Chu đều sẽ bị trọng thương, thậm chí mất mạng ngay tại chỗ.

Dù sao chúng đều có cùng đẳng cấp, một khi bị tồn tại đồng cấp công kích vào mấy vị trí yếu hại thì sẽ cực kỳ trí mạng.

Khủng Bố Ngược Sát Mẫu Chu đột nhiên cúi đầu xuống, vuốt nhện sắc bén giơ lên cao, hệt như hai thanh dao găm quân đội sắc bén chém ra ngoài.

Sáp Sí Lôi Viên đang tiến lên đột nhiên cưỡng ép xoay chuyển thân thể, thân hình cao lớn trong nháy mắt ngừng lại, hai tay gắt gao nắm lấy mặt đất dưới chân để dừng bản thân lại.

Gió lốc gào thét thổi dạt bộ lông của Sáp Sí Lôi Viên, phấp phới theo gió.

Đôi mắt màu vàng nhạt tràn đầy hung ác nhìn chằm chằm Khủng Bố Ngược Sát Mẫu Chu.

Hầu như cùng lúc Sáp Sí Lôi Viên tiến lên đón đánh Khủng Bố Ngược Sát Mẫu Chu thì đồng thời A Ngốc cũng hành động. Huyết Ma Tâm trong lồng ngực điên cuồng nhảy lên, trái tim đỏ như máu đột nhiên co vào, sau đó phồng lên, khiến nó trở nên tròn trịa óng ánh.

Hai giây sau trái tim mạnh mẽ co vào một cái, sau ba giây đồng hồ lại kịch liệt phồng lên lần nữa.

Mỗi nhịp đập đều giống như dùng búa tạ đánh trống, âm thanh xuyên phá màng nhĩ, đâm thật sâu vào trái tim mỗi người. Tựa như muốn hình thành nên một cỗ đại thế to lớn, dẫn đạo tất cả trái tim của các sinh mệnh xung quanh đập theo tần suất này.

Oanh!

Không khí bị xé nát, A Ngốc hóa thành một đạo bóng đen nhanh chóng phi đến, trực chỉ mục tiêu Garoua!

Ngay khi A Ngốc di chuyển, Mộc Khổng Tước nhích qua bên trái một bước, từng sợi dây leo lít nha lít nhít từ tán cây rậm rạp trên đỉnh đầu rủ xuống phía dưới.

Tựa như có vô số xúc tu mọc ở ven đường tiến hành chặn đánh A Ngốc.

A Ngốc đụng nát một sợi dây, hai sợi, ba sợi, một lượng lớn dây leo bị A Ngốc đụng nát.

Trong nháy mắt đã phóng ra được một phần ba khoảng cách, nhưng vào lúc này tốc độ của A Ngốc lại đột nhiên chậm lại…

Coi như dựa vào tố chất thân thể của A Ngốc, khi đụng nát nhiều dây leo như vậy cũng không thể tránh khỏi việc tốc độ bị ảnh hưởng. Những sợi dây leo giống như những con rắn lớn có được sinh mệnh không ngừng điên cuồng vọt tới A Ngốc, ý đồ quấy nhiễu làm chậm tốc độ của nó. Cho dù như vậy thì tốc độ của nó vẫn rất nhanh, những dây leo phía sau không ngừng bị A Ngốc đụng nát, khoảng cách giữa nó và Garoua cũng càng ngày càng gần hơn.

Vù!

Trên đỉnh đầu bất chợt truyền đến một tiếng rít, A Ngốc đột ngột dừng chân lại.

Trước mặt nó, một cây đại thụ toàn thân màu nâu xám với lớp vỏ ngoài khô nứt giống như long lân giáp cũ kỹ từ trên trời giáng xuống.

Nếu như không phải A Ngốc tránh né nhanh thì gốc cây này đã trực tiếp đập mạnh lên người nó rồi.

Quét mắt nhìn sơ qua cái hố to năm sáu mét nơi đại thụ rơi xuống, hỏa diễm màu trắng trong hốc mắt A Ngốc lấp lóe.

Tay phải chậm rãi đưa ra sau lưng, gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên rút cái đuôi xương dài của mình ra. Cái đuôi xương dài màu trắng này được A Ngốc cầm trên tay giống như đang cầm một thanh trường kiếm, từng sợi từng sợi tơ máu quấn quanh trường kiếm, từ từ kéo thẳng nó ra.

A Ngốc quả quyết kéo về bên trái một cái sau đó nhanh chóng xông lên trước, vung vẩy trường kiếm chém đứt từng sợi dây leo rủ xuống trước mắt. Chờ đến khi A Ngốc vất vả giết đến vị trí của Garoua thì đã không thấy tung tích của hắn đâu.

- Ở trên đầu.

Cao Bằng thông qua khế ước linh hồn báo cho A Ngốc. Hắn thoáng nhìn thấy ở tán cây trên đầu Mộc Khổng Tước có một bóng người.

A Ngốc ngẩng đầu nhìn về phía tán cây rậm rạp trên đỉnh đầu.

Mảnh tán cây này là do cái đuôi dài của Mộc Khổng Tước hóa thành, vừa có đặc tính của cây cối, cũng có hiệu quả của động vật, phải nói là cực kì khó chơi.

Vèo.

Một cái lùm cây nhỏ bên chân Cao Bằng đột nhiên đong đưa, sau đó vài cái cành lá dường như có được sinh mạng cuốn lấy mắt

cá chân của hắn.

Cao Bằng lập tức nhấc chân đạp một cước vào mấy cành cây này, trong mắt hắn thoáng hiện một tia lệ quang.

Thao túng thực vật, thì ra là vậy, có thể thao túng các loại thực vật xung quanh trong thiên nhiên rộng lớn.

Thế thì khó làm rồi! Bây giờ bọn họ đang ở trong rừng núi, hơn nữa phạm vi hơn trăm dặm xung quanh đều là rừng cây rậm rạp, nơi này cơ bản chính là sân nhà của Mộc Khổng Tước.

Nếu như ở trong hoang mạc thì sẽ dễ làm hơn…

Hoang mạc?

Trong đầu Cao Bằng chợt lóe linh quang.

- Tiểu Diễm, phun lửa vào rừng cây xung quanh, đốt trụi toàn bộ cây cối trong mảnh rừng này cho ta!

Cao Bằng ra lệnh.

Lúc này căn bản đã không có thứ gọi là bảo vệ rừng. Sau tai biến, sinh mệnh lực của rừng cây cực kì ngoan cường, cho dù có bị thiêu đốt hết sạch thì chỉ cần mấy tuần ngắn ngủi đã gần như khôi phục lại, không thể nhìn ra một chút vết tích nào của việc từng bị cháy.

Tiểu Diễm lui về phía sau hai bước, ngắm thẳng vào các bụi cây, bụi cỏ xung quanh rồi phun lửa.

Dù rằng thảm thực vật trong rừng rậm có tính kháng cự nhất định với hỏa diễm, nhưng theo đẳng cấp Tiểu Diễm tăng lên thì uy lực của hỏa diễm mà nó sở hữu cũng từng bước tăng cao, chí ít việc đốt cháy thảm thực vật xung quanh không là vấn đề.

Garoua cũng nhạy cảm chú ý tới điểm này,

- Cho rằng làm như vậy là có tác dụng sao, thật sự là ngây thơ.

- Mộc Khổng Tước, tranh thủ thời gian thao túng thực vật bị lửa đốt cháy công kích hai người kia.

Sau một khắc, Hoàng Á liền nhìn thấy một cây đại thụ đang bị đốt trước mặt đột nhiên vung vẩy cành cây đang cháy đập xuống.

Kèm theo đó là một đợt gió nóng gào thét thổi tới, thổi đến mức khuôn mặt hắn đỏ bừng lên.

Ầm!

Hoàng Á bị cành cây này đập bay, bên ngoài cơ thể kịp thời hiện lên một tấm lá chắn màu vàng đất.

Ngọn lửa thiêu đốt trên cành cây bị lá chắn chặn ở bên ngoài, nhưng mà cành cây lại đánh mạnh lên người hắn. Trên mặt, trên cánh tay của Hoàng Á đều là những vết thương nóng rát.

Tê!

Hoàng Á nhìn thấy một cây đại thụ khác ở bên cạnh đang vung vẩy cành chuẩn bị đập xuống, da mặt lập tức co rút, không chút do dự chạy trốn về phía sau.

A Ngốc và Mộc Khổng Tước rơi vào thế giằng co. Mặc dù lực công kích của Mộc Khổng Tước không đủ, nhưng thủ đoạn lại cực kì phức tạp, hơn nữa sức khôi phục cực mạnh, dây leo bị A Ngốc đụng nát lúc đầu đã lần nữa mọc ra.

Một bên khác, Khủng Bố Ngược Sát Mẫu Chu chiến đấu với Sáp Sí Lôi Viên đã dần dần rơi vào hạ phong, thỉnh thoảng có ánh chớp lóe lên, âm thanh vang vọng, mảnh khu vực này chỉ còn lại âm thanh sấm sét nổ vang.

- Chiến đấu đã kết thúc.

Nhìn thấy cảnh này, Garoua khẽ mỉm cười.

Hai con ngự thú mạnh mẽ nhất của kẻ địch đã bị hắn ngăn chặn, nhưng bên này cũng không chỉ có một mình hắn…

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 274: Kịch Chiến (2)

Garoua thừa nhận hắn đánh giá thấp thực lực hai con ngự thú cấp Lĩnh Chủ này.

Mặc dù Mộc Khổng Tước không am hiểu chiến đấu chính diện, nhưng dĩ vãng ở trong chiến đấu nó luôn dựa vào năng lực hồi phục mạnh mẽ để triền đấu. Trừ khi bị khắc chế về mặt thuộc tính, bằng không trong chiến đấu chính diện Mộc Khổng Tước rất ít rơi vào hạ phong.

Bây giờ lại hoàn toàn bị con quái vật khô lâu kia chính diện áp chế, xem ra thực lực của nó cũng thuộc nhóm mạnh nhất trong cấp bậc Lĩnh Chủ.

- Ta nhớ ra rồi, hình như ngươi chính là người trọng tài trẻ tuổi xuất hiện trong giải thi đấu Thanh niên ngự sử thế giới phải không?

Hai mắt Garoua chợt sáng lên, hắn nhận ra thân phận Cao Bằng.

Ngay sau đó nghĩ đến bối cảnh của Cao Bằng, thiếu đổng của tập đoàn Nam Thiên.

Bởi vậy tuyệt đối không thể để cho bất kỳ một ngự thú nào còn sống trở về, nhất định phải diệt khẩu!

- Ha ha ha, thật sự rất tiếc nuối! Một thiên tài của khu Hoa Hạ sắp vẫn lạc trong mảnh rừng núi này.

Garoua càn rỡ cười to,

- Giết sạch bọn chúng, không được để cho bất kỳ con ngự thú

nào chạy thoát.

Lá cây trên mặt đất bị thổi lên, đất cát dưới lớp lá cây cũng bị cuốn bay lên không trung hóa thành bão cát.

Ngoại trừ việc dùng nước để dập lửa thì vẫn còn rất nhiều cách khác có thể dập lửa.

Một số lượng lớn cát bay tới dập tắt hỏa diễm. Sau lưng truyền đến tiếng bước chân, ba bóng người chầm chậm đi tới ngăn ở phía sau hai người Cao Bằng và Hoàng Á.

Cao Bằng quay đầu lại. Bên trái là một cô gái mặc áo đen với mái tóc màu đỏ thẫm và gương mặt lốm đốm tàn nhang, ở giữa là một gã cao to lực lưỡng, nhìn sơ qua chí ít cũng cao đến mét chín, dáng người cực kì khôi ngô, còn bên phải là một vị tiểu ca tóc vàng tướng mạo bình thường nhìn có hơi gầy yếu.

Đi theo sau lưng bọn họ là trọn vẹn tám con ngự thú…

Sắc mặt Hoàng Á ngưng trọng, thấp giọng nói ra:

- Cao thiếu, tôi cũng không ngờ tới… May mà bây giờ chúng ta cách khu căn cứ Du Châu không quá xa, tôi đã thông qua huyết khế liên hệ với Xích Huyết Quân Mã. Bây giờ nó đang đi thông báo cho Kỷ tổng, chỉ cần Kỷ tổng chạy đến kịp thì đám gia hỏa này chẳng là vấn đề gì.

Cao Bằng chậm rãi gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Chần chờ chốc lát, Hoàng Á cắn răng một cái,

- Cao thiếu, đợi lát nữa có cơ hội cậu hãy trực tiếp chạy đi, đừng lo cho tôi. Đến lúc đó cậu cứ mang đầu của đám gia hỏa đó đặt ở trước mộ phần của tôi là được, cho dù tôi có chết cũng không tiếc.

Cao Bằng híp mắt.

- A Ban.

Từ khi bắt đầu bộc phát chiến đấu A Ban đã đào đất chôn mình xuống dưới, lúc này được gọi nó mới từ từ chui ra ngoài, thận trọng đi đến trước người chủ nhân, nâng lên hai cái chân trước.

- Cao Bằng Cao Bằng, vừa rồi ta quan sát một hồi phát hiện chúng ta có thể chạy ra ngoài từ bên phải!

Một cột nước từ sau lưng mấy ngự thú kia phun ra, Tiểu Diễm bị cột nước đánh bay, biến thành một con hạc ngâm nước rơi xuống đất.

Tiểu Diễm bò dậy từ dưới đất, bên ngoài da thịt dính đầy tro bụi, còn có vài chiếc lá khô dính trên cánh.

Vừa quay đầu đã thấy một con cá sấu toàn thân màu xanh lam nằm sấp trên đất há miệng thật lớn, bên trong vẫn còn thủy nguyên tố chưa hoàn toàn tiêu tan.

Cá sấu?

Cả người Tiểu Diễm run lên một cái, trong nháy mắt chợt nhớ đến người mẹ đã mất của mình.

Cũng nhớ tới cái ngày xảy ra tai nạn đó.

Ngày đó, vô số cá sấu như tre già măng mọc không ngừng giết tới từ đầm lầy khác, còn có con cá sấu đã xé nát tất cả những gì nó có kia.

Lệ!

Hai mắt Tiểu Diễm trong nháy mắt đã hoàn toàn biến thành màu đỏ sậm, tựa như bị sung huyết.

Xích Huyết Quân Mã đang nhàn nhã ăn cỏ thì đột nhiên vung vẩy đuôi ngựa, ngẩng cao đầu lên, trong mắt đầu tiên là hoang mang, sau đó là tràn đầy kinh hoảng.

Hí.

Tiếng ngựa hí vang vọng khắp bãi cỏ.

Trong nháy mắt liền hóa thành một đoàn hỏa diễm phóng về phía cao ốc tổng bộ tập đoàn Nam Thiên.

- Kỷ tổng, liên quan tới việc khai phát địa khu Tương Tây chính là như vậy. Bây giờ chúng ta đã lấy được chính sách ưu đãi của chính phủ địa phương, chỉ cần…

- Làm cái gì thế! Nhanh, nhanh ngăn con ngựa kia lại!

Bên ngoài phòng họp truyền tới một tiếng hô to, còn có âm thanh thủy tinh bị đụng nát.

Từ Hà Đề yên lặng đứng dậy đi ra phòng họp, Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử đứng sau lưng hắn cũng đi theo.

Trong lòng Kỷ Hàn Vũ chợt dâng lên một tia bất an không rõ.

Không lâu lắm, Từ Hà Đề đi tới,

- Kỷ tổng, là Xích Huyết Quân Mã của Hoàng Á.

Có vài người có lẽ không biết sự tồn tại của Hoàng Á, nhưng thân là tâm phúc của Kỷ Hàn Vũ tất nhiên Từ Hà Đề đã từng tiếp xúc với Hoàng Á, cũng đã từng thấy Xích Huyết Quân Mã.

Xích Huyết Quân Mã của Hoàng Á tới tìm ta? Đáy lòng Kỷ Hàn Vũ hơi nghi hoặc một chút.

- Trước tiên tạm dừng hội nghị.

Kỷ Hàn Vũ đứng dậy đi ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa phòng họp đã thấy Xích Huyết Quân Mã toàn thân huyết hồng đang nhìn mình chằm chằm. Trong miệng phát ra tiếng hí thật dài, Xích Huyết Quân Mã quỳ trên mặt đất, kêu rên đầy vẻ bi thương.

Trái tim Kỷ Hàn Vũ đột nhiên nhảy mạnh một cái,

- Có phải Hoàng Á xảy ra chuyện gì rồi hay không?

Cũng không biết Xích Huyết Quân Mã có nghe hiểu hay không, chỉ là trong miệng không ngừng phát ra tiếng kêu rên thê lương, còn đụng đầu lên vách tường phát ra âm thanh đùng đùng.

Kỷ Hàn Vũ thấy vậy bèn lấy điện thoại di động ra gọi cho Cao Bằng, đầu dây bên kia vang lên âm thanh nhắc nhở không thể kết nối do số điện thoại bạn gọi đang nằm ngoài vùng phủ sóng.

Nghe âm thanh vang lên trong điện thoại, sắc mặt Kỷ Hàn Vũ dần dần âm trầm…

Tám con ngự thú theo tư thế hình quạt từ từ áp sát, hình thành thế bao vây xung quanh, nhốt đoàn người Cao Bằng vào giữa.

Hỏa diễm dần dần bị dập tắt, hỏa tinh yếu ớt lúc sáng lúc tối vẫn ngoan cường giãy dụa trong gió.

Bụi đất dày đặc bị gió cuốn lên một lớn mỏng, Tiểu Hoàng ngơ ngác nằm trong đống lửa, nghi ngờ lắc lắc đầu, sao lại đột nhiên biến mất rồi?

Vừa rồi xung quanh còn nóng hầm hập, giống như tắm suối nước nóng.

Sao suối nước nóng lại tự dưng biến mất rồi?

Tiểu Hoàng nghi ngờ đứng lên, tầm mắt dưới chân càng lúc

càng nhỏ. Cạc?

- Đây là cái gì?

Mấy người đang muốn tới gần lại đột nhiên bị con vịt lớn cao chừng sáu mét bỗng dưng đứng dậy làm cho giật cả mình, mới vừa rồi bị hỏa diễm và tro bụi dày đặc che lại nên không thấy rõ lắm, rốt cuộc con vịt này từ đâu chui ra thế?

Hơn nữa còn là một con vịt trọc lông xấu xí, toàn thân đầy hình xăm.

- Tiểu Hoàng, bọn chúng đang cười nhạo ngươi không có lông, nói ngươi siêu cấp xấu.

Cao Bằng thông qua huyết khế nói cho Tiểu Hoàng biết.

Tiểu Hoàng đang còn tỉnh tỉnh mê mê đột nhiên cứng đờ, không dám tin nhìn Cao Bằng, tựa như đang nói ngươi đừng gạt ta, Cao Bằng cũng đáp lại nó bằng một ánh mắt khẳng định.

Cạc!

Tiểu Hoàng quay đầu gắt gao nhìn chằm chằm đám người kia. Sau đó nổi trận lôi đình, các ngươi lại dám chế giễu ta không có lông?

Tiểu Hoàng phẫn nộ phóng tới đám người kia, một con ngự thú sư tử màu vàng kim đứng trước nhất gầm thét lao về phía Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng giơ một cái cánh ra tát tới, trực tiếp quất bay con ngự thú sư tử toàn thân cơ bắp này. Cá sấu màu xanh lam từ phía sau giết tới, nhắm chuẩn đùi phải Tiểu Hoàng há miệng cắn xé.

Bành! Nó bị Tiểu Hoàng một cước đạp trúng mũi, ngửa mặt bay ra ngoài.

- Đừng liều mạng, lực lượng của con vịt đó rất lớn.

Tiểu ca tóc vàng với thân thể gầy yếu la lớn.

- Chúng ta phải hạn chế nó lại!

Loại quái vật chỉ đơn thuần có sức mạnh nhục thân này dù rất mạnh nhưng bọn họ cũng không phải chưa từng đối phó qua, chỉ cần hạn chế hành động của nó là được rồi, loại quái vật ngu dốt này chỉ có man lực nên rất dễ đối phó.

Một con Hổ Văn Cự Thực Chu to khỏe xoay người lại, từ trong chóp đuôi phun ra đại lượng tơ nhện màu trắng, tơ nhện trong nháy mắt bọc lấy cơ thể Tiểu Hoàng. Tơ nhện sền sệt vừa chạm vào da Tiểu Hoàng lập tức dính chặt, còn có một số tơ nhện dính lên thân cây và mặt đất bốn phía xung quanh, nhìn Tiểu Hoàng chẳng khác nào đang bị một cái lưới lớn bao lại.

Tiểu Hoàng tiến lên một bước kéo căng mạng nhện, sau đó lại bị mạng nhện kéo trở về.

Muốn xông phá mạng nhện thì tương đương với việc phải nhấc cả mảnh đất xung quanh lên.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 275: Sơn Linh Vương

- Nhanh đi giết chết hai người kia.

Người đàn ông thân hình cao to đứng ở giữa mở miệng nói ra.

Cô gái tóc đỏ bên cạnh gật đầu. Một con bọ ngựa trong suốt từ sau lưng nàng đi ra, vóc dáng bọ ngựa cũng xấp xỉ với nhân loại, thân thể nửa trong suốt như ẩn như hiện, giống như được tạo thành từ pha lê.

【 Tên quái vật 】: Pha Lê Đường Lang

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 28

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất phổ thông

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Quang

【 Năng lực quái vật 】: Ẩn hình quang học lv1

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Ám, 2. Ăn mòn chi thủy, 3. Cho dù Pha Lê Đường Lang là một kẻ ám sát rất mạnh, nhưng bản thân nó lại rất yếu ớt, chỉ cần có lực lượng mạnh mẽ là có thể tuỳ tiện phá hủy nó.

Vèo — —

Pha Lê Đường Lang ngừng lại, tiếp theo ở tại chỗ kéo ra một đoàn quang ảnh mơ hồ, lấp lánh chói mắt dưới ánh mặt trời, giống như một đoàn ảo ảnh vặn vẹo có màu sắc rực rỡ.

Cao Bằng bước sang bên phải một bước đứng ngay trước người Hoàng Á.

Oành!

Cao Bằng bị Pha Lê Đường Lang đánh bay.

Bên ngoài thân thể Tiểu Hoàng thoáng hiện một đoàn tử quang. . .

Nhìn thấy Cao Bằng bị đánh, Tiểu Hoàng lập tức cuống lên.

- Cạc! Cạc!

Cơ bắp gồ lên cao, gân xanh thô tráng như ống nước. Tiểu Hoàng bước về phía trước một bước, mặt đất dưới chân trầm xuống!

Cây cối xung quanh đều bị kéo căng hết mức, toàn bộ đều nghiêng về phía Tiểu Hoàng.

Cũng không biết mạng nhện màu trắng làm từ cái gì mà có được tính kết dính cực kỳ mạnh.

Tiểu Hoàng giống như phu xe phải gánh vác vật nặng hơn ngàn cân, bước từng bước một, thong thả kiên định đi về phía trước.

Tơ nhện dưới chân bị xé rách, mặt đất bị xốc lên, từng mảnh từng mảnh vỏ cây xung quanh vỡ toang.

Đạp chân trên mặt đất bị tàn phá không chịu nổi, Tiểu Hoàng phẫn nộ lao ra. Trong suốt quá trình này, bên ngoài cơ thể Tiểu Hoàng không ngừng lóe lên tử quang.

Đây đều là Cao Bằng "cống hiến" cho nó. . .

Ở trong quá trình này, lực lượng của Tiểu Hoàng càng lúc càng lớn, thể tích cũng dần dần bành trướng.

Đang quan sát chiến cuộc, Garoua chợt biến sắc,

- Đừng tấn công con vịt và cái người kia, hãy tấn công mấy ngự thú và người còn lại. Chờ giải quyết tất cả bọn chúng rồi lại chậm rãi đối phó hai người đó.

Garoua cũng không tin con vịt kia có năng lực vô địch như thế, chắc chắn nó có nhược điểm ở đâu đó. Nói không chừng sẽ có thời gian hạn chế, chỉ có thể bộc phát trong thời gian ngắn.

Oanh — — Mạng nhện rốt cuộc không chịu nổi sức mạnh cuồng bạo của Tiểu Hoàng, bị xé nát một cách thô bạo.

Từng phiến từng phiến đất bị kéo lên, cây cối cũng bị phá nát từng mảng lớn.

Trong hoàn cảnh này, Tiểu Hoàng giống như một tôn Nộ Mục Kim Cương gào thét xông ra.

Lấy thể tích lúc này của Tiểu Hoàng thì một bước đã có thể phóng ra năm sáu mét, trong chớp mắt đã lao đến trước người Pha Lê Đường Lang.

Một quyền cuồng bạo từ trên trời giáng xuống!

Oanh!

Pha Lê Đường Lang trong nháy mắt bị chia năm xẻ bảy, mảnh vụn pha lê bay đầy trời.

Sắc mặt cô gái tóc đỏ tái nhợt, suýt chút đã ngã lăn ra.

Tiểu Hoàng chậm rãi đứng thẳng người dậy, đôi cánh cứng cáp rút khỏi mặt đất.

Từng giọt từng giọt chất lỏng trong suốt sền sệt và mảnh vụn pha lê từ trên cánh rơi xuống.

Quay đầu nhìn về phía ba người thiếu nữ tóc đỏ, ánh mắt bình thản như không có gì.

Nhưng trong mắt mấy người kia thì nó dường như trở thành ma quỷ kinh khủng nhất thế giới.

Trong lòng bọn họ chợt cảm thấy vô cùng bất an, chúng ta. . . Đánh thắng được con quái vật này sao?

Cao Bằng xoa xoa bụng. Mặc dù tổn thương có thể chuyển dời, nhưng đau đớn lại không thể chuyển dời.

Đúng là rất đau.

Mấy người này vẫn luôn cho rằng sức mạnh lớn nhất của bọn họ là A Ngốc và mẫu chu, nhưng trên thực tế át chủ bài lớn nhất của mình lại chính là Tiểu Hoàng. . .

Vừa rồi Cao Bằng nhìn như tùy ý chỉ huy Tiểu Diễm phun lửa nhưng thực ra là bao quát cả Tiểu Hoàng ở trong phạm vi đó.

Chính vì không ngừng chồng chất năng lực bị động của Tiểu Hoàng.

Xa xa tiếng nổ vang rền càng lúc càng gần, mặt đất dưới chân run lên.

Garoua nhíu chặt lông mày.

Chỉ có Garoua mới biết được rốt cuộc bọn họ đang làm gì. Nếu như thành công, bọn họ có thể chế tạo ra một con Sơn Linh Vương khủng bố, chân chính là quần sơn chi chủ!

Hiện tại chính là thời khắc quái vật tiến hóa, cũng là thời kỳ quái vật mẫn cảm nhất. Bây giờ đám Sơn Linh kia đều không có linh trí, toàn bộ rơi vào cuồng bạo.

Lúc này Sơn Linh chỉ còn lại mỗi bản năng ngây ngô đần độn, nhất định sẽ bị âm thanh chiến đấu ở nơi này hấp dẫn đến.

- Tính sai rồi.

Sắc mặt Garoua âm trầm nhìn đám người dưới chân. Vốn tưởng rằng bằng tám con ngự thú thì bất kể như thế nào cũng có thể bắt lấy hai người này, dù sao đám Cao Bằng cũng không có ngự thú cấp Lĩnh Chủ khác, đều là cấp Thủ Lĩnh nên không thể nào thất bại được.

Nghĩ tới đây Garoua trầm giọng nói:

- Các ngươi hãy ngăn chặn bọn chúng trước, chờ đến khi Sơn Linh Vương tiến hóa thành công thì tất cả những kẻ này đều sẽ phải mai táng ở đây!

. . .

Mặc dù xác định Cao Bằng rất có thể sa vào khốn cảnh, nhưng trong thời gian ngắn Kỷ Hàn Vũ không cách nào biết được vị trí cụ thể của Cao Bằng.

Huyết khế cũng chỉ có thể làm cho Ngự Sử và Ngự thú giao lưu trong phạm vi nhất định mà thôi, hoàn toàn không có cách nào để xác định phương hướng cụ thể của đối phương.

Kỷ Hàn Vũ rất nhanh thông qua con đường riêng biết được Cao Bằng rời đi từ cửa phía Bắc, sau khi có được phương hướng đại khái bèn cưỡi lên Bạch Long bay ra thành Du Châu.

. . .

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, bảy con ngự thú khác không lựa chọn chiến đấu chính diện với Tiểu Hoàng, chỉ phân tán ở xung quanh khiêu khích.

Cao Bằng cũng không dám ra lệnh Tiểu Hoàng đi trợ giúp A Ngốc, bởi vì chỉ dựa vào một mình A Ban thì không cách nào ngăn cản bảy con ngự thú khác. Bản thân mình có lẽ không có việc gì, nhưng nhất định Hoàng Á sẽ chết chắc.

Kéo dài thời gian Cao Bằng cũng không sợ, bởi vì hắn biết bây giờ ông ngoại đang trên đường chạy tới, chỉ cần ông ngoại tìm đến đây thì tất cả sẽ kết thúc.

Chẳng biết lúc nào không khí lại trở nên nóng rực, Cao Bằng ngẩng đầu nhìn về phía đông. Một tòa núi đen kịt có dung nham chảy xuôi nhìn giống như huyết dịch đang không ngừng đến gần, ven đường những nơi đi qua đều bị ép thành phấn vụn.

Ở dưới chân Sơn Linh có một cái sơn động lớn, giống như cái miệng của nó.

Khói đen cuồn cuộn toát ra từ trong sơn động.

【 Tên quái vật 】: Sơn Linh Vương (Đang trong quá trình tiến hóa)

【 Đẳng cấp quái vật 】: 50.5 (?)

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thổ

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Sử Thi (phẩm chất Hoàn Mỹ?)

【 Giới thiệu quái vật 】: Một lượng lớn Sơn Linh tụ tập với nhau, thông qua trận pháp kích thích làm cho Sơn Linh phát sinh dung hợp dị biến, đang trong quá trình tiến hóa. . .

- Ha ha ha ha, quá trình Sơn Linh Vương ngưng tụ đã không cách nào nghịch chuyển! Sơn Linh Vương mạnh nhất sắp ra đời! Đợi đến khi Sơn Linh Vương sinh ra sẽ chính là lúc Bạch Kim Chi Thủ chúng ta bắt đầu chinh phục thế giới! Đến lúc đó phải dùng toàn bộ thành Du Châu các ngươi đến làm dịu lại cơn phẫn nộ của ta!

Garoua nhìn về phía Sơn Linh khổng lồ, nhịn không được lộ ra ý mừng.

Con Sơn Linh này quá to lớn!

Sơn Linh bình thường cũng chỉ cao ba bốn trăm mét, thậm chí có con chỉ cao một hai trăm mét, mà con Sơn Linh này chí ít phải hơn ngàn mét.

- Sơn Linh Vương, vây khốn bọn chúng lại, đừng thả bất kỳ người nào ra!

Garoua la lớn với Sơn Linh.

Cự sơn màu đen đang run rẩy.

Sau một khắc từng bức tường đá màu đen mọc lên từ ba phía. Mặt ngoài tường đá đen kịt lập lòe ánh sáng màu đen, đồng thời tường đá không ngừng dâng lên cao, cuối cùng ngay cả đỉnh chóp cũng che lại.

Tường đá một mực kéo dài đến dưới chân Sơn Linh mới dừng lại. Phía trước có Sơn Linh, ba mặt không đường.

Sắc trời tối xuống, chỉ còn dư lại hồng quang nóng rực tản ra trong sơn động.

Đám người Cao Bằng giống như bị một cái bình chụp lại, chỉ có một cửa ra, đó chính là cái miệng lớn của Sơn Linh.

Sơn động đỏ rực tỏa ra sóng nhiệt cuồn cuộn, giống như ác ma đang trào phúng.

- Sơn Linh, ngươi ——

Garoua biến sắc, Sơn Linh cũng vây cả hắn vào trong.

Sơn Linh càng lúc càng gần, nhiệt độ trong không khí càng lúc càng cao.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 276: Tuyệt Cảnh

Trong không khí nóng bỏng dâng trào từng luồng từng luồng sóng nhiệt, nhiệt độ cao làm cho không khí càng trở nên khô nóng.

Cao Bằng nhịn không được liếm môi một cái.

Tất cả mọi người vẫn đang chiến đấu cũng ngừng lại, hiện tại bên ngoài có đại địch, tự nhiên phải tạm dừng chiến đấu.

Thế nhưng cho dù có ngừng chiến đấu thì vị trí đứng của hai bên cũng phân biệt rõ ràng.

Bây giờ Sơn Linh còn đang tiến hóa, căn bản không thể nhìn rõ năng lực cụ thể của Sơn Linh thế nào.

Nhưng mà. . .

Cao Bằng cúi đầu nhìn xuống dưới chân, thấy hàm lượng nước trong đất đang không ngừng bị bốc hơi, trở nên rất khô ráo.

Trận đại hỏa vừa rồi đã thiêu đốt một số thảm thực vật thành tro bụi, chỉ có chút ít thảm thực vật may mắn còn sống sót.

Nhưng lúc này những cây cối may mắn còn sống sót đang dần dần khô héo, tàn lụi.

A Ban đứng bên cạnh Cao Bằng gắt gao nhìn chằm chằm sơn động, sơn động càng lúc càng gần hơn. . .

Trong không khí tràn ngập mùi lưu huỳnh nồng nặc.

Hai cái vuốt nhện của A Ban đột nhiên không ngừng ma sát với nhau, bất an đứng thẳng người lên.

Sáp Sí Lôi Viên vẫn luôn đứng bên cạnh đột nhiên bạo động, thân ảnh phóng ra, hữu quyền cuốn theo lôi quang đánh mạnh lên tường đá!

Đùng. . .

Tường đá vang lên một tiếng trầm đục nặng nề.

Hai khối đá to lớn bị đánh vỡ rơi xuống.

Tường đá quả thật đủ cứng rắn.

Đây chính là cấp Lĩnh Chủ đánh ra, nếu như đổi thành cấp Thủ Lĩnh thì có lẽ đánh thế nào cũng sẽ không vỡ được.

Cao Bằng nhìn thấy một màn này cũng lập tức dập tắt ý tưởng đánh vỡ tường đá để lao ra.

Sơn Linh Vương không phải kẻ ngu ngốc, chắc chắn nó sẽ không ngồi nhìn một đám quái vật đào hang ra ngoài ở ngay dưới mí mắt.

Tốc độ phá hư tường đá của đám người mình chỉ sợ còn không theo kịp tốc độ chế tạo tường đá của Sơn Linh Vương.

Sơn động mỗi lúc một gần hơn, những nơi Sơn Linh Vương đi qua đều biến thành nham thạch rồi bị cuốn hết vào thân thể nó.

Sơn động đỏ bừng, hồng quang sáng rực trông cực kì nổi bật.

Một chút bùn đất cuộn lại rồi bị sơn động nuốt vào, từ trong sơn động phát ra âm thanh ọt ọt trầm đục, sau đó phun ra ngoài một cỗ sóng nhiệt.

Ở phía sau Cao Bằng, Tiểu Diễm liều mạng mổ lên mông Tiểu Hoàng.

Sau đó thân thể Tiểu Hoàng thỉnh thoảng chợt thoáng hiện một

đoàn tử quang, thể tích lặng lẽ tăng trưởng. . .

Bởi vì Tiểu Hoàng đã rất lớn nên dưới loại công kích thể tích tăng trưởng rất nhỏ bé, thể tích gia tăng đối với thể tích Tiểu Hoàng hiện tại mà nói chỉ có thể coi là một phần rất nhỏ.

Tiểu Hoàng điên cuồng nện từng quyền từng quyền lên vách đá, vách đá bị nện ra một cái lỗ thủng, nhưng phía sau lỗ thủng kia vẫn là vách đá đen kịt, dường như không có điểm cuối cùng.

Sơn động đã càng lúc càng gần, sóng nhiệt cuồn cuộn giống như một đầu Viêm Ma thè cái lưỡi nóng rực liếm láp mọi người.

Mộc Khổng Tước cảm thấy cực kì khó chịu, tán cây sau lưng nó không ngừng co rút lại rồi biến thành một cây đại thụ, trốn ở tít sau cùng. Cho dù như vậy nhưng tán cây cũng vẫn tiếp tục trở nên khô vàng, toàn bộ thân hình của nó không ngừng uể oải suy sụp, trong miệng không nhịn được phát ra tiếng gào thét ô ô, nào còn vẻ tràn đầy khí phách trong trận chiến trước đó.

Sáp Sí Lôi Viên vẫn tiếp tục điên cuồng đánh lên vách tường giống như không biết mệt mỏi là gì, tốc độ cực nhanh, đấm ra một quyền rồi lại một quyền. Nhưng khi Sơn Linh Vương dần dần tiếp cận, tần suất công kích của Sáp Sí Lôi Viên lên vách tường càng tăng nhanh hơn một chút.

A Ban nheo mắt lại, lẳng lặng nằm sấp trên mặt đất, giáp xác đen kịt bên ngoài cơ thể dưới hồng quang chiếu rọi phản xạ lại một vầng sáng đỏ nhàn nhạt.

Đáy lòng Hoàng Á chợt lạnh lẽo, Kỷ tổng còn chưa tới sao. . .

Nếu còn không đến thì cũng chỉ có thể nhặt xác cho chúng ta. Mà không, có lẽ ngay cả thi thể đều không thu được, chỉ có thể thu một đống tro tàn mà thôi.

- Cao thiếu. . . Trước tiên chúng ta cứ tạm lui về phía sau đã. .

. Trốn ở phía sau có lẽ còn có một chút hi vọng sống.

Hoàng Á sợ đến mức răng đập vào nhau, sau đó lấy hết can đảm nói với Cao Bằng.

A Ban đột nhiên ngẩng đầu lên, như có điều suy nghĩ đưa mắt nhìn Cao Bằng và Hoàng Á, sau đó yên lặng cúi đầu xuống. . .

Đoàn người Garoua trốn ở phía trong cùng của hang đá vừa nhìn thấy hai người Cao Bằng đi tới, lập tức trong mắt mọi người đều lộ ra một tia ác ý, Garoua chợt ngăn thanh niên cao lớn lại,

- Không nên khinh cử vọng động.

Sau đó Garoua quay đầu dùng tiếng trung lưu loát giao lưu với Cao Bằng,

- Hiện tại chúng ta cần hợp tác. . . Chúng ta nên hợp sức các ngự thú lại để công kích vách tường, có lẽ còn có một chút hi vọng sống.

Đối với việc sống chết trước mắt, Garoua lựa chọn thỏa hiệp. Nếu như ở thời điểm này mà hắn còn muốn liều chết tới cùng với Cao Bằng, có lẽ kết quả cuối cùng chính là cả hai bên đều không ai có thể sống sót.

- Bây giờ chúng ta cần thời gian.

Garoua ngưng trọng nói với Cao Bằng.

- Ta biết cần thời gian, nhưng làm sao kéo dài đây?

Cao Bằng nhíu mày. Con quái vật này là do Garoua làm ra, nói không chừng Garoua biết được vài phương pháp nào đó. Nhưng mà vừa rồi bọn họ vẫn là địch nhân, lúc này cái gọi là bắt tay nói chuyện vui vẻ giữa Cao Bằng và Garoua cũng chỉ là biểu tượng mà thôi, một khi không còn kẻ địch bên ngoài thì bọn họ ngay lập tức

sẽ một mất một còn ngay.

- Tế phẩm.

Garoua cắn răng nói ra.

- Tế phẩm?

Cao Bằng đột nhiên chần chờ, sau đó quay đầu nhìn chằm chằm vào Garoua, có phải lão hoàng mao này đang âm ta hay không?

- Hiện tại Sơn Linh Vương đang trong thời kỳ thăng cấp mấu chốt, cần đến một nguồn năng lượng rất lớn, cho nên nó mới có thể tuân theo bản năng muốn nuốt chửng chúng ta. Dù sao dưới cái nhìn của nó, chúng ta chính là một bữa ăn ngon tuyệt hảo.

- Chúng ta lấy tế phẩm ở đâu cho nó — —

Cao Bằng đang nói đột nhiên ngừng lại, nheo mắt lại nhìn về phía Garoua.

- Yên tâm, lúc này chúng ta không thể nội đấu.

Garoua vội vàng nói.

- Hay là vậy đi, chúng ta thay phiên nhau phái ngự thú đi qua lấp đầy bụng nó. Chúng ta bên này phái ra một con thì bên các ngươi cũng phái ra một con, cứ như vậy thay phiên nhau kéo dài thời gian.

- Ta từ chối.

Cao Bằng trực tiếp mở miệng từ chối, hắn tuyệt đối sẽ không bao giờ đồng ý loại phương pháp này.

Garoua mỉm cười,

- Vì biểu đạt thành ý của chúng ta, ta tới trước.

Vừa dứt lời thì một con ngự thú từ đằng sau hắn đi tới, nhanh chóng đi thẳng về phía sơn động! Sau khi nuốt chửng một con ngự thú, tốc độ Sơn Linh Vương chợt chậm lại một chút.

- Ta đã biểu đạt thành ý của chúng ta.

Garoua nhìn Cao Bằng thật sâu.

- Xin lỗi, bọn chúng đều là bạn bè của ta, ta sẽ không bao giờ bán bạn bè của mình để đổi lấy việc kéo dài thời gian sinh tồn của bản thân được.

Cao Bằng quay đầu đi.

Đột nhiên một đạo hắc ảnh xông ra, tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng thì đã nhanh chóng phóng tới sơn động.

- A Ban, ngươi làm gì?!

Sau khi thấy rõ thân ảnh kia Cao Bằng kinh nộ không ngớt.

- Cao Bằng, ta đi giúp ngươi ngăn lại cái tảng đá lớn này. . . Ta đi một lát sẽ trở lại.

Bóng lưng đen kịt của A Ban bị sương đen cuồn cuộn nuốt mất, tiếp theo biến mất trong sơn động.

Thiếu nữ tóc đỏ trông thấy một màn này nhịn không được cười nhạo,

- Người Hoa các ngươi quả thật là dối trá, rõ ràng ngươi phái con cua của mình đi kéo dài thời gian, vậy mà hết lần này tới lần khác lại nói một đằng làm một nẻo.

Cao Bằng đưa lưng về phía Garoua, bờ vai hơi run rẩy, sau đó chậm rãi quay đầu, trong mắt dày đặc tơ máu,

- Nó không phải con cua. . . Nó là nhện.

- Ai cần biết nó là con nhện hay cua chứ. . .

Ầm!

Cao Bằng giống như một con báo săn mạnh mẽ xông đến, chợt tung ra một phát đấm móc nện mạnh lên trên mặt cô ta.

Đây là một quyền hàm nộ của Cao Bằng, không hề nương tay chút nào.

Thiếu nữ kêu thảm một tiếng ngã lăn trên mặt đất, má phải nháy mắt phồng lên, hiện ra một mảng bầm tím và mấy sợi tơ máu.

- Lại nói nhảm một câu, ta xé nát miệng ngươi.

Cao Bằng lạnh giọng nói.

Sau đó Cao Bằng nhìn về phía sơn động đỏ rực, trong sơn động vẫn liên tục tỏa ra từng luồng khói đặc.

Điều duy nhất khiến Cao Bằng cảm thấy may mắn chính là hắn vẫn có thể thông qua huyết khế cảm giác được khí tức sinh mệnh của A Ban, A Ban còn chưa chết.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 277: Hàng Lâm

Cao Bằng nhắm mắt lại, sau đó một lần nữa mở mắt ra.

- Tiểu Hoàng, chúng ta đi!

- Cạc?

Tiểu Hoàng nghiêng đầu nhìn thoáng qua Cao Bằng, cũng không hỏi đi đâu, trực tiếp đuổi theo bước chân Cao Bằng đi về phía sơn động.

Đùng đùng — —

Cách sơn động càng lúc càng gần, mặt đất dưới chân cũng mỗi lúc một khô cằn hơn, thậm chí có một số bùn đất còn bị nhiệt độ cao thiêu đốt thành một mảnh đất khô còng rắn chắc, đạp lên cảm thấy vô cùng cứng rắn.

Dưới tình huống bình thường thì ở loại nhiệt độ cao này đã đủ để nướng chín một người.

Nhưng lúc này những ảnh hưởng do nhiệt độ cao tác động lên người Cao Bằng đều bị chuyển sang cho Tiểu Hoàng ở bên cạnh.

Tăng thêm bản thân Tiểu Hoàng bị nhiệt độ cao ảnh hưởng, tương đương với việc cùng lúc bị thiêu đốt hai lần. . .

Ngang — —

Một tiếng long ngâm kinh thiên xuyên qua vách đá nặng nề truyền vào, loáng thoáng vang vọng khắp không gian kín này.

Sau một khắc vách đá ầm vang chấn động, liên tục phát ra

tiếng nổ ầm ầm.

m thanh ầm ầm nối tiếp nhau, một mảng vách đá lớn sau lưng đổ sụp, ánh sáng chói chang theo khe hở chiếu vào.

Ánh nắng xuyên thấu qua, mơ hồ có thể nhìn thấy một đôi vuốt rồng to lớn cứng cáp có từng tầng từng tầng vòng tròn màu đen trải rộng trên đó.

Sau đó nó mạnh mẽ xé một cái!

Tầng đá đen cứng rắn bị xé ra từng khối chẳng khác nào đậu hũ.

- A Ban, mau ra đây.

Cao Bằng tranh thủ thời gian thông qua huyết khế kêu gọi A Ban, nhưng lại như đá chìm biển rộng, hoàn toàn không nhận được bất kỳ hồi âm nào của A Ban.

Qua hồi lâu, có vài âm thanh yếu ớt đứt quãng truyền ra,

- Được. . . Buồn ngủ. . .

Sau đó âm thanh biến mất, rốt cuộc không nghe được tiếng nói của A Ban nữa.

Theo từng nơi bị vuốt rồng xé ra, Cao Bằng đưa mắt nhìn vào chỗ sâu trong hang động, đoàn người Garoua đang đứng ở đó, bọn họ trốn ở sâu trong hang động cảnh giác nhìn đám người Cao Bằng.

Cao Bằng mỉm cười, sợ là những người này không dám đi ra rồi.

Bởi vì khí tức của Bạch Long cực kì bá đạo, dù cho cách một cái vách tường Cao Bằng cũng có thể cảm giác được khí tức nóng rực chẳng khác nào mặt trời bên ngoài tường đá, dường như đang

đối mặt với cả vầng thái dương.

. . .

Cao Bằng men theo khe hở đi ra ngoài. Thân hình cao dong dỏng của Bạch Long phủ phục trên mặt đất, cái đầu ngẩng lên cao, lông bờm màu trắng tuyết đón gió nhẹ bay, mắt rồng sắc bén gắt gao nhìn chằm chằm Sơn Linh Vương cách đó không xa.

Sơn Linh Vương không tiếp tục di động nữa, nham tương chảy ra từ trong khe hở ngọn núi cũng trở nên chậm chạp, nâng cao cảnh giác với Bạch Long.

Cùng lúc đó, trên mặt đất phía sau phát ra tiếng vang ầm ầm, từng tòa Sơn Linh không ngừng đến gần, bọn nó tụ tập cùng một chỗ hình thành thế giằng co với Bạch Long.

Đại lượng Sơn Linh tụ tập cùng một chỗ. Bởi vì số lượng quá nhiều nên đứng dồn lại thành một đống, một mảng lớn Sơn Linh nhốn nha nhốn nháo không ngừng ma sát với nhau, từng cú va chạm vang lên những tiếng ầm ầm liên hồi.

- Ông ngoại, bên trong còn có người của Bạch Kim Chi Thủ, là tử địch.

Cao Bằng lời ít ý nhiều la lớn với ông ngoại.

Kỷ Hàn Vũ bất đắc dĩ quét mắt tìm Cao Bằng, tìm rất lâu mới thấy hắn, may mà Bạch Long có thể bay với lại tốc độ còn rất nhanh.

Nhìn thấy nhiều Sơn Linh như vậy mí mắt Kỷ Hàn Vũ co giật liên hồi. Nhìn sơ qua ít nhất cũng phải có mấy chục con, nói cách khác có chí ít mấy chục con Sơn Linh cấp Lĩnh Chủ, hơn nữa khoảng cách gần nhất là một đầu Sơn Linh cực kì khổng lồ, trên cơ bản tương đương với một ngọn núi!

Cúi đầu nhìn về phía chỗ sâu trong sơn động bị nham thạch che khuất, người của Bạch Kim Chi Thủ sao. . .

Sau một khắc Bạch Long nâng vuốt trái lên cao, sau đó nhắm ngay chỗ sâu trong khu vực kia vỗ mạnh xuống một cái!

Ầm ầm! ! !

Lần này Cao Bằng đã nhìn thấy rõ Bạch Long đánh nát vách núi như thế nào.

Tựa như đập nát một khối đậu hũ vậy, vách đá đen kịt ngay lập tức bị chia năm xẻ bảy, ầm vang sụp đổ.

Trực tiếp một trảo đập tới dưới đáy!

Đột nhiên trong khe hở dưới vuốt rồng toát ra đại lượng lôi quang và một chút tán cây, nhưng cũng chỉ vỏn vẹn giữ vững được một lát lập tức bị mạnh mẽ trấn áp!

Mặt đất rung chuyển dữ dội.

Từng dòng từng dòng huyết tương nồng đậm theo khe hở giữa vuốt rồng chậm rãi chảy ra. . .

Cao Bằng sửng sốt, cứ như vậy chết rồi?

Mặc dù đã sớm đoán trước, nhưng khi nhìn thấy cảnh này trong lòng Cao Bằng vẫn cảm thấy cực kì phức tạp. Vừa rồi mình và Hoàng Á đã dốc hết toàn lực, hầu như tất cả ngự thú bên mình đều xông lên cũng chỉ có thể đánh ngang tay với mấy người Garoua mà thôi.

Nói cách khác, nếu thay đổi đội ngũ bên dưới một trảo này là mấy người mình thì cũng chỉ là chuyện một cái móng vuốt. . .

Vậy mà chênh lệch lớn đến thế sao?

Có lẽ lúc còn ở đẳng cấp thấp thì ngự thú dưới tay Cao Bằng đã quen vượt cấp khiêu chiến, hở ra là chiến đấu vượt qua mấy cấp, thậm chí mười cấp. Điều này làm cho Cao Bằng dần dần dưỡng thành thói quen chỉ coi trọng phẩm chất mà xem thường đẳng cấp.

Chỉ cần có thể tăng lên phẩm chất là có thể thoải mái chiến đấu vượt qua mấy cấp, thậm chí vượt qua cả một đại giai.

Nhưng thực lực quái vật là tăng trưởng theo hình bậc thang, càng đi về phía sau, thực lực chênh lệch sẽ càng lớn hơn.

Vô luận là chiêu dựng tường đá bắt ba ba trong rọ của Sơn Linh Vương vừa rồi hay một trảo bá đạo của Bạch Long, đều thể hiện rõ ưu thế tuyệt đối nghiền ép của Vương cấp đối với cấp Lĩnh Chủ.

Tiếc nuối đưa mắt nhìn dòng máu tươi chậm rãi rỉ ra dưới vuốt rồng. Thật sự đáng tiếc, kỳ thật Cao Bằng vẫn rất thưởng thức năng lực của Mộc Khổng Tước, chỉ đáng tiếc là nó đã có chủ rồi.

Dưới tình huống ký kết huyết khế, vô luận là Ngự Sử hay ngự thú cũng đều không thể giải trừ huyết khế. Muốn giải trừ huyết khế thì chỉ có một biện pháp duy nhất, đó chính là Ngự Sử hoặc là Ngự thú tử vong mới có thể kết thúc huyết khế.

Nhưng ký kết huyết khế cũng tương đương với việc nối liền linh hồn của hai bên lại với nhau, dù không có liên hệ gì nhưng cứ thay đổi một cách vô tri vô giác sẽ dần dần sinh ra một loại cảm giác thân thiết với đối phương, cho nên muốn thông qua phương thức giết ngự sử để cướp đoạt ngự thú là việc vô cùng khó khăn.

Trọng yếu nhất chính là, chỉ cần ngự thú đã từng ký kết huyết khế một lần, dù cho Ngự Sử của nó đã tử vong, muốn lại ký kết huyết khế lần nữa sẽ càng thêm khó khăn, độ khó sẽ gia tăng gấp

mấy trăm lần!

Vuốt rồng chậm rãi nâng lên, một vùng đá vụn màu đen bị máu nhuộm đỏ, chỉ để lại một mảnh bừa bộn trên đất.

Cao Bằng đột nhiên nheo mắt lại.

【 Tên quái vật 】: Mộc Khổng Tước

【 Trạng thái quái vật 】: Vết thương trí mạng (thống khổ)

Dòng chữ đỏ tươi không ngừng lấp lóe, trong đống đá vụn có một đoàn huyết nhục mơ hồ chậm rãi nhấp nhô, chỉ có thể nhìn thấy đường nét đại khái của Mộc Khổng Tước. Ở phía sau mông, cái đuôi có hình dáng như tán cây bị đứt gãy, chảy ra rất nhiều máu màu xanh lục. . .

- Ô. . .

Trong huyệt động ở ngoài thân thể Sơn Linh Vương phát ra rất nhiều âm thanh nức nở, âm thanh vang vọng không dứt.

Sau đó nham tương bên ngoài cơ thể nó dần dần khô cạn, thậm chí còn có xu thế bị dập tắt.

Sơn Linh Vương cũng không di chuyển nữa, dưới chân núi to lớn ánh lửa trong huyệt động dần dần tắt đi, hơi thở sự sống cũng trở nên yếu ớt. . .

【 Tên quái vật 】: Sơn Linh Vương (đang trong quá trình tiến hóa) (suy yếu)

【 Trạng thái quái vật 】: Sắp rơi vào ngủ say vĩnh viễn. . . (năng lượng cung cấp không đủ)

Khí tức Sơn Linh Vương càng lúc càng yếu, cùng lúc đó Cao Bằng phát hiện khí tức sinh mệnh của A Ban cũng đang dần dần biến mất!

Cao Bằng chợt ngừng hô hấp lại, trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh lần gặp mặt đầu tiên giữa mình và A Ban.

Một con Hôi Bàn Vẳn Chu nho nhỏ đang yên tĩnh nằm dài trên trần nhà ngoài hành lang, mình đã lấy một tờ giấy đốt lửa ném qua dọa cho nó sợ đến mức ngã từ trên vách tường xuống.

Ở trong hành lang mờ nhạt âm trầm, một con nhện cô độc nho nhỏ bò trên đất, khi đó trong cái đầu nho nhỏ kia của nó có lẽ chỉ có thể lưu lại một vài cảm giác sướng vui giận buồn đơn giản mà thôi.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 278: Ngủ Say

Đây là lần đầu tiên Cao Bằng trải qua việc ngự thú bên cạnh mình mất đi.

Nói là đau xót giống như mất đi người thân thì có hơi quá, nhưng hơn nửa năm sống chung với nhau hiện lên rõ mồn một trước mắt, không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu Cao Bằng.

Đột nhiên Cao Bằng dường như nghĩ tới điều gì đó, ngẩng đầu lên nhìn về phía ông ngoại,

- Ông ngoại, có thể để cho Bạch Long đi giết mấy con Sơn Linh kia hay không?

- Giết Sơn Linh?

Kỷ Hàn Vũ nhíu chặt lông mày, Sơn Linh ở đây cũng không ít.

Cũng không phải nói Sơn Linh khó đối phó, trước khi Bạch Long tăng lên Vương cấp đã có thể đánh giết Sơn Linh rồi, bây giờ Bạch Long đã thăng lên Vương cấp nên việc chém giết Sơn Linh sẽ càng thêm dễ dàng hơn.

Chỉ là Sơn Linh nơi này quá nhiều, một khi rút dây động rừng thì hắn cùng với Bạch Long ngược lại sẽ không sao, nhưng chỉ sợ Cao Bằng sẽ phải gặp nguy hiểm.

- Chúng ta đi.

Biết mấy người mình ở lại chỉ trở thành vướng víu, Cao Bằng gọi Hoàng Á rời đi với mình.

Lúc rời đi Cao Bằng nói với ông ngoại:

- Ông ngoại, sau khi ông giết Sơn Linh thì hãy lấy Sơn Linh Tâm ra ném vào trên người của con Sơn Linh Vương kia, xin nhờ ông.

Cao Bằng thở dài, sống chết có số phú quý do trời. A Ban, bản thân ta cũng chỉ có thể làm đến đây thôi.

Dẫn đầu đi về phía trước, Cao Bằng nâng Mộc Khổng Tước còn đang thoi thóp nằm trên đất và thi thể Sáp Sí Lôi Viên đặt lên lưng mẫu chu để nó cõng đi.

Những thi thể ngự thú cấp Thủ Lĩnh khác hắn không hề mang theo, mang nhiều quá sẽ dễ dàng ảnh hưởng hiệu suất.

. . .

Bạch Long dựng thẳng cổ lên nhìn về phía đám Sơn Linh, thở ra một hơi.

Một đoàn sương mù màu trắng dày đặc phiêu tán trong không khí, tiếp theo không ngừng khuếch tán ra bên ngoài.

Trong chớp mắt liền biến thành một mảnh sương mù nồng đậm, tầm nhìn bị che chắn không đủ một cánh tay, xòe tay phải ra, trong màn sương mù dày đặc này đã không nhìn thấy rõ năm ngón nữa.

Một cái bóng đen khổng lồ thon dài qua lại không ngừng trong sương mù, nhấc lên từng hồi âm thanh phong lôi vang vọng.

Chốc lát sau truyền đến âm thanh sụp đổ, chẳng những thế còn có âm thanh Sơn Linh di động.

Sương mù liên tục kéo dài trọn nửa tiếng đồng hồ mới tiêu tán.

Một vài Sơn Linh quay đầu chạy trốn, chật vật mà chạy.

Chính giữa mặt đất, từng khối từng khối đá vụn vỡ nát tập hợp lại với nhau thành một tòa núi nhỏ, trải trên mặt đất giống như một bình nguyên đá vụn.

Đôi mắt còn lớn hơn so với vại nước của Bạch Long nhìn xuống mặt đất, sau đó từ trong đống đá vụn nằm ngổn ngang dưới đất lấy ra từng khối từng khối tinh thể màu vàng kim to như trứng đà điểu.

Tổng cộng có tám khỏa, đều bị Bạch Long ném lên trên người Sơn Linh Vương đang dần dần rơi vào trạng thái ngủ say.

Điều kì lạ chính là sau khi ném Sơn Linh Tâm lên trên núi thì nham thạch ở đó đột nhiên nứt ra một cái lỗ hỗng, cả tám viên Sơn Linh Tâm đều rơi vào bên trong, sau đó ngọn núi run rẩy một cái rồi từ từ chìm vào yên lặng. . .

Đi được một đoạn, Cao Bằng thực sự có chút không yên lòng về A Ban, thở dài nói với Hoàng Á,

- Các ngươi cứ về Nam Thiên trước đi, ta trở lại nhìn xem. . . A Ngốc, ngươi hãy đi với ta.

Cuối cùng vẫn là có chút không yên lòng. . .

Lúc quay trở lại thì ông ngoại đã rời đi, chỉ để lại một tòa núi cao đen kịt đứng sừng sững tại chỗ.

Núi cao đến tận ngàn mét, Cao Bằng ngước đầu nhìn lên ngọn núi. Lúc này rất nhiều sơn động trên ngọn núi đều đã khép kín, ngay cả hang động dưới chân núi cũng biến mất không còn vết tích. Nếu như không phải một tiếng đồng hồ trước Cao Bằng vừa mới nhìn thấy bộ dáng tức giận của ngọn núi này, chỉ sợ đã cho rằng nó chỉ là một ngọn núi vô cùng bình thường.

Càng đến gần Cao Bằng càng có một loại cảm giác kì lạ, dường như ở trong phần bụng ngọn núi có một cỗ lực lượng tân sinh

đang thai nghén. Mặc dù còn rất nhỏ yếu, nhưng lại tràn đầy dục vọng cầu sinh mãnh liệt.

Là A Ban chăng?

Cao Bằng không rõ ràng.

Hắn chỉ có thể khẳng định hiện tại A Ban vẫn còn chưa chết. . .

Nhưng về phần phải chăng bị Sơn Linh Vương vây hãm ở một nơi nào đó trong cơ thể hay đã phát sinh tình huống gì khác, hắn không thể xác định được.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, Cao Bằng quay người rời đi.

Bóng lưng rời đi chợt dừng lại, đáy mắt Cao Bằng có chút mịt mờ.

Nếu như ngươi chết... Ta nhất định sẽ để cho tất cả Sơn Linh ngoài thành Du Châu... chôn cùng.

Trở lại Du Châu, Cao Bằng vẫn luôn rầu rĩ không vui. Chính bởi vì mình nên A Ban mới rơi vào khốn cảnh, mình rốt cuộc đang làm gì vậy chứ… Bởi vì làm một lần trọng tài đã để cho mình có chút phiêu?

Cao Bằng đột nhiên tỉnh táo lại.

Không phải bản thân mình vẫn luôn chú ý tuân theo nguyên tắc cẩn thận sao, hành vi gần đây thực sự không phù hợp với tác phong cẩn thận điệu thấp của mình chút nào.

- Cao Bằng Cao Bằng, con cua lớn đâu?

Sau khi trở lại biệt thự, Đại Tử không nhìn thấy con cua lớn đáng ghét kia nữa đột nhiên có chút không quen, hiếu kì bay tới hỏi.

Cao Bằng đưa mắt nhìn Đại Tử, trầm mặc cả nửa ngày mới miễn cưỡng trưng ra nụ cười khẽ, vươn tay sờ đầu Đại Tử không nói gì.

Hai sợi râu trên đầu Đại Tử không ngừng đung đưa, cảm giác được sờ đầu vô cùng dễ chịu.

Nhìn thấy tâm tình Cao Bằng không tốt, Đại Tử cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Chỉ là ngày thứ hai, Đại Tử vẫn không hề nhìn thấy con cua lớn chán ghét kia đâu, nằm nhoài trên cây lẳng lặng nhìn về phương xa với ánh mắt buồn thiu, nghỉ ngơi một lát rồi lại tiếp tục đi huấn luyện.

Ngày thứ ba, con cua kia vẫn chưa trở về, Đại Tử buồn chán chơi đu dây trên tàng cây một mình.

- Cao Bằng Cao Bằng, con cua sẽ trở về chứ?

- Sẽ trở về.

- Lúc nào trở về vậy?

- Qua một đoạn thời gian nữa.

- À. . . Thế nhưng Cao Bằng, ta nhớ nó rồi!

- . . .

- Cao Bằng, sau này ta sẽ không đoạt đồ ăn với A Ban nữa, ngươi để nó trở về được không?

- . . .

Thời gian nửa tháng dài dằng dặc thoáng chốc đã qua.

Cao Bằng dần dần khôi phục hành vi thường ngày, nhưng vẫn

có chỗ khác biệt so với dĩ vãng. Đó là Cao Bằng dần dần trở nên càng thêm quái gở hơn, cũng không tham gia bất cứ hoạt động tụ hội nào, công việc duy nhất lúc nhàn rỗi chính là mỗi ngày không ngừng huấn luyện ngự thú và điều chế dược tề.

Suốt mấy ngày nay, mấy con ngự thú dưới tay hắn đều có vẻ cực kì khắc khổ huấn luyện. Có lẽ trải qua thời gian kích thích lần trước, hiện tại Tiểu Hoàng càng thêm điên cuồng nghiền ép tất cả thời gian mình có.

Trừ ăn cơm đi ngủ ra thì cũng chỉ huấn luyện, huấn luyện một cách điên cuồng, không ngừng nghiền ép thời gian của mình!

Trước kia thời gian nghỉ ngơi mỗi ngày là tám tiếng thì hiện tại đã biến thành sáu tiếng.

Mặc dù bình thường A Ban rất điệu thấp, cũng có chút lười biếng, nhưng trên thực tế quan hệ với mấy ngự thú khác rất tốt, chuẩn xác mà nói đám ngự thú dưới tay Cao Bằng đều có mối quan hệ rất tốt.

Bị chuyện lần này kích thích, mấy ngự thú đều đang không ngừng huấn luyện, cũng không có kêu khổ kêu mệt như trước.

Ngay từ đầu Cao Bằng cho rằng mấy tiểu gia hỏa này chỉ là tạm thời nước đến chân mới nhảy, nhưng biểu hiện lần này quả thực vượt qua dự đoán của Cao Bằng, đã nửa tháng mà bọn gia hỏa này vẫn còn đang liều mạng kiên trì.

. . .

Ngoài thành Du Châu, một tiểu đội săn quái xuyên qua rừng cây rậm rạp tiến hành đi săn.

Một người trong đội ngũ đột nhiên nhỏ giọng nói,

- Đội trưởng, ở phía đông bắc có một con quái vật cấp Thủ

Lĩnh đang chạy về phía chúng ta.

- Tránh trước vậy, nhiệm vụ lần này của chúng ta là bắt sống Kim Thương Lang, không nên tùy tiện gây chuyện.

Người được gọi là đội trưởng chính là một cô gái, khoảng chừng hơn ba mươi tuổi. Nữ tính đảm nhiệm đội trưởng trong tiểu đội săn quái cũng không nhiều, so với nam tính thì nữ tính càng thêm cảm tính, lúc cần làm ra quyết định sẽ dễ dàng làm theo cảm tính. Nhưng mà nữ tính lại tinh tế tỉ mỉ, có sức quan sát hơn hơn so với nam tính.

Tránh khỏi hướng đi của con quái vật cấp Thủ Lĩnh kia, xuyên qua khóm cây cao cao, phía trước đột nhiên xuất hiện một ngọn núi đá màu đen. . .

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 279: Thức Tỉnh

Núi rất lớn, toàn thân đen kịt không có một ngọn cỏ.

Ánh mặt trời chiếu xuống phản xạ ra ánh sáng u ám mông lung.

Cách chân núi ba trăm mét không có một gốc cây ngọn cỏ nào còn sống, tất cả thực vật đều khô héo, thân cành ỉu xìu vô lực rủ xuống đất, lá cây khô vàng cuộn thành một đoàn.

Liếc mắt nhìn lại, xung quanh đều là một mảnh tĩnh mịch.

- Chúng ta, chúng ta phải đi qua sao?

Một người đầu trọc râu quai nón trong đội ngũ da mặt co giật.

Nhìn thấy một màn này, hắn luôn cảm giác có chút chẳng lành.

Một cơn ớn lạnh toát ra từ sâu trong linh hồn.

Trong vùng rừng rậm này chuyện gì cũng có thể xảy ra, hơi không chú ý lập tức sẽ rơi vào cạm bẫy của thợ săn.

- Mấy người muốn liều mạng đánh chính diện với con quái vật cấp Thủ Lĩnh kia sao?

Nữ đội trưởng với bả vai hơi rộng đưa mắt nhìn rừng cây sau lưng, dường như ở trong khu rừng này bất cứ lúc nào cũng có thể giết ra một đầu hung thú.

Cẩn thận liếc nhìn cây cối khô héo trước mắt, bởi vì tất cả đều đã khô héo nên có vẻ hơi trống trải. Nhìn xung quanh không thấy có thi thể quái vật, cũng không có xương trắng, cho nên dù có

nguy hiểm thì chắc hẳn cũng chỉ là thong thả hấp thu lực lượng sinh mệnh.

Nữ đội trưởng chậm rãi nói ra:

- Chúng ta đi qua trước.

Từ rừng cây cách đó không xa, con quái vật cấp Thủ Lĩnh đi sát qua. Lắng nghe âm thanh rung động ầm ầm dần dần đi xa trong rừng rậm, sắc mặt mấy người đều yên lặng ngưng trọng lên.

Dám hành động ngông cuồng như thế ở dã ngoại, coi như không phải quái vật cấp Lĩnh Chủ thì cũng nhất định là một trong những quái vật mạnh nhất trong cấp Thủ Lĩnh.

Cũng chỉ có loại quái vật cấp bậc này mới dám không kiêng kỵ gì ở dã ngoại như thế.

Đợi đến khi con quái vật kia đã đi xa, trong đội ngũ đột nhiên có người chần chờ hỏi,

- Nếu không, hay là chúng ta đi xem thử trên ngọn núi này có gì. . . ?

Trầm mặc chốc lát, không có ai đồng ý với đề nghị của hắn, ở nơi hoang dã này thì cẩn thận là hơn hết.

- Nơi này kỳ quái như thế thì khả năng có nguy hiểm, nhưng biết đâu lại phát hiện bảo bối gì thì sao?

Nghe lời này, ánh mắt vài người lộ ra một tia tham lam.

Người chết vì tiền chim chết vì ăn, mỗi người đều biết câu nói này, nhưng chân chính không hề bị lay động trước sự mê hoặc lại vô cùng ít ỏi.

Cuối cùng đoàn người này phân ra một nửa đi lên núi tìm kiếm.

Ngọn núi này rất lớn, nhưng cũng rất dễ thăm dò, bởi vì trên núi có đại lượng đá lớn màu đen, mặt ngoài thô ráp lồi lõm không bằng phẳng nên đường lên núi cũng khá dễ dàng.

Đột nhiên mặt đất lắc lư một cái, ngọn núi rung động.

Đám người trên núi sợ hãi không thôi.

- Sao vậy?

- Có phải xảy ra động đất không thế?

- Đầu óc ngươi toàn bã đậu đấy à? Sơn thành chúng ta sẽ xảy ra động đất sao? Ngoại trừ tai biến sơ kỳ từng có động đất thì có bao giờ phát sinh động đất nữa đâu?

- Vậy ngươi cũng nói là tai biến. . .

Đợi đến khi mấy người kia ồn ào xong thì chợt phát hiện không biết từ lúc nào đám ngự thú mình mang lên núi đã run lẩy bẩy, nằm sấp trên đất không nhúc nhích, cái đuôi kẹp giữa hai chân, trong cổ họng phát ra tiếng nức nở nhè nhẹ.

Mấy người hai mặt nhìn nhau, sau đó tranh thủ thời gian kéo nhau chạy như bay xuống núi, thoáng chốc chi đội ngũ này đã biến mất không còn bóng dáng.

Ngày kế tiếp, một chi đội ngũ khác cũng đi qua nơi này và cũng phát hiện Sơn Linh Vương đang ngủ say.

Hệt như đội ngũ thứ nhất, nhưng đội ngũ này lại chuyên nghiệp hơn một chút, kiến thức cũng rộng hơn.

Chỉ trong ánh mắt đầu tiên bọn họ đã nhận ra thân phận của Sơn Linh Vương, chuyện này dọa bọn họ sợ hãi một trận. Không phải nói Sơn Linh chỉ cao có mấy trăm mét cỡ một ngọn núi nhỏ thôi sao, nhìn sơ qua ngọn núi này không khác gì một tòa núi lớn,

cũng quá kinh khủng rồi.

Dần dần khu vực này trở thành một cấm khu, cũng ít có người đến. Dù sao ở đây có một tòa Sơn Linh, vạn nhất bị ngộ thương thì thật không xong.

Thế nhưng vẫn có một vài người lặng lẽ để tâm quan sát nơi đây, dường như đang chờ mong cái gì.

. . .

Trong phòng thí nghiệm, Cao Bằng đang làm thí nghiệm thì đột nhiên cảm thấy sâu trong đầu truyền đến một cỗ linh hồn lực khổng lồ, đồng thời còn có một cỗ lực lượng khổng lồ khác bỗng dưng từ sâu trong thức hải truyền ra ngoài cải tạo lục phủ ngũ tạng và xương cốt toàn thân của hắn.

Sức mạnh gia tăng khiến cho Cao Bằng không khống chế nổi lực lượng bàn tay.

Ầm!

Dược tề trong tay chớp mắt bị bóp nát, hóa thành mảnh vụn bay đầy trời.

Nhấc chân trái lên bước ra trước một bước, trực tiếp xuyên thủng sàn nhà bằng hợp kim dưới chân, lún xuống thật sâu tận tới mắt cá.

Cao Bằng biến sắc, vội vàng dừng động tác lại.

Ta mẹ nó. . . Đây là thế nào. . .

Mang theo vẻ run rẩy, Cao Bằng cúi người nhẹ nhàng miết cạnh bàn thí nghiệm làm bằng hợp kim một cái. Hắn suýt chút nữa cho rằng mình đang miết một miếng bánh giòn tan,

Rắc — —

Tiếng răng rắc vang vọng trong phòng thí nghiệm.

Nhìn bàn thí nghiệm bằng hợp kim thiếu một mảng lớn và mảnh vụn kim loại trong lòng bàn tay mình, Cao Bằng ngẩn ngơ.

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa từ bên ngoài phòng thí nghiệm và tiếng hỏi thăm của Từ Thanh Chỉ truyền vào:

- Ông chủ? Có cần tôi vào không?

- Không cần, không có việc gì. Cô chớ vào.

Cao Bằng vội vàng đáp.

Hắn không biết trên người mình đã xảy ra chuyện gì, nhưng hắn sợ không cẩn thận sẽ làm cho Từ Thanh Chỉ thành một đống mảnh vụn.

Lúc này Cao Bằng rất mơ màng, chẳng lẽ chính mình đột nhiên đả thông hai mạch Nhâm Đốc rồi?

- Làm thí nghiệm cũng có thể mạnh lên?

- Cao Bằng Cao Bằng, ta buồn ngủ quá. . .

Bỗng nhiên một giọng nói yếu ớt truyền đến từ sâu trong đầu Cao Bằng, nhỏ như tiếng muỗi vo ve, hắn suýt chút đã cho rằng mình nghe nhầm.

Đại khái mười mấy giây sau, giọng nói mới lớn hơn một chút,

- Cao Bằng, ngươi ở đâu vậy? Ta. . . Ta sợ độ cao. . .

Là A Ban! ! !

Cao Bằng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Giống nhau như đúc, ngữ khí hoàn toàn giống nhau, đây chính là giọng nói của A Ban!

- A Ban, ngươi tỉnh lại rồi? Bây giờ ngươi đang ở đâu?

Cao Bằng vội vàng hỏi A Ban.

- Không biết. . . Buồn ngủ quá. . . Ngáp. . .

A Ban ngáp một cái, sau đó tất cả những lời hỏi thăm kế tiếp của Cao Bằng đều đá chìm biển rộng.

Ánh mắt Cao Bằng lấp lóe. Có lẽ A Ban đang ở chỗ lần trước, có lẽ A đã Ban hấp thụ hoặc đoạt xá con Sơn Linh Vương kia cũng không chừng.

Bằng không sẽ không thể nào giải thích lực lượng của mình đột nhiên tăng vọt.

Hiện tại Cao Bằng rất muốn đi tìm A Ban, nhưng việc cấp bách là phải làm sao để giải quyết tình trạng của mình bây giờ.

Lực lượng quá lớn cũng là một loại buồn rầu.

Đối với Cao Bằng hiện tại thì tất cả vật phẩm xung quanh đều yếu ớt giống như bong bóng xà phòng, không phải hơi dùng sức, mà là chỉ cần hắn hơi lắc lư một chút là có thể triệt để phá hư vật phẩm xung quanh.

Dưới tình huống này Cao Bằng thậm chí còn không dám tiếp xúc với ông ngoại.

Ngự Sử có thể được phản hồi một phần trăm lực lượng cơ thể từ ngự thú có tố chất thân thể mạnh nhất dưới tay mình, hơn nữa không thể kế thừa bất cứ năng lực nào của ngự thú, Cao Bằng vẫn luôn cho rằng năng lực này rất gân gà.

Nhưng bây giờ Cao Bằng đã không nghĩ thế nữa.

Có lẽ đối với quái vật ngang cấp thì một chút lực lượng này của Cao Bằng không có bao nhiêu ý nghĩa, thậm chí ngay cả bảo mệnh đều không đủ.

Trong đầu đột nhiên thoáng qua một đoàn tin tức, Cao Bằng nhắm mắt lại, hồi lâu mới chậm rãi mở ra.

Nhẹ nhàng lắc lắc lỗ tai, dù cách một cánh cửa hợp kim thật dày Cao Bằng vẫn nghe thấy rõ ràng tiếng tim đập yếu ớt. . .

- Từ Thanh Chỉ!

Cao Bằng đột nhiên quát.

- Ôi — —

Ngoài cửa truyền đến âm thanh hốt hoảng, sau đó bịch một tiếng như đụng vào vật gì, đồ vật rơi xuống đất vang lên hàng loạt tiếng động.

- Quả thật là buồn ngủ gặp chiếu manh. . .

Cao Bằng than nhẹ một tiếng.

Năng lực thứ ba của Ngự Sử thức tỉnh — — 【 Giác quan siêu phàm 】

Không chỉ đem đến cho Cao Bằng giác quan thứ sáu mạnh mẽ, còn làm cho Cao Bằng có thể hoàn mỹ nắm giữ và điều khiển lực lượng của mình.

Cảm thụ lực lượng dường như muốn nổ tung trong cơ thể, Cao Bằng im lặng, chỉ là một phần trăm lực lượng đã mạnh mẽ đến trình độ này.

Như vậy rốt cuộc những quái vật Vương cấp chân chính kia sẽ mạnh mẽ đến trình độ nào?

Vả lại bọn nó còn nắm giữ các loại siêu năng lực quỷ dị thần kỳ nữa.

Cho nên chút lực lượng đó chỉ có thể làm cho mình không bị chấn động đến choáng váng trong loại đẳng cấp chiến đấu này mà thôi. . .

Chiến đấu giữa những mãnh hổ, con kiến ngay cả tư cách quan sát cũng không có.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 280: A Ban Sợ Độ Cao

Có Giác Quan Siêu Phàm, Cao Bằng bắt đầu thích ứng với lực lượng tăng vọt của bản thân, nhưng cũng phải qua gần nửa tiếng đồng hồ mới coi như hơi hơi quen một chút. Dù thế nhưng khi đi đường Cao Bằng vẫn vô cùng thận trọng, sợ không cẩn thận sẽ giẫm ra một cái hố trên mặt đất.

Cao Bằng đẩy cửa phòng thí nghiệm ra liền nhìn thấy Từ Thanh Chỉ đang ngồi trên ghế salon ở ngoài đại sảnh xoa đầu gối, dùng ánh mắt u oán nhìn hắn.

Sắc mặt Cao Bằng không có gì khác lạ, nói với vẻ nghiêm túc,

- Cô đi đường cũng không biết cẩn thận gì cả, chân tay lóng ngóng như vậy sao có thể làm trợ thủ cho tôi được.

Nói xong Cao Bằng nhanh chân rời khỏi phòng thí nghiệm, chỉ là tư thế đi đường có chút kỳ quái, nhón chân lên, rón rén tựa như mèo đi đường.

. . .

Lúc này A Ngốc còn đang hấp thu linh hồn trong lò sát sinh, ngự thú ở gần khu biệt thự cũng chỉ có Đại Tử, Tiểu Hoàng, Tiểu Diễm và A Xuẩn.

- Chúng ta đi, đi đón A Ban trở về.

Cao Bằng vẫy vẫy tay nói với mấy ngự thú.

Đón A Ban?

Hai mắt Đại Tử sáng lên, chợt hóa thành một đoàn điện quang

xẹt qua mặt hồ bay về phía Cao Bằng.

- Cao Bằng Cao Bằng, có phải A Ban ở bên ngoài lén lút ăn thật nhiều đồ ăn ngon một mình không vậy?

Đại Tử tò mò hỏi.

Cao Bằng nghĩ nghĩ,

- Đúng thế.

- Vậy không được, ta muốn da nhện chiên ~

Đại Tử tỏ vẻ tuyệt không bỏ qua, sao A Ban có thể lén lút ăn đồ ngon sau lưng nó vậy chứ, nó chính là lão đại của A Ban mà!

- . . . Đến lúc đó ngươi tự mình tìm A Ban lấy đi.

Cao Bằng cười bảo.

- Được!

Đại Tử rất hài lòng, trong bộ não nho nhỏ bắt đầu tính toán làm như thế nào để lấy thêm càng nhiều da nhện từ chỗ A Ban. Hừ, cái tên này thật là, thiệt thòi mình vẫn luôn lo lắng cho nó, không ngờ lại chạy đi ăn vụng đồ tốt, A Ban thật đáng ghét.

Lôi Công đang chậm rãi hấp thu Lôi nguyên tố đột nhiên thò đầu ra khỏi vỏ liếc mắt nhìn Cao Bằng, sau đó lại chậm rãi rụt đầu về, từng đoàn từng đoàn lôi quang lấp lánh ngưng tụ bên ngoài vỏ giáp.

Tốc độ tiến hóa của Lôi Công rất nhanh, có lẽ là do lâu dài tích lũy rồi mới bộc phát ra. Từ sau khi sử dụng trang bị thì gần như 24 giờ mỗi ngày Lôi Công đều ở bên cạnh nó, trực tiếp tăng lên đến tận hai đẳng cấp.

Phải biết Lôi Công đã là ngự thú cấp Lĩnh Chủ, mỗi lần tăng

lên một cấp đều cần năng lượng khổng lồ duy trì.

- Lệ ~

Tiểu Diễm bay tới, thu cánh hạ xuống.

Trải qua thời gian nửa tháng, lông vũ trên người Tiểu Diễm đã mọc lại. Mặc dù bộ lông không được như lúc trước, nhưng cũng không gây ảnh hưởng bao nhiêu đến việc bay.

Lúc Tiểu Hoàng phát hiện lông vũ của Tiểu Diễm còn có thể mọc ra thì gần như tuyệt vọng đến tan vỡ.

Vì sao lông của ngươi còn có thể mọc ra?

Không phải đã nói sẽ cùng trọc với nhau sao?

Tâm tình Tiểu Hoàng hầu như trải qua một đợt lên voi xuống chó, kiếp sống của một con vịt cũng chỉ là như vậy, do đó nó lại càng cố gắng hơn trong huấn luyện. . .

Từ mỗi ngày ngủ năm tiếng rút ngắn lại chỉ còn bốn tiếng. . .

Đôi mắt thâm quầng hõm sâu nhìn chằm chằm, Tiểu Hoàng đầy mặt oán khí đi tới, u oán nhìn chòng chọc lớp lông trên người Tiểu Diễm.

Sau đó khinh thường ngoảnh đầu đi nơi khác, nhưng rồi lại không nhịn được lén lút liếc qua.

Nuốt một ngụm nước bọt.

Hừ, thật xấu!

- Cao Bằng Cao Bằng, hay là ngươi ngồi trên lưng ta đi.

Đại Tử lượn xung quanh Cao Bằng nói.

- Không cần, hay là chúng ta so tốc độ?

Cao Bằng trêu đùa.

Đại Tử kinh ngạc, sửng sốt hồi lâu lúc này mới xoắn xuýt nói ra:

- So tốc độ sao. . .

- Đúng vậy! Dám so không?

Cao Bằng khẳng định gật đầu.

- . . . Ngươi thắng có thể cho ta ăn ngon hay không?

Đại Tử đột nhiên hỏi.

Sắc mặt Cao Bằng nhất thời đen lại,

- Ta thua sẽ cho ngươi đồ ăn ngon! Còn nếu ta thắng thì ngươi không có cái gì hết!

- Cao Bằng ngu xuẩn, vậy hôm nay ngươi nhất định phải thua.

Đại Tử khinh thường ngẩng đầu cao lên, cánh sau lưng khẽ rung động mấy cái.

- Tốt. . . Tới đi.

Dứt lời, Cao Bằng như lợi kiếm lao ra!

Ầm ầm ầm — —

Sóng khí cuồng bạo xé nát không khí, mặt đất dưới chân bị dẫm đến nát bấy, khe nứt điên cuồng lan tràn, bùn đất bay tung tóe khắp nơi.

Đại Tử ngây ngốc nhìn theo bóng lưng Cao Bằng. . .

Đây không phải là A Ngốc khoác da Cao Bằng đấy chứ?

- A Ngốc, A Ngốc chờ ta một chút. . .

Đại Tử giật cả mình, vội vàng đuổi theo bóng lưng Cao Bằng không ngừng la lớn.

Tiểu Hoàng là đáng yêu nhất, hai mắt trợn lên thật to, tròng mắt đều sắp lòi cả ra, đứng sững người không nhúc nhích nhìn chằm chằm Cao Bằng đã đi xa.

. . .

Trong rừng rậm, Đại Tử bò sau lưng Cao Bằng, nhìn chằm chằm cái mông lớn của Cao Bằng phía trước, nhịn không được mặt lộ vẻ hung sắc.

Cẩu Cao Bằng, nhất định hôm nay ngươi bật hack rồi.

Ta cắn chết ngươi!

Ầm! Ai nha — —

Cao Bằng mặt đầy hắc tuyến đi ở phía sau cùng không ngừng xoa xoa cái mông mình, Đại Tử đầy oan ức đi đầu tiên, mắt trái bầm tím sưng to, đôi cánh nhỏ thì run lẩy bẩy.

- Cao Bằng ngươi thay đổi, trước kia ngươi chưa bao giờ đánh ta.

Cao Bằng im lặng nói:

- Ai bảo vừa rồi ngươi cắn mông ta chứ!

Mặc dù tổn thương đều chuyển dời cho Tiểu Hoàng, nhưng mà vẫn rất đau.

- Ah . .

Đại Tử cúi đầu xuống với vẻ càng oan ức hơn, nhưng trong đầu đang suy nghĩ cái gì thì không ai biết.

- Bằng ca, đến đây uống quả kỷ này!

Không biết A Xuẩn lấy bình nước trái cây trong không gian ra từ lúc nào, thận trọng đưa cho Cao Bằng.

Cao Bằng nhận lấy, phóng khoáng há to miệng nốc cạn chỉ trong một hớp.

A Xuẩn nhìn thấy mà đau lòng không thôi, cuối cùng đau đến mức bay cũng không nổi nữa, chỉ có thể vô lực nằm nhoài trên đầu Cao Bằng, đần độn nhìn chằm chằm bình thủy tinh rỗng tuếch trong tay hắn.

Rống…

Một tiếng hổ gầm vang vọng khắp rừng rậm, trong chớp mắt một đạo thân ảnh màu vàng lộng lẫy nhào về phía Cao Bằng.

Cao Bằng lập tức lùi lại một hơi chín bước, tranh thủ thời gian trốn ra sau mông Tiểu Hoàng,

- Tiểu Hoàng, nhanh bảo hộ ta!

Tiểu Hoàng mặc một chiếc áo lông màu vàng, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy một cái miệng khổng lồ gần như chạm vào đầu nó, sau đó lập tức theo phản xạ có điều kiện đấm ra một quyền.

Oành!

Tiểu Hoàng lùi lại một bước, nhưng con hổ khổng lồ này cũng bị cứng rắn bức lui.

Nhìn Tiểu Hoàng một chút, đáy mắt xẹt qua một tia cảnh giác, sau đó nhanh chóng quay người trốn vào rừng cây sau lưng.

Nó chỉ đi ra săn mồi mà thôi, đôi bên cũng không có huyết hải thâm cừu gì.

- Được rồi, không nên đuổi theo, chúng ta mau đi tìm A Ban!

Cao Bằng ngăn Tiểu Hoàng đang muốn truy sát lại. Gần dây khuynh hướng bạo lực của Tiểu Hoàng càng ngày càng nghiêm trọng, quái vật mua từ bên ngoài về cho Tiểu Hoàng bồi luyện đã bị nó sống sờ sờ đánh chết mấy chục con.

Đột nhiên Cao Bằng nhớ lúc vừa gặp mặt với Tiểu Hoàng, khi đó nó vẫn chỉ là một con vịt ngốc nghếch đơn thuần, lông mao cũng không bị trụi như bây giờ…

- Ngáp ~

A Ban ngáp một cái thật dài, từ từ mở mắt.

Ôi mẹ ơi, cao quá!

Trong nháy mắt đã nhắm lại.

Nếu như tập trung quan sát cẩn thận thì nhất định có thể phát hiện ngọn núi này đang run nhè nhẹ. . .

- A Ban, ta tới tìm ngươi.

Giọng nói ôn hòa của Cao Bằng vang lên trong đầu A Ban.

Ai, là Cao Bằng tới tìm ta sao?

A Ban không kịp chờ đợi chợt mở to mắt, tiếp đó liền nhìn thấy. . .

Ầm ầm ầm — —

Một tiểu đội săn quái đang đi trong rừng rậm bỗng cảm thấy mặt đất dưới chân đột nhiên lắc lư dữ dội, một trận núi rung đất chuyển, tựa như sắp xảy ra động đất vậy.

- Ổn định, ổn định, tranh thủ thời gian ổn định!

- Có phải xảy ra động đất rồi không?

- Không biết, dù sao cẩn thận một chút thì hơn.

Nhóm người này thật vất vả mới ổn định thăng bằng lại. Không đợi bọn họ nhẹ nhàng thở ra một hơi, đột nhiên cảm thấy toàn bộ bầu trời đều tối sầm, gió lốc cuồng bạo xé nát tầng mây, rừng rậm phía xa phát ra tiếng rên rỉ giống như không chịu nổi gánh nặng.

Cái bóng khổng lồ phủ xuống, một tên thợ săn chậm rãi ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một ngọn núi đang thức tỉnh. . .

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 281: Quần Sơn Chi Chủ (Tri Chu)?

- Sơn… Sơn… Sơn Linh!

Người kia há to mồm, sợ hãi quát lên.

Chỉ có rống to đến tê tâm liệt phế mới có thể giảm bớt sự sợ hãi trong nội tâm của hắn.

Dù cho hắn nghe nói qua sự tồn tại của Sơn Linh, nhưng mà chính thức tiếp xúc gần gũi với Sơn Linh vẫn là lần đầu tiên. Cái thân hình khổng lồ này mang đến áp lực tuyệt đối không phải một điểm hay nửa điểm, đứng ở bên dưới chân núi nhìn lên đỉnh núi mới cảm thấy mình nhỏ bé.

- Đi, chúng ta đi mau!

Tiểu đội trưởng đội săn quái kéo mạnh một đồng đội đang xụi lơ trên mặt đất ở bên cạnh, sau đó cưỡi Ngự Thú nhanh chóng trốn ra phía ngoài.

Có lẽ là bởi vì sợ độ cao nên A Ban di chuyển rất chậm.

Mỗi một bước đi đều khiến cho mặt đất lay động kịch liệt.

Cao Bằng nheo mắt lại, ngẩng đầu nhìn về phía xa, gọi đám Đại Tử ở sau lưng dừng bước lại.

Ở bên cạnh của một tòa núi lớn trước mặt bỗng xuất hiện một thân ảnh khổng lồ đang chầm chậm leo lên, thân hình khổng lồ làm gãy nát cây cối trên ngọn núi kia, lưu lại từng đạo vết trầy rất sâu, rất dài.

Một đầu cự thú cao khoảng chừng hơn 500 mét chậm rãi đi tới, thân thể khổng lồ nhìn rất tròn, nham thạch đen kịt chồng chất lên nhau tựa như khôi giáp trầm trọng. Từng đoàn từng đoàn khói đen nồng đậm phun ra từ bên trong theo lỗ khí lớn trên lưng cự thú, sau đó tập trung vào một chỗ hóa thành một đoàn mây đen ngưng tụ trên đỉnh đầu nó. Bên trong đám mây màu đen có hồng mang lấp lánh, những chiếc chân nhện khổng lồ cao ngang với những tòa cao ốc chọc trời từ trên trời rơi xuống, trọn vẹn 36 chiếc chân nhện đi từng bước về phía Cao Bằng.

Trong chớp mắt khi xuất hiện, khí thế bài sơn đảo hải tản ra trấn áp bát phương.

Ven đường những nơi đi qua chim thú đều tan ra, bụi mù bốc lên cuồn cuộn.

- Ong ——

Trong cổ họng cự thú phát ra một tiếng rít gào, thanh âm trầm thấp truyền đi khắp phương viên trăm dặm.

- Cao Bằng, chúng ta chạy mau.

Đại Tử cắn vào góc áo của Cao Bằng lôi về phía sau chạy trốn.

Tiểu Hoàng đứng ở chỗ cũ nắm chặt tay, cơ bắp trên người bạo tạc phồng lên, nhanh chóng làm nứt vỡ cả áo lông.

A Xuẩn sắp khóc, một đống lớn xúc tu bắt lấy tóc Cao Bằng,

- Con cá thật lớn, chạy nhanh lên, chạy nhanh.

Cao Bằng một phát bắt được A Xuẩn, đem nó đặt ở phía trước người sau đó đi đến gần cự thú,

- Ngươi nhìn kỹ một chút xem nó là ai?

A Xuẩn vẫn không nhúc nhích, một hồi lâu cũng không có

tiếng động, Cao Bằng đem nó quay lại mới nhìn rõ tiểu gia hỏa này đã bị dọa ngất đi. . .

Cao Bằng không nhịn được nâng trán, lá gan của tên này cũng quá nhỏ rồi.

Quay đầu đối mặt với cự thú đang đi đến. Tuy rằng tâm lý sớm đã chuẩn bị, nhưng mà trong lòng Cao Bằng vẫn không nhịn được thán phục mãi không thôi.

【 Tên quái vật 】: Thiên Tai Sơn Chu

【 Đẳng cấp quái vật 】: 51 cấp (Vương cấp)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Sử Thi

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thổ / Hệ Nham / Hệ Dung Nham

【 Năng lực quái vật 】: Thân thể khổng lồ lv1, Chưởng khống đại địa lv5, Chưởng khống dung nham lv2, Nham thạch cứng rắn lv2.

【 Đặc tính quái vật 】: Đại Địa Linh Tâm (Địa Linh Tâm thay thế cho trái tim ban đầu, đề thăng độ hòa hợp của bản thân nó với thổ nguyên tố, đồng thời cũng khiến cho nó đánh mất khả năng giao hội với các thuộc tính khác.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Cấp độ năng lực chưởng khống đại địa + 1.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Đại Địa Chi Lực bảo hộ lấy nó, chỉ cần đứng ở trên mặt đất sẽ tự động hấp thu Đại Địa Chi Lực liên tục để hình thành một tầng áo giáp nham thạch thổ nguyên tố ở bên ngoài cơ thể. Năng lực phòng ngự của áo giáp nham thạch thổ nguyên tố cùng một nhịp thở với năng lực khống thổ của nó.)

Thiên Tai Ô Vân (Lực lượng ở sâu trong lòng đất không chỉ có

thổ nguyên tố, còn có lực lượng dung nham nóng bỏng khổng lồ. Nếu lực lượng dung nham hấp thu dư thừa thì sẽ bài xuất qua lỗ thủng trên lưng, hội tụ thành Thiên Tai Ô Vân trên đỉnh đầu.

Hiệu quả ①: hiệu quả bị động: Thiên Tai Ô Vân ẩn chứa năng lượng nóng bỏng khủng bố, có thể liên tục không ngừng hấp thu hội tụ, có hạn mức cao nhất.

Hiệu quả ②: Hiệu quả chủ động: Thúc đẩy Thiên Tai Ô Vân tạo thành thiên tai dung nham, có thể tạo thành đả kích lớn cho địch nhân.)

【Nhược điểm quái vật 】: Phòng ngự khủng bố, thân hình khổng lồ, đứng ở trên mặt đất liền có thể liên tục không ngừng cung cấp lực phòng ngự. Nhưng mà thân hình khổng lồ cũng làm cho hành động của nó trở nên cực kỳ cứng ngắc, động tác chậm chạp. Cũng chỉ khi tiếp xúc với đại địa mới có thể phát huy ra thực lực lớn nhất của nó.

【Giới thiệu quái vật 】: Đại Địa Thuẫn Chu cắn nuốt sạch Sơn Linh Vương Tâm khi nó đang trong quá trình tiến hóa mấu chốt, cuối cùng may mắn phát sinh dung hợp tiến hóa với Sơn Linh Vương, thành công tiến hóa thành Thiên Tai Sơn Chu hi hữu hiếm thấy.

【Nhu cầu tấn cấp phẩm chất Truyền Thuyết :. . . 】

A Ban lần này có thể nói là một bước lên trời, dù là Cao Bằng cũng không thể không thán phục sự may mắn của A Ban.

Hiện tại A Ban là phẩm chất Sử Thi, chắc hẳn ở trước quá trình tiến hóa đã đột phá thành phẩm chất Truyền Thuyết, sau đó mới tấn thăng lên Vương cấp.

Nhưng mà thể tích của A Ban biến thành kinh khủng như vậy sẽ không thích hợp mang theo ở bên cạnh. Bây giờ A Ban tựa như

biến thành một loại thành lũy hạng nặng nào đó, chỉ thích hợp đóng giữ ở một nơi.

Sắc mặt Cao Bằng trở nên phức tạp, vì A Ban cảm thấy vui mừng, nhưng lại có chút buồn vô cớ.

- A Ban.

Trên gương mặt Cao Bằng lộ ra nụ cười, mở hai tay ra.

- Chúc mừng ngươi trở về.

Thân hình khổng lồ của A Ban càng ngày càng gần, mắt thấy muốn đụng vào, bao gồm cả Cao Bằng đều trở nên có chút khẩn trương.

Thể tích lớn như vậy đụng vào cũng không phải là chuyện đùa.

Coi như Tiểu Hoàng cũng sẽ trực tiếp bị đè ép cho nát như tương.

Thân hình khổng lồ tựa như một ngọn núi rơi xuống!

Nhấc lên bão lốc đầy trời!

Bầu trời thoáng cái bị che khuất.

Cuồng phong rít gào mang theo khí tức hung hăng áp xuống, bụi cỏ trên sườn núi bị cuồng phong thổi cho nằm rạp xuống.

Cao Bằng đứng thẳng tắp, ngẩng đầu đối mặt với cự thú trên đỉnh đầu, ánh mắt ôn hoà, mang theo một chút ý cười nhàn nhạt.

Nhẹ nhàng nâng tay phải lên vuốt ve cự thú, sờ lên lớp vỏ nham thạch bên ngoài tựa như đang sờ vào cát đá thô ráp.

Phía trên còn có một chút hơi ấm.

- Ngoan, đã biến thành vóc dáng to lớn như vậy thì càng phải điềm đạm nho nhã, biết không.

Vách đá gần trong gang tấc ầm ầm rạn nứt lộ một cái lỗ thủng, chỗ sâu trong lỗ thủng đen kịt là một màu đỏ tươi.

Một đạo hồng mang thoáng hiện ẩn chứa chút thân mật trong đó, đây là một con mắt của A Ban.

- Chủ nhân, ta. . . Muốn ôm ngươi.

Lại một lần nữa gặp mặt Cao Bằng, A Ban đột nhiên cảm thấy tất cả tưởng niệm và tâm tình phức tạp đều tiêu tán không còn, chỉ còn lại sự ỷ lại đối với hắn.

- Thế nhưng mà ta. . . Không ôm được ngươi.

A Ban buồn bã nói.

Giọng nói sâu kín tựa như truyền ra từ sâu bên trong đại sơn, cực kỳ trầm thấp khàn khàn.

- Ngươi có thể mở miệng nói chuyện?

Cao Bằng rất kinh ngạc.

Lần này A Ban cũng không phải thông qua huyết khế giao lưu với mình, mà là thật sự rõ ràng thông qua âm thanh đặc thù chuyển thành giọng nói.

Sau đó Cao Bằng nhận ra bây giờ không phải là lúc thảo luận chuyện này.

Bên ngoài thân thể A Ban có lớp nham thạch gồ ghề, có lớn có nhỏ.

Cao Bằng nhẹ nhàng ôm lấy một khối nham thạch lồi ra, A Ban tựa như cảm giác được, ánh mắt màu đỏ tươi chậm rãi đóng lại.

- Ngươi nghỉ lại ở ngọn núi phía sau tập đoàn Nam Thiên đi, những chuyện khác ngươi không cần lo lắng, ngươi là Ngự thú của Cao Bằng ta, không có bất kỳ người nào có thể làm khó dễ ngươi.

- Ừ. . .

A Ban chậm rãi mở mắt, đáy mắt tràn đầy vẻ thuận theo.

- Ngươi đã thu lấy tất cả tinh hoa của Sơn Linh Vương, như vậy từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ trở thành Quần sơn chi chủ của Bách Vạn Đại Sơn.

- Quần sơn chi chủ? Quần… Sơn… Chi… Chủ!

Giọng nói của Thiên Tai Sơn Chu trầm thấp nỉ non, theo gió phiêu tán trong dãy núi trùng điệp. . .

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 282: Ông Ngoại Phát Hiện

Vì phòng ngừa kích thích quân khu Du Châu, cũng vì tránh gây nên khủng hoảng cho thành phố Du Châu, Cao Bằng không để cho A Ban trở về với hắn, chỉ để A Ngốc ở lại đây nghỉ ngơi trong chốc lát. Loại chuyện này Cao Bằng vẫn cần phải trở về bàn bạc thêm với ông ngoại mới được.

Về phần để A Ban ở lại nơi này có thể bị nguy hiểm gì hay không thì. . . Cao Bằng cảm thấy nó không đi khi dễ người khác đã là tốt lắm rồi.

A Ban nghe lời gật gật đầu. Nói thật, hiện tại nó vẫn còn hơi choáng váng.

Kỳ thực vẫn có cách khắc phục chứng sợ độ cao, chỉ cần để người mắc chứng sợ độ cao đi trên đường thủy tinh ở đường núi hiểm trở hai ngày là có thể nhanh chóng thích ứng với chút khó chịu nho nhỏ này.

Trải qua mấy giờ thích ứng, A Ban đã có thể nhìn xuống mặt đất dưới chân, chuyện này làm cho nó rất đắc ý.

Kể từ bây giờ A Ban ta đã không còn sợ độ cao nữa.

Ta chính là A Ban dũng cảm nhất!

Sau khi Cao Bằng đi xa, A Ban nằm nhoài tại chỗ, cái mông chổng lên cao cao, mấy cái chân nhện nhàn rỗi khẩy khẩy mặt đất, một mình một nhện tự tìm trò tiêu khiển.

Thời gian dần trôi qua, trong núi rừng cách đó không xa xuất

hiện một chút bóng người, những người này cũng không dám đến gần, chỉ dám núp ở phía xa quan sát.

Hoàn toàn khác với Sơn Linh bình thường, những Sơn Linh có được thể tích lớn như A Ban giống như phượng mao lông giác. Quan trọng hơn là hình thể bề ngoài của Sơn Linh đều dựa theo hình mẫu của một ngọn núi, dù cho biết ngọn núi này đang sống thì cũng không tạo ra bao nhiêu lực xung kích với thị giác người khác.

Mà hình dáng bây giờ của A Ban thực sự là một con nhện, với tám cái chân vừa to vừa dài. Mặc dù bởi vì vỏ xác nham thạch cồng kềnh nhìn qua có vẻ to mọng, nhưng dù sao cũng thực sự là một con quái vật.

A Ban cảm giác được ở phía xa có mấy con côn trùng đang nhìn nó, loại cảm giác này khiến nó rất không thoải mái.

Mặt đất nổ ầm ầm, A Ban chậm rãi đứng lên, nhìn về phía đám tiểu côn trùng kia rồi ngửa mặt rít gào — — Rống! ! !

Trong cái miệng lớn phun ra cột khói màu xám, theo cuồng phong thổi lan ra cả tòa sơn mạch này.

Tiếng gầm thét kéo dài đến tận nửa phút mới dừng lại, A Ban phát hiện đám tiểu côn trùng kia đều đã sợ hãi chạy hết, lúc này mới hài lòng một lần nữa nằm xuống, còn nhịn không được trở mình một cái.

Thì ra cảm giác khi dễ người khác là như vầy, quả thật rất thoải mái, trách không được trước kia Đại Tử thích nhất là cướp đồ ăn của ta. . .

A Ban cảm thấy mỹ mãn nằm trên mặt đất, những phần thân thể tiếp xúc với mặt đất tiến nhập vào trong đó. Một mảng lớn đất đai bị nó xem như đồ ăn mà nuốt vào bụng, tựa như một ngọn núi

cắm rễ ở phía trên mặt đất, không ngừng hấp thu năng lượng khổng lồ từ sâu bên trong.

Thể tích khổng lồ như vậy đương nhiên không phải chỉ dựa vào thôn phệ huyết thực để duy trì sinh tồn tiến hóa, so sánh với huyết nhục thì thứ nhiều nhất trong tự nhiên vẫn là núi non sông ngòi và năng lượng nguyên tố không chỗ nào không có, những thứ này mới là thứ chủ yếu để duy trì sự sống của những sinh mệnh cao cấp kia.

Đối với bọn chúng thì việc thôn phệ huyết nhục có thể làm cho chúng tăng tốc độ tiến hóa lên rất nhiều, bởi vì quái vật càng cao cấp thì máu thịt trong cơ thể càng ẩn chứa năng lượng khổng lồ và phong phú hơn.

Trên đường trở về, Đại Tử vẫn còn có chút rầu rĩ không vui.

Cao Bằng gõ gõ đầu của nó,

- Không phải đã gặp được A Ban rồi à, sao vẫn cứ cúi đầu ủ rũ như thế?

Đại Tử ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Cao Bằng, sau đó lại cúi đầu xuống rồi rơi vào trầm mặc. Lúc lâu sau mới nhỏ giọng nói ra:

- A Ban biến lớn như thế, sau này không thể chơi với ta nữa.

Cao Bằng cũng không biết làm sao để an ủi Đại Tử, có lẽ hai ngày sau tên gia hỏa không tim không phổi này sẽ quên hết mọi thứ không vui đi.

Nhưng trải qua Đại Tử nhắc nhở Cao Bằng mới đột nhiên nghĩ đến, thể tích A Ban đã trở nên lớn như vậy, dường như không ai có thể đùa giỡn giao lưu với nó như trước nữa.

Giống như không có ai mỗi ngày lại đi ngồi xổm nói chuyện phiếm với bầy kiến, thời gian lâu dài A Ban sẽ trở nên càng ngày

càng quái gở, đây không phải là điều mà Cao Bằng muốn nhìn thấy.

Ngự thú của người khác hắn không quản được, nhưng với tư cách là Ngự Sử của A Ban thì hắn phải có trách nhiệm cân nhắc những việc này cho nó.

Cao Bằng không khỏi rơi vào trầm tư. . .

Có lẽ mấy con Sơn Linh có thể trở thành bạn bè tốt với A Ban.

Có lẽ kỳ thật Bạch Long cũng rất cô độc?

Cao Bằng mang theo nghi vấn đầy đầu về tới tập đoàn Nam Thiên.

Ông ngoại đang đọc sách trong thư phòng, Cao Bằng gõ cửa rồi đi vào.

Kỷ Hàn Vũ ngẩng đầu nhìn Cao Bằng, đồng tử chợt co rụt lại.

Tay trái vẫn luôn tùy ý đặt trên trang sách bỗng nhiên nâng lên, đột ngột đánh một quyền về phía Cao Bằng.

Vụt — —

Trong thư phòng vang lên tiếng rít thanh thúy, một quyền kéo theo tàn ảnh thật dài ầm ầm đánh ra.

Từng sợi lông tơ trên người Cao Bằng dựng đứng lên, da thịt nháy mắt căng ra, độ cứng rắn có thể so với sắt thép. Cùng lúc đó thân thể hắn đột nhiên lao về phía trước, cũng đấm ra một quyền như vậy.

Nhưng một quyền này Cao Bằng giữ lại tám phần lực.

Bành! ! !

Trong chớp mắt ống tay áo nổ tung, ông ngoại vốn đang yên ổn ngồi trên ghế suýt chút nữa đã bị cỗ cự lực này đẩy ngã.

Mạnh mẽ ổn định tư thế ngồi của mình, Kỷ Hàn Vũ bình tĩnh gật đầu,

- Không tệ, lực lượng có tiến bộ một chút. Chắc là cháu cũng đói bụng rồi, để ông làm cái gì đó cho cháu ăn.

Dứt lời bèn đứng dậy rời khỏi thư phòng.

Lúc xuống lầu cánh tay Kỷ Hàn Vũ run lên nhè nhẹ, cho tới lúc này vẫn còn tê dại.

Tên tiểu tử thối này, ta chỉ muốn thăm dò một chút mà lại dùng nhiều sức như vậy. Sớm biết thế đã không giữ lại ba phần lực rồi, tên nhóc này cũng không biết nhường lão đầu ta một chút.

Lúc Cao Bằng vừa bước vào thư phòng, Kỷ Hàn Vũ đã nhận ra khí tức trên người Cao Bằng rất không bình thường. Bản thân hắn cũng là Ngự Sử Vương cấp có năng lực thiên phú là 【Giác quan siêu phàm】, cho nên ở khoảng cách gần như thế hắn có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ trong cơ thể Cao Bằng.

Điều này khiến Kỷ Hàn Vũ hơi kinh ngạc, cho nên mới có việc thăm dò như lúc nãy.

- Thằng nhóc này. . .

Kỷ Hàn Vũ chợt nhớ lại đoạn thời gian trước Cao Bằng có nhờ mình ném Sơn Linh Tâm vào người con Sơn Linh Vương khổng lồ kia. Kỷ Hàn Vũ thầm than trong lòng, có hơi chút phiền muộn, cũng có chút vui mừng, không ngờ thằng nhóc này lại trưởng thành nhanh như vậy.

Có điều, bây giờ tiểu Bằng đã có sức tự vệ, trong rất nhiều chuyện mình cũng có thể buông tay buông chân rồi.

Nhưng mà vấn đề quan trọng nhất bây giờ là bữa tối nên làm thịt xào hay là thịt chiên muối mới tốt đây?

Đeo tạp dề vào, lấy nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh ra, Kỷ Hàn Vũ ở trong phòng bếp bắt đầu bận bịu túi bụi.

Lúc ăn cơm tối Cao Bằng kể sơ lại tình huống của A Ban cho ông ngoại nghe, ông ngoại chậm rãi gật đầu,

- Trước tiên cháu đừng có gấp, ở bên này ta sẽ giúp cháu xử lý tốt.

. . .

- Kỷ tổng, tính tình con Mộc Khổng Tước kia rất bướng bỉnh, tuyệt thực cả nửa tháng nên gần như đã chết đói rồi.

Người phụ trách phòng thí nghiệm số năm cười khổ đưa lên một phần tài liệu, phía trên là kết quả nghiên cứu và số liệu liên quan tới các hạng năng lực của Mộc Khổng Tước.

- Ừ.

Kỷ Hàn Vũ khẽ gật đầu, cũng đã sớm dự liệu được.

Thật ra mấy ngày trước hắn đã nhận được báo cáo của người phụ trách, bên trong có nói con Mộc Khổng Tước này một giọt nước không uống một hạt cơm không ăn, mỗi khi trời tối thì bên trong nhà giam sâu trong phòng thí nghiệm đều vang lên tiếng than khóc sụt sùi. Kỷ Hàn Vũ cũng nghĩ qua có nên bảo Bạch Long đánh ngất Mộc Khổng Tước rồi tiêm cho nó một chút thuốc dinh dưỡng để duy trì sinh mệnh hay không, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ chủ ý này.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 283: Tiểu Hầu Tử

Hắn là một người vừa ngoan cố vừa cổ hủ, thực sự không muốn dùng thủ đoạn quá mức ti tiện để ép buộc loại ngự thú nguyện ý lấy cái chết để tận trung này.

Nếu như Mộc Khổng Tước muốn tận trung thì cứ thành toàn cho nó là được.

- Những tài liệu khác ngươi có thể để lại phòng thí nghiệm tiếp tục nghiên cứu, nhưng xương cốt nhất định phải giữ lại cho ta, hơn nữa còn phải giữ thật hoàn chỉnh.

Kỷ Hàn Vũ nhìn lướt qua văn kiện trong tay người phụ trách rồi đóng lại.

- Vâng, đã rõ.

Người phụ trách gật đầu lui ra.

...

Xoẹt xoẹt… Xoẹt xoẹt xoẹt…

Trong lò sát sinh, tiếng máy móc vận hành vang lên ầm ỹ khắp nơi, mùi máu tươi nồng đậm và mùi nước khử trùng tràn ngập không khí.

A Ngốc mặc một chiếc áo choàng màu đen rời khỏi căn phòng có chứa rất nhiều xương cốt, quay người đóng cửa sắt rồi thuần thục cài then cửa.

Bây giờ đã hơn mười giờ tối, bên ngoài nhà xưởng là một màu đen kịt.

A Ngốc lấy ra một cuốn sách ngữ văn lớp sáu từ trong áo choàng, mượn nhờ hoả diễm sâu trong hốc mắt chiếu sáng, lặng lẽ học thuộc lòng.

Công việc trong lò sát sinh là một công việc rất nhàm chán, cứ đến một thời điểm nhất định sẽ lặp đi lặp lại động tác đó, hấp thu tất cả linh hồn hoả diễm từ hài cốt hoàn chỉnh được vận chuyển từ nhà xưởng về căn phòng này.

Linh hồn hoả diễm không phải là linh hồn, nó và linh hồn là hai thứ hoàn toàn khác nhau.

Nếu quả thật muốn nói về sự liên quan giữa chúng thì có thể nói linh hồn hoả diễm là hài cốt của linh hồn.

Thời gian dài A Ngốc cũng buồn chán, gần đây lại muốn giám sát Tiểu Hoa học chữ Hán, cho nên A Ngốc dứt khoát nhờ Cao Bằng mua cho mình một bộ giáo trình chữ Hán để tự học, mỗi ngày đều tranh thủ lúc rảnh rỗi xem sách giết thời gian.

A Ngốc hấp thụ rất nhiều linh hồn hoả diễm nên linh hồn của nó trở nên cực kỳ cường đại, trí nhớ và khả năng tư duy không hề kém nhân loại.

Chỉ số thông minh của quái vật cấp thấp gần như dã thú, chỉ có bản năng tỉnh tỉnh mê mê. Khi đẳng cấp và phẩm chất của quái vật tăng lên, linh trí của chúng cũng tăng dần theo.

Trí thông minh của quái vật cấp Lĩnh Chủ về cơ bản đã không kém người bình thường, chỉ thiếu chút thường thức sinh hoạt thường ngày và kinh nghiệm mà thôi.

Trước kia A Ngốc tình cờ biết được một câu thành ngữ: Dạy người thế nào, mình làm như vậy.

Cho nên, nó cảm thấy công việc học tập này không thể chỉ dựa vào cố gắng của một mình Tiểu Hoa, nó là phụ thân cũng phải cố

gắng làm một tấm gương tốt.

Một lát sau đã đi tới ngoài biệt thự. Cất sách ngữ văn vào túi, A Ngốc bước nhanh đi vào trong, động tác có chút nhẹ nhàng, bởi vì lúc này nó đang rất vui.

Chủ nhân đã hứa sẽ phối trí dược tề để cho Tiểu Hoa có thể tiến hóa.

Đương nhiên, Hồng Thủy Viên cũng rất tốt, chính A Ngốc đã từng là một con Hồng Thủy Viên nên cũng không có thành kiến gì với chúng. Nhưng mà Hồng Thủy Viên lại không có được ưu thế về tuổi thọ, đây cũng là điều A Ngốc luôn lo lắng.

Tuổi thọ của nó rất dài, làm một quái vật hệ vong linh thì đây là điều không thể nghi ngờ.

Nó không hy vọng có một ngày vượn tóc trắng sẽ tiễn vượn tóc đỏ, mà muốn giải quyết vấn đề này từ bản chất thì phải tăng phẩm chất cho Tiểu Hoa. Nếu như Tiểu Hoa có thể tấn thăng lên cấp Thủ Lĩnh hoặc Lĩnh Chủ thì nó sẽ không cần lo lắng nữa.

Không biết Tiểu Hoa đã dùng dược tề chưa, trong lòng A Ngốc có chút lo âu, bước chân nhanh hơn.

- A Ngốc!

Có người gọi nó từ phía sau.

A Ngốc quay đầu một trăm tám mươi độ, nhìn thấy Cao Bằng đang đứng ở một lối đi nhỏ vẫy tay với mình.

- Chủ nhân!

A Ngốc bước nhanh tới chỗ Cao Bằng.

- Yên tâm đi, ta đã điều chế xong dược tề tấn cấp cho Tiểu Hoa, nhưng bây giờ ta có một việc cần ngươi đi làm.

A Ngốc kiên định gật đầu:

- Mời chủ nhân nói.

- Có hai cỗ vong linh cần ngươi khôi phục.

Cao Bằng cười thần bí.

A Ngốc gật đầu, cũng không hỏi gì, đi theo Cao Bằng vào trong rừng cây nhỏ.

Xuyên qua rừng cây nhỏ là một bãi đất trống rộng rãi, xung quanh còn có thảm thực vật rậm rạp che khuất tầm mắt.

Mượn nhờ ánh trăng mờ mờ, có thể nhìn thấy hai bộ hài cốt một lớn một nhỏ lẳng lặng nằm trên đất.

Bộ hài cốt lớn dài tầm hơn mười mét, xương cốt tinh tế, xương chân cực kỳ lớn, còn có một đôi xương cánh khổng lồ nghiêng về hai bên. Thứ duy nhất khiến cho người ta phải giật mình là xương đuôi ở phía sau lưng, vốn phải là một bộ xương đuôi hình quạt dày, nhưng giờ chỉ còn là một đống mấp mô, có mấy nơi còn bị đứt gãy thành hai đoạn, từng khe nứt lan tràn khắp nơi.

Cách bộ hài cốt lớn này không xa là một bộ hài cốt nhỏ hơn rất nhiều. Nó dài khoảng bốn mét, xương cốt tráng kiện, nhất là hai chiếc xương cẳng thon dài tráng kiện tựa như hai cái chuỳ công thành, phía sau lưng có một đôi gai xương được thu nạp vào phía trong.

Dù đã chết nhưng hai bộ xương này vẫn tản ra khí tức cường đại, xương cốt trắng noãn như ngọc lấp lánh dưới ánh trăng.

A Ngốc im lặng không nói gì, cũng không hỏi thăm Cao Bằng lấy được hai bộ hài cốt này từ đâu. Nó nâng tay phải lên, một đoàn linh hồn hỏa diễm từ lòng bàn tay phun ra, thổi quét bốn phía.

Linh hồn hoả diễm vòng quanh bộ hài cốt to hơn một lúc lâu vẫn không có phản ứng, A Ngốc chậm rãi lắc đầu. Hiện giờ năng lực của nó vẫn chưa đủ, không thể chuyển hoá bộ hài cốt này.

Hiện giờ A Ngốc vẫn kém một cấp, nó mới ở cấp 43, mà khi còn sống con Mộc Khổng Tước này đã là cấp 44. A Ngốc chỉ có thể chuyển hoá xương cốt của quái vật cấp thấp hơn.

Nhưng nó có thể chuyển hoá bộ hài cốt của con Sáp Sí Lôi Viên cấp 42 này, Vong Linh Diễm như nước chảy len qua khe hở của bộ hài cốt, cuối cùng bọc lấy cả người Sáp Sí Lôi Viên.

Linh hồn hoả diễm ẩn sâu trong hài cốt và đầu lâu của Sáp Sí Lôi Viên bị dẫn ra, sau đó bị Vong Linh Diễm của A Ngốc nuốt hết.

Tiếng rên rỉ nỉ non trầm thấp quanh quẩn bên tai A Ngốc, cùng lúc đó, từng mảnh vỡ ký ức như lưu quang huyễn ảnh hiện ra ở sâu trong hốc mắt của A Ngốc.

A Ngốc thờ ơ, chuyện thế này nó thấy nhiều lắm, mỗi khi hấp thụ linh hồn hoả diễm đều sẽ có những thứ "cặn" này.

Với A Ngốc thì những thứ này là cặn bã không thể hấp thu nhiều, vì đây là từng đoạn ký ức ngắn còn sót lại thuộc về bộ hài cốt đó, ẩn chứa nhiều mảnh vụn ký ức của quái vật khác. Nếu hấp thu nhiều, có thể sẽ khiến cho tinh thần nhiễu loạn.

A Ngốc giống như một bác sĩ lãnh khốc dùng dao mổ cắt vùng thịt thối của bệnh nhân một cách chính xác.

Từng mảnh vụn ký ức bị lọc ra, sau đó bị ném đi.

Những mảnh vỡ ký ức này vốn không có hình thái vật chất cụ thể, khi vừa tiếp xúc với không khí đã lập tức bị hoà tan như khi ném tuyết vào trong lò lửa. Khi những mảnh vụn ký ức bị tan vào trong không khí, nó tản mát ra từng sợi sáng mông lung, giống như bọt biển trong suốt. Vốn là trong suốt, nhưng dưới ánh trăng, nó

phản chiếu ra màu bảy sắc cầu vồng lộng lẫy.

Dưới ánh trăng màu trắng bạc, từng mảnh vụn ký ức chậm rãi mở rộng, tựa như nhỏ mực vào nước, dần mở rộng rồi mờ đi.

Con khỉ nhỏ có bộ lông màu nâu tập tễnh đi qua đi lại trong lồng, chui đầu ra khỏi khe hở của lồng sắt hiếu kỳ nhìn chằm chằm thứ kì quái có hai chân này…

Lá cây lào xào bên tai, ánh nắng bị tán cây cắt thành từng mảnh vụn rơi xuống mặt đất, con khỉ hơi to hơn một chút hiếu kỳ nhào tới, nơi xa vọng lại tiếng cười của người nuôi dưỡng…

Tai biến đến, động vật xung quanh đều kinh nộ gào thét, người nuôi dưỡng mang theo một đống chìa khoá đi vào, mở khóa từng cái lồng sắt:

- Đi! Đi! Đi nhanh một chút!

Núi khỉ được mở ra, tất cả khỉ bên trong đều không nhịn được chạy khỏi, chỉ có nó là hiếu kỳ nhìn chằm chằm người đàn ông mỗi ngày đến cho chúng ăn. Gãi gãi đầu, nghĩ nghĩ rồi bò lên vai ôm lấy cổ hắn, thấy hắn kinh ngạc quay đầu lại nhìn, con khỉ nhỏ cười hắc hắc xấu xa…

Ký ức dừng lại ở đây.

Đây là ký ức sâu nhất của Sáp Sí Lôi Viên.

Dù đã chết đi, nhưng đây cũng là thứ quan trọng nhất khắc sâu vào thân thể nó.

Cao Bằng thở dài, nhắm mắt lại.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 284: Chấn Động

Mỗi sinh mệnh đều là một bộ sử thi hùng vĩ.

Trong thế giới của Sáp Sí Lôi Viên, không nghi ngờ gì nữa, nhân viên nuôi dưỡng trong vườn bách thú tên là Garoua kia đã chiếm một phần rất lớn trong sinh mệnh của nó. Dù cho đã chết, nhưng trong linh hồn nó vẫn khắc ghi thật sâu những ký ức liên quan đến hắn.

Còn có con Mộc Khổng Tước dù chết đói chết khát cũng không chịu khuất phục kia, tất cả chuyện này đều chứng minh hắn là một ngự sử hợp cách.

Với người khác thì hắn là anh hùng, nhưng với ta hắn lại là kẻ thù, lập trường khác biệt, chỉ thế thôi.

- Rống!

Bộ xương của Sáp Sí Lôi Viên đột nhiên chậm rãi đứng dậy từ dưới đất, trong con ngươi đen kịt bùng lên từng đoàn từng đoàn ngọn lửa màu trắng, tiếng gào thét vang lên dường như được phát ra từ sâu trong lồng ngực nó.

Thân thể đã chết theo mặt đất lạnh lẽo đứng dậy, các đốt xương va chạm vào nhau vang lên tiếng lách cách giòn tan.

Dù không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng lần nào nhìn thấy hình ảnh này Cao Bằng cũng vô cùng rung động.

Sức mạnh khiến cho người chết đứng dậy, để cho người chết sống lại.

【 Tên quái vật 】: Sáp Sí Khô Lâu Viên (phụ thuộc Hài Cốt

Bạo Quân)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 41

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Phổ thông.

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ vong linh / Hệ cốt

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ thần thánh / Hệ quang.

Cấp bậc tụt xuống một cấp so với trước kia, phẩm chất cũng tụt xuống một bậc. Vong linh khôi phục không thể hoàn toàn có được tất cả sức chiến đấu như khi nó còn sống, dù có khôi phục được vong linh thì thực lực cũng có mạnh có yếu. Cao Bằng vẫn chưa hiểu rõ các yếu tố cụ thể ảnh hưởng đến mức độ mạnh yếu của chúng, hiện giờ hắn còn chưa có thời gian đi nghiên cứu những thứ này.

A Ngốc lệnh cho Sáp Sí Khô Lâu Viên kéo hài cốt của Mộc Khổng Tước vào trong phòng thí nghiệm của chủ nhân, sau đó mới theo Cao Bằng cùng nhau đi ra ngoài.

Cao Bằng gật đầu:

- Lúc xế chiều Tiểu Hoa đã tiến hoá thành công, khi ta đi ra vẫn đang nằm ngáy o o… Trong nhà gỗ đó, ngươi về xem thử xem nó đã tỉnh lại chưa.

A Ngốc gật đầu, đứng im không nhúc nhích nhìn theo bóng lưng Cao Bằng rời đi. Thật lâu sau mới nắm chặt tay trái đặt lên ngực, cúi chào thật sâu với bóng lưng đã đi xa kia.

…

Trong buổi tối hôm nay, quân khu Du Châu, chính phủ Du Châu, các gia tộc to to nhỏ nhỏ ở căn cứ thành phố Du Châu đều nhận được một tin tức có tính chất bạo tạc.

Tập đoàn Nam Thiên mới có thêm một ngự thú vương cấp – Thiên Tai Sơn Chu!

Tin tức này giống như một cơn lốc quét ngang cả xã hội thượng tầng Du Châu. Ngay sau đó, nó khuếch tán ra các căn cứ thành phố khác và dần lan ra toàn bộ khu Hoa Hạ với một tốc độ kinh khủng.

Khi mới nhận được tin này, có rất nhiều người cho rằng đây chỉ là trò đùa. Nhưng sau khi xác định được tin này có thật, ai nấy đều hoàn toàn chấn kinh, từ trong đáy lòng đều tràn ngập sự ghen ghét đố kỵ, sợ hãi thán phục, đủ loại cảm xúc khác nhau.

- Nghe nói Kỷ Hàn Vũ đã có một con giao long vương cấp rồi… Giờ lại có thêm một con ngự thú vương cấp nữa. Nam Thiên này, Nam Thiên, chẳng lẽ thực sự muốn trở thành Nam Thiên Môn cao cao tại thượng kia sao?

Thị trưởng khu căn cứ Ma Đô khi biết được tin tức này đã nói với người nhà như thế. Sau đó, không biết làm sao lại lan truyền ra ngoài.

Đêm hôm đó, quân khu Du Châu liên hợp với chính phủ căn cứ Du Châu tổ chức hội nghị, thảo luận mất trọn vẹn ba giờ đồng hồ.

Trong Liên minh chính phủ, các quân khu và chính phủ mỗi căn cứ đều có vai trò của mình, quan hệ vẫn luôn không hoà hợp, các hội nghị liên hợp như vậy rất ít khi diễn ra.

- Được, báo cáo kết quả cho tổng bộ chính phủ khu Hoa Hạ đi. Trong thời gian này hãy dặn nhân viên chính phủ bên dưới an phận một chút, nếu tập đoàn Nam Thiên có yêu cầu gì, chỉ cần không quá phận, đều phải tận lực đồng ý.

Thị trưởng khu căn cứ Du Châu Ngưu Trường Trị xoa xoa mi tâm, kết luận, tan họp.

Buổi họp bất thường ngay trong đêm này cũng không phải nhằm vào tập đoàn Nam Thiên, chỉ là ảnh hưởng của chuyện này thực sự quá lớn. Trước mắt, bọn họ cũng không biết chắc ở các địa khu lớn khác trên thế giới có ngự thú vương cấp hay không, hiện giờ dù đã hợp thành Liên minh chính phủ thế giới nhưng các đại khu vẫn âm thầm phân cao thấp. Trừ khi là việc liên hợp xây dựng bộ môn hoặc thí nghiệm, nếu không họ cũng không biết quá nhiều tin tức về các địa khu khác.

Nhưng mà bên trong địa khu Hoa Hạ chỉ có một ngự thú vương cấp là bạch long của Kỷ Hàn Vũ, bây giờ lại có thêm một con Thiên Tai Sơn Chu không rõ thực hư.

Cho nên, vô luận là phương châm đối đãi với tập đoàn Nam Thiên hay các mặt khác đều phải có sự thay đổi.

Người không có ý hại hổ, nhưng hổ luôn có ý hại người, việc phòng ngừa chu đáo vẫn luôn cần thiết.

Ngày hôm sau, Cao Bằng mới nghe được tin tức bên ngoài.

- Ông ngoại, cứ trực tiếp thông báo ra ngoài như vậy sao?

Cao Bằng rất không quen. Dựa theo thói quen của hắn, loại chuyện này không nên bại lộ ra ngoài ánh sáng, hắn ưa thích âm thầm phát đại tài hơn là uy phong bề ngoài.

- Ông cũng muốn giấu giúp cháu, nhưng ngự thú của cháu to như thế, làm sao giấu được, kẻ khác có ai mù đâu.

Kỷ Hàn Vũ cười nói.

Cao Bằng cười khổ. Cũng đúng thôi, giấu ngự thú cao khoảng mười mấy thước còn dễ, chứ A Ban cao đến mấy trăm mét, muốn giấu đi, trừ khi những người khác đều mù hết.

- Huống hồ, nói ra thì sao?

Kỷ Hàn Vũ bình tĩnh nói:

- Có ai dám nói gì không?

- Cháu phải nhớ kỹ, những kẻ này đều bắt nạt yếu sợ mạnh! Lúc trước khi ông mới về Nam Thiên, khắp nơi đều bị gây khó dễ, ở bên trong tập đoàn cơ hồ bị cho đi tàu bay giấy (bên ngoài thì tâng bốc, bên trong thì bài xích, làm cho mất thực quyền). Ngay đêm đầu trở về, ông đã bị tập kích đến sáu lần, có tay súng bắn tỉa, cũng có ngự sử, thậm chí còn có người ném cả thuốc nổ vào trong phòng ông.

Kỷ Hàn Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ, Cao Bằng vểnh tai lắng nghe, đây là lần đầu tiên ông ngoại kể chuyện quá khứ với hắn.

Đột nhiên hai mắt hắn lạnh đi:

- Có những ai!

Kỷ Hàn Vũ khoát tay áo:

- Vì ông đã mất tích một năm, nên họ đều coi tập đoàn Nam Thiên như một khối thịt mỡ, tướng ăn của đám người này cực kỳ khó coi. Khi ông trở về thì đương nhiên bọn họ đều rất phẫn nộ. Ông là một kẻ đáng lẽ phải chết rồi, vì sao còn phải quay về chứ?

Kỷ Hàn Vũ nhịn không được cười nhạo:

- Sau đó, ngày thứ hai ông dẫn theo Bạch Long tìm tới cửa nhà từng người một, giết cho máu chảy thành sông.

Kỷ Hàn Vũ quay sang nghiêm túc nhìn vào hai mắt Cao Bằng:

- Sau đó, bọn họ liền sợ.

Cao Bằng gật đầu như gà con mổ thóc.

- Mới đầu ông ngoại còn muốn giúp cháu ngăn cản thêm hai

năm mưa gió nữa…

Kỷ Hàn Vũ khẽ thở dài. Kết quả là chớp mắt một cái, đứa cháu ngoại đã trưởng thành đến mức này rồi.

Điều này khiến cho Kỷ Hàn Vũ hơi hụt hẫng. Mình còn muốn che gió chắn mưa cho cháu ngoại thêm vài năm, giờ thì không cần nữa…

Năng lực Đấu Chuyển Tinh Di kỳ dị kia được Kỷ Hàn Vũ phát hiện trong một di tích, hắn cũng có tu luyện nên đương nhiên hiểu được sự lợi hại của nó. Có thể nói, hiện giờ khả năng bảo mệnh của Cao Bằng còn mạnh hơn cả hắn, chỗ nào cần đến hắn bảo vệ nữa.

Ngày thứ ba, A Ban di chuyển đến chỗ Cao Bằng, cuối cùng chọn ngọn núi nằm phía sau biệt thự làm lãnh địa của mình.

Chính phủ Du Châu cũng nhận ra con cự thú này, nhưng đều giả bộ như không thấy… xem như ngầm đồng ý.

Sáng sớm ngày thứ hai, tổng bộ chính phủ khu Hoa Hạ đã hạ chỉ thị phê duyệt – Như thường.

Đây là cách nhìn của chính phủ khu căn cứ Du Châu, nhưng đối với công nhân viên của tập đoàn Nam Thiên thì lòng trung thành của họ đã tăng cường lên rất nhiều.

Bọn họ đột nhiên phát hiện ra, dường như nơi mình đi làm là nơi an toàn nhất trên thế giới…

Tận Thế Biên Giới (Bản dịch) – Mạt thế, khoa huyễn, nếu đã yêu thích Ngày Tàn Của Thế Giới, truyện tranh Ganz, phim Alita, Đấu trường sinh tử thì đừng bỏ qua nhé!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 285: Kim Vĩ Thiên Đường Hà

- Đại Tử, ngươi đang làm cái gì đấy? Còn không mau quay về cho ta!

Cao Bằng đen mặt quát lên.

Từ trong núi phía xa xa, một đạo điện quang màu tím chật vật loé lên, suýt chút nữa đã đâm vào trong núi, cuối cùng rơi xuống bãi cỏ trước mặt Cao Bằng.

Đại Tử hốt hoảng nhìn về phía Cao Bằng, sau đó giả bộ điềm nhiên như không có việc gì rồi quay người rời đi.

- Đứng lại!

Nghe thấy Cao Bằng quát lớn, Đại Tử cứng người lại, hai cái râu trên đỉnh đầu điên cuồng lắc lư. Làm sao thế… Có phải Cao Bằng đã phát hiện ra rồi không?

- Vừa rồi ngươi đang làm cái gì?

Cao Bằng đen mặt quát hỏi.

Đại Tử đầy vô tội quay đầu lại nói:

- Tê tê tê?

Cao Bằng bước tới, nâng cái móng vuốt nhỏ của Đại tử, chỉ vào bùn đất và gỗ vụn dính trên đó rồi hỏi:

- Đây là cái gì?

- Đây là đồ ăn ngon!

Dứt lời, nó nhét móng vuốt vào miệng, liếm sạch, sau đó nhìn Cao Bằng với vẻ đầy vô tội.

Hai mắt Cao Bằng tối sầm lại. Từ khi A Ban trở về, cứ hai ba ngày Đại Tử lại đi tìm A Ban chơi. Thực ra đây cũng là chuyện tốt, nếu như nói A Ban gan nhỏ thì Tiểu Hoàng là con vịt đầy cơ bắp có khuynh hướng bạo lực, Đại Tử lại vừa da vừa tham ăn.

Bị Cao Bằng nhấc lên bằng một tay, Đại Tử giãy dụa quơ quơ móng vuốt giữa không trung:

- Thả ta ra! Xấu Cao Bằng!

- Ngươi chỉ biết bắt nạt người thành thật như A Ban, có phải ngươi lại đi trồng cây lên lưng A Ban rồi phải không?

Những chiếc móng vuốt đang giãy dụa bỗng cứng đờ, Đại Tử nằm im giữa không trung, nhắm tịt mắt giả bộ như không nghe thấy gì.

- Ngươi trồng cây thì cũng thôi đi, nhưng mỗi lần ngươi đều chuyển cả đống cây quýt lên lưng A Ban làm gì thế hả?

Đại Tử mở to hai mắt:

- Quýt ăn ngon lắm, con rết chúng ta thích ăn quýt nhất!

Nói xong, Đại Tử lặng lẽ đẩy tay Cao Bằng ra, lén lút xoay người bỏ đi:

- Cao Bằng, ngươi cứ đứng im ở đấy đừng nhúc nhích, ta đi lấy ít quýt đến cho ngươi ăn…

Cao Bằng vừa bực mình vừa buồn cười. Từ khi biết lên mạng, Đại Tử toàn học tập những thứ kỳ quái.

Hiện giờ thế cục đã ổn định dần, ở bên ngoài, tin tức liên quan đến Thiên Tai Sơn Chu và ngự thú vương cấp đang được lên men.

Tầng dưới chót còn chưa biết được những tin tức này nhanh như thế, cũng một phần là vì cao tầng đang khống chế dư luận.

Nhưng chỉ cần người có chút quan hệ thì đều biết được chuyện này, chung quy giấy vẫn không gói được lửa, chỉ thiếu chút thời gian nữa là toàn dân sẽ biết.

Cũng chính vì chuyện này, mấy hôm nay có rất nhiều người tới bái phỏng Cao Bằng và Kỷ Hàn Vũ. Có chút là thân thích hoặc gia trưởng của bạn học đại học Du Châu, trên cơ bản đều là quan hệ xa tới mức có bắn đại bác cũng không tới. Cũng không phải ai cũng đến cầu cái gì, có một vài người chỉ đến lăn lộn quen mặt mà thôi.

Với những người sáng mắt, chuyện tập đoàn Nam Thiên quật khởi đã coi như chắc chắn rồi. Lúc trước tập đoàn Nam Thiên cũng đã chiếm cứ một phương, giờ lại có hai con ngự thú vương cấp làm định hải thần châm, trở thành quái vật lớn hơn chỉ còn là vấn đề thời gian.

Hiện giờ sản phẩm tiêu thụ đắt hàng nhất của tập đoàn Nam Thiên chính là dược tề tiến hoá cho ngự thú, khẩu hiệu tiêu thụ là "Ngự thú vương cấp của Kỷ tổng chúng tôi chính là dùng dược tề mà chúng tôi sản xuất". Nhưng hết lần này tới lần khác lại có vô số khách hàng tin vào chuyện này… Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, lương tiêu thụ tăng vọt gấp bội.

- Thiếu tổng, có một vị nữ sĩ tên Lâm Hinh Nhị tìm ngài.

Bảo an ở cửa lớn báo cáo với Cao Bằng.

- Đưa cô ta tới đây.

Lâm Hinh Nhị dẫn theo ngự thú của mình đi vào phòng thí

nghiệm của Cao Bằng:

- Xem ra lần trước cậu thu hoạch rất khá.

Tin tức liên quan đến Bạch Kim Chi Thủ là do Lâm Hinh Nhị nói cho hắn biết, cho nên cô nàng này đoán được nhiều thứ hơn người khác, Cao Bằng cũng không bất ngờ vì điều này.

Cao Bằng cười nhạt một tiếng, không giải thích gì.

Hắn nhìn thoáng qua con ngự thú sau lưng Lâm Hinh Nhị. Đây là một loài sinh vật cùng loại với tôm tít, toàn thân màu vàng kim, dài khoảng chừng ba mét.

Sau đó hắn tỉnh ngộ.

Đây không phải tôm tít, mà là họ hàng tôm bọ ngựa của nó.

Mặc dù là họ hàng, nhưng trong tự nhiên, sức chiến đấu của hai loài này khác nhau như ngày với đêm vậy.

Trước tai biến, tôm bọ ngựa có thể bắn ra với tốc độ cao nhất lên tới 80 kilomet mỗi giờ, tăng tốc độ vượt qua súng ngắn có đường kính 0.22, trong nháy mắt khi ma sát sinh ra nhiệt độ đủ lớn để bắn ra tia lửa trong nước xung quanh.

Ngoài ra, tôm bọ ngựa còn có một đôi mắt rất thần kỳ, có thể nhìn thấy rất nhiều thứ mà con người không thấy được, có thể phân biệt tuyến ánh sáng phân cực, chùm ánh sáng phân cực, tia hồng ngoại, tia tử ngoại các loại.

Sau tai biến, tôm bọ ngựa đã tiến hoá thêm một bước nữa.

【 Tên quái vật 】: Kim Vĩ Thiên Đường Hà

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 40

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh nhuệ

【 Năng lực quái vật 】: Bộc phát cơ bắp lv2, Vỏ lưng cứng rắn lv1.

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ kim

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Hỏa, 2. Điểm nối giữa khớp đuôi thứ ba và thứ tư khá yếu.

【 Phương pháp thăng cấp phẩm chất Hoàn Mỹ 】: 6 loại.

Về năng lực của con quái vật này, xem qua không có gì lạ, không có gì quá đặc biệt. Nhưng mà Cao Bằng lại chú ý đến đôi kìm của con Kim Vĩ Thiên Đường Hà này, nhìn qua giống như đôi càng của bọ ngựa.

Nhưng rìa ngoài của càng lại có một hàng răng cưa móc ngược, tốc độ bắn cực nhanh đi kèm với răng cưa cắt xé, lực sát thương có thể xé nát huyết nhục.

Lớp vỏ lưng có vẻ rất cứng rắn nên lực phòng ngự chắc chắn không yếu. Cao Bằng âm thầm gật đầu, tiềm lực của con Kim Vĩ Thiên Đường Hà này không yếu, nếu có thể tăng lên phẩm chất Sử Thi thì nhất định sẽ thức tỉnh một thiên phú không tệ.

Hẳn là do con ngự thú này của Lâm Hinh Nhị bị hạn chế về mặt phẩm chất, đẳng cấp đã đạt đến yêu cầu để tấn cấp, thứ còn thiếu cũng chỉ là phẩm chất Hoàn Mỹ.

Cao Bằng ấn mở vào sáu loại kia, mỗi loại phương pháp lần lượt hiện lên. Hắn chậm rãi nhắm mắt bắt đầu suy tư.

Trong phòng thí nghiệm của Cao Bằng đã có một số tài liệu, còn lại một số tài liệu thì có thể tìm được trong các phòng thí nghiệm khác.

Nhưng dù là cách tiến hoá nào thì cũng thiếu tài liệu.

Cao Bằng thở dài, đây thực sự là một tin tức bất hạnh.

- Thiếu một vài tài liệu.

Cao Bằng nói với Lâm Hinh Nhị.

- Nếu như cô không vội thì tôi có thể cho người nhanh chóng đi tìm tài liệu. Nếu may mắn sẽ có thể tìm được trong vòng một tuần, nếu không may….

Nửa câu sau, hắn không nói.

Lâm Hinh Nhị gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Trên thế giới này không có Dục thú sư có thể thành công một trăm phần trăm, loại Dục thú sư này căn bản không tồn tại.

- Yên tâm đi, chuyện đã đồng ý với cô, nhất định tôi sẽ làm được.

Cao Bằng nghiêm túc nói.

- Ừ!

Lâm Hinh Nhị gật đầu.

…

- Cao thiếu gia, tôi đã làm xong chuyện ngài dặn.

Hoàng Á báo cáo qua điện thoại.

Cao Bằng hài lòng gật đầu, dặn dò Hoàng Á một lát rồi dập máy.

Trước đó hắn cho Hoàng Á đi làm một việc, trước kia hắn có giúp đỡ một nhóm trẻ mồ côi trong khu Bách Nghiệp, cũng là do hắn nâng đỡ mà những đứa trẻ này có thể kiếm một phần công việc trong nhà máy.

Cho nên, hắn để cho Hoàng Á lấy danh nghĩa của mình bỏ vốn xây một trường học, rồi chọn lấy vài đứa trẻ mồ côi vào học.

Trường học được xây dựng khá gần tập đoàn Nam Thiên, làm vậy cũng có thể bảo vệ an toàn cho nó.

Trường miễn trừ tất cả các chi phí phụ, học phí, bao ăn ở. Chương trình học bao gồm nhiều nội dung, nhưng quan trọng nhất là quán triệt tư tưởng trung thành với Cao Bằng và tập đoàn Nam Thiên.

Hiệu trưởng trường học do Cao Bằng kiêm chức.

Hắn không thể cam đoan trăm phần trăm người khác sẽ trung thành, chỉ có thể cố gắng hết sức.

Sau tai biến có rất nhiều trẻ mồ côi, dù là Liên minh chính phủ cũng không thể lo liệu ổn thỏa, tình trạng cuộc sống của chúng cũng không giống như truyền thông đưa tin.

Cao Bằng cũng sẽ không ép buộc, loại chuyện này hắn làm theo nguyên tắc lựa chọn giao dịch. Hắn có thể cam đoạn thứ bọn họ được học là thứ tốt nhất, thậm chí chỉ cần có thành tích xuất sắc, còn có thể bao luôn cả ngự thú.

Muốn được cái gì đó thì phải nỗ lực.

Mà bọn họ chỉ cần nỗ lực một chút lòng trung thành mà thôi.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 286: Chuyện Ma Quái Ở Phố Thương Mại

Mặc kệ lời đồn bên ngoài như thế nào cũng đều không ảnh hưởng đến Cao Bằng chút nào.

Mấy ngày gần đây Cao Bằng chơi rất vui vẻ. Cao Bằng tuyệt không cho phép Đại Tử đi đùa giỡn A Ban, nhưng hắn lại phát hiện A Ban cũng không hề bài xích mấy ngự thú khác đùa giỡn với nó.

Thậm chí còn chủ động hỏi thăm Cao Bằng,

- Cao Bằng Cao Bằng, vì sao Đại Tử chưa tới tìm ta chơi vậy?

A Ban buồn bực ngán ngẩm nằm sấp trên đất, ngẩng đầu nhìn trời.

Cao Bằng đang chuẩn bị nói là ta đã cấm túc Đại Tử rồi, nhưng khi nhìn thấy sự mong đợi trong mắt A Ban, Cao Bằng đành mạnh mẽ muốt những lời này xuống.

Trầm mặc cả nửa ngày mới lên tiếng,

- Nó đang chuẩn bị niềm vui bất ngờ cho ngươi đấy.

Ánh mắt A Ban bỗng sáng lên,

- Thật à?

- Thật.

- Ừm, ừm…

Nhận được câu trả lời chắc chắc của Cao Bằng, A Ban mới

cảm thấy hài lòng, ánh mắt tràn đầy vẻ mong đợi nhìn về phía biệt thự, sau đó lại nhắm mắt lại. Nhưng làm thế nào cũng không thể ngủ được, cứ lật qua lật lại, trong đầu vẫn đang tự hỏi không biết niềm vui bất ngờ của Đại Tử là cái gì.

- Cao Bằng, ta còn tưởng rằng đám Đại Tử không thích chơi với ta nữa cơ!

A Ban ngượng ngùng cười cười, phí sức nhúc nhích thân thể to lớn của nó một chút, mặt đất xung quanh lại một trận lay động.

Cao Bằng xuống núi, quay đầu lại, lẳng lặng nhìn thân hình khổng lồ của A Ban ở phía xa.

Hắn đột nhiên hiểu ra vì cái gì rất nhiều quái vật khổng lồ có tuổi thọ rất dài luôn yêu thích ngủ say.

Cũng không phải vì bọn nó thích ngủ, mà là bọn nó ngoại trừ ngủ ra thì cũng chỉ có thể cô độc đếm sao.

Cô độc là cơn ác mộng lớn nhất.

Có lẽ việc trường sinh ở trong giấc mơ mỗi loài đều tươi sáng như tranh vẽ, vô ưu vô lo, không có cô độc.

Cao Bằng nghĩ đến Bạch Long, còn có Sơn Linh. Sau đó bắt đầu sinh ra một ý tưởng mơ hồ, có điều ý nghĩ này còn cần suy nghĩ thật cẩn thận mới được.

. . .

Phố thương mại Kim Cương Kiều, thành phố Du Châu.

Trước khi xảy ra tai biến thì nơi này chính là một trong những phố thương mại phồn hoa nhất thành Du Châu, sau tai biến bởi vì nguyên nhân địa lý nên đã trở thành động tiêu tiền của thành Du Châu.

Ở trung tâm phố thương mại Kim Cương Kiều, có một pho tượng Quan Thánh Đế Quân làm bằng đồng cao tới mười lăm mét.

Nếu như cộng thêm cái bệ cao ba mét nữa thì pho tượng cũng phải cao đến mười tám mét. Tượng có màu đồng thau hơi u ám, trên người khoác áo choàng với tư thế hiên ngang, thân cưỡi Xích Thố, tay cầm Yển Nguyệt Đao, đây là kiến trúc tiêu chí của Kim Cương Kiều.

Thường ngày người đến người đi, rất nhiều người đều sẽ chú ý tới nó.

Nhưng mà theo thời gian trôi qua, mọi người đã trở nên quá quen thuộc với pho tượng này, coi như có đi ngang qua thì cũng sẽ xem nhẹ sự tồn tại của nó.

Sáng sớm, một tầng sương mù mỏng manh giăng kín đường phố, trên phiến đá lạnh lẽo có vài chiếc lá rụng và chút rác rưởi.

Nhân viên vệ sinh đường phố mặc quần áo màu lam cầm trong tay một cây chổi lớn quét rác trên đất, phát ra tiếng vang xoàn xoạc.

Trịnh Trường Thọ đưa tay lau mồ hôi trên trán. Ở Du Châu, rạng sáng những ngày tháng mười thời tiết vẫn còn hơi oi bức.

Ngẩng đầu nhìn lướt qua pho tượng đứng sừng sững ở trung tâm con phố, Trịnh Trường Thọ nghi ngờ nhíu mày, sao nhìn qua pho tượng kia có hơi kỳ quái? Dù sao vẫn có vẻ là lạ ở đâu đó!

Nhưng ý nghĩ này cũng chỉ chợt lóe lên trong đầu rồi biến mất. Hôm nay vẫn còn chưa quét đường xong, cần phải gia tăng tốc độ nữa mới được, bằng không đợi đến giờ cao điểm buổi sáng thì chỉ sợ sẽ càng phiền phức hơn.

Ban mai ló rạng, ánh mặt trời bị khu rừng bê tông cốt thép này cắt thành đủ dáng vẻ hình học chiếu xuống đường phố, chiếu lên

kính thủy tinh.

Nắng sớm phủ xuống pho tượng Quan Thánh Đế Quân, trên lỗ khảm của Thanh Long Yển Nguyệt Đao bị nạm lên một lớp viền vàng.

- Đúng đúng đúng, chính là cái tư thế này. Một, hai, ba, ok!

Du khách ngoại lai đi tới phố thương mại Kim Cương kiều của thành Du Châu bình thường đều sẽ chụp mấy tấm ảnh ở chỗ pho tượng này làm kỷ niệm.

- Ồ, Liễu Viện, sao tấm hình này hoàn toàn khác với tấm lần trước cậu cho tớ xem vậy?

Lỗ Phượng ríu rít chỉ ảnh chụp hỏi.

- Sao lại khác được, đều chụp cùng một góc độ mà, chẳng lẽ cậu lại không tin kỹ thuật chụp ảnh của tớ sao?

Nữ sinh cao gầy được gọi là Liễu Viện nói với vẻ bất mãn.

- Ôi chao, tớ cũng không biết nói sao nữa. . .

Lỗ Phượng nói xong lập tức lấy điện thoại ra mở album ảnh, ngón tay nhanh chóng lướt qua màn hình,

- Cậu xem, chính là tấm này có phải không?

Liễu Viện nghiêng đầu nhìn qua. Đây chính là tấm hình lần trước chụp ở Kim Cương Kiều, hai lần đều chụp ở cùng một vị trí.

Nhưng sau khi nhìn rõ hình ảnh trên điện thoại di động, Liễu Viện chợt cảm thấy sống lưng lạnh lẽo.

Bức ảnh đầu tiên chụp vào một năm trước, Quan Thánh Đế Quân trên hình ngẩng cao đầu, mắt hổ nhắm lại, tay trái vuốt râu dài, cánh tay phải cầm Thanh Long Yển Nguyệt Đao.

Trên cơ bản tấm thứ hai so với tấm thứ nhất cũng không khác bao nhiêu, điểm khác biệt duy nhất chính là Quan Thánh Đế Quân trong tấm ảnh thứ hai lại đang cúi đầu nhìn chằm chằm Lỗ Phượng!

Thần kinh Lỗ Phượng tương đối thô, vỗ vỗ bả vai Liễu Viện rồi nói:

- Haiz, cậu nói xem có phải pho tượng kia đã lâu lắm rồi không được tu sửa nên cái cổ mới bị lỏng hay không?

Liễu Viện không trả lời Lỗ Phượng, chỉ quay lưng lại nhìn về phía pho tượng Quan Thánh Đế Quân.

Dưới ánh mặt trời, Quan Thánh Đế Quân ngẩng cao đầu, dáng vẻ kiêu ngạo không ai bì nổi.

Lỗ Phượng thấy Liễu Viện không để ý tới nàng thì cau mày khó hiểu, cũng bắt chước quay đầu nhìn ra sau lưng.

Trầm mặc nửa ngày.

Hai người mới vội vàng chạy khỏi phố thương mại Kim Cương Kiều.

. . .

- Ông chủ, anh có nghe nói gì chưa, có tin đồn nói gần đây ở phố thương mại Kim Cương Kiều bên kia đang xảy ra chuyện ma quái đấy.

Từ Thanh Chỉ ôm một đống tài liệu đi vào phòng thí nghiệm, thuận miệng nói.

- Chuyện ma quái thì thế nào, chẳng phải ở trong phòng thí nghiệm của chúng ta cũng giam giữ hai tiểu quỷ đấy sao?

Cao Bằng từ tốn nói, tiếp tục tiến hành xử lý tài liệu trong tay.

Từ Thanh Chỉ,

- . . .

Nghĩ kỹ lại, đột nhiên cảm thấy ông chủ nói rất có đạo lý.

- Nghe ông chủ nói hình như rất có đạo lý đó!

- Còn có tâm tình đi để ý mấy thứ này sao? Thạch Hóa dược tề đơn giản nhất cô đã học được ba tháng rồi mà còn chưa biết chế tạo ra sao, xem ra thời gian của cô thật nhiều đó!

Cao Bằng đảo mắt nhìn nàng một cái.

Từ Thanh Chỉ tức giận bất bình, ai có thể so được với tên biến thái nhà ngươi chứ.

Sau một phen bị Cao Bằng vô tình chế nhạo, Từ Thanh Chỉ đột nhiên không muốn nói chuyện với cái tên đáng ghét này nữa.

. . .

Ngày hôm sau, khu vực trung tâm trong phố thương mại Kim Cương Kiều đã bị phong tỏa hoàn toàn, mấy chiếc xe của sở cảnh sát đang đậu bên ngoài tuyến cảnh giới màu vàng.

Ở khu vực trung tâm được tuyến cảnh giới bao quanh có mấy cỗ thi thể bị vải đen che lại.

- Người chứng kiến ở đâu?

Sở trưởng sở cảnh sát La Tiền hiện tại rất đau đầu, ở phố thương mại phồn hoa nhất lại phát sinh vụ án ác tính như thế này, khẳng định sẽ bị quở trách không nhẹ.

- Người chứng kiến trong xe.

Một thuộc hạ tiến lên nói, sau đó nhỏ giọng thì thầm cái gì đó

bên tai La Tiền.

La Tiền xoa xoa mi tâm, gật đầu,

- Tôi biết.

Trải qua pháp y khám nghiệm, thi thể đều bị trực tiếp chặt đứt đầu, vết thương cực kì thô bạo dữ tợn, nhìn qua vòng ngoài vết thương có vẻ giống như do vật cùn gây nên.

Dùng vật cùn chém đầu?

Ngoại trừ biết được hung thủ có sức mạnh vượt qua người thường thì hoàn toàn không hề có bất kỳ phát hiện nào khác.

- Lực lượng lớn như vậy, nhất định không phải người có thể có được.

- Có lẽ đây chính là một vụ quái vật giết người cũng không chừng!

Một đám cảnh sát dồn dập thảo luận.

- Đúng rồi, còn nữa, sao pho tượng Quan Công trên đường dành riêng cho người đi bộ lại không thấy đâu nữa? Chẳng lẽ lại mọc chân chạy rồi!

Trên đường dành riêng cho người đi bộ ở khu vực trung tâm Kim Cương Kiều không được bố trí camera, nhưng trước các cửa hàng xung quanh đó lại có rất nhiều camera, người bên tổ điều tra đang xem lại video và không ngừng tìm kiếm manh mối.

Tiếng bước chân vội vã vang lên bên ngoài phòng họp,

- Sở trưởng, đã điều tra ra!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 287: Hoạt Hóa Tượng Đồng (Quan Công)

- Ừ.

La Tiền tiếp nhận báo cáo trong tay rồi lật xem, càng xem thì sắc mặt càng ngưng trọng.

Trong đó có một bức ảnh chụp đen trắng, trên tấm ảnh biểu hiện một thân ảnh khổng lồ cưỡi trên một con ngựa cao to hướng theo góc đường rời đi.

Thời gian trên video giám sát ghi là ba rưỡi sáng.

Nhìn qua thân ảnh khổng lồ kia, nếu như La Tiền không nhầm thì chắc hẳn nó là pho tượng ở trung tâm khu thương mại Kim Cương Kiều.

Pho tượng… Sống lại?

Sắc mặt La Tiền trở nên ngưng trọng.

May mà trong mấy năm xảy ra tai biến đã đánh bóng thần kinh của La Tiền, cho nên đối với chuyện này mặc dù hắn rất kinh ngạc nhưng rất nhanh đã hồi phục tinh thần.

- Nhanh chóng điều tra các video giám sát, cần phải tìm được vị trí cụ thể của pho tượng đó!

La Tiền vừa ra lệnh xong thì ngoài cửa có thuộc hạ vội vàng chạy vào,

- Báo cáo sở trưởng, đã phát hiện pho tượng mất tích tại quảng

trường Từ Khí Chủy ở khu Thành Tây.

La Tiền đột nhiên có chút mộng, xoa xoa huyệt thái dương,

- Ngươi nói cái gì? Pho tượng đã được phát hiện rồi?

- Báo cáo sở trưởng, đã phát hiện ở ngay bên trong quảng trường Từ Khí Chủy, hiện tại ở đó có rất nhiều người dân tụ tập vây xem.

La Tiền hít sâu một hơi, nghiêm túc nói:

- Tranh thủ thời gian, lập tức sơ tán tất cả người dân ở quảng trường Từ Khí Chủy. Chờ một chút ——

La Tiền lập tức lại nghĩ ra, nếu làm như vậy sẽ kinh động đến pho tượng đó.

Hắn đột nhiên không thể nào lý giải được tư duy của pho tượng này, tuy rằng không biết hung thủ có phải là nó hay không, thế nhưng vẫn có tỷ lệ rất lớn.

Mà pho tượng thành tinh có hiềm nghi rất lớn này sau khi rời khỏi khu thương mại Kim Cương Kiều đã một mực đi đến đường dành riêng cho người đi bộ ở quảng trường Từ Khí Chủy, chẳng lẽ trong chuyện này có bí mật gì đó không thể cho ai biết.

Sau một thời gian đắn đo khó quyết, La Tiền rơi vào thế khó xử.

Nhưng mà quan trọng nhất là sơ tán người dân vây xem, vạn nhất sau khi pho tượng này bị kích thích lại đại khai sát giới thì sẽ gây ra hỗn loạn rất lớn, lúc đó cái vị trí này của mình chỉ sợ cũng không ngồi được nữa.

- Tiến hành giải tán người dân đang vây xem, việc này không cần gióng trống khua chiêng, tận lực đừng kinh động đến pho

tượng đó, đồng thời không cho phép bất luận kẻ nào tiến nhập vào khu vực quảng trường Từ Khí Chủy. Từ giờ trở đi, ngoại trừ quân đội và người của sở cảnh sát, quảng trường Từ Khí Chủy chỉ cho phép ra không cho phép vào!

- Vâng.

Một đám nhân viên cảnh sát lui ra ngoài.

Sắc mặt La Tiền ngưng trọng, vội vàng đi về phía hậu viện của sở cảnh sát.

Hậu viện sở cảnh sát được ngăn cách hoàn toàn, hầu như phần lớn người của sở cảnh sát cũng không có quyền tiến vào bên trong, vì vậy nơi này đã trở thành một địa phương thần bí. Có nhiều giả thuyết gây tranh cãi, có người nói bên trong giam giữ một đầu siêu cấp Ngự Thú, cũng có người nói bên trong là đội quân cảnh sát tinh nhuệ.

Hậu viện sở cảnh sát là một khu đất trống rộng rãi, hai bên đất trống xây dựng những chòi quan sát, từ đó đi vào phía trong là một tòa cao ốc nhìn qua có chút cổ xưa. La Tiền đi vào tòa cao ốc theo bậc thang hướng xuống phía dưới, xuyên qua mấy cánh cửa bí mật, đi đến một đại sảnh tràn ngập khí tức công nghệ cao hiện đại…

Từ Khí Chủy là khu buôn bán trứ danh của thành Du Châu, nhưng bất đồng với khu thương mại Kim Cương Kiều lấy giải trí làm chủ, Từ Khí Chủy chủ yếu là buôn bán các loại tài liệu và quái vật.

Lúc này khu buôn bán ở Từ Khí Chủy có chút vắng vẻ.

Hôm nay Cao Bằng chuẩn bị đi đến bên này mua một chút quái vật về làm thí nghiệm.

Nhưng mà để cam đoan độ chuẩn xác và chính xác của thí

nghiệm, Cao Bằng muốn tự thân xuất mã, thuận tiện thử xem có thể nhặt nhạnh chút chỗ tốt hay không.

Nếu như có cửa hàng chính quy bán ra quái vật có nguồn gốc rõ ràng thì cũng có một địa phương có tên là khu chợ đen buôn bán các quái vật không rõ nguồn gốc.

Phẩm chất của các quái vật này đều chưa được kiểm tra đo lường, nếu như vận khí tốt ngươi có thể trực tiếp mua được một con quái vật có phẩm chất Hoàn Mỹ cũng không phải là chuyện không thể nào. Hơn nữa nếu so sánh với cửa hàng chính quy thì giá cả ở khu chợ đen phải chăng hơn rất nhiều, quái vật được bán ra có giá tiền cũng đắt hơn rất nhiều, còn có thê không khí đánh bạc, cho nên rất nhiều người đều nguyện ý tới khu chợ đen để mua sắm Ngự Thú.

Quái vật ở cửa hàng chính quy đều công khai ghi giá cả, sau khi mua xong thì Hắc Diệu Thạch kiểm tra phẩm chất và giấy chứng nhận phẩm chất được đóng gói đưa cho người mua.

Giá cả của Hắc Diệu Thạch không rẻ, chi phí tăng lên, cho nên giá cả bán ra cũng sẽ đắt hơn.

Nhưng tương ứng cũng sẽ có phục vụ hậu mãi mà chợ đen không có, chỉ cần không phải vấn đề xảy ra sau khi bán ra thì các vấn đề khác đều có thể đạt được "Bảo hành sửa chữa" .

Cao Bằng tất nhiên sẽ không đi mua sắm ở cửa hàng chính quy, hắn cũng không muốn hao phí khoản tiền kia.

Nhưng mà Cao Bằng đi qua mấy cửa tiệm đều thất vọng mà về, tuyệt đại đa số quái vật trong cửa hàng ở chợ đen đều chỉ có phẩm chất Phổ Thông. Một vài con nhìn qua tốt hơn so với đồng loại, đạt tới phẩm chất Tinh Nhuệ đều có giá cả cao hơn không ít.

Về phần quái vật có phẩm chất Hoàn Mỹ, Cao Bằng lại không

thể nhìn thấy một con.

Nhưng mà tình trạng của những quái vật này cũng không phải rất tốt. Cao Bằng phát hiện rất nhiều quái vật đều yên lặng co rúc ở một góc hẻo lánh trong lồng sắt, một số quái vật có tính cách tương đối nhát gan lại càng run lẩy bẩy.

Nếu như không phải Cao Bằng có thể nhìn thấy thuộc tính của chúng, thậm chí hắn cũng sẽ hoài nghi những quái vật này có phải đã nhiễm tật bệnh gì đó hay không.

Sau khi Cao Bằng giao phó tiền đặt cọc và lưu lại địa chỉ, hắn đi ra khỏi khu chợ đen. Tại khu vực cuối của chợ đen là một quảng trường rộng rãi, nhưng mà cửa ra vào của quảng trường đang có mấy chiếc xe cảnh sát ngừng lại, chỉ cho phép ra không cho phép vào.

Cao Bằng nhón chân lên liếc nhìn một chút. Vốn hắn cũng không chuẩn bị nhìn thấy cái gì, kết quả vừa mới nhón chân lên đã nhìn thấy một pho tượng đứng sừng sững ở chính giữa quảng trường.

Pho tượng kia làm sao lại quen mắt như vậy, đây không phải là pho tượng Quan Công ở khu thương mại Kim Cương Kiều sao.

Cao Bằng nghi hoặc nhìn lại lần nữa.

Sau một khắc, một loạt số liệu chậm rãi hiện lên trong mắt Cao Bằng…

【 Tên quái vật 】:...

Tê ——

Cao Bằng nhắm mắt lại quay đầu đi. Má ơi, đây là thứ quỷ gì?

Đây không phải là pho tượng sao, như thế nào đột nhiên hiện

ra số liệu quái vật .

Nhưng mà một ngọn núi cũng có thể đản sinh ra Sơn Linh, một pho tượng biến thành quái vật dường như cũng là chuyện bình thường.

【 Tên quái vật 】: Hoạt Hóa Tượng Đồng (Quan Công)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 41 (cấp Lĩnh Chủ)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Kim

【 Năng lực quái vật 】: Mình đồng da sắt lv3, Sức chịu đựng siêu phàm lv1

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Nê, 2. Hệ Lôi, 3. Vật phẩm giàu ô uế chi lực.

【 Giới thiệu quái vật 】: Vốn chỉ là một pho tượng bình thường, sau khi bị nguyện lực ăn mòn đã sản sinh ra khí tức sinh mệnh, các nguyên tố và linh lực hoạt động mạnh triệt để kích hoạt khí tức sinh mệnh, diễn hóa thành một bức tượng hoạt hoá.

Nguyện lực? Hẳn không phải là tín ngưỡng, nó và tín ngưỡng là hai chuyện khác nhau.

Cao Bằng rất rõ ràng khu vực thương mại Kim Cương Kiều không có nơi thắp hương lễ bái, nhiều nhất chính là người đi đường khi qua pho tượng này vừa vặn lưu lại một chút thời gian để quan sát và lễ bái.

Nếu như không phải là tín ngưỡng thì đó phải là những vật khác.

Cao Bằng nhíu mày. Tuy rằng hắn luôn luôn cẩn thận làm việc, không muốn xen vào chuyện người khác.

Nhưng mà hắn thật sự không thể nào ngồi nhìn một con quái vật quát tháo như thế ở trong thành phố, hơn nữa còn ở dưới tình huống hắn đủ khả năng.

Cho nên Cao Bằng lấy điện thoại di động từ trong lồng ngực ra, bấm số điện thoại của ông ngoại, đơn giản thuật lại tình huống nơi này.

- Chính phủ thành phố Du Châu không báo cho ông biết chuyện này.

Ông ngoại nói,

- Trước kia nếu xảy ra những chuyện như thế này họ đều thông báo cho ông. Nhưng lần này, họ chưa từng báo.

Giọng điệu của Ông ngoại có vẻ rất bình tĩnh.

Cao Bằng hiểu được ý của ông ngoại,

- Nhưng mà những người dân này không biết rõ tình hình.

- Ông cũng không có nhỏ mọn như vậy. Lôi Công cách chỗ cháu tương đối gần, nó sẽ nhanh chóng tới đó.

Pho tượng hoạt hóa này không lật nổi sóng gió gì ở bên trong thành phố Du Châu, nhưng điều khiến cho Cao Bằng lo lắng là những địa khu khác.

Pho tượng hoạt hóa Quan Công giống như này ở trong khu vực có nội tình lịch sử thâm hậu như địa khu Hoa Họa chắc sẽ có rất nhiều, lại thêm những thứ bò ra từ bên trong lăng Thủy Hoàng đoạn thời gian trước… Chỉ hy vọng bản thân mình đã buồn lo vô cớ.

Dần dần, trên quảng trường có quần chúng phát giác được không đúng, người ở đây càng ngày càng ít, còn có cảnh sát đóng

quân ở cửa ra vào.

Dần dần, bầu không khí trên quảng trường Từ Khí Chủy trở nên nghiêm túc.

Một chút quần chúng mẫn cảm lặng lẽ rời khỏi quảng trường.

Có nhân viên Liên minh chính phủ mặc quần áo tác chiến màu đen tiến nhập quảng trường.

Tận Thế Biên Giới (Bản dịch) – Mạt thế, khoa huyễn, nếu đã yêu thích Ngày Tàn Của Thế Giới, truyện tranh Ganz, phim Alita, Đấu trường sinh tử thì đừng bỏ qua nhé!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 288: Quan Công

Mấy người mặc quần áo tác chiến màu đen này có một cái huy chương màu đen hình chữ nhật trên vai áo, ngoài rìa huy chương có hoa văn màu vàng, trung tâm có chút phiếm đỏ.

- Đây là người của Hắc Kỳ.

Cao Bằng nhận ra thân phận của những người này.

Ông ngoại đã từng nói qua với hắn về các bộ ngành lớn và bộ môn bí ẩn trong Liên minh chính phủ.

Hắc Kỳ là bộ môn bí ẩn của Liên minh chính phủ, phụ trách xử lý các sự kiện khẩn cấp trong các khu căn cứ.

Mấy con chó có hình dáng to lớn toàn thân đen kịt được dắt tới, mỗi một con đều dài đến năm mét, cao gần ba mét, lưng cong như đang giương cung, trên sống lưng gầy trơ xương nổi lên từng đoạn xương sườn cứng rắn như sắt thép.

Lớp lông đen mềm mại bóng loáng, tứ chi mạnh mẽ hữu lực tràn đầy sức bộc phát, không cần phải nghi ngờ lực nhảy của nó.

【 Tên quái vật】: Hắc Luyện Khuyển

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 23 — —35

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất phổ thông (phẩm chất Tinh Nhuệ)

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Ám

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (dũng mãnh) (cảnh giác)

(cảnh giới)

【 Nhược điểm quái vật 】: . . .

Đây là đẳng cấp của đám Hắc Luyện Khuyển, đẳng cấp có cao có thấp, thấp nhất chỉ có cấp 23, đẳng cấp cao nhất khoảng chừng cấp 35, nhưng mà phẩm chất đều không cao. Cao Bằng còn chưa phát hiện Hắc Luyện Khuyển nào có phẩm chất cao hơn phẩm chất Tinh Nhuệ.

Mấy con Hắc Luyện Khuyển này hiển nhiên đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, dù đối mặt với kẻ địch cấp Lĩnh Chủ cũng không e ngại chút nào, ngược lại còn tràn đầy ý chí chiến đấu.

Tăng thêm việc những con chó được huấn luyện nghiêm chỉnh thì đây chính là một nhóm quân đội ngự thú mạnh mẽ.

Mà trên quảng trường lại có không dưới năm mươi con Hắc Luyện Khuyển, nói chính xác hơn là ở đây có đến năm mươi con ngự thú cấp Thủ Lĩnh, hơn nữa còn được huấn luyện nghiêm chỉnh, hành động trước sau nhất trí. Về phần có thể tạo thành uy hiếp gì cho con Hoạt Hoá Tượng Đồng cấp Lĩnh Chủ kia hay không, Cao Bằng cũng không dám bảo đảm.

Dù sao đây không phải trò chơi có lực công kích hay lực phòng ngự gì đó, ngươi không công phá được giáp của kẻ địch thì kẻ địch sẽ không chịu một chút tổn thương nào!

Đánh không lại thì do chính mình yếu, sẽ không có Thượng Đế xuất hiện giúp ngươi cưỡng chế tính một giọt máu.

Cho nên có đôi khi chiến thuật biển người quả thật rất bất lực, kiến nhiều cắn chết voi, điều kiện tiên quyết là con kiến kia có thể tổn thương được voi.

- Vị tiên sinh này, kính xin ngài hãy rời khỏi đây.

Một thanh niên mặc đồng phục cảnh sát đi tới nói một cách vô cùng lễ phép.

Cao Bằng mỉm cười gật đầu, nhẹ giọng nói ra:

- Đợi lát nữa khi chiến đấu bộc phát cậu cũng đừng đến quá gần, con quái vật kia rất mạnh.

Dứt lời bèn quay người rời đi trước ánh mắt kinh ngạc của người cảnh sát.

Đương nhiên Cao Bằng không hề rời khỏi khu vực này, chỉ lui về phía sau mấy trăm mét.

Trên quảng trường, ngự thú thuộc về sở cảnh sát càng lúc càng nhiều, trong đó thậm chí còn có người của quân khu.

Từng con ngự thú rải rác khắp quảng trường, hoặc đứng hoặc ngồi xổm, hoặc nằm rạp trên mặt đất, ánh mắt âm lãnh hung ác nhìn chằm chằm vào tượng đồng đứng sừng sững bất động ở trung tâm quảng trường.

Bên ngoài quảng trường Từ Khí Chủy, trên các cửa sổ của mấy tòa cao ốc xung quanh có vô số đầu người thò ra quan sát nơi này.

Trong quảng trường, pho tượng đồng yên tĩnh này đã trở thành tiêu điểm thị giác của toàn bộ khu vực.

Lúc này, cho dù tượng đồng có trì độn thế nào đi nữa cũng nhận ra điểm không đúng.

Dưới những tiếng kinh hô liên tiếp vang lên cộng với những âm thanh ồn ào trên quảng trường, bức tượng đồng dường như mãi mãi đứng im kia chợt chậm rãi chuyển động đầu, liên tục phát ra những âm thanh xoạt xoạt xoạt xoạt. Nó giơ cánh tay lên, Thanh Long Yển Nguyệt đao dưới ánh mặt trời bùng phát ra hào quang lộng lẫy chói mắt.

Ầm! Ầm! Ầm!

Ngựa đồng dưới thân bước đi từng bước như giẫm lên tâm khảm mọi người.

Thanh Yển Nguyệt Đao to lớn vung lên phát ra tiếng gào thét nặng nề.

Vù vù vù — —

Cuồng phong xé rách không khí, ma sát lên nền quảng trường phát ra âm thanh giòn vang.

Ầm! Lại là một tiếng vó ngựa thanh thúy, một quầng sáng màu vàng sậm lấy móng ngựa làm trung tâm khuếch tán ra bốn phương tám hướng như gợn sóng, trung tâm quảng trường lập tức bị nhuộm thành một màu ám kim trầm thấp hoa lệ.

Đây chính là một vòng tròn cực kì chỉnh tề, bốn phương tám hướng Đông Nam Tây Bắc đột nhiên mọc ra rất nhiều gai nhọn sắc bén.

Nhưng hiển nhiên lúc này mọi người xung quanh chẳng ai còn hơi sức đâu mà quan tâm mấy thứ đó, đây là một con quái vật cấp Lĩnh Chủ!

Quần chúng ăn dưa đang quan sát trên mấy cao ốc xung quanh vội vàng đóng chặt cửa sổ, thậm chí còn khép cả rèm lại, trốn ở giữa khe hở rèm cửa lén lút quan sát.

Có vài người nhát gan còn trực tiếp đứng dậy rời khỏi khu vực này.

- Tranh thủ thời gian khống chế thế cục, lập tức thông báo cho Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ trong thành Du Châu! Lập tức!

La Tiền vừa nhìn thấy quầng sáng cấp Lĩnh Chủ phát ra từ pho

tượng này thì mặt mày lập tức trắng bệch. Bây giờ điều duy nhất hắn suy nghĩ không phải là làm như thế nào để giảm bớt lực ảnh hưởng của chuyện này, mà là phải làm sao để bảo trụ vị trí của mình.

- Còn nữa, lập tức sơ tán tất cả mọi người xung quanh! Xếp khu vực này vào khu cảnh giới màu đỏ!

La Tiền chợt cảm thấy cực kì tức giận với quần chúng vây xem bốn phía. Ngươi nói xem tại sao người Hoa Hạ lại thích xem náo nhiệt như vậy chứ, tính mạng cũng sắp không còn nữa rồi.

Giữa quảng trường, chiến đấu đã bộc phát!

Sau khi tượng đồng Quan Công khôi phục liền vung vũ khí bức lui mấy ngự thú trước mặt, sau đó theo lỗ hổng này lao ra ngoài.

Gâu!

Có một con Hắc Ngục Khuyển ở gần tượng đồng Quan Công nhe răng trợn mắt, đột nhiên nhào ra!

Trực tiếp nhào lên mông ngựa dưới thân tượng đồng Quan Công, lợi trảo có thể bẻ vụn cả sắt thép chộp lên trên mông ngựa lại chỉ có thể để lại mấy vết mờ mờ.

Oanh! ! !

Yển Nguyệt Đao từ trên trời giáng xuống nện mạnh lên lưng Hắc Ngục Khuyển, phát ra tiếng trầm đục nặng nề. Phần lưng Hắc Ngục Khuyển gồ lên cao bị chiêu này trực tiếp đập gãy, xương cốt bị một kích bá đạo này đánh nát! Trông như thể cái bao tải hỏng bị ném trên đất, từ trong miệng mũi phun ra một số lượng lớn nội tạn vỡ nát.

Nhìn qua là biết đã không sống nổi.

Bị hình ảnh đó kích thích, một đám Hắc Ngục Khuyển trên quảng trường không ngừng sủa loạn vây quét tượng đồng Quan Công.

Lần này xem như chọc phải tổ ong vò vẽ. Tượng đồng Quan Công vốn chỉ muốn chạy trốn đột nhiên dừng bước, lạnh lùng liếc nhìn sau lưng, tay trái khẽ vuốt râu đồng,

- Giết!

Thanh Long Yển Nguyệt Đao kéo ra từng đoàn từng đoàn tàn ảnh giữa không trung.

Hoặc bổ hoặc quét, hoặc trảm hoặc vẩy.

Chiêu thức của tượng đồng Quan Công không tính quá mức tinh diệu, nhưng lại ẩn chứa những đường đao cơ bản, cộng thêm thần lực nổi danh của nó, trong nháy mắt giống như Võ Thánh hạ phàm bộc phát ra sức sát thương khủng bố.

- Dừng lại, nhanh bảo bọn chúng dừng lại.

La Tiền kinh sợ không thôi, nhìn từng con ngự thú giữa quảng trường bị quét bay ra ngoài, đáy lòng dường như nhỏ máu.

Dưới mệnh lệnh bắt buộc của ngự sử, tất cả Hắc Ngục Khuyển còn có thể hành động đều lui ra sau, nhưng chỉ còn không tới ba mươi con là có thể đứng.

Còn lại đều nằm trên đất, một số con vẫn có thể hít thở, xương đùi vặn vẹo một cách kỳ quái, gai xương trong thịt lồi ra. Còn có con thảm hại hơn, cơ bản hít vào thì nhiều mà thở ra không bao nhiêu.

Mặt đất dưới chân Cao Bằng chấn động ầm ầm, một cái nắp cống ở ven đường bị nâng lên, mặt đất dưới chân nổi lên cao, từng vết nứt thô to lan tràn khắp bốn phương tám hướng.

Lại thêm một cơn chấn động ầm vang, một cái gai nhọn màu tím sậm hình xoắn ốc từ khu vực trung tâm chọc thủng nắp cống chui ra.

Lôi văn rậm rạp từ trên gai nhọn hình xoắn ốc chui xuống dưới đất, chạy tán loạn khắp nơi, điện quang lấp lánh.

Im lặng hai giây, mặt đất dưới chân ầm ầm nổ tung, đất cát vỡ vụn bắn ra bốn phía, cũng may vừa rồi đã cho cảnh sát rút lui khỏi nơi này, ngoại trừ Cao Bằng ra thì cũng không có ai bị liên lụy.

Ở phía xa gần thành Du Châu, A Ban đột nhiên cảm thấy sau lưng có hơi ngứa. . . giống như bị muỗi đốt.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 289: Quan Công Vs Lôi Công

Mặt đất không bằng phẳng để lại một lỗ thủng lớn, bên ngoài hố cực kì dữ tợn, còn có một mùi hôi thối nhàn nhạt từ dưới đó chậm rãi dâng trào ra bên ngoài.

Lôi Công nâng theo cái vỏ khổng lồ trên lưng chậm chạp leo ra khỏi hố, từng luồng lôi quang dây dưa đan xen bên ngoài thân.

Bởi vì lúc này là ban ngày cho nên ở dưới ánh sáng mặt trời lôi quang có vẻ ảm đạm, xen lẫn với ánh mặt trời nên có chút không thể phân biệt rõ ràng.

Nhưng mà động tĩnh bên này đã làm kinh động tới cảnh sát đồn trú ở đây.

- Dừng lại!

- Người nào!

- Nhanh để ngự thú của ngươi dừng lại.

Có cảnh sát dẫn theo ngự thú, cầm súng trường trong tay nhanh chóng chạy đến.

- Cảnh quan, tôi là một công dân tuân theo luật pháp Liên minh, đừng nổ súng.

Cao Bằng giơ hai tay lên la lớn.

- Lại xảy ra chuyện gì nữa.

La Tiền nghe thấy động tĩnh phía sau, không nhịn được phải nhíu mày. Hắn bây giờ đã vì chuyện này mà bận tới sứt đầu mẻ trán, thực sự không rảnh để ý tới những người này, hơn nữa những chuyện này thật sự rất phiền, hắn rất muốn cho cảnh sát nhốt mấy người đang gây đó lại.

- Báo cáo La sở trưởng, ở phía ngoài có một người mang theo ngự thú muốn gặp ngài.

La Tiền cau mày, vào lúc này thì người nào muốn gặp hắn.

- Để hắn lại đây.

La Tiền đã quyết định. Nếu như người tới để đùa giỡn với hắn, thì hắn cũng không ngại để người này đi vào trong nhà lao bình tĩnh suy nghĩ mấy tháng.

Đợi cho đến khi Cao Bằng mang theo Lôi Công đi vào thì toàn bộ lực chú ý của La Tiền đều đặt trên người Lôi Công ở phía sau Cao Bằng. Con ngự thú này hắn có chút ấn tượng, hơn nữa cũng có cảm giác rất quen thuộc, dường như đã gặp qua ở đâu đó rồi.

- Chờ một chút, đây không phải. . .

La Tiền trợn to mắt. Hắn đột nhiên nghĩ đến thân phận con ngự thú này, trong đáy lòng tràn đầy vui mừng.

Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

- Ngài là?

La Tiền không thích xem tivi, bình thường công vụ bề bộn nên hắn không chú ý đến những tiết mục tranh tài này. Giống như việc có một số tiết mục tranh tài rất hot, nhưng mà không phải ai cũng sẽ biết mặt quán quân của tiết mục đó.

- Ngài xưng hô tôi là thị dân Cao tiên sinh là được rồi.

Cao Bằng khiêm tốn nói.

- Ồ, Cao tiên sinh.

Mặc dù biết đây là tên giả, nhưng mà La Tiền cũng không tính toán những thứ này.

- Cao tiên sinh, con quái vật này đang quấy phá ở nội thành, kính xin Cao tiên sinh vì người dân ở đây cùng với sự an ổn của thành Du Châu mà ra tay cứu viện.

- Đây là điều tất nhiên.

Cao Bằng gật đầu.

- Đây là chuyện mà một công dân của Liên minh nên làm.

- Lôi Công.

Cao Bằng quay đầu nhìn về phía Lôi Công.

Nghe thấy Cao Bằng gọi tên con quái vật này, La Tiền cũng xác nhận thân phận thật sự của nó. Nó đúng là ngự thú của vị đại nhân vật kia.

Đồng thời La Tiền cũng tò mò về thân phận của Cao Bằng.

Mặc dù La Tiền không chú ý tới mấy tiết mục này, nhưng cũng không có nghĩa là tất cả người trong sở cảnh sát đều không thích xem chúng. Có người nhận ra thân phận Cao Bằng, lặng lẽ đi lên trước ghé vào tai La Tiền nhỏ giọng giới thiệu thân phận Cao Bằng.

Khi nghe thấy bản thân Cao Bằng cũng là một Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ thì ánh mắt La Tiền sáng lên, nhưng khi nghe tới Cao Bằng là cháu trai ruột của vị đại nhân vật kia thì hai mắt hắn càng tỏa sáng rực rỡ.

Lúc này hắn tranh thủ thời gian nắm lấy hai tay Cao Bằng

- Cảm ơn Cao Bằng.

- Xin gọi tôi là Cao Tiên sinh.

Cao Bằng khoát tay, giống như cười mà không phải cười nói.

La Tiền hơi nghi hoặc một chút. Loại chuyện này nếu như truyền đi, lại trải qua dư luận tuyên truyền thì có ích rất lớn đối với thanh danh của Cao Bằng, không biết vì sao hắn lại không muốn bại lộ thân phận của mình.

- Thân phận của tôi bây giờ chính là một thị dân nhiệt tình, Cao tiên sinh. Thậm chí công lao bình định con quái vật cấp Lĩnh Chủ càn quấy này sẽ toàn bộ là của La sở trưởng ngài.

La Tiền cũng không vui vẻ, ngược lại có loại dự cảm xấu, càng như vậy thì hắn lại càng cảm thấy yêu cầu của Cao Bằng quá lớn.

Nhưng mà nghĩ đến hiện tại phải cần đến sự giúp đỡ của Cao Bằng, La Tiền cắn răng phất tay ý bảo những cảnh sát kia giải tán, hắn muốn nói chuyện riêng với Cao Bằng.

- Nếu như Cao tiên sinh có cần cái gì xin ngài cứ nói thẳng với tôi, La Tiền tôi có thể làm được thì tuyệt không mập mờ.

- Ngài muốn danh, tôi muốn lợi. Công lao thì tôi sẽ không lấy chút xíu nào, nhưng chiến lợi phẩm thuộc về tôi, tôi sẽ mang nó đi. Tôi chỉ hi vọng tới lúc đó, tôi và La sở trưởng sẽ không phát sinh điều gì không thoải mái.

Cao Bằng khiêm tốn nói.

La Tiền cảm thấy có chút khó khăn. Nhưng bây giờ hắn không cầu công lao chỉ cầu không thất bại, lúc này mới gật đầu.

- Được, không biết Cao tiên sinh có cần trợ giúp của những

người bên ngoài hay không?

- Tạm thời bây giờ không cần, nếu có cần thì tôi sẽ không khách khí với La cục trưởng ngài đâu.

Cao Bằng biết một trong những nhược điểm của tượng đồng Quan Công là hệ Lôi, nhưng lời này khó mà nói ra ngoài miệng được.

Sau khi đánh lui kẻ thù, tượng đồng Quan Công dường như không muốn chờ đợi lâu, quay người rời đi.

Bỗng nhiên sau lưng truyền đến tiếng sấm đùng đùng, một tia chớp vạch phá không khí lưu lại một tàn ảnh thật lâu không tiêu tán.

Lôi quang nổ tung tại bên chân Quan Công, gạch đá bị đánh nổ thành một cái động lớn.

Bước chân tượng đồng Quan Công hơi dừng lại, chậm rãi xoay người, bình tĩnh nhìn Lôi Công.

Nó… không định đi nữa.

Tượng đất cũng có ba phần tức giận, huống chi là một con quái vật.

Lôi kéo Thanh Long Yển Nguyệt Đao trên mặt đất, gạch đá nứt ra tạo thành một cái khe thật dài, nơi thanh đao ma sát với gạch đá bắn ra từng tia lửa kịch liệt.

Tốc độ ngựa đồng dưới thân càng lúc càng nhanh, cuối cùng giống như hóa thành một cơn lốc phóng tới Lôi Công.

Tiếng gió như đang gào thét, tốc độ gạch đá nứt ra càng nhanh hơn nữa!

Lôi Công duỗi ra hai cái móng vuốt tinh tế thon dài, nâng cao

khỏi mặt đất, Cao Bằng đột nhiên nghĩ tới cột thu lôi.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai luồng sấm sét ngưng tụ trong cái móng vuốt thon dài kia. Lôi quang ngưng tụ ở bên trong, giống như bên trong ống thủy tinh trong suốt có chứa sấm sét dày đặc.

Không khí đều bị dẫn động, từng mảnh từng mảnh hồ quang điện nhỏ bé chiếm giữ ở bên ngoài móng vuốt từ từ đi xuống, giống như một chùm sáng đánh thẳng vào thân thể.

Lôi Đình bất chấp mọi thứ bay tới, nổi giận bùng nổ ra tốc độ khủng khiếp, giống như hai con mãng xà men theo nền đất phi thẳng về phía Quan Công.

Ngay lúc sắp đánh trúng vào Quan Công, tọa kỵ dưới thân Quan Công tung người nhảy lên, lăng không vọt lên hơn mười mét, nhìn từ phía dưới lên chỉ thấy một đoàn bóng đen khổng lồ.

Lôi xà dán vào đất lẩn trốn tựa như bị một đoạn sắt vụn hấp dẫn, phát sinh một tiếng rít rồi phóng thẳng lên bầu trời, trong nháy mắt quấn quanh ở trên đùi ngựa.

Lôi đình nổ nát vụn.

Lôi xà tráng kiện hóa thành từng cái dây thừng lôi, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ tượng đồng Quan Công.

Sau đó biến thành một cái lưới lớn trói chặt Quan Công ở bên trong, kéo mạnh xuống dưới một cái.

Quan Công vừa mới nhảy lên được một nửa thì bị kéo mạnh xuống!

Hung hăng nện xuống quảng trường, phát ra một tiếng va chạm kịch liệt.

Quan Công bị kéo ngã lăn trên mặt đất, cuốn lên bụi mù cuồn

cuộn, chật vật không tả nổi.

Hồ quang điện cuồng bạo được tăng thêm sức mạnh, lôi quang lóng lánh không ngừng bộc phát từ hư không xung quanh Lôi Công, hóa thành tầng tầng lớp lớp thiên la địa võng che phủ Quan Công.

Dù Quan Công có được sức mạnh to lớn, nhưng vào lúc này lại giống như cá voi mắc cạn, trên cơ bản không có năng lực gây nên sóng gió gì được nữa.

Phí sức nâng lên cánh tay, Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay Quan Công nặng nề giơ lên. Nhưng mới giơ lên một nửa, cánh tay lại đột nhiên vặn vẹo thành một bộ dáng quỷ dị, hung hăng đập xuống mặt đất.

- Đại cục đã định.

Cao Bằng tán thưởng không thôi, cái thuộc tính khắc chế này thật là hung mãnh.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 290: Trấn Áp

Đồng có tính dẫn điện rất mạnh, lôi điện gần như hoàn toàn xuyên thấu toàn thân tượng đồng, điều này làm cho tượng đồng khó có thể động đậy.

Lực lượng lôi đình mãnh liệt phảng phất hóa thành gông xiềng gắt gao khóa trụ tượng đồng Quan Công, ép chặt nó vào mặt đất, lôi đình to lớn hóa thành xiềng xích vây khốn tất cả xương cốt tứ chi tượng đồng Quan Công.

La Tiền đã chuẩn bị tốt các biện pháp dự phòng cơ bản khác, còn chưa kịp thi triển thì chiến đấu đã triệt để chấm dứt.

Hắn kinh ngạc nhìn qua Cao Bằng đang đứng phía sau Lôi Công, La Tiền há to miệng, nghĩ muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói ra khỏi miệng.

Bởi vì dường như nhìn qua chuyện này có vẻ rất dễ dàng. . .

Giống như cái tượng Quan Công này trong nháy mắt đã bị chế phục.

Nhưng mà đáy lòng La Tiền vẫn hiểu rõ. Không phải là do tượng đồng Quan Công này quá yếu, mà là Lôi Công quá mạnh mẽ.

Không hổ là Ngự thú của vị đại nhân kia, tượng đồng Quan Công mới vừa rồi còn như Quan Thánh Đế Quân tái thế vậy mà trong chớp mắt đã bị hàng phục.

【Tên quái vật 】: Hoạt Hóa Tượng Đồng (Quan Công)

【Trạng thái quái vật 】: Thương thế nhẹ (tê liệt)

- Sở trưởng, có phải tượng đồng kia vừa rồi chiến đấu với người của chúng ta đã tiêu hao quá nhiều năng lượng, bây giờ ở trong cơ thể đã không còn năng lượng nữa?

Một người thuộc hạ có quan hệ gần với La Tiền lặng lẽ nói thầm bên tai hắn.

La Tiền quét mắt liếc hắn một cái, giống như cười mà không phải cười:

- Như vậy ta đi mời Cao tiên sinh để Ngự Thú dừng lại, sau đó phái ngươi đến thử xem như thế nào?

Người kia xấu hổ cười cười. Bản thân có bao nhiêu cân lượng hắn vẫn còn rõ ràng, hậm hực lui ra không hề nói thêm gì nữa.

Cao Bằng có thính lực không phải người thường có thể so sánh được, cho dù lúc La Tiền nói chuyện đứng cách hắn chừng hơn mười mét, nhưng hắn vẫn nghe thấy rất rõ ràng.

Không nhịn được cẩn thận liếc nhìn La Tiền một cái. Đây là một người thông minh, nếu như hắn muốn chơi trò qua cầu rút ván, Cao Bằng sẽ không để ý đùa bỡn một chút thủ đoạn.

Chỉ cần Lôi Công dừng phóng thích lôi đình lại, tượng đồng Quan Công hiện tại giống như cá ướp muối nằm trên mặt đất trong chớp mắt sẽ lập tức vùng lên, trở nên dồi dào sinh khí.

Lực phòng ngự của tượng đồng này khiến cho Cao Bằng thầm khen ngợi không thôi, bị lôi đình công kích lâu như vậy cũng chỉ tạo thành thương thế nhẹ đối với nó, đây còn là dưới tình huống thuộc tính khắc chế. Lực phòng ngự của Hoạt Hóa Tượng Đồng này xác thực vượt quá mức bình thường.

Đổi thành lại thành công kích vật lý, Hoạt Hóa Tượng Đồng này e rằng càng chống chịu tốt hơn.

Nhưng mà lực phòng ngự cao cũng không phải là không có tai hại, ví dụ như hiện tại công kích Hệ Lôi rất đơn giản đã làm tan rã sức chiến đấu của nó. Nếu như đổi thành Hệ Nê hoặc công kích mang theo ô uế chi lực, e rằng sẽ phải chịu thương tổn càng lớn hơn.

Một con quái vật cấp Lĩnh Chủ có nhược điểm rõ ràng như vậy, Cao Bằng không quá để vào mắt.

Muốn bồi dưỡng Lĩnh Chủ đến Vương cấp cần hao phí quá nhiều thời gian. Nếu như trên thế giới không chỉ có một pho tượng hoạt hóa này, Cao Bằng còn có lựa chọn tốt hơn.

Muốn đưa cái tượng đồng này về Nam Thiên cũng là một chuyện khá phiền toái, nhất định phải không ngừng gia trì lôi đình trấn áp, bằng không tượng đồng sẽ lập tức khôi phục lại hành động.

Dưới tình huống này thì không thể nào đặt trên xe tải bình thường, không nói chiếc xe đó có thể thừa nhận lôi điện hay không, người điều khiển sợ rằng sẽ không thể chịu được.

Cuối cùng bên phía Nam Thiên khẩn cấp điều tới một chiếc xe tải lớn được nâng cấp đặc biệt, thùng xe được chế tạo bằng tài liệu cách điện, bên trong được lót bằng một loại vỏ cây thực vật đặc thù. Loại vỏ cây này cực kỳ cứng cỏi hơn nữa rất giàu tính co dãn, quan trọng nhất là nó có được sức miễn dịch rất lớn với lôi điện.

Tượng đồng Quan Công bị mang vào thùng xe, Lôi Công im lặng ghé vào sau lưng nó, lực lượng lôi đình liên tục không ngừng áp chế tượng đồng Quan Công.

Một giờ sau đã thành công đi đến gần tập đoàn Nam Thiên, Lôi Công im lặng nằm trên sàn xe phía sau, lớp vỏ lưng màu ám tử có chút trắng nhợt, tia điện từ bên trong vỏ lưng đi tới móng vuốt

nhẹ nhàng phóng trên mặt đất.

Cao Bằng nhìn thấy một màn này, Lôi Công chắc hẳn đang hơi mệt.

Rốt cuộc đây là một con quái vật cấp Lĩnh Chủ, Lôi Công muốn trấn áp nó cũng phải hao phí lực lượng không nhỏ.

Trở lại tập đoàn Nam Thiên, xe tải lớn đi theo cửa hông tiến vào, tượng đồng Quan Công ở sàn xe phía sau vẫn một mực giãy dụa đột nhiên an tĩnh lại.

Cuối cùng xe tải vận chuyển tượng đồng đến bên cạnh hồ thì dừng lại, người lái xe tải hiếu kỳ đưa mắt nhìn về phía tượng đồng ở sau lưng, sau đó giẫm mạnh chân ga rời đi.

Đến đây, Lôi Công rốt cục có thể triệt tiêu lực lượng lôi đình.

Quan Công cảm nhận được lực lượng lôi đình một mực trói buộc rốt cục tiêu tán, có chút chần chờ đứng lên khỏi mặt đất. Hai chân Quan Công dường như bị nhựa cao su dính chặt trên lưng ngựa, tựa như nhân mã.

Đại Quan Đao trong tay huy vũ, múa đến uy thế hừng hực. Sau một lát khi lấy lại dũng khí, tượng đồng Quan Công quét mắt nhìn Lôi Công một chút, đồng tử bằng đồng híp lại thành một khe nhỏ, sau đó quay người đột nhiên bổ về phía Cao Bằng!

Cao Bằng nâng tay trái lên, chuẩn xác chính diện đỡ nhát đao này.

Lòng bàn chân trầm xuống, mắt cá chân lún vào trong đất bùn, nhưng mà một đao này cũng bị Cao Bằng tiếp được.

Lông mày nhíu lại, Cao Bằng dùng lực đẩy về phía trước, tượng đồng Quan Công bị cự lực của Cao Bằng đẩy cho liên tiếp lui về phía sau.

Quan Công còn muốn động thủ, bỗng nhiên một tiếng nộ hống chấn thiên thổi tan biển mây trên đỉnh đầu vang lên.

Tầng mây chồng chất trên không trung bị chấn tan thành từng mảnh phiêu tán theo gió.

Sóng âm cuồn cuộn trùng điệp bay về phương xa, quanh quẩn khắp núi rừng.

Tượng đồng Quan Công vừa giơ đại đao lên thì đột nhiên mềm nhũn, da đồng bên ngoài thân thể lay động kịch liệt. Lúc này nó đột nhiên cảm thấy toàn thân mềm yếu vô lực, tựa như bị người ta lột da.

Phía trước biệt thự có nước, phía sau dựa núi. Núi lớn sau lưng đột nhiên toát ra một khuôn mặt, nhìn chằm chằm vào tượng đồng Quan Công phía dưới.

Mặt đất dưới chân Quan Công đột nhiên nứt ra một cái khe, tượng đồng Quan Công không tránh né kịp bị rơi vào bên trong, sau đó khe nứt nhanh chóng khép lại.

Sau đó từng tầng vòng đất cuồn cuộn nổi lên, tựa như đang quấn một viên thịt nhỏ.

Bên ngoài viên cầu đất lộ ra từng khe nứt dữ tợn, khe nứt hướng bốn phía điên cuồng khuếch tán, nhưng mà rất nhanh đã có càng nhiều thổ nhưỡng điên cuồng lấp đầy khe nứt.

Cuối cùng hóa thành một trái bóng đất khổng lồ có đường kính chừng năm mươi mét.

Quả bóng đất vừa mới tạo thành một mực lăn về phía ngọn núi, cuối cùng lăn tới dưới mông A Ban. A Ban uốn éo người rồi đặt mông ngồi xuống.

Tựa như gà mái ấp trứng trong các gia đình ở nông thôn.

. . .

Cuối cùng những tin tức về chuyện này được Liên minh chính phủ và tập đoàn Nam Thiên cố ý thao túng khống chế lại.

Loại tin tức mặt trái này Liên minh chính phủ tất nhiên không hy vọng truyền ra ngoài, mà đã đạt được một đầu quái vật cấp Lĩnh Chủ nên tập đoàn Nam Thiên cũng hy vọng có thể âm thầm phát tài.

Dù sao tin tức về hai con Ngự Thú Vương cấp trước đó còn chưa lắng xuống, cái gì cũng phải có mức độ, quá mức độ này thì không quá tốt.

Sau khi cố ý sưu tập tài liệu, Cao Bằng phát hiện không chỉ thành Du Châu, trong phạm vi toàn thế giới cũng có không ít nơi đã sản sinh ra pho tượng hoạt hóa. Căn cứ vào chất liệu khác nhau, pho tượng hoạt hóa sinh ra cũng có những năng lực và đặc tính khác biệt.

Mà Hoan Sơn Đại Phật Cao Bằng vẫn lo lắng tạm thời chưa phát sinh dị biến. Hoan Sơn Đại Phật ở ngay tại Ba Thục, tương đối gần căn cứ thành phố Thục Châu và căn cứ thành phố Du Châu.

Hoan Sơn Đại Phật tuy rằng không phải là tượng phật lớn nhất ở khu Hoa Hạ, nhưng vẫn tiến vào năm vị trí đầu. Quan trọng nhất chính là Hoan Sơn Đại Phật có nội tình lịch sử mà mấy tôn tượng phật khổng lồ khác không có.

Từ khi triều Đường thành lập đã khởi công xây dựng, trải qua ngàn năm mưa gió, có vô số tín đồ, du khách đến đây tế bái.

Căn cứ vào kết quả điều tra, Hoan Sơn Đại Phật tọa trấn nơi ba dòng sông hội tụ, dưới chân chính là Mân Giang, Thanh Y giang, Đại Độ Giang ba con sông lớn.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 291: Tượng Đồng

Tương truyền trước khi xây dựng Hoan Sơn Đại Phật, vùng này quanh năm bạo phát lũ lụt, nguy hại dân chúng một phương. Sau khi đại phật được đúc tạo, chuyện lũ lụt đột nhiên giảm bớt rất nhiều.

- Cao thiếu, đây là hình chụp từ những người ở khu vực gần Hoan Sơn Đại Phật.

Hoàng Á đưa cho Cao Bằng một tấm hình. Trên tấm hình, Hoan Sơn Đại Phật lộ ra vẻ mặt nhân từ, quan sát sông lớn vạn trượng. Ở dưới chân nó, ba con sông lớn vốn phải mãnh liệt lại trơn nhẵn như gương, chim tước không tiếng. . .

Cao Bằng nhíu mày. Cho dù hắn nhìn Hoan Sơn Đại Phật trong ảnh thế nào cũng không thấy được thuộc tính của nó, cho nên tòa Đại Phật này chỉ là một pho tượng đá bình thường mà thôi.

Sau tai biến các dãy núi sông lớn đều xảy ra biến dị, vô luận là Trường Giang, Hoàng Hà hay các dãy núi cao trùng điệp đều có thay đổi không nhỏ. Nói chung là sông ngòi trở nên càng rộng và mãnh liệt, còn các dãy núi thì càng cao lớn và hiểm trở hơn.

Cao Bằng từng nghe nói qua về Mân Giang và Đại Độ Giang, cả hai đều không phải là sông nhỏ dịu dàng ngoan ngoãn gì, cái sau còn dữ dội hơn cái trước.

Sau tai biến, sóng lớn mãnh liệt, nước sông chảy xiết.

Trước mắt, ba con sông trong bức ảnh này dường như đã biến thành những đứa trẻ ngoan ngoãn, khiến cho Cao Bằng cảm thấy thật sự không thể tin nổi.

Nhận lấy ảnh chụp, Cao Bằng tiếp tục xem các tài liệu khác.

Hoan Sơn Đại Phật mới chỉ có dấu hiệu biến dị, vẫn chưa thức tỉnh.

Mà một chuyện lớn khác đang nhanh chóng lan truyền khắp ngũ hồ tứ hải, truyền khắp toàn bộ khu Hoa Hạ.

Chuyện xảy ra ở khu căn cứ thành phố Vân Thành Tịnh Châu. Khu căn cứ Vân Thành nằm ở phía bắc Tấn Dương, là một khu căn cứ nhỏ ở khu Hoa Hạ.

Nhưng ở mấy chục dặm về phía tây ngoài Vân Thành, còn có một chỗ khá nổi tiếng có tên là Vân Cương Thạch Quật.

Vân Cương Thạch Quật còn nổi tiếng là một nơi có nhiều tượng phật nhất trên thế giới.

Có năm mươi ba phật động, năm vạn mốt tượng Phật.

Trong vòng một đêm, vạn phật sống lại.

Kim quang chiếu rọi khắp trăm dặm, phật âm phạm phạm, tiếng niệm kinh vang vọng khắp đất trời.

Trước mắt không biết được tình hình cụ thể ở bên trong Vân Cương Thạch Quật, nhưng dị tượng ở nơi này đã kinh động đến toàn bộ khu Hoa Hạ.

Cao Bằng nhận được một tin tức nội bộ, nghe nói tổng bộ Liên minh chính phủ khu Hoa Hạ đã phái người đến Vân Cương Thạch Quật, chuẩn bị tiếp xúc với tồn tại bên trong.

Mà các địa khu lớn xung quanh trên cơ bản đều không rảnh để ý đến đại sự phát sinh ở khu Hoa Hạ, bởi vì không chỉ khu Hoa Hạ mới phát sinh biến dị, nó xảy ra ở trên toàn thế giới.

Khu Hoa Hạ có lịch sử lâu đời, nhưng trên toàn thế giới cũng

có không ít địa khu lớn cũng có nội tình lịch sử thâm hậu như vậy.

Vô luận là khu La Mã hay là khu Hy Lạp, khu Ai Cập, đều xảy ra các sự kiện lớn.

- Lực khống chế và uy tín của Liên minh chính phủ đang dần dần giảm xuống.

Cao Bằng thấy rất rõ. Sau khi tai biến xảy ra, các quốc gia đã xây dựng Liên minh chính phủ thế giới, nó đã cống hiến rất lớn cho việc kéo dài sự sống của nhân loại.

Nhưng mà tốc độ tiến hóa của thế giới diễn ra thực sự quá nhanh.

Nhân loại đã bị đẩy từ đỉnh cao nhất của chuỗi sinh vật xuống dưới. Thời gian dần trôi qua, tình hình của nhân loại lại càng thêm nghiêm trọng. Một bát mực nước có màu đen, nhưng khi rót nó vào trong hồ, sẽ bị pha loãng đến mức không còn lại gì nữa.

Nếu thế giới cứ tiếp tục tiến hoá điên cuồng như vậy, thực sự Cao Bằng không thể tưởng tượng nổi tương lai nó sẽ biến hoá thành dạng gì.

- Đúng là điên… Vì sao những pho tượng này lại sống lại.

Cao Bằng xoa xoa huyệt thái dương.

Nhưng mà chuyện đã xảy ra rồi, có ca thán thế nào cũng vô dụng.

Điều duy nhất Cao Bằng có thể làm là tiếp nhận sự thật, sau đó là khiến cho mình trở nên mạnh mẽ hơn nữa.

Chỉ cần đi thẳng đến đỉnh tiến hoá của toàn thế giới, lúc đó dù thế giới có trở nên tàn khốc cỡ nào, hắn cũng có thể để cho mình và những người mình muốn bảo vệ thoải mái sống sót.

- Vậy thì tới đi, để ta xem thử là các ngươi biến dị nhanh, hay ngự thú của ta tiến hoá nhanh hơn…

Cao Bằng tự lẩm bẩm.

Cao Bằng chưa từng làm thí nghiệm với quái vật cấp Lĩnh Chủ, tượng đồng Quan Công là đối tượng thí nghiệm đầu tiên của hắn.

Thoạt nhìn bề ngoài thì tượng đồng Quan Công thực sự rất bất phàm, nhưng mà tính công kích lại không mạnh.

Đúng vậy, tính công kích không mạnh.

Trừ khi bị công kích, nếu không thì tượng đồng Quan Công sẽ không chủ động tấn công các sinh vật khác, xem như tương đối có phật tính. Chuyện này khiến cho Cao Bằng khá hứng thú đối với nó.

Cao Bằng đã từng điều tra qua, chỉ biết được tượng đồng Quan Công này giết người trên phố thương mại Kim Cương Kiều, sau đó chạy án, cuối cùng bị sở công an phát hiện trên quảng trường Từ Khí Chuỷ.

Đây là tin tức mà Cao Bằng thu được, La Tiền cũng thương lượng qua với hắn:

- Tính tình của con quái vật này hung mãnh, tính công kích mạnh, lại còn là một con quái vật cấp Lĩnh Chủ. Nếu chỗ của cậu không thể quản được thì cứ giao cho sở cảnh sát chúng tôi.

- Cám ơn ý tốt của ngài.

Cao Bằng dập máy, quay sang nhìn căn nhà đá được xây dựng riêng cho tượng đồng Quan Công.

Căn nhà đá này được xây dựng cách chỗ A Ban không xa nên không cần mời bảo vệ tới, A Ban ngày nào cũng rảnh rỗi nhàm

chán, cũng đang muốn tìm bạn chơi, thứ này coi như đồ chơi mà chủ nhân cho nó.

Trong nhà đá, dường như đã nhận mệnh, tượng đồng Quan Công đứng bất động tại chỗ, không nhúc nhích.

【Tên quái vật 】: Hoạt Hoá Tượng Đồng (Quan Công)

【Trạng thái quái vật 】: Khoẻ mạnh (yên tĩnh)

【Sở thích quái vật 】: 1. Đứng tại chỗ ngụy trang thành pho tượng, 2. Chém đầu kẻ ác.

Một pho tượng đồng sống lại thích đứng im một chỗ ngụy trang làm pho tượng, Cao Bằng cảm thấy sở thích này cũng không có vấn đề gì.

Hắn đi vào trong nhà đá, đứng dưới chân tượng đồng rồi ngước cổ lên nhìn nó.

Tượng đồng hoạt hóa ngoảnh mặt làm ngơ, cổ giương lên cao, vẻ mặt kiêu căng, trên tay xách Yển Nguyệt Đao. Tuấn mã bên dưới người giơ hai chân trước lên không, ngửa mặt lên trời hí dài.

- Ngươi có nghe hiểu ta nói gì không?

Cao Bằng hỏi tượng đồng.

- …

Cao Bằng lắc đầu, gia hỏa này... Rõ ràng chỉ là một pho tượng đồng được tạo hình Quan Công mà thôi, vậy mà nó cũng học được bảy tám phần kiêu ngạo của vị tồn tại trong lịch sử kia.

- Nếu ngươi thích làm tượng đồng như thế, vậy thì ta sẽ không quấy rầy ngươi.

Cao Bằng quay người rời đi.

Ngày thứ hai, hắn phái người đưa tới mấy chục con gà, còn xây một loạt máng và ổ gà trong nhà đá.

Tượng đồng vẫn duy trì cùng một tư thế không thay đổi.

Nhưng chỉ sau một ngày, dưới mặt đất trong nhà đá đã chồng chất không ít cứt gà.

Ba ngày sau, có thể nói mùi hương trong nhà đá rất nồng, thậm chí còn có cứt gà dính cả lên mu bàn chân bức tượng.

Một tuần sau, cứt gà gần như phủ kín một tầng dưới đất, mu bàn chân, gót chân của tượng đồng đều dính không ít phân.

Một tuần sau Cao Bằng mới tới, gà trong nhà đá chưa con nào chết.

Tượng đồng vẫn giữ nguyên tư thế cũ, không nhúc nhích.

- Được rồi, mình so kiên nhẫn với một bức tượng [image]đồng làm gì chứ!

Hắn cũng im lặng, sau đó lập tức sai người ôm hết gà đi, dọn dẹp sạch sẽ nhà đá.

Sau đó, hắn chuyển một bộ dụng cụ thí nghiệm từ trong phòng thí nghiệm tới, dứt khoát ăn ở ngay tại chỗ này mỗi ngày.

Đương nhiên A Ban rất vui, giơ đủ ba mươi sáu cái vuốt tán thành!

- Thứ dơ bẩn nhất vậy mà lại không phải là máu chó đen, kinh nguyệt…

Cao Bằng nhíu chặt lông mày. Trải qua thí nghiệm trong mấy ngày nay, hắn đã thu thập được không ít số liệu liên quan đến tượng đồng.

Bao gồm cả độ cứng rắn, lực phòng ngự, tính kháng các loại nguyên tố, cùng với ô uế chi lực như trong giới thiệu ở phần nhược điểm.

Hắn phát hiện ra, chỉ cần là pho tượng hoạt hoá thì đều sẽ có chung một nhược điểm, đó là ô uế chi lực.

Nếu hắn có thể thí nghiệm ra được rốt cuộc ô uế chi lực là thứ gì, coi như tương đương với việc đã nắm giữ được con át chủ bài để đối phó với quái vật dạng này.

(PS: Nghiêm túc nhấn mạnh: Thế giới trong tiểu thuyết này là thế giới song song, quỹ tích phát triển của Hoa Hạ từ thế kỷ XX đến nay hoàn toàn khác với địa cầu, các bậc tiền bối vĩ đại như Thái Tổ sẽ không xuất hiện.)

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 292: Tượng Phật Vân Cương

Có lẽ ô uế chi lực này không phải là vật mà thế tục bình thường có thể nhìn thấy, mà nó là một loại lực lượng mới được sinh ra sau tai biến.

Cao Bằng thu dọn đồ đạc thí nghiệm trong tay, nói với A Ban:

- A Ban, ta để tượng đồng ở lại đây, lúc nào rảnh rỗi ngươi hãy tán gẫu với nó một chút.

A Ban liên tục gật đầu, chăm chú nhìn theo bóng lưng Cao Bằng rời đi.

Đâm đâm…

Chờ Cao Bằng đi xa rồi, A Ban mới lén lút đâm thử tượng đồng.

Giống như một đứa trẻ con, càng lúc A Ban càng đâm mạnh hơn. Thứ đồ chơi này chịu chơi rất tốt, khác với những thứ đồ chơi khác, có chơi thế nào nó cũng sẽ không hỏng.

Dù tính tình của tượng đồng Quan Công có tốt đi nữa, dù là ai bị người ta đâm như thế... Đều muốn xem thử kẻ đang đâm mình là ai.

Yên lặng so sánh thể tích của mình và con quái vật to như ngọn núi ở trước mặt, Quan Công trợn mắt nhìn A Ban.

Ngươi không nên quá phận!

A Ban vẫn không tự biết, cái vuốt giống như một tòa nhà chọc trời nhẹ nhàng ấn xuống một cái, trực tiếp ấn cho tượng đồng ngập sâu vào trong lòng đất.

- Này, ta hỏi ngươi, ngươi đã từng nghe đến ta chưa?

Đột nhiên A Ban hào hứng hỏi tượng đồng.

Quái vật cùng giống loài có thể giao tiếp với nhau, ví dụ như giữa các quái vật loại chim trên cơ bản đều có thể giao tiếp với nhau, giữa các quái vật tẩu thú cũng có thể tiến hành giao lưu.

Dù A Ban là nhện, nhưng nó đã hấp thụ toàn bộ tinh hoa của một con Sơn Linh Vương, vì thế cũng có khả năng nói chuyện với quái vật loại nham thạch.

Nhưng mà tượng đồng Quan Công vẫn không chịu giao lưu với A Ban.

- Ta cảm thấy chắc chắn là ngươi đã từng nghe nói về ta. Gần đây đám nhân loại ngu xuẩn ngoài kia đều đang khen ta, khen ta là ngự thú lợi hại nhất. Ta cũng cảm thấy như vậy!

Rốt cuộc A Ban cũng tìm được một kẻ chịu nghe mình nói chuyện, nó tràn đầy phấn khởi nằm ở bên cạnh nói chuyện với tượng đồng Quan Công.

Nhưng trên cơ bản chỉ có một mình A Ban nói, tượng đồng Quan Công không đáp lại nửa lời.

- Tiểu đồng nhân, ngươi có biết hay không, ta cảm thấy đó là thời khắc mình đẹp trai nhất.

A Ban gõ đầu tượng đồng Quan Công, kiêu ngạo nói.

Tượng đồng Quan Công:

- …

- Ài, ngươi biết không? Ta cảm thấy thứ ăn ngon nhất vẫn là cái bánh mỳ trùng mà trước kia ở thành phố Trường An Cao Bằng từng mua cho ta, tiếc là sau này ta chưa từng được ăn bánh mỳ trùng ngon như vậy nữa.

Giọng nói của A Ban có vài phần tiếc nuối.

- Ngươi đã từng ăn bánh mỳ trùng chưa? À, ta quên mất ngươi là một tượng đồng, vậy chắc hẳn ngươi chưa từng ăn thứ gì? Thật đáng thương, ngươi chưa từng được biết cái cảm giác ăn một thứ gì đó.

Tượng đồng Quan Công:

- …

- Ngươi đã từng nghe nói đến thành phố Trường An chưa? Chắc hẳn ngươi chưa từng tới nơi đó rồi, đó là một khu căn cứ lớn như thành phố Du Châu vậy.

A Ban nói một mình, càng nói càng hăng hái.

Cuối cùng, Quan Công không nhịn nổi nữa:

- Làm phiền ngươi ngậm miệng lại.

A Ban kinh ngạc nhìn Quan Công:

- Ồ, ngươi lại biết nói chuyện sao?

Buổi tối, Cao Bằng đang xem tài liệu về những quái vật mới phát hiện ở các khu khác, đột nhiên trong đầu vang lên giọng nói của A Ban:

- Cao Bằng, cái tượng đồng kia chịu chiêu rồi.

- Ngươi làm thế nào vậy?

Cao Bằng rất kinh dị. Việc hắn làm suốt một tuần cũng không được, thế mà A Ban chỉ mất một ngày đã thành công.

- Thì nói chuyện phiếm với nó thôi.

A Ban rất vui vẻ nói:

- Khẳng định là nó muốn làm bạn với ta.

- Được, vậy ngươi hỏi rõ xem tại sao ngày đó nó lại muốn giết người? Còn nữa, tại sao sau khi giết người rồi lại còn chạy trốn?

- Nó nói đêm hôm đó nó nhìn thấy mấy tên du côn lưu manh đang trêu chọc con gái nhà lành, sau đó nó liền giết đám lưu manh đó.

Thì ra là vậy, Cao Bằng âm thầm gật đầu:

- Vậy vì sao sau khi giết người nó lại không chạy ra khỏi thành Du Châu, mà lại chạy tới quảng trường Từ Khí Chủy. Chẳng lẽ nó còn có bí mật gì không thể nói cho ai biết sao?

A Ban im lặng một lát, sau đó trong đầu Cao Bằng vang lên giọng nói của A Ban:

- Nó nói là nó cũng muốn rời khỏi thành Du Châu, sau đó vẫn đi theo hướng tây để rời khỏi thành, nhưng cuối cùng lại lạc đường… Bèn đi tìm một quảng trường nghỉ ngơi rồi đến đêm lại tiếp tục lên đường.

Mới đầu Cao Bằng có rất nhiều suy đoán, ví dụ như nó muốn tiếp tục ngụy trang ở bên trong thành phố, muốn tìm tế phẩm gì đó, hoặc là tìm nơi phong thuỷ bảo địa hấp thụ nguyên tố để tiến hoá, kết quả là hắn suy nghĩ nhiều…

Ngươi mẹ nó, thì ra là do ngươi lạc đường trong thành Du Châu.

Quả nhiên, trừ đi cái vẻ bề ngoài cao lãnh của những quái vật này, trên thực tế bản chất của tất cả quái vật đều là ngu ngốc?

Chuyện liên quan đến Vân Cương Thạch Quật đã truyền khắp khu Hoa Hạ thông qua các truyền hình và internet.

Đối với việc này, Liên minh chính phủ khu Hoa Hạ giải quyết rất nhanh, chí ít cũng không giấu diếm.

Dù sao, chuyện ở Vân Cương Thạch Quật đã khiến cho rất nhiều dân chúng khu Hoa Hạ sinh ra cảm giác sầu lo, khủng hoảng.

Trong bản tin, có hình ảnh do phóng viên chụp lại.

Trong tấm hình, vách tường ban đầu của Vân Cương Thạch Quật vốn có màu xám phổ thông bây giờ đang toả sáng lung linh, giống như khảm một tầng lưu ly màu vàng, có động quật, còn có bàn thờ Phật. Một số tượng Phật đá nhỏ chỉ cao bằng nửa người thò đầu ra khỏi vách tường hiếu kỳ nhìn chăm chú vào phóng viên, còn có vài tượng Phật đá có vẻ thẹn thùng, ngượng ngùng trốn vào trong hang đá.

Thoạt nhìn giống như một chủng quần quái vật kiểu mới, một chủng quần được tạo thành từ tượng phật bằng đá. Những tượng phật nhỏ tựa như những đứa trẻ, tràn ngập tò mò với những chuyện mới mẻ. Còn những tượng phật lớn hơn một chút, cao bằng người, thậm chí có cái còn cao hơn thì có vẻ càng thêm thành thục.

Một vài pho tượng phật an tĩnh khoanh chân ngồi trong hang đá niệm đọc kinh văn, làm như không nhìn thấy các phóng viên kia.

Trước tivi, khán giả trầm trồ không ngớt, đây chính là một thế giới nhỏ hoàn chỉnh.

- Không ngờ những tượng phật này thật sự sống lại, quá thần kỳ. Bảy năm trước tôi cũng từng đi qua Vân Cương Thạch Quật một lần, khi đó tượng phật bên trong chỉ là những bức tượng đá bình thường mà thôi.

- Phải chăng sẽ có một ngày nào đó nhân loại chúng ta sẽ diệt vong? Thế giới này đã tràn đầy ác ý với nhân loại rồi…

Trước tivi, tiếng kinh hô và tiếng thảo luận liên tiếp vang lên.

Cũng có người hai mắt sáng rực:

- Nhìn qua thì biết những tượng phật này cũng không hề đơn giản, không biết có thể mua được vài đầu tượng đá về bồi dưỡng làm ngự thú hay không.

- Liên minh chính phủ đang tiến hành nói chuyện với tộc đàn tượng phật bên trong Vân Cương Thạch Quật. Sau một hồi giao lưu hữu hảo, hiện giờ đã đạt thành hiệp nghị với Liên minh chính phủ. Bên ta sẽ lấy Vân Cương Thạch Quật làm trung tâm, trong vòng phạm vi hai mươi dặm xung quanh sẽ là nơi cư trú đặc biệt của tộc đàn tượng phật đó. Ra lệnh nghiêm cấm tất cả các cá nhân, đơn vị lấy các lý do phi pháp bắt giữ người của tộc đàn tượng phật. Đồng thời, khi khu căn cứ Tịnh Châu bị quái vật xâm lược, tộc đàn tượng phật của Vân Cương Thạch Quật sẽ cung cấp trợ giúp ở một mức độ nhất định…

Cao Bằng tắt tivi.

Qua tivi, hắn đã nhìn thấy thuộc tính của mấy tượng phật này.

【 Tên quái vật 】: Tượng Phật Vân Cương

【 Cấp quái vật 】: Cấp 6 -- Cấp 40

【Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Phổ thông (phẩm chất Tinh anh) (phẩm chất Hoàn mỹ)

【Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thổ / Hệ Nham.

Đẳng cấp của những quái vật này có từ cấp Bình Thường lên tới cấp Thủ Lĩnh đỉnh phong. Phẩm chất cũng có cao có thấp, cao nhất thậm chí lên đến phẩm chất Hoàn Mỹ. Cao Bằng không thấy con nào có phẩm chất Sử Thi, có lẽ là do phóng viên chỉ quay được một phần nhỏ.

Tượng phật cấp Lĩnh Chủ trở lên không xuất hiện trong video, nhưng chắc chắn là có. Nếu không, Liên minh chính phủ khu Hoa Hạ cũng sẽ không cần phải cẩn thận đối đãi với những tượng phật này như vậy.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 293: Lưng Của A Ban

Mấy ngày trôi qua, phong ba quanh việc tượng đá sống lại dần lắng xuống.

Nguyên nhân chủ yếu nhất chính là rất nhiều người đã phát hiện rất khó ký huyết khế với bọn nó.

Cũng có người dùng thủ đoạn bạo lực bắt sống pho tượng hoạt hóa rồi bức bách bọn chúng ký kết huyết kế với mình, nhưng ký huyết khế cũng không phải là cứ bắt sống đối phương thì đối phương sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Ý chí của bọn chúng còn ương ngạnh hơn so với tưởng tượng của họ.

Thà rằng thân thể vỡ nát, đầu lâu đứt rời, bọn chúng cũng không muốn khuất phục nhân loại.

Có đôi khi tư duy của những tảng đá này còn kinh khủng hơn là có toàn cơ bắp.

Ngự sử bình thường thu phục ngự thú đều sẽ áp dụng phương pháp uy bức lợi dụ, hoặc là bồi dưỡng một vài quái vật từ nhỏ. Thời gian lâu dài sẽ sinh ra tình cảm, như vậy việc ký kết huyết khế sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Thực ra quái vật có trí tuệ càng cao càng dễ bị thu phục, bởi vì chúng có tình cảm, hiểu được cái gì là sợ hãi, cho nên sẽ có nhược điểm.

Đêm xuống, sau bữa cơm tối hai ông cháu ngồi bên hồ, im lặng thưởng thức sự yên tĩnh mà mỗi ngày khó có được.

Cao Bằng do dự một chút:

- Ông ngoại, cháu có một suy nghĩ mơ hồ, cũng không biết có thể thành công hay không.

- Có ý tưởng là chuyện tốt, vậy cứ lớn mật mà làm.

Trên mặt Kỷ Hàn Vũ xuất hiện một nụ cười.

- Vâng!

Cao Bằng gật đầu.

- Ở bách vạn đại sơn bên ngoài thành Du Châu có vô số bảo vật, còn có rất nhiều kỳ trân dị bảo, cháu cảm thấy đây là một bảo tàng lớn có thể khai phá. Nhưng cháu cho rằng nếu chỉ dựa vào thế lực của tập đoàn Nam Thiên đi mở mang thì quá chậm, ôm một cái bánh ngọt nhỏ ăn một mình không bằng làm cho nó lớn hơn. Bánh lớn, đĩa lớn, lúc đó chúng ta mới có có thể ăn được càng nhiều mỹ vị.

- Ừ, nói tiếp đi.

Kỷ Hàn Vũ gật đầu.

- A Ban hấp thụ tinh hoa của Sơn Linh Vương, trong người hoặc ít hoặc nhiều cũng lây dính một chút khí tức của Sơn Linh. Cho nên cháu muốn để cho A Ban xuất mã, để nó đi liên hợp tất cả Sơn Linh trong bách vạn đại sơn lại, kiến tạo một thứ giống hình thức "Dịch trạm sơn dã", liền gọi nó là dịch trạm Sơn Linh đi.

- Dã ngoại vào buổi tối rất nguy hiểm, bị giới hạn vì không có nơi ở an toàn, các đoàn đội săn quái trong thành Du Châu cũng chỉ thăm dò những khu vực xung quanh. Hiện giờ sau mấy năm trôi qua, trên cơ bản các khu hoang dã gần thành Du Châu đều đã bị ngắt lấy bảy tám phần, mà những khu quá xa thành Du Châu thì chỉ có số ít đoàn đội săn quái đứng đầu mới dám xâm nhập. Chắc

ông cũng đã nhận ra hiện giờ giá cả bảo vật trên thị trường đang không ngừng leo thang, hơn nữa số lượng bảo vật trên thị trường cũng đang dần sụt giảm, đây chính là hậu quả của việc khai thác quá mức những khu vực dã ngoại gần thành Du Châu.

- Cho nên, cháu muốn xây dựng một hình thức giống như dịch trạm sơn dã, cung cấp cho các đoàn đội săn quái nơi nghỉ ngơi an toàn ở dã ngoại. Nếu như tiếp tục phát triển, còn có thể xây nhà ở trên người Sơn Linh, chúng ta dựng lên quầy bán quà vặt, bán các tiếp tế phẩm với giá cao. Cũng không cần giá quá cao, chỉ cần cao gấp năm sáu lần giá thị trường là được, dù sao chúng ta cũng phải cực khổ vận chuyển đồ tới vùng dã ngoại. Mà bọn họ nghỉ lại qua đêm cũng cần phải thanh toán phí ăn ở, ban ngày nghỉ ngơi sẽ thu phí theo giờ…

Cao Bằng càng nghĩ càng hăng hái, hắn cảm thấy chủ ý này rất có triển vọng.

- Ý tưởng rất tốt, nhưng cháu có thể thuyết phục đám Sơn Linh kia sao? Hàm lượng kỹ thuật trong phương pháp của cháu không cao lắm, khó khăn duy nhất là có thể thuyết phục được đám Sơn Linh kia hay không mà thôi.

Cao Bằng suy nghĩ một lát rồi nói:

- Có thể thử một chút.

Từ một góc độ nào đó thì A Ban cũng được coi là Sơn Linh Vương, dù không quá chính tông...

Cho nên chỉ cần có thể thuyết phục được các Sơn Linh Vương khác, những chuyện này đối với Cao Bằng cũng không phải là chuyện không thể thực hiện được.

Ngày thứ hai, từ sáng sớm tinh mơ Cao Bằng đã dẫn theo A Ban tiến vào sâu bên trong bách vạn đại sơn.

Bây giờ thể tích của A Ban đã rất lớn, nhưng tốc độ di chuyển cũng không chậm. Dù sao với kích thước to như thế, một bước của nó tương đương với mấy trăm bước của quái vật khác. Nhưng cũng vì nó quá to lớn, cho nên các phương tiện giao thông như máy bay, trực thăng,... đều không thể chở được nó.

Cho nên, nếu A Ban muốn đi đâu thì chỉ có thể tự mình bước từng bước, cũng mất đi khả năng di chuyển nhanh chóng có tính chiến lược.

Cao Bằng và mấy ngự thú đều ngồi trên lưng A Ban. Trên chiếc lưng rộng lớn của A Ban tràn đầy khe rãnh đồi núi, chỉ có một vài chỗ tương đối bằng phẳng.

Trong một vài khe rãnh có mấy cây quýt mọc xiêu xiêu vẹo vẹo, vỏ cây lởm chởm, lá cây khô héo, quả quýt vừa quắt lại vừa nhỏ, màu sắc ố vàng.

Trong khe rãnh còn có một ít đất được mang đến.

Mấy cây quýt này đều do Đại Tử trồng.

Bên cạnh mấy cây quýt có rất nhiều lỗ nhỏ, từ trong lỗ thủng phun ra từng đám sương mù màu đen. Sương mù màu đen bay lên không trung rồi tan vào đám mây đen nặng nề ở trên đầu. Mây đen quay cuồng, thi thoảng có ánh sáng đỏ lóe lên trong đám mây, tựa như ma quỷ màu đen dữ tợn đang trào phúng.

- Hơi nóng.

Cao Bằng xoa xoa mồ hôi trán.

Đám sương mù màu đen kia tản ra sóng nhiệt, đây là nhiệt năng được hấp thu từ sâu trong lòng đất. Cao Bằng nghi ngờ đám sương đen này thậm chí có thể nướng thịt hun khói.

- Sau này ngươi không được tuỳ tiện trồng cây trên lưng A Ban

nữa, như vậy là không lễ phép.

Cao Bằng đập nhẹ một phát lên đầu Đại Tử

- A… Nhưng mà Cao Bằng, không phải ngươi cũng xây một ngôi nhà trên lưng A Ban sao?

Đại Tử không phục, chỉ vào căn nhà trên lưng A Ban, căn nhà gạch đỏ tường trắng ngói đen.

Cao Bằng tằng hắng một tiếng:

- Ta đã được A Ban đồng ý!

- Nhưng mà ta…

Cao Bằng vội che miệng nó lại, lạnh mặt quát:

- Hôm nay đã huấn luyện xong chưa?

Hắn vừa hỏi vậy, Đại Tử lập tức như quả cà héo, mặt ủ mày chau cúi đầu xuống, ngoan ngoãn chạy sang khu có huấn luyện khí giới ở bên cạnh.

- A Ban, chúng ta xây những thứ này ở trên lưng ngươi, ngươi có cảm thấy khó chịu không?

Sau khi Đại Tử đi xa, Cao Bằng liền hỏi A Ban.

A Ban rất vui vẻ trả lời:

- Không đau! Cao Bằng Cao Bằng, lưng ta đều mọc ra tảng đá nên sẽ không đau. Hơn nữa sau khi xây những thứ này, các ngươi có thể chơi ở trên lưng ta mỗi ngày.

Dứt lời, mặt đất cách đó không xa nứt ra một đường, từ đó lộ ra một con mắt, nghịch ngợm trừng mắt nhìn Cao Bằng.

Thấy vậy, Cao Bằng không nhịn được mỉm cười:

- Tiểu gia hoả này…

Lưng A Ban rất vững chãi. Có lẽ vì nhiều chân nên cho dù có đi giữa quần sơn gập ghềnh, Cao Bằng cũng không thấy mất thăng bằng.

Hắn nhàn nhã rót cho mình chén trà, thổi nhè nhẹ, nhẹ nhàng nằm trên ghế nhìn một đám ngự thú đang chăm chỉ huấn luyện.

Quả nhiên, đều nói ngự thú giống chủ nhân, bọn chúng chăm chỉ như vậy là do học tập từ ta.

Cao Bằng rất vui mừng vì bọn chúng có thể thừa kế thừa tính chăm chỉ của mình.

- Lệ!

Một tiếng hạc kêu bén nhọn vang tận mây xanh. Phía chân trời, một con hạc một chân với bộ lông mượt mà ưu nhã đáp xuống lưng A Ban, trong miệng kẹp một con cá:

- Cao Bằng, đoán xem ta phát hiện ra cái gì!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 294: Hợp Tác

Tiểu Diễm nuốt con cá vào trong bụng, chẹp chẹp miệng rồi nói:

- Ta vừa mới nhìn thấy một con cá voi siêu siêu siêu siêu lớn bay trên trời, nhưng mà nó đã bay theo hướng bắc.

- Đại kim ngư? Cá cá cá ——

A Xuẩn phát ra một tiếng kinh hô, trong nháy mắt liền bừng tỉnh khỏi giấc ngủ, đứng trên đầu Cao Bằng thất kinh nhìn xung quanh:

- Ở đâu? Cá ở đâu?

- Cá bay đi rồi!

Cao Bằng xoa xoa đầu A Xuẩn.

Lúc này A Xuẩn mới yên lòng lại, thì ra cá bay đi rồi.

A Xuẩn bị tỉnh ngủ bực bội ngán ngẩm nằm trên đầu Cao Bằng, nghịch ngợm khiến cho tóc của hắn rối tung.

Tiểu Diễm nghiêng đầu nhìn màn sương đen phun ra từ trong lỗ thoát khí cách đó không xa, hiếu kỳ bay qua. Bởi vì nó có thuộc tính hoả, cho nên có chút thích hơi nóng từ làn sương mù này.

Nhịn không được hít sâu một hơi, sặc đến mức liên tục ho khan, trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng ho khan khặc khặc khặc. Sau đó dùng cánh che mặt mình lại rồi không ngừng quạt gió.

Một cái xương tay đen kịt khoác lên vai Tiểu Diễm. Chẳng biết từ khi nào A Ngốc đã đứng sau lưng, nhìn nó với vẻ hiền lành.

- Lệ?

- Hút như thế là không đúng.

Linh hồn hoả diễm nhảy nhót trong hốc mắt A Ngốc, giao lưu với Tiểu Diễm thông qua linh hồn.

Tiểu Diễm vẫn là khuôn mặt đầy mộng bức.

Buông tay phải ra, A Ngốc đi về phía màn sương đen rồi dừng lại ở bên cạnh. Linh hồn hoả diễm trong hốc mắt thiêu đốt kịch liệt, lỗ mũi dùng sức hít vào một hơi… Màn sương đen đang bay thẳng lên trời chịu một lực hút nào đó, ngoan ngoãn theo lỗ mũi chui vào trong hốc mắt của A Ngốc.

Linh hồn hoả diễm mãnh liệt nhảy lên, A Ngốc quay sang nhìn Tiểu Diễm:

- Hương vị này có hơi nặng, không thích hợp với tân thủ như ngươi. Đến đây, cùng ta qua đây.

Nhìn theo bóng lưng của A Ngốc, Tiểu Diễm há to miệng. Nó luôn cảm thấy có phải A Ngốc đã hiểu lầm chuyện gì đó rồi.

Thấy Tiểu Diễm không theo tới, A Ngốc vẫy vẫy tay với nó rồi ôn hoà nói:

- Yên tâm đi, không có nghiện, chỉ là hiếm khi ta nhìn thấy một người bạn có cùng sở thích thôi.

Cuối cùng ma xui quỷ khiến, Tiểu Diễm cũng không biết mình nghĩ thế nào mà tới khi phản ứng kịp thì đã hấp tấp đi tới bên cạnh A Ngốc.

A Ngốc cúi người mở một cái rương gỗ, trong rương xếp ngay

ngắn chỉnh tề từng hộp giấy màu xanh đậm dài nửa thước, rộng hai mươi centimet, sờ bên ngoài hộp giấy có cảm giác thô ráp, ở rìa còn khảm ba sợi viền bạc.

Lấy ra một cái hộp bằng giấy, A Ngốc mở hộp ra, lắc nhẹ một cái, một điếu thuốc dài chừng nửa mét có hình trụ trượt ra ngoài.

- Ngươi thử cái này đi, đây là đại châm làm từ bột phấn của m Tuyết Tùng Châm trộn lẫn với một ít bột phấn của Linh Nguyên Quả, dùng lâu dài có thể tưới nhuần linh hồn, hơn nữa còn giúp đầu óc tỉnh táo và nâng cao tinh thần. Nếu như ngươi có hứng thú thì hãy thử một chút.

A Ngốc đưa cho Tiểu Diễm.

Tiểu Diễm chớp chớp mắt, lắc đầu liên tục.

A Ngốc cũng không ép:

- Không sao, không hút cũng tốt. Bây giờ ta không hút trong nhà, chỉ có lúc đi ra ngoài mới hút hai cây.

- Vì sao không hút trong nhà?

Tiểu Diễm có chút không hiểu.

- Tiểu Hoa không thích mùi này.

A Ngốc vỗ vỗ tro bụi trên áo choàng đen, tùy ý nói với Tiểu Diễm:

- Mượn chút lửa.

Trên chiếc mỏ của Tiểu Diễm phun ra một đoàn lửa nhỏ, A Ngốc dí cây châm lớn lại gần, hít sâu một hơi.

Ánh lửa loé lên, một khắc sau khói xanh nồng đậm tràn ngập trong không khí.

A Ngốc dựa vào vách đá, áo choàng đen tung bay theo gió, nhìn về quần sơn phía xa, thôn vân thổ vụ…

- Tiểu Hoàng, ngươi không mặc áo lông nữa sao?

Tiểu Diễm nhìn thấy một con vịt cơ bắp đầy hình xăm đi ngang qua, kinh dị hỏi.

Tiểu Hoàng giờ đã cao tới hơn hai mét lạnh lùng quay đầu lại, vỗ vỗ chuỗi phật châu đeo trên cổ mình:

- Cần gì quần áo chứ?

Dứt lời, nó lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu rời đi.

Không phải là do không mặc được quần áo chứ…

Tiểu Diễm sờ cằm suy tư.

…

- Ngang!

Trên bãi đất trống trước mặt, một con Sơn Linh đứng sừng sững.

Thấy A Ban từ đằng xa đi tới, Sơn Linh vẫn còn đang nghỉ ngơi bắt đầu thức tỉnh. Mở ra lỗ thủng đen kịt trên người, tựa như có vô số con mắt nhìn chằm chằm vào A Ban.

- Vị khách từ xa đến kia, không biết vì sao ngươi tới đây?

Sơn Linh chậm rãi hỏi.

Hơn nửa ngày, A Ban vẫn không nói gì.

Cao Bằng bực bội nói:

- Cái đồ nhát gan, ngươi nói chuyện đi?

- A… Ta… Ta nói sao? Tại sao lại là ta nói…

A Ban rất khẩn trương.

- Không phải ngươi nói mình là ngự thú dũng cảm nhất dưới tay ta sao?

- Vậy ta sẽ tặng vị trí thứ nhất cho Đại Tử, ta dũng cảm đứng thứ hai.

A Ban lắp bắp nói.

Đại Tử:

- ???

Nếu không phải vì không đánh lại A Ban, có thể Đại Tử cũng muốn đánh nó ngay lập tức.

- Ngươi thuật lại lời ta là được.

Cao Bằng nói với A Ban.

Được sự giúp đỡ của Cao Bằng, A Ban trở thành cái loa của hắn.

Nghe A Ban nói muốn hợp tác với mình, Sơn Linh không tin tưởng lắm. Nó cũng không cho rằng mình và con Sơn Linh này có cái gì để hợp tác.

Cũng đúng như A Ban dự đoán, khi nghe điều kiện của Cao Bằng, nó từ chối.

Giao dịch? Từ xưa đến nay, Sơn Linh vĩ đại không cần giao dịch.

- Bọn ta có thể giải quyết đám Toản Sơn Giáp đáng ghét giúp các ngươi.

Sơn Linh chần chừ một lát.

- Chúng ta còn có thể cung cấp huyết thực miễn phí cho các ngươi, giúp các ngươi không cần phải vất vả đi săn mồi mỗi ngày nữa, chỉ cần lẳng lặng nằm ngủ một chỗ là được.

Sơn Linh hơi do dự.

- Bên này chúng ta có hai ngự thú Vương cấp, mà lúc này chúng ta đã liên hợp được với mười mấy Sơn Linh. Cho nên ngươi căn bản không cần lo lắng có kẻ địch mạnh đến quấy nhiễu, ngươi có thể yên tâm chậm rãi tiến hoá.

Rốt cuộc Sơn Linh cũng động tâm. Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu mà nó đồng ý là vì trên người A Ban có khí tức của Sơn Linh Vương, gần như có cùng nguồn gốc nên nó mới đồng ý.

- Vậy ta sẽ miễn cưỡng đồng ý.

Sơn Linh trầm giọng nói:

- Nhưng nếu các ngươi không làm được chuyện đã hứa với ta, ta sẽ rất tức giận.

- Yên tâm đi, hợp tác thì phải cùng có lợi.

Sau đó, Cao Bằng lại dẫn A Ban chạy tới hai nơi khác, tiếp tục thuyết phục hai con Sơn Linh, cộng thêm con đầu tiên thì đã là ba con.

Nhưng tốc độ này vẫn còn quá chậm.

Cao Bằng nhìn mặt trời sắp khuất núi, không nhịn được nhíu chặt lông mày.

Thực ra, quá trình thuyết phục Sơn Linh thuận lợi hơn tưởng tượng của hắn rất nhiều, A Ban cũng có công lao rất lớn.

Nhưng mà mấy Sơn Linh này đều có lãnh địa riêng, lãnh địa của mỗi con cách nhau rất xa, thời gian dư thừa đều lãng phí ở việc đi đường.

- Cho nên, chuyện này đúng là một công trình vĩ đại... A Ban, ngươi có cảm giác được vị trí cụ thể của Sơn Linh khác không?

A Ban nhắm mắt lại, cảm giác nhịp đập của đại địa dưới chân. Trong cảm giác của nó, dù là đại địa cũng có nhịp tim.

Cách đó không xa ở phía sau có tiếng mạch đập mạnh mẽ, địa mạch tráng kiện kèm theo cỗ rung động phát ra tiếng bịch bịch trầm đục! Mỗi một lần đập đều rất có lực, tựa như có người giơ cự chuỳ gõ trống lớn.

Cỗ lực lượng này có thể truyền đi rất xa trong lòng đất, A Ban có thể mơ hồ cảm giác được âm thanh nhịp đập ở phía xa...

- Chủ nhân, chắc là ta có thể cảm giác được vị trí đại khái của Sơn Linh khác.

- Vậy chúng ta cứ tiếp tục lên đường thôi, đây thực sự là một công trình lớn.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 295: Sư Tử Đao Phong

Mãi cho đến hơn chín giờ tối Cao Bằng mới có được sự đồng ý hợp tác của con Sơn Linh thứ tư. Lấy thiết bị dùng pin năng lượng mặt trời từ trong ngực ra, bấm mở phần mềm, sau đó Cao Bằng tiến hành đo vẽ ghi chép bản đồ.

Vị trí cụ thể của mỗi con Sơn Linh đều rất quan trọng, nếu đã hợp tác được với chúng rồi nhưng lại quên mất vị trí cụ thể của từng con thì thực sự rất khôi hài.

Đến lúc đó chẳng lẽ còn cần Cao Bằng tự mình dẫn đường đến từng chỗ một.

Không biết có biện pháp nào tốt hơn để có thể nhanh chóng ký kết hiệp ước với mấy con Sơn Linh này không nữa? Cao Bằng vắt hết óc suy nghĩ.

Nhưng đáng tiếc là vừa không có điện thoại, cũng không có thiên lý truyền âm, đến cuối cùng nhất định vẫn phải tự mình chạy đến chỗ từng con một.

Cao Bằng tiếp tục chạy ròng rã một tháng, suốt cả tháng này hắn đều bôn ba ở dã ngoại.

Trong lúc đó hắn có gọi điện một lần cho ông ngoại để trao đổi vài thứ, cũng báo cáo về tình hình của bản thân, có thể hắn cần phải ở dã ngoại thêm một thời gian ngắn.

Một tháng sau, cả người Cao Bằng nhìn có vẻ đen hơn, cũng gầy đi một vòng.

Trừ cái đó ra thì thu hoạch lớn nhất lại là Tiểu Diễm, nó lại

mập ra một vòng. Đúng vậy, mập ra một vòng.

Khi mà Đại Tử, Cao Bằng, Tiểu Hoàng, A Xuẩn, thậm chí ngay cả A Ban cũng gầy đi trông thấy, vậy mà Tiểu Diễm lại béo ra.

Đây là một chuyện rất kỳ quái.

- Cho nên chúng ta nhất trí cân nhắc, có nên bắt ngươi bỏ vào nồi hầm để nấu canh uống hay không.

Cao Bằng rất nghiêm túc nói với Tiểu Diễm.

Tiểu Diễm hoảng sợ nhìn Cao Bằng:

- Vì sao?

- Ngươi tự suy nghĩ một chút đi. Chúng ta đều gầy mà ngươi lại mập lên, chính ngươi cũng phải tự nghĩ lại xem mình sai ở đâu chứ.

Tiểu Diễm nghĩ lại:

- Ta cảm thấy các ngươi hiểu lầm ta rồi.

Tiểu Diễm vội khoát tay:

- Chỉ vì thể chất của ta dễ béo, chỉ uống nước thôi ta cũng sẽ béo lên.

- Không phải lấy cớ. Ngươi xem, ngay cả Đại Tử lười biếng nhất bây giờ cũng mệt đến mức nằm rạp xuống đất ngủ thiếp đi rồi kìa. Mỗi ngày thấy A Ban chạy mệt mỏi như thế, Đại Tử đau lòng đến mức cũng tự tăng ca huấn luyện không biết ngày đêm.

Cao Bằng chỉ vào Đại Tử đang nằm ở một bên ngủ say như chết, sau đó nói với Tiểu Diễm.

- Nhưng mà, nhưng mà không phải Đại Tử là do bị ngươi bức

ép huấn luyện sao?

Tiểu Diễm có chút khó tin, vì sao loại nồi này cũng úp lên đầu ta chứ.

- Thế mà ngươi lại dám to mồm với ta.

Cao Bằng thở dài.

Tiểu Diễm linh cơ khẽ động:

- Cao Bằng, nếu không sau này mỗi ngày ta ra ngoài sẽ mang về một chút thịt thú rừng cho ngươi?

Con hạc mập này ỷ vào mình biết bay, ngày nào cũng bay ra ngoài từ rất sớm, mãi đến khuya mới về.

Cũng không biết nó vụng trộm ăn thứ gì ngon ở bên ngoài mà bây giờ da lông càng ngày càng bóng loáng tỏa sáng.

Sau khi gõ một chút, Cao Bằng mới hài lòng gật đầu:

- Nhớ mang nhiều hoa quả một chút, gần đây chán ăn thịt rồi, muốn ăn chút hoa quả tươi mới đổi khẩu vị.

- Hiểu rõ, hiểu rõ!

Tiểu Diễm liên tục gật đầu.

Đại Tử nghe thấy động tĩnh liền bò dậy, xông lên trước ôm chặt lấy đùi Cao Bằng:

- Cao Bằng, Cao Bằng, sau khi trở về ta muốn ăn thật nhiều đồ ngon, ngươi phải đền bù cho ta.

- Được, nể mặt gần đây ngươi rất cố gắng, sau khi về ta sẽ cho ngươi ăn đại tiệc mỗi ngày.

Cao Bằng nhẹ nhàng xoa xoa đầu Đại Tử, nó rất vui vẻ đung đưa hai chiếc râu.

- A Ban, chúng ta tiếp tục tiến tới mục tiêu tiếp theo.

Cao Bằng vỗ vỗ vào một cái sừng đá nhô lên ở bên cạnh, A Ban đồng ý làm theo.

Trong một tháng qua, mặc dù trừ Tiểu Diễm thì mọi người đều gầy đi một vòng, nhưng thu hoạch cũng không nhỏ.

Thu hoạch lớn nhất chính là Tiểu Diễm, Tiểu Hoàng và Đại Tử. Cấp bậc của chúng đã lên tới cấp ba mươi chín, bốn mươi, chỉ thiếu chút nữa là có thể đột phá thành cấp Lĩnh Chủ.

Nếu may mắn, mấy hôm sau là có thể đột phá. Nếu như vận khí không tốt, có lẽ phải chờ đến khi về nhà rồi mới bắt đầu chuẩn bị tiến hoá.

Nếu bọn chúng có thể tiến hoá, mình sẽ có bốn ngự thú cấp Lĩnh Chủ, cộng với một con ngự thú Vương cấp.

Vì có kích thước to lớn nên A Ban cần phải trấn thủ ở tập đoàn Nam Thiên, trên cơ bản sẽ không đi theo bên người mình.

Nhưng nếu có thể có bốn con ngự thú cấp Lĩnh Chủ đi theo, chỉ cần không gặp phải quái vật Vương cấp thì không nơi nào trong thiên hạ hắn không đến được.

Kế hoạch thám hiểm của mình cũng có thể tiến đến sớm hơn một bước!

Dù ở tại Nam Thiên rất an toàn, nhưng đây không phải là cuộc sống mà Cao Bằng yêu thích.

Tới khi có đủ khả năng tự vệ, có lẽ hắn sẽ trở thành một thợ săn thế giới, đi thăm dò đại địa vô tận đầy những điều không biết.

Nhưng muốn chèo chống được ước mơ thì đôi chân vẫn phải bước lên hiện thực.

Cần phải kinh doanh hiện thực cho tốt thì mình mới có thể tránh được lo âu về sau, đi hoàn thành giấc mộng của mình.

Ong…

Trên bầu trời phía đông loáng thoáng truyền đến từng hồi âm thanh náo động.

Đó là tiếng của vô số đôi cánh đang vỗ trong không trung, trầm thấp và đầy áp lực.

Tựa như không khí gào thét, một luồng sóng âm trùng điệp vang vọng khắp rừng núi.

Nương theo âm thanh ồn ào đó, ở phía xa có một đoàn mây đen che khuất mặt trời, tựa như châu chấu bay tới.

【Tên Quái vật 】: Sư Tử Đao Phong (bầy)

【Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 11 - 20

【Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Phổ thông (phẩm chất Tinh nhuệ) (phẩm chất Hoàn mỹ)

【Thuộc tính quái vật 】: Hệ kim / Hệ độc / Hệ phong.

【Năng lực quái vật】: Vĩ châm phá giáp lv2, kịch độc tê liệt lv1.

【 Đặc tính quái vật 】: Sóng âm (năng lực đặc biệt: khi tập trung với số lượng từ mười vạn con trở lên sẽ kích hoạt năng lực. Hiệu quả đặc biệt: có thể tạo thành hiệu quả uy hiếp đối với quái vật xung quanh)

【Nhược điểm quái vật】: Thực lực của từng cá thể tương đối

yếu ớt.

【Giới thiệu quái vật】: Tiến hoá từ Đại Hoàng Phong, tính tình hung mãnh, tham lam táo bạo, không sợ hãi, khát vọng lớn nhất của bọn chúng là có huyết nhục mới mẻ. Tuy nhiên lá gan của Sư Tử Đao Phong rất nhỏ, nhưng khi nào chúng tập trung đến một số lượng nhất định, dù ở trước mặt có cự long chúng cũng sẽ dũng cảm tấn công.

Sư Tử Đao Phong, lại là lũ Goblin bên trong đám ong mật.

Cao Bằng đã từng nghe nói về bọn gia hoả này. Trong bách vạn đại sơn có lưỡng hại, ngoài Sơn Lang Tước thì chính là Sư Tử Đao Phong.

Cả hai đều là quái vật quần cư, cho dù cấp độ không quá cao nhưng số lượng lại rất nhiều.

Mà đuôi châm của Sư Tử Đao Phong có độc tố tê liệt, sau khi bị đâm trúng thì toàn thân sẽ tê dại bất lực, cuối cùng đành trơ mắt nhìn bản thân bị bọn thợ săn tham lam này ăn sống. Có thể nói, đây là một trong những hình phạt kinh khủng nhất.

Càng gần bầy Sư Tử Đao Phong, áp lực trong không khí lại càng lớn hơn, giống như đang đối mặt với một con quái vật cấp Lĩnh Chủ.

Trước sự áp bách này, quái vật có đẳng cấp không đủ cao còn chưa kịp chiến đấu đã bị giảm mất hai ba phần chiến ý.

Tiểu Hoàng mặt không biểu tình đi lên phía trước, gắt gao nhìn chằm chằm đám Sư Tử Đao Phong ở phía trước, có chút nóng lòng muốn thử.

- A Ban, thử năng lực của ngươi một chút.

Cao Bằng không muốn lãng phí thời gian.

A Ban dừng bước, xoay người nhìn đám mây đen đang không ngừng tới gần.

Trên thân thể to lớn nứt ra một khe hở dài nhỏ, từ trong miệng khe hở tràn ra từng đoàn ánh lửa đỏ thẫm.

Ầm ầm.

Từng âm thanh giống như tiếng sấm quanh quẩn trên bầu trời.

Sương đen lăn lộn, tựa như dung nham đỏ sậm dâng trào, nổ lớn.

Thiên Tai Ô Vân!

...

Đám mây đen này đột nhiên bay về phía bầy Sư Tử Đao Phong ở phía xa.

Đám mây đen kịt một màu mang theo sóng nhiệt nóng bức, tựa như nham tương đang rơi từ trên không trung xuống, toàn bộ xối thẳng vào trong bầy Sư Tử Đao Phong.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 296: Phục hồi

Nham tương nóng hổi tản mát ra từng luồng khí tức nóng rực, sóng nhiệt cuồn cuộn len lỏi tỏa ra khắp bốn phía, trong không khí truyền tới từng đợt tiếng nổ lốp bốp không dứt. m thanh thanh thúy êm tai, có thể nhìn thấy từng con từng con ong mật bị thiêu cháy đen rơi xuống từ trên trời.

Oành! oành! oành!

Tựa như một cái nồi hầm cách thủy trong lửa lớn, trong nồi đột ngột nổ vang, phát ra từng âm thanh đùng đùng.

Từng con Sư Tử Đao Phong giống như những miếng sủi cảo không ngừng rơi xuống từ trên bầu trời.

Những con Sư Tử Đao Phong rơi xuống kia tựa như đã được chiên giòn vàng ươm, đôi cánh trong suốt óng ánh bị nhiệt độ cao thiêu cháy quăn xoắn vào hai bên thân thể, lớp lông tơ màu trắng cũng biến thành một mảnh cháy đen.

Đã sớm bị thiêu chín.

Dù ở cách một khoảng khá xa nhưng Cao Bằng vẫn có thể ngửi thấy một mùi vị chiên giòn nhàn nhạt lan tỏa trong không khí.

Cao Bằng có chút tiếc nuối nhìn đám Sư Tử Đao Phong đang không ngừng rớt xuống từ trên trời.

Thật sự là đáng tiếc.

Chỉ chưa tới một phút đồng hồ, bầy quái vật đông như đám mây đen bị Thiên Tai Ô Vân bao phủ giờ chỉ còn lại vài đoàn bóng mờ chậm rãi bay đi.

Bầy Sư Tử Đao Phong mới vừa rồi còn hùng hổ bay tới, trong chớp mắt đã bị đánh tan, chỉ còn một chút tôm tép nhãi nhép đào thoát ra được.

Giải quyết xong mấy con Sư Tử Đao Phong này, Cao Bằng gọi Tiểu Diễm tới, tung người nhảy lên lưng nó rồi nói.

- Đi, chúng ta tới chỗ bầy Sư Tử Đao Phong rơi xuống.

Dù sao chúng cũng là quái vật, coi như có là quái vật cấp Bình Thường cũng có tỷ lệ nhất định sẽ sản sinh ra tinh hạch, quái vật cấp Tinh Anh trở lên thì toàn bộ đều sinh ra tinh hạch.

Nếu như một hai con thì không nói, Cao Bằng cũng sẽ không để mắt tới, nhưng đây chính là thi thể của hàng vạn con quái vật.

Dù Cao Bằng đang cưỡi trên lưng nhưng Tiểu Diễm không cảm thấy nặng cho lắm, đôi cánh hơi vỗ một cái liền mang theo Cao Bằng bay lên không trung.

Biển rừng chìm nổi dưới thân, bay vút qua những tán cây cao lớn, trong không khí tràn ngập mùi thơm của tự nhiên.

Lướt qua một sườn núi nhỏ sau đó đáp xuống đất. Trên tán cây hoặc dưới mặt đất chất đầy những thi thể bị nướng cháy vàng.

Tiếp xúc gần Cao Bằng mới thực sự nhìn rõ hình dáng bên ngoài của những con Sư Tử Đao Phong này. Thân dài khoảng một mét, ổ bụng phồng lên thô to, có đường vân màu vàng đỏ đan xen, làn da bên ngoài có một tầng lông tơ mỏng manh, nhưng mà chúng đã bị nướng cháy đen thui, nhìn qua có vẻ cứng rắn hơn. Phần đuôi dưới cùng có một cái ngòi thon dài, trên cái ngòi phát ra hàn quang lấp lóe, dù cho bị nhiệt độ cao thiêu đốt nhưng vẫn không biến dạng.

Đi tới trước mặt một thi thể Sư Tử Đao Phong, Cao Bằng ngồi xổm xuống, dùng tay vuốt ve làn da đã bị cháy đen, lòng bàn tay có

cảm giác hơi cộm tựa như có vật gì đâm vào. Nhẹ nhàng nắm một cái, lớp lông cháy khô bị chà xát ra một tầng phấn màu đen nhàn nhạt.

Trên thi thể không ngừng tản ra mùi thịt nướng thơm nức, có lẽ chỉ cần thêm một chút gia vị nữa là có thể ăn được rồi.

Tiểu Diễm đứng bên cạnh Cao Bằng sớm đã không nhịn được nữa, mổ xuống một cái, da thịt bị thiêu đốt vàng ươm bị xé rách, một miếng thịt bị nó giật xuống rồi nuốt vào bụng.

Đôi mắt Tiểu Diễm sáng rực lên, hương vị cũng không tệ đâu!

Cao Bằng gọi A Ngốc, bên trên "Đại sơn" ở sau lưng cách đó không xa có một bóng đen nhảy xuống, sau mấy lần nhảy vọt đã tới được nơi này.

Áo choàng đen bay trong gió phát ra âm thanh phần phật.

- Chủ nhân.

Linh hồn hỏa diễm trong hốc mắt của A Ngốc thiêu đốt sáng rực.

- Ngươi thử một chút xem có thể phục hồi lại những thi thể này hay không.

Cao Bằng chỉ vào những thi thể nằm la liệt ở xung quanh rồi nói.

- Vâng!

A Ngốc nâng tay phải lên, từng đoàn từng đoàn hỏa diễm đột nhiên chui vào thi thể Sư Tử Đao Phong ở dưới chân.

Thi thể Sư Tử Đao Phong điên cuồng run rẩy, ngoài thân trào ra từng dòng nước mủ màu vàng, bên trong nước mủ còn có từng sợi tơ màu đen sền sệt.

Phần bụng đang nhô lên bỗng nhiên khô quắt lõm vào, tựa như một trái nho bị người ta lấy hết phần nhân chỉ còn lại phần vỏ nhăn nhúm. Hốc mắt nó vỡ vụn, trong hốc mắt đen kịt chỉ còn lại từng đoàn từng đoàn ngọn lửa màu trắng yên lặng thiêu đốt.

Thi thể bắt đầu run rẩy, từng tầng từng tầng huyết nhục rơi ra khỏi thân thể, cuối cùng chỉ có một cái xương sọ bay lên, lơ lửng ở giữa không trung rồi ầm ầm vỡ vụn.

Xương sọ vô lực rơi trên mặt đất, lăn qua lộn lại vài vòng.

Linh hồn hỏa diễm trong hốc mắt Sư Tử Đao Phong một lần nữa bay trở về cơ thể A Ngốc.

- Chủ nhân, trong cơ thể con quái vật này không có xương cốt hoàn chỉnh, không thể nào phục sinh.

Cao Bằng nhíu mày, như thế thì quá đáng tiếc.

Nếu không có cách nào phục sinh, vậy thì Cao Bằng cũng không bắt buộc.

- Vậy thì ngươi hãy trực tiếp khôi phục lại xương cốt của những quái vật đã mai táng bên dưới lòng đất xung quanh đây đi.

A Ngốc bước lên một bước, xòe hai tay ra, quầng sáng Lĩnh Chủ màu trắng ngà dưới chân chậm rãi phóng thích…

Trong rừng rậm quanh năm không có người nào quét dọn, lá rụng rơi trên mặt đất tích tụ thành một tầng thật dày.

Lá khô lay động, một bàn tay xương cốt màu trắng chậm rãi đâm xuyên qua lớp lá mục, nắm lấy một chiếc rễ cây phủ đầy rêu xanh trên mặt đất.

Kiên định mà cố chấp, chậm rãi leo ra từ sâu trong lòng đất.

Mà một màn này không chỉ xảy ra ở một chỗ.

Trong rừng rậm âm u ẩm ướt, từng bộ từng bộ xương cốt trên người có Vong Linh Diễm thiêu đốt chui ra từ sâu trong lòng đất.

Có thú, có chim, cũng có cả con người.

Trên thân bộ hài cốt hình người kia còn khoác một bộ đồ cũ nát màu rằn ri, bên hông treo một bình nước màu vàng, lắc la lắc lư, dường như một trận gió cũng có thể thổi ngã.

- Vẫn nên để bộ khô lâu này an tĩnh nằm dưới lòng đất đi.

Cao Bằng nhìn thoáng qua bộ khô lâu ăn mặc quần áo của mạo hiểm giả này.

Sau một khắc nó liền ngã xuống mặt đất, xếp thành một đám xương cốt.

Số vong linh được khôi phục đứng xung quanh có khoảng một trăm con, thể tích có lớn có nhỏ, lớn nhất chính là bộ xương của một con thằn lằn lớn dài gần năm mét.

Dưới mệnh lệnh của A Ngốc, mấy bộ khô lâu này thu gom lại tất cả những thi thể ở xung quanh lại một chỗ.

Rất nhanh đã chồng chất thành một tòa núi nhỏ.

Đột nhiên nơi xa truyền đến một trận bạo động, còn kèm theo tiếng gầm thét đầy phẫn nộ của khô lâu thú.

A Ngốc quay đầu nhìn về phía bên kia,

- Chủ nhân, bên kia có động tĩnh, lũ khô lâu được triệu hoán ra gặp phải quái vật khác.

Xung quanh trong rừng cây có từng đầu khô lâu chạy tới, phạm vi chiến đấu càng ngày càng lan rộng ra.

- Vèo!

Một thân ảnh màu vàng nhảy ra từ trong bụi cỏ, ở giữa không trung nó liền nhìn thấy Cao Bằng cùng với A Ngốc, sau đó mạnh mẽ xoay người, chuyển sang một hướng khác.

Cao Bằng vốn chỉ tùy tiện quét mắt nhìn một cái, nhưng sau một khắc con mắt đột nhiên ngưng tụ.

- A Ngốc, Tiểu Diễm, phải bắt được nó!

Không chút chần chờ, A Ngốc ngay lập tức bộc phát ra tốc độ khủng khiếp phóng tới thân ảnh màu vàng này.

Thân thể nghiêng về phía trước, gần như kề sát mặt đất, tứ chi chạm đất.

Lá cây khô ven đường bị gió cuốn lên bay đầy trời.

Tiểu Diễm bay ở giữa không trung phun ra một đám lửa, hỏa diễm rơi vào phía trước thân ảnh màu vàng, hóa thành một bức tường lửa.

Thân ảnh màu vàng lập tức thay đổi phương hướng, nhưng tốc độ vì thế không thể tránh khỏi bị chậm lại.

Ngay lúc này A Ngốc đã đuổi theo đến, đưa tay phải về phía trước bắt được thân ảnh màu vàng này vào lòng bàn tay.

Cúi đầu xuống nhìn, trong lòng bàn tay của A Ngốc là một thân ảnh màu vàng đang điên cuồng giãy dụa.

Cái đuôi nhỏ bé màu vàng mọc ra từng tầng lân phiến, dưới ánh ánh lên từng tia sáng rực rỡ.

Con mắt lớn như hạt đậu nành xoay tròn, trên đỉnh đầu là hai cái tai nhỏ đang lắc lư dáo dác.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 297: Ham Tài Thử

Con chuột màu vàng to mọng nằm trong lòng bàn tay A Ngốc kêu chít chít ầm ỹ, bốn cái chân nhỏ giơ lên đạp loạn giữa không trung, cái đuôi vung vẩy giữa trời.

- Không ngờ lại có thu hoạch ngoài ý muốn.

Cao Bằng mỉm cười, nhận lấy con chuột bự từ trong tay A Ngốc.

Con chuột lớn này nằm trong bàn tay A Ngốc nhìn có vẻ rất nhỏ, nhưng so với bàn tay của Cao Bằng thì lại rất lớn.

Nó to khoảng bằng con mèo.

Lúc này bộ lông cả người dựng ngược lên, tựa như một con nhím.

Nó nhìn chằm chằm vào Cao Bằng với vẻ đầy hung ác.

Thậm chí, nó còn muốn cắn vào mu bàn tay Cao Bằng một cái.

Cao Bằng nhẹ nhàng vung tay một cái khiến cho con chuột này choáng váng mặt mày, xương cốt thiếu chút nữa đã tan ra thành từng mảnh.

【 Tên quái vật】: Ham Tài Thử.

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất phổ thông.

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 18

【 Thuộc tính quái vật】: Hệ thần bí.

【 Trạng thái quái vật】: Khoẻ mạnh (hoảng sợ)

【 Lộ tuyến tấn thăng phẩm chất Tinh nhuệ】: 3 loại

Tên của con chuột nhỏ này rất xưa cũ, đẳng cấp cũng không cao, thứ duy nhất lọt vào mắt xanh của Cao Bằng là hệ thần bí của nó.

Đây là lần đầu tiên Cao Bằng nhìn thấy quái vật có thuộc tính hệ này, xét theo xác suất thì chắc hẳn sẽ rất hi hữu. Có lẽ đây là một con độc nhất vô nhị trên thế giới cũng không chừng.

Phẩm chất thấp cũng không sao, Cao Bằng có thể tiếp tục bồi dưỡng.

Bị Cao Bằng bắt được, Ham Tài Thử điên cuồng giãy dụa, không ngừng kêu lên uy hiếp, tiếng kêu rất càn rỡ. Một lát sau, thấy Cao Bằng không có phản ứng gì, nó lại nhỏ giọng nức nở, nhẹ nhàng cầu xin.

Cao Bằng vẫn không quan tâm, ném thẳng ra phía sau. Con quái vật nhỏ này bị Tiểu Diễm ngậm vào trong miệng, sau đó bay tới chỗ A Ban.

Xem ra ở dã ngoại có rất nhiều đồ tốt chưa từng phát hiện. Hơn nữa, có chút đồ vật chân chính hiếm có khi bị các đoàn đội săn quái kia phát hiện, chỉ sợ điều thứ nhất bọn họ nghĩ đến không phải là lấy ra bán mà là giữ lại cho ngự thú của mình dùng. Chỉ có những bảo vật không thể sử dụng, hoặc là những bảo vật bị đào thải ở tầng thứ hai mới có thể mang ra thị trường bán đi.

Ví dụ như con Ham Tài Thử này, chỉ nghe qua tên Cao Bằng đã có thể đoán được năng lực của nó. Nếu như nó bị các tiểu đội săn quái khác bắt được, trên cơ bản sẽ không có đoàn đội nào mang nó ra bán cả, khả năng cực lớn là sẽ giữ lại trong tay. Nếu Cao Bằng không tự mình ra trận, chỉ sợ cũng sẽ vô duyên với nó.

Đại khái mất khoảng một giờ, trên cơ bản tất cả thi thể của Sư Tử Đao Phong đều được gom lại, chồng chất ở giữa mảnh đất trống.

Tiểu Diễm phun ra một ngọn lửa lớn đốt sạch đám thi thể này.

Cuối cùng, trên mặt đất chỉ còn lại một đống tro tàn, lẫn trong đó là từng khỏa tinh hạch quái vật màu nâu vàng ảm đạm.

Thổi tan tro bụi, chỉ còn lại tinh hạch.

Thi thể đám Sư Tử Đao Phong này rất dễ đốt cháy, mà tinh hạch lại có được kháng tính với các loại lực lượng nguyên tố trong tự nhiên nên tất nhiên chúng sẽ không bị đốt cháy.

Mặc dù chỉ là tinh hạch của quái vật Tinh anh cấp thấp, nhưng số lượng nhiều như vậy, chí ít cũng giá trị mấy chục vạn điểm tín dụng.

Cao Bằng cảm khái không thôi. Khi có được sức mạnh, muốn kiếm được tiền là một việc hết sức dễ dàng.

Cũng khó trách những trận giao dịch lớn đều dùng tinh hạch quái vật làm tiền tệ, nếu không thì nền kinh tế thị trường sẽ dễ dàng bị nhiễu loạn.

Thế giới ngày nay, hoặc chính trong một năm này, ngự sử đã lặng lẽ trở thành một nghề nghiệp hết sức nóng bỏng.

Nếu một năm trước, trong một lớp học chỉ có một nửa học sinh có hy vọng trở thành ngự sử. Nhưng hiện tại, chín mươi chín phần trăm học sinh đều hy vọng có một ngày có thể trở thành ngự sử.

Vô luận là địa vị xã hội, tiền tài tài phú hay thực lực cá nhân, tất cả nhu cầu dục vọng đều có thể được thỏa mãn trong cái nghề nghiệp này.

Càng quan trọng hơn, nghề ngự sử là một nghề nghiệp có ngưỡng cửa rất thấp, chỉ cần là người có mộng tưởng với nó thì đều có thể bước vào cái nghề này —— Mặc dù khi chưa trải qua huấn luyện chính quy thì tỷ lệ tử vong sẽ rất cao, nhưng vẫn có rất nhiều người tham gia vào, giống như tre già măng mọc.

Vô số người đều ước mơ sẽ trở nên giàu có chỉ sau một đêm. Ở rất nhiều nơi đều lưu truyền câu chuyện về một ai đó trong một lần đi thám hiểm, trùng hợp gặp phải hai con quái vật cấp Lĩnh Chủ đồng quy vu tận, không chỉ đạt được thi thể của quái vật, mà còn nhặt được con non của quái vật cấp Lĩnh Chủ.

Nhưng trong thực tế ngay cả một con non bọn họ còn không đánh lại nổi.

Không nghĩ lan man nữa, Cao Bằng đưa số tinh hạch này vào một cái hố nhỏ trên lưng A Ban. Tinh hạch quái vật màu nâu vàng chồng chất bên trong hố, tỏa sáng lấp lánh.

Một lát sau, một thân hình nho nhỏ lén lút bay tới. Đó là A Xuẩn.

Mặc dù hai mắt nó vẫn đang nhắm lại nhưng xúc tu bên dưới cơ thể đều mở ra, lơ lửng giữa không trung tùy ý lắc lư, cuối cùng lảo đảo rơi xuống bên trên đống tinh hạch này. Nằm ở trên đó, A Xuẩn cảm giác cơ thể của mình như nhũn ra.

Từ xưa tới nay nó chưa bao giờ thấy nhiều tinh hạch như vậy, nó cũng không biết đây là thứ gì, chỉ cảm thấy nằm trên này thật thoải mái.

Nằm một hồi, không kìm được nó dùng xúc tu cuốn lấy một viên tinh thạch nhét vào trong người.

Suốt quá trình này, nó vẫn nhắm mắt.

Ta đang nhắm mắt lại, thế này thì không tính là lấy đồ của

Cao Bằng.

A Xuẩn dương dương đắc ý.

Tiểu Hoàng vừa huấn luyện xong tình cờ đi qua cái hố nhỏ này, vô tình nhìn thấy đồ vật trong đó.

Nó hơi dừng bước lại, sau đó cúi người xuống cầm lên một viên tinh hạch nhét vào miệng.

Vừa ăn vừa lắc đầu, đắng quá!

Sau đó lại quay người nhặt lên một nắm lớn.

Phì! Thật đắng!

...

Bôn ba thêm nửa tháng nữa, rốt cuộc đã thuyết phục được một con Sơn Linh cuối cùng gia nhập vào liên minh dịch trạm Sơn Linh của mình.

Cao Bằng cảm thấy trong lòng dâng lên cảm giác thành tựu. Cúi đầu nhìn bản đồ trong tay, trên đó xuất hiện rất nhiều điểm đỏ, mỗi điểm đỏ là vị trí của một con Sơn Linh.

Hơn nữa, ngoài các điểm đỏ này Cao Bằng còn thăm dò được không ít khu vực. Trong đó, có một số nơi nhân loại còn chưa đặt chân đến.

Đương nhiên, có A Ban đi cùng nên trên đường không gặp phải nguy hiểm gì.

- Xem ra bách vạn đại sơn này cũng không nguy hiểm lắm.

Cao Bằng hơi tiếc nuối lẩm bẩm.

- Đi thôi, chúng ta trở về!

Hắn nheo mắt nhìn ra xa về phía đông, đó là vị trí của căn cứ thành phố Du Châu.

Dưới chân hắn, một con cự thú to như một quả núi lớn phát ra tiếng rít gào trầm thấp. Trên bầu trời mây đen cuồn cuộn, bước ra từng bước chắc chắn đi về phía đông.

- Ơ, ta nhớ là mình đã để tinh hạch ở đây mà!

Cao Bằng gãi gãi đầu, chẳng lẽ mình nhớ nhầm rồi?

Cao Bằng đứng bên cạnh một cái hố nhỏ chăm chú nhớ lại.

Hắn nhớ kỹ hôm đó mình đã đưa mấy vạn viên tinh hạch quái vật vào trong cái hố này mà.

Nằm ở trên đầu Cao Bằng, A Xuẩn chột dạ nhìn vào cái hố nhỏ. Sau đó chậm rãi xoay lại một vòng, mắt không thấy tâm không phiền.

- Chẳng lẽ đã bị ai trộm đi?

Cao bằng nhíu mày.

Cả người A Xuẩn run lên.

- Nếu để ta biết là ai, ta sẽ lột da kẻ đó!

A Xuẩn triệt để hôn mê bất tỉnh…

Sau khi gõ cho con sứa này một cái Cao Bằng không hề nhắc lại chuyện đó nữa.

Mặc dù mấy viên tinh hạch này có giá trị không nhỏ, nhưng nếu như đặt ở chỗ đó thì cuối cùng cũng chỉ là một chút vật chết mà thôi.

Có thể hấp thu nguyên tố bên trong dùng để tăng thực lực lên,

cũng coi như đã phát huy công dụng chính xác của bọn chúng rồi.

Vừa trở lại tập đoàn Nam Thiên, A Xuẩn vẫn còn nằm trên đỉnh đầu Cao Bằng nhất thời liên tục phát ra những tiếng kêu không rõ ý nghĩa,

- Dụ a cá! !

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 298: Bích Giáp Thủy Tổ Ngạc

Bên cạnh bờ hồ, có một hồ nước vừa mới được mở ra gần đó. Hồ nước không sâu, chiều rộng ước chừng cỡ một cái sân bóng mà thôi.

Một con quái vật khổng lồ lẳng lặng nằm trong hồ nước, yên tĩnh, hài lòng.

Trên lưng mọc đầy gai nhọn sắc bén màu xanh lam, nhìn hệt như răng cưa trên lưỡi cưa điện vậy.

Khoảnh khắc Tiểu Diễm vừa nhìn thấy con quái vật này thì chợt trừng mắt lên, lông vũ cũng dựng thẳng, sau đó hung ác kêu to.

Tựa như đã nghe thấy động tĩnh bên này, cái đuôi cực lớn của con quái vật khổng lồ kia giống như một thanh kiếm bản rộng cắt ngang mặt nước, con ngươi chuyển động liên tục, uể oải nhìn về phía bên này.

- Ông ngoại tìm đâu ra con cá sấu này vậy nhỉ?

Cao Bằng nhịn không được có chút buồn bực.

Trông nó giống như một con thái cổ hung thú đến từ kỷ Jura, thân dài khoảng chừng hai mươi mét, phần lưng hiện lên màu xanh lam, đôi mắt màu vàng nhạt yên tĩnh, tường hòa.

Bên cạnh cách đó không xa chính là một cái hồ lớn, trong hồ là địa bàn của Bạch Long.

Nếu Bạch Long có thể dễ dàng tha thứ cho sự xuất hiện của con cá sấu ở đây, chắc hẳn con cá sấu này chính là ngự thú mà ông ngoại mới bắt được rồi.

Điều này cũng bình thường, sau khi Bạch Long tăng lên Vương cấp thì hẳn là cường độ linh hồn của ông ngoại cũng tăng lên rất nhiều, có thu phục thêm mấy ngự thú nữa cũng không thành vấn đề.

- Về rồi sao?

Sau khi nghe thấy động tĩnh từ sau núi truyền đến, Kỷ Hàn Vũ biết ngay là Cao Bằng đã trở về.

Nhìn Cao Bằng gầy đi không ít, Kỷ Hàn Vũ tức thì vừa đau lòng lại vừa vui mừng,

- Đen đi nhiều rồi!

Nói xong, Kỷ Hàn Vũ chỉ con cá sấu cách đó không xa giới thiệu với Cao Bằng:

- Một tháng trước ở tam giác Châu Giang bên kia phát sinh lũ lụt, một chỗ hang động đá vôi dưới lòng đất bị sụp, gia hỏa này đã bò ra ngoài từ trong mạch nước ngầm đó. Đúng lúc ông cũng muốn bắt một con quái vật về nuôi, thấy nó cũng được nên mang về luôn.

- Tam giác Châu Giang bên kia có cá sấu sao. . .

Cao Bằng rất buồn bực.

- Tam giác Châu Giang bên kia đã từng đào được hài cốt cá sấu, hẳn là trước kia có cá sấu, về phần con này thì chắc là từ vườn bách thú chạy đến hoặc do biệt thự tư nhân nhà ai đó nuôi.

Kỷ Hàn Vũ cũng không thèm để ý đến xuất thân của con quái

vật này ra sao, dù sao cuối cùng cũng đã trở thành ngự thú của mình rồi.

- Con cá sấu này thật uy phong.

Cao Bằng có chút ước ao.

Mấy con ngự thú của ông ngoại đều luôn xuất sắc như vậy, một đầu giao long đang tiến hóa thành rồng, một đầu cá sấu dữ tợn hung tàn. Chỉ vẻ ngoài thôi là đã có thể đem đến cho người ta một loại uy hiếp cực kỳ mạnh mẽ, có lẽ bốn chữ hung thần ác sát chính là dùng để hình dung bọn chúng.

Thế nhưng tại sao tất cả ngự thú của ông ngoại đều là quái vật sống lưỡng cư! Bạch Long như vậy, Lôi Công như vậy, bây giờ con cá sấu này cũng vậy nốt!

【 Tên quái vật 】: Bích Giáp Thủy Tổ Ngạc (Thủy Tổ biến dị)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 46 (cấp Lĩnh Chủ)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ thủy

【 Năng lực quái vật 】: Khống thủy Lv3, giáp lưng cứng rắn Lv3, cắn xé bộc phát Lv4.

【 Đặc tính quái vật 】: Huyết dịch hung tàn (căn cứ vào huyết mạch biến dị mà phát sinh hung tính, dễ dàng phát động hiệu quả cuồng bạo. Hiệu quả ①hiệu quả bị động: Khi bị tổn thương thì sẽ căn cứ vào mức độ đau đớn của vết thương cùng với mức độ trí mạng, để bộc phát ra sự hung tàn với mức độ khác nhau, gia tăng lực lượng và lực bộc phát trong một khoảng thời gian nhất định.)

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (tỉnh táo)

【 Nhu cầu tấn thăng phẩm chất Sử Thi 】: (Trước mắt Bích

Giáp Thủy Tổ Ngạc đang trong quá trình kích hoạt huyết mạch phản tổ, quá trình này không thể đảo ngược, trước khi huyết mạch phản tổ đạt đến đỉnh phong thì không thể tiến hành cách tiến hóa khác) Trước mắt cần thôn phệ đại lượng bảo vật thuộc tính Thủy, thôn phệ linh vật hệ Thủy càng nhiều thì độ tinh khiết của huyết mạch sẽ tăng lên càng cao.

Thủy Tổ biến dị, chỉ cần thôn phệ bảo vật thuộc tính Thủy là có thể không ngừng tiến hóa. Mặc dù không cách nào tiến hành tiến hóa khác trước khi biến dị hoàn toàn kết thúc, nhưng đây cũng là một loại phương pháp tiến hóa cực tốt, không cần chuyên môn đặc thù đi tìm vật liệu cho nó tiến hóa mà chỉ cần bảo vật thuộc tính Thủy là được, có thể tiết kiệm rất nhiều nhân lực, chỉ cần dùng tiền nện xuống không ngừng chồng chất lên là xong!

- Đúng là ông ngoại rất thích hợp nuôi dưỡng chủng loại ngự thú này.

- Lệ!

Tiểu Diễm phát ra một tiếng hạc kêu, tìm tới một chỗ râm mát trên đất trống, lông vũ thu vào trong vây chính mình lại, cái cổ dài rủ xuống chui vào bên trong cánh.

Bên ngoài cơ thể lặng yên dâng lên một tầng hỏa diễm thật mỏng, hóa thành một quả trứng hỏa diễm to lớn hình bầu dục.

Hỏa diễm dần dần trở nên nhạt hơn, cuối cùng tắt hẳn đi, hóa thành một quả trứng khổng lồ toàn thân đỏ rực, mặt ngoài quả trứng hiện đầy hoa văn rậm rạp như lông chim.

Ở nửa tháng trước, Tiểu Diễm đã sớm đạt đến cấp 40, nửa tháng này một mực kìm nén, thẳng đến sau khi trở về mới tìm địa phương chuẩn bị tiến hóa.

Tiến hóa là một quá trình dài lâu, trong thời gian này nếu như

có thể không bị ngoại lực ảnh hưởng thì là tốt nhất.

Đại Tử cảm giác cả người mình đều vô lực, cảm thấy hơi ngứa và rất buồn ngủ.

Sau đó tùy tiện tìm một chỗ muốn nằm xuống ngủ, nhưng đột nhiên lại lăng không bay lên, nó trực tiếp bị Cao Bằng xách lên đưa đến phòng thí nghiệm.

Tiến vào phòng thí nghiệm, mở ra một cái khoang thí nghiệm thủy tinh viền bạc chiều cao cỡ bằng một người trưởng thành, bên trong có chứa chất lỏng năng lượng cao hệ Lôi.

Cao Bằng trực tiếp ném Đại Tử còn đang không biết gì vào, tiện thể đóng nắp lại luôn.

Đại Tử vẫn còn chút buồn ngủ ngẩng đầu lên. Ta làm sao vậy, xảy ra chuyện gì, tại sao Cao Bằng lại muốn ném ta vào đây.

- Trong này là dược dịch nguyên tố Lôi đặc biệt phối trí cho ngươi, ngươi cứ ở bên trong hảo hảo tiến hóa đi.

Cao Bằng dặn dò.

Đại Tử khoác hai cái chân hàm lên trên vách thủy tinh, lẳng lặng dựa mình vào đó nhìn chằm chằm theo bóng lưng Cao Bằng rời đi.

. . . .

- Ông chủ, đám quái vật lần trước anh mua về đã bị nhốt trong phòng chứa đồ của phòng thí nghiệm hơn một tháng rồi, mỗi ngày đều là tôi đến dọn dẹp rồi cho bọn nó ăn uống.

Từ Thanh Chỉ nhìn thấy Cao Bằng đi ra, không nhịn được bèn kể khổ.

Ông chủ này của mình không chịu trách nhiệm chút nào, thời

gian ở trong phòng thí nghiệm mỗi tháng còn không đến một phần ba, thường xuyên đột nhiên mất tích bí ẩn một đoạn thời gian.

Lần này vừa đi chính là cả nửa tháng trời, nàng cảm thấy người trợ thủ như mình chính là dùng để dọn dẹp vệ sinh cho phòng thí nghiệm.

- Cô đã điều chế được Thạch Hóa dược tề tôi dạy lần trước chưa?

Cao Bằng đột nhiên hỏi.

- Có. . . Đại khái xác suất thành công khoảng bảy thành.

Từ Thanh Chỉ nói, giọng nói có vẻ không chắc chắn lắm.

- Quá chậm, một cái Thạch Hóa dược tề đơn giản nhất cũng học chậm như vậy, xem ra cô muốn kế thừa y bát của tôi còn cần siêng năng luyện tập hơn nữa mới được.

Cao Bằng lắc đầu,

- Nếu hiện tại cô đã gần như nắm giữ cách điều chế Thạch Hóa dược tề rồi, vậy thì tôi sẽ dạy cô loại dược tề thứ hai, qua một thời gian ngắn tôi sẽ kiểm tra tiến độ.

- Biết rồi. . .

Từ Thanh Chỉ yếu ớt đáp.

Mặc dù rất nhiều dược tề cấp thấp đều có thể sản xuất hàng loạt ở nhà máy, nhưng cũng không có nghĩa là học tập chế tác chúng sẽ không có tác dụng.

Bởi vì chỉ có dược tề cấp thấp mới có thể sản xuất dây chuyền do độ khó khi chế tác chúng không cao, chỉ cần phối trí một vài vật liệu cố định dựa theo tỉ lệ nhất định là được, nhưng dược tề càng cao cấp sẽ cần thao tác thủ công càng phức tạp hơn.

Thậm chí căn cứ theo kích thước lớn nhỏ của tài liệu, trọng lượng khác biệt, thời gian trong quá trình thí nghiệm cũng sẽ chênh lệch mấy giây, chính là vài giây đồng hồ này sẽ quyết định thành bại của một loại dược tề.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 299: Công Hội Nhà Thám Hiểm

Máy móc mặc dù chuẩn xác nhưng lại không đủ nhân tính hóa, quá trình chế tác dược tề dễ dàng xảy ra những chuyện ngoài ý muốn. Máy móc khô khan sẽ chỉ làm theo trình tự cố định, cuối cùng sẽ dẫn đến việc chế tác thất bại.

Cao Bằng cố ý bồi dưỡng Từ Thanh Chỉ. Dù cho nàng có hơi vụng về ngốc nghếch một chút, nhưng có câu nói rất hay, người chậm cần bắt đầu sớm. Chỉ cần cố gắng, không phải là không có không gian trưởng thành.

Từ Thanh Chỉ bận rộn đến mười một giờ đêm mới kết thúc một ngày luyện tập. Lúc chiều Cao Bằng đã tự mình dạy nàng ba lần, bao gồm cả động tác khi phối chế dược tề và các mẹo nhỏ.

Trí nhớ của Từ Thanh Chỉ không tệ lắm, nhìn Cao Bằng làm vài lần là nhớ gần hết rồi.

Còn lại chính là quá trình thí nghiệm lặp đi lặp lại, dần dần quen tay hay việc. Có điều, đàm binh trên giấy mãi cũng không được, cho dù thí nghiệm thất bại cũng có thể thu hoạch được một cái gì đó sau mỗi lần thất bại.

Trong phòng thí nghiệm Cao Bằng chuẩn bị rất nhiều nguyên vật liệu, bao gồm cả tài liệu và quái vật đối ứng với Huyết tinh dược tề, cung cấp cho Từ Thanh Chỉ có thể thoải mái luyện tập.

Một bộ dược tề có hữu hiệu hay không thì không thể nào phán đoán được chỉ từ vẻ bề ngoài, quan trọng nhất là hiệu quả thực tế của nó.

…

Đêm xuống, hắn đưa bản ghi chép về vị trí của Sơn Linh cho ông ngoại:

- Lần này ra ngoài cháu phát hiện tổng cộng một trăm sáu mươi tám con Sơn Linh, toàn bộ chúng đều đồng ý hợp tác với chúng ta.

Ông ngoại tiếp nhận sau đó đặt lên bàn, nhíu mày suy ngẫm một lát,

- Cháu chỉ muốn kiến tạo dịch trạm hay là còn có ý định gì khác? Nếu cháu chỉ muốn xây dựng dịch trạm đơn thuần thì rất dễ dàng, việc còn lại chỉ cần ra tiền là [image]được, cháu có thể nằm không mà lấy tiền.

Ông ngoại nhìn thật sâu vào Cao Bằng.

Cao Bằng suy nghĩ, ngẩng đầu nói,

- Còn xin ông ngoại dạy cháu.

- Sơn Linh là đồng minh của cháu, thực ra điểm mấu chốt ở đây là con ngự thú kia của cháu. Có con ngự thú đó, những người khác dù có dã tâm cũng không lay động được địa vị của cháu, quái vật cấp Lĩnh Chủ đều có sự kiêu ngạo của cấp Lĩnh Chủ.

Ông ngoại nói rất chân thành.

- Cho nên, nếu chỉ đơn thuần dùng Sơn Linh để kiếm tiền là phương thức nông cạn nhất.

Ông ngoại dừng một lát, lại nói tiếp,

- Ngược lại, đám thợ săn dựa vào Dịch trạm Sơn Linh để ra ngoài mạo hiểm mới là quần thể đáng giá nhất.

Cao Bằng hơi chần chừ:

- Chúng ta sẽ lấy % từ thu hoạch của đám thợ săn này sao?

Ông ngoại cười to:

- Lấy % từ thu hoạch của họ, cháu thật sự dám nghĩ đấy. Nếu cháu làm thế, cháu có tin là đám thợ săn kia dám liều mạng với cháu hay không?

Cao Bằng xấu hổ cười cười.

- Mấu chốt là phải tập hợp đám thợ săn này vào cùng một chỗ. Chỉ cần trong tay có người để sử dụng, cho dù chúng ta bỏ ngược tiền ra ngoài cũng được.

Ông ngoại nghiêm túc nói. Hắn cũng chỉ vì hướng dẫn Cao Bằng, nếu không sẽ chẳng nói nhiều như vậy.

Được ông ngoại nhắc nhở đến thế rồi, làm sao hắn còn không hiểu chứ. Mặc dù phương pháp đó khá to gan, nhưng cũng không phải là không thể được, thậm chí rất có triển vọng.

Suy nghĩ của hắn cũng bắt đầu mở rộng, thương thảo với ông ngoại.

Sau một đêm thức trắng bàn bạc, rốt cuộc hai ông cháu đã đánh nhịp quyết định thành lập tổ chức có tên là “Công hội nhà thám hiểm”.

Dịch trạm Sơn Linh sẽ trở thành hạng mục dưới cờ của “Công hội nhà thám hiểm”, trở thành hội viên của công hội sẽ được giảm 50% tiêu phí ở trạm dừng chân.

Đương nhiên, trước khi chiết khấu Cao Bằng đã tăng gấp đôi giá cả so với dự định ban đầu.

Đồng thời, vì dịch trạm Sơn Linh được thành lập ở gần khu

căn cứ Du Châu, cho nên thu nhập ròng của dịch trạm sẽ chia cho chính phủ Du Châu ba mươi phần trăm. Có tiền mọi người cùng kiếm mới vui vẻ được, kiêng kỵ nhất là ăn một mình, kéo được chính phủ vào cùng một chỗ kiếm tiền sẽ càng thêm ổn định, ít nhất sẽ giảm bớt rất nhiều phiền phức ở bạch đạo.

Không chỉ là Dịch trạm Sơn Linh, về sau tất cả các hạng mục dưới cờ của công hội ở gần khu căn cứ thì đều sẽ được chia ba mươi phần trăm tổng thu nhập.

Đồng thời, hội trưởng Công hội nhà thám hiểm là Kỷ Hàn Vũ.

Ban đầu ý kiến của Kỷ Hàn Vũ là để cho Cao Bằng làm hội trưởng, nhưng bị Cao Bằng kiên quyết từ chối!

- Chức vụ hội trưởng này phải phiền phức ngài rồi, cháu cảm thấy chức phó hội trưởng đã rất tốt.

Cao Bằng nghiêm túc nói.

Ngoài ra, hai mươi phần trăm thu nhập mỗi năm sẽ được công hội trích ra làm phần thưởng cuối năm cho các thành viên của công hội.

Căn cứ vào đẳng cấp và chức vụ lớn nhỏ của hội viên mà tỷ lệ phân chia cũng sẽ khác nhau.

Năm mươi phần trăm thu nhập còn lại rơi hết vào tiểu kim khố của Cao Bằng…

Ngoài ra, còn có một ưu đãi khác chính là các thành viên thuộc Công hội nhà thám hiểm khi mua sắm sản phẩm của tập đoàn Nam Thiên sẽ ưu đãi giảm giá 90%.

Nghe thì không nhiều, nhưng đó đều là điểm tín dụng thật sự, chắc chắn sẽ giúp ích rất lớn cho việc bán hàng hóa của tập đoàn Nam Thiên.

Tới khi việc thí điểm Dịch trạm Sơn Linh ở thành Du Châu bên này ổn định rồi, mục tiêu tiếp theo của Cao Bằng là triển khai các hạng mục đầu tư dưới cờ "Công hội nhà thám hiểm" ra toàn thế giới.

Ví dụ như hưu nhàn khu Động Đình, biệt thự Thiên Trì, công quán Amazon, khu nghỉ phép ở khu tam giác Bermuda cũng có thể thực hiện được…

Từ sau tai biến mấy nơi này đều đã trở thành cấm khu, ít ai dám lui tới.

Từ xưa đến nay, những nơi này vẫn lưu truyền đủ loại truyền thuyết, có lẽ ở thời đại hoàn toàn mới này có thể tiến hoá ra những quái vật đặc biệt.

…

Công hội nhà thám hiểm là tổ chức độc lập với tập đoàn Nam Thiên, không thuộc sở hữu của Tập đoàn Nam Thiên.

Đương nhiên, những người biết chuyện đều rõ ràng là cả hai đều có chung một ông chủ.

Công hội nhà thám hiểm đã thành lập được nửa tháng.

Trong nửa tháng này, từ chỗ mới toanh không có tiếng tăm gì, về sau công hội đã dần dần hảo bạo. Những chuyện này xảy ra vẻn vẹn trong vòng có nửa tháng.

Công hội nhà thám hiểm được thành lập ở ngoại ô thành tây của Du Châu, cách tập đoàn Nam Thiên không xa lắm, chỉ khoảng mấy cây số.

Cửa lớn của công hội là hai hàng tường vây to dày, cao chừng ba mươi mét, mặt ngoài lởm chởm, trên đầu tường còn có dây thép gai sắc nhọn.

Đây đều là Long Văn Đá Hoa Cương A Ban dùng năng lực khống chế đại địa ép ra từ sâu trong lòng đất, cực kỳ cứng rắn.

Từ cửa vào, một hàng dài người xếp hàng đông nghìn nghịt, gần như đều là ngự sử đến báo danh tham gia.

Mấy ngày đầu chỉ có mấy tiểu đội săn quái tò mò đến thử gia nhập Công hội nhà thám hiểm, sau đó mấy tiểu đội này đạt được thu hoạch phong phú, nhiều gấp đôi thường ngày.

Đến khi các đoàn đội săn quái hiểu rõ được chế độ hội viên thì rất kinh ngạc với đại thủ bút của Công hội nhà thám hiểm, đưa ra hơn trăm con Sơn Linh cấp Lĩnh Chủ trong bách vạn đại sơn làm dịch trạm! Đây là chuyện có mơ bọn họ cũng không dám nghĩ!

Mà công hội có thể sử dụng hơn một trăm con Sơn Linh cấp Lĩnh Chủ làm dịch trạm lại sẽ là quái vật khổng lồ cỡ nào?

Còn có một nguyên nhân quan trọng khác là giá cả của Dịch trạm Sơn Linh quá đắt đỏ! Không biết có bao nhiêu người thầm thoá mạ kẻ định giá, bọn họ thực sự muốn móc tim kẻ đó ra xem có phải nó là màu đen hay không.

May mà trở thành hội viên của công hội sẽ được ưu đãi 50%, đây cũng không phải con số nhỏ.

Dù là để tiết kiệm một nửa tiền này, có rất nhiều đội ngũ bất đắc dĩ lựa chọn gia nhập công hội.

Dịch trạm Sơn Linh chỉ cung cấp một sân khấu, có can đảm xâm nhập sâu trong bách vạn đại sơn cũng chỉ có những ngự sử đạt tới trình độ nhất định hoặc các đoàn đội mới dám thử. Bởi vậy, hiện nay hơn chín mươi phần trăm ngự sử cao cấp của thành Du Châu đều gia nhập Công hội nhà thám hiểm.

Mà Công hội nhà thám hiểm cũng đã trở thành một tổ chức cỡ lớn mới quật khởi ở thành Du Châu.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 300: Xuân Ngân Thú

Đối với việc thành lập Công hội nhà thám hiểm, Liên minh Ngự Sử cũng có nghe thấy, nhưng mà cũng không có quá mức để ý.

Bởi vì giữa cả hai bên tạm thời còn không có xung đột trên bản chất, hơn nữa qua một năm này khắp nơi trên toàn thế giới số lượng các tổ chức được thành lập cùng loại với Công hội nhà thám hiểm cũng không ít.

Đối với Liên minh Ngự Sử, bọn họ xem như trở thành Vô Miện Chi Vương bên trong mọi tổ chức chính thức của giới Ngự Sử.

Vô luận là đánh giá đẳng cấp Ngự Sử, khảo hạch Dục Thú Sư, hay là ban phát thẻ căn cước cho quái vật, những chuyện này đều chứng minh dã tâm của Liên minh Ngự Sử.

Mà loại tổ chức giống với Công hội nhà thám hiểm này ở trong mắt Liên minh Ngự Sử chính là một tổ chức dân gian.

Tổ chức quan phương sao có thể đặt mối quan tâm đến tổ chức dân gian, đây chẳng phải là quá thấp kém.

Bọn họ sẽ chỉ cân nhắc ở một số thời điểm sẽ tiến hành hợp tác cùng một chút tổ chức dân gian mà thôi.

Ví dụ như hạng mục Dịch trạm Sơn Linh của Công hội nhà thám hiểm cũng rất không tệ, có hơn một trăm con Sơn Linh cấp Lĩnh Chủ làm dịch trạm, trong suy nghĩ của một ít cao tầng Liên minh Ngự Sử thì chính là một loại vô cùng lãng phí.

- Những cái này đều là Sơn Linh cấp Lĩnh Chủ, tất cả đặt ở dã

ngoại làm khu vực an toàn cũng quá lãng phí!

Một vị cao tầng trong phân hội Hoa Hạ của Liên minh Ngự Sử tức giận bất bình lên tiếng.

Đây chính là quái vật cấp Lĩnh Chủ, hơn nữa còn nhiều như vậy, hơn một trăm!

Bản thân hắn cũng còn không có trong tay Ngự thú cấp Lĩnh Chủ, nếu như có thể cho hắn một con sẽ có bao nhiêu tuyệt vời chứ.

Hắn biết rõ bản thân mình có bao nhiêu cân lượng, nếu hắn ra mặt lên tiếng thì nhất định là không thể, nói không chừng còn có thể bị loạn côn đánh chết. Nhưng mà nếu như có thể đem tất cả Liên minh Ngự Sử đều lôi kéo vào thì sẽ không giống nhau.

Nhiều quái vật cấp Lĩnh chủ như vậy, hắn tin tưởng tuyệt đối không phải chỉ có một mình hắn động tâm.

- Hơn một trăm con quái vật cấp Lĩnh chủ cứ đặt ở dã ngoại như vậy đúng là có chút lãng phí.

Hội trưởng phân hội Tào Huyền Sinh của khu Hoa Hạ là nheo mắt lại, đồng ý nói.

Nếu như là một trăm con quái vật cấp Thủ Lĩnh thì hắn sẽ không đặt trong lòng, thế nhưng đây chính là tận hơn một trăm con quái vật cấp Lĩnh Chủ. Hơn nữa rất có thể còn không có ký kết huyết khế, chuyện này làm cho hắn rất động tâm.

Nếu như những quái vật cấp Lĩnh Chủ này có thể đưa tới Liên minh Ngự Sử… Vậy thì phân hội Liên minh Ngự Sử khu Hoa Hạ e rằng trong chớp mắt sẽ lập tức trở thành một khu vực có quyền nói chuyện lớn nhất trên toàn thế giới.

- Ngươi coi người khác đều là kẻ đần à? Để quái vật cấp Lĩnh

Chủ ở đó mà không ký?

Chu Thiên Dân đột nhiên đẩy cửa vào, dùng giọng điệu lạnh lùng nói với Tào Huyền Sinh.

Tào Huyền Sinh giận đến tím mặt, sau khi nhìn rõ người nói chuyện là Chu Thiên Dân thì sắc mặt đỏ lên. Tuy rằng hắn là Hội trưởng Liên minh Ngự Sử khu Hoa Hạ, nhưng mà Chu Thiên Dân lại là một trong mười hai nguyên lão.

Thân phận đặc thù, thậm chí có thể ở đại hội nguyên lão bỏ phiếu bổ nhiệm hoặc miễn nhiệm chức vụ hội trưởng của một đại khu.

- Mặc dù ta không có gặp qua Sơn Linh, nhưng cũng có nghe nói qua, đó là quái vật sinh ra sau khi núi đá thành tinh... Loại quái vật này có tính cách như thế nào, bản thân là hội trưởng Liên minh, chẳng lẽ ngươi cũng không biết điểm ấy sao?

Chu Thiên Dân lắc đầu, ánh mắt u lãnh.

Tào Huyền Sinh trầm mặc.

Từ hai tháng trước khi những pho tượng kia phục hồi đã có không ít người muốn ký kết huyết khế với chúng, dù sao cũng có không ít pho tượng sau khi phục hồi trở nên rất nổi danh, hơn nữa những pho tượng này vô luận là đẳng cấp hay sức mạnh đều rất không tệ.

Nhưng mà tính tình của mấy pho tượng hoạt hoá này đều rất bướng bỉnh, trên cơ bản sẽ không dễ gì hàng phục được.

Số người có thể ký kết huyết khế với những pho tượng hoạt hóa này đã ít lại càng ít. Thế nên dân gian truyền lưu một cách nói, cho rằng những người ký kết khế ước với những pho tượng hoạt hóa này đều là "Người thiên tuyển". Đương nhiên, đây chỉ là một loại trêu chọc mà thôi.

Nhưng từ đó cũng đủ để biết được muốn ký kết huyết khế với loại tử vật sau khi thành tinh này khó khăn thế nào.

- Các ngươi có ý nghĩ gì ta đều hiểu rất rõ, nhưng mà đừng nên quên rằng, muốn ký kết huyết khế với những Sơn Linh này khó khăn lớn tới mức nào. Mà nếu có cơ hội ký kết huyết khế thì vì cái gì người khác sẽ ngu ngốc không ký mà lưu lại cho chúng ta. Nói thêm một chút, hiện tại các ngươi cũng đều biết rõ hai đầu ngự thú Vương cấp ở khu Hoa Hạ đều là nằm trong tay ai chứ.

Chu Thiên Dân lạnh lùng nói,

- Nếu quả thật đắc tội hắn, ta và lão Diệp sẽ tuyệt đối không xuất thủ.

Cuối cùng cuộc phong ba này còn chưa nhấc lên gợn sóng gì liền chết từ trong trứng nước.

…

Đại Tử đã tiến hóa xong, thành công trở thành Ngự thú cấp Lĩnh chủ thứ hai của Cao Bằng.

Tiểu Diễm vẫn còn ở trong quá trình tiến hóa, Tiểu Hoàng cũng bắt đầu tiến hóa vào hai ngày trước.

Cho nên hiện tại ở bên cạnh Cao Bằng chỉ có A Xuẩn và Đại Tử, cộng thêm con chuột lớn màu vàng mà Cao Bằng bắt được.

Vốn con Ham Tài Thử này Cao Bằng chuẩn bị đặt ở trên vai, thế nhưng bị A Xuẩn mãnh liệt phản đối.

Nó hung hăng nắm chặt tóc Cao Bằng, nói với giọng điệu kiên quyết,

- Nếu như ngươi đặt nó ở trên vai, ta sẽ nhổ ngươi thành Tiểu Hoàng!

- Tiểu Hoàng sau khi nghe thấy sẽ đánh chết ngươi.

Cao Bằng nghiêm túc trả lời.

Vẻ mặt A Xuẩn đầy xoắn xuýt…

Nhưng qua việc A Xuẩn phản đối mãnh liệt, Cao Bằng cũng không đặt Ham Tài Thử ở trên vai nữa, mà lấy một cái lồng chuột được chế tạo bằng vàng ròng nhốt Ham Tài Thử ở bên trong sau đó cầm ra đường.

Thật là, rõ ràng nói phải khiêm tốn một chút, kết quả người bên dưới lại đưa tới một cái lồng sắt bằng vàng, khiến cho ta giống như một tên nhà giàu mới nổi.

Đầu Ham Tài Thử này có đẳng cấp và phẩm chất đều không cao. Dưới khí thế bức hiếp của một đám Ngự thú cấp Lĩnh Chủ, không cần Cao Bằng nói gì cả, con chuột bự liền hấp tấp mân mê cái mông, bộ dáng chờ đợi được sủng ái tin dùng.

Sau khi ký kết huyết khế Cao Bằng phát hiện con Ham Tài Thử này có chỉ số thông minh không cao, cùng một cấp bậc với Đại Tử lúc mới đầu, tương đương trình độ của tiểu hài tử ba bốn tuổi, bản thân chỉ biết biểu đạt đơn giản như vui buồn giận hờn.

- Đại ca, đại ca. Nơi này có bảo bối, nơi này cũng có bảo bối, rất nhiều rất nhiều bảo bối.

Ham Tài Thử ríu ra ríu rít nói. Ham Tài Thử ở trong lồng được Cao Bằng xách theo, đi trên con phố thương mại phồn hoa làm cho tròng mắt của nó sắp rớt ra ngoài.

Cả đời này của nó cũng chưa từng gặp qua nhiều bảo bối như vậy, trời ơi! Bảo vật trong Thế giới loài người đều tùy tùy tiện tiện đặt ở bên ngoài sao?

Ham Tài Thử đạp đạp bốn cái chân nhỏ ngắn, ở trong lồng

nhảy lên nhảy xuống.

Có lẽ là do sinh sống ở ngoài tự nhiên trong thời gian rất lâu, cho nên Ham Tài Thử ưa thích xưng hô Cao Bằng là đại ca.

- Ngươi sẽ từ từ quen thôi.

Cao Bằng cười khẽ.

Đại Tử tựa như một tia chớp màu tím bay dưới ánh sáng đèn đường, nghe thấy giọng điệu quê mùa của con Ham Tài Thử này, nhịn không được phát ra một tiếng hừ lạnh.

Rõ ràng là ta xuất hiện đầu tiên, thế nhưng bên người Cao Bằng lại càng ngày càng nhiều kẻ đê tiện như vậy!

Mắt không thấy tâm không phiền, đôi cánh của Đại Tử chấn động, hóa thành một đạo tia chớp biến mất ở cuối con đường.

- Vị tiên sinh và mỹ nữ này, xin hỏi hai người có thể phối hợp tham gia một cuộc điều tra không?

Ở vị trí cách Cao Bằng không xa truyền đến một giọng nói.

Một người phụ nữ mặc quần áo chức nghiệp màu đen, trên tay cầm một chiếc microphone, phía sau nàng còn có một người trợ thủ kéo theo một đoạn dây thừng. Phía cuối dây thừng là một con quái vật toàn thân phấn hồng, cái mũi vô cùng lớn. Bốn chân của con quái vật này chạm đất, làn da nhìn qua cực kỳ bóng loáng, không ngừng ngửi ngửi mặt đất.

Đứng ở sau cùng là một người thanh niên vác chiếc camera trên đầu.

- Ây...

Nhân vật được hỏi là một đôi nam nữ đang chụp ảnh cưới.

- Điều tra gì thế?

Cô dâu nghi hoặc hỏi.

Chú rể yên lặng đứng ở bên cạnh cô dâu.

- Đây là một cuộc điều tra của công ty chúng tôi, nó là ngự thú Xuân Ngân Thú kiểu mới được công ty chúng tôi bồi dưỡng được.

Cái tên rất kỳ quái, chú rể và cô dâu đều lộ vẻ nghi hoặc.

- Xuân Ngân Thú đối với hương vị Hormone cực kỳ mẫn cảm, nó có thể ngửi ra mục tiêu ở trong vòng một tuần qua đã cùng bao nhiêu người khác giới và cùng giới tiếp xúc thân mật, cho nên tôi muốn…

- Chúng ta đi chụp ảnh cưới đi.

Cô dâu đột nhiên quay đầu nói với chú rể.

- Hả ?

Chú rể giật mình một chút.

- Chúng ta còn chưa chụp xong ảnh cưới, hôm nay thời gian rất gấp, cũng đừng lãng phí thời gian nữa.

- Thế nhưng… Cái này cũng không làm chậm trễ bao nhiêu thời gian mà.

Chú rể có chút chần chờ nói.

- Đúng vậy, Xuân Ngân Thú chỉ cần mười phút là có thể cảm giác xong, không chậm trễ nhiều thời gian của hai vị đâu.

Người phụ nữ mặc quần áo chức nghiệp màu đen nhanh chóng nói.

Sau khi nghe thấy lời này, vẻ mặt cô dâu có chút không tự nhiên, liếc mắt nhìn chú rể, ngữ khí có chút đông cứng,

- Chúng ta tiếp tục đi chụp ảnh cưới đi.

Lúc này cho dù coi như là một kẻ đần cũng có thể phát giác không đúng, sắc mặt chú rể rất khó chịu.

Khuôn mặt có chút nóng lên, cũng có chút bất đắc dĩ.

- Có đi chụp ảnh cưới hay không?

Nhìn thấy chú rể tiếp tục đứng yên ở chỗ cũ, giọng điệu của cô dâu nặng hơn.

Lồng ngực chú rể phập phồng kịch liệt, hít sâu hai hơi rồi xoay người rời đi.

- Anh đi đâu thế!

Cô dâu biến sắc.

- Không chụp ảnh cưới nữa.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 301: Đường Về

Nhìn theo bóng lưng chú rể, Cao Bằng thật sự muốn đưa A Xuẩn cho hắn mượn đội.

Quay lại nhìn Xuân Ngân Thú.

Bề ngoài của con quái vật này rất kỳ lạ, khiến cho Cao Bằng có một loại cảm giác rất quen thuộc.

Nhưng mà Cao Bằng xác nhận bản thân khẳng định không biết đầu Xuân Ngân Thú này, nếu như đã từng thấy qua ở trên quyển sách nào đó thì tuyệt đối sẽ không quên.

Từng dãy số liệu không ngừng hiện lên trong mắt Cao Bằng.

【 Tên quái vật 】: Xuân Ngân Thú (đột biến thể)

【 Đẳng cấp quái vật 】: cấp 16

【 Phẩm chất quái vật 】: phẩm chất Phổ Thông

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Phong

【 Nhược điểm quái vật 】: Có sức chống cự rất yếu đối với mùi vị có tính kích thích mạnh.

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Đột biến thể Khứu Linh Thú, mất đi năng lực cảm nhận mùi vị khác của Khứu Linh Thú, nhưng lại có được năng lực phân biệt cực mạnh đối với Hormone. Tính cách vô cùng nhát gan, không giỏi chiến đấu.

Khứu Linh Thú. . . Cao Bằng từng nghe nói qua về loại quái vật này. Sau khi xem qua giới thiệu vắn tắt trong bảng số liệu, Cao

Bằng lại nhìn về phía Xuân Ngân Thú, nhìn thế nào cũng có vài phần bóng dáng Khứu Linh Thú.

Thì ra là như thế, trách không được lúc nhìn thấy nó hắn có một loại cảm giác kỳ quái.

Cao Bằng biết có một vài công ty còn tiến hành một số thí nghiệm trên cơ thể quái vật, bọn họ vẫn luôn cho rằng thí nghiệm tàn khốc sẽ có thể kích phát tiềm năng của quái vật.

Trên thực tế hầu như tất cả các phòng thí nghiệm đều từng tiến hành qua các thí nghiệm trên người quái vật, nhân loại vốn luôn truy cầu sự cường đại và tiến hóa.

Nhất là dưới tình huống không có pháp luật ngăn lại.

Nhưng mà phòng thí nghiệm chính quy cỡ lớn khi tiến hành thí nghiệm sẽ có trình tự và yêu cầu nghiêm khắc, ít nhất trước khi thí nghiệm hoàn thành thì cam đoan đối tượng thí nghiệm sẽ không quá khó chịu.

Dẫn theo Ham Tài Thử tiếp tục hướng đi về phía trước, trên đường đi nhìn thấy bất kỳ đồ vật nào Ham Tài Thử đều rất kích động.

Điều này làm cho Cao Bằng có chút mất mặt, không biết nói gì.

Khiến cho Ham Tài Thử kích động như vậy cũng chỉ là một chút vật phẩm bình thường.

Ví dụ như tinh hạch quái vật cấp Tinh Anh, tài liệu sống trên người quái vật cấp Tinh Anh và một chút tài liệu cơ sở có số lượng tiêu hao hàng tấn trong phòng thí nghiệm của Cao Bằng.

- Cái con Ham Tài Thử này. . . Có chút low. . .

Cao Bằng im lặng.

Ham Tài Thử tự nhiên không biết khi mới trở thành Ngự thú ngày đầu tiên nó đã bị Cao Bằng ghét bỏ.

- Chỉ hy vọng khi phẩm chất đẳng cấp tăng lên thì có thể có tiến bộ hơn.

Cao Bằng thật sự bất đắc dĩ. Đẳng cấp của Ham Tài Thử quá thấp, trên đường thấy cái gì đều coi là bảo vật, loại trình độ này còn không nhanh bằng bản thân nằm trên giường kiếm tiền.

- Lão đại, lão đại, ta còn không có nhìn đủ đâu, thế giới nhân loại các ngươi sao lại có nhiều bảo vật như vậy?

Ham Tài Thử hai móng đặt trên khe hở lồng sắt, đôi mắt nhỏ khát vọng nhìn chằm chằm vào các cửa hàng hai bên đường.

- Bảo vật. . .

Cao Bằng cạn lời.

- Con chuột xấu xí này ưa thích bảo vật!

A Xuẩn nhất thời cảnh giác, vụng trộm ôm chặt nước trái cây của mình.

Thấy Ham Tài Thử nhìn sang, A Xuẩn trong chớp mắt liền khẩn trương.

- Ta cho ngươi biết, ta rất thân với Cao Bằng.

Nó có thể cảm giác ở đâu có bảo vật, chỉ cần là bảo vật có thể hấp dẫn nó ở gần đó thì sẽ khiến nó kích động.

Lần trước có loại xúc động như thế này là vào hai cái mùa đông trước, cụ thể ngày nào thì nó đã không nhớ được. Nó căn bản biết đến khái niệm thời gian phức tạp như vậy, rốt cuộc nó cũng chỉ là một con con chuột nhỏ mà thôi.

Nghe thấy chủ nhân muốn dẫn nó đi về, Ham Tài Thử có chút cảm giác buồn vô cớ, tất cả bảo vật xung quanh đều không thuộc về nó. Cái gì chứ, thì ra chỉ là mang nó ra ngoài đi dạo một vòng.

Hai cái móng vuốt nhỏ nâng lại gần hàm răng, dùng hàm răng nhẹ nhàng cọ vào móng vuốt. Như vậy sẽ khiến cho móng vuốt càng sắc bén, cũng có thể mài mòn sự tăng trưởng không ngừng của hàm răng.

Hàm răng của nó lớn lên rất nhanh, một tuần đã có thể dài ra tới năm phân.

Lộ tuyến tiến hóa của Ham Tài Thử có ba loại. . . Cao Bằng yên lặng suy nghĩ, con chuột này thuộc loại có rất ít lộ tuyến tiến hóa trong số những quái vật hắn gặp qua.

Cũng không biết là do hệ Thần Bí hay là tiềm lực của con chuột này vốn rất thấp.

Nhưng mặc kệ như thế nào, Cao Bằng đã quyết định tăng lên phẩm chất của con Ham Tài Thử này rồi lại nói.

Ngay từ đầu Cao Bằng đã dự liệu được năng lực của Ham Tài Thử, có thể cảm giác được phương vị đại khái nơi bảo vật tồn tại, khoảng cách càng gần thì cảm giác lại càng rõ ràng.

Huýt sáo một tiếng, Đại Tử từ đằng xa bay tới, kiêu ngạo quét mắt một vòng nhìn Cao Bằng,

- Ngươi nghĩ tới ta?

- . . .

- Hừ, không cần giải thích. Ta biết ngay là ngươi nghĩ tới ta.

Đại Tử giương cái đầu nhỏ của nó lên.

Lườm Ham Tài Thử một cái, chỉ là một con chuột nhỏ, căn bản

không phải đối tượng có thể uy hiếp đến nó.

Một miếng là có thể ăn sạch sẽ.

- Cao Bằng, buổi tối ta muốn ăn món chuột nướng!

Đại Tử cố ý tỏ vẻ hung thần ác sát nói.

Ham Tài Thử ở trong lồng giật mình run rẩy, sợ hãi nhìn về phía Đại Tử.

- Đừng ồn ào.

Cao Bằng lắc đầu, mang theo mấy ngự thú trở về.

Lúc đi ngang qua một cửa hàng, Cao Bằng ghé vào.

Thuận tiện ngẩng đầu liếc nhìn nhãn hiệu một chút.

Ừ, nhà mình.

Cửa hàng rất rộng rãi, sàn nhà được lát bằng thủy tinh đặc chế tỏa sáng lấp lánh dưới ánh sáng trắng từ đèn chùm, có thể nhìn thấy cát mềm màu vàng dưới lớp thủy tinh.

Cách mỗi ba mét là có một gian hàng, trên quầy hàng được bao trùm bằng lồng kính, bên trong đều có một loại tài liệu trân quý.

- Xin chào tiên sinh, xin hỏi ngài cần tài liệu gì. Nam Thủy Các chúng tôi có được trên 90% tài liệu trên thị trường.

Cao Bằng khoát tay,

- Gọi quản lý của các người đến đây.

Nhân viên cửa hàng trẻ tuổi sững sờ một chút, nhưng rồi bằng kinh nghiệm rèn luyện hàng ngày nàng ngòn ngọt cười nói,

- Vâng, thưa tiên sinh!

Quay người đi bên trong báo với quản lý.

Cho dù sau này Cao Bằng trở về lựa chọn tài liệu cũng cần báo trước với bên này sau đó mới đi qua con đường khác chuyển đến cho hắn. Nếu như giờ đã đến, còn không bằng dứt khoát ở nơi này chọn tài liệu sau đó do bản thân hắn trực tiếp mang về.

Quản lý cửa hàng mặc áo sơ mi trắng đi ra, hắn liếc một cái liền nhận ra Cao Bằng.

Cao Bằng có khả năng không biết mấy người bên dưới này, nhưng mà những người này trên cơ bản đều biết rõ gương mặt Cao Bằng.

Chỉ liếc một cái đã lập tức nhận ra Cao Bằng.

Sắc mặt quản lý cửa hàng rất nghiêm túc, chỉnh lại cổ áo của mình, sau đó bước nhanh về phía Cao Bằng.

- Đi bên trong nói.

Cao Bằng lắc đầu,

Quản lý cửa hàng gật đầu, hiểu được ý của Cao Bằng.

Người nhân viên cửa hàng mới đầu tiếp đãi Cao Bằng vụng trộm quan sát hắn.

Tuy rằng nàng không biết Cao Bằng, nhưng khi thấy thái độ của quản lý thì nàng liền biết thân phận Cao Bằng khẳng định không đơn giản.

Đáng tiếc Cao Bằng trực tiếp đi ngang qua nàng, nhìn thẳng về phía trước.

Điều này làm cho nàng có chút thất lạc.

Đại Tử liếc nhìn nàng một cái, đầu ngẩng về phía trước!

Hừ.

Nhân viên cửa hàng nhìn thấy con Ngô Công này đi qua người nàng, dường như trong ánh mắt của nó nàng nhìn thấy hai chữ. . . Khinh bỉ?

- Có Kim Ngân Quả, Hoàng Minh Hoa, Linh Tín Tử, Tuyền Vương Thảo, Cửu Trảo Khổng Tước Đỉnh Vũ. . . hay không?

Cao Bằng nói ra một nhóm lớn tên các loại tài liệu.

Hắn nói một lượt tên của tất cả các tài liệu trong ba lộ tuyến tiến hóa của Ham Tài Thử, trong đó còn kèm theo chút tài liệu để tẩm bổ bổ thận —— Buổi tối cho mình bồi bổ thân thể.

Quản lý cửa hàng đối với phương diện tài liệu rất quen thuộc, chỉ suy nghĩ chốc lát liền trôi chảy trả lời:

- Mấy loại tài liệu đằng trước đều có hàng tồn ở trong kho hàng, Cửu Trảo Khổng Tước Đỉnh Vũ không có, thế nhưng có Lục Trảo Khổng Tước Đỉnh Vũ, hơn nữa số lượng không ít, Lam Tâm Long Quỳ còn có ba đóa. . .

Các tài liệu này đủ cho một loại lộ tuyến tiến hóa, cũng không cần tiếp tục chờ nữa. Cao Bằng kể tên các tài liệu cần thiết cộng thêm vài loại tài liệu khác cho quản lý cửa hàng, chờ đợi đại khái nửa giờ liền mang theo tài liệu quay về Nam Thiên.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 302: Nồi Sắt Đại Pháp Tái Xuất Giang Hồ

Trong phòng thí nghiệm, Từ Thanh Chi cẩn thận cầm Thị Huyết dược tề trong tay ném vào bên trong phòng.

Thị Huyết dược tề loảng xoảng rơi xuống đất vỡ nát trên sàn nhà.

Tựa như ném ly làm tín hiệu.

Hắc Bạo Viên đang uể oải nằm trong phòng đột nhiên đứng dậy, tranh thủ thời gian chạy tới, bổ nhào về phía Thị Huyết dược tề đã vỡ vụn, hồng hộc liếm láp chất lỏng trên sàn nhà.

Liếm một lát có vẻ thấy khó, nó bèn chống hai tay xuống đất rồi quỳ người xuống, bộ lông ở phần ngực ướt nhẹp, trên mặt còn có mảnh vụn thủy tinh.

Hắc Bạo Viên hô hấp dồn dập, hai mắt dần dần biến đỏ, trong cổ họng phát ra tiếng rống trầm thấp…

Bộp! Cao Bằng đập tay trái vào khung cửa khiến cho Từ Thanh Chỉ kinh hãi quay người.

- Ra đây xử lý vài tài liệu cho tôi.

Dứt lời, Cao Bằng xoay người rời đi.

Từ Thanh Chỉ quay đầu nhìn thoáng qua con Hắc Bạo Viên đang không ngừng bạo động ở sau lưng, cũng không biết là thí nghiệm đã thành công hay thất bại nữa.

Nhưng mà ông chủ đã lên tiếng, Từ Thanh Chỉ vẫn phải ngoan ngoãn thu dọn đồ đạc dưới đất, mang theo về phòng thí nghiệm.

Trở về phòng thí nghiệm, có hai người đồng thời xử lý tài liệu nên tốc độ nhanh hơn không ít,

Chỉ khoảng nửa giờ đã xử lý xong toàn bộ.

Xem giới thiệu vắn tắt về trình tự của phương pháp này trên khung số liệu, Cao Bằng trầm ngâm…

Chắc hẳn tất cả quái vật loài chuột đều phải trải qua một bước này!

Chỉ có điều một bước này thực sự để cho ta phải do dự.

Cao Bằng thở dài, vẫy lui Từ Thanh Chỉ.

Hắn đi tới trước một cái tủ quầy lớn, xoay người mở ngăn tủ, từ trong đó lấy ra một cái nồi lớn.

Nguyên liệu đã phối chế sẵn được cho vào nồi theo tỷ lệ và thời gian chính xác.

Nước bên trong nồi lớn sôi trào.

Cao Bằng lắc đầu thật mạnh. Không cần nghĩ lung tung, đây chỉ là một nồi thuốc thử mà thôi.

Nước trong nồi sôi sùng sục, một mùi hương kỳ quái tràn ngập trong phòng thí nghiệm, tựa như bí đỏ hầm nát, mùi thơm ngọt nồng đậm tràn ngập khoang mũi.

Cao Bằng vẫy vẫy tay với Ham Tài Thử.

Ham Tài Thử thấy vậy quay người lại, khẽ gật đầu với Cao Bằng, nhẹ nhàng nhảy lên bàn.

- Ngoan.

Cao Bằng nhẹ nhàng sờ lên cái lưng mềm mại của nó.

Sau đó, hắn chỉ vào cái nồi lớn:

- Nhảy vào đi!

- ???

Ham Tài Thử ngây ngốc ngẩng đầu.

Đối diện là ánh mắt vô tình lạnh lùng của Cao Bằng:

- Ừ, nhảy vào đi.

Ham Tài Thử nuốt một ngụm nước bọt, đôi mắt to bằng hạt đậu nành cố gắng trừng thật lớn, nhưng cho dù nó có nhìn thế nào cũng không thấy được thứ gì.

Đây là một nồi chất lỏng màu vàng đậm đặc, ngoài hương vị hơi kỳ lạ thì mọi thứ còn lại đều tốt.

Lá gan của Ham Tài Thử rất nhỏ. Cao Bằng cảm thấy nó cần thêm một chút trợ giúp, bèn đưa tay phải lên nhẹ nhàng ngắm thẳng vào Ham Tài Thử khẽ đẩy một cái.

Ham Tài Thử còn chưa kịp phản ứng đã rơi vào trong nồi giống như một viên sủi cảo.

Cao Bằng nhanh chóng đóng nắp lại.

Chỉ có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng kêu chít chít thảm thiết.

Sau mười phút đồng hồ Cao Bằng mở nắp ra, dùng hai cái đũa thủy tinh dài kẹp lấy Ham Tài Thử đang không ngừng đảo quanh trong nồi.

Một mùi hương kỳ lạ tràn ngập trong không khí…

Ham Tài Thử bị lật ngược lại, hai mắt trợn trắng, bụng nhỏ tròn vo, cái đuôi nhếch lên thật cao. Cao Bằng gắp nó ra khỏi nồi rồi vỗ vào bụng một cái, nước thuốc phun ra từ miệng như suối.

Không chờ Ham Tài Thử buông lỏng, Cao Bằng lại ném thẳng nó vào trong nồi.

Một tiếng kêu chít chít thê thảm quanh quẩn trong phòng thí nghiệm.

Lần này lại nấu khoảng nửa canh giờ, mãi tới khi nồi nước màu vàng biến thành trong suốt như nước sôi để nguội.

Vẻ ngoài của con Ham Tài Thử đã thay đổi hoàn toàn, bộ lông màu vàng kim biến thành màu sh!t vàng.

Có vẻ nó gầy đi không ít, thể tích nhỏ đi nhiều.

Xấu quá…

Cao Bằng nheo mắt lại, gia hỏa này làm sao càng tiến hóa càng xấu đi?

Ham Tài Thử mới được vớt ra khỏi nồi, toàn thân ướt sũng, lông tóc trên người dính lại với nhau, cái đuôi ỉu xìu rủ xuống mặt đất.

Nó mệt mỏi nằm sấp trên bàn, ánh mắt nhìn về phía Cao Bằng mang theo vài phần sợ hãi.

【Tên quái vật】: Văn Bảo Thử

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 18

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Tinh nhuệ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ thần bí

【Trạng thái quái vật】: Khỏe mạnh (uể oải)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Văn Bảo Thử do Ham Tài Thử tiến hóa thành, có khứu giác khá mạnh với bảo vật, còn có thể ngửi được quỹ tích mùi hương bảo vật lưu lại trong không khí.

【Nhu cầu tấn thăng phẩm chất Hoàn Mỹ 】:...

Chỉ mới tăng lên đến phẩm chất Tinh nhuệ mà thôi, vẫn còn không gian tấn thăng rất lớn.

Cao Bằng tiến hành kiểm tra các lộ tuyến tấn thăng lên phẩm chất Hoàn Mỹ, lần này chỉ còn lại hai.

Lần trước còn có ba lộ tuyến tiến hóa, giờ thì chỉ còn lại hai. Chẳng lẽ hệ Thần Bí ít ỏi như thế, ngay cả lộ tuyến tiến hóa cũng chỉ có từng ấy.

Trong hai lộ tuyến tiến hóa này có một loại là tiếp tục cường hóa năng lực tầm bảo trên cơ sở Văn Bảo Thử, loại thứ hai sẽ khiến cho Văn Bảo Thử tiến hóa thành Thôn Bảo Thử có thể thôn phệ bảo vật để trưởng thành, sau này còn có thể diễn sinh ra nhiều loại năng lực kỳ lạ.

Hai lộ tuyến này, lựa chọn cái nào cũng không tệ. Cao Bằng bắt đầu sử dụng phương pháp loại trừ.

Trong nhà hắn có tiền, bảo vật cũng nhiều, đương nhiên muốn lựa chọn tăng cường năng lực tầm bảo.

Hắn không cần phải dựa vào năng lực tấn công của con chuột này, chỉ cần sở trường tầm bảo là đủ. Huống hồ thôn phệ bảo vật… Nhìn qua chính là hành vi phá sản, chuyện này cũng không khiến cho Cao Bằng vui vẻ gì.

Lấy điện thoại di động ra gọi cho bộ phận hậu cần, để cho bọn họ đưa một số tài liệu từ nhà kho bên kia tới.

Nhóm tài liệu này đều đã có đủ, chỉ có huyết dịch của quái vật Vương cấp là trong kho không có.

Đây cũng không phải vấn đề lớn.

Cao Bằng để bên kia trực tiếp đưa tài liệu còn lại đến, còn huyết dịch của quái vật Vương cấp chính hắn sẽ đi lấy.

Đầu tiên Cao Bằng nghĩ đến A Ban, A Ban là ngự thú của hắn nên tất nhiên lấy của nó sẽ thuận tiện hơn rất nhiều. Nhưng mà muốn thu thập huyết dịch của A Ban chắc hẳn là rất khó.

Vậy cũng chỉ còn Bạch Long.

- Bạch Long!

Cao Bằng đứng cạnh hồ hô to.

Mặt hồ an tĩnh nhấc lên sóng lớn, một cái đầu trắng nhô lên một nửa, mang theo nghi hoặc nhìn Cao Bằng.

- Bạch Long, đến đây! Ta tới mượn ngươi ít đồ.

Cao Bằng vẫy vẫy tay.

Rào…

Một con cự thú từ trong hồ bay ra, long trảo trắng như tuyết lóe sáng dưới ánh mặt trời, từ trên không trung nhìn xuống Cao Bằng, lỗ mũi phun ra hơi nước.

Cao Bằng bước lên trước, giơ thùng lớn trong tay lên.

- Long Huynh, mượn ngươi chút máu, một thùng là được rồi.

Bạch Long trừng mắt nhìn hắn, trong cổ họng phát ra tiếng rống uy hiếp.

- Được rồi, ta sẽ nói với ông ngoại. Chắc để ông ngoại nói chuyện với ngươi sẽ tốt hơn.

Cuối cùng, Bạch Long bất đắc dĩ đưa móng vuốt bên trái ra, sau đó dùng móng phải vạch một cái trên đó.

Máu tươi từ miệng vết thương chảy ra ngoài.

Có chút máu tươi rơi ra ngoài thùng, nhiễm lên tay Cao Bằng.

Máu của Bạch Long là máu nóng, mới đầu Cao Bằng còn thấy rất ấm nhưng sau đó nhiệt độ hạ rất nhanh. Mu bàn tay hắn càng lúc càng lạnh đi tựa như đang thoa băng trên đó, còn có hơi lạnh thấu xương không ngừng thấm vào trong. Chẳng mấy chốc, bàn tay của hắn dần dần đông cứng lại.

Cái này gọi là tắm long huyết trong truyền thuyết sao?

Đây là ý nghĩ đầu tiên của Cao Bằng khi bàn tay hắn bị đông cứng.

Nhưng mà máu này thật là lạnh, không hổ danh là ngự thú Vương cấp…

Đây là suy nghĩ thứ hai của Cao Bằng.

Vết thương hở của Bạch Long đang khép lại từ phía trong, miệng vết thương được nối liền lại nhờ lớp cơ bắp mạnh mẽ.

Cơ bắp bị mạnh mẽ tụ lại một chỗ không ngừng ma sát, từng thớ thịt tỉ mỉ được sinh ra… Chỉ sau mười phút vết thương đã hoàn toàn khép lại, nhìn từ bên ngoài chỉ có thể thấy một vết cắt nhợt nhạt mà thôi.

Máu tươi trong thùng nặng nề như thủy ngân, so với nước

thường thì nó nặng hơn rất nhiều. Cao Bằng dùng tay nhấc thùng lên mà máu bên trong không chút lay động, tựa như một mặt kính phẳng.

Đây còn là máu sao.

Cao Bằng cảm thấy có chút sai sai.

Xách theo thùng máu, Cao Bằng cao hứng bừng bừng đi khỏi bờ hồ, Bạch Long quay người bơi xuống đáy hồ.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 303: Thiên Các Học Phủ

Ở trong một hồ nước khác, Bích Giáp Thủy Tổ Ngạc nghi ngờ nhìn lướt qua bên này. Trong nhận thức của nó thì Bạch Long rất mạnh, là quái vật mạnh nhất mà nó từng gặp qua, cũng chính bởi vì vậy nó mới cam tâm tình nguyện trở thành ngự thú của Kỷ Hàn Vũ.

Kẻ yếu phục tùng kẻ mạnh, đây là thiên tính của nó.

Chỉ là nó rất khó hiểu tại sao Bạch Long lợi hại như vậy mà chịu cho một nhân loại yếu đuối máu của mình.

Thật sự là kỳ quái.

Nghĩ một hồi mà không thể nghĩ ra vấn đề này, miệng lẩm bẩm, lặn sâu vào trong hồ, cảm nhận dòng nước lạnh lẽo trong bầu không khí nóng bức, chỉ chốc lát đã chậm rãi ngủ.

Trở lại phòng thí nghiệm, Cao Bằng tiếp tục làm thí nghiệm, nửa giờ sau thí nghiệm kết thúc.

Bộ dáng của Văn Bảo Thử đã thay đổi hoàn toàn, nhưng tên thì lại không thay đổi. Điều này nói rõ chủng loại của nó không phát sinh tiến hóa, nhưng mà phẩm chất lại từ Tinh Nhuệ tăng lên tới Hoàn Mỹ.

Màu sắc cũng từ màu vàng sh!t chuyển thành màu vàng nhạt, bên trong màu vàng còn mang theo chút trắng.

Con mắt càng nhỏ hơn, từ đậu nành chuyển thành đậu xanh, mấy cọng râu dài màu đen vểnh lênh hai bên mũi.

Phẩm chất đẳng cấp liên tục được tăng lên hai lần, năng lực thưởng thức bảo vật chắc hẳn cũng sẽ tăng theo chứ?

Cao Bằng lấy một viên tinh hạch quái vật cấp Tinh Anh từ trong kho hàng ra lắc lư trước mặt Văn Bảo Thử, sắc mặt Văn Bảo Thử vẫn lạnh nhạt, nó chỉ hờ hững liếc nhìn một cái.

Hắc! Cái tên này.

Cao Bằng bị nó chọc cười. Trước khi phẩm chất được tăng lên gia hỏa này vừa nhìn thấy tinh hạch quái vật cấp Tinh Anh đã hưng phấn đến quên cả trời đất.

Bây giờ lại học được giả vờ lạnh lùng rồi.

- Có nhìn hay không? Ngươi thật không muốn nhìn?

Cao Bằng đưa viên tinh hạch quái vật cấp Tinh Anh đặt vào dưới mũi Văn Bảo Thử.

Văn Bảo Thử thở dài, móng phải khoác lên trên ngón tay Cao Bằng, gắng gượng cắn vào phía trên viên tinh hạch này.

Kỳ thật ta thật sự không muốn ăn cái thứ này. . .

Cái đầu Văn Bảo Thử ngẩng lên, vì sao lão đại còn không buông tay ra?

- Ta chỉ là hỏi ngươi có nhìn hay không, không phải cho ngươi ăn.

Cao Bằng nghiêm túc nói.

Văn Bảo Thử.

- ….

Cất viên tinh hạch quái vật cấp Tinh Anh này vào, Cao Bằng

lại lấy ra một viên tinh hạch quái vật cấp Thủ Lĩnh.

Lần này sắc mặt Văn Bảo Thử cũng biến hóa, ánh mắt nhỏ bé nhìn chằm chằm vào tinh hạch quái vật cấp Thủ Lĩnh trong tay Cao Bằng. Nhưng mà nó nghĩ tới hành vi vừa rồi Cao Bằng làm với nó thì sắc mặt Văn Bảo Thử trở nên tối đen, quay đầu đi không thèm nhìn viên tinh hạch quái vật cấp Thủ Lĩnh này nữa.

Xem ra loại bảo vật như tinh hạch quái vật cấp Thủ Lĩnh này cũng chỉ có thể hấp dẫn Văn Bảo Thử, không thể khiến nó rơi vào trạng thái cuồng nhiệt.

Cao Bằng suy nghĩ, đại khái đưa ra một cái kết luận.

Cũng không tệ lắm, hơn nữa Văn Bảo Thử lập tức có thể thăng cấp lên cấp Thủ Lĩnh, chờ sau khi nó thăng cấp thì năng lực cũng sẽ tăng trưởng thêm không ít.

Tới lúc đó sẽ không xảy ra bi kịch hắn phải điên cuồng chạy theo chỉ dẫn của Văn Bảo Thử, liều sống liều chết một hai ngày, cuối cùng lại phát hiện chỉ là một dược liệu có giá trị mười điểm tín dụng.

…

Làm cho Văn Bảo Thử tiến hóa xong, Cao Bằng ngẩng đầu nhìn đồng hồ một chút, hiện tại mới ba giờ chiều.

Đúng lúc hắn nhớ ra trường học bên phía Hoàng Á dường như đã xây xong, đang chuẩn bị công việc chiêu sinh, vào lúc sáng Hoàng Á còn hỏi hắn có thời gian tham gia lễ khai giảng hay không.

Lễ khai giảng đương nhiên là phải tham gia rồi.

Nhưng mà lễ khai giảng diễn ra vào lúc mười giờ sáng ngày mai, lúc này Cao Bằng chuẩn bị đi tới trường học nhìn thử một

chút.

Khoảng cách từ trường học tới tập đoàn Nam Thiên cũng không phải rất xa, bởi vì một ít nguyên nhân đặc thù, trường học được xây dựng ở giữa sườn một ngọn núi trong vùng ngoại thành.

Bên trong rất rộng rãi, kiến trúc đơn giản sáng tỏ, ở trước cổng trường học có một cái sân tròn. Sân khấu có khoảng chừng ba tầng, phía trước sân khấu còn có một cái đỉnh thật lớn, trong đỉnh chứa đất, có thể dâng hương.

Đây là vị trí được giữ lại cho tượng đồng Quan Công.

Trong khoảng thời gian này, trải qua sự giao lưu với A Ban, tượng đồng Quan Công cũng dần dần quen thuộc sinh hoạt ở Nam Thiên.

Cho nên Cao Bằng muốn thương lượng một chút với tượng đồng Quan Công, để cho hắn tới trước cửa trường học làm môn thần. Ở Nam Thiên không cần nó làm môn thần, đối với những quái vật ở bên ngoài thì tổng bộ tập đoàn Nam Thiên là một nơi đầm rồng hang hổ.

Nơi này mặc dù là một vùng ngoại thành đã bị thanh lý qua, nhưng cũng khó đảm bảo rằng sẽ không có quái vật cấp thấp xông tới đây. Nếu như có tượng đồng Quan Công trấn giữ ở đây thì khẳng định không có sơ hở nào.

Đi ký túc xá, nhà ăn, sân huấn luyện, thao trường, phòng học, tất cả đều dạo qua một vòng, Cao Bằng tỏ ra rất hài lòng.

Đây là một ngôi trường được xây dựng gấp gáp trong vòng hai tháng, nếu nói rằng nó quá tinh xảo thì không thực tế, nhưng mà trên vấn đề chất lượng lại không thành vấn đề. Sạch sẽ, gọn gàng, đấy là ấn tượng mà Cao Bằng rút ra được sau khi đi tham quan.

Trong kí túc xá cho học sinh cũng đã có người vào ở, học sinh

ở đây có ba loại lai lịch.

Loại thứ nhất chính là cô nhi mất hết tất cả thân nhân đồng thời sinh tồn một mình trong xã hội gian nan này. Loại thứ hai là học sinh do cô nhi viện tiến cử vào đây, đương nhiên, chuyện này cũng không phải là ép buộc. Còn cuối cùng là con cái của nhân viên đang làm việc tại tập đoàn Nam Thiên.

Trường học lựa chọn chế độ cho học sinh học nội trú, mỗi tháng sẽ tổ chức một lần ra ngoài hoạt động vui chơi. Đồng thời vào kỳ nghỉ đông và kỳ nghỉ hè học sinh có thể lựa chọn đi đến bất cứ nhà máy nào dưới trướng tập đoàn Nam Thiên, lựa chọn bộ ngành mà mình thích.

Những học sinh không có gia đình để trở về có thể ở lại trường trong dịp nghỉ đông và nghỉ hè, trong khoảng thời gian này nhà trường sẽ không bố trí khóa học, thay vào đó sẽ là những hoạt động ngoại khóa thú vị.

Trường học này là một chế độ hỗn hợp, trong đó có cả trường trung học cơ sở và trung học phổ thông. Về cơ bản, sau khi tốt nghiệp trung học, học sinh có thể trực tiếp ký huyết khế để trở thành Ngự Sử.

Trường tiểu học cũng có trong kế hoạch xây dựng nhưng mà còn đang xây, hơn nữa sẽ không trộn lẫn với trường trung học và phổ thông, sẽ đơn độc thành lập.

Ngày thứ hai, Cao Bằng đứng trên đài hội nghị của Thiên Các Học Phủ để phát biểu. Cao Bằng mặc đồ vest màu nâu đeo nơ, tóc chải kiểu người lớn, khuôn mặt trầm tĩnh, trông có vẻ rất nghiêm túc.

Sau khi Cao Bằng mặc bộ đồ này vào thì nhìn bề ngoài không còn trẻ như vậy nữa, nhìn qua giống như đã hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi.

- Xin chào các bạn học, tôi chính là hiệu trưởng của các bạn, Cao Bằng, các bạn có thể gọi tôi là hiệu trưởng Cao. Hôm nay là ngày thành lập Thiên Các Học Phủ, đây là thời khắc đáng giá để lưu giữ lại. Tôi tin rằng rất nhiều năm sau, các bạn sẽ bởi vì đã từng là học sinh của Thiên Các Học Phủ mà tự hào…

Cao Bằng chuẩn bị trọn vẹn ba mươi ngàn chữ cho bài phát biểu của bản thân mình.

Cao Bằng thuật lại từng câu từng chữ trên tờ bản thảo đang cầm trên tay, nói trọn vẹn một giờ đồng hồ Cao Bằng mới cảm thấy đủ nghiện.

- …Cho nên hoan nghênh sự có mặt ở đây của các bạn ngày hôm nay! Chúng ta nhất định sẽ khai sáng một thời đại mới!

Bộp bộp bộp bộp !!!

Tiếng vỗ tay trong nháy mắt vang lên.

Những học sinh đứng hứng nắng hơn một giờ dưới đài chủ tịch kích động vỗ tay nhiệt liệt.

Cao Bằng cười ha ha, quay đầu nói với Hoàng Á.

- Những học sinh này đều là hạt giống tốt, nhiệt tình! Tích cực! Hào phóng! Quan trọng nhất chính là hiểu được cảm ơn.

Không nghĩ tới được học sinh kính yêu lại là một chuyện hạnh phúc như thế. Cao Bằng liếm liếm đôi môi có chút khô, vẫn chưa thỏa mãn.

Thế thì lần sau lại tiếp tục nói.

- Được rồi, bài phát biểu của tôi đến đây là kết thúc. Bây giờ cho mời thầy chủ nhiệm đồng chí Hoàng Á lên phát biểu!

Cao Bằng cười ha ha một tiếng, để cho Hoàng Á đang đứng sau

lưng bước lên trước.

Những học sinh mới ở dưới đài vẫn còn đang vỗ tay, nhưng động tác càng ngày càng chậm, đờ đẫn nhìn về phía chồng giấy thật dày ở trên tay Hoàng Á, người đang đi về phía bục để phát biểu …

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 304: Cuộc Điện Thoại Đến Từ Trường An

Buổi diễn thuyết kéo dài ròng rã hai giờ mới kết thúc, không ít học sinh đứng dưới đài đều bị tê chân.

Xác nhận lần này thật sự đã kết thúc, rất nhiều học sinh đều uể oải vỗ tay.

Hôm nay chính thức bắt đầu lên lớp, một chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa trường học, phía sau xe chở một bức tượng đồng to lớn tới mười lăm mét.

Tượng đồng Quan Công tự mình bước ra khỏi xe, nhìn qua hoàn cảnh bốn phía một chút, sơn thanh thủy tú mà lại không có nhiều người, phía trước cổng trường có một chỗ được xây dựng dành riêng cho nó.

Có lẽ đã quen từ lúc ở phố thương mại, nhìn thấy bục đứng nó liền theo thói quen cũ leo lên đó đứng. Sau khi đi lên thì phát hiện cái bục này rất vừa người, đứng cũng sảng khoái, nó liền thoải mái ổn định đứng sừng sững trên bục làm môn thần của trường học.

- Sau này mỗi ngày đều phải dâng hương cho nó, hương hỏa không thể ngừng.

Cao Bằng nghiêm khắc dặn dò.

- Vâng, đã rõ.

- Cao hiệu trưởng yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ dâng hương cho nó mỗi ngày.

- Sau này cũng không được xưng hô là nó này nó kia, như vậy là không lễ phép.

Cao Bằng trầm ngâm một lát.

- Sau này mọi người hãy gọi nó là Đại Quan lão sư đi.

Hoàng Á và mấy giáo viên khác ở phòng giáo vụ tranh thủ thời gian gật đầu, sau đó quay đầu hô to với tượng đồng Quan Công.

- Đại Quan lão sư.

Tượng đồng Quan Công nhìn không chớp mắt.

Cao Bằng vui vẻ cười, sau đó quay người rời đi.

Vào buổi tối, giữa núi non trùng điệp cây cối xào xạc lay động, một con chồn to lớn thò đầu ra khỏi bụi cỏ. Nhưng mà con chồn này khác với những con chồn bình thường, mắt đỏ thẫm, lông mao trên người thon dài rậm rạp, tựa như có vô số lá tùng mọc ra từ dưới làn da. Kéo theo một cái đuôi lông xù to lớn trên mặt đất, lỗ mũi nó giương lên, cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

Sau đó nó ngẩng đầu nhìn về phía trường học, hình như bên trong cất giữ rất nhiều đồ ăn ngon. Nghĩ tới đây bên mép con chồn này chảy xuống một tia nước dãi, nó thận trọng bò về phía cửa trường học, sau đó đột nhiên nửa đường dừng bước.

Chuyển hướng bò sang một bên tường khác.

A, cửa vào lớn như thế khẳng định là có vấn đề, cơ trí như mình sẽ không đi vào từ đường đó.

Lúc đi ngang qua bên cạnh tượng đồng Quan Công, quái vật nghiêng đầu nhìn lướt qua tượng đồng, xác nhận đó là vật chết mới yên tâm. Nghĩ một chút, sau đó cất bước đi tới dưới chân tượng đồng tiểu một cái.

Tiểu xong rung rung người, vừa mới quay người định rời đi thì từ trên đỉnh đầu xuất hiện một lưỡi đao màu ám kim giáng xuống!

Phốc phốc.

Đầu lâu bay thẳng lên trời.

Đầu lâu rớt xuống đất lăn lộn hai vòng, dính đầy tro bụi. Hai mắt của nó vẫn nhìn chằm chằm về phía tượng đồng Quan Công, chết cũng không nhắm mắt.

Trong phòng bảo vệ ở cửa có hai người cảnh vệ nghe được tiếng động chạy tới, sau khi nhìn thấy thi thể của con chồn này thì hít một hơi khí lạnh.

- Một con chồn to như thế thì thịt chắc chắn rất non mềm, nhà ăn trường học lại có thêm đồ ăn rồi.

- Hiệu trưởng đã nói qua, tất cả quái vật mà Đại Quan lão sư đánh chết đều để cho nhà ăn trường học xử lý, xem ra ngày mai có thể ăn ngon rồi.

…

So với xưng hô Cao thiếu mang theo một chút khí tức hoàn khố thì Cao Bằng vẫn ưa thích người khác gọi hắn là Cao hiệu trưởng hơn. Bởi vì như thế hắn sẽ có được cảm giác thành tựu và thỏa mãn trong việc giáo dục con người.

Hắn là một người cao thượng, là một người thú vị đã thoát ly khỏi tầng lớp cấp thấp.

Điện thoại di động để trên bàn bỗng vang lên một hồi chuông. Cao Bằng cầm điện thoại di động lên, tên người gọi chính là Trần hội trưởng, cũng là hội trưởng hiệp hội Dục thú sư Trường An. Tất nhiên, phải thêm một chữ cựu ở phía trước.

- Trần hội trưởng

Cao Bằng nghe điện thoại.

- Này, tôi đã không làm cái chức hội trưởng hiệp hội Dục thú sư rồi, cậu cũng không phải không biết tôi đã tham gia quân đội. Cao thiếu cậu cứ gọi tên tôi là Trần Tuyết Hà đi.

Trần hội trưởng cười tán gẫu bên kia đầu dây.

- Vậy thì ngài cũng gọi tôi là Cao Bằng giống như trước kia là được, gọi là Cao thiếu nghe lạ lẫm quá.

Cao Bằng cũng cười nói.

- Thật ra lần này tôi tìm cậu cũng là có chút bất đắc dĩ, chủ yếu là có một chuyện muốn làm phiền đến cậu.

Đầu dây bên kia, Trần Tuyết Hà thở dài nói.

- Trần hội trưởng có chuyện gì mời cứ nói thẳng ra.

Cao Bằng cũng không cho rằng Trần Tuyết Hà có chuyện tìm hắn, chỉ sợ chủ yếu vẫn là quân khu Trường An sau lưng Trần Tuyết Hà có chuyện tìm tới hắn.

- Cũng không dối gạt gì cậu, bên phía sa mạc Đại Lệ, Sa Mạc Bạo Quân gần đây rất không an phận.

Trần Tuyết Hà nghiêm nghị nói.

Cao Bằng nhíu mày, hắn nhớ lần trước không phải Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn Vương đã tiến hóa thành công sao. Hai hổ tranh chấp, cho dù cuối cùng là Sa Mạc Bạo Quân chiến thắng cũng không thể nào khôi phục nhanh chóng như thế được.

- Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn Vương... Bị Sa Mạc Bạo Quân hàng phục.

Đầu dây bên kia, giọng Trần Tuyết Hà rất nặng nề.

- Thế lực của nó đã mở rộng nhiều, mặc dù nó tranh đấu với Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn Vương cũng bị thương, nhưng hiện nay thương thế của nó đã hoàn toàn khép lại. Bây giờ có thêm sự trợ giúp của Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn Vương, đúng là như hổ thêm cánh.

Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn Vương tiến hóa tới cấp Lĩnh Chủ liền mang theo tộc đàn trở về sa mạc Đại Lệ giành lại lãnh địa. Dù sao lúc trước bọn nó cũng bị Sa Mạc Bạo Quân đuổi ra khỏi sa mạc Đại Lệ, hiện tại có thực lực đương nhiên muốn giết trở về.

Cho dù là ai cũng sẽ không cam tâm bị đuổi ra khỏi nhà.

Bây giờ hai con quái vật cấp Lĩnh Chủ đứng cùng một phe, đây là một lực lượng vô cùng khủng bố.

- Không phải các người muốn tôi đến giải quyết hai con quái vật này chứ? Các người quá coi trọng tôi rồi, đây là hai con quái vật cấp Lĩnh Chủ đó, các người muốn tìm thì cũng nên tìm đến ông ngoại tôi thì hơn.

Cao Bằng từ chối ý kiến Trần Tuyết Hà.

Mặc dù quan hệ của hắn và Trần Tuyết Hà cũng coi như quen thuộc, nhưng điều này không đại biểu rằng Cao Bằng muốn dùng thế lực của ông ngoại đi giúp người quen của mình.

Cái nào ra cái đấy, nếu như chính bản thân hắn có năng lực như thế thì cũng thôi đi, nhưng cho dù Cao Bằng tự mình ra tay cũng không nhất định có thể giải quyết hai con quái vật cấp Lĩnh Chủ này.

Nhất là hai con quái vật cấp Lĩnh Chủ này lại ở trong sa mạc, hoàn cảnh mà nó am hiểu nhất, tự mình ra tay hơn phân nửa là dùng bánh bao thịt đánh chó.

Nếu như A Ban có thể đi đến đó thì đương nhiên không có vấn đề, đừng nói chỉ hai con, coi như số lượng tăng gấp đôi cũng không tạo nên chút gợn sóng nào.

A Ban tát một cái là có thể đánh hai con quái vật này nằm bò trên đất.

Ung dung, thích ý, thậm chí còn muốn ngáp một cái.

Nhưng mà vấn đề là sa mạc Đại Lệ cách khu căn cứ Du Châu ít nhất hơn ba ngàn cây số. Sau tai biến thì khoảng cách giữa hai nơi này lại càng xa hơn nữ. Thể tích của A Ban lớn như thế thì nó không thể ngồi bất cứ phương tiện giao thông nào được, chỉ có thể tự mình đi bộ qua đó.

- Cậu hiểu lầm rồi, sẽ không để cho một mình cậu ra tay đâu, lần này Kim Thần cũng sẽ tự mình ra trận. Đồng thời chúng tôi cũng sẽ nỗ lực dẫn hai con quái vật kia ra khỏi sa mạc, chúng tôi chỉ hy vọng cậu níu được chân Sa Mạc Bạo Quân. Kim Thần sẽ dùng thời gian nhanh nhất giải quyết Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn Vương, chờ sau khi giải quyết xong nó thì quay lại cùng nhau vây đánh Sa Mạc Bạo Quân.

Ý nghĩ là không sai, có điều hành động thực tế sẽ không có đơn giản như vậy.

- Tại sao các người nhất định phải đánh giết hai con quái vật cấp Lĩnh Chủ này?

Cao Bằng nói trúng tim đen, trí thông minh của quái vật cấp Lĩnh Chủ là không hề thấp, trừ khi nhân loại chân chính uy hiếp tới sinh tồn của bọn chúng, nếu không bọn chúng sẽ không cố ý tập kích căn cứ nhân loại.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 305: Quay Về Trường An

Điện thoại bên kia hơi trầm mặc trong chốc lát, sau đó Trần Tuyết Hà nói.

- Cháu ngoại một thủ trưởng quân khu trong lúc thi hành nhiệm vụ ở sa mạc Đại Lệ thì lọt vào tập kích của Sa Mạc Bạo Quân, bất hạnh hi sinh vì nhiệm vụ.

...

Cuối cùng, Cao Bằng vẫn từ chối lời mời của Trần Tuyết Hà.

Từ khi Trần Tuyết Hà nói ra câu kia, hắn đã hiểu tiền căn hậu quả của chuyện này.

Con cháu của một vị quyền cao chức trọng trong quân đội Trường An, trong lúc thực hiện nhiệm vụ ở sa mạc Đại Lệ đã bất hạnh hy sinh. Đương nhiên, tính chân thực của sự hy sinh trong khi chấp hành nhiệm vụ này còn phải cân nhắc.

Hắn là vị cao tầng này cũng không thân thiết với ông ngoại của mình lắm, bằng không sẽ không cần phải bỏ nhiều công sức nhờ Trần Tuyết Hà liên hệ với mình như vậy, trực tiếp tìm đến ông ngoại là được.

Tìm mình là giả, lợi dụng mình để ông ngoại ra tay mới là thật.

Chỉ cần mình ra tay, dù là thật hay giả, để đảm bảo an toàn cho mình thì ông ngoại cũng sẽ âm thầm đi theo.

Cao Bằng không muốn làm vũ khí cho người ta lợi dụng, hắn rất ghét hành vi này.

…

Từng chiếc xe tải chạy dọc theo con đường lớn cuốn theo lớp bụi bay mù mịt, cuối cùng vững vàng dừng lại bên cạnh hồ.

Chốt sắt sau thùng xe mở ra, bên trong chứa rất nhiều thùng lớn, theo cầu thanh kéo thùng xuống rồi ném dưới đất. Mở thùng ra, bên trong là từng khối thịt tươi chồng chất lên nhau.

Hỏa Vĩ Hầu đeo găng tay làm khuân vác, khiêng thùng xuống rồi sau đó lấy hết thịt bên trong ra đặt ở bên cạnh hồ, rất nhanh đã chồng chất thành mấy tòa núi thịt nhỏ.

Hỏa Vĩ Hầu ngồi trên trần xe tải, xen lẫn tiếng chít chít càn rỡ của chúng là âm thanh động cơ, xe tải theo một lối khác rời khỏi biệt thự.

Mặt hồ nổi lên gợn sóng, một cái vuốt rồng màu trắng tráng kiện từ trong hồ duỗi ra, ngắm thẳng đến núi thịt trên bờ hồ nhẹ nhàng chụp vào. Mặt hồ hiện lên một cái miệng to lớn, từng khối thịt rơi vào bên trong miệng rồng.

Một bên khác, Bích Giáp Thủy Tổ Ngạc từ hồ nước leo ra, há to miệng khẽ hút một cái, cuồng phong gào ghét cuốn theo núi thịt chồng chất dưới đất vào miệng nó.

- Cháu có muốn quay về Trường An một đoạn thời gian không?

Kỷ Hàn Vũ cắt bít tết trong khay, hỏi thăm Cao Bằng ngồi đối diện.

Cao Bằng nghĩ đến nhà của mình. Mặc dù đang ở cùng với ông ngoại, nhưng trong đáy lòng của hắn thì nơi thực sự được gọi là nhà vẫn là căn phòng nhỏ ở Trường An kia.

Dù nó không lớn, nhưng rất ấm áp.

- Cháu chuẩn bị trở về quét dọn phòng cũ một chút.

Cao Bằng cũng không ngẩng đầu lên, xiên vào một quả anh đào rồi bỏ vào miệng.

- Quân khu Trường An gọi điện cho cháu sao?

Kỷ Hàn Vũ xiên một miếng bít tết cho vào miệng.

Hai hàm răng như hai cái cưa nhai nát thịt bò, theo yết hầu nuốt vào bụng.

- Cháu từ chối.

Cao Bằng biết ông ngoại đang nhắc đến chuyện gì.

- Ừ, lần này cháu trở về nếu tiện đường thì giúp họ một chút đi.

Cao Bằng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn ông ngoại.

Ông ngoại tằng hắng một tiếng:

- Có người cầu đến chỗ ta. Đến lúc đó cháu tới xem một chút, nếu có thể ra tay thì ra tay, không tiện ra tay thì quay đầu bỏ đi!

- Vâng!

Cao Bằng cười hắc hắc.

…

Cao Bằng định hôm sau sẽ đi Trường An, mục đích chủ yếu là về nhà một chuyến, quét dọn bụi bặm trong nhà. Nhưng mà khi đi hắn đã khóa chặt cửa sổ, chắc hẳn cũng sẽ không quá bụi.

Sau đó sẽ tới sa mạc Đại Lệ xem thế nào. Ông ngoại đã nói

chuyện với bên quân khu, nếu cuối cùng thật sự cần đến Cao Bằng ra tay, hắn sẽ có quyền ưu tiên lựa chọn chiến lợi phẩm.

Nghỉ ngơi ở nhà một ngày, chuyện đáng giá ngạc nhiên nhất là sau gần một tháng yên lặng, rốt cuộc vào ngày cuối cùng Tiểu Diễm đã tiến hóa thành công.

Hỏa diễm dâng lên từ mặt ngoài vỏ trứng, ngọn lửa đỏ rực cháy lan sang cả cây cối xung quanh, thế lửa càng lúc càng lớn.

Mắt thấy sắp dâng lên hỏa hoạn, đột nhiên bầu trời tối sầm lại, mưa to hạ xuống dập tắt thế lửa.

Trong cơn mưa rào tầm tã, một quả trứng lớn bốc lên hỏa diễm cực kỳ nổi bật giữa rừng cây.

Nước mưa còn chưa chạm vào quả trứng đã bốc hơi hết, hơi nước tràn ngập trong không khí, vờn quanh quả trứng. Hơi nước mông lung dưới ánh sáng của hỏa diễm ánh lên hào quang màu cam.

Một cái mỏ chim màu xanh đen từ đỉnh vỏ trứng thò ra ngoài, tựa như một thanh kiếm sắc chỉ thẳng lên trời.

Vỏ trứng màu đỏ rực nổ ầm một tiếng rồi vỡ vụn, hóa thành làn sương đỏ rực, ánh lửa hừng hực chiếu rọi khắp cửu thiên. Đám mây đen trên đỉnh đầu tựa hồ cũng nhiễm lên chút đỏ ửng.

- Lệ!

Mưa nhỏ dần, chỉ còn vài hạt lất phất trên cỏ xanh.

Cao Bằng ở trong phòng ngắm mưa, sau lưng là một con hạc lớn đã thu hai cánh cao tới bốn mét, bộ lông trắng muốt xen lẫn vài sợi lông xanh, ở đầu cánh còn có vài cái lông vũ màu đỏ.

Con mắt màu đỏ thắm óng ánh như mã não, một chân thon dài

đen như mực được tô điểm bởi từng vòng tròn trắng, bốn cái vuốt sắc bén như móc câu.

Lông vũ trơn bóng như mới, không hề có chút cảm giác bị ẩm ướt do dầm mưa.

Lúc này đã là tháng mười một, thời tiết dần chuyển lạnh, nhưng trong phòng lại không có một chút cảm giác lạnh lẽo nào.

Sóng nhiệt nhàn nhạt từ trong người tản ra, căn phòng không cần mở điều hòa cũng tự ấm lên.

- Vốn cho rằng lần này bắc thượng Trường An chỉ có A Ngốc và Đại Tử đi theo, ngươi đột phá rất đúng lúc đó.

Cao Bằng nói với Tiểu Diễm.

Tiểu Diễm cười hắc hắc, kiêu ngạo ngẩng cổ lên.

Từ khi tiến hóa thành công, hình thể của Tiểu Diễm đã xinh đẹp hơn nhiều, thân hình thon dài như giọt nước. Không hề cho người ta cảm thấy giống chim cánh cụt như trước nữa, bây giờ trông nó đã khá giống một con bạch hạc chính tông, có điều vẫn hơi béo.

Màu lông trên người nó có chút kỳ quái, một chút lông vũ màu xanh, màu đỏ xen lẫn vào đám lông vũ màu trắng, nhìn có chút chướng mắt.

Lần tiến hóa này khiến cho Cao Bằng rất bất ngờ.

【Tên quái vật】: Mộc Diễm Linh Hạc (Thức tỉnh huyết mạch phản tổ)

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 41

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất hoàn mỹ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Hỏa / Hệ Mộc.

【Năng lực quái vật】: Khống hỏa lv4, Kháng hỏa lv4

【Đặc tính quái vật】: Hỏa Vũ (...)

【Giới thiệu quái vật】: Trong người đã thức tỉnh một loại huyết mạch nào đó, chỉ cần thôn phệ linh vật hệ hỏa với số lượng lớn là có thể không ngừng tăng cao phẩm chất…

Cũng không biết Tiểu Diễm thức tỉnh huyết mạch gì. Trước khi nó triệt để tiến hóa xong, Cao Bằng vẫn không thể kết luận được.

...

- Từ hôm qua thành Du Châu đã không ngừng mưa to, nhiệt độ hạ thấp rất nhiều. Nhưng mà Trường An bên này vẫn nắng chói chang.

Cao Bằng nhìn thoáng qua mặt trời trên đỉnh đầu. Bên cạnh hắn có Đại Tử, Tiểu Diễm, A Ngốc, còn có A Xuẩn và Văn Bảo Thử.

Mang theo Văn Bảo Thử cũng là do hắn bất chợt nghĩ ra.

Nhà cũ không thay đổi gì nhiều, trên bức tường bên ngoài mọc đầy dây leo, cách thật xa hắn đã có thể nghe thấy tiếng bọn trẻ chơi đùa huyên náo.

Trong viện, trên bãi đất trống có mấy cụ già đang ngồi nói chuyện phiếm với nhau, bên trong thiếu đi vài khuôn mặt quen thuộc.

Đương nhiên Cao Bằng không làm cho bọn họ chú ý tới, nhưng mà Tiểu Diễm và A Ngốc ở sau lưng hắn lại rất nổi bật.

- Hình như người kia là… Đứa nhỏ của Cao gia?

Có ông lão nói chuyện.

- Ồ, nghe nói hắn chuyển nhà rất lâu rồi, tại sao đột nhiên lại quay về?

- Mấy ngự thú sau lưng hắn rất có khí thế đó.

- Con hạc kia nhìn qua rất không tệ.

- Nhiều thịt.

Nhà Cao Bằng ở tầng sáu, đám A Ngốc bởi vì thể tích lớn nên không thể đi lên cầu thang cùng một một lúc.

A Ngốc và Tiểu Diễm đều đứng ở dưới lầu, còn Cao Bằng mang theo mấy Ngự thú còn lại lên trên.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 306: Lái Buôn

Ở đầu bậc thang, mấy cái đầu nho nhỏ lén lút thò ra ngoài, cẩn thận từng li từng tí quan sát A Ngốc.

A Ngốc tất nhiên đã chú ý tới mấy đứa nhỏ núp ở phía xa kia.

Nhưng nó chỉ quét mắt một vòng, sau đó cũng không để ý đến nữa.

Mấy đứa nhỏ này ngồi xổm sau bụi cỏ lén lút quan sát A Ngốc.

- Đại khô lâu.

- Đây là một con đại yêu kỳ quái.

Một đứa nhỏ ở bên cạnh uốn nắn lời nói.

- Quá xấu.

- Đúng là quá xấu, một chút thịt cũng không có.

- Khô lâu sẽ ăn thịt gì!

Một đám trẻ con đều ríu rít nghị luận, mở miệng thảo luận.

- Ta cho ngươi biết, đầu khô lâu này đã từng bị ta bắt nạt đó.

Một cậu bé có vóc người cao lớn khỏe mạnh nhất trong đám ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói.

- Làm sao có thể! Cái con quái vật này vừa nhìn là biết siêu hung dữ, ngươi làm sao dám. . .

Một đứa trẻ ở bên cạnh kinh ngạc không thôi.

- Có cái gì mà không dám!

Nói liền làm, cậu bé vừa nói chuyện kia đứng người lên.

Nhặt lấy một viên đá trên mặt đất ném thẳng về phía A Ngốc.

Cục đá ở giữa không trung xoay tròn mười mấy vòng, cuối cùng rơi vào bên chân A Ngốc.

A Ngốc chậm rãi cúi đầu, nhìn vào cục rơi ở bên chân mình, chân phải nâng lên, hung hăng giẫm mạnh xuống làm cục đá vỡ vụn!

Cục đá bị nghiền nát thành nhiều mảnh vỡ.

A Ngốc quay đầu nhìn về phía cậu bé vừa ném cục đá, linh hồn hỏa diễm màu trắng dày đặc chậm rãi thiêu đốt trong hốc mắt.

Cậu bé sợ hãi run rẩy, hốc mắt nhanh chóng đỏ hồng lên, sau đó. . . Oa một tiếng bật khóc.

Mấy đứa nhỏ lập tức chạy trốn đi xa, cũng không biết chạy đến chỗ nào.

Đại khái khoảng mười phút sau, một đám trẻ con lại hùng hổ chạy trở về.

Đứa trẻ có vóc người cao lớn nhất đám đi đầu tiên, đó là thủ lĩnh của những đứa trẻ này.

Thủ lĩnh đám trẻ nắm trên tay một đoạn dây cương, đầu kia của dây cương trói buộc một con chó thân cao 4m, dài đến 7m.

Bên ngoài người con chó này không có da lông, lộ ra cơ bắp trần trụi.

Trong khe hở giữa từng đám gân huyết hồng có lớp mỡ màu

vàng, trong ánh mắt che kín tơ máu.

Hùng hài tử oán hận liếc mắt nhìn A Ngốc, đáy mắt hiện lên một chút lệ khí.

- Đi cắn nó!

Buông dây cương ra, con chó lớn giống như lợi kiếm thoát cương mà ra.

Uông uông uông! ! !

Ở một chỗ gần đó có vài lão nhân đang nói chuyện phiếm thì nghe thấy tiếng chó sủa đứt quãng ở phía xa.

- Ồ, lão Lý, đó có phải tiếng của Vượng Tài nhà ông không?

Một lão nhân đột nhiên mở miệng,

- Dường như là. . .

Lão phụ nhân nhanh chóng đứng dậy, la lớn:

- Vượng Tài ——

Đột nhiên âm thanh nhỏ đi.

Tiếng chó sủa ở phía xa lập tức im bặt.

Chốc lát sau, một con chó cỡ lớn với cơ bắp trần trụi theo góc đường chạy thục mạng ra tới, trong miệng phát ra tiếng gào thét sợ hãi.

Cái đuôi kẹp chặt ở giữa hai chân.

Vừa đi vừa nhảy, "Oa ——" tiếng khóc của trẻ nhỏ vang lên theo sau con chó lớn tiến đến.

Quét dọn suốt ba giờ, Cao Bằng đem tất cả bụi bặm trong

phòng thanh lý sạch sẽ lúc này mới xuống lầu, mới vừa xuống lầu đã nhìn thấy một đám lão gia gia lão thái thái hùng hổ vây quanh A Ngốc.

Nhìn thấy Cao Bằng đi xuống, một vị lão thái thái lập tức không thể chờ đợi được nói:

- Tiểu tử Cao gia này, chúng ta đều đã nhìn theo cháu từ nhỏ đến lớn.

- Đúng vậy đúng vậy, cho dù có là ba mẹ cháu nhìn thấy ta cũng phải gọi một tiếng dì Lý đó.

Cao Bằng nhíu mày, cũng không biết phát sinh chuyện gì, đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn sang A Ngốc.

A Ngốc thông qua huyết khế đem chuyện xảy ra vừa rồi yên lặng nói cho Cao Bằng. Cao Bằng âm thầm gật đầu, còn tán dương A Ngốc một phen.

- Tôn tử nhà ta đã cùng với cái này của cháu. . .

Một lão đại gia ở bên cạnh tiếp một câu,

- Ngự Thú.

- À đúng, Ngự Thú, cũng chỉ là đùa giỡn một chút cùng với Ngự thú này của cháu mà thôi, cháu xem nó đã làm cháu ngoại của ta sợ hãi đến mức này.

Lão thái thái đau lòng liên tục vuốt đầu đứa cháu mình yêu thương, sợ cháu ngoại mình bị biến thành đần độn.

- Đứa cháu này của ta vốn rất thông minh, từ nhỏ đều rất hiểu chuyện. Cũng không phải ta nói cháu, nhưng giữa ban ngày thì đưa cái con khô lâu này thành thành thật thật dấu ở nhà đi, không nên mang ra ngoài dọa người.

- Đã làm ngài phải suy nghĩ nhiều rồi, cháu còn có việc sẽ không quấy rầy các vị nữa.

Cao Bằng không mặn không nhạt đáp lại.

Sau đó mang theo Ngự Thú rời khỏi nơi này.

Nhìn theo bóng lưng Cao Bằng rời đi, mấy vị lão thái thái lão đại gia cũng không dám có hành động gì ngăn trở, cứ như vậy yên lặng nhìn theo Cao Bằng rời đi. . .

Rời khỏi phòng ở cũ, Cao Bằng đi đến một công ty du lịch, hỏi liệu có một tua nào đi đến sa mạc Đại Lệ hay không.

Tuy nhiên chỉ nhận được những lời từ chối, tất cả các công ty du lịch và những người phụ trách đoàn mạo hiểm đều lắc đầu.

- Không thể đâu, nghe nói bên kia rất nguy hiểm, đã chết không ít người. Gần nhất cũng không có người nào dám đi, hơn nữa nghe nói quân khu kiểm soát ở biên giới cũng rất nghiêm ngặt, những người đi đến sa mạc Đại Lệ đều bị yêu cầu ghi danh. Nếu như các ngươi muốn đi nơi khác thì ta có thể dẫn đường.

Cuối cùng vẫn có một người nhân viên của công ty du lịch thật sự không nhịn được vụng trộm nói cho Cao Bằng.

Chết không ít người?

Cao Bằng nhíu mày, xem ra chuyện này không đơn giản như lời của người ở quân khu Trường An.

Điều này làm cho Cao Bằng dập tắt ý nghĩ đi đến sa mạc Đại Lệ thông qua con đường quân khu. Chân tướng của chuyện này như thế nào cần bản thân phải nhìn tận mắt mới biết được. Cao Bằng không muốn đưa bản thân triệt để bại lộ ở dưới mí mắt của những người ở quân khu.

Đi ra khỏi công ty du lịch, bên ngoài công ty du lịch có một chút người ăn mặc bình thường đi lang thang ở gần đó, thỉnh thoảng quét về phía này, mỗi khi nhìn thấy có người từ trong công ty du lịch đi ra ngoài liền lặng lẽ theo sau. Đầu tiên là nói chuyện với nhau vài câu, nếu như có thể nói hợp lý thì tiến thêm một bước giao lưu sâu hơn, nếu như nói chuyện không được, cũng sẽ không tiếp tục dây dưa, lui về chỗ cũ chờ đợi một người khách tiếp theo.

Những kẻ này đều là những lái buôn theo con đường đen, là những con linh cẩu ở cửa công ty du lịch. Bởi vì tính chất của mình, những người lái buôn này thường yêu cầu phải hành sự cẩn thận, rốt cuộc bọn họ cũng đang đi con đường không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Cao Bằng vẫy tay gọi một người đàn ông ăn mặc áo jacket màu đen ở không xa.

Người đàn ông kia tay phải bóp khói thuốc ở miệng, hít sâu một hơi, sau đó đem tàn thuốc lá còn dư lại ném xuống đất, chân phải giẫm lên giẫm tắt tàn lửa rồi bước nhanh đi đến trước mặt Cao Bằng.

Cao Bằng lấy ví tiền từ trong ngực ra, rút ra một chồng liên minh tệ ném cho người đàn ông này.

- Ta muốn tham gia đội ngũ đi sa mạc Đại Lệ, tốt nhất hôm nay có thể xuất phát, đây là tiền đặt cọc.

Người đàn ông nhanh chóng cất chồng liên minh tệ này vào trong túi, động tác rất nhanh, chỉ nhẹ nhàng vừa trượt đã cất xong.

Sau đó bí mật nhìn quanh trái phải, phát hiện không có những người khác chú ý tới mới yên lòng một chút, khẽ gật đầu,

- Đi theo ta.

Xuyên qua mấy cái ngõ nhỏ, sau đó đi đến một vùng dân cư cũ kỹ, người đàn ông mặc áo jacket màu đen trực tiếp đi vào nhà.

Cao Bằng cũng không sợ những người này giở trò gì đen tối, trực tiếp đi theo người đàn ông mặc áo jacket đen vào bên trong.

Một đạo hắc ảnh bay qua trước mặt Cao Bằng, lướt qua sợi tóc trên trán hắn.

Mặt Cao Bằng không đổi sắc, bước chân cũng không dừng lại một chút nào.

Bên trên chiếc kệ ở lối đi nhỏ có một con ốc sên màu ngăm đen âm lãnh dò xét Cao Bằng.

Cái cổ ốc sên duỗi rất dài, trên vỏ xác đen nhánh phủ đầy gai nhọn.

Cao Bằng nhàn nhạt quét mắt nhìn nó một cái.

Hai con mắt trên đỉnh đầu ốc sên trừng lớn, sau một khắc tất cả đầu và cổ lộ ở bên ngoài rụt hết vào trong vỏ!

Run lẩy bẩy. . .

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 307: Sa Mạc Đại Lệ

Từ sâu bên trong phòng vọng tới âm thanh bình thủy tinh rơi xuống đất.

Sau đó, Cao Bằng không nhận phải bất kỳ sự thăm dò nào nữa.

Xuyên qua ba hành lang và hai tứ hợp viện, người đàn ông mặc áo jacket màu đen ở trước mặt cuối cùng cũng dừng bước lại.

Người đàn ông mặc áo jacket màu đen không quay đầu, vẫn quay lưng với Cao Bằng. Mồ hôi lấm tấm ướt đẫm trán, tóc mai, xương quai xanh và cổ áo của hắn.

Hắc Thứ Oa ở cửa thứ nhất chỉ là một sự thăm dò đơn giản, thực lực của nó không quá mạnh, nhưng cũng có cấp Tinh Anh, đồng thời cũng là ngự thú của người đàn ông mặc áo jacket màu đen này.

Kết quả, nó bị người thanh niên kia trừng mắt một cái đã khuất phục thành cái dạng này. Sự sợ hãi mãnh liệt từ sâu trong linh hồn thông qua huyết khế truyền lại, người đàn ông mặc áo jacket đen cảm nhận được rõ ràng nhất.

Mà tất cả những thứ này chỉ là do một ánh mắt của người thanh niên ở sau lưng hắn.

Có thể thấy thực lực của người thanh niên này khủng bố đến mức nào.

- Chắc hẳn ngài muốn tới sa mạc Đại Lệ, tôi đã liên hệ với những người khác rồi, muộn nhất là mười giờ đêm nay sẽ xuất phát.

Người đàn ông mặc áo jacket đen thì thào nói.

Cao Bằng lặng lẽ gật đầu. Xung quanh hắn đều là lều cao, vô số gậy trúc xuyên từ tường viện ra cao ngang đỉnh đầu, một đống đồ lộn xộn được dồn vào trong sân.

- Hay là ngài cứ nghỉ ngơi một lát đi. Tôi đã sắp xếp rồi, chỉ cần đủ người sẽ xuất phát ngay, chậm nhất là mười giờ đêm nay, lúc đó mặc kệ có đủ người hay không đều sẽ đi.

Người đàn ông áo jacket đen nói.

Cao Bằng híp mắt lại, một lát sau mới chậm rãi gật đầu.

…

Trời tối dần.

Một đội ngũ từ một bên khác đi ra ngoài.

Tổng cộng có sáu người, đi theo sau sáu người này là mấy thân ảnh khổng lồ, toàn bộ đều được bao phủ bởi một lớp vải đen thật dày. Tựa như mấy cái bóng đen như mực nhúc nhích dưới bóng râm.

- Chúng ta không thể đi đường lớn. Đường lớn đều có cửa khẩu do quân đội đóng giữ, chúng ta phải rời thành Trường An theo một con đường nhỏ.

Người phụ nữ đen gầy đi đầu tiên giải thích. Tóc nàng được buộc gọn gàng, lông mày nhỏ, mắt híp, động tác mạnh mẽ thuần thục.

Thành Trường An lớn như thế, dù có là quân đội cũng không thể phong tỏa tất cả các nơi.

Theo vùng ngoại thành một mực đi ra phía ngoài, bên tai có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng động cơ ô tô truyền đến từ phía

đường cao tốc ở phía xa.

Trong hoàn cảnh tối đen này nếu không có người quen dẫn đường thì không thể đi nhanh được, cả một đêm sẽ chẳng đi được bao xa.

Đi được khoảng hai giờ, vượt qua một ngọn núi, mượn bóng đêm che lấp, một chiếc xe tải lớn đỗ ở trên đường cái phía trước.

Trong xe tải vọng ra một tiếng còi bén nhọn.

Người phụ nữ đen gầy đi đầu cũng lấy ra một cái còi từ trong túi quần, thổi một hồi dài hai hồi ngắn.

Tất —— tất tất!

- Chúng ta đi nhanh một chút, người của quân đội chưa kiểm tra đến nơi này.

Người phụ nữ đen gầy bước nhanh hơn.

Đương nhiên mấy người bọn họ ngồi ở toa xe đằng trước, buồng xe phía sau lưu lại cho đám ngự thú.

Bị vải đen che kín nên không thể thấy rõ hình dáng ngự thú, chỉ có thể nhìn thấy tất cả ngự thú đều có hình thể không nhỏ ngồi chen lấn ở buồng xe sau. Tựa hồ chen lấn đến phiền, một con ngự thú gào lên một tiếng, đụng mạnh vào một con ngự thú khác.

- Rống!

Con ngự thú vừa bị đụng vào lắc lắc đầu, trong cổ họng phát ra một tiếng gầm thét.

Mắt thấy sẽ xảy ra một trận tranh chấp.

Đột nhiên, một đôi tay xương đen nhánh đâm rách miếng vải đen, một trái một phải đè lại đầu của hai con ngự thú.

Lập tức không gian yên tĩnh lại.

Hai con ngự thú vừa mới nãy còn rất táo bạo giờ đã đông cứng lại một chỗ.

Thùng xe phía sau chỉ còn lại sự yên tĩnh giống như chết.

Trong toa xe trước, Cao Bằng ngồi ở vị trí trong cùng, bên phải là một người phụ nữ mặc váy đỏ sậm, hai vai mượt mà, xương quai xanh tinh xảo, mái tóc đen quăn xoắn xõa xuống, hai chân thon dài mượt mà.

Tựa hồ phát hiện Cao Bằng đang nhìn mình, người phụ nữ mặc váy đỏ quay sang mỉm cười với hắn. Đôi môi căng mọng đánh son đỏ vẽ lên một đường cong động lòng người.

Cao Bằng thu hồi ánh mắt, dù gì nhìn một người phụ nữ như vậy thực sự là không lễ phép.

Hai người ngồi xa hơn tựa hồ biết nhau, nhờ trí nhớ siêu việt trong đầu Cao Bằng tái hiện ra hình dáng của bọn họ.

Đây là một đôi tình lữ, nhìn qua là loại con nhà giàu, không thiếu tiền.

Có lẽ đi đến sa mạc Đại Lệ theo con đường này chỉ là vì muốn trải nghiệm cảm giác kích thích.

Chạy được khoảng hơn ba giờ, xe tải lớn hơi lắc lư. Đường đi đã cũ nên có nhiều chỗ xuất hiện tổn hại, vì thế tốc độ di chuyển không quá nhanh.

- Ngao ô ——

Bên ngoài xe tải truyền đến tiếng sói hú.

Tiếng kêu thê lương u hàn, tựa như hơi lạnh thấu xương trong mùa đông.

Cao Bằng nhìn ra ngoài cửa sổ, trên sườn núi hai bên đường hiện lên từng đoàn u quang xanh biếc tựa như đèn lồng trôi nổi trong đêm tối.

Ở nơi này làm gì có đèn lồng, đó là rất nhiều chó sói có hình thể thon dài khổng lồ lao nhanh trên sườn núi.

Dù xe tải có gia tăng tốc độ cũng không thể thoát khỏi đám quái vật đáng sợ này.

- Tốc độ của chúng ta đã tăng lên tới một 120 km/h rồi.

Người tài xế hùng hùng hổ hổ nói:

- Đám chó chết này ngắm vào chúng ta rồi.

Thấy xe tải phóng nhanh như vậy, chó sói hai bên sườn núi càng hưng phấn, trong cổ họng phát ra tiếng hú dài.

- Dừng xe!

Người phụ nữ đen gầy đột nhiên hạ lệnh.

Tài xế nghe vậy giảm tốc độ, xe càng ngày càng chậm dần, dần dần dừng lại giữa đường lớn.

Đám chó sói từ bốn phương tám hướng vây lại.

Con ngươi màu xanh lục vô cùng khiếp người.

Trong buồng xe phía sau, dưới lòng bàn chân Tiểu Diễm có một quầng sáng Lĩnh Chủ màu đỏ thẫm lóe lên rồi biến mất.

Đám chó sói vây quanh bỗng cứng đờ cả người, sợ hãi bỏ chạy tứ tán, vừa chạy vừa phát ra những tiếng kêu nức nở sợ hãi.

Ngao ô ~

Ngao ô!

Ngao ô!

Ngao ô uông ~

- Chuyện này…

Người phụ nữ đen gầy đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, nhưng khi nhìn thấy đám chó sói đang bỏ chạy tứ tán thì không dám tin vào mắt mình. Sau đó, nàng cúi đầu nhìn Khai Sơn Đao trong tay, rơi vào trầm tư…

- Tiếp tục lái xe đi thôi.

Cao Bằng phá vỡ bầu không khí quỷ dị trong xe.

Người phụ nữ đen gầy nghe vậy mới tỉnh ra, nói với tài xế:

- Tiếp tục lái xe đi!

Đương nhiên nàng sẽ không cho rằng mình chỉ mới nhấc một cây đao lên là có thể dọa chạy nhiều chó sói như vậy. Mặc dù nàng có một con ngự thú cấp Thủ Lĩnh, nhưng cũng chỉ là sơ kỳ, nàng cũng không cho rằng một con ngự thú cấp Thủ Lĩnh sơ kỳ lại có thể dọa chạy đám chó sói cấp Tinh Anh này.

Nhưng nàng rất biết điều không có hỏi nhiều, nhiệm vụ của nàng là đưa những người này đến gần sa mạc Đại Lệ, những chuyện còn lại nàng không cần quan tâm.

Tiếp tục đi được khoảng nửa giờ nữa, cảnh sắc xung quanh hoang vu dần, thảm thực vật trên sườn núi cũng dần thưa thớt. Đêm nay trăng không sáng lắm, thảm thực vật thấp bé trên sườn núi phác họa ra từng đạo từng đạo bóng đen thật nhỏ.

- Tới rồi, đi lên phía trước chính là sa mạc Đại lệ, đi theo con đường nhỏ bên cạnh khoảng hai cây số là một điểm tập trung. Ở

đó có lính đánh thuê, còn có nhiều người khác, là một khu vực không ai quản lý.

Người phụ nữ đen gầy xuống xe, chỉ cho đám người Cao Bằng con đường nhỏ rồi lên xe rời đi.

Đất dưới chân khá xốp, gió từ phía xa thổi tới mang theo vài phần hương vị cát bụi khô hanh.

Nhìn ra xa, ở cuối tầm mắt là một mảnh hoang vu khảm lên một tầng viền bạc.

Nơi đó chính là sa mạc Đại Lệ…

Nữ sĩ mặc chiếc váy màu đỏ quay ra sau lưng vẫy vẫy tay, một con quái vật bao phủ trong vải đen đột nhiên cử động, tựa như lợi kiếm cắt qua vải vóc.

Chỉ trong nháy mắt vải đen đã bị xé rách, một cái đuôi màu xám bạc hiện lên trong đêm tối đặc biệt bắt mắt.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 308: Sa Mạc Ba Vương Xà

Một con rắn hổ mang to lớn cao chừng ba tầng lầu chiếm giữ dưới mặt đất, một cái đuôi màu bạc vươn ra ở phía sau, ngân quang lóng lánh, tựa như một thanh chủy thủ từ trong đuôi kéo dài ra ngoài, đồng thời còn có từng vòng tròn màu vàng nhạt từng tiết từng tiết bao lấy chủy thủ.

Giống như một cây kẹo hồ lô màu vàng, không ngừng phát ra tiếng vang sa sa sa theo từng đợt đung đưa.

【 Tên quái vật】: Sa Mạc Ba Vương Xà

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 36 (Cấp thủ lĩnh)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【Năng lực quái vật 】: Ngự sa Lv2

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Sa

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Rắn cát khổng lồ sinh hoạt trong sa mạc, tính tình hung mãnh, thôn phệ cát làm thức ăn.

Cấp 36 cũng không tính là yếu rồi.

Mặc dù theo thời gian trôi qua, Ngự Sử và ngự thú cấp Thủ Lĩnh trên thị trường đã dần tăng lên, nhưng ngự thú cấp Thủ Lĩnh đỉnh phong vẫn duy trì số lượng không nhiều lắm. Nữ sĩ mặc váy đỏ cười cười với Cao Bằng, sau đó dẫn ngự thú theo đường cái tiếp tục đi về phía trước, nơi đó là phương hướng sa mạc Đại Lệ.

Đôi tiểu tình nhân kia thấp giọng đàm luận một hồi, sau đó cũng từ lối đi nhỏ khác rời đi.

Đại Tử khó chịu rất lâu từ trong tấm vải đen chui ra ngoài, không ngừng bò quanh người Cao Bằng.

- Buồn chết ta.

- Chúng ta đến căn cứ phía trước tìm chỗ nghỉ ngơi một đêm.

Ngửi ngửi mùi khói bụi nồng nặc trong không khí, Cao Bằng xoa xoa mũi mấy cái.

Ngồi xe một đêm, thật sự có chút mệt mỏi, hiện tại Cao Bằng chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt.

Lộ trình mấy cây số cũng không xa xôi gì, đi khoảng chừng mười mấy phút Cao Bằng đã mơ hồ nhìn thấy ở đằng sau một gò núi có một khu kiến trúc, trông giống như một cái chợ. Nhưng mà bây giờ cũng đã hai ba giờ sáng, dù cho chợ có náo nhiệt đến thế nào thì chắc cũng chỉ còn một mảnh quạnh quẽ mà thôi.

Trên cây gỗ trước cửa tòa nhà có treo một lá cờ bay phấp phới trong gió.

Xung quanh chợ có tường đất, trước cổng còn có người trực, cộng thêm chó săn ngồi một bên.

Chó săn đột nhiên lớn tiếng sủa lên, nhắm ngay sườn núi cách đó không xa sủa lên thật to.

Người trực đêm đang ngủ gà gật chợt bừng tỉnh, rút ngay khẩu súng từ trong túi ra cảnh giác nhìn về phía chó săn đang sủa. Từ phía đó loáng thoáng có thể nhìn thấy mấy bóng dáng không ngừng đến gần, thấy thế nào cũng không giống như người.

Đang muốn phát ra cảnh báo, phía đối diện lập tức truyền đến

tiếng người:

- Xin hỏi còn có thể dừng chân chứ?

Người?

Người trực đêm thu hồi súng trong tay, tóm lại quái vật sẽ không thể nói ra tiếng phổ thông một cách lưu loát như thế được.

Sau khi đến gần mới thấy rõ tướng mạo của Cao Bằng, nhìn qua rất trẻ khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, sắc mặt trắng nõn, sống mũi cao thẳng. . . Sao lại đẹp trai vậy chứ?

Người trực đêm có hơi đố kị.

- Sao muộn như vậy ngươi mới trở về, buổi tối ở sa mạc Đại Lệ rất nguy hiểm.

Người trực đêm nhịn không được mở miệng hỏi.

Vốn dĩ hắn không nên nói những lời này, nhưng chàng trai trẻ này nhìn qua quả thực quá đẹp trai. . .

Xuất phát từ một loại tâm lý nào đó, hắn mới không nhịn được mở miệng răn dạy. Làm như vậy khiến hắn cảm thấy rất thỏa mãn.

- Có chút quái vật buổi tối mới ra nên ở lại dã ngoại thêm một lúc.

Cao Bằng vừa nói vừa giơ tay phải lên, trên tay còn xách theo một con Sa Hạt đã chết.

- Hiện tại còn có thể dừng chân.

Người trực đêm nói lầm bầm,

- Tuy nhiên đã trễ như vậy, cơ bản đều không còn phòng

trống. . . Ngươi nên biết từ trước tới giờ phòng đều là thứ cung không đủ cầu. . .

- Có thể tăng giá.

Cao Bằng nói không một chút chần chờ.

Trên mặt người trực đêm lộ ra vẻ tươi cười,

- Ta giúp ngươi hỏi một chút.

Sau đó bật bộ đàm lên, nói với bên kia mấy câu.

Đại khái chừng mười phút sau liền có người qua dẫn Cao Bằng đến khách sạn nghỉ ngơi.

Có thể xây khách sạn ở một chỗ hoang vắng xa xôi như vậy đã không dễ dàng, bởi vậy không cần kỳ vọng đối với chất lượng khách sạn.

Sau khi thu xếp ổn thỏa cho đám ngự thú Cao Bằng mới lên giường ngủ.

Ngày thứ hai, Cao Bằng bị đánh thức bởi ánh mặt trời chói chang và tiếng ồn ào náo động ngoài cửa sổ. Khó khăn vùng dậy từ trên giường, Cao Bằng cảm thấy hắn đã phải tiêu hao nghị lực rất lớn mới có thể ngồi dậy, vừa rồi suýt nữa hắn đã cho là mình bị phong ấn ở trên giường.

Theo cửa sổ nhìn ra ngoài, Cao Bằng nheo mắt lại để khỏi bị ánh mặt trời kích thích.

Ngoài cửa sổ là từng vùng kiến trúc tương tự với chuồng bò, trong đó xen lẫn một vài kiến trúc lung tung vụn vặt.

Tường gạch sần sùi mang theo vẻ hoang dã đầy nguyên thủy, ngược lại có chút giống với phòng ốc do năng lực hệ Thổ tạo ra.

Trên phố người đến người đi, lưu lượng người cũng không nhỏ.

Không ít người đều đội mũ hoặc che đầu, có mấy người còn dắt ngự thú đi trên đường. Hai bên đường ngoại trừ có mấy quầy hàng bán quà vặt ra còn lại đều là đang bán các loại tài liệu.

Bằng thị lực cực tốt của mình, Cao Bằng chú ý tới tài liệu mà những người kia bán đa phần đều lặp lại một cách nhàm chán. Nhìn qua không ít, nhưng thực ra nhìn kỹ sẽ phát hiện đa phần những tài liệu này đều na ná như nhau.

Đếm tới đếm lui đều chỉ có mấy loại.

【Tên tài liệu】: Bạo Thứ Tiên Nhân Chưởng.

【Giới thiệu tài liệu】: Có thể trực tiếp thoa ngoài da, có hiệu quả làm lành vết thương do bỏng. Đồng thời có thể làm thuốc, có dược tính…

【Tên tài liệu】: Tinh Hạch Quái Vật Bình Thường Hệ Sa

【Giới thiệu tài liệu】: Năng lượng tinh hạch ngưng tụ trong cơ thể quái vật hệ Sa, quái vật và ngự thú sau khi phục dụng có thể gia tăng lực lượng nguyên tố nhất định, quái vật hệ Sa dùng sẽ có hiệu quả tốt nhất.

【Tên tài liệu】: Sa Thổ Linh Thạch

【Giới thiệu tài liệu】: Tảng đá ẩn chứa nồng nặc linh lực hệ Sa và hệ Thổ, có thể lợi dụng.

Nhiều nhất chính là ba loại tài liệu này, trên cơ bản trước mỗi gian hàng đều có bán chúng.

Nói cách khác ba loại tài liệu này rất dễ đạt được, nếu không cũng không đến mức khắp nơi đều có thể thấy như vậy.

Lầu hai ba bốn là nhà nghỉ, lầu một là tiệm cơm. Cao Bằng từ lầu ba đi xuống lầu một tìm bàn trống ngồi xuống gọi thức ăn, sau đó lại rót một ly nước sôi để nguội rồi im lặng lắng nghe những người xung quanh trò chuyện.

A Xuẩn từ đỉnh đầu Cao Bằng trượt xuống, lén lút dùng xúc tu nhón một chút xì dầu cho vào miệng — — phi phi phi.

Suýt chút đã bị xì dầu khó ăn làm cho nôn ra, A Xuẩn cảm giác toàn bộ cơ thể sứa của mình đều không tốt.

- Quân đội chuẩn bị phong tỏa sa mạc Đại Lệ, gần nhất không cho phép người trong Trường An đi ra, chỉ được phép vào không cho phép ra.

- Những kẻ trong quân khu đó... Hừ! Vừa nhìn là biết muốn ăn một mình rồi!

Có người uống hai ly rượu liền không nhịn được càu nhàu.

- Xuỵt. . . ăn nói cẩn thận.

Nghe một hồi Cao Bằng cũng không nghe thấy tin tức hữu dụng gì, phần lớn là tán gẫu. Dường như quân đội ở đây là một loại kiêng kị nào đó, không ai dám quang minh chính đại thảo luận điều không phải của quân đội nơi công cộng.

Xem ra uy tín quân đội tại Trường An vẫn rất lớn, chí ít ở nơi công cộng không có bao nhiêu người có can đảm lớn tiếng bàn bạc chỗ sai của quân khu.

Có điều quân đội phong tỏa sa mạc Đại Lệ không cho phép những người khác ra vào. . . Xem ra quân đội đang có động tác lớn.

Ăn sáng xong, Cao Bằng đứng dậy mang theo mấy ngự thú một mình đi vào sa mạc Đại Lệ.

Sa mạc Đại Lệ nằm ở phía đông bắc thành phố Trường An, trước tai biến là một địa điểm du lịch. Từ sau khi tai biến thì sa mạc hóa càng nghiêm trọng hơn, không ngừng ăn mòn đất đai xung quanh và không ngừng khuếch tán, dần dần người ở càng thêm thưa thớt.

Từ sau khi có người phát hiện trong sa mạc Đại Lệ có Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn thì nơi này lập tức trở thành một khu vực đầy nguy hiểm. Còn sau khi Sa Mạc Bạo Quân đuổi Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn đi, đồng thời chinh phục toàn bộ sa mạc thì hung danh của sa mạc Đại Lệ cũng đạt đến đỉnh phong.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 309: Nhược Điểm Của Sa Quái

A Ngốc giơ chân đạp xuống một cước, gần nửa đoạn xương đùi đều lún vào trong cát.

Dường như sa vào hố sâu, cát xung quanh không ngừng hướng vào trong tụ lại, tựa như một vòng xoáy muốn thôn phệ tất cả.

Chân trái A Ngốc hung hăng giẫm mạnh xuống nền cát, tạo ra một mảnh bão cát mù mịt.

Sau đó… cả hai chân đều lọt vào trong cát.

Tiểu Diễm bay lên, giơ móng vuốt ra bắt lấy xương sườn A Ngốc rồi vội vàng bay lên trên, mạnh mẽ lôi A Ngốc từ bên trong cát ra ngoài.

Dù đã được kéo ra ngoài nhưng A Ngốc vẫn còn rất giật mình vì vừa rồi sa mạc suýt chút nữa đã nuốt chửng nó.

- Sa mạc không giống với lục địa, có lẽ các ngươi sẽ không quen.

Cao Bằng nhìn thấy cảnh này nhịn không được lên tiếng.

Hạt cát trong sa mạc mang theo đặc tính lưu động và xốp mềm, cần đến kỹ xảo phát lực đặc thù, nếu không sẽ rất dễ dàng bị lún vào trong cát.

Nhất là đối với những ngự thú thể trạng to lớn.

Ở trên trời, Tiểu Diễm càn rỡ bay tới bay lui, nhìn A Ngốc phía

dưới đang tập tễnh đi lại nhịn không được phát ra tiếng cười kỳ dị.

Hô hố hô hố — —

Đại Tử cũng giương cánh bay lượn trên trời, hóa thành một đạo thiểm điện màu tím, khi thì bay về phía trước, khi thì bay ra sau.

A Ngốc đi một lát đã dần dần học được tư thế cất bước trong sa mạc. Thân thể hơi nghiêng về phía trước, lưng uốn lượn, dường như mỗi một bước đều phải nhẹ nhàng nhón chân bước đi.

- Sa — —

Trong lớp cát dưới chân chợt chui ra một con rắn cát màu xám.

Rắn cát đột nhiên há to miệng, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai cắn xuống mắt cá chân A Ngốc!

Xoay một vòng giữa không trung rồi lại chui vào cát biến mất không còn tăm hơi, chỉ để lại một cái răng gãy bên cạnh mắt cá chân A Ngốc. . .

Sa Mạc Bạo Quân là do cát cấu thành, hành động trong sa mạc không chỉ không bị hạn chế mà còn như hổ thêm cánh.

A Ngốc đã có thể miễn cưỡng đi lại trong sa mạc, hành động bình thường sẽ không bị ảnh hưởng, chỉ khi nào A Ngốc sử dụng sức mạnh thì hành động sẽ chịu hạn chế rất lớn.

A Ngốc đã đạt tới cấp Lĩnh Chủ nên lực lượng cực kì khủng bố, nhất cử nhất động đều có thể bạo phát ra sức mạnh rất lớn, lại thêm thể trạng A Ngốc rất nhỏ, chỉ cần hơi dùng sức sẽ rơi vào trong cát.

Cho nên không thể chiến đấu với Sa Mạc Bạo Quân trong sa

mạc.

Sắc mặt Cao Bằng hiện lên vẻ ngưng trọng.

- Đừng đi sâu vào sa mạc, chúng ta cứ ở bên ngoài nhìn xem.

Sau đó Cao Bằng không còn đi sâu vào sa mạc nữa, ngược lại đi dọc theo vòng ngoài sa mạc.

Trước kia Cao Bằng đã từng đi đến sa mạc Đại Lệ này một lần, nhưng sa mạc Đại Lệ lúc đó và sa mạc Đại Lệ bây giờ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Trong không khí tràn ngập mùi vị cát bụi nhàn nhạt, những hạt cát nhỏ bé dày đặc không giây phút nào không trôi nổi trong không trung. Mặc dù bây giờ là tháng mười một, nhưng mặt trời chói chang trên đỉnh đầu khiến cho nhiệt độ xung quanh cũng không thấp.

- Sa nguyên tố nơi này rất táo bạo.

A Ngốc dừng lại, xòe tay phải ra chậm rãi nói.

- Rất táo bạo?

Đây là lần đầu tiên Cao Bằng nghe thấy cách nói này.

- Quái vật cấp Lĩnh Chủ ở lại khu vực nào đó lâu dài thì hoàn cảnh xung quanh sẽ bị phóng xạ, nguyên tố trong không khí cũng sẽ bị lây nhiễm.

A Ngốc giải thích.

Cao Bằng gật đầu. Hắn nhớ tới nước ở cái hồ mà Bạch Long ở lại rất trong và lạnh lẽo, lúc đầu hắn còn tưởng nguyên nhân là do nước hồ, bây giờ nghĩ lại thì chắc hẳn là bị Bạch Long ảnh hưởng.

Mặc dù sa nguyên tố cũng coi như sinh động, nhưng từ trước

đến nay không phải là nguyên tố táo bạo gì.

Ếch ngồi đáy giếng, có thể đoán được vị ở sâu trong sa mạc kia là một lão ca táo bạo.

Xa xa truyền đến tiếng đánh nhau, trong loại hoàn cảnh sa mạc trống trải này âm thanh không thể truyền quá xa nên chắc hẳn cách mình cũng gần thôi.

Tiểu Diễm bay cao,

- Cao Bằng, phía trước có người đang giết quái vật.

Mang theo vài con ngự thú leo lên sườn núi, Cao Bằng trông thấy dưới chân sườn núi phía trước có người mang theo ngự thú chém giết với một đám quái vật.

Những quái vật này có hình thể vô cùng kỳ quái, bề ngoài căn bản không hề thống nhất. Có con nhìn qua trông khá giống nhím nhưng lại có màu vàng nâu, còn có con trông như cự mãng, chậm chạp trườn trên mặt cát, có con hình thể thon dài, mọc ra bảy, tám cái tay, giương nanh múa vuốt.

Số lượng đám Sa Quái này khoảng chừng bốn mươi con.

Bị vây khốn ở chính giữa là một đội ngũ mười người, tất cả có hai mươi mấy con ngự thú. Khi đối mặt với bốn mươi con quái vật vây khốn xung quanh thì liên tục bại lui, không ngừng co vào trong.

Phía ngoài cùng là ngự thú loại hình phòng ngự da dày thịt béo, công kích của Sa Quái rơi trên người chúng đều chỉ tạo thành một chút vết thương ngoài da, cũng chính bởi vì có ngự thú loại hình phòng ngự ở bên ngoài nên bọn họ mới chưa triệt để bị thua.

Bên trong có vài ngự thú nhìn giống như cây Tiên Nhân Chưởng, bên ngoài cơ thể mọc ra bạch châm khổng lồ, cao tới năm

sáu mét, các chi duỗi ra trông như những cánh tay.

【 Tên quái vật】: Cuồng Bạo Cận Vệ Trụ

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 18

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất phổ thông

【 Thuộc tính quái vật】: Hệ Mộc

【 Nhược điểm quái vật】: Hệ Hỏa

Vung tay một cái tựa như vung gậy bóng chày, mấy chiếc châm dài màu trắng bay ra, nhỏ bé đến mức không thể nhận ra.

Nháy mắt đã tiến vào trong cơ thể Sa Quái, động tác Sa Quái cứng ngắc một chút, sau đó lại tiếp tục khôi phục hành động.

Công kích loại đâm xuyên hoàn toàn không có hiệu quả gì đối với loại quái vật Sa Quái này.

Cao Bằng thờ ơ lạnh nhạt, cũng muốn thông qua những người này để quan sát thói quen chiến đấu của Sa Quái, cùng với phản ứng của chúng khi đối mặt với các dạng công kích.

Hắn phát hiện tất cả công kích loại đâm xuyên rơi trên người Sa Quái tựa như gãi ngứa, chỉ có những công kích dã man kia mới có thể tạo thành uy hiếp với Sa Quái.

Một con Hắc Thiết Tê Ngưu hung hăng giẫm mạnh về phía trước, mặt đất run rẩy, cát bụi mù mịt. Tuy hai chân bị lún vào sâu vào trong cát, nhưng cái sừng sắc bén của nó cũng đâm mạnh vào người một con Sa Quái, làm sụp đổ hơn phân nửa thân thể Sa Quái này. Từ trong người Sa Quái rơi ra một viên màu vàng trông giống như trái tim, phần thân thể còn lại của Sa Quái hơi lung lay một chút, sau đó ầm ầm đổ nát! Chỉ để lại một đoàn cát nhỏ màu vàng bám ở bên ngoài trái tim, chậm rãi nhúc nhích. . .

【 Tên quái vật】: Sa Quái

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 12

【 Trạng thái quái vật】: Vết thương trí mạng (hôn mê)

【 Thuộc tính quái vật】: Hệ Sa

【 Nhược điểm quái vật】: 1. Hệ Băng, 2. Phá vỡ sa hạch trong cơ thể, 3. Sau khi thân thể quái vật bị chém đứt sẽ làm suy yếu một phần thực lực, thân thể bị chém đứt có thể nhanh chóng hòa vào trong cơ thể, cần tổn hao thời gian để hấp thu hạt cát gây dựng lại thân thể một lần nữa.

Cái viên giống như trái tim kia chắc hẳn là sa hạch của Sa Quái, chỉ cần có thể lấy sa hạch từ trong cơ thể Sa Quái ra thì Sa Quái sẽ rơi vào hôn mê.

Cao Bằng âm thầm nhớ kỹ điểm này.

Gần đó có một con Sa Quái khác đang chiến đấu bị chém đứt cánh tay, cánh tay rơi xuống đất. Sa Quái nhặt tay cụt lên lui về phía sau hai bước, sau đó đặt tay cụt vào nơi bị đứt. Chừng mấy phút sau là tay cụt đã lần nữa liền lại, chỉ có động tác vẫn còn hơi cứng ngắc chậm chạp mà thôi.

Cao Bằng đột nhiên nghĩ đến cái gì. Tâm niệm vừa động, A Ngốc đứng bên cạnh Cao Bằng giơ tay phải men theo khe hở xương sườn vuốt ve Huyết Ma Tâm.

Huyết Ma Tâm yên lặng nhảy lên. . .

Tâm hạch trong cơ thể Sa Quái bị dẫn dắt, đột nhiên co vào phía trong!

Đông… Đông… Đông!

Mỗi một lần co vào đều làm cho hành động của Sa Quái càng

lúc càng chậm chạp.

Tiếng tim đập càng lúc càng dồn dập, thân thể Sa Quái cứng ngắc vặn vẹo, dường như đang nhảy múa một cách máy móc. Cái cổ, tứ chi vặn vẹo một cách quỷ dị thành một đường cong khoa trương.

Nương theo một tiếng nổ vang giòn tan.

Tất cả Sa Quái ở đây đều ầm ầm nổ tung!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 310: Bão Cát Tiến Đến

A Ngốc thu tay phải lại. Dưới sườn dốc là một mảnh hỗn loạn, đám người bị vây khốn ở giữa vẫn chưa kịp phản ứng, cuống quít quan sát bốn phía xung quanh.

Cao Bằng yên tĩnh nhìn thoáng qua bên dưới, sau đó dẫn theo đám A Ngốc quay người rời đi.

- Hình như dốc núi bên kia có người.

Có người thoáng nhìn thấy bóng lưng của Cao Bằng, nhịn không được nói.

- Chắc hẳn vừa rồi là hắn đã giúp chúng ta.

Một người đàn ông trung tuổi trong đội ngũ do dự nói:

- Hay là chúng ta tới đó cám ơn hắn một tiếng.

- Không cần, hỗ trợ xong hắn bỏ đi luôn, chắc hẳn cũng không muốn chúng ta cám ơn.

Một người phụ nữ trong đội nói.

- Cô thì biết cái gì!

Chồng của người phụ nữ này khẽ quát lên:

- Nếu người ta đã giúp chúng ta thì phải nói lời cám ơn với hắn, người khác không muốn cám ơn không có nghĩa là chúng ta cũng không hiểu chuyện. Người khác nghĩ thế nào, tôi mặc kệ, nhưng bản thân chúng ta phải làm việc mình nên làm.

Khi nhóm người này leo lên được cồn cát này thì đã không nhìn thấy bóng dáng Cao Bằng đâu nữa, trong lòng có chút tiếc nuối.

…

- Nếu có thể có một con ngự thú hệ băng thì tốt.

Cao Bằng tiếc rẻ.

Ngự thú của mình quá ít chủng loại, nếu mỗi loại thuộc tính đều có một con ngự thú mạnh thì chắc hẳn sẽ là một chuyện cực kỳ tốt.

Trước kia chính mình đã từng làm thí nghiệm với Sa Quái, có được rất nhiều số liệu liên quan tới chúng.

Sa Quái có khả năng miễn dịch rất mạnh với đòn tấn công hệ lôi, thậm chí là hoàn toàn miễn dịch. A Ngốc đúng là có thể đánh một trận với Sa Mạc Bạo Quân, nhưng điều kiện tiên quyết là không thể đánh ở hoàn cảnh sa mạc.

Còn lại chính là Tiểu Diễm…

Trong lần kiểm tra trước, đối mặt với nhiệt độ cao Sa Quái có phản ứng hưng phấn rõ ràng, dù là độ linh hoạt hay tốc độ đều tăng lên không nhỏ. Hơn nữa hoả diễm cũng không tạo thành tổn thương rõ ràng cho Sa Quái.

- Nếu quả thật phải chiến đấu, sợ rằng đây sẽ là một trận chiến rất gian nan.

Lần đầu tiên Cao Bằng cảm thấy khó chịu vì thuộc tính bị khắc chế.

Chờ xong chuyện ở đây, nhất định mình phải đi bắt một con ngự thú hệ băng!

Cao Bằng quyết định như vậy.

Hắn tiếp tục ở lại căn cứ ba ngày. Trong ba ngày này, Cao Bằng cũng coi như đã tìm hiểu rõ tình huống nơi đây.

- Chính phủ khu căn cứ Trường An thông báo, tất cả mọi người có mặt ở khu Bắc Hà Khẩu phải hoàn toàn rút lui trước mười giờ sáng ngày mai. Chính phủ khu căn cứ Trường An thông báo, tất cả mọi người có mặt ở khu Bắc Hà Khẩu phải hoàn toàn rút lui trước mười giờ sáng ngày mai. Quá thời điểm trên, người nào chưa rút lui sẽ phải chịu hoàn toàn trách nhiệm.

Một chiếc xe jeep của quân đội từ phía xa lăn bánh lại gần, trên xe có một cái loa phóng thanh cỡ lớn phát ra thông báo.

Tiếng loa quanh quẩn khắp khu tập trung, mọi người bên trong đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Một số người biến sắc, nghe thông báo xong liền vội vàng trở về nhanh chóng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị hành lý.

Còn có một số người khác tư duy nhanh nhẹn, trong đầu đã nảy sinh một vài chủ ý.

Xe jeep dừng ở bên ngoài khu tập trung khoảng nửa giờ rồi mới rời đi.

Đợi vài ngày như vậy, quân đội đã không nhịn được muốn có hành động lớn.

Cùng lúc đó, trong quân khu Trường An.

- Còn chưa tìm được Cao Bằng sao?

- Báo cáo trưởng quan, theo tin tức nhận được thì Cao Bằng đã hỏi thăm công ty du lịch về đoàn lữ hành tiến vào sa mạc Đại Lệ. Nhưng mà tất cả đoàn lữ hành đều tuân theo thông báo lúc trước

của chính phủ, ba tháng gần đây không tiến tới gần khu vực sa mạc Đại lệ, cho nên từ khi Cao Bằng đi ra khỏi đoàn lữ hành thì đã mất tích....

- Đã tìm tất cả những nơi hắn có thể đến chưa?

- Trưởng quan, chúng tôi đã lục soát tất cả khách sạn và ghi chép cư trú ở hộ dân trong thành Trường An, nhưng đều không tìm thấy tung tích của hắn.

Viên trưởng quan mặc bộ quân trang màu xanh sẫm đứng lên khỏi ghế salon, mũi ưng hướng xuống, sắc mặt có chút âm trầm.

- Không đến thì thôi, không có hắn thì quân khu chúng ta không thể đối phó được với hai con quái vật cấp Lĩnh Chủ sao?.

Đó là cấp Lĩnh Chủ... Viên sĩ quan đứng trước mặt hắn hơi thoả dài. Nếu là quái vật khác thì còn có thể, nhưng con Sa Mạc Bạo Quân này là loại nguyên tố hiếm thấy. Hiện nay trên thế giới, chưa từng có ai từng chiến đấu với quái vật cấp Lĩnh Chủ loại nguyên tố cả. Với lại, theo như tính toán của bộ tham mưu trong quân khu thì tỷ lệ chiến thắng cũng không cao lắm.

- Thông báo đi, mười giờ sáng mai lập tức dùng Đạn Vân Bạo bắn vào bên trong sa mạc, ép nó phải ra ngoài cho tôi!

- Trưởng quan, đến mười giờ thì chưa chắc tất cả người trong khu tập trung Bắc Hà đã rút lui hết đâu.

- Tôi không muốn nghe những lời này. Hôm nay đã thông báo rút lui, suốt một đêm cộng thêm thời gian đến mười giờ sáng mai là đủ rồi. Đã không muốn đi, vậy thì tự chịu hậu quả thôi.

Viên thượng quan mũi ưng ngắt lời cấp dưới.

Trầm mặc một lát, người cấp dưới gật đầu:

- Đã hiểu!

Dương Lăng là nhân tài mới nổi nhanh chóng quật khởi sau mấy năm tai biến trong quân khu Trường An, làm việc dũng mãnh quả cảm, thủ đoạn xử lý quái vật cũng cực kỳ cấp tiến bá đạo. Lão thủ trưởng một tay đề bạt hắn lần này đau lòng vì mất đi đứa cháu yêu, hắn nhận lệnh của lão thủ trưởng tới đây phụ trách tác chiến lần này.

Mới đầu hắn phản đối việc mời Cao Bằng đến hỗ trợ, nhưng mà lão thủ trưởng yêu cầu cực kỳ kiên quyết, hắn cũng đành phải nghe theo mời Cao Bằng đến đây.

Nhưng cá nhân hắn vẫn không muốn mời Cao Bằng. Nếu như tru diệt được Sa Mạc Bạo Quân thì công lao này sẽ thuộc về Cao Bằng hay là hắn?

Chỉ là một ngự sử cấp Lĩnh Chủ trẻ tuổi nhất mà thôi, hình như là một bộ khô lâu thì phải.

Hắn cũng không cho rằng một con quái vật loại khô lâu cấp Lĩnh Chủ có thể giúp đỡ được bao nhiêu, kết quả sau cùng cũng chỉ là hy vọng thông qua Cao Bằng dẫn đến Kỷ Hàn Vũ ở phía sau.

Nhưng mà Kỷ Hàn Vũ sẽ dễ dàng để người ta dùng mình như vũ khí sao? Dương Lăng vẫn giữ nguyên ý kiến!

…

Rầm rầm rầm!

Từng viên đạn đạo Vân Bạo từ trên trời giáng xuống chỗ sâu trong sa mạc Đại Lệ.

Từ sâu trong sa mạc Đại Lệ vọng ra những tiếng nổ rất lớn, dù ở bên ngoài biên giới cũng nghe thấy rất rõ ràng.

- Thật nhiều nấm trắng!

Đại Tử bay trên trời có vẻ khá thèm thuồng.

Cao Bằng im lặng. Thật sự là cái gì cũng muốn ăn, ngay cả đạn đạo Vân Bạo cũng muốn ăn luôn.

Liên tiếp ba đợt đạn đạo oanh kích vào khu vực bên trong sa mạc Đại Lệ, gần như bao trùm diện tích bảy phần mười.

Lực sát thương của đạn đạo Vân Bạo rất phức tạp, ngoài áp lực cực lớn còn có nhiệt độ cực cao, cộng thêm năng lực thiêu đốt bám dính và đốt dưỡng khí.

Khu vực bị đạn Vân Bạo bắn vào sẽ hình thành một môi trường thiếu dưỡng khí, mục tiêu sẽ ngạt thở mà chết.

Nhưng mà Cao Bằng lại không cho rằng nó sẽ đưa đến bao nhiêu lực sát thương đối với Sa Quái và Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn.

Sa Quái là quái vật hình thành từ nguyên tố cát, Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn có thể trốn xuống lòng đất. Cao Bằng còn nhớ mình đã từng làm thí nghiệm, dường như Sa Quái không cần dưỡng khí để sống.

Nổ lớn qua đi, sa mạc Đại Lệ rơi vào trạng thái chân không trong một thời gian ngắn.

Bầu trời lại khôi phục vẻ yên tĩnh, mặt đất yên tĩnh không có một âm thanh nào, toàn bộ sa mạc Đại Lệ đều chìm trong tịch mịch.

Sâu trong sa mạc, dường như có cuồng phong đang ngưng tụ, sâu trong cuồng phong là tiếng phẫn nộ gào thét cực đoan!

Rào rào. Cuồng phong gào thét.

Hai mắt Cao Bằng ngưng tụ. Hắn nhìn thấy sâu trong sa mạc có bão cát màu vàng che khuất cả bầu trời, dù lúc này là buổi sáng nhưng sắc trời tựa như là hoàng hôn.

Bão cát… Tiến đến.

Cát bụi màu vàng mênh mông che khuất cả bầu trời, ở trong hoàn cảnh sa mạc thì thực lực của Sa Mạc Bạo Quân đạt được tăng phúc rất lớn.

Vô tận cát vàng ngưng tụ thành bão cát, từ đằng xa nhìn lại tựa như một đầu Nộ Long điên cuồng rít gào, hóa thành một đoàn long ảnh màu vàng khủng bố chiếm giữ ở trên bầu trời. Loáng thoáng có thể nhìn thấy ở sâu trong bão cát màu vàng, một đạo thân thể to lớn chậm rãi đi về phía đạn đạo đánh xuống.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 311: Canh Kim Thiên Ưng

【 Tên quái vật 】: Sa Mạc Bạo Quân

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 44

【 Trạng thái quái vật 】: Thương thế nhẹ (phẫn nộ)

Đạn đạo từ một phương hướng khác phóng tới, cho nên tầm di chuyển của Sa Mạc Bạo Quân và vị trí của Cao Bằng tồn tại độ lệch nhất định.

Thân hình Sa Mạc Bạo Quân cao khoảng chừng hơn mười thước, không thấy rõ tướng mạo cụ thể. Xung quanh người nó bị nhiều lớp bão cát che chắn, sương mù mịt mờ không thấy rõ bên trong, chỉ có thể thấp thoáng nhìn thấy một cái bóng màu đen di chuyển ở trong đó.

Đồng thời còn có một thân ảnh màu đen giống như một cái dây thừng lớn quấn quanh người Sa Mạc Bạo Quân.

【 Tên quái vật 】: Sa Vương Cự Khâu

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 41

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (cảnh giác)

Lúc đi đến biên giới sa mạc, Sa Mạc Bạo Quân dừng bước lại, bão cát thổi vào rừng phòng hộ bên ngoài sa mạc làm cây cối lay động kịch liệt, lá cây xào xạc rung động.

Ở dưới chân có thể dùng mắt thường nhìn thấy những hạt cát

đang không ngừng tăng lên, lá cây xanh biếc thay đổi sang màu vàng. Từng hạt cát chồng chất lên nhau phủ ngoài lá cây, đỉnh lá rủ xuống dưới, tựa như tất cả cây cối đều trở nên ỉu xìu, trong nháy mắt thấp xuống hẳn một đầu.

Nơi có Sa Mạc Bạo Quân tồn tại, môi trường dần dần bị sa hóa, đặc biệt là nơi bàn chân và mặt đất tiếp xúc. Một quầng sáng cấp Lĩnh Chủ màu trắng chậm rãi lan tỏa ra ngoài, mặc dù nó có màu trắng, nhưng lại khác hẳn so với màu trắng của A Ngốc, dường như do vô số hạt cát trắng rậm rạp chằng chịt cấu thành, màu sắc cực kỳ ảm đạm.

Nơi bị quầng sáng cấp Lĩnh Chủ bao phủ, mặt đất dần dần bị sa hóa. . .

- Vù vù!

m thanh đạn đạo phá vỡ không khí, đạn đạo mang theo hỏa diễm phía sau từ trên trời giáng xuống.

Sa Mạc Bạo Quân nâng tay phải lên, một dòng cát vàng phóng ra, đạn đạo bị nổ tung ở giữa không trung.

Dư âm vụ nổ rơi vào trên người Sa Mạc Bạo Quân, ngay cả bão cát bên ngoài cũng không thể phá vỡ.

Sa Mạc Bạo Quân nâng tay phải lên, ở trong biển cát rộng lớn sau lưng nó, tất cả Sa Quái từ sâu trong lòng đất chui ra, sau đó không ngừng nằm rạp xuống phía sau Sa Mạc Bạo Quân. Từ phía xa nhìn lại tựa như một chi quân đội kỷ luật nghiêm minh.

Mà số lượng của đội quân này vẫn còn đang dần dần gia tăng.

Bên phía quân đội tựa hồ không muốn tiếp tục chờ đợi thêm, từng viên đạn đạo và đạn pháo hoàn toàn bao trùm cả khối khu vực này. Tuy rằng Sa Mạc Bạo Quân có thể ngăn trở một phần, nhưng vẫn là có một bộ phận xuyên phá qua phòng thủ của nó rơi

vào sau lưng.

Ầm ầm ầm! ! !

Từng tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên bên tai, Cao Bằng lần đầu tiên phát hiện thính lực tốt cũng là một loại thống khổ.

Có một chút Sa Quái bị đạn đạo đánh trúng lập tức tan vỡ tại chỗ, nổ thành mảnh vỡ đầy trời, bao gồm cả Sa Hạch bên trong cũng bị phá hủy.

Bão cát trên không trung dần dần tiêu tán, thu liễm vào phía trong.

Phạm vi bao phủ của bão cát càng ngày càng nhỏ. Một cánh tay màu vàng nhạt duỗi ra bên trong bão cát, năm ngón tay mở ra, sau đó nắm chặt lại thành quyền!

Dòng cát từ trong sa mạc lăng không bay lên, theo khe hở của lòng bàn tay ngưng tụ thành một thanh trường thương, mũi thương nhìn rất to lớn, có bốn cạnh. Nó là trường thương, nhưng mà nếu gọi là Lang Nha Bổng thì có lẽ sẽ thích hợp hơn.

Những cơn bão cát rải rác trên bầu trời cuối cùng thu nhỏ lại, cát bụi cuồng bạo vây quanh thân thể Sa Mạc Bạo Quân, cuối cùng hóa thành một bộ khôi giáp cứng rắn. Đồng tử đen kịt khóa chặt phương xa, trên cái đầu bóng loáng chỉ có vẻn vẹn một con mắt, hốc mắt đen kịt đầy vẻ trống rỗng tuyệt vọng.

Bờ môi lặng yên không một tiếng động nứt ra, hạt cát theo môi trên nhỏ xuống phía dưới, khóe miệng băng lãnh nhếch lên lộ ra vẻ trào phúng.

- Nhân. . . Loại!

- Rống!

Sa Vương Cự Khâu quấn quanh người Sa Mạc Bạo Quân ầm ầm nổ bắn ra, trong chớp mắt chui vào mặt đất, đất đá bắn tung toé!

- Các ngươi. . . Phải chết!

Sa Mạc Bạo Quân phát ra một tiếng rống giận, thân hình nổ bắn ra, mỗi một bước đều xa tới bốn năm mươi mét, mà tốc độ càng lúc càng nhanh. Quầng sáng cấp Lĩnh Chủ đã hoàn toàn thu liễm vào bên trong cơ thể, trong lúc chiến đấu thi triển quầng sáng Lĩnh Chủ hoặc nhiều hoặc ít sẽ ảnh hưởng đến thực lực phát ra.

Lúc Sa Mạc Bạo Quân chạy nhanh tạo ra cuồng phong thổi vào cây cối xung quanh khiến cho chúng đổ rạp về phía sau, những cành cây cản trở đường đi trực tiếp bị đụng gãy.

- Lệ!

Sắc trời bỗng tối sầm lại, từ trên đỉnh núi phía xa có một con Thần Ưng màu vàng bay ra ngoài tựa như tia chớp.

Mỏ chim mở ra, một thanh thần mâu màu vàng xuyên thẳng xuống, cắm thẳng vào trên người Sa Mạc Bạo Quân!

Thần mâu màu vàng bắn trúng Sa Mạc Bạo Quân trong chớp mắt đã bốc hơi, nhưng mà lực lượng mạnh mẽ của Canh Kim Thiết Cát cũng đâm ra một lỗ thủng sâu tới hai mét trên bờ vai của Sa Mạc Bạo Quân!

Sa Mạc Bạo Quân đột nhiên ngẩng đầu, đáy mắt hiện lên một chút lệ khí. Trường thương trong tay giơ lên, thân thể nghiêng về phía sau, cả người tựa như một cây cung bị kéo căng.

Vụt ——

Trường thương ném ra, tạo thành một đạo tàn ảnh ở giữa không trung.

Kim Thần ở giữa không trung xoay chuyển thân thể, lao xuống một cái liền tránh thoát trường thương.

Dù sao khoảng cách hai bên quá xa, vì thế muốn tránh né cũng không quá khó.

Kim Thần mượn tốc độ khi lao xuống phóng về phía Sa Mạc Bạo Quân, hai cánh giương ra tựa như một đôi loan đao màu vàng.

Loan đao giữa không trung tạo thành hai đường cong ưu mỹ. Mượn tốc độ lao xuống, không khí bị xé toạc một cách nhẹ nhàng, tựa như một tia chớp màu vàng phá toái hư không.

Sa Mạc Bạo Quân vẫn lẳng lặng đứng yên ở chỗ cũ. Vào lúc Kim Thần đánh trúng người thì trong nháy mắt thân thể nó ầm ầm vỡ nát, hóa thành một mảnh cát bụi cuồng bạo, cát bụi dày đặc tràn ngập trong không khí.

Đôi cánh Kim Thần xông phá thân thể Sa Mạc Bạo Quân, một lượng lớn hạt cát nhỏ rơi vào trên cánh của Kim Thần. Với loại tốc độ này thì dù có là sắt thép cũng sẽ bị cắt nát.

Tuy rằng Sa Mạc Bạo Quân là do hạt cát cấu thành, nhưng mà những hạt cát cấu thành thân thể nó vô luận là độ cứng rắn hay là mật độ đều không phải những hạt cát thông thường có thể so sánh.

Nói thì dài dòng, trên thực tế tất cả chuyện này đều xảy ra trong thời gian ngắn ngủi.

Ở trên một ngọn núi phía xa Cao Bằng đang quan sát chiến đấu, nhìn thấy lực phản ứng của Sa Mạc Bạo Quân cũng phải thán phục. Không nghĩ tới nó lại có thể chủ động hóa cát một phần thân thể, mượn chiêu này để tránh né công kích vật lý của địch nhân.

Mà điều này yêu cầu đến tốc độ phản ứng cao và nắm bắt thời cơ chuẩn xác.

Chỉ cần chậm một chút hoặc là nhanh một chút đều không được.

Chậm một chút thì công kích của địch nhân lập tức sẽ rơi vào trên người, nhanh một chút thì địch nhân sẽ kịp phản ứng để điều chỉnh lại điểm rơi công kích.

Nhìn về phía Kim Thân đang bay lượn trên không trung, Cao Bằng nheo mắt lại quan sát số liệu.

【 Tên quái vật 】: Canh Kim Thiên Ưng

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 47

【Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (bình tĩnh)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Kim

【 Năng lực quái vật 】: Lông vũ cứng rắn lv3, Lông vũ sắc bén lv3, Khống chế kim nguyên tố lv4.

【 Đặc tính quái vật 】: Canh Kim Thần Vũ (lông vũ của nó trải qua thiên chuy bách luyện, nhờ việc không ngừng cường hóa nên vô luận là lực công kích hay là lực phòng ngự đều được tăng cường rất lớn.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Độ cứng rắn của lông vũ +1, độ sắc bén của lông vũ +1.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Có được kháng tính nhất định đối với công kích từ nguyên tố khác.)

【 Nhược điểm quái vật 】: . . .

Hiệu quả bị động bên trong đặc tính quái vật có thể chồng lên năng lực quái vật.

Điều đó có nghĩa là độ cứng và độ sắc bén của lông vũ Canh Kim Thiên Ưng trên thực tế hẳn là lv4.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 312: Bạo Quân!

Sa Mạc Bạo Quân đi một đoạn rồi dừng lại. Trên bình nguyên phía xa, trải rộng một rừng sắt thép xe pháo và xe tăng lít rậm rạp chằng chịt.

Mỗi khi nó đi đến một bước, rừng sắt thép kia lại lùi về sau một khoảng.

Sa Mạc Bạo Quân cúi người tránh thoát cú chém từ cánh của Canh Kim Thiên Ưng, thân hình cao mười mấy mét tựa như một chiếc Transfomers thi triển ra sự linh hoạt không phù hợp với cơ thể của nó.

Cánh tay phải khẽ chống xuống đất, mặt đất ầm ầm chấn động!

Sóng khí từ cánh tay nó tản ra bốn phương tám hướng.

Tĩnh như xử nữ, động như thỏ chạy.

Cánh tay phải của nó ấn xuống mặt đất tựa như một cái đòn bẩy, cả thân hình bay lên, xoay tròn hai trăm bảy mươi độ trên không trung.

Cánh tay phải màu vàng cát giơ lên cao, đột nhiên to ra gấp hai lần, sau mỗi một khoảng thời gian thì số hạt cát lại nhiều thêm mấy lần.

Mượn mặt trời nóng bỏng trên đỉnh đầu, nắm đấm do cát tạo thành tỏa sáng lấp lánh, tựa như một tấm lụa màu vàng sáng chói.

Một quyền này, tựa như dùng búa tạ đánh trống.

Oành!

Con Canh Kim Thiên Ưng vừa lướt qua trước mặt Sa Mạc Bạo Quân đang muốn bay lên thì bị đánh trúng đuôi cánh, cả người đột nhiên khựng lại giống như bị sét đánh.

Trong một thoáng đó, Sa Mạc Bạo Quân đã kịp nắm chặt một chân của Canh Kim Thiên Ưng, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào thét.

Nó vung tay hất Thiên Ưng lên!

Ầm!

Sau đó đập mạnh xuống đất.

Nền đất gần sa mạc tương đối xốp, cú nện này tạo thành một cái hố rất lớn.

Đất đá bay lên cao bảy tám mét, Canh Kim Thiên Ưng bị nện đến mức đầu óc choáng váng.

Nó còn chưa tỉnh táo lại, Sa Mạc Bạo Quân đã dẫm mạnh lên bụng nó.

Ầm!

Năng lượng hệ kim cuồng bạo hoá thành một tầng bảo hộ bên ngoài Canh Kim Thiên Ưng.

Nhưng vừa mới hiện lên vòng bảo hộ này liền rung mạnh, sau đó trực tiếp nát bấy.

Lông vũ màu vàng cứng rắn xếp chồng lên nhau, tựa như một lớp khôi giáp bên ngoài người.

Một cước này dẫm lên lông vũ vậy mà lại phát ra tiếng như nắm đấm nện trên thuẫn sắt.

Chân của Sa Mạc Bạo Quân bị phản chấn, nhưng lực trùng kích cực mạnh vẫn xuyên qua lông vũ truyền vào tạng phủ bên trong.

Canh Kim Thiên Ưng bị đau, hai cánh quét qua giống như hai tấm lụa xé rách không khí, để lại hai vết cắt dài rộng trên cơ thể Sa Mạc Bạo Quân.

Có năng lượng màu vàng kim nhàn nhạt bám vào mặt ngoài vết thương, ngăn không cho nó khép lại.

Sa Mạc Bạo Quân không để ý đến, cúi người bắt lấy cánh của Canh Kim Thiên Ưng.

Một đạo tàn ảnh màu vàng kim nổ bắn ra, mu bàn tay Sa Mạc Bạo Quân đột nhiên nổ ra một cái lỗ thủng, gần như bị xuyên qua, có thể nhìn thấy phía sau của bàn tay đó.

Canh Kim Thiên Ưng hơi lắc đầu một cái, đôi mắt màu vàng lạnh lùng nhìn Sa Mạc Bạo Quân, mỏ ưng bén nhọn cong như móc câu loé lên hàn quang.

- Trưởng quan, hiện giờ Kim Thần vẫn cầm cự được với Bạo Quân, chúng ta có nên tiếp tục bắn đạn đạo không?

Dương Lăng nặng nề lắc đầu:

- Không được, tạm thời ngừng bắn đã.

Nếu là ngự thú khác thì cũng thôi, coi như là ngự thú cấp Thủ Lĩnh đỉnh phong, chỉ cần có thể mang lại chiến quả thì cũng không phải không thể từ bỏ.

Nhưng đây là Kim Thần! Không chỉ là ngự thú cấp Lĩnh Chủ mạnh nhất của quân khu Trường An lúc này, mà nó còn là biểu tượng tinh thần của cả Trường An.

Những năm gần đây, là nhờ Kim Thần nam chinh bắc chiến mới mở ra được một khối tịnh thổ cho khu căn cứ Trường An.

Trên cơ bản, mỗi khu căn cứ lớn đều có biểu tượng lãnh tụ tinh thần của mình.

Nếu Kim Thần chết, không chỉ ảnh hưởng về thực lực mà còn đả kích cả về tinh thần, cho nên Kim Thần không thể xảy ra chuyện gì.

- Tất cả tướng sĩ chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần Kim Thần thoát ly khỏi phạm vi quanh con quái vật này thì lập tức bắn!

Đột nhiên mặt đất dưới chân chấn động, mấy chiếc xe tăng đột nhiên chìm xuống. Một cái đầu giun khủng bố từ dưới đất thò lên cắn vào một chiếc xe tăng bên cạnh, mạnh mẽ cắn xuống một khối lớn.

Trong tiếng hò hét kinh hoàng nó thò đầu vào trong, tựa như phá vỡ đồ hộp thức ăn, thoả thích hưởng thụ mỹ vị bên trong.

Trận hình đã bố trí trong chớp mắt bị phá hỏng, từng con Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn từ trong lòng đất chui lên.

Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn có cái tên như vậy cũng là vì chúng có cấu tạo khí quan đặc biệt.

Đỉnh đầu của chúng có thể tách ra tựa như cánh hoa cúc, trong miệng có một cái lưỡi cực kỳ linh hoạt được che kín bởi những chiếc răng.

Đầu lưỡi có khứu giác cực mạnh, có thể cảm giác được sinh vật sống nhờ vào nhiệt năng. Từ đó quấn quanh con mồi có kích thước nhỏ kéo vào miệng, sau đó dùng acid có tính ăn mòn cực mạnh hoà tan tiêu hoá con mồi.

Loại súng trường bình thường căn bản không thể làm chúng bị

thương nhiều, nhưng nếu sử dụng vũ khí sát thương quy mô lớn thì lại sợ ném chuột vỡ bình.

- Trận hình xe pháo phân tán, đội ngự thú tiến lên!

Dương Lăng lập tức hạ lệnh, hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Nếu như đã nổ ra chiến tranh, tất nhiên hắn sẽ nghiên cứu về quái vật trong sa mạc Đại Lệ.

Từng con ngự thú loại chim từ trên trời bay xuống tấn công Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn.

Một con ngự thú giống như gà rừng vỗ cánh bay về phía một con Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn, cái cổ thô to đầy gân xanh, cái mỏ lớn mở ra có thể kéo giật một trăm tám mươi độ.

Cái mỏ khổng lồ mổ xuống, Sa Đà Mạn Thực Nhân Khâu Dẫn bị mổ trúng cổ, suýt chút nữa thì đứt lìa, chỉ còn dính một chút da thịt bên trên.

- Cao Bằng, chúng ta có nên tới giúp không?

Tiểu Diễm duỗi cổ tò mò hỏi.

- Chờ một chút… Nếu bọn họ bị tan vỡ thì chúng ta sẽ ra tay.

Cao Bằng ngăn lại, chắc hẳn những người này còn có át chủ bài. Nếu không, chỉ bằng chút thực lực này mà muốn san bằng cả sa mạc Đại Lệ thì đúng là trò đùa, trừ khi là ngu xuẩn, bằng không ai sẽ đưa ra mệnh lệnh này được.

- Hử?

Đột nhiên hắn chú ý tới một quái nhân cả người bao phủ bởi áo choàng đen đứng bên cạnh Dương Lăng.

Giữa ban ngày lại mặc áo choàng đen che phủ cả người, nếu

không phải quái nhân thì là bệnh nhân tâm thần.

Nheo mắt lại nhìn một hồi vẫn không thấy gì. Cao Bằng có thể thấy được thuộc tính của đồ vật, nhưng điều kiện tiên quyết là nhất định phải thấy chân thân của thứ đó. Còn quái nhân kia, cả người từ trên xuống dưới được bao bọc trong vải đen, hắn chỉ có thể nhìn thấy tấm vải đen kia thôi.

Pháo trận đã di chuyển đi, mà Sa Mạc Bạo Quân bên kia cũng triệt để nổi giận.

Đánh mãi không xong, Sa Mạc Bạo Quân càng điên tiết.

Canh Kim Thiên Ưng không tìm được cơ hội bay lên, chỉ cần giơ cánh lên sẽ bị Sa Mạc Bạo Quân ép xuống ngay.

- Rống!

Đột nhiên tiến lên ôm chặt lấy cổ của Canh Kim Thiên Ưng, sau đó lôi cổ Canh Kim Thiên Ưng chạy vào trong sa mạc một cách thô bạo.

Canh Kim Thiên Ưng điên cuồng giãy dụa, vuốt ưng như câu, hai cánh hoá đao, cắt chém vào cơ thể Sa Mạc Bạo Quân tạo thành từng vết thương lớn. Phần bụng dưới của Sa Mạc Bạo Quân gần như bị vuốt ưng móc sạch, tạo thành một lỗ thủng dọa người.

Nhưng với Sa Mạc Bạo Quân, các vết thương nhìn như kinh khủng này lại không ảnh hưởng gì mấy. Chỉ cần sa thạch không bị phá hư, dù cho cánh tay có gãy cũng chỉ ảnh hưởng một chút đến sức chiến đấu mà thôi.

Càng lúc càng gần sa mạc, cát trong sa mạc kéo thành dải lụa không ngừng bay ra nhập vào cơ thể Sa Mạc Bạo Quân.

Các vết thương trên cơ thể nó không ngừng được đắp lại, sức mạnh của nó cũng càng lúc càng lớn.

Cao Bằng lặng đi. Trong sa mạc, Sa Mạc Bạo Quân quả thực như cá gặp nước, nếu ở ngoài sa mạc sức chiến đấu của nó là một thì trong sa mạc sẽ lên tới năm.

- Rống!

Hai tay Sa Mạc Bạo Quân nắm chặt lấy Canh Kim Thiên Ưng, ngửa mặt lên trời gào thét.

Trong sa mạc, vô số Sa Quái nối tiếp nhau phóng tới Sa Mạc Bạo Quân, tựa như một khối nam châm lớn hút đám nam châm nhỏ xung quanh. Sa Quái nhẹ nhàng dung nhập vào cơ thể Sa Mạc Bạo Quân, kích thước của Sa Mạc Bạo Quân không ngừng tăng lên.

Những hạt cát hóa thành bão cát phẫn nộ bao phủ toàn thân nó, trong hốc mắt trống rỗng là sự phẫn nộ tột độ.

Canh Kim Thiên Ưng bị đè chặt xuống đất không thể động đậy. Sa Mạc Bạo Quân cúi xuống, hai tay to khoẻ đè Canh Kim Thiên Ưng lại, phía sau cái lưng rộng lớn chậm rãi nhô lên… Phốc phốc, hai hàng răng nanh hình cây gai nhọn khổng lồ mọc ra từ sau lưng. Trên cánh tay tráng kiện có thể mơ hồ nhìn thấy từng khuôn mặt của Sa Quái không ngừng vặn vẹo kêu rên.

Hô — —

Cùng với hơi thở nặng nề của Sa Mạc Bạo Quân, một tầng cát vàng thổi khắp bốn phương tám hướng…

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 313: Tần Tương Dũng

Sa Mạc Bạo Quân gắt gao ấn Canh Kim Thiên Ưng nằm rạp ở biên giới sa mạc, lúc này Sa Mạc Bạo Quân đã triệt để biến dạng.

Cánh tay cường tráng phồng lên không chỉ gấp đôi so với trước đó, từng cây sa thứ sắc bén từ hai bên xương sống hóa thành một hàng hướng xuống dưới, cái đuôi to khỏe lướt qua mặt cát, nhấc lên một trận cuồng phong.

Cơ bắp trên vai nổi gồ lên, cơ tam giác ngược như thể trở thành một hình tam giác hoàn mỹ.

Đầu lâu trên bả vai Sa Quái vặn vẹo kêu rên, nếu như nói trước đó Sa Mạc Bạo Quân cũng tương tự như con người thì hiện tại Sa Mạc Bạo Quân đã gần như là một con ma thú đang nổi giận.

Chỉ nhìn đẳng cấp thì Sa Mạc Bạo Quân thấp hơn Canh Kim Thiên Ưng.

Nhưng mà chiến đấu là chém giết sinh tử, chiến cơ thoáng qua liền mất, lạc thú lớn nhất trong chiến đấu chính là không biết trước được, chưa đến một khắc cuối cùng thì ai cũng không biết kẻ thắng chân chính là ai.

Hoàn cảnh địa lý, trạng thái, kinh nghiệm chiến đấu đều là nhân tố ảnh hưởng đến thắng bại của cuộc chiến.

Nếu như đổi thành một hoàn cảnh trống trải, cho dù Canh Kim Thiên Ưng chậm rãi kéo cũng có thể kéo chết Sa Mạc Bạo Quân. Bởi vì ngay cả lông vũ của nó Sa Mạc Bạo Quân cũng không thể đánh xuyên qua, mà nó thì lại có thể không ngừng tiêu hao.

Giống như lão hổ có thể giết chết tê giác ở bình nguyên rộng lớn vậy, nhưng khi cho hai chúng nó gặp nhau trong đường hẹp thì. . . Có thể lão hổ sẽ phải gào lên một câu MMP.

Nhưng mà đây là sân nhà của Sa Mạc Bạo Quân, vả lại còn có nhiều Sa Quái như vậy... Điểm sáng chân chính trong cuộc chiến này chính là một chiêu mà Sa Mạc Bạo Quân dùng để đánh rơi Canh Kim Thiên Ưng trong nháy mắt, triệt để lật đổ ưu thế phi hành của Canh Kim Thiên Ưng.

Năng lực đặc thù của Sa Mạc Bạo Quân tên là Sa Hợp, một trong những hiệu quả đó là hấp thụ tất cả Sa Quái, sau đó căn cứ vào số lượng Sa Quái bị hấp thụ mà thực lực sẽ được tăng cường trong khoảng thời gian ngắn.

Lần này hấp thụ quá nhiều Sa Quái, lần tiếp theo cũng không biết cần bao lâu mới ngưng tụ ra nhiều Sa Quái như thế nữa.

- Chuẩn bị ra tay. . .

Cao Bằng ra lệnh chuẩn bị, dù sao Canh Kim Thiên Ưng cũng là thần hộ mệnh của Trường An, cũng không thể để nó chết ở chỗ này.

Còn chưa dứt lời thì phía dưới đã có một cái bóng xông ra.

Vải đen bao phủ bên ngoài cơ thể nháy mắt bị xốc lên rồi xé nát!

Thân khoác chiến bào, đầu đội yến vĩ trường quan, tay trái cầm kiếm, búi tóc chải lệch sang phải.

【 Tên quái vật】: Tần Tương Dũng (Mông Điềm)

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 44

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Sử Thi

【 Thuộc tính quái vật】: Hệ Thi / Hệ Hắc Ám

【 Năng lực quái vật】: Thần lực Lv2, cường hóa hộ giáp Lv4.

【 Đặc tính quái vật】: Thi tượng (bên ngoài cơ thể thi tượng sinh ra tiến hóa thần bí.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Có thể hấp thu thi khí cường hóa độ cứng rắn của thi tượng.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Tiêu hao thi khí trong thi tượng đến tăng phúc thuộc tính toàn phương vị cho ký chủ trong thời gian ngắn, không có hiệu quả tiêu cực, nhưng thời gian duy trì bộc phát hơi ngắn.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Khi còn sống là đại tướng quân nhân tộc thanh danh truyền xa, bị ban rượu độc mà chết sau đó chôn trong mộ, bởi vì bị chế thành tượng binh mã nên linh hồn không thể thoát ly thể xác.

Khí vụ màu xám liên tục nổ tung bên ngoài cơ thể Tần Tương Dũng, nếu như không cẩn thận quan sát thì căn bản không thể nhìn ra.

Những người khác còn tưởng rằng đây là khí thể tự nhiên tản ra từ trong cơ thể của Tần Tương Dũng.

Nhưng Cao Bằng thấy rất rõ ràng, đây chính là năng lực hiệu quả chủ động của thi tượng, sau khi kích phát có thể gia tăng thuộc tính toàn phương vị cho ký chủ trong thời gian ngắn.

Tốc độ Tần Tương Dũng càng lúc càng nhanh, khí thế cường đại cuốn theo khí lãng thao thiên vọt lên tận trời.

Sa Mạc Bạo Quân hít sâu một hơi, buông một tay ra, sau đó hung hăng cắm xuống sa mạc dưới chân.

Ầm ầm ầm — —

Ven đường trong sa mạc chui ra một số lượng lớn tay cát chụp về phía Tần Tương Dũng, trong khe hở mỗi một cánh tay cát đều có đại lượng hạt cát rơi xuống như thác nước.

Oanh! Oanh! Oanh!

Cát bụi đầy trời.

Một thân ảnh màu đen giống như sao băng xuyên qua tất cả những cánh tay cát kia.

- Hả?

Tay phải Sa Mạc Bạo Quân đột nhiên trượt đi, một cỗ lực lượng dồi dào dâng lên dưới thân.

Mặc dù trong việc so đấu lực lượng, Canh Kim Thiên Ưng không phải là đối thủ của Sa Mạc Bạo Quân, nhưng chung quy nó cũng là một con ngự thú cấp Lĩnh Chủ, cao hơn Sa Mạc Bạo Quân đến ba cấp.

Lệ!!

Kim hoàng bạo xạ.

Canh Kim Thiên Ưng nhấc người khỏi mặt đất, trên cánh tỏa ra hào quang óng ánh màu vàng.

Mạnh mẽ vỗ về phía trước, Sa Mạc Bạo Quân lảo đảo lùi lại mấy bước.

Canh Kim Thiên Ưng bên dưới thừa cơ bay lên không trung, trong chớp mắt đã bay thẳng lên vạn dặm.

Một bên khác, Tần Tương Dũng đột nhiên đi vòng trở về, trên gương mặt cứng đờ hiện ra một tia mỉm cười tựa như mưu kế đã

thực hiện được.

Sau đó quay người rời khỏi sa mạc Đại Lệ, cũng không liều mạng với Sa Mạc Bạo Quân.

Đánh chỗ yếu tránh chỗ mạnh, tạm thời tránh mũi nhọn thì hơn.

Tuy rằng thức tỉnh sau mấy ngàn năm ngủ say để ý thức của hắn tỉnh lại từ trong cương hóa, nhưng một số mưu kế sách lược vẫn còn khắc sâu trong ký ức.

Bản năng khiến hắn cảm giác được con quái vật này đang trong trạng thái cực kỳ cường thịnh.

Trong cảm giác của Tần Tương Dũng Mông Điềm, Sa Mạc Bạo Quân ở trong sa mạc tựa như một vầng Thái Dương với nhiệt lượng cực kỳ dồi dào!

Hắn không tin Sa Mạc Bạo Quân sẽ mãi duy trì loại trạng thái này, hơn nữa mục đích lần này hắn đến đây chỉ vì đạt thành giao dịch giữa bệ hạ và những nhân loại này mà thôi, hắn cũng không muốn động thủ rồi kết xuống đại thù với Sa Mạc Bạo Quân.

Giúp Kim Thần chạy trốn thành công là hắn đã đạt được mục đích.

Sa Mạc Bạo Quân ngẩng đầu nhìn Kim Thần đã chạy đi, sau đó lại cúi đầu liếc nhìn Tần Tương Dũng đã chạy ra sa mạc.

Trong ánh mắt không nhìn ra hỉ nộ.

Nhưng hắn là rất tức giận.

Kim Thần thành công chạy ra cũng làm cho Dương Lăng nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó sắc mặt nghiêm nghị, hắn thừa nhận mình đã đánh giá thấp Sa Mạc Bạo Quân.

Hắn đã đánh giá thấp khứu giác chiến đấu và cả trực giác của con Sa Mạc Bạo Quân này.

Đáng tiếc Sa Mạc Bạo Quân không muốn rời khỏi sa mạc quá xa, nếu như Sa Mạc Bạo Quân có thể rời khỏi sa mạc thì hắn đã chuẩn bị cho nó một phần kinh hỉ lớn ở phía trước.

Hơn nữa hắn cũng không nghĩ tới Kim Thần lại chịu thiệt trong cuộc chiến với nó. . .

Bức bách hắn không thể không dùng ra lá bài tẩy của mình.

Đáng giận.

Dương Lăng rất không cam lòng.

- Chúng ta rút lui.

Dương Lăng phất tay rời khỏi.

Nhìn quân đội rời đi ở phía xa, Cao Bằng im lặng đứng trên cồn cát.

Biên giới sa mạc, Sa Mạc Bạo Quân chậm rãi bước từng bước một về sâu trong sa mạc.

- Đó là cháu ngoại của ta đấy. . . Ở giai đoạn đầu của tai biến, con trai ta vì bảo hộ người dân mà hi sinh, ta chỉ còn một đứa cháu ngoại này thôi. Có một ngày ta cũng sẽ đi, ta chỉ hi vọng trước khi ta đi nó có thể có năng lực tự bảo vệ mình.

- Nhưng bây giờ không cần nữa, cháu ngoại của ta cũng đã chết rồi!

Trong một căn phòng thuộc cơ sở dưới mặt đất của quân khu Trường An, một lão tướng mặc quân trang nói một cách chậm rãi.

Lão tướng ngồi xuống ở bên kia bàn.

- Ta không cầu gì khác, năm nay ta đã sáu mươi sáu tuổi rồi, dưới gối không có con cái, không có bất kỳ người thân nào. Hiện tại ta chỉ muốn con quái vật kia xuống địa ngục với cháu ngoại ta mà thôi.

Lão tướng nhẹ giọng nói ra.

- Tất cả trách nhiệm lần này ta sẽ gánh hết, ta sẽ dốc hết sức gánh chịu tất cả trách nhiệm.

Trong phòng rơi vào tĩnh mịch. . .

…

- Tạm thời không đi trêu chọc con quái vật này, chờ ta bắt được ngự thú hệ Băng cấp Lĩnh Chủ rồi lại đến thu phục Sa Mạc Bạo Quân.

Cao Bằng không muốn chiến đấu với Bạo Quân khi ở trên sân nhà của nó.

Đột nhiên, trong lòng Cao Bằng dâng lên một luồng cảm giác không tên, đây là uy hiếp đã lâu rồi chưa có.

Bên cạnh, linh hồn hỏa diễm của A Ngốc tăng vọt, ôm chặt lấy Cao Bằng lăn xuống đất.

Ngã trên mặt đất, xuyên qua khe hở bộ xương của A Ngốc, Cao Bằng nhìn thấy trên bầu trời phía xa có một đồ vật màu đen bay về phía chỗ sâu trong sa mạc.

Đó là cái gì?

Còn không đợi Cao Bằng nghĩ rõ ràng.

Ánh sáng chói lòa nở rộ ở sâu trong sa mạc. Hình ảnh đó, nên dùng từ ngữ nào để diễn tả đây?

Chấn động.

Vĩ đại.

Giống như một vầng mặt trời nổ tung vậy!

Oanh! ! ! ! !

- Cây nấm, cây nấm thật là lớn.

A Xuẩn nằm trên đầu Cao Bằng tự lẩm bẩm.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 314: Bạch Ngọc

Sa mạc Đại Lệ có đường kính mấy trăm dặm, bom nguyên tử nặng ngàn vạn tấn có lực sát thương bán kính mười lăm cây số.

Đứng ở biên giới sa mạc, Cao Bằng chỉ nhìn thấy một đám mây hình nấm màu đỏ thắm chầm chậm dâng lên từ chỗ sâu trong sa mạc.

Cao Bằng há to miệng, trái tim không nhịn được đập dồn dập.

Bom nguyên tử, không ngờ mình lại có thể quan sát bom nguyên tử nổ ở khoảng cách gần như vậy.

Giai đoạn trước khi xảy ra tai biến, bom nguyên tử chính là vũ khí đứng đầu của loài người, cũng là lực lượng uy hiếp tối cao nhất.

Đây là ý thức sinh hoạt từ nhỏ đã được truyền vào trong đầu.

Bất thình lình nhìn thấy bom nguyên tử nổ tung ngay trước mắt đã mang đến lực xung kích thị giác không gì có thể sánh kịp!

Cột sáng màu trắng phóng lên tận trời, đám mây hình nấm cuồng bạo từ từ bay lên.

Ánh sáng màu trắng dần dần mất đi hóa thành màu đỏ thâm trầm, giống như núi lửa cổ xưa bùng nổ ra nham tương nóng bỏng.

Một vòng khí bạo vân lấy nơi bom nguyên tử bùng nổ khuếch tán khắp bốn phương tám hướng, hóa thành quầng sáng màu bạch kim.

Màu đỏ thâm trầm dần dần nội liễm, thu vào trong đám mây màu xám kia.

Vô tận cát bụi trong sa mạc bị sóng xung kích cuốn lên tận trời, hóa thành một đám mây hình nấm cực kỳ to lớn trên.

Tại rừng rậm Hắc Tẫn cách đó vài trăm dặm, một con hắc tinh tinh hình thể to lớn lộn một vòng trên cành cây rồi xoay người ngồi dậy, kinh hãi nhìn về phía sa mạc Đại Lệ.

Miệng há ra thật to, hình tượng sinh động với vẻ tràn đầy hoảng sợ.

- Ngao ngao.

Nắm chặt nắm đấm hung hăng nện một cái lên ngực mình, cái mông hơi di chuyển về phía sau. Dường như cảm thấy không thoải mái, sau đó dứt khoát nhảy từ trên cây xuống, vươn tay nhổ lên một cây non bên cạnh mà gặm, ăn đến say sưa ngon lành.

Ba phút trước, Sa Mạc Bạo Quân ngẩng đầu nhìn thấy đồ vật gì đó trông như một quả tên lửa đạn đạo từ trên trời rơi xuống. Nó theo thói quen nâng tay phải lên, một luồng cát tuôn ra đánh vào tên lửa đạn đạo.

Sau một khắc một cỗ lực lượng khủng bố quét sạch bát phương, chỉ trong nháy mắt nhiệt độ siêu cao của bom nguyên tử bùng nổ ra, Sa Mạc Bạo Quân liền bị bao phủ trong bạch quang vô tận.

Liên tục kéo dài đến mười lăm phút đồng hồ mới tiêu tan.

Trong không khí tràn ngập mùi cát bụi nồng nặc, để lại một cái hố to với đường kính khoảng chừng mấy ngàn mét trong sa mạc.

Những mảnh vỡ dưới đáy hố phản xạ ra ánh sáng có màu sắc

sặc sỡ, hạt cát dưới nhiệt độ siêu cao đều ngưng tụ thành từng mảng tinh thể quái lạ.

Không gian yên tĩnh như chết, trong phương viên mười dặm không có bất cứ âm thanh nào.

Tất cả âm thanh đều biến mất vô ảnh vô tung.

Cả khu vực này đều biến thành một vùng chết chóc.

Mây khói quét qua, mặt đất là một mảnh hoang vu.

Một cơn gió thổi qua, những hạt tinh thể trong suốt óng ánh từ dưới đất bay lên, lượn một vòng nhỏ trên trời.

Cát dưới đáy hố lay động kịch liệt, ầm ầm vỡ vụn, một vệt ánh sáng kì lạ yên lặng nở rộ. . .

- Ta nói cho các ngươi, đại nạn không chết, tất có hậu phúc.

Cao Bằng đi ở phía trước nói ra.

Khu vực bom nguyên tử nổ cách hắn rất xa, dư ba đơn thuần và cả phóng xạ cũng không mấy ảnh hưởng đến Cao Bằng.

Bom nguyên tử có lực uy hiếp cực kỳ mạnh mẽ đối với cấp Lĩnh Chủ, nhưng cũng không phải chỉ cần phóng ra là có thể nhất định đánh giết Lĩnh Chủ.

Chỉ khi ở trong khu vực trung tâm nơi bom nguyên tử nổ mới có thể làm cấp Lĩnh Chủ bốc hơi.

Tại biên giới vụ nổ và khu vực bên ngoài chỉ có thể làm cho Lĩnh Chủ bị thương nghiêm trọng mà thôi.

Trên thực tế, ở sau tai biến cũng không phải không có ai cân nhắc qua việc tiến hành bức xạ hạt nhân đối với quái vật nhằm tạo ra những ngự thú biến dị.

Nhưng sau khi trải qua đại lượng thí nghiệm thì phát hiện muốn dùng phương thức bức xạ hạt nhân làm quái vật biến dị là một việc vô cùng khó khăn, huyết mạch trong cơ thể quái vật càng cao cấp thì càng cường đại, hầu như phóng xạ khó có thể rung chuyển huyết mạch của bọn nó.

Mà có một số quái vật cấp thấp có thể bị phóng xạ biến dị, nhưng sau khi biến dị thì tiềm năng sẽ tiêu hao hầu như không còn, hơn nữa thực lực tăng trưởng cũng rất có hạn, dù có tăng lên cũng không rõ ràng.

Dần dà, cũng không có ai tiếp tục đánh chủ ý phóng xạ biến dị nữa.

- Nhưng Sa Mạc Bạo Quân là một con quái vật cấp Lĩnh Chủ, hơn nữa còn là loại nguyên tố có lực sinh mệnh rất ngoan cường. Mà đây còn là sân nhà của nó, trong hoàn cảnh sa mạc cũng không nhất định sẽ chết.

Cao Bằng giải thích với A Ngốc.

Đồng thời Cao Bằng vỗ đầu Đại Tử một cái,

- Đây không phải là cây nấm, loại cây nấm này không ăn được.

Đại Tử ừ một tiếng, con ngươi chuyển động, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Sâu trong sa mạc, một cái hố to xuất hiện trong tầm mắt.

Cao Bằng đi qua. Phóng xạ trong không khí rất nặng, nhưng tất cả tổn thương đều bị chuyển dời lên trên người A Ngốc.

A Ngốc tỏ vẻ không có việc gì.

Ánh mắt Cao Bằng chợt ngưng tụ. Hắn trông thấy một loạt dấu chân từ dưới đáy hố tới vùng ven, một mực kéo dài đến phần

cuối cồn cát rồi biến mất ở một bên khác của sa mạc.

Cao Bằng nheo mắt lại, tựa như có điều suy nghĩ.

Đi đến dưới chân cồn cát, dưới chân cồn cát có một cái hố.

Giơ tay sờ một cái, còn có hơi ấm còn sót lại chưa tiêu tan, giống như sờ lên một khối lưu ly bóng loáng.

- Chít chít chít!

Văn Bảo Thử vẫn luôn ở bên trong xương sườn A Ngốc đột nhiên hưng phấn lớn tiếng kêu lên.

- Bảo bảo bảo bối! ! !

Văn Bảo Thử từ trong khe hở xương sườn A Ngốc thò đầu ra, chen đến mức cái đầu đều sắp biến hình, tròng mắt cũng sắp lồi cả ra, móng vuốt vươn ra điên cuồng duỗi ra bên ngoài, không ngừng cào lung tung trong không khí.

- Tên nhóc nhà ngươi nhìn cái gì cũng đều là bảo bối.

Cao Bằng im lặng trợn trắng mắt.

Mặc dù không quá tin tưởng Văn Bảo Thử có thể thực sự tìm tới cái bảo bối gì, nhưng nếu đã tới đây rồi cũng không để ý tốn chút thời gian tìm kiếm một chút.

. . .

Một tiếng đồng hồ trôi qua.

- Ngươi nói bảo bối là ở dưới lòng đất này sao?

Cao Bằng lau mồ hôi trán, nghi ngờ hỏi.

Cũng đã đào hơn một tiếng rồi, sao còn chưa nhìn thấy bảo bối

trong miệng Văn Bảo Thử đâu, dưới hố ngoại trừ cát thì vẫn chỉ là cát.

Văn Bảo Thử nằm nhoài ở rìa hố, cái đuôi liên tục vung vẩy, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm phía dưới.

- Nhanh, nhanh.

- A Ngốc, chúng ta tiếp tục đào.

Cao Bằng cúi đầu tiếp tục đào hố.

Cao Bằng đã được gia trì một phần sức mạnh của A Ban, nếu chỉ đơn thuần nói về sức mạnh thì có lẽ còn lớn hơn so với A Ngốc.

Cái hố dưới lòng đất càng ngày càng sâu, diện tích dần dần mở rộng, hai cái máy xúc hình người điên cuồng đào bới.

Ầm!

Một âm thanh trầm thấp vang lên, Cao Bằng cảm giác như mình chạm phải vật cứng gì đó.

Gạt lớp cát mịn phía trên, lập tức lộ ra một đoạn bạch ngọc thanh khiết bóng loáng.

Bạch ngọc?

Cao Bằng nghi ngờ tiếp tục đào móc.

Phối hợp với A Ngốc mới rốt cục đào được khối tàn ngọc này ra.

Khối ngọc dài chừng ba mét, vùng rìa có dấu răng cưa không hoàn chỉnh, đây cũng là nguyên nhân Cao Bằng cho rằng nó là tàn ngọc.

Trên một khu vực ở mặt ngoài khối tàn ngọc này có hoa văn, mỗi một đạo hoa văn đều cực kì phức tạp.

Màu nền trắng toát, xuyên qua chỗ gãy tàn ngọc có thể trông thấy mấy chấm li ti màu đỏ tươi.

Khi ngón tay chạm lên mấy chấm đỏ li ti ấy, Cao Bằng cảm thấy nóng rực, thậm chí mơ hồ còn có vẻ đau nhức. Từ sau khi hắn học được đấu chuyển tinh di cũng rất ít cảm nhận được loại cảm giác này.

Ở một bên, xương ngón tay A Ngốc đột nhiên tỏa nhiệt, ngay sau đó toát ra khói xanh, đầu xương ngón tay trở nên đỏ rực.

Cao Bằng vội vàng buông tay, nhìn về phía khối ngọc với vẻ nghi ngờ không thôi.

Nói là ngọc, nhưng Cao Bằng càng cho rằng nó giống như một khối. . . xương?

Mặc dù có chút khoa trương, nhưng Cao Bằng cảm giác chính là như vậy.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 315: Hạch Năng Bạo Quân

- Chít chít chít!

Khi Văn Bảo Thử vừa thấy khối ngọc này thì lập tức không nhịn được nhào tới.

Bốp! Cao Bằng duỗi hai ngón ra tay kẹp lấy cái đuôi của nó.

Xem ra bảo bối hấp dẫn Văn Bảo Thử chính là cái này.

Cao Bằng lấy A Xuẩn từ trên đầu xuống, sau đó bỏ khối ngọc này vào trong không gian tùy thân của nó.

Giờ đây thể tích không gian tùy thân của A Xuẩn khoảng chừng bằng một cái nhà trệt nhỏ.

Bỏ một khối ngọc vào hiển nhiên rất nhẹ nhàng.

- Chúng ta về trước đi.

Khối ngọc này chắc chắn là một bảo bối!

Lần này Văn Bảo Thử đúng là đã lập được đại công.

...

Quay về Trường An, Cao Bằng tập trung quan sát miếng bạch ngọc đặt ở trên bàn.

【Tên vật phẩm】: Xương #^**%#$&.

Cao Bằng:

- …

Mẹ nó! Tại sao thứ đồ chơi này cũng có loạn mã chứ!

Cao Bằng không biết nên nói như thế nào. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một đống loạn mã kể từ khi phát hiện ra năng lực của mình.

Chuyện này tương đối lúng túng, cũng không biết có phải là năng lực của mình có thể tiếp tục cường hóa nữa hay không.

Cao Bằng gãi gãi đầu, nhưng nói thế nào thì đây cũng là một bảo bối.

Điều này không có gì nghi ngờ.

Dù là căn cứ vào phản ứng của Văn bảo Thử hay thuộc tính của nó mà mình không thể nhìn rõ, tất cả đều chứng minh thứ này không hề đơn giản.

Mà nếu như hắn không nhìn lầm, đằng trước loạn mã còn có một chữ "xương".

Điều này nói rõ suy đoán lúc trước của hắn là hoàn toàn chính xác, đây đúng là một đoạn xương.

Bằng không thì để cho A Ngốc thử xem có thể gắn đoạn xương này lên người không? Hắn đột nhiên nảy ra ý tưởng này.

A Ngốc nhặt đoạn xương lên khua tay mấy lần. Đoạn xương này rất dài, cũng tương đối nhẵn nhụi, để đâu cũng không quá phù hợp.

Cuối cùng, nó quyết định đặt đoạn xương trước ngực mình, giống như một miếng giáp che ngực.

Đặt đoạn xương ở ngoài không vừa lắm.

Nghĩ nghĩ một lát, A Ngốc lấy xương của mình ra rồi ấn đoạn xương kia vào.

Hai đầu xương vừa chạm vào nhau, chỗ nứt gãy đột nhiên lóe lên ánh sáng màu đỏ mãnh liệt, đồng thời toát ra rất nhiều khói trắng.

- Rống!

A Ngốc gào thét, quỳ một chân xuống đất, dường như phù văn quỷ dị trên đoạn xương bạch ngọc đã sống lại.

Ầm ầm!

Lôi đình cuồng bạo xé nát hư không.

Dường như có vô số tiếng lôi đình nổ vang bên tai Cao Bằng, nhưng khi hắn cẩn thận lắng nghe lại không thấy gì.

Hư và thực giao hòa tỏa ra hào quang chưa từng thấy.

Trong thoáng chốc Cao Bằng nhìn thấy một con cự thú màu đen khổng lồ đang ngửa mặt lên trời gào thét, đôi cánh to lớn như đám mây che khuất bầu trời giáng xuống.

Che kín cả bầu trời, tinh quang óng ánh.

Ánh sao là màu đỏ thẫm, bầu trời đỏ che khuất bầu trời.

Sau một khắc, bầu trời màu đỏ sụp xuống, con cự thú thu hai cánh lại, tựa như hai đám mây đen áp xuống đỉnh đầu.

Dị tướng xuất hiện, cuối cùng dần dần biến mất.

A Ngốc ném miếng xương bạch ngọc trước ngực xuống đất.

A Ngốc chống hai tay xuống, trên hai cánh tay tráng kiện loé lên mấy đạo hoa văn phức tạp rồi biến mất.

Cao Bằng nhíu mày. Nếu hắn nhìn không lầm thì mấy đạo hoa văn này giống y như đúc một đạo hoa văn nào đó trên khúc xương.

- A Ngốc, bây giờ ngươi có thấy chỗ nào không thoải mái không?

A Ngốc lắc đầu, nghi hoặc đáp:

- Không có!

Dứt lời, nó lắc lắc cánh tay, vẫn rất tốt.

Cao Bằng xem xét khung số liệu của A Ngốc. Ở cột năng lực quái vật, phía dưới cùng có thêm một loại năng lực nữa.

【 Chưởng khống Ám viêm lv2】

Có thêm một năng lực nữa.

Được Cao Bằng nhắc nhở, A Ngốc thử thi triển năng lực này. Mới đầu nó còn có chút lúng túng, sau đó liền trôi chảy giống như bản năng.

Một ngọn lửa màu đỏ sậm hiện lên trong lòng bàn tay A Ngốc, sau đó bao phủ toàn bộ cánh tay nó.

Trong hoả diễm, A Ngốc tựa như ác ma hàng lâm nhân gian.

Kỳ lạ là hoả diễm này không thể thiêu đốt thứ gì, áo bào đen khoác trên người nó bị lửa bao trùm nhưng lại không hề bị cháy.

Thu hồi năng lực lại, Cao Bằng trầm tư nhìn cục xương này, tựa như đang nhìn một con gà mái biết đẻ trứng.

…

Ngoài thành Trường An, một cái bóng chậm rãi tiến lại gần.

- Có thứ gì đó đang đến gần!

- Nhanh ngăn cản!

- Không ổn, quái vật kia đang tăng tốc!

Binh sĩ trực trong trạm gác phòng vệ ngoài thành Trường An lớn tiếng nói.

Sau đó, từ trong trạm gác có mấy người lính chạy ra, ai nấy đều cầm vũ khí. Trong rừng cây bên cạnh, trên bầu trời đều có ngự thú theo ra.

Con quái vật đang chậm rãi tới gần ngẩng đầu nhìn bọn họ một chút rồi giơ tay phải lên.

Cánh tay phải sáng lấp lánh óng ánh tựa như một pho tượng tinh mỹ nhất thế giới.

Nó hơi ép xuống một chút, trong hư không sinh ra một đoàn khí thể, lấy lòng bàn tay làm trung tâm tỏa ra bốn phương tám hướng.

Tất cả cây lớn xung quanh đều bị ép đổ rạp xuống mặt đất.

Phía trước trạm gác tựa như bị một nắm đấm vô hình đập trúng, sụp đổ vỡ tan tành.

Tất cả mọi người, tất cả ngự thú đều chết sạch!

Thu cánh tay phải lại, nó ngẩng đầu nhìn bầu trời mây, rồi lại cúi đầu tiếp tục bước lên trước.

- Ông…..

Cảnh giới cảnh báo vang vọng khắp khu phía đông của căn cứ Trường An.

Trên bầu trời, máy bay trực thăng, máy bay chiến đấu liên tiếp bay qua.

Đồng thời, từ các cơ quan mật, các phòng thí nghiệm không ngừng có người đi nhanh về phía thành đông.

Một vài cường giả ngự sử trong dân gian cũng dồn dập nhận điều động.

- Rầm rầm rầm.

Cánh cửa phòng khách sạn Cao Bằng ở bị đập ầm ầm.

Mở cửa, hai vị mặc đồng phục cảnh sát ngưng trọng nói với hắn:

- Anh là Cao Bằng tiên sinh phải không?

- Là tôi, làm sao thế? Hắn là tôi không phạm tội chứ?

Cao Bằng nhíu mày.

- Thành Trường An báo động năm sao, tất cả ngự sử trong thành đều phải vô điều kiện tiếp nhận chính phủ mộ binh.

Một người lấy một quyển sổ nhỏ từ trong ngực ra.

Cao Bằng cũng nhớ là có chính sách này, chỉ là trước kia hắn không phải ngự sử, cho nên không chú ý lắm đến phương diện này.

- Chờ một lát, tôi thu dọn chút đồ rồi đi ngay.

Nửa giờ sau, trên tường thành phía đông khu căn cứ Trường An, Cao Bằng híp mắt nhìn ra xa.

Cuối đường chân trời, một bóng đen đang càng ngày càng tới gần.

Cả người nó cao mười mét, hình dáng giống người, toàn thân óng ánh lấp lánh giống như làm bằng pha lê hoặc là thuỷ tinh.

Nhưng nhìn lại thì nó không được trong suốt như thuỷ tinh. Có thể mơ hồ cảm giác thấy bên trong thân thể con quái vật này có màu sắc rực rỡ lộng lẫy.

Loại cảm giác này làm Cao Bằng cảm thấy có chút quen thuộc, giống như… giống như kết tinh ở dưới đáy hố sâu kia.

【Tên quái vật】: Hạch Năng Bạo Quân (phóng xạ biến dị thể)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Sử thi

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 46

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Thổ.

【Năng lực quái vật】: Thân thể cứng rắn level 3, Kháng nguyên tố level 3, Chưởng khống trọng lực level 4.

【Đặc tính quái vật】: Hạch năng chi tâm (sa hạch bị lây nhiễm bức xạ hạt nhân dẫn đến biến dị, để thích ứng với hoàn cảnh sinh tồn đã sinh ra năng lực hấp thụ năng lượng hạt nhân)

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Có thể hấp thụ bức xạ hạt nhân chuyển hóa thành năng lượng bản thân.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Kích hoạt năng lượng hạt nhân sẽ tăng cường tố chất thân thể trong thời gian ngắn.

【Nhược điểm quái vật】: Dù thân thể trở nên cứng rắn, nhưng cũng làm cho cơ thể trở nên yếu ớt hơn.

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Sa Mạc Bạo Quân chịu đựng nhiệt độ cực hạn và lây nhiễm phóng xạ dẫn đến biến dị.

Năng lực của Sa Mạc Bạo Quân hoàn toàn thay đổi. Vì đã bị

lây nhiễm phóng xạ hạt nhân, thậm chí ngay cả năng lực bên trong đặc tính quái vật cũng đã hoàn toàn thay đổi, không biết là tốt hay xấu.

Dù lực phòng ngự được tăng cường, cũng tăng cả kháng nguyên tố, nhưng tốc độ lành vết thương chưa chắc đã nhanh hơn trước khi xảy ra biến dị. Mà loại năng lượng hạt nhân này… chỉ sợ không phổ biến bằng hạt cát.

Kim Thần bay ngang qua bầu trời, đề phòng nhìn Hạch Năng Bạo Quân bên dưới.

Hạch Năng Bạo Quân ngẩng đầu, nó nhận ra Kim Thần.

Lại nhìn về phía thành Trường An, sâu trong hốc mắt có hoả diễm thiêu đốt!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 316: Đại Hiệp Cá Ướp Muối

- Đây là quái vật gì, vì sao chưa từng nghe nói qua về nó bao giờ?

Trên tường thành có Ngự Sử nói với vẻ mặt ngưng trọng.

- Không rõ lắm, tuy nhiên trước kia chúng ta chưa từng nghe nói qua về quái vật này bao giờ, cũng không biết là xuất hiện từ đâu.

- Trực tiếp tiến công căn cứ thành phố, xem ra con quái vật này có cừu hận rất lớn đối với nhân loại, nhất định phải diệt trừ nó!

Có Ngự Sử sắc mặt lạnh lẽo.

Bất kể nói thế nào thì tất cả mọi người trên tường thành đều là Ngự Sử nhân loại, căn bản sẽ không đi cân nhắc vì sao quái vật lại tập kích thành thị nhân loại.

Còn Cao Bằng thì lại biết nguyên nhân, nhưng nếu nói ra thì lại đắc tội quân khu Trường An, Cao Bằng cũng đành phải giả bộ như không biết rõ tình hình.

Một quầng sáng bán trong suốt lấy Hạch Năng Bạo Quân làm trung tâm lan tràn khắp bốn phương tám hướng.

Những nơi nó đi qua cây cối dồn dập bị bẻ gãy nằm rạp trên mặt đất.

Khuếch tán ra ngoài chừng một trăm mét mới dừng lại, cách

tường thành chỉ có mấy trăm mét.

Hình như khoảng cách này hơi ngắn một chút? Nó vừa mới tiến hóa nên còn chưa mấy quen thuộc với năng lực hiện tại.

Nâng tay lên giữa không trung, Hạch Năng Bạo Quân thoáng cứng đờ trong chốc lát, sau đó giả bộ điềm nhiên như không có việc gì rồi lại tiếp tục đi về phía trước.

Canh Kim Thiên Ưng thần sắc lạnh lẽo, xòe hai cánh ra, mặt ngoài lông vũ tỏa ra từng luồng từng luồng ánh sáng màu vàng óng, ở rìa lông vũ cũng có những hoa văn mảnh mai tinh tế.

Đứng dưới đất ngửa mặt nhìn lên trời, lông vũ màu vàng sáng rực đầy trời, mỗi một sợi lông chim trên người Canh Kim Thiên Ưng đều đối ứng với một sợi kim sắc thần vũ.

Cánh lay động.

Sau một khắc — —

Bão lốc màu vàng hóa thành thác nước bao phủ Hạch Năng Bạo Quân, kim sắc thần vũ hóa thành dòng lũ rơi xuống.

Rầm rầm rầm.

Nơi Hạch Năng Bạo Quân đứng hoàn toàn bị bão lốc màu vàng bao trùm, cả một vùng đất bị tàn phá, bụi mù cuốn lên dày đặt.

Chỉ có từng tia từng tia sáng màu vàng còn dư lại xuyên qua lớp bụi mù chiếu ra ngoài.

- Nó chết rồi sao?

- Chắc là chết rồi.

Trên cổng thành, một đám Ngự Sử nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

Cao Bằng nheo mắt lại, vỗ vỗ xương đùi A Ngốc bên cạnh.

- Đi kéo dài một hồi, đừng đần độn cứng rắn xông lên.

Mặc dù đẳng cấp và phẩm chất của Hạch Năng Bạo Quân tăng vọt, nhưng nó đã tiêu hao hết tiềm lực nên sau này phạm vi tăng lên sẽ có hạn. Cao Bằng vốn dĩ chuẩn bị thu phục ngự thú hệ Băng rồi mới đi bắt giữ Sa Mạc Bạo Quân, đáng tiếc. . .

Từ trước đến nay thế giới đều chưa bao giờ xoay quanh Cao Bằng.

Không phải lúc nào mọi việc cũng sẽ như ý mình, chắc chắn sẽ có những chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Sa Mạc Bạo Quân vì sinh tồn không thể không phát sinh một loại biến hóa nào đó để chống lại phóng xạ từ bom nguyên tử. Biến hóa như thế làm cho nó thu được sức chiến đấu mạnh mẽ trong thời gian ngắn, nhưng tiềm lực và năng lực tác chiến bền bỉ cũng bị suy yếu đi không ít.

Tương đương với con đường sau này đã bị một đao chặt đứt hơn nửa đoạn.

Một đám thanh niên nam nữ tuổi tác không lớn đứng ở trên tường thành.

- Hoàng Đậu Nha, con quái vật dưới đó trông thật hung ác, cậu nói xem con ngự thú của cha cậu có thể đánh thắng con quái vật đó hay không?

- Đừng gọi tôi là Hoàng Đậu Nha!

Một thiếu niên tướng mạo tuấn tú nhất trong đám thanh niên nam nữ này rất không cao hứng khi bị xưng hô như vậy.

- Hừ, Kim Thần của cha tôi là mạnh nhất, nhất định có thể giết

chết con quái vật kia!

Trị số nhan sắc của tên thiếu niên này không thấp. Mặc dù tuổi tác không lớn lắm nhưng có thể coi như phong thần tuấn lãng, môi hồng răng trắng, mày kiếm nhập tấn, trị số nhan sắc cũng chỉ kém hơn Cao Bằng một chút mà thôi.

- Hoàng ca, cái người bên kia đã phái ngự thú của hắn xuống dưới rồi.

Một thiếu niên tướng mạo phổ thông trong đám người này đột nhiên chỉ về phía Cao Bằng ở trên tường thành.

Cao Bằng được sắp xếp đứng ở chính giữa tường thành, cũng là vị trí có tầm nhìn trọn vẹn nhất, tất nhiên nhất cử nhất động đều sẽ hấp dẫn sự chú ý của người xung quanh.

- Hơn phân nửa là thấy ngự thú của chú Hoàng sắp đánh chết con quái vật kia, sau đó đi hỗn lấy chiến công rồi.

Một gã thiếu niên bình thường lông mày có nốt ruồi khác cất tiếng nói một cách giễu cợt.

- Không sao, cha tôi không phải người keo kiệt như vậy.

Hoàng Quyền rộng lượng khoát khoát tay, nói với vẻ phóng khoáng.

Cao Bằng ở trên tường thành dường như nghe thấy đối thoại của bọn họ, nghiêng đầu liếc nhìn sang bên này một cái.

Chớp mắt đám nhóc con này lập tức đều câm miệng hết, ánh mắt đảo khắp nơi.

Đợi đến khi Cao Bằng quay đầu đi, một tên nhóc mới dám lên tiếng dù trong lòng vẫn còn sợ hãi:

- Ánh mắt của hắn thật hung dữ, tôi còn tưởng rằng hắn muốn

vọt qua đây đánh chúng ta nữa.

- Tên kia là ai thế? Sao lại cảm giác nhìn có hơi quen mắt.

Thiếu niên bình thường lông mày có nốt ruồi đột nhiên cảm thấy Cao Bằng có chút quen mắt.

- Hình như là đại hiệp cá ướp muối.

Một tên thiếu niên trong đó đột nhiên kinh hô.

- Cái gì? Không ngờ lại là đại hiệp cá ướp muối! trong điện thoại của tôi còn có mấy biểu tình bao của hắn nè!

Ở trong miệng những thiếu niên tuổi tác không lớn này, đại hiệp cá ướp muối vẫn rất có danh khí. Bởi vì Cao Bằng chính là người Trường An, điều này khiến cho bọn họ luôn có loại cảm giác thân thiết và tự hào.

Hoàng Quyền lẩm bẩm hai tiếng, trong miệng nói những lời đại loại như đại hiệp cá ướp muối thì thế nào. Bây giờ hắn chỉ mới hai mươi tuổi, khẳng định không phải đối thủ của cha tôi.

- Ngự thú của ngài lên sân bây giờ sao?

Một người trong quân đội hiếu kì hỏi.

- Bây giờ ra sân, chả lẽ còn chơi anh em Hồ Lô cứu gia gia à?

Cao Bằng không nói gì.

Sương mù bên dưới chậm rãi tán đi, Hạch Năng Bạo Quân đứng sừng sững ở tại chỗ, bên ngoài cơ thể lấp lóe ngân quang.

Chậm rãi cúi đầu xuống, lỗ hổng nổ tung trước ngực to cỡ hạt đậu phộng, Hạch Năng Bạo Quân thổi một hơi, trong thân thể cường tráng dường như có thủy ngân đang sôi trào.

Đột nhiên tốc độ sôi trào chợt cứng đờ, có một cỗ lực lượng dẫn dắt nó nghịch hướng chảy xuôi, để hành động của nó bỗng trở nên chậm chạp lại.

Thân thể Hạch Năng Bạo Quân cứng ngắc tại chỗ. Quay đầu lại, nó nhìn thấy dưới chân tường thành có một đạo thân ảnh mặc áo choàng màu đen đang từ từ đến gần.

Hai ngọn lửa màu trắng ẩn dưới mũ áo choàng lẳng lặng thiêu đốt.

A Ngốc nâng cánh tay phải lên, nhắm thẳng vào Hạch Năng Bạo Quân rồi đột nhiên nắm mạnh tay lại!

Một đoàn bạch sắc hỏa diễm rót vào mặt đất.

Sau một khắc, lấy Hạch Năng Bạo Quân làm trung tâm mặt đất dưới chân trong phương viên ngàn mét đột nhiên lay động dữ dội.

Phốc phốc, phốc phốc, phốc phốc.

Từng bộ xương trắng phá vỡ bùn đất, chui ra khỏi mặt đất.

Rống — —

Rống — —

Ngang! ! !

Một con cự thú rết trong hình dạng xương trắng dài chừng ba mươi thước đứng thẳng người ngửa mặt lên trời gào thét, hơi thở tử vong tanh hôi trào ra từ trong cổ họng.

- Đó là Tổ Vương Ngô Công bị Kim Thần đánh giết nửa năm trước.

Trên tường thành có người lên tiếng kinh hô.

Dưới thành Trường An đã từng bộc phát qua nhiều lần quái vật triều nên chất đầy thi thể, sau khi lấy tài liệu trên người quái vật thì thi thể đều bị đốt sạch sẽ rồi vùi ngay tại chỗ.

Hầu như xương cốt của những con quái vật thực lực yếu đều bị thiêu thành tro tàn, chỉ có những con quái vật thực lực không kém mới may mắn còn sót lại xương cốt.

Ở dưới mặt đất, hài cốt vong linh lít nha lít nhít không ngừng chui ra.

Trên tường thành, sống lưng của mọi người vây xem nhịn không được phát lạnh. Không phải bọn họ chưa từng được nhìn thấy quái vật hệ Vong Linh, nhưng chưa từng có lần nào gặp qua vong linh triều dày đặc đến thế này cả.

Nhiều vong linh như vậy đã đủ để gọi là vong linh triều rồi.

A Ngốc chậm rãi đi về phía Hạch Năng Bạo Quân. Những nơi nó đi qua, vong linh vừa được gọi dậy dồn dập né tránh tạo ra một con đường, đầu lâu cúi xuống, nhìn giống như thần tử đang bái kiến quân vương.

Hoàng Quyền nghiến răng nghiến lợi. Danh tiếng của cha hắn đều bị đoạt, thật là đáng ghét. . . Sao ngự thú của tên đó lại soái đến vậy chứ!

Thật sự là, thực sự là. . . quá đố kị!

Trên tường thành, một người đàn ông cường tráng khôi ngô thân cao gần một mét chín với nước da ngăm đen híp mắt lại, như lưỡi đao xẹt qua, cơ hội tốt!

- Kim Thần. Ngay tại lúc này, sí trảm! Chặt đứt đầu của nó!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 317: Bạo Quân Tận Thế

Kim Thần bay lượn trên khung trung cúi đầu xuống, bên trong mắt ưng tràn đầy sự sắc bén. Nó chưa từng bị những quái vật khác đè xuống đất khi nhục như thế này.

Lửa giận ở trong lòng đã không thể kìm nén nổi nữa, hai cánh vung ra, ánh sáng màu vàng kim ngưng tụ, tựa như thiên đao chém ngang bầu trời.

Kim tuyến từ trên trời giáng xuống!

Trời đất bị chia làm hai!

Trong nháy mắt khi rơi xuống liền uốn lượn thành đường cong, tựa như một cây bút lông vẽ một đạo hình quyết trong trời đất. Hạch Năng Bạo Quân quay người muốn tránh đi, nhưng lại bị một con quái vật khổng lồ lấy thế lôi đình vạn quân bức nó trở về.

Dù Hạch Năng Bạo Quân đụng bay con quái vật này, nhưng thân thể nó cũng lảo đảo một chút.

Đúng trong lúc này, cánh của Kim Thần đã chém mạnh xuống.

Hạch Năng Bạo Quân gào thét, nâng cánh tay phải lên ngăn chặn.

Cánh của Kim Thần tựa như một thanh đao chém thẳng vào bên trong cánh tay, một đao suýt chút nữa đã chặt đứt cánh tay nó.

Hạch Năng Bạo Quân phẫn nộ giơ tay trái, đấm mạnh ra một quyền!

Lông vũ trên cánh Kim Thần bị đánh đến mức rung động kịch

liệt, vặn vẹo ra phía ngoài.

Thu cánh lại, Kim Thần vừa mới chuẩn bị cất cánh bay lên thì bị Hạch Năng Bạo Quân đánh cho một quyền.

Ầm!

Bên trái, Tổ Vương Ngô Công Khô Lâu xông về phía Hạch Năng Bạo Quân, chiếc kìm lớn kẹp vào bàn chân nó, lăn mình một cái, thân thể dài ba mươi mét tạo thành tử vong long quyển.

Dù có là Hạch Năng Bạo Quân cũng bị lảo đảo suýt chút nữa ngã lăn xuống đất.

- Rống!

Hạch Năng Bạo Quân càng thêm phẫn nộ. Mỗi lần nó muốn dùng lực thì huyết dịch lưu chuyển trong cơ thể đều phải chịu lực cản cực lớn, khiến cho nó có sức mà không thể thi triển được.

Bắt được Tổ Vương Ngô Công Khô Lâu, huyết dịch màu bạc tựa như thủy ngân trong cơ thể Hạch Năng Bạo Quân điên cuồng lưu chuyển, Hạch Năng Chi Tâm khởi động!

Bên trong Hạch Năng Chi Tâm tuôn ra một lượng lớn khí vụ màu trắng bạc, từ những lỗ thoát khí bên ngoài cơ thể thì phun ra rất nhiều sương mù màu trắng.

Huyết dịch giống như thủy ngân trong cơ thể mới đầu có chút trì hoãn đột nhiên gia tăng đủ mã lực, điên cuồng lưu chuyển tựa như sông lớn cuồn cuộn.

Hai tay Hạch Năng Bạo Quân bắt chặt lấy hai kìm của Tổ Vương Khô Lâu, từng chút từng chút xé rách.

Ầm!

Một đôi kìm miệng bị bẻ gãy, tiếp đó là một trọng quyền vào

đầu Tổ Vương Ngô Công.

Nện đến mức xương đầu nó vỡ nát, lộ ra linh hồn hỏa diễm yếu ớt bên trong.

- Oanh!

Một đoàn hỏa long nóng bỏng từ trên trời giáng xuống, ngọn lửa cuồng bạo hoàn toàn bao trùm Hạch Năng Bạo Quân, biến nó thành một bó đuốc khổng lồ.

Tổ Vương Ngô Công thừa cơ lùi lại, móng vuốt đưa ra bắt lấy mảnh vỡ xương đầu gần đó rồi gắn lên đầu mình. m thanh ken két giòn tan, rất nhanh chúng đã dung hợp với nhau, một lần nữa trở thành một cái xương sọ hoàn chỉnh.

Nó xoay quanh rồi nằm rạp xuống bên ngoài, âm tàn nhìn chằm chằm Hạch Năng Bạo Quân, không mạo muội xông lên nữa.

Tiểu Diễm mở rộng hai cánh bay lượn trên trời, hỏa diễm quấn quanh người nó tựa như tinh linh trong lửa.

Dù kháng tính có tăng cường, nhưng Hạch Năng Bạo Quân bị một con ngự thú hệ hỏa cấp Lĩnh Chủ tấn công trúng cũng không chịu nổi.

Ý niệm hơi động, một luồng trọng lực khổng lồ giáng xuống lưng Tiểu Diễm. Tiểu Diễm hơi trầm xuống, dường như có một ngọn núi đè nặng xuống lưng nó.

- Ầm!

A Ngốc hoá thành một đoàn bóng đen cuồng bạo, nhảy lên nện một đòn cực mạnh vào gáy Hạch Năng Bạo Quân. Hạch Năng Bạo Quân tựa như bị búa tạ đập trúng, thất điên bát đảo, trực tiếp bị một quyền này đánh mộng, trọng lực nó thi triển lên Tiểu Diễm cũng tiêu tán theo.

Kim Thần thừa cơ liên tiếp phun ra kim kiếm đánh trúng đầu gối của Hạch Nhân Bạo Quân, điểm rơi của chúng đều tập trung vào một bộ vị trên đó. Nước chảy đá mòn, đầu gối của Bạo Quân cong xuống, khiến cho động tác tiếp theo của nó hơi khựng lại một chút.

Đợi lúc nó xoay người thì Kim Thần đã bay lên không trung tránh thoát.

Trong chớp mắt đó, Huyết Ma Tâm trong lồng ngực A Ngốc điên cuồng nhảy lên, áo bào đen bị cuồng phong xé rách, một ngọn lửa màu đỏ sậm vờn quanh nắm tay. Một quyền này hóa thành tàn ảnh đỏ sậm đánh trúng xương sống của Hạch Năng Bạo Quân.

Ầm!

Cả người Hạch Năng Bạo Quân chấn động mạnh, bị một quyền này đánh bay xa mấy chục mét.

Từ giữa xương sống, một vết nứt lan dài xuống dưới.

Hạch Năng Bạo Quân nằm rạp xuống đất, trong lòng dâng lên cảm giác nguy hiểm.

Cộng thêm Tổ Vương Ngô Công mới sống dậy thì có bốn con ngự thú cấp Lĩnh Chủ toàn diện vây công nó. Cho dù hiện giờ lực phòng ngự của nó thực sự rất kinh người, lực công kích cũng tăng lên rất nhiều, nhưng sức khôi phục mà nó vẫn lấy làm kiêu ngạo đã biến mất.

Giữ được núi xanh, lo gì không có củi đốt.

Dù đang phẫn nộ nhưng Hạch Năng Bạo Quân không ngốc, nó kìm nén lửa giận trong lòng, xoay người bỏ chạy.

Chạy trốn không hề do dự, nói đi là đi.

- Hạch Năng Bạo Quân bị đánh chạy rồi!

Một tên tiểu tử có tướng mạo cực kỳ phổ thông đến mức khó có thể nhớ tên hưng phấn nói.

Hoàng Quyền ngơ ngác nhìn một màn trước mắt, dù hắn vẫn luôn kiêu ngạo vì cha của mình, nhưng cũng không phải không có đầu óc. Nhưng mà, so với danh tiếng mà người ta khoác lác thì hắn tin vào những gì mình nhìn thấy hơn. Trước kia, trong nhận thức của hắn thì cha mình là mạnh nhất, hắn tin tưởng chắc chắn cha mình là ngự sử lợi hại nhất nên vẫn luôn kiêu ngạo vì điều này.

Nhưng lúc này, hắn chợt phát hiện ra mình đã có một chút nghi ngờ, điều này khiến cho hắn hơi mê mang.

Hai con ngự thú cấp Lĩnh Chủ.

Trên trời, dù Tiểu Diễm không phóng thích quầng sáng Lĩnh Chủ, nhưng khí thế cường đại này không thể làm giả được.

Làm sao có thể? Hắn lại có được hai con ngự thú cấp Lĩnh Chủ, chẳng lẽ hắn không phân tâm sao? Người bình thường bồi dưỡng một con ngự thú cấp Lĩnh Chủ đã phải mất rất nhiều tinh lực, dù là tăng phẩm chất hay cấp độ của ngự thú cũng rất hao tốn tinh lực.

Khi Hoàng Quyền còn đang ngẩn người, Kim Thần và mấy ngự thú khác đã đuổi theo.

Hạch Năng Bạo Quân chạy dưới đất bằng hai chân làm sao đấu lại với một đám bay trên trời.

Kim Thần và Tiểu Diễm hoá thành hai cái máy bay ném bom vừa chạy vừa oanh tạc, đánh cho Hạch Tâm Bạo Quân khổ không thể tả.

- Đi!

Cao Bằng nhảy lên lưng Đại Tử, vỗ nhẹ vào đầu nó:

- Chúng ta theo sau.

Đại Tử hoá thành một tia chớp màu tím lao khỏi tường thành.

Trên tường thành, những người khác đều có vẻ quái dị nhìn nhau, sau đó cùng nhảy lên ngự thú phi hành của mình đi theo sau.

- Đi thôi, một con quái vật cấp Lĩnh Chủ vẫn lạc là điều rất hiếm thấy đó.

Một người bạn của Hoàng Quyền vỗ vỗ vai hắn an ủi.

Đuổi theo nhau ròng rã suốt nửa giờ, Tiểu Diễm bắt đầu tố khổ trong huyết khế với Cao Bằng:

- Cao Bằng, ta buồn nôn quá, ta mệt!

- Kiên trì thêm chút nữa đi, nếu khát ở đây có nước trái cây này, ngươi uống hai ngụm nước trái cây cho trơn cổ nhé.

Cao Bằng an ủi nó.

A Xuẩn không vui, túm mạnh tóc của Cao Bằng:

- Đây là quả kỷ của ta, chỉ cho mập Diễm uống ba… hai ly!

Tiểu Diễm trừng mắt một cái, nó cũng lười nhác tranh nước trái cây với A Xuẩn. Nếu không, chỉ một bình nước trái cây, nó có thể nhắc tới cả tháng.

Hạch Năng Bạo Quân phía dưới đã chồng chất vết thương, bên ngoài thân thể tràn đầy vết thương thon dài của lưỡi dao và vết cháy do bị hỏa diễm thiêu đốt.

Thân thể giống như tinh thể bắt đầu tan dần, có nhiều chỗ xuất hiện màu khô vàng.

Cuối cùng, Hạch Năng Bạo Quân dừng bước lại, nhìn chằm chằm hai con ngự thú trên đầu, sau đó lại nhìn A Ngốc và Tổ Vương Ngô Công đang không nhanh không chậm đuổi theo sau lưng. Hạch Tâm Bạo Quân nắm chặt nắm đấm, ngửa mặt lên trời rít lên một tiếng rồi điên cuồng phóng tới A Ngốc.

Hoả diễm chập chờn trong hai mắt A Ngốc, vì Cao Bằng liên tục hạ lệnh, nó phải kiềm chế chiến ý ở trong lòng lùi lại phía sau.

Ầm ầm ầm.

Hoả diễm và lông vàng bao trùm cả một vùng.

Đến khi hỏa diễm chầm chậm tan đi, bụi mù lắng xuống, chỉ thấy Hạch Năng Bạo Quân vô lực nửa quỳ dưới đất, đầu rũ xuống, trái tim nhảy lên kịch liệt rồi chậm dần chậm dần, cuối cùng dừng hẳn...

Hạch Năng Bạo Quân, vẫn lạc.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 318: Huyết Nhục Ma Bàn Thạch

- Rốt cục chết rồi, rốt cục chết rồi. . .

Trong trụ sở dưới lòng đất, một lão tướng quân nhìn hình ảnh trong màn hình trước mắt nhịn không được tự lẩm bẩm.

Chẳng biết khi nào mắt hổ đã rưng rưng, đại thù được báo vốn nên là một việc đáng vui mừng, nhưng chẳng biết tại sao đột nhiên ông ta lại cảm thấy thất vọng và mất mát.

Nắm chặt nắm đấm rồi buông ra, sau khi buông ra lại nắm chặt lại.

Cuối cùng thở dài một tiếng xa xôi.

Đứng dậy cởi quân phục trên người xuống, sau đó gấp lại thật gọn gàng đặt lên bàn.

Đứng sững hồi lâu, cuối cùng mới bái bộ quân phục một cái thật sâu.

Nhanh chân rời khỏi phòng, ngoài phòng đã có người yên lặng chờ từ lâu.

- Tướng quân.

Một người bên trái mặt lộ vẻ áy náy,

- Hy vọng ngài có thể hiểu được.

Yên lặng gật đầu, sắc mặt lão tướng quân lạnh nhạt, lúc hạ

lệnh ông ta đã có chuẩn bị tâm lý rồi.

Dừng một chút, lão tướng quân nói,

- Thay ta nói xin lỗi với Dương Lăng, Hoàng Ưng và những anh hùng chinh chiến sa trường kia, lần này là lão đầu tử ta có lỗi với bọn họ.

- Tôi sẽ chuyển lời giúp ngài.

- Thời trẻ ta chinh chiến sa trường, về già thì hoàn toàn không có con cái đời sau, có lẽ đây chính là vận mệnh.

Lão tướng buồn rười rượi.

. . .

Thi thể Hạch Năng Bạo Quân nằm tại chỗ, có rất nhiều người vây quanh.

Có vài người dùng ánh mắt kính sợ lén lút dò xét thi thể này. Hổ chết vẫn còn uy, dù rằng nó đã chết nhưng cũng không mấy người có can đảm tiến lên, dường như Hạch Năng Bạo Quân trước mắt chỉ đang ngủ say, có thể thức dậy bất cứ lúc nào.

- Lúc trước các anh đã nói tôi có quyền ưu tiên lựa chọn chiến lợi phẩm, các anh làm thế là lật lọng, vi phạm đạo nghĩa, vô luận nháo đến đâu đều là các anh không tuân quy củ.

Cao Bằng lắc đầu, cả người trực tiếp nằm nhoài trên con Hạch Năng Bạo Quân này, mặc cho những người xung quanh có khuyên thế nào cũng vô dụng.

Đại biểu quân đội dở khóc dở cười, mặc dù ngươi bỏ khá nhiều công sức, nhưng mà chúng ta cũng có ra sức đấy.

- Như vậy đi, tôi bên này có ba con Lĩnh Chủ, bên các anh chỉ có một con Lĩnh Chủ, ba so với một. Tôi lấy bảy thành rưỡi là

được, còn hai thành rưỡi kia thì chia cho các anh một cánh tay và một cái chân, thế nào?

Cao Bằng nói, phóng khoáng phất phất tay.

Đại biểu quân đội có chút khó khăn, Cao Bằng đều thu vào tầm mắt, híp mắt lại cười hắc hắc nói,

- Tôi biết các anh muốn lấy cỗ thi thể này về làm gì, đơn giản chính là làm thí nghiệm, muốn nghiệm chứng phải chăng có thể sử dụng năng lượng hạt nhân để chế tạo ra số lượng lớn có đúng không?

Đại biểu quân đội hơi thay đổi sắc mặt, sao Cao Bằng lại biết được ý tưởng của bọn họ?

- Đúng, quân đội Trường An chúng tôi có được phòng thí nghiệm hoàn thiện nhất, còn có đến năm Dục thú sư cao cấp, tập đoàn Nam Thiên các cậu có thể đồng thời mở rộng nghiên cứu cỗ thi thể này với chúng tôi.

Đại biểu quân đội hướng về phía Cao Bằng ném ra một cành ô liu.

Cao Bằng đang chuẩn bị từ chối, nói thật Cao Bằng cũng không mấy để mắt đến tiềm lực của cỗ thi thể Hạch Năng Bạo Quân này, bỏ ra lượng lớn công sức để chế tạo thì chỉ e cái được không bù mất.

Nhưng mà lời đến khóe miệng lại nuốt xuống, bản thân hắn biết tiềm lực Hạch Năng Bạo Quân không được, nhưng mà những người khác lại không nhất định nghĩ như vậy. Nếu như không phải bị quần ẩu, đổi thành một đối một thì có lẽ những ngự thú ở đây quả thật không nhất định là đối thủ của con Hạch Năng Bạo Quân này.

Đặt ở trong mắt người khác, thực lực mạnh mẽ như vậy có thể

nói là cực kỳ cường hãn.

Từ sau khi xảy ra tai biến, khoa học kỹ thuật của nhân loại dường như đã đi đến cuối con đường, chỉ có thể chuyển hướng sang con đường ngự thú. Sự tồn tại của Hạch Năng Bạo Quân lúc này lại giống như cho những người thuộc phái bảo thủ sinh ra ảo giác rằng khoa học kỹ thuật của nhân loại còn chưa bị đào thải, vẫn còn có một lối thoát khác.

Nếu bản thân mình thực sự mang cỗ thi thể này về thì rất khó đảm bảo sẽ không bị rất nhiều người nhớ nhung mỗi ngày.

Hơi ngừng một chút, Cao Bằng nói với vẻ suy tư:

- Thi thể cho các anh cũng không phải không được, nhưng khi các anh nghiên cứu ra thành quả thì phải cho tôi một phần.

Mấy người đại biểu quân đội lặng yên trao đổi ánh mắt với nhau, đều lộ ra ý mừng.

Nhưng bọn họ cũng không biểu hiện cảm xúc kinh hỉ ra ngoài, mà là mặt lộ vẻ khó xử, dường như đây là một việc vô cùng khó khăn, một người trong đó thở dài,

- Cái này sao. . . chắc hẳn là cậu biết, chúng tôi cũng không có quyền đáp ứng loại chuyện này.

Bên cạnh có một người tiếp lời,

- Nhưng mà chúng tôi sẽ tận lực tranh thủ cho cậu, tin tưởng người ở trên chắc sẽ không từ chối đâu.

Dứt lời người này còn cười ha ha.

- Được rồi, hai người đừng kẻ hát mặt đỏ người hát mặt trắng nữa.

Cao Bằng có chút im lặng. Nếu đổi thành người khác có lẽ đã

bị hai người lừa gạt qua rồi, nhưng chút động tác nhỏ này của hai người họ không thể nào che giấu trước lục cảm đã được cường hóa của Cao Bằng.

- Tôi còn có hai yêu cầu, nếu như các anh đồng ý thì hiện tại các anh có thể mang cỗ thi thể chí ít cũng đạt đến cấp Lĩnh Chủ trung cấp với phẩm chất Hoàn Mỹ này đi.

Cao Bằng dựng thẳng hai ngón tay lên.

- Mời nói.

- Tôi muốn lấy đi tinh hạch của Hạch Năng Bạo Quân, tiếp theo, nghe nói trong kho hàng của các anh có hai khối Huyết Nhục Ma Bàn Thạch, tôi muốn một khối.

Cao Bằng giở công phu sư tử ngoạm.

Sắc mặt hai người chợt cứng đờ, giá trị tinh hạch quái vật chí ít chiếm một nửa giá trị của thi thể, trong tinh hạch cũng không chỉ đơn giản là phần lớn năng lượng ngưng tụ trong cơ thể quái vật, nó còn bao hàm một vài thứ thần bí khác nữa. Mặc dù lấy kỹ thuật hiện nay của nhân loại căn bản không thể dò xét rõ ràng, nhưng từ việc ngự thú thôn phệ tinh hạch quái vật là có tỉ lệ rất lớn gia tăng phẩm chất và đẳng cấp thì có thể biết được trình độ quý giá của tinh hạch.

Mà Huyết Nhục Ma Bàn Thạch. . . cũng có giá trị không nhỏ, là đồ vật của phòng thí nghiệm nào đó trong quân khu.

Nghe nói cái Huyết Nhục Ma Bàn Thạch này có thể chiết xuất huyết nhục quái vật, sau đó trở nên càng có dinh dưỡng, cũng là một bảo vật có giá trị không thấp.

- Tôi chỉ cần một viên, để lại cho các anh một viên. Hơn nữa các anh có thể giao thi thể Hạch Năng Bạo Quân cho bọn họ nghiên cứu làm điều kiện trao đổi nha.

Cao Bằng nói, miệng cười tủm tỉm.

Hai người đại biểu quân đội nhịn không được cười khổ. Vị gia này quả thật không chịu ăn một chút thua thiệt nào, chỉ sợ ngay từ đầu cậu ta đã không hề cảm thấy hứng thú chút nào với thi thể Hạch Năng Bạo Quân, nhìn cậu ta như vậy chỉ sợ đã dòm ngó Huyết Nhục Ma Bàn Thạch từ lâu rồi.

Cuối cùng quân khu bên kia đồng ý trao đổi, sau khi tinh hạch quái vật và Huyết Nhục Ma Bàn Thạch tới tay Cao Bằng không còn lưu luyến gì, trực tiếp rời khỏi Trường An chuẩn bị trở về Du Châu.

Cao Bằng nhẹ nhàng thưởng thức tảng đá giống như cái thớt với đường kính chừng ba mươi centimet trên tay.

Đây chính là Huyết Nhục Ma Bàn Thạch mà quân khu đã phái người giao cho hắn.

Cũng không biết tại sao đám người kia có được món bảo vật này, Cao Bằng sau khi giao lưu với Trần Tuyết Hà mới biết được quân khu còn có vật này.

Ban đầu hắn phái người đi giao dịch với quân khu Trường An nhưng bị bên kia từ chối, bảo vật này cũng không phải thuộc về quân khu Trường An, mà là tàng phẩm tư nhân của một Dục thú sư cao cấp trực thuộc quân khu Trường An.

Lần này vì đạt được quyền nghiên cứu thi thể Hạch Năng Bạo Quân, rốt cục người kia cũng đồng ý lấy một viên Huyết Nhục Ma Bàn Thạch ra giao dịch.

Cao Bằng nhận lấy miếng thịt tươi A Ngốc vừa đưa tới đặt lên trên Huyết Nhục Ma Bàn Thạch. Huyết Nhục Ma Bàn Thạch màu xám trắng bắt đầu thỏa thích hút lấy miếng thịt, huyết nhục chậm rãi rót vào tảng đá, màu sắc bên ngoài tảng đá dần dần biến hóa,

từ màu xám trắng biến thành màu đỏ nhạt, từng giọt từng giọt chất dịch sền sệt giống như huyết hồ chảy ra từ dưới đáy tảng đá.

Cao Bằng tiếp được huyết hồ, sền sệt, có huyết dịch, cũng có thứ gì đó trông giống như vụn thịt.

Huyết nhục hắn để lên lớn cỡ chừng bàn tay, nhưng đến khi đi ra chỉ còn một chút cỡ ngón cái mà thôi.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 319: Tiểu Hoàng Bành Trướng

Cao Bằng ném miếng thịt bé tí này vào trong miệng, mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập khoang miệng, nhưng không hề có mùi tanh của thịt tươi, trái lại còn mang theo một tia thơm ngọt nhàn nhạt.

Nuốt vào trong bụng, một luồng ấm áp nhàn nhạt sưởi ấm dạ dày, Cao Bằng cảm giác toàn thân mình đều có tinh thần hơn nhiều.

- Rốt cuộc đã tập hợp đủ loại tài liệu cuối cùng để Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu tiến hóa.

Cao Bằng cười nhạt một tiếng, ước lượng Huyết Nhục Ma Bàn Thạch trong tay, nhanh chân rời khỏi sân bay.

…

Trong một phòng thí nghiệm đóng kín nằm sâu dưới lòng đất trong tập đoàn Nam Thiên, Tiểu Hoàng đã ngủ say một tháng nay đang chậm rãi thức tỉnh.

Tấm lưng rộng lớn chậm rãi giãn ra, một chất lỏng trong suốt chảy xuống, một đôi cánh tráng kiện chậm rãi giãn ra. Làn da trên cơ bắp màu vàng nhạt kia có một số nếp nhăn, nhìn thoáng qua có vẻ hơi uể oải.

Đường vân màu lam chằng chịt càng trở nên phức tạp hơn, nhưng mà đường vân từ cổ trở lên lại ít dần, tới đỉnh đầu trụi lủi thì chỉ còn lại một hoa văn hình tròn giống như vòng hoa. Tiểu

Hoàng khoanh hai cánh trước ngực, cơ ngực gồ lên cao, có một loại cảm giác anh hùng tịch mịch như tuyết.

Ta lại trở nên mạnh hơn.

Trên thế giới này người có thể cướp tiền của mình lại càng ít hơn.

Tiểu Hoàng híp mắt lại, mỏ vịt nhếch lên, duỗi tay phải đấm ra một quyền kéo theo một chuỗi tàn ảnh thật dài.

Bành!

Tay phải nắm chặt, không khí từ ngón tay nổ bắn ra như dòng nước, không khí giữa lòng bàn tay bị mạnh mẽ vồ nát! Làn da trên cánh trở nên bóng loáng căng đầy, giàu tính co giãn.

Tiểu Hoàng cảm nhận được một cảm giác phong phú trước nay chưa từng có, loại cảm giác phong phú ấm áp này lấp đầy lồng ngực của nó, loại cảm giác này gọi là hạnh phúc.

Không, trong lồng ngực của mình không phải là hạnh phúc, đó là vũ trụ!

Tiểu Hoàng nhớ tới một tháng trước nó xem một bộ phim hoạt hình, trong đó có một đám quái vật không lông mặc áo giáp nói cái gì mà tiểu vũ trụ bộc phát gì gì đó. Khẳng định là trong cơ thể mình cũng đã thức tỉnh một vũ trụ, Tiểu Hoàng rất chắc chắn rằng trong cơ thể mình có một vũ trụ. Ta là một con vịt mạnh như vậy, trong người chắc chắn có vũ trụ.

Đi dọc theo cầu thang, một cánh cửa sắt ngăn ở trước mặt nó.

Trên cửa sắt có một cái chốt sắt, mà Tiểu Hoàng thì lại không nhìn đến cái chốt này.

Đỉnh cánh nắm chắc thành quyền rồi đấm ra, chỗ cửa sắt bị

đấm trúng vặn vẹo lõm vào phía trong, sau đó như gợn sóng lan ra xung quanh, sắt thép phát ra âm thanh rên rỉ không chịu nổi gánh nặng.

Oanh!

Cửa sắt bị một lực mạnh mẽ đấm nát.

Tiểu Hoàng nghênh ngang bước từ bên trong ra ngoài, bởi vì nó quá cao nên đầu bị đỉnh cửa cản lại. Tiểu hoàng nhăn mày, đầu va mạnh một cái, đỉnh cửa bị va sụp một mảng lớn, lúc này mới giương cổ lên, nghênh ngang đi ra ngoài.

Đúng lúc Hoàng Á đang đi ở gần đó nhìn thấy một màn này, thân thể lảo đảo một cái, hắn phát hiện Tiểu Hoàng càng ngày càng bạo lực.

Sau khi ra khỏi căn phòng dưới mặt đất Tiểu Hoàng phát hiện đã không thấy Cao Bằng, xung quanh biệt thự cũng không có mùi vị của hắn. Cao Bằng ít nhất cũng đã có một tuần không ở gần biệt thự, nếu không thì mùi của hắn trong không khí không thể nào nhạt như thế này.

Không tìm được Cao Bằng Tiểu Hoàng cũng không vội, dù sao thông qua huyết khế nó có thể cảm giác được hiện tại Cao Bằng còn sống.

Nhất thời Tiểu Hoàng có chút nhàm chán không biết đi nơi nào. Nghĩ một chút, con mắt đột nhiên sáng lên.

Cửa lớn biệt thự nhà họ Cao được xây dựng rất rộng rãi khí phái, Tiểu Hoàng mở cửa lớn ra đi vào phòng khách, đi đến cạnh ghế salon đặt mông ngồi lên, chiếc ghế không chịu nổi sức nặng phát ra tiếng kẽo kẹt. Tiểu Hoàng quen thuộc nhấn nút mở trên điều khiển TV.

Nếu như lúc này Cao Bằng nhìn thấy thuộc tính của Tiểu

Hoàng thì nhất định sẽ phát hiện trạng thái Tiểu Hoàng đã biến thành【Cực độ bành trướng】.

Tiểu Hoàng lắc mông qua trái, ngoáy mông qua phải. Nó cảm thấy vô cùng hài lòng, đây là ghế sô pha bình thường Cao Bằng hay ngồi.

Ta... Tiểu Hoàng... Hôm nay cũng ngồi ở đây!

Hừ, không biết lúc nào Cao Bằng mới trở về đây, vị trí của hắn cứ để cho ta ngồi tạm hai ngày đi. Tiểu Hoàng nằm ngửa ra sau, toàn bộ thân thể đều nằm trọn trên cái ghế sô pha êm ái, giống như đang nằm trong một đống bông.

Tiểu Hoàng thoải mái nheo mắt lại, trách không được Cao Bằng thích ngồi ghế sô pha.

Nằm trên ghế sô pha, Tiểu Hoàng nhìn thấy trên bàn để chén trà mà bình thường Cao Bằng hay dùng, ánh mắt nó sáng lên, lập tức ngo ngoe muốn động. Nếu đã ngồi ở vị trí của Cao Bằng, vậy có phải cũng thuận tiện ….

Lúc này màn hình TV sáng lên, âm thanh tiết mục đó phát ra khiến Tiểu Hoàng chú ý.

Một chén trà đương nhiên không thể hấp dẫn bằng một bức tranh thu nhỏ có thể động đậy.

Nhưng mà sau khi mở TV ra thì lại không phải là bộ phim hoạt hình mà trước đây Tiểu Hoàng xem, trên TV chỉ là mấy nhân loại không có lông đứng chung một chỗ. Một người trong đó ngậm một cái đồ chơi mà trước đây A Ngốc thường xuyên chơi, đắc ý cười nói.

- Muốn làm chuyện lớn, muốn thành công thì có ba điều kiện. Tiền mặt, tiền mặt, cuối cùng vẫn là tiền mặt!

Hai mắt Tiểu Hoàng mở lớn, người này nói thật có đạo lý!

Vì câu này mà Tiểu Hoàng vốn đã định đổi kênh quyết định xem tiếp.

- Đi ra ngoài xã hội lăn lộn nhất định phải có uy tín, nói giết cả nhà ngươi thì nhất định phải giết cả nhà!

- Ngươi cho rằng dễ dàng ăn tiền của ta như vậy sao? Chín ra mười ba trở lại, hiểu không.

Từng câu trong lời kịch làm cho Tiểu Hoàng như si như say.

Ngay cả khi Cao Bằng mở cửa trở về mà nó cũng không phát hiện được.

Cao Bằng nhìn thấy Tiểu Hoàng si mê xem TV như thế cũng không đi quấy rầy nó. Hiếu kì liếc mắt nhìn TV, muốn nhìn một chút rốt cuộc Tiểu Hoàng đang xem phim điện ảnh gì.

Nhìn thấy tên phim, trong nháy mắt sắc mặt Cao Bằng trở nên quái lạ, cầm điều khiển TV lên đổi kênh truyền hình điện ảnh sang kênh thiếu nhi.

Phát hiện tiết mục bị đổi Tiểu Hoàng ngơ ngác xoay đầu lại nhìn Cao Bằng.

- Cạc?

- Con vịt nhỏ như ngươi thì xem phim giang hồ cái gì chứ, xem kênh thiếu nhi của ngươi đi.

Cao Bằng trách móc.

Trong TV, mấy đứa trẻ đang chạy nhảy đùa giỡn trong hoa viên…

Trong đó có một bảo bảo uốn éo mông một cái, thẹn thùng hô

lên.

- Meo cô, meo cô?

Tiểu Hoàng,

- …

- Ông Lưu, cháu đang chuẩn bị cho Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu tiến hóa.

Cao Bằng nói chuyện với ông Lưu qua điện thoại.

Bên kia điện thoại ông Lưu có chút ngoài ý muốn, nhưng bản lĩnh Cao Bằng hắn cũng biết đến, nếu Tiểu Bằng đã nói thế thì khẳng định là chính xác.

- Được, ta lập tức gọi Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu trở về, lúc này chắc hẳn nó vẫn còn ở trên núi cao tiến hành huấn luyện phụ trọng cực hạn.

Cách Nam Thiên không xa là một toà núi cao hiểm trở. Trên đỉnh núi, một con chim lớn có thân hình khôi ngô cường tráng, tựa như Tiểu Hoàng đã được phóng đại mấy trăm lần đang trồng cây chuối bằng một cánh.

Trên cánh bên kia có một khối Thanh Nham có thể tích gấp hai lần nó, không ngừng dùng cánh nâng lên hạ xuống. Đôi mắt tựa như nhuốm máu băng lãnh không cảm xúc, trong lỗ mũi phun ra hơi nước có nhiệt độ cao.

Động tác của con chim lớn này hơi dừng một chút, vung cánh ném khối Thanh Nham đi, sau đó đứng dậy. Những chiếc vuốt sắc bén như móc câu cắm sâu vào vách đá, hít hai hơi thật sâu, sau đó trong miệng phát ra một tràng tiếng hót vang dội.

Hai cánh chấn động, phóng lên tận trời!

…

Hai mắt Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu híp thành khe nhỏ, ông Lưu có chút bận tâm đứng ở bên cạnh.

Làm chủ nhân của Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu, ông Lưu cũng không phải là chưa từng tìm người đến cường hóa phẩm chất của nó, nhưng mà mỗi lần đều thất bại.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu tiến hóa có chút đặc thù, nó không ngừng tôi luyện cơ thể của chính mình giống như tăng nhân khổ hạnh, tin tưởng rằng thống khổ trắc trở sẽ mang tới cho mình lực lượng mạnh hơn nữa.

Điều này khiến cơ thể của nó trở nên mạnh mẽ một cách cực đoan, vì vậy cũng làm cho nó khó mà cường hóa được.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 320: Huyết Tinh Tiến Hoá!

Rất nhiều Dục thú sư kiểm tra xong đã rất kinh ngạc, bọn họ cho rằng Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu có thể đạt tới loại trình độ này đã là một kỳ tích.

- Yên tâm đi, cháu tin tưởng đây là con đường tiến hóa thích hợp với nó nhất.

Cao Bằng đã tính trước.

Ngẩng đầu nhìn về phía Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu, con chim lớn cường tráng này cũng đang nhìn Cao Bằng.

- Ngươi chuẩn bị xong chưa?

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu nhắm mắt lại, qua một hồi lâu mới mở ra một lần nữa, sau đó chậm rãi gật đầu.

…

Nhớ lại Huyết Tinh dược tề trước đó mình chế tạo ra, Cao Bằng cũng không biết Huyết Tinh tiến hoá hắn chuẩn bị cho Huyễn Nhãn Hồ Ngốc Thứu và cái Huyết Tinh dược tề này có chỗ tương đồng nào.

Nhưng mà cái tên giống nhau, chắc hẳn có quan hệ nào đó. Trước khi tiến hoá xong, hắn chỉ có thể suy đoán mà thôi.

Ông Lưu thấy hắn lấy ra một cục đá, sau đó không ngừng điều chế dược tề rồi đổ hết chúng lên trên tảng đá.

Màu sắc của tảng đá không ngừng thay đổi, từ xám trắng biến thành màu vàng lục, rồi thành màu xanh biếc. Sau đó biến thành màu xanh lục, rồi thành màu ô liu, cuối cùng chuyển sang màu xanh sẫm.

Màu sắc rất phong phú.

Ông Lưu cũng không biết Tiểu Bằng đang làm gì, tảng đá kia chắc hẳn có gì đó đặc biệt, có lẽ là vật chứa.

Đại khái sau khoảng nửa giờ bận rộn, Cao Bằng đeo bao tay vào rồi nhấc tảng đá kia lên:

- Nuốt tảng đá này vào đi.

Sắc mặt ông Lưu trở nên cổ quái.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu không nói hai lời, cúi đầu nuốt chửng Huyết Nhục Ma Bàn Thực đã được điều chế qua vào bụng.

Nội tạng cường tráng của nó có thể ăn mòn cả sắt thép. Đối với nó, một tảng đá chẳng khác nào một miếng đậu phụ.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu có mấy phương pháp tiến hoá, Cao Bằng chọn cho nó con đường Huyết Tinh tiến hoá.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là trước mắt hắn chỉ có đủ tài liệu cho Huyết Tinh tiến hoá.

Ngoại trừ mấy tài liệu cần thiết, hắn còn phải chuẩn bị ít nhất một trăm tấn thịt tươi, mà cấp độ huyết nhục càng cao càng tốt.

Hắn đã chuẩn bị hai trăm tấn huyết nhục tươi mới của quái vật cấp Thủ Lĩnh, buổi sáng mới lấy ra từ lò sát sinh.

Quái vật cấp Thủ Lĩnh có kích thước khổng lồ, hai trăm tấn nghe thì nhiều, nhưng thực ra chỉ cần có quái vật cấp Thủ Lĩnh thì không tính là nhiều, chỉ cần mấy chục con là đủ.

Đột nhiên Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu mở to hai mắt. Nó cảm giác dạ dày mình bỏng rát, tựa như vừa nuốt vào một đống lửa, cảm giác này khiến cho nó vô cùng… kích thích?

Ỷ vào dạ dày siêu cấp của mình, không có gì Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu không ăn, dù có là huyết nhục, xương cốt, hay là kim loại, đá tảng, đối với nó có ăn hết cũng chẳng sao.

Cảm nhận sự nóng bỏng trong dạ dày, Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu chỉ muốn đeo thêm phụ trọng rồi chạy mười cây số trên vách đá.

Két!

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu quỳ một chân xuống đất.

Đôi cánh khổng lồ chống xuống.

Cho dù có quỳ, nó cũng muốn duy trì dáng vẻ ưu nhã.

Cố gắng nâng cái cánh run rẩy, nó vuốt lại mấy cọng lông vũ rối loạn trên đỉnh đầu.

Đau đớn khiến cho hơi thở của nó trở nên nặng nề. Nó cảm giác dạ dày mình như muốn nổ tung, cảm giác đau đớn điên cuồng quét sạch toàn thân.

Không giống như ở cơ bắp và xương cốt, đau đớn ở nội tạng khiến cho nó càng điên cuồng hơn. Bất tri bất giác, tia máu lan rộng trong mắt, nó há to miệng, một giọt nước bọt sền sệt nhỏ xuống.

Dù cực kỳ đau đớn, nhưng nó lại cảm thấy sự sảng khoái khó mà diễn tả được.

Cảm giác này kéo dài suốt nửa giờ Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu mới cảm giác đau đớn trong dạ dày mới chậm rãi biến mất.

Sau đó là cơn đói ập đến như thủy triều nhấn chìm toàn thân.

Cảm giác đói cồn cào khiến cho nó muốn điên cuồng cắn nuốt tất cả đồ ăn nhìn thấy ở trước mặt.

Không cần người khác phải nhắc nhở, nó cầm lên một miếng thịt lớn ném vào trong miệng, sau đó dường như cảm thấy như vậy quá chậm, nó dứt khoát nhào tới, điên cuồng thôn phệ đồ ăn.

Dán sát đến mức mặt mũi dính đầy máu tươi, núi thịt nhỏ chồng chất trên đất không ngừng vơi đi với tốc độ mắt thường có thể thấy được...

Hai trăm tấn thịt, bị ăn sạch sẽ.

Số thịt này vừa nuốt vào lập tức bị dạ dày cường đại ăn mòn rồi phân giải thành tinh hoa huyết nhục tiến hành cường hoá thân thể cho Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu. Cho nên có ăn bao nhiêu nó cũng không thấy no, trừ khi đó là thứ nó không tiêu hoá được hoặc cực kỳ khó tiêu hoá.

Sau khi ăn sạch hai trăm tấn thịt, Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu chợt cảm thấy xương cốt và cơ bắp của mình bắt đầu tê tê dại dại, tựa như có người đang cầm lông vũ thọc lét.

Người ngoài nhìn vào chỉ thấy cơ bắp của nó đang không ngừng to ra, cường tráng hơn. Loại biến hóa này có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Một loạt số liệu hiện ra trước mắt Cao Bằng ——【Tiến hoá thành công】

【Tên quái vật】: Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Tinh nhuệ

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 43

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Phong

【Năng lực quái vật】: Phong lực lv3, Lợi trảo cường tráng lv1.

【Đặc tính quái vật】: Huyết tinh ma bàn vị tạng (sau khi biến dị, vị tạng cường tráng có thể hấp thụ tất cả những vật chất có thể tiêu hoá chuyển hoá thành vật chất dinh dưỡng cho quá trình tiến hoá. Đương nhiên, di chứng là hầu hết thời gian nó sẽ cảm thấy đói khát…

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Huyết tinh ma bàn vị tạng sẽ hấp thụ tất cả những thứ đưa vào bên trong —— dù là sống hay chết, sau đó chuyển hoá thành chất dinh dưỡng năng lượng cao cung cấp cho bản thể tiến hoá.

【Nhược điểm quái vật】: 1. Hệ Lôi, 2. Hệ Hoả, 3. Hệ Kim.

【Nhu cầu tấn thăng phẩm chất Hoàn Mỹ】: Mười tấn Dưỡng Vị Quả, năm tấn Tàng Kim Hoa, ba ngàn đạo Khí Tức Băng Sương, ba ngàn đạo Khí Tức Viêm Chước, ba ngàn đạo Khí Tức Thiểm Điện, ba ngàn đạo Khí Tức Hắc Ám Hủ Thực…

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu đã tăng thêm một cấp, trước đó nó đã đạt tới bình cảnh, không thể tiếp tục đột phá. Nhưng bây giờ nó cuối cùng cũng đã đột phá đẳng cấp, có thể nói bình cảnh ngăn cản nó lâu nay đã bị phá vỡ.

Cũng chỉ là bình cảnh mà thôi. Thực ra, dù không tăng phẩm chất Cao Bằng cũng tin tưởng, bình cảnh này đối với Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu cũng chỉ là tạm thời.

Với khổ tu giả cuồng nhiệt như thế thì không có cái gọi là bình cảnh. Nhân định thắng thiên, câu nói này nếu đổi sang nó có lẽ sẽ là điểu định thắng thiên.

Thủ hạ dưới tay mình cũng chỉ có Tiểu Hoàng là có thể miễn

cưỡng so sánh được với nó về sự chăm chỉ. Mấy tên khác như Đại Tử, A Ban… Thôi, mấy tên này không có được đức tính chăm chỉ như người ta, Cao Bằng cũng lười nhắc đến.

Mà Cao Bằng vẫn còn nhớ, ngoài quái vật đạt tới phẩm chất Sử Thi, cũng chỉ có cực ít quái vật có được đặc tính quái vật khi không có phẩm chất Sử Thi.

Mà những quái vật này đều được trời ưu ái ở trên một phương diện nào đó, ví dụ như Thuỷ Hùng Trùng.

Huyết tinh ma bàn vị tạng có thể cung cấp rất nhiều vật chất tiến hoá năng lượng cao cho Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu, mà khi nó điên cuồng huấn luyện cực hạn lại có thể lợi dụng các vật chất này ở mức lớn nhất.

Có thể nói, một con đường thông thiên bằng phẳng đã mở ra cho nó, còn lại chỉ cần dựa vào sự chăm chỉ của nó mà thôi.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu có thể cảm nhận được sức mạnh của mình tăng lên rất nhiều, mình có huấn luyện suốt mấy tháng cũng không được như vậy, mà giờ chỉ cần ăn hết hai trăm tấn thịt là được.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu cực kỳ hưng phấn.

Quay sang nhìn Cao Bằng, nó chụm hai chân lại, ưu nhã giơ cánh lên sau đó thu nạp vào trước ngực, cúi đầu xuống.

Lời cảm ơn của thân sĩ.

Chỉ là… Vừa rồi ăn thịt quá gấp gáp làm cho trên mặt tên thân sĩ này dính đầy máu tươi, nhìn qua có chút đáng sợ.

Vì phẩm chất và đẳng cấp của Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu tăng lên, ông Lưu đạt được năng lượng phản hồi cho cả linh hồn và nhục thể.

- Thành công rồi.

Ông Lưu bùi ngùi mãi không thôi, mặt mo nhăn nhúm cười xán lạn giống như hoa cúc.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện đươc cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 321: Lời Mời Đến Từ Dương Thành

- Nó hiện tại chỉ cần không ngừng thôn phệ thịt tươi là có thể không ngừng cường hóa lực lượng.

Cao Bằng nói với ông Lưu.

- Đương nhiên, nếu như huấn luyện thì hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều.

Ông Lưu nhớ kỹ mỗi một câu nói của Cao Bằng vào trong lòng.

- Nó bây giờ có phẩm chất Tinh Nhuệ, thế nhưng cháu có ý tưởng đại khái về việc tiến hóa lên phẩm chất Hoàn Mỹ.

Cao Bằng tiếp tục nói.

Ông Lưu cảm khái gật đầu,

- Cám ơn ý tốt của cháu, nhưng mà tạm thời phẩm chất Tinh Nhuệ cũng đủ rồi, chỉ cần nó không có bình cảnh là có thể không ngừng đột phá.

Cao Bằng gật đầu. Nhưng mà trong lòng Cao Bằng cũng dâng lên một chút nghi hoặc, trên sách có nói nhất định phải lên phẩm chất Hoàn Mỹ mới có thể tấn thăng lên một cấp bậc, thế nhưng Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu lại đã đánh vỡ cái ma chú này.

Có lẽ trong sách cũng không nhất định là chính xác, nội dung trong sách là do con người viết ra, có sai lầm cũng rất bình thường.

Trong số những tài liệu cần thiết để Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu tiếp tục tiến hóa, Cao Bằng đã biết thông tin của Hàn Băng Khí Tức, chỉ có ở khu vực cực độ rét lạnh mới có thể sinh ra Hàn Băng Khí Tức. Cũng tương tự, các tài liệu khác đều ở trong hoàn cảnh cực đoan tương ứng mới có thể sinh ra, tài liệu cần thiết bao trùm rộng khắp các địa vực. Trọng yếu nhất là những tài liệu này rất khó bảo tồn, vì thế nhất định phải trực tiếp thôn phệ sử dụng ở địa phương tương ứng.

Hiện tại Cao Bằng đã làm rất nhiều thí nghiệm, không còn là tân thủ chỉ biết cắm đầu làm theo sách vở như lúc trước.

Có lẽ yêu cầu để tấn thăng phẩm chất Hoàn Mỹ chính là khiến cho dạ dày của Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu trở nên càng cường đại hơn?

Trình tự tiến hóa là khiến cho Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu không ngừng thôn phệ các loại khí tức, sau đó nuốt các tài liệu cần thiết để nuôi dưỡng và ân cần săn sóc dạ dày.

Cũng giống như Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu ở trong quá trình huấn luyện thường ngày, thông qua các loại huấn luyện cực hạn khiến cho cơ bắp bị thương, sau đó thông qua cơ chế tự lành của bản thân để khép lại vết thương, từ đó sau khi cơ bắp lành lại sẽ trở nên càng cường tráng mạnh mẽ hơn.

Dạ dày cũng theo đạo lý tương tự, chỉ là loại phương pháp này không phải sinh vật nào cũng có thể bắt chước. . .

Cao Bằng trực tiếp đem phương pháp bản thân nghĩ ra nói cho ông Lưu, bao gồm sử dụng những tài liệu này nuôi dưỡng dạ dày như thế nào. Phương pháp cũng không phải rất khó khăn, chỉ là tìm kiếm các loại khí tức quá tốn thời gian, phải cầu đến ông Lưu tự mình đi làm. May mà cũng không khó khăn, chỉ cần Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu đem những cái khí tức này nuốt vào trong bụng sau đó lại nuốt vào những tài liệu nuôi dưỡng dạ dày.

Đây là một loại trình tự tích lũy tháng ngày.

Hoàn thành việc tiến hóa của Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu cũng coi như Cao Bằng đã giải quyết được một cọc tâm bệnh. Lúc trước ông Lưu đối xử với hắn rất tốt, hắn vẫn luôn muốn hồi báo lại, chỉ tiếc là tài liệu cần thiết để Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu tiến hóa vẫn luôn không có cách nào tập hợp đủ, Cao Bằng cũng không có năng lực cứ thế biến ra tài liệu.

Cao Bằng đột nhiên nghĩ đến một chuyện. Lúc mới trở về vẫn luôn lẩm bẩm nói về đồ vật liên quan đến việc tiến hóa của Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu, cho nên chưa từng chú ý. Bây giờ nhớ lại. . . Tên Tiểu Hoàng kia dường như đã ngồi ở trên chiếc ghế salon cao cấp được mình đặt hàng theo yêu cầu.

Cao Bằng biến sắc.

Vội vàng trở lại biệt thự, vừa mới đẩy cửa ra đã nghe thấy trong phòng khách truyền đến tiếng TV,

- Đồng la loan chỉ có một Hạo Nam, chính là Trần Hạo Nam ta!

Tựa hồ là nghe thấy âm thanh mở cửa của Cao Bằng, trong phòng khách truyền đến thanh âm đùng đùng cuống quít, sau đó âm thanh trên TV đột nhiên thay đổi,

- Thứ nhất, tuyệt đối không nghĩa khí nắm quyền. Thứ hai, quyết không phán xét thiếu sót bất luận một chuyện xấu nào. Thứ ba, tuyệt đối trọng tài công chính hoàn mỹ. Trọng tài người máy đội trưởng chuồn chuồn đến đây tiếp kiến!

Cao Bằng lạnh lùng cười cười, cởi giầy thay đổi dép lê, không nhanh không chậm xuyên qua hành lang đi đến phòng khách.

Tiểu Hoàng nghiêm trang ngồi ở trên ghế sa lon trước TV, đôi mắt không nháy mắt một cái, thân thể cứng ngắc, sống lưng thẳng tắp.

Trông thấy Cao Bằng đi tới, Tiểu Hoàng đến cả con mắt cũng không di chuyển một cái. Cao Bằng cười lạnh, tiểu gia hỏa này diễn xuất giống như thật, nếu như không phải khi hắn còn bé cũng dùng cái tư thế này để trốn ba mẹ chơi trò chơi trên máy tính thì hắn đã tin thật.

Đi đến bên cạnh Tiểu Hoàng, Cao Bằng vỗ vỗ chỗ ghế sô pha bị lõm,

- Cái ghế sô pha này ngồi lên thật thoải mái?

Tiểu Hoàng cứng đờ. Chịu, vậy mà quên mất điểm này.

- Đứng lên.

Tiểu Hoàng nghe lời đứng dậy.

Nhưng mà ghế sô pha dưới thân đã lõm xuống thật sâu, mép ngoài còn che kín nếp uốn. Gương mặt Cao Bằng run rẩy, vốn cái ghế sô pha này có co dãn. . .

- Ta không phải đã cảnh cáo các ngươi không được ngồi trên ghế sô pha của ta sao?

Cao Bằng mặt đen quát lên.

- Đem tiền tiêu vặt lấy ra, ngươi mua lại cho ta một cái.

Tiểu Hoàng quay lưng lại giả bộ như không có nghe thấy gì. Sau khi Cao Bằng nói thêm mấy câu, Tiểu Hoàng tức giận lấy ra một chồng tiền giấy nhiều nếp nhăn từ trong chiếc ba lô vẫn cõng trên lưng rồi ném ở trên ghế salon, sau đó khoác ba lô nhỏ lên vai, nói cái gì cũng không chịu bỏ ra thêm một phân tiền nào nữa.

Trên đời này người có thể lấy tiền của ta đã ít hơn.

Câu này trước đó không lâu đã vang vọng trong tâm trí của Tiểu Hoàng.

Hốc mắt Tiểu Hoàng đỏ lên, ngẩng đầu ngửa mặt bốn mươi lăm độ cố gắng không cho nước mắt mình rơi ra.

Sau khi rời khỏi biệt thự, Tiểu Hoàng tìm đến một nơi vắng vẻ không người, vụng trộm mở ba lô ra, sau đó đem tiền bên trong đều lấy ra đếm lại một lần.

Cuối cùng đem những đồng tiền giấy này vo thành một cục để vào trong balo. Vo thành một cục cũng không phải có ý gì cả, chỉ là như vậy thoạt nhìn có vẻ nhiều hơn một ít. . .

Đem số tiền lấy được từ Tiểu Hoàng để vào một cái vali kim loại, trong vali chất đầy tiền giấy nhiều nếp nhăn, Cao Bằng đem cái vali này một lần nữa để vào gầm giường sau đó xuống lầu đi ra ngoài.

Lúc trở về Cao Bằng đã thuận tiện mang Tổ Vương Ngô Công khô lâu theo về. Dù sao cũng là một con quái vật cấp Lĩnh Chủ, tuy rằng phẩm chất chỉ có Phổ Thông, nhưng ở trong hoàn cảnh trước mắt cũng đủ tốt, ít nhất lấy ra dọa người cũng không tệ.

Cộng thêm Sáp Sí Lôi Viên khô lâu và Mộc Khổng Tước khô lâu nuôi dưỡng ở trong nhà, khô lâu cấp Lĩnh Chủ được A Ngốc làm sống lại đã đạt tới ba đầu, lúc này chỗ khủng bố trong năng lực của A Ngốc đã bắt đầu biểu hiện ra.

Chỉ cần cho A Ngốc đầy đủ thời gian, nó có thể tạo ra một trận thiên tai vong linh khủng bố.

Như thế nào là phẩm chất Truyền Thuyết? Phẩm chất Truyền Thuyết chính là dựa vào năng lực của nó để tạo ra được một hồi tác phẩm to lớn, nó có thể được hậu nhân miệng truyền miệng khen ngợi, trở thành Truyền thuyết có sức sống trong miệng người khác. Đây là phẩm chất Truyền Thuyết.

Bản thân A Ngốc vốn có phẩm chất Truyền Thuyết, chỉ vì đẳng

cấp tăng lên mới dẫn đến việc phẩm chất tạm thời hạ thấp thành Sử Thi. Chỉ cần thôn phệ đủ nhiều bảo vật Hệ Vong Linh là có thể khiến cho phẩm chất của nó khôi phục lại thành Truyền Thuyết.

Nếu như A Ngốc là quái vật hoang dã, chỉ bằng vào năng lực của nó liền có thể dùng sức một mình nhấc lên một trận vong linh phong bạo khủng bố, chỉ cần cho nó đầy đủ thời gian thì phá huỷ một tòa căn cứ thành phố đông đúc cũng không tính là khó khăn.

Nhưng đó là nếu như. . .

Cao Bằng nhìn về phía ngôi nhà trên cây ở bên hồ, A Ngốc nho nhã lễ độ ngồi ở bên rìa ngôi nhà trên cây, rất kiên nhẫn học viết chữ cùng với con gái.

Thật điên rồ, Cao Bằng lắc đầu.

Những thuộc hạ Vong Linh này của A Ngốc đương nhiên không thể tùy ý nuôi dưỡng lỏng lẻo như vậy, dứt khoát xây dựng nơi ở cho chúng nó ở trong sơn cốc của một tòa núi nhỏ phía sau biệt thự, miễn cho có khách nhân đến đây bị những Vong Linh này dọa sợ.

- Cao thiếu, đài phát thanh Dương Thành muốn mời ngài đến tham gia đảm nhiệm vai trò khách quý trong một tiết mục của bọn họ.

Hoàng Á nói với Cao Bằng qua điện thoại.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 322: Khóa Nhận Biết Quái Vật

- Không hứng thú.

Cao Bằng không hứng thú lắm đối với việc tham gia những tiết mục truyền hình kiểu này, hắn cũng không thích hưởng thụ cảm giác lộ ra ánh sáng như các danh nhân kia.

- Bên phía đài phát thanh Dương thành nguyện ý đưa ra một viên Lôi Âm Loa làm thù lao.

Hoàng Á nhỏ giọng nói.

Cao Bằng đang răn dạy Đại Tử bỗng trầm mặc hai giây, lúc này mới miễn cưỡng nói,

- Vậy thì được, tiết mục của bọn họ chừng nào thì bắt đầu?

- Vào thứ hai, sẽ thu hình ngay tại Dương thành.

Còn có thời gian bốn ngày, cũng không tính là quá gấp gáp. Cao Bằng gật đầu đáp ứng.

Lôi Âm Loa chỉ là cách gọi của những người này mà thôi, trên thực tế Cao Bằng đã nhìn qua ảnh chụp Lôi Âm Loa, tên hiện lên ở khung số liệu của Lôi Âm Loa là Lôi Thần Thạch.

Mà Lôi Thần Thạch chính là tài liệu hết sức thiết yếu để Lôi Công thăng cấp lên phẩm chất Sử Thi. Để cho Lôi Công tiến hóa cần tất cả hai loại tài liệu, một loại trong đó là Lôi Thần Thạch, một loại khác là ba mươi tấn Dũ Linh thủy.

Bên trong một tòa linh hồ ở Thiên Sơn tất cả đều là Dũ Linh Thủy, nhưng mà Dũ Linh Thủy không thể bảo tồn lâu dài, nếu như rời khỏi linh hồ thời gian dài sẽ mất đi linh tính. Nhưng chỉ cần Lôi Thần thạch tới tay thì Lôi Công sẽ có thể tiến hóa thêm một bước.

Cao Bằng phát hiện tài liệu để cho mấy ngự thú cấp Lĩnh Chủ và Vương cấp này tiến hóa càng ngày càng hi hữu, trên cơ bản đều là những tài liệu hàng đầu trên thị trường, hơn nữa đại đa số đều là có tiền mà không mua được.

Nếu như cấp độ tiếp tục tăng lên, muốn đạt được tài liệu cao cấp hơn cũng chỉ có thể đến những cấm khu chưa có người đặt chân qua. Hoặc là. . . Đi đến thế giới khác bên trong vết nứt không gian.

Cao Bằng từng nghe nói qua đã có người may mắn đến được thế giới khác, sau đó từ thế giới kia mang về những bảo vật hay ngự thú thuộc thế giới đó.

Chỉ là những vết nứt không gian lâm thời kia chỉ tồn tại trong mấy ngày liền biến mất.

Đa phần các vết nứt không gian xuất hiện trên địa cầu đều có tính tạm thời, có thể nói vết nứt không gian ổn định đã ít lại càng thêm ít, trước mắt trên trái đất chỉ có ba nơi như vậy được tìm thấy.

- Bốp.

Đại Tử tức giận đánh một cái vào bắp chân Cao Bằng.

Tên gia hỏa này lúc răn dạy bản thân cũng không chuyên tâm, cũng không biết phát ngốc cái gì, đang suy nghĩ tới con ngự thú nào.

Cao Bằng im lặng. Xem ra tiểu gia hỏa Đại Tử này lại tức giận

rồi, thế là hắn nhanh chóng đưa tay ra vuốt ve hai chiếc râu của nó.

Đại Tử hài lòng nhắm mắt lại, trong cổ họng phát ra âm thanh khò khè khò khè vui vẻ.

Xoa được một lúc, Đại Tử liền ngủ thiếp đi. Cao Bằng cẩn thận từng li từng tí đưa nó đặt lên giường, sau đó đứng dậy rời khỏi gian phòng, rón rén đóng cửa lại.

Đợi đến khi Cao Bằng rời phòng chừng một phút thì Đại Tử cảnh giác mở to mắt, lén lén lút lút từ trên giường leo xuống, sau đó leo lên trên cửa sổ tận mắt nhìn thấy Cao Bằng ngồi lên một chiếc xe rời đi.

Trong mắt Đại Tử dâng lên một tia hồ nghi, sau đó bò lên trên cửa sổ, cánh mở ra liền biến thành một đạo thiểm điện bay lên không trung.

Lúc này Cao Bằng ngồi trên xe chuẩn bị đi Thiên Các Học Phủ. Dù sao thân phận của hắn hiện giờ là hiệu trưởng trường học. . . Ngoại trừ ngày khai giảng thì hắn vẫn chưa đến trường lần nào.

Bên ngoài cổng trường, hai tên bảo an rất quen thuộc kéo lê hai cỗ thi thể quái vật trên mặt đất.

Một người khác thì xách theo thùng nước và đồ lau chùi dọn dẹp vết máu trên mặt đất.

Nhìn thấy có xe lái tới, động tác của mấy người này dừng lại một chút.

- Hiệu trưởng.

- Cao hiệu trưởng.

Mấy người thả dụng cụ trên tay mình ra rồi tranh thủ thời

gian chào hỏi.

- Mọi người tiếp tục làm việc đi, không cần phải để ý đến tôi.

Cao Bằng mỉm cười khoát tay, nhìn thấy thi thể trên mặt đất không nhịn được nói đùa:

- Buổi tối lại có thêm đồ ăn rồi.

- Ha ha ha.

Mấy người kia nhịn không được cười lớn. Thi thể quái vật mà Quan lão sư giết chết chỉ cần có thể ăn được sẽ dùng làm đồ ăn thêm cho công nhân viên chức và các học sinh của trường học. Quy định này chính là do Cao hiệu trưởng nói ra.

- Buổi tối tôi sẽ lưu lại nếm thử tay nghề đầu bếp trường học của chúng ta, đến giờ tôi còn chưa có thưởng thức qua lần nào đó.

Cao Bằng nói.

- Hương vị rất không tệ!

Bảo an giơ ngón tay cái lên,

- Hiệu trưởng ngài nếm thử liền biết. Hiệu trưởng, vậy chúng tôi đi làm việc trước.

- Đi thôi.

Cao Bằng gật đầu.

Sau khi mấy người bảo an tiếp tục đi làm việc của mình, Cao Bằng đi đến pho tượng đồng Quan Công trước cửa trường học.

- Đại Quan lão sư, vất vả rồi.

Cao Bằng hạ thấp người nói.

Tượng đồng Quan Công không nhúc nhích chút nào, mắt hổ nửa mở nửa khép. Nó mới không thèm để ý tên nhân loại vô sỉ này.

Cao Bằng cũng không tức giận, lấy ba nén hương trên mặt bàn đốt lên rồi cắm vào trong đỉnh đồng.

Từ bên trong đỉnh đồng tỏa ra hương khói liên miên bất tuyệt, chầm chậm bốc lên, khói xanh bay lên không trung, vòng quanh tượng đồng Quan Công rồi chậm rãi bay đi.

Bước chân Cao Bằng đột nhiên dừng lại, đẳng cấp của tượng đồng Quan Công không biết lúc nào lặng yên tăng lên tới cấp 42.

Cao Bằng để cho học sinh của trường học mỗi ngày thay phiên nhau thắp hương cho Đại Quan lão sư, toàn trường hơn ngàn học sinh dựa theo từng lớp tiến hành phân chia. Cũng không biết đẳng cấp được tăng lên có phải là công lao của hương hỏa hay không.

Cao Bằng có nhìn thấy trong số những tài liệu giúp tượng đồng tăng lên đẳng cấp có thứ liên quan đến hương hỏa, lúc này mới đưa ra cái chủ ý đó, hiện tại xem ra đã có hiệu quả nhất định.

Đối với Cao Bằng của ngày hôm nay thì một con quái vật cấp Lĩnh Chủ có phẩm chất Phổ Thông đã không thể để cho hắn động tâm.

Bằng vào năng lực của A Ngốc, quái vật vong linh cấp Lĩnh Chủ hoàn toàn có thể sinh sản với số lượng lớn.

Nếu như vận khí tốt, có lẽ một người nào đó trong trường học sẽ có thể ký kết huyết khế với tượng đồng Quan Công cũng không chừng? Thế thì thật sự là một bước lên trời.

Ngước đầu nhìn lên lầu dạy học, Cao Bằng cảm khái. Bọn nhỏ à, đây chính là bảo tàng mà Cao hiệu trưởng ta để lại cho các ngươi, để ta xem đứa trẻ nào sẽ được nữ thần may mắn chiếu cố

đến.

Đinh linh linh.

Chuông tan học đúng lúc vang lên, lầu dạy học vốn yên tĩnh cũng dần trở nên ồn ào, trong hành lang vang lên âm thanh trẻ con cãi lộn.

Một vài học sinh có khóa thể năng hoặc khóa nhận biết quái vật thì lao ra thao trường.

Một đạo thân ảnh nho nhỏ từ bên trong lầu dạy học đi ra, đột nhiên nhìn thấy Cao Bằng ở cách đó không xa, chần chờ một lát rồi đi tới.

- Đại ca ca.

Một tiểu nam hài mặc đồng phục lớp mười đi đến, kính trọng nói với Cao Bằng.

Cao Bằng phát hiện tiểu nam hài này có chút quen mắt, hồi tưởng một lát liền nhớ lại tên của hắn.

- Lý Tuấn Tông, ta nhớ rồi, đã quen với sinh hoạt ở trường chưa?

Thấy Cao Bằng còn nhớ rõ tên của mình, sắc mặt Lý Tuấn Tông đỏ bừng lên, có vẻ rất kích động.

- Rất thích, ta cùng mấy vị bằng hữu kia đều rất thích nơi này.

Lý Tuấn Tông không ngừng gật đầu.

Thân phận của mọi người ở đây phần lớn cũng không chênh lệch nhau nhiều, con cái của công nhân viên chức tập đoàn Nam Thiên và các cô nhi đều phân thành từng lớp riêng biệt, thân phận mọi người trong lớp giống nhau như đúc, cũng chưa nói tới ai ghét ai.

Hơn nữa bởi vì có hoàn cảnh giống nhau, những học sinh này càng dễ dàng trở thành bạn bè.

Đồng thời trong trường học cũng có quy định nghiêm ngặt, nghiêm cấm vũ nhục những đồng học khác. Trong trường học có thể có cạnh tranh, nhưng nhất định phải đường đường chính chính cạnh tranh, ở trên thành tích các môn học, trong tranh tài thực tiễn tiến hành so đấu!

Trường này cùng loại với một trường bán chú, cho nên trên phương diện quản lý có thể đạt được yêu cầu của Cao Bằng.

- Ừ, vậy là tốt rồi. Bây giờ ngươi đi học khóa thể năng hay là khóa nhận biết quái vật?

- Là khóa nhận biết quái vật.

Lý Tuấn Tông thành thật nói.

Nhìn từ xa còn tốt, tiếp xúc ở khoảng cách gần với vị đại ca này, Lý Tuấn Tông luôn cảm thấy Cao hiệu trưởng trước mắt cho hắn một loại cảm giác áp bách mãnh liệt, tựa như lần trước ở khóa nhận biết quái vật nhìn thấy một con quái vật cấp Thủ Lĩnh.

- Ta đi dự thính một chút.

Cao Bằng nghĩ một chút rồi nói. Dù sao cũng đến trường học để quan sát, dứt khoát đi dự thính nghe một bài giảng.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 323: Hiệu Trưởng Cao Giảng Bài

Tiết thể năng là huấn luyện thể năng cho học sinh, đồng thời học tập võ thuật và năng lực sinh tồn nơi hoang dã.

Cao Bằng xây dựng một khu mô phỏng dã ngoại trong trường học, bên trong nuôi một chút quái vật cấp một. Hơn nữa răng và móng vuốt của những quái vật này cũng đã bị nhổ đi, đồng thời còn có lão sư và bảo an trường học ở một bên giám thị.

Chủ yếu huấn luyện năng lực sinh tồn dã ngoại của học sinh, không đến mức bồi dưỡng ra một đám hoa trong nhà ấm.

Khóa nhận biết quái vật thì đưa tới một chút quái vật sống hoặc là thi thể quái vật đã tử vong đến, sau đó giảng giải cho các học sinh về nhược điểm và tập quán chiến đấu của quái vật.

Những thứ nhìn thấy trong sách vở cuối cùng cũng cách một tờ giấy, nhìn thấy trực tiếp mới chân thực, khắc sâu vào ký ức hơn.

Nhận biết quái vật là một khoá học rất hiếm thấy trong toàn bộ khu Hoa Hạ.

Chủ yếu là vì môn học này cần tiêu tốn rất nhiều nhân lực, tài lực và vật lực.

Thi thể quái vật đã chết còn dễ, chứ các loại quái vật còn sống khác nhau sẽ rất khó bắt đến, chỉ có một số trường đại học công lập cấp cao mới có môn học này.

Mà một trường trung học tư nhân lại có môn này, có thể nói là rất xa hoa.

Đây là một bãi đất trống rộng rãi, trên đất trống có nhiều lồng sắt được che kín bằng vải đen.

Trong một vài cái lồng vọng ra tiếng gầm gừ phẫn nộ của quái vật.

Có ba lớp học chung tiết này. Khoá nhận biết quái vật là một khoá lớn, có rất nhiều học sinh đang ngồi trên ghế ngoan ngoãn chờ thầy giáo lên lớp.

Một người đàn ông trung niên đeo kính mặc áo lông màu lam, bên dưới là quần lông màu đen, tay cầm theo cốc giữ nhiệt từ mặt khác của thao trường đi tới.

Lúc nhìn thấy Cao Bằng hắn còn vẫy vẫy tay, hòa ái cười nói,

- Cũng đã đến giờ học, vị bạn học này ngồi xuống đi.

…

Mấy nhân viên bảo vệ đi cùng người đàn ông trung niên này nhận ra Cao Bằng, vội chào lớn:

- Chào hiệu trưởng Cao!

Người đàn ông trung niên kia là thầy giáo được mời tới từ bên ngoài, đã từng nghe nói qua về Cao Bằng, nhưng chưa từng thấy tận mắt. Nghe người khác gọi vậy, người đàn ông trung niên nâng kính mắt, vị hiệu trưởng này trẻ tuổi quá!

Hắn còn tưởng là học sinh cấp ba trong trường.

Thầy giáo trung niên xấu hổ cười nói:

- Thật xin lỗi hiệu trưởng Cao, vừa rồi không nhận ra ngài.

- Không sao. Hiểu lầm là rất bình thường, tôi biết khuôn mặt của mình nhìn qua rất trẻ tuổi.

Cao Bằng cười ha ha.

Người đàn ông trung niên kia gật đầu, chuẩn bị đi dạy học. Đột nhiên Cao Bằng hào hứng hỏi:

- Hay là để tôi giảng thay một tiết?

Thầy giáo trung niên hơi sửng sốt, còn tưởng mình đã đắc tội với hiệu trưởng. Hắn tới đây dạy học là bởi vì con dâu vừa mới sinh đôi, lại còn là long phượng thai, cho nên mới nghỉ dạy ở đại học về đây. Trong lòng hắn dâng lên một chút lo lắng, nếu như mất việc thì…

- Tôi không nhỏ mọn vậy đâu. Do khi tôi nhìn thấy những học sinh ở đây thì lại nhớ về bản thân mình trước kia lúc còn đi học, nổi lòng yêu tài. Anh yên tâm, sau tiết này thì ngày cứ tiếp tục dạy bọn họ.

Cao Bằng an ủi.

Người thầy trung niên nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

- Vậy được, tôi đi về trước.

Tới bãi đất trống, Cao Bằng vỗ vỗ tay hấp dẫn sự chú ý của đám học sinh bên dưới.

Lý Tuấn Tông ngồi ở dưới nhận ra Cao Bằng. Bây giờ không phải là tiết của thầy Vương sao?

- Thầy Vương bận chút việc nhà, tôi tới dạy thay thầy ấy một tiết.

Đám học sinh bên dưới bàn luận ầm ỹ. Có vài người đã quên mất khuôn mặt của Cao Bằng, có vài người nhận ra hắn, sau khi truyền miệng nhau một hồi thì ai cũng biết đây chính là hiệu trưởng Cao.

Phần lớn học sinh ở đây đều cảm kích và tôn kính vị hiệu trưởng Cao vì đã đưa cho bọn họ một cuộc sống mới.

- Đây cũng là lần đầu tiên tôi đứng lớp nhận biết quái vật, nếu có gì không tốt thì xin các bạn thông cảm cho.

Đám học sinh bên dưới rất nể tình vỗ tay, tiếng vỗ tay như sấm.

Cao Bằng vui mừng gật đầu, cười rất hiền lành.

Lôi tấm vải đen phủ trên một cái lồng ở vị trí gần nhất phía bên trái ra. Ở bên trong, một con Tiêm Thứ Hồng Trảo Trư lông trắng không kịp đề phòng ánh sáng mặt trời chiếu vào bị chói mắt, hai chân trước quỳ trên mặt đất, phát ra tiếng rên rỉ thảm thiết.

- Các học sinh, mọi người xem chúng ta phát hiện cái gì?

Cao Bằng chỉ vào quái vật trong lồng rồi nói:

- Chúng ta đã phát hiện ra một con Tiêm Thứ Hồng Trảo Trư dịu dàng ngoan ngoãn, còn là loại lông trắng hiếm thấy.

Dứt lời, hắn mở khoá lồng sắt.

Đám học sinh bên dưới phát ra tiếng kinh hô, hàng đầu tiên đứng bật dậy chạy ra phía sau. Lý Tuấn Tông ngồi ngay hàng đầu tiên, nhiều lần muốn nhấc chân chạy trốn, nhưng lòng tin với Cao Bằng đã giúp hắn cưỡng ép được nỗi sợ hãi trong lòng, ngồi im tại chỗ.

Mấy nhân viên bảo an bên cạnh cũng thiếu chút bị dọa điên. Ngự thú của hiệu trưởng Cao không ở đây, ngàn vạn lần không thể để cho hiệu trưởng Cao xảy ra chuyện gì, nếu không coi như trời sập rồi.

Ngự thú của bảo an gào thét nhanh chóng phóng lên đài.

Nghe thấy tiếng ngự thú gầm gừ, con Tiêm Thứ Hồng Trảo Trư mới đầu còn lặng lẽ nép xuống đất đột nhiên bị kinh sợ, gai nhọn toàn thân dựng đứng như một con nhím rồi xông về phía Cao Bằng.

- Các học sinh nhớ kỹ, khi bị kinh hãi thì lông của Tiêm Thứ Hồng Trảo Trư sẽ dựng đứng lên như một con nhím.

Cao Bằng nói xong liền vỗ ra một chưởng, hai ngón tay chọc vào hai mũi của con heo, giữ chặt rồi vận lực đè xuống.

- Éc!

Con heo kêu lên đau đớn, bốn chân mềm nhũn, thuận theo lực của Cao Bằng quỳ xuống đất.

- Lỗ mũi là nhược điểm của nó, điểm này mọi người phải chú ý. Chỉ cần có thể tấn công được thì phải đánh thẳng vào lỗ mũi của nó.

Cao Bằng quay đầu lại.

Mấy ngự thú của bảo an vừa mới xông lên đài, Cao Bằng lườm chúng một chút:

- Đi xuống!

Mấy con ngự thú lập tức ngoan ngoãn chổng mông lên chạy xuống dưới.

Đám học sinh bên dưới trợn mắt há mồm, nhìn bóng người thon dài trên bục giảng kia như nhìn một thần thoại.

Con người không thể nào chính diện “ngạnh kháng” với quái vật. Đây là “thiết luật” cơ bản, ai ai cũng biết, cũng là điều mà ai cũng tuân thủ.

Đương nhiên, những ngự sử cấp Lĩnh Chủ có được sức mạnh

từ ngự thú có thể nhẹ nhõm đánh bại vài quái vật cấp Bình Thường. Nhưng đây cũng chỉ là ngoại lệ, không phải kiến thức thường thức. Mà những ngự sử cấp Lĩnh Chủ kia cũng sẽ không chạy đi khoe khoang mình có thể dùng tay không đánh chết một con quái vật cấp Bình Thường…

- Có… có phải hiệu trưởng Cao đã bị con quái vật nào đó thay thế rồi không?

Có học sinh hoảng sợ hỏi.

Lời nói vừa ra nhất thời làm cho đám người náo loạn.

- Ầm!

Cao Bằng đập một cái, lồng sắt lõm vào.

- Ông đây là người, không phải quái vật. Tất cả tiếp tục nghe giảng, về chỗ!

Cao Bằng chỉ vào một nữ sinh:

- Vị bạn học nữ này mau thả bạn trai kia ra đi, hắn sắp ngạt thở chết rồi.

Nữ sinh đỏ mặt buông tay, vội vàng quay về chỗ mình.

- Được rồi, chúng ta tiếp tục học.

Cao Bằng khôi phục bình tĩnh, tay trái nắm lấy một cọng lông trên người Tiêm Thứ Hồng Trảo Trư, sau đó nhổ mạnh.

- Ngao ngao ngao!

Con heo phát ra từng tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Có học sinh có vẻ thương cảm, lần đầu tiên bọn họ thấy một con quái vật thê thảm như vậy.

Hình ảnh này thấy thế nào cũng có vẻ không chân thực.

- Tiêm Thứ Hồng Trảo Trư còn có nhược điểm ở đây, ở đây nữa….

Khắp sân bãi không ngừng quanh quẩn tiếng kêu thảm thiết của Tiêm Thứ Hồng Trảo Trư.

Đại khái sau khoảng hai mươi phút, Cao Bằng ném con Tiêm Thứ Hồng Trảo Trư sắp bị chơi đến hỏng vào trong lồng, sau đó xốc miếng vải đen ở lồng bên cạnh lên. Bên trong là một con Lam Vĩ Song Đầu Lang đang run rẩy trốn ở góc lồng.

Hai giờ sau, Cao Bằng hài lòng tan học.

Sau đó, hắn tới nhà ăn của trường ăn bữa tối. Cao Bằng cảm thấy tay nghề của đầu bếp còn không bằng ông ngoại, mang theo một chút tiếc nuối rời khỏi trường học.

Sau đó, trong trường lưu truyền đủ thứ lời đồn liên quan đến hiệu trưởng Cao. Có người nói hiệu trưởng Cao là thần nhân trời sinh, cũng có người nói hiệu trưởng Cao là ngự thú hình người, còn có người nói hiệu trưởng Cao là người thú hợp nhất.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 324: Tuệ Nhãn Thức Châu

Sau khi rời khỏi trường học, Cao Bằng nhìn thấy phía chân trời có một vệt tử sắc lóe lên rồi biến mất.

Luôn cảm giác có chút quen thuộc. . .

Có lẽ chỉ là ảo giác của mình thôi!

Lắc đầu, lái xe xuống núi trở về biệt thự.

Ở ven bờ hồ trước biệt thự có hai cái bóng màu vàng đang luận bàn đối chiến với nhau.

Bên trái là một thân ảnh màu vàng, bên phải là một cái huyễn ảnh màu vàng óng.

Âm thanh từng quyền từng quyền nện vào da thịt quanh quẩn trong không khí.

- Thiếu đổng.

Từ Hà Đề thấy Cao Bằng xuống xe lập tức lên tiếng chào hỏi.

- Từ thúc.

Cao Bằng gật đầu. Bình thường Từ Hà Đề luôn bề bộn nhiều việc, cũng ít khi tới. Dù sao bộ an ninh tập đoàn Nam Thiên không phải là một công việc nhàn nhã gì cho lắm.

Mỗi ngày bộ an ninh tập đoàn Nam Thiên ở Du Châu đều cần phải đi giải quyết một số việc yêu cầu động thủ, cho nên phần lớn

thời gian Từ Hà Đề đều luôn bận rộn, trên cơ bản buổi tối rất muộn mới về đến nhà. Những thứ này đều là Từ Thanh Chỉ nói khi tán gẫu với Cao Bằng.

- Chú mang Quyền Vương Đại Thử qua đây luận bàn với Tiểu Hoàng à, bọn chúng luận bàn bao lâu rồi?

Cao Bằng đưa mắt nhìn hai thân ảnh đang chiến đấu bên hồ hỏi.

- Cũng chỉ vừa luận bàn được mười phút thôi.

Từ Hà Đề liếc nhìn con vịt khổng lồ bên trái đã cao hơn tám mét, nhịn không được cười khổ,

- Con ngự thú này của thiếu đổng cũng quá biến thái, căn bản đánh không lại.

Mặc dù Tiểu Hoàng và Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử đều vừa mới đột phá đến Lĩnh Chủ cấp 41, nhưng trên phẩm chất Tiểu Hoàng lại dẫn trước Quyền Vương Đại Thử đến tận hai cấp bậc.

Mỗi một quyền của Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử khi rơi vào người Tiểu Hoàng đều không đau không ngứa chút nào, không cẩn thận phát động năng lực bị động thì nó sẽ được tăng cường trên toàn phương vị.

Nói là luận bàn, trên thực tế chính là Tiểu Hoàng bồi chuột túi chơi mà thôi.

Nhìn thấy Cao Bằng trở về, hai mắt Tiểu Hoàng sáng lên, không muốn lại lãng phí thời gian chơi với con đại thử này nữa, trực tiếp đấm ra một quyền, tinh chuẩn mà mau lẹ.

Bốp!

Một quyền này đánh vô cùng chuẩn xác lên mũi Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử, hốc mắt đại thử lập tức đỏ lên, bị đánh đến mức nước mũi cũng đều chảy ra.

Cái mũi là cơ quan mẫn cảm của đại thử, cũng là bộ vị yếu ớt trên cơ thể của phần lớn quái vật.

Một quyền này suýt chút nữa đã làm cho đại thử ngất đi, che mũi u oán nhìn Tiểu Hoàng vô tình quay người.

Tiểu Hoàng quay người đi không chút lưu tình, dùng tốc độ hơn ba trăm cây số chạy vội đến trước người Cao Bằng, sau đó lạch bạch một tiếng nằm xuống đất bắt đầu chống đẩy.

Vừa làm vừa ngẩng đầu lên hỏi:

- Cao Bằng, hôm nay ta đã chống đẩy được 3.966 cái đấy, ta có lợi hại không?

Cao Bằng gật đầu, cổ vũ Tiểu Hoàng một phen.

- Vậy thì tiền tiêu vặt tháng sau có thể nhiều thêm một chút hay không?

Tiểu Hoàng ngẩng đầu lên nhìn với ánh mắt mong đợi.

- Tăng năm mươi đồng.

Cao Bằng xòe năm ngón tay ra.

Hai mắt Tiểu Hoàng lập tức sáng lên, chống đẩy càng thêm nhiệt tình.

Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử từ dưới đất bò dậy, có chút thất vọng. Nó tình nguyện chống đẩy cũng không muốn chiến đấu với ta sao. . .

Quyền Vương Đại Thử cảm thấy rất mất mát.

Chẳng lẽ nó muốn thử thách nghị lực của ta? ! Quyền Vương Đại Thử đột nhiên lóe lên linh quang.

Sau đó chạy đến trước mặt Tiểu Hoàng nằm sấp xuống đất cũng bắt đầu chống đẩy theo.

Tiểu Hoàng vừa chống đẩy vừa nhìn về phía Quyền Vương Đại Thử như thể đang nhìn bệnh nhân tâm thần.

- Thật ngại quá chú Từ, gia hỏa Tiểu Hoàng này luôn luôn không biết nặng nhẹ như vậy.

Cao Bằng nói xin lỗi.

- Không sao, Tiểu Hoàng đã bồi đại thử nhà ta chơi rất lâu, kỳ thật giữa đại thử và Tiểu Hoàng có chênh lệch rất lớn.

Từ Hà Đề tỏ vẻ đã hiểu. Vừa rồi hắn đã nhìn ra, trên cơ bản chủ yếu là do Quyền Vương Đại Thử nhà mình chủ động xuất thủ, ngược lại Tiểu Hoàng thì không hề đánh trả chút nào, căn bản cả hai không phải cùng một cấp độ.

Chú Từ tới đây là tìm ông ngoại báo cáo công việc của tập đoàn, sau khi vào nhà nói mấy tiếng với ông ngoại liền lập tức mang theo đại thử rời đi.

Lúc đại thử đi dùng mũi chân nhảy nhảy, nhướng mày lên, cuối cùng mới quay người rời khỏi.

Đêm đến, đại sơn ngoài cửa sổ tựa như bị ma quỷ đen tối nuốt chửng, chỉ có một khu vực nhỏ dưới chân núi mới có đèn đường chiếu sáng.

Mấy ngày nay, từ sáng sớm Tiểu Diễm đã bay ra ngoài, tối rất muộn mới trở về, cũng không biết đang làm cái gì.

Tính tình của nó luôn luôn lạc quan vui vẻ nhưng gần đây lại

có chút hậm hực, lúc Cao Bằng đi vệ sinh phát hiện nó ngồi ở trên ngọn cây một mình một hạc nhìn về phương xa.

Xả nước kéo quần mở cửa đi ra. Cao Bằng đi đến bãi cỏ, Tiểu Diễm nghe thấy tiếng động của Cao Bằng liền quay đầu lại,

- Cao Bằng?

- Ừm, gần đây ngươi đang buồn phiền việc gì à?

Cao Bằng ngồi dưới tàng cây, Tiểu Diễm nhảy từ ngọn cây bay xuống ngồi ở bên cạnh Cao Bằng, nghiêng cổ nhìn vào mắt hắn. Sau đó một lần nữa ngơ ngác nhìn xuống hồ nước, cũng không trả lời.

- Có phải buồn bã thể trọng của mình không xuống được hay không?

Cao Bằng không nhịn được cảm thấy buồn cười.

Tiểu Diễm trừng mắt, phẫn nộ mổ lên cánh tay Cao Bằng,

- Cao Bằng, ta cắn chết ngươi!

Cao Bằng bắt lấy mỏ chim của Tiểu Diễm, Tiểu Diễm không thể tiến thêm một tấc nào.

Cao Bằng đột nhiên nghĩ đến thân thế của Tiểu Diễm, sau đó vuốt vuốt lưng Tiểu Diễm,

- Chờ chúng ta từ Dương thành trở về, ta nhất định sẽ dẫn ngươi về nơi đã sinh ra.

Động tác Tiểu Diễm dừng lại, mắt sáng lên.

- Thật sao?

- Đương nhiên là thật, tuyệt đối không lừa ngươi.

Cao Bằng mỉm cười nói.

Tiểu Diễm gật đầu như gà con mổ thóc.

- Được rồi, trời cũng không còn sớm nữa, ngươi về trên cây ngủ đi.

Cao Bằng đứng dậy vỗ vỗ đầu Tiểu Diễm.

. . .

- Cao tiên sinh, ngài đã tới.

Lúc Cao Bằng đi xuống từ trên máy bay tư nhân, đã có người đứng chờ ở phía dưới từ sớm.

Khoang sau của máy bay tư nhân từ từ mở ra, một nhóm ngự thú của Cao Bằng từ bên trong đi ra.

Dù sao Dương thành không phải là địa bàn của Nam Thiên, mặc dù ở chỗ này tập đoàn Nam Thiên cũng có phân bộ nhưng vẫn còn xa mới có thể đạt tới trình độ một tay che trời. Cho nên vì an toàn, ngoại trừ A Ban thì Cao Bằng đã mang hết tất cả ngự thú tới đây.

Bốn con ngự thú cấp Lĩnh Chủ thiếp thân bảo hộ cuối cùng cũng khiến Cao Bằng có cảm giác an toàn.

Nếu như không phải máy bay tư nhân quá nhỏ, có lẽ đám Mộc Khổng Tước Khô Lâu cũng bị hắn mang theo luôn.

- Tôi là Vương Mộc Tử, phó đạo diễn của chương trình « Tuệ Nhãn Thức Châu », ngài cứ gọi tôi là lão Vương là được.

Một người đàn ông trung niên chừng hơn bốn mươi tuổi để râu quai nón, trên đầu đội một cái mũ đen đi tới nhiệt tình bắt tay Cao Bằng.

- Xe đã được chuẩn bị xong, chúng tôi đưa ngài đến khách sạn trước.

- Không cần, nhà tôi cũng có biệt thự ở Dương thành, ông cứ trực tiếp đưa tôi tới đó là được rồi.

Cao Bằng từ chối khéo.

- . . .

Trên xe, Vương Mộc Tử vẫn luôn thân thiện chủ động tìm Cao Bằng nói chuyện:

- Trong tất cả bốn vị khách quý mà chúng tôi mời đến thì ngài là người trẻ tuổi nhất.

- Chương trình này của chúng tôi hoàn toàn khác biệt với những chương trình trước đó, đây là một loại hình mới trước nay chưa từng có. Kỳ thật chúng tôi có nghe nói đến ngài là Dục thú sư trung cấp trẻ tuổi nhất thành phố Trường An, chương trình lần này cũng có liên quan nhất định với Dục thú sư. Đài truyền hình chúng tôi là đài truyền hình chính thức của Dương thành, tôi tin ngài cũng biết điều này rồi, chúng tôi đã thu thập một lượng lớn tài liệu và quái vật ở dã ngoại, phần lớn là rất ít thấy, cũng có một phần là chủng loại hoàn toàn mới mà trước mắt còn chưa có người phát hiện!

- Lần này, điểm nhấn của chương trình chúng tôi chính là phân biệt những tài liệu này và thuộc tính, đặc tính của quái vật. Giáo dục là niềm vui mà, loại hình này rất được ưa chuộng. Đương nhiên, trước đó chúng tôi đã mời một số phòng thí nghiệm cao cấp kiểm tra qua thuộc tính của tất cả tài liệu trên chương trình rồi, mọi người chỉ cần dựa theo kịch bản diễn là được.

Cao Bằng như có điều suy nghĩ gật đầu.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 325: Âm Dương Kim Trâm Thảo

Đêm xuống, Vương Mộc Tử gửi bản thảo kịch bản cho Cao Bằng qua mạng.

Cao Bằng mở file ra, bên trong là một phần danh sách, bên trên ghi lại ảnh chụp và thuộc tính của các tài liệu.

Xem lướt qua hình ảnh, hai mắt Cao Bằng loé lên từng dãy số liệu. Hắn so sánh số liệu này và thuộc tính có trên danh sách, phần lớn quái vật và thuộc tính tài liệu đều chính xác, nhưng cũng có một vài chỗ sai lầm. Hơn nữa những thuộc tính của tài liệu trên danh sách mà tổ tiết mục đưa ra đều rất thô ráp.

Đột nhiên, hắn dừng lại trước một tấm ảnh.

Trong ảnh là một cây bồ công anh chỉ cao mười centimet.

Lông tơ trắng như tuyết tựa như Tuyết Liên trên đỉnh Thiên Sơn, bên dưới là thân cây đen nhánh.

Được phân loại vào phần tài liệu. Tên thực vật:【Đại Lĩnh Sơn Bồ Công Anh】, Hiệu quả: Lông có hiệu quả trị liệu. Chú thích: loại sản phẩm mới.

Nhưng trong mắt Cao Bằng, nó lại hoàn toàn khác biệt.

【Tên quái vật】: Âm Dương Kim Trâm Thảo.

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 3

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Quang Minh / Hệ Hắc Ám

【Trạng thái quái vật】: Khoẻ mạnh (run lẩy bẩy)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Là một quái vật loại thực vật to gan, yêu thích thăm dò, dũng cảm không biết sợ, có năng lực chữa trị và làm suy yếu quái vật khác. Trước mắt đẳng cấp còn thấp nên chỉ có thể lấy hạt giống trên đỉnh đầu nó xuống nấu canh uống, có lẽ đó là lựa chọn tốt nhất.

To gan? Run lẩy bẩy?

Cao Bằng trầm ngâm một lát, cảm giác chuyện này không đơn giản như vậy.

Hắn lại lật mở kịch bản phía sau, bên trong cũng không gì mới, không khác các tiết mục giải trí vẫn lưu hành trên thị trường là mấy. Lời kịch rất cứng nhắc, liên miên bất tận, Cao Bằng xem qua cũng phải cảm thấy xấu hổ tới mức ung thư luôn.

Nhưng nể mặt Lôi Âm Loa, hắn nhịn.

Được rồi, cũng chỉ là một tiết mục mà thôi. Cao Bằng cũng không hứng thú chỉnh sửa gì, đàng hoàng diễn xong tiết mục này rồi về nhà tấn thăng phẩm chất cho Lôi Công.

Ngẫm nghĩ một lát, hắn gọi điện cho Vương Mộc Tử.

- Lão Vương, các quái vật và tài liệu trong tiết mục đó đều thuộc về các anh chứ?

Lão Vương hơi sửng sốt:

- Cũng không phải là của tổ tiết mục chúng tôi, dù sao kinh phí cũng là do bên trên cấp phát xuống, mỗi khoản chi đều có ghi lại… Chẳng qua, nếu Cao thiếu có để ý cái gì thì chúng tôi có thể nói giúp hai câu.

Lão Vương rất tinh mắt, hiểu được muộn thế này mà Cao Bằng còn gọi điện tới thì khẳng định không phải muốn tâm sự chuyện cuộc đời với một tên trung niên hói đầu như hắn.

Cao Bằng cũng không ngại gì, nói thẳng:

- Vừa rồi tôi đã xem qua tư liệu mà anh đưa tới, có một loại tài liệu trong đó tôi rất thích, chính là cái Đại Lĩnh Sơn Bồ Công Anh kia. Màu sắc, kiểu dáng của nó tôi đều rất vừa ý. Hơn nữa tôi cũng thấy nó không đơn giản, các anh nói cái giá đi.

Vương Mộc Tử sửng sốt. Cao Bằng lại nói thẳng ra như vậy, hắn cũng không tiện từ chối. Dù cho Đại Lĩnh Sơn Bồ Công Anh kia là hàng hiếm chỉ có một cái, nhưng giá trị sử dụng cũng không cao, theo như phòng thí nghiệm nghiên cứu được thì nó chỉ là một loại dược liệu bình thường mà thôi.

Đương nhiên dưới tình huống này hắn cũng không tiện từ chối Cao Bằng. Tuy nhiên hắn chỉ là một phó đạo diễn, loại chuyện này vẫn cần phải nói chuyện với tổng đạo diễn và giám chế.

- Không vấn đề gì, tôi sẽ nói với tổng đạo diễn và giám chế. Còn tiền thì thôi, chút tiền lẻ ấy mà.

Vương Mộc Tử vội vàng trả lời. Cao Bằng không phải chỉ là một ngự sử cấp Lĩnh Chủ và thiên tài Dục thú sư trung cấp, quan trọng hơn hắn là thái tử gia của tập đoàn Nam Thiên, là đứa cháu ngoại mà Bạch Long Kỷ Hàn Vũ sủng ái nhất.

Cái thân phận phía sau mới là mấu chốt.

Bình thường hắn có mơ cũng đừng mong gặp được nhân vật cỡ này, bây giờ có cơ hội lấy lòng, đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Cao Bằng cũng không từ chối. n tình có qua có lại, hắn không trả tiền mới là chuyện bình thường, nếu trả tiền thì chỉ sợ bọn họ lại suy nghĩ nhiều.

Rất nhanh, một gốc bồ công anh nho nhỏ được đưa tới, được cất trong một hộp gỗ lim. Cái hộp cổ kính, điêu khắc tinh xảo, nhìn qua là thủ bút của hành gia.

Mở hộp ra, đầu tiên là lớp lụa đỏ, bên dưới lót một tầng lông nhung thiên nga, phía trên đó đặt một cây bồ công anh nếu tính cả rễ thì dài tới 30cm. Rễ cây chiếm tới hai phần ba, hoàn toàn là màu đen tuyền, chỉ có bông hoa trên đỉnh mới là một màu trắng.

Cao Bằng cầm gốc Âm Dương Kim Trâm Thảo này lên, nhìn qua giống như một gốc thực vật bình thường.

Hắn thổi một hơi. Nếu là cây bồ công anh bình thường thì nhất định những hạt giống sẽ bị thổi bay khắp nơi, nhưng cây bồ công anh này chỉ đung đưa một chút, một sợi lông cũng không bay.

Cao Bằng dùng ngón tay đụng vào, nhưng vẫn không có động tĩnh gì.

Hắn ném vào tường, vẫn không có phản ứng gì.

Trách không được những người kia chỉ coi đây là một cái cây bình thường, chứ không phải là một con quái vật hệ thực vật.

Thú vị là hắn phát hiện trạng thái của nó thay đổi khi mình đùa bỡn, từ run lẩy bẩy thành sợ hãi bất an.

Nghĩ một lát, hắn lấy ra một viên tinh hạch của quái vật hệ Quang Minh cấp Tinh Anh từ trong không gian tùy thân của A Xuẩn, sau đó đặt lên đầu của Âm Dương Kim Trâm Thảo.

Nhắc tới cũng kỳ quái, viên tinh hạch quái vật cấp Tinh Anh này cũng không nhẹ hơn so với tán hoa trên đỉnh đầu Âm Dương Kim Trâm Thảo, nhưng khi đặt lên lại không lung lay một chút nào, tựa như bị dính chặt bởi nhựa cao su.

Cao Bằng buồn cười, vươn ngón tay muốn lấy viên tinh hạch

này đi, sau đó hắn cảm nhận được cảm xúc lưu luyến không muốn bỏ từ Âm Dương Kim Trâm Thảo.

Tựa như một đứa trẻ con tức giận nhìn chằm chằm vào tên người lớn to xác muốn cướp kẹo của mình vậy.

Cao Bằng lấy viên tinh hạch này đi, sau đó lại lấy ra một viên tinh hạch của quái vật cấp Thủ Lĩnh hệ Hắc Ám từ trong không gian tùy thân của A Xuẩn, đung đưa trước mặt cái cây một chút rồi đặt lên đỉnh đầu nó.

Lập tức, một luồng cảm xúc vui thích truyền ra phía ngoài từ Âm Dương Kim Trâm Thảo.

- Thật là một gia hoả dễ dụ…

Cao Bằng lấy ra dụng cụ lấy máu một lần, nhưng khi kim châm đâm vào đầu ngón tay lại giống như đâm trúng lớp da tê giác dày.

Đạt được năng lượng phản hồi khiến cho không chỉ lực lượng của Cao Bằng tăng lên mà còn có tổ chất thân thể trên toàn phương vị. Dù sao, muốn chèo chống sức mạnh khổng lồ như vậy cũng cần đến xương cốt, da lông, nội tạng có được cường độ tương ứng.

Nhờ Tiểu Diễm hỗ trợ mổ một vết thương trên tay mình, Cao Bằng đưa ngón tay có máu tươi đặt lên trên tán hoa của m Dương Kim Trâm Thảo.

Máu tươi nhuộm đỏ hoa trắng, Âm Dương Kim Trâm Thảo khẽ run lên.

Sau đó, một cỗ khí tức linh hồn yếu ớt kết nối với Cao Bằng thông qua không gian ý thức.

Tựa như một đoá hoa chập chờn trong bão tố, mềm mại mà

kiên cường.

Cao Bằng từ từ hướng dẫn, uy bức lợi dụ, tựa như ông chú gian xảo lấy kẹo dụ dỗ trẻ con.

m Dương Kim Trâm Thảo ngây thơ vốn không có khả năng phân biệt thị phi, cuối cùng rơi vào ma chưởng của Cao Bằng.

Đây là ngự thú hệ thực vật đầu tiên của mình. Nếu so với năng lực chữa trị gà mờ của A Xuẩn thì gốc Âm Dương Kim Trâm Thảo này chuyên nghiệp hơn rất nhiều.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 326: Thu Hình Kết Thúc

Bên trong《 Danh bạ thảo mộc 》 có gọi bồ công anh là Kim Trâm Thảo, vì vậy bồ công anh có biệt danh Kim Trâm Thảo.

Tuy rằng Cao Bằng không biết cái đóa hoa màu trắng này làm như thế nào mà được có được cái tên kim trâm.

Sau khi ký kết huyết khế thì thái độ của m Dương Kim Trâm Thảo đối với Cao Bằng trở nên tốt hơn rất nhiều, tuy rằng vẫn còn hờ hững lạnh lẽo, nhưng ít ra sẽ không tránh né tiếp xúc với Cao Bằng, hoặc giả bộ như một cây thực vật phổ thông không có trí tuệ trước mặt hắn.

Âm Dương Kim Trâm Thảo vốn định cắm rễ ở trên đầu Cao Bằng, nhưng lại bị A Xuẩn nghiêm khắc phản đối.

Ba chiếc xúc tu nhỏ quất một cái vào trên tán hoa Kim Trâm Thảo, giương nanh múa vuốt, nhìn qua vô cùng hung hăng.

Tán hoa trên đỉnh đầu Âm Dương Kim Trâm Thảo run lẩy bẩy, sau đó đã tìm được một địa phương không tệ khác, chính là chiếc đầu trụi lủi của A Ngốc.

Ngân quang như nước, trên người A Ngốc mặc hắc bào, hốc mắt âm trầm lấp lóe hai đóa hỏa diễm màu trắng. Khung xương khôi ngô khổng lồ làm hắc bào phình ra, hai đôi gai xương nơi bả vai uốn lượn như sừng trâu, tất cả ánh sáng đều áp súc ở đỉnh sừng nhọn, trên đỉnh đầu trụi lủi có một đóa bồ công anh nhỏ màu trắng đung đưa. . .

Nhìn qua không cảm giác thấy chỗ nào không khỏe. Cao Bằng xoa xoa mi tâm, nín cười.

- A Ngốc, chuyện bảo vệ Tiểu Hoa sẽ giao cho ngươi.

Cao Bằng nói với A Ngốc.

Tiểu Hoa là tên mà Cao Bằng đặt riêng cho m Dương Kim Trâm Thảo.

Cao Bằng hỏi nó có thích cái tên này hay không, nếu như không lên tiếng thì cứ mặc định như thế. Đến cuối cùng Tiểu Hoa cũng không nói câu nào mà chỉ đung đưa phiến lá, chắc hẳn là nó rất ưa thích.

Buổi tối, ở một địa điểm vô danh trên bờ biển cách Dương Thành năm mươi dặm. Thủy triều lên xuống, trong màn đêm đen nước biển tựa như đang ẩn núp vô tận khủng bố.

Từ trước đến này, hải dương đều là khu vực mà nhân loại chưa từng tìm hiểu được hết. Vô luận là trước tai biến hay là sau tai biến.

Sắc trời dần dần sáng tỏ, thủy triều hạ xuống, một lượng lớn chất lỏng màu trắng sền sệt nằm trên bờ cát, những chất lỏng màu trắng còn sót lại này bám vào trên những quả trứng màu trắng óng ánh trong suốt.

Sáng sớm mặt trời hiện lên, ánh sáng mặt trời vàng rực rải lên vỏ trứng khiến màu tuyết trắng nhiễm lên một tầng kim sắc.

Tựa hồ cảm nhận được sự ấm áp của ánh sáng mặt trời, bên trong vỏ trứng sản sinh động tĩnh bí ẩn.

Cách bãi cát này không xa có một tòa thôn trang nhỏ vô danh, ngày thường những người bên trong thôn đều ưa thích tới đây nhặt bảo. Còn nhớ người không vợ Chu gia ở đầu thôn chính là

nhặt được một bảo bối đáng giá bán lấy tiền, sau đó đã lấy được một tân nương tử. Tuy rằng người vợ kia còn mang theo một tên tiểu tử chín tuổi, nhưng mà sau khi cho làm con thừa tự thì Chu gia coi như đã có hậu nhân, không ít người còn cười trêu chọc hắn đã kiếm lời, mua một tặng một.

Trong thôn còn có mấy tên lưu manh lười biếng không có vợ đều nhìn chằm chằm vào phiến bãi cát kia, chờ đến một lúc nào đó có một cô con dâu từ trên trời rơi xuống.

Cho nên một số thôn dân rảnh rỗi không có việc gì đều rất vui vẻ dạo chơi ở bãi cát này.

- Trứng… trứng… Trên bờ cát có rất nhiều rất nhiều trứng. . .

Giọng nói vui sướng của mấy đứa trẻ quanh quẩn bên trong thôn trang cũ nát.

. . .

Nghỉ ngơi cả đêm, hai giờ chiều ngày hôm sau Cao Bằng đi đến hiện trường thu hình tiết mục.

Tại hậu trường tiết mục đã có không ít người tới, tuy rằng Cao Bằng đã đi tương đối sớm, nhưng mà giao thông trong Dương Thành vẫn có hơi tắc nghẽn.

Hậu trường có chút chật chội, người bên trong khá đông, các loại đạo cụ tán loạn chất đống, tiếng ồn ào vang lên khắp nơi.

Vương Mộc Tử đang cầm trong tay một chồng bản thảo màu trắng, đi lại vội vàng ở phía sau sân khấu.

- Bộ phận chiếu sáng, nhanh chóng điều chỉnh ánh đèn ở trước sân khấu đi.

- Tổ đạo cụ, đã tập luyện xong chưa! Lát nữa không thể để xảy

ra sai lầm, thừa dịp hiện tại có thời gian lại đi diễn luyện một lần.

- m thanh, bên kia có cái loa bị hỏng, trong kho hàng ở hậu trường còn đồ dự phòng hay không.

Nhìn thấy Cao Bằng, ánh mắt Vương Mộc Tử sáng lên, bỏ xuống công tác bận rộn trong tay nhanh chân chạy tới.

- Có vẻ anh rất bận rộn.

Cao Bằng gật đầu chào.

Vương Mộc Tử cười khổ. Nơi này có quá nhiều vấn đề phức tạp, tuy rằng hắn chỉ là phó đạo diễn, thế nhưng tổng đạo diễn là thái tử gia từ phía trên tới, tất cả công việc bận rộn đều đè lên trên đầu của hắn.

Nhưng mà chuyện này cũng là một người nguyện đánh một người nguyện chịu đựng, hắn ôm tâm tư lấy lòng vị tổng đạo diễn kia, bằng không tổ tiết mục của hắn cũng không được cấp phát tiền cho phần tiết mục mới này.

Cao Bằng thấy thế cũng không nói thêm cái gì, chỉ là gật gật đầu,

- Phòng nghỉ ở nơi nào, tôi tự mình đi nghỉ ngơi là được, anh vội thì cứ làm việc của mình đi.

- Tôi đưa ngài tới đó.

Vương Mộc Tử cười hắc hắc, đi ở phía trước dẫn đường.

Phòng nghỉ hậu trường có không gian tốt hơn rất nhiều, gian phòng bố trí rộng rãi, hơn nữa con có điều hòa giữ nhiệt độ ổn định cho cả gian phòng. Độ sáng trong phòng ở mức vừa phải, trên bàn có bày đặt nước trà và bánh ngọt.

Lúc Cao Bằng đến thì bên trong đã có hai người đang ngồi

nghỉ. Người ở bên trái là một vị lão nhân tóc hoa râm, tinh thần phấn chấn, khí thế bức người, một đôi mắt nhìn ai đều mang theo thái độ chăm chú.

Nhìn thấy Cao Bằng liền dò xét hắn thêm mấy lần, sau đó khẽ gật đầu.

- Sớm đã nghe nói qua bên Trường An sinh ra một hậu bối không tệ, là nhân tài mới nổi kiệt xuất trong giới Dục Thú Sư. Vốn tưởng rằng tên tiểu tử Trần Tuyết Hà kia nói khoác, hôm nay vừa thấy đúng là không phải hư danh nói chơi.

Cao Bằng sửng sốt, trong lòng rất buồn bực. Sự ưu tú của mình đã được truyền đi từ lúc nào, không ngờ cũng đã truyền tới tận Dương Thành bên này.

Qua hai giây sau, lão nhân này mới giảm bớt thần sắc nghiêm túc, mỉm cười vẫy tay với Cao Bằng,

- Lại đây ngồi đi.

Cao Bằng tiến lên ngồi lên ghế salon, lão nhân ha ha cười nói:

- Vừa rồi là lời kịch mà phó đạo diễn thêm vào cho ta, tiểu huynh đệ không cần nghĩ lung tung.

Nói xong chỉ vào mấy cái camera trong phòng,

- Lát nữa sẽ có người cắt nối biên tập lại.

Cao Bằng,

- . . .

Lúc này tâm tình Cao Bằng rất phức tạp, hắn xem như đã hiểu rõ tổ tiết mục không có hạn cuối.

Lát sau, một người khách quý cuối cùng đã đến.

Sau khi Vương Mộc Tử đi vào liền giới thiệu thân phận của từng người khách quý, đến lúc giới thiệu Cao Bằng thì nói là ngự sử cấp Lĩnh Chủ và là thiên tài Dục Thú Sư trung cấp.

Nhưng mà luôn có người nghe nói qua về Cao Bằng, ví dụ như một người khách quý trong đó sau khi nghe thấy thân phận Cao Bằng thì thái độ rõ ràng trở nên nhiệt tình hơn.

Hai gã khách quý khác thì tốt hơn rất nhiều, không kiêu ngạo không siểm nịnh, trong ngôn ngữ thì rất khách khí đối với Cao Bằng.

Người có thể tiến nhập nơi đây dù không nhạy bén nhưng cũng không đến mức ngu xuẩn, dù cho không thích một người cũng sẽ không ở trước mặt biểu hiện ra ngoài, tuân theo phương thức hành sự không trở thành bạn bè nhưng ít nhất cũng không trở thành địch nhân.

Sau nửa giờ hai tiết mục thu hình chấm dứt, Cao Bằng cố nén ý niệm muốn ngáp ngủ trong đầu.

Giữa đường hắn phát hiện có chút số liệu tài liệu sai lầm, còn có một câu lời kịch rất lúng túng. . . Cao Bằng nể mặt Lôi Âm Loa và Âm Dương Kim Trâm Thảo nên đều nhẫn nhịn.

Rời khỏi tổ tiết mục, ở phía sau sân khấu Cao Bằng lấy ra vật phẩm của bản thân. Từ trong áo khoác lấy ra điện thoại di động, vừa mới mở điện thoại ra Cao Bằng đã nhìn thấy bên trong có trọn vẹn mười mấy cuộc gọi nhỡ.

Cao Bằng nhăn mày một cái.

Trong đó có ông ngoại, có Từ Hà Đề, còn có hai số điện thoại hắn không biết.

Điện thoại đột nhiên rung lên, trên màn hình hiện ra số điện thoại gọi đến - lão Kỷ.

Dịch: ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 327: Gấp Rút Tiếp Viện

Điện thoại kết nối, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói vang dội của ông ngoại,

- Bây giờ cháu đang ở Dương thành sao?

- Chương trình vừa thu hình xong, xảy ra chuyện gì rồi sao ông ngoại?

- Phân bộ Nam Thiên ở Dương thành gặp quái vật triều vây khốn, hiện tại thông tin bên kia đã chịu ảnh hưởng, trước tiên cháu hãy đi ổn định thế cục, bây giờ ông sẽ qua đó ngay.

Cao Bằng cười đáp,

- Ông cứ yên tâm, cháu nhất định sẽ ổn định cục diện trước khi ông đến.

Cúp điện thoại, Cao Bằng híp mắt lại. Có thể trong quái vật triều sẽ xuất hiện quái vật cấp Lĩnh Chủ, nhưng chắc sẽ không có Vương cấp.

Dương thành chỉ là một phân bộ, Cao Bằng đã được nhìn thấy uy thế Vương cấp nên không cho rằng bọn họ có thể kiên trì lâu như vậy.

Nhưng vì sao quân khu Dương thành không đi trợ giúp, theo lý thuyết từ trên xuống dưới quân khu Dương thành bên này cũng đã chuẩn bị tốt rồi.

Cao Bằng hơi nghi hoặc một chút.

Trừ khi quái vật triều bộc phát không chỉ ở mỗi phân bộ Nam

Thiên, khiến cho quân khu ốc còn không mang nổi mình ốc.

Phân bộ Nam Thiên xây dựng ở vùng ngoại ô Dương thành, trên thực tế tất cả phân bộ Nam Thiên đều xây dựng ở vùng ngoại thành của những khu căn cứ lớn. Tuy rằng giá đất tiện nghi cộng thêm thuận tiện mở rộng, nhưng khi quái vật triều bộc phát ở vùng ngoại thành sẽ dễ bị vây khốn.

Trong lúc suy tư ngẫm nghĩ, Cao Bằng đi xuống hầm đỗ xe của tổ chương trình mang theo mấy ngự thú ra.

- Đi khu vực Đông Nam. Tiểu Diễm, ngươi mang theo Tiểu Hoàng, chúng ta bay đến trước! A Ngốc Đại Tử, các ngươi đuổi theo sát.

. . .

Phân bộ tập đoàn Nam Thiên Dương thành, nằm ở khu mới giải phóng phía đông nam của Dương thành.

Hiện nay tân khu Dương thành chỉ có số ít tập đoàn cỡ lớn xây dựng phân bộ và một vài nhà xưởng tụ tập, cũng không có bao nhiêu nhân khẩu ở lại. Tại tân khu Dương thành chỉ có một phân cục sở cảnh sát, cảnh vệ thường trú ở phân cục này không đến một trăm người. Bởi vì trong tân khu đều là phân bộ của các tập đoàn lớn, bản thân tập đoàn đã có hệ thống bảo an không kém, vùng ngoại thành cũng thỉnh thoảng mới có một vài quái vật cấp thấp xuất hiện rải rác nên sở cảnh sát tân khu vô cùng thoải mái. Chỉ cần ngẫu nhiên mang ngự thú ra ngoài tản bộ vài vòng là được, nếu như hôm nào thời gian dư dả còn có thể đi ra ngoài vùng ngoại thành săn giết một ít thịt rừng đem về.

Sở cảnh sát màu đen đã bị tàn phá triệt để, cửa lớn bị đụng nát bấy, trên mặt đất còn sót lại mảnh vụn máu thịt, cửa sổ các các lầu nhỏ đều mở rộng, cửa sổ rách rưới kẽo cà kẽo kẹt đung đưa trong gió. Mặc dù bây giờ là ban ngày, nhưng lại mang đến cho người ta

một loại cảm giác âm trầm khủng bố.

Ầm ầm!

Tựa như một tiếng sét nổ ầm trong trời quang, tiếng nổ vang vọng khắp bầu trời vùng ngoại thành.

Đùng đùng, trong một căn phòng của sở cảnh sát truyền ra một trận âm thanh va chạm. Thời gian dần trôi qua, trong phòng vang lên một loạt tiếng bước chân lẹp xẹp lẹp xẹp từ xa đến gần, tựa như tiếng dép lê ướt sũng giẫm trên sàn nhà.

Oanh!

Cửa lớn khép hờ bị đẩy ra một cách thô bạo, lộ ra một bóng người ướt sũng mang theo một luồng oán hận âm u, thâm độc, gắt gao nhìn chằm chằm về phía âm thanh truyền tới.

Một giây sau, bờ môi dày rộng nứt ra làm hai, một cái đầu lưỡi đỏ thắm trượt ra từ sâu trong yết hầu, nhẹ nhàng liếm liếm môi, để lại một tầng chất lỏng sền sệt óng ánh.

- Rống!

Tứ chi chạm đất, hung hăng đập xuống! ! !

. . .

Cửa lớn của phân bộ tập đoàn Nam Thiên đã bị thất thủ hơn phân nửa, quái vật chen chúc ở bên ngoài tường xi-măng vừa cao vừa dày đã được cường hóa. Từng con Thủy Quỷ kêu rên gào thét như thể vừa mới được vớt ra từ trong nước, thần sắc dữ tợn khủng bố, thỉnh thoảng ngửa mặt lên trời phát ra tiếng rít gào thê lương.

Ngón tay chụp trên vách tường phát ra tiếng vang chi chi, lưu lại từng vệt móng thon dài. Có mấy con Thủy Quỷ còn dọc theo

vách tường leo lên, chạm đến lưới điện trên đỉnh chóp phát ra tiếng nổ bùm bùm, bị điện giật run lẩy bẩy rồi rơi từ trên xuống.

- Rống!

Một con Thủy Quỷ khổng lồ có màu da đen kịt, bụng phồng lên giống như mang thai tám tháng, tóc rối tựa như tảo xanh biếc lộn xộn tán loạn rủ xuống che khuất mắt. Nó ngửa mặt lên trời gào thét, trên đường phố chợt dâng lên từng mảnh khói đen. Sương mù và khói đen đan xen vào nhau, chỗ sâu trong khói đen có thể nhìn thấy từng con mắt đỏ lòm.

Dường như ở trong hắc vụ tốc độ của mấy con Thủy Quỷ tăng lên rất nhiều, động tác cũng càng thêm nhạy bén.

- Đừng sợ, quân tiếp viện sẽ lập tức tới ngay. Mọi người đứng vững, người thân và bạn bè của chúng ta đang ở bên trong khu xưởng phía sau, tuyệt đối không thể lui lại!

Một tên cao tầng mặc đồ bảo an mạnh mẽ nắm chặt tay rống to.

Vèo!

Sương mù bốc hơi, một đoàn khói đen tách khỏi hóa thành mũi tên bay vụt ra đánh úp về phía tên cao tầng đang nói chuyện.

Lá chắn màu đỏ thẫm bỗng dưng hiện lên ngăn cản mũi tên này lại, trên lá chắn phun ra nuốt vào một ngọn lửa cực nóng thôn phệ hấp thu mũi tên. Con mắt Trịnh Thiết Tráng co rút lại, nhịp tim đột nhiên gia tốc, suýt chút nữa đã sợ hãi nhảy dựng lên.

Cũng may vừa rồi lá chắn nguyên tố đột nhiên kích phát ngăn cản công kích bất ngờ kia lại. Hai thuộc tính hoàn toàn khác biệt va chạm rồi tan rã ở trước mắt hắn, phát ra tiếng vang xì xì.

Một thân ảnh đỏ thẫm thon dài chậm rãi đi ra từ sau lưng tên

cao tầng này, bộ lông đỏ rực chẳng khác gì một ngọn lửa đang bốc cháy, con mắt nhìn như hồng ngọc. Ba chiếc đuôi dài lông xù tùy ý lắc lư giữa không trung, tia lửa nhỏ bé văng khắp nơi, cái đuôi lớn đập lên nền xi măng để lại từng vệt dài màu đen.

- Chịu đựng, mọi người lại kiên trì thêm mười phút nữa!

Trịnh Thiết Tráng nắm chặt nắm đấm lớn tiếng quát lên.

- Lại là mười phút, chúng ta đã đợi hai giờ rồi!

Một nhân viên an ninh nói với vẻ tuyệt vọng.

Nghe thấy câu nói này, sĩ khí của mọi người xung quanh lập tức sa sút không ít.

- Mẹ nó!

Trịnh Thiết Tráng vừa tức vừa vội.

- Tam Vĩ, cho mấy đồ chó hoang quái vật kia nhìn một chút đi.

Bốn chân của Tam Vĩ Xích Diễm Hồ chạm đất vọt mạnh ra, để lại ngọn lửa ở sau lưng, chân sau hung hăng giẫm mạnh xuống đất rồi lập tức lăng không bay ra, răng nanh mở ra lấp lóe hàn quang, liên tiếp phun ra bảy viên hỏa cầu như đại bác.

Ầm ầm ầm! ! !

Hỏa cầu cuồng bạo ầm ầm nổ tung, mười mấy con Thủy Quỷ đứng đầu tiên không tránh kịp bị đánh trúng, hóa thành than cốc trong tiếng kêu gào thê thảm.

- Mọi người tin tưởng ta, lần này là thật. . .

- Rống!

Một cái bóng đen từ bên trong khói đen bay ra, mưa tên dày

đặc lít nha lít nhít bắn tới.

Vô số con tiểu quỷ đen kịt bám trên người Tam Vĩ Xích Diễm Hồ, há cái mồm đầy răng nanh bén nhọn điên cuồng cắn xé.

Tam Vĩ Xích Diễm Hồ hét thảm một tiếng, không biết vì sao răng của mấy tiểu quỷ kia lại vô cùng sắc bén, tựa như từng dãy cưa nhỏ điên cuồng cắt chém.

Huyết nhục văng tung tóe, máu me đầm đìa!

Một đoàn liệt diễm cuồng bạo lấy Tam Vĩ Xích Diễm Hồ làm trung tâm bắn ra bốn phương tám hướng, tất cả tiểu quỷ bám trên người nó đều bị đốt thành tro bụi.

Còn không đợi nó thở ra một hơi, trong khói đen chợt xông ra một con Thủy Quỷ bốn tay gầy còm. Đánh ra bốn quyền, tựa như lưu tinh cản nhật!

Gợn sóng màu xanh lam bao trùm trên mu bàn tay, mỗi một quyền đều đánh xuyên qua hộ giáp hỏa diễm bên ngoài cơ thể Tam Vĩ Xích Diễm Hồ. Trong chớp mắt đã đánh ra mấy chục quyền, Tam Vĩ Xích Diễm Hồ bị đánh bay xa mấy chục thước, đập mạnh xuống đất.

Trong miệng mũi liên tục có huyết dịch chảy ra, vô cùng suy yếu.

- Tam Vĩ!

Trịnh Thiết Tráng rất phẫn nộ.

Những nhân viên vốn đã có thêm chút dũng khí xông lên phía trước bỗng do dự, có vài người còn lặng lẽ lùi ra sau chạy trốn.

- Hoàn toàn đánh không lại. . .

Có người còn khóc nức nở.

Thủy Quỷ bốn tay cười dữ tợn, nhìn về phía đám nhân loại và ngự thú đang không ngừng lùi bước, chợt nhảy lên đánh tới như tia chớp!

Ầm! ! !

Máu bắn lên tung tóe trong không trung.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 328: Thái Độ Tiêu Cực

Cái đầu của con Thủy Quỷ bốn tay nổ thành bột nhão, theo quán tính lảo đảo mấy bước rồi mới bịch một tiếng ngã xuống đất.

Khoảng cách chừng hai bước sau lưng nó, một con vịt lớn không lông tràn đầy hoa văn màu lam không chút biểu cảm khoanh hai tay lại, đưa lưng về phía mọi người.

- Một đám phế vật, nếu bộ dạng này của các ngươi bị truyền đi thì ta cũng không dám thừa nhận các ngươi là người của Nam Thiên.

Một con hạc lớn một chân bao bọc trong hỏa diễm lượn quanh trên trời, Cao Bằng đứng trên lưng cự hạc nhìn xuống mọi người dưới chân.

Có người biến sắc, hiển nhiên câu nói này đã đâm trúng nỗi đau của bọn họ.

Có người không cam lòng ngẩng đầu, cũng có người siết chặt nắm đấm.

- Không phải hèn nhát thì là cái gì? Còn muốn tôi động viên mấy người là dũng cảm hay sao? Ba lớp tường vây chắc chắn như thế, mấy trăm con ngự thú cấp Tinh Anh và mấy ngự thú cấp Thủ Lĩnh, còn có súng ống lựu đạn và hệ thống lưới điện hoàn thiện, đã có được ưu thế địa lợi tốt nhất rồi. Tôi không hy vọng xa vời các người sẽ tiêu diệt được hết đám quái vật này, chỉ hy vọng các người giữ được hai giờ thôi, nhưng mà các người làm được gì?

Cao Bằng tiếp tục nói:

- Tôi còn tưởng trong quái vật triều có quái vật cấp Lĩnh Chủ, hoá ra chỉ có một đám Thủy Quỷ cấp Tinh Anh và một con Thủy Quỷ cấp Thủ Lĩnh.

Hắn chỉ cần liếc một cái là biết thuộc tính của tất cả quái vật này:

- Tôi thấy hèn nhát là đề cao các anh rồi! Có lẽ nên gọi là phế vật mới đúng!

- Phân bộ tập đoàn tổng cộng có bốn cửa, cửa đông của các người là mất đi nhiều địa bàn nhất.

Cao Bằng từ tốn nói:

- Theo như tổng bộ công ty phân phối cấp phát, phòng ngự của phân bộ có thể ngăn cản quái vật triều không có cấp Lĩnh Chủ tấn công trong mười tiếng. Nhưng mà cửa phía đông của các người còn không giữ nổi đến hai giờ…

Phân bộ có tất cả bốn cửa, Cao Bằng nhìn thấy cửa phía đông nguy hiểm nhất nên mới chạy tới trợ giúp.

Trên bãi đất trống sau cửa lớn của nhà máy, có ngự thú của vài người thì chồng chất vết thương, trong mắt lấp loé hung quang, cũng có ngự thú nhìn qua bóng loáng, da lông còn chẳng có bao nhiêu tro bụi, ngay cả cái móng vuốt đều rất sạch sẽ, hai bên cực kỳ tương phản.

Cao Bằng nhảy xuống từ trên lưng Tiểu Diễm, vững vàng chạm đất:

- Đương nhiên, tôi cũng không nói tất cả mọi người, tôi chỉ nhằm vào mấy kẻ hèn nhát kia thôi. Có công thì thưởng, có tội thì phạt, tôi rất công bằng.

- Ngươi đi xử lý quái vật các cửa khác trước, ở đây giao cho ta

và Tiểu Hoàng.

Cao Bằng nói với Tiểu Diễm.

Tiểu Diễm gật đầu bay tới cửa khác giúp đỡ. Không bao lâu sau, từ phía xa vọng lại tiếng oanh tạc của nó.

Tiểu Hoàng bước lên, nhấc con Tam Vĩ Xích Diễm Hồ để lên bậc thang sau lưng. Quái vật ở cửa lớn thừa cơ xông lên, liều mạng xông vào trong. Nền xi măng ở những nơi đám Thủy Quỷ đi qua lưu lại từng mảnh từng mảnh vệt nước, khói đen cũng lọt vào từ cửa lớn, có xu thế khuếch tán khắp nhà máy.

Tiểu Hoàng mặt không biểu tình quay đầu, chân vịt dẫm mạnh xuống đất, nổ bắn tới đám Thủy Quỷ.

Ầm ầm. Từng quyền như sét đánh, lôi âm chấn sát quỷ.

Mỗi một quyền một cước tựa như lôi đình cuồn cuộn, cuồng bạo xé nát hư không.

Huyết khí như hồng, hung ác bá đạo.

Từng đấm của cấp Lĩnh Chủ Tiểu Hoàng cực kỳ hung ác, không phải đám Thủy Quỷ này có thể địch lại.

Tiểu Hoàng đấm ra một quyền, con Thủy Quỷ đi đầu không kịp tránh né bị đánh trúng, trong nháy mắt chia năm sẻ bảy, dư kình còn lại đánh bay mấy con Thủy Quỷ phía sau.

Cùng lúc đó, mấy con Thủy Quỷ bên cạnh nhào lên cắn xé cái đùi cường tráng của Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng không tránh né, mặc cho đám Thủy Quỷ này tấn công. Cả người giống như một cỗ xe tăng ngang nhiên xông vào bầy quái vật, mỗi quyền mỗi cước đều bộc phát ra uy thế kinh khủng.

Phía sau đám Thủy Quỷ, một con Thủy Quỷ bụng phệ mập mạp oán độc nhìn Tiểu Hoàng. Nó lặng lẽ há miệng, bụng dần dần trướng to, ngay sau đó nổ tung!

Ầm!

Vô số điểm đen nhỏ phô thiên cái địa bay ra rơi vào người Tiểu Hoàng. Khi rơi xuống mới nhìn rõ được chúng là những tiểu quỷ đen gầy khô quắt, từng chiếc xương sườn trước ngực được da bao lại, hai mắt đỏ hồng, răng nanh sắc nhọn cắn xé làn da cứng cỏi của Tiểu Hoàng.

Nhưng làn da của Tiểu Hoàng tựa như da trâu, đám tiểu quỷ này có dốc hết sức bú sữa mẹ cũng không xé rách được chút nào.

Kích thước của Tiểu Hoàng dưới sự công kích của vài chục con tiểu quỷ cũng không ngừng lớn lên, từng đoàn tử quang liên tiếp loé lên, thể tích của tiểu hoàng bành trướng như một quả bóng hơi.

Nó dùng cánh quét ngang qua, chỗ nào cánh quét tới thì một mảng lớn Thủy Quỷ nhỏ biến mất tựa như cắt gốc rạ, chỉ còn lại mảnh đất trống. Màn sương đen tràn ngập trong không khí tiếp xúc với nó cũng tan như tuyết gặp nắng xuân.

Cũng có cực kỳ ít Thủy Quỷ không lựa chọn vây công Tiểu Hoàng mà vụng trộm xông tới theo hai bên.

Cao Bằng không ra tay. Dù với cường độ thân thể bây giờ của hắn có thể nhẹ nhàng giải quyết đám Thủy Quỷ này, nhưng chỉ có chút Thủy Quỷ mà đám người này cũng không giải quyết được, vậy thì hắn thực sự muốn thay máu cả bộ phận an ninh Dương Thành.

Gió lớn không thổi đến trước cửa nhà mình, Cao Bằng không thích nói đến vinh dự, lý tưởng gì đó. Có sẽ khoảng thời gian cha

mẹ qua đời đã cho hắn thấy rõ được tình người ấm lạnh, nên hắn chỉ thích trao đổi tương đương, lấy tiền thì phải làm việc. Hắn không hy vọng xa vời bọn họ sẽ liều mạng vì tập đoàn, nhưng ít nhất họ cũng phải làm việc thuộc bổn phận của mình.

Bảo vệ cầm tiền vỗ vỗ cái mông, có người tới gây chuyện thì nấp ra đằng sau như rùa đen rút đầu, sẽ không có ông chủ nào thấy cảnh này mà vui vẻ được.

Nếu đã vậy, mình bỏ tiền nuôi họ làm gì? Còn không bằng nuôi một bầy chó! Chí ít, anh cho chó ăn, khi anh bảo nó cắn người, nó tuyệt đối sẽ không do dự.

Cao Bằng có thể nhìn vào lương tâm mà nói rằng tiền lương và đãi ngộ của tập đoàn Nam Thiên trả cho bộ phận an ninh là cao nhất, dù là quân đội cũng không có đãi ngộ tốt bằng.

Hắn lấy điện thoại di động ra gọi cho ông ngoại:

- Ông ngoại, ông không cần chạy xa như vậy đâu, ở đây còn chẳng có nổi một con quái vật cấp Lĩnh Chủ nào. Vâng, cháu biết rồi, cháu sẽ chú ý an toàn, ông cứ yên tâm. Được rồi, cháu sẽ dùng danh nghĩa của ông để xử lý chuyện bên này.

Tắt máy, Cao Bằng thở phào một hơi, quay lưng về phía mọi người. Hắn không muốn người khác thấy sắc mặt âm trầm của mình.

Bình thường hắn luôn cười hì hì, như thể chẳng quan tâm gì, như một con cá ướp muối, đó là vì không có chuyện gì chạm tới giới hạn của hắn.

Trước khi tai biến xảy ra, gặp tình huống thế này rất dễ xử lý. Nếu ông chủ cảm thấy có nhân viên làm việc khuất tất, không trung thực, lấy công làm tư có thể đuổi việc luôn. Nhưng bây giờ thì không được, vì đây là ngự thú. Ngự thú không thể dễ dàng thay

đổi chủ nhân bất kỳ lúc nào như gậy điện, súng ống.

Ngự thú ký kết huyết khế với chủ nhân, có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục.

Quan trọng nhất là ngự thú của bộ phận bảo vệ đều do tập đoàn thống nhất cấp cho đào tạo, đây cũng chính là nguyên nhân khiến Cao Bằng bực bội. Ngự thú này là "vũ khí" tập đoàn cấp cho các người để bảo vệ tập đoàn, chứ không phải tài sản riêng, ngay từ đầu hai bên đã ký hợp đồng rõ ràng như vậy.

Nhưng khi thực sự cần đám ngự thú này bảo vệ gia viên thì có một số người lại bỏ chạy, hiển nhiên là đã xem ngự thú của tập đoàn phát cho là tài sản riêng, không nỡ đem đi chiến đấu.

Nếu ngự thú có thể chuyển đổi, chắc chắn Cao Bằng sẽ đuổi việc đám bảo vệ này đi, đổi sang nhóm người khác. Nhưng đáng tiếc, ngự thú không thể chuyển nhượng.

Nhưng tập tục này tuyệt đối không thể để mặc cho lan tràn, nhất định phải dập tắt từ khi nó mới manh nha!

Làm sao để xử lý chuyện này cũng khiến cho Cao Bằng buồn bực, mà bên ngoài quái vật triều đã chỉ còn là chuyện nhỏ, không đáng bận tâm.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 329: Lôi Dực

Trực tiếp xử lý những người này tất nhiên là không được, nhân loại xưa nay đều không phải là giống loài có sinh mệnh lực ngoan cường, chỉ cần một vết thương to bằng cái đũa cũng đủ để lấy mạng nhân loại, nhưng như vậy sẽ mang đến hậu quả và phản ứng dây chuyền quá nghiêm trọng.

Nói cho cùng, những người này chỉ là nhân viên chứ không phải nô lệ của mình.

Trong lúc Cao Bằng còn đang suy nghĩ, Đại Tử và A Ngốc đã đuổi tới, theo mệnh lệnh của Cao Bằng phân biệt đi trợ giúp hai cửa còn lại.

Khác biệt với cửa đông tất cả đều là Thủy Quỷ, toàn bộ cửa tây là những con quái vật cùng loại với rùa biển, giáp xác phía sau đen nhánh, trên đầu mọc sừng hươu giống hệt bụi gai. Chúng có sáu cái chân, trên đầu mọc ra ba con mắt, ở hai bên trái phải và chính giữa mi tâm.

Mỗi một con Lục Cước Lộc Giác Quy đều có kích cỡ một cái bàn rượu hoặc lớn hơn, bên trong chiếc miệng lớn là những hàng răng sắc nhọn, ngay cả trên đầu lưỡi cũng mọc đầy răng, nhìn qua hung ác dị thường.

- Tổ thứ ba tiến lên đổi chỗ cho tổ thứ hai, đừng để những con quái vật này xông tới! Trong đầu những con quái vật này chỉ có bột nhão, căn bản không có trí thông minh, mọi người không cần phải sợ!

Người đàn ông áo đen phụ trách thủ hộ cửa tây rống to, vừa nói vừa kéo chốt cây súng trường trên tay mình, nâng lên nhắm

bắn một phát!

Đạn đánh trúng mai rùa, phát ra âm thanh như sắt thép va chạm

Mặc dù có rất nhiều Lục Cước Lộc Giác Quy, nhưng tựa hồ trí tuệ của những con quái vật này cũng không cao lắm, dưới tình huống bị hấp dẫn thì tất cả đều xông hướng cửa chính tây môn, nhưng cánh cửa cũng chỉ rộng như thế, cho nên số quái vật có thể đồng thời công kích là rất ít.

Đứng phía trước là ba mươi con Huyết Bạo Viên màu đỏ cao chừng 3m có thể trạng cường tráng, trên người mặc hộ giáp.

Tất cả Huyết Bạo Viên màu đỏ đều cầm khiên chống bạo loạn trên tay trái, tay phải mang theo trường xoa tinh thiết, hung mãnh nhanh nhẹn dị thường.

Chỉ cần Lục Cước Lộc Giác Quy thò đầu ra có ý đồ cắn xé Huyết Bạo Viên thì sẽ gặp ngay một cú nện từ khiên chống bạo loạn, theo sát phía sau chính là một cây trường xoa hung hăng đâm thẳng vào đầu Lục Cước Lộc Giác Quy, trực tiếp đâm ra một lỗ máu lớn,

- Ồ ồ ồ ~

Huyết Bạo Viên phát ra tiếng cười to đắc ý.

Mặc dù phần lớn Lục Cước Lộc Giác Quy đều bị ngăn cản bên ngoài, nhưng luôn có chuyện ngoài ý muốn phát sinh. Một con Lục Cước Lộc Giác Quy từ dưới đáy khiên chống bạo loạn chui đầu ra nhắm thẳng vào bàn chân Huyết Bạo Viên cắn xé, cắn rơi một mảng lớn bắp thịt, máu tươi chảy đầm đìa, xương cốt trắng hếu lộ hẳn ra cả bên ngoài. May mắn trong nháy mắt Huyết Bạo Viên đã kịp thời thu chân lại, nếu không thì không chỉ là da thịt bị cắn rời, mà ngay cả xương cốt cũng sẽ bị nhai nát.

Trên đỉnh đầu truyền đến âm thanh trầm thấp, bầu trời vốn mù mịt bỗng có một tia sét màu tím xẹt qua.

Cầu vồng màu tím lập lòe thật lâu không tiêu tan.

Cơ hồ trong nháy mắt hồng quang màu tím xẹt qua thì trên không trung rơi xuống đầy trời lôi xà. Lôi xà ầm ầm nổ vang, tựa như có vô số cây roi của Lôi thần đang vung vẩy, ầm ầm ầm ——

Tiếng nổ dày đặc nối thành một mảnh, lôi xà gào thét liên miên bất tuyệt, hóa thành một mảnh lưới điện.

Lưới điện màu tím rậm rạp chằng chịt nổ mạnh, lôi đình đánh lên mai rùa và sừng hươu màu đen của Lục Cước Lộc Giác Quy. Sừng hươu vỡ nát chia năm xẻ bảy hóa thành mảnh vụn đầy trời, một tia chớp bổ vào mai rùa, bổ ra một cái lỗ thủng to chừng ngón tay cái, một mùi vị khó ngửi toát ra từ bên trong lỗ thủng bị cháy đen đó.

Khả năng khống chế Lôi nguyên tố đã tăng lên rất nhiều so với trước kia, loại trình độ khống chế Lôi nguyên tố như hôm nay nếu đặt ở trước kia thì phải gọi là chuyện không thể xảy ra. Trước kia nó cũng chỉ biết há miệng phun một cái, một đoàn lôi quang pháo to cỡ miệng chén bay ra ngoài.

Uy lực tuy cũng không yếu, nhưng tóm lại về mặt khống chế lực lượng không được tinh tế và có rất nhiều chỗ còn lãng phí.

Lục Cước Lộc Giác Quy ở trăm mét xung quanh cửa lớn đều bị lưới điện đánh cho vô cùng thê thảm, tất cả Lục Cước Lộc Giác Quy bên trong phạm vi này cơ hồ trong nháy mắt đã mất đi sức chiến đấu.

Sau một khắc thả mình lao xuống dưới, trên sống lưng là những chiếc cánh màu vàng mỏng như cánh ve, sắc bén như đao.

Nhẹ nhàng quét qua, trong không khí nổi lên một tia gợn sóng,

sau một khắc mấy con Lục Cước Lộc Giác Quy ngăn ở trước mặt lấy mai rùa làm trung tâm bị cắt ngang thành hai nửa. Một con Lục Cước Lộc Giác Quy ở bên cạnh chấn kinh đụng tới, con phía trước bị hất lăn trên mặt đất, mai rùa tựa như khoai lang đã bóc vỏ, lộ ra lớp thịt mềm trắng trẻo bên trong.

Mấy con Lục Cước Lộc Giác Quy này cũng coi như hung ác, sau khi gặp công kích cũng không có chạy trốn, mà tất cả đều trừng mắt lên, hung ác nhào về phía Đại Tử.

Tuy nhiên những con rùa đen đó có muốn cũng không thể nhảy lên quá cao, dùng hết toàn lực cũng chỉ nhảy lên được một hai mét, cổ kéo dài, tựa như một cái lò xo.

Răng rắc ——

Cắn vào khoảng không.

Ở phía sau đám Lục Cước Lộc Giác Quy có một con cự quy vô cùng khổng lồ, nếu so với những con rùa đen xung quanh thì nó chính là một phiên bản phóng đại, nhưng mà vẫn có một vài chi tiết khác biệt.

Ví dụ như sừng của con cự quy này không còn là sừng hươu, mà là từng chiếc sừng trâu có hình dạng xoắn ốc.

Tuy nó nằm sấp trên mặt đất nhưng đã cao tới 3m, từ khe hở giáp xác trên lưng mọc ra từng đầu đường vân màu trắng, trong lúc hô hấp có làn sương màu trắng phun ra ngoài từ lỗ mũi, trong con ngươi màu xanh sẫm có một cái đồng tử dựng thẳng.

Trong nháy mắt lúc nhìn thấy Đại Tử bay tới nó liền rụt đầu và sáu chân vào trong mai rùa, tránh né cực kỳ chặt chẽ.

Những chiếc cánh trên lưng Đại Tử áp xuống, lồng ngực nhô lên cao, cứng rắn đưa thân thể bay lên không trung. Bên trên chóp đuôi lặng lẽ ngưng tụ một đoàn tử sắc thiểm điện, tựa như cái

đinh hung hăng vung ra!

Vèo!

Tia điện màu tím vạch phá không khí, từ khe hở của mai rùa chui vào trong, thân hình con cự quy đột nhiên run lên một cái! Cái đuôi từ trong mai rùa bắn ra ngoài.

Tính phòng ngự của mai rùa rất cao, nhưng trong khe hở lại hoàn toàn là huyết nhục trần trụi.

Đầu có thể rút vào trong mai, nhưng bản thân lại sẽ không biến mất.

Đại Tử mượn lực phản chấn bay trở lại không trung, đôi cánh sau lưng điên cuồng chấn động, tạo thành một đạo tần suất.

Ong ong ong ——

Cánh điên cuồng chấn động, rậm rạp chằng chịt, ong ong ong. . .

Đặc tính quái vật【Lôi Dực】.

Lôi âm trầm thấp dày đặc điên cuồng gào thét, cự quy đứng mũi chịu sào không thể chịu đựng nổi phải từ trong mai rùa thò đầu ra, chiêu lôi âm này có thể tạo ra hồi âm bên trong mai rùa!

- Hí! ! !

Trong cổ họng Đại Tử phát ra một tiếng rít gào phẫn nộ.

Dưới người Đại Tử có một đoàn tử sắc điện quang nồng đậm lấy điểm này làm trung tâm nhanh chóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng, bộc phát!

Tùy tiện, dữ tợn, lôi văn màu tím sậm so le ở bên ngoài quầng sáng, từng đầu gai nhọn tựa như tia chớp kết thành vòng ở rìa

quầng sáng. Quầng sáng cấp Lĩnh Chủ mang theo uy thế mãnh liệt trấn áp bát phương!

Rất nhiều Lục Cước Lộc Giác Quy tựa như say rượu lảo đảo tại chỗ, có con hung tính đại phát quay ra cắn xé đồng bạn.

Nhân viên bộ phận an ninh ở cửa tây nhìn thấy một màn này kinh ngạc không khép miệng lại được.

Lục Cước Lộc Giác Quy ở phía bên ngoài đã lâm vào hỗn loạn, một vài con Lục Cước Lộc Giác Quy ở ngoài cùng thậm chí còn chuẩn bị chạy trốn.

- Là ngự thú cấp Lĩnh Chủ, ngự thú cấp Lĩnh Chủ của Nam Thiên chúng ta!

Các nhân viên cửa tây phát ra tiếng hô ngạc nhiên, còn có người ngửa mặt lên trời gào to, phảng phất muốn đem sự sợ hãi trong lồng ngực phát tiết ra ngoài.

Không chỉ là cửa tây, tại cửa bắc, cửa nam, các nhân viên của Nam Thiên đồng loạt cuồng hô gần như cùng một lúc. Đó chính là sự vui sướng khi có thể sống sót sau tai nạn.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 330: Mở Một Mắt Lưới

Cửa đông, khắp nơi đều bừa bộn, cửa sắt rách tan nát nửa đóng nửa treo trên tường.

Máu nóng sền sệt tràn lan khắp mặt đất, đạp chân xuống một cái sẽ bắn lên tung tóe. Ánh hoàng hôn chiếu rọi vào trên người một con vịt khổng lồ cao hơn mười mét.

Nơi này vừa trải qua một trận chiến đấu kịch liệt, đường xá ngoài cửa lớn gần như bị lật ngược lên rồi úp xuống, nền xi măng vỡ nát cao thấp phập phồng, khe nứt lan tràn, một dòng máu men theo khe nứt chảy tụ vào một chỗ.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc, Tiểu Hoàng không hề lưu tình đạp xuống một cước, mấy con Thủy Quỷ còn chưa chết không kịp kêu lấy một tiếng đã bị dẫm nát.

Một tảng đá lớn nhô lên chặn đường đi của Tiểu Hoàng. Tiểu Hoàng mặt không đổi sắc, nhấc chân phải lên đạp một cái.

Tảng đá rộng chừng bốn mét bị đá bay ra xa mấy chục mét.

Cơ bắp cường tráng phác họa ra một đường cong hoàn mỹ.

Nương theo hơi thở nặng nề, hình xăm màu lam khẽ lưu động từ trên xuống dưới theo đường cong, tựa như sóng nước xanh thẳm tỏa sáng dưới ánh mặt trời.

Ở phía ngoài có mấy con Thủy Quỷ nhốn nháo chen chúc vào một chỗ. Lúc này, bọn chúng vừa sợ hãi vừa ngưỡng vọng Tiểu Hoàng.

Bị Tiểu Hoàng nhìn đến, có Thủy Quỷ lòng bàn chân mềm

nhũn quỳ rạp xuống đất, cả người không kìm được run lẩy bẩy.

Đám nhân viên vây xem trong cửa lớn phía đông càng lúc càng nhiều, cảm xúc của bọn họ từ chấn kinh đã chuyển dần sang chết lặng. Bọn họ đều đã trải qua mấy năm sau tai biến, thế giới hiện giờ đã có biến hóa không nhỏ so với trước đó.

Dù quan niệm cường giả vi tôn còn chưa xâm nhập tận đáy lòng mỗi người, nhưng sự kính sợ cường giả vẫn khắc sâu trong nội tâm, sự mạnh mẽ của Tiểu Hoàng khiến cho bọn họ im lặng.

Quá mạnh! Ngoài hai chữ này, bọn họ thực sự không tìm được từ ngữ nào để diễn tả cảnh tượng vừa thấy.

Hơn một ngàn con quái vật vây công một con vịt trọc lông xăm hình quái dị. Sau đó, con vịt này càng đánh càng lớn, đến cuối cùng không có con Thủy Quỷ nào dám to gan lại gần nó nữa.

Nơi xa tràn ngập bụi mù, bên trong có tiếng động cơ xe pha lẫn với tiếng cự thú lao nhanh.

Cao Bằng đứng trên thang quay đầu nhìn sang. Đủ loại quái vật có hình dáng màu sắc khác nhau đang chạy vội trên mặt đất, giữa làn xe là mấy chiếc xe việt dã dữ tợn, cuốn lên bụi mù như khói.

Còn có Ngân Mao Cự Thử lớn hơn cả báo săn.

Cự Bàn Trúc Tiết Trùng dài hơn mười mét, tiết trúc như thương.

Còn có Kim Phát Cự Viên cao bảy mét, hai đầu bốn tay.

Một con Đao Phong Mã Trách nhảy một cái xa đến mấy chục thước.

Còn có vô số phi cầm cự thú biến mất trong bụi mù cuồn

cuộn…

Phía trước có một lá cờ giương cao bay múa, lá cờ màu trắng chỉ có một vòng tròn ở giữa.

Là quân kỳ của quân Liên minh chính phủ.

- Hình như kia là người của quân khu Dương Thành?

Có nhân viên nhón chân nghển cổ lên nhìn.

- Đúng là người của quân khu Dương Thành. Tới rất kịp lúc đó, chiến đấu vừa kết thúc liền đến.

Có người lên tiếng, trong giọng nói không giấu được sự trào phúng.

Xe việt dã dừng cách nhà máy một khoảng, hai bên trái phải của chiếc xe đi đầu có hai người nhảy xuống.

Người bên trái mặc đồ rằn ri, chân đi giày Martin đen, bên hông đeo đai da thú màu nâu, nghiêng bên cạnh có cắm một thanh chủy thủ bọc trong da Hắc Sa. Hắn nhíu chặt lông mày:

- Hình như chúng ta đến trễ một bước.

- Đám quái vật đã tấn công vào rồi sao?

Ở bên phải, một người thanh niên có vẻ nhỏ tuổi hơn một chút kinh ngạc hỏi:

- Không thể nào, tôi còn nhớ quái vật ở vùng tân khu này không nhiều lắm mà.

- Tôi muốn nói là, đám quái vật ở bên này đã bị giải quyết.

Người bên trái từ tốn nói, nhìn chằm chằm vào Tiểu Hoàng và thi thể tan nát của Thủy Quỷ ở dưới chân nó, còn có đám Thủy

Quỷ đang sợ mất mật bên ngoài tường rào, phất phất tay:

- Nơi này không cần chúng ta, đi tới nhà máy bên cạnh thôi.

Dứt lời hắn ngồi vào ghế lái, giẫm mạnh chân ga lái xe việt dã rời đi.

Quân đoàn quái vật đi theo cũng rời khỏi.

Cao Bằng nhìn rất rõ. Tổng cộng chỉ có năm xe việt dã, nếu chở đầy thì mỗi xe có thể chứa năm đến bảy người.

Nói cách khác, có hai mươi lăm đến ba mươi lăm ngự sử dẫn theo ngự thú của mình hợp thành quân đoàn ngự thú này.

Nhìn theo bóng lưng quân đoàn ngự thú đi xa dần, hắn trầm ngâm. Có lẽ tập đoàn Nam Thiên cũng có thể thử xây dựng một quân đoàn ngự thú, đây là một ý định không tồi.

Nhân viên bảo vệ chỉ cần phụ trách bảo vệ cho tốt là được, chiến đấu thực sự nên giao cho người chuyên nghiệp đi làm.

Nhưng áp dụng thế nào vẫn cần nghiên cứu thêm, có lẽ nên chọn lấy một vài người có biểu hiện ưu tú trong lần này.

Lần tấn công này cũng khá cổ quái, quái vật không thể vô duyên vô cớ đột nhiên chạy đến tấn công nhân loại được. Sau khi xong xuôi mọi chuyện nhất định phải điều tra cho rõ bọn quái vật này từ đâu đến và mục đích là gì.

- Anh tên Trịnh Thiết Tráng đúng không?

Cao Bằng nhìn thẻ nhân viên đeo trước ngực Trịnh Thiết Tráng.

- À, vâng! Đúng! Tôi là Trịnh Thiết Tráng.

Trịnh Thiết Tráng sửng sốt một chút mới phản ứng lại.

- Anh gọi thêm mấy người tới chỗ tôi, vừa rồi khi chiến đấu có biểu hiện tốt.

Trịnh Thiết Tráng hiểu đây là một cơ hội, vội vàng gật đầu, vỗ vỗ hai bàn tay đầy tro bụi, sau đó xoay người chọn lựa, tổng cộng có mười mấy người.

Mười mấy người này vừa rồi đã có biểu hiện tốt nhất ở cửa đông.

- Ngự thú của các anh đâu?

Cao Bằng hỏi.

Hai mươi mấy con ngự thú bước ra từ bầy ngự thú. Trên người chúng đều chồng chất vết thương, to to nhỏ nhỏ đếm không hết, có con vết thương đã khép lại, máu me dính vào lông tóc thành một nhúm, bụi đất trộn lẫn với mồ hôi.

Trong đó có một con Hoàng Nha Hùng Lang Khuyển, bên eo có một vết thương gần như xuyên qua cả người, phần xương sườn lộ ra ngoài không khí, còn bị mất một mắt, đuôi gãy một nửa, chân sau kéo lê trên đất, phần xương gãy ở đầu gối đâm xuyên qua da thịt.

Nó không phải thảm nhất, bởi vì thảm nhất đều đã biến thành thi thể lạnh băng nằm dưới đất.

Cao Bằng đi lên trước, giơ tay nhẹ nhàng vuốt lên đầu của Hoàng Nha Hùng Lang Khuyển, lớp lông thô ráp cọ vào lòng bàn tay của hắn.

- Đây mới thực sự là dũng sĩ.

Hắn nhẹ giọng nói.

- Dũng sĩ, sẽ có được sự khen ngợi thuộc về dũng sĩ, mỗi một

vết thương trên cơ thể đều là huân chương của bọn chúng.

Giọng nói của Cao Bằng lớn dần.

- Sau khi chiến đấu kết thúc, tất cả mọi người luận công ban thưởng.

Cao Bằng liếc nhìn tất cả mọi người ở đây:

- Có công thì thưởng, có lỗi phải phạt. Nhưng… Bây giờ có một cơ hội cho một số người bù đắp.

Cao Bằng chỉ vào đám Thủy Quỷ đã mất đi sức chống cự kia.

- Bắt sống Thủy Quỷ, mỗi một con Thủy Quỷ bắt được tính một công, biểu hiện của tất cả mọi người trong trận chiến này đều được ghi nhận.

Cao Bằng chỉ vào camera treo trên tòa nhà sau lưng, còn có ở bốn phía cửa lớn, trên đèn đường.

Trong đám nhân viên vừa rồi biểu hiện không tốt khi chiến đấu hoặc là sợ hãi co vòi, có người do dự một lát rồi dẫn theo ngự thú đi ra ngoài.

Cũng có người âm thầm cười lạnh, không sợ hãi gì. Dù sao cũng đã ký kết huyết khế rồi, thậm chí họ còn ước gì Cao Bằng đuổi mình đi.

Mỗi người đều có lúc phạm phải sai lầm, cho bọn họ một cơ hội nhỏ để sửa lại. Chỉ cần họ có thể nắm được cơ hội, Cao Bằng cũng không ngại mở một mắt lưới.

Còn những kẻ ngoan cố mất linh lòng mang may mắn kia…

Cao Bằng nhắm mắt lại, nên tìm ai đến diễn vai mặt đen này đây?

...

Sau đó, quét dọn chiến trường suốt ba giờ đồng hồ mới xử lý sạch sẽ, thi thể quái vật trên mặt đất được phân loại sắp xếp lại sau đó cho vào bên trong phòng đông lạnh. Một vài quái vật bị thương nặng thì bổ thêm một đao để kết thúc nỗi thống khổ của chúng, tiện thể bổ sung vào kho tài liệu.

Còn lại một số quái vật mất đi năng lực phản kháng, quái vật có cường độ thương thế thấp hoặc bình thường thì bị nhốt vào lồng sắt và phòng kín.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 331: Thiển Hải Lục Tảo Thủy Quỷ

Quái vật đã lấp đầy những chiếc lồng và các căn phòng, đám quái vật này đều bị đánh cho sợ mất mật. Tựa như một con thỏ nhảy nhót cả nửa giờ ở trước mặt lão hổ, chân đã mềm nhũn đến mức không còn khí lực để đứng lên, huống chi là chạy trốn hay phản kháng.

Tin tưởng trong một đoạn thời gian tiếp theo các tư liệu sống và ngự thú từ mấy loại quái vật như Thủy Quỷ, Lục Cước Lộc Giác Quy và Kim Kiềm Báo Văn Hà sẽ chiếm cứ thị phần ở các cửa hàng kinh doanh độc quyền của tập đoàn Nam Thiên tại thị trường Dương thành.

- Toàn bộ tổn thất lần này của chúng ta đều phải lấy lại từ trên người đám quái vật này!

Cao Bằng nói với tổng giám đốc phân bộ Dương Thành Hầu Mục.

- Cao thiếu, kỳ thật giá trị đơn lẻ của chúng cũng không quá cao, trước kia trên thị trường cũng có bán ra mấy loại quái vật này, nhưng không có bao nhiêu người mua chúng nó.

Hầu Mục nói với vẻ do dự.

- Trừ khi bản thân quái vật có giá trị rất cao, bằng không người bình thường lúc mua ngự thú đều sẽ chỉ nhìn vào vẻ ngoài của nó có ưa nhìn hay không mà thôi.

Sự thật cũng đúng như Hầu Mục nói. Vẻ ngoài của mấy con

quái vật này đều rất khó coi, thể trạng của Thủy Quỷ nhỏ gầy tựa như một con khỉ khô quắt, lông tóc ướt nhẹp rối tinh rối mù, nhìn qua tựa như dinh dưỡng không đầy đủ. Trừ khi có một số người có sở thích đặc thù, bằng không người bình thường căn bản sẽ không mua Thủy Quỷ về làm ngự thú. Bởi vì Thủy Quỷ ngoại trừ hành động nhanh nhẹn và móng vuốt sắc bén ra thì không có chỗ nào đặc biệt, có lẽ hành động ở trong nước còn linh hoạt hơn mấy phần so trên đất bằng cũng có thể xem như một ưu thế của chúng.

Nhưng thực ra, hoàn toàn có thể tìm được những quái vật thay thế cũng có mấy sở trường này với giá cả ngang nhau ở trên thị trường — — Mà ngoại hình của những quái vật kia đều đẹp đẽ hơn mấy con khỉ ốm này rất nhiều.

Cao Bằng nhíu mày, đi đến trước một cái lồng sắt đặt ở trong viện, có một con Thủy Quỷ mặt xanh nanh vàng ngồi trong lồng sắt đó.

Thủy Quỷ phát hiện ra Cao Bằng tới, móng vuốt lặng lẽ cọ sát trên mặt đất, vận sức chờ phát động.

Ngay lúc bàn tay Cao Bằng sắp chạm đến lan can lồng sắt thì Thủy Quỷ lập tức bạo phát, răng nanh lóe lên hàn quang ra sức cắn về phía ngón tay Cao Bằng.

Bàn tay Cao Bằng không lùi mà tiến tới, xuyên thấu qua lan can hung hăng đâm ra, lấy chưởng làm đao, bổ mạnh một đao lên đầu Thủy Quỷ.

Thủy Quỷ không tránh kịp vừa vặn bị đánh vào đầu, như đánh đòn cảnh cáo, suýt nữa đã làm nó phải u đầu mẻ trán.

Oan ức ôm đầu ngồi xổm trong lồng, nhìn Cao Bằng một chút, sau đó ôm đầu chầm chậm lui về phía sau hai bước. Cao Bằng nhìn nó một cái, nó lại chậm rãi lùi ra sau kéo dài khoảng cách, cảnh giác nhìn chằm chằm vào Cao Bằng.

【 Tên quái vật 】: Thiển Hải Lục Tảo Thủy Quỷ

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất phổ thông

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 14

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thủy / Hệ Âm

【 Trạng thái quái vật 】: Thương thế cường độ thấp, chân bị thương (cảnh giác)

【 Lộ tuyến tấn thăng phẩm chất Tinh Nhuệ 】: 1. Thâm Hải Lục Tảo Thủy Quỷ (Thủy hệ tiến hóa), 2. Âm Hàn Lục Tảo Thủy Quỷ (m hàn tiến hóa), 3. Khủng Cụ Lục Tảo Thủy Quỷ (Khủng bố tiến hóa), 4. U ảnh Lục Tảo Thủy Quỷ (Âm ảnh tiến hóa), 5. . .

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Tiểu Thủy Quỷ sinh sống ở khu vực ven biển, thích thôn phệ huyết nhục, thích lôi những sinh vật yếu đuối hơn nó xuống nước sau đó ăn hết.

So với khi bọn chúng tấn thăng đến phẩm chất Tinh Nhuệ thì những thông tin về lộ tuyến tiến hóa càng thêm tỉ mỉ rõ ràng.

Cao Bằng nheo mắt lại, hơi suy tư một chút. Có lẽ là do cường độ linh hồn của mình gia tăng, không biết lúc nào đã đột phá giá trị sai sót rồi.

Tổng cộng có sáu lộ tuyến tiến hóa. Cao Bằng xem xét toàn bộ sáu lộ tuyến tiến hóa này một lần, sau đó nhìn thoáng qua con Thiển Hải Lục Tảo Thủy Quỷ này.

- Trước tiên cứ giữ mấy con Thủy Quỷ này lại, chết rồi có thể bán ra, còn sống thì cứ giữ lại đã.

Cao Bằng nói với Hầu Mục.

Hầu Mục gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

Sau đó căn dặn những người khác, tạm thời đừng bán mấy con Thiển Hải Lục Tảo Thủy Quỷ này.

Cao Bằng lại đi đến trước một chiếc lồng ở bên cạnh. Bên trong lồng chứa một con Lục Cước Lộc Giác Quy, có một số sừng hươu trên mai rùa màu đen đã bị bẻ gãy rơi trên đất, miệng nơi gãy gồ ghề phủ đầy gai xương. Khi nó thấy Cao Bằng đi đến cũng chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua hắn một chút.

【 Tên quái vật 】: Lục Cước Lộc Giác Quy

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Phổ Thông

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 18

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thổ / Hệ Mộc

【 Trạng thái quái vật 】: Thương thế cấp trung, nội tạng bị hao tổn (hờ hững)

【 Lộ tuyến tấn thăng phẩm chất Tinh Nhuệ 】: 1. Lục Lục Lộc Giác Quy (Mộc hệ tiến hóa), 2. Lục Cước Ngưu Giác Quy (Thổ hệ tiến hóa), 3. . .

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Quái vật lớn lên ở trong biển, mùa đông mỗi năm đều sẽ lên bờ đẻ trứng, sừng hươu sinh trưởng trên mai rùa có tác dụng tán nhiệt hành huyết, tiêu sưng trừ tà; dùng chín thì ích thận bổ hư, cường tinh hoạt huyết; luyện sương ngao cao, là loại tài liệu bổ dưỡng.

Các lộ tuyến tiến hóa của Lục Cước Lộc Giác Quy đều rất ngượng miệng. Mà thứ khiến Cao Bằng khắc sâu ấn tượng nhất chính là sừng hươu sinh trưởng ở trên mai của Lục Cước Lộc Giác Quy không ngờ lại có tác dụng thần kỳ như thế.

Cao Bằng chú ý tới sừng hươu sinh trưởng phía sau Lục Cước Lộc Giác Quy có nhiều chỗ đã khép lại, nói rõ vật này có thể tái

sinh.

- Nuôi dưỡng mấy con Lục Cước Lộc Giác Quy này, định kỳ ngắt lấy sừng hươu trên lưng chúng nó.

Cao Bằng nhặt một đoạn sừng hươu nhỏ rơi trên mặt đất lên. Toàn bộ sừng hươu đều đen nhánh, nhìn qua bình thường không có gì lạ, sờ lên cảm thấy đầy lông, rất có xúc cảm.

Cuối cùng chính là Kim Tiền Báo Văn Hà. Kích thước cơ thể của Kim Tiền Báo Văn Hà không lớn, chỉ dài có hai mét, tính cả độ dài của cặp càng.

Toàn thân màu nâu, trên vỏ lưng mọc ra từng cái nắp bình lớn. Tính tình hung mãnh hiếu chiến.

- Chuẩn bị cho tôi vài con Kim Tiền Báo Văn Hà. Ở đây có phòng thí nghiệm chứ. . . Được rồi, trước tiên tạm gác chuyện này lại, anh hãy gọi hết tất cả cán bộ trong công ty từ trung tầng trở lên đến đây.

Cao Bằng dừng một chút rồi nói tiếp:

- Sau một tiếng tập hợp trong phòng họp lớn của công ty.

- Đúng rồi, anh hãy liên lạc với bệnh viện, tiền chữa trị của tất cả người bị thương đều sẽ do tập đoàn chi trả. Nhân viên bị thương sẽ có tiền bồi thường.

Cao Bằng bổ sung một câu.

- Đã rõ.

Tầng dưới cùng của tòa nhà bốn tầng này đã bị mở ra, ngẩng đầu phóng tầm mắt nhìn lại cao đến mười mấy mét. Toàn bộ tầng dưới cùng có sáu cái cột trụ làm bằng Tử Thiết Nam Mộc được điêu khắc tỉ mỉ, một cái thảm đỏ đâm xuyên qua đại sảnh này, một

mực chạy đến bên dưới đài chủ tịch.

Phía trước đài chủ tịch được trang trí tay vịn bằng gỗ điêu khắc hoa văn cao nửa mét, từng dãy đèn trần to như mắt bồ câu trên đỉnh đầu tỏa ra bạch quang óng ánh.

Cao Bằng đứng ở trên khán đài, mặc một thân âu phục màu trắng, dáng người thẳng tắp, tóc ngắn màu đen chải ra sau, lông mày dài mảnh đen như mực nước.

- Những người đến đây chắc hẳn đều biết tôi. . . Mặc dù chỉ là nhìn qua trên ảnh.

- Lần này tập đoàn Nam Thiên có thể ngăn cản được quái vật triều tập kích, có thể nói không thể bỏ qua công lao của những anh hùng của bộ an ninh tập đoàn Nam Thiên.

Cao Bằng nâng tay phải lên chỉ về phía những người đang ngồi ở khu vực phía đông dưới khán đài.

Đám người này đều mặc trang phục tác chiến màu đen, ở ngoài rìa ống tay áo có đường kẻ hoa văn màu đỏ. Đa số đều nghiêm túc thận trọng, hoặc sắc mặt âm trầm. Sau khi trải qua trận chiến đấu này thì khí chất của bọn họ đã xảy ra một chút thay đổi, tựa như hung binh đổ máu.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 332: Ân Uy Tịnh Thi

Cao tầng trong bộ bảo an tổng cộng có ba mươi hai người, nhưng ngồi ở đây mới chỉ có ba mươi người, hai người còn lại đã được đưa tới phòng cấp cứu để tiếp nhận điều trị, những người còn ngồi ở chỗ này phần lớn cũng đều bị thương.

Đương nhiên, trong đó cũng có mấy người quần áo ngăn nắp, không nhìn ra chút xíu nào là vừa mới trải qua một trận đại chiến cả.

Lúc nghe thấy Cao Bằng tán dương bộ phận bảo an thì ánh mắt mọi người vô tình hay cố ý quét ngang qua người bọn họ.

Mấy người kia như ngồi bàn chông, tựa như thấy được từng chùm mũi kim đâm vào phía sau lưng bọn họ.

Có người không nhịn được phải vặn vẹo eo mông, xê dịch vị trí một chút, cảm giác thật sự không thoải mái.

- Trước đó tôi từng nói qua, có công thì thưởng, có lỗi thì phải phạt.

Trên mặt Cao Bằng mang theo nụ cười nhàn nhạt.

- Trước tiên chúng ta tới thưởng công trước.

Cao Bằng vừa nói xong câu này, bên phía khán đài có một người bước lên. Hầu Mục mặc một bộ tây trang màu xám nhanh chóng đưa một phần danh sách đã chuẩn bị xong cho Cao Bằng.

Nhanh chóng nhỏ giọng nói ra.

- Cao thiếu, đã thống kê xong.

Cao Bằng với tay cầm lấy phần danh sách này, nhẹ nhàng gật đầu với Hầu Mục.

- Tôi chuẩn bị chia tách thêm hai bộ môn khác nữa ngoài bộ phận an ninh.

Cao Bằng nhàn nhạt nói ra.

- Bộ phận tác chiến và bộ phận thăm dò.

- Bộ phận tác chiến phụ trách tác chiến ở bên ngoài và xử lý các tình huống khẩn cấp khác. Bộ phận thăm dò phụ trách thăm dò dã ngoại, bộ phận bảo an…. Tiếp tục phụ trách công việc bảo vệ là được rồi.

Cao Bằng bình tĩnh nói.

Vốn chuyện đối ngoại tác chiến và thăm dò dã ngoại đều là một trong những công việc của bộ phận bảo an. Nhưng mà bây giờ Cao Bằng đã tách rời hai phần công tác vốn thuộc về bộ phận bảo an này ra, một lần nữa chia thành hai chức vụ hoàn toàn riêng biệt.

Nhưng như vậy thì quyền lợi của bộ bảo an sẽ bị giảm hơn phân nửa.

- Bây giờ nói tới chuyện phân phối nhân sự một chút. Trịnh Thiết Tráng đảm nhiệm vai trò trưởng bộ phận tác chiến, Lưu Trường Hạo đảm nhiệm vai trò trưởng bộ phận thăm dò.

Giọng điệu Cao Bằng mang theo vẻ không thể nghi ngờ.

Trịnh Thiết Tráng và Lưu Trường Hạo vốn là cao tầng của bộ phận bảo an, biểu hiện trong lần chiến đấu này cực kì chói mắt nên đã hấp dẫn sự chú ý của Cao Bằng. Hơn nữa trong ba giờ ngồi chờ ở đây, lúc Cao Bằng nói chuyện phiếm với họ đã cảm thấy được ý tứ muốn thân cận trong lời nói của này.

Phong cách tác chiến của Trịnh Thiết Tráng rất cương mãnh, nếu so sánh thì khả năng chỉ huy của Lưu Trường Hạo mạnh hơn Trịnh Thiết Tráng không chỉ một bậc, tâm tư cũng tinh tế hơn. Dưới sự chỉ huy của Lưu Trường Hạo, quái vật bên phía của nam vẫn một mực bị ngăn cản ở bên ngoài.

Có hắn chỉ huy làm cho Nam Kim Tiền Báo Văn Hà thậm chí chẳng có được bao nhiêu cơ hội ra sân, từ đó có thể thấy được một chút về năng lực của hắn.

Những nhân viên còn lại của bộ phận bảo an chỉ cần có biểu hiện dũng cảm trong chiến đấu đều sẽ có những mức thăng chức khác nhau.

Đây cũng là để khen thưởng cho sự dũng cảm của họ.

Sau đó là những người xử lý tình huống khẩn cấp rất tốt hoặc hoàn thành tốt công việc ở những bộ phận khác, bọn họ đều được tăng lương theo các mức khác nhau.

Trong tình huống không có chức vị nào trống mà thăng cấp cho người khác là chuyện không thể nào, nhưng tăng lương lại không có vấn đề gì.

Sau khi khen thưởng xong, Cao Bằng hơi dừng lại.

Lật sang trang tài liệu khác, giọng nói Cao Bằng trở nên âm trầm, ánh mắt hơi híp lại, hai mí mắt rủ xuống tựa như hai thanh dao găm.

- Trương Việt, Hàn Phúc, Trần Chương, Lý Giả Tiên.

Cao Bằng một hơi đọc lên tên bốn người.

Bốn người này đều là cao tầng trong bộ phận bảo an, cũng có mặt ở nơi này.

Nghe thấy Cao Bằng gọi đến tên của mình, bốn người này đột nhiên giật cả mình, sau đó bình tĩnh nhìn Cao Bằng.

Mỗi khi Cao Bằng nói một chữ thì trong lòng của bọn họ liền nhảy lộp bộp một cái.

Tựa như có một cây chùy lớn đập vào trong tim bọn họ.

- Lâm trận bỏ chạy, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sĩ khí, hơn nữa không có chút ý muốn hối cải nào.

Cao Bằng bình tĩnh nói ra.

- Kết quả xử lý, giam giữ tất cả ngự thú của bốn người này xuống phòng thí nghiệm dưới lòng đất, đồng thời bãi bỏ chức vị quản lý của bốn người, khai trừ ra khỏi tập đoàn Nam Thiên.

- Cậu khai trừ chúng tôi thì chúng tôi không có ý kiến, nhưng cậu không thể lấy đi ngự thú của tôi, đây chính là ngự thú của tôi, cậu không có quyền đem nó nhốt lại.

Lý Giả Tiên đột nhiên đứng lên lớn tiếng nói.

- Liên minh chính phủ đã nói qua ngự thú là tài sản riêng của Ngự Sử.

Sau khi Lý Giả Tiên đứng lên lại phát hiện ánh mắt những người xung quanh nhìn hắn đều mang theo vẻ cười cợt, ánh mắt khó hiểu. Hơn nữa sắc mặt ba người bị xử lý chung với hắn lại trắng bệch, ngồi nguyên tại chỗ không có chút ý muốn cãi lại.

- Tại sao các người lại không nói chuyện, các người đứng lên nói đi chứ. Đây là ngự thú của chúng ta, bọn họ dựa vào cái gì mà có thể bắt ngự thú của chúng ta đi.

Lý Giả Tiên bắt lấy cổ áo của Hàn Phúc rồi rống to.

Cổ áo của Hàn Phúc bị nắm tới lộn xộn, nhăn nhúm lại. Sắc

mặt Hàn Phúc từ trắng bệch chuyển thành màu đỏ.

Hàn Phúc tức giận đẩy tay Lý Giả Tiên.

- Buông tay.

- Mẹ nó, ngươi có phải là đàn ông hay không. . .

Lời nói của Lý Giả Tiên còn chưa dứt thì đã bị nhấc lên, sau lưng là Trịnh Thiết Tráng đang dùng cánh tay tựa như kìm sắt bóp lấy cổ hắn, nhấc lên khỏi mặt đất!

Hung hăng ném hắn xuống!

Oanh!

Lý Giả Tiên bị quăng ngã thất điên bát đảo, suýt chút nữa đã ngất đi.

Còn không đợi hắn tỉnh lại thì trước mặt đã xuất hiện một khuôn mặt đen, lông mày rậm rạp lộn xộn như cỏ dại, trong con ngươi hung ác rậm rạp chằng chịt tất cả đều là tơ màu.

- Câm… Miệng… Lại… Cho… Ông.

Trịnh Thiết Tráng rít từng chữ qua kẽ răng.

Trịnh Thiết Tráng có một người bạn cùng thôn chơi với nhau từ nhỏ đã bị mất một chân trong trận chiến vừa rồi, bây giờ người đó đang ở bệnh viện trị liệu. Nhưng cho dù có chữa khỏi vết thương đi chăng nữa thì cái chân đã mất kia không bao giờ mọc lại được, bởi vì cái chân đó đã bị một con Thủy Quỷ nuốt vào trong bụng.

Bây giờ Trịnh Thiết Tráng hận không thể đánh cho mấy tên hỗn trướng Lý Giả Tiên thành thiểu năng luôn.

- Ngự thú của các người là do công ty tập thể phân phát…

Trên hợp đồng có ghi rõ, hành vi của các người cũng đã vi phạm hiệp ước kí kết trước đó, cho nên chúng tôi có quyền thu về ngự thú đã phát cho các người.

Cao Bằng liếc nhìn Lý Giả Tiên một chút.

- Hơn nữa nếu vi phạm hiệp ước thì các người còn phải bồi thường một khoản tiền rất lớn… Lát nữa sẽ có luật sư gửi văn kiện cho các người.

- Vương Lượng.

Cao Bằng nhìn về một bên khác phía dưới đài. Một người trung niên bình thường không bị hói đột nhiên kịp phản ứng là đang gọi mình, tranh thủ thời gian trả lời.

- Có.

- Một lát nữa phòng nhân sự các anh hãy mang kết quả xử lý của tôi thông báo cho toàn bộ công ty biết.

- Đã rõ.

Vương Lượng lớn tiếng trả lời.

Cao Bằng nheo mắt lại. Bây giờ mới chỉ xử lý một số đầu đảng tội ác, còn có một số nhân viên có biểu hiện lùi bước cũng cần trừng trị, nhưng không thể trừng phạt tàn khốc như bốn người này được.

Hăng quá hoá dở.

Trừng trị chỉ là thủ đoạn, mà không phải mục đích.

Trừng phạt quá khốc liệt chỉ làm cho nội bộ cấp dưới lục đục, từ xưa đến nay những bạo quân đối xử tàn bạo với thuộc hạ của mình đều không có kết cục tốt đẹp, chỉ có ân uy tịnh thi mới là vương đạo.

- Tất cả nhân viên lùi bước trong trận chiến này sẽ bị trừ ba tháng tiền lương, cũng bị trừ hết tiền thưởng năm nay, đồng thời sẽ ghi lại chuyện này vào trong hồ sơ.

Cao Bằng cầm danh sách lên.

- Tất cả những nhân viên dũng cảm chiến đấu và bị thương sẽ được thưởng nửa năm tiền lương, đồng thời cũng được ghi vào hồ sơ. Còn về ba nhân viên đã hi sinh… những người trong nhà của họ sẽ do tập đoàn Nam Thiên phụng dưỡng, đồng thời trong nhà mỗi nhân viên hy sinh sẽ được cung cấp hai cương vị công tác, trong nhà có con nhỏ thì vẫn được tiếp tục học tập, toàn bộ chi phí sẽ do tập đoàn cung cấp.

Nói xong Cao Bằng khép văn kiện lại, ném lên mặt bàn.

- Cuộc họp hôm nay đến đây là kết thúc, tan họp.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 333: Con Tôm

- Bộ trưởng Lưu, bộ trưởng Trịnh, chúc mừng lên chức.

Trong dòng người rời khỏi phòng họp, một thanh niên hơn hai mươi tuổi đeo kính viền bạc mỉm cười đi tới chúc mừng.

Đang nhỏ giọng trò chuyện, Trịnh Thiết Tráng và Lưu Trường Hạo đều im lặng quay sang nhìn người thanh niên phía sau.

Lưu Trường Hạo ngoài cười trong không cười đáp:

- Chủ nhiệm Hàn, quyết định là do thiếu đổng đưa xuống, chúng tôi muốn nói giúp anh cũng không thể được.

Hàn Hạnh liên tục khoát tay:

- Hiểu lầm rồi, bộ trưởng Lưu hiểu lầm rồi, anh tôi đã phạm phải sai lầm thì phải chấp nhận bị phạt, tôi rất đồng ý với quyết định này của thiếu đổng.

Sắc mặt Lưu Trường Hạo hơi dịu xuống:

- Vậy còn chuyện gì khác sao?

- Đêm nay tôi muốn mời hai vị cùng đi ăn bữa cơm được không? Tôi đã đặt xong tiệc rượu rồi.

Hàn Hạnh có vẻ rất khiêm tốn.

Trịnh Thiết Tráng lắc đầu:

- Không cần đâu, ở nhà vợ tôi đã nấu canh sườn, buổi tối nếu không về nhất định sẽ bị giáo huấn một trận.

Lưu Trường Hạo áy náy nói:

- Vậy thì ngại quá. Anh Trịnh không đi, một mình tôi đi cũng không tiện, vạn nhất bị người khác nhìn thấy lại bị nói này nói kia.

Hàn Hạnh thở dài, khoát khoát tay:

- Không sao, không sao.

…

Một ngày trôi qua, chuyện xảy ra ở ngoại thành đã được xử lý xong xuôi.

Đến tận lúc này, Liên minh chính phủ vẫn luôn phong tỏa tin tức mới thông báo ra ngoài.

Đương nhiên, trước thời điểm đó cũng đã có rất nhiều lời đồn được lưu truyền, nhưng mà Liên minh chính phủ vẫn một mực không thông cáo thừa nhận sự thật mà thôi.

Ảnh hưởng của chuyện này lan ra rất nhanh, các khu căn cứ thành phố xung quanh đều nhận được tin tức.

Cùng lúc đó, có hai tin tức khác truyền tới. Hai căn cứ thành phố khác gần duyên hải cũng gặp phải tập kích ở các mức độ khác nhau, bao gồm cả Bằng Thành cách Dương Thành không xa.

- Thiếu đổng, chính phủ của Dương Thành và Bằng Thành đã liên hợp tạo thành một đội ngũ đặc thù đi tới gần biển để điều tra.

Hầu Mục gõ cửa rồi tiến vào văn phòng, nói với Cao Bằng đang ngồi đọc sách ở phía đối diện gần cửa sổ.

Cao Bằng gấp sách lại, đứng dậy nhìn xa xa qua cánh cửa sổ thủy tinh, phía cuối tầm mắt có thể nhìn thấy một vòng màu lam thâm trầm.

- Có điều tra được đám quái vật tập kích chúng ta đổ bộ từ đâu chưa?

- Từ hướng thôn Nam Hà tới.

- Thôn Nam Hà?

Cao Bằng hỏi lại.

- Đúng vậy, thôn Nam Hà cách chỗ chúng ta không xa, trong xưởng của chúng ta còn có hai nhân viên là người trong thôn Nam Hà. Đó là một thôn trang gần biển, trong thôn cũng có một số vệ binh và ngự thú trực… Nhưng sau khi tai nạn xảy ra, trong thôn không còn ai sống sót.

Thở dài một hơi, Cao Bằng híp mắt nhìn ra xa:

- Anh bảo Lưu Trường Hạo tới đây một lát. Anh đi xuống cho các nhà máy của công ty làm việc lại bình thường, mấy ngày nay cứ tính tiền theo giờ tăng ca.

- Tôi hiểu.

Hầu Mục quay người rời phòng làm việc, đóng cửa lại.

Lát sau Lưu Trường Hạo đã tới, Cao Bằng xoay người dặn dò:

- Lát nữa anh cho tất cả mọi người của bộ thăm dò theo dõi bốn phía, nếu có quái vật tới tấn công thì lập tức gọi điện cho tôi.

- Thiếu đổng yên tâm, chắc chắn tôi sẽ không phụ sự kỳ vọng của ngài.

Lưu Trường Hạo kiên định đáp, dừng một lát đột nhiên lại hỏi:

- Đúng rồi thiếu đổng, chủ nhiệm bộ phận tiêu thụ Hàn Hạnh hy vọng có thể gia nhập bộ thăm dò của tập đoàn.

Hàn Hạnh? Cao Bằng nhíu mày. Hôm qua hắn đã xem qua các nhân sự chủ chốt của các bộ phận trong công ty.

Nghĩ lại một chút hắn liền nhớ ra, Hàn Hạnh là em trai của Hàn Phúc, một trong bốn nhân viên bộ phận bảo an bị phạt hôm qua, khi ấy cũng có ghi trên báo cáo. Nhưng mà Cao Bằng cũng không để ý, người phạm phải sai lầm là Hàn Phúc, không thể vì Hàn Hạnh là em trai của Hàn Phúc mà phạt cả Hàn Hạnh được, nếu không sẽ ảnh hưởng đến lòng người trong công ty, nhưng kết quả Hàn Hạnh này còn chủ động tìm tới.

Nghĩ một lát, hắn từ tốn nói:

- Ngự thú của hắn có đẳng cấp thế nào?

- Cấp Thủ lĩnh.

Lưu Trường Hạo nhìn thoáng qua thiếu đổng.

- Trước hết cho hắn thân phận thành viên tinh anh của bộ thăm dò đi, xem biểu hiện tiếp theo của hắn rồi tính.

Cao Bằng nói xong, không để ý đến nữa.

Sau đó hắn đi xuống lầu, gọi Tiểu Diễm và Đại Tử tới. A Ngốc và Tiểu Hoàng hắn để lại Nam Thiên, khả năng của chúng thích hợp với quần chiến, đương nhiên Tiểu Diễm cũng thích hợp, nhưng trước mắt chỉ có mỗi nó là mang theo hắn bay một cách dễ chịu nhất, cho nên bị Cao Bằng mang theo bên cạnh. Cánh của Đại Tử hơi đặc biệt, nên khi bay sẽ có tạp âm rất lớn, tựa như đang cưỡi trên một cái mô tơ điện vậy.

Cưỡi Tiểu Diễm rời khỏi Nam Thiên, một đường xuôi nam. Bên dưới hắn là con đường nhỏ ngoằn ngoèo của vùng ngoại thành, thi thoảng có cột điện, cột đèn gãy đổ.

Bay ước chừng khoảng năm phút, hắn thấy một vài bóng dáng

kiến trúc bên dưới.

Những kiến trúc này không lớn, vụn vặt lẻ tẻ xây dựng ở trên sườn một ngọn núi, một con đường nhỏ chạy xuyên qua thôn trang. Nhưng vào lúc này, cả thôn trang đều có vẻ cô tịch vắng lặng.

Cao Bằng vỗ vỗ lưng Tiểu Diễm, nó hiểu ý hạ dần xuống.

Đại Tử bay xuống trước, lượn một vòng quanh thôn trang.

- Đại Tử!

Cao Bằng quát lớn trong huyết khế.

Đại Tử dừng lại, bám lên một vách tường như một con thạch sùng khổng lồ.

Giáp xác màu tím sậm và đôi cánh màu vàng kim cực kỳ chói mắt, tương phản với màu xám của tường đá xi măng. Móng vuốt sắc bén bám chặt vào tường xi măng, làm rơi ra từng mảng vôi vữa. Thân thể dài hơn sáu mét gần như chiếm hết hơn phân nửa bức tường.

Trong thôn trang rất yên tĩnh, dưới đất vẫn còn vết máu chưa kịp khô.

Phòng ốc bên cạnh sụp đổ non nửa, ở trên trời không nhìn thấy rõ nhưng xuống đến nơi mới phát hiện ra có không ít nhà cửa bên đường đều bị phá hủy, tường vỡ gạch vụn tán loạn. Xuyên qua lỗ thủng trên tường có thể nhìn thấy trong phòng có bàn gỗ tròn, còn có một cái phích in hoa văn hoa hồng đỏ nằm dưới đất, ruột phích màu bạc vỡ tứ tung.

Tất cả mọi thứ ở nơi này đều kể lại rất rõ sự kịch liệt xảy ra ở đây khi tai nạn tiến đến.

Bốn năm trước khi xảy ra tai nạn cũng thế này, Cao Bằng nhớ lại từng cảnh tượng xảy ra khi ấy. Khi đó, hắn trốn sau cửa sổ, vén rèm cửa lộ ra một khe hở nho nhỏ, nhìn người người hoảng sợ chạy trên phố, còn có đám quái vật biến dị len lỏi khắp nơi.

Lặp lại một màn như vậy, trước sức mạnh dã man cường đại hơn, tất cả sinh mệnh đều yếu đuối như thế.

Choang!

Xa xa vọng lại tiếng đồ vật bị rơi xuống đất, cực kỳ nổi bật trong thôn trang an tĩnh.

Đại Tử long xà du tẩu, cánh sau lưng chấn động hóa thành một chùm sáng màu tím xông ra ngoài!

Xa xa, trong một gian phòng đã đổ sập, có một cái bóng trong suốt xuyên qua các khe hở giữa gạch ngói và cỏ dại với tốc độ cực nhanh.

Ầm! Một cái bóng màu tím khổng lồ đập tường lao ra, bức tường căn phòng bị đánh nát. Bên trong đám gạch vỡ loạn ngói, một con cự thú dữ tợn mở đôi kìm lớn khóa chặt một con tôm nhỏ bán trong suốt…

Đai Tử bắt con tôm nhỏ dài nửa mét quay về. Đương nhiên, con tôm này nói là nhỏ khi so với kích thước của Đại Tử, trên thực tế nó dài chừng 30cm, đã đáp ứng đủ tiêu chuẩn của một con tôm nhiều thịt béo tốt.

Con tôm nhỏ dài nửa mét quật cường giơ cao càng, hai cái râu trên đầu không ngừng vung vẩy.

【 Tên quái vật 】: Lục Hành Ẩn Hà (Loại biến dị nhiều chân)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 8

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Phong

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (ngoài mạnh trong yếu)

Tựa hồ chú ý tới Cao Bằng đang nhìn chăm chú vào mình, con Lục Hành Ẩn Hà này hung hăng nâng lên đôi càng mảnh khảnh kẹp kẹp vào không khí.

Đáp lại nó là ánh mắt bình tĩnh của hai thú một người.

Tiểu Diễm ngáp một cái. Thứ này. . . Còn chưa đủ một miếng của nó.

- Buông nó ra.

Cao Bằng ra lệnh cho Đại Tử.

Đại Tử buông kìm miệng ra. Con Lục Hành Ẩn Hà này nhất thời không đoán chính xác được mấy con quái vật trước mắt này đến tột cùng là có thái độ gì, cảnh giác nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 334: Ám Dạ Quỷ Bức Hồng

【PS 】: Quái vật cấp Thủ Lĩnh có chỉ số thông minh tương đương với nhân loại 8 - 14 tuổi, quái vật cấp Lĩnh Chủ có chỉ số thông minh tương đương với người trưởng thành.

- - - - - -

Qua một hồi lâu, cặp râu trên đỉnh đầu hơi lay động, sau đó con mắt đen kịt đảo quanh.

Đột nhiên, con Lục Hành Ẩn Hà này lặng lẽ bò lên hai bước rồi duỗi lưng một cái.

Lúc duỗi người vẫn còn vụng trộm quan sát đám người Cao Bằng xem có còn chú ý đến nó hay không.

Thấy ba con quái vật này không phát giác được động tác nhỏ của mình, trong lòng Lục Hành Ẩn Hà rất vui vẻ, vì vậy lại nhanh chóng lặng lẽ bò hai bước về phía trước.

Tiểu Diễm cúi đầu xuống quét mắt liếc nhìn một cái, Lục Hành Ẩn Hà sợ tới mức giật nảy mình, lúc này bèn nằm rạp trên mặt đất giả chết.

Trong đáy mắt Tiểu Diễm hiện lên chút nhàm chán. Nếu như không phải có mệnh lệnh của Cao Bằng, đối với loại đồ ăn vặt nhỏ bé này, nó thậm chí sẽ không cúi đầu xuống nhìn một chút.

Phải biết rằng, nó là một con hạc hào môn bình thường đều dùng quái vật cấp Tinh Anh làm thức ăn!

Tiểu Diễm mở cánh chở Cao Bằng bay lên không trung, còn Đại Tử thì quay người tiến vào rừng núi bên cạnh biến mất không còn tăm hơi.

Cái đầu nho nhỏ của Lục Hành Ẩn Hà căn bản không thể nào nghĩ ra đến cùng đã xảy ra chuyện gì. Vì sao nó đột nhiên bị một con rết lớn bắt tới đây, vì sao đột nhiên bọn chúng lại không ăn nó. Dung lượng não không lớn sau khi suy tư 1% giây liền hấp tấp chạy về phía bờ biển.

Trên không trung, hai mắt Tiểu Diễm gắt gao khóa chặt Lục Hành Ẩn Hà phía dưới, hóa thành một điểm đen xoay quanh trên không trung.

Lục Hành Ẩn Hà căn bản không có phát giác được Tiểu Diễm và Cao Bằng đang theo dõi từ trên không trung.

Một mực bám sát mặt đất nhanh chóng di chuyển, ven đường những nơi đi qua cỏ cây bị kéo thành một loại gợn sóng.

Ở phía trước gò núi có một ngã rẽ, vượt qua mô đất chạy xuống biển, tiếp theo chui vào trong biển rộng.

Tiểu Diễm tiếp tục bay lượn ở trên trời, cảm nhận được một cỗ khí tức yếu ớt ở sâu bên trong đáy biển, tiếp tục đuổi theo.

Con Lục Hành Ẩn Hà này một mực tiềm hành ở đáy biển hơn ba mươi dặm, đại lục ở cuối tầm mắt biến thành một đường cung màu đen.

Tiểu Diễm nháy mắt mấy cái, đột nhiên phát giác được khí tức ở sâu bên trong đáy biển đột nhiên bị bóp tắt.

Tựa như tàn thuốc vứt trên mặt đất bị người ta bước chân giẫm tắt.

Chỗ sâu dưới đáy biển, mạch nước ngầm mãnh liệt.

Lúc con Lục Hành Ẩn Hà này bơi trong dòng hải lưu thì đột nhiên bị một cỗ thủy áp khổng lồ ép nát, ở trong lớp giáp xác trong suốt bị vỡ nát có một ngọn lửa âm trầm bao phủ bên trong hải dương vô tận.

- Đồ ngu xuẩn này, trúng phải quỷ kế của địch nhân cũng không biết. . .

Thanh âm trầm thấp, khàn khàn chấn động quanh quẩn ở đáy biển.

Mặt biển sóng yên biển lặng, gió nhẹ lướt qua mặt biển, thổi lên từng gợn sóng nhàn nhạt.

- Cao Bằng, khí tức ta lưu lại ở trên mông con tôm kia đã bị bóp tắt.

Tiểu Diễm ủy khuất nói.

- Không sao, có thể phát giác được khí tức ngươi lưu lại trên người con tôm kia ít nhất cũng là quái vật cấp Thủ Lĩnh đỉnh phong trở lên. Coi như không tìm được độc thủ phía sau màn, nhưng chắc hẳn khoảng cách với nó cũng không xa nơi này lắm. Thậm chí có khả năng. . . Chính là trốn ở bên dưới vùng biển này.

Cao Bằng cúi đầu nhìn xuống mặt biển yên lặng dưới chân.

Tiểu Diễm nghi hoặc quan sát vùng biển tĩnh lặng này, bay thấp xuống để quan sát được gần hơn.

Cao Bằng nhìn mặt biển không ngừng phóng đại hiện ra dưới thân, chẳng biết tại sao dâng lên một chút dự cảm xấu, nhanh chóng vỗ vào đỉnh đầu Tiểu Diễm một cái,

- Đừng bay xuống nữa, bay lên cao đi.

Tiểu Diễm rất nghe lời gật đầu, đôi cánh rung động liền bay

lên cao hơn.

- Oanh! ! !

Mặt nước đột nhiên bị phá vỡ.

Sự tĩnh lặng của mặt nước bị đánh vỡ, ở sâu bên trong hải dương kín đáo xuất hiện một cái miệng khổng lồ lao ra khỏi mặt nước.

Chiếc miệng khổng lồ phảng phất đến từ vực sâu mở rộng ra phía ngoài, cổ họng đen kịt sâu không thấy đáy.

Hai chi khổng lồ có hình dáng hai cái cánh vỗ mạnh, nhấc lên một mảnh bão lốc lớn trên mặt biển. Hai cánh tránh kiện màu đen trắng xen kẽ, tầng tầng sóng nước bao bọc lấy nhau phóng lên trời hóa thành một từng đầu Thủy Long bao bọc bên ngoài thân thể.

Hô!

Hấp lực cuồng bạo truyền đến từ bên dưới, Tiểu Diễm đang bay lên trên đột nhiên dừng lại, chiếc miệng khổng lồ dưới thân không ngừng tiếp cận. Tiểu Diễm lo lắng vỗ cánh, trong miệng phát ra tiếng kêu khẩn trương, bên ngoài thân thể có hỏa diễm ngưng tụ, từng sợi hỏa diễm quấn quanh Cao Bằng và quanh người nó. Cao Bằng nhìn qua chiếc miệng khổng lồ đang dần dần phóng đại dưới thân cũng không nhịn được biến sắc. Ngu xuẩn, lúc này ngưng tụ công kích làm gì, cái đầu cự thú bên dưới này vừa nhìn đã thấy da dày thịt béo.

Cao Bằng cúi đầu quan sát bên dưới, hắn thậm chí có thể ngửi thấy được từ bên trong chiếc miệng khổng lồ tản mát ra mùi tanh hôi nồng đậm.

- Đánh chết ngươi!

Một đạo thiểm điện từ phía xa đánh tới, phảng phất một chiếc

motor nhỏ chạy bằng điện băng băng lao tới với tốc độ cao!

Lôi đình cuồng bạo quấn quanh người Đại Tử. Đây mới thực sự là lôi đình vạn quân đánh xuống như trên ý nghĩa, lôi đình đầy trời từ phía sau lưng Đại Tử tạo thành một vệt tím dài.

Phốc xuy phốc xuy!

Đại Tử hung hăng đâm vào mặt bên của cự thú.

Cự thú đang theo xu thế hướng lên trên bỗng nhiên dừng một chút, lôi đình xé nát lớp lân phiến ngoài cùng của nó, lộ ra phía dưới. . . Lớp giáp da càng rắn chắc bên trong. . .

- Rống!

Cự thú phát ra tiếng gào thét không cam lòng, con vịt ở bên miệng lại chạy mất.

Chiếc miệng khổng lồ lệch sang một bên so với Cao Bằng và Tiểu Diễm.

Hai cánh của cự thú chỉ khiến nó có thể treo trên bầu trời trong thời gian ngắn ngủi so với tầng mặt nước mà thôi, cũng không thể khiến nó chân chính trên ý nghĩa bay lượn được.

- Dám ăn Cao Bằng, giật điện chết ngươi!

Đôi mắt nhỏ của Đại Tử trừng lên hung ác, nằm ở trên cơ thể cự thú điên cuồng cắn xé cào cấu, tạo ra từng mảnh từng mảnh vết máu. Lôi đình theo vết thương xuyên vào bên trong cơ thể, điện giật cho cự thú kêu thảm thiết không thôi. Vùng xung quanh vết thương là một mảng cháy đen, chất thịt khô héo.

Cự thú không cam lòng rơi xuống theo sức hút của trái đất, thủy lưu quấn quanh ở xung quanh muốn quấn chặt lấy Đại Tử kéo theo nó cùng nhau rơi xuống, nhưng mà Đại Tử dùng lôi đình

đơn giản xé nát thủy lưu rồi thoát ly khỏi cự thú.

Phốc.

Cự thú như một giọt nước nhỏ rơi vào mặt biển, không có tóe lên quá nhiều bọt nước, nhanh chóng lẻn vào đáy biển.

Sau khi Đại Tử bay đến cùng độ cao với Tiểu Diễm thì hùng hùng hổ hổ:

- Lại muốn ăn Cao Bằng của ta, lần sau đừng để ta thấy nó ở trên bờ, bằng không sẽ khiến nó nếm mùi đau khổ.

Sống sót sau tai nạn, Cao Bằng nhìn về phía Đại Tử, thần sắc hòa hoãn, vuốt ve đầu nó,

- Lần này nhờ có ngươi.

Đại Tử giương cao đầu,

- Hừ!

□(□ˆ□)□

Có thể đơn giản nhận thấy được trạng thái của Đại Tử đang không ngừng【Bành trướng】.

Cao Bằng không để ý tới tiểu gia hỏa này, quay đầu an ủi Tiểu Diễm,

- Lần sau không được liều lĩnh tùy tiện bay loạn, có một số quái vật tuy rằng không thể bay, nhưng mà bọn chúng có thể nhảy lên rất cao.

Tiểu Diễm gật đầu như giã tỏi.

Cao Bằng một lần nữa nhìn về phía hải dương tĩnh lặng dưới chân, đáy mắt hiện lên một chút kiêng kị.

【 Tên quái vật 】: Ám Dạ Quỷ Bức Hồng

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 46 (cấp Lĩnh Chủ)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thủy

【 Năng lực quái vật 】: Khống chế thủy nguyên tố lv3, da cứng rắn lv2, làn da tiềm hành lv1, cường hóa tạng phủ lv1.

【 Trạng thái quái vật 】: Thương thế yếu ớt (phẫn nộ)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Hai cánh giãn ra rộng khoảng chừng hơn 50m, thân hình khổng lồ ở trong hải dương đủ để đứng hàng trung thượng, động tác nhanh nhẹn mau lẹ. Phía trước có một loại túi miệng giống như một bờ môi rộng lớn, có thể đem con mồi thôn phệ vào trong cơ thể.

Quỷ Bức Hồng! Trách không được Cao Bằng cảm thấy hình dạng của con quái vật vừa rồi rất quen thuộc.

Đó vốn là một loại sinh vật có thể tích cỡ lớn sống trong hải dương, sau khi trưởng thành đôi cánh mở ra có thể đạt tới bảy tám mét. Nó giống với một cái mâm tròn hai đầu mọc ra một đôi cánh, phía sau cái mông có một cái đuôi nhỏ thon dài, tại phía trước cái mâm tròn chính là chiếc miệng lớn ngoác rộng như bị xé toạc ra.

Không hổ là hải dương đầy bí ẩn, nhanh như vậy đã tao ngộ một đầu quái vật cấp Lĩnh Chủ.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 335: Âm Thanh Dưới Biển

- Cá… Cá. . .

A Xuẩn khóc thút thít nấc lên từng hồi, từng dòng nước nhỏ ven theo xúc tu của A Xuẩn chậm rãi nhỏ xuống dưới.

Cao Bằng vuốt nước trên mặt mình,

- Thật sự là một con sứa nhỏ ngu xuẩn, đã sợ đến mức phát khóc rồi.

A Xuẩn nghe thấy Cao Bằng nói nó ngu xuẩn thì hết sức tức giận, ngươi lấy cho ta cái tên A Xuẩn còn chưa tính, giờ còn nói ta xuẩn.

Lúc này liền nâng lên năm cái xúc tu liền chuẩn bị đánh tên Cao Bằng thối một đòn. Nhưng ngẫm nghĩ lại, nếu vạn nhất đánh Cao Bằng đau thì sau này khả năng sẽ không có nước trái cây để uống nữa, thế là lại bỏ 4 cái xúc tu xuống, dùng chiếc xúc tu còn lại vỗ nhè nhẹ lên mặt Cao Bằng, bộp một tiếng đính lên trên mặt hắn,

- Đánh chết ngươi!

- Tiểu Diễm, thử công kích mặt biển một chút.

Tiểu Diễm ngầm hiểu, vừa rồi nó suýt nữa bị Ám Dạ Quỷ Bức Hồng ăn mất, đến bây giờ vẫn còn có thể cảm giác được tim mình đang đập thình thịch. Con hạc có tâm nhãn không lớn nào đó lúc này mang theo tâm tư trả thù mãnh liệt, hung hăng phun ra một đại hỏa cầu đập xuống mặt biển.

Ầm!

Phảng phất một quả khí cầu đang chứa đầy nước bị đâm vỡ.

Âm thanh thanh thúy vang dội, bọt nước bắn lên cao bốn, năm mét, sóng nước trắng xóa lan ra bốn phía. Sau khi hỏa cầu nổ tung tạo ra một cái hố hình bán cầu lớn gấp hai ba lần trên mặt biển, một lượng lớn hơi nước bốc hơi bay lên bầu trời từ khu vực hỏa cầu đập xuống.

Nhìn qua dọa người, nhưng đối với đại dương rộng lớn bát ngát thì còn không được tính là gãi ngứa.

Mặt biển tĩnh lặng không một gợn sóng, thậm chí còn không nhấc lên một bọt nước nhỏ nào.

Tựa như một con cá ướp muối khổng lồ nằm ở trên bề mặt trái đất, trợn trắng mắt nhìn về phía Cao Bằng, còn phun ra một quả bong bóng nước.

Động tĩnh của nơi này hấp dẫn một vài sinh vật ở phía xa, một bên mặt biển khác xuất hiện một đám thân ảnh bị thu hút đến. Nhưng dưới đáy phiến khu vực này tựa hồ ẩn giấu một mối nguy hiểm to lớn, đám thân ảnh kia bơi được nửa đường thì chuyển hướng bơi đi, nếu từ trên cao nhìn xuống có thể thấy bọn chúng đã bơi thành một góc 90 độ ở trong nước.

【 Tên quái vật 】: Phấn Sắc Xung Phong Đồn

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 20

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Phổ thông

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Quang

【 Năng lực quái vật 】: Xung phong Lv1

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (hưng phấn)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Phấn Sắc Xung Phong Đồn là quái vật tiến hoá từ loài cá heo, chúng là một chủng loại hết sức đặc thù. Tốc độ bơi của chúng rất nhanh, hơn nữa còn rất yêu thích xung phong.

Cao Bằng thấy rõ ràng diện mạo của đám sinh vật ngoài xa kia, là một đám cá heo.

- Cao Bằng Cao Bằng, mấy con cá lớn màu hồng này thật đáng yêu.

Tiểu Diễm nuốt một ngụm nước bọt.

Sau khi A Xuẩn nghe thấy câu này thì thật sự muốn khóc. Cái gì ngươi cũng mang về nhà, chim còn chưa nói, hiện tại còn muốn mang cá lớn về nhà. Ngươi nhất định là ghét ta uống quá nhiều nước trái cây.

- Đáng yêu?

Sắc mặt Cao Bằng cổ quái.

Nhìn đám sinh vật vô lo vô nghĩ giống như một đám tiểu vương tử tiểu công chúa đang vui vẻ ngao du trong hải dương, Cao Bằng vô ngữ. Rất nhiều người đều bị vẻ bề ngoài dễ thương của loại sinh vật này lừa gạt, trên thực tế cá heo trong giới tự nhiên xú danh lan xa là tội phạm cưỡng gian, trọng yếu nhất chính là đó cũng không phải trường hợp đặc biệt, mà là hiện tượng phổ biến trong họ nhà cá heo.

Cao Bằng đã đọc qua một bản điều tra, tại phương diện nào đó cá heo giống đực có hứng thú gấp 40 lần hắc tinh tinh, Thái Tiểu Địch trước mặt nó cũng chỉ là tiểu vu gặp đại vu. Cá heo làm ra các sự việc ác liệt phải nói là nhiều vô số kể, có hứng thú thì có thể tự tìm tòi. Cao Bằng không biết vì sao loại sinh vật ác liệt như vậy lại được rất nhiều người ưa thích, chắc là do có dáng dấp đẹp

mắt thì muốn làm gì thì làm.

Tựa hồ nghe thấy tiếng lòng của Cao Bằng, nơi xa một con cá heo màu hồng từ trong nước nhảy dựng lên, bọt nước óng ánh như hạt trân châu từ trên thân rơi xuống.

- Tạm được.

Cao Bằng qua loa nói.

Người khác nghĩ như thế nào Cao Bằng không quản được, chí ít hắn chắc chắn sẽ không ký kết huyết khế với một con cá heo. Hắn cũng không hi vọng có một ngày chính mình coi nó là ngự thú mà nó lại. . .

- Đáng yêu như thế chắc hẳn thịt sẽ rất ngon?

Mắt Tiểu Diễm sáng lên.

- Chắc là vậy. . .

Cao Bằng trả lời hết sức mơ hồ.

Mặt biển dưới chân vẫn gió êm sóng lặng như cũ, Cao Bằng có thể cảm nhận được bên dưới mặt biển yên tĩnh này đang ẩn chứa một nguy cơ hết sức to lớn, ẩn ẩn có thể cảm giác thấy trong hải dương đang có một đôi mắt theo dõi hắn.

Con ngươi của Cao Bằng đột nhiên ngưng tụ. Lẫn trong màu xanh của nước biển có một vệt màu đen chiếm diện tích mấy trăm dặm đang chìm nổi dưới đáy biển, phảng phất có một mảnh lục địa sắp phá vỡ vùng biển này, trồi lên từ sâu dưới đáy biển.

Trong nháy mắt khi sắp phá tan mặt biển, Cao Bằng nhíu chặt lông mày,

- Đi!

Một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt từ đáy lòng Cao Bằng dâng lên, quyết định thật nhanh ra lệnh cho Tiểu Diễm và Đại Tử rời khỏi nơi này.

Sau khi Cao Bằng rời đi, sinh vật ở sâu trong đại dương cũng đình chỉ nổi lên, cứ như vậy cách một tầng hải dương thật dày lẳng lặng nhìn hai đạo thân ảnh một đỏ một tím bay đi ở chân trời phía xa.

Cũng không biết là thất vọng thở dài hay là bóp cổ tay đối với việc Cao Bằng rời đi.

- Hắn đi, nhưng hắn sẽ mang càng nhiều nhân loại trở về, nơi này đã bại lộ.

Những đợt âm thanh chồng chất vang vọng dưới đáy biển, đây là vô số âm thanh nhỏ bé xen lẫn lặp lại cùng một chỗ, cuối cùng hóa thành một mảnh hồi âm cuồn cuộn.

Một bầu không khí khó hiểu lan tràn dưới đáy biển, từng đầu hải quái khổng lồ nhanh chóng du tẩu trong biển, nhấc lên một cỗ mạch nước ngầm mãnh liệt. Chỉ lân phiến trảo cũng đủ để cho lòng người kinh hãi, đáy biển đen kịt thâm bất khả trắc, tràn đầy khủng bố và kỳ bí.

Nơi xa, Cao Bằng cưỡi trên lưng Tiểu Diễm thở dài một hơi, nhưng giữa hai đầu lông mày vẫn không xóa đi được vẻ lo lắng,

- So với trên mặt đất thì hoàn toàn khác biệt, hải dương quá thần bí. Trên mặt đất cơ hồ không có quá nhiều nơi thần bí, mặc kệ có đánh được hay không nhưng chí ít vẫn có thể nhìn thấy được kẻ địch. Nhưng mà hải dương lại khác biệt, có thuỷ vực che chắn nên mình căn bản nhìn không thấy được số liệu của quái vật dưới chân.

Nhưng rất nhanh Cao Bằng liền tỉnh táo lại,

- Nhưng cũng không phải không có thu hoạch, chí ít mình đã biết hắc thủ phía sau màn ở tại phiến hải vực này.

Trở lại Nam Thiên, Cao Bằng trực tiếp dùng thân phận của mình để liên hệ với quân khu Dương Thành sau đó thuật lại tất cả những việc mà mình đã nhìn thấy được.

Quân khu Dương Thành, tại văn phòng của bộ phận chuẩn bị chiến đấu số ba.

Tưởng Song Trạch nhàm chán ngồi ở trong phòng làm việc. Bộ phận bên cạnh đều đã đi chấp hành nhiệm vụ, hết lần này tới lần khác chỉ có mình bị lưu lại quân khu Dương Thành, chuyện này khiến cho Tương Song Trạch có chút im lặng.

- Đều rảnh rỗi ra phân chim.

Tương Song Trạch nằm nhoài trên bàn, hai mắt vô thần, đờ đẫn nhìn cánh quạt điện đang xoay tròn trên đỉnh đầu.

Mỗi ngày ngoại trừ huấn luyện chính là huấn luyện, mỗi lần chấp hành nhiệm vụ đều là có an bài khác. Đi tới quân khu lâu như vậy, cơ hội để mình có thể chân chính đi chấp hành nhiệm vụ lại lác đác không có mấy.

Đinh đinh đinh ——

Điện thoại bàn đặt bên góc phải bỗng nhiên reo lên.

Tương Song Trạch đang gục xuống bàn giơ cánh tay lên nhấc điện thoại đặt ở bên tai,

- Alo, ai vậy? A, lãnh đạo ——

Tương Song Trạch lập tức từ trên bàn đứng lên, sống lưng thẳng tắp,

- Có, có rảnh! Tùy thời chuẩn bị tác chiến!

Phản ứng của quân khu so với tưởng tượng của Cao Bằng còn nhanh chóng hơn nhiều, bởi vì chuyện này đã mang tới áp lực vượt mức bình thường.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 336: Trói Gà Không Chặt, Cao Bằng

Cơ hồ ngay khi nhận được tin tức quân khu liền phái ra lính trinh sát đi đến phiến hải vực kia để điều tra tin tức, cuối cùng xác định được khu vực đó có dị thường, đồng thời còn phát hiện được rất nhiều quái vật trong hải dương đang tụ tập về khu vực này thông qua thiết bị hồng ngoại.

Dưới mặt biển phẳng lặng có phản ứng của năng lượng cao!

…

Vịnh Đào Tử, đây là nơi Cao Bằng gặp Ám Dạ Quỷ Bức Hồng.

Vốn nơi này được chuẩn bị để xây một bến tàu từ thế kỷ trước, sau đó vì thay đổi lộ tuyến quy hoạch nên gác lại.

Có thể làm bến tàu, đương nhiên nước không cạn. Hải dương không chỉ rộng lớn hơn lục địa, mà còn có được một lợi thế ông trời ưu ái ban cho – không gian của nó là lập thể thẳng đứng.

Cho nên, số lượng quái vật trong hải dương nhiều gấp mấy chục lần ở mặt đất, số lượng quái vật khổng lồ nên việc cạnh tranh sinh tồn giữa chúng cũng cực kỳ quyết liệt.

Dưới mặt biển phẳng lặng, vô số quái vật bị thu hút bởi một thứ gì đó mà tập trung lại, nhưng cực kỳ bất ngờ là ở đây chúng không hề phát sinh xung đột, sinh sống hòa thuận.

Một camera dò xét chuyên dụng được thả xuống đại dương sâu thẳm, dù không nhìn thấy hình dạng cụ thể của đám quái vật nhưng cũng có thể căn cứ vào hình ảnh thu được để tính toán ra

đặc điểm hình thái và thể tích của chúng. Sau đó so sánh với kho số liệu về các đặc thù hình thái quái vật đã có, có thể tính toán ra được các chủng loại quái vật trong đại dương.

Sau đó tiếp tục sàng lọc số liệu, căn cứ vào các biến thể phổ biến để tiến hành lấy mẫu so sánh, có thể phân ra được đẳng cấp đại khái của lũ quái vật này.

Dù chỉ thăm dò ra được đẳng cấp và chủng loại của một bộ phận quái vật, nhưng chỉ dựa vào số quái vật đã dò xét ra cũng đủ khiến cho các đại lão quân đội này sứt đầu mẻ trán.

- Vì sao đám quái vật này tụ tập một chỗ mà lại không hề xảy ra tranh chấp gì? Hiện tượng này thật sự không bình thường.

Nghiên cứu viên day day hốc mắt rồi vò tóc mình, mấy chục sợi tóc lưa thưa dính vào khe hở giữa các ngón tay.

- Chỉ có một khả năng.

Tổng tư lệnh quân khu Dương Thành Vương Trạch bình tĩnh nói.

- Đó là có một con quái vật có đẳng cấp đủ để áp chế trấn áp bọn chúng, từ đó khiến cho chúng ở gần nhau nhưng không xảy ra xung đột.

Mọi người nghe nói vậy trong lòng lại càng nặng nề.

…

Trước mắt đã xác định được có hai con quái vật cấp Lĩnh Chủ, mà theo như camera theo dõi được thì hai con quái vật này đã từng gặp thoáng qua, quan trọng nhất là bọn chúng không phát sinh tranh đấu gì…

Trong đó có một con chính là Ám Dạ Quỷ Bức Hồng trong tài

liệu Cao Bằng cung cấp tối qua, một con khác là Sa Ảnh Tu Sa dài hơn ba mươi mét. Sa Ảnh Tu Sa to thế này là loại biến dị khổng lồ cực kỳ hiếm thấy, tuyệt đối đã đạt đến cấp Lĩnh Chủ.

Đột nhiên, bầu không khí trong phòng họp lớn trầm xuống.

Tất cả mọi người ngồi trước màn hình đều lạnh toát sống lưng, da gà nổi lên

Trong màn hình trước mặt, từng sinh vật màu lục hoặc lớn hoặc nhỏ đang di chuyển trong nước. Đột nhiên, một vòng sáng màu lục khuếch tán với tốc độ cực nhanh về bốn phía.

Chỉ trong chớp mắt, màu hình hoàn toàn biến thành màu xanh lục.

Rõ ràng là một màu xanh lục mỹ lệ óng ánh lại khiến cho lòng người phát hoảng.

Camera dò xét này là loại tối tân. Bởi vì bản thân sinh mạng thể đều phát ra một tầng từ trường, khi thiết bị này tiếp xúc với sinh mạng thể sẽ bắn ra ánh sáng phản xạ về, sau đó ở trên màn hình hiện lên hình vẽ hình dáng tương ứng.

Mà lúc này, trong màn hình hoàn toàn chỉ có một màu xanh lục…

- Để cho máy bay không người lái nâng độ cao lên.

Vương Trạch tỉnh táo hạ lệnh.

Máy bay không người lái lao lên không trung, cuối cùng dừng lại ở độ cao mấy ngàn mét. Màn hình không còn xanh ngắt một màu nữa, tại biên giới mô hồ hiện ra hình dáng của nó có vẻ giống một hòn đảo không hợp quy tắc.

Chiếm diện tích khoảng chừng hơn ba trăm cây số vuông, cực

kỳ bất quy tắc.

Nhưng đây không phải vật chết, mà là một con quái vật còn sống và không ai biết là gì.

Trong màn hình, sinh vật rộng hơn ba trăm cây số vuông này tản ra ánh sáng màu lục. Màu xanh lục chói mắt đập vào mắt mọi người trong phòng, sắc mặt ai nấy đều cứng ngắc, ngưng trọng.

…

- Đây là sóng âm đồ mà máy bay không người lái của quân đội chụp được từ trên cao….

Chát! Cao Bằng vỗ đầu Đại Tử:

- Cái này không ăn được, ngậm miệng lại.

- Không, ta muốn ăn!

Đại Tử rầu rĩ không vui.

- Không cho ta ăn cái gì, ngươi là Cao Bằng giả!

- Đây là sóng âm đồ, ngươi ăn làm sao được!

Cao Bằng thực sự rất đau đầu.

- Nó rõ ràng là một cái bánh Trung thu đã bị cắn hai miếng! Không biết là ai ăn vụng!

Đại Tử kích động đứng dậy, chỉ vào hình ảnh màu xanh lục bên trong, cãi lại.

Tiểu Diễm bên cạnh cũng múa cánh dậm chân. Hai tên tham ăn này bây giờ đã đạt thành ăn ý.

Cao Bằng lấy ra một miếng thịt từ trong không gian tùy thân

của A Xuẩn rồi ném ra xa. Cái đầu của Đại Tử chuyển động theo, lúc miếng thịt còn ở trên không trung nó đã biến thành một tia sét bắt được, đắc ý ôm miếng thịt khô trốn đến góc tường gặm. Nếu bỏ qua hình dáng của nó thì thậm chí còn thấy nó giống một con Corgi, vì chân chúng đều ngắn ngủn.

Sau đó, Cao Bằng lại từ trong không gian của A Xuẩn lấy ra một con cá ướp muối, Hai mắt Tiểu Diễm sáng lên, cái cổ dài chuyển động theo con cá, nước bọt sắp chảy ra thành thác.

Cao Bằng ném con cá vào trong miệng nó. Tiểu Diễm nhai nhai, hơi khô, lại uống thêm một ngụm nước trái cây rồi mới nuốt xuống.

- Lần này quân khu đề nghị chúng ta hợp tác cùng bọn họ giải quyết đám quái vật này.

Cao Bằng nói với mấy ngự thú:

- Các ngươi có gì muốn nói không?

Đại Tử gặm thịt khô ở góc phòng, không rảnh phản ứng.

Tiểu Diễm còn đang nổi nóng, Cao Bằng lại dám trêu đùa nó. Hắn coi mình là cái gì? Cũng là đồ đần giống như Đại Tử sao?

Tiểu Hoàng híp hai mắt. Với tư cách là một con vịt cạn, nó không có ý kiến gì với chuyện này.

A Ngốc đứng im tại chỗ, linh hồn hỏa diễm trong hốc mắt chầm chậm thiêu đốt. Chủ nhân nói cái gì thì là cái đó.

A Xuẩn phẫn nộ đánh vào lỗ tai Cao Bằng. Chó Cao Bằng lại uống trộm nước trái cây của ta, chuyện này A Xuẩn ta kiên quyết phản đối.

Cao Bằng giơ một tay tóm lấy A Xuẩn, sau đó ôm vào trong

ngực, tựa như đang nhào nặn mì vắt:

- Được rồi, ngươi đừng có làm ồn nữa.

A Xuẩn bị Cao Bằng bóp thành đủ thứ hình dạng, có hình bánh bao, hình chè trôi nước, cũng có hình cái màn thầu…

- Anh cũng thấy đấy, không phải tôi không đồng ý, mà đám ngự thú của tôi không muốn theo tôi đi chiến đấu. Bọn chúng đã chén ghét cuộc sống chém chém giết giết mỗi ngày rồi, bây giờ chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt.

Cao Bằng áy náy nói với người đàn ông mặc quân trang ngồi phía đối diện.

Khóe miệng người đàn ông mặc quân trang co giật, không biết nên phản bác Cao Bằng thế nào.

- Tập đoàn Nam Thiên chúng tôi chỉ là một công ty nho nhỏ mà thôi, từ trước tới nay chúng tôi vẫn luôn tuân theo luật pháp, nộp thuế đúng hạn, là một công dân hợp cách của Liên minh.

Cao Bằng nghiêm túc nói:

- Mà tôi, chỉ là một đứa trẻ trói gà không chặt.

Người đàn ông mặc quân trang hít sâu hai hơi. Mặc dù biết Cao Bằng đang nói bậy nhưng thực sự không thể nổi giận.

- Uy hiếp ở gần khu căn cứ Thanh Chước vốn là trách nhiệm của chúng tôi, nhưng quả thực quái vật lần này rất khó đối phó. Tôi tin chắc anh cũng đã xem tài liệu tôi đưa, tổ chim bị phá thì sao còn trứng. Huống chi, vịnh Đào Tử cách nơi này cũng không xa, quân khu chúng tôi sẽ thông báo tuyển dụng các đoàn đội săn quái ưu tú không chỉ ở khu Hoa Hạ mà còn ở trên toàn thế giới tới đây tiêu diệt quái vật. Anh là một ngự sử cấp Lĩnh Chủ, tôi vẫn hy vọng anh có thể cống hiến một phần sức mạnh, dù là vì tập đoàn

các anh hay là vì dân chúng Dương Thành.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 337: Khiêu Chiến

Mặc dù không biết con quái vật lớn chừng ba trăm kilomet vuông đang ẩn núp dưới đáy biển là loại quái vật nào, nhưng có một chuyện không thể nghi ngờ đó là nó là sinh vật có sinh mạng.

Một cự thú to lớn như thế tồn tại ở khu vực biển gần bờ, hơn nữa khoảng cách với Dương Thành gần như thế, chỉ sợ đổi thành bất cứ người nào ở Dương Thành cũng sẽ cảm thấy đứng ngồi không yên.

Càng quan trọng hơn là căn cứ vào kết quả điều tra được, con cự thú khổng lồ thần bí kia đang không ngừng triệu tập quái vật ở khu vực biển gần đó, không ai sẽ cho rằng bây giờ nó triệu tập quái vật biển chỉ vì lí do nó cảm thấy thú vị. Lại thêm có lần quái triều tập kích trước đó, mây đen trước khi chiến tranh xảy ra đã bao trùm toàn bộ Dương Thành.

Trong không khí tràn ngập hương vị nóng bỏng, hoàn cảnh đặc thù của biển cả có thể hạn chế phần lớn những vũ khí khoa học kỹ thuật mà con người đang sở hữu.

Cho nên sức mạnh chủ yếu để đối phó quái vật vẫn phải dựa vào Ngự Sử. Lần này vì để mời những Ngự Sử có thực lực chân chính đến đây hỗ trợ, có thể nói Dương Thành cùng với Bằng Thành đã dùng hết mọi thủ đoạn, bỏ ra một khoản chi phí rất lớn.

Dù sao thì chiến đấu với quái vật cũng là một chuyện nguy hiểm. Muốn người khác không ngại nguy hiểm đến tính mạng từ nơi xa xôi đến đây chiến đấu, cũng không thể để cho người ta đi một chuyến tay không được.

- Vị ở Nam Thiên kia có đồng ý không?

Thị trưởng căn cứ thành phố Dương Thành xoa mi tâm hỏi.

- Thằng oắt con kia không phải người, những người khác đều đến giúp đỡ, hắn lại yên tâm thoải mái ngồi ở nhà!

Bên cạnh, một người đàn ông khoảng hơn bốn mươi tuổi có khuôn mặt gầy gò và đôi lông mày như đao nói ra.

- Cục trưởng Để, không thể nói như vậy. Dù sao thì tình hình bên vịnh Đào Tử cũng là do hắn cũng cấp cho chúng ta.

Một bên khác, một người đàn ông có hình thể mập mạp phúc hậu cười ha ha trấn an.

- Vịnh Đào Tử cách công ty nhà hắn gần như vậy! Hắn có phát hiện đương nhiên phải nói cho chúng ta! Còn không phải là để cho chúng ta giúp hắn đến loại bỏ uy hiếp hay sao.

Để Nỗi tức giận nói ra.

- Thằng oắt con này giống như chim ưng không thấy thỏ thì không bắt, còn nói cái gì mà tay trói gà còn không chặt. Nếu hắn tay trói gà không chặt thì tôi là cái gì, tàn phế cấp độ bốn hả?

Thị trưởng căn cứ Dương Thành nghe vậy hơi lắc đầu.

- Được rồi, không ầm ĩ nữa. Cái bánh trong đĩa chỉ to như thế mà thôi, ăn ít đi vài miếng cũng không thể nào chết đói được, chỉ cần làm cái bánh to hơn nữa thì cần phải lo từ nay về sau không có bánh ăn sao? Đừng có quên, năm đó Dương Thành chúng ta phát triển như thế nào.

- Đi nói với tiểu Cao, miễn trừ ba năm thuế cho Nam Thiên bọn họ, sau đó hai năm tiếp theo sẽ miễn trừ một nửa thuế. Hắn muốn thành ý chúng ta cho hắn thành ý, chỉ chờ xem bản thân hắn phản ứng thế nào thôi.

Đảm nhiệm cục trưởng cục Công Thương Để Nỗi đau lòng không thôi, Nam Thiên là một nhà giàu thu thuế của bản địa đó.

- Để cục trưởng cũng không cần thất vọng, chúng ta miễn trừ thuế sẽ hấp dẫn Nam Thiên tăng lớn đầu tư ở chỗ chúng ta. Trong thời gian ngắn thì chúng ta có hơi thiệt thòi một chút, nhưng về lâu về dài thì khó nói là ai thua thiệt được.

Sau khi tan họp người đàn ông phúc hậu đi bên cạnh an ủi Để Nỗi.

Để Nỗi trợn trắng mắt, hắn còn không biết chút chuyện này sao, chỉ là hắn không thích thái độ của tên tiểu tử kia mà thôi.

- Ông đừng có nói giúp cho Nam Thiên, tôi biết em trai ông giữ chức tổng giám đốc bên đó. Nhưng mà Nam Thiên là Nam Thiên, Dương Thành là Dương Thành, đi quá gần với bọn họ cũng không tốt.

Để Nỗi quét mắt nhìn hắn một cái.

- Tôi đương nhiên biết chuyện đó, tôi cũng không có ý lấy việc công làm việc tư.

Người đàn ông phúc hậu kia cười ha ha, giống như người ta có nói gì đi nữa cũng sẽ không làm hắn tức giận được.

…

Lần này Dương Thành xuất huyết nhiều, không chỉ là khu Hoa Hạ, thậm chí thông qua một chút quan hệ để liên hệ đến những Ngự Sử đứng đầu các khu vực lớn khác. Nhưng mà những Ngự Sử có thể vượt qua đại khu để đến đây chỉ là số ít, phần lớn vẫn là những người mạnh ở khu Hoa Hạ.

Buổi tối ngày hôm nay, máy bay đi đến Dương Thành nhiều hơn hẳn so với trước đây. Từng chiếc máy bay hạ xuống từ trên

bầu trời, những Ngự Sử trên toàn thế giới nhận lời mời đã đặt chân đến.

Cao ốc Minh Châu của Nam Thiên là kiến trúc mang tính tiêu chí của tân khu Dương thành, cao tới 246 mét, nhìn từ bên ngoài thì nó giống như một ngọn đuốc to lớn được giơ cao.

Trên sân thượng tầng cao nhất có một bể bơi thật lớn, nhưng bây giờ nó đã bị Cao Bằng cải tạo thành một ao nước. Dưới ao nước có nuôi mười mấy con cá lớn, đều là quái vật loài cá. Bên trong còn có một chút hoa sen, rong rêu, các loại cây thủy sinh. Bể bơi đã bị Cao Bằng cải tạo hoàn toàn thành một cái ao câu cá cỡ nhỏ.

Ngồi trên một cái ghế đặt trên bãi cát, Cao Bằng lười biếng vung cần câu đặc chế trong tay lên, cần câu vạch ra một độ cong hoàn mỹ trong không trung, cuối cùng chính xác rơi vào trong ao.

Chỉ một chốc lát sau, đầu dây câu bên kia truyền tới tiếng dãy dụa kịch liệt, khí lực ít nhất cũng phải tới mấy trăm cân. Dây câu được làm bằng tơ thép bị kéo căng, hóa thành một sợi dây thẳng tắp kéo dài đến một bên khác của ao.

Bàn tay Cao Bằng gắt gao nắm chặt cần câu, vững như Thái Sơn, nói với tiểu Diễm ngồi ở đối diện.

- Thấy thế nào, trình độ câu cá của chủ nhân ngươi rất tốt có đúng không?

Tiểu Diễm ngồi xổm ở bên cạnh, đầu không ngừng gật gật.

- Lợi hại, Cao Bằng ngươi quá lợi hại.

Cao Bằng mỉm cười, cánh tay nhẹ nhàng run lên, một bóng đen dài khoảng hai mét vọt lên từ dưới đáy nước. Lạch cạch, lạch cạch, thanh vĩ phượng chủy, đuôi cá đập lên sàn nhà phát ra tiếng vang lanh lảnh, một cái móc câu màu xám làm bằng kim loại to

như ngón tay đang dính vào môi trên của nó.

Tiểu Diễm nuốt một ngụm nước bọt.

- Cái này không thể ăn được, con cá này phải thả về tiếp tục câu nữa.

Cao Bằng thong thả ung dung nói.

Tiểu Diễm thất vọng, trong lòng có chút tức giận. Vậy ngươi để cho ta ngồi bên cạnh xem ngươi câu cái lâu như vậy để làm cái gì! Bệnh tâm thần chắc!

- Cao thiếu, ngoài cửa tập đoàn có người muốn khiêu chiến với ngài.

Nhân viên bảo an đứng ở bên dưới của tầng thượng gõ cửa rồi bước lên nói.

- Lại khiêu chiến ta?

Cao Bằng sửng sốt một chút, nhếch miệng. Khiêu chiến ta làm gì, thật sự là quá trung nhị.

Mấy tên nhóc này tưởng rằng đang làm phim hoạt hình chắc, đây là nhóm thứ mấy trong buổi tối ngày hôm nay rồi? Cao Bằng hết nói nổi.

Vốn còn chuẩn bị tiếp tục từ chối, nhưng đột nhiên nghĩ tới rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, dứt khoát kiếm chút thu nhập thêm đi.

Cao Bằng phân phó.

- Anh đi ra ngoài cửa lớn treo một tấm bảng, đệ nhất thiên tài Nam Việt Cao Bằng tiếp nhận khiêu chiến hữu nghị của tất cả mọi người, hữu nghị thứ nhất, tranh tài thứ hai. Một lần khiêu chiến giá cả hai ngàn điểm tín dụng, xin miễn trả giá.

Bảo an đang định truyền đạt lại lời của Cao thiếu thông qua bộ đàm thì Cao Bằng đột nhiên nói.

- Chờ một chút, anh nói thêm với mấy người bên kia, chỉ cần có người đồng ý khiêu chiến thì hãy vụng trộm nói với người ta, chỉ cần thanh toán thêm ba ngàn điểm tín dụng nữa sẽ đảm bảo thắng.

- A?

Bảo an sửng sốt, hoài nghi mình đã nghe lầm.

- Còn sững sờ ở chỗ này làm gì, anh không nghe sai đâu.

Cao Bằng phất tay.

Nhìn người bảo an xuống lầu, Cao Bằng mới lắc đầu.

- Đầu chứa nước.

Chờ Cao Bằng quay đầu lại, chỉ thấy con cá ở bên cạnh ao kia đã còn lại một nửa thân thể, một nửa kia là khung xương trắng hếu.

Một con hạc một chân béo mập đang dùng cánh lau miệng, mắt nhỏ đen như mực lén lút nhìn xung quanh, khi đôi mắt nhỏ nhìn về bên trái thì bỗng bắt gặp ánh mắt Cao Bằng đang nhìn nó.

Đôi cánh đang lau khóe miệng bỗng dừng giữa không trung.

Cao Bằng, nhìn thấy rồi?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 338: Bất ngờ Xảy Ra

Tiểu Diễm hợp thời ợ lên một cái no nê, hai cái xương cá rơi ra khỏi miệng.

- Nói ra có thể ngươi không tin, vừa rồi ta ngủ gật, không biết vì sao thịt cá lại lăn vào miệng ta.

Tiểu Diễm lúng ta lúng túng nói.

- Ăn chậm một chút, đừng để bị nghẹn.

Cao Bằng thu tầm mắt lại, một lần nữa thu dây câu lại gần cần.

Tiểu Diễm nghi hoặc vỗ vỗ đầu mình. Có phải hôm nao Cao Bằng uống nhầm thuốc gì đó không mà sao hiền lành thế.

Tiểu Diễm một bên cảnh giác nhìn Cao Bằng, một bên thận trọng ăn thịt cá, chỉ cần Cao Bằng có một chút dấu hiệu tức giận nào nó sẽ lập tức chạy trốn.

Cao Bằng chẳng quan tâm, chậm rãi đặt cần câu lên kệ đặt trên sân thượng.

- Cao thiếu, người kia đồng ý thanh toán hai ngàn điểm tín dụng để khiêu chiến với ngài!

Bảo an nhô đầu ra la lớn.

Ồ, thế mà lại đồng ý thật.

Cao Bằng hơi kinh ngạc. Nói thật, giá tiền hắn đưa ra không hề thấp.

Phải biết tinh hạch của một con quái vật cấp Thủ Lĩnh cũng chỉ đáng giá mấy trăm điểm tín dụng mà thôi. Hai ngàn điểm tín dụng có thể đổi được mấy cái tinh hạch quái vật cấp Thủ Lĩnh.

Một con quái vật cấp Thủ Lĩnh sẽ chỉ có một viên tinh hạch trong đầu.

Đây không phải game, quá trình bắt giết quái vật có thể dễ dàng xuất hiện các tình huống bất ngờ. Nhất là quái vật cấp Thủ Lĩnh, dù cho ngự thú có đẳng cấp tương đương muốn săn giết một con quái vật cấp Thủ Lĩnh ngang hàng cũng phải trải qua một hồi chém giết hung hiểm. Dù là một tiểu đội săn quái cao cấp do ngự sử cấp Thủ Lĩnh cấu thành muốn săn giết quái vật cấp Thủ Lĩnh cũng phải tốn khá nhiều sức.

Hai ngàn điểm tín dụng, nghe thì có vẻ rất nhỏ, nhưng nếu đổi thành liên minh tệ chính là hai ngàn vạn liên minh tệ đó.

Vậy mà lại có loại thổ hào cỡ này! Cao Bằng chỉ có thể cảm khái tiền này tới nhanh thật.

Cao Bằng quay đầu lại nhìn Tiểu Diễm. Theo phản xạ có điều kiện, Tiểu Diễm dương hai cánh bay lên không trung.

- Xuống đây cho ta.

Cao Bằng vẫy vẫy tay:

- Đi, giúp ta đánh một trận. Đánh thắng thưởng cho ngươi một con Lam Kỳ Kim Thương Ngư cấp Thủ Lĩnh!

Lam – Kỳ - Kim – Thương – Ngư!

Hai mắt Tiểu Diễm tỏa sáng như hai cái bóng đèn.

Nó đã từng nếm một lần rồi! Đây là loại thức ăn ngon nhất mà nó đã từng ăn trong đời, thịt cá mềm mịn thơm ngon, bóng loáng

ngon miệng, vừa vào miệng liền tan, cảm xúc lạnh buốt ướt át chớp mắt đã hòa tan trong miệng nó, vị thịt tươi ngon đánh thẳng vào vị giác của nó.

Mới nghĩ vậy thôi mà nước bọt của nó đã không nhịn được mà chảy ra…

Một chiếc xe tải lớn đã được sửa lại dừng ngoài cửa lớn, trong thùng xe đằng sau là một không gian rộng rãi có thể mở ra, đầu xe được cải tạo thành một cái phòng nhỏ. Có mấy người đứng bên cạnh xe, có nam có nữ. Mấy người này đều tập trung quanh người thiếu phụ tóc đỏ đang nửa dựa vào xe.

Mái tóc như sóng, chân dài eo nhỏ, quần jean bó sát làm nổi bật hai chân thon dài, hai vai mượt mà đầy đặn, mắt phượng vũ mị toát ra chút lãnh ý. Lười biếng dựa vào xe tải, ly rượu đỏ trong tay nhẹ nhàng lay động.

- Hồng tỷ, vì sao chúng ta phải tốn hai ngàn điểm tín dụng đi khiêu chiến tên nhóc này?

Một gã đầu trọc xăm khắp người khinh thường nói:

- Tuổi ông đây còn lớn hơn tuổi hắn, còn muốn chúng ta đến khiêu chiến.

- Vậy ngươi đánh thắng được hắn không?

Hồng tỷ lườm hắn một cái.

Gã đầu trọc xăm mình cứng tại chỗ:

- Cái này… sao lại so cái này?

- Vậy ngươi so với hắn cái gì, so tiền sao? So tiền với thiếu đổng của tập đoàn Nam Thiên?

Hồng tỷ cười nhạo, uống một hơi cạn sạch ly rượu đỏ.

- Với hắn, có lẽ khiêu chiến cũng chỉ là một trò chơi, là trò chơi của kẻ có tiền muốn giết thời gian.

Hồng tỷ yếu ớt thở dài, tự thương tự cảm nói:

- Nếu được Cao Bằng coi trọng, có lẽ có thể bớt mấy trăm năm phấn đấu đấy.

- Hừ! Tiểu bạch kiểm!

Gã đầu trọc nhổ một ngụm nước bọt.

Vừa dứt lời, một bóng đen từ trên nóc tòa cao ốc của tập đoàn Nam Thiên bay xuống, cuồng phong do hai cánh tạo ra làm cát bụi bay lên mù mịt.

Cũng không biết là ảo giác hay là thật, nhiệt độ trong không khí dường như đã tăng lên cao hơn một chút.

Gã xăm mình đầu trọc vừa nãy nói rất hăng hái, nhưng đến khi thấy con chim một chân to tướng cao gần bốn mét, cánh dài gần bảy mét, lông toàn thân phớt hồng này thì tất cả lời nói đều nuốt vào bụng.

Không phải hắn chưa từng nhìn thấy quái vật có thể tích to hơn mình, nhưng khí thế lại hoàn toàn khác biệt.

Con chim lớn cúi đầu lẳng lặng nhìn hắn, con ngươi đỏ rực trong bóng đêm nhìn rất bắt mắt. Dường như lông của nó cũng phát sáng, dù là trong đêm tối vẫn ẩn ẩn phát ra hồng quang.

Gã xăm mình há to miệng, cũng không biết nó có nghe thấy những lời mà mình vừa nói không, đành xấu hổ cười nói:

- Cao thiếu gia, ngài nuôi con hạc này thật tốt.

Cao Bằng cười nhạt, nhảy xuống từ trên lưng Tiểu Diễm rồi hỏi:

- Ai trong số mấy người muốn khiêu chiến với tôi? Giao tiền trước khiêu chiến sau, không nợ!

Thiếu phụ tóc đỏ cười khẽ, lấy một cái túi nhỏ bằng tơ tằm từ trong buồng xe sau ra, ném cho Cao Bằng:

- Năm viên tinh hạch quái vật cấp Thủ Lĩnh, chắc chắn cũng đủ hai ngàn điểm tín dụng!

Cao Bằng mở miệng túi xem qua, đại khái cũng không khác lắm, mà tinh hạch của quái vật cấp Thủ Lĩnh là một đồng tiền mạnh, vĩnh viễn không giảm giá trị.

- Là một con ngự thú của tôi muốn khiêu chiến với ngự thú của ngài.

Thiếu phụ tóc đỏ gõ gõ xe tải sau lưng.

Oành!

Một con mãng xà to lớn màu xanh lặng im không một tiếng động xuất hiện sau lưng cô ta. Đây là một con Dực Xà Mãng cấp 40 Thủ Lĩnh, bị giới hạn ở phẩm chất Tinh Anh nên không thể đột phá lên Lĩnh chủ. Nhưng mà Cao Bằng đã được chứng kiến Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu nên cảm thấy cũng không phải không có phẩm chất Tinh Anh thì không thể đột phá, mà là do những con ngự thú này không đủ cố gắng.

- Chờ một chút, tôi có thể hỏi vì sao mấy người muốn khiêu chiến với tôi không?

Đột nhiên Cao Bằng hỏi, hắn khá là bực bội.

- Bởi vì chỉ có cách này mới có thể gặp ngài.

Thiếu phụ tóc đỏ cắn môi, khói sóng lưu chuyển, tản mát ra thần sắc khiến cho người ta phải hiểu lầm.

- Gặp tôi?

- Vì tôi muốn gia nhập tập đoàn Nam Thiên. Nếu tôi nói thẳng mình muốn gia nhập tập đoàn Nam Thiên, chỉ sợ sẽ chẳng có ai để ý. Nhưng nếu tôi thể hiện được giá trị của mình, có lẽ tôi có thể gia nhập tập đoàn Nam Thiên với một xuất phát điểm cao hơn.

Thiếu phụ tóc đỏ nhìn chằm chằm vào Cao Bằng:

- Chính ngài ở trong cuộc nhưng có thể không rõ, thực tế có rất nhiều người muốn gia nhập vào tập đoàn Nam Thiên. Dù sao đó cũng là nơi duy nhất sở hữu hai con ngự thú Vương cấp ở khu Hoa Hạ, thậm chí là trên toàn thế giới.

- Đạn hạt nhân có thể giết chết ngự thú cấp Lĩnh Chủ nếu nó ở trung tâm vụ nổ, nhưng chưa chắc có thể giết được ngự thú Vương cấp. Nếu như không thể giết được ngự thú Vương cấp, vậy đó sẽ là một trận tai nạn, một tai nạn của nhân loại. Cho nên tập đoàn Nam Thiên là tập đoàn có tiềm lực lớn nhất thế giới, tôi hy vọng có thể gia nhập vào nó.

Cao Bằng không trả lời, chỉ vỗ vỗ đùi Tiểu Diễm:

- Được thôi! Tiểu Diễm, thử thực lực của con Dực Xà Mãng này một chút.

Tiểu Diễm mở hai cánh, bay về phía Dực Xà Mãng. Hoả diễm quấn quanh người nó như tinh linh bay múa.

Không bao lâu sau, Dực Xà Mãng bị mổ tới máu tươi đầm đìa, hoả diễm thiêu đốt nó chật vật thảm hại.

Ngay khi Cao Bằng tập trung tinh thần chú ý tới trận chiến, một tiếng súng chợt vang lên bên tai hắn. Một khắc sau, trán hắn tê rần như bị muỗi chích, đầu hơi ngửa ra phía sau, cả người cũng thuận theo quán tính bay ngược lại.

Bịch bịch.

Cao Bằng ngã lăn trên mặt đất.

Đối diện hắn, phần đầu súng bắn tỉa lộ ra từ cửa sổ xe tải, một luồng khói trắng nhàn nhàn từ đầu họng súng bay ra…

- Chết?

Nụ cười vẫn luôn mang trên gương mặt của thiếu phụ tóc đỏ hoàn toàn biến mất, bờ môi đỏ thẫm treo lên một chút cười lạnh,

- Đầu óc ngu si, tứ chi phát triển. Giết hắn thì khu Hoa Hạ lập tức sẽ loạn lên, ngươi không nghĩ đến sao?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 339: Bắt Sống

- Ngươi phải tin tưởng ta, ở trong trí tưởng tượng của ta thì đầu hắn còn lớn hơn so với đầu heo, khoảng cách gần như vậy coi như là một con quái vật cấp Tinh Anh ta cũng có lòng tin bắn nổ đầu nó, đầu người làm sao có thể cứng rắn hơn đầu quái vật.

Người đàn ông vừa nói chuyện vừa xoa xoa bờ vai có chút đau nhức của mình. Dù cho tố chất thân thể đạt được phản hồi từ Ngự Thú nhưng hắn vẫn cảm thấy rất đau, độ giật của súng bắn tỉa ghê gớm thật.

Đang chiến đấu trên không trung Tiểu Diễm đột nhiên dừng lại một lát, sau đó tiếp tục quần chiến cùng với Dực Xà Mãng. Nhưng mà tiết tấu công kích tăng nhanh rất nhiều, trong miệng không ngừng phát ra tiếng hót bi thương, nhìn qua tựa hồ hết sức thống khổ, vì chủ nhân chết đi mà điên cuồng.

- Nhanh lên, mặc dù có âm thanh từ cuộc chiến của hai Ngự Thú che dấu, nhưng nói không chừng người ở bên Nam Thiên đã nghe thấy được tiếng súng.

- Ừ, thừa dịp cái con quái vật này bị cuốn lấy thì chúng ta nên nhanh chóng rời đi.

Thiếu phụ tóc đỏ gật đầu,

Người đàn ông đầu trọc xăm hình liếm liếm bờ môi, mắt nhìn mấy người ở sau lưng, sau đó bước nhanh chạy đến vị trí của Cao Bằng cách đó khoảng mười mét.

- Tinh hạch cũng không thể lãng phí được, ta đi nhặt về đã, đến lúc đó phải chia cho ta phân nửa tinh hạch ở bên trong.

Từ trên xe tải có một người đàn ông tóc vàng dáng người khôi ngô nhảy xuống, trên người mặc một bộ đồ ngụy trang, trên tay cầm một khẩu Barrett. Người đàn ông tóc vàng vỗ vỗ vào thùng xe phía sau, một con Ngự thú kỳ quái sau lưng mọc ra bốn cái cánh bước ra ngoài, nhìn qua có chút giống chim hải âu loại lớn, nhưng lại có đến hai đôi cánh.

Trên lưng con chim hải âu lớn có chỗ ngồi cố định, dây an toàn và các loại trang bị khác. Người đàn ông tóc vàng, thiếu phụ tóc đỏ và một người đàn ông có chòm râu dài bù xù khác cưỡi lên lưng nó, khi nhìn thấy đầu trọc chạy tới sờ thi thể, người đàn ông tóc vàng nhíu lông mày, đột nhiên cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Trong lúc bất chợt người đàn ông tóc vàng vỗ trán một cái, hắn nghĩ đến một chuyện, đó chính là khi viên đạn trúng vào Cao Bằng thì dường như hắn không nhìn thấy máu chảy ra.

Theo lý thuyết ở khoảng cách gần như vậy đừng nói một cái đầu người, cho dù là bức tường dày cũng sẽ bị oanh ra một cái lỗ thủng!

Không chảy máu? !

Người đàn ông tóc vàng biến sắc, nhanh chóng vỗ vào lưng của Tứ Dực Tín Thiên Ông,

- Đi mau!

- Thế nhưng đậu bổng còn chưa quay trở về.

Người đàn ông có chòm râu bù xù mở miệng nói.

- Không cần đợi tên ngốc ấy.

Người đàn ông tóc vàng lạnh lùng nói.

Cũng gần như ngay lúc đó, người đàn ông đầu trọc xăm hình đang sờ vào thi thể thì đột nhiên phát hiện cánh tay mình bị một cánh tay khác giữ chặt lấy. Hắn vừa cúi đầu nhìn xuống, thiếu chút nữa hồn phi phách tán.

Cao Bằng vốn đã chết đi bỗng nhiên mở mắt nhìn chằm chằm vào hắn, một người đã chết tự nhiên lại trợn mắt!

Chuyện này quá đáng sợ.

Người đàn ông đầu trọc xăm hình rùng mình sởn tóc gáy, sau lưng phát lạnh, lông tơ dựng đứng. Đánh chết ngươi không phải là ta, ngươi tìm ta làm gì.

- Không cần phải sờ loạn, điều cơ bản như vậy có biết hay không?

Cao Bằng nhìn chằm chằm vào hắn rồi nói.

Không đợi hắn trả lời, Cao Bằng nhếch miệng cười cười, cánh tay dùng sức, trong chớp mắt đã bóp nát cẳng tay của người đàn ông đầu trọc.

- A!

Tiếng kêu thê lương thảm thiết phá vỡ bầu trời đêm.

Mấy người ở trên lưng Tứ Dực Tín Thiên Ông nhìn qua mảnh đất dưới chân càng ngày càng nhỏ, không nhịn được thả lỏng cơ thể.

Xác chết Cao Bằng vùng dậy tất nhiên bọn họ không tin, coi như xác chết vùng dậy cũng không có nhanh như vậy. Chỉ có một khả năng, đó chính là Cao Bằng căn bản không có chết.

Khoảng cách gần như vậy mà lại chịu được một phát đạn Barrett, còn là dưới tình huống bất ngờ cũng không thể giết chết

được Cao Bằng, vậy thì e rằng vũ khí khoa học kĩ thuật có thể uy hiếp được hắn đã lác đác không có mấy, có lẽ chỉ có vài loại "Đạn" cao cấp nhất mới có thể.

- Đi thôi, ở trên địa bàn khu Hoa Hạ căn bản không có cơ hội giết giết hắn.

Giọng điệu của thiếu phụ tóc đỏ có chút tiếc nuối.

Đột nhiên, Tứ Dực Tín Thiên Ông phát ra một tiếng kêu hoảng sợ, tốc độ bay bỗng nhiên chậm đi một chút.

Ngay ở phía trước vài trăm mét, chẳng biết lúc nào đã xuất hiện một con Mộc Khổng Tước khô lâu trôi nổi trong hư không. Con khô lâu khổng lồ này mở rộng hai cánh, tựa như quạt lông chỉ còn lại khung xương, khí tức vô cùng khủng bố âm trầm. Linh hồn hỏa diễm màu trắng dày đặc nhảy nhót trong hốc mắt, nhìn chăm chú vào tất cả bọn họ.

Thiếu phụ tóc đỏ đột nhiên kinh ngạc nhìn về phía Mộc Khổng Tước, nàng cảm giác nó rất quen mắt.

- Đây chỉ là một bộ xương khô mà thôi, đụng nát nó!

Người đàn ông tóc vàng rất bình tĩnh, hắn đã không chỉ một lần đối phó với quái vật loại khô lâu. Khô lâu là một loại sinh vật rất dễ đối phó, loại sinh vật này có khung xương rời rạc, thân thể chính là điểm yếu của chúng nó. Hơn nữa đại đa số khô lâu chỉ còn dư lại năng lực cận chiến, cho nên đây là một loại sinh vật rất gân gà, trong cùng đẳng cấp đa số đều không mạnh.

Sau một khắc, dưới người Mộc Khổng Tước xuất hiện một cái quầng sáng màu trắng có rất nhiều vân gỗ. Quầng sáng ảm đạm chiếu lên sắc mặt ảm đạm của bọn họ. . .

Mộc Khổng Tước phát ra một tiếng hót khàn khàn, tựa như tiếng chiêng trống cũ nát bị gõ vang.

Khung xương ảm đạm va chạm phát ra tiếng đương đương đương giòn vang, phảng phất có một chuôi lợi kiếm sắp lao ra!

Tứ Dực Tín Thiên Ông nghe thấy mệnh lệnh của chủ nhân vốn định chuẩn bị lao đến, kết quả cảm nhận được sát khí mãnh liệt phóng xuất ra từ bên trong cơ thể Mộc Khổng Tước, sợ tới mức run lẩy bẩy, quay người chạy trốn theo một phương hướng khác.

Hô!

Mấy người ngồi ở trên lưng Tứ Dực Tín Thiên Ông chỉ cảm thấy tầm mắt bị che chắn. Tuy rằng bên trong cơ thể của Mộc Khổng Tước khô lâu có rất nhiều khe hở, thế nhưng khi có nhiều khung xương đan chéo vào nhau như vậy cũng sẽ tạo thành một bóng đen to lớn.

Tầm mắt nhất thời tối sầm, cùng với đó là khí tức hư thối của người chết và kình phong cuồng bạo.

Phốc phốc!

Cốt trảo sắc bén của Mộc Khổng Tước đơn giản xé rách cánh của Tứ Dực Tín Thiên Ông, sau đó ôm lấy cánh, một chiếc cánh trong đó bị cứng rắn giật xuống! Lông vũ có hai màu đen trắng của Tứ Dực Tín Thiên Ông bị lây dính một vùng màu đỏ nhìn mà giật mình.

Sau một khắc trời đất quay cuồng, ba người trên lưng Tứ Dực Tín Thiên Ông bị rơi từ trên cao xuống.

Sức hút của trái đất mang đến cảm giác mất trọng lượng cực kỳ mạnh.

Ba người cảm giác trái tim phảng phất muốn từ trong lồng ngực nhảy ra, lúc sắp rơi xuống mặt đất thì đột nhiên dừng lại.

Mộc Khổng Tước tóm lấy ba người rồi chậm rãi đáp xuống

trước cổng chính của tập đoàn Nam Thiên.

Cao Bằng ung dung ngồi ở trên ghế, chậm rãi lấy khăn tay bằng lụa lau chùi bàn tay mình.

- Các ngươi làm rất tốt, vừa rồi đã đánh ta rất đau.

Cao Bằng chỉ vào trán của mình,

- Rất chuẩn, trúng giữa trán.

Người đàn ông tóc vàng gắt gao nhìn chằm chằm vào trán của Cao Bằng, tựa hồ muốn xem có điều gì bất đồng không. Thế nhưng, mặc cho hắn quan sát như thế nào cũng không thể phát hiện một chút xíu vết đỏ ở trán Cao Bằng.

- Không ngờ ngươi còn có một con Ngự thú cấp Lĩnh Chủ khác.

Người đàn ông tóc vàng rất bướng bỉnh, bên trong tài liệu căn bản không có tin tức nào về con Mộc Khổng Tước này.

- Cao thiếu.

Trịnh Thiết Tráng rất phẫn nộ, bản thân vừa mới đảm nhiệm vị trí trưởng bộ phận tác chiến liền phát sinh loại chuyện này, đây quả thực là đang đánh vào mặt hắn! Đánh vào mặt mũi của bộ phận tác chiến.

- Tách ra mang đi thay phiên thẩm vấn. Mặc kệ các ngươi dùng thủ đoạn gì, ta chỉ muốn biết bọn họ đến từ chỗ nào, nhận lệnh ai sai khiến tới giết ta.

Cao Bằng nhàn nhạt nói.

- Xin Cao thiếu yên tâm, tôi nhất định sẽ cạy được miệng bọn họ!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 340: Giấy Chứng Nhận Của Cao Bằng

Sau khi mấy người kia bị dẫn đi, Cao Bằng thoải mái ngồi trước cửa lớn của tập đoàn. Hắn muốn xem thử còn dư nghiệt nào không. Lần này, hắn không che giấu tâm tư làm gì.

Nói thật, đúng là rất kích thích, kích thích hơn vận động cực hạn kia nhiều.

Có cái gì có thể kích thích hơn việc bị Barrett bắn vào đầu chứ.

Cao Bằng ngẫm nghĩ một lát, tựa hồ sữa tắm đạn hạt nhân có vẻ cũng rất tốt!

Hắn mang ghế dựa ra nằm ngoài cửa chính, trước ngực đeo thẻ bảo vệ. Tiểu Diễm, Tiểu Hoàng, Đại Tử và A Ngốc đứng ở bốn phía xung quanh.

Trước ngực Đại Tử treo một tấm bảng gỗ có ghi “3500”

Trước ngực Tiểu Diễm treo một tấm bảng gỗ có ghi “2800”

Trước ngực Tiểu Hoàng treo một tấm bảng gỗ có ghi “2000”

Bởi vì Đại Tử nằm sấp nên bảng gỗ được buộc theo dọc đầu, tựa như đang đội một cái mũ giáp vậy.

Nó chạy đến trước mặt Tiểu Hoàng nhìn một chút, sau đó bình tĩnh suy nghĩ về con số trên đó. Khả năng toán học thấp kém của Đại Tử chỉ có thể cộng trừ những phép tính đơn giản.

Trên đỉnh đầu của mình là 3 + 5 = 8

Tiểu Hoàng này chỉ có 2. Đại Tử âm thầm cười lạnh, xem ra mình vẫn được Cao Bằng sủng ái hơn.

Nó chạy đến trước mặt Tiểu Diễm, nhìn kỹ tấm bảng gỗ trước ngực Tiểu Diễm, đột nhiên hai mắt đanh lại.

2…8…

Đại Tử cực kỳ căng thẳng vận dụng trình độ toán học mà mình đã được học trong một tháng.

Hai cộng tám bằng mười.

Ầm ầm!

Đại Tử như bị sét đánh.

Tiểu Diễm cúi đầu nhìn con rết đang tự diễn hài kịch trước mắt, hai cánh gác sau lưng, vừa lắc đầu vừa nhảy rời đi.

…

- Phía trước là tập đoàn Nam Thiên, em có nhìn thấy cao ốc Minh Châu kia không? Đó là cao ốc của tập đoàn Nam Thiên và là kiến trúc tiêu chí ở tân khu Dương Thành.

Có người ngẩng đầu chỉ chỏ.

- Anh, anh thật sự muốn đi khiêu chiến với Cao Bằng sao?

- Đương nhiên. Nghe nói hắn là đệ nhất thiên tài khu Hoa Hạ, anh cũng từng xem hắn thi đấu rồi, ngự thú của hắn đúng là rất mạnh. Nhưng bây giờ anh cũng có ngự thú cấp Lĩnh Chủ, mà còn là hệ Thần Thánh có thuộc tính khắc chế hệ Vong Linh của hắn nữa. Chỉ cần đánh bại hắn, anh sẽ nhất phi trùng thiên, thanh danh truyền khắp toàn bộ thế giới!

Thanh niên tóc nâu đi trước nở nụ cười tự tin.

Gần đến cửa lớn, sắc trời hơi tối nên không thể thấy rõ được khuôn mặt Cao Bằng đang ngồi ở đó, mấy người chỉ cho rằng đó một bảo vệ bình thường.

- Chào ngài, chúng tôi tới từ đại khu Ưng Liệt. Lần này tới đây hy vọng có thể khiêu chiến với người thanh niên mạnh nhất khu Hoa Hạ Cao Bằng…

Thanh niên tóc nâu nói bằng tiếng Hán.

Không hiểu vì sao, sau khi nói xong câu đó hắn lập tức cảm thấy bầu không khí xung quanh trở nên cổ quái.

- Có thể khiêu chiến.

Cao Bằng liếc nhìn hắn một cái, đặt điện thoại di động trong tay xuống rồi hỏi:

- Các ngươi có mang theo Barrett không?

Người thanh niên tóc nâu ngơ ngác. Barrett, cái quỷ gì?

Cao Bằng nghiêm túc quan sát trạng thái trên khung số liệu của thanh niên tóc nâu, sau khi xác nhận không phải ngụy trang mới ngẩng đầu nhìn hắn, sắc mặt trở nên hòa ái:

- Thiếu niên, là cậu muốn khiêu chiến với tôi sao? Có cần đến gói combo không, tới đây tới đây, tôi chậm rãi nói cho cậu biết.

Người thanh niên tóc nâu bình tĩnh nhìn Cao Bằng, hơn nửa ngày mới xác nhận được thân phận của hắn, tỉnh tỉnh mê mê đi theo sang một bên. Sau khi nói chuyện với nhau một lúc, sắc mặt thanh niên tóc nâu có vẻ rất kỳ quái, sau đó hai người lại tiếp tục khua tay múa chân so sánh với nhau một hồi lâu.

Nửa giờ sau, người thanh niên tóc nâu hơi hoảng hốt ôm giấy chứng nhận cẩn thận rời khỏi tập đoàn Nam Thiên.

- Anh, các ngươi ai thắng vậy? Cái giấy chứng nhận trong ngực anh là gì đó?

Em của người thanh niên tóc nâu tò mò cầm lấy giấy chứng nhận từ thanh niên tóc nâu.

Trang bìa của nó có mấy chữ lớn mạ vàng "Giấy chứng nhận thành tích", bên dưới còn có một hàng chữ tiếng Anh nhỏ.

Hai người chưa từng tiếp xúc với văn hoá người Hán nên chỉ cảm thấy rất bức cách. Ở nước ngoài, giấy chứng nhận thành tích chỉ là một tờ giấy thôi, mà giấy chứng nhận trong tay hắn lại dày như cục gạch, còn nặng nữa…

Hai người mở giấy chứng nhận ra, bên trái là hình nửa cơ thể của A Ngốc, bên phải là mấy chữ tiếng Anh.

Tuyển thủ Abigail, vào ngày mùng một tháng ba năm bốn theo lịch Tân Liên Minh đã khiêu chiến thành công Hài Cốt Bạo Quân, đặc biệt ban chứng nhận cổ vũ.

Ban chứng nhận: Cao Bằng.

Phía dưới cùng còn có chữ ký của Cao Bằng bằng tên tiếng Trung và bính âm, bên cạnh là một dải mã vạch.

- Anh!

Người em của Abigail mộng bức, cái này...

- Người khác sẽ tin sao? Thứ này chẳng có chứng cứ, chỉ là một tờ giấy chứng nhận đơn thuần mà thôi.

Người em trai dở khóc dở cười. Bình thường anh mình tinh minh như thế, sao hôm nay lại ngớ ngẩn thế này.

- Có thấy mã vạch này không?

- Có.

- Em quét thử một cái mà xem.

Người em trai nửa tin nửa ngờ lấy điện thoại di động ra quét thử mã vạch, rất nhanh giao diện đã chuyển sang một đoạn video chiến đấu. Trong video, ngự thú Thần Thánh Độc Giác Mã của anh trai mình giao chiến chính diện với Hài Cốt Bạo Quân của Cao Bằng, cho dù chồng chất vết thương nhưng cuối cùng Thần Thánh Độc Giác Mã vẫn đánh bại được Hài Cốt Bạo Quân!

- ???

Thiếu niên tóc vàng há to miệng, có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Xem ra không có vấn đề gì, nhưng tại sao luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng!

- Cao Bằng là ngự sử thanh niên mạnh nhất mà anh đã từng gặp, ngoài Hài Cốt Bạo Quân hắn còn có sáu con ngự thú cấp Lĩnh Chủ khác. Hắn đã đồng ý với anh, anh có thể thay phiên khiêu chiến với tất cả ngự thú của hắn. Nhất định anh phải tập hợp đủ bảy bản giấy chứng nhận, chính diện đánh bại tất cả ngự thú của hắn!

Hai mắt Abigail loé sáng.

Thiếu niên tóc vàng,

- …

- Đúng rồi, Crow, em còn bao nhiêu tiền? Cho anh mượn trước một chút, một thời gian nữa anh sẽ giả.

Abigail vỗ vỗ vai em trai.

…

- Cao thiếu, đã hỏi được rồi, những người này đến từ Bạch Kim Chi Thủ.

Trịnh Thiết Tráng báo cáo.

Bạch Kim Chi Thủ…

Cao Bằng nheo mắt lại. Thì ra là người quen cũ, giờ thì không có gì kỳ quái nữa.

Nhổ cỏ không diệt tận gốc, gió xuân tới lại mọc lên.

Có đôi khi mình muốn nhất tiễn mẫn ân cừu, nhưng kẻ địch lại không nghĩ như vậy.

- Được, tôi biết rồi. Anh xử lý sạch sẽ mấy người này đi, đừng để xảy ra chuyện gì nữa. Chờ lát nữa anh dẫn theo vài người đi cùng tôi đến vịnh Đào Tử.

Vịnh Đào Tử, vô số công trình quân dụng đang được dựng ngay tại chỗ, hiện trường nóng như lửa, vô cùng bận rộn.

Con đê, thành luỹ, chướng ngại vật.

- Chỉ cần đám quái vật dưới nước kia lên bờ, nơi gần nhất sẽ là vùng này. Hơn nữa đây cũng sẽ là khu vực giảm sóc, có vùng nước cạn, dễ dàng đổ bộ nhất. Bên cạnh đều là vách núi rất cao, mặc dù vẫn cần đề phòng quái vật thừa cơ đổ bộ nhưng chúng ta cũng không cần thiết kế phòng ngự, bởi vì vách đá chính là tuyến phòng ngự tốt nhất.

Nhìn qua công sự phòng ngự được xây ngay trước mắt, mấy ngự sử đằng sau dẫn theo ngự thú của mình đi làm quen với hoàn cảnh.

Dương Thành đã coi trận đại chiến này như một trận chiến tranh, một trận chiến giữa loài người và quái vật.

Nếu là chiến tranh, vậy thì nhất định phải chiến đấu với kẻ địch trong hoàn cảnh có lợi cho mình.

Chiến đấu với bọn quái vật kia trong đại dương là một hành vi ngu xuẩn, nhưng khi lên đất liền thì phần lớn quái vật ở đại dương sẽ bị yếu đi vài phần.

- Vấn đề là đám quái vật này không phải kẻ ngu, bọn chúng sẽ lên bờ sao?

Một người đàn ông mặc áo jacket đen lớn tiếng nói.

Sau lưng người đàn ông này là một con Hồng Văn Kiếm Xỉ Hổ cao ba mét dài gần bảy mét, cái đuôi lông xù đỏ rực giống như một ngọn đuốc. Chữ Vương trên trán đen như mực, lưng như dãy núi, không ngừng đi qua đi lại sau lưng chủ nhân.

- Hổ Vương yên tâm, nếu như chúng ta xây dựng công trình phòng ngự ở chỗ này thì nhất định sẽ có biện pháp ứng đối.

Nhân viên quân đội tranh thủ thời gian nói với người đàn ông này.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 341: Giấy Chứng Nhận

Người đàn ông mặc áo jacket đen gật đầu, sau đó lại bổ sung một câu,

- Không có việc gì, kỳ thật bờ biển này cũng rất đẹp mắt, coi như đi du lịch.

Nói xong liền cười ha ha.

- Cao thiếu, người kia chính là Đông Bắc Hổ Vương, hắn cũng là một thợ săn thế giới rất nổi danh.

Trịnh Thiết Tráng nhỏ giọng nói.

- Đông Bắc Hổ Vương là một người có lòng nhiệt tình, hơn nữa thích giúp đỡ người khác, có điều tính khí không phải lúc nào cũng tốt, là một người có lòng nhiệt tình nhưng tính khí nóng nảy.

Cao Bằng gật gật đầu, nhìn cự hổ màu đỏ đứng sau lưng người đàn ông kia một chút. Lông cự hổ có nền màu trắng và các vằn màu đỏ, trông như thể hỏa diễm mọc ra từ dưới da.

【 Tên quái vật 】: Cuồng Bạo Kiếm Xỉ Hổ

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 43 (Cấp Lĩnh Chủ)

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Hỏa

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Năng lực quái vật 】: Răng cưa sắc bén Lv3, lực lượng cuồng bạo Lv2, chưởng khống hỏa diễm Lv2.

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Hổ thú thức tỉnh huyết mạch Kiếm Xỉ Hổ do nuốt chửng bảo vật hệ Hỏa mà biến dị, chưởng khống hỏa diễm, tính tình hung mãnh hiếu chiến.

Cao Bằng gật đầu, sau đó trực tiếp đi về phía Hổ Vương.

- Ai, Cao thiếu, tính tình Hổ Vương không phải. . .

Những lời phía sau lập tức nghẹn ứ trong cổ họng, bởi vì hắn trông thấy Cao Bằng chào hỏi Đông Bắc Hổ Vương như thể rất quen thuộc.

- Hổ Vương, đã lâu không gặp.

- Cái gì đã lâu không gặp chứ, cũng chỉ mới một đêm mà thôi.

Hổ Vương đáp trả lại ngay.

Sau đó Trịnh Thiết Tráng nhìn thấy Cao thiếu bắt đầu trò chuyện với mấy Ngự Sử khác, nhìn dáng vẻ hình như quan hệ rất không tệ.

Mấy Ngự Sử này và Cao thiếu trò chuyện cách Trịnh Thiết Tráng khá xa nên hắn cũng không nghe rõ bọn họ nói cái gì.

Một lát sau Cao Bằng thản nhiên mang theo Trịnh Thiết Tráng cùng với một vài Ngự Sử thuộc bộ tác chiến rời đi, đi đến nơi xa hơn một chút để quan sát địa hình.

Đợi đến khi Cao Bằng đi được một lúc lâu, mấy người Ngự Sử này mới tụ tập một chỗ nói chuyện phiếm với nhau.

Có lẽ bởi vì mới vừa rồi tất cả mọi người đều đã nói chuyện với Cao Bằng, giữa bọn họ cũng coi như có một chút quen thuộc.

- Ha ha ha, nói ra không sợ mọi người cười chê, mặc dù tôi đã bốn mươi mấy tuổi nhưng mà vẫn không thể bỏ xuống thứ gọi là danh lợi này.

Đông Bắc Hổ Vương cởi mở cười to.

- Ừm, ai có thể bỏ thứ này xuống được chứ, người sống một đời không vì danh thì cũng vì lợi mà.

Trùng Vương Nam Cương thở dài.

Abigail vừa khiêu chiến Cao Bằng thành công rụt rè đứng tại chỗ, ngại ngùng cười, cũng không nói chuyện.

- Chiều hôm qua vừa đi cao ốc Minh Châu khiêu chiến Cao Bằng một lần, thật đúng là hậu sinh khả uý mà. Coi như là tôi cũng phải hao hết sức chín trâu hai hổ mới có thể khiêu chiến thành công, mọi người xem, cậu ta lại còn cho tôi giấy chứng nhận thành tích bỏ đi nữa chứ!

Đông Bắc Hổ Vương phóng khoáng cười nói, nhìn như không quan trọng, giả bộ như lơ đãng móc ra một quyển sổ nhỏ màu đỏ từ trong ngực.

Abigail hơi thay đổi sắc mặt, theo bản năng nắm chặt túi áo mình, đầu ngón tay cảm nhận được bìa cứng của giấy chứng nhận. Abigail tâm loạn như ma.

- Thật là vừa vặn, tôi cũng có một bản giấy chứng nhận thành tích này!

Trùng Vương Nam Cương kinh ngạc không thôi, lấy từ trong túi ra một bản giấy chứng nhận thành tích giống nhau như đúc.

- Con mịa nó, tôi cũng có một bản.

Một gã Ngự Sử khác bên cạnh kinh ngạc kêu lên.

Khóe mắt Abigail co giật, hình như cái tên gia hỏa cuối cùng này chỉ có một con ngự thú cấp Thủ Lĩnh mà thôi, làm sao có thể đánh bại Cao Bằng chứ?

- Này, mọi người đừng có không tin chứ, tôi cho mọi người xem. Có phải cái này hay không?

Nói đến đây một Ngự Sử tuổi tác không lớn lập tức lấy từ trong túi ra một bản giấy chứng nhận màu đỏ, Abigail nhìn cái màu đỏ này chỉ cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Đông Bắc Hổ Vương cùng với Trùng Vương Nam Cương trợn mắt há hốc mồm, ba người lật xem so sánh một hồi. Dường như giống nhau như đúc, chỉ có một vài chi tiết khác nhau mà thôi, ví dụ như cái tên ghi phía trên, ví dụ như ngự thú chẳng hạn.

Ngự thú mà Đông Bắc Hổ Vương đánh bại chính là Tiểu Hoàng, còn Trùng Vương Nam Cương đánh bại chính là Tiểu Diễm, mà ngự thú của gã Ngự Sử trẻ tuổi đánh bại chính là Sáp Sí Lôi Viên khô lâu. . .

- Mặc dù hiện tại ngự thú của tôi chỉ có cấp Thủ Lĩnh đỉnh phong, nhưng nó có thiên phú dị bẩm, có thể chiến đấu vượt cả một đại giai, cho dù là Lĩnh Chủ bình thường cũng không phải đối thủ của nó.

Gã trẻ tuổi chỉ vào ngự thú đứng sau lưng mình cách đó không xa đắc ý nói khoác.

Hai mươi mấy mét sau lưng hắn, một con chó ngao màu lam đang nhìn chằm chằm bọn họ, nhìn qua cực kỳ thần tuấn. Trong lúc nhất thời không ai trong bọn họ có thể nhận ra chủng loại của con chó ngao kia.

- Thật sự trùng hợp.

Đông Bắc Hổ Vương vỗ trán một cái, nói với vẻ cao hứng.

- Như vậy, bằng không thì chúng ta tới so tài xem ai có thể tập hợp đủ bảy bản trước tiên?

Tâm tư Trùng Vương Nam Cương thẳng tính hơn nhiều so với Đông Bắc Hổ Vương, trợn trắng mắt không nói gì, đáy lòng cực kì im lặng. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy bị khiêu chiến cũng có thể phát triển thành một chuỗi sản nghiệp dây chuyền.

Thời điểm mình khiêu chiến hao tốn mấy ngàn điểm tín dụng, lúc đó mua một phần ưu đãi đảm bảo thắng. Bằng không con Thiên Cước Xích Luyện Vinh Nguyên kia của hắn chỉ vừa mới tăng lên cấp Lĩnh Chủ thì sao có thể là đối thủ của con hạc một chân kia được chứ.

Phí khiêu chiến chính là mấy ngàn điểm tín dụng, cộng thêm phí khiêu chiến của gã thiếu niên kia. Hơn nữa hắn hoài nghi có khả năng gã thiếu niên kia cũng mua gói đảm bảo thắng giống như hắn vậy, nếu như mua thì hắn là trong mấy ngày nay Cao Bằng đã kiếm lời được hơn vạn điểm tín dụng.

Cách kiếm tiền này cũng quá nhanh rồi. Nói thật, Trùng Vương Nam Cương cũng thấy có chút ghen tỵ.

Mấy người đi rồi, Abigail mới lặng lẽ lấy giấy chứng nhận thành tích trong túi ra, nhất thời im lặng không nói gì. Tại sao giấy chứng nhận đột nhiên trở thành hàng vỉa hè rồi.

- Này, cậu cũng có giấy chứng nhận à?

Bên cạnh truyền đến một giọng nói chọc người ghét.

Abigail cất giấy chứng nhận trong tay đi, vừa quay đầu lại đã nhìn thấy gã ngự sử trẻ tuổi trong mấy người vừa nói chuyện trời đất kia đang mỉm cười xấu xa nhìn hắn.

Khóe miệng Abigail co giật nhưng không nói gì.

- Này, nói thực nhé người anh em! Có phải cái giấy chứng nhận này của cậu cũng mua được giống như tôi hay không?

Gã trẻ tuổi nháy mắt ra hiệu.

Abigail không muốn để ý tới gã, nhưng cái gã trẻ tuổi này thì cứ sáp lại gần hắn,

- Ôi chao, tôi biết cả mà. Nhìn dáng vẻ thì chắc cậu không khác mấy so với tôi, nên chắc hẳn ngự thú của cậu cũng chỉ có cấp Thủ Lĩnh thôi phải không? Thật ra tôi mua giấy chứng nhận này rất đáng giá, tăng thêm 3000 điểm tín dụng ngoài ngạch là có thể đảm bảo thắng, kỹ thuật diễn xuất siêu tốt.

Người trẻ tuổi giơ ngón tay cái lên.

- Tôi chuẩn bị hai ngày nữa sau khi nhận được tiền tiêu vặt cha mẹ cho sẽ mua luôn sáu cái giấy chứng nhận còn lại, đến lúc đó khi trở về tôi đã có vốn liếng để khoác lác rồi, toàn bộ Ma Đô đều sẽ biết Tôn Mậu Tài tôi là một Ngự Sử thiên tài!

Gã trẻ tuổi rơi vào huyễn tưởng.

- Cậu làm như vậy không cảm thấy xấu hổ sao? Cậu làm như vậy so với giấy chứng nhận giả thì có gì khác nhau đâu, đây chính là lừa gạt. Tôi còn tưởng rằng Cao Bằng là một thiên tài đứng đầu, không nghĩ tới lại là một kẻ lừa đảo như vậy!

Abigail rốt cục nhịn không được.

Tôn Mậu Tài kỳ quái nhìn hắn một chút, lắc đầu cười nhạo.

- Vậy giấy chứng nhận của cậu ở đâu ra? Được rồi, tôi cũng không hỏi giấy chứng nhận của cậu ở đâu ra. Tôi bỏ tiền, cậu ta phối hợp diễn một màn kịch với tôi, trong đó nào có cái gì gạt người hay không gạt người đâu chứ! Hơn nữa tôi cảm thấy cậu ta mới là một người thực sự thông minh, cậu có tin sau khi việc chuyện khiêu chiến được truyền ra thì người khiêu chiến cậu ta sẽ ít đi rất nhiều hay không?

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện phiếm thì từng viên từng viên đạn đạo vạch phá bầu trời, mang theo đuôi lửa thật dài vắt ngang đường chân trời rồi rơi xuống biển.

Ầm ầm ầm!!!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 342: Sóng Lớn

Từng viên đạn đạo giống như chiến phủ bổ dọc vào trong biển sâu, chiến phủ bá đạo chém nát mặt biển. Oanh! Sóng biển vọt lên cao mấy chục trượng.

Sau đó là rất nhiều dược tề từ trong những viên đạn đạo lan dần vào trong biển, màu đỏ thẫm bao phủ mọi nơi dưới đáy biển.

Có con nghe thấy tiếng động liền cuống quýt chạy trốn, cũng có một số quái vật sau khi ngửi được thì trở nên hết sức táo bạo. Một con Thạch Ban Ngư trắng toát mở cặp mắt lớn như hai cái đèn lồng chậm rãi du động trong nước, một đoàn sương đỏ hòa tan trong nước biển trong lúc lơ đãng đã len lỏi vào đường hô hấp của nó.

Phốc xích ——

Một tiếng phì phì phát ra từ trong mũi, sau đó vội vã vung đuôi trốn ra xa.

Ở trong bóng tối, một đạo bóng đen khổng lồ lấy thế sét đánh không kịp bưng tai vọt ra từ một cái khe bên cạnh, tạo ra một làn sóng ngầm mãnh liệt dưới đáy biển, cuốn theo vô số cát đá.

Thạch Ban Ngư đã biến mất không thấy tăm hơi. . .

Kèm theo tiếng nhai nuốt, một đạo thanh âm trầm thấp khàn khàn vang lên dưới đáy biển,

- Mùi vị thật khó ngửi, mấy con tôm đều bị dọa chạy.

Tiếp đó là rất nhiều thanh âm khác vang lên,

- Tất cả quái vật có thể triệu tập được ở các hải dương gần đây đều đã đến, là thời điểm để cho nhân loại nếm trải sự tức giận của chúng ta.

- Nhưng vì sao chúng ta phải công kích nhân loại? Do cá ăn không ngon, hay là đồ ăn không đủ nhiều?

Một thanh âm hùng hồn khác phản đối.

- Ta chán ghét cảm giác khô ráo của lục địa.

- Mấy ngày trước ta bị một một con Sa Trùng mọc cánh đáng ghét cắn một cái, lần này ta muốn ăn nó.

Một thanh âm bén nhọn, táo bạo truyền đến. Thân thể to lớn của Ám Dạ Quỷ Bức Hồng khuấy động lên từng lớp sóng ngầm làm đen kịt một vùng, tựa như mây đen dưới đáy biển.

- Đấy không phải là Sa Trùng, Sa Trùng là ở trong biển, nó là một con rết.

Thanh âm hùng hồn lúc nãy lại lên tiếng chế nhạo.

- Giun dài! Ngậm miệng! Ngươi có tin ta ăn ngươi hay không!

Con mắt của Ám Dạ Quỷ Bức Hồng phát ra lục quang, tựa như hai cái đèn lồng phát ra ánh sáng màu u lục.

- Con dơi xấu xí, đến đây.

Kèm theo đó là tiếng ma sát sàn sạt, một cự thú thân thể thon dài trơn nhẵn bò ra từ trong khe hở, bên ngoài người còn lóe lên lôi điện dày đặc. Nó nhẹ nhàng du đãng trong đáy biển, có vẻ thích ý thong dong, cát trắng mịn màng dưới đáy biển được điện quang chiếu rọi hiện lên ánh sáng lấp lánh.

- Đừng cãi nhau nữa, nếu có bản lĩnh thì hãy so tài xem ai ăn được nhiều người.

Thanh âm trùng điệp vang vọng dưới đáy biển.

Đáy biển khôi phục lại sự yên tĩnh. . .

- Tới, tất cả chuẩn bị sẵn sàng.

Ở trên mặt biển phía xa có một đạo bạch tuyến đang không ngừng tiếp cận.

m thanh thủy triều truyền từ xa đến gần, Cao Bằng nhìn thấy trong sóng biển còn mang theo một chút lân phiến của hải thú.

Trên cơ bản tuyệt đại đa số hải thú đều có được năng lực khống thủy, nếu có một lượng lớn hải thú tụ tập lại một chỗ cùng thi triển năng lực thì thực sự sẽ gây nên một tai họa của biển cả —— Sóng thần.

- Không thể để cho hải triều tiếp tục phát triển tiếp, nếu không công sự phòng ngự sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Tổng tư lệnh Dương Khô của quân khu Dương Thành quyết định thật nhanh,

- Những ai ở đây có thủ đoạn công kích từ xa thì hãy tấn công hải chiều phía xa kia. Pháo binh, xe đạn đạo chuẩn bị, công kích khu vực trung tâm thủy triều!

Cao Bằng nheo mắt lại. Đại Tử, Tiểu Diễm ở bên cạnh đều nóng lòng muốn thử, trong mắt tràn đầy chiến ý.

Vỗ mông Tiểu Diễm một cái,

- Cùng những những ngự thú kia đi tấn công hải triều đi.

Nghĩ nghĩ, cũng đánh vào mông Đại Tử một cái, hai cái gai đuôi đâm vào bàn tay làm hắn hơi đau một chút,

- Ngươi cũng đi cùng Tiểu Diễm đi, phải hành động cùng nhau

không được chạy loạn.

Đại Tử liên tục gật đầu, cùng với Tiểu Diễm bay lên không trung.

Tiểu Hoàng nghiêng đầu nhìn sang, sau đó lắc la lắc lư đi đến trước mặt Cao Bằng chổng mông.

Nhưng chờ một lúc lại không thấy Cao Bằng động thủ, bất mãn quay đầu lại,

- Oa!

- Lại kêu sai, phải kêu cạc.

Cao Bằng đánh vào mông Tiểu Hoàng một cái, Tiểu Hoàng hài lòng đứng dậy rời đi.

Giơ tay sờ lên chuỗi phật châu bằng gỗ đàn hương ở trên cổ, Tiểu Hoàng hiền hòa nhìn đám quái vật biển ngày càng đến gần, chuyển động cổ, phát ra tiếng ha ha ha giòn vang.

Trên bầu trời có hơn ngàn con ngự thú đang bay, đại đa số ngự thú có thể tiến hành công kích từ xa đều là cấp Thủ Lĩnh trở lên. Cơ hồ toàn bộ ngự thú cấp Thủ Lĩnh của Bằng Thành, Dương Thành và các khu khác đều ở nơi này. Trong đó còn có năm con ngự thú cấp Lĩnh Chủ bay ở trên trời, đây là những ngự thú cấp Lĩnh Chủ có được năng lực phi hành, còn một vài ngự thú Lĩnh Chủ không thể phi hành thì thủ vững trên mặt đất.

Cao Bằng phát hiện ra tuyệt đại đa số ngự thú cấp Lĩnh Chủ trong đó đều vừa mới đột phá cấp Lĩnh Chủ trong vòng nửa năm qua. Hắn cũng để ý thấy kỳ thật rất nhiều ngự thú đều bị kẹt ở cấp 40, do hạn chế về phương diện phẩm chất nên không cách nào tiến thêm một bước nữa.

Phẩm chất kỳ thật cũng chính là tiềm lực của quái vật. Ví dụ

như cùng là cấp 10, tiềm lực của khủng long chính là Hoàn Mỹ, mà tiềm lực của lão hổ chỉ là Phổ Thông.

Lão hổ trưởng thành đến cấp 10 sẽ đạt tới cực hạn, bởi vì đạt đến cấp độ này đã là đỉnh phong của giống loài này, trừ khi đạt được kỳ ngộ tiến một bước biến dị hoặc là tiến hóa mới có thể đột phá ngưỡng cửa cấp 10 này.

Mà khủng long chí ít cũng có thể đột phá đến cấp Thủ Lĩnh, sau khi trưởng thành đến cấp Thủ Lĩnh thì phẩm chất của nó sẽ từ Hoàn Mỹ giảm xuống đến Tinh Nhuệ. Nếu như không có kỳ ngộ đặc thù để nó tiến hóa, nó sẽ giống với lão hổ bị vây khốn đẳng cấp không cách nào tiến hóa nữa.

- A. . . Chỉ cần liều mạng huấn luyện, có lẽ quái vật phẩm chất Tinh Nhuệ cũng có tỉ lệ rất nhỏ có thể đột phá một đẳng cấp lớn. Nhưng mà quái vật phẩm chất Phổ Thông dù có đem hết toàn lực cũng không thể nào tiếp tục đột phá.

Cao Bằng suy tư, suy luận của hắn đã có căn cứ chính xác.

Hiện tại tai biến mới trôi qua có hơn 4 năm, cho nên những tri thức trong sách cho dù được coi là chân lý thì cũng không quá mức tin cậy, có lẽ cái mà hiện giờ gọi là chân lý thì mấy chục năm sau sẽ bị lật đổ bởi những định luật mới.

Trong hải dương, một đôi mắt hết sức âm tàn nhìn chằm chằm vào Đại Tử đang bay ở trên đầu, sau đó chậm rãi chìm xuống, biến mất bên trong đám hải thú.

Đại Tử rùng mình một cái, tựa như đang ăn vụng đồ ăn vặt của Cao Bằng bị người nào đó bắt ngay tại trận. Lắc lắc đầu, sau đó gắt gao nhìn chằm chằm vào đám hải thú đang sôi trào ở dưới chân, khẳng định có người muốn đánh chủ ý vào Đại Tử cơ trí hắn!

Đại Tử lặng lẽ bay cao lên một chút, trên cánh ngưng tụ ra từng đoàn từng đoàn lôi đình sau đó hóa thành đoản mâu bắn thẳng vào đám hải thú lộ ra ngoài mặt biển.

Bởi vì trường mâu cần tiêu hao càng nhiều sức mạnh sấm sét, cho nên Đại Tử ngưng tụ là đoản mâu mà không phải trường mâu.

Thế công trên mặt đất và bầu trời phát huy tác dụng, tốc độ của đám hải thú bị giảm không ít. Có hải thú bị đạn đạo nổ đến chia năm xẻ bảy, cũng có hải thú bị các loại lực lượng nguyên tố đánh cho đầu rơi máu chảy, tử trạng thiên kì bách quái.

Có hải thú bị bỏng mọc ra từng cái bóng nước bên ngoài da, tụ huyết chồng chất ở trong bong bóng. Bong bóng ngâm trong nước biển lạnh lẽo hiện ra màu trắng vàng.

Cũng có hải thú bên ngoài người tựa như bị vũ khí sắc bén đâm chém, vết thương rất ngọt, không ngừng chảy máu.

Còn có miệng vết thương bị cháy đen, da tróc thịt bong.

Nước biển dâng lên, sóng ngầm mãnh liệt. Sóng biển cao sáu mét phảng phất một bức tường nước lấy khí thế bài sơn đảo hải đè xuống, mặt nước theo đó dâng lên, phảng phất trong lúc này đại hải cũng bắt đầu nghiêng, bên trong dòng nước chảy xiết có rất nhiều hải thú tùy theo sóng tràn vào.

Ầm ầm ầm ——

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 343: Hải Vương Điện Man

Sóng thần tựa như một bức tường đâm thẳng vào bờ đê. Mọi người ở đây chỉ cảm thấy mặt đất dưới chân chấn động kịch liệt, giống như có hai khối lục địa đang va chạm vào nhau với một tốc độ chậm rãi mà kiên định.

Chân trái của Tiểu Hoàng giẫm thật mạnh xuống đất, khảm sâu vào nền xi măng tựa như một cái đinh đóng vào mặt đất!

Tiểu Hoàng chắp tay trước ngực, hình xăm bên ngoài cơ thể bộc phát ra ánh sáng mãnh liệt, thân thể cao hơn ba mét một mực bảo vệ Cao Bằng ở sau lưng.

Nương theo thuỷ triều mãnh liệt, vô số quái vật dưới biển xông lên lục địa!

Một con Kim Cương Anh Vũ Loa xông về phía Tiểu Hoàng như một chiến xa bằng thép. Tiểu Hoàng vẫn chắp hai tay trước ngực, đỉnh cánh trái ở phía sau nắm chặt, một cánh đập tới!

Sóng khí cuồng bạo va chạm với sóng biển, con Kim Cương Anh Vũ Loa chợt khựng lại, sau một khắc liền chia năm sẻ bảy biến thành mảnh vụn đầy trời.

- Cạc!

Tiểu Hoàng làm nhiều việc cùng một lúc, hai cánh bạo tạc tựa như kim thân La Hán hạ thế.

Một con cua màu xanh dài bảy tám mét quơ cặp càng phóng tới Tiểu Hoàng. Cánh tay phải của Tiểu Hoàng đánh ra, xuyên qua

khe hở của cặp càng, nện thật mạnh vào trên mặt của con cua màu xanh này.

Hai mắt, lỗ mũi, khuôn mặt, tất cả đều bị một quyền này nện thành thịt vụn. Cánh tay trống không khác tiện thể nắm chặt chiếc càng lớn của con cua, dùng nơi này làm chuôi, tựa như đang cầm một cái chảo siêu lớn đập về phía những hải thú ở xung quanh.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Vóc dáng Tiểu Hoàng không lớn nhưng sức mạnh lại cực kỳ khủng bố. Nếu so sánh về thể tích thì giống như một con mèo quýt bắt lấy cánh tay của học sinh tiểu học, sau đó dùng nó để đánh một đám học sinh tiểu học khác.

Hình ảnh thực sự rất buồn cười, mà cũng rất khó tin.

Một con Thiết Thương Hà xuyên phá sóng nước, tựa như vận động viên nhảy cầu xoay tròn bảy trăm hai mươi độ theo một góc mà Tiểu Hoàng không thể với tới đâm về phía Cao Bằng.

A Ngốc vẫn im lặng đứng sau lưng Cao Bằng nhẹ nhàng giơ cánh tay trái ra, đâm thẳng vào đầu con Thiết Thương Hà này giống như dao nóng cắt mỡ bò. A Ngốc nhẹ nhàng vung tay lên, thi thể Thiết Thương Hà bị hất bay rơi xuống đất, cái đuôi vẫn thi thoảng còn giật giật.

Thu lại cánh tay trái như thể mình vừa mới làm một việc nhỏ không đáng kể, A Ngốc lại cúi đầu xuống, khôi phục sự trầm mặc.

Gần như đồng thời, sóng lớn cao bằng nhà hai tầng ập tới, ánh nắng yếu ớt cố gắng xuyên qua mặt nước mang theo tia sáng lấp lánh phản chiếu vào trên mặt Cao Bằng.

Hai mắt Tiểu Hoàng sáng lên phẳng phất hai viên tinh thần tràn đầy lực lượng thần bí -- 【Bí lực】bí pháp đường vân, nguyên tố chân không lĩnh vực.

Hoa văn màu lam được kích hoạt phát ra hào quang sáng chói!

Mấy giọt nước xoay tròn rơi xuống từ đỉnh cao nhất của thuỷ triều, bọn chúng đang chứng minh định luật Newton.

Trong nháy mắt, mấy giọt nước này đột nhiên dừng lại, tựa như chịu một sức hút vô hình. Trọng lực và lực đẩy dây dưa cùng một chỗ, hai lực lượng mâu thuẫn khiến cho giọt nước rất khó xử.

Cho nên nó không chút do dự tự bạo hóa thành hơi nước đầy trời, sau đó bị lĩnh vực bài xích bay ngược lên trên dung nhập vào bọt nước sau lưng.

Bọt nước cũng theo sát rút lui, chỉ còn dư lại quán tính của sóng biển đối trọng với lực bài xích của cấm ma lĩnh vực, thời gian dường như đông cứng lại.

Nhưng đây chỉ là sự yên tĩnh trước cơn bão.

Ầm ầm ầm!

Sóng lớn vọt lên tận trời. Lấy Tiểu Hoàng làm trung tâm, trong vòng mười mét xung quanh đã hoàn toàn trở thành môi trường chân không lĩnh vực thuần túy, tất cả các nguyên tố đều bị bài xích.

Nước biển ở đây đều là do đám hải thú sử dụng năng lực khống thủy thúc đẩy, bị vô số thuỷ nguyên tố xâm nhiễm, trên cơ bản cũng có thể coi là thuỷ nguyên tố.

Hơi nước rậm rạp hiện lên hình gợn sóng bay thẳng lên trời, trong nháy mắt hải thú đã mất đi khống chế đối với thủy nguyên tố ở khu vực này. Một số hải thú có thân thể yếu ớt bị sức mạnh

này chấn choáng.

Một cái đầu to lớn xuyên phá mặt nước. Cấm ma lĩnh vực có thể ngăn cách lực lượng nguyên tố nhưng không thể ngăn cách lực lượng cơ thể thuần túy.

Cái đầu đen kịt khổng lồ tựa như một cỗ xe lửa mất khống chế phóng về phía Tiểu Hoàng.

Thịch!

Giống như tiếng tim đập, xuyên phá sóng biển chuẩn xác rơi thẳng vào ngực của cự thú này.

Đột nhiên nó dừng lại, cơ bắp kéo căng, huyết dịch lưu thông chậm chạp, thế xông tới huỷ thiên diệt địa này cũng chậm lại.

Hai tay Tiểu Hoàng giơ lên ngăn chặn đầu của cự thú, nhưng cho dù vậy vẫn bị luồng sức mạnh này đẩy lui về phía sau, bùn đất hai bên chân vịt bị xốc lên.

【 Tên quái vật 】: Hải Vương Điện Man

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 43 (Cấp Lĩnh Chủ)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Phổ Thông.

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thuỷ / Hệ Điện.

【 Năng lực quái vật 】: Chưởng khống thuỷ nguyên tố lv2, chưởng khống lôi nguyên tố lv3, làn da trơn nhẵn lv1.

【 Trạng thái quái vật 】: Khoẻ mạnh (trái tim quặn đau) (mê mang)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Là do cá chình điện dưới biển sâu biến dị tiến hoá thành, thích sống ở bên trong rặng san hô, dài mấy chục mét, có thể phóng điện.

【 Lộ tuyến tấn thăng phẩm chất Tinh Nhuệ 】: 1. Lôi đình tiến hóa (Lôi Ma Cốt La Man), 2 Hải dương tiến hóa (Cổ Dương Cự Man)

Con Hải Vương Điện Man này có màu đen, trên nền màu đen trải đầy hoa văn màu lam, vây cá to lớn khỏe mạnh. Một đường vân tựa như điện văn nối liền với vây cá thành một đường gợn sóng nối thẳng đến phần đuôi.

Nhưng [image]vào lúc này, khoảng mười mét từ phần đầu về phía sau không có một chút khí tức lôi điện, còn phần bị nước biển che khuất thì phóng xuất ra từng mảnh lôi điện rậm rạp chiếu sáng cả một vùng biển.

Tựa hồ nó vẫn còn đang xoắn xuýt hoang mang vì sao nửa người của mình vẫn có thể phóng điện, nửa còn lại thì không thể.

A Ngốc ở sau lưng Cao Bằng đột nhiên bạo khởi, tay phải duỗi ra sau lưng rút cốt vĩ kiếm! Tay trái đặt trên đầu Hải Vương Điện Man, năm ngón tay như năm cái móc câu thép cắm chặt vào đỉnh đầu nó đề phòng trượt xuống, tay phải bắt đầu vung kiếm đâm loạn.

Phụt! Trường kiếm đâm sâu vào hơn nửa, giữa khe hở của từng đoạn xương là rãnh máu thiên nhiên, máu tươi phun trào!

Hải Vương Điện Man bị đau vẫy đuôi giãy dụa muốn thoát đi. Mặc dù không có năng lực tăng cường nhục thân, nhưng thân thể khổng lồ như vậy cũng đại biểu cho sức mạnh khổng lồ.

Bị đau hất đầu sang một bên, A Ngốc vọt lên trước hai bước.

Chẳng biết từ lúc nào Tiểu Hoàng đã đi đến một bên tương đối với A Ngốc, vung quyền đánh vào đầu Hải Vương Điện Man.

Từng quyền nện vào thịt, Hải Vương Điện Man vô cùng đau đớn, hất đầu sang bên trái cũng không được, mà hất sang bên phải

cũng không xong.

Cái đuôi sau lưng nó hội tụ rất nhiều lôi điện, gầm thét phô thiên cái địa phóng về phía Tiểu Hoàng và A Ngốc, nhưng chỉ cần tiếp cận phạm vi mười mét xung quanh Tiểu Hoàng thì đều sẽ bị bài xích.

Hải Vương Điện Man đã mất sức mạnh điều khiển nguyên tố chỉ còn là một con hải thú có thân thể to lớn, còn là loại không giỏi chiến đấu bằng cơ thể.

Hai ngự thú cấp Lĩnh Chủ phẩm chất Sử Thi có hai đặc tính đang thoả thích đánh tàn bạo một con quái vật cấp Lĩnh Chủ phẩm chất Phổ Thông không có đặc tính ở bên trong cấm ma lĩnh vực.

Cao Bằng hắt hơi một cái, cúi đầu xoa xoa cái mũi. Chờ hắn một lần nữa ngẩng đầu lên, con Hải Vương Điện Man không có gì đặc biệt này đã đi tong.

Mặt biển bình tĩnh trở lại, sóng thần chân chính là một lớp nối tiếp một lớp sóng lớn không ngừng nghỉ phá hủy tất cả mọi thứ trên đất liền. Mà sóng thần trước mắt này chỉ là một phiên bản không hoàn chỉnh, chỉ có "lực lượng một kích".

Nhưng… Nó cũng đã thay đổi hoàn cảnh địa lý của nơi này.

Cao Bằng cúi đầu nhìn nước biển đã phủ kín đầu gối mình. Mực nước này, dù không phải hoàn cảnh hoàn toàn thích hợp cho quái vật dưới nước tác chiến nhưng cũng đã triệt tiêu đi lợi thế của bên mình… Các công sự phòng ngự được tu kiến trước đó về cơ bản là đã bị xoá sạch.

Trên mặt biển yên tĩnh, một bóng đen khổng lồ chậm rãi từ dưới biển sâu nổi lên.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 344: Trung Tâm Spa Hải Dương

Phảng phất cự thú phủ đầy bụi mai táng vô số ức năm trong biển sâu rốt cục xé nát phong ấn buông xuống nhân gian.

Cự thú mai táng ở dưới biển sâu chậm rãi run rẩy, mang theo uy thế kinh khủng, còn có âm thanh cuồn cuộn phô thiên cái địa của sóng biển nổi lên mặt nước.

Ầm ầm ầm — —

Sóng biển cuộn trào, từng làn sóng biển như thác nước không ngừng vỗ lên mặt ngoài nham thạch màu đen.

Màu vàng nhạt, màu xanh sẫm, màu phấn trắng và màu xám nhạt tràn đầy tĩnh mịch đan vào nhau, vẽ thành một bức tranh to lớn đủ mọi màu sắc.

Trong nháy mắt lúc nổi lên mặt nước, bên trong không khí vang lên tiếng ù ù ù, có người bình thường che lỗ tai quỳ rạp trên đất, dường như có một vạn con ong mật cứ không ngừng ong ong ong kêu loạn ở bên tai.

Biển cả chấn động sóng nước sôi trào, rung lắc dữ dội không thôi. Từng đợt bọt nước bắn tung tóe trên mặt biển.

Phóng tầm mắt nhìn lại, giống như có hàng ngàn hàng vạn con con cá đang chen chúc trên mặt nước không ngừng đua nhau nhảy lên.

- Đây là cái gì. . .

Có người hoảng sợ tự lẩm bẩm một mình.

- Thứ này không phải là quái vật đấy chứ?

Cao Bằng hít sâu một hơi, gắt gao nhìn chằm chằm chân thân của con quái vật khổng lồ vừa trồi lên mặt biển kia — —

Từng dòng số liệu nhanh chóng lướt qua đáy mắt Cao Bằng.

【 Tên quái vật 】: Hải Dương San Hô Vương Thú

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 51 (Vương cấp)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thủy / Hệ Thổ

【 Năng lực quái vật 】: Cường hóa sinh sôi Lv3, cường hóa tái sinh Lv2, thân thể cứng rắn Lv3, cường hóa tinh thần Lv4, chưởng khống Thủy nguyên tố Lv3, chưởng khống Thổ nguyên tố Lv3.

【 Đặc tính quái vật 】: San hô thuỷ vực (tất cả thân thể Hải Dương San Hô Vương Thú đều là do cơ thể san hô sống và thi thể san hô cấu thành, mỗi một cơ thể san hô sống sau khi biến dị đều có được kết cấu sinh lý đặc thù, có thể sản sinh ra hoàn cảnh lĩnh vực có lợi với sinh vật hệ Thủy yếu ớt ở xung quanh.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Vô số cơ thể san hô sống tụ tập cùng một chỗ tạo thành siêu đại hình lĩnh vực tồn tại ở xung quanh thân thể San Hô Vương Thú. Tất cả quái vật hệ Thủy ở trong phạm vi này đều có thể đạt được khả năng từ từ khép lại thương thế, bệnh tật một cách chính diện, đồng thời còn có thể đạt được trạng thái vui vẻ khoan khoái.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Có thể chủ động tiêu hao vĩnh viễn một bộ phận cơ thể san hô sau đó tiến hành cường hóa chữa trị với một mục tiêu nào đó, nhưng mục tiêu nhất định phải ở gần

Hải Dương San Hô Vương Thú.)

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Không cách nào lên bờ, sau khi mất đi hoàn cảnh thuỷ vực sẽ dần dần khô héo, mất đi sinh mệnh lực, cuối cùng rơi vào trạng thái ngủ say. 2. Tốc độ di chuyển không chậm, nhưng cũng không linh hoạt. 3. Thiếu hụt phương thức công kích một cách chính xác.

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Rạn san hô là do vô số cơ thể san hô cấu thành, khi san hô chết đi thì thi thể nó sẽ biến thành một phần của rạn san hô. Một cơ thể san hô sống ký sinh trên rạn san hô cứ cách một đoạn thời gian sẽ phun ra đại lượng ấu sinh thể, ở trong nước mấy ấu sinh thể này nhanh chóng trưởng thành tiến hóa thành thể san hô hoàn toàn mới, sau đó tại vùng ven rạn san hô dừng chân tổ kiến thành quần thể mới không ngừng mở rộng thân thể rạn san hô. Quá trình này lặp đi lặp lại vô số lần, từng năm từng năm trôi qua, từng tầng từng tầng chồng chất lên nhau, một đời lại một đời không ngừng sinh trưởng trên hài cốt tổ tiên, cuối cùng trở thành một tòa quái vật khổng lồ. Thẳng đến một ngày nào đó, toà quái vật khổng lồ này sinh ra linh trí hóa thành tập hợp ý thức thể, mà nhân loại đã từng xả lượng lớn nước thải xuống biển bởi vậy nên bị Hải Dương San Hô Vương Thú chán ghét.

Quả nhiên giống như mình suy đoán, kích thước cơ thể lớn như vậy chắc hẳn là do một loại tập hợp ý thức thể nào đó hoặc là không phải sinh mạng thể tiến hóa thành.

Nếu như cơ thể sống nào có được kích thước cơ thể lớn như vậy thì thực lực của nó sẽ đáng sợ đến một trình độ rất khủng bố.

Vậy thì mình và đám Đại Tử cũng không thể nào còn sống trở lại bờ.

Bởi vì với kích thước cơ thể lớn như vậy, nó chỉ cần "đứng lên" khỏi mặt nước là có thể đập chết mình giống như đập muỗi

vậy.

Năng lực của con Hải Dương San Hô Vương Thú này cũng không thiên về công kích, một con quái vật Vương cấp mà chỉ khống chế nguyên tố ở lv3, thậm chí còn không bằng một vài Lĩnh Chủ sở trường về nguyên tố.

Điều khủng bố chân chính của nó là năng lực tái sinh mạnh mẽ, năng lực sinh sản và năng lực câu thông tinh thần, càng giống như một hậu phương lớn ổn định.

Nếu có người nào đó thu phục được con quái vật này, có thể trực tiếp xây dựng một tòa căn cứ trên cái lưng lớn bằng một hòn đảo của nó. Sau đó lại thu phục một lượng lớn quái vật loại phi hành, quái vật trong biển, vậy là có thể trực tiếp tung hoành trên đại dương rồi.

Nếu như nói một cách chính xác hơn thì nó chính là một chiếc hàng không mẫu hạm.

Bản thân nó không có năng lực chiến đấu nhưng lại có thể đảm nhiệm tốt vai trò nghỉ ngơi và chỉnh đốn, trở thành một hậu phương vững chắc, có tác dụng làm pháo đài chiến tranh di động.

Cao Bằng có chút trông mà thèm. Lực lượng linh hồn cần có để ký kết huyết khế với một con quái vật Vương cấp trưởng thành là một con số trên trời.

Nhưng thật đáng tiếc là con quái vật này có thành kiến rất lớn đối với nhân loại, muốn thu phục nó thì phải tốn rất nhiều tinh lực. Nếu có công phu này thì chính ta cũng có thể tự bồi dưỡng một con ngự thú Vương cấp hoàn toàn trung thành với mình, ta mới không có thèm đâu.

Đáy lòng Cao Bằng chua xót nghĩ đến.

- Đây là thứ quỷ gì, một hòn đảo sao?

Có nhân viên quân đội trợn mắt há hốc mồm.

- Không phải, nó giống như một rạn san hô.

- Rạn san hô? Ngươi bảo ta là một cái rạn san hô đã thành tinh sao?

- Đồ vật bên trong hang đá Vân Cương đều có thể thành tinh, rạn san hô thành tinh thì lại làm sao!

Nhân viên nghiên cứu mặc áo trắng đỏ mặt tía tai phản bác.

- Ngươi nói cũng rất có đạo lý.

- Nhưng mà năng lực của rạn san hô thành tinh này là cái gì, kích thước cơ thể nó lớn như vậy, chắc là năng lực cũng rất khủng bố!

- Không nhất định.

Chẳng biết Cao Bằng đã đi đến bên cạnh nhóm người này từ khi nào, chợt cất giọng nói:

- Thể tích lớn không có nghĩa nhất định sẽ lợi hại. Nếu như thực lực của nó thật sự khủng bố như vậy thì còn cần phí sức xua đuổi hải thú đến công kích chúng ta sao, lúc đó nó đã sớm vọt lên mặt đất tiêu diệt hết chúng ta rồi. Với kích thước cơ thể lớn như vậy thì nó có thể muốn làm gì thì làm ở trên đất bằng, vậy thì vì sao nó không lên bờ? Điều này cho thấy căn bản nó không có cách nào lên bờ, hoặc là lên bờ cần phải trả giá rất lớn.

Nghe thấy những lời Cao Bằng nói, mấy cao tầng của quân khu Dương thành đang thảo luận đột nhiên trầm mặc, sau đó nhìn xung quanh.

- Năng lực của nó hẳn là có thể khống chế hải thú hoặc là mê hoặc hải thú!

Hai mắt Dương Khô chợt sáng lên, nhưng sau đó lại nhướng mày,

- Nếu như có loại năng lực này thì nó cũng không cần nổi lên mặt biển bại lộ chính mình, nó hoàn toàn có thể trốn ở một nơi an toàn nào đó. Chắc hẳn nó cũng có thủ đoạn công kích, nhưng cũng không phải mạnh như trong tưởng tượng của chúng ta.

Chỉ ngắn ngủi một lát mà Dương Khô đã phân tích ra nhiều thứ như vậy, người có thể làm đến vị trí tư lệnh quân khu Dương Thành này tuyệt đối không phải là kẻ ngốc, khẳng định là kẻ nổi bật trong những người đồng đẳng.

- Từ trước đến nay, rạn san hô có mỹ xưng là trung tâm spa hải dương, rất nhiều loài cá ăn thịt đều thích đến rạn san hô làm các loại mát xa mỹ dung, cho nên rạn san hô lại có danh xưng tú bà hải dương.

Cao Bằng nói một cách nghiêm trang.

Dương Khô như có điều suy nghĩ gật đầu.

- Vừa rồi ngự thú của tôi có đánh chết một con Hải Vương Điện Man cấp Lĩnh Chủ. Cá chình là một loài cá thích lưu lại ở trong rạn san hô, còn có cá hồng cũng là một loại cá loại lớn thích đến rạn san hô mát xa, còn các loại cá khác như cá bơn, cá bướm,... Đều dựa vào rạn san hô để sinh tồn. Thứ hôm đó tôi gặp phải chính là một con Quỷ Bức Hồng, cho nên tôi suy đoán năng lực của quái vật rạn san hô chính là có thể mê hoặc các loài cá ở nơi này.

Dương Khô nghe thấy Cao Bằng nói, ngẩng đầu nhìn thấy phía sau Cao Bằng có một con vịt đang cố gắng kéo một con cá chình điện dài hơn hai mươi mét lên trên bờ. . . Đi hai bước có vẻ mệt mỏi, thở hổn hển một hơi, sau đó lại tiếp tục kéo đi. . .

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 345: Khô Lâu Vương

Dường như Dương Khô đã nghĩ tới điều gì, hơi biến sắc mặt,

- Tất cả mọi người lui ra sau, giữ khoảng cách năm trăm mét với bãi cát!

Từ lúc nhìn thấy Hải Dương San Hô Vương Thú nổi lên mặt nước đã có một số người lặng lẽ lui về phía sau.

Sau khi nghe được mệnh lệnh thì càng ngựa không ngừng vó lập tức lùi lại.

Hải Dương San Hô Vương Thú căn bản không hề che giấu khí tức của mình, khí tức cường hãn tựa như mặt trời nóng bỏng chiếu xuống mặt đất.

Một phương quái vật ở trong phạm vi bao phủ của Hải Dương San Hô Vương Thú hưng phấn điên cuồng, kích động nhảy lên mặt nước, trong miệng phát ra từng tiếng kêu bén nhọn.

Tiểu Hoàng chú ý tới những người xung quanh đều chạy ra sau không một ai chờ nó, lập tức có chút luống cuống.

Thất tha thất thểu kéo Hải Vương Điện Man đã chết đi theo, liều mạng kéo về phía sau.

Cao Bằng đã nói, nếu như kéo con cá chình này về thì sẽ cho nó 500 đồng tiền.

Đây chính là năm trăm đồng tiền đó!

Tiền tiêu vặt một tháng của nó chỉ mới ba trăm bảy mươi lăm đồng, chỉ một con đã bù đắp được hơn một tháng thu nhập.

Tiểu Hoàng cuống lên, ngẩng đầu nhìn thấy Tiểu Diễm từ đỉnh đầu bay qua,

- Cạc… Hạc mập… Hạc mập… Mau đánh ta.

- Tên trọc chết tiệt!

Tiểu Diễm nghe xong liền tức giận, há miệng phun một đoàn lửa lên trên người Tiểu Hoàng. Thiêu chết cái con vịt trọc lông nhà ngươi, nướng ngươi thành vịt quay!

Tiểu Hoàng bị lửa thiêu híp mắt lại, trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ thoải mái.

Hỏa diễm tiếp tục thiêu đốt, mỗi một giây được tính tổn thương một lần, hỏa diễm dần dần tắt đi ở giây thứ tám. Thể tích Tiểu Hoàng cũng theo đó tăng lên tám lần, dài rộng cao đều biến thành gấp đôi lúc đầu, bây giờ đã là một con vịt lớn khôi ngô cao chừng bảy mét.

Lúc lôi kéo con quái vật này đúng là ung dung hơn rất nhiều. Tiểu Hoàng cảm giác cái eo của mình thẳng lên, lưng không cong, hơi thở cũng không hổn hển nữa, một hơi đã kéo đi mấy trăm mét.

Dương Khô lại liếc mắt nhìn Tiểu Hoàng.

Hả?

Xoa xoa mắt mình,

- Cái con vịt này. . .

Rõ ràng vừa rồi đâu có lớn như vậy, chẳng lẽ con vịt này còn có thể biến lớn nhỏ nữa sao?

Dương Khô chỉ hiếu kỳ nhìn Tiểu Hoàng thêm một chút liền thôi, trên thực tế hắn cũng không để ý loại chuyện nhỏ nhặt này.

Trên mặt biển, rất nhiều vây cá giống như loan đao cắt vào mặt nước nhanh chóng đến gần bờ, tựa như tàu ngầm công kích.

- Không phải là cá mập đấy chứ?

Có người hỏi.

- Có chút giống, nhưng vây của con cá này là màu vàng kim, vây cá mập không có màu như vậy.

- Đó là cá gì?

- Mọi người cẩn thận, đây không phải cá mập, đây là Hoàng Kim Liêm Ngư. Mặc dù không phải cá mập, nhưng tính nguy hiểm của chúng nó tuyệt đối không thua cá mập!

Sắc mặt Dương Khô lập tức trở nên ngưng trọng. Lúc trước hắn xem rất nhiều tư liệu về quái vật, vừa vặn có thuộc tính của đám Hoàng Kim Liêm Ngư này.

【 Tên quái vật 】: Hoàng Kim Liêm Ngư

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 11 ---- cấp 20 (cấp Tinh Anh)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Phổ Thông (phẩm chất Tinh Nhuệ) (phẩm chất Hoàn Mỹ)

【 Năng lực quái vật 】: Vây cá sắc bén Lv1

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Kim

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hai bên trái phải mang cá

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Do Liêm Ngư tiến hóa thành, kế thừa đặc tính quần cư của chúng, thích sinh hoạt ở khu vực nhiều đá ngầm, sống bằng cách rỉa bọt biển và hải tảo trên đá ngầm. Bởi vì ăn vào lượng lớn bọt biển và hải tảo mọc ra trên thân Hải Dương San Hô Vương Thú, nên sinh ra tình cảm ỷ lại đặc biệt

với Hải Dương San Hô Vương Thú.

- Mau lui lại! Nhanh chóng rời khỏi nơi đó!

Phía sau có người lớn tiếng hò hét.

Phần lớn người trên bãi nước cạn đều rút lui, nhưng cũng có số ít người không kịp thời lui lại. Vừa rồi cơn sóng lớn kia đã để lại rất nhiều thi thể quái vật ở trên bãi nước cạn, dưới sự vội vàng không ai mang thi thể đi, có số ít người ôm tư tưởng may mắn muốn nhặt nhạnh chỗ tốt.

Hoàng Kim Liêm Ngư đã bơi đến, liêm đao sắc bén màu vàng chẻ đôi mặt nước, dường như từng dãy loan đao màu vàng nhanh chóng chém tới.

Mấy Ngự Sử đang ở trong vùng nước cạn nhặt thi thể nghe thấy mấy người phía sau hò hét mới kịp phản ứng, cuống quít vội vàng đứng dậy chạy trốn, nhưng ở trong nước thì tốc độ của người làm sao có thể so sánh với quái vật biến dị ở hải dương được.

Có vài người coi như thông minh, dù ở lại bãi nước cạn cũng cách rất gần khu vực phía sau. Mặc dù thi thể quái vật ít một chút, nhưng chỉ cần phản ứng nhanh thì vẫn có thể chạy lên trên bờ.

Nhưng cũng có một vài người đi vào sâu một chút, nhìn thấy vây cá như loan đao sau lưng, người này thất kinh la lên,

- Cứu ta, mau cứu ta đại hắc!

- Gâu!

Sau lưng hắn cách đó không xa, Kim Cương Đức Mục Khuyển vác theo mấy thi thể hải thú trên lưng há miệng gào thét. Sau đó thân thể hơi run lên, trực tiếp hất mấy thi thể hải thú trên lưng xuống biển, mở rộng tứ chi ra điên cuồng xông về phía chủ nhân

của mình.

Nhảy lên cao mười mét, hung hăng vỗ xuống một chưởng!

Một con Hoàng Kim Liêm Ngư cách chủ nhân nó chỉ có ba mét bị một trảo đập bay, choáng váng bơi loạn trong nước.

Nhưng bọn họ cũng chưa thoát khỏi nguy hiểm, đây chỉ là một con Hoàng Kim Liêm Ngư có khoảng cách gần nhất. Ở phía sau con Hoàng Kim Liêm Ngư này không xa có bảy, tám con Hoàng Kim Liêm Ngư khác từ các phương hướng giết tới, tựa như một bầy sói xảo trá!

Gã Ngự Sử kia rốt cục ý thức được không ổn, cuống quít bò lên trên lưng Kim Cương Đức Mục Khuyển, hai chân gắt gao co lại thành một đoàn, ôm chặt cổ Kim Cương Đức Mục Khuyển,

- Đại hắc, chúng ta đi mau.

Kim Cương Đức Mục Khuyển bình tĩnh quét mắt nhìn Hoàng Kim Liêm Ngư đang bao vây xung quanh, mày nhíu lại thành một chữ Xuyên. Vừa đi một bước, chân phải mềm nhũn kéo theo thân thể nghiêng sang một bên.

Lúc này cơn đau rát mới theo miệng vết thương truyền vào thần kinh của nó. Một chưởng vừa rồi mặc dù đã đập bay Hoàng Kim Liêm Ngư, nhưng vây lưng còn sắc bén hơn so với cương đao kia cũng cắt ra một vết thương thật dài trên chân nó.

Nhìn bốn phía xung quanh, ánh mắt âm trầm hung ác, răng nanh nhe ra, trong cổ họng phát ra âm thanh cảnh cáo trầm thấp, đồng thời chậm rãi rút lui, bàn chân giẫm trên mặt nước vang lên tiếng giòn giã, thân thể khập khiễng.

Hoàng Kim Liêm Ngư bao vây nó không ngừng xoay quanh, cũng không sốt ruột tấn công.

- Đi mau, bọn nó đang chờ đồng bạn.

Gã Ngự Sử nằm trên lưng Kim Cương Đức Mục Khuyển hơi biến sắc mặt, vội vàng thấp giọng nói.

Kim Cương Đức Mục Khuyển không chút do dự quay người chạy về phía bờ, nhưng bởi vì bàn chân bị thương nên lúc chạy phải chịu ảnh hưởng nhất định. Nhìn thấy Kim Cương Đức Mục Khuyển chạy trốn, Hoàng Kim Liêm Ngư vẫn du đãng ở xung quanh lao ra như mũi tên!

- Gâu gâu gâu!

Kim Cương Đức Mục Khuyển vừa kêu vừa chạy, độ cứng của bộ lông có thể so với tơ thép bị Hoàng Kim Liêm Ngư chém đứt, một đám Hoàng Kim Liêm Ngư không cần nhảy ra khỏi mặt nước, chỉ cần không ngừng vây quanh rồi bơi lướt qua là có thể cắt bụng nó ra.

Ở trong nước, tốc độ của Hoàng Kim Liêm Ngư nhanh hơn rất nhiều so với nó, một đám Hoàng Kim Liêm Ngư vây quanh nó bơi tới bơi lui.

Máu tươi nhuộm đỏ khu vực nước biển xung quanh Kim Cương Đức Mục Khuyển.

- Cứu tôi với, xin mọi người hãy cứu tôi với. . . Không, xin mọi người hãy cứu Đại Hắc đi. Tôi đáng chết, Đại Hắc không đáng chết.

Người nằm nhoài trên lưng Kim Cương Đức Mục Khuyển gào khóc với những người ở bờ bên kia.

Có người ánh mắt lạnh lẽo, nét mặt không chút cảm xúc. Bọn họ đã nhìn quen sinh tử, kẻ tham lam thì tự ăn quả ác.

Cũng có người lộ ra vẻ do dự, hoài nghi người này đang cố ý

diễn kịch như thế.

Kim Cương Đức Mục Khuyển đột nhiên cúi đầu ngắm thẳng một con Hoàng Kim Liêm Ngư dưới thân sau đó cắn mạnh, mồm miệng tràn đầy máu tươi. Khóe môi bị liêm đao sắc bén cắt ra một vết thương thật dài, lộ ra thớ thịt non hồng bên trong.

Nhưng mà con Hoàng Kim Liêm Ngư kia cũng bị cắn xuyên vảy giáp, cố gắng giãy dụa ở trong miệng Kim Cương Đức Mục Khuyển.

Cao Bằng nhìn về phía người nằm trên lưng Kim Cương Đức Mục Khuyển, trong thanh trạng thái của người này biểu hiện ra trạng thái【 Áy náy 】. Cao Bằng nheo mắt lại, vỗ lên bắp chân Tiểu Diễm bên cạnh,

- Tiểu Diễm, đi ăn chút đồ ăn vặt đi.

Tiểu Diễm hóa thành một luồng hỏa diễm bay lên, hỏa diễm cực nóng kéo ra một cái đuôi lửa thật dài phía sau lưng, nháy mắt lướt qua mặt biển. Tiểu Diễm chỉ khẽ điểm xuống mặt biển một cái, trong miệng lập tức ngậm lấy một con Hoàng Kim Liêm Ngư đang không ngừng giãy dụa.

Liêm đao của Hoàng Kim Liêm Ngư có thể dễ dàng cắt đứt da lông của Kim Cương Đức Mục Khuyển, nhưng khi đụng vào mỏ chim của Tiểu Diễm thì chỉ tạo ra một tiếng vang giòn tan, có vẻ rất vô lực.

Vừa nhẹ nhàng dùng lực, tròng mắt Hoàng Kim Liêm Ngư bị ngậm trong miệng đã sắp lòi ra, giống như bị một đôi đũa trực tiếp kẹp chết, sau đó theo yết hầu nuốt vào bụng.

Tiểu Diễm chép miệng. Hương vị không ngon lắm, có hơi khô khốc, hơn nữa còn có chút mặn.

Nhưng mà ngẫu nhiên thay đổi khẩu vị cũng không tệ, thế là

lại hóa thành một thanh lợi kiếm từ trên trời giáng xuống nhanh chóng điểm qua mặt nước mấy lần, từng con Hoàng Kim Liêm Ngư bị mỏ chim đâm ra một cái lỗ thủng, một ngụm một con nuốt xuống bụng.

- Tiểu Diễm giải quyết nhanh lên, con Quỷ Bức Hồng lớn kia lại sắp tới nữa rồi!

Cao Bằng nhìn thấy một đoàn bóng đen trên mặt biển không ngừng đến gần, lập tức lên tiếng nhắc nhở Tiểu Diễm.

Tiểu Diễm nghe xong thì từng cái lông đuôi đều dựng thẳng, bộ lông rậm rạp xù lên,

- Ta sớm muộn. . . Ta sớm muộn. . .

Kêu lên vài câu nói hung ác, cuối cùng rầm rì rầm rì phun ra một đám lửa vào mặt biển sau lưng Kim Cương Đức Mục Khuyển, đốt cho nước biển sôi trào, Hoàng Kim Liêm Ngư phía sau dồn dập tránh né.

Dựa vào thời gian Tiểu Diễm kéo dài, rốt cục Kim Cương Đức Mục Khuyển và người trên lưng nó cũng đến được bờ. Áo thun màu đen ướt đẫm nước biển dính sát vào người, mái tóc ướt nhẹp cũng dính lên tai, lên lông mày của hắn,.

Có Kim Cương Đức Mục Khuyển bảo vệ nên gã Ngự Sử kia cũng không hề bị bất kỳ tổn thương gì, chỉ phải chịu một chút kinh hãi mà thôi. Nhưng mà bốn chân của con Kim Cương Đức Mục Khuyển dài hơn bốn mét này đã mềm nhũn, bịch một tiếng ngã xuống bãi cát, ở bên ngoài bụng và tứ chi chậm rãi chảy ra rất nhiều máu tươi. . .

Một đám người đi đến vây xem, có người thở dài,

- Anh cũng quá bất cẩn rồi, anh xem ngự thú vì cứu anh mà bị thương thành như vậy.

- Lúc đó Dương tư lệnh bảo chúng ta rút lui thì không chịu đi, bây giờ ngự thú của anh phải trả nợ vì chính sự tham lam của anh.

Có một vài nhân sĩ yêu ngự thú dồn dập mở miệng chỉ trích hắn.

Ngự Sử quỳ trên mặt đất, liều mạng bịt miệng vết thương của Đức Mục Khuyển lại, nhưng tay gã quá nhỏ so với vết thương, máu tươi vẫn cứ chảy ra không ngừng.

Cũng có vài người càng lý trí nên thờ ơ lạnh nhạt, chỉ liếc mắt nhìn qua. Việc không liên quan đến mình thì để qua một bên, nhìn một chút rồi lập tức xoay người rời khỏi.

Còn có người an ủi hắn,

- Giữ được mạng là chuyện tốt, chắc chắn quân đội bên kia có ngự thú loại trị liệu, đi tìm người của quân đội đi.

Kim Cương Đức Mục Khuyển lè lưỡi liếm chủ nhân nó một cái, ánh mắt bình tĩnh, trong mắt chỉ có ỷ lại và tín nhiệm với chủ nhân của mình.

Hạ Vưu Khê quỳ trên mặt đất, hốc mắt đỏ lên.

Trong lòng tràn đầy tự trách và áy náy. Hắn cũng chỉ muốn mang thi thể những con hải thú mà Đại Hắc giết chết về bán đi sau đó mua tài liệu để Đại Hắc có cơ hội tiếp tục tiến hóa, nhưng không nghĩ tới. . .

- Tránh ra một chút, nếu như anh không muốn để cho ngự thú của mình chết.

Cao Bằng vỗ vỗ vai của hắn.

Trạng thái của Kim Cương Đức Mục Khuyển đã hạ thấp đến "thương thế nghiêm trọng", đang phát triển thành "thương thế trí

mệnh”.

Hạ Vưu Khê nhìn thấy Tiểu Diễm đứng sau lưng Cao Bằng, nhận ra con ngự thú này vừa rồi đã cứu mình, trên mặt nặn ra nụ cười còn khó coi hơn so với khóc,

- Lúc nãy cám ơn ngươi. . .

- Tránh ra một chút.

Cao Bằng nhấc hắn lên ném sang một bên, nếu để cho hắn tiếp tục trì hoãn như vậy thì con ngự thú này sẽ phải chết.

Kim Cương Đức Mục Khuyển nhìn thấy chủ nhân bị nhấc lên, giãy dụa ngồi dậy muốn lớn tiếng sủa với Cao Bằng.

Cao Bằng xách nó đặt lên trên bờ cát,

- Chủ nhân còn chưa biết thế nào, nhưng ngự thú đúng là rất trung tâm. A Xuẩn, thi triển năng lực cứu nó.

Đợi mấy giây không có phản ứng, Cao Bằng tiếp tục hô một tiếng,

- A Xuẩn, A Xuẩn!

- Phốc kỷ, phốc kỷ?

A Xuẩn đang ngủ gà ngủ gật lúc này mới kịp phản ứng tiếng gọi của Cao Bằng. Lật đật từ trên vai Cao Bằng bay xuống, không ngừng quay xung quanh hắn, bộ dáng đầy vẻ mê mang.

- Mau thi triển năng lực trị liệu hệ Mộc với con chó lớn này đi!

A Xuẩn ngây người. . .

Năng lực trị liệu, ta có năng lực trị liệu sao?

Nhìn thấy bộ dáng ngu ngốc lúc này của nó, Cao Bằng suýt chút đã phun ra một ngụm lão huyết. Có phải rất lâu chưa từng dùng tới năng lực này nên ngươi đã quên mất rồi hay không?!

Tốt xấu gì ngươi cũng là cấp 35, mặc dù hệ Mộc là thuộc tính phụ, nhưng chỉ trị liệu cho một con ngự thú cấp 20 Tinh Anh thì không có vấn đề gì, kết quả không nghĩ tới cái con sứa ngu ngốc này lại nháo thành như vậy.

Còn may chính mình có chuẩn bị thai. . . Không, còn may chính mình có chuẩn bị phương án khác!

Cao Bằng bảo A Ngốc ngồi xổm xuống, ngắt lấy mấy sợi lông tơ nhỏ màu trắng trên gốc bồ công anh ở đỉnh đầu nó.

Bóp nát rồi đắp lên vết thương Kim Cương Đức Mục Khuyển. Lông tơ màu trắng tiếp xúc với vết thương trong nháy mắt liền hòa tan, tỏa ra bạch quang óng ánh, vết thương đang không ngừng chảy máu rất nhanh đã cầm máu, nhưng vết thương cũng chưa khỏi hẳn.

Đẳng cấp của Âm Dương Kim Trâm Thảo mới chỉ có cấp 7, năng lực trị liệu có hạn.

Nhớ lại một hồi lâu cuối cùng A Xuẩn mới nhớ tới phải làm sao để thi triển năng lực của mình.

Ê a một tiếng, mười mấy cái xúc tu tùy tiện nhét vào miệng vết thương, xúc tu dường như bóng đèn nhỏ thắp sáng tỏa ra lục quang trong suốt thanh tịnh.

Vết cắt dần dần khép lại, hô hấp của Kim Cương Đức Mục Khuyển cũng dần dần bình ổn.

- Cám ơn, cám ơn!

Hạ Vưu Khê quỳ trên đất dập đầu với Cao Bằng.

Cao Bằng ngáp một cái, chậm rì rì tránh khỏi.

- Tôi chỉ xem ở trên phần trung tâm của ngự thú mới ra tay giúp anh mà thôi, chớ suy nghĩ quá nhiều.

A Xuẩn một lần nữa rơi vào trên vai Cao Bằng, đắc ý tranh công với hắn,

- Ta lợi hại không? Có phải ta cực kỳ đẹp trai hay không?

- Đúng đúng đúng, A Xuẩn đẹp trai nhất.

. . .

- Nghe nói bên này có người bị thương, người bị thương ở đâu?

Một sĩ quan cao tầng của quân khu Dương Thành mang theo mấy tên binh sĩ và mấy ngự thú vội vàng chạy tới.

- Đã được ngự thú của Khô Lâu Vương chữa trị xong.

Có người chỉ vào Cao Bằng đang trêu chọc ngự thú ở phía xa.

Sĩ quan cao tầng đưa mắt nhìn Cao Bằng, lập tức nhận ra hắn,

- Hóa ra Khô Lâu Vương ở khu vực này.

Bởi vì ngự thú thành danh của Cao Bằng chính là Hài Cốt Bạo Quân A Ngốc, lại thêm Mộc Khổng Tước Khô Lâu, Tổ Vương Ngô Công Khô Lâu cùng với Sáp Sí Lôi Viên Khô Lâu đi theo sau lưng A Ngốc, người ở bên ngoài cho rằng ngự thú của Cao Bằng có một nửa đều là Khô Lâu.

Cho nên ở Dương Thành bên này có người đã đặt biệt danh cho Cao Bằng là Khô Lâu Vương.

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra , chờ sau khi trận chiến

tranh này kết thúc, danh hào Khô Lâu Vương của Cao Bằng sẽ theo mấy Ngự Sử đến từ các khu vực khác trên toàn thế giới truyền ra.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 346: Vịt Cơ Trí

- Ta cảm thấy con cá ướp muối lớn này không thể rẻ mạt như vậy được.

Tiểu Hoàng chững chạc đàng hoàng ngồi trên đầu Hải Vương Điện Man, tựa như ngồi trên một cái bàn nhỏ.

- Năm trăm đồng ngươi còn chê ít? Cả tháng bọn Đại Tử mới được mười đồng, một lần ngươi kiếm được bằng năm mươi tháng tiền lương của bọn Đại Tử. Ta thua thiệt chết mất!

Cao Bằng kinh hô.

Đại Tử ôm miếng thịt khô có giá thị trường hơn năm ngàn liên minh tệ ngồi xổm một bên không nói lời nào.

Tiểu Hoàng nhíu mày nghiêng đầu suy nghĩ. A…

- Làm vậy không được.

Tiểu Hoàng kiên định lắc đầu:

- Ngươi luôn quỷ kế đa đoan.

- Là túc trí đa mưu.

Cao Bằng sửa lại.

- Một con cá năm trăm?

- Đúng, năm trăm.

- Vậy ở đây ta có ba con cá! Ngươi phải cho ta một ngàn năm trăm liên minh tệ.

Trong cặp mắt ngốc trệ vô thần của Tiểu Hoàng lóe lên một chút tinh quang, vội vàng rút ra hai thi thể của Hoàng Kim Liêm Ngư từ dưới mông ra ném xuống đất. Hai con mắt cá chết lật cả ra ngoài, Hoàng Kim Liêm Ngư khô quắt như tấm ván gỗ.

Một con năm trăm liên minh tệ, ở đây có ba con là một ngàn năm trăm.

Trên mặt Tiểu Hoàng hiện lên một vòng cơ trí. Đồng thời trong lòng nó cũng hơi tiếc nuối, đáng tiếc vừa rồi tại sao mình không nghĩ đến điều này, đánh chết thêm vài con Hoàng Kim Liêm Ngư để gạt tiền của Cao lột da.

A, Cao Bằng, dù ngươi gian trá như quỷ cũng phải uống nước rửa chân của Tiểu Hoàng ta.

Vì sao ta có thể quỷ kế đa đoan như vậy… không, vì sao ta có thể túc trí đa mưu như vậy?

Cơ ngực của Tiểu Hoàng hưng phấn giật giật liên hồi.

Cao Bằng nhìn ba cái xác Hoàng Kim Liêm Ngư dưới chân, lại ngẩng đầu chăm chú nhìn vào Tiểu Hoàng.

Dù nó đã cố gắng khống chế cảm xúc, nhưng khóe miệng cứng ngắc vẫn không nhịn được hiện lên một vòng đường cong, sự đắc ý nơi khoé mắt không thể che dấu, cái đuôi nhọn sau mông vung vẩy trái phải.

Cao Bằng trầm mặc.

Hắn tiến lên sờ sờ cơ đùi Tiểu Hoàng:

- Là ta hiểu lầm ngươi, thì ra ngươi là một con vịt Tiểu Hoàng thông minh.

Nghe Cao Bằng khen, Tiểu Hoàng không thể khống chế được

tâm tình kích động của mình nữa, hưng phấn nhảy tới nhảy lui tại chỗ.

u a! u a!

- Cạc, cạc, oa!

Tiếng cười của con vịt họ Hoàng vang rất xa. Cuối cùng ta đã thành công kiếm được tiền từ chỗ của Cao lột da rồi.

Cao Bằng móc ví đếm tiền, đưa cho Tiểu Hoàng một ngàn năm trăm liên minh tệ, sau đó căn dặn Đại Tử:

- Ngươi đứng đây trông coi Hải Vương Điện Man, đừng để các quái vật khác ăn vụng.

Đại Tử liên tục gật đầu đồng ý.

Cao Bằng xoay người nắm phần đuôi của hai con Hoàng Kim Liêm Ngư rồi nhấc lên, sau đó không nhanh không chậm đi tới chỗ đám ngự sử đang rao hàng cách đó không xa:

- Hoàng Kim Liêm Ngư cấp Tinh Anh tươi mới, hải sản tươi mới, tinh hạch quái vật vẫn chưa bị lấy, phá giá bán hai mươi điểm tín dụng đóng gói bán tất.

Rất nhanh đã có người đến đây chuyển khoản mua cá. Thi thể của một con quái vật cấp Tinh Anh chí ít cũng đáng hơn mười điểm tín dụng.

(1 điểm tín dụng = 10.000 liên minh tệ)

Con vịt ngốc này…

Cao Bằng buồn cười nhìn Tiểu Hoàng rất hoạt bát ở phía xa, cúi đầu chuyển 198.500 liên minh tệ đến một tài khoản khác: 【Kim khố trưởng thành của vịt Tiểu Hoàng】, số dư còn lại 3,215,456 điểm tín dụng.

Phòng tuyến ở khu vực vịnh Đào Tử này không tính là ngắn, kéo dài trọn vẹn năm sáu cây số.

Chuyện xảy ra ở đây cũng chỉ còn là đề tài khi trà dư tửu hậu của các ngự sử xung quanh sau trận chiến.

- Các hạ, khu vực bãi cát này giao cho ngài phụ trách phòng thủ, chúng tôi sẽ không làm ảnh hưởng đến việc chiến đấu của ngài, hỏa lực tầm xa ở phía sau sẽ hiệp trợ tấn công hải thú ở trong biển.

Người đàn ông mày rậm mắt to nghiêm giọng nói.

Soạt! Hai chân hợp một, tiến hành một lời chào theo nghi thức quân đội.

- Yên tâm, chỉ cần Cao Bằng tôi còn ở lại đây một khắc, phòng tuyến nơi này chắc chắn sẽ không sụp đổ.

Cao Bằng cười đáp:

- Quay về yên tâm báo cáo với lãnh đạo của các anh đi.

- Rõ!

Xa xa trên bờ cát vọng lại tiếng chém giết, nương theo đó là tiếng hải thú, ngự thú gào thét.

- Cao Bằng, bên kia đang đánh nhau kìa.

Tiểu Diễm bay trên trời thông qua huyết khế nói với Cao Bằng.

- Rất nhiều cá lớn, còn có đếm không hết tôm to… Lam Kỳ Kim Thương Ngư nữa?

Vì quá kích động nên giọng nói của nó cũng biến dạng đi.

Tiểu Diễm muốn bay qua ăn vụng, bị Cao Bằng quở trách một

trận.

- Ở đây là được rồi, không nên chạy loạn. Đêm nay cho ngươi ăn thịt Lĩnh Chủ.

Đã đồng ý giữ vững dải cát này, Cao Bằng không thể không giữ lời. Chuyện đã hứa với người ta nhất định phải làm được.

Cao Bằng đưa tay thăm dò trong không gian tùy thân của A Xuẩn, cầm ra một túi hạt dưa lớn và một cái ghế nhỏ, ngồi dưới đất.

Đập đập

Miệng khẽ mở khẽ đóng, đầu lưỡi duỗi ra rồi cuộn lại.

Phi!

Một hạt dưa bị đập tách thành công, thư giãn thích ý.

Tiểu Hoàng thấy vậy nóng mắt, Cao Bằng cắn hạt đưa nhìn rất đẹp trai. Không ngờ lại có hành vi đẹp trai như vậy, một con vịt đầy khí chất như mình nhất định phải học mới được.

Nghĩ nghĩ một lát, Tiểu Hoàng rút một tờ trong số tiền mà Cao Bằng vừa đưa cho mình ra, đập bộp một tiếng đặt ở trên bờ cát trước mặt Cao Bằng.

- Mua hạt dưa.

Cao Bằng trợn mắt một cái, chỉ vào cái mông phía sau Tiểu Hoàng rồi nói:

- Hạt dưa này ngươi cầm như hạt vừng ấy, nếu thực sự muốn ăn hạt dưa thì tự mình đi ra chợ mua hai con Quỳ Hoa Quái về trồng ở hậu viện.

- A…

Hải thú tre già măng mọc từ dưới biển chạy đến, phần lớn đều là hải thú hải lục lưỡng cư, thi thoảng có thể thấy vài con cá ướp muối cá biệt từ trong nước vọt ra.

Nó rơi vào trên đồng cỏ, hàm răng khẽ đóng mở, răng chạm răng vang lên tiếng ha ha ha giòn tan.

Tiểu Diễm bay lên không trung, tựa như một khẩu súng phun lửa liên tục bắn phá.

Phía trước khu vực này gần như biến thành một biển lửa, lửa cháy hừng hực phun ra nuốt vào liên tục.

Dù rằng thủy khắc hỏa, nhưng chỉ cần hải thú sống trong nước bị lửa nướng chín thì hương vị đều rất ngon.

Nước biển cuộn trào, sóng cả sôi sục mãnh liệt, một cơn sóng lớn từ dưới biển đánh tới, lôi âm cuồn cuộn gào thét.

Giống như cự nhân biển sâu dồn ép mọi phẫn nộ đánh ra một đòn.

Sóng lớn như một bức tường dập tắt hỏa diễm.

Phốc phốc phốc phốc phốc…

Hoả diễm bị dập tắt, vô số nước biển nện lên trên mặt đất. Mặt đất ầm ầm chấn động, rất nhiều nước biển làm cho mặt đất trở nên xốp mềm ẩm ướt.

Trên mảnh đất bị thiêu đến khô vàng chỉ còn lại một mảnh hỗn độn, đầy bã vụn đen sì.

Vô số hải thú không ngừng từ dưới biển xông lên, giương nanh múa vuốt, hung ác đến cực điểm.

Các ngự sử phòng ngự ở tiền tuyến sắp không chịu được nữa.

Dù cho nếu đơn đả độc đấu thì đám hải thú không phải là đối thủ của những ngự thú này, nhưng mà kiến nhiều cắn chết voi.

- Lui lại.

Trong tiếng nổ mạnh ồn ào náo động kịch liệt, giọng của Cao Bằng vang vọng khắp chiến trường.

Một cái bóng màu đen từ sau lưng Cao Bằng nổ bắn ra!

Bên trong tàn ảnh màu đen đó như ẩn như hiện hai tia sáng màu xám trắng.

Oanh!

Một con Kim Xác Ma Trảo Giải đang xông lên thì khựng lại, ngay sau đó chia năm xẻ bảy, vỡ thành mảnh vụn đầy trời.

Thân thể A Ngốc hơi nghiêng về phía trước, cánh tay vẫn giữ nguyên tư thế vung quyền. Một khắc sau, tay trái xuyên qua xương sườn nắm chặt Huyết Ma Tâm.

Phanh!

Tro tàn đầy trời lấy A Ngốc làm trung tâm nổ bắn ra bốn phương tám hướng.

Từng giọt nước từ dưới đất bay lên rồi bắn ra, tựa như đạn pháo đập vào người đám quái vật xung quanh.

- Vong linh khôi phục!

Nó quỳ một chân xuống đất, tay phải chống đỡ mặt đất.

Một sức mạnh vô hình nhanh chóng xuyên qua chiến trường có diện tích vài dặm.

Cái chết chưa bao giờ là kết thúc, mà là sự khởi đầu của một

cuộc sống mới.

Dương Khô tận mắt nhìn thấy một con quái vật đã chết trận điên cuồng run rẩy tựa như bị động kinh, trong khe hở của lớp da chết cũ nát chảy ra rất nhiều cục máu nửa đông kết. Sau đó xương cốt dày đặc màu trắng chui ra theo miệng vết thương, từng đoạn từng đoạn xương từ bên trong thịt đâm ra ngoài, còn có từng sợi gân thon dài màu đỏ sậm dính vào trên xương cốt.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 347: Kết Thúc

Mang theo hơi thở nặng nề, thân hình khổng lồ bò ra từ sâu bên trong lòng đất.

- Be be! ! !

Từng chiếc răng tuyết trắng như trân châu kim cương, ở sâu trong hốc mắt hiện lên một đoàn linh hồn hỏa diễm đang hừng hực thiêu đốt.

Bên trong tầm mắt đều là từng chồng bạch cốt.

- Đây là cái gì. . .

Có người run rẩy nói.

Liên miên Vong Linh một con nối tiếp một con mang theo sự trầm mặc đứng lên từ mặt đất. Vong linh được khôi phục mang theo khí tức khủng bố, căm hận với con người, vung ra móng vuốt đối với địch nhân.

Một Ngự Sử vừa mới nhìn thấy Ngự Thú của mình chết trận, đang lúc thương tâm vì mình đã mất đi một đồng đội thân cận. Sau một khắc liền kinh ngạc nhìn thấy Ngự thú vừa chết trận của mình từ dưới đất đứng lên, hung hãn không sợ chết lao lên tấn công một con hải thú. Nó dùng móng vuốt, dùng hàm răng, dùng mọi thứ mà mình có thể dùng làm vũ khí để tấn công.

- Rống!

Một tiếng rống giận vang lên, một con quái vật vừa được khôi phục lại thành một con quái vật hệ Vong Linh ngang nhiên đánh về phía hải thú bên cạnh, rất nhiều hải thú còn không phản ứng kịp

đã ngã nhào xuống đất.

Trên chiến trường đều là thanh âm gặm ăn huyết thực, quái vật Vong Linh dính đầy máu tươi nâng lên hốc mắt như hai lỗ thủng, trên mặt dính đầy vết máu.

Đang chỉ huy chiến đấu Dương Khô ngưng mắt nhìn những con quái vật Vong Linh này, quay sang nói với những người bên cạnh:

- Ghi lại tham số số liệu của những con quái vật này, tiến hành so sánh với số liệu khi chúng còn sống. . .

- Vâng.

Sĩ quan phụ tá đứng bên cạnh trả lời.

- Tại sao những quái vật này đã chết rồi lại có thể lần nữa đứng lên?

Một cao tầng của quân khu nghi hoặc nói. Vốn còn có chút lo lắng, nhưng sau khi nhìn thấy toàn bộ những con quái vật Vong Linh này đánh về phía hải thú thì mấy người liền thả lỏng. Bất kể những con quái vật này đến từ đâu, chỉ cần không phải địch nhân là tốt rồi.

- Rất có thể là năng lực của Hài Cốt Bạo Quân.

Dương Khô ngưng trọng nói.

- Là cái con khô lâu kia sao?

- Vẫn luôn có người suy đoán Ngự thú khô lâu cấp Lĩnh Chủ của hắn phải chăng có được năng lực phục sinh Vong Linh. Hiện tại xem ra, mấy con quái vật khô lâu cấp Lĩnh Chủ kia rất có thể chính là tôi tớ mà Hài Cốt Bạo Quân đã phục sinh, hơn nữa có thể loại năng lực phục sinh Vong Linh này của nó không có hạn chế

thời gian. . .

Lúc Cao Bằng để cho A Ngốc thi triển năng lực đã cân nhắc đến việc những người khác có thể sẽ suy đoán ra được năng lực của nó, nhưng hắn không có chút cố kỵ nào. Dù sao thì A Ngốc cũng không có khả năng che dấu năng lực của mình cả đời, chung quy vẫn có lúc cần dùng tới, so với việc tiếp nhận bị động thì thà rằng hiện tại Cao Bằng để nó thoải mái biển hiện ra. Bây giờ chính là một cơ hội rất tốt.

Trận chiến tranh này là trận chiến giữa nhân loại và quái vật, ít nhất hiện tại Cao Bằng đang đứng ở bên phía nhân loại.

Năng lực thao túng người chết vẫn là một năng lực bị kiêng kị, huống chi năng lực của A Ngốc còn bá đạo đến mức không nói đạo lý như vậy.

Khó đảm bảo sẽ không có người dùng điểm này để làm văn, vậy nên Cao Bằng dứt khoát chủ động xuất kích.

Trong lòng Cao Bằng đang tính toán chi tiết thì một tiếng 'Rầm Ào Ào' phần phật vang lên.

- Trưởng quan, có nên sử dụng Vân Bạo Đạn để công kích quái vật San Hô.

Dương Khô khoát tay, Vân Bạo Đạn là loại đạn công kích tầm xa, hơn nữa uy lực của Vân Bạo Đạn ở trong nước sẽ bị suy yếu, tác dụng cũng sẽ không lớn.

Còn như trước mắt thì những quái vật và Ngự thú này đều đang hỗn chiến thành một đoàn với nhau, nếu như công kích sẽ khó bảo toàn không bị ngộ thương.

Trừ khi bất đắc dĩ, Dương Khô sẽ không tùy tiện sử dụng vũ khí tấn công gây sát thương trên phạm vi lớn.

Sau khi Vong Linh Khô Lâu tham chiến, chiến cuộc dần dần nghiêng về phía nhân loại.

- A!

Một con cự thú màu vàng từ trong nước biển cuồn cuộn phóng ra, sóng nước bay múa xung quanh thân thể của nó, cự thú lẻn vào đáy biển biến mất không thấy.

Trên tảng đá bên cạnh bờ biển có một con Kiếm Xỉ Hổ khổng lồ há mồm phun ra đại lượng hỏa diễm thiêu cháy nước biển, nhưng mặc cho nó hao hết khí lực cũng không cách nào làm bị thương một chút đến cự thú màu vàng dưới đáy biển.

Cái đuôi hướng bên cạnh hất lên muốn đánh cho Cuồng Bạo Kiếm Xỉ Hổ rơi vào trong nước, thân thể tráng kiện chìm xuống nhẹ nhàng uốn éo tránh thoát lợi trảo của Cuồng Bạo Kiếm Xỉ Hổ. Mạch nước ngầm mãnh liệt phối hợp với động tác của nó hóa thành một vòng xoáy, chiếc miệng khổng lồ mở ra, thân thể tráng kiện đâm vào cơ thể Cuồng Bạo Kiếm Xỉ Hổ, trực tiếp đập nó lăn xuống biển.

Cuồng Bạo Kiếm Xỉ Hổ đột nhiên rơi xuống nước, con mắt trong chớp mắt trợn to, tứ chi điên cuồng quấy động dưới nước, cái đầu chuyển động, muốn tìm kiếm vị trí cạnh bờ gần nhất để bơi vào.

Nhưng cự thú màu vàng ở đáy biển há có thể để nó được như mong muốn. Hải lưu chấn động, Cuồng Bạo Kiếm Xỉ Hổ cảm giác bất lực ở trong sóng lớn cuồn cuộn, thật không dễ dàng để nó có thể di chuyển dù chỉ một chút, đảo mắt liền bị một cơn sóng lớn kéo ra xa hơn. Cuồng Bạo Kiếm Xỉ Hổ gấp đến độ phát ra những tiếng kêu gào khóc.

- Ngao hống!

Sau một khắc Cuồng Bạo Kiếm Xỉ Hổ đột nhiên bị cự thú kéo vào trong nước biển.

Bên cạnh bờ biển, một đầu cự quy màu đen cao chừng hai tầng lầu phù phù một tiếng nhảy vào trong biển tiến đến cứu viện, đây là một vị cường giả rất nổi danh của đại khu Đông Nam Á, gọi là Bảo Quang Hắc Tiên.

Đó là ngoại hiệu của hắn, cũng là ngoại hiệu Ngự Thú của hắn.

Sa Ảnh Tu Sa gắt gao cắn chặt vào bắp chân Cuồng Bạo Kiếm Xỉ Hổ, sau đó kéo theo nó bơi vào chỗ sâu trong đáy biển.

Đối phó với loại vịt trên cạn này cần dùng phương thức đối phó với vịt trên cạn, đáy mắt Sa Ảnh Tu Sa lộ ra một chút xảo trá.

Đột nhiên cái mông Sa Ảnh Tu Sa cảm thấy tê rần, tựa như bị gai nhọn đâm một cái, ngay sau đó cái mông đau hai ba bốn năm sáu bảy phát liên tiếp. . .

Quay đầu lại sau lưng thì nhìn thấy một con quái vật màu trắng rất cổ quái đang nhìn chằm chằm vào nó. Nhìn qua giống như bạch tuộc, nhưng mà sâu bên trong hốc mắt có ma trơi nhảy nhót, một chiếc xúc tu giống như cái roi mềm ngắm chuẩn vị trí Sa Ảnh Tu Sa đâm tới.

Sa Ảnh Tu Sa vốn không muốn để ý tới nó, nhưng mà thật sự bị đâm rất đau nhức. Cuối cùng không nhịn được thả con hổ ra, quay người vọt tới quái vật màu trắng, muốn đụng cho nó thất linh bát lạc.

Bảo Quang Hắc Tiên thừa cơ đi đến, cho dù Sa Ảnh Tu Sa có ở trong môi trường biển am hiểu nhất thì cũng tuyệt đối không dễ dàng đi khiêu khích hai con quái vật Lĩnh Chủ cùng giai.

Không cam lòng bơi vòng quanh Bảo Quang Hắc Tiên hai vòng,

cuối cùng quay người bơi về chỗ sâu bên trong hải dương.

Đã không thể bắt giết vậy thì không thể tiếp tục lãng phí thời gian liều mạng ngươi chết ta sống như vậy nữa, đây cũng là phép tắc sinh tồn của quái vật.

Bên trong đám hải thú, một phương quái vật cấp Lĩnh Chủ dồn dập nhượng bộ. Khác biệt với quái vật cấp Thủ Lĩnh, Tinh Anh và Bình Thường, quan hệ giữa chúng nó và Hải Dương San Hô Vương Thú càng giống như loại quan hệ giữa hàng không mẫu hạm và tuần dương hạm.

Chúng nó có thể hợp tác, nhưng mà cũng không đến mức thiếu một thứ là không được.

Ở trong hải dương thì một con quái vật Lĩnh Chủ có thể sống thật sự thoải mái, chúng nó sẽ không vô tư hiến dâng hi sinh tính mạng bản thân, nếu gặp nguy hiểm thì còn chạy trốn nhanh hơn so với đám quái vật cấp Thủ Lĩnh kia.

Theo quái vật cấp Lĩnh Chủ bị đánh lui, những quái vật cấp Thủ Lĩnh và bầy quái vật cấp Tinh Anh còn lại trên cơ bản không lật nổi sóng gió gì.

Trên chiến trường dần dần tiến tới thời điểm kết thúc cuộc chiến, cũng là thời điểm chia cắt chiến lợi phẩm.

- Cuối cùng cũng kết thúc.

Có Ngự Sử cảm khái.

- Quái vật như hòn đảo này không có cập bờ, nó đã rời đi!

Có người nhìn thấy Hải Dương San Hô Vương Thú chậm rãi chìm vào hải dương, dần dần biến mất khỏi mặt biển, phảng phất một hòn đảo chìm vào trong biển.

- Đưa thi thể của con Hải Vương Điện Man này mang về là được, cái khác coi như thôi.

Cao Bằng xin miễn người khác muốn mời ăn tiệc mừng.

Cũng chỉ có thi thể Hải Vương Điện Man này là có giá trị cao, còn lại mấy thứ đồ vụn vặt bên kia Cao Bằng thật sự không thèm để mắt đến. Lần này thu hoạch lớn nhất chính là đạt được hứa hẹn về chính sách miễn thuế ba năm và hai năm một nửa thuế từ chính phủ căn cứ Dương Thành. Đây mới thực sự là thứ có giá trị cao.

Tiểu Hoàng không theo Cao Bằng rời đi, chỉ là cúi đầu nỗ lực nhặt thi thể mấy con cá. Vì thuận tiện bớt việc, Tiểu Hoàng chuyên chọn cá con để nhặt.

- Năm trăm, một ngàn, một ngàn năm, hai ngàn. . .

Nhặt lấy nhặt lấy, Tiểu Hoàng bật cười vui vẻ.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 348: Khả Năng Tấn Cấp Thần Thoại

- Cao Bằng Cao Bằng, tên ngốc Tiểu Hoàng kia đang nhặt cá trên bờ cát kìa, nó thật là ngốc!

Đại Tử ngây thơ chân thành ngẩng đầu nói với Cao Bằng.

- Hừm? Vì sao nó lại ngốc?

Cao Bằng vỗ vỗ đầu Đại Tử hỏi.

Hiện giờ chẳng còn mấy ngự thú mà Cao Bằng có thể không cần kiễng chân lên cũng vỗ được đầu nữa, con này còn cao hơn so với con khác. Ví dụ như A Ban, Cao Bằng có nhảy lên cũng không thể sờ được đầu nó.

Vẫn là Đại Tử tốt hơn, một ngự thú lùn chỉ cao nửa thước.

Mấy trăm cái chân nện bước đi về phía trước, Đại Tử đang nghiêm túc đi đường không hề biết Cao Bằng vừa so sánh chiều cao của nó.

- Đương nhiên là Tiểu Hoàng rất ngốc rồi.

Đại Tử nghiêm túc vung vẩy ba mươi chiếc móng vuốt của mình:

- Dù cho không làm việc thì Cao Bằng ngươi cũng sẽ nuôi dưỡng chúng ta. Tiểu Hoàng mệt đến mức trọc luôn rồi, thật là đáng thương.

- Nó vốn trọc từ trước rồi!

Tiểu Diễm chen vào một câu. Đến bây giờ nó vẫn còn nhớ rõ Tiểu Hoàng đã cười nhạo nó khi nó bị trụi lông, nó là một người rất mang thù.

- Không mệt cũng trọc.

Tiểu Diễm tiếp tục bổ sung thêm hai câu.

- Tên trọc!

- Nhưng Tiểu Hoàng đang làm đúng đấy.

Cao Bằng nghiêm túc nói.

- Hả?

Đại Tử không hiểu.

- Nó trả giá bằng lao động, sau đó ta cho nó thù lao. Tiểu Hoàng không ngốc.

Cao Bằng nghiêm túc nói.

- (¯▽¯～) cắt ～～

Đại Tử giả vờ như không nghe thấy, lộp bộp lộp bộp chạy về phía trước.

Hắt xì! Tiểu Hoàng hắt xì một cái, nghi ngờ sờ lên cái đầu trụi lủi của mình, sau đó lắc lắc đầu, tiếp tục nhặt cá.

Có rất nhiều người ở lại nhặt thi thể hải thú. Nếu như bán đi chỗ thi thể hải thú này đi thì sẽ thu được một khoản tiền lời ngoài ngạch không tệ, còn việc ai đã giết… không quan trọng. Trên cơ bản những quái vật cấp Thủ Lĩnh trở lên thì đều là ai giết người đó lĩnh, không có người nào dám tham ô chiến lợi phẩm. Còn như thi thể của các hải thú từ cấp Thủ Lĩnh trở xuống, ai lấy được thì là bản lĩnh của người đó.

Có người trùng hợp đụng phải Tiểu Hoàng, hai cánh tay của hai người phân biệt nắm lấy hai chiếc càng của một con quái vật loại cua.

Liếc nhau, ánh mắt giao nhau.

Im lặng hai giây, người này lặng lẽ buông tay ra.

Tiểu Hoàng cúi đầu nhét con cua dài hơn một mét này vào ngực.

- Đây cũng là cá, là cá cua, năm trăm đồng…

Bên ngoài cơ thể Tiểu Hoàng treo đầy cá to cá nhỏ giống như một bộ giáp làm bằng cá, cơ bắp kéo căng.

Rèn luyện cơ bắp ngàn ngày, sử dụng cơ bắp nhất thời. Tiểu Hoàng rất chăm chỉ cố gắng.

Trên bờ cát Tiểu Hoàng hoành hành không sợ, chỉ cần nhìn thấy hải thú dài khoảng một mét là nhanh chóng nhấc lên.

Có một số người nhặt thi thể quái vật nhận ra Tiểu Hoàng, cho dù không biết nhưng khi nghe người bên cạnh nói hai câu cũng biết được đây là ngự thú của vong linh thiên tai các hạ, nhìn cái vẻ ngoài đần độn đã không muốn trêu chọc rồi.

Lại thêm việc Tiểu Hoàng chỉ lấy cá con, là loại không đáng giá nhất, cho nên không có ai đi tranh cướp với nó.

Vừa quay về Nam Thiên đã nghe thấy tiếng chiêng trống kèn sáo ầm ỹ, còn có cả tiếng pháo nổ.

Một đám nhân viên của Nam Thiên xếp hàng trước cổng chính giơ cao hoành phi: “Chào mừng anh hùng Nam Thiên về nhà!”

Đoàn người Trịnh Thiết Tráng đi sau lưng Cao Bằng kích động đỏ mặt tía tai, hì hì cười ngây ngô.

Một con Huyết Bạo Viên lần đầu tiên gặp phải cảnh này, lập tức trốn vào trong đám ngự thú, nghe thấy tiếng pháo nổ liền rụt cổ lại, ngao ngao kêu to.

Cao Bằng im lặng, không cần nghĩ cũng biết đây là ý tưởng ngu ngốc của Hầu Mục.

Sau khi vào trong Cao Bằng bước nhanh rời khỏi nơi này, Hầu Mục cũng bứt khỏi đám người nhanh chân đuổi theo.

- Tôi sẽ không ở lại Dương Thành lâu.

Cao Bằng ý vị thâm trường nói với Hầu Mục.

Hầu Mục vội vàng nói:

- [image]Tôi hy vọng thiếu đổng có thể ở lại…

Cao Bằng khoát tay ngắt lời hắn:

- Anh là do ông ngoại tôi đề bạt, nếu là ông ngoại đề bạt thì tôi sẽ tin tưởng vào ánh mắt của ông.

Cao Bằng nhàn nhạt nói,

- Anh đã ngồi ở vị trí tổng giám đốc phân bộ Nam Thiên Dương Thành bảy năm.

Hầu Mục không đoán được Cao Bằng có ý gì, chỉ gật đầu thừa nhận:

- Vâng!

- Bảy năm… Khi ông ngoại tôi mất tích, anh vẫn có thể ngồi vững vàng trên cái ghế tổng giám đốc phân bộ Dương Thành. Sau khi ông ngoại tôi trở về, anh vẫn có thể tiếp tục làm tổng giám đốc, vì thế giám đốc Hầu chắc chắn là người có năng lực. Trịnh Thiết Tráng và Lưu Trường Hạo lần đầu tiên đảm nhiệm bộ

trưởng, hy vọng giám đốc Hầu có thể chiếu cố bọn họ nhiều hơn một chút.

- Thiếu đổng đã nói vậy, nhất định tôi sẽ quan tâm tới họ thật tốt.

Hầu Mục hơi mập cong lưng xuống, hai mắt hơi híp lại, nụ cười hòa ái dễ gần khiến cho người ta khó mà ghét nổi.

- À đúng rồi Cao thiếu, tài liệu mà lần trước ngài dặn tôi chú ý tới đã có chút manh mối.

- Ồ, là loại tài liệu nào?

Cao Bằng hơi động dung. Lần trước hắn có căn dặn Hầu Mục nghe ngóng về những tài liệu cần thiết để đám Đại Tử tiến hóa, cho dù có thể lấy được loại nào thì đều là niềm vui ngoài ý muốn.

- Cũng không phải có tài liệu, mà là có một dị tượng đặc thù Cao Thiếu dặn tôi chú ý đến đã từng có người nhìn thấy ở dã ngoại.

Cao Bằng dừng bước hỏi:

- Dị tượng gì vậy?

- Âm binh quá cảnh, vạn quỷ trúc đài.

Thần sắc Cao Bằng hơi động. Mấy loại tài liệu quan trọng để A Ngốc tiếp tục đột phá phẩm chất đều xuất hiện ở một nơi có hoàn cảnh đặc thù.

Chỉ cần tập hợp đủ mấy loại tài liệu này là có đủ hơn phân nửa tài liệu để A Ngốc tấn thăng lên phẩm chất Thần Thoại.

Thần Thoại – mỗi lần nghĩ đến hai chữ này, hắn sẽ có một suy nghĩ kỳ lạ.

Có phải sau khi tấn cấp lên phẩm chất Thần Thoại sẽ trở thành thần tiên đại năng trong truyện thần thoại xưa hay không? Sử Thi, Truyền Thuyết cho người ta cảm thụ việc đứng trên đỉnh thế gian. Thần Thoại, có lẽ đã chạm tới trời cao rồi.

Nhưng lúc này ở trái đất có thể sản sinh ra tài liệu cấp Thần Thoại sao? Nói thật, Cao Bằng không tin tưởng lắm.

- Người kia thấy những dị tượng này ở đâu?

Cao Bằng hỏi.

- Tịnh Châu, căn cứ thành phố Cao Bình, thôn Trường Bình.

- Trường Bình.

Cao Bằng lẩm bẩm.

Suy tư một lát, Cao Bằng gật đầu:

- Biết rồi.

- Cao thiếu, những tài liệu mà ngài để tôi chuẩn bị đều đã xong xuôi, hiện đang đặt trong phòng thí nghiệm ở tầng B2.

Cao Bằng gật đầu, căn dặn đám Đại Tử chờ ở bên ngoài, dẫn A Ngốc cùng nhau đi đến tầng B2.

Hồng Anh Khấp Huyết Thạch, lông vũ của Bạch Lộ Phong Điểu, túi độc của Hắc Yếm Hạt…

Mỗi một thứ đều là cực phẩm bên trong đồng loại, có thể nhìn ra được Hầu Mục đã bỏ ra rất nhiều công sức để thu thập những tài liệu này.

- Các anh đi ra ngoài cả đi, tôi muốn ở đây một mình.

Cao Bằng đeo khẩu trang, mặc áo khoác trắng, đeo găng tay

trừ độc.

- Chúng ta ra ngoài trước đi.

Một nghiên cứu viên có địa vị cao trong phòng thí nghiệm bảo các trợ thủ cùng rời khỏi phòng thí nghiệm, ra bên ngoài chờ.

A Ngốc đứng tại chỗ, trên đầu có một gốc bồ công anh hai màu đen trắng đung đưa trái phải.

Cao Bằng leo lên bờ vai A Ngốc cẩn thận lấy Âm Dương Kim Trâm Thảo xuống, sau đó đặt lên bàn thí nghiệm.

Âm Dương Kim Trâm Thảo được đặt ở trên bàn hơi giật giật, cái đỉnh quan màu trắng trên đầu giống như mèo con xù lông, có thể nhìn thấy một khoảng trống nho nhỏ như một cái bánh kem bị cắn mất một miếng, đó là nơi mà Cao Bằng đã nhổ ra một túm lông khi trị liệu cho Đức Mục Khuyển.

Âm Dương Kim Trâm Thảo còn không tự biết, hơi giãn cơ thể, mở rộng phiến lá.

Cao Bằng buồn cười, nhìn nó hệt như một cô bé thiếu một chiếc răng cửa tựa vào rìa cửa sổ nhe răng cười.

...

Số lượng dược tề mà tự tay Cao Bằng phối chế ít nhất cũng có mấy ngàn bình, phối chế một bình cho ngự thú cấp Bình Thường sử dụng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Động tác nhanh nhẹn mà thuần thục, nếu không phải vì để cho việc phối trí dược tề càng trở nên hoàn mỹ hơn thì động tác tay của Cao Bằng còn có thể nhanh hơn nữa.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 349: Phẩm Chất Hoàn Mỹ

Mười một phút năm mươi giây, dược tề đã được phối trí thành công, phẩm tướng hoàn mỹ.

Cao Bằng hài lòng nhìn mẫu dược tề màu xám trong tay. Màu sắc đồng nhất, tụ mà không tan, hoàn mỹ không chút tì vết.

Nhẹ nhàng lắc lư ống nghiệm, dược tề trong tay toát ra mùi hương tinh thuần.

Cao Bằng nheo mắt lại ước lượng trình độ đậm đặc của dược tề. Theo sự lay động của ống nghiệm, chất lỏng trơn bóng như gương nghiêng qua nghiêng lại như những cơn sóng nước duyên dáng.

Đưa ống dược tề có tính chất đặc biệt đặt vào trong ống chích, sau đó vẫy tay với Âm Dương Kim Trâm thảo đang nằm mê man trên bàn.

Bằng vào bản năng ngửi được hương vị của dược tề trong không khí, Âm Dương Kim Trâm thảo căn bản không cần Cao Bằng nhắc nhở, trực tiếp vung vẩy lá cây nhanh chóng lướt qua.

Chùm rễ đen kịt nhanh chóng trượt trên mặt bàn, sau đó trượt đến trước mặt Cao Bằng, dùng xúc tu quấn lấy cánh tay Cao Bằng nhẹ nhàng cọ xát.

Xì.

Một kim hướng xuống cắm vào thân cây.

Tốn thời gian mười hai giây mới tiêm xong.

Cao Bằng không cần ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường mà vẫn có thể nói chính xác thời gian.

Từ sau khi linh hồn lực của mình càng ngày càng lớn mạnh, Cao Bằng phát hiện trí nhớ của mình càng ngày càng tốt. Giống như loại phương pháp tính thời gian này chỉ cần hơi nhẩm trong lòng một chút, tùy tiện cũng có thể đếm được sáu mươi giây không lệch chút nào so với đồng hồ treo tường.

Sau khi bị đâm một kim thì m Dương Kim Trâm thảo có chút uể oải, cái mũ màu trắng trên đầu hơi rủ xuống, phiến lá cũng ỉu xìu cuộn thành một đoàn.

Tiến hóa không phải chuyện làm một lần là xong, đây là một quá trình tương đối lâu dài.

Cao Bằng lấy ra một chiếc lồng thủy tinh đưa Tiểu Thảo bỏ vào trong rồi mang ở bên người. Vốn nhũ danh của m Dương Kim Trâm Thảo là Tiểu Hoa, nhưng mà Tiểu Hoa lại là tên gọi của con gái A Ngốc, lúc ấy Cao Bằng cũng hơi sơ sót điểm này. Vì tuân theo nguyên tắc từ trước tới giờ của mình, Cao Bằng chỉ có thể đổi tên m Dương Kim Trâm Thảo thành Tiểu Thảo.

Rời khỏi phòng, đúng lúc mấy nhân viên của phòng thí nghiệm ở trong đại sảnh đang vớt mấy quả trứng Mặc Ngư từ trong nồi ra, sững sờ nhìn Cao Bằng.

- Ách. . . Đói bụng không, chúng tôi vừa nấu xong trứng Mặc Ngư.

- Không cần đâu, tôi đã làm thí nghiệm xong rồi, mọi người có thể tiếp tục làm việc.

Cao Bằng mỉm cười gật đầu ra hiệu, sau đó vào thang máy đi lên tầng trên.

- Hình như mới chỉ có mười phút thôi…

Nhân viên phòng thí nghiệm vừa nhìn quả trứng Mặc Ngư trong bát vừa nói.

Nấu trứng Mặc Ngư chỉ cần mười phút, cộng thêm việc kiếm thêm đồ ăn trong tủ lạnh và thời gian nấu nước, cũng chỉ hơn mười phút một chút.

Hơn mười phút bọn họ chỉ mới nấu xong mấy quả trứng Mặc Ngư, mà người khác đã làm xong một thí nghiệm.

So sánh hai bên với nhau, nhân viên trẻ tuổi của phòng thí nghiệm cảm thấy có chút phiền muộn.

Trở về mặt đất Cao Bằng đã nhìn thấy Tiểu Hoàng đang ngồi xổm ở cửa chính cao ốc, bên cạnh là một đống xác cá. Đống xác cá này chặn cửa lớn lại, làm cho việc ra vào có chút khó khăn.

Khuôn mặt người bảo an ở cửa ra vào tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, vừa nhìn thấy Cao Bằng đi ra liền tranh thủ thời gian chạy lại đón, ánh mắt trông mong nhìn Cao Bằng.

- Các người trở về trực ban đi.

Cao Bằng nói với bảo an.

- Ngươi nhặt được nhiều thật đấy…

Cao Bằng dở khóc dở cười nói với Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng đắc ý ngẩng đầu.

- Một con năm trăm.

Cao Bằng gật đầu.

- Được, một con năm trăm.

Cứ như thế, Cao Bằng ngồi xổm ở cửa chính nhìn Tiểu Hoàng tự mình đếm cá, giống như một lão tiểu thương đang chọn tài liệu, còn thuận tiện xắn ống tay áo lên.

Mấy hải thú đến từ đại dương này ít nhiều đều có một loại dịch nhờn bên ngoài cơ thể, cùng với một mùi tanh nồng gay mũi. Nhưng mà Cao Bằng không hề chê bẩn, cầm từng con một lên đếm.

- Một ngàn rưỡi, hai ngàn, hai ngàn năm trăm. . .

Cao Bằng đột nhiên dừng lại, đưa tay cầm lên một con cua màu xanh rộng khoảng chừng một mét, gõ vào lớp vỏ phát ra tiếng đương đương giòn tan.

- Đây cũng là cá?

- Tại sao nó không phải cá!

Tiểu Hoàng lập tức gấp gáp.

- Đây chính là một con cá cua! Ta nếm qua rồi!

Bành!

Mới nói một chút Tiểu Hoàng đã bị kích động, một tát đập vào lớp vỏ của con cá cua, ngay lập tức lớp vỏ bị đập nát.

Bảo an ở cửa ra vào nghe thấy tiếng động ở nơi này, vừa quay sang đã nhìn thấy Tiểu Hoàng dùng một bàn tay đập nát vỏ giáp của con cua, gương mặt hắn hơi run rẩy.

- Không nên động thủ, văn minh, văn minh, ta phải nói với ngươi bao nhiêu lần nữa.

Cao Bằng kiên nhẫn trấn an Tiểu Hoàng.

- Chúng ta phải hành xử văn minh, đừng cứ một lời không hợp

liền động thủ, nếu muốn thuyết phục người khác thì phải dùng đạo lý!

- Được rồi, lần này coi như tính thêm cho ngươi một con cá cua, ba ngàn rồi đúng không.

Cao Bằng cúi đầu tiếp tục đếm.

Tất cả có mười ba con "cá".

Đã có cá cua, Cao Bằng cũng không so đo mấy cái tên gọi quái dị như là cá vỏ sò, cá tôm hùm này nữa.

Một lần trả hết 6500 liên minh tệ. Chờ sau khi Tiểu Hoàng rời khỏi đây, Cao Bằng cho người đưa mười ba con "cá" này đi xử lý sạch sẽ, buổi tối làm món ăn phúc lợi cho nhân viên công ty.

Giá thịt quái vật cũng không rẻ gì, so với những thứ như thịt bò thịt dê thì đáng quý hơn nhiều.

Qua khoảng hơn nửa tiếng, Âm Dương Kim Trâm Thảo trên người hắn chậm rãi tỉnh lại, dựa vào thành lồng thủy tinh ngơ ngác nhìn chằm chằm Cao Bằng.

Cao Bằng mở cửa lồng, Âm Dương Kim Trâm Thảo men theo cánh tay Cao Bằng tiếp tục trèo lên trên, muốn theo cánh tay bò lên trên cổ hắn.

- Bẹp!

Một cái xúc tu mập mạp của A Xuẩn ngăn trước mặt Âm Dương Kim Trâm Thảo, sau đó nhẹ nhàng lắc lắc.

Âm Dương Kim Trâm Thảo ấm ức bò xuống dưới mặt đất, sau đó lại leo lên trên người A Ngốc, cuối cùng cắm rễ trên đỉnh đầu nó.

【 Tên quái vật 】: Âm Dương Kim Trâm Thảo

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

Không tiến hóa thành một loài mới, chỉ có phẩm chất tăng lên thêm một cấp, đã có tiềm lực để tiến hóa thành cấp Thủ Lĩnh.

Bây giờ Cao Bằng cũng không vội vàng tăng đẳng cấp cho m Dương Kim Trâm Thảo, lần này hắn chuẩn bị trước tiên sẽ dùng toàn lực để tăng phẩm chất của nó, ít nhất cũng phải tăng đến phẩm chất Sử Thi, sau đó mới tính tới chuyện tăng đẳng cấp.

Chuyện bên phía Dương Thành xem như tạm thời kết thúc, đây cũng là một lần thử nghiệm bộ phận tác chiến và bộ phận thăm dò của Cao Bằng. Nếu như hiệu quả không tệ có lẽ sẽ cân nhắc đến chuyện mở rộng trong nội bộ tập đoàn.

- Thiếu đổng, tôi nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của ngài.

Trịnh Thiết Tráng lớn tiếng nói.

Ánh mắt Lưu Trường Hạo tràn đầy vẻ kiên nghị. Là một quân nhân đã xuất ngũ, hắn không thích nói nhiều, nhưng từ trước tới giờ nói một là một, hai là hai.

- Không phải là vì tôi, mà là vì toàn bộ tập đoàn.

Cao Bằng cười nói, vẫy tay tạm biệt hai người.

Xe tải lớn nổ máy chạy nhanh về phía sân bay, lưu lại từng đám khói xe lượn lờ trên đường.

…

Máy bay từ Dương Thành bay thẳng đến Du Châu, Cao Bằng đi thẳng từ sân bay đến tổng bộ.

Thi thể Hải Vương Điện Man cũng bị A Ngốc khôi phục thành Hải Vương Điện Man khô lâu, nhưng mà sau khi khôi phục thì Hải Vương Điện Man khô lâu có hơi yếu một chút. Đó là một con Lĩnh

Chủ yếu nhất mà Cao Bằng từng gặp.

Bởi vì năng lực của Hải Vương Điện Man không phải là chiến đấu bằng cơ thể, cho nên sau khi khôi phục thì năng lực cận chiến cực yếu. Cao Bằng phát hiện những khô lâu mà A Ngốc khôi phục trên cơ bản chỉ còn lại mỗi năng lực chiến đấu bằng cơ thể, vẫn chưa kế thừa năng lực nguyên tố và đặc tính quái vật vốn có của chúng. Đây là một chuyện rất tiếc nuối.

Nhưng mà cho dù là Lĩnh chủ yếu nhất thì tóm lại nó vẫn là Lĩnh Chủ, dùng để dọa người cũng không tệ lắm, tốt xấu gì nó cũng dài tới hai mươi mấy mét. Một điểm tốt duy nhất là khi bị khôi phục thành vong linh thì Hải Vương Điện Man có thể rời khỏi nước sinh tồn lâu dài mà không bị bất cứ ảnh hưởng nào.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 350: Thành Khu Bách Nghiệp

Bởi vì diện tích thùng xe tải có hạn nên chỉ có một phần ngự thú mới được ngồi lên. Những ngự thú còn lại phải chạy theo sau, có con thì bay trên trời.

Ở bên cạnh đường lớn là con đường được xây dựng dành riêng cho quái vật. Hải Vương Điện Man Khô Lâu chạy băng băng trên con đường dành cho quái vật, tựa như một đoàn tàu hoành hành không sợ, có ngự thú nhìn thấy nó liền vội vàng tránh xa.

Bụi mù tràn ngập trên đường đi, mặt đường có tính chất đặc biệt phát ra từng tiếng nổ mạnh ầm ầm ầm, mặt đất lay động kịch liệt.

- Đó là quái vật gì vậy?

Người qua đường nhìn thấy Hải Vương Điện Man Khô Lâu lướt nhanh qua bên cạnh, xương cốt ma sát với mặt đường phát ra tiếng răng rắc giòn tan, cuốn lên từng trận cuồng phong.

Theo sát phía sau là một con Tổ Vương Ngô Công Khô Lâu khổng lồ, từng cái chân lít nha lít nhít bò sát trên đất phát ra âm thanh lanh lảnh. m thanh thanh thúy liên miên không dứt…

Quay lại Nam Thiên, bảo an ở cửa lớn của tập đoàn nhìn thấy là xe của thiếu đổng liền vội vàng chạy ra mở cửa. Cửa sắt chạy bằng điện mở ra, một đám ngự thú và vong linh không kịp chờ đợi chen chúc xông vào.

Đến hồ nước, một đám ngự thú ồn ào nhốn nháo đứng ở bãi

cỏ trước biệt thự, khiến cho nơi này trở nên vô cùng náo nhiệt.

- Ngang!

Một tiếng rống bất mãn từ trong hồ vọng ra. Quá ồn!

Lập tức không gian trở nên yên tĩnh, tất cả âm thanh đều biến mất.

Bích Giáp Thủy Tổ Ngạc đang lăn lộn trong một vũng nước bên cạnh mới lật được nửa người liền khựng lại giữa không trung, đuôi và đầu chúi xuống đất, cái eo lơ lửng giữa không trung, hai con mắt mở to vô tội nhìn chằm chằm phương xa. Một lúc lâu sau nó mới vụng trộm nằm sấp xuống nước, há miệng cố gắng giải nhiệt.

Ngay ở bên cạnh hồ nước có đặt một bộ trang bị chất điện dung mang tính chất đặc biệt, Lôi Công đang lẳng lặng nằm cạnh đó để tu luyện.

Lôi điện màu lam hóa thành lôi tương dày đặc bao trùm cơ thể nó, trong vòng một trăm mét xung quanh không có một gốc cây ngọn cỏ nào.

Chờ đến tối sau khi ông ngoại trở về, Cao Bằng giao Lôi Thần Thạch cho ông ngoại và dặn dò cách sử dụng nó như thế nào.

Trình tự tiến hóa của Lôi Công không tính là phức tạp, thậm chí có thể nói là rất dễ dàng, chỉ cần nuốt Lôi Thần Thạch vào bụng rồi ngâm trong Dũ Linh Thủy là được.

Kỷ Hàn Vũ mở hộp ngọc ra, trong hộp chỉ có một viên đá quý màu tím mười sáu mặt trong suốt, bên trong viên đá có một vết ngấn màu đỏ tím, nếu không quan sát kỹ sẽ không nhìn ra được.

Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mặt ngoài viên đá, cảm xúc tê dại truyền đến đầu ngón tay.

Kỷ Hàn Vũ nheo mắt lại, đặt bảo thạch vào trong hộp rồi gật đầu nói:

- Được, vậy ông sẽ đưa Bạch Long và Lôi Công tới thiên trì một chuyến, cháu ở nhà phải tự chăm sóc mình cho tốt.

- Ông hãy chú ý an toàn.

Dù biết với thực lực của Bạch Long thì ông ngoại sẽ rất khó gặp phải nguy hiểm, nhưng hắn vẫn dặn dò.

- Ừ, Thiên Trì Xà Vương ở núi Trường Bạch đã đạt thành quan hệ tế tự với chính phủ địa phương, ông chỉ tới xin một chút Dũ Linh Thủy mà thôi, sẽ không có nguy hiểm gì đâu.

Kỷ Hàn Vũ cười khoát tay.

Tổng bộ Nam Thiên không thể không có ai trấn thủ, cho nên dù Cao Bằng rất muốn tới thôn Trường Bình nhưng vẫn phải chờ ông ngoại về rồi tính sau. Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất là gần đây hắn bôn ba bên ngoài suốt, cũng có chút mệt mỏi nên muốn nghỉ ngơi chỉnh đốn một thời gian ở Du Châu rồi lại đi.

Ngày thứ hai, ông ngoại dẫn theo Bạch Long và Lôi Công tiến về núi Trường Bạch. Thời gian đi đường cộng với thời gian tiến hóa, ít nhất cũng phải hơn một tuần.

- Đừng nóng vội, chờ ông ngoại về ta sẽ dẫn ngươi tới nơi mình sinh ra.

Cao Bằng nói với Tiểu Diễm.

Trải qua một khoảng thời gian, tựa hồ Tiểu Diễm đã quên đi chuyện này. Khi nghe Cao Bằng nhắc lại, Tiểu Diễm đang mổ lông chợt dừng lại, trầm mặc nửa ngày, sau đó lại tiếp tục nhẹ nhàng rỉa lông.

- Được.

…

Căn cứ thành phố Du Châu, thành khu Bách nghiệp.

Bên trong tòa nhà bỏ hoang màu đen chứa đầy rác rưởi, ở góc tường còn có ba thùng xăng trống không, phía trên có ba tấm gỗ nhỏ tràn đầy bụi.

Lúc trước bởi vì doanh thu không theo kịp cho nên mảnh đất này đã trở thành tòa nhà bỏ hoang, không có ai quản lý. Dần dần trở thành chỗ ở của những người lang thang.

Cốt thép han gỉ chọc thủng tường xi măng như mấy ngón tay khô quắt, mấy sợi dây điện dây thừng cũ quấn quanh cốt thép tạo thành một nơi treo đồ đơn giản. Trên đó có mấy bộ quần áo cũ nát, còn cả đồ lót và bít tất.

Trên tường dán vài tờ báo dày, giấy báo hơi ố vàng, bên trái dán một tấm áp phích có hình ảnh nữ người mẫu với tư thế gợi cảm hấp dẫn, vị trí bộ ngực bị cào rách lộ ra bức tường phía sau.

Một bóng người dựa vào góc tường, từ trong chăn nệm nhô ra một cái đầu rối tung, cũng không biết bao lâu rồi chưa gội.

Bây giờ vẫn là buổi chiều, mặt trời hơi ngả về tây treo cao trên đỉnh đầu. Nhưng chẳng hiểu vì sao trong tòa nhà cũ lúc nào cũng âm u nặng nề, màn sương đen mỏng tràn ngập trong không khí…

- Hắt xì!

Kẻ lang thang nấp trong góc tường đột nhiên hắt xì một cái, mở đôi mắt to lèm nhèm, vươn tay xoa xoa mí mắt.

Mặt trời xuống núi rồi sao? Ngáp một cái, mặt trời xuống núi là lúc hắn ra ngoài lục đồ.

Từ trong chăn đứng dậy, sau đó lại sờ sờ dưới gối lấy ra mấy đồng tiền xu lấp lánh và mấy tờ tiền giấy rúm ró, cẩn thận cất vào trong túi quần. Đây là những thứ đáng giá nhất trên người hắn, chắc chắn phải mang theo người.

Nhưng vì sao mấy đồng tiền xu này lại lạnh thế nhỉ? Kẻ lang thang nhíu mày, ngồi xổm xuống nền xi măng sờ sờ, cảm giác lạnh buốt khiến cho hắn run lên cầm cập. Có bao giờ sàn nhà lạnh thế đâu, chẳng lẽ có chỗ nào rỉ nước rồi?

Lúc này hắn mới phát giác có gì không đúng, vội vàng chạy ra ngoài tòa nhà bỏ hoang.

Còn chưa chạy ra được hai bước, trước mắt hiện lên một đoàn bóng đen, sau một khắc liền mất đi ý thức.

- Cục trưởng, ở tòa nhà bỏ hoang có ba người lang thang đã chết.

Cảnh sát Hàn Duệ mặc đồng phục cầm tài liệu trong tay báo cáo với cục trưởng.

- Ừ.

Cục trưởng gật đầu, tiếp tục lật tài liệu trong tay. Chỉ là ba kẻ lang thang mà thôi, không đáng để hắn quan tâm.

- Thời gian ba người này chết gần tương đương, thi thể có hiện tượng cứng ngắc, huyết dịch bị đọng lại, tựa hồ bị đóng băng… Nhưng ở trong tòa nhà bỏ hoang không có đồ điện nào, hơn nữa cũng không có mưa rào bất ngờ. Nghi ngờ là do ngự thú hoặc quái vật gây ra.

Hàn Duệ tiếp tục báo cáo.

Cục trưởng dừng đọc tài liệu, nhíu chặt lông mày.

Nếu là án giết người bình thường thì không coi là chuyện lớn gì, dù sao cũng chỉ là mấy kẻ lang thang. Nhưng đã liên quan đến quái vật hoặc ngự thú thì chính là đại án, đây cũng là do thế cục hiện giờ quyết định.

- Đi kiểm tra một chút xem, phái tổ chuyên án đi…

Cục trưởng thở dài.

Thành khu Bách Nghiệp luôn luôn không quá an bình, đây là nơi rồng rắn lẫn lộn, ngày nào cũng có người chết một cách bất thường. Đối với một thành khu có mấy chục vạn dân cư thì đây là chuyện rất bình thường.

Sở cảnh sát thành khu Bách Nghiệp phong tỏa tòa nhà bỏ hoang, đồng thời phái cảnh sát điều tra nhưng không thu hoạch được gì.

Trên mặt đất, ngoài ba kẻ lang thang thì không có dấu chân nào khác, trên vách tường xung quanh cũng không có vết cắt bất thường nào.

Cuối cùng hồ sơ vụ án này bị lưu lại, tòa nhà bỏ hoang cũng bị phong tỏa cấm ra vào.

Trong lúc đó Cao Bằng tranh thủ đến trường học một chuyến, trong trường học hết thảy như thường, nhìn qua cảm xúc học tập mạnh mẽ của các học sinh cũng rất cao. Kỳ thật những việc như học tập là phải xem tính tự giác, ở giai đoạn cấp hai, cấp ba cũng không hề dựa vào thiên phú, chỉ cần muốn học và bằng lòng học thì khi thi đại học đạt sáu trăm điểm sẽ không có vấn đề.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 351: Lôi Thần Loa!

Chủ yếu là xem bọn nhỏ có thái độ học tập hay không, chỉ cần bằng lòng học tập thì tăng thành tích lên rất nhẹ nhàng.

Có lẽ bởi vì trải qua đau đớn thực sự, tuyệt đại đa số đứa nhỏ ở trong trường đều đặc biệt nỗ lực trong việc học. Bọn họ đều quý trọng cơ hội học tập thật vất vả mới được đến này, tham lam thỏa thích hấp thu chất dinh dưỡng tri thức.

Cao Bằng nhìn lướt qua thành tích thi tháng lần gần đây nhất, thành tích cũng không tệ lắm, chí ít nhìn qua trên mặt điểm số thì vẫn rất ưu tú.

- Trong trường phải tiếp tục tổ chức thi cử, nhưng nhắm mắt làm liều là không được.

Cao Bằng đưa chỉ thị xuống dưới,

- Nhất định phải giao lưu với các trường học khác mới có thể biết được tiêu chuẩn của chúng ta rốt cuộc ở trình độ nào.

Thầy chủ nhiệm tranh thủ thời gian nói ra:

- Hiệu trưởng, tôi nhớ Nhất Trung, Tam Trung, Bát Trung và trung học Thục Ba ở Du Châu cùng với ba trường trung học ưu tú khác đã thành lập một liên thi Du Châu, mỗi học kỳ sẽ tổ chức một liên thi lớn và sau đó xếp hạng theo liên thi. Kỳ thật tôi vẫn luôn muốn tham gia liên thi Du Châu, chỉ là không có cách nào, những trường học bình thường không thể chen vào được. . .

Cao Bằng khoát tay,

- Yên tâm đi , đợi lát nữa tôi sẽ bảo người đi liên hệ mấy cái

trường học kia, quyên tặng cho mỗi trường học một tòa thư viện.

- Nhưng mà hiệu trưởng, mấy trường trung học Nhất, Tam, Bát cũng đã có mấy cái phân hiệu khu. . . Dường như bọn họ cũng chướng mắt với một cái thư viện. . .

- Vậy thì lại thêm hai dãy phòng học.

- . . .

Hai năm, chí ít trường học cần hai năm thời gian phát triển mới có thể mang đến đủ nhiều nhân tài cho mình.

Cao Bằng rất vui mừng vì hiện tại cách tai biến chỉ có thời gian bốn năm rưỡi, chênh lệch giữa tất cả mọi người cũng không lớn, lại thêm việc có được sự trợ giúp của mình thì chỉ cần hai năm sẽ có thể mang đến đủ nhiều sức chiến đấu thành thục.

Trong hai năm này Cao Bằng cũng sẽ dần dần xây dựng thêm Thiên Các Học Phủ, nhân tài không đủ thì tự mình bồi dưỡng nhân tài.

Cao Bằng vừa đi ra cổng lớn chợt quay đầu lại nhìn trường học một chút, các tòa nhà nối tiếp nhau trong quần sơn, giống như là một con Cự Long đang chờ thức tỉnh.

Đây chính là thành viên tổ chức tương lai của ta, Cao Bằng nhẹ nhàng nở nụ cười.

. . .

Thành khu Bách Nghiệp, sắc trời tối dần.

Chỗ cửa lớn của tòa nhà bỏ hoang bị phong tỏa có giăng ba đường dây cảnh giới màu vàng, hiện trường nơi phát hiện thi thể vẫn còn dấu vết đường cố định màu trắng.

Có lẽ bởi vì có người chết, gần đây mấy người đi ngang qua

tòa nhà bỏ hoang đều không muốn đi qua cổng lớn. Mỗi khi bọn họ đi qua cổng lớn thì luôn cảm thấy lạnh lẽo, dường như trong tòa nhà rách nát này có từng cơn gió lạnh đang thổi vù vù ra ngoài.

Bên đường, đèn đường tối tăm mà lại cũ nát, chớp lóe chớp tắt, ngẫu nhiên lấp lóe một cái, chiếu sáng rãnh nước bẩn cạnh đường.

Sương mù màu đen chậm rãi lan ra từ trong tòa nhà bỏ hoang, giống như cát chảy tràn ra từ bên trong nắm đấm, bao phủ toàn bộ khu đất trống trước tòa nhà bỏ hoang.

Màn đêm thăm thẳm, một tên ma men cởi trần lắc la lắc lư đi trên đường. Tựa như đang giẫm trên bông, đi đường khập khà khập khiễng, nâng lên hạ xuống.

Ầm.

Trong tòa nhà bỏ hoang bên đường truyền đến âm thanh thùng rỗng lăn trên đất.

Tửu quỷ dựng lỗ tai lên,

- Hừ!

Lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, quay đầu nhìn tòa nhà bỏ hoang, đôi mắt trên khuôn mặt đỏ rực trên lồi ra giống như bóng đèn.

- Ngươi muốn làm ta sợ sao?

Tửu quỷ lẩm bẩm một tiếng, lại nấc lên một cái.

Hít sâu một hơi, tửu quỷ quay đầu trở lại tiếp tục đi về nhà.

Ầm.

Trong tòa nhà bỏ hoang tiếp tục truyền ra âm thanh.

Tửu quỷ không nhịn được mắng,

- Tao xxx mả cha mày.

Sau khi mắng xong tửu quỷ lập tức xoay người chạy, trên mặt còn mang theo nụ cười.

Nói chạy liền chạy, chạy nhanh như gió. Lúc này hắn cảm thấy mình chính là một tiểu vương tử tự do, chạy dưới ánh trăng màu bạc.

Phù phù.

Tửu quỷ ngã sấp xuống như chó ăn sh!t.

Bò dậy từ dưới đất, sau khi ngã một phát tửu quỷ đã thanh tỉnh không ít, ngẩng đầu liền nhìn thấy đường cảnh giới màu vàng.

- Ồ. . . không phải ta đang chạy về phía nhà sao?

Sâu rượu kinh ngạc nhìn chằm chằm vào đường cảnh giới màu vàng.

Chẳng biết lúc nào xung quanh đã dâng lên sương mù màu đen. Trong sương mù, hai đạo hồng quang xuyên qua sương đen từ trên cao nhìn xuống hắn.

Tửu quỷ dụi mắt một cái, đây là. . .

- A!

Tiếng kêu thảm thiết đau đớn chọc thủng bầu trời đêm.

. . .

Một tuần trôi qua, ông ngoại thuận lợi trở về từ Thiên Trì núi Trường Bạch.

Bạch Long từ trên trời giáng xuống xông thẳng vào hồ nghỉ ngơi. Từ sau khi tiến hóa lên Vương cấp thì Bạch Long đã không thích nghịch loạn nữa, mỗi ngày yên lặng nghỉ ngơi trong hồ.

Cao Bằng biết được tin tức vội vàng từ trường học trở về, một đám ngự thú chen chúc đứng bên hồ.

Nhưng dù cho một đám ngự thú nhét chung một chỗ Cao Bằng cũng nhìn thấy cái vỏ ốc màu tím sẫm bá đạo ở trung tâm kia.

Sau khi tiến hóa, Lôi Công Loa đã triệt để tiến hóa thành một chủng loại khác.

Vỏ lưng hình xoắn ốc chồng chất lên từng tầng từng tầng, trên đỉnh nhọn vỏ ốc mọc ra gai nhọn sắc bén hình dáng như sừng trâu. So với kích thước toàn bộ vỏ ốc thì mấy cái gai nhọn hình sừng trâu này rất nhỏ, trông giống như đồ trang sức treo ở trên đó vậy.

Vỏ ốc màu tím sẫm lấp lóe sáng ngời, Lôi nguyên tố chồng chất trên giáp xác hiện ra ánh sáng lóng lánh.

Đại Tử hâm mộ cảm thụ Lôi nguyên tố mênh mông trong cơ thể Lôi Thần Loa. Lôi Công trở nên lợi hại hơn rồi.

Tính tình của Lôi Thần Loa rất tốt, cho dù bị một đám quái vật vây quanh cũng không hề lộ ra chút khó chịu nào, mà còn hữu hảo giao lưu với chúng nó.

【 Tên quái vật 】: Lôi Thần Loa

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 45

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Truyền Thuyết

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Lôi

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (vui vẻ)

【 Năng lực quái vật 】: Khống lôi Lv5, vỏ xác cứng rắn Lv4

【 Đặc tính quái vật 】: Lôi loa (vỏ ốc thần dị, có được đủ loại lực lượng thần kỳ, có lực tương tác cực lớn với Lôi nguyên tố.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Đẳng cấp năng lực khống lôi ＋1

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Toàn lực phóng thích năng lượng hệ Lôi tích súc bên trong Lôi Loa, triệu hồi ra tai nạn Lôi Thần Phong Bạo trong phạm vi nhất định.)

Hoán Lôi Nang (ngưng kết ở khí quan đặc thù trong cơ thể, có được lực hấp dẫn đặc thù và lực khống chế đối với Lôi Vân.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Hấp dẫn tất cả Lôi Vân trong phạm vi trăm dặm đến đây, sau đó hình thành liên hệ với Lôi Vân, đồng thời mượn dùng lực lượng Lôi Vân.

【 Lộ tuyến tấn tăng phẩm chất Thần Thoại 】: 1. Tai nạn tiến hóa (Mạt Nhật Lôi Thần Loa) 2. Lôi hệ tiến hóa (Thôn Vân Ách Lôi Thú)

Hiệu quả khống lôi trong đặc tính quái vật là chồng chất ngoài định mức ở trên năng lực quái vật, nói cách khác trên thực tế đẳng cấp khống lôi của Lôi Thần Loa hẳn là Lv6. Đây là đẳng cấp chưởng khống nguyên tố cao nhất mà Cao Bằng từng nhìn thấy, xem như ngự thủy ngự vân của Bạch Long chẳng qua cũng chỉ cấp năm mà thôi.

Đương nhiên phương thức chiến đấu chủ yếu của Bạch Long cũng không phải dựa vào khống chế nguyên tố, mà là tương tự như pháp sư cận chiến. . .

Đồng thời Cao Bằng phát hiện thuộc tính hệ Thủy nguyên bản của Lôi Thần Loa đã hoàn toàn biến mất, hơn nữa còn biến thành thuộc tính hệ Lôi duy nhất.

Bạch Long giống pháp sư cận chiến, còn cảm giác mà thuộc tính của Lôi Thần Loa đem đến cho Cao Bằng chính là tank pháp, một trùm pháp sư hệ Lôi toàn thân mang trọng giáp.

- Cháu nghe ông Lưu nói Tiểu Diễm là do ông ngoại mang về, ông còn nhớ rõ là ở đâu không?

Cao Bằng hỏi ông ngoại.

Kỷ Hàn Vũ gật đầu,

- Đúng vậy, chớp mắt đã qua một năm rồi, để ông nghĩ xem.

- Hình như là một chỗ đầm lầy ở phía tây khu căn cứ Giang Nam, vị trí cụ thể thì nhất thời ông cũng không nói rõ được, bởi vì lúc ông đến thì nơi đó còn là cấm khu không có người đặt chân. Ông và lão Hạ là quen biết cũ, lần đó là do căn cứ Giang Nam xảy ra một số chuyện nên ông đi giúp đỡ mới gặp phải con hạc một chân này. Chờ lát nữa ông gọi điện thoại cho lão Hạ, cháu qua đó thì cứ liên hệ với ông ấy.

Ông ngoại đang xào rau, vừa xào rau vừa trả lời.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 352: Căn Cứ Thành Phố Giang Nam

Chỉ cần ngự thú đã từng đạt tới phẩm chất nào đó, dù cho sau khi đột phá bị giảm xuống một phẩm chất, muốn khôi phục lại sẽ tương đối dễ dàng — — Chỉ cần sử dụng lượng lớn thiên tài địa bảo cùng thuộc tính là được.

Phẩm chất của Lôi Công lúc ở cấp Thủ Lĩnh là Sử Thi, sau khi đột phá thành Lĩnh Chủ thì rơi xuống phẩm chất Hoàn Mỹ. Trong mấy tháng này Lôi Công nuốt một lượng lớn thiên tài địa bảo hệ Lôi khiến phẩm chất khôi phục lại Sử Thi, lần này sau khi sử dụng Lôi Thần Thạch nhất cử đột phá đến phẩm chất Truyền Thuyết.

- Sau khi ông trở về dùng tài liệu kiểm tra một chút thì phát hiện phẩm chất Lôi Công đã là Truyền Thuyết.

Sau khi bưng đồ ăn lên bàn, Kỷ Hàn Vũ nói với Cao Bằng.

Dứt lời Kỷ Hàn Vũ chợt thở dài, vui mừng nhìn cháu ngoại. Muốn nói cái gì nhưng há miệng định nói rồi lại ngậm lại, muốn nói lại thôi.

Cuối cùng vỗ vỗ vai Cao Bằng,

- Cố lên, ông ngoại tin tưởng cháu nhất định có thể đi được càng hơn.

Nói thật, Cao Bằng thật sự đã mang đến niềm vui bất ngờ cho hắn, thậm chí bảo là kinh hãi cũng không quá đáng.

Theo hắn biết thì ngự thú dưới tay đứa cháu ngoại này của mình đã được bồi dưỡng đến phẩm chất Truyền Thuyết, hiện tại

còn làm cho Lôi Công của mình cũng tăng lên Truyền Thuyết.

Chứng minh nó có thể bồi dưỡng ra ngự thú phẩm chất Truyền Thuyết, dù cho xác suất thành công không đạt được trăm phần trăm nhưng cũng là một việc hết sức khoa trương.

Kỷ Hàn Vũ hiểu rõ ràng chỗ kinh khủng trong đó.

Có điều hắn cũng không hề hỏi thăm cháu ngoại rốt cuộc làm sao làm được.

Mỗi người đều có bí mật của chính mình, không cần cái gì cũng phải truy hỏi đến ngọn nguồn.

- Ông ngoại, ông có còn nhớ trước đó cháu từng nói với ông về Bạch Kim Chi Thủ không?

Cao Bằng hỏi ông ngoại.

- Sao vậy. . . Bọn họ lại gây phiền phức cho cháu à?

Hai mắt Kỷ Hàn Vũ dần dần híp thành một đường nhỏ.

- Lúc ở Dương Thành bọn họ có tới tìm cháu.

Cao Bằng vừa cười vừa đáp,

- Có người còn dùng Barrett ngắm thẳng vào trán cháu bắn một phát nữa, rất lâu rồi cháu chưa từng bị đau như vậy.

Barrett? Còn bắn một phát vào trán cháu ngoại bảo bối của mình sao?!

Kỷ Hàn Vũ đột nhiên dừng động tác, nheo mắt lại thật lâu không nói lời nào.

- Người kia đâu?

- Tiễn hắn đi gặp Diêm Vương rồi.

- Tiện nghi hắn. Cháu đi ngủ trước đi, hôm nay hãy nghỉ ngơi cho thật tốt, đừng quản mấy việc lặt vặt này nữa.

- Vậy thì không thể được, Bạch Kim Chi Thủ tốn nhiều công phu như vậy tới tìm cháu, đương nhiên cháu không thể phụ ý tốt của bọn họ rồi.

Cao Bằng lắc đầu.

- Ừm.

Kỷ Hàn Vũ chỉ là gật đầu, trầm ngâm một lát,

- Cháu đi nghỉ ngơi đi.

- Hôm nay cháu đi bồi bạn với A Ban nên sẽ không ngủ ở trong nhà.

Cao Bằng lấy ra một cái lều vải từ trong phòng chứa đồ, cười hì hì vẫy tay với ông ngoại.

Nghe thấy âm thanh cửa phòng đóng lại, Kỷ Hàn Vũ cầm lấy khăn ướt trên bàn ăn lên lau ngón tay, sau đó ngồi trên ghế sô pha cạnh cửa sổ nhìn bầu trời đêm bên ngoài.

Sâu trong mắt nổi lên một vệt sát ý.

Buổi tối, Cao Bằng đi trên con đường núi nhỏ dọc theo cửa sau biệt thự, một mực leo đến đỉnh núi liền nhìn thấy một tòa sơn phong khác hơi thấp rồi dựng một cái lều vải.

Mặt đất dưới chân bắt đầu run rẩy, ngọn núi nhỏ phía sau ngọn núi này không ngừng run lên, sau đó từ từ cất cao, một tòa sơn phong nằm sấp trên mặt đất đột ngột ngoi lên.

A Ban ngạc nhiên nhìn Cao Bằng, cố gắng đến gần.

- Cao Bằng Cao Bằng, ngươi đến thăm ta sao.

Cao Bằng thấy bởi vì nguyên nhân kích thước cơ thể và hành động bất tiện mà phải để A Ban ở nhà, trong lòng nhịn không được dâng lên cảm xúc phức tạp khó hiểu.

- Đúng vậy, ta lại đến thăm ngươi. Tối hôm nay ta sẽ ở trên núi ngủ với ngươi.

Cao Bằng cười nói với A Ban.

- Vậy thì thật tốt quá!

A Ban vô cùng cao hứng, lâu lắm rồi chưa được vui như vậy.

Thế là A Ban nằm sấp trên đất không nhúc nhích nhìn Cao Bằng, nhìn chằm chằm mãi cho đến khi Cao Bằng ngủ.

Một mực chờ đợi đến sáng sớm, ánh bình minh chiếu sáng đỉnh núi.

- Ngươi còn nhớ Tây Du Ký không?

- Ừm ừm, còn nhớ.

A Ban mở to con mắt màu đỏ, ngây thơ hồn nhiên.

- Yêu quái trong Tây Du Ký có thể trở nên rất lớn, cũng có thể thu nhỏ. Chỉ cần ngươi tiếp tục tiến hóa, có lẽ có một ngày ngươi sẽ thu nhỏ lại, đến lúc đó là có thể đi cùng một chỗ với ta rồi.

Cao Bằng nói với A Ban.

Ánh mắt A Ban sáng lên.

Chờ Cao Bằng đi rồi A Ban quét sạch dáng vẻ cá muối, từng cái xúc tu màu vàng đất từ dưới chân đại sơn kéo dài vào sâu trong lòng đất, điên cuồng hấp thu năng lượng ở đó.

A Ban ta nhất định phải cố gắng tiến hóa! Như vậy là có thể đi ra ngoài chơi đùa với Cao Bằng mỗi ngày rồi!

A Ban âm thầm thề trong lòng.

. . .

Máy bay tư nhân bay từ Du Châu đến Giang Nam đáp xuống sân bay.

Khoang sau máy bay mở ra, A Ngốc khom lưng cúi đầu chạy từ bên trong ra, theo sát phía sau là Tiểu Hoàng đeo phật châu, Tiểu Diễm và Đại Tử. . .

Vừa xuống máy bay Cao Bằng lập tức phát hiện phong cách sân bay căn cứ Giang Nam hoàn toàn khác phong cách ở Du Châu.

Cho dù là kiến trúc sân bay cũng cho người ta một loại cảm giác tinh xảo trang nhã.

Đi ra khỏi sân bay, trước tiên Cao Bằng mang theo đám Đại Tử đi tới phân bộ Nam Thiên ở bên này. . .

Trên cơ bản các căn cứ lớn trọng yếu ở phương nam đều có phân bộ của tập đoàn Nam Thiên, ở căn cứ Giang Nam cũng có.

Sau khi đi qua thì nghỉ ngơi một chút, tiện thể thông qua mạng lưới quan hệ bên này nghe ngóng tình huống đầm lầy phía tây căn cứ Giang Nam.

Tiêu tốn thời gian hai ngày, rất nhiều tài liệu sau khi được chỉnh lý quy nạp lại rồi nộp lên cho Cao Bằng.

Tên đầy đủ của thị trưởng căn cứ Giang Nam là Hạ Vĩ, có thể coi là trẻ tuổi trong những thị trưởng ở các căn cứ thành phố. Hắn còn chưa đầy bốn mươi tuổi, đang ở vào độ tuổi trẻ trung khỏe mạnh, dã tâm bừng bừng.

Hiện nay ở bề ngoài căn cứ Giang Nam có chừng mười hai Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ. Chính phủ chiếm ba người, quân khu chiếm hai người, bốn gia tộc Triệu Tiền Tôn Lý tổng cộng có năm người, hai người còn lại là tán tu dân gian.

Số lượng Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ ở căn cứ Giang Nam cũng đứng hàng đầu trong toàn bộ khu Hoa Hạ, chỉ có hai căn cứ thành phố lớn là Đế Đô và Ma Đô mới có thể đè ép một đầu.

Tất cả là vì căn cứ thành phố Giang Nam nằm trong địa khu Giang Nam, trước khi xảy ra tai biến nó đã sớm trở thành trung tâm kinh tế của Hoa Hạ, phát triển cực kì phồn hoa, đồng thời nhân khẩu đông đảo, vùng đất ngập nước và rừng rậm nơi dã ngoại cơ hồ đều bị nhân loại đặt chân tới.

Hơn nữa bởi vì địa khu Giang Nam ấm áp ướt át, cho nên các loài động thực vật phong phú, thủy lục không đều có. Cộng thêm sau khi xảy ra tai biến nơi đây bị thiệt hại tương đối nhỏ, điều này cũng tạo thành một bầu không khí phát triển tường hòa cho căn cứ Giang Nam.

Ba Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ của chính phủ theo thứ tự là thị trưởng Hạ Vĩ, cục trưởng cục tài chính Bách Lưu Quang và cục trưởng cục thuế vụ Lý Sưởng Mẫn.

Điều này làm cho các công ty nhỏ ở căn cứ Giang Nam rất khó chịu. . .

Bên trong bốn gia tộc Triệu Tiền Tôn Lý thì Tiền gia độc chiếm hai tên Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ, cho nên bốn gia tộc này cũng mơ hồ lấy Tiền gia cầm đầu.

Mà tại một năm trước, một trong hai Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ tán tu dân gian đã gia nhập Liên minh Ngự Sử, một người khác thành lập một nhà đồng minh hội, nó là một tổ chức đoàn kết hỗ trợ nhau của Ngự Sử dân gian.

Tóm lại, toàn bộ Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ của căn cứ Giang Nam không có bất kỳ ai là thực sự "lẻ loi hiu quạnh" cả, hoặc nhiều hoặc ít trên cơ bản đều có thế lực của mình. Dù ngay từ đầu không có thì sau đó cũng sẽ xây dựng thế lực, dựa vào một thế lực để phát triển sẽ nhanh hơn nhiều so với một người phát triển.

Tài liệu trong tay chủ yếu tập trung vào ba trọng điểm là quái vật loại hạc, quái vật loại cá sấu và đầm lầy phía tây.

Quái vật loại Hạc thì lại có một ít, nhưng có một phần chỉ cần xem ảnh chụp là biết đây nhất định không phải đồng tộc của Tiểu Diễm. Còn có một vài ảnh chụp Cao Bằng để Tiểu Diễm đến "nhận thân", kết quả toàn bộ cũng không phải là đồng tộc của Tiểu Diễm.

Có lẽ lần tập sát một năm trước đã khiến đồng tộc của Tiểu Diễm toàn quân bị diệt?

Cao Bằng nhíu mày, không mấy tin tưởng chuyện này.

Dù sao một bên biết bay, một bên không biết bay, toàn diệt được một chủng tộc thì quá khoa trương.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 353: Đầm Lầy Ngạc Linh

Lật sang mặt sau, trên tài liệu có một bức ảnh chụp cảnh đầm lầy.

Từ trong yết hầu của Tiểu Diễm phát ra tiếng kêu to:

- Ta từng tới nơi này rồi!

- Đây là nơi ngươi sinh ra sao?

Cao Bằng kinh ngạc hỏi.

- Không phải, nhưng mà ta đã từng đi qua nơi này.

Tiểu Diễm nhìn chăm chú vào bức ảnh không chớp mắt:

- Nó rất gần nơi ta sinh ra.

Hai mắt Tiểu Diễm đỏ lên.

- Trần Kỳ, anh tới đây.

Cao bằng ngoắc ngoắc Trần Kỳ đang chờ cách đó không xa.

Trần Kỳ bước nhanh tới hỏi:

- Cao thiếu có gì dặn dò?

- Anh có biết nơi này không?

Cao Bằng chỉ vào tấm ảnh đầm lầy rồi hỏi Trần Kỳ.

Trần Kỳ nhìn qua, nhíu mày suy tư một lát, sau đó lộ ra vẻ

kinh ngạc.

- Đây là đầm lầy Ngạc Linh, là địa bàn của Tiền gia.

- Địa bàn của Tiền gia sao?

Cao Bằng nhịn không được bật cười:

- Nơi này là khu hoang dã, làm sao có thể nói là địa bàn nhà ai được, nói vậy cũng được sao? Còn có vương pháp hay không?

- Đầm lầy Ngạc Linh đã được nhà họ Tiền mua lại với cái giá rất cao, tất cả mọi người ở căn cứ thành phố Giang Nam đều biết.

Trần Kỳ cười gượng.

Cao Bằng gật đầu, như có điều suy nghĩ.

- Vậy trong đầm lầy Ngạc Linh này có rất nhiều quái vật loại cá sấu hay sao?

- Đúng vậy, trong đầm lầy Ngạc Linh có rất nhiều Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Hạc, nhưng chúng sẽ không tấn công nhân loại tiến vào đầm lầy Ngạc Linh, chỉ cần nhân loại không chủ động tấn công chúng là được. Đầm lầy Ngạc Linh rất lớn, trong đó có rất nhiều quái vật, người vào đó đều vì muốn đi săn chúng, để vào trong chỉ cần bỏ tiền mua vé vào cửa và ký kết khế ước sinh tử. Mà cũng vì có Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc nên trong đó cũng không có quái vật quá nguy hiểm, đại đa số đều là cấp thấp nên cũng coi như an toàn.

Cao Bằng nghĩ tới cái gì đó, quay sang nhìn chằm chằm vào Trần Kỳ rồi hỏi:

- Anh đã từng tới đó chưa?

- Tôi chưa từng tới, nhưng trường học của con trai tôi đã từng tới đây tổ chức hoạt động.

Trần Kỳ vội vàng đáp, vụng trộm quan sát sắc mặt của thiếu đổng.

- Anh đi tìm hiểu một chút xem bên trong đầm lầy Ngạc Linh có ngự thú loài hạc không.

Cao Bằng hạ lệnh.

Lúc gần đi, hắn liếc nhìn Tiểu Diễm đứng sau lưng Cao Bằng, như có điều suy nghĩ.

Trần Kỳ vội vàng đi xuống phái người tìm kiếm tài liệu, đồng thời cũng tự mình gọi điện thoại cho con trai.

Trần Minh Lượng đang học đột nhiên nhận được điện thoại của cha mình, có chút kinh ngạc. Bình thường cha hắn rất ít khi gọi, bây giờ gọi tới khẳng định là có việc gấp, vì vậy vụng trộm lén lút đi ra khỏi lớp qua cửa sau.

- Tiểu Lượng, ta nhớ hơn nửa năm trước lớp các con có tổ chức qua một cái hoạt động, địa điểm là đầm lầy Ngạc Linh đúng không.

Tiếng cha hắn vang lên trong điện thoại.

Trần Minh Lượng hơi sửng sốt:

- Đúng vậy, có từng tới một lần. Có chuyện gì sao ạ?

- Vậy con có từng thấy con quái vật loại hạc một chân nào ở đầm lầy không?

Trần Kỳ nghiêm túc hỏi.

Trần Minh Lượng suy nghĩ một lát, sau đó kiên định lắc đầu:

- Không có!

- Thật sự không có sao?

Trần Kỳ hỏi lại.

- Không có thật mà.

Trần Minh Lượng dở khóc dở cười:

- Nếu có từng nhìn thấy thì nhất định sẽ có ấn tượng, con hạc một chân đặc biệt như vậy cơ mà. Nhưng dù không có hạc một chân nhưng lại có hạc hai chân, cha có muốn không?

Người nghe vô ý, người nói có tâm.

Trần Kỳ ghi nhớ kỹ về con hạc hai chân:

- Con có chụp ảnh lại không? Nếu không có thì thử hỏi bạn học của con xem, sau đó gửi ảnh cho ta.

Dù Trần Kỳ không biết thiếu đổng muốn nghe ngóng chuyện này làm gì, nhưng nếu không nói gì về việc để hắn đi đến Tiền gia hỏi thăm là đủ để nói rõ vấn đề. Trần Kỳ rất giỏi đoán ý ông chủ, cũng chính vì vậy nên hắn mới có thể lên làm tổng giám đốc phân bộ Nam Thiên khi Kỷ Hàn Vũ đi đến căn cứ thành phố Giang Nam.

Trần Minh Lượng không có ảnh chụp nhưng bạn học của hắn thì có. Bình thường hắn rất hào phóng, quan hệ với bạn bè trong lớp rất tốt, cho nên có thể dễ dàng mượn mấy tấm ảnh trong album của bạn học để gửi cho cha mình.

Trần Kỳ nhận được ảnh chụp, bắt đầu nhớ lại hình dáng của Tiểu Diễm. Đáng tiếc là sau khi tiến hoá thì Tiểu Diễm đã thay đổi rất nhiều, dù anh ta có đau khổ suy nghĩ cũng không tìm được chỗ giống nhau giữa hai bên.

Trần Kỳ mang theo tâm tình thấp thỏm vội chạy tới gõ cửa tìm Cao Bằng:

- Thiếu đổng, bức ảnh này là bạn học của con trai tôi chụp được khi ở đầm lầy Ngạc Linh. Ngài xem thử…

Hắn vẫn lặng lẽ liếc nhìn Tiểu Diễm đang đứng sau lưng Cao Bằng.

Tiểu Diễm ngây người nhìn bức ảnh chụp trong tay Cao Bằng.

- Là đồng tộc của ngươi sao?

Cao Bằng hỏi thăm Tiểu Diễm.

- Đúng! Là bọn chúng!

Tiểu Diễm cực kỳ kích động, vỗ vỗ hai cánh. Từng tia lửa màu đỏ tươi ngưng tụ trên lông vũ bên ngoài người nó, nhiệt độ trong phòng dần dần tăng lên.

Sau khi Cao Bằng trấn an được cảm xúc của Tiểu Diễm, nhiệt độ trong phòng mới khôi phục lại bình thường.

- Sau này không được tuỳ tiện nổi giận, ngươi xem mình đã làm cho người khác bị nóng rồi kia kìa.

Trần Kỳ đứng trước mặt hắn đổ mồ hôi như mưa vội nói:

- Không nóng, cũng không phải rất nóng.

- Tiền gia có ngự thú cấp Lĩnh Chủ nào là Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc không?

Cao Bằng hỏi thăm Trần Kỳ. Trần kỳ là người địa phương, nhất định có biết một chút.

- Lão nhị Tiền Ô Lượng nhà họ Tiền có ngự thú là Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc, trên cơ bản tất cả mọi người ở căn cứ Giang Nam đều biết.

- Ừ.

Cao Bằng gật đầu.

Xem ra điểm mấu chốt để giải quyết chuyện này là ở trên người Tiền gia.

- Anh gửi cho tôi một phong thư khiêu chiến. Ba ngày sau ở ngoại ô phía bắc, khiêu chiến Tiền Ô Lượng, bất luận sinh tử.

- Ách…. Vâng!

Dù đã có chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng khi nghe thiếu đổng nói vậy Trần Kỳ vẫn rất khiếp sợ.

Dù sao nhà họ Tiền cũng có hai ngự sử cấp Lĩnh Chủ, mỗi một người đều là trụ cột của gia tộc, khiêu chiến Tiền Ô Lượng không khác nào khiêu chiến cả Tiền gia. Mà bốn nhà Triệu Tiền Tôn Lý luôn gắn kết với nhau, tuyên chiến Tiền gia cũng coi như tuyên chiến với bốn gia tộc lớn.

Dù là chính phủ căn cứ Giang Nam cũng không thể áp chế bốn gia tộc lớn một cách triệt để được, bởi vì bốn gia tộc lớn này nắm giữ hơn phân nửa mạch máu kinh tế của Giang Nam.

- Đồng thời, gửi thư mời cho ba nhà Triệu Tôn Lý, mời bọn họ tới dự tiệc.

Bốn gia tộc lớn liên hợp với nhau chỉ vì bọn họ cần liên hợp, như vậy mới có thể bảo vệ lợi ích của mình không bị chính phủ ăn mòn, chứ đâu phải vì quan hệ của bốn nhà rất thân thiết. Dù sao bọn họ cũng không phải có chung một họ.

- Đá Tiền gia ra ngoài, Nam Thiên chúng ta vào cuộc.

Cao Bằng ho nhẹ một tiếng,

- Dù sao thì ai cũng có thể chơi trò chơi này mà, không phải

sao?

Trần Kỳ gửi thư khiêu chiến theo lời dặn dò của Cao Bằng, đồng thời phái người mời ba gia tộc lớn còn lại tới dự tiệc.

Đồng thời, đêm đó Cao Bằng tới văn phòng chính phủ căn cứ Giang Nam để bái kiến Hạ Vĩ, không ai biết hai người đã nói chuyện gì.

Cùng lúc đó, Tiền gia cũng nhận được tin tức…

- Có ai đã đắc tội với người của tập đoàn Nam Thiên? Vì sao vị kia của tập đoàn Nam Thiên lại tìm đến chúng ta?

Cả Tiền gia bao phủ trong không khí âm trầm, tất cả thành viên hạch tâm của Tiền gia đều ở trong căn phòng này.

- Tộc trưởng, vừa nhận được tin tức, tập đoàn Nam Thiên mời ba nhà Triệu Tôn Lý tới dự tiệc vào ngày mai. Ba nhà kia đều đã đồng ý.

Một tin tức được báo lên.

Cả Tiền gia đều rùng mình.

- Nhưng chúng ta là tứ đại gia tộc mà. . . Bọn họ sao có thể như vậy. Chuyện này, chuyện này. . .

Một người trẻ tuổi của Tiền gia hoảng loạn.

- Nếu không chúng ta từ chối đi, dù sao chỉ là lá thư khiêu chiến thôi mà.

Có người Tiền gia nghĩ kế.

- Dường như, dường như có thể làm thế.

Nghe thấy chủ ý này, có người không nhịn được động tâm.

Đáy lòng thấp thỏm không yên, đồng thời còn cảm thấy có chút may mắn.

Mặc kệ có đánh thắng được Cao Bằng hay không, nhưng ai bảo Cao Bằng có một người ông tốt như vậy chứ. Cho dù đánh thắng được hắn, người trẻ tuổi mà nên dễ nông nổi, lại về nhà khóc lóc kể lể với ông ngoại thì làm thế nào?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 354: Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương

Một số người Tiền gia đều nghĩ như vậy, mượn cớ để tự an ủi bản thân mình.

- Không từ chối được.

Gia chủ Tiền gia Tiền Thanh Duyên thở dài. Nàng làm sao lại không muốn từ chối, nhưng mà có đôi khi người ngồi trong phòng, họa rơi từ trên trời xuống, có trốn cũng không trốn được.

Nói thật, cho tới bây giờ Tiền Thanh Duyên đều buồn bực vì nguyên nhân nào mà Tiền gia mình lại đắc tội đến vị đại thiếu kia.

Chẳng lẽ bọn họ để mắt tới gia sản của Tiền gia, ý nghĩ này tan biến sau vài giây đồng hồ hiện ra trong đầu Tiền Thanh Duyên. Chắc hẳn không đến mức đó, cơ nghiệp của tập đoàn Nam Thiên vô cùng to lớn, cũng không nhất định để ý đến chút gia sản bên mình.

- Được rồi, không cần nói nữa, tiếp nhận khiêu chiến của hắn đi. Hừ, Tiền Ô Lượng ta còn là chưa sợ qua ai, chờ sau khi đánh bại hắn lại tha cho Ngự Thú của hắn một mạng là được!

Tiền Ô Lượng vỗ bàn một cái, trầm giọng nói.

Tiền Ô Lượng có vóc dáng rất cao nhưng lại rất gầy, bên trên môi có để ria mép hình chữ bát, dưới cằm lưu lại một chòm râu dê. Ăn mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn màu xám, nhìn qua tựa như một nhà trí thức đầu thế kỷ trước.

Tính cách của và cách ăn mặc của hắn không khắc lắm, cùng

một dạng cũ kỹ.

Thành thật mà nói, hắn không hề đánh giá cao về Cao Bằng, nguyên nhân chủ yếu là Cao Bằng còn quá trẻ tuổi.

Ngoài miệng không có lông, làm việc không tốn sức. Người trẻ tuổi chung quy sẽ làm cho người ta lưu lại cảm giác bốc đồng, hành động theo cảm tính.

Cái gì gọi là danh khí cao, cái gì mà vong linh thiên tai. . . A, người trẻ tuổi ưa thích làm một chút hành động loè loẹt, đến ngay cả danh hào lấy được cũng lòe loẹt.

Tiền Ô Lượng vuốt vuốt chòm râu dê của mình, đáy lòng có chút không vui.

Những tên văn bối này. . . Còn chưa có đánh mà một đứa hai đứa đều lộ ra vẻ bản thân muốn thua rồi!

Tiền Ô Lượng có địa vị rất cao ở Tiền gia, có thể ép hắn một đầu cũng chỉ có em gái Tiền Thanh Duyên của hắn, thậm chí có thời điểm Tiền Thanh Duyên nói chuyện cũng không có tác dụng gì.

- Truyền đi, cứ nói Tiền Ô Lượng ta đồng ý ba ngày sau tiếp nhận khiêu chiến của hắn, nhưng mà địa điểm không thể ở vùng ngoại ô phía bắc của căn cứ Giang Nam, nhất định phải ở ngoại ô phía tây! Coi như hắn khiêu chiến ta, địa điểm cũng phải do ta lựa chọn.

Tiền Ô Lượng nói xong phất tay áo rời đi, chỉ để lại đám người im lặng trong phòng.

Tiền gia có tổng cộng hai tên Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ, một người trong đó là Tiền Ô Lượng, một người khác chính là con trai lớn Tiền Thiếu Vũ của Tiền Thanh Duyên.

Cho dù là Tiền Thiếu Vũ nói chuyện, Tiền Ô Lượng cũng ỷ vào thân phận trưởng bối không thèm lắng nghe, chớ nói chi là những người khác.

Tiền Thanh Duyên nhăn mày, cầm lên chén trà trên bàn nhỏ bên cạnh nhấp một ngụm, lúc này mới bình tĩnh buông chén sứ xuống,

- Nếu đây là ý nghĩ của nhị ca, vậy thì cứ để anh ấy tự mình xử lý đi.

Đợi cho những người khác đều tản đi, Tiền Thanh Duyên mới dùng ánh mắt ý bảo Tiền Thiếu Vũ đi cùng mình.

Xuyên qua lầu các, hậu viện u tĩnh lại càng thêm yên tĩnh.

Sắc trời chẳng biết lúc nào trở nên âm trầm, trên lá sen giữa hồ có chuồn chuồn bay múa.

- Nhị cữu của con từ trước đến nay tính tình vốn cao ngạo, trước kia khi ông ngoại con còn sống mới có thể quản được, năm trước ông ngoại con đi rồi thì đã không ai quản được nhị cữu con nữa, coi như mẹ có nói chuyện thì nhị cữu con cũng không thích nghe.

Tiền Thanh Duyên thở dài,

- Mẹ sợ nhị cữu con làm ra chuyện gì đó điên rồ.

Tiền Thiếu Vũ yên lặng bước theo sau Tiền Thanh Duyên. Nghe thấy mẹ mình nói chuyện, Tiền Thiếu Vũ trầm mặc nửa ngày,

- Nếu như mẹ sợ nhị cữu làm bị thương tên Cao Bằng kia thì khả năng lớn là không cần phải lo lắng, hắn còn lợi hai hơn so với nhị cữu.

Quanh năm mang theo đoàn đội săn quái xông pha bên ngoài

nên Tiền Thiếu Vũ biết nhiều chuyện hơn so với phần lớn người ở Tiền gia, thanh danh là do chiến đấu đạt được, nhị cữu mình thì có chút giậm chân tại chỗ. Hắn đã điều tra qua tài liệu về Cao Bằng, trong đám thuộc hạ của Cao Bằng thì con Ngự thú cấp Lĩnh Chủ kia tuyệt đối có phẩm chất Hoàn Mỹ, hơn nữa đẳng cấp ít nhất cũng phải từ cấp 43 trở lên. Hơn nữa Cao Bằng cũng không phải chỉ có một con Ngự thú cấp Lĩnh Chủ, thực lực tuyệt đối không thể khinh thường.

Nếu đánh nhau thật thì tỷ lệ rất lớn là nhị cữu bị thua.

Đương nhiên những phân tích này Tiền Thiếu Vũ sẽ không có nói ra, hắn không phải là một người nói nhiều.

- Mẹ không phải sợ nhị cữu con làm bị thương Cao Bằng, mẹ chỉ sợ nhị cữu con không thua nổi.

Tiền Thanh Duyên nói nhỏ.

- Thiếu Vũ, lúc nhị cữu con đi khiêu chiến thì con ở bên cạnh để ý chăm sóc một chút, đừng làm cho nhị cữu con làm ra chuyện gì khác người.

Tiền Thanh Duyên mở miệng nói.

- Nếu cần thiết. . . Con trực tiếp đưa nhị cữu về, không nên phát sinh xung đột với Cao Bằng. Thiếu Vũ con từ nhỏ nghe lời hiểu chuyện, mẹ rất yên tâm về con.

- Con hiểu mà.

Tiền Thiếu Vũ khom người nói.

. . .

Bước ra từ cửa hông Tiền gia, vẻ mặt Tiền Ô Lượng như thường, thế nhưng tỉ mỉ quan sát thì vẫn có thể nhìn thấy giữa hai

hàng lông mày của hắn có một chút không kiên nhẫn.

Tiền Ô Lượng là người cổ hủ, nhưng mà cũng không phải người ngu.

Trên thực tế cho dù hắn không quan tâm đến chuyện bên ngoài nhưng cũng đã được nghe nói một chút đến tên tuổi của Cao Bằng,

- Tiểu tử này có thể có danh khí lớn như vậy, tuy rằng nguyên nhân chủ yếu là do ông ngoại hắn, nhưng mà bản thân chắc hẳn cũng có chút cân lượng.

Nghĩ đến Kỷ Hàn Vũ, Tiền Ô Lượng liền nhớ lại một năm trước ở đầm lầy Ngạc Linh, một con cự long màu trắng tràn đầy thần uy từ trên trời giáng xuống.

Thật sự là quá kinh khủng. . .

Hơn nữa chính mình có thể ký kết huyết khế với Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương cũng một phần là do Kỷ Hàn Vũ. Cái ngày đó Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Hồng Nhãn Ngạc Vương đánh nhau với một con Hỏa Hạc cấp Lĩnh Chủ đến lưỡng bại câu thương, Hỏa Hạc tử vong tại chỗ, Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương cũng gặp trọng thương, lại chịu kinh sợ từ Long uy của Bạch Long, cho nên mới bị hắn nhặt được tiện nghi ký kết huyết khế.

Vốn tưởng rằng nhặt được một cái tiện nghi, kết quả hiện tại cháu ngoại của Kỷ Hàn Vũ lại tìm trở về.

- Chẳng lẽ Kỷ Hàn Vũ đã hối hận, muốn ta trả lại Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương?

Nghĩ tới đây, Tiền Ô Lượng lại càng lo lắng.

Ngồi xe đi đến vùng ngoại thành, đi thẳng đến đầm lầy Ngạc Linh ở vùng ngoại ô phía tây.

Bốn phía trong ao đầm có thể thấy từng mảnh từng mảnh đồng cỏ và nguồn nước tươi tốt, có từng quái thụ mọc ra từ bên trong thủy vực, từng cành cây rủ xuống dưới.

Dưới đáy thủy vực trước mắt có một đám rêu xanh chậm rãi nổi lên . . .

Tiền Ô Lượng đạp lên, đám rêu trôi nổi bồng bềnh bên trong thủy vực, cuối cùng đi đến trung tâm đầm lầy Ngạc Linh.

Một con quái vật khổng lồ giống như một hòn đảo trên đất bằng nằm ở trên một hòn đảo phơi nắng.

Nó dài khoảng ba mươi bảy mét, lớp giáp màu xanh lá cây trên lưng che kín dấu vết loang lổ, trên ngón chân lớn còn có bùn nhão màu xám đã khô, con mắt híp thành một đường nhỏ, cái con cá sấu lớn này đang mãn nguyện phơi nắng.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trên người nó, cá sấu lớn vẫn không nhúc nhích, phảng phất chỉ là một bức tượng điêu khắc.

Dù cho Tiền Ô Lượng đã đến cũng tỏ vẻ thờ ơ.

- Có người muốn khiêu chiến ngươi.

Tiền Ô Lượng nói với Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương.

Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương thờ ơ, nghe Tiền Ô Lượng nói còn không thoải mái bằng thư giãn phơi nắng.

Trên mặt Tiền Ô Lượng lộ ra chút bối rối, ở bên ngoài hắn chỉnh chu cao cao tại thượng không gì sánh được, nhưng mà trên thực tế thái độ của Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương đối với hắn lại rất lạnh lùng.

Dịch: ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 355: Chụp Ảnh Chung

- Tốt xấu gì ta cũng là ngự sử của ngươi…

Tiền Ô Lượng nhịn oán khí trong lòng xuống. Hắn biết rõ thủ đoạn năm xưa của mình không quá quang minh chính đại, giậu đổ bìm leo, nhưng những năm này ta cũng không bạc đãi ngươi mà.

- Có người muốn khiêu chiến với ngươi, ngươi còn nhớ con Bạch Long mà ngươi gặp phải một năm trước không? Người này chính là cháu ngoại của ngự sử của con Bạch Long kia đấy.

Cuối cùng Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương đang phơi nắng đã có phản ứng, từ từ mở mắt, mí mắt trượt lên trên. Trong con ngươi hiện ra hai đồng tử màu đen dựng thẳng, lạnh lẽo âm hàn nhìn chằm chằm vào Tiền Ô Lượng.

Giọng nói trầm thấp thông qua huyết khế vang vọng trong đầu Tiền Ô Lượng.

- Là con Bạch Long kia muốn khiêu chiến ta sao?

- Không phải, có thể đó là một bộ khô lâu.

- À.

Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương nhắm mắt lại.

- Lần trước con Bạch Long kia tới làm gì? Thi thể của con Bạch Hạc kia nó cũng không mang đi.

Tiền Ô Lượng hỏi ra vấn đề mà mình vẫn giấu trong lòng từ lâu.

- Nó mang đi một con hạc non còn chưa mọc đủ lông.

Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc thuận miệng nói.

Chỉ một con hạc non còn chưa mọc đủ lông mà thôi, nó căn bản không đặt trong mắt.

Ngay cả mẹ của nó cũng bị ăn, còn sợ một con non chưa lớn lên sao?

Trong lòng Tiền Ô Lượng nhảy một cái, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó. Hắn nhớ hình như Cao Bằng cũng có một con ngự thú loài hạc.

Tiền Ô Lượng nói tin tức mình biết cho Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương:

- Nếu như có thể, cố gắng đừng giết ngự thú của người kia, đến lúc đó tha cho nó một mạng.

Tiền Ô Lượng vẫn hơi lo lắng. Hắn rất lo Ngạc Vương sẽ không cẩn thận giết chết ngự thú của Cao Bằng.

Nếu như vậy sẽ rất phiền toái.

…

Trước ngày hẹn đấu một ngày, vì có lần nghe thấy Trần Kỳ vô tình nhắc đến Thái Hồ, Cao Bằng nổi hứng muốn tới đó một lần.

Dù sao thì cũng đã tới Giang Nam rồi, không đi dạo một vòng Thái Hồ cũng thấy chuyến này hơi phí.

Thái Hồ sóng biếc lăn tăn, vạn dặm không mây.

Tới căn cứ thành phố Giang Nam một lần, đương nhiên phải tới Thái Hồ xem một chút.

Đây là một nơi thần bí, được trao cho đủ loại chuyện thần thoại xưa và truyền thuyết lịch sử.

Từ xưa đến nay Giang Nam đã rất rộng, nó bao gồm một phiến khu vực rất lớn. Sau tai biến thì Thái Hồ, Cô Tô và mấy toà thành thị lớn gần đó liên hợp xây dựng lên căn cứ thành phố Giang Nam.

Thái Hồ là hồ lớn thứ tư của đại khu Hoa Hạ, cũng là hồ nước ngọt lớn thứ ba.

Nó giáp với căn cứ Giang Nam, sau tai biến thì diện tích mặt nước trở nên lớn hơn, gần như hóa thành một vùng biển, cũng có người gọi nó là Thái Hải. Khu giảm xóc giữa Thái Hồ và căn cứ Giang Nam ở phía tây nam đã trở thành một mảnh đầm lầy, mà đầm lầy Ngạc Linh nằm ở rìa phía tây của mảnh đầm lầy này.

Hiện giờ Cao Bằng đang đứng trên một con đê được xây dựng ở vị trí giữa Thái Hồ và căn cứ Giang Nam.

Mặt đê cao hơn mặt nước ba mươi mét, bên cạnh là một con phố thương nghiệp, thương khách lui tới nối liền không dứt.

- Tại sao lại không bán cá bạc? Tôi nhớ cá bạc là đặc sản của Thái Hồ mà.

Cao Bằng kinh ngạc hỏi.

Đương nhiên, nguyên nhân chính là cá bạc ăn rất ngon.

Từ xưa đến nay, cá bạc nổi tiếng vì nhiều thịt, béo ngậy, nhiều chất dinh dưỡng, không vảy, không xương, không có mùi tanh.

- Ở Thái Hồ cấm đánh bắt cá bạc… Hơn nữa cũng nghiêm cấm săn giết chúng.

Hướng dẫn viên du lịch ở bên cạnh giải thích.

- Vậy thì thật sự đáng tiếc….

- Bởi vì trong hồ xuất hiện một vị Ngân Long Thái Tử, toàn bộ quái vật lợi hại trong Thái Hồ đều bị nó chấn nhiếp không cho tấn công vào căn cứ Giang Nam. Chúng ta có thể đi săn tất cả các loại quái vật trong Thái Hồ trừ cá bạc.

Cao Bằng suy tư gật đầu. Chiêu mượn đao giết người của vị Ngân Long Thái Tử này thật không tệ, mượn tay nhân loại diệt trừ các loại quái vật khác trong hồ, cho cá bạc một không gian trưởng thành tương đối rộng rãi.

Mặt hồ đột nhiên nổi lên gợn sóng, một con cá màu trắng mập mạp to lớn dài hơn bốn mét nổi lên mặt nước, không ngừng phun bong bóng về phía Cao Bằng ở trên bờ.

Người hướng dẫn viên du lịch bên cạnh lấy thức ăn cho cá từ trong ngực ra, rải vào trong nước. Con cá lớn màu trắng tham lam mở miệng ăn đồ ăn trên mặt nước, đồng thời không ngừng xoay người làm từng đám từng đám bọt nước, tựa như một con giòi trắng lăn lộn trên mặt nước.

Nhìn con cá to lớn màu trắng này, Cao Bằng sửng sốt mấy giây mới chần chừ hỏi:

- Đây… đây là cá bạc sao?

- Đúng thế, đây là cá bạc Thái Hồ. Có thể vì biết chúng ta sẽ không làm tổn thương chúng, rất nhiều cá bạc trong Thái Hồ rất thích đến gần bờ hết ăn lại uống.

Hướng dẫn viên du lịch vừa cười vừa nói.

Cao Bằng im lặng.

Không phải cá bạc Thái Hồ được xưng là nhỏ như mì sợi sao? Vậy cái thứ đang bơi quanh trong nước này là cái gì?

Dù Cao Bằng có thể nhìn thấy được thuộc tính qua khung số

liệu, nhưng khi tận mắt nhìn cái thứ đang bơi vòng tròn trong nước kia vẫn cảm thấy hai mắt cay xè.

Đột nhiên hắn thấy Tiểu Diễm thật thon thả…

- Cá bạc Thái hồ đều mập như vậy sao?

Hắn chỉ vào con cá bạc rồi hỏi.

- Cũng không phải. Con cá này… các hướng dẫn viên du lịch và người địa phương đều nhận ra nó.

Hướng dẫn viên du lịch ngượng ngùng cười cười:

- Những con cá bạc khác chỉ thi thoảng đến gần bờ ăn nhờ thôi, chỉ có nó là gần như một ngày hai mươi bốn giờ đều lân la đến gần bờ hết ăn lại uống. Chỉ cần thấy chúng tôi tới, hoặc là nhìn thấy du khách cầm thức ăn cho cá... nó sẽ vội vàng tới xin ăn.

Thức ăn rải trong hồ đã bị ăn sạch sẽ, cá bạc béo lại nổi lên nhìn Cao Bằng đầy trông mong. Đầu cá còn to hơn eo cá, thân thể thô ngắn như một cái thùng nước, cái đuôi chỉ bằng bàn tay, nhìn qua có vẻ hơi ngốc.

【 Tên quái vật 】: Cá Bạc Thái Hồ (cực kỳ mập mạp)

【 Cấp độ quái vật 】: Cấp 11

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Băng

【 Trạng thái quái vật 】: Hơi khoẻ mạnh (khát vọng)

【 Lộ tuyến tiến hoá 】: 1. Tiến hoá hệ Băng (Thái Hồ Ngân Ngư Vương), 2. Tiến hoá hệ Hoả (Băng Hoả Song Tiều Ngư), 3. Tiến hoá Long Huyết (Ngân Ngư Long Thú)...

Đây là thuộc tính của cá bạc Thái Hồ, xem qua thì không có gì lạ, thậm chí mô tả thuộc tính còn có thể nói là rất kém cỏi. Cao Bằng không đoán ra được con cá bạc to nhất có thể chấn nhiếp cả Thái Hồ có thuộc tính như thế nào.

Đi dạo thêm một lát ở ven hồ, Cao Bằng lấy điện thoại di động ra đưa cho hướng dẫn viên du lịch, nhờ anh ta chụp cho mình mấy tấm ảnh cùng với đám ngự thú.

Tiểu Hoàng vỗ vỗ vai hướng dẫn viên du lịch, kiên định gật đầu với anh ta.

Hướng dẫn viên du lịch giơ ngón cái lên:

- Hiểu rồi, nhất định sẽ chụp cho ngươi thật đẹp trai!

Tiểu Hoàng nhếch miệng cười, lại vỗ mông hướng dẫn viên du lịch một cái.

- ???

Lúc chụp ảnh tập thể, Cao Bằng đứng đầu, A Xuẩn phụng phịu nằm trên vai hắn.

A Ngốc đứng sau lưng Cao Bằng, hai tay khoanh lại, áo choàng màu đen che phủ toàn thân, mặt không biểu tình nhìn ống kính, trên đầu là một cây bồ công anh đu đưa trong gió.

Tiểu Hoàng nhón chân khoác lên bờ vai A Ngốc. Đại Tử nghịch ngợm quấn quanh vai A Ngốc và Tiểu Hoàng.

Sau cùng là Tiểu Diễm, thân thể hơi nghiêng bốn mươi lăm độ so với ống kính, cái cổ giương cao, khuôn mặt tràn đầy vẻ khinh thường.

Tách!

Hình ảnh tạm dừng.

Bức ảnh này sẽ được lưu giữ trong album ảnh.

...

Trong nháy mắt đã đến ngày ước chiến.

Cao Bằng đồng ý để cho Tiền Ô Lượng lựa chọn địa điểm tác chiến, hắn hiểu được mục đích mà Tiền Ô Lượng lựa chọn, đơn giản chỉ là lựa chọn một địa điểm chiến đấu có lợi cho ngự thú của hắn.

Đương nhiên thì cá sấu sẽ am hiểu chiến đấu trong các khu vực nước cạn như bãi nước cạn, đầm lầy hoặc có lẽ cũng có thể chiến đấu ở trong dòng sông hoặc ở biển sâu.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 356: Sát Chiêu

Mặc dù cá sâu là quái vật lưỡng cư, nhưng mà địa hình đất bằng sẽ khiến nó không phát huy được tối đa thực lực của bản thân.

Nhưng mà nơi sinh sống của bạch hạc và cá sấu lại có rất nhiều chỗ trùng lặp, đều là các loại hoàn cảnh như đầm lầy, bãi nước cạn. Càng quan trọng hơn là Tiểu Diễm có được năng lực phi hành, hầu như không tồn tại tình huống bị khắc chế, ít nhất thì đánh không lại còn có thể bay đi.

Không ngoài dự liệu, Tiền Ô Lượng lựa chọn một chỗ đầm lầy làm địa điểm khiêu chiến. Các loại thực vật mọc dưới nước rậm rạp phong phú, đồng thời còn có các bãi nước cạn khắp xung quanh.

Đi tới địa điểm khiêu chiến, cũng không có bao nhiêu người đến đây xem, đại đa số đều là người của tứ đại gia tộc đáp ứng lời mời đến xem chiến cùng với công chứng viên của Liên minh chính phủ.

Chuyện này Cao Bằng cũng không muốn tuyên truyền một cách trắng trợn, Tiền gia cũng cố ý thu nhỏ ảnh hưởng, cả hai đều ăn nhịp lẫn nhau.

Vì thế số người biết chuyện rất ít, nên cũng không có bao nhiêu người đến vây xem. Trận chiến đấu này nhất định là một trận chiến không được công khai với bên ngoài.

Ngay tại một bên của đầm lầy có một con quái vật với thể tích khổng lồ không kém gì Bích Giáp Thủy Tổ Ngạc là bao nhiêu, nhưng mà hình dáng hai bên lại chênh lệch rất nhiều.

Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương thon dài hơn, trong khe hở ở giáp lưng mọc đầy rêu xanh. Vỏ lưng có màu xanh như mực, xuống tới tứ chi thì càng nhạt hơn, ngón chân màu trắng như tuyết với dày đặc lân phiến cứng rắn.

Ẩn dưới đôi mắt nó là một đôi đồng tử màu đỏ, điều này khiến cho người khác khi nhìn vào ánh mắt Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương sẽ cảm thấy một luồng huyết tinh tàn bạo.

Đương nhiên, ánh mắt của nó cũng rất u lãnh, cảm giác giống như là hai thanh đao nhọn sắc bén cắm vào trái tim Tiểu Diễm.

Từ giây phút đầu tiên nhìn thấy con cá sấu này, cảm xúc Tiểu Diễm trở nên cực kỳ không ổn định.

Tiểu Hoàng lo lắng nhìn Tiểu Diễm.

- Có muốn ta đánh hắn giúp ngươi hay không?

- Không, ta tự mình tới!

Trong giọng nói của Tiểu Diễm mang theo vẻ cừu hận nồng đậm.

Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Tiểu Diễm, cái con hạc này cho nó cảm giác rất kì quái. Dường như đã từng gặp qua ở nơi nào, nhưng mà nó rất chắc chắn rằng mình chưa từng gặp con hạc một chân này bao giờ…

Đột nhiên Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương nghĩ tới gì đó, mí mắt nhắm lại, híp thành một đường nhỏ.

- Đây là lần thứ nhất chúng ta gặp mặt.

Tiền Ô Lượng ăn mặc chỉnh tề nhìn Cao Bằng, sau đó lớn tiếng nói với Cao Bằng.

- Đúng là lần thứ nhất chúng ta gặp mặt.

Cao Bằng gật đầu.

- Thực ra tôi cảm thấy chúng ta có thể tránh được trận chiến lần này.

Tiền Ô Lượng thành khẩn nói.

- Tôi nói không tính.

Cao Bằng lắc đầu.

- Nó nói mới tính.

Cao Bằng chỉ vào Tiểu Diễm.

- Nhưng ngươi là ngự sử của nó, ngự sử quản một ngự thú vốn chính là. . .

Bản thân Tiền Ô Lượng khi vừa mới tiếp xúc với Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương đã đứng ở thế yếu nên thực sự không tìm ra câu nào có sức thuyết phục, lúng ta lúng túng đứng tại chỗ.

- Nhưng tôi vẫn hi vọng chúng ta có thể buông bỏ cừu hận.

Cho dù tới bây giờ Tiền Ô Lượng cũng không muốn phát sinh xung đột với Cao Bằng.

- Cha mẹ nó đều bị người khác giết, ông còn đại nghĩa lẫm nhiên bảo nó buông bỏ cừu hận tha thứ cho cừu nhân sao.

Cao Bằng nhịn không được phá lên cười.

- Ông có thể làm được nhưng nó lại không làm được.

Tiền Ô Lượng không nói gì. Trong lòng hắn thầm nghĩ một

câu, đổi lại là mình thì cũng không làm được.

- Tôi sẽ không nhúng tay vào trận chiến này, đây là mâu thuẫn thuộc về bọn chúng.

Cao Bằng dùng tay sờ lên lớp lông vũ của Tiểu Diễm đang nhu thuận đứng bên người.

Nghe được lời đó, Tiền Ô Lượng ngây ngẩn.

Người của tứ đại gia tộc và Liên minh chính phủ cũng ngây người.

Không phải Hài Cốt Bạo Quân ra sân sao?

Ngự thú nổi danh nhất của Cao Bằng là Hài Cốt Bạo Quân, thậm chí bởi vì Hài Cốt Bạo Quân mà Cao Bằng còn có một danh xưng là vong linh thiên tai.

Điều này cũng khiến cho mọi người suy nghĩ rằng Cao Bằng sẽ cho ngự thú mạnh nhất của hắn ra tay, dù sao thì đây cũng là một trận đấu một chọi một công bằng.

Tiền Ô Lượng là người kinh ngạc nhất. Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì con hạc này hẳn là con ấu hạc bị mang đi, mặc dù vẻ ngoài thay đổi một chút nhưng cũng đủ để người biết tình huống đại khái có thể nhìn ra hai ba phần tương tự.

Nhưng vấn đề là nó chỉ là một con hạc một tuổi, hắn điên rồi sao.

- Li!

Một tiếng hạc kêu vạch phá bầu trời.

Ngọn lửa nóng rực dâng trào khắp bốn phương tám hướng, điên cuồng thôn phệ mọi thứ trong phạm vi bao phủ của nó. Trong nháy mắt những cây thủy sinh bị ngọn lửa bao phủ, nhanh chóng

bị đốt thành một đống tro tàn.

Ngay cả mặt nước đều bị ngọn lửa đốt cháy, từng ngọn lửa thiêu đốt trong đầm lầy. Ngọn lửa vặn vẹo cuốn lấy mọi thứ, phát ra tiếng lửa cháy đùng đùng đùng.

Quầng sáng Lĩnh Chủ màu đỏ thắm nở rộ dưới chân Tiểu Diễm, từng đường vân tinh xảo hình lông vũ phân bố đều bên trong, quầng sáng màu đỏ chiếu rọi vào ánh mắt của tất cả những người đứng nơi này.

- Lĩnh... Lĩnh Chủ… Ngự thú cấp Lĩnh Chủ!

Có người kinh kêu lên thành tiếng, sau đó im miệng.

Ngự thú cấp Lĩnh Chủ mặc dù hiếm thấy nhưng không đáng để bọn họ kinh ngạc như vậy, chủ yếu là bọn họ không nghĩ tới ngoài Hài Cốt Bạo Quân và con vịt màu vàng kia Cao Bằng vẫn còn một con ngự thú cấp Lĩnh Chủ khác.

Đây là con ngự thú cấp Lĩnh Chủ thứ ba của hắn rồi!

- Cái này. . . Cái này. . .

Có người lộ ra vẻ vừa ghen tị vừa hâm mộ.

Tiền Ô Lượng cũng không nghĩ tới con hạc này đã thành tựu Lĩnh Chủ. Vốn hắn dự liệu nó cao lắm cũng chỉ đạt đến cấp Thủ Lĩnh đỉnh phong, nhưng bây giờ hắn lại phát hiện chuyện này đã thoát ly khống chế của hắn. Trong lòng có chút bồn chồn, quay đầu nhìn về phía Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương.

Ngạc vương dường như đã phát hiện trò chơi thú vị nào đó, vốn đang nhàm chán nằm một chỗ bỗng đứng thẳng người lên. Há miệng ra, một cước giẫm xuống làm bọt nước văng tung tóe, sau đó thân thể trượt trên mặt đất giống như đang nằm trên một tấm ván lướt sóng, lướt thẳng về phía Tiểu Diễm. Cùng lúc đó, từng

luồng sóng nước từ trong đầm lầy bay lên quấn quanh cơ thể Ngạc Vương, hóa thành một tấm thủy thuẫn xoay tròn với vận tốc kinh khủng bao phủ toàn bộ thân thể nó.

Oanh! Không có thăm dò dư thừa, Ngạc Vương trực tiếp xông lên phía trước dùng cái đuôi lớn quét ngang, cái đuôi to lớn cường tráng giống như đánh nổ không khí. Từng cây từng cây đại thụ không có chút lực phản kháng bị đánh bay, bùn đất tán loạn, mặt nước tóe lên mảng lớn sóng nước. Hai chân trước to lớn giống như hai thanh Định Hải Thần Châm bám chặt lấy mặt đất dưới chân, mượn lực quán tính của cái đuôi kéo thân thể bay ngang ra!

Ngay tại lúc cái đuôi lớn quất ra Ngạc Vương đã ngẩng đầu há miệng nhắm thẳng đỉnh đầu Tiểu Diễm hút mạnh một cái.

Cái miệng đen nhánh như một cái lỗ đen, lực hút mãnh liệt điên cuồng lôi kéo những thứ phía trước, khí lưu bốn phía cũng bóp chặt không khí trong cuống họng, xu thế lên cao của Tiểu Diễm đột nhiên dừng một chút!

Cái đuôi lớn nổ bắn ra bay thẳng về phía Tiểu Diễm, dường như là một liên chiêu hoàn mỹ nhất.

Đám lửa lớn trước người Tiểu Diễm tăng tốc xoáy tròn ngưng tụ, sau đó bộc phát.

Oành!!!

Liệt diễm nổ mạnh đánh trúng cái đuôi lớn, cả hai va chạm vào nhau bộc phát ra tia sáng màu đỏ chói lọi và liệt diễm cuồng bạo.

Mượn lực phản chấn của lần va chạm này, Tiểu Diễm thuận thế lui về phía sau tránh thoát cái đuôi lớn. Hai cánh không ngừng vung vẩy kéo cơ thể bay lên cao, duy trì khoảng cách một trăm mét an toàn với Ngạc Vương ở phía dưới.

- Liên chiêu thật khủng bố.

Dù thân là đối thủ nhưng Cao Bằng vẫn thán phục bộ liên chiêu đáng sợ hung tàn này của Ngạc Vương.

Nếu như vừa rồi Tiểu Diễm phản ứng chậm một chút thì trận chiến đấu này đã kết thúc.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 357: Hạc Vs Cá Sấu

- Ta nhớ ra rồi, ngươi chính là con ấu hạc run lẩy bẩy trốn sau cái cây đó.

Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương cười lớn cợt nhả.

Cơ thể to lớn lăn lộn trong đống bùn nhão, bùn đất bốc lên cuồn cuộn.

Móng vuốt màu trắng cào nát mặt đất, lật lên từng mảng cỏ xanh, lộ ra nền đất nâu đen bên dưới.

Tiểu Diễm nghe Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Vương nói vậy thì càng phẫn nộ, há miệng bắn ra một loạt mũi tên lửa. Hỏa diễm màu vỏ quýt nổ tung khắp nơi ngoài lớp lá chắn bao bọc quanh người Ngạc Vương, tạo thành từng đạo gợn sóng.

Ngạc Vương không ngừng dẫn đạo dòng nước bên ngoài thân, đầm lầy dưới chân nó chính là nguồn nước bổ sung tốt nhất.

Đặt chân trong đầm lầy, không sợ hỏa diễm thiêu đốt.

Thủy nguyên tố khắc chế hỏa nguyên tố, huống chi ở khu vực đầm lầy này, Ngạc Vương có vẻ rất thoải mái thích ý.

Cúi đầu hút một ngụm nước lớn, nó ngẩng đầu phun lên trời, nhưng đã bị Tiểu Diễm nhanh nhẹn tránh thoát.

【Tên quái vật】: Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương.

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 45

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Phổ Thông

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Thủy / Hệ Phong

【Năng lực quái vật】: Giáp lưng cứng rắn lv3, Răng nanh sắc bén lv2, Chưởng khống Thủy nguyên tố lv3, Chưởng khống cuồng phong lv2.

【Trạng thái quái vật】: Khỏe mạnh (tỉnh táo)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Quái vật loại cá sấu khổng lồ sống ở đầm lầy, trời sinh tính tình hung mãnh bá đạo, tính công kích mạnh, thích sống theo đàn.

- Nó có thuộc tính hệ Phong, ngươi phải cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng để thuộc tính Phong của nó tấn công tới.

Cao Bằng nhắc nhở Tiểu Diễm thông qua huyết khế.

Cùng lúc đó, Tiền Ô Lượng cũng nói chuyện với Ngạc Vương thông qua huyết khế:

- Con hạc này có thuộc tính Hỏa mà lại biết bay, ngươi phải chú ý an toàn. Còn nữa…

- Dông dài!

Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương lạnh lùng ngắt lời.

Tiền Ô Lượng không biết nói gì hơn.

Cũng may tập mãi nên hắn cũng quen rồi, thường ngày vẫn bị ngự thú quát…

- Ngươi phải nhớ kỹ, ta không sợ ngươi, ta chỉ nể mặt ngươi là ngự thú của ta nên mới không thèm so đo với ngươi thôi.

Tiền Ô Lượng cãi lại. Ngự sử và ngự thú có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục.

Ngự thú chết thì ngự sử sẽ đau đầu như muốn vỡ, hư nhược trong một khoảng thời gian dài. Ngự thú có vị trí càng quan trọng trong tay ngự sử, hậu quả khi nó chết càng nghiêm trọng hơn.

Tương tự như vậy, ngự sử chết đi cũng sẽ mang lại cho ngự thú vết thương mãi mãi không thể lành được. Nếu ngự thú chủ động tấn công ngự sử của mình, chúng sẽ phải gánh chịu hình phạt cực kỳ kinh khủng.

Cho nên, dù đã ký kết huyết khế, thái độ của ngự sử đối với ngự thú vẫn luôn là quan tâm, chăm sóc, không thể ép nó như nô lệ.

Dù sao đây cũng là huyết khế, chứ không phải khế ước chủ tớ.

Nhưng phần lớn ngự thú vẫn tuân theo nội dung khế ước, tuyệt đại đa số ngự thú cũng không có tâm tư phức tạp, chỉ cần ngự sử dùng một chút thủ đoạn là có thể lôi kéo ngự thú đi theo cùng chiến đấu, mạo hiểm.

Đương nhiên, cũng có cực kỳ ít trường hợp quan hệ của ngự thú và ngự sử tương đối vi diệu, bất kỳ chuyện gì cũng không thể hoàn toàn tuyệt đối.

Hỏa diễm tạo thành từng sợi xích quất vào cơ thể Ngạc Vương, tia lửa bắn tung tóe, tựa như có vô số con mãng xà cháy rực quấn quanh cơ thể Ngạc Vương.

- Rống!

Ngạc Vương gầm lên một tiếng trầm thấp. Sau khi nó phát hiện kẻ địch không chịu xuống dưới liền vội vàng lùi lại, tìm tới một vùng đầm nước tương đối lớn nằm sấp xuống, liên tục không ngừng thôi động dòng nước xung quanh dâng lên hóa thành một

tấm lá chắn bằng nước chống lại hỏa diễm.

- Cho rằng có nước là ngăn được hỏa diễm của ta sao?

Từ đáy mắt Tiểu Diễm lóe lên một tia tàn khốc.

- Vậy ta sẽ đốt cháy thân thể ngươi, thiêu sạch nước của ngươi!

Tiểu Diễm vỗ hai cánh. Cặp cánh màu đỏ nhạt tựa như bùng lên hỏa diễm ngập trời, vài sợi lông vũ màu đỏ nhạt nhẹ nhàng bay múa trong ngọn lửa.

Rầm rầm rầm.

Hỏa diễm từ trên trời giáng xuống.

Hỏa diễm thiêu đốt tất thảy, trong vòng một trăm mét vuông xung quanh hoàn toàn bị bao phủ trong biển lửa. Lửa cháy cao hơn mười mét, từ bên ngoài không thể nhìn rõ được tình hình bên trong.

Dù Cao Bằng đứng cách đó mấy trăm mét cũng cảm nhận được hơi lửa nóng bỏng đập vào mặt mình.

Dưới chân, thảm cỏ xanh tươi không ngừng khô quắt lại với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, rồi dần dần vàng úa…

- Thật là lợi hại.

Một đứa bé gái của Triệu gia mở to hai mắt, khẽ nhếch môi, nhìn chăm chú không chớp mắt.

- Thì ra cảnh tượng chiến đấu của ngự thú cấp Lĩnh Chủ khủng bố như vậy.

Một người thanh niên của Tôn gia cảm giác mắt mình đau xót, sau đó nheo lại tiếp tục quan sát.

Dù trong gia tộc bọn họ cũng có ngự thú cấp Lĩnh Chủ, nhưng họ chưa bao giờ được chứng kiến hai con ngự thú cấp Lĩnh Chủ chiến đấu với nhau. Trận chiến ở cấp bậc này hoàn toàn khác trận chiến của ngự thú cấp Thủ Lĩnh.

Khoa học đã nghiên cứu, lực sát thương của quái vật cấp Bình Thường tương đương với mãnh thú cỡ lớn trước tai biến, quái vật cấp Tinh Anh cần một tiểu đội đặc chủng được võ trang đầy đủ, chuẩn bị kỹ càng mới có thể giết được mà không tổn hao gì.

Bắt đầu từ cấp Thủ Lĩnh là một bước nhảy vọt lớn, cấp Thủ Lĩnh cũng là cấp bậc có khoảng cách lớn nhất.

Lên đến cấp Lĩnh Chủ, chỉ dư ba khi chiến đấu cũng đủ để phá hủy một con đường, đại đa số vũ khí bình thường của con người không thể uy hiếp được bọn chúng.

Trước kia hắn còn không hiểu dư ba khi chiến đấu có thể phá hủy một con đường là như thế nào, bây giờ xem như đã được mở rộng tầm mắt.

Đồng thời, hắn cũng hơi kích động. Ngự thú cấp Lĩnh Chủ nhà mình cũng lợi hại như vậy.

Ầm ầm ầm.

Nương theo tiếng bước chân nặng nề, một bóng đen khổng lồ vạch phá biển lửa, mạnh mẽ xông ra ngoài.

Trên cái đuôi lớn và giáp lưng vẫn còn bốc cháy, lớp rêu xanh trên giáp lưng đã bị đốt thành than cốc, không ngừng rơi xuống theo bước chân của con quái vật.

- Rống!

Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương há miệng rống to, trong cổ họng phun ra từng đoàn từng đoàn khói. Đây là nhiệt

lượng dư thừa tản ra từ trong cơ thể nó.

Con cá sấu lớn liên tục không ngừng phun ra khói trắng cuồn cuộn như ống khói.

Ánh mắt Tiểu Diễm lóe lên một tia tàn khốc, hai cánh quét ngang, lại có thêm mười sợi lông vũ bay ra ngoài rồi dần dần nóng chảy thành từng sợi hỏa diễm trong hư không. Từng sợi lông chim bé nhỏ từ từ tróc ra khỏi lông vũ, kéo theo một đạo hỏa tuyến thật dài bay múa trên không trung.

Sau một khắc, từng chùm hỏa tuyến như lưu tinh rơi xuống, thế lửa càng ngày càng lớn, cuối cùng ầm ầm đập xuống mặt đất đốt cháy hết tất cả Hỏa nguyên tố trong không khí.

Từng cọng lông vũ không ngừng rời cơ thể Tiểu Diễm bay ra diễn hóa thành từng mảnh biển lửa dưới chân.

Cao Bằng đã lùi lại mấy trăm mét, tránh bị dư ba của cuộc chiến lan đến.

Toàn bộ thảm thực vật ở khu vực này đều bị thiêu đốt gần như không còn gì, nước trong đầm bị đun sôi, cá tôm ngửa bụng nổi trên mặt nước nhiều không kể siết.

Có nhiều nơi đã lộ ra mặt đất khô cằn, nước bên trong đã bốc hơi hết không còn một chút.

Nơi xa có nước chậm rãi chảy vào đầm lầy nhưng thua xa tốc độ nước bốc hơi.

Ngạc Vương điên cuồng gào thét, nhưng Tiểu Diễm trên trời vẫn không hạ xuống, chỉ dùng hỏa diễm thiêu đốt Ngạc Vương bên dưới.

Ngạc Vương cảm giác cơ thể càng lúc càng khó chịu, lúc này nó rất muốn uống nước.

Vảy trên da bị thiêu đến mức ánh lên màu đỏ hồng, vài nơi rạn nứt, vài nơi còn vỡ ra để lộ lớp thịt khô cháy đen bên trong.

- Rống!

Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương xoay người bỏ chạy, trốn tới khu vực sâu hơn trong đầm lầy.

Ầm ầm…

Tựa như âm thanh động đất dần dần tiến lại gần.

Đám người vây xem há hốc mồm suýt chút nữa thì trật khớp hàm. Thế mà lại chạy trốn?

Bọn họ ngàn vạn lần không ngờ nổi Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương lại bỏ chạy, điều này không ai dự liệu được.

- Ngươi….

Tiền Ô Lượng cũng ngẩn ra, đồng thời cảm giác ánh mắt của những người khác đâm vào da mặt mình đau rát.

Sao đột nhiên lại chạy trốn?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 358: Sau Đó

Nước nơi này vẫn quá ít, Ngạc Vương trốn vào chỗ sâu trong đầm lầy vì nước ở đó càng nhiều, Tiểu Diễm muốn đốt sôi cũng càng khó, hơn nữa càng lợi cho nó tác chiến.

Tiểu Diễm kêu một tiếng thật dài rồi đuổi theo.

Nhìn hai con thú một trước một sau chạy về phía tây, Cao Bằng thu hồi ánh mắt.

Cái tên này. . .

Trên thực tế, thuộc tính của con Ngạc Vương này cũng không tính lợi hại, ngay cả năng lực Lv4 cũng đều không có, có thể nói cho dù con Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương này ở trong đồng cấp Lĩnh Chủ cũng thuộc về một đám yếu kém nhất kia.

Kỳ thật thuộc tính ban đầu của Tiểu Diễm cũng không lợi hại bao nhiêu, cho dù có thăng cấp đến Lĩnh Chủ cũng chỉ trở thành một Lĩnh Chủ có phẩm chất Phổ Thông mà thôi. Nhưng sau khi được Cao Bằng bồi dưỡng thì Tiểu Diễm đã không ngừng tiến hóa, vì thế giữa nó và Ngạc Vương mới có thể chênh lệch càng lúc càng lớn như vậy.

- Vèo!

Ngạc Vương vẫn luôn chạy trốn đột nhiên ngẩng đầu, trong cổ họng phun ra một cái thủy nhận trường tiên thon dài như trăng non! Thủy nhận xoay tròn bộc phát ra tốc độ mạnh mẽ gấp mấy lần so với ban đầu, Phong nguyên tố trong không khí tụ lại ở hai bên thủy nhận khiến tốc độ của nó càng nhanh hơn.

Không khí bị một roi này quất nổ tung, phát ra một tiếng vút giòn tan, dường như một đạo hồ quang điện màu lam xẹt qua hư không!

Thân thể Tiểu Diễm nhẹ nhàng nhoáng lên tránh thoát đạo thủy nhận này, nhưng trong lúc thủy nhận sượt qua vai nó thì bỗng nhiên đổi hướng, một roi này quất lên trên cánh của nó lưu lại một vết thương thon dài.

Từng viên huyết châu nóng hổi nhỏ xuống từ vết thương.

Tiểu Diễm lảo đảo một cái suýt nữa ngã từ không trung xuống.

Nhưng sau khi bị tổn thương lần này, Tiểu Diễm càng thêm chú ý tránh né công kích của Ngạc Vương, sau đó Ngạc Vương nhiều lần phun ra thủy nhận trường tiên đều bị nó tránh thoát đi.

- Ngươi yên tâm Cao Bằng, xưa nay ta chưa bao giờ ngã hai lần cùng một chỗ cả!

Tiểu Diễm thông qua huyết khế nói với Cao Bằng.

Lúc này Tiểu Diễm chỉ cảm thấy chính mình thật sự rất thành thục, giống như một người cha già đang trấn an con trai mình vậy.

Ài, đã nói là đừng lo lắng cho ta rồi. Cao Bằng cũng thật là, cứ luôn luôn lo lắng cho ta như thế.

- Ta nhất định có thể đánh bại con cá sấu đó! Năm đó mẹ của ta cũng vì bảo vệ ta nên mới bị nó cắn trúng, ta tuyệt đối sẽ không phạm cùng một sai lầm lần thứ hai! Lần này ta nhất định phải thiêu chết nó báo thù cho mẹ của ta!

Ngạc Vương đang lủi vào chỗ sâu trong đàm lầy chạy trốn thì đột nhiên dừng bước.

Trên bầu trời, Tiểu Diễm vẫn luôn không ngừng nện hỏa cầu

lên cái lưng đau của nó, nó cảm giác lưng của mình đã sắp không thuộc về mình nữa. Đau rát, hiện tại cũng có chút mất cảm giác.

Nước trong đầm lầy không sâu, nơi sâu nhất cũng chỉ chừng ba bốn mét, căn bản không che lấp được thân thể to lớn của Ngạc Vương.

Ngạc Vương lộn mấy vòng trong đầm lầy, nó còn chưa kịp thở một hơi thì bên tai đã truyền đến âm thanh hỏa diễm thiêu đốt.

Sâu trong mắt Ngạc Vương chợt lóe qua một tia hung ác, đột nhiên nghĩ đến cái gì.

Lập tức quay đầu phóng tới vị trí ban đầu.

- Ngạc vương, ngươi muốn làm gì?

Tiền Ô Lượng trông thấy ngạc vương đột nhiên quay đầu chạy về, đáy lòng không khỏi dâng lên một tia dự cảm bất tường.

Chờ chút. . . Chẳng lẽ.

Vừa muốn mở miệng đã trễ.

Ngạc Vương đột nhiên bổ nhào về phía trước, dường như một đám mây đen nghìn nghịt bao phủ xuống. Đồng thời con mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tiểu Diễm trên đỉnh đầu, chỉ cần ngươi dám xuống thì ta sẽ nhào tới, lần này tuyệt đối sẽ không cho ngươi cơ hội chạy thoát!

Trong miệng vô cùng tanh hôi, thứ mùi tanh hôi đến tột cùng kia khiến Cao Bằng không nhịn được phải bóp mũi lại.

- Không tốt, Ngạc Vương cẩn thận, bên cạnh hắn còn có ngự thú cấp Lĩnh Chủ khác! Ngươi đừng công kích hắn.

Tiền Ô Lượng biến sắc, không nghĩ tới Ngạc Vương vậy mà lại quay sang công kích Cao Bằng, điều này khiến hắn hồn phi phách

tán.

Sắc mặt đám người Tiền gia ở một bên quan sát càng thêm trắng bệch, Tiền Thiếu Vũ cau chặt lông mày, có hơi do dự không biết có nên ra tay ngăn cản bọn họ chiến đấu hay không.

Hơn nữa con ngự thú này của nhị cữu có hơi. . . quá rồi.

Vốn chính là đơn đấu một đối một công bằng, chạy tới công kích Ngự Sử như thế thì quá đáng rồi.

Tiền Thiếu Vũ cũng không quá coi trọng loại hành vi này.

Được Tiền Ô Lượng nhắc nhở, Ngạc Vương đang nhào tới đột nhiên thu lại hai phần lực. Đồng thời gắt gao nhìn chòng chọc mấy con ngự thú bên cạnh Cao Bằng.

Gần như ngay lúc đó A Ngốc hừ lạnh một tiếng, thân hình bất ngờ bùng lên như một thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ!

Đầu gối chân trái cong lại, chân phải duỗi ra.

Hung hăng đá lên người Ngạc Vương!

Ngạc Vương vừa xông tới lập tức bị một cước này đạp trở về, nó mượn luồng lực này cực kì quả quyết quay đầu bước đi.

Lẽ ra Ngạc Vương chuẩn bị công kích Ngự Sử rồi dụ dỗ con hạc ở đỉnh đầu kia xuống, không nghĩ tới người nọ vậy mà lại không chỉ có một con Lĩnh Chủ.

Lần này Ngạc Vương bị thiệt thòi nên đã quyết định chạy trốn.

Tiểu Diễm đuổi theo, không chết thề không bỏ qua.

Thua.

Chiến đấu đến trình độ này thì ai thắng ai thua vừa nhìn qua

là biết ngay.

Động tác của con cá sấu này rất nhanh nhẹn, hơn nữa lực bộc phát lại rất mạnh mẽ, tiềm lực không tệ.

Cao Bằng lắc đầu, vừa nhìn thân ảnh Tiểu Diễm nơi xa vừa suy nghĩ.

Tiền Thiếu Vũ yên lặng đi về phía Tiền Ô Lượng, đến sau lưng Tiền Ô Lượng liền lên tiếng gọi,

- Nhị cữu.

Thân hình Tiền Ô Lượng hơi khựng lại, quay đầu nhìn cháu trai của mình. Hơn nửa ngày sau mới nhíu mày lại, sau đó lại giãn lông mày ra,

- Yên tâm đi, ta thua chính là thua.

Nói xong câu đó Tiền Ô Lượng như trút được gánh nặng, sau đó quay người nhanh chân rời khỏi.

Về phần Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương trốn vào sâu trong đầm lầy thì Tiền Ô Lượng đã từ bỏ.

Nhị cữu còn phối hợp hơn so với trong tưởng tượng, Tiền Thiếu Vũ phát hiện chuyện này còn dễ xử lý hơn rất nhiều so với dự liệu lúc đầu.

Hơn nữa, trong những ngày qua một số người Tiền gia vốn thân cận với nhị cữu cũng đã dần dần nghe theo sự quản lý của mẹ. Mặc dù Tiền gia trải qua một ít cản trở, nhưng đã càng ngưng tụ hơn so với trước đó. Tiền Thiếu Vũ yên lặng thầm nghĩ.

Một chỗ sân nhỏ trong Tiền gia, Tiền Ô Lượng về đến nhà không lâu đột nhiên ngã xuống đất không ngừng hộc máu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, ngất xỉu ngay tại chỗ.

Tiền Thiếu Vũ nhìn thấy trạng thái của nhị cữu liền hiểu, chỉ sợ từ hôm nay trở đi căn cứ Giang Nam không còn Ngạc Vương nữa.

. . .

- Thiếu đổng, đây là đồ vật mà người Tiền gia muốn đưa cho ngài, xin ngài xem qua.

Trần Kỳ cung kính đưa một phong thư cho Cao Bằng, nói với Cao Bằng với vẻ kính nể.

Không biết từ lúc nào kết quả trận chiến đã truyền ra bên ngoài rồi bị người ta vẽ thành các phiên bản.

Nhưng mặc kệ phiên bản nào thì cũng là tình tiết thần hạc một chân của Cao Bằng đại phát thần uy trấn áp ngạc vương.

Ở trong căn cứ Giang Nam này, tạm thời thanh danh Cao Bằng đã đạt đến một đỉnh cao mới.

Cao Bằng nhận lấy đồ vật từ trong tay Trần Kỳ. Phía trên cùng là một lá thư xin lỗi của Tiền Thanh Duyên gia chủ Tiền gia, nội dung đầy vẻ thành khẩn tràn ngập áy náy, tỏ vẻ bọn họ cũng không hề biết quan hệ mâu thuẫn lúc trước giữa Ngạc Vương và ngự thú của Cao Bằng. Đồng thời để tỏ lòng áy náy bọn họ bằng lòng cắt nhường toàn bộ đầm lầy Ngạc Linh cho tập đoàn Nam Thiên, hơn nữa còn bao gồm cả tộc nhân của Tiểu Diễm cũng đều được đóng gói đưa tới. Tiếp đó còn bồi thường một số tiền lớn cho Cao Bằng nữa.

Cuối cùng còn mịt mờ trưng cầu ý kiến Cao Bằng. Nếu như Cao Bằng thật sự cần. . . bọn họ cũng có thể đưa Tiền Ô Lượng đến chỗ Cao Bằng mặc cho hắn xử lý. Đương nhiên, những lời này là mang theo ngữ khí trưng cầu ý kiến, bản thân bọn họ tình nguyện bồi thường một số tiền lớn cũng không muốn đưa tộc nhân

ra ngoài. Dù sao bản thân Tiền Ô Lượng cũng là cao tầng quan trọng của Tiền gia, dù cho địa vị hôm nay hạ xuống không ít vì mất đi ngự thú Lĩnh Chủ thì hắn vẫn như cũ là thành viên hạch tâm của Tiền gia.

Dùng một câu cũ rích mà nói, dù cho hắn có bất tranh khí như thế nào đi nữa, lại hỗn trướng ra sao thì cũng là huyết mạch Tiền gia.

Nhận lấy phong thư này, Cao Bằng cũng nâng bút tự tay viết một bức thư để Trần Kỳ mang về.

Giữa hắn và Tiền gia cũng không có mâu thuẫn nào khác, chuyện này chỉ là ân oán cá nhân giữa hai ngự thú mà thôi, hiện tại ân oán đã được giải quyết, Cao Bằng sẽ không níu lấy bím tóc người khác không thả.

Cao Bằng sẽ nhận lấy đầm lầy Ngạc Linh, nhưng hắn sẽ thanh toán tiền thù lao coi như mua lại từ trong tay Tiền gia . Còn số tiền đền bù mà Tiền gia tặng cho kia Cao Bằng cũng không lấy một xu, sẽ trả hết lại cho Tiền gia.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 359: Kinh Bốc Huyền Quy

Cao Bằng là một người giảng quy củ, xưa nay hắn không bao giờ tùy tiện phá hư quy tắc. Quy tắc ở đây không phải chỉ pháp luật ở bên ngoài, mà là một đạo thước đo trong lòng của chính hắn.

Có ân báo ân, có thù báo thù.

Lục Lâm Chiểu Trạch Hồng Nhãn Ngạc Vương cuối cùng bị Tiểu Diễm thiêu chết tươi, đây là thù hận của riêng Tiểu Diễm, Cao Bằng sẽ hết sức ủng hộ nó báo thù. Thậm chí Cao Bằng còn có ý định nếu cuối cùng Tiểu Diễm thua, cho dù có bị mất mặt đi nữa thì hắn cũng sẽ bảo A Ngốc và Tiểu Hoàng cùng tiến lên.

Còn may là cuối cùng Tiểu Diễm cũng thắng.

Thật không hổ là ngự thú do Cao Bằng ta bồi dưỡng ra.

Trên bãi cỏ, Tiểu Diễm đã báo được thù lớn đột nhiên hoảng hốt đứng ngây ngốc nhìn về phương xa, đáy mắt tràn đầy u buồn.

Tiểu Hoàng bước từng bước khệnh khạng đến trước mặt Tiểu Diễm, nhìn nhìn bên trái, nhìn nhìn bên phải.

Còn thò tay ra khẩy khẩy lông chim trên lưng Tiểu Diễm, dán đôi mắt to lại gần nhìn chăm chú.

- Đừng làm rộn.

Tiểu Diễm dùng cánh đánh lên mu bàn tay Tiểu Hoàng, không nhìn thấy lúc này ta đang buồn bã sao.

Tiểu Hoàng kinh ngạc nhìn chằm chằm Tiểu Diễm suốt mấy giây mới nói ra:

- Hình như ngươi bị trọc.

Không khí trở nên yên tĩnh như chết.

Một cái hỏa cầu nện thẳng lên trên mặt Tiểu Hoàng.

- Cút!

Tiểu Hoàng vuốt vết cháy xém trên mặt, gật gù đắc ý rời đi,

- Tính khí thật kém.

Đêm đó Cao Bằng gặp mặt thủ lĩnh của ba đại gia tộc khác, sau đó ký kết minh ước hợp tác với bọn họ, đồng thời bảo phân bộ tập đoàn Nam Thiên bên này phụ trách tiếp nhận đầm lầy Ngạc Linh. Cùng với đó sẽ thành lập phân bộ Công hội nhà thám hiểm ở chỗ này, xây dựng đầm lầy Ngạc Linh thành hạng mục thứ hai cho hội viên của Công hội nhà thám hiểm.

Mặc dù theo Cao Bằng thì đầm lầy Ngạc Linh bên này kém hơn dịch trạm Sơn Linh rất nhiều, hơn nữa tính an toàn quả thực không cách nào so sánh được.

Dịch trạm Sơn Linh có vô số Sơn Linh cấp Lĩnh Chủ đảm nhiệm vai trò dịch trạm, về mặc an toàn đương nhiên rất đảm bảo. Nhưng ở đầm lầy Ngạc Linh bên này, sau khi Ngạc Vương tử vong thì xác thực khó có thể đảm tính an toàn.

Kỳ thật cũng không phải là không có người suy nghĩ qua loại mô thức này, chỉ là rất đáng lo ngại về tính an toàn của "khu vực an toàn" được xây dựng trên nó.

- Thiếu đổng, tập đoàn sẽ dựa theo ý muốn của ngài định kỳ phái nhân viên công tác tương quan ở lại dò xét trạng thái sinh

hoạt của Hỏa Viêm Hạc.

Cao Bằng gật đầu, điều này thì hắn biết, cũng đã trưng cầu ý nguyện của Tiểu Diễm rồi mới làm ra quyết định này.

Tiểu Diễm cũng không trở lại thăm hỏi tộc nhân cũ,

- Cao Bằng ngươi có thể giúp ta báo thù là ta đã rất vui rồi, ta không thể quá ích kỷ. Bọn chúng có cách sống của bọn chúng, không có ta nhúng tay thì có lẽ một ngày nào đó bọn chúng sẽ tiến hóa ra hào quang độc nhất vô nhị thuộc về chính bản thân cũng không chừng. Ta có thể giúp đỡ bọn chúng nhất thời, lại không giúp được bọn chúng một đời, con đường tiến hóa ra sao vẫn phải dựa vào chính bản thân bọn chúng.

Cao Bằng tôn trọng ý kiến của Tiểu Diễm, không phái bất kỳ ai nhúng tay vào.

Tuy nhiên điều làm cho Cao Bằng không hề nghĩ tới là. . . không biết tại sao mà sau khi kết quả trận chiến này truyền đi, Hỏa Viêm Hạc sinh hoạt trong đầm lầy Ngạc Linh đã trở thành ngự thú nổi tiếng ở căn cứ Giang Nam. Ngay từ đầu còn có người sợ Cao Bằng không vui nên mặt ngoài không dám bắt lấy, sau đó phát hiện Cao Bằng không hề ngăn cản thì rất nhiều người dồn dập chạy tới bắt Hỏa Viêm Hạc.

Sau này do chúng bị bắt quá nhiều, Cao Bằng mới bảo người đi giữ gìn sự cân bằng sinh sôi của tộc quần Hỏa Viêm Hạc.

Rất nhiều người đều cho rằng Hỏa Viêm Hạc bị đánh lên nhãn hiệu ngự thú "Lĩnh Chủ", đây là một loại ngự thú có thể tiến hóa thành Lĩnh Chủ, làm cho vô số người chạy theo như vịt.

Qua hai ngày Cao Bằng lại nghe thấy tin tức, Tiền gia đã lần lượt dời khỏi căn cứ Giang Nam, chuyển đến căn cứ Dư Hàng ở phía nam.

Vốn dĩ Tiền gia cũng có một bộ phận sản nghiệp ở căn cứ Dư Hàng, hiện tại chỉ là dời sản nghiệp từ căn cứ Giang Nam qua Dư Hàng mà thôi.

Sau khi xử lý xong việc của Tiểu Diễm, Cao Bằng cũng không vội vàng trở lại Du Châu. Dù sao cũng đã phải ngồi máy bay suốt mấy tiếng đồng hồ đến đây, dứt khoát cứ du lịch mấy ngày ở Giang Nam cũng rất không tệ. Mà phong cảnh ở Thái Hồ rất đẹp, không hề giống với biển, biển rộng hệt như một bé gái hỉ nộ vô thường, mà Thái Hồ thì giống như một người phụ nữ Giang Nam dịu dàng thùy mị, ngay cả hơi thở thổi tới bên tai cũng đều ấm áp.

- Hẳn là Thái Hồ đã sâu hơn so với trước khi xảy ra tai biến.

Cao Bằng dựa lên lan can bên hồ nhìn Thái Hồ yên tĩnh dưới chân rồi cất tiếng nói. Cao Bằng vẫn còn nhớ trước khi xảy ra tai biến thì Thái Hồ cũng không sâu, nơi sâu nhất chỉ có bốn mét, độ sâu trung bình là hai mét rưỡi. . . diện tích hồ rộng lớn như vậy mà nước cũng chỉ sâu có chút xíu như thế, khiến người ta cảm thấy Thái Hồ này quả thật rất dễ thương.

- Sâu hơn mấy lần so với trước khi xảy ra tai biến.

Vẫn là vị hướng dẫn viên du lịch lần trước, hôm nay hắn mặc một cái áo len cao cổ màu lam,

- Cũng không ai chuyên môn đi đo chiều sâu của Thái Hồ, có điều khẳng định là phải sâu hơn trước kia rất nhiều.

Hướng dẫn viên du lịch vừa cười vừa đáp.

- Phụt.

Một luồng bọt nước màu trắng bay thẳng trên mặt Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng bị phun nước đầy mặt.

Cúi đầu xuống chợt nhìn thấy một con cá béo ú màu trắng bạc

đang nổi trên mặt nước gắt gao nhìn chằm chằm đoàn người bên hồ, nhìn dáng vẻ trông như thể đang rất tức giận.

Thấy Tiểu Hoàng cúi đầu nhìn nó, kìm nén một hơi liền lăn lộn trên mặt hồ, trừng đôi mắt to nhìn chằm chằm mấy người.

Hướng dẫn viên du lịch vội vàng thò tay vào túi áo lấy một nắm thức ăn ném vào trong nước cho nó.

Cá bạc nhanh chóng đớp mấy miếng thức ăn cho cá.

Tiểu Hoàng khẽ vuốt nước trên mặt, rất khó chịu nhìn chằm chằm con cá béo ú trong hồ kia.

Dám phun nước vào ta.

Tiểu Hoàng đá một cước làm vỡ lan can, nhún người nhảy ngay vào trong nước.

Con cá bạc cực kỳ mập mạp kia vẫy đuôi một cái lập tức né tránh Tiểu Hoàng.

Sau khi Tiểu Hoàng rơi vào trong nước thì không ngừng vung vẩy hai cánh, sau đó giống hệt như một tảng đá thẳng tắp chìm xuống đáy. . .

- Tiểu Diễm nhanh đi cứu con vịt cạn kia lên đây.

Cao Bằng im lặng đỡ trán.

Nơi xa trên mặt hồ đột nhiên nổi lên một cơn sóng lớn, dường như mặt hồ bị một bàn tay vô hình lôi kéo, sau một khắc nước hồ nhô lên, mặt hồ ầm ầm dâng lên một cơn sóng lớn.

Tiếng thủy triều dữ dội từ đằng xa ào ào chảy tới.

Một sợi ngân tuyến từ xa đến gần, một tia chớp màu bạc trong ngân tuyến chậm rãi lập lòe giữa cơn sóng cả.

Dường như một thỏi bạc ròng màu bạc xen lẫn trong sóng nước chập trùng.

Sau khi nó tới gần, Cao Bằng mới trông thấy hình dáng con quái vật này. Đó là một con quái vật giống như tấm gương màu bạc, lại tới gần hơn một chút rốt cuộc Cao Bằng mới nhìn thấy rõ hình dạng của nó — — một con rùa màu trắng bạc.

Nó to như một căn phòng, không chừng nhấp nhô trong sóng nước, trên mai rùa màu bạc lấp lánh ánh sáng mông lung.

- Là linh quy.

Hai mắt hướng dẫn viên du lịch chợt sáng lên, cũng không cảm thấy sợ hãi.

- Linh quy cũng là đại yêu trong Thái Hồ, vào mùa xuân hàng năm Thái Hồ sẽ nổi lên rất nhiều sương mù, thường xuyên có Ngự Sử lạc đường trên mặt hồ, những lúc đó linh quy thường sẽ dẫn đường cho Ngự Sử.

Sau khi tới gần, Cao Bằng nhìn thấy rõ ràng thuộc tính của linh quy.

【 Tên quái vật 】: Kính Bốc Huyền Quy

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 46

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thần Bí

【 Năng lực quái vật 】: Mặt kính phản giáp Lv4, ngọc cốt Lv3, thao túng thủy lưu Lv3.

【 Đặc tính quái vật 】: Huyền Giáp (mai rùa kỳ dị quanh năm sinh trưởng thành, bẩm sinh mà thành, có thể bói toán họa phúc.

Đặc tính ① hiệu quả bị động: Xu lợi tránh hại, có thể để cho bản thân nó cảm giác được nguy hiểm từ trong cõi u minh mà tránh đi. Cũng có thể từ trong cõi u minh cảm giác được phúc vận đến gần.)

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 360: Long Tiên Ngọc

Phản ứng đầu tiên của Cao Bằng là con rùa đen này thấy mình ưu tú nên tìm tới xin nương tựa.

Đây là phản ứng đầu tiên theo bản năng của hắn. Con rùa đen này đúng là rất có mắt nhìn người.

Sau đó, hắn bắt đầu đắn đo xem mình có nên thu nó hay không. Đây là con ngự thú hệ Thần Bí thứ hai mà hắn gặp được.

Con ngự thú hệ Thần Bí đầu tiên là Văn Bảo Thử.

A… đột nhiên hắn sực nhớ ra mình đã bỏ sót cái gì đó!

Văn Bảo Thử bị hắn bỏ rơi ở trong phòng thí nghiệm quên mang theo, hình như con chuột này vẫn bị nhốt trong văn phòng.

Vỗ đầu một cái, hắn vội rút điện thoại di động ra.

Trong phòng thí nghiệm lúc này, Từ Thanh Chỉ mặc áo khoác màu trắng bưng một đống lương khô bỏ vào trong bát, trước mặt nàng là một con chuột màu vàng kim lớn bằng con mèo nhỏ đang nằm sấp.

- Thật là… Sao ông chủ lại bỏ quên ngươi trong phòng thí nghiệm chứ. Nếu không phải ta tới quét dọn văn phòng cho anh ta, có khi ngươi sẽ bị bỏ đói mấy hôm mất.

Từ Thanh Chỉ bất lực cằn nhằn về bệnh hay quên của ông chủ, không biết đã là lần thứ mấy xảy ra chuyện như vậy rồi.

- Reng reng

Chuông điện thoại của Từ Thanh Chỉ vang lên.

Lấy điện thoại từ trong túi quần ra, trên màn hình hiện lên một tin nhắn: “Chị Từ, tưới nước cho bồn hoa ở văn phòng giúp tôi nhé. Thanks! (? ω?)? .”

Từ Thanh Chỉ suy tư…

Nàng quay sang nhìn bồn hoa đặt trên bàn trong văn phòng – một chậu xương rồng cảnh.

…

Lúc con Huyền Quy này đến gần bờ liền men theo bờ đê bò lên, mai rùa sau lưng khi hiện ra trong không khí không dính lấy một giọt nước. Mai rùa bóng loáng tinh khiết tỏa sáng lấp lánh, tựa như một khối thủy tinh trong suốt, lấp lánh mỹ lệ dưới ánh mặt trời.

Kính Bốc Huyền Quy tới gần, không khí cũng có vẻ ướt át hơn, hai con mắt màu xanh lam nhìn chằm chằm vào Cao Bằng.

- Ong…..

Cái miệng thông qua rung động đặc thù tạo ra âm thanh, âm thanh trầm thấp uyển chuyển tựa như còi xe lửa.

Nhìn Cao Bằng mấy giây, Kính Bặc Huyền Quy rút cổ vào mai, chỉ để lại một động khẩu đen kịt.

Mấy giây sau nó lại vươn cổ ra, trong miệng ngậm một miếng tàn ngọc trong sáng tĩnh lặng.

Kính Bốc Huyền Quy đặt miếng tàn ngọc xuống trước mặt Cao Bằng, sau đó quay người bò xuống hồ dần dần đi xa.

- Oa, linh quy chúc phúc.

Hướng dẫn viên du lịch phát ra một tiếng sợ hãi thán phục.

Anh ta hâm mộ nhìn Cao Bằng:

- Vận khí của ngài thật là tốt. Tôi làm việc ở đây mấy năm rồi, chỉ mới nghe nói linh quy từng tặng lễ vật cho một người mà thôi.

- Ồ? Là ai vậy?

Cao Bằng vẫn ngơ ngác, không hiểu tại sao con Huyền Quy này lại đột nhiên bỏ đi, khi nghe thấy hướng dẫn viên kia nói liền vô thức hỏi lại.

- Trước đây có một cô gái, cha cô bé bị ung thư máu cần tiền để chữa bệnh nên nàng thường xuyên tới hồ sen để hái ngó sen bán kiếm tiền. Sau đó, linh quy tới cho cô bé một viên Mộc Thủy Thạch, bán được hơn một trăm vạn.

- Sau đó cha cô bé ấy có khỏi bệnh không?

Cao Bằng tò mò hỏi đoạn kết. Câu chuyện này nghe thật cảm động, thiếu nữ, linh quy, tặng vật, chữa bệnh, nghe qua thì là một câu chuyện thật đẹp.

- Sau đó nàng mang theo tiền chạy trốn, đi tới căn cứ khác.

Hướng dẫn viên du lịch nhún nhún vai, giọng nói có chút phức tạp:

- Ba tháng sau cha cô ta chết ở nhà, sau mấy ngày thi thể thối rữa hàng xóm mới phát hiện ra.

- …

- Vậy tại sao linh quy lại cho cô ta một viên Mộc Thủy Thạch? Làm vậy không phải hại cô ta rồi sao?

Cao Bằng nhíu mày. Mộc Thủy Thạch là một tài liệu cao cấp,

giá cả đắt đỏ, tùy vào độ lớn mà có giá trị từ mấy chục vạn đến mấy trăm vạn.

- Có thể linh quy cũng không tính ra được lòng người đi.

Hướng dẫn viên du lịch cười hì hì.

Tiền tại động nhân tâm. Tâm động, tâm sẽ lệch.

Cao Bằng nhặt mảnh tàn ngọc màu trắng dưới đất lên, sờ lên thấy bóng loáng mịn màng, vẫn còn cảm giác ấm nóng.

【Tên tài liệu】: Long Tiên Ngọc

【Công dụng của tài liệu】: Là một loại tài liệu do Long chủng quái vật ngưng tụ ra, có thể chứa đựng ngôn ngữ của Long chủng quái vật.

Đưa cái tàn ngọc này cho mình làm gì? Cao Bằng không hiểu…

Cúi đầu nhìn mảnh tàn ngọc trong lòng bàn tay, hắn trầm tư.

Hắn còn tưởng linh quy nhận ra mình bất phàm nên chủ động tới đầu nhập. Kết quả, người ta chỉ cho hắn một mảnh tàn ngọc rồi xoay lưng bỏ đi.

Cao Bằng cũng không nói rõ được hiện giờ hắn cảm thấy thế nào.

Đột nhiên Cao Bằng nghĩ tới Bạch Long, còn cả Ngân Long Thái Tử trong Thái Hồ. Có lẽ nào con Huyền Quy này được Ngân Long Thái Tử phái tới chăng?

Cao Bằng ở lại bên Thái Hồ một đoạn thời gian. Trong thời gian này, mỗi ngày vào đúng giờ đó Kính Bốc Huyền Quy sẽ lên bờ, đôi khi mang bảo vật cho Cao Bằng, đôi khi cho hắn một vài xác quái vật kỳ lạ quý hiếm.

Hắn cũng từng hỏi thăm Kính Bốc Huyền Quy có đồng ý trở thành ngự thú của mình hay không. Cao Bằng cam đoan, chỉ cần nó đồng ý làm ngự thú của hắn thì đảm bảo ngày nào cũng ăn no uống say.

Kính Bốc Huyền Quy nhìn hắn hai giây, sau đó lắc đầu, hai mắt híp lại thành hai khe hở rồi quay đầu bỏ đi.

Cao Bằng hơi tiếc nuối. Cấp độ của con Kính Bốc Huyền Quy này không thấp, dù có dùng sức mạnh cũng không chắc thu được nó vào tay... Không dễ dàng giống như Văn Bảo Thử.

Ba ngày sau, Cao Bằng lên máy bay rời khỏi căn cứ thành phố Giang Nam quay lại Du Châu.

Vừa quay lại Du Châu, hắn chợt cảm giác được bầu không khí ở đây trở nên nghiêm túc khác thường. Trên đường phố, bước chân của người đi đường cũng vội vàng hơn.

Đi qua năm con phố, gặp phải ba đội cảnh vệ tuần tra, hai chướng ngại vật trên đường.

Tất cả những điều này đều nói rõ tình hình không hề đơn giản.

Trước kia, cảnh vệ Du Châu chưa từng tuần tra tấp nập như vậy, mà cho dù sắp bị đàn quái vật tấn công cũng không khẩn trương như thế.

Xem ra khi mình rời Du Châu đã có chuyện gì đó xảy ra. Có phải vì ông ngoại không muốn quấy rầy đến mình nên mới không nói gì đến.

Hắn lấy điện thoại ra tìm kiếm từ khóa “Du Châu” nhưng vẫn không có tin tức gì, xem ra bị phong tỏa cả rồi.

Cao Bằng nhíu mày, có một chút dự cảm xấu.

Thông thường nếu chuyện xảy ra trong phạm vi có thể xử lý thì chính phủ nhất định sẽ công bố tin tức để trấn an dân chúng. Nhưng lúc này tin tức bị phong tỏa thì có nghĩa là sự tình nghiêm trọng khẩn cấp rồi.

Quay lại Nam Thiên. Tập đoàn Nam Thiên vẫn làm việc như bình thường, xung quanh cũng không cảm thấy bầu không khí khẩn trương lo lắng. Nhân viên tập đoàn Nam Thiên tựa như một đám người không lo không nghĩ nhất trên thế giới.

Nhưng ông ngoại không có trong tập đoàn, chắc hẳn lúc này đang ở bên ngoài.

Tuy nhiên Bạch Long vẫn còn ở lại Nam Thiên, chuyện này làm cho Cao Bằng thấy nhẹ nhõm hơn. Vậy nghĩa là chuyện này vẫn trong phạm vi có thể xử lý, tình hình thực tế cũng không tính là khẩn cấp, nếu không thì Bạch Long sẽ không ở lại trong tập đoàn.

- Bạch Long.

Cao Bằng tới bên hồ hét lớn.

Nước hồ bốc lên cuồn cuộn. Mấy giây sau, một cái đầu rồng to lớn từ trong nước nhô ra, bình tĩnh nhìn chằm chằm Cao Bằng.

- Có người đưa cho ta thứ này.

Cao Bằng lấy Long Tiên Ngọc từ trong ngực ra.

Dường như ngửi được mùi hương từ Long Tiên Ngọc, trong ánh mắt đầy nhân tính hóa của Bạch Long hiện ra vẻ nghi hoặc:

- Ngang!

Cao Bằng ném Long Tiên Ngọc cho nó. Bạch Long ngậm lấy mảnh ngọc, hai mắt nhắm lại.

Một lát sau, Bạch Long đột nhiên mở mắt, trong cổ họng phát

ra những tiếng kêu khó hiểu, tựa hồ có chút khẩn trương.

Sau đó quay đầu chui vào trong hồ, mặc cho Cao Bằng gọi thế nào cũng không chịu ra.

- Bạch Long? Bạch Long?

Cao Bằng đứng ở bên hồ la lớn.

- Con Ngân Long Thái Tử kia đã nói gì với ngươi vậy, đó có phải con của ngươi hay không?

Cao Bằng hiếu kỳ hỏi.

- Không thể nào, ngươi còn trẻ như thế đã có con, thế mẹ của đứa trẻ đó là ai?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 361: Vết Nứt Không Gian

Tựa hồ bị Cao Bằng cảm động, trên mặt nước duỗi ra một chiếc long trảo có ngón giữa dựng thẳng, thuận tiện giúp đỡ Cao Bằng tắm rửa.

Buổi tối ông ngoại về đến nhà, còn thuận đường đi cùng với ông Lưu - Lưu Thiếu Đường.

- Một khoảng thời gian không gặp, tất cả đều gầy đi.

Ông Lưu cảm khái,

- Ngươi nhìn Đại Tử xem, lúc ấy được ta nuôi dưỡng tốt bao nhiêu. . . Ách.

Lúc ông Lưu mới nói câu này thì đột nhiên nhìn thấy Đại Tử đi từ ngoài cửa vào.

- Tiểu Đại Tử lúc gầy trông rất khả ái, còn lúc mập một chút thì trông đẹp mắt hơn.

Ông Lưu cười tủm tỉm nói.

Cao Bằng sờ sờ đầu Đại Tử,

- Ông Lưu nói lúc ngươi mập trông sẽ đẹp trai hơn.

- Đông đông đông.

Đại Tử nghe vậy kích động dùng móng vuốt gõ lên sàn nhà. Có phải ngươi nghiêm túc hay không, có phải ngươi nghiêm túc hay

không.

- Khoảng thời gian cháu ra ngoài ở Du Châu xảy ra chuyện gì vậy?

Cao Bằng nghi hoặc hỏi.

Kỷ Hàn Vũ và ông Lưu liếc nhau,

- Xem như chuyện tốt đi, nhưng chỉ cần kiểm soát chuyện này không tốt sẽ dễ dàng xảy ra vấn đề. Chủ yếu là do vết nứt không gian xuất hiện ở vị trí thật sự không tốt, nó nằm ở bên trong thành Du Châu, nếu như ở vùng ngoại thành thì đã tốt hơn rất nhiều.

Kỷ Hàn Vũ nhíu mày nói.

Vết nứt không gian! ?

Cao Bằng kinh ngạc. Tuy rằng hắn sớm đã nghe nói qua về vết nứt không gian, nhưng mà không nghĩ tới vết nứt không gian lại xuất hiện ở thành Du Châu.

- Đây có phải là vết nứt không gian vĩnh cửu không?

Cao Bằng thử thăm dò hỏi.

Bởi vì chỉ có vết nứt không gian vĩnh cửu mới có thể làm cho bọn họ để ý như vậy.

Vết nứt không gian tạm thời sẽ chỉ tồn tại trong một đoạn thời gian liền sẽ biến mất, ít thì mấy ngày, nhiều thì hơn một tháng, tồn tại không bao lâu liền tự nhiên biến mất, giá trị sẽ không lớn. Rất nhiều người tổ chức khai thác theo hình thức phá hủy thế giới ở phía bên kia của vết nứt không gian tạm thời, cướp đoạt tất cả mọi tài nguyên có thể cướp đoạt được.

Nhưng mà vết nứt không gian vĩnh cửu thì lại là chuyện khác. Nếu như nói một cách chuẩn xác thì đây là một thế giới, một thế

giới khác đang chờ đợi để khai thác.

- n, khả năng cao có thể là mang tính vĩnh cửu.

Ông ngoại gật đầu,

- Nhưng đối với chúng ta thì có một cái tin tức tốt và một tin tức xấu, cháu muốn nghe cái nào trước.

- Vậy trước tiên nói tin tức xấu đi.

- Vết nứt không gian vẫn chưa ổn định, không cách nào thừa nhận quái vật cấp Lĩnh Chủ trở lên xuyên qua khe nứt. Vì thế Bạch Long và A Ban của cháu tạm thời không thể đi đến thế giới bên kia.

Cao Bằng chú ý tới ông ngoại dùng một từ,

- Tạm thời?

Kỷ Hàn Vũ ngẫm lại,

- Căn cứ vào kinh nghiệm đã phát hiện ra vết nứt không gian vĩnh cửu khác để xem xét thì vết nứt không gian có tính trưởng thành. Hơn nữa từ lúc bắt đầu hình thành sẽ lớn lên vô cùng nhanh chóng, tính ổn định của và khả năng thừa nhận cực hạn của nó cũng sẽ tăng lên theo từng năm.

- Vậy còn tin tức tốt là gì?

Nghe thấy A Ban không thể thông qua vết nứt không gian thì Cao Bằng có chút thất vọng.

- Chúng ta đã đạt thành hợp tác cùng với chính phủ Du Châu, chúng ta sẽ cùng chính phủ Du Châu bắt tay khai phá vết nứt không gian.

Cao Bằng chỉ là thoáng suy tư liền hiểu rõ được nguyên nhân

trong đó.

Căn cứ thành phố và Liên minh chính phủ cũng không phải thuần túy là quan hệ cấp trên cấp dưới, dù coi như Liên minh chính phủ hiện tại lập tức phái người tới đảm nhiệm chức vị thị trưởng căn cứ thành phố Du Châu, tân nhiệm thị trưởng có thể còn sống đến Du Châu hay không đều là một cái vấn đề.

Đường xá hiểm ác, quái vật tung hoành khắp núi rừng, chết một hai người lại chuyện quá bình thường.

Không chỉ là thành phố cứ địa Du Châu, trên cơ bản tất cả các căn cứ thành phố trên toàn thế giới đều mơ hồ có xu thế trở thành bá chủ ở mảnh đất của mình. Nghe qua thì thấy khó tin nhưng thực tế lại quá bình thường, uy tín của Liên minh chính phủ chẳng khác gì mặt trời sắp lặn.

- Hiện tại dân chúng cũng biết chuyện này sao?

Cao Bằng có chút lo âu, đối với những người có thân phận như bọn họ thì vết nứt không gian là kinh hỉ, nhưng đối với những người dân chúng bình thường thì chính là sự kinh hãi. . .

- Bọn họ vẫn chưa biết, chỗ đó đã bị triệt để phong tỏa rồi. Hiện tại tin tức được truyền ra bên ngoài đó là có một loại virus mới đang bạo phát trong thành khu Bách Nghiệp, vì thế toàn bộ khu này đã bị phong tỏa.

- Làm thế nào mà vết nứt không gian này bị phát hiện ra, xác định chắc chắn là không có dân chúng biết được sao.

Nếu như sự việc bị bộc lộ ra, không chỉ là chính phủ Du Châu, mà tập đoàn Nam Thiên cũng sẽ phải thừa nhận áp lực rất lớn từ phía dư luận.

- Không có, đó là một chỗ tòa nhà bỏ hoang, trước đó đã xảy ra mấy vụ hung án. Ngay từ đầu còn tưởng rằng có Ngự Thú hoặc là

quái vật hành hung, tổ chức vây bắt mấy lần nhưng không có thu hoạch, sau đó lắp đặt camera siêu nhỏ ở một góc kín trong hành lang mới quay chụp được hình ảnh vết nứt không gian xuất hiện. Lúc vết nứt không gian vừa bắt đầu xuất hiện mấy ngày trước có dấu hiệu không ổn định, xuất hiện gián đoạn sau đó lại biến mất, vì thế ngay từ đầu cảnh sát cũng không điều tra được gì nhiều.

Ông Lưu sờ sờ cái cằm,

- Lão Kỷ, tôi có một suy đoán vẫn luôn dấu ở trong lòng, chỉ là trước đây có chút xấu hổ nên không nói ra ngoài. Ông nói xem. . . Vết nứt không gian ở Du Châu chúng ta cùng với vết nứt không gian xuất hiện ở Châu Phi vào nửa năm trước có thể có liên quan gì hay không, rốt cuộc đều là sương mù màu đen.

Kỷ Hàn Vũ chưa từng đi qua Châu Phi, không biết sương mù màu đen ở bên kia và sương mù màu đen ở Du Châu có gì giống nhau hay không.

Nhưng khi nghe ông Lưu nhắc đến Châu Phi, hắn liền nghĩ đến ngoại cảnh, sau đó thông qua ngoại cảnh tiếp tục suy nghĩ đến Bạch Kim Chi Thủ, cũng nghĩ đến việc Bạch Kim Chi Thủ phái người đến ám sát Cao Bằng.

Sắc mặt Kỷ Hàn Vũ không khỏi trầm xuống. . .

Nói xong chuyện này, Kỷ Hàn Vũ lại nói với Cao Bằng:

- Đúng rồi, cái nơi cháu nói có chút tà môn, trong tập đoàn phái đi mấy đội ngũ đều không công mà lui.

- Trường Bình sao?

- Ừ, chỗ đó ít nhất cũng phải cấp Lĩnh Chủ đi vào mới có thể nhìn xem hư thật, cấp Thủ Lĩnh căn bản không vào được khu vực trung tâm. Cháu trước không cần phải gấp, Từ Hà Đề và Lâm Hinh Nhị đã dẫn đội đi qua. Đại Thử có giác quan rất mạnh, nếu như có

thể giải quyết chuyện này thì hai người bọn họ sẽ có thể thu được đồ vật kia vào tay.

- Chính là hai đứa nhóc kia à, nếu như bọn họ không có lấy được thì sao.

Lấy tuổi tác và thân phận của ông Lưu, tất nhiên có thể gọi hai người bọn họ là tên nhóc.

- Tôi sẽ tự mình đi.

Kỷ Hàn Vũ nói như chém đinh chặt sắt.

. . .

Căn cứ thành phố Cao Bình, một đội ngũ đi về phía thành bắc sau đó rời đi dọc theo một con đường hướng tây bắc.

Chi đội ngũ này có ba người, toàn thân đều mặc trang phục chiến đấu màu đen, đến ngay cả khuôn mặt cũng bị mũ giáp che kín.

Bên cạnh có năm đầu Ngự Thú đi theo, theo thứ tự là một con Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử, Thủy Tinh Tước Vĩ Đường Lang Hà, một đoàn lông xù màu đen, bên ngoài thân thể kéo dài ra từng đoạn xúc tu, phía sau cùng của đoàn là một con Kim Ban Thánh Minh Lộc trắng toát.

Trên không trung lẩn quẩn một đầu cự cầm màu lam, to lớn hơn so với một chiếc xe buýt, sải cánh giang ra dài hơn mười mét, đôi cánh rắn chắc không gì sánh được, mỏ chim màu trắng sắc nhọn tráng kiện.

Nhóm người này chính là Từ Hà Đề, Lâm Hinh Nhị và một tên nhân viên chiến đấu cao cấp.

- Còn có 10 km nữa là đến thôn Trường Bình, hãy chú ý an

toàn. Theo tin tức thăm dò được từ hai đội của tập đoàn được cử đi trước đây thì chỗ đó xuất hiện rất nhiều quái vật hệ Vong Linh. Trước tiên hãy thoa lên Vong Linh phấn đi, Vong Linh phấn này có thể che dấu khí tức sinh mạng trên người chúng ta.

Vừa nói Lâm Hinh Nhị vừa lấy ra một bình sứ lớn từ trong túi, miệng bình bị vải đỏ bọc kín.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 362: Thôn Trường Bình

- Trong này không phải là tro cốt chứ. . .

Từ Hà Đề cười khổ.

Chủ yếu là cái bình này rất giống một cái hũ tro cốt.

- Không phải. . . 100% tro cốt, chỉ là bên trong xác thực có một ít tro cốt của quái vật vong linh. . .

Lâm Hinh Nhị trả lời với sắc mặt không hề thay đổi, vừa nói xong liền mở nắp bình lấy ra một nắm bột phấn màu xám tro từ bên trong, sau đó bôi lên bên ngoài trang phục tác chiến của mình, ngay cả mu bàn tay và gò má lộ ra bên ngoài cũng lau qua một lần.

Từ Hà Đề méo mặt, lấy tro cốt bôi lên thân thể, dù không phải là tro cốt của người nhưng cũng làm cho hắn hết sức khó chịu.

Nhưng mà cuối cùng hắn vẫn phải thành thành thật thật lấy tro cốt bôi khắp toàn thân.

Sau đó mấy người lại bôi một lớp phấn lên người ngự thú. Cũng may kích thước mấy đầu ngự thú này cũng không lớn, sau khi bôi xong cho mấy đầu ngự thú thì hai bình bột phấn màu xám trong balo của Lâm Hinh Nhị đã dùng hết sạch sẽ.

- Hành động nhanh lên, thời gian hiệu quả của thứ này cũng không dài, chỉ có bốn giờ thôi. Qua bốn giờ sẽ dần mất đi hiệu quả.

Ba người năm thú nhanh chóng đi về phía trước, mặt đất xung quanh cũng dần dần trở nên hoang vu.

Thảm thực vật trên mặt đất dần trở nên thưa thớt.

Lớp bùn đất cơ hồ đã bị máu tươi nhuộm đỏ, bùn đất đều là màu đỏ thẫm.

Một gốc cỏ tranh màu huyết hồng vươn ra từ trong mặt đất, cả gốc lẫn thân đều là một màu huyết hồng, đỉnh đầu có một vài sợi lông tơ màu đen.

- Huyết Kiếm Thảo, trên thị trường có thể bán với giá mười mấy điểm tín dụng.

Lâm Hinh Nhị khom lưng cẩn thận từng li từng tí đem gốc cỏ tranh này bỏ vào trong bọc.

Nhân viên chiến đấu cao cấp đi theo nhìn thấy mà nóng mắt. Đây chính là mười mấy vạn đó, chỉ vừa mới đến đã nhặt được mười mấy vạn, nơi này là một khối bảo địa.

Sắc mặt của Lâm Hinh Nhị cũng không vì phát hiện một gốc Huyết Kiếm Mao mà cao hứng, ngược lại có chút ngưng trọng,

- Độ nguy hiểm của nơi này hình như còn cao hơn nhiều so với những gì chúng ta tưởng tượng.

- Làm sao cô biết.

Nhân viên chiến đấu cao cấp hỏi.

- Nơi này có bảo tàng, nhưng vì sao không có người tới đây, chẳng ai là đồ ngốc cả, chỉ có thể nói rõ độ nguy hiểm của nơi này rất cao.

Lâm Hinh Nhị liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó cẩn thận quan sát bốn phía.

Sự thật cũng đúng là như thế, người địa phương của căn cứ Cao Bình đều rất ít đến gần thôn Trường Bình, trừ khi là cùng

đường mạt lộ mới đến tìm kiếm chút vận may.

Lúc nàng làm thợ săn thế giới đã rèn luyện khắc sâu một thói quen, đó chính là trong bất kì giây phút nào cũng phải chú ý bốn phía, không được buông lỏng cảnh giác. Những nguy hiểm uy hiếp chí mạng thường sẽ ẩn giấu dưới những hoàn cảnh bình thường nhất, một cây thực vật phổ phổ thông thông ven đường có khả năng chính là một loại quái vật hệ Thực Vật cực độc nào đó.

Nơi này cũng không phải là bình nguyên mênh mông vô bờ, mà còn có những địa hình đồi núi nhỏ. Trên sườn núi, bên trong những cánh đồng bát ngát sinh trưởng một đám cây khô gầy già nua, giương nanh múa vuốt, lởm chởm như quỷ trảo, trên nhánh cây có từng con quạ đen đang đậu. Quạ đen có ba chân và đôi mắt huyết hồng, không nhúc nhích đậu ở trên cành cây tựa như một pho tượng.

Một trận gió thổi tới, cành cây lay động như quỷ ảnh.

- Khàn ——

Mấy người lạnh cả sống lưng, quay đầu lại liền nhìn thấy một con quạ mở hai cánh ra, vỗ một cái liền bay lên đỉnh gốc cây khô rồi không ngừng lượn quanh.

Một lát sau lại lần nữa đậu lại lên nhánh cây rồi đứng im bất động.

Một màn quỷ dị như vậy thỉnh thoảng lại diễn ra trong phiến khu vực này.

Phía trước là một sườn dốc, bên trên sườn dốc có cắm một bia đá xiêu xiêu vẹo vẹo, phía trên viết ba chữ to —— Thôn Trường Bình.

- Sắp đến rồi.

Giọng nói của Từ Hà Đề rất nhỏ, cảnh giác liếc nhìn bốn phía.

- Thứ tro cốt này của cô thật là hữu dụng, trước đó có hai nhóm đội ngũ đến đây nhưng trên đường đi gặp phải rất nhiều tập kích, chúng ta thế mà trực tiếp đi tới.

Từ Hà Đề cảm khái.

Đi đến sườn dốc, đứng tại chỗ cao hướng về phía trước nhìn ra, phía trước mơ hồ có thể nhìn thấy từng tòa phòng ốc ẩn giấu giữa rừng cây.

Phần lớn cây cối nơi đó là những cây hòe cao lớn rậm rạp, lá cây màu xanh sẫm xếp thành từng tầng trùng điệp.

Từ dưới mặt đất nhô lên một chiếc cốt trảo trắng bệch bắt lấy mắt cá chân của Từ Hà Đề.

Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử nheo mắt lại, đùi phải nâng cao sau đó giẫm mạnh xuống,

- Hưu!

Phanh ——

Cốt trảo trong nháy mắt bị phá thành mảnh nhỏ.

Một cước này lún sâu vào nửa mét trong lòng đất.

Mãi đến khi bên trong truyền ra một tiếng trầm muộn.

Tất cả những chuyện này cơ hồ phát sinh trong chớp mắt, chỉ không đến một cái hô hấp mà chiến đấu đã kết thúc.

- Cẩn thận một chút, chúng ta cũng chỉ che giấu mùi trên người mình. . . Nếu như ở khoảng cách quá gần thì quái vật vẫn có thể phát giác ra được có điều không đúng.

- Về nhà, về nhà. . .

Nơi xa truyền đến từng tiếng ngâm nga trầm thấp, không ngừng vang vọng trên bình nguyên.

Lá cây rì rào rung động, giữa thiên địa thổi tới trận trận cuồng phong.

Cuồng phong gào thét, mang đến khí tức của kim qua thiết mã. Từng dãy quân đội nửa trong suốt màu u lam mặc giáp da trên người, cầm trong tay trường mâu xuyên qua rừng cây một đường đi thẳng về hướng đông.

- Đây là âm binh mượn đường.

Lâm Hinh Nhị nhíu mày, sau đó bảo mọi người chú ý che giấu chính mình. Bởi vì nàng cũng chỉ là lần thứ hai tiếp xúc với âm binh, không biết âm binh rốt cuộc có năng lực gì.

Tất cả vẫn phải cẩn thận thì hơn. Quan trọng nhất chính là nhóm âm binh này hết sức đông đảo, liếc nhìn thì thấy rậm rạp chằng chịt tất cả đều là âm binh, số lượng chí ít cũng có hơn ngàn.

- Thiên Tái Âm Tâm, Tướng Cốt, Huyền Âm Minh Hỏa.

Lâm Hinh Nhị lặng lẽ nói ra tên của những loại tài liệu cần phải thu thập trong chuyến đi này.

Cũng không biết học đệ nghe nói về những bảo vật này từ đâu. Trong đó có rất nhiều bảo vật ngay cả nàng đều chưa từng nghe nói qua, bao quát những phương pháp thu thập kỳ kỳ quái quái kia nữa.

- Tướng Cốt và Thiên Tái Âm Tâm thông thường nằm ở khu vực trung tâm, nhưng mà Huyền Âm Minh Hỏa lại sinh ra ở những khu vực ngẫu nhiên, có đôi khi ở bên ngoài cũng có thể phát hiện ra Huyền Âm Minh Hỏa. Chúng ta tìm xung quanh một chút đi. . .

Một canh giờ, sau một canh giờ chúng ta nhất định phải xâm nhập vào khu vực trung tâm.

Bốn mươi phút sau, một nhóm ba người ngạc nhiên nhìn vào một cái hố nhỏ cách đó không xa. Huyền Âm Minh Hỏa lẳng lặng phiêu phù ở bên trong, ngọn lửa màu xanh lam phiêu phù ở giữa không trung giống như ngọn lửa không có gốc.

Trung tâm của ngọn lửa có màu lam sẫm, bên ngoài là màu lam nhạt, màu sắc một tầng nhạt hơn một tầng.

Ở xung quanh ngọn lửa có ba cây khô mọc lên xếp theo hình tam giác vây nó vào vị trí trung tâm, muốn lấy được ngọn lửa này thì nhất định phải vượt qua 3 cây khô đó.

- Hoàng Kim, tốc chiến tốc thắng.

Từ Hà Minh mở miệng nói. Tốt xấu gì hắn cũng là một nam sĩ, há có thể để ngự thú của nữ sĩ lên trước.

Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử một mực nheo mắt nhìn lướt qua ba cây khô, trên đó còn có ba con quạ đen đậu trên cành cây.

Đáy mắt thoáng qua một tia khinh thường, sau đó nhún nhảy xông lên.

Mũi chân đạp đạp xuống mặt đất, thân thể càng ngày càng linh hoạt, lắc lư càng lúc càng nhanh. Đột nhiên nó hất đầu lên, thân thể nháy mắt hóa thành một đạo kim quang lao ra!

Cái đuôi tráng kiện thon dài điên cùng lắc lư, không ngừng ổn định sự cân bằng của thân thể.

Hai chân tăng thêm cái đuôi chính là ba điểm chống đỡ, hình dạng ổn định nhất chính là hình tam giác.

Chân trái hướng về phía trước đạp một cước, cơ bắp điên cuồng phồng lên, cái đuôi trên cao rủ xuống cùng đùi phải liên hợp cùng một chỗ biến thành một đường thẳng. Thân thể nghiêng về phía trước, mũi chân trái hung hăng giẫm ở trên mặt đất, bùn đất bắn tung tóe!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 363: Triệu Thượng Tướng Quân

Đứng thẳng mọc rễ, chân trái tựa như cái đinh cắm thật sâu vào trong đất, quán tính cường đại kéo theo đùi phải và toàn bộ thân hình xoay tròn một trăm tám mươi độ!

Oanh! ! !

Một gốc cây khô trong nháy mắt nổ mạnh, hóa thành mảnh vỡ đầy trời.

“Két”, nổ tung như một quả lựu đạn. Hai gốc cây khô khác kịp thời phản ứng, cành cây khô quắt tựa như vô số móng vuốt yêu ma quỷ quái vồ tới.

Mờ mờ ảo ảo, tầng tầng lớp lớp.

Cùng với tiếng quạ đen kêu chói tai, trong nháy mắt như rơi vào trong ác mộng.

Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử tựa hồ đã sớm dự liệu được, lỗ tai khẽ giật giật, cổ lắc lư, linh hoạt né tránh.

Từng cành cây như trường xà màu đen bắn qua tai Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử. Cùng lúc đó, nắm đấm của Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử cũng xẹt qua như lưu tinh.

Ầm ầm ầm.

Tàn ảnh va chạm kịch liệt, cả người Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử hóa thành một cái bóng lướt qua giữa hai

cây khô. Hai chân, song quyền, cái đuôi, tất cả những bộ phận có thể tấn công đều biến thành vũ khí.

Trong không khí chỉ còn lại kim quang di chuyển qua lại.

Đùng đùng, rắc rắc rắc.

Âm thanh đứt gãy liên tiếp vang lên.

Cành cây màu đen bị đấm gãy liên tục, vụn cành bay tứ tung, còn kèm theo cả lông vũ màu đen của đám quạ bay lơ lửng giữa không trung.

Quyền phong quét qua, lông vũ màu đen bay múa khắp trời.

Ầm ầm.

Sau hai âm thanh cuối cùng đã kết thúc.

Hoàng Kim Huyền Quang Quyền Vương Đại Thử thu hai tay lại, mặt không đổi tình đi tới chỗ Huyền Âm Minh Hỏa.

Sau lưng nó là hai cái cây khô đã bị cắt thành vô số mảnh vỡ, từng con quạ màu đen nát thành mảnh nhỏ nằm trên lớp đất bùn lạnh lẽo.

Đuôi dài vung vẩy quét bay một chuỗi huyết tinh.

Dường như Huyền Âm Minh Hỏa đã nhận ra nguy hiểm, hỏa diễm hơi lay động. Một khắc sau, đột nhiên phân ra một đóa hỏa diễm màu lam nhỏ chập chờn bay về phía Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử.

Đóa hỏa diễm màu lam này run run rẩy rẩy, nhìn qua tựa như một đứa trẻ ngây thơ.

Ngọn lửa màu lam cực kỳ mỹ lệ khiến cho người ta muốn nhìn mãi không thôi.

Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử mặt không biểu cảm, dừng chân lại, sau đó rẽ một cái vòng qua rồi lại tiếp tục đi về phía chủ diễm.

Tiểu Lam Diễm ngơ ngác, chẳng lẽ ta không đáng yêu sao?

Nó cố gắng giãy dụa hai lần, nghẹn ra hai đốm lửa nhỏ. Phù phù, phù phù, tiếng lửa nổ yếu ớt nhỏ bé xen lẫn trong không khí.

Nhưng vẫn không ai để ý tới nó…

Quanh cơ thể Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử lóe lên ánh sáng màu vàng nồng đậm. Nó nhanh chóng lách qua vòng bảo vệ bên ngoài của Huyền Âm Minh Hỏa đi vào phần trung tâm, sau đó bỗng nhiên nắm chặt.

Tựa như bị nắm trúng yết hầu, Huyền Âm Minh Hỏa cố gắng giãy dụa, sau đó đành bất lực thu hỏa diễm lại. Hỏa diễm nhỏ dần, cuối cùng Huyền Âm Minh Hỏa chỉ còn là một cục đá màu xanh lam lớn bằng hạt táo, bốn phía của hòn đá có rất nhiều lỗ nhỏ. Màu sắc hòn đá có đậm có nhạt, nhưng đều là màu lam.

Muốn thu thập Huyền Âm Minh Hỏa chỉ có áp dụng cách này mới không làm hỏng bản nguyên hỏa diễm.

Nhưng dùng phương pháp này chắc chắn sẽ phải chấp nhận bị Huyền m Minh Hỏa thiêu đốt. Huyền Âm Minh Hỏa có thể đốt cháy cánh tay của quái vật cấp Thủ Lĩnh, chỉ có cấp Lĩnh Chủ trở lên mới có thể chống cự lại được.

- Lấy được một thứ rồi.

Nhân viên chiến đấu cao cấp nhẹ nhàng thở ra, xem ra có vẻ rất đơn giản.

Còn hai loại tài liệu nữa, có lẽ cũng dễ dàng thôi.

Đoàn người tiếp tục tiến lên phía trước, càng đi vào trong nhiệt độ càng thấp.

Két.

Một mảng băng bị dẫm nát.

Chẳng biết từ khi nào mặt đất dưới chân đã có một lớp băng mỏng bao phủ một diện tích lớn, thảm thực vật cũng hoàn toàn bị đông kết lại trong băng.

Phía trước, cách một trăm mét là một căn nhà tường xám ngói đen, hơn phân nửa vách tường đã bị cây cối che phủ.

- Nơi này còn có người ở sao?

- Trong tài liệu có nói, sau tai biến thì người của thôn Trường Bình đều lần lượt dọn đi rồi.

- Nhưng ở trên bức tường kia có treo mấy xâu bắp ngô, có vẻ như mới được treo mấy hôm thôi.

Lâm Hinh Nhị chỉ vào tường ngoài rồi nói.

…

Mọi người nhìn nhau, cảm thấy vô cùng quỷ dị.

Trong môi trường này cũng có người dám ở lại sao? Không… Đây không phải vấn đề quan trọng, ở đây thế mà còn có người sống?

Cũng có thể ở bên trong không phải…

Mấy người liếc nhìn nhau.

Một bóng người từ sau bức tường đi ra lấy bắp ngô treo trên tường xuống.

Hả?

Từ Hà Đề nhíu chặt lông mày. Đó là người, hắn tin chắc rằng người kia chính xác là một người sống.

Khi lấy bắp ngô, người kia cũng nhìn thấy đoàn người Từ Hà Đề. Dù sao mấy con ngự thú cũng rất lớn, có muốn che cũng không được. Người nọ vội vàng vứt bắp ngô xuống đất, sau đó cuống quýt chạy vào trong.

Một lát sau, có hai người từ trong thôn trang đi ra, sau lưng còn có hai con ngự thú.

Hai con ngự thú cùng là một loại, thân cao chừng ba mét, da màu đá xanh, mặc giáp da đỏ sậm, lông tóc khô héo từ trong mũ giáp rủ xuống, con ngươi màu vàng lờ vờ vô thần.

Hai con ngự thú này đều cầm kiếm ở tay trái, cầm thuẫn tay phải. Mặc dù bộ giáp tương đối cứng ngắc, nhưng vì chúng rất cao nên tốc độ cũng không chậm.

- Chào mọi người.

Người bên trái bước tới lên tiếng chào, giọng nói hơi khàn khàn.

Từ Hà Đề dò xét người kia. Nhìn bề ngoài thì bình thường, nhưng mà quần áo vẫn còn mới, chứng tỏ người này vừa đi đến căn cứ thành phố trong tháng này.

- Chào mọi người! Xin hỏi, các anh… là thôn dân bản địa sao?

Hai người liếc nhìn nhau, ăn ý lắc đầu đáp:

- Không phải, chúng tôi không phải người địa phương.

Khi nhận mình không phải người địa phương, giọng nói hai người có vẻ hơi chần chừ, giống như muốn nói gì đó nhưng lại

không nói được.

- Tướng quân muốn gặp mọi người.

Người bên trái lên tiếng.

- Tướng quân nào?

- Triệu Thượng tướng quân.

Lâm Hinh Nhị hơi biến sắc, sau đó nghĩ tới điều gì, nàng kín đáo quan sát hai người một chút rồi mới gật đầu:

- Vậy chúng tôi sẽ tới. Đường đường là Triệu Quát Tướng quân, há có chuyện dùng thủ đoạn hạ lưu.

- Triệu Quát, vì sao lại là Triệu Quát?

Nhân viên chiến đấu cao cấp nghi hoặc hỏi:

- Không phải người lợi hại nhất trong trận chiến Trường Bình là Sát thần Bạch Khởi sao? Người tôi sùng bái nhất là Bạch Khởi.

Từ Hà Đề im lặng nhìn anh ta:

- Bạch Khởi đã chết ở đây sao?

- …

Từ Hà Đề hơi giật mình nhìn Lâm Hinh Nhị. Lâm Hinh Nhị đáp lại anh ta bằng một ánh mắt khẳng định, Từ Hà Đề đắn đo không quyết được, nhưng nghĩ một chút vẫn đi theo.

Thôn trang được giữ gìn rất tốt, gần như không phải chịu nhiều phá hoại, cũng không có vết tích xây mới, phần lớn đều là kiến trúc cũ kỹ.

Lượn quanh mấy con đường, mọi người tới trung tâm của

thôn.

Đây là một đại viện rộng rãi, ngoài cửa đại viện trú đóng hai mươi hồn binh, nhìn áo giáp trên người chúng và hai ngự thú phía sau thì chắc hẳn thuộc hai phe hoàn toàn khác nhau.

Cửa lớn mở ra, gió lạnh rít gào, một cơn gió từ trong phòng chậm rãi thổi ra.

Dường như trong phòng cũng đầy âm binh, tất cả đều đổ dồn ánh mắt vào ba người mới tới.

Từ Hà Đề thầm kêu khổ, lần này bị hại thảm rồi. Nhiều âm binh như vậy, dọc đường đi đến đây cũng đã nhìn thấy không dưới mấy trăm con.

Càng tới gần căn phòng này, cảm giác áp bách tỏa ra từ âm binh xung quanh càng mạnh.

Phía sau sân có một gian phòng mở rộng cửa, bên trong có một thân ảnh khôi ngô cao lớn ngồi chính giữa phòng. Tóc đen rối tung, mặc khôi giáp màu máu, sắc mặt hơi đen, ở bên trái chỗ ngồi là một thanh trường kiếm bằng đồng thau.

- Lâm Hinh Nhị chào Triệu Thượng tướng quân.

Lâm Hinh Nhị không hề luống cuống, nhìn thẳng vào người ngồi giữa phòng.

Nghe vậy, thân ảnh khôi ngô ngồi giữa phòng ngẩng đầu cười dài. Tiếng cười càng lúc càng lớn, càng lúc càng điên cuồng:

- Ha ha ha, ha ha ha! Triệu Thượng tướng quân, Triệu Thượng tướng quân!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 364: Bức Lui

Cười một lúc lâu, tựa như đã cười đến mệt mỏi, Triệu Quát mới chậm rãi thả tay phải xuống,

- Đã rất nhiều năm không có ai gọi ta là Thượng tướng quân rồi. Ta có thể hiểu thành. . . các ngươi đang nhục nhã ta đúng không?

Vẻ mặt Triệu Quát dữ tợn, nét mặt âm tàn nhìn chằm chằm ba người.

- Sao chúng tôi dám nhục nhã Thượng tướng quân các hạ chứ!

Lâm Hinh Nhị nhìn thẳng Triệu Quát.

- Không biết Thượng tướng quân các hạ có nghe nói qua. . . Thủy Hoàng mộ hay không?

Triệu Quát im lặng không đáp, một hồi lâu sau mới chậm rãi trả lời,

- Thủy Hoàng đâu có liên quan gì tới ta chứ. Ta chỉ muốn tìm. . . Bạch Khởi báo thù mà thôi.

Nhắc tới tên Bạch Khởi thì ngữ khí của Triệu Quát chợt trở nên đặc biệt lạnh lẽo.

Cái tên này mang đến cho hắn nỗi khuất nhục và sự hối hận cực kỳ lớn.

Bốn mươi vạn, bốn mươi vạn lận đó! ! !

Tại sao Bạch Khởi hắn lại có thể hạ thủ được chứ! Cái tên đao

phủ này! ! !

Triệu Quát cúi đầu xuống im lặng không nói, qua một hồi lâu mới chậm rãi cất tiếng,

- Thực lực các ngươi không yếu, là một trong những nhóm người mạnh nhất mà ta gặp phải năm gần đây.

Triệu Quát nhìn chằm chằm Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử rồi khẽ nhìn lướt qua Thủy Tinh Tước Vĩ Đường Lang Hà.

- Ta muốn hợp tác với các ngươi. Ta biết mục đích các ngươi đến Trường Bình làm gì, đơn giản chính là vì một ít đặc sản sinh trưởng ở đây mà thôi, ta có thể cho các ngươi, nhưng các ngươi nhất định phải lấy đồ vật có giá trị ngang nhau đến trao đổi với ta mới được.

Nghe thấy yêu cầu của Triệu Quát, Từ Hà Đề nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Phàm là việc có thể dùng tiền giải quyết thì cũng không phải là việc to tát gì.

- Xin hỏi tướng quân các hạ cần gì? Có lẽ tướng quân các hạ không rõ ràng, chúng ta thuộc về tập đoàn Thiên Hà, chí ít ở trên phương diện tài lực tuyệt đối có thể thỏa mãn tất cả yêu cầu của tướng quân.

- Giống như Lã Bất Vi đấy à?

Triệu Quát vừa cười vừa nói với vẻ âm hàn.

Sau đó phất phất tay,

- Thế nhưng những thứ này đều không quan trọng, hãy nói ra mong muốn của các ngươi đi!

- Một phần Tướng Cốt và một phần Ngàn Năm Âm Tâm.

Chớp mắt không khí chợt đọng lại.

Triệu Quát tựa như cười mà không phải cười nhìn Từ Hà Đề và Lâm Hinh Nhị,

- Tướng Cốt? Muốn xương cốt của ta?

- Được!

Triệu Quát nằm dựa ra phía sau,

- Ta có thể cho các ngươi một phần Tướng Cốt, chẳng qua chỉ là một khúc xương mà thôi. Nhưng Ngàn Năm Âm Tâm lại là cái gì, sao ta chưa từng nghe nói qua bao giờ?

- Ngàn Năm Âm Tâm chính là trái tim của ngươi.

Lời còn chưa dứt thì Thủy Tinh Tước Vĩ Đường Lang Hà đã giết ra, thân thể biến mất ngay tại chỗ, trong không khí chỉ còn lại từng vòng từng vòng sóng gợn trong suốt khuếch tán ra bốn phía.

Âm thanh chưa đến mà Đường Lang Hà đã đến.

Đôi càng mạnh mẽ bùng lên đánh nổ không khí, một kích này được đánh ra với tốc độ hơn ngàn cây số trên giờ, quầng sáng lĩnh chủ màu trắng nửa trong suốt điên cuồng xoay tròn.

Lôi đình vạn quân, thế như chẻ tre.

Oanh! ! !

Một quyền mạnh mẽ này đánh trúng ngực Triệu Quát khiến hắn lập tức bay ngược ra sau, nện ra một cái lỗ thủng hình người trên vách tường. Gạch đá dưới đất bị hất bay tầng tầng lớp lớp, sóng khí cuồng bạo càn quét tứ phương.

Thân thể Hồn binh xung quanh lập lòe, bị cuồng phong áp chế không dám tiến lên phía trước.

Triệu Quát bay ngược ra sau đụng nát mấy căn phòng mới dừng lại, bụi mù dày đặc, tường vây và gian phòng rầm rầm rầm sụp đổ che lấp nó lại.

Thủy Tinh Tước Vĩ Đường Lang Hà đứng tại chỗ không ngừng vung vẩy hai cái càng, trên chóp càng xuất hiện những vết nứt dài mảnh. Những vết nứt cực kì dày đặc, nhìn như một món đồ trang sức thủy tinh bị vỡ bất cứ lúc nào cũng có thể báo hỏng vậy.

- Nhà ngươi thật đúng là. . .

Từ Hà Đề cảm khái một tiếng, chỉ sợ sau khi Thủy Tinh Tước Vĩ Đường Lang Hà phát ra một kích này thì cả tháng tới cũng không thể động thủ.

- Đường Lang của cô đúng là thích khách.

Mỗi một lần sau khi Thủy Tinh Tước Vĩ Đường Lang Hà toàn lực bộc phát thì đều sẽ xuất hiện thời kỳ suy yếu ngắn ngủi.

Trong đoạn thời gian này, "vũ khí" của Thủy Tinh Tước Vĩ Đường Lang Hà sẽ tạm thời báo hỏng.

Động tĩnh vừa rồi đã hấp dẫn Hồn binh xung quanh, một lượng lớn Hồn binh tụ tập một chỗ với nhau, có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng.

- Không thể để cho bọn nó tụ tập cùng một chỗ được.

Lâm Hinh Nhị vội vàng nói, sắc mặt khẽ biến.

Lộc giác trên đỉnh đầu to lớn của Bạch Để Kim Ban Thánh Minh Lộc trong đội ngũ nhẹ nhàng lay động, sau đó từng tia thánh quang màu trắng chiếu rọi bốn phương, có một tia thánh quang

màu trắng rơi lên trên cái càng của Thủy Tinh Tước Vĩ Đường Lang Hà, vết nứt trên càng hơi thu nhỏ lại.

Số thánh quang còn lại rơi trên người Hồn binh, dường như ánh sáng mặt trời chiếu lên tuyết, thân thể Hồn binh nhất thời bị đốt ra từng cái lỗ to.

Có mấy Hồn binh không tránh kịp trực tiếp bị bao phủ, bắt đầu hòa tan ngay tại chỗ.

Hồn binh vây xem bốn phía vừa nhìn thấy một màn này lập tức dồn dập rút lui, cũng không dám tùy tiện xông lên nữa.

- Hẳn là Triệu Quát không có chết, một kích kia không thể giết chết nó được.

Lâm Hinh Nhị tỉnh táo nói. Vừa rồi lợi dụng Triệu Quát không chú ý mà thành công đánh lén nó, nhưng đáy lòng nàng hiểu rõ nhất định một kích này không thể nào đánh chết được. Thừa dịp hắn bệnh đến đòi mạng, nhanh chóng đi giết Triệu Quát.

Hô — —

Một trận gió thổi tới, mấy Hồn binh ở gần nhất bị hút xuống dưới phế tích.

Sau đó lại là một trận gió, lại có mấy Hồn binh bị hút xuống dưới đáy phế tích.

Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử thả người nhảy lên cao mười mấy mét, sau đó hung hăng rơi xuống đất.

Ầm! ! !

Mỗi một quyền đều mang theo hào quang màu vàng.

Phế tích vang lên những tiếng ầm ầm, từng khối đá vụn bắn tung tóe, bụi mù tràn ngập, giống như một cái máy đóng cọc đang

hoạt động vậy.

Vù — —

Trường kiếm cắm trên mặt đất chợt thoát ly bay lên rồi hóa thành một tia chớp chui vào trong phế tích.

Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử kịp thời tránh đi, lúc thanh trường kiếm bay ra đã nhắm chuẩn vào sau đầu của đại thử, nhưng vẫn bị nó né tránh.

Oanh!

Gạch đá bay múa, một đạo hắc ảnh từ sâu trong phế tích giết ra, trong tay cầm một thanh trường kiếm lập tức lao vào chém giết với Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử. Tóc tai Triệu Quát bù xù, vẻ mặt âm hàn.

Tốc độ phản ứng của Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử rất nhanh, giác quan thứ sáu khiến cho nó có thể sớm dự đoán tổn thương uy hiếp trí mạng — — chỉ cần tốc độ phản ứng của nó có thể theo kịp tốc độ công kích của kẻ địch.

- Giết giết giết!

Nơi xa, lượng lớn âm binh tụ tập cùng một chỗ, âm binh như thủy triều tụ họp với nhau phát ra tiếng rống như lôi đình, vô số âm binh giơ cao vũ khí trường mâu chỉ thẳng lên trời.

Giữa bầu trời phát ra từng tiếng nổ vang, chẳng biết từ lúc nào ở trên đỉnh đầu âm binh đã tụ tập một thứ giống như mây đen, có đồ vật màu đỏ như máu đang ngưng tụ trong đám mây. Sau một khắc mây đen đột nhiên bị phá tan, bộc phát ra âm thanh thủy triều như sóng biển.

Thân thể Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử bỗng nhiên dừng lại nửa giây giữa không trung, Triệu Quát

nghiêng người tiến lên chém ra một kiếm, hàn quang màu lam nhạt quấn quanh trên mũi kiếm.

Đại Thử bị đau, vừa nện ra một quyền đã bị Triệu Quát tránh thoát.

- Đi mau.

Từ Hà Đề hơi biến sắc mặt.

Trong đội ngũ một sợi xúc tu màu đen không ngừng lay động, sau đó hung hăng quét qua hư không, phun ra lượng lớn sương đen, tựa như cá mực trong biển phun ra mực đen vậy. Sương đen dần dần bao phủ khắp bốn phương.

Trên trời, một con chim lớn màu xanh lam hót vang một tiếng rồi lao mình xuống, mấy người dồn dập dùng cả chân lẫn tay ôm lấy, con hươu bên cạnh nhún người nhảy lên lưng của nó.

Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử cũng hóa thành một đạo kim quang nhảy lên lưng nó, một đoàn người thông qua một con chim lớn rời khỏi phiến khu vực này.

Chỉ để lại một đạo thân ảnh chống kiếm đứng trong vùng đất âm u lạnh lẽo phía dưới, yên lặng chăm chú nhìn đám người rời đi.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 365: Sương Đen

Sau lưng nó, vô số Hồn binh bắt đầu tụ tập lại, càng ngày càng nhiều, liên tục không ngừng leo ra từ sâu trong lòng đất, như những con suối hội tụ thành dòng sông. Thanh thế càng ngày càng càng lớn, những đám mây đen kịt dần tích tụ trên đỉnh đầu Hồn binh.

...

Thành khu Bách Nghiệp mục nát rách rưới giống như một khối tật bệnh sinh trưởng trong thành phố.

Mùi hôi, đọa lạc, dơ bẩn.

Theo thời gian trôi qua, thành khu Bách Nghiệp cùng với những khu vực xung quanh càng ngày càng trở nên không hợp, giống như một lão già tách rời hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Bên trong mương nước bẩn ven đường chảy xuôi đủ loại nước với màu sắc khác nhau, xanh xanh đỏ đỏ, một chút rác rưởi chậm rãi xuôi theo dòng nước, trong không khí tản ra mùi hôi thối.

- Từ sau khi xuất hiện vết nứt không gian, hương vị bên trong thành khu Bách Nghiệp càng ngày càng kì quái.

Một nhân viên công tác chính phủ đeo kính râm đứng ở bên trái nói ra, ngữ khí có chút lo lắng.

- Kỳ quái thế nào?

Cao Bằng dò xét bốn phía, từ phía sau một vài khe hở hành lang và cửa sổ truyền ra những ánh mắt mơ ước.

- Phía trước đã đến.

Tên nhân viên chính phủ mang kính mắt nhỏ giọng nói.

Phía trước có từng cái chướng ngại vật đặt trên đường và tuyến phong tỏa ngăn cách bên ngoài và bên trong.

Đồng thời còn có rất nhiều binh sĩ mang theo súng thật đạn thật thủ vệ nghiêm ngặt, thỉnh thoảng còn xuất hiện một vài tên ngự sử mang theo ngự thú.

Hai cái tai nhọn dựng đứng lên như hai cái ra đa, mắt to như nước trong veo cực kì có thần. Thân thể thon dài mảnh khảnh tràn đầy lực lượng bạo tạc, thỉnh thoảng phun ra đầu lưỡi màu đỏ, hồng hộc. . .

Binh sĩ dọc đường nhìn thấy đoàn người Cao Bằng đi qua đều tự động cúi đầu chào.

Xuyên qua ba đạo cửa sắt, hai hàng rào sắt.

Cuối cùng đi đến trước một tòa nhà bỏ hoang. . . Cao Bằng mơ hồ nhìn ra đây là một tòa nhà bỏ hoang, đại khái nó vẫn còn hình dạng của một tòa nhà bỏ hoang đi.

Sương đen nồng đậm cũng không thể nào che lấp được hết tòa nhà này vào bên trong, mảnh lớn sương đen nồng đậm lăn lộn, bên trong loáng thoáng lộ ra một góc của tòa nhà bỏ hoang cao chót vót.

Một con quái vật cùng loại với thạch sùng nhanh chóng bò ra từ trong màn sương đen, tứ chi thon dài giống như một cây gậy trúc, động tác linh mẫn đến cực điểm.

Cao Bằng yên lặng nhìn thoáng qua, một loạt số liệu thoáng hiện lên.

【 Tên quái vật 】: Hắc Y Bích Hổ

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 20

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Phổ Thông

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ m Ảnh

【 Năng lực quái vật 】: m ảnh chi lực Lv1

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Hắc Y Bích Hổ có động tác linh mẫn, thể trạng thon dài, đồng thời thích thôn phệ huyết nhục mới mẻ.

- Cậu nhìn thấy không, chúng chính là loại quái vật chủ yếu bên trong sương mù, cũng là loại có số lượng nhiều nhất. Súng ống hoàn toàn vô dụng đối với loại quái vật này, tổn thương của đạn gây ra với nó tựa hồ sẽ bị suy yếu rất nhiều.

Tên nhân viên chính phủ mang kính mắt nâng kính của mình rồi tỉnh táo nói.

- Ừm.

Cao Bằng gật đầu.

- Vết nứt không gian ở bên trong sao?

- Đúng vậy, thời điểm giữa trưa ban ngày chính là lúc sương đen suy yếu mạnh nhất, phạm vi nó khuếch tán sẽ bị áp chế rất nhiều. . . Lúc buổi tối cả tòa nhà bỏ hoang này đều sẽ bị sương đen bao phủ, hoàn toàn không lộ ra mảy may một chút nào.

- Bên trong chắc hẳn không có quái vật cấp Lĩnh Chủ.

Cao Bằng đưa tay đặt lên trên người Tiểu Hoàng rồi nói.

Tiểu Hoàng híp mắt lại, nó có được trực giác cực mạnh đối với

nguy hiểm, nếu như bên trong có uy hiếp thì Tiểu Hoàng trước tiên liền có thể cảm nhận được.

Tiểu Hoàng quay đầu nhìn thoáng qua bàn tay của Cao Bằng đang đặt trên mông của mình, không khỏi lâm vào trầm tư.

Sau đó nó cũng đưa một tay đặt ở trên đầu Cao Bằng.

- Bộp!

A Xuẩn rất tức giận dùng xúc tu đánh vào mu bàn tay của Tiểu Hoàng. Làm gì thế, không nên tùy tiện sờ loạn.

Chủ yếu là bởi vì sự chênh lệch về chiều cao giữa Cao Bằng và Tiểu Hoàng. Cao Bằng tiện tay sờ một cái liền đem tay trái đặt ở một góc độ thích hợp nhất, trên thực tế Cao Bằng cũng không có tâm tư khác.

- Tiểu Hoàng, ngươi tiến vào bên trong thăm dò đi.

Tiểu Hoàng gật đầu, nhanh chân đi vào bên trong làn sương đen.

- Đội thứ hai, chuẩn bị hiệp trợ trợ giúp.

Tên nhân viên chính phủ lập tức ra lệnh thông qua microphone gắn trên cổ của mình, chức vụ của hắn bên trong chính phủ tựa hồ có vẻ không thấp.

- Không cần, các ngươi không cần đi vào.

Cao Bằng khuyên can nói.

- Tiểu Hoàng một vịt có thể giải quyết.

Người công chức chần chờ một lát, cuối cùng đành gật đầu.

Bành!

Trong hắc vụ đột nhiên truyền ra một đạo thanh âm hết sức vang dội.

Nương theo đó còn có một thanh âm cổ quái khác, giống như âm thanh phát ra khi một khối gỗ bị chiếc cưa cắt mở.

Người công chức lo lắng liếc nhìn sương đen, cũng không biết có thể xảy ra việc ngoài ý muốn hay không.

- Hình như là tiếng kêu thảm của đám thằn lằn.

Một người đứng bên cạnh khẽ nhỏ giọng thì thầm vào tai của hắn.

Sau khi nghe thấy, người công chức cũng thoáng an tâm một chút.

wu, wu, wu ----

Thanh âm dồn dập liên tiếp, không ngừng xuyên phá sương đen.

m thanh phát ra ngày càng dồn dập, ở giữa còn xen kẽ thanh âm vách tường bị phá vỡ vụn.

Oanh, oanh.

Cuối cùng toàn bộ thanh âm biến mất, một bóng đen khổng lồ từ trong sương đen chậm rãi nện bước đi tới.

Mọi người bên ngoài sương đen thấy vậy đều như gặp đại địch.

Đạo bóng đen khổng lồ này phải cao chừng 6m, nhìn qua giống như là hình người, chẳng lẽ đây là một giống loài hoàn toàn mới trước nay chưa từng gặp?

Khuôn mặt chất phác của Tiểu Hoàng xuyên qua sương đen

hiển lộ ra bên ngoài, tràn đầy vẻ từ bi. Nếu như có thể bỏ qua một thân cơ bắp của nó thì càng tốt hơn.

Chuỗi phật châu trên cổ bị kéo căng, khoảng cách của từng khỏa phật châu phải rộng chừng gang tay. Cũng may vật liệu để làm dây của phật châu cũng không hề tầm thường, độ co dãn cực mạnh, có thể kéo dài ra hơn trăm lần. Đây là một loại tài liệu được lấy ra từ một loại quái vật hệ thực vật.

Tiểu Hoàng yêu thích sờ lên phật châu, sau khi phát hiện phật châu không bị nứt vỡ thì liền vui vẻ, phật châu của chính mình chắc chắn là một bảo bối!

Oa cạc đà phật!

- Cạc, Cao Bằng, tất cả quái vật bên trong đều bị ta đánh chết. . .

Dừng một chút, Tiểu Hoàng tiếp tục nói ra:

- Quái vật bên trong đều là cá, cá bốn chân.

Nói xong Tiểu Hoàng liền khom lưng xuất ra một trảo vào màn sương đen sau lưng, kéo ra một con Hắc Y Bích Hổ còn sống nguyên. Hắc Y Bích Hổ dài hơn bốn mét rõ ràng thể tích cũng không coi là nhỏ, nhưng ở trong tay Tiểu Hoàng lại tựa như một món đồ chơi hoàn toàn mặc cho vịt xâm lược.

- Đây là thạch sùng.

Cao Bằng dở khóc dở cười, cái tên nhà ngươi sao vô lại như thế.

Tiểu Hoàng sửng sốt mất mấy giây, sau đó cúi đầu nhìn con thạch sùng trong tay rồi trầm giọng nói ra:

- Nó. . . Vì sao không thể là cá?

- Cá không có chân, chí ít phần lớn loài cá đều không có chân.

Cao Bằng giải thích.

Tiểu Hoàng chậm rãi gật đầu, sau đó đưa tay phải cầm lấy cổ của con Hắc Y Bích Hổ này, tay trái nắm lấy tứ chi rồi giật xuống từng cái một ném vào trong màn sương đen sau lưng.

- Vậy bây giờ nó là cá.

Áo đen thạch sùng cũng không biết là không có cảm giác đau vẫn là làm sao, dù là bị kéo chân cũng không có biểu hiện ra tơ hào không thích, thần thái sáng láng nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng.

- Ngươi xem, chân của nó đều là giả, bây giờ nó vẫn còn đang cười.

Tiểu Hoàng cúi đầu chăm chú thưởng thức Hắc Y Bích Hổ.

- . . . Cho nên nó là một con cá!

Tiểu Hoàng xác định lặp lại một lần.

Cao Bằng im lặng, năm trăm khối tiền có đáng giá phải phí sức như vậy không. . .

- Ai, được thôi, cho ngươi năm trăm khối tiền.

Cao Bằng cố gắng gật đầu, đưa tay xòe ra năm ngón.

Cuộc đối thoại của Cao Bằng và Tiểu Hoàng khả năng chỉ có bọn họ mới nghe hiểu. Nhân viên chính phủ đeo kính mắt đứng bên cạnh toàn bộ quá trình đều là vẻ mặt mộng bức, bọn họ đang khoa tay múa chân gì thế? Bọn họ đang nói bên trong còn có năm con quái vật sao?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 366: Hoàng Y Chương Ma Ngư

- Tất cả quái vật bên trong đều đã được dọn sạch, chúng ta đi vào trước.

Nói xong, Cao Bằng đã không kịp chờ đợi, nhanh chân bước vào bên trong màn sương đen.

Nhân viên chính phủ bên cạnh muốn ngăn hắn lại nhưng đã chậm một bước, đành lo lắng đuổi theo phía sau. Đi theo hắn còn có hai tiểu đội chiến đấu, từng con ngự thú loại chó theo sau đề phòng nhìn quanh bốn phía.

Loài chó có khứu giác rất mạnh, có khả năng cảm nhận được uy hiếp, cho nên quái vật giống chó cũng được hai phe quân cảnh thích nuôi làm ngự thú nhất.

Khi mới tiến vào, mấy con ngự thú loại chó còn hơi bối rối, vì mùi vị bên trong không khí rất nồng đậm, vẫn còn không ít khí tức quái vật, khiến cho chúng rất bất an, không ngừng thè lưỡi thở hồng hộc.

Đi vào trong màn sương đen, Cao Bằng cảm nhận được nhiệt độ không khí giảm xuống mấy độ, nhưng tầm nhìn tốt hơn nhiều so với trong tưởng tượng. Mới đầu hắn còn tưởng vào đó không thể thấy được gì, nhưng khi vào trong vẫn còn nhìn ra được vài mét.

Màn sương màu đen tràn ngập trong không khí, nhìn từ xa chỉ thấy một mảnh mây đen, nhưng khi chân chính tiến vào trong lại giống như một màn sương màu đen mỏng manh.

Dưới chân có xác mấy con Hắc Y Bích Hổ, có mấy con bị dẫm bẹp, có con đứt đầu, cũng có con bị đánh nát thành nhiều mảnh như một con búp bê bị chơi hỏng.

Tiểu Hoàng hơi tiếc nuối nhìn xác mấy con Hắc Y Bích Hổ dưới đất. Vốn chúng đều là cá… thực sự đáng tiếc, một cơ hội lừa gạt Cao Bằng tốt biết bao.

Cao Bằng ngu dốt thực sự quá dễ lừa.

Ngự thú loại chó đi trước ngửi ngửi mấy thi thể dưới đất, tựa hồ có vẻ khẩn chương, ngẩng đầu thở phì phì.

Sau đó, chúng lại cúi xuống tiếp tục ngửi. Trong đó có một con gan lớn còn há miệng cắn một miếng thịt lớn, ăn như hổ đói.

- Đi! Đừng ăn bậy!

Một ngự sử quát lên. Trước mặt anh ta, một con ngự thú loại chó đang cúi đầu xé thịt ở phần bụng của một con Hắc Y Bích Hổ, tiếng nhai nuốt vang lên.

- Loại thịt này đều chưa được kiểm tra, nếu bị bệnh thì sao?

Tiểu đội trưởng nhíu mày nói:

- Nhanh bảo Bàn Hổ của cậu đừng ăn nữa.

- Đội trưởng, không hiểu tại sao Bàn Hổ không nghe lời tôi nữa.

Ngự sử kia lấm tấm mồ hôi trán.

【Thịt Hắc Y Bích Hổ】: Có thể gây ra ảo giác ở mức độ nhất định, dùng lâu dài có thể khiến ngự thú bị nghiện.

Cao Bằng nhìn miếng thịt trong tay.

- Đừng cho ngự thú ăn thịt của đám Hắc Y Bích Hổ này.

Đại Tử đang chổng mông lên chuẩn bị vụng trộm nếm thử một miếng, bị Cao Bằng đá một cước vào mông:

- Đừng có ăn!

Đại Tử trở mình tiếp tục bò sang một cái xác khác.

- Thịt này ăn nhiều sẽ béo phì đấy, sẽ giống như Tiểu Diễm.

Giọng nói của Cao Bằng truyền đến từ phía sau.

Cả người Đại Tử cứng đờ.

…

Leo lên lầu, tiếng bước chân thanh thuý quanh quẩn trong tòa nhà bỏ hoang, vì nó chưa được xây dựng xong nên tầng nào cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng sau các lỗ thủng.

Trên đường đi, Cao Bằng có cảm giác bị người ta theo dõi, nhưng lại không tìm ra được kẻ đó ở đâu.

Lên đến lầu bốn, chính giữa lầu bốn có một vết nứt không gian chậm rãi phiêu phù giữa không trung, giống như một miếng vải bị người ta xé ra một miếng vậy. Vết nứt đen nhánh tràn đầy vẻ thần bí và những điều không biết.

Vết nứt không gian này có hình bầu dục thẳng đứng, cao khoảng ba mét, rộng hai mét. Cỡ như A Ngốc chỉ cần hơi cong người lại hoặc ngồi xổm xuống là có thể đi qua.

- Đây là vết nứt không gian.

Cao Bằng ngạc nhiên nhìn vết nứt không gian trước mặt. Trước kia hắn đã từng nhìn thấy vết nứt không gian trên tivi, nhưng lần này thì khác, đây là lần đầu tiên hắn được nhìn tận

mắt.

Dường như màn sương đen được phát tán ra từ bên kia của vết nứt không gian.

Sương đen tràn ngập trong không khí, đột nhiên vết nứt không gian lay động.

Sau đó có một cái xúc tu màu vàng nhạt khô héo chậm rãi từ trong đó vươn ra ngoài, mang theo một chút cảnh giác, còn có chút hiếu kỳ, không ngừng thăm dò giữa không trung. Khi xúc tu chạm đến nền đất xi măng lạnh lẽo thì hơi dừng một chút, sau đó bắt đầu tìm tòi bốn phía xung quanh.

Thận trọng gẩy một mẩu vỡ từ nền xi măng ra, xúc tu cuốn lấy rồi nuốt vào.

Một phút, hai phút…

Sau ba phút, dường như hương vị của nền xi măng chẳng ngon lành gì, xúc tu đổi phương hướng tiếp tục tìm tòi.

Nó không hề biết tất cả hành động của mình đều bị một đám người đứng phía trước vết nứt không gian nhìn thấy rõ ràng.

Một lúc lâu sau, lại có một xúc tu khác từ vết nứt không gian vươn ra, sau đó là cái thứ ba, thứ tư.

Một cái đầu to tướng từ bên kia vết nứt không gian chui ra ngoài.

Trên đầu có tám đôi mắt, vừa chui ra ngoài cái đầu liền khựng lại, xấu hổ đối mặt với đám người Cao bằng…

Con quái vật này tựa hồ bị mộng bức, sau đó có vẻ rất kích động.

Nó giương nanh múa vuốt leo ra ngoài, tựa như muốn nói

mình không cố ý.

Tiểu Hoàng thô bạo xông lên:

- Cá!

Một bàn tay dán lên đầu con quái vật này.

Sau đó Tiểu Hoàng bắt đầu kéo mạnh ra phía ngoài. Con quái vật màu vàng hét thảm một tiếng, mấy xúc tu vung vẩy lung tung liều mạng bám vào những thứ có thể bám ở bốn phía xung quanh.

【Tên quái vật】: Hoàng Y Chương Ma Ngư

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 26 (cấp Thủ Lĩnh)

【Phẩm chất quái vật】: Phổ Thông

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Tâm Linh

【Trạng thái quái vật】: Khoẻ mạnh (sợ hãi)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Là một loại quái vật thích thao túng tâm linh, am hiểu điều khiển tâm linh của kẻ địch, từ đó thỏa mãn nội tâm vặn vẹo của nó, cuối cùng sẽ ăn sạch con mồi đang trong trạng thái sợ hãi.

Hoàng Y Chương Ma Ngư bị bắt ra ngoài liền hoảng sợ chạy trốn, bị Tiểu Hoàng ném xuống đất như đồ chơi hết lần này đến lần khác.

Nó cũng từng thử điều khiển tâm linh của Tiểu Hoàng, nhưng lần nào cũng vô dụng. Nội tâm kiên định của Tiểu Hoàng gần như không thể bị dao động.

Đẳng cấp giữa hai bọn chúng chênh lệch quá lớn... Nếu như nó có thể thao túng được tâm linh của Tiểu Hoàng thì mới là lạ.

Hắc Y Bích Hổ, Hoàng Y Chương Ma Ngư…

Cao Bằng nhíu mày suy tư. Hai loài quái vật này nghe qua có vẻ có không ít liên quan.

Có điều không biết cái tên Hoàng Y, Hắc Y này là chỉ cái gì. Chẳng lẽ là chỉ thuộc tính của bọn chúng sao?

Hắc Y là bóng tối, Hoàng Y là tâm linh?

Cao Bằng suy đoán.

Cuối cùng con Hoàng Y Chương Ma Ngư này đã bị bắt sống. Để phòng ngừa xảy ra bất trắc, Cao Bằng để cho A Ngốc tự mình đi theo giám sát việc vận chuyển con cá này về phòng thí nghiệm của mình, đưa vào nơi sâu nhất khoá lại, đồng thời ra lệnh nghiêm cấm Từ Thanh Chỉ tiếp cận.

Đây là lần đầu tiên Cao Bằng gặp ngự thú hệ tâm linh, không biết có phải do môi trường sống ở địa cầu không thể sản sinh ra thuộc tính này hay vì nguyên nhân gì khác, có rất nhiều thuộc tính hiếm thấy ở địa cầu nhưng lại tương đối phổ biến ở trong vết nứt không gian.

Thuộc tính của phần lớn ngự thú trên địa cầu là năm thuộc tính cơ sở Kim Mộc Thuỷ Hoả Thổ, quái vật có năm thuộc tính cơ sở này cũng là nhiều nhất.

Nhìn chằm chằm vào vết nứt không gian một lúc lâu, cuối cùng, ở khoé mắt Cao Bằng xuất hiện một tin tức.

【 Tên vật phẩm】: Vết nứt không gian

【 Công dụng vật phẩm】: Qua lại giữa hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Vết nứt không gian thế mà lại được xem như vật phẩm?

Cao Bằng có hơi cảm thấy kinh ngạc. Nếu là vật phẩm thì có thể mang theo bên người, vậy có thể mang theo vết nứt không gian kia về hay không, mình có nên đi lấy hai cái vết nứt không gian mang về đặt ở cửa sau không.

Dịch: ND

Beta: B

Team; MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 367: Huyết Y

Sau đó Cao Bằng liền bỏ cái ý nghĩ này đi, bởi vì trong khung số liệu chỉ có thuộc tính của vết nứt không gian, cũng không thấy ghi phương pháp nào bắt giữ hay là mang chúng đi cả.

Hơn nữa bên phía tập đoàn Nam Thiên của mình đã đáp ứng với bên chính phủ căn cứ Du Châu rằng sẽ cùng nhau khai thác chỗ vết nứt không gian này, theo ý nghĩa nào đó thì nó đã không còn là vật vô chủ. Mà nó cũng không phải là do bên Nam Thiên phát hiện đầu tiên, không nói mà cầm đi thì chính là lấy trộm.

- Các người có phái ai đi qua đầu bên kia của vết nứt không gian chưa?

Cao Bằng nghi ngờ hỏi.

- Đã phái người đi qua, nhưng không có thu được bất cứ tin tức gì, thiết bị điện tử không thể nào phát tín hiệu xuyên qua vết nứt không gian. Chúng tôi đã từng thử ném thiết bị điện tử qua bên kia, nhưng cũng không thu được bất cứ tín hiệu gì.

Cao Bằng gật đầu, chuyện này cũng nằm trong dự liệu.

Dù sao cũng là hai thế giới hoàn toàn khác biệt, tín hiệu bị ngăn cản gián đoạn cũng là bình thường.

- Các người có từng thử dùng xích trói vật sống lại sau đó ném qua bên kia vết nứt không gian, chờ một lúc thì kéo xiềng xích trở về hay không.

Vị nhân viên chính phủ kia gật đầu.

- Đã thử qua ba lần, phân biệt áp dụng gà sống, quái vật cấp

Bình Thường, quái vật cấp Tinh Anh để tiến hành thí nghiệm, toàn bộ đều bị ngoại lực giết chết.

Nghĩ đến con Hoàng Y Ma Chương Ngư vừa nãy chính là quái vật cấp Thủ Lĩnh, nói không chắc có khả năng hung thủ chính là nó.

Vừa rồi nhân viên chính phủ còn nhìn thấy Tiểu Hoàng chà đạp cái con Hoàng Y Ma Chương Ngư kia một cách tùy ý, giống như người lớn đang khi dễ một đứa con nít, hắn còn tưởng đó là một con quái vật cấp Bình Thường hoặc là cấp Tinh Anh yếu ớt.

Nhưng mà Cao Bằng vẫn không tùy tiện để cho ngự thú của mình xuyên qua vết nứt không gian. Vì lý do an toàn, Cao Bằng nói với A Ngốc.

- Ngươi gọi Hải Vương Điện Man khô lâu tới đây, để nó xuyên qua vết nứt không gian nhìn xem một chút.

Hải Vương Điện Man khô lâu rất dài, nhưng đường kính lại không tính là quá rộng, chỉ khoảng tầm hai mét, vừa lúc có thể xuyên qua vết nứt không gian.

Sau một tiếng Hải Vương Điện Man khô lâu bò từ bên ngoài khu phong tỏa vào đến nơi này, thân thể cao lớn ngẩng cao đầu, xương cốt tỏa ra ánh sáng u tối thăm thẳm nhìn mọi người dưới chân, bầu không khí xung quanh trở nên lạnh lẽo tựa như bị đóng băng.

Áp lực tới từ cấp Lĩnh Chủ tỏa ra bốn phương tám hướng, ngay cả ngự thú loại chó cũng yên lặng hơn rất nhiều, trốn ở trong góc kẹp đuôi vào giữa hai chân, cảnh giác nhìn chằm chằm Hải Vương Điện Man khô lâu, trong cổ họng không phát ra được một tiếng kêu uy hiếp nào cả.

Người bên phía chính phủ thì lại nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Mặc dù Hải Vương Điện Man khô lâu mang tới cho bọn họ lực áp bách rất mạnh, nhưng điều khiến cho bọn họ an tâm chính là vì nó là ngự thú bên phía Nam Thiên. Bây giờ bọn họ đang có quan hệ hợp tác với Nam Thiên, nên cũng không cần phải lo lắng gì.

Dưới sự chỉ huy của A Ngốc, Hải Vương Điện Man khô lâu phí sức chen vào bên trong vết nứt, thân thể cao lớn làm nó có vẻ rất chật vật.

A Ngốc có được một mối liên hệ đặc biệt với thuộc hạ mà nó phục sinh, sau đó thông qua mối liên hệ này giao lưu với chúng nó.

- Chủ nhân, bên kia vết nứt chỉ còn lại một chút Hắc Y Bích Hổ thôi, bây giờ cũng bị dọa chạy hết rồi, nhưng mà tốc độ thông qua huyết khế cũng rất chậm.

A Ngốc thông qua huyết khế nói với Cao Bằng.

- Không còn quái vật khác mạnh hơn sao.

- Không có.

A Ngốc chậm rãi lắc đầu.

Hải Vương Điện Man khô lâu cũng không chui hoàn toàn sang phía bên kia của vết nứt không gian.

A Ngốc khom lưng theo sát phía sau, dường như vết nứt không gian này không hề ảnh hưởng gì tới huyết khế, sau đó Cao Bằng cũng đi theo qua.

Cảm giác đi xuyên qua vết nứt không gian rất thần kỳ, giống như đang đi qua một tấm màng thật mỏng.

Nhưng dùng màng để hình dung lại không quá chính xác.

Muốn tìm một từ chính xác để miêu tả thì có lẽ nên nói rằng đó là một màn nước có mật độ tương đối dày, lúc mới đầu xuyên

qua thì có hơi trúc trắc, sau đó rộng rãi sáng sủa.

Tựa như mở ra một cánh cửa sau đó xuyên qua cánh cửa này đi tới thế giới phía sau nó.

Thế giới phía sau cánh cửa cũng không phải giăng đầy sương đen như Cao Bằng tưởng tượng, mặc dù trong không khí ngẫu nhiên có thể bắt gặp một chút sương đen mỏng manh, nhưng nói tổng thể thì tầm mắt không bị ảnh hưởng bao nhiêu.

Dưới chân là bùn đất đen thui, trên mặt đất mọc ra từng cây thực vật giống như cây nấm, thấp bé bằng phẳng, phía trên đỉnh nón còn có những cục u màu đỏ mọc chằng chịt, và cả những sợi rễ như những cái khí khổng vươn lên từ dưới mặt đất.

【 Tên thực vật】: Nấm Detroit

【Giới thiệu vắn tắt về thực vật】: Có thể ăn được, có độc tính yếu, dùng lâu ngày sẽ dẫn đến tình trạng dạ dày hóa đá.

Phía xa là từng bức tường đá, mặt ngoài tường đá mọc đầy dây leo và rễ cây, từng cái dây leo rủ từ đỉnh xuống bên vách.

Giữa những viên gạch trên tường có không ít lỗ hổng, xung quanh lỗ hổng là vết nứt dày đặc, có chút ít dây leo chui vào bên trong tường đá tiếp tục phát triển.

Tường đá ngăn cách hoàn toàn nơi này với bên ngoài, bốn phương tám hướng đều có tường đá, chỉ là khoảng cách có hơi chênh lệch với chỗ vết nứt không gian.

Điều khiến Cao Bằng chú ý là mấy cái tường đá này không phải do tự nhiên mà thành, có dấu tay can thiệp của con người.

Tường đá ở phía xa có một cái đầu lén lút thò ra, Cao Bằng nhận ra đó là một con Hắc Y Bích Hổ.

Nó đang âm thầm quan sát bên này.

Trong ánh mắt đầy vẻ cảnh giác và hoảng sợ.

Nơi này là nơi nào... Cao Bằng yên lặng nhíu mày, nhìn qua nơi này giống như là một cái mê cung.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân, người nhân viên chính phủ kia cũng theo đến đây. Một đám người giống như Lưu mỗ mỗ đi vào trang viên, thỉnh thoảng sờ một cái hoặc đứng ở nơi nào đó nhìn xem.

Còn có người cầm dụng cụ đo đạc các loại số liệu.

- Thì ra thế giới khác có hình dạng thế này.

Nhân viên chính phủ hiếu kì nói.

Cao Bằng ngẩng đầu, bầu trời màu đỏ âm trầm mênh mông vô tận.

Một phía của mê cung bỗng nhiên truyền tới tiếng bước chân, thanh âm rất nặng nề.

Đồng thời âm thanh càng lúc càng lớn, nguồn gốc của âm thanh càng ngày càng đến gần nơi này…

Rống!

Một bàn tay màu đen khoác lên biên giới tầng cao nhất của vách tường.

Sau đó trên đỉnh tường thò ra nửa cái đầu, con mắt che kín tơ máu gắt gao nhìn chằm chằm mọi người tại đây.

- Giả thần giả quỷ!

Tiểu Diễm trừng mắt, mở ra hai cánh bay lên, nhưng vừa bay

lên không đến hai mươi mét thì giống như đụng trúng một cái trần nhà vô hình, bịch một tiếng ngã xuống đất.

Ngã chổng vó lên trời, váng đầu hoa mắt.

Nhìn thấy Tiểu Diễm đụng vào đồ vật, quái vật sau bức tường híp mắt thành một đường nhỏ, phát ra tiếng cười ồ ồ ồ rất vui vẻ.

Một lát sau, quái vật sau bức tường kia cúi đầu xuống rồi đi tới.

Sau khi đi qua bức tường, Cao Bằng rốt cuộc thấy rõ ràng diện mạo thật của con quái vật này.

Thân cao khoảng chừng hai mươi mét, mà đây cũng không phải là chiều cao cả người nó, bởi vì bờ vai và lưng của nó hơi khom xuống. Nó có cái đầu giống như khỉ nhưng trên đỉnh đầu lại có hai cái sừng nhọn, trên cái sừng nhọn quấn quanh từng tầng từng tầng xiềng xích nhỏ màu bạc. Bên ngoài người mặc một bộ quần áo màu đỏ ngòm, quần áo rất dài, một mực kéo đến mặt đất, ánh mặt trời màu đỏ trên đỉnh đầu chiếu xuống trang phục màu đỏ kia lại càng làm nó thêm nổi bật, giống như một biển máu đang lấp lánh.

Tay trái kéo theo một lưỡi rìu thon dài, một mặt của chiếc rìu tương tự như cái búa, trên đó còn có rất nhiều gai nhọn, mặt khác là lưỡi sắc bén.

Cán rìu còn có một sợi xích dài, nó quấn quanh từng vòng trên cánh tay của con quái vật khổng lồ.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 368: A Ngốc Biết Võ

【Tên quái vật】: Huyết Y - Mê Cung Giám Sát Giả

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 49 (cấp Lĩnh Chủ)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Âm Ảnh

【Năng lực quái vật】: Âm ảnh chi lực Lv3, cường tráng cơ bắp Lv3, cường hóa thính giác Lv3, nhanh chóng khép lại Lv3.

【Đặc tính quái vật】: Huyết tinh truy tung (lúc công kích của nó rơi vào trên người mục tiêu, trong phạm vi nhất định tất cả Huyết Y - Mê Cung Giám Sát Giả trong mười giây đồng hồ sẽ đạt được tầm mắt chân thực của mục tiêu này).

【Nhược điểm quái vật】: Hệ Quang Minh

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Là đặc sản của hoang vu mê cung trong thế giới hắc vụ, tính cách nghịch ngợm, thích trêu cợt những lữ nhân lạc đường trong hoang vu mê cung. Sau khi bị thương sẽ trở nên rất táo bạo, đồng thời rất mang thù, chỉ cần bị công kích qua một lần, dù là một trăm năm sau cũng sẽ nhớ kỹ gương mặt người trước kia công kích nó. . .

Cao Bằng nhìn con quái vật ở trước mặt, cánh tay trái nó quấn quanh một sợi dây xích và cầm theo một cái vũ khí giống như rìu. Có được vũ khí, chẳng lẽ mảnh thế giới này cũng có nền văn minh của riêng mình hay sao?

Cao Bằng thở dài một hơi.

Huyết Y - Mê Cung Giám Sát Giả trước mắt chậm rãi đi tới, thân thể cao lớn để lại một vệt bóng kéo dài trên mặt đất.

Cái bóng bao phủ lên người Cao Bằng, để hắn rơi vào trong bóng tối.

Cao Bằng ngẩng đầu đối mặt với Mê Cung Giám Sát Giả.

Rống…

Tiếng gầm rú trầm thấp vang vọng trong mê cung.

Cơ bản là Cao Bằng không nghe hiểu những lời này, mà những người khác cũng không thể hiểu được.

- Các ngươi có nghe hiểu nó nói cái gì không?

Cao Bằng thông qua huyết khế hỏi thăm mấy ngự thú của mình.

Vẻ mặt Đại Tử tràn đầy mờ mịt, Tiểu Hoàng không biết làm sao, Tiểu Diễm si ngốc, A Xuẩn không hề bận tâm, còn Tiểu Thảo ngồi trên đỉnh đầu A Ngốc thì lắc đầu.

- Ta có thể nghe hiểu đại khái.

A Ngốc thông qua huyết khế nói với Cao Bằng.

Khô lâu không có khí quan để giao tiếp, nó thông qua sự ba động của linh hồn để giao lưu cùng với những sinh vật khác.

- Nó nói cái gì?

Cao Bằng hỏi.

- Nó hỏi chúng ta đến đây để làm gì.

A Ngốc trầm giọng nói.

- Nó nói nó vẫn một mực canh giữ ở con đường phía trước, không ai có thể vụng trộm đi qua phòng tuyến phong tỏa mà không làm kinh động tới nó. Nó nói rằng nếu chúng ta nói ra con đường dùng để tới nơi này, nó có thể cho chúng ta đi.

- Ngươi nói cho nó biết, chúng ta không muốn ra ngoài.

Cao Bằng nói với A Ngốc.

A Ngốc thuật lại chi tiết.

Mê Cung Giám Sát Giả ngửa nửa người trên ra phía sau, trợn to mắt nhìn.

- Ân?

Thế mà lại có người không muốn rời khỏi mê cung... Ồ, người? Đây là người?

Mê Cung Giám Sát Giả đột nhiên kịp phản ứng, con mắt mở lớn hơn. Làm sao có thể, làm sao có thể là nhân loại.

- Rống! Rống! Rống!

Mê Cung Giám Sát Giả điên cuồng gào thét, huyết y mặc trên người tỏa ra huyết quang chói lóa. Huyết quang nồng đậm đến cực điểm nhuộm đỏ cả vách tường bốn phía xung quanh.

Mê Cung Giám Sát Giả kích động ném rìu lớn trong tay ra, đập lên mặt đất phát ra từng tiếng nổ ầm ầm.

Mặt đất dưới chân theo đó run lên nhè nhẹ, Cao Bằng còn nghe thấy những chỗ khác trong mê cung cũng có âm thanh tương tự vọng lại.

Trong này không chỉ có một con Mê Cung Giám Sát Giả!

Cao Bằng tranh thủ thời gian nói ra,

- Các ngươi về trước đi!

- Còn cậu thì sao.

Vừa nói, nhân viên chính phủ tranh thủ thời gian ra lệnh cho hai tiểu đội chiến đấu rút lui khỏi vết nứt không gian.

Hắn biết hiện tại không phải thời điểm lề mề, hắn ở đây cũng không có bao nhiêu tác dụng, nói không chừng sẽ còn gây vướng víu cho Cao Bằng.

- Tôi không sao, lúc nào tôi cũng có thể đi, mọi người cứ về trước.

Cao Bằng bình tĩnh nói.

Huyết Y - Mê Cung Giám Sát Giả đột nhiên nhìn thấy có người thông qua lỗ nhỏ đen nhánh kia thoát ra ngoài thì lập tức gấp gáp.

- Rống!

Vượt ngang một bước, vung ngang tay phải ra muốn ngăn mấy người kia lại.

Hai cánh Đại Tử chấn động, ba đầu lôi xà không phân trước sau bắn ra!

Lôi xà nổ trên cánh tay Mê Cung Giám Sát Giả, nổ đến mức cánh tay nó bắn lên cao, dư âm lôi điện kéo thành từng sợi quấn vài vòng trên cổ tay nó.

Tiểu Hoàng muốn xông lên, Cao Bằng lại đưa tay giữ chặt bắp đùi của nó.

- Ngươi đừng lên trước!

Tiểu Hoàng nghi ngờ quay đầu.

- Nếu một hồi nữa mà ngươi biến lớn tới mức không chui qua được vết nứt không gian nữa thì phiền phức rồi.

Cao Bằng nhìn chằm chằm hai mắt Tiểu Hoàng rồi nói.

Nếu như một hồi nữa mà đánh nhau, thể tích Tiểu Hoàng càng lúc càng lớn, mà vết nứt không gian cũng chỉ nhỏ xíu như vậy, như thế thì không có đường lui nữa rồi.

A Ngốc xông lên trước đấm ra một quyền ngăn trở một rìu mà Mê Cung Giám Sát Giả bổ ra, rìu rơi vào cánh tay nó phát ra tiếng như sắt thép va chạm vào nhau.

Theo quán tính rút lui về sau năm bước, đột nhiên dẫm mạnh vào mặt đất dưới chân, từng quầng sáng tro tàn lấy chân nó làm trung tâm khuếch tán ra xung quanh.

A Ngốc cắn chặt hàm răng, linh hồn hỏa diễm trong hốc mắt tăng vọt, đấm mạnh một quyền về phía trước! Vai như dãy núi, trời sụp đất lún.

Bành! ! !

Mê Cung Giám Sát Giả còn chưa đứng vững lại nhận một phát xung kích nữa, liên tục rút lui, thân hình lảo đảo.

A Ngốc đắc thế không tha người, thừa dịp hắn bệnh mà đòi mạng hắn!

Nhảy tới ba bước, nhưng hình thể hai bên chênh lệch quá lớn, bản thân A Ngốc còn không cao bằng chân của Mê Cung Giám Sát Giả. A Ngốc tiền tung người nhảy lên, một quyền đấm vào đầu gối Mê Cung Giám Sát Giả, chỉ nghe thấy một tiếng rắc giòn tan vang lên.

Huyết y trên đầu gối thấm ra một bãi máu, đầu gối Mê Cung Giám Sát Giả mềm nhũn. Nó đặt mông ngồi xuống đất, tiện thể

dựa lưng vào tường đá phía sau, tường đá run rẩy mãnh liệt, từng tảng đá vụn rì rào rơi xuống.

A Ngốc nhảy lên đạp trúng đầu gối bị thương của Mê Cung Giám Sát Giả, đầu gối vốn đã bị thương bây giờ lại lõm xuống, thân hình A Ngốc bắn mạnh về phía mặt Mê Cung Giám Sát Giả, đánh ra một quyền.

Nhìn Mê Cung Giám Sát Giả ngã trên mặt đất, Cao Bằng nói với A Ngốc.

- A Ngốc, ngươi hỏi nó một chút vừa rồi tại sao nó muốn công kích chúng ta và chủ nhân mê cung này là ai?

Nghe thấy A Ngốc hỏi thăm, Mê Cung Giám Sát Giả giống như muốn nổi giận.

- Rõ ràng là ngươi đánh ta trước! Ta chỉ muốn ngăn bọn họ rời đi.

Mê Cung Giám Sát Giả nhìn chằm chằm vào A Ngốc. Ta nhớ kỹ ngươi rồi, chính là ngươi đã đánh ta!

- Chủ nhân mê cung? Ta nói cho các ngươi biết, chủ nhân của hoang vu mê cung chính là Huyết Tinh Trục Liệp Giả đại nhân.

Mê Cung Giám Sát Giả lớn tiếng kiêu ngạo nói, giống như được đề cập tới cái tên này làm nó rất hưng phấn.

Nghe được những gì A Ngốc nói lại, Cao Bằng nheo mắt nhìn về phía Mê Cung Giám Sát Giả.

Xa xa, tiếng bước chân càng ngày càng gần hơn, Cao Bằng nói với A Ngốc.

- A Ngốc, ngươi nói cho nó biết, chúng ta không có ác ý, chúng ta mang theo thiện ý đến đây.

A Ngốc thuật lại chi tiết.

Mê Cung Giám Sát Giả nhìn cái chân vừa bị đánh gãy của mình.

- ???

- Chúng ta không muốn xảy ra chiến tranh, chúng ta đến từ một cái thế giới khác bên kia vết nứt không gian, chúng ta mang theo thiện ý, mang theo ý nghĩ hòa bình đến đây. Thật ra ta cũng không muốn làm chân ngươi bị thương, chỉ là do vừa nãy ta không khống chế được lực lượng của mình.

A Ngốc thử lặp lại những lời Cao Bằng vừa nói một lần.

Từ một chỗ rẽ bên góc tường. Một, hai. . . bảy con, tất cả có bảy con Mê Cung Giám Sát Giả từ các phương hướng khác nhau bước nhanh tới đây.

Tám con Mê Cung Giám Sát Giả tụ họp cùng một chỗ, huyết y trên người bọn nó hòa lẫn với nhau, tỏa ra hồng quang.

- Thì ra các ngươi đến từ thế giới khác.

Mê Cung Giám Sát Giả bò lên khỏi mặt đất, cái chân mới vừa rồi bị đánh gãy mà bây giờ đã lành lại một phần, có thể miễn cưỡng đứng lên.

- Chẳng lẽ ... Bên ngoài mê cung có kết giới phong ấn, chỉ có một con đường có thể đi vào trong này. Ta còn tưởng rằng là phòng ngự mê cung xuất hiện sơ hở, không nghĩ tới là vết nứt không gian ...

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 369: Thế Giới Hắc Vụ

Tám con Mê Cung Giám Sát Giả có phẩm chất Tinh Nhuệ, còn có khả năng lành lại cực nhanh. Cao Bằng vụng trộm quan sát , đồng thời dẫn theo mấy ngự thú dần dần lùi lại.

Một trong tám con có kích thước lớn hơn bảy con còn lại khá nhiều. Con Mê Cung Giám Sát Giả này đạt đến cấp 50, cao hơn bảy con kia một cấp, thuộc về Lĩnh Chủ đỉnh phong. Phẩm chất của nó cũng cao hơn bảy con kia một bậc, đạt tới phẩm chất Hoàn Mỹ.

- Hống hống hống hống…

Dù sao thì Cao Bằng cũng chỉ nghe được những tiếng rống liên tiếp chứ không hiểu chúng nó nói gì.

A Ngốc nghe một lát rồi thuật lại:

- Chủ nhân, bọn chúng nói bọn chúng không có ác ý với chúng ta. Bọn chúng mong chúng ta giúp đỡ.

Thấy mấy con Mê Cung Giám Sát Giả này có vẻ không có ác ý gì, Cao Bằng cũng an tâm hơn một chút.

Chỉ là muốn chúng ta giúp thôi sao? Cao Bằng không nói gì, trong lòng âm thầm suy tư.

Mấy con Mê Cung Giám Sát Giả liếc nhìn nhau, sau đó quay sang nói với A Ngốc:

- Mời ngươi đi theo chúng ta một chuyến.

Nghe A Ngốc thuật lại, Cao Bằng lắc đầu, để cho A Ngốc nói lại với bọn chúng:

- Chúng ta không thể nào cứ trực tiếp đi qua như vậy được. Bởi vì nơi này là địa bàn của các ngươi, ta cũng không tin tưởng các ngươi.

Đám Huyết Y - Mê Cung Giám Sát Giả mắt lớn trừng mắt nhỏ, không biết nên nói cái gì.

Trầm ngâm một lát, một con Mê Cung Giám Sát Giả tựa hồ có chút tức giận, bước lên một bước trừng mắt với Cao Bằng rồi rống lớn.

Hỏa diễm ngưng kết trong hốc mắt A Ngốc. Nó ngẩng đầu đối mặt với con Mê Cung Giám Sát Giả này, lặng lẽ rút cái đuôi phía sau ra, im lặng không nói gì.

Tiểu Hoàng nóng nảy vỗ cái đầu trọc của mình, nhổ một ngụm nước bọt lên mặt đất.

Phi!

Tiểu Hoàng ta làm sao chịu được ủy khuất thế này, lại dám rống lên với người của Tiểu Hoàng ta!

Mấy con ngự thú khác của Cao Bằng cũng nhao nhao lên, từ trong cổ họng phát ra những tiếng cừu thị cảnh giác.

Con Mê Cung Giám Sát Giả có phẩm chất Hoàn Mỹ đột nhiên quay đầu quất một bàn tay vào đầu con Mê Cung Giám Sát Giả vừa rống lên kia, khiến nó quay hai vòng tại chỗ, thất tha thất thểu ngồi phệt xuống đất. Nó ngơ ngác ngẩng đầu nhìn lão đại, tựa như không hiểu vì sao đột nhiên lão đại lại đánh mình.

- Rống!

Lão đại phát ra một tiếng rống trầm thấp, cảnh cáo nó im mồm.

Sau đó quay sang nhìn Cao Bằng, khiêm tốn nói:

- Thực sự chúng ta không có ác ý, ta chỉ hy vọng các ngươi có thể giúp đánh thức chủ nhân của chúng ta.

Cao Bằng vẫn rất cảnh giác, không biết đám gia hỏa mày rậm mắt to này có vụng trộm dùng mấy người bên mình làm tế phẩm để hiến tế hay không.

- Như vậy đi, các ngươi cho ta chút thời gian chuẩn bị, khi sẵn sàng ta sẽ tới.

Đám Mê Cung Giám Sát Giả này trầm mặc nhìn Cao Bằng khoảng nửa phút, cuối cùng con thủ lĩnh cũng gật đầu.

- Được. Nhân loại, hy vọng các ngươi không lừa gạt chúng ta.

- Làm sao có thể! Ngươi tới thế giới loài người hỏi thăm một chút là biết ta được người khác gọi là tiểu lang quân thành thật đáng tin đó.

Cao Bằng giản dị cười nói.

- Tiểu lang quân thành thật đáng tin sao? Vậy nhất định ngươi là một người rất coi trọng chữ tín, hẳn là tốt hơn nhiều so với những kẻ lừa đảo kia.

Mê Cung Giám Sát Giả nghiêm túc gật đầu.

(A Ngốc thuật lại toàn bộ cuộc nói chuyện)

Cao Bằng khiêm tốn mỉm cười.

- Đúng rồi, quái vật ở đây đều là do các ngươi chăn nuôi sao?

Cao Bằng chỉ vào con Bắc Y Bích Hổ nằm sấp trên vách tường phía sau rồi hỏi.

Mê Cung Giám Sát Giả quay đầu lại nhìn Hắc Y Bích Hổ, gật đầu thừa nhận:

- Đúng vậy, đây là nơi cung cấp thức ăn cho mê cung của chúng ta.

- Vậy các ngươi có thể đưa mấy con Hắc Y Bích Hổ này cho chúng ta nuôi không? Chúng ta có thể cung cấp rất nhiều đồ ăn cho các ngươi.

Cảm thấy những con Mê Cung Giám Sát Giả này không khó nói chuyện như trong tưởng tượng, lá gan Cao Bằng cũng lớn hơn.

Mê Cung Giám Sát Giả lắc đầu:

- Các ngươi không nuôi được đâu, mấy con côn trùng nhỏ này không thể tự sinh sôi. Nhưng nếu các ngươi có thể thức tỉnh chủ nhân của chúng ta, ta tin tưởng chủ nhân sẽ đồng ý giao dịch với các ngươi... Thực ra hoang vu mê cung của chúng ta cũng không cừu thị nhân tộc, nếu như so với rất nhiều thế lực trong thế giới hắc vụ.

Cai Bằng hơi động dung:

- Trong thế giới hắc vụ cũng có nhân loại sao? Bọn họ có ở gần mê cung không?

Thực ra điều hắn quan tâm nhất vẫn là ở thế giới khác có dấu vết của con người hay không.

Dù sao từ phản ứng vừa rồi của những con Mê Cung Giám Sát Giả này, khẳng định bọn chúng đã từng gặp nhân loại.

Tiếp xúc với các tộc quần khác với loài người, kỳ thực Cao Bằng vẫn luôn giữ thái độ thận trọng…

Nếu thực lực hai bên không chênh lệch nhiều thì thôi, nhưng

nếu chênh lệch quá nhiều sẽ chỉ mang tới chiến tranh và xâm lược.

Tự cổ chí kim đều là như vậy.

- Nhân loại?

Mê Cung Giám Sát Giả nhếch miệng cười nói:

- Hơn bảy mươi năm rồi ta chưa từng nhìn thấy nhân loại.

- Bọn họ ở cách chỗ này rất xa sao?

- Không, đám lừa đảo kia chạy tới thế giới khác rồi.

Mê Cung Giám Sát Giả nhìn Cao Bằng một chút, sau đó chậm rãi trả lời.

- Được rồi, nhân loại, các ngươi trở về trước đi. Chờ khi nào các ngươi đồng ý trợ giúp chúng ta tỉnh lại chủ nhân thì lại đến đây tìm chúng ta.

Mê Cung Giám Sát Giả thủ lĩnh nói xong liền quay người rời đi, thân thể biến mất sau bức tường đá hoang vu. Đám Mê Cung Giám Sát Giả còn lại cũng lần lượt rời đi, chỉ còn tiếng bước chân loáng thoáng vọng lại.

Cao Bằng yên lặng đứng tại chỗ, chậm rãi ngẫm nghĩ lại từng lời mà Mê Cung Giám Sát Giả vừa nói.

Thực ra hoang vu mê cung chúng ta cũng không cừu thị nhân loại, nếu như so với rất nhiều thế lực trong thế giới hắc vụ…. Đám lừa đảo kia chạy trốn đến thế giới khác.

Cao Bằng nhíu mày. Có vẻ nhân loại đã để lại dấu chân của mình ở thế giới này, nhưng thanh danh dường như rất tệ.

Chỉ là không biết ở thế giới này nhân loại có ngự sử hay không… Quên không hỏi đám Mê Cung Giám Sát Giả rồi. Nhưng

chắc hẳn là có, dù sao thì sự ăn ý giữa mình và A Ngốc chúng nó cũng rất rõ ràng.

Từ vết nứt không gian quay lại thế giới loài người. Ở đầu bên kia của vết nứt có rất nhiều người đứng chờ, ông ngoại và bộ trưởng Tà Hà Đề cũng đang ở ngoài.

Nhìn thấy Cao Bằng, bọn họ đều nhẹ nhàng thở ra,

- Nếu không phải nhìn thấy trạng thái con chuột của cậu có vẻ rất bình thường thì Kỷ tổng đã xông vào rồi đấy.

Từ Hà Đề nói đùa với Cao Bằng.

Dưới chân hắn có một con chuột to béo đang ôm một củ cà rốt gặm ăn.

Lúc đối mặt với Cao Bằng, ánh mắt của Văn Bảo Thử có chút u oán. Lại bỏ ta ở nhà…

- Ông ngoại, bộ trưởng Từ.

Cao Bằng vừa cười vừa nói, sau đó quay sang chào hỏi mấy vị cao tầng của chính phủ.

- Quái vật bị đánh lui rồi sao?

Ánh mắt Kỷ Hàn Vũ đầy vẻ khen ngợi.

- Đã hỏi được một vài thứ… Chúng ta tìm một chỗ rồi nói sau.

Cao Bằng nhìn quanh bốn phía, ở đây đông người hỗn tạp, vẫn nên tìm đến chỗ nào an tĩnh rồi nói chuyện thì tốt hơn.

Đoàn người lên xe rời đi, tới một tòa cao ốc của chính phủ. Ở đây có phòng cách âm chuyên biệt, hiệu quả cách âm rất tốt.

Vì có một vài loại ngự thú có thính lực rất biến thái, căn phòng

này được xây dựng để đề phòng một số ngự thú có thể nghe hiểu tiếng người nghe lén.

Cao Bằng thuật lại chuyện đã nói với Mê Cung Giám Sát Giả. Phản ứng của những người này không khác mấy so với Cao Bằng lúc mới nghe, đều trầm mặc không nói gì, chậm rãi tiêu hóa tin tức lớn này.

Thì ra thế giới bên kia có tên là Thế Giới Hắc Vụ. Đã từng có nhân loại tồn tại ở Thế Giới Hắc Vụ, nhưng họ đều chạy trốn tới thế giới khác rồi. Rốt cuộc là thế giới nào? Bây giờ bọn họ có ở trên trái đất hay không?

Một cái hoang vu mê cung đã có tới tám con quái vật cấp Lĩnh Chủ và một vị chủ nhân thần bí khó lường.

Xem ra, thế giới Hắc Vụ còn mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của họ.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 370: Căn Cứ Thành Phố Cao Bình

Dưới việc không rõ ràng tình huống bên đó như thế nào thì không ai dám tùy tiện phái người đi tiếp xúc với kẻ mà bọn chúng gọi là chủ nhân kia, tình huống chưa rõ ràng sẽ rất dễ xảy ra vấn đề.

- Những con Hắc Vụ Tích Dịch kia. . . À... Hình như gọi là Hắc Y Bích Hổ mới đúng?

Từ Hà Đề lặp đi lặp lại cái tên này.

- Ừm, ở bên thế giới hắc vụ thì nó được gọi với cái tên Hắc Y Bích Hổ.

Từ Hà Đề không tiếp tục xoắn xuýt với cái tên này nữa,

- Chúng ta và chính phủ đều lấy một phần thi thể của Hắc Y Bích Hổ mang về kiểm tra, phát hiện trong thịt của chúng có chứa rất nhiều chất dinh dưỡng. Chẳng qua sau khi quái vật ăn vào thì cảm xúc của chúng đều sẽ có chút biến hóa, huyết áp cũng tăng cao.

- Cái con Mê Cung Giám Sát Giả kia cũng đã nói qua, mấy con Hắc Y Bích Hổ này đều là thức ăn của bọn chúng, dinh dưỡng phong phú là chuyện bình thường.

Cao Bằng suy tư,

- Hơn nữa bọn họ cũng đã nói nếu như ăn nhiều thịt Hắc Y Bích Hổ sẽ dễ dàng bị nghiện.

Từ Hà Đề hơi sửng sốt, yên lặng gật đầu.

Đến lúc trở về rồi hãy nói, hiệu quả thực sự như thế nào còn phải đợi phòng thí nghiệm bên kia nghiên cứu ra số liệu rõ ràng mới được. Tuy nhiên thiếu đổng cũng chỉ ra một phương hướng đúng, chí ít có thể tiết kiệm không ít tinh lực cho phòng thí nghiệm bên kia.

Trên thực tế, hiện tại Cao Bằng đã rất ít khi tự mình làm thí nghiệm, phần lớn công việc đều giao cho nghiên cứu viên dưới tay trong các phòng thí nghiệm khác đi làm. Có đôi khi Cao Bằng chỉ cần cung cấp một chút phương hướng lớn là được, Từ Thanh Chỉ được Cao Bằng cố gắng bồi dưỡng đã có thể chế tạo ra rất nhiều dược tề cấp thấp một cách thông thạo rồi. Theo Cao Bằng thì tất cả dược tề dành cho ngự thú cấp Thủ Lĩnh trở xuống dùng thì đều là dược tề cấp thấp.

- Thiếu đổng, còn có một việc cần phải nói cho ngài, bên Trường Bình chúng ta đã thất bại rồi, chỉ mang được Huyền m Minh Hỏa về.

Từ Hà Đề nói với vẻ trầm trọng.

- Bên kia có cái gì?

Cao Bằng hiếu kỳ hỏi.

- Âm binh!

Từ Hà Đề nhíu mày,

- Hơn nữa bọn chúng còn có một tướng quân tự xưng là Triệu Quát, không biết có phải là thật hay không. Về phần thực lực đúng là không yếu, hơn nữa dường như nó còn có năng lực hấp thu âm binh để khôi phục thương thế.

- Không cần biết hắn là Triệu Quát hay Lý Quát, dám ngăn cản

chúng ta lấy đồ vật, vậy thì cứ đánh chết đi là được.

Kỷ Hàn Vũ nói một cách từ tốn.

Mấy người khác im lặng không nói, ở trong lòng âm thầm vỗ tay cho vị đại lão này.

- Cháu tạm thời về biệt thự ngủ một giấc trước đi, ông đi một chút sẽ trở lại.

Kỷ Hàn Vũ sờ lên đầu Cao Bằng, dùng giọng điệu ôn hòa nói với hắn.

Sau đó ngẩng đầu lên, nét nhu hòa trên mặt đã biến mất vô tung vô ảnh, một lần nữa trở nên lạnh nhạt mà uy nghiêm đáng sợ.

- Bạch Long!

Ầm ầm ầm — —

Bầu trời truyền đến âm thanh như sét đánh.

Lôi vân cuồn cuộn, trong mây đen thò ra một cái đầu rồng màu trắng, từ trên cửu thiên rơi thẳng xuống, kéo ra một dải lụa màu trắng thật dài trong thiên địa.

Dải lụa lượn một vòng trước người Cao Bằng, nhấc lên cuồng phong mãnh liệt, cuồng phong gào thét thổi tóc Cao Bằng rối tung.

Chờ hắn lấy lại tinh thần thì đã chẳng thấy bóng dáng ông ngoại đâu, chỉ còn lại hình ảnh một con trường long màu trắng dần dần biến mất trong tầng mây nơi xa.

- Tính tình ông ngoại vẫn cứ nóng nảy như vậy, nói đi là đi.

Cao Bằng vuốt vuốt lại mái tóc rối, dắt mấy con ngự thú về nhà.

. . .

Căn cứ thành phố Cao Bình, bắt đầu từ khoảng thời gian trước, không biết vì sao quái vật ở khu vực xung quanh lại thường xuyên tập kích căn cứ. Cũng may không có quái vật cấp Lĩnh Chủ, hiện nay căn cứ còn có thể miễn cưỡng chống đỡ.

- Cấp trên đã trả lời như thế nào? Đã thông báo tin tức cho cấp trên chưa?

- Cấp trên bảo trước tiên chúng ta cứ chịu đựng, một tuần sau đội khảo sát sẽ đến.

Phó thị trưởng căn cứ thành phố Cao Bình lau mồ hôi lạnh nói. Hoàn toàn khác với thị trưởng căn cứ Cao Bình, hắn là từ phía trên nhảy dù xuống, cho nên thân phận của hắn tương đối đặc thù, việc liên hệ với bên trên cũng chủ yếu dựa vào hắn.

Trước đó hắn dựa vào quan hệ của bác cả hắn mới có thể nhảy dù xuống đây, nhưng mà bác cả hắn đã từ nhiệm vào nửa năm trước. Lần này không biết là do kẻ thù chính trị trước kia của bác cả nhúng tay hay là nguyên nhân gì khác, tóm lại khá là phiền toái.

- Báo cáo thị trưởng, phía nam có một nhóm quái vật lẻn vào vùng ngoại thành, đã khiến cho năm người chết và sáu mươi ba người bị thương, hiện tại bộ đội tiếp viện đang đi qua.

Lại là một tin tức xấu truyền đến.

Vùng ngoại thành phía nam, một đoàn quái vật đang điên cuồng chạy trốn về phía khu vực ngoại thành, dường như sau lưng có thứ gì đó khiến bọn chúng cảm thấy sợ hãi.

Đây là một đám quái vật cùng loại với thỏ, nhưng chiều cao khoảng chừng ba mét, đôi tai dựng thẳng lên nhìn như rađa, cặp mắt đỏ rực linh hoạt liếc nhìn bốn phía, bờ môi khẽ mở lộ ra hàm

răng sắc như dao phay. Bộ lông xù nhìn qua rất đáng yêu, nhưng vừa tung người một cái là có thể nhảy đến mười mấy mét, mở hàm răng sắc bén ra khẽ cắn là có thể cắn nát nóc xe ô tô.

Trên mặt một số quái vật còn dính đầy máu, tất cả đều là máu tươi, nhìn qua cực kì đáng sợ.

- Mau nổ súng! Mau nổ súng!

Có người rống to.

Đạn bắn trúng người quái vật làm máu bắn tung tóe, nhưng phần lớn chỉ là vết thương da thịt nhìn qua có chút khủng bố mà thôi, phần lớn những viên đạn đều bị kẹt lại trong cơ bắp.

Phía sau phòng tuyến, bộ đội phái ra quân đoàn ngự thú tiến hành ngăn cản.

Lam Sắc Biên Bức giương đôi cánh rộng hai mét lượn một vòng trên không trung, mạch máu màu tím óng ánh trong suốt. Đôi cánh cực mỏng giương ra, có Lam Sắc Biên Bức lao thẳng xuống cào ra một vết thương nhỏ bé bên ngoài cơ thể lũ quái vật loại thỏ. Quái vật loại thỏ bị kích phá vết thương nên tốc độ chạy cũng trở nên chậm chạp, có vụn băng ngưng tụ trên miệng vết thương.

Nhưng cũng có Lam Sắc Biên Bức không tránh kịp, bị quái vật thỏ nhảy lên dùng hai chân đạp trúng ngực, ngực lõm xuống bay ra xa mấy chục mét, nhìn qua có vẻ không sống được.

Khắp núi đồi tất cả đều là quái vật thỏ, nhìn sơ qua cũng trên dưới ngàn con, có vô số quái vật chạy khắp khu vực ngoại thành. Có một số nhảy lên phòng ở rồi đá nát vách tường ngay tại chỗ, còn có một số con giẫm lên trên nóc nhà dùng một bàn tay đánh nát chậu hoa, đôi mắt tinh hồng tràn đầy bất an.

- Thỉnh cầu trợ giúp, ở đây thỉnh cầu trợ giúp.

Sở trưởng sở cảnh sát phụ trách chống cự ở tiền tuyến hơi biến sắc mặt. Hắn nhận ra mấy con quái vật thỏ này, chúng là quái vật sinh hoạt trên một mảnh thảo nguyên ở phía nam Nam Giao, tên là Bạch Vân Xích Nhãn Thố. Chúng là một loại quái vật cấp Tinh Anh, thuộc loại động vật ăn tạp, vừa ăn cỏ lại ăn thịt, những quái vật khác trong khu vực kia đều chạy trốn hết, may mắn là trên thảo nguyên còn có một ít thực vật sinh trưởng nhanh có thể cung cấp bọn chúng sinh tồn.

Tính cách mấy con Bạch Vân Xích Nhãn Thố này cũng coi như ôn hòa, rất ít khi chủ động tập kích nhân loại, cũng không biết lần này lại lên cơn điên gì.

Gần đây không chỉ là mấy con Bạch Vân Xích Nhãn Thố này, mà cả mấy quái vật ở khu vực đông tây nam bắc đều chủ động tập kích căn cứ nhân loại. Căn cứ Cao Bình chỉ là một căn cứ cỡ nhỏ, trong thành không có một Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ nào, chỉ có trên núi Thanh Vân cách thành bắc hơn một trăm năm mươi cây số có một con Thanh Sơn Bạch Viên cấp Lĩnh Chủ ngày thường được cung phụng mà thôi, lúc đối mặt với quái vật cấp Lĩnh Chủ xâm lấn phụ trách bảo vệ an ninh của bách tính trong khu căn cứ.

Hiện tại mấy con này chỉ là một vài quần thể quái vật, bên trong không có quái vật cấp Lĩnh Chủ, coi như đi cầu con vượn trắng kia thì cũng không nhất định nó sẽ chịu ra tay, con vượn trắng đó đúng là rất giảo hoạt.

- Bẩm báo sở trưởng, mười phút sau bộ đội tiếp viện sẽ đến. . .

Một cảnh viên trong đồn công an chạy tới, mồ hôi nhễ nhại nói.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 371: Loại Tài Liệu Cuối Cùng

Đột nhiên lời nói của hắn dừng lại, phía xa có một sợi bạch tuyến lấy tốc độ cực nhanh cắt ngang vòm trời không ngừng đến gần.

Tất cả tầng mây ven đường đều bị xé nát, để lại một vệt mây thật dài.

- Đó, đó là cái gì?

Cảnh viên chỉ cảm thấy lông tóc dựng đứng, dường như có nguy hiểm lớn lao đang không ngừng áp sát.

Toàn bộ Bạch Vân Hồng Nhãn Thố ở phía dưới đều dừng việc công kích hoặc chạy trốn lại, tất cả đều sợ hãi rụt rè nằm sấp dưới đất.

Có mấy con Bạch Vân Hồng Nhãn Thố hoảng sợ nhìn chằm chằm trên đỉnh đầu, run lên bần bật, cái đuôi ngắn lông xù màu trắng điên cuồng đung đưa.

Còn có một số con Bạch Vân Hồng Nhãn Thố thì điên cuồng dùng hai chân trước để đào đất, đào ra một cái hố nhỏ trên mặt đất ý muốn vùi bản thân vào trong đó.

Đáng tiếc nền đất nơi này đều là xi măng chứ không phải bùn đất xốp mềm ở vùng ngoại thành, cho dù bọn chúng có đào đến mức chảy máu, móng tay gãy hết thì cũng không thể đào ra một cái động lớn bao nhiêu.

Tí tách tí tách. . .

Mưa to như thác đổ, từng đám mây đen như mực trĩu đầy hơi nước chồng chất lên nhau, hơi nước càng ngày càng dày nặng hơn, cuối cùng hóa thành mưa to đầy trời điên cuồng rơi xuống mặt đất.

Rào rào, tiếng mưa rơi càng lúc càng lớn.

Từng giọt từng giọt nước mưa ngưng tụ thành hình mũi khoan, hình dáng dưới đáy giọt nước mưa trông sắc bén chẳng khác gì viên đạn, hoàn toàn vi phạm thường thức cơ học bình thường, dưới đáy bén nhọn còn đỉnh thì lại mượt mà.

Những hạt mưa đầy trời điên cuồng rơi lên người Bạch Vân Hồng Nhãn Thố, giọt nước được Thủy nguyên tố cực đoan ngưng tụ, lại thêm quán tính mạnh mẽ nên độ cứng của nó có thể so với sắt thép.

Bầu trời đang đổ mưa, ở dưới mặt đất, trên người Bạch Vân Hồng Nhãn Thố cũng đầy rẫy vết thương.

Dưới sự khống chế có ý thức của Bạch Long, khi những giọt nước mưa sắp chạm vào nhân loại và ngự thú thì đều sẽ bị lệch sang bên cạnh rồi rơi xuống thân thể đám quái vật.

Mưa to kéo dài suốt mười phút, mười phút sau toàn bộ Bạch Vân Hồng Nhãn Thố đều nằm dài dưới đất không còn chút khí tức sinh mệnh nào.

Mặt đất ướt sũng nước mưa, tất cả quần áo của người trong sở cảnh sát đều bị nước mưa dội ướt nhẹp, quần áo dính sát vào người, tóc thì bết lại, hai hàm răng va lập cập vào nhau.

Rất lạnh, vô cùng lạnh.

Thủy nguyên tố dày đặc mang theo khí âm hàn tột cùng khiến cho nhiệt độ trong không khí giảm xuống.

Một trận gió lạnh thổi tới, sở trưởng sở cảnh sát thành phố Cao Bình rùng mình một cái.

Thứ càng làm cho hắn sợ hãi hơn chính là một cái đầu rồng cực lớn ở trước mắt đang nhìn hắn chằm chằm, một lão giả mặc áo choàng trắng với dáng người cao lớn khôi ngô đứng trên đầu rồng,

- Ta hỏi ngươi lần nữa, thôn Trường Bình ở đâu?

- Ở, ở phía bên kia. . .

Sở trưởng sở cảnh sát chỉ vào một phương hướng,

- Đi về phía bên kia chừng hơn bốn mươi cây số là đến.

Nghe tiếng rồng ngâm biến mất, sở trưởng sở cảnh sát mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, đặt mông ngồi trên mặt đất.

Đến tận giờ phút này đầu óc hắn mới từ trống rỗng dần dần khôi phục lại. Bạch Long, bạch y, tóc bạc.

Ahhh... Là người đàn ông kia!

Không ngờ mình lại có thể nhìn thấy chân thân của người đàn ông đó.

. . .

Một đám mây đen thật dầy tích tụ trên bầu trời thôn Trường Bình, đôi mắt màu xanh lam của Bạch Long đảo một vòng. Mây đen chậm rãi chuyển động, dường như có một bàn tay vô hình đang khuấy động phong vân.

Ngự vân!

Mây đen như mực bị khuấy đảo cuồn cuộn.

Mây đen vẫn luôn bồi hồi trên bầu trời thôn Trường Bình giờ đã yên lặng tán đi, ánh mặt trời xuyên qua khe hở của tầng mây đen chiếu xuống mặt đất.

Không biết đã bao lâu rồi thôn này chưa nhận được ánh mặt trời thoải mái đến vậy, tia nắng mặt trời chiếu xuống mặt đất và những căn nhà tản mát ra mùi nấm mốc nhàn nhạt.

Còn có từng luồng khói xanh từ trong khe hở của những căn nhà chậm rãi bay lên.

Nhưng mà không có âm binh, cũng không có một con quái vật nào, nơi này yên tĩnh giống như vừa mới dọn nhà vậy.

Khu vực ngoại ô phía nam căn cứ Cao Bình, một đám âm binh chừng hơn vạn con đang đứng tại chỗ không nhúc nhích, ngoài cơ thể lởm chởm của chúng lấp lóe ánh sáng màu lam, một bầy quái vật ở trước mặt bị xua đuổi chạy vọt về phía trước.

Triệu Quát tóc tai bù xù, trên người mặc một bộ chiến khải màu máu, tóc đen từ hai bên rủ xuống trước ngực, hai mắt âm hàn giống như rắn độc nhìn chằm chằm vào căn cứ thành phố Cao Bình phía trước.

- Khu sói nuốt hổ, các ngươi trốn tránh không dám tới gặp ta, vậy thì ta sẽ bức tất cả các ngươi đi ra! Để các ngươi tự mình tới đây tìm ta!

Đáy mắt quỷ tướng Triệu Quát tràn đầy khoái ý.

Hơn nữa còn không cần hắn phải tự mình ra tay, chỉ cần những quái vật khác trong núi rừng xung quanh là hắn đã đạt được mục đích rồi.

- Đi, cơ bản quần thể quái vật lớn trong núi rừng xung quanh đều đã bị xua đuổi, muốn tìm tiếp thì phải đi chỗ xa hơn. . .

Đáy mắt Triệu Quát lấp lóe hàn quang.

- Ngang ——

Một tiếng long ngâm xuyên kim liệt thạch vang lên.

Đám mây đen cuồn cuộn trên đỉnh đầu cuốn lên thành hình xoắn ốc rồi hung hăng nện xuống!

Diện tích đám mây đen này ít nhất cũng đến mấy chục mẫu, mây đen cô đọng cực điểm hiện ra một màu đen như mực. Mây đen cuồng bạo điên cuồng xoay tròn, những cơn cuồng phong xé nát cành cây theo đó cuộn lên.

Từng cơn từng cơn cuồng phong thổi bay cành cây ra khắp nơi, bốn phía đều là cảnh tượng cát bay đá chạy đầy trời.

Quần giáp của Triệu Quát bị cuồng phong thổi đến mức vang lên những tiếng lanh canh.

- Hả?

Sắc mặt Triệu Quát âm trầm, rút trường kiếm bên hông ra, hung hăng chém ra một kiếm! U quang màu lam bám trên lưỡi kiếm bắn mạnh ra, hắn muốn dùng một chiêu kiếm xé nát nó. . .

Ầm! ! !

Oanh — —

Triệu Quát bị nện mạnh vào lòng đất, xương cánh tay bị gãy, trường kiếm tuột khỏi tay bay ra ngoài.

Liên đới tất cả âm binh trong mười mét xung quanh đều sống sờ sờ bị một trảo này vồ nát.

Mây đen quay cuồng, trong đó lộ ra móng vuốt màu trắng dữ tợn.

Một trảo này mới là sát chiêu chân chính giấu trong mây đen, mây đen chỉ là ngụy trang hấp dẫn sức chú ý của bọn chúng mà thôi, Bạch Long chân chính thì trốn ở trong tầng mây đen nồng nặc không thể đánh tan kia.

Trong mũi phát ra tiếng phì phì, mây đen bị thổi tan, sau một khắc mây đen lại dùng tốc độ cực kỳ nhanh chóng ngưng tụ lại ở bên ngoài long trảo rồi hóa thành lít nha lít nhít vân giáp màu đen. Long trảo bỗng nhiên nắm lại, liên tiếp phát ra những âm thanh nổ vang!

Đùng đùng.

Xương cốt toàn thân trên dưới của Triệu Quát đều vặn vẹo bất quy tắc.

- Giết giết giết!

Trọn vẹn mười ngàn Hồn binh ở một bên cùng nhau phát ra tiếng bạo rống. Tiếng rống tê tâm liệt phế vang vọng khắp trời đất.

Lam quang ngưng tụ thành một chỉnh thể, sau một khắc hóa thành một thanh cự kiếm chém về phía Bạch Long.

Đuôi rồng của Bạch Long quét ngang đập vào mặt bên của cự kiếm, trực tiếp đánh nát nó.

Triệu Quát liều mạng giãy dụa, nhưng dưới sự trấn áp của Bạch Long thì căn bản chẳng còn sức xoay chuyển trời đất.

Cuối cùng bị Bạch Long dùng một trảo tóm lấy bay lên cửu tiêu biến mất ở phía chân trời, chỉ để lại một vạn âm binh mờ mịt xoay quanh tại chỗ. . .

Triệu Quát bị ném mạnh xuống bên hồ, không biết xương cốt trên người sớm đã gãy mất bao nhiêu cái, thoi thóp nằm tại chỗ. Chiến khải màu đỏ mặc bên ngoài cơ thể rách nát không chịu nổi,

hiện ra từng vết nứt thô to.

- Ngươi là ai. . .

Bạch Long lười nghe nó nói nhảm, trực tiếp dùng long trảo đập cho nó ngất đi.

- Ông không biết cách thu thập những tài liệu mà cháu nói như thế nào, nên đành mang vật còn sống về cho cháu.

Ông ngoại nhảy từ trên đầu rồng xuống nói với Cao Bằng.

Bạch Long đảo mắt liếc hắn một cái, ngáp dài rồi lao vào trong hồ, chỉ để lại Quỷ Tướng Triệu Quát hôn mê bất tỉnh bên bờ.

Cao Bằng,

- . . .

Không ngờ tài liệu đến tay một cách nhẹ nhàng như vậy.

Cao Bằng luôn cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Chung quy không có chút cảm giác phấn đấu gian khổ gì cả. . .

Trên cơ bản phần lớn tài liệu để A Ngốc tiến hóa đều đã tập hợp đủ, chỉ thiếu một tài liệu cuối cùng là có thể gom góp đầy đủ tất cả tài liệu tấn thăng lên phẩm chất Thần Thoại rồi.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 372: Quan Công, Tần Quỳnh

【Tên quái vật】: Hài Cốt Bạo Quân

【Phẩm chất quái vật】: Truyền Thuyết

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 46

【Lộ tuyến tăng lên phẩm chất Thần Thoại】: 1. Vong Linh Chúa Tể, tài liệu cần thiết: Huyền Ảnh Minh Hỏa, Tướng Cốt, Thiên Tái m Tâm, Tử Tâm Chi Phách…

Chủ tài là bốn loại tài liệu này, đã thu thập được ba loại chủ tài và tất cả phụ tài, chỉ còn thiếu một thứ là Tử Tâm Chi Phách.

Nghe qua tên thì những tài liệu này đều không phải loại đỉnh cấp gì, mấy chữ thần thánh gì đó Cao Bằng đều không nhìn thấy, nhưng kỳ diệu nhất là ở chỗ khi hợp thành chúng sẽ bổ xung những chỗ không đủ cho nhau.

Diêm tiêu, lưu huỳnh, than phấn, mấy loại tài liệu bình thường không có gì lạ, nhưng nếu trộn với nhau theo tỷ lệ nhất định sẽ trở thành thuốc nổ có uy lực kinh người.

【Tên tài liệu】: Tử Tâm Chi Phách

【Giới thiệu vắn tắt về tài liệu】: Tử vong là một loại nghệ thuật, khi tử vong với số lượng lớn sẽ sản sinh ra một loại kết tinh thần kỳ. Nó có thể tịnh hóa ô uế trong linh hồn, gột rửa vết thương tiềm ẩn trong linh hồn. Thường sinh ra ở nơi có nhiều tử vong an hòa.

Cao Bằng không xem nữa. Mới đầu còn tưởng rằng sẽ có được Tử Tâm Chi Phách ở thôn Trường Bình, nhưng hình như thôn Trường Bình không phù hợp với khái niệm nơi có nhiều tử vong an hòa.

Dù sao Cao Bằng cũng cảm thấy bốn mươi vạn người kia trước khi chết khẳng định oán khí trùng thiên.

Triệu Quát được đưa tới phòng thí nghiệm, Cao Bằng cho nó thoải mái một chút, Tướng Cốt và Thiên Tái m Tâm là trái tim và xương cốt của nó. Đương nhiên Cao Bằng vẫn có thể giải phẫu lấy ra Thiên Tái m Tâm và Tướng Cốt mà không làm thương tổn đến tính mạng của nó.

Nhưng làm vậy thì quá tàn nhẫn, không bằng giải thoát cho nó.

Cùng lúc đó, ở địa khu tây nam của căn cứ Cao Bình, hơn vạn âm binh đột nhiên sửng sốt. Bọn chúng đột nhiên cảm nhận được xiềng xích vẫn trói buộc mình bao lâu nay đột nhiên biến mất, gông xiềng vẫn luôn khống chế tư tưởng của chúng đã đứt lìa.

Sau đó, hàng vạn âm binh này cứ thế du đãng không có mục đích…

Có âm binh si si ngốc ngốc ngồi dưới đất, cũng có âm binh ngơ ngác ngước mắt lên nhìn một con ve đậu trên cành cây. Cũng có âm binh cầm binh khí lên rời khỏi nơi này, bọn chúng chỉ muốn rời khỏi địa phương đang đứng mà thôi.

- Về nhà, về nhà.

Có âm binh tự lẩm bẩm một mình, hai hốc mắt trống rỗng nhìn về phía xa. Nó ngửi thấy mùi vị quê hương, kiên định nện bước chân tiến về phía cố thổ.

- Thật xin lỗi, lần này tôi thất bại rồi.

Lâm Hinh Nhị hơi đỏ mặt áy náy nói.

Từ khi ký hợp đồng xong nàng được hưởng thụ phúc lợi của tập đoàn Nam Thiên, tháng đến nhận lương, còn có rất nhiều tiền thưởng và đủ loại ưu đãi chiết khấu khác.

Sau đó, lần đầu tiên nàng ra ngoài làm nhiệm vụ lại thất bại, điều này khiến cho da mặt nàng phát nóng. Tốt xấu gì nàng cũng là một thợ săn thế giới… cho dù không phải là loại am hiểu chiến đấu.

Cao Bằng có nghe Từ Hà Đề nhắc đến biểu hiện của Lâm Hinh Nhị trong lần thám hiểm này. Biết tròn biết méo, tri thức hiểu biết khá phong phú, đồng thời khi chiến đấu cũng tương đối quả quyết, nhưng mà thực lực có hơi yếu một chút.

Có sự chuẩn bị trước và chiếm được tiên cơ nhưng Thuỷ Tinh Tước Vĩ Đường Lang Hà không thể giết chết Triệu Quát, xem ra lực bộc phát có hơi khiếm khuyết.

- Sau này chú ý hơn là được.

Cao Bằng cười nói.

Phía bắc biệt thự mới vận tới một ít đất màu tím, sắc thái tươi đẹp, ánh lên tử sắc.

Đây là một loại đặc sản của Gấu quốc phương bắc - Đống Tinh Thổ.

Đây là loại thổ nhưỡng cực kỳ phì nhiêu, bên trong rất giàu các loại khoáng chất dinh dưỡng, được bao phủ bởi một tầng băng mỏng. Đất mềm như thạch, đồng thời có rất nhiều chất dinh dưỡng cho ngự thú hệ thực vật hấp thụ. Nhược điểm duy nhất là giá hơi đắt, mười lăm điểm tín dụng mới được một cân, Cao Bằng mua một lần ba mươi cân.

Âm Dương Kim Trâm Thảo rất vui vẻ cắm rễ trên Đống Tinh Thổ, sự vui sướng thông qua huyết khế liên tục truyền đến Cao Bằng.

Âm Dương Kim Trâm Thảo đã tăng lên cấp 31, chỉ cần có đủ dinh dưỡng, ngự thú hệ thực vật trưởng thành còn nhanh hơn nhiều so với những quái vật hệ khác.

Xử lý xong tài liệu, Cao Bằng quay về biệt thự nghỉ ngơi. Sáng ngày thứ hai, Cao Bằng dẫn theo Đại Tử đến Thiên Các Học Phủ. Thiên Các Học Phủ vẫn vậy, trước cổng chính là hai bức tượng đồng đứng sừng sững, bên trái là tượng đồng Quan Công, bên phải là tượng đồng Tần Quỳnh nhỏ hơn một chút.

Cao Bằng sửng sốt:

- Sao lại có thêm một bức tượng nhỏ thế này?

- Hiệu trưởng, hiệu trưởng, ngài trở lại rồi.

Bảo vệ bước nhanh tới tố khổ với Cao Bằng.

- Hiệu trưởng, hôm qua chúng tôi có gọi điện cho ngài nhưng không thể liên lạc được. Chúng tôi đoán ngài có việc gấp nên không quấy rầy nữa.

Cao Bằng bình tĩnh liếc nhìn bức tượng đồng mới này. Lúc đầu hắn còn tưởng đây chỉ là một thứ đồ trang trí, nhưng liếc mắt một cái đã thấy được thuộc tính của nó.

【Tên quái vật】: Hoạt Hoá Tượng Đồng (Tần Quỳnh)

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 41 (Cấp Lĩnh Chủ)

【Trạng thái quái vật】: Khoẻ mạnh (bình tĩnh)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Phổ Thông

…

【Tên quái vật】: Hoạt Hoá Tượng Đồng (Quan Công)

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 44 (cấp Lĩnh Chủ)

【Trạng thái quái vật】: Khoẻ mạnh (bình tĩnh)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Phổ Thông

Đều cùng là một chủng loại quái vật cả, nhưng tượng đồng Quan Công cao hơn Tần Quỳnh trọn vẹn ba cấp, kích thước cũng lớn hơn một vòng, nhìn qua rất giống một đôi anh em.

- Con quái vật này tại sao lại xuất hiện ở đây?

Cao Bằng yên lặng hỏi.

- Không biết, đột nhiên hôm qua nó từ trong núi chạy tới.

Bảo vệ lắc đầu.

Đột nhiên từ trong núi chạy tới?

- Gần đây Quan lão sư có đi ra ngoài không?

- Không có, Quan lão sư vẫn không hề động đậy... Trừ khi có quái vật tới thì Quan lão sư mới động một cái.

Cao Bằng biết hắn nói động một cái thì đúng là động một cái thật.

- Hiệu trưởng, hôm qua bức tượng đồng này chạy tới, đối mặt với Quan lão sư một lát, sau đó thì đứng ở bên này.

Bảo vệ vẫn hơi e ngại bức tượng đồng này, không dám tới quá gần.

Tượng đồng Quan Công đứng bên trái cổng trường. Bức tượng

Tần Quỳnh mới tới đứng bên phải của cổng, giống như tả hữu hộ pháp bảo vệ cho trường học.

Nghe vào thì rất tốt đẹp.

Cao Bằng,

- …

Một bức tượng đồng chưa từng gặp mặt đột nhiên chạy đến cửa nhà, lại còn là một tượng đồng cấp Lĩnh Chủ. Nếu nháo ra chuyện gì đó thì sẽ không kịp hối hận.

Nghĩ tới đây, Cao Bằng nheo mắt lại. Ánh mắt nhìn về phía tượng đồng Tần Quỳnh trở nên vi diệu hơn.

Xưa nay hắn không tin có bánh từ trên trời rơi xuống, đột nhiên nó xuất hiện ở đây khẳng định là có vấn đề.

Chắc không phải nó coi trọng tượng đồng Quan Công chứ?

Cao Bằng nhíu mày suy nghĩ:

- Cứ đưa nó về đã…. Để cho nó chơi với A Ban một thời gian, sau đó đưa nó tới làm gác cổng.

Lúc trước tượng đồng Quan Công cũng như vậy. Nhưng dù sao đây cũng là quái vật hoang dại, bốn chữ "dã tính khó thuần" không phải nói chơi.

Cao Bằng không thể đặt hết an nguy tính mạng của học sinh trong trường vào ý niệm của một con quái vật. Dù hắn không định thu phục nó, nhưng ít nhất cũng phải để nó hiểu mảnh đất này do ai định đoạt.

- Đại Tử! Đánh bại nó!

Cao Bằng ra lệnh.

Đại Tử há to miệng, hung tợn nhìn chằm chằm vào tượng đồng Tần Quỳnh.

- Tê tê!

Sưu sưu…

Từng đầu lôi điện như tử xà từ dưới đất vọt lên, chớp mắt đã hoá thành một cái lưới lớn bao vây tượng đồng Tần Quỳnh vào trong, sau một khắc lôi quang lóe lên!

Ầm ầm!

Ở cửa trường học có âm thanh sét đánh truyền ra.

…

Tượng đồng Tần Quỳnh cùng loại với tượng đồng Quan Công, ngay cả nhược điểm cũng y hệt như nhau.

Đẳng cấp của Đại Tử tăng lên tận ba cấp so với lúc trước, trên đẳng cấp cao hơn một đoạn nhỏ so với tượng đồng Tần Quỳnh, tăng thêm nghiền ép về mặc phẩm chất, tượng đồng Tần Quỳnh không có chút sức phản kháng nào đã bị điện giật ngã xuống đất.

- Đây chính là biện pháp trị liệu bằng điện.

Cao Bằng nói một cách nghiêm trang.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 373: Đồ Chơi Mới Của A Ban

Tượng đồng Tần Quỳnh nửa quỳ dưới đất, trên gương mặt màu ám đồng không chút biểu cảm, từng tia hồ quang điện dây dưa không ngừng lượn quanh bên ngoài cơ thể.

Những tia lôi điện rậm rạp như tơ tằm quấn khắp toàn thân tượng đồng Tần Quỳnh, Đại Tử dùng miệng cắn chùm sét kéo về phía sau, kéo một lúc thật lâu cũng không thể làm tượng đồng Tần Quỳnh nhúc nhích chút nào.

Tượng đồng cao mười mấy mét nặng đến mấy chục tấn, Đại Tử dùng hết toàn lực kéo đến trật tay cũng không động đậy.

Cao Bằng nheo mắt lại, tiến lên một bước, bên ngoài cơ thể lưu chuyển một tầng lá chắn nguyên tố màu tím nhạt bảo vệ bản thân. Cao Bằng níu chùm sét lại sau đó hung hăng kéo một phát!

Tượng đồng nặng mấy chục tấn lập tức bị kéo về phía trước nửa mét.

Bảo an,

- . . .

Đại Tử,

- ? ? ?

Ta là ngự thú hay ngươi mới là ngự thú thế? Đại Tử ta không còn mặt mũi nào nữa!

Sức lực của A Ban đâu chỉ ngàn vạn tấn, dù Cao Bằng kế thừa một phần trăm sức mạnh của A Ban nhưng cũng không biết rốt cuộc sức mạnh của mình lớn bao nhiêu, cũng không có vật gì để tham chiếu. Đồng thời hắn cũng không thể không có việc gì tự dưng lại đi kéo đồ vật mấy chục, mấy trăm tấn để đo đạc sức lực của mình ra sao được!

Sau đó, Cao Bằng cứ như vậy kéo theo bức tượng đồng Tần Quỳnh này bước từng bước một từ trên núi xuống tới sơn cốc nhỏ của A Ban.

Một đám mây màu đỏ thẫm nhẹ bay giữa trời, mùi lưu huỳnh nồng đậm tràn ngập trong không khí, ngay cả nhiệt độ trong sơn cốc cũng cao hơn mấy độ so với bên ngoài.

- A Ban, ta mang một món đồ chơi đến cho ngươi này.

Cao Bằng buông tượng đồng Tần Quỳnh ra, Đại Tử cũng loại bỏ lôi đình trói buộc. Tượng đồng Tần Quỳnh vẫn luôn nằm dài trên đất đột nhiên bạo khởi, đồng giản trong tay bất ngờ đánh ra tạo thành từng tiếng xé gió bén nhọn, kéo ra hai vệt tàn ảnh màu ám kim thật dài trong không khí.

Oanh!

A Ban một cước đạp bay Tần Quỳnh.

Nói là đạp cũng không quá phù hợp, A Ban chỉ khẽ nâng một cái chân cách đó gần nhất lên rồi lắc nhẹ một cái mà thôi.

Tần Quỳnh lập tức bị một cước này đạp bay đến mấy trăm mét khảm sâu vào trong vách núi, phác họa ra một cái hố đen hình người.

- Cao Bằng, không phải món đồ chơi đó đã bị ta đạp hỏng rồi chứ?

A Ban nói với vẻ lo lắng.

- Không đâu, chỉ cần ngươi đừng dùng sức thì nó sẽ không bị chơi hỏng đâu.

Cao Bằng an ủi A Ban.

- Vậy thì thật tốt quá!

A Ban cực kỳ vui mừng, rốt cuộc nó cũng có một món đồ chơi mới. Bình thường nó rất buồn chán, ban đầu nó còn có thể ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh để giải buồn, nhưng nhìn lâu cũng cảm thấy vô vị. Ngẫu nhiên chộp tới mấy tiểu quái vật thì có mấy con nhát gan bị tươi sống hù chết, còn có con ngay cả ăn cũng không dám ăn nên trực tiếp chết đói, ngẫu nhiên có một hai con còn sống thì nhiều nhất chơi được mấy tuần là hỏng rồi.

- Cao Bằng Cao Bằng, tại sao ta cảm thấy núi xung quanh càng lúc càng thấp vậy?

A Ban nghi ngờ hỏi thăm Cao Bằng.

- A. . .

Cao Bằng nghe A Ban hỏi như vậy mới chú ý đến thể tích của nó. Trước đó vóc dáng A Ban vẫn còn thấp hơn một chút so với mấy ngọn núi xung quanh, nhưng hình như bây giờ đã cao không khác mấy rồi.

A Ban lại lớn lên rồi!?

- Ngươi cũng trở nên thấp rồi Cao Bằng, Đại Tử thì… vẫn cứ thấp như vậy.

A Ban nằm sấp trên đất, trên đầu nứt ra một khe hở màu đỏ máu từ trên cao nhìn chằm chằm vào Cao Bằng.

Đại Tử,

- ? ? ?

Đại Tử tức đến nổ phổi bay lên ôm lấy nham thạch bên ngoài thân thể A Ban hung hăng cắn cho một cái.

A Ban cũng không tức giận, chỉ cười hắc hắc giống như đứa trẻ, trái lại có vài phần đùa cợt.

Tượng đồng Tần Quỳnh chui từ trong vách núi ra, kinh hãi nhìn chằm chằm vào A Ban. Đến tận bây giờ nó mới chú ý tới con quái vật khổng lồ này, trước đó nó còn tưởng rằng đây chỉ là một ngọn núi mà thôi.

Chậm rãi lui ra sau hai bước, tượng đồng Tần Quỳnh nắm chặt đồng giản, dứt khoát xoay người bỏ chạy! Quân tử không đứng ở dưới bức tường sắp đổ.

Hô — —

m ảnh lấy tốc độ cực nhanh bao phủ tượng đồng Tần Quỳnh, trên mặt đất bắn ra một mảnh bóng đen lớn.

Ầm ầm.

Mặt đất dưới chân mạnh mẽ run lên.

Lối ra duy nhất của sơn cốc đã bị một bức tường niêm phong lại.

Nham thạch đen nhánh nhấp nhô không đều, từ trong khe hở nham thạch có thể mơ hồ nhìn thấy ánh sáng màu đỏ máu, uy áp cuồng bạo chấn nhiếp tượng đồng Tần Quỳnh.

Tượng đồng Tần Quỳnh cảnh giác nhìn chằm chằm vách đá, ngẩng đầu liền nhìn thấy nó kéo dài lên cao mãi, đỉnh đầu đều là một mảnh đen kịt, hoàn toàn che mất ánh sáng mặt trời.

- Ngươi yên tâm đi A Ban, ta nhất định sẽ làm cho ngươi nhỏ

lại.

Cao Bằng trầm mặc một lát, ngẩng đầu lộ ra nụ cười với A Ban.

A Ban ừm ừm gật đầu, có vẻ rất vui sướng,

- Ừ ừ, tốt! Cao Bằng, ngươi thật sự là quá tốt rồi!

Đợi sau khi đám người Cao Bằng đi xa, A Ban vội vàng đứng lên, bốn cái chân phủ lên trên ngọn núi bên cạnh, ngọn núi lay động kịch liệt, đá núi vỡ vụn. A Ban mượn nhờ ngọn núi trèo lên càng cao hơn, nửa đứng lên, gắt gao nhìn chằm chằm vào bóng lưng Cao Bằng và Đại Tử. Mãi đến khi bóng lưng bọn họ biến mất ở đường chân trời thì A Ban mới thất vọng mất mát trèo xuống núi.

- A Ban không ngu ngốc. . . A Ban càng lúc càng lớn.

A Ban tự lẩm bẩm.

- Cao Bằng, có khi nào sau này ta không thể nhìn thấy ngươi nữa hay không?

Tượng đồng Tần Quỳnh nhân cơ hội này đã sớm chạy ra xa mấy cây số, điên cuồng chạy trong rừng rậm, nơi đi qua những cành cây ven đường lay động kịch liệt.

A Ban liếc mắt nhìn nó, có chút không cao hứng,

- Trở lại cho ta!

Hung hăng giẫm một chân xuống đất.

Ầm — —

Một vòng gợn sóng vô hình lấy cái chân A Ban rơi xuống làm trung tâm lan khắp bốn phía.

Sóng đất cuồn cuộn, từng mảng bùn đất bị hất tung lên, trong nháy mắt hầu như đã lan ra năm cây số.

Tượng đồng Tần Quỳnh một cước đạp hụt, bùn đất dưới chân đột nhiên trở nên xốp mềm, theo quán tính này hơn nửa người đều rơi vào trong đất. Ngay sau đó nó cảm giác chính mình đang bay lên, sóng đất bọc lấy nó bay về phía sau, cuối cùng ngã xuống dưới chân A Ban.

- Cao Bằng nói ngươi phải chơi với ta!

A Ban cúi đầu, mặt không biểu cảm nói với tượng đồng Tần Quỳnh.

Tượng đồng Tần Quỳnh,

- . . .

Thật vất vả mới nhìn thấy một đồng tộc nên ta có hơi kích động tò mò mà thôi, rốt cuộc các ngươi muốn làm gì ta! Hiện tại ta tuyệt đối không còn chút tò mò nào nữa!

Lại quay về trường học, Cao Bằng hỏi những chuyện lớn nhỏ xảy ra trong đoạn thời gian gần đây.

Kỳ thật cũng chỉ là mấy việc lặt vặt như lông gà vỏ tỏi mà thôi, ví dụ như học sinh lớp này phát sinh mâu thuẫn với học sinh lớp kia rồi đánh nhau một trận. Sau khi tan học, mấy đứa bạn học đuổi nhau cãi vã trong hành lang, sau đó một gã học sinh trong đó bị bạn học phía trước đột nhiên đóng cửa lại làm gãy xương ngón út.

- Cũng may học sinh bị gãy xương lúc đó kịp thời đến phòng y tế cứu chữa, Thánh Quang An Ca Lạp Thố của phòng y tế đã thành công chữa khỏi, sau đó đi bệnh viện kiểm tra không có để lại di chứng gì.

Chủ nhiệm Phòng giáo vụ nói.

- Không để lại di chứng là tốt.

Cao Bằng gật đầu, dừng một chút,

- Học sinh hoạt bát một chút là chuyện bình thường, nhưng dù sao trường học cũng là nơi học tập, nếu như tinh lực nhiều không có nơi phát tiết. . . Vậy thì xây dựng một vài câu lạc bộ ở trường học đi. Ví dụ như câu lạc bộ yêu thích quái vật, câu lạc bộ Dục thú sư giao lưu, câu lạc bộ Ngự Sử giao lưu, câu lạc bộ tài chính chẳng hạn, mấy thứ này phải xem mọi người tổ chức ra sao.

Cao Bằng chỉ đưa ra một ý kiến đại khái, cụ thể áp dụng như thế nào đành giao cho người phía dưới đi làm.

- Đúng rồi, quãng thời gian trước tôi có bảo người ra mặt đi liên hệ với liên minh của mấy trường cao trung trọng điểm ở Du Châu, bọn họ đã đồng ý cho chúng ta gia nhập. Tôi sẽ tranh thủ cơ hội cho mọi người, có thể lấy bao nhiêu mặt mũi về cho tôi thì phải xem ở mọi người rồi.

Cao Bằng từ tốn nói.

- Rõ.

Các chủ nhiệm lớn ở hai bên trái phải chỉnh tề trả lời.

Dừng một chút, Cao Bằng mở miệng nói tiếp:

- Tôi biết nền tảng của học sinh trường chúng ta không sánh bằng bọn họ, chỉ cần mỗi một lần đều có tiến bộ là tốt rồi, mọi người cũng không cần tạo áp lực quá lớn cho mấy học sinh kia.

- Đã hiểu.

- Tốt, tan họp đi.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 374: Vết Nứt Không Gian Ở Lusaka

Đại khu Châu Phi, căn cứ thành phố Lusaka.

Từ sau khi xảy ra tai biến, vốn dĩ căn cứ Lusaka cũng bình thường không có gì lạ, nhưng từ sau lần xảy ra tai biến hơn nửa năm trước thì nó đã lập tức trở nên nóng bỏng tay.

Một vết nứt không gian mang tính vĩnh cửu, điều đó khiến quốc gia Zambia này nháy mắt trở thành một nơi quan trọng, vô số cường giả của đại khu Châu Phi dồn dập đến đóng quân ở Lusaka. Bên trong vết nứt không gian chính là cả một cái thế giới, một thế giới với tài nguyên hoàn toàn mới. Điều này hấp dẫn sự chú ý của vô số người.

Bởi vậy nên giá nhà ở căn cứ Lusaka đã tăng lên gấp ba lần, những thanh niên độc thân bản địa còn chưa mua nhà đều nói rằng không thể mua nổi.

Bởi vì tầm quan trọng của vết nứt không gian, một món tiền của lớn như vậy căn bản không phải căn cứ Lusaka có thể nuốt một mình, cho nên có một liên minh được xây dựng lên nhằm khai thác thế giới mới phía sau vết nứt không gian này.

Do bốn nước Zambia, Congo, Zimbabwe, Angola làm thành viên chủ yếu của liên minh. Đồng thời ba công ty bảo an cỡ lớn là Liệp Ưng, Xích Báo, Cửu Đầu Sư cầm đầu một loạt tập đoàn vũ trang cỡ lớn khác làm thành viên chính thức.

Trong bốn quốc gia này thì Congo có thực lực hùng hậu nhất, gần với Zambia về hướng bắc.

Zimbabwe thì ở ngay bên cạnh địa khu đông nam Zambia.

Angola sát bên phía chính tây Zambia.

Cơ hồ ba quốc gia này đã bao quát tất cả phương hướng của Zambia ở bên trong.

Từ sau khi vết nứt không gian bị phát hiện, đúng là đã khiến cho kinh tế Zambia phát triển không ít, mỗi ngày đều có lượng lớn Ngự Sử tiến vào trong vết nứt không gian thăm dò, phạm vi năm trăm cây số bên trong vết nứt không gian đều đã bị thăm dò rõ ràng.

Mỗi ngày thông qua vết nứt không gian đều có lượng lớn quái vật của thế giới khác bị vận chuyển ra sau đó bán ra toàn thế giới, có một số tiến vào phòng thí nghiệm trở thành đối tượng nghiên cứu, còn có một số trở thành ngự thú của Ngự Sử. Cũng không biết vì sao, ngự thú thế giới khác lại bán chạy hơn so với ngự thú bản thổ của trái đất, ở dưới tình huống phẩm chất và đẳng cấp giống nhau thì giá cả của quái vật thế giới khác cao hơn năm thành so với quái vật ở trái đất. Nhưng cho dù như thế vẫn bán chạy như thường, trên thị trường cung không đủ cầu.

Đương nhiên, tiểu thương bán ra những quái vật này đều tuyên truyền với bên ngoài là có "Thuế thế giới ".

Từ thế giới khác vận chuyển đến trái đất cần phải đi qua những khâu đặc thù, còn phải tiến hành sát độc, tiêu hao nhân lực vật lực rất lớn. Về phần chân chính tiêu hao bao nhiêu nhân lực tài lực thì cũng chỉ có chính bọn họ mới biết. . .

Vết nứt không gian xuất hiện ở khu căn cứ Lusaka trở nên càng ngày càng rộng, hiện tại đã rộng đến bốn mét, cao mười mét, nhìn qua trông như một cánh cửa lớn.

Đại đa số ngự thú có kích thước cơ thể không quá khoa trương

thì đều có thể đi xuyên qua đạo vết nứt không gian này vào bên trong.

Xuyên qua vết nứt không gian ở một bên khác chính là một tòa phế tích, một tòa thành trì đã bị hoang phế.

Trong thành trì, chú ý là có thể nhìn thấy vết tích đã từng có người ở lại, chỉ là hiện tại đã bị bỏ hoang, hơn nữa trong thành còn sót lại rất nhiều kiến trúc bị phá hư. Hiện tại tòa thành trì này sau khi được Liên minh khai phát thế giới mới sửa chữa thì có vẻ đã khá hơn nhiều, ở trên tường thành còn đặt những cái pháo đài.

- Lão đại, chúng ta mới phát hiện ra một căn phòng, trong phòng có một ít đồ vật, ngài đi xem một chút.

Trên bình nguyên một Ngự Sử đang huấn luyện ngự thú của mình, một đạo tàn ảnh trắng đen xen kẽ đang chạy băng băng trên bình nguyên trống vắng.

Ở trước mặt nó là một đám tàn ảnh đen trắng giống vậy.

- Hả?

Một người da đen đeo kính râm tháo kính xuống.

- Hắc Vương.

Người da đen gọi ngự thú của mình trở về.

Trên bình nguyên, mấy đạo tàn ảnh dây dưa va chạm một hồi rồi tách ra, đó là mấy con lửng mật thân cao gần hai mét, lông trên đỉnh đầu của một con lửng mật trong đó dựng đứng lên, nó không nhịn được bèn liếm móng vuốt sau đó đè chỏm lông trên đầu về chỗ cũ.

Đi đến trước mặt người da đen đeo kính râm hai tay ôm quyền im lặng không nói, thần sắc cao lãnh, đối với những người khác

đều là dáng vẻ hờ hững lạnh lẽo.

Xuyên qua vết nứt không gian, đi tới một tòa thành thị thưa thớt người ở, màu vàng xám là màu sắc chủ yếu của tòa thành thị này. Trên vách tường, trên nóc nhà mọc đầy cây cối, một vài kiến trúc sụp đổ hơn phân nửa cũng không có ai đến sửa sang, chỉ nhổ bỏ một số cỏ dại mà thôi.

Ở trên đỉnh một vài kiến trúc có những pho tượng có cánh, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy điêu văn tinh mỹ ở trên vách tường, những thứ này đều cho thấy rõ văn minh rực rỡ từng xuất hiện tại đây.

Trong một số căn phòng còn có thể tình cờ nhìn thấy mấy người ra ra vào vào, đây đều là chuẩn bị đi vào nhặt nhạnh chỗ tốt.

Dù sao cũng là di tích còn lại của văn minh thế giới khác, nói không chừng sẽ nhặt được thứ gì đó đáng tiền.

Lúc vết nứt không gian bị phát hiện đã có người xuyên qua vết nứt tiến vào thế giới khác, lúc đó là thời kỳ nóng bỏng nhất, mỗi ngày đều có hàng ngàn hàng vạn người đi qua vết nứt đến bên này tìm tòi. Hiện tại thì đã giảm bớt rất nhiều, bởi vì bọn họ đều phát hiện di tích thành thị bên này cơ bản không còn lại bất cứ đồ vật có giá trị gì, phần lớn đồ vật có giá trị đều đã bị mang đi, cho dù không thể mang đi cũng đều bị phá hư hết cả.

Vượt qua mấy vòng đi tới trước một tòa kiến trúc, đây là một loại kiến trúc trông giống như giáo đường Châu u thời Trung Cổ, đỉnh chóp có hình tháp nhọn, vị trí cửa chính có một cái cửa gỗ lớn cũ nát đã bị dỡ bỏ, một lần nữa bố trí tăng thêm một tầng cửa hợp kim mới.

Mở khóa tiến vào bên trong kiến trúc, trong phòng tràn ngập mùi nấm mốc, trên tường có nhiều vết tích loang lổ.

Đi đến lầu ba tiến vào một căn phòng nhỏ, bên trong trưng bày một bàn gỗ, mặt ngoài bàn gỗ điêu khắc rất nhiều văn tự phức tạp.

Có thể nhìn ra đồ án phức tạp được điêu khắc trên bàn này là bản vẽ mặt phẳng do từng cái vòng tròn đồng tâm tạo thành.

Chính giữa là một ký hiệu tương tự như thành thị, có thể nhìn thấy sông núi bốn phía, các loại đồ án sông ngòi.

Ở không ít địa phương đều có đánh dấu quan trọng, mặt trên còn có một vài ký tự bọn họ không biết.

- Không có ai biết được ý nghĩa của những ký tự này sao?

Người da đen đeo kính râm không biết đã tháo kính xuống từ lúc nào, nhíu mày nhìn ký tự trên bàn. Loại cảm giác biết rất rõ có một bảo tàng ở ngay trước mặt nhưng lại không có chìa khoá này quả thật vô cùng khó chịu.

- Không biết, chúng tôi đã đem những ký tự chạm trổ này đến cho những giáo sư ngôn ngữ học xem qua rồi, bọn họ nói đây không phải bất cứ ký tự hiện có nào trên trái đất. . . Tuy nhiên một giáo sư đã nói văn tự này có chút giống với văn tự Atlantic.

- Atlantic?

- A, cũng gọi Atlantis, chỉ là cách gọi không giống mà thôi.

- Tôi không cần biết nó là Atlantic hay Atlantis gì, tôi chỉ muốn biết có ai hiểu những văn tự này hay không?

- Xin lỗi lão đại, chúng tôi hoài nghi căn bản không có một ai hiểu văn tự Atlantic cả, bởi vì đến nay chúng tôi không tìm được nó. . . ngay cả một cái bóng cũng đều không có.

Người da đen kia lại một lần nữa đeo kính râm lên, ngón tay xẹt qua bề mặt bàn gỗ, cảm nhận được xúc cảm nhẵn nhụi trên

mặt bàn. Đột nhiên ngón tay dừng lại, chỉ vào một nơi rồi nói,

- Chỗ này. . . là cái gì?

Nơi mà đầu ngón tay người da đen đeo kính râm dừng lại là một chỗ trông giống như đồ án kiến trúc, nhìn qua cực kì hợp quy tắc, xung quanh tinh tế, bốn phía ngay ngắn, bên trong còn có rất nhiều đường cong, cũng không giống như môi trường tự nhiên gì.

- A. . . Lão đại, tôi chuẩn bị nói chính là cái này, nơi này nhìn qua giống như là một thành thị khác vậy.

- Một. . . thành thị khác.

Người da đen đeo kính râm tự lẩm bẩm.

- Đại khái cách đây bao xa?

- Lão đại, chúng tôi đã so với bản đồ một chút, dãy núi phía bắc này cách chúng ta năm trăm cây số, ở đây có hai dãy núi dài, chắc là chỉ cách có một ngàn cây số thôi.

Một người da đen khác nói với vẻ hưng phấn,

- Năm trăm cây số xung quanh đều đã bị thăm dò, nói cách khác chỉ cần đi đường thẳng thêm năm trăm cây số là có thể đến một thành thị khác.

Người da đen kính râm trầm mặc không nói, chau mày suy tư.

Híp mắt lại một lúc lâu mới lên tiếng,

- Chúng ta về trước đi, trở về chuẩn bị một chút, nhìn xem có thể qua đó hay không.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 375: Lại Vào Hắc Vụ

Nói xong câu đó người da đen đeo kính râm quay lưng rời đi, mấy người da đen khác trong phòng cũng lần lượt đi theo. Sau cùng là một người gầy nhỏ hơi dừng bước, chần chừ nhìn chỗ lão đại vừa chỉ.

Bọn họ đều nói đây là di tích của một thành phố, nhưng….nhìn thế nào hắn cũng thấy nó giống một mê cung hơn.

Nhưng làm sao lại có một mê cung lớn như thế được. Người da đen gầy nhỏ cười một tiếng, quay người rời đi.

Quay trở lại căn cứ thành phố Lukasa, bọn họ bắt đầu chuẩn bị đồ đạc, cải tạo xe việt dã cỡ lớn, đồng thời còn mang theo vài loại đồ chơi nóng như súng phóng tên lửa, súng máy, lựu đạn…

Ngoài ra, còn có rất đông cao thủ được công ty điều tới để chuẩn bị hành động.

- Thực lực của công ty Hắc Hoan chúng ta không hề yếu hơn bao nhiêu so với Xích Báo, Cửu Đầu Sư bọn họ. Cái thiếu cũng chỉ là một cơ hội mà thôi.

Người da đen gỡ kính râm của mình xuống, trầm giọng nói.

Trước mặt hắn là một người da đen mập mạp, mặc âu phục đeo nơ.

- Thế nhưng Jason à, chuyện này không đơn giản như vậy. Đó là thế giới khác, chúng ta căn bản chưa thăm dò xong. Thế giới khác nguy hiểm hơn rất nhiều so với trái đất, đẳng cấp quái vật ở đó cũng cao hơn bên chúng ta không ít đâu.

- Hắc Vương của em cũng không yếu.

Người da đen đeo kính râm lạnh lùng phản bác.

Cái tên công ty Hắc Hoan này cũng là lấy theo tên ngự thú của hắn, toàn bộ công ty Hắc Hoan là do hắn và anh trai Ciro của mình thành lập nên.

Mặc dù có ngự thú cấp Lĩnh Chủ là hung thú Hắc Hoan của Jason tọa trấn, nhưng bọn họ vẫn luôn bị các nhà công ty lớn khác hoặc vô tình hoặc cố ý chèn ép, làm ăn vẫn luôn không quá thuận lợi.

- Nhưng đây cũng là một cơ hội.

Jason có chút không kiên nhẫn. Anh trai mình cái gì cũng tốt, từ nhỏ hai anh em đã rất thân thiết, đây là nguyên nhân chủ yếu mà hắn chịu đứng thứ hai trong công ty sau khi nó thành lập nên. Nhưng mà, điểm thiếu sót duy nhất của anh trai hắn là quá nhát gan!

Đương nhiên, xưa nay Ciro không bao giờ tự nhận mình nhát gan, chỉ nói rằng bản thân mình cẩn thận.

- Nếu cứ như vậy thì đến bao giờ chúng ta mới phát triển được, còn phải cho con kỹ nữ Cửu Đầu Sư kia một chút nhan sắc chứ.

Jason siết chặt nắm đấm:

- Một di tích thành thị hoàn toàn mới còn chưa được phát hiện, anh có hiểu như vậy có nghĩa là gì không?

- Nhưng chúng ta cũng không thể giống lũ cờ bạc đặt hết vốn liếng vào đó được.

Ciro thở dài:

- Hay là thế này, để anh liên lạc với người phụ trách của Zimbabwe. Chúng ta và Zimbabwe sẽ thành lập một đội liên hợp đi thăm dò. Em thấy thế nào?

Sắc mặt Jason cứng ngắc, cuối cùng xụ mặt gật đầu đồng ý.

…

- Mới đầu còn tưởng xuyên qua vết nứt không gian là một thế giới hoàn toàn mới. Kết quả, phía bên kia chỉ là một tòa mê cung.

Trong buổi họp lãnh đạo cấp cao của tập đoàn Nam Thiên, Cao Bằng tiếc nuối nói.

- Một tòa mê cung chẳng có lợi ích gì nhiều, cho nên chúng ta phải nghĩ cách đánh thông nó đi.

Cao Bằng chỉ vào mê cung.

- Cho nên, hiện tại có hai biện pháp. Một là liên hợp với ngự sử của chính phủ Du Châu giết chết hoặc bắt sống hết Mê Cung Giám Sát Giả trong mê cung. Làm vậy chúng ta có thể hoàn toàn khống chế được mê cung, sau đó lấy mê cung làm trung tâm để phát triển rộng ra.

- Biện pháp khác là làm theo lời của đám Mê Cung Giám Sát Giả kia, chúng ta sẽ thức tỉnh chủ nhân của chúng, sau đó tiến hành giao dịch với nó... Chỉ là sau khi nó tỉnh lại thì kết quả sẽ rất khó đoán trước.

Nói xong ý kiến của mình, Cao Bằng lùi xuống về chỗ ngồi nghe những người khác thảo luận.

- Giết những con Mê Cung Giám Sát Giả này có dễ không?

Có người chần chừ hỏi.

- Không biết, nhưng chắc hẳn sẽ không dễ dàng đâu.

Những người ở đây chia làm hai phe, có người đề nghị xử lý hết đám quái vật trong mê cung, sau đó nắm chặt mê cung trong tay, một bên khác thì hy vọng có thể hợp tác với những con quái vật này.

Hai phe giằng co mãi không xong.

Có người muốn trưng cầu ý kiến của Cao Bằng.

- Trước đó các Mê Cung Giám Sát Giả có nói chủ nhân của chúng không cừu hận loài người.

Cao Bằng nghĩ một chút rồi nói:

- Theo ý kiến cá nhân của tôi thì đi xem tình hình chủ nhân của chúng thế nào rồi lại tính.

- Thiếu đổng, làm vậy quá nguy hiểm.

- Quá nguy hiểm.

- Nếu đó là cạm bẫy thì không ổn.

- Yên tâm, chuyện này tôi nắm chắc. Mấy con ngự thú của tôi không lớn lắm nên đều có thể xuyên qua vết nứt không gian, vì thế sẽ không ảnh hưởng nhiều đến thực lực của tôi.

Cao Bằng đột nhiên cảm thấy mấy con ngự thú của mình không quá lớn là chuyện thật sự may mắn.

Tiểu Hoàng khi chưa phát động năng lực bị động, Tiểu Diễm, Đại Tử, A Ngốc, Văn Bảo Thử, A Xuẩn, Tiểu Thảo. Ngoài A Ban ra, sáu con ngự thú bên cạnh mình đều có thể dẫn đi hết.

Mặc dù hiện tại thì ba con sau cùng chỉ có thể đánh xì dầu…

- Tôi sẽ đi cùng thiếu đổng.

Từ Hà Đề lên tiếng.

Mới đầu ông Lưu cũng nghĩ như vậy, nhưng kích thước của Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu và Huyễn Ảnh Long Tích lại không hề nhỏ.

Đột nhiên ông Lưu nghĩ đến chuyện gì đó, lên tiếng nói:

- Tối nay ta sẽ để Mềm Mại đi theo cháu. Thời gian trước Mềm Mại đã đột phá lên Lĩnh Chủ, dù chỉ vừa đột phá nhưng cũng có chút tác dụng.

Mềm Mại chính là con ngự thú Ám Dạ Ảnh Miêu của ông Lưu, khi ở Trường An đã đạt cấp 40, nhưng bị phẩm chất Tinh Nhuệ giới hạn nên vẫn một mực không thể đột phá. Sau đó Cao Bằng giúp nó tăng phẩm chất lên một bậc, cuối cùng đã đột phá lên cấp Lĩnh Chủ.

Ngẫm nghĩ một lát, Cao Bằng cũng không từ chối. Nhiều ngự thú một chút cũng tốt, như vậy cũng tương đối bảo hiểm.

Nói cách khác, tổng cộng có tám con ngự thú cấp Lĩnh Chủ sẽ sang đó cùng hắn.

Ngoài Ám Dạ Ảnh Miêu và Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử thì còn có Đại Tử, Tiểu Hoàng, Tiểu Diễm, A Ngốc và Sáp Sí Lôi Viên Khô Lâu, Hải Vương Điện Man Khô Lâu.

Mộc Khổng Tước Khô Lâu và Tổ Vương Ngô Công Khô Lâu quá lớn nên tạm thời không thể nào đi qua vết nứt không gian.

Tám con ngự thú cấp Lĩnh Chủ, trong đó Tiểu Hoàng và A Ngốc đều có phẩm chất Truyền Thuyết, Đại Tử có phẩm chất Sử Thi, cộng thêm mấy con ngự thú khác cùng phụ trợ, trong tình huống phải đối đầu với tám con Mê Cung Giám Sát Giả cũng không thành vấn đề.

Chủ yếu là đẳng cấp của những con Mê Cung Giám Sát Giả này rất cao, bảy con cấp 49, một con cấp 50, đẳng cấp càng lên cao thì chênh lệch càng lớn. Nếu đơn đả độc đấu thì ngoài mấy con ngự thú của Cao Bằng, rất có thể mấy ngự thú khác không phải là đối thủ của Mê Cung Giám Sát Giả.

Ngày hôm sau, từ sáng sớm ông Lưu đã chờ sẵn Cao Bằng ở ngoài cửa, bên cạnh hắn là một con Ám Dạ Ảnh Miêu còn to hơn báo đen.

- Ta sẽ không đi qua, ta đã dặn Mềm Mại phải nghe lời cháu.

Ông Lưu cười ha ha.

- Meow ~

Ám Dạ Ảnh Miêu liếc nhìn Cao Bằng, trong miệng phát ra tiếng kêu mềm mại.

Ngoài ông Lưu thì bộ trưởng Từ Hà Đề cũng dẫn theo Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử đến. Nhưng mà bộ trưởng Từ muốn đi cùng.

Chẳng mấy chốc ô tô rời khỏi Nam Thiên, lái thẳng về phía thành khu Bách Nghiệp. Thành khu Bách Nghệ vẫn đang được phong tỏa, nhưng nghe nói bên chính phủ Du Châu cũng muốn tìm cơ hội thả tin tức đã phát hiện vết nứt không gian ra ngoài. Mấy ngày nay thành khu Bách Nghiệp giới nghiêm chặt chẽ hơn bình thường, bởi vì bên chính phủ vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.

Binh sĩ hai bên đường dồn dập nhường đường cho đoàn người Cao Bằng đi thẳng về phía trước. Tòa nhà bỏ hoang này đang được cải tạo lại cho phù hợp hoàn cảnh.

Đây là lần đầu tiên Từ Hà Đề đi qua vết nứt không gian, hiếu kỳ nhìn quanh bốn phía.

Qua vết nứt không gian đi vào thế giới Hắc Vụ, ở gần vết nứt không gian có một chút Hắc Y Bích Hổ đang đùa giỡn, nghe tiếng bước chân của mấy người Cao Bằng và đám ngự thú đi cùng liền chấn kinh bỏ chạy tứ tán.

Giây lát sau, tiếng bước chân nặng nề quen thuộc vang lên cách đó không xa…

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 376: Sư Tử Trắng

- Ta biết các ngươi sẽ trở lại.

Mê Cung Giám Sát Giả lẳng lặng nhìn chằm chằm vào đám người Cao Bằng.

Thân thể cao lớn hơi khom về phía trước, nhìn thẳng vào Cao Bằng lộ ra vẻ mỉm cười.

Nhưng mà khuôn mặt đỏ rực lại khiến cho hắn mặc dù đang mỉm cười nhưng vẫn hết sức đáng sợ.

Ngự thú đi theo Cao Bằng nhiều hơn mấy con so với trước đó, Huyết Y - Mê Cung Giám Sát Giả cũng chỉ nhìn lướt qua mà không nói thêm gì.

- Đây đều là ngự thú của ta, bọn nó đi cùng ta không có vấn đề gì chứ?

Cao Bằng để cho A Ngốc Thuật lại lời hỏi thăm.

- Đương nhiên là không có vấn đề.

Mê Cung Giám Sát Giả chậm rãi gật đầu, sau đó quay người tiếp tục dẫn đường.

Cao Bằng nhìn theo bóng lưng của Mê Cung Giám Sát Giả, im lặng không nói gì. Hắn để A Ngốc cố ý nói ra hai chữ ngự thú, nếu như Mê Cung Giám Sát Giả chưa bao giờ biến đến ngự sử và ngự thú thì khẳng định sẽ lộ ra phản ứng không bình thường. Nhưng nhìn phản ứng của Mê Cung Giám Sát Giả thì khẳng định có biết về ngự thú và ngự sử. Cho nên, thế giới bên này nhân loại cũng là có nghề nghiệp ngự sử này sao. . .

- Tên này thật là cao.

Từ Hà Đề nói nhỏ vào tai Cao Bằng.

Mê Cung Giám Sát Giả thân cao tiếp cận hai mươi mét, cho dù đặt ở trong đám quái vật biến dị và ngự thú trên trái đất thì cũng thuộc về dạng quái vật rất cao.

Bởi vì quái vật đều là "Dài", nếu so về chiều cao thì đạt được kích thước như này cũng coi như phượng mao lông giác.

- Đúng là tương đối cao.

Biết chiều cao của A Ban nên Cao Bằng ứng tiếng trả lời qua loa.

- Nhớ kỹ đường đi.

Cao Bằng nhẹ nhàng vuốt mấy sợi râu bên mũi của Văn Bảo Thử, không ngừng xoa xoa.

- Ân ân!

Văn Bảo Thử gật đầu thật mạnh, cái mũi co lại, con mắt đảo quanh liên tục ghi tạc tuyến đường vừa đi vào trong lòng.

Mê cung rất lớn, Cao Bằng đi trọn ba giờ vẫn chưa tới được đích đến.

Văn Bảo Thử si ngốc nhìn chằm chằm vào con đường dưới chân, đại não đã thành một mảnh bột nhão.

Đường. . . Đường. . . Hướng về phía trước, phía bên trái, phía bên phải, ta là ai, ta ở nơi nào, ta đang làm gì?

A đúng, chủ nhân để cho ta nhớ đường, phía trước trái sau phải trái trái phía trước. . .

Tường vây bốn phía của mê cung vẫn cao tầm hai mươi mét như cũ, từng đầu dây leo từ trên vách tường mọc ra, trên một vài sợi dây leo còn sinh trưởng ra một loại trái cây màu nâu to như trái dưa hấu.

【 Tên thực vật 】: Thủy Diện Bao Quả

【 Công dụng thực vật 】: Có thể ăn, ẩn chứa phong phú dinh dưỡng và nước.

Sau khi Cao Bằng được Mê Cung Giám Sát Giả chấp nhận thì hái hai quả Thủy Diện Bao Quả xuống, ném cho bộ trưởng Từ một quả, một quả thì cho bản thân. Tựa như đang ăn dừa vậy, có thể vừa ăn thịt quả vừa uống nước bên trong.

Bộ trưởng Từ có chút bận tâm nhìn Cao Bằng ăn sạch sẽ trái cây có nguồn gốc quỷ dị này. Thiếu đổng không sợ bị trúng độc à, làm sao cái gì đều ăn thế.

- Ồ? Bộ trưởng Từ không ăn sao?

Cao Bằng vừa nhai thịt quả trong miệng vừa mơ hồ nói.

Bình thường ở nhà uống nước đều dùng bình nước nóng đun sôi qua một lần rồi mới uống, bộ trưởng Từ xấu hổ cười nói,

- Tôi vẫn chưa đói.

Ngược lại Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử sau khi nghe thấy chủ nhân nói không đói bụng thì chẳng hề để ý, trực tiếp đoạt lấy Thủy Diện Bao Quả từ trên tay chủ nhân. Tay trái bóp chặt, tay phải đấm mạnh một phát.

Rắc ——

Thủy Diện Bao Quả bị nện ra một cái lỗ thủng.

Ôm trái cây từng ngụm từng ngụm uống, nước tràn ra ngoài từ

bên môi.

- Còn chưa tới sao?

Chân của bộ trưởng Từ đã có chút đau nhức, xoa xoa mồ hôi trên trán.

Vừa nói xong thì đi qua một chỗ ngoặt, Mê Cung Giám Sát Giả đi trước bỗng nhiên dừng lại.

Tiểu Hoàng đang đung đưa mông nghênh ngang đi theo sau lưng không kịp trở tay, đầu đâm sầm vào gót chân của Mê Cung Giám Sát Giả, bị bắn ngược lại ngồi phệt trên mặt đất, si ngốc ngốc ngốc lắc đầu. Đợi lúc nó thấy rõ ràng chính mình đâm vào tên ngốc phía trước mới ngã sấp xuống, Tiểu Hoàng trừng mắt.

Nhìn qua là biết ngươi muốn ăn vạ Tiểu Hoàng ta!

Trong nháy mắt Tiểu Hoàng giận tím mặt.

Vừa muốn đứng dậy đạp gia hỏa này liền bị Cao Bằng kéo lại,

- Đừng làm rộn, ngoan nghe lời.

Tiểu Hoàng nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào Cao Bằng, nghi ngờ cạc một tiếng.

Chính giữa hai bức tường phía trước xuất hiện một khe hở, vốn cho rằng phía sau khe hở vẫn là vách tường như cũ, nhưng sau khi Cao Bằng đi qua thì nhìn thấy đã không còn là tường vây, mà là một tòa thạch điện thô ráp.

Đại điện cao mười trượng, do từng cây cột màu xám trắng trồng lên, đồng thời còn có một chiếc cầu thang thông hướng đại điện. Khoảng cách giữa các bậc thang đá đều rất rộng, độ rộng chí ít cũng phải hơn ba mét.

Càng kì lạ chính là toàn bộ thạch điện đều bị đóng băng.

Hàn băng lạnh lẽo phong ấn toàn bộ thạch điện, băng tinh thô ráp bị cắt thành từng mặt, bầu trời đỏ thắm nhuộm băng tinh thành một màu huyết hồng.

Cảm giác trang nghiêm, túc mục, hoang vu mà cổ xưa tang thương đập vào mặt.

- Chủ nhân bị phong ấn ở bên trong đại điện này.

Mê Cung Giám Sát Giả trầm giọng nói.

- Ngươi hy vọng ta có thể làm chủ nhân của ngươi tỉnh lại?

Cao Bằng nhíu mày, loại băng này chắc hẳn không phải là loại băng bình thường. Nhiệt độ trong mê cung không thấp, chí ít cũng có ba mươi mấy độ, với nhiệt độ cao như thế mà vẫn có thể duy trì đóng băng nhiều năm như vậy, khẳng định không phải loại thường. Nếu như tùy tiện loạn động thì rất có thể sẽ dẫn phát hậu quả khó lường.

- Nhưng mà ta cũng không biết làm cách nào để giải trừ phong ấn này, chắc hẳn không phải đơn giản như sử dụng hỏa thiêu chứ.

Cao Bằng nhìn về phía Mê Cung Giám Sát Giả.

A Ngốc tiếp tục đóng vai trò phiên dịch viên.

Mê Cung Giám Sát Giả cúi đầu xuống đối mặt với Cao Bằng, hốc mắt đen kịt thâm bất khả trắc. Trầm mặc nửa ngày, giọng nói trầm thấp khàn khàn mới phát ra,

- Chủ nhân cũng không phải bị địch nhân phong ấn, mà là tự mình phong ấn. Trước khi ngủ say chủ nhân nói cho chúng ta biết, nếu một ngày nào đó có Ngự Sử đi tới mê cung thì hãy dẫn hắn đến đây, chỉ cần làm như vậy là có thể giúp chủ nhân tỉnh lại.

- Tiểu Hoàng, ngươi đi cùng ta vào bên trong.

Cao Bằng nghĩ một chút rồi gọi Tiểu Hoàng cùng nhau đi vào.

Mê Cung Giám Sát Giả yên lặng nhìn Cao Bằng mang theo ngự thú đi vào. Trầm mặc một lát, đột nhiên mở miệng nói:

- Ngươi không mang theo những ngự thú khác của ngươi vào sao?

Cao Bằng dừng bước lại, liếc nhìn Mê Cung Giám Sát Giả,

- Không cần, mang một con là đủ rồi.

Một mực nhìn theo Cao Bằng tiến vào cung điện, Mê Cung Giám Sát Giả quay đầu nhìn thoáng qua Từ Hà Đề và đám A Ngốc, sau đó yên lặng thu hồi tầm mắt.

. . .

Cầu thang của thạch điện đã bị đóng băng hết, Cao Bằng dẫm lên trên chỉ cảm thấy một cỗ hàn khí theo lòng bàn chân truyền vào trong cơ thể.

Cóng đến mức lòng bàn chân của Cao Bằng nhũn hết ra, cảm giác xương cốt đều bị đóng băng.

Cao Bằng hoảng sợ trong lòng. Đây rốt cuộc là loại băng gì, tại sao lại lạnh như vậy.

Cứ việc tổn thương do Băng nguyên tố tạo thành đều truyền lại cho Tiểu Hoàng ở bên cạnh, ngoài thân Tiểu Hoàng thỉnh thoảng lóe lên tử quang, theo đó thể tích của nó cũng dần dần bành trướng.

Nhưng mà sự rét lạnh của Băng nguyên tố lại không cách nào tản đi, đây là hiệu quả bổ sung nhiệt độ thấp, đi trong chốc lát Cao Bằng cảm giác bắp chân của mình đã sắp bị chuột rút.

- Lá Chắn Nguyên Tố.

Một tầng lá chắn Kim nguyên tố đến từ Tiểu Hoàng hiện lên bên ngoài thân thể Cao Bằng. Lập tức hàn khí xung quanh bị ngăn cách ở bên ngoài, bước chân của Cao Bằng cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Thạch điện không lớn, không có quá nhiều phòng nhỏ, cửa sổ ở bốn phía của thạch điện đều bị băng tinh phong kín khiến bên trong thạch điện có chút mờ tối.

Ở chính giữa gian phòng nằm một bộ thi thể khổng lồ, từ góc độ của Cao Bằng thì không thể nhìn thấy hình dáng thực của cỗ thi thể này, chỉ có thể nhìn thấy bộ lông màu máu bị đông cứng ở bên trong băng.

Trung tâm đại điện có một chiếc ghế dựa khổng lồ bị băng phong, trên ghế có một con sư tử màu trắng đang nhắm mắt nằm ngủ.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 377: Hàn Sương Tịch Sư

Hai con quái vật?

Cao Bằng lập tức cảnh giác.

Mấy con quái vật này chắc không phải có tới hai lão đại chứ.

Tiểu Hoàng là một con vịt tài cao gan lớn, không có chút lúng túng nào.

Nghênh ngang đi tới trước mặt con cự thú màu máu đang bị đóng băng trên mặt đất, vểnh mông ngồi lên người nó, lại còn thoải mái xê dịch vài cái. Tiểu Hoàng hưng phấn vỗ vỗ con cự thú màu máu đang bị đóng băng dưới mông nó,

- Cao Bằng, đây có phải là cá hay không! Ngươi nói thử xem nó có phải cá hay không!

Cao Bằng không để ý tới con vịt vô lại này nữa.

Cúi đầu xem xét thuộc tính con quái vật màu máu này.

【 Tên tài liệu 】: Thi thể Huyết Tinh Trục Liệp Giả được bảo tồn hoàn hảo.

【 Giới thiệu vắn tắt về tài liệu】: Nó đã từng là một con Huyết Tinh Trục Liệp Giả, sau này nó chết đi biến thành một bộ thi thể, ngươi có thể làm bất cứ chuyện gì mà ngươi muốn với bộ thi thể này.

Không nhìn thấy thuộc tính của thi thể quái vật này, chỉ có thể

nhìn thấy nó là một bộ thi thể.

Cao Bằng sửng sốt. Hắn còn tưởng rằng con sư tử trắng nhỏ đang nằm sấp trên vương tọa kia là Huyết Tinh Trục Liệp Giả, nhưng không nghĩ tới bộ thi thể bị đóng băng trên mặt đất này mới là Huyết Tinh Trục Liệp Giả.

Vậy thứ nằm trên vương tọa kia là gì?

Cao Bằng cảm thấy có chút không thích hợp, chuyện phát sinh trước mắt khác với lời của Mê Cung Giám Sát Giả đã nói.

Cao Bằng nhìn về phía vương tọa, thuộc tính con sư tử màu trắng nhỏ đang nằm sấp trên đó hiện ra.

【 Tên quái vật 】: Hàn Sương Tịch Sư (bản thân đã ngủ say)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 11 (cấp Tinh Anh)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Truyền Thuyết

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Băng

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Nham

【 Đặc tính quái vật 】: Hàn Tịch Vĩnh Đống (năng lực hàn băng cực đoan này giúp cho nó có thể khống chế càng nhiều năng lực hàn băng hơn.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Hàn Tịch Lĩnh Vực, phóng thích hàn băng trong cơ thể ra ngoài hình thành một vùng lĩnh vực lạnh giá, những sinh vật trong lĩnh vực sẽ bị hàn băng chi lực ảnh hưởng. Những đơn vị được Hàn Sương Tịch Sư công nhận có thể được miễn dịch hiệu quả của Hàn Tịch Lĩnh Vực.

Hiệu quả ② Vĩnh Đống Lĩnh Vực, có thể bộc phát tất cả hàn băng chi lực trong cơ thể một lần duy nhất, có thể tạo thành phá hư mang tính hủy diệt đối với khu vực xung quanh nó. Nhưng sau

đó huyết mạch bản thân sẽ bị suy yếu trên diện rộng, đồng thời rơi vào trạng thái ngủ say.)

? ? ? (chưa kích hoạt).

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Có được huyết mạch hàn băng của Cực Địa Thánh Sư, bởi vì từng sử dụng quá nhiều lực lượng huyết mạch làm cho bản thân rơi vào ngủ say.

Nói như vậy thì hàn băng trong cung điện này là kiệt tác của con sư tử nhỏ kia rồi.

Cao Bằng nhìn thật kỹ con sư tử nhỏ đang rơi vào trạng thái ngủ say này… Không, phải gọi là Tịch Sư ngủ say, trong lòng nổi lên một ý tưởng lớn mật.

- Mê Cung Giám Sát Giả kia nói Huyết Tinh Trục Liệp Giả là chủ nhân của chúng nó, cũng chính là bộ thi thể đang nằm trên mặt đất này, mà bây giờ hung thủ giết chết chủ nhân của bọn nó rất có thể là con sư tử nhỏ đang nằm ở trước mặt mình.

Cao Bằng nheo mắt phân tích tình hình.

- Nhưng mà đám Mê Cung Giám Sát Giả kia lại muốn mình đi đánh thức chủ nhân của bọn chúng, chẳng lẽ chúng không biết chủ nhân của mình đã chết rồi sao... Đổi cách nghĩ khác một chút, nếu như bọn chúng đã biết chủ nhân của mình chết rồi, vậy thì bọn chúng còn bảo mình vào đây để làm gì…

Bên ngoài thạch điện vang lên một tiếng nổ thật lớn.

- Đánh chết ngươi, Cao Bằng, bên ngoài có rất nhiều quái vật.

Tiểu Diễm thông qua huyết khế tranh thủ thời gian kêu gọi Cao Bằng.

- Hả?

Cao Bằng tranh thủ thời gian quay đầu nhìn về phía bên ngoài thạch điện.

- Tiểu Hoàng, cùng ta ra ngoài.

- Ngao o. . . Oa ngao o ~

Đúng lúc này, một tiếng kêu bén nhọn truyền đến từ phía sau.

Cao Bằng quay đầu liền nhìn thấy con Hàn Sương Tịch Sư kia không biết đã thức tỉnh từ lúc nào, hai mắt mở lớn gầm rú với Cao Bằng. Nhưng mà tiếng gầm này nghe như thế nào cũng không có chút xíu uy nghiêm của sư tử, mà lại giống như giọng con mèo con vừa mới dứt sữa.

Thấy Cao Bằng nhìn qua, tiểu Hàn Sương Tịch Sư híp mắt rồi hài lòng gật đầu. Sau đó chân phải đạp đạp vào cái ghế dưới chân, ra hiệu cho Cao Bằng nhanh qua bên đó, dáng vẻ như muốn nói ngươi nhặt được một món hời rồi.

Cao Bằng không hiểu ra sao nhìn nó một chút, sau đó mang theo Tiểu Hoàng chạy nhanh ra khỏi thạch điện.

- ???

Tiểu Hàn Sương Tịch Sư mộng bức.

Sau đó nó nghĩ tới chuyện hỏng bét nào đó, nhanh chóng nhảy ra khỏi ghế hấp tấp đuổi theo. Lúc chạy thì nghiêng qua nghiêng lại, lòng bàn chân mềm nhũn không có chút lực lượng nào.

Bên ngoài mê cung loạn thành một bầy. Từ Hà Đề chạy trốn tới một bên của thạch điện, trước cửa thạch điện là mấy ngự thú tạo thành một đạo phòng tuyến ngăn chặn tất cả Mê Cung Giám Sát Giả ở bên ngoài.

Cao Bằng liếc nhìn sơ qua một chút, thấy ở ngoài này có hơn

mười mấy con Mê Cung Giám Sát Giả đang đứng.

Tiểu Diễm trốn ở phía sau, cánh bị đánh đến gãy xương, lẩm bẩm ôm cánh kêu rên.

Loại hoàn cảnh không thể bay lên không trung như bây giờ không thích hợp với một pháp sư viễn trình như nó.

Vừa rồi nó gặp nạn đầu tiên, bị một quyền của Mê Cung Giám Sát Giả đánh bay đi, nó cảm thấy mình đã đánh mất sức chiến đấu.

- Cao Bằng, khả năng ta đã bị phế rồi.

Tiểu Diễm khóc ròng dùng cánh ôm lấy đùi Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng cúi đầu nhìn Tiểu Diễm, thở dài, thò tay ra sờ lên đầu của nó.

- Đừng sợ, ta giúp ngươi báo thù.

Phẩm chất của A Ngốc rất cao, nếu đơn thuần so về lực lượng thì không kém bất cứ một con Mê Cung Giám Sát Giả nào, hơn nữa thể trạng A Ngốc nhỏ hơn chúng nên hành động càng bén nhạy.

Nhưng nơi này không phải là dã ngoại trống trải, đây là mê cung bịt kín, loại hoàn cảnh này là thiên đường của những chiến sĩ trọng giáp.

Tất cả Mê Cung Giám Sát Giả đồng loạt điên cuồng phóng tới A Ngốc, ném mạnh chiến phủ được nối liền với sợi xích sắt quấn quanh cánh tay trái.

Hải Vương Điện Man khô lâu quấn thành một bức tường ngăn ở cửa vào, chiến phủ chém vào trên người nó phát ra tiếng vang trầm muộn. Hải Vương Điện Man khô lâu không có cảm giác đau, cả người quấn lại với nhau càng chặt hơn.

A Ngốc muốn thông qua Vong Linh Diễm thi triển khôi phục,

nhưng lại phát hiện xung quanh không có một bộ thi thể nguyên vẹn nào.

Đưa ra quyết định thật nhanh, Huyết Ma Tâm điên cuồng nhảy lên.

Tiếng vang nặng nề giống như tiếng trống đánh thẳng vào lồng ngực từng người, động tác của đám Mê Cung Giám Sát Giả đồng loạt dừng lại một chút, hành động trở nên cứng ngắc.

- Rống!

Thủ lĩnh của đám Mê Cung Giám Sát Giả phát ra một tiếng rống to, trái tim cường tráng chấn động một cái! Mạnh mẽ đánh tan cái cảm giác khiến cho nó khó chịu này.

Chi dưới cường tráng giẫm mạnh lên mặt đất, kéo theo cự phủ phóng thẳng về phía trước.

Oanh!

Hải Vương Điện Man khô lâu bị đụng bay, một đoàn bóng đen bay ra từ phía sau nó đâm mạnh vào trên người Mê Cung Giám Sát Giả.

Trong mắt Tiểu Hoàng tràn đầy hung lệ, vừa rồi năng lực bị động được kích hoạt nhiều lần làm cho thân thể nó tăng vọt tới hơn bảy mét. Mặc dù Tiểu Hoàng không chiếm ưu thế về vóc dáng nhưng chỉ đơn thuần trên mặt lực lượng, nó đã không kém con Mê Cung Giám Sát Giả thủ lĩnh này bao nhiêu. Tiểu Hoàng lùi về sau nửa bước sau đó ổn định lại thân thể.

Trong cổ họng phát ra một tiếng gào thét trầm thấp, hai tay vòng ngang eo ôm lấy Mê Cung Giám Sát Giả, sau đó hung hăng ném mạnh một cái! Trực tiếp nâng Mê Cung Giám Sát Giả lên rồi quật ngược ra phía sau, ném nó ngã lăn lộn trên mặt đất.

- Rống!

Một con Mê Cung Giám Sát Giả ở phía sau giơ cao chiến phủ trong tay, hung hăng chém mạnh về phía lưng của Tiểu Hoàng.

Cơ bắp sau lưng Tiểu Hoàng kéo căng, chiến phủ chém vào trong thịt được vài centimet, theo quán tính kéo ra một vết máu thật dài sau lưng Tiểu Hoàng.

Máu tươi sau lưng Tiểu Hoàng phun thành tia tựa như một làn sương máu

Tiểu Hoàng bị đau, năng lực bị động được phát động làm cho thể tích tăng trưởng thêm một phần.

- Ngao...ooo ô, ngao ngao ngao.

Một con sư tử nhỏ màu trắng như tuyết lắc la lắc lư bò từ trong thạch điện ra, khinh thường liếc mắt nhìn đám Mê Cung Giám Sát Giả đang chiến đấu bên ngoài, sau đó ôm lấy ống quần Cao Bằng lớn tiếng kêu cái gì đó.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 378: Ký Kết Tịch Sư

Tiếc là Cao Bằng không hiểu nó nói gì. Con sư tử nhỏ màu trắng bám vào ống quần của Cao Bằng rồi trèo lên, cuối cùng leo lên vai hắn, bốn mắt nhìn nhau.

- Ngao oo oa ~

Cao Bằng nhíu mày, bây giờ không có thời gian để ý tới nó.

- Đừng có bán manh...

Bộp! Móng vuốt nhỏ đầy đặn đập vào mặt Cao Bằng, làm cho cổ hắn lệch sang một bên.

Sức mạnh cũng không nhỏ…

Cái gì mà bán manh! Dám nói lão phu bán manh!

Hàn Sương Tịch Sư rất tức giận, phẫn nộ gào lớn với Cao Bằng:

- Ngao oo oa ~.

Sau một khắc tiếng gầm im bặt, trên mặt của con sư tử trắng nhỏ này hiện lên một tia kinh hoảng. Đáng chết, tại sao lão phu lại rống lên một tiếng oa thế này, thật ghê tởm!

Vẻ mặt Cao Bằng khẽ động:

- Ta không hiểu lời ngươi nói. Hay là thế này, chúng ta ký huyết khế, như vậy thì ta sẽ hiểu ngươi muốn nói gì.

Hàn Sương Tịch Sư nhìn Cao Bằng một cách đầy khinh bỉ:

- Lão phu còn không biết nhãi con nhà ngươi đang tính toán cái gì sao? Định lừa gạt lão phu ký huyết khế, ngươi cho rằng lão phu cũng giống đám tiểu quái vật mới sinh ra linh trí, chỉ dăm ba câu đã bị nhân loại xảo trá độc ác các ngươi lừa gạt sao? A, vậy ta chỉ có thể nói…

Cao Bằng bảo Tiểu Diễm giúp hắn mổ ra một vết thương nhỏ, ngón áp út bị thương bỗng nhiên đặt lên trán Hàn Sương Tịch Sư.

Cái gì!

Hàn Sương Tịch Sư ngẩn ra.

Huyết khế bắt đầu tạo ra, Cao Bằng kết nối với không gian ý thức của Hàn Sương Tịch Sư thông qua huyết khế.

Hoàn toàn khác với không gian ngơ ngơ ngác ngác của các ngự thú mà Cao Bằng ký kết huyết khế trước đó, không gian ý thức của Hàn Sương Tịch Sư rất lớn, hoặc có thể nói là càng sáng sủa hơn.

Giống như một gian phòng được lắp đèn, dù đèn tắt đã lâu nhưng ánh sáng vẫn còn le lói.

Một ý thức khổng lồ nhưng hư nhược phủ phục ở chỗ sâu trong thức hải.

Chắc chắn đẳng cấp của con Hàn Sương Tịch Sư này không chỉ là cấp 11, hiện giờ là do bị suy yếu sau khi bộc phát sức mạnh, chỉ cần có thể nhanh chóng nuốt các loại bảo vật hệ Băng là có thể khôi phục lại thực lực.

Trong lòng Cao Bằng rất thoải mái.

Ngẫm nghĩ một lát, hắn xấu hổ mở lời với Hàn Sương Tịch Sư:

- Chào ngươi.

- …

- Tình huống bây giờ chắc ngươi cũng rõ ràng, chúng ta đã là quan hệ có vinh cùng vinh có nhục cùng nhục, chắc chắn những con Mê Cung Giám Sát Giả bên ngoài cũng đều muốn giết chết ngươi.

Cao Bằng dần dần dẫn dụ:

- Ta tin tưởng thần sư có kinh nghiệm phong phú như ngươi nhất định có thể nhẹ nhõm ứng đối với cục diện hiện giờ, nhưng lúc này ngươi đang rất suy yếu. Trên con đường sư sinh, mỗi một con sư tử thành công đều sẽ gặp phải một chút trắc trở, lúc này phải cần đến một chút trợ giúp nho nhỏ.

- Một chút, chỉ một chút xíu trợ giúp thôi, ta mang theo thiện ý đến đây.

Cao Bằng cố gắng thể hiện thiện ý của mình.

- …

- Chắc hẳn ngươi là nhân loại đến từ thế giới khác.

Trong không gian ý thức của Hàn Sương Tịch Sư xuất hiện một giọng nói trầm thấp, hùng hồn.

- Sao ngươi biết?

Lần này đến lượt Cao Bằng giật mình, tại sao những quái vật này đều biết mình từ thế giới khác chứ.

- Đương nhiên là nhìn ra được.

Hàn Sương Tịch Sư giễu cợt:

- Nếu ngươi ký kết huyết khế với ta, có thể ngươi sẽ có thêm rất nhiều kẻ địch. Ngươi xác định muốn ký kết huyết khế với ta sao?

- …

Trầm ngâm hai giây, Cao Bằng hỏi lại:

- Thực lực của ngươi lúc đỉnh phong là gì? Những kẻ địch kia của ngươi có cấp bậc thế nào? Nếu là Vương cấp thì cũng không phải không thể đối phó, nói ra có thể ngươi không tin, thực ra ta còn có một con ngự thú Vương cấp.

- Vương Cấp có gì đặc biệt hơn người, nếu không phải cảm giác được trên người ngươi có khí tức Vương cấp thì ngươi cho rằng ta sẽ nói chuyện với ngươi à?

Hàn Sương Tịch Sư hừ lạnh:

- Thời kỳ đỉnh phong ta còn thiếu một chút nữa là tấn thăng lên Đế cấp! Có thể trở thành kẻ địch của ta, đương nhiên thấp nhất cũng là Hoàng cấp. Nếu ngươi sợ thì thả ta rời đi, ta cũng không trách ngươi nhát gan, bởi vì ta biết ở độ tuổi này của ngươi thì khó có thể chịu được gánh nặng.

Ngoài hiện thực, con sư tử nhỏ màu trắng lắc lắc cái đuôi nhỏ sau mông, tỏ vẻ kiêu ngạo.

- Hoàng cấp… Trên Vương cấp là Hoàng cấp sao?

Cao Bằng nghi ngờ hỏi.

- Đương nhiên.

- Ồ, có vẻ cũng không khó lắm.

Đột nhiên Cao Bằng hơi mê mang. Hắn còn tưởng rằng đây là đại lão, ai ngờ vị đại lão này không lớn lắm…

Hàn Sương Tịch Sư giận tím mặt, giẫm lên bả vai Cao Bằng đứng lên, hung tợn hé miệng lộ ra răng mèo:

- Ngao ô oa, ngươi lại còn cảm thấy ta yếu? Nhân loại kia, ngươi quá kiêu ngạo rồi. Đừng thấy hơn hai mươi tuổi đã có được ngự thú Vương cấp, nhưng cho dù bảy tám mươi tuổi ngươi cũng không nhất định có được một con ngự thú Hoàng cấp đâu! Có thể đạt được một ngự thú Hoàng cấp vô hạn tiếp cận Đế cấp lúc hai mươi tuổi, ngươi kiếm lợi lớn rồi.

- Nhưng bây giờ ngươi chỉ có cấp Tinh Anh!

Cao Bằng thành thật trả lời.

- Năm nay ta đã một trăm hai mươi sáu tuổi rồi, còn lớn tuổi hơn cả ông nội của ngươi đó.

- Nhưng bây giờ ngươi chỉ có cấp Tinh Anh!

- Quái vật Hoàng cấp từng bị ta giết chết không dưới mười con! Ta xưng bá khắp ngàn dặm, bọn chúng đều gọi ta là Hàn Sương Sư Hoàng!

- Được được được, ngươi lợi hại!

Cao Bằng rất phối hợp chịu thua.

- Hừ!

Hàn Sương Tịch Sư khinh thường liếc nhìn Cao Bằng một cái, kiêu ngạo ngẩng đầu lên.

Thời gian trong không gian ý thức trôi qua rất nhanh, Cao Bằng và Hàn Sương Tịch Sư nói chuyện nghe có vẻ rất lâu nhưng thực ra mới chỉ mới mười mấy giây.

Nếu là Hàn Sương Tịch Sư ở thời kỳ đỉnh phong thì Cao Bằng không thể ký kết huyết khế với nó, nhưng lúc này nó đã suy yếu chỉ còn cấp 11, ký kết huyết khế với Hàn Sương Tịch Sư này rất đơn giản.

Hơn nữa loại suy yếu này là suy yếu theo đúng nghĩa, chứ không phải hao hụt sức mạnh trong thời gian ngắn.

Theo Hàn Sương Tịch Sư nói thì nó đã bộc phát hết chín thành chín sức mạnh bản nguyên mới có thể hoàn toàn giết chết con Huyết Tinh Trục Liệp Giả kia.

- Đáng chết, cái tên gia hỏa ghê tởm này, nó chính là một đống phân! Chờ thực lực của ta khôi phục thì nhất định phải giết sạch tất cả Huyết Tinh Trục Liệp Giả trên thế giới này! Bọn chúng là một đống giòi! Cứt chó!

Nhắc đến những con quái vật này, trong miệng Hàn Sương Tịch Sư đều là những lời thô tục. Cũng không biết nó học những lời này từ đâu, dù sao ngôn ngữ sau phiên dịch Cao Bằng nghe được qua huyết khế đúng là thế này.

- Năm đó trong giai đoạn mấu chốt lúc ta đột phá lên Đế cấp đã bị tên gia hoả này đánh lén. Nếu như không phải tại nó, ta đã là một con Đế thú cao quý.

Hàn Sương Tịch Sư rất tức giận.

- Đừng nói nhảm nữa, mau nói làm sao đối phó với cục diện bây giờ?

- Ứng đối thế nào sao?

Hàn Sương Tịch Sư kinh ngạc quay đầu lại:

- Đương nhiên là chạy rồi!

Cao Bằng bị sặc. Hắn còn tưởng con Tịch Sư này có biện pháp gì tốt, kết quả chỉ là một chữ chạy.

- Bọn gia hỏa này có thể trạng lớn như thế, lại còn đang ở trong hoang vu mê cung. Nếu có thể đánh thắng được thì đánh,

không đánh được thì đương nhiên phải bỏ chạy.

Hàn Sương Tịch Sư nói một cách hùng hồn.

- Từ nhỏ ta đã có thiên phú dị bẩm, thường xuyên bị một đám quái vật đuổi theo đòi ăn thịt, vì thế ta vẫn luôn chạy không ngừng, chờ khi nào ta lớn sẽ quay trở lại ăn hết chúng nó. Đánh không lại còn muốn đánh, ngươi bị ngu à?

Đột nhiên Cao Bằng cảm thấy nó nói rất có đạo lý.

- Yên tâm, mê cung này chính là của ta, ta biết chạy như thế nào. Ta đã xây một cái địa đạo, chỉ có quái vật thể tích không lớn mới có thể đi qua được, đám ngu xuẩn kia sẽ không thể đi qua đâu.

- Vậy con vịt không lông kia có thể đi qua được không?

Cao Bằng chỉ vào Tiểu Hoàng rồi hỏi.

Hàn Sương Tịch Sư hơi nhăn nhó:

- Nó thì có chút khó khăn…

- Ồ, vậy ta không đi, ngươi cứ mang theo tên nhân loại ở bên cạnh ta đi trước đi...

Cao Bằng nhấc Hàn Sương Tịch Sư trên vai mình xuống, xoa xoa đầu nó.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 379: Vừa Rồi Các Ngươi Đánh Sướng Rồi Chứ?

- Ài, chết tiệt! Ngươi đừng có mà giả vờ ngớ ngẩn, núi xanh còn đó lo gì thiếu củi đốt, chúng ta cũng chỉ vì bảo tồn thực lực lớn nhất. . .

- Ngậm miệng.

Cao Bằng cốc đầu nó một cái.

Hàn Sương Tịch Sư thất tha thất thểu rút lui hai bước rồi đặt mông ngồi trên đất, chóng mặt lắc lắc đầu.

- Bộ trưởng Từ, anh hãy đưa cái con sư tử này rời đi trước.

Cao Bằng nói với Từ Hà Đề bên cạnh.

- Còn cậu thì sao?

- Tôi? Tôi ở lại đoạn hậu cho mọi người.

Cao Bằng vừa cười vừa nói.

- Đừng như thế, chúng ta vừa mới ký huyết khế mà ngươi đã muốn đi chịu chết. Không phải ngươi có một con ngự thú Vương cấp sao, đừng nói là ngươi không mang theo nó đấy nhé?

Hàn Sương Tịch Sư gấp đến độ sứt đầu mẻ trán, tựa như kiến bò trên chảo nóng.

Tính sai rồi, tính sai rồi! Nhân tộc trong thế giới hắc vụ có đặc trưng rất rõ ràng, cho nên nó mới có thể đoán được Cao Bằng là

nhân loại đến từ thế giới khác. Hơn nữa nó còn ngửi thấy hương vị ngự thú Vương cấp trên người Cao Bằng, một ngự thú Vương cấp là có thể nhẹ nhõm giải quyết đám tiểu quái bên ngoài kia.

Điều quan trọng nhất chính là nó có thể đi cùng với nhân loại trước mắt rời khỏi mảnh thế giới này đến thế giới khác chậm rãi khôi phục thực lực. Hơn nữa tầm hai mươi tuổi đã nắm giữ một ngự thú Vương cấp, thiên phú này cũng tạm được.

Tóm lại bởi vì nguyên nhân trên nó mới cam lòng ký kết huyết khế với Cao Bằng, nếu không đổi một người khác thì có chết nó cũng sẽ không đồng ý.

Ngự Sử lựa chọn ngự thú, ngự thú cũng sẽ lựa chọn chủ nhân.

Chết tiệt, ta còn tưởng rằng tiểu tử này bảo chạy trốn chỉ là nói đùa, kết quả tiểu tử này thật sự không muốn chạy trốn.

Hàn Sương Tịch Sư nhìn Cao Bằng vén tay áo ngốc nghếch xông lên, không còn gì để nói.

Cho dù cơ thể Ngự Sử có được sức mạnh do ngự thú phản hồi thì làm được gì, một con ngự thú Vương cấp có thể phản hồi cho ngươi bao nhiêu. . . Hả.

Nó nhìn thấy Cao Bằng đá lên mắt cá chân của một con Mê Cung Giám Sát Giả, ngay tại chỗ đạp cho cái con Mê Cung Giám Sát Giả kia phải lảo đảo một phen.

Sức mạnh này cũng khá khủng bố, chỉ sợ không hề thua kém những con quái vật cấp Lĩnh Chủ am hiểu lực lượng chút nào.

Chỉ một phần trăm sức mạnh mà có thể đạt được trình độ như thế sao.

Ếch ngồi đáy giếng, chắc hẳn con ngự thú Vương cấp đó thuộc loại có sức mạnh rất khủng bố.

Chắc chắn nếu ở trong mê cung thì một bàn tay là có thể đập bẹp mấy tên tóc đỏ này thành bánh hết rồi.

Haiz, thật là đáng tiếc. Vì sao hắn lại có cái thói quen không mang theo ngự thú bên người như vậy chứ. Một bên suy tư, một bên Hàn Sương Tịch Sư tuân theo bản năng của thân thể lùi về phía sau, giống như một con sâu róm.

Tiểu Hoàng có được kháng tính rất lớn với tổn thương do nguyên tố gây ra, nhưng thủ đoạn chống cự đối với tổn thương vật lý thì lại khá nghèo nàn, chỉ có thể đơn thuần dựa vào một thân cơ bắp của nó để phòng ngự.

- Lôi âm!

Đại Tử giống như một tia chớp xoay quanh ở trên đỉnh đầu Mê Cung Giám Sát Giả, đôi cánh chấn động cực nhanh. Cánh của nó có thể chuyển động nhanh chóng như vậy là do kết cấu đặc thù tỏa ra một cỗ tần suất đặc thù, tạp âm chói tai khiến cho đám Mê Cung Giám Sát Giả phía dưới rất bực bội, tốc độ máu chảy cũng gia tăng.

A Ngốc nhân cơ hội sử dụng Huyết Ma Tâm, một con Mê Cung Giám Sát Giả trong đó đột nhiên che ngực, trái tim quặn đau giống như bị hai sợi dây thừng xoắn lại rồi kéo ra ngoài. Động tác của nó nhất thời trở nên chậm chạp cứng ngắc, nếu như động tác quá lớn thì sẽ chỉ càng lúc càng đau thêm.

Nhìn thấy động tác của đám Mê Cung Giám Sát Giả kia chậm chạp hơn rất nhiều, Tiểu Hoàng cũng có cơ hội thở một hơi, khắp người từ trên xuống dưới không biết đã bị chém ra bao nhiêu vết thương.

Những vết thương lít nha lít nhít rải rác khắp cơ thể Tiểu Hoàng, nhìn có vẻ rất dữ tợn đáng sợ.

Tiểu Hoàng lui về phía sau hai bước, hiện tại chiều cao của Tiểu Hoàng đã tăng đến tận mười mét, điều này cũng chứng minh vừa nãy Tiểu Hoàng đã phải chịu đựng bao nhiêu công kích.

- Chém đi, có phải chưa ăn cơm hay không, tại sao lại mềm nhũn như cô vợ nhỏ thế!

Tiểu Hoàng sờ sờ vết thương của mình rồi phách lối quát.

Nhìn từ phía ngoài, đúng là không thấy mấy con Mê Cung Giám Sát Giả đứng trước mặt nó có bất cứ vết thương nào, bởi vì thủ đoạn công kích của Tiểu Hoàng chính là quyền quyền thấu thịt, cho dù có bị thương thì cũng là nội thương.

Một con Huyết Y - Mê Cung Giám Sát Giả ở bên trái xiết chặt nắm đấm, sương mù màu đen nồng đậm bao trùm toàn bộ cánh tay nó, giống như một đoàn mực nước vậy.

Một quyền tung ra!

m ảnh chi lực khổng lồ bao trùm trên nắm tay. m ảnh chi lực có đặc tính ăn mòn cực mạnh, nếu như bị m ảnh chi lực làm tổn thương thì sẽ phải chịu thống khổ trong thời gian dài do bị ăn mòn, nó sẽ một mực tiếp tục đến khi bị khu trừ hết mới thôi.

Nhưng khi m ảnh chi lực bao trùm trên nắm đấm rơi vào cơ ngực cường tráng của Tiểu Hoàng thì lại giống như băng tuyết hòa tan dưới ánh mặt trời, tản ra bốn phía.

Tiểu Hoàng thừa cơ duỗi quyền đánh xuống đùi con Huyết Y - Mê Cung Giám Sát Giả này, sau đó chợt bật người nhảy lên đấm móc một quyền vào hàm dưới của Mê Cung Giám Sát Giả.

Ầm!

Mê Cung Giám Sát Giả ngửa đầu ra sau, Tiểu Hoàng thừa thế nắm lấy ngực nó kéo xuống phía dưới, hai luồng lực lượng hoàn

toàn tương phản khiến cho cổ nó phát ra một tiếng rắc rắc giòn vang, lộ ra phần cổ nhược điểm.

Vèo — —

Một cái bóng đen lóe lên rồi biến mất.

A Ngốc bùng nổ ra tốc độ cuồng bạo, hóa thành một cái bóng đen, cốt kiếm trong tay chém ra!

Phốc xoẹt.

Đâm vào yết hầu một cách hung tàn bá đạo, cốt kiếm dài hơn ba mét cơ hồ đã xuyên thủng yết hầu.

Cốt kiếm rút ra, máu phun như suối.

Mê Cung Giám Sát Giả máu nhuộm đầy áo bịch một tiếng ngã xuống đất, bụm yết hầu phát ra tiếng kêu rên khàn khàn.

Dù có là Mê Cung Giám Sát Giả cấp 49, việc bị đâm xuyên yết hầu cũng là một thương thế cực kì nghiêm trọng.

Cùng với việc Huyết Y Mê Cung Giám Sát Giả bị thương ngã xuống, chiến phủ trong tay nó cũng keng một tiếng nện xuống nền đất, còn quay hai vòng lăn đến dưới chân Tiểu Hoàng.

Bầu không khí trong nháy mắt đọng lại, Tiểu Hoàng cúi đầu nhìn cây chiến phủ này.

Tiểu Hoàng yên lặng cúi người cầm chiến phủ lên.

Tiểu Hoàng nhìn chiến phủ trong tay, trong lòng đám Huyết Y - Mê Cung Giám Sát Giả bốn phía thầm dâng lên một tia không ổn.

Chiến phủ đối với Mê Cung Giám Sát Giả có vẻ hơi nhỏ nhưng đặt ở trong tay Tiểu Hoàng lại rất vừa vặn.

Cũng không cần đến chiêu thức, không cần quá nhiều động tác đẹp đẽ.

Tiểu Hoàng gầm nhẹ một tiếng, dẫn đầu xông thẳng về phía Mê Cung Giám Sát Giả.

Mặc dù Tiểu Hoàng không có thiên phú Cuồng chiến sĩ, cũng không có loại thị huyết bị động, nhưng nó có Khuê Lực… càng bị thương thì thể tích sẽ càng lớn.

Mỗi một lần chồng chất đều là một đơn vị cơ sở tố chất thân thể của Tiểu Hoàng.

Cũng có thể gọi tắt là lực lượng một vịt.

Lực lượng một vịt này sẽ lấy thực lực hiện tại của Tiểu Hoàng làm cơ sở. Nói cách khác dưới trạng thái cơ sở thực lực Tiểu Hoàng càng mạnh, bị động chồng chất lên sẽ càng khủng bố.

Hiện tại Tiểu Hoàng đã danh chính ngôn thuận là một con vịt cấp 44 có phẩm chất Truyền Thuyết.

Cho dù có chênh lệch về đẳng cấp, trước khi Tiểu Hoàng chưa phát động năng lực bị động thì lực lượng nhục thân cũng ở mức một con quái vật cấp Lĩnh Chủ hệ cận chiến nên có.

Bởi vì chênh lệch đẳng cấp, ngay từ đầu đám Mê Cung Giám Sát Giả này còn chiếm thượng phong về mặt sức mạnh, nhưng theo thời gian trôi qua, bọn chúng mới cảm thấy có chỗ không thích hợp.

Mỗi một búa hạ xuống đều phải dùng sức lực càng to lớn hơn mới có thể thấy máu. Một con Mê Cung Giám Sát Giả trong đó hình như dùng sức hơi nhỏ nên một búa hạ xuống chỉ chém sượt qua, để lại một vết ngấn màu trắng nhàn nhạt ở trên da vịt.

Tại sao con vịt này lại càng lúc càng lớn!?

Bọn chúng đột nhiên giật mình, không biết từ lúc nào mà chiều cao của Tiểu Hoàng đã giống y hệt như chúng rồi. Hình xăm màu lam phủ kín toàn thân, đôi mắt âm trầm nhìn thẳng vào Mê Cung Giám Sát Giả trước mặt.

Một phát bắt được đầu của Mê Cung Giám Sát Giả sau đó hung hăng đè nó xuống đất rồi dùng sức ma sát.

- Vừa rồi các ngươi đánh sướng rồi chứ? Bây giờ đến lượt ta!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 380: Sư Tử Hưng Phấn

Dường như sử dụng rìu rất không thuận tay, Tiểu Hoàng không nhịn được vứt cái rìu trong tay đi.

Dùng rìu làm sao thoải mái bằng dùng nắm đấm!

Không kìm nén được phái ra một tiếng gầm thét từ trong cổ họng, Tiểu Hoàng điên cuồng vung quyền, từng quyền đến thịt.

Bành bành bành.

Càng đánh càng thoải mái, Tiểu Hoàng nhịn không được thét dài một tiếng.

Tựa như gió táp mưa rào, thần uy ngút trời.

Mỗi một quyền đều nện vào huyệt thái dương của Mê Cung Giám Sát Giả thủ lĩnh, đánh cho nó đầu váng mắt hoa, thất khiếu chảy máu.

Mấy con Mê Cung Giám Sát Giả bên cạnh thấy vậy thì rất kinh sợ, nhất loạt muốn xông lên ngăn lại.

Tiểu Hoàng đang muốn tiếp tục hạ quyền thì bị hai Mê Cung Giám Sát Giả ôm chặt lấy.

- Hử!?

Mí mắt Tiểu Hoàng giật giật, liếc nhìn hai con Mê Cung Giám Sát Giả này một cái.

Đối diện với ánh mắt của Tiểu Hoàng, không biết vì sao trong lòng hai con Mê Cung Giám Sát Giả đột nhiên dâng lên một tia

khiếp ý.

- Cút cho ta!

Tiểu Hoàng gầm nhẹ, cánh tay phải tráng kiện mạnh mẽ phân biệt một đẩy một kéo, hai con Mê Cung Giám Sát Giả giống như hai con chim sẻ nhỏ cô linh bất lực trong bão tố, trực tiếp bị ném bay.

Lại là một quyền đấm vào giữa đầu, cuồng bạo như lưu tinh liệt diễm, kim quang mãnh liệt bao phủ nắm đấm, lóng lánh mà thần thánh.

Ầm! ! !

Phần đầu bị đánh trúng vô số quyền rốt cuộc không chịu nổi, chia năm xẻ bảy, chất lỏng văng khắp nơi.

Thi thể thê thảm của Mê Cung Giám Sát Giả thủ lĩnh nằm tại chỗ, huyết dịch không ngừng chảy ra ngoài từ miệng vết thương.

Hàn Sương Tịch Sư nằm nhoài trên thang đá, miệng há thành hình chữ o.

Con mắt trừng lớn như chuông đồng, tầm mắt không ngừng bồi hồi qua lại giữa Mê Cung Giám Sát Giả và Tiểu Hoàng.

Không ngờ lại hung mãnh như vậy, cũng không kém bao nhiêu so với ta năm đó.

Xem ra vị chủ nhân mới này của mình cũng không tầm thường.

Nghĩ tới đây, trong mắt Hàn Sương Tịch Sư lộ ra vẻ hài lòng, chỉ có Ngự Sử ưu tú mới xứng với bản thân mình.

Rốt cuộc Hàn Sương Tịch Sư cũng dừng hành động lùi lại phía sau như con sâu róm.

Đứng lên cẩn thận quan sát cuộc chiến.

Tiểu Hoàng sát khí hừng hực không nói hai lời xông thẳng vào bầy quái vật.

Tiểu Hoàng đã ẩn chứa 125 lực lượng vịt, bất kể là phòng ngự, lực lượng hay là tốc độ đều đã đạt đến một trình độ vô cùng khủng bố trong cấp Lĩnh Chủ.

Công kích của một con Mê Cung Giám Sát Giả sau khi rơi xuống người nó thì đều bị bật lại, cho dù không phải mỗi một lần lực phòng ngự của Tiểu Hoàng đều chồng chất gấp đôi, nhưng kích hoạt bị động 125 lần cũng làm cho sức phòng ngự của Tiểu Hoàng cao hơn gấp mấy lần so với trạng thái cơ bản.

Những đòn tấn công có thể làm Tiểu Hoàng tổn thương trước đó bây giờ đã không đau không ngứa.

Ầm - -

Sáp Sí Lôi Viên Khô Lâu bị một cước đạp bay, đập mạnh lên vách tường mê cung, mấy cái xương sườn trên ngực đều bị chấn gãy, linh hồn hỏa diễm trong hốc mắt trở nên vô cùng suy yếu.

Về phần Hải Vương Điện Man Khô Lâu ngăn ở vị trí cửa lớn sớm đã bị tháo thành mấy khúc trong chiến đấu vừa rồi, có muốn cũng không thể ghép lại được. Từng khúc từng khúc xương vụn bể nát thành những mảnh nhỏ rơi vãi khắp nơi trên đất, linh hồn hỏa diễm trong hốc mắt đã triệt để dập tắt.

Ầm!

Cơ nhục sí bàng sau lưng Tiểu Hoàng duỗi ra phía sau ngăn cản lưỡi búa đang bổ tới, cơ bắp co rút vào bên trong một vòng lập tức kẹp lưỡi búa lại.

Một cái cơ nhục sí bàng khác thu vào rồi vươn ra tấn công,

đánh bay lưỡi búa của con Mê Cung Giám Sát Giả kia.

Ầm.

Tiểu Hoàng nghiêng người tiến lên, bả vai như ngọn núi xô tới, phần ngực của một con Mê Cung Giám Sát Giả lập tức bị lõm vào. Không biết một kích này đã đụng gãy bao nhiêu cái xương của nó, nương theo tiếng vang ầm ầm giòn giã bay thẳng ra phía sau.

Bịch.

Mấy con Mê Cung Giám Sát Giả từ những phương hướng khác chạy đến chuẩn bị hình thành thế bao vây, vừa nhìn thấy cảnh tượng này đều đồng loạt dừng chân lại.

- Ngươi tới đây cho ta!

Nếu ngươi lui vậy thì ta tiến.

Tay phải Tiểu Hoàng như màn đen phủ xuống, một con Mê Cung Giám Sát Giả bị vỗ trúng đầu, thân thể run lên, đầu óc trống rỗng, lảo đảo một cái liền bị Tiểu Hoàng kéo qua.

Tay phải hung hăng nhấn mạnh xuống, xương đầu phát ra một tiếng rắc giòn vang.

Quyền trái lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đánh ra, ầm!

Hốc mắt vỡ vụn, cạnh khóe mắt có máu tươi chảy ra. Cú đấm này còn bá đạo hơn cả sấm sét, đánh cho con Mê Cung Giám Sát Giả kia mất mạng ngay tại chỗ, tam hồn xuất khiếu.

Sau một khắc thân thể mềm nhũn ngã bịch xuống đất, hơi thở sinh mệnh hoàn toàn biến mất.

Tiểu Hoàng đánh giết hung ác như thế cũng không làm đám Mê Cung Giám Sát Giả kia sợ hãi, ngược lại còn kích phát hung tính của chúng.

Mỗi một quyền đều giống như đang bắt nạt tiểu bằng hữu.

Trên cơ bản không kẻ nào đỡ nổi một hiệp, Tiểu Hoàng triệt để kích hoạt bị động tiến vào trạng thái bạo tẩu nên về mặt sức mạnh hoàn toàn nghiền ép bọn chúng.

- Chậc chậc chậc, thiên phú của nó chí ít cũng phải là Sử Thi. . . Ồ, không đúng! Thiên phú Sử Thi cũng không thể vượt cấp khiêu chiến nhiều quái vật như vậy được.

Hai mắt Hàn Sương Tịch Sư lấp lánh hữu thần.

Có điều từ trước tới nay nó chưa từng gặp qua loại ngự thú như Tiểu Hoàng, nhưng ngẫm lại Tiểu Hoàng bọn họ đến từ thế giới khác, bản thân mình chưa nghe nói qua cũng là bình thường.

Mấy con Mê Cung Giám Sát Giả cuối cùng phát hiện không thể địch lại bèn kéo nhau chạy tứ tán, Tiểu Hoàng và A Ngốc muốn đuổi theo thì bị Cao Bằng gọi trở về.

Bọn chúng đều chưa quen thuộc mê cung này, nếu như lạc đường thì quả thực được không bù nổi mất.

Trên mặt đất có tám cỗ thi thể, ba con đã trốn thoát. Chờ sau khi kết thúc chuyện ở đây thì nhất định phải giải quyết toàn bộ đám Mê Cung Giám Sát Giả đã chạy trốn kia.

Giải quyết xong mấy con Mê Cung Giám Sát Giả thì cũng coi như toà mê cung này đã rơi vào trong tay Cao Bằng.

Tiểu Hoàng đặt mông ngồi dưới đất, nửa giờ sau thân thể Tiểu Hoàng từ từ nhỏ dần.

Sau khi thoát ly chiến đấu nửa giờ, hiệu quả Khuê Lực của Tiểu Hoàng cũng dần dần suy yếu.

Đại Tử bay ở trên trời thật lâu cũng mệt mỏi nằm bò trên vách

tường, hơi nước sương trắng liên tục không ngừng phả ra từ trong khe hở. . .

- Cái con rết lớn màu tím kia đánh xì dầu mười mấy phút.

Hàn Sương Tịch Sư đưa ra phân tích một châm thấy máu.

Cao Bằng hơi sửng sốt, sau đó lắc đầu:

- Vừa nãy chắc chắn Đại Tử đã phát huy tác dụng rất lớn, phẩm chất của nó là Sử Thi đấy!

- Phẩm chất Sử Thi?

Hàn Sương Tịch Sư sửng sốt, sau đó mặt mũi tràn đầy nghi hoặc nhìn về phía bóng lưng Đại Tử.

- Tại sao phẩm chất Sử Thi lại yếu như vậy được. . .

- Không đúng, đã là phẩm chất Sử Thi thì sẽ thức tỉnh thiên phú đặc tính, ngươi đã khai phá năng lực đặc tính của nó chưa?

Hàn Sương Tịch Sư hỏi.

- Ý ngươi nói là Lôi Dực sao? Đã kích hoạt rồi, lúc thăng cấp phẩm chất Sử Thi đã tự động thức tỉnh, chẳng lẽ còn có thể tiếp tục khai phá nữa sao?

Cao Bằng không ngại học hỏi kẻ dưới.

Tất cả mọi người trên trái đất đều tự mình tìm tòi, không hề có thầy dạy, cũng không có người đi trước, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình.

Thế giới hắc vụ bên này tiến hóa lâu như vậy, nhất định Hàn Sương Tịch Sư biết nhiều thứ hơn so với mình.

Một trong số những lý do mà trước đó Cao Bằng rất muốn ký

kết huyết khế với nó cũng là nguyên nhân này.

- Nói nhảm, đương nhiên cần khai phá rồi.

Trong lòng Hàn Sương Tịch Sư càng nghi ngờ hơn, đây chẳng lẽ không phải kiến thức căn bản sao. . .

Cao Bằng như có điều suy nghĩ. Dù sao hiện tại cũng ký kết huyết khế rồi, Hàn Sương Tịch Sư đã lên phải thuyền giặc nên không sợ nó chạy trốn nữa.

- Thật ra thì… Ta cảm thấy chúng ta cần phải thẳng thắn một chút. . .

Hàn Sương Tịch Sư dựng thẳng lỗ tai lên, trong lòng thầm dâng lên một tia dự cảm bất tường.

- Thẳng thắn cái gì. . .

Sau khi Cao Bằng nói về chuyện thế giới của mình vừa xảy ra dị biến và cả vết nứt không gian cho Hàn Sương Tịch Sư.

Không như dự đoán của hắn, Hàn Sương Tịch Sư lại hưng phấn đến run rẩy, không ngừng nhảy tới nhảy lui.

- Ngao ô ô oa, ngươi nói cái gì? Ngươi nói chỗ thế giới của ngươi mới xảy ra tiến hóa có bốn năm? Hiện nay mạnh nhất cũng chỉ mới là Vương cấp? Ngươi bị ngốc à! Trong nhà có mỏ không đào lại chạy đến bên chúng ta ăn đất, ngươi có bị ngốc không thế!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 381: Dã Vọng Của Tiểu Sư Tử

Cao Bằng kinh ngạc đứng tại chỗ, cảm giác có chút mộng bức, đột nhiên có chút quá tải.

Ăn đất? Cái gì ăn đất?

- Bên này của các ngươi là thế giới Hắc Vụ sao?

- Đúng thế.

Tiểu sư tử hơi nghiêng về phía hắn một chút.

- À... ở bên này có quái vật Đế cấp sao?

- Đúng thế.

- ...Ta cũng biết thế giới của mình có rất ít quái vật hoang dã mạnh, nhưng bảo vật cũng rất ít.

Cao Bằng dở khóc dở cười, đột nhiên không biết nên nói gì cho phải. Ta không phải kẻ ngu, có đồ tốt thì làm sao có thể bỏ qua.

- Có phải ngươi cảm thấy mình không phải là một kẻ ngốc?

Cao Bằng:

- ...

Cúi đầu xuống đã nhìn thấy ánh mắt của Hàn Sương Tịch Sư nhìn mình như nhìn một kẻ thiểu năng đáng thương.

- Có một chút bảo vật cần thời gian để trưởng thành, sao

ngươi không cướp tất cả những bảo vật đó về nhà rồi chờ chúng trưởng thành?

Hàn Sương Tịch Sư đau lòng nhức óc nói. Tại sao mình lại có một chủ nhân ngu xuẩn như thế nhỉ?

Đúng là ngu xuẩn!

Quá ngu!

- Ngươi nghĩ xem, ngươi lại không thể hai mươi bốn giờ trông coi những bảo vật đó đúng không? Nếu có một ngày ngươi không chú ý, bảo vật của ngươi bị đám quái vật kia vụng trộm ăn mất thì làm sao bây giờ?

Tiểu sư tử dần dần hướng dẫn.

- Khoan khoan khoan khoan….

Cao Bằng liên tục khoát tay:

- Ngươi nói là…bảo vật của ta?

Đột nhiên Cao Bằng phát hiện con sư tử này có một ưu điểm, da mặt nó còn dày hơn so với hắn.

- Đương nhiên bảo vật phải thuộc về cường giả!

Hàn Sương Tịch Sư hiên ngang lẫm liệt ngẩng đầu lớn tiếng nói.

- Ví dụ như ngươi sao?

Cao Bằng vỗ đầu nó một cái, tiểu sư tử ngồi bệt xuống đất, tỉnh tỉnh mê mê lắc đầu một cái.

- Hỗn đản, Sư tử lạc mê cung bị người cưỡi, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh. Ngươi chờ đó cho ta...

Một khắc sau, nó bị Cao Bằng ôm lấy hung hăng xoa xoa đầu.

Đương nhiên những người khác không nghe được cuộc nói chuyện của Cao Bằng và Hàn Sương Tịch Sư.

Từ Hà Đề chỉ thấy Cao Bằng rất thân thiết cúi xuống ôm lấy con sư tử nhỏ trắng như tuyết kia.

Thật sự là một cảnh tượng ấm áp.

- Thiếu đổng, những thi thể này xử lý thế nào?

Từ Hà Đề nhìn tám cái xác dưới đất, không nhịn được hít một hơi khí lạnh. Đây là tám thi thể của quái vật cấp Lĩnh Chủ!

Một lần trọn vẹn tám con!

Nếu truyền ra, chỉ sợ có thể oanh động cả thế giới.

Một con ngự thú cấp Lĩnh Chủ có thể thủ hộ cả một căn cứ, tám con quái vật cấp Lĩnh Chủ là một số lượng không thể tưởng tượng nổi.

Đây là một số liệu rất khủng bố.

Hơn nữa tám con quái vật cấp Lĩnh Chủ cũng đại biểu cho tám viên tinh hạch cấp Lĩnh Chủ và rất nhiều tài liệu.

Đến tận lúc này Từ Hà Đề mới hiểu được sự kinh khủng của Cao Bằng.

Trước đó hắn cũng biết thiếu đổng rất mạnh, nhưng lại không biết cụ thể là mạnh như thế nào.

Bây giờ thì hắn đã hiểu được đại khái.

Vừa rồi lúc chiến đấu, ngự thú Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử của hắn có dây dưa với một con Mê Cung

Giam Sát Giả, nhưng cũng chỉ là quấn lấy mà thôi.

Muốn đánh bại một con Mê Cung Giám Sát Giả là việc rất khó khăn.

Thể tích của Mê Cung Giám Sát Giả rất lớn, trong mê cung nhỏ hẹp này lại không có bao nhiêu không gian cho Quyền Vương Đại Thử trốn tránh, nhiều lần đều thoát chết trong gang tấc.

Cuối cùng con Mê Cung Giám Sát Giả mà Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử dây dưa rất lâu đã bị con vịt Tiểu Hoàng kinh khủng kia vung tay quất bay, tựa như cha giáo huấn con trai, không có chút sức phản kháng nào.

Thì ra đây mới là thực lực chân chính của thiếu đổng...

Ánh mắt Từ Hà Đề nhìn Cao Bằng đã thay đổi.

Đồng thời trong lòng cũng dâng lên cảm giác kiêu ngạo, đây là thiếu đổng tập đoàn Nam Thiên chúng ta.

Là lão thần của tập đoàn Nam Thiên, Từ Hà Đề cũng có chút cổ phần danh nghĩa ở đây. Cho dù xuất phát từ ơn tri ngộ của Kỷ Hàn Vũ hay tình cảm với tập đoàn Nam Thiên, mức độ ủng hộ của hắn với tập đoàn cực kỳ cao.

Đương nhiên hắn cũng hy vọng tập đoàn có thể càng ngày càng mạnh hơn.

- Phải phái người trông coi mấy cái xác này….

Đương nhiên Cao Bằng không yên lòng để Từ Hà Đề ở đây trông coi. Thực lực ngự thú Hoàng Kim Huyễn Quang Quyền Vương Đại Thử của hắn không yếu, nhưng cũng chỉ có thể ứng phó với một con Mê Cung Giám Sát Giả thôi.

Nhưng mà đường đến đây Cao Bằng đã hoàn toàn quên mất,

hiện tại cũng chỉ có thể dựa vào Văn Bảo Thử.

Văn Bảo Thử đánh xì dầu lâu như vậy đột nhiên thấy chủ nhân cuối cùng cũng nhìn mình, không nhịn được kích động chảy ra nước mắt.

Hai mắt rưng rưng nhìn Cao Bằng:

- Chủ nhân, cuối cùng ngươi cũng nhớ tới ta….

Con chuột mập này không đi cùng Cao Bằng ra ngoài thám hiểm, vẫn luôn ở trong phòng thí nghiệm được Từ Thanh Chỉ chăn nuôi ăn ngon uống sướng. Ngày nào cũng ăn thịt Thủ Lĩnh tốt nhất, có đôi khi còn được ăn thịt cấp Lĩnh Chủ, các loại bảo vật giàu dinh dưỡng gần như chưa từng gián đoạn, hiện giờ đã lên đến cấp 31, da lông bóng loáng.

- Ngươi còn nhớ đường về không?

Cao Bằng hỏi nó.

- …

Văn Bảo Thử ngơ ngác ngẩng đầu nhìn hắn. Ngươi đang nói gì thế? Đường gì? Chúng ta đi tới đây sao?

- Vô dụng.

Đại Tử khinh thường liếc nhìn con chuột mập này. Ngày nào cũng ăn nhiều đồ ngon như thế mà cái gì cũng không biết, còn không bằng đưa hết những đồ ngon kia cho Đại Tử ta.

Trong trận chiến vừa rồi, công lao của ta lớn nhất.

Cao Bằng lẳng lặng lùi lại hai bước, nhặt lấy một khối băng tinh màu lam nhạt rơi ra từ trên vách tường thạch điện, ước lượng trong tay:

- Ngươi nhìn đây là cái gì?

Văn Bảo Thử trợn tròn hai mắt:

- Bảo bối!

Hai cái răng nanh lớn lộ ra bên ngoài, nước bọt chảy ròng ròng.

- Nếu ngươi có thể nhớ đường về, bảo bối này thuộc về ngươi.

Văn Bảo Thử cực kỳ kích động, tranh thủ thời gian khoanh tay lại suy nghĩ, cái đầu nhỏ nhanh chóng vận chuyển, trên đỉnh đầu bốc lên từng đoàn hơi nước.

Hàn Sương Tịch Sư mộng bức.

Nó đang làm gì thế?

Đây chỉ là một cục băng năm xưa ta tùy tiện tạo ra thôi mà.

Chẳng lẽ nó còn có cách dùng khác mà ta không phát hiện ra …

Hàn Sương Tịch Sư cực kỳ nghi hoặc nhìn một người một chuột trước mặt.

- Ta nhớ được rồi!

Văn Bảo Thử đứng thẳng dậy bằng hai chân sau, hai chân trước ôm chặt khối băng trong tay Cao Bằng.

Dù nửa người nó đang bị đông cứng nhưng nét mặt đầy vẻ hưng phấn.

Cao Bằng dặn Văn Bảo Thử đưa Từ Hà Đề và A Ngốc quay về trước, báo cho những người khác tới kéo thi thể về.

Còn Hàn Sương Tịch Sư… dù thực lực thời kỳ đỉnh phong đã vượt qua tất cả ngự thú hiện tại của Cao Bằng, nhưng hiện giờ thực sự cũng chỉ nhược kê. Vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đến khả năng bỏ chạy cũng không có.

Mà Cao Bằng cũng có mấy thứ muốn hỏi con sư tử này.

Chờ mấy người Từ Hà Đề rời đi Cao bằng mới tìm một nơi không bị đóng băng trong thạch điện ngồi xuống, nền đá bên dưới rất lạnh buốt.

- Vừa rồi ý của ngươi là khi thế giới mới bắt đầu tiến hoá sẽ sinh ra một số bảo vật tương đối đặc thù hoặc là rất lợi hại sao?

Cao Bằng không ngốc, sau khi được Hàn Sương Tịch Sư nhắc nhở đã nghĩ thông được điều này.

- Không biết, nhưng chắc hẳn là có.

Lúc này tiểu Tịch Sư cũng không dám chắc chắn:

- Tuy nhiên khẳng định sẽ có rất nhiều bảo vật. Dù thế giới của ngươi vừa mới tiến hoá nhưng bảo vật vẫn là bảo vật, bốn năm sinh ra Vương cấp đã là cực hạn, tuyệt đối không thể có quái vật Hoàng cấp. Nếu có quái vật Hoàng cấp, ta sẽ ăn sh!t!

- Bảo vật thật sự của thế giới Hắc Vụ đều bị đám quái vật cường đại kia chiếm rồi, muốn tìm một bảo vật vô chủ còn khó hơn lên trời. Dù sao khứu giác của đám quái vật đó cũng tốt hơn khứu giác của nhân loại không biết bao nhiêu lần, muốn đoạt bảo vật thì nhất định phải cứng đối cứng với đám quái vật đó… hoặc là tìm cách trộm.

- Tại sao nhìn ngươi có vẻ rất lão luyện… Có phải ngươi vẫn thường xuyên trộm đúng không?

Cao Bằng cảm thấy con sư tử này càng ngày càng không đáng

tin cậy.

- Như thế làm sao tính là trộm! Bảo vật lại không viết tên của ai!

Tiểu Tịch Sư cố gắng cãi lại, liên tục khoát tay.

- Cho nên mới nói vẫn là thế giới của các ngươi tốt hơn, chúng ta có thể quang minh chính đại lấy.

Hàn Sương Tịch Sư hưng phấn xoa xoa hai tay.

Một đám cặn bã Vương cấp mà thôi, bổn Sư Hoàng có thể nhẹ nhàng đè xuống đất ma sát.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 382: Phương Pháp

- . . . Ta cảm thấy quái vật bên thế giới của các ngươi lớn lên không bình thường, ngươi có cảm thấy thế không?

Da mặt Hàn Sương Tịch Sư run rẩy khi nhìn con quái vật khổng lồ cao khoảng chừng sáu trăm mét trước mắt.

Thi thể Mê Cung Giám Sát Giả nằm chất đống bên cạnh vết nứt, đồng thời do Tiểu Hoàng thủ hộ.

Cao Bằng ra một mức giá trên trời cho nó là ba trăm khối tiền mỗi ngày, khiến cho Tiểu Hoàng vô cùng vui vẻ, ở tại chỗ vỗ bộ ngực đánh cược, tám con cá lông đỏ này tuyệt đối sẽ không bị trộm đi.

Một lát sau, Cao Bằng xuyên qua vết nứt mang theo Hàn Sương Tịch Sư về nhà rồi trực tiếp đi đến phía sau núi thăm A Ban.

Nó rốt cuộc biết vì sao chủ nhân của mình có lực lượng to lớn như thế.

- A Ban kỳ thật là một hài tử rất nghe lời, nó rất hiền lành.

Cao Bằng yêu chiều nhìn A Ban.

Nghe thấy Cao Bằng nói vậy, A Ban hưng phấn gật đầu,

- Đúng! Đúng! A Ban nghe lời nhất.

Lại là một hồi đất rung núi chuyển. . .

Hàn Sương Tịch Sư suýt chút nữa thì rơi từ trên vai Cao Bằng xuống.

- Ngươi vừa rồi có ý gì thế? Chẳng lẽ ở bên trong thế giới Hắc Vụ không thường thấy mấy loại quái vật có thể tích lớn như A Ban sao?

Cao Bằng nghi hoặc hỏi. Hắn nhìn thấy Mê Cung Giám Sát Giả có thể tích lớn như vậy, còn tưởng rằng ở trên thế giới Hắc Vụ loại thể tích như thế là bình thường.

- . . . Nói nhảm, loại thể tích cao mấy trăm mét như này, ít nhất cũng là Hoàng cấp trở lên.

- Thể tích quái vật chẳng lẽ không phải càng ngày càng lớn sao? Ta còn tưởng rằng quái vật Hoàng cấp, Đế cấp ở thế giới Hắc Vụ đều lớn đến mấy ngàn, hơn vạn mét chứ. . .

Cao Bằng không nhịn được cười lên.

- Không có khả năng lớn như vậy, cho dù có cũng là vô cùng thưa thớt. Bởi vì thể tích lớn như vậy, chúng nó lấy cái gì để ăn, lấy cái gì duy trì cân đối trong cơ thể mình. Quan trọng nhất chính là để duy trì thể tích như vậy sẽ tiêu hao một con số trên trời, vì thế quái vật thể tích càng lớn thì lại càng lười.

- Vậy ngươi có biện pháp gì làm cho thể tích của nó thu nhỏ lại không?

Cao Bằng hít sâu một hơi, chờ mong hỏi thăm Hàn Sương Tịch Sư.

- Kỳ thật phương pháp làm cho ngự thú của ngươi nhỏ đi không phải là không có.

Hàn Sương Tịch Sư do dự trong chốc lát rồi mở miệng nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn kéo căng, nhìn qua có vẻ nghiêm túc.

- Phương pháp gì?

Cao Bằng có chút kích động, không nghĩ tới thật sự có phương pháp khác có thể làm cho thể tích A Ban thu nhỏ lại.

- Theo ta được biết thì không chỉ có một loại phương pháp.

Hàn Sương Tịch Sư phát ra âm thanh nhỏ nhẹ từ cuống họng, hai móng vuốt giao nhau chống đỡ dưới cằm.

- Loại thứ nhất chính là làm cho ngự thú của ngươi tiến hóa, có được năng lực tự do khống chế thể tích lớn nhỏ của bản thân. Tuy nhiên loại năng lực này vô cùng hiếm thấy, cụ thể làm thế nào để có được loại năng lực này ta cũng không biết.

Hàn Sương Tịch Sư có chút chột dạ.

Nhưng mà lập tức lại trở nên thẳng thắn hùng hồn,

- Vóc dáng của ta cũng không lớn như vậy! Ta không cần đến loại năng lực này, khó lí giải cũng là bình thường.

- Vậy loại phương pháp thứ hai kia là gì?

- Có một loại trái cây ngụy trang, có thể làm cho thể tích quái vật thu nhỏ xuống khoảng một ngàn lần. Chỉ cần thu nhỏ lại như thế thì ngự thú này của ngươi sẽ biến thành 6 mét!

Hàn Sương Tịch Sư đắc ý nói.

- Có phải ngươi học Toán học rất tệ không?

Cao Bằng không biết nói gì, nhưng mà ngẫm lại đây là một con sư tử mà nhà trẻ cũng chưa từng đến, bản thân không thể yêu cầu quá nhiều đối với nó.

- Ta biết, ta biết, là 0.6 mét.

Đại Tử nhảy ra lớn tiếng nói.

- Được rồi, ngươi cũng đừng làm mất mặt nữa.

Cao Bằng đè lại Đại Tử đang xao động.

A Ban đứng lên, khịt mũi kêu lên:

- Sáu mươi mét sao... Sáu mươi mét cũng có thể để cho ta đi ra ngoài chơi với Cao Bằng rồi.

- Ừ, A Ban học toán không đến nỗi tệ.

Cao Bằng thoả mãn gật đầu.

Đại Tử kinh ngạc, chẳng lẽ mình tính sai à.

Đáng giận, vì đạt được Cao Bằng khen ngợi, bản thân mình đã vụng trộm đi tìm A Ban học bù.

- Ngươi biết chỗ nào có trái cây ngụy trang không?

- Để ta nghĩ lại xem, ta nhớ được bên trong sơn mạch Hắc Phượng từng xuất hiện trái cây ngụy trang, nhưng mà có rất ít quái vật dùng loại trái cây này, tóm lại nó khá vô dụng. Một khi tiến nhập vào trạng thái chiến đấu thì hiệu quả của trái cây ngụy trang sẽ lập tức mất đi. Ngươi cần phải suy nghĩ kỹ! Sơn mạch Hắc Phượng cũng không an toàn, bên trong có một con Hắc Mao Ma Tước, hỏa diễm của nó cho dù ta ở trong trạng thái mạnh nhất cũng không dám ngạnh kháng.

- Ta nghĩ kỹ rồi, đây là chuyện ta đã đáp ứng nó, ta chắc chắn sẽ không làm nó thất vọng.

Hàn Sương Tịch Sư trợn mắt trừng mắt một cái,

- Kỳ thật còn rất nhiều phương pháp, nhưng mà phương pháp này muốn xem ở bản thân ngươi.

- Phương pháp gì?

- Ví dụ như ngươi có một con quái vật hệ Không Gian đẳng cấp cao, sáng lập một cái không gian tùy thân liền có thể mang theo ngự thú bên mình. Nhưng với thể tích của con ngự thú này thì không gian tạo ra cũng phải rất lớn.

Cao Bằng, Tiểu Hoàng, Đại Tử và Tiểu Diễm tất cả đều liếc mắt nhìn về phía A Xuẩn.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, A Xuẩn nghi hoặc móc ra một ly nước trái cây từ trong không gian tùy thân, cắm ống hút vào chai rồi đưa lên miệng mút lấy.

Xoạt rột rột!

- Còn nữa, ta nhớ được ngự sử có một loại năng lực triệu hoán ngự thú của bản thân thân đến bên người hiệp trợ chiến đấu. Ngươi chưa thức tỉnh năng lực đó sao?

Tịch Sư liếc nhìn Cao Bằng, lạnh lùng cười cười,

- Có lẽ vì ngươi còn quá yếu.

- ?

Cao Bằng nhớ kỹ tất cả những phương pháp mà Hàn Sương Tịch Sư vừa mới nói, chúng có thể giúp cho A Ban cùng đi ra ngoài mạo hiểm với Cao Bằng.

Đối với tình hình trước mắt thì phương pháp đơn giản nhất mà Cao Bằng nghĩ tới chính là đi đến sơn mạch Hắc Phượng ngắt lấy trái cây ngụy trang.

Còn có một loại phương pháp chính là đánh bạc vào vận khí, hy vọng khi Hàn Sương Tịch Sư khôi phục lại Hoàng cấp thì bản thân sẽ thức tỉnh năng lực triệu hoán ngự thú đến bên cạnh chiến đấu.

Tuy rằng Cao Bằng cảm thấy cái con Tịch Sư này không quá tin cậy .

- Tiểu Từ, giúp tôi lấy một chút trái cây hệ Băng ở trong phòng thí nghiệm đến đây.

Cao Bằng gửi cho Từ Thanh Chỉ một tin nhắn.

Sau đó Cao Bằng ngồi xổm xuống nhẹ nhàng vuốt ve đầu của tiểu sư tử màu trắng,

- Sơn mạch Hắc Phượng cách mê cung xa không?

- Không xa, chỉ tầm khoảng hơn 5000 km.

Tiểu Tịch Sư ngẩng đầu nháy mắt mấy cái, vào thời kỳ đỉnh phong của nó thì 5000 km chỉ là một khoảng cách rất ngắn, nhiều nhất mấy giờ là có thể chạy tới.

Cao Bằng gật đầu, chuyện này còn cần phải bàn bạc kỹ hơn.

Khoảng cách hơn 5000 km nói xa cũng không xa, nhưng mà khả năng gặp nguy hiểm trên đường đi lại là điều khiến cho hắn phải cẩn thẩn chuẩn bị kỹ một phen.

Tính nguy hiểm ở thế giới Hắc Vụ vượt xa so với trái đất. Ở trái đất thì quái vật cấp Lĩnh Chủ đã cực kỳ hiếm thấy, nhưng ở thế giới Hắc Vụ thì quái vật Vương cấp không hề hiếm thấy.

Nhưng vì A Ban, lần này bất kể như thế nào Cao Bằng cũng phải đi một chuyến đến sơn mạch Hắc Phượng, bởi vì hắn đã đáp ứng A Ban muốn dẫn nó đi thám hiểm bên cạnh mình.

- Ông chủ, đây là một nhóm trái cây hệ Băng được vận chuyển đến từ nhà kho.

Từ Thanh Chỉ cố sức mang theo một cái vali xách tay màu đen đặt trên mặt đất.

Mặt ngoài vali thô ráp, màu sắc u ám, nhẹ nhàng kéo khóa liền mở ra.

Sương mù màu trắng lạnh lẽo toát ra từ khe hở của vali xách tay, từng khỏa trái cây màu lam lớn nhỏ như long nhãn được sắp xếp chỉnh tề ở trên mặt khối băng.

Trong nháy mắt khi tiếp xúc với không khí thì toát ra từng giọt nước, nhiệt độ dường như cũng hạ thấp xuống mấy phần.

Hàn Sương Tịch Sư khinh thường liếc nhìn những viên trái cây này, cho dù đứng cách xa ba mét nó cũng ngửi thấy khí tức của những thứ cấp thấp đó.

- Không ngờ ngươi lại dùng thứ đồ ăn cấp thấp này để cung phụng bản Thần Sư. Ta cho ngươi biết, loại đồ ăn cấp thấp này cho dù ta đói bụng cũng sẽ không ăn một miếng!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 383: Khách Không Mời Mà Đến

- À.

Cao Bằng gật đầu, sau đó khóa vali màu đen lại.

- Ngươi làm gì thế?

Hàn Sương Tịch Sư sửng sốt.

- Vậy thì trước tiên ngươi phải ủy khuất một đoạn thời gian, chờ lúc nào tìm được linh vật cấp cao thì lại cho ngươi ăn.

Cao Bằng hòa ái vỗ vỗ đầu tiểu sư tử.

Hàn Sương Tịch Sư,

- . . .

Cao Bằng đứng dậy đem vali đặt ở bên cạnh Hàn Sương Tịch Sư nơi mà nó không thể với tới, lại dặn dò những người khác không cần quan tâm đến nó rồi mới xoay người rời đi.

Hàn Sương Tịch Sư quá kiêu ngạo, mặc dù ký kết huyết khế nhưng trên bản chất vẫn rất kiêu ngạo.

Ở thời kỳ đỉnh phong nó chỉ kém một bước liền có thể tấn thăng Đế cấp, tất nhiên nó có tư cách để kiêu ngạo. Nhưng như thế không có nghĩa rằng Cao Bằng có thể khoan nhượng cho thói quen này của nó.

Hảo hán không đề cập tới sự dũng mãnh năm đó, đã từng

mạnh mẽ cũng chỉ là đã từng, tính tình vẫn cần mài giũa một chút.

Cao Bằng cần ngự thú chứ không phải một tiểu tổ tông.

Ngày thứ hai, Hàn Sương Tịch Sư đói bụng một đêm trông mong ngồi trước cửa phòng ngủ của Cao Bằng. Cao Bằng vừa mở cửa đã nhìn thấy một con tiểu bạch sư ngồi ở trước cửa, cũng không biết đã ngồi bao lâu.

- Loại đồ ăn cấp thấp này ngươi có ăn không?

Hàn Sương Tịch Sư chớp chớp mắt, cũng không trả lời.

- Ta thấy ngươi chính là Vương Trạch Cảnh của sư giới.

- Ngao?

Hàn Sương Tịch Sư nghiêng đầu, Vương Trạch Cảnh cái gì?

Cao Bằng đưa tay lấy vali mở ra rồi đặt trên mặt đất, Hàn Sương Tịch Sư không kịp chờ đợi nhào tới. . .

Vừa cho Hàn Sương Tịch Sư ăn xong Cao Bằng đột nhiên phát giác được một luồng ánh mắt u oán khóa chặt hắn từ phía sau.

Quay đầu liền nhìn thấy Đại Tử đang yên lặng ghé vào vách tường chăm chú nhìn hắn.

Ánh mắt ý vị thâm trường.

Còn thỉnh thoảng gật đầu.

- Đại Tử. . .

- Được rồi, ngươi không cần nói, ta đều biết.

Cặp hàm của Đại Tử nâng lên,

- Ngươi cứ cho tiểu sư tử của ngươi ăn đi.

Nói xong liền yên lặng quay người rời khỏi.

Một phút trôi qua, hai phút trôi qua, ba phút trôi qua. . .

Đại Tử trốn sau góc rẽ nhướng mày, tại sao Cao Bằng vẫn chưa tới!

Một bên khác Cao Bằng đã rời khỏi biệt thự đi đến phòng thí nghiệm.

Bên ngoài vừa chuyển đến một nhóm quái vật, trong đó có mấy loại là quái vật mới phát hiện. Mặc dù bây giờ Cao Bằng rất ít tự mình thao tác thí nghiệm, nhưng lực hấp dẫn của quái vật kiểu mới đối với hắn vẫn rất lớn.

Tựa như những người thích chơi các loại trò chơi dưỡng thành thì đều có chung một loại "Sở thích thu thập".

Đi tới phòng cách ly giam giữ quái vật, trong không khí tràn ngập mùi thuốc sát trùng.

Sàn nhà dưới chân rất sạch sẽ, cũng rất an tĩnh, trong hành lang quanh quẩn tiếng bước chân của Cao Bằng.

Phòng giam đầu tiên bên trái có một con ếch màu vàng xanh lớn chừng quả dưa hấu.

Hai con mắt sưng giống bóng đèn, trên lưng có từng đường vân màu vàng nhạt, nhìn qua tựa như một trái dưa hấu màu vàng.

Cao Bằng nhìn thấy con quái vật này thì ngay lập tức có một cảm giác hết sức quen thuộc.

Luôn cảm thấy đã gặp loại ếch này ở nơi nào đó. . .

Con ếch này ngồi chính giữa căn phòng, quai hàm phồng rất lớn, trong cổ họng phát ra tiếng oa oa trầm đục.

Đợi đến khi đầu của Cao Bằng xuất hiện ở trước cửa sổ thủy tinh, trong nháy mắt con ngươi của ếch màu vàng xanh trừng một cái.

Miệng há to, một ngụm nước bọt chính tông từ sâu trong yết hầu bắn ra!

Phanh!

Cửa sổ làm bằng kính chống đạn rung mạnh, phát ra một tiếng vang thật lớn.

【 Tên quái vật 】: Kim Qua Bì Oa

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 19

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Kim

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Hỏa, 2. Phần bụng

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (phẫn nộ)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Kim Qua Bì Oa là chủng loại biến dị hết sức hiếm thấy, khác biệt với đồng loại thích sống quần cư, Kim Qua Bì Oa thích sống một mình. Nó cũng kế thừa thói quen thích nhổ nước bọt vào người khác từ Qua Bì Oa, nhưng bởi vì nó không sống quần cư nên việc sinh tồn tương đối gian nan.

【 Lộ tuyến tấn thăng phẩm chất Hoàn Mỹ 】: 1. Bạo Tạc Bí Đỏ Oa (phẫn nộ tiến hóa), 2. Hoàng Kim Thiềm Thừ (Kim hệ tiến hóa), 3. Liệt Diễm Kim Thiềm (Hỏa hệ tiến hóa)

Thì ra là họ hàng gần của Qua Bì oa, trách không được lần đầu tiên nhìn thấy nó Cao Bằng liền có một loại cảm giác rất quen thuộc.

Tiếp tục đi vào trong, căn phòng thứ hai không có gì.

Ấn xuống cái nút màu đỏ bên cạnh, từ trên trần nhà bắn ra một cái súng phun, từ bên trong phun ra rất nhiều bột phấn màu đỏ.

- Hắt xì.

Một con quái vật nửa trong suốt cùng loại với thạch sùng đang bám vào trên vách tường hiện ra.

Con quái vật này dài chừng hơn ba mét, màu sắc bên ngoài thân hòa cùng với vách tường xung quanh, vừa rồi cái hắt xì kia đã bại lộ sự tồn tại của nó.

【 Tên quái vật 】: Tiềm Ẩn Huyễn Tích

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 22 (cấp Thủ Lĩnh)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Mộc / Hệ [image]Độc

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Kim, 2. Hệ Hỏa

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (chấn kinh)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Là loại sinh vật cỡ nhỏ sống trong rừng rậm, rất giỏi che giấu hành tung, am hiểu ôm cây đợi thỏ phục kích con mồi.

【 Lộ tuyến tấn thăng phẩm chất Hoàn Mỹ 】: 1. Mộc Long Độc Tích (Độc hệ tiến hóa), 2. m Ảnh Liệp Tích (âm ảnh tiến hóa). . .

Trong một căn phòng cuối cùng là một con Kinh Cức Bạo Hùng biến dị hai đầu. Kinh Cức Bạo Hùng thì không hiếm thấy, nhưng Kinh Cức Bạo Hùng hai đầu lại rất thưa thớt, đây là một đầu cá

thể biến dị.

Mặc dù không giây phút nào không có quái vật mới bị phát hiện, nhưng quái vật kiểu mới chân chính có giá trị cũng không nhiều.

Đối với Cao Bằng thì quan trọng nhất chính là tính phục chế, nói cách khác loại sinh vật như Kinh Cức Bạo Hùng hai đầu và Kim Qua Bì Oa này không có giá trị nhiều đối với hắn.

Tiềm Ẩn Huyễn Tích có năng lực ẩn tàng rất mạnh, nếu như có thể bắt giữ với số lượng lớn và cho sinh sôi thì chính là một chủng loại quái vật kiểu mới có giá trị không thấp, vô luận là để cho nội bộ tập đoàn Nam Thiên tiêu hóa sử dụng hay là đối ngoại bán ra thì đều là một lựa chọn tốt.

Lấy ra một cuốn sách nhỏ từ trong túi áo blouse trắng, đánh một dấu tích lên phía trên danh tự của Tiềm Ẩn Huyễn Tích, phía sau lại ghi chép một chút số liệu.

Từ phòng chứa quái vật đi ra, đưa cuốn sổ nhỏ cho Từ Thanh Chỉ đã đứng chờ ngoài cửa.

- Quái vật số một, số ba có giá trị không lớn. Quái vật số hai có giá trị bồi dưỡng, để bộ phận thăm dò tiếp tục bắt giữ thêm.

- Đã rõ.

Từ Thanh Chỉ cất kỹ cuốn sổ nhỏ, lập tức gật đầu đồng ý.

Không chỉ là hôm nay, mấy tháng này Cao Bằng làm công việc giám định giá trị quái vật, sau đó tập đoàn Nam Thiên lục tục bắt giữ rất nhiều quái vật về tiến hành chăn nuôi bồi dưỡng.

Khi bồi dưỡng ra được Cao Bằng sẽ tiếp tục phối trí dược tề giúp số quái vật này tiến hóa, sau đó phân phối cho nhân viên các bộ ngành của tập đoàn.

Cao Bằng ao ước nhất chính là có một ngày hắn sẽ không cần phải tự tay động thủ, thuộc hạ của mình cũng có thể xử lý tốt tất cả mọi chuyện. Đương nhiên, trình độ bây giờ còn cách lúc đó một khoảng không nhỏ. . .

Sau hai ngày ở căn cứ Du Châu chỉnh đốn, Cao Bằng lần nữa đi tới bên ngoài vết nứt không gian.

Ngày hôm qua căn cứ Du Châu đã công bố tin tức thành khu Bách Nghiệp xuất hiện vết nứt không gian ra ngoài, đồng thời cũng giải trừ phong tỏa đối với thành khu Bách Nghiệp.

Ngoại giới như thế nào đều không có quan hệ gì với Cao Bằng, nhân viên chính phủ Du Châu và tập đoàn Nam Thiên sẽ xử lý tốt tất cả mọi chuyện.

Cũng chính bởi vì vết nứt không gian tồn tại, thành khu Bách Nghiệp tiến vào giai đoạn cải tạo lớn. Những kiến trúc bỏ hoang ban dầu bị dỡ bỏ, từng tòa phòng ốc bị san bằng, những con đường mới tinh rộng rãi đang được xây dựng.

Đồng thời tiến hành an trí cho rất nhiều cư dân của thành khu Bách Nghiệp, một quảng trường thương mại khổng lồ lấy vết nứt không gian làm trung tâm được tu kiến.

Trong khoảng thời gian này vết nứt không gian trong không ngừng mở rộng, đã biến thành một vết nứt đen kịt rộng 4m, cao 6m.

Ở bên cạnh vết nứt có Ngự Sử cao cấp đóng giữ, 24/24 nghiêm phòng những người khác tùy ý ra vào.

Cao Bằng cũng không cần đưa ra giấy chứng nhận, mặt của hắn chính là chứng minh tốt nhất. Hiện nay phần lớn ngự sử ở căn cứ Du Châu ử đều nhận biết hắn.

Xuyên qua vết nứt, hàng lâm hoang vu mê cung của thế giới

Hắc Vụ. . .

…

Bên ngoài hoang vu mê cung là một mảnh bình nguyên rộng lớn.

Lúc này trên bình nguyên đi đến một nhóm khách không mời mà tới.

Quái thú sắt thép thô kệch lao vụt trên bình nguyên, kéo theo một cái đuôi cát bụi phía sau.

Chiếc xe việt giã đã cải tạo lao qua, bên cạnh còn có mấy con quái vật, tốc độ cũng không chậm hơn chiếc xe việt dã này bao nhiêu.

- Xùy ——

Lốp xe ma sát với cát đá phát ra tiếng rít, đuôi xe khoanh tròn rồi dừng lại.

Cửa xe bị thô bạo đẩy ra, một nhóm người da đen từ trên xe việt dã đi xuống.

Người cầm đầu đeo kính râm, thể trạng cường tráng, trên người mặc trang phục ngụy trang bó sát người, phía dưới mặc quần chiến đấu bằng vải kaki.

- Thật sự là hùng vĩ, đây quả thực là kỳ tích!

Một người da đen ở phía sau kinh thán.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 384: Cứu Người

Tường đá khổng lồ che kín bình nguyên trước mắt kéo dài đến đường chân trời, trên tường đá cao lớn phủ đầy vết tích loang lổ, từng cái dây leo thô to rủ xuống bên ngoài tường.

Trên bầu trời lấp lóe tia sáng màu vàng mông lung, tựa như ánh sao.

- Nơi này chính là di tích trên bản đồ?

Một người da đen hưng phấn nói.

- Đây tuyệt đối là một kỳ tích!

- Chúng ta đến đây đầu tiên, tất cả bảo tàng trong này đều thuộc về chúng ta.

Một người da đen bụng phệ lộ ra vẻ tươi cười.

- Di tích lớn như vậy, bên trong chắc có rất nhiều đồ tốt.

- Nhìn nơi đó, các ngươi xem nơi đó có giống cửa vào không.

Một người da đen nhỏ gầy chỉ sang một cửa vào, hưng phấn nói.

- Còn chờ gì nữa, chúng ta nhanh đến đó.

Càng gần tường đá, nhóm người da đen này càng cảm thấy một luồng sức mạnh mênh mông to lớn.

- Không thể phi hành, bầu trời ở đây không thể phi hành!

Kim Dực Ngốc Thứu vẫn luôn lượn quanh trên trời ở độ cao

mấy trăm thước đã càng ngày càng xuống thấp. Một ngự sử da đen nhíu mày nói.

- Chắc hẳn là do ánh sáng vàng quỷ dị trên đỉnh tường đá kia.

Có người ngẩng đầu nhìn ánh sáng vàng trên đỉnh đầu rồi nói:

- Ồ... Vì sao không thấy ánh sáng đó nữa?

Thì ra từ phía xa có thể nhìn thấy ánh sáng vàng, thế nhưng khi đến gần tường đá ngẩng đầu lên chỉ còn thấy được bầu trời huyết hồng.

Sắc trời ở mảnh thế giới này rất kỳ lạ, sáng sớm là màu đỏ nhạt, càng đến giữa trưa thì màu đỏ càng đậm. Vào giữa trưa, cả thế giới bị nhuộm trong màu đỏ của máu, đến chạng vạng tối lại chuyển dần sang màu đỏ sậm.

- Không nhìn thấy thì thôi, cũng không phải chuyện lớn gì.

Người da đen bụng phệ khoát khoát tay, không thèm để ý.

- Chi.

Con lửng mật màu đen trắng vẫn luôn yên lặng trong đội ngũ đột nhiên rít lên một tiếng trầm thấp.

Người da đen đeo kính râm hơi biến sắc:

- Cẩn thận, có gì đó muốn đi ra từ phía trong.

Vừa dứt lời, mặt đất dưới chân chấn động kịch liệt.

Một con quái vật khổng lồ với tiếng hít thở nặng nề từ chỗ rẽ lao ra ngoài!

Bộ lông màu đỏ ngòm rối tung che kín cái đầu nhìn như một loài khỉ, thân thể tráng kiện kéo theo một cây chiến phủ từ cửa mê

cung chạy ầm ầm ra ngoài.

- Đây là cái gì….

Có người da đen kinh hô.

- Đánh! Chúng ta không chạy nổi nó, chỉ có đánh bại nó chúng ta mới có thể sống được!

Người da đen đeo kính râm gầm nhẹ.

Từ bên cạnh hắn, một cái bóng đen trắng nổ bắn ra ngoài.

Nhân loại?

Mê Cung Giám Sát Giả mới chạy trốn từ trong mê cung ra ngoài, đột nhiên nhìn thấy một đám nhân loại đang canh giữ ở lối ra thì ngơ ngác.

Có điều tướng mạo của nó quá hung ác, cho nên biểu hiện ngơ ngác của nó cũng có vẻ rất dữ tợn.

Trong lòng Mê Cung Giám Sát Giả phẫn nộ đến cực điểm. Ta đã trốn xa như vậy rồi, đám nhân loại các ngươi còn muốn đuổi tận giết tuyệt!

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

Nó không nhịn được bi phẫn gầm lên. Chiếc chân tráng kiện dẫm mạnh xuống đất, sức mạnh cuồng bạo xé nát đại địa. Âm Ảnh Chi Lực đen kịt hóa thành gợn sóng lan ra bốn phía.

Vù!

Trong chớp mắt, Âm Ảnh Chi Lực xuyên qua dưới chân tất cả mọi người.

Một luồng sức mạnh tựa như bùn lầy thôn phệ tất cả mọi

người ở đây, tựa như đang lạc vào đầm lầy âm u.

Tất cả ngự sử đều kích hoạt lá chắn nguyên tố. Lá chắn đủ loại màu sắc xuất hiện bên ngoài cơ thể tựa như những bóng đèn nhiều màu trong lễ Noel ở vùng đầm lầy.

Ám Ảnh Chi Lực không ngừng ăn mòn lá chắn của bọn họ. Lá chắn nguyên tố như nến tàn trong gió.

Có người da đen bị m Ảnh Chi Lực ăn mòn hết lá chắn nguyên tố bên ngoài, tựa như ăn mòn được một lỗ thủng, từng giọt từng giọt chậm rãi nhỏ xuống.

Âm Ảnh Chi Lực như giòi trong xương ăn mòn vào theo lỗ thủng, nương theo tiếng kêu rên thê thảm, người da đen này bị Âm Ảnh Chi Lực triệt để ăn mòn, hoà tan thành một bãi nước đen.

- Rống!

Mê Cung Giám Sát Giả rống lên đầy giận dữ, giơ cao rìu trong tay rồi chém mạnh xuống!

Ầm!

Mặt đất nứt ra một cái khe hở rộng hơn một trượng. Một con ngự thú không kịp tránh bị lưỡi búa sắc xé làm hai nửa ngay tại chỗ, máu thịt nội tạng nóng hổi điên cuồng trào ra, mùi tanh hôi nồng đậm khiến cho một ngự sử bên cạnh tái mét.

Tại sao trong mê cung lại có thứ quái vật khủng bố như vậy chứ?

Lửng mật kéo theo một đạo tàn ảnh thật dài, thân thể nổ bắn ra.

Soạt.

Trước ngực Mê Cung Giám Sát Giả xuất hiện ba vết máu thật

dài.

Nhưng với kích thước to lớn của Mê Cung Giám Sát Giả thì chút thương thế ấy chẳng ảnh hưởng gì mấy.

Chỉ là xước da mà thôi.

Rìu lớn quét ngang, cuồng phong cuốn lên thành sóng lớn dưới mặt đất, đất đá bay tán loạn.

Hai con ngự thú cấp Thủ Lĩnh bị thổi bay như vải rách, ngã trên mặt đất không rõ sống chết.

Người da đen đeo kính râm hơi biến sắc.

Con quái vật này quá kinh khủng, khủng bố hơn tất cả những quái vật mà hắn đã từng gặp. Sức mạnh cuồng bạo, sát khí kinh khủng, còn có kích thước to lớn này nữa, đây là một con mãnh thú thời hồng hoang không nói đạo lý.

Mà quan trọng nhất là không có điểm yếu!

Sở trường của Hắc Hoan Hung Thú là tập kích ba đường điểm yếu của kẻ địch, nhưng con cự thú này lại không có ba đường đó.

Mê Cung Giám Sát Giả bị Hắc Hoan Hung Thú xẹt qua, để lại rất nhiều vết máu. Vết máu dày đặc, nhưng cũng không bị thương đến gân cốt.

- Oanh!

Mặt đất điên cuồng rung động, chiến phủ chém vỡ mặt đất dưới chân, bùn đất bắn lên tung toé.

Nhưng vẫn không đánh trúng Hắc Hoan Hung Thú. Hắc Hoan Hung Thú cực kỳ nhanh, linh hoạt xẹt qua xẹt lại xung quanh cơ thể Mê Cung Giám Sát Giả.

Liên tiếp mấy búa thất bại, Mê Cung Giám Sát Giả dừng động tác, âm lãnh nhìn quanh bốn phía.

Nó quyết định bỏ qua gia hoả láu cá khó chơi này, tấn công mấy người da đen khác.

- Không. Cứu ta!

- Jason, cứu ta! Cứu mạng!

Cùng với tiếng kêu rên thảm thiết, huyết tinh giáng lâm trên vùng bình nguyên này.

…

- Vì sao khi đó những Mê Cung Giám Sát Giả kia không tấn công ngươi? Ta không nghĩ rằng chỉ một thạch điện là có thể bảo vệ được ngươi.

Cao Bằng cầm một quả băng sương đút cho Hàn Sương Tịch Sư.

Hàn Sương Tịch Sư nuốt sạch quả băng sương, nức nở trả lời:

- Đương nhiên là không đơn giản như thế. Khi ấy ta đã đặt một cấm chế bên ngoài thạch điện, nếu những tên kia dám xông tới thì khí tức hàn băng bộc phát ra, tuyệt đối có thể biến chúng thành tượng băng.

Quả nhiên gia hoả này có lưu lại một chiêu, đám Mê Cung Giám Sát Giả kia phái mình đi dò đường.

- Vậy vì sao khi ấy ngươi không tấn công ta?

Cao Bằng khá tò mò hỏi.

- Vì ngươi là nhân loại.

Vì ta là nhân loại?

Cao Bằng hỏi nguyên nhân cụ thể hơn nhưng Hàn Sương Tịch Sư không chịu trả lời, chỉ ấp úng lảng sang chuyện khác.

- Phía trước là cửa ra của mê cung. Đã rất nhiều năm rồi ta không ra ngoài mê cung, không biết rốt cuộc bên ngoài như thế nào rồi.

Vừa dứt lời thì có tiếng đánh nhau kịch liệt từ phía trước vọng lại.

Có đánh nhau!

- Nhanh nhanh nhanh, chúng ta mau qua xem!

Hàn Sương Tịch Sư không chờ được thúc giục:

- Chúng ta mau đi qua kiếm chút tiện nghi! Ta thích nhất là đi kiếm tiện nghi!

Đại Tử chậm rãi bay sau mông Cao Bằng, nhíu mày nhìn chằm chằm vào bóng lưng con sư tử màu trắng này.

Mấy ngày gần đây Cao Bằng đều không chơi với mình, khẳng định là có liên quan đến con sư tử trắng đáng ghét này!

Hai mắt Đại Tử chuyển động vòng quanh, không biết đang có ý định quỷ quái gì.

Tiểu Diễm lén lút liếc nhìn Đại Tử, nhưng rất nhanh đã thu lại ánh mắt:

- Hừ! Gia hoả Cao Bằng này có mới nới cũ, Đại Tử và Tịch Sư tranh chấp tất có một kẻ bị thương, đây chính là cơ hội của Tiểu Diễm ta! Ta nhất định phải bắt lấy cơ hội này chiếm lấy sự sủng ái của Cao Bằng!

Tới lối ra mê cung, có thể thấy một con Mê Cung Giám Sát Giả đang chiến đấu với một đám ngự sử, nhưng chẳng qua là một bên đồ sát.

- Tiểu Hoàng đi cứu người.

Tiểu Hoàng im lặng không lên tiếng, bước chân nhoáng một cái liền hóa thành một đạo tàn ảnh phóng ra ngoài.

Một người da đen bụng phệ đang tuyệt vọng nhìn Mê Cung Giám Sát Giả càng ngày càng tới gần mình.

Đột nhiên bước chân của Mê Cung Giám Sát Giả dừng lại, giống như nhìn thấy thứ gì đó rất kinh khủng, vội vàng xoay người bỏ chạy!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 385: Sơn Mạch Hắc Phượng

Hô. . .

Hô. . .

Ta tên Dormand, cuối cùng ta cũng sống sót.

Người đàn ông da đen ngồi phệt trên mặt đất, bộ ngực phập phồng kịch liệt, trong mắt vẫn còn tràn ngập nỗi khiếp sợ.

Một con vịt màu vàng không lông chỉ cao không đến bắp chân con quái vật lông đỏ kia thế mà lại đang là kẻ truy sát, cuối cùng còn nhảy dựng lên cưỡi lên cổ nó, một quyền lại một quyền đánh xuống.

Sau khi chạy thêm được mấy bước thì tốc độ của quái vật lông đỏ càng ngày càng chậm, cuối cùng ầm một tiếng té ngã trên đất.

- Cái gì, trời ạ, ta thế mà còn sống. Cảm tạ trời đất, cám ơn tổ mẫu ở trên thiên đường đã phù hộ.

Một người da đen bên cạnh nhẹ nhàng thở ra một hơi, vỗ ngực vui mừng.

Đây là thổ dân bản địa?

Cao Bằng có chút chấn kinh, không ngờ mình có thể nhìn thấy một thổ dân còn sống sờ sờ.

Không phải tiểu Tịch Sư nói nhân tộc ở thế giới Hắc Vụ này đều trốn đi hết rồi sao,

- Này, không phải ngươi nói thế giới Hắc Vụ không có Nhân tộc sao, vậy họ là cái gì?

Đại Tử không biết vì cái gì vụng trộm chạy đến nằm sấp sau lưng Cao Bằng, vẻ mặt cười lạnh,

- Ngay cả Cao Bằng cũng dám lừa! Ta biết con sư tử nhà ngươi đúng là có ý đồ xấu mà.

- Đại Tử nói đúng.

Tiểu Diễm cũng đúng lúc bồi thêm một câu.

Sau đó vui vẻ chạy đến bên cạnh tìm một chỗ ngồi xổm xuống, một bộ ngồi xem trò hay.

- Mấy người này không phải là người của thế giới Hắc Vụ.

Tịch Sư bình tĩnh nói.

- Dù cách xa như vậy nhưng ta vẫn có thể ngửi được hương vị trên người bọn họ cùng loại với hương vị trên người của ngươi. Nói một cách khác, bọn họ và ngươi đến từ cùng một thế giới.

Cao Bằng sửng sốt, đến từ cùng một thế giới! ?

Chuyện này… làm sao có thể?

Cửa mê cung ở đây đã được phong tỏa hết sức nghiêm ngặt, người bình thường căn bản không cách nào ra vào. Càng đừng nói đây là một đám người da đen, đặc thù rõ ràng như vậy, trừ khi tất cả đám người kia đều mù lòa.

- Vậy cũng chỉ có một khả năng khác.

Vẻ mặt tiểu Tịch Sư nghiêm lại.

- Vết nứt không gian kết nối với thế giới Hắc Vụ không chỉ có

duy nhất ở mê cung này.

Nghe được câu nói của tiểu Tịch Sư, thần sắc Cao Bằng hơi động, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

Chẳng lẽ là vết nứt không gian ở Lusaka Châu Phi sao.

Cao Bằng híp mắt lại, nghĩ đến khả năng này.

Khoảng cách từ Châu Phi đến khu Hoa Hạ ước chừng hơn vạn dặm, đây là khoảng cách trước khi xảy ra tai biến.

Sau tai biến thể tích của trái đất trở nên lớn hơn, khoảng cách của hai lục địa cũng trở nên càng xa, chí ít cũng có mấy vạn cây số.

Nhưng mà khoảng cách giữa hai vết nứt không gian ngược lại không nhất định xa như vậy, có khả năng khoảng cách giữa hai vết nứt không gian ở Lusaka và hoang vu mê cung không quá xa. Nếu là vậy. . .

Hai mắt Cao Bằng sáng lên, có lẽ có thể thông qua hai vết nứt không gian này tiến hành một con đường mậu dịch!

Kể từ sau khi xảy ra tai biến, do khoảng cách quá xa nên giao lưu giữa các châu lục ngày càng trở nên thưa thớt, cho dù có cũng phần lớn là thông qua kênh tín hiệu để giao lưu.

Hơn nữa hoạt động vượt đại khu dần dần trở thành đặc quyền của các Ngự Sử cấp cao, dân chúng bình thường muốn đi đến các châu lục khác gần như là một ước muốn xa vời. Tự nhiên trở thành hạn chế không nhỏ cho mậu dịch.

Nhưng nếu như khoảng cách hai đạo vết nứt không gian ở bên thế giới Hắc Vụ này không quá xa thì có thể kiến tạo một con đường mậu dịch thương mại.

Sản phẩm của tập đoàn Nam Thiên sẽ có thể đi đến Châu Phi xa xôi. . .

Không nghĩ tới lần ra ngoài này lại có thể thu hoạch được niềm vui ngoài ý muốn.

Cao Bằng nhìn về phía mấy người da đen này, trong lúc vô tình ánh mắt cũng trở nên hòa ái dễ gần.

- Mấy người anh em, các ngươi có bị thương không?

Trong miệng Cao Bằng tuôn ra một câu anh ngữ hết sức lưu loát.

Vốn mấy người da đen còn tưởng rằng Cao Bằng là người bản địa của thế giới này, cho nên sau khi nghe thấy lời nói của Cao Bằng thì trên mặt bọn họ đồng loạt hiện lên dấu "? ? ?"

- Cái gì, trời ạ, chẳng lẽ Anh ngữ là ngôn ngữ thông dụng của toàn vũ trụ sao.

Một người da đen thấp giọng kinh hô.

Mấy người da đen này hết sức kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi.

Khuôn mặt Cao Bằng giật giật, không chỉ Anh ngữ, ta còn biết nói Hán ngữ đấy.

Sau khi cứu đám người này Cao Bằng lại hỏi thăm bọn họ đến từ đâu, biết được cách mê cung một ngàn cây số có một khu phế tích thành thị, ở bên trong khu phế tích này cũng có một vết nứt không gian.

Cái vết nứt không gian kia thông hướng căn cứ Lusaka.

Một ngàn cây số, Cao Bằng trầm ngâm. Khoảng cách này không tính là gần, nhưng cũng không tính quá xa —— chí ít nếu so với

khoảng cách mấy vạn cây số trên trái đất thì phải gọi là khá gần.

Có thể đợi sau khi ra khỏi sơn mạch Hắc Phượng lại nghĩ biện pháp mở một đầu thông đạo hướng tới Lusaka.

Nhóm người này trước khi đi còn liên tục cảm ơn với Cao Bằng. Đồng thời cũng nói với hắn, nếu có cơ hội nhất định phải tới Lusaka tìm bọn họ, bọn họ tuyệt đối sẽ chiêu đãi thật tốt.

- Ngươi có biết bên kia có một khu phế tích thành thị? Gần đó có quái vật nào lợi hại không?

- Biết chứ, trước kia bên đó là thành phố của nhân loại, nhưng về sau bị bỏ hoang. Nếu như ngươi muốn mở một con đường thông hướng bên kia thì cũng không tính khó khăn, ven đường không có bao nhiêu quái vật lợi hại. Khu vực gần chúng ta cũng chỉ có sơn mạch Hắc Phượng và Huyết Nha Hồ là có quái vật tương đối lợi hại, hai chỗ hung địa này đều không nằm ở phương hướng kia.

- Còn nữa, hoang vu mê cung kỳ thật cũng là một hung địa.

Hàn Sương Tịch Sư đắc ý nói.

Đương nhiên những người kia cũng không phải đồ ngốc, nếu như gần đó có hung địa thì sao bọn họ có thể xây dựng thành phố ở đó được.

Cao Bằng yên lặng gật đầu, người gian không phá. Sư sinh đã gian nan như vậy, Cao Bằng cũng không vạch trần nó.

Cao Bằng lại tiến lên thu lấy thi thể của Mê Cung Giám Sát Giả đang nằm trên đất vào trong không gian của A Xuẩn, cũng không thể lãng phí được.

Không gian tùy thân của A Xuẩn hiện nay chí ít cũng có ba bốn trăm mét khối, có thể so với một cái nhà kho nhỏ, chứa một thi thể

tự nhiên là thừa sức.

Bước ra khỏi mê cung, sơn mạch Hắc Phượng nằm cách lối ra mê cung tầm 1000 cây số về phía bắc.

Phía bắc mê cung là một mảnh bình nguyên hoang vu, bên trên bình nguyên mọc đầy những loại cỏ màu trắng. Mỗi một cây cỏ đều cao hai mét, gió nhẹ thổi tới, sóng cỏ cuồn cuộn.

Xuyên qua bãi cỏ, tựa như có rất nhiều lưỡi dao sắc bén ma sát với làn da.

- Rống rống ~

Bãi cỏ phía trước xao động, tựa hồ có thứ gì đó đang nhanh chóng xuyên qua bụi cỏ.

- Đại Tử.

Cao Bằng ra lệnh cho Đại Tử phóng thích quầng sáng Lĩnh Chủ.

Thông thường thì Lĩnh Chủ là sẽ không tùy tiện phóng thích quầng sáng Lĩnh Chủ ra, bởi vì phóng thích quầng sáng Lĩnh Chủ cũng cần tiêu hao năng lượng nguyên tố trong thân thể để duy trì.

Nhưng có đôi khi Lĩnh Chủ vì cảnh cáo những quái vật khác sẽ phóng thích quầng sáng ra ngoài.

Quầng sáng màu tím sẫm nhuộm lên cây cỏ xung quanh phạm vi bán kính trăm mét vuông, cỏ màu trắng bị bao phủ bên trong phát ra ánh sáng màu tím nhàn nhạt.

Trong không khí tràn ngập Lôi nguyên tố mỏng manh.

Cảm giác được khí tức cấp Lĩnh Chủ, tất cả các quái vật xung quanh đều dồn dập bỏ trốn, từ đó cũng tránh khỏi không ít tranh đấu không cần thiết.

Chi chi chi.

Văn Bảo Thử hưng phấn ngửi tới ngửi lui trên mặt đất, cái mũi kề sát mặt đất không ngừng run rẩy.

Một lát sau liền ngậm lấy một mẩu gỗ màu đỏ, chạy tới chạy lui trước mặt Cao Bằng.

Trong chốc lát đi qua lại biến mất không thấy, chờ khi nó trở về thì trong miệng ngậm đã ngậm lấy một viên đá màu vàng.

Một đường hướng bắc, thời gian ba ngày chớp mắt trôi qua.

Xuyên qua bãi cỏ màu trắng trên bình nguyên, lại vượt qua rất nhiều sông suối, một tòa sơn mạch màu đen hiện lên ở đường chân trời.

Núi non chập chùng kéo dài, rộng lớn tựa như một đầu hắc long đang phủ phục ở trên mặt đất không thấy đầu đuôi.

Từ phía xa nhìn lên đỉnh sơn mạch, một tầng lửa đỏ mỏng manh chầm chậm thiêu đốt, nhìn qua giống như một tòa Hỏa Diệm Sơn.

Có lẽ đây chính là lý do nó được gọi là sơn mạch Hắc Phượng.

- Ta chỉ biết loại trái cây kia sinh trưởng ở sơn mạch Hắc Phượng, cụ thể ở nơi nào ta cũng không rõ ràng.

Hàn Sương Tịch Sư tiếc nuối chép miệng.

- Không có việc gì, thổ dân của dãy núi chắc chắn sẽ biết.

Cao Bằng cười ha ha.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 386: Tiếp Xúc

Ở bên kia, ba người da đen may mắn trốn thoát được cùng với ngự thú của họ rốt cục cũng về tới phế tích thành thị. Mặc dù họ thường xuyên thấy việc sinh tử, nhưng trên đường nhìn thấy từng người bạn hay nói hay cười biến thành những thi thể lạnh lẽo, loại cảm giác chênh lệch cực mạnh như thế này để cho những người này luôn trầm mặc trên suốt quãng đường còn lại.

Trên xe để vài bộ thi thể được quấn bằng vải, dù cho thi thể đã bị hàn băng làm đông lại nhưng vẫn tản ra chút tanh tưởi.

- Lần này có thể sống sót thật đúng là may mắn.

Một người da đen trong đó nói ra.

- Không ngờ tới ở khu Hoa Hạ này cũng có Ngự Sử lợi hại như thế, khu Châu Phi của chúng ta chắc không có Ngự Sử nào lợi hại như vậy đâu.

Người da đen này hơi nhíu mày, sau đó lại thở dài.

- Sư Vương Congo cũng không lợi hại bằng hắn sao?

Một người da đen khác cũng có chút giật mình.

- Coi như Sư Vương cũng không nhất định là đối thủ của nó.

Ánh mắt Jason đầy phức tạp.

- Nhưng mà cũng không phải là không có thu hoạch.

Dường như Jason nghĩ tới điều gì. Chờ tới khi thương lộ này được mở rộng, các loại đặc sản và tiền bạc của khu Hoa Hạ thông

qua nó liên tục được vận chuyển về bên kia, phải nhanh chóng thông báo chuyện này cho đại ca biết mới được, để cho đại ca chuẩn bị sẵn sàng.

Jason đột nhiên chú ý tới người đồng bạn đến từ Zimbabwe đang ngồi ở ghế lái phụ, trong lòng hơi suy nghĩ một chút, mở miệng nói,

- Tài phú của thương lộ này quá lớn, Hắc Hoan chúng tôi ăn không nổi, mà nếu chỉ có mỗi Zimbabwe các người ra mặt cũng dễ bị lên án. Không bằng chúng ta hợp tác đi?

- Đương nhiên là không thể tốt hơn rồi.

Người da đen đến từ Zimbabwe nhẹ nhàng thở ra, quay đầu nhe răng cười, lộ ra hàm răng trắng nõn.

Đợi đến khi Jason dời tầm mắt khỏi nơi này, người da đen mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Vừa rồi hắn vẫn một mực lo lắng Jason có thể giết người diệt khẩu để độc chiếm thương lộ này, nhưng mà chuyện vẫn còn tốt, không có xảy ra tình huống xấu nhất mà hắn đang nghĩ tới.

…

- Anh bạn nhỏ, cậu yên tâm đi, chúng ta đảm bảo không hề có ác ý.

Dưới chân sơn mạch Hắc Phượng, một đám ngự thú đứng thành nửa vòng tròn bao vây một con quái vật có hình dạng giống như con rùa đen.

Cao Bằng rất thân thiết đi lên trước ngồi xổm ở bên cạnh con quái vật rùa đen kia, gõ lên lớp vỏ cứng rắn phát ra tiếng cạch cạch giòn vang.

Kim Ti Lục Quy rút đầu vào trong mai rùa, hai con mắt đen

nhánh từ trong khe hở cảnh giác nhìn về phía Cao Bằng.

- Chúng ta thật không có ác ý, thúc thúc chỉ là muốn tìm ngươi hỏi một vấn đề.

Cao Bằng cố gắng biểu đạt thiện ý.

Đại Tử ở bên cạnh đảm nhiệm chân chó quan phiên dịch, hai cái kìm ở bên miệng liên tục đóng mở, giương nanh múa vuốt.

Kim Ti Lục Quy thờ ơ, mặc cho đám người trước mắt này nói ba hoa chích chòe, nước miếng văng đầy đất nó vẫn bền lòng vững dạ.

Nó cũng không phải những con rùa nhỏ bé mới bước chân vào đời, nó là một lão rùa gặp qua sóng to gió lớn, đã hiểu hết ảo diệu của "Nhẫn tự quyết".

Tiểu Hoàng ở bên cạnh nghe đến buồn ngủ, sau khi ngáp một cái nó không nhịn được nữa đi lên phía trước đạp vào mai rùa một đạp, làm cho nó lăn lộn một vòng trên mặt đất. Cái bụng trắng như tuyết ngửa lên trời, giống như một con lật đật đang lăn lộn tại chỗ.

- Cái con rùa thèm ăn đòn này, muốn chết hả? Lão đại nhà ta đang hỏi chuyện ngươi đó!

Tiểu Hoàng hùng hổ dùng một quyền đánh lên mai rùa, bịch một tiếng, nện cho Kim Ti Lục Quy hoảng loạn.

Cái con vịt này tại sao lại hung dữ như vậy chứ.

- Ai ～ Tiểu Hoàng, đừng như vậy mà.

Cao Bằng giáo dục Tiểu Hoàng.

- Chúng ta là người tốt, sao có thể một lời không hợp liền động tay động chân đánh người được.

- Cao Bằng, tên này không nể mặt ngươi, chính là không cho Tiểu Hoàng ta mặt mũi! Không cho Tiểu Hoàng ta mặt mũi...

Tiểu Hoàng hừ hừ hai tiếng.

- Ài, ngươi cũng nghe thấy rồi đấy, tính tình người anh em này của ta luôn nóng nảy như vậy, có đôi khi tới ta cũng không hẳn là quản được nó.

Cao Bằng thở dài.

- Chúng ta chỉ muốn muốn tìm ngươi nghe ngóng một chuyện, ngươi biết ở chỗ nào trong sơn mạch Hắc Phượng có trái cây ngụy trang không. Nó chính là một loại quả mọc ở trên cây, có màu trắng, trên vỏ quả có nhiều chấm đen nhỏ, sau khi ăn thì thể tích sẽ thu nhỏ trong một khoảng thời gian.

- ...

Sau một thời gian ngắn, từ trong mai rùa truyền tới âm thanh xì xào.

- Cao Bằng Cao Bằng, nó nói ở một dãy núi phía đông sơn mạch Hắc Phượng đã gặp qua loại trái cây này, leo qua năm ngọn núi liền có thể tìm tới.

Đại Tử hưng phấn nói.

- Nếu đã chỉ đường rồi vậy thuận tiện mang nó theo đi.

Cao Bằng cười tủm tỉm nói.

Nghe Đại Tử thuật lại, Kim Ti Lục Quy có chút mờ mịt lắc đầu.

- ...

- Dẫn bọn ta tới phía đông sơn mạch.

Cao Bằng leo lên trên mai Kim Ti Lục Quy.

- Ta biết đã chủ nhân trong núi lớn đều rất nhiệt tình hiếu khách.

Hàn Sương Tịch Sư cùng nhảy tới, Đại Tử cũng không cam chịu yếu thế bò lên trên mai rùa.

Qua một hồi lâu từ trong mai rùa thò ra một cái chân sợ hãi rụt rè, cẩn thận từng li từng tí giẫm giẫm lên mặt đất, sau đó hai cái chân, ba cái chân… cuối cùng là một cái đầu thò ra, Nó xoay đầu ba trăm sáu mươi độ nhìn ngó xung quanh, cho tới khi thấy đám người Cao Bằng ngồi trên lưng mình thì nhịn không được phát sầu, ngũ quan ủy khuất vo thành một nắm, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ đắng chát.

Nếu như không phải đánh không lại đám người kia. . .

- Chờ ngươi dẫn chúng ta đi qua bên đó thì cái này chính là của ngươi.

Cao Bằng lấy một viên tinh hạch quái vật cấp Thủ Lĩnh từ trong không gian của A Xuẩn quơ qua quơ lại trước mặt Kim Ti Lục Quy.

Dường như bị tinh hạch mê hoặc, hoặc là bị khuất phục dưới dâm uy của người nào đó. Sau khi xác nhận phương hướng thì Kim Ti Lục Quy vung vẩy bốn cái chân ngắn phi nước đại qua đó. Bây giờ nó muốn chạy thật nhanh để đưa tiễn đám ôn thần này tới nơi chúng muốn tới.

Có quái vật bản thổ Kim Ti Lục Quy dẫn đường, ven đường nó đều tránh đi lãnh địa của các loại quái vật nguy hiểm, rẽ ngang rẽ dọc trong núi lớn, mãi cho đến khi sắc trời dần tối rốt cục nó cũng dừng bước lại.

Trước mặt là một tòa núi lớn đen kịt, trên đó có đầy những cây

đại thụ cũng một màu đen kịt. Đại thụ đen kịt rậm rạp chằng chịt, màu đỏ rực của ánh chiều tà nhuộm đỏ nửa ngọn núi làm nó giống như một cái miệng lớn dính đầy máu của một con quái vật.

Xì xào…

Kim Ti Lục Quy lắc đầu dừng bước lại.

- Nó nói loại quả kia ở trên núi, nhưng mà trên núi có quái vật rất hung, nó không dám tiến vào.

Đại Tử phiên dịch lại.

Cao Bằng đưa tinh hạch quái vật cấp Thủ Lĩnh cho Kim Ti Lục Quy, sau đó mang theo ngự thú vào núi.

Kim Ti Lục Quy nuốt tinh hạch vào trong bụng liền xoay người chạy mất, bây giờ nó chỉ muốn tránh khỏi đám ôn thần này càng xa càng tốt.

Ánh sáng trong rừng không được tốt lắm, cành lá rậm rạp ngăn cản phần lớn ánh mặt trời, mà bây giờ là chiều tối nên tầm nhìn lại càng giảm hơn nữa.

- Tiểu Diễm, ngươi đi lên bầu trời nhìn xem, giúp chúng ta đề phòng bốn phía.

Cao Bằng cho Tiểu Diễm bay lên không trung giám sát bốn phía.

Tiểu Diễm gật đầu, khẽ kêu một tiếng bay lên không trung.

…

Đến gần đỉnh núi có một vách đá, trên vách đá dựng đứng có vài cây đại thụ đặc biệt mọc trên đó. Lá cây là màu lam hiếm thấy, phía trên đó lẻ tẻ mọc ra mấy trái cây màu trắng.

Từ phía xa nhìn lại trên vách đá dựng đứng phủ đầy "Trùng động", từng cái hang động đen kịt quỷ dị mọc ở trên vách đá dựng đứng, hang động thâm thúy sâu không lường được.

Đột nhiên trong một hang động bay ra một con quái vật màu trắng, cao khoảng một mét. Nhìn sơ qua thì thấy chân nó giống như của một loại sinh vật giáp xác phức tạp, nhưng hành động lại rất linh hoạt. Từ bề ngoài nhìn vào thì nó có cùng kết cấu với bọ ngựa, nhưng mà lại cồng kềnh hơn so với bọ ngựa, chi dưới vô cùng cường tráng.

Bay đến một gốc cây gần đó lấy xuống một viên trái cây màu trắng bỏ vào miệng say sưa nhấm nuốt.

Sau đó thể tích nó giống như được bơm hơi, rất nhanh đã biến thành một con quái vật cao tới mười mét, vui vẻ nhảy nhót tới lui trên đỉnh núi.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 387: Bạch Cương Phong Nhận Thú

Dường như đã nhận ra thứ gì đó, khi đang vui sướng nhảy lên con quái vật đột nhiên dừng lại, cái đầu xoay tròn một trăm tám mươi độ, gắt gao nhìn chằm chằm vào Tiểu Diễm trên không trung.

Mắt kép màu vàng nhìn chăm chú vào Tiểu Diễm đang bay lượn trên bầu trời.

Giác quan thứ sáu của Tiểu Diễm phát hiện ra mình đang bị ai đó nhìn chằm chằm. Thể tích mười mét khoác lên người bộ áo giáp màu trắng, rất dễ thu hút sự chú ý của người khác giữa núi rừng màu đen này.

Nhãn châu xoay tròn, Tiểu Diễm nhìn thấy có trái cây ẩn hiện trên mấy gốc đại thụ mọc trên vách đá dựng đứng gần đó.

Máu trắng, nhiều chấm nhỏ bằng đầu kim màu đen.

Hoàn toàn chính xác!

- Cao Bằng, ta tìm được rồi!

Tiểu Diễm vô cùng mừng rỡ.

- Loại trái cây mà ngươi nói đến, ta đã tìm thấy rồi. Ngay ở trên núi!

Tiểu Diễm nhanh chóng nói với Cao Bằng.

Quái vật áo giáp trắng nghẹo cổ quan sát Tiểu Diễm thật lâu,

phát hiện con chim đỏ này vẫn xoay quanh trên đầu không rời đi, đáy mắt lặng lẽ trở nên nguy hiểm.

Nhưng không rõ vì sao nó không tấn công Tiểu Diễm ngay mà lại nhảy từ trên cành cây xuống, nhẹ nhàng đáp đất, sau đó leo lên đỉnh núi đứng thẳng người, phẫn nộ gào thét với Tiểu Diễm ở trên trời.

Cao Bằng dừng bước. Từ góc độ này hắn vừa vặn có thể nhìn thấy một con quái vật màu trắng đứng trên đỉnh núi kia.

【Tên quái vật】: Bạch Cương Phong Nhận Thú

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 49 (cấp Lĩnh Chủ)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Phong

【Năng lực quái vật】: Cường hóa cương giáp lv3, Lưỡi đao sắc bén lv4, Chưởng khống Phong nguyên tố lv3.

【Đặc tính quái vật】: Phong hống giáp (Cuồng phong gào thét hình thành một loại áo giáp nguyên tố đặc thù bên trong cơ thể nó.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Có kháng tính nhất định với các công kích loại tâm linh, tinh thần.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Trong khi di động với tốc độ cao, từ trong khe hở của áo giáp sẽ tuôn ra rất nhiều phong hống, đồng thời tăng cao tính linh hoạt và tốc độ.)

【Nhược điểm quái vật】: Hệ Băng

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Ngoài thân quái vật có lớp áo giáp cứng rắn, thể trạng nhẹ tốc độ cực nhanh, lực bộc phát trong chớp mắt cực mạnh. Trời sinh vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, cho nên Bạch Cương Phong Nhận Thú đặc biệt mẫn cảm đối với

chiều cao của mình.

Đặc biệt mẫn cảm đối với chiều cao của mình?

Cao Bằng im lặng, liếc mắt nhìn Bạch Cương Phong Nhận Thú đang đứng gào thét trên đỉnh núi. Chí ít nó cũng phải cao bảy tám mét, vậy mà còn đặc biệt mẫn cảm với chiều cao của mình sao? Ngươi như thế thì Đại Tử nên nghĩ thế nào đây?

- Có đúng không Đại Tử?

Cao Bằng xoa xoa cái đầu nhỏ của Đại Tử.

Đại Tử ngơ ngác ngẩng đầu, vì sao Cao Bằng lại dùng ánh mắt này nhìn ta?

Chẳng lẽ hắn đã phát hiện ra mình không thích con sư tử này, ngự thú hắn thực sự thích nhất là mình sao?

Cái đầu nhỏ của Đại Tử nhanh chóng vận chuyển, đồng thời vắt hết óc suy nghĩ, rốt cuộc nên biểu hiện mình không vui vẻ như thế nào….

Lĩnh Chủ cấp 49 phẩm chất Hoàn Mỹ, Cao Bằng dừng chân lại. Phẩm chất chỉ kém A Ngốc và Tiểu Hoàng hai bậc, nhưng đẳng cấp lại hơn chúng đến bốn năm cấp.

Chênh lệch bốn năm cấp mặc dù không đủ để san bằng chênh lệch giữa hai phẩm chất, nhưng ở mặt trạng thái cơ bản lại không chênh lệch nhiều.

Mà quan trọng nhất là con Bạch Cương Phong Nhận Thú này cũng có đặc tính quái vật. Không biết đây là đặc tính vốn có hay là vì nó tấn cấp nên phẩm chất bị hạ từ Sử Thi xuống Hoàn Mỹ.

Nhưng dù thế nào đi nữa, con quái vật này cũng tuyệt đối không dễ chọc.

Nhưng lấy trái cây thì Cao Bằng vẫn bắt buộc phải làm, đây là lời hứa của hắn với A Ban.

- Đại Tử, phóng thích lôi điện tấn công Tiểu Hoàng.

Đám ngự thú này đều biết năng lực bị động của Tiểu Hoàng, hiểu rõ làm thế để làm gì.

Bốn phía quanh người Đại Tử hiện từng đoàn lôi điện, hóa thành từng đoạn dây thừng lôi quấn chặt lấy Tiểu Hoàng, sau đó phóng thích.

Ong ong ong.

Tiếng dòng điện trầm thấp vang vọng trong không khí. Cơ bắp Tiểu Hoàng bị điện giật run rẩy, giật giật liên hồi.

m thanh kỳ diệu vang lên, ngoài thân Tiểu Hoàng lóe lên tử quang, thể tích tăng trưởng.

...

- Ta chán ghét tất cả quái vật cao hơn ta!

Bạch Cương Phong Nhận Thú hơi khom xuống, thân thể hoá thành một đạo tàn ảnh nổ bắn ra. Gió lốc cuồng bạo tạo ra một luồng khí lưu thật dài, tiếng phong hống thê lương truyền ra từ khe hở của áo giáp, tựa như tiếng rống của quái vật.

Tiếng gió rống thê lương từ trong khe hở áo giáp vọng ra như quái vật gào rít.

Gió lốc xoay tròn bên ngoài cơ thể, sau đó không ngừng hóa thành từng đoàn ánh sáng màu xanh.

Ở giữa không trung, Bạch Cương Phong Nhận Thú càng lúc càng nhỏ, thân thể cao mười mét chỉ là bong bóng ảo ảnh. Phong nguyên tố di chuyển nhanh chóng trong cơ thể đã triệt tiêu tác

dụng tăng lớn kích thước mà trái cây ngụy trang đã cho nó. Hoá thành một đoàn ánh sáng màu xanh bắn về phía Tiểu Diễm.

Vèo! Vèo! vèo!

Từng lưỡi đao gió sắc bén bắn ra với tốc độ cao, trường tiên màu xanh xé nát hư không, từng đoàn từng đoàn tàn ảnh lưu lại khắp thiên địa đã triệt để phong tỏa tất cả những nơi mà Tiểu Diễm có thể né tránh.

Nguy hiểm!

Cảm giác nguy hiểm mãnh liệt khoá chặt Tiểu Diễm.

Trong cõi u minh, đột nhiên nó cảm giác tim mình như bị kim đâm

Tất cả hoả vũ bên ngoài cơ thể tự động tróc ra ngưng tụ thành một tấm hoả vũ thuẫn liên tục xoay tròn trước mặt nó, từng tia hỏa diễm theo phần rìa của hỏa vũ thuẫn lan ra xung quanh.

Gần như trong chớp mắt ánh sáng màu xanh đã xông tới, tiếp xúc với hỏa vũ thuẫn.

Xuyên thủng qua tựa như một thanh chủy thủ sắc bén.

Ầm!!!

Hỏa vũ thuẫn bị xé nát trong chớp mắt, sau đó nổ tung.

Liệt diễm cuồng bạo quét sạch bốn phương, hoá thành một đóa hoa sen lửa nở rộ giữa không trung. Sóng xung kích cuồng bạo đánh bay Tiểu Diễm, cũng làm cho Bạch Cương Phong Nhận Thú phải hạ thấp xuống bên cạnh.

Từng cây roi gió màu xanh xuyên qua hỏa diễm, cuốn lên từng đoàn liệt diễm bay múa giữa không trung.

- Mau đi cứu Tiểu Diễm!

Cao Bằng hơi biến sắc. Tiểu Hoàng và A Ngốc gần như cùng lúc lao ra.

- Cao Bằng, ngươi nên cẩn thận. Lực bộc phát của gia hoả này rất mạnh.

Hàn Sương Tịch Sư lên tiếng.

Trong khung số liệu cũng có nhắc tới lực bộc phát của quái vật này, nhưng hắn cảm giác nó không có giá trị sử dụng mấy.

Ví dụ như có một vài quái vật được giới thiệu là có khả năng phòng ngự lợi hại, nhưng ở trước mặt Tiểu Hoàng cũng chỉ là mấy bàn tay.

- Lực bộc phát của nó rất mạnh. Ta từng tận mắt nhìn thấy loại quái vật này tung một chiêu miểu sát quái vật đồng cấp.

Hàn Sương Tịch Sư thấy Cao Bằng không để ý, bèn nhắc nhở lần nữa.

Tới lúc này Cao Bằng mới coi trọng hơn, lại thông qua huyết khế dặn dò đám Tiểu Diễm Tiểu Hoàng nhớ bảo vệ chỗ yếu hại cẩn thận.

Lúc này, Tiểu Hoàng đã tiếp xúc chính diện với Bạch Cương Phong Nhận Thú.

Vừa rồi đã được Đại Tử hỗ trợ phát động năng lực bị động nên lúc này Tiểu Hoàng đã cao khoảng bảy mét. Mà Bạch Cương Phong Nhận Thú trước mặt chỉ cao một mét, còn chưa tới đầu gối của Tiểu Hoàng, nhìn qua tựa như người lớn đang bắt nạt trẻ con.

Nhưng trên thực tế, trận chiến đấu diễn ra hoàn toàn khác biệt.

Bạch Cương Phong Nhận Thú thấy Tiểu Hoàng nhưng không hề sợ hãi mà phóng tới. Ngay khi nắm đấm của Tiểu Hoàng nện xuống, nó đã nhảy vụt lên, hai lưỡi đao màu bạc giao nhau che trước ngực. Phong nguyên tố ngưng tụ áp súc – Tật Phong Thập Tự Sát!

Hai luồng ánh sáng màu bạc giao nhau xoay tròn, trong chớp mắt đã đánh vào ngực Tiểu Hoàng.

Lực trùng kích cực mạnh khiến cho Tiểu Hoàng bay ra phía sau đụng gãy rất nhiều cây cối, cuối cùng ngã lăn trên mặt đất, một gốc cây lớn bị gãy đè lên người Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng nằm trên mặt đất, ngực phập phồng kịch liệt. Một vết máu hình thập tự hiện rõ trên ngực nó, vết thương sâu đủ để thấy xương.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 388: Con Vịt Càng Ngày Càng Trung Nhị

Vết thương cực kỳ sâu, thậm chí có thể thấp thoáng trông thấy bạch cốt dày đặc bên trong. A Ngốc lách người sang bên cạnh lao tới ngăn cản Bạch Cương Phong Nhận Thú, một quyền bức lui con quái vật muốn thừa thắng xông lên.

Tiểu Hoàng nằm trên mặt đất, ngực phập phồng kịch liệt, miệng vịt há mở, hai mắt nhìn chằm chằm vào khoảng không.

Từng thớ thịt và sợi gân trắng nhỏ dây dưa với nhau, vết thương dần dần khép lại.

- Nếu không giết chết được ta, sẽ làm cho ta trở nên cường đại hơn.

Tiểu Hoàng thì thào tự nói.

Chậm rãi đứng dậy từ trên mặt đất, ánh mắt trở nên nghiêm túc một cách chưa từng có.

- Thật sự rất mạnh mẽ, ngươi tuyệt đối không phải là đàn bà.

Tiểu Hoàng nhếch miệng cười cười, nhẹ nhàng xoa xoa vết thương trên cơ thể.

- Nếu như không phải đã chồng chất nhiều lần bị động, một kích đó có lẽ đã chém đứt đôi người ta.

Tiểu Hoàng thì thào tự nói, nhẹ nhàng vuốt ve vết thương của mình, tựa như đang vuốt ve da thịt bóng loáng của tình nhân. Trong đáy mắt lộ ra thần sắc si mê.

Chính là như vậy, chính là như vậy. . .

Thoáng thấy tử vong, tựa như lưỡi dao lạnh lẽo lướt qua làn da nơi trái tim.

Loại cảm giác tiếp cận tử vong làm cho Tiểu Hoàng điên cuồng.

Không sai!

Chính là như vậy, chính là như vậy!

- A Ngốc, để ta một mình đơn đấu với nó.

Tiểu Hoàng trầm giọng nói với A Ngốc.

Nói xong duỗi tay trái hướng về phía trước, sau đó nắm chặt lại, khớp ngón tay phát ra từng tiếng rắc rắc.

- Tới đây, tên lùn! Tiếp tục nào, dùng tất cả lực lượng của ngươi đến phá huỷ thân thể của ta, để cho ta cảm nhận được sự đau đớn tử vong một lần nữa!

Tiểu Hoàng gào thét.

Bạch Cương Phong Nhận Thú nheo mắt lại, thân thể nửa cúi xuống, những phần phía sau nó nghe không hiểu.

Thế nhưng ba chữ tên lùn kia nó lại nghe rất rõ ràng.

Lửa giận bốc lên từ đáy mắt, hai bàn tay nắm chặt va chạm vào nhau, phanh!

Lại dám mắng ta là tên lùn!

Phát ra một tiếng rít gào, thân thể nổ bắn ra kéo theo một đạo tàn ảnh.

Cuồng phong gào thét, Phong nguyên tố màu xanh lưu lại dư ảnh thật dài ở sau lưng, trong không khí hiện lên một đạo tàn ảnh hình chữ S.

Tiểu Hoàng thò tay trái ra muốn bắt lấy nó, nhưng lại bắt vào khoảng không.

Bạch Cương Phong Nhận Thú lướt qua Tiểu Hoàng quay người chém tới, lưỡi đao sắc bén xé nát bắp chân Tiểu Hoàng, tạo ra một rãnh máu thật dài.

Tiểu Hoàng nheo mắt lại, chỗ cơ bắp nơi bắp chân đè ép co rút vào phía trong, vết thương rất nhanh bị cưỡng ép thu hẹp.

Một đao vừa rồi chí ít cũng sâu nửa mét, thậm chí quét vào tận xương cốt của Tiểu Hoàng.

Đáy mắt Bạch Cương Phong Nhận Thú lộ ra một tia giễu cợt, muốn tóm lấy ta? Trở về luyện thêm mấy trăm năm rồi nói sau!

Cặp cánh sau lưng chậm rãi mở ra, tựa như cánh của côn trùng, hoa văn nhỏ vụn màu xanh nhạt phân bố lít nha lít nhít ở hai bên viền cánh, giống như một tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ.

Vụt ——

Hai lưỡi đao tựa như dao giải phẫu đang thu lại đột nhiên bắn ra, sắc trời hoàng hôn chìm dần, tà dương màu đỏ sậm chiếu rọi vào mặt ngoài hai lưỡi đao, sóng nước lăn tăn, giống như hai mặt tấm gương.

- Rất tốt, phải bảo trì loại cảm giác này. Phẫn nộ đi, tức giận đi, ta rất thích xem biểu cảm muốn giết ta nhưng lại không có cách nào của ngươi.

Tiểu Hoàng thì thào tự nói.

Gia hỏa này đang nói cái gì? Vì sao nó đang nói điều gì đó rất khó giải thích.

Đáy lòng Bạch Cương Phong Nhận Thú cảnh giác, gia hỏa này có phải nổi điên hay không.

A Ngốc ở một bên lược trận, linh hồn hỏa diễm trong hốc mắt có chút lay động, nhịn không được lui về phía sau nửa bước.

Tên gia hỏa Tiểu Hoàng này. . . Càng ngày càng trung nhị.

Thân thể Bạch Cương Phong Nhận Thú lóe lên, sau một khắc biến mất tại chỗ cũ, trong không khí chỉ còn lại. . . m thanh của tiếng gió!

Gió đang rít gào!

Gió đang gào thét!

Ngàn vạn cuồng phong nhất toái không trảm!

Ầm ầm ầm! ! !

Cuồng phong xé nát hư không, trong không khí chỉ còn lại tiếng từng tiếng gầm gừ gào thét. Các loại âm thanh ồn ào xen lẫn vào một chỗ, cuối cùng hóa thành âm thanh cuồng phong gào thét giận dữ.

Cơn lốc rít gào nhấc lên sóng lớn đầy trời, mảng lớn cỏ cây bị bị xé nát, thổi bay tán loạn.

Một đoàn ánh sáng màu xanh cực nhanh lượn vòng quanh Tiểu Hoàng.

Phốc xuy phốc xuy.

Bên ngoài cơ thể Tiểu Hoàng tuôn ra từng đoàn từng đoàn huyết quang, vết thương trên người không ngừng hiện lên.

Hai tay Tiểu Hoàng ôm đầu bảo vệ con mắt và yết hầu của mình, kèm theo tiếng gào thét đè nén, thể tích của Tiểu Hoàng không ngừng bành trướng như một quả bóng hơi. . .

Một phút đồng hồ trôi qua, thân ảnh Bạch Cương Phong Nhận Thú hiện ra, nửa ngồi trên một tảng đá cảnh giác nhìn chằm chằm vào Tiểu Hoàng ở trong sân.

Tên này, tại sao thể tích của tên này lại càng lúc càng lớn.

Bạch Cương Phong Nhận Thú có chút kinh ngạc, đồng thời còn có sự ghen ghét nồng đậm. Không ngờ lại có loại năng lực có thể biến lớn, ta cũng muốn có.

Hổn hển, hổn hển. . .

Tiếng hít thở trầm trọng quanh quẩn ở trong rừng cây.

Trong cổ họng Tiểu Hoàng truyền ra tiếng gầm nhẹ không ức chế nổi, chậm rãi buông hai tay đang che chắn ở hai gò má xuống.

Một mảng bóng đen lớn rơi xuống khi nó duỗi thẳng lưng, hoa văn màu lam ảm đạm lóe lên.

Ở trong tầm mắt Cao Bằng, trạng thái của Tiểu Hoàng đã biến thành (Thương thế nghiêm trọng (xuất huyết nặng))

Trạng thái màu đỏ không ngừng lấp lánh.

Lúc này thân thể Tiểu Hoàng đã bành trướng đến trọn vẹn mười lăm mét.

Kích hoạt năng lực bị động (khuê lực) cũng không có thời gian làm lạnh hạn chế, chỉ cần bị thương là có tỷ lệ nhất định được kích hoạt.

Chân phải nâng lên giẫm mạnh xuống, mặt đất rung động kịch liệt.

Từng mảnh từng mảnh khe nứt lấy vị trí đó làm trung tâm lan tràn ra bốn phương tám hướng.

- Rất tốt, rất tốt, chính là như vậy, chính là loại cảm giác này.

Tiểu Hoàng gắt gao nhìn chằm chằm vào Bạch Cương Phong Nhận Thú,

- Đến, đến đây! Dùng toàn lực của ngươi, tiếp tục tới giết ta.

Bạch Cương Phong Nhận Thú híp mắt lại, sau một khắc bắn ra ngoài.

Hai mắt Tiểu Hoàng gắt gao khóa chặt Bạch Cương Phong Nhận Thú đang bay tới từ phía xa. Tàn ảnh màu xanh không ngừng phân giải trong đáy mắt nó, từng cảnh hình ảnh không ngừng lấp lóe, cuối cùng phân giải thành một đạo thân ảnh rõ ràng.

Ngay tại lúc này!

Tiểu Hoàng đột nhiên vung tay phải chụp tới, tựa như một tấm lưới đánh cá phủ lên con mồi, vô cùng chính xác bắt được Bạch Cương Phong Nhận Thú. Lực xung kích cường đại truyền tới từ tay phải làm cho Tiểu Hoàng rút lui về phía sau mấy mét.

- Rốt cuộc bắt được ngươi.

Tiểu Hoàng cúi đầu nhìn về phía nắm tay của mình.

- Ngươi bây giờ còn muốn chạy trốn sao?

Nắm tay phải dùng sức siết chặt, phát ra từng tiếng đùng đùng giòn vang.

Từng giọt máu tươi nhỏ ra ngoài từ khe hở lòng bàn tay.

Vật nhỏ màu trắng này quá cứng rắn.

Tiểu Hoàng nhíu mày. Cho dù đã vận dụng hết toàn lực cũng không thể nào bóp nát được, ngược lại còn bị thân thể sắc bén của nó cắt vỡ lòng bàn tay.

Cùng lúc đó Bạch Cương Phong Nhận Thú bị bóp ở trong lòng bàn tay cố gắng liều mạng giãy dụa, nhưng mà nó đột nhiên kinh ngạc phát hiện lực phòng ngự của con vịt quỷ dị này không biết từ lúc nào đã tăng trưởng nhiều như vậy. Lúc trước còn có thể nhẹ nhõm cắt vỡ da thịt, nhưng hiện tại coi như vận dụng hết toàn lực cũng chỉ có thể cắt ra một đạo vết thương nho nhỏ.

Máu tươi nhuộm Bạch Cương Phong Nhận Thú thành màu đỏ.

- Chấm dứt, tên lùn, xem ra cuối cùng ta vẫn là người chiến thắng.

Tiểu Hoàng lớn tiếng nói với Bạch Cương Phong Nhận Thú đang nằm trong lòng bàn tay mình.

Cao Bằng ở phía sau nghe được thì cảm thấy rất xấu hổ. Sau này tuyệt đối phải làm cho Tiểu Hoàng ít xem tiểu thuyết một chút, đặc biệt là những tác phẩm do cái tên gia hỏa 【 Cổn Khai 】 kia viết. Cao Bằng từng vào xem một lần, văn phong tràn đầy hơi hướng trung nhị, cũng không biết vì sao Tiểu Hoàng lại rất ưa thích.

Nhìn Bạch Cương Phong Nhận Thú bị Tiểu Hoàng bắt lấy. Sau khi nó bị Tiểu Hoàng bắt được thì gần như không có khả năng chạy trốn, nó càng giãy dụa, lực lượng của Tiểu Hoàng càng tăng lớn.

Nhìn thấy Cao Bằng đi tới, Bạch Cương Phong Nhận Thú lộ ra con mắt từ khe hở ngón tay Tiểu Hoàng, ánh mắt thù hận nhìn chằm chằm vào Cao Bằng.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 389: Cực Hạn

Lực bộc phát của con Bạch Cương Phong Nhận Thú này thật sự rất khủng bố, nếu như không phải trước đó Tiểu Hoàng chiến đấu với nó đã kích hoạt lên mấy tầng bị động, chỉ sợ lần công kích thứ nhất đã có thể khiến Tiểu Hoàng trực tiếp trọng thương mất đi sức chiến đấu.

Có điều hiện tại thương thế Tiểu Hoàng cũng vô cùng nghiêm trọng, bên ngoài cơ thể đầy vết thương rậm rạp chằng chịt, lượng lớn máu tươi chảy ra nhuộm Tiểu Hoàng thành một con vịt máu.

- Anh anh anh.

m Dương Kim Trâm Thảo có hơi đau lòng lắc lắc đầu, sau đó một quang cầu màu trắng ngưng tụ ở trên đỉnh quan bay về phía Tiểu Hoàng.

Quang cầu vừa rơi lên người Tiểu Hoàng liền nhanh chóng hòa tan, mấy vết thương nghiêm trọng nhất của Tiểu Hoàng bắt đầu khép lại, có điều vẫn còn chảy máu rất nghiêm trọng.

Một mảnh lớn bồ công anh trên đỉnh đầu Âm Dương Kim Trâm Thảo tróc ra khỏi đỉnh quan, hóa thành từng luồng mưa nhỏ trắng như tuyết tung bay đến vết thương bên ngoài cơ thể Tiểu Hoàng.

Lần này vết thương đang không ngừng chảy máu rốt cuộc đã cầm máu, có một vài vết thương tương đối nhỏ cũng bắt đầu khép lại.

Nhưng mà đỉnh quan tuyết trắng của Âm Dương Kim Trâm Thảo cũng bởi vì tróc ra rất nhiều nên biến thành trụi lủi.

Dây leo màu lục sờ lên đỉnh đầu trọc lóc, Âm Dương Kim Trâm Thảo oan ức cuộn mình thành một đoàn.

- Ta không có.

- Này, cho ngươi.

A Ngốc hái xuống một mảnh lá cây từ cái cây bên cạnh nhẹ nhàng che lên đỉnh đầu m Dương Kim Trâm Thảo.

- Anh?

Âm Dương Kim Trâm Thảo nghi ngờ ngẩng đầu, sờ sờ lá cây thật lớn trên đầu mình.

- Đây là mũ, ngươi đội lên nhìn đẹp.

A Ngốc lời ít mà ý nhiều.

Âm Dương Kim Trâm Thảo có chút ngượng ngùng, hai phiến lá che khuất gò má.

Để cho Tiểu Hoàng chúng nó coi chừng Bạch Cương Phong Nhận Thú, Cao Bằng đi tới dưới vách đá nhìn về phía mấy cái cây đỉnh đầu.

【 Tên trái cây 】: Trái cây Ngụy Trang

【 Hiệu quả trái cây 】: n chứa hiệu quả ngụy trang nhất định, sau khi sinh vật dùng có thể xuất hiện biến hóa thể tích tối đa là một ngàn lần.

Thể tích biến hóa một ngàn lần. . .

Cao Bằng trầm ngâm, đó chính là biến hóa gấp mười dài rộng cao sao.

Bởi vì quái vật không phải thẳng tắp, sẽ không phải tăng

trưởng một ngàn lần thể tích là có thể hết sức tăng trưởng một ngàn lần. Một quái vật là lập thể, do ba loại số liệu dài rộng cao cấu thành.

Cho nên biến hóa 1000 lần cũng chính là 101010, ví dụ như một con quái vật vốn cao mười mét, sau khi dùng trái cây này thì có thể biến hóa giữa một mét đến một trăm mét.

Đây chính là thứ mà Tịch Sư nói, hai mắt Cao Bằng sáng lên.

Để thuận tiện gọi Hàn Sương Tịch Sư, Cao Bằng bèn gọi nó là Tịch Sư.

Dù sao gọi như vậy cũng rất thuận miệng.

Tiểu Thảo chính là cái cuối cùng có chữ lót tiểu, từ Tiểu Thảo trở đi Cao Bằng sẽ không gọi ngự thú mới với chữ lót tiểu nữa.

Trên cây tổng cộng có bốn quả trái cây Ngụy Trang, vừa nãy con Bạch Cương Phong Nhận Thú kia đã ăn một quả. Đáng tiếc đến chậm một chút, bằng không thì chính là năm quả rồi.

Cao Bằng khá tiếc nuối.

Sau khi hái trái cây xuống, Cao Bằng lại nhổ tận gốc mấy cái cây này mang đi.

Bạch Cương Phong Nhận Thú bị Tiểu Hoàng nắm trong lòng bàn tay kích động kêu to, ngươi hái quả coi như xong, sao ngay cả cây ngươi cũng đào đi vậy?

Hai cái cây ăn quả thần kỳ này chính là tiểu bảo bối mà Bạch Cương Phong Nhận Thú thích nhất.

Bởi vì sau khi ăn trái cây này vào nó liền từ một tên nhỏ con biến thành một kẻ to con, để nó thoát khỏi tâm lý tự ti. Mỗi một lần ăn xong đều có thể duy trì rất lâu rất lâu, trừ lúc nó cực kỳ đói

bụng muốn đi săn mồi thì mới có thể làm cho hiệu quả của trái cây Ngụy Trang biến mất.

Cho nên nó không thích ăn gì cả, chỉ khi nào thực sự đói đến mức không chịu nổi thì nó mới chịu đi săn mồi.

Đủ để có thể thấy được niềm vui từ hiệu quả biến lớn của trái cây Ngụy Trang mang đến cho nó.

- Đồng hương, chúng ta mang hai cái cây này đi nhé.

Cao Bằng cười nói với Bạch Cương Phong Nhận Thú.

Bạch Cương Phong Nhận Thú nhìn chằm chằm cái tên nhân loại vô sỉ kia, nó cũng muốn nhìn xem rốt cuộc cái tên nhân loại vô sỉ kia còn có thể nói ra những lời càng vô sỉ hơn không.

- Nếu cây đều đã mang đi rồi, vậy thì ta cũng mang đồng hương ngươi đi luôn vậy.

Cao Bằng cười ha hả nói tiếp.

Cả người Bạch Cương Phong Nhận Thú chấn động. Nó đột nhiên phát hiện bản thân mình còn đánh giá thấp trình độ vô sỉ của hắn, vì sao hắn có thể nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy?

Lên núi dễ dàng xuống núi khó, lúc này sắc trời bên ngoài đã tối, lúc đến còn có Kim Ti Lục Quy dẫn đường, lúc rời đi cũng chỉ có thể dựa vào ký ức ban ngày để phân biệt đường đi.

Có điều lúc này là ban đêm, Cao Bằng chuẩn bị nghỉ ngơi ở trên núi một đêm sau đó sáng mai lại lên đường.

Từ sau khi ký kết với Tịch Sư, Cao Bằng vốn chuẩn bị trong thời gian ngắn không tiếp tục ký kết với ngự thú khác nữa. Dù sao tinh lực của hắn có hạn, nếu như ngự thú quá nhiều thì rất khó

chiếu cố tất cả cảm nhận của mỗi một con ngự thú được.

Nhưng lúc nghỉ ngơi ban đêm, Hàn Sương Tịch Sư lại đề nghị Cao Bằng ký kết với con Bạch Cương Phong Nhận Thú kia.

- Ngự thú của ta đã đủ nhiều rồi, tại sao lại phải ký với nó.

- Bởi vì trong đoàn thể ngự thú của ngươi không có loại hình ngự thú này.

Hàn Sương Tịch Sư nói, nhìn thẳng vào mắt Cao Bằng.

- Ngươi định vị đoàn đội ngự thú của ngươi rất mơ hồ, căn bản không phải là một đoàn đội ngự thú hợp cách.

- Vậy ngươi nói thử xem một đoàn đội ngự thú hợp cách cần gì?

Cao Bằng buồn cười nhìn con sư tử nhỏ này, cũng muốn xem thử một con sư tử nhỏ có thể nói ra lời gì.

- Ngự thú cần phải có khả năng gánh chịu thích ứng các loại hoàn cảnh chiến đấu, có thể ứng phó các loại tình huống đột phát.

Hàn Sương Tịch Sư nói một cách từ tốn.

- Ngươi học những thứ này từ đâu?

Cao Bằng hiếu kì hỏi thăm.

- Hừ, ngươi không cần biết ta học được từ đâu, Bạch Cương Phong Nhận Thú có thể tiến hóa thành Hắc Kim Ảnh Ma Thú. Hắc Kim Ảnh Ma Thú. . . là một loại quái vật rất lợi hại, năng lực ẩn nấp và bộc phát ám sát rất mạnh.

- Ngươi cũng đánh không lại?

- Ta đương nhiên đánh thắng được! Sao ta có thể không đánh

lại chứ!

Hàn Sương Tịch Sư thẹn quá hóa giận.

- Ngay cả ngươi mà cũng không đánh lại! Vậy thì quá yếu, ta sẽ không ký.

Cao Bằng trêu chọc.

- . . . Hừ, tùy ngươi.

Năng lực tiềm hành, bộc phát, ẩn nấp rất mạnh. Đó chính là một loại hình trinh sát, thích khách hoàn mỹ.

Ánh mắt Cao Bằng khi nhìn về phía Bạch Cương Phong Nhận Thú không khỏi trở nên ý vị sâu xa. Bởi vì Cao Bằng nhớ tới hắn nhìn thấy trên lộ tuyến thăng cấp phẩm chất Sử Thi của Bạch Cương Phong Nhận Thú cũng không có lộ tuyến Hắc Kim Ảnh Ma Thú này. Điều đó cũng cho thấy ít nhất Hắc Kim Ảnh Ma Thú cũng phải cao hơn hai phẩm chất so với nó hiện nay.

Lộ tuyến tiến hóa của Bạch Cương Phong Nhận Thú khoảng chừng bốn loại, trong bốn lộ tuyến tiến hóa này Cao Bằng cũng không biết được lựa chọn con đường nào thì phương hướng tiến hóa tiếp theo sẽ là Hắc Kim Ảnh Ma Thú.

Bốn lộ tuyến tiến hóa đột nhiên trở nên mơ hồ, dường như mặt trăng trong nước bị gió thổi cho nhăn lại.

Sau khi lập lòe một chút, cái tên của bốn lộ tuyến tiến hóa chợt có sự thay đổi. Trong cõi u minh Cao Bằng có thể lý giải được tên gọi đại biểu của bốn phẩm chất Truyền Thuyết của bốn lộ tuyến tiến hóa này.

Lần này Cao Bằng nhìn thấy năm chữ Hắc Kim Ảnh Ma Thú ở bên trong.

Lắc lắc đầu, hình ảnh tiếp tục lấp lóe, tên gọi tiếp tục xảy ra biến hóa. Nhưng lần này lộ tuyến tiến hóa trở nên càng ít hơn, chỉ còn lại có hai cái tên là: Ám Ảnh Dạ Thiên Ma và Huyễn Ảnh Phệ Thần Khải Thú.

Hai cái tên này lấp lánh ánh vàng, giống như được dát lên một lớp viền vàng vậy.

Đây là chủng tộc của Bạch Cương Phong Nhận Thú sau khi tiến hóa đến phẩm chất Thần Thoại.

Tên gọi tiếp tục trở nên mơ hồ, nhưng vỏn vẹn chỉ vừa trở nên mơ hồ, sau một khắc Cao Bằng cảm giác đôi mắt của mình đột nhiên trở nên đau xót, hắn vội vã nhắm mắt lại.

Qua một hồi lâu Cao Bằng mới một lần nữa mở to mắt, trong lòng còn sợ hãi. Hắn không biết phía sau còn có cảnh giới càng cao hơn nữa hay không, nhưng hiện tại hắn không cách nào thăm dò.

Hóa ra năng lực này của mình cũng là có cực hạn? Trong lòng Cao Bằng đột nhiên dâng lên một ý tưởng hoang đường.

Có điều Cao Bằng càng nghiêng về năng lực đặc biệt này của mình là thuộc loại có thể tăng lên, theo cường độ linh hồn của mình tăng trưởng mà dần dần trở nên mạnh mẽ.

Nghỉ ngơi một hồi, Cao Bằng vụng trộm quan sát Bạch Cương Phong Nhận Thú, âm thầm suy tư rốt cuộc bản thân nên dùng phương pháp gì mới có thể lừa được con quái vật này vào tay.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 390: Viễn Cổ Long Ngư, Bá Chủ Thiên Khê Chi Địa

- Anh bạn nhỏ, đừng vì chiều cao mà ưu sầu, trước kia ta có một con ngự thú chỉ cao bằng từng này thôi.

Cao Bằng dùng hai bàn tay nâng lên hạ xuống diễn tả chiều cao.

Khe hở giữa hai bàn tay chỉ có khoảng hai mươi mấy centimet.

- Ngươi đoán xem hiện giờ nó cao bao nhiêu?

Bạch Cương Phong Nhận Thú nhìn Cao Bằng một chút.

- Nó đã cao như một ngọn núi!

Cao Bằng mở rộng hai tay cố gắng vẽ thật lớn.

- Ha ha.

Bạch Cương Phong Nhận Thú cười khinh miệt, coi ta là kẻ ngu à?

Nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau Cao Bằng mang theo con Bạch Cương Phong Nhận Thú này lên đường.

Để tránh nó bỏ trốn giữa đường, hắn rất thân thiết để cho Tiểu Hoàng đánh gãy hai chân của nó.

Dù sao với tốc độ khôi phục của Bạch Cương Phong Nhận Thú thì khi quay về hoang vu mê cung sẽ khỏi lại hoàn toàn.

Ngày thứ hai khi trời mới vừa mới hửng sáng, Cao Bằng dẫn

theo một đàn ngự thú rời khỏi sơn mạch Hắc Phượng.

Qua hai ngọn núi, hắn chợt nghe thấy từ sâu trong sơn mạch truyền đến âm thanh ầm ầm như sấm nổ. Lôi quang mông lung nồng nặc tràn ngập khắp đất trời, sau đó là tiếng sấm rền nổ vang.

Một tiếng chim hót du dương quanh quẩn thật lâu giữa thiên địa.

Một khắc sau hắn liền nhìn thấy một ánh lửa dày đặc tràn ngập tầng mây, hỏa diễm màu đỏ điên cuồng thiêu đốt.

Biển lửa phần thiên phệ địa, lôi hỏa giao hòa.

Uy thế khổng lồ quanh quẩn khắp đất trời.

- Không nên nhìn, đó là bá chủ của sơn mạch Hắc Phượng.

Hàn Sương Tịch Sư ngáp một cái.

- Vậy… vậy âm thanh như tiếng sét đánh kia là gì?

- Lại một con quái vật khác muốn khiêu chiến địa vị của nó thôi. Sơn mạch Hắc Phượng lớn như thế, nhưng chủ nhân chân chính chỉ có một. Nếu có quái vật nào cảm thấy không cam tâm, cho rằng mình có thể khiêu chiến quyền uy của nó thì sẽ tới khiêu chiến. Nếu thành công, nó sẽ trở thành chủ nhân mới của sơn mạch Hắc Phượng.

- Có điều, bao nhiêu năm rồi sơn mạch Hắc Phượng vẫn không thay đổi chủ nhân, vẫn là con Hắc Ma Tước đó.

Hàn Sương Tịch Sư lẩm bẩm.

Cao Bằng nhìn qua, chỉ là dư ba của trận chiến cũng khiến cho thiên tượng biến hoá, lửa nóng màu đỏ sẫm và lôi đình màu lam giao hoà va chạm toả hào quang sáng chói.

Có lẽ bởi vì hai đại lão này đang chiến đấu cho nên hôm nay sơn mạch Hắc Phượng rất yên tĩnh, đám quái vật đều thành thật trốn ở trong hang ổ.

Nhóm Cao Bằng thừa cơ an toàn rời khỏi sơn mạch Hắc Phượng.

Rời khỏi sơn mạch là một mảnh bình nguyên ngập nước rộng lớn, nơi này được gọi là Thiên Khê Chi Địa.

Trên thực tế, trên mảng bình nguyên này cũng không chỉ có một ngàn khe suối, các con suối nhỏ rậm rạp chằng chịt đan xen vào nhau, kết thành một cái lưới lớn bao phủ toàn bộ bình nguyên, chia cắt nó thành vô số hòn đảo nhỏ. Có một số mảnh đảo nhỏ chỉ rộng mấy chục mét vuông, thậm chí chỉ có mấy mét vuông, mảnh nào lớn hơn một chút thì rộng được vài mẫu.

Sông cũng có sâu có nông, con sông sâu nhất mà Cao Bằng từng vượt qua là hơn ba mươi mét, cạn nhất thậm chí còn không quá mắt cá chân.

Đây là một mảnh địa hình kỳ lạ, trong thuỷ vực phức tạp rắc rối có rất nhiều quái vật lưỡng cư sinh sống.

- Thực ra phong cảnh nơi này rất không tệ. Thảo nguyên bao la, suối chảy róc rách, đúng là một nơi rất thích hợp để câu cá.

Cao Bằng tấm tắc lấy làm lạ. Cảnh sắc nơi này rất đẹp, hắn rất thích.

- Cao Bằng, ta cảm thấy có thể ta đã đột phá đến chân trời.

Tiểu Hoàng nói với vẻ nghiêm túc.

Sau lưng Cao Bằng là Tiểu Hoàng đã cao tới ba mươi mét, khi kích thước đã lớn như thế thì một vài yếu tố ngoại hình không còn quan trọng nữa.

Tiểu Hoàng giống như một tôn cự nhân khổng lồ đứng sừng sững trên bình nguyên, chỉ là uy áp tản ra từ trên người nó đã đủ để xua đuổi tất cả quái vật xung quanh.

Trong tay con vịt khổng lồ nắm chặt một con Bạch Cương Phong Nhận Thú. Bạch Cương Phong Nhận Thú không chịu khuất phục tả xung hữu đột, nhưng lưỡi đao sắc bén đụng vào lòng bàn tay Tiểu Hoàng chỉ phát ra tiếng đinh đương giòn tan.

Lúc này Bạch Cương Phong Nhận Thú còn không thể đánh vỡ phòng ngự của Tiểu Hoàng, giống như dùng một thanh đao gỗ mưu toan cắt chém lớp da dày của một con trâu già.

- Ta đề nghị ngươi vẫn nên đi nhanh một chút, nếu không chẳng mấy chốc sẽ có một trận xung đột xảy ra.

Hàn Sương Tịch Sư nằm trên vai Cao Bằng, lè chiếc lưỡi phấn nộn liếm liếm móng vuốt, hai mắt hài lòng híp lại.

- Nói chuyện với ta thì đừng có vòng vo.

Cao Bằng gõ đầu nó một cái.

- Hừ, ta sẽ ghi nhớ hết những lần ngươi gõ ta.

Hàn Sương Tịch Sư cười lạnh.

- Gần như mỗi khu vực đều có vương của chúng, dù mới đầu không có nhưng theo thời gian phát triển cũng sẽ có quái vật tranh đấu thất bại ở nơi khác chạy đến chiếm cứ. Thiên Khu Chi Địa cũng không nhỏ, có thể chiếm cứ nơi này chí ít cũng phải là quái vật Vương cấp.

- Nhưng khi chúng ta đến cũng không có vấn đề gì.

Cao Bằng nhíu mày.

- Khi ngươi tới thì con ngự thú này của ngươi không to như

thế.

Hàn Sương Tịch Sư liếc mắt.

- Vậy ngươi có biết vương của Thiên Khu Chi Địa là quái vật gì không? Ngươi ở đây lâu như vậy, chắc không đến nỗi không biết chuyện này chứ.

- Đừng có khích ta, khích ta cũng vô dụng. Ta nhớ trước kia vương của Thiên Khu Chi Địa là một con Bích Thuỷ Thiên Thừ, cũng không biết đã đổi chưa…. Ở những nơi nhỏ thế này đổi chủ cũng là chuyện bình thường thôi.

Đi được một nửa Thiên Khê Chi Địa, bên phải truyền đến âm thanh tõm tõm tõm tõm, giống như có thứ gì đó đang dẫm lên mặt nước di chuyển nhanh chóng.

- Cao Bằng, có cá lớn đến đấy!

Tiểu Hoàng cảnh giác nhắc nhở.

- Đừng càn quấy, rốt cuộc là thứ gì?

Cao Bằng dở khóc dở cười. Gia hỏa Tiểu Hoàng này thấy quái vật gì cũng nói là cá, cứ như là thấy tiền ấy.

- Là cá thật!

Cao Bằng thế mà không tin ta. Tiểu Hoàng không vui, cúi người nhấc hắn lên.

Sau đó Cao Bằng nhìn thấy một con cá lớn từ phía xa đang lạch bạch chạy về phía bọn hắn.

Cái đuôi to tướng lúc la lúc lắc, hai vây cá tựa như màng trên chân vịt dẫm lên mặt đất, trên đầu còn mọc ra xương trắng, hai cái râu dài từ môi trên nhô ra vung vẩy đu đưa.

【Tên quái vật】: Viễn Cổ Long Ngư

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 56 (Vương cấp)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Thuỷ

【Nhược điểm quái vật】: Hệ Thổ

【Năng lực quái vật】: Long lân giáp lv5, Thao túng thủy lưu lv5.

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Quái vật loài cá có chút huyết mạch long chủng mỏng manh, tính cách nhát gan dễ nóng nảy, ý thức lãnh địa cực mạnh.

Tiếng nước bì bõm càng lúc càng gần. Tới đủ gần, Cao Bằng có thể nhìn rõ dưới "chân" con Viễn Cổ Long Ngư này có một lớp sóng nước thật mỏng chạm vào mặt đất giúp di chuyển cực nhanh.

Sóng nước kéo theo Viễn Cổ Long Ngư phóng thẳng tới, trên thực tế thứ di chuyển là nước chứ không phải bản thân nó.

Viễn Cổ Long Ngư trừng to mắt cá, nổi giận đùng đùng, hai sợi râu giật giật.

Viễn Cổ Long Ngư Vương cấp, Cao Bằng nhíu mày. Cho dù hiện giờ trạng thái bị động của Tiểu Hoàng đã được kích hoạt lên tới bảy tám trăm tầng, nhưng bọn họ còn mang theo Bạch Cương Phong Nhận Thú và hai gốc cây quả nguỵ trang. Nếu cây bị phá huỷ trong lúc chiến đấu thì tổn thất thật sự quá lớn, mà còn là chiến đấu không cần thiết nữa.

Cao Bằng chỉ hi vọng mang cây ăn quả này hoàn chỉnh về.

Xem giới thiệu vắn tắt về quái vật Viễn Cổ Long Ngư, Cao Bằng trầm ngâm một lát, đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng.

Sau khi tiếp cận Viễn Cổ Long Ngư, Cao Bằng ra lệnh cho Tiểu Hoàng sử dụng cấm ma lĩnh vực.

- Ông.

Một tầng sóng gợn vô hình lấy Tiểu Hoàng làm trung tâm lan ra bốn phương tám hướng.

Từng hạt nguyên tố trong không khí bị phân giải thành những vệt sáng nhỏ bé.

Lớp nước dưới chân Viễn Cổ Long Ngư tiếp xúc đến tầng gợn sóng vô hình này nháy mắt liền chia năm xẻ bảy, triệt để chôn vùi trong hư không.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 391: Ngươi Là Ma Quỷ Sao?

Bịch!

Viễn Cổ Long Ngư ngã xuống đất.

Đôi mắt giống như hai cái bóng đèn trợn trừng lên, tựa hồ còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra.

Sóng của ta đâu? Nước của ta đâu?

Viễn Cổ Long Ngư mờ mịt nằm trên mặt đất suy nghĩ nhân sinh.

Chuyện này là một tin tức hết sức gay go, tại sao đột nhiên ta không thể thao túng nước được. . .

Đây là sự mờ mịt và bất lực mà Viễn Cổ Long Ngư chưa từng thể nghiệm trong mấy chục năm nay.

Sau đó lại đưa mắt nhìn về phía Tiểu Hoàng cao tới ba mươi mét, Viễn Cổ Long Ngư vẫy đuôi lạch bạch lạch bạch rồi nhún người rời khỏi.

Đợi đến khi rời xa Tiểu Hoàng, Viễn Cổ Long Ngư mới phát giác được bản thân lại có thể thao túng thủy lưu.

Viễn Cổ Long Ngư ngờ vực đứng tại chỗ xoay hai vòng, cuối cùng vẫn lựa chọn không tiếp tục đuổi đến, tõm một tiếng nhảy vào trong nước biến mất không còn tăm hơi.

Trở lại hoang vu mê cung.

Ngay lúc Bạch Cương Phong Nhận Thú nhìn thấy vết nứt không gian thì trong lòng rất kinh ngạc, hóa ra những người này đến từ thế giới khác.

Chẳng trách. . .

Nếu là đến từ thế giới khác, vậy thì mình bại bởi bọn họ cũng không oan.

Bởi vì nguyên nhân thể tích nên Tiểu Hoàng tạm thời không cách nào xuyên qua vết nứt không gian, Cao Bằng đành để Tiểu Hoàng trì hoãn thời gian khép lại vết thương của Bạch Cương Phong Nhận Thú.

Sau đó mới mang theo Bạch Cương Phong Nhận Thú trở lại Nam Thiên.

- Thật là đáng thương. . .

Hàn Sương Tịch Sư thương hại nhìn Bạch Cương Phong Nhận Thú lại một lần nữa bị thương, đồng thời cũng tò mò. Cao Bằng đã giày vò nó như vậy, chẳng lẽ còn có thể thu phục quái vật này hay sao?

Vừa bước ra vết nứt Cao Bằng đã nhìn thấy một đoàn người đứng ở một bên khác của vết nứt không gian, chuẩn bị tiến vào hoang vu mê cung.

Không ngờ trong nhóm người này còn có người quen — —tiểu trợ thủ Từ Thanh Chỉ trong phòng thí nghiệm của mình.

Trên người nàng mặc một chiếc áo trắng có in chữ lĩnh, bên dưới là váy ngắn màu đen ôm sát mông làm nổi bật đường cong hoàn mỹ của nàng.

Sau khi nhìn thấy Cao Bằng, Từ Thanh Chỉ hưng phấn vẫy vẫy tay với hắn.

- Ông chủ nhỏ, ông chủ nhỏ.

Sắc mặt Cao Bằng chợt tối đen, cái gì mà ông chủ nhỏ chứ!

- Oa, con ngự thú này thật đáng yêu!

Một bé gái mặt tròn trong đội ngũ của Từ Thanh Chỉ thò cái đầu nhỏ nhắn xinh xắn ra, hai mắt sáng lên. Nàng bị Bạch Cương Phong Nhận Thú hấp dẫn đến mức không thể dời mắt.

Bạch Cương Phong Nhận Thú đến từ thế giới Hắc Vụ nên có nét đặc trưng hoàn toàn khác hẳn với quái vật trên trái đất.

Nếu như nói hiện tại quái vật trên trái đất cơ bản vẫn còn có thể nhìn ra chút dáng vẻ của động vật hay vết tích côn trùng trước tai biến, thì quái vật trong thế giới Hắc Vụ dường như hoàn toàn là chủng loại đi ra từ tưởng tượng.

Bạch Cương Phong Nhận Thú do từng tầng từng tầng cương giáp màu trắng cấu thành, trên cương giáp tuyết trắng còn có từng tầng từng tầng hoa văn màu lam. Hoa văn cực kỳ mỹ lệ, li ti nhỏ bé tô điểm ở trên cương giáp.

Cương giáp có thể chồng lên mở ra giống như cánh của bọ cánh cứng, sau đó từ chi trước bắn ra hai cái lưỡi đao sắc bén.

Con ngươi màu vàng óng lấp lánh kim quang, nhìn qua vừa thánh khiết lại xinh đẹp.

Lúc nó di động với tốc độ cao thì từ trong khe hở cương giáp tuôn ra ánh sáng màu xanh. Thậm chí Cao Bằng phát hiện nó không có xương cốt và nội tạng, bên trong cương giáp hoàn toàn trống rỗng.

Bạch Cương Phong Nhận Thú có vóc dáng không cao, chỉ chưa đến một mét. Đương nhiên. . . Bạch Cương Phong Nhận Thú vẫn kiên trì bản thân cao đúng một mét.

Nhưng đối với Cao Bằng thì những thứ như vẻ bề ngoài đều không hề quan trọng, xưa nay hắn không hề quan tâm đến bề ngoài ngự thú có thần tuấn hay xinh đẹp ra sao.

Từ việc hắn lựa chọn con rết, nhện, khô lâu, con vịt trở thành ngự thú là có thể thấy được chút ít. . .

Nhưng Bạch Cương Phong Nhận Thú lại có lực sát thương không nhỏ đối với những cô gái kia.

Cương giáp trắng như tuyết lấp lánh dưới ánh mặt trời, tựa như tuyết trắng trên Thiên Sơn.

- Trong tất cả những quái vật đã biết trên trái đất không có loại quái vật này.

Một thanh niên gầy gò đeo kính mắt trong đội ngũ chợt cất tiếng nói.

- Hơn nữa căn cứ theo đặc trưng của quái vật loại côn trùng đã có để phán đoán, có khả năng rất lớn là con ngự thú này đến từ thế giới Hắc Vụ.

- Con ngự thú nhỏ đáng yêu này là ngự thú của thế giới Hắc Vụ sao?

Đôi mắt của cô bé mặt tròn càng sáng hơn.

- Cha, con cũng muốn một con ngự thú loại này.

Bé gái mặt tròn nũng nịu với người đàn ông trung niên bên cạnh.

Không chịu nổi con gái làm nũng, cuối cùng người đàn ông trung niên bèn dỗ dành nàng,

- Được rồi, để cha giúp con đi hỏi một chút. . . nhưng mà con nhất định phải vào mười hạng đầu trong cuộc thi tiếp theo nhà

trường tổ chức đấy, nếu không cha sẽ lấy lại phần thưởng đã cho con.

Bé gái mặt tròn cao hứng liên tục gật đầu.

Người đàn ông trung niên nhẹ giọng trò chuyện vài câu với mấy người khác trong đội ngũ rồi đi về phía Cao Bằng.

- Xin chào Cao thiếu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu! Tôi là Vương Chấn Minh đến từ Đế Đô, tôi muốn hỏi thăm ngài một chút, con ngự thú này là do ngài bắt giữ ở thế giới Hắc Vụ sao?

Người đàn ông trung niên bước đi với tư thế uy vũ mạnh mẽ, nói chuyện cũng âm vang hữu lực, chắc hẳn là người trong quân đội.

- Đúng là bắt giữ ở thế giới Hắc Vụ.

Cao Bằng gật đầu.

- Vậy xin hỏi, có thể cho tôi biết là bắt giữ ở đâu hay không?

Vương Chấn Minh có chút xấu hổ, thỉnh cầu này của mình quả thật là hơi mạo muội.

- Cũng không có gì không thể nói, quái vật này được bắt giữ ở sơn mạch Hắc Phượng, sau khi đi ra hoang vu mê cung cứ đi thẳng về phía bắc một ngàn cây số là có thể đến sơn mạch Hắc Phượng. Trên đường sẽ phải băng qua Bình Nguyên Bạch Mao và Thiên Khê Chi Địa.

- Cám ơn nhiều!

Vương Chấn Minh bày tỏ lòng cảm kích với Cao Bằng.

- Chỉ là đường xá khá nguy hiểm, hơn nữa Bạch Cương Phong Nhận Thú này là quái vật cấp Lĩnh Chủ, nếu như muốn đi bắt thì phải cẩn thận một chút mới được.

Cao Bằng gật gật đầu với Vương Chấn Minh rồi xoay người rời khỏi. . .

Chỉ để lại Vương Chấn Minh có chút mộng bức ở phía sau.

Cấp Lĩnh Chủ?

Con tiểu quái vật nhìn qua không đến một mét này lại là quái vật cấp Lĩnh Chủ! ?

Vương Chấn Minh nghẹn họng nhìn trân trối.

Cuối cùng cười khổ một tiếng, là mình cả nghĩ quá rồi.

Nhìn chằm chằm theo bóng lưng Cao Bằng, quả nhiên tuổi trẻ đáng sợ.

- Cha, con quái vật nhỏ màu trắng đáng yêu kia được bắt giữ ở đâu vậy?

Bé gái mặt tròn không kịp chờ đợi hỏi thăm cha mình.

Vương Chấn Minh cười khổ đáp,

- Con ngự thú kia là cấp Lĩnh Chủ, cha con còn chưa có bản lĩnh lớn như vậy.

Cấp Lĩnh Chủ. . .

Nghe Vương Chấn Minh nói như vậy, tuyệt đại đa số người đều im lặng không nói.

Ở trên trái đất, lúc phần lớn người đang vì một con ngự thú cấp Thủ Lĩnh mà liều sống liều chết thì người khác đã đến thế giới khác bắt giữ quái vật cấp Lĩnh Chủ, có lẽ đây chính là sự chênh lệch.

Trở lại Nam Thiên, đầu tiên Cao Bằng trồng hai cây Ngụy

Trang ở trong Đống Tinh Thổ, sau đó lại tưới một chút dịch dinh dưỡng lên rồi gọi điện thoại bảo bộ phận hậu cần trong tập đoàn phái người qua đây chăm sóc hai gốc cây ăn quả này, dặn dò nhất định phải làm cho gốc cây ăn quả này sống được.

Sau khi dặn dò xong, Cao Bằng lập tức mang theo trái cây Ngụy Trang ngựa không ngừng vó chạy tới phía sau núi.

A Ban đã trông mong từ sớm, lúc nghe thấy Cao Bằng nói hắn đem đến trái cây có thể làm cho mình thu nhỏ lại sau khi ăn, A Ban có hơi do dự,

- Cao Bằng, nếu như ta nhỏ đi có phải là không thể bảo hộ ngươi hay không. . .

- Yên tâm đi, không có việc gì. Sau khi ăn trái cây này ngươi không thể đánh nhau với những quái vật khác, nếu không ngươi sẽ biến lớn trở lại.

Cao Bằng an ủi A Ban.

A Ban liên tục gật đầu,

- Xưa nay ta không đánh nhau!

Bạch Cương Phong Nhận Thú nằm sấp trên mặt đất, ngây như phỗng nhìn A Ban cao như ngọn núi trước mắt.

- Ngươi là ma quỷ sao?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 392: Ngự Thú Thứ Mười

- Thế nào? Ta không lừa ngươi chứ? Khi mới theo ta A Ban còn thấp hơn cả ngươi nữa, nó chỉ là một con nhện nhỏ bé đáng yêu.

Cao Bằng mỉm cười.

Giọng nói của Bạch Cương Phong Nhận Thú có chút run rẩy:

- Ngươi… Ngươi thực sự không lừa ta chứ?

- Ta lừa ngươi làm gì? Chủ yếu là do ta cảm thấy ngươi là một con quái vật rất có tiềm năng, ta nhìn trúng tiềm lực của ngươi. Còn về chiều cao thì không cần lo lắng, ngươi muốn cao như nó thì hơi khó, nhưng cao như con khô lâu này thì không khó đâu.

Cao Bằng kín đáo giơ chân phải đạp Đại Tử ra phía sau.

Đại Tử đang ôm một cục thịt khô liếm láp đột nhiên bị đạp bay đi, lăn vài vòng trên đất. Nhưng sau đó lại không đổi tư thế, tiếp tục nằm ở chỗ cũ gặm thịt khô.

Khi lòng Bạch Cương Phong Nhận Thú đang chìm trong khiếp sợ thì Cao Bằng vụng trộm sờ lên đầu nó.

Ừm, bóng loáng lạnh buốt, tựa như một chiếc mũ bảo hiểm xe máy.

Trong lòng Bạch Cương Phong Nhận Thú khiếp sợ, cũng đang phân vân.

Mặc dù mình… bị ngự thú của người này đánh bại.

Hơn nữa hắn cũng có phương pháp làm cho mình biến lớn.

Nhưng nếu mình cứ thế đồng ý thì có phải sẽ thể hiện bản thân rất dễ bị lừa gạt?

Bạch Cương Phong Nhận Thú rơi vào trầm tư.

Bên kia, sau khi A Ban ăn trái cây ngụy trang thì cơ thể bắt đầu thu nhỏ.

Từ một ngọn núi lớn, cơ thể nó dần dần nhỏ lại, cuối cùng biến thành một con nhện lớn như một toà nhà cao tầng.

Sáu mươi mét, tương đương với một toà nhà cao hai mươi tầng.

Nghe thì có vẻ không dễ tưởng tượng, nhưng nếu đứng trước một toà nhà hai mươi tầng thì ngươi sẽ hình dung ra được rõ ràng.

- Dù vẫn còn rất cao… nhưng ít ra cũng có thể miễn cưỡng mang ra ngoài.

Cao Bằng thở dài một hơi.

Đáng tiếc trái cây ngụy trang không có tác dụng cộng dồn, nếu không Cao Bằng sẽ cho A Ban ăn hai quả.

Sau khi thu nhỏ, mấy cây quýt khô quắt và căn nhà gỗ nhỏ trên lưng A Ban lại rất dễ thấy.

- Cây quýt này còn chưa chết sao….

Đã trồng lâu như vậy, Cao Bằng còn tưởng rằng chúng đã sớm chết héo, nhưng không ngờ vẫn còn sống.

Đại Tử cao hứng bay lên lưng A Ban:

- A Ban ngươi nhìn này, đây là cây quýt ta trồng cho ngươi

đấy. Có đẹp không?

- Đẹp.

Sau khi thu nhỏ A Ban có vẻ nhanh nhẹn hơn một chút, chạy tới chạy lui trong sơn cốc. Cây ăn quả trên lưng nó rung mạnh, tựa như bím tóc trên đầu bé gái.

Có lẽ là do đã chuẩn bị tâm lý cho nên lần này Cao Bằng ký kết huyết khế với Bạch Cương Phong Nhận Thú rất dễ dàng, không có bao nhiêu kháng cự.

Từ khi A Ban tấn thăng lên Vương cấp, sức mạnh linh hồn của Cao Bằng tăng lên không ít. Hắn có thừa sức mạnh linh hồn để ký kết huyết khế với con Bạch Cương Phong Nhận Thú này.

Ngự thú nhà mình sắp gom đủ một đội bóng đá rồi.

Đại Tử, A Ban, A Xuẩn, A Ngốc, Tiểu Diễm, Tiểu Hoàng, Văn Bảo Thử, Tiểu Thảo, Tịch Sư, Bạch Cương Phong Nhận Thú.

Hắn giơ ngón tay đếm đếm, số lượng đã lên tới hai chữ số.

Nhưng mà đội hình ngự thú cũng đã sơ bộ thành hình.

Có thể đánh, có thể kháng đòn, có thể chữa thương, bây giờ còn có cả thích khách, coi như đã bổ sung đầy đủ nhược điểm.

A Ban bị nhốt trong sơn cốc mấy tháng vui vẻ rời ra ngoài. Một đám ngự thú, cộng thêm Cao Bằng ngồi trên lưng nó.

- Hình như quên thứ gì đó thì phải?

Cao Bằng tự lẩm bẩm.

- Ta nhớ ra rồi, đồ chơi Cao Bằng cho ta vẫn còn ở trong sơn cốc!

A Ban cơ trí đáp.

Tượng đồng Tần Quỳnh đang lén lút từ bên trong đi ra nghe vậy vội đứng khựng lại.

- Giờ nó nghe lời chưa?

Cao Bằng quay lại nhìn bức tượng đồng rồi hỏi.

- Cực kỳ nghe lời. Ta bảo nó chơi với ta, nó sẽ chơi.

A Ban cười hắc hắc.

Nơi xa, tượng đồng Tần Quỳnh đang chuẩn bị chạy trốn nghe A Ban nói vậy vội ngoan ngoãn chạy tới ngồi xổm dưới đất.

Tượng đồng Tần Quỳnh ngồi xổm, sau đó ngoan ngoãn nằm rạp xuống. Hàn Sương Tịch Sư đột nhiên khẽ kêu lên:

- Ồ, đây là…

Từ trong đáy mắt của nó lộ ra vẻ không dám tin:

- Không đúng, không có khả năng, tại sao lại là cái này?

Hai mắt Hàn Sương Tịch Sư trợn to, vươn đầu duỗi cổ nhìn chằm chằm vào tượng đồng Tần Quỳnh dưới chân.

- Làm sao vậy? Ngươi biết nó à?

Cao Bằng có chút nghi hoặc. Chắc hẳn người của thế giới Hắc Vụ chưa từng nghe nói tới Tần Quỳnh.

- Pho tượng hoạt hóa, tại sao ở chỗ các ngươi lại có thứ này?

Hàn Sương Tịch Sư kinh nghi bất định.

- Chuyện này rất bình thường mà.

Cao Bằng có chút buồn bực. Có một vài loại quái vật tồn tại ở các thế giới khác nhau là chuyện bình thường mà, chí ít là hắn nghĩ vậy.

- Có thể là bình thường….

Giọng nói của Hàn Sương Tịch Sư hơi trầm xuống, nhưng vẫn kinh nghi bất định nhìn về phía pho tượng hoạt hoá kia. Cuối cùng, sau khi do dự thật lâu nó mới nhỏ giọng nói với Cao Bằng:

- Theo ta biết, chỉ có một thế giới tồn tại Pho Tượng Hoạt Hoá, đó là thổ đặc sản của thế giới kia.

Thổ đặc sản.

Cao Bằng buồn cười.

- Ngươi chuẩn bị ký kết với Pho Tượng Hoạt Hóa này sao?

- Không, ta định để cho nó trông cửa.

Cao Bằng lắc đầu.

- … Vậy cũng tốt! Tính cách của phần lớn Pho Tượng Hoạt Hoá đều khô khan cứng ngắc, bình thường đã nhận định cái gì thì sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Hàn Sương Tịch Sư ngáp một cái, tìm một khe nứt thoải mái trên lưng A Ban nằm xuống nghỉ ngơi.

Hắn đưa tượng đồng Tần Quỳnh đến cửa lớn của Thiên Các Học Phủ, dặn dò bảo vệ ở đối diện:

- Đây là lão sư mới tới, các anh cứ gọi nó là Tần lão sư. Đãi ngộ sau này… thấp hơn nửa cấp so với Quan lão sư.

Bảo vệ nhìn hiệu trưởng Cao bằng với ánh mắt sùng bái.

Hiệu trưởng nhà khác mời thầy giáo ưu tú lên lớp, hiệu trưởng nhà mình mời quái vật cấp Lĩnh Chủ tới làm thầy giáo.

Chờ Cao Bằng đi xa, tượng đồng Tần Quỳnh tìm một vị trí thoải mái trước cửa học phủ để đứng. Nhìn lại từ phía xa, hai bên trái phải ở cửa trường học có hai bức tượng đồng cao mười mét khí phái đứng sừng sững ở đó.

Trái Quan Công, phải Tần Quỳnh.

- Ông ngoại, ở bên ngoài hoang vu mê cung cháu có gặp ngự sử của căn cứ Lusaka thuộc đại khu Châu Phi. Từ chỗ bọn họ, cháu được biết cách mê cung một ngàn cây số về hướng tây là vết nứt không gian ở căn cứ Lusaka.

Vào bữa cơm tối, Cao Bằng nói với ông ngoại.

- Chỉ cách một ngàn cây số thôi sao?

Kỷ Hàn Vũ hơi kinh ngạc.

- Chuyện này còn ai khác biết không?

- Có thể mấy người da đen được cháu cứu đã biết. Trong bọn họ có một phe là quan chức cấp cao của chính phủ Zimbabwe, phe khác là cao tầng công ty bảo an Hắc Hoan. Cháu có trao đổi số điện thoại với họ, đến lúc đó chỉ cần phái người liên lạc là được. Cháu cũng đã ước định tốt thời gian tiến hành hợp tác khai phát thương lộ này.

- Ừ, vậy chuyện này giao cho cháu xử lý.

Kỷ Hàn Vũ gật đầu tiếp tục ăn cơm.

Ông cháu hai người cũng không lo lắng hai phe thế lực kia sẽ hợp tác với chính phủ Du Châu mà bỏ qua tập đoàn Nam Thiên. Quy tắc của thế giới mới do kẻ mạnh định ra, mà bọn họ đã càng

ngày càng thích ứng với quy tắc mới này.

- Đừng, cháu không làm được đâu, phải nhờ lão gia tử ngài tự mình ra tay mới được.

Cao Bằng cười nói:

- Hiện giờ A Ban vẫn chưa thể đi qua vết nứt không gian được, chờ một thời gian ngắn khi vết nứt không gian lớn hơn ông hãy đưa Bạch Long sang đó dọn dẹp thương lộ này trước.

Kỷ Hàn Vũ hơi khựng lại, gật đầu đồng ý:

- Được, vậy tiểu tử cháu làm gì?

- Cháu sao? Cháu đi làm một việc lớn.

Cao Bằng nhe răng cười.

...

- Một loại tài liệu cuối cùng là Tử Tâm Chi Hồn. Chỉ cần tìm được Tử Tâm Chi Hồn là có thể gom đủ tất cả tài liệu cho A Ngốc thăng cấp phẩm chất Thần Thoại rồi.

Trên mặt Cao Bằng lộ ra nét tươi cười.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 393: Một Đường Đi Về Phía Tây

- Tử Tâm Chi Hồn quả thật có thể tìm được ở thế giới Hắc Vụ, nhưng có lẽ tương đối khó khăn đối với ngươi. Kỳ thật thứ này xuất hiện nói lớn cũng lớn, nói không lớn cũng không lớn, quái vật chân chính cần tài liệu này sẽ liều mạng tìm, không cần tài liệu này thì cũng chỉ coi như một món bảo vật bình thường mà thôi.

Hàn Sương Tịch Sư nghĩ một chút rồi nói.

- Tác dụng của tài liệu này chính là tịnh hóa sự dơ bẩn trong linh hồn, có thể khiến linh hồn trở nên càng thêm sạch sẽ. Một vài quái vật chú trọng đến độ tinh khiết của linh hồn sẽ rất thích loại tài liệu này.

Hàn Sương Tịch Sư liếm liếm khóe miệng,

- Lại cho ta thêm một miếng bánh bích quy vừa rồi đi!

Cao Bằng lấy ra một bánh bích quy wafer màu trắng từ trong cái hộp bên cạnh. Cả cái bánh bích quy đều trắng toát, bên trên còn có những hạt nhỏ màu trắng.

Đại Tử trợn trắng mắt, bánh bích quy sữa bò đường phèn mà cũng chưa từng ăn, quả thật là một kẻ quê mùa.

Trong lòng Đại Tử chợt dâng lên một cỗ tự tin không sao nói rõ được.

Miệt thị.

Sự khinh bỉ đến từ sâu trong linh hồn.

Nguồn gốc đến từ cảm giác ưu việt của một con rết nhỏ sinh ra ở thành thị đối với một con sư tử nông thôn đến từ dã khu quê mùa.

Đầu lưỡi trắng mịn của Hàn Sương Tịch Sư liếm liếm bánh bích quy, đôi mắt mãn nguyện híp thành hai vầng trăng cong cong.

- Hừ, đã biết là bán manh mà, cẩu vật.

Đại Tử cười lạnh.

Hàn Sương Tịch Sư ngẩng đầu lên nhìn cũng không tức giận, đôi mắt to màu lam tựa như bảo thạch nháy nháy mấy cái, dường như biết nói chuyện.

- Được rồi, trước tiên chúng ta đi thành Thánh Gia Lãnh, có lẽ chuyến này phải đi rất xa, nhưng nếu như bảo nơi có khả năng sinh ra Tử Tâm Chi Hồn nhất thì đó chính là Thánh Gia Lãnh.

Cao Bằng nheo mắt lại, tử vong hạnh phúc? Cao Bằng thực sự khó mà tưởng tượng ra được tử vong quy mô lớn như thế nào mới có thể sản sinh một cỗ cảm giác hạnh phúc.

Nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ cũng chỉ khi nào một sinh mệnh nào đó không còn kính sợ tử vong nữa, lúc mà tử vong được xem như một loại lý tưởng cao thượng thì bọn họ sẽ không còn sợ tử vong, thậm chí còn chủ động sa vào sự ôm ấp của tử vong.

Thánh Gia Lãnh ở vào tây bộ đại khu Hoàng Mạc, là thủ đô của Hoàng Mạc quốc.

Ở trước xảy ra tai biến thì Thánh Gia Lãnh chính là một thành phố tôn giáo trứ danh, gánh chịu lượng lớn tín ngưỡng của các tín đồ đến từ khắp nơi trên toàn thế giới.

Thậm chí ở một trăm năm trước đã từng xảy ra một sự kiện tập thể hành hương cỡ lớn làm toàn thế giới phải kinh ngạc khiếp

sợ — — đến tận năm vạn cuồng tín đồ của Thánh Quang giáo từ khắp nơi trên toàn thế giới tụ tập lại một chỗ tự thiêu tập thể.

【 Trịnh trọng nhắc nhở, tất cả địa danh và tên tôn giáo trong truyện đều là do tác giả tự nghĩ ra】

Ngọn lửa cuồng bạo thiêu đốt tận hai tiếng đồng hồ mới dập tắt.

Về sau khu vực tự thiêu này bị phong tỏa, sau đó đã được xây dựng thành một miếu thờ, sau đó nữa đã trở thành một điểm du lịch trứ danh của bản xứ.

- Căn cứ theo tin tức có được, nửa năm trước chỗ miếu thờ kia đã xảy ra biến dị, mỗi lúc trời tối từ bên trong miếu thờ sẽ phát ra thánh quang màu trắng, nghe nói còn có âm thanh tụng niệm kinh văn truyền ra nữa.

- Đúng là có khả năng sẽ có Tử Tâm Chi Hồn sinh ra.

Hàn Sương Tịch Sư vừa ăn bánh bích quy vừa mơ hồ nói không rõ.

- Ừm, trên đường chúng ta đi đến khu Hoàng Mạc nhân tiện sẽ đi qua khu Kim Sa, mà tổng bộ của Bạch Kim Chi Thủ ở ngay bên trong khu Kim Sa.

Đáy mắt Cao Bằng chợt lóe ra một tia nguy hiểm.

- Nhân đó chúng ta cũng đến vấn an lão bằng hữu một chút.

Cao Bằng quả thật rất thù dai, hiện tại hắn vẫn còn nhớ kỹ viên Barrett đã bắn vào mi tâm của mình.

Quân tử báo thù mười năm không muộn. Nhưng mười năm quá dài, nếu quả thật phải chờ lâu như vậy thì Cao Bằng có thể sẽ mất ngủ.

- Cháu muốn đi Thánh Gia Lãnh sao? Chạy xa như vậy làm gì, nơi đó người xa đất lạ, cũng không nhận biết được mấy người bạn.

Kỷ Hàn Vũ nhíu mày, nhưng cũng biết mình không thể khuyên được cháu ngoại,

- Được rồi, bây giờ cháu cũng đã lớn, tự cháu quyết định việc của mình đi. Trên đường phải cẩn thận một chút, không được để mình bị đói. Còn nữa, cháu chỉ có một mình nên lúc ở bên ngoài nhớ phải hung ác một chút, ở một mình nếu như biểu hiện mềm yếu sẽ rất dễ dàng bị người khác cho rằng dễ bắt nạt. Ông đã bảo người xử lý thi thể cháu mang về rồi, đợi lát nữa đưa cho Tiểu Hoàng của cháu chút trang bị.

Trang bị?

Một lát sau, một chiếc xe tải từ bên ngoài chạy đến dừng ở cửa chính.

Kỷ Hàn Vũ đi ra ngoài một chuyến lấy về hai cây chiến phủ sắc bén.

Lưỡi búa còn lớn hơn cả mặt bàn, trên lưỡi rìu sắc bén có hai rãnh máu.

Phía sau lưỡi rìu còn tăng thêm một bộ phận, để khi vung vẩy nó có thể phát huy sức mạnh tốt hơn.

Ở trên cán rìu có lỗ hổng lõm vào để Tiểu Hoàng thể luồn ngón tay qua, đồng thời còn có hạt tròn sần sùi phân bố dày đặc đề phòng trơn trượt.

Đây chính là hai cây đại sát khí.

Cao Bằng luôn cảm thấy chiếc rìu này trông khá quen mắt. . .

- Luôn cảm thấy đã gặp qua chiếc rìu này ở đâu đó.

- Chính là cái rìu trên cánh tay Mê Cung Giám Sát Giả mà cháu mang về đó, ông thấy rất thuận tay nên mới bảo phòng thí nghiệm tháo xuống rồi thay đổi lại một chút.

Tiểu Hoàng đi lên trước nhìn vào hai cây rìu, sau đó lấy giơ lên vung vẩy hai lần.

Đối với nó đang trạng thái bình thường thì hiển nhiên thể tích của hai cây rìu này vẫn có hơi lớn một chút.

Tiểu Hoàng vung vẩy hai lần liền cảm thấy mất hứng vứt bỏ, lắc đầu nói,

- Quá nhẹ quá nhẹ, lão Long Vương, có còn cái nào nặng hơn một chút hay không?

Sắc mặt Cao Bằng tối đen, ngươi gần nhất có phải lại lén xem Tây Du Ký hay không!

- Chỉ có hai cây này thôi, Tiểu Hoàng ngươi cất kỹ cho ta.

Tiểu Hoàng bĩu môi, nhưng vẫn thành thành thật thật cõng hai chiếc rìu sau vai. Phần chuôi của nó có xiềng xích, Tiểu Hoàng lấy xiềng xích quấn hai vòng quanh ngực.

Xiềng xích màu ám bạc cột lên trên người, trên chiếc đầu trụi lủi phủ đầy hoa văn màu lam quỷ dị, sau lưng cõng hai thanh cự phủ, nhìn qua có vài phần đáng yêu.

- Trong xe còn có mười mấy rương thức ăn nước uống, cháu hãy nhớ cất vào trong không gian.

Ông ngoại dặn dò.

- Tiểu Bằng muốn đi ra ngoài sao?

Ông Lưu đi tản bộ ngang qua chuẩn bị vào ăn chực, sau khi nghe nói Cao Bằng muốn đi ra ngoài bèn tranh thủ thời gian bảo người ta mang đến một đống đồ ăn, sau khi chở tới liền cất vào không gian tùy thân của A Xuẩn.

- Dù sao cháu cũng phải nhớ ăn no đấy.

Ông Lưu tận tình khuyên bảo.

- Một xe này có đủ hay không, nếu như không đủ thì ta sẽ bảo bọn họ lại chở đến cho cháu hai xe tải nữa.

- Không cần đâu. . . đã đủ rồi. . .

Cao Bằng im lặng, bản thân mình cũng không phải thùng cơm.

Ngự thú cấp Lĩnh Chủ trở lên đều có thể hấp thu nguyên tố trong không khí để duy trì hoạt động thường ngày, hơn nữa bọn chúng còn có thể hấp thu các loại vật chất giàu nguyên tố để "no bụng", giống như ăn bánh bích quy áp súc năng lượng cao vậy.

Cho nên sức ăn của quái vật cấp Lĩnh Chủ cũng không lớn như trong tưởng tượng.

Đây cũng là nguyên nhân mà A Ban có thể duy trì hoạt động thường ngày với thể tích lớn như thế, bởi vì không giây phút nào mà A Ban không hấp thu một lượng lớn Thổ nguyên tố từ sâu trong lòng đất. Một phần Thổ nguyên tố trong đó duy trì hoạt động thường ngày của nó, còn một phần Thổ nguyên tố khác thì được để dành lại trở thành lương thực dự trữ cho nó thăng cấp.

Chuẩn bị xong xuôi, Cao Bằng mang theo một đám ngự thú bước lên hành trình đi về phía tây.

Đi về phía tây khu Hoa Hạ chính là khu Hồng Hải, xuyên qua khu Hồng Hải tiếp tục đi về phía tây qua khu Kim Sa là có thể đến khu Hoàng Mạc.

Đi qua ba khu vực lớn phải đến hơn vạn cây số, dọc đường đi qua các loại địa hình như vùng đất ẩm thấp, đồi núi, sa mạc.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 394: Trận Đấu Thú Vị

Lúc rời đi ông ngoại giữ chặt lấy tay Cao Bằng rồi nhỏ giọng dặn dò,

- Cháu không nên ghét bỏ Thiếu Đường, hắn cũng vì muốn tốt cho cháu.

- Không đâu, cháu làm sao lại ghét bỏ ông Lưu chứ.

Cao Bằng vội vàng nói.

- Ừ. . . Nhớ ngày xưa hoàn cảnh không được tốt như bây giờ, trong nhà Thiếu Đường hắn vốn có hai người em gái, một năm kia mất mùa, khi mùa đông đi qua thì trong nhà của Thiếu Đường chỉ còn lại mỗi mình hắn là con một.

Kỷ Hàn Vũ thở dài.

Cao Bằng đột nhiên không biết nên nói cái gì, không nghĩ tới ông Lưu nhìn qua luôn vô cùng hòa ái thế mà lại có quá khứ bi thương như vậy.

- Phải ăn nhiều vào, ăn nhiều một chút mới có đủ dinh dưỡng, mới sẽ không bị đói. . . Ăn nhiều một chút chung quy là không sai, có thể ăn là phúc.

Lời nói của ông Lưu quanh quẩn bên tai Cao Bằng.

Chắc hẳn ở sâu trong lòng của ông Lưu vẫn giấu kín một chấp niệm hết sức mãnh liệt.

- Cháu biết.

Cao Bằng im lặng gật đầu.

Rời khỏi Du Châu từ phía thành bắc, trên đường còn đi qua dịch trạm Sơn Linh.

Cao Bằng cũng chỉ ngồi ở trên lưng A Ban nhìn thoáng qua từ phía xa, chứ không đi vào tham quan.

Bên trong dịch trạm Sơn Linh thỉnh thoảng có thể nhìn thấy thân ảnh của từng đoàn đội săn quái, mấy đoàn đội này đa số đều đang đi lại vội vàng, nhìn qua cực kỳ bận rộn.

Ngẫu nhiên có thể nghe thấy tiếng cười cởi mở vui sướng của bọn họ vang vọng trong rừng, đó chắc hẳn là một lần thu hoạch lớn.

Chí ít tất cả đều đang phát triển theo phương hướng tốt, Cao Bằng nhủ thầm trong lòng.

Nhân loại chung quy là một loại sinh vật có khả năng thích ứng cực tốt, cũng là loại sinh vật có khả năng sáng tạo kỳ tích.

Bách Vạn Đại Sơn bị Sơn Linh chiếm cứ đã bị triệt để đả thông, nói là hậu hoa viên thì khả năng có chút kiêu ngạo, nhưng Cao Bằng có thể nhắm mắt đi lại ở bên trong là không gặp vấn đề gì.

Rời khỏi Bách Vạn Đại Sơn tiếp tục đi về phía tây đại khái khoảng mấy trăm cây số nữa, vượt qua một con sông nước chảy cuồn cuộn.

Dòng sông màu đỏ đục ngầu, từng đầu xoáy nước không ngừng xuất hiện trên mặt sông.

Hồng Sa Hà.

A Ngốc nhận ra con sông này, vong linh diễm trong hốc mắt

kịch liệt nhấp nháy.

- Nếu đã đến đây thì ngươi hãy đi thăm tộc nhân của ngươi một chút đi.

Cao Bằng nói với A Ngốc.

A Ngốc hơi động tâm, nhưng lòng bàn chân tựa như mọc rễ cắm sâu vào lòng đất.

- Đi thôi, đi nhìn một chút rồi trở lại, dù sao ngươi cũng từng là vương của bọn chúng.

Cao Bằng khích lệ nó một câu.

A Ngốc nghi ngờ nghiêng đầu không nói. Sau đó gật gật đầu với Cao Bằng, từ trên lưng A Ban bật nhảy mấy cái đã không thấy hình bóng đâu.

Sâu trong rừng rậm, một đám sông Hồng Thủy Viên đang có cuộc sống tự do tự tại.

Trên những gốc cổ thụ che trời có từng đầu dây leo rủ xuống, trong rừng cây vui sướng mà tường hòa.

Tại một cây đại thụ trung tâm có treo một mảnh vảy đỏ dài chừng hai mét, bên trên vảy đỏ phát tán ra khí tức xua đuổi toàn bộ thiên địch của Hồng Thủy Viên.

Một con vượn cái ngồi trên tán cây ôm vượn con cho bú sữa, một con vượn bên cạnh ném phân vào những con Hồng Thủy Viên khác. Lại là một hồi náo loạn, mấy con Hồng Thủy Viên bắt đầu truy đuổi đùa giỡn.

A Ngốc yên lặng quan sát một màn này, nhìn đến phát ngốc.

. . .

Trên mặt nước sông đỏ ngầu đang chảy xiết xuất hiện hơn mười con thuyền nhỏ đang di chuyển. Trên mỗi chiếc thuyền nhỏ đều đứng ba người, có người lái, người quăng lưới và người ở bên phụ trợ.

- Nhanh lên, lão tam động tác nhanh lên một chút.

Đại hán lái tàu ngậm điếu thuốc trong miệng, một bên la lớn.

- Đừng thúc, mấy con cá này quá tinh quái, nhỡ may dọa chạy sẽ không tốt.

Thanh niên được gọi là lão tam mặc một cái áo jacket màu đỏ nói.

- Thà làm theo ý của ta dứt khoát dùng lưới tơ vàng một mẻ hốt gọn đám cá này thế là xong, nào cần phải phí nhiều sức như vậy.

Một nam hài tóc ngắn trong đội ngũ nói với vẻ chẳng quan tâm.

- Không thể làm thế được, dựa theo quy củ của Hà Bá đại nhân thì chúng ta không thể dùng những loại lưới cỡ lớn đó, chỉ có thể dùng lưới mắt nhỏ để bắt cá. Nếu làm trái với quy củ của Hà Bá đại nhân thì chúng ta sẽ bị phạt cấm thi đấu.

- Hạng nhất sẽ được ban thưởng lân phiến của Hà Bá đại nhân, xưởng đóng tàu trong thành Lợi Châu đều đang thu mua những lân phiến đó. Nghe nói lần trước Trần Tiểu Lượng đạt được lân phiến liền bán một trăm vạn liên minh tệ.

- Đó là cái gì?

A Ban với thể tích khổng lồ đang di chuyển trên bờ đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Đại hán đang điều khiển bánh lái giật nảy mình, từ trước tới nay hắn chưa bao giờ gặp qua quái vật có thể hình lớn như vậy.

- Đó là núi à?

- Bên trên núi hình như còn có nhà ở, dường như còn có người ở phía trên.

A Ban cao sáu mươi mét ở trong mắt những người này chính là một gò núi nhỏ.

Khán giả ở trên bờ đang gào thét cổ vũ cho các tuyển thủ cũng không kìm lòng được há to miệng, trợn mắt há hốc mồm nhìn A Ban.

Đối với rất nhiều người thì đây là lần đầu tiên trong cuộc đời họ gặp phải quái vật có thể tích lớn như vậy.

Nước sông đột nhiên sôi trào, từng tầng từng tầng sóng nước màu đỏ cuộn lên, từng chiếc thuyền đang bất lực phiêu bạt ở bên trong sóng nước, bị đẩy đi càng ngày càng xa.

Ngay sau đó có một khối lục địa màu đỏ to lớn nổi lên khỏi mặt nước, lân phiến đỏ tươi bóng loáng như gương. . .

- Hà Bá!

- Là Hà Bá đại nhân!

- Hà Bá đại nhân hiển linh.

Mọi người bên bờ đều dồn dập cầu nguyện, một vài lão nhân niên kỷ tương đối lớn thậm chí còn quỳ rạp xuống đất dập đầu.

Ở một nơi vắng vẻ như thế này, Long Huyết Hồng Sa Lý phù hộ cho một căn cứ thành phố đã bị xem như Hà Bá, được dân bản xứ cung phụng kính ngưỡng.

Long Huyết Hồng Sa Lý đã nhận ra một cỗ khí tức cường đại xuất hiện trong lãnh địa của mình, cho nên nhịn không được nổi lên mặt nước hiện ra chân thân.

Vừa có ý cảnh cáo nơi này đã có chủ, đồng thời cũng tương đối hiếu kỳ về thân phận của đối phương.

- Chào ngươi!

Cao Bằng ngồi ở trên lưng A Ban cười chào hỏi với Long Huyết Hồng Sa Lý.

Long Huyết Hồng Sa Lý nhìn về phía Cao Bằng, cũng không biết có nghe hiểu hay không, phun ra hai cái bong bóng rồi lùi về đáy sông.

Rất nhanh liền có người của căn cứ Lợi Châu tới đón tiếp Cao Bằng.

- Thì ra là Vong Linh Thiên Tai các hạ đến đây.

Nhân viên tiếp đón được phái đến là một người đàn ông hơn 30 tuổi, tướng mạo bình thường, tính tình ôn hòa.

- Tôi chỉ đi ngang qua, hi vọng không quấy rầy đến tranh tài của mọi người.

Cao Bằng áy náy nói.

- Không có không có, các hạ có thể quan sát tranh tài là vinh hạnh của bọn họ.

Nhân viên tiếp đón vội vàng nói.

- Bọn họ đang làm gì thế?

Cao Bằng vẫn có chút hiếu kì.

- Bọn họ đang tiến hành giải thi đấu vua bắt cá, sử dụng lưới nhỏ và túi lưới để bắt cá bên trong Hồng Sa Hà, căn cứ vào trọng lượng số cá cuối cùng bắt được để quyết định quán quân. Quán quân có thể đạt được một mai lân phiến do cá chép vương ban thưởng.

Nhân viên tiếp đón nói.

- Còn có loại hoạt động này? Tổ chức mấy lần rồi?

Cao Bằng cảm giác rất mới lạ.

Tranh tài do quái vật và nhân loại cộng đồng tổ chức, thật sự thú vị.

- Cũng chỉ là tổ chức cho vui, đây mới là lần thứ hai. Mỗi tháng sẽ tổ chức một lần, tháng trước vừa tổ chức lần thứ nhất.

Cao Bằng gật đầu, nhìn thoáng mấy chục con thuyền trên mặt sông. Nếu như cuộc thi này có thể kéo dài tiếp, có lẽ mấy chục mấy trăm năm sau sẽ biến thành phong tục truyền thống của người dân nơi đây?

Những phong tục truyền thống truyền miệng kia cũng được hình thành như vậy.

Đây chỉ là một cuộc tranh tài mà mình có thể nhìn thấy, ở những địa phương khác sẽ có càng nhiều cuộc tranh tài như vậy.

Cao Bằng cười cười, sau khi xem thêm một chút thì cáo biệt nhân viên tiếp đón tiếp tục đi về phía tây.

Lợi Châu chỉ là một phong cảnh trong chuyến hành trình này, điểm cuối cùng còn đang chờ đợi hắn ở phía trước.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 395: Căn Cứ Thành Phố Xuyên Phủ

Hiện giờ vấn đề khó khăn nhất trước mắt là phải xuyên qua đỉnh núi cao nhất thế giới. Nơi được xưng là nóc nhà của thế giới cao nguyên Thanh Thiên, còn có đỉnh núi cao nhất thế giới là đỉnh Thiên Châu.

Đương nhiên có thể tránh đi đỉnh Thiên Châu, nhưng làm vậy thì cần phải đi vòng thêm hơn ngàn cây số nữa.

Trên đường sẽ đi qua căn cứ Xuyên Phủ. Căn cứ thành phố Xuyên Phủ là một trọng thành cỡ lớn ở địa khu Tây Nam của Hoa Hạ, cũng được gọi là Thiên Phủ Chi Quốc.

Thế nhưng khi đi qua căn cứ Xuyên Phủ phải nghỉ ngơi một đêm. Suốt mấy ngày nay đều ở bên ngoài dã ngoại, Cao Bằng cảm thấy có hơi nhớ cuộc sống nơi thành thị.

Hoàng Mao Hạt có mặt ở khắp nơi, chen chúc trên mặt đất ở ngoài căn cứ thành phố Xuyên Phủ, số lượng cực lớn, lít nha lít nhít.

Một đám Hoàng Mao Hạt giương nanh múa vuốt, con nào con nấy đều rất dữ tợn. Chúng phổ biến dài từ hai đến ba mét, thể trạng cường tráng, trên giáp lưng có ba vòng tròn. Chỉ liếc một cái, chí ít có mười mấy vạn con đang chồng chất chen chúc, tiếng móng vuốt nện xuống nền đất quanh quẩn ở ngoài thành.

Trên tường thành có rất nhiều ngự thú có khả năng tấn công từ xa, thi triển đủ loại công kích đánh vào đám Hoàng Mao Hạt bên dưới.

Từng đoàn từng đoàn băng tiễn đâm thủng vỏ lưng của Hoàng Mao Hạt, sau đó vỏ lưng bị kết thành băng.

Nhưng mà Hoạt Mao Hạt cũng chỉ rung người vài cái là vụn băng đã rơi hết xuống, sau đó tiếp tục chậm chạp nhưng kiên định bò lên như không có việc gì.

- Đám Hoàng Mao Hạt này không sợ công kích hệ băng. Ngự thú hệ hoả chuẩn bị tấn công.

Trên cổng thành có ngự sử lớn tiếng chỉ huy.

- Tại sao đột nhiên đám Hoàng Mao Hạt này lại nhiều thế nhỉ? Không phải nửa năm trước đã dọn dẹp một lần rồi sao?

- Ngươi ngốc à, tốc độ chúng ta giết chết sao nhanh bằng chúng sinh sản được.

Một người bên cạnh mắng.

- Nên dứt khoát giết cho đám quái vật này tuyệt chủng luôn đi, bằng không thì cứ cách một khoảng thời gian sẽ lại náo một lần.

Một con Lưu Quang Cự Lang toàn thân đỏ như lửa ngẩng đầu đứng trên cổng thành hú dài.

Không khí trở nên khô nóng, nhiệt độ cao dần.

Từng điểm từng điểm hỏa tinh nóng bỏng bay lên không trung.

Từng tia hỏa diễm đan vào nhau tạo thành một vòng lửa.

Hai vòng lửa ngưng tụ trên không trung nhanh chóng rơi xuống bầy Hoàng Mao Hạt, sau đó ầm ầm nổ tung.

Oanh!

Một tầng đất lấp lóe ánh vàng từ dưới đất bay thẳng lên ngăn

cản hỏa diễm ở bên ngoài.

Hai con Hoàng Mao Hạt lớn gấp đôi đám còn lại từ giữa bầy bọ cạp leo ra. Những con bọ cạp xung quanh dồn dập né tránh, giữ khoảng cách ít nhất năm mét với chúng nó.

Ngự sử phụ trách phòng ngự trên tường thành ngưng trọng:

- Hai con quái vật cấp Lĩnh Chủ, đã vượt qua cực hạn của Viêm Bạo Thương Lang.

- Các ngự sử cấp Lĩnh Chủ khác trong thành đâu rồi, tại sao chưa ai tới giúp? Những người kia làm ăn kiểu gì thế?

Ngự sử cấp Lĩnh Chủ này ngưng trọng nói.

Tường thành cao lớn nặng nề có thể chống cự được quái vật bình thường, nhưng đối với quái vật cấp Lĩnh Chủ thì tường thành chỉ là một tờ giấy, đâm một cái là rách.

- Trương uỷ viên nói nàng sẽ lập tức tới ngay.

Ngự sử phụ trách tiếp đón vội đáp.

Trương uỷ viên.

Cái tên này tựa như có một loại ma lực thần kỳ. Khi vừa nghe nhắc tới, các ngự sử và binh sĩ phụ trách phòng ngự đều nhẹ nhàng thở ra, thậm chí có ngự sử còn cười.

Một lát sau, phía xa có một tiếng rống từ từ truyền tới.

Mặt đất run rẩy chấn động.

Đám Hoàng Mao Hạt dưới tường thành hơi xao động bất an.

Hai con Hoàng Mao Hạt thủ lĩnh cấp Lĩnh Chủ phát ra tiếng rống trấn an con dân.

Phía xa có một toà núi thịt thô bạo chạy tới, trắng đen xen kẽ, lông xù, dáng vẻ ngây thơ đáng yêu.

- Rống!!

Nó tung mình nhảy lên, hai cái vó tráng kiện giơ lên cao rồi hung ác giẫm xuống.

Ầm.

Một phù văn màu ám kim ngưng tụ giữa mi tâm đột nhiên lóe sáng.

Gợn sóng vô hình lấy nơi nó đặt chân làm trung tâm lan ra bốn phương tám hướng.

Đám Hoàng Mao Hạt bị sóng xung kích thổi bay, mặt đất rạn nứt, giữa đất trời chỉ còn tiếng rền như chuông lớn.

Tiếng chuông du dương vang vọng thật lâu.

Nguyên tố trong không khí đột nhiên bạo loạn. Phong, băng, hoả, mộc, kim… tựa như cát vàng dưới lòng sông bị quấy lên, dòng sông thanh tịnh bỗng trở nên đục ngầu.

Một vài con Hoàng Mao Hạt muốn dẫn động nguyên tố trong không khí nhưng lại phát hiện nguyên tố đã trở nên táo bạo hỗn loạn, chỉ có thể sử dụng nguyên tố mình tích súc được trong cơ thể.

Một lượng lớn Hoàng Mao Hạt chao đảo hỗn loạn trong làn sóng.

…

- Phía trước là căn cứ thành phố Xuyên Phủ, đi qua căn cứ Xuyên Phủ là khu không người. Từ sau khi xảy ra tai biến thì trên cao nguyên Thiên Thanh đã không còn dấu vết của con người,

không biết giờ đã biến thành dạng gì.

Cao Bằng có chút chờ mong.

- Thú triều?

Nơi chân trời phía xa hiện lên một vệt đen. Khi tới gần Cao Bằng mới nhìn rõ đó là vô số con bọ cạp lông vàng đang chạy trên bình nguyên.

【Tên quái vật】: Thục Địa Hoàng Mao Trường Trảo Hạt

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 20

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Phổ Thông

【Trạng thái quái vật】: Bị thương nhẹ (chấn kinh)

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Thổ

【Nhược điểm quái vật】: Hệ Mộc

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Là một loại quái vật có khả năng sinh sôi cực mạnh, trời sinh hung mãnh, có tính công kích cao, ưa thích tụ tập lại tấn công con mồi cường đại hơn mình.

Đám Trường Trảo Hạt này không giống như được nuôi dưỡng mà giống quái vật hoang dã. Bọn chúng chạy tới từ hướng căn cứ Xuyên Phủ, theo như giới thiệu thì tính tình của chúng rất hung mãnh, một đám quái vật hung mãnh lại chạy như điên trên bình nguyên như chim sợ cành cong.

Có thể là chúng muốn tập kích căn cứ thành phố Xuyên Phủ nhưng đã bị đánh tan.

Chỉ trong chốc lát, Cao Bằng đã đoán ra chân tướng.

Ở đường chân trời phía xa có một con cự thú đang lao vun vút

trên bình nguyên, tiếng bước chân ầm ầm vọng tới.

Một viên cầu tròn vo hai màu đen trắng, thần sắc hung ác, há to miệng lớn dính máu:

- Rống!

Tròn vo như viên cầu?

Từ khi nào viên cầu lại biến thành hung thú?

【Tên quái vật 】: Cuồng Bạo Thực Thiết Thú

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 47 (cấp Lĩnh Chủ)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Kim

【Nhược điểm quái vật】: Bị tấn công bởi hệ Quang sẽ trở nên ngu xuẩn

【Năng lực quái vật】: Da lông cứng cỏi lv3, nanh vuốt sắc bén lv3, cường hoá tạng phủ lv3.

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Quái vật có sức phòng ngự rất mạnh, yêu thích ăn uống, đi nhanh như bay, có thể nuốt vàng ăn sắt. Sau khi ăn no, chúng sẽ cực kỳ lười nhác.

Bị hệ Quang tấn công sẽ trở nên ngu xuẩn… Cao Bằng trầm ngâm. Chẳng lẽ năm xưa Xi Vưu bị đánh bại như vậy sao?

- Vưu Khê, đừng chạy quá nhanh.

Trên lưng Thực Thiết Thú truyền ra một giọng phụ nữ.

Cao Bằng tập trung nhìn lại. Thì ra trên lông cổ con Thực Thiết Thú này có một người phụ nữ đang bám vào đó, nắm chặt lấy túm

lông màu trắng, nhìn qua có vẻ rất căng thẳng.

Cao Bằng nhìn thấy nàng, nàng cũng phát hiện ra hắn.

Dù sao thì kích thước của A Ban cũng quá nổi bật.

Trên đỉnh đầu con quái vật này còn mọc ra hai cái bím tóc sừng dê?

Lôi Vận Thi ngơ ngác. Con quái vật này tại sao lại lớn như thế, trên đầu nó vẫn giữ nguyên bím tóc sao?

Sau một khắc mặt đất ầm ầm chấn động, cơn sóng bùn đất cuồn cuộn ép về phía đám Trường Trảo Hạt.

Thổ nguyên tố màu vàng nhạt hoá thành một toà núi lớn, nặng nề, mờ mịt.

Một vùng trời trở nên đen kịt, đám Trường Trảo Hạt trên bình nguyên còn chưa kịp phản ứng đã bị bao phủ.

Chỉ chớp mắt một cái đã có hơn vạn con Trường Trảo Hạt bị nghiền nát thành bột phấn!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 396: Tăng Vọt

Thổ nguyên tố trầm trọng hóa thành một mảng lục địa rộng lớn trấn áp xuống.

Bành, bành, bành.

Tiếng nổ liên tiếp vang vọng trên bình nguyên, từng con quái vật bị đè ép thành từng đoàn từng đoàn huyết vụ.

Huyết vụ tràn ngập trong không khí nhuộm bình nguyên thành màu đỏ.

Trong không khí tản ra hương vị ngai ngái.

Ngửi thấy mùi máu tươi, ánh mắt của viên cầu sáng lên, ngửi ngửi hương vị liền nhanh chóng bò đi qua, thiếu nữ trên lưng nó bị xoay chuyển đến thất điên bát đảo.

- Tiểu Thảo, phát ra chùm sáng thử một chút?

Cao Bằng ra lệnh cho Tiểu Thảo ở trên đỉnh đầu A Ngốc.

Đầu Tiểu Thảo hơi lay động, sau đó một chùm bạch quang ấm áp xuyên thấu không khí rơi xuống mặt đất.

Cột sáng màu trắng sữa dù xuất hiện vào ban ngày cũng vô cùng nổi bật, ánh sáng chiếu thẳng vào viên cầu.

Sau đó con Cuồng Bạo Thực Thiết Thú này ngốc trệ. . .

Tầm mắt bắt đầu tập trung tại một điểm, miệng há mở, dáng vẻ rất ngu xuẩn.

- Đây là loại quái vật gì, nhìn qua còn có chút xấu xí.

Hàn Sương Tịch Sư liếc mắt nhìn viên cầu, có chút kinh ngạc.

Chủ yếu là cái viên cầu này có bộ dáng rất kỳ quái, hai màu trắng đen phân biệt rõ ràng, bên trong quầng thâm cất giấu hai con mắt lớn như hột đậu xanh.

- Đây là Gấu Trúc, thời xa xưa bị gọi là Thực Thiết Thú.

Cao Bằng nhìn thấy Cuồng Bạo Thực Thiết Thú này sau khi thấy cột ánh sáng thì lâm vào trạng thái si ngốc liền hiểu ra vài phần.

Con quái vật này da dày thịt béo, lực lớn vô cùng, mà còn cái gì cũng có thể ăn, dựa vào danh hào Thực Thiết Thú liền có thể nhìn ra một chút.

Chính là bởi vì nó có thể nuốt vàng ăn thiết mới có cái tên này.

Liền thiết cũng có thể ăn, đủ để biết dạ dày của gia hỏa này tốt đến thế nào, có thể nói trên cơ bản tuyệt đại đa số đồ vật nó đều có thể ăn.

- Chưa nghe nói qua.

Hàn Sương Tịch Sư thành thật lắc đầu.

- Xin chào, tôi là Cao Bằng.

Cao Bằng mở miệng chào hỏi với nữ hài ở trên lưng viên cầu.

Nữ hài đứng ở trên đầu viên cầu, nhìn thấy một thiếu niên đẹp trai như thế thì dường như có chút ngại ngùng, đôi bàn tay chà chà vào vạt áo, gương mặt phiếm hồng,

- Tôi là Lôi Vận Thi.

Nhìn thấy nữ chủ nhân nhà mình chào hỏi với nam nhân khác, viên cầu nhất thời mặc kệ, tức giận hai chân chạm đất đứng lên, hướng về phía Cao Bằng rống to.

Cao Bằng,

- . . .

Sau đó viên cầu quay người ôm lấy nữ chủ nhân nhà mình, cảnh giác quay đầu lại nhìn chằm chằm Cao Bằng, giống như đang đề phòng kẻ cướp.

Nhìn thấy tiểu động tác của con gấu trúc này, Cao Bằng không nhịn được phá lên cười.

- Vưu Khê!

Lôi Vận Thi tức giận trừng mắt nhìn Ngự Thú của mình.

Viên cầu trông thấy nữ chủ nhân bởi vì một nhân loại giống đực mà tức giận quát mình, nhất thời gấp gáp, ngao ngao kêu lên.

- Con Ngự Thú này của cô thật đáng yêu.

Cao Bằng vừa cười vừa nói.

Thực lực của viên cầu này không kém, có thể nói là bá chủ một phương ở khu Tây Nam.

Cũng là một con Ngự Thú mạnh nhất ngoại trừ Bạch Long mà Cao Bằng từng gặp qua.

Cao Bằng có lòng muốn kết giao, có thể ở thời kỳ đầu bốn năm năm sau tai biến đạt được thành tựu như hiện tại, đã thuộc nhóm ngự sử cực hạn của thế giới này. Chỉ cần không phạm vào sai lầm lớn, về sau chắc hẳn sẽ thuộc nhóm người đứng đầu của thế giới.

Lôi Vận Thi là nghị viên vinh dự của căn cứ thành phố Xuyên

Phủ, chức vụ cũng không cao. Đương nhiên nàng cũng không thích những thứ loè loẹt này, chỉ cần có thể cho nàng và ngự thú ăn cơm no, mỗi ngày đều có thể vui vẻ sinh hoạt là tốt rồi.

Đây cũng là một Ngự Sử có tính cách rất phật hệ, không có nhiều dã tâm.

Trước khi xảy ra tai biến, nàng từng là nhân viên của trung tâm nuôi dưỡng Gấu Trúc Xuyên Phủ, Vưu Khê là con Gấu Trúc nàng nhìn lớn lên. Sau khi tai biến xảy ra Vưu Khê nhanh chóng trổ hết tài năng, thể tích càng lúc càng lớn, cũng trở nên càng ngày càng hung mãnh.

Sau đó nàng liền ngu ngơ, u mê trở thành một vị Ngự Sử. . .

Vưu Khê ngoại trừ nàng thì không thân cận cùng bất luận kẻ nào, tính cách trung thành một lòng lại bá đạo.

Khi cùng Lôi Vận Thi trở lại căn cứ thành phố Xuyên Phủ thì được hoan nghênh nhiệt liệt. Ở lại căn cứ thành phố Xuyên Phủ nghỉ ngơi và hồi phục một đêm, sau đó Cao Bằng một lần nữa chỉnh lý thu thập đồ đạc tiếp tục hướng về phía tây.

Xuyên Phủ chỉ là điểm dừng chân dọc đường, mục đích chính thức là Thánh Gia Lãnh.

Tiếp tục chạy về hướng tây, nhiệt độ trong không khí càng ngày càng lạnh.

Thảo nguyên mênh mông bao la mờ mịt, phía xa trời xanh mây trắng. Mấy con Cự Cốt Háo Ngưu lẳng lặng ăn cỏ ở trên thảo nguyên, bộ lông dày đặc rủ xuống giống như thác nước, ánh mắt tràn đầy vẻ ôn hòa.

Nghe được âm thanh di chuyển của A Ban, mấy con Cự Cốt Háo Ngưu này phát ra tiếng phì phì trong mũi, sau đó chậm rì rì đi về phía khác tiếp tục ăn cỏ.

- Kỳ quái, chúng nó không hề sợ hãi A Ban sao.

Cao Bằng có chút nghi hoặc.

Cảm giác lá gan của những con Cự Cốt Háo Ngưu này quá lớn.

Không khí trở nên ẩm ướt rét lạnh, Hàn Sương Tịch Sư rất yêu thích hoàn cảnh này, ngược lại trở nên càng thêm tinh thần.

- Bảo bối, bảo bối.

Ánh mắt Văn Bảo Thử sáng lên, giống như một con chuột chũi đứng trên đất vui sướng nhìn về một chỗ cách đó không xa.

Nằm ở ghế dựa, Cao Bằng trợn trừng mắt một cái. Đẳng cấp của con chuột này còn quá thấp, mức độ thưởng thức còn phải đề cao.

- Cao Bằng, dường như thật sự có bảo bối, ta cũng cảm nhận thấy.

Hàn Sương Tịch Sư đột nhiên mở miệng nói,

- Nếu như đó là đồ tốt, ta có thể sẽ khôi phục được một phần thực lực.

Nghe thấy Hàn Sương Tịch Sư cũng nói có bảo bối, Cao Bằng lúc này mới tin tưởng một chút.

Nhìn thấy một màn này, Văn Bảo Thử có chút tan nát cõi lòng. Ta nói cũng không ai tin tưởng. . .

- Đang ở bên đó, chạy về hướng kia . . . Không phải, hướng sang bên trái một chút.

Hàn Sương Tịch Sư chỉ đường cho Cao Bằng.

Đại khái chạy được hơn ba mươi km, phía trước đột nhiên

xuất hiện một một cái ao nhỏ.

Hồ nước màu thâm lam bốc lên hàn khí dày đặc.

Một tia hàn khí từ trong ao khuếch tán ra bốn phía làm cỏ cây xung quanh đầm nước bị đóng băng hoàn toàn.

- Thứ tốt.

Hai mắt Hàn Sương Tịch Sư sáng lên,

- Nước này có tác dụng lớn với ta!

【 Tên tài liệu 】: Hàn Đàm Ngưng Thủy

【 Giới thiệu vắn tắt về tài liệu】: Ẩn chứa rất nhiều Hàn Băng chi lực ở thể lỏng, Hàn Băng chi lực có được tính ăn mòn rất mạnh.

Trong bụi cỏ phía xa có một con con thỏ hoảng sợ nhảy ra, chỉ hai ba bước đã chạy đến rìa Hàn Trì, một chân không cẩn thận dính chút nước.

Tiếp tục chạy thêm hai bước trên đồng cỏ thì đột nhiên thân thể cứng đờ, sắc mặt đông lạnh đến phát tím, biến thành một bức tượng thỏ băng.

Đối với một chút Ngự Thú là đồ tốt, nhưng đối với một số Ngự Thú khác lại là độc dược.

- Các ngươi chờ ta một chút.

Tiểu Tịch Sư hưng phấn nhảy từ trên lưng A Ban xuống, hoạt bát phóng tới đầm nước Hàn Đảm Ngưng Thủy, bùm một tiếng nhảy vào trong đầm nước.

Cao Bằng có thể thông qua huyết khế cảm giác được tâm tình vui sướng của Hàn Sương Tịch Sư.

Đối với các loại quái vật khác thì nó là độc dược nhưng đối với Tịch Sư thì lại là thuốc bổ.

Hàn Băng chi lực ăn mòn thân thể Hàn Sương Tịch Sư, đối với những quái vật khác nó chính là hàn độc tránh không kịp nhưng đối với Hàn Sương Tịch Sư chính là thuốc bổ.

Qua ba giờ đồng hồ, Hàn Sương Tịch Sư ướt sũng leo ra từ trong đầm nước, hít thở từng ngụm từng ngụm không khí mới mẻ.

Cao Bằng nhìn qua bỗng mí mắt dựng đứng lên. Chỉ mới ở trong đó ba giờ đồng hồ, đẳng cấp của Tịch Sư đã từ cấp 31 nhảy đến cấp 36.

Sau khi Hàn Sương Tịch Sư hít sâu một hơi, tiếp tục nín thở chìm vào trong nước. . .

Cao Bằng chờ đợi bên cạnh đầm nước ròng rã một ngày, Hàn Sương Tịch Sư mới mang bộ mặt tràn đầy tiếc nuối rời khỏi đầm nước.

- Sao không tiếp tục hấp thu nữa?

Cao Bằng nhìn Hàn Đảm Ngưng Thủy vẫn chưa bị hấp thu hết thì hiếu kỳ hỏi.

- Ta đã đột phá cấp Lĩnh Chủ, tác dụng của cái hàn đàm này đã không còn lớn. Trừ khi tìm được nước có Hàn Băng chi lực càng đậm đặc hơn thì mới có hiệu quả đối với ta.

Hàn Sương Tịch Sư run run loại bỏ nước trên người.

Trước đó Tịch Sư chỉ lớn bằng bàn tay, hiện tại đã lớn cỡ hai bàn tay, đẳng cấp cũng tăng lên tới cấp 41.

- Có hàn thủy là có thể thăng cấp?

Cao Bằng có chút kinh dị, không ngờ còn có loại phương pháp

này.

Tựa hồ biết Cao Bằng đang suy nghĩ gì,

- Điều này không thể áp dụng với bất kỳ loại quái vật nào khác, đây là phương pháp sử dụng dành riêng cho quái vật có huyết mạch cao cấp.

Hàn Sương Tịch Sư cười hắc hắc.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 397: Thứ Bên Dưới Cao Nguyên Thanh Thiên

- Nếu như dạy loại phương pháp này cho đám A Ban, chẳng phải tốc độ tăng đẳng cấp của bọn nó sẽ nhanh hơn một chút.

Hai mắt Cao Bằng tỏa sáng, hắn vẫn luôn cảm thấy ưu sầu vì tốc độ tăng đẳng cấp của đám ngự thú.

Hàn Sương Tịch Sư lắc đầu,

- Phương pháp của ta vô dụng đối với bọn chúng, biện pháp của ta là nhanh chóng hồi phục thực lực, bởi vì trước kia thực lực của ta đã từng tăng lên tới Hoàng cấp. Tựa như kênh đào thông qua sông vậy, mặc dù nước bên trong đã khô cạn, nhưng dù sao thông đạo vẫn rất lớn, thứ ta thiếu chỉ là nước mà thôi.

Hàn Sương Tịch Sư nghiêm túc khoa tay một chút, duỗi hai móng vuốt nhỏ ra khẽ nắm lại.

- Bởi vì ta có nội tình, cho nên ta có thể thỏa thích hấp thu các loại bảo vật ẩn chứa hàn băng chi lực, sau đó kích thích tiếp tục thức tỉnh huyết mạch để khôi phục lực lượng.

Cao Bằng gật đầu, như có điều suy nghĩ,

- Còn hiện tại A Ban bọn nó giống như một con sông đã bị rót đầy nước, nếu như tăng thêm những lực lượng dư thừa kia sẽ chỉ tạo thành tổn thương đối với bọn chúng mà thôi. Nếu bọn chúng muốn gia tăng dung tích thì chỉ có thể chậm rãi đào móc mở rộng từng chút từng chút một.

- Chính là như thế.

Hàn Sương Tịch Sư kiêu ngạo ngẩng đầu.

- Cho nên rất nhanh ta sẽ trở nên mạnh hơn, biến thành ngự thú mạnh nhất của ngươi!

Vậy thì quả thật rất tiếc nuối.

Cao Bằng có chút tiếc nuối lắc đầu. Vốn còn muốn dùng phương pháp này nhanh chóng tăng lên thực lực của đám Đại Tử, xem ra không thể dùng phương pháp này được rồi.

Cao Bằng tiếp tục đi về hướng tây. Cao nguyên Thanh Thiên vẫn luôn đem đến cho Cao Bằng một loại cảm giác kì lạ, loại cảm giác này không nói rõ được cũng không miêu tả được, nhưng Cao Bằng cũng không biết loại cảm giác kỳ quái này rốt cuộc đến từ nơi nào.

Trời xanh mây trắng, suối nhỏ xanh biếc, nếu thực có nguy hiểm thì ở hoàn cảnh trống trải như vậy căn bản chẳng thể nào che giấu được.

- Tịch Sư, ngươi có cảm thấy có gì đó không thích hợp hay không?

Cao Bằng hỏi thăm Hàn Sương Tịch Sư.

Tịch Sư không hiểu thấu ngẩng đầu,

- Ta cũng không biết?

Đại Tử nghe vậy mắt sáng lên, rốt cuộc cơ hội của ta đã đến!

Cơ hội sẽ giao cho con rết có chuẩn bị. Đại Tử ta đọc đủ thứ thi thư, nằm gai nếm mật, chính là vì lúc này chứng minh chính mình.

Chung quy Cao Bằng vẫn sủng ái Đại Tử ta nhất.

- Ta biết, ta biết.

Đại Tử nhanh chóng bò đến trước mặt Cao Bằng vội vàng nói ra.

- Ngươi biết là nguyên nhân gì?

Cao Bằng hơi kinh ngạc.

- Khẳng định là bởi vì ngươi hư!

Đại Tử dương dương đắc ý, "một châm thấy máu".

Cao Bằng,

- ? ? ?

- Bởi vì ngươi thiếu máu, người thiếu máu tới cao nguyên sẽ có phản ứng cao nguyên! Nhất định là bởi vì như vậy.

Đại Tử phân tích từng lời đúng lý hợp tình, hai cái chân hàm nhỏ bắt chéo vào nhau, trong đôi mắt nhỏ tràn đầy vẻ ngưng trọng.

- Có phải ta nên khen ngươi thông minh hay không?

Cao Bằng ngoài cười nhưng trong không cười.

- Thế thì không cần.

Đại Tử cố gắng làm ra vẻ như đàng hoàng trịnh trọng lắc lư móng vuốt nhỏ, nhưng trên thực tế căn bản không thể che giấu được vẻ cao hứng trên mặt.

- Sau này ngươi tán gẫu với ta nhiều hơn là tốt rồi.

Dứt lời Đại Tử bèn xoay người nhanh chóng trở lại cái ổ nhỏ của mình.

Chân sau đứng sừng sững ở nóc nhà, Tiểu Diễm nhìn thấy cảnh này không khỏi thầm hô không ổn. Lần này Đại Tử ngốc nghếch kia thật sự đã đắc tội với Cao Bằng, sao nó có thể nói ra những lời thật như vậy chứ! Cái tên Cao Bằng này từ trước đến nay tâm nhãn đều rất nhỏ, thuộc loại người có thù tất báo, lần này đã làm cho tiểu sư tử kia bắt lấy cơ hội.

- Cao Bằng, dưới đất hình như có cái gì.

A Ban đột nhiên nói, bước chân dừng lại.

Sâu trong lòng đất có cái gì?

Cao Bằng sửng sốt, sau đó cúi đầu nhìn kỹ phiến thảo nguyên rộng lớn dưới chân.

- Là cái gì?

Cao Bằng nhíu mày, đáy lòng dâng lên một tia cảnh giác.

Chớ để cho quái vật gì đánh lén, cái khác còn chưa tính, vấn đề là trạng thái đặc thù hiện tại của A Ban, nếu như đụng phải công kích vượt qua giới hạn nào đó thì sẽ làm cho A Ban khôi phục chân thân.

Hiện tại trong tay chỉ còn lại 3 quả Ngụy Trang, phải nắm giữ cơ hội sử dụng còn lại thật tốt mới được, ngàn vạn lần không thể lãng phí.

- Có chút giống rắn. . . ồ. . . Có hơi giống Bạch Long.

A Ban trầm ngâm mấy giây, cuối cùng nói một cách khẳng định.

Bạch Long!?

Cao Bằng cẩn thận suy tư. Ở trong ấn tượng của hắn thì có rất ít quái vật có hình thể gần với Bạch Long, bởi vì hình thái đặc

trưng của Bạch Long chính là thần long trong truyền thuyết Hoa Hạ!

Mặc dù có một vài chi tiết khác biệt, ví dụ như chỉ có ba trảo, ví dụ như không phải sừng hươu mà là sừng trâu.

Tuy nhiên, bất kể như thế nào thì sinh vật có hình thái đặc thù tương tự Bạch Long hoặc nhiều hoặc ít cũng đều ẩn chứa một chút long huyết.

Sâu trong lòng đất cao nguyên Thanh Thiên cất giấu một đầu long.

Thế nhưng làm cho Cao Bằng cảm thấy kỳ quái là không biết đầu long này có chú ý đến bọn họ hay không. Dù sao nó cũng không hiện thân mà vẫn ẩn náu ở trong lòng đất, hoàn toàn thờ ơ đối với đám người Cao Bằng ở trên đỉnh đầu.

Chuyến này mình vừa mới đi ra đã gặp phải Hà Bá ở Hồng Sa Hà, sau đó lại gặp phải Thực Thiết Thú, bây giờ lại đụng tới một sinh vật long chủng đang ngủ say trên cao nguyên Thanh Thiên.

Cao Bằng không biết nên cảm khái vận khí mình tốt hay vẫn là. . .

- Điều này rất bình thường, theo như lời ngươi nói thì thế giới các ngươi đang ở giai đoạn tiến hóa sơ kỳ, đây là thời điểm tiến hóa nhanh chóng nhất. Thế giới các ngươi cũng không đơn giản, nhất định là trước kia đã thai nghén qua sinh mệnh cực kỳ cường đại, nhưng không biết nguyên nhân gì mà bị trầm tịch.

Ngươi phải biết thế giới có nội tình càng cường đại, sau khi bị đè nén thời gian dài sẽ bạo phát càng khủng bố hơn. Ha ha ha, không ngờ ta lại đụng tới một cơ duyên lớn như vậy, ta nhất định phải thành tựu Đế cấp ở thế giới của các ngươi, thậm chí xung kích tầng thứ cao hơn.

Hàn Sương Tịch Sư gào lên.

- Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cái con Thực Thiết Thú được gọi là 'Vưu Khê' gặp phải ở căn cứ Xuyên Phủ kia quả thực rất mạnh. Nếu không tính ngự thú của ta và ngự thú của ông ngoại thì chắc hẳn nó chính là con ngự thú mạnh nhất mà ta gặp qua.

- Không biết xấu hổ.

Hàn Sương Tịch Sư trợn trắng mắt, da mặt tên này cũng quá dày rồi.

- Chẳng qua điều khiến ta cảm thấy kỳ quái là. . . Ngươi đã thăng cấp Lĩnh Chủ nhưng tại sao vóc dáng vẫn cứ nhỏ như vậy?

Cao Bằng nhìn con sư tử chỉ lớn bằng hai bàn tay này, nghi ngờ mở miệng hỏi thăm.

- Áp súc chính là tinh hoa.

Hàn Sương Tịch Sư bình tĩnh trả lời.

Bạch Cương Phong Nhận Thú ngồi xổm ở một bên quăng tới ánh mắt vui vẻ.

Trong lúc đang cãi nhau Cao Bằng đã mang theo mấy ngự thú đi tới dưới chân Thiên Châu phong.

Ngọn núi lớn cao vút vào trong mây, khe rãnh ngang dọc vẽ ra từng đường cong cổ xưa mà thê lương, biển mây chìm nổi dưới chân nó, dãy núi khổng lồ dường như đang chống đỡ cả phiến thiên địa này.

- Ngọn núi này nếu đặt ở thế giới Hắc Vụ các ngươi có thể tiến vào mười vị trí đầu hay không?

Cao Bằng hiếu kì hỏi thăm tiểu Tịch Sư.

Hàn Sương Tịch Sư,

- Có phải ngươi đã hiểu lầm gì đó đối với thế giới Hắc Vụ chúng ta không vậy? ? ?

- Ngọn núi này đặt ở thế giới Hắc Vụ chúng ta chí ít cũng có thể tiến vào top 3.

Hàn Sương Tịch Sư cảm khái nói,

- Không nghĩ tới trái đất các ngươi cũng có ngọn núi hùng vĩ như thế.

Sau khi xảy ra tai biến, Thiên Châu phong điên cuồng tăng trưởng trở thành ngọn núi cao nhất thế giới. Căn cứ vào số liệu đo đạc của vị Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ nào đó trong lúc nhàn rỗi nhức cả trứng thì Thiên Châu phong ít nhất cũng cao đến bốn vạn mét.

- Ngươi nói xem, ở trên ngọn núi này có thể có bảo bối giúp ngươi nhanh chóng gia tăng thực lực hay không?

Hai mắt Cao Bằng chợt sáng lên.

Bản thân mình luôn mang theo nhiều ngự thú cấp Lĩnh Chủ bên người, hơn nữa còn có A Ban Vương cấp nữa. Chuyện này khiến Cao Bằng sinh ra một loại cảm xúc thế giới to lớn ta đều có thể đi được.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 398: Bạn Cũ Mong Đợi

- Chắc hẳn sẽ có.

Hàn Sương Tịch Sư suy tư một lát rồi gật đầu.

Một người một thú nhìn nhau, sau đó cùng nở nụ cười.

Đường núi gập ghềnh, Thiên Châu phong ít người lui tới. Trước tai biến chỉ có một ít người sống trong các dãy núi gần Thiên Châu phong, sau tai biến nơi này hoàn toàn trở thành cấm khu hoang tàn vắng vẻ nơi dã ngoại, con người khó mà sinh tồn nổi.

Với thế giới loài người hiện nay, Thiên Châu phong đã hoàn toàn trở thành một cấm khu.

Mỗi một địa phương có ý nghĩa đặc thù hoặc là địa thế kỳ lạ đều dễ dàng sinh ra quái vật cường đại, đây là nhận thức chung.

Ví dụ như ở Nhật Nguyệt Sơn cách đó không xa có một con Âm Dương Kim Nhạn Vương chiếm cứ dãy núi, tham lam thành tính.

Cách Nhật Nguyệt Sơn không xa là hồ Tây Hải, nơi được vinh dự là hồ lớn nhất Hoa Hạ, nơi đó có rất nhiều Hoàng Ngư xưng bá. Hoàng Ngư cấp Lĩnh Chủ được phát hiện tại đó không dưới mười con, tục truyền sâu bên dưới hồ còn có cả Hoàng Ngư Vương cấp nữa.

Trên đỉnh núi Nga Mi có một con Bạch Mi Thương Viên phù hộ sinh linh một phương.

Các danh sơn đại trạch như Thái Sơn, Hoàng Sơn, Hoa Sơn,...

Trên cơ bản đều bị quái vật cường đại chiếm cứ.

Nhưng tương đối may mắn là trong số những quái vật này có một vài con tương đối thân cận với nhân loại. Chúng đưa ra thiện ý, hấp thu hương hỏa do nhân loại cung phụng và phù hộ sinh linh một phương.

Một vài quái vật khác giữ thái độ lãnh đạm với con người, nhưng cũng chỉ không muốn tiếp cận mà thôi, cho tới giờ chưa từng xảy ra chuyện quái vật danh sơn tập kích căn cứ thành phố của loài người.

Theo cách nghĩ thế này thì rất có thể trên Thiên Châu phong cũng sẽ có quái vật cường đại.

- Bảo vật thuộc về người có đức, ta rất thích câu nói này của nhân loại các ngươi.

Hàn Sương Tịch Sư gật gù đắc ý, động viên Cao Bằng còn đang do dự:

- Chúng ta cũng chỉ bảo quản giúp chúng mà thôi. Huống hồ những bảo vật này cũng không viết tên của bọn nó, chẳng lẽ bởi vì chúng tới trước mà bảo vật là của chúng sao? Nào có đạo lý như thế?

Cao Bằng nhìn nó rồi nói:

- Ta chỉ đang nghĩ nếu chúng ta đánh không lại quái vật trên núi thì phải làm sao? Ở cái nơi băng thiên tuyết địa này, chúng ta chạy trốn đi đâu bây giờ?

- Ngươi vẫn không có lòng tin với chúng ta sao? Ta đã từng là Vương giả đấy.

Hàn Sương Tịch Sư im lặng.

Ba ngày sau, Cao Bằng dẫn theo một đoàn ngự thú vượt qua Thiên Châu phong. Điều làm hắn kỳ quái là trên đường đi không gặp phải quái vật tập kích.

Đỉnh núi lớn yên lặng một cách chết chóc.

Trên núi có một ít linh vật, nhưng mà những linh vật này chênh lệch rất nhiều so với những bảo bối mà Cao Bằng mong muốn. Đừng nói là khôi phục thực lực cho Hàn Sương Tịch Sư, có bán đi cũng không được bao nhiêu tiền. Cao Bằng không để mắt tới chúng nên thưởng luôn cho Văn Bảo Thử.

Những linh vật cấp thấp này đều bị Văn Bảo Thử giấu đi, cũng không biết đã giấu ở góc nào.

Vị trí gia hỏa này giấu bảo bối rất kỳ lạ cổ quái. Có một lần Cao Bằng ngồi lên ghế sô pha bị cấn mông, lật lên mới phát hiện không biết lúc nào bên dưới đã bị đào ra một cái hố, bên trong là mười viên tinh hạch quái vật cấp Tinh Anh.

- Không tìm nữa sao?

Hàn Sương Tịch Sư ngượng ngùng hỏi.

- Không tìm.

Cao Bằng lắc đầu:

- Phí thời gian như vậy là đủ rồi. Lần này chúng ta ra ngoài với mục đích tìm được Tử Tâm Chi Phách, sau đó tăng phẩm chất cho A Ngốc lên Thần Thoại.

- Phẩm chất Thần Thoại? Bộ khô lâu này đã là phẩm chất Truyền Thuyết rồi sao?

Hàn Sương Tịch Sư hơi kinh ngạc. Hôm đó nó thấy sức chiến đấu của bộ khô lâu này cũng không cao, còn không bằng con vịt

kia, nó còn tưởng chỉ là phẩm chất Hoàn Mỹ hoặc Sử Thi.

- Năng lực chủ yếu của A Ngốc không phải chiến đấu. Nó có một năng lực tương đối đặc biệt, đó là khôi phục vong linh.

Cao Bằng giải thích.

- Khôi phục vong linh? Đây là năng lực hiếm thấy mà quái vật hệ Vong Linh cao cấp mới có.

Hàn Sương Tịch Sư nhìn A Ngốc, không ngờ bộ khô lâu xấu xí kia lại có bản lĩnh này.

- Năng lực này rất hiếm thấy, dù ở trong đám vong linh cao cấp cũng rất thưa thớt. Nhưng ngươi đã có ngự thú thế này mà vẫn mang theo bên cạnh hàng ngày sao?

Hàn Sương Tịch Sư không biết nên nói thế nào.

Ngươi quá lãng phí rồi, hoàn toàn không biết nên làm thế nào để phát huy tối đa năng lực của ngự thú.

Nhưng nó vẫn nửa tin nửa ngờ việc Cao Bằng có thể tấn cấp cho bộ khô lâu này lên phẩm chất Thần Thoại. Dù sao đây cũng là phẩm chất Thần Thoại đó, đã chạm đến ngưỡng cửa thần rồi.

Nghe thấy Cao Bằng sốt ruột gom tài liệu cho mình, A Ngốc ở bên cạnh nhẹ nhàng nói:

- Chủ nhân, ta không gấp đâu, ngươi đi tìm giúp chúng trước đi. Ta chỉ cần có thể bảo vệ ngươi là được rồi.

- Hiện giờ chúng ta chỉ thiếu mỗi một cái Tử Tâm Chi Phách là góp đủ tài liệu cho ngươi rồi, tài liệu của bọn Đại Tử còn thiếu mấy thứ nữa.

Cao Bằng động viên A Ngốc.

- Ừ.

A Ngốc gật đầu, chủ nhân nói thế nào thì là thế ấy.

Nhìn thoáng qua Hàn Sương Tịch Sư, do dự một chút A Ngốc đưa cho nó một cuộn Âm Tuyết Tùng Châm:

- Có muốn một điếu không?

Hàn Sương Tịch Sư đã tò mò về món đồ chơi này của A Ngốc mấy ngày rồi. Nuốt mây nhả khói, nhìn qua rất khí phái, chỉ là nó không muốn mất mặt đi hỏi.

A Ngốc đã chủ động đưa tới, vậy thì nó sẽ gắng gượng nhận lấy.

Hàn Sương Tịch Sư dùng móng vuốt nhỏ kẹp lấy điếu m Tuyết Tùng Châm bỏ vào trong miệng, A Ngốc bật lửa châm thuốc cho nó.

Cái mũi nhỏ của Hàn Sương Tịch Sư giật giật, nghi hoặc hít hà mùi hương lưu lại trong không khí và ngón tay của A Ngốc.

Khói thuốc theo khoang miệng xâm nhập xuống yết hầu, Hàn Sương Tịch Sư theo thói quen hít sâu một hơi.

- Khụ khụ khụ!

Hàn Sương Tịch Sư ho khan mãnh liệt, nước mắt ràn rụa, vội vàng nhả điếu Âm Tuyết Tùng Châm xuống đất.

- Đây là thứ gì, sao lại sặc cổ như vậy?

Khác với đám Đại Tử mưa dầm thấm đất được Cao Bằng gom góp tài liệu tiến hóa, Hàn Sương Tịch Sư chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng ngự thú tiến hóa, cho nên khịt mũi coi thường đối với việc Cao Bằng có thể giúp chúng tiến hóa.

Theo như suy nghĩ của nó, nhân loại của thế giới Hắc Vụ cũng có phương pháp để cho ngự thú tiến hóa, nhưng các ngự sử kia phần lớn chỉ có được một hoặc một vài lộ tuyến tiến hóa của quái vật, nguyên liệu sưu tầm và phương pháp tiến hóa cũng là cố định.

Phần lớn là những biện pháp được đời này đến đời khác tìm tòi ra, đời đời truyền xuống hình thành nên gia tộc. Có một vài gia tộc hoặc ngự sử lang thang tập hợp lại thành một thế lực hoặc liên minh.

Phương pháp này đương nhiên vừa có lợi vừa có hại. Lợi là ở chỗ, một vài loại ngự thú truyền thừa sẽ có một quá trình thăng cấp hoàn chỉnh, hơn nữa tài liệu cũng sẽ được gia tộc hoặc thế lực truyền bá cất chứa. Như vậy sẽ có lợi cho việc thăng cấp, hơn nữa việc bồi dưỡng mấy loại ngự thú này cũng sẽ càng thêm tỉ mỉ, có thể tận dụng hết năng lực và lộ tuyến phát triển của quái vật.

Nhưng tệ nạn cũng rất rõ ràng, đó là những ngự thú có thể lựa chọn rất ít, nếu bồi dưỡng ngự thú không được gia tộc lưu truyền xuống sẽ tương đối khó khăn.

Chẳng lẽ chủ nhân của mình đã đạt được truyền thừa của một gia tộc nào đó.

Nhưng chắc sẽ không có truyền thừa của Hàn Sương Tịch Sư. Dù sao…

Nghĩ tới chuyện gì đó, sắc mặt Hàn Sương Tịch Sư trở nên bất đắc dĩ.

…

Xuyên qua Thiên Châu phong, tiếp tục đi thêm hơn mười dặm là vào địa giới khu Kim Sa.

Mặc dù nhiệt độ không khí vẫn không cao, nhưng cảnh sắc bốn phía đã có chút màu xanh.

- Bạch Kim Chi Thủ.

Cao Bằng mỉm cười:

- Bạn cũ, chúng ta rất nhanh sẽ gặp mặt.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 399: Bạch Hầu

Trước khi xảy ra tai biến thì khu Kim Sa được gọi là Kim Sa quốc, bởi vì khu Kim Sa có một sa mạc rất nổi tiếng — sa mạc Hoàng Kim Hải.

Biển cát ở Hoàng Kim Hải được coi là quan cảnh tuyệt vời nhất.

Cát vàng óng ánh mềm mại mịn màng, giống như cát ở đây được tạo ra từ vàng.

Sa mạc Hoàng Kim Hải chiếm diện tích một phần ba khu Kim Sa, du lịch cũng từng là ngành nghề hưng thịnh nhất ở nơi này.

Chỉ là sau khi xảy ra tai biến thì khách du lịch tới nơi đây càng ít dần, chuyển thành Ngự Sử cùng với các đoàn đội săn quái vào sa mạc Hoàng Kim Hải thăm dò.

Căn cứ vào những tin tức có được, bây giờ khu Kim Sa chia làm ba phe phái lớn: Liên minh chính phủ đại biểu cho thế lực quan phương, Thánh La Thiên Giáo và Bạch Kim Chi Thủ.

Trong đó thế lực quan phương có quan hệ mật thiết với Thánh La Thiên Giáo. Không ít người của quan phương là tín đồ của Thánh La Thiên Giáo, nhưng mà cũng không có bao nhiêu cuồng tín đồ, cuồng tín đồ không được phép trở thành nhân viên chính phủ.

Tín đồ bình thường và cuồng tín đồ khác nhau ở chỗ khi hai bên xử lý một số chuyện sẽ có những kết quả khác nhau.

So sánh hai bên thì Bạch Kim Chi Thủ yếu hơn rất nhiều về

mặt quy mô lẫn thanh danh, nhất là khi Thánh La Thiên chèn ép một cách có ý thức thì Bạch Kim Chi Thủ càng khó khăn để phát triển.

Bởi vì có những điều luật khiến họ không thể nào loại bỏ hẳn Bạch Kim Chi Thủ, nhưng mà những động tác ngầm nho nhỏ vẫn không hề ít.

Cho nên Bạch Kim Chi Thủ bị chèn ép thê thảm ở bản địa bắt đầu đánh chủ ý sang những địa khu khác.

Thường xuyên làm ra những tin tức động trời ở các địa khu xung quanh, làm cho người người oán trách. Hiện tại trên cơ bản Bạch Kim Chi Thủ chỉ thể hiện những cứ điểm nhỏ đến đáng thương với bên ngoài, nhưng cứ điểm chân chính đều được giấu kín trong bóng tối.

- Nhưng làm sao có thể giấu kín như bưng được, từng đó con người có giấu hết xuống mặt đất cũng không thể được, đó không phải là một tổ chức chỉ có mấy chục người.

Căn cứ vào những tin tức có được, từng có người nhìn thấy rất nhiều người có hành tung quỷ dị sinh hoạt ở thị trấn nhỏ Harington.

Sau đó trải qua điều tra tỉ mỉ của nhân viên gián điệp thì lại phát hiện toàn bộ trấn nhỏ đều có vấn đề, có thể nơi này là một phân bộ quan trọng của Bạch Kim Chi Thủ.

Người trong trấn nhỏ đương nhiên không phải hoàn toàn là người của Bạch Kim Chi Thủ, cũng có bình dân sinh hoạt trong trấn. Thật giả lẫn lộn, người dân bình thường của trấn nhỏ xen kẽ với người của Bạch Kim Chi Thủ, như vậy cũng có thể phòng ngừa thế lực khác tập kích bọn họ bằng vũ khí quy mô lớn.

Lấy ra một tấm bản đồ thế giới từ trong không gian của A

Xuẩn, Cao Bằng cẩn thận so sánh vị trí của mình với vị trí của trấn Harington.

Hình như là ở chỗ này…

Cao Bằng như có điều suy nghĩ.

- Cao Bằng, có phải chúng ta sẽ giết hết tất cả mọi người trong trấn nhỏ này không, ta cảm thấy chỉ cần một vịt Tiểu Hoàng ta là đủ.

Tiểu Hoàng từ bên cạnh nhô đầu ra hung dữ nói.

Hả! Sắc mặt Cao Bằng trầm xuống.

- Tại sao lệ khí của ngươi nặng quá vậy.

Cao Bằng vỗ đùi Tiểu Hoàng.

- Bên trong còn có bình dân vô tội, sau này đừng nói như vậy nữa.

- À ~

Tiểu Hoàng nhu thuận gật đầu.

- Chúng ta chỉ cần lựa ra người của Bạch Kim Chi Thủ rồi giải quyết là được.

Cao Bằng nhân cơ hội dạy bảo lại tam quan của đám ngự thú này một lần nữa.

- Truyền thống của Cao gia chúng ta là có ân báo ân có cừu báo cừu, ân như giọt nước báo đáp bằng một dòng sông, mối thù bẻ răng thì lấy đầu lâu hoàn trả.

Một đám ngự thú ngoan ngoãn nghe Cao Bằng nói chuyện, tựa như những đứa trẻ ngoan xếp hàng ngồi ăn táo.

Cao Bằng càng nói càng hào hứng.

Đại Tử ngồi ở phía trước bất an hoạt động mấy trăm cái móng vuốt nhỏ. Cao Bằng lại tới…

Đường chân trời phía trước xuất hiện những nóc nhà màu trắng của thị trấn nhỏ.

- Cao Bằng, phía trước có nhà ở.

Tiểu Diễm tranh thủ thời gian nhắc nhở Cao Bằng.

Rốt cuộc cũng có dấu vết con người, Cao Bằng tiếc nuối ngậm miệng. Sau đó hắn hắng giọng một cái, trong đầu suy nghĩ tới ngôn ngữ sa mạc trước kia mình đã từng học.

Khu Kim Sa và khu Hoàng Mạc đều sử dụng ngôn ngữ sa mạc để tiến hành giao lưu.

Thành tích của Cao Bằng luôn không tệ, trí nhớ cũng rất tốt, chính vì như thế hắn cũng tiện thể học thêm mấy loại ngoại ngữ.

Tới gần Cao Bằng mới phát hiện khu trấn nhỏ này rất hoang tàn vắng vẻ, trên vách tường màu trắng có chút lốm đốm, còn có một số nơi bởi vì ẩm ướt mà mọc ra rêu xanh.

- Hoắc hoắc hoắc.

Cao Bằng đến làm kinh động chủ nhân trong phòng.

Một đám khỉ lông trắng kinh hoàng chạy trốn từ cửa sổ lẫn cửa lớn.

Có con khỉ đang chạy nhưng vẫn ngoái đầu nhìn về phía Cao Bằng, khi nhìn thấy A Ban ở dưới chân hắn thì nhân tính hóa lộ ra biểu tình cứng ngắc, hai chân càng ra sức.

Còn có một ít con khỉ mặc quần lót hoa không biết nhặt được

ở nơi nào. Bởi vì có đuôi nên không thể kéo hẳn quần lên được, nhìn qua dở dở ương ương.

【Tên quái vật】: Bạch Ban Tố Sinh Hầu (tộc đàn)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Phổ Thông (Tinh Nhuệ)

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Thủy

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 5 – 19

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Một loại quái vật thích bắt chước hành vi của con người, chuyện thích làm nhất là mặc quần áo con người, có được trí thông minh nhất định, tính cách hoạt bát hiếu động.

- Phòng bên kia còn có khói bếp kìa.

Cao Bằng nhìn về phía một ống khói nào đó trong trấn nhỏ, trong ống khói đang có khói xanh chầm chậm thoát ra.

Có người nuôi mấy con khỉ này ở đây sao?

Cao Bằng nhảy xuống khỏi lưng A Ban, mang theo mấy ngự thú đi về phía căn nhà đó.

- Chi chi chi!

Nhìn thấy Cao Bằng đi về hướng ngôi nhà kia, mấy con Bạch Ban Tố Sinh Hầu vốn đang định rời đi lại vòng trở lại, tứ chi cầm lấy gạch ngói gào thét với Cao Bằng.

Có một số con khỉ tính tình nóng này thì đè xuống sự sợ hãi, cầm lấy một cục gạch trên nóc nhà ném về phía Cao Bằng.

Hàn Sương Tịch Sư ngẩng đầu, cục gạch đang bay tới bị hàn khí đóng băng, lam quang lóe lên, sau một khắc cục gạch chia năm xẻ bảy rồi bắn ngược trở về với tốc độ còn nhanh hơn lúc đầu.

Con khỉ ném cục gạch kêu thảm thiết, che cái đầu đang chảy máu lại rồi chạy trốn, dưới sự hoảng hốt chân giẫm hụt rơi xuống khỏi nóc nhà

Không để ý tới mấy con khỉ đang nhe nanh múa vuốt ở xung quanh, Cao Bằng tiếp tục đi lên phía trước.

Cửa sổ ngôi nhà đang bốc khói bếp này đóng chặt, cửa sắt màu xám cũng đóng chặt, trên sàn nhà trước hiên mọc đầy rêu xanh. Trước đây không lâu nơi này vừa có mưa, rêu xanh trên sàn nhà đón được nước mưa có vẻ tràn đầy sức sống.

Cao Bằng lễ phép gõ cửa ba cái.

Cốc cốc cốc.

Bên trong phòng không có tiếng trả lời Cao Bằng, có khả năng bên trong không có người.

Cao Bằng có chút tiếc nuối. Chủ nhân không mở cửa, hắn cũng không thể tùy tiện phá cửa mà vào.

Nếu như phòng không người ở thì đạp một cái là được, nhưng có chủ nhân mà làm vậy thì không tốt cho lắm…

- Có ai không? Bên trong phòng có ai ở không?

Cao Bằng kiên nhẫn hỏi thăm.

Qua một hồi lâu bên trong phòng mới có một tiếng nói già nua truyền tới.

- Không có ai. . .

Cao Bằng.

- … À, thì ra trong phòng không có ai, cảm ơn.

Cao Bằng lớn tiếng nói.

Qua vài giây đồng hồ trong phòng lại có tiếng phát ra,

- Không cần cám ơn.

Cao Bằng dùng ánh mắt ra hiệu cho Bạch Cương Phong Nhận Thú. Bạch Cương Phong Nhận Thú hiểu ý gật đầu.

Sau một khắc Bạch Cương Phong Nhận Thú biến mất tại chỗ, cửa sắt nổ tung chia năm xẻ bảy. Cao Bằng nhìn qua lỗ thủng thì thấy một con khỉ béo tròn to mọng màu trắng đang nằm thoải mái trên ghế sô pha. Dường như hơi kinh ngạc vì cánh cửa bị bạo lực phá vỡ, hai mắt bị thịt mỡ chen lấn thành hai cái khe hở cố gắng mở to hơn một chút, trong đáy mắt lộ ra một vẻ kinh ngạc rất sinh động.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 400: Chân Thực

- Ta đã biết. . . Một người bình thường làm sao có thể nói ra những lời ngu ngốc như vậy được, thì ra là con khỉ ngốc nhà ngươi.

Cao Bằng Nhìn thấy đầu khỉ mập này, khóe miệng không nhịn được khẽ nhếch lên.

【 Tên quái vật】: Bạch Mao Huân Sinh Hầu (loại mập mạp)

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 25 (cấp Thủ Lĩnh)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Băng

【 Nhược điểm quái vật 】: Bởi vì quá mập mạp dẫn đến năng lực hành động của nó cực kỳ chậm chạp.

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Là một loại ăn mặn hiếm thấy trong tộc đàn Bạch Ban Tố Sinh Hầu, mỗi một con Bạch Mao Huân Sinh Hầu đều là vương giả trời sinh của tộc đàn Bạch Ban Tố Sinh Hầu, so với tính cách ôn hòa của Bạch Ban Tố Sinh Hầu thì Bạch Mao Huân Sinh Hầu có tính cách càng thêm hung lệ mang thù.

Con Bạch Mao Huân Sinh Hầu mập như quả bóng nhìn qua có vẻ vô hại, cúi đầu đưa mắt nhìn vào đồ ăn trong chén, sau đó đem bát đưa về phía Bạch Cương Phong Nhận Thú, trên mặt lộ ra nụ cười hiền lành.

Bạch Cương Phong Nhận Thú nghi hoặc nháy mắt mấy cái, đối với việc con Bạch Mao Huân Sinh Hầu này lấy lòng có chút không

dám tin. Tựa hồ không phản ứng kịp, trong lúc nhất thời không biết nên ứng đối như thế nào, ở trong khái niệm của nó chỉ có hai loại tồn tại là thiên địch và con mồi.

Thiên địch yêu cầu bản thân phải trốn tránh, con mồi chính là đồ ăn giúp mình trưởng thành.

Đương nhiên, như Cao Bằng có thể khiến cho bản thân mình trở nên cao hơn thì là tồn tại đặc thù ngoại trừ con mồi và thiên địch. Cao Bằng là. . . Có thể làm cho mình thay đổi trở nên cao hơn!

Dưới tình huống bình thường, một con khỉ mập như vậy nhất định là con mồi của nó, không có chuyện gì để nói, trực tiếp một đao giết chết sau đó kéo về hang ổ rồi ăn tươi.

Nhưng mà hiện tại . . . Lại cần cân nhắc một chút đến ý kiến của vị nhân loại họ Cao có thể làm cho mình cao lên kia.

Nhìn thấy con tiểu quái vật trước mắt không nhận đồ ăn từ mình mà lại quay đầu xin chỉ thị từ tên nhân loại kia, sắc mặt Bạch Mao Huân Sinh Hầu thay đổi.

Cúi đầu đưa mắt nhìn vào đồ ăn trong chén, Bạch Mao Huân Sinh Hầu theo bản năng cảm thấy nhân loại này chắc có lẽ không ưa thích đồ vật trong chén của bản thân.

Cố sức đứng dậy rời khỏi ghế salon, sau đó đi vào trong phòng bếp giày vò một hồi lâu. Một lát sau mới chậm chạp bưng một bát súp đậm đặc khác đi tới, mặt mũi tràn đầy tươi cười đưa cho Cao Bằng.

Cái bát lớn được con Bạch Mao Phì Hầu này cầm, nói là bát, trên thực tế khi nhìn vào hoa văn rực rỡ thấp kém in phía trên, Cao Bằng cảm thấy tựa như một cái bát giá năm đồng tiền được bán đầy ngoài chợ ở khu Hoa Hạ. . .

Trong bát chứa súp đậm đặc, màu sắc như nước trà sền sệt. Đồ vật bên trong đều bị nấu nát, có nấm nhỏ, có trái cây, còn có một ít côn trùng và giun nổi lổm ngổm bên trong.

Cao Bằng và con khỉ mập này đối mặt, con khỉ bưng bát bằng hai tay, trên mặt lộ ra biểu tình hiền lành vô hại.

Dường như đang cố gắng trợn to mắt, hai cái mí mắt nháy nháy, rất khó khăn để mở to ra một chút như vậy.

Nhưng mà Cao Bằng lại cảm thấy con Bạch Mao Phì Hầu này tựa hồ đang giấu diếm điều gì đó. Cao Bằng bước đi vào trong phòng, Bạch Mao Phì Hầu có chút kích động ngăn cản trước người Cao Bằng.

- Tránh ra!

Sững sờ mấy giây, Bạch Mao Phì Hầu kiên định từ chối:

- Không được!

Ngay lúc giằng co khi khoảng cách giữa con Bạch Mao Phì Hầu này và Cao Bằng càng ngày càng gần, hai mắt Bạch Mao Phì Hầu lóe lên hung quang.

Trong nháy mắt thể hiện ra tính linh hoạt hoàn toàn không phù hợp với thân thể mập mạp. Ném bát nhựa nóng hổi về phía Bạch Cương Phong Nhận Thú ở bên cạnh, bước chân lăn một vòng liền trượt đến trước mặt Cao Bằng, hai bàn tay hướng ra phía ngoài bắn ra từng chiếc móng vuốt sắc bén. Móng vuốt lấp lánh hàn quang, có vẻ còn sắc bén hơn so với chủy thủ.

Động tác của nó rất linh hoạt, trong nháy mắt bạo phát tốc độ thậm chí khiến cho Cao Bằng đều có chút kinh ngạc, tốc độ này thật sự rất nhanh.

Nhưng mà ở trong mắt Bạch Cương Phong Nhận Thú thì vẫn

còn quá chậm.

Chậm chạp tựa như một con ốc sên.

Bạch Cương Phong Nhận Thú thậm chí còn có thời gian rảnh rỗi mở miệng ngáp và duỗi lưng một cái.

Sau đó, biến mất khỏi chỗ cũ.

Bạch Mao Phì Hầu cảm thấy ngực tê rần, thân thể bị lăng không bay lên, càng bay càng cao, phía sau lưng đột nhiên đụng mạnh vào trên vách tường. Vách tường ầm ầm chấn động, nó giống như một bức tranh treo tường bị chậm rãi trợt xuống, ở trên vách tường lưu lại một vết lõm thật dài.

Mãi đến lúc này bát nhựa bị Bạch Mao Phì Hầu ném ra mới rơi xuống mặt đất, bịch bịch lăn thêm vài vòng, nước canh bên trong vẩy đổ ra ngoài.

Trên sàn nhà lạnh buốt bốc lên khí nhiệt nóng hổi.

- Chúng ta vào xem.

Cao Bằng bình tĩnh nói, bước đi vào trong phòng.

Đồ vật có thể làm cho Bạch Mao Phì Hầu vì cố sức che dấu mà chủ động công kích cho dù bản thân có thể gặp nguy hiểm. . . Đáy lòng Cao Bằng xuất hiện một tia dự cảm xấu.

Khác hẳn với phòng khách sạch sẽ, phòng bếp có chút dơ dáy bẩn thỉu, một chút xì-dầu cùng với các loại gia vị vứt lung tung trên kệ bếp, trên vách tường. Hỗn hợp có trong nồi súp đậm đặc tạo ra một hương vị kỳ lạ trong không khí.

Ngay chính giữa phòng bếp là một chiếc nồi rất lớn, nắp nồi hé mở sẵn, bên mép có một tia nhiệt khí liên tục toát ra từ bên trong.

Ở bên cạnh chiếu trên bục có để một cái bát lớn, chính là chiếc bát mà con Bạch Mao Phì Hầu vừa rồi cầm lúc ở trên ghế sa lon.

Màu sắc của súp trong bát này nhìn qua không khác lắm so với bát súp đưa cho mình trước đó. Nhưng mà lại có một ngón tay.

Là ngón tay của sinh vật có hình dáng con người, Cao Bằng xác định bản thân không có nhìn lầm.

Có thể là khỉ, cũng có thể là tinh tinh, còn có thể là con người.

Cao Bằng liếc mắt nhìn cái nồi bị vênh, cuối cùng vẫn không mở ra kiểm tra những thứ bị nấu nát bên trong.

Nhưng mà tổng hợp phản ứng của Bạch Mao Phì Hầu trước đó, trong lòng Cao Bằng đã có suy đoán.

Quay người rời khỏi phòng bếp, Cao Bằng đi ra ngoài phòng một tay túm Bạch Mao Phì Hầu nhấc lên. Khỉ mập nặng ít nhất mấy trăm cân bị Cao Bằng dùng một tay nhấc bổng.

- Ngươi thích ăn loại đồ vật trong nồi này sao?

Cao Bằng bình tĩnh hỏi. Nếu là người quen thuộc với Cao Bằng liền biết lúc này tâm tình của hắn khẳng định rất không tốt.

- Ăn ngon!

Tựa hồ biết bản thân mình sẽ có kết cục gì, sắc mặt ôn hòa trước đó của Bạch Mao Phì Hầu đã triệt để thay đổi, trở nên dữ tợn và tràn đầy phẫn nộ. Tựa như một con ác quỷ tới từ địa ngục, ngũ quan vặn vẹo, nhe răng trợn mắt.

- Các ngươi ăn chúng ta, chúng ta liền ăn các ngươi! ! !

- Ta hiểu, ta không có lập trường chỉ trích ngươi, như vậy quá dối trá, nhưng dù sao ta cũng là con người. Hơn nữa hôm nay ta đã nhìn thấy việc này, ta cũng không thể ngồi nhìn mà mặc kệ được.

Cao Bằng nhìn thẳng vào hai mắt của Bạch Mao Phì Hầu.

- Trong số các ngươi những con nào đã ăn thịt người, ngươi hãy chỉ rõ ra, ta chỉ giết những con đã từng ăn. Nếu không, ta sẽ giết sạch khỉ trên núi này.

Giọng nói của Cao Bằng tràn đầy lạnh lẽo.

Bạch Mao Huân Sinh Hầu không để ý đến Cao Bằng nói gì, chỉ là không ngừng phẫn nộ rống to. Trong cổ họng phát ra tiếng gào thét bén nhọn, tứ chi điên cuồng vung vẩy, tựa như một con cá ở trên bờ ra sức giãy dụa lần cuối cùng, trong miệng nói ra một câu tàn khốc,

- Hắn ăn con của ta, ta muốn ăn hắn! Ta muốn ăn hắn! Ăn hắn! ! !

- Cho nó thống khoái đi.

Cao Bằng mở miệng nhờ Bạch Cương Phong Nhận Thú, hắn biết nó có thể làm được chuyện này.

. . .

Cuối cùng Cao Bằng rời khỏi sơn thôn. Tòa thôn trang hoang phế này bị Cao Bằng phá huỷ vùi lấp, tất cả huyết tinh và tội ác đều bị đất đá nặng nề che khuất.

Hít sâu một hơi, Cao Bằng cảm giác trong lỗ mũi của mình vẫn lưu lại mùi máu tươi nồng đậm.

Hắn không biết là của người, hay là của khỉ.

- Hô. . .

Cao Bằng thở dài một hơi. Đây là tai biến, đây là máu chảy đầm đìa và sự tàn khốc vô cùng chân thật.

Lúc ở Hoa Hạ còn chưa phát giác được, bởi vì khu Hoa Hạ được coi là khu bảo hộ dân chúng đứng đầu trên thế giới.

Mà chuyến đi đầu tiên ra bên ngoài nói cho hắn biết, đây chính là chân thực.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 401: Thánh Dực Bạch Tướng

Phía trước có tiếng người huyên náo, thậm chí Cao Bằng còn thấy mấy nhóm người mặc áo bào đen mang theo ngự thú vội vàng đi qua bên cạnh, lúc nhìn thấy A Ban to như thế đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Không thể tiếp tục dẫn theo A Ban nghênh ngang đi lại nữa. A Ban quá đặc biệt, đi qua nơi nào cũng sẽ trở thành tiêu điểm.

Dù sao độ cao sáu mươi mét đã tương đương độ cao của một tòa nhà cao tầng rồi, có thể tưởng tượng ra cảnh tượng một tòa nhà cao tầng to như sân vận động đang đi về phía ngươi.

Chỉ sợ chưa đến chỗ Bạch Kim Chi Thủ đã bị bại lộ hoàn toàn.

- A Ban, ngươi chịu ủy khuất một chút nhé, đoạn thời gian này ngươi hãy đi tới khu hoang dã vắng vẻ.

Cao Bằng áy náy nói với A Ban.

A Ban biểu thị mình có thể hiểu, không có chút mất hứng nào:

- Tốt, Cao Bằng ngươi nói gì cũng được.

Nhìn bộ dáng ngốc nghếch của nó, đáy lòng Cao Bằng khá áy náy.

Vì thuận tiện đạt được mục đích, hắn dẫn theo Tiểu Hoàng, Đại Tử, Tịch Sư và Bạch Cương Phong Nhận Thú đến một căn cứ của nhân loại được đánh dấu trên bản đồ.

Các ngự thú khác tạm thời ở lại trên lưng A Ban, sẵn sàng triệu tập bất kỳ lúc nào.

Đi tiếp hơn ba mươi dặm, Cao Bằng tới một thị trấn nhỏ. Bên ngoài thị trấn có hàng rào lưới sắt thô to cắm vào lòng đất, xung quanh hàng rào có một hàng cây. Loài cây này rất kỳ lạ cổ quái, lá cây màu xanh sẫm dài rộng, trên rễ cây to lớn mọc đầy châm nhỏ màu trắng, trên đỉnh còn có tán hoa màu lam.

Đây là Lam Nhan Bạch Địa Đằng, Cao Bằng nhận ra loại thực vật này. Chúng không phải là quái vật hệ thực vật mà chỉ là cây cối bình thường, sinh trưởng rất nhanh trong thời tiết lạnh giá. Châm màu trắng bên trên rễ có độc tố gây tê liệt, đồng thời cũng rất sắc bén, có thể đâm xuyên qua da trâu.

Phần lớn nhà cửa ở đây đều là những kiến trúc thấp bé, nóc nhà nghiêng nghiêng theo chữ “nhân”.

Bởi vì vào mùa đông hàng năm nơi này tuyết rơi rất nhiều, nếu nóc nhà bằng phẳng sẽ khó có thể dọn tuyết đọng trên mái, dẫn đến bị sập.

Trên đường phố rộng rãi xe ngựa như nước, người đến người đi.

Có người bày quán ăn vặt bên đường, đủ các loại quả nướng, còn có mùi thịt nướng không biết từ đâu bay tới.

Gia vị và nước tương nồng đậm vẩy lên trên thịt nướng, mùi thịt nướng ngào ngạt tản ra hương vị mê người.

- Bán đầu khỉ đây, bán đầu khỉ đây, đầu khỉ nướng tươi mới đây. Chỉ hai ngàn sa tệ, năm trăm sa tệ ngươi sẽ có thể ăn được đầu khỉ nướng tươi ngon.

Có người bán rong mặc áo đen đội mũ hoa văn màu xanh lục mời chào bên đường.

- Đồ ăn hôm nay rất đặc sắc, tay gấu nướng mập mạp béo ngậy mới săn trên núi, có xoa thêm hạt vừng và mật ong, hương thơm ngào ngạt.

- Hồng Trảo Quỷ Đằng mới săn được trên núi, bán giá rẻ đây!

Hoàn toàn là một cái chợ.

Trong chợ người đông nghìn nghịt, đủ loại tiếng rao hàng nối tiếp liên miên không dứt.

Khác với các phiên chợ bán đồ dùng sinh hoạt, quần áo, dược liệu trước kia, nơi này chỉ bán các loại tài liệu và quái vật.

Lên núi kiếm ăn xuống sông uống nước, phiên chợ nơi này dựa vào quái vật ở trong dãy núi dài vài trăm dặm và dòng sông gần đó để tồn tại.

- Ông chủ ông chủ, tôi không mua nổi đồ ăn nữa. Có thể thương xót cho tôi xin chút tiền không?

Một cậu bé mặc quần áo rách nát tội nghiệp giữ chặt góc áo của Cao Bằng.

Cao Bằng nghiêm mặt nói:

- Ta, không có tiền.

- …

- Cũng, không được tình cảm?

- …

- Càng, cực kỳ nguy hiểm.

Cậu bé kia nghe vậy lảo đảo rút lui, hoảng sợ nhìn Cao Bằng rồi xoay người bỏ chạy.

Cao Bằng cười cười không thèm để ý. Những đứa bé như này đều có người đặc biệt "nuôi dưỡng".

Chính giữa phiên chợ có một ngôi nhà trệt tương đối cao, tường ngoài quét sơn đỏ, thi thoảng có thể thấy một vài người đi ra đi vào, nhưng so với các cửa hàng xung quanh thì vắng vẻ hơn nhiều.

Đây là nơi quản lý phiên chợ của bên chính phủ. Trước cửa có một người đàn ông đi dép lê đang ngồi xổm, làn da ngăm đen, trong tay bưng một cái bát lớn lang thôn hổ yết nuốt vào.

Bình thường nơi này có rất ít việc quan trọng, phần lớn là có người muốn mở cửa hàng sẽ tới một chút.

Việc thu tiền thuê địa điểm là do người của chính quyền địa phương tự mình đi thu.

- Chào anh, xin hỏi người có chức vụ cao nhất ở nơi này là ai?

Cao Bằng hỏi thăm anh ta.

Người đàn ông đang ăn cơm dừng động tác lại, ngẩng đầu nhìn Cao Bằng một chút, nhếch miệng cười lộ ra hàm răng còn chút rau dính vào kẽ răng:

- Anh mới tới hả? Tôi là quản sự chỗ này.

Dứt lời hắn ta đứng dậy, vỗ vỗ mông, quay người bưng bát đi vào trong phòng:

- Trước tới giờ tôi chưa từng thấy anh, chắc anh tới mua cửa hàng? Đi theo tôi, cửa hàng ở đây cũng không đắt, khu vực Hồng Tháp Na rất không tệ, quái vật quanh đó có đẳng cấp không quá cao, vẫn thường có vài ngự sử qua đó mua đồ. Cửa hàng ở đây rất rẻ, chỉ cần…

Người đàn ông này nói rất nhanh, không biết đã luyện bao nhiêu lần.

- Tôi không mua cửa hàng.

Cao Bằng vội ngắt lời hắn ta, không ngắt thì không biết hắn ta sẽ nói bao lâu nữa.

- ?

Người đàn ông nọ dừng miệng lại, nghi hoặc quay đầu nhìn hắn. Sau đó lập tức đổi sắc mặt không thoải mái, mí mắt cụp xuống:

- Vậy anh muốn làm cái gì?

Giọng nói của hắn cứng lại, mang theo mùi thuốc súng nồng đậm.

- Tôi hy vọng có thể liên lạc với cấp trên của anh… Hoặc là người có cấp cao nhất mà anh có thể tiếp xúc được.

Cao Bằng nghiêm túc nói.

- … Anh đang đùa tôi sao?

Người đàn ông nọ lẩm bẩm, nhìn Cao Bằng một chút:

- Chắc anh không phải là người khu Kim Sa chúng tôi? Bảo sao, khẩu âm của anh rất khác lạ.

- Tôi có chuyện quan trọng muốn tìm cấp trên của anh. Tôi không muốn tốn thời gian vô ích.

Đột nhiên một vòng quầng sáng cấp Lĩnh Chủ hiện lên dưới chân Hàn Sương Tịch Sư đang ngây thơ vô hại ngồi xổm bên cạnh Cao Bằng, cũng chỉ lóe lên rồi biến mất.

Nhìn thấy một màn này người đàn ông kia há hốc miệng, đó là quầng sáng cấp Lĩnh Chủ? Ta không nhìn lầm chứ?

- Ồ được được được, tôi sẽ liên hệ giúp anh ngay. Nhưng người cấp cao nhất mà tôi có thể liên hệ cũng chỉ là trưởng phòng hành chính của căn cứ Đặc Lan, những đại nhân vật cao cấp hơn thì không phải tôi có thể tiếp xúc được…

- Không sao, cám ơn!

Cao Bằng lấy ra một viên tinh hạch quái vật cấp Tinh Anh đưa cho hắn.

Tinh hạch quái vật là đồng tiền mạnh hơn so với tiền tệ.

- Đúng rồi, tôi tên là Arafat, rất hân hạnh được biết anh. Nếu có gì cần giúp thì anh có thể tìm tôi.

Thông qua vị trưởng phòng hành chính mà Arafat liên hệ được, Cao Bằng đã liên lạc với một vị cao tầng chân chính, cũng là một nhân vật có thực quyền trong giới quân chính của Kim Sa quốc – Thánh Dực Bạch Tướng, Gafar.

Đồng thời vị này cũng là một tín đồ của Thánh La Thiên, và là một ngự sử cấp Lĩnh Chủ.

Gafar mặc áo bào màu trắng, ánh mắt sắc bén, trên mặt để râu quai nón.

- Xin chào! Ngự sử cấp Lĩnh Chủ các hạ đến từ khu Hoa Hạ, tôi đại diện cho toàn bộ khu Kim Sa chào mừng ngài tới!

Sau lưng Gafar là ngự thú của ông ta, một con voi thuần màu trắng cao trọn vẹn mười ba mét, cánh lớn mở rộng, phía trên có đường vân màu trắng xanh đan xen, thân thể khổng lồ tựa như được tạc từ bạch ngọc.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 402: Trấn Nhỏ Sa Tịch

- Kỳ thật tôi đã sớm muốn giải quyết những tên cặn bã Bạch Kim Chi Thủ kia, bọn họ tựa như một đám giòi bọ bẩn thỉu làm ô nhiễm toàn bộ Thánh La Thiên.

Gafar lạnh giọng nói. Lúc nhắc tới Bạch Kim Chi Thủ thì ánh mắt hắn tràn đầy chán ghét.

- Bọn họ đã hoàn toàn vi phạm giáo nghĩa của Thánh La Thiên, bọn họ chính là một đám phản đạo giả.

- Nhưng mà tôi càng tò mò hơn là rốt cuộc đám Bạch Kim Chi Thủ kia làm thế nào lại chọc tới một vị Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ như cậu vậy.

Gafar có chút hiếu kỳ.

Cao Bằng cũng không thông báo thân phận của mình ra trước, chỉ là lấy thân phận của một Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ để đưa ra thỉnh cầu muốn gặp mặt Gafar.

Mặc dù đến ngày hôm nay số lượng Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ trên thế giới đã tăng lên thêm một chút, nhưng Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ vẫn hết sức thưa thớt như cũ.

Chỉ cần muốn thì Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ hoàn toàn có thể thoải mái nhận được chức vụ cấp thính trở lên trong chính phủ.

Huống chi Cao Bằng còn phô bày ra việc mình có hẳn hai con ngự thú cấp Lĩnh Chủ.

Việc này nếu so sánh với Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ khác thì phải mạnh mẽ hơn một mảng lớn.

Gafar tôn trọng cường giả, tại vùng đất này cường giả luôn nhận được sự kính trọng.

- Cũng không phải chuyện lớn gì, là do Bạch Kim Chi Thủ đã từng mấy lần phái người đến ám sát tôi.

Cao Bằng thật thật giả giả trả lời.

Gafar nghe vậy thì cười khẽ,

- Mấy tên gia hỏa không dám lộ mặt kia luôn thích sử dụng những thủ đoạn nhỏ kiểu này.

- Nghe nói cậu muốn báo thù sao? Tôi nghĩ mình có thể cung cấp một vài sự trợ giúp cho cậu. Tôi biết địa điểm một vài phân bộ của Bạch Kim Chi Thủ, cậu hoàn toàn có thể qua đó hưng hăng phát tiết một phen.

Gafar nhẹ nhàng nói. Trong tôn chỉ của Thánh La Thiên có một điều giáo nghĩa là —— Những người từng gây tổn thương cho ngươi thì không đáng thương hại, cũng không cần tha thứ, ngươi chỉ cần giơ lên vũ khí của mình để bảo vệ tôn nghiêm của bản thân.

- Tôi không cần địa điểm của mấy phân bộ này, tôi chỉ cần địa chỉ tổng bộ hoặc là một vài căn cứ quan trọng.

Cao Bằng lắc đầu.

Diệt đi một vài phân bộ của Bạch Kim Chi Thủ thì có ý nghĩa gì, Cao Bằng hoàn toàn có thể thông qua con đường của mình tìm ra những phân bộ đó.

Hắn liên hệ với cao tầng Kim Sa quốc là hi vọng có thể biết được vị trí tổng bộ của Bạch Kim Chi Thủ hoặc là địa điểm nào đó cực kỳ quan trọng của chúng.

Hắn tin tưởng thân là chính phủ bản thổ - phân bộ Liên minh chính phủ tại khu Kim Sa sẽ nắm được nhiều thông tin hơn so với người bình thường rất nhiều, vĩnh viễn đừng xem nhẹ lực lượng của phía chính phủ.

Ở trong nội bộ chính phủ khẳng định cũng phân hóa làm hai trong việc đối đãi với Bạch Kim Chi Thủ. Có người duy trì ý kiến muốn diệt đi Bạch Kim Chi Thủ, cũng có người muốn bảo vệ Bạch Kim Chi Thủ, thậm chí nói không chừng Bạch Kim Chi Thủ có khả năng chính là nanh vuốt của một vị lãnh đạo cao tầng nào đó. . .

Gafar nhìn thẳng vào hai mắt Cao Bằng, suy tư một lát,

- Chờ một chút.

Sau đó quay người gọi mấy cuộc điện thoại.

Một hồi lâu sau mới quay trở lại,

- Thì ra là Vong Linh Thiên Tai các hạ, khó trách tôi lại cảm thấy có chút quen thuộc.

Vừa rồi Gafar trở về gọi điện thoại xác nhận thân phận của Cao Bằng. Cao Bằng cũng không có tận lực giấu diếm thân phận của mình, cho nên chỉ cần liên hệ một chút là biết được thân phận thật sự của hắn.

- Nếu như cậu đi hỏi những người khác trong chính phủ thì nhiều nhất chỉ biết được vị trí của căn cứ quan trọng nào đó của Bạch Kim Chi Thủ, nhưng mà cậu hỏi tôi thì đúng người rồi.

Trên khuôn mặt cứng ngắc của Gafar chen ra một nụ cười.

- Tôi biết tổng bộ của Bạch Kim Chi Thủ ở nơi nào.

Gafar khẳng định nói.

- Nhưng mà tôi khuyên cậu không nên tới đó thì hơn, trên thực

tế đó cũng không phải một lựa chọn tốt nhất.

Gafar lắc đầu,

- Cậu phải biết? Cho dù Bạch Kim Chi Thủ ở khu Kim Sa bị chính phủ chúng tôi áp chế rất thảm, nhưng nó chung quy vẫn là một cái tổ chức cỡ lớn, Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ trong đó chắc chắn cũng không phải chỉ một người.

- Không sao.

Cao Bằng lắc đầu.

Gafar mấp máy môi tựa hồ muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng vẫn ngậm miệng lại.

- Được rồi, tôi tôn trọng lựa chọn của cậu.

Gafar mở miệng nói ra.

- Trên thực tế. . . Tôi cũng muốn chúc cậu thành công, tốt nhất là có thể tiêu diệt đám virus Bạch Kim Chi Thủ kia.

- Tôi hiểu rồi.

Cao Bằng gật đầu. Sau khi đạt được địa chỉ chính xác từ tay Gafar, Cao Bằng liền rời khỏi. Cao Bằng cũng tin tưởng Gafar sẽ không cùng Bạch Kim Chi Thủ thông đồng làm bậy. Bởi vì cách đây mười ba năm của khi Gafar còn đang đảm nhiệm chức vụ cục trưởng cục cảnh sát thì vợ và con gái hắn đã mất mạng trong một vụ đánh bom tự sát, mà hắc thủ phía sau màn chính là Bạch Kim Chi Thủ.

Những năm gần đây Gafar vẫn luôn một mực là chủ lực tiên phong đối đầu với Bạch Kim Chi Thủ. Nhìn bóng lưng của Cao Bằng, ánh mắt Gafar hết sức phức tạp. Khoảng thời gian gần đây là một giai đoạn đặc thù, tất cả nhân viên chiến đấu cao cấp của

chính phủ đều tự mình ra ngoài tác chiến, bao quát nhằm vào Bạch Kim Chi Thủ.

Tổng bộ của Bạch Kim Chi Thủ nằm tại trấn nhỏ Sa Tịch, đây là một thành trấn nhỏ đến mức không thể tìm thấy trên bản đồ.

Trấn nhỏ Sa Tịch mới được hình thành sau khi tai biến xảy ra, đây là một trấn nhỏ ở vùng đất hoang vắng nằm sâu trong sa mạc Hoàng Kim Hải.

Chỉ có một vài người thường xuyên ra vào sa mạc mới có thể biết đến trấn nhỏ này, có đôi khi sẽ qua đó tìm kiếm một chút tiếp tế, cũng không biết vì sao người ở đó luôn luôn hết sức dễ nói chuyện.

Trấn nhỏ Sa Tịch nằm ở một tòa ốc đảo sâu bên trong sa mạc, tổng cộng diện tích chỉ có hơn mười dặm. Sâu bên trong còn có một hồ nước không lớn, xung quanh hồ có rất nhiều phòng ốc.

Ở tất cả các ngõ ngách của trấn nhỏ đều có lính canh mặc áo bào màu cát vàng tuần tra cảnh giới.

Trên bầu trời thỉnh thoảng có mấy con Dực Long màu vàng xuyên qua bão cát mù mịt đáp xuống bên trong trấn nhỏ Sa Tịch. Ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một số người mang theo ngự thú Sa Trùng từ biên giới trấn nhỏ đi sâu vào trong sa mạc.

Một vài bóng dáng leo lên cồn cát quan sát tòa trấn nhỏ này từ phía xa.

Phía bắc có trồng một loạt lục thực, toàn bộ tiểu trấn tựa như một vầng trăng lưỡi liềm, nhà cửa xây dựng xung quanh hồ, ở bên hồ còn trồng mấy hàng cây cọ.

Thỉnh thoảng có thể nhìn thấy từng bóng người ra vào trấn nhỏ.

Cao Bằng hít sâu một hơi,

- Chắc hẳn là nơi này.

Cúi đầu xem xét bản đồ trong tay, sau đó Cao Bằng cất bản đồ vào trong túi.

- Rốt cuộc tìm được, trong sa mạc thật đúng là khó tìm. . . Chúng ta đi qua thôi.

Cao Bằng mở miệng nói. Sau đó hắn mang theo một nhóm ngự thú hướng về trấn nhỏ phía trước đi đến.

A Ngốc mặc hắc bào rộng thùng thình đi theo sau lưng Cao Bằng, bên cạnh là Bạch Cương Phong Nhận Thú trầm mặc không nói, Hàn Sương Tịch Sư cùng với Tiểu Diễm.

Tiểu Diễm có thể phi hành nên chủ yếu phụ trách địch nhân trên không trung, đồng thời tiến hành truy kích khi địch nhân chạy trốn.

Bạch Cương Phong Nhận Thú phụ trách điểm phá tập sát.

Năng lực hệ Băng của Hàn Sương Tịch Sư có thể đưa đến tác dụng không chế chiến trường—— Nguyên nhân trọng yếu nhất là thể tích của nó rất nhỏ, rất dễ dàng mang theo bên người.

Hơn nữa quả nhiên như Cao Bằng dự liệu, bên dưới mặt đất và lớp cát xung quanh tiểu trấn có chôn cất rất nhiều bạch cốt.

Phương pháp xử lý thi thể tốt nhất chính là chôn cất, mà trong sa mạc lại rất dễ dàng làm được điều này.

- Có người không rõ thân phận tiếp cận.

Người phụ trách cảnh giới đã phát hiện ra Cao Bằng đang tiếp cận, nhỏ giọng thông báo vào trong microphone.

- Đã biết.

Trong tai nghe truyền đến một giọng nói khác.

Khi còn cách trấn nhỏ chừng 500 bước Cao Bằng mới dừng lại.

Đại khái nơi này chính là vị trí tốt nhất.

A Ngốc ngẩng đầu đầu, linh hồn hỏa diễm trong hốc mắt chầm chậm thiêu đốt, giơ cánh tay lên xòe ra năm ngón, từng luồng hỏa diễm màu trắng quấn quanh cánh tay A Ngốc.

- Khôi phục đi. . . Những người chết đang ngủ say.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 403: Sa Mạc Chi Dực

Trấn nhỏ Sa Tịch.

Bốn người ngồi trong một căn phòng yên tĩnh.

Một tấm bản đồ da dê trải ra trước mặt bọn họ.

- Còn chưa thu phục được Sa Mạc Chi Dực nữa sao. Chúng ta tới nơi này tốn hao đến tận nửa năm cộng với vô số nhân lực vật lực mới tìm ra Sa Mạc Chi Dực trong truyền thuyết ghi lại trên điển tịch của Thánh La Thiên, thậm chí mỗi ngày đều phải trốn ở chỗ sâu trong sa mạc. . . Ta đã chịu đủ tràng cảnh tái diễn mỗi ngày này rồi, ta chán ghét những hạt cát này! Rốt cuộc thì chừng nào mới có thể thu phục được con quái vật đáng chết kia?

Một lão giả mặc áo màu lam đứng bên trái âm trầm mở miệng nói.

- An tâm chớ vội. Trên thực tế căn cứ theo tin tức mà ta vừa có được, trải qua nửa năm cố gắng thì thái độ của Sa Mạc Chi Dực đã buông lỏng, lần này nó chuẩn bị sang đây nhìn một chút.

- Nhìn cái gì?

Lão giả áo lam nhíu mày nói.

- Có Ngự Sử thích hợp hay không.

Thanh niên mặc áo bào màu màu vàng bên trái cười khẽ.

- Nếu có Ngự Sử nhìn thuận mắt, nói không chừng hôm nay nó tới sẽ trực tiếp quyết định Ngự Sử luôn ấy.

- Hừ, nhìn thuận mắt! Lời nói của quái vật mà các ngươi cũng tin!?

Ông lão áo lam cười lạnh.

Ở ngoài năm mươi dặm trong sa mạc, một con quái vật khổng lồ đang chậm rãi tiếp cận trấn nhỏ.

Có thể nhìn thấy một vài bóng người đi theo hai bên con quái vậy này.

Chiều cao của quái vật khổng lồ ít nhất cũng chừng năm mươi mét, đôi cánh che trời hóa thành bão cát chiếm cứ không trung.

Gió lốc đen nghịt thổi vù vù vang vọng trong sa mạc, những hạt cát nhỏ bé tung bay theo gió kéo ra một dải cát thật dài ở sau lưng.

Ven đường, những nơi dòng cát đi qua mở ra một cái khe rãnh thâm thúy.

Không ngừng có hạt cát từ trong sa mạc bay ra liên tục dung nhập vào trong thân thể cự thú.

Cự thú ngẫu nhiên dừng bước lại, đưa tay vào trong sa mạc mò mẫm gì đó, mò lên một nắm cát ném vào trong miệng.

Hàm dưới thô to không ngừng nhai nuốt, tựa như đang uống cháo gạo.

Tốc độ của cự thú không nhanh không chậm, nhưng bởi vì thể tích khổng lồ nên mỗi một bước đều có thể đi ra hai mươi mấy mét, đạp nát từng cái cồn cát, đôi mắt màu vàng bình tĩnh mà lạnh nhạt.

Bên ngoài trấn truyền đến âm thanh rối loạn, bốn người đang thảo luận nhìn về phía ngoài cửa sổ,

- Sa Mạc Chi Dực tới?

Đúng lúc này ngoài cửa cũng truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập.

- Bẩm báo chủ giáo đại nhân, thi hài chôn dưới nền đất xung quanh trấn nhỏ đều sống lại, đang tập kích người của chúng ta.

Thi hài sống lại?

Bốn đại giáo chủ vẻ mặt khác thường, từ cửa sổ có thể nhìn thấy ở bên ngoài trấn nhỏ có tiếng nổ truyền đến.

Từ biên giới trấn nhỏ có hài cốt của một con Sa Mạc Dực Long gầm thét bay lên không trung, thân thể cao lớn lao xuống phía dưới lập tức đụng nát mái hiên của một ngôi nhà, vô cùng phách lối.

Ánh mặt trời nóng rực chiếu xuống từng đầu khô lâu đang không ngừng bò ra từ chỗ sâu trong sa mạc.

Để thuận tiện xử lý, quái vật bị săn giết sau khi được thu hoạch thịt và những bộ phận cần thiết sẽ được chôn ngay tại chỗ .

- Mẹ nó, rốt cuộc lúc trước là ai ra cái chủ ý chôn thi thể của những con quái vật này ở gần trấn nhỏ thế?

Chiến sĩ Bạch Kim Chi Thủ trên trấn nhỏ cất tiếng mắng. Mấy con quái vật vong linh này không được mạnh mẽ như khi còn sống, cũng thiếu đi rất nhiều những năng lực quỷ dị lúc trước, nhưng mà bọn chúng lại có số lượng quá nhiều!

Sáo lộ buồn nôn nhất của hệ Vong Linh chính là bạo binh lưu, hơn nữa phe bạn bị giết chết trong nháy mắt sẽ lập tức biến thành địch nhân.

Dùng một chữ để hình dung loại sáo lộ này chính là bẩn!

Quá bẩn!

- Đám vong linh, hãy vì vinh quang của các ngươi mà chiến đi!

Linh hồn hỏa diễm trong hốc mắt A Ngốc kịch liệt thiêu đốt, hung diễm chập chờn.

Hai tay thỏa thích mở ra, áo choàng đen rộng lớn tung bay theo gió. Một lượng lớn vong linh đang không ngừng điên cuồng bò ra từ trong sa mạc, A Ngốc đứng bên trên cồn cát giống như chúa tể đến từ quốc gia Tử Linh.

Cồn cát không ngừng nhô lên trong sa mạc, từng dòng cát chảy xuống như thác nước, tựa như từng tôn mộ bia trồi lên từ trong biển cát.

Từng cây xương sườn xếp ngay ngắn trật tự xuôi theo xương sống trắng toát to lớn, chân đốt khổng lồ hung hăng giẫm mạnh vào lớp cát dưới chân, Vong Linh Diễm đang thiêu đốt trong chiếc xương sọ khổng lồ. Cái đuôi bạch cốt quét ngang, tràn ngập sự cuồng bạo, phẫn nộ và thống hận đối với sinh mệnh.

- Rống! ! !

Cự thú ngửa mặt lên trời gào thét, cái đuôi lớn tráng kiện quét ngang nhấc lên một cơn bão cát cỡ nhỏ.

- Là Sa Mạc Cự Kinh Cốt Tích đã giết chết một tháng trước.

Có người mắng to.

Một tháng trước bọn họ hao phí đại lượng nhân lực vật lực mới có thể giết chết cái con quái vật cấp Lĩnh Chủ này, cuối cùng thu được một bộ lân giáp và một viên tinh hạch cấp Lĩnh Chủ từ trên người Sa Mạc Cự Kinh Cốt Tích.

Bây giờ lại còn phải giết thêm một lần nữa!

Sa Mạc Cự Kinh Cốt Tích mạnh mẽ đâm tới, mấy ngự thú tạo

thành phòng tuyến phía trước bị con cự thú ngang ngược thô bạo đụng bay, sát khí hung lệ lạnh lẽo tỏa ra ngoài.

- Ngao…

Cùng lúc đó bên trong trấn nhỏ cũng có tiếng gầm thét vang vọng.

Một thân ảnh màu lam hóa thành gió lốc cuồng bạo lao về phía Sa Mạc Cự Kinh Cốt Tích.

Hai thân ảnh đụng vào nhau phát ra tiếng nổ rung trời.

Ầm!

Trầm thấp, nội liễm, tựa như một tiếng trống nổ vang trong đáy lòng tất cả mọi người.

Cự thú màu lam đã ngăn Sa Mạc Cự Kinh Cốt Tích lại chợt hiện ra chân thân.

So sánh với chiều dài mười mấy mét của Sa Mạc Cự Kinh Cốt Tích thì thể tích của nó nhỏ hơn rất nhiều, chỉ cao có năm mét, nhưng vóc dáng so với Sa Mạc Cự Kinh Cốt Tích đúng là hơi cao hơn một cái đầu.

Nhìn qua có hơi giống với viên hầu, nhưng bên ngoài cơ thể không ngờ lại không có lông mà lại mọc đầy vảy màu xanh lam, còn có bốn cánh tay, thần sắc dữ tợn.

【 Tên quái vật 】: Lam Lân Tứ Tí Thủy Viên

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 44

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thủy

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Năng lực quái vật 】: Cường hóa lân phiến Lv2, chưởng khống Thủy nguyên tố Lv2, bộc phát lực lượng Lv1.

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Mộc, 2. Chi dưới khuyết thiếu lực lượng, ở vào trạng thái lơ lửng giữa trời thì khó có thể phát huy lực lượng.

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Một loại quái vật yêu thích nghe nhạc nhẹ, thích sinh hoạt ở bên hồ, dòng sông và các loại hoàn cảnh thuỷ vực, thích ăn Thủy Ban Lân Văn Hà, chán ghét tạp âm.

Chủ nhân của Lam Lân Tứ Tí Thủy Viên này không có xuất hiện, hẳn là núp trong bóng tối.

- Tìm tới, người triệu hoán mấy con vong linh này chắc hẳn là tên gia hỏa ở trên cồn cát phía đông kia. . .

Nhân viên kỹ thuật điều chỉnh camera gấp giọng nói.

Vài tên chủ giáo đứng ở phía sau hắn, ông lão áo đỏ đứng ở sát bên phải trầm giọng nói:

- Nếu tìm tới rồi thì lập tức giết chết hắn đi! Vĩnh viễn trừ hậu hoạn!

- Có cần bắt sống hắn không, cũng không biết năng lực phục sinh vong linh này có hạn chế gì hay không, năng lực lợi hại như vậy chắc hẳn phải có thời gian hạn chế. Nhưng mà có thể tra hỏi ra năng lực này cũng không tệ đâu.

- Có thể làm cho quái vật cấp Lĩnh Chủ sống lại thì chí ít cũng là ngự thú cấp Lĩnh Chủ. Có lẽ một mình Hồng Y Giáo Chủ ngươi ra tay sẽ không mấy an toàn, ta cũng xuất thủ một lượt với ngươi đi. Có thể bắt sống thì bắt sống, không thể bắt sống. . . thì trực tiếp giết chết!

Trước đó Cao Bằng cũng không ngờ đến phụ cận trấn nhỏ lại có nhiều hài cốt như vậy, chỉ mỗi năng lực của A Ngốc thôi đã triệt để khiến tổng bộ Bạch Kim Chi Thủ phải luống cuống tay chân rồi.

Thế nhưng muốn bằng vào mấy con vong linh này để phá hủy thế lực Bạch Kim Chi Thủ thì vẫn còn kém một chút, dù sao tổng bộ Bạch Kim Chi Thủ khẳng định cũng không chỉ có một con ngự thú cấp Lĩnh Chủ.

Cao Bằng đang chuẩn bị bảo Bạch Cương Phong Nhận Thú trợ giúp A Ngốc thì trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng rít.

Hai bóng đen lấy tốc độ cực nhanh tiếp cận. Một trái một phải, từ không trung cùng lúc nhào về phía Cao Bằng!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 404: Huyễn Quang Ngân Dực Điệp

Camera đặt trên tháp canh cao nhất trấn nhỏ đã được cải tiến lại, mấy người bọn họ có thể nhìn thấy cảnh tượng cách xa mười cây số.

Cũng nhìn thấy khuôn mặt non nớt của Cao Bằng và mấy con ngự thú đi theo.

Hồng Y Giáo Chủ và Lam Y Giáo Chủ có tuổi tác khá lớn đều kinh hãi vì Cao Bằng quá trẻ tuổi. Còn Kim Y Giáo Chủ và Ngân Y Giáo Chủ nhỏ tuổi hơn một chút thì ghen ghét vì hắn quá đẹp trai.

- Nhưng tôi lại đang tò mò vì sao gia hỏa này lại tự tìm đường chết mò tới đây khiêu chiến với Bạch Kim Chi Thủ chúng ta? Chẳng lẽ chúng ta đã làm gì hắn sao?

Thân là giáo chủ của Bạch Kim Chi Thủ, Mazada có nhận thức rất rõ về những hành vi của Bạch Kim Chi Thủ. Nói một cách thông tục hơn thì là tự biết mình, rất có thể trong một lần hành động nào đó bên mình đã đắc tội với người ta.

- Đã tra được rồi. Hắn tên là Cao Bằng đến từ khu Hoa Hạ, có phong hào Vong Linh Thiên Tai, đồng thời cũng là thiếu đổng của tập đoàn Nam Thiên.

- Thì ra là hắn!

Mấy giáo chủ này đều đã từng nghe qua về Cao Bằng, chỉ là chưa có cơ hội được gặp hắn mà thôi. Vừa nghe nói tới Cao Bằng, Vong Linh Thiên Tai và thân phận thiếu đổng của tập đoàn Nam

Thiên thì mọi người đều hiểu ra. Trước kia bọn họ cũng chỉ từng thấy qua ảnh của Cao Bằng, chưa từng gặp tận mặt.

Thù mới hận cũ dồn lại, bọn họ từng ám sát Cao bằng, Cao Bằng cũng phá hỏng hành động của bọn họ.

Không có gì phải nói nữa. Đây là kẻ thù!

- Tiềm lực của tiểu tử này rất lớn, nhưng hắn vẫn luôn ở khu Hoa Hạ nên chúng ta không đối phó được. Lá gan đúng là rất lớn, thế mà dám tìm đến tận đây!

- Mọi người nói xem hắn sẽ chết trong tay ngự thú của ai? Là Hủ Sinh Địa Long của Hồng Y Giáo Chủ hay Huyễn Quang Điệp của Ngân Y Giáo Chủ?

Kim Y Giáo Chủ cười nói.

Với hắn thì Cao Bằng là thịt trên thớt, chỉ là chết sớm hay muộn mà thôi.

Hai con ngự thú cấp Lĩnh Chủ đồng thời đánh lén, tiểu tử này trốn làm sao được.

- Cũng không nên nói như vậy, kết cục còn chưa định mà. Nói không chừng tiểu tử này lại chạy trốn được đó!

Sắc mặt Hồng Y Giáo Chủ vẫn bình tĩnh nhưng nét cười trong mắt đã vô cùng sống động.

- Ha ha, mấy con ngự thú nổi danh kia hắn đều không mang theo bên cạnh, đặc biệt là con vịt quỷ dị đó. Hiện giờ cũng chỉ có con hạc một chân kia là có uy hiếp một chút.

Kim Y Giáo Chủ cười nói.

- Nhưng có Huyễn Quang Điệp của Ngân Y Giáo Chủ phối hợp, hoàn toàn có thể mê hoặc con hạc một chân này.

Ngẩng đầu nhìn hai con ngự thú đang tấn công, phản ứng đầu tiên của Cao Bằng là hai con quái vật này làm thế nào có thể vụng trộm chạy tới cách mình có năm mươi mét mới hiện ra tung tích.

Bên trái là một con Ngân Sí Hồ Điệp giương cánh rộng tới ba mét, bên ngoài tựa như được tráng bạc, cực kỳ mỹ lệ.

Bên phải là một con quái vật cùng loại với thằn lằn, làn da bên ngoài cơ thể thô ráp, có hai cánh, trên người toả ra mùi hôi thối nồng nặc. Nó há to miệng, cái lưỡi màu tím thẫm điên cuồng khuấy đảo.

【Tên quái vật】: Huyễn Quang Ngân Dực Điệp (loại biến dị)

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 42

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Huyễn / Hệ Quang

【Năng lực quái vật】: Giác hút sắc bén lv3, Chưởng khống quang ảnh lv2

【Đặc tính quái vật】: Huyễn quang lân y (Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Hình thành một huyễn ảnh đặc biệt xung quanh cơ thể, có thể hoàn toàn ẩn mình vào môi trường xung quanh.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Tiêu hao lân phấn có thể tái sinh ở trên cánh hình thành ảo cảnh ở xung quanh trong một khoảng thời gian nhất định.)

【Nhược điểm quái vật】: 1. Hệ Hoả, 2. Hệ Lôi.

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Huyễn Quang Điệp biến dị, thuộc về loại biến dị hiếm thấy, có khả năng tạo ảo cảnh, thích dùng huyễn cảnh mê hoặc con mồi sau đó dùng giác hút sắc bén phôn thệ óc của chúng.

…

【Tên quái vật】: Hủ Sinh Địa Long

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 45

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Thổ / Hệ Âm Ảnh

【Năng lực quái vật】: Hư thối ác độc lv2, Chưởng khống Thổ nguyên tố lv2, Chưởng khống m Ảnh lv2.

【Nhược điểm quái vật】: Hệ Thần Thánh

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Hủ Sinh Địa Long sống tại nơi âm u ẩm ướt, không thích đi săn, thích ăn xác thối rữa, thích nhất là cướp con mồi của quái vật khác. Khi chúng thực sự không tìm được xác thối sẽ tự mình tạo ra thi thể.

Thì ra là do ảo cảnh che giấu cảm giác của chúng ta. Có thể khiến cho đám Tiểu Diễm đều không phát hiện ra... Năng lực huyễn thuật này thực sự rất mạnh.

Bạch Cương Phong Nhận Thú vẫn một mực ở bên cạnh Cao Bằng động…

Nó đứng thẳng dậy, trên chân đốt bắn ra hai thanh hung khí màu trắng bạc.

Ánh sáng màu xanh loé lên, chớp mắt đã biến mất khỏi chỗ cũ.

Tật Phong Thập Tự Sát!

Phong nguyên tố gào thét kéo ra tàn ảnh thật dài, hai đạo ánh sáng màu trắng bạc chớp mắt đã xuyên qua cơ thể Huyễn Quang Ngân Dực Điệp.

Trong phòng, Ngân Y Giáo Chủ tái mặt phun ra một ngụm máu tươi, đầu đau muốn nứt, suýt chút nữa đã ngất đi.

- Này, làm sao vậy?

Trong phòng trở nên hỗn loạn. Biểu hiện kỳ lạ của Ngân Y Giáo Chủ khiến cho bọn họ nghi ngờ là có quái vật đã lẻn vào trong phòng.

- Trời ạ!

Nhân viên kỹ thuật phụ trách điều khiển camera hô lên kinh hãi, thu hút ba vị giáo chủ khác quay sang.

- Hô to gọi nhỏ, cứ như… Á!

Kim Y Giáo chủ không thể nói nốt câu đằng sau.

Ngay trong màn hình, trên biển cát nóng rực có hai bóng thập tự màu bạc vẫn lưu lại thật lâu trong không khí. Huyễn Quang Ngân Dực Điệp đang bay lượn trên không trung đột nhiên chia năm xẻ bảy.

Dòng máu xanh lục bắn ra khắp trời như thác nước, vô số mảnh cánh bạc cô linh bay xuống.

Sau lưng nó là một con quái vật mở ra hai cánh giáp bạc, hai chi trước giao nhau chầm chậm rơi xuống đất, động tác cực kỳ nhẹ nhàng, hoàn toàn tương phản với sự mạnh mẽ khi ra tay lúc nãy.

Miểu sát!

Huyễn Quang Ngân Dực Điệp của Ngân Y Giáo Chủ bị đánh chết chỉ với một đòn!

Đây là ngự thú cấp Lĩnh Chủ chứ không phải rau cải trắng bên đường. Một con ngự thú cấp Lĩnh Chủ lại bị giết chết chỉ với một đòn, thậm chí bọn họ còn không dám nghĩ tới chuyện này.

Tất cả ngơ ngác nhìn cảnh tượng trong màn hình, cảm xúc sục sôi, nội tâm chấn động mãnh liệt.

Ba giáo chủ khôi phục lại sự bình tĩnh, nhưng sau đó sắc mặt của Hồng Y Giáo Chủ bỗng nhiên thay đổi. Huyễn Quang Ngân Dực Điệp cũng bị giết rồi, vậy ngự thú của mình….

- Nguy hiểm! Địa Long, mau quay lại!

Hồng Y Giáo Chủ vội vàng ra lệnh cho Hủ Sinh Địa Long thông qua huyết khế.

Không cần hắn nhắc nhở, thấy đồng bọn của mình bị giết trong chớp mắt, Hủ Sinh Địa Long cảm thấy lạnh lẽo đến tận chóp đuôi.

Nào cần đến chủ nhân nhắc nhở, nó lập tức xoay người bỏ chạy.

Bên dưới, Hàn Sương Tịch Sư vẫn nằm trên vai Cao Bằng đột nhiên mở mắt, bốn phía hư không đột nhiên lạnh xuống.

Hàn Sương Tịch Sư lẩm bẩm:

- Ta chán ghét loại hoàn cảnh sa mạc này, Băng nguyên tố trong không khí quá mỏng manh.

Ngay trong khi Hàn Sương Tịch Sư nói chuyện, một cái lao tù bằng băng đã ngưng tụ xung quanh Hủ Sinh Địa Long. Nó lùi về phía sau đâm thẳng vào lao tù làm vỡ vụn rất nhiều băng trụ, nhưng ngay lập tức chỗ băng trụ vừa bị đụng gãy đã ngưng tụ ra những cái mới thay thế.

Cùng với tiếng đùng đùng, Hủ Sinh Địa Long bay lượn trên bầu trời đã bị lao tù bằng băng chế trụ. Sau đó bịch một tiếng, Hủ Sinh Địa Long và băng lao rơi xuống cồn cát lăn vài vòng.

- Tiểu Diễm, ngươi bay lên trời theo dõi cẩn thận, không cho ai chạy trốn.

Cao Bằng nhàn nhạt nói.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 405: Nội Chiến

Hủ Sinh Địa Long tức giận kêu rên, làn da màu rám nắng chảy ra rất nhiều chất lỏng màu đen hóa thành các loại hình dáng muốn ăn mòn chiếc lồng băng đang vây khốn nó.

Lớp hàn băng cứng rắn co rút vào phía trong, Âm Ảnh màu đen leo lên trên băng trụ phát ra tiếng vang xì xì.

Ồ, dường như hữu hiệu, có thể ăn mòn.

Đang lúc giãy dụa Hủ Sinh Địa Long bất ngờ ngừng động tác lại, cố gắng lén lút ăn mòn lồng băng, im lặng nằm ở chỗ cũ giả bộ như đã vô lực phản kháng.

Ba.

Một chiếc móng vuốt nhỏ màu trắng đặt lên đỉnh lồng băng, mặt sư tử không biểu cảm ghé xuống.

Bằng mắt thường có thể thấy hàn băng ngưng tụ, triệt để đóng băng lồng giam lại.

Sững sờ hai giây Hủ Sinh Địa Long gào thét, dốc sức liều mạng giãy dụa. . .

Hài Cốt Bạo Quân A Ngốc đi về phía trấn nhỏ, Vong Linh Khô Lâu vẫn còn ở bên ngoài chưa từng gia nhập vào cuộc chiến đều dừng bước lại quan sát, sau đó đi theo phía sau A Ngốc hóa thành biển khô lâu.

- Bành!

Xương đầu lâu của vong linh cự tích cấp Lĩnh Chủ bị đập vỡ,

sọ não trống rỗng bại lộ trong không khí.

Hai cái cánh tay màu lam giữ đầu lâu, một cánh tay màu lam khác thô bạo thọc vào cầm chặt lấy Vong Linh Diễm, tựa như đang cầm một sợi gân trâu, sau đó hung hăng xé ra!

- Ngao.

Vong linh cự tích cấp Lĩnh Chủ phát ra một tiếng hét thảm, sau đó mất đi tất cả khí tức sinh mệnh.

- Ngươi không có chút kính nể nào đối với người chết sao.

Chẳng biết lúc nào A Ngốc đã xuất hiện ở bên cạnh vong linh cự tích, ngồi xổm xuống nhẹ nhàng vuốt ve cự tích đã mất đi khí tức sinh mệnh. Trong đầu lâu của cự tích đã tử vong bay ra một đoàn Vong Linh Diễm chui vào cơ thể A Ngốc.

Hấp thu đoàn Vong Linh Diễm này, khí tức trên người A Ngốc lại yên lặng tăng thêm một chút.

- Tử vong là nơi trở về của tất cả kẻ sống.

Hai quai hàm của A Ngốc va chạm, từ trong cổ họng phát ra thanh âm khàn khàn.

- Mà ngươi, không có chút kính nể nào đối với người chết.

Cốt chưởng đen kịt của A Ngốc nhẹ nhàng đặt lên ngực của Lam Lân Tứ Tí Thủy Viên. Bộ ngực trong chớp mắt bị lõm xuống, lân phiến màu lam tựa như miếng thép bị thiêu đốt trong lò than nóng rực.

Phanh!

Lam Lân Tứ Tí Thủy Viên bị đẩy bay về phía sau, ngã lăn trên mặt đất bảy tám vòng.

Một chưởng đánh ra, A Ngốc điểm nhẹ mũi chân xông về phía trước.

Trên mặt đất, Lam Lân Tứ Tí Thủy Viên chuẩn bị đứng lên, nhưng trong tai lại bất ngờ nghe thấy một tiếng tim đập nặng nề, sau một khắc trái tim của nó cũng theo sát co rút lại. Bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, hai cánh tay màu lam đặt trên mặt đất, hai cánh tay còn lại che ngực.

A Ngốc đã đi đến trước người nó, tay phải như mặc giáp trụ, phía trên xương bàn tay đen kịt có hỏa diễm màu đỏ sậm đang thiêu đốt. Bàn tay rơi vào đỉnh đầu Lam Lân Tứ Tí Thủy Viên phát ra tiếng vang xì xì xì, tựa như âm thanh phát ra từ miếng thịt nướng trên vỉ sắt.

Từ trong miệng Lam Lân Tứ Tí Thủy Viên phát ra tiếng gào thét thê lương, hỏa diễm màu đỏ sậm bùng lên quanh đầu nó!

Trong nháy mắt cái đầu của Lam Lân Tứ Tí Thủy Viên đã biến thành một ngọn đuốc, rất chói mắt trong đêm tối.

Thuộc tính của Lam Lân Tứ Tí Thủy Viên là hệ Thủy, theo lý thuyết thì kháng tính của nó với hệ Hỏa sẽ tuyệt đối không kém. Thế nhưng khi đối mặt với hỏa diễm màu đỏ sậm kia nó lại không có lực phản kháng, trong nháy mắt kháng tính với hệ Hỏa đáng kiêu ngạo này đã mất đi tác dụng.

Sóng nước màu lam chiếu rọi không khí, nhuộm phương viên mười mét quanh người Lam Lân Tứ Tí Thủy Viên thành một vùng lam sắc, giống như một quả cầu nước khổng lồ.

Bao bọc nó và A Ngốc vào bên trong.

Thủy cầu màu lam điên cuồng xoay tròn làm cho hắc bào bên ngoài thân A Ngốc bay múa kịch liệt. Hắc bào bị xé rách vỡ nát, trong chớp mắt hắc bào trên người A Ngốc đã hoàn toàn biến mất,

khiến cho xương cốt đen nhánh bại lộ trong không khí.

Từng mạch máu như sợi tơ màu huyết hồng sinh trưởng xen kẽ ở trong cơ thể A Ngốc, vị trí lồng ngực có một quả tim đỏ tươi do tơ máu tạo thành, trong hốc mắt có Vong Linh Diễm đang thiêu đốt, trên hai tay trái phải lượn lờ hỏa diễm màu đỏ sậm.

Ám Diễm là năng lực A Ngốc đạt được từ trên tàn cốt bạch ngọc, sau khi kế thừa Ám Diễm thì nó cũng trưởng thành theo sự phát triển của A Ngốc. Cao Bằng nhớ rõ lúc vừa mới đạt được Ám Diễm thì vẫn chỉ là lv2, nhưng hiện tại đã là lv3.

Vừa rồi vị trí đỉnh đầu Lam Lân Tứ Tí Thủy Viên bị A Ngốc vuốt nhẹ có một cái chưởng ấn đen kịt, lân phiến chỗ đó đã triệt để bị đốt trụi. Trên chiếc đầu trọc bóng loáng trơ trọi lân phiến màu lam thì chưởng ấn màu đen đó vô cùng dễ thấy.

Sợ hãi quét mắt nhìn A Ngốc, Lam Lân Tứ Tí Thủy Viên biết sự chênh lệch giữa mình và A Ngốc, vội vàng từ trên mặt đất đứng lên muốn chạy trốn.

A Ngốc đuổi theo. Vốn Lam Lân Tứ Tí Thủy Viên đang chạy trốn đột nhiên quay người, trên mặt thủy viên lộ ra hung quang, cơ bắp trên bốn cánh tay nổi gồ lên, móng tay sắc bén lóe lên hàn quang hung hăng đánh về phía A Ngốc!

Ngừng chân, nghiêng người, rút đuôi và xuất kiếm, làm liền một mạch.

Phốc phốc!

Cốt kiếm xuyên qua lồng ngực găm thẳng vào trái tim, Lam Lân Tứ Tí Thủy Viên vung mạnh nắm tay bằng tất cả sức lực còn lại đánh bay A Ngốc.

Trên ngực cắm cốt kiếm, Lam Lân Tứ Tí Thủy Viên hung hăng trừng mắt nhìn A Ngốc một cái, nhưng cũng không rút cốt kiếm ra

mà lập tức quay người bỏ chạy.

A Ngốc từ trên mặt đất đứng dậy, sờ sờ cái mông của mình, cái đuôi đã không có.

Mất đi Lam Lân Tứ Tí Thủy Viên trấn thủ, những thuộc hạ Bạch Kim Chi Thủ căn bản không cách nào tiếp tục chống cự, kiên trì một lát liền triệt để bại lui trốn vào trong trấn nhỏ.

Nhưng mà đây cũng chỉ là sự giãy dụa cuối cùng, bởi vì bốn phương tám hướng quanh trấn nhỏ đều bị khô lâu triều vây quanh, căn bản không có cách nào đào thoát.

- Đi thôi, còn có một đường khác, cứ để những người này giúp chúng ta kiên trì một chút thời gian đi.

Kim Y Giáo Chủ trầm giọng nói.

Liếc mắt nhìn ba người, trong đáy mắt Kim Y Giáo Chủ hiện lên một tia dị sắc. Ngự thú cấp Lĩnh Chủ của Ngân Y Giáo Chủ bị giết, ngự thú của Hồng Y Giáo Chủ bị nhốt, ngự thú của Lam Y Giáo Chủ tựa hồ cũng bị thương nặng.

Tuy rằng trước đây ở Bạch Kim Chi Thủ quyền thế của hắn không kém, nhưng mà đồng thời còn có ba người khác có địa vị tương đương với hắn, nhưng mà hiện tại chính là một cơ hội rất tốt.

Kim Y Giáo Chủ vừa nổi lên suy nghĩ, nhưng sau một khắc liền dừng chân, thần sắc trở nên tế nhị quay đầu,

- Đây là ý gì?

Từ phía sau chiếc áo màu lam, Lam Y Giáo Chủ lấy ra một khẩu súng ngắm thẳng vào đầu Kim Y Giáo Chủ.

Hồng Y Giáo Chủ ở bên cạnh cũng lấy ra một khẩu súng ngắn

từ trong túi ngắm thẳng về phía hắn.

Cùng lúc đó có một con nhện treo ngược trên cửa sổ, hai chiếc móng vuốt phía sau như trường mâu sắc bén đâm thẳng về phía Kim Y Giáo Chủ.

- Ngự thú của mấy người chúng ta hoặc là chết hoặc là bị thương, chỉ có Ngự Thú của ngươi vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, chúng ta thật sự sợ ngươi không cẩn thận đưa ra ý nghĩ lớn mật gì đó.

Hồng Y Giáo Chủ mỉm cười nói.

Ngự thú Hủ Sinh Địa Long của hắn tuy rằng bị vây khốn, nhưng mà da dày thịt béo nên tạm thời còn không tử vong, vì thế hắn không chịu phải phản phệ.

- Vậy các ngươi muốn như thế nào?

Giọng nói của Kim Y Giáo Chủ rất bình tĩnh.

- Để cho ngự thú cấp Lĩnh Chủ của ngươi đi kéo dài thời gian, sau đó chúng ta cùng nhau rời đi khỏi nơi này.

- Đúng thế, ngự thú cấp Lĩnh chủ của ngươi không thể đi cùng với chúng ta, bằng không thì hôm nay ai cũng đừng nghĩ chạy thoát.

Đồng dạng là giáo chủ, bọn họ rõ ràng nhất tính tình của đám đồng liêu này, không có một ai là người lương thiện.

Lúc tất cả mọi người cùng ở trạng thái đỉnh phong, bốn người còn có thể duy trì cân đối, nhưng mà chỉ cần có người lộ ra vẻ mệt mỏi, những người khác tuyệt đối sẽ giống như một đám sói đói ăn tươi kẻ đó.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 406: Bạch Kim Chi Thủ Hủy Diệt

- Các ngươi không tín nhiệm ta như vậy sao?

Kim Y Giáo Chủ cũng không tức giận, chỉ là trên mặt mang theo một tia bất đắc dĩ.

- Đúng.

- Nếu như biết chúng ta không tín nhiệm ngươi, vậy thì cũng đừng nói nhảm nữa.

- . . .

Được rồi! Kim Y Giáo Chủ gật đầu, dáng vẻ cả người lẫn vật đều vô hại.

Trong nháy mắt lúc hắn gật đầu thì nóc nhà chợt sụp đổ, một đạo kim quang xẹt qua, con nhện ở một bên không kịp kêu thảm đã lập tức biến thành một đống bọt máu.

Bên ngoài thân thể ba tên giáo chủ không phân trước sau đều hiện ra các loại lá chắn nguyên tố.

Bên ngoài cơ thể của Ngân Y Giáo Chủ lóe lên lá chắn hỏa nguyên tố nhưng nháy mắt đã bị ma diệt. Mất đi ngự thú cấp Lĩnh Chủ nên hắn chỉ còn hai ngự thú cấp Thủ Lĩnh, lá chắn nguyên tố do ngự thú cấp Thủ Lĩnh cung cấp tạo ra ở trước mặt ngự thú cấp Lĩnh Chủ cũng không kém bao nhiêu so với một trang giấy.

Bên ngoài cơ thể Hồng Y Giáo Chủ hiện lên một lá chắn Thổ nguyên tố, dưới thuộc tính nguyên tố giống nhau thì lá chắn phòng

ngự cũng có mạnh có yếu.

Trong đó, không thể nghi ngờ Thổ nguyên tố chính là kẻ nổi bật về thuộc tính phòng ngự.

Ngự thú Hủ Sinh Địa Long của hắn chỉ bị vây ở bên trong lồng băng, bởi vậy tiêu hao một bộ phận Thổ nguyên tố để ngưng tụ lá chắn cho chủ nhân rất đơn giản.

Bên ngoài thân thể Lam Y Giáo Chủ lóe lên ánh sáng màu lam.

Lam Lân Tứ Tí Thủy Viên đang chạy về phía Lam Y Giáo Chủ thì lòng bàn chân chợt mềm nhũn, nó vốn dĩ đã bị thương nặng giờ lại tiêu hao một bộ phận Thủy nguyên tố. Lòng bàn chân mềm nhũn, Lam Lân Tứ Tí Thủy Viên cắn răng chịu đựng, gắt gao nhìn chằm chằm phương hướng của chủ nhân, che ngực ra sức chạy về phía đó!

Kim Y Giáo Chủ giơ tay phải lên cao, lòng bàn tay nâng một tấm thảm lông mỏng màu vàng, bên trên thảm lông phủ đầy các loại hoa văn quỷ dị, ở trung tâm ngưng tụ thành hình dạng một con mắt.

Thảm lông màu vàng không gió mà bay, trôi nổi theo gió.

Sau đó hóa thành một tấm áo choàng bao lấy Kim Y Giáo Chủ. Phối hợp với biểu cảm lạnh nhạt tỉnh táo của hắn, nhất thời trông hệt như một vị vương tử Ba Tư cao quý.

- Các ngươi hãy chết đi. Chờ các ngươi chết rồi, ta nhất định sẽ phát dương quang đại Bạch Kim Chi Thủ.

Kim Y Giáo Chủ nói một cách thành khẩn.

Sau đó nhìn về phía Lam Y Giáo Chủ, lá chắn nguyên tố bên ngoài thân thể Lam Y Giáo Chủ càng ngày càng ảm đạm hơn so với người còn lại.

Làm tổn thương mười ngón không bằng đánh gãy một tay.

Mặc dù ở Kim Sa quốc không có câu ngạn ngữ cổ này của Hoa Hạ, nhưng mà vẫn có tư tưởng mang ý tứ tương tự.

Thảm lông màu vàng xoay tròn theo cánh tay Kim Y Giáo Chủ bay ra bao phủ Lam Y Giáo Chủ, tựa như miếng vải đỏ phủ lên đỉnh đầu tân nương.

Lại giống như cự mãng quấn quanh xoay tròn, hung ác vặn vẹo.

Rắc rắc.

Ngón tay lộ ra bên ngoài của Lam Y giáo chợt trở nên cứng ngắc, hai chân đứng thẳng tắp, thân thể không ngừng run rẩy.

Cuối cùng bịch một tiếng ngã lăn trên đất.

Lam Lân Tứ Tí Thủy Viên đang chạy ở trong trấn nhỏ bỗng phát ra tiếng kêu rên, bịch một tiếng ngã lăn ra đất.

Ngự Sử tử vong khiến cho nó như bị sét đánh, đau đớn kịch liệt lan ra toàn thân. Cuối cùng Lam Lân Tứ Tí Thủy Viên ngã trên đất không đứng dậy được nữa.

- Một vị cuối cùng.

Trên mặt Kim Y Giáo Chủ mang theo nụ cười nhìn về phía Hồng Y Giáo Chủ.

- Ầm!

Dư ba chiến đấu ngoài cửa sổ càng ngày càng tiếp cận. Kim Y Giáo Chủ đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó thở dài,

- Thật sự quá đáng tiếc, ta sẽ không lãng phí thời gian nữa.

Sau đó đưa một ngón tay ra, thảm lông màu vàng bên cạnh bay lên bao lấy Hồng Y Giáo Chủ rồi điên cuồng xoắn nát.

Vù vù — —

Thảm lông màu vàng đột nhiên co rút lại.

Hồng Y Giáo Chủ bị quấn ở bên trong đã không thấy tăm hơi.

- Lão già này giấu nghề, hắn vẫn còn có thủ đoạn bảo mệnh khác. Năng lực bảo vệ tính mạng của hắn tuyệt đối không phải mấy loại mà hắn đã cho chúng ta biết.

Vẫy tay thu hồi ngự thú, Kim Y Giáo Chủ quay người rời khỏi không chút lưu luyến.

Đi đến cầu thang hắn chợt dừng bước lại, một cái bóng đen cao lớn ở đầu cầu thang đang ngăn cản đường đi của hắn.

- Tìm được ngươi rồi.

A Ngốc khàn khàn nói. Tay phải xách ngược một thanh cốt kiếm còn đang nhỏ máu, tay trái nhẹ nhàng vạch một cái lên vách tường, một mảnh vách tường lớn bị xé vỡ, bụi mù tràn ngập.

. . .

Trong hư không nổi lên một tia gợn sóng. Hàn Sương Tịch Sư nhìn lướt qua phiến không gian kia, ngáp một cái, xung quanh phiến không gian đó bỗng nhiên ngưng tụ ra một tòa lao tù hàn băng.

Hồng Y Giáo Chủ vừa mở to mắt đã nhìn thấy mình bị nhốt ở trong một tòa lao tù hàn băng, biểu cảm sống sót sau tai nạn trên mặt nháy mắt trở nên cứng ngắc.

Cao Bằng chợt mừng rỡ, tên này còn tự mình chui đầu vào lưới.

Trong lúc Hủ Sinh Địa Long thăng cấp Lĩnh Chủ thì năng lực bảo mệnh mà Hồng Y Giáo Chủ có được là Tử Vong Phù Hộ, khi gặp phải vết thương trí mạng đủ để giết chết hắn thì có thể kích hoạt năng lực khiến hắn truyền tống đến bên cạnh ngự thú mạnh nhất của mình.

Năng lực này có hạn chế về phạm vi truyền tống, chịu ảnh hưởng bởi cường độ linh hồn của hắn.

Có điều khoảng cách truyền tống ít nhất cũng xa đến mấy trăm cây số.

Vừa truyền tống đến đã bị bắt sống, Hồng Y Giáo Chủ tỏ ra rất kiên cường, đặt mông ngồi ngay trên cát, bộ dạng như thể muốn chém giết hay muốn róc thịt thì cứ tùy tiện xử trí.

Nửa tiếng đồng hồ sau, A Ngốc xách một cái khăn lau thảm lông rách rưới màu vàng đi về, một cái tay khác thì xách một người toàn thân đầy máu tươi ném xuống đất.

- Chủ nhân, người này muốn chạy trốn bị ta bắt trở về, đây là ngự thú của hắn.

A Ngốc ném Kim Y Giáo Chủ xuống đất, một cái tay khác vẫn xách một con quái vật nhìn giống như một cái khăn lau màu vàng.

Hồng Y Giáo Chủ bị nhốt ở trong lồng nhìn Kim Y Giáo Chủ không rõ sống chết, đáy lòng cảm giác nói không nên lời. Quả nhiên. . . vẫn không thể chạy trốn.

Nghĩ đến hoàn cảnh hôm nay của mình, không khỏi dâng lên một luồng cảm giác thỏ tử hồ bi.

- Nghe nói Bạch Kim Chi Thủ có tứ đại giáo chủ, ta chỉ nhìn thấy hai người.

Cao Bằng nhíu mày, không phải hai người kia đã chạy trốn đấy

chứ?

- Còn hai tên giáo chủ khác đâu?

Cao Bằng hỏi thăm Hồng Y Giáo Chủ bị bắt sống.

- Hết rồi.

Ánh mắt Hồng Y Giáo Chủ tràn đầy phức tạp, sau đó thở dài.

- Hai người khác đã bị hắn giết chết.

Hắn trong miệng Hồng Y Giáo Chủ chính là Kim Y Giáo Chủ không rõ sống chết nằm dưới đất kia.

Không nghĩ tới Bạch Kim Chi Thủ của mình vậy mà lại bại bởi một người.

Sắc mặt Hồng Y Giáo Chủ phức tạp, muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng lại thôi.

Im lặng ngồi trên mặt đất không nói một lời.

Tiếng la giết trong trấn nhỏ cũng dần dần biến mất, Bạch Cương Phong Nhận Thú nhúng tay vào chiến đấu, chỉ cần ngự thú có ý xông ra là lập tức sẽ lọt vào tập sát của nó. Ngay cả Huyễn Quang Ngân Dực Điệp là cấp Lĩnh Chủ cũng bị miểu sát, mấy con ngự thú nhiều nhất cũng chỉ là cấp Thủ Lĩnh kia căn bản không thể nào chống cự được.

- Tổng bộ Bạch Kim Chi Thủ lại bị hủy diệt như thế sao?

Trong khu Kim Sa, Liên minh chính phủ thông qua vệ tinh quan sát đang chìm trong một mảnh xôn xao.

Thông qua vệ tinh bọn họ thời thời khắc khắc đều đang quan sát cuộc chiến, mặc dù bọn họ không tham dự vào nhưng vẫn tập trung quan sát cặn kẽ.

Vô luận là năng lực khôi phục vong linh của bộ xương khô kia, hay là con thú nhỏ màu trắng đã miểu sát Huyễn Quang Ngân Dực Điệp đều cực kì bất phàm.

Mặc dù thực lực của Hàn Sương Tịch Sư và Tiểu Diễm cũng không yếu, nhưng biểu hiện không mấy nổi bật trong trận chiến này nên không nhận được nhiều sự chú ý.

- Thật lợi hại, không ngờ Bạch Kim Chi Thủ lại bị tiêu diệt như thế.

Một cô gái mặc áo khoác màu vàng tự lẩm bẩm một mình, nhìn Cao Bằng đứng khoanh tay trên màn hình, trong giọng nói hàm chứa sự tôn kính đối với cường giả.

- Người đàn ông tên Cao Bằng này ít nhất cũng có đến năm con ngự thú cấp Lĩnh Chủ!

Một vị tướng quân trong phòng nói với vẻ ngưng trọng.

Lời nói vừa phát ra, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 407: Phương Pháp Giải Trừ Huyết Khế

Trong phòng tác chiến hoàn toàn tĩnh mịch.

Chỉ còn lại tiếng kêu tíc tắc của đồng hồ.

- Tôi nhớ lần trước đã thực hiện một lần thôi diễn chiến thuật, nếu quân đội khu Kim Sa chúng ta ra tay vây quét Bạch Kim Chi Thủ thì tỷ lệ thành công là bao nhiêu?

Có người ngưng trọng hỏi.

- Tôi nhớ là sáu thành.

Một vị tướng quân bên cạnh đáp.

Không khí trong phòng trầm xuống. Cho dù tỷ lệ thành công khi thôi diễn là sáu thành thì tuyệt đối cũng sẽ không hề đơn giản nhẹ nhàng như vậy, trực tiếp đơn thương độc mã xông tới đánh tan tổng bộ của một tổ chức cỡ lớn như Bạch Kim Chi Thủ.

Đương nhiên, trong quá trình thôi diễn cũng chỉ mới tập hợp lực lượng của quân đội. Chính phủ và quân đội nhìn thì như một thể, nhưng thực ra mỗi bên đều có chức vụ quản lý của riêng mình. Nếu như cộng thêm những cường giả trong chính phủ và cường giả tán tu triệu tập được cùng ra tay một loạt, khi đó xác suất thành công chắc chắn sẽ cao hơn rất nhiều. Nhưng làm vậy thì tiêu hao quá lớn, hơn nữa động tĩnh lớn như vậy dễ khiến cho Bạch Kim Chi Thủ cảnh giác.

Quan trọng nhất là phương pháp này không phù hợp với tình hình trong nước…

Tình hình trong nước này bao gồm pháp luật và dân tộc của khu Kim Sa.

- Hạ lệnh xuống, tiến hành vây quét tất cả phân bộ Bạch Kim Chi Thủ đang giám thị.

Một vị tướng quân có địa vị rất cao hạ lệnh. Bọn họ đã giám thị người của Bạch Kim Chi Thủ từ rất lâu, bây giờ tìm được cơ hội thì đương nhiên sẽ không bỏ qua.

- Cao… Bằng!

Một thanh niên tóc xoăn mũi cao đẹp trai dùng tiếng trung nhắc lại tên Cao Bằng với vẻ khó chịu, ghi nhớ cái tên này vào sâu trong đáy lòng.

Hắn là ngự sử thiên tài của quân khu, tuổi còn trẻ đã có được ngự thú cấp Lĩnh Chủ, được vinh dự là ngôi sao tương lai của khu Kim Sa.

Nhưng hôm nay, hắn vừa nếm thử cảm giác thất bại trong một đoạn video..

Hít sâu một hơi. Chỉ là năm con ngự thú cấp Lĩnh Chủ mà thôi, mình cũng có một con ngự thú cấp Lĩnh Chủ và ba con cấp Thủ Lĩnh! Chênh lệch không quá lớn!

Sauron ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ, ta tin rằng sớm muộn gì cũng có ngày sẽ vượt qua hắn! Sauron siết chặt hai nắm đấm, coi Cao Bằng là mục tiêu kế tiếp cần vượt qua.

Cao Bằng có thể tiêu diệt Bạch Kim Chi Thủ cũng có một phần nguyên nhân là vì Bạch Kim Chi Thủ chưa từng coi trọng hắn.

Nếu là quân đội đến vây quét thì đương nhiên Bạch Kim Chi Thủ sẽ sớm đào tẩu, nhưng ai mà ngờ được lại có một người đơn thương độc mã đến giải quyết rơi bọn họ.

Chuyện này, bọn họ có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới.

Đây cũng không phải chuyện cổ tích! Một dũng giả cầm bảo kiếm trong tay là có thể diệt hết cả nhà Ma Vương, cứu công chúa ra khỏi mê cung.

- Không ngờ chúng ta lại thua trong tay một thằng nhãi hai mươi mốt tuổi.

Hồng Y Giáo Chủ bất đắc dĩ ngồi trong lồng băng, vô cùng chán nản.

- Cái gì mà hai mươi mốt? Tôi mới hai mươi!

Cao Bằng nhíu mày sửa lại.

- Nhưng tôi đã xem tài liệu về cậu. Không phải hôm qua là sinh nhật hai mốt tuổi của cậu sao? À… có thể là do khu Hoa Hạ các cậu thích tính lịch đen lịch trắng gì đó.

- Đó là lịch âm và lịch dương.

Cao Bằng sửa lại, sau đó nhìn sang con quái vật như đống giẻ lau nằm bên cạnh.

【Tên quái vật】: Kim Ti Ma Thảm Yêu

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 43

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Kim

【Năng lực quái vật】: Tơ vàng cứng rắn lv2

【Nhược điểm quái vật】: Hệ Hoả

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Bản thân là một tấm thảm

tơ vàng cổ đại gia truyền hơn ba ngàn năm. Sau tai biến đã thức tỉnh linh tính, dần dần tiến hóa thành Kim Ti Ma Thảm Yêu. Tính cách dịu dàng ngoan ngoãn, thích ăn thảm, ghét lửa.

Một tấm thảm tơ vàng thành tinh!

Cao Bằng sửng sốt. Đây là lần thứ hai hắn nhìn thấy một thứ phi nhân loại tiến hoá thành quái vật từ sau tượng đồng hoạt hóa.

Thật sự kỳ lạ, hắn rất muốn cẩn thận nghiên cứu quái vật này một chút.

Tiếc là lúc này hắn đang ở bên ngoài mà không phải ở trong nhà mình.

Mang theo một con quái vật cấp Lĩnh Chủ cỡ này bên cạnh rất phiền toái, còn phải tốn tinh lực trấn áp nó.

Cao Bằng trầm ngâm.

Thực ra còn một cách nữa, để Kim Ti Ma Thảm Yêu ở chỗ Liên minh chính phủ khu Kim Sa. Đó cũng là một ý kiến hay, nhưng mà Cao Bằng lại không tin được khu Kim Sa.

Mời thần dễ, tiễn thần khó. Nếu bây giờ đưa cho bọn hắn, lúc muốn lấy lại cũng khó.

Đã giết nhiều người của Bạch Kim Chi Thủ như vậy rồi, tiếc gì một con quái vật thảm lông, dù có là tơ vàng cũng thế.

Đáy mắt Cao Bằng lóe lệ quang.

- Ngươi muốn thu phục con quái vật này sao?

Đột nhiên Hàn Sương Tịch Sư hỏi hắn thông qua huyết khế.

Cao Bằng hơi sửng sốt, sau đó lắc đầu:

- Không phải. Ta không muốn thu phục nó, chỉ muốn nghiên cứu nó một chút thôi.

Nghe hắn nói không muốn thu phục quái vật này, Đại Tử nhẹ nhàng thở ra. Nó còn tưởng Cao Bằng lại thích con quái vật này và muốn thu về. Hai cái râu trên đầu vui vẻ đung đưa, ném cho Hàn Sương Tịch Sư một ánh mắt khẳng định.

- Nếu quái vật này có khả năng không tệ, lại không có chủ, ta có thể giao cho người của mình. Nhưng đây lại là ngự thú đã có chủ, đương nhiên ta không thể thu phục được nữa.

Cao Bằng tiếc nuối nói.

Hàn Sương Tịch Sư nhìn hắn một cách kỳ lạ, sau đó hỏi:

- Có chủ rồi thì sao, huyết khế đâu phải cứ ký rồi là không giải trừ được.

Cao Bằng sửng sốt, mở to hai mắt nhìn Hàn Sương Tịch Sư:

- Ngươi nói cái gì? Có thể giải trừ huyết khế?

Hàn Sương Tịch Sư nhìn Cao Bằng một lát, sau đó bừng tỉnh đại ngộ. Nó quên đám người này đều là "đồ nhà quê", không biết huyết khế có thể giải trừ là chuyện rất bình thường.

- Ừ, tiếp xúc với huyết khế cần ba điều kiện. Nếu thoả mãn đủ ba điều kiện này thì có thể giải trừ huyết khế.

Cao Bằng do dự một chút. Nói thật, hắn thà rằng chưa bao giờ nghe nói đến phương pháp này còn hơn. Nhưng điều này giống như một cái hộp Pandora vậy, cho dù Cao Bằng không mở hộp ra cũng có thể sẽ có những người khác mở ra. Nguyên nhân quan trọng nhất là hắn cũng cực kỳ tò mò…

- Điều kiện gì?

- Thứ nhất là cần đến chú ngữ giải trừ huyết khế. Thứ hai là cần ngự sử cam tâm tình nguyện giải trừ huyết khế, đồng thời ngự sử phải ở trong trạng thái bình thường, nếu như bị mị hoặc, mê hoặc, bị khống chế, hay là ở trong huyễn cảnh thì không có hiệu lực. Thứ ba, cần ngự thú cam tâm tình nguyện giải trừ huyết khế, đồng thời ngự thú cũng phải ở trong trạng thái bình thường như ngự sử.

- Hết chưa?

- Hết rồi.

Cao Bằng trầm mặc. Ba yêu cầu này nhìn thì đơn giản, nhưng trên thực tế… cũng không nhiều người có thể làm được.

Ai có thể thực sự cam tâm tình nguyện giải trừ huyết khế chứ. Huống hồ, yêu cầu là song phương đồng thời đồng ý mới được, nếu có một bên không đồng ý thì sẽ không có hiệu lực.

Đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay. Có lẽ đây là lời giải thích chính xác nhất cho việc giải trừ huyết khế.

- Nhưng mà vấn đề là, đây là ngự thú của người khác…

Cao Bằng không biết nói gì. Mình có thể khiến cho kẻ địch cam tâm tình nguyện giải trừ huyết khế sao.

Mặt mình có lớn hơn nữa cũng không được!

Mà chủ nhân của ngự thú này đã… Đột nhiên, Kim Y Giáo Chủ nằm dưới đất động đậy ngón tay hai lần, có tiếng hít thở nặng nề.

- Cứu tôi, xin cậu hãy cứu tôi.

Kim Y Giáo Chủ nhỏ giọng cầu khẩn. Máu tươi tràn ra từ khoé miệng, sắc mặt lại càng trắng hơn.

Hắn ta biết, với vết thương hiện tại thì chỉ có ngự thú hệ trị

liệu mới có thể kéo mình từ bờ vực cái chết trở về.

- Ừm!

Cao Bằng quét mắt nhìn Kim Y Giáo Chủ một chút, không nói gì thêm, trực tiếp để Tiểu Thảo bắn ra một luồng ánh sáng sinh mệnh kéo hắn từ trên bờ vực cái chết trở về.

Sắc mặt không trắng, khóe miệng cũng không chảy máu, nhịp hô hấp cũng càng ngày càng đều đặn hơn.

Kim Y Giáo Chủ rất vui vẻ, hắn chưa bao giờ có trạng thái tốt như vậy.

Cảm giác giống như mình vừa được trùng sinh.

- Tôi muốn nghiên cứu ngự thú của anh một chút.

Cao Bằng ngồi xổm xuống nói với hắn.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 408: Hàng Phục

Kim Y Giáo Chủ sửng sốt một chút rồi đột nhiên gật đầu.

- Được, không có vấn đề, bây giờ tôi giao Kim Yêu cho cậu.

Mặc dù để cho ngự thú cấp Lĩnh Chủ của mình làm vật thí nghiệm của Cao Bằng cũng có hơi đau lòng, nhưng mà mình chưa chết thì thiếu gì cơ hội.

- Cho nên anh hãy giải trừ huyết khế với nó đi.

Kim Y Giáo Chủ,

- ???

- Tôi sẽ không ép buộc anh, cũng không uy hiếp anh, tôi không phải người thích ép buộc người khác. Tôi muốn đàm phán một cách ôn hòa nhã nhặn với anh, chỉ cần anh giải trừ huyết khế với ngự thú thì tôi sẽ chữa khỏi cho anh, sau đó sẽ cho anh một con đường sống.

Cao Bằng kiên nhẫn nói.

Kim Y Giáo Chủ trầm mặc, quay đầu nhìn về phía Kim Ti Ma Thảm Yêu đang nằm trên mặt đất. Thảm yêu bị vỡ vụn rách nát, bên ngoài chồng chất các loại vết thương, có một vài vết thương còn đang chảy ra máu.

Kim Y Giáo Chủ có chút mềm lòng. Hắn đột nhiên nghĩ đến năm năm trước, lúc đó hắn vẫn còn là một nhân viên quản lý bình thường của một viện bảo tàng nhỏ. Cho đến một ngày xảy ra tai biến, bên ngoài cửa sổ tràn đầy tiếng kêu rên thảm thiết và những âm thanh ồn ào náo động, trên đường phố đầy rẫy những quái vật

biến dị đang đuổi theo con người mà ăn thịt.

May mà phòng ngự của bảo tàng không yếu, cánh cửa sắt nặng nề của bảo tàng thành nơi hắn ẩn núp.

Lúc hắn đang lần mò tìm đồ ăn trong một căn phòng thì không cẩn thận đụng rơi đồ trên tường, một bộ thảm lông tơ vàng rơi trên mặt đất. Hắn cúi người nhặt tấm thảm lông lên, sau đó hắn thấy tấm thảm lông vàng này ngọ nguậy trong lòng bàn tay...

Hắn chưa từng tưởng tượng qua một tấm thảm lông sẽ động đậy được. Tấm thảm lông vàng này khẽ mở ra, sợi lông màu vàng dưới ánh đèn trắng nhìn rất lung linh, tấm thảm lông sống lại thận trọng nhìn chằm chằm vào hắn.

- Ngươi đến bảo vệ ta sao?

Lúc đó hắn rất mừng rỡ.

Tấm thảm lông vàng hơn ba ngàn năm này vẫn còn sống, nhưng mà nó cũng không có năng lực gì lớn. Đồ ăn trong viện bảo tàng rất nhanh đã cạn kiệt, các loại thảm lông mà bảo tàng cất giữ cũng đã bị tấm thảm lông vàng này ăn hết, mấy tấm thảm lông kia đều là cổ vật nhưng chỉ có một mình nó đã sinh ra linh trí. Hắn cũng phát hiện tấm thảm lông vàng này rất ưa thích ăn các tấm thảm, đủ loại tấm thảm.

Sau này hắn vụng trộm mở cửa muốn đi tới siêu thị phía sau tìm một ít thức ăn, sau đó một người một thảm bị một con huyết khuyển không lông đuổi chạy khắp nơi.

Trên đường đánh bậy đánh bạ gặp được người của Bạch Kim Chi Thủ, nhóm người Bạch Kim Chi Thủ này đã cứu bọn họ. Sau đó hắn cũng trở thành một thành viên vòng ngoài của Bạch Kim Chi Thủ, từ đó một đường trèo bò leo rốt cục mò tới vị trí giáo chủ, trong đó ngoài sự cố gắng của hắn thì không thể không kể

đến trợ giúp của Kim Ti Ma Thảm Yêu.

Đột nhiên bảo hắn từ bỏ một đồng bạn như vậy thì không hề dễ dàng, tốt xấu gì cũng đã có tình cảm nhiều năm, hơn nữa nó cũng là nguồn gốc để hắn có được địa vị như ngày hôm nay.

Nếu như không có Kim Ti Ma Thảm Yêu, hắn cũng tuyệt đối không thể trở thành giáo chủ.

Chỉ có Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ mới có thể trở thành giáo chủ của Bạch Kim Chi Thủ.

Nhưng không giao ra ngự thú thì hắn sẽ chết. Chết là không còn gì nữa, giữa chuyện sinh tử và tình cảm mấy năm với ngự thú thì hắn lựa chọn cái trước.

- Được! Cậu cứu sống tôi, tôi sẽ đưa ngự thú cho cậu. Hơn nữa tôi có thể thề sau khi rời đi sẽ tuyệt đối không tìm cậu báo thù.

Kim Y Giáo Chủ quả quyết nói.

Nghe chủ nhân của mình nói như thế, Kim Ti Ma Thảm Yêu đang nằm thoi thóp ở một bên run rẩy hai lần.

- Chuyện này giống như mình đang đóng vai nhân vật phản diện vậy…

Nhìn thấy cảnh này Cao Bằng mất hết cả hứng, để cho hắn và Kim Ti Ma Thảm Yêu giao lưu tình cảm.

Nửa giờ sau Kim Y Giáo Chủ đứng dậy rời đi, sau lưng hắn là Kim Ti Ma Thảm Yêu đã bị giải trừ huyết khế đang bò trên mặt đất. Nhìn thấy Cao Bằng đi tới, Kim Ti Ma Thảm Yêu lay động kịch liệt.

【 Tên quái vật 】: Kim Ti Ma Thảm Yêu

【 Lộ tuyến thăng cấp phẩm chất Hoàn Mỹ 】: 1. Kim Quang

Ma Thảm Yêu (tiến hóa hệ Quang), 2. Huyết Tinh Kim Ma Thảm Quái (tiến hóa huyết tinh).

Kim Ti Ma Thảm Yêu này chỉ có hai lộ tuyến tiến hóa. Lộ tuyến tiến hóa của nó rất ít, hơn nữa cũng không phải là loại mà Cao Bằng thích. Quan trọng nhất là năng lực của nó có hạn, Cao Bằng muốn đem nó thưởng cho Hoàng Á.

Hoàng Á đối với hắn trung thành tuyệt đối, từ nửa năm trước Cao Bằng đã sắp xếp cho Hoàng Á một chức vị trong nội bộ tập đoàn, bộ trưởng bộ thu thập ở tổng bộ Nam Thiên.

Bộ thu thập chủ yếu là thu thập các loại thực vật và tài liệu ở bên ngoài, đó là một chức vị có tính nguy hiểm khá cao. Ngự sử có thể đi vào bộ ngành này đều có thực lực không kém, ít nhất phải có ngự thú cấp Thủ Lĩnh mới có thể gia nhập.

Thực lực của Hoàng Á trong đám cường giả càng ngày càng đông này có chút không vững. Mặc dù dựa vào uy tín mà bây giờ vẫn còn có thể trấn áp được, nhưng chuyện sau này khó có thể nói trước.

Cho nên Cao Bằng sẽ giải quyết dứt khoát trong một lần, đó là cho Hoàng Á một ngự thú cấp Lĩnh Chủ.

Cao Bằng lại đưa tầm mắt ném về phía Hồng Y Giáo Chủ.

Không đợi Cao Bằng mở miệng thì Hồng Y Giáo Chủ đã tranh thủ thời gian nói ra.

- Tôi cũng nguyện ý đưa ngự thú cho cậu, chỉ cầu cậu tha cho tôi một mạng. Hơn nữa tôi biết một số chỗ giấu đồ của Bạch Kim Chi Thủ, chỉ cần cậu có thể đưa tôi đi ra khỏi nơi này thì tôi sẽ nói tất cả những chỗ giấu bảo tàng cho cậu biết.

Hắn không phải là tên nhóc Kim Y Giáo Chủ kia. Cao Bằng chỉ nói là không giết hắn, điều này không có nghĩa là những người của

chính phủ sẽ tha hắn một mạng.

Hồng Y Giáo Chủ tin rằng người của chính phủ đang thông qua đủ loại con đường để nghiêm mật phong tỏa và quan sát nơi này. Cao Bằng ra khỏi nơi này thì không có chuyện, nhưng mà mấy dư nghiệt của Bạch Kim Chi Thủ chỉ sợ khó thoát khỏi cái chết.

Sống càng lâu suy nghĩ của hắn càng sâu xa hơn so với người trẻ tuổi, hơn nữa quyết đoán cũng không kém.

Hai phút sau. . .

Sắc mặt Hồng Y Giáo Chủ đỏ bừng, huyết khế giống như một miếng vảy nến dính chặt ở trong thức hải của hắn và Hủ Sinh Địa Long.

- Chưa giải trừ xong huyết khế sao?

Sắc mặt Cao Bằng kỳ quái.

- Sắp rồi, cho tôi thêm chút thời gian.

Mười phút sau, Hồng Y Giáo Chủ vô cùng tuyệt vọng.

- Ngự thú của tôi không muốn giải trừ huyết khế.

Hủ Sinh Địa Long đang bị vây trong lao tù hàn băng mở to hai mắt, mặt mũi tràn đầy tức giận. Ngươi lại muốn từ bỏ ta!

- Chúng ta cùng giải trừ huyết khế có được không, như vậy ngươi cũng có thể tìm một người chủ nhân mới yêu thương ngươi hơn.

Ai ngờ Hủ Sinh Địa Long không nghe Hồng Y Giáo Chủ nói, chỉ không ngừng lắc đầu.

Có đôi khi ngự thú còn chấp nhất, quật cường hơn cả con người.

Bọn nó coi hai chữ chủ nhân rất quan trọng, thậm chí còn hơn cả huyết khế của bản thân.

- Ài, thôi vậy... Muốn chém giết hay róc thịt gì thì tùy tiện đi.

Hồng Y Giáo Chủ cười khổ một tiếng. Hắn nghĩ tới những gì mà mình đã từng từng trải qua với Hủ Sinh Địa Long, từng chút từng chút.

Năm hắn kí huyết khế với Hủ Sinh Địa Long thì hắn đã năm mươi tám tuổi, đã sớm qua khỏi thời kỳ nhiệt huyết. Người già càng lí trí hơn so với thanh niên, cũng rất khó để đưa sự nhiệt tình của bản thân đặt hết lên người ngự thú.

Nhưng Hủ Sinh Địa Long vẫn mang đến cho hắn rất nhiều. . . Vui vẻ.

Nhớ lúc vừa mới ký kết huyết khế thì Hủ Sinh Địa Long chỉ dài có một mét, mà bây giờ cũng đã dài tới mười mấy mét rồi.

Ài, thôi thôi, sống nhiều năm như vậy cũng đã đủ rồi.

Tuy trong lòng đã làm xong chuẩn bị chịu chết, nhưng Hồng Y Giáo Chủ vẫn muốn cố gắng tới cuối cùng.

- Ngự thú không muốn giải trừ huyết khế thì tôi cũng bất lực. Tôi không muốn chết, tôi muốn mình sống sót, một số bảo tàng cất giấu của Bạch Kim Chi Thủ ở bên ngoài tôi cũng sẽ nói hết cho ngài biết. Đồng thời còn có một số thuộc hạ may mắn sống sót ở ngoài kia tôi cũng sẽ tụ tập họ lại giúp ngài, chỉ cần có mệnh lệnh thì tôi chính là một con chó trung thành của ngài, ngài muốn tôi làm gì thì tôi sẽ làm cái đó.

Hồng Y Giáo Chủ uy danh hiển hách gục đầu ảo não.

Bầu không khí trở nên trầm mặc

Có thu hay không?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 409: Sa Hải Trụ Ma Thú

- Chủ nhân, có một quái vật không kém đang tới gần.

Đột nhiên trong đầu Cao Bằng vang lên giọng nói của A Ban.

- Không kém? Ngươi xác định là không kém?

Cao Bằng nghi ngờ hỏi lại.

A Ban là ngự thú Vương cấp, với nó thì quái vật cấp Lĩnh Chủ chẳng khác nào một con tôm nhỏ. Giờ nó lại nói rằng có quái vật "không kém", Cao Bằng không dám chủ quan.

- Tới rồi.

A Ban nhắc nhở.

Chẳng biết từ lúc nào bầu trời đã tối sầm xuống, sương mù lượn lờ làm bầu trời trở nên mờ nhạt.

Cát vàng che kín trời, bầu không khí trở nên nghiêm túc, khẩn trương.

Đứng trên đỉnh cồn cát, Cao Bằng thấy một con quái vật khổng lồ xuất hiện ở đường chân trời, đi nhanh như gió, cuốn lên bão cát trăm trượng.

Bão cát giận dữ điên cuồng gào thét.

Trong chớp nhoáng, Cao Bằng cảm thấy như sa mạc dưới chân đang sống lại.

Hai mắt ngưng tụ.

【Tên quái vật】: Sa Hải Trụ Ma Thú

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 52 (Vương cấp)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Sa

【Năng lực quái vật】: Khống sa lv5

【Đặc tính quái vật】: Sa Mạc Chi Dực (Sa mạc ban tặng cánh cho nó, có thể làm cho nó di chuyển nhanh như bay trong sa mạc.

Đặc tính ① đặc tính bị động: Ngao Du Sa Hải, Sa Hải Trụ Ma Thú hành động rất chậm chạp, khả năng tái sinh lành vết thương cực mạnh. Sa Mạc Chi Dực làm cho tính linh hoạt của nó tăng lên, nhưng chỉ có hiệu lực trong sa mạc.

Đặc tính ② đặc tính bị động: Sa Mạc Chi Dực là do sa mạc ban cho, trong hoàn cảnh sa mạc thì năng lực khống sa sẽ tăng thêm một cấp.

Đặc tính ③ đặc tính chủ động: Sa Mạc Chi Dực có thể thao túng hạt cát, tạo ra bão cát khủng bố trong sa mạc.)

【Nhược điểm quái vật】: Hệ Băng

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Quái vật sống ở sâu trong sa mạc, số lượng thưa thớt, tương đối hiếm thấy. Chúng trời sinh là con cưng của sa mạc, các loại Sa Hải Trụ Ma Thú khác nhau sẽ có được quà tặng khác nhau do sa mạc ban cho. Con Sa Hải Trụ Ma Thú này được ban cho quà tặng là Sa Mạc Chi Dực, làm cho nó linh hoạt hơn và tăng khả năng sinh tồn.

Lại là một con quái vật Vương cấp.

Sắc mặt Cao Bằng ngưng trọng, đây là con quái vật Vương cấp thứ ba mà hắn thấy trên trái đất.

Hai con trước theo thứ tự là San Hô Cự Thú biến dị ở bờ biển Dương Thành và Giao Long Vương biến dị nhìn thấy trên tivi.

Bây giờ lại gặp phải một con quái vật Vương cấp khác ở trong sa mạc Hoàng Kim Hải. Khác với hai con trước, lần này đang đối mặt trực tiếp với con quái vật Vương cấp này.

Cao Bằng bình tĩnh, ôm A Xuẩn chậm rãi xoa cái đầu bóng loáng của nó.

- Đại nhân, ngài ngàn vạn lần phải cẩn thận, đây là một con quái vật Vương cấp. Bạch Kim Chi Thủ chúng tôi có thể xây dựng trấn nhỏ ở chỗ này là vì có Sa Mạc Chi Dực phù hộ.

Hồng Y Giáo Chủ lớn tiếng hô lên với Cao Bằng, bộ dáng trung thành tuyệt đối.

- Biết rồi.

Cao Bằng quét mắt lườm ông ta, sau đó không nói gì nữa. Hắn nhìn về phía con Sa Hải Trụ Ma Thú càng lúc càng tới gần.

Cùng lúc đó trong căn cứ quân đội, cũng có người nhìn sang con quái vật chưa bao giờ nghe tên này. Dù chưa từng gặp qua, nhưng nhìn kích thước kinh khủng của nó, người ta cũng lạnh hết sống lưng:

- Đây là quái vật gì? Tại sao chưa từng nghe nói qua?

- Không biết, tôi cũng chưa từng gặp quái vật này. Nhưng mà… các anh không cảm thấy quái vật này rất giống Sa Mạc Chi Dực thần thoại trong điển tịch của Thánh La Thiên sao?

Một thiếu tướng lẩm bẩm. Trong điển tịch Thánh La Thiên có

rất nhiều tranh minh hoạ các sinh vật thần thoại.

Khi còn bé, viên thiếu tướng này rất thích xem chuyện thần thoại xa xưa, cho nên vừa thấy con Sa Hải Trụ Ma Thú này thì lập tức cảm thấy rất quen mắt.

Được anh ta nhắc nhở, những người khác trong phòng đều nhìn Sa Hải Trụ Ma Thú với một ánh mắt khác.

Trên cơ bản toàn bộ Kim Sa quốc từ trên xuống dưới đều tin phụng Thánh La Thiên, chỉ khác nhau về mức độ tín ngưỡng thành kính mà thôi.

Được viên thiếu tướng kia nhắc nhở, những người khác nhìn lại Sa Hải Trụ Ma Thú với ánh mắt khác hẳn.

- Trái tim của sa mạc dựng dục ra nó. Nó vừa sinh ra đã có thể điều khiển cát, hai cánh mở ra có thể che khuất cả sa mạc. Khi nó vui vẻ thì mặt trời chiếu sáng khắp nơi, khi nó sầu bi thì mây đen bao trùm sa mạc. Nó là người bảo vệ sa mạc, cũng là người phát ngôn của sa mạc.

Một tín đồ tương đối tín ngưỡng Thánh La Thiên đọc nguyên văn lời giới thiệu về Sa Mạc Chi Dực.

- Trí nhớ không tệ, tiểu tử.

Một người bên cạnh vỗ vỗ vai anh ta.

Anh ta ngại ngùng cười.

…

Hồng Y Giáo Chủ ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Cao Bằng. Đây là quái vật Vương cấp, vậy mà ngươi chỉ nói một câu biết rồi, tự tin như vậy sao? Người khác không biết còn tưởng ngươi có bản lĩnh đối phó được với quái vật Vương cấp đó.

- A Ban.

Cao Bằng trầm giọng nói.

Hắn vừa dứt lời, cồn cát phía sau lưng ầm ầm chấn động. Trong chớp mắt, toàn bộ cồn cát dường như bị lật ngược.

Biển cát chảy xuống, một ngọn núi đen nhánh từ trong cồn cát hiện lên.

Khí tức khổng lồ từ trong ngọn núi màu đen tản ra trầm trọng nặng nề!

Dường như không khí cũng đặc lại sền sệt.

Hồng Y Giáo Chủ ngồi dưới đất ngây ra như phỗng. Dù có lòng dạ rất sâu, nhưng lúc này ông ta cũng hoàn toàn biến thành một kẻ ngốc.

Dù ông ta không biết đẳng cấp của A Ban, nhưng chỉ cảm nhận được một chút khí tức thì trong lòng cũng chấn động không gì sánh nổi.

Ông ta có thể khẳng định, khẳng định một trăm phần trăm, đây là một quái vật Vương cấp. Chắc chắn là Vương cấp!

Không ngờ hắn lại có một ngự thú Vương cấp! Thì ra đây mới là lá bài tẩy của hắn!

Trong lòng Hồng Y Giáo Chủ điên cuồng gào thét. Sự ghen ghét, không cam lòng, hâm mộ và đủ loại cảm xúc dâng lên, nhưng đã bị ông ta đè xuống rất nhanh.

Ông ta hiểu thân phận lúc này của mình, sống sót mới là việc quan trọng.

Cao Bằng này nhìn tuổi tác không lớn, khẳng định tâm địa sẽ không quá cứng rắn, chỉ cần mình hạ thấp một chút thì không

chừng hắn sẽ thả mình đi, có khi còn nhận mình làm thuộc hạ. Mình còn có giá trị lợi dụng, hắn sẽ không…

Cao Bằng nhấc Hồng Y Giáo Chủ lên, nhìn chằm chằm vào mắt ông ta rồi hỏi:

- Tôi hỏi ông, bảo tàng của Bạch Kim Chi Thủ các ông giấu ở đâu?

Hồng Y Giáo Chủ mừng thầm, nhưng ngoài mặt vẫn như thường:

- Đại nhân chờ một lát, để tôi nhớ lại.

- Vậy ông có biết làm sao để hàng phục Sa Mạc Chi Dực không?

Hắn đã có ngự thú Vương cấp còn muốn thu phục Sa Mạc Chi Dực? Trong lòng Hồng Y Giáo Chủ cười lạnh. Đã có một con ngự thú Vương cấp rồi, nếu lại để cho hắn có được một con quái vật Vương cấp nữa thì còn đến đâu? Chỉ sợ thế giới loài người không còn ai trị nổi hắn nữa.

- Tôi cũng không biết làm sao để thu phục Sa Mạc Chi Dực. Dù sao đây cũng là Vương cấp…

- A, cái này cũng không nói, vậy không biết ông có thể làm được gì?

Cao Bằng cúi đầu, hai tay khẽ dùng sức.

Két một cái, cổ của Hồng Y Giáo Chủ bị vặn nghiêng, ngay lập tức tắt thở.

Cao Bằng chưa bao giờ quên chuyện mình bị Bạch Kim Chi Thủ ám sát, hắn vẫn luôn ghi tạc chuyện này trong lòng.

Huống hồ trước tai biến Bạch Kim Chi Thủ đã được coi là một

tổ chức khủng bố, thủ lĩnh của tổ chức khủng bố cỡ này… Cao Bằng không nghĩ rằng mình có thể phỏng đoán được suy nghĩ của bọn họ. Cho dù ông ta có đầu hàng thật, hắn cũng không dám thu.

Ngay từ đầu hắn đã chuẩn bị, chỉ chờ ông ta giải trừ huyết khế sẽ giết chết. Nếu huyết khế không giải trừ được…

- A Ban, cho ngươi đồ ăn vặt.

Cao Bằng chỉ vào Hủ Sinh Địa Long rồi nói với A Ban.

Hủ Sinh Địa Long kêu rên đầy vẻ hoảng sợ bị A Ban một ngụm nuốt xuống bụng.

Dường như hương vị không ngon lắm, từ trong lỗ mũi A Ban toát ra một cỗ sương mù màu đen, còn ho khan hai tiếng. Thiên Tai Ô Vân trên đỉnh đầu đốt cháy sạch sẽ sương mù màu đen.

Cao Bằng bình tĩnh bóp A Xuẩn, sắc mặt không hề bận tâm.

Có đôi khi Cao Bằng thật sự rất không thích cái năng lực này, ở trong mắt mình thì biến hóa tâm tình của tất cả mọi người đều nhìn một phát là thấy hết.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 410: Đánh Lui

Biết đến càng nhiều thứ thì sẽ càng bực bội hơn.

Cho nên bình thường Cao Bằng rất ít khi dùng năng lực này để xem cảm xúc của những người khác.

- Nơi này, không chào đón các ngươi! ! !

Nhìn thấy nhân loại kia và ngự thú của hắn không chỉ không nhìn mình, còn ăn quái vật khác ở ngay trước mặt mình nữa, trong lòng Sa Hải Trụ Ma Thú dâng lên sự phẫn nộ vì không được để ý tới.

- Lập tức! Cút ra khỏi sa mạc!

Sa Mạc Trụ Ma Thú gầm thét. Tiếng gầm đã thổi tan đồi cát nhỏ phía trước, hóa thành bão cát bay về phía Cao Bằng và A Ban.

Bên ngoài cơ thể Hàn Sương Tịch Sư chợt lóe lên hàn quang, tất cả cát trong không khí đều bị đông lại, từng sợi từng sợi băng ti tinh tế đan vào nhau hóa thành một tấm lưới băng cực kì đồ sộ!

- Dông dài!

Sắc mặt Cao Bằng lạnh lẽo,

- Không chỉ miệng thối mà khẩu khí còn rất lớn.

- A Ban, chuyển lời cho nó. Hôm nay chúng ta sẽ không rời khỏi sa mạc, đúng lúc đi mệt nên hôm nay ta muốn ngủ lại một đêm ở trong trấn nhỏ này.

Cao Bằng nói với vẻ từ tốn.

Nghe được lời của Cao Bằng, Sa Hải Trụ Ma Thú càng phẫn nộ hơn. Cái tên nhân loại này vậy mà dám từ chối nó, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám can đảm từ chối bất kỳ yêu cầu gì của nó cả!

Từ nhỏ đến lớn, Sa Hải Trụ Ma Thú ta đều chưa từng bị ủy khuất như vậy, bây giờ lại có người dám từ chối yêu cầu của ta.

Con quái vật màu đen kỳ quái phía trước có vóc dáng không khác biệt mấy so với nó, hơn nữa lực lượng trong cơ thể cũng cho nó một loại cảm giác quái dị giống như thật mà không phải. Loại cảm giác này khiến cho nó cảm thấy cực kì không được tự nhiên.

Đây cũng chính là một nguyên nhân khiến Sa Hải Trụ Ma Thú muốn xua đuổi đám người Cao Bằng.

Hệ Sa là một loại nguyên tố độc lập bên ngoài ngũ hành, nhưng trên bản chất nó vẫn là một loại nguyên tố mới từ Thổ nguyên tố biến dị mà thành.

Nếu như đổi thành những người khác dám can đảm từ chối yêu cầu của nó, nó sẽ không nói hai lời trực tiếp tiến lên phía trước dùng một tát vỗ chết những người kia.

Nhưng mà tên nhân loại này lại khác, con quái vật màu đen bên cạnh hắn lại cho nó một cảm giác uy hiếp như có như không.

Cũng chính bởi vì nguyên nhân này mới khiến cho nó càng thêm phẫn nộ và kiêng kị.

- Rất tốt, nhân loại, ngươi cũng dám từ chối ta.

Sa Hải Trụ Ma Thú buông lời hung ác.

- Ờ? Ta từ chối ngươi thì sao.

Cao Bằng cười lạnh.

Nhìn thấy cái bộ dáng này của Cao Bằng, Sa Hải Trụ Ma Thú

có một loại cảm giác không được tự nhiên, có lực mà không chỗ dùng. Nhưng tính tình của nó không cho phép nó nhượng bộ,

- Hừ, ta cảnh cáo ngươi, ngươi đã thành công hấp dẫn sự chú ý của ta!

Sa Hải Trụ Ma Thú vỗ một cái đánh nát một tòa cồn cát dưới chân, dáng vẻ hung thần ác sát.

Cao Bằng rùng mình một cái.

- Hấp dẫn ngươi?

Cmn! Cái đồ quái vật nhà ngươi có bệnh à! Cao Bằng thầm mắng, tại sao lại nói một câu đầy mùi gay thế.

- Ngươi thành công hấp dẫn thù hận của ta!

Sa Hải Trụ Ma Thú vô cùng phẫn nộ, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám can đảm từ chối nó như vậy cả!

Càng nghĩ càng tức giận, càng tức giận thì Sa Hải Trụ Ma Thú càng khó chịu, nghẹn một bụng trong lòng suýt chút nữa đã làm cho nó tức điên. Nó tức đến nổ phổi cuối cùng không kìm nén được cơn phẫn nộ trong lòng nữa bèn phóng tới Cao Bằng, hai tay kéo dưới cồn cát làm nhấc lên một trận sóng cát, Sa Mạc Chi Dực ở phía sau mở ra, sắc trời nháy mắt trở nên mờ nhạt, bão cát đen khủng bố quấn quanh bốn phía Sa Hải Trụ Ma Thú, một mảnh âm ảnh đen kịt ầm ầm phủ xuống.

Cao Bằng yên lặng lui về phía sau ba bước, bọn Đại Tử và Tiểu Diễm cũng kéo nhau lui về phía sau hai bước. . . để lại phía trước cho A Ban.

A Ban tiến lên hai bước, một mực bảo vệ đám người Cao Bằng ở sau lưng, hệt như một bức tường cao cứng rắn không thể phá vỡ.

- Cao Bằng, Đại Tử, các ngươi đừng sợ!

- Ta mới không thèm sợ! Ta chỉ rút lui có tính chiến lược mà thôi!

Đại Tử nhảy dựng lên.

- Được rồi, biết lá gan của ngươi lớn nhất.

Cao Bằng đè lại Đại Tử đang xao động.

- Đây là do Cao Bằng ngươi dạy ta nói!

Đại Tử bổ sung một câu.

- Nói mò!

Cao Bằng đập một bàn tay lên trên đầu Đại Tử.

- Sao ta có thể dạy ngươi những thứ linh ta linh tinh này được!

Mặc dù Cao Bằng đang cãi lộn với Đại Tử, nhưng trên thực tế Cao Bằng vẫn luôn không ngừng chú ý đến trận quyết đấu giữa A Ban và Sa Hải Trụ Ma Thú.

Hai bọn chúng ở dưới sự cường hóa của đặc tính thiên phú, kẻ thao túng đại địa còn kẻ thì thao túng sa lưu đều có đẳng cấp là Lv6 như nhau.

Có điều sân nhà nơi này là sa mạc, trên thực tế Cao Bằng vẫn còn hơi lo lắng A Ban sẽ bị lật thuyền trong mương.

Bão cát đen cuốn theo lực lượng Sa nguyên tố cực nóng mà táo bạo đâm vào người A Ban.

Bên ngoài cơ thể A Ban có một tầng nham thạch đen thật dày, tầng nham thạch đen này là khải giáp Thổ nguyên tố bảo hộ nó do lực lượng đại địa ngưng tụ thành.

Hạt cát rơi lên trên khải giáp Thổ nguyên tố phát ra âm thanh sàn sạt giòn vang.

m thanh trong trẻo vang vọng khắp cồn cát, A Ban không động đậy chút nào, ngay cả hộ giáp bên ngoài thân thể nó mà bão cát đen cũng không thể đánh xuyên qua.

Mặc dù nó đang ở trong sa mạc, nhưng cũng vẫn đứng trên đại địa!

Sa mạc, núi cao, bình nguyên đều thuộc về đại địa. Đại địa bao dung bọn nó, gánh chịu vạn vật.

Bão cát đen vô hiệu đối với quái vật màu đen này, đáy mắt Sa Hải Trụ Ma Thú lóe lên lệ quang, tung người nhảy một cái lên lưng A Ban, song quyền hung hăng đập xuống một đập!

Ầm — — Phản chấn mãnh liệt làm cho cánh tay nó run lên.

Âm thanh trầm đục kia vang vọng khắp sa mạc.

Sa Hải Trụ Ma Thú đột nhiên dâng lên một tia không ổn, giống như là đã gây ra đại họa gì đó.

Sau một khắc nó cũng cảm giác chính mình bay lên. . .

Cách mặt đất càng ngày càng xa.

Sa Hải Trụ Ma Thú nằm nhoài trên lưng núi có hơi mờ mịt, theo khoảng cách giữa nó và sa mạc càng ngày càng xa thì lực gia trì mà nó đạt được từ sa mạc cũng dần dần biến mất.

Đây là thế nào? Xảy ra chuyện gì?

. . .

Ầm!

Xung quanh sa mạc mấy trăm dặm chỉ cảm thấy dường như xảy ra địa chấn, cồn cát lay động kịch liệt.

Một ngọn núi cao vài trăm mét run run thân thể, ánh sáng vàng nồng đậm bên ngoài thân chậm rãi biến mất, cát bụi mù mịt trong trời đất cũng chậm rãi thoái biến.

Sa Hải Trụ Ma Thú bị đánh nổ hóa thành lượng lớn hạt cát dung nhập vào sa mạc dưới chân, biến mất trong sa mạc.

Mây đen u ám trên đỉnh đầu tràn đầy mùi lưu huỳnh, những tia lửa che trời phủ đất càn quét bốn phía, triệt để nuốt hết hơn mười dặm sa mạc xung quanh, hóa thành một mảnh Hỏa Diệm Sơn.

A Ban nguy nga như núi cất tiếng nói:

- Cao Bằng, ta cũng không biết đã đánh chết tên kia hay không, tên kia chạy rồi.

- Ừm.

Cao Bằng gật đầu. Ngay lúc Sa Hải Trụ Ma Thú đánh tan hiệu lực của trái cây Ngụy Trang bên ngoài thân A Ban, thể tích A Ban đã trở lại hình dáng ban đầu, thỏa thích thi triển lực lượng to lớn hùng hồn sẵn có.

Mà kết quả cũng vượt quá dự đoán của Cao Bằng, Thiên Tai Sơn Chu đối đầu với Sa Hải Trụ Ma Thú hoàn toàn chính là chiến đấu nghiêng về một bên.

Sa Hải Trụ Ma Thú bằng vào năng lực bay liên tục ngoan cường dây dưa với Thiên Tai Sơn Chu, cuối cùng bị A Ban ngắm chuẩn trực tiếp đặt mông ngồi nổ thân thể của nó. Sau khi Sa Hải Trụ Ma Thú bị đánh nổ thì thân thể hóa thành lưu sa chạy trốn vào chỗ sâu trong sa mạc.

Ở trong hoàn cảnh sa mạc, Cao Bằng phát hiện Thiên Tai Ô Vân trên đỉnh đầu A Ban trở nên đặc biệt sinh động, trong sa mạc chất chứa rất nhiều nhiệt lượng.

- Hẳn là trốn rồi.

Cao Bằng không hề nhìn thấy thi thể của Sa Hải Trụ Ma Thú trên đất. Hắn cũng không lo lắng, hòa thượng chạy được nhưng miếu lại không chạy được.

Không giống với những loại quái vật khác, loại sinh vật như Sa Hải Trụ Ma Thú này chỉ ở trong sa mạc mới có thể thi triển được lực lượng lớn nhất. Hơn nữa nó tuyệt đối sẽ không từ bỏ hoàn cảnh sinh hoạt mà nó quen thuộc nhất.

Nhược điểm của Sa Hải Trụ Ma Thú là hệ Băng, cho nên vừa rồi Cao Bằng cố ý bảo Hàn Sương Tịch Sư đừng xuất thủ, chờ sau khi Tịch Sư lên tới Vương cấp là có thể đến sa mạc Hoàng Kim Hải bắt sống con Sa Hải Trụ Ma Thú này.

- Tên kia bị thương nặng như vậy, ít nhất cũng phải suy yếu hơn mấy tháng, trong mấy tháng này thực lực của nó không lui bước thì cũng coi như tốt.

Hàn Sương Tịch Sư nói với vẻ vững vàng.

- Mấy tháng sau, dù cho ta nhắm mắt lại cũng có thể đánh cho nó ra phân!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 411: Lục Sắc Tiểu Ngô Công

Dưới một cồn cát nhỏ nằm sâu trong sa mạc, Sa Hải Trụ Ma Thú một lần nữa ngưng tụ ra thân thể, chỉ là lần này vóc dáng của nó từ cao hơn 50m giờ chỉ còn cao 5m.

Nó đang ở trạng thái cực độ suy yếu.

Có chút e ngại nhìn về phương hướng mình bỏ trốn, Sa Hải Trụ Ma Thú rống lên một tiếng đầy tức giận, phiền muộn bước lên một bước. Nhưng lại tựa hồ sợ âm thanh quá lớn làm cho Cao Bằng nghe thấy, cho nên tiếng rống vừa ra khỏi miệng lại sinh sinh nghẹn trở về.

- Rống. . . Ách.

Tên ngu ngốc này lại quay ra tức giận với chính bản thân mình vì lại đi sợ một tên nhân loại, phụng phịu dùng đầu của mình không ngừng đập vào cồn cát.

Đập vào một lần, hai lần, ba lần. . .

- Chúng ta đi trước thôi.

Nếu tên Sa Hải Trụ Ma Thú đầu óc tựa hồ có chút ngốc này đã bị đánh chạy, Cao Bằng đương nhiên sẽ không nghỉ ngơi một đêm ở cái trấn nhỏ vừa có rất nhiều người chết này.

- Con Sa Hải Trụ Ma Thú này có chút ngốc, mấy tiểu khả ái dưới tay mình đều thông minh hơn nhiều so với nó. Đến lúc bắt được nếu mình không dùng có thể đưa cho ông ngoại, có Bạch Long tại hẳn là có thể trấn trụ được tên ngốc này.

Cao Bằng âm thầm suy tư.

Từ chối lời mời bữa tối của Liên minh chính phủ khu Kim Sa, Cao Bằng đi đường suốt đêm, tiếp tục một đường theo hướng tây.

Đáng tiếc A Ban quá nặng nên căn bản không thể lên máy bay, nếu không thì có thể trực tiếp đi máy bay là được.

Nhưng mà đi ngoài dã ngoại cũng có một phong vị khác. Cao Bằng đi trên con đường đã có trước khi tai biến xảy ra, nó là một đường cao tốc xuyên qua dãy núi, nhưng mà sau khi xảy ra tai biến thì con đường này hầu như không có ai qua lại, trở nên rất nguy hiểm.

Có thể nhìn thấy từng chiếc rễ cây thô to nổi trên mặt đường, đường cao tốc đã từng bằng phẳng giờ đã bị tàn phá thành từng mảnh nhỏ.

Ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một vài con thú nhỏ chạy xuyên qua rừng cây.

A Ban mạnh mẽ tiến tới, thân thể cao lớn đụng nát từng cây gỗ ven đường, thân cây lăn đến chân núi bị nghiền nát không chút lưu tình.

A Ban đi đến đâu thì để lại một con đường bằng phẳng rộng rãi phía sau.

Ngoài mấy ngàn mét phía xa sau lưng A Ban bên xuất hiện một nhóm người, ở trên ipad đo vẽ ghi chép cái gì đó.

- Thật sự là không thể tin được, hắn đang muốn trực tiếp đả thông một con đường nối liền giữa khu Kim Sa và khu Hoàng Mạc sao.

Một người đội mũ công nhân đo vẽ bản đồ với vẻ hưng phấn.

Trợ thủ bên cạnh chạy tới chạy lui, trên tay xách một chiếc máy đo đạc đang không ngừng đo khoảng cách.

- Cao Bằng, những người phía sau kia luôn đi theo chúng ta, thật là đáng ghét.

A Ban lẩm bẩm. Cho dù có là ai khi đi đường mà sau mông có một đám theo đuôi nhìn chăm chú thì đều sẽ cảm thấy không thoải mái.

- Không có việc gì, nếu như bọn họ thật sự có thể đi theo chúng ta đến hết đường thì là bản lĩnh của họ.

Cao Bằng cười nhạt một tiếng.

Cao Bằng từ bên trong không gian lấy ra một xấp tài liệu.

Trên tài liệu có ghi chép và ảnh chụp của tòa miếu thờ kia.

Miếu thờ thuần một màu trắng, cửa gỗ màu trắng đóng chặt, bên ngoài cửa gỗ sạch bóng như mới, tựa hồ thường xuyên có người lau chùi quét dọn. Trong viện không có một mảnh lá rụng.

Bên ngoài miếu thờ trồng hai hàng cây lớn, trên đỉnh miếu thờ có một pho tượng hết sức sinh động. Đây là một pho tượng hình người màu đen khoanh tay trước ngực, đầu cúi xuống.

Toàn thân pho tượng đen kịt, ngay cả con mắt đều là một màu đen tuyền.

Cao Bằng nheo mắt lại, bảng số liệu quen thuộc hiện lên.

【 Tên quái vật 】: Thụ Tội Giả Thạch Tượng

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 40 (cấp Thủ Lĩnh)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Hắc Ám

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Quang Minh

【 Năng lực quái vật 】: Cường hóa tốc độ Lv1, cường hóa thạch da Lv1

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Pho tượng ở trên đỉnh miếu thờ, tại sau khi miếu thờ phát sinh dị biến thì pho tượng cũng nhận ảnh hưởng. Nó thích nhất nghe người khác đọc diễn cảm kinh văn ngay trước mặt, cũng chán ghét người khác chửi bới miếu thờ.

Nơi này đã từng là miếu thờ được Thánh Quang Giáo thành lập. Thánh Quang Giáo tôn trọng màu trắng, cho nên tất cả kiến trúc đều sơn thành màu trắng, vách tường màu trắng, nóc nhà màu trắng, cửa sổ màu trắng.

Nhưng hết lần này tới lần khác pho tượng trên đỉnh đầu lại biến thành màu đen.

Chẳng lẽ tất cả đồ vật màu đen trong miếu thờ đều bị ô nhiễm biến dị?

Cao Bằng suy nghĩ.

- Có bảo bối, có bảo bối.

Hai chân sau của Văn Bảo Thử đứng thẳng lên mặt đất, hai chân trước treo ở trước ngực, tựa như một chú chuột đồng mở to hai mắt nhìn chằm chằm về một bên rừng rậm.

- Ngươi xác định là có bảo bối vô cùng vô cùng vô cùng hấp dẫn sao?

Cao Bằng thả tài liệu trong tay xuống rồi nghiêm túc hỏi.

Để không bị những bảo bối lung ta lung tung của Văn Bảo Thử

làm lãng phí thời gian, Cao Bằng hạ một đạo mệnh lệnh cho nó. Bảo bối hấp dẫn nó ở mức độ bình thường thì không cần quấy rầy chính mình, chỉ có loại bảo bối làm cho nó vô cùng vô cùng động tâm mới có thể gọi mình.

- Thật! Không tin ngươi xem!

Văn Bảo Thử buông móng vuốt che ngực xuống, ở ngực nó có một đồ vật hình trái tim lồi ra ngoài, bịch bịch nhảy lên.

- Ta hiện tại đã sắp ngất đi.

Nói xong lòng bàn chân Văn Bảo Thử mềm nhũn ngồi phịch ở trên lưng A Ban, con mắt híp thành hai cái khe hở, tiên dịch từ khóe miệng nhỏ xuống dưới.

Cao Bằng,

. . .

- Được thôi, vậy thử đi nhìn xem, nhưng trước tiên ngươi hãy ấn trái tim của ngươi trở về đi đã.

A Ban vốn thẳng tắp đi hướng tây lại đột nhiên chuyển hướng, ầm ầm vòng sang hướng bắc.

Mấy người phía sau hai mắt nhìn nhau, tại sao lại đi đường vòng. Không phải cục trưởng đã nói bọn họ có ngự thú Vương cấp sao, chỉ cần đi phía sau bọn họ là có thể an toàn vẽ được một tuyến đường.

- Ông chủ, có phải bọn họ đi đường vòng vì đã phát hiện ra chúng ta nên muốn cắt đuôi hay không?

Người đo vẽ bản đồ nghi ngờ lắc đầu, luôn cảm thấy sự tình không phải đơn giản như vậy.

- Đây là bảo vật gì, nhìn qua có chút giống đồ của nhà chúng

ta?

Cao Bằng ngạc nhiên nói.

- Đúng đúng, đây chính là của nhà chúng ta.

Đại Tử liên tục gật đầu.

- Khó trách lại nhìn quen mắt như vậy, thì ra là đồ nhà chúng ta.

Tiểu Hoàng đến giờ mới kịp phản ứng.

- . . .

- Nếu là đồ vật của nhà chúng ta thì tiện thể cầm về thôi.

Tiểu Hoàng khẳng định gật đầu.

Nói xong Tiểu Hoàng bước về phía trước một bước, hai cái hình xăm màu lam từ bên má kéo dài đến dưới mí mắt, cái đầu trọc lắc lắc, xiềng xích trên cổ rung động ầm ầm.

Bàn tay vươn lên gỡ chiếc rìu xuống, Tiểu Hoàng giơ hai lưỡi rìu hiên ngang xông tới.

Ở trước mặt nó là một khối đá lớn đột ngột xuất hiện trong rừng, trên đá mọc lên một cây nấm màu đỏ rất lớn, mặt ngoài cây nấm có hoa văn hết sức quỷ dị, nhìn qua tựa như một ác ma dữ tợn đang mỉm cười.

Bên cạnh tảng đá lớn là một cái hố đen. Từ bên trong hố chui ra một con rết màu xanh lục, bên ngoài thân mọc đầy lông tơ màu trắng, móng vuốt là màu đỏ, nhìn qua có vẻ vô cùng độc.

Nhìn thấy Tiểu Hoàng đi tới, con rết màu xanh lục có chút bối rối, tranh thủ thời gian quay đầu kêu lớn vào trong hang.

Sau đó liên tục không ngừng có càng nhiều con rết màu xanh lục chui ra, càng ngày càng nhiều con rết hội tụ vào một chỗ ôm thành một đoàn.

Tiểu Hoàng hừ lạnh một tiếng, quầng sáng cấp Lĩnh Chủ phóng thích ra ngoài.

Đàn rết đang tự thành một đoàn bỏ chạy tứ tán, nhanh như chớp đã không thấy tăm hơi, về phần bảo vật mà chúng nó bảo vệ cũng không còn hơi sức chú ý nữa.

Tiểu Hoàng phách lối đi lên, trực tiếp ôm cả tảng đá lẫn cây nấm mang đi.

Đợi đến khi Tiểu Hoàng đi xa thì những cái kia con rết màu xanh lục mới mờ mịt luống cuống bò trở về, bồi hồi xung quanh cái hố mà tảng đá lớn lưu lại.

Chờ Cao Bằng đi xa, vài bóng người lén lén lút lút đi tới từ phương hướng Cao Bằng đã đến. . .

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 412: Hắc Ám Thiêu Đốt Hóa

Mấy người kia vừa rẽ một cái liền thấy một đám con rết màu xanh lục đang lúng túng luống cuống bò tại chỗ.

Một con rết màu xanh lục gần bọn họ nhất rung rung hai chiếc râu trên đầu, ngửi được hương vị bất thường từ trong không khí.

Quay đầu lại liền nhìn thấy nhân viên đo đạc và mấy trợ thủ đi theo phía sau Cao Bằng.

Mấy con rết đang nổi giận mà không có chỗ nào phát tiết vừa vặn tìm được mục tiêu, quay sang nhìn nhau, ngầm hiểu, sau đó lập tức bò về phía mấy người này.

- Cao Bằng, bảo bối gì đây?

Đại Tử đứng ở bên cạnh tảng đá lớn nhìn trái nhìn phải, cẩn thận dùng móng vuốt chạm thử một chút, nhưng không dám chạm mạnh vì sợ làm hỏng.

【 Tên tài liệu】: Hỏa Diễm Quỷ Kiểm Cô

【 Hiệu quả tài liệu】: Tài liệu có chứa nồng đậm chất dinh dưỡng hệ hỏa, sinh trưởng cực nhanh trong hoàn cảnh nóng bức ẩm ướt, có chứa một ít hỏa độc.

- Khi Tiểu Diễm tiến hóa sẽ cần dùng vật này.

Cao Bằng mỉm cười. Thật sự là có tâm trồng hoa hoa chẳng nở, vô tình cắm liễu liễu xanh um. Mình đã cho người tìm kiếm tài liệu tiến hóa cho bọn Tiểu Diễm nhưng mãi không đủ, kết quả lại

thấy một thứ ở đây.

Hành trình sau đó chỉ cần Văn Bảo Thử cảm giác được siêu cấp bảo bối, Cao Bằng sẽ đổi hướng tiện đường nhặt lấy, trên đường góp nhặt được không ít linh tài.

Ung dung nhàn nhã, sau năm ngày bọn họ qua được vùng đất ít ai lui tới này, tới gần miếu thờ khu Hoàng Mạc.

So với khu Kim Sa, khu Hoàng Mạc còn bị sa mạc hóa nghiêm trọng hơn.

Sa mạc Hoàng Kim Hải xuyên qua hai đại khu, trên địa đồ có hình cái muôi.

Phần cán muôi thuộc khu Kim Sa, phần đầu muôi thuộc khu Hoàng Mạc.

Vị trí miếu thờ cách xa sa mạc, một cái ở phía bắc khu Hoàng Mạc, một cái ở phía nam khu Hoàng Mạc.

Gần miếu thờ thưa thớt chẳng có mấy người, từ khi phát sinh dị biến thì ngự sử tới đây ngày càng ít hơn.

Vì ngự sử gần khu vực này thường xuyên mất tích một cách bí ẩn, dần dà về sau không ai muốn đến khu vực này nữa.

Bên ngoài miếu thờ rất yên tĩnh, tường rào màu trắng cổ kính, trên đó có dính vết bẩn màu vàng, ngoài tường rào có hai hàng cây hoa thẳng tắp.

Hai hàng cây có chiều cao thống nhất chỉnh tề, nhìn qua tựa như được đúc từ một khuôn ra.

Mỗi cây đều giống nhau như đúc, bao gồm cả hình dáng và vị trí của lá cây.

Người ta vẫn nói trên thế giới này không có hai đóa hoa giống

nhau như đúc, nhưng ở đây Cao Bằng lại thấy rất nhiều cây giống nhau như đúc.

Cho nên… chắc hẳn những cây này không phải sinh trưởng tự nhiên.

Hai mắt Cao Bằng ngưng tụ.

【 Tên quái vật】: Bạch Hoa Thụ Yêu

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 35

【 Phẩm chất quái vật】: Tinh Nhuệ

【 Năng lực quái vật】: Thân thể cường tráng lv1

【 Đặc tính quái vật】: Liên Bài (khi có hơn mười con Bạch Hoa Thụ Yêu tập trung lại, bọn chúng sẽ đạt được lực lượng cường đại.)

Hiệu quả ① tăng cường thể chất, nhận ảnh hưởng từ tỷ lệ may mắn sống sót.

Hiệu quả: Tăng cường tốc độ khôi phục, nhận ảnh hưởng từ tỷ lệ may mắn sống sót.

【 Nhược điểm quái vật】: 1. Hệ Hỏa, 2. Hệ Lôi

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Chịu ảnh hưởng từ một sức mạnh không rõ biến dị thành Bạch Hoa Thụ Yêu, tâm linh tương thông, không sợ đau đớn.

Bên trái có mười con, bên phải có mười con, tổng cộng hai mươi con.

Cao Bằng yên lặng nhìn đỉnh chóp miếu thờ, trên đó có Thụ Tội Giả Thạch Tượng.

Toàn thân Thụ Tội Giả Thạch Tượng lóe lên ánh sáng màu đen quỷ dị, hơi nghiêng cổ, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Cao Bằng.

【 Tên quái vật】: Thụ Tội Giả Thạch Tượng

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 41 (cấp Lĩnh Chủ)

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Phổ Thông

Cao Bằng dừng bước. Trong bức ảnh thì tượng đá mới chỉ có cấp 40, giờ nó đã tăng một cấp, mới từ Thủ Lĩnh tấn cấp lên Lĩnh Chủ.

Bức ảnh kia chụp từ ba tháng trước. Ba tháng trôi qua, quái vật tiến bộ cũng là bình thường.

Đây chỉ cửa lớn, bên trong cửa lớn có nội đình còn rộng hơn.

Chỉ là một thủ vệ đã là cấp Lĩnh Chủ sao?

Trong lòng hắn hơi căng thẳng, miếu thờ này thực sự có hơi đáng sợ.

Nhưng dù thế nào, hắn cũng phải lấy được đồ vật bên trong.

- Bạch Cương Phong Nhận Thú, đi giết tượng đá này. Tiểu Diễm, giao những thụ yêu này cho ngươi.

Bạch Cương Phong Nhận Thú tiến lên một bước, hơi khom người xuống, hai cánh sau lưng khẽ mở ra.

Hít sâu một hơi, hai mắt nó ngưng tụ, từng luồng gió lặng lẽ quấn xung quanh người.

Cây cỏ dưới đất dập dờn theo gió, tạo thành từng gợn sóng.

Vèo!

Gợn sóng vô tình chém đứt tất cả sợi cỏ trong vòng mười mét tạo thành rất nhiều mảnh vụn. Mảnh vụn đang bay giữa không trung đột nhiên dừng lại, sau đó bị thổi ra khắp bốn phương tám hướng.

Một bóng đen xuyên qua vụn cỏ đầy trời bay lên nóc miếu thờ.

Thụ Tội Giả Thạch Tượng đang đứng im hơi lắc lư, hai tay hạ xuống phía dưới, thế nhưng quyền trái mạnh mẽ đấm về phía trước lại không trúng đích.

Oanh!

Phần bụng của Thụ Tội Giả Thạch Tượng tê rần, eo bụng co lại về phía sau như con tôm, sau đó lăn từ trên nóc nhà xuống. Bạch Cương Phong Nhận Thú bay lên cao áp xuống đỉnh đầu nó.

Hai vết rách hình chữ thập gần như chặt ngang phần bụng Thụ Tội Giả Thạch Tượng, phần bên trong vết thương lộ ra vẫn là nền đá đen kịt.

Thụ Tội Giả Thạch Tượng bị thương muốn bò dậy, nhưng vừa mới bò lên được một nửa thì lại bị đánh bay, lăn vài vòng trên đất.

Phong nhận hóa thành những đường cong màu xanh kéo dài đến hai chi trước của Bạch Cương Phong Nhận Thú quất lên lưng Thụ Tội Giả Thạch Tượng.

Đá vụn trên lưng Thụ Tội Giả Thạch Tượng bay tán loạn. Tuy bị thương nhưng sắc mặt nó vẫn kiên nghị, nhìn qua có vẻ càng thêm tinh thần, không để ý đến đòn tấn công của Bạch Cương Phong Nhận Thú.

Hắc quang nồng đậm từ dưới chân lan tràn ra bốn phía, mặt đất cuồn cuộn, đen sì như mực nước, “Thụ Tội Giả trầm luân địa ngục hắc ám”

Nó đặt hai tay xuống mặt đất, từng cái xúc tu màu đen to lớn thò ra từ trong bóng tối.

Khi vừa cảm nhận được bóng đen bao phủ lòng chân mình thì Bạch Cương Phong Nhận Thú đã kịp bay lên thoát thân, xúc tu màu đen bên dưới tấn công đủ mọi góc độ hiểm hóc nhưng nó đều tránh được.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu. Rất nhiều hắc quang bắt đầu lan tràn lên phía trên, năng lượng hắc ám càn quét không gian xung quanh.

Bên cạnh, đám Bạch Hoa Thụ Yêu bị Tiểu Diễm thiêu đến thê thảm cũng bị hắc ám bao trùm.

Hai bụi Bạch Hoa Thụ Yêu đang bị thiêu đốt khắp toàn thân khi được hắc quang bao phủ thì đột nhiên ngừng kêu rên, ngọn lửa cũng dần bị dập tắt. Vỏ cây bị lửa thiêu đen thui tróc khỏi thân cây lộ ra phần thân màu nâu bên trong, trên cành cây xuất hiện từng đường hoa văn, tựa như đường vân bắp thịt.

Phần thân cây bên ngoài dần dần hắc hóa. Phụt! Trên ngọn cây có ngọn lửa màu đen đang thiêu đốt.

Lá cây khô héo, cành cây trở nên sắc nhọn, những sợi rễ vẫn còn dính bùn nhấc lên khỏi mặt đất liên tục co vào giữa không trung, cuối cùng hóa thành một bàn chân có hình tam xoa.

- Rống!

【 Tên quái vật】: Bạch Hoa Thụ Yêu (Hắc ám thiêu đốt hóa)

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 35 + 1

【 Nhược điểm quái vật】: 1. Hệ hỏa (kháng tính đã được tăng cường), 2. Hệ Lôi

Cao Bằng nhìn đám Bạch Hoa Thụ Yêu biến dị, không chỉ có biến dị về trạng thái, đẳng cấp cũng được cường hóa.

Tiểu Diễm thúc đẩy hỏa long thiêu đốt đám thụ yêu, lần này đám thụ yêu không bị thương tổn nhiều như trước đó. Sau khi bị hắc ám thiêu đốt thì tính kháng lửa của chúng đã tăng lên không ít.

- Tiểu Diễm lui ra, đổi Đại Tử lên.

Cao Bằng khẽ cười nói.

- Lôi Võng Phong Bạo.

Đại Tử thỏa thích thi triển lực lượng lôi điện. Lôi điện khủng bố giao thoa với nhau, âm thanh kinh khủng liên miên không dứt, quanh quẩn ở trong hư không.

Ầm ầm.

Đoạn thời gian này, lúc Hàn Sương Tịch Sư không có việc gì sẽ giúp đám Đại Tử luyện tập làm thế nào để nắm giữ được năng lực của bản thân.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 413: Tử Tâm Chi Tinh

Đơn thuần thi triển lực lượng các loại nguyên tố là cơ sở nhất, cao cấp hơn là dùng lực lượng nguyên tố dựa theo tỉ lệ nhất định tiến hành sắp xếp sau đó phát ra.

Nguyên tố giống nhau sau khi sắp xếp theo trình tự khác nhau có thể phát huy ra uy lực chênh lệch gấp mười lần trở lên.

Ví dụ đơn giản nhất chính là nguyên tử cacbon sau khi tiến hành sắp xếp theo kết cấu khác nhau thì nó có thể cấu thành kim cương và than, cả hai có độ cứng chênh lệch cách biệt một trời một vực.

Ở phương diện này tất nhiên kinh nghiệm của Hàn Sương Tịch Sư không phải là đám Đại Tử có thể so sánh, coi như là Lôi Công có chiều sâu nghiên cứu ở phương diện này cũng kém xa so với Hàn Sương Tịch Sư.

Lôi điện to cỡ miệng chén tựa như cự phủ hung hăng chém nát mảng hư không này, từ trên hướng xuống vô cùng bá đạo xuyên qua tất cả mọi thứ!

- Rống!

Bạch Hoa Thụ Yêu không biết đau đớn phóng về phía Cao Bằng. Trong quá trình chạy nhanh bị lôi điện xé nát, cánh tay bị chặt đứt, phần ngực bị lôi mâu đâm thủng, bước chân nặng nề dừng lại, sau đó bịch một tiếng ngã lăn trên đất.

Trong nháy mắt liền có bốn con Bạch Hoa Thụ Yêu ngã xuống đất, còn lại mười sáu con Bạch Hoa Thụ Yêu vốn đang bị thương cũng phân biệt chịu thêm thương thế ở những mức độ khác nhau.

Lâu như thế mà vẫn không bắt được Thụ Tội Giả Thạch Tượng, trong lòng Bạch Cương Phong Nhận Thú lo quýnh lên. Lâu như vậy cũng không bắt được gia hỏa này, Cao Bằng có thể nghĩ ta là kẻ vô dụng không.

Trong lúc còn đang lo lắng, Bạch Cương Phong Nhận Thú bị một luồng lực lượng Hắc Ám xâm nhiễm. Bên ngoài thân nổi lên một khỏa hắc ban to chừng hạt đậu nành, hắc ban lóe lên hắc mang yêu dị. Cần phải tiêu hao sức mạnh Phong nguyên tố bên trong cơ thể mới có thể ngăn cản hắc ban khuếch tán.

Bạch Cương Phong Nhận Thú có chút phẫn nộ, tựa như ngày đó có quái vật khác muốn đoạt lấy trái cây có thể giúp nó biến lớn.

- Bạo Phong Vô Tận Tam Thiên Trảm!

Bạch Cương Phong Nhận Thú triệt để biến mất khỏi chỗ cũ, chỉ có âm thanh của ngọn gió phá vỡ không khí có thể chứng minh nó tồn tại.

Ầm ầm ầm! ! !

Tiếng va chạm siêu cao tốc quanh quẩn trong không khí, tiếp tục ròng rã một phút đồng hồ mới ngừng.

Thụ Tội Giả Thạch Tượng đứng ở chỗ cũ vẫn không nhúc nhích.

Mãi cho đến khi một con Bạch Hoa Thụ Yêu ở bên cạnh không cẩn thận đụng vào người nó thì mới ầm ầm vỡ thành một đống mảnh vụn.

Mảnh vụn đều nhau, toàn bộ các khối đều chỉnh tề bằng cỡ ngón cái.

Một viên tinh hạch màu đen bị chém vỡ xuất hiện trong đống mảnh vụn rất thu hút sự chú ý của người khác, lóe ra hắc quang

yêu dị.

Bạch Cương Phong Nhận Thú tựa như một tiểu tướng quân kiêu ngạo đắc thắng, ngẩng đầu ưỡn ngực, hai lưỡi đao trên cánh tay che kín lỗ thủng gồ ghề lớn như hạt đậu xanh.

- Ngu xuẩn, ngươi lại chém vỡ cả tinh hạch của quái vật.

Cao Bằng gõ đầu nó một cái.

Bạch Cương Phong Nhận Thú che đầu mình tức giận quay đi.

- Đi nhặt tinh hạch mang về đây.

Bạch Cương Phong Nhận Thú đi nhặt tinh hạch mang trở về, tinh hạch hệ Hắc Ám không có chút lực hấp dẫn nào đối với nó.

Nhưng mà Tiểu Thảo trên đỉnh đầu A Ngốc đã sớm kích động không kiềm chế được. Y y nha nha, hai mảnh lá cây nhỏ giống như trúng gió cùng nhau lắc lư điên cuồng.

Sau khi ăn viên tinh hạch của quái vật cấp Lĩnh Chủ này m Dương Kim Trâm Thảo đã lâm vào ngủ say, co rúc ôm thành một đoàn ở trên đỉnh đầu A Ngốc, đỉnh quan phát ra bạch quang yếu ớt.

Một bên khác, dưới luyện ngục lôi điện do Đại Tử phát ra, những con Bạch Hoa Thụ Yêu đã triệt để khô héo. Chúng nó vốn mang màu đen do bị Hắc Ám thiêu đốt, lúc này lại bị lôi điện quét tới nên càng thêm đen, chỗ bị lôi điện đánh trúng còn có thêm một chút dấu vết màu trắng và màu xanh.

Sau khi đào ra tinh hạch của hai mươi con Bạch Hoa Thụ Yêu, Cao Bằng bảo A Ngốc tiến đến gõ cửa.

Thật bất ngờ, mới đẩy nhẹ một cái mà cửa chính đã nhẹ nhàng mở ra.

Như mặt trời mùa xuân chiếu sáng lên tuyết trắng, xuân về hoa nở.

Trong thoáng chốc Cao Bằng nhìn thấy thánh quang màu trắng chiếu rọi lên mặt đất từ bên trong miếu thờ.

Đôi mắt hơi nháy một cái, nhìn lướt qua cánh cửa lớn đã mở ra, đó chỉ là một cánh cửa bình thường.

Phía sau cửa lớn là ba bậc thang đá thẳng đứng, hai bên trái phải có bố trí hai chậu hoa màu trắng. Chậu hoa rất lớn, bên trong chậu hoa gieo trồng hai gốc Tequila.

Cao Bằng tập trung quan sát Tequila. Đây chỉ là Tequila bình thường, không phải quái vật biến dị ngụy trang thành.

Đi vào trong sân nhỏ, ở chính giữa sân nhỏ có một bức tượng màu trắng rất lớn. Bức tượng cao tới năm mét, ở phía trước bức tượng có một hồ nước, trong hồ gợn sóng lăn tăn, mặt nước êm dịu.

Phía sau bức tượng là một hành lang thon dài đi thông ra phía sau.

Cao Bằng phát hiện mặt đất dưới chân không phải bằng phẳng, có chút nghiêng. Tuy rằng độ nghiêng không phải rất lớn, nhưng mà Cao Bằng vẫn cảm nhận được rõ ràng độ nghiêng của mặt đất.

【 Tên quái vật】: Phạt Tội Giả Điêu Khắc

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 43

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Phổ Thông

【 Thuộc tính quái vật】: Hệ Hắc Ám

. . .

- Năng lực ngụy trang rất giống.

Cao Bằng dò xét bức tượng điêu khắc này.

- Tiểu Hoàng, đi chém nát nó.

Đến nơi này cũng là thời điểm cho Tiểu Hoàng chồng lên mấy tầng bị động.

Tiểu Hoàng mang theo hai lưỡi rìu lớn hùng hổ đi qua. Bức tượng thuần một màu trắng vốn đang một mực đứng im bỗng nhiên lay động, nước sơn màu trắng bên ngoài thân bất ngờ hòa tan, tựa như sáp ong bị nóng chảy lộ ra thân thể đen kịt.

Ba phút sau, tại đây lưu lại một đám bã vụn.

Tiểu Hoàng nhặt lên tinh hạch của quái vật hệ Hắc Ám trên mặt đất giao cho Cao Bằng. Cao Bằng cầm lấy tinh hạch màu đen của quái vật cấp Lĩnh Chủ đặt ở trước người Tiểu Thảo, thân thể Tiểu Thảo đang ngủ say không tự chủ nghiêng về phía Cao Bằng. Cao Bằng đưa tinh hạch nâng lên, Tiểu Thảo đang cuộn mình cũng không kìm lòng được duỗi thân thể ra.

Cuối cùng Cao Bằng đặt viên tinh hạch này lên phiến lá của nó. Phiến lá thu hẹp, sau đó một lần nữa ôm lại thành một đoàn.

Đẳng cấp của Tiểu Thảo vẫn còn hơi thấp một chút, đợi sau khi nó tấn thăng đến cấp Lĩnh Chủ thì chắc hẳn có thể phát huy càng nhiều tác dụng.

Biện pháp nhanh chóng tấn cấp chính là hấp thu tinh hạch của quái vật có cùng thuộc tính. Trên lý luận thì chỉ cần có đủ nhiều tinh hạch quái vật cấp Lĩnh Chủ cùng thuộc tính, là có thể khiến cho Ngự Thú có điều kiện phẩm chất phù hợp tấn thăng lên cấp Lĩnh Chủ trong thời gian ngắn.

Tiểu Thảo hiện tại đã cấp 36, khi hấp thu xong hai viên tinh

hạch này thì chắc hẳn có thể thử đột phá lên cấp Lĩnh Chủ.

Cao Bằng lại dặn dò A Ngốc cẩn thận bảo hộ Tiểu Thảo trên đỉnh đầu nó, sau đó tiếp tục đi sâu vào phía trong của miếu thờ.

Cả quãng đường đi xuống cũng không gặp phải quái vật nào khác, chỉ là bầu không khí làm cho người ta cảm thấy không thoải mái càng ngày càng đậm.

Hơn nữa vách tường xung quanh chẳng biết lúc nào đã biến thành màu đen.

Bên trong bức tường đen kịt tràn ngập điềm xấu.

Từ bên ngoài nhìn vào miếu thờ thì có vẻ cũng không lớn, thế nhưng ở bên trong lại có cảm giác rất rộng rãi. Vách tường đen kịt và nóc nhà không có chút ánh sáng nào, hiện tại hoàn toàn dựa vào ngọn lửa của Tiểu Diễm để chiếu sáng.

Theo lý thuyết thì lúc này đã sớm đi ra khỏi phạm vi miếu thờ, nhưng bây giờ vẫn còn đang tiếp tục đi về phía trước, có khả năng mình đang đi xuống dưới lòng đất.

- Dừng lại.

Cao Bằng dừng bước lại ngắm nhìn bốn phía, phát hiện phía trước chính là một vùng đất trống rộng rãi, trong không khí có một chút tinh thể bán trong suốt trôi nổi lơ lửng.

【 Tên vật phẩm】: Tử Tâm Chi Tinh

【 Giới thiệu vật phẩm】: Là tinh thể ngưng tụ ra ở gần khu vực có Tử Tâm Chi Phách, do Tử Tâm Chi Phách hấp thu các loại lực lượng linh hồn không trọn vẹn trong không khí hình thành nên.

- Tiểu Diễm, tăng hỏa diễm lớn thêm một chút.

Tiểu Diễm gật đầu. Hỏa cầu trước người trong chớp mắt bành

trướng gấp ba, ánh lửa chiếu sáng cả đại sảnh, tất cả mọi thứ đều bại lộ trong tầm mắt.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 414: Hài Cốt Chúa Tể – Thần Thoại

Âm ảnh chồng chất tựa như vô số cái bóng trong suốt đứng ở đại sảnh, thân thể màu xám điệp gia thành vô số lớp.

Cao Bằng nhìn sang, vậy mà không có bất cứ thuộc tính gì?

Cao Bằng nhíu mày. Không tồn tại đồ vật không có thuộc tính, cho dù là một khối đá cũng có thể nhìn ra thuộc tính của nó.

Chính giữa những cái bóng này có đồ vật tối đen như mực. Ngay từ đầu Cao Bằng không để mắt đến, mãi đến khi tầm mắt nhiều lần đảo qua nơi đó mới nhìn rõ ràng chân thân của nó.

Đây chính là một thứ giống như viên cầu màu đen, dính chung một chỗ với mặt đất. Theo sự chấn động của nó, những cái bóng nửa trong suốt xung quanh kia dường như cũng hô hấp theo.

【 Tên vật phẩm】: Tử Tâm Chi Phách

【Giới thiệu vắn tắt về vật phẩm】: Mang theo tín ngưỡng tử vong chân chất hội tụ thành vật ngưng tụ kỳ lạ, có thể tịnh hóa linh hồn lực còn sót lại trong hư không.

Cao Bằng có thể nhìn thấy tàn hồn từ bốn phương tám hướng không ngừng bị lôi kéo hấp dẫn qua đây, tàn hồn không có ý chí bị lôi kéo hấp thu vào Tử Tâm Chi Phách.

Hệt như một cái phễu, triệt để thanh trừ sạch sẽ tạp chất trong linh hồn, chỉ còn lại linh hồn sạch sẽ mà thuần túy.

Vậy chút tạp chất kia. . .

Từng đoàn từng đoàn đồ vật đen kịt từ bên trong Tử Tâm Chi Phách được tinh luyện ra sau đó bài xuất ra vách tường hoặc xuống mặt đất.

Nó tựa như vật ô nhiễm màu đen, nhìn qua cực kì ghê tởm đáng sợ.

Phần lớn linh hồn lực đều bị Tử Tâm Chi Phách hấp thu, tạp chất cũng bị bài trừ ra ngoài, nhưng luôn có một số linh hồn lực nhỏ không thể hoàn toàn bị hấp thu sạch sẽ. Tuy số lượng mấy linh hồn lực này rất ít, nhưng góp gió thành bão, ngưng tụ trong không khí thành những tia tinh quang màu trắng, sau đó chậm rãi bay ra ngoài lơ lửng ở xung quanh, trông như thể vành đai tiểu hành tinh vây quanh bên ngoài đại hành tinh.

Hóa ra đồ vật bị ô nhiễm được truyền tới từ bên trong này, hơn nữa một bảo vật như vậy lại không có người thủ hộ? Cao Bằng cảm giác có chút không thể tưởng tượng nổi, hắn còn tưởng rằng sẽ gặp phải quái vật Vương cấp, hoặc là mười mấy con quái vật cấp Lĩnh Chủ, phải một đường vượt mọi chông gai trải qua thiên tân vạn khổ mới đoạt được bảo vật chứ.

Cao Bằng cảm thấy có hơi tẻ nhạt vô vị.

Nhưng nghĩ tới lúc trên đường đến đã đụng độ hai con quái vật cấp Lĩnh Chủ, nói cách khác thì Tử Tâm Chi Phách là do hai con quái vật cấp Lĩnh Chủ cộng thêm hai mươi con quái vật cấp Thủ Lĩnh thủ hộ. Phần thế lực này đã không tính yếu rồi, coi như là quái vật cấp Lĩnh Chủ bình thường cũng không dám tới gần.

- A Ngốc, ngươi đi lấy Tử Tâm Chi Phách kia ra.

Loại bảo vật liên quan đến linh hồn lực này Cao Bằng vẫn không dám xem thường, đành để A Ngốc đến lấy ra.

Sau khi A Ngốc đi tới đưa tay phải ra, nhẹ nhàng vồ một cái đã

trực tiếp cầm được bảo vật.

Viên cầu lớn màu đen ở trong lòng bàn tay A Ngốc chợt vù vù nhảy lên, Tử Tâm Chi Tinh lóng lánh xoay chầm chậm quanh lòng bàn tay A Ngốc, tựa như đang cầm một khỏa tinh cầu.

- Có hình!

Tiểu Hoàng sờ sờ đầu trọc một cái, bày ra vẻ thưởng thức với bộ dạng hiện tại của A Ngốc.

Đạt được bảo vật, Cao Bằng cũng không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp dựa vào cái chùa miếu này bố trí công việc liên quan đến tiến hóa của A Ngốc.

Cao Bằng vẫn luôn mang theo những tài liệu cần cho sự tiến hóa của A Ngốc bên người, sau khi cầm tới Tử Tâm Chi Phách thì hắn đã có thể trực tiếp tiến hành bồi dưỡng tiến hóa cho A Ngốc.

Có điều để cho an toàn, Cao Bằng vẫn kiểm tra toàn bộ chùa miếu nhiều lần, sau khi xác nhận không có bất cứ uy hiếp gì thì mới bắt đầu điều chế dược tề.

Đào ra một cái hố trên mặt đất, bảo A Ban dùng năng lực hệ Thổ gia cố, sau đó bước kế tiếp là tiến hành phối trí Tướng Cốt và ba mươi bảy loại tài liệu hệ m, hệ Hắc Ám, hệ Vong Linh theo tỉ lệ đặc thù. Từ lúc ở Nam Thiên Cao Bằng đã sớm điều chế ba mươi bảy loại tài liệu kia xong xuôi, chỉ cần cho Tướng Cốt vào bên trong dược tề vừa mới điều chế là được.

Sau khi cho Tướng Cốt vào liền phát ra âm thanh bọt khí ùng ục, mặt ngoài Tướng Cốt hiện ra rất nhiều bột phấn màu trắng dung nhập trong nước, đồng thời toát ra lượng lớn bọt khí.

Mười lăm phút sau, Cao Bằng để Huyền m Minh Hỏa vào trong hố, tựa như một ly cocktail thiêu đốt, trong nháy mắt toàn bộ chất lỏng đều bị nhen lửa, trong không khí tràn ngập mùi vị nồng nặc.

Vũng nước thiêu đốt lên ngọn lửa màu tím yêu diễm.

Tay trái A Ngốc cầm Tử Tâm Chi Phách, tay phải cầm Thiên Tái m Tâm đã trải qua xử lý đặc thù.

Cái trước để vào trong hốc mắt, cái sau để vào trong ngực, sau đó khoanh hai tay trước ngực. Chân đạp hỏa diễm bước từng bước một đi vào trong hố, cho đến khi hoàn toàn bị ngọn lửa nuốt hết.

- A Ngốc có thể bị đau hay không?

A Ban có chút lo lắng hỏi.

- Không sao, sau khi A Ngốc tiến hóa sẽ trở nên rất lợi hại.

Cao Bằng rất có lòng tin với A Ngốc.

Nơi xa, một chi đội ngũ lấy chùa miếu làm mục đích chạy đến.

- Hai hàng cây ở cổng miếu kia đều trải qua biến dị, biến thành quái vật hệ Thực Vật hiếm thấy. Phần lớn quái vật hệ Thực Vật có sinh mệnh lực rất ương ngạnh và cực kì khó chơi, nhưng mà lần này chúng ta đã mời Hassan đại sư tới, có Lục Trảo Hỏa Liệt Ưng của Hassan đại sư thì nhất định những quái vật hệ Thực Vật ở ngoài cổng kia không phải là đối thủ.

- Điệu thấp!

Hassan đại sư mặt lộ ra vẻ mặt bất ngờ,

- Theo như lời ngươi nói thì ở ngoài cổng đã có quái vật cấp Thủ Lĩnh phòng ngự, thế thì nhất định bên trong còn có quái vật lợi hại hơn, tuyệt đối không thể lơ là. Đến lúc đó nếu như có thể đánh thì ta tất nhiên sẽ bảo ngự thú động thủ, nhưng nếu như ta phát hiện không phải là đối thủ thì sẽ trực tiếp rời khỏi.

Hassan đại sư nói lời thô tục trước. Mặc dù mấy người kia là con cái của các viên quan chính phủ quan trọng, nhưng thật muốn

ầm ĩ lên thì hắn cũng chưa chắc sợ mấy phụ huynh kia.

Tất nhiên lần này hắn đồng ý đến cũng không phải bởi vì mấy tên tiểu bối này cầu hắn ra tay, mà là do thanh trừ tòa chùa miếu này thì hắn sẽ có được không ít tiền thưởng.

- Tới nơi này đã đủ gần, các ngươi cứ ở lại đây đi, lấy tài liệu mà bên chính phủ đã điều tra ra cho ta. Các ngươi muốn làm luận văn tốt nghiệp gì đó đúng không. . . Ta sẽ mang theo camera, giúp các ngươi quay phim chụp ảnh.

- Đã hiểu, cám ơn Hassan đại sư.

Mấy người trẻ tuổi vội vàng cám ơn. Bọn họ cũng không nói những lời lẽ ngu xuẩn đại loại như nhất định phải theo tới, bọn họ vẫn rất tự biết rõ bản thân mình có mấy phân mấy lượng.

Đại đa số quái vật cấp Lĩnh Chủ đều ở trong thâm sơn đại trạch, lãnh địa rộng lớn, bình thường cũng khó mà bắt giữ hành tung của bọn nó.

Nhưng cũng có số ít quái vật cấp Lĩnh Chủ ở nơi rất dễ tìm kiếm, ví dụ như giáo đường Thánh Quang Kỷ Niệm này. Nó có lịch sử lâu đời, tìm kiếm vô cùng dễ dàng.

Tòa miếu này cách thành Thánh Gia Lãnh chỉ có hơn hai trăm cây số, nói gần cũng không tính quá gần, nhưng khoảng cách cũng không tính quá xa.

Thành Thánh Gia Lãnh muốn tiếp tục phát triển ra ngoài thì khẳng định là phải thanh trừ loại địa phương nguy hiểm như cái miếu này. Nếu có thể thanh trừ nơi đây thì có thể đạt được một bút tiền thưởng không ít, lại cộng thêm thu hoạch do đánh giết quái vật nữa. Kỳ thật đã có mấy nhóm Ngự Sử có ý đồ đến đây xử lý tòa chùa miếu này rồi.

Cưỡi trên lưng một con Bách Linh Phong Điểu khác, ngự thú

Lục Trảo Hỏa Liệt Ưng cấp Lĩnh Chủ đi theo bên cạnh hắn.

Giương đôi cánh rộng gần mười mét ra, toàn thân Lục Trảo Hỏa Liệt Ưng đỏ rực, lông vũ màu đỏ hừng hực như lửa nóng, sáu ưng trảo sắc bén từ phần bụng duỗi ra, mỏ ưng thâm trầm như huyền thiết.

Ầm!

Đột nhiên một đạo sương mù màu đen xông thẳng lên trời, đánh nát mây đen trên đỉnh đầu hình thành một mảnh vòng xoáy mênh mông. Hassan thông qua huyết khế nhận biết được Lục Trảo Hỏa Liệt Ưng đang sợ hãi!

- Lệ! Lệ!

Lục Trảo Hỏa Liệt Ưng không muốn tiếp tục bay về phía trước, dường như phía trước có thứ gì đó khiến nó cảm thấy sợ hãi.

Sắc mặt Hassan âm trầm bất định, hình như phương hướng trụ đen kia chính là vị trí miếu thờ.

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy hắn qua nhìn xem, nhưng lý trí lại nói cho hắn biết phải rời xa nơi nguy hiểm đó.

Hung hăng cắn răng một cái, Hassan nhắm mắt lại,

- Đi, chúng ta trở về!

Mặc dù có thể sẽ bị cười nhạo, nhưng so với an toàn tính mệnh, Hassan vẫn lựa chọn tin tưởng lý trí.

Hỏa diễm bên trong hố đã tắt hoàn toàn, một thân ảnh không cao trầm mặc đứng ở chỗ sâu trong hố. Từng luồng sương đen âm trầm khủng bố đang liên tục không ngừng từ trong người nó toát ra ngoài, một lượng lớn sương đen tạo thành một cái trụ đen thông thiên triệt địa xông thẳng lên trời.

Khung cảnh này rất hùng vĩ.

Trên mặt Cao Bằng lộ ra vẻ bất đắc dĩ, cũng không biết có thể hấp dẫn quái vật cường đại gì đó đến hay không nữa.

Nhưng Cao Bằng không biết là những con quái vật hơi có linh trí gần đó vừa cảm nhận được khí tức khủng bố này đều xoay người bỏ chạy hết. . .

Một loạt số liệu hiện lên ở trong mắt Cao Bằng!

【Tên quái vật】: Hài Cốt Chúa Tể

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 47 (Cấp Lĩnh Chủ)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Thần Thoại

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Vong Linh / Hệ Âm

【Năng lực quái vật】: Tử Vong Âm Cốt Lv5, chưởng khống vong linh Lv4, chưởng khống ám viêm Lv3, cường hóa linh hồn Lv3.

【Đặc tính quái vật】: Âm Hồn Chi Tâm (Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Tiêu hao số lượng vong linh chi lực nhất định ngưng tụ ra Âm Hồn Chi Tâm. Lúc Âm Hồn Chi Tâm tồn tại sẽ tăng tố chất thân thể Hài Cốt Chúa Tể trên toàn phương vị, chỉ có công kích hệ Hồn mới có thể phá hư Âm Hồn Chi Tâm.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Chủ động kích hoạt Âm Hồn Chi Tâm có thể làm cho túc chủ hóa thành trạng thái Chúa Tể Âm Hồn, có được khả năng miễn dịch cực lớn đối với công kích vật lý, đồng thời có được thủ đoạn công kích hệ Hồn)

Vong Linh Diễm (Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Đưa Vong Linh Diễm vào trong thi thể có xương cốt hoàn chỉnh có thể khôi phục thi thể, chuyển hóa thành vong linh hệ Cốt hoặc vong linh hệ

Hồn. Thực lực có quan hệ với trình độ mạnh yếu khi còn sống, nhưng vong linh khôi phục không thể vượt qua đẳng cấp của Hài Cốt Chúa Tể.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Vong linh được Vong Linh Diễm khôi phục có thể tiếp tục trưởng thành, nhưng không thể vượt qua đẳng cấp lớn nhất của Hài Cốt Chúa Tể. Hài Cốt Chúa Tể có thể hấp thu vong linh đã khôi phục để cung cấp cho mình trưởng thành.

Hiệu quả ③: Năng lực chưởng khống vong linh +1)

Cực Âm Chi Hồn (Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Có thể hấp thu một bộ phận linh hồn chi lực từ trong sinh mạng thể bị Hài Cốt Chúa Tể kích sát để lớn mạnh linh hồn.)

【Nhược điểm quái vật】: Ô Hồn Thần Thạch có thể tạo thành suy yếu nhất định đối với Hài Cốt Chúa Tể.

【Lộ tuyến thăng cấp phẩm chất Vĩnh Hằng】: Cường độ linh hồn không đủ nên không cách nào quan sát.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 415: Sự Cường Đại Của Phẩm Chất Thần Thoại

Cao Bằng nheo mắt lại. Đây là lần đầu tiên hắn biết được biện pháp tăng lên năng lực này, đó chính là tăng cường độ linh hồn của mình lên.

Thực lực của A Ngốc tăng trưởng rất lớn, đã xuất hiện năng lực lv5 rồi.

Theo như trước mắt thì Cao Bằng chưa từng thấy năng lực lv5 ở trên người quái vật dưới Vương cấp, A Ngốc là người đầu tiên.

Nói cách khác, ở một mặt nào đó thì năng lực của A Ngốc đã không hề thua kém Vương cấp.

Nếu tăng thêm Vong Linh Diễm thì coi như A Ngốc đã có hai năng lực lv5. Cộng thêm thiên phú Linh Hồn Chi Lực có thể tăng vô hạn thì, xét về một ý nghĩa nào đó A Ngốc đã có được khả năng vô tận.

Nhưng mà cụ thể mỗi sinh mệnh bị giết có thể cung cấp bao nhiêu sức mạnh linh hồn cho A Ngốc, còn việc những vong linh thuộc hạ được A Ngốc khôi phục khi đánh chết một sinh mệnh thì có cung cấp thêm sức mạnh linh hồn cho A Ngốc hay không cũng cần phải kiểm tra.

Bên kia, Hassan bị cột khói đen vụ dọa chạy nhảy từ trên lưng Lục Trảo Liệt Diễm Ưng xuống, vẫn chưa tỉnh hồn.

- Hassan đại sư, cột khói đen vừa rồi là cái gì vậy?

Một nữ sinh mặc trường bào lụa trắng, thắt khăn lụa trên đầu

tò mò hỏi.

Sắc mặt Hassan đại sư cứng lại, ông ta nên trả lời như thế nào đây? Chẳng lẽ nói rằng vừa nãy mình đi nửa đường thấy cột khói đen nên vội chạy trở về?

Trầm ngâm một lát, ánh mắt Hassan đại sư đanh lại:

- Đó là một thứ rất khủng bố.

- Ồ, đó là cái gì vậy?

Có người bị hù sợ, sắc mặt trắng bệch. Hắn vẫn còn rất trẻ, ở độ tuổi này thì khó mà tiếp nhận được khi nghe đến một thứ rất khủng bố.

- Chẳng lẽ có yêu ma kinh khủng nào đó sắp xuất thế?

- Có quái vật tấn thăng lên Vương cấp sao?

- Đại sư, đó là cái gì vậy?

Một đám người ríu ra ríu rít tựa như đám chim sẻ nhỏ tò mò hỏi chuyện Bố Cốc Điểu già cơ trí.

Nhìn một đám thanh niên kích động, Hassan đại sư đã có chuẩn bị sẵn nên không hề hoang mang. Bình tĩnh ung dung hắng giọng một cái, duy trì phong thái đại sư của mình.

- Không nên gấp gáp, dù rất nguy hiểm nhưng tạm thời không có uy hiếp gì với chúng ta…

Ông ta còn chưa nói hết câu, đột nhiên mặt đất bên chân rung nhẹ, sau đó gồ lên như một nấm mồ nhỏ.

Ngay sau đó, một cái đầu lâu trắng bệch thò ra khỏi mặt đất. Khuôn mặt đầu lâu không biểu tình, hàm răng sắc bén đầy răng cưa, phía trên hốc mắt trái có một lỗ thủng, tựa như vết sẹo xuyên

qua mí mắt. Sâu trong đầu lâu có linh hồn hỏa diễm màu trắng trôi nổi.

Trên sống lưng là rậm rạp chằng chịt gai xương sắc bén, hàn quang lấp lóe.

Hassan đại sư cứ như thế ngơ ngác nhìn một con nhím bạch cốt vong linh dữ tợn leo ra ở vị trí cách chân mình không đến một mét.

Đương nhiên, chừng đó không đủ để cho Hassan đại sư không dám hành động thiếu suy nghĩ. Ngay trước mắt ông ta, những nấm mồ như thế không ngừng mở ra, từng con bạch cốt vong linh chui ra từ bên trong.

Những con bạch cốt vong linh này không chủ động tấn công bọn họ, Hassan đại sư không dám tự tiện chọc vào tổ ong vò vẽ này.

Mấy thanh niên kia dồn hết ánh mắt vào Hassan đại sư. Đại sư, ngài vừa nói cái gì?

Trần Khải Luân có chút thất vọng. Quả nhiên những người của khu Hoang Mạc này không đáng tin.

Không biết ở đây đã xảy ra dị biến gì mà số lượng quái vật xuất hiện càng lúc càng nhiều, mình phải mau chóng trốn khỏi nơi này mới là thượng sách.

Trần Khải Luân liếc nhìn bốn phía, triệu tập ngự thú lặng lẽ nhích lại gần mình, chuẩn bị tìm được cơ hội là lập tức chuồn nhanh.

- Các ngươi xem, những vong linh này không tấn công chúng ta có đúng không?

Mặc dù bị mất mặt nhưng Hassan đại sư vẫn quật cường

không dễ dàng nhận thua:

- Các ngươi nhìn, những vong linh này tới rất gần chúng ta nhưng không tấn công, điều đó cho thấy bọn chúng bị một sức mạnh nào đó khống chế.

Ngoài hoang dã, không giây phút nào không xảy ra chém giết, không chỉ có con người và ngự thú tấn công quái vật, giữa các quái vật khác tộc đàn cũng sẽ có tranh chấp. Thợ săn và con mồi, tài nguyên sinh tồn, nhìn ngươi thấy ngứa mắt, đây đều là lý do cho đám quái vật chém giết tranh đấu.

Cho nên, số thi thể được mai táng dưới lòng đất này tuyệt đối không phải con số nhỏ.

Đây là do A Ngốc đã có ý thức chỉ chọn lựa phục sinh các thi thể có đẳng cấp từ Tinh Nhuệ trở lên. Nếu không, số lượng vong linh phục sinh còn gấp mấy lần.

Đám vong linh được khôi phục từ dưới đất leo ra, run run thân thể, rũ hết đất cát bám trên xương cốt trên người xuống.

Sau đó chúng cùng quay đầu về một hướng nào đó, kiên định đi về cùng một mục tiêu, dường như ở đó có một vị vua vô thượng trong tín ngưỡng của chúng.

- Hình như hướng đó là hướng của cột khói đen vừa rồi.

Trần Khải Luân như có điều suy nghĩ, sau đó rụt cổ lại. Mình chỉ là một sinh viên trao đổi mà thôi, chỉ muốn yên yên ổn ổn cầm lấy bằng tốt nghiệp rồi về khu Hoa Hạ nương nhờ ông anh họ xa.

Bị A Ngốc có ý thức khống chế, hai con quái vật cấp Thủ Lĩnh run lẩy bẩy bị bắt sống đưa tới trước mặt.

A Ngốc chậm rãi bước lên. Sau khi tiến hoá, ngoại hình của nó cũng thay đổi rất lớn.

Thân cao thu nhỏ lại một chút, từ năm mét còn bốn mét.

Xương cốt màu đen nhánh giờ đã chuyển sang màu ám kim, xương sườn ở ngực càng thêm cứng cáp, mặt trên còn có từng đường hoa văn bé nhỏ, tựa như đang mặc thêm một bộ áo giáp màu ám kim.

Gai ngược màu ám kim ở hai vai xoắn về phía sau, tạo thành hình vương miện ở sau đầu A Ngốc.

Trong hốc mắt vẫn là Vong Linh Diễm màu đỏ đang thiêu đốt, màn sương mù màu xám hoá thành kinh mạch chảy xuôi trong cơ thể A Ngốc, ở phần ngực có một đoàn sương mù màu xám đậm đặc hơn.

Xương tay màu ám kim nhẹ nhàng điểm ra một cái, tựa như dao nóng cắt mỡ bò, trực tiếp đâm xuyên qua mi tâm.

Hàm dưới của A Ngốc mở ra, khẽ hút vào một hơi thật sâu. Một đạo tàn ảnh màu xám nhàn nhạt từ thi thể con quái vật đã chết bị hút vào miệng nó.

Vong Linh Diễm hơi lập lòe rồi trở lại như thường.

- Chủ nhân, đại khái ta tăng thêm được một phần năm.

A Ngốc tự học thành tài đã tinh thông bảng cửu chương, cộng trừ nhân chia trong vòng một trăm, đưa ra cho Cao Bằng một đáp án đại khái.

Bước tiếp theo, phía sau A Ngốc đi tới một đầu vong linh hệ Hồn cấp Thủ Lĩnh. Đây là một con sói gầy trơ xương, mặt ngoài màu xám trắng, ngay cả hai mắt cũng màu trắng, xương sườn gần như thò ra ngoài, vuốt sói chồng chất vết thương, có một vuốt còn bị cắt thành hai đoạn.

Con sói vong linh bồng bềnh cách mặt đất nửa mét này là một

trong những con mạnh nhất trong tất cả các vong linh A Ngốc khôi phục lần này.

Không hiểu sao Thụ Tội Giả Thạch Tượng trong miếu đã bị đánh giết trước đó lại không thể phục sinh.

Có lẽ các loại quái vật loại điêu khắc hoạt hóa này sau khi bị đánh giết sẽ không thể khôi phục lại.

Con sói vong linh âm tàn liếc nhìn quái vật cấp Thủ Lĩnh trước mắt, mở miệng sói phun ra một đoàn sương lạnh màu xám trắng làm đông cứng đối phương thành một khối băng.

Mười phút sau, quái vật bị đông cứng rốt cuộc cũng chết hoàn toàn.

Một sợi tàn hồn yếu ớt lượn một vòng trong không trung, sau đó mới chậm chạp ung dung bay về phía con sói vong linh.

Con sói vong linh hấp thu một phần nhỏ, một phần còn lại thông qua Vong Linh Diễm truyền về cho A Ngốc.

Lần này A Ngốc nhắm hai mắt lại, cẩn thận suy nghĩ thật lâu mới chậm rãi nói ra:

- Đại khái tăng thêm một phần mười, cái con vong linh này cũng hấp thu một phần sức mạnh linh hồn.

Ánh mắt Cao Bằng ngưng tụ. Loại năng lực này thế mà không chỉ giới hạn mỗi A Ngốc, vong linh được nó phục sinh cũng có thể hấp thu một phần nhỏ linh hồn lực, dù chỉ có một phần mười, nhưng mà góp gió thành bão. Huống hồ, năng lực này của A Ngốc cũng không phải đi theo con đường tinh binh, vong linh vốn dựa vào chiến thuật biển vong linh để xé nát tất cả kẻ địch.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 416: Hướng Đi Của A Ngốc

- Đã như vậy. . .

Cao Bằng do dự. A Ngốc có năng lực khôi phục vong linh hình thành nên một quân đoàn, sau đó quân đoàn vong linh được khôi phục dưới sự điều khiển của A Ngốc điên cuồng thu hoạch linh hồn địch nhân, không ngừng cường hóa cho nó.

Nếu như A Ngốc không phải là Ngự Thú của mình mà là quái vật ngoài hoang dã, có lẽ không cần thời gian bao lâu là có thể nhấc lên một trận tai họa vong linh khủng bố.

Nếu như thông minh một chút có thể hiểu được giấu dốt âm thầm hèn mọn phát triển, mượn Cực Âm Chi Hồn cường hóa vĩnh cửu linh hồn lực, thực lực của A Ngốc sẽ càng ngày càng khủng bố. . . Có thể đạt tới trình độ nào thì Cao Bằng cũng không dám tưởng tượng.

Với năng lực của A Ngốc mà chỉ đơn thuần lưu lại ở bên cạnh mình thì quá lãng phí, nó sẽ là một loại trói buộc. Cao Bằng trầm mặc hai giây, bất ngờ mở miệng nói:

- A Ngốc, đợi sau khi trở về ngươi lập tức mang theo đám thuộc hạ của mình tiến về thế giới Hắc Vụ phát triển.

A Ngốc nghiêng đầu nhìn về phía chủ nhân,

- Chủ nhân, ngươi. . . Không cần ta nữa sao?

- Không phải, ta làm sao có thể không cần ngươi chứ. Nếu cứ để ngươi ở bên cạnh ta thì quá lãng phí, tiềm lực của người không

nên lãng phí như vậy.

Sắc mặt Cao Bằng tràn đầy phức tạp.

A Ngốc có tiềm năng vô tận, chính mình thường xuyên bôn ba ở tập đoàn Nam Thiên và thế giới Hắc Vụ, có đôi khi còn phải thu thập tài liệu cần thiết cho Ngự Thú tiến hóa, chạy loạn khắp nơi trên thế giới.

A Ngốc thì có thể đi theo bên mình, nhưng mà quân đoàn vong linh của nó cũng không khả năng theo cùng được?

Cảm tính khiến cho Cao Bằng không nỡ làm như vậy, nhưng mà lý trí khiến cho hắn hiểu được cái gì mới là sự chọn lựa tốt nhất.

Sau khi trầm mặc một lúc lâu.

A Ngốc cúi đầu mở ra năm đầu ngón tay, màu ám kim dưới ánh nắng mặt trời càng thêm rực rỡ.

- Ta hiểu rồi. . . Yên tâm đi chủ nhân, ta sẽ ngày càng trở nên mạnh hơn, cường đại đến mức độ không có người nào có thể ngăn cản chúng ta ở cùng một chỗ.

A Ngốc quỳ một chân trên đất, tay phải để trước ngực, vương miện màu ám kim cụp xuống.

Ngay khi A Ngốc quỳ xuống, tất cả vong linh thuộc hạ đứng trên gò núi, trên bình nguyên, bên trong thung lũng đều cùng một nhịp quỳ xuống.

- A lặc?

Tiểu Diễm có chút ngơ ngác, làm sao nói đi là đi.

Tiểu Diễm có chút thất vọng rủ cánh xuống, hoạt bát đi đến bên người A Ngốc, nghiêng đầu nhìn về phía nó,

- Ta thích màu sắc bây giờ của ngươi, nhìn đẹp mắt hơn nhiều so với màu đen lúc trước.

Cao Bằng có chút phiền muộn. A Ban bởi vì nguyên nhân thể tích mà không tiện mang theo bên cạnh, A Ngốc thì lại bởi vì năng lực đặc thù của nó đi ra bên ngoài mới có thể đạt được sự phát triển tốt hơn.

Nhưng mà bất kể như thế nào chúng nó đều là đồng bọn đi theo chính mình suốt hai năm qua, không biết về sau Ngự Thú bên cạnh mình nếu trở nên càng mạnh thì chúng nó sẽ lại xuất hiện các loại vấn đề làm cho khó có thể mang theo, vậy các Ngự Sử cao cấp khác giải quyết vấn đề này như thế nào?

Cao Bằng tin tưởng không chỉ bản thân gặp phải vấn đề này, nhất định có biện pháp giải quyết.

Nếu như nói phòng ngự vật lý mạnh nhất là A Ban, vậy thì phòng ngự linh hồn. . . Trước mắt mạnh nhất vẫn là Vương cấp A Ban, nhưng nếu nói về tiềm lực thì trên tạo nghệ linh hồn của A Ngốc khẳng định vượt qua A Ban.

Lúc đạt được con ngự thú Vương cấp đầu tiên, Cao Bằng đạt được năng lực ngự sử Linh Hồn Tỏa Liên, có thể đưa linh hồn bản thân và một con Ngự Thú nào đó tiến hành khóa lại, sau đó khi chịu đến công kích linh hồn sẽ tiến hành cộng hưởng tổn thương với con ngự thú này.

Trước mắt Cao Bằng đang khóa lại với A Ban, sau khi Linh Hồn Tỏa Liên khóa lại, trong một tháng không cách nào sửa đổi sang Ngự Thú khác.

Cao Bằng giải trừ Linh Hồn Tỏa Liên với A Ban, A Ban vô tội nằm rạp trên mặt đất ngước nhìn Cao Bằng.

Cao Bằng áy náy mỉm cười, trấn an nó.

Sau đó Cao Bằng quay đầu nhìn về phía A Ngốc, thi triển năng lực Linh Hồn Tỏa Liên khóa lại với A Ngốc.

Cao Bằng có thể nhìn thấy một đoạn xiềng xích trong suốt từ trong người mình bay ra ngoài, sau đó chui hoàn toàn vào trong hốc mắt A Ngốc.

Thức hải chấn động, Cao Bằng có thể cảm giác được sự lạnh lẽo bao phủ toàn bộ đầu mình. Nhắm mắt lại, Cao Bằng cảm giác được bên ngoài không gian thức hải của mình có một tầng hỏa diễm màu đỏ mỏng manh bao phủ.

- Được rồi, mục tiêu đề ra lần này đều đã giải quyết một cách hoàn mỹ, chúng ta đi về thôi.

Cao Bằng mở miệng nói.

Lúc đến Cao Bằng cũng không cân nhắc vấn đề tuyến đường. Dù sao cũng là một đường lỗ mãng đi qua, lúc trở về càng không cần cân nhắc đến những vấn đề này.

Quân đoàn vong linh một đường quét ngang, tựa như châu chấu bay qua, ven đường những nơi đi qua chỉ còn lại rừng rậm trống rỗng.

Góp gió thành bão, tuy rằng đẳng cấp của đám quái vật phổ biến không cao, nhưng mà số lượng rất nhiều, đẳng cấp của A Ngốc cũng lên tới cấp 49.

Cao Bằng có thể cảm nhận được linh hồn lực được phản hồi lại từ A Ngốc.

- Đúng rồi, ngươi nói mình có thể hấp thu rất nhiều Hàn Băng chi lực từ trong những linh vật hệ Băng, sau đó nhanh chóng trưởng thành?

Cao Bằng nói với tiểu sư tử trên bờ vai.

- Đúng vậy, chẳng lẽ ngươi biết chỗ nào có rất nhiều bảo vật hệ Băng? Đầu tiên phải nói trước, số lượng nhỏ là không thể được, nhất định phải có nhiều.

Hàn Sương Tịch Sư rung đùi đắc ý nói.

- Chắc sẽ có không ít.

Cao Bằng không dám đánh cược. Nhưng mà. . . Địa phương có được nhiều linh vật hệ Băng cũng chỉ có nam bắc cực.

Sau đó căn cứ theo vị trí địa lý, Bắc Cực là nơi thuận tiện nhất, chỉ cần một mực đi theo hướng bắc là có thể đến Bắc Cực.

Lúc khoảng cách đến căn cứ thành phố Du Châu còn 500km, A Ngốc vung tay phải lên, đại quân vong linh khổng lồ dừng bước lại.

Liếc nhìn biển vong linh khô lâu phía sau, số lượng căn bản không thể đoán chừng được.

- Quá nhiều, hơn nữa tại thế giới Hắc Vụ. . . Cấp Thủ Lĩnh cũng chỉ là pháo hôi mà thôi.

Cao Bằng lắc đầu. Dù sao nhiều vong linh như thế mà đi cùng bọn họ tiến nhập vào thành Du Châu thì nhất định sẽ dẫn tới khủng hoảng.

- Vong linh từ cấp 40 trở lên lưu lại, còn những cái khác ngươi hãy hấp thu hết đi.

A Ngốc khẽ động, hơn chín thành chín số vong linh đang đứng bất ngờ vỡ vụn, bạch cốt vong linh hóa thành một đám xương vỡ, u hồn vong linh tựa như khí cầu bị chọc thủng tiêu tán trong hư không.

Vô số Vong Linh Diễm hóa thành hỏa diễm màu trắng trôi nổi

trong hư không, ngay sau đó tất cả cùng phóng về phía A Ngốc. A Ngốc bị bao phủ hoàn toàn bên trong Vong Linh Diễm, hóa thành một ngọn lửa màu trắng rực sáng!

Tiếp tục ròng rã suốt ba phút mới dập tắt, hình dáng A Ngốc không phát sinh bất luận biến hóa gì, nhưng mà đẳng cấp lại lặng yên tăng từ 49 → 50.

Dù cho hơn chín thành chín số lượng vong linh bị băng diệt, nhưng số vong linh còn thừa vẫn là một con số không nhỏ.

Hơn năm mươi con vong linh Thủ lĩnh cấp 40 và hai con vong linh cấp Lĩnh Chủ yên lặng đứng ở sau lưng A Ngốc.

Chỉ cần ra lệnh một tiếng, dù cho A Ngốc muốn chúng nó lập tức chịu chết cũng sẽ không có bất luận chần chờ.

Loại tốc độ thăng cấp này quá ăn gian. . .

Cao Bằng trơ mắt quan sát cách mà A Ngốc tăng vọt từ cấp 47 đến cấp 50 trong thời gian hơn một tuần ở nơi này. Dựa theo tốc độ phát triển trước đây thì A Ngốc ít nhất cũng cần ba tháng mới có thể tăng 3 cấp, điều đó đã là một tốc độ rất nhanh rồi, hiện tại lại càng là rút ngắn xuống một tuần.

Bây giờ A Ngốc cách Vương cấp chỉ có một bước ngắn, vượt qua tất cả để trở thành ngự thú thứ hai của Cao Bằng đạt tới Vương cấp.

Trở lại Du Châu, đưa Mộc Khổng Tước khô lâu, Sáp Sí Lôi Viên khô lâu, Tổ Vương Ngô Công khô lâu một lần nữa nhập vào đám thủ hạ của A Ngốc. Sau đó Cao Bằng đi đến giao lưu với quân đội một chuyến, để A Ngốc mang theo bốn mươi lăm con vong linh Thủ Lĩnh đỉnh phong cấp 40 và năm con quái vật cấp Lĩnh Chủ đi sang bên kia vết nứt không gian.

Cao Bằng vẫn cảm thấy không đủ an toàn, lại để cho A Ngốc

khôi phục tất cả tám cỗ thi thể Mê Cung Giám Sát Giả được bảo tồn hoàn thiện bên trong hoang vu mê cung, từ đó có thêm tám con vong linh hệ Cốt cấp Lĩnh Chủ.

Con cái chung quy sẽ có một ngày lớn lên, Cao Bằng tựa như một người cha già vất vả lưu luyến không rời đứng ở trước cửa mê cung nhìn đứa con ra ngoài phấn đấu.

Trái đất bây giờ còn đang trong giai đoạn phát triển, không thích hợp với loại ngự thú dựa vào chém giết là có thể phát triển nhanh chóng giống như quả cầu tuyết như Hài Cốt Chúa Tể.

Mà ở thế giới Hắc Vụ thì lại bất đồng, sâu dưới mặt đất mai táng vô số thi cốt, chỉ cần đẳng cấp A Ngốc đủ cao là có thể chuyển hóa tất cả chúng nó thành chiến lực của bản thân.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 417: Quan Lão Sư Dần Dần Thích Ứng Thân Phận

Đưa tiễn A Ngốc, Cao Bằng dẫn đám ngự thú trở lại tập đoàn Nam Thiên.

Tiểu Thảo từ trên đầu A Ngốc leo xuống có hơi ngượng ngùng, không biết nên ở lại chỗ nào cho thích hợp, vẻ mặt mờ mịt luống cuống.

Trong thời gian hơn một tuần này, rốt cuộc Tiểu Thảo cũng hấp thu xong hai viên tinh hạch kia và thành công thăng cấp trở thành Lĩnh Chủ cấp 41.

Từ khi thăng cấp Lĩnh Chủ thì bồ công anh màu trắng như tuyết trên đỉnh quan của nó biến thành hai màu đen trắng. Một nửa là trắng, một nửa là đen.

Tiểu Thảo lăn lộn mấy vòng trên đất, bồ công anh mang theo hai mảnh lá cây tựa như dù nhảy nhẹ nhàng bay lên không trung, xuôi theo chiều gió, xẹt qua đỉnh đầu không mấy rậm rạp của Cao Bằng, nhẹ nhàng bay đi dưới ánh mắt bình tĩnh mà nhạy bén của A Xuẩn. . .

Sau đó lại tiếp tục bay lượn trên bầu trời, bay qua cái đầu khá tươi tốt của Tiểu Diễm. Tiểu Thảo nhìn qua, sau đó có chút thất vọng, lượn một vòng rồi bay xa.

Cái đầu nhỏ đầy lông xù của Hàn Sương Tịch Sư nhìn qua rất khoẻ mạnh khấu khỉnh, chỉ là có chút nhỏ, toàn bộ thân thể mới lớn cỡ hai bàn tay, còn không cao bằng Tiểu Thảo.

Bạch Cương Phong Nhận Thú lạnh lùng ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tiểu Thảo một cái.

Đại Tử bảo vệ đầu mình, một con rết anh tuấn tiêu sái như mình sao có thể để một cọng cỏ trên đỉnh đầu được?

Vậy sẽ để cho người ta chế giễu.

Đường đường là Đại Tử ta thì há có thể để người khác chế giễu.

A Ban trái lại có chút chờ mong, nhưng mà Tiểu Thảo lại không quá xem trọng cái lưng nóng rực của nó. Nham thạch quá dày, hệt như một tầng khôi giáp vậy.

Tiểu Hoàng vuốt đầu trọc một cái, mặt không biểu cảm.

Tiểu Thảo khiếp đảm chậm rãi đến gần.

Tiểu Hoàng nhìn nó một cái, Tiểu Thảo lập tức dừng lại.

Tiểu Hoàng thu hồi tầm mắt, Tiểu Thảo dừng ở trên đỉnh đầu nó yên lặng không tiếng động cắm rễ.

Tiểu Thảo mọc rễ vào không giống như những thực vật khác đâm thật sâu vào trong đất bùn, mà là tương tự với hình thức bao vây cố định thân thể mình lại để phòng ngừa bị trượt xuống.

- Đúng rồi, hai ngày sau biểu muội bà con xa của con sẽ trở về từ ngoại khu, con làm ca ca phải chiếu cố biểu muội một chút.

Lúc ăn cơm tối ông ngoại nói với Cao Bằng.

Cao Bằng suy tư. Trước kia hắn không ở bên cạnh ông ngoại nhiều, cũng không mấy quen thuộc đối với những thân thích khác của ông ngoại. . .

Qua sau tết nhất định mấy thân thích này đều sẽ đến tụ hội.

Bây giờ đã hoàn toàn khác biệt khi xưa, theo thời đại phát triển thì liên hệ giữa những họ hàng thân thuộc sẽ càng ngày càng mật thiết hơn.

Thời đại rốt cuộc cũng là một vòng luân hồi, từ thời kỳ Thượng Cổ chính là độc chiếm thiên hạ, những người cùng dòng họ hình thành nên một cái gia tộc.

Nhưng theo thời đại phát triển, mối liên kết trong gia tộc càng ngày càng xuống dốc, thế giới phát triển khiến liên hệ giữa người và người nhìn như càng thêm dễ dàng, nhưng kỳ thực lại khiến sự liên hệ giữa người thân dần dần không còn mật thiết nữa.

Ngự sử quật khởi lại để cho chế độ gia tộc hưng khởi lần nữa. Dù sao liên hệ huyết mạch là không dứt bỏ được, cái thành ngữ dùng người không khách quan này cũng không phải là vô cớ thối tha.

Vào tết năm ngoái Cao Bằng vẫn chưa về, cho nên cũng không nhìn thấy những thân thích khác của ông ngoại.

Nhưng khi nghe thấy ông ngoại nói đến biểu muội bà con xa lại khiến trong đầu Cao Bằng nhớ tới một thân ảnh.

Một cô bé tròn trịa trắng nõn.

Khuôn mặt hình bầu dục, đôi mắt vừa lớn lại vừa sáng, mặc áo bông nhỏ màu đỏ, nhìn hệt như một tiểu công chúa được bơm đầy hơi vậy.

Khi đó trưởng bối tập hợp một chỗ dùng cơm, đám vãn bối bọn họ đành đơn độc hình thành một vòng nhỏ để chơi đùa.

Những đứa tuổi tác hơi lớn một chút thì có đồ chơi tốt hơn, bọn họ cũng không thích chơi với mấy người đệ đệ muội muội còn đang học tiểu học và nhà trẻ này.

Mặc dù khi đó mẹ của Cao Bằng bị ông ngoại trục xuất khỏi gia môn, nhưng người sáng suốt đều biết đây chẳng qua là do lão già quật cường này mạnh miệng mà thôi. Hơn nữa dù cho bị trục xuất gia môn nhưng chung quy vẫn là con gái ruột thịt, cho nên thái độ cuả bọn họ đối với một nhà Cao Bằng đều rất hoà thuận, cũng không xuất hiện những hình ảnh như thân thích cay nghiệt trừng mắt lạnh lùng gì đó.

Dù sao những thúc thúc bá bá trong ấn tượng của Cao Bằng luôn rất thân thiết hòa ái, thái độ lúc nói chuyện với hắn cũng đều nhỏ nhẹ dễ gần.

Nếu như ấn tượng mà những thúc thúc bá bá kia và đường ca đường tỷ lớn tuổi lưu lại cho Cao Bằng đều là hòa ái dễ gần, vậy thì ấn tượng mà bé con mũm mĩm kia mang lại cho Cao Bằng chính là đáng yêu không làm ra vẻ.

Hình như đang nhớ lại quá khứ không tốt gì đó, Cao Bằng yên lặng gật đầu, lại và ít cơm vào trong miệng.

- Tai biến lâu như vậy, sao con bé còn ở khu ngoài? Những khu bên ngoài nào có an toàn bằng khu Hoa Hạ.

Cao Bằng nhíu mày. Hắn còn nhớ biểu muội này nhỏ hơn hai ngày so với mình, đó chính là hai ngày thời gian.

Một tiểu cô nương chỉ có hai mươi mốt tuổi vẫn còn ở lại khu bên ngoài, cũng là một chuyện rất nguy hiểm.

- Nghe bác gái của con nói, con bé Khải Luân ra nước ngoài học, mấy ngày trước lấy được chứng nhận tốt nghiệp nên lập tức muốn trở về, chắc bây giờ đang trên đường rồi. Phương diện an toàn thì không cần quá lo lắng, Khải Luân nó cũng có vận khí của mình, có được một con non của ngự thú cấp Lĩnh Chủ ở khu Kim Sa, chỉ cần không chạy loạn thì không có vấn đề lớn về phương diện an toàn.

- Vâng.

Cao Bằng bình tĩnh gật đầu. Nếu như là ngự thú cấp Lĩnh Chủ thì có lẽ hắn còn có chút xúc động, nhưng nếu chỉ là con non của ngự thú cấp Lĩnh Chủ. . . Cao Bằng tỏ vẻ rất bình tĩnh.

- Nghe nói mấy năm trước Khải Luân đi du lịch ở sa mạc Hoàng Kim Hải, sau đó gặp được một con lạc đà đang bị cát lún nuốt chửng, nàng đã bảo những người đi theo cùng nhau cứu con lạc đà từ trong cát lún ra. Lúc ấy có một con lạc đà đực đã bị cát lún nuốt hết, đứng bên cạnh là một con lạc đà cái. Con lạc đà cái kia bây giờ đã trở thành quái vật cấp Lĩnh Chủ, lúc gặp lại Khải Luân nó đã giao một con lạc đà con cho Khải Luân mang theo.

Lần này Cao Bằng nghe đến say sưa ngon lành, cảm giác giống như đang nghe một câu truyện cổ tích vậy.

Có đôi khi cuộc sống càng hí kịch hơn so với điện ảnh.

Chịu ân huệ của người khác, dù có cách mấy năm vẫn không quên báo đáp.

Tư duy của những con quái vật này đúng là đơn giản sáng tỏ, có ân báo ân.

Ăn xong cơm tối, Cao Bằng lên phòng nghỉ ngơi. Ngày thứ hai sau khi rời giường Cao Bằng rửa mặt một chút, sau đó ngồi lên xe đi đến Thiên Các Học Phủ dò xét. Cao Bằng chưa bao giờ quên thân phận của mình, hắn ngoại trừ là thiếu đổng của tập đoàn Nam Thiên ra thì còn có một thân phận khác, đó chính là hiệu trưởng của Thiên Các Học Phủ!

Vừa tới trường học, Cao Bằng đã nhìn thấy hai bên trái phải cổng lớn có hai pho tượng rất uy vũ, thể tích tượng đồng Quan Công cùng với tượng đồng Tần Quỳnh đã lớn hơn so với lần gặp mặt trước.

Ở trước mặt hai bức tượng đồng có hai cái đỉnh đồng, trong đỉnh hương hỏa tràn đầy, khói xanh chầm chậm bay lên trên trời, nhưng tượng đồng bị khói xanh tiêm nhiễm lại không bị đen chút nào.

Trên cánh tay trái của tượng đồng Quan Công có buộc một mảnh vải màu đỏ, lại còn buộc thành hình nơ bướm nữa? ? ?

- Đây là cái gì?

Cao Bằng không biết phải nói gì.

Mấy gã cao tầng của Thiên Các Học Phủ nghe hỏi bèn tranh thủ thời gian chạy tới trả lời:

- Hiệu trưởng, vào nửa tháng trước khi nghỉ cuối tuần có một con quái vật cấp Thủ Lĩnh rất hung mãnh từ trên núi lẻn tới muốn đánh lén học sinh tan học, lúc đó suýt chút nữa một nữ học sinh đã bị quái vật kia đánh trúng, may mắn là Quan lão sư phản ứng kịp thời, một đao đã chém quái vật kia thành hai nửa, cứu được nữ học sinh kia một mạng. Ngay từ đầu người trong nhà cô bé đã chuẩn bị đưa cờ thưởng cho Quan lão sư, nhưng chúng tôi cảm thấy sẽ có ảnh hưởng không tốt nên không cho bọn họ đưa, cuối cùng dưới sự khăng khăng của bọn họ nên đành đưa cho Quan lão sư một cái khăn đỏ.

Còn bằng lòng chủ động cứu học sinh nữa, tượng đồng Quan Công càng ngày càng tán thành thân phận của mình rồi. . . Trên mặt Cao Bằng đầy vẻ mỉm cười.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 418: Kim Phong Sa Khâu Minh Đà

Ngoài mặt thì chẳng thèm quan tâm, nhưng thực tế lại cẩn thận hơn tất cả mọi người.

- Năm nay đánh giá giáo viên ưu tú, để một suất cho Quan lão sư.

Cao Bằng dặn dò phó hiệu trưởng. Hắn sợ mình bận rộn quên mất nên phải nhắc sớm một chút.

Phó hiệu trưởng gật đầu, cũng không hỏi vì sao, chỉ cần làm theo ý hiệu trưởng là được.

Dường như chú ý tới Cao Bằng, tượng đồng Quan Công cúi đầu xuống lườm hắn một cái, sau đó tiếp tục ngẩng đầu.

Hoành đao lập mã, sắc mặt cao ngạo.

Hắn đi vào trong trường, khuôn viên đã được xanh hóa không ít, tiếng đọc sách vang vọng quanh quẩn trong sân trường.

- Kết quả kiểm tra lần trước thế nào?

- Hiệu trưởng, đây là tổng hợp kết quả thi tháng trước. Thứ tự lần này không quá lý tưởng nhưng thường ngày các học sinh vẫn rất cố gắng khắc khổ, bọn họ hy vọng có thể rửa sạch nhục nhã trong lần thi tháng sau.

Phó hiệu trưởng vội đưa một bảng biểu bằng giấy a4 tới, dường như đã chuẩn bị từ trước.

Cao Bằng nhận lấy tờ giấy, phía trên cùng là một bảng biểu.

Trên đó là những người đạt sáu trăm năm mươi điểm trở lên, còn sáu trăm đến sáu trăm năm mươi được ghi ở bảng giữa, bên trong còn ghi số lượng học sinh chuyên khoa.

Bên dưới là thứ tự liên thi. Lần này xếp hạng cuối cũng nằm trong dự liệu của Cao Bằng.

Dù sao thì trường của mình cũng chỉ mới thành lập, có rất nhiều học sinh vốn cũng không phải xuất sắc, hơn nữa còn có một vài học sinh còn không có phần căn bản. Những học sinh này dù cực kỳ cố gắng khắc khổ nhưng cũng không thể bù lại ngay được.

- Ừ, chỉ cần bọn họ cố hết sức là được rồi. Lần sau tiến bộ hơn lần trước mới là thu hoạch lớn nhất.

- Hiệu trưởng nói đúng.

- Hiệu trưởng cao kiến!

- Tôi hiểu, vẫn là hiệu trưởng nói có đạo lý nhất!

Một đám người dồn dập lên tiếng hùa theo.

Cao Bằng im lặng, sau đó lắc đầu:

- Không nên tạo áp lực quá lớn cho bọn chúng.

Trầm ngâm một lát, Cao Bằng lại nói:

- Thực ra tôi để trường chúng ta gia nhập liên minh chỉ vì hy vọng có thể học được kinh nghiệm dạy học và phương pháp tạo không khí kích thích học sinh học tập, chứ không nói nhất định phải chiếm được hạng nhất. Tôi không hy vọng có thể bồi dưỡng được nhân tài có tính tổng hợp, mà là nhân tài chuyên ngành!

Dự định ban đầu khi thành lập Thiên Các Học Phủ là vì không

ngừng bồi dưỡng nhân tài cho tập đoàn Nam Thiên, trở thành kho nhân tài tương lai cho tập đoàn.

Cao Bằng thừa nhận mình có tư tâm, thị sát một lượt ở trường học, đến giữa trưa mới rời đi.

Khi qua cửa lớn, hắn thấy một nữ sinh mặc áo ca rô quần jeans đang cắm mấy nén hương vào đỉnh đồng, đồng thời nhỏ giọng thì thầm gì đó với tượng đồng Quan Công.

- Đó là nữ sinh được Quan lão sư cứu sao?

Cao Bằng nheo mắt lại.

- Vâng, hiệu trưởng Cao ngài biết sao?

- Đoán được.

Dường như nhìn thấy thứ gì đó hay ho, hắn cười nhạt một tiếng rồi quay người rời đi.

…

Trong phế tích thành thị ở thế giới Hắc Vụ gần vết nứt không gian của khu Lusaka, mấy người da đen đi cùng nhau vừa cười vừa nói.

Sau lưng họ là ngự thú của từng người.

Phế tích thành thị này trên cơ bản đã bị thăm dò sạch sẽ, chỉ có cực kỳ ít địa phương bị bỏ sót.

Nhưng dù có bỏ sót cũng không có cái gì tốt cả, những người này chỉ đang ôm một tia hy vọng tầm bảo nên mới đi thăm dò.

- Cái gian phòng này mới được phát hiện trong địa lao, không có thứ gì đáng tiền hết, nhưng mà phòng ngự rất chắc chắn, mất bao công sức mới mở ra được.

- Ha ha, lão đại, bên trong có bảo vật gì đáng tiền không?

Một người da đen có vóc dáng hơi thấp đứng sau hỏi.

Đi vào bên trong, đây là một gian phòng rất lớn, cùng loại với phòng giam.

Rào chắn không biết làm bằng gỗ gì mà bỏ hoang mấy chục năm vẫn cứng rắn như mới, không có mối mọt.

Những người này lật lật nhặt nhặt đồ vật trong phòng, mở từng ngăn kéo.

Chẳng có thứ gì có ích, chỉ có một ít tạp vật và đồ dùng hàng ngày.

Đây là một cái cửa sắt màu đen, nổi bật giữa một đám cửa gỗ.

Mặt ngoài cửa sắt dùng thuốc màu viết một chữ X lớn màu đỏ. Đại khái có ý cảnh cáo, để người ta không nên mở ra.

Người đầu tiên thấy vật này gật gật đầu. Đã viết là nguy hiểm thì chúng ta cũng không cần động vào!

Một lát sau, người da đen đi đầu cũng chú ý đến cửa sắt.

- Lão đại, trên cánh cửa này có cảnh cáo, chúng ta có nên lui….

Hắn còn chưa dứt lời, người dẫn đầu đã quay lại trừng mắt một cái:

- Thành phố này đã hoang phế lâu như vậy rồi, dù có là ma quỷ thì chỉ sợ cũng đã chết đói!

Dứt lời, hắn đẩy cửa sắt ra.

Cửa sắt cạch một tiếng bị thô bạo đẩy ra.

Bên trong phòng giam là một con cự mãng màu đen đang lẳng lặng nằm đó, lân giáp đen kịt băng lãnh. Máu thịt khô quắt, tựa như chỉ còn dư lại một tầng da xếp trên mặt đất, xương đầu cứng rắn chống đỡ cái đầu ngẩng lên cao.

Không rõ gian phòng lớn chừng nào, nhưng toàn thân con cự mãng bị bị bao phủ trong bóng đen, chỉ có chút tia sáng mỏng manh từ ngoài cửa rọi vào bên trong.

- …

Mấy người da đen há hốc miệng, sau đó yên lặng ngậm lại, chỉ sợ quấy rầy đến con quái vật này.

Cẩn thận từng li từng tí khép cánh cửa sắt lại, rón rén khỏi nơi này.

Cẩn thận nhấc chân tránh khỏi những lon nước bình không trên mặt đất và cái ghế ngăn trước mặt. Một người da đen treo áo trên đinh móc xoay người lặng lẽ lấy ra.

Ngày thứ hai, một tin tức được lan truyền khắp khu căn cứ Lusaka.

Có người phát hiện một con quái vật trong tầng hầm của khu di tích.

…

Kế hoạch ban đầu của Cao Bằng là trở về chỉnh đốn một lượt, sau đó dẫn theo Tịch Sư đi lên phía bắc giúp nó nhanh chóng tấn cấp.

Nhưng biểu muội đến đã làm rối kế hoạch của hắn. Hắn quyết định đi gặp cô biểu muội hiếm mới thấy mặt này rồi mới đi Bắc Cực, dù sao cũng chỉ muộn có hai ngày thôi.

Hai ngày sau, hắn tới sân bay đón biểu muội họ hàng xa Trần Khải Luân.

Nghe tên thì giống con trai, nhưng mà cô nàng này là con gái hàng thật giá thật, chỉ có tính cách đôi khi giống như con trai mà thôi.

Sau lưng Trần Khải Luân là một con lạc đà màu vàng cao hai mét. Lạc đà hơi nhát gan, nó nhắm mắt theo sát sau lưng chủ nhân.

Tiểu Hoàng đi ở phía sau Cao Bằng, khinh thường nhìn tên nhân loại yếu ớt này. Thật sự là quá yếu! Nhổ một ngụm nước bọt xuống đất, mặt mũi đầy cao ngạo!

Thấy Tiểu Hoàng nhổ nước bọt, Trần Khải Luân biến sắc, muốn ngăn cản cái gì đó nhưng vẫn chậm một bước.

Con lạc đà màu vàng sau lưng cô nàng ban đầu rất nhát gan, nhưng khi nhìn thấy có kẻ nhổ nước bọt trước mặt mình, trong nháy mắt liền xù lông.

Nước quý giá như vậy mà có kẻ dám lãng phí!

Con lạc đà nhỏ màu vàng duỗi cổ trừng mắt, cổ họng ùng ục ùng ục. Sau đó nó há miệng, nước bọt phô thiên cái địa bay về phía Tiểu Hoàng, liên đới cả Cao Bằng cũng nằm trong phạm vi tấn công.

【Tên quái vật】: Kim Phong Sa Khâu Minh Đà

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 32 (cấp Thủ Lĩnh)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Hoàn mỹ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Sa/ Hệ Thổ

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Kim Phong Sa Khâu Minh

Đà sống ở sa mạc, tính cách ôn hoà, sức chịu đựng rất tốt, cực kỳ quý nguồn nước. Nó coi nước là một tài nguyên vô cùng quý giá, tất cả hành vi lãng phí nước đều sẽ bị nó trừng phạt. Kim Phong Sa Khâu Minh Đà phẫn nộ sẽ phun nước bọt vào kẻ nó ghét.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 419: Huyết Tinh Kim Ti Ma Thảm Yêu

Cao Bằng đã sớm biết lúc lạc đà tức giận thì sẽ nhổ nước bọt với người khác, đây là phương thức biểu hiện sự phẫn nộ của lạc đà chúng nó.

Nhưng Cao Bằng vẫn không nghĩ tới cái con lạc đà nhỏ màu vàng này lại đầu sắt đến thế.

Có lẽ có thể cân nhắc lấy cho nó một ngoại hiệu — Tiểu Kim Cương Thiết Đầu Oa.

Lúc nước bọt phun ra đã bị Tiểu Hoàng phát hiện được, mặt mũi Tiểu Hoàng tràn đầy phẫn nộ hung hăng trừng mắt lườm tiểu lạc đà, sau đó ngửa mặt lên trời gào thét, cơ ngực cường tráng điên cuồng nhảy lên, đông đông đông.

Tiểu Hoàng thổi mạnh ra một hơi hóa thành một đạo gió lốc làm cho toàn bộ nước bọt giữa không trung đều quay ngược trở về, dính đầy mặt Trần Khải Luân và lạc đà…

Trần Khải Luân có chút mê mang kinh ngạc nhìn về phía trước, vuốt nước bọt trên mặt, ánh mắt đầy vẻ u oán,

- Biểu ca...

Cao Bằng vui tươi hớn hở cười ha hả, vỗ cái mông đầy cơ bắp của Tiểu Hoàng một cái,

- Tiểu lão đệ, ngươi không biết nhường nhịn người khác một chút sao?

Sắc mặt Tiểu Hoàng như thường, da mặt của nó đã sớm rèn luyện đến mức đao thương bất nhập rồi.

Nhẹ nhàng sờ soạng cái mông của mình một lát, Tiểu Hoàng đi lên trước vỗ vỗ bướu lạc đà của Kim Phong Sa Khâu Minh Đà,

- Tiểu lão đệ, ngươi không phúc hậu gì cả?

- Đây… đây là Khuê gia?

Một thiếu niên hơi mập đeo mắt kính đứng sau lưng Trần Khải Luân kích động đến mức mặt đỏ rần.

Trên đỉnh đầu trụi lủi của Tiểu Hoàng có hình xăm màu lam, hai sợi xích to thô quấn quanh ngực, trên lưng vác hai thanh chiến phủ to lớn, trong mắt tiểu mập mạp tràn đầy tinh quang!

Làm một kẻ yêu thích cosplay thâm niên, ở trong mắt bọn họ thì các loại quái vật sau tai biến quả thật đã trở thành chúa cứu thế.

Cao Bằng gật gật đầu, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn thoáng qua Trần Khải Luân. Trần Khải Luân bị Cao Bằng nhìn chằm chằm có chút sợ hãi.

- Em không định tiếp tục học đại học nữa?

Cao Bằng nhíu mày, hắng giọng một cái,

- Hay là vẫn muốn tiếp tục đi học? Cho dù là niên đại hiện tại thì nắm giữ tri thức cũng là một chuyện vô cùng cần thiết.

- Em đã báo danh ở đại học Du Châu, vào đợt khai giảng sang năm là có thể nhập học. Đến khi đó em chính là học muội của anh rồi ~

Trần Khải Luân ngắt lời Cao Bằng, ngữ khí có chút rầu rĩ không vui,

- Tại sao lại nói giống lão ba của em thế.

- Đại học Du Châu sao?

Cao Bằng sững sờ, đã bao lâu rồi mình chưa đến trường học?

Cao Bằng nhịn không được bắt đầu trầm tư.

Vốn dĩ Cao Bằng học đại học cũng chỉ vì hoàn thành nguyện vọng của cha mẹ, đồng thời cũng hoàn thành một mộng tưởng của bản thân mà thôi.

Bây giờ căn bản không học được bao nhiêu thứ trong trường cả. Hơn nữa trong một năm này số lần bản thân mình đến trường học có thể dùng một bàn tay để đếm, tiếp tục duy trì danh nghạch ở trường là một việc không cần thiết, còn không bằng xin tốt nghiệp sớm một chút.

- Qua một thời gian ngắn anh sẽ xin tốt nghiệp sớm. Học muội, cố lên nhé.

Cao Bằng ném cho biểu muội một ánh mắt khích lệ.

Trần Khải Luân,

- …

Khi về đến nhà biểu muội có vẻ rất hiếu kỳ về tất cả mọi thứ. Tiểu Hoàng, Đại Tử, Tiểu Diễm bọn nó đều hứng chịu sự tò mò của Trần Khải Luân.

Có điều đối với việc không thể gặp được Hài Cốt Bạo Quân thành danh của biểu ca, nàng có hơi tiếc nuối.

- Biểu ca, có phải anh đã giấu bạo quân đi rồi đúng không?

Trần Khải Luân cảm thấy rất tiếc nuối. Ở khu Hoàng Mạc và khu Kim Sa vẫn luôn duy trì thái độ thù địch với quái vật hệ Vong

Linh, bởi vì ý chỉ tôn giáo của bọn họ vẫn luôn phản cảm đối với vong linh.

Cho nên ở hai đại khu này nàng dường như chưa từng nhìn thấy quái vật và ngự thú hệ Vong Linh, chỉ cần có loại hình quái vật xuất hiện thì sẽ bị dân bản xứ trực tiếp diệt trừ.

Đi cùng Trần Khải Luân đến đây còn có một người biểu đệ của nàng là Ngải Giác Ngật, chính là cái tên béo ngày đó đi theo phía sau mông Trần Khải Luân.

Năm nay mười bảy tuổi… đang trong độ tuổi ưu thương.

Chỉ có thể nhìn người khác huấn luyện ngự thú, một ngày rồi lại một ngày.

Trông mòn con mắt đến tận năm năm trời.

Các loại sách tranh về ngự thú và sổ tay quái vật đều nắm rõ như lòng bàn tay, còn quen thuộc lai lịch ngự thú của người khác còn hơn cả chủ nhân của chúng nữa. Trong nhà có cất giữ các loại figure quái vật hi hữu, chất đầy cả một bức tường.

Đáng tiếc, ngay cả một con ngự thú yếu nhất cũng không có.

Vì phòng ngừa tiểu tử này không chịu được dụ hoặc vụng trộm dùng tiền đi mua ngự thú, người nhà của hắn đã khống chế nghiêm ngặt mỗi một khoản chi tiêu.

Khoảng thời gian này ông ngoại bôn ba ở thế giới Hắc Vụ, suất lĩnh Lôi Công và Bích Giáp Thủy Tổ Ngạc đi mở mang thương lộ, vài ngày cũng không nhất định sẽ về nhà.

Cho nên tạm thời Cao Bằng ở lại nhà bồi hai vị đệ muội tới từ phương xa này.

- Cao thiếu, ngài tìm tôi sao?

Hoàng Á với khuôn mặt cương nghị nhanh chân đi đến.

Đi theo sau lưng hắn là một con linh mã màu đỏ thẫm.

Đây là ngự thú Phong Diễm Xích Huyết Quân Mã cấp Lĩnh Chủ của Hoàng Á, có hai thuộc tính phong và hỏa, vô cùng thần dị.

- Ừm, khoảng thời gian này đã làm phiền anh rồi.

Cao Bằng gật đầu. Từ khi Cao Bằng điều Hoàng Á đến bộ phận thăm dò tài nguyên thì hắn vẫn luôn cẩn trọng, tất cả những việc được giao đều tận tâm tận lực làm tốt.

Cho nên Cao Bằng vẫn luôn vô cùng tín nhiệm Hoàng Á, đây cũng là trợ thủ đắc lực của hắn.

- Vì thiếu đổng làm việc tự nhiên phải tận tâm tận lực rồi.

Hoàng Á rủ đầu xuống, thần sắc cung kính.

- Ừm.

Cao Bằng gật đầu mỉm cười,

- Bình thường tôi cũng không có ban thưởng cho anh cái gì, tập đoàn có chế độ của tập đoàn, anh chỉ cần làm xong công tác thì sẽ được tập đoàn ban thưởng. Nhưng mà bình thường anh vẫn làm việc cho tôi, cho nên phần thưởng thì vẫn phải có.

Nói xong Cao Bằng vỗ tay một cái. Tiểu Hoàng đứng sau lưng Cao Bằng khom người nhặt một tấm thảm lông màu vàng từ dưới đất lên, thảm lông lớn chừng bảy tám mét vuông, bên trên phủ đầy đường vân đỏ như máu. Đường vân màu đỏ tụ tập cùng một chỗ hóa thành hình dạng con mắt màu đỏ thẫm.

- Đây là…

Hoàng Á có chút mộng bức.

- Đây là ngự thú cho anh, chính anh hãy xem thật kỹ.

Cao Bằng bảo Tiểu Hoàng đưa Huyết Tinh Kim Ti Ma Thảm Yêu cho Hoàng Á.

Hoàng Á nhận lấy Huyết Tinh Kim Ti Ma Thảm Yêu, lòng bàn tay trầm xuống.

Trong tay nâng lấy thảm lông màu đỏ lăn trên mặt đất một vòng, sau đó lật lên, đường vân hình con mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm Hoàng Á.

Hoàng Á đối mặt với nó hai giây, sau đó bình tĩnh ngẩng đầu lên.

- Đây là quái vật cấp Lĩnh Chủ, nếu như anh thích thì ký kết huyết khế với nó đi.

Cao Bằng gật đầu.

Hoàng Á bỗng giật mình, đồng tử phóng đại.

Đây là quái vật cấp Lĩnh Chủ?

Hẳn là thiếu đổng sẽ không lừa gạt mình, sự bình tĩnh trên mặt Hoàng Á lập tức biến mất vô ảnh vô tung.

Trầm mặc nửa ngày mới lên tiếng, giọng nói khàn khàn:

- Cám ơn thiếu đổng!

Hàng phục Kim Ti Ma Thảm Yêu để nó vì mình phục vụ cũng không phải chuyện gì khó khăn lắm, Cao Bằng chỉ cần uy bức lợi dụ đã thoải mái đạt được mục đích.

Nắm đấm của Tiểu Hoàng cùng với sự dụ hoặc thăng cấp phẩm chất, gần như không có bất kỳ quái vật nào có thể đào thoát khỏi ma trảo.

Ngải Giác Ngật đang xem tivi ở bên cạnh nghe được cũng trợn mắt há mồm, chẳng lẽ bây giờ đang lưu hành việc đưa ngự thú sao.

Quái vật cấp Lĩnh Chủ qua tay liền đưa như vậy?

Chẳng lẽ đây chính là cách chơi của những người chơi cao cấp sao?

Trong lòng Ngải Giác Ngật đang có cả vạn con thảo nê mã điên cuồng chạy qua, lúc này hắn chỉ muốn ôm chặt lấy cái đùi vàng tráng kiện của người biểu ca này.

Sau khi nghỉ ngơi ba ngày, Cao Bằng cũng không phải là một người có thể ngồi yên một chỗ, ở nhà lãng phí thời gian chưa bao giờ là phong cách của hắn. Sau khi dặn dò biểu đệ biểu muội một phen bèn mang theo Tịch Sư, Bạch Cương Phong Nhận Thú cùng với Tiểu Diễm, Tiểu Thảo, A Xuẩn bước lên hành trình đi về phương bắc.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 420: Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ

Lần này đi Bắc Cực khẳng định rất lạnh, cho nên Cao Bằng bèn mang theo Tiểu Diễm ở bên người để đốt lửa sưởi ấm. Hơn nữa Tiểu Diễm còn có thể bay lên không trung, sẽ rất thuận tiện.

Để tiện mang theo, Cao Bằng chỉ chọn mấy con ngự thú có thể tích gọn gàng.

Bạch Cương Phong Nhận Thú cao không tới một mét, Tịch Sư lớn chừng hai bàn tay, Tiểu Thảo nhẹ nhàng, còn có A Xuẩn càng nhẹ hơn nữa. Tất cả đều là thuần một sắc tuyển thủ hạng nhẹ.

- Nếu Bắc Cực không có tài liệu phù hợp với yêu cầu của ngươi thì chỉ còn ở Nam Cực thôi.

Cao Bằng xoa xoa cái đầu nhỏ của Tịch Sư.

- Trước mắt chúng ta sẽ ngồi máy bay đến căn cứ thành phố Hắc Long ở phương bắc, sau đó tiếp tục bay tiếp về hướng bắc. Đi sớm về sớm, không cần lãng phí thời gian.

Bắc Cực cũng chẳng phải nơi để chơi bời, thời tiết rét lạnh và băng thiên tuyết địa vô cùng vô tận, mới đầu đến còn có thể cảm thấy nó đẹp, nhưng lâu dần sẽ thấy nhàm chán.

Mười tiếng sau, máy bay hạ cánh xuống căn cứ thành phố Hắc Long.

Căn cứ thành phố Hắc Long là căn cứ nằm ở cực bắc của Hoa Hạ.

Từ trên cửa sổ máy bay nhìn xuống mặt đất, một dòng sông hung dữ đục ngầu tựa như một con địa long xuyên qua cả toà sơn mạch.

Dưới chân sơn mạch có một tòa thành trì to lớn bị dòng sông chia làm hai.

Rậm rạp chằng chịt nhà gỗ và các loại kiến trúc nổi trên mặt nước, tựa như một cái đinh lớn ghim dòng sông này xuống mặt đất.

Nước sông vốn mãnh liệt khi chảy qua vô số kiến trúc và các chướng ngại trong nước thì dòng chảy của nó đã trở nên hiền hòa hơn.

- Thật là hùng vĩ!

Cao Bằng tán thưởng.

Tựa như một thuần thú sư dũng cảm nhất đã thuần phục được một con hắc long bạo ngược phải ngoan ngoãn nằm giữa núi non trùng điệp.

Máy bay chậm rãi hạ cánh. Cao Bằng từ bên trong đi ra, khí lạnh ập tới, hắn hít sâu một hơi.

Thực sự là… mát mẻ.

Cưỡi trên lưng Tiểu Diễm, hắn lấy ra một cái áo jacket thông khí từ trong không gian tùy thân của A Xuẩn, lại đeo thêm khẩu trang, tay đeo găng, sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Tiểu Diễm:

- Chúng ta đi!

Nương theo một tiếng hót vang, Tiểu Diễm bay thẳng vào đám mây.

…

Trên trời, tuyết càng lúc càng nhiều, gió lạnh thổi liên tục không ngừng.

Cao Bằng và mấy ngự thú khác còn đỡ, chứ Tiểu Thảo đã cuộn tròn lại run lẩy bẩy.

Hàn Sương Tịch Sư nhìn Tiểu Thảo một chút, sau đó nhẹ nhàng vỗ lên đầu nó. Một quầng sáng màu lam ngưng tụ bên ngoài cơ thể tạo thành một lớp áo giáp ngăn cách hoàn toàn với không khí lạnh bên ngoài, tất cả khí lạnh ập tới đều sẽ bị quầng sáng này hấp thụ sạch sẽ.

Bay đại khái khoảng nửa tháng, bốn phía đều là một vùng trắng xóa, dưới chân chỉ còn lại cánh đồng tuyết mênh mông. Cao Bằng lấy bản đồ ra, phát hiện mình đã ở trong phạm vi khu Bắc Cực.

- Chúng ta đi xuống thôi.

Nếu đã đến Bắc Cực, việc còn lại là chậm rãi đi tìm bảo vật.

Tìm bảo vật thì Cao Bằng chịu, chỉ có thể dựa vào cảm giác của Hàn Sương Tịch Sư.

Hàn Sương Tịch Sư giãy dụa nhảy từ trong ngực Cao Bằng xuống, ghé sát vào mặt đất không ngừng ngửi ngửi, cái đuôi phía sau mông hưng phấn lắc lư.

Băng nguyên tố tràn ngập trong không khí khiến làm cho Hàn Sương Tịch Sư cảm thấy rất thoải mái.

Ở Bắc Cực đúng là có không ít bảo vật. Trước vách đá sông băng, Hàn Sương Tịch Sư dùng hai chân trước không ngừng đào bới, hai cái chân tuy không lớn nhưng tốc độ đào băng không chậm chút nào.

Chỉ mười phút đã đào được sâu đến mấy mét, tựa như một cái

máy xúc.

Nửa giờ sau, Hàn Sương Tịch Sư ngậm lấy một khối huyền băng màu lam từ trong động bò ra.

- Ở đây ở đây!

Trên đường đi, Hàn Sương Tịch Sư tìm được mấy loại tài liệu nữa. Đáng tiếc là số lượng quá ít, hoặc là nhiều nhất chỉ giúp nó tấn thăng lên tới Lĩnh Chủ sẽ mất tác dụng.

Hàn Sương Tịch Sư có hơi thất vọng, dùng móng vuốt nhỏ chống đỡ khuôn mặt, đầy vẻ bất đắc dĩ.

- Đừng nóng vội. Bắc Cực lớn như thế khẳng định là sẽ có, chúng ta tới khu vực trung tâm tiếp tục tìm kiếm.

Cao Bằng an ủi.

Cánh đồng tuyết mênh mông vô bờ, băng cứng bao trùm đường ven biển uốn lượn. Màn đêm buông xuống, dải cực quang sáng chói mỹ lệ chiếu sáng cả một vùng.

Phía xa, nơi giao nhau giữa đường chân trời và bầu trời phát sáng, làm nổi bật lên nhan sắc cực kỳ mỹ lệ.

Thời gian dần trôi qua, cực quang màu lam từ trên trời rủ xuống.

Ánh sáng màu bạc sáng lạn huy hoàng, xen lẫn trong cực quang hóa thành một bức tranh cực kỳ mỹ lệ.

Lúc đến gần Cao Bằng mới nhìn rõ đây là một cái đại điện.

Là một tòa cung điện băng giá được xây dựng từ hàn băng.

Khác với cung điện nho nhỏ lúc trước của Hàn Sương Tịch Sư, đây là một tòa cung điện rất lớn, đỉnh mái xông thẳng lên tận trời,

băng sương màu lam nhìn cực kỳ bắt mắt.

Một đại thụ màu bạc sinh trưởng bên ngoài cung điện, hoá thành một cây bạc hoa vàng.

Cửa chính của cung điện đóng chặt, dường như ở bên trong có một thứ thần bí khó lường gì đó đang ẩn giấu.

- Cung điện này… có vẻ không giống như thứ chúng ta có thể xây dựng nên.

Cao Bằng trầm ngâm.

- Cung điện này quá lớn, hơn nữa toàn bộ đều được xây dựng từ Cực Địa Huyền Băng, quái vật bình thường không thể nào tạo ra được.

Cao Bằng lẩm bẩm.

- Xã hội loài người hiện nay căn bản không thể nào tạo hình được tòa cung điện lớn như thế.

Cao Bằng rất khẳng định. Bởi vì Cực Địa Huyền Băng cực kỳ cứng rắn, hơn nữa còn rất lạnh lẽo.

Kẽo kẹt…

Cửa lớn của cung điện mở ra. Vẻ mặt Cao Bằng đầy nghiêm túc, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía cánh cửa.

Ở nơi băng thiên tuyết địa hoang tàn vắng vẻ này đột nhiên xuất hiện một tòa cung điện, hơn nữa trong cung điện tựa hồ còn tồn tại sinh mệnh. Chỉ riêng chuyện này đã vô cùng quỷ dị rồi.

Đát đát đát…

Tiếng bước chân truyền ra từ trong cung điện vang vọng khắp bình nguyên.

Đát.

Cuối cùng, tiếng bước chân dừng lại lúc còn cách cửa lớn khoảng hai bước.

Xuyên thấu qua ánh nắng màu trắng, Cao Bằng nhìn thấy một bóng người màu bạc đón ánh nắng đứng trong cung điện nhìn về phía mình.

Hình như phía sau cái bóng màu bạc kia còn có một tấm áo choàng màu lam phất phơ theo gió.

【Tên quái vật】: Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ (trong phong ấn)

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 51 (Vương cấp)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Sử Thi

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Băng

【Năng lực quái vật】: Cực quang chi nhận lv5, Khải giáp cứng rắn lv4, Khống chế Băng nguyên tố lv4.

【Đặc tính quái vật】: Băng phong chi nhận(Sức mạnh hàn băng cường đại bám vào binh khí, có được sức phá hoại cực mạnh.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Tăng cường khả năng phá hoại và hiệu quả tổn thương của công kích.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Kẻ địch bị băng phong chi nhận làm tổn thương sẽ rơi vào tình trạng hàn băng thương tổn. Trong thời gian này, mức độ tổn thương do công kích hệ Băng sẽ tăng thêm.)

Băng phong chi tâm (tâm tĩnh lặng bình tĩnh.

Hiệu quả 1: Bỏ qua các loại năng lực khống chế tâm linh (bao gồm nhưng không giới hạn trong mị hoặc, đoạt xá, hỗn loạn, sợ

hãi)

Hiệu quả 2: Tổn thương về mặt tinh thần hoặc linh hồn sẽ bị suy yếu.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ ở trong trạng thái bị phong ấn là một quái vật có sức chiến đấu rất mạnh. Bọn chúng anh dũng không biết sợ, trung thành dũng cảm.

- Rời khỏi nơi này, nhân loại.

Phần đầu của Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ được bao bọc hoàn toàn bên trong một cái mũ trụ, chỉ có một ánh mắt màu lam nhạt nhìn ra bên ngoài.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 421: Nàng

- Cao Bằng, bên trong có đồ tốt đó.

Hai mắt của Hàn Sương Tịch Sư trông mong nhìn vào trong cung điện, thèm rỏ dãi.

Cao Bằng sờ lên đầu Hàn Sương Tịch Sư,

- Yên tĩnh một chút.

Hàn Sương Tịch Sư không nhìn thấy thuộc tính của con quái vật kia, nhưng mà Cao Bằng lại thấy rất rõ ràng, đây chính là một con quái vật Vương cấp.

Phiền toái rồi, A Ngốc và A Ban hắn đều không mang theo bên người.

Hiện tại chiến lực mạnh nhất chính là Bạch Cương Phong Nhận Thú cấp 50. Nhưng cho dù Bạch Cương Phong Nhận Thú có ra tay thì cũng rất nguy hiểm, bởi vì nó chỉ là ngự thú cấp Lĩnh Chủ, tuy chỉ cách Vương cấp có 1 cấp nhưng vẫn không thể nào thay đổi được sự thật nó chỉ là ngự thú cấp Lĩnh Chủ.

Hơn nữa nơi này còn là Bắc Cực…

Chính là sân nhà của Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ kia.

- Nhân loại, rời khỏi nơi này.

Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ quay đầu, lần này nó nói với Cao Bằng.

Cao Bằng kinh ngạc nhìn về phía Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ. Bởi vì đây không phải ngự thú thuật lại cho hắn, mà là tiếng người phát

ra từ trong miệng Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ!

- Ngươi biết nói ngôn ngữ của nhân loại chúng ta sao?

- Nhân loại… rời khỏi… nơi này!

Ngữ khí của Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ càng ngày càng bất thiện.

Mặc dù ngữ khí rất nghiêm khắc, nhưng Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ cũng không bước ra khỏi cung điện một bước.

Biết nói ngôn ngữ của nhân loại cho thấy đây không phải là quái vật hoang dại, nhất định có tiếp xúc qua văn minh xã hội loài người, thậm chí có thể là ngự thú của nhà người ta.

Mặc dù kết luận này có chút hoang đường, nhưng nếu ông ngoại của mình đều có thể bồi dưỡng được Bạch Long thì những ngự sử có thể tập hợp những thứ như may mắn và thiên phú vào một thể, muốn bồi dưỡng được ngự thú Vương cấp cũng không phải là không có khả năng.

- Chúng ta không tiến vào cung điện, chúng ta chỉ nhìn ở xung quanh thôi, chỉ nhìn mà không đi vào là được rồi phải không?

Cao Bằng tận lực bày tỏ bản thân mình không có ác ý.

Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ còn muốn nói điều gì nhưng đột nhiên ngừng lại, nhìn Cao Bằng một chút, sau đó quay người đi vào bên trong.

- Đây là do ngươi nói, không tiến vào cung điện.

Chỉ có giọng nói nhàn nhạt vang vọng trong gió.

Sau khi đi vào Cao Bằng mới phát hiện tòa cung điện này rất lớn, vách tường màu xanh trắng nguy nga hùng vĩ, ở gần cung điện vẫn như cũ là một vùng tuyết trắng.

Không đợi Cao Bằng đi qua, Hàn Sương Tịch Sư đã chạy lên trước. Ở cách cung điện không xa có một hàn đàm màu băng lam, hàn đàm bóng loáng như gương, mặt ngoài không có một gợn sóng nào.

Bùm một tiếng lập tức nhảy vào trong đầm nước, hai ba lần bơi đã biến mất không còn tăm hơi.

Ở một bên khác, trong cung điện.

Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ đang đi về chỗ sâu trong cung điện dường như đã phát hiện được, quay đầu nhìn lướt qua phương hướng ngoài tường bên trái sau đó thu hồi tầm mắt.

Tại chỗ sâu trong nội điện là một tòa băng cung khổng lồ, nếu như nói mức độ giá lạnh ở bên ngoài là 1 thì mức độ rét lạnh ở chỗ sâu trong nội điện chính là 10.

Băng vụ lạnh lẽo trong không khí ngưng kết thành băng, từng luồng băng vụ dây dưa lan tràn trong không khí.

Ở trung tâm gian phòng chính có một tòa băng quan.

Băng quan dài hai mét, rộng một mét, mặt ngoài băng quan điêu khắc hoa văn hết sức tinh mỹ.

Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ đi đến bên cạnh băng quan, sau đó quỳ một chân trên đất.

- Chủ nhân, có gì phân phó.

Hoa văn trên người Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ hợp thành một thể với hoa văn trên mặt đất dưới chân, áo giáp dường như cắm rễ thật sâu vào nền đất, hòa làm một thể cung điện.

Trong quan tài băng thò ra một cánh tay thanh tú trắng nõn nhẵn nhụi, có thể nhìn thấy từng mạch máu màu xanh trên những

đốt ngón tay.

Ngón giữa và ngón vô danh khép lại hướng lên nhẹ nhàng vẫy vẫy.

Dường như đang nói có việc thì tấu, vô sự bãi triều, đừng tới phiền ta.

Trầm mặc trong chốc lát, Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ chậm rãi cúi đầu xuống,

- Thuộc hạ hiểu rõ.

. . .

Nửa tiếng đồng hồ sau Hàn Sương Tịch Sư mới từ trong hàn đàm nổi lên.

Đẳng cấp trên người từ 41đã tăng lên 43, đây là giới hạn tăng trưởng mà cái hàn đàm này mang đến cho nó.

- Các ngươi đi với ta đến đây.

Không biết từ lúc nào mà Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ đã đứng ở sau lưng Cao Bằng, yên lặng đứng tại chỗ. Trường mâu hàn băng buông xuống dựng thẳng trên đất, thân hình cao lớn lại gầy gò, áo giáp màu băng lam kề sát da thịt, cái bóng kéo ra thật dài trên mặt đất trông có vẻ cô độc mà kiên nghị.

Nói xong câu đó Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ quay người rời đi.

Cao Bằng nhìn qua, sau đó cũng dẫn đám ngự thú theo sau.

Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ đi vào cung điện, sau khi tiến vào hướng bên cạnh đi qua, mấy ngự thú và Cao Bằng đều im lặng không nói gì.

Bọn họ đi tới từ cửa hông, sàn nhà màu trắng không phải quá

sáng bóng, cũng không phải quá sáng ngời, Cao Bằng đi thẳng một đường không hề gặp phải bất kỳ sinh vật nào khác.

Tựa hồ trong cung điện này chỉ có mỗi một mình kỵ sĩ cư trú.

Tại hậu viện, tạm thời xưng là hậu viện, trên đỉnh đầu có một lớp mái vòm bằng băng hơi mỏng, cực quang màu sắc rực rỡ chiếu rọi trên mái vòm băng làm hiện ra đủ mọi màu sắc.

Ở giữa có một cái giếng, giếng rộng hai mét, nước bên trong đang sôi trào.

Cột khói màu trắng vẫn không ngừng bay lên trên.

Miệng giếng này đang bốc khói? Nước nóng?

Đây là phản ứng đầu tiên của Cao Bằng.

- Thuần m Băng Tuyền?

Hàn Sương Tịch Sư nhất thời muốn bổ nhào qua nhưng lại bị Cao Bằng một phát bắt được đám lông trắng trên đỉnh đầu nó, tứ chi không ngừng vùng vẫy giữa không trung, liên tục đạp đạp.

- Ngaoo...oo, ngao ngao!

Hàn Sương Tịch Sư thẹn quá hóa giận gầm lên.

- Thả ta ra, thằng nhóc thối tha kia mau thả ta ra, xú gia hỏa!

- Đây là hậu viện nhà người ta, ngươi đừng làm loạn.

Cao Bằng im lặng. Nếu như là vô chủ thì không tính, hiện tại chủ nhân người ta đứng ở bên cạnh còn chưa có lên tiếng mà ngươi đã không kịp chờ đợi bổ nhào qua, như thế cũng quá hư hỏng rồi!

Quan trọng nhất chính là chúng ta còn không đánh lại người ta

nữa. . .

Đừng thấy nó chỉ có một mình, nhưng cả đám chúng ta cộng lại cũng không nhất định là đối thủ của nó.

- Thực lực của ngươi suy yếu, cái này có thể giúp ngươi nhanh chóng khôi phục một phần thực lực.

Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ chợt mở miệng nói.

Khẽ gật đầu với Cao Bằng, sau đó quay người rời khỏi cái tiểu viện này.

Chỉ để lại một nhà Hàn Sương Tịch Sư mộng bức, ngẩng đầu nhìn về phía Cao Bằng,

- Cao Bằng, sao nó biết được thực lực của ta suy yếu vậy?

Cao Bằng sủng nịch sờ lên cái đầu nhỏ của Hàn Sương Tịch Sư,

- Ngoan, ngươi hãy cố gắng mạnh lên là được rồi.

Hàn Sương Tịch Sư:

- . . .

Cuối cùng Cao Bằng cũng không thể không biết xấu hổ bảo Hàn Sương Tịch Sư trực tiếp nhảy vào trong giếng nước nhà người ta, như vậy thì quá không lễ phép.

Cao Bằng bèn lấy ra một cái thùng nước từ bên cạnh, sau đó dùng cái thùng nước không biết làm bằng vật liệu gì này múc ra hai thùng đổ vào trong cái vạc ở bên cạnh.

Nước ở trong giếng trong suốt, nhưng sau khi Thuần m Băng Tuyền trong giếng bị múc ra thì lập tức biến thành màu đen tuyền.

Đồng thời cũng không tiếp tục tỏa ra ngoài bất kỳ khói trắng nào nữa.

Nước màu đen sau khi đổ vào trong vạc nháy mắt đã đóng băng, Hàn Sương Tịch Sư cẩn thận từng li từng tí nhảy vào trong vạc.

Xèo xèo xèo! Hàn Sương Tịch Sư vừa nhảy vào trong vạc nháy mắt đã bị đông cứng thành một con sư tử băng, chìm vào trong đáy vạc…

Cũng không biết Hàn Sương Tịch Sư phải ngủ say bao lâu, Cao Bằng bèn mang theo mấy ngự thú chờ đợi ở bên cạnh. Ở dưới tình huống không được cho phép Cao Bằng cũng không thể tùy tiện đi dạo lung tung trong nhà người ta, lễ phép cơ bản nhất vẫn phải có.

Tiếng bước chân thanh thúy chậm rãi truyền đến từ phía sau Cao Bằng. m thanh rất nhẹ nhàng, giống như một đóa hoa sen bị gió thổi nhẹ nhàng đung đưa trong ao sen.

Cao Bằng quay đầu lại. Một bóng hình xinh đẹp màu trắng tựa vào băng bích, cái váy màu trắng bằng lụa mỏng thật dài với những nếp gấp uốn lượn kéo lê trên đất.

Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ đứng bên cạnh đỡ lấy cánh tay nàng.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 422: Bắc Thanh Nghiên

Mặt đối mặt với người con gái này, ánh mắt u lãnh thanh tịnh, tựa như một vũng hàn tuyền.

Nhìn chằm chằm vào nữ sĩ là một chuyện không lễ phép, ánh mắt của Cao Bằng rất nhanh đã rủ xuống, sắc mặt bình tĩnh.

Giữa mi tâm cô gái này có một hình xăm hoa sen màu đỏ, Đúng là rất ít gặp… Ừm, tại sao mình lại quan tâm tới mấy thứ này chứ.

Ngay tại lúc Cao Bằng đang suy nghĩ lung tung thì cô gái mặc váy dài đột nhiên mở miệng hỏi.

- Bây giờ là mấy giờ rồi.

Cao Bằng sững sờ, tranh thủ thời gian lấy điện thoại di động ra.

- Bây giờ đã bảy giờ rưỡi tối rồi.

Cô gái váy trắng trầm mặc, trên mặt hiện lên một tia nghi hoặc, nhưng cũng không nói nhiều mà chỉ hơi gật đầu.

- Nơi này đã rất lâu rồi chưa có người tới.

Cô gái váy trắng mở miệng nói.

- Tôi có thể cảm giác được lực lượng nguyên tố đang dần khôi phục, bây giờ cách lúc nguyên tố khôi phục đã bao lâu rồi?

- Năm năm.

Cao Bằng thành thật trả lời. Chuyện này không có gì để nói

dối, đi ra ngoài tùy tiện hỏi một chút là có thể biết.

- Mới năm năm sao...

Cô gái váy trắng nhìn về phía Cao Bằng.

- Cám ơn.

Hơi dừng lại một chút, đưa mắt nhìn về phía mấy ngự thú của Cao Bằng, trong mắt tràn đầy tán dương.

- Có thể trong thời gian năm năm đầu mà đã có được mấy ngự thú cấp Lĩnh Chủ cũng là chuyện không tệ rồi. Hơn nữa con sư tử kia của cậu cũng không đơn giản, đẳng cấp trước kia cũng không thấp.

- Cô không phải là người Hoa Hạ sao?

Cao Bằng cẩn thận hỏi.

Hắn luôn cảm thấy tiểu tỷ tỷ này nhìn qua không quá bình thường, trên thực tế Cao Bằng còn có một suy đoán to gan hơn nữa.

- Tôi không phải là người của thời đại các cậu.

Cô gái váy trắng hơi mỉm cười, nói thẳng ra không kiêng kỵ chút nào.

Nói xong lại còn nháy mắt mấy cái.

- Tiêu chuẩn nướng cá của tôi rất tốt, cậu có muốn thử tay nghề của tôi không?

- Không cần làm phiền... Tôi có đồ hộp.

Cao Bằng lắc đầu. Bây giờ đúng lúc cũng đến giờ cơm, nghe cô gái này nói về cá nướng làm Cao Bằng cũng cảm giác mình có chút

đói.

- Đồ hộp? Đồ hộp là cái gì?

Cô gái váy trắng hiếu kỳ hỏi.

- Là một loại đồ ăn rất ngon.

Cao Bằng vẫy tay gọi A Xuẩn bay tới, từ trong không gian tùy thân lấy ra mười mấy hộp đồ hộp, có rất nhiều vị khác nhau.

Cô gái váy trắng nhìn đống đồ hộp kia, mở thử một hộp ra xem, bên trong là từng miếng thịt có màu nâu đậm, có một số hộp còn có một vài thứ màu trắng giống như bông tuyết nổi phía trên, màu tối chìm của dầu mỡ theo sự lay động mà hơi chếch đi một chút.

Cô gái váy trắng nhăn mũi hít thử hương vị trong không khí, Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ đứng bên cạnh đột nhiên tiến lên.

- Chủ nhân chờ một chút.

Sau đó duỗi ra tay trái bắn ra một đoạn gai băng nhỏ vào trong hộp đồ hộp, đỉnh của gai băng chuyển từ màu xanh trắng thành màu đục ngầu.

Mỗi hộp đồ hộp Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ đều thử một lần, làm hết mới thu lại tay trái nói với cô gái váy trắng.

- Chủ nhân, mấy thứ được gọi là đồ hộp này mặc dù có thể ăn nhưng không quá tốt cho sức khỏe, ta đề nghị …

Lời còn chưa nói hết thì cô gái váy trắng đã xua tay.

- Được, ta biết rồi.

Sau đó liền dùng cái dĩa đâm một miếng thịt thật to trong hộp bỏ vào trong miệng.

Mặc dù loại đồ hộp phổ biến này bề ngoài không được đẹp cho lắm, nhưng hương vị thì vẫn rất đặc biệt.

Cao Bằng nhìn thấy ánh mắt cô gái váy trắng sáng lên, giống như bị hương vị của đồ hộp làm thích thú, rất nhanh sau đó mười mấy hộp đồ hộp đã bị cô gái này ăn mất một nửa.

Mặc dù nhìn có vẻ vẫn chưa thỏa mãn, nhưng sau khi ăn hết một nửa thì cô gái váy trắng lại bỏ cái dĩa trong tay xuống, miệng nhỏ mím lại.

- Tôi ăn no rồi, cậu ăn đi.

Tuy ngoài miệng nói như thế nhưng ánh mắt vẫn chưa rời khỏi đống đồ hộp… Bây giờ nhìn cô nàng giống như một con nai con đáng thương.

- Không sao, tôi còn rất nhiều.

Cao Bằng vừa nói vừa đưa tay vào trong không gian của A Xuẩn móc thêm mười mấy hộp đồ hộp nữa, lại còn "không cẩn thận" cầm theo một bình nước trái cây.

Ngay lập tức có mười mấy cái xúc tu non mềm ôm lấy cổ tay Cao Bằng, A Xuẩn chững chạc đàng hoàng nói với hắn.

- Ngươi cầm nhầm rồi! Cái này là của ta!

Sau đó A Xuẩn dùng xúc tu đẩy ngón tay Cao Bằng ra, cảnh giác đem bình nước trái cây ôm vào trong ngực.

Hừ! A Xuẩn cơ trí phá tan quỷ kế của Cao Bằng, ta thật sự quá thông minh, tự thưởng cho mình hôm nay được uống thêm một ly nữa.

Sau đó A Xuẩn vui thích ôm bình nước trái cây vui vẻ uống từng ngụm lớn.

- Vậy thì xấu hổ quá.

Cô gái váy trắng miệng thì cắn một khối thịt lớn, giọng hàm hồ nói ra.

- Nhà của tôi mở xưởng đóng đồ hộp, nghĩa là chỗ chuyên làm cái loại đồ hộp này sau đó bán ra ngoài.

Cao Bằng dường như đã phát hiện ra nhược điểm của nàng, hắn chuẩn bị sau khi trở về sẽ đi mua một xưởng đóng đồ hộp.

Ai ngờ cô gái váy trắng lắc đầu liên tục.

- Không được, tôi nhất định phải ở lại nơi này chờ bọn họ trở về.

Bọn họ? Bọn họ là ai?

Nói xong nàng ngượng ngùng thả hộp đồ ăn trong tay xuống, liếc nhìn Cao Bằng một chút, sau đó yên lặng đẩy đồ hộp ra.

- Vậy, vậy tôi không ăn…

Cao Bằng nhịn không được cười lên.

- Không sao, cô giúp tôi nhiều chuyện như vậy thì một chút đồ hộp này có đáng là gì. Cô yên tâm đi, trong nhà tôi còn rất nhiều thứ ăn ngon hơn đồ hộp này nhiều, chờ sau khi tôi về nhà sẽ gửi qua cho cô một ít.

Cô gái váy trắng có vẻ rất cảm động, nghiêm túc nói với Cao Bằng.

- Cậu đúng là một người tốt!

Nghe thấy cô nàng nói mình là người tốt, Cao Bằng cảm giác có chút kỳ quái.

- À đúng, cô bao nhiêu tuổi rồi.

Cao Bằng muốn làm xoa dịu sự xấu hổ này.

- Tính tuổi mụ thì là hai mươi sáu.

Nàng trả lời.

Nhìn thấy Cao Bằng có vẻ không tin, nàng liền nói tiếp.

- Tôi bị phong ấn trong quan tài băng rất lâu rồi, cậu phải biết khi ở trong đó thì không thể tính tuổi tác được.

Mặc dù Cao Bằng không giỏi nói chuyện với con gái lắm, nhưng mà chuyện tuổi tác là kiêng kị của phụ nữ thì hắn cũng biết chút ít.

Cao Bằng cơ trí không hỏi lại vấn đề ở trong quan tài băng có được tính tuổi hay không nữa.

Cuối cùng Cao Bằng lại nói chuyện phiếm với cô nàng trong chốc lát. Dường như là do đã lâu không tiếp xúc với con người, Bắc Thanh Nghiên nói chuyện có vẻ rất hào hứng.

Bắc Thanh Nghiên là tên của nàng, theo như lời nàng thì người trong bộ lạc của nàng đều mang họ Bắc.

Bộ lạc …

Cao Bằng có chút hoảng hốt. Nghe nói tại Thượng Cổ có tồn tại bộ lạc, lúc đó nhân loại lấy cày cấy dệt vải và săn bắn để sinh tồn, còn khai quật được rất nhiều di tích.

Nhưng mà sau đó dường như đã xảy ra tai nạn gì đó, trong vòng một đêm mà nền văn minh thượng cổ đột nhiên đứt đoạn.

Nghe nói Atlantis chính là một trong những nền văn minh thời thượng cổ.

Có học giả cho rằng Atlantis chỉ là một bộ lạc trong nền văn minh thượng cổ, trong cùng thời kỳ đó còn có rất nhiều bộ lạc.

Mà giả thuyết này cũng không thể trở thành học thuyết chủ lưu.

- Cô có nghe nói qua Atlantis chưa?

Cao Bằng mở miệng hỏi.

- Atlantis?

Bắc Thanh Nghiên nhìn Cao Bằng nhiều hơn một chút, sau đó gật đầu.

- Đã từng nghe cha tôi nói qua về bộ lạc Atlantis, nhưng mà bộ lạc này cách bộ lạc Bắc Hàn chúng tôi rất xa nên chúng tôi cũng không có tiếp xúc gì với bọn họ.

Sau một ngày Hàn Sương Tịch Sư leo ra khỏi vạc, sương lạnh màu lam vờn quanh cơ thể nó, cái mũi nhỏ hồng hồng giật một cái, sau đó hắt xì!

- Hắt xì.

Mặc dù sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc nhìn thấy cấp bậc của nó tăng lên tới Vương cấp thì trong lòng Cao Bằng vẫn rất vui mừng.

- Ngaoo...ooo!

Lên cấp thành công làm cho tinh thần Hàn Sương Tịch Sư phấn chấn hẳn lên, bước ra khỏi vạc nghênh ngang đi về phía Cao Bằng.

- Lực áp chế trong mảnh thế giới này còn chưa hoàn toàn tản đi, trước mắt cũng chỉ có thể xuất hiện Vương cấp là cao nhất, không thể nào tấn thăng tới đẳng cấp cao hơn. Mà quái vật của thế

giới khác cũng không thể nào xuyên đến, đây là một loại cơ chế tự bảo vệ của thế giới này.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 423: Quái Lực Hoàng Mi Xí Nga

Thực lực ở thời kỳ đỉnh phong của Hàn Sương Tịch Sư là Hoàng cấp, trước mắt chỉ mới khôi phục lại Vương cấp. Tăng thêm Cao Bằng đã có được A Ban Vương cấp cùng với A Ngốc phẩm chất Thần Thoại rồi, cho nên Hàn Sương Tịch Sư đột phá Vương cấp cũng không mang tới cho Cao Bằng bao nhiêu kinh hỉ.

Sau khi đột phá thì kích thước cơ thể của Hàn Sương Tịch Sư tăng lên rất nhiều so với trước đó, nó đã cao đến tận bắp chân Cao Bằng, chiều dài cũng gần đến một mét.

Bạch Cương Phong Nhận Thú tất nhiên là rất vui vẻ, nhưng lại sợ bị Tịch Sư đánh. Cho nên một mình một thú trốn ở góc tường âm thầm vui mừng, không kìm nén được sự vui vẻ trong lòng liên tục đập hai cái móng vuốt xuống sàn nhà.

Hàn Sương Tịch Sư phát hiện ra Bạch Cương Phong Nhận Thú, ném qua một ánh mắt nghi ngờ. Bạch Cương Phong Nhận Thú giả bộ như không có chuyện gì rồi quay đầu đi.

Cao Bằng lại trao đổi với Bắc Thanh Nghiên một lúc, nhân dịp chút thời gian uống nước Cao Bằng nhìn thoáng qua thời gian, cũng đã đến trưa rồi.

Thời gian trôi qua thật nhanh, không biết vì sao hôm nay thời gian lại trôi qua nhanh như vậy.

- Thời gian không còn sớm, lần này tôi qua đây là hy vọng có thể giúp ngự thú của mình tăng đẳng cấp lên. . .

Kế tiếp Cao Bằng cũng không biết nên nói cái gì.

- Ừm. . .

Bắc Thanh Nghiên gật đầu.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau trầm mặc, không khí trong phòng chợt trở nên xấu hổ.

- Vậy tôi đi về trước, lần này cảm ơn sự chiêu đãi của cô. Nếu có cơ hội, lần sau cô đến Du Châu thì tôi sẽ làm chủ.

A Xuẩn trong tay Cao Bằng bị nặn thành các loại hình dạng khác nhau.

- Để sau khi những người kia trở lại thì tôi sẽ đi Du Châu tìm cậu ăn nhờ.

Bắc Thanh Nghiên cười khanh khách, đôi mắt đẹp cong thành một đôi nguyệt nha.

- Không nên tùy tiện lập flag.

Cao Bằng cũng nhịn không được cười lên.

- Phúc đến gà? Là ăn sao?

Bắc Thanh Nghiên nghe không hiểu lắm, Cao Bằng luôn thích nói mấy từ nghe thật khó hiểu.

- Phúc đến gà. . .

Cao Bằng im lặng, ngươi vui vẻ là được rồi.

- Cậu chờ chút.

Bắc Thanh Nghiên dứt lời bèn quay lại căn phòng của mình, một lát sau mới cầm theo một bình thủy tinh đi ra. Bình thủy tinh

đại khái lớn cỡ bàn tay, bên trong chứa một viên thuốc lớn bằng hòn bi.

Hả? Không phải hòn bi.

Hai mắt Cao Bằng ngưng tụ, một loạt số liệu lóe lên trong mắt.

【 Tên quái vật】: Từ Công Thú

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 5

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Phổ Thông

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Kim

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Từ Thú phân công - mẫu, một công phối với một mẫu. Chỉ cần khoảng cách cả hai ở trong một trình độ nhất định, bọn nó sẽ có thể cảm ứng được vị trí của đối phương, sau đó sẽ không kịp chờ đợi tiến lại gần. Khoảng cách càng gần thì lực hấp dẫn sẽ càng mạnh.

Lúc này Cao Bằng mới chú ý tới Từ Công Thú lớn cỡ viên bi này đang dán sát vào vách bình thủy tinh, dường như ở một nơi nào đó có lực hấp dẫn rất lớn đối với nó.

- Con Từ Công Thú này có thể cảm ứng vị trí của Từ Mẫu Thú. Từ Mẫu Thú ở ngay trong điện, đến lúc đó cậu cũng không phải sợ không tìm được phương hướng.

Bắc Thanh Nghiên nhẹ nhàng nói.

Cao Bằng luôn cảm thấy có lẽ nàng muốn lần sau mình lại tới đưa thức ăn.

Ừ, nhất định là như vậy ~

. . .

Mang theo ngự thú rời khỏi cung điện Hàn Băng, xuyên qua một thung lũng sông băng.

Lúc đi đến thì sốt ruột, khi trở về Cao Bằng lại không vội.

Chuẩn bị đi một đoạn rồi lại bay trở về Du Châu. Thật vất vả tới Bắc Cực một chuyến, tay không trở về cũng không quá tốt.

Người hiểu rõ thì biết hắn đi Bắc Cực, ai mà không biết còn tưởng rằng hắn trốn ở trong nhà chơi game.

Phía trước là một thung lũng, trong thung lũng chính là hải dương hai màu đen trắng, trong đó còn xen lẫn một chút màu vàng.

Sau khi tới gần Cao Bằng mới nhìn thấy rõ ràng hình dạng của những con quái vật bên trong thung lũng kia. Chiều cao thuần một sắc hai mét, thân thể cồng kềnh, tựa như. . . Chính là chim cánh cụt!

Mỏ màu vàng vừa rộng lại thô, ánh mắt kiêu căng khó thuần, kiểu tóc vuốt keo chổng ngược bay trong gió xen lẫn lông xù màu vàng trên đỉnh đầu, nhìn qua rất có cá tính.

Loại quái vật này có được ghi chép trong sách tranh về quái vật. Trước khi xảy ra tai biến nó được gọi với cái tên là Phượng Đầu Hoàng Mi Xí Nga.

Sau tai biến đã tiến hóa thành Quái Lực Hoàng Mi Xí Nga , cái tên trái lại càng kém, hơn nữa nhìn cũng càng có cá tính hơn.

【Tên quái vật】: Quái Lực Hoàng Mi Xí Nga

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 18

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Phổ Thông

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Thủy

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Ở trong các loại quái vật chim cánh cụt cùng đẳng cấp thì lực lượng của bọn nó là lớn nhất, tính cách rất lỗ mãng.

Một đám chim cánh cụt giống hệt như lưu manh bao vây lại.

Cổ. . . Bọn chúng không có cổ.

Cái đầu vừa thô vừa ngắn duỗi thẳng về phía trước, chỏm lông vàng trên đỉnh đầu hệt như một thanh trường mâu dựng thẳng về phía trước!

Tư thế đi đường vô cùng phách lối, Cao Bằng dường như đã nhìn thấy cái bóng của Tịch Sư.

Mấy người trơ mắt nhìn một đám Quái Lực Hoàng Mi Xí Nga nghiêng đầu tựa như một đám lưu manh xông tới, vây nhóm Cao Bằng vào giữa.

Tóc của một con Quái Lực Hoàng Mi Xí Nga ở phía trước sắp chọc vào mặt Cao Bằng, cái đầu nghiêng nghiêng, tròng mắt cũng nghiêng nghiêng gắt gao nhìn chằm chằm vào hắn. Bộ dạng vô cùng càn rỡ, còn thiếu vén tay áo lên rồi nói "hôm nay ta muốn đập ngươi một trận".

Hai mắt Bạch Cương Phong Nhận Thú lạnh lẽo, hai lưỡi đao yên lặng bắn ra. . .

Cao Bằng ấn đầu nó xuống, ra hiệu nó không nên gấp.

Trên thực tế cho dù không có ngự thú đi nữa, chỉ bằng tố chất thân thể hiện tại của Cao Bằng là đủ để đánh ngã bầy quái vật Quái Lực Hoàng Mi Xí Nga này rồi.

Con Quái Lực Hoàng Mi Xí Nga ở phía trước thấy Cao Bằng không hề tỏ ra chút biểu cảm sợ hãi nào, hơn nữa mấy ngự thú bên cạnh hắn cũng đều rất bình tĩnh. Đôi mắt nhỏ lập tức nheo lại,

híp thành một đường, sau đó. . . Yên lặng lui về phía sau.

Đưa thân thể hùng tráng của mình biến mất ở sau lưng đồng bạn, âm thầm quan sát.

Một con Quái Lực Hoàng Mi Xí Nga bên cạnh có tính tình rất nóng vội. Cái thung lũng này chính là địa bàn của bọn nó, quái vật xung quanh đều biết, nhưng cái đồ vật hai chân kỳ quái này lại dám xông tới. Hôm nay tiểu chim cánh cụt ta sẽ cho hắn biết cái gì gọi là sợ hãi, cái gì gọi là kinh khủng.

- A ô.

Một con Quái Lực Hoàng Mi Xí Nga dùng cánh đánh tới bị Tiểu Diễm ngăn lại.

Đối mặt với con chim cánh cụt đồng loại cao gấp đôi so với mình, bọn nó đều phát ra tiếng kêu phẫn nộ.

- Phản đồ!

- Bại hoại bên trong chim cánh cụt.

- Tóc đỏ thật xấu!

- Trong chúng ta xuất hiện một tên phản đồ!

Một đám Quái Lực Hoàng Mi Xí Nga líu ríu réo lên không ngừng.

Tiểu Diễm sầm mặt lại, các ngươi nói ai là chim cánh cụt! ?

Nó há cái mỏ chim phun ra một đoàn hỏa diễm, trong nháy mắt đã đốt cho mấy con chim cánh cụt hung hăng nhất phải chít chít kêu gào không ngừng, che lấy mông chạy trốn khắp nơi. Tiểu Diễm ta là gầy nhất, đây là do chính miệng Cao Bằng nói!

Vỗ vỗ hai cánh, lông vũ màu đỏ thắm đánh vào không khí phát

ra âm thanh vù vù, vụn băng dưới đất bị cuồng phong thổi bay loạn khắp bốn phương.

Thấy cảnh này, đám Quái Lực Hoàng Mi Xí Nga xung quanh cũng không hề cảm thấy sợ hãi chút nào, ngược lại còn tụ tập càng ngày càng nhiều, cuối cùng toàn bộ cùng nhau tiến lên.

- Lệ!

Tiểu Diễm vỗ cánh, một vòng lửa từ giữa hai cánh bay ra ngoài rồi nổ tung, vòng lửa vỡ vụn trong hư không thành từng đám từng đám tia lửa.

Ầm!

Ở nơi Cực Bắc băng thiên tuyết địa này, một vòng lửa ầm ầm nổ tung.

Mấy con chim cánh cụt ở gần nhất bị sóng xung kích hất bay, lửa đốt cháy khắp trên dưới toàn thân.

Đám Quái Lực Hoàng Mi Xí Nga thấy vậy chợt dừng bước lại, sau đó nhìn nhau, lấy tốc độ còn nhanh hơn cả lúc đến để chạy trốn. . .

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyeyy.com

Chương 424: Loại Biến Dị! Quái Lực Hoàng Mi Đế Xí Nga!

Sau khi dọa cho đám chim cánh cụt kia phải dồn dập bỏ chạy, Tiểu Diễm mới lẩm bẩm:

- Nếu như không phải Cao Bằng bảo ta lưu thủ thì ta đã sớm thiêu chết hết cái đám xấu xí các ngươi rồi.

Sau khi mấy con Quái Lực Hoàng Mi Xí Nga kia chạy trốn hết, Cao Bằng nhìn thấy nơi mà bọn nó dừng lại trước đó có một bóng đen, lấp lóe ánh sáng kì lạ dưới ánh mặt trời.

Cao Bằng đi qua. Sau đó chợt nhìn thấy ở nơi trước đó đám Quái Lực Hoàng Mi Xí Nga này đứng có một chiếc thuyền lớn bị mắc cạn.

Một phần của thuyền lớn bị đông cứng ở trong sông băng, phần còn lại để lộ ra bên ngoài.

Mặt ngoài còn có một cái cờ xí màu trắng xanh, chính giữa cờ xí là đồ án một con gấu ngựa đang chạy.

Đây là quốc kỳ của khu Bắc Hùng, Cao Bằng nhận ra cái cờ xí này.

Là chiến hạm của khu Bắc Hùng, Cao Bằng nhìn thấy nòng pháo và các loại trang bị rađa trên thuyền. Có điều đại bộ phận đều đã bị phá hủy, sau đó lại bị đóng băng.

Cao Bằng phát hiện có mấy con Quái Lực Hoàng Mi Xí Nga đang chạy trốn về phía một chỗ huyệt động trên dốc núi băng. Cao Bằng đi qua, nghe thấy tiếng bước chân của hắn, đám Quái Lực

Hoàng Mi Xí Nga trốn ở bên trong càng kinh hoảng hơn, chạy tán loạn bốn phía, không biết đã đụng ngã bao nhiêu thứ.

Cao Bằng nheo mắt lại dò xét xung quanh, nhìn qua có hơi giống với phòng thí nghiệm, nhưng chắc hẳn là một căn phòng thí nghiệm bị bỏ hoang, cũng không biết bị bỏ hoang vì nguyên nhân gì nữa.

Kết hợp với việc chim cánh cụt không nên xuất hiện tại Bắc Cực, còn có quân hạm mắc cạn cùng với phòng thí nghiệm bỏ hoang, trong lòng Cao Bằng cũng đã có suy đoán đại khái.

Chắc là mấy con chim cánh cụt này bị bắt tới trở thành vật thí nghiệm, sau đó có lẽ thí nghiệm đã xảy ra vấn đề, cũng có thể là bị quái vật tập kích phá hủy. Dù sao không biết nguyên nhân gì dẫn đến phòng thí nghiệm bị vứt bỏ, chim cánh cụt ở bên trong trốn ra, sau đó Bắc Cực đất rộng quái hiếm, đám chim cánh cụt này đã sinh trưởng càng ngày càng nhiều, điên cuồng sinh sôi nảy nở. . .

Cho nên đây chính là chân tướng của việc chim cánh cụt xuất hiện tại Bắc Cực!

Cao Bằng yên lặng suy đoán.

Mặc dù phòng thí nghiệm đã bị phá hỏng, nhưng bên trong cũng không phát hiện thi thể người, có lẽ lúc rời đi đã bị mang theo rồi. . .

Nhưng mà nghĩ đến chiếc chiến hạm mắc cạn kia, trong lòng Cao Bằng lại phủ lên một tầng bóng mờ.

Không phát hiện thi thể cũng không nhất định đại biểu những người này đã an toàn trốn đi, cũng có thể đã táng thân trong bụng quái vật.

Không để ý đến mấy con Quái Lực Hoàng Mi Xí Nga không có tính uy hiếp kia, Cao Bằng đi ra khỏi sơn động.

Trên sườn dốc phủ đầy tuyết phía xa, mấy con Quái Lực Hoàng Mi Xí Nga đã bỏ chạy một lần nữa quay về trèo lên sườn núi, cảnh giác quan sát Cao Bằng.

Sau đó thỉnh thoảng quay đầu chít chít kêu vài tiếng, nói gì đó về phía sau.

Đột nhiên cúi đầu xuống, một con Quái Lực Hoàng Mi Xí Nga ở cao nhất lớn tiếng kêu to!

Trên nhảy dưới tránh, tựa như một con chó săn đang dẫn đường, trượt xuống từ trên sườn dốc phủ đầy tuyết.

Đồng thời ngay lúc nó trượt xuống, một cái bóng đen khổng lồ ở phía sau sườn dốc phủ đầy tuyết chậm rãi hiện lên. . .

Lông mày màu vàng như thác nước rủ xuống từ hai bên mắt, thậm chí hơn phân nửa con mắt còn bị hàng lông mày này bao phủ.

Thân thể cao lớn chậm rãi bò lên, sườn dốc phủ tuyết run rẩy dữ dội, dường như sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Một mảnh bóng đen thật lớn dần kéo dài ra theo động tác của nó.

【Tên quái vật】: Quái Lực Hoàng Mi Đế Xí Nga (loại biến dị)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 45

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Băng

【Năng lực quái vật】: Chưởng khống Băng nguyên tố lv3, cự lực lv3.

【Đặc tính quái vật】: Hàn Sương Đế Quan (đế vương huyết

mạch hi hữu hiếm thấy ngưng kết thành Hàn Sương Đế Quan ở trên đỉnh đầu. Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Năng lực chưởng khống Băng nguyên tố +1.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Tiêu hao lực lượng bên trong Hàn Sương Đế Quan, hình thành Địa Ngục Băng Sương ở bốn phía xung quanh thân thể.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Sau khi Phượng Đầu Hoàng Mi Xí Nga được tiêm huyết mạch Đế Xí Nga thì đã biến dị tiến hóa thành. Tính cách táo bạo, cực kỳ thù hận nhân loại.

Lần đầu tiên nhìn thấy Cao Bằng nó đã không dời tầm mắt ra nữa, trong ánh mắt tràn đầy thù hận và phẫn nộ.

- A!

Nhân loại, lại là nhân loại, chẳng lẽ bọn họ còn muốn bắt ta trở về làm thí nghiệm sao!

Nghĩ đến con trai, con gái và bạn bè của mình đều bị bắt vào trong phòng thí nghiệm âm u tăm tối tiến hành thí nghiệm, chỉ có chính mình cuối cùng sống tiếp được, đồng thời trở nên càng thêm cường đại.

Sau khi nó trở nên cường đại, chuyện đầu tiên nó muốn làm chính là ăn sạch tất cả mọi người trong phòng thí nghiệm.

Thế nhưng chưa đủ! Chưa đủ!

Ngần ấy người làm sao đủ ăn, nó còn muốn ăn càng nhiều người hơn nữa! Nó muốn ăn thịt nhân loại, uống máu nhân loại, nhai nát xương cốt của bọn họ.

Chỉ có điều Bắc Cực vốn là nơi vắng vẻ, sau tai biến hầu như không có người tới.

Hôm nay lại một lần nữa nhìn thấy nhân loại, Quái Lực Hoàng Mi Đế Xí Nga tung người nhảy lên, thân thể cao lớn như một cái ván trượt tuyết nằm trên sườn dốc đầy tuyết lao xuống!

Tầng tuyết thật dày trên sườn núi theo nó lao tới bị cuốn lên, hóa thành một tầng gió tuyết lượn lờ quấn quanh thân thể nó.

Những nơi đi qua đất tuyết đóng băng, hóa thành một con đường băng nối thẳng đến chân núi.

Tiểu Hoàng không có ở đây, ngự thú mà mình mang theo bên cạnh cũng không có con nào am hiểu lực lượng, Cao Bằng đành dẫn ngự thú tránh né.

Nhưng vừa muốn hành động thì hai bên trái phải và đằng sau đã dâng lên ba bức tường bằng băng vừa cao lại dày, đồng thời tường băng trên đỉnh đầu cũng nhanh chóng khép lại. Ngay trong chớp mắt, dựa vào thế xông lên và cả lực lượng băng sương trợ giúp Quái Lực Hoàng Mi Đế Xí Nga đã nhanh chóng lao đến trước mặt, bởi vì tốc độ quá nhanh nên đã hóa thành một đoàn bóng đen.

Vốn Tiểu Diễm còn muốn bay lên cao đào tẩu theo tính phản xạ có điều kiện, nhưng nhìn thấy Cao Bằng ở ngay trước mặt liền chần chờ một lát.

Ngắn ngủi một lát đã đánh mất cơ hội bỏ chạy tốt nhất.

Sắc mặt Bạch Cương Phong Nhận Thú đầy vẻ ngưng trọng. Chuyện nó am hiểu là nhất kích tất sát kẻ địch, nhưng đối với loại kẻ địch thể tích quá lớn hơn nữa còn đang lao thẳng tới thì không có biện pháp tốt nào để giải quyết cả.

Có thể nó sẽ trực tiếp bị đụng bay. . .

Dẫu thế nó vẫn việc nghĩa chẳng từ nan bước lên một bước bảo hộ ở trước người Cao Bằng.

- Haiz. . .

Cao Bằng thở dài một hơi, làm tốt chuẩn bị trải nghiệm người bay lên không trung.

Hàn Sương Tịch Sư bước lên phía trước bốn bước, không lùi mà tiến tới, đối diện với Quái Lực Hoàng Mi Đế Xí Nga đang phóng tới!

- Tịch Sư.

Cao Bằng gọi.

Hàn Sương Tịch Sư phát ra tiếng rống trầm thấp, âm thanh càng lúc càng vang dội. . .

- Rống! ! !

Kèm theo một tiếng nộ hống kinh thiên, Hàn Sương Tịch Sư thả người nhảy lên, thân thể trong nháy mắt tăng vọt!

Lông bờm thuần một sắc trắng dựng lên, hai tròng mắt lạnh như băng không mang theo chút tình cảm nào, thân thể cường tráng phủ đầy từng khối cơ bắp giống như đá hoa cương, chỉ trong nháy mắt thể tích đã tăng vọt cả nghìn lần! Toàn bộ dài rộng cao đều biến thành gấp mười so với ban đầu, chiều dài thân thể đạt đến mười mét!

Mặc dù so với thân thể con Quái Lực Hoàng Mi Đế Xí Nga cao mười tám mét kia phải thấp hơn một đầu, nhưng mà chênh lệch ở trên mặt thể tích cũng không có xa như lúc đầu nữa.

Oanh! !

Cả hai đụng vào nhau phát ra âm thanh va chạm kịch liệt, thân thể Quái Lực Hoàng Mi Đế Xí Nga đang lao xuống bị song trảo của Hàn Sương Tịch Sư mạnh mẽ ngăn lại.

Sư trảo sắt bén găm thật sâu vào trong huyết nhục, hàn băng cuồng bạo đột nhiên ngưng tụ, muốn triệt để đóng băng Quái Lực Hoàng Mi Đế Xí Nga!

Răng rắc răng rắc! Thân là quái vật hệ Băng nhưng thân thể của Quái Lực Hoàng Mi Đế Xí Nga vẫn bắt đầu cứng ngắc, trên lông mày màu vàng hiện ra từng mảnh vụn băng, hàn khí tràn ngập, động tác càng lúc càng chậm chạp. . .

Thông báo:

- Ủng hộ 20 KIM PHIẾU được tặng 1 LINH THẠCH + 500 EXP.

- Mỗi ĐỀ CỬ tặng 500 EXP + mã giảm giá 20% Thần Sủng Tiến Hóa.

*Xem thêm tại diễn đàn

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 425: Thị Trường Mới

Bây giờ Quái Lực Hoàng Mi Đế Xí Nga chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới của mình đều rét lạnh thấu xương. Thân là ngự thú hệ Băng nên trừ lúc nó vừa ra đời từng cảm nhận qua cảm giác này, còn sau khi lớn lên nó chưa từng cảm nhận qua cảm giác rét lạnh như vậy nữa.

Hóa ra đây chính là lạnh sao. . .

Hai mắt của Quái Lực Hoàng Mi Đế Xí Nga có hơi tan rã, dường như tư duy đều bị đông cứng.

Vương miện màu băng lam trên đầu Quái Lực Hoàng Mi Đế Xí Nga đột nhiên lóe lên tinh quang mông lung.

Sau một khắc ánh mắt tan rã đã ngưng tụ, kèm theo đó là tiếng gầm giận dữ, quái lực bành trướng chấn cho khối băng đang đông nó lại nứt ra từng khe hở, đồng thời còn không ngừng khuếch tán.

- Địa Ngục Băng Sương!

Quái Lực Hoàng Mi Đế Xí Nga nổi giận thi triển năng lực thiên phú, trong nháy mắt trời đất quay cuồng, trên bình nguyên bỗng dưng nổi lên hàn phong. Hàn phong ào ào thổi tới, từng đạo từng đạo gai nhọn hàn băng từ mặt đất nhô lên, sau đó tốc độ càng lúc càng nhanh.

Trong nháy mắt, hoặc là mấy giây đồng hồ, số lượng gai nhọn hàn băng mọc lên từ mặt đất càng lúc càng nhiều, mỗi lúc một dày đặc hơn, dần dần mở rộng thành từng cây trụ băng thông thiên triệt địa. Hàn vụ quấn quanh băng trụ, trong tiếng đóng băng răng rắc có từng sợi từng sợi xiềng xích hiện lên nối liền những trụ

băng này lại với nhau.

- Oa nha, không ngờ cái hiệu quả đặc biệt này lại soái đến thế.

Hai mắt Cao Bằng tỏa sáng.

- Chẳng qua là do đang ở Bắc Cực, nếu như đổi thành Du Châu thì có thể đạt được một phần năm hiệu quả đã rất không tệ rồi.

Hàn Sương Tịch Sư thông qua huyết khế nói với Cao Bằng.

Trong khi nói chuyện Hàn Sương Tịch Sư cảnh giác liếc nhìn bốn phía, mặc dù trong giọng nói rất xem thường con Quái Lực Hoàng Mi Đế Xí Nga kia, nhưng đồng tử vẫn gắt gao tập trung vào từng cử chỉ hành động của nó.

Nhìn Địa Ngục Băng Sương ở bốn phía, Tịch Sư nhếch miệng, trên mặt hiện lên một vệt dữ tợn.

Miệng sư tử há ra, mặt ngoài trụ băng hiện lên lượng lớn sương mù màu lam sau đó bị Hàn Sương Tịch Sư hút vào trong miệng. Sương mù lạnh lẽo bị nó hấp thu càng lúc càng nhiều, Địa Ngục Băng Sương nhìn qua vô cùng mỹ lệ dần dần sụp đổ. . .

Cuối cùng hút mạnh một hơi làm Địa Ngục Băng Sương ầm ầm tan vỡ, trụ băng sụp xuống, xiềng xích hủy diệt, Quái Lực Hoàng Mi Đế Xí Nga xoay người bỏ chạy.

Hàn Sương Tịch Sư nổi giận gầm lên một tiếng rồi đuổi theo, sư trảo quét ngang đánh vào đỉnh đầu của Quái Lực Hoàng Mi Đế Xí Nga, Bành ～～

Thân thể run lên, chỉ nghe bịch một tiếng nó đã ngã lăn xuống đất, hoàn toàn mất đi hơi thở sinh mệnh.

Đầu lưỡi liếm qua móng vuốt, liếm sạch huyết dịch dính ở phía trên. Hai mắt sư tử híp thành một đường nhỏ, lông bờm nhẹ

nhàng rung rung hất văng tro bụi và vụn băng.

Nện từng bước ưu nhã đi về phía Cao Bằng, bước đi mỗi một bước thì thân thể lập tức thu nhỏ lại một tấc, cuối cùng khôi phục lại thể tích bé nhỏ như lúc đầu.

Đây là năng lực mới khôi phục của Hàn Sương Tịch Sư sau khi có lại thực lực Vương cấp. Ở trước Vương cấp thì năng lực này vẫn luôn biểu hiện là một dấu chấm hỏi, cũng chính là chưa giác tỉnh.

【Đặc tính quái vật】: Băng Chi Thôn Phệ (sinh tại băng, chết tại băng. Có thể thôn phệ hàn băng, tất cả hàn băng bị thôn phệ đều sẽ được nó tích súc để trở thành lực lượng dùng trong thời gian ngắn.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Thôn phệ hàn băng chi lực hình thành các loại vật chất và công kích Băng nguyên tố tích súc ở trong bụng. Chú ý, lúc hàn băng chi lực vượt qua cực hạn bão hòa thì nó sẽ sản sinh hiệu quả trái ngược.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Chuyển hóa hàn băng chi lực đã thôn phệ thành công kích phóng xuất ra ngoài.)

Đây là một năng lực có tính hạn chế rất lớn, nhưng ở lúc đối mặt với quái vật có đặc tính thì sẽ trở nên vô cùng hữu dụng.

Chuyên môn khắc chế hệ Băng.

Đây cũng là nguyên nhân vừa rồi Cao Bằng không hề lo lắng chút nào.

Vốn đẳng cấp đã cao hơn kẻ địch, trên phương diện năng lực cũng khắc chế đối phương, có thể nói năng lực của quái vật hệ Băng ở trước mặt Hàn Sương Tịch Sư sẽ bị suy yếu tới trình độ nhất định.

Hiện nay trong không gian của A Xuẩn còn không có cách nào chứa đựng được vật sống, nhưng vật chết thì lại không có cái hạn chế này. Cao Bằng nhét thi thể Quái Lực Hoàng Mi Đế Xí Nga vào trong không gian của A Xuẩn.

Chắc là quái vật này biến dị sau khi thí nghiệm, có giá trị nghiên cứu rất cao.

Dung hợp huyết mạch của hai loại quái vật khác biệt lại với nhau, đây chính là phương hướng đang nghiên cứu của khu Bắc Hùng.

Ở trước khi liên hợp thành Liên minh chính phủ, tất cả đại khu đều là cường quốc trên thế giới, tiểu khu chính là các nước yếu trên thế giới.

Dù cho sau khi sáp nhập trở thành Liên minh chính phủ thì giữa các khu đều có minh tranh ám đấu.

Dung hợp quái vật chắc hẳn là phương hướng khu Bắc Hùng đang nghiên cứu.

- Kỳ thực phương pháp dung hợp quái vật này cũng có tai hại.

Hàn Sương Tịch Sư lắc đầu.

- Tai hại gì?

Cao Bằng khẽ động.

- Không rõ ràng, chắc là xác suất thành công hoặc là thiếu hụt thiên phú gì đó.

Hàn Sương Tịch Sư có hơi tức giận. Ta cũng không phải nhân loại, sao ta biết mấy cái nguyên lý bàng môn tà đạo này của các ngươi được!

Theo Hàn Sương Tịch Sư, đây chính là bàng môn tà đạo.

- A. . .

Bạch Cương Phong Nhận Thú nằm nhoài tại chỗ, u oán nhìn Tịch Sư.

Lừa đảo, đều là đại lừa gạt. . .

Rõ ràng cao như vậy mà còn muốn giả dạng thành thấp, ta chưa bao giờ thấy qua một con sư tử nào tâm cơ giống như ngươi!

Ở trong lòng Bạch Cương Phong Nhận Thú thì Hàn Sương Tịch Sư đã bị ghi một bút trên sổ nhỏ rồi.

Giải quyết Quái Lực Hoàng Mi Đế Xí Nga, Cao Bằng tiếp tục xuôi nam, ven đường gặp rất nhiều quái vật đặc thù của Bắc Cực. Ví dụ như Băng Bộc Bạo Hùng, Cực Quang Bắc Cực Lang, Lam Hồn Giác Kình, Hắc Huyết Tín Thiên Ông…

Trên cơ bản những con quái vật này không phải hệ Băng mà chính là hệ Thủy hoặc là hệ m, dưới hoàn cảnh thuộc tính cực kỳ đặc thù ở Bắc Cực này rất khó có không gian sinh tồn.

Cũng không phải là Bắc Cực chưa từng sinh ra quái vật mang thuộc tính khác, chỉ là quái vật có thuộc tính khác ở hoàn cảnh nơi mà Băng nguyên tố chiếm cứ tuyệt đại bộ phận trong không khí thì rất khó tiếp tục kéo dài sinh tồn.

Trong lúc tranh đoạt không gian sinh tồn với những con quái vật khác và cả việc săn bắt con mồi đã tự nhiên rơi xuống hạ phong, dần dà dưới sự khôn sống mống chết thì chỉ còn lại mấy loại thuộc tính này.

Hầu như hoàn cảnh tất cả địa vực đều là như thế, bản thân chúng nó đều công bằng, chúng nó sẽ thai nghén tiến hóa ra các quái vật với đủ loại thuộc tính. Nhưng sinh tồn là tàn khốc, không cần hoang dã tới lựa chọn, sinh tồn lập tức sẽ đào thải tuyệt đại bộ phận quái vật không thích hợp.

Hoặc là rời khỏi phiến khu vực này, hoặc là trở thành khẩu phần thức ăn trong bụng của những quái vật khác.

Cho nên muốn bắt giữ quái vật thuộc tính gì thì đi khu vực có nguyên tố nồng đậm tương ứng là được.

Lúc xuôi nam Cao Bằng hữu tâm quan sát ngự thú của quân đội khu Bắc Hùng một chút, quả nhiên phát hiện mánh khóe.

Trên cơ thể một vài ngự thú rõ ràng có đặc trưng của hai loại quái vật, không ít ngự thú của quân khu và nhân viên chính phủ đều rõ ràng có đặc trưng do sức người bồi dưỡng.

Ví dụ như Cao Bằng đã nhìn thấy trên đầu một con Băng Bộc Bạo Hùng bị tròng lên một tầng mũ sắt, bên trên còn có mấy cái sừng nhọn, bên ngoài thân thể khoác một tầng thiết giáp thật dày, hàn quang lập loè, nhìn qua đặc biệt dữ tợn.

Trên cơ bản ngự thú đi ngang qua trên đường cái hoặc nhiều hoặc ít đều tăng lên các loại "linh kiện" ở trên người, nhìn qua có hơi giống với phong cách khoa học kỹ thuật tương lai.

Lắp đặt "binh khí", "hộ giáp" cho ngự thú, đây chính là nét đặc sắc của khu Bắc Hùng, nhưng đó cũng thể hiện đặc trưng nhanh nhẹn dũng mãnh và hiếu chiến của người dân khu Bắc Hùng.

Cho nên đây là một mảnh thị trường lớn . .

Ánh mắt Cao Bằng chợt sáng lên.

Chỉ cần ngự thú đủ cường đại uy mãnh thì có thể bán chạy trên thị trường khu Bắc Hùng!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 426: Huỷ Diệt

Tìm tới buồng điện thoại vệ tinh gần nhất ở khu Bắc Hùng, Cao Bằng bấm số gọi cho ông ngoại.

Điện thoại báo không có tín hiệu kết nối, có thể ông ngoại vẫn đang ở thế giới Hắc Vụ tổ chức mở thương lộ. Cao Bằng đành bỏ điện thoại xuống, xem ra không thể tìm ông ngoại rồi… Nhưng mà cũng không phải không có cách nào, gọi ông ngoại không được thì mình sẽ tự lo.

- Cao thiếu.

Hoàng Á đang rất hăng hái chấp hành nhiệm vụ bắt giữ quái vật ở hoang dã. Từ khi đầu nhập vào Cao thiếu thì cuộc sống của mình càng ngày càng tốt, có được ba con ngự thú cấp Lĩnh Chủ, có thể nói là xuân phong đắc ý.

Danh tiếng của Hoàng Á trong tập đoàn Nam Thiên cũng dần dần lên cao. Trong nội bộ tập đoàn Nam Thiên chia làm hai phe cũ và mới. Phe cũ lấy Từ Hà Đề làm thủ lĩnh, trung thành với ông ngoại Kỷ Hàn Vũ. Phe mới lấy Hoàng Á làm thủ lĩnh, làm việc theo sát Cao Bằng. Không phải bọn họ không trung thành với Kỷ Hàn Vũ, mà do bọn họ cho rằng sớm muộn gì Kỷ Hàn Vũ cũng sẽ thoái vị, tới khi Cao Bằng kế thừa vị trí thì bọn họ sẽ là thân tín của hắn, cũng có thể tranh thủ được chức vị cao và nhiều quyền lợi hơn.

Ở đâu có người ở đó có giang hồ. Chuyện này dù là Cao Bằng hay Kỷ Hàn Vũ cũng không ngăn cản được, trừ khi xoá hết tư duy của bọn họ đi, biến họ thành cái máy chỉ biết tuân thủ mệnh lệnh.

Lấp đi chẳng bằng khai thông, đã không thể ngăn cản vậy thì phải dẫn đường. Dưới sự dẫn dắt của Cao Bằng và Kỷ Hàn Vũ, hai

phái hệ đang cạnh tranh một cách tích cực.

- Cao thiếu, ngài tìm tôi sao?

Hoàng Á đang đứng xem cấp dưới bắt quái vật vào lồng giam lấy điện thoại di động ra nghe.

- Dẫn một nhóm người đến khu Bắc Hùng và mang theo cả ngự thú đã bồi dưỡng. Tôi hiểu…

…

Cùng lúc đó, trong thế giới Hắc Vụ ở vết nứt không gian khu Lusaka.

Gian phòng phát hiện con cự mãng to lớn màu đen đã bị phong tỏa, bên ngoài kéo mấy tầng giới tuyến, còn có rất nhiều binh sĩ mang theo súng đạn và ngự thú cảnh giới xung quanh.

Rất nhiều nghiên cứu viên mặc đồng phục màu trắng đi ra đi vào, bước chân vội vàng.

- Kết quả nghiên cứu thế nào? Quái vật này có đẳng cấp gì?

Một người tướng quân mặc đồng phục quân đội khu Congo trầm giọng hỏi.

- Thưa tướng quân, con quái vật này được chúng tôi gọi là Darkness Jörmungandr Snake. Chúng tôi có lấy một phần da của nó để tiến hành nghiên cứu, chắc hẳn đã vượt qua Vương cấp.

Một nghiên cứu viên dồn dập đáp.

Vượt qua Vương cấp!

Dembele híp mắt, lồng ngực phập phồng kịch liệt, đồng thời còn có một tia bất an.

- Các anh xác định con cự mãng này đã chết sao?

Hắn ý thức được sự kinh khủng của quái vật Vương cấp. Quái vật Vương cấp và quái vật cấp Lĩnh Chủ hoàn toàn là hai cấp bậc khác nhau một trời một vực!

Mà con cự mãng này còn trên cả Vương cấp. Nói cách khác, nó đã vượt qua tất cả quái vật Vương cấp.

Đây là quái vật kinh khủng nhất bọn họ biết đến từ trước tới giờ.

Đây là một niềm vui bất ngờ lớn!

Tinh hạch của một con quái vật trên Vương cấp sẽ có xác suất cực lớn bồi dưỡng ra được một ngự thú Vương cấp. Mà các cơ quan, huyết nhục, dù là xương cốt trên người nó đều là tài liệu trân quý.

Nếu có được quái vật Vương cấp thì quyền lên tiếng của mình ở đại khu Châu Phi sẽ càng lớn, mình cũng sẽ trở thành công thần của Congo, được ghi vào sử sách! Thậm chí, có thể khiến cho Congo từ một khu tiểu khu trở thành một đại khu.

Dembele mỉm cười. Hắn là một người thuộc chủ nghĩa chủng tộc, càng là một người thuộc chủ nghĩa dân tộc. Ước mơ lớn nhất của hắn là hy vọng quốc gia của mình sẽ ngày càng mạnh hơn.

Mặc dù hiện giờ các quốc gia trên thế giới đã sát nhập với nhau. Mặc dù bên ngoài được gọi là chính phủ, nhưng trên thực tế vẫn còn khoảng cách mơ hồ giữa các khu lớn nhỏ.

Đương nhiên hắn cũng hy vọng mình có thể trở nên mạnh hơn, bản thân hắn cũng là một người lính có tố chất tốt.

- Khẳng định đã chết rồi. Chúng tôi đã dùng các loại dụng cụ kiểm tra, không còn một chút khí tức sinh mệnh nào nữa!

Nghiên cứu viên kia cam đoan. Nếu bị phát hiện thì con cự mãng này sẽ hấp dẫn rất nhiều giáo sư, nghiên cứu viên tới nghiên cứu.

Có thể tới đây không ai không phải tinh anh. Bọn họ đã xác định rõ, dùng năm sáu loại dụng cụ và phương pháp kiểm tra dao động sinh mệnh của con cự mãng này, kết quả nhận được đều là đã chết.

- Cố lên!

Dembele không nén được nụ cười.

Hắn muốn nhanh chóng chạy về báo tin tốt này cho nghị hội trưởng đại khu.

Đột nhiên mặt đất dưới chân rung mạnh, Dembele lảo đảo suýt nữa ngã sấp xuống. Nghiên cứu viên đứng trước mặt hắn càng không chịu nổi, trực tiếp trượt chân ngã lăn xuống đất.

- Chủ nhân, nguy hiểm! Nguy hiểm!

Cửa sổ bị phá vỡ, một con sư tử lớn có lông bờm màu vàng phá tan vách tường ngậm lấy cổ áo Dembele rồi xoay người chạy ra ngoài.

Dembele bị sư tử lớn ngậm vào miệng còn chưa thể hiểu chuyện gì xảy ra. Khi hắn quay đầu lại thì thấy một con cự mãng khổng lồ phá vỡ nóc nhà chiếm giữ phía trên mặt đất, đầu rắn ngẩng cao lên trời, lớp vảy màu đen tỏa ra một màn hắc vụ, vách tường chạm phải hắc vụ trở nên cũ nát, nóc nhà đổ sập xuống.

Có ngự thú muốn phi hành chạy trốn bị dính phải hắc vụ, dùng mắt thường có thể thấy rõ cơ thể nó đang co rút, chỉ còn lại da bọc xương, vài cọng lông vũ lẻ loi trơ trọi dính trên lớp da. Ngự sử ngồi trên lưng nó đã hóa thành bạch cốt.

Màn hắc vụ không ngừng khuếch tán rộng khắp bốn phương tám hướng. Những nơi nó đi qua, vạn vật tàn lụi.

- Tê!

Tiếng rắn rít vang tận mây xanh.

Sắc mặt Dembele càng trở nên đen hơn, cả người run rẩy:

- Xong… xong rồi… Trụ sở mới đã xong!

Nửa ngày sau, một tin tức từ căn cứ thành phố Lusaka truyền ra: Vết nứt không gian ở căn cứ Lusaka tạm thời bị phong bế.

…

Trong căn cứ thành phố Tomsk ở khu Bắc Hùng, Cao Bằng thuê một biệt thự để ở tạm.

Phải một thời gian nữa Hoàng Á mới dẫn được đoàn đội tới. Ngoài ra, hắn còn dặn Hoàng Á mang theo cả đám Đại Tử và Tiểu Hoàng đến. Thời gian khá lâu không có Đại Tử ở bên cạnh, hắn không quen lắm.

Dù Đại Tử đã ngu lại ngốc, chỉ biết ăn, nhưng cũng rất đáng yêu.

Trong khoảng thời gian này, ngày nào hắn cũng huấn luyện đám ngự thú trong biệt thự, thi thoảng ra ngoài đi săn, cũng thuận tiện làm quen với người dân khu Bắc Hùng.

- Cao, có tin tức lớn này, vết nứt không gian ở căn cứ thành phố Lusaka tạm thời bị phong bế rồi.

Một người Nga tóc vàng mặc đồ rằn ri ở bên ngoài biệt thự hô lớn.

- Gấu ngố, nhỏ giọng một chút, anh làm ồn tới tôi?

Cao Bằng vẫn bình tĩnh bỏ dược tề đã điều chế xong vào một cái hòm.

Hàn Sương Tịch Sư tiến hoá lên Vương cấp nên phẩm chất đã bị rơi xuống Tinh Nhuệ, hậu quả của việc tăng cấp quá nhanh đã lộ ra rõ ràng. May mà nơi này là ở vùng đất băng giá khu Bắc Hùng, thứ có nhiều nhất là tài liệu hệ Băng nên hắn mua chút tài liệu cũng tương đối dễ.

Ném lọ dược tề cho Hàn Sương Tịch Sư. Con sư tử thuần thục dùng móng vuốt mở nắp bình, bưng thuốc, mím miệng nhỏ rồi rót vào trong miệng.

- Vết nứt không gian ở căn cứ Lusaka bị phong bế sao?

Bây giờ hắn mới biết được tin này, sửng sốt một lát rồi nhíu mày hỏi:

- Vì sao lại bị phong bế?

- Nghe nói có quái vật trên Vương cấp ngủ say trong đó, những tên đần kia tưởng rằng nó đã chết rồi nên muốn kiếm lợi, lại muốn xé đầu người ta ra để lấy tinh hạch, vì thế đã đánh thức nó. Nghe nói đầu bên kia của vết nứt không gian đã trở thành cấm khu. Thật đáng tiếc, tôi còn chưa tới vết nứt không gian ở căn cứ Lusaka lần nào.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 427: Nhìn Cái Gì Vậy, Ta Ăn!

Người Bắc Hùng này biểu thị tiếc nuối. Hắn vốn đang chuẩn bị nửa năm sau đi một chuyến đến vết nứt không gian ở Lusaka để tự trải nghiệm cảm giác nhìn thấy một cái thế giới khác.

Hắn đã từng đi qua vết nứt không gian ở khu Baidi một lần. Đó là một lần hoạt động viện trợ chiến lược, vết nứt không gian khu Baidi là vết nứt có tính vĩnh cửu, nhưng nghe nói vết nứt không gian khu Lukasa đi thông sang một thế giới khác.

Đi sang thế giới khác chung quy là một loại trải nghiệm mới lạ, còn cảm thấy kích thích hơn nhiều so với đi sang nước ngoài.

Quái vật phía trên Vương cấp.

Trong lòng Cao Bằng trầm xuống, hiện tại ông ngoại chắc hẳn đang ở bên phía thế giới Hắc Vụ. Không được, cũng không biết ông ngoại có biết tin tức bên kia không, nếu như ông ngoại không cẩn thận vượt qua vậy thì thật sự rất nguy hiểm.

Hơn nữa bên phía hoang vu mê cung cũng không nhất định an toàn. Nếu như ở bên Lusaka không thức tỉnh con quái vật phía trên Vương cấp kia thì còn tốt, hiện tại đã thức tỉnh, cũng không biết có tới hoang vu mê cung hay không. . .

Rốt cuộc khoảng cách chỉ có một ngàn km, khoảng cách này đối với quái vật phía trên Vương cấp thì cũng không tính là xa.

Cao Bằng biết đẳng cấp phía trên Vương cấp còn có Hoàng cấp, Đế cấp. Cũng không biết con Hắc Xà kia là Hoàng cấp hay là

Đế cấp. Nếu như là Hoàng cấp thì còn đỡ, nhưng mà nếu là Đế cấp. . .

Monsaff hét lên:

- Đúng rồi Cao Bằng, tôi nghe nói vào khoảng thời gian trước ở khu Hoa Hạ các cậu cũng từng xuất hiện một vết nứt không gian có tính vĩnh cửu?

- Ừ, hơn nữa còn ở ngay tại quê nhà của tôi.

Cao Bằng mỉm cười.

- Oh.

Ánh mắt Monsaff sáng lên,

- Vậy nếu có cơ hội tôi nhất định phải đi đến đó một lần.

- Đương nhiên là rất vui lòng, vô cùng hoan nghênh anh tới.

Monsaff là con thứ trong một đại gia tộc ở bản địa, hắn có một người anh trai tên là Barsac, mọi việc trong nhà trên cơ bản đều là giao cho anh trai hắn quản lý. Đối với việc quản lý gia tộc thì hắn hoàn toàn không có hứng thú, chỉ có huấn luyện bồi dưỡng Ngự Thú mới là sở thích của hắn.

Gia tộc cũng rất ủng hộ hắn trong phương diện bồi dưỡng Ngự Thú. Ở ngay tại căn cứ thành phố Tomsk, Monsaff có danh tiếng không nhỏ trong giới Ngự Sử. Một nửa nguyên nhân là do gia tộc, một nửa khác là do nỗ lực của bản thân hắn.

- À, cửa hàng cậu bảo tôi chuẩn bị đã xong rồi, nó ở ngay tại chợ trung tâm của Tomsk. Sân bãi rất lớn, đợi đến khi cậu khai trương tôi nhất định sẽ đi cổ động.

Monsaff sang sảng cười to.

- Được, đây chính là do anh nói. Nếu như anh có bạn bè nào thì gọi đi cùng luôn, ngự thú của tập đoàn Nam Thiên chúng tôi tuyệt đối sẽ không để cho các anh thất vọng.

Cao Bằng vừa cười vừa nói.

Giao tiếp với người của khu Bắc Hùng cũng không cần phải lượn quanh nhiều làm gì, tính cách hào sảng càng có thể đạt được hảo cảm của bọn họ.

Ngày kế tiếp, Kỷ Hàn Vũ thông qua điện thoại trong tập đoàn gọi đến cho Cao Bằng.

- Ông đã trở về.

Bốn chữ đơn giản, giới thiệu ngắn gọn rõ ràng.

- Ngài trở về là tốt rồi.

Cao Bằng cũng thả lỏng lo lắng trong lòng.

- Ừ, yên tâm đi, trong lòng ông ngoại hiểu rõ. Cháu muốn sáng lập cơ sở ở thị trường khu Bắc Hùng cũng là một chuyện tốt, ban đầu ông cũng nghĩ qua việc sáng lập cơ sở ở thị trường ngoại khu, nhưng mà trước đây vẫn luôn không có tinh lực, hiện tại bắt đầu phát triển cũng không tính là muộn.

Cửa hàng bán ngự thú cũng không cần lắp đặt quá nhiều thiết bị loè loẹt, chỉ cần xây dựng sửa sang quầy lễ tân, toilet còn có một ít bệ đá lồng sắt là ổn.

Một tuần sau, Hoàng Á mang theo ngự thú và một vài thuộc hạ từ Du Châu bay tới.

Rất nhiều người chưa từng tới khu Bắc Hùng, khí hậu và cảnh sắc ở nơi này khiến cho bọn họ cảm thấy vô cùng hưng phấn.

- Cao thiếu.

Hoàng Á cung kính đi lên trước, đi theo phía sau hắn là ba con Ngự thú cấp Lĩnh Chủ.

- Ừ, vất vả rồi.

- Không dám, không khổ cực gì.

Ngày hôm sau, chi nhánh mới của tập đoàn Nam Thiên chính thức khai trương ở căn cứ thành phố Tomsk của khu Bắc Hùng.

Đây cũng là một lần thử nghiệm của Cao Bằng. Nếu như đạt được hiệu quả tốt hắn sẽ tiếp tục mở rộng kinh doanh ở toàn bộ khu Bắc Hùng, sau đó tiếp tục dùng khu Bắc Hùng làm bàn đạp để tấn công thị trường khu Châu Á - Thái Bình Dương và khu Châu u.

Người của khu Bắc Hùng đi ngang qua đều hiếu kỳ quan sát cái chi nhánh mới mở này, nghe nói còn là do người Hoa mở,

Bất kỳ nơi nào đều có nhiều người thích xem náo nhiệt, dù là người Bắc Hùng cũng không ngoại lệ.

- Đây là cửa hàng bán cái gì?

- Nghe nói là bán ngự thú.

- Chưa từng nghe nói qua. Ngự thú của người Hoa sao, ha ha, vậy chắc là rất thú vị. Ngự thú của người Hoa có phải cũng được chiều chuộng giống như bọn họ hay không.

- Cũng không thể nói như vậy, người Hoa dường như cũng có ngự thú Vương cấp.

- Ngự thú Vương cấp tất nhiên là rất lợi hại, nhưng mà ông chủ của cái tiệm này làm sao có thể có ngự thú Vương cấp được. Nếu có ngự thú Vương cấp thì ta sẽ liếm sạch phân của Đại Bạch nhà ta!

- Ha ha ha.

Một đám người Bắc Hùng cười ha ha thảo luận.

Hoàng Á từ trong tiệm đi ra, đi theo phía sau là Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu. Mẫu chu có thể tích khổng lồ nên trước đó phải co rúc lại mới miễn cưỡng chui vào được, nhưng mà như vậy rất không thoải mái, hiện tại rốt cuộc được co giãn thân thể tự nhiên khiến nó rất thoải mái.

Thân hình khổng lồ khoan thai triển khai, những chiếc chân sắc bén chính là binh khí giết chóc, băng lãnh, tàn bạo, không mang theo mảy may cảm tình.

Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu xuất hiện khiến cho bầu không khí trên đường phố trở nên cứng đờ, tất cả tiếng thảo luận đều biến mất.

Trên đường phố, tất cả người đi đường đều ngơ ngác nhìn về phía Khủng Bố Tàn Bạo Mẫu Chu.

Khu Bắc Hùng nằm ở vùng băng giá, động vật sinh hoạt ở vùng băng giá có thể tích phổ biến rất lớn, nhưng mà cho dù như vậy thì quái vật có thể tích lớn như trước mắt rất ít thấy.

Quầng sáng cấp Lĩnh Chủ màu trắng xám tản ra phía ngoài, tất cả ngự thú và những người bị quầng sáng Lĩnh Chủ bao phủ đều cảm nhận được cảm giác áp bách mãnh liệt. Trừ ngự thú và ngự sử từ cấp Lĩnh Chủ trở lên mới có thể miễn dịch tác dụng của quầng sáng Lĩnh Chủ, quái vật phía dưới cấp Lĩnh Chủ sẽ chịu đến áp chế của quần sáng. Ở bên trong quầng sáng Lĩnh Chủ sẽ khiến cho hành động và khả năng thi triển năng lực chịu ảnh hưởng nhất định.

Thậm chí một chút quái vật có thực lực quá yếu sẽ bị quầng sáng Lĩnh Chủ chấn nhiếp đến mức không dám động đậy.

Tuy rằng hiện tại có vẻ Cao Bằng rất dễ dàng bắt nạt một số

quái vật cấp Lĩnh Chủ, nhưng mà quái vật và ngự thú cấp Lĩnh Chủ ở thời điểm hiện tại vẫn mười phần hiếm thấy.

Có thể có được một con ngự thú cấp Lĩnh Chủ, ở bên trong một căn cứ vẫn như cũ là sinh vật nằm ở tầng cao nhất trong chuỗi thực vật sinh tồn trong tự nhiên.

Nhưng mà số lượng ngự thú cấp Lĩnh Chủ tăng nhiều cũng làm cho đẳng cấp Lĩnh Chủ phân ra đủ loại khác biệt.

Ngự thú cấp Lĩnh Chủ có mạnh có yếu, cấp Lĩnh Chủ cường đại giết cấp Lĩnh Chủ nhỏ yếu dễ như trở bàn tay.

Nhưng mà coi như ngự thú cấp Lĩnh Chủ yếu nhất ở trước mặt những người này cũng là tồn tại cực cao.

- Tiệm này lại có ngự sử cấp Lĩnh Chủ, a. . . Ta thu hồi lời nói trước đó, cái tiệm này có thể sẽ có thứ tốt.

- Các bạn bè khu Bắc Hùng, đây là chi nhánh đầu tiên của tập đoàn Nam Thiên chúng tôi mở ra ở khu Bắc Hùng. Hôm nay để mừng ngày khai trương, cho nên toàn trường có mức giá 95%!

Hoàng Á lớn tiếng nói.

- Tin tưởng có một vài vị khả năng không quá quen thuộc với tập đoàn Nam Thiên chúng tôi, hôm nay ngay ở chỗ này tôi giới thiệu qua một chút về tập đoàn chúng tôi.

Lúc nhắc đến bốn chữ tập đoàn Nam Thiên, Hoàng Á tràn đầy vẻ kiêu ngạo,

- Tập đoàn Nam Thiên chúng tôi trước mắt có được hai con ngự thú Vương cấp đã biết đến ở trong khu Hoa Hạ!

Người khu Bắc Hùng trước đó nói hết ăn lại uống kia sắc mặt đỏ bừng, cuối cùng hung hăng nắm chặt bàn tay,

- Nhìn cái gì vậy, ta ăn là được!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 428: Lục Giác Khủng Bố Lang

- Anh bạn này, anh cũng không cần phải lừa ăn lừa uống như thế.

Cao Bằng cười ha hả từ phía sau đi tới vỗ bờ vai của hắn.

- Cái gì. . . Gì mà lừa ăn lừa uống! Ai thích ăn sh!t chứ.

Cái người Bắc Hùng này tức giận không thôi.

Cao Bằng cười ha ha, cũng không cãi lại.

Nhưng mà tính cách người Bắc Hùng này lại để cho Cao Bằng tán thưởng từ tận trong lòng. Dám nghĩ dám làm, nói ăn thì ăn. . .

- Không cần ăn, hôm nay vừa khai trương ngày đầu tiên, nếu có người ngồi ở cửa tiệm ăn sh!t cũng là điềm xấu.

Cao Bằng lên tiếng ngăn cản người Bắc Hùng cao to này lại.

- Nếu có hứng thú thì có thể vào trong tiệm chúng tôi nhìn thử một lát, chắc chắn trong đó sẽ có ngự thú mà mọi người thích. Mấy ngự thú trong tiệm chúng tôi đều rất cao lớn.

Nghe thấy mình không cần phải ăn sh!t nữa thì người Bắc Hùng kia cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi. Nếu như có thể thì ai lại muốn tự nguyện đi ăn cái thứ kia chứ… Vừa rồi hắn chỉ không muốn bị mất mặt nên mới nói thế mà thôi.

Nhưng dù sao cũng đến đây để mua ngự thú, ngự thú sẽ theo mình cả đời, cho nên loại chuyện như thế này phải rất thận trọng.

- Tôi biết có một số người sẽ lo nghĩ về sức chiến đấu của ngự thú mà cửa hàng tôi bán ra, chúng tôi có thể hiểu được điều này. Nhưng xin các vị cứ yên tâm, chúng tôi tuyệt đối không để các vị thất vọng.

Hoàng Á lôi hai con quái vật ra khỏi lồng giam.

Bên trái là một con Băng Bộc Bạo Hùng. Đây là một loại ngự thú rất thường gặp ở khu Bắc Hùng, loại ngự thú này sau khi trưởng thành có thể cao từ năm đến bảy mét, tính cách trầm ổn không dễ tức giận. Đồng thời chúng còn giỏi phòng thủ, còn có được năng lực tiến công không kém, có biểu hiện không hề tầm thường trong chiến đấy, có thể nói đây là một loại ngự thú đặc sản của khu Bắc Hùng.

Trong một trăm người ở đây chí ít có ba mươi người có được Băng Bộc Bạo Hùng, mức độ phổ biến của loại ngự thú này ở khu Bắc Hùng cũng rất cao.

Độ phổ biến cao cũng cho thấy mức độ được tán thành của nó.

Hơn nữa bên ngoài thân con Băng Bộc Bạo Hùng đang bị giam kia được được lắp rất nhiều loại trang bị đặc thù của khu Bắc Hùng.

Mũ giáp hợp kim, móng vuốt khổng lồ cũng làm từ hợp kim, ngực mang một áo giáp da thú cứng cỏi để tăng cường khả năng phòng thủ. Có thể nói đây là một tổ hợp mà những người Bắc Hùng kia rất ưa thích.

Nhưng điều khiến mấy người Bắc Hùng này cảm thấy hứng thú đó là con Băng Bộc Bạo Hùng cao hơn bảy mét, mới nhìn sơ qua thì có vẻ rất cường tráng nhưng lại rất rụt rè sợ hãi. Nhìn giống như những cô nương mới lớn mặc váy đi lại trên đường phố, khuôn mặt nhăn nhó, bước đi từng bước ngắn.

Bên phía tay phải là một con quái vật toàn thân màu xám với hình dáng giống người, có chút giống như người sói trong các câu chuyện thần thoại cổ xưa nhưng cũng không giống lắm. Chân sau rất tráng kiện uốn cong ra ra phía sau, nhìn sơ qua thì cảm thấy nó có sức bật ghê người. Chân trước dài nhỏ mà sắc bén, trên đầu có ba đôi sừng nhọn, con ngươi màu đỏ băng lãnh sắc bén.

【Tên quái vật】: Lục Giác Khủng Bố Lang

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 30 (cấp Thủ Lĩnh)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Huyết

【Năng lực quái vật】: Khát vọng máu tươi lv1, móng vuốt sắc bén lv1

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Một loại sinh vật có bề ngoài mười phần hung ác, trên thực tế nội tâm ôn nhu thiện lương, bọn nó sẽ trợ giúp những lữ nhân lạc đường trong mùa đông tìm được đường về nhà —— Trên thực tế bụng chính là nơi ấm áp nhất, bọn nó cũng thường mắc sai lầm mà đưa lữ nhân đến một chút nơi không nên tới.

Lần này mang tới các loại quái vật cấp Thủ Lĩnh có thể sinh tồn được ở khu Bắc Hùng.

Cũng chỉ có quái vật cấp Thủ Lĩnh mới có thể cam đoan mang lại lợi nhuận.

Lặn lội đường xa đến đây như vậy thì buôn bán các quái vật cấp Tinh Anh hay cấp Bình Thường cũng không đủ lấy lại tiền đi đường.

- Loại quái vật này là loại buôn bán chủ lực của chúng tôi, tên của nó là Lục Giác Khủng Bố Lang, chúng là tổng hợp toàn diện

giữa chiến đấu và truy lùng. Nói miệng thì không có bằng chứng, chỉ giới thiệu thôi thì mọi người chắc sẽ không tin, cho nên chúng tôi dứt khoát dùng thực chiến để chứng minh.

Hoàng Á nói như vậy khiến không ít người Bắc Hùng đang đến xem đều tin tưởng.

- Cao, đây là quái vật cậu chuẩn bị đem bán sao? Nhìn bề ngoài cũng không tệ lắm, nhưng mà nó có thể là đối thủ của Băng Bộc Bạo Hùng không?

Monsaff vẫn còn có chút hoài nghi. Ngoại trừ bản thân hắn thì còn rủ thêm mấy người bạn đến chỗ Cao Bằng, trừ điều đó ra Monsaff còn liên hệ với mấy đài truyền hình lớn cùng với phóng viên đài phát thanh đến nơi này.

- Yên tâm đi, anh cứ xem tiếp sẽ hiểu.

Cao Bằng rất có tự tin. Hắn hiểu rất rõ sức chiến đấu của quái vật do chính mình bồi dưỡng, nếu như không phải vì chuyện mở rộng thị trường khu Bắc Hùng thì hắn cũng không nỡ đem Lục Giác Khủng Bố Lang ra buôn bán.

Coi như ở trong tất cả những loại quái vật do Cao Bằng bồi dưỡng ra, ở trong cấp Thủ Lĩnh thì Lục Giác Khủng Bố Lang xếp thứ 107 trong danh sách cung ứng trong nội bộ tập đoàn Nam Thiên.

Danh sách cung ứng trong nội bộ tập đoàn Nam Thiên là do Cao Bằng căn cứ vào năng lực tổng hợp của quái vật mà lập ra.

Cũng không phải chỉ tính đơn thuần theo sức chiến đấu, mà còn căn cứ theo giá trị của nó mà tiến hành xếp hạng.

Giống như một quái vật am hiểu tiềm hành và ẩn thân điều tra nhưng lại không am hiểu chiến đấu trực diện, nhưng nó có thể vì những năng lực khác mà trở nên nổi bật.

Xếp hạng đơn thuần dựa trên thực lực là một chuyện không có ý nghĩa. Tựa như ba quái vật có thực lực tương đương nhưng bởi vì có thuộc tính khắc chế nhau, hoặc là giống như đang chơi oẳn tù tì, ba cái đều bị khắc chế nhau, cuối cùng sẽ xuất hiện tình huống gọi là hạng nhất bị hạng mười đánh bại, rất là xấu hổ.

Năng lực chiến đấu chính diện của Lục Giác Khủng Bố Lang không hề tầm thường, đồng thời còn có năng lực hấp thu huyết dịch khôi phục thương thế của chính mình. Mà chúng cũng có khứu giác cực mạnh, rất nhạy cảm với mùi máu tươi, thích hợp truy lùng theo con mồi ở ngoài dã ngoại. Khu Bắc Hùng rất rộng lớn, năng lực của Lục Giác Khủng Bố Lang để cho Ngự Sử không lo lắng về việc để con mồi chạy thoát.

- Rống!

Lục Giác Khủng Bố Lang đã lao vào chém giết với Băng Bộc Bạo Hùng, nhạy bén tránh thoát khỏi công kích của Băng Bộc Bạo Hùng, phát huy đầy đủ ưu thế linh hoạt thể tích nhỏ bé của nó, không ngừng tạo thêm vết thương cho Băng Bộc Bạo Hùng.

Móng vuốt sắc nhọn xé nát mũ giáp bằng hợp kim, những hợp kim bọc thép căn bản không thể tạo ra bao nhiêu lực phòng ngự trước lợi trảo sắc bén như thế.

Mùi máu tươi tràn ngập trong không khí càng kích thích Lục Giác Khủng Bố Lang để cho tốc độ công kích của nó ngày càng nhanh hơn, động tác càng ngày càng nhạy cảm.

Cuối cùng nó tung người nhảy lên, lợi trảo xé rách yết hầu Băng Bộc Bạo Hùng, con cự thú bịch một tiếng ngã xuống đất.

- Công kích thật lợi hại, móng vuốt của nó nhất định rất sắc bén, tôi thấy thiết giáp hợp kim cũng đỡ không nổi móng của nó.

- Động tác của nó cũng rất linh mẫn, Băng Bộc Bạo Hùng

không thể đánh trúng nó một cách chính diện, chỉ có một số ít tàn dư của công kích hệ Băng lan đến trên người con Lục Giác Khủng Bố Lang này.

Những người Bắc Hùng vây xem rất kinh ngạc, trong đám người vây xem trừ một số người đến coi náo nhiệt còn có một số thám tử đoàn săn quái cỡ lớn của căn cứ.

Bọn họ đều nhận lời mời của Monsaff mà đến đây. Đương nhiên cũng chỉ là cho Monsaff thể diện thôi, cho nên đến đây đều không phải là mấy nhân vật quan trọng.

So sánh với những ngự sử bình thường thì ánh mắt và khứu giác của họ cũng nhạy cảm hơn nhiều.

Ánh mắt mấy người tinh anh của gia tộc bản địa đến đây cùng Monsaff đều trở nên sáng ngời.

- Monsaff, nghe nói quan hệ của cậu và Cao cũng không tệ lắm, có thể giới thiệu chúng tôi một chút không.

- Hôm nay Cao khá bận, các người cũng biết cửa hàng của cậu ta vừa mới khai trương, để thêm hai ngày nữa rồi nói sau.

Monsaff cười hàm hậu nói, đồng thời hai mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Cao Bằng.

Monsaff cũng không ngốc. Mặc dù bình thường chuyện quản lý gia tộc đều do anh trai hắn làm, nhưng cái này cũng không hề đại biểu cái gì hắn cũng không biết.

Tâm tư mấy người ở ngoài sân rất phức tạp, mỗi người đều có suy nghĩ riêng, nhưng cái này không liên quan gì tới Cao Bằng.

Hắn chỉ biết Lục Giác Khủng Bố Lang tại khu Bắc Hùng có tiềm lực không tệ, tiếp theo chỉ cần chờ sự tiếp nhận Lục Giác Khủng Bố Lang của thị trường khu Bắc Hùng. Nếu như đây là một

khoản làm ăn lớn thì nghiệp vụ của tập đoàn Nam Thiên đã mở được cửa lớn ở khu Bắc Hùng, những chuyện còn lại không cần Cao Bằng phải hao tâm tổn sức, những cấp dưới có thể hỗ trợ hắn hoàn thành việc này.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 429: Tiêu Thụ

Băng Bộc Bạo Hùng thế mà thua, một đám người Bắc Hùng đứng vây xem cảm thấy không thể tin được, cái này không phải là mời diễn viên chứ.

Nhưng mà đảo mắt suy nghĩ thì tựa hồ cũng không có ai có thể mời được diễn viên đắt giá như vậy . . . Trọng yếu nhất là quái vật có tính cách bạo ngược, làm sao một quái vật hoang dại có thể nghe theo nhân loại phân công chứ?

Có Ngự Sử không quá tin tưởng, cho nên lập tức điều động Ngự Thú của mình lên võ đài muốn chiến đấu một trận cùng với con Lục Giác Khủng Bố Lang này.

Hoàng Á tất nhiên cho phép, tổng cộng có ba danh Ngự Sử phát động khiêu chiến, trong đó có hai người là ngự sử tương đối nổi danh của địa phương, tại bản địa có chút danh tiếng.

Nhưng trong trận chiến với Lục Giác Khủng Bố Lang đều bị đánh bại dễ như trở bàn tay, điều này cũng làm cho thanh danh của Lục Giác Khủng Bố Lang nâng cao một bước.

Đi qua lễ biểu diễn mở màn có chút long trọng, cánh cửa của cửa hàng kém chút bị giẫm phá. Có tham quan, có hiếu kỳ, còn có một ít người thật lòng muốn mua Ngự Thú.

- Fanny, ngày mai sẽ là sinh nhật mười tám tuổi của con, con muốn ngự thú nào?

Một người đàn ông cao lớn dáng người khôi ngô xoa xoa gương mặt của thiếu nữ đứng bên cạnh mình, vừa cười vừa nói.

- Cha, nhìn xem kìa . . . Con cảm thấy đầu ngự thú này khá thú vị!

Hai mắt thiếu nữ tóc vàng sáng lên chỉ vào một con rết màu xám nằm sấp trong lồng lam của cửa hàng.

- Cái gì. . . Trời ạ, con không thể đổi một con khác sao?

Tráng hán khu Bắc Hùng hơi giật giật khóe miệng. Hắn có lá gan rất lớn, những quái vật như sư tử hổ gấu hắn đều cảm thấy thật đáng yêu, trước khi tai biến xảy ra trong nhà hắn còn nuôi dưỡng một con gấu nhỏ đáng yêu.

Thế nhưng đối với mấy con côn trùng xấu xí này, hắn thật sự khó có thể tiếp nhận. Bình thường nhìn xem cũng thôi, nếu như con gái lại mang một con về nhà. . . Vậy thì thật sự đã khiêu chiến cực hạn của hắn.

- Con gái yêu quý của ta, hay là con đổi một con khác đi, được không?

Hoắc Cương Phu miễn cưỡng nở nụ cười.

- Không được, không phải cha đáp ứng với con để tự con chọn lựa hay sao? Cha cảm thấy con rết này rất xấu? Cha chán ghét nó?

Fanny dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn lão cha của mình.

- Ách. . . Đương nhiên. . . Đương nhiên không phải.

Là mình ảo giác sao? Hoắc Cương Phu xoa xoa đôi mắt của mình, hắn nhìn thấy một con rết lớn màu tím tựa vào trên tường nhìn hắn bằng ánh mắt khinh thường.

Con rết này lại khinh bỉ ta! ?

Hừ, lại dám nói rết xấu.

Đại Tử xụ mặt, dùng đôi mắt nhỏ hồ nghi nhìn chằm chằm vào người đàn ông tóc vàng xấu xí này.

Đáng ghét.

Con rết khổng lồ màu lam xám là không phải là mặt hàng định buôn bán của cửa hàng, chính là do cân nhắc đến việc rết ở khu Bắc Hùng có thể sẽ không được quá nhiều người ưa thích, những người Bắc Hùng thô cuồng này càng ưa thích một chút đồ chơi lớn có lông mềm như nhung.

Đem ra so sánh thì vẫn là người Hoa cùng người khu Đông Nam Á khả ái càng ưa thích Bò Cạp, Ngô Công, Tri Chu. Không ngờ con rết này vẫn còn gây được sự chú ý của những đứa trẻ hiếu động.

Con rết màu xám có tên đầy đủ là Băng Sương Cự Cốt Ngô Công, là một loại ngự thú cấp Thủ Lĩnh. Đương nhiên, hiện tại nó chỉ là một con non, dưới tình huống bình thường sau khi thành niên liền sẽ đạt tới cấp Thủ Lĩnh.

Hiện nay trên toàn bộ thế giới, tiêu chuẩn ngự sử đều đã đề cao, quái vật đẳng cấp Bình Thường gần như không có ai lựa chọn nữa, trừ khi chúng có phẩm chất phi thường cao. Quái vật cấp Tinh Anh trở thành cấp ngự thú chủ đạo trên thị trường buôn bán.

Mà người trẻ tuổi hơi có chút điều kiện và năng lực cũng sẽ lựa chọn con non của quái vật cấp Thủ Lĩnh để trở thành ngự thú đầu tiên của mình.

Con non của quái vật cấp Lĩnh Chủ đối với đại đa số mọi người vẫn như cũ là mong muốn không thể thành. . .

- Được rồi. . . Nếu con đã kiên trì, vậy thì mua con rết này đi.

Hoắc Cương Phu cuối cùng vẫn nghe theo con gái của mình, ai bảo nàng là tiểu áo bông của bản thân chứ.

- Cha, sau khi lớn lên con cũng phải giống như chị, mua một con Băng Sương Cự Cốt Ngô Công!

Tiểu Thomas mới gần chín tuổi cao hứng nói.

Hoắc Cương Phu rất vui mừng, cho con trai một bàn tay.

- Con trai, nếu như ngươi dám mua về thì ông đây sẽ cắt đứt chân ngươi.

Tiểu Thomas kinh sợ che mặt, vì sao cha không nói với chị như vậy.

Mang theo Fanny và Thomas về đến nhà, Hoắc Cương Phu ôm vợ mình một cái.

- Đây là Ngự Thú anh mua cho con gái?

Người vợ tò mò nhìn xem con rết lớn màu xám dài ba mét.

- Đây là tự bản thân con gái yêu cầu mua, anh không có liên quan.

Hoắc Cương Phu liên tục phủ nhận.

- Vâng mẹ, mẹ nhìn xem nó thật đáng yêu.

Fanny lấy từ trong túi tiền ra một ít khoáng thạch màu xám đậm được đánh bóng đặt ở mặt đất.

Ngửi thấy hương vị từ khoáng thạch, Băng Sương Cự Cốt Ngô Công bò trên mặt đất ngửi đi qua, cuối cùng ăn sạch sẽ khoáng thạch xám trên mặt đất.

- Được rồi, mẹ không phản đối yêu thích của con. . . Nhưng mà chúng ta phải biết một con Ngô Công này đến cùng có tác dụng gì. Dù sao nó cũng là con Ngự Thú đầu tiên của con, đối với con rất trọng yếu.

- Nó có lực phòng ngự rất mạnh, không tin mẹ nhìn xem.

Fanny chạy vọt vào trong kho hàng của lão cha lấy ra một khẩu Shotgun, đưa Shotgun ngắm chuẩn vào sống lưng của Băng Sương Cự Cốt Ngô Công sau đó bắn ra một phát.

Bành!

Ni-trát ka-li bắn ra bốn phía, lửa đạn nổ tung tóe bên ngoài lớp vỏ xương cứng rắn phát ra tiếng đương đương đương giòn vang.

Bên trên lớp vỏ xương bóng loáng màu xám không có một chút xíu vết lõm, nhìn qua trơn bóng như mới.

- Nó hiện tại vừa mới đột phá cấp Tinh Anh, đợi sau khi nó trưởng thành đến cấp Thủ Lĩnh thì lực phòng ngự sẽ cường đại hơn!

Fanny đắc ý khoe khoang.

Những ngự thú vừa được mua sắm về nhà tự nhiên sẽ gặp phải sự tò mò đến từ người trong nhà và hàng xóm, đợi đến khi danh tiếng lên men sẽ nghênh đón một làn sóng mua sắm mới.

Một ngày thời gian trôi qua, Hoàng Á thống kê lại một lần. Tổng cộng bán ra bảy mươi tám con quái vật, trong đó có mười tám con trưởng thành và sáu mươi con non.

Chỉ riêng doanh thu ngày hôm nay cũng đã kiếm đủ tiền xe và mức tiêu hao để đào tạo những quái vật này. Số quái vật còn dư lại chưa bán chính là lợi nhuận.

Nhưng mà. . .

- Cao thiếu, khoản lộ phí này vẫn quá đắt.

Hoàng Á cười khổ.

Rốt cuộc cũng không phải trước khi tai biến, hiện tại vận chuyển nhiều quái vật cấp Thủ Lĩnh như vật tới đây, riêng lộ phí chính là khoản tiền trên trời, cho dù có kiếm lời cũng không nhiều.

- Không sao, tiếp tục thông báo cho tổng bộ triệu tập ba trăm con quái vật tới đây, trong thời gian ngắn sẽ dựa vào tổng bộ trợ giúp. Tuy nhiên tôi sẽ tìm một nhóm quái vật có tiềm chất trong số những quái vật bản địa của khu Bắc Hùng, sau đó cố gắng kiến tạo một trung tâm đào tạo và nuôi dưỡng quái vật ở đây.

- Tôi cũng cần một người đáng tín nhiệm tới đây giúp tôi giám sát, hơn nữa người này nhất định phải tọa trấn trụ được nơi này.

Cao Bằng nhìn về phía Hoàng Á rồi nói:

- Anh có người nào giới thiệu cho tôi không.

Hoàng Á trầm mặc hai giây, vẻ mặt đầy kiên định,

- Nếu như Cao thiếu tin được thì tôi sẽ tới trấn thủ bên này! Tuyệt đối sẽ không để xảy ra bất luận . . .

- Anh nhất định phải lưu lại ở tổng bộ Nam Thiên, nếu như anh đi thì ở tổng bộ Nam Thiên lại không có người nào đủ tiếng nói.

Cao Bằng từ chối lời thỉnh cầu của Hoàng Á.

- Trước mắt thực lực là thứ yếu, tôi chỉ cần trung thành, dám đánh dám liều mạng. Hơn nữa, còn phải là người thông minh.

Hoàng Á nghĩ đến những thủ đoạn bồi dưỡng Ngự thú vô cùng kỳ diệu kia của thiếu đổng, đáy lòng nhất thời lung lay, tập trung suy nghĩ về nhân tuyển,

- Quý Trường Minh! Quý Trường Minh là một thành viên mới bộc lộ tài năng của bộ phận thăm dò, hành sự dũng cảm quả quyết

mà cũng không thiếu kiến giải. Hơn nữa hắn cũng là một người thông minh, biết cái gì cần làm cái gì không nên làm.

- Ừ.

Cao Bằng gật đầu,

- Đợi chút nữa anh thông báo cho Quý Trường Minh tới đây một chuyến. Anh đi xuống trước đi.

- Vâng.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 430: Vong Linh Thiên Tai

Sau khi kết thúc hoạt động ban ngày, hậu viện của Hoàng Á bị gõ vang. Khi được Hoàng Á cho phép, hai bóng người cao lớn nhưng có chút túng quẫn lặng lẽ tiến đến.

- Ban ngày biểu hiện không tệ, đây là thù lao mà tôi đáp ứng cho hai người.

Hoàng Á mỉm cười đưa một chiếc hộp màu đen cho một trong hai người.

Nhận lấy hộp đen mở ra, trên mặt hai người đàn ông cường tráng khu Bắc Hùng lộ ra nụ cười chất phác thật thà.

- Ông chủ thật rộng rãi!

...

Xưa nay Cao Bằng không tin tưởng cái gọi là trung thành, bá vương khí chấn động lập tức khiến cho vô số người bái phục tìm tới. Người trung dũng tựa như Điển Vi, Phàn Khoái, Quan Vũ chung quy là số ít, có thể có được một thì cũng đủ để Cao Bằng rất vui mừng.

Hắn càng tin tưởng là người thông minh chiếm đa số. Người thông minh sẽ biết cái gì nên làm cái gì không nên làm, hơn nữa làm thế nào mới có thể ở dưới điều kiện an toàn để đạt được lợi ích lớn nhất.

Người có dã tâm rất bình thường, nhưng người thông minh thì có thể khống chế dã tâm của mình, khi chưa nắm chắc hoàn toàn

thì sẽ rất ít người sẽ đi làm chuyện điên rồ. Đương nhiên Cao Bằng cũng sẽ không cho bọn họ nắm chắc cơ hội vạn toàn đó.

Ban đêm, Quý Trường Minh một thân một mình đi tới sân nhỏ của Cao Bằng.

Trong tiểu viện, một đám ngự thú đang vây quanh Cao Bằng, nằm dài ở một bên trông mong chờ đợi thịt nướng trong tay Cao Bằng được nướng chín.

Chính giữa là một đống củi lửa, bên trên đống lửa bày một giá thịt nướng cỡ lớn, phía trên xuyên một con dã thú đã bị lột sạch da.

Ồ... Tại sao con dã thú này lại nhìn quen mắt đến thế? Quý Trường Minh thầm suy nghĩ trong lòng.

Cao Bằng vui tươi hớn hở cười nói:

- Vừa nãy lúc tôi kiểm tra quái vật trong cửa hàng đã phát hiện con Lục Giác Khủng Bố Lang này hình như đã mang thai. Quy củ trong cửa hàng chúng ta chính là quái vật không thể bí mật làm việc cẩu thả, không thì sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe thân thể, cho nên vì suy nghĩ cho nó tôi bèn đem nó nướng.

- Ừm ừm.

- Cao Bằng nói đúng!

- Có đạo lý.

Các ngự thú ngồi xổm ở một bên liên tục gật đầu, chứng minh lời Cao Bằng nói là chính xác.

Quý Trường Minh cúi đầu nhìn lướt qua cái lang tiên đang dựng thẳng ở trên giá thịt nướng kia, tranh thủ thời gian dời tầm mắt đi.

Ông chủ nói nó mang thai thì nhất định là nó đang mang thai — — Mặc dù hắn hiếu kì một sói đực thì mang thai kiểu gì.

- Anh biết nướng thịt không?

- Biết một chút.

- Vậy được, anh qua đây giúp tôi một tay, tôi đi làm vài thứ.

Cao Bằng đứng dậy xoa xoa tay, lau sạch sẽ dầu mỡ trên tay lên tạp dề.

Ở một bên khác của hậu viện có bày ra một cái bàn gỗ không lớn, trên cái bàn bày biện đủ các loại bình nào lọ.

Quý Trường Minh không dám nhìn nhiều, chỉ nhìn thoáng qua sau đó lập tức tranh thủ thời gian cúi đầu xuống tiếp tục nướng thịt.

Nhờ vào kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại, trình độ nướng thịt của hắn coi như không tệ.

Sau mười phút đã thành công nướng chín Lục Giác Khủng Bố Lang, hương thơm ngào ngạt của hỗn hợp thì là, bột ớt và bột hồ tiêu phiêu tán trong không khí.

Mùi hương tràn ngập trong không khí, da ngoài nướng đến giòn rụm khô vàng. Tiếng xèo xèo vang lên, từng giọt từng giọt mỡ chảy ra từ bên trong rơi vào đống lửa, dầu mỡ cay thơm bị lửa thiêu đốt làm cho mùi thịt lan tỏa càng thêm xa hơn.

- Cất kỹ, trở về đưa cho ngự thú của anh dùng. Tôi thấy ngự thú của anh là Lợi Trảo Trạc Ưng hệ Phong, loại dược tề này có thể làm cho ngự thú của anh tiến hóa. Có điều sau khi tiến hóa chắc hẳn sẽ biến thành song hệ Phong Thuỷ, có bằng lòng tiếp nhận hay không thì phải xem chính anh rồi.

Cao Bằng nói xong bèn lấy ra một con dao nhỏ cắt thịt trên thân sói.

Quý Trường Minh cầm dược tề mà có chút hoảng hốt, sớm đã nghe nói qua thiếu đổng là một Dục thú sư đỉnh cấp, tuyệt đại đa số ngự thú chủ lực trong tập đoàn đều là do thiếu đổng bồi dưỡng ra. Trước đó hắn còn không có nhận thức quá sâu sắc, hiện tại...

Mình chỉ tốn chút thời gian nướng thịt mà đã được cho một bình dược tề có thể làm cho ngự thú tiến hóa?

Hơn nữa còn có thể quyết định thuộc tính tiến hóa của ngự thú nữa, đây quả thực là chuyện chưa từng nghe thấy.

Song hệ Phong Thủy...

Trong lòng Quý Trường Minh thông suốt. Nhiều thêm một cái hệ Thủy khẳng định không phải bắn tên không đích, thiếu đổng gọi mình tới tuyệt đối không phải vô duyên vô cớ để cho mình đến giúp hắn nướng thịt.

Tâm niệm chuyển động, hai mắt Quý Trường Minh chợt sáng lên, lúc này mới cúi đầu xuống thận trọng nói:

- Quý Trường Minh nguyện vì thiếu đổng xông pha khói lửa , mặc cho thiếu đổng phân công.

...

Lại chờ đợi ở khu Bắc Hùng thêm nửa tháng, thẳng đến khi bên này triệt để đi vào quỹ đạo thì Cao Bằng mới rời khỏi khu Bắc Hùng xuôi nam về Du Châu.

Thế giới Hắc Vụ, Thiên Khê Chi Địa, khô lâu đầy khắp núi đồi đạp phá phiến khu vực này. Bạch Cốt Cự Thú giẫm vào dòng suối ngửa mặt lên trời hí dài, Ngưu Giác Cự Thú ầm ầm dã man mà bá đạo.

Dưới đáy dòng suối đang chảy róc rách là lớp bùn nhão, từng cây xương cốt màu trắng từ trong bùn nhão chui ra ngoài, trôi nổi ở trong khe nước trong veo.

Mấy con cá bơi trong nước tựa như gặp phải quỷ, dồn dập chạy tứ tán.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Thiên Khê Chi Địa chướng khí mù mịt.

Bá chủ Viễn Cổ Long Ngư đang ngủ say ở chỗ sâu trong Thiên Khê Chi Địa cũng bị kinh động, một cơn sóng lớn mãnh liệt có thể so với dòng chảy của sông lớn từ chỗ sâu trong dòng sông nổi lên mặt nước, đôi mắt to lồi ra vừa lớn vừa tròn trông hệt như một đôi bóng đèn lớn.

Viễn Cổ Long Ngư có ý thức lãnh địa cực mạnh, phản ứng đầu tiên sau khi thấy lãnh địa nhà mình bị xâm lấn chính là ăn hết kẻ xâm nhập.

Nước sông cuồn cuộn hóa thành một con Thủy Long cuốn một vong linh nơi xa lại nuốt vào trong miệng, rôm rốp rôm rốp giòn tan.

Xương cốt bị nhai thành cặn bã, hai sợi râu của Viễn Cổ Long Ngư cuốn thành hình の.

Hương vị không làm nó hài lòng mấy, vừa cứng lại khô, hơn nữa ẩn chứa khí tức tử vong rất nồng nặc.

A Ngốc đứng ở trên đỉnh đầu của một con vong linh cự thú cao mười mấy mét, trong hốc mắt đạm mạc không mang theo chút tình cảm nào. Sự thiện lương và lòng trung thành của nó chỉ thuộc về chủ nhân, Hài Cốt Chúa Tể vốn chính là quái vật coi sinh mệnh là cỏ rác.

Thi cốt mà Thiên Khê Chi Địa tích lũy nhiều năm liên tục

không ngừng bị thức tỉnh, sau đó điên cuồng phóng tới Viễn Cổ Long Ngư.

A Ngốc để mắt tới con Viễn Cổ Long Ngư này và cả khí huyết cường hoành trên người nó nữa.

Một con quái vật có thi cốt mạnh mẽ như vậy nếu như có thể trở thành vong linh thì nhất định là một con có chiến lực vô cùng cường đại.

Đột nhiên A Ngốc tựa như đã nhận ra cái gì, thần sắc hơi động, nhìn về phía nơi nào đó ở mặt đất dưới chân.

Nó cảm giác được ở nơi đó có một cỗ khí tức khổng lồ. Cỗ khí tức này dường như cũng không chênh lệch quá lớn với con Viễn Cổ Long Ngư kia.

Mặc dù không thể nào khôi phục một cách vĩnh cửu... Nhưng tạm thời khôi phục thì không có vấn đề gì.

Nếu như là trước khi tấn cấp lên phẩm chất Thần Thoại thì nhất định là A Ngốc không thể làm được như vậy. Nhưng sau khi thăng cấp lên phẩm chất Thần Thoại A Ngốc cảm giác được năng lực Vong Linh Diễm của mình đã tăng lên không ít, ở phương diện khôi phục vong linh mạnh hơn quá nhiều so với trước khi đột phá.

Mặc dù mấy thứ này không hề hiện lên trên khung số liệu, nhưng mà thể hiện ở trong các mặt chiến đấu thường ngày.

Mở cốt thủ ra, một luồng Vong Linh Diễm lớn dâng trào từ trong lòng bàn tay A Ngốc bắn ra chui vào mặt đất dưới chân.

Vong Linh Diễm trong hốc mắt A Ngốc hơi suy yếu một chút, hỏa diễm cũng không có thiêu đốt kịch liệt như lúc đầu nữa.

Chung quy Viễn Cổ Long Ngư vẫn là quái vật Vương cấp, quầng sáng Lĩnh Chủ khổng lồ điên cuồng bay múa, thỏa thích tỏa

ra ngoài. Từng mảng lớn vong linh bị lực lượng khủng bố phá hủy hóa thành mảnh vỡ, dư ba mãnh liệt và uy áp khủng bố như vào chỗ không người, không ngừng mở rộng ở trong đám quái vật vong linh.

- Ộp...

- Ộp...

Tiếng ếch kêu trầm thấp lan tràn từ sâu trong lòng đất ra ngoài.

Từng tia chất lỏng màu xanh biếc, sền sệt mà âm u từ trong đất bùn chảy ra.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 431: Chủ Nhân Mới Của Thiên Khê Chi Địa

Trong vòng một ngàn mét chỉ còn là một vùng đầm lầy hôi thối.

Trong đầm lầy ùng ục ùng ục nổi lên từng mảnh xương vỡ, tảng đá, cây cối,... Chính giữa lõm xuống hóa thành một vòng xoáy.

Viễn Cổ Long Ngư thấy vậy đáy lòng trầm xuống, năng lực này nó nhìn rất quen mắt.

Đây chính là năng lực đặc biệt của Bích Thủy Thiên Thừ bá chủ trước kia của Thiên Khê Chi Địa, biến một cây số vuông xung quanh thành đầm lầy sôi trào phôn thệ tất cả kẻ địch.

- Ộp..

Một u linh Bích Thủy Thiên Thừ khổng lồ từ sâu trong đầm lầy chầm chậm hiện lên, hai đoàn minh hỏa sâu kín tựa như đèn lồng treo giữa trời đêm.

Đầm lầy sôi trào càng kịch liệt hơn, một con Thủy Nê Thu bị ăn mòn chỉ còn sót lại xương trắng.

Con Bích Thủy Thiên Thừ u linh còn lớn hơn một căn phòng từ trong đầm lầy bay ra, hình dáng gần như giống hệt lúc còn sống, chỉ khác là nó đã biến thành ba màu trắng xám đen.

Ngọn lửa màu xám trắng ẩn chứa trong đôi mắt âm u đầy tử khí. Sự lạnh lẽo, kinh khủng, âm độc, ghen ghét mãnh liệt đều ẩn chứa trong linh hồn nó.

Dù đã chết nhưng nó vẫn nhớ kỹ kẻ thù đã giết mình.

- Ta có thể giết chết ngươi một lần, đương nhiên có thể giết chết ngươi lần thứ hai!

Viễn Cổ Long Ngư cũng chẳng sợ Bích Thủy Thiên Thừ. Có điều, vào lúc quan trọng này mà Bích Thủy Thiên Thừ lại xuất hiện khiến nó rất khó giải quyết.

Nếu thực sự không ngăn được đám vong linh hỗn loạn này, Thiên Khê Chi Địa của mình có thể sẽ biến thành nơi đất cằn sỏi đá.

Vậy thì vị trí bá chủ của mình còn có ý nghĩa gì nữa?

Mỗi ngày ăn mấy con tôm tép nhãi nhép kia sao?

- Ngang!

Viễn Cổ Long Ngư rống lên một tiếng thật dài, âm thanh nó phát ra đã gần giống với tiếng rồng ngâm.

Cái đuôi co mạnh về phía trước, thân thể bắn ra, vây cá dựng thẳng tựa như một thanh chủy thủ sắc bén xẹt qua hư không.

Keng.

Viễn Cổ Long Ngư xẹt thẳng qua người Bích Thủy Thiên Thừ, vây cá tựa như loan đao màu bạc xuyên qua cơ thể Bích Thủy Thiên Thừ.

U linh có tỷ lệ miễn dịch cực mạnh đối với công kích vật lý. Bích Thủy Thiên Thừ run lên nhẹ nhàng hóa giải đòn tấn công vật lý của Viễn Cổ Long Ngư, nhưng Thủy nguyên tố bám trên vây cá vẫn tạo cho nó những ảnh hưởng nhất định.

Ầm ầm…

Viễn Cổ Long Ngư hung hăng xông lên giống như Thái Sơn áp đỉnh. Dòng suối và các khe nước nhỏ ở khu vực này bị dẫn dắt bay lên không trung, lượn một vòng rồi hóa thành một dải nước hình cự đao chém mạnh xuống dưới.

Oanh!

U linh Bích Thủy Thiên Thừ bị chém trúng làm thân thể rung mạnh, màu sắc càng trở nên ảm đạm hơn.

Viễn Cổ Long Ngư bị kích phát hung tính, há miệng phun ra từng tầng từng tầng sóng nước nặng nề, hóa thành một mảnh sóng xung kích dày đặc lan ra bốn phương tám hướng.

Một mảng lớn vong linh khô lâu bị chấn vỡ, Bích Thủy Thiên Thừ cũng bị Viễn Cổ Long Ngư đánh bay.

Sau khi khôi phục thì thực lực của vong linh sẽ thấp hơn khi còn sống một bậc. Khác với vong linh hệ cốt, vong linh có hình thái u linh có thể kế thừa năng lực nguyên tố khi còn sống, nhưng vì chỉ là hồn thể nên khi bị trúng đòn tấn công nguyên tố sẽ rất dễ bị thương.

Vong linh không ngừng được khôi phục, sau đó đánh giết tất cả sinh mệnh ở Thiên Khê Chi Địa.

Đồng thời, số lượng vong linh còn lại điên cuồng vây công Viễn Cổ Long Ngư.

Mặc dù Bích Thủy Thiên Thừ không phải là đối thủ của Viễn Cổ Long Ngư, nhưng dù sao nó cũng có được thực lực Vương cấp nên có thể kiềm chế được Viễn Cổ Long Ngư một chút.

Viễn Cổ Long Ngư hít sâu một hơi. Một khắc sau, khí huyết mãnh liệt trong cơ thể dần dần bốc lên đỉnh đầu, xen lẫn với Thủy nguyên tố nồng đậm quyện vào nhau tạo thành một viên Long Nha màu xanh lam.

Viên Long Nha có hình dáng bất quy tắc, dài ba trượng bảy thước sáu tấc, phần đuôi có một vết sẹo không trọn vẹn, đồng thời có một tầng sương mù màu băng lam mờ mịt lượn lờ xung quanh Long Nha.

Trong chớp mắt khi Long Nha ngưng tụ không khí xung quanh dường như cũng bị đọng lại.

- Thủy Long Nha.

Vèo….

Trên bầu trời, Thủy Long Nha kéo theo một đạo tàn ảnh thật dài, tạo ra từng tiếng rít thê lương trong không khí.

Ầm!

Phần lưng của Bích Thủy Thiên Thừ bị nện ra một cái hố lớn, tựa như một lỗ thủng trên pho tượng bùn, chiếm trọn vẹn một phần ba diện tích phần lưng của nó.

Sau khi bị thương, hỏa diễm trong hốc mắt Bích Thủy Thiên Thừ lúc sáng lúc tối, tựa như bất kỳ lúc nào cũng có thể dập tắt.

- Đồ vô dụng!

Giọng nói của A Ngốc có chút thất vọng. Mở tay trái ra, sau đó nhắm thẳng về phía Bích Thủy Thiên Thừ kéo mạnh một cái, linh hồn đau đớn kêu rên.

Một khắc sau u linh Bích Thủy Thiên Thừ vặn vẹo như một bức tranh trừu tượng màu xám, sau đó bị hút vào trong lòng bàn tay A Ngốc.

Hít sâu một hơi, khí tức trên người A Ngốc lặng lẽ trở nên càng cường đại hơn.

Nó đã sớm đạt tới trạng thái đỉnh phong, chỉ một bước ngắn là

có thể vượt qua.

A Ngốc đã tích súc đến cực hạn, chỉ thêm một chút nữa là có thể đột phá Vương cấp.

Với các ngự thú khác thì có lẽ còn có bình cảnh, nhưng với A Ngốc phẩm chất Thần Thoại… bình cảnh là thứ gì?

Đây là một chuyện nước chảy thành sông, hấp thu xong linh hồn của Bích Thủy Thiên Thừ là đột phá.

Xương cốt màu ám kim lại càng trở nên thâm trầm, năm ngón tay nắm chặt.

Ầm!

Đất bằng phát ra một tiếng nổ thật lớn…

A Ngốc biến mất khỏi chỗ cũ.

Đương!

Viễn Cổ Long Ngư bị A Ngốc dùng một chưởng ép vào trong đất.

Vô số sợi xích màu xám to lớn từ lòng bàn tay A Ngốc lan xuống phía dưới, toàn bộ cánh tay đều bị sợi xích xuyên qua, phát huy ra sức mạnh kinh thiên động địa.

Viễn Cổ Long Ngư với kích thước có thể đụng nát một tòa nhà chọc trời cứ như thế bị một chưởng ép vào trong đất không thể động đậy.

Áo bào đen tung bay trong gió, A Ngốc hơi cúi xuống, năm ngón tay khảm sâu trong xương sọ Viễn Cổ Long Ngư.

Một tia Vong Linh Diễm âm trầm theo năm ngón tay của A Ngốc tràn ra lượn lờ trên đầu Viễn Cổ Long Ngư, sau đó tràn vào

trong xương sọ.

- Rống.

Viễn Cổ Long Ngư bị đau ra sức giãy dụa, cái đuôi vung vẩy kịch liệt, nhưng cái đầu vẫn bất động.

- Bá chủ Thiên Khê Chi Địa sao?

Hai hàm trên dưới của A Ngốc ma sát vào nhau phát ra âm thanh khàn khàn.

Cuối cùng phát ra một tiếng cười.

- Không gì hơn cái này.

Một khắc sau hỏa diễm màu trắng lấy A Ngốc làm trung tâm lan ra bốn phương tám hướng, chỉ trong chớp mắt đã bao trùm cả A Ngốc và Viễn Cổ Long Ngư.

Hỏa diễm màu trắng điên cuồng thiêu đốt, Viễn Cổ Long Ngư cảm thấy linh hồn của mình đang bị thiêu cháy, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Hỏa diễm ngút trời, đốt cả thiên địa thành một màu trắng bệch.

Thiêu đốt ròng rã một tiếng đồng hồ Vong Linh Diễm mới lui bước, Viễn Cổ Long Ngư ở bên dưới A Ngốc đã ngây ra như phỗng không còn nhúc nhích.

Xương ngón tay của A Ngốc nhẹ nhàng vỗ lên lưng nó.

Rầm rầm.

Lân phiến cháy khô rào rào rơi xuống đất, khói đặc màu đen len lỏi thoát ra từ khe hở của xương cốt trắng như ngọc, bên trong đã không thấy nội tạng.

Một bộ xương Viễn Cổ Long Ngư khổng lồ trải dài trên nền đất, A Ngốc mặc áo choàng đen chậm rãi đứng dậy.

Lấy nó làm trung tâm, vô số vong linh khắp bốn phương tám hướng đều quỳ xuống.

- Từ hôm nay trở đi, ta chính là chủ nhân của Thiên Khê Chi Địa!

Hốc mắt của A Ngốc sáng tối chập chờn, khí tức trên cơ thể càng thêm tối nghĩa.

A Ngốc nhìn về phía sơn mạch Hắc Phượng. Phía trên sơn mạch mơ hồ có thể nhìn thấy một mảnh mây màu đỏ thẫm âm trầm bao phủ cả một vùng.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 432: Hứa Hẹn Của Hắc Ba

Căn cứ thành phố Trường An.

Đã đến tận tám ngày chưa nhìn thấy trời xanh mây trắng.

Sương mù mông lung tràn ngập khắp không trung, cát bụi màu nâu vàng phiêu lãng ở trên bầu trời thành phố.

Ở thế giới sau tai biến, đây là việc hoàn toàn không cách nào tưởng tượng được.

Ô nhiễm môi trường mà nhân loại từng tạo thành phá hư cho thế giới sớm đã biến mất không còn một mảnh theo tai biến.

Đã rất nhiều năm cư dân của thành phố Trường An chưa từng nhìn thấy loại hoàn cảnh này.

- Cho nên điều này tuyệt đối không bình thường.

Trần Tuyết Hà lắc đầu, nhẹ nhàng đung đưa bình thủy tinh trong tay. Trong bình chứa khí thể màu vàng nhạt dưới hình dạng hạt tròn.

- Trải qua kiểm tra của tôi, mấy thứ này toàn bộ đều là hạt cát bình thường.

Trần Tuyết Hà nhíu mày.

- Toàn bộ đều là hạt cát bình thường sao?

Viên quan tướng đứng ở trước mặt Trần Tuyết Hà này vô cùng

kinh ngạc.

- Nhưng mà ở dưới hoàn cảnh hiện tại chắc hẳn sẽ không xuất hiện bão cát được.

Một gã nghiên cứu viên quân đội khác ở bên cạnh không đồng ý với lời giải thích của Trần Tuyết Hà,

- Nhất định là có thứ gì đó còn chưa kiểm tra được.

- Được, nếu như ngươi không tin vậy thì cứ tự mình kiểm tra lại một lần nữa đi!

Sắc mặt Trần Tuyết Hà rất bình tĩnh, cũng không tức giận.

Tên nghiên cứu viên kia nhìn chằm chằm vào Trần Tuyết Hà một lúc lâu, sau đó mới khịt mũi hừ một tiếng.

- Làm sao ta có thể không tin giáo sư Trần được chứ, toàn bộ quân khu có ai mà không biết đến đại danh của giáo sư Trần ngài.

Tên nghiên cứu viên này giống như cười mà không phải cười.

Trần Tuyết Hà khẽ nâng mí mắt, sắc mặt bình tĩnh.

Sau đó một bàn tay chợt bắt lấy tóc gã nghiên cứu viên rồi ấn xuống đất!

- Ngươi ít âm dương quái khí cho ông!

Dứt lời lại là một trận quyền đấm cước đá,

- Ta đã nhịn nhà ngươi rất lâu rồi, thật sự cho rằng ông đây không dám đánh ngươi sao?

- Ui da, Trần Tuyết Hà ngươi điên rồi! Ngươi dám đánh ta…

Quan tướng đứng ở một bên mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng,

miệng nhìn tâm, giả bộ như hoàn toàn không hề nhìn thấy gì hết.

Binh sĩ có hơi trẻ tuổi cảm thấy làm như vậy hình như không quá phù hợp nên muốn tiến lên ngăn lại. Một binh sĩ lớn tuổi hơn đứng bên cạnh chợt giữ chặt cánh tay của hắn, nhỏ giọng nói,

- Đừng mù xen vào.

Ở trên vách tường, trên trần nhà, dưới bàn sách có từng con Thiết Xỉ Kim Bối Mã Lục bò ra từ các xó xỉnh hẻo lánh. Thô sơ giản lược đếm qua có chí ít không dưới mười con, tất cả chúng đều là ngự thú cấp Thủ Lĩnh.

Mười phút trôi qua, nghiên cứu viên mặt mũi bầm dập nằm trên mặt đất, kính mắt bị đánh bay, cái mũi cũng bị đánh đến mức máu chảy ròng ròng. Trong miệng lẩm bẩm,

- Ngươi có biết cậu của ta là ai không?

- Giáo sư Trần, anh có hơi xúc động rồi. Cậu của hắn là phó tư lệnh quân khu, mà lại còn vừa vặn phụ trách quản lý phòng thí nghiệm này nữa.

Viên quan tướng thở dài nói:

- Có điều cũng không phải không có biện pháp giải quyết. Lưu tư lệnh vẫn luôn luôn nhiệt tình, loại chuyện như này...

- Không cần đâu.

Trần Tuyết Hà cắt ngang lời hắn.

…

Rừng rậm Hắc Tẫn.

Hôm nay lại là một ngày nhàm chán.

Từ khi ông lão kia chết, Hắc Ba cảm thấy mỗi một ngày đều rất nhàm chán và cô độc.

Nơi sâu nhất trong rừng rậm, một con hắc viên khổng lồ lười biếng ngồi ở trên một cành cây to lớn, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Lông xù trên cằm mọc đầy lông tơ màu xám, từ bên ngoài nhìn vào chính là một con Bạo Viên màu đen được phóng đại vô số lần.

- Àizz.

Hắc Ba thở dài.

Bàn tay to lớn buồn bực nắm nắm vào không khí nhưng không thể bắt được bất cứ thứ gì.

Thật sự là đáng ghét.

Hắc Ba hắt hơi một cái, cái mùi khiến người ta phải sặc sụa cứ lượn lờ trong không khí khiến cho nó có chút không kiên nhẫn.

Từ trên cành cây đứng lên, cái cây đại thụ cao tới hơn hai trăm mét này lay động dữ dội, lá cây loạt xoạt rơi xuống.

Có lẽ là do thường xuyên bị ngồi lên, lá của cây đại thụ này có vẻ thưa thớt trơ trụi.

Cái tên ở phía tây kia lại đến đây, Hắc Ba có thể cảm nhận được cái mùi vị khiến người ta phát sặc ở trên người nó. Cho dù có cách mấy chục cây số cũng có thể ngửi thấy rõ ràng.

Từ một tuần trước gia hỏa kia đã lén lén lút lút xuất hiện ở bên ngoài rừng rậm Hắc Tẫn, sau đó tản ra một lượng lớn hạt bụi màu vàng vào trong không khí.

Mặc dù không hề cảm thấy có nguy hại gì lớn nhưng khi ngửi vào vẫn rất không thoải mái.

Sắc mặt Hắc Ba âm trầm, thân thể khôi ngô tựa như một tôn Hắc Kim Cương tản ra khí tức nguy hiểm.

Ầm ầm, nhảy từ trên cành cây xuống, nhanh chân đi vào chỗ sâu trong rừng rậm.

Một vùng này chính là cấm khu của rừng rậm Hắc Tẫn, là địa bàn hạch tâm của Hắc Tẫn Chi Chủ, nghiêm cấm bất kỳ quái vật nào chạy vào.

Tiến đến một con sẽ đánh chết một con.

Dần dà, cũng không có quái vật dám đi vào.

Ở trong rừng cây là một ngôi nhà gỗ nhỏ, nhà gỗ còn không cao đến cái rốn của Hắc Ba.

Tường gỗ có kiểu dáng cổ kính, bên trên mọc đầy rêu xanh, đỉnh chóp quanh năm bị mưa xối ướt có chút tổn hại, phía trên cùng của nhà gỗ được một phiến lá cây to lớn che khuất.

Đây là nhà gỗ kiểm lâm của thế kỷ trước, có một cây rìu rỉ sét treo trên vách tường bên ngoài ngôi nhà gỗ, nhìn qua sớm đã không có dấu vết sinh hoạt, không biết đã bị bỏ hoang bao lâu.

Hắc Ba ngơ ngác nhìn ngôi nhà gỗ này, cứ như vậy ngồi ở bên cạnh nhà gỗ, khuôn mặt dữ tợn đáng sợ trong lúc vô tình trở nên ôn hòa.

Cảnh sắc quen thuộc bốn phía khiến cho nó tựa như trở về hai mươi năm trước.

Khi đó nó vẫn chỉ là một con khỉ nhỏ vừa tròn một tuổi, ở trong rừng bị một tên săn trộm dùng súng bắn bị thương cánh tay nên không cách nào leo cây chạy trốn. Nó nằm trong bụi cỏ nhìn cái bóng của tên săn trộm không ngừng phóng đại ở trong mắt.

- Gâu gâu gâu!

Kiểm lâm dẫn theo chó tuần tra chạy đến từ một bên khác đuổi chạy tên săn trộm.

Đó là một ông lão tóc đã hơi hoa râm nhưng tinh thần vẫn rất tốt, bước đi như bay, tựa như lão Hầu Vương cơ trí nhất bên trong bầy khỉ.

Ông lão kiểm lâm đưa nó về nhà gỗ chữa thương và chăm sóc nó, dùng băng gạc băng bó cho nó, đắp thảo dược, chăm sóc hết lòng. Có đôi khi nó cảm thấy ở lại chỗ này cả một đời cũng rất tốt.

Sau này nó được đưa về với bầy khỉ, sau khi trở lại bầy khỉ nó thường xuyên vụng trộm chạy đi tìm cái lão kiểm lâm kia chơi. Lão kiểm lâm cũng rất vui vẻ, mỗi lần nó đến đều biến ra đậu phộng từ trong túi đưa cho nó, hai người bọn họ cứ như vậy đã trở thành bạn tốt với nhau.

Sau khi mười ba cái mùa đông trôi qua, nó từ một con khỉ nhỏ biến thành khỉ vương của bầy khỉ.

Nhưng sáng sớm ngày hôm đó, khi nó đến thì không nhìn thấy ông lão mặc quần áo tử tế lên núi đi tuần như mọi ngày nữa. Nó chợt nhìn thấy có người nâng cáng cứu thương chở ông lão kiểm lâm đi.

Lúc này nó mới phát hiện ông lão kiểm lâm đã quá già rồi, hắn không thể tiếp tục đi tuần được nữa.

Sau đó, đại khái đi qua bao nhiêu cái sau đó. Mãi đến một ngày, có người mang quan tài vận chuyển từ dưới núi đi lên chôn ở bên cạnh ngôi nhà gỗ nhỏ kia.

Nó ngửi thấy khí tức của ông lão kiểm lâm.

Những người kia chỉ chôn quan tài xuống rồi đốt mấy cân giấy

liền vội vàng rời khỏi, giống như lúc dùng cáng cứu thương khiêng ông lão kiểm lâm đi vậy, đều rất vội vàng.

Đợi đến khi tất cả mọi người đi rồi hầu tử mới đi tới trước mộ của ông lão kiểm lâm, ngơ ngác nhìn ngôi mộ.

Nó dường như nghĩ tới cái gì đó, từ cửa sổ tiến vào trong nhà gỗ, tìm kiếm một cuộn băng gạc ố vàng và một ít thảo dược khô quắt trong phòng.

Lúc trước khi ta bị thương ngươi dùng nó để chữa khỏi cho ta, có phải ta cũng có thể dùng nó để chữa khỏi cho ngươi hay không?

Hầu tử rất vui vẻ, cười giống như một tên ngốc.

Tiếng vượn hú "ngao, ngao, ngao" trầm thấp, bất lực vang vọng trong rừng rậm.

Hắc Ba chớp chớp mắt, mờ mịt mở to mắt, lắc lắc cái đầu có chút mơ hồ của mình. Vừa rồi không cẩn thận lại ngủ mất.

Bên cạnh nhà gỗ có một gò đất nhỏ nhô lên, bên trên mọc đầy bụi cỏ, nhìn rất tươi tốt.

- Bịch bịch bịch...

Hắc Ba dùng nắm đấm nện mấy cái vào ngực mình. Đây là núi rừng ngươi muốn bảo vệ, ta sẽ vĩnh viễn giúp ngươi bảo vệ nó!

Đây là hứa hẹn của Hắc Ba!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 433: Taklamakan

Hắc Ba bỗng nhiên đứng dậy, trên đỉnh đầu có rất nhiều sương mù màu vàng phiêu tán ở trên bầu trời mênh mông,

Sương vàng hèn mọn! Cũng hèn mọn giống như con quái vật kia!

Hắc Ba phẫn nộ đứng lên, bước đi về phía tây của rừng rậm.

Thuận tay rút lên một gốc thiết thụ ở bên cạnh, rễ cây màu rám nắng bám trên mặt đất phát ra thanh âm cọ sát chói tai.

Ở phía tây của rừng rậm Hắc Tẫn, một con cự thú Tích Dịch phảng phất do hạt cát cấu thành bò trên mặt đất.

Cái đuôi tráng kiện nhẹ nhàng vung vẩy tạo ra một vết lõm thật sâu trên nền đất.

- Rống.

Trong rừng rậm có một đoàn bóng đen phóng ra, không khí gào thét nổ mạnh.

Bành!

Đòn đánh cảnh cáo với thế lôi đình vạn quân không thể đỡ nổi cuồng bạo nện xuống, trong không khí phát ra tiếng rít thê lương.

Hắc Ba thả người nhảy lên đánh đòn cảnh cáo sau đó rơi xuống, mặt đất ầm ầm chấn động.

Đầu của cự tích trong chớp mắt bị đánh nổ, hóa thành hạt cát đầy trời sau đó rơi khắp mặt đất.

Mang theo tiếng hít thở trầm trọng, trên đất trống một đầu cự viên màu đen còng lưng xuống, chậm rãi quay đầu, trong ánh mắt tràn đầy sự hung tàn bạo ngược.

Tựa như một đầu cự thú cuồng bạo từ thời hồng hoang giết tới, khói đen bốc lên cuồn cuộn, hai mắt huyết hồng.

- Rừng rậm, ta bảo hộ! Nếu ngươi lại đến gây phiền phức, ta đánh chết ngươi!

Cự tích bị đánh nổ đầu rút lui về phía sau, những hạt cát rơi vãi trên mặt đất bay lên ngưng tụ thành một cái đầu mới.

Đầu lưỡi đỏ sậm cào lên trên mặt đất, đáy mắt tràn đầy ác độc, oán hận liếc nhìn Hắc Tẫn Chi Chủ rồi lập tức quay người bỏ chạy.

Thân thể linh hoạt nhảy mấy cái trên mặt đất đã rời khỏi chỗ cũ, rất nhanh sau đó đã biến mất ở trong đồi núi.

. . .

- Khụ, là Cao Bằng sao?

Cao Bằng nhận được điện thoại từ Trần Tuyết Hà.

- Ông muốn gia nhập tập đoàn Nam Thiên chúng tôi.

Cao Bằng có chút ngạc nhiên,

- Không phải quân khu mang lại đãi ngộ tốt hơn so với bên công ty tư nhân chúng tôi sao.

Cao Bằng cười từ chối nhã nhặn. Trần Tuyết Hà là người của quân đội, cho dù là người quen biết cũng không thể tùy tiện đưa vào trong tập đoàn.

Trần Tuyết Hà nói rõ tình huống của hắn cho Cao Bằng. Không

phải là bởi vì nguyên nhân khác, đơn thuần chỉ vì hắn không muốn tiếp tục ở lại quân khu.

Cũng không phải là do trong quân khu có người muốn nhằm vào hắn hay gì cả, cơ bản là trong hoàn cảnh như quân đội thì hắn rất khó có thể làm ra một chút hành vi "khác người".

Bao gồm việc thực hiện một chút thí nghiệm, mỗi một lần đều phải đi qua nhiều lần xét duyệt mới được cho phép.

Thể chế quá mức phiền phức và trói buộc khiến cho hắn không chịu nổi.

Cho nên cuối cùng Trần Tuyết Hà lựa chọn rời khỏi quân khu, tìm kiếm một nơi có thể cho hắn tự do phát huy sáng tạo.

Cao Bằng cũng không từ chối nữa, do dự một lát thì bảo Trần Tuyết Hà tới đây,

- Trước tiên ông cứ đến phòng thí nghiệm một thời gian ngắn, nếu như làm quen thì lưu lại, nếu không yêu thích hoàn cảnh nơi này thì đã gặp nhau cũng sẽ có lúc chia tay.

Trong chớp mắt nửa tháng qua đi, một nhóm khách không mời mà đến xuất hiện bên ngoài rừng rậm Hắc Tẫn.

Bão cát màu vàng đen ngòm che khuất mặt trời thổi khắp đồi núi, tất cả quái vật Tích Dịch màu vàng giống nhau quanh quẩn một chỗ ở trên đồi cát. Hoặc là núp, hoặc là đứng thẳng, hình thái khác nhau, có con lộ ra ánh mắt hung ác, cũng có âm lãnh xảo trá.

Tán cây trong rừng rậm lay động kịch liệt, một bóng đen khổng lồ xuyên qua rừng rậm cúi đầu nhìn xuống đám Tích Dịch này.

- Còn biết kêu trợ thủ, ngươi cho rằng kêu trợ thủ thì có ích sao?

Ánh mắt Hắc Tẫn Chi Chủ âm trầm, nhe răng trợn mắt, hàm răng lấp lánh hàn quang lộ ra trong không khí.

Cơ ngực cường tráng chậm rãi phập phồng theo nhịp hô hấp, cơ bắp trên cổ tráng kiện cứng rắn hơn cả đá hoa cương, lông bờm tựa như một loại cương châm dựng thẳng lên,

- Rống!

Tiếng rống như sấm nổ, sóng khí cuồng bạo ép sát từng ngọn cỏ xuống mặt đất, Hắc Tẫn Chi Chủ dẫm mạnh xuống đất rồi lao thẳng về phía trước làm cả ngọn núi chấn động mạnh. Một quyền đánh ra, ma quang màu đen ngưng tụ ở trên nắm tay tựa như sao chổi từ trên bầu trời rơi xuống.

Sức mạnh Hắc Ám bao bọc trên nắm đấm, lúc một quyền này đánh ra khiến cho sắc trời dường như ảm đạm hơn.

Bành! ! !

Tựa như một viên đạn đạo từ trên trời giáng xuống trong chớp mắt đánh nổ một đầu cự thú Tích Dịch trước mắt.

Cự thú bị đánh nổ thành rất nhiều hạt cát, những hạt cát rơi vãi khắp đồi núi.

Mà cử động kia đã triệt để làm những cự thú Tích Dịch khác ở xung quanh tức giận, theo gào thét lập tức chúng vung đuôi đánh về phía Hắc Tẫn Chi Chủ.

Sương mù mờ mịt và bão cát màu vàng nâu rơi xuống từ trên không trung, trong nháy mắt cuồng phong gào thét, rừng rậm sau lưng Hắc Tẫn Chi Chủ bị bão cát thổi đến nghiêng ngả. Một lượng lớn hạt cát phủ trên lá cây, rất nhanh đã nhuộm chúng thành màu vàng.

Nhưng mà đây cũng cực hạn của nó.

Phiến rừng rậm rộng lớn này dường như giống với Hắc Tẫn Chi Chủ, một mực thủ hộ thành phố Trường An, nhẫn nhục chịu khó im lặng không nói.

Rống.

Đông!

Một tiếng vang trầm đục, Hắc Tẫn Chi Chủ nện song quyền xuống mặt đất dưới chân, một tầng sóng xung kích vô hình màu đen lan ra bốn phía xung quanh.

Sức mạnh Hắc Ám theo một quyền này khuếch tán ra phía ngoài.

Nhóm Tích Dịch nhào vào trên người Hắc Tẫn Chi Chủ bị bay ra ngoài, sức mạnh Hắc Ám điên cuồng ăn mòn làm thân thể chúng nứt vỡ từng chút từng chút giữa không trung, căn bản không có cơ hội phục hồi như cũ.

Phía xa, một sĩ quan cấp tá đang dùng ống nhòm quan sát cuộc chiến bên này bỗng rùng mình một cái.

- Hắc Tẫn Chi Chủ tuyệt đối ẩn giấu thực lực!

Nghĩ đến nhóm người mình trước đây vẫn cân nhắc có nên thanh trừ Hắc Tẫn Chi Chủ hay không, bây giờ nghĩ lại thì may mắn đã không làm như vậy.

Chủ yếu cũng là do tính tình của con khỉ này rất tốt, trừ khi có người nào đó chủ động công kích, bằng không chưa bao giờ nó chủ động tập kích bất luận kẻ nào. Cho nên cao tầng ở thành phố Trường An nhận định Hắc Tẫn Chi Chủ tạm thời không có tính chất uy hiếp cao như Sa Mạc Bạo Quân, vì thế lúc cân nhắc thanh trừ quái vật thì con đầu tiên chính là Sa Mạc Bạo Quân.

Trong ước định lúc ban đầu thì Sa Mạc Bạo Quân mang tính

chất uy hiếp là ngũ tinh, mà Hắc Tẫn Chi Chủ chỉ có tứ tinh. . .

Chỗ nào là tứ tinh, Hắc Tẫn Chi Chủ tuyệt đối có tính uy hiếp cấp ngũ tinh, thậm chí càng cao hơn.

Cho dù cách rất xa nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được sự uy hiếp trí mạng này, tựa như có người cầm một thanh đao treo ở trên đỉnh đầu, khiến cho da đầu của hắn phải run lên.

Thu thập xong đám Tích Dịch này, sự hung bạo trong mắt Hắc Tẫn Chi Chủ chậm rãi tiêu tán. Quay đầu quét mắt nhìn về phía những người quan sát ở nơi xa, sau đó một lần nữa thu hồi ánh mắt.

Sĩ quan cấp tá đang cầm ống nhòm quan sát bỗng cứng ngắc, cuối cùng chậm rãi hạ tay xuống. Lúc này trái tim hắn đang đập rất mạnh, một khắc vừa rồi sau gáy đã thấm đẫm mồ hôi.

Uy hiếp bên ngoài rừng rậm Hắc Tẫn đã được Hắc Tẫn Chi Chủ giải quyết, Cao bằng cũng cho rằng khói bụi một mực chiếm giữ ở căn cứ thành phố Trường An biết sẽ tùy thời tản đi, nhưng mà không nghĩ tới khói bụi chẳng những không có tản đi, ngược lại càng ngày càng trở nên nghiêm trọng.

Tựa như một ông lão bệnh nặng đến tình trạng nguy kịch, bệnh tình càng tăng thêm.

- Ngọn nguồn của khói bụi còn chưa giải quyết!

Cao tầng căn cứ thành phố Trường An tức giận, điều động số lượng lớn máy bay không người lái và ngự sử đi ra bên ngoài tiếp tục tra xét tin tức.

Hai ngày sau nhận được tin tức, khu vực phương bắc có hơn một ngàn con Tích Dịch khổng lồ đang dùng tốc độ cực nhanh di chuyển đến gần thành phố Trường An.

Hơn nữa đây chỉ là quân tiên phong, ở phía sau số lượng đám Tịch Dịch này còn không đang ngừng tăng lên.

Thông qua việc đo lường tính toán quãng đường di chuyển và vệ tinh Thiên Nhãn, phát hiện ra khu vực khởi nguồn của chúng là sa mạc Taklamakan, cũng là đại sa mạc lớn nhất trong cảnh nội khu Hoa Hạ.

Từ sau khi xảy ra tai biến, chỗ đó quanh năm bị bão cát thổi quét. Trên bầu trời của sa mạc bị lực lượng màu vàng không rõ bao phủ, hoàn toàn không cách nào nhìn thấy tình hình bên trong sa mạc.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 434: Trường An Xui Xẻo

Taklamakan...

Cái tên này khiến cho tất cả mọi người đều có vẻ khó xử.

Từ sau tai biến, giống như Ngũ Nhạc thì phần lớn các nơi danh sơn đại trạch đều bị các quái vật cường đại chiếm cứ. Chúng giống như đại yêu trong truyện cổ tích thần thoại có thể nghe hiểu tiếng người, một số con có thiên phú dị bẩm thậm chí còn có thể nói tiếng người, cực kỳ thần dị.

Ngoài các danh sơn đại trạch nổi danh thì còn có một số nơi nổi tiếng từ trước khi tai biến đã trở thành những nơi kỳ dị hiểm địa.

Gọi là hiểm địa là bởi vì loài người không biết gì nhiều về những nơi này.

Đặc điểm của phần lớn các khu hiểm địa là khu vực bên ngoài thường diễn sinh ra một số môi trường tự nhiên kỳ lạ, bao phủ bên trong. Hơn nữa bên trong đó cũng có những quái vật nguy hiểm. Địa bàn đã biết còn chưa thể chiếm lĩnh được hoàn toàn, đương nhiên không có ai nhàn rỗi đến mức đi chọc vào thứ nguy hiểm bên trong.

- Phiền toái rồi đây. Chúng ta hoàn toàn không hiểu rõ tình hình bên trong sa mạc Taklamakan, cho dù có giết số hết số Tích Dịch này, nhưng mà không trị được tận gốc thì sẽ chỉ càng phiền phức hơn.

- Chỉ dựa vào căn cứ Trường An thì không thể giải quyết….

- Đúng rồi, người phái đến giao lưu với Hắc Tẫn Chi Thủ kết quả thế nào? Nó có đồng ý trở thành minh hữu với chúng ta không?

- Thị trưởng, Hắc Tẫn Chi Thủ từ chối.

- Tôi biết rồi.

Thị trưởng mặc bộ vest màu xám thở dài.

- Con khỉ này đang nghĩ gì… Lúc trước nó giúp chúng ta giết đám Tích Dịch kia, nhưng bây giờ lại có vẻ không muốn tiếp xúc với chúng ta. Chẳng lẽ…

- Chẳng lẽ cái gì?

- Chẳng lẽ nó ngạo kiều?

Có người nghiêm túc nói.

- …

Đoạn thời trước Cao Bằng có tới phân bộ Liên minh ngự sử ở căn cứ Du Châu thi đỗ chức vị thợ săn thế giới.

Yêu cầu quan trọng nhất khi thi thợ săn thế giới chính là thực lực, chỉ khi có được thực lực mới có thể sống lâu hơn ở ngoài thiên nhiên hoang dã. Tiếp theo là kinh nghiệm sinh tồn ngoài dã ngoại và tri thức về phân biệt các loại quái vật.

Với hắn, hai vấn đề phía sau không quan trọng.

Vì nếu thực lực cực kỳ mạnh, dùng lực để nghiền ép thì có kinh nghiệm sinh tồn hay không không còn quan trọng nữa.

- Tạm thời không thể tới thế giới Hắc Vụ bên kia. Có một con

quái vật trên Vương cấp ở phía bên kia vết nứt không gian Lusaka, khoảng cách với hoang vu mê cung không xa.

Cao Bằng dừng lại một chút, lại nói:

- Nếu vô tình gặp phải con quái vật có thực lực không rõ ràng kia sẽ nguy hiểm.

- Quái vật?

Hàn Sương Tịch Sư sững sờ:

- Quái vật gì?

- Không biết, không có ảnh chụp. Chỉ biết là một con cự mãng lớn màu đen, đang ngủ say thì bị đánh thức…

Cao Bằng lắc đầu, nếu có ảnh chụp thì hắn có thể xem xét thuộc tính của con cự mãng đó. Nhưng dù là Hoàng cấp hay Đế cấp thì nó vẫn là thứ trước mắt mình không thể trêu vào được. Ổn thỏa nhất là cứ chậm rãi phát triển, chờ đến khi có thể đánh bại con quái vật kia thì tới thế giới Hắc Vụ.

Hoàn toàn không phải hắn sợ, chỉ là hắn thành thục ổn trọng, chú ý tới đại cục mà thôi.

- Đánh thức một con quái vật ngủ say sao?

Hàn Sương Tịch Sư rất kinh ngạc, tại sao lá gan của những kẻ kia lại lớn như vậy.

Người bị đánh thức còn nổi điên, nói gì tới quái vật vốn hỉ nộ vô thường.

Đúng, ta cũng là một con quái vật hỉ nộ vô thường!

Ngao ngao ngao, Cao Bằng ngươi lại gõ đầu ta thử xem!

- Nhưng mà con quái vật này nhiều nhất cũng chỉ ở Hoàng cấp đỉnh phong, tuyệt đối không thể là Đế cấp.

Hàn Sương Tịch Sư rất khẳng định.

- Ngươi khẳng định như vậy sao?

Cao Bằng hơi kinh ngạc.

- Ài, thật là ngu xuẩn. Ở khoảng cách gần như thế thì có con quái vật Đế cấp nào dám ngủ say ngay dưới mí mắt một quái vật Đế cấp khác? Ngại sống lâu quá rồi à?

Hàn Sương Tịch Sư cười lạnh.

- Nói chuyện tử tế cho ta!

Cao Bằng gõ đầu nó.

Hàn Sương Tịch Sư cực kỳ xấu hổ. Nói cho ngươi biết, ta là một con quái vật hỉ nộ vô thường, ta sắp không khống chế được cảm xúc của mình rồi.

- Dù có là Hoàng cấp thì hiện giờ chúng ta cũng không đối phó được.

- Chờ thực lực của ta hoàn toàn khôi phục rồi sẽ tới đánh nó.

Hàn Sương Tịch Sư cười lạnh.

- Cố gắng lên, khôi phục thực lực sau đó tấn thăng Đế cấp, treo lên đánh toàn bộ thế giới Hắc Vụ, leo lên sư sinh đỉnh phong!

- Đi thôi Cao Bằng, chúng ta hãy đi cướp hết bảo vật trên thế giới này. Như vậy ta có thể nhanh chóng đột phá.

Hàn Sương Tịch Sư không chờ nổi nữa.

Hai mắt Đại Tử nằm bên cạnh sáng lên. Bảo vật? Chúng ta?

Trong bữa cơm tối ở biệt thự, ông ngoại nói:

- Trường An lại xảy ra chuyện.

Lại… Trường An đúng là có nhiều tai nạn.

- Thì sao ạ?

Cao Bằng gắp một miếng thịt từ trong đĩa, bên tai đã nghe thấy tiếng nuốt nước bọt ừng ực.

Đại Tử trông mong ghé sát vào chân bàn ngẩng đầu nhìn Cao Bằng, cái đuôi nhỏ ve vẩy tựa như một con cún con.

Bình thường ngự thú không thể vào phòng ăn, Đại Tử có được quyền hạn nhỏ đặc thù.

Cao Bằng ném một cục xương xuống đất, mấy trăm chiếc chân ngắn của Đại Tử bật nhảy lên, bắt được cục xương rồi hì hục gặm ăn.

- Có quái vật xâm lấn, đến từ bên trong sa mạc Taklamakan.

Taklamakan… Cao Bằng đã từng nghe nói qua về chỗ đó. Nó nằm ở khu Tây Bắc, khoảng cách với Trường An không quá xa.

Từ sau tai biến thì cát vàng tràn ngập, quanh năm bị gió cát che phủ, Sa Mạc Đại Lệ ở trước mặt sa mạc Taklamakan chỉ là ăn mày gặp đại gia.

Đương nhiên Taklamakan khác với sa mạc Hoàng Kim Hải, Taklamakan là sa mạc có tính lưu động. Sa mạc có tính lưu động tên như ý nghĩa, dưới tác động của những luồng gió định hướng thì sa mạc sẽ không ngừng di chuyển theo hướng gió.

Nói đúng hơn, đây là một sa mạc có thể di chuyển.

Taklamakan là sa mạc lớn nhất khu Hoa Hạ, cũng là sa mạc có tính lưu động lớn thứ hai trên thế giới.

- Theo tin tức mới nhận được thì hiện tại càng ngày sa mạc Taklamakan càng tới gần căn cứ Trường An. Dựa vào tốc độ hiện tại, đại khái khoảng mười năm sau sa mạc sẽ di động đến nơi, nuốt sạch toàn bộ Trường An.

Cao Bằng đặt bát đũa xuống. Người dân Trường An thật là… gặp nhiều tai nạn.

Dù thời gian mười năm nghe thì rất dài nhưng thực ra không hề dài. Nếu quả thật không thể ngăn được sa mạc Taklamakan di chuyển thì có thể căn cứ thành phố Trường An sẽ phải chuẩn bị di chuyển.

- Sa mạc này có thể đã sống hay không?

Cao Bằng trầm ngâm.

Đã được chứng kiến pho tượng hoạt hoá, sơn linh, quái vật san hô nên phạm vi suy nghĩ của Cao Bằng linh hoạt hơn rất nhiều. Hắn suy đoán liệu sa mạc Taklamakan có phải là một con quái vật có ý thức hay không?

Nếu quả thật nó là một con quái vật đã sinh ra ý thức, với diện tích lớn như thế…

Trước tai biến thì sa mạc Taklamakan chỉ dài khoảng hơn 1000 dặm theo hướng đông tây, chiều nam bắc rộng chừng hơn 400 kilomet, tổng diện tích hơn 33 vạn kilomet vuông. Sau tai biến, diện tích của nó đã lớn hơn. Nếu một toà sa mạc khổng lồ như vậy biến thành quái vật thì không biết sẽ cường đại và kinh khủng đến cỡ nào.

- Ngày mai ông đi nhìn một chút.

Ông ngoại đã ăn xong bữa tối, rút giấy lau khoé miệng.

- Ông đừng đi, để cháu đi cho.

Cao Bằng nghĩ đến hầu hết quái vật hệ Sa đều có nhược điểm là hệ băng,. Chính mình có Hàn Sương Tịch Sư, đến lúc đó khả năng ứng đối cũng nhiều hơn một chút.

Kỷ Hàn Vũ nghĩ một lát, vẫn có chút không yên tâm:

- Chúng ta cùng đi. Ngày mai mang theo Bạch Long, cháu cũng không cần mang theo nhiều ngự thú, chúng ta chỉ đi xem xét tình hình một chút mà thôi.

Chính mình mới có ba con ngự thú mà cháu ngoại đã có tới mười con.

Kỷ Hàn Vũ không biết phải nói gì.

Ăn cơm tối xong Cao Bằng đi một chuyến đến trường học, hắn vẫn còn rất quan tâm đến tình hình học tập của các học sinh.

Hơn nữa còn có nửa tháng là lễ mừng năm mới, không khí cuối năm trong tất cả các thành phố lớn nhỏ ở khu Hoa Hạ càng ngày càng trầm lắng, thành phố Du Châu cũng không ngoại lệ.

Cũng cần phải cân nhắc đến vấn đề an bài cho các học sinh ở trường học.

Đương nhiên con cái của những gia đình công nhân viên chức thì đều về nhà đón năm mới, nhưng mà hơn phân nửa học sinh bên trong Thiên Các Học Phủ đều là trẻ mồ côi.

Dịch; ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 435: Tên Mới

Ngay trong lúc đang suy tư Cao Bằng đã đi đến Thiên Các Học Phủ, ngày mai sẽ phải nghỉ, cũng nên thu xếp cho những học sinh này một chút.

Sau bữa cơm tối là thời gian nghỉ ngơi, trên sân thể dục có rất nhiều học sinh tốp năm tốp ba tụ tập cùng một chỗ.

Trong hành lang cũng tràn đầy tiếng truy đuổi đùa giỡn, học sinh trên quảng trường hoặc là tản bộ, hoặc là ngồi ở bên bồn hoa nhỏ giọng nói chuyện gì đó.

Ài, đây chính là khí tức thanh xuân.

Cao Bằng thở dài, thật sự hoài niệm những ngày đó.

Đi đến khu rừng nhỏ, một đôi tình lữ đang nắm tay nhau thì thầm gì đó.

Sau khi Cao Bằng nhìn thấy thì sắc mặt trở nên tối sầm, tại sao có thể yêu sớm như vậy! Đây là nơi để học tập!

- Ừm.

Cao Bằng ho nhẹ một tiếng, âm thanh phát ra có vẻ rất nổi bật ở trong rừng cây này.

Đại Tử giống như một đầu chó săn một tấc cũng không rời đi theo Cao Bằng, cáo mượn oai hùm dùng chiếc đuôi đập vào thân cây phát ra tiếng vang đông đông đông,

- Tê tê tê ~

Hai chiếc râu trên đỉnh đầu vung vẩy vui sướng, tựa như một đôi motor nhỏ chạy bằng điện.

Đôi nam nữ bị kinh động quay đầu lại liền nhìn thấy Cao Bằng. Lúc này sắc trời đã tối nên bọn họ cũng không thấy rõ hình dáng Cao Bằng, chỉ đại khái nhận ra đó là một người thanh niên mang phong thái trác tuyệt đứng ở một bên của khu rừng nhỏ,

Bên cạnh hình như còn có một con rết rất lùn bò trên đất, tựa hồ là ngự thú của hắn.

Có người ngoài nên dĩ nhiên không còn loại tư tưởng kia nữa, đôi nam nữ này vội vàng rời khỏi rừng cây.

Cao Bằng cũng không đuổi theo sau đó giáo dục đạo đức cho bọn họ, như vậy trị phần ngọn không trị được gốc. Những học sinh này đang trong thời kỳ tràn đầy Hormone, đối với người khác phái có hảo cảm là chuyện bình thường, vẫn cần thông qua mặt tư tưởng dẫn dắt bọn họ mới là phương án chính xác.

Còn như việc đưa đến phòng giáo vụ sau đó giáo dục đạo đức để cảnh cáo lại càng không cần thiết. Trừ khi tình tiết sự việc rất nghiêm trọng, bằng không sẽ chỉ kích thích những thiếu niên và thiếu nữ đang ở vào kỳ phản nghịch này xuất hiện tâm lý nổi loạn.

Đôi nam nữ này đang làm cái gì?

Đại Tử hồ nghi ngửi ngửi, nó ngửi thấy hương vị kỳ quái còn chưa kịp tiêu tán trong không khí.

- Cao Bằng, chúng nó có phải đang giao phối hay không?

Đại Tử hiếu kỳ hỏi.

- Ngươi nhiều chuyện quá đấy!

- Cao Bằng, có phải ngươi chưa từng giao phối?

- Liên quan gì đến ngươi!

- Có phải ngươi chính là độc thân cẩu mà trên mạng hay nói đến?

Cao Bằng rời khỏi trường học, gọi điện thoại cho phó hiệu trưởng,

- Trương hiệu trưởng, những học sinh lưu lại trong trường học mọi người chuẩn bị thu xếp như thế nào?

- Hiệu trưởng, chúng ta định sẽ cấp cháo mùng 8 tháng chạp cho tất cả học sinh trong lễ mừng năm mới, đồng thời dạy cho bọn họ tự tay làm bánh mật, hơn nữa còn tổ chức hoạt động ca hát nhảy múa dịp lễ mừng năm mới. . . Cũng là do số lượng học sinh quá nhiều nên một vài hoạt động nhỏ cũng không thích hợp.

Cao Bằng ừ một tiếng,

- Như vậy thì những hoạt động kia không cần phải thay đổi. Sau đó ông hãy chuẩn bị một chút, tôi sẽ lưu lại trường học cùng ăn tết với những học sinh này.

- A.

Trương phó hiệu trưởng ngạc nhiên, nhưng mà rất nhanh đã kịp phản ứng,

- Vâng, không có vấn đề, ngày mai tôi sẽ thông báo xuống.

Trở lại biệt thự nghỉ ngơi một đêm, ngày kế tiếp sắc trời hơi hửng sáng Cao Bằng và Kỷ Hàn Vũ đã mặc quần áo xong và đứng ở trên bãi cỏ.

Bạch Long từ trong hồ leo ra, mắt rồng màu xanh lam lập lòe phát sáng.

Cao Bằng phát hiện cái sừng trâu trên đỉnh đầu Bạch Long đã

thấp thoáng có dấu hiệu mọc nhánh, đỉnh cao nhất trên sừng trâu hơi nghiêng về phía sau phân ra một đoạn mầm nhọn nhỏ.

Đẳng cấp của Bạch Long đã tăng lên tới 53.

Sau Vương cấp, đẳng cấp đề thăng càng ngày càng chậm, chênh lệch giữa mỗi một cấp cũng lớn hơn.

- Lúc sắp đón năm mới lại xảy ra loại chuyện này, mấy cao tầng của Trường An sợ rằng sẽ rất không yên lòng.

Cao Bằng quét mắt nhìn đám ngự thú của mình, suy tư xem lần này nên mang theo ai đi.

Kỷ Hàn Vũ vuốt chiếc đầu lớn đang làm nũng của Bạch Long, dùng sức xoa xoa,

- Bọn họ cũng không dễ dàng. Chúng ta chỉ sống vì chính mình, mà bọn họ còn phải chiếu cố cho dân chúng cả một thành.

Ở trong thời đại mà bản thân sinh tồn đã không dễ dàng mà còn nguyện ý đứng ra bảo hộ cho dân chúng một phương, vô luận hắn có đạo đức cá nhân như thế nào, ít nhất phần đạo đức cộng đồng này tuyệt đối là có, không thể tùy tiện vọng luận.

- Ừm.

Cao Bằng gật đầu, hắn đồng ý với quan điểm về vấn đề này.

- Tịch Sư, Đại Tử, Tiểu Hoàng, ba người các ngươi đi theo ta.

- Chi chi chi.

Văn Bảo Thử từ một bên xông tới ôm lấy bắp chân Cao Bằng, vẻ mặt tội nghiệp nhìn hắn.

Cao Bằng nhíu mày,

- Ngươi đi làm gì, thực lực của ngươi yếu như vậy, ta lại phải phân tâm chiếu cố ngươi.

Ngực của Văn Bảo Thử tựa như bị đâm một đao, trợn mắt há mồm, khóc càng dữ dội hơn.

- Cao Bằng, mang nó đi theo đi.

Hàn Sương Tịch Sư bất ngờ nói.

- Ta nghe ngươi nói qua về tình huống ở sa mạc bên kia, càng là địa phương hung hiểm thì càng có khả năng sinh ra bảo vật. Con chuột nhỏ này tuy rằng rất yếu, nhưng ở trên phương diện tìm bảo vật vẫn có chút tác dụng.

- Ừ, nếu vậy. . . Ngươi cũng đi cùng đi.

Cao Bằng rốt cuộc nhả ra.

Văn Bảo Thử nước mắt tràn mi, ánh mắt cảm kích nhìn về phía Hàn Sương Tịch Sư.

- Cao Bằng, nếu không chúng ta lấy cho Văn Bảo Thử và Bạch Cương Phong Nhận Thú một cái tên đi. Ngươi nhìn xem, tất cả mọi người đều có tên mà chỉ có hai chúng nó là không có.

- Đúng thế, Đại Tử nói rất có đạo lý.

Tiểu Hoàng chen miệng nói.

Trong mắt Tiểu Hoàng tràn đầy cơ trí. Cao Bằng đặt tên đều rất khó nghe, cái tên xấu như vậy không thể để mỗi chúng ta mới có.

Cao Bằng cũng không từ chối, nhìn về phía Văn Bảo Thử một chút rồi nói,

- Vậy ngươi gọi là Chiêu Tài đi, Chiêu Tài vào bảo. Bạch

Cương Phong Nhận Thú gọi là Lưu Quang, hi vọng có một ngày tốc độ của ngươi có thể còn nhanh hơn cả ánh sáng.

! ?

Cả người Tiểu Hoàng chấn động, nhìn về phía Cao Bằng với vẻ không dám tin.

. . . Ngươi đã thay đổi.

- Đi sớm về sớm. Chúng ta đi sớm một chút, đợi khi xử lý xong liền trở lại đón năm mới!

Ông ngoại lớn tiếng nói.

Từ sau khi tai biến xảy ra, không khí càng ngày càng trở nên nặng nề.

Đón Tết Nguyên Đán là một khoảng thời gian để tất cả mọi người trong gia đình tụ tập cùng một chỗ, đó là ngày lễ gia tăng tình cảm giữa người thân yêu trong gia đình.

Cuối cùng vẫn là vì sưởi ấm mối liên hệ đoàn thể. Ở thời cổ đại sinh tồn không dễ, muốn sống được đã rất khó khăn, cho nên nhân loại đồng tộc đều giữ liên hệ thân mật, bọn họ cũng vì kỳ vọng lúc bản thân mình gặp chuyện thì ít nhất có một vài người có thể gọi tới hỗ trợ.

Theo việc người hiện đại đề cao chất lượng sinh hoạt, hương vị năm mới cũng dần dần trở nên nhạt nhẽo, mọi người cũng trở nên độc lập hơn. Nhưng theo tai biến xảy ra, đã một lần nữa khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Tại đại học Du Châu, sau khi tan học tiếng người ồn ào huyên náo. Hôm nay được nghỉ, ở cửa trường học tụ tập rất nhiều học sinh và xe cộ.

Tiếng còi xe, tiếng ngự thú gào thét, tiếng học sinh ồn ào xen lẫn cùng một chỗ, dường như đám mây trên đỉnh đầu cũng bị đánh cho xơ xác.

Phần lớn những chiếc xe đều bị quản chế nên không thể lái vào đây, toàn bộ đỗ ở trên đường phố bên ngoài, những chiếc xe có thể đi vào chỉ là số ít.

Học sinh có ngự thú loại phi hành thì lắp thêm chỗ ngồi do tập đoàn Nam Thiên bán ra, bọn họ rất tiêu sái cưỡi ngự thú tránh khỏi nơi hỗn loạn này, còn thuận tiện quét mắt một vòng xuống những người ở phía dưới. Trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý, đây là chỗ tốt của việc lựa chọn ngự thú loại phi hành!

Chỗ ngồi phi hành kỳ thật chính là loại ghế ngồi nhỏ cố định được lắp đặt trên lưng ngự thú loại phi hành, còn có thêm mũ chắn gió, rèm che phủ có thể tránh được tình cảnh run lẩy bẩy vì bị gió rét thổi trúng khi ngự sử ở trên không trung.

Cao Bằng còn chuyên môn mời anh bạn trẻ năm đó cưỡi trên lưng kền kền núi lửa đến mức nước mũi đều bị đông cứng ở trong giải thi đấu Thanh niên ngự sử cả nước đến đảm nhiệm đại sứ hình tượng.

Khoan hãy nói, có lẽ là so sánh trước sau rõ ràng, lượng tiêu thụ của sản phẩm này rất không tệ, có khả năng thịnh hành trên toàn bộ thị trường Hoa Hạ trong tương lai. Tuy nhiên gần nhất có nhiều sản phẩm mới cũng được ra mắt, lúc này chính là thời điểm liều mạng giữa nhãn hiệu và chất lượng sản phẩm.

Thông báo:

- Ủng hộ 20 KIM PHIẾU được tặng 1 LINH THẠCH + 500 EXP.

- Mỗi ĐỀ CỬ tặng 500 EXP + mã giảm giá 20% Thần Sủng Tiến Hóa.

*Xem thêm tại diễn đàn

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 436: Lấy Gùi Bỏ Ngọc

- Ta được nghỉ sẽ trở về Trường An.

Quân Mạc Y nhàn nhạt nói với vẻ mặt bình tĩnh.

- Vậy thì hãy đi cùng nhau, ta nghỉ cũng sẽ quay về Trường An.

Một nam sinh ăn mặc giống như một con Khổng Tước trống tiến lên xum xoe nói.

Ở bên cạnh có một nam sinh ăn mặc còn sống động hơn so với hắn, cười mỉm một tiếng, nhẹ nhàng vuốt mái tóc màu đỏ nhạt của mình sau đó đi lên dùng giọng nói trầm thấp tràn ngập từ tính nói bên tai Quân Mạc Y. . .

Phanh.

Một nắm tay trắng mịn đập trúng hắn mũi, máu mũi bắn tung tóe.

- Đừng đến quá gần.

Quân Mạc Y có chút ghét bỏ lau lau mu bàn tay.

- Hoạt động ưu đãi, hoạt động ưu đãi! Phòng thí nghiệm cao cấp Kim Bằng của tập đoàn Nam Thiên mới sản xuất ra ngự thú có sức chiến đấu siêu cường, giết người như ngóe, lãnh huyết vô tình, đây là cỗ máy giết người kinh khủng nhất!

Trên lối đi bộ có một băng rôn quảng cáo căng ngang, một đội nhìn qua giống như người của đoàn đội tam lưu rao hàng đang la lớn.

Đứng phía trước là một người cầm một cái loa lớn màu trắng, vừa nói một lần vừa vẫy tay, cũng không biết nước bọt đã bay bao xa.

- Đây là sản phẩm ngự thú mới nhất của chúng tôi - Tử Thần Thiên Ma Thú! Đến cả ngự thú chuyên dụng ma quỷ cơ bắp vịt của Vong Linh Thiên Tai điện hạ cũng nói nó rất mạnh!

Người tiểu thương mang theo mũ lưỡi trai màu trắng mặt mày hớn hở giới thiệu. Mấy người đồng bạn sau lưng phối hợp giơ cao băng rôn quảng cáo, phía trên là ảnh chụp Tiểu Hoàng không mặc quần áo, cơ bắp trần trụi phô bày lộ liễu, hai con mắt lạnh lùng, lại còn giơ ngón tay giữa lên.

Cũng không biết được quay chụp theo góc độ nào, nhìn qua giống như Tiểu Hoàng chuyên môn đi chụp ảnh cho nhãn hiệu.

Ở phía dưới cũng có mấy chữ lớn màu tím - Tử Thần Thiên Ma Thú, là đàn ông hãy chọn nó!

- Ha ha ha, mấy tên lừa đảo này từ đâu tới, lại còn đến tận đại học Du Châu chúng ta để lừa gạt. Còn không bằng đi lừa gạt những người ở trường đại học sư phạm Du Châu bên cạnh kìa.

Có học sinh của đại học Du Châu bị trêu chọc phát cười, không nói đến thế lực của tập đoàn Nam Thiên.

Những cửa hàng chính quy của tập đoàn Nam Thiên đều rất quy củ, coi như làm hoạt động thì cũng chỉ có khả năng làm ở trong cửa hàng, làm sao có thể giống như hàng quán ven đường chạy đến trước cửa đại học Du Châu rao hàng.

- Bây giờ sẽ mọi người xem cỗ máy giết người siêu cường của tập đoàn Nam Thiên chúng tôi - Tử Thần Thiên Ma Thú!

Tiểu thương lớn tiếng nói, đột nhiên xốc lên miếng vải đen bao phủ lồng sắt.

- Rống!

Lân phiến màu đỏ thẫm trông rất sống động, đôi cánh mọc ra từ sau lưng giống như con dơi, từng đoàn từng đoàn ma trơi vờn quanh thân thể, chiếc sừng giống như của ác ma mọc ra từ đỉnh đầu. Chỗ thiếu hụt duy nhất chính là thể tích không lớn, thân thể chỉ cao đại khái khoảng một mét năm.

- Đừng nhìn nó nhỏ, nó vẫn chỉ còn ở thời kỳ ấu sinh, là một con non. Con non có thể tích hơi nhỏ là điều rất bình thường!

Tiểu thương đáp lại những tiếng nghi vấn xung quanh.

Sau khi nhìn thấy rõ sự vật, ngay từ đầu những người kia còn chưa tin thì giờ đây thanh âm đã dần dần nhỏ đi.

- Ồ. . . Hóa ra là thật.

- Dường như là thật, lẽ nào thật sự là. . . Tử Thần Thiên Ma Thú?

- Chẳng lẽ đây lại thật sự là ngự thú được sinh ra từ phòng thí nghiệm thần bí Kim Bằng của tập đoàn Nam Thiên?

- Nhường một chút, nhường một chút.

Mấy đại hán mặc vest đen đẩy đám người đang vây xem ra, yên lặng tiến vào bên trong.

Lúc đến gần tiểu thương khoảng năm mét thì đột nhiên nhào lên, một tay tóm lấy tiểu thương rồi ấn xuống mặt đất khiến hắn không thể động đậy,

- Thành thật một chút cho ta!

- Đừng động đậy!

- Sở cảnh sát làm việc, mấy người kia bị tình nghi là tội phạm

lừa đảo, hiện tại đã bị bắt.

Một người đàn ông cao lớn mặc áo đen lấy ra thẻ cảnh sát từ trong ngực rồi trầm giọng nói,

- Ngươi bị nghi ngờ vì tội lừa đảo nên bị bắt.

Có một người đàn ống áo đen đến gần lồng sắt nhìn quái vật trong lồng rồi tấm tắc kêu kỳ lạ, sau đó móc súng lục ra ngắm chuẩn vào quái vật bên trong bắn ra một phát.

- Phanh.

- Ngao.

Cùng với tiếng kêu thê lương thảm thiết, bóng dáng quái vật trong lồng trở nên lấp lánh, sau một khắc đã bộc lộ chân thân. Đây là một con quái vật thân cao một mét năm, cả người phấn nộn không lông, hai mắt thuần trắng, trên ngực có một vết thương nhỏ do viên đạn găm vào bên trong thịt, có máu tươi chảy ra.

- Quả nhiên là quái vật này, mang về!

Đại hán áo đen vung tay lên, đám người mang theo tiểu thương và quái vật trong lồng lên xe việt dã đậu ở ven đường, sau đó giẫm mạnh chân ga ầm ầm rời đi.

Các học sinh của đại học Du Châu coi như vừa được xem trò hay.

Loại tiểu thương vô đạo đức như này thật ra không ít, có chút tiểu thương nhuộm quái vật lông trắng thành màu đỏ nhạt sau đó giả bộ như loài biến dị hiếm có để bán ra. Còn có một ít tiểu thương thì cắt bỏ mất hai sừng của quái vật ba sừng, để nó biến thành chủng loại độc giác hiếm thấy.

Loại thủ đoạn này nhìn mãi thành quen, vì lợi ích nên kiểu gì

cũng có tiểu thương làm ra những chuyện vô đạo đức thật giả lẫn lộn. Nhưng mà quái vật có thể biến hóa hình dáng như vậy rất hiếm thấy.

- Người tiểu thương này sợ là đã lấy gùi bỏ ngọc rồi.

Có học sinh cười nói.

- Quái vật có thể biến hóa hình dáng rất hiếm thấy. . .

Mãi đến lúc này phía xa bỗng truyền đến tiếng còi xe cảnh sát, mấy chiếc xe cảnh sát đỗ ở ven đường, có nhân viên mặc đồng phục cảnh sát từ trên xe bước xuống,

- Vừa rồi nhận được thông báo nơi này có người buôn bán quái vật không có giấy phép.

- Ồ, người đâu?

- . . . Bị cảnh sát chúng tôi mang đi?

- - - - - -

Đây là lần đầu tiên Cao Bằng cưỡi rồng. Lông bờm trên cổ Bạch Long vừa dài vừa mịn, cảm giác cầm nắm rất không tệ, nếu như là loại thú có lông cứng cỏi thì nắm vào sẽ có chút khó khăn.

Bạch Long ngẩng đầu bay lượn trên chín tầng trời, phong vân hội tụ, biển mây trắng toát dày đặc bao phủ bốn phía.

Nếu như từ dưới mặt đất nhìn lên không trung thì có thể nhìn thấy một đóa mây trắng dùng tốc độ cực nhanh bay về hướng bắc.

Đại Tử có chút kinh ngạc, cái con tiểu bạch này không ngờ lại bay nhanh như vậy!

Sau đó Đại Tử bắt đầu suy tư bản thân mình có thể vượt qua cái đầu Tiểu Bạch Long này hay không, sau đó càng suy nghĩ thì

Đại Tử càng ngưng trọng. . .

- Đây là rồng? Dường như đã từng gặp ở nơi nào rồi. . . Tuy nhiên không phải màu sắc này.

Hàn Sương Tịch Sư tò mò giẫm tới giẫm lui trên đỉnh đầu Bạch Long, vô luận Bạch Long bay nhanh cỡ nào tựa hồ cũng không thể ảnh hưởng đến nó.

- Thế giới Hắc Vụ có tồn tại rồng là điều rất bình thường chứ.

Cao Bằng hỏi.

- Đương nhiên là có rồng, nhưng mà rồng ở thế giới Hắc Vụ và rồng ở nơi này không giống nhau. Rồng ở chỗ chúng ta có cánh, hơn nữa cũng không phải loại dài nhỏ thế này. Tuy nhiên ta đã từng thấy loại rồng dài nhỏ như thế, chúng rất hiếm thấy.

Tiểu Hoàng đưa hai tay bao quanh tầm mắt nhìn xuống, nhìn qua tựa như một tôn kim cương trợn mắt của phật môn. Gió thổi vào người nó tựa hồ bị đóng băng bởi vì đầu nó không có tóc.

Bạch Long bay với tốc độ rất nhanh, đại khái bay ba giờ Cao Bằng đã nhìn thấy thành phố Trường An ở bên dưới. Bạch Long cũng không dừng lại mà tiếp tục bay về phía bắc.

- Lệ.

Trong quân khu, Kim Thần đứng trên một khối trụ kim loại cao ngẩng đầu nhìn lên không trung, mắt ưng như radar cực quang khóa chặt đám mây đang trôi nhanh qua vùng trời trên đỉnh đầu.

Nó cảm thấy từ trong đám mây truyền đến một cỗ khí tức khổng lồ, tràn ngập sự uy hiếp.

- Vị trí của Taklamakan nằm ở khu vực Tây Bắc của thành phố Trường An, lúc đầu vị trí của nó ở vào hướng Tây Nam. Nhưng mà

hiện tại nó vẫn luôn di chuyển, bây giờ đã di chuyển mấy trăm km theo phương hướng về thành phố Trường An.

- Lúc mới bắt đầu, tốc độ của nó chắc hẳn không nhanh như vậy chứ.

Cao Bằng suy tư.

- Đúng! Cho nên căn cứ theo suy tính, lúc vừa bắt đầu xảy ra tai biến Taklamakan đã hướng đến gần Trường An một cách có ý thức.

- Chẳng lẽ Trường An có đồ vật hấp dẫn nó.

Cao Bằng nhíu mày.

Tiếp tục phi hành hai giờ, trong tầm mắt dưới chân xuất hiện một tòa Sa Mạc đỏ vàng.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 437: Một Quyền

Nhìn xuống từ trên độ cao năm ngàn mét, một tòa sa mạc khổng lồ vắt ngang trên mặt đất, cát bụi bay mù mịt.

Sa mạc màu vàng như một con cự long phủ phục trên mặt đất, không thể nhìn thấy đầu đuôi.

Cuối tầm mắt, cát bụi vàng nhạt từ trong sa mạc bốc lên mù mịt như bình trướng.

- Không phải.

Cao Bằng nhìn sa mạc dưới chân, không thấy bất kỳ thuộc tính gì. Hắn nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại có chút khó xử.

Chí ít sa mạc Taklamakan này không biến dị thành quái vật. Nhưng mà ở sa mạc lớn như thế này, muốn tìm được thứ đã tạo nên tất cả tuyệt đối là một công trình vĩ đại, không thể hoàn thành trong vòng vài ngày nửa tháng.

Từ trên cao nhìn xuống, biên giới sa mạc như thủy triều chậm rãi thẩm thấu ra bên ngoài, từng hạt cát ngấm vào thổ nhưỡng, sau đó triệt để thôn phệ.

- Đây không phải là di động… đây là đang thôn phệ.

Cao Bằng nói trúng bản chất:

- Taklamakan thôn phệ đất đai bên ngoài để không ngừng khiến cho bản thân mạnh lên!

Rất khó tin được đây là hành vi của sa mạc Taklamakan, thôn phệ đất đai xung quanh rồi ăn mòn chúng thành cát, sau đó không

ngừng cường hóa bản thân.

Cồn cát thật dày trập trùng tựa như lưng cự thú, kích thước cực kỳ khổng lồ.

- Cồn cát bình thường không cao đến thế.

Cao Bằng nhíu mày, hắn nhìn thấy cồn cát hình kim tự tháp trong sa mạc cao tới vài trăm mét. Mà loại cồn cát dạng kim tự tháp cao thế này chỗ nào cũng có.

- Nếu không thể ngăn cản thì mười năm sau chúng sẽ đến thành phố Trường An, sau đó cắn nuốt hết tất cả.

Ông ngoại nhíu chặt lông mày, trong mắt đầy vẻ ngưng trọng.

- Bạch Long!

Ông ngoại cao giọng hô to.

Bạch Long cúi đầu xuống, long trảo lăng không ấn xuống. Một khắc sau, mây đen bao phủ bầu trời, cuồng phong thổi vào biển cát phát ra âm thanh xào xạc.

Ầm ầm.

Một tiếng nổ trầm thấp vang lên, tia sét màu tím rạch ngang màn mây đen nồng đậm trên đầu.

Lôi đình càn quấy, điện xà bay múa, ánh sáng tím chiếu rọi chín tầng trời.

Bạch Long ngửa mặt lên trời thét dài, mây đen đầy trời run rẩy theo. Nương theo tiếng rồng ngâm, mây đen màu xám ngưng tụ thành hình vuốt rồng lớn kinh thiên động địa bổ thẳng xuống dưới.

Xoẹt!

Trong không khí vang lên âm thanh bị xé rách.

Ầm!

Cồn cát bắn lên sóng cao vạn trượng, cát bụi cuồn cuộn nổi lên từng tầng từng tầng bắn tung toé ra bốn phương tám hướng.

Một đạo kinh lôi bổ xuống đất bằng, bóng cát chồng chất bắn lên tận trời, trong đó còn xen lẫn chút lôi điện và mây đen.

Cơn gió thổi tan cát bụi, không gian khôi phục lại vẻ sáng sủa.

Chỉ còn lại một hố sâu vài trăm mét trong sa mạc, trong không khí vẫn còn lưu lại hương vị của lôi điện và hơi nước.

Yên tĩnh như chết, ngoài tiếng nổ điếc tai vừa rồi chỉ còn lại tiếng cát chảy vào trong hố.

Cao Bằng phát hiện có gì đó không đúng. Sa mạc Taklamakan lớn như vậy mà không thấy con quái vật nào, theo lý thuyết thì sa mạc lớn thế chắc hẳn phải có sinh mệnh chứ, nơi cằn cỗi đến mấy cũng sẽ thai nghén sinh mệnh.

- Có bảo vật!

Chiêu Tài đột nhiên đứng phắt dậy, hai móng vuốt nhỏ bắt lấy lông bờm Bạch Long, thò đầu ra kêu lớn.

Nếu không phải vì Bạch Long bay quá cao thì có lẽ nó đã nhảy xuống rồi.

Nhưng dù vậy, hai móng vuốt cũng không ngừng quơ loạn, xem ra đang cực kỳ hưng phấn.

- Đây là trạng thái siêu siêu siêu hưng phấn.

Đại Tử gật đầu đánh giá.

- Bạch Long, có phát hiện gì không?

Kỷ Hàn Vũ trầm giọng hỏi.

Bạch Long xoay quanh trên trời nghi hoặc nhìn sa mạc dưới chân. Nó hơi chuyển động ý nghĩ, một lượng lớn hơi nước trên không trung bắt đầu ngưng tụ, chỉ chốc lát sau đã ngưng thành một tấm lưới lớn màu xanh lam.

Lưới lớn rung lên một cái, sau đó rơi xuống bao phủ hơn phân nửa sa mạc.

Ngay trong chớp mắt khi tiếp xúc với lớp cát, lưới nước tan ra thành vô số giọt nước thấm vào đáy cồn cát.

Qua giọt nước, Bạch Long cảm nhận được sa mạc dưới chân có thứ gì đó.

Bạch Long đột nhiên mở to hai mắt. Nơi đó…

- Tìm được rồi!

Từ trong cổ họng Bạch Long vang lên tiếng rống trầm thấp hung lệ, đáy mắt loé hung quang, sau đó hóa thành một cái bóng trắng lao xuống dưới.

Ầm!

Cồn cát chấn động. Toà cồn cát cao mấy trăm thước trong nháy mắt đã bị đụng nát, một lượng lớn hạt cát sụp đổ chảy xuống dưới chân.

Dưới đáy cồn cát là lít nha lít nhít đường hầm giống như trong tổ kiến.

Một bộ phận đường hầm đã bị đổ sập, lộ ra không gian bên trong, trong đó mọc đầy sợi rễ.

Sợi rễ màu nâu xám, trên đó mọc đầy bướu thịt lớn bằng nắm đấm đang hô hấp phập phồng.

Mặt ngoài bướu thịt có rất nhiều điểm lấm tấm màu đỏ, đòn tấn công vừa rồi làm vỡ một phần bướu thịt, chảy ra nước mủ màu vàng.

Từ trong các bướu bị vỡ có thể nhìn thấy một số phôi thai còn chưa dựng dục hoàn toàn.

【Tên quái vật】: Ký Sinh Sa Bỉ Đặc Giáp Trùng (chưa phát dục hoàn toàn) (đã tử vong)

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 0

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Là một loài quái vật sống ký sinh, bọn chúng cần ký sinh trên thân Sa Yêu Thụ mới có thể sống sót.

Cao Bằng lại nhìn sang những sợi rễ cây bị đứt gãy.

【Tên quái vật】: Sa Yêu Thụ Thụ Căn

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Sa Yêu Thụ Thụ Căn có thể làm thuốc, vị giống củ khoai. Dùng lâu dài có thể tráng dương bổ thận, có ẩn chứa sức mạnh nguyên tố nhất định.

Sau khi bị thương, đám rễ cây rút khỏi vách tường để lại mấy lỗ thủng lớn.

- Bảo bối mà ngươi nói là mấy cái rễ cây có thể bổ thận này sao?

Văn Bảo Thử lắc đầu liên tục, hét lớn:

- Không phải, không phải.

- Làm sao có thể là đống cỏ rác này được!

Trong mắt Văn Bảo Thử có chút tức giận, sao ngươi có thể chất vấn khả năng thưởng thức bảo vật của ta.

- Ồ, thì ra thẩm mỹ của ngươi đã đề cao rồi.

Cao Bằng cười nói.

Văn Bảo Thử nhìn về phía bắc.

- Không xa, ở ngay phía bắc.

Ông ngoại muốn tìm căn nguyên tai nạn từ đám rễ cây này:

- Cháu đi tìm bảo vật thì cứ đi trước đi, ông ở đây xem xét một chút. Nhớ kỹ, không lấy được thì thôi.

- Ông yên tâm.

Cao Bằng gật đầu.

Hắn nhảy xuống khỏi lưng Bạch Long, dẫn mấy ngự thú đi lên phía bắc.

Chiêu Tài ngửi tới ngửi lui trên mặt đất. Nó không lớn, nhưng tốc độ không hề chậm, chỉ mười mấy phút đã chạy xa hơn ba mươi cây số.

Biết dưới chân có thể có quái vật, Cao Bằng vẫn luôn chú ý tới mặt đất bên dưới. Nhưng cồn cát vẫn rất bình thường, hắn cũng không bị tấn công.

- Chính là chỗ này, chính là chỗ này!

Văn Bảo Thử dừng chân, dẫm dẫm lên mặt cát.

- Nhanh nhanh nhanh, mau đào chỗ này ra.

Văn Bảo Thử không kịp chờ đợi thúc giục chủ nhân.

- Sao ngươi không đào hang? Không phải loài chuột đào hang rất lợi hại sao?

Cao Bằng buồn cười hỏi nó.

- …

Văn Bảo Thử ngây ra, hơi e ngại nhìn dưới chân, sắc mặt có chút ngượng ngùng, lấm la lấm lét.

- Tịch Sư, Tiểu Hoàng, oanh mở nơi này cho ta.

Cao Bằng ra lệnh cho ngự thú.

Tịch Sư vỗ trảo vào mặt ngoài cồn cát, một tầng hàn quang bao phủ cả khu vực.

Tới khi hàn quang tiêu tán, sa mạc dưới chân đã bị đông cứng.

Tiểu Hoàng không đổi sắc bước lên trước, nhẹ nhàng vung vẩy cánh tay. Nó vung tay lên tựa như lưu tinh chùy rồi nện xuống.

Oanh!

Long trời lở đất.

Sa mạc bị đông cứng bị một quyền này đập nát!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 438: Sinh Trưởng Chi Não

Giữa cái hố sụp đổ ra một mảnh địa động.

Địa động bại lộ ra bên ngoài, ở nơi sâu nhất trong địa động sinh trưởng một bộ não khổng lồ.

Bộ não màu trắng sữa nằm giữa không khí, trên đó còn có từng sợi tơ máu.

Dường như việc bại lộ giữa không khí làm nó cảm thấy rất bối rối, bộ óc hơi run rẩy, từ bên trong những cái khe trên đó bắt đầu chảy xuống từng giọt chất lỏng trong suốt.

Phanh phanh phanh.

Từng cái roi dài màu trắng sữa chui lên khỏi tầng cát, trên những cái roi đó bám đầy những con giáp trùng màu nâu. Những con giáp trùng này đều lớn cỡ bàn tay, khuôn mặt hung ác.

Bọn chúng nhào về phía lòng bàn chân của Tiểu Hoàng, sau đó bỏ lại mấy cái răng nhỏ trắng như tuyết mà chạy trối chết.

【Tên quái vật】: Sinh Trưởng Chi Não

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 51 (Vương cấp)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Tâm Linh

【Năng lực quái vật】: Lực lượng tâm linh lv5, đại não siêu

phàm lv3, không gian tinh thần lv3

【Đặc tính quái vật】: Tư Duy Chi Huyền (Tâm linh cực hạn là có thể dùng lực lượng tâm linh thay đổi thế giới. Nó mất đi thân thể chỉ còn lại đạo não, nhưng khi mất đi thân thể đồng thời nó cũng thu được càng nhiều khả năng hơn.

Hiệu quả 1 hiệu quả chủ động: Tư duy đoạt xá: Linh hồn cường đại để nó có thể đoạt xá thân thể vật chết không có sinh mệnh, từ đó thu hoạch được năng lực hành động.

Hiệu quả 2 hoạt tính siêu phàm: Vật chết bị nó đoạt xá sẽ dần sản sinh dị hóa, sinh ra đủ loại thuộc tính siêu phàm.

(PS: Đối tượng đoạt xá trước mắt là sa mạc Taklamakan, mức độ chưởng khống 60%.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Một loại sinh vật quái dị không có thân thể chỉ còn lại tư duy, bọn nó có thể đoạt xá vật chết chuyển hóa thành thân thể của mình. Bọn nó có khát vọng cực độ đối với sinh mệnh có đại não trí tuệ, cái này cũng có thể làm cho bọn nó nhanh chóng trưởng thành.

- Thì ra là do mày giở trò quỷ.

Cao Bằng bỗng nhiên hiểu ra.

Sau khi bị phát hiện thì Sinh Trưởng Chi Não có chút bối rối, dường như nó đang rất khẩn trương, cố gắng đẩy cát ở xung quanh ra rồi chui vào bên trong, cuối cùng chìm xuống bên dưới.

Tiểu Hoàng hừ lạnh một tiếng. Cái con cá xấu xí chỉ còn lại bộ óc, ở trước mặt Tiểu Hoàng gia gia mà còn dám trốn sao.

Lúc này nó sải bước đi tới, thuận tiện dùng một bàn tay đánh gãy cái roi màu trắng sữa ở bên cạnh, từ miệng vết gãy chảy ra từng giọt chất lỏng màu nhũ bạch.

Ông

Nhìn thấy Tiểu Hoàng càng ngày càng gần, Sinh Trưởng Chi Não trong hố sâu chấn động một cái! Sau một khắc, một làn sóng vô hình lan ra bốn phía.

Tiểu Hoàng che đầu lui lại hai bước. Trong nháy mắt vừa rồi nó có cảm giác như đầu óc của mình bị một chiếc xe tải ba trăm mã lực đâm trúng, lâm vào trống rỗng trong phút chốc.

Không chỉ là Tiểu Hoàng mà tất cả những người đứng ở bên ngoài như Cao Bằng, Tịch Sư, Đại Tử và Văn Bảo Thử đều hứng chịu tập kích.

Văn Bảo Thử không chịu nổi, trong mắt tràn đầy tơ máu, tốc độ máu lưu thông ngày càng nhanh, từ trong lỗ mũi chảy ra hai dòng máu. Hai dòng máu phun mạnh ra tạo tại thành một đường cong trong không khí rồi rơi xuống nền cát, nhuộm đỏ cả một vùng.

Tới lúc Tiểu Hoàng kịp phản ứng lại thì nó phát hiện hoàn cảnh xung quanh đã hoàn toàn thay đổi.

Sa mạc vốn màu vàng bây giờ đã biến thành màu đỏ thắm, trên đỉnh cồn cát phía xa dấy lên từng ngọn lửa đang cháy hừng hực, những hạt cát dưới chân cũng bị lửa thiêu đến đỏ bừng, không khí bị sức nóng làm cho vặn vẹo. Tựa như vừa mới chớp mắt nó đã đi tới Hỏa Diệm Sơn.

- Hả?

Ánh mắt Tiểu Hoàng co lại, chuyện gì vừa mới xảy ra.

Tiểu Hoàng quay đầu lại thì không thấy đám người Cao Bằng đâu nữa.

Cao Bằng không cần mình nữa sao? Trong lòng Tiểu Hoàng

xiết chặt.

Theo ý niệm vừa xuất hiện của Tiểu Hoàng, bóng dáng Cao Bằng đột nhiên hiện ra ở cuối đường chân trời. Cao Bằng mặc quần áo màu tím, trên đầu mọc ra hai cái sừng nhọn, hai mắt híp thành một đường nhỏ, nhìn qua cực kì âm hiểm.

- Tiểu Hoàng, ngươi đi đi. Ta không cần ngươi nữa.

Cao Bằng chắp hai tay sau lưng, giọng nói đầy vẻ lãnh đạm.

- Ta không nuôi nổi ngươi nữa. Mỗi con cá ngươi đều đòi giá năm trăm đồng, ngươi đúng là biết kiếm tiền, ta căn bản không nuôi nổi con vịt nhỏ chăm chỉ như ngươi.

Tiểu Hoàng âm thầm suy tư, chẳng lẽ mình chào giá mỗi con cá năm trăm đồng là cao quá sao?

Hơn nữa mình còn đem mấy con quái vật không phải cá tới lừa gạt tiền của Cao Bằng, như vậy thì Cao Bằng bị thua thiệt chết rồi.

Tiểu Hoàng càng nghĩ càng khó chịu, khẳng định là mình gạt quá nhiều tiền của Cao Bằng cho nên hắn mới không nuôi nổi mình nữa.

Nghĩ như vậy, trong lòng Tiểu Hoàng lại càng khó chịu, nhịn không được mà cười ra tiếng.

Một bên khác, đột nhiên đầu Cao Bằng tê rần. Hắn cảm giác có một loại lực lượng không tên đánh sâu vào trong thức hải của mình, ngọn lửa màu tím nhạt đang thiêu đốt bên ngoài thức hải bỗng sáng rực lên, trong chớp mắt Cao Bằng đã khôi phục thanh minh.

Sau đó Cao Bằng liền nhìn thấy Tiểu Hoàng một mình một vịt đứng ở phía trước tự lẩm bẩm, trên mặt thỉnh thoảng lộ ra vẻ kích

động, hai cánh không ngừng vung vẩy.

- Chỉ sợ cái con vịt ngốc này trúng phải năng lực tâm linh rồi.

Hàn Sương Tịch Sư liếm móng vuốt từ tốn nói.

- Cao Bằng, ta cũng không dám ăn vụng đồ của ngươi nữa.

Đại Tử dựa vào bên chân Cao Bằng run lẩy bẩy.

- Lần sau ta cũng không nhổ nước bọt vào trong ly của ngươi nữa, ngươi không nên đánh ta ~

Sắc mặt Cao Bằng trở nên đen thui, ngăn Tịch Sư đang muốn ra tay bắt Sinh Trưởng Chi Não lại.

- Đừng ra tay vội, ta muốn xem thử tên này đã làm bao nhiêu chuyện xấu ở sau lưng ta rồi.

Đại Tử dùng hai cái móng vuốt nhỏ ôm lấy đầu, cái đuôi vểnh lên thật cao.

- Ta nói, ta nói. Thật ra ghế sô pha của ngươi là do ta gặm cho xấu đi, nhưng đây không phải là lỗi của ta, là do cái ghế sô pha ra tay trước!

- …

Một bên khác, Sinh Trưởng Chi Não đã trốn sâu xuống sa mạc. Nhìn thấy nó sắp trốn thoát tới nơi, Cao Bằng hừ lạnh một tiếng.

- Trở về rồi xử lý ngươi sau. Tịch Sư, đi bắt lấy đại não này cho ta.

Năng lực của đại não này mới nhìn sơ qua thì rất không tệ, đây cũng là lần thứ nhất Cao Bằng nhìn thấy quái vật hệ Tâm Linh. Không nghĩ tới nó lại có loại năng lực thần kỳ như thế, nếu như muốn thu phục thì tuyệt đối sẽ có chút phiền phức.

Hàn Sương Tịch Sư gật đầu nhảy lên phía trước, móng vuốt nhỏ khẽ vỗ, trong chốc lát hàn khí nồng đậm ngưng tụ trong không khí tạo ra vài cái trụ băng giữa không trung sa mạc. Phía trên trụ băng còn có những dây xích băng, vươn tới trói Sinh Trưởng Chi Não vào một chỗ.

Sau khi Sinh Trưởng Chi Não bị trói lại thì lâm vào điên cuồng. Nó điên cuồng thôi động lực lượng tâm linh, sức mạnh tâm linh trong không khí nồng đậm tới mức muốn hóa thành thực chất, từng tầng sóng âm truyền tới bốn phía.

Tiểu Hoàng cau chặt lông mày, che lỗ tai mình lại.

Đại Tử gần như đã vùi cả người vào trong cát, chỉ còn cái đuôi đang ở ngoài không khí điên cuồng vung vẩy.

Văn Bảo Thử đã triệt để ngất đi, lòng trắng trợn lên, miệng sùi bọt mép.

Cao Bằng tranh thủ thời gian ôm lấy Văn Bảo Thử chạy về hướng ngược lại, không thể để con chuột này bị năng lực tâm linh đánh chết.

Trong thế giới Hắc Vụ, A Ngốc cảm giác như có người đang lay đầu nó, nhưng xung quanh lại không có bất cứ thứ gì. Nghi ngờ quanh quẩn trong đầu, nhưng nó vẫn tiếp tục chỉ huy vong linh vây quét con mồi. Ở phía trước A Ngốc là vô cùng vô tận vong linh đang vây quanh một con sư tử hai đầu màu vàng. Con sư tử này điên cuồng gầm rống, nhưng thân đã hãm vào trong quân đoàn vong linh nên dần rơi vào thế hạ phong.

Hàn Sương Tịch Sư bị ảnh hưởng không quá lớn. Năng lực của Sinh Trưởng Chi Não không mạnh khi chiến đấu chính diện, đối mặt với đồng cấp có phẩm chất cao hơn nó một cấp như Hàn Sương Tịch Sư thì cơ bản không có bao nhiêu tác dụng.

Chờ tới lúc Kỷ Hàn Vũ tới thì Cao Bằng đã bắt sống được Sinh Trưởng Chi Não, một bộ óc màu trắng lớn như một căn phòng đang nằm trên cồn cát không ngừng nhúc nhích, phía trước bộ óc có một cái động màu đen.

Trong động thỉnh thoảng lại phun ra một chút sương mù có màu sắc rực rỡ, có thể nhìn thấy các loại hình ảnh thần kỳ trong đám sương mù này.

Dịch: Trúc

Beta:

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 439: Trong Lòng Tiểu Hoàng Tức Giận

Hàn Sương Tịch Sư đưa mắt nhìn Cao Bằng ôm con chuột Chiêu Tài đi sau đó thu hồi tầm mắt. Vừa rồi khi tâm linh trùng kích nó đã ra tay ngăn chặn một phần sóng xung kích, nếu không con chuột này mà chết thì khẳng định Cao Bằng sẽ rất thương tâm.

Văn Bảo Thử nằm thoi thóp, oan ức che trái tim đang yếu ớt nhảy lên từng cái của bản thân.

- Chi chi chi.

Oan ức, tội nghiệp, bất lực, nhỏ yếu, lại thích bảo vật.

- Đây cũng là lần đầu tiên ông nhìn thấy thứ này.

Kỷ Hàn Vũ cảm thấy rất mới lạ, từ trước tới nay hắn chưa từng thấy qua loại quái vật kỳ lạ này.

Một đại não trơ trọi phơi bày trong không khí cũng không có các phản ứng như bị mất nước, nhìn qua cực kì cổ quái.

Thật thú vị.

- Nó gọi là Sinh Trường Chi Não, là một loại quái vật hệ Tâm Linh, có thể thao túng vật chết. Chính là nó đã khống chế sa mạc Taklamakan, ông ngoại có hứng thú nuôi dưỡng một con không?

Cao Bằng cười hỏi.

Ông ngoại nhìn Cao Bằng một chút, sau đó lắc đầu.

- Linh hồn lực của ông già như ta không đủ. Nó ít nhất cũng là Vương cấp chứ, nếu mà nó là cấp Lĩnh Chủ thì ông có thể thử một chút.

Có thể khống chế một cái sa mạc lớn như vậy, không thể nào là cấp Lĩnh Chủ, khả năng lớn nhất là quái vật Vương cấp.

- Nếu như ông ngoại đã không muốn vậy thì cháu từ chối sẽ bất kính rồi.

Rất khó khăn mới gặp được quái vật hệ Tâm Linh, đẳng cấp lại còn không thấp, Cao Bằng đương nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Cao Bằng đi lên phía trước. Cái đại não màu trắng nằm giữa sa mạc hơi chập chờn một chút, sau đó từng giọt chất lỏng màu trắng sữa sền sệt chậm chạp chảy ra từ trong các khe hở, số lượng cực kỳ nhiều, nhìn từ xa giống như những hạt thủy châu lớn treo ở trên đại não.

- Não hoa, ăn siêu ngon!

Ánh mắt Đại Tử sáng rực lên. Nó nhớ tới lần trước ở nhà, lúc Cao Bằng ăn não nướng thì có chừa cho nó một chén nhỏ, cho tới bây giờ nó còn chưa quên được mùi vị đó.

Miếng não nướng vàng ươm được rắc thêm mấy miếng hành lá màu xanh, vẩy thêm bột ớt và thì là vào bên trên não, thịt non mỹ vị, mùi thơm ngào ngạt. Chỉ nghĩ đến đây thôi Đại Tử đã nuốt một miệng nước miếng, hai cái hàm nhỏ ở hai bên miệng kích động vỗ vào trên mặt cát.

Ta muốn ăn, ta muốn ăn cái này.

Tiểu Hoàng phát cuồng quát to một tiếng, ghê tởm, vừa rồi chỉ là ảo cảnh thôi sao! Ta đường đường là Hoàng Hạo Nam mà lại bị một con quái vật chỉ còn lại bộ não lừa gạt vào ảo cảnh, thật sự là mất hết thể diện.

Kêu xong Tiểu Hoàng liền vụng trộm liếc nhìn Cao Bằng một chút, những lời vừa rồi mình nói chắc Cao Bằng không nghe được đâu nhỉ.

Phù, nếu như bị Cao Bằng nghe thấy thì sau này mình làm sao còn lừa được tiền của Cao Bằng nữa chứ.

Nhìn thấy sắc mặt Cao Bằng vẫn như thường giống như không nghe thấy gì cả, Tiểu Hoàng âm thầm thở ra một hơi nhẹ nhõm, không nghe thấy gì là tốt rồi.

Mình đã nói mà, loại người giàu có kinh khủng như Cao Bằng thì làm sao lại phá sản được. Mình còn nhớ là Cao Bằng có một nhà kho đựng rất nhiều vàng, mà sớm muộn có một ngày chỗ vàng đó cũng sẽ mang họ Hoàng thôi.

- Buông nó ra! Ta muốn quyết đấu công bằng một đối một với nó, hôm nay ta phải đánh chết nó!

Tiểu Hoàng hô to một tiếng, trung khí mười phần.

- Thả ta, van cầu ngươi thả ta ra.

Một luồng ý niệm tinh thần tràn vào trong đầu Cao Bằng, giọng nói rất thanh thúy dễ nghe giống như của một đứa con nít năm sáu tuổi, nghe qua có vẻ rất đáng thương.

- Vậy ngươi nói cho ta biết, tại sao ngươi lại muốn đi Trường An.

Cao Bằng hỏi.

Bên kia trầm mặc hai giây, sau đó lại biến thành một giọng nữ, trong giọng nói có chút biếng nhác khàn khàn, tràn đầy mị hoặc.

- Nếu như ta nói cho ngươi vậy ngươi sẽ thả ta rời khỏi nơi này sao?

Giọng nói nghe vào tai tràn đầy dụ hoặc.

Cao Bằng thờ ơ.

- Xem biểu hiện của ngươi thế nào đã.

Sau một khắc giọng nói lại biến đổi, biến thành một giọng nam thành thục.

- Xin chào, ta tên là Vương Chương, người Trường An. Ta là một người yêu thích đi bộ trong sa mạc, tổng cộng ta đã đi qua bảy cái sa mạc lớn nhỏ mười ba lần, vào lúc thế giới phát sinh tai biến năm năm trước thì ta đang đi bộ xuyên qua sa mạc Taklamakan.

- Sau khi phát sinh tai biến, trong sa mạc xảy ra một trận bão cát lớn, ta dùng hết sức muốn thoát khỏi nơi này nhưng cuối cùng vẫn chết trong bão cát.

- Còn bảy ngày nữa là sinh nhật tròn ba tuổi của con gái ta, ta muốn trở về xem nàng một chút, muốn hát bài hát sinh nhật tặng cho nàng. Ta chỉ muốn trở về gặp mặt con gái ta một lần.

Người đàn ông kia nghẹn ngào.

Sắc mặt Cao Bằng vẫn không thay đổi.

- Cho nên đây là lý do ngươi muốn dẫn sa mạc Taklamakan về Trường An?

- Thân thể của ta đã hòa cùng một thể với sa mạc, ta không có cách nào thoát ly khỏi nó.

Giọng nam trầm thấp nói.

- Ta thật sự chỉ muốn về nhà nhìn một chút.

- Thuận tiện ăn thêm một vài người nữa có đúng hay không.

Cao Bằng xua tay.

- Được rồi, ngươi không cần nói nữa. Bây giờ ngươi có đồng ý thần phục hay không, nếu đồng ý trở thành ngự thú của ta thì hôm nay ngươi có thể sống sót, nếu như ngươi không đồng ý thì ngự thú của ta cũng đã đói từ lâu rồi.

Cao Bằng đưa tay chỉ vào Đại Tử đang thèm tới mức nước dãi chảy thành một vũng ở bên cạnh.

Quái vật cấp thấp thì trí thông minh cũng thấp, cho nên muốn thu phục nó thì cần phải lấy cảm xúc để lay động. Bởi vì đây đều là một đám đầu cứng hơn sắt, thích vuốt ve, ăn mềm không ăn cứng.

Nhưng mà quái vật đẳng cấp càng cao thì trí thông minh cũng cao hơn, thứ chúng nó cân nhắc đến càng nhiều.

Mà loại quái vật đại não biến dị hệ Tâm linh này chắc chắn có trí tuệ không thấp, chỉ cần không phải là loại tính tình kiên cường thà gãy chứ không chịu cong thì sau khi đánh bại bọn nó, tỷ lệ thu phục cũng không tính là thấp.

Đợi Cao Bằng nói xong, Hàn Sương Tịch Sư và Bạch Long đều tiến lên phía trước một bước, trong mắt ẩn hiện hung quang, chỉ đợi trả lời sai lầm là lập tức hạ sát thủ.

Sinh Trường Chi Não.

- Ta chỉ muốn trở về nhìn một chút.

- Câm miệng, ngươi còn dám gạt ta một câu ta sẽ ăn ngươi.

Cao Bằng cười lạnh. Đối phó với những quái vật này không thể dùng loại giọng điệu tốt lành kia được, nếu không bọn nó sẽ cho rằng ngươi dễ bị ăn hiếp.

Sinh Trường Chi Não cứng đờ, vỏ đại não trở nên đỏ bừng giống như đang nhanh chóng vận chuyển suy nghĩ.

Cao Bằng sáng mắt sáng lòng.

Chắc chắn quái vật này có khả năng đọc được kí ức của những người đã bị nó thôn phệ. Chuyện của Vương Chương hẳn là thật, nếu như đi tra tìm thì cũng có khả năng tìm được người này.

Nhưng chắc chắn hắn không có quan hệ gì với con quái vật trước mắt.

Chắc hẳn nó biết được sự tồn tại của Trường An từ trong trí nhớ của Vương Chương, biết ở đó có rất nhiều người cho nên muốn đến. Còn về phần nó đi Trường An làm gì thì không cần nói cũng biết.

Nghe thấy người đứng trước mặt này không giết mình mà muốn thu phục mình, Sinh Trường Chi Não như trút được gánh nặng, hố đen trên não phun ra một trận sương mù rực rỡ, sau đó lại phun ra một làn khói xanh nhàn nhạt.

- Muốn ta thần phục ngươi cũng không phải không thể.

Giọng nói Sinh Trường Chi Não chuyển một cái, từ giọng nam chuyển thành giọng nữ mị hoặc trước đó.

- Nhưng mà ta được cái gì từ chuyện này?

- Ngươi có thể được Tiểu Hoàng gia gia của ngươi thương yêu.

Trong lòng Tiểu Hoàng tràn đầy tức giận, làm sao dám nói chuyện với lão đại nhà ta như vậy. Lão đại chiêu ngươi làm ngự thú là để mắt đến ngươi rồi, vậy mà ngươi còn dám ra điều kiện!

Một bàn tay to lớn đập vào Sinh Trường Chi Não, chấn động tới mức đại não rung rung giống như miếng thạch rau câu.

Sinh Trường Chi Não không dám nói tiếp nữa. Cái con vịt này quá thô lỗ, một lời không hợp liền muốn đánh người.

Nó sống năm năm còn chưa từng thấy qua con vịt nào thô bạo như vậy. Trong đáy lòng âm thầm nguyền rủa, chờ ta qua được chuyện này nhất định mỗi ngày đều phải ăn não vịt mới được.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 440: Bảo Vật

Từ khi có ý thức tới giờ Sinh Trưởng Chi Não rất ít khi tiếp xúc với sinh mệnh khác, hiện giờ phần lớn ký ức và kiến thức là từ những người và quái vật chết khát trong sa mạc.

Sinh Trưởng Chi Não biết ngự sử là gì, dù rất lạ lẫm khi đột nhiên có thêm một chủ nhân, nhưng với nó việc sống sót vẫn quan trọng hơn.

Huống chi, người đàn ông này cũng có một con ngự thú vương cấp, mình thần phục cũng không tính là quá mất mặt.

Tự an ủi mình như vậy, Sinh Trưởng Chi Não nhẹ nhàng thở ra một hơi, từ đáy lòng cũng thấy dễ chịu hơn một chút.

Nhưng không hiểu vì sao trong lòng nó vẫn dâng lên cảm giác xót xa, từ khi nào mình lại phải luân lạc tới mức này.

Đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Sinh Trưởng Chi Não chỉ đành buông xuống tôn nghiêm của mình.

Trong trí nhớ của nhân loại mà nó hấp thu, chuyện này thực ra cũng không hiếm thấy. Mà phần lớn tri thức và kiến thức của nó đều là ký ức của nhân loại, thời gian bản thân nó tồn tại cũng không dài, cho nên phần nhiều hành vi của nó bị ảnh hưởng bởi ký ức đã hấp thu.

- Ta nguyện ý thần phục.

Hố đen trên Sinh Trưởng Chi Não tạm ngừng phun ra sương mù màu sắc rực rỡ, nhìn qua giống như một cái hang động đen nhánh.

Cao Bằng bước tới ký kết huyết khế, dưới sự đồng ý của hai bên, huyết khế rất nhanh đã được ký kết thành công.

Ký huyết khế không phức tạp, sau khi liên kết với nhau thì trong không gian ý thức của Cao Bằng liên tiếp đến một không gian ý thức mới.

Đây là một không gian mông lung, bên trong không gian xuất hiện một đám huyễn ảnh mơ hồ.

Thông qua những huyễn ảnh này, Cao Bằng có thể cảm giác được rất nhiều ký ức. Đây đều là ký ức trong não những người bị Sinh Trưởng Chi Não thôn phệ, những ký ức này đều không hoàn thiện, trong đó có một số ký ức vẫn còn thiếu hụt.

Cao Bằng trở thành ngự sử của nó, sau khi được Sinh Trưởng Chi Não cho phép cũng có thể đọc được những ký ức đó.

Đây cũng là năng lực của Sinh Trưởng Chi Não, khi thôn phệ sinh mệnh khác là có thể đọc được ký ức của người đó. Đây coi như khả năng thiên phú của nó, là một sự kéo dài của một năng lực nào đó, giống như hỏa diễm của Tiểu Diễm có thể dùng để đốt củi đun nước.

Những ký ức này giống như một cuộn phim bị hỏng, đứt quãng, còn có một phần bị xé bỏ một cách thô bạo, chỉ còn lại quầng sáng mơ hồ hỗn loạn đủ loại màu sắc, ngay cả âm thanh cũng hỗn loạn.

Cao Bằng thử xem những phần ký ức hư hao kia một lát thì cảm giác đầu mình phình to ra, như người say xe bịt tai ngồi trong xe năm tiếng đồng hồ.

Vội vàng lui ra ngoài, Cao Bằng vuốt vuốt huyệt thái dương, sau đó đổi một ký ức khác rõ ràng hơn để xem thử.

Lần này Cao Bằng chọn một đoạn ký ức rõ ràng, hắn dùng góc

nhìn thứ nhất để đọc đoạn ký ức này.

Không có xúc giác, cũng không có khứu giác, hắn chỉ có thể thông qua một cảm quan đặc thù để đọc kinh lịch của người khác.

Khi "nhân vật chính" bị thương Cao Bằng sẽ không cảm thấy đau, nhưng sẽ có một cảm giác kỳ lạ, hắn có thể biết được người này đang ở trạng thái đau đớn, đói khát.

Trong không gian ký ức của Sinh Trưởng Chi Não có không ít ký ức, nhưng phần lớn đều là ký ức của các sinh vật cấp thấp, chỉ đơn thuần là bản năng săn mồi, không có mấy trí tuệ.

Những ký ức thực sự có ích thì rất ít, trong đó chỉ có bảy cái thuộc về loài người, gần như bọn họ đều đến từ vụ tai nạn lúc đầu tai biến.

Phía trước Sinh Trưởng Chi Não có một cái hố lớn đen nhánh, đây là nơi nó ăn, cũng là khí quan thị giác của nó. Đương nhiên, nó chẳng có mấy nhu cầu về khí quan cảm giác, bởi vì sức mạnh tâm linh của nó có thể thay thế cho hầu hết các giác quan.

Từ con đường ăn uống này có thể phóng xuất ra ngoài một thứ gọi là mảnh vỡ ký ức. Mảnh vỡ ký ức có thể tăng trưởng sức mạnh tâm linh của Sinh Trưởng Chi Não trong một khoảng thời gian ngắn.

Nhưng nó cũng cần tiêu hao những ký ức đã thôn phệ.

Ký ức cũng là một loại vật chất, dù không thể sờ, không màu không hình, nhưng nó vẫn tồn tại với một loại hình thức khác.

Trong tình huống đặc biệt, ký ức cũng có thể bị xé nát làm nhiên liệu bộc phát sức mạnh tâm linh.

Nghiên cứu năng lực của Sinh Trưởng Chi Não một lát, Cao Bằng kinh thán không thôi. Đây là một loại quái vật mới có năng

lực phong phú, đặc tính rõ ràng.

Cao Bằng hết sức tò mò với loại sức mạnh tâm linh đặc biệt này.

- Ngươi hủy bỏ đoạt xá sa mạc Taklamakan đi.

Cao Bằng ra lệnh cho Sinh Trưởng Chi Não.

Sinh Trưởng Chi Não sửng sốt. Chính mình chưa từng nói rằng có thể khống chế sa mạc này, cũng đã xóa bỏ các ký ức liên quan đến rồi, làm sao hắn biết mình có khả năng này…

Nhất thời Sinh Trưởng Chi Não lo lắng bất an, trong mắt nó Cao Bằng càng thần bí hơn, cuối cùng đành phải ngoan ngoãn hủy bỏ khống chế với sa mạc Taklamakan. Trong lòng nó thực sự vạn phần không muốn, mình mất bao nhiêu thời gian như vậy mới khống chế được hơn phân nửa sa mạc này, giờ chỉ một câu đã phải giải khai.

Giải trừ khống chế với sa mạc Taklamakan, Sinh Trưởng Chi Não trở nên uể oải suy ụp, đại não héo rũ co lại, từ kích thước tương đương một gian phòng chỉ còn lại 0.99 phần trăm.

Mất đi khống chế của Sinh Trưởng Chi Não, mặc dù Taklamakan vẫn là sa mạc có tính lưu động như trước, nhưng sẽ không tiếp tục di động về phía căn cứ thành phố Trường An một cách có ý thức nữa.

- Cao Bằng, con chuột này sẽ không chết chứ?

Tiểu Hoàng cầm đuôi Chiêu Tài rồi nhíu mày hỏi.

Chiêu Tài bị Tiểu Hoàng xách ngược đuôi lên, lơ lửng lủng lẳng, nhìn qua thì tưởng nó chết rồi.

- Sẽ không đâu.

Cao Bằng nhận lấy cái đuôi của Chiêu Tài, sau đó đi tới chỗ cái hố lúc trước Sinh Trưởng Chi Não ở.

Đột nhiên cái mũi của Văn Bảo Thử giật giật ngửi ngửi.

Mắt mơ mơ màng màng hé ra một khe hở nhỏ, bốn chân khua loạn trong không khí, Văn Bảo Thử lại sinh long hoạt hổ:

- Ta ngửi thấy! Ngửi thấy bảo bối!

- Sống lại rồi!

Tiểu Hoàng chấn kinh, thật sự quá thần kỳ.

Cao Bằng buông tay ra. Văn Bảo Thử lăn xuống đất, sau đó nhanh như chớp chui vào trong hố, trong vòng nửa phút sau lại chạy về với tốc độ còn nhanh hơn lúc trước.

- Bên dưới còn quái vật khác sao?

Cao Bằng hỏi Sinh Trưởng Chi Não.

- Còn có một chút thú ký sinh của ta nữa.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, hạt cát dưới chân động đậy, sau đó có rất nhiều sợi rễ màu nâu xám leo ra, trên đó mọc đầy bướu thịt.

【Tên quái vật】: Sa Yêu Thụ

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 21 (cấp Thủ Lĩnh)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Phổ Thông

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Mộc

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Một loại quái vật ký sinh ở gần Sinh Trưởng Chi Não. Nơi nào có Sinh Trưởng Chi Não tồn tại

trong một thời gian dài, hoàn cảnh xung quanh sẽ bị ảnh hưởng, từ đó sinh ra loại quái vật kỳ lạ này.

Ồ, không ngờ con Sa Yêu Thụ cũng là một loại quái vật ký sinh. Mà trên thân Sa Yêu Thụ còn có Sa Bỉ Đặc Giáp Trùng ký sinh vào chúng nữa.

Một vòng lại một vòng, thực sự vô cùng thần kỳ.

Có Sinh Trưởng Chi Não khống chế, đám quái vật bên dưới không tiếp tục tấn công Văn Bảo Thử nữa, con chuột này thuận lợi lấy ra được bảo vật từ bên dưới sa mạc.

Trong nháy mắt khi thấy bảo vật, Cao Bằng sửng sốt. Đây là một miếng xương cốt bóng loáng trắng noãn, dài khoảng hơn hai mét.

Mà mới trước đó Cao Bằng cũng từng tìm thấy một đoạn xương bạch ngọc giống như vậy ở sa mạc Đại Lệ.

Chất liệu của cả hai gần giống nhau như đúc, phía trên đều có hoa văn phức tạp, ở phần đứt gãy của tàn ngọc có thể nhìn thấy một chút màu đỏ tinh hồng.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 441: Tài Liệu Mới

Cất kỹ cái khối tàn ngọc này, Cao Bằng mang theo Ngự Thú rời khỏi sa mạc Taklamakan.

Trên đường đi, Văn Bảo Thử gắt gao ôm lấy khối tàn ngọc, đầu lớn một mực áp sát lấy tàn ngọc, tham lam ngửi ngửi mùi vị phía trên.

Thừa dịp lúc Cao Bằng không chú ý, Văn Bảo Thử vụng trộm lè lưỡi liếm vào khối tàn ngọc một cái.

Bịch ~

Không có nếm được hương vị.

Văn Bảo Thử lấm la lấm lét chớp chớp đôi mắt nhỏ, mũi to hung hăng ngửi ngửi.

Cao Bằng đang nhìn về phía trước, cái con vịt mang hình xăm hung thần ác sát ở bên cạnh không chú ý đến nó, con rết rất được Cao Bằng coi trọng kia cũng không nhìn nó. . . Cơ hội tốt!

Cúi đầu cắn mạnh một cái.

Lộp bộp.

Một mảng răng cửa trắng phau bay ra ngoài, Văn Bảo Thử che miệng nỗ lực không để cho mình khóc thành tiếng.

Nó không dám khóc thành tiếng vì sợ bị những người khác phát hiện ra điều bất thường.

Lúc đi về cũng không có hạ xuống thành phố Trường An,

nhưng lúc đi qua Hán Trung ông ngoại đã để Bạch Long từ không trung đáp xuống.

- Có một loại tài liệu mà cháu bảo chúng ta sưu tập vừa đúng dịp ở bên Hán Trung này có thể cầm đến, thuận tiện đi một chuyến qua Hán Trung.

Ông ngoại giải thích.

Thành phố Hán Trung từ xưa đến nay vẫn chỉ dùng cái tên này, ít nhất ở trong trí nhớ rất nhiều người thì danh tiếng của thành phố Hán Trung này chính là cổ lão và giàu tính truyền kỳ, đã được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác.

Hán Trung từ xưa đến nay là vùng đất giao tranh của binh gia.

Hán Vương Lưu Bang coi Hán Trung là mảnh đất điềm lành, Hàn Tín dùng nơi này làm mảnh đất Trác Lộc Trung Nguyên. Thời kỳ Thục Ngụy tranh bá, Hoàng Trung chém Hạ Hầu ở Định Quân sơn Hán Trung, Lưu Bị tự lập làm Hán Trung Vương, Gia Cát Lượng đóng quân tại Hán Trung, cuối cùng chôn cất ở dưới Định Quân sơn.

Từ xưa đến nay sử thi truyền thuyết nhiều vô số kể, cái mảnh đất Long Hưng Chi Địa này cũng phát sinh biến hóa quỷ dị sau khi tai biến xảy ra.

Có người nhìn thấy bên trong Định Quân Sơn truyền ra tiếng la giết, còn có người nhìn thấy bên trong Định Quân sơn có doanh trại quân đội rậm rạp, cờ chiến bay phần phật.

Nhưng khi Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ của thành phố Hán Trung tiến đến dò xét lại tuyên bố với bên ngoài là không thu hoạch được gì.

- Đây chẳng qua là cách nói đối với bên ngoài mà thôi, trên thực tế người Ngự Sử kia đã sớm phát hiện ra một lá cờ tại Định

Quân Sơn.

- Một lá cờ?

- Đúng, đó là một lá cờ.

- Lá cờ sao, chẳng lẽ là một lá cờ thành tinh?

Tại Định Quân Sơn khả năng sẽ xuất hiện rất nhiều cờ xí, từ thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc một mực kéo dài đến thời kỳ Minh Thanh.

- Đúng, cái lá cờ kia đã thành tinh.

Kỷ Hàn Vũ cười to.

- Nó vẫn còn ở Định Quân Sơn?

Cao Bằng cảm thấy hứng thú.

- Không phải, lá cờ không có ở Định Quân Sơn, nó bị người Ngự Sử kia thu phục.

Kỷ Hàn Vũ lắc đầu,

- Lần này chúng ta đi qua đó, chắc hẳn cháu có thể nhìn thấy lá cờ kia . . .

Tựa hồ nghĩ đến điều gì, Kỷ Hàn Vũ muốn nói lại thôi.

Mấy người Kỷ Hàn Vũ dừng lại trước một sơn trang nằm ở phía bắc thành phố Hán Trung.

Sơn trang xây dựng tại sườn núi của một đỉnh núi nhỏ không cao, xung quanh có một chút doanh trướng trống rỗng.

Gió rét càn quét thổi cho doanh trướng phồng lên như một cái bánh bao.

Những cái doanh trướng này đều không có dấu vết người ở, tựa hồ chỉ đơn thuần dùng để trang trí.

- Giết! Giết! !

Đỉnh núi bất ngờ có tiếng la giết truyền ra.

- Hán Vương gặp ta thật thắm thiết, chở ta bằng xe của ngài, dùng áo của ngài mặc cho ta. . . Ta sẽ vì Hán Vương quét ngang thiên hạ! Đại trượng phu lấy là phải trả!

Giọng nói vang vọng hữu lực như kim loại va chạm vào nhau.

- Hoàng Hán Thăng ở chỗ này, Hạ Hầu tiểu tử ăn một đao của lão phu!

- Lão thần nhất định không phụ tiên vương phó thác, chấn hưng Hán thất, cúc cung tận tụy không từ nan.

Thanh âm trẻ có già có, liên tiếp quanh quẩn ở trên núi nhỏ.

Bờ môi Kỷ Hàn Vũ nhúc nhích, cuối cùng cũng không nói gì, cũng chỉ cười khổ một tiếng,

- Chúng ta lên đi.

Đợi đến khi Cao Bằng lên đến nơi mới nhìn rõ nguyên trạng của đỉnh núi.

Sơn trang ở trung tâm đỉnh núi, phía trước là một cái quảng trường rất lớn, dọc theo quảng trường có một con Ngạc Quy biến dị đang bò trên mặt đất. Con Ngạc Quy này nhìn qua cực kỳ thần dị, phần đầu và móng vuốt lộ ra ngoài mọc đầy lân phiến thần tuấn.

Ngạc Quy vốn là một loại động vật cực kỳ thần dị, đặc biệt là móng vuốt của chúng nó nếu như phóng đại lên thì rất giống bàn chân của một sinh vật trong thần thoại.

Nhưng mà thứ hấp dẫn sự chú ý của Cao Bằng không phải là con ngự thú Ngạc Quy cấp Lĩnh Chủ này, mà là một lá cờ đang trôi nổi giữa không trung trong quảng trường.

Lá cờ này có thể tích lớn như màn ảnh trong rạp chiếu phim, có nền màu trắng, bốn phía có hoa văn màu đen, chính giữa có một chữ triện Cổ Hán rất lớn màu đen - Hoa.

Ở phía trước lá cờ này có một cái màn hình chiếu.

Bên trên màn hình chiếu đang phát một bộ phim về chiến tranh. . .

Lá cờ xem say sưa ngon lành, thỉnh thoảng phát ra một số tiếng la giết trên chiến trường.

- Sát sát sát ——

Thì ra những tiếng la giết giống như đang trên chiến trường kia được truyền ra từ lá cờ này.

- Ha ha, trách không được sắc trời hôm nay đẹp như vậy, thì ra có khách quý tới chơi. Nhanh đến, nhanh đến ngồi.

Cửa chính sơn trang mở ra, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi nhanh chóng đến nghênh đón Kỷ Hàn Vũ và Cao Bằng.

Cao Bằng liếc mắt nhìn lá cờ kia.

【 Tên quái vật 】: Quân Đạo Bái Tướng Kỳ

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 46 (Cấp Lĩnh Chủ)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Kim

【 Năng lực quái vật 】: Quân đạo sát khí lv3, Quầng sáng

chiến tranh lv2.

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Dựa theo sát khí, chiến tranh chi khí và chiến trận sát phạt ngàn năm ở Định Quân sơn ngưng tụ thành Quân Đạo Bái Tướng Kỳ. Bởi vì thời gian ngưng tụ ngắn ngủi, dẫn đến phẩm chất có hơi hạ thấp.

Trời sinh Quân Đạo nó ưa thích nghe quân ca, thích xem phim điện ảnh về chiến tranh, chán ghét súng pháo.

【 Lộ tuyến tấn cấp phẩm chất Hoàn Mỹ 】: 1. Quân Đạo Điện Soái Kỳ, 2. Thiết Huyết Sát Sinh Kỳ

- - -

【 Tên quái vật 】: Lục Hành Khủng Ngạc Yêu

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 45

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Phổ Thông

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thổ, Hệ Thủy

【 Năng lực quái vật 】: Cường hóa mai rùa lv2, cường hóa cắn xé lv2

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Thức tỉnh huyết mạch của tổ tiên Kinh Ngạc yêu, lực cắn xé cực kì khủng bố, lực phòng ngự cường đại, tính công kích vô cùng hung mãnh. Thích ăn cá, chán ghét người khác quấy rầy nó.

- Xem ra thời gian này ngươi rất nhàn nhã.

Kỷ Hàn Vũ dò xét bốn phía, cảm thấy hoàn cảnh rất đẹp và yên tĩnh, rất thích hợp để dưỡng lão.

- Tuổi còn trẻ mà sao lại giống như một ông lão thế.

- Cũng là do cuộc sống bức bách, nếu không thì cũng là người bên phía chính phủ quá phiền phức.

Lục Vương ha ha cười nói.

Lục Vương chính là chủ nhân của hai con ngự thú này.

Cao Bằng nhìn xem thuộc tính của hai con quái vật này, đẳng cấp cũng không tính thấp, hơn nữa còn là hai cái.

Nhưng mà bản thân Cao Bằng và ông ngoại đều là người có ngự thú Vương cấp, đối với thực lực dưới Vương cấp cũng không có để tâm quá nhiều.

Dù sao ở trước mặt ngự thú Vương cấp thì chênh lệch giữa cấp 41 và cấp 49 thật sự không quá lớn, khác biệt cũng chỉ là một bàn tay và hai bàn tay mà thôi.

Sau khi Lục Vương nghênh đón mấy người Cao Bằng vào nhà lại đi đến phòng ngủ lấy ra một cái hộp. Mở hộp ra, bên trong chứa một khối tinh thạch màu đỏ vàng, bên trong tinh thạch dường như đang phong ấn một giọt huyết dịch đỏ thẫm.

- Đây là thứ tôi tìm được lúc thu phục bái tướng kỳ, tôi cũng không hiểu nổi nó là đồ chơi gì, hai con ngự thú cũng không thích ăn. Tôi ngẫu nhiên nghe nói mọi người đang cần thu thập một ít tài liệu mới nhớ tới.

Lục Vương đưa cái hộp cho Kỷ Hàn Vũ, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

- Đều là do cháu ngoại ta ưa thích thu thập một chút tài liệu, lão già ta cũng không hiểu.

Kỷ Hàn Vũ cười ném cái hộp cho Cao Bằng.

Cao Bằng tiếp được cái hộp, quét mắt một vòng liền biết là đồ

vật mình cần, sau đó nghiêm túc nói với Lục Vương:

- Cám ơn chú Lục. Nếu như chú Lục có cần giúp đỡ thì Cao Bằng cháu sẽ tuyệt đối không qua loa.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 442: Thêm Đồ Ăn

Lục Vương liên tục khoát tay,

- Nào có, thứ này nếu đặt ở trong tay cháu mới được coi là bảo vật, còn nếu để trong tay ta thì không đáng một đồng.

- Thế nhưng đúng là cháu đang có nhu cầu cấp bách với loại tài liệu này, bất kể như thế nào thì chú Lục đã giúp cháu một đại ân. Có ân tất báo là truyền thống của nhà cháu, chú Lục cũng đừng từ chối thêm nữa.

Cao Bằng nghiêm túc nói, sau đó cầm chiếc hộp trong tay đặt lên đỉnh đầu Đại Tử,

- Giữ cẩn thận cho ta, đừng để rơi mất.

- A lặc?

Đại Tử cũng không rõ ràng cho lắm.

- Đây là tài liệu để ngươi tiến hóa.

Trong chớp mắt Đại Tử đã ôm chặt hộp gỗ, co lại thành một đoàn trốn ở bên chân Tiểu Hoàng. Ngẫm lại thì chính mình là một con rết, vô luận ngậm lấy hay là cầm lấy cũng không quá thuận tiện, vì thế ngẩng đầu nói với Tiểu Hoàng:

- Tiểu Hoàng, ta cho ngươi ba ngàn đồng tiền, ngươi giúp ta mang cái hộp và đồ vật bên trong về nhà. Sau khi chuyện này giải quyết xong lại cho ngươi thêm bảy ngàn đồng tiền!

Tiểu Hoàng không chút do dự tiếp nhận, cúi đầu cầm cái hộp lên rồi ôm vào trong ngực, đồng thời âm thầm suy nghĩ,

- Tên Đại Tử này rất được Cao Bằng coi trọng, túi tiền khá phong phú, một lời không hợp liền đưa ra một đơn hàng mua bán lớn tới hơn vạn đồng, có thể hợp tác lâu dài. Cái hộp này cũng cần phải bảo vệ tốt cho nó, sử dụng tiết kiệm thì sau đó còn có thể dùng được lâu dài.

Đại Tử cũng vụng trộm lườm Tiểu Hoàng một cái, có chút chột dạ.

Một vạn liên minh tệ nghe thì có vẻ rất nhiều, nhưng trên thực tế cũng chỉ là một điểm tín dụng mà thôi. Mặc dù trên người mình không có tiền, thế nhưng có thể xin Cao Bằng! Chỉ cần vung tay làm nũng một chút là có thể dễ dàng xin được một điểm tín dụng.

Bình thường một bữa cơm của mình ăn cũng không chỉ có chút tiền như vậy, trong lòng Đại Tử hiểu rõ chuyện này.

Thành phố Hán Trung cách thành phố Du Châu không tính là xa, khoảng cách cũng ngang với từ thành phố Du Châu đến thành phố Xuyên Phủ, rơi vào tầm hơn một hai trăm km mà thôi.

Nếu như về sau phát sinh chuyện gì khẩn cấp hoặc là có địa phương yêu cầu cứu mạng, chí ít cũng có một con đường.

Có qua có lại mới là nhân tình, nước đến chân mới tìm người khác cầu cứu thì nhất định không được. Tạo được quan hệ tốt tuyệt đối là chính xác, người bình thường mà muốn tạo được mối quan hệ tốt e rằng cũng không có cách nào.

Lục Vương cười ha hả. Chỉ cần nhận lấy lễ vật, phần tình cảm hương khói này coi như đã được định.

Hiện giờ thế giới đã biến thành dạng này, cho dù mạnh mẽ như Lục Vương cũng không dám nói bản thân sẽ không có lúc gặp phải sinh tử đại nạn.

Buổi tối Lục Vương muốn mời Cao Bằng và Kỷ Hàn Vũ ăn bữa

tối,

- Hai ngày trước tôi đến núi Tần Lĩnh đi săn đã đánh được một con Quỷ Hỏa Minh Tước cấp Lĩnh Chủ, quái vật này tuy rằng xương sườn nhiều, nhưng mà lượng thịt cũng đủ để cho ba người chúng ta ăn.

Chim sẻ nướng?

Cao Bằng đúng là chưa từng ăn, tuy nhiên hắn đã từng nghe nói món chim sẻ nướng cũng là một món ăn dân dã phổ biến thường thấy.

Sờ sờ bụng, Cao Bằng có chút xấu hổ cười nói:

- Vậy thì xấu hổ quá, hôm nay bên cháu tới vừa cầm tài liệu vừa ăn trực. . . Như vậy đi, chờ một chút.

Cao Bằng nhỏ giọng nói gì đó bên tai ông ngoại. Sau khi ông ngoại gật đầu, Bạch Long mang theo Hàn Sương Tịch Sư phóng lên trời bay thẳng đến Tần Lĩnh.

Sông Hoài bên dãy núi Tần Lĩnh là đường ranh giới nam bắc Hoa Hạ, hùng hồn tráng lệ, mang theo sự phóng khoáng và đại khí của người Tần cổ.

Trước khi xảy ra tai biến, bên trong Tần Lĩnh từng có không ít động vật hoang dã. Sau tai biến thì càng biến thành một thiên đường dành cho quái vật, có được các loại chủng loại quái vật phong phú, số lượng đông đảo, cho dù là ngự thú cấp Lĩnh Chủ cũng không dám hoành hoành ở bên trong Tần Lĩnh.

Ầm ầm, tiếng sấm cuồng bạo cuồn cuộn kéo đến từ phía chân trời.

Bên trong dãy Tần Lĩnh không ngừng truyền ra âm thanh thú rống, có hổ khiếu, cũng có lang ngâm. Khí tức bạo ngược và thân

hình khổng lồ qua lại giữa rừng núi làm cho lá cây ào ào lay động, từng con quái vật bị chọc giận.

- Chọn con này đi.

Hàn Sương Tịch Sư híp mắt nhìn một con rắn lớn màu xám trắng, cơ bắp như đá hoa cương. Nó há miệng phun ra một tia ánh sáng màu lam mang theo nhiệt độ lạnh lẽo.

Những nơi tia sáng đi qua, cây cối, nham thạch và chim thú dồn dập bị đông cứng.

Con rắn lớn màu xám trắng cấp Lĩnh Chủ kia trong chớp mắt cũng bị đông cứng, khí tức Hàn Sương Tịch Sư phát ra khiến cho những quái vật đang bạo động nháy mắt đã yên tĩnh lại. Tựa như bị giội lên một chậu nước lạnh, sau đó thân thể co rụt lại trốn vào phía dưới từng gốc đại thụ, ai về nhà nấy tìm các mẹ. . .

Tản tản, đây là đại lão Vương cấp không thể trêu vào, không thể trêu vào.

Đúng lúc khi Hàn Sương Tịch Sư xuất thủ thì ở sâu bên trong dãy Tần Lĩnh đồng thời truyền ra một cỗ khí tức khủng bố, biển mây trên không trung tựa như bị đông cứng lại.

Bạch Long nheo mắt lại, trong mắt hiện lên một tia cuồng bạo.

Long vốn mang bản tính kiêu ngạo, tính tình của nó cũng không phải hiền hòa, chỉ là do vẫn luôn bị Kỷ Hàn Vũ áp chế nên mới kìm lại. Hiện tại gặp phải khiêu khích, trong đáy lòng tự động kích phát ra hung tính, khí tức cuồng bạo phô thiên cái địa tùy ý phát ra.

Dưới chân dãy núi, vạn thú yên tĩnh.

Đối mặt với hai luồng khí thế Vương cấp đang so đấu, lúc này cũng không có kẻ nào dám nhảy ra.

Lông bờm trên cổ Hàn Sương Tịch Sư xù lên, ánh mắt càng trở nên lạnh lẽo. Nó vốn là quái vật Hoàng cấp, tuy rằng thực lực bây giờ suy yếu nhưng mà bản năng vẫn còn đó. Quét mắt một vòng vào chỗ sâu bên trong dãy Tần Lĩnh, khí thể trên người cũng trong nháy mắt bạo phát!

Tồn tại ở sâu bên trong dãy Tần Lĩnh cứng lại, có chút lộn xộn. Tại sao lại có đến hai?

Dưới sự kinh ngạc làm khí tức phát ra trở nên bất ổn, sau đó hơi buông lỏng một chút, cũng có ý tứ yếu thế.

Khóe miệng Bạch Long vểnh lên một vòng cười lạnh, hai hàng răng sắc bén lạnh lùng. Nó không định cứ cho qua như thế, khí thế đè ép về phía trước.

Tồn tại chỗ sâu bên trong dãy Tần Lĩnh im lặng, cũng không dám tiếp tục ngang ngạnh chọc giận hai vị Vương cấp không biết đến từ nơi nào.

Hàn Sương Tịch Sư phát ra tiếng phì phì từ trong mũi,

- Đi, chúng ta đi về trước, cũng đã ra ngoài lâu rồi. Lần sau có cơ hội lại làm thịt tên ở bên trong, lại dám khiêu khích chúng ta.

Tựa hồ nghĩ đến chủ nhân, Bạch Long thu liễn hung tính phát ra, hừ lạnh một tiếng rồi lao xuống tóm lấy con rắn lớn màu xám trắng mang khỏi dãy Tần Lĩnh.

Đợi đến khi Bạch Long và Hàn Sương Tịch Sư đi xa, một lát sau tồn tại ở sâu bên trong dãy Tần Lĩnh mới yên lặng thu liễm khí tức, chậm rãi trở lại nơi ẩn núp.

Hàn Sương Tịch Sư đứng ở trên đỉnh đầu Bạch Long, hai mắt tỏa sáng, trong lòng có chút sảng khoái. Nó chưa từng có sảng khoái như vậy, thì ra lấy nhiều khi ít là một việc vui sướng như thế!

Từ trước đến nay nó đều chỉ đơn đả độc đấu, cho dù có một chút thuộc hạ trong lãnh địa nhưng cũng chỉ là lương thực dự phòng mà thôi, căn bản không thể chen vào trận chiến ở cấp bậc của nó.

Đơn đả độc đấu từ trước đến nay cũng không phải là một chuyện đơn giản, có đôi khi gặp phải quái vật mang thuộc tính khắc chế với mình, nó còn phải nhanh chóng chạy trốn sợ bản thân biến thành khẩu phần lương thực cho quái vật khác.

Coi như ở thời kỳ đỉnh phong nó không thèm để mắt đến quái vật Vương cấp, nhưng mà hiện tại nó cũng chỉ mới khôi phục lại Vương cấp.

Hôm nay hợp lực với con Bạch Long này, chỉ là bằng vào khí tức thôi đã lập tức dọa cho tên cháu trai kia mềm người.

Mỗi lần nghĩ đến cảnh đó, Hàn Sương Tịch Sư liền không nhịn được cất tiếng cười to.

Không nghĩ tới lấy nhiều khi ít hóa ra lại vui sướng như vậy.

Đợi đến khi các ngự thú khác của Cao Bằng đều bước vào Vương cấp . . . Hai mắt Hàn Sương Tịch Sư càng ngày càng sáng.

Bên này, Lục Vương vừa mới nhổ sạch lông của Quỷ Hỏa Minh Tước, còn chưa kịp móc nội tạng thì chợt nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến tiếng nổ ầm ầm.

Sau đó một đạo bóng đen từ trên trời giáng xuống nện ở trước mặt hắn.

Mặt đất chấn động mạnh, vết nứt chằng chịt.

Một con Sơn Nhạc Cương Mãng cấp Lĩnh Chủ bị đông cứng rơi xuống trước mặt hắn.

- Con chim sẻ nhỏ này đủ cho ba người chúng ta ăn thoải mái, nhưng còn chưa đủ cho nhóm Ngự Thú nhét kẽ răng, dùng con rắn lớn này làm bữa ăn tối cho Ngự Thú đi.

Giọng nói Cao Bằng truyền đến từ bên cạnh.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 443: Ba Ca Bệnh

Mắt nhìn con rắn lớn này, trong lòng Lục Vương nhảy dựng lên. Tuy rằng không biết con rắn này thuộc chủng loại nào, thế nhưng mặc dù nó đã chết nhưng khí tức uy nghiêm vẫn còn đậm đặc không cách nào che dấu.

Chuẩn bị con rắn lớn làm bữa tối cho đám ngự thú rất đơn giản dễ dàng, trực tiếp thô bạo xé nó thành vài đoạn, mỗi ngự thú một khối, ăn uống vô cùng vui vẻ.

Xử lý con Quỷ Hỏa Minh Tước này thì lại có chút phiền toái, dù sao cũng là quái vật cấp Lĩnh Chủ, dù cho đã chết đi vài ngày cũng vẫn rất rất khó xử lý.

Đao bổ rìu chém cũng không thể nhổ sạch lông, cuối cùng vẫn phải dùng máy cắt laser mới miễn cưỡng chặt đứt.

Nhìn thấy Lục Vương xử lý quá mệt mỏi, Cao Bằng lắc đầu đi lên trước:

- Giao cho cháu đi.

Lục Vương lui về phía sau hai bước đã nhìn thấy Cao Bằng trực tiếp cầm một chiếc móng của Quỷ Hỏa Minh Tước, sau đó nhờ Đại Tử hỗ trợ chặt đứt. Tiếp đó cầm chiếc móng vuốt sắc bén này giống như một thanh chủy thủ nhẹ nhõm cắt ra phần bụng của Quỷ Hỏa Minh Tước rồi thanh lý nội tạng.

Lục Vương có chút mộng bức. Cũng không phải ngạc nhiên vì sự thuần thục của Cao Bằng, mà kinh ngạc vì sao hắn có thể nhẹ nhàng cắt đứt da lông như vậy.

Cho dù móng vuốt của Quỷ Hỏa Minh Tước rất sắc bén, nhưng mà muốn cắt lớp da lông cứng cỏi đó cũng là một việc rất khó khăn.

Tuyệt đối phải có lực lượng cường đại mới có thể làm được.

Sau khi xử lý sạch sẽ và bỏ đi nội tạng của Quỷ Hỏa Minh Tước, Cao Bằng xâu lên kệ nướng. Các gia vị như thì là, bột hồ tiêu, bột ớt, dầu vừng ở chỗ Lục Vương cần gì đều có.

Cuối cùng nướng đến lúc hương thơm ngào ngạt tỏa ra. Đại Tử đang ăn thịt rắn ngửi thấy mùi thơm, mờ mịt quay đầu nhìn vào miếng thịt nướng thơm phức trong tay Cao Bằng, lại cúi đầu nhìn vào khối thịt rắn đóng băng vô vị khô quắt bên dưới. Con mắt Đại Tử nhất thời đỏ lên. . . .

Đang trong lúc đám người Cao Bằng ăn cơm bỗng xuất hiện một nhóm người đi từ dưới chân núi lên. Nhóm người này mỗi người đều đeo khẩu trang, thần sắc tiều tụy, hơn nữa con mắt người nào cũng che kín tơ máu, lông mày lộn xộn.

Vừa mới đi tới đỉnh núi đã nhìn thấy một con Bạch Long khổng lồ với tư thế dựng đứng hình chữ S ở trên đỉnh núi đưa lưng về phía bọn họ.

Cách đó không xa còn có một bộ não trụi lủi trôi nổi giữa không trung tản ra khí tức quỷ dị . . .

- Có phải chúng ta đã đến nhầm chỗ rồi không.

Có người thì thào tự nói. Khí tức những con quái vật này tỏa ra làm cho bọn họ khó có thể thừa nhận được.

- Kia hình như là Tướng Kỳ của Lục Vương.

Một cô gái đứng ở phía trước đeo khẩu trang chỉ vào Quân Đạo Bái Tướng Kỳ đang xem phim ở chính giữa quảng trường.

Quân Đạo Bái Tướng Kỳ đứng sừng sững ở chính giữa quảng trường, thỉnh thoảng lắc một vòng trên không trung, dáng vẻ nhàn nhã khoan thai tự đắc.

- Lục Vương tiền bối, chúng tôi là người của thành phố Hán Trung.

Một người đàn ông dẫn đầu la lớn.

Đang lúc ăn thịt nướng Lục Vương nghe thấy tiếng hô liền sững sờ một chút, quay sang nhìn Cao Bằng và Kỷ Hàn Vũ, sau đó cầm thịt nướng trong tay để vào trong mâm rồi dùng khăn lau bên cạnh lau bàn tay một chút.

- Tôi đi ra xem một chút.

Thân hình của Lục Vương không kém, cao gần 1m8, mày rậm mắt to, đầu tóc cắt ngắn, dáng người khôi ngô. Cơ bắp ở hai vai làm áo da căng phồng lên,lúc đi đường hai tay cử động như lão hổ sinh uy.

- Có chuyện gì.

Lục Vương trầm giọng nói, thanh âm trầm thấp tràn đầy từ tính.

Lưu Tiểu Lộc tiến lên một bước, giọng điệu có chút lo lắng,

- Lục tiên sinh, không biết ôn dịch phát sinh từ nơi nào, hiện tại đã khuếch tán trong nội thành thành phố Hán Trung, toàn bộ nội thành đã bị phong tỏa.

- Phát sinh ôn dịch! Các người nên tìm nghiên cứu viên chuyên nghiên cứu chứ, tìm tôi làm gì? Tôi cũng không biết chữa bệnh ôn dịch.

Lục Vương khoát tay, liếc nhìn cô gái có mái tóc đuôi ngựa,

trên người mặc quần jean và áo lông màu đỏ ở trước mặt. Đồng thời lén nhìn về phía sau một cái, cũng không biết những người này tùy tiện đi lên có quấy rầy đến Kỷ tiên sinh và Cao tiên sinh hay không.

- Các người cần tôi đi giết quái vật thì còn được, còn bảo tôi đi chữa bệnh thì thôi đi, Tôi cũng không phải bác sĩ.

- Hiện tại ôn dịch bạo phát rất nghiêm trọng, tất cả các quái vật sau khi bị ôn dịch lây nhiễm đều trở nên rất kích động hung dữ, hiện tại chỉ có ngài mới có thể bình định thế cục.

Lưu Tiểu Lộc nhanh chóng nói, trong giọng nói mang theo một tia nức nở.

Ở thành phố Hán Trung, ngự sử cấp Lĩnh Chủ chỉ có duy nhất một mình Lục Vương, vì thế hắn mới có thể bảo trì địa vị siêu nhiên ở đây.

Lục Vương có chút do dự. Trước khi tai biến xảy ra hắn chỉ là một người thợ mộc, trong nhà có nuôi dưỡng một con Ngạc Quy, đó chính là con ngự thú thứ nhất của hắn.

Cho nên quá trình phát triển của Lục Vương thật sự rất thuận lợi, gần như không gặp phải bất luận trắc trở gì. Về sau đi đến Định Quân sơn cũng là cơ duyên xảo hợp, ngay tại trên núi gặp được Bái Tướng Kỳ đang trong giai đoạn thuế biến.

Cứ đơn giản như vậy liền có được hai con ngự thú cấp Lĩnh Chủ.

Cho nên hắn không thích phiền toái, thích nhất là mò cá.

Chung quy cũng vì muốn né tránh nhóm người muốn tìm hắn trợ giúp làm việc nên hắn mới trốn đến trên núi ngoài thành, đồng thời ước định với chính phủ thành phố Hán Trung, trừ khi có nguy hiểm lớn bằng không đừng tới tìm hắn.

Trong thành phố phát sinh ôn dịch. . . Lục Vương biết ôn dịch là cái gì, cho nên hắn mới do dự.

- Chúng ta cứ đi xem một chút đi, có ngự thú cấp Lĩnh Chủ bên cạnh, ôn dịch nói chung đều không thể lây nhiễm sang chúng ta.

Cao Bằng từ phía sau đi tới.

Lưu Tiểu Lộc hiếu kỳ nhìn về phía Cao Bằng đi đến từ sau lưng Lục Vương, cũng không biết hắn có thân phận gì mà lại dám nói như vậy với Lục Vương.

Nghe nói tính tình của Lục Vương cũng không tốt lắm.

Nằm ngoài dự liệu của nàng, Lục Vương không có từ chối thỉnh cầu của người thanh niên kia, ngược lại còn gật đầu đồng ý,

- Được.

. . .

- Đây là những người đã bị nhiễm ôn dịch.

Ở trong bệnh viện Cao Bằng nhìn thấy những người bệnh bị lây nhiễm ôn dịch.

- Ba người này theo thứ tự là người bệnh lây nhiễm ôn dịch từ một tháng trước, hai tuần trước và ba ngày trước.

Người bác sĩ toàn thân được bao phủ bởi trang phục phòng hộ dày nhỏ giọng nói, giọng nói phát ra từ trong mặt nạ có chút không rõ ràng lắm.

Giao cho Cao Bằng một hồ sơ bệnh án dày.

Mở hồ sơ ra, bức ảnh phía trên cùng là của một nữ sinh có khuôn mặt tiều tụy, đôi mắt rất to, dáng người nhỏ gầy. Sâu bên trong đôi mắt còn mang theo một tia hi vọng và khát vọng sống.

- Đây là người bệnh lây nhiễm ba ngày trước.

Bác sĩ nói.

- Virus gây ra loại bệnh này là một loại virus mà chúng tôi chưa từng gặp qua.

Bên cạnh là hồ sơ phân tích bệnh tình.

(Họ tên bệnh nhân): Chu Viên Viện

(Tuổi tác): 21 tuổi

(Thời gian lây nhiễm): 76 giờ đồng hồ

(Tình trạng lây nhiễm): Phát sốt, hôn mê, chán ăn, đồng thời có phản ứng mãnh liệt đối với máu tươi. Đồng thời các chức năng thân thể được tăng cường ở mức nhất định, xảy ra hiện tượng rụng tóc, có được năng lực lây nhiễm, tốc độ lưu thông máu tăng cao rõ rệt.

Phía sau vẫn kèm thêm một vài kết luận của các bác sĩ kiểm tra.

(Người bệnh tạm thời chưa có khuynh hướng công kích, nhưng mà thần trí tương đối mơ hồ, khó có thể trao đổi giao tiếp)

(Người bệnh. . .)

Cao Bằng quét mắt một vòng, trong lòng có chút nghi hoặc. Nhìn qua thì có điểm giống với biểu hiện của loại bệnh nào đó trong loạt phim ảnh kinh điển.

Tiếp tục nhìn về phía bức ảnh của ca bệnh thứ hai.

(Họ tên bệnh nhân): Trần Vĩ Trung

(Tuổi tác): 32 tuổi

(Thời gian lây nhiễm): 361 giờ đồng hồ

(Tình trạng lây nhiễm): Toàn bộ tóc đã rụng hết, làn da nhăn nheo, hàm răng rụng ra, thân thể mất nước nghiêm trọng. Có dục vọng mãnh liệt đối với máu tươi, tốc độ lưu thông máu trong cơ thể cực nhanh, nhịp tim tăng tốc. Trong lúc này người bệnh không thể gặp phải ngoại thương, bằng không sẽ xảy ra tình trạng xuất huyết nghiêm trọng.

Trong tấm ảnh là một thân thể người đàn ông đã biến dạng nghiêm trọng . . .

Đỉnh đầu trụi lủi khô quắt, hốc mắt lõm vào, mũi héo rút, trên người mặc đồng phục bệnh nhân có hai màu xanh trắng đan xen. Trong chiếc miệng há to không còn một cái răng, tựa như một ông già có bờ môi lõm vào phía trong.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 444: Lan Ra Toàn Thành

Rất khó để có thể tin tưởng đây là khuôn mặt của một người thanh niên ba mươi hai tuổi.

Một cơ thể gầy trơ xương, dường như chỉ cần một trận gió nhẹ thổi tới sẽ bị ngã.

Trên hồ sơ có dung mạo trước khi anh ta bị nhiễm bệnh. Đó là một mỹ nam nhã nhặn mang kính mắt viền vàng, nhìn nụ cười hạnh phúc đó chắc hẳn anh ta cũng có một gia đình hạnh phúc.

Cao Bằng yên lặng lật trang cuối của bộ hồ sơ.

Lúc vừa lật tới thì bất chợt tay Cao Bằng dừng giữa không trung.

- Đây là. . . Người bệnh?

Cao Bằng không dám tin tưởng thứ trong tấm ảnh này lại là người.

Thân thể nằm rạp trên mặt đất, trên lưng có từng cái xương nhọn trắng nhởn mọc ra dọc theo xương sống, con mắt hoàn toàn lõm vào trong chỉ để lại hai hố đen sâu hút. Cái miệng bên trong không có cái răng nào há ra, cái cách chụp ảnh này khiến cho Cao Bằng tựa như có thể nghe được tiếng la hét thất thanh từ trong miệng người kia.

Nói là người, nhưng lại giống như bò sát biến dị.

(Họ tên người bệnh): Kim Thịnh Minh

(Tuổi tác người bệnh): 18 tuổi

(Thời gian lây nhiễm bệnh): 726 giờ

(Triệu chứng lây nhiễm): Lông tóc và làn da toàn bộ tróc ra, mất đi tất cả cơ quan thị giác nhưng lại có được những năng lực khác thường. Hành động thong thả, lực lượng được tăng cường ước chừng gấp hai lần đàn ông trưởng thành, đồng thời độ cứng xương cốt cũng được gia tăng. Có dục vọng mãnh liệt đối với máu tươi… Nghi ngờ đã bị nhiễm bệnh hoàn toàn, không có tính truyền nhiễm.

Cao Bằng nhíu mày.

- Không có tính truyền nhiễm?

Cao Bằng tưởng rằng báo cáo viết sai.

- À, tiên sinh, trải qua các thí nghiệm của chúng tôi cho thấy bệnh này không có tính lây nhiễm.

Bác sĩ nói rất khẳng định.

Cao Bằng gật đầu.

- Đưa tôi đi xem người bệnh này một chút.

Bác sĩ đã sớm đoán trước được việc này nên xoay người lại đi về phía trước dẫn đường.

Đi xuyên qua một hành lang Cao Bằng nhìn thấy Kim Thịnh Minh, nhưng mà cái phòng bệnh này rõ ràng là đã trải qua cải tạo đặc thù, cửa sổ thủy tinh sát đất cũng được thay thế bằng cửa kính chống đạn.

Dường như nghe thấy tiếng bước chân, Cao Bằng vừa rẽ vào hành lang thì nghe một tiếng phanh giòn vang, hắn vội vàng quay đầu lại nhìn.

Một cái mặt áp sát vào trên cửa kính chống đạn, thứ được tạm gọi là mặt kia nhầy nhụa thành một đống, một dòng chất lỏng màu vàng đục cùng với một chút gì đó dơ bẩn màu đen lưu lại một vệt thật dài trên cửa.

Phanh, phanh, phanh.

Kim Thịnh Minh ở trong đó điên cuồng gõ lên cửa sổ, trong cổ họng phát ra tiếng rống không rõ.

- Quả nhiên đã không phải là người.

Ở trong mắt Cao Bằng thoáng hiện một loạt số liệu.

【Tên quái vật】: Lục Ôn Độc Trùng Cảm Nhiễm Thể

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 3

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Phổ Thông

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Độc

【Nhược điểm quái vật】: Hệ Hỏa

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Là tử thể được chia ra từ trên người Lục Ôn Mẫu Trùng, có năng lực lây nhiễm phân liệt. Mục tiêu bị Lục Ôn Độc Trùng ăn mòn sẽ dần dần biến dị thành vật dẫn của nó, đồng thời chúng nó sẽ phân chia thành những ấu trùng tử thể ngay tại trong cơ thể của vật dẫn.

Những ấu trùng tử thể của Lục Ôn Độc Trùng có năng lực sinh tồn mạnh, đồng thời thể tích nhỏ bé cũng giúp chúng có năng lực ẩn núp, nhưng rất e ngại nhiệt độ cao.

Bước chân Cao Bằng khẽ dừng lại, ấu trùng tử thể?

Nó không phải vi khuẩn truyền nhiễm.

Như vậy thì ...

Cao Bằng cúi đầu nhìn tay chân mình, trên chiếc áo khoác màu trắng sạch sẽ không nhuốm bụi trần.

- Tên trọc, ngươi quét hình toàn bộ bệnh viện một lần đi.

Cao Bằng hạ lệnh cho Sinh Trưởng Chi Não đang ở trên tầng cao nhất của bệnh viện.

Tên trọc là ngoại hiệu mà Tiểu Hoàng đặt cho nó, suốt dọc đường đi Tiểu Hoàng gọi như vậy rất nhiều lần, những người khác cảm thấy như vậy cũng dễ nghe nên sau đó họ cũng bắt đầu gọi nó như vậy.

Cao Bằng hỏi nó vì sao gọi người khác là tên trọc, Tiểu Hoàng lẽ thẳng khí hùng trả lời.

- Mặc dù ta không có lông nhưng ta chí ít còn có da đầu, nó ngay cả da đầu đều không có, không phải tên trọc thì là cái gì.

Năng lực tâm linh của tên trọc như một làn sóng ánh sáng trong suốt quét từ trên xuống dưới bệnh viện một lần.

Sau khi quét xong thì thông qua ý thức không gian gửi tới cho Cao Bằng xem, kết quả làm Cao Bằng lông tóc dựng đứng.

Trong kết quả mà năng lực tâm linh quét ra, cả tòa nhà bị bao phủ bởi một lớp điểm sáng nhỏ chằng chịt.

Trong phạm vi năng lực tâm linh bao phủ, chỉ cần là những thứ tồn tại sinh mệnh sẽ bị quét ra được, trừ khi mục tiêu có được năng lực ngăn cách khí tức sinh mệnh, nếu không thì không thể nào che giấu.

Căn cứ vào trình độ tinh lực mạnh yếu của thân thể mà điểm sáng cũng sẽ khác nhau.

Bao gồm cả tường trong tường ngoài bệnh viện cũng có những điểm sáng nhỏ li ti bao phủ, có rất nhiều người bị bao phủ cả trên tóc, trên quần áo họ đang mặc.

Nếu như người mắc chứng bệnh sợ hãi dày đặc khi trông thấy cảnh này sẽ rất buồn nôn.

- Có muốn giết hết mấy con côn trùng nhỏ này không?

Tên trọc hỏi.

Khí tức sinh mệnh mấy tên ấu trùng này còn yếu hơn cả đom đóm trong đêm tối, tên trọc muốn nghiền chết bọn nó là quá đơn giản.

Cao Bằng đang muốn đồng ý thì đột nhiên nghĩ đến cái gì đó.

- Chờ một chút, ngươi quét hình phía ngoài đường phố và toàn bộ thành thị đi.

Đợi kết quả quét hình của tên trọc gửi tới, mặc dù Cao Bằng đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng mà vẫn bị tê cả da đầu.

Mặc dù mấy con Lục Ôn Độc Trùng ấu trùng còn không có đạt tới trình độ trải rộng toàn bộ thành phố Hán Trung, nhưng một góc đường phố ở đây rồi cả vách tường và trên quần áo những người đi trên con đường này đều dính đầy ấu trùng.

Cao Bằng lập tức sợ ném chuột vỡ bình.

Mặc dù hắn có thể tiêu diệt mấy ấu trùng này, nhưng mà …

Nếu như không có cách nào có thể tiêu diệt hoàn toàn những thứ này trong một lần, chỉ là tiêu diệt một chút ấu trùng căn bản không làm nên chuyện gì.

Thậm chí có thể làm kinh động tới tồn tại phía sau nó, sau đó sẽ phát sinh một vụ tai nạn mà Cao Bằng không muốn nhìn thấy

nhất.

- Thật sự là phiền phức.

- Cao tiên sinh, ngài làm sao vậy?

Bác sĩ bên cạnh dường như không nghe rõ.

Cao Bằng quay đầu áy náy cười.

- Thật ngại quá, người bệnh vừa rồi có chút khủng bố.

- Không sao cả, không biết Cao tiên sinh có phát hiện gì khác lạ không?

Bác sĩ nhìn chằm chằm Cao Bằng.

- Tôi chỉ đang nghĩ là tính truyền nhiễm của ôn dịch này tại sao lại yếu như vậy.

- Yếu???

Giọng nói của vị bác sĩ kia chợt cao lên một chút, giống như là đang kinh ngạc.

- Đúng vậy, bây giờ mới chỉ có người bình thường bị lây nhiễm thôi đúng không? Còn chưa có xảy ra chuyện quái vật bị lây nhiễm, điều này cũng nói rằng tính lây nhiễm của ôn dịch này có hạn, ngay cả ngự thú và quái vật đều không thể lây nhiễm.

Cao Bằng nói qua loa sau đó liền rời khỏi nơi này.

Bác sĩ ôm tập tài liệu nhìn theo bóng lưng Cao Bằng rời khỏi hành lang bệnh viện, rất nhanh ông ta liền cúi đầu xuống, ánh mắt dưới cặp kính kia rất bình tĩnh.

…

- Ngươi có biết nên làm thế nào trong tình huống này hay không?

Cao Bằng hỏi thăm Tịch Sư.

- Loại côn trùng kí sinh như thế này, bình thường chỉ cần đánh chết con lớn nhất thì mấy con nhỏ nhỏ sẽ chết theo thôi.

Hàn Sương Tịch Sư nghĩ một chút rồi trả lời.

- Giống như suy nghĩ của ta, hiện tại vấn đề khó khăn nhất chính là làm cách nào để tìm được mẫu trùng sau lưng bọn nó.

Cao Bằng gật đầu.

Nếu nói cứng chọi cứng chính diện thì Cao Bằng thật đúng là chưa từng sợ ai cả.

Nơi này là Trái Đất chứ không phải thế giới sương đen.

Hắn cũng không tin có ai có thể sống sót ra khỏi công kích của một đám ngự thú Vương cấp.

- Cao tiên sinh.

Lưu Tiểu Lộc mang một đôi giày da nhỏ chạy theo sau. Mặc dù lúc ấy không nhận ra Cao Bằng và Kỷ Hàn Vũ, nhưng trên đường về rất nhanh đã thông qua một số cách khác để biết được thân phận của hai vị đại lão này.

Cho nên khi lấy được thông tin thân phận của hai người thì bị kinh hỉ rớt trúng đầu.

Ban đầu chỉ muốn mời Ngạc Ngư Vương, ai ngờ lại mời đến được hai đầu Thương Long.

- À… Đúng rồi, các người đi giám sát thử xem ôn dịch bộc phát từ chỗ nào, có phát hiện được gì thì báo về đây, nếu như biết ngọn

nguồn ôn dịch ở nơi nào thì tốt nhất.

Cao Bằng không tin loại quái vật khổng lồ như chính phủ khi đã chăm chú lên cái gì lại không điều tra được.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 445: Lục Ôn Mẫu Trùng

Lưu Tiểu Lộc hơi khó xử. Chức vị của nàng cũng không phải quá cao, chuyện thế này quả thực không thể hứa hẹn với Cao Bằng được.

Đột nhiên có một âm thanh rất nhỏ vang lên bên tai nàng.

Lưu Tiểu Lộc sửng sốt một chút, sau đó vội nói:

- Mời Cao tiên sinh đi theo tôi.

Dứt lời, bản thân nàng quay người đi phía trước dẫn đường.

Người giống như tên, khi bước đi nhẹ nhàng điểm mũi chân xuống rồi lập tức nhấc lên như một con nai con, tóc đuôi ngựa hất lên hất xuống.

Chẳng mấy chốc đã tới một bệnh viện đã đóng cửa.

Lại là bệnh viện?

Mới từ bệnh viện ra, lại tới một bệnh viện khác sao?

- Chúng ta đã biết được ca bệnh đầu tiên là ở khoa chỉnh hình bệnh viện Nam Sương.

Lưu Tiểu Lộc nói với Cao Bằng.

Khoa chỉnh hình bệnh viện Nam Sương đã bị phong tỏa, bên ngoài có giới tuyến màu vàng, cửa sổ màu xám đơn giản, một vài nơi còn có dấu vết hỏng hóc.

- Bên trong đã bị phong tỏa bởi vì nơi này là nơi phát hiện ra ca bệnh đầu tiên, tới khi phản ứng kịp thì gần như hơn chín mươi phần trăm số người trong khoa chỉnh hình đã bị lây nhiễm… Bao gồm rất nhiều bác sĩ.

Cao Bằng gật đầu, lặng lẽ nhìn cái bệnh viện tựa như đã chết này.

- Ban đầu ôn dịch lan tràn trong bệnh viện, liệu có liên quan tới bệnh nhân nào không?

Cao Bằng suy tư. Hoặc nghĩ lớn mật hơn thì trong bệnh viện, ngoài người bệnh còn có…

- Thực ra chúng tôi cũng phát hiện ra có gì đó khác lạ, chỉ là không có chứng cứ chính xác nên không thể khẳng định.

Một người đàn ông đeo kính râm đi tới gần Cao Bằng, đưa tay phải ra.

Cao Bằng bắt tay anh ta.

- Chào anh!

- Tôi là Lý Mãnh thuộc đại đội điều tra trinh sát hình sự thành phố Hán Trung. Thực ra chúng tôi đã có đối tượng tình nghi, chỉ là không chắc chắn có thể bắt được kẻ đó. Chúng tôi cũng không thể cam đoan sau khi bắt kẻ đó sẽ triệt để khống chế được ôn dịch.

Lý Mãnh nhe răng cười, răng rất trắng.

Sau đó, anh ta giao tư liệu [image]kẹp dưới nách cho Cao Bằng.

Cao Bằng mở ra. Bên trong đó có một bức ảnh chụp một người mặt ngựa khá xấu xí, trên mặt có một chút sẹo mụn, lông mày chổi xể, lưng hơi còng, nhìn qua không phải người tự tin.

- Tại sao thấy quen quen….

Cao Bằng luôn cảm thấy hình như mình đã gặp người này ở đâu đó, nhưng nhớ kỹ lại thì chắc chắn mình chưa từng gặp.

- Chính là bác sĩ vừa tiếp đón anh ở bệnh viện đấy. Tên anh ta là Chu Tiểu Lượng, sau đó đã đổi thành Chu Bất Lượng, tốt nghiệp khoa Y đại học Du Châu...

Lý Mãnh không cần mở tài liệu cũng đọc vanh vách thông tin đối tượng tình nghi, hiển nhiên anh ta đã xem không biết bao nhiêu lần rồi.

- Thì ra là hắn.

…

Hết giờ làm, Chu Bất Lượng vào phòng nghỉ thay đồ chuẩn bị ra về. Hắn cởi áo blouse trắng, đổi sang áo khoác lông dê màu vàng của mình.

Về tới tận nhà hắn mới tháo khẩu trang, khuôn mặt Chu Bất Lượng hơi tiều tuỵ. Hắn che ngực ho khan hai tiếng, dựa vào vách tường nghỉ ngơi một lúc mới có thể xuống bếp chuẩn bị bữa tối.

Trong phòng bếp có tiếng nồi bát va chạm leng keng.

Chu Bất Lượng nghỉ ngơi trên ghế salon một lúc, tựa hồ cảm thấy có chút nhàm chán.

Hắn hơi do dự một chút rồi lên ban công lầu hai quan sát xung quanh, châm một điếu thuốc.

Hút xong điếu thuốc hắn lại quay về phòng khách, dụi tàn, sau đó tới phòng chứa đồ mở ra một con đường hầm dưới đất.

Điều kiện gia đình của Chu Bất Lượng không tệ, cha hắn là một thương nhân, dù sau đó phải sống cô đơn nhưng cũng có nơi

này để lại cho hắn.

Đi sâu xuống cuối đường hầm sẽ đến một tầng hầm. Tầng hầm khá rộng rãi, trong gian phòng đen nhánh thi thoảng có tiếng vang ong ong, còn có tiếng chân bò, tầng hầm rất trống trải nên tiếng động vang rất xa.

Chu Bất Lượng thuận tay mở đèn treo.

Ánh đèn mờ nhạt chiếu sáng căn phòng dưới đất. Chính giữa tầng hầm có một con quái vật kỳ dị giống như con giòi màu xanh lục, đỉnh đầu có giác hút màu vàng, trong phòng vương vất một chút sương mù màu xanh.

Tiếng ong ong kia là từ trong màn sương màu xanh lục vang ra.

Chu Bất Lượng si mê nhìn con ngự thú này của mình.

- Đây là của ta, đây chính là sức mạnh của ta. Tất cả những kẻ đã cười nhạo ta, những kẻ đã xem thường ta, lúc nào ta cũng có thể giết bọn họ!

Trong cổ họng Chu Bất Lượng phát ra tiếng cười hắc hắc quái dị.

Không ai có thể phát hiện ra mình, mình là ông vua không ngai của thành phố Hán Trung!

Có lẽ chờ tới khi đám tử trùng của ngự thú che kín cả thành phố Hán Trung, mình sẽ có thể khống chế toàn bộ nơi này. Trong đầu Chu Bất Lượng xuất hiện một suy nghĩ to gan.

Có lẽ mình có thể giả bộ như đã tìm ra được biện pháp chữa ôn dịch? Làm như vậy thì mình sẽ có thể đạt được thân phận không tệ ở bên ngoài.

Chu Bất Lượng ngẫm nghĩ, nhưng lập tức từ bỏ suy nghĩ ngu xuẩn này.

Làm vậy dễ bị tóm lấy điểm yếu, dù sao trên thế giới này cũng không thiếu người thông minh.

Vậy… cũng có thể dùng năng lực của ngự thú để giết vài người. Hiện giờ ôn dịch đang bộc phát, có vài người chết cũng là chuyện không thể bình thường hơn.

- Cuối cùng đã tìm ra.

Đột nhiên một giọng nói vang lên từ sau lưng hắn.

Chu Bất Lượng không quay đầu lại, vội vàng chạy tới chỗ ngự thú.

Lúc này quay đầu lại chính là tìm đường chết, chỉ có ở bên cạnh ngự thú của mình mới là an toàn nhất.

Nhưng hắn vừa chạy được một bước thì lập tức cảm giác xung quanh lạnh xuống, tốc độ chạy càng chậm hơn. Cuối cùng, ý thức của hắn mơ hồ, sau đó bị đông thành khối băng.

Hàn Sương Tịch Sư dựa vào vai Cao Bằng híp mắt nhìn chằm chằm con trùng to béo màu xanh lục kia. Chỉ cần nó cử động một chút, Hàn Sương Tịch Sư sẽ lập tức ra tay giết chết.

- Tìm ra được một cách dễ dàng vậy sao.

Cao Bằng có chút hoảng hốt. Hắn cảm giác có hơi…dễ dàng.

Chu Bất Lượng này tự cho là mình đã che giấu rất giỏi, nhưng thực ra hắn đã sớm bị nghi ngờ, chỉ là do sợ đánh rắn động cỏ nên mới không trực tiếp bắt giữ.

Hắn cũng coi thường sức mạnh kinh khủng của chính phủ một khi chăm chú, khi hắn còn chưa phát hiện ra thì đã bị đối phương

liệt vào đối tượng bị tình nghi.

Đương nhiên, Cao Bằng cũng nghi ngờ có thể là các quan chức của căn cứ thành phố Hán Trung lo sợ tuỳ tiện bắt giữ hắn sẽ dẫn đến ôn dịch bùng phát mãnh liệt hơn. Dù sao bọn họ cũng chỉ nghi ngờ Chu Bất Lượng có quan hệ với ôn dịch chứ không có chứng cứ trực tiếp.

【Tên quái vật】: Lục Ôn Mẫu Trùng

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 40

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Độc

【Năng lực quái vật】: Khuếch trương sinh sôi lv2, Cường hóa ôn dịch lv1

【Đặc tính quái vật】: Túi độc của mẫu trùng (Là một túi độc biến dị có được hiệu quả sinh sôi cực kỳ mạnh, có thể gia tăng thêm năng lực của tử trùng.

Hiệu quả 1 hiệu quả bị động: Tăng thêm hiệu quả ẩn nấp cho tử trùng, bao gồm và không giới hạn trong mùi, hình thái ẩn nấp.

Hiệu quả 2 hiệu quả bị động: Có thể khiến cho tử trùng tự mình sinh sôi nảy nở. Sau khi kiểm soát thành công, tử trùng có thể tự mình sinh sôi.

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Một loại côn trùng ký sinh, sau tai biến kết hợp với virus tiến hóa thành một thể đặc thù. Năng lực chiến đấu của bản thân không cường đại nhưng có thể sinh ra tử trùng có khả năng chiến đấu.

Còn chưa đạt tới cấp Lĩnh Chủ, chỉ là cấp Thủ Lĩnh mà đã có thể tạo thành ôn dịch trong phạm vi lớn như vậy.

Cao Bằng không dám xem thường con mẫu trùng này vì đẳng cấp của nó thấp. Nếu để cho nó trưởng thành lên đến cấp Lĩnh Chủ, chỉ sợ sẽ càng thêm cường đại.

Chủ nhân bị giết, Lục Ôn Mẫu Trùng cũng bị huyết khế phản phệ nên cực kỳ cừu thị Cao Bằng. Nó trở nên cuồng bạo, phẫn nộ chỉ huy tất cả tử trùng trong tầng hầm bay về phía Cao Bằng.

Nhưng vừa bay một chút đã bị một sức mạnh vô hình quét qua, trong chớp mắt tất cả đều bị xoá bỏ linh hồn.

Trên không trung của biệt thự, Sinh Trưởng Chi Não lẳng lặng phiêu phù trên bãi cỏ…

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 446: Triệt Để Thanh Trừ

Tinh thần lực mạnh mẽ của Sinh Trưởng Chi Não đảo qua bốn phía tựa như thiên la địa võng, tất cả những con tử trùng nằm trong phạm vi bao phủ đều không thể may mắn thoát khỏi, toàn bộ bị thiên la địa võng trực tiếp miểu sát tước đoạt linh hồn.

Linh hồn mạnh mẽ giống như một cỗ máy ủi ầm ầm nghiền ép tiến lên, ven đường những nơi đi qua toàn bộ linh hồn của tử trùng đều bị ép nát.

Tử trùng còn nhỏ hơn so với bụi bặm rơi xuống đầy đất.

Nhưng đến khi cỗ lực lượng linh hồn khổng lồ này vọt tới mẫu trùng lại phảng phất đánh lên một khối đá ngầm.

Trong miệng mẫu trùng phát ra tiếng thét thê lương, thân thể to mọng cuộn tròn co rút vào phía trong, bên trong xúc tu có máu xanh tràn ra.

Sinh Trưởng Chi Não rốt cuộc cũng chỉ là hệ Tâm Linh mà không phải hệ Tinh Thần, Cao Bằng cũng không thất vọng.

Có thể làm được đến trình độ này đã coi như niềm vui ngoài ý muốn rồi.

Sinh Trưởng Chi Não thấy mình không thể bắt lại con quái vật này, không nhịn được có chút luống cuống.

Vỏ đại não đỏ lên, hơi nước từ đỉnh đầu toát ra bên ngoài.

Bành!

Lục Ôn Mẫu Trùng ôm đầu quằn quại đau đớn, trong ý thức xuất hiện vô số ảo cảnh đan chéo, nhưng mà từng cái ảo cảnh có kết quả cuối cùng đều là tử vong.

Khái niệm về thời gian bên trong ảo cảnh rất mơ hồ, tựa như một khối cao su đất dẻo co dãn, cảnh trong mơ có thể kéo cái khối đất dẻo cao su này ra thật dài.

Tất cả cảnh tượng trong mơ cuối cùng đều hợp làm một thể, kết cục tử vong trong khoảnh khắc đó bạo phát.

Tâm lý suy sụp có thể hướng con người ta đến cái chết đã sớm được chứng minh, linh hồn và thân thể là hai tồn tại tương đối độc lập.

Vô số ảo cảnh tử vong trong khoảnh khắc chồng chất lên rồi bạo phát!

Vô hạn các con đường dẫn đến cái chết được cường hóa, trong nháy mắt tràn ngập ý thức của Lục Ôn Mẫu Trùng.

Thân thể to mọng lập tức kéo căng, từng chiếc xúc tu kéo dài đến tận cùng, ý thức trở nên điên cuồng. . . Sau ba giây đồng hồ thì triệt để mất đi khí tức sinh mệnh.

Thì ra ta còn có thể giết chết địch nhân như vậy!

Hố đen trên đỉnh đầu Sinh Trưởng Chi Não mở rộng, từ bên trong phun ra sương mù màu hồng phấn, đây là đang thể hiện sự vui sướng.

Những năng lực này cũng phải cần khai phá, nếu như không có người dẫn dắt thì Sinh Trưởng Chi Não cũng chỉ có thể chế tạo ảo cảnh sau đó khiến cho con mồi trầm mê vào bên trong ảo cảnh cuối cùng chết đói chết khát trong sa mạc.

- Cũng có thể thử một chút xem có thể tiến hành tẩy não đối

với quái vật hay không, nếu như có thể tẩy não từ nhỏ thì coi như không ký kết huyết khế, nhưng bản thân cũng có thể nắm giữ một quân đoàn quái vật.

Cao Bằng suy tư xem Sinh Trưởng Chi Não có thể phát huy ra tác dụng gì.

Đối với con Lục Ôn Mẫu Trùng này. . .

Cao Bằng ra lệnh cho Hàn Sương Tịch Sư đóng băng lại, tránh xảy ra tình trạng sau khi nó tử vong thì có ôn dịch tản mát ra phía ngoài.

Bước tiếp theo chính là ra lệnh cho Sinh Trưởng Chi Não đi giải quyết toàn bộ tử trùng còn lưu ở trong nội thành Hán Trung. Cao Bằng còn bảo người ta chế tạo cho Sinh Trưởng Chi Não một bộ áo khoác.

Dù sao nếu nhìn qua bề ngoài Sinh Trưởng Chi Não thì thật sự làm cho người ta sởn tóc gáy, một bộ não trụi lủi phiêu phù ở bên trên bầu trời, vừa nhìn sẽ kết luận đó là một loại ngự thú tà ác bên phía phản phái.

Nếu như bộ não này bay một vòng quanh thành phố Hán Trung thì càng đáng sợ.

Sau đó. . . Sinh Trưởng Chi Não có chút mờ mịt nhìn bộ áo khoác kẹo đường phủ ở trên người mình.

Đây là cái gì?

Đây thứ mà trong trí nhớ nhân loại gọi là y phục sao, thế nhưng vì sao lại có chút không giống.

- Đây là một quá trình nhất định phải trải qua, ta gọi nó là tu hành.

Tiểu Hoàng vỗ vào mặt bên của Sinh Trưởng Chi Não, ánh mắt kiên định, tay trái ôm một cái hộp gỗ nhỏ, trên cổ đeo một chuỗi phật châu. Ánh mặt trời chiếu vào trên đầu Tiểu Hoàng phản xạ ra ánh sáng ấm áp màu vàng nhạt, Sinh Trưởng Chi Não nhìn mà có chút ngẩn người.

Mặc lên áo khoác kẹo đường, Sinh Trưởng Chi Não nhìn qua có chút quái dị.

Nhưng lại không còn đáng sợ như trước, nhìn qua còn có chút đáng yêu.

Nhìn từ phía xa tựa như một đám mây trắng nhỏ bồng bềnh ở trên bầu trời.

Đám mây trắng cứ bay lơ lửng lên không trung, sau đó lòng vòng quanh ngõ nhỏ phố lớn ở thành phố Hán Trung, không ngừng sử dụng lực lượng Tâm Linh gạt bỏ những con tử trùng cấp thấp đang gây dịch lây nhiễm kia.

- Mẹ, kẹo đường đang bay ở trên trời kìa!

Một cô bé ngồi ở bên trong xe buýt chỉ lên không trung la lớn.

- Nói linh tinh, nào có kẹo đường bay ở trên không trung. Đó là mây, chỉ có mây mới có thể bay trên trời.

Người mẹ hiền lành ở bên cạnh nhỏ nhẹ giáo dục con gái.

Cô bé cái hiểu cái không gật đầu, ngón tay để vào trong miệng nhẹ nhàng ngậm lấy, con mắt sáng lấp lánh.

Dường như có một người đang ngồi ở bên trên cái kẹo đường đang bay, mình về sau cũng phải tìm một cái kẹo đường làm ngự thú mới được, như vậy thời điểm mình đói liền có thể ăn một miếng kẹo đường rồi!

- Thật sự rất cảm ơn, chúng tôi cũng không có gì để báo đáp ngài. Nếu như Cao tiên sinh các vị nguyện ý tới đầu tư vào thành phố Hán Trung hoặc là xây dựng phân bộ mới, thành phố Hán Trung chúng tôi hứa hẹn sẽ miễn trừ thuế cho các vị. Chỉ cần các vị nguyện ý tới Hán Trung đầu tư.

Người đại biểu của chính phủ thành phố Hán Trung đi giày tây mang theo nét mặt mỉm cười sáng lạn nói.

- Được, hy vọng về sau chúng ta có thể hợp tác.

Cao Bằng gật đầu.

Trở lại Nam Thiên, Đại Tử lập tức lấy lại chiếc hộp nhỏ quý báu của mình từ chỗ Tiểu Hoàng. Mở cái hộp nhỏ ra nhìn tinh thể bất quy tắc màu đỏ vàng sắc ở bên trong, Đại Tử lâm vào trầm tư.

Năm nay phong thủy luân chuyển đến nhà ta, rốt cuộc đến phiên Đại Tử ta trở mình làm chủ.

Đợi đến khi tiến hóa thành công thì ta sẽ trở thành một con ngự thú mạnh nhất trong số tất cả ngự thú của Cao Bằng, vung quyền đánh bại mấy tên đê tiện. . . À, để xem! Xem xét thấy thái độ của chúng nó bình thường cũng coi như đàng hoàng, ta sẽ không khi dễ chúng nó.

Ai bảo Đại Tử ta mang lòng dạ rộng lớn chứ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đại Tử co lại thành một đoàn, mang theo vẻ nghiêm túc, bắt đầu ước mơ bản thân mình sẽ tiến hóa thành bộ dáng gì. Ta sẽ biến thành Từ Hàng Phổ Tử hay là Bách Nhãn Ma Quân, hoặc là biến thành một con cua?

Đại Tử chậc chậc chậc mấy tiếng, móng vuốt nhỏ không nhịn được với vào trong hộp sờ viên tinh thể cứng rắn.

Liếm liếm móng vuốt, mùi vị gì cũng không nếm được.

Phi phi hai tiếng, Đại Tử uốn éo cái mông, dùng bước chân lục thân không nhận đi về nơi ở của mình.

Từ trên lưng Bạch Long bước xuống, Cao Bằng vẫn chưa kịp trở lại biệt thự liền bị một đạo bóng dáng nho nhỏ ngăn lại.

Bộ lông rực lửa mượt mà như lụa, hai khỏa đồng tử giống như hạnh nhân, hai tay buông thõng ngồi xổm ở dưới chân Cao Bằng.

- Tiểu Hoa, làm sao vậy? Gần đây không hài lòng với đồ ăn sao?

Cao Bằng mỉm cười sờ sờ đầu Tiểu Hoa. Tuy rằng Tiểu Hoa không phải là ngự thú của bất luận kẻ nào trong biệt thự, nhưng mà nàng là con gái của A Ngốc, bình thường ở lại nhà gỗ trên cây rất ít khi giao lưu với những người khác, tất cả mọi người đều rất ưa thích tiểu gia hỏa đáng yêu này.

Tiểu Hoa lắc đầu, hé miệng phát ra thanh âm trong trẻo bén nhọn. Tựa hồ không hài lòng với tiếng nói mình phát ra, Tiểu Hoa có chút uể oải, con mắt lớn rủ xuống có chút thất lạc, nhưng vẫn cố lấy dũng khí một lần nữa ngẩng đầu phát ra một giọng nói tương đối nhỏ:

- Ba ba, ba ba đâu rồi?

Tiểu Hoa học được nói chuyện?

Bình thường Cao Bằng không quá chú ý đến Tiểu Hoa, không biết lúc nào thì Tiểu Hoa đã học được tiếng người.

Không biết trả lời thế nào, Cao Bằng suy nghĩ một lát sau đó nhỏ giọng nói:

- Ba ba của ngươi tạm thời đi đến một nơi rất xa.

- Có phải ba ba không cần ta nữa không . . .

Tiểu Hoa mang theo tiếng khóc nức nở,

- Ta về sau sẽ nghe lời, ngươi hãy để ba ba quay về.

- Ba ba của ngươi qua một thời gian ngắn sẽ quay trở lại.

Cao Bằng xoay người ôm lấy Tiểu Hoa,

- Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 447: Khoản Nợ Phong Lưu

Cuối năm đang đến gần, không khí trong biệt thự dần náo nhiệt lên.

Cao Bằng cũng tự tay chuẩn bị một số việc thích hợp, như là Lục Ôn Mẫu Trùng mang về từ căn cứ ở Hán Trung kia, còn có cả một Biến Hình Tinh Linh bắt được ở phòng thí nghiệm đoạn thời gian trước.

Mặc dù con Biến Hình Tinh Linh chỉ có cấp 19, nhưng hứng thú của Cao Bằng đối với nó lại cao hơn con Lục Ôn Mẫu Trùng đã chết kia nhiều.

Lục Ôn Mẫu Trùng chỉ có thể coi là điểm tâm ngọt sau bữa ăn mà thôi, như vậy thì đương nhiên Biến Hình Tinh Linh mới là bữa chính.

Biến Hình Tinh Linh đang bị trói nằm trên bàn run lẩy bẩy, ánh mắt hoảng sợ nhìn người đàn ông khủng bố trước mặt này.

Từ khi bị mang đi ở trên đường liền không hiểu ra sao mà đi tới nơi này.

Mỗi ngày đều có người đến đưa nước uống cùng với đồ ăn cho nó.

Nhưng cũng không nhiều lắm, chỉ đủ để nó không bị chết đói.

Hôm nay vừa ăn cơm trưa xong liền được đưa tới một gian phòng nó chưa tới bao giờ, trong phòng có bàn sắt lạnh lẽo, còn có một số thứ nhìn qua có vẻ không thể ăn được.

Một lát sau người đàn ông này đi đến, nó muốn giãy giụa nhưng mà không có tác dụng, sau đó đàn ông này xách nó trói lên bàn một cách thô bạo.

- Tha mạng, đại vương tha mạng.

Biến Hình Tinh Linh kêu thảm thiết.

Cao Bằng bình tĩnh nhìn con quái vật nhỏ không ngừng kêu rên giãy giụa, đối với loại tình huống này hắn đã sớm nhìn quen.

Con quái vật nào tới đây mà không kêu rên, giờ chẳng qua cũng chỉ thêm một con nữa mà thôi.

Thuộc tính của con quái vật này không tệ cho nên thái độ Cao Bằng đối với nó cũng hơi nhẹ tay một chút.

- Đừng lộn xộn, chân cũng không được đạp loạn... Nếu không ta chỉ có thể đánh gãy hai chân của ngươi.

Giọng nói của Cao Bằng rất lạnh lẽo.

Lúc đang tiến hành thí nghiệm thì Cao Bằng rất dễ chìm đắm vào trong đó.

Biến Hình Tinh Linh nhìn toái cốt chùy trong tay Cao Bằng, xấu hổ cúi đầu xuống mặc cho Cao Bằng bài bố.

【Tên quái vật】: Biến Hình Tinh Linh

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 19

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Thần Bí

【Năng lực quái vật】: Biến hóa hình thái lv1

【Nhược điểm quái vật】: Sau khi biến hình chỉ có thể có được hình thái cơ bản cùng với thể chất ngang cấp với sinh vật

mục tiêu, nhưng không cách nào có được nguyên tố và các loại năng lực của sinh vật mục tiêu.

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Biến Hình Tinh Linh được sinh ra từ thế giới Thanh Dương, có được năng lực biến hình, có thể bắt chước bề ngoài của quái vật mục tiêu, cũng có thể tùy ý biến hóa hình dáng.

Tính cách bọn nó yếu kém nhát gan sợ phiền phức, có thể giải quyết hòa bình thì tuyệt đối không dùng võ lực, thích nhất uống nước tinh khiết tan ra từ núi tuyết.

Năng lực có thể biến hình rất đáng để nghiên cứu, ví dụ như sau khi biến hình thì như thế nào có thể đánh vỡ năng lực của nó.

Hoặc ví dụ như loại năng lượng biến hình này có thể bám vào bên ngoài vật hay có thể đựng trong thùng gì đó hay không.

Coi như những mục đích này không thể áp dụng được, kiểm tra mấy nhược điểm của năng lực biến hình cũng có thể biết được cách ứng đối ra sao khi gặp phải loại quái vật có năng lực tương tự như vậy.

Thời gian nửa ngày trôi qua vội vàng, Cao Bằng hài lòng đi ra khỏi phòng thí nghiệm, cũng có chút ít gọi là thu hoạch.

Đại Tử hùng hục chạy đến.

- Cao Bằng Cao Bằng, lúc nào mới cường hóa ta vậy?

- Ngươi?

Cao Bằng khẽ liếc nhìn nó một chút, ý niệm khẽ động, đặt mông ngồi phịch ở trên ghế sô pha rồi thở dài.

- Gần đây ta hơi mệt mỏi, chân đau quá.

Đại Tử tranh thủ thời gian đứng lên… Cong lưng, thận trọng

đấm chân cho Cao Bằng. Hai cái móng vuốt nhỏ đập vào bắp chân Cao Bằng, nửa người trên cũng theo từng cái đấm mà lắc lư trái phải.

- Nhẹ quá.

Cao Bằng ngáp một cái.

- Ngươi chưa ăn cơm hả?

Đại Tử liên tục nói xin lỗi, sau đó ra sức đấm bóp mạnh hơn mấy phần.

- Cao Bằng Cao Bằng, ngươi xem cường độ bây giờ thế nào.

- Tạm được.

Cao Bằng làm ra vẻ miễn cưỡng, sau đó hơi dịch chân về phía trước một chút.

- Lưng cũng mỏi.

…

- Ngang.

Một tiếng rồng ngâm vang tận mây xanh.

Một đạo ngân ảnh xẹt qua bầu trời.

Người của thành Du Châu và tập đoàn Nam Thiên đều tập mãi thành thói quen với tiếng rồng ngâm này.

Ngay từ đầu Kỷ Hàn Vũ cũng không để ý, nhưng trong không gian thức hải truyền đến tin tức của Bạch Long khiến Kỷ Hàn Vũ để công việc trong tay xuống, đứng bên cạnh cửa sổ ngẩng đầu nhìn lên trời.

Trên đỉnh đầu mây đen quay cuồng, mây đen đậm đặc tới mức cho người ta cảm giác nó có thể nhỏ ra mực.

Sắc trời không biết tối đen từ lúc nào, một vệt ngân quang xán lạn giữa nền trời đen có vẻ rất chói mắt.

Vẻ mặt Kỷ Hàn Vũ nghiêm túc.

Bởi vì con rồng trên bầu trời kia không phải của hắn.

- Oa, đó có phải Bạch Long hay không, rất đẹp trai. Nếu mình cũng có một ngự thú như vậy thì tốt rồi.

Ánh mắt Trần Khải Luân sáng rực, lớn tiếng nói.

Ngải Giác Ngật đứng sau lưng Trần Khải Luân há to miệng, trên khuôn mặt mập mạp nhỏ nhắn kia tràn đầy vẻ ngưng trọng.

- Chị Khải Luân, con này nhìn không giống như Bạch Long.

Biểu tình của Trần Khải Luân giống như ngươi đừng tưởng ta ít đọc sách thì có thể tùy tiện lừa gạt được, ta là nghiên cứu sinh từng ra nước ngoài học đó.

- Đây không phải là rồng thì còn có thể là cái gì, cái tên mập mạp nhà ngươi, về chơi phân gà đi.

Khuôn mặt Ngải Giác Ngật đỏ bừng lên.

- Không, đừng nhắc lại chuyện đó nữa.

Biển mây xoay tròn, ngân quang chảy xuôi.

Những đám mây đen như mực xoay tròn thành vòng xoáy khổng lồ, chỉ một lát sau trong đó thò ra một cái đầu rồng khổng lồ nhìn xuống ngọn núi bên dưới.

Bề mặt đầu rồng sáng bóng trơn mượt như gương, ngân quang

lóng lánh, đỉnh đầu không có sừng. Từng tia tinh quang rủ xuống bốn phía đầu rồng, trong con ngươi màu ngọc bích bao hàm một tia táo bạo và phẫn nộ, cái đầu nhỏ nhắn xinh xắn giống như một con búp bê tinh xảo.

Khi Cao Bằng chắp hai tay sau lưng đến đây đã nhìn thấy một màn này.

- Ngang

Trong hồ dâng lên một cột nước, cột nước cao tận ngàn mét xông thẳng lên bầu trời. Đồng thời có một thân thể màu trắng đang ẩn giấu bên trong cột nước.

Hai con rồng?

Ánh mắt Cao Bằng sáng lên, nhanh chóng chạy vào sở nghiên cứu lấy ra ghế dựa, hạt dưa, nước ngọt.

Thân ảnh Bạch Long giấu ở trong cột nước không lộ ra ngoài, cách một tầng nước thật dày đối mặt với Ngân Long đang ở trên đỉnh đầu.

Ngân Long chậm rãi hạ xuống. Cao Bằng chú ý tới Ngân Long cũng có ba ngón chân, số lượng ngón chân bằng với Bạch Long.

【Tên quái vật】: Thái Hồ Ngân Ly Long

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 54 (Vương cấp)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Lôi / Hệ Vân

【Năng lực quái vật】: Ngự lôi lv5, ngự vân lv5, lân giáp cứng rắn lv4.

【Đặc tính quái vật】: Lôi võng điện lân (có một tầng lôi giáp

mọc xen kẽ trong vảy.

Hiệu quả 1 hiệu quả bị động: Lôi võng, có thể hấp thu các công kích hệ Lôi, đồng thời cũng có hiệu quả miễn giảm ở một trình độ nhất định với các công kích vật lý.

Hiệu quả 2 hiệu quả bị động: Điện lân, lúc công kích của kẻ địch rơi vào lân phiến của nó sẽ bị lôi điện trong vảy phản xạ ngược lại gây tổn thương.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Ngân Ly Long sinh ra ở chỗ sâu của Thái Hồ, trời sinh có thể thao túng lôi đình.

Khoảng cách giữa Ngân Ly Long và Bạch Long ngày càng gần, hai đầu rồng gần như mặt đối mặt dán vào nhau.

Vân khí bốc lên nồng đậm, rất nhanh đã che khuất bầu trời trên đỉnh đầu, sương mù bắt đầu dâng lên.

Từ dưới mặt đất nhìn lên bầu trời chỉ còn thấy một mảnh trắng xóa, cái đuôi dưới mặt nước của Bạch Long đảo một vòng đã chui vào trong tầng mây.

Cao Bằng có chút thất vọng, vừa mới mở nắp đồ uống trên tay thôi mà, tại sao lại đi hết rồi…

Con Ngân Long kia chắc hẳn là con Ngân Long trong Thái Hồ, Cao Bằng còn giúp nó truyền một miếng ngọc.

Cao Bằng cũng biết giới tính của Bạch Long, nó chính là một con rồng đực hàng thật giá thật.

Mà con Ngân Long kia… Cao Bằng nhớ không lầm thì nó gọi là Ngân Long Thái tử.

Tê.

Cao Bằng mạnh mẽ nuốt một ngụm nước.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 448: Song Long

Uống xong chai nước được sản xuất bởi tập đoàn Nam Thiên, Cao Bằng ợ một cái no nê.

Cầm bình nước trong tay ném ra ngoài, chuẩn xác rơi vào bên trong thùng rác đặt cách đó ba mươi mét.

- Về đi về đi, không có trò hay gì để xem đâu.

Cao Bằng vỗ vỗ Đại Tử ngồi ở bên cạnh giống như một con chó săn, vẫn chưa nói cho nó biết sự thật tàn khốc là vẫn thiếu một loại tài liệu nữa mới đủ.

Hai mắt Đại Tử lấp lánh, trên mặt tràn đầy vẻ mong chờ.

- Ngươi về trước đi.

Cao Bằng nghiêm túc nói với Đại Tử:

- Chờ đến lúc làm cho ngươi tiến hoá, ta sẽ gọi ngươi.

Đại Tử ồ một tiếng, leo lên rễ cây nhìn con kiến bò dưới chân.

Bạch Long và Ngân Long bay ở trong mây gần như không còn động tĩnh gì nữa. Cao Bằng ngáp hai cái, thu cái ghế dưới mông lại rồi đi vào phòng thí nghiệm.

- Thật là lằng nhà lằng nhằng. Đó chắc hẳn là Ngân Long Thái Tử nhỉ, thật sự không hiểu hai con rồng đực thì có chuyện gì để nói.

- Biểu ca!

- Biểu ca!

Ngải Giác Ngật và Trần Khải Luân tiến đến chào hỏi Cao Bằng.

Từ trong đáy mắt Ngải Giác Ngật tràn đầy nồng nhiệt. Hắn rất sùng bái Cao Bằng, đặc biệt là từ khi biết được vài chuyện thì lại càng sùng bái người biểu ca này của mình.

- Ừ.

Cao Bằng gật đầu trả lời hai người.

Ngày kia là mồng một Tết, mai là ba mươi rồi, nhà nào cũng đã bắt đầu lo chuẩn bị cho lễ mừng năm mới.

Nếu Cao Bằng mà vào nội thành thì hắn sẽ thấy trong tất cả cửa hàng ngoài phố lớn ngõ nhỏ đều đông nghịt người mua sắm. Cửa hàng nào cũng chạy chương trình khuyến mãi kích cầu, ví dụ như đại hạ giá mừng năm mới, giảm giá 30% tất cả các thứ…

- Diễm mập, chúng ta đi.

Cao Bằng lôi kéo Tiểu Diễm đang tập thể dục thẩm mỹ, sau đó cưỡi lên lưng nó.

Tiểu Diễm lầm bầm:

- Đừng có gọi ta là Diễm mập. Ta không mập, chỉ là lông bị xù ra mà thôi.

- Biết rồi, Diễm mập nhiều lông.

Thanh niên cưỡi hạc bay về phía tây thẳng hướng Thiên Các Học Phủ.

Số học sinh trong Thiên Các Học Phủ đã giảm đi khoảng một phần ba, hai phần ba học sinh còn lại đều là những người không có nhà để về.

Trước cửa trường học dán hai câu đối màu đỏ.

Hạnh lâm hưng giáo chấn đạc truyền tân đồ viễn cử, huỳnh uyển thụ nhân đẳng long chứ phượng khải tân trình.

Đây là chữ lúc trước ông ngoại viết lưu niệm, còn chữ của Cao Bằng thì rất bình thường, đương nhiên thưởng thức cũng không được gì. Dù sao nhìn đẹp mắt là được.

Hai bên trái phải cửa lớn là hai pho tượng đồng cao gần hai mươi mét.

Cao Bằng hơi kinh ngạc. Mình mới đi vắng một thời gian mà hai pho tượng đồng này đã cao hơn rất nhiều, đẳng cấp cũng tăng lên mấy cấp.

Cổ ngựa và trên đại đao của tượng đồng Quan Công che kín vải đỏ, trên song giản của tượng đồng Tần Quỳnh cũng có hai tấm vải đỏ.

Làm cái gì vậy… Khuôn mặt Cao Bằng đen lại. Hắn cảm giác giống như vừa nhìn thấy tượng Phật trong chùa miếu phát sáng. Che vải đỏ lên vũ khí? Tại sao ngươi không đội khăn cô dâu lên cho nó luôn đi.

Bảo vệ ngoài cổng trường đã rời đi, lúc này trong phòng bảo vệ cũng chẳng có ai. Đương nhiên cũng chẳng cần bảo vệ, có hai anh em Quan Công Tần Quỳnh liên thủ là đủ rồi, dù có là quái vật cấp Lĩnh Chủ đến cũng không thể giương oai.

Đôi khi bảo vệ chỉ có tác dụng giữ gìn quản lý. Ví như quanh tượng đồng có rác, tàn hương trong đỉnh đồng nhiều quá cần dọn dẹp, vân vân, mấy việc vặt này giao cho bảo vệ làm là được. Trước khi về nhà đón năm mới, bảo vệ cũng đã dọn hết tàn hương dư thừa trong đỉnh đồng.

Cao Bằng đi vào trong trường, lúc này chắc hẳn cũng đã đến

giờ ăn tối, hắn ngửi thấy mùi cơm chín từ trong phòng ăn bay ra.

- Ngang!

Trên trời, hai tấm lụa một trước một sau bay từ trong mây xuống dãy núi rồi biến mất.

Vị trí rơi xuống chính là phương hướng lúc Cao Bằng tới. Sắc mặt Cao Bằng cổ quái, hắn nhớ Bạch Long là một con rồng đực, bây giờ có vẻ đã xử được con Ngân Long Thái Tử kia rồi?

Lúc này Cao Bằng đang ở trường nên cũng không rõ tình huống cụ thể. Dù đã có Bạch Long và một đám ngự thú khác trấn áp, con Ngân Ly Long kia không thể lật nổi sóng gió gì, nhưng mà hắn vẫn không yên tâm.

Vội vàng thị sát trong trường học một hồi, Cao Bằng xem qua mấy thứ chuẩn bị cho ngày mai rồi lập tức rời trường.

Trở về biệt thự Cao Bằng thấy ông ngoại đứng bên hồ, bên trong hồ có hai cái đầu rồng lớn thò ra ghé vào bên bờ.

Bên trái là Bạch Long cao ngạo lạnh lùng, lông bờm ướt sũng khoác trên vai.

Hai mắt nó híp lại, trong con ngươi màu da cam có một viên mắt dọc cực kỳ băng lãnh.

Bên phải là Ngân Ly Long đang dựa cái đầu nhỏ vào Bạch Long, thi thoảng vụng trộm nhìn Bạch Long một cái. Khi Bạch Long quét mắt tới thì nó vội vàng rời mắt đi, giả bộ như không có gì.

- Tại sao Ngân Long Thái Tử này lại giống như con cái thế.

Cao Bằng không có gì để nói. Một đại lão gia lại hành động giống như một cô gái, thật sự là mất mặt rồng.

Trong cổ họng Bạch Long phát ra một tiếng rống trầm thấp,

Ngân Long tựa hồ có chút không muốn.

Bạch Long rống to hơn.

Ngân Long nhìn vào hai mắt Bạch Long rồi phì ra một hơi. Vẻ mặt không kiên nhẫn nhìn về phía Kỷ Hàn Vũ, ngẩng đầu rồng lên dùng hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào hắn, mấy giây sau thì nhắm mắt lại.

Sau đó, Cao Bằng thấy ông ngoại tiến lên ký kết huyết khế với con Ngân Long này.

Chờ một chút…

Cao Bằng cảm thấy có chút choáng.

Hắn xoa xoa huyệt thái dương.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này, ta cần phải xoa xoa một lúc.

Không hiểu sao con Ngân Long này lại đi tìm Bạch Long, sau đó chúng mất hút trong mây "giao lưu" một hồi, cuối cùng rơi vào trong hồ. Bây giờ lại có một con gay đang muốn ký kết huyết khế với ông ngoại.

A… đây không phải điểm quan trọng. Quan trọng là đây là một con rồng Vương cấp!

Bồi dưỡng Bạch Long lên được Vương cấp đã làm linh hồn lực của ông ngoại được tăng trưởng rất nhiều, cộng thêm Lôi Thần Loa và Bích Giáp Thuỷ Tổ Ngạc bây giờ cũng đã đạt tới Lĩnh Chủ cao cấp, linh hồn lực của ông ngoại miễn cưỡng cũng có thể ký kết huyết khế với một con Ngân Ly Long Vương cấp.

Có lẽ vì Bạch Long nên cho dù Ngân Ly Long có vẻ không muốn nhưng cuối cùng vẫn để ông ngoại ký kết huyết khế thành

công.

Sau khi ký kết huyết khế, có vẻ như có huyết khế liên hệ nên thái độ của Ngân Ly Long đối với ông cũng hoà hoãn hơn.

Dù không có vẻ thân cận, nhưng ít ra cũng không bài xích.

Ông ngoại lại có thêm một con ngự thú Vương cấp nữa. Đương nhiên Cao Bằng rất vui mừng.

Chỉ là, ánh mắt hắn khi nhìn Bạch Long và Ngân Ly Long vẫn luôn rất kỳ quái.

- Tiểu Ngân không phải rồng đực.

Hình như hiểu Cao Bằng đang nghĩ gì, Kỷ Hàn Vũ ở bên cạnh lên tiếng.

Suy nghĩ bị vạch trần, Cao Bằng cũng chẳng xấu hổ, mặt dày mày dạn cười nói:

- Ông ngoại, con Ngân Ly Long này là Ngân Long Thái Tử ở Thái Hồ đó ạ?

Kỷ Hàn Vũ gật đầu:

- Là nó đấy!

- Vậy là tốt rồi, dù sao nó cũng đã trở thành ngự thú của ông, phù sa không chảy ruộng ngoài, cháu nhớ nó có một thủ hạ là một con Kính Quy. Con Kính Quy kia có thể bói quẻ hung cát rất thần dị, loại quái vật có thể bói toán như vậy cháu cũng mới chỉ gặp có một con, ngàn vạn lần không thể bỏ qua.

Cao Bằng rất chú ý tới con Kính Quy kia.

Kỷ Hàn Vũ ngẫm nghĩ một chút, có vẻ có lý.

Hắn bèn nói với Ngân Ly Long một chút. Có vẻ Ngân Ly Long không quá để ý tới con rùa kia, chỉ là một con rùa con lúc trước dựa vào mình để sinh tồn thôi.

Ngân Ly Long lá mặt lá trái đồng ý, đồng thời cũng âm thầm nghĩ xem làm thế nào mới lừa được Bạch Long đến Thái Hồ.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 449: Tiểu Lão Đệ Có Chuyện Gì Sao

Tiểu Ngân Long phun ra một khối vảy màu bạc giao cho Kỷ Hàn Vũ.

- Ngươi đưa miếng vảy này giao cho Kính Bốc Huyền Quy, sau khi nó nhận được miếng vảy này thì…

Tiểu Ngân Long dặn dò.

Điện thoại di động của Kỷ Hàn Vũ đúng lúc vang lên.

Lấy điện thoại ra xem, Kỷ Hàn Vũ nhìn thấy số của bảo vệ ở cổng gọi tới. Bình thường cũng chỉ có lúc nào xảy ra những tình huống đặc biệt thì họ mới gọi điện thoại tới.

- Kỷ đổng, Kỷ đổng, có một con rùa lớn xông tới, chúng tôi không thể cản được nó. Nó cũng không chủ động công kích những người khác, nhưng mà nó đang chạy về phía biệt thự.

Kỷ Hàn Vũ còn chưa tắt điện thoại thì đã nghe thấy tiếng ầm ầm vang vọng, cảm thấy mặt đất dưới chân đang run lên nhè nhẹ.

Quay đầu nhìn lại thì thấy một con rùa to như căn phòng, mai rùa màu bạc bóng loáng như gương đang điên cuồng chạy tới.

- Ta đến đây ~ ta đến đây ~ cát, cát, cát, cát!

Trong cổ họng con rùa bạc kia phát ra từng tiếng hống vang vọng.

Trên mai rùa lớn màu bạc có một khối cầu nước trôi lơ lửng,

trong khối cầu nước kia có một con cá bạc to mập như con tằm đang lăn lộn phun bóng nước phì phèo, cũng không cảm thấy sợ hãi gì.

Rùa lớn màu bạc chạy tới nơi này cũng không thấy sợ người lạ, cứ như thế đặt mông ngồi trên bãi cỏ làm nó nhiều thêm một cái hố to.

- …

Sắc mặt tiểu Ngân Long cứng đờ, xoay cổ nhìn Kính Bốc Huyền Quy.

- Ngươi đến?

- Ta đến.

Con mắt nhỏ xíu màu đỏ trên cái đầu trắng toát của Kính Bốc Huyền Quy híp thành hai khe nhỏ.

- Ngươi đến từ lúc nào?

Tiểu Ngân Long có cảm thấy mình có chút mộng.

- Sau khi lão đại ngươi đi thì ngày thứ hai ta liền xuất phát theo sau.

- ???

Tiểu Ngân Long nghiêng cổ một cái, không rõ ràng cho lắm.

- Chuyện tốt!

Kính Bốc Huyền Quy vô cùng thần bí nói.

- Ta ở thật xa đã bói được, nhân sinh của quy lão ta sẽ có bước ngoặt ở nơi này.

Nói xong hai mắt tỏa sáng nhìn Kỷ Hàn Vũ, há to miệng nói với giọng mơ hồ.

- Ngươi chính là chủ nhân tương lai của ta sao? Quả nhiên tuấn tú lịch sự, ngươi xem thử mái tóc bạc này của ngươi có phải là rất hợp với màu sắc mai rùa của ta không?

Kỷ Hàn Vũ.

- ....

- Con cá trên lưng ngươi mang tới đây làm gì, tính mang tới làm bữa tối cho chúng ta sao?

Cao Bằng đứng một bên hiếu kỳ hỏi về con cá béo mập trên lưng Kính Bốc Huyền Quy, làm sao hắn lại mang tới cả cái con cá này.

- Không phải, đây là tiểu công tử, là tiểu công tử của Ngân Long Thái Tử đại nhân nhà chúng ta. À, đương nhiên cũng là của đại nhân Bạch Long nữa.

Kính Bốc Huyền Quy nghiêm túc nói.

Hình như con cá béo phì trong khối cầu nước kia đã ngửi thấy mùi thịt, mắt cá không chớp nhìn chằm chằm hai người Trần Khải Luân và Ngải Giác Ngật đang đứng ở nơi xa nướng thịt, môi cá há thành hình chữ o.

Cao Bằng nhìn về phía Ngân Long Thái Tử. Vốn cho rằng Ngân Long Thái Tử sẽ chối bỏ, nào biết được nó chỉ hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu đi chỗ khác.

Cao Bằng vừa uống vào một ngụm nước trà liền không nhịn được lại phun ngược trở ra, cái này có nghĩa là Bạch Long làm cha rồi hả.

Hắn vốn tưởng rằng Bạch Long sẽ giận dữ, nào ngờ Bạch Long chỉ dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn con cá bạc kia, rồi lại dùng mũi ngửi một chút, sau đó một lần nữa nhắm hai mắt dưỡng thần, cũng không phủ nhận.

Xem thái độ của hai con rồng này thì đều không có phủ nhận, nhưng có thể thấy bọn nó không thích con cá bạc này cho lắm.

- Rất bình thường, tên hậu đại này chắc hẳn không kích hoạt huyết mạch của bọn chúng. Ngươi nhìn bề ngoài là biết, khác biệt ngày và đêm so với bọn chúng.

Hàn Sương Tịch Sư thông qua huyết khế nói với Cao Bằng.

- Kỳ thật rất nhiều quái vật đều là như vậy, nếu như hậu đại kế thừa huyết mạch thì tất nhiên rất được yêu thích, nếu như không kế thừa huyết mạch thì sẽ không rất thích.

Hàn Sương Tịch Sư lắc đầu, nói như ông cụ non.

- Vì sao?

Cao Bằng không thể nào hiểu nổi tư duy của đám quái vật này.

- Rất bình thường mà, chuyện như vậy còn khá tốt, có những con tàn nhẫn còn để cho đời sau tàn sát lẫn nhau, cuối cùng chỉ còn lại một con sống sót chiến thắng sẽ được cha mẹ sủng ái yêu thương. Còn có quái vật loại ưng sẽ bẻ gãy xương cánh của con mình rồi đẩy nó từ vách đá xuống, cái này là phá rồi lại lập, có thể dục hỏa trùng sinh bay lên thì sống, còn không bay lên được sẽ bị ngã chết.

Hàn Sương Tịch Sư bình tĩnh nói.

- Mấy loại ví dụ như vậy rất nhiều.

- Ngươi cũng đối đãi với đời sau của mình như vậy?

Cao Bằng hỏi.

Mặt Hàn Sương Tịch Sư đỏ lên.

- Ta nào có hậu đại!

- Hả, ngươi còn chưa tìm được phối ngẫu sao.

Dù sao thì con cá béo phì cũng là hậu duệ của hai con rồng kia. Tuy bây giờ nhìn qua nó chỉ là một con Ngân Ngư cực kỳ bình thường ở Thái Hồ, nhưng cũng không thay đổi được sự thật nó là hậu duệ của hai con rồng kia.

Kỷ Hàn Vũ mang con Ngân Ngư này để vào trong hồ nhỏ, yêu cầu bọn nó lúc không có chuyện gì làm thì hãy bồi nó.

- Ngang?

Bạch Long mất hứng.

- Các ngươi bình thường cứ mặc kệ đứa nhỏ này như vậy sao, ngươi nhìn xem nó đã béo đến mức nào rồi kìa.

Kỷ Hàn Vũ trách móc.

Sau đó Cao Bằng mang theo ngự thú đi Thiên Các Học Phủ, trong sảnh lớn nhà ăn của Thiên Các Học Phủ Cao Bằng đang thử làm bánh mật chung với học sinh.

- Đó chính là hiệu trưởng sao?

Một đám học sinh phía dưới thảo luận to nhỏ với nhau.

- Hình như chính là hiệu trưởng, phía trên phòng học không phải có dán ảnh chụp của hiệu trưởng sao. Hiệu trưởng thật là trẻ tuổi.

Con mắt của vài cô nữ sinh tỏa sáng.

Thân phận khác của hiệu trưởng bọn họ cũng biết, đó là một trong những ngự sử cấp cao nhất của thế giới hiện nay.

- Oa, cuối cùng ta cũng nhìn thấy hiệu trưởng bằng xương bằng thịt, đúng là hiệu trưởng đẹp trai giống trên hình!

Các học sinh ríu ra ríu rít, giống như một đám gà con mới được thả từ trong lồng ra.

Cao Bằng ho khan hai tiếng.

- Tất cả mọi người giữ yên lặng.

Quy trình chế tác bánh mật không tính là khó, chỉ cần chăm chú học một lát là có thể làm được ngay.

- Hiệu trưởng, chúng ta làm bánh mật xong thì có thể sờ ngự thú của người một chút được không?

Một nam sinh khỏe mạnh kháu khỉnh đầu đinh giơ tay hưng phấn hỏi.

Trước kia bọn họ toàn ăn tết một mình, nhưng mà bây giờ có thể ăn tết với các đồng học khác là điều họ chưa từng trải qua bao giờ, dưới sự hưng phấn thì lá gan cũng lớn hơn một chút.

Cao Bằng nhìn người học sinh này, từ trong ánh mắt hắn nhìn thấy sự thấp thỏm, khát vọng và một chút lo lắng.

- Có thể, nhưng phải làm bánh mật cho tốt đã.

Cuối cùng bánh mật cũng đã được nấu chín. Những bạn học trao đổi cho nhau, những người có được thành tích tốt hoặc là xinh đẹp đều lấy được rất nhiều bánh mật.

Trên cái bàn trước mặt Cao Bằng để nhiều bánh mật nhất.

Buổi tối Cao Bằng để Tiểu Hoàng tới đây.

- Đây chính là ngự thú cấp Lĩnh Chủ sao, hình dạng rất kỳ quái.

- Nhìn giống hòa thượng.

- Ta lại cảm thấy nhìn nó rất lãnh khốc.

Trụi lủi, toàn thân trên dưới phủ đầy bắp thịt, trên mặt Tiểu Hoàng không có tí biểu cảm nào, mặc cho đám nhóc con này sờ loạn trên người nó.

Một nam sinh tới gần một tên nam sinh khác thấp giọng thì thầm vào tai nhau.

- A Tuấn, con vịt này sao không có cọng lông nào vậy?

- Tiểu lão đệ, có chuyện gì sao?

Tiểu Hoàng tiến lên một bước nhấc bổng tên nam sinh này lên, sắc mặt nó rất khó coi.

- Ta, ta.

Tên nam sinh này nói năng lộn xộn, rất bối rối.

- Ta chính là con vịt không lông hiếm thấy trong truyền thuyết Du Châu.

Tiểu Hoàng trầm giọng nói.

- Từ lúc ta sinh ra đã không có lông, nhưng ta lại là một trong những con đẹp trai nhất trong tộc đàn của ta.

- Đúng, đúng, đúng vậy.

Tiểu nam sinh điên cuồng gật đầu.

- Ta thấy rồi, ta thật sự thấy được rồi, đúng là ngươi đẹp trai

nhất.

- Tiểu lão đệ rất hiểu chuyện đó.

Tiểu Hoàng thả nam sinh xuống mặt đất rồi vỗ bả vai hắn, nói với giọng rất khuyến khích.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 450: Đêm Trước Hỗn Loạn

Quái vật đạt đến cấp Lĩnh Chủ trở lên đều có được nhục thân tương đối hoàn thiện, dù chỉ có quái vật loài linh trưởng có thể nói ra âm thanh tương đối giống con người, nhưng các quái vật khác muốn tạo ra âm thanh giống "tiếng người" cũng không phải quá khó.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là những quái vật này nguyện ý đi học tiếng nói của con người, hoặc giống Sinh Trưởng Chi Não có năng lực đọc ký ức.

Tiểu Hoàng vốn không ngu ngốc, dù nhìn thì có vẻ ngốc nghếch, nhưng sống trong xã hội loài người thời gian dài cũng đã học được ngôn ngữ của con người.

Đêm ấy tổ chức tiệc tối, một vài học sinh biểu diễn ca múa, còn có học sinh đọc thơ.

Tiết mục tương đối mới lạ là biểu diễn cùng ngự thú.

Do Đại Quan lão sư và Đại Tần lão sư liên hợp làm diễn viên chính, mấy quái vật lẻn vào trường học bị bắt lại làm diễn viên phụ.

Mấy con quái vật hoang dã và hai vị thầy giáo biểu diễn một vở kinh kịch đâu ra đấy, được cả hội trường vỗ tay khen hay.

Đêm khuya, tiệc tối vẫn kéo dài đến tận mười hai giờ mới kết thúc.

Khói lửa sáng chói nổ vang, pháo hoa màu đỏ, màu lục, màu

lam nổ đì đùng theo tiếng chuông báo 0 giờ, bầu trời bị đủ loại pháo hoa nuốt chửng.

Năm đầu sau tai biến, không ai dám bắn pháo hoa đón năm mới vì sợ chọc giận quái vật, cũng vì khi ấy nhân loại cảm thấy bất an, dù đón năm mới cũng không có tâm tình nghĩ tới những thứ này.

Đến năm thứ hai, thứ ba, thứ tư vẫn bị cấm bắn pháo hoa. Dù khi ấy các căn cứ cỡ lớn đều đã ổn định và đi vào quỹ đạo phát triển, nhưng tiếng pháo hoa quá vang dội, bắn vào ban đêm quá nổi bật. Để cho ổn thỏa thì chính phủ đã tổ chức bắn pháo hoa công cộng ở trung tâm thành phố.

Đến tận trước cái tết thứ năm, chính phủ mới nới lỏng quy định. Một vài căn cứ lớn được chính phủ thành phố phê chuẩn cho phép bắn pháo hoa ở một số khu vực trong thành.

Cũng vì mấy năm qua nhân loại đã mạnh mẽ hơn, lực lượng phòng ngự ở các căn cứ lớn cũng không ngừng được tăng cường, một vài căn cứ phát triển tốt thậm chí đã bắt đầu mở rộng diện tích của thành phố.

Từng đóa từng đóa pháo hoa nổ tung dưới bầu trời đêm, liên miên bất tuyệt.

Trên cơ bản quái vật trong rừng núi gần căn cứ thành phố Du Châu đều đã bị giết sạch. Ở giai đoạn này, cả người quái vật đều là bảo vật, dù có là một con cấp Bình Thường cũng có thể bán được với giá tiền không hề thấp. Mấy năm trôi qua, đại bộ phận quái vật nếu không trốn sâu tít vào trong núi rừng thì cũng trở thành hàng hóa bày bán ở các cửa hàng.

Còn lại một chút tôm tép nhãi nhép thì khi nghe thấy tiếng pháo hoa trên đầu đều sợ run rẩy lẩy bẩy, trốn vào trong hốc cây hoặc lùm cây nhìn ra ngoài.

…

Đây là một thế giới mênh mông.

Cổ thụ ngàn trượng như bậc thang nối lên trời cao khảm thẳng vào mây xanh, trên hắc nhai cao vạn trượng có tiếng chim hót hoa nở, sơn cốc sâu không thấy đáy dường như có thể nối thẳng tới cõi u minh.

Cự thú khổng lồ chạy băng băng giữa thiên địa, động một cái là kích thước tới trăm vạn tấn.

Trong một bãi đá vụn phía đông có rất nhiều thạch bảo.

Từ trên cao nhìn xuống, tựa như một mảnh đại cầu màu xám trắng rậm rạp chằng chịt.

Thi thoảng có thể thấy ngự thú hoặc khổng lồ hoặc ưu nhã qua lại giữa thạch bảo.

Ở khu vực trung tâm đám thạch bảo này có một toà thạch bảo màu đen khác biệt với xung quanh.

Trong một căn phòng trên tầng hai có đặt một miếng thú cốt.

Thú cốt lớn cỡ bàn tay, bên trên lóe lên đường vân màu đỏ thẫm.

Mặt trên còn có rất nhiều đường vân màu vàng đan chéo, cuối cùng ngưng tụ thành một đồ án. Tổng cộng có ba đạo hoa văn, chính giữa có một đoá hoa khô.

Hoa khô xẹp lép treo trên tán hoa, gió nhẹ thổi tới làm lá khô chập chờn, hoa lá màu xám tràn ngập tĩch mịch.

Đột nhiên đóa hoa khô bên trên thú cốt sáng lên từng quầng sáng màu lam.

Quầng sáng màu lam càng lúc càng nhiều, cuối cùng toàn bộ đóa hoa đều sáng lên!

Ánh sáng màu lam chói mắt thiêu đốt ra ánh lửa, rủ xuống đóa hoa phía dưới.

Bịch! Cái bàn bị va chạm, một đứa trẻ mặc áo da thú hoảng hốt chạy ra ngoài:

- Cha, cha, hoa sáng lên! Hoa sáng lên!

…

Khu Lư Hàn, thành Santatel.

Một con cự long màu đen to lớn mở rộng hai cánh ngẩng đầu đứng trên đỉnh thiếp tháp Belphe. Bầu trời âm trầm ảm đạm, sấm chớp rền vang, mưa to như trút nước.

Tòa thành Santatel ở bên dưới cánh của cự long màu đen tràn ngập sự tĩnh mịch.

- Chỉ có kẻ mạnh mới có thể định ra quy củ của thế giới!

Một người đàn ông thần bí mặc áo choàng đen đeo mặt nạ trắng đứng trên lưng cự long. Bên tai người này đeo tai nghe, lời nói của hắn thông qua sóng điện chuyển đổi ra tất cả các kênh phát thanh bên trong thành Santatel, tất cả mọi người trong tòa thành đều có thể nghe được.

Bị bao phủ dưới đôi cánh của hắc long, thành Santatel rơi vào khủng hoảng, rối loạn. Hỏa diễm thiêu đốt khắp nơi, bụi mù cuồn cuộn.

Một con kền kền lớn màu đen từ một bên khác bay lên không trung, sau đó bay vòng quanh hắc long vài vòng rồi bay về phía tòa thị chính.

- Từ hôm nay trở đi, thành Santatel tuyên bố độc lập. Chúng ta vẫn lệ thuộc Liên minh chính phủ thế giới, nhưng việc bổ nhiệm, miễn nhiệm và tất cả việc nội vụ đều nghiêm cấm bất kỳ kẻ nào nhúng tay!

Khu Nam Ai, thành Teru.

Mặt đất chấn động, một cái quan tài bằng vàng khống chế mây đen cuồn cuộn bay trên bầu trời, sau đó đột nhiên quan tài dựng đứng lên.

Từ trong quan tài bằng vàng có một cánh tay cuốn đầy băng vải trắng thò ra.

Sau đó, một cái xác ướp toàn thân cuốn băng vải trắng bước ra ngoài.

Xác ướp đưa tay trái chỉ lên bầu trời, đầu ngón tay toả hào quang sáng chói tựa như một vầng mặt trời nhỏ đang thiêu đốt.

- Từ hôm nay thành Teru tuyên bố độc lập, chỉ lệ thuộc vào Liên minh chính phủ thế giới, nhưng tất cả nội vụ trong thành Teru đều do nội bộ thành Teru xử lý.

Khu Nghê Hồng, thành Ueda.

Đây là một tòa thành trì có vẻ tương đối rộng rãi, đường đi sạch sẽ, hai bên đường là nhà trệt thấp bé.

Thi thoảng có thể nhìn thấy võ sĩ mặc võ phục dẫn ngự thú đi tuần tra.

Trung tâm thành Ueda có một cây hoa anh đào to lớn cao hơn một trăm mét.

Cánh hoa rụng xuống vẫn lưu luyến bay múa quanh thân cây, cũng có cánh hoa bay vào trong thành ở phía xa.

Trong sự yên lặng, một đoàn người xông vào phủ thành chủ tiếp quản tất cả sự vụ trong thành Ueda.

- Đây là mệnh lệnh của thần Sakura, từ hôm nay tiếp quản tất cả sự vụ trong thành Ueda.

Một võ sĩ đi guốc gỗ đứng đầu tiên giơ lệnh bài lạnh lùng nói.

Sau lưng hắn là một con Kappa bốn tay, nước không ngừng chảy ra từ những lỗ chân lông của nó. Hai mắt trắng bệch nhìn chằm chằm vào người đàn ông ngồi sau chiếc bàn thấp…

Trong vòng một đêm, khu Hoa Hạ vẫn còn đang đón tết thì trên toàn thế giới đã có không ít căn cứ thành phố tuyên bố độc lập. Tất nhiên nó không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Trên internet, bên trong một mạng Area Network bí ẩn có rất nhiều khuôn mặt xuất hiện.

Những người này đều đeo mặt nạ, không nhìn thấy khuôn mặt thực sự.

- Chúng ta đều đã hoàn thành giương cờ, vì sao khu Hoa Hạ các ngươi vẫn không có bất cứ động tác gì?

Một người đeo mặt nạ trắng hỏi.

- …Độ khó giữa các nơi không giống nhau! Sát vách chỗ của tôi chính là Du Châu đấy!

Người đeo mặt nạ màu vàng âm trầm trả lời.

Bầu không khí bên trong mạng nội bộ cứng đờ, hiển nhiên hai vị ở Du Châu kia là một đạo khảm khó có thể vượt qua.

- Được rồi, chúc ngươi may mắn. Nếu có một ngày nào đó không lăn lộn được ở khu Hoa Hạ nữa thì có thể tới khu Lư Hàn tìm ta.

Người đeo mặt nạ trắng cười nói, thanh âm bén nhọn, bên trong tràn đầy vẻ mỉa mai.

Bọn họ vốn là một tổ chức lỏng lẻo, chỉ vì có chung một mục đích nên mới tập hợp lại.

Hiện giờ mục đích đã sắp đạt được, dù có thiếu một hai miếng ghép cũng không ảnh hưởng đến toàn cục.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 451: Khiêu Chiến

Khu Ưng Liệt, căn cứ thành phố Sheng Taier.

Bên trong khu biệt thự ven hồ ở ngoại ô phía bắc tràn đầy vắng lặng.

Từng là khu biệt thự xa hoa của Sheng Taier lúc này đã biến thành một vùng phế tích, bên trong biệt thự rách nát tràn ngập mùi khói lửa, bụi mù bao phủ.

Trong phế tích có ba con cự thú khổng lồ đang giằng co.

Bên trái là một con cự thú màu nâu xanh, có chiều cao và thể tích tương đương với ngọn núi nhỏ, hoa văn trên cơ bắp như vòng tuổi của cây cối, cái khe vòng tuổi lan tràn thật sâu từ đỉnh đầu xuống lòng bàn chân, ba con mắt màu xanh biếc xếp theo hình tam giác ở trước ngực.

Lấy lòng bàn chân của cự thú này làm trung tâm có vô số dây leo chậm rãi lan tràn ra bốn phía, chúng phảng phất có được sinh mệnh lăn lộn trong vũng bùn.

Một quầng sáng màu nâu xanh phát ra từ vị trí cự thú tỏa ra xung quanh.

Bên cạnh con cự thú này là một tượng đá cao mười mét, thân thể tượng đá ngồi xổm, trên thân cởi trần hiện lên đường cong cơ bắp mượt mà. Tay phải cầm một bó đuốc đá, quỷ dị là trên đỉnh cao nhất của ngọn đuốc có hỏa diễm đang thiêu đốt.

Quầng sáng cấp Lĩnh Chủ dưới chân tượng đá có màu xám trắng và hoa văn màu đỏ đan xen chồng chéo lên nhau.

Phía đối diện với chúng là một đầu cự mãng cuộn tròn tựa như bao phủ cả hồ nước, thân thể xanh đen như đá ngầm được che kín bởi đường vân màu đỏ, quầng sáng Lĩnh Chủ màu đỏ nhuộm đỏ cả hồ nước.

Ánh mắt tàn nhẫn lại hung lệ từ trên cao nhìn xuống bao quát cự thú màu nâu xanh ở dưới chân.

Elias mặt không biểu tình đứng ở trên đỉnh đầu Ryan, mái tóc vàng óng rối bời rủ xuống, ánh mắt mờ mịt.

- Thật sự là. . . Đáng chết, lại dám đến quấy rầy lúc ta đang mở tiệc. Không quản ngươi là ai, hôm nay ngươi sẽ phải chết! Không chỉ là ngươi, bao gồm tất cả mọi người có quan hệ với ngươi ta cũng sẽ tìm ra!

Elias che ngực, trong mắt tràn đầy sự điên cuồng như bệnh nhân tâm thần .

Từ sau khi hắn đảm nhiệm vị trí nguyên lão thứ mười hai của Liên minh ngự sử thì chưa từng có người nào dám đánh lén hắn như vậy. Nếu như không phải hắn thức tỉnh một cái năng lực ngự sử có tác dụng bảo vệ tánh mạng rất mạnh mẽ, e rằng ngay từ đầu đã bị những tên tặc tử này đánh lén giết chết.

- Ryan, giết chết chúng nó!

Elias cau mày, buông tay che ngực ra. Vừa rồi có người dùng súng bắn tỉa bắn lén lúc hắn đang bơi lội, trong chớp mắt đó trái tim bị bắn nổ suýt chút đã làm hắn đau chết.

May mà đến bước ngoặt cuối cùng, năng lực thiên phú bảo mệnh của ngự sử được kích hoạt, sinh mệnh phụng dưỡng.

Lực lượng sinh mệnh dồi dào của Ryan truyền lại khiến cho trong nháy mắt lúc trái tim hắn bị nổ tung đã lần nữa khép lại.

Hai cánh tay của Nham Mộc Sơn Lĩnh Cự Nhân hung hăng đập xuống, mặt đất chấn động rạn nứt, từng cái dây leo thô to màu xanh đen có đường kính năm mét hóa thành từng con cự mãng nhanh chóng xuyên qua khắp mặt đất, sau đó đột nhiên phóng lên quấn quanh bên ngoài thân thể Ryan.

Mấy trăm đầu dây leo xanh đen linh hoạt xuyên qua lại, gắt gao vây khốn cự mãng màu đen.

Tượng đá tung người nhảy lên, ngọn đuốc trong tay giơ lên thật cao, phảng phất biến thành vận động viên điền kinh.

Ngọn lửa đột nhiên run lên, tựa như chậu than bị lật úp, hỏa chủng tan vỡ, Xích Diễm hóa thành thác nước chảy nghiêng.

Thác nước hỏa diễm nhen nhóm đốt cháy dây leo, trong chớp mắt Ryan đã bị bao phủ trong ngọn lửa.

Tiếp theo đó, Elias trên đỉnh đầu Ryan cũng bị hỏa diễm bao trùm.

- Giết chết được nó không?

- Không biết. . . Tuy không có khả năng giết chết ngự thú của hắn, nhưng chỉ cần giết chết ngự sử là được rồi.

Người da đen đội mũ lưỡi trai để ống nhòm xuống, liếm liếm bờ môi có chút khô ráp.

Hí!

Trong biển lửa bỗng có một đạo thân ảnh màu đen bắn ra, ngọn lửa phun ra nuốt vào tựa như cột chống trời nện xuống.

Oanh! ! !

Nham Mộc Sơn Lĩnh Cự Nhân bị nện bay, trên ngực lưu lại một ấn ký cực kỳ rõ ràng.

Chỗ vỡ nát trên ngực còn có hồng quang lưu lại, xì xì ứa ra khói đen.

Tượng đá cự nhân cầm chặt ngọn lửa trong tay, hung hăng hất lên,

Oanh ——

Liệt diễm hóa thành Hỏa Long rít gào đâm thẳng vào ngực Ryan.

Ngực Ryan bị đốt trụi, phát ra từng tiếng nổ đì đùng.

Ryan vốn muốn chuẩn bị tiếp tục đâm vào ngực tượng đá cự nhân, lại bị Hỏa Long trùng kích nên động tác dừng một chút.

Tượng đá cự nhân cầm ngọn lửa trong tay đẩy mạnh về phía trước.

Sắc mặt Elias trở nên âm trầm, bên ngoài thân thể lấp lánh hồng quang ngăn cách hỏa diễm ở bên ngoài.

- Còn muốn vùng vẫy giãy chết sao, quả thật buồn cười.

- Lí do ta có thể đảm nhiệm vị trí nguyên lão Liên minh ngự sử khu Ưng Liệt chính là bởi vì. . . Ta đủ cường đại!

- Ryan, sử dụng Huyết Hồn, giết chết nó! ! !

Cự mãng mở ra chiếc miệng khổng lồ ngửa mặt rít gào, trong miệng phụt lên ra một đạo huyết sắc hình ánh trăng, huyết nguyệt cực kỳ sáng ngời hấp thu ánh sáng bốn phía xung quanh.

Huyết nguyệt lơ lửng ở giữa không trung, sau đó hung hăng đánh xuống!

Oanh!

Huyết nguyệt như lưỡi đao, hóa thành huyết ảnh.

Phốc phốc.

Tốc độ cực nhanh, tượng đá hoàn toàn không kịp tránh né.

Huyết nguyệt trực tiếp xuyên thấu thân thể tượng đá, lưu lại một vết rách màu đỏ cực kỳ nhỏ.

Tượng đá mới vừa ngẩng đầu thì cứng đờ tại chỗ.

Con mắt 'rắc rắc' 'rắc rắc' hiện ra vô số vết rạn, sau đó bành một tiếng nổ tung.

Sau khi thi triển công kích, huyết nguyệt tựa hồ trở nên cực kỳ suy yếu, màu sắc trở nên ảm đạm.

Quay đầu, huyết nguyệt ở trên trời xoay chuyển một vòng, sau đó thay đổi phương hướng tiếp tục chém về phía Nham Mộc Sơn Lĩnh Cự Nhân.

Nham Mộc Sơn Lĩnh Cự Nhân có thể tích lớn hơn rất nhiều so với tượng đá nên động tác cũng càng thêm chậm chạp.

Huyết nguyệt trên đỉnh đầu mang đến cho nó cảm giác uy hiếp vô cùng lớn.

Trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ cảnh giác, sau đó lập tức quay người bỏ chạy.

Vừa định chạy trốn nhưng chưa chạy được hai bước đã lập tức bị huyết nguyệt chém trúng sau gáy.

Nham Mộc Sơn Lĩnh Cự Nhân bị chém trúng một đao, cả người lảo đảo.

Che đầu cắm cổ bỏ chạy.

Sau khi chém ra đao thứ hai, huyết nguyệt càng trở nên ảm đạm, màu sắc cũng cực kỳ mỏng manh.

- Rống!

Một tiếng mãng xà rít gào vang vọng khắp bình nguyên.

Đao thứ ba!

Huyết nguyệt bộc phát ra lực lượng còn sót lại ánh lên hồng quang lộng lẫy, còn tráng lệ hơn so với lúc chém ra đao đầu tiên.

Hết sức thăng hoa, huyết ảnh chiếu rọi khắp sông núi.

Trảm!

Ảo ảnh vô tận, chồng chất, nguyệt đao như lưỡi câu trảm xuân thu, đao ý như biển phá sơn hà!

Một đao này của ta, nhất định chém hết tất cả kẻ địch.

Oanh! ! !

Huyết nguyệt xuyên qua thiên địa chém trúng Nham Mộc Sơn Lĩnh Cự Nhân. Nham Mộc Sơn Lĩnh Cự Nhân lại lảo đảo lần nữa. . .

Sau đó Elias trơ mắt nhìn con cự thú làn da màu nâu xanh một tay ôm đầu, một tay che lấy cái mông, nhún nhảy chạy trốn. . .

Miệng há hốc như muốn nói điều gì, nhưng mà vừa mới phóng xuất ra năng lực nên Ryan đang cực kỳ suy yếu. Elias im lặng, trong đáy mắt tràn đầy mờ mịt.

Lấy điện thoại di động từ trong ngực ra,

- Truy tìm tất cả những kẻ đứng sau lưng chúng!

Gần như trong cùng một thời điểm, toàn bộ mười hai nguyên lão của Liên minh ngự sử trên thế giới có gần một nửa bị tập kích.

Có vây giết, cũng có khiêu chiến.

Đại đa số nguyên lão thành công đánh lui kẻ tập kích, bảo vệ thành công vương miện, bọn họ vẫn như cũ chính là nhóm cường giả mạnh nhất trên thế giới.

Nhưng cũng có nguyên lão bảo vệ vương miện thất bại. Ở khu Lư Hàn, một trong mười hai nguyên lão là Surf đã bị đánh bại bởi Vĩnh Dạ Chi Dực Đặng Lâm trong một trận quyết đấu chính diện. Trận chiến này được vô số người tận mắt nhìn thấy, đồng thời Surf cũng bị bắt sống trong cuộc chiến.

Vĩnh Dạ Chi Dực cũng nhất cử trèo lên hàng ngũ cường giả đỉnh cấp của đỉnh thế giới.

- Thật vất vả mới có thời gian an ổn, không được mấy ngày lại muốn loạn lên.

Tầng cao nhất của cao ốc Nam Thiên, Kỷ Hàn Vũ thả lỏng hai tay về phía sau, đứng ở trước cửa sổ.

Cao Bằng ngồi ở trên ghế salon lắc đầu nói:

- Đây không phải điều rất bình thường sao? Trước đó dù đối mặt với tai nạn đủ để uy hiếp đến sinh mệnh còn không thể làm cho tất cả mọi người đồng tâm hiệp lực, chớ nói chi là hiện tại đang càng ngày càng dễ chịu. Dù sao cũng luôn có người không thỏa mãn với địa vị hiện tại.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 452: Đột Biến

- Các đại khu khác đều đang rất loạn… Chỉ có khu Hoa Hạ của chúng ta rất yên tĩnh.

Cao Bằng cười ha ha giống như đang nghĩ tới chuyện gì đó rất thú vị.

Kỷ Hàn Vũ cười mỉm.

- Bởi vì bọn họ không nắm chắc được thái độ của chúng ta.

Gừng càng già càng cay, tất nhiên hắn biết hết những thứ lằng nhằng này. Hắn lại càng rõ ràng, không chỉ có những tổ chức này mà còn bao gồm cả chính phủ thế giới đều cực kỳ để ý tới sự lựa chọn của tập đoàn Nam Thiên bọn họ.

Cái tổ chức kia chỉ là một dây dẫn nổ.

Mặc kệ trước khi xảy ra tai biến ngươi có thân phận gì địa vị gì, nhưng bây giờ ngự sử là một chức nghiệp mới làm cho nhân loại phải tẩy bài lại một lần.

Mặc dù mấy vị quan chức cao cấp hay phú thương có được nền tảng vững chắc, nhưng điều này cũng không đại biểu bình dân không có cơ hội.

Chỉ cần dám đánh dám liều và có thêm một chút vận khí, như vậy cũng có một tỷ lệ nhất định sẽ trở thành cường giả. Mặc dù cái tỷ lệ này tương đối nhỏ, nhưng với số nhân khẩu nơi này thì chắc chắn sẽ không thiếu người may mắn.

Mặc dù những thay đổi sau khi tai biến xảy ra để cho những cường giả kia có được thân phận và địa vị nhất định, nhưng cái

địa vị này và địa vị lý tưởng trong suy nghĩ của bọn họ vẫn hơi khác nhau một chút.

Phần lớn mọi người đều không có tính cách cực đoan, bây giờ đi ra chỉ là một nhóm nhỏ mà thôi, bởi vì bọn họ khát vọng địa vị và thân phận phù hợp như trong lý tưởng của mình.

Tại giai đoạn trước mắt thì ngự sử cấp Lĩnh Chủ đã là chiến lực cấp cao nhất của một căn cứ, có rất nhiều căn cứ cỡ nhỏ ở bên ngoài chỉ có một ngự sử cấp Lĩnh Chủ.

Bọn họ che chở toàn bộ những người trong thành phố, đôi khi còn phải đối mặt trực tiếp với quái vật cấp Lĩnh Chủ hoặc là phải đối kháng với quái vật triều.

Đây đều là những chuyện nguy hiểm, nhưng bọn họ vẫn bất chấp nguy hiểm. Họ vẫn nằm trong sự giám thị của chính quyền bản xứ, chuyện này khiến bọn họ rất không cam tâm tình nguyện, lâu dần sẽ nảy sinh những ý tưởng khác.

Dù cho chính bọn họ ngay từ đầu sẽ không có loại ý nghĩ này, nhưng chưa chắc gì những người bên cạnh bọn họ lại không có.

Cho nên mới có chuyện Triệu Khuông Dận khoác hoàng bào, tất cả là do thân bất do kỷ.

Hiện tại nhảy ra chỉ là một phần nhỏ, còn có nhiều người đang ở ngoài quan sát tình huống.

Nếu như thế cục cứ tiếp diễn giống như vậy, cục diện "Ủng binh tự lập" sẽ càng nghiêm trọng hơn, thậm chí sẽ có xu thế giống như giếng phun.

- Đúng vậy, giờ những người kia đang ở ngoài quan sát. Những người ra mặt lúc này chỉ là số ít không làm nên trò trống gì. Ở thời cổ đại chỉ giống như một số chư hầu nhỏ bé đang muốn làm loạn, chỉ có một hai huyện mà thôi, số lượng tuy nhiều nhưng quân lính

tản mạn, chỉ cần đại quân triều đình tập kết, qua một thời gian ngắn nhất định có thể bình định lại được.

- Triều đình chỉ e ngại những chư hầu lớn kia mà thôi.

Cao Bằng gật gù.

Chư hầu lớn mà phản loạn mới thật sự là tai họa.

Chính phủ Thế Giới hiện tại cũng không phải là bền chắc như sắt thép, nó là do rất nhiều quốc gia bất đắc dĩ thành lập trước tai biến để chống ngoại địch.

Mặc dù thành lập nên chính phủ thế giới, nhưng trên thực tế cũng là các khu "Tự trị".

Nếu có đại khu tuyên bố độc lập, đó sẽ là một sự đả kích mạnh vào uy tín của chính phủ thế giới bây giờ.

- Đang phản loạn chỉ là một tổ chức lỏng lẻo nào đó mà thôi, dù sao thì nhìn hình thức hành động của bọn họ không giống như được tổ chức. Có người thì khiêu chiến mười hai nguyên lão, nhưng có người lại trực tiếp ám sát nguyên lão, có cảm giác đây không phải là chuyện mà một tổ chức có thể làm.

- Chỉ là một đám hại dân hại nước.

Kỷ Hàn Vũ lắc đầu.

Đương nhiên, ông ngoại có được hai ngự thú Vương cấp thì có tư cách nói những ngự sử cấp Lĩnh Chủ kia như thế.

Kỷ Hàn Vũ lắc đầu.

- Bọn họ cũng coi như là người thông minh, mặc dù người sáng suốt cũng nhìn ra được bọn họ là một đoàn thể độc lập, nhưng bề ngoài bọn họ vẫn tuyên bố lệ thuộc vào Liên minh chính phủ, vẫn cho chính phủ đủ mặt mũi. Nhưng mà điều khiến cháu

hiếu kỳ là Liên minh chính phủ cứ để mặc bọn họ như vậy sao? Không phải là mười hai nguyên lão…

- Mười hai nguyên lão chỉ là những khuôn mặt được đẩy lên mà thôi.

Kỷ Hàn Vũ cười nhạo lắc đầu.

- Lúc trước bọn họ còn mời ông đảm nhận vai trò trong mười hai nguyên lão, nhưng ông thấy làm nó không có nghĩa lý gì, làm chủ tịch còn thoải mái hơn đi làm chân chạy cho người khác.

Ông cháu hai người cứ ngồi trên sô pha thoải mái nói chuyện thế giới.

Thật ra bọn họ căn bản không có cân nhắc độc lập cái gì, cũng không có hứng thú đi khắp nơi để giữ gìn an ổn cho thế giới.

Bọn họ chỉ muốn mở công ty của mình, bồi dưỡng ngự thú và sống an nhàn mà thôi.

…

Trên thực tế tốc độ biến hóa thế cục của thế giới còn nhanh hơn suy đoán của Cao Bằng và Kỷ Hàn Vũ.

Vào ngày thứ hai đã có năm khu tuyên bố độc lập, mặc dù chỉ là tiểu khu, nhưng cũng là một sự kiện lớn đủ để gây chấn động.

Liên minh chính phủ thế giới tức giận, cùng ngày đã tuyên bố lệnh khẩn cấp liệt năm khu này vào danh sách đen, đồng thời thực hiện chế tài, phái ra quân đội và ngự sử tiến hành thẩm phán bằng vũ lực với năm khu.

Nhưng tới ngày thứ ba lại đồng thời có bảy khu tuyên bố độc lập, mà trong đó lại có một khu có không ít nhân khẩu là khu Ấn Dương.

Trong lúc nhất thời phong vân biến ảo, thế cục thế giới biến hóa kỳ lạ.

Trong lúc thế cục thế giới đang liên tục biến ảo thì có một chuyện rất nổi bật, một trong mười hai nguyên lão Bojindo của khu Ấn Dương đã đổ máu trên đỉnh núi Phổ Đà.

Ngự thú của Bojindo là Địa Hành Dạ Xoa bị xé thành hai nửa, máu nhuộm đỏ nửa bên vách núi.

Đây là nguyên lão thứ hai trong mười hai nguyên lão rơi khỏi vương tọa.

Cũng là một nguyên lão chết thê thảm nhất, trước đó Surf cũng chỉ bị bắt sống.

Trước đây hình tượng mạnh mẽ mà mười hai nguyên lão lưu cho thế nhân đang dần bị sụp đổ.

Càng có tin tức truyền ra, ngự sử đánh giết Bojindo có tên đầy đủ là Warren, năm nay chỉ mới hai mươi hai tuổi, được xưng là ngự sử có thiên phú nhất ở khu Ấn Dương.

Sau tai biến một năm hắn đã kí kết và trở thành chủ nhân của một ngự thú Vương cấp.

Ngự thú của hắn là một ngự thú Vương cấp —— Hắc Ám Atula.

Sau trận chiến này Warren cũng được xưng tụng là người đàn ông mạnh nhất khu Ấn Dương.

Cũng có người nói hắn là người đàn ông mạnh nhất phương đông Trái Đất.

- Đây là video liên quan tới Hắc Ám Atula có người gửi cho chúng ta.

Hoàng Á giao video thu thập được cho Cao Bằng.

Hình ảnh trong đó là một khu phố ở khu Ấn Dương, trên đường phố ngựa xe như nước, nhưng lúc mọi người đi qua một chỗ ở trung tâm con đường đều hơi tránh ra, để lại một khoảng trống ngay chính giữa.

Ngay chính giữa là một người thiếu niên đeo dây chuyền ngọc trên cổ, tóc chải thành kiểu đầu dưa hấu, đeo mắt kính, nhìn qua rất thành thật.

Sau lưng thiếu niên là một con quái vật hình người toàn thân đen kịt.

Quái vật cao ba mét, trên đỉnh đầu có ngọn lửa màu trắng đang thiêu đốt, thân người đuôi rắn, nửa người trên có bốn cánh tay, con mắt màu vàng và mái tóc trắng.

Dường như nó để ý tới người đang quay phim nên thoáng quay đầu nhìn về phía này, hình ảnh video lập tức trở nên mơ hồ, cực kỳ nhiễu, cho đến khi nó dời tầm mắt đi mới trở lại như thường.

【Tên quái vật】: Hắc Ám Atula

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 52 (Vương cấp)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Hắc Ám

【Năng lực quái vật】: Hắc Ám chi lực lv5, tăng cường lực lượng lv3, tăng cường tư duy lv3, tái sinh siêu cường lv3

【Đặc tính quái vật】: Hắc Ám Tuệ Tinh (sâu trong đầu ngưng tụ ra tinh hạch kỳ dị, có được năng lực kỳ lạ.

Hiệu quả 1 hiệu quả chủ động: Sau khi kích hoạt Hắc Ám Tuệ Tinh thì Hắc Ám Atula có thể tăng lên tố chất thân thể toàn

phương vị trong một khoảng thời gian nhất định.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Hắc Ám Atula tuân theo Hắc Ám mà sinh, lãnh tĩnh nhưng giàu dục vọng chiến đấu, chán ghét sinh vật hệ Quang Minh, thích ngồi một mình trong đêm tối ngắm bầu trời.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 453: Thần Nữ Phong

- Cũng không tệ lắm.

Cao Bằng lẩm bẩm.

Dường như Hoàng Á đứng trước mặt Cao Bằng không nghe rõ lắm, chỉ "A" lên một tiếng. Ông chủ nói cái gì không tệ ấy nhỉ.

- Ngoại hình con quái vật này không tệ lắm.

Cao Bằng gật đầu.

Có được một đặc tính cho thấy phẩm chất đỉnh phong của con quái vật này cũng đã đạt tới Sử Thi. Đương nhiên, nói không chắc là từ phẩm chất Sử Thi rớt xuống Hoàn Mỹ, trước mắt tạm thời còn chưa khôi phục.

Quái vật Vương cấp có phẩm chất Hoàn Mỹ đã không tính là yếu. Dù sao, dưới Hoàn Mỹ còn hai cấp bậc phẩm chất là Tinh Nhuệ và Phổ Thông.

Thuộc tính của Hắc Ám Atula chắc hẳn là thuộc tính hắc ám tăng thêm đặc tính chiến đấu cận thân, gần như cùng loại với Bạch Long, đều là thuộc tính nguyên tố trộn thêm nhục thân, không có nhược điểm rõ ràng.

Hắc Ám Tuệ Tinh không có hiệu quả bị động, chỉ có một hiệu quả chủ động. Giới thiệu cũng không nói rõ cụ thể về hiệu quả này, chỉ nói rằng có thể tăng thêm tố chất toàn phương vị.

Tố chất thân thể sẽ được tăng tới đâu thì không được ghi chú. Nhưng năng lực này chỉ có một hiệu quả chính là tăng tố chất toàn phương vị nên chắc hẳn hiệu quả cũng không thấp.

- Thiếu đổng, hôm qua trong bữa tiệc Warren kia phát ngôn bừa bãi, hắn nói ngự thú của mình là ngự thú hoàn mỹ và mạnh nhất trên thế giới hiện nay, còn mạnh hơn cả ngự thú của ngài và lão đổng sự trưởng. Chẳng qua tên kia chưa gặp ngài thôi, nếu không thì tuyệt đối không dám lớn tiếng như thế.

Hoàng Á không cam lòng. Trong mắt hắn, thiếu đổng nhà mình là lợi hại nhất.

- À, hắn muốn làm đệ nhất thì cứ để hắn làm đi. Thậm chí, hắn nói mình là đệ nhất thế giới cũng được, tôi không tranh với hắn.

Cao Bằng chẳng quan tâm, cười nhẹ một tiếng.

Hư danh mà thôi, chỉ cần không trêu chọc đến mình là tốt rồi. Còn về bốc phét thì… ai chả nói được.

Rượu lên đến não thì dù có là thiên vương lão tử cũng dám đạp xuống ngựa.

- Vẫn là thiếu đổng bao dung, không so đo với con hàng kia.

Hoàng Á khiêm tốn vuốt mông ngựa.

- Ha ha.

Cao Bằng cười lắc đầu:

- Đúng rồi lão Hoàng, không phải anh nói có đầu mối về Định Thần Thạch kia sao? Thế nào rồi?

Cao Bằng nghiêm túc hỏi.

Mấy ngày nay hắn phát động tất cả nguồn lực có thể để tìm đủ tài liệu còn thiếu cho Đại Tử tấn cấp. Ông trời không phụ lòng người có tâm, hai ngày trước hắn đã có được manh mối về tài liệu cuối cùng, nhưng chỉ có chút thông tin nên đã để Hoàng Á phái

người đi xác nhận tin tức thật giả.

- Thưa thiếu đổng, tôi đã phái tất cả ngự thú cấp Lĩnh Chủ đi ra, rất nhanh sẽ có kết quả thôi.

Đột nhiên điện thoại trong ngực áo Hoàng Á vang lên. Hắn lấy ra xem, đọc xong tin nhắn thì hai mắt sáng rực lên.

- Thiếu đổng, tin tức đã được xác nhận! Tin tức về Định Thần Thạch là có thật, có người từng ở dưới chân Thần Nữ Phong nhìn thấy vào buổi tối đá ở trên núi hóa thành phi cầm tẩu thú, ban ngày lại ngưng tụ thành nham thạch. Có điều Thần Nữ Phong rất nguy hiểm nên người kia không dám vào trong núi, người của chúng ta đi tới chỗ hắn nói thì nhìn thấy những hình ảnh đó.

- Chọn ngày không bằng gặp ngày, mồng một đầu năm là thời điểm tốt, Đại Tử nên tiến hóa rồi.

Cao Bằng đặt chén trà trong tay xuống rồi gật đầu nói phải.

Đại Tử ngồi xổm bên chân Cao Bằng vẽ vòng tròn nghe vậy lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực. Có nghe không! Có nghe không! Cao Bằng nói, hôm nay ta nên tiến hóa.

Đại Tử cố gắng dừng nụ cười lại nhưng căn bản không nhịn được, sự kiêu ngạo đã sắp đột phá đến chân trời.

Nhìn tư thế lúc đi đường của nó đã không còn nhận ra là chủng loài gì nữa.

Nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của Đại Tử, Cao Bằng cười sủng nịnh.

- A Ban!

Cao Bằng quay ra ngoài hô lớn.

A Ban ngồi xổm bên một gốc cây ngoài cửa sổ giật cả mình,

cũng chẳng quan tâm đến cái cây ngụy trang đang đâm chồi này nữa, vội chạy tới chỗ Cao Bằng:

- Tới đây tới đây!

- Đi, chúng ta đi tìm tài liệu tiến hóa cho Đại Tử. Ngay trong cảnh nội Du Châu thôi, đi luôn rồi về trong ngày.

- Được!

A Ban tất nhiên rất vui vẻ, đi đâu cũng không quan trọng.

Khi ở cùng đám ngự thú Cao Bằng vẫn luôn rất thả lỏng, trong mắt hắn hiện lên một tia nhu hòa.

- Đi!

A Ban vung lên mười sáu cái chân, hai cây quýt khô trên đỉnh đầu rung lắc như hai cái râu.

Thần Nữ Phong nằm ở huyện Ô Sơn của thành phố Du Châu.

Sông lớn ở Vu Hạp như một con Thủy Long chảy cuồn cuộn không dứt, hai bên bờ là ngọn núi hiểm trở lao thẳng vào mây.

Trong nước sông đầy những xoáy nước mãnh liệt.

A Ban khôi phục lại bản thể chạy xuôi theo dòng Vu Hạp, thân thể cao hơn bảy trăm mét chìm hơn phân nửa trong nước sông, chỉ có một đoạn nhỏ nhô ra.

Nhìn lại từ phía xa tựa như một con thủy thú nhàn nhã phiêu phù trên mặt sông. Trên lưng thủy thú có một người thanh niên đầu đội mũ rộng vành, trên người mặc áo tơi, trong tay cầm cần câu câu cá.

- Chị xem, người kia thật trang bức.

Một du thuyền đi qua, cô em gái không nhịn được nói với người chị.

- Suỵt, không nên quấy rầy người ta.

Người chị chững chạc đàng hoàng nói.

Hai chị em đùa giỡn vui cười.

Trên du thuyền là một đám thiếu niên thiếu nữ đi du lịch nhân dịp nghỉ đông, từ mười mấy tuổi đến hai mươi mấy tuổi đều có.

Tết đến có rất nhiều trẻ con của những gia đình thân thích tập trung lại. Chơi game nào có vui như đi xem quái vật, cho nên khách du lịch cũng đông hơn.

Đương nhiên, du lịch thế này chỉ có người giàu mới chơi được, người bình thường không mua nổi vé vào cửa.

Một nam sinh đeo bông tai hình tròn thấy Cao Bằng đang đi xuôi theo dòng sông, không nhịn được chỉ chỉ, lấy hắn ra làm chủ đề nói với người bạn bên cạnh:

- Ôi trời, cái tên gia hỏa này không chuẩn bị thêm cái gì à, trực tiếp ngồi trên lưng quái vật như thế không sợ ướt mông sao?

- Nếu có chiến đấu rơi vào trong nước chắc hẳn sẽ rất lạnh.

Nam sinh đeo bông tai thấy vậy bèn la lớn gọi Cao Bằng:

- Này, người anh em kia, có muốn lên thuyền nghỉ ngơi một chút không?

- A, tiên sinh, làm vậy không đúng quy định.

Người quản lý tiến tới ngăn cản.

- Tôi sẽ trả tiền vé cho anh ta.

Nam sinh kia nghiêng đầu sang nói, người quản lý không nói gì nữa.

Cao Bằng nhấc cần câu, mồi trong lưỡi chẳng còn lại gì.

- Lạ thật, mồi câu sao lại bị ăn rồi.

Vào lúc ấy hắn nghe thấy người thanh niên kia gọi, nhìn đám người trên đó một chút rồi khoát khoát tay:

- Không cần, cám ơn.

Thấy hắn trả lời, tên nam sinh kia cũng vui vẻ cười phất tay đáp lại.

Nói xong Cao Bằng lại lấy mồi câu từ trong hộp ra móc vào lưỡi câu, sau đó ném xuống nước.

Dưới đáy sông, nhìn lưỡi câu từ trên mặt sông rơi dần xuống, trong mắt A Ban hiện lên một tia nghịch ngợm, lén lút hé miệng.

Lại ăn một miếng, ta lại ăn một miếng nữa.

Vách núi nứt ra một cái miệng, một cái lưỡi đầy gai nhọn thò ra, linh hoạt cuốn một vòng quanh lưỡi câu, mồi đã bị ăn sạch sẽ.

Cao Bằng ảo não, A Ban trộm vui, thời gian trôi qua rất nhanh.

- Chị, chị thử nói xem tại sao người kia vẫn cứ đi bên cạnh thuyền của chúng ta thế? Thật sự là đáng ghét!

Cô em gái có chút tức giận nhíu mày:

- Giống như đám nam sinh theo đuổi cứ lẽo đẽo đi theo em vậy.

Người chị dựa vào lan can, hất hất tóc mai hỏi:

- Hai ngày trước em chia tay với Lục Hàng rồi à?

- Vâng, em đá hắn rồi.

Cô em gái gật đầu.

- Vì sao vậy? Không phải Lục Hàng đối với em rất tốt sao?

- À, một người bạn trai khá thân rủ em đi chơi, thế mà hắn cũng tức giận, em cãi nhau với hắn một trận, sau đó chia tay.

Cô em cười lạnh:

- Chưa thấy loại đàn ông nào hẹp hòi như thế.

Ầm.

Đột nhiên một cột sóng lớn dựng lên ở trên mặt sông trước mặt, du thuyền chao đảo dữ dội. Cô em gái lảo đảo đập đầu vào lan can phát ra một tiếng kêu đau.

Người chị không kịp dỗ dành em, hai mắt trợn tròn che miệng lại hét lớn.

Mặt sông trước mũi du thuyền cuồn cuộn, từng mảnh lân phiến tuyết trắng dâng lên theo sóng lớn lộ ra một cái đầu cá sấu dữ tợn, quầng sáng cấp Lĩnh Chủ màu xanh thẳm phủ lên khắp khu vực này.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 454: Vu Hạp Thập Nhị Phong

- Bạch Ngạc Vương, làm sao chúng ta lại kinh động đến Bạch Ngạc Vương rồi, không phải cung phụng năm nay chúng ta đã giao nộp đúng hạn rồi sao.

Trên du thuyền, sắc mặt chủ quản kịch biến.

Du thuyền của bọn họ dám hành sử tự nhiên ở trên con sông này là do đã giao phí bảo hộ rồi, nếu không giao nộp phí bảo hộ thì không có bất kỳ con thuyền nào dám quang minh chính đại chạy ở trên con sông này cả. Trên sông sóng lớn mãnh liệt, trong nước lại có rất nhiều quái vật, dù là đội thuyền sắt thép cũng không thể cam đoan nhất định có thể bình ổn chạy ở trên mặt sông.

Bạch Ngạc vương là vua của phiến khu vực này, phải nói là từ trước tới nay đều chưa từng xảy ra chuyện như vậy bao giờ.

- Chị ơi, đó là cái gì vậy, tại sao có thể có quái vật lớn như vậy.

Cô em gái sắc mặt sợ đến trắng bệch, gắt gao ôm lấy lan can, sau đó dường như lại cảm thấy không an toàn, quay người ôm chặt lấy chị gái mình.

Cô chị cũng có chút sợ hãi, nhưng nhìn em gái, đáy lòng lại dâng lên một cỗ dũng khí.

Nắm chặt tay em gái,

- Đừng sợ, có chị ở đây rồi!

Bạch Ngạc Vương từ trong dòng sông nhô lên, làn da màu xám nhạt ở trong nước sông cực kì nổi bật.

- Sao Bạch Ngạc Vương lại đi ra, nửa tháng trước chúng ta vừa giao nộp cung phụng của năm nay rồi mà, chẳng lẽ là Bạch Ngạc Vương không hài lòng đối với cung phụng của chúng ta hay sao?

Chủ quản trên thuyền sắc mặt ưu sầu, đây chính là tế phẩm giá trị hơn ngàn điểm tín dụng đấy, khẩu vị của mấy con quái vật này càng lúc càng lớn.

Hô — —

Nước sông chảy ngược, vùng nước trên sông này nghịch hành nhô lên cao, ở trên ngọn núi hai bên bờ phát ra tiếng kêu yếu ớt, cự thạch tầng tầng cất cao,Thổ nguyên tố chi lực nồng đậm màu vàng lan tràn dưới đáy sông, bùn cát ở tầng dưới chót bị xoắn động, nước sông bị quấy đục.

Đại giang màu xanh biên biếc hóa thành một mảnh mờ nhạt.

Động tĩnh nho nhỏ mà Bạch Ngạc Vương gây ra phía trước so sánh với động tĩnh của nơi này hoàn toàn chính là ăn mày gặp đại gia.

Ào ào…

Mặt nước phá tan cuộn trào mãnh liệt, ảo ảnh màu vàng đất khổng lồ liên miên xông thẳng lên trời, trực chỉ vào cửu thiên.

Những thanh niên nam nữ trên thuyền trực tiếp đặt mông ngồi xuống sàn thuyền, kinh hãi đến cực điểm nhìn quái vật khổng lồ bên người từ dưới mặt nước trồi lên.

Con quái vật khổng lồ này có thể tích cực kì khoa trương, nhìn qua mười phần dọa người.

Ánh huỳnh quang màu vàng đất chiếu sáng mặt sông, trầm ổn, nặng nề, khí tức đậm đặc thuần túy như muốn trấn áp hết thảy.

Nước sông đang cuộn trào mãnh liệt chợt khôi phục lại trạng thái yên bình, sóng lớn liên miên dần dần trở nên yên tĩnh.

Chỉ còn lại ngọn núi lớn trồi lên theo dòng nước này mà thôi.

Đây tự nhiên không phải chân thân A Ban, nhưng cũng là năng lực của A Ban. A Ban đã thao túng Thổ nguyên tố bốn phía chuyển hóa làm "Áo giáp" lâm thời khiến thân thể vốn đã cao lớn lại tăng vọt một mảng, độ cao tới gần ngàn mét.

Cao Bằng ngồi ở trên đỉnh núi ngáp một cái, căn phòng trên lưng A Ban đã sớm bị dỡ bỏ, chỉ còn lại hai gốc cây quýt may mắn còn tồn tại.

Thu hồi cần câu, Cao Bằng từ biên giới đỉnh đầu A Ban đứng lên từ trên cao nhìn xuống dòng sông phía trước.

Vốn dĩ thể tích của Bạch Ngạc Vương không nhỏ, nhưng ở trước mặt A Ban lại chỉ như một tiểu bất điểm mà thôi.

Nó run lẩy bẩy ngước đầu nhìn A Ban.

Uy áp đậm đặc chấn áp đến mức nó không dám loạn động, khoảng cách gần như thế hoàn toàn khiến nó đánh mất lòng tin phản kháng. Càng quan trọng hơn là từ trước tới nay Bạch Ngạc Vương chưa từng gặp qua quái vật nào lớn tới như vậy, sau khi nhìn thấy A Ban thì trở nên ngu ngơ.

Vừa rồi nó cũng cảm giác được một cỗ khí tức không kém từ thượng du đi xuống, cảm thấy lãnh địa bị xâm phạm nên nó mới phẫn nộ từ đáy sông hiện lên, sau đó đã triệt để gặp bi kịch.

- Đó là cái gì! Trên lưng nó còn có một người!

Ở trên thuyền có người chỉ A Ban rồi run rẩy nói, Cao Bằng trên đỉnh đầu A Ban đang thu dây câu.

- Cài này. . . cái này sẽ không phải là ngự thú đấy chứ?

- Tại sao có thể có ngự thú lớn như vậy được, chỉ lộ ra mặt nước thôi lại cao đến như vậy, vậy thì toàn bộ thể tích của nó có phải là còn lớn hơn so với ngọn núi hay không!

Giọng nói trao đổi của mọi người trên thuyền cũng không dám quá lớn, chỉ sợ chọc giận tồn tại khủng bố này.

- Tôi đã từng đi qua dịch trạm Sơn Linh, dịch trạm Sơn Linh được xây dựng ở trên thân thể một con Sơn Linh lớn như một ngọn núi. Nó không phải là Sơn Linh đấy chứ, chỉ là tôi chưa từng nghe nói qua Sơn Linh bị thu phục trở thành ngự thú bao giờ.

- Sơn Linh không phải của tập đoàn Nam Thiên sao. . . Có phải người này là người của tập đoàn Nam Thiên hay không ?

Có thể đi du lịch đều là người có tài lực nhất định, kiến thức đương nhiên cũng không thấp.

Rất nhanh có người đoán được còn quái vật này khả năng có quan hệ với tập đoàn Nam Thiên, về phần những thứ càng cặn kẽ hơn cũng không phải là những người như bọn họ có thể biết được.

A Ban có chút tức giận, nó đang được Cao Bằng cho ăn thì bị quấy rầy.

Nó giơ một cái chân lên.

Nước sông lại cuộn trào dữ dội, sóng lớn mãnh liệt lưu lại một cái khe nứt thật sâu, cái vuốt nhện dài đến mấy trăm mét từ đáy sông rút ra.

Một mảng bóng tối lớn kéo dài lan rộng ra, Bạch Ngạc Vương

giật cả mình, lập tức lặn xuống nước.

Nhưng đã muộn, vuốt nhện từ trên trời giáng xuống, hệt như một cây Định Hải Thần Châm trấn nhập đáy sông!

Oanh ——

Sóng lớn cuồn cuộn, du thuyền ở bên trong sóng lớn cũng bấp bênh theo làn sóng.

Mãi đến sau khi Thiên Tai Sơn Chu đi xa thì sóng lớn trên sông mới dần dần yên lặng lại, bấy giờ mới có một bộ thi thể rách rưới từ dưới đáy sông nổi lên trên mặt nước, máu tươi nhuộm đỏ cả một mảnh thuỷ vực.

Tâm tình của mọi người trên thuyền dường như gặp phải một trận bão tố tầy lễ, sau khi trải qua vài giây ngơ ngác con thuyền ngay tức khắc chạy về phía thi thể Bạch Ngạc Vương, một đám người khát khao tranh cướp tàn thi.

. . .

Vu Hạp là tên của một đoạn khu vực nào đó trên sông Trường Giang, bởi vì hai bên vách núi hiểm trở nên mới có cái tên như vậy. Đoạn khu vực này nước sông chảy xiết, thế núi ở hai bên bờ sông vừa cao vừa hiểm trở, nhưng cảnh sắc lại tuyệt đẹp đến lạ thường. Từ trước đến nay lấy hiểm mà xưng, phong cảnh xinh đẹp lại tĩnh mịch, không cốc tuyệt luân.

Từng có câu thơ: "Vạn phong bàng bạc nhất giang thông, tỏa thược kinh tương khí thế hùng."

Phía trước chính là địa giới Vu Hạp, sương mù bàng bạc, khoảng cách có thể nhìn tới không đến mười mét.

- Phía trước chính là Vu Sơn Thập Nhị Phong, Thần Nữ Phong là một trong Vu Sơn Thập Nhị Phong kia.

Cao Bằng nhìn bản đồ trong tay, tự lẩm bẩm một mình.

Vu Hạp có tam đài, bát cảnh, thập nhị phong.

Sở Hoài Vương mộng gặp Thần Nữ Vu Sơn trên Sở Dương đài, trên Thụ Thư đài Dao Cơ dạy sách cho Đại Vũ và Đại Vũ trảm Nghiệt Long trên Trảm Long đài.

Thập nhị phong gồm sáu phong ở bờ bắc là Đăng Long, Thánh Tuyền, Triều Vân, Thần Nữ, Tùng Luyến và Tập Tiên. Ở bờ nam có sáu phong Phi Phượng, Thúy Bình, Tụ Hạc, Tịnh Đàn, Khởi Vân, Thượng Thăng.

Thập nhị phong cũng không phải sắp xếp chỉnh tề, mà là lần lượt phân bố ở vị trí chính vị Thần Nữ Phong với khu vực trung tâm thập nhị phong.

Càng đi vào bên trong, Cao Bằng càng cảm giác được bầu không khí quỷ dị tràn ngập.

Có điều Cao Bằng không sợ hãi, mặc nó có muôn vàn cổ quái, tự ta sẽ dốc hết sức phá đi.

Xuyên qua sương mù, trong sơn phong phía tây có tiếng long ngâm truyền ra, âm thanh thanh thúy to rõ, nhưng núi rừng dày đặc che đậy tất cả làm cho Cao Bằng không thể nhìn rõ ràng.

- Không cần để ý đến.

Cao Bằng bảo A Ban đi lên phía trước.

Đại khái đi chừng mười mấy phút, Cao Bằng lại nghe thấy trong núi rừng bên cạnh có âm thanh nước suối chảy róc rách êm tai, làm cho âm thanh nước sông mãnh liệt ở dưới chân bị lấn áp.

Cao Bằng nhìn qua, bảo A Ban tiếp tục đi lên phía trước.

Dọc đường băng qua Đăng Long Phong, Thánh Tuyền Phong,

Triều Vân Phong.

Bờ trái phía trước chính là Thần Nữ Phong.

Soạt soạt, soạt soạt ~ Trên một ngọn núi ở bờ phải có âm thanh lật sách quỷ dị truyền đến.

Cao Bằng quay đầu nhìn lại. Nơi đó tràn ngập sương mù, biển mây đầy trời hóa thành thác nước chảy xuống từ đỉnh núi, cuồn cuộn trút xuống theo vách đá cheo leo.

Xuyên qua thác nước biển mây, phía sau chính là sơn phong xanh biếc như ẩn như hiện.

Bên trái Thần Nữ Phong lại là một mảnh an bình, một chút dị tượng cũng không có.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 455: Trảm Long Thiên Chương · Thủy

Bên phải là Phi Phượng sơn. Tục truyền năm đó lúc Đại Vũ trị thủy gặp phải khó khăn, Dao Cơ ở nơi này thụ sách cho Đại Vũ, ban cho hắn phương pháp trị thủy.

Phương pháp trị thủy, chẳng lẽ còn có thể từ bên trong bay ra một quyển sách sao.

Cao Bằng lắc đầu bật cười.

m thanh lật trang sách trong núi rừng càng lúc càng vang dội, đột nhiên từ bên trong bay ra một quyển sách bìa trắng.

Cao Bằng,

- ? ? ?

Quyển sách này sau khi từ bên trong Phi Phượng sơn bay ra lập tức tiến vào Thần Nữ phong rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Trầm ngâm một lát, Cao Bằng vẫn lựa chọn tiếp tục đi sâu vào trong núi.

Cho A Ban ăn một quả trái cây ngụy trang, thân thể A Ban thu nhỏ lại, theo chân núi leo lên trên núi.

Sương mù như khoá, tầng tầng sương mù như một cái khóa phong tỏa cả ngọn núi.

Giác quan siêu phàm của Cao Bằng khiến hắn nhận biết được giữa núi rừng dọc đường có quái vật đang âm thầm nhòm ngó hắn.

Nhưng những quái vật này chỉ là núp xa xa âm thầm nhòm ngó mà thôi.

Thần Nữ phong không quá cao, sau tai biến chỉ có hơn hai ngàn mét.

Dọc theo sơn đạo trèo lên, Cao Bằng trông thấy trên bầu trời có một con tiểu hắc long sinh động như thật lượn vòng trên không trung.

Lúc bay lượn động tác biến hóa, hình thái thay đổi, đã biến thành một cái kéo lóng lánh kim quang.

【 Tên tài liệu】: Định Thần Thạch

【Giới thiệu vắn tắt về tài liệu】: Có thể ghi nhớ hình ảnh của quái vật khác, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt trong thiên địa, tại khu vực nguyên tố linh lực nồng đậm có thể biến đổi thành hình ảnh của quái vật đã hấp thụ hình bóng.

Định Thần Thạch!

Hai mắt Cao Bằng sáng lên.

- A Ban, chúng ta qua đó.

Dọc theo đường núi đi lên, bên trong vậy mà còn có một động thiên khác, xuyên qua sơn đạo dốc đứng là một sơn cốc.

Thể tích A Ban rất lớn.

Thân thể cao lớn lơ lửng trên vách đá dựng đứng cao chót vót, duy trì sự cân bằng cực hạn.

Một con Hắc Kê trong rừng không thể kìm nén được đói khát trong lòng, phành phạch phành phạch huy vũ đôi cánh từ trên cây nhảy xuống, xung quanh mắt bốc lên u quang.

Cái chân gà vừa mở ra liền bất thình lình đạp một cái, muốn đạp A Ban xuống núi.

Đồng thời nó chuyển cổ nhìn về phía Cao Bằng, khà khà khà! Nó suy nghĩ chỉ cần đạp cái con đại quái vật này xuống núi thì người này chính là của ta rồi, đêm nay lại có thể ăn no nê. . .

Hô.

Thiên Tai Ô Vân trên đỉnh đầu A Ban bay ra một đoàn sí viêm, Hắc Kê đương trường bị đốt thành gà nướng.

Có vết xe đổ của Hắc Kê, không có con quái vật nào dám qua đó nữa.

Sơn cốc sâu thẳm tĩnh mịch, cỏ thơm um tùm.

Một tảng đá lớn đứng sừng sững ở chính giữa sơn cốc. Cao Bằng dụi dụi mắt, hắn nhìn thấy một vị thần nữ phong thái trác tuyệt đang đứng trong sơn cốc.

Nhưng sau khi hắn chớp mắt một cái lại phát hiện thần nữ biến mất không còn tăm hơi, tại chỗ chỉ còn lại khối cự thạch kia.

Cao Bằng ngưng mắt nhìn.

【 Tên quái vật】: Vu Hạp Thần Nữ Thạch

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 51 (Vương cấp)

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Nham / Hệ Thần Bí

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【Năng lực quái vật】: Cầu nguyện khí hậu lv4, thân thể cứng rắn lv4.

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Vu Hạp Thần Nữ Thạch

trên Thần Nữ phong, bị để lại ở trên Thần Nữ phong hấp thu tín ngưỡng hương hỏa của bách tính, có được năng lực khống chế khí hậu.

Vu Hạp Thần Nữ Thạch đã biến thành quái vật, nhưng nó cũng không nằm ngoài dự đoán của Cao Bằng.

Ngay từ đầu hắn vốn là suy đoán có thể sẽ có danh thắng, di tích cổ hoặc là các loại đồ vật như pho tượng biến thành quái vật, trong đó hiềm nghi lớn nhất chính là Thần Nữ Thạch này.

Hơn nữa có thể điều khiển thời tiết cũng là một loại năng lực cực kỳ hiếm thấy.

Cao Bằng lạnh nhạt nhìn bốn phía, hắn muốn tìm ra viên Định Thần Thạch kia.

Mặc dù Định Thần thạch có thể hiển hóa ra hình ảnh nó đã hấp thu, nhưng mà bản thể của nó cũng chỉ là một hòn đá.

Chỉ cần nó không có tiến hóa thành quái vật thì nó thuộc về tài liệu, vĩnh viễn đều không có khả năng tự mình di động.

"Soạt." m thanh lật trang sách tiếp tục truyền ra.

Một quyển sách bay đến sau lưng Cao Bằng, cùng với Vu Hạp Thần Nữ Thạch một trước một sau ngăn cản đường đi của hắn.

Cao Bằng nhíu mày,

- Muốn đánh nhau phải không?

Luận đánh nhau cho tới bây giờ Cao Bằng chưa từng biết sợ ai, chỉ sợ đánh tới hưng khởi cũng thuận tiện phá hủy luôn nhà của bọn chúng mà thôi.

Cao Bằng quay đầu lại nhìn thoáng qua quyển sách kia. Đây là một quyển sách màu trắng nhạt cao gần bằng hai người, trang sách

rất ít.

Cho nên rất nhanh đã lật hết, chính diện lật hết rồi lại từ mặt sau mở ra tiếp tục lật ngược, phát ra tiếng soàn soạt giòn vang.

【 Tên quái vật】: Trảm Long Thiên Chương · Thủy

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 50 (cấp Lĩnh Chủ)

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Thủy

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Truyền Thuyết

【Năng lực quái vật】: Khống chế Thủy nguyên tố lv4, cường hóa tái sinh lv3

【Đặc tính quái vật】: Trảm Long Phong Mạch (tuân theo Tiên Thiên Thần Văn, có được đủ loại lực lượng không thể tưởng tượng nổi. Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Thi triển đối với quái vật Long chủng có thể suy yếu lực lượng của chúng trong một khoảng thời gian nhất định, nếu như đẳng cấp quái vật Long chủng thấp hơn Trảm Long Thiên Chương thì nguyên tố chi lực của quái vật Long chủng sẽ bị phong cấm.)

Thuỷ Vực Huyền Tước (một trang sách mới sinh thành ở trong Trảm Long Thiên Chương. Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Trong Thủy Cấm Ma Vực, năng lực chưởng khống đối với Thủy nguyên tố của tất cả quái vật hệ Thủy đều sẽ suy yếu ở trình độ khác biệt. Mục tiêu bị suy yếu sẽ bị Trảm Long Thiên Chương khống chế, khác biệt thực lực với Trảm Long Thiên Chương càng lớn thì bị suy yếu càng lớn.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Là một đoạn thiên chương được kéo xuống từ trên một quyển Thần Thư tiên thiên sinh thành.

Một quái vật hoang dại có phẩm chất truyền thuyết, hai mắt Cao Bằng sáng lên.

- Các ngươi ngăn ta lại làm gì, nếu như các ngươi còn không tránh ra thì đừng trách ta không khách khí.

Cao Bằng nghiêm khắc quát lớn.

Trảm Long Thiên Chương · Thủy lật ra vài trang sách sau đó dừng lại ở một một trang sách thuần màu lam. Trang sách này bay ra tựa như một thanh bảo kiếm, hiển hóa ở không trung hóa thành một mảnh sóng lớn màu xanh thẳm, sóng lớn cuồn cuộn, kiếm quang đầy khí phách gào thét chém ra!

Một kiếm này chém lên trên trán Cao Bằng phát ra một tiếng rắc vang giòn.

A Ban ở một bên, đỉnh đầu nứt ra một cái khe.

A Ban sờ sờ đầu, thật ngứa.

- Tốt, đây là do ngươi động thủ trước!

Cao Bằng nói với vẻ lẽ thẳng khí hùng.

- A Ban, đánh bại nó, lưu cho nó một hơi.

Đinh đinh đang đang, ở bên tai Cao Bằng bỗng nhiên vang vọng tiếng nước suối thanh thúy.

Sau đó hắn nhìn thấy một đầm nước suối trong suốt treo ngược trên không.

Trên trời có suối nước, cái bóng của suối nước chiếu xuống mặt đất, mặt đất lại hiển hóa ra một dòng suối khác.

【 Tên quái vật】: Thánh Linh Tuyền

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 50 (Cấp Lĩnh Chủ)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Sử Thi

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Thủy

【Năng lực quái vật】: Cường hóa khôi phục lv3, vòng xoáy linh tuyền lv4.

【Đặc tính quái vật】: Cái Bóng Thánh Tuyền (vạn vật đều có bóng, Thánh Tuyền có thể hiển hóa.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Sinh vật bị Thánh Linh Tuyền chiếu xạ đều có thể bị khắc sâu ở bên trong Thánh Linh Tuyền, nhiều nhất có thể ghi chép ba hình chiếu sinh vật, có thể xóa bỏ.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Tiêu hao linh tuyền lực hiện ra một hình chiếu. Hình chiếu có 90% sức chiến đấu của sinh vật mục tiêu, đồng thời có năng lực tương ứng với sinh vật mục tiêu, nhưng không thể phục chế đặc tính năng lực của quái vật phẩm chất Truyền Thuyết trở lên. Nhiều nhất có thể đồng thời hiển hoá được 3 hình chiếu sinh vật, duy trì hình chiếu sinh vật tồn tại cần tiêu hao linh lực Thánh Linh Tuyền.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Trăng trong nước, hoa trong nước, như thật như ảo. Thật cũng có thể là giả, giả cũng có thể làm thật. Một loại quái vật hi hữu, có thể phục chế quái vật khác chiến đấu vì nó.

Nhìn thấy năng lực của Thánh Linh Tuyền làm cho Cao Bằng nhẹ nhàng thở ra.

Còn may Trảm Long Thiên Chương và Thánh Linh Tuyền đều chỉ có cấp 50, nếu để cho bọn nó tiến thêm một bước đạt tới Vương cấp vậy thì hôm nay mình phải đối đầu với ba con quái vật Vương cấp rồi.

Tuy rằng Cao Bằng rất có lòng tin đối với A Ban thì cũng không dám nói mình nhất định có thể chiến thắng.

Có điều bây giờ đẳng cấp giữa bọn chúng có chút chênh lệch,

đây chính là cơ hội lớn nhất của mình!

Cao Bằng chỉ huy A Ban chủ động tấn công, bị động chờ bị đánh còn không bằng chính mình giết tới trước.

Thánh Linh Tuyền ở bên trái tách ra một bạch quang lộng lẫy, một tầng ánh sáng vô hình từ trên chiếu xuống bao trùm lấy A Ban.

Chờ đến khi bạch quang tiêu tán thì từ bên trong xuất hiện một tiểu A Ban.

Cái bóng A Ban bị ngưng tụ ra chỉ cao khoảng 50m, ngước mắt nhìn lên.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 456: Tả Hữu Hộ Pháp Dưới Tay A Ban

Ba con quái vật từ ba hướng vây quanh, bầu không khí bắt đầu trở nên biến hóa kỳ lạ.

Thánh Linh Tuyền tới gần, sau đó hiển hóa ra hai con A Ban nhỏ hơn một chút ở ngay trước mặt.

Ba con A Ban hiển hiện xếp thành hình tam giác bao vây bên trái Cao Bằng.

- Tự ý vào, chết!

Thánh Linh Tuyền bá đạo tuyên bố.

Nó cho rằng, nhân loại này và ngự thú của hắn chắc chắn sẽ phải chết.

Đối mặt với quái vật cùng cấp, trên cơ bản Thánh Linh Tuyền chưa bao giờ bị thua.

Nó có thể hiển hóa ra một con quái vật tương đương 90% tố chân thân thể gốc, nhưng nhiều nhất chỉ có thể hiển hóa được ba con cùng lúc.

Dù một con không phải đối thủ, nhưng khi ba con quái vật chỉ kém một chút cùng tiến lên quần ẩu thì trên cơ bản tuyệt đại đa số quái vật đều phải thua.

Thậm chí Thánh Linh Tuyền còn cảm thấy chỉ bản mình đã có thể giải quyết được luôn người xâm nhập.

Trảm Long Thiên Chương lật trang giấy phần phật, một tầng gợn sóng vô hình bao phủ hết khu vực mấy cây số.

Cao Bằng cảm giác trên người mình bị bọc một lớp màng, giống như mặc áo nilon mỏng bên ngoài vậy. Đây chắc hẳn là Thủy Vực Huyền Tước của Trảm Long Thiên Chương.

Nhưng năng lực này cũng không ảnh hưởng nhiều đến mình và A Ban, nó chỉ suy yếu sự khống chế đối với Thủy nguyên tố mà thôi.

Thuộc tính của A Ban là hệ Thổ, hệ Nham, hệ Dung Nham. Hệ Thủy chẳng có ảnh hưởng gì với nó.

【Tên quái vật】: Thiên Tai Sơn Chu Súc Tiểu Bản Đầu Ảnh (hình chiếu phiên bản thu nhỏ của Thiên Tai Sơn Chu)

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 50 (cấp Lĩnh Chủ)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【Năng lực quái vật】: …

Có điều, cả ba hình chiếu đều ở cấp 50.

Không có một con nào đột phá được Vương cấp.

Mà ba hình chiếu này… Cao Bằng luôn cảm thấy giống như lúc A Ban đang ngụy trang vậy.

Chín mươi phần trăm thực lực của A Ban ở trạng thái cường thịnh tuyệt đối không chỉ có ngần ấy. Mà Cao Bằng tin tưởng, ở trạng thái cường thịnh rất có thể A Ban sẽ không bị hiển hóa ra.

Ầm ầm, sấm sét vang dội trên không trung, thời tiết sấm chớp mưa to bắt đầu xuất hiện.

Chớp mắt một cái, tiên cảnh tú lệ lập tức biến thành mưa to

gió lớn, sấm sét rền vang.

Ba con hình chiếu A Ban phóng về phía A Ban. Núi đá run rẩy, cây cối bên đường bị ép đổ rạp.

A Ban nâng chân phải lên, nhẹ nhàng vung vẩy

Quả ngụy trang mất tác dụng.

Bầu trời đột nhiên tối sầm, núi lớn chấn động

Mây đen trên đỉnh đầu bị xuyên phá.

Thiểm điện bổ vào nham thạch làm vỡ vụn một mảng lớn.

Đứng dưới chân không nhìn thấy nổi đỉnh núi.

Ba con hình chiếu trực tiếp bị quét thành một đống phế thạch.

Trảm Long Thiên Chương né tránh cực nhanh, kéo dài khoảng cách triệt thoái về phía sau, kinh dị ngước nhìn A Ban to ra gấp cả nghìn lần trước mắt.

Con Thánh Linh Tuyền hoàn toàn không kịp phản ứng, nó đã hao hết lịch dịch chứa trong cơ thể để tạo ra ba hình chiếu nên đã tinh bì lực tẫn. Cảm thấy đã nắm chắc thắng lợi trong tay nên nó muốn tới gần một chút để quan sát, kết quả bị A Ban vô tình chấn động đến.

Sau đó thân thể bị nghiền nát, một cái chén nhỏ màu lam từ giữa không trung rơi xuống, lách cách lăn vài vòng trên mặt đất.

Đây là do Thánh Linh Tuyền bị đánh vỡ bản nguyên nên rơi vào trạng thái ngủ say.

Cao Bằng nhặt Thánh Linh Tuyền lên, sau đó vẻ mặt hơi động. Ở trạng thái nguyên bản, phía dưới cùng của dòng trạng thái Thánh Tuyền Linh có một dòng chữ nhỏ hơi mờ.

(Quái vật có thể dung hợp)

Có thể dung hợp?

Cao Bằng khá tò mò. Quái vật dung hợp? Đây là lần đầu tiên hắn nghe nói tới thứ này.

Cao Bằng cúi đầu nhìn sang A Ban, quét nhìn bảng thuộc tính của nó ba lần, cuối cùng xác nhận mình không hoa mắt. Bên trong bảng của A Ban không có chữ "dung hợp" nho nhỏ mờ mờ kia.

Cho thấy không phải quái vật nào cũng có thể dung hợp, sự dung hợp này chắc hẳn cần đến một vài điều kiện mới thành công.

Sau khi Thánh Linh Tuyền bị đánh rơi thì Thần Nữ Thạch và Trảm Long Thiên Chương đều có chút khẩn trương, vội vàng nhào tới muốn đoạt lại cái chén từ trong tay Cao Bằng.

Mặc dù Thần Nữ Thạch là Vương cấp, nhưng lại là một Vương cấp không am hiểu chiến đấu, đánh nhau chính diện hoàn toàn không phải đối thủ của A Ban.

Sau khi bị A Ban đập cho hai cái, Thần Nữ Thạch có chút sợ muốn chạy trốn.

A Ban lại không vui. Muốn tới thì tới muốn đi thi đi, ngươi coi A Ban ta là cái gì?

Ầm!

Chân nhện từ trên trời giáng xuống ngăn cản đường lui của Thần Nữ Thạch.

Thần Nữ Thạch nhìn thoáng qua Cao Bằng. Dù nó chỉ là một hòn đá nhưng Cao Bằng vẫn cảm nhận thấy, tựa như hòn đá kia có một con mắt đang nhìn mình chằm chằm.

Một khắc sau Thần Nữ Thạch sáng rực lên. Cao Bằng che mắt

lại, qua kẽ ngón tay hắn thấy một thần nữ xinh đẹp mặc váy dài màu vàng quơ tay ngọc, sau đó bên ngoài cơ thể hiện lên một cơn lốc đưa nàng bay lên không trung.

A Ban cúi đầu nhìn nàng một cái, Thiên Tai Ô Vân trên đỉnh đầu bay về phía Thần Nữ Thạch.

Ầm ầm.

Trong nháy mắt khi Thiên Tai Ô Vân tiếp xúc với Thần Nữ Thạch liền phát ra tiếng nổ kịch liệt.

Tiếng nổ cực kỳ thanh thúy to rõ.

Một lúc lâu sau trong mây đen bay ra một hòn đá, bị đốt đến cháy đen.

Thần Nữ Thạch bị thiêu đen thui, còn bốc lên khói xanh.

Thật thảm.

Mây đen tản đi, sấm sét vang dội cũng tiêu tán, bầu trời lại khôi phục trong sáng.

Cao Bằng kéo Thần Nữ Thạch đang bị trọng thương về.

Hắn cẩn thận chú ý tới dòng cuối cùng trong giới thiệu thuộc tính quái vật của Thần Nữ Thạch cũng có một dòng chữ “dung hợp” mờ nhỏ.

Trảm Long Thiên Chương giảo hoạt nhất, thấy tình thế không ổn liền muốn bỏ chạy.

Trang sách lật một cái, cả quyển sách hóa thành một vũng nước muốn dung nhập vào lòng đất.

Nhưng khoảng cách của nó ở quá gần, gần như thế mà muốn chạy trốn thì thực sự quá khi dễ nhãn lực của A Ban.

Thần quang màu đỏ vàng thẩm thấu vào Thần Nữ phong dưới chân, mặt đất ngưng thực, trở nên cứng rắn hơn so với kim cương.

Trảm Long Thiên Chương hóa thành nước bị mặt đất cứng rắn cố định, có cố gắng vùng vẫy thế nào cũng không thoát được, cuối cùng bị bắt sống tại chỗ.

- Vu Hạp thật đúng là một nơi tốt.

Cao Bằng cảm khái không thôi. Tới một chuyến hắn đã bắt được một con quái vật Vương cấp và một con quái vật cấp Lĩnh Chủ có phẩm chất Truyền Thuyết.

Cao Bằng ở lại trên núi tìm tòi, cuối cùng đã tìm được hai viên Định Thần Thạch nằm ở sâu trong thung lũng.

Định Thần Thạch bên trái cao hai mét, có hình bầu dục.

Định Thần Thạch bên phải chỉ cao nửa mét.

Cao Bằng đặt hai viên Định Thần Thạch lên đầu A Ban. Ba con quái vật kia đã bị A Ban nuốt vào bụng, sau khi ăn quả ngụy trang, A Ban lại khôi phục kích thước bình thường.

Khi Cao Bằng từ trên núi đi xuống, cả tòa núi Thần Nữ phong đều an tĩnh.

Ngay cả những ngọn núi xung quanh cũng vô cùng yên tĩnh.

Tất cả dị tượng đều biến mất, nhìn qua giống như chỉ là những ngọn núi bình thường.

Khi trở về lại đi qua con đường lúc đến, bên cạnh núi không còn tiếng rồng ngâm, cũng không có tiếng nước suối đinh đương, cũng không có tiếng trang sách lật qua lật lại nữa.

Trong núi lớn rất yên tĩnh.

Bọn chúng lẳng lặng nhìn Cao Bằng và A Ban rời đi.

Trên con sông lớn ở Vu Hạp vẫn mờ mịt sương mù, Cao Bằng lấy áo tơi và mũ rộng vành ra mặc vào, lấy cần ra nhàn nhã thả câu.

Tới khi A Ban rời đi rất xa, trong Vu Hạp mới khôi phục lại náo nhiệt.

Trên mặt sông, một hòn đảo nhỏ đang di động. Trên đảo có hai cây quýt, ba viên đá, một quyển sách và một cái chén.

Một viên đá trong đó đột nhiên vỡ ra làm hai nửa, một nửa bay vào cây quýt bên trái, một nửa bay vào cây quýt bên phải.

Cao Bằng kinh ngạc quay đầu lại liền thấy hai cây quýt sau lưng biến thành hai đồng tử mặc áo vàng.

Cái quỷ gì?

Cây quýt thành tinh?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 457: Đồng Tử Đưa Quýt

Ta là Cao Bằng, ta chỉ là một Ngự Sử bình thường mà thôi.

Hôm nay ta dẫn ngự thú của ta đến Vu Hạp Thần Nữ phong lấy một chút đồ vật, sau đó thuận tiện làm nóng người, từ trên núi nhặt ba viên đá cùng với một cái chén và cả một quyển sách nữa.

Cũng không biết là ai làm rơi ở đó, nếu bọn nó không nói chuyện vậy thì ta cứ nhặt về nhà thôi.

Trên đường về nhà, một viên đá trong đó đột nhiên nổ tung, sau đó. . . Hai cây quýt trên ngự thú của ta biến thành hai tên quái đồng mặc áo vàng.

Hiện tại ta phải làm sao, ta có nên bảo hai tên đồng tử này trả lại cây quýt cho ta hay không?

Cao Bằng cảm thấy rất đau đầu, xoa xoa huyệt thái dương.

Vừa rồi lúc hắn câu cá chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang, lúc quay đầu lại đã nhìn thấy viên Định Thần Thạch nhỏ kia nổ thành hai nửa bay vào hai cây quýt, sau đó hai cây quýt liền thành tinh.

- Quýt đâu? Trên thân các ngươi còn quýt không?

Cao Bằng hỏi.

- Quýt đâu?

Hai đồng tử áo vàng lặp lại câu hỏi của Cao Bằng một lần, nhưng trên mặt đều có vẻ mờ mịt, bộ dáng hoảng hốt không biết

phải làm sao.

Ngoại hình của hai đồng tử áo vàng này rất xấu, miễn cưỡng có thể nhìn ra hình người. Nhưng khi nhìn kỹ thì sẽ có thể phân biệt ra được nó không phải là nhân loại, chỉ là một loại quái vật có hình dáng bên ngoài na ná với nhân loại mà thôi.

Sắc mặt vàng như nến, tóc khô quắt như cỏ khô, giống như cành cây quýt trước đó vậy. Tất cả là bởi vì thiếu dinh dưỡng trong thời gian dài dẫn đến khô héo nhỏ gầy.

Toàn bộ con ngươi của bọn nó đều là màu đen, bên ngoài thân khoác vỏ cây màu vàng sẫm. Vóc dáng thấp bé chỉ cao chừng một mét, móng vuốt gầy trơ xương duỗi ra từ bên trong vỏ cây màu vàng.

Cao Bằng nhìn số liệu của bọn nó một chút.

【 Tên quái vật 】: Quất Thụ Yêu

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 21 (cấp Thủ Lĩnh)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Mộc / Hệ Sinh Mệnh

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Cây quýt vốn bình thường không có gì lạ, trường kỳ nhận được huyết dịch của quái vật tẩm bổ linh hồn, cuối cùng đạt được Định Thần Thạch tẩm bổ đã lột xác thành Quất Thụ Yêu.

Thật đúng là hai cây quýt yêu, còn là quýt yêu cấp Thủ Lĩnh.

A Ban đang đi trong nước bỗng nhiên dừng bước lại, nó nhận ra được tình cảnh đang phát sinh trên đỉnh đầu của mình. Đây không phải là cây quýt mà Đại Tử trồng ở trên đầu mình sao, tại sao chúng lại đột nhiên biến thành hai cái tiểu nhân vậy?

A Ban cảm thấy chuyện này rất không đơn giản.

Bình thường A Ban rất chú ý chăm sóc chúng nó, lúc trời mưa sẽ thu hồi Thiên Tai Ô Vân trên đầu để nước mưa rơi lên trên cây quýt, sau này còn đi lên núi tìm một chút bùn đất cho vào bên dưới, ngày thường ngẫu nhiên ăn thừa ít xương cốt cũng sẽ chôn luôn ở dưới gốc cây.

Lúc đầu chôn xương A Ban cũng không có nghĩ nhiều, nó chẳng qua cảm thấy chính mình ngẫu nhiên muốn ăn chút quái vật thay đổi khẩu vị thì nhất định cây quýt cũng muốn ăn.

Thế nhưng A Ban vẫn hiểu được đạo lý quá bổ sẽ không tốt, bởi vậy mỗi lần chỉ cho ăn một chút.

Cho nên. . . nhất định là do chính mình chiếu cố quá tốt!

Hiện tại cây quýt rốt cuộc cũng thành tinh, A Ban rất kiêu ngạo,

- Cao Bằng, đây là do ta cho nó ăn mà ra đấy!

- Ngươi cho ăn?

Cao Bằng bất động thanh sắc.

- Ừm! Cây quýt này chính là ta cho ăn, hiện tại cũng đã trưởng thành tiểu nhân rồi!

A Ban tiếp tục đầy đầu kiêu ngạo.

- Vậy ngươi thật sự rất ưu tú.

Cao Bằng gật đầu.

- Đó là đương nhiên!

A Ban hừ một tiếng.

Có lẽ là do mọc ra ở trên đầu A Ban, hai gốc Quất Thụ Yêu này cực kỳ quyến luyến đối với nó. Sau khi sinh ra còn có chút cảnh giác đối với Cao Bằng, nhưng ít nhất không có biểu hiện ra tính công kích. Còn đối với A Ban thì toàn là yêu mến, mừng rỡ sờ đầu A Ban, không ngừng sờ loạn bốn phía, nụ cười luôn hiện trên mặt.

Đây là lần đầu tiên Cao Bằng tiếp xúc với quái vật biến dị, còn là đồ vật quen thuộc bên người biến dị thành quái vật nữa.

Nhìn thái độ của hai cây quýt này, Cao Bằng đúng là có chút hiểu rõ vì sao những người kia có thể thu phục quái vật đẳng cấp cao rồi.

Trường kỳ tiếp xúc với chủ nhân hoặc là vật phẩm sinh hoạt sau khi biến dị thì tự nhiên sẽ thân cận với chủ nhân, đối với chủ nhân sẽ không có tính công kích, có một số thậm chí còn sinh ra tính ỷ lại và thân mật.

Quái vật cũng có linh trí, không phải là hung thú chỉ biết phá hư.

Dưới tình huống này chủ nhân tự nhiên sẽ càng dễ thu phục những quái vật này hơn.

- Nếu ngươi thích. . . vậy thì cứ giữ lại bên cạnh ngươi, dù sao hai tiểu gia hỏa chúng nó cũng không chiếm bao nhiêu diện tích.

Cao Bằng suy tư, dứt khoát lấy cái tên thuận tiện đặt cho hai cây quýt này.

- Về sau ở bên ngoài các ngươi cứ tự xưng là Đồng Tử Đưa Quýt dưới trướng A Ban, ngươi tên Nam Quất, còn ngươi là Bắc Quất.

Cao Bằng đặt tên cho đồng tử vóc dáng hơi cao hơn một centimet là Nam Quất, đồng tử vóc dáng thấp hơn một centimet là Bắc Quất.

Nhìn Bắc Quất Cao Bằng liền nghĩ đến Bắc Thanh Nghiên cô nương ở Bắc Cực, đều là họ Bắc, còn có thể hỗn vào một họ.

- Lạn Quất.

- Bắc Tử.

Hai nhóc quýt yêu rất gian nan lặp lại tên mình một lần.

Khẩu âm không quá tiêu chuẩn, nghe vào có chút là lạ.

- Để ta, để ta đến dạy chúng nó nhận biết chữ nói chuyện.

A Ban xung phong nhận việc.

. . .

Lúc Cao Bằng trở lại tập đoàn Nam Thiên thì hai nhóc quýt yêu đã có thể đơn giản đọc được tên của mình.

Từ Giang Khẩu lên bờ, Cao Bằng tranh thủ thời gian cho A Ban ăn trái cây ngụy trang. Ăn trái cây ngụy trang vào A Ban sẽ khôi phục thể tích 'Người vật vô hại'.

Đoạn thời gian trước gieo trồng cây ngụy trang đã cấy ghép thành công. Có lẽ là do sinh mệnh lực ngoan cường, cây ngụy trang sau khi cấy ghép có vẻ rất tinh thần.

Hiện tại cây ngụy trang đã sống được, một tháng nở hoa, một tháng kết quả, một tháng thành thục, mỗi ba tháng là có thể mọc ra một vài trái.

Trước mắt không cần lo lắng số lượng trái cây ngụy trang mà A Ban tiêu hao.

Từ Giang Khẩu một đường đi về phía bắc, bên cạnh chính là đường cái thông hướng vùng ngoại thành.

Đối diện đường cái có một loạt xe tải lái tới, lốp xe sít sao ma sát ở trên đường lớn phát ra tiếng rít.

Một chiếc xe tải có phần đầu đen kịt đi đầu, hai bên có hoa văn bằng nước sơn cực kỳ lóa mắt. Chắc hẳn là xe tải nhãn hiệu nổi tiếng mà kẻ có tiền mới có thể chạy nổi.

Dọc theo con đường này Cao Bằng đã gặp mười mấy đội xe như vậy. Lúc nhìn thấy A Ban thì những đội xe này đều vô tình hay cố ý thả chậm tốc độ, hoặc là một cước đạp mạnh chân ga tăng thêm tốc độ.

- Cao Bằng.

Một chiếc xe tải lớn ở phía sau đuôi đội xe chợt giảm tốc độ, cửa sổ xe bị hạ xuống lộ ra một gương mặt béo múp có hơi kinh ngạc.

Cao Bằng nhìn hắn hai lần, cuối cùng mới nhận ra là ai.

- Trần Hán Kiều.

Ngữ khí của Cao Bằng hơi kinh ngạc. Hắn nhận ra cậu bạn học cũ ngày trước, còn nhớ rõ lần đầu tiên đi ra ngoài lịch luyện ở trên xe buýt đã nhìn thấy cha của Trần Hán Kiều đưa ngự thú Lôi Quang Hùng cho cậu ta.

Không nghĩ tới hiện tại Trần Hán Kiều đã ra xã hội rồi. Nhìn trang phục cùng với nét tang thương trên mặt Trần Hán Kiều, chắc hẳn sau khi lên đại học đã trực tiếp gia nhập đoàn đội săn quái của cha cậu ta, hẳn là thừa kế nghiệp cha, nghe nói cha cậu ta là đoàn trưởng của một đội săn quái.

Trên gương mặt béo múp của Trần Hán Kiều lộ ra một nụ cười vô hại,

- Bạn học cũ còn nhớ rõ tôi không ha ha ha.

Đội xe phía trước dừng lại, cửa sổ của một chiếc xe tải dẫn đầu hạ xuống, một người đàn ông vùng Tây Bắc từ trong cửa sổ xe nhô đầu ra.

- Cha, đây là bạn học cũ của con.

Trần Hán Kiều chỉ vào Cao Bằng rồi hét lớn với người kia.

Cha của Trần Hán Kiều đảo mắt nhìn qua A Ban ở dưới người Cao Bằng, yên lặng gật đầu, ra hiệu đội xe dừng lại nghỉ ngơi một lát để cho con trai trò chuyện với bạn cũ.

- Đã lâu không gặp, bây giờ cậu cũng đã là ngự sử đứng đầu thế giới rồi, trong đám bạn học cũ của lớp chúng ta chỉ có cậu là lợi hại nhất, bình thường đi ra ngoài nói là bạn học cao trung của cậu rất có mặt mũi đó.

Trần Hán Kiều cười từ trong túi lấy ra một điếu thuốc đưa cho Cao Bằng.

Cao Bằng nhận lấy điếu thuốc.

Đồng tử đưa quýt Bắc Chỉ đứng sau lưng Cao Bằng tiến lên một bước, ống tay áo trượt xuống, lòng bàn tay hiện ra một quả quýt lớn vàng rực.

- Quả quýt, ăn!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 458: Quýt Có Dinh Dưỡng

Trần Hán Kiều nhìn quả quýt với ánh vàng rực rỡ thì hơi sửng sốt, sau đó tươi cười nhận lấy.

- Cảm ơn!

- Nhân lúc còn nóng thì mau ăn đi.

Cao Bằng nói.

Trần Hán Kiều trêu:

- Cái tên nhà cậu... đưa quýt cho tôi cũng không tính là gì, còn bảo tôi ăn nhân lúc nóng nữa.

- Ha ha.

Cao Bằng cười ha ha. Bọn họ đều biết mua quýt, cũng chỉ đùa một chút mà thôi.

Ban đầu bọn họ vốn là bạn học, bây giờ nói chuyện với nhau cũng trở nên quen thuộc hơn.

- Các cậu ra ngoài chấp hành nhiệm vụ gì mà phải điều động nhiều người như vậy?

Cao Bằng liếc nhìn đội xe cẩu tổng cộng có mười ba chiếc xe tải lớn, phía sau mỗi chiếc đều chở ngự thú.

Từng sợi dây bằng da trói ngự thú cố định ở trên xe để đề phòng có vài con ngự thú tương đối bướng bỉnh sẽ nhảy từ trên xe

xuống.

- Cũng chỉ vừa nhận được một đơn hàng, đi dọn dẹp đám quái vật ở Kim Phật Sơn thôi. Có người nhìn thấy một đám quái vật biến dị ở đó, bảo chúng tôi đi xử lý.

Gương mặt béo mập của Trần Hán Kiều cười nhăn lại nói tiếp, cũng không e ngại bóc quýt ngay trước mặt Cao Bằng.

Xơ quýt màu trắng phía ngoài giống như gân thú vô cùng chắc chắn, Trần Hán Kiều dùng sức kéo mãi mới đứt được lớp xơ phía trên, lộ ra múi quýt tươi ngon phía dưới.

Múi quýt màu vàng giống như hổ phách, lại no đủ mọng nước.

Trần Hán Kiều tách quả quýt làm đôi, một nửa đưa cho Cao Bằng, một nửa còn lại trực tiếp bỏ vào trong miệng, nước quýt còn tràn ra khỏi khóe miệng.

- Ngon thật đấy!

Trần Hán Kiều ăn quýt xong lập tức cảm giác mệt nhọc của mình đều tan biến, cái cổ không thoải mái do ngày hôm qua bị sái cũng đã thông suốt. Trần Hán Kiều có chút xúc động, không ngờ quýt do Cao Bằng đưa lại có hiệu quả thần kỳ như vậy.

- Quái vật kia cũng là nhiệm vụ do Công hội nhà thám hiểm đưa ra, nghe nói là một loại quái vật biến dị rất hiếm thấy, có tính công kích mạnh đối với nhân loại.

Trần Hán Kiều cười chất phác nói.

Công hội nhà thám hiểm...

Cao Bằng suy nghĩ, đó không phải là công hội do ông ngoại mình liên kết với phía chính phủ thành lập ra sao?

- Vậy được, tôi cũng không giữ cậu lại nữa, các cậu đi trước

đi. Chúc các cậu thuận buồm xuôi gió.

Cao Bằng nhìn những người xuống xe chờ, mặc dù không ai dám biểu hiện mất kiên nhẫn, nhưng qua động tác giậm chân và thỉnh thoảng liếc nhìn tới bên này cũng đã thể hiện ra sự nóng nảy của bọn họ.

Hắn mỉm cười, vẫy tay chào Trần Hán Kiều.

Trần Hán Kiều cũng sảng khoái phất tay rồi lên xe tải.

- Lần sau có thời gian rảnh lại gặp mặt.

Đoàn xe đi xa, Cao Bằng nhìn thấy một con Lôi Quang Hùng màu xanh lam ở phía sau xe tải mà Trần Hán Kiều vừa lên.

Đại Hùng thật thà chất phác đáng yêu, ôm một miếng khoáng thạch gặm, cái mông to cong lên.

- Các ngươi học không tệ!

A Ban khen ngợi hai đồng tử đưa quýt, ba chữ vừa rồi nói rất rõ ràng, không làm mất mặt hắn.

Trên đường đi, hắn lại dạy hai đồng tử đưa quýt nói tên của mình và một câu vừa rồi... Quả quýt, ăn.

Quýt có thể làm đẹp da, chống ung thư, phòng ngừa tim mạch bị lão hóa, cho nên tặng quýt cho người khác là một loại hành vi rất lịch sự, hơn nữa đây còn là quýt trên Quất Thụ Yêu, có dinh dưỡng hơn quýt thường.

Cao Bằng dĩ nhiên sẽ tiến hành cổ vũ.

Sau khi hắn trở lại tập đoàn Nam Thiên, Từ Thanh Chỉ ôm một xấp tài liệu thực nghiệm đi từ trong phòng thí nghiệm ra đã nhìn thấy hai quái vật nhỏ từ phía sau Cao Bằng nhảy ra nói:

- Quả quýt, ăn!

- Ăn, quả quýt!

Bắc Quất, Nam Quất trăm miệng một lời, bàn tay nhỏ bé đưa đến trước mặt Từ Thanh Chỉ.

Từ Thanh Chỉ bối rối, đây là tình huống gì.

Còn không chờ nàng kịp phản ứng, hai quái vật nhỏ đã một trái một phải cứng rắn nhét quýt trong tay vào ngực nàng.

Bắc Quất có chút tức giận, la lớn:

- Ăn, quýt của ta, không ăn quýt của hắn!

Nó xói xong lại cầm một quả quýt ném vào trong ngực Từ Thanh Chỉ, còn liếc nhìn Nam Quất thị uy.

Nam Quất liếc nhìn Bắc Quất rồi lẳng lặng ném thêm một quả quýt vào trong ngực Từ Thanh Chỉ.

Chỉ trong giây lát, trong ngực Từ Thanh Chỉ đã có thêm mười mấy quả, nhiều tới mức có vài quả còn rơi trên mặt đất.

Từ Thanh Chỉ nhìn về phía ông chủ, Cao Bằng ho khan một tiếng:

- Quýt này ăn rất ngon, cô ăn nhiều một chút.

Lúc Cao Bằng trở lại đã là tám giờ tối, trời cũng đã tối.

Nghe được tiếng Cao Bằng trở về, một đám ngự thú từ bên hồ chạy tới đón.

Lưu Quang chạy đến nhanh nhất, chỉ thấy trong không trung có một tia chớp màu trắng lóe lên, trong phút chốc bóng dáng của nó lại tập trung ở trước mặt Cao Bằng.

Trong lúc vô tình liếc nhìn hai đồng tử đưa quýt đứng sau lưng Cao Bằng, sắc mặt Lưu Quang biến hóa.

Nó cúi đầu nhìn cái chân cong của mình, sau đó đứng thẳng, lưng thẳng tắp, lặng lẽ dùng chi trước vung vẩy, thân hình bỗng chốc cao lên.

Sau đó nó giống như trúng tên, lảo đảo lùi lại rồi đập vào trên người Tiểu Hoàng, xương cốt toàn thân giống như bị tháo xuống, co quắp trên mặt đất.

Tiểu Hoàng lạnh lùng liếc nhìn Lưu Quang giống như bị trúng tà, hừ lạnh một tiếng:

- Kẻ yếu!

Nó đá bay Lưu Quang ra rồi bước nhanh về phía Cao Bằng, cũng chú ý tới hai đồng tử đưa quýt phía sau Cao Bằng. Trong lòng suy nghĩ: lẽ nào đây là ngự thú mà Cao Bằng mới tìm được sao?

Thế nào lại nhỏ như vậy? Sở thích của Cao Bằng đúng là càng lúc càng kỳ quái.

Tiểu Hoàng lắc đầu đi lên trước, hai tay vỗ vào trên vai hai đồng tử đưa quýt. Bờ vai gầy gò nhỏ nhắn của hai đồng tử chợt trầm xuống, trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

- Hắc, tiểu lão đệ, cơ thể các ngươi như thế này là không được rồi.

Tiểu Hoàng cười hì hì.

Đồng tử đưa quýt gian nan ngẩng đầu, móc từ sau mông ra hai quả quýt đưa cho Tiểu Hoàng:

- Ăn, ăn, ăn quýt...

Tiểu Hoàng cũng không ngại, nhận lấy quýt liền trực tiếp ném

vào trong miệng nhai.

- Quýt không tệ, tiểu lão đệ còn nữa không? Nào nào, đi theo ta qua đây, ta dạy các ngươi cách lăn lộn.

Tiểu Hoàng kéo hai đồng tử đưa quýt tới bên cạnh đòi quýt ăn.

Sau khi trấn an đám ngự thú này xong, Cao Bằng bảo bọn chúng chú ý tới tảng đá lớn, cái chén và quyển sách, không cho bọn chúng chạy mất.

Một đám ngự thú đều cam đoan bảo đảm.

Cao Bằng vẫy tay với Đại Tử đang đứng lẫn trong đám ngự thú này:

- Đại Tử, đi qua đây với ta.

- Các ngươi nghe không, Cao Bằng tìm ta đấy!

Đại Tử lộ vẻ vênh váo hống hách, đầy đắc ý.

Sau đó, nó xoay người vội vàng chạy về phía Cao Bằng:

- Ta tới đây, tới đây.

...

- Đại Tử, ngươi chuẩn bị xong chưa?

- Chuẩn bị xong rồi!

- Nhưng một khi ngươi đã quyết định thì sẽ không có cơ hội hối hận nữa đâu.

- Ta không hối hận.

- Ngươi rất có khả năng sẽ không còn là một con rết thuần túy nữa.

-... Cao Bằng, sao ngươi nói nhiều thế? Ta đã không thể chờ đợi được nữa rồi.

- Được rồi.

Cao Bằng gật đầu, nhìn ống tiêm lớn bằng thùng nước to trong tay. Xung quanh ống tiêm có lôi tương bắn ra, còn có một con rồng nhỏ màu vàng đang bơi trong lôi tương. Sau đó, hắn bơm thẳng vào trong miệng Đại Tử.

Ực ực ực ực ực ực...

Lôi tương lóe lên ánh chớp đốt cháy khoang miệng của Đại Tử, có vài điện tương còn tràn ra, bắn lên quần áo của Cao Bằng đốt thủng một lỗ lớn.

Sau khi tiêm xong, trong mắt Đại Tử lóe ánh vàng rồi nằm trên mặt đất, trăm cái chân đều co giật.

Từ trong khe hở của lớp vỏ còn có ánh chớp bắn ra. Tất cả các thiết bị điện trong phòng thí nghiệm phát ra những tiếng oong oong chói tai, sau đó ầm ầm nổ mạnh.

Cao Bằng vội vàng rời khỏi phòng thí nghiệm rồi đóng cửa lại.

Hắn có một dự cảm, phòng thí nghiệm có thể sẽ bị hỏng mất.

Nhưng không sao. Cao Bằng đã tính đổi một phòng thí nghiệm mới, lần này hỏng vừa vặn thay cái mới.

Hắn kéo Từ Thanh Chỉ đang tổng hợp số liệu ở bên ngoài. Nàng đang muốn mang theo một đống tài liệu thực nghiệm trên bàn của mình thì lại nghe hắn nói.

- Không cần, mang theo tài liệu đã được lưu lại đi là được.

Nghe Cao Bằng nói vậy, Từ Thanh Chỉ chỉ lấy USB trên bàn rồi bước vội vàng ra ngoài, thỉnh thoảng còn quay đầu xem chừng, vẻ

mặt mờ mịt không biết có chuyện gì xảy ra.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 459: Quả Nhiên Ngươi Thay Đổi Rồi

Hắn vừa rời khỏi phòng thí nghiệm thì phía sau liền phát ra một tiếng nổ lớn.

Cả ngọn núi đều chấn động mạnh.

Trong phút chốc hai mắt của Từ Thanh Chỉ mở to, lôi ngục bao phủ cả ngọn núi, sấm sét đánh nát đỉnh núi. Ánh chớp màu tím theo những vết nứt và sơn động tỏa ra bên ngoài nhuộm bầu trời đêm thành màu tím.

A Ban đang chơi đùa lặng lẽ ngẩng đầu lên, chân phải dẫm một cái. Một bức tường đất đột ngột từ dưới đất nhô lên, bao phủ cả ngọn núi.

Chỉ có ánh chớp màu tím sậm xuyên qua khe tường đất soi sáng không trung, giống như một chiếc đèn pha màu tím với công suất rất lớn chiếu lên đỉnh đầu.

Trong nhà xưởng cách đó không xa và cả dãy núi gần đó đều nhìn thấy rõ ràng.

- Ai đang ở bên kia vậy? Có phải là bị rò điện không?

- Đừng nói linh tinh, có thể là ông chủ bọn họ đang huấn luyện ngự thú.

- Huấn luyện một ngự thú mà gây ra động tĩnh lớn như vậy sao?

- Xem ra cậu là người mới tới nhỉ?

Đám nhân viên của tập đoàn Nam Thiên đã sớm luyện được lá gan lớn, thản nhiên tiếp nhận tất cả.

Thông qua huyết khế Cao Bằng cảm giác được tâm trạng của Đại Tử, lúc đầu còn đau đớn, sau đó là ngứa ngáy phía sau lưng. Đại Tử đang không ngừng lột xác.

Cao Bằng nhìn chằm chằm vào Đại Tử không hề chớp mắt.

Ầm ầm!!!

Tường đất rung lên, hồ nước dưới chân núi cũng chấn động theo.

Tiểu Ngân Long có chút bất mãn ngẩng đầu, miệng rồng mở lớn đang muốn rống lên thì bất chợt một long trảo đưa ra bịt lấy miệng của nó. Bạch Long chậm rãi lắc đầu, trong ánh mắt có sự cảnh cáo.

Tiểu Ngân Long bị bịt miệng rất bất mãn, nhưng khi nghĩ đến điều gì đó thì hai mắt đột nhiên sáng lên, gương mặt lộ ra vẻ xấu hổ rồi nhắm mắt lặn xuống đáy hồ.

Bạch Long thở dài một tiếng cũng lặn xuống theo.

Ngọn núi đang chấn động, mặt đất rung lên, hồ nước cũng dao động theo.

Ầm!

Một long trảo khổng lồ tạo thành một lỗ thủng lớn trên tường đất, ánh chớp màu vàng dữ tợn quấn ở mặt ngoài của long trảo.

- Ngao ngang!!!

Tiếng gầm lớn càng lúc càng chói tai hơn.

Một bóng dáng màu tím sẫm đầy cuồng bạo xuyên qua không

trung, bay lên chín tầng trời.

Trong hồ đồng thời lộ ra hai cái đầu rồng, một trước một sau.

Bọn chúng cảm giác được hơi thở quen thuộc nên lại thò đầu ra xem.

Trên bầu trời, một bóng dáng màu tím thon dài đang xuyên qua không trung.

Trên đỉnh đầu mọc ra hai gai xương sắc bén, ba đoạn xương phía sau biến thành gai xương uốn cong đầy dữ tợn. Mấy trăm cái chân ban đầu đã biến thành gai nhỏ màu vàng mọc ra hai bên mặt xương, hai đôi cốt trảo sắc bén thon dài thò ra từ hai phần trước sau của thân thể.

Phía sau lưng mọc ra ba cặp Long Dực màu tím đen, càng gần tới vị trí đầu cánh thì màu sắc lại càng đậm.

Lúc Long Dực vỗ mạnh còn phát ra tiếng sấm sét gào thét, thắp sáng bầu trời đêm.

Sấm sét màu vàng giăng đầy bên ngoài cơ thể, con ngươi của Đại Tử biến thành màu vàng sậm lộ ra vẻ thần thánh lại dữ tợn, giống như Nộ Mục Kim Cương Minh Vương trong phật miếu, thần thánh và ác ma đồng thời ở trên cùng một cơ thể.

【Tên quái vật】: Ám Kim Ngô Long

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 48

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Truyền Thuyết

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Lôi

【Năng lực quái vật】: Ngự lôi Lv4, xương cốt cứng rắn Lv4

【Nhược điểm của quái vật】: 1. Vật phẩm và quái vật khắc

chế hệ long

【Đặc tính của quái vật】: Ám Hắc Long Dực (Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Nâng cao tốc độ bay, mỗi cánh đều có thể chứa đựng vượt mức sức mạnh lôi điện, có khả năng nâng cao vĩnh viễn giới hạn lớn nhất của sức mạnh sấm sét trong cơ thể Ám Kim Ngô Long. Mỗi cánh Ám Hắc Long Dực có thể tăng cao vĩnh viễn sức mạnh sấm sét trong cơ thể Ám Kim Ngô Long lên tới 10%.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Ám Hắc Long Dực có thể gia tăng số lượng, có thể xem là một bộ phận cơ thể của Ám Hắc Ngô Long, mỗi lần sẽ mọc ra thêm một đôi Ám Hắc Long Dực. Số lượng Ám Hắc Long Dực hiện tại: 6)

Tâm Nhãn (Ở sâu bên trong trái tim của Ám Kim Ngô Long mọc ra một tâm nhãn nhỏ, nắm giữ khả năng dò xét của sức mạnh Tâm Linh.

Hiệu quả ①: Có thể nhìn lén cảm xúc dao động của những quái vật khác.

Hiệu quả ②: Có thể biến tâm tình thành thuốc nổ rồi dẫn bạo, tạo thành tổn thương cho kẻ địch.)

【Lộ tuyến tấn thăng phẩm chất Thần Thoại】: 1. Đại Hắc Thiên Phá Diệt Ngô Long (tiến hóa Phá Diệt), 2. Tịnh Thế Lôi Long (tiến hóa hệ long)

Tâm nhãn nhỏ...

Cao Bằng cẩn thận suy nghĩ.

Đây chỉ là một danh từ mà không phải từ chỉ hình dung suy đoán.

Khả năng có được tâm nhãn này là rất nhỏ, ở trên bảng số liệu cũng đặc biệt đánh dấu một chữ nhỏ.

Sau khi tiến hóa, Đại Tử không chỉ tăng thêm thực lực, ở trên giá trị nhan sắc cũng tăng vọt.

Bây giờ chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra hình dáng bên ngoài đại khái là một con rết, nhưng trên rất nhiều chi tiết và bộ phận của cơ thể đều có đường nét thuộc loài rồng, dung hợp hoàn mỹ giữa sự dữ tợn khủng khiếp của con rết và vẻ dũng mãnh ngang ngược của loài rồng.

Đại Tử kiêu ngạo lượn quanh ở trên bầu trời, thoải mái phát ra tâm tình của mình.

Mắt rồng của Đại Tử sáng như đuốc, bình tĩnh đảo qua.

Nó nhìn thấy rõ ràng một đám ngự thú và cả nhân loại phía dưới.

Một con hạc béo đang nhảy nhót bên hồ.

A, Diễm mập đang ghen tỵ với mình. Hừ, con hạc béo này.

A Ban hoạt động móng vuốt, tìm một tư thế thoải mái để nằm xuống, hai đồng tử đưa quýt trên lưng nó run lẩy bẩy.

Nham tương nóng đỏ từ trong khe hở trên đỉnh đầu của A Ban tràn ra, giống như một ngọn đèn sáng trong đêm tối.

Ừ ~ A Ban trước sau vẫn thích mình.

Bên cạnh là một con sư tử nhỏ màu trắng nằm trên mặt đất liếc nhìn Đại Tử.

Con sư tử này không ngờ lại xem thường mình!??

Đại Tử nổi giận, đồng thời trong lòng âm thầm cười lạnh, quyết định sẽ ghi chuyện này vào trong sổ nhỏ.

Đại Tử nhìn về phía Cao Bằng, tiếp theo liền phát hiện ra bản

thân mình không nhìn thấu được tâm trạng của hắn, huyết khế giống như một lớp màn mỏng mơ hồ ngăn cản sự tra xét của nó.

Nó chỉ có thể đại khái cảm giác được vui buồn hờn giận của Cao Bằng, về phần tâm trạng cụ thể thì không có cách nào biết được.

Thật không hổ danh là chủ nhân của Đại Tử ta, đúng là không bình thường. Đại Tử rắm thối nghĩ.

Bây giờ Đại Tử, Tiểu Hoàng và Tiểu Diễm đều là cấp 48, Lưu Quang cao hơn chúng hai cấp, vẫn ở trên bình cảnh cấp 50.

Ba đứa bọn chúng có phẩm chất kém hơn Lưu Quang rất nhiều, cho nên muốn lên Vương cấp thì càng khó khăn hơn.

Đại Tử bay một lúc thì buồn chán từ trong không trung hạ xuống, trực tiếp bò tới bên chân của Cao Bằng dùng đầu ủi nhẹ vào người hắn.

Cao Bằng khẽ xoa đầu của Đại Tử, lòng bàn tay cảm giác tê dại.

Từ sau khi Đại Tử tiến hóa, cơ thể dài từ tám mét đã tăng lên đến mười hai mét. Cho dù chiều dài không thay đổi rõ ràng, nhưng kích thước và Long Dực tồn tại cũng làm cho thể tích của nó tăng thêm rất lớn. Cho dù ở trong đám quái vật, Đại Tử cũng được tính là có cơ thể to lớn.

Cao Bằng chơi đùa cùng đám ngự thú này một lúc rồi trở về phòng nghỉ ngơi.

Nửa đêm, Cao Bằng đang ngủ lại bị tiếng gõ cửa đánh thức. Sau khi tỉnh lại, hắn mới phát hiện ra có âm thanh từ cửa sổ truyền đến.

Cốc cốc cốc, cốc.

Tiếng gõ cửa theo nhịp điệu, hắn vừa nghe đã biết là tiếng Đại Tử gõ cửa.

Ba dài một ngắn, rất có quy luật.

Hắn đẩy cửa sổ ra thì một cái đầu lớn liền thò lại gần, con ngươi màu vàng sậm dựng thẳng phát ra ánh sáng lấp lánh trong đêm tối, khi nó thở trong mũi còn có chùm tia điện bắn ra.

Đây chẳng phải là Đại Tử sao.

- Cao Bằng, ta không ngủ được.

Giọng điệu Đại Tử đầy uất ức.

- Trước kia ngươi đều cho ta ngủ ở trong phòng, ta không muốn ngủ ngoài bãi cỏ đâu.

Trước khi Đại Tử tiến hóa còn có thể nằm trong phòng Cao Bằng, nhưng sau khi tiến hóa lại không ở được.

- Ngày mai ta sẽ cho sửa lại biệt thự một chút.

Cao Bằng trấn an Đại Tử.

Đại Tử lắc đầu, ủy khuất nhìn chằm chằm Cao Bằng.

Cao Bằng kiên quyết lắc đầu. Cái thời tiết này mà bắt hắn ở bên ngoài, muốn hắn lạnh chết à?

Đại Tử hừ lạnh một tiếng, quả nhiên ngươi thay đổi rồi!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 460: Đoạt Xá Trường Giang

Ba con quái vật được mang về đã bị giam giữ riêng. Thần Nữ Thạch, Trảm Long Thiên Chương · Thủy, Thánh Linh Tuyền không được giam cùng phòng nên không thể trao đổi với nhau được.

Cao Bằng thử cho Sinh Trưởng Chi Não thôi miên ba con quái vật này, nhưng rất khó khăn.

Ngoài không gian thức hải của Thần Nữ Thạch có một rào chắn bao phủ. Bên ngoài cơ thể của Trảm Long Thiên Chương · Thủy có một tầng ý chí cường đại bảo vệ nó, hơn nữa nó đã đạt tới cấp 50 rồi. Mặc dù thấp hơn Vương cấp một đại giai nhưng nó lại có phẩm chất Truyền Thuyết. Hơn nữa nó cũng không phải loại quái vật có thiên hướng cận chiến, bởi vậy Sinh Trưởng Chi Não chỉ có thể thôi miên một cách đơn giản nhằm ổn định tâm trạng của nó mà thôi.

Đồng thời Cao Bằng còn bảo Sinh Trưởng Chi Não thực hiện tâm linh ảo giác mỗi ngày cho Thánh Linh Tuyền đã hóa thành cái bát.

Cũng không biết Thánh Linh Tuyền ở trạng thái này có còn cơ quan cảm giác hay không, dù sao Cao Bằng vẫn bảo Sinh Trưởng Chi Não không ngừng truyền ý thức mình là chủ nhân của nó cho Thánh Linh Tuyền.

Từ sau khi Sinh Trưởng Chi Não bị Cao Bằng mang ra từ sa mạc Taklamakan, nó vẫn chưa từng đoạt xá vật chết.

Từ trên giới thiệu, vật chết bị Sinh Trưởng Chi Não đoạt xá

còn có thể thu được biến hoá khác thường, nhận được năng lực siêu phàm. Ở trong lý giải của Cao Bằng thì hẳn là làm cho vật chết thu được lực lượng sinh mệnh, sẽ giống như bức tượng hoạt hóa vậy.

Cao Bằng thử bảo Sinh Trưởng Chi Não đoạt xá.

Sinh Trưởng Chi Não vừa thử đoạt xá thì đã bị chấn động ngược làm máu mũi chảy dài.

Trên đầu có máu ào ào phun ra như suối, còn quay vòng vòng giống như say rượu vậy.

- Đừng đừng, ta không đoạt xá được, thật là khó chịu.

Sinh Trưởng Chi Não khó chịu nói.

- Ngươi phải nhớ, sau khi ngươi đoạt xá thì có thể thay đổi. Ngươi thử đoạt xá cái cốc này trước xem.

Cao Bằng móc từ phía sau ra một cái cốc thủy tinh lớn.

Sinh Trưởng Chi Não thử đoạt xá, chỉ một giây đã đoạt xá hoàn tất.

Sau đó, trong phút chốc thân thể Sinh Trưởng Chi Não bắt đầu tan ra, hóa thành ảo ảnh đầy trời và tiến vào cốc thủy tinh.

Cuối cùng cốc thủy tinh lơ lửng ở giữa không trung, bên ngoài hiện lên ảo ảnh khổng lồ của Sinh Trưởng Chi Não.

Ảo ảnh của nó gần như trong suốt lơ lửng ở giữa không trung, phát ra ánh sáng màu xanh lam lấp lánh.

- Chủ nhân, cái cốc này quá nhỏ, nếu như nó lớn bằng thân thể của ta thì ta mới có thể giấu thân xác vào trong cốc được.

Sinh Trưởng Chi Não dùng ý niệm nói.

- Không phải sau khi đoạt xá sẽ sinh ra năng lực siêu phàm sao? Ngươi thử xem.

Cao Bằng tò mò hỏi.

Đại Tử vô ý đi qua bên cạnh, vỗ nhẹ cánh sau lưng phát ra lôi âm cuồn cuộn. Sau đó bước chân dần dần mất phương hướng, càng lúc càng xa.

- Ta cũng không thể xác định được năng lực siêu phàm của mình là gì, đây chỉ là ngẫu nhiên và nó có liên quan tới công năng chất liệu của bản thân vật đó.

Sinh Trưởng Chi Não giải thích.

Một lát sau, Sinh Trưởng Chi Não ngạc nhiên nói:

- Chủ nhân, năng lực của ta là tăng thêm độ cứng của cái cốc, rơi thế nào cũng không vỡ!

Cao Bằng:

- …?

Với năng lực nát này thì ngươi ngạc nhiên cái gì?

Chẳng lẽ ta mang ngươi đi đập người sao?

- Thôi, ngươi hủy bỏ đoạt xá đi. Đã không thể đoạt xá cái cốc, vậy ngươi thử đoạt xá Trường Giang xem có thể làm được không.

Cao Bằng có một ý định không tệ.

Sinh Trưởng Chi Não biết Trường Giang là gì, ngưng trọng một lát sau đó gian nan nói:

- Ta sẽ cố gắng thử xem.

Mặc dù sa mạc Taklamakan không dài như Trường Giang, nhưng chiếm diện tích tuyệt đối không nhỏ. Trên tổng thể cho dù Trường Giang có dài hơn Taklamakan cũng sẽ ở trong một phạm vi chịu đựng được.

Cho nên nó có thể thử một lần.

Sinh Trưởng Chi Não thoát khỏi đoạt xá khiến cái cốc loảng xoảng rơi xuống đất, rắc một tiếng rồi vỡ thành mảnh nhỏ.

Khi đi tới bên sông, nước sông Trường Giang cuồn cuộn chảy về phía đông. Giữa lòng sông là từng vòng xoáy đang điên cuồng xoay tròn, nếu có thuyền gỗ rơi vào vòng xoáy này sẽ trực tiếp bị nó xé nát và nuốt vào trong lòng sông.

Sinh Trưởng Chi Não cởi áo khoác rồi chậm rãi hòa vào trong nước.

Nước bên bờ sông trở nên đục ngầu, rất nhiều thủy quái loài cá tản ra bốn phía, khí tức của Sinh Trưởng Chi Não làm cho chúng cảm thấy khủng hoảng.

Mười phút sau, bên phía Sinh Trưởng Chi Não truyền đến giọng nói giống như trút được gánh nặng:

- Chủ nhân, hình như ta thành công rồi, ta đang dung hợp...

Cao Bằng ừ một tiếng, sau đó kiểm tra thuộc tính của Sinh Trưởng Chi Não. Ở phần cuối xuất hiện (đang đoạt xá Trường Giang, tiến độ trước mắt 1%)

Hắn lại đứng thêm một giờ, nhưng đường tiến độ vẫn duy trì ở 1%. Nhưng vừa nghĩ tới trước đây Sinh Trưởng Chi Não mất nhiều năm như vậy mới đoạt xá Taklamakan được 60%, cho dù là đẳng cấp lúc đầu không đủ dẫn đến đoạt xá rất chậm, nhưng điều này cũng đủ để chứng minh Sinh Trưởng Chi Não muốn đoạt xá loại núi sông khổng lồ này là một chuyện khó khăn tới mức nào.

Thời gian rất có khả năng phải tính bằng năm.

Nhưng không sao, Cao Bằng có thể chậm rãi chờ đợi.

- Chủ nhân, con rắn này muốn cắn ta.

Sinh Trưởng Chi Não đột nhiên tức giận.

Nước sông cuộn trào mãnh liệt, Cao Bằng nhìn thấy một con rắn màu xanh lục quằn quại trên mặt sông.

- Ta phải thôi miên nó, ta phải thôi miên nó thành con của ta!

Cao Bằng bật cười, chỉ cần ngươi vui là được rồi.

- Nhớ chăm sóc tốt cho mình, đừng để quái vật bị ngươi thôi miên tùy tiện tấn công đội thuyền và những người qua đường. Nếu có quái vật nào đánh không nổi thì ngươi hãy nói với chúng ta, gặp phải kẻ địch thì đừng có liều lĩnh.

Cao Bằng dặn dò, ý tứ đại thể chính là nên hèn mọn bỉ ổi trưởng thành chứ đừng nên chơi nổi.

Dù sao nơi này cách tập đoàn Nam Thiên cũng không xa, sau khi hắn nhận được lời cầu cứu có thể lập tức xuất hiện.

- Ta hiểu rồi.

Tâm trạng của Sinh Trưởng Chi Não thật sự không tệ, nó vốn chính là quái vật sống hoang dã, bảo nó sống ở thành phố trong thời gian dài, trái lại còn thấy không quen.

Tiết tấu tương đối độc lập này làm cho nó thoải mái hơn.

...

Địa lao, nhìn thấy ba con quái vật này vốn có thể dung hợp, Cao Bằng có một suy nghĩ lớn mật.

Dung hợp thì nhất định cần có tài liệu sống. Trên lý thuyết ba con quái vật nhìn qua có quan hệ rất tốt, có khả năng rất lớn là để cho chúng nó dung hợp với nhau.

Nhưng mà rốt cuộc phải dung hợp thế nào đây...

Bỏ vào trong nồi nấu sao?

Ném vào trong một căn phòng tối nhỏ? Ném ba con quái vật này vào trong, chỉ cần không dung hợp thành công thì không thả ra.

Trong lúc Cao Bằng đang suy tính thì chuông điện thoại di động vang lên. Hắn bắt máy.

- Cao Bằng, cứu mạng.

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng cầu cứu và tiếng thở hổn hển của Trần Hán Kiều.

m thanh trong điện thoại vô cùng hỗn loạn, còn lẫn theo tiếng thú gầm hét phẫn nộ.

- Bây giờ các cậu đang ở đâu, có thể gửi định vị không? Nếu có thể thì gửi qua cho tôi.

Cao Bằng trầm giọng hỏi.

- Cao Bằng, cứu mạng!

Trong điện thoại, Trần Hán Kiều lặp đi lặp lại câu này.

Cao Bằng cảm thấy kỳ lạ, dừng lại một lát mới tiếp tục hỏi:

- Bây giờ cậu đang ở đâu?

- Tôi đang ở Kim Phật Sơn, tôi sẽ lập tức gửi định vị cho cậu.

Trần Hán Kiều vội vàng nói.

Cao Bằng nói được rồi, sau đó nhìn điện thoại đã ngắt kết nối mà không nhịn được trầm tư suy nghĩ.

Trên màn hình của điện thoại nhanh chóng sáng lên, Trần Hán Kiều đã gửi định vị qua.

Phía trên hiện lên Lạc Hà Câu của Kim Phật Sơn, định vị là ở trong Lạc Hà Câu.

Cao Bằng cưỡi trên lưng của Đại Tử, đang muốn bảo nó bay đi thì tim đột nhiên đập mạnh.

Cao Bằng im lặng một lát rồi gọi cả Tịch Sư, Lưu Quang và Tiểu Hoàng tới.

Nhưng bây giờ vóc dáng của Tiểu Hoàng đã cao hơn. Cao Bằng phát hiện ra Tiểu Hoàng đã cao năm mét, nhìn qua rất dễ làm cho người khác chú ý.

Hắn suy nghĩ một lát lại bảo Tiểu Hoàng đi xuống trước.

Nó ngẩn người, sao lại bảo ta xuống chứ?

Sau đó nó vỗ nhẹ vào mông rồi tức giận nhảy xuống.

Cao Bằng lại bảo Bạch Cương Phong Nhận Thú và Tịch Sư nấp ở dưới cánh của Đại Tử, thể tích của chúng cộng lại cũng mới miễn cưỡng bằng được một người Cao Bằng. Nếu chúng nấp ở dưới cánh của Đại Tử, không cẩn thận quan sát ở khoảng cách gần thì căn bản không thể phát hiện ra được.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 461: Hỏa Diễm Tê Liệt Giả

Đại Tử mở sáu cánh ra bay lên không trung, hồ quang điện quấn quanh phần cuối của cánh biến thành trường hồng màu tím.

Từ trên cao nhìn xuống biệt thự và hồ dưới chân, phiến khu vực này giống một thung lũng nhỏ, hồ nước nằm ở trung ương thung lũng. Lấy hồ nước làm trung tâm, trên bãi cỏ và rừng cây xung quanh có một đám ngự thú hoặc đang tu luyện hoặc đùa giỡn.

Bạch Long, Ngân Long, Bích Giáp Thủy Tổ Ngạc, Lôi Thần Loa, Kim Cương Cấm Ma - Áp, Xích Viêm Độc Hỏa Hạc, Thiên Tai Sơn Chu, Ngự Không Thủy Mẫu, Âm Dương Kim Trâm Thảo. Có đôi khi còn có cả Huyễn Long Tích, Ám Dạ Ảnh Miêu và Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu của ông Lưu cũng tới ở chung.

Hài Cốt Chủ Tể và Sinh Trưởng Chi Não ở bên ngoài, cộng thêm Ám Kim Ngô Long, Hàn Sương Tịch Sư và Bạch Cương Phong Nhận Thú. Bọn ngự thú này có thể mở một nhạc viên sủng vật được đấy.

Hàn phong gào thét, Cao Bằng đã chuẩn bị sẵn mặc áo jacket, đội mũ giáp thông khí, đứng chắp hai tay sau lưng ngẩng đầu ưỡn ngực.

Đại Tử đổi hướng, Cao Bằng đứng không vững suýt nữa trượt chân.

Lần này hắn thành thật dựa vào lưng Đại Tử, không dám trang bức nữa.

Chỉ nửa giờ sau Đại Tử đã thành công đi đến Kim Phật Sơn. Nó là một ngọn núi cao hiếm có ở Du Châu, rất cao so với mặt nước biển, mùa đông thậm chí còn có thể lên Kim Phật Sơn trượt tuyết.

Lạc Hà Câu ở khe suối phía bắc Kim Phật Sơn, xa tít mù.

Cúi đầu nhìn bản đồ, Cao Bằng nhắm mắt lại. Sắp đến rồi, ngay trước mắt thôi.

Từ trên cao nhìn xuống có vô số quái vật ẩn nấp trong khu rừng rậm rạp, khí tức hung ác của Đại Tử đã dọa rất nhiều con bỏ chạy.

Cao Bằng tập trung nhìn, trên một vách đá dựng đứng địa thế hiểm yếu trước mắt có một đám người đang ngồi xổm.

Trên vách đá dựng đứng có một sơn động, có mười mấy người đang trốn trước cửa sơn động, máu me be bét, quần áo tả tơi.

Trên đỉnh vách đá và bên dưới vách đá có không ít quái vật đang bao vây xung quanh.

Đám quái vật này có hình thái dữ tợn, nhìn qua có vẻ giống một loài hươu biến dị. Da lông của chúng hư thối rất nhiều để lộ ra xương trắng um tùm, còn có thể thấy ống hút nhựa, túi đựng thực phẩm, nắp bình nước, một số linh kiện kim loại rác rưởi linh tinh.

Con mắt rữa nát, qua hốc mắt đen thui có thể thấy quỷ hỏa yếu ớt.

【Tên quái vật】: Hủ Chất Hóa Công Thi Lộc Quần

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 11 đến 20 (cấp Tinh Anh)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Phổ thông (Tinh Nhuệ)

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Vong Linh / Hệ Kim

【Nhược điểm quái vật】: Hệ Thần Thánh / Hệ Quang Minh

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Quái vật biến dị do ô nhiễm kim loại nặng của xã hội hiện đại, cực kỳ thù hận con người, đã mất đi cảm giác đau đớn, không có tính truyền nhiễm.

- U, u, u

Trong miệng bọn chúng phát ra từng tiếng hươu kêu bén nhọn.

Những con Hủ Chất Hóa Công Thi Lộc này phổ biến cao từ hai đến ba mét, xương cốt thô to, phần rìa của sừng hươu trên đỉnh đầu rất sắc bén, tản ra ánh sáng kim loại. Có con táo bạo dẫm dẫm tại chỗ, trong cổ phát ra từng tiếng rống.

Cũng có con đứng im bất động, cứ an tĩnh lặng lẽ nhìn những người trên vách đá.

Bầy hươu này có chừng hơn trăm con, một phần ở dưới chân vách đá, một phần trên đỉnh núi.

Nhưng mà… không đúng.

Bầy hươu này nhìn thì đông đáng sợ nhưng trên thực tế không có lấy nổi một con cấp Thủ Lĩnh.

Cao Bằng vẫn còn nhớ, đoàn đội săn quái của Trần Hán Kiều có bảy con ngự thú cấp Thủ Lĩnh. Một con Thủ Lĩnh chiến đấu chính diện có thể giết mấy chục con quái vật Tinh Anh đẳng cấp cao.

Nhìn mười mấy người đứng lẻ loi trơ trọi trên vách đá dựng đứng kia, chẳng lẽ gặp phải bầy hươu có số lượng hơn ngàn sao?

Trong lòng Cao Bằng có thêm một tia cảnh giác, đột nhiên hắn cúi đầu xuống, chợt thấy một cái móng vuốt đen sì to lớn từ trong rừng vụt ra vồ vào bụng của Đại Tử.

…

Quay lại năm phút đồng hồ trước, một nhóm ngự sử đeo mặt nạ mặc quần áo bó màu đen lặng lẽ đứng trong rừng rậm, thi thoảng nhìn về phía đông.

- Còn chưa tới sao?

- Nhanh thôi…

- Đội trưởng, tôi cho rằng chúng ta không phải đối thủ của hắn đâu.

Một người áo đen đằng sau do dự lên tiếng.

- Hử?

Người đội trưởng quay sang, đôi mắt dưới hàng lông mày rậm đanh lại.

- Hắn có ngự thú Vương cấp, tôi đã xem tin tình báo rồi. Dù là Lĩnh Chủ đỉnh cấp chúng ta cũng có thể vây giết, nhưng Vương cấp hoàn toàn khác với cấp Lĩnh Chủ. Tôi thấy, nhiệm vụ lần này chúng ta sẽ hy sinh vô ích.

Người nói chuyện vừa nãy khép hai chân lại, đầu rũ xuống.

Sắc mặt lạnh lùng của người đội trưởng một lúc lâu sau mới hòa hoãn xuống.

- Đừng có hỏi những thứ không nên hỏi.

Dừng một lát, hắn ta lại nói:

- Có tin tình báo nói rằng con ngự thú Vương cấp không ở bên cạnh hắn.

- Con ngự thú Vương cấp không ở cạnh sao?

- Đó là cơ hội tốt.

- Thật là ngu xuẩn. Ngự thú Vương cấp mà không mang theo bên cạnh, khả năng đây là ngự sử Vương cấp đầu tiên trên thế giới bị giết chết! Ha ha ha!

Trong rừng cây tràn đầy không khí hân hoan.

Chân trời có tiếng sấm đì đùng, mấy người trong rừng cây nín thở tập trung chăm chú nhìn Đại Tử bay tới từ phía xa.

- Đây là ngự thú gì vậy? Sao chưa từng thấy trong tài liệu…

- Nhìn qua có vẻ rất hung ác.

- Im mồm!

Đội trưởng thấp giọng quát.

Cánh rừng lập tức khôi phục yên tĩnh.

Trước rừng cây, một con Đại Giác Mi Lộc ngụy trang ngẩng đầu, huỳnh quang ấm áp tỏa ra từ sừng hươu che khuất cả rừng cây.

Đại Tử bay tới gần, sau đó xoay quanh trên không trung của khu rừng.

Người đội trưởng kia phất nhẹ tay, một con quái vật hình người toàn thân đen nhánh từ phía sau bước lên.

Ánh nắng len lỏi qua kẽ lá chiếu vào cơ thể màu đen của con quái vật. Nó ngẩng đầu, khuôn mặt hoang tàn, con ngươi màu xám đầy tuyệt vọng và đau khổ.

Ta là… Anderson.

Nhưng bọn họ thích gọi ta là Hỏa Diễm Tê Liệt Giả.

Ta từng là một kỵ sĩ thời Trung Cổ, từ nhỏ đã được huấn luyện một cách nghiêm khắc gian khổ, ý niệm được khắc ghi trong đầu ta là phải bảo vệ công chúa.

Công chúa của ta là cô gái xinh đẹp nhất.

Trên thế giới tại sao lại có một người xinh đẹp như vậy? Nàng tựa như bông hoa trà đẹp nhất trong hoa viên.

Ta đã yêu nàng thật sâu.

Ta thề, ta phải bảo vệ nàng cả đời.

Sau đó quân đội nước địch tấn công vào thành, trong lúc hỗn loạn ta đã tìm được công chúa. Vì an toàn của nàng, ta đã đưa nàng đi.

Nàng nói, nàng là công chúa của đất nước này, nàng không thể bỏ chạy vào thời khắc quan trọng được.

Sau đó, kẻ địch tìm được chúng ta. Ta liều mạng muốn bảo vệ công chúa, nhưng kẻ địch quá đông…

Ta khẩn cầu bọn họ tha cho công chúa, nàng chưa từng tham dự vào chiến tranh, nàng vô tội.

Bọn họ nói, chỉ cần ta có thể bị ngọn lửa thiêu đốt nửa phút mà không chết, bọn họ sẽ thả công chúa.

Lửa được đốt lên, ta bước vào.

Lửa nóng thiêu đốt cơ thể ta, đau đớn đốt cháy ý chí của ta.

Nửa phút trôi qua, cả người ta rữa nát bước ra từ trong ngọn lửa, sau đó đã tận mắt nhìn thấy bọn họ giết chết công chúa.

Ta lại bị ném vào biển lửa một lần nữa, bên tai quanh quẩn tiếng cười nhạo của bọn họ.

Căm hận!

Phẫn nộ!

Tuyệt vọng!

Cừu hận!

Hô --

Một vòng lửa lặng lẽ dâng lên bên chân quái vật hình người, sau đó khuếch tán ra phía ngoài. Những nơi nó đi qua, cỏ cây đều bị đốt thành tro bụi.

- Hỏa Diễm Tê Liệt Giả, đốt chết hắn!

Giọng nói của người áo đen quanh quẩn bên tai nó.

Vuốt lớn màu xám đen xé rách tán cây, để lại một tàn ảnh thật dài trong không trung.

Mùi cháy khét tràn ngập trong không khí.

Chỉ trong nháy mắt, vuốt lớn đã tới gần bụng của Đại Tử.

Nhiệt độ cao va chạm vào lôi lân trên bụng của Đại Tử phát ra tia lửa sáng chói.

Xoẹt xoẹt xoẹt, âm thanh chói tai vang vọng. Một tiếng rồng ngâm đầy phẫn nộ vang lên phá tan sự yên tĩnh của rừng rậm.

- Ngang ngao!!!

Vuốt lớn va chạm mạnh vào vảy trên bụng của Đại Tử, với cường độ xương cốt cứng rắn Lv4 làm cho khôi giáp trên bụng của Đại Tử đạt tới mức cao nhất của cấp Lĩnh Chủ.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 462: 1 VS 4

Vuốt lớn màu xám đen nổ tung, hóa thành sương mù màu đen rồi tiêu tan.

Một khu vực lớn đã trống rỗng, một vùng tán cây trong rừng rậm bị nghiền nát, tình cảnh phía dưới hoàn toàn lộ rõ.

Một đám người mặc áo bào đen trùm mũ đeo mặt nạ đang đứng rải rác nhìn Cao Bằng với vẻ nghiêm trọng, một đám ngự thú ở bên cạnh bọn họ hoặc ngồi xổm, hoặc ngồi, hoặc đứng.

Đi đầu là một con quái vật hình người màu đen cao hai mét, hai cánh tay có phần khoa trương, cuối cùng là chiếc vuốt đen sắc bén. Trên đầu nó không có tóc, gương mặt thối rữa làm người ta chỉ nhìn thôi cũng đã thấy tê dại.

- Không ngờ các ngươi lại dám đánh lén đại nhân Phổ độ từ Tử vĩ đại.

Đại Tử từ trên cao nhìn xuống, đồng tử dựng thẳng màu vàng sậm co lại thành một cây kim, lôi đình phong bạo đang hội tụ. Quầng sáng cấp Lĩnh Chủ màu tím vàng thoải mái phóng thích.

- Chỉ có mấy người thôi sao?

Cao Bằng khẽ nhíu mày nhìn lướt qua đám người phía dưới, sau đó quan sát những nơi có thể có người ẩn nấp ở xung quanh.

Cảm giác bị xem thường cũng không được thoải mái lắm.

Trong lòng đám người phía dưới tự nhiên nổi giận, chỉ có chúng ta thì sao? Ở bên cạnh ngươi căn bản không có ngự thú Vương cấp, chúng ta còn sợ ngươi sao? Mọi người đều có một cái

đầu và một cái cổ, chẳng ai cao quý hơn ai cả.

Ta cũng không tin đầu rời khỏi cổ rồi mà ngươi vẫn có thể tiếp tục sống được.

Ở sâu trong rừng rậm lại nổi lên một trận gió bão màu xám. Một con quạ đen quỷ dị trên đầu có ba con mắt giang rộng hai cánh, vô số quạ đen nhỏ giống như những bóng đen bay lượn xung quanh phát ra tiếng kêu thê lương, hơi thở của điềm xấu tràn ngập trong không khí.

Cây cối ở một phía khác lay động, cái đuôi to lớn quét ngang khiến cả khu vực đó trở nên trống trải. Một con bọ cạp lớn tản ra ánh kim loại sáng bóng, con mắt có màu xám xanh đang nằm trên mặt đất. Đỉnh của cái đuôi lớn dựng lên giữa không trung như một khẩu pháo cao xạ kèm theo lôi tương đậm đặc màu đỏ sậm.

Đồng thời phía trên bãi cỏ là một quái vật hệ thực vật đang trải rộng, tựa như một thảm nấm thật dày. Thực vật bị cắn nuốt tiêu hóa, thảm nấm không ngừng nhúc nhích rồi bắn ra ba đám bào tử dày đặc lần lượt đánh trúng Tam Nhãn Nha Tướng, Phúc Xạ Cự Hạt và Hỏa Diễm Tê Liệt Giả.

Bốn con ngự thú cấp Lĩnh chủ bao vây tấn công, đẳng cấp đều không thấp, xem ra đã tốn nhiều tâm tư và công sức.

Cao Bằng vẫn ung dung quan sát thuộc tính của mấy con quái vật này mà không hề hoảng loạn.

【Tên quái vật】: Hỏa Diễm Tê Liệt Giả

【Đẳng cấp quái vật】: cấp 49 (cấp Lĩnh Chủ)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Hỏa

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Kẻ báo thù được sinh ra trong ngọn lửa, tràn đầy oán giận và phẫn nộ. Sự tê dại và đau đớn không giây phút nào không cắn nuốt linh hồn của nó, cho nên tính tình của nó rất không tốt. Thích xem tiểu thuyết và phim hoạt hình về kỵ sĩ và công chúa, chán ghét kết cục bi kịch.

【Tên quái vật】: Tam Nhãn Nha Tướng (thể biến dị)

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 47 (cấp Lĩnh Chủ)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Nguyền Rủa

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Vạn mộ chi địa sản sinh ra Tam Nhãn Nha Tướng quỷ dị, dung hợp với hơi thở của điềm xấu tiến hóa thu được năng lực nguyền rủa, có thể làm cho kẻ địch suy yếu, thích ăn thi thể mục nát.

【Tên quái vật】: Phúc Xạ Cự Hạt

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 46 (cấp Lĩnh Chủ)

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Lôi

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Sau khi bị đạn hạt nhân ở sa mạc Đại Lệ tấn công, Phúc Xạ Cự Hạt phát sinh biến dị, thích ăn vật chất nhiễm phóng xạ cao.

【Tên quái vật】: Phệ Kim Cộng Sinh Tiển

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Phổ Thông

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 48 (cấp Lĩnh Chủ)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Một loại sinh mệnh cắn nuốt thực vật để trưởng thành, có thể hấp thu các loại nguyên tố năng lượng từ đó thu được sự trưởng thành. Bọn chúng có thể tách tế bào con của mình bám vào trên đơn vị khác, được đơn vị khác cung cấp cho năng lực bảo vệ.

Trong miệng Tam Nhãn Nha Tướng phát ra tiếng kêu đầy quỷ dị khiến cho người ta phải khiếp sợ, nghe như tiếng thủy tinh đang ma sát, sắc bén lại chói tai, làm cho người ta cảm thấy phiền lòng, suy nghĩ rối loạn.

Trong chớp mắt Cao Bằng cảm thấy cánh tay mềm nhũn, toàn thân không còn sức lực.

Đây là nguyền rủa sao, trong lòng Cao Bằng cảnh giác.

Không chỉ hắn mà Đại Tử, Tịch Sư và Bạch Cương Phong Nhận Thú đều bị suy yếu ở mức độ khác nhau.

Trong phút chốc thân thể nhẹ đi, Cao Bằng cảm giác như tháo xuống gánh nặng nào đó, nguyền rủa đã bị dời đi.

Nguyền rủa được chuyển đến A Ban ở cách đó mấy trăm dặm.

A Ban đang ngủ ở sân sau chợt hắt hơi một cái rồi hơi dịch người, chẳng lẽ là Cao Bằng nhớ mình sao? Sau đó nó lại nhanh chóng tiến vào trong giấc ngủ say sưa, ngọt ngào.

Đại Tử bị suy yếu 3% ở toàn bộ phương diện, Bạch Cương Phong Nhận Thú lại bị suy yếu 5% trên phương diện sức mạnh. Hàn Sương Tịch Sư kinh ngạc giơ móng vuốt lên với vẻ không dám tin tưởng:

- Không ngờ ta lại bị suy yếu 1%!?

- Thật sự rất lợi hại, không ngờ có thể suy yếu 1% lực lượng của ngươi.

Cao Bằng thật lòng khen ngợi.

Mắt Đại Tử chợt nghiêm lại, nghiêng tai nghe trộm, sau đó đột nhiên sợ hãi vỗ nhẹ vào ngực:

- Làm ta sợ muốn chết, không ngờ ta lại bị suy yếu tới 3%! Cao Bằng, làm thế nào bây giờ? Ta bị suy yếu nhiều như vậy thì có thể chết không?

Đại Tử nói xong còn rất phối hợp hét thảm vài tiếng.

Cao Bằng vội vàng xoa nhẹ lên sừng trên đầu Đại Tử:

- Đại Tử ngoan, suy yếu một chút như thế cũng không sao! Sẽ lập tức khôi phục lại thôi.

Vẻ mặt Đại Tử xám xịt lại nhanh chóng rạng rỡ, ngoan ngoãn gật đầu.

Đội trưởng đeo mặt nạ nhìn thấy con cự thú lớn sáu cánh trên bầu trời nhe nanh múa vuốt gào thét lung tung thì trong lòng chợt nảy ra một ý nghĩ:

- Cơ hội tốt đến rồi, con quái vật kia đã bị nguyền rủa ép cho bị điên, chúng ta nhanh tập trung sức lực giết chết nó!

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ba con ngự thú cấp Lĩnh Chủ từ ba hướng khác nhau phát ra

công kích.

Đỉnh đuôi Phúc Xạ Cự Hạt phun ra chất lỏng lôi điện đỏ sậm, không khí đều bị thiêu đốt, một cầu vồng màu đỏ bắc ngang qua không trung.

Hỏa Diễm Tê Liệt Giả khép hai móng vuốt lại rồi giơ lên cao, biển lửa vô tận tràn ngập, ngọn lửa hóa thành hai trảo lửa xé rách bầu trời.

Tam Nhãn Nha Tướng vỗ nhẹ hai cánh, âm khí nồng đậm quét ngang bay về phía Đại Tử.

- Để ta, cứ giao cho ta.

Đại Tử chủ động xin đi giết giặc.

- Lôi ngục luyện thế!

Sáu cánh của Đại Tử thoải mái xòe ra cùng với tiếng rống to, sấm sét vô tận xé nát hư không, Lưu Quang và Tịch Sư bám chặt vào phần dưới cánh của Đại Tử.

Ầm!

Sấm sét nổ vang.

Một tiếng sét nổ giữa trời quang,

Dường như mở ra chốt cấm kỵ nào đó của thế giới.

Trong nháy mắt, sấm sét vô tận trên bầu trời đánh xuống!

Ầm ầm ầm ~

Ầm ầm ầm -

Trong trời đất chỉ còn lại tiếng sấm sét phẫn nộ gào thét.

Trên vách đá, đám người Trần Hán Kiều dịch người vào sâu bên trong sơn động, trong ánh mắt vui mừng còn có chút lo âu.

Sấm sét thô to như thùng nước tựa như một gốc cây màu tím mọc giữa không trung, lôi tương màu đỏ sậm bay tới từ phía xa va chạm vào gốc cây màu tím phát ra tiếng nổ mạnh. Từng luồng sấm sét quấn quýt lấy nhau, màu đỏ và màu tím hóa thành lôi cầu tuyệt đẹp nhưng cũng đầy nguy hiểm.

Lại có một tia chớp như thần mâu nối liền trời đất đánh mạnh xuống!

Rắc rắc.

m khí vừa tiếp xúc với lôi mâu thì trong nháy mắt đã bị nó xé nát.

Khắp bầu trời có sấm sét rơi xuống như mưa, giống như một mảnh lôi hải, cái trảo lửa lớn cũng bị biển lôi hải nhấn chìm.

Ầm ầm!!!

Trong giây lát, Đại Tử lơ lửng trên bầu trời giống như lôi ma lâm thế.

Sấm sét khắp trời và cự thú hung ác tạo thành một cảnh tượng mà mọi người ở đây mãi mãi cũng không thể nào quên được.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 463: Có Lẽ Lần Này Có Thể Nhìn Thấy Ngài

Không ngờ lại… bị ngăn cản!?

Đám người mặc áo đen chấn kinh, không dám tin tưởng.

Đây chính là ba con Lĩnh chủ cường đại đồng thời tiến hành tấn công đấy. Cho dù là ở trong những quái vật cấp Lĩnh Chủ thì ba con ngự thú này của bọn họ cũng vô cùng cường đại, hiếm có kẻ nào địch nổi.

Làm sao có thể bị ngăn cản như vậy được... Không xong rồi!

Sấm sét đang không ngừng đánh về phía bọn họ.

Ầm ầm ầm!

Trong rừng rậm vang lên những tiếng nổ mạnh liên tiếp.

Qua một lúc lâu, tiếng nổ mạnh mới lắng xuống. Rất nhiều cây cối bị nổ nát, mặt đất gồ ghề, sương mù từ từ tản đi.

Màu đỏ, màu da cam, màu xanh, những màu sắc khác nhau tạo thành lá chắn bảo vệ cho ngự sử bên trong đã giống như nến tàn trong gió.

- Ngự thú của Taira Masakado cũng không có sức công kích mạnh như vậy.

Đội trưởng dẫn đầu đám người mặc áo đen sử dụng ngôn ngữ của khu Nghê Hồng trầm giọng nói.

Cho dù Cao Bằng không hiểu hắn nói cái gì, nhưng vẫn nghe ra được rõ ràng đó là ngôn ngữ của khu Nghê Hồng.

Người của khu Nghê Hồng sao?

Trong đáy mắt Cao Bằng lộ ra sự nguy hiểm.

- Có còn cao thủ nào ẩn nấp nữa không? Nếu như không có... vậy các ngươi có thể chết được rồi.

Cao Bằng thản nhiên nói rồi nhìn lướt về phía xa, sau đó thu hồi ánh mắt.

Hắn biết những người này nhất định có thể hiểu được.

Đám người mặc áo đen nhìn nhau.

- Giết!

Tất cả cùng hô to đầy quyết đoán.

Ba con ngự thú hoàn toàn không do dự xông về phía Đại Tử. Nếu không phải là đối thủ về năng lực nguyên tố, vậy thì cận chiến đi!

Bạch Cương Phong Nhận Thú lặng lẽ nhảy xuống, hai cánh phía sau lưng vỗ mạnh rồi lập tức biến mất.

Ba con ngự thú vừa lao tới liền chậm lại. Hỏa Diễm Tê Liệt Giả cảm nhận được nguy hiểm trước tiên, nó gầm lên một tiếng sau đó xoay người chạy về phía chủ nhân.

Nhưng vẫn chậm một bước.

Bạch Cương Phong Nhận Thú xuất hiện ở trước mặt mấy ngự sử, hai chi trước gập lại đặt giao nhau tạo thành chữ thập, chém xuống.

Máu tươi phun trào.

Một loạt những cái đầu bay lên cao.

Có hai ngự sử sau khi bị thương liền biến mất, mỗi ngự sử sẽ thức tỉnh năng lực bảo mệnh khác nhau, phương hướng trọng điểm cũng khác nhau.

Sau khi hai ngự sử biến mất lại không xuất hiện ở bên cạnh bốn con ngự thú cấp Lĩnh Chủ, xem ra bọn họ còn giấu ngự thú khác ở gần đây.

Cao Bằng có biết về năng lực này, bởi vì Hoàng Á đã thức tỉnh năng lực bảo mệnh với cái tên là Tuyệt Địa Tí Hữu, có thể làm cho ngự sử tiến hành một lần không gian truyền tống tới bên cạnh một ngự thú nào đó của hắn lúc bị vết thương trí mạng.

Nhưng điều kiện tiên quyết chính là khoảng cách giữa ngự thú và ngự sử không thể vượt qua một phạm vi nào đó.

Khi vượt quá phạm vi thì nhất định sẽ không thể truyền tống được nữa.

Cho nên...

Bạch Cương Phong Nhận Thú ngửi ngửi liêm đao của mình và mùi còn sót lại trong không khí.

Vành tai của nó dựng thẳng, lắng nghe âm thanh của rừng rậm.

Trong phút chốc hai mắt lập tức sáng lên, đã tìm được. Lưu Quang lập tức biến mất.

- Ầm!

Hỏa Diễm Tê Liệt Giả đánh một trảo thất bại.

- Thôi không chơi nữa, trò chơi kết thúc rồi. Đại Tử, cho chúng nó một cái kết vui vẻ đi.

Cao Bằng ôm Tịch Sư nhảy từ trên lưng của Đại Tử xuống.

Đại Tử híp mắt lại rồi hừ lạnh một tiếng, cũng không thể để Cao Bằng cứ bế con Tịch Sư này mãi được. Nó rõ ràng đã dài tới mười mét mà cứ suốt ngày giả vờ như mình còn nhỏ lắm, thật đúng là không biết xấu hổ.

Long Dực vỗ mạnh, Đại Tử hóa thành một ánh chớp lao nhanh đi.

Phốc phốc.

Sừng nhọn trên đỉnh đầu đâm thủng ngực của Tam Nhãn Nha Tướng, lôi điện bạo phát!

Sức mạnh lôi điện cuồng bạo lan tràn khắp toàn thân của Tam Nhãn Nha Tướng, ánh chớp thậm chí trong nháy mắt biến cơ thể nó trở nên sáng rực.

Sấm sét tiêu tan, Tam Nhãn Nha Tướng đã bị sét đánh biến thành than.

Cái đuôi lớn quét ngang, phần cuối đuôi là những gai nhọn màu vàng giống như lưỡi cưa, nếu bạo phát với tốc độ cao có thể xé rách kim loại. Hỏa Diễm Tê Liệt Giả từ mặt bên đánh lén bị cái đuôi lớn quét trúng, trong nháy mắt hai cánh tay nó cong lại che chắn giảm bớt lực va chạm. Nhưng cho dù vậy, ngực nó vẫn bị cắt ra một lỗ thủng rất lớn.

Đại Tử quay đầu lạnh lùng liếc nhìn Phúc Xạ Cự Hạt.

Tính tình Phúc Xạ Cự Hạt cũng rất hung hăng, tựa như muốn nói ngươi nhìn ta nữa thì ta sẽ đánh ngươi đấy.

Nó trực tiếp hất đuôi lên xông về phía Đại Tử, không quan tâm mình có đánh nổi hay không.

Một phút đồng hồ sau, trên mặt đất có thêm thi thể của Phúc Xạ Cự Hạt.

Phệ Kim Cộng Sinh Tiển nhìn thấy cảnh tượng này thì thành thật bỏ chạy.

Nhưng bởi vì nó là ngự thú loài nấm, trừ khi bám vào trên lưng của những sinh vật khác, bằng không tốc độ di chuyển tất nhiên chẳng ra sao cả.

Bây giờ Lĩnh Chủ bên quân địch chỉ sót lại Hỏa Diễm Tê Liệt Giả là còn có năng lực chiến đấu.

- Giết!

Hỏa Diễm Tê Liệt Giả không chạy trốn mà điên cuồng xông về phía Đại Tử, trong ánh mắt lộ vẻ điên cuồng.

Lúc này, sự tê dại trong mắt Hỏa Diễm Tê Liệt Giả đã biến mất, ánh mắt còn nóng hơn lửa.

Nó không sợ hãi, quên hết cả sự khủng hoảng mà nhàovề phía Đại Tử, không ngừng cắn, xé, cào cấu.

Đại Tử lại dùng một trảo đánh bay nó, lại một trảo đè nó xuống đất ma sát.

Ma sát trước sau.

Lớp da ngoài của Hỏa Diễm Tê Liệt Giả vốn đã cháy đen lại còn bị mài mất thêm một lớp.

Đây là dưới tình huống đẳng cấp không thua kém bao nhiêu, nhưng lại chênh lệch hai phẩm chất.

Không ngờ nó lại trực tiếp bị nghiền ép, hoàn toàn không có sức chống đỡ, bị đè xuống đất ma sát như vậy.

Hỏa Diễm Tê Liệt Giả bị Đại Tử đè trên mặt đất run rẩy giơ móng vuốt lên, dùng sức nhéo vào trên đùi của Đại Tử.

- Hừ!

Tính tình dữ tợn của Đại Tử bị kích phát, cứng rắn đánh gãy một cánh tay của Hỏa Diễm Tê Liệt Giả.

Hỏa Diễm Tê Liệt Giả bị cụt tay ngửa mặt lên trời rít gào, đột nhiên điên cuồng hét lớn:

- Ta, ta là Anderson! Ta là Anderson! Anderson!

- Tên quái vật này, đến đây đi!!!

Cơ thể Hỏa Diễm Tê Liệt Giả phồng lên, da phía ngoài xuất hiện từng vết nứt, từ bên trong vết nứt có khói đen cuồn cuộn phun ra.

Trong nháy mắt sức lực của nó đã bạo phát thoát khỏi sự khống chế của Đại Tử, móng vuốt tăng vọt đâm thủng bụng của Đại Tử. Đại Tử bị đau, tâm nhãn ở sâu bên trong trái tim lập tức mở ra. Toàn thân của Hỏa Diễm Tê Liệt Giả có ngọn lửa màu đỏ gần như trong suốt quấn quanh, đó là ngọn lửa phẫn nộ.

Tâm nhãn co lại.

Ầm!

Ngọn lửa phẫn nộ vốn vô hình bị đông cứng, trong phút chốc rắc rắc vỡ nát.

Ầm!!!

Động tác của Hỏa Diễm Tê Liệt Giả dừng lại, vết nứt trên toàn

thân tiếp tục mở rộng.

Nó giống như một quả khí cầu bị chọc thủng, khói đen nhanh chóng thoát đi.

Hỏa Diễm Tê Liệt Giả lảo đảo lùi về phía sau hai bước, cơn giận trong đáy mắt biến mất giống như thuỷ triều rút xuống. Con ngươi màu xám dần dần trở nên trong sáng, bình tĩnh đối mặt với Đại Tử, trong mắt thậm chí có sự giải thoát.

- Công chúa điện hạ, ngài đang ở đâu? Bọn họ nói có thể giúp ta tìm được ngài, nhưng đó không phải là ngài, chỉ bức tượng của ngài.

Anderson thì thào tự nói, một giọt nước mắt rơi xuống:

- Ta đi tới địa ngục không tìm được ngài, ta trở lại nhân gian cũng không tìm được ngài. Lần này có lẽ ta lại có thể nhìn thấy ngài rồi...

Anderson quỳ rạp xuống đất, đầu cúi thật sâu, sương mù màu đen từ trong thân thể hắn không ngừng tiêu tan, giống như cát chảy qua kẽ ngón tay.

Xào xạc.

Một trận gió thổi tới, Hỏa Diễm Tê Liệt Giả tiêu tan ở trong không khí.

Bên kia, Lưu Quang một trái một phải mang theo hai người mặc áo đen đã hôn mê bất tỉnh thả xuống trước mặt Cao Bằng.

Đây là Cao Bằng cố ý căn dặn để lại người sống. Thẩm vấn đã quá cấp thấp rồi, hắn trực tiếp bảo Sinh Trường Chi Não qua đọc ký ức là có thể biết rõ cả chuyện bọn họ từng đái dầm lúc mấy tuổi nữa.

Cao Bằng có thể cảm giác được một ánh mắt từ phía xa nhìn trộm mình, cuối cùng ánh mắt này lại biến mất.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 464: Đọc Ký Ức

Đại Tử thu tầm mắt lại, Cao Bằng đi đến bên dưới vách núi.

Vừa rồi khi chiến đấu đám hươu kia hoảng sợ bỏ chạy cả rồi, Trần Hán Kiều vẫn chưa hết kinh dị từ trên vách đá leo xuống.

Hắn chậm chậm chạy về phía Cao Bằng, trên mặt đầy vẻ xấu hổ:

- Thật xin lỗi, tôi…

Trần Hán Kiều há to miệng, cuối cùng không nói được gì nữa.

Cao Bằng nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu rồi ung dung cười:

- Không sao! Mục tiêu thực sự của bọn họ là tôi, dù không tìm được các cậu cũng sẽ tìm người khác. Nói rõ ra, vẫn là tôi làm liên lụy tới các cậu mới phải.

Trần Hán Kiều chỉ biết cười gượng, không biết nên nói cái gì.

Từ sau lưng hắn, một người đàn ông trung niên khôi ngô bước ra. Xương cốt của người này thô to, hai mắt sáng rõ, dù mặt bị thương nhưng khí sắc vẫn không tệ.

- Người biết xấu hổ là người dũng cảm. Chỉ là một lần gặp khó khăn mà thôi, thời gian còn rất dài! Bây giờ mới năm năm từ khi tai biến, chúng ta vẫn còn cơ hội ngẩng đầu!

Người đàn ông trung niên vỗ vỗ vai Trần Hán Kiều.

Trần Hán Kiều ngẩng đầu, hiển nhiên hắn vẫn không thể quên cái chết của ngự thú.

Ngự thú chết, linh hồn của hắn sẽ bị tổn hại. Có học giả từng thí nghiệm thử, linh hồn lực mà ngự sử thu được trong quá trình bồi dưỡng ngự thú sẽ hoàn toàn tiêu tán khi ngự thú chết. Đồng thời, bản thân linh hồn ngự sử đó cũng sẽ chịu xung kích nhất định. Đương nhiên, cũng có thể hiểu đó là thời kỳ suy yếu.

Có điều, nếu linh hồn lực của ngự sử đó đã rất mạnh rồi thì sau khi ngự thú chết, linh hồn lực còn lại vẫn rất mạnh.

Như vậy thời gian suy yếu cũng sẽ bị rút ngắn tới vô hạn, thậm chí là về tới 0.

- Cám ơn cậu đã cứu chúng tôi!

Người đàn ông trung niên nghiêm túc nói với Cao Bằng.

Trên người hắn có một mị lực đặc biệt, luôn dễ khiến cho người ta tin phục. Có lẽ đây là nguyên nhân hắn có thể làm trưởng đoàn săn quái.

- Chuyện này không có liên quan đến cậu. Mai phục chúng tôi, giết ngự thú của chúng tôi là những người này và kẻ sau lưng bọn họ. Chúng tôi bị đánh lén thì chỉ có thể tự trách mình quá yếu, thế giới này vốn là mạnh được yếu thua, yếu là một cái tội! Nhưng bọn họ đánh lén chúng tôi… tuyệt đối không thể cứ thế cho qua được!

Người đàn ông trung niên trầm giọng nói.

Trần Hán Kiều nghe cha nói vậy, hai mắt sáng lên.

Hắn siết chặt nắm đấm, rít từng từ qua kẽ răng:

- Nhất định tôi sẽ báo thù cho Lôi Quang Hùng! Mới năm năm thôi, còn năm năm nữa, còn năm năm nữa nữa, sớm muộn gì tôi cũng sẽ đòi lại công bằng.

Hắn vừa nói xong, người đàn ông trung niên ôm quyền cáo từ Cao Bằng, sau đó dẫn những người còn lại đi ra ngoài rừng rậm.

Đồng thời trong miệng hắn còn phát ra một tiếng hét dài. Ngay sau đó mặt đất vỡ tung, một con Địa Hành Ma Khâu cấp Thủ Lĩnh chỉ còn lại nửa người từ dưới đất chui ra đứng trước mặt hắn, sau đó tiến lên thân mật cọ cọ đầu. Người đàn ông trung niên tựa hồ rất sửng sốt.

- Tôi đưa mọi người trở về.

Cao Bằng lên tiếng.

Người đàn ông trung niên không từ chối, lặng lẽ gật đầu.

Trên đường đi, Cao Bằng đã biết người đàn ông này tên là Trần Niệm Hoa, là một Hoa kiều, khi phát sinh tai biến đã dẫn con trai về nước tế tổ. Sau đó cũng ở lại đây cùng con trai.

Cao Bằng hỏi bọn họ có muốn gia nhập tập đoàn Nam Thiên hay không. Cao Bằng rất thưởng thức Trần Niệm Hoa.

- Hiện giờ chúng tôi chẳng có cái gì, đoàn săn quái cũng đã không còn lại gì. Cả con ngự thú này lúc vừa rồi tôi cũng đã giải trừ huyết khế.

Trần Niệm Hoa chỉ vào Địa Hành Ma Khâu ở một bên.

Vừa rồi bị đám người thần bí kia đánh lén, mấy ngự thú cấp Thủ Lĩnh đều bị giết gần hết, ngay cả Địa Hành Ma Khâu còn lại đây cũng đã bị chém thành hai nửa. Nếu không phải vì sinh mệnh của nó cực kỳ biến thái, sợ rằng cũng sẽ rơi vào tình cảnh như đám ngự thú kia.

Không muốn liên lụy đến nó, Trần Niệm Hoa đã bắt Ma Khâu chui xuống đất chạy trốn, đồng thời còn giải trừ huyết khế với nó.

- Sao ngươi không đi? Năm xưa ta dùng bẫy lừa ngươi ký huyết khế, những năm này ngươi vẫn không muốn nghe theo ta, ta còn tưởng ngươi vẫn hận ta.

Trần Niệm Hoa rất cảm khái, không ngờ nó lại quay lại.

Địa Hành Ma Khâu nằm dưới đất, đầu rũ xuống, nhẹ nhàng ủi ủi vào bụng của Trần Niệm Hoa.

Thấy Trần Niệm Hoa không phản ứng gì, nó lại thúc thúc vào bàn tay của hắn.

Trần Niệm Hoa thở dài một hơi, lấy ra con dao găm trong ống quần rạch ngón tay, sau đó đặt lên đỉnh đầu Địa Hành Ma Khâu.

- Có thể khiến cho ngự thú đồng ý ký huyết khế lần thứ hai, vậy là đủ rồi.

Hàn Sương Tịch Sư từ trong lòng Cao Bằng nhảy xuống, nhảy một cái liền rơi trúng vào bên trên thảm nấm. Sư trảo giẫm mạnh, Phệ Kim Cộng Sinh Tiển liền biến thành một đống vụn băng. Tựa như vừa làm một việc nhỏ không đáng kể, Tịch Sư quay lại định nhảy về trong lòng Cao Bằng.

Một cái vuốt rồng ngăn Tịch Sư lại, Đại Tử cúi đầu đối mặt với Tịch Sư, sau đó chậm rãi lắc đầu.

Quay lại tập đoàn Nam Thiên, Cao Bằng cho người đưa đám Trần Hán Kiều xuống thay quần áo, tắm nước nóng nghỉ ngơi.

- Chính là hai con vịt… hai người này sao?

Tiểu Hoàng liếc qua, trên mặt tràn đầy khinh thường:

- Đại Tử, ngươi thực sự là càng ngày càng yếu. Ngươi đã không xứng là đối thủ của ta nữa rồi.

Thì ra lần này Cao Bằng ra ngoài để đối phó với hai người kia,

may mà Tiểu Hoàng ta không đi.

- Không phải! Lần này ta ra ngoài đã đánh chết ba con ngự thú cấp Lĩnh Chủ đấy, có phải không Cao Bằng?

Đại Tử rất tức giận.

Cao Bằng gật đầu:

- Ừ, Đại Tử đã đánh chết ba con ngự thú cấp Lĩnh Chủ.

- Ồ?

Trên mặt Tiểu Hoàng vừa đúng lộ ra một tia sửng sốt.

Sau đó nó quay lưng, lưu lại cho mấy người một cái gáy trụi lủi.

- Ha ha ha…

Tiểu Hoàng ngửa mặt lên trời cười to rồi bỏ đi.

Cao Bằng:

- ???

Đại Tử:

- ???

Gần đây tên gia hỏa này lại xem phim truyền hình kỳ kỳ quái quái nào đó rồi.

Tiểu Hoàng luôn lén lút chạy vào phòng chiếu phim gia đình xem phim. Nói thật, Cao Bằng và Kỷ Hàn Vũ đều chưa từng dùng phòng chiếu phim này, nhưng Tiểu Hoàng thì rất chịu khó đến.

Cao Bằng để cho Tiểu Diễm chở theo hai người mặc áo bào đen đeo mặt nạ đã hôn mê bất tỉnh này đến bờ sông Trường Giang.

Vừa đến bờ sông, mặt nước cuộn trào mãnh liệt.

Một chút quái vật loài cá, loài rắn, loài rùa nhao nhao ló đầu lên. Bọt nước bắn tung tóe.

Ánh mắt Tiểu Diễm lạnh lẽo.

Mặt nước nổi lên một tia gợn sóng, sau đó một bộ óc trụi lủi từ trong sông Trường Giang trồi lên.

Đám quái vật tứ phía dồn dập gọi:

- cha, cha….

Cao Bằng:

- …

Vì sao ngự thú của ta đều không bình thường như thế? Rõ ràng khi mới gặp chúng đâu có như vậy.

- Chủ nhân, ta dạy bảo không tệ chứ.

Sinh Trưởng Chi Não đắc ý hỏi:

- Tới, gọi ông nội.

- Ông nội, ông nội.

Một bầy quái vật la lớn với Cao Bằng.

Nhận được ảnh hưởng của Sinh Trưởng Chi Não, Cao Bằng có thể nghe hiểu được đám quái vật này nói gì.

- Tới, gọi anh họ Diễm!

- Anh họ Diễm, anh họ Diễm!

Đám quái vật cùng hô lên.

- Đừng làm rộn nữa, có việc cần tìm ngươi đây. Ngươi có thể đọc được ký ức đúng không?

- Đúng là có thể đọc được ký ức, nhưng sẽ rất thô bạo. Phần lớn quái vật bị đọc ký ức bằng phương pháp này đều biến thành ngớ ngẩn.

Sinh Trưởng Chi Não đáp.

- Vậy là được rồi, ngươi đọc ký ức của hai người kia cho ta. Ta muốn biết ai dám mai phục ta, mấy tên ngu xuẩn này chắc chắn không thể to gan như thế.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 465: Khách Đến Băng Nguyên

- Được rồi, không thành vấn đề.

Sinh Trưởng Chi Não nghe được trong giọng nói của chủ nhân có phần mất kiên nhẫn và hơi tức giận thì không nhịn được vội vàng nói.

Nó cũng không biết hai người kia làm sao lại đắc tội với kẻ lòng dạ hẹp hòi như Cao Bằng.

Sinh Trưởng Chi Não thương hại nhìn hai người đang nằm dưới mặt đất.

Sau đó nó hoàn toàn không chút thông cảm xâm nhập vào trí nhớ của bọn họ.

Linh hồn lực cường đại xuyên qua đầu, tiến sâu vào trong trí nhớ của bọn họ.

Tựa như một cái đĩa ghi chép lại cả cuộc đời của bọn họ, lấy thị giác của bọn họ làm máy quay, có âm thanh, có cảm giác và có cả hình ảnh.

Mặt ngoài của Sinh Trường Chi Não chỉ lấp lóe trong chốc lát, sau đó khôi phục lại bình tĩnh.

Tất cả ký ức của hai người chỉ là một chút gánh nặng với nó mà thôi.

Trong giây lát, Sinh Trưởng Chi Não trầm giọng nói:

- Chủ nhân, ta đã tìm ra được rồi. Bọn họ là gián điệp của khu Ưng Liệt được xếp vào khu Nghê Hồng, sau đó bị khu Nghê Hồng phái qua tập kích ngài. Trước khi xuất phát bọn họ nhận được mệnh lệnh phải ngụy trang thành người của hiệp hội Vô Diện.

- Thật đúng là quan hệ phức tạp... Cho nên có thể hiểu thành bọn họ là người của khu Ưng Liệt? Hoặc là bị khu Nghê Hồng phát hiện và muốn tương kế tựu kế họa thủy đông dẫn.

Cao Bằng nhíu mày:

- Không có một tin tức chính xác nào sao?

- Không có...

Sinh Trưởng Chi Não len lén liếc nhìn Cao Bằng đang im lặng.

Cao Bằng suy nghĩ một lúc mới xoay người rời đi:

- Được, ta biết rồi. Ngươi dẫn đám con của ngươi về đi.

...

Bắc Cực, một con Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu khổng lồ xé rách hư không bên trên cung điện Hàn Băng, hai cái cánh vỗ mạnh rồi cuối cùng hạ xuống trước cung điện.

Sau khi mổ vỡ dây xích buộc chặt trên chân phải, hất dây xích qua một bên, một cái hòm màu xanh sẫm xuất hiện ở trước cửa cung điện.

Trong giây lát, Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ ở trong cung điện chậm rãi đi ra. Nó liếc nhìn Từ Công Thú bị trói ở trên cổ của Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu, sau đó đi tới dùng một tay nhấc cái hòm màu xanh sẫm lên rồi xoay người đi vào cung điện.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu cũng gật đầu rồi giương cánh bay lên không trung!

Lần này nó không chỉ tới Bắc cực tặng đồ mà còn có một nhiệm vụ quan trọng nữa, đó chính là tìm kiếm khí tức hàn băng.

Trải qua nửa năm rèn luyện, bên ngoài cơ thể Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu có thêm rất nhiều vết thương, khí thế hung ác trên người cũng càng lúc càng lớn hơn.

- Đã lâu không nhìn thấy ngự thú nghiêm túc như vậy.

Bắc Thanh Nghiên đứng phía trước cửa sổ thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn bánh que cay trong tay, tò mò bỏ vào miệng nếm thử.

Sau khi ăn mấy cái bánh que cay, màu sắc đôi môi hồng đã biến thành màu đỏ, nhìn càng dụ hoặc hơn.

Dường như có hơi cay, cái mũi ngọc của Bắc Thanh Nghiên nhăn lại, hít sâu một hơi rồi lại thè lưỡi ra, nhìn chẳng khác nào một chú cún con đang liếm sữa.

Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ canh giữ ở trước cửa nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng không nhịn được la lớn:

- Không tốt, thứ này có độc! Không ngờ có thể thoát được sự điều tra của ta, đây là độc vật bậc nào!

Bắc Thanh Nghiên liếc nhìn Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ với vẻ kỳ lạ, suy nghĩ một lát lại mở một gói bánh que cay rồi đưa cho nó:

- Ngươi cũng nếm thử đi, nó không có độc đâu, chỉ là mùi vị rất kỳ lạ. Từ trước tới nay ta chưa từng ăn qua thức ăn có mùi vị như vậy.

Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ chăm chú nhìn từng hành động cử chỉ của Bắc Thanh Nghiên với vẻ vô cùng khẩn trương.

- Cảm ơn lòng tốt của chủ nhân, nhưng ta thật sự không thích những thức ăn kỳ quái như vậy.

Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ chỉ thích ăn tuyết. Sau khi nuốt tuyết lạnh vào, cảm giác mát lạnh từ cổ họng trôi sâu vào ngực làm cho hắn vô cùng yêu thích.

- Được rồi, ta vốn muốn để cho ngươi nếm thử giúp ta xem có độc hay không thôi.

Bắc Thanh Nghiên thở dài lộ vẻ thất vọng.

Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ ngập ngừng một lát mới nói:

- Chủ nhân chờ một lát.

Một phút sau, vẻ mặt Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ rất nghiêm trọng, vừa ăn vừa trầm giọng nói:

- Đây, đây là vật gì vậy? Mùi, mùi vị tại sao lại kỳ lạ như thế.

Hắn nói xong lại cầm một cây nữa đặt vào trong miệng, thấy chủ nhân nhìn mình thì giọng điệu có hơi sốt ruột:

- Ta, ta chỉ là không nhận ra mùi vị thôi. Không, chủ nhân hãy nghe ta giải thích, ta chỉ muốn biết nó có độc hay không thôi.

Bắc Thanh Nghiên cười khẽ, cũng không vạch trần.

...

Trong sơn cốc lạnh giá của sông băng, gió lớn rít gào, ánh mắt của Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu như điện.

Trong phút chốc nó rời khỏi đỉnh của sơn cốc, tường băng bị nổ tung, một bóng đen lao nhanh ra.

Hơi lạnh trong sơn cốc bị nó mở miệng nuốt vào.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu rơi vào đỉnh núi, lớp da đã trở nên đông cứng, huyết quản cũng lạnh, tốc độ máu chảy chậm lại, bên

ngoài dần dần có hơi lạnh phả ra.

Nhưng lồng ngực Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu lại không ngừng phập phồng kịch liệt, tựa như máy bơm nước. Trái tim điên cuồng đập tựa như tiếng trống vang vọng trong không khí, âm thanh càng lúc càng vang dội.

Thịch.

Cả người Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu run rẩy, lớp băng phía ngoài da vỡ vụn. Trong mắt bắn ra thần quang, nó ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, đầu lưỡi uốn cong khiến tiếng hét vang vọng trong khoảng không trên băng nguyên.

- Đúng là một con chim tốt.

Dưới đáy thung lũng chẳng biết lúc nào đã xuất hiện một vết nứt không gian. Chỉ có điều vết nứt không gian này như ẩn như hiện, nhìn qua vô cùng nguy hiểm, dường như sẽ lập tức biến mất. Từ bên trong vết nứt lần lượt có mấy người đi ra.

Trên người bọn họ còn khoác áo bào bằng da thú, loại da thú này đã trải qua xử lý đặc biệt, một vài vị trí và chi tiết quan trọng có gắn thêm bộ phận của quái vật nào đó.

Điều này làm cho tấm da thú nhìn qua không hề hoang dại, trái lại cho người ta cảm thấy nó có một vẻ đẹp đặc biệt.

Người vừa nói chính là một ông lão mặc áo da thú màu đỏ, trên vai khoác chiếc khăn lụa có hoa văn màu xanh lam.

Ông ta ngắm nhìn Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu một lát lại nói tiếp:

- Con quái vật này nhìn qua thật sự không tệ, là một con quái vật rất có nghị lực.

- Bắc Cốt Lạc, không nên tổn thương con chim này, để cho nó đi đi.

Một thiếu niên với dáng người khôi ngô thật thà chất phác sau lưng ông lão đang chuẩn bị cho ngự thú của mình tiến lên bắt Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu, nghe Đại Tế Ti nói vậy thì vội vàng ngăn ngự thú của mình lại.

Sau lưng hắn là Hàn Băng Cự Nhân cao bảy mét với bốn cánh tay màu xám trắng. Nó không có mũi, trên mặt chỉ có một con mắt và một cái miệng.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu nhận thấy nguy hiểm, liếc nhìn một đám ngự thú đi theo đám người kia thì hoàn toàn không do dự, lập tức giương cánh bay đi.

Nửa giờ sau, đám người này đi tới trước cung điện Hàn Băng, vẻ mặt Đại Tế Ti dẫn đầu nghiêm túc, chậm rãi quỳ xuống rồi trầm giọng nói:

- Đại Tế Ti bái kiến tiên tổ đại nhân.

Đoàn người đi theo phía sau Đại Tế Ti cũng quỳ xuống.

- Bái kiến tiên tổ đại nhân.

Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ nhai que cay đi ra, liếc nhìn Đại Tế Ti rồi trầm giọng nói:

- Ngươi là Tế Ti đời thứ mấy?

Đại Tế Ti quỳ gối trước cung điện ngẩng đầu, trong mắt đầy vẻ chân thành.

- Tham kiến Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ đại nhân, tôi là Đại Tế Ti đời thứ năm mươi của bộ lạc Bắc Hàn.

Thật lâu sau, một thiếu nữ chân trần đi ra khỏi cung điện,

trong mắt có cảm xúc không thể nói rõ được.

- Đã là đời thứ năm mươi rồi sao...

Sau đó nàng vô cùng bình thản liếc nhìn Đại Tế Ti đang quỳ trên mặt đất:

- Ngươi đứng lên đi.

- Vâng!

Một ông lão nhìn qua ít nhất bảy mươi tuổi lại kính trọng với một thiếu nữ nhìn bề ngoài chỉ khoảng hai mươi tuổi như vậy có vẻ vô cùng kỳ quái.

Nhưng bất luận là ông lão hay cô gái đều hoàn toàn không thấy có gì không đúng cả.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 466: A Ngốc Tiếp Tục Phát Triển

Bị sức mạnh tâm linh thô bạo xé nát ký ức khiến cho hai người kia đều biến thành kẻ ngốc, si si ngốc ngốc ngồi xổm nghịch đất, thi thoảng lại ngẩng đầu cười ngây ngô.

Cao Bằng mặc kệ hai người này có giả vờ hay không, ném luôn xuống sông cho cá ăn, coi như giải thoát.

Xoa xoa huyệt thái dương, hắn tự lẩm bẩm:

- Thực là loạn, ngưu quỷ xà thần gì cũng dám nhảy ra ngoài, tưởng ta tốt tính nên dễ bắt nạt phải không?

- Ngươi tiếp tục lưu lại ở trong Trường Giang đi, ta ra ngoài một chút.

Cao Bằng nói với Sinh Trưởng Chi Não.

Sinh Trưởng Chi Não lại chìm xuống Trường Giang. Mảnh lưu vực này đã thành địa bàn của nó, tất cả mọi thứ từ thượng du xuống hạ du, bất luận là quái vật gì khi qua Trường Giang cũng phải nộp lộ phí cho nó.

Tựa như một con ác bá chiếm cứ trên sông.

Quay về biệt thự, Cao Bằng đạp Kính Bốc Huyền Quy đang phơi nắng trong vũng nước một cước.

- Đừng có ngủ nữa. Ngủ ở nhà ta lâu thế rồi, ngươi cũng phải đóng tiền phòng chứ. Tới bốc một quẻ cho ta.

Kính Bốc Huyền Quy quơ quơ móng vuốt trong nước hai lần mới leo ra, mai rùa trên lưng phản xạ lân quang dưới ánh mặt trời.

- Ta tới bốc quẻ cho tiểu chủ nhân.

Kính Bốc Huyền Quy định nhãn ngưng thần, lẩm bẩm.

Mai rùa phát sáng, tựa như một cái bóng đèn lớn.

Dị tượng ở đây hấp dẫn các ngự thú khác, một đám bu lại vây quanh con rùa.

Tiểu Ngân Long ngoẹo đầu nhìn Kính Bặc Huyền Quy, rồi khẳng định:

- Đây là con rùa của ta!

Nó đang khẳng định chủ quyền, con rùa này là của nó.

Trên thực tế, Kính Bốc Huyền Quy đúng là thủ hạ của nó, dù phải thêm một chữ "trước đó".

Bạch Long hơi chần chừ:

- Nhưng bây giờ nó đã là của chủ nhân, nên không thể xem là con rùa của ngươi được.

Tiểu Ngân Long nhíu mày, có chút bực bội. Sao trước kia nó không phát hiện ra con rùa già này có thể phát sáng, thế mà lại bỏ lỡ một bảo vật.

Sáng lấp lánh… đẹp quá.

Tiểu Ngân Long muốn rút mai của Kinh Bốc Huyền Quy ra giấu trong kho của mình, làm phong phú thêm kho tàng.

Bạch Long không nghĩ giống nó. Chỉ là một cái mai rùa phát sáng thôi mà, mấy thứ sáng lấp lánh này nó muốn bao nhiêu sẽ có

bấy nhiêu.

Vẫn là nghèo khó hạn chế suy nghĩ của Tiểu Ngân Long. Với Bạch Long, cái gì mà thủy tinh, kim cương, lưu ly, công nghệ hiện đại đều có thể chế tạo được. Có phải tự nhiên hay không không quan trọng, nhìn đẹp mắt là được.

- Ôi trời, điềm dữ! Đại hung hiện!

Kính Bốc Huyền Quy đột nhiên mở mắt, liên tục than thở với tiểu chủ nhân.

Nghe nó nói vậy, một đám ngự thú xung quanh lập tức khẩn trương. Tiểu Hoàng không nhịn được gầm thét, sau đó đi tới muốn nhấc con rùa già này lên.

- Này, lão già nhà ngươi, dám nói lời yêu ngôn hoặc chúng. Chủ nhân nhà ta há lại cho ngươi vọng luận. Còn cái gì mà đại hung, ngươi có tin hôm nay Tiểu Hoàng ta sẽ cho ngươi thấy máu không?

Kính Bốc Huyền Quy rút đầu rùa vào trong mai, bốn móng không ngừng khua khua trên bãi cỏ:

- Ôi ôi ôi, ta còn chưa nói xong mà. Đừng nóng, đợi ta nói xong đã.

Kính Bốc Huyền Quy không dám làm trò nữa, chỉ thầm bực bội. Vốn nó định thừa nước đục thả câu kiếm chút hảo cảm của tiểu chủ nhân, ai ngờ lại bị con vịt trọc chết tiệt này phá hỏng. Thực sự đáng hận!

- Không chỉ có điềm dữ mà còn có điềm lành, phúc họa tương y. Trên thế gian này nào có chuyện vạn toàn, ta cũng không phải thần.

- Vậy là ngươi đang lừa ta?

Cao Bằng nhíu mày.

- Không phải, ta không lừa ngươi, ta bói ra như vậy đó. Chuyện gì cũng có hai khả năng, dù là hung hiểm gian nan cũng có chút hy vọng sống. Không phải loài người các ngươi vẫn có câu là… cái gì mà nhân định thắng thiên ấy phải không. Ta chỉ thấy được mấy khả năng trong tương lai thôi, nhưng có rất nhiều loại khả năng, ta chỉ có thể xem, người thực sự quyết định hướng đi vẫn là ngươi.

- Ôi chao, không được không được. Hôm nay lão rùa ta đã tiết lộ nhiều thiên mệnh như vậy, không thể tiết lộ thêm nữa.

- Ngươi nói vậy khác gì không nói.

Cao Bằng im lặng.

- Ài ài, không phải. Ta đại khái có thể nhìn ra được chuyện sắp xảy ra với ngươi có mấy phần phúc mấy phần họa. Đương nhiên, đây cũng chỉ là tham khảo, tham khảo mà thôi.

- A… vậy có bao nhiêu phần trăm ta sẽ gặp nguy hiểm? Bao nhiêu phần trăm hóa họa thành phúc?

- A…đại khái là năm năm đi!

Cao Bằng giật giật khóe miệng, nhịn xuống cơn tức giận muốn đánh con rùa già này. Hắn quay người đi, hỏi cả ngày cũng chẳng khác gì không hỏi, coi như hắn biết con rùa này không đáng tin cậy rồi.

Giống với Chiêu Tài, mấy ngự thú hệ Thần Bí có vẻ quá vô dụng. Không biết có phải vì đẳng cấp còn thấp không.

Dù biết thân phận người đánh lén, nhưng cụ thể là người phương nào thì hắn không biết.

Cũng không phải Cao Bằng không dám ra tay, chỉ là hắn không muốn rơi trúng cái bẫy khác của kẻ địch, ngu ngốc làm đao của kẻ khác.

- Cao Bằng, có phải ngươi đang có chuyện gì phiền lòng không? Không sao, cứ nói với ta, ta giúp ngươi phân ưu.

Tiểu Hoàng vỗ vỗ ngực đi tới.

Cao Bằng nhìn nó một lúc. Bây giờ hắn không có tâm tư hầu chuyện con vịt này.

Thấy Cao Bằng lơ mình, Tiểu Hoàng cuống lên:

- Sao ngươi không tin ta? Có phải ngươi cho rằng trong đầu ta chỉ có cơ bắp phải không?

Cao Bằng lắc đầu, nghĩ một lát rồi kể chuyện vừa xảy ra cho Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng vỗ đầu một cái:

- Quá đơn giản, tìm đến khu Nghê Hồng!

- Sao ngươi xác định được là khu Nghê Hồng?

- Không phải bọn họ nói là người của khu Nghê Hồng sao?

Tiểu Hoàng hơi sửng sốt.

Cao Bằng cũng sửng sốt, sau đó ý cười nở rộ khắp mặt:

- Ngươi nói đúng.

Cuối cùng là thế lực nhà nào cũng không quan trọng, quan trọng là những người đánh lén hắn là người khu Nghê Hồng. Cái này không giả, thế là đủ rồi.

Cao Bằng không cần sự thật, mà là thái độ.

Nếu chỉ có mỗi Tịch Sư thì không an toàn lắm, khó mà đảm bảo được nơi nào đó sẽ có một con quái vật hoặc ngự thú Vương cấp nhảy ra. Sinh Trưởng Chi Não phải ở lại đoạt xá Trường Giang, có thể tùy tiện di động ở bên trong, nhưng ra khỏi Trường Giang sẽ bỏ phí tâm huyết.

Mà A Ngốc ra ngoài cũng được một thời gian rồi, cũng là lúc kiểm nghiệm thành quả của nó.

Thế giới Hắc Vụ, Thiên Khê Chi Địa.

Từ khi đổi chủ, Thiên Khê Chi Địa biến thành khu vui chơi của vong linh.

Các quái vật sinh sống trong Thiên Khê Chi Địa cũng không bị đuổi tận giết tuyệt. A ngốc biết rõ nếu muốn tiếp tục phát triển thì không thể làm việc tát ao bắt cá. Cho nên, quái vật ở Thiên Khê Chi Địa đều được nuôi nhốt, vỗ béo là giết, sau đó để cho chúng sinh sôi thật nhiều, liên tục cung cấp linh hồn lực cho A Ngốc.

Sau hỗn loạn ban đầu, Thiên Khê Chi Địa dần thích ứng với quy tắc của A Ngốc.

Đồng thời, vì tiêu hao quá nhiều vong linh nên A Ngốc chọn một hướng rừng rậm khác khởi phát chiến tranh. Vùng rừng rậm kia cũng có một con quái vật Vương cấp hệ thổ và rất nhiều quái vật khác sinh sống.

Giết chóc và chiến tranh liên tiếp không ngừng cung cấp linh hồn lực cho A Ngốc.

Ven rừng rậm, mấy vạn con vong linh tre già măng mọc phóng vào bên trong. Tất cả sinh mạng còn sống dọc đường đi đều là kẻ địch của chúng.

Đẳng cấp vong linh có thứ tự sâm nghiêm, kẻ bên dưới nghe lệnh kẻ bên trên. Nhất là vong linh được người trên phục sinh sẽ hoàn toàn nghe lệnh người đó, dù muốn chúng đi chết chúng cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Phía sau một tòa núi nhỏ. Trên sườn núi, A Ngốc khoanh hai tay, hai bên trái phải là một đoàn vong linh âm trầm. Những vong linh này thấp nhất là cấp Lĩnh Chủ, chỉ có LĨnh Chủ mới có tư cách đứng sau lưng nó.

- Rống!

Cây cối lay động kịch liệt, một con gấu đen to lớn thò đầu ra, trên mặt tràn đầy tức giận:

- Khô lâu chết tiệt, ngươi muốn bốc lên chiến tranh giữa hai bên sao?

Sau đó nó bẻ gãy thân cây, thân thể cao lớn từ trong rừng lao ra, tay gấu như một cây trụ quét qua một cái, mấy con khô lâu liền bị tát vỡ tan.

A Ngốc nhè nhẹ xoa xoa xương ngón tay, linh hồn hỏa diễm trong đáy mắt cực kỳ bình tĩnh.

Cuối cùng đã ra…

Sát khí nồng đậm tràn ngập không khí.

Đột nhiên cơ thể A Ngốc run lên, linh hồn hỏa diễm trong hốc mắt nhảy lên hai cái, sau đó không quay đầu hướng về sau lùi lại :

- Đi!

Một đám vong linh đang xoa xoa tay bỗng trợn mắt há mồm nhìn lão đại đột nhiên quay người rời đi.

Đại Địa Chi Hùng đứng bên rừng rậm, nhìn chăm chú bóng

lưng A Ngốc cho đến khi nó biến mất ở chân trời. Sau đó ngồi đặt mông ngồi xuống, vuốt vuốt lông ngực.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 467: Hài Cốt Chúa Tể Trở Về

A Ngốc trở lại Thiên Khê Chi Địa, một đám thuộc hạ sau lưng nó đều run lẩy bẩy không dám quấy rầy lúc lão đại suy nghĩ, những kẻ trước đây dám làm như vậy đều bị vùi vào trong đất rồi.

A Ngốc nhìn xung quanh, sau đó bắt đầu điểm danh:

- Tàn Ngọc Ma U Linh, Lục Vĩ Thiên Hồ Khô Lâu, Thạch Sơn Tượng Khô Lâu...

Nó tổng cộng gọi tên mười tám con quái vật....

- Các ngươi ra khỏi hàng.

Mười tám con quái vật ra khỏi hàng đều là vong linh có vẻ ngoài vô cùng hung ác, nhưng vào lúc này tất cả lại có vẻ lo lắng không yên, giống như đang chờ tiếp nhận xét xử cho số mệnh của mình.

A Ngốc nâng tay phải lên:

- Nếu ta phải về thì những vong linh này ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa...

Năm ngón tay nó chợt khép lại, trong không trung phát ra một tiếng nổ nhỏ.

Phanh.

m thanh này rất nhỏ, chẳng khác nào tiếng một bé trai khẽ chép miệng.

Cùng lúc đó, vô số vong linh trong phạm vi mười nghìn dặm của Thiên Khê Chi Địa đều bị giết chết.

Một lượng lớn Vong Linh Diễm bay lên trên không hội tụ thành vài dòng suối màu trắng từ các hướng tiến vào trong đầu của A Ngốc.

Ầm ầm ầm…

Hốc mắt của A Ngốc gần như bị Vong Linh Diễm màu trắng lấp đầy, khóe mắt có ánh lửa tràn ra.

Vong Linh Diễm là vật dẫn của linh hồn lực, cũng là vật dẫn thuận lợi cho đám quái vật hệ vong linh hấp thu nhất.

Cơ thể A Ngốc rung lên khiến bộ xương phát ra những tiếng kêu rắc rắc.

Sau khi đã ép được linh hồn lực cuồng bạo xuống, A Ngốc khôi phục lại bình tĩnh. Nhưng mà Vong Linh Diễm trong hốc mắt càng mạnh hơn, khí tức trên người nó cũng sâu không lường được.

Mười tám vong linh tránh được một kiếp đều thở phào nhẹ nhõm rồi liếc mắt nhìn nhau, trong mắt chúng đều là sự vui mừng khi sống sót sau tai nạn.

…

Hoang Vu Mê Cung.

Từ sau khi Lusaka xảy ra chuyện, việc khai phá ở Hoang Vu Mê Cung bên này đã bị ngừng lại.

Dù sao cũng không ai biết con quái vật trên Vương cấp kia có thể đột nhiên chạy tới phá hỏng hay không, nhưng các phương tiện xây dựng trong giai đoạn đầu vẫn chưa dỡ bỏ. Hơn nữa việc dò xét bên ngoài Hoang Vu Mê Cung vẫn được tiếp tục, đồng thời

đang cố gắng hết sức không ảnh hưởng tới việc thu thập thực vật và bắt quái vật ở khu vực gần đó vận chuyển về Hoa Hạ.

Đây là một vết nứt không gian có tính vĩnh cửu duy nhất được phát hiện trong khu Hoa Hạ hiện nay, nó có giá trị rất lớn nên tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua, cho dù biết là có nguy hiểm đi chăng nữa.

- Báo cáo bộ chỉ huy, tôi là trinh sát viên số 1156, có quái vật đang tới gần từ khu vực phía bắc, có quái vật đang đến gần từ khu vực phía bắc! Mức độ nguy hiểm…

Điều tra viên nhìn ngự thú bên cạnh đã sợ tới mức co quắp thì hít sâu một hơi:

- Mức độ nguy hiểm cấp cao nhất!

Bộ chỉ huy không dám chậm trễ, giống như chim sợ cành cong, lập tức điều ra ngự thú và phi cơ trinh sát không người lái từ trong căn cứ bay lên không trung để điều tra.

Một đám quái vật vong linh xuất hiện ở phía cuối tầm nhìn trên bình nguyên cằn cỗi.

Cho dù trong những vong linh này có rất nhiều quái vật còn chưa từng thấy qua, nhưng chỉ nhìn dáng vẻ dữ tợn bên ngoài thôi đã có thể nhìn ra bọn chúng tuyệt đối không dễ chọc.

Ảnh chụp của đám vong linh này được dần báo cáo lên trên, khi tới một cấp bậc nào đó thì nhận được câu trả lời.

- Hủy bỏ cảnh báo, khôi phục lại giám thị cấp hai.

Giám thị cấp hai là giám thị bình thường, ngoại trừ ngự thú của quân khu thì các ngự thú khác ở bên trong phạm vi tầm mắt đều sẽ bị giám thị bình thường.

A Ngốc đi tới bên ngoài mê cung, phía trên sớm đã có người nhận được mệnh lệnh mở cửa lớn.

Lối ra vào duy nhất của Hoang Vu Mê Cung đã được lắp một cửa sắt dày nặng, ở trên vách ngoài của cửa lớn có dây leo ngụy trang. Bình thường người bên trong căn cứ ra vào đều thông qua cửa nhỏ, rất ít khi mở cửa lớn.

Nhưng sáng hôm nay, phía dưới lại nhận được mệnh lệnh mở cửa lớn ra.

Binh sĩ chịu trách nhiệm mở cửa đứng ở sau cửa đối diện với A Ngốc.

A Ngốc rất kiên trì, không hề sốt ruột.

Binh sĩ rùng mình một cái, vội vàng cúi đầu.

Một con sói bạch cốt rất lớn, cao tới năm mét đi qua bên cạnh binh sĩ này.

Hơi thở nặng nề thổi qua trên mặt anh ta...

Khi mười tám con vong linh cấp Lĩnh Chủ theo A Ngốc đến, Hoang Vu Mê Cung hoàn toàn im ắng.

Tất cả ngự thú đều nằm rạp trên mặt đất, một vài con ngự thú bình thường hiếu động còn cụp đuôi hoặc căng thẳng nhìn chằm chằm về phía cửa lớn.

- Hổ mập, ngươi làm sao vậy?

Nữ binh nhìn thấy lông trên người ngự thú của mình dựng đứng, vừa run rẩy vừa nhìn về phía đông thì hơi đau lòng an ủi.

Bình thường, con ngự thú này của mình rất to gan, gần như không sợ gì cả. Nàng rất khó tưởng tượng được có ngày nó lại bị dọa thành như vậy.

Sau đó nàng đã hiểu, có một bộ khô lâu màu vàng sậm đi qua, hai gai xương bên vai uốn lượn về phía sau đầu giống như vương miện, ngoài ra có rất nhiều quái vật với hình dáng khổng lồ đi theo phía sau nó. Nhưng dù những quái vật này có dáng vẻ lớn hơn, dữ tợn hơn, nhưng chẳng biết tại sao nữ binh lại có cảm giác những quái vật này cộng lại cũng không phải là đối thủ của bộ khô lâu màu vàng sậm đi đầu.

Các vong linh đều lặng lẽ đi theo sau lưng A Ngốc.

Đối với những vong linh này, đám người và những ngự thú trong mê cung chỉ là một bầy kiến hôi, chẳng có gì đáng để chúng nó chú ý.

Trong lúc lơ đãng, khí thế chúng phát ra làm cho các sinh linh xung quanh cảm thấy khủng hoảng.

Mười tám con vong linh đi theo sau lưng A Ngốc đều là cấp Lĩnh Chủ, con yếu nhất cũng không kém hơn Mê Cung Giám Sát Giả thủ lĩnh trước đây.

Nhóm bọn chúng cho dù ở trong cấp Lĩnh Chủ cũng là tồn tại cao cấp nhất.

Tại khu vực trung tâm của Hoang Vu Mê Cung có một vết nứt không gian với đường kính mười mét đứng sừng sững.

Xuyên qua vết nứt không gian là khu Bách Nghiệp

Kính Bốc Huyền Quy đột nhiên thò đầu nhìn về phía cửa lớn.

- Rùa của ta... Đây là quái vật gì, nhìn hình dáng rất hung dữ.

Kính Bốc Huyền Quy không nhịn được khẽ thì thầm.

Bích Giáp Thủy Tổ Ngạc đang lăn lộn trong bùn nhão bỗng ngẩng đầu, miệng cá sấu hết đóng lại mở.

Các ngự thú đang chơi đùa cũng dừng động tác, đây là phản ứng theo bản năng.

Giác quan thứ sáu đã khiến chúng nhận thấy được có sinh vật nguy hiểm đang đến gần.

- Chủ nhân, ta đã về rồi.

Dao động linh hồn vô hình xuyên qua không gian, vô cùng ngang ngược giống như quân lâm thiên hạ. Đây cũng không phải là do A Ngốc cố ý gây ra, mà trong khoảng thời gian này A Ngốc thống lĩnh mấy triệu vong linh tự nhiên hình thành khí tức của kẻ đứng đầu, ngay cả bản thân nó cũng không hề nhận thấy sự thay đổi của mình.

Tiểu Ngân Long hừ lạnh một tiếng có chút bất mãn. Mặc dù biết đối phương không kém, nhưng nó vẫn quật cường phát ra long uy muốn tranh đấu với A Ngốc một hồi.

A Ngốc dừng lại một chút nhưng không để ý đến sự khiêu khích trong hồ.

Dù sao ở đây cũng là nhà của chủ nhân, nếu như xảy ra mâu thuẫn thì sẽ làm cho chủ nhân không vui.

A Ngốc không tiếp chiêu khiến làm khí tức của Tiểu Ngân Long rơi vào khoảng không, giống như đánh một quyền vào trong không khí làm cho nó có cảm giác bất lực.

- Cha, cha.

Một cái bóng nhỏ bé từ ngôi nhà trên cây nhảy xuống hoạt bát chạy về phía A Ngốc.

- A, đây là con gái của chúa tể sao?

Ánh mắt mấy vong linh đứng sau lưng A Ngốc lập tức sáng

lên, cúi đầu muốn xem thử chúa tể nhỏ có bộ đáng như thế nào. Khi chúng nó vừa cúi đầu thì vừa vặn bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của A Ngốc.

Đám vong linh với hình thù kỳ quái này cười ngượng ngùng rồi lùi lại một trăm mét.

- A Ngốc, ngươi trở về rồi sao. Ngươi ở bên ngoài có quen không?

Cao Bằng ra ngoài đón A Ngốc.

- Cảm ơn chủ nhân đã quan tâm. A Ngốc vẫn luôn cố gắng trở nên mạnh mẽ, tùy thời đợi chủ nhân sai bảo!

A Ngốc trầm giọng nói.

Cao Bằng nhìn về phía khung số liệu của A Ngốc, đẳng cấp đã lên tới cấp 59 rồi.

Tốc độ thăng cấp này khiến Cao Bằng cũng chỉ có thể có thể cảm khái.

- Ngươi đừng đứng bên ngoài nữa, chúng ta vào phòng lại nói tiếp.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 468: Đông Tiến Nghê Hồng

- Chủ nhân lại bị ám sát sao.

A Ngốc ngồi ở trên sô pha sửng sốt, sau đó giọng điệu trầm xuống:

- Tiểu Hoàng, Tiểu Diễm, Đại Tử! Khi ta không ở bên cạnh chủ nhân các người đã bảo vệ chủ nhân như thế sao?

Giọng nói của A Ngốc khàn khàn lại lạnh lùng, Vong Linh Diễm trong hốc mắt đao động mạnh đã chứng tỏ lúc này nó không bình tĩnh. Bầu không khí trong phòng trở nên nặng nề.

Tịch Sư nằm trên mặt đất liếc nhìn A Ngốc, cảm giác gáy mình ớn lạnh.

Bộ xương khô này cho nó cảm giác càng lúc càng nguy hiểm, bây giờ chắc hẳn đã đề thăng đến Vương cấp, nhưng nó lại có ảo giác như nhìn thấy quái vật Hoàng cấp vậy.

Nhất định là ảo giác rồi, làm sao có thể như vậy được. Nó nhớ thời gian trước bộ xương khô này vẫn chỉ là cấp Lĩnh Chủ. Cho dù có nâng cao nhanh mấy đi nữa cũng sẽ không thể lên tới Hoàng cấp trong thời gian ngắn như vậy chứ?

Chỉ là khí thế trên người A Ngốc vẫn khiến cho nó cảm thấy không được thoải mái, khẽ dịch người.

- Mấy con quái vật đó đã bị ta đánh chết rồi.

Đại Tử cãi lại:

- Cao Bằng không bị thương.

- Ừ, ngươi phải thấy may mắn là chủ nhân không bị thương, nếu không ta thật sự sẽ nghĩ xem có nên để ngươi bảo vệ chủ nhân nữa không.

Giọng nói của A Ngốc nặng nề.

Đại Tử hừ một tiếng nhưng lười cãi lại. Nó không muốn cãi nhau với A Ngốc nên ngẩng đầu lên, cái cổ hất lên thật cao. Bầu trời trên đầu vẫn xanh như vậy, tên lùn A Ngốc này căn bản không nhìn thấy mặt của mình.

- A Ngốc, lần này chúng ta sẽ ra biển.

- Tất cả đều nghe theo chủ nhân căn dặn.

- Chúng ta sẽ đi tới khu Nghê Hồng. Ta nghe nói sau tai biến, khu Nghê Hồng bên kia có Bách Quỷ Dạ Hành, truyền thuyết thần thoại của bọn họ nói là có tám triệu thần. Chúng ta đi xem những thần đó thế nào.

Những ngự thú ở khu Nghê Hồng có không ít là "Thần" trong những câu truyện truyền thuyết thần thoại của bọn họ. Sau đó, có học giả nghiên cứu ở khu Nghê Hồng phát hiện ra những ngự thú này rất giống với thần trong truyện thần thoại xưa, đều là do động vật trong khu vực địa phương biến dị thành.

Trên thực tế, không chỉ ở khu Nghê Hồng, người ở các khu vực trên toàn thế giới phát hiện động vật ở địa phương của bọn họ đều có hai phương hướng tiến hóa.

Một loại trong đó chính là những thần thú, mãnh thú trong câu chuyện truyền thuyết thần thoại của bọn họ.

Một loại phương hướng tiến hóa khác lại tiến hóa thành quái vật từ trước đến nay chưa từng xuất hiện qua, cho dù tìm ở trong

sách cổ cũng không thấy có tài liệu nào từng nhắc tới.

So sánh với loại trước, loại sau không chỉ giới hạn ở trong khu vực nào đó mà còn xuất hiện ở trên cả thế giới. Ví dụ như loại quái vật chưa được biết tới xuất hiện ở khu Nghê Hồng, ở khu Hoa Hạ cũng thấy.

Hai điều này hoàn toàn không theo quy luật nào, làm cho học giả cảm thấy không thể tin nổi. Bởi vì cho dù ở một nước có diện tích rất nhỏ, số người ít cũng có người phát hiện ra quái vật tồn tại ở trong truyện thần thoại nào đó của bọn họ.

Có học giả gọi loại hiện tượng này là hiện tượng lây nhiễm trong khu vực, cũng là vấn đề bây giờ không thể giải quyết được.

Cao Bằng dẫn theo bọn A Ngốc, Tịch Sư, A Xuẩn, còn có nhóm vong linh thuộc hạ được A Ngốc dẫn từ thế giới Hắc Vụ tới, bọn họ lại bước lên con đường đi về phía đông. Nói đi là đi, hắn trực tiếp lên đường trong ngày hôm đó.

- Không ngờ Cao Bằng lại không dẫn ta theo.

Chờ tới khi Đại Tử kịp phản ứng thì Cao Bằng đã rời đi rồi.

Sau một thời gian bế quan tu luyện, A Xuẩn đã thành công thăng cấp biến thành một con sứa lớn với đường kính hai mét. Nhưng nó là sứa nên có khả năng co dãn rất lớn, cho nên vẫn có thể thu nhỏ thể tích, nhìn từ phía xa thì thể tích của nó trước sau không chênh lệch bao nhiêu.

Mấy lần ra ngoài không mang theo A Xuẩn bên người khiến Cao Bằng thấy rất bất tiện.

Bất luận là đi xa hay ra ngoài làm chuyện gì khác đều rất bất tiện. Cao Bằng đã nếm thử ngon ngọt từ không gian tùy thân thì làm sao có thể nào chịu được khổ sở khi cả ngày mang theo ba lô, hành lý lớn chứ.

- Ta cho ngươi biết, ngươi nhốt ta lâu như vậy, không có năm chai nước hoa quả thì đừng mong có thể dỗ được ta.

A Xuẩn lên án, thể hiện sự tức giận của mình.

Lúc này Cao Bằng đang ngồi ở phần cổ của một con Phi Long khô lâu hai cánh, nơi đây là phần bằng phẳng nhất. A Ngốc còn đặc biệt lắp thêm ở chỗ này một cái ghế da, cho Cao Bằng có thể ngồi thoải mái ở phía trên.

Cao Bằng bất đắc dĩ:

- Không phải ta vừa cho ngươi mười bình nước trái cây sao, vậy ngươi trả lại cho ta đi. Bản thân ngươi giữ lại năm bình thôi, không cho phép lén giấu nhiều như vậy nữa.

A Xuẩn:

- ???

A Xuẩn có chút sửng sốt, sau đó ngồi im ở trên đầu Cao Bằng, giả vờ làm gì cũng không hỏi tới.

Khoảng thời gian trước, Cao Bằng nhốt A Xuẩn ở trong phòng là vì tốc độ thăng cấp của nó quá chậm. Điều này không phải là vì phẩm chất của nó, mà vì nó - quá lười.

Vừa ngu ngốc lại lười biếng, chắc chắn là nói về nó.

Lại nói tiếp, Cao Bằng cũng không biết nên nói thế nào về con sứa lười biếng này nữa. Đại Tử có kém thế nào đi nữa, nhưng ham muốn được trở nên mạnh mẽ vẫn rất lớn... Ừ, chỉ là thỉnh thoảng len lén lười biếng, nhưng vẫn còn nằm trong phạm vi hắn chấp nhận được.

Nhưng A Xuẩn lại khác! Mỗi ngày nó đều lười biếng, chỉ có thỉnh thoảng mới tu luyện một chút thôi.

Cao Bằng cảm thấy có thể mình đã đặt nhầm tên cho nó rồi. Hắn không nên gọi nó là A Xuẩn mà phải gọi nó là A Lười mới thích hợp.

- A Lười, lấy giúp ta cái chăn ra...

Cao Bằng nói lỡ miệng.

A Xuẩn tức giận:

- Ngay cả tên ta mà ngươi cũng gọi nhầm được, ta là A Xuẩn. Ta không có lười biếng!

Cao Bằng cười ha ha:

- Đúng vậy, ngươi không lười biếng, ngươi chỉ hơi ngốc thôi.

A Xuẩn tức giận móc một cái chăn từ trong không gian ra ném lên trên mặt của Cao Bằng.

- Cho ngươi.

Cao Bằng đắp cái chăn ở trên đùi để cản gió lạnh từ phía trước thổi tới.

Cả đường đi chịu cảnh màn trời chiếu đất, bình thường mệt mỏi thì hạ xuống nghỉ tạm một lúc. Nhưng với vong linh mà nói mệt nhọc như thế này cũng không tính là gì.

Cho nên phần lớn thời gian bọn họ đều ở trên lưng vong linh. Tổng cộng có tám con vong linh có thể bay. Mà loại vong linh biết bay có thể trở thành Lĩnh Chủ khi còn sống đều có hình dáng không nhỏ, bởi vậy cũng có thể chở hết.

Bọn họ một đường đi về hướng đông. Sau khi bay hai tuần thì Cao Bằng nhìn thấy biển, bọn họ lại bay thêm bốn ngày vượt qua biển mới nhìn thấy một đại lục mới.

Nơi đây hẳn là khu Nghê Hồng.

Bờ biển là một mảnh đá ngầm, mạch nước ngầm dưới mặt biển màu đen cuộn trào mãnh liệt. Trên vách đá cao chót vót có rất nhiều ốc yêu màu trắng, từ phía xa nhìn lại giống như rất nhiều cái u mọc ở trên vách đá.

- Chủ nhân, phía dưới có người, có cần bắt vài người qua hỏi đường không?

A Ngốc đột nhiên nói.

Cao Bằng nghe A Ngốc nhắc nhở mới lấy bịt mắt ra rồi nghiêng đầu liếc nhìn.

Ở trong khe trên vách đá có hai ngư dân đang trốn, sợ hãi len lén quan sát đám vong linh bay qua đỉnh đầu.

Cao Bằng trầm ngâm. Tìm một dân địa phương ở khu Nghê Hồng hỏi đường thì chắc chắn tốt hơn so với mình xông loạn khắp nơi giống như con ruồi không đầu. Hơn nữa để tránh bị lộ tung tích, mình vẫn phải khống chế mấy người này trước.

Hắn lập tức ra lệnh cho hạ từ trên không trung xuống.

Nhìn thấy đám ngự thú vong linh bốc lên hắc vụ kia đang bay qua đỉnh đầu mình thì chợt hạ xuống, ngư dân trốn ở bên trong hang sợ đến mức run lẩy bẩy.

- Đi ra.

Giọng nói của A Ngốc thông qua sóng dao động linh hồn truyền vào trong đầu của mấy ngư dân này.

Bọn họ hơi sửng sốt nhìn xung quanh, muốn tìm phương hướng giọng nói truyền tới.

Nhưng ngoại trừ bộ xương khô kia ra, bọn họ không thấy có

vật gì khác.

Sau đó trải qua nhiều lần xác nhận, bọn họ mới run lẩy bẩy đi ra.

- Đại nhân có yêu cầu gì, xin cứ việc căn dặn.

Người ngư dân quỳ trên mặt đất run rẩy nói.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 469: Một Gốc Cây

Cao Bằng tất nhiên không hiểu được ngôn ngữ khu Nghê Hồng, hắn chỉ biết một ít ngôn ngữ Nghê Hồng cơ bản nhất, cũng là một vài câu ngắn mà gần như phần lớn người ở khu Hoa Hạ đều hiểu được.

Nhưng vong linh giao lưu thì không cần dùng miệng và tai, chỉ cần dùng linh hồn.

Đây cũng là nguyên nhân quái vật hệ vong linh ở thế giới khác nhau vẫn có thể trao đổi được với nhau.

Cho nên Cao Bằng bảo A Ngốc thay mình hỏi thăm. Tuy A Ngốc cũng không hiểu lời những người đánh cá này nói, nhưng nó có thể thông qua sóng dao động linh hồn của những người đánh cá này phát sinh ra trong lúc nói chuyện, hiểu được ý bọn họ nói.

Một vài sinh mạng có thực lực mạnh tất nhiên có thể che giấu sóng dao động linh hồn của mình, nhưng đối với một ít quái vật có thực lực không đủ lại tương đối khó khăn.

Đây cũng là nguyên nhân có lời đồn đại thời cổ có đại yêu quỷ vật có thể hiểu được lòng người. Bởi vì bọn họ có thể căn cứ vào sóng dao động linh hồn để phát hiện ra suy nghĩ của con người.

- Đây là đâu vậy?

Người đánh cá không dám lừa gạt:

- Đại nhân, nơi này là đảo Shimokoshiki.

- Đảo Shimokoshiki?

Cao Bằng rút bản đồ ra mới tìm được đảo Shimokoshiki.

Ở đây không phải đại lục chính của khu Nghê Hồng, mà là một hải đảo cách đại lục không xa có tên là quần đảo Shimokoshiki, rất gần với Kagoshima.

Cao Bằng còn cách kinh đô một đoạn.

Lần này Cao Bằng muốn đến Tây Kinh. Sau biến cố, Tây Kinh vẫn là trung tâm kinh tế chính trị của khu Nghê Hồng.

Taira Masakado – người Cao Bằng muốn tìm cũng ở Tây Kinh.

Nhớ tới lần trước hắn muốn làm trọng tài bị Taira Masakado ném phiếu chống, vẻ mặt Cao Bằng chợt trở nên lạnh lùng.

Đó không phải là một người tốt.

- Các ngươi đang thu thập quái vật sao?

Cao Bằng từ trên lưng Phi Long nhảy xuống, nhìn thấy trong gùi sau lưng những người đánh cá có chứa một ít cục thịt màu trắng.

Sau khi A Ngốc nhắc lại, người đánh cá vội vàng đáp.

- Đại nhân, đây là Bạch Nhục Hải Loa. Khi trời nắng nó sẽ ra khỏi biển rồi leo đến trên vách đá phơi nắng, khi trời sắp mưa chúng sẽ lộ ra thịt trắng trên người và bò lại trong biển. Lúc này có thể nhân cơ hội cạo lấy thịt trắng của chúng, cái này có thể dùng làm sushi.

Quái vật không có tính công kích... Cao Bằng đã gặp qua không ít quái vật, có vài quái vật thật sự rất ôn hòa, thậm chí loài người tiếp xúc gần với chúng cũng không có vấn đề gì. Nhưng từ trước tới nay hắn chưa từng nghe nói qua có người nào dùng dao với cơ thể chúng mà chúng vẫn duy trì sự ôn hòa như vậy.

【 Tên quái vật 】: Diêm Bạch Yêu Loa

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 17

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Phổ Thông

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Kim

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Một loại quái vật sinh trưởng ở bờ biển, thân thể của bọn chúng có thể tự nhiên hấp thu phần muối trong nước biển, sau đó thông qua cách phơi nắng để đào thải phần muối trong cơ thể ra, làm vậy để đạt được một sự tuần hoàn hoàn mỹ, làm cho bản thân mình luôn duy trì một khẩu vị hoàn mỹ...

Trong máu thịt của bọn chúng có lượng độc tố rất nhỏ, có thể làm cho tinh thần vui vẻ, nếu dùng lâu dài dễ sinh ra nghiện. Theo số lượng dùng tăng thêm, cảm giác vui vẻ này cũng sẽ dần dần tăng thêm, cuối cùng khi độc tố tích tụ làm cho người ta hoàn toàn tê liệt thì sẽ trở thành con rối của nó, sau đó bị nó cắn nuốt.

Cao Bằng dừng lại một lát, sau đó A Ngốc nói:

- Thịt này có vấn đề, các ngươi cố gắng ăn ít thôi.

Người đánh cá vội vàng gật đầu nói phải:

- Đại nhân, đây là thu hoạch của chúng tôi hôm nay.

Sau đó hắn đưa cái gùi lên.

Cao Bằng xua tay từ chối khiến cho người đánh cá cảm thấy bất an.

Cao Bằng âm thầm lắc đầu. Ta cũng không phải muốn thu hoạch của các ngươi, chỉ là có lòng tốt nhắc nhở các ngươi mà thôi.

- Thôi đi, tùy các ngươi, các ngươi thu hoạch được thì cứ lấy về đi, ta không cần tới chúng.

Người đánh cá rất cao hứng đeo cái gùi lên lưng. Dù sao thịt này cũng không phải để bọn họ ăn, bọn họ cần gì quan tâm nó có vấn đề hay không chứ? Sau khi trở về bản thân mình không ăn là được rồi.

Đám người Cao Bằng hỏi thăm người đánh cá mới biết bọn họ tiếp tục đi về phía đông bắc sẽ đi qua căn cứ thành phố Kumamoto.

Ở căn cứ thành phố Kumamoto, ngoài mặt có ba con ngự thú cấp Lĩnh Chủ, trong đó một con ngự thú là gấu Kumamoto.

Gấu Kumamoto là vật cưng đáng yêu của chính phủ thành phố Kumamoto. Con gấu Kumamoto cấp Lĩnh chủ kia chính là con gấu đầu tiên được chế tạo ra ở thành phố này, trước kia từng trải qua rất nhiều truyền kỳ, sau đó được cất kỹ ở trong nhà bảo tàng. Vào năm thứ ba sau khi tai biến xảy ra, nó đã phát sinh biến dị.

- Đại nhân gấu Kumamoto kia cực kỳ hung dữ.

Người đánh cá nói đầy vẻ kính nể và sợ hãi.

- Năm ngoái có một con Ngưu Quỷ hành hung ở bờ biển, giết người của hai trấn nhỏ, chính là gấu Kumamoto đại nhân này tới giết chết con Ngưu Quỷ kia.

Đi qua căn cứ thành phố Kumamoto theo huyện Saibo ra biển là có thể từ đảo Kyushu đi tới đảo Shikoku. Tiếp tục đi qua đảo Shikoku là có thể đến đảo Honshu. Tây Kinh chính là ở trên đảo Honshu.

Khu Nghê Hồng không giống với khu khác, ở đó có nhân khẩu rất nhiều nhưng địa bàn không lớn, nếu như xây dựng thành căn cứ sẽ rất phiền phức, áp lực sẽ rất lớn.

Cho nên để giảm bớt áp lực, bọn họ chỉ là từ bỏ đơn vị thôn, lấy thành trấn làm đơn vị thấp nhất để hình thành cứ điểm phòng ngự.

Giữa các thành trấn cách nhau rất gần, cho dù thật sự phát sinh nguy hiểm cũng có thể nhanh chóng phái người tới trợ giúp.

Về phần những chỗ xa hơn thì đám người đánh cá lại không biết, cho dù có biết cũng không chính xác, còn không bằng đi lên mạng điều tra tài liệu.

Cao Bằng đánh ngất mấy người đánh cá rồi tiếp tục xuất phát.

Nhưng chỉ nửa ngày bọn họ đã vượt qua đảo Kyushu. Biển giữa đảo Kyushu và đảo Shikoku không rộng, chẳng bao lâu bọn họ đã tới đảo Shikoku.

Khi đi tới đảo Shikoku, Cao Bằng lại phát hiện ra một điểm kỳ lạ.

Khác với đảo Kyushu, quái vật trên đảo Shikoku càng ôn hòa hơn.

Hơn nữa, khi bọn họ đi qua bên cạnh một vài quái vật giống chim cũng không thấy chúng có biểu hiện sợ hãi gì.

Có vài quái vật giống chim còn nhìn đám người Cao Bằng với ánh mắt tò mò.

Bọn họ tiếp tục bay về phía trước khoảng mấy trăm dặm liền nhìn thấy trên một ngọn núi phía xa có một gốc cây anh đào màu đỏ rất lớn, che khuất bầu trời.

Tán cây lớn tới mức có thể che phủ cả ngọn núi, liếc mắt nhìn qua giống như thần tích vậy.

【 Tên quái vật 】: Anh Thiên Thụ

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 54 (Vương cấp)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Sử Thi

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Mộc

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Hỏa

【 Năng lực quái vật 】: Chưởng khống Mộc nguyên tố Lv5, kích phát sinh mạng Lv3, cường hóa khép lại Lv3, quầng sáng an bình Lv4

【 Đặc tính quái vật】: Con rối vân gỗ (trời sinh là gỗ, cắm rễ trong đất, nó cực độ khát vọng đối với việc đi lại.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Có thể tách từ trong thân ra con rối vân gỗ, con rối hoàn toàn nghe lệnh của Anh Thiên Thụ, có thể tự do đi lại và có sức lực cực lớn, bước đi như bay nhưng rất sợ lửa.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Có thể chuyển hóa những sinh linh khác thành con rối vân gỗ. Sau khi con rối bị chuyển hóa, bên trong cơ thể hoàn toàn bị hóa gỗ, đồng thời tiếp nhận mệnh lệnh của Anh Thiên Thụ)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Một gốc cây Anh Đào cổ xưa thu được biến dị, sở thích của nó là hòa bình, hy vọng có thể xây dựng một thế giới hài hòa người người bình đẳng. Đây cũng là nguyện vọng lớn nhất của nó. Nó ghét giết chóc, tất cả những gì tồn tại ở bên trong lãnh địa của nó mà tiến hành giết chóc đều sẽ bị nó khiển trách.

Một cây Anh Đào thích hòa bình.

Không trách được trên đường qua đây, mình cứ có cảm giác rất kỳ quái. Hóa ra là do quầng sáng an bình này giở trò quỷ. Thảo nào không có quái vật nào tấn công bọn họ. Gốc cây Anh Đào này

muốn xây dựng một nơi hòa bình trong thời kỳ tận thế, chỉ sợ là một giấc mơ vĩnh viễn cũng không có cách nào hoàn thành được.

- Khách từ xa đến, kính mời xuống nói chuyện một chút.

Sóng tinh thần của Anh Thiên Thụ truyền vào trong đầu của Cao Bằng và cả đám A Ngốc.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 470: Võ Sĩ Và Tuệ Tử

Nghe thấy giọng nói, Cao Bằng ra lệnh cho Hài Cốt Phi Long hạ xuống dưới.

Gốc cây hoa anh đào triệt để cắm rễ ở trên núi, có một bộ phận dây leo tráng kiện lộ ra từ bên trong.

Dưới gốc cây hoa anh đào có một ngôi chùa cổ với bức tường trắng và mái ngói đỏ.

Ở trước cửa ngôi chùa, có một người mặc bộ đồ tăng nhân màu xám đang lẳng lặng quét lá khô.

Người này trông thấy Cao Bằng cưỡi Hài Cốt Phi Long hạ xuống cũng không kinh hoảng, đặt cái chổi trong tay dựa vào bức tường rồi khẽ cúi khom người nói với Cao Bằng,

- Kính mời thí chủ chờ một chút.

Không bao lâu có một vị tăng nhân khác ra nghênh tiếp Cao Bằng. Cao Bằng mang theo A Ngốc và Tịch Sư tiến vào bên trong ngôi chùa.

Trong đình viện, cảnh sắc cũng rất khác biệt, sơn thủy lâm viên khô ráo yên tĩnh, một dải cát trắng tạo thành dòng chảy nhỏ đi ngang qua hơn phân nửa đình viện, một chút đá sỏi tô điểm trên nền suối cát.

Vị tăng nhân mặc áo cà sa đỏ, nét mặt mỉm cười nhìn về phía Cao Bằng, chắp tay trước ngực và cúi đầu.

- Hoan nghênh các hạ đến với Nghê Hồng.

Cao Bằng cũng chắp tay trước ngực thi lễ lại.

- Quấy rầy đại sư rồi.

- Nguyên Y, ngươi tiếp tục quét sạch đình viện đi.

Tăng nhân áo đỏ nhẹ giọng nói với tăng nhân áo xám.

Tăng nhân áo xám tên là Nguyên Y lập tức gật đầu, quay người rời khỏi đình viện.

Vị tăng nhân áo đỏ lại phân biệt thi lễ với Tịch Sư ở trên vai Cao Bằng và A Ngốc phía sau lưng hắn.

- Không nghĩ tới lại là Vong Linh Thiên Tai điện hạ, thật sự là thất kính.

Tăng nhân áo đỏ cảm khái không thôi.

Nhìn qua thì vị tăng nhân áo đỏ này khoảng chừng hơn năm mươi tuổi, nơi khóe mắt có nếp nhăn, sắc mặt hiền hòa, mang bộ dáng của một cao tăng đắc đạo.

Nhưng mà Cao Bằng vẫn có chút nghi hoặc. Ngay từ đầu hắn cho rằng vị tăng nhân này chính là con rối vân gỗ của Anh Thiên Thụ, nhưng mà sau khi nhìn thấy thuộc tính thì hắn lại phát hiện ra mình đã nhìn lầm. Đây đơn thuần là một người bình thường không bị đoạt xá, cũng không bị điều khiển.

Chẳng lẽ là Ngự Sử của Anh Thiên Thụ?

Nếu như là Ngự Sử của Anh Thiên Thụ thì đây chính là một Ngự Sử Vương cấp chưa bị phát hiện.

- Ta chính là tín đồ của đại nhân Anh Thiên Thụ Thần.

Tựa hồ biết được suy nghĩ trong lòng Cao Bằng, vị tăng nhân áo đỏ lên tiếng với sắc mặt chân thật.

- Thế giới này đã có quá nhiều thảm kịch, chúng ta mong muốn hòa bình.

Vị tăng nhân áo đỏ thành khẩn nói, sau đó lại thì thào,

- Thật mong ước được hòa bình, đã có rất nhiều người phải chết rồi.

Cao Bằng đối với điều này cũng biểu thị đồng ý,

- Đúng thật là đã chết rất nhiều người, ta cũng hy vọng hòa bình.

Hòa bình thật tốt mà, có TV để xem, có thể chơi trò chơi điện tử, mỗi ngày có thể lười biếng nằm ở trong nhà hưởng thụ khoảng thời gian hạnh phúc.

Nghe vậy ánh mắt của vị tăng nhân áo đỏ sáng lên, dường như câu trả lời của Cao Bằng vượt quá dự liệu của hắn.

- Suy nghĩ của chúng ta có nhiều điểm chung.

Cao Bằng bất động thanh sắc gật đầu,

- Đúng thế.

- Đại nhân của chúng ta hy vọng có thể cùng ngài một chỗ bảo vệ hòa bình thế giới.

Trên gương mặt vị tăng nhân áo đỏ hiện lên nụ cười.

- Phải bảo vệ như thế nào? Cho dù ngay cả bản thân ta cũng không dám nói có thể bảo vệ hòa bình thế giới.

Cao Bằng lắc đầu.

- Bản chất con người đều là tham lam, cho nên chúng ta cần chủ động khống chế bọn họ.

Một giọng nói hùng hồn xuất hiện trên không của ngôi chùa.

Đại thụ ở phía sau chùa bỗng nhiên mở mắt, hai cái hốc cây đen kịt tựa như ma quật.

Cùng với giọng nói của nó, toàn bộ ngọn núi đều trở nên run rẩy.

- Anh Thiên Thụ Thần đại nhân.

Vị tăng nhân áo đỏ lập tức quỳ trên mặt đất làm lễ bái Anh Thiên Thụ.

- Ta có thể hỏi ngươi một chút được không? Ta rất muốn biết, đương nhiên, cũng không phải là ta nghi ngờ ngươi, thật sự ta chỉ hiếu kỳ với chuyện vì sao người chán ghét sát lục.

Cao Bằng đúng là rất ngạc nhiên.

Anh Thiên Thụ lâm vào trầm mặc, thật lâu sau mới yếu ớt nói:

- Bởi vì sát lục sẽ đi kèm với tử vong, tử vong thật sự là một chuyện rất tàn nhẫn.

- Trước đây có một cô gái nhỏ tên là Tuệ Tử, nàng rất thông minh và tốt bụng, mẹ của nàng đã từng nói cho nàng biết cây hoa anh đào là biểu tượng của tình yêu. Vào năm nàng mười ba tuổi, nàng yêu mến một võ sĩ samurai, sau đó nàng tự tay trồng ta ở chân núi.

Nói đến đây giọng nói của Anh Thiên Thụ trở nên trầm thấp hơn.

- Nàng bắt đầu theo đuổi samurai trẻ tuổi, hai người lâm vào bể tình. Đó là điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời nàng, mỗi một ngày nàng đều tươi cười rạng rỡ, tựa như đóa hoa hướng dương mỹ lệ dưới chân núi.

- Về sau khi chiến tranh nổ ra, người võ sĩ samurai bị gọi vào quân đội và điều động ra chiến trường.

Mỗi ngày nàng đều đứng trên đỉnh núi yên lặng cầu nguyện cho chàng Samurai trẻ, nàng chờ mong chàng võ sĩ trở về. Cuối cùng nàng rốt cuộc chờ đợi được, nhưng đó là tin chàng võ sĩ tử trận cùng với thi thể của chàng, nàng đưa người võ sĩ chôn ở trước mắt ta.

Từ ngày đó nàng bắt đầu không còn tươi cười nữa.

Lại một thời gian sau quân đội bại trận, địch nhân giết qua nơi này. Bọn họ tàn sát tất cả thôn trang dưới chân núi, phóng hỏa giết người, gây lên tội ác bất tận.

Tuệ Tử chạy đến đỉnh núi ôm ta gào khóc, khóc đến tê tâm liệt phế.

Sau đó Tuệ Tử nói rằng cuộc đời nàng bắt đầu chính là một khắc khi nàng mở mắt trông thấy mẹ của nàng, và kết thúc khi nàng không còn được nhìn thấy người nàng yêu nhất. Cuối cùng Tuệ Tử nhảy từ trên vách núi xuống tự sát. Một khắc này, nàng tựa như đang bay, bay về một nơi không ai có thể tìm thấy được.

- Ngươi chính là cây hoa anh đào kia sao.

Anh Thiên Thụ không có trả lời, cánh hoa anh đào màu hồng nhạt nhẹ nhàng rơi xuống như mưa.

Cao Bằng lại cảm thấy nó đang khóc, không lẽ bản thân mình gặp ảo giác.

- Câu chuyện xưa thật sự rất cảm động.

Cao Bằng bình tĩnh trở lại,

- Nhưng mà giết chóc không chỉ là nhân loại, đây là trình tự

vận hành không ngừng nghỉ một giây một phút nào của toàn bộ vạn vật trên thế giới. Thợ săn bắt giết con mồi, cường giả thôn phệ kẻ yếu, chó sói ăn cừu non, cừu non ăn cỏ xanh, cỏ xanh hấp thu chất dinh dưỡng từ mặt đất.

Anh Thiên Thụ không có trả lời, chỉ là nhẹ nhàng lay động, sau đó bay xuống càng nhiều cánh hoa anh đào hơn.

- Vậy ngươi muốn khống chế bọn họ như thế nào?

Cao Bằng hỏi.

- Làm theo phương thức của ta.

Anh Thiên Thụ đình chỉ không cho mấy cánh hoa anh đào bay xuống nữa, trong giọng nói mang theo vẻ quật cường.

- Bắt toàn bộ bọn họ biến thành con rối của ngươi?

Anh Thiên Thụ chưa có trả lời, nhưng nó không phủ nhận câu hỏi của Cao Bằng.

- Vậy chúng ta không cùng chung con đường rồi, theo ý tưởng của ngươi mang đến thì đó không phải là hòa bình. Đưa toàn bộ bọn họ biến thành con rối, vậy thì tất cả hành động của bọn họ đều không có bất kỳ khác biệt nào.

Cao Bằng lắc đầu.

Bầu không khí dường như ngưng kết lại. Lúc này khoảng cách của Cao Bằng với Anh Thiên Thụ rất gần, khoảng cách với một con ngự thú Vương cấp không đến một trăm mét nhưng thần sắc của Cao Bằng không thay đổi, chỉ là nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu Hàn Sương Tịch Sư, cái đầu bóng loáng vuốt rất thoải mái.

Thật lâu sau, không khí khẩn trương rốt cuộc cũng tiêu tán.

Bầu không khí trở nên hòa hoãn hơn, vị tăng nhân áo đỏ quỳ

trên mặt đất đứng dậy há mồm thở dốc.

Cao Bằng nhẹ nhàng cười một tiếng, mang theo Tịch Sư và A Ngốc cưỡi Hài Cốt Phi Long rời khỏi ngọn núi này,

Cao Bằng ngồi ở trên lưng Phi Long, quay đầu lại nhìn về phía Anh Thiên Thụ. Thụ là quan, sơn là chiến giáp, trong thoáng chốc hắn tựa như trông thấy một người võ sĩ Samurai ngẩng đầu ưỡn ngực đứng ở trên mặt đất.

Một ngày sau, Cao Bằng rốt cuộc cũng tới Tây Kinh.

Phía trước trên đường chân trời, có một tòa đại thành hùng vĩ đứng sừng sững nguy nga.

Tường thành cao tới trăm mét bao quanh thành trì khổng lồ, trên mỗi một ô tường thành có một ổ đại pháo lạnh lẽo, mật độ dày đặc.

Phía sau tường thành chia làm hai mảnh khu vực, khu vực bên trái chính là từng ngôi nhà thấp bé, những con đường nhỏ đan xen giữa những ngôi nhà trong khu phố, bên trên khu phố có số lượng lớn người buôn bán nhỏ lẻ, các Ngự Sử ăn mặc theo trang phục võ sĩ đi lại trên đường phố.

Khu vực bên phải là một thành phố hoàn toàn hiện đại hoá với những tòa nhà cao tầng cao chót vót, bê tông cốt thép mạnh mẽ làm nổi bật vẻ đẹp hiện đại.

Ở khu vực bên phải, trên bầu trời tòa nhà cao nhất có một bóng đen cực kỳ khổng lồ bao trùm cả tòa cao ốc, gần như hòa cùng toàn bộ cao ốc làm một thể.

Dịch: ND

Beta: Đông Hà

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 471: Thử Giao

Trên tầng cao nhất của cao ốc Ginza Tây Kinh, Taira Masakado râu tóc bạc trắng đang cầm một ly rượu trên tay, nhắm mắt suy nghĩ.

Đột nhiên rất nhiều sương đen tràn vào trong phòng, sương đen ngưng tụ thành một đầu lâu hư ảo màu đen trước mặt Taira Masakado.

- Chủ nhân, có cường giả từ phía tây đang đến đây.

Taira Masakado mở to mắt, nhanh chân đi đến cửa sổ trước mặt, nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh thì thấy trên bầu trời phía tây có một loạt cự thú vong linh đang gào thét đến gần.

Taira Masakado đặt ly rượu trong tay xuống bàn, quay người lấy áo khoác treo trên vách tường khoác lên người, đồng thời lạnh lùng nói.

- Hắc Sát, ngăn bọn nó lại.

- Tuân lệnh, chủ nhân của ta.

Cự thú hóa thành màn sương đen bao phủ tòa cao ốc nhanh chóng rút thân thể ra, sương đen mù mịt xông lên bầu trời che đậy ánh mặt trời, ngay lập tức bầu trời trở nên tối đen. Những người đi trên đường phố gần Ginza nhanh chóng trốn tránh.

- Taira Masakado đại nhân, xảy ra chuyện gì sao, có cần chúng tôi trợ giúp không?

Trong phòng vang lên thông báo từ sở cảnh sát Tây Kinh.

- Không cần, các ngươi giữ gìn tốt trị an là được.

Taira Masakado từ tốn nói.

Sương đen cuồn cuộn, hai cánh màu đen khổng lồ mở ra, thân thể khổng lồ tựa như cự nhân mây mù lơ lửng trên bầu trời thành phố.

Con mắt thứ ba trên trán mở ra, âm phong gầm thét, tử vong chi khí từ trong mắt nó hiển hiện hóa thành một vòng tròn màu xám trắng quấn quanh cơ thể cự nhân.

- Ngang! ! !

Một tiếng rống to chấn vỡ tầng mây trên bầu trời, hai cánh sau lưng cự nhân hung hăng quét qua, từng luồng gió lớn đánh thẳng vào những tòa cao ốc ven đường gây ra những tiếng vọng giòn vang, thậm chí có một số cửa sổ thủy tinh chất liệu hơi kém cũng bị chấn vỡ. Tiếng thét chói tai thỉnh thoảng vang vọng ở bên trong cao ốc.

Hàn Sương Tịch Sư thoát khỏi lồng ngực Cao Bằng, nhảy lên đỉnh đầu Hài Cốt Phi Long, ngẩng đầu ưỡn ngực, sắc mặt bình tĩnh chững chạc đàng hoàng, cái mũi nhỏ xíu màu hồng khẽ hít vào một hơi.

- Rống ~~~

Tiếng sư ngâm kinh thiên động địa vang lên.

Rắc rắc, bành! Bành! Bành!

Vô số cửa thủy tinh bị chấn vỡ.

Tốc độ của cự nhân đột nhiên hạ xuống. Sóng âm cao tần cộng hưởng mãnh liệt làm cho lồng ngực nó phập phồng, xu thế vọt tới trong chớp mắt bị chậm lại.

Trong đáy mắt Hàn Sương Tịch Sư xẹt qua một tia khinh thường, sư trảo duỗi về phía hư không phía trước kéo một phát.

Xoẹt.

Dường như nơi nào đó truyền tới âm thanh bị xé rách.

Cự trảo hàn băng làm đóng băng không khí, trong không khí phía trước năm trăm mét lăng không ngưng tụ ra một băng trảo đâm từ trên trời xuống đất, so le không đều, gai băng sắc bén nổ tung ở rìa cự trảo, giống như một thác nước lạnh giá rơi xuống từ trên chín tầng mây.

Cự nhân bị một trảo này xé thành bốn khối, khói đen trôi tán loạn về phía nhau, dường như muốn ngưng tụ lại hình thể lần nữa.

Nhưng mà chúng lại bị Tịch Sư nhổ một ngụm hàn khí làm cho sương đen đông lại.

Taira Masakado vừa khoác xong áo gió bước chân lên mái nhà, nhưng lại nhìn thấy cảnh ngự thú của mình bị đông cứng, bộ dáng mịt mờ.

Bại?

Làm sao lại nhanh như vậy.

Hàn Sương Tịch Sư quay đầu dùng ánh mắt hỏi thăm Cao Bằng, giết hay là không giết?

Cao Bằng tạm thời ngăn Tịch Sư lại.

Dù sao thì Taira Masakado cũng là một Ngự Sử đỉnh cấp hiếm hoi còn sót lại của khu Nghê Hồng.

Giết chết hắn thì đơn giản, nhưng sau khi giết chết hắn thì khi khu Nghê Hồng đối mặt với quái vật đỉnh cấp lại không có bao

nhiêu sức đánh trả, dù sao thì thành Tây Kinh cũng có mấy chục triệu người.

Dù gì cũng là con người với nhau, lại còn là mấy chục triệu người, dù là ai đi nữa thì cũng sẽ không thờ ơ với con số lớn như vậy.

Chỉ trừng trị một phen là được rồi, con cự nhân sương đen này bị đánh tan thân thể, ít nhất cũng phải tu dưỡng một tháng mới có thể khôi phục đỉnh phong.

Trong thế giới mới cần tranh thủ từng chút thời gian này, một bước kém, từng bước kém.

Oanh!

Mặt đất dưới chân điên cuồng run rẩy.

Cao Bằng đột nhiên quay đầu lại, phương hướng âm thanh truyền tới chính là khu vực hắn đặt chân lúc trước.

Mặc dù không nhìn thấy, nhưng Cao Bằng còn có thể cảm nhận được một cỗ khí tức cực kì khổng lồ chiếm cứ ở phía xa.

Bầu trời xanh thẳm, giống như có một viên đạn hạt nhân vô hình đã nổ tung.

- Chuyện gì xảy ra…

Cao Bằng nhíu chặt lông mày.

Trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh một cây hoa anh đào khổng lồ, cây Anh Thiên Thụ đang giở trò quỷ gì vậy.

- Nó chết rồi.

Hỏa diễm trong hốc mắt A Ngốc run lên nhè nhẹ, xòe tay phải ra. Nó có thể cảm nhận được một luồng khí tức tử vong xông lên

tận trời cao.

Trong tầm mắt A Ngốc, phương hướng nó đến lúc trước, trên bầu trời nơi đó tử khí ngập tràn cả một khoảng không.

Chính giữa luồng tử khí đó, một hư ảnh hoa anh đào đang vặn vẹo hòa vào hư không.

Chết?

Cao Bằng nhớ kỹ Anh Thiên Thụ là cấp 54 phẩm chất Sử Thi, hơn nữa tốc độ khôi phục không yếu, lấy phòng ngự làm sở trường, ai có thể trong thời gian một ngày ngắn ngủi giết chết được nó chứ.

Trầm ngâm một lát, Cao Bằng lệnh cho Hài Cốt Phi Long đưa hắn đến tầng cao nhất của cao ốc.

Taira Masakado mặt không đổi sắc ngẩng đầu cùng đối mặt với Cao Bằng.

Sau lưng hắn là một sinh vật kỳ quái, một nửa người trên là gà, nửa người dưới là rắn, cái đuôi kỳ dị chia ra thành bốn phần, da màu cam, đang nằm trên mặt đất, xung quanh con vật kỳ quái này lóe lên quang mang màu xanh sẫm.

【 Tên quái vật】: Thử Giao

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 47

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Sử Thi

【Năng lực quái vật】: Nọc độc ăn mòn lv3, sương độc khô héo lv3, điều khiển độc vật lv3, tốc độ linh mẫn lv2

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Độc

【Đặc tính quái vật】: Kịch độc lây nhiễm (độc tính mãnh liệt

biến dị sinh ra hiệu quả cường đại hơn.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: +1 đẳng cấp cho tất cả năng lực thuộc tính độc.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Có thể dẫn bạo khói nọc độc, duy nhất một lần tạo thành hiệu quả phá hủy cực kỳ mạnh, căn cứ mức độ đậm đặc mà địch nhân lây nhiễm sẽ có uy lực khác nhau.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Do Kê Quái Linh Quỷ và Xà Quái Mậu Quỷ hợp thể biến thành nửa người dưới rắn, nửa người trên giống như gà. Thích sinh hoạt ở bên trong núi lửa, trong phương viên trăm dặm xung quanh Thử Giao sẽ không có sinh khí, cỏ cây khô héo, khí độc lan tràn, thuộc về vật kịch độc. Khi nó ngủ đông sẽ vô ý thức tự nhiên thôi phát kịch độc trong cơ thể, từ đó dẫn bạo núi lửa tạo thành núi lửa phun trào.

- Taira Masakado tiên sinh, ta nghĩ có khả năng chúng ta gặp phiền phức rồi.

Cao Bằng để A Ngốc thông qua linh hồn ba động thuật lại cho Taira Masakado.

Taira Masakado hơi sững sờ liền rất nhanh che giấu tốt tâm tình chập chờn của mình.

- Ngự thú của ta vừa lên đến đã bị đánh thành trọng thương, hôm nay xác thực là gặp phiền toái lớn.

Taira Masakado ngoài cười nhưng trong không cười.

- Khụ.

Cao Bằng tằng hắng một cái.

- Đây là chuyện ngoài ý muốn, ngươi không nhìn thấy trong thời khắc sống còn ta ngăn lại ngự thú của mình sao, nếu không

thì không chỉ là trọng thương đơn giản như vậy thôi đâu, ngươi nói đúng không.

Mí mắt Taira Masakado nhảy một cái, hắn nghe ra mùi vị uy hiếp trong câu nói của Cao Bằng.

- Vậy lần này ngươi đến đây là muốn làm gì, Cao Bằng?

Lần này Taira Masakado nói ra bằng một loại tiếng Hoa bập bẹ.

Ôi trời, thế mà bị nhận ra.

Da mặt Cao Bằng có rút lại. Bị nhận ra thì bị nhận ra đi, dù sao hắn cũng đã làm tốt tâm lý bị người nhận ra rồi.

- Ông nói tiếng Hoa rất tốt.

Cao Bằng nói sang chuyện khác.

- Trước kia ta từng du học ở Hoa Hạ.

Taira Masakado trả lời.

- Thực ra ta tới khu Nghê Hồng cũng vì nguyên nhân đoạn thời gian trước ta bị người khác tập sát, sau khi thẩm vấn thì biết được là người của khu Nghê Hồng các ông. Đây là video quá trình thẩm vấn, ta hy vọng có thể nhận được một câu trả lời hài lòng.

Cao Bằng đưa một cái USB tới.

Nhận lấy cái USB từ trong tay Cao Bằng, Taira Masakado gật đầu.

- Ta sẽ cho ngươi một câu trả lời hài lòng.

Khác với ở khu Hoa Hạ, Taira Masakado có địa vị rất cao ở khu Nghê Hồng.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 472: Cổ Nhân Loại

Cho nên Taira Masakado nói rằng có thể cho hắn một câu trả lời hài lòng thì sẽ nhất định có thể cho một câu trả lời hài lòng.

Taira Masakado lại gọi điện thoại xuống báo tiêu trừ cảnh giới, để bọn họ tạm thời sắp xếp Cao Bằng và ngự thú vào danh sách trắng.

Cao Bằng được nhân viên chuyên nghiệp dẫn đi thu xếp ở tại một gian trạch viện rất lớn ở khu Đông Thành.

Trạch viện lớn như thế ở Tây Kinh của khu Nghê Hồng rất hiếm thấy.

Taira Masakado để cho Cao Bằng ở tạm hai ngày, chờ kết quả rồi sẽ thông báo cho hắn.

Hắn tạm thời ở lại nơi này.

Quanh khu Cao Bằng ở lại có rất ít người, nhưng nhìn người đi đường và trang trí trên con đường rải đá xanh thì nơi này là khu nhà giàu cao cấp.

Hình như có nhận được thông báo nên mấy nhà gần khu hắn ở đều tạm thời rời khỏi.

…

Taira Masakado âm trầm bước vào một bộ phận đặc biệt ở ngoại ô phía bắc Tây Kinh.

Dùng nhận diện con ngươi, khuôn mặt và giọng nói một đường đi tới nơi sâu nhất của bộ phận này.

- Ta chỉ muốn biết, rốt cuộc là ai đã tấn công Cao Bằng ở khu Hoa Hạ? Hiện giờ là mấu chốt của thời kỳ phục hưng vĩ đại, lúc này tên hỗn đản nào lại dám gây phiền phức cho chúng ta? Lập tức tra hết thân phận mấy người trong USB cho tôi!

Dứt lời, Taira Masakado ném mạnh USB lên bàn.

Chát!

USB vỡ tan.

Taira Masakado:

- ???

Quản lý bộ môn bí mật:

- ???

Một người phụ tá nhanh chóng nhặt hết các mảnh vỡ của USB lên, tìm được con chip vẫn không bị tổn hại.

- Taira Masakado đại nhân, vẫn dùng được.

Sắc mặt Taira Masakado hơi hoà hoãn lại, hừ lạnh một tiếng.

- Báo cáo đại nhân, ở đảo Shikoku phát hiện có vết nứt không gian. Đồng thời Anh Thiên Thụ Thần ở đảo Shikoku đã bị một ngự sử bí ẩn trong vết nứt không gian đánh chết.

Có tiếng thông báo từ trên loa.

- Anh Thiên Thụ Thần chết rồi sao?

Taira Masakado chấn động, chưa bao giờ ông ta nghĩ tới kết quả khiếp sợ như thế này.

Vừa rồi ông ta cũng chú ý tới sự rung động xảy ra ở phía xa,

còn tưởng là Anh Thiên Thụ Thần đang đại phát thần uy.

Bọn họ đều biết Anh Thiên Thụ Thần, một gốc thần thụ gần như chiếm cứ toàn bộ đảo Shikoku làm sao bọn họ lại không biết.

Thậm chí bọn họ từng có tiếp xúc với Anh Thiên Thụ Thần, dù không quá đồng ý với một số ý kiến của nó, nhưng không hề hoài nghi về thực lực của nó.

Có thể nói, trên toàn bộ đảo Nghê Hồng thì thực lực của Anh Thiên Thụ Thần không dám nói là vô địch, nhưng ít nhất tuyệt đối không ai có thể giết được nó.

Vì kích thước của nó còn bày ở đấy.

- Đưa video mà máy bay không người lái và vệ tinh quay được tới đây!

Taira Masakado nhíu mày.

Video rất nhanh đã được đưa tới.

Trong video, dãy núi sụp đổ, từng đường vết nứt ngang dọc chạy trên ngọn núi.

Cây cối gãy nát, mặt đất hỗn độn.

Chùa miếu trên đỉnh núi vỡ vụn, đám tăng nhân áo bào xám quỳ gối dập đầu trước chùa, máu tươi nhuộm đỏ cả thang đá.

Trong chùa, rừng đá sơn thuỷ đã bị phá huỷ. Trong sân, tăng nhân áo bào đỏ mở rộng hai tay như muốn ôm cả bầu trời, ánh mắt trống rỗng ngước nhìn lên, không nhìn ra được vui buồn trên mặt.

Lồng ngực ông ta bị một cây gai nhọn xuyên thủng đúng trái tim, tựa như một thanh trường mâu đính trên mặt đất.

Máu tươi chậm rãi chảy xuống.

Càng rung động hơn là phía sau chùa, đại thụ cao như ngọn núi bị chặt gãy ở chính giữa, chia làm hai đoạn, tựa như bị một thứ vũ khí hạng nặng nào đó hoành không chặt đứt. Vết đứt trơn bóng, cành lá Anh Thiên Thụ rũ xuống như một thác nước màu hồng phấn.

Anh Thiên Thụ Thần, chết rồi!

Trong phòng hoàn toàn lặng đi. Từ trước tới giờ Anh Thiên Thụ Thần và bọn họ vẫn giữ liên lạc, thậm chí địa vị của Anh Thiên Thụ Thần ở đảo Shikoku cũng có liên quan tới bọn họ. Với bọn họ, Anh Thiên Thụ Thần chính là một ngoại viện mạnh mẽ.

Dưới chân Anh Thiên Thụ Thần đã chết, một đoàn người đang hạ trại tính tiền ngay tại chỗ. Bên cạnh là một vết nứt không gian dựng đứng, ở vòng ngoài còn lóe lên ánh sáng màu vàng kim.

Bên cạnh vết nứt có bốn con ngự thú.

Một người cường tráng da nâu, cao sáu mét, sau lưng cõng một cái rìu lớn, mà trên đỉnh đầu lại chỉ có một mắt.

Một quả cầu lông màu vàng kim, tròn xoe như nắm đấm.

Một con voi có sáu ngà trắng toát, từ gốc đến ngọn ngà voi chuyển dần dần từ màu trắng sang vàng kim, trên cổ có một vòng tròn màu vàng kim bao quanh.

Cuối cùng là một con chim to màu đen, ánh mắt như điện, trong mắt lóe lên một đạo thiểm điện, trước mặt nó là một cái máy bay không người lái đã bị đánh vỡ nát.

Dù máy bay đã bị phá huỷ, nhưng vẫn truyền hình ảnh quay chụp về.

Taira Masakado đột nhiên rống lên:

- Phóng lớn hình ảnh những người kia lên!

Ảnh chụp được phóng to, có thể thấy trong đó có ba nam một nữ. Một người đưa lưng về phía camera không thấy rõ mặt, hai trong ba người khác chỉ thấy một nửa, người ngoài cùng bên trái hoàn toàn quay về phía camera. Taira Masakado chú ý thấy ngũ quan của hắn mang đặc trưng của người Châu Á nhưng lại có mái tóc màu xanh nhạt.

Không chỉ là hắn, ba người khác trong hình ảnh đều có mái tóc màu xanh.

- So sánh gương mặt này với tài liệu xem có tìm ra được thân phận không.

Nhân viên lập tức chạy dữ liệu khuôn mặt người trên thế giới, khoảng mười phút sau nhận được kết quả: Không tồn tại người này.

Lại tìm kiếm theo tỷ lệ cơ thể, sau khi loại trừ những người tương tự, cũng không tra ra được người này.

Vậy chỉ tồn tại ba khả năng. Một là không có hộ khẩu, hai là có kẻ bằng cách nào đó đã thay đổi ngũ quan và tỷ lệ thân hình. Một loại cuối cùng là… không phải người của thế giới này.

Taira Masakado có vẻ nghiêng về suy đoán cuối cùng hơn.

Vì bên cạnh họ có một vết nứt không gian.

- Liên hệ với Cao Bằng. Bất kể hắn đưa ra yêu cầu gì chúng ta cũng sẽ dốc sức thoả mãn, hiện giờ chỉ có hắn mới ngăn được đám người kia.

Taira Masakado biến sắc.

Chắc chắn những người kia sẽ không tới đây với thiện ý, nếu không sẽ không giết chết Anh Thiên Thụ Thần.

Nhận được tin, Cao Bằng cũng không có vẻ bối rối, thực ra hắn đã chuẩn bị tinh thần rồi.

Lần trước khi gặp Bắc Thanh Nghiên ở Bắc Cực, hắn đã biết bộ lạc thượng cổ vẫn tồn tại.

Mà khi ấy đã từng có một nền văn minh sáng chói, văn minh ngự thú.

Nhưng sau đó, vì một vài nguyên nhân mà bọn họ đã rời tới hành tinh khác.

Bắc Thanh Nghiên đã nói, bọn họ sẽ trở về. Họ sẽ quay lại khi trái đất đã dần dần thích hợp để sinh tồn.

Nhưng hiện giờ chủ nhân của trái đất này là người hiện đại, sẽ không dễ dàng lùi bước. Chắc chắn việc dung hợp giữa hai bên sẽ không thuận buồm xuôi gió.

Nếu thực lực không chênh lệch bao nhiêu thì có thể có diễn biến hoà bình. Bởi vì vẫn còn rất nhiều nơi chưa được thăm dò ở trái đất này, hoàn toàn có thể chứa được cả hai bên.

Nhưng nếu chênh lệch thực lực quá lớn… ngẫm lại năm xưa khi Châu u mới tìm ra được Châu Phi… Rất có thể đây chính là tương lai của bọn họ.

Cao Bằng đã chuẩn bị tinh thần, chỉ là không ngờ ngày này lại tới bất ngờ như vậy.

Đây là lần thứ hai hắn gặp phải Cổ Nhân Loại. Hắn muốn thử xem bọn họ đang ở trình độ gì, tốt nhất là có thể bắt được một hai người sống.

- Tôi muốn gặp Taira Masakado.

Taira Masakado rất sảng khoái gặp hắn, Cao Bằng đi thẳng vào vấn đề:

- Tôi có hai yêu cầu, nếu ông đồng ý thì có thể bàn bạc. Nếu ông không đồng ý vậy tôi sẽ rời đi ngay.

- Mời nói.

Taira Masakado gật đầu đồng ý, bây giờ không ông ta đã không thể từ chối.

- Thứ nhất, tôi sẽ không ra ngoài, các ông thay mặt tôi nói chuyện. Thứ hai, nếu kẻ địch quá mạnh thì tôi sẽ rời khỏi khu Nghê Hồng ngay lập tức.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 473: Vẫn Lạc

Taira Masakado chần chờ trong chốc lát, sau đó gật đầu. Hắn cũng không có cách nào, chỉ có thể lựa chọn đồng ý.

Nếu như Cao Bằng xoay người rời đi vậy thì sẽ phiền toái, hơn nữa bọn họ cũng thật sự không có cách nào. . . Chỉ có thể kỳ vọng những người kia yếu hơn một chút.

Taira Masakado thậm chí có điểm vui mừng khi Cao Bằng có thể đi đến khu Nghê Hồng vào ngày hôm nay, bằng không thật sự là không có biện pháp nào bắt được những người kia.

- Cái gì, Taira Masakado đại nhân, chúng ta tuyệt đối không thể đồng ý được, tên người Hoa gian trá này muốn đem chúng ta làm mũi thương đi đầu. . .

Những lời còn lại chưa kịp nói ra, hắn đã nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Taira Masakado nên vội nuốt lại những lời chưa nói.

- Chúng ta không có sự lựa chọn!

Taira Masakado rất quyết đoán.

- Vậy thưa đại nhân, chúng ta phái ai đi nói chuyện với những người kia bây giờ, nên phái người có chút nhạy bén hay là trầm ổn một chút thì tốt?

Taira Masakado trầm mặc trong chốc lát, sau đó nói:

- Ta sẽ đi.

- Hả?

Nội bộ cao tầng trợn mắt há hốc mồm, vội vàng từ chối,

- Không được.

Hắn cũng không phải muốn ngăn cản Taira Masakado, mà bởi vì Taira Masakado chính là chiến lực mạnh mẽ còn sót lại của bọn họ, lớp chiến lực cao như vậy nếu như tổn thất thì sẽ không cứu vãn nổi.

- Nếu như phái người thực lực quá kém bọn họ sẽ cho là chúng ta qua loa với bọn họ, ngươi sẽ nghiêm túc nói chuyện với một con kiến hay sao?

Taira Masakado quét mắt tới.

Nội bộ cao tầng trầm mặc, không có phản bác thêm nữa. Bọn họ cũng biết rất khó để khuyên bảo người có tính cách bướng bỉnh như Taira Masakado.

. . .

- Đồng Tượng, nơi này chính là tổ địa trong miệng các vị tổ tiên nói tới sao?

Thiếu niên cao lớn có dáng người khôi ngô cao giọng kêu lên. Giọng nói của hắn rất vang dội, hắn chính là thủ lĩnh của đám người này.

- Chắc là như vậy.

Tên béo mập mạp so với thiếu niên khôi ngô ở bên cạnh còn muốn lớn hơn vài vòng, kêu lên.

- Đồng Ma, đúng là tổ địa rất giàu có, mới tới đã gặp được một con quái vật Vương cấp, thực lực còn rất lợi hại, ít nhất cũng có phẩm chất tứ tinh đó.

- Ha ha, không phải cũng bị Độc Nhãn Cự Ma của ta chặt đứt

sao. Độc Nhãn Cự Ma của ta chính là hệ Kim, chuyên khắc các loại hệ Mộc.

Đồng Ma đắc ý cười nói, trong giọng nói tràn đầy kiêu ngạo, đồng thời vụng trộm quan sát biểu tình của cô gái ở ngoài cùng bên phải.

Ngoài cùng bên phải là một cô gái có mái tóc màu xanh lá cây dài vượt qua bờ mông, tết thành bím tóc hình đuôi bọ cạp. Lông mày như liễu, đôi mắt hạnh nhân, cái mũi đẹp đẽ tinh xảo, màu da vàng lúa mì.

Nghe thấy giọng nói to ồn ào của Đồng Ma, cái mũi của nàng nhăn lại, sau đó ôm lấy chiếc áo lông lớn màu vàng kim. Áo lông tách ra hai bên lộ ra một con mắt lớn chớp chớp, sắc mặt căng thẳng của nữ hài có chút hòa hoãn, khóe miệng hơi nhếch lên.

Hắc điêu xoay quanh trên không trung dò xét khắp nơi.

- Có người tới.

Thiếu niên mặc áo choàng đen đứng ở bên vách núi mở miệng nói ra mấy chữ.

- Hừ, thổ dân bản địa sao. Lần này trước khi đi tới đây cha ta đã ra lệnh cho chúng ta điều tra sơ bộ thực lực của những thổ dân này. Nói thật, những kẻ thổ dân này chẳng qua là di dân khi đó bị chúng ta vứt bỏ mà thôi, làm sao có thể có Ngự Sử cường đại chứ.

Đồng Ma chẳng hề để ý nói.

- Bọn họ không phải di dân, chẳng qua là khi đó chúng ta. . .

Đồng Tượng lập tức kêu lên.

- Được rồi, không nói nữa.

Đồng Ma cắt đứt lời hắn.

- Đồng Ưng, để cho Hắc Điện Lôi Ưng đi thử một chút thực lực của bọn hắn đi.

Đồng Ma phân phó cho một thiếu niên mặc áo đen ở bên cạnh.

Đồng Ưng gật đầu. Tâm niệm vừa động, Hắc Điện Lôi Ưng đang xoay quanh ở trên bầu trời hóa thành một tia chớp màu đen bay về phía phương xa.

Oanh!

Giữ trời nắng vang lên một tiếng sấm nổ, phía xa nổ vang bắn ra một tia chớp, sấm sét như thanh trường mâu xuyên qua thiên địa.

Taira Masakado cưỡi trên lưng Thử Giao bị lôi điện màu đen đánh thành than cốc, ngay sau theo đó Thử Giao cũng bị lôi điện triệt để đánh nổ thành than cốc.

Cháy đen kịt khét lẹt, từ bên trong ra ngoài triệt để hóa thành than đen.

Thậm chí ngay cả cơ hội nói di ngôn cũng không có. Một trong mười hai vị nguyên lão của Liên minh ngự sử, Taira Masakado tử vong tại chỗ.

- Thế nào, người kia có thực lực như thế nào?

Đồng Ma hỏi Đồng Ưng.

Đồng Ưng nhíu mày,

- Người kia bị ta giết, chính là một tên Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ bình thường.

- Mới cấp Lĩnh Chủ à. . .

Đồng Ma có chút thất vọng, đồng thời liếm liếm bờ môi,

- Xem ra thực lực của những thổ dân này cũng chẳng có gì đặc biệt.

- Đồng Ưng, chúng ta đi quan sát bộ lạc của bọn họ xem.

- Quá nguy hiểm.

Đồng Ưng nhắc nhở.

- Nguy hiểm cái rắm, hiện tại thế giới này cũng chỉ có thể cho phép xuất hiện người mạnh nhất chính là Vương cấp, ngự thú của chúng ta đều là Vương cấp mạnh nhất trong bộ lạc, sợ cái gì.

Đồng Ma chẳng hề để ý.

- Trước khi chúng ta tới đây, đại thủ lĩnh đã hạ mệnh lệnh không cho phép ngươi tùy tiện rời đi quá xa, chỉ là trước mắt dò xét qua về tình huống bên này rồi lập tức quay trở về.

Đồng Ưng ngăn Đồng Ma lại.

Đồng Ma nheo mắt lại,

- Đó là cha ta, không phải cha ngươi. Đồng Ưng ngươi tránh ra cho ta.

Đồng Ưng do dự.

- Chúng ta cùng nhau đi xem một chút, như vậy cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau, cẩn thận một chút chắc không có việc gì đâu.

Đồng Tượng cười ngây ngô nói.

. . .

Trước màn hình, Cao Bằng nhìn thấy một tia chớp màu đen từ trên trời giáng xuống, sau một khắc màn hình nổ tung biến thành tối om.

Cao Bằng nhíu mày,

- Căn bản không có nhìn thấy rõ ràng.

Đối với loại thân ảnh mơ hồ thế này, Cao Bằng căn bản không cách nào trông thấy số liệu.

- Nhưng căn cứ vào tốc độ và uy lực của tia chớp đen này, ít nhất nó cũng có chiến lực Vương cấp.

Cao Bằng suy luận. Chỉ cần không vượt ra ngoài phạm trù Vương cấp là tốt rồi, tuy rằng bởi vì đẳng cấp đề thăng dẫn đến phẩm chất của A Ngốc tạm thời hạ xuống phẩm chất Truyền Thuyết, nhưng mà phẩm chất cao nhất của A Ngốc vẫn như cũ là phẩm chất Thần Thoại.

Khác biệt giữa A Ngốc cùng với quái vật đồng cấp có phẩm chất cao nhất là Truyền Thuyết chính là A Ngốc so với bọn chúng có nhiều hơn một đặc tính.

Cho nên chân chính mà nói, A Ngốc còn mạnh hơn một bậc so với quái vật phẩm chất Truyền Thuyết cùng đẳng cấp.

Trừ khi đối phương cũng cũng từ phẩm chất Thần Thoại hạ xuống phẩm chất Truyền Thuyết.

Sàn sạt. . .

Màn hình đặt trước mặt Cao Bằng bỗng sáng lên, có chút thanh âm trầm thấp vang vọng:

- Cao quân, bọn họ đi đến căn cứ thành phố Đông Điền.

Màn hình sáng lên, trong đó xuất hiện hình ảnh bốn con Ngự Thú.

【 Tên quái vật】: Độc Nhãn Cự Ma

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 58

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Sử Thi

- - -

【 Tên quái vật】: Hắc Điện Lôi Điêu

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 57

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

- - -

【 Tên quái vật】: Kim Quang Thánh Linh Thú

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 58

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Sử Thi

- - -

【 Tên quái vật】: Lục Nha Phạm Tượng

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 59

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Sử Thi

Tổng cộng bốn con ngự thú, ba con Sử Thi và một con Hoàn Mỹ, đẳng cấp toàn bộ đều nằm trong Vương cấp cao đẳng.

Điều khiến cho Cao Bằng thả lỏng là không có ngự thú mang phẩm chất Truyền Thuyết. Theo lý thuyết thì giai đoạn điều tra ban đầu nhất định sẽ phái ra chiến lực cao đoan, điều này nói rõ rằng cho dù ở mặt khác của vết nứt không gian thì phẩm chất Truyền thuyết trong bộ lạc kia cũng cực kỳ hiếm thấy.

Hơn nữa không phải thuần một sắc phẩm chất Sử Thi, trong đó còn lẫn vào một con Hắc Điện Lôi Điêu có phẩm chất Hoàn Mỹ.

Tác dụng của con Hắc Điện Lôi Điêu này chắc hẳn là để điều tra.

Hẳn là không có ngự thú Vương cấp loại phi hành mang phẩm chất Sử Thi.

Như thế khiến cho đáy lòng Cao Bằng thả lỏng, xem ra bộ lạc nhân tộc cổ xưa ở bên kia vết nứt không gian không có "hào" giống như trong suy nghĩ của bản thân.

Hơn nữa hiện tại thực lực ở trái đất bị hạn chế. Tồn tại vượt qua Vương cấp không cách nào xuyên qua không gian đi tới bên này,

Đợi đến lúc có thể xuất hiện tồn tại Hoàng cấp, thực lực ngự thú của mình chắc hẳn cũng tăng lên tới cấp bậc tương tự.

Dưới tình huống cùng đẳng cấp với nhau, phẩm chất mới là vương đạo.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 474: Quyết đấu

- Nhiều người quá.

Đồng Linh mở to hai mắt nhìn. Thành Đông Điền trước mặt làm cho nàng rất chấn động.

Bọn họ đứng ở trên sườn núi nhìn xuống thành Đông Điền phía dưới, phía ngoài thành có tường xi măng cao mười mét vây quanh. Đây là tường thành được xây dựng sau khi tai biến xảy ra.

Từ nơi này vừa lúc có thể quan sát được gần một nửa khu vực trong thành, nhưng dù vậy cũng rất lớn. Đây là thành phố lớn nhất mà bọn họ đã gặp từ trước tới nay.

Người qua lại trên đường phố nhìn như vô số con kiến đông nghịt.

- Đúng là nhiều người thật.

- Thành này còn nhiều người hơn cả bộ lạc Tang Đồng của chúng ta nữa.

Đồng Linh chấn động nói.

- Thành lớn như vậy, nếu không chúng ta về đi.

Trên mặt Đồng Linh có chút lo lắng.

Ở thế giới bọn họ, bộ lạc có mạnh hay không lại phải xem bọn họ có bao nhiêu người.

Số người càng nhiều thì càng mạnh, số lượng cường giả cũng sẽ càng nhiều.

Đây là tư tưởng ăn sâu bén rễ ở bên trong tư duy bọn họ.

Thành này nhiều người như vậy, bọn họ không có cách nào tưởng tượng được ở đây sẽ có bao nhiêu cường giả.

- Đồng Ma, chúng ta đã nhìn thấy thành bên này, chúng ta trở về đi, nếu không có thể sẽ có nguy hiểm đấy.

Đồng Tượng nhắc nhở.

Đồng Ma nghe nửa câu đầu của Đồng Tượng nói thì chuẩn bị lùi lại, nhưng nghe tới câu cuối cùng, bước chân hắn chậm lại.

Hắn im lặng một lát mới nói:

- Ta không quay về. Cho dù có cường giả, ta cũng muốn khiêu chiến một lần. Phụ thân ta nói, ở đây mạnh nhất cũng chỉ là Vương cấp đỉnh phong thôi, Độc Nhãn Cự Ma của ta không có khả năng sẽ thua được.

Bảo Đồng Ma lùi lại như vậy, hắn thật sự không cam lòng, dù sao qua thôn này chưa chắc đã có cửa hàng như vậy nữa.

Độc Nhãn Cự Ma là ngự thú có phẩm chất tứ tinh.

Ngoại trừ ngự thú phẩm chất ngũ tinh siêu cấp quý hiếm và phẩm chất Thần Cấp mà từ trước tới nay hắn chưa từng gặp ra, phẩm chất tứ tinh đã là rất cao rồi.

Bây giờ ngự thú Vương cấp của hắn là một nhóm mạnh nhất trong tổ địa, chờ tổ địa thả lỏng hạn chế đối với ngự thú, Vương cấp của hắn ở bên cạnh sẽ không tính là gì cả, cho dù là tứ tinh khi bị áp chế về mặt đẳng cấp cũng chỉ có thể nuốt hận.

Đồng Ma không biết hai chữ làm màu này, nhưng trong lòng hắn mơ hồ có khát vọng muốn để lộ phương diện mạnh mẽ nhất của hắn ở trước mặt thiếu nữ mình thích.

Đồng Ma ta chính là người mạnh nhất thế hệ trẻ tuổi trong bộ lạc Tang Đồng.

Qua nửa giờ, trong thành Đông Điền vẫn chưa có cường giả nào đi qua.

Trên sườn núi mấy người nhìn nhau, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc khác thường.

- Tại sao lại không có ai qua vậy nhỉ?

Không thể như vậy được. Dù sao ở khoảng cách gần như vậy, bọn hắn lại không che giấu khí tức của ngự thú.

Khí tức của bốn con ngự thú Vương cấp thoả thích phát ra ở trong hư không.

Theo lý thuyết, ngự sử Vương cấp như bọn họ đến gần thành trì của những bộ lạc khác thì cường giả trong bộ lạc sẽ qua chiêu đãi bọn họ, làm vậy cũng là để phán đoán xem người tới là bạn hay kẻ địch. Nếu là kẻ địch sẽ xua đuổi hoặc tiêu diệt, nếu là đồng minh hoặc ngự sử trung lập không có ác ý mới loại bỏ cảnh giới.

Dù sao ở trong bộ lạc không phải ai cũng là cường giả ngự sử, phần nhiều chỉ là con dân dưới đáy bộ lạc, bọn họ cung cấp nhân khẩu sinh sôi nảy nở và tiến hành làm một vài công việc căn bản.

Nếu như mặc cho cường giả của bộ lạc kẻ địch hoặc quái vật mạnh siêu cấp tiến vào thành trì của bộ lạc thoải mái tàn sát, không có mấy bộ lạc có thể chịu được tổn thất nghiêm trọng như vậy. Bởi vì một bộ lạc không có khả năng chỉ dựa vào mấy ngự sử đứng đầu sinh con để duy trì nhân khẩu của bộ lạc... Đó là gia tộc mà không phải là bộ lạc.

Đương nhiên, thỉnh thoảng cũng có loại chuyện như vậy xảy ra, có yêu thú siêu cấp tiến vào bộ lạc tàn sát người trong tộc, giống như người trong tộc thường đi tới những nơi hoang dã xung

quanh bộ lạc để bắt giết quái vật khác vậy.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến số người trong bộ lạc của bọn họ không nhiều.

- Liệu có phải người bên trong căn bản không phát hiện ra chúng ta hay không?

Đột nhiên Đồng Tượng lại mở miệng nói.

- ...

Không khí đông cứng lại trong thời gian ngắn ngủi, bốn người đến từ bộ lạc Tang Đồng liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hiện lên cảm xúc khác nhau.

- Còn bao lâu thì chúng ta có thể đến thành phố Đông Điền?

Cao Bằng ngồi khoanh chân ở trong máy bay chiến đấu, bên cạnh là A Ngốc và Tịch Sư.

Tốc độ của Hài Cốt Phi Long chậm hơn máy bay chiến đấu rất nhiều, máy bay chiến đấu chỉ cần một giờ có thể bay từ Tây Kinh đến thành phố Đông Điền.

- Đại khái còn hai mươi phút nữa.

Phi công trầm giọng nói.

Đây là phi công giỏi trong quân khu.

Trước đây hắn từng chấp hành rất nhiều nhiệm vụ khó khăn, hắn vẫn tin tưởng mình chắc chắn sẽ phấn đấu vì đại đế quốc Nghê Hồng.

Lần này cũng là một lần nhiệm vụ gian khổ.

Cấp trên ra lệnh cho hắn đưa người này và ngự thú của anh ta

tới thành phố Đông Điền với tốc độ nhanh nhất.

- A a... Quân tình khẩn cấp, thành phố Đông Điền đang gặp phải tấn công, xin sớm tới trợ giúp. Lặp lại lần nữa, thành phố Đông Điền đang gặp phải tấn công...

Trán người phi công nổi gân xanh, ngực phập phồng kịch liệt, gần như đã tăng tốc độ của máy bay chiến đấu lên mức tối đa.

Đèn chỉ thị trên máy bay chiến đấu lóe ra ánh đèn đỏ, chiếc máy bay chiến đấu này đang di chuyển gần như quá tải.

Cao Bằng bình tĩnh ngồi ở bên người phi công. Hắn không phải người khu Nghê Hồng, không có cảm giác đồng cảm nên cũng sẽ không thấy sốt ruột.

Hắn chỉ thấy khó chịu khi người thế giới khác tấn công vào người của trái đất mình.

Phía chân trời xuất hiện một tòa thành lớn, bên trong có khói đen cuồn cuộn bốc lên.

- Đến thành Đông Điền.

Mặt người phi công trắng bệch, điều khiển máy bay chiến đấu đến tốc độ này cũng tạo thành áp lực lớn đối với cơ thể hắn.

Rắc rắc.

Một tia chớp màu đen cuồng bạo bắn tới với tốc độ cực nhanh.

Ở trong mắt Cao Bằng còn có thể miễn cưỡng nhìn thấy một tia chớp chợt lóe lên. Ở trong mắt phi công bên cạnh, chuyện xảy ra chưa tới một cái chớp mắt đã kết thúc.

- Đúng là ngang ngược.

Cao Bằng lắc đầu, trong lời nói đầy vẻ xem thường.

Hàn Sương Tịch Sư nheo mắt lại, bên ngoài máy bay chiến đấu đã có một lớp băng lạnh ngưng tụ, tạo thành một tấm lá chắn.

Tia chớp màu đen đánh vào trên lá chắn bằng băng chỉ phá vỡ một lỗ nhỏ.

Hắc Điện Lôi Ưng và Hàn Sương Tịch Sư chênh lệch hai phẩm chất làm cho thực lực giữa chúng chênh lệch rất lớn.

Cho dù Hàn Sương Tịch Sư thấp hơn Hắc Điện Lôi Ưng bốn cấp, chênh lệch hai phẩm chất cũng là một khoảng cách cực lớn.

- Có cường giả tới.

Đồng Ưng trầm giọng nói.

Đồng Ma ngồi ở trên vai Độc Nhãn Cự Ma nghe thấy lại không khiếp sợ mà còn mừng rỡ.

- Độc Nhãn, chúng ta qua đó thôi.

Mắt Đồng Tượng lóe sáng, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ chất phác đàng hoàng.

- Lục Nha Phạm Tượng, chúng ta cũng đi giúp Đồng Ma lược trận.

Phía xa trên bầu trời, một con cự thú với hai cánh bằng thép song song, bên ngoài thân ngưng tụ một lớp chắn bằng băng.

- Đây là ngự thú hai hệ kim băng sao? Từ trước tới nay ta chưa từng nghe nói qua về loại này?

Đồng Ma chuyển đề tài. Đây là giống loài mới mà từ trước tới nay hắn chưa từng nghe nói qua.

- Nhưng cũng chẳng sao. Độc Nhãn Cự Ma, cho nó một đòn trước đã.

Độc Nhãn Cự Ma ngẩng đầu, trong đồng tử màu bạch kim tập trung ra ánh sáng màu vàng.

Ánh sáng màu vàng càng lúc càng nhiều, càng đậm hơn.

Xoẹt!

Ánh sáng màu vàng phun ra, cột ánh sáng màu vàng bắn mạnh về phía máy bay chiến đấu.

Xoẹt...

Cột ánh sáng màu vàng cùng lớp chắn bằng băng va chạm, lớp băng phía ngoài bị bốc hơi.

Hơi nước cuồn cuộn bay lên.

Ba giây qua đi, lớp chắn bằng băng bị nghiền nát, phi công trong cabin tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 475: Bẻ Gãy Nghiền Nát

Hàn Sương Tịch Sư nhảy ra khỏi ngực Cao Bằng, xé mở cửa khoang, gầm lên giận dữ. Thể tích đón gió phồng lớn lên, vuốt sư tử sắc bén đập nát cột sáng, vô cùng vô tận lam quang ngưng tụ thành trường mâu bắn xuống ào ào như mưa.

Ầm ầm ầm.

Mâu băng cắm lít nha lít nhít khắp nơi, cuối cùng hóa thành một tòa núi băng nhốt Độc Nhãn Cự Ma ở bên trong, bao gồm cả Đồng Ma ngồi trên lưng Độc Nhãn Cự Ma cũng bị đóng băng.

Viên phi công sống sót sau tai nạn cảm kích nhìn Cao Bằng.

Nếu như không có Cao Bằng thì vừa rồi hắn đã chết.

Cao Bằng vỗ vỗ vai anh ta, lạnh nhạt nói bằng tiếng Nhật:

- Quay về đi!

Sau đó cabin trên đỉnh đầu mở ra, A Ngốc mang theo Cao Bằng nhảy ra ngoài.

Cabin đóng lại, viên phi công nhìn kính chắn gió bị cào rách một đường mà khóc không ra nước mát. Nhưng cũng may động cơ và cánh máy bay không bị ảnh hưởng gì, có thể hạ cánh khẩn cấp.

- Chủ nhân, giết hết toàn bộ hay bắt sống?

Hàn Sương Tịch Sư trầm giọng hỏi.

- Giết hết ngự thú, ngự sử thì xem xét tình hình.

Cao Bằng tùy ý đáp.

Người kia vừa tới đã hạ sát thủ nên hắn chẳng có chút hảo cảm nào với bọn họ. Nếu như vừa rồi thực lực của mình không đủ thì đã bị đạo quang trụ và lôi điện trước đó giết chết rồi. Những người này đã hạ sát thủ như thế, vậy mình cũng không cần nhẹ tay.

- Hiểu rồi.

Hàn Sương Tịch Sư nhẹ nhàng nhảy lên núi băng, tiếp tục sử dụng năng lực, không ngừng gia cố núi băng.

- Ngang!

Một tiếng voi rống thật dài.

Lục Nha Phạm Tượng dẫm hai chân xuống đất.

Đông!

Một tầng sóng gợn vô hình lấy nó làm trung tâm lan rộng ra xung quanh.

Sóng tinh thần mãnh liệt ép hư không vặn vẹo, khiến hơn phân nửa người dân trong thành thị ngã rạp, một số người bị bệnh tim và mấy người già trẻ em còn chết ngay lập tức.

Sóng xung kích đã kích thích Độc Nhãn Cự Ma và Đồng Ma trong núi băng tỉnh lại.

Sóng xung kích này không có lực công kích gì với Độc Nhãn Cự Ma, nhưng Cự Ma thần trí hơi mơ hồ chợt cảm giác như bị kim đâm, sau đó đột nhiên tỉnh lại.

Ánh mắt tan rã dần ngưng tụ.

- Rống…

Tiếng gầm thét từ trong núi băng vọng ra, cả tòa núi đều run rẩy.

Hắc Điện Lôi Ưng trên trời lượn nửa vòng tròn, từ trên không lao thẳng về phía Cao Bằng.

Đây là cơ hội tập kích tốt nhất. Bởi vì nhiều quái vật hệ sức mạnh và hệ cận chiến khi trôi nổi giữa không trung, mười thành sức mạnh thân thể chỉ phát huy ra được bảy thành thậm chí thấp hơn.

Ở hậu phương, không hiểu vì sao từ trong đáy lòng Đồng Ưng dâng lên dự cảm bất tường.

Hắn nhìn hai bóng dáng một lớn một nhỏ từ không trung rơi xuống. Cái bóng nhỏ kia chắc là ngự sử, cái lớn theo như tỷ lệ thì… là một ngự thú khác chăng?

Người này lại có hai con ngự thú sao?

Làm sao có thể!

Đây là lần đầu tiên kể từ khi quay về tổ địa Đồng Ưng bị chấn kinh.

Đây là Thánh Thể trong truyền thuyết sao?

Nghe nói chỉ có thể chất cực kỳ đặc thù hiếm thấy trong truyền thuyết mới có thể ký kết được nhiều ngự thú mà không bị hạn chế, thể chất ấy họ gọi là Thánh Thể. Người có Thánh Thể có thể dẫn đầu bộ lạc của họ trở nên cường thịnh hơn.

Bởi vì có thể đồng thời ký kết huyết khế với nhiều ngự thú có nghĩa là hắn không bị hạn chế, có đôi khi chỉ có một con ngự thú sẽ dễ bị nhằm vào. Nếu có nhiều ngự thú thì không cần lo nữa,

khả năng sinh tồn và sức chiến đấu cũng sẽ mạnh hơn.

- Cái gì? Người kia là Thánh Thể sao?

Đồng Tượng sửng sốt.

- Tôi chỉ nghi ngờ thôi, bởi vì không thấy có ngự sử nào khác quanh hắn. Con ngự thú bên cạnh kia rất có thể cũng là của hắn.

A Ngốc nhìn Hắc Điện Lôi Ưng đang bay tới, mặt không biểu tình, thân thể hài cốt dần nhạt đi, màu sắc nhanh chóng đổi sang xám. Vong Linh Diễm trong hốc mắt tràn lan, linh hồn kêu rên, hồn lực mênh mông khổng lồ càn quét khắp thiên địa.

Tử khí ngập trời cuồng bạo tràn ra bốn phía.

Hồn lực khổng lồ khiến cho hư không run rẩy, trong thoáng chống đám Đồng Ưng đã nhìn thấy hình chiếu tử vong của chính mình.

m Hồn Chi Tâm hoán đổi – m Hồn Chúa Tể!

- A!!!

Trong không khí, vong hồn thê lương rít lên.

Trong khoảnh khắc, A Ngốc đã hoán đổi thành công trạng thái từ Hài Cốt Chúa Tể sang m Hồn Chúa Tể.

A Ngốc mở rộng năm ngón tay, nhắm thẳng vào Hắc Điện Lôi Ưng đang bay tới.

Đột nhiên Hắc Điện Lôi Ưng bỏ chạy, đổi hướng, tựa như chiến cơ mất khống chế nghiêng nghiêng lao xuống đất.

Đôi cánh dài như hắc đao cắt đứt mảng lớn cây cối đá tảng, cuối cùng khảm sâu vào bùn đất.

Đuôi cánh thò ra ngoài hơi run rẩy…

Phụt.

Hai dòng máu chảy ra từ mũi của Đồng Ưng, hắn run rẩy quỳ xuống.

Thân thể không ngừng run rẩy sợ hãi nhìn m Hồn Chúa Tể vẫn đang trôi nổi ở phía xa.

Chỉ một chớp mắt, một chớp mắt mà ngự thú của mình đã bị giết chết, không có chút sức phản kháng, linh hồn đã bị xóa bỏ hoàn toàn.

Dù phẩm chất Hắc Điện Lôi Ưng của mình thấp hơn ngự thú của ba người còn lại một bậc, nhưng chênh lệch một cấp độ làm sao có thể giết chết trong chớp mắt như vậy được. Nếu không chạy trốn, nếu chiến đấu chính diện, ngự thú của bọn họ muốn thắng Hắc Điện Lôi Ưng chí ít cũng cần mười phút.

Nên nhớ đây là chiến thắng, chứ không phải giết chết.

- Trốn! Mau trốn đi!

Đồng Ưng điên cuồng gào thét.

- Cái gì?

Đồng Ma sửng sốt.

Đồng Tượng phản ứng nhanh hơn, Lục Nha Phạm Tượng chính là ngự thú hệ Tinh Thần, có cảm giác cực kỳ linh mẫn với các loại thuộc tính Tinh Thần, Tâm Linh, Linh Hồn.

Lục Nha Phạm Tượng cực kỳ sợ hãi, thậm chí còn cảm giác như gặp phải thiên địch.

Con ngự thú kia chí ít cũng là phẩm chất ngũ tinh!

Cả bộ lạc của bọn họ cũng chỉ có một con ngự thú có phẩm chất ngũ tinh, đó chính là ngự thú cực kỳ nổi tiếng của một tiên tổ.

Xoay người cưỡi lên Lục Nha PHạm Tượng, Đồng Tượng lập tức bỏ chạy, không có chút ý nghĩ sẽ cứu những người khác.

Lúc này, hắn chỉ muốn bỏ chạy giữ mạng.

Chỉ cần… chỉ mong có thể sống sót.

Khuôn mặt Đồng Tượng nào còn vẻ chất phác trước đó, mắt như kiếm sắc, hàm răng nghiến chặt.

Một hơi sau, Đồng Ưng ở sau lưng kêu lên một tiếng, sau đó đổ gục xuống.

Sau ba mươi hơi thở, Kim Quang Thánh Linh Thú và Đồng Linh cùng ngã xuống.

Sau bốn mươi hơi thở, Đồng Tượng tê cả da đầu, một đợt sóng linh hồn cường đại xé nát phòng tuyến linh hồn của hắn. Đồng Tượng ngất trên lưng Lục Nha Phạm Tượng.

Lục Nha Phạm Tượng là ngự thú hệ Tinh Thần, cộng thêm thể trạng cường tráng, dù bị sóng linh hồn tấn công cũng không ngã xuống ngay mà ra sức giãy dụa, tinh thần lực còn lại hóa thành kim quang bảo hộ nó.

m Hồn Chúa Tể kéo theo một đạo tàn ảnh thật dài rơi xuống đỉnh đầu của Lục Nha Phạm Tượng. Tựa như Đạt Ma trấn tượng, một chưởng vỗ trúng đỉnh đầu nó. Dòng khí màu xám tuôn ra xé nát kim quang, Lục Tượng Phạm Nha rên rỉ một tiếng rồi khuỵu gối, đầu voi rủ xuống, cả người đổ gục.

Tất cả chỉ mất thời gian năm mươi hơi thở, tất cả người xâm nhập hoặc là bị chết, hoặc là hôn mê.

A Ngốc vẫn trôi nổi giữa hư không, nhắm vào Lục Nha Phạm Tượng vẫy tay một cái, một đoàn hỏa diễm màu trắng bay xuống chui vào đầu con voi này.

Một tiếng vang trầm thấp, Lục Nha Phạm Tượng chết ngay tại chỗ. Một đoàn quang hoàn lớn từ đầu nó bay ra dung nhập vào trong cơ thể A Ngốc, khí tức của A Ngốc tăng thêm một phần.

Tất cả sinh mạng bị A Ngốc giết chết đều có thể khiến cho linh hồn của A Ngốc tăng trưởng một cách vĩnh cửu.

- Ngang!

Da thịt của Lục Nha Phạm Tượng tróc ra từng mảng, một đạo huyễn ảnh mơ hồ màu xám trắng thức tỉnh quanh cái xác của Lục Nha Phạm Tượng, hai đóa u minh hỏa thay thế vào vị trí đôi mắt.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 476: Bộ Lạc Tang Đồng

A Ngốc tùy ý vẫy tay, trên mấy thi thể ngự thú dưới mặt đất đều hiện lên vong linh.

Ba người Đồng Ưng, Đồng Tượng và Đồng Linh chỉ là bất tỉnh mà thôi.

Độc Nhãn Cự Ma cùng với Đồng Ma thì bị triệt để bị đóng băng ở trong núi băng.

Hiện giờ gần như tuyệt đại đa số cao tầng của khu Nghê Hồng đều đang chăm chú nhìn trận chiến đấu này, bởi vì khu Nghê Hồng có lãnh địa không lớn. Mặc dù sau tai biến Nghê Hồng đã lớn hơn, nhưng xét chỉnh thể thì nó cũng chỉ là một hòn đảo có kích thước lớn một chút chứ còn xa mới có thể xem là lục địa.

Dưới tình huống Anh Thiên Thụ Thần và Taira Masakado tử vong làm năng lực phòng ngự của bọn họ tổn thất nặng nề, đối mặt với ngự thú Vương cấp không có chút năng lực chống cự nào.

Cho nên kết quả chiến đấu giữa Cao Bằng và những người thần bí này ở mức độ rất lớn sẽ ảnh hưởng quyết định của bọn hắn.

Nếu như tình huống khẩn cấp thật sự xảy ra… có bộ phận cao tầng khu Nghê Hồng đã làm tốt chuẩn bị dời khu.

Còn có một bộ phận cao tầng khu Nghê Hồng giữ lấy thái độ bi quan đối với kết quả của cuộc chiến đấu này.

Nhưng bọn họ tuyệt đối không ngờ rằng trận chiến đấu này vậy mà lại kết thúc nhanh chóng như thế.

Nhanh đến mức bọn họ đều chưa kịp phản ứng.

Chỉ mấy phút?

Hình như còn không đến mười phút, một điếu thuốc còn hút chưa xong thì chiến đấu đã kết thúc rồi.

- Vì sao hắn không xuất thủ sớm một chút, cha ta chết rồi, đều là do hắn hại!

Trong một quân khu Tây Kinh nào đó, một người trẻ tuổi mang quân hàm thượng tá hốc mắt ửng đỏ gào rống,

- Nếu như hắn xuất thủ sớm một chút thì cha ta cũng sẽ không xông lên trước, vậy thì ông ấy sẽ không chết!

Người trẻ tuổi nắm chặt nắm đấm, hung hăng nện lên trên bàn, vô cùng thống khổ.

Trước khi xuất phát cha hắn đã gọi điện thoại cho hắn, ở trong điện thoại cha hắn nói rất nhẹ nhàng:

- Chờ sau khi hoàn thành nhiệm vụ này sẽ dẫn hắn đi khu Hoa Hạ du lịch.

Không nghĩ tới câu nói này trở thành lời vĩnh biệt của cha và hắn.

Bên cạnh mấy gã cao tầng quân khu yên lặng nghe hắn phát tiết.

Gã trẻ tuổi này là con trai độc nhất của Taira Masakado, cũng chính bởi vì Taira Masakado là một vị trong mười hai nguyên lão của Liên minh ngự sử có quan hệ mật thiết nhất với quân khu.

- Dẫn đi đi.

Một vị tướng quân số tuổi rất lớn thở dài, lắc đầu nói.

- Giam giữ hắn sau đó giao cho vị đại nhân kia xử lý đi.

Có người mở miệng nói ra.

- Ngươi…

Taira Masawara trợn mắt nhìn người mới nói chuyện kia, vừa ngẩng đầu lập tức bị một gậy đập vào ót ngất đi.

- Hiện tại là thời khắc mấu chốt của khu Nghê Hồng, chúng ta không thể để cho hắn làm loạn. Thời điểm mấu chốt hi sinh hắn cũng không phải là không thể.

Người đứng thứ hai quân khu Tây Kinh trầm giọng nói.

- Ta bàn lại một chút đi.

Mấy người trong cao tầng bắt đầu bàn lại.

Taira Masakado đã chết. Dù cho Taira Masakado trước kia có lưu ân huệ, thì cái ân huệ kia cũng theo cái chết của hắn mà tan thành mây khói.

Một điểm mấu chốt nhất chính là Taira Masakado bị ngự thú hắc ưng thần bí kia một chiêu miểu sát, ngay cả chạy trốn cũng đều không thể làm được, mà hắc ưng đã miểu sát Taira Masakado lại bị ngự thú của Cao Bằng một chiêu miểu sát.

Rốt cuộc chênh lệch thực lực này lớn đến trình độ nào?

Càng nghĩ lại thì càng thấy đáng sợ.

A Ngốc hóa thành m Hồn Chúa Tể dần dần thu liễm âm phong vờn quanh cơ thể, bạch cốt xuyên phá sương đen, một bộ Hài Cốt Chúa Tể vững vàng rơi trên mặt đất, chắp tay sau lưng, vương miện màu ám kim lóng lánh chói mắt.

Cơ bắp màu trắng bên ngoài cơ thể Hàn Sương Tịch Sư lưu

loát nhảy lên, bạch quang lóng lánh tại đầu ngón tay, hướng phía dưới hung hăng kéo một cái.

Ầm ầm ầm.

Băng sơn sụp đổ.

Một người một thú ở bên trong băng sơn hóa thành mảnh vỡ.

- Đi thôi.

Cao Bằng mang theo A Ngốc và Tịch Sư rời khỏi phiến chiến trường này.

Gặp phải trận chiến này hoàn toàn chính là một việc ngoài ý muốn. Cao Bằng chỉ muốn đi qua tra hỏi một chút, không hiểu sao cuối cùng lại diễn biến thành gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ.

Cao Bằng không khỏi rơi vào trầm tư.

Nhìn ba tù binh hôn mê bên cạnh, Cao Bằng suy tư, thừa dịp lúc này còn ở trên đường liền bảo A Ngốc làm cho ba người bọn họ tỉnh lại.

- $%#%

- amp;amp;amp;amp;amp;amp;. . . # $

Vừa thức tỉnh ba người lập tức há miệng nói liên hồi, Cao Bằng nghe không hiểu gì hết, nhưng cũng có thể cảm giác được ý tứ đại khái từ trong biểu cảm hốt hoảng của ba người trẻ tuổi này.

- Chủ nhân, bọn họ nói bọn họ đến từ bộ lạc Tang Đồng, có một người nói phụ thân của hắn là Đại Tế Ti trong bộ lạc, còn có một người nói nàng có phụ thân là phó đoàn trưởng đoàn săn thú của bộ lạc. Trưởng bối của bọn họ nguyện ý trả giá đắt để mua mệnh của bọn họ.

A Ngốc thuật lại.

- Như vậy sao… địa vị cũng không thấp.

Cao Bằng trầm ngâm, nhìn mấy người kia một chút nhưng không nói gì.

- A Ngốc ngươi lại hỏi…

…

Nửa giờ trôi qua, những thứ nên hỏi rõ ràng đều đã hỏi được.

Có điều ba người này đúng là rất có cốt khí, dù cho gặp tra tấn cũng không lộ ra vị trí cụ thể của bộ lạc bọn họ và thuộc tính năng lực ngự thú của cường giả trong tộc.

Có điều tin tức khác nên biết Cao Bằng đều đã hỏi ra.

Nhóm người này đến từ bộ lạc Tang Đồng, từ khi vừa ra đời bọn họ đã ở trong phiến thế giới kia, trái đất được bọn họ gọi là Tổ Địa.

Tổ Địa đối với bọn họ mà nói chỉ là tồn tại ở địa phương nào đó trong truyền thuyết được lưu truyền từ đời này qua đời nọ, trước hôm nay bọn họ đều xem là chuyện xưa.

Nghe trưởng bối nói qua tổ tiên của bọn họ đã từng từ Tổ Địa di chuyển đi, về phần nguyên nhân di chuyển cụ thể bọn họ cũng không rõ ràng.

Bộ lạc Tang Đồng là một bộ lạc cỡ trung có trăm vạn nhân khẩu, trong tộc có Ngự Sử Đế cấp, còn có không dưới ba mươi vị Ngự Sử Hoàng cấp, cùng với số lượng Ngự Sử Vương cấp càng nhiều hơn.

Bởi vì nguyên nhân thiên địa Tổ Địa áp chế, cho nên trước mắt mạnh nhất cũng chỉ có thể phái ra Ngự Sử Vương cấp đi tới trái

đất.

Mà bọn họ chính là mấy tên Ngự Sử Vương cấp mạnh nhất trong tộc.

Không giống với trái đất, ở chỗ bọn họ xưng hô phẩm chất ngự thú từ nhất tinh đến ngũ tinh, tách ra đối ứng với phẩm chất Phổ Thông đến phẩm chất Truyền Thuyết.

Dù đối với bộ lạc Tang Đồng thì phẩm chất Truyền Thuyết cũng cực kỳ hiếm thấy, nghe nói có một vị tổ tiên đã từng có được ngự thú phẩm chất Truyền Thuyết, cũng chính là vị tổ tiên đã dẫn dắt bộ lạc Tang Đồng bọn họ đi đến cường thịnh.

Trừ phẩm chất Truyền Thuyết ra, phẩm chất Sử Thi cũng chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, trong bộ lạc Tang Đồng cũng không thể gom góp ra được bốn con quái vật Vương cấp phẩm chất Sử Thi.

Cha mẹ của bốn người bọn họ đều là cao tầng trong tộc, đều không có trường hợp ngoại lệ.

Bởi vì bộ lạc đẳng cấp sâm nghiêm, muốn trong lúc còn trẻ có được ngự thú phẩm chất cao là một việc cực kỳ khó khăn, hơn nữa coi như có được ngự thú phẩm chất cao mà không có bối cảnh thì cũng rất dễ dàng bị đoạt đi.

Người bị giết chết kia là con trai của tộc trưởng bộ lạc Tang Đồng.

Cũng chính là có tài nguyên của trưởng bối chiếu cố mới có thể để bọn họ tuổi còn trẻ đã trở thành Ngự Sử Vương cấp, bởi vì ngự thú của bọn họ chính là truyền thừa xuống từ đời này qua đời khác.

Đồng Tượng nói thẳng Lục Nha Phạm Tượng của hắn chính là từ trong hậu đại của đám tiền bối Lục Nha Phạm Tượng chọn lựa

kỹ lưỡng ra một con có phẩm chất cao nhất.

Sau khi nói ra tin tức, ba người trông mong nhìn Cao Bằng.

Cao Bằng đã đạt được tin tức mình muốn sau đó thầm cân nhắc rồi lại sảng khoái nói,

- Yên tâm đi, ta nói được thì làm được. Ta sẽ cho các ngươi chết một cách thống khoái.

- . . .

Ba người nhanh khóc lên.

Ai muốn ngươi cho chúng ta một chết một cách thống khoái chứ, chúng ta muốn mạng sống.

Đồng Tượng đột nhiên cắn răng lên tiếng:

- Nếu như ngươi lo lắng chúng ta không có ngự thú thì trưởng bối sẽ không chuộc về thì ngươi hoàn toàn không cần phải lo lắng, trưởng bối của ta tuyệt đối sẽ chuộc ta về, bởi vì ta là con trai độc nhất trong nhà.

Lúc này không cần phải để ý tới đồng bạn làm gì, Đồng Tượng hoàn toàn không có ý tứ đề cập đến hai người khác.

Cao Bằng sờ sờ cằm âm thầm suy tư. Nhất định là mình đã đắc tội bộ lạc Tang Đồng rồi, trong lòng Cao Bằng cũng có một tia hối hận, chính mình vẫn là quá vọng động.

Ngay từ đầu mình chỉ muốn dò xét một chút tin tức, đây chỉ là phản ứng quá khích sau khi gặp tập kích mà thôi.

Hơn nữa ai có thể nghĩ tới thân phận những người này lại cao như vậy chứ.

Ngươi nói những người này có phải bệnh tâm thần hay không,

không phái pháo hôi đến tìm hiểu tình báo, nhất định cứ phải phái mấy vị con ông cháu cha này tới mới được sao?

Có điều hắn cũng không có lo lắng lắm, có thế giới áp chế, dù sao thực lực quá mạnh cũng không qua được, chờ lúc bọn họ có thể qua thì đẳng cấp ngự thú của mình cũng đã tăng lên.

Chỉ cần duy trì phẩm chất dẫn trước, chính mình tự nhiên sẽ đứng ở thế bất bại.

Nhưng. . . Cái này không hợp với sách lược "cá ướp muối" của mình!

Ta chỉ muốn chậm rãi bồi dưỡng ngự thú, chính mình hảo hảo chơi trò sống cuộc sống nhàn nhã bình đạm, chờ lúc chính mình rời núi liền quét ngang vô địch.

Loại tình tiết truy sát thâm cừu đại hận này quá khó chịu!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 477: Phản Hồi Đến Từ Linh Hồn

Cao Bằng có chút im lặng. Phải làm sao mới có thể một lần vất vả suốt đời nhàng nhả giải quyết vấn đề này đây, chính mình cũng không có khả năng ngồi chờ ở vết nứt không gian suốt 24/24 đợi đến một rồi giết một được.

Cao Bằng xoa xoa huyệt Thái Dương, trừ khi khiến bọn họ không biết là chính mình làm ra.

Không biết là chính mình làm?

Hai mắt Cao Bằng sáng lên.

Giết chết hết tất cả người biết, có phải sẽ không ai biết mấy người này là do ta giết hay không?

Cao Bằng vỗ tay một cái, ý kiến hay.

Giết tất cả những ai biết chuyện thì chẳng phải là không ai biết nữa sao?

Có vẻ như cảm giác được suy nghĩ của chủ nhân, vong hồn chi diễm trong hốc mắt A Ngốc nở rộ, lộ ra sát khí âm hàn.

Mặc dù ba người không hiểu rõ suy nghĩ của Cao Bằng, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sát khí xung quanh.

- Ngươi giết ta đi! Đàn ông bộ lạc Tang Đồng chưa từng sợ chết!

Đồng Ưng vẫn luôn im lặng đột nhiên gào lên.

- Vậy ta sẽ thỏa mãn ngươi!

Cao Bằng từ tốn nói.

A Ngốc thoáng suy nghĩ một chút, linh hồn của Đồng Ưng lập tức bị cướp đoạt một cách bá đạo, thần thái trong mắt biến mất.

Một sinh mệnh đôi khi chỉ như một cây nến, thổi một hơi liền tắt.

- Còn ai muốn chết nữa không?

Cao Bằng quét mắt nhìn qua hai người khác, giọng nói có chút run run.

Không hiểu sao, lúc này Cao Bằng khiến cho bọn họ cảm thấy cực kỳ nguy hiểm.

Đồng Tượng lắc đầu liên tục. Đồng Linh suýt thì khóc thành tiếng, ngậm nước mắt cắn chặt môi.

- Chủ nhân, cảm xúc lúc này của ngươi không đúng.

A Ngốc đột nhiên nói.

Cao Bằng dừng bước lại:

- Ta bị ngoại lực ảnh hưởng tới sao?

A Ngốc lắc đầu:

- Không có… nhưng cũng có.

- Có ý gì?

- Lúc này lệ khí của chủ nhân tương đối nặng.

Được A Ngốc nhắc nhở Cao Bằng mới phát giác được có gì đó không ổn, hình như lệ khí của mình hơi lớn thật.

Vừa rồi mình có ý định giết người, vậy mà lại không hề cảm thấy có gì không ổn.

Cao Bằng vội lắc đầu, vuốt vuốt mặt, thở dài một hơi.

- Vì sao lại như vậy?

Cao Bằng hỏi thăm A Ngốc thông qua huyết khế.

Nghĩ một lát, A Ngốc đáp:

- Có thể chủ nhân bị ta ảnh hưởng.

Thực lực của ta tăng lên sẽ phản hồi lại linh hồn lực cho chủ nhân.

Linh hồn của ta mạnh lên là nhờ giết chóc, dù ta đã loại bỏ gần hết lệ khí, lệ khí truyền lại cho ngươi cũng hầu như không còn, nhưng số lượng lại rất nhiều.

A Ngốc nói ra sự thật.

- Ta còn cho rằng ngươi không bị ảnh hưởng.

A Ngốc bổ sung thêm một câu.

- Vậy tại sao lúc trước ta không bị ngươi ảnh hưởng?

Cao Bằng không hiểu.

- Hẳn là do thực lực của nó tăng lên quá nhanh, mà phẩm chất của nó cũng quá cao.

Hàn Sương Tịch Sư chen vào, giọng nói có chút chua:

- Nhưng mà ảnh hưởng này cũng không lớn, qua một thời gian nữa chút ảnh hưởng đó sẽ không còn.

Có một câu Hàn Sương Tịch Sư không nói, điều kiện tiên quyết

là tốc độ tăng cấp của bộ xương kia thả chậm lại...

Nếu không, cứ theo tốc độ này thì lệ khí của ngươi sẽ chỉ càng ngày càng nặng.

Nhưng lệ khí nặng cũng không có gì không tốt, nó chỉ khiến cho tính cách càng bá đạo hơn mà thôi.

Hàn Sương Tịch Sư cảm thấy tính tình của Cao Bằng quá hoà ái, không đến nỗi là Thánh Mẫu, nhưng vẫn cứ như cá ướp muối ấy, xưa nay đều không chủ động tranh đấu.

Hàn Sương Tịch Sư cũng từng đề nghị với Cao Bằng, nhưng vô ích, đó là bản tính của tên lười này rồi.

Nếu tính cách của Cao Bằng có thể cường thế hơn một chút thì tốt hơn.

Về phần tàn bạo gì đó Hàn Sương Tịch Sư lại không hiểu. Nó là quái vật, quan điểm của quái vật là mạnh được yếu thua, làm gì có tàn bạo.

Hàn Sương Tịch Sư ghé đầu vào bên cạnh Cao Bằng, đáy mắt lộ vẻ mong đợi. Nó thực sự mong chờ tính cách của Cao Bằng thay đổi.

Quả thực gần đây A Ngốc tăng cấp rất nhanh, chẳng trách…

Cao Bằng nhẹ nhàng thở ra, biết nguyên nhân rồi thì không cần lo lắng nữa.

Chỉ là chút ảnh hưởng đến cảm xúc thôi, biết nguyên nhân rồi thì chỉ cần sau này chú ý khống chế một chút là được.

Trên mặt Cao Bằng lộ ra nụ cười xán lạn, quay sang nói với hai người còn lại:

- Vừa rồi chỉ đùa với các ngươi thôi, không cần để ý. Bây giờ

chúng ta nói chuyện chính đi. Chỉ cần trưởng bối của các ngươi có thể đưa ra một trong số các loại tài liệu này, ta sẽ để các ngươi về. Nào lại đây, nhớ cho kỹ vào. Chân Long quả, Đại Phá Diệt Bản Nguyên Thạch, Linh Độ Chi Quang, Vũ Thần Thể Xác, Thiên Tâm Chi Hỏa…

Cao Bằng đọc ra một loạt cái tên.

Đồng Tượng ngơ ngác. Ngoài Chân Long Quả, hắn chưa bao giờ nghe nói về những tài liệu còn lại.

Sau khi thẩm vấn, Cao Bằng biết bọn họ vẫn chỉ sử dụng tài liệu thô. Có thể nói, bọn họ căn bản không có phương pháp tư duy khoa học.

Hoàn toàn chỉ là đời đời truyền lại, mỗi một hệ huyết mạch chỉ có nghiên cứu một loại hình ngự thú nào đó.

Nhờ vậy mà bọn họ tinh thông phương pháp khai phát năng lực, tấn cấp phẩm chất của loại ngự thú này. Nhưng phần lớn đều coi là gia truyền, không truyền ra ngoài.

Mà ngoài ngự thú quen thuộc, đối với những ngự thú không quen thuộc thì có một cách bồi dưỡng hệ phật.

Họ chỉ biết rằng dùng hỏa diễm hoa lâu dài sẽ có ích cho quái vật hệ Hoả, khi đang phục dụng hỏa diễm hoa sẽ không thể phục dụng tài liệu hệ Thuỷ, nếu không sẽ làm suy yếu hiệu quả của hỏa diễm hoa. Sau khi phục dụng hỏa diễm hoa có thể ăn một chút quang minh diệp, có thể tăng cường hiệu quả.

Tất cả đều dựa ý thức này, nên kiến thức như vậy cực kỳ quý giá.

Là những tài liệu này sao. Nhưng cho dù là Chân Long Quả mình cũng không lấy ra được, cả bộ lạc cũng không có được nó. Đó là tài liệu trong truyền thuyết, nghe nói nếu á long hoặc quái

vật có long huyết ăn Chân Long Quả có thể chiết xuất huyết mạch.

Mỗi một Chân Long Quả đều có thể khiến cho vô số quái vật họ rồng điên cuồng tranh đoạt. Mà quái vật họ rồng dù cho yếu nhất cũng là Vương cấp, căn bản không thể nào lấy được!

Nhưng mà Đồng Tượng vẫn ngoan ngoãn gật đầu:

- Nhớ rồi.

- Không nên lừa ta. Đúng rồi, ngươi định làm thế nào để báo tin cho người trong bộ lạc của ngươi? Bảo ta thả ngươi quay về thông báo chắc chắn là không được.

Cao Bằng nghiêng người nhìn hắn một chút. Người này mập mạp, nhìn qua có vẻ trung thực thật thà, nhưng trên thực tế lại là người có tâm tư kín đáo nhất.

- Ta có cách.

Đồng Tượng thở dài, gia hỏa này quá cảnh giác.

Cuối cùng Đồng Tượng móc ra một quyển da thú từ trong ngực, dùng bút than màu đen viết mấy chữ lên đó, sau đó ném nó tới bên kia vết nứt không gian.

Đột nhiên Cao Bằng đưa tay bắt lấy quyển da thú.

Đồng Tượng sửng sốt, ngạc nhiên nhìn hắn.

Cao Bằng nhíu mày nhìn Đồng Tượng, lại nhìn sang Đồng Linh đang hơi khẩn trương, cười nhạo nói:

- Đột nhiên nhớ ra một chuyện, ta không biết đọc chữ của các ngươi thì làm sao biết ngươi viết cái gì. Vạn nhất… là viết tin tình báo thì sao.

Cao Bằng đùa cợt vò quyển da thú lại thành một cục.

- A Ngốc, giúp ta lưu lại lời nói.

Cao Bằng quay sang nói với A Ngốc.

A Ngốc gật đầu, đưa tay quơ vào hư không. Sương mù màu xám ngưng tụ thành một tinh thể màu xám đục, tin tức muốn nói được giữ lại ở bên trong tinh thể xám.

Sau khi ném viên tinh thể màu xám vào trong vết nứt không gian, Cao Bằng mang theo hai tù binh rời khỏi nơi này.

Ba tiếng sau, hắn tới Tây Kinh. Sau một hồi nói chuyện hảo hữu, Cao Bằng lại vơ vét kho tàng của chính phủ Tây Kinh khu Nghê Hồng một lần.

Không hổ là thế lực chính phủ, có rất nhiều tài liệu. Thậm chí hắn còn không thể mang hết đi được, chỉ chọn vài thứ hiếm có mang đi.

Tây Kinh là thủ đô của khu Nghê Hồng, ẩn giấu một nhà kho cất chứa những tài liệu cao cấp nhất của cả một khu. Cao Bằng lấp đầy không gian của A Xuẩn rồi mới hài lòng rời đi.

Chỉ để lại một đám lãnh đạo cấp cao của khu Nghê Hồng nhìn nhà kho rỗng tuếch mà khóc không ra nước mắt.

Bây giờ A Xuẩn đã đạt tới cấp Lĩnh Chủ, không gian tuỳ thân đã lớn bằng một cái sân bóng đá.

Không gian khổng lồ như thế có thể chứa được rất nhiều thứ, thậm chí có thể giấu cả một tòa biệt thự vào trong đó.

Lúc tới mang theo mười tám con vong linh thuộc hạ cấp Lĩnh Chủ, lúc về có thêm bốn con vong linh Vương cấp và một đám tài liệu chứa đầy một sân bóng.

Cao Bằng than thở. Mệt, lần này thật mệt.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 478: Địa Ngục Vô Tướng Thụ

Cứ như vậy "tay không" rời khỏi Cao Bằng vẫn còn có chút không nỡ.

Nghĩ nghĩ một hồi,

- Nếu không chúng ta đến một ít phong cảnh trứ danh của khu Nghê Hồng thử xem có thể gặp phải đồ vật gì tốt hay không.

- Ta cảm thấy đây là một ý kiến hay.

Hàn Sương Tịch Sư chững chạc đàng hoàng gật đầu.

- Đúng rồi A Ngốc, ngươi có thể phục sinh Anh Thiên Thụ kia không?

Cao Bằng đột nhiên nghĩ đến Anh Thiên Thụ.

Trên thực tế, đối với Cao Bằng ngày hôm nay, có thể gia tăng sức chiến đấu sau khi phục sinh Anh Thiên Thụ là chuyện có cũng được mà không có cũng không sao.

Bởi vì bản thân nó cũng không phải là ngự thú thuộc loại hình chiến đấu.

Quầng sáng yên tĩnh làm nó có thể lắng lại sát ý và nội tâm bực bội trong toàn bộ phạm vi.

Cao Bằng nghĩ đến lúc mình đã bị A Ngốc phản hồi lệ khí cũng có thể thông qua quầng sáng yên tĩnh làm dịu.

A Ngốc sửng sốt một chút, chần chờ nói:

- Không biết. . . Trình độ tổn hại của nó có chút nghiêm trọng. Nó là một cái cây, ta cũng không biết phán định cốt cách nó là cái gì.

Cao Bằng gật đầu. Trên thực tế có một yêu cầu khi A Ngốc muốn phục sinh vong linh chính là nhất định phải cam đoan độ hoàn hảo của thi thể.

Cũng chính là trạng thái xương cốt hoàn hảo.

Mang theo A Ngốc bọn nó đi tới nơi Anh Thiên Thụ ngã xuống. Ở chân núi có một vài người đang lén lút muốn nhặt chút lợi lộc, khi trông thấy một đám vong linh từ trên trời bay tới thì hoảng hốt bỏ chạy.

Gốc Anh Thiên Thụ này dường như bị chặt đứt ngang, chỉ còn lại một chút vỏ cây còn nối tiếp hai đoạn thân thể trên dưới của Anh Thiên Thụ.

Tán cây ngã xuống như chết đi, thác nước hoa anh đào che khuất vách núi.

Rễ cây gắt gao bám lấy núi đá, tựa như gân xanh nổi trên ngón tay như ưng trảo bám chặt khe đá, dùng hết chút sức lực cuối cùng không để cho mình không rơi từ trên vách đá xuống.

Nó cũng tận lực rồi.

Cao Bằng nhìn thấy cảnh này, tâm tình có chút phức tạp.

Vì sống sót, tất cả sinh mệnh đều đang liều mạng dùng hết toàn lực giãy dụa.

Có điều đứng ở góc độ người thắng thì không phí bao nhiêu khí lực, từ trước đến nay đều không phải tác phong của Cao Bằng,

sau khi cảm khái một lát hắn lập tức thu liễm cảm xúc,

- A Ngốc, thử một chút xem có thể phục sinh nó hay không?

A Ngốc gật đầu, nhắm ngay cây đại thụ khổng lồ, một đoàn vong hồn chi diễm màu trắng hóa thành thác nước rơi xuống bao phủ toàn bộ Anh Thiên Thụ lại.

Ánh sáng trắng tiêu tán, hỏa diễm thiêu đốt không hề phát ra một chút tiếng động nào.

Cành cây Anh Thiên Thụ tựa như đang khiêu vũ trong ngọn lửa.

Sắc mặt Đồng Tượng ở phía sau tràn đầy phức tạp nhìn bóng lưng Cao Bằng, tâm tình rất trầm trọng.

Vốn chính là Thánh Thể, bây giờ còn có thể dùng ngự thú chết đi chuyển hóa làm vong linh. . . cũng không biết cái loại năng lực biến thái này có hạn chế gì hay không.

Cho dù có hạn chế thì nó cũng rất đáng sợ. . .

Đồng Tượng chỉ hy vọng trưởng bối của mình không nên vọng động sau khi biết mình bị bắt.

Không hiểu sao Đồng Tượng lại cảm thấy các trưởng bối trong bộ lạc sẽ không thể thắng được người này?

Ta đúng là điên rồi.

Ở bên trong ngọn lửa màu trắng, một gốc đại thụ ngẩng đầu ưỡn ngực giãn cành cây ra.

- Ồ?

Cao Bằng kinh ngạc, dường như đây không phải những vong linh mà hắn đã biết.

Nếu nói nó là vong linh loại khô lâu thì nó lại không có xương cốt, nói nó là u linh nhưng lại không quá giống.

Hốc mắt tối đen như ma quật, hoa anh đào màu hồng biến thành đỏ như máu.

Lớp vỏ cây sần sùi trở nên bóng loáng, giống như da người.

Quầng sáng âm trầm, màu đen như máu hơi lấp lóe.

- Chủ nhân, tin tức tốt. Lúc gốc Anh Thiên Thụ này bị ta khôi phục đã phát sinh biến dị hiếm thấy, biến thành quái vật hệ Vong Linh.

A Ngốc nói với vẻ mừng rỡ.

Cao Bằng nhìn về phía gốc Anh Thiên Thụ sau khi được khôi phục lại.

【 Tên quái vật 】: Địa Ngục Vô Tướng Thụ (loại biến dị)

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 54

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Sử Thi

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Âm / Hệ Vong Linh

【Năng lực quái vật】: Quầng sáng sát lục lv4, quầng sáng bạo lệ lv4, quầng sáng sợ hãi lv4.

【Đặc tính quái vật】: Địa Ngục Vô Tướng (cây cối vốn có thể đoạn cành trùng sinh, cành già đâm chồi, có được sinh mệnh lực cực mạnh.

Nhưng sau khi nó chân chính tử vong thì sẽ triệt để tử vong, thế gian chỉ có rất ít cây có thể sống lại sau khi tử vong, đây là một xác suất hi hữu hiếm thấy.

Mà mỗi một Thụ Yêu từ tử vong trùng sinh có tỉ lệ rất nhỏ khôi phục thành Địa Ngục Vô Tướng Thụ.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Địa Ngục vô không, ác quỷ ở trong. Hấp thu các loại cảm xúc tiêu cực trong nhân thế, khi hấp thu một loại cảm xúc tiêu cực nào đó đủ nhiều thì sẽ ngưng tụ thành quầng sáng tương ứng.

Phẩm chất Địa Ngục Vô Tướng Thụ không thể thông qua cách khác tăng lên, chỉ có thể thông qua nắm giữ số lượng quầng sáng mà tăng lên phẩm chất.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Nếu thiện lương không cách nào bảo hộ điều ta muốn, vậy ta sẽ dùng tới hắc ám.

Toàn bộ năng lực đều biến mất, biến thành quầng sáng kỳ quái?

Nhưng quầng sáng yên tĩnh mà ta muốn đâu, tại sao biến thành cái quầng sáng bạo lệ gì thế.

Sắc mặt Cao Bằng giống như táo bón.

Có điều loại năng lực quầng sáng cũng không phải không có tác dụng, đặc biệt là đối với loại hình chúa tể bạo binh như A Ngốc này thì có giá trị rất lớn.

Trong đội ngũ lại nhiều thêm một con vong linh loại quầng sáng. Quầng sáng sát lục và quầng sáng bạo lệ có thể đưa đến tác dụng tăng phúc cho đồng đội, ở một số trường hợp cũng có thể đưa đến một chút kỳ hiệu.

Quầng sáng sợ hãi có thể suy yếu kẻ địch.

Hơn nữa còn có thể trưởng thành, là một thuộc hạ mới không tệ. Có giá trị để bồi dưỡng trọng điểm.

Cao Bằng suy nghĩ,

- Tới cũng tới rồi, lại đi núi Phú Sĩ xem một chút.

Cao Bằng lên tiếng, A Ngốc tự nhiên sẽ theo sát chủ nhân.

Hàn Sương Tịch Sư cũng không có dị nghị gì.

Hai tù binh bên cạnh càng không có quyền lên tiếng, hiện tại Đồng Tượng và Đồng Linh cùng nhau ngồi ở trên đầu ngự thú của mình.

Loại cảm thụ ngự thú của mình trở thành đồ chơi của người khác thật sự là khiến hắn ưu thương.

Đồng Tượng rất không được tự nhiên, có một cỗ tinh thần lực cường đại ở quanh người hắn hóa thành gông xiềng một mực vây khốn hắn, cũng làm cho hắn có thể lơ lửng ở giữa không trung.

Năng lực đã từng dùng để đối phó địch nhân bây giờ lại dùng để trói buộc chính mình.

Cũng không biết đây có thể coi như mua dây buộc mình hay không.

- Phạm Tượng nhẹ chút, ngươi siết ta đau quá!

Đồng Tượng thấp giọng nói, hắn biết U Linh Lục Nha Phạm Tượng nhất định có thể nghe thấy.

Ai ngờ U Linh Lục Nha Phạm Tượng vung vòi voi, không kiên nhẫn khẽ ngâm một tiếng, Đồng Tượng càng bị tinh thần lực trói chặt hơn, hai vai co thành một đoàn, sắc mặt trướng đến phát tím.

Rất nhanh đã đến núi Phú Sĩ.

Ngọn núi lửa đang hoạt động nổi tiếng khắp thế giới này hiện ở trong trạng thái mê man, nhưng mà nhiệt năng mênh mông vẫn

không ngừng từ miệng núi lửa trào ra ngoài.

Đến đây, dường như Hỏa nguyên tố trong không khí cũng sinh động hơn rất nhiều.

Từ biên giới miệng núi lửa hướng xuống quan sát, dung nham cuộn trào, từng bọt khí to lớn đục ngầu nổ tung, toát ra từng luồng khí tức khét lẹt.

Dung Nham vô cùng nhiều. Cao Bằng có thể cảm nhận được bên trong núi lửa có cái gì, đáng tiếc xung quanh mình không có ngự thú hệ Hỏa hoặc là hệ Dung Nham.

Nhìn A Ngốc một cái, gật gật đầu:

- Chủ nhân yên tâm, giao cho ta đi.

A Ngốc thả người nhảy vào bên trong núi lửa.

Ba mươi phút sau A Ngốc từ bên trong dung nham chui ra ngoài, nhảy mấy cái liền nhảy ra khỏi miệng núi lửa.

Ở trên tay phải A Ngốc cầm một cây thực vật vừa giống cỏ lại vừa giống dây mây, còn có chút ít dung nham thuận theo thực vật kỳ quái này nhỏ xuống, rơi lên nham thạch núi lửa rất nhanh ngưng kết thành trạng thái rắn màu đen.

- Chủ nhân, phía dưới có một con quái xà bốn đầu bốn đuôi có thực lực Vương cấp, ở trong núi lửa ta chỉ tìm được thực vật này thôi. Con quái xà kia muốn ngăn cản, ta đã đánh cho nó gần chết rồi.

A Ngốc nói một cách tùy ý.

Cao Bằng gật đầu, cũng không có coi ra gì,

- Ừm, không có việc gì, ngươi làm rất khá. Chúng ta cũng là người giảng đạo lý, chúng ta cầm đồ của người khác, lại đánh chết

chủ nhân thì cũng không tốt cho lắm.

Đợi đến sau khi đám Cao Bằng bọn họ đi xa, một con rắn bốn đầu mà cái đầu so với thân thể còn lớn hơn mấy vòng đầy vẻ tội nghiệp từ bên trong dung nham nhô ra, tức giận đập đầu vào vách tường.

Đùng, đùng, đùng. . .

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 479: Ba Con Ngự Thú Chuẩn Bị Tấn Cấp

Từ trên bầu trời Đông Hải quan sát biển cả bao la bát ngát dưới chân, nhịn không được cảm khái thế giới ầm ầm sóng dậy và mênh mông vô ngần.

Đông Hải màu xanh lam thỉnh thoảng có sóng biển cuộn trào, từng con hải thú từ dưới đáy biển nhấc lên những cơn sóng lớn làm lộ ra những cái vảy cá đầy thu hút trên mặt biển.

Quái vật hải dương đẳng cấp phổ biến hơi cao, là cao hơn ở đất liền.

Cái này cũng có quan hệ rất lớn với mật độ và số lượng quái vật trong biển quá lớn.

Từ xưa đến nay quái vật sinh hoạt ở trong hải dương có ưu thế về thể tích hơn so với quái vật sống trên đất liền.

Hơn nữa số lượng giống loài ở hải dương cũng lớn hơn nhiều so với đất liền, bởi vì hải dương gặp phải thiệt hại càng ít hơn so với đất liền, sinh thái tự nhiên cũng được bảo hộ hoàn chỉnh hơn.

Hiện tại nhân loại còn không rõ sự cạnh tranh trong hải dương còn tàn khốc hơn nhiều so với tưởng tượng của họ.

Khôn sống mống chết, quái vật có thể sinh tồn đồng thời tiến hóa sống sót đều có sở trường của riêng mình.

- Cao Bằng, trong biển có một tên to xác.

Hàn Sương Tịch Sư trầm giọng nói, cả người nằm nhoài trên

vai Cao Bằng.

Cao Bằng vừa cúi đầu đã nhìn thấy một cái bóng đục ngầu một màu đen kịt ẩn giấu ở dưới mặt biển, một đường đi theo bọn họ.

Cao Bằng lệnh cho Hài Cốt Phi Long dừng bước lại, đoàn bóng đen trong biển kia cũng theo đó mà dừng lại.

Thú vị, Cao Bằng nhếch miệng cười.

Hiện tại là lúc thực hành những gì đã được học,

- A Ngốc, ngươi bảo Địa Ngục Vô Tướng Thụ thi triển quầng sáng sợ hãi đi.

Đang cắm rễ ở trên lưng một con ngự thú loại phi hành, Địa Ngục Vô Tướng Thụ nghe lệnh liền đung đưa những sợi rễ, cành cây trên đỉnh đầu hơi lay động, ngay sau đó một cỗ lực lượng không tên khiến người ta run rẩy theo đó phóng thích ra ngoài.

- A....

Đồng Linh kêu lên một tiếng, hai mắt nhắm chặt lại, chỉ cảm thấy tê cả da đầu.

Sắc mặt Đồng Tượng cũng trắng bệch, hiện tại hắn đã bị tinh thần lực khống chế, dù cho có ngất đi cũng không cần lo lắng sẽ ngã chổng vó.

Tất cả đều được Cao Bằng thu hết vào trong đáy mắt, đây là quầng sáng sợ hãi của Địa Ngục Vô Tướng Thụ với điều kiện tiên quyết là không có trực tiếp thi triển đối với bọn họ, chỉ là một chút dư âm bé nhỏ không có đáng kể.

Cự thú tiềm ẩn ở trong đáy biển lắc lư mấy lần, sau đó trong nháy mắt phá tan mặt nước mà ra. Thân thể to lớn xé rách nước biển, bọt nước óng ánh lấp lánh dưới ánh mặt trời, hai cái cánh

lớn tráng kiện khổng lồ như đám mây đen mang theo tiếng gào thét kinh thiên.

- Ô…

Trong chớp nhoáng này, Cao Bằng trong lúc hoảng hốt vậy mà cảm thấy giống như bị một ngọn núi đập xuống đầu.

Vẻ mặt Cao Bằng chợt đổi thành hình chữ 囧, không nghĩ tới quầng sáng sợ hãi không ngờ không thể xua đuổi nó đi ngược lại còn chọc giận con cự thú này nữa.

A Ngốc thả người nhảy lên hóa thành một đoàn huyễn ảnh cuồng bạo màu ám kim mạnh mẽ xông ra. So sánh thể tích của A Ngốc với thể tích của con cự kình ở phía dưới này thì thể tích của A Ngốc bé nhỏ không đáng kể.

Xa xa nhìn lại trông như là một viên sao chổi đụng vào Địa Cầu.

Ầm!

Một tầng sóng xung kích trong suốt lấy nơi đụng vào làm tâm khuếch tán ra phía ngoài, đồng thời còn có một cỗ máu tươi như thác nước phun trào ra.

- Úng!

Cự kình rên rỉ vì đau đớn.

Chợt trở mình một cái ở giữa không trung rồi một lần nữa rơi vào trong biển, sau đó rất nhanh đã chạy mất không còn bóng dáng tăm hơi.

A Ngốc từ mặt nước trồi lên hóa thành trạng thái Chúa Tể m Hồn bay lên,

- Chủ nhân, ta để nó chạy trốn mất rồi.

A Ngốc trầm giọng nói. A Ngốc lo lắng cho an toàn của Cao Bằng nên không dám tùy tiện đuổi theo quá xa, hơn nữa biển cả không phải là hoàn cảnh chiến đấu mà nó am hiểu, cho nên mới không thể ngay lập tức bắt lấy con cự kình kia.

- Ừm, chúng ta trở về đi.

Mắt Cao Bằng nhìn về hướng con cự kình kia biến mất rồi gật gật đầu.

Không để cho A Ngốc tiếp tục truy sát cũng là gợi ý của hắn. Đẳng cấp của con quái vật vừa rồi là Vương cấp, hơn nữa còn là phẩm chất Hoàn Mỹ, da dày thịt béo rất có tiềm lực tấn thăng Hoàng cấp.

Có thể đạt tới Vương cấp ở trong khoảng thời gian này đều là cực kì hiếm thấy, cũng có thể nói là "Thiên kiêu" trong giới quái vật.

Giết một con là thiếu mất một con.

Nếu như giết sạch toàn bộ, vậy thì thuộc hạ vong linh Hoàng cấp và thuộc hạ vong linh Đế cấp của A Ngốc phải đi nơi nào tìm đây…

Cao Bằng cảm thấy mình rất biết nhìn xa trông rộng.

- A Xuẩn, lại đây mở dù cho ta.

Cao Bằng thích ý khẽ nghiêng về phía sau, vẫy vẫy tay với A Xuẩn ở cách đó không xa.

A Xuẩn tức giận nhẹ nhàng bay qua, từ bên trong không gian móc ra một cái ô đặt ở trên đỉnh đầu Cao Bằng, lại lấy ra một cái quạt máy cầm tay nhỏ nhắm thẳng Cao Bằng mà quạt loạn một trận:

- Ta cho ngươi mát chết luôn, ta cho ngươi mát chết luôn!

- Ha ha, tiểu đần độn. Ngươi như vậy là không được, có muốn ta dạy ngươi hai chiêu hay không?

Cao Bằng cười xấu xa nói.

A Xuẩn dừng động tác lại, cảnh giác nhìn về phía Cao Bằng.

- Không muốn, không học, ta không nghe.

A Xuẩn đắc ý hừ một tiếng, cảm thấy có lẽ mình đã làm cho tên Cao Bằng ngớ ngẩn kia tức chết rồi. Nghĩ như vậy, A Xuẩn lại lo lắng nhìn thoáng qua Cao Bằng xem có thật sự tức giận hay không.

Mất một tháng mới trở lại tập đoàn Nam Thiên, có thể nói là Cao Bằng đã thắng lợi trở về.

Không chỉ mang về năm vong linh Vương cấp, còn bao gồm một đống tài liệu lớn nữa.

Kỳ thật tại một tuần trước Cao Bằng đã sớm trở về Hoa Hạ rồi, sau đó trong thời gian còn lại vẫn luôn bôn ba trong các danh sơn đại trạch.

Có điều danh sơn đại trạch ở khu Hoa Hạ nhiều lắm, trong quãng thời gian này Cao Bằng đi cũng chỉ là một phần rất nhỏ mà thôi.

Cho dù như thế thì thu hoạch của Cao Bằng cũng tương đối khá, từ vẻ xán lạn không ức chế được trên mặt hắn là có thể biết được.

Trở lại tập đoàn Nam Thiên, Cao Bằng đi đến sau lưng Đại Tử đang chổng mông đào hang, nhảy lên đạp vào mông nó một cước.

- Đại Tử, ngươi có nhớ chủ nhân ta hay không?

Đại Tử bị đạp một cước rút cái đầu ra khỏi động, sau khi trông thấy là Cao Bằng thì hai mắt chợt sáng lên,

- Cao Bằng, ngươi trở về rồi.

Nói xong cũng bổ nhào về phía Cao Bằng,

- Cao Bằng tới giúp ta đào hang đi.

- Đào hang?

- Đúng vậy, không phải con rết nào cũng đều ngủ trong hang sao? Ta cảm thấy ta không thể mỗi ngày đều để ngươi ngủ bên ngoài với ta được, cho nên ta muốn tự làm một ngôi nhà cho mình!

Đại Tử tràn đầy đấu chí nói.

- Cho nên ngươi chuẩn bị đào một cái hang cho mình sao!

Cao Bằng gật đầu.

- Ừm ừm! Cao Bằng, ngươi thật thông minh, không ngờ cái này cũng đoán được.

Không phải chính ngươi nói cho ta sao?

- Vậy ngươi định đào cái hang này sâu bao nhiêu?

- Đã sập năm lần rồi, mỗi lần ta đào hang xong sau đó chờ một lúc liền sập.

Đại Tử có chút tuyệt vọng.

- Vậy ngươi đào như thế nào?

- Chính là cứ như vậy mà trực tiếp đào xuống dưới thôi!

Đại Tử dứt lời còn làm động tác khoa tay một hồi, thế này thế kia, hai cái móng vuốt nhỏ rất chịu khó múa may.

- ....

Cao Bằng im lặng,

- Được rồi, để ngày mai ta bảo người đào cho ngươi một cái đường hầm. Ngươi đừng tiếp tục giày vò bãi cỏ nữa, ngươi nhìn xem nó đã bị ngươi giày vò thành bộ dáng gì rồi.

Cao Bằng chỉ vào bãi cỏ như thể đã bị cả vạn con Husky cày qua, trứng đau nói.

Ông ngoại không ở trong tập đoàn, cũng không biết ông ngoại đi đâu nữa. Bạch Long và Ngân Long cũng đều bị ông ngoại mang đi rồi, chỉ để lại Bích Giáp Thủy Tổ Ngạc cùng với Lôi Công ở trong tập đoàn.

Nếu không cái con Husky Tử này đã sớm bị nhốt lại.

- Tiểu Diễm qua đây.

Cao Bằng vẫy tay với Tiểu Diễm đang đứng cách đó không xa nhìn về phía này. Tiểu Diễm ngạc nhiên dùng cánh chỉ chỉ chính mình, sau khi nhận được sự khẳng định của Cao Bằng mới bay tới.

Sau khi Cao Bằng trở về cái miệng rộng của A Xuẩn đã đem sự tình chính mình được rất nhiều đồ tốt nói ra.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 480: Hắc Khải Huyết Nhận Thú

Một đoàn ngự thú trông hệt như phi tử trong cung đình thời cổ chờ đợi đế vương sủng ái, trông mong nhìn về phía Cao Bằng, đang đợi được Cao Bằng điểm danh.

- Chiêu Tài, Lưu Quang, hai ngươi cũng qua đây đi.

Cao Bằng lại cười mị mị vẫy tay với hai tên lùn ở phía xa.

- Cố lên, Lưu Quang, ngươi là tuyệt nhất! Rốt cuộc ngươi cũng có thể biến cao lên rồi!

Lưu Quang cố gắng động viên cho bản thân!

- Từ từ thôi, không cần gấp, tất cả đều có.

Cao Bằng hô lên.

- Tiểu Diễm, ngươi lên đầu tiên đi.

Cao Bằng nhìn Tiểu Diễm. Hắn biết nó sốt ruột nhất, chỉ là ngại nên không nói ra thôi.

Hắn dặn A Xuẩn lấy tài liệu dư thừa ra cất trong kho hàng, đổ đầy mấy cái nhà kho.

Ở khu Nghê Hồng, Cao Bằng thu hoạch tương đối khá. Dù sao cũng là nhà kho của cả một khu lớn, vẫn có không ít đồ tốt.

Tuy không có tài liệu để tấn thắng lên phẩm chất Thần Thoại, tài liệu để tấn thăng lên phẩm chất Truyền Thuyết cũng cực kỳ ít,

nhưng lại có không ít tài liệu để tấn thăng lên phẩm chất Sử Thi, vừa vặn gom đủ cho Lưu Quang và Chiêu Tài.

Cao Bằng không tìm được tài liệu cho Tiểu Diễm tấn cấp trong kho của chính phủ khu Nghê Hồng, nhưng có tâm trồng hoa hoa chẳng nở, vô tình cắm liễu liễu lại xanh. Trên đường về hắn tới đỉnh Chúc Dung trên dãy Hành Sơn một chuyến xem sao, tìm được một cây Vũ Hoá Liệt Diễm Thụ ở trên đỉnh núi.

Đây là một cây thần thụ hệ Hỏa cực kỳ hiếm thấy. Có một con Cửu Thủ Diễm Tước làm tổ trên cây, Cao Bằng đuổi nó đi rồi nhổ cả gốc mang về.

Cao Bằng dọn gốc cây đi rồi, con Cửu Thủ Diễm Tước kia vẫn bay theo đằng sau hơn nửa ngày, tới tận khi vào địa giới Du Châu mới lưu luyến không rời bỏ đi.

Cao Bằng cảm khái không thôi. Người dân Tương Nam thật nhiệt tình hiếu khách, ngay cả con chim sẻ cũng nhiệt tình như vậy.

Một trong các chủ tài chính để Tiểu Diễm tấn thăng lên phẩm chất Truyền Thuyết chính là tâm vũ trên ngọn của Vũ Hóa Liệt Diễm Thụ.

Đã tìm được tài liệu chính, tài liệu phụ gom góp được rồi, sau bao nhiêu lâu cuối cùng Tiểu Diễm cũng được nghênh đón việc tấn thăng phẩm chất.

Cao Bằng đưa Tiểu Diễm tới phòng thí nghiệm, bắt đầu phối vật liệu.

Từng tài liệu được xử lý đặc biệt. Cuối cùng, hắn phối chế ra được một phần dược thủy màu đỏ hồng, sau đó gọi Tiểu Diễm đến phun ra một ngọn lửa vào dược thủy này.

Dù không hiểu nhưng nó vẫn ngoan ngoãn phun một ngụm lửa

vào dược thủy. Trong chớp mắt bề mặt dược thủy cháy bùng lên một ngọn lửa nhàn nhạt, Cao Bằng đặt tâm vũ của Vũ Hoá Liệt Diễm Thụ lên ngọn lửa. Tâm vũ chìm xuống, rất nhanh đã tan vào trong nước thuốc.

- Uống đi.

Tiểu Diễm nghe lời uống hết.

Chốc lát sau, nó ôm bụng chạy vội ra ngoài, xem bộ dạng giống như muốn đi nhà cầu.

Tiểu Diễm vội chạy từng bước dài, móng vuốt gõ xuống sàn phát ra từng tiếng cộc cộc giòn vang.

- Tới lượt ngươi.

Cao Bằng bắt đầu chuẩn bị dược tề cho Chiêu Tài tiến hoá.

Trước mắt Chiêu Tài và Lưu Quang đang ở phẩm chất Hoàn Mỹ, bước tiếp theo có thể tấn thăng lên phẩm chất Sử Thi, đồng thời thức tỉnh đặc tính quái vật đầu tiên của chúng.

Nửa giờ sau, dược tề của Chiêu Tài được phối trí thành công. Lần này không còn là cả một nồi lớn nữa mà chỉ là một viên đan dược màu vàng kim. Đương nhiên, khi mới chế ra nó không phải là đan dược, mà là một ít nước sền sệt dưới đáy dụng cụ thí nghiệm. Sau đó làm theo chỉ dẫn, cuối cùng Cao Bằng cũng cô đọng nó lại thành một viên thuốc.

Chẳng lẽ viên tiểu dược hoàn này sẽ tăng hiệu suất hấp thu của nó sao? Cao Bằng không nhịn được độc miệng.

Nhưng mà phương pháp này lại không có sách hướng dẫn. Với kiến thức hiện tại, Cao Bằng chỉ có thể điều phối ra phương thuốc cho phẩm chất Tinh Nhuệ khi đã quen thuộc năng lực của quái vật đó, còn về phương thuốc cho phẩm chất Sử Thi, hắn chỉ có thể

miễn cưỡng đọc hiểu, chứ không hiểu nhiều về nguyên lý.

Ăn viên thuốc xong, con chuột tham lam đứng thẳng dậy, hai mắt sáng ngời nhìn chằm chằm A Xuẩn.

Một lát sau, tai nó giật giật, nghi ngờ nhìn A Xuẩn, ria mép cũng giật giật có vẻ cực kỳ gian xảo.

Hiện giờ Văn Bảo Thử cảm giác mình sắp ngất đi rồi, trong lỗ tai ong ong đủ thứ tiếng động, trước mắt cũng lấp loé đủ loại tia sáng quỷ dị giao nhau. Trong lỗ mũi cũng là đủ loại mùi vị, có cay, có ngọt, có khổ.

Tiếp nhận nhiều thông tin một lúc như vậy làm nó chóng hết cả mặt.

Nhưng chỉ cần quen được là có thể hoàn thành tiến hoá. Cao Bằng chỉ nhìn lướt qua con chuột, không để ý tới nữa. Lộ tuyến tiến hoá của nó là tăng thêm cảm giác, có thể cảm giác càng nhiều bảo vật hơn. Đây là một loại tăng cường, nó sẽ dò ra được nhiều bảo bối hơn.

Khi mới đầu bồi dưỡng ngự thú, hắn còn định phát triển toàn diện, nhưng tới hiện tại thì suy nghĩ này đã thay đổi. Hiện giờ hắn chỉ muốn bồi dưỡng cho một phương diện nào đó của chúng lên tới cực hạn, chỉ cần không để lại nhược điểm rõ ràng là được rồi.

Một đội ngũ là phối hợp các loại hình, chứ không phải toàn tuyển thủ toàn năng.

Văn Bảo Thử tiếp tục phát triển theo hướng tầm bảo, Lưu Quang tiếp tục cường hoá năng lực ám sát của nó.

Hiện giờ đẳng cấp của bọn Tiểu Hoàng đã tăng lên nhiều, Lưu Quang muốn phát huy ưu thế thích khách của nó như trước kia đã rất khó.

Đối mặt với đối thủ có thực lực yếu kém, tuyệt đại đa số ngự thú của Cao Bằng có thể ép bẹp chúng nó. Còn với các đối thủ mạnh, Lưu Quang cũng không thể nhất kích tất sát.

Cho nên, phương hướng tiến hoá Cao Bằng chọn cho nó là tăng cường lực sát thương và tính ẩn nấp của nó.

Sau hai tiếng, ba con ngự thú đã tấn cấp thành công.

【Tên quái vật】: Hắc Khải Huyết Nhận Thú

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 50

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Sử Thi

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Phong

【Năng lực quái vật】: Cường hoá cương giáp lv3, lưỡi đao sắc bén lv4, bật lên bạo phát lv2, chưởng khống Phong nguyên tố lv4.

【Nhược điểm quái vật】: Hệ Băng

【Đặc tính quái vật】: Phong hống giáp (giản lược)

Huyết phong tử tuyến (là một thích khách ưu tú thì có thể tấn công vào nhược điểm của kẻ địch, từ đó tạo thành một kích trí mạng. Nếu là thích khách ưu tú hơn còn có thể chủ động tạo ra cơ hội.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Quanh cơ thể kẻ địch bị Hắc Khải Huyết Nhận Thú nhìn chằm chằm sẽ hình thành một đường tơ máu. Tơ máu không thể bị năng lực tịnh hoá thông thường xoá đi, cũng không thể quan sát được bằng mắt thường, nhiều nhất có thể tạo thành chín sợi tơ máu trên một mục tiêu.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Nếu Hắc Khải Huyết Nhận Thú tấn công trúng tơ máu sẽ tăng thêm hiệu quả tổn thương, đồng

thời có thể bỏ qua phòng ngự giáp ngoài của kẻ địch.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Là một chủng loại tiến hoá từ Bạch Cương Phong Nhận Thú, có lực sát thương mạnh hơn. Đồng thời để tăng cường khả năng ẩn nấp, Hắc Khải Huyết Nhận Thú có thể linh hoạt thu nhỏ kích thước lại.

【Lộ tuyến tấn thăng phẩm chất Truyền Thuyết】: 1. Hắc Kim Ảnh Ma Thú (tiến hoá m Ảnh), 2. Bạo Đồ Huyết Hải Thú (tiến hoá sát lục)

Nhìn con Hắc Khải Huyết Nhận Thú sau khi tiến hoá còn thấp đi 10cm nhưng lưỡi đao đỏ ở cánh tay dài thêm 10cm, trong lòng Cao Bằng dâng lên cảm giác không ổn.

Lưu Quang gãi gãi đầu, nó cũng thấy có gì không đúng.

Tại sao khi tiến hoá xong mọi thứ xung quanh đều cao hơn thế này.

Lưu Quang chạy tới một gốc cây, khoa khoa tay. Bình thường nó vẫn đo chiều cao ở gốc cây này, ngày nào cũng đo một lần.

Lưỡi đao màu đỏ ở cánh tay vạch một chút, nụ cười trên mặt Lưu Quang dần dần biến mất…

Thấp đi…

Lưu Quang ngơ ngác đứng tại chỗ, nghĩ đi nghĩ lại không biết đây có phải ảo giác không.

Một cơn gió thổi tới, bóng lưng Lưu Quang cực kỳ cô độc tịch liêu.

Cao Bằng chú ý tới phía sau còn nhiều thêm một cái "/ phẩm chất Sử Thi", một tin tức truyền vào đầu hắn.

Phía sau là phẩm chất đỉnh phong của quái vật, phía trước là

phẩm chất trước mắt của quái vật.

Đây cũng là năng lực mới thức tỉnh sau khi nhận được linh hồn lực phản hồi từ nhóm ngự thú làm linh hồn lực lớn mạnh hơn.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 481: Thần Điểu Tất Phương, Hàng Long Thần Nữ

Bên phía rừng cây bay lên ánh sáng ngọn lửa của bình minh, lá cây xanh lục bị hào quang nhuộm thành sắc đỏ.

Ráng lành hóa thành hoa quang trùng nhập vào trong mây.

Một tiếng tê minh du dương vang vọng quanh quẩn không ngừng.

Trong không khí phảng phất truyền đến tiếng đùng đùng khi Trúc Tử bị đốt phát ra.

Một con thần điểu một chân màu đỏ bay ra ngoài từ trong rừng cây.

Từng ngọn lửa sâu kín bập bùng bừng cháy xung quanh thân thể thần điểu.

【 Tên quái vật 】: Á Huyết Tất Phương

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 49

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Truyền Thuyết / Phẩm chất Truyền Thuyết

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Hỏa

【 Năng lực quái vật 】: Chưởng khống hỏa diễm lv4, mộc tâm hỏa lv3, hỏa diễm chi vũ lv3

【 Đặc tính quái vật 】: Hỏa chi vũ (giản lược)

Xua hồn (cổ có thần điểu, điểu tên gọi Tất Phương. Lúc Hoàng Đế đi đến núi Thái Sơn đã từng bị vong hồn Xi Vưu nguyền rủa, sau đó bị Tất Phương đuổi đi.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Công kích của Tất Phương gia tăng tổn thương đối với quái vật hệ Hồn.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Tất Phương có được lực uy hiếp thiên nhiên đối với tất cả quái vật hệ Hồn, có thể làm cho bọn chúng cảm thấy sợ hãi.

Hiệu quả ③ hiệu quả chủ động: Một tiếng hót vang thi triển năng lực xua hồn, có thể khu trừ các loại nguyền rủa. Đồng thời tạo thành tổn thương đối với linh hồn địch nhân.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Quái vật ẩn chứa á huyết của Tất Phương, bên trong cơ thể có được một bộ phận huyết mạch của Tất Phương, cũng có được một bộ phận năng lực của Tất Phương, ưa thích hỏa diễm, có thể trục xuất tà mị.

Thân thể Tiểu Diễm mịn màng, chiếc cổ thon dài hiện lên hình giọt nước, lông vũ ưu mỹ bóng loáng mềm mại, duy nhất không được hoàn mỹ chính là cái bụng nhỏ tròn vo.

- Có bầu kìa.

Tiểu Hoàng chỉ vào bụng Tiểu Diễm kinh ngạc nói.

- ?

Tiểu Diễm trừng mắt,

- Đầu hói chết bầm, không biết nói chuyện thì câm miệng lại cho ta!

- Nhưng mà vì sao bụng của người tròn như vậy?

Tiểu Hoàng nghi hoặc khó giải thích.

Tiểu Diễm sắc mặt biến hóa,

- Thật ra Tất Phương chính là có hình dáng như của ta.

- Thật sao?

Tiểu Hoàng có chút nghi ngờ.

- Thiên chân vạn xác.

Tiểu Diễm trầm trọng gật đầu,

- Kỳ thật tất cả Tất Phương đều có bụng như của ta, chúng ta trời sinh có cái bụng khá lớn. Từ xưa đến nay Tất Phương đều được gọi là thần điểu, cũng bị xưng là sủng vật của Hỏa Thần, bởi vì Tất Phương có thể mang đến cho mọi người sự vui vẻ và hạnh phúc. Mà bụng to chính là đại biểu có phúc khí, chúng ta cũng là vì mang đến phúc khí cho người khác mới khiến cho bụng biến thành to lớn, nói rõ hơn thì chúng ta cũng là vì người khác mà hi sinh chính mình.

Tiểu Hoàng nghe được sững sờ ngạc nhiên.

Tiểu Diễm nói đến phần sau, ngay cả bản thân mình cũng không tin tưởng lời mình nói.

Nhưng nhìn thấy tên ngốc tử Tiểu Hoàng này bộ dáng biến thành ngây ngốc, Tiểu Diễm trộm cười vui sướng bay đi.

Bên kia không lâu sau, Chiêu Tài rốt cuộc đình chỉ hoảng hốt, vẫy vẫy đầu chạy đến trước mặt Cao Bằng.

【 Tên quái vật】: Tham Trân Thử

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 41

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Sử Thi / Phẩm chất Sử Thi

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thần Bí

【 Năng lực quái vật 】: Khứu giác bảo vật lv3, bước chân nhanh nhẹn lv2

【 Đặc tính quái vật 】: Tầm bảo cực hạn (quỷ có quỷ khí, người có nhân khí, bảo có bảo khí.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Ở trong thời gian ngắn đề thăng rất lớn đối với cảm giác tìm kiếm bảo vật, có thể từ bảo khí cực kỳ mỏng manh trong không khí tìm đến một kiện bảo vật trân quý nhất. Sau khi sử dụng sẽ có thể tìm được một kiện bảo vật trân quý nhất trong phạm vi nhất định. Nhưng chủ động che đậy một ít bảo vật.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Một loại chuột tham lam ưa thích tìm kiếm bảo vật , hành động nhanh nhẹn.

Nhìn xem ba cái con ngự thú mới tiến hóa thành công này, Cao Bằng cảm giác tràn đầy thành tựu.

Một loại cảm giác thành tựu khó có thể miêu tả tràn ngập trong lòng Cao Bằng.

Cảm giác chứng kiến tận mắt ngự thú của mình từng bước một lớn lên thật là tốt.

Mà Tiểu Diễm tấn cấp thành Á Huyết Tất Phương cũng là lựa chọn của Cao Bằng. Kỳ thật từ sớm hắn đã muốn đem Tiểu Diễm tiến hóa theo hướng Tất Phương, hỏa điểu một chân. Trên thực tế điều mấu chốt ở đây chính là một người bình thường nhớ tới quái vật thần thoại đầu tiên chính là Tất Phương.

Đương nhiên Cao Bằng cũng không phủ nhận rằng có một tình cảm nhất định, nhưng mà nếu như là thần điểu của Hoa Hạ thì tự nhiên sẽ tận khả năng lựa chọn một loại.

- Đúng rồi, các ngươi mang hai tên tù binh kia đi xuống, cung cấp ăn uống đầy đủ, miễn cho đến lúc đó người khác nói người Hoa chúng ta đối xử với tù binh đến cơm cũng không cho ăn nổi.

Cao Bằng ra lệnh cho thuộc hạ, sau đó phái người đưa hai người bọn họ mang xuống giam giữ.

Sau khi đi đến Hoa Hạ, Đồng Tượng một mực trầm mặc không nói một lời, đồng thời vụng trộm quan sát xung quanh, nhưng cũng không dám biểu hiện ra quá rõ ràng.

Thứ khiến cho hắn cảm thấy rất kỳ quái chính là. . .

Như thế nào ở tổ địa lại có nhiều Thánh Thể như vậy?

Dọc theo con đường này hắn gặp không ít ngự sử đồng thời có được hai con Ngự Thú, còn có người đồng thời có được ba con, bốn con Ngự Thú.

Đồng Tượng dần dần có chút bối rối, tổ địa có quá nhiều Thánh Thể.

Hơn nữa ở tổ địa có quá nhiều người!

Trên đường đi về đây, hắn đã nhìn thấy không dưới mười tòa thành thị lớn có nhân khẩu tới mấy trăm vạn hơn chục triệu, ở bên chỗ bọn hắn chỉ có bộ lạc cỡ lớn mới có nhiều người như vậy.

. . .

Xử lý xong chuyện Ngự Thú tấn cấp, Cao Bằng nhớ đến ba con Ngự thú tù binh bị hắn bắt sống trên Thần Nữ phong đang nhốt ở trong tù giam.

Bỏ đói bọn chúng một đoạn thời gian, nhưng qua một đoạn thời gian như vậy chắc hẳn bọn chúng cũng không đói chết.

Cánh cửa nhà giam mở ra, nương theo một tiếng ầm ầm, một

quả đấm to như bao cát từ trong phòng mờ tối đánh ra.

Oanh! ! !

Vì không đề phòng không kịp xử trí, Cao Bằng bị một quyền đánh bay.

Ở bên cạnh, phía sau lưng A Ban run lên một cái, phía trên có mấy khối nham thạch bị đánh rơi.

Đang nằm sấp ngủ, A Ban mở mắt, mây đen cuồn cuộn kéo đến, Thiên Tai Ô Vân sôi trào, tinh hồng nóng bỏng từ bên trong khe hở mây đen phun ra ngọn lửa dữ tợn.

Đại Tử động tác nhanh nhất, tia chớp cuồng bạo rền vang, sáu cánh nhấc lên cuồng phong dữ dội, sấm chớp mưa bão gào thét vọt tới đầu Ngự thú đánh bay Cao Bằng.

Đông!

Lại là một quyền đánh ra.

Tia chớp bạo loạn, mảng lớn tia sét quét ra cháy sém thảm cỏ.

Cánh tay đá thô ráp thon dài hữu lực, nắm tay nắm chặt, từng khối cơ bắp rắn chắc giống như đá hoa cương điêu khắc tràn ngập cảm giác lực lượng.

Trên cánh tay là y phục dùng đá tảng điêu khắc, hai bờ vai còn có dây lưng lụa buộc lại thành vòng tròn.

Khuôn mặt mỹ lệ, sau đầu có một quầng sáng kim sắc, trung ương quầng sáng kim sắc có hồng quang tràn ra như thác nước.

Tay trái nắm lấy một quyển thư tịch màu trắng nhạt, cao cỡ chừng hai người, dĩ nhiên đối với tượng đá cao gần bằng ba người mà nói thì quyển sách này ở trong tay nó càng giống như một thanh vũ khí.

Cao Bằng kinh ngạc nhìn cự nhân tượng đá có gương mặt xinh đẹp này, lau lau con mắt.

【Tên quái vật 】: Hàng Long Thần Nữ

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 56 (Vương cấp)

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Truyền Thuyết / Phẩm chất Truyền Thuyết

【Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thạch, Hệ Thần Bí

【Năng lực quái vật 】: Thân thể cứng rắn lv5, cường hóa tái sinh khép lại lv4, cường hóa lực lượng lv4

【 Đặc tính quái vật 】: Huyễn Ảnh Phân Thân (hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Sau khi kích hoạt thì ở bên người sẽ hình thành hai cỗ phân thân, phân thân có được 80% lực lượng của bản thể, thời gian tồn tại hạn chế.)

Trảm Long Phong Mạch (giản lược)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Từng thông qua loại thủ đoạn chế tác đặc thù nào đó mà thành Ngự Thú dung hợp, lực lượng thân thể rất mạnh, tính cách dữ dằn, có được năng lực khắc chế rất lớn với quái vật long hệ, sau khi bị phá hư sẽ phân giải biến thành hình thái trước khi dung hợp, hiện giờ lại kích hoạt dung hợp ngắn ngủi.

Cao Bằng nhìn cánh tay to hơn so với một cái chân voi, nữ cự nhân tượng đá có một thân cơ bắp còn khoa trương hơn so với huấn luyện viên thể hình.

Hàng Long Thần Nữ?

Cao Bằng im lặng. Với bộ dáng này, đừng nói một con rồng, cho dù mười con rồng cũng bị ngươi hàng phục. . .

Cao Bằng nhìn tay trái Hàng Long Thần Nữ một cái. Tay trái nó nắm lấy Trảm Long Thiên Chương, quái vật này dung hợp chủ thể hẳn là Trảm Long Thiên Chương, đây cũng là một điểm mấu chốt, toàn bộ dung hợp đều là lấy Trảm Long Thiên Chương làm hạch tâm tiến hành dung hợp.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 482: Đặt Mông Ngồi Xuống

Hàng Long Thần Nữ gầm nhẹ một tiếng, nhanh chóng bước tới tung mình nhảy lên một cái sau đó đáp ngay xuống đầu của Đại Tử, rồi hung hăng đè ép xuống phía dưới.

Lực lượng khủng bố khiến Đại Tử phải hoảng sợ thét lên một tiếng, hai chân trước gắt gao bám chặt lấy mặt đất không thể động đậy, cái cổ và thân thể vặn vẹo thành một góc độ quỷ dị. Nếu như không phải phẩm chất của Đại Tử đã tăng lên tới phẩm chất Truyền Thuyết, thì có thể lần này Hàng Long Thần Nữ đã trực tiếp xé rớt đầu lâu của nó luôn rồi.

Tay trái của Hàng Long Thần Nữ cầm sách bìa trắng tỏa ra ánh sáng chói lọi, trang sách nháy mắt mở ra sau đó nhắm ngay đầu Đại Tử hung hăng đập tới.

Đại Tử đương trường bị đánh mấy cái vào mặt.

Bạch quang đại phóng, Đại Tử triệt để bị bao phủ.

- Cái gì thế!

Đại Tử hoảng sợ phát hiện bản thân mình đột nhiên không thể dùng được lực lượng nguyên tố lôi điện, rõ ràng mình có thể cảm giác được Lôi nguyên tố đang phiêu phù trong không khí xung quanh nhưng mà lại không cách nào chỉ huy bọn nó được.

Dường như cách một tầng bình chướng vô hình vậy.

Tiểu Diễm bay tới, một tiếng hót vang bén nhọn xông thẳng vào đầu Hàng Long Thần Nữ, thân thể mềm mại của Hàng Long

Thần Nữ chợt run lên, động tác trì hoãn một lát. Nhân lúc này Tiểu Hoàng chạy như bay tới rồi lập tức đá một cước lên trán của Hàng Long Thần Nữ.

Hàng Long Thần Nữ chợt dừng động tác lại một chút, bị Tiểu Hoàng đạp trúng trán ngã ngửa ra sau, cái trán bóng loáng sạch sẽ. Lần này công kích không để cho nàng chịu một chút tổn thương nào, chỉ là làm cho tiết tấu truy sát Đại Tử của Hàng Long Thần Nữ dừng một chút, nó quay đầu cư cao lâm hạ lạnh nhạt quan sát Tiểu Hoàng.

Cao Bằng chú ý tới thanh trạng thái của Đại Tử xuất hiện một cái "đang bị phong cấm".

Đáy lòng không khỏi thầm nghĩ Hàng Long Thần Nữ này kế thừa năng lực từ Trảm Long Thiên Chương thật biến thái.

Trảm Long Phong Mạch, tất cả quái vật long hệ đều sẽ bị suy yếu khi đối mặt với Hàng Long Thần Nữ. Nếu như đẳng cấp thấp hơn nó thì sẽ càng thảm hại hơn, sức mạnh nguyên tố đều sẽ bị phong ấn, tương đương với việc trực tiếp vứt cho ngươi một cái cấm ma.

Đại Tử nghiêng đầu điên cuồng lui về phía sau, nó hoảng sợ phát hiện lực lượng trong cơ thể mình giống như cửa đập lớn bị mở cứ điên cuồng tiết ra ngoài.

Tay phải Hàng Long Thần Nữ niết thành quyền ấn, sau một khắc đột nhiên nện xuống, trong thoáng chốc Cao Bằng như thể trông thấy một tòa Thái Sơn đập xuống giữa đầu vậy.

Quyền phong kéo ra một cái bóng đen thật dài, dường như không khí cũng bị một quyền này đánh nát.

Oanh! ! !

A Ngốc nghiêng người tiến lên, cánh tay trái vung ra ngăn ở

trước người Tiểu Hoàng đỡ lấy một quyền này.

Tiếng va chạm nặng nề trầm thấp vang vọng trong không khí.

- Tiểu Hoàng mau quay lại.

Cao Bằng tranh thủ thời gian nói với Tiểu Hoàng.

Nếu như Tiểu Hoàng cứ tiếp tục nán lại đó hắn sợ rằng nó sẽ bị một quyền này đấm chết.

Phẩm chất của Tiểu Hoàng ngang với Hàng Long Thần Nữ, đều là phẩm chất Truyền Thuyết, nhưng ở trên đẳng cấp thì lại thấp hơn đến tận mấy cấp. Càng quan trọng hơn là giữa bọn nó chênh lệch cả một đại giai.

Đẳng cấp chênh lệch ở trong cùng một đại giai thì không tính là lớn, nhưng nếu có chênh lệch một đại giai thì thật sự rất lớn.

Tiểu Diễm từ bên cạnh bay tới, trong miệng phun ra một ngọn lửa màu xanh lục.

Ngọn lửa màu xanh lục đốt không khí thành màu xanh thăm thẳm, nhưng cái ngọn lửa màu xanh lục này lại ngoài ý muốn làm cho người ta có loại cảm giác cảnh đẹp ý vui, nhìn một cái cũng làm người ta cảm thấy sinh cơ bừng bừng.

Tràn đầy lực lượng sinh mệnh.

Mộc Tâm Diễm, lấy lực lượng sinh mệnh cường đại mà ngưng kết thành hỏa diễm.

Hỏa diễm xanh biếc thiêu đốt Hàng Long Thần Nữ, Mộc Tâm Diễm lấy lực lượng sinh mệnh làm nhiên liệu thiêu đốt.

Nhưng rơi vào bên ngoài thân Hàng Long Thần Nữ rất nhanh đã bị dập tắt, Hàng Long Thần Nữ toàn thân đều là đá, cũng chưa từng tiết một chút tinh khí nào ra ngoài, hỏa diễm rơi xuống người

nó chỉ là bèo trôi không rễ mà thôi.

- Tất Viên, nhanh phun một ngụm vào ta đi.

Tiểu Hoàng ở phía sau lớn tiếng nói với Tiểu Diễm.

Tiểu Diễm sửng sốt một chút, sau đó lượn một vòng ở trên trời rồi bay đến đỉnh đầu Tiểu Hoàng,

- Ngươi đang kêu ta sao?

Trong giọng nói tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

- Đúng, chính là ngươi, Tất Viên!

Tiểu Hoàng khẳng định gật đầu.

- Lão tử là Tất Phương!

Tiểu Diễm phẫn nộ phun cho Tiểu Hoàng một đoàn hỏa cầu thật lớn.

Ầm, hỏa cầu rơi xuống bên ngoài thân Tiểu Hoàng rồi nổ tung, hỏa diễm bao phủ Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng nắm chặt song quyền trầm mặc nhìn Hàng Long Thần Nữ cách đó không xa, hỏa diễm lượn lờ quanh người nó, tựa như một con vịt nướng vàng ươm thức tỉnh bên trong hỏa diễm.

A Ban đứng lên, Thiên Tai Ô Vân trên đỉnh đầu ầm ầm ầm nện xuống, hỏa diễm khắp trời rơi xuống như sao băng.

Phiến khu vực kia của Hàng Long Thần Nữ bị sao băng lửa bao trùm, một sát na sau mặt đất chấn động, mỗi một viên sao băng lửa đập trúng mặt đất đều tạo ra một cái hố cực kỳ lớn.

Sức mạnh nguyên tố mà các ngự thú chưởng khống là một chủng loại tương tự với lực lượng thần bí, mặc dù theo đẳng cấp

các ngự thú tăng lên uy lực nguyên tố cũng sẽ tăng lên, nhưng lại nói thêm, uy hiếp mà những năng lực nguyên tố này tạo thành đối với sinh mệnh thể còn nghiêm trọng hơn so với việc phá hư hoàn cảnh.

Còn may là mình không có đặt nơi giam giữ ở bên cạnh biệt thự, nếu không chỉ mỗi dư ba chiến đấu thôi cũng đã phá hủy biệt thự này rồi.

A Ngốc vẫn luôn đè Hàng Long Thần Nữ mà đánh, kỹ xảo chiến đấu của song phương đều là cận chiến giáp lá cà, trong chớp mắt một con quái vật giao thủ với một ngự thú, thân thể cả hai không ngừng lấp lóe.

Ầm ầm ầm ầm.

Tiếng va đập hỗn loạn vang vọng trong không khí.

Từng đoàn từng đoàn kình phong lăng liệt xé nát tất cả thảm thực vật núi đá ở ven đường.

Một trận gió thổi tới, toàn bộ tảng đá trên đất bằng đều bị hóa thành bột mịn tiêu tán trong không khí.

Hàng Long Thần Nữ dừng lại, hai chân hơi cong nửa ngồi trên mặt đất, hai tay giao nhau chắp tay trước ngực che ở trước người. Trên vai, lưng và hai tay đều có vết rạn nứt, còn có chút ít lỗ nhỏ mấp mô.

Có một số vết nứt là bị A Ngốc nện ra, còn có một số lỗ nhỏ là bị móng vuốt sắc bén của A Ngốc cào nát.

Mặc dù trước mắt A Ngốc chỉ là phẩm chất Truyền Thuyết, nhưng ở trên đẳng cấp A Ngốc đè ép Hàng Long Thần Nữ đến tận bốn cấp.

- Nhạ.

Tượng đá chợt vung song quyền lên, thân thể mơ hồ, sau một khắc hai bên trái phải phân liệt ra hai cỗ phân thân giống nhau như đúc.

Nhìn từ bên ngoài thì phân thân và chủ thân không hề có gì khác nhau.

A Ngốc mặt không biểu cảm, lấy nhiều đánh ít?

Đang chuẩn bị triệu hoán đám thuộc hạ vong linh qua đây thì A Ban ở một bên chợt trầm giọng lên tiếng:

- Ta tới.

A Ban đứng lên khôi phục lại thể tích, sau đó ép xuống.

Ở một khắc cuối cùng A Ngốc hóa thành m Hồn Chúa Tể, linh hồn lực khổng lồ áp chế Hàng Long Thần Nữ làm cho động tác của nó cứng đờ lại, sau đó chỉ có thể trơ mắt nhìn một tòa núi lớn đặt mông ngồi xuống.

Ầm! ! !

Núi rung lắc.

Đồng Tượng và Đồng Linh bị giam lỏng trong phòng chỉ cảm thấy dưới chân chấn động.

Cả tòa biệt thự cũng đều lung lay, nước ở bên trong ly để trên bàn thủy tinh trước mặt bị vẩy ra ngoài.

Bụi bặm tan đi, hết thảy khôi phục an tĩnh.

Cao Bằng đột nhiên cảm thấy quái vật giống nhau dù cho phẩm chất giống nhau thì cũng tồn tại khoảng cách…

Có một số quái vật khả năng có năng lực rất mạnh ở phương diện nào đó, nhưng ở phương diện khác lại bị thiên khắc.

Năng lực của A Ban không yếu, lực phòng ngự cũng rất mạnh, nhưng Cao Bằng cảm thấy ưu điểm mạnh nhất của A Ban chính là thể tích của nó.

Thể tích của nó quá lớn.

Lượng biến hình thành chất biến, mặc dù thể tích biến lớn khiến A Ban hành động bất tiện, nhưng càng nhiều hơn vẫn là khiến A Ban có được một hạng năng khiếu đặc biệt.

Có đôi khi năng lực mà loại năng khiếu này có thể phát huy là cực kì khủng bố, đặc biệt là loại thể tích khổng lồ này có đôi khi đơn thuần chỉ dựa vào nhục thân thuần túy thôi đã có thể đánh nổ rất nhiều kẻ địch.

Ví dụ như hiện tại mặc dù Hàng Long Thần Nữ không có chết, nhưng nó vẫn bị A Ban một mực trấn áp dưới chân núi không thể động đậy.

Cao Bằng đột nhiên nhớ đến con khỉ nào đó…

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 483: Lỗ Trí Áp Nhổ Cà Rốt

Hàn Sương Tịch Sư rụt cổ một cái. Nhìn A Ban đặt mông trấn áp Hàng Long Thần Nữ mà có chút chấn kinh, tự lẩm bẩm:

- Con ngự thú yêu quái gì thế này, cũng quá điên cuồng.

Hàng Long Thần Nữ bị cái mông của A Ban trấn áp, A Ban cũng không tiện chuyển thân, chỉ cần nhích ra một cái thì nhất định Hàng Long Thần Nữ sẽ thừa cơ trốn mất.

A Ban xoay xoay liệt liệt, thân thể lúc la lúc lắc:

- Cao Bằng, tảng đá này không trung thực, nó đang muốn chạy trốn. Nó đang đào hang.

Đào hang? Cao Bằng không biết là nó đang đào hang lên trên hay đào xuống dưới nữa.

- Nhưng ta đã biến Thổ nguyên tố dưới chân cứng lại rồi, nó không xuyên được.

A Ban kể công.

- A Ban thật lợi hại.

Cao Bằng tán dương.

Vậy cũng không tính là xong. Không thể để cho A Ban dành cả đời để trấn áp con Hàng Long Thần Nữ này được, làm vậy sẽ kiềm chế một chiến lực lớn dưới tay mình.

Lúc này Cao Bằng cũng chưa có chủ ý gì tốt, chỉ gọi Tịch Sư và A Ngốc đi tới. Địa Ngục Vô Tướng Thụ cách đó không xa mở rộng quầng sáng tiến hành gia trì.

Quầng sáng sát lục bao phủ tất cả mấy con ngự thú, quang mang màu đỏ nhàn nhạt bao phủ quanh cơ thể chúng.

Quầng sáng bạo lệ lan rộng, lại có một tầng hào quang màu tím nhạt bao phủ ngoài cơ thể ngự thú phe mình.

Hai màu đỏ tím hoà lẫn.

- Cao Bằng, giờ ta không sợ nữa.

Tiểu Hoàng đã điệp gia 164 lần, dài rộng cao tăng trưởng gấp bốn lần. Thân thể đã cao tới hai mươi mét đi tới dưới chân A ban, ngưỡng vọng nhìn A Ban:

- A Ban, ngươi thả nó ra đi. Ta muốn công bằng quyết đấu một một với nó.

Cao Bằng cũng hạ lệnh cho A Ban thả Hàng Long Thần Nữ ra. A Ban đàng hoàng nhấc mông dịch ra đằng sau một chút.

Tiểu Hoàng giơ tay phải lên rồi dừng lại giữa không trung, cùng Hàng Long Thần Nữ nhìn nhau.

Song phương nhìn nhau, xác định đúng người.

Quá trình chiến đấu hết sức căng thẳng.

Oanh!

Hai quyền đấm mạnh vào nhau, cánh tay Tiểu Hoàng run lên, nó vội lùi lại năm bước.

Hàng Long Thần Nữ càng không thể chịu nổi. Bị Tiểu Hoàng đấm một quyền làm nó tựa như cái đinh khảm vào trong đất, từ

bắp chân trở xuống đều ngập sâu xuống.

Dù đẳng cấp giữa chúng có chênh lệch, nhưng Tiểu Hoàng đã được điệp gia 164 lần, xét về sức mạnh thì Hàng Long Thần Nữ cũng không dám nói chiếm thế thượng phong.

Nhưng từ đó cũng đủ thấy sức mạnh của nó cao hơn Tiểu Hoàng bao nhiêu. Nếu không có tăng phúc bị động, so sánh sức mạnh thì Tiểu Hoàng hoàn toàn bị Hàng Long Thần Nữ đè bẹp.

Cũng chẳng thể trách trước đó Đại Tử bị Hàng Long Thần Nữ bắt lấy nhưng không thể tránh thoát, tựa như người lớn bắt nạt trẻ con vậy.

Cũng có thể vì Đại Tử là quái vật Long hệ, Hàng Long Thần Nữ có thiên phú khắc chế thiên nhiên với quái vật Long hệ. Dù sao thì rất có thể mục đích nó được tạo ra là để đối phó với quái vật Long hệ. Do vậy, theo bản năng Hàng Long Thần Nữ dùng sách đập vào Đại Tử đầu tiên.

Nhưng Cao Bằng còn nhớ ở Vu Hạp mười hai phong có ghi chép về thần thoại Đại Vũ trị thuỷ, Thần Nữ đã dâng lên phương pháp trị thuỷ cho Đại Vũ.

Nói vậy thì Thần Nữ nên khắc chế quái vật hệ Thuỷ mới đúng chứ, tại sao lại đổi thành khắc chế quái vật Long hệ?

Chẳng lẽ lúc trước Đại Vũ trị thuỷ là quản lý long hoạ?

Tiểu Hoàng gầm lên một tiếng rồi xông lên trước ôm lấy Hàng Long Thần Nữ, giống như Lỗ Trí Thâm nhổ cà rốt, ôm lấy rồi đập thật mạnh Hàng Long Thần Nữ xuống đất.

Lúc này Cao Bằng có thể thấy cái bóng của đấu vật vương Billy trên người nó.

A Ban đã dùng sức mạnh nguyên tố khiến cho mặt đất cứng

lại.

Oanh, Oanh, Oanh!

Hàng Long Thần Nữ bị Tiểu Hoàng nện xuống đất bằng đủ loại tư thế. Dù cho mặt đất đã được gia cố nhưng cũng không chịu nổi sự tấn công dã man này, nứt vỡ tan nát.

Hàng Long Thần Nữ bị nện đến chóng mặt nằm bẹp dưới đất.

A Ngốc chỉ một ngón tay, linh hồn lực vụt ra hoá thành sợi dây quấn quanh người Hàng Long Thần Nữ. Tịch Sư nhảy lên không trung phun ra hàn khí, đóng băng nó hoàn toàn.

Hàng Long Thần Nữ nhanh chóng bị đóng băng.

Dường như hệ Băng có tác dụng khắc chế nhất định đối với nó. Cao Bằng vẫn nhớ, nhược điểm của Hàng Long Thần Nữ là hệ Băng.

A Ban giơ một chân rồi nện mạnh xuống.

Chia năm xẻ bảy!

Hàng Long Thần Nữ vỡ vụn, trong thể nội lóe ra ba đạo bạch quang, theo thứ tự là ba con quái vật đã dung hợp trước đó. Hai quái vật đầu tiên đều trọng thương, một con đã chết.

Thân thể Vu Hạp Thần Nữ Thạch có vài vết nứt vỡ, gần như bị chặt làm đôi. Khe hở thật sâu làm cho người ta phải kinh hãi

Trong thanh trạng thái biểu hiện cũng xuất hiện hai chữ màu xám nhạt “Đã chết.”

Cao Bằng thở dài, cần gì chứ! Khi bị mình bắt thì nó đã bị thương nặng, mình tới khu Nghê Hồng một chuyến để cho chúng nghỉ ngơi dưỡng thương, kết quả lại cho ra một loại quái vật dung hợp. Bây giờ thì một chết hai bị thương.

Trên lưng A Ban có hai tên đồng tử màu vàng nho nhỏ lanh lợi nhảy xuống, chạy tới bên cạnh Trảm Long Thiên Chương và Thánh Linh Tuyền. Đó chính là Nam Quất, Bắc Quất.

Hai tiểu gia hoả tay cầm quýt ngồi xổm xuống đặt ở bên cạnh:

- Ăn quýt, thân thể tốt!

Cao Bằng vui vẻ. Thật sự là hai tiểu gia hoả hiền lành thiện lương.

Đám ngự thú xung quanh đều vui mừng gật đầu, dùng ánh mắt trưởng bối bảo vệ nhìn hai hậu bối kiệt xuất. Thực sự là hai tiểu gia hỏa đáng yêu.

…

Cao Bằng khẳng định phải ký kết huyết khế với Trảm Long Thiên Chương.

Còn Thánh Linh Tuyền thì nói thật là Cao Bằng chẳng để ý lắm.

Năng lực đặc tính Cái Bóng Thánh Tuyền của Thánh Linh Tuyền có thể phục chế mục tiêu, sau đó tạo ra nhiều nhất ba cái bóng của sinh vật mục tiêu, mỗi cái bóng có được chín mươi phần trăm sức chiến đấu của chủ thể.

Năng lực này nghe qua có vẻ rất trâu bò.

Nhưng có hai điểm khiến cho hiệu quả của năng lực này bị giảm đi đáng kể.

Thứ nhất, dùng năng lực này phải tiêu hao năng lượng. Nhất định phải sử dụng sức mạnh bản thân của Thánh Linh Tuyền để sao chép mục tiêu, điều này khiến cho việc lựa chọn mục tiêu của nó bị hạn chế rất lớn.

Thứ hai, những quái vật có phẩm chất Truyền Thuyết trở lên khi bị Thánh Linh Tuyền cụ hiện sẽ không có đặc tính quái vật. Nói cách khác, nếu sao chép bọn Tiểu Hoàng thì chỉ có thể cho ra được hình chiếu có năng lực cận chiến đơn thuần. Còn nếu sao chép A Ban…

Cao Bằng hoài nghi, đẳng cấp của Thánh Linh Tuyền phải cao hơn A Ban mười mấy cấp mới có thể làm được.

Cho nên, năng lực này giống như gân gà vậy, nhìn thì ngon mà ăn thì khó, chỉ có thể sử dụng với quái vật có phẩm chất Sử Thi và thấp hơn. Với quái vật có phẩm chất Truyền Thuyết thì chỉ có thể bị treo ngược lên mà đánh.

Bởi vì đặc tính quái vật có thể khiến cho sức mạnh của quái vật sở hữu tăng lên rất nhiều. Phẩm chất Truyền Thuyết ít nhất có đến hai đặc tính quái vật, nếu may mắn như Tiểu Hoàng có được "khuê lực" tựa như bug thì hoàn toàn có thể tiến hoá thành một giống loài khác.

- Mà bây giờ tài liệu rất khan hiếm, muốn tiến hoá cho Thánh Linh Tuyền không biết phải đến lúc nào. Thôi cứ mang nó về, hỏi ông ngoại xem có muốn hay không.

Cao Bằng nghĩ vậy.

Còn về Trảm Long Thiên Chương… nhất định phải nắm được con quái vật này!

Trảm Long Thiên Chương có tính khắc chế quá lớn đối với quái vật Long hệ! Mà nó lại không phải chỉ đơn giản là khắc chế về mặt thuộc tính.

Nếu chỉ đơn thuần là tăng thêm tổn thương với quái vật Long hệ, giống như hệ Hồn của Tiểu Diễm sẽ gia tăng tổn thương cho kẻ địch thì cũng thôi. Nhưng mà vấn đề là năng lực của Trảm Long

Thiên Chương giống với lĩnh vực suy yếu tập thể! Mà nếu có ưu thế về đẳng cấp thì còn có thể cấm ma.

Đây là ưu thế chiến lược mà đoàn đội ngự thú có thể hưởng thụ.

Ông ngoại có hai con ngự thú Long hệ, mình cũng có một con. Loại khắc chế thiên nhiên này nếu không thể dùng thì phải huỷ đi.

Ánh mắt Cao Bằng lạnh xuống.

Hắn cúi đầu nhìn Trảm Long Thiên Chương đang bất tỉnh dưới đất.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 484: Ngươi Buông Lỏng

Vu Hạp trọc giang, sương mù mông lung, từ trên đỉnh núi quan sát Trường Giang chỉ có thể nhìn thấy một mảnh trắng xóa, bọt nước trên mặt sông ào ào cuộn trào không dứt.

Vài chiếc thuyền nhỏ chạy trên trọc giang, ngồi trên thuyền là một số huyện dân ở căn cứ gần đó.

- Đoạn thời gian trước không phải có phú nhị đại đến đây sao, nghe nói mấy đại yêu quái trên núi đều bị mang đi hết rồi.

Trên thuyền, một người trung niên mặc áo jacket màu xanh lá cây nói với vẻ hâm mộ:

- Nghe nói lão Đặng bán tin tức ra ngoài cũng mua ngự thú mới rồi.

- Sao ta lại không có được vận khí tốt như vậy chứ.

Một người ngồi bên cạnh lắc đầu.

- Có điều cũng không phải không có cơ hội. Nghe nói gần đây Vu Hạp cũng không có quỷ dị như trước kia nữa, hình như là do mấy đại yêu quái lợi hại bị mang đi, những con yêu quái trên núi kia đều đang tranh giành địa bàn với nhau nên không có thời gian phản ứng đến chúng ta. Trước kia Vu Hạp này không có người nào dám đến, vậy thì tài liệu quý hiếm chắc là có không ít.

Một lão già với mái tóc có chút hoa râm ngồi bên cạnh, trong tay cầm một tẩu thuốc cười hắc hắc.

Nghe thấy lời nói của lão già, một đám người bên cạnh cũng nhìn nhau và bắt đầu cười hắc hắc theo.

- Lý Cương, không phải trong nhà ngươi khai thác mỏ sao. Tại sao lần này cũng đi cùng với chúng ta tới đây vậy?

Trên thuyền có người cười hỏi.

- Mỏ không còn rồi.

Lý Cương im lặng, mỗi lần đề cập đến chuyện này lại làm cho hắn nổi nóng.

Vốn trong nhà hắn có nhận thầu một cái mỏ quặng nhỏ ở trên trấn, trải qua cũng coi như khoan khoái.

Kết quả ai biết lại tự dưng lại xảy ra tai biến, đoạn thời gian kia tiền mặt và vốn lưu động của hắn đều bị buộc chặt ở trên mỏ quặng, chỉ cần hầm mỏ phát triển thì khẳng định sẽ kiếm lời. kết quả đột nhiên xuất hiện tai biến khiến bên trong hầm mỏ xuất hiện các loại quái vật biến dị, cũng chết mấy người.

Sau này hầm mỏ dứt khoát bị phong lại, trở thành cái cấm địa chó má gì đó.

Ngươi có thể tưởng tượng hầm mỏ nhà mình đột nhiên biến thành cấm địa là cái cảm thụ gì không?

Bệnh tâm thần sao, đó rõ ràng là mỏ than nhà ta có được không. Cảm giác đám người bọn ngươi mỗi ngày mang theo ngự thú đi vào giống như dũng sĩ xông vào ma quật của Đại Ma Vương náo loại!

- Mỏ không còn rồi.

- Ta còn nhớ hình như đó là mỏ than.

Một đám người xung quanh coi đó thành việc lý thú để thảo

luận.

Rõ ràng đáy lòng rất giận, nhưng Lý Cương vẫn cứ phải tận lực giữ vẻ mỉm cười.

- Một cái mỏ nhỏ mà thôi.

Lý Cương phất phất tay, giả bộ như thể không thèm để ý chút nào.

Bọn họ cũng không phát hiện, đáy sông dưới thuyền có một đoàn bóng đen khổng lồ đi sát phía sau bọn họ.

. . .

Phía sau tập đoàn Nam Thiên là một vùng núi lớn, đỉnh núi của một tòa sơn phong cao nhất trong đó bị san bằng, tạo thành một mảnh đất trống rộng lớn.

Hai con ngự thú trên đất trống đứng đối mặt nhau.

Bên trái là một con Ngốc Thứu màu lông đen bóng, khóe mắt có nhãn ảnh đỏ thẫm với cơ bắp cuồng bạo.

Cơ ngực nổi gồ lên phát đạt mà táo bạo. Thân là một con chim, cơ thể của nó lại khiến cho rất nhiều mãnh thú trên mặt đất phải xấu hổ.

- Tiểu Hoàng, gần đây ngươi buông lỏng rồi.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu trầm giọng nói.

Tiểu Hoàng đeo một chuỗi phật châu trên cổ đứng đối diện nó. Sắc mặt Tiểu Hoàng kéo căng, mặt đầy nghiêm túc.

- Ta rất chăm chú huấn luyện.

- Ngươi biết cường độ mà ta nói là bao nhiêu.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu lớn tiếng nói.

Cánh nắm chặt, hung hăng nện ở trên ngực mình.

- Ta xem ở việc ngươi và ta có chung niềm yêu thích, hơn nữa chúng ta đều là phi cầm nên mới nhắc nhở ngươi! Sẽ không có lần sau đâu!

Tiểu Hoàng không phục. Ta là con vịt, ta là gia cầm. Ta là gia cầm cao quý, có thể được bày ở trên bàn cơm.

- Luyện một chút chứ?

Tiểu Hoàng khiêu khích nhìn Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu nhìn Tiểu Hoàng một chút, con mắt híp thành một đường nhỏ, sắc bén như đao. Hàn quang bắn ra như đao quang kiếm ảnh.

Oanh - -

Một đoàn khí bạo vân nổ tung ở sau lưng Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu. Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu nháy mắt đã bay thẳng lên trời cao.

Cơ bắp cường tráng xé nát đám mây đầy trời, Hắc Vũ cứng cỏi tản mát ra hàn quang âm trầm.

- Ta biết năng lực của ngươi, càng đánh càng mạnh. Hôm qua còn dùng chiêu này để đánh bại một con quái vật Vương cấp có phẩm chất không thấp.

Giọng nói của Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu từ trên không trung truyền đến.

- Nhưng ta muốn để ngươi biết, không có năng lực nào vô địch cả, chỉ có trái tim vô địch mà thôi!

Tiểu Hoàng siết chặt nắm đấm, tràn đầy khó chịu. Bình thường Cao Bằng dạy ta còn chưa tính, dựa vào cái gì mà cái con chim nhà ngươi cũng dùng loại giọng điệu này nói chuyện với ta chứ.

Trên bầu trời, Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu khép hai cánh lại, chăm chú bao lấy thân thể, nhìn qua tựa như một viên đạn.

Thân thể thiên chuy bách luyện còn cứng rắn hơn so với kim cương, mỏ chim sắc bén chính là đầu đạn.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu biết năng lực của Tiểu Hoàng, cho nên nó cũng không chuẩn bị đánh lâu dài với Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng ngẩng đầu, híp mắt lại. Nó trông thấy một điểm nhỏ màu đen đang không ngừng tiếp cận.

Vầng thái dương nóng rực trên đỉnh đầu, ánh mặt trời chói mắt làm cho tầm mắt nó xuất hiện bóng chồng.

Thật nhanh.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu rơi xuống đỉnh đầu với tốc độ rất nhanh.

Nó trông thấy từng vòng từng vòng khí bạo vân kéo ra đường cong thật dài nổ tung ở trên thân thể đoàn bóng đen kia.

Khí bạo vân thật lâu cũng chưa tiêu tán ở sau lưng Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu lưu lại một đạo bạch hồng.

Đáy lòng Tiểu Hoàng chợt dâng lên một tia cảm giác nguy cơ.

Cũng chính là tia cảm giác nguy cơ này khiến nó kịp thời lui về phía sau muốn tránh đi đạo công kích này.

Nhưng Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu ở vào trạng thái rơi xuống với tốc độ cao vậy mà cũng có thể kịp thời điều chỉnh phương hướng của mình.

Mặc dù không thể điều chỉnh trên phạm vi lớn, nhưng ở khoảng cách nhỏ lại không thành vấn đề.

Lưu Quang đang ở giữa quần sơn tiến hành vận động nhảy vọt bỗng nhìn thấy sao băng từ trên trời rơi xuống.

Dừng ở trên đỉnh của một ngọn núi, Lưu Quang nhìn chằm chằm viên sao băng rơi xuống kia.

- Thật nhanh.

Lưu Quang cũng không nhịn được tán thưởng.

Tiểu Diễm lượn quanh trên trời nhìn thoáng qua Tiểu Hoàng siết chặt nắm đấm dưới đất và Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu đang lao xuống, không nhịn được nhỏ giọng đánh giá:

- Hai tên mãng phu.

Tiểu Hoàng hơi cong hai chân, gắt gao nhìn chằm chằm Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu càng lúc càng gần.

Ba, hai, một. . .

Ngay tại lúc này!

Một khắc cuối cùng Tiểu Hoàng chợt nhảy lên một cái rồi lui nhanh về phía sau.

Ta tránh thoát được rồi!

Tiểu Hoàng vui vẻ, sau một khắc một cỗ hấp lực đột nhiên lao tới làm cho nó lảo đảo.

Lảo đảo tiến lên, trơ mắt nhìn bản thân bị cuốn vào lốc xoáy.

Ầm! ! !

Sơn phong kịch liệt run rẩy.

Vết rạn lấy nơi rơi xuống làm trung tâm khuếch tán ra phía ngoài giống như mạng nhện.

Hai cái khe hở sâu không thấy đáy, cơ hồ chia cả ngọn núi ra làm hai.

Bụi đất cuộn lên, Tiểu Diễm hốt hoảng rơi xuống,

- Tên trọc, ngươi không sao chứ?

Một giọng nói ho khan không ngừng truyền ra từ trong bụi mù:

- Tất Viên, lão tử không có việc gì, cái con hạc mái nhà ngươi đến cười nhạo ta sao, thật sự là âm hiểm xảo trá.

- Còn có khí lực nói chuyện à, xem ra ngươi bị thương còn chưa đủ nặng rồi.

Giọng nói trầm thấp bén nhọn che lại lời nói của Tiểu Hoàng.

Ầm!

Một tiếng vang trầm thấp, sau một khắc Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu xách Tiểu Hoàng hôn mê bất tỉnh nhanh chân đi ra.

Tiểu Diễm nhìn Tiểu Hoàng không biết sinh tử thì bộ lông suýt chút nữa đã nổ tung, Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu ném Tiểu Hoàng xuống đất.

- Con vịt Tiểu Hoàng có chút bành trướng này không sao, chỉ là ngất đi mà thôi.

Dứt lời Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu dùng cái cánh đen kịt che mỏ chim lại, ho khan hai tiếng.

Sau đó quả quyết đập cánh bay đi.

- Nói cho nó biết, nếu như bằng lòng thì buổi sáng ngày mai qua huấn luyện chung với ta, nếu như nó không bằng lòng thì ta cũng không bắt buộc.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu bay xa lại tằng hắng một cái, ở mép mỏ chim có huyết dịch chảy ra.

- Vượt qua cực hạn phụ tải, quả nhiên sử dụng chiêu này vẫn có chút miễn cưỡng. Rốt cuộc phẩm chất của ta đã tăng lên, cực hạn nhục thể của ta chắc cũng đã phá vỡ rồi.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu trầm mặc.

- Chỉ có sau khi phẩm chất tăng lên mới có thể tăng lên cực hạn thân thể của ta sao. . .

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 485: Huấn Luyện Cực Hạn

Cao Bằng từ Thiên Các Học Phủ trở về phát hiện bọn ngự thú đang rất chăm chỉ huấn luyện trong hậu viện biệt thự.

- A Ngốc, có chuyện gì thế?

Hắn hỏi thăm A Ngốc.

A Ngốc giở cuốn "Bách khoa toàn thư về quái vật" ra, mặc kệ cho Đại Tử bên cạnh đang điên cuồng nháy mắt ra dấu.

- Chủ nhân, sau khi ngài đi Đại Tử đã tuyên truyền cho các ngự thú khác vài điều, sau đó thì thành ra thế này.

Đại Tử trừng mắt với A ngốc. Cao Bằng đi tới trước mặt nó:

- Ngươi lại bày trò gì hả? Đồ nghịch ngợm!

Đại Tử cãi lại:

- Ta không nghịch! Ta chỉ muốn cho bọn chúng cố gắng một chút mà thôi!

- Ồ? Cố gắng một chút làm gì? Không phải các ngươi đều là một lũ cá ướp muối sao?

Cao Bằng mỉm cười hỏi.

- Nếu chúng ta không cố gắng, có phải ngươi sẽ không cần chúng ta nữa không?

Đột nhiên Đại Tử chăm chú hỏi Cao Bằng.

…

Cao Bằng sửng sốt tròn mắt nhìn Đại Tử, còn cả Chiêu Tài đang nằm ngửa dưới đất làm sit-up cách đó không xa.

Lưu Quang, Tiểu Thảo, A Xuẩn… tất cả đều đang len lén nhìn mình.

Cao Bằng bực bội, cái quái gì thế này?

- Sao lại tưởng tượng ra chuyện ta sẽ không cần các ngươi nữa?

Cao Bằng lắc đầu.

Dứt lời, hắn cảm giác được cặp mắt u oán của Đại Tử.

- Ngươi nói xem… mới có mấy năm mà ngươi đã có thêm nhiều ngự thú như vậy. Ngươi nói xem, có phải ngươi coi trọng cuốn sách bìa trắng kia hơn đúng không?

Đại Tử đầy tội nghiệp ấm ức hỏi.

- Cho nên ta mới khích lệ bọn chúng cố gắng một chút. Tất cả đều mạnh hơn, vậy ngươi sẽ không cần quái vật khác nữa.

Giống như sợ Cao Bằng tức giận, nói xong Đại Tử chỉ dám lén lút liếc Cao Bằng một cái.

Cao Bằng:

- …

- Được rồi. Đúng là gần đây có hơi rảnh rỗi thật, cũng vì hiện giờ ở Trái Đất các ngươi có rất ít đối thủ.

Cao Bằng gật đầu:

- Ngươi cứ để cho bọn chúng tiếp tục huấn luyện cho tốt đi.

Từ câu nói này của hắn, gần như tất cả ngự thú ở khu biệt thự đều bận bù đầu.

Lại khôi phục trạng thái huấn luyện căng thẳng ban đầu. Trong một sơn cốc sau núi có trồng một gốc Dẫn Lôi Trúc màu tím, xung quanh có rất nhiều Lôi Thạch được lót trong vải bố. Tòa sơn cốc này đã trở thành một lôi cốc, Lôi nguyên tố trong không khí cực kỳ sinh động, rất thích hợp cho quái vật hệ Lôi sinh sống.

Thiết kế xong sơn cốc, thời gian Đại Tử ở khu biệt thự giảm bớt rất nhiều, phần lớn đều ở trong sơn cốc huấn luyện.

Cùng lúc đó ở ngọn núi bên cạnh, được sự giúp đỡ của A Ban, mặt đất đã được đào ra một thông đạo dẫn sâu xuống nham tương dưới lòng đất. Đồng thời trên đỉnh núi có trồng Vũ Hoá Liệt Diễm Thụ được lấy từ trên đỉnh núi Hành Sơn trước đó, sườn núi đặt các loại tài liệu hệ Hoả khác.

Sau đó, nhiệt độ của ngọn núi bỗng tăng lên một chút. Mới đầu Tiểu Diễm còn có chút ghét bỏ, dù sao cũng là tổ chim của nhà người ta.

Nhưng mà khoan hãy nói, con Cửu Thủ Diễm Tước kia thích như vậy thì khẳng định là có lý do của nó.

Tổ chim ấm áp tựa như trải lên một tầng đất ấm, nhiệt khí rừng rực, nhiệt độ thích hợp.

Ở một đêm, ngày thứ hai Tiểu Diễm liền lén lút chuyển đồ vật từ tổ chim ở bên cạnh biệt thự đưa tới.

- Ngươi tới rồi.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu đứng xuôi theo vách núi, hai cánh thu gọn lại, cái cổ vươn ra quay một trăm tám mươi độ âm lãnh

liếc nhìn Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng ngẩng đầu lớn tiếng nói:

- Thua là thua, yên tâm đi, chẳng mấy chốc ta sẽ vượt qua ngươi! Chuyện ngươi có thể làm, ta cũng có thể làm!

Huyết Nhãn Hồ Hồ Ngốc Thứu cười nhẹ:

- Được, vậy ta chờ tới một ngày ngươi đè ta xuống đất ma sát đấy. Năng lực thiên phú của ngươi mạnh như vậy, nếu chỉ có tiêu chuẩn như hiện tại thì quá lãng phí!

Tiểu Hoàng há to miệng, không biết nên phản bác thế nào. Phẩm chất của Huyết Nhãn Hồ Hồ Ngốc Thứu thấp hơn nó hẳn hai bậc mà lại đánh bại được nó, đúng thật là mình lười biếng quá rồi…

- Hiện giờ ngươi chỉ có phẩm chất Hoàn Mỹ thôi sao?

Tiểu Hoàng không cam lòng hỏi.

- Hơn nửa năm nay ta vẫn hành tẩu ở các nơi danh sơn đại trạch hiểm trở, tìm khí tức của bảy loại nguyên tố khác biệt.

Huyết Nhãn Hồ Hồ Ngốc Thứu nhắm hai mắt lại:

- Chủ nhân của ngươi nói rằng ta chỉ cần dung hợp được khí tức của chín loại nguyên tố thuộc tính khác nhau là có thể tấn thăng lên phẩm chất Sử Thi. Nhưng mà ta không cam tâm. Cả đời ta chưa từng tin tưởng vào bất kỳ lời tiên đoán nào, ta chỉ tin tưởng một điều: cơ hội là tự mình kiếm lấy! Cho nên ta từ bỏ tiếp tục dung hợp, ta muốn tiếp tục tìm thêm ba loại hoặc thậm chí là nhiều loại nguyên tố có thuộc tính khác nhau để dung hợp lần cuối.

- Được. Chúc ngươi thành công.

Tiểu Hoàng động viên nó.

- Bình thường ngươi huấn luyện thế nào?

Tiểu Hoàng không ngại học hỏi.

Đồng thời, từ đáy lòng nó hạ quyết tâm. Chờ ta huấn luyện theo phương pháp của ngươi và thành công rồi, lúc đó nhất định phải đánh ngã con chim nhà ngươi.

Hôm qua nó đã mất hết mặt mũi với con chim mập Tiểu Diễm kia. Không hiểu sao, xấu mặt trước Tiểu Diễm làm nó rất không vui.

- Phụ trọng cực hạn.

Huyết Nhãn Hồ Hồ Ngốc Thứu bước nhanh tới một đỉnh núi khác:

- Tới đây cùng ta. Đây là khí giới bình thường ta vẫn huấn luyện.

Trên một đỉnh núi khác bày một tảng đá màu đen. Loại hắc thạch này hoàn toàn hấp thụ ánh nắng mặt trời, màu sắc ảm đạm, mặt ngoài cực kỳ thô ráp.

- Đây là Địa Tâm Huyền Nham, là tảng đá ngưng tụ thành ở độ sâu mười cây số dưới lòng đất, số lượng có hạn, chỉ đủ cho ngươi và ta sử dụng.

- Ngươi thử xem nó nặng không.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu nói với Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng đi tới, thử nhấc tảng đá lên.

Ô, chẳng tốn mấy sức đã nhấc được một khối Địa Tâm Huyền Nham lớn bằng quả dưa hấu lên.

Nhưng mà Tiểu Hoàng vẫn cực kỳ kinh dị. Từ khi nó tấn cấp lên Lĩnh Chủ thì với nó, những thứ bên ngoài như tảng đá đã rất nhẹ, dù là một tảng đá xanh cao ngang người cũng có thể nhấc lên không tốn chút sức nào. Nhưng mà viên Địa Tâm Huyền Nham chỉ to bằng quả dưa hấu này còn nặng hơn cả tảng đá xanh cao năm mét.

Ít nhất là trọng lượng gấp trăm lần các loại đá bình thường cùng kích thước!

- Ngày nào ta cũng dùng lông vũ nâng một khối Địa Tâm Huyền Nham lớn. Thiên chuy bách luyện mới có thể vô địch, mỗi một cái lông vũ đều được rèn luyện đến cực hạn, từ lông vũ rèn luyện cơ bắp da thịt toàn thân, cũng có thể thuận tiện khống chế cơ bắp. Khi chiến đấu với ngươi, ta có thể dùng từng khối cơ bắp trên toàn cơ thể…

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu trầm giọng nói.

Câu nói tiếp theo Tiểu Hoàng đã không tập trung nghe nữa.

Trong đầu nó chỉ còn ong ong một câu "mỗi một cái lông vũ đều được rèn luyện đến cực hạn"

Mỗi một cái lông vũ?

Ta thấy ngươi đang cố ý làm khó Tiểu Hoàng ta!

…

Trên đỉnh núi xuất hiện một cảnh tượng kỳ dị. Bên trái là một con vịt màu vàng lam trụi lủi đang dựng ngược, một cánh chống dưới đất, cánh kia thu lại. Hai chân ôm lấy một khối Địa Tâm Huyền Nham to bằng một căn phòng.

Đồng thời cái cánh chống dưới đất còn hơi chùng xuống, sau đó lại căng ra, giống như chống đẩy bằng một cánh. Mỗi một lần

chống đẩy thì đường cong cơ bắp càng trôi chảy, hơn trăm khối cơ nhỏ được kéo ra rồi lại buông lỏng, không ngừng áp bách đến cực hạn.

Bên kia là một con Huyết Nhãn Hồ Hồ Ngốc Thứu khổng lồ đứng một chân, hai cánh giang ra, trên cánh dựng đứng hàng trăm lông vũ, trên đỉnh lông vũ là từng khối Địa Tâm Huyền Nham to bằng quả dưa hấu. Theo hơi thở của nó, mỗi một cây lông vũ đều phập phồng một cách có tiết tấu.

Tiểu Diễm bay qua, thấy cảnh tượng bên dưới liền hoảng sợ lắc đầu:

- Điên rồi! Tiểu Hoàng điên rồi!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 486: Căn Cứ Vu Hạp

Bờ sông hỗn loạn, bọt sóng vỗ vào bờ làm từng vết máu lan ra.

Bên cạnh đội tàu bị mắc cạn là những người thám hiểm nằm rải rác, trang phục đều ướt sũng.

Một người đàn ông dựa lưng vào chiếc tàu bị mắc cạn, trên ngực có máu tươi trào ra theo dòng nước.

Hắn liều mạng che ngực nhưng không có cách nào che được, máu chảy càng lúc càng nhiều.

- Vừa tỉnh lại đã nhìn thấy một đám con người đáng ghét, có khả năng đây là duyên phận đặc biệt.

Từ trong con sông lộ ra một con cự thú khổng lồ màu đen, dài như rắn với những mảnh vảy màu đen và sương mù màu đen nồng đậm quấn quanh. Phần cổ đã bị đứt lìa, đầu cự thú không cánh mà bay.

Vị trí bị đứt trào ra rất nhiều sương mù màu đỏ thẫm, sương mù cuồn cuộn, ở cổ mơ hồ hóa thành ảo ảnh một cái đầu rồng dữ tợn.

Trên lưng có gai trắng dày đặc uốn thành móc ngược.

Lý Cương đã nói không ra lời nữa, gương mặt trắng bệch. Bây giờ hắn cảm thấy hít thở càng thêm khó khăn.

Cự lớn màu đen hít sâu một hơi kèm theo những tiếng cười nham hiểm.

Sức sống trên mặt Lý Cương nhanh chóng biến mất, từ đỏ

bừng trở nên trắng bệch, da trở nên nhăn nheo và xuất hiện từng vết nứt màu trắng xám để lộ ra sự thảm khốc trong không khí.

Thịt tróc ra từng mảng lộ ra xương trắng ghê người. Đồng tử khô khốc thối rữa, viền mắt màu đen, u ám và tối tăm.

Không chỉ Lý Cương, bên cạnh một đám người khác hoặc sống hoặc hôn mê đều bị hút cạn sức sống. Chỉ qua hai hơi thở qua, bên cạnh đội tàu bị mắc cạn trên bờ đã có mười bộ xương nằm rải rác.

Sợi râu trên ảo ảnh đầu rồng lơ lửng ở trên trời cũng trở nên thật hơn.

- Loài người quả nhiên vẫn là đồ đại bổ. Ta muốn khôi phục thực lực thì vẫn cần có nhiều người hơn nữa.

Căn cứ Vu Hạp được xây dựng dựa vào núi.

Sau tai biến, khu vực Du Châu nằm ở phía đông của căn cứ Vu Hạp đã thu hút rất nhiều ngự sử, bởi vì sinh thái tự nhiên trong núi lớn gần căn cứ Vu Hạp được bảo tồn tương đối tốt, cho nên chủng loại và số lượng quái vật cũng khá hơn nhiều.

Ở một trạm dịch Sơn Linh cách căn cứ Vu Hạp ba mươi cây số, trên Sơn Linh cao tới hơn một trăm mét xây dựng đủ loại kiến trúc.

Trên bầu trời có một bóng đen bay qua, cát bay đá chạy, bầu trời u ám đổ mưa.

Lộp độp...

Mưa trút xuống xối xả.

Lúc này còn chưa tới tối nhưng bầu trời đã đen kịt.

Bầu trời u ám như mực, mưa xối xả xuyên qua kẽ lá rơi xuống mặt đất.

Trong trạm dịch Sơn Linh vẫn có hai đội ngự sử chưa kịp trở về:

- Mưa lớn như vậy, tôi thấy hay là chúng ta chờ thêm một lát hẵng đi.

Trong đội ngũ, một người mặt sẹo híp mắt nhìn mưa xối xả bên ngoài gian nhà và nói.

Tuy bọn họ đều có mũ che không thấm nước, phần lớn ngự thú cũng không sợ mưa. Nhưng ở dưới thời tiết thế này bọn họ cũng không muốn rời đi. Dù sao trên trạm dịch Sơn Linh có nhà, còn có hàng quán bán đồ ăn.

- Cốc cốc cốc.

Ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Có người đi ra mở cửa. Đứng ngoài cửa là người của một đội khác.

- Có chuyện gì sao? Các ngươi còn chưa ăn cơm đúng không, chúng ta cùng nhau đi ăn chứ.

Đoàn trưởng đoàn săn quái Nham Hổ nhìn thấy đó là người của đoàn săn quái Lục Đằng thì vô cùng kinh ngạc, nhưng vẫn lịch sự ân cần thăm hỏi. Mọi người thường qua lại ở khu vực này, ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp nên vẫn tính là quen thuộc.

- Báo Cảnh Điểu trong đoàn chúng tôi vừa mới kêu.

Đoàn trưởng đoàn săn quái Lục Đằng nhíu mày nói.

- Báo Cảnh Điểu?

- Đúng, đó là ngự thú hậu cần của đoàn đội chúng tôi. Nó có thể dự đoán được nguy hiểm.

- Bắt đầu từ buổi chiều hôm nay, Báo Cảnh Điểu đã có biểu hiện rất bất an. Lúc này... đã tự phong kín chính mình rồi.

Đoàn trưởng đoàn săn quái Lục Đằng chỉ vào chim sẻ nhỏ màu đỏ do một thành viên trong đội phía sau cầm trong tay, bất đắc dĩ nói.

Đây là một con quái vật tương tự với chim sẻ, nhưng xét về chi tiết thì vẫn khác chim sẻ rất nhiều.

Lúc này, hai cánh của con chim sẻ nhỏ màu đỏ này ôm đầu, ngồi xổm ở trong lòng bàn tay, lộ ra đỉnh đầu trọc chỉ có duy nhất một cái lông.

- Cảnh báo... Cảnh báo... Cảnh báo...

Báo Cảnh Điểu đột nhiên lại phát ra tiếng kêu khẽ không có sức lực.

- Chúng ta không biết nguy hiểm đến từ chỗ nào, nhưng bây giờ ở đây chỉ có đội ngũ của hai chúng ta và một ít ngự sử độc hành. Ta hy vọng chúng ta có thể cùng nhau đối phó với nguy hiểm chưa rõ kia.

Đoàn trưởng đoàn săn quái Nham Hổ nghe vậy cười to:

- Có thể có nguy hiểm gì chứ? Dưới chân chúng ta chính là một con Sơn Linh cấp Lĩnh Chủ, cho dù là Lĩnh chủ bình thường cũng không dám đến khiêu khích.

- Hi vọng là vậy...

Đoàn trưởng đoàn săn quái Lục Đằng bất đắc dĩ. Ngay từ lúc đầu hắn cũng nghĩ như vậy, nhưng trong lòng vẫn có chút bất an.

- Được rồi, vậy tối nay hai đội ngũ chúng ta không nên đi quá xa, thay phiên gác đêm...

Hắn còn chưa nói dứt lời đã thấy dưới chân chấn động mạnh, một tiếng kêu du dương vang vọng ở trong rừng rậm.

Đoàn trưởng đoàn săn quái Nham Hổ chống tay vào tường nhà gỗ bên cạnh, vẻ mặt thoáng biến đổi. Đây hình như là tiếng của Sơn Linh, chẳng lẽ thật sự có nguy hiểm lớn?

- Trời ạ, đó là quái vật gì vậy?

- Chạy mau!

Trong phút chốc hắn đã nhìn thấy người của đoàn săn quái Lục Đằng ở ngoài phòng nhìn lên không trung rồi khủng hoảng hét lớn.

Ầm!!!

Một móng vuốt lớn màu đen từ trên trời hạ xuống, bao trùm lên vị trí đám người của đoàn săn quái Lục Đằng vừa rồi.

Trên mảnh vảy màu đen đầy gai ngược sắc bén, sương mù màu đen lượn lờ xung quanh móng vuốt.

Dòng máu theo móng vuốt chậm rãi chảy ra...

Đoàn trưởng đoàn săn quái Nham Hổ cảm thấy toàn thân ớn lạnh, cứng đờ. Bởi vì qua cửa sổ, hắn nhìn thấy hai con mắt màu xanh âm u đang nhìn chằm chằm vào hắn.

...

Phía sau núi của tập đoàn Nam Thiên, A Ban bỗng nhiên mở mắt rồi lập tức đứng dậy.

Nam Quất, Bắc Quất đang ở trên lưng nó đếm quýt bị ngã đặt mông ngồi dưới đất.

Ầm ầm ầm...

Mây đen cuồn cuộn, ánh sáng nhuộm đỏ cả nửa bầu trời.

Chết!

Một giây trước, A Ban vừa cảm giác được có một con Sơn Linh đã chết.

Từ trước tới nay A Ban chưa từng có cảm giác khẩn trương như vậy, trong lòng nó rất phẫn nộ. Nói một cách nghiêm khắc, trên phương diện ý nghĩa thì những Sơn Linh không có liên quan quá lớn tới nó, nhưng dù sao cũng vì thân phận của nó mà những Sơn Linh này mới bằng lòng theo chủ nhân, chấp nhận cùng nó "Lăn lộn".

Đây là mặt mũi của chúng, cũng là mặt mũi của A Ban.

Những Sơn Linh này bằng lòng đi theo là nể mặt A Ban, bây giờ chết chính là đánh vào mặt A Ban.

- Sao vậy A Ban?

Trên đỉnh núi, Đại Tử quay đầu lại, phía sau lưng có lôi điện bay lượn hóa thành vô số hồ quang quấn quít ở trên bầu trời.

- Có một con Sơn Linh đã chết rồi.

Cao Bằng nhận được tin tức liền biến sắc:

- Sơn Linh chết rồi, sao có thể như vậy được? Sơn Linh là cấp Lĩnh Chủ, cho dù là Lĩnh Chủ có thực lực mạnh hơn cũng không nhất định có thể giết chết được chúng, chỉ có Vương cấp mới có khả năng tạo thành uy hiếp trí mạng cho Sơn Linh.

Dù thế nào, đây cũng là một chuyện lớn không thể xem thường.

- Có thể tìm được vị trí của con Sơn Linh đã chết không?

- Không thành vấn đề.

A Ban trầm giọng nói.

Trong lòng Cao Bằng căm tức. Nếu như trạm dịch Sơn Linh có người chết, xảy ra vấn đề lớn như vậy thì người khác sẽ lập tức chất vấn hắn về sự an toàn của trạm dịch Sơn Linh. Điều này ảnh hưởng rất lớn tới việc kinh doanh của mình.

Căn cứ Vu Hạp, nơi chân trời xa xôi có một đám mây đen u ám bay tới. Gió thổi mạnh, mặt đất hoang vắng hiu quạnh...

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 487: Hắc Thủy Yểm Long

- Bắn pháo!

- Nhanh sử dụng đạn đạo.

- Các ngự sử không nên kinh hoàng. Tất cả tập trung lại, tạo thành một loạt tấn công liên hợp. Cố chịu đựng, bộ đội tiếp viện đang chạy tới.

Trong phòng chỉ huy tác chiến không ngừng truyền ra mệnh lệnh và những lời cổ vũ đối với các chiến sĩ ngoài tiền tuyến.

Khắp bầu trời đều bị mây đen che phủ, mưa rền gió dữ, mưa như trút nước xối xả rơi xuống tạo thành một dải trắng bạc xuyên qua trời đất.

Trên bầu trời, một bóng đen với hình thể khổng lồ xuyên qua mây đen, thỉnh thoảng có sấm sét nổ vang, ánh chớp hiện lên ngắn ngủi soi sáng không trung. Một thân rồng màu đen lộ ra trong tầm mắt của mọi người.

- Rồng, đó là rồng!

Cảm giác hoang mang, hoảng sợ không ngừng lan tràn trong lòng của mọi người.

Trên thành lầu, các ngự sử cũng cảm thấy tuyệt vọng.

Người Hoa sùng bi loài rồng, đây là tập tục từ xưa đến nay, cũng đã in sâu vào trong linh hồn.

Ở trong lòng rất nhiều người, rồng chính là tồn tại cường đại.

Mà bây giờ lại có một con rồng đang đứng ở vị trí của kẻ địch, điều này khiến cho bọn họ cảm thấy tuyệt vọng.

- Chúng ta không thể nào là đối thủ của rồng. Ta nhớ ở sâu trong núi Đại Hưng An có một con cổ giao, con giao kia cũng là Vương cấp, đẳng cấp của con rồng này chắc chắn sẽ không thấp hơn con giao kia.

Ở trên quảng trường bên trong thành có người tuyệt vọng nói.

Tâm trạng điên cuồng và hỗn loạn lan tràn ở trong thành.

Ầm! Ầm! Ầm!

Pháo bắn lên trời cao rồi nổ mạnh.

Những tia lửa nhanh chóng tắt đi, nhưng con rồng với lai lịch thần bí trên bầu trời kia hình như vẫn chưa bị bất kỳ vết thương nào.

Mưa càng lúc càng dày đặc, đồng thời ngoài thành mơ hồ có tiếng thủy triều cuồn cuộn vọng đến.

- Nước lũ, đó là nước lũ Trường Giang.

Trên thành có người gào thét.

Trên bình nguyên phía xa có một đường trắng bạc đang lấy tốc độ rất nhanh lao về phía căn cứ Vu Hạp.

Tiếng thủy triều truyền vào trong tai mọi người.

Nước sông đục ngầu cuốn hết mọi thứ có thể trên đường đi vào trong dòng nước lũ.

Sóng lớn ngập trời. Dưới đất có nước lũ, trên trời có con rồng

hung ác.

- Vì sao nước lũ Trường Giang đột nhiên lại tràn về đây?

Người của phòng chỉ huy tác chiến trong căn cứ Vu Hạp bỗng nhiên đập bàn hét lên:

- Người phòng giám sát đều ăn phân sao? Vì sao tin tức quan trọng như vậy mà đến bây giờ vẫn chưa được gửi tới.

- Trận lũ này không phải là hiện tượng tự nhiên, chắc là năng lực của con rồng hung ác này... Nó có thể gây ra nước lũ.

Trong phòng, một người khác với vẻ mặt trắng bệch, cơ thể co quắp dựa vào ghế.

- Kết thúc rồi, căn cứ Vu Hạp chúng ta tiêu đời rồi.

...

- Các hạ, còn bao lâu thì ngài mới đến căn cứ Vu Hạp.

Trong tai nghe của Cao Bằng đột nhiên truyền đến một giọng nói.

Cao Bằng đang đứng ở trên lưng Đại Tử nghe vậy liền cảm giác được không ổn:

- Sao vậy? Tình hình chiến đấu của Vu Hạp khẩn trương lắm sao?

Trong tai nghe, giọng người nói chuyện có chút đau xót:

- Vào một phút trước căn cứ Vu Hạp đã thất thủ, kẻ tập kích hư hư thực thực là một con hắc long, nó có thể gây ra nước lũ. Tường thành của căn cứ Vu Hạp đã bị nước lũ làm sụp đổ, tính mạng của hàng triệu người bên trong thành đang gặp nguy hiểm.

Cao Bằng nhíu mày:

- Ta sẽ tăng tốc.

Sau đó hắn nói với Đại Tử phía dưới chân:

- Đại Tử, chúng ta phải tăng tốc độ nhanh hơn.

Đại Tử đang cố gắng bay, nghe Cao Bằng giục thì trong lòng cũng có chút sốt ruột:

- Được, ta lại liều mạng bay nhanh hơn nữa.

Xung quanh thân thể Đại Tử phát ra từng ánh chớp, hóa thành một vòng sóng xung kích phía sau lưng. Bùm bùm, con rắn chớp bay lượn, mượn lôi điện đẩy tốc độ của Đại Tử tăng nhanh thêm vài phần.

Từ phía đằng xa nhìn lại giống như một quả cầu điện xuyên qua bầu trời, sấm sét kéo theo phái sau tạo thành tia chớp thật dài.

Trong lòng Cao Bằng có chút nặng nề. Một căn cứ bị một con quái vật Vương cấp tấn công thì có thể kiên trì được bao lâu chứ? Người ở bên trong lại có thể sống sót được bao nhiêu?

Chờ tới khi mình chạy tới, sợ rằng đã muộn rồi.

Làm sao có thể đột nhiên xuất hiện một con quái vật Vương cấp, hơn nữa còn là một con hắc long được.

Trong lòng Cao Bằng vẫn cảm thấy nghi ngờ. Hắn nghĩ đến năng lực khắc chế quái vật long hệ của Trảm Long Thiên Chương, còn có truyền thuyết Đại Vũ trị thủy và một con hắc long có thể dẫn phát lũ lụt. Hắn không thể không suy nghĩ sâu xa được.

Chẳng lẽ Đại Vũ năm đó cũng là một ngự sử sao?

Con hắc long này chính là quái vật làm loạn, sau đó bị Đại Vũ

chém giết hoặc phong ấn.

Chỉ là Cao Bằng vẫn có chút nghi ngờ. Đã nhiều năm như vậy, tại sao con rồng đen này còn chưa chết? Nhưng nghĩ đến Trảm Long Thiên Chương cũng là thứ từ thời đại kia lưu truyền đến, con hắc long này sống đến bây giờ cũng không có gì kỳ quái.

Căn cứ Du Châu cách căn cứ Vu Hạp không xa lắm, chỉ có hơn bảy trăm cây số.

Từ phía xa, Cao Bằng đã nhìn thấy một bình nguyên chìm ngập trong nước.

Nước lũ không ngừng từ trong Trường Giang chảy ngược lên, phần lớn căn cứ Vu Hạp đều bị chìm ngập trong nước lũ, chỉ có một vài kiến trúc khá cao lộ ra ngoài.

Tuy nhiên cho dù kiến trúc đứng sừng sững ở trên nước lũ như vậy cũng không phải an toàn, rất nhiều cao ốc đổ sụp, trên mặt nước có vô số thi thể trôi dạt...

Con kiến.

Cao Bằng đột nhiên nghĩ đến con kiến.

Khi còn nhỏ, hắn từng thấy trẻ con nhà hàng xóm rót nước vào trong tổ kiến sau đó nước từ trong tổ tràn ra, trên mặt nước có rất nhiều xác kiến nổi lềnh bềnh.

Hai hình ảnh này mới giống nhau làm sao.

Yếu chính là nguồn gốc tội lỗi. Cho dù ngươi chẳng làm gì cũng sẽ có tai họa từ trên trời rơi xuống. Nguyên nhân có thể là do đối phương muốn mua vui, hoặc... chỉ đơn thuần là đói.

Một con hắc long khổng lồ chiếm cứ phía trên không trung của căn cứ Vu Hạp, trong mũi nó phun ra rất nhiều sương mù màu

đen, trong đó có vong hồn đang kêu rên, có người chết đang thét chói tai.

Con hắc long giống như một con Thao Thiết tham lam điên cuồng cắn nuốt bữa tiệc thịnh soạn, trên trăm vạn vong hồn nhân loại là một bữa tiệc lớn với nó. Hiện đại khác với cổ đại, số lượng người và mật độ càng nhiều hơn. Nếu đổi lại là thành cổ đại, nó muốn cắn nuốt vong hồn của trăm vạn người thì không biết phải đi bao xa nữa.

【 Tên quái vật 】: Hắc Thủy Yểm Long (thương thế trung bình)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 59 (Vương cấp)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Truyền Thuyết

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ thủy / Hệ Hồn

【 Năng lực quái vật 】: Chưởng khống Thủy nguyên tố Lv5, thôn phệ linh hồn Lv4, long trảo sắc bén Lv3, cường hóa tái sinh Lv4

【 Đặc tính quái vật】: Thuỷ vực bạo động (trời sinh có năng lực thao túng sông lớn biển cả, làm cho nó chưởng khống Thủy nguyên tố thuận buồm xuôi gió. Hiệu quả ① hiệu quả bị động: đẳng cấp chưởng khống Thủy nguyên tố +1. Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Có thể làm cho Thủy nguyên tố trong không khí và trong tự nhiên sinh ra bạo động, khu vực có mực nước càng dồi dào, Thủy nguyên tố càng nồng đậm thì hiệu quả bạo động và phá hủy càng khủng khiếp.)

Thôn hồn thực phách (một linh hồn dị dạng biến dị có thể cắn nuốt linh hồn khác để trưởng thành, từ đó không ngừng mạnh mẽ. Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Có thể thông qua cắn nuốt linh hồn để khôi phục vết thương trên hồn phách, hoặc thông qua cắn nuốt

linh hồn làm cho linh hồn mình trở nên cường đại hơn. Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Công kích của nó có thể trực tiếp tạo thành hiệu quả tổn thương đối với linh hồn, đồng thời nắm giữ lực uy hiếp đối với sinh vật hệ Hồn trong thiên nhiên. Hiệu quả ③ hiệu quả chủ động: Lập tức sử dụng năng lực có thể tạo thành hiệu quả áp chế đối với tất cả địch nhân trong phạm vi. Hơn nữa có thể trực tiếp cắn nuốt linh hồn của mục tiêu có cường độ linh hồn chênh lệch quá lớn.)

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 488: Ác Long

Hắc Thuỷ Yểm Long nhắm thẳng vào trăm vạn xác chết trôi dưới chân, khẽ hít vào một hơi, một vòng xoáy màu xám bạc từ miệng nó cuốn ra.

Gió lốc cuồng bạo quét sạch thiên địa, linh hồn của vô số sinh mệnh ở trong núi rừng và hồng thủy bị bá đạo cướp đoạt. Dù cho sống hay chết, vào lúc này tất cả tồn tại dưới cấp Lĩnh Chủ đều bị diệt vong hoàn toàn.

Hồn phách bay múa khắp trời hóa thành từng đoàn khói màu xám tro nhàn nhạt mờ mờ, vặn vẹo trong không khí rồi chui vào miệng Hắc Long.

Mắt thường có thể thấy vết chém ở cổ có rất nhiều sợi tơ chảy ra ngoài như những đầu xúc tu quấn quýt dung hợp.

Một cái đầu rồng nửa trong suốt có chút đục mọc ra từ chỗ cổ bị chém đứt, đường cong vẫn còn mang theo cảm giác trong suốt không chân thực.

Ngay trước mắt Cao Bằng, trạng thái của Hắc Thuỷ Yểm Long từ thương thế nghiêm trọng trong chớp mắt đã chuyển thành thương thế nhẹ.

- Long chủng… hệ Thuỷ, nó hoàn toàn bị Trảm Long Thiên Chương · Thủy khắc chế thiên nhiên. Chỉ là mình chưa kịp thu phục Trảm Long Thiên Chương, nếu có thể thu phục được thì việc này sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Cao Bằng thầm nghĩ trong lòng.

Mặc dù Trảm Long Thiên Chương đã bị mình đánh bại hai lần nhưng nó lại cực kỳ bướng bỉnh. Mà việc ký kết huyết khế nếu có một phương không đồng ý sẽ không thể miễn cưỡng được. Dù mình đã đánh bại Trảm Long Thiên Chương, nhưng nó cũng sẽ không vui vẻ thần phục.

Xem ra năm xưa Đại Vũ phải đối phó với con ác long này.

Cao Bằng nghĩ đến viễn cảnh con ác long ở cấp bậc này làm loạn trong thời kỳ đó đúng là một chuyện kinh thiên động địa. Nó có thể dẫn phát hồng thủy thiên tai, còn có thể dẫn hướng cho hồng thuỷ nữa, với rất nhiều người thì đây chính là đại nạn tận thế.

Nghĩ vậy, Cao Bằng bèn cho A Ngốc cùng ra tay. A Ngốc bước ra một bước, lập tức chuyển đổi sang trạng thái m Hồn Chúa Tể, âm khí quanh quẩn khắp trời. Nó vỗ ra một chưởng, linh hồn đang bị không ngừng phôn thệ lập tức bị đánh tan.

Không có dẫn đạo, linh hồn lộ ra trong không khí lập tức tiêu tan.

Dù A Ngốc là ngự thú chứ không phải người nhưng Cao Bằng vẫn cấm chỉ nó hấp thụ linh hồn của người và Hồng Thuỷ Viên.

Hắn không biết trên thế giới này có chuyển thế không, nhưng hắn biết dù thế nào thì kết quả này vẫn tốt hơn là bị Hắc Thuỷ Yểm Long thôn phệ.

Đồ ăn bị đuổi tản ra, Hắc Thuỷ Yểm Long không nhịn được quay sang hung tợn nhìn chằm chằm vào Cao Bằng.

Không cần Cao Bằng hạ lệnh, Hàn Sương Tịch Sư đã nhảy lên nhào về phía Hắc Thuỷ Yểm Long.

- Cẩn thận một chút, đòn tấn công của nó có thể làm thương tổn đến linh hồn. Chú ý tránh né công kích của nó!

Cao Bằng dặn dò Hàn Sương Tịch Sư.

Cao Bằng rất ít khi nhắc nhở nhúng tay vào chiến đấu của ngự thú, bởi vì trước kia bọn chúng chiến đấu đều là ép chết đối phương, có nhắc hay không cũng không có gì khác nhau.

Nhưng lần này thì khác, nghe Cao Bằng nhắc vậy, Hàn Sương Tịch Sư chần chừ một lát nhưng vẫn kịp thời phản ứng.

Đuôi rồng của Hắc Thuỷ Yểm Long quét qua, Hàn Sương Tịch Sư đang định nhào tới bỗng đổi thế khẽ cong eo, đuôi sư tử quất vun vút vào không khí, lăng không xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, mượn phản lực này lướt lên một đoạn nhỏ tránh xa đuôi rồng.

Trong quá trình xoay Hàn Sương Tịch Sư mở miệng ra, ánh sáng màu trắng của hàn băng nhanh chóng ngưng tụ, vòng tròn màu trắng lượn lờ ở tầng ngoài của quang đoàn.

Gần như ngay lúc đó nó cũng phóng thích Hàn Tịch Lĩnh Vực. Một tầng gợn sóng vô hình xuyên qua cơ thể Hắc Thuỷ Yểm Long, bao phủ phương viên mười dặm vuông kể cả hồng thuỷ dưới chân.

Dường như hồng thuỷ cũng bị đông cứng lại, hiện ra hàn quang.

Hắc Thuỷ Yểm Long chỉ thấy toàn thân lạnh như băng, hành động bị ảnh hưởng nhất định.

Đông!

Cột sáng hàn băng chiếu rọi khắp trời đánh thẳng vào phần đầu mới ngưng tụ không lâu của Hắc Thuỷ Yểm Long.

Vị trí bị trúng đòn đông cứng thành một khối băng, kết tinh màu xanh trắng bao trùm mắt phải và những phần gần đó.

Hiệp một giao thủ Hắc Thuỷ Yểm Long không những không chiếm được ưu thế mà còn chịu thiệt nho nhỏ.

Cũng có một phần nguyên nhân do nó chủ quan, cũng có thể vì vừa phá được phong ấn nên đầu óc nó còn chưa thanh tỉnh lắm.

Quanh thân Hàn Sương Tịch Sư có gió lạnh thấu xương, Băng nguyên tố nồng đậm hoá thành phong bạo cuốn nó lên trôi nổi bồng bềnh giữa hư không.

Hàn băng thấu sương, mắt phải bị đông cứng, đau đớn kịch liệt khiến cho Hắc Thuỷ Yểm Long càng thêm liều lĩnh, cơ thể dựng thẳng đứng như một cây châm, sát khí hung lệ như muốn đâm xuyên Hàn Sương Tịch Sư.

Oanh!

Dưới chân hồng thuỷ cuộn trào, sóng lớn đục ngầu phá vỡ lớp băng ngưng tụ bên ngoài.

Một cột nước đường kính lên tới mười mét lượn vòng phóng lên tận trời.

Cột nước chia thành từng đầu răng cưa dài nhỏ, xoay tròn cực nhanh, hạ xuống cắt chém tất cả sinh vật bên trong nó.

Gỗ đá bị cuốn trong cơn hồng thuỷ bị cột nước cuốn lên không trung, trôi nổi được mấy chục mét liền bị đánh tan thành bụi phấn.

Cột nước cao tới cả ngàn mét chiếm cứ chiến trường, sóng nước gào thét như vô số cự thú gầm rú giữa chiến trường.

Ầm ầm!

Chẳng biết từ lúc nào mây đen bao phủ, mưa to ào ào.

Đột nhiên Cao Bằng nghĩ tới năng lực nào đó của Hắc Thuỷ

Yểm Long, biến sắc ra lệnh:

- Mau ngăn cản nó cải biến chiến trường. Hơi nước trong không khí càng nhiều thì sức phá hoại của nó càng khủng bố hơn.

Dù A Ngốc có phẩm chất Thần Thoại nhưng đó chỉ là phẩm chất đỉnh phong, trước mắt sau khi tấn thăng Vương cấp thì nó bị hạ một cấp xuống phẩm chất Truyền Thuyết.

Cho nên, nói một cách chính xác thì A Ngốc và Hắc Thuỷ Yểm Long trước mắt đều có phẩm chất Truyền Thuyết. Nhưng vì phẩm chất đỉnh phong của A Ngốc là Thần Thoại nên A Ngốc có nhiều hơn Hắc Thuỷ Yểm Long một đặc tính quái vật.

Bởi vậy, về tố chất thân thể A Ngốc không thể tạo thành hiệu quả nghiền ép với Hắc Thuỷ Yểm Long. Nhưng năng lực chủ yếu của A Ngốc không phải đơn đả độc đấu, năng lực phụ trợ dùng cho chiến đấu chỉ có m Hồn Chi Tâm, đối mặt với đối thủ có phẩm chất hoặc đẳng cấp không cao có thể đè bẹp linh hồn chúng, nhưng cuối cùng vẫn không phải chính đồ.

Mà tên gia hỏa này có năng lực hệ Hồn, sức mạnh linh hồn chắc chắn là không yếu. Dù A Ngốc có chuyển hoá thành m Hồn Chúa Tể cũng không thể miểu sát linh hồn bản nguyên được.

Cho nên, trận này khá phiền phức rồi. Đại Tử, Tiểu Diễm và Tiểu Hoàng dù cũng có phẩm chất Truyền Thuyết nhưng mới chỉ cấp 50, thiếu một cấp nữa mới vào Vương cấp. Hiện giờ ba con hàng lười này căn bản không phát huy được tác dụng quá lớn.

Hiệu quả điệp gia Khuê Lực của Tiểu Hoàng chỉ có thể lặp lại điệp gia tố chất thân thể của nó, không thể tăng sức mạnh linh hồn.

Đây cũng là một nhược điểm hiếm có của Tiểu Hoàng. Đối mặt với tấn công linh hồn, nó không có mấy thủ đoạn để ứng đối.

Tịch Sư đã khôi phục được phẩm chất đỉnh phong là Truyền Thuyết.

Nhưng đẳng cấp của Tịch Sư lại thấp hơn Hắc Thuỷ Yểm Long đến bốn cấp, trước mắt Hàn Sương Tịch Sư mới có cấp 55.

Cao Bằng chưa từng gặp nan đề khó giải quyết thế này… Nếu có thể thu phục Trảm Long Thiên Chương thì tốt quá.

Phân tích qua đám ngự thú dưới tay và tin tức của đối thủ, kết quả nhận được thực sự không ổn.

Hiện tại chỉ có thể để Tịch Sư liên thủ với A Ngốc kéo dài thời gian cho A Ban, Sinh Trưởng Chi Não và đám khô lâu thuộc hạ Vương cấp của A Ngốc chạy đến… đánh hội đồng nó.

Có vẻ Hắc Thuỷ Yểm Long không tỉnh táo cho lắm, nhưng đòn tấn công vừa rồi của Hàn Sương Tịch Sư đã đánh thức nó.

Hắc Thuỷ Yểm Long nhìn chằm chằm vào Cao Bằng, con mắt còn sót lại tràn đầy bạo ngược và cừu hận.

Nhân loại này là chủ nhân của đám ngự thú, giết chết hắn!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 489: Thuỷ Vực Bạo Loạn

Một làn sóng công kích linh hồn của A Ngốc nghiền ép về phía Hắc Thủy Yểm Long.

Hắc Thủy Yểm Long kêu rên một tiếng, đầu rồng lắc lư, sau đó rít gào bay về phía Cao Bằng.

- Lùi lại!

Cao Bằng vội vàng ra lệnh cho Đại Tử.

Thật ra không cần Cao Bằng nhắc nhở, khi cảm giác được khí tức hung ác của con hắc long này, trong lòng Đại Tử đã khiếp sợ. Chỉ có điều bởi vì Cao Bằng ở trên lưng mới khiến cho nó cố ép xuống ý nghĩ chạy trốn.

Nghe được mệnh lệnh của Cao Bằng, Đại Tử phản xạ theo điều kiện lập tức lùi lại, thậm chí trong lòng còn xuất hiện một ý nghĩ, hóa ra Cao Bằng cũng sợ giống mình.

Đại Tử nghĩ vậy, trong lòng lại thầm vui mừng.

Tốc độ của Hắc Thủy Yểm Long rất nhanh, thân thể to lớn màu đen của nó khuấy đảo gió mây, cơ thể cuộn lại và đuôi rồng quét ngang, đám mây đen trên đỉnh đầu cũng bị đánh ra một lỗ thủng lớn.

Gió mang theo mùi tanh hôi phả vào mặt, A Ngốc hóa thành một bóng mờ màu ám kim bắn nhanh ra ngoài.

Trong nháy mắt hai thân ảnh va chạm vào nhau, Hắc Thủy

Yểm Long đang lao vọt tới trước chợt dừng lại một chút.

Hàn Sương Tịch Sư nhân cơ hội từ phía sau xông ra, móng vuốt sư tử vỗ vào trên lưng của Hắc Thủy Yểm Long tạo ra ba đường máu. Máu tươi phu ra như bão táp, sau đó hóa thành vụn băng bay giữa trời.

- Rống!

Hắc Thủy Yểm Long nhìn Cao Bằng đi xa, phát ra tiếng rít gào không cam lòng.

Rống!!!

Oong ~

Cao Bằng đang lùi về phía sau khẽ run lên, đột nhiên phát hiện ra nguy hiểm cực lớn.

Trên đỉnh đầu là mưa xối xả lên tóc, trên vai hắn, nhỏ xuống trên lưng trơn nhẵn của Đại Tử, dưới chân là dòng nước lũ cuộn trào mãnh liệt.

Hình như nghĩ tới điều gì, lông tóc Cao Bằng dựng ngược:

- Tiểu Hoàng, nhanh sử dụng cấm ma lĩnh vực.

Gần như cùng lúc đó, dòng nước ôn hòa bỗng nhiên tháo bỏ sự ngụy trang, lộ ra răng nanh dữ tợn.

Cấm ma lĩnh vực được mở ra, tất cả nguyên tố trong phạm vi đều bị bài xích sạch sẽ giống như chủ nhân thô bạo dùng quyền đấm cước đá đánh đuổi tất cả khách trọ ký túc trong nhà.

Sau đó những khách trọ bị đuổi ra khỏi nhà lập tức... cùng nổ mạnh.

Ầm!

Thoáng cái, rất nhiều tiếng nổ mạnh cùng vang lên, giống như tiếng chuông cực lớn phát ra làm người ta thấy điếc tai.

Cao Bằng tận mắt nhìn thấy rất nhiều Thủy nguyên tố nổ tung trong không trung, biến thành sương mù màu xanh lam.

Cấm ma lĩnh vực của Tiểu Hoàng chỉ có thể xua tan nguyên tố, nhưng không thể dẫn đến tác dụng đuổi đi vật chất thực thể.

Những giọt nước rơi vào trong quần áo, trên tóc cũng lập tức nổ mạnh, toàn thân Cao Bằng run lên.

Cũng may là tất cả tổn thương được chuyển dời sang Tiểu Hoàng bên cạnh, trừ quần áo của Cao Bằng bị nổ hỏng thì hắn không bị bất kỳ vết thương nào khác.

Một trận gió xen lẫn mưa bụi thổi tới, Cao Bằng không nhịn được run rẩy, có thể nói là "hàm phong đản vũ".

Mặt đất dưới chân gần như bị nổ lật tung lên. Cao Bằng nhìn thấy có mấy ngọn núi trong phạm vi nổ mạnh cũng bị nổ nát, ngọn núi cao tới mấy trăm mét bị nổ nát rồi ầm ầm ầm sụp xuống.

Căn cứ Vu Hạp ban đầu gần như bị nổ tới hài cốt không còn, mấy tòa nhà cao tầng còn lại trực tiếp bị nổ bay, rất nhiều mảnh vỡ điên cuồng xoay tròn trong dòng nước lũ đục ngầu. Trong không trung, từng cái lốc xoáy khổng lồ sinh ra.

Nguyên tố trong thiên địa rơi vào hỗn loạn, Thủy nguyên tố trong khu vực này nổ mạnh cũng khiến cho các nguyên tố khác rơi vào bạo loạn. Khu vực này không còn Thủy nguyên tố cũng khiến cho Thủy nguyên tố ở khu vực xa hơn liên tục tràn tới để bổ sung.

Sau vụ nổ mạnh là sự yên lặng ngắn ngủi, hơi nước không ngừng tràn vào xoang mũi.

Hàn Sương Tịch Sư và A Ngốc nhận được Cao Bằng nhắc nhở

trước nên không bị luống cuống tay chân, bên ngoài thân hình thành lá chắn nguyên tố ngăn cản thuỷ vực bạo loạn ở bên ngoài. Nhưng Thủy nguyên tố nổ mạnh vẫn ảnh hưởng đến hành động của chúng, lực trùng kích cực lớn làm cho động tác của chúng bị trì hoãn một chút.

Hắc Thủy Yểm Long liều mạng đuổi theo Cao Bằng đột nhiên xoay người một cách xảo trá, đầu rồng mở ra, móng vuốt sắc bén chợt chộp tới.

Thân thể của nó dường như không bị ảnh hưởng bởi Thủy nguyên tố bạo loạn. Hắc long xoay người, đuôi vẫn hướng về phía trước nhưng đầu và cổ đã xoay tròn một trăm tám mươi độ, ở dưới lực trùng kích cuồng bạo, khoảng không phía dưới cũng phát ra tiếng nổ ầm ầm ầm. Thân thể to lớn của nó linh hoạt giống như cá bơi trong nước.

Trong lòng Hàn Sương Tịch Sư chợt lạnh. Nhìn như mục tiêu của con hắc long là Cao Bằng, nhưng trên thực tế con mồi thật sự là nó!

Hàn Sương Tịch Sư liều mạng lui về phía sau, nhưng giằng co ngắn ngủi vừa rồi vẫn khiến cho động tác của nó chậm lại.

Trên long trảo sắc bén lóe lên ánh sáng u ám, phần bụng bị xé rách một cách dễ dàng, trực tiếp xuất hiện một vết máu dài năm mét.

Phụt phụt...

Máu tươi bắn ra tung tóe.

Hàn Sương Tịch Sư ngửa mặt lên trời hét dài, trong cổ họng phát ra tiếng rít gào đầy đau đớn.

Đau đau đau. Đã rất lâu rồi nó chưa từng bị đau đớn như vậy.

Đau đớn quá mãnh liệt làm cho Hàn Sương Tịch Sư điên cuồng, hai mắt trở nên đỏ ngầu.

Răng nanh hung ác lộ ra, nó mở cái miệng lớn định cắn chặt cổ của Hắc Thủy Yểm Long. Hắc Thủy Yểm Long cũng quay đầu cắn vào Hàn Sương Tịch Sư, hai cự thú lăn lộn ở trên không trung.

Hắc Thủy Yểm Long chiếm ưu thế về hình thể nên vết cắn sâu hơn, máu tươi nhuộm đỏ màu lông trắng như tuyết của Hàn Sương Tịch Sư.

Ánh mắt Hàn Sương Tịch Sư càng lúc càng hung ác ơn. Cao Bằng phát hiện ra ý nghĩ của nó nên vội vàng ngăn lại:

- Tịch Sư đừng kích động.

Hàn Sương Tịch Sư có một chiêu gọi là Vĩnh Đống Lĩnh Vực. Đây là một năng lực liều mạng, có thể tạo thành lực sát thương khủng bố trong phạm vi nhất định. Nhưng một chiêu này có tác dụng phụ làm Tịch Sư chìm vào ngủ say, giống như khi Cao Bằng nhặt được nó trước đây vậy.

Con sư tử con này có chút cứng đầu, sau khi bị đả kích thì nó rất có khả năng sẽ giẫm vào vết xe đổ trước đó. Từ việc trước đây nó quyết đoán thi triển một chiêu này có thể biết được thật ra tính tình của nó cũng rất hung bạo.

Cơ thể A Ngốc biến hóa trở thành m Hồn Chúa Tể, lòng bàn tay ép xuống, linh hồn lực giống như dòng lũ lớn đổ vào đỉnh đầu của Hắc Thủy Yểm Long.

Con ngươi của Hắc Thủy Yểm Long co lại, linh hồn của nó dường như bị vô số cây kim thép đâm mạnh.

Nhưng dưới đau đớn, Hắc Thủy Yểm Long không chỉ không nhả ra, trái lại càng cắn mạnh hơn.

Xoạt...

Một miếng thịt đầm đìa máu tươi đã bị Hắc Thủy Yểm Long xé xuống.

Không chỉ một miếng thịt này, ngay cả linh hồn của Hàn Sương Tịch Sư dường như cũng bị xé rách một mảng lớn. Đau đớn sâu trong linh hồn cuối cùng làm cho Hàn Sương Tịch Sư phải nhả ra, trực tiếp từ không trung rơi vào trong dòng nước lũ.

Miếng thịt đầm đìa máu dính cả lông màu trắng còn ở trong miệng của Hắc Thủy Yểm Long chưa bị nuốt xuống.

Trên bầu trời tự nhiên truyền đến tiếng rít gào thê lương.

Chẳng biết A Ngốc đã khôi phục thành Hài Cốt Chúa Tể từ lúc nào, trong khe hở của hài cốt phát ra lượng lớn sương mù màu trắng xám. Sương mù màu xám đại biểu cho tử vong ngưng tụ thành một ảo ảnh núi thây biển xương sau lưng A Ngốc.

Hai tay A Ngốc nắm chặt trường mâu màu ám kim, nhìn kỹ thì ở đỉnh trường mâu này có đường cong rất nhỏ.

Ở ngực nó đã thiếu đi một cái xương sườn.

Vèo!

m thanh chói tai thê lương xé rách không khí, giống như tia chớp màu vàng xuyên qua trời cao.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang.

Trường mâu đâm thủng cổ của Hắc Thủy Yểm Long, gần như hoàn toàn cắm vào trong thịt, chỉ có phần chuôi còn lộ ra ngoài.

Tử khí và âm khí nồng đậm bắt đầu ăn mòn cơ thể của Hắc

Thủy Yểm Long, sương mù màu xám thông qua trường mâu rót vào trong cơ thể của Yểm Long.

Hắc Thủy Yểm Long kêu rên đầy thê lương, xoay người định chui vào trong nước lũ phía dưới để chạy trốn.

A Ngốc không đuổi theo, mà vội vàng lao vào trong nước lũ để vớt Hàn Sương Tịch Sư lên.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 490: Truy Sát

Sắc mặt Cao Bằng âm trầm ngồi xổm trên mặt đất, nhẹ nhàng vuốt ve vết thương trên cơ thể Hàn Sương Tịch Sư. Lúc này Hàn Sương Tịch Sư đang nằm nhoài dưới đất, lâm vào trạng thái ngủ say.

Tịch Sư liều mạng sử dụng năng lực có thể giữ con hắc long kia lại, nhưng di chứng phải chịu là nó sẽ hoàn toàn ngủ say, coi như công phu vất vả tu luyện cả năm nay đã trôi theo dòng nước.

Càng quan trọng hơn là không biết Hàn Sương Tịch Sư sẽ ngủ say bao lâu. Nếu như… nó phải ngủ say mấy chục năm thì sao?

Cao Bằng không dám đánh cược, mà vừa rồi cũng không nguy hiểm đến mức cần Hàn Sương Tịch Sư liều mạng.

Cho dù phẩm chất của Hàn Sương Tịch Sư và hắc long giống nhau, nhưng đẳng cấp chênh lệch tới bốn cấp.

Khiêu chiến vượt cấp không hề dễ dàng. Lúc vừa rồi cũng không phải hoàn cảnh chiến đấu mà Hắc Thuỷ Yểm Long quen thuộc.

Về A Ngốc… trong cuộc chiến vừa rồi, A Ngốc đã tận lực.

Trận chiến đấu này, mỗi cá nhân đều chiến đấu với chức vị của mình.

Không có phối hợp nào hết, đương nhiên A Ngốc và Tịch Sư gần như chưa từng phối hợp tác chiến.

Sắc mặt Cao Bằng âm trầm như nước. Hắn đau lòng vì Hàn Sương Tịch Sư bị thương, cũng tự trách mình bất lực. Đột nhiên

hắn nhớ lại một câu: tất cả bất lực đều bắt nguồn từ sự nhỏ yếu của chính mình.

Hắn cũng muốn kề vai chiến đấu với đám ngự thú chứ không phải chỉ vẻn vẹn làm một chủ nhân.

Nhưng đây là một việc rất khó khăn. Dù có tố chất thân thể của A Ban phản hồi lại nhưng về cơ bản Cao Bằng vẫn là một con người.

Chỉ là sức hắn mạnh lớn hơn những người khác một chút mà thôi.

Trong trận chiến của quái vật cấp Lĩnh Chủ, Cao Bằng miễn cưỡng còn có chút tác dụng hỗ trợ, nhưng trong trận chiến của quái vật Vương cấp, Cao Bằng không thể ra sức.

Bởi vì nếu đến cái bóng của đối thủ hắn cũng không thấy được, thì làm sao mà hiệp trợ chiến đấu?

Đây không phải trò chơi, càng không phải anime ngây thơ của trẻ con.

Quái vật sẽ không như đồ đần đứng im đấy chờ ngươi chậm rãi hạ lệnh đâu.

Bọn chúng tham lam, bọn chúng âm tàn, bọn chúng điên cuồng. Bọn chúng sẽ tìm và tận dụng mọi cơ hội có thể giết ngươi ngay khi ngươi đang nói nhảm.

Nhưng mà Cao Bằng luôn cảm thấy đây không phải tất cả năng lực của ngự sử, có lẽ là vì đẳng cấp ngự thú của mình còn chưa đủ chăng? Hay là mình chưa phát động điều kiện gì? Hắn cảm thấy, giữa ngự sử và ngự thú sẽ có nhiều phương thức chiến đấu hơn.

Hiện giờ Cao Bằng cùng đám ngự thú đang dừng chân trên một đỉnh núi.

Lồng ngực Hàn Sương Tịch Sư phập phồng kịch liệt.

Vết thương đã cầm được máu, tình hình không chuyển biến xấu đi.

Hồng thuỷ dưới chân đã tĩnh lặng.

Không có Hắc Thuỷ Yểm Long điều khiển, hồng thuỷ rút đi ào ào như đứa trẻ làm sai vội vàng chạy về phòng.

Nơi này có địa hình cao, cao hơn so với Trường An. Trên thực tế khi xây căn cứ Vu Hạp, người ta cũng từng mời chuyên gia địa lý hàng đầu quốc gia tới tư vấn.

Chuyên gia địa lý đưa ra đáp án là chắc chắn sẽ không bao giờ gặp hồng thuỷ.

Nhưng các chuyên gia không cân nhắc đến việc có một ngày toà thành thị này sẽ phải gánh chịu hồng thuỷ phi tự nhiên tập kích.

Căn cứ thành phố Vu Hạp gần như bị huỷ diệt hoàn toàn, trăm vạn xác chết trôi nổi, oán khí trùng thiên.

Thoáng chốc cả dòng lũ bị nhuộm đen, khí tức tanh hôi nồng đậm tràn ngập khắp đất trời.

Dường như đất đai cũng hư thối, hóa thành một bộ cự thi nằm vắt ngang thiên địa.

- Gia gia, gia gia, gia gia…

Đột nhiên có vô số đầu quái vật thò ra khỏi cơn hồng thuỷ, sau lưng chúng là một bộ não màu trắng như tuyết tuyết tinh nổi lơ lửng.

Trên bộ não có một quầng sáng cực kỳ thánh khiết.

- …

Cao Bằng nhìn bọn chúng.

Phát hiện tâm tình chủ nhân không tốt, Sinh Trưởng Chi Não vội ra lệnh cho đám con tiện nghi dừng kêu lại.

- Chủ nhân, nhận được tin tức của ngươi, ta vội vàng chạy tới đây.

Sinh Trưởng Chi Não nhanh chóng báo cáo.

- Chủ nhân, ta tới rồi.

Trong hồng thuỷ một cái đầu to lớn vươn ra, bóng đen xuyên thấu mặt nước, sóng lớn cuồn cuộn.

- Ừ.

Cao Bằng gật đầu.

- Tiểu Thảo, ngươi qua đây.

Cao Bằng ngoắc ngoắc Tiểu Thảo trên lưng A Ban.

Tiểu Thảo lanh lợi leo xuống khỏi lưng A Ban nhưng quá chậm. A Ban bèn dùng Thổ nguyên tố làm một cái cầu nối thẳng đến chủ nhân.

Tiểu Thảo thấy thân thể loang lổ máu của Tịch Sư, không nhịn được đau lòng.

- Anh ương, anh ương.

Cánh hoa bồ công anh trắng như tuyết tỏa ra quầng sáng ấm áp bay xuống vết thương của Tịch Sư, vết thương chậm rãi khép lại. Khí sắc của Hàn Sương Tịch Sư khá hơn rất nhiều, mũi nó phát ra tiếng hừ nhè nhẹ.

- Chủ nhân, con Hắc Long kia đang bỏ chạy về phía nam.

A Ngốc thấp giọng nói vào tai Cao Bằng.

Cao Bằng hơi động dung, nhớ tới căn cứ thành phố Vu Hạp. Con Hắc Long này có thể thôn phệ linh hồn để khôi phục thương thế, nếu để nó chạy vào các căn cứ đông dân hơn thì sẽ là một trận đại nạn.

- Chúng ta phải đi ngay!

Cao Bằng quyết định thật nhanh.

Hắn hạ lệnh cho Địa Ngục Vô Tướng Thụ để nó hấp thu hết oán khí sinh ra ở khu vực này, tránh cho nơi này lại sinh ra thứ quái vật kinh khủng nào đó.

Tiểu Hoàng nắm chặt nắm đấm nhìn Cao Bằng dẫn một đám ngự thú Vương cấp đi, đáy lòng tràn đầy khuất nhục.

Là vì thực lực của ta quá yếu! Nếu ta cũng là Vương cấp thì sẽ không bất lực như vậy…

Quả nhiên, nhỏ yếu cũng là một cái tội.

Tiểu Hoàng ta ở đây thề, tuyệt đối sẽ không để tình huống hôm nay xảy ra một lần nữa.

Dù Tiểu Diễm và Đại Tử không biểu hiện rõ ràng cảm xúc nhưng đều có vẻ hơi sa sút.

Ba con ngự thú kết bạn quay về tập đoàn Nam Thiên. Đại Tử cắn móng vuốt trầm tư thật lâu, cuối cùng dùng móng vuốt khắc một hàng chữ trên vách núi đá rồi bỏ nhà trốn đi. Nó quyết định tự cho mình một lần lịch luyện.

…

Hắc Thuỷ Yểm Long xuyên thẳng qua dãy núi, dọc đường bách thú yên tĩnh, uy áp kinh khủng chấn nhiếp tất cả quái vật bên đường không dám lên tiếng.

Mãi tới khi khí tức của Hắc Thuỷ Yểm Long lưu lại trong không khí nhạt đi thật nhiều rồi, một đám quái vật mới như người chết đuối vớ được cọc, nhưng còn chưa thở được hai hơi, lại một đám đại lão Vương cấp bay qua đỉnh đầu chúng…

Đứng trên đỉnh đầu Hắc Điện Lôi Ưng Khô Lâu, sắc mặt A Ngốc âm trầm, đi theo sau là một đám vong linh thuộc hạ.

Tổng cộng có bốn con vong linh Vương cấp, con nào con nấy đều là Vương cấp cao đẳng.

Cao Bằng nhắm mắt suy tư. Khó trách lại có Trảm Long Thiên Chương, khó trách còn có Vu Hạp Thần Nữ Thạch. Mới đầu Cao Bằng còn cảm thấy năng lực của Vu Hạp Thần Nữ Thạch rất gân gà, cải biến thời tiết? Theo như hắn thấy, năng lực này là một cái năng lực gân gà phế vật.

Nhưng giờ nghĩ lại, bất kỳ năng lực nào cũng có tác dụng của nó. Nếu cảm thấy nó gân gà, chỉ có nghĩa là ngươi không dùng đúng lưỡi dao thôi.

Tất cả năng lực đều là tương sinh tương khắc, không có năng lực vô địch, chỉ có năng lực thích hợp hơn.

Xem ra con đường phát triển toàn diện của mình là đúng đắn. Khi mình có đủ đoàn ngự thú, mình có thể khắc chế các loại quái vật có năng lực khác nhau.

Nếu mình có thể thu phục Thần Nữ Thạch và Trảm Long Thiên Chương trước trận đấu này, con Hắc Thuỷ Yểm Long đó sẽ chỉ là đống bùn đen mà thôi, hoàn toàn không cần chiến đấu gian nan như thế.

Hắc Thuỷ Yểm Long cảm thấy cổ mình ngứa ngáy khó chịu, tựa như nghẹn cái gì ở cổ.

Giống như nó vừa nuốt phải một cái xương cá, hóc cứng cổ họng. m độc của vong linh tử khí không ngừng từ trong cốt mâu kia phát ra.

Hắc Thuỷ Yểm Long phải tiêu hao không ít tinh lực mới có thể trấn áp vong linh tử khí này. Nó dùng long trảo gãi gãi cổ, nhưng thử bao nhiêu lần vẫn không rút được cốt mâu đó ra, ngược lại càng ngày càng ngứa.

- Khụ khụ…

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 491: Hư Ảnh Bạch Cốt Ma Thần

Hắc Thủy Yểm Long vốn chưa hoàn toàn ngưng thành thực thể, bị tử khí xâm nhiễm nó lại càng trong suốt.

- Đám gia hỏa đáng ghét kia đuổi tới rồi.

Hắc Thủy Yểm Long cừu hận quay đầu nhìn đám vong linh đuổi theo phía sau.

Người chết ghen ghét kẻ sống, người sống cũng chán ghét người chết. Bởi đó chính là hiện thân của bọn họ sau khi chết rồi.

Hắc Thủy Yểm Long chẳng có bao nhiêu ấn tượng tốt với vong linh, nhất là khi bọn vong linh này đang đuổi giết nó.

- Ngang!

Hắc Thủy Yểm Long quay đầu lại gào thét.

Khuôn mặt Cao Bằng vẫn không biểu tình, không để ý tới nó đang gào thét phô trương thanh thế. Dù bây giờ nó có quỳ xuống khẩn cầu trở thành ngự thú của Cao Bằng, hắn cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.

Giết nhiều người như vậy, không thể giữ lại được.

Dưới chân bách vạn đại sơn, thi thoảng có vài ngự sử lẻ tẻ hoặc đoàn đội săn quái xuyên qua rừng núi.

Lúc này, tất cả đều dừng lại nhìn con hắc long trên trời qua tán cây.

- Kia là rồng….

Có người tự lẩm bẩm.

Bên cạnh có một người thấp giọng hỏi:

- Đây là ngự thú của vị đại nhân ở Du Châu đó sao? Nghe nói ngự thú của vị đại nhân kia là một con rồng.

- Không phải.

Người bên cạnh lắc đầu:

- Ngự thú của vị đại nhân kia là một con bạch long, còn đây là một con hắc long.

- Nếu ta cũng có thể có được một con rồng thì tốt…

Trong giọng nói có vài phần ước ao và ghen tị.

Đây là rồng đó. Người Hoa luôn có một cảm xúc đặc biệt với rồng.

Hắc long ngừng lại, quay đầu giằng co với đám vong linh sau lưng.

- Đừng có ép ta, nếu không ta sẽ ăn thịt tất cả các ngươi!

Hắc Thủy Yểm Long hung tợn gầm thét.

Cao Bằng vẫn lạnh lùng. Trong hốc mắt của Hắc Điện Lôi Ưng Khô Lâu dưới chân hắn chợt lóe lên điện quang màu lam, sau đó nhanh chóng bành trướng.

Hai chùm lôi điện dài nhỏ bắn ra, hai chùm lôi bành trướng quấn quanh trong hư không. Từ một tách ra mười, mười hóa trăm, lôi đình hóa thành lưới điện phủ xuống Hắc THủy Yểm Long.

Hắc Thủy Yểm Long khẽ động, ngưng tụ ra vô số xoáy nước quấn quanh cơ thể.

Lôi điện va chạm với vòng xoáy, quang mang màu lam tím lóe lên.

Lưu quang lập lòe trào ra xung quanh, hóa thành một đạo quang hoàn màu lam tím mông lung quanh người Hắc Thủy Yểm Long.

Hô!

A Ngốc từ trên lưng Hắc Điện Lôi Ưng thả người nhảy lên, xuyên qua quầng sáng màu lam tím vọt tới đầu rồng của Hắc Thủy Yểm Long.

Hắc Thủy Yểm Long mở miệng rộng cắn về phía A Ngốc.

Hai mắt Lục Nha Phạm Tượng U Linh sau lưng lóe lên, sóng xung kích linh hồn đâm thẳng vào đầu Hắc Thủy Yểm Long.

Oanh!

Râu rồng rụng xuống.

Cái đầu to tướng của Hắc Thủy Yểm Long lệch về phía bên hông, A Ngốc vững vàng rơi xuống đầu rồng.

Hai chân A Ngốc dẫm nát mặt rồng, có một chút lân phiến lõm xuống. A Ngốc đi lên mấy bước, cánh tay phải duỗi ra bắt lấy sừng rồng trên đỉnh đầu Hắc Thủy Yểm Long.

Cảm nhận được trên đầu mình có dị vật, Hắc Thủy Yểm Long hất đầu thật mạnh muốn hất A Ngốc văng ra.

Nhưng dù nó có hất đầu thế nào, A Ngốc vẫn cứ đứng vững như bàn thạch, ôm chặt lấy sừng rồng bất động.

Long trảo chộp lên đỉnh đầu. Dù không nhìn được đầu mình nhưng nhờ ý niệm linh hồn cường đại, Hắc Thủy Yểm Long vẫn xác định rõ ràng vị trí cụ thể của A Ngốc.

Ba ngón chân rồng thon dài sắc nhọn cắt thẳng tới chỗ A Ngốc tựa như dao giải phẫu.

A Ngốc không đổi sắc. Khi long trảo lạnh lẽo sắp chạm vào người, trong chớp mắt nó đã đổi sang trạng thái m Hồn Chúa Tể làm cho long trảo xuyên qua người. A Ngốc cúi đầu nhìn ngực mình bị long trảo đâm thủng, thậm chí có cảm giác đau đớn…

Không ngờ long trảo của con rồng này có thể khiến cho linh hồn mình bị thương.

Nhưng thương thế không nghiêm trọng lắm. Ở trạng thái m Hồn Chúa Tể, tầng ngoài cùng hồn thể của A Ngốc là tất cả linh hồn đã bị nó thôn phệ, linh hồn sâu trong cùng mới là bản thể hạch tâm của nó.

Tầng ngoài ở đây không phải chỉ hoàn cảnh không gian bên trong và bên ngoài, mà là một khái niệm tầng ngoài cùng và lớp bên trong.

Vết thương ở ngực nơi bị long trảo xuyên qua có rất nhiều hồn vụ màu nâu xám phiêu tán lượn lờ uốn quanh mặt ngoài long trảo, sau đó tiếp tục kéo dài theo long trảo.

Hồn lực rót vào long trảo của nó.

Hắc Thủy Yểm Long tựa như bị kim đâm, long trảo nhanh chóng nâng lên.

A Ngốc lại đổi sang trạng thái Hài Cốt Chúa Tể, khom người nắm chặt cốt mâu cắm vào bên trong cơ thể Hắc Thủy Yểm Long.

Tử khí nồng đậm truyền vào trong cốt mâu. Cốt mâu kịch liệt

lay động, tử khí vô tận như sông lớn cuộn trào điên cuồng rót vào cơ thể Hắc Thủy Yểm Long phá hư nhục thân của nó.

Với tuyệt đại đa số quái vật, tử khí là một loại vật chất mặt trái đối lập.

Chỉ có quái vật hệ Hắc Ám, hệ m, hệ Vong Linh mới có kháng tính cao với tử khí.

Hắc Thủy Yểm Long chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng âm lãnh từ yết hầu lan ra tứ phía.

Nó điên cuồng giãy dụa, lăn lộn trên trời, đuôi rồng từ trên trời rủ xuống quét qua phạt bằng đỉnh núi.

Đột nhiên, Hắc Thủy Yểm Long nhìn sang Cao Bằng, cố chịu đau đớn mở miệng rồng, một đoàn lốc xoáy màu xám bạc bắt đầu ngưng tụ. Dù có chết ta cũng phải kéo theo một cái đệm lưng.

Phát giác được ý đồ của Hắc Thủy Yểm Long, A Ngốc gầm lên, hai tay hiện lên sương mù màu xám cuồng bạo. Sương mù màu xám sau lưng A Ngốc hóa thành một cái hư ảnh Bạch Cốt Ma Thần đứng ngẩng cao đầu. Trên hai tay Bạch Cốt Ma Thần quấn quanh ma diễm màu đỏ sậm, hai hình bóng một lớn một nhỏ trùng điệp. Nhìn kỹ lại, hư ảnh Bạch Cốt Ma Thần có tới tám phần tương tự với A Ngốc.

Đây là năng lực gì?

Cao Bằng đứng ở phía sau chứng kiến cảnh này mà giật mình.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy trạng thái này của A Ngốc.

Ở trong trạng thái này, A Ngốc tựa như đã đạt đến một cảnh giới như thần, khí tức đột nhiên tăng vọt một cách khủng bố. A Ngốc quan sát Hắc Thủy Yểm Long dưới chân, cốt trảo màu ám kim từ trên trời giáng xuống đâm trúng đầu rồng.

Cái đầu của Hắc Thủy Yểm Long vốn vẫn còn hơi mờ, lúc này giống như một miếng thạch mềm nhũn, còn cốt trảo của A Ngốc giống như một cái thìa.

Cái thìa đâm vào trong, đào, quấy.

Hắc Thủy Yểm Long run rẩy.

A Ngốc vỗ mạnh xuống, Ám Diễm nhanh chóng bao phủ đầu của Hắc Thủy Yểm Long.

Hắc Thủy Yểm Long giãy dụa càng lúc càng yếu…

Đoàn quang mang màu xám bạc sắp phun ra ở trong miệng cũng dần tiêu tán.

Nương theo một tiếng gào thét, cuối cùng không còn sức bay nữa, ầm một tiếng rơi từ trên trời xuống, đụng nát một mảng núi đá lớn.

A Ngốc chỉ có thể duy trì trạng thái kia mười giây đồng hồ. Sau mười giây, hư ảnh Bạch Cốt Ma Thần sau lưng A Ngốc tiêu tán, khí tức của A Ngốc cũng trở nên cực kỳ yếu ớt.

Thi thể Hắc Thủy Yểm Long nằm vắt ngang qua hai ngọn núi, lân phiến đen nhánh lóe lên ánh sáng như kim loại.

Nó chết rồi, cái đầu còn chưa ngưng tụ hoàn toàn nổ tung rồi tiêu tán.

Máu rồng chảy ra từ phần cổ.

Máu rồng đỏ sậm nhỏ xuống cây cối, lá cây màu xanh lập tức to lên, màu sắc trở nên bóng loáng. Càng ngày càng nở to…

Gân lá nổi rõ ràng hơn, gân lá thô to giống gân cốt màu trắng.

Có thực vật còn mọc ra lân phiến màu xanh sẫm, rễ cây bắt

đầu vỡ ra, mọc ra vô số vảy màu xanh sẫm.

Nhưng sau mười phút, gần như tất cả cây cối biến dị đều đột nhiên khô héo rồi chết đi.

Biến dị cần năng lượng. Mặc dù long huyết cung cấp một phần năng lượng để biến dị, nhưng năng lượng có trong những cái cây kia không thể nào duy trì nổi quá trình này.

Chỉ có vài cây già chỉ lây dính một chút long huyết là may mắn sống sót, đồng thời bọn chúng biến dị cũng nhẹ nhất, chỉ một vài chỗ trên vỏ cây là mọc ra một vài bộ phận gần giống với lân phiến.

Cao Bằng từ trên lưng Hắc Điện Lôi Ưng nhảy xuống, xem xét tình trạng A Ngốc. Biết được nó chỉ đang suy yếu, hắn thở ra một hơi.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 492: Đại Tử Rời Nhà Trốn Đi

- A Ngốc, ngươi còn có thể nhớ rõ loại trạng thái vừa rồi không?

Cao Bằng hỏi thăm A Ngốc.

Cao Bằng cảm thấy loại trạng thái kia rất hiếm thấy, hơn nữa quá mạnh mẽ. Dưới loại trạng thái đó, thực lực của A Ngốc tăng trưởng cực kì khủng bố.

Vô luận là lực lượng hay là độ cứng xương cốt đều có được bước tiến dài.

Trước khi tiến vào loại trạng thái thần bí kia, nếu A Ngốc muốn đâm thủng lớp phòng ngự của Hắc Thủy Yểm Long thì tuyệt đối không thể thực hiện dễ dàng như vậy.

Tựa như một chiếc xẻng đâm vào đất cát.

Tuy rằng không thể nói rằng không hề có ngăn trở, nhưng đối với A Ngốc mà nói cũng không tính khó khăn.

A Ngốc ngẫm lại, sau đó yên lặng lắc đầu.

Đem tay phải ngắm chuẩn trên thân Hắc Thủy Yểm Long ở bên cạnh, lực lượng linh hồn khổng lồ điên cuồng tràn vào bên trong cơ thể A Ngốc.

Khí tức bên trong cơ thể A Ngốc không ngừng tăng trưởng, càng ngày càng cường thịnh. . .

Cuối cùng đạt tới một ngưỡng nào đó!

Khí tức đang từng bước tăng trưởng đột nhiên dừng lại, khí tức linh hồn tới Vương cấp cực hạn.

Lại hướng lên một bước chính là Hoàng cấp, vô luận là phẩm chất hay là tích lũy, A Ngốc đều đạt tới trình độ có thể tấn cấp lên Hoàng cấp. Nhưng mà ở giữa phiến thiên địa này phảng phất có một tầng bình chướng vô hình gắt gao vây khốn A Ngốc ngừng lại.

Đã chạm đến trần nhà, nếu muốn tiếp tục tiến lên đột phá dĩ nhiên không cách nào làm được, trừ khi đánh nát cái trần nhà này hoặc là. . . Ở trên trần nhà đánh ra một cái lỗ nhỏ. Nhưng đó cũng không phải việc mà trước mắt A Ngốc có thể làm được.

Tầng trần nhà này cũng được gọi là thế giới áp chế.

Quay người vỗ một cái lên thi thể Hắc Thủy Yểm Long. Thi thể băng lãnh đột nhiên lay động, huyết nhục co rút lại, xương sống âm lãnh nhô ra phía ngoài, gai xương màu trắng nhợt có vẻ rất dữ tợn.

- Ngang. . .

m thanh trầm thấp, mênh mông một lần nữa quanh quẩn ở trong thiên địa.

Ầm ầm.

Đỉnh núi run rẩy,

Long trảo xé nát vách núi, tạo thành một vết trảo dài hơn trăm mét từ trên xuống dưới.

Long thi gắng sức đứng giữa núi non trùng điệp, cái cổ không đầu ngửa mặt lên trời, khi nó chạm đến ngưỡng cao nhất thì trong chớp mắt ầm vang té ngã trên mặt đất.

Một lần nữa hóa thành một cỗ thi thể.

- Chủ nhân, nó khuyết thiếu mất cái đầu nên không thể phục sinh được.

A Ngốc sững sờ một chút, sau đó lắc đầu nói.

- Không sao.

Cao Bằng lắc đầu, biểu thị không có việc gì.

Coi như không cách nào phục sinh cũng không ảnh hưởng, đây chính là một cỗ long thi Vương cấp đỉnh phong, hơn nữa thể tích còn lớn như vậy.

Sau khi hấp thu sạch sẽ toàn bộ hồn phách Hắc Thủy Yểm Long, A Ngốc nhìn qua còn có chút suy yếu nhưng đã tốt hơn không ít.

- Chủ nhân, ta cảm giác chỉ cần ta muốn là có thể tiến nhập vào loại trạng thái trước đó.

A Ngốc trầm giọng nói.

Trong lòng Cao Bằng vui vẻ. Tuy rằng còn không rõ loại trạng thái này đến tột cùng có nguyên lý gì, nhưng mà vậy cũng đã gia tăng thêm một lá bài tẩy.

- A Ngốc, loại trạng thái này của ngươi làm thế nào để kích hoạt?

Cao Bằng hiếu kỳ hỏi thăm A Ngốc.

A Ngốc có chút mê mang, làm thế nào cũng không nói ra được phần sau.

- Vậy thì có di chứng gì không?

Bản thân A Ngốc có được năng lực chưởng khống linh hồn, nếu như linh hồn hoặc là thân thể có tổn thương gì thì A Ngốc khẳng định có thể phát giác được.

- Sau khi tiến nhập vào trạng thái kia sẽ có chút suy yếu, nhưng mà không có đáng ngại gì khác.

- Vậy là tốt rồi.

Thấy thế Cao Bằng cũng không miễn cưỡng nữa, để cho A Ngốc tự mình suy xét năng lực này.

- Đi thôi, chúng ta mang long thi về.

Nhưng mà long thi quá lớn, nếu muốn mang về sẽ tương đối khó khăn, may mắn vào lúc đó A Ban chạy đến kịp, cuối cùng đã có người vận chuyển.

Đợi đến khi bọn người Cao Bằng đi xa, trên ngọn núi đối diện mới có một chi đội ngũ lặng lẽ đi ra. Trong đó có một người đeo một cái máy chụp ảnh trên cổ, cúi đầu kiểm tra xem ảnh chụp vừa rồi có ổn không, những người bên cạnh vây quanh thán phục không dứt.

- Không ngờ chúng ta được chứng kiến tận mắt một trận chiến đồ Long.

- Quá kinh khủng, thậm chí ngay cả rồng cũng bị giết.

. . .

Đến lúc Cao Bằng trở lại tập đoàn Nam Thiên, long thi ở trên lưng A Ban gây ra sự rung động vô cùng lớn cho các nhân viên và tất cả mọi người nhìn thấy ở ven đường.

Từ Hà Đề đúng lúc tan tầm, vừa bước ra khỏi cao ốc tập đoàn đã nhìn thấy bên ngoài xuất hiện một ngọn núi ầm ầm đi qua. Đây

là ngự thú của Cao thiếu, hắn tự nhiên nhận biết.

Nhưng thứ khiến cho hắn trợn mắt há hốc mồm chính là long thi băng lãnh đen kịt nằm trên ngọn núi, ở phần đầu có một tầng bùn đất dày đặc hóa thành cái nắp che đậy tránh huyết dịch chảy ra.

Một con rồng?

Cao thiếu đã đi giết một con rồng vào lúc nào vậy?

Đến ngay cả ngự sử cấp Lĩnh Chủ như Từ Hà Đề còn khiếp sợ không thôi, chớ nói chi là những người khác.

Trở lại tập đoàn Nam Thiên, Cao Bằng gọi những người khác tới hỗ trợ xử lý long thi. Nhân lúc long thi còn đang nóng cần phải nhanh chóng xử lý mới được.

Từ Hà Đề và không ít cao tầng của tập đoàn Nam Thiên đều nghe tiếng chạy đến hỏi thăm. Rồng còn sống bọn họ đều gặp qua, nhưng mà rồng chết đi vẫn là lần đầu tiên trông thấy.

Hắc long dài đến vài trăm mét mặc dù chết vẫn còn dư uy tồn tại, ngự thú của bọn họ đều đứng cách xa mười mét ở bên ngoài không dám đến gần.

Rất nhanh mấy chiếc xe tải cỡ lớn lái qua, kéo ra màn che cũ kỹ, phần đứt ở cổ bại lộ trong không khí. Long huyết theo miệng vết thương nhỏ xuống thùng sau đã được tu sửa lại của xe tải, tận đến ròng rã mười chiếc xe tải lớn mới chứa hết long huyết.

Đám long huyết này đều là tài liệu tốt nhất, Cao Bằng nhớ rõ lộ tuyến tiến hóa của một vài loại quái vật yêu cầu cần có long huyết.

Sau khi sử dụng long huyết có chút quái vật có thể tiến hóa thành loại quái vật mang long huyết. Long huyết còn có thể dùng

để phối trí dược tề, hoặc là có thể dùng để chế tạo Long Huyết vượng. . .

Sau đó là phân giải long thi, Cao Bằng gọi Lưu Quang tới đây hỗ trợ cắt thịt.

Có thể nói là loay hoay khí thế ngất trời, một đám ngự thú ngồi xổm, giương mắt nhìn sang bên cạnh, chờ đợi được phân thịt rồng ăn.

Một vài chủ quản của mấy phòng thí nghiệm dưới cờ tập đoàn Nam Thiên sau khi biết được tin tức cũng nhao nhao chạy tới, nghĩ muốn được chia một ít tài liệu để dùng nghiên cứu.

Bộ phận hậu cần, bộ phận vũ khí. . .

Đưa tay không đánh mặt người đang cười, toàn bộ những người này đều giương mắt nhìn sang một bên. Cao Bằng không chịu nổi phiền phức, giao lại những việc này cho Hoàng Á xử lý.

- Tài liệu quan trọng, ví dụ như lá gan và cốt tủy xương sống, những cái này đều giữ lại toàn bộ cho tôi. Một số xương cốt thứ yếu khác và lân phiến huyết nhục, có thể phân một phần cho bọn họ.

Cao Bằng dặn dò.

- Vâng, thiếu đổng.

- À đúng, lấy riêng gan rồng để ra cho tôi, sau đó tìm đầu bếp tới đây.

Cao Bằng tạm thời nảy lòng tham.

Sớm đã nghe nói qua đại danh của Long Can Phượng Tủy, tuy rằng cái đó chủ yếu nói đến tài liệu nấu ăn cao quý. Nhưng mà đây không phải Long Can tươi sống sao, khẳng định không thể lãng

phí.

- Đại Tử đâu rồi?

Cao Bằng gọi Tiểu Diễm tới, phát hiện mình trở về lâu như vậy mà vẫn không có nhìn thấy Đại Tử đi tới đây. Tên gia hỏa này rất hay bám dính người, hôm nay lâu như vậy mà còn không tới, không giống Đại Tử một chút nào.

- Đại Tử để lại cho ngươi một phong thư.

Tiểu Diễm đưa Cao Bằng đi đến nơi Đại Tử khắc chữ.

Cao Bằng đã nhìn thấy một hàng chữ viết xiêu vẹo trên vách tường.

- Ta rời đi, ta muốn trở nên mạnh, đợi ta cường đại lên sẽ lập tức quay trở lại.

- . . .

Cái tên ngu ngốc, nó biết đường sao.

Cao Bằng có chút lo lắng.

Nhưng mà thực lực của Đại Tử Cao Bằng vẫn rất yên tâm. Đại Tử hiện tại là cấp 50, khoảng cách đến Vương cấp chỉ thiếu chút nữa, ở trên trái đất cũng không có nhiều đối thủ. Huống chi Đại Tử còn có thể bay, về tính an toàn thì không cần lo lắng quá mức. Chỉ là gia hỏa này đầu chứa nước, Cao Bằng hoài nghi nó bị bán đi còn giúp người khác đếm tiền.

- Cao Bằng, ta đã phái một ngự thú khác theo dõi hắn, tuyệt đối sẽ không đi lạc.

Tiểu Diễm trông thấy bộ dáng lo lắng của Cao Bằng thì không ngừng cười trộm.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 493: Lên Men

Từ sau khi tỉnh dậy, Trảm Long Thiên Chương vẫn im lặng trầm mặc, cũng chẳng muốn phản ứng gì với Cao Bằng. Cho dù biết Cao Bằng muốn thu phục mình thì nó cũng không có chút phản ứng, chỉ là từ chối ký huyết khế.

Xem qua có vẻ như nó có ý trường kỳ chiến đấu với Cao Bằng.

Khi ấy Cao Bằng cũng chẳng để tâm lắm, dù thuộc tính của Trảm Long Thiên Chương không tệ, đẳng cấp cũng không thấp, nhưng dưới tay Cao Bằng có không ít ngự thú có phẩm chất tương đương hoặc thậm chí còn cao hơn nó nên cũng không quá để ý.

- Cao Bằng, cuốn sách bìa trắng kia muốn tìm ngươi.

A Xuẩn ôm một bình nước trái cây từ đằng xa bay tới chậm rãi nói.

Nói xong câu đó, nó lại chậm rãi bay đi.

Hiện giờ Cao Bằng đang ở trong nhà, chuẩn bị xử lý việc có thể sắp sửa phải đối mặt. Khi nghe thấy A Xuẩn nhắn như vậy thì hơi sửng sốt, sau đó mặc áo khoác thu dọn một chút rồi đi ra ngoài.

Vừa rồi Cao Bằng vẫn nghĩ về một việc. Nếu lúc trước hắn không đem Trảm Long Thiên Chương và Thần Nữ Thạch đi, có phải Hắc Thủy Yểm Long kia sẽ không xuất hiện hay không?

Khi ấy hắn cũng không có nhiều thời gian nên không kịp nghĩ nhiều như vậy, nhưng giờ đáy lòng hắn trĩu nặng như bị một tảng đá lớn đè ép.

Trong một gian phòng được xây đặc biệt dưới lòng đất, Cao Bằng gặp Trảm Long Thiên Chương.

Trảm Long Thiên Chương lẳng lặng trôi nổi trong hư không, tinh thần ba động đảo qua:

- Ta đã nhận ra khí tức của con hắc long kia. Con hắc long kia là ác long, tốt nhất là đừng tiếp xúc nhiều với nó.

Cao Bằng nhìn nó chằm chằm:

- Ta có chuyện muốn hỏi ngươi. Các ngươi ở tại Vu Hạp là để phong ấn con hắc long kia sao?

Trảm Long Thiên Chương hơi nghi hoặc.

Trang sách mở ra, nó lại nhắm mắt rồi hỏi:

- Ngươi muốn đối phó với con hắc long kia sao? Đừng hoang tưởng nữa, thực lực hiện tại của ngươi không làm được đâu. Con hắc long kia biết bay, con cua lớn của ngươi không giết được con hắc long kia. Nếu không giết được nó, nó sẽ ăn ngươi đấy.

- Không phải, ta chỉ muốn hỏi ngươi. Nếu ta không mang các ngươi từ Vu Hạp đi, có phải Hắc Long sẽ không xuất hiện không?

Cao Bằng hơi run giọng, hít sâu hai hơi mới vững giọng.

Dường như Trảm Long Thiên Chương đã hiểu ra chuyện gì đó, trầm mặc một lát rồi nói:

- Thực ra Hắc Long đã có dấu hiệu khôi phục từ trước. Năm ấy, người đàn ông kia cũng chỉ đánh nó bị thương nặng chứ không giết được nó. Dù ta không bị mang đi nó cũng sẽ khôi phục, chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi.

- Năm ấy khi đối phó với con hắc long này, ta cũng chỉ có tác dụng hiệp trợ, thực sự đánh trọng thương hắc long là một ngự thú

khác. Cho nên nếu ngươi muốn ta giết chết con hắc long kia thì ngươi đã nghĩ nhiều rồi.

Trảm Long Thiên Chương bình tĩnh nói:

- Nhưng đề nghị ngươi vẫn phải giữ khoảng cách với nó một chút. Thời đại của chúng ta nó đã ăn thịt rất nhiều người, còn nhấc lên hồng thủy rất lớn, là một hung thú tiếng tăm lừng lẫy.

- Nó chết rồi.

Trảm Long Thiên Chương:

- ???

- Bị ngự thú của ta đánh chết, thi thể đang ở bên ngoài.

Trảm Long Thiên Chương vừa đi vừa lật lật trang sách, lật từ đầu sách đến cuối sách, lại lật từ cuối lên đầu.

- Năm xưa các ngươi không thể giết con Hắc Long này? Nó mạnh như vậy sao?

Nghe Cao Bằng hỏi với vẻ nghi ngờ như vậy, Trảm Long Thiên Chương hỏi lại:

- Có thể giết nó, làm sao lại không thể giết chứ? Khi ấy đã chém được đầu nó rồi, chỉ cần tiêu diệt hồn phách của nó là xong. Nhưng mà người đàn ông kia nói muốn trấn áp nó xuống dưới chân núi, dùng con rồng này trấn áp quốc vận, vì thế nó mới kéo được hơi tàn tới tận bây giờ.

Sau đó, Trảm Long Thiên Chương vẫn không nhịn được tò mò hỏi:

- Rốt cuộc ngươi giết nó thế nào?

Cao Bằng mỉm cười trả lời:

- Ngươi ăn bánh ngọt bao giờ chưa? Dùng thìa lấy thật nhẹ, xúc thật nhẹ, moi hết linh hồn trong đầu nó ra là được.

Trảm Long Thiên Chương run lập cập, dù nó chưa từng nghe nói về bánh ngọt nhưng chắc không phải thứ tốt lành gì.

- Ngươi có muốn làm ngự thú của ta không?

Cao Bằng lại hỏi Trảm Long Thiên Chương.

Khi biết Cao Bằng đã giết hắc long, thái độ của Trảm Long Thiên Chương đối với hắn có thay đổi một chút, nhưng vẫn chưa đồng ý ngay:

- Cái đó ta cần thêm một chút thời gian để suy nghĩ.

- Trên đời này, chuyện bi thảm nhất là ngươi mang kỹ thuật đồ long nhưng không có long cho ngươi giết.

Cao Bằng dần dần hướng dẫn.

- Nhưng mà… ta nghe nói ngươi thích lừa gạt quái vật.

Trảm Long Thiên Chương vẫn hơi chần chừ.

Cao Bằng trừng mắt không thể tin nổi, hỏi lại:

- Ta lừa quái vật lúc nào?

Trảm Long Thiên Chương sáng lên lập lòe.

- Ta nghe nói lúc trước ngươi có hứa sẽ khiến cho một quái vật cao lớn hơn… sau đó hình như nó còn lùn đi….

- ???

Cao Bằng sắp hôn mê. Kẻ đáng chém ngàn đao nào đã lan truyền tin này ra ngoài thế?

Nhưng chuyện này đúng là hắn sai, Cao Bằng xấu hổ ho khan một tiếng:

- Đó là chuyện ngoài ý muốn, ta cũng không ngờ càng tiến hóa thì lại càng thấp đi… Nhưng nó mạnh hơn mà! Nó tiến hóa thành ngự thú cao cấp hơn, có phải không? Nếu hỏi ngươi lựa chọn được thăng lên phẩm chất Thần Thoại đổi lại sẽ thấp đi 10cm, ngươi sẽ đồng ý đúng không?

Trảm Long Thiên Chương vui mừng hỏi:

- Khi nào ngươi sẽ thăng cấp cho ta?

Cao Bằng cười bao dung:

- Sẽ có cơ hội.

Lưu Quang đang cắt thịt trên lưng rồng hắt xì một cái, lưỡi đao trượt đi, miếng thịt trong tay mới đầu chỉ 5 cân chớp mắt đã biến thành 8 cân.

Ông Lưu bưng bồn rửa mặt bằng nhựa mặc quần đi biển hớn hở khen:

- Tiểu Lưu Quang thật ngoan, sau này ông sẽ mua thêm đồ ăn cho ngươi, ăn nhiều mới cao lớn.

Ký xong huyết khế, cuốn sách bìa trắng trôi nổi đi theo sau lưng Cao Bằng rời khỏi tầng hầm.

- Ngươi là cuốn sách bìa trắng, sau này ta sẽ gọi ngươi là Bạch Bì.

Cao Bằng chọn một cái tên dễ nghe cho Trảm Long Thiên Chương.

Trảm Long Thiên Chương không đọc sách, cảm thấy cái tên này cũng được.

Lúc này, việc căn cứ Vu Hạp bị hủy đã lên men.

Nói một cách chính xác là tin tức đã bạo phát truyền đi.

Chỉ trong vòng mấy canh giờ ngắn ngủi tin tức này đã truyền khắp khu Hoa Hạ, sau đó tiếp tục truyền ra ngoài.

Một viên đá dấy lên ngàn cơn sóng!

Việc một căn cứ thành phố bị hủy không phải chưa từng xảy ra, huống chi khu căn cứ Vu Hạp cũng không phải căn cứ lớn, chỉ là một căn cứ cỡ trung bình nhỏ mà thôi. Chuyện đó cũng là nhờ vào nhân khẩu khu Hoa Hạ đông đúc mới được như thế.

Nguyên nhân chủ yếu là không có một người sống nào từ căn cứ Vu Hạp chạy ra, toàn bộ chết!

Năng lực miểu sát linh hồn trong phạm vi khống chế của Hắc Thủy Yểm Long rất khủng bố, tấn công linh hồn vốn là loại thuộc tính không giảng đạo lý nhất.

Bởi vì có rất nhiều sinh vật không có lực phòng ngự linh hồn đủ mạnh, cũng không có thủ đoạn phòng ngự với các đòn tấn công linh hồn. Cho nên khi phải đối mặt với một đòn tấn công linh hồn vượt xa khỏi khả năng chịu đựng, chúng chỉ có một kết quả là bị đánh chết ngay lập tức.

Đương nhiên, dù nguyên nhân là gì thì sự thật cũng đã xảy ra.

Sự kiện toàn căn cứ Vu Hạp bị diệt đã bắt đầu lên men, đồng thời gây nên khủng hoảng cực lớn trong lòng dân chúng ở các căn cứ xung quanh.

Có người lo lắng tai nạn này tuy không xảy ra ở chỗ mình, nhưng thế giới càng ngày càng nguy hiểm, hôm nay là căn cứ Vu Hạp, không biết ngày mai có phải chỗ mình không nữa.

Mục bình luận ở các diễn đàn, các trang web lớn đều nổ tung. Mọi người đều điên cuồng gửi bình luận.

Phố lớn ngõ nhỏ, công ty tập đoàn, ở nơi công cộng, người người đều bất an sợ hãi, lớn tiếng bàn luận, thấp giọng thì thầm. Tựa như chỉ có làm vậy mới có thể xua tan đi nỗi bất an và sợ hãi trong lòng họ.

Khi biết tin, Liên minh chính phủ thế giới lập tức nhanh chóng hạ lệnh khóa bình luận trên các diễn đàn lớn, đồng thời xóa bỏ các tin tức có ý định hướng dư luận.

Dưới vỏ bọc yên tĩnh, thế giới ẩn giấu mạch nước ngầm mãnh liệt.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 494: Thế Giới Đại Loạn

Nếu như là ngày trước có lẽ chuyện đại sự như này sẽ lập tức bị che đậy xuống, nhưng mà chuyện này ảnh hưởng quá lớn, nếu che giấu ngược lại càng kích thích lửa giận từ dân chúng.

Dưới màn đêm đen kịt, tòa cao ốc Nam Thiên đèn điện sáng trưng.

Bởi vì yêu cầu phân phối long thi vừa mới thu hoạch, còn có liên quan đến các hạng mục công việc cần xử lý, phần lớn các bộ phận trong toàn tập đoàn đều đang tăng ca. Đương nhiên, tất cả công nhân tăng ca cũng có thể đạt được một cân thịt rồng Vương cấp với tư cách khen thưởng.

Nhà xưởng ầm vang, âm thanh gia công từ máy móc trong nhà xưởng quanh quẩn trong bóng đêm.

Các phân bộ chi nhánh ở các tỉnh khác đều thêm đủ mã lực, các loại tài liệu và cơ thể quái vật sống mà Cao Bằng yêu cầu thông qua các tuyến đường vận chuyển tới đây ngay trong đêm.

- Muốn loạn rồi . . .

Cao Bằng thấp giọng nỉ non, hai hàng lông mày nhíu lại.

Ông ngoại còn chưa trở về, tập đoàn Nam Thiên cần hắn tọa trấn, mới vừa cắt đứt cuộc điện thoại nào đó, còn có người đưa lời mời Cao Bằng gia nhập bọn họ, nhưng mà bị Cao Bằng từ chối một cách nhã nhặn.

Nếu như không phải từng gặp qua người kia, Cao Bằng thật sự hoài nghi đó chính là một cú điện thoại lừa đảo.

Nhưng mà vô luận là giọng nói hay là số điện thoại đều nói cho Cao Bằng biết đây không phải lừa đảo.

- Thật sự muốn loạn rồi. . .

Ánh mắt Cao Bằng trở nên phức tạp, thời gian không đợi ta, loạn cục tới quá nhanh. Chỉ mới qua hơn một năm thời gian, Cao Bằng vốn cho rằng mình có thể có được thời gian nhiều năm nữa để phát triển.

Một năm nay sau khi trở lại tập đoàn Nam Thiên, Cao Bằng bình thường trừ đề thăng phẩm chất cho ngự thú của lãnh đạo cao tầng trong tập đoàn và một số cao tầng của Công hội nhà thám hiểm, thì còn bồi dưỡng rất nhiều ngự thú quý hiếm sinh sôi nảy nở với số lượng lớn.

Sau khi rất nhiều ngự thú sinh sôi nảy nở đã dần bồi dưỡng thành một quân đoàn quái vật hùng hậu.

Có ở bên ngoài chấp hành nhiệm vụ, cũng có ở trong núi sâu tiến hành ma luyện.

- Nếu như lại cho ta thêm mấy năm thời gian, ta thậm chí có thể bồi dưỡng ra một chi quân đoàn do quái vật cấp Lĩnh Chủ cấu thành.

Đông đông đông, tiếng gõ cửa phòng vang lên.

- Vào đi.

Cao Bằng nói.

- Thiếu đổng, đây là những chuyên gia mà ngài bảo chúng tôi mời đến, mấy vị này đều là giáo sư chuyên ngành khảo cổ của khu Hoa Hạ.

Người nói chính là nghiên cứu viên Từ Thanh Chỉ hiện tại tạm

thời trở thành thư ký của Cao Bằng.

Cửa gian phòng mở ra, bảy tám vị lão nhân đi tới. Mấy người này đều là các giáo sư nghiên cứu chuyên sâu hoặc có lí luận độc đáo ở phương diện nào đó liên quan đến thời kỳ thượng cổ của khu Hoa Hạ, còn có người nghiên cứu rất sâu về văn tự thời kỳ thượng cổ.

- Học sinh Cao Bằng gặp qua mấy vị lão sư.

Cao Bằng quay đầu, trên mặt lộ ra nụ cười, khom người chân thành nói.

Thái độ cung kính của Cao Bằng làm cho một số vị giáo sư được mời tới thông qua thủ đoạn cường ngạnh hơi hòa hoãn.

- Ngươi nói ở chỗ này của ngươi có một chút văn tự thời kỳ thượng cổ để cho chúng ta nghiên cứu?

Một vị lão nhân tóc hoa râm, sắc mặt hồng thuận đứng bên trái cao giọng lên tiếng.

- Đầu tiên phải nói trước, nếu như không có văn tự cổ thì hãy lập tức chuẩn bị vé máy bay để ta quay trở về, ngày mai ta còn muốn lên lớp dạy học sinh.

Cao Bằng mỉm cười,

- Học sinh làm sao dám lừa gạt lão sư. Nhưng mà học sinh đúng là nói dối, ở chỗ này của ta không có cổ văn hiến thuộc về thời kỳ thượng cổ . . .

Còn không đợi lão nhân tức giận, Cao Bằng nhanh chóng nói tiếp:

- Nhưng mà chỗ này của ta có hai người còn sót lại thuộc về bộ lạc thời thượng cổ, bọn họ có lẽ có thể trở thành tư liệu sống

để nhóm lão sư nghiên cứu.

- Có ý gì?

Giáo sư sững sờ.

. . .

Trong phòng, bảy tám vị lão nhân vây quanh Đồng Tượng, Đồng Linh khiến cho hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Đồng Tượng ăn mặc áo ngủ lông nhung màu nâu, trên tay ôm một trái dưa hấu ngồi ở trên ghế salon, bất an di chuyển cái mông. Ghế sô pha rất mềm, nhưng hắn không hiểu vì sao lại có cảm giác cái mông cấn đến hoảng sợ.

- Ngươi xác định không có đùa cợt chúng ta?

Vương giáo sư vẫn còn có chút hoài nghi.

- Ngươi đừng mang mấy lão già chúng ta làm trò tiêu khiển vui vẻ đó.

- Yên tâm, tuyệt đối sẽ không.

Cao Bằng đứng ở bên cạnh mấy vị giáo sư nói.

Cao Bằng sở dĩ mời những vị giáo sư này tới cũng là vì học tập ngôn ngữ và chữ viết của thời kỳ thượng cổ.

Tuy rằng những những người này là cổ nhân, nhưng mà thực sự hiểu biết một ít đồ vật. Cao Bằng biết cổ nhân bọn họ có rất nhiều lí giải độc đáo về việc bồi dưỡng Ngự thú, hơn nữa đã đi rất xa trên con đường này.

Biết mình biết người mới có thể trăm trận trăm thắng.

Vô luận là vì sau này thuận tiện giao tiếp cùng bọn họ, hay là

vì có thể xem hiểu văn tự, việc học tập ngôn ngữ và chữ viết của đối phương là một việc rất cần thiết. Ít nhất có thể phòng ngừa hai người thuộc bộ lạc thượng cổ này nói chuyện ngay dưới mí mắt mà mình lại không thể hiểu bọn họ nói về chuyện hoang đường gì.

Sau khi bản thân mình học được, Cao Bằng còn chuẩn bị bố trí cho cao tầng tập đoàn Nam Thiên và những người được bồi dưỡng chuyên môn trung thành với mình tiến thêm một bước học tập văn tự và ngôn ngữ thượng cổ.

Về sau chuẩn bị tiến thêm một bước, mở rộng ra toàn bộ Nam tập đoàn Thiên.

Đơn thuần để cho hai người Đồng Tượng và Đồng Linh dạy hắn cũng có chút lo lắng, dù sao trước mắt bọn họ vẫn là địch nhân.

Cho nên Cao Bằng dùng quyền uy mời các chuyên gia tới, những vị này đều là những lão giáo sư chân chính vùi đầu khổ tâm nghiên cứu nhiều năm. Hai bút cùng vẽ, Cao Bằng tin tưởng mình học tập văn tự và ngôn ngữ thượng cổ tuyệt đối sẽ rất nhanh.

- Thiếu đổng, có điện thoại từ thị trưởng Du Châu.

Từ Thanh Chỉ cầm điện thoại chạy chậm đi vào nói với Cao Bằng.

Cao Bằng ra hiệu với vài người giáo sư ý bảo,

- Ta ra ngoài nhận điện thoại.

Rời khỏi phòng, Cao Bằng nhận lấy điện thoại. Đầu bên kia vang lên giọng nói có chút mỏi mệt khàn khàn của thị trưởng Du Châu, hắn muốn từ chỗ Cao Bằng tìm hiểu kỹ lưỡng về chuyện đã xảy ra ở căn cứ thành phố Vu Hạp.

Tuy rằng bọn họ đã thông qua vệ tinh trên trời biết đại khái về

chuyện xảy ra, nhưng mà chuyện này ảnh hưởng quá lớn, bọn họ muốn biết cụ thể chi tiết.

Cao Bằng cũng không có giấu diếm, ngoại trừ năng lực ngự thú của mình thì các chi tiết lớn nhỏ khác đều nói cho bọn hắn biết, đặc biệt là nhấn mạnh rõ ràng về năng lực của Hắc Thủy Yểm Long.

Điện thoại bên kia trầm mặc, thật lâu sau trả lời,

- Cảm ơn.

Ngày hôm sau tin tức đầu tiên truyền ra, đại khu Anh quốc chính thức tuyên bố rời khỏi liên minh, thành lập Liên minh Thánh Nhật.

Cuối buổi chiều hôm đó, khu Đông Nam Á và thành phố Giang Nam khu Hoa Hạ, thành phố Kim Lăng, thành phố Ma Đô đồng thời tuyên bố độc lập thành lập Liên minh Hải Thần và Liên minh Tự Do.

Uy tín của Liên minh chính phủ thế giới rớt xuống ngàn trượng. Tất cả các căn cứ thành phố và các tập đoàn lớn trên toàn bộ thế giới dồn dập tuyển nhận ngự sử, đưa ra đưa ra mức tiền lương và chức vụ rất cao để tuyển nhận cường giả ngự sử.

Những cường giả ngự sử tán tu kia trong chớp mắt trở thành bánh trái thơm ngon.

Ở trên các trang web và diễn đàn lớn có mấy video được tải lên.

Trên không trung tháp đồng hồ Big Ben của đại khu Anh quốc, một con cự long màu đỏ thẫm chiếm giữ bầu trời thành phố, hỏa diễm nóng rực hóa thành biển lửa bao phủ thiên không.

Trung tâm cự thạch trận, một tôn cự nhân đá dung nham cao

năm mươi mét ngửa mặt gào thét.

Trong biển cạn bên cạnh Maldives có một cự quy trồi lên, vỏ lưng đen kịt tựa như mọc đầy đá ngầm nhấc lên sóng lớn trăm trượng.

Trên bầu trời căn cứ thành phố Giang Nam, một con cự điểu màu xanh lượn vòng quanh một ngọn núi xanh. Đỉnh núi ngưng tụ ra một đạo vòi rồng thông hướng bầu trời, tầng mây màu xám trắng quấn theo vòng xoáy.

Trên các kênh thông tin đều có một điểm giống nhau, trên đỉnh đầu hoặc là trên lưng những quái vật này đều có một thân ảnh nhỏ bé nhưng lại làm cho người ta tuyệt đối không thể bỏ qua.

Điều này biểu thị bọn chúng không phải quái vật hoang dã, mà là ngự thú có chủ nhân!

Những video này lan truyền khắp các diễn đàn và trang web lớn, trong chớp mắt đã xông lên đầu.

Trên diễn đàn hoạt động mạnh có lời nhắn của ngự sử cấp Lĩnh Chủ,

- Đây là Vương cấp.

Một đêm này thế cục thay đổi, phong vân biến hoá kỳ lạ.

Dịch: Hạo Dương

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 495: Ký Sự Mạo Hiểm Của Đại Tử

Trước đó thế giới chỉ biết đến ba ngự sử Vương cấp là Kỷ Hàn Vũ, Cao Bằng của khu Hoa Hạ và Warren khu Ấn Dương.

Đã tra ra được không ít quái vật Vương cấp, nhưng ngự sử Vương cấp chỉ có ba người, đủ thấy ngự sử Vương cấp hiếm thấy thế nào.

Nhưng hiện giờ, chỉ trong một đêm mà có thêm tới bốn ngự sử Vương cấp. Hơn nữa có nhiều căn cứ thành phố và địa khu lớn tuyên bố rời khỏi Liên minh chính phủ như vậy, khiến cho cảm xúc khủng hoảng của dân chúng lại càng nghiêm trọng hơn.

Theo như tin tức Cao Bằng nhận được. Hiện giờ trên thế giới, thái độ của tuyệt đại bộ phận các căn cứ đối với Liên minh chính phủ thế giới là nghe điều nhưng không nghe tuyên.

Giống như thời cổ khi Hoàng Đế tại vị, nhưng các châu phủ lớn dưới chân thiên tử nghe điều nhưng không nghe tuyên, có nơi thậm chí còn xuất hiện phản quân, có phản vương tự ủng binh làm vua.

Hiện giờ Liên minh chính phủ thế giới đã rơi vào thế lầu cao sắp đổ, đã là cục diện rất khó vãn hồi.

Hơn nữa Cao Bằng biết được một chút chân tướng nên lại càng hiểu rất rõ, những ngự sử bất ngờ xuất hiện này không phải người trái đất, mà là tộc nhân của các bộ lạc thượng cổ đã từng rời khỏi nơi này.

Chỉ một bộ lạc Tang Đồng đã có thể phái ra bốn ngự sử Vương cấp không hề tệ tới thăm dò, cho thấy thực lực của những bộ lạc này còn kinh khủng hơn mình tưởng tượng rất nhiều.

Bởi vì bây giờ ở trái đất có thiên địa áp chế nên mới chỉ phái ra ngự sử Vương cấp tới, nếu không có lẽ là một loạt Hoàng cấp, Đế cấp sẽ xuất hiện trước mặt thế nhân. Chắc hẳn nội tình của bọn họ rất khủng bố, chỉ cần mức giới hạn của trái đất cao hơn thì bọn họ sẽ có người cấp cao hơn tới.

Những gì bày ra ở đây chỉ là một phần nổi của tảng băng chìm, còn rất nhiều ngự sử mạnh hơn tiềm ẩn trong bóng tối.

Cao Bằng âm thầm thở dài.

Hắn không muốn tiếp tục như vậy nữa. Hắn biết mình rất có tiếng tăm, khẳng định sẽ có người muốn dẫm lên mình để thượng vị.

Hắn cũng không ngại khiêu chiến, nhưng nếu cứ liên tục không ngừng tiếp nhận khiêu chiến như thế thì quá mệt mỏi.

Đợi ở trái đất thì mãi mãi cũng chỉ có thể làm một quân cờ. Cao Bằng không muốn làm quân cờ, hắn muốn làm người đánh cờ.

Muốn trở thành người đánh cờ, biện pháp duy nhất là rời khỏi trái đất. Trái đất có áp chế với ngự thú và quái vật cường đại, đây là sự bảo vệ, cũng là giam cầm.

Hôm qua thị trưởng căn cứ thành phố Giang Nam Hạ Vĩ đã gọi điện cho Cao Bằng, hy vọng hắn và ông ngoại có thể cùng gia nhập căn cứ Giang Nam của ông ta. Giọng nói có vài phần tôn sùng, vài phần muốn lấy lòng Cao Bằng và Kỷ Hàn Vũ.

Dù giọng nói của Hạ Vĩ rất thành khẩn, nhưng cuối cùng Cao Bằng vẫn từ chối.

Mấy hôm sau, thi thoảng lại xảy ra chuyện ngự sử cướp bóc, phạm tội ở các địa khu khác.

Trong thời loạn, nhân tính thiện ác đều sẽ được phóng một cách cực đoan.

Nhưng có tập đoàn Nam Thiên và Cao Bằng trấn thủ, căn cứ Du Châu vẫn an ổn hơn rất nhiều địa khu khác.

Cao Bằng cũng giúp chính phủ thành phố Du Châu ổn định thế cục nơi này.

- Sao Đại Tử còn chưa về nhỉ?

Cao Bằng hỏi:

- Gần đây bên ngoài không an toàn, phải gọi Đại Tử về nhanh.

Tiểu Diễm đau khổ đáp:

- Cao Bằng, Đại Tử mất tích rồi.

Thân thể Cao Bằng cứng đờ, giọng nói cao hơn mấy phần, tràn đầy nghiêm khắc hỏi lại:

- Mất tích? Không phải ngươi nói có ngự thú đi theo nó sao? Sao lại mất tích?

Tiểu Diễm hơi bối rối:

- Đúng là có ngự thú đi cùng Đại Tử, nhưng hôm qua Đại Tử đã chạy vào một vết nứt, sau đó vết nứt đã biến mất rồi.

Trái tim Cao Bằng nặng trĩu trầm xuống. Hắn muốn thông qua huyết khế liên lạc với Đại Tử nhưng giống như đá chìm đáy biển.

- Đưa ta đến chỗ nó biến mất.

Cao Bằng cưỡi trên lưng Tiểu Diễm đi tới vị trí Đại Tử biến mất. Nửa giờ sau đã tới nơi, chỉ cách tập đoàn Nam Thiên hơn ba trăm cây số, cũng không coi là xa xôi.

Với ngự thú đã sắp lên tới Vương cấp như Đại Tử thì lại càng gần…

Nhưng lúc này hiển nhiên Cao Bằng không có lòng dạ nào nghĩ tới những điều này.

Đây là một sơn cốc tịch mịch, cây cối trong sơn cốc đều khô héo cả, thậm chí còn có vài cây bị điện giật thành than.

Có một con Ly Hoa Hổ Miêu trong sơn cốc đang lén lút dò xét Cao Bằng. Tiểu Diễm quay lại nhìn nó, Ly Hoa Hổ Miêu nhảy lên mấy mét, dựng đứng cái đuôi, chớp mắt đã nhảy nhót nhanh như thỏ biến mất trong rừng cây.

Cao Bằng ngồi xổm xuống, bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn cây cối đã cháy thành than dưới đất, có chút cộm. Dùng ngón tay miết, lập tức lòng bàn tay biến thành màu đen kịt.

- Là bị lôi hồ quét qua.

Bình thường Cao Bằng vẫn chơi cùng Đại Tử, đương nhiên nhận ra những vết tích còn sót lại.

Theo như Tiểu Diễm nói, rất có thể Đại Tử đã tiến vào một vết nứt không gian nào đó, Cao Bằng cảm thấy vẫn còn may mắn.

- Ngươi xác định nó mất tích ở đây sao?

- Ừ ừ.

Tiểu Diễm gật đầu.

Không tìm ra được, cuối cùng Cao Bằng thở dài một hơi.

Theo như Tiểu Diễm kể lại, sau khi Đại Tử tiến đến gần vết nứt không gian kia thì từ trong vết nứt loé lên ánh sáng màu tím. Đại Tử nhìn thấy, đầu tiên là tò mò nhìn vào trong, sau đó thì chổng mông bò vào.

- Tên ngốc này!

Dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng Cao Bằng vẫn muốn cố gắng lần cuối.

Hắn nhắm mắt muốn thông qua huyết khế kêu gọi Đại Tử, nhưng giống như đá chìm đáy biển, không nhận được đáp lại.

Đáy lòng Cao Bằng trầm xuống, cuối cùng hắn nhìn lại sơn cốc này một chút rồi cưỡi lên lưng Tiểu Diễm rời đi.

Tiểu Diễm tựa như một đứa trẻ gây tội, dọc đường đi không dám nói lời nào.

…

Một ngày trước, Đại Tử uốn éo cái mông bò bò đi, chẳng có mục đích.

Ba cặp long dực trên lưng vô thức run lên. Khi ấy Đại Tử bị kích thích nên hạ quyết tâm rèn luyện, dù sao thì trong phim hoạt hình hay chiếu là như thế.

Ta đã đi hai ngàn lẻ năm tiếng rồi mà Cao Bằng vẫn không tới tìm, thù này ta sẽ không quên.

Đại Tử hơi tức giận. Có phải Cao Bằng không thấy lời nhắn của mình không?

Mình đã nhắn là mình muốn đi rèn luyện, vì sao Cao Bằng vẫn không tới tìm mình?

Có phải Cao Bằng không thích mình nữa không?

Đại Tử há mồm cắn vào một thân cây, cái miệng lớn nhai nhai nuốt vào.

Con rết là động vật ăn tạp, mặc dù Đại Tử là Ngô Long nhưng trên bản chất vẫn giữ vài phần tập tính của loài rết.

Đột nhiên có một tia sáng màu tím loé ra trước mắt, Đại Tử rất bực mình. Cái thứ phát sáng này quấy rầy cơn giận dỗi của nó.

Nghĩ vậy, nhưng Đại Tử liền đuổi theo.

Ồ? Đây là cái gì?

Đại Tử thấy đằng trước có một hang động hình bầu dục loé ra ánh sáng màu tím, bên trong có Lôi nguyên tố nồng đậm, nó bị hấp dẫn bò tới.

Hai cái long trảo bám vào biên giới vết nứt không gian, Đại Tử tò mò ngẩng đầu lên rồi thò vào trong nhìn quanh.

Đại Tử thò hẳn đầu vào trong vết nứt không gian, chỉ thấy một một mảnh không gian mênh mông. Bên trong toàn là một màu tím, màu lam, màu bạc, màu đỏ, đủ các loại màu sắc lộng lẫy đan xen vào nhau.

Lôi nguyên tố nồng đậm khiến nó không nhịn được hít sâu vào một hơi. Ở đây Đại Tử cảm giác như cá bơi trong nước, cảm giác này khiến cho hai mắt nó sáng lên, không kịp nghĩ đã chổng mông bò vào.

Lôi nguyên tố trong không khí tự ngưng đọng thành đủ hình dạng, có hình cầu, có hình tam giác, có hình sợi. Đây đều là hình thái cơ bản nhất, phía xa xa Đại Tử còn nhìn thấy một con mãng xà ngưng tụ từ lôi điện đang du đãng không mục đích, còn có một con thỏ ngưng tụ từ thiểm điện màu hồng đang nhảy nhót.

Đại Tử sợ ngây người. Đây là đâu?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 496: Kỳ Ngộ Của Đại Tử

Đây là đâu nhỉ?

Đại Tử kinh ngạc không nói nên lời. Khi nó quay đầu lại muốn tìm đường về thì không thấy đường đâu nữa.

Đại Tử rất khó chịu, thương tâm ôm một lôi đoàn gặm giòn tan.

Càng khổ sở càng khó chấp nhận được nỗi đau lòng không tìm được đường về nhà. Cuối cùng, Đại Tử thương tâm ợ một cái no nê.

- Không tìm được Cao Bằng thì phải làm sao bây giờ?

Đại Tử rất lo lắng.

Chợt một con Thiểm Điện Thố Tử màu đỏ nhảy qua trước mặt nó. Hai mắt Đại Tử đỏ lên, tức chết ta! Biết ta không tìm được Cao Bằng mà ngươi còn đắc ý trước mặt ta, xem ta có ăn thịt ngươi hay không!

Thế là Đại Tử liền đuổi theo…

Hư không mênh mông. Đây là một thế giới kỳ lạ, nó cực kỳ khổng lồ, lôi đình và thiểm điện càn quấy, không có trên dưới, không phân nam bắc, cũng không có biển báo giao thông nào.

Trong hư không mênh mông có một trọng lực kỳ lạ nào đó để cho tất cả sinh vật sống ở đây đều có thể trôi nổi giữa hư không.

Sau lưng Đại Tử có cánh nên làm quen với cách di chuyển ở đây rất nhanh, không có gì bất tiện.

Cũng không biết truy đuổi bao lâu, cuối cùng Đại Tử cũng đuổi kịp con Thiểm Điện Thố Tử kia. Nó vươn hai long trảo ôm lấy con thỏ, nhưng khi vừa mới tiếp xúc với bộ lông màu đỏ thì từng sợi lông mềm mại đột nhiên hóa thành những tia hồ quang điện rồi nổ tung. Hồ quang điện lan tràn trong hư không, biến mất qua kẽ hở ngón tay của Đại Tử, tràn ra ngoài, cuối cùng dần dần biến mất.

Con thỏ quay đầu lại cười nhạo Đại Tử, khoe ra hai cái răng cửa to lớn.

Vèo…

Sau đó nó lại biến thành một tia thiểm điện màu đỏ bỏ chạy, để lại Đại Tử đứng ngây ngốc tại chỗ.

Đại Tử cẩn thận nghĩ lại, rốt cuộc có phải mình đã làm sai cái gì rồi không? Hay có chỗ nào mình đã làm không đúng? Vì sao con thỏ kia lại chạy thoát khỏi móng vuốt của mình? Rõ ràng mình đã bắt được nó mà.

Dường như nó tự biến mình thành tia thiểm điện.

Thiểm điện?

Đại Tử nghĩ đến gì đó, sắc mặt dần trở nên nghiêm túc. Vì Cao Bằng, nhất định hôm nay ta phải bắt được ngươi, sau đó ăn sạch ngươi!

Nghĩ xong, Đại Tử lại nghiêm túc đuổi theo con thỏ.

Ba cặp cánh liều mạng vỗ, tốc độ quá nhanh nên để lại từng tàn ảnh trong hư không. Rầm rầm rầm…

Lôi âm phong bạo khuấy động khắp nơi.

Lôi nguyên tố và lôi đình nhàn tản trong hư không bị đôi cánh của Đại Tử dẫn dắt, hoá thành bão lốc lôi điện tràn ngập trong không khí.

Cơn lốc thiểm điện bảy màu cuồng bạo kéo dài sau lưng Đại Tử.

- Không có thứ gì mà Đại Tử ta không ăn được! Dù là Cao Bằng cũng không ngăn được ta!

Dù sao ở trong này cũng chẳng có ai, Đại Tử phách lối hô lớn.

Rốt cuộc, khoảng cách giữa Đại Tử và con Thiểm Điện Thố Tử kia cũng càng lúc càng gần, hai mắt Đại Tử càng ngày càng sáng hơn.

Chạy đi đâu!

Oanh!

Cơn lốc thiểm điện theo cánh của Đại Tử cuốn đến chỗ con thỏ khiến cho nó lảo đảo, suýt chút nữa thì đứng không vững.

Hai mắt Đại Tử sáng ngời. Chẳng lẽ tấn công vật lý không có hiệu quả với nó, phải sử dụng nguyên tố thì mới có tác dụng?

Nghĩ tới liền làm, Đại Tử há miệng, một đoàn sấm sét nồng đậm dần dần ngưng tụ…

Rầm rầm rầm…

Sấm sét cuồn cuộn khắp trời, lôi xà bay múa, thiểm điện bão táp.

Trong chớp mắt con thỏ đã bị đòn tấn công bao phủ, kêu lên thảm thiết đau đớn.

Trên móng vuốt của Đại Tử hiện lên hồ quang điện màu tím,

tựa như đeo thêm một cái bao tay màu tím vậy. Lần này con thỏ định lặp lại chiêu cũ, nhưng thiểm điện đỏ vừa tràn ra, tiếp xúc với long trảo của Đại Tử liền lập tức bị bắn về.

Một lần nữa tia thiểm điện lại ngưng tụ thành hình con thỏ, nó mở to hai mắt tội nghiệp nhìn Đại Tử, dường như hai mắt nó có thể chảy ra nước được.

- Đừng có giả vờ đáng yêu với ta!

Đại Tử nói xong liền nhét luôn nó vào miệng.

- Hừ! Đại Tử ta mới là đáng yêu nhất. Đây là Cao Bằng nói đấy.

Ăn xong con thỏ điện màu đỏ, đột nhiên Đại Tử cảm giác bụng mình chắc nịch. Không biết có phải ảo giác hay không, đây không phải là no mà là cảm giác thỏa mãn về linh hồn, dường như từng tế bào toàn thân từ trên xuống dưới đều đang hoan hô nhảy nhót.

Lúc này phía trước có một con Thiểm Điện Mã màu trắng bạc đột nhiên chạy tới, thiểm điện màu bạc để lại sau lưng nó một tàn ảnh mỹ lệ.

Đại Tử sờ sờ cái bụng nhỏ, chẹp chẹp miệng hai lần, quỷ thần xui khiến lại đi theo.

Ba ngày sau Đại Tử cảm giác lưng mình có hơi ngứa, không nhịn được đưa muốn long trảo ra sau lưng gãi.

Hôm trước khi đuổi theo một con báo màu lam, nó tìm được một viên quang cầu lớn. Đây là một viên quang cầu màu trắng, nhìn qua có vẻ giống mặt trời, nhưng Đại Tử có thể cảm giác được Lôi nguyên tố nồng đậm ở bên trong. Lôi nguyên tố bị áp súc đến cực hạn tỏa ra hào quang màu trắng, mỗi một tia sáng mảnh như sợi tóc đều là bạch lôi áp súc lại.

Đại Tử phải mất khá nhiều công sức mới vươn được long trảo ra sau lưng, sau đó ra sức cào.

Cào một hồi, lân phiến đều bị móc ra.

Nhưng Đại Tử lại nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Thở dài một hơi, từ chỗ lân phiến bị cào ra sau lưng Đại Tử mọc ra hai cái mầm nho nhỏ màu tím. Lân phiến ở khu vực này nứt ra để lộ phần thịt mới hồng hào trong không khí, cánh cũng bắt đầu mọc ra từ nơi này, cơ thể Đại Tử lẳng lặng lớn thêm mấy phần.

Nhẹ nhàng run lên, hai cái mầm nhỏ màu tím lớn nhanh như thổi, chỉ trong chớp mắt đã tăng vọt, sau mấy hơi thở đã càng lúc càng lớn, đỉnh cánh màu tím nhạt còn mang theo một tia trắng nõn.

Điểm tiếp xúc của long dực với lưng Đại Tử tương đối nhỏ, nhưng càng lên cao thì cánh càng lớn hơn.

Từ khi mọc ra đôi cánh mới, từ sâu trong linh hồn Đại Tử lại cảm thấy đói. Nó nghĩ bụng chẳng lẽ mỗi lần ăn no thì mình lại có thể mọc ra một đội cánh?

Sau đó Đại Tử ghét bỏ nhìn đôi cánh mọc trên lưng mình, quá xấu! Chỉ có người quái dị mới mọc cánh.

Có ai từng nhìn thấy con rết nào mọc cánh chưa?

Được rồi, không nghĩ nữa. Đại Tử lắc đầu, lại ghé vào quang cầu cắn thêm một cái.

- Ôi, ăn ngon thật.

Sung sướng chơi suốt mấy ngày, hình như Đại Tử đã quên mất

Cao Bằng…

…

- Chủ tịch về rồi!

Ngoài cửa có tiếng hô vui sướng.

Cao Bằng cũng nghe thấy tiếng long ngâm quen thuộc.

Mở cửa sổ, hắn thấy một đám quái vật đen kịt bay tới từ phía xa.

Bạch Long và Ngân Long đi đầu, phía sau còn có rất nhiều ngự thú phi hành khác.

Thậm chí Cao Bằng còn có thể nhìn thấy trong đó có một con rồng khác, cũng màu trắng, nhưng cơ thể thô kệch hơn Bạch Long của ông ngoại nhiều. Cái đuôi dài nhỏ, phần đầu bằng phẳng, sừng rồng mọc đúng giữa đầu chỉ thẳng lên trời, khí tức cực kỳ hung ác, có vẻ giống một con giao long hơn.

Cao Bằng thấy trên đó có một bóng người.

Hắn nheo nheo mắt, dẫn đám ngự thú ra đón khách.

- Đây là tổ địa sao? Thành trì quá lớn nhưng cường giả lại quá ít, ngay cả ngự thú Vương cấp cũng chỉ có hai ba con.

Trên đầu con giao long màu trắng có một người đang đứng, hai tay chắp sau lưng, cao cao tại thượng khinh miệt nhìn xuống mảnh đất dưới chân.

Khi mới quay về tổ địa, hắn vẫn khá thận trọng, lo lắng không biết có gặp cường giả nào không. Nào ngờ về rồi mới biết mình đang đứng trên đỉnh thế giới.

Hắn khá say mê với sự tương phản mãnh liệt này.

- Tổ địa chỉ mới phát triển thôi, mấy chục năm nữa thì cường giả chỗ bọn họ sẽ tầng tầng lớp lớp.

Người đàn ông áo lam đứng trên lưng con Huyền Băng Long Điểu lắc đầu phản bác.

- Muốn đuổi theo nào có đơn giản như vậy.

Người trên đầu con giao long cười khẩy. Đây là một thanh niên mặc trường bào màu trắng, trường bào được may từ tơ tằm trân quý, trên ngực còn có long văn màu vàng.

Người đi đường đột nhiên dừng lại, phía trước có một đám mây đen cực lớn trôi nổi trong hư không.

Mây đen như mực quay cuồng, bên trong có hồng quang nhìn mà giật mình.

Dù chỉ là một mảnh mây đen nhưng lại khiến cho họ cảm thấy nguy hiểm.

Dưới đám mây đen có một ngọn núi đen kịt đứng giữa quần sơn, ngọn núi này dù là kích thước hay độ cao đều không có gì đặc biệt so với các ngọn núi xung quanh.

Nhưng chỉ cần nhìn một cái thì sẽ không thể nào quên được.

Đột nhiên ngọn núi này mở mắt, tựa như một đứa trẻ nghịch ngợm.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 497: Thị Tộc Bạch Long

Người ở trên lưng Giao Long kia run rẩy một cái, lau lau con mắt.

Âm thanh tiếng người đang thảo luận dần dần nhỏ đi, toàn bộ quay đầu mang thần sắc ngưng trọng nhìn về phía A Ban.

- Đây là ngự thú của cháu ngoại ta, rất đáng yêu nghe lời, nó tên là A Ban.

Kỷ Hàn Vũ giới thiệu với đám người sau lưng.

Rất đáng yêu? Ha ha.

Đám người kia vô lực độc miệng, đồng thời nơi đáy lòng điên cuồng gào thét, không phải nói đẳng cấp tối cao ở tổ địa chỉ có ngự thú Vương cấp sao, đây là thứ đồ chơi gì! ? Đồ chơi gì đây! ! !

- Ông ngoại đã trở về.

Cao Bằng đã mang theo Hàn Sương Tịch Sư, A Ngốc, Trảm Long Thiên Chương và một đám thuộc hạ Vong Linh Vương cấp đứng ở trên bãi cỏ nghênh tiếp ông ngoại.

Trên người Cao Bằng mặc chiếc áo khoác màu trắng, bên trong mặc một chiếc áo len màu nâu, bên dưới mặc chiếc quần jean ống đứng màu xanh đậm, nhìn qua sạch sẽ gọn gàng, trên gương mặt mỉm cười ôn hòa.

Bạch Dần từ trên lưng Bạch Ác Giao Long nhảy xuống, hắn bị chấn kinh bởi vẻ bề ngoài của Cao Bằng. Tại sao có thể có người đẹp trai như vậy.

- Rống.

Bạch Ác Giao Long phát ra tiếng rống cảnh cáo, tràn ngập địch ý nhìn về phía A Ngốc, đồng thời thông qua huyết khế phát ra lời nhắc nhở cho chủ nhân nó:

- Chủ nhân, đầu khô lâu này vô cùng nguy hiểm!

Đồng tử Bạch Ác Giao Long dựng thẳng thành một cây châm, toàn thân lân phiến cẩn thận khép kín, long trảo kéo ra vết cào trên mặt đất, cái đuôi bất an nhẹ nhàng lay động.

Nụ cười trên mặt Bạch Dần nghẹn lại, nghe thấy lời nhắc từ ngự thú của mình cũng quay sang nhìn về phía A Ngốc.

A Ngốc mặc áo choàng màu đen, nhưng mà lớp áo choàng trên đầu rủ xuống hai vai lộ ra chiếc đầu lâu màu ám kim. Hai gai sương sắc bén uốn cong tạo thành hình vương miện, hồn diễm màu trắng lẳng lặng thiêu đốt trong hốc mắt, khí chất bá đạo tự do hiển lộ ra ngoài.

Tuy rằng không biết con quái vật này có đẳng cấp và phẩm chất cụ thể là gì, nhưng mà chỉ nhìn bề ngoài liền biết không tầm thường.

- Nghe nói người ở tổ địa toàn bộ đều là Thánh Thể, có thể không bị hạn chế số lượng ngự thú ký kết huyết khế, quả nhiên là thật. . .

Có người hâm mộ lẩm bẩm nói.

- Dựa vào cái gì lại không công bằng như vậy, chúng ta đều chỉ có thể ký kết với một đầu ngự thú, trừ khi đầu ngự thú này tử vong mới có thể ký kết với ngự thú mới.

- Thật quá bất công, thật sự hâm mộ bọn họ có thể ký kết với nhiều ngự thú như vậy.

- Các ngươi nói xem, lí do tổ tiên vẫn luôn hi vọng bộ lạc có thể trở lại tổ địa không phải chính là ở tổ địa có thể khiến cho chúng ta có cơ hội ký kết với nhiều ngự thú hơn.

Có người đột nhiên nói.

Tựa hồ biết đám người Kỷ Hàn Vũ nghe không hiểu bọn họ nói chuyện, cho nên bọn họ nói chuyện lớn tiếng mà không hề che lấp.

Trước đó bọn họ giao tiếp với Kỷ Hàn Vũ đều là thông qua ngự thú để trao đổi, ngự thú so sánh với nhân loại thật sự không có chênh lệch lớn như vậy. Theo đẳng cấp đề cao, trên cơ bản cũng có thể nghe hiểu đồng loại nói chuyện, cái này dường như là loại bản năng bẩm sinh nào đó của bọn chúng.

Cao Bằng không thay đổi nét mặt. Tuy rằng hắn cũng nghe không hiểu, nhưng mà một chút từ ngữ mấu chốt thì vẫn hiểu được. Ví dụ những từ như ngự thú, hâm mộ, tử vong.

Dựa theo việc linh hồn bản thân đạt được phản hồi càng ngày càng mạnh, Cao Bằng cũng phát hiện trí nhớ và năng lực học tập của mình cũng tăng theo. Hắn vốn học rất giỏi, hiện tại học tập ngôn ngữ thượng cổ tự nhiên cũng không tính khó khăn, hiện tại đã học được một hai trăm từ ngữ cơ sở.

- Ông ngoại, bọn họ là. . .

Cao Bằng nhìn đám người sau lưng ông ngoại nghi ngờ nói.

- Bọn họ là người của thượng cổ bộ lạc.

Kỷ Hàn Vũ mở miệng nói.

- Đám người này giống như bị mắc bệnh tâm thần, cứ như một đám cao da chó bám lấy ta.

Tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng mà do dự một chút cuối cùng

Kỷ Hàn Vũ vẫn không nói ra.

- Cháu có thể không biết đến thượng cổ bộ lạc, kỳ thật trước đây bọn họ cũng là người trên trái đất chúng ta, chỉ là về sau rời khỏi nơi này. Hiện tại bọn họ đang chuẩn bị trở về, thực lực bọn họ rất mạnh, những tộc nhân đã trở về trái đất chỉ là những người rất yếu.

- Cháu biết, đoạn thời gian trước cháu đã gặp bốn người của thượng cổ bộ lạc ở khu Nghê Hồng.

Cao Bằng nhỏ giọng nói.

Kỷ Hàn Vũ nhíu lông mày lại, cùng cháu ngoại liếc nhìn nhau.

Cao Bằng sắc mặt như thường:

- Giết hai tên, bắt sống hai tên, cháu đã tìm được vài chuyên gia văn tự cổ đại về đây, hiện tại bắt đầu học tập thượng cổ văn tự từ bọn họ.

Kỷ Hàn Vũ vui mừng gật đầu, cảm thấy cháu ngoại của mình thật biết nhìn xa.

- Đúng, lúc học tập thượng cổ văn tự tốt nhất nên tách hai người kia ra, định kỳ kiểm tra tiến độ, như vậy cũng có thể tránh bọn họ thông đồng nói sai chữ. Nếu như phát hiện có sự sai khác trong văn kiện mà bọn họ dạy dỗ, lập tức cho bọn họ một chút giáo huấn.

Kỷ Hàn Vũ dạy bảo Cao Bằng.

Cao Bằng khiêm tốn gật đầu, vui vẻ học tập.

- Ông ngoại, cháu chuẩn bị học xong ngôn ngữ bộ lạc sau đó sẽ đi tới thế giới Hắc Vụ.

Cao Bằng nói với ông ngoại.

Kỷ Hàn Vũ chần chờ trong chốc lát,

- Cháu đi thế giới Hắc Vụ. . . Chỗ đó không an toàn, nghe nói còn có quái vật Hoàng cấp quanh quẩn tụ tập ở gần cửa ra vào, cũng không biết đã rời khỏi nơi đó chưa.

Cao Bằng lắc đầu,

- Vấn đề nhỏ thôi, A Ngốc đã là Vương cấp đỉnh phong, chỉ cần đi vào thế giới Hắc Vụ là lập tức có thể tấn thăng Hoàng cấp.

Ngưng một chút, Cao Bằng nói tiếp:

- Hơn nữa mục tiêu của chúng ta quá rõ ràng. Tuy rằng phần lớn nhân loại đều có chỉ số thông minh bình thường, nhưng trong cánh rừng lớn chắc chắn sẽ có người có chỉ số thông minh đột biến, cháu cũng muốn đi thế giới Hắc Vụ tránh đầu gió, hơn nữa có thể nhảy ra khỏi cục diện này.

Cao Bằng còn có tầng ý nghĩ sâu hơn, hắn không muốn làm Đại Ma Vương, không ngừng nghỉ tiếp nhận dũng giả khiêu chiến —— nhất là phía sau những dũng giả này còn có một đoàn lão gia gia.

Trái đất áp chế đẳng cấp là bảo hộ cũng là hạn chế, chờ đợi ở trái đất Cao Bằng sẽ vĩnh viễn chỉ có thể ở trong bố cục.

Cho nên Cao Bằng muốn nhảy ra ngoài, trước hết định hướng một mục tiêu nhỏ là xưng bá thế giới Hắc Vụ đi.

Những bộ lạc này ưa thích phái cường giả thế hệ trẻ tuổi trong tộc tiến nhập trái đất, tựa như một đám người dùng bàn tay sau màn muốn thao túng đại cục.

Cao Bằng muốn nhảy ra ngoài bàn cờ, đợi về sau có cơ hội cũng đi theo đánh cờ.

Kỷ Hàn Vũ như có điều suy nghĩ, đột nhiên cười nói:

- Đi đi, lão nhân ta già rồi, thế giới này cần người tuổi trẻ như cháu đi xông xáo. Bảo trì mạnh dạn đi đầu là một chuyện tốt.

- Ông ngoại, ông cũng đi ra cùng cháu đi. Hiện tại tập đoàn Nam Thiên coi như đã có lực lượng, không có chúng ta cũng đủ để tự bảo vệ mình.

- Không cần đâu, cái tập đoàn này là lão già ta lưu lại cho cháu, sao có thể tùy tiện ném ở lại. Cháu cứ yên tâm ra ngoài xông xáo đi, cái nhà này tạm thời ta bảo hộ thay cháu!

. . .

Sau đó nói chuyện cùng ông ngoại, Cao Bằng mới biết được đám người kia đến từ bộ lạc Bạch Long.

Nghe giọng điệu của bọn hắn hiển nhiên cực kỳ kiêu ngạo tự hào đối với bộ lạc nhà mình.

Ban đêm ở trên bàn tiệc, sau khi uống mấy bình Tiểu Bạch vào bụng, Bạch Dần sắc mặt phiếm hồng ợ một tiếng, quay đầu cầm chặt tay Cao Bằng:

- Ta thật hâm mộ các ngươi đó. Vừa không có nguy hiểm, vừa có thể uống rượu dễ uống, lại còn có thể ăn đồ ăn ngon như vậy.

Bạch Dần nói xong liền thở dài, mí mắt cụp xuống, đặt mông ngồi ở băng ghế dưới mặt đất. Trong miệng thấp giọng nỉ non nói qua một chút ngôn ngữ phức tạp không hiểu được.

Cao Bằng nghe không hiểu hắn nói cái gì, chỉ nhìn thấy người đàn ông này ngồi dưới đất vui đùa với cơn say, liền để cho người của bộ lạc bọn họ mang đi xuống nghỉ ngơi.

Sau đó Cao Bằng đi một chuyến đến gian phòng giam lỏng

Đồng Tượng, hỏi bọn hắn có nghe nói qua về bộ lạc Bạch Long hay không.

Đồng Tượng sững sờ một chút. Tuy rằng không biết người đàn ông này tại sao lại đột nhiên hỏi vấn đề đó, nhưng vẫn thành thật trả lời:

- Bộ lạc Bạch Long chính là một trong ba thị tộc mạnh nhất. Tương đồng với bộ lạc Thanh Thần, bộ lạc Huyền U.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 498: Rời Đi Trong Đêm

- Ngoài ba bộ lạc mạnh nhất còn có bảy bộ lạc thứ cấp.

Đồng Tượng thận trọng nói.

Khi nói chuyện, hắn vụng trộm quan sát vẻ mặt của Cao Bằng. Hắn phát hiện người này rất có thiên phú, chỉ mất ba ngày đã học được ngôn ngữ của bộ lạc mình.

Dù mới chỉ rất ít nhưng đã có thể trao đổi đơn giản, điều này khiến hắn cực kỳ chấn kinh. Thực sự không thể tin nổi! Chẳng lẽ đây là thiên phú của Thánh Thể sao?

Bạn học Đồng Tượng bị giam lâu như vậy nên không biết nhiều về thế giới bên ngoài, vẫn tưởng rằng chỉ có Cao Bằng đang bắt mình đây mới là Thánh Thể.

- Vậy bộ lạc các ngươi thuộc bảy bộ lạc thứ cấp sao?

Cao Bằng dò hỏi.

Sắc mặt Đồng Tượng hơi ngượng, hắn hít sâu một hơi rồi mới đáp:

- Không phải.

Giọng nói của hắn cao hơn một chút:

- Dù không so được với bọn họ, nhưng bộ lạc Tang Đồng chúng ta có nhân khẩu thịnh vượng, đoàn kết giúp đỡ lẫn nhau.

- Ta biết rồi.

Cao Bằng cười, không nói gì.

Mới đầu Cao Bằng còn tưởng bộ lạc Tang Đồng dù không thuộc bảy bộ lạc thứ cấp nhưng chắc hẳn chênh lệch cũng không xa.

Kết quả, nghe giọng điệu này thì xem ra chênh lệch khá lớn đây.

- Bộ lạc Bạch Long… ngự thú của bộ lạc này là Bạch Long sao?

- Đúng vậy, bộ lạc Bạch Long có cả một tộc đàn Bạch Long. Sau khi những tộc nhân ưu tú của bộ lạc họ thành niên, căn cứ vào thiên phú có thể nhận được ngự thú có phẩm chất khác nhau… Những tộc nhân ưu tú nhất thậm chí còn có thể có được một con Bạch Long.

Đồng Tượng cực kỳ cố gắng che dấu sự ghen tị trong giọng nói của mình.

Cao Bằng không tỏ vẻ gì, chỉ tiếp một câu:

- Thực khiến người ta ghen tị!

Dưỡng thương mấy ngày, vết thương của Tịch Sư đã khép lại rất nhiều, dù vẫn chưa thể tiến hành chiến đấu kịch liệt nhưng chạy nhảy hoạt động thường ngày thì không vấn đề gì.

- Thế giới Hắc Vụ rất lớn, mà bên trong có rất nhiều quái vật cường đại.

Hàn Sương Tịch Sư quay sang nói với Cao Bằng.

- Nhưng bây giờ ta chỉ có thể lựa chọn con đường đi tới thế giới Hắc Vụ này thôi, chẳng còn lựa chọn nào khác.

Cao Bằng lắc đầu.

- Vậy ngươi nhếch miệng lên làm gì?

Hàn Sương Tịch Sư nghi hoặc.

- Ngươi nhìn lầm rồi.

Cao Bằng nghiêm mặt lại.

- Vừa rồi ngươi cười sao?

Hàn Sương Tịch Sư hơi sửng sốt.

- Ta cảm thấy vết thương của ngươi tốt rồi đấy. A Ngốc, đi rèn luyện cho nó một chút đi.

- Cao Bằng, ngươi là ma quỷ!

…

Từ Hàn Sương Tịch Sư, Cao Bằng biết được thêm nhiều tin tức liên quan đến thế giới Hắc Vụ.

Thế giới Hắc Vụ là một thế giới rộng lớn mênh mông vô ngần.

Con người đã từng chạy trốn tới thế giới Hắc Vụ, nhưng vì đã đắc tội với mấy bá chủ ở nơi này nên đã bị chúng liên hợp lại đuổi đi, phải chạy trốn tới thế giới khác.

Truyền thuyết kể rằng trước đây thật lâu có hai thần minh rất cường đại chiến đấu, thần minh bị thua cuối cùng vẫn lạc, nơi nó ngã xuống chính là thế giới Hắc Vụ. Ở phía tây của thế giới Hắc Vụ bị sương đen vô tận bao phủ nhiều năm, cái tên thế giới Hắc Vụ cũng là từ đây mà có.

Hoang Vu Mê Cung và sơn mạch Hắc Phượng ở vùng giao nhau giữa trung bộ và nam bộ của thế giới Hắc Vụ.

Trung tâm thế giới Hắc Vụ là ức vạn quần sơn, núi cao hiểm

trở, núi lửa san sát. Nghe nói trong đó có rất nhiều quái vật cường đại.

Vùng đất phía nam của thế giới Hắc Vụ rất rộng lớn, cũng là lớn nhất trong năm vùng đất nơi này.

Ở phía nam có rất nhiều mê cung.

Từng toà mê cung không biết từ đâu mà có mọc đầy trên mặt đất, có cái ở dưới đáy hồ nước, cũng có cái nằm trên đỉnh dãy núi.

Phần lớn mê cung được xây bằng đá. Đây cũng là loại mê cung phổ biến nhất, số lượng đông đảo nhất.

Ngoài đá, nghe nói còn có mê cung kim loại, mê cung ngọc thạch.

Những mê cung đặc biệt này được rất nhiều quái vật truy phủng.

Khi nhắc tới những mê cung này, Hàn Sương Tịch Sư có vẻ tiếc nuối.

Nhớ năm đó, suýt nữa nó cũng có thể đi tranh đoạt những mê cung hiếm có này.

Ngoài mê cung, trên mặt đất vùng nam bộ rộng lớn chẳng có thứ gì khác.

Ngay cả rừng rậm cũng cực kỳ thưa thớt.

Tựa hồ tất cả sinh cơ ở khu vực này đều bị những mê cung đó cướp đoạt.

Phía đông là đại dương bao la, thi thoảng có vài hòn đảo lẻ tẻ lác đác.

Còn phía bắc… quá xa.

Về cơ bản Hàn Sương Tịch Sư không biết nhiều về phía bắc.

Nơi này, mỗi khu vực đều có diện tích cực lớn.

- Chủ nhân chủ nhân, quýt bóc xong rồi.

Nam Quất mặc áo khoác vàng, tướng mạo cực kỳ xấu cầm mấy quả quýt, móng vuốt bằng cành cây linh hoạt bóc vỏ, lấy lòng đưa tới.

Quả quýt như đoá cúc đỏ nở rộ, múi thịt chính giữa đỏ rực sáng long lanh.

- Phí bảo hộ cứ yên tâm giao cho ta! Trả phí bảo hộ cho ta, ở thế giới Hắc Vụ, Tiểu Hoàng ta sẽ bảo kê cho ngươi.

Tiểu Hoàng tràn đầy lòng tin nói với Bắc Quất.

Bắc Quất liên tục gật đầu không phản bác, đương nhiên nó cũng không dám phản bác.

- Muốn lăn lộn được, cũng không thể thiếu quýt.

Tiểu Hoàng cười hắc hắc sờ sờ cái đầu trọc.

- Ai, Đại Tử, sao ngươi lại đi chứ? Chủ nhân muốn đưa chúng ta tới thế giới Hắc Vụ, về sau chúng ta sẽ không thể gặp lại nhau nữa.

Tiểu Diễm ưu thương dùng khăn ướt dụi mắt một cái, than thở.

A Ban ăn quả ngụy trang, lần này nó có thể đi cùng Cao Bằng.

Đường kính vết nứt không gian trong khu Bách Nghệ đã đạt tới năm mươi mét.

Thân thể A Ban bắt đầu run lên, đỉnh đầu tróc ra mấy tảng đá.

A Ban lại run lên cái nữa, mười mấy tảng đá lớn trước ngực lục tục rơi xuống.

Dường như vẫn chưa đủ nghiền, A Ban lại tiếp tục cào, mười mấy cái chân không ngừng chà chà chà chà, đá vôi màu xám rơi xuống lả tả.

Lưu Quang đứng trên đỉnh cành cây, gác cằm lên hai cánh tay như hai lưỡi đao khoanh lại, nhìn ra xa trầm tư.

A Ngốc ôm lấy con gái. Tiểu Hoa leo lên vai A Ngốc lưu luyến không rời, A Ngốc cũng không nỡ buông tay.

- Ngoan, con ở nhà chờ ta, ở đây là an toàn nhất. Con hãy ở nhà chờ ba về nhé.

A Ngốc vỗ vỗ lên vai con gái dịu dàng dỗ dành.

Dù giọng A Ngốc vẫn khàn khàn nhưng lại rất ôn nhu.

Tiểu Hoa dụi dụi đầu vào cằm A Ngốc, trong mũi phát ra âm thanh rầm rì bất mãn.

- Con bé này...

A Ngốc không thể làm gì, chỉ sủng nịnh trách cứ.

Tiểu Hoa không muốn rời xa cha mình, lần nào cha đi cũng nói là trong nhà an toàn nhất.

Nơi an toàn mà không có cha cũng là cô độc.

A Ngốc cũng không nỡ, lần này tới thế giới Hắc Vụ rất có thể sẽ không về sớm được.

Do dự mãi, cuối cùng A Ngốc quay sang thỉnh cầu Cao Bằng mang theo Tiểu Hoa đi cùng.

Tiểu Hoa ôm lấy cổ A Ngốc, đôi mắt to ngập nước phủ thêm một tầng sương mù.

Cao Bằng âm thầm thở dài, xoa xoa đầu Tiểu Hoa:

- Được rồi.

Rung lâu như vậy, về cơ bản đất đá bám ngoài cơ thể A Ban đều đã rụng sạch.

Kích thước của nó cũng nhỏ lại một vòng.

Từ một tên mập cao hơn bảy mươi mét biến thành một tên gầy cao bốn mươi mấy mét.

- Sao ta thấp thế này?

A Ban không thích ứng nhìn cơ thể đã nhỏ lại của mình.

Bên cạnh, Lưu Quang lườm nó một cái.

Xoay người lưu lại cho A Ban một cái mông.

Lần lượt xuyên qua vết nứt không gian, ngay buổi tối hôm đó Cao Bằng đã rời khỏi trái đất đi đến thế giới Hắc Vụ.

Thể tích của A Ban quá thu hút sự chú ý của người khác, cho dù là ban đêm cũng bị rất nhiều phóng viên trông thấy.

Ngày hôm sau, tin tức phô thiên cái địa truyền ra ở trên mạng.

- Kinh ngạc, người đàn ông độc ác rời khỏi trái đất trong đêm là vì cái gì.

- Ngự sử nổi danh nào đó thừa lúc ban đêm chạy trốn, hoặc là vì tránh né sóng gió?

- Ngự sử mạnh nhất thế giới sẽ rơi vào nhà nào, luận các

cường giả ngự sử những năm gần đây.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 499: Cốt Ngục Bạch Liên

Đương nhiên, những bài viết này và bình luận phía dưới Cao Bằng đều không nhìn thấy. Mà coi như hắn nhìn thấy cũng sẽ mặc kệ.

Đơn giản chỉ là một đám người thích gây dư luận, còn có đây là diễn đàn dành cho những người rãnh rỗi hóng tin tức xã hội, vì số view và số bình luận, càng là các bài viết dễ gây tranh cãi bọn họ càng hoan nghênh.

Lúc A Ban đi vào Hoang Vu Mê Cung thông qua vết nứt không gian, đột nhiên cơ thể nó bị một sức mạnh vô danh áp chế.

Khi Cao Bằng quay đầu lại thì thấy đột nhiên cơ thể A Ban chỉ còn cao một nửa.

Chiều cao này nhiều lắm là hai mươi mét, không thể cao thêm một mét nào nữa, điểm cao nhất bằng với tường vây hai bên.

Cao Bằng hít vào một hơi, cảnh tượng này quả thực quái dị. Kích thước và chiều cao của A Ban bị rút nhỏ đi nhiều như vậy.

- Cao Bằng, ta không sao, chỉ hơi khó thở thôi.

A Ban thì thào nói.

Thì ra dáng dấp cao sẽ khó thở hơn, Lưu Quang hậm hực nghĩ, may mà mình không cao.

Tịch Sư cũng hơi chấn kinh. Bao năm qua đây là lần đầu tiên nó phát hiện ra bí mật này, bởi vì những quái vật cao hơn hai

mươi mét cũng không nhiều. Thân dài hơn hai mươi mét tuy không ít, nhưng cao hơn hai mươi mét thì cực kỳ thưa thớt.

- Ngươi không phải chủ nhân mê cung này đúng không? Ta cảm giác ngươi là chủ nhân giả.

Cao Bằng cười yếu ớt hỏi.

- Ta không tạo ra mê cung này, khi ta tới đã có nó rồi.

Cao Bằng dẫn theo A Ban rẽ trái rẽ phải trong mê cung, cuối cùng từ lối ra rời đi.

Ngay khi họ rời khỏi mê cung, trong tích tắc kích thước của A Ban tăng vọt lên gấp mấy chục lần như một cái lò xo bị nén.

- Giờ chúng ta đi đâu?

Vừa dứt lời, bên cạnh có nguyên tố dao động kịch liệt. Ở phía xa, tử khí nồng đậm cuốn thành một dòng sông dài màu xám bay tới.

Tử khí ở khắp mọi nơi, chỉ là nơi này nồng đậm hơn, nơi kia loãng hơn mà thôi.

- Đừng tới gần quá.

Cao Bằng dặn các ngự thú khác cách A Ngốc xa một chút.

Ngay từ đầu A Ngốc đã phát hiện ra điểm không đúng nên đã ném Tiểu Hoa lên vai Tiểu Hoàng. Tựa như một con gấu túi ôm chặt lấy cổ Tiểu Hoàng, Tiểu Hoa tròn mắt ngơ ngác nhìn cái đầu trọc trụi lủi của Tiểu Hoàng.

Dưới ánh mặt trời, đầu Tiểu Hoàng hiện lên ánh sáng bóng loáng như bôi mỡ.

Hệt như một cái bóng đèn phát sáng cỡ lớn vậy.

A Ngốc cúi đầu xuống, nắm chặt hai tay, tử khí bốn phía quanh nó hóa thành bão lốc.

Gió lốc màu xám xoay tròn cực nhanh, tử khí nồng đậm đi tới đâu thì thực vật khô héo nằm rạp tới đó.

Cách nơi này năm trăm dặm có một sơn cốc. Sơn cốc này màu đỏ, hai bên sườn núi toàn đất đỏ, từ đằng xa nhìn lại giống như thấm đẫm máu tươi, cỏ dại lưa thưa quật cường sinh trưởng trên sườn núi.

Chính giữa sơn cốc có một hồ nước, mặt hồ bóng loáng như gương, bên bờ hồ có một con mãng xà to lớn màu đen không nhìn rõ dài bao nhiêu đang nằm đó. Phần lớn cơ thể con mãng xà nằm trong hồ, chỉ có cái đầu và một phần nhỏ cơ thể đang nhàn nhã nằm phơi nắng trên bờ.

Bầu trời ở thế giới Hắc Vụ màu đỏ, ánh mặt trời đỏ như máu chiếu lên lân phiến màu đen của con mãng xà làm nó bị nhuộm thêm một tầng huyết sắc đỏ ửng.

Con mãng xà hít hít cái mũi, hai mắt mở ra một khe nhỏ, âm lãnh quét về phía đông.

Dường như nó cảm giác được có quái vật đột phá lên Hoàng cấp?

Đáy mắt nó lộ ra một tia đùa cợt, dám đột phá ngay dưới mí mắt ta sao?

Xem ra hôm nay ta lại được ăn no nê rồi.

Mãng xà màu đen hài lòng há miệng lớn, thè cái lưỡi đỏ sẫm liếm qua khóe môi.

Sa sa sa…

Bùn đất bị ma sát, để lại một cái rãnh thật sâu.

Lấy Địa Ngục Vô Tương Thụ cầm đầu, hai mươi ba con vong linh đứng sừng sững ở biên giới lốc xoáy tử khí.

Tử khí nồng đậm không ngừng ma sát cơ thể chúng.

Với phần lớn sinh vật thì tử khí rất có hại, nhưng với chúng tử khí lại cực kỳ có ích.

Đặc biệt là lốc xoáy tử khí do A Ngốc tiến hóa tạo ra, càng có lợi với chúng hơn.

- Có quái vật lợi hại đến đây.

Tịch Sư trầm giọng nói, sau đó quay sang nhìn về phía tây.

Ở đó có một bóng đen khổng lồ đang không ngừng tới gần.

Khi nó tới gần Cao Bằng mới nhìn rõ đó là một con cự mãng màu đen nhánh to lớn.

Quả nhiên đã hấp dẫn đại gia hỏa này tới đây.

Sắc mặt Cao Bằng khẽ động.

【Tên quái vật】: Hắc Viêm Thạch Mãng

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 64

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Phổ Thông

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Thạch / Hệ Viêm

【Năng lực quái vật】: Ma thạch lân giáp lv5, Cơ bắp cường tráng lv5, Đại địa chi lực lv3, răng nanh sắc bén lv2, chưởng khống Hỏa nguyên tố lv3, kháng Thổ nguyên tố lv3.

【Nhược điểm quái vật】: Hệ Thủy

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Hắc Viêm Thạch Mãng thành niên có thể đạt tới Vương cấp, một số ít tinh anh sau khi thành niên có thể đạt được tới Hoàng cấp. Tính cách tham lam háu ăn.

Con cự mãng còn to hơn cái tàu hỏa này khi thấy A Ngốc đang tấn cấp thì tốc độ liền nhanh thêm mấy lần.

Còn đám người Cao Bằng ở bên cạnh, nó chẳng thèm để ý. Chỉ là một đám sâu kiến Vương cấp, thậm chí còn chưa đến được Vương cấp thì ăn lúc nào cũng được.

Thời điểm tấn công tốt nhất là khi con mồi đang tấn cấp, đáy mắt Hắc Viêm Thạch Mãng tràn đầy sự tham lam.

Nó biết, lúc này khả năng phản kháng của con mồi là yếu nhất.

Mặc dù nó không thích ăn vong linh, khô quắt chỉ toàn xương là xương, còn bị đầy bụng, nhưng đói lâu rồi nên nó không kén chọn nữa.

Coi như ăn chút xương cốt bồi bổ thân thể.

- Hô...

Một tiếng thở dài yếu ớt từ trong gió lốc vọng ra.

Tiếng thở dài này khiến cho tất cả quái vật ở đây đều cảm thấy ý lạnh dâng lên từ trong lòng.

Một đạo tàn ảnh từ trong gió lốc tử khí xông ra. Thậm chí, có rất nhiều ngự thú còn không thể thấy được những tàn ảnh này.

- Cốt Ngục Bạch Liên.

A Ngốc đưa đặt lên đỉnh đầu Hắc Viêm Thạch Mãng. Toàn thân con rắn run lên, chỉ cảm thấy xương cốt mình đang rên rỉ vì không thể chịu nổi sức nặng này.

Hắc Viêm Thạch Mãng cảm giác xương của mình đang chuyển động, cứ như không phải thuộc về mình vậy. Nó vội vàng tập trung tinh thần đối phó với cảm giác quái dị này.

Từ đáy lòng nó dâng lên một suy nghĩ quỷ dị và khó hiểu, còn may là trong cơ thể mình chỉ có một cái xương sống, mà lại còn là xương sụn nữa.

Một khắc sau bụng nó tê rần, dường như có thứ gì đó từ dưới đất chọc lên đâm vào trong cơ thể.

Sau đó nó biết đây là cái gì. Mặt đất trước mắt nó không ngừng nứt ra, từng đoạn xương sắc nhọn từ dưới lòng đất chọc lên.

Cốt thứ rậm rạp chằng chịt cao thấp không đều, sắp xếp không theo quy luật.

Chỉ trong một chớp mắt, khắp xung quanh biến thành một mảnh địa ngục xương trắng.

Hắc Viêm Thạch Mãng cảm thấy vùng bụng không ngừng đau đớn. Nó muốn di động nhưng lại bị những chiếc cốt thứ này đâm vào trong cơ thể đóng đinh tại chỗ.

A Ngốc ngồi xổm lên đầu Hắc Viêm Thạch Mãng. Lấy nó làm trong tâm, cốt thứ tràn lan khắp cả diện tích ngàn mét vuông.

Từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy một đóa hoa sen do xương trắng tạo thành nở rộ giữa bình nguyên…

Hắc Viêm Thạch Mãng bị đóa hoa sen bao phủ. Hoa sen nở ra, sau đó khép lại.

Máu tươi nhuộm đỏ xương trắng, dòng máu thê lương chảy xuống dọc theo cốt thứ.

Trắng và đỏ, tạo nên một cảnh sắc duy mỹ giữa bình nguyên.

Tiểu Hoàng há miệng, mở to hai mắt, Tiểu Hoa treo trên cổ nó tuột xuống.

Tiểu Hoàng vội luống cuống tay chân bế Tiểu Hoa lên.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 500: Câu Đố Mê Cung

Tiểu Hoàng vỗ nhẹ vào mông, tranh thủ thời gian chạy tới, thuận tay hái được hai quả quýt từ trên đầu Nam Quất ủ nóng ở trong lòng bàn tay.

A Ngốc nhảy từ trên đỉnh đầu của Hắc Viêm Thạch Mãng xuống, Cốt Liên Hoa nở rộ tiêu tán trong không khí. Đưa tay ôm Tiểu Hoa từ trên lưng Tiểu Hoàng qua rồi nhận lấy quả quýt, cẩn thận bóc vỏ cho con gái ăn.

Tiểu Hoàng do dự đi theo sau lưng A Ngốc, suy nghĩ rất lâu mới khẽ nói:

- Ngốc ca, chiêu vừa rồi của ngươi rất đẹp trai. Ta... ta muốn học.

A Ngốc cười chẳng để ý, sau đó nói:

- Được, lúc nào ngươi muốn học đều có thể tới tìm ta.

- Tên Trọc ngươi đừng có hy vọng, ngươi không học được đâu.

Tiểu Diễm ở bên cạnh mở miệng giễu cợt.

Bọn chúng và A Ngốc quen biết đã rất lâu, cho nên nói chuyện cũng không quá để ý.

Tiểu Hoàng lắc đầu nói với vẻ mặt kiên định:

- Thời gian không phụ vịt có tâm, chỉ cần ta cố gắng thì nhất định sẽ có thu hoạch. Cho dù không học được mười phần bản lĩnh của Ngốc ca, chỉ cần học được bảy tám phần cũng đủ cho Tiểu Hoàng ta lăn lộn ở thế giới Hắc Vụ này rồi.

Tiểu Diễm nghe vậy thì trợn mắt khinh thường. Suốt ngày chỉ biết nói những lời xã hội, thật giống như con vịt lưu manh vậy, cũng không biết sẽ có kẻ ngu si nào lại thích kẻ ngốc như tên trọc này.

Cao Bằng trở về Hoang Vu Mê Cung một chuyến và nói tin tức quái vật Hoàng cấp bị giết chết cho nhân viên trinh sát, bảo hắn nói lại cho ông ngoại biết. Đến lúc đó khi tập đoàn Nam Thiên khai thác thương lộ cũng có thể chiếm được ưu thế lớn hơn.

Lần này rời khỏi mê cung, Cao Bằng gần như dẫn theo tất cả ngự thú của mình.

Ngay cả A Ban trước đây có thể tích quá lớn hành động bất tiện cũng đi theo bên cạnh.

Đây là lần đầu tiên A Ban tới thế giới Hắc Vụ, cảnh sắc nơi này làm cho nó cảm thấy không thích ứng nổi, nhưng nó vẫn rất vui vẻ:

- Đây là thế giới Hắc Vụ mà chủ nhân thường xuyên đến à?

- Chủ nhân, chúng ta đi hướng nào? Có phải sẽ đi theo phương Bắc không? Hay là đi về phía nam?

Tịch Sư mở miệng hỏi thăm.

Cao Bằng suy nghĩ. Đi theo phương Bắc chính là sơn mạch Hắc Phượng, bên trong sơn mạch này có một con quái vật Đế cấp. Dưới tình huống ở đây có quái vật Đế cấp không thể đánh bại, đám người mình đi tới đó cũng không có tác dụng gì lớn.

Dù sao A Ngốc đã tấn thăng Hoàng cấp, không giống như khi còn là Vương cấp. Hoàng cấp và Đế Cấp cũng chỉ chênh lệch một cấp, tựa như trong địa bàn của một con hổ có thể cho phép những con mồi như con thỏ, gà rừng tồn tại, nhưng tuyệt đối sẽ không cho phép những mãnh thú như gấu và sói cùng sinh sống.

Nếu đi về phía tây chính là vết nứt không gian thông với căn cứ thành phố Lusaka. Nghe nói tiếp tục đi về phía tây thì đều là sương mù màu đen, Cao Bằng tạm thời còn chưa có suy nghĩ khiêu chiến với câu đố vĩ đại của thế giới này.

Phía đông là biển có rất nhiều hòn đảo. Dưới tay của Cao Bằng thiếu ngự thú thủy chiến, bởi vậy cũng loại bỏ.

Suy đi nghĩ lại, Cao Bằng quyết định đi về phía nam phát triển.

Hơn nữa hắn cũng nghe nói phía nam có rất nhiều mê cung, rất nhiều quái vật lợi hại đều ở trong mê cung thuộc khu vực phía nam.

Sau khi bỏ thi thể của Hắc Viêm Thạch Mãng vào trong không gian của A Xuẩn, Cao Bằng lại ngồi trên lưng A Ban bắt đầu cuộc hành trình lặn lội đường xa.

Đây là một chuyến du lịch không biết sẽ kéo dài bao lâu nên Cao Bằng chuẩn bị rất đầy đủ. Ở trong không gian của A Xuẩn có chứa rất nhiều đồ gia vị và đồ dùng hàng ngày, về phần thức ăn thì hắn không mang theo. Như con Hắc Viêm Thạch Mãng này đã đủ cho đám người Cao Bằng ăn rất lâu rồi.

Hàn Sương Tịch Sư có thể ngưng tụ băng từ trong không khí, sau đó để Tiểu Diễm làm băng tan chảy thành nước. Đây là nước cất hoàn toàn tự nhiên.

Bọn họ đi về phía nam mười mấy cây số, dọc đường đi đều là thảo nguyên rất cằn cỗi.

Trên đó thỉnh thoảng có thể nhìn thấy dấu vết một vài quái vật hoạt động.

Do dinh dưỡng không đủ, chỉ có một số ít cỏ dại hiếm hoi với lá vàng úa còn quật cường cắm rễ vào trong bùn đất. Khi đi trên đường buồn chán, Tiểu Hoàng thử rút mấy cây cỏ dại, những thực

vật này mọc cao hơn mặt đất một mét có hình dáng giống như cỏ tranh, rễ trong đất lại dài chừng bảy tám mét. Trên rễ to bằng ngón cái lại mọc đầy những lỗ nhỏ, chứng tỏ chúng có nhu cầu về nước rất lớn.

Bọn họ tiếp tục đi về phía nam thêm ba mươi mấy cây số, Cao Bằng cuối cùng cũng gặp phải quái vật.

Đó là một đám quái vật hình người đầu thú màu đỏ, có phần tương tự với người sói. Trên lưng chúng cong lại như một cây cung, tóc màu đỏ để xõa xuống, đồng tử xanh lét nhìn lướt qua xung quanh.

Trong đó có người sói giống như bị đói còn ngồi xổm trên mặt đất tìm kiếm gì đó, sau đó nhổ cỏ trên mặt đất rồi vo cả rễ thành một cục nhét vào trong miệng,

Phía trên còn có bùn đất chưa khô, hình như mùi không tốt lắm nên trên mặt người sói nhăn nhó hết cả lại.

Ở trên thảo nguyên trống trải, khi Cao Bằng chú ý tới chúng thì chúng cũng phát hiện ra nhóm bọn họ.

Chúng không hề do dự, không nói một lời trực tiếp chạy tán loạn.

Tổng cộng có ba mươi mấy con người sói chia ra làm hơn mười nhóm nhỏ chạy trốn. Cao Bằng quát bảo Tiểu Hoàng ngừng đuổi theo. Đó chỉ là một đám pháo hôi cấp Tinh Nhuệ mà thôi, không cần để ý tới.

Dọc đường đi Cao Bằng còn gặp một đàn Thương Vân Lang thảo nguyên và các quái vật Khô Vinh Kim Điêu, Thị Huyết Ngưu Đầu Quái, phần lớn những quái vật này đều sống theo đàn. Cao Bằng phát hiện có rất ít quái vật lạc đàn, trên cơ bản đều là hình thức quần cư.

Hơn nữa quái vật đẳng cấp không cao đều sẽ ăn cỏ.

Cao Bằng từng tận mắt thấy sói ăn cỏ, cũng nhìn thấy quái vật với hình dáng tương tự như sư tử ăn cỏ. Thậm chí nhìn thấy quái vật mình ưng đầu sư tử bay từ trên bầu trời xuống chộp lấy một đám cỏ rồi bỏ vào trong miệng.

Vì sinh tồn, tất cả đều không thể không tiến hóa thành loài ăn tạp.

Có lẽ bởi vì ăn cỏ nên Cao Bằng bất ngờ phát hiện ăn thịt của chúng rất ngon.

- Cao Bằng, chúng ta đã đi hơn hai ngàn cây số rồi.

Tịch Sư liếm móng vuốt nói.

- Đừng vội, chắc hẳn sẽ có phát hiện thôi. Hắc Điện Lôi Ưng Khô Lâu đi trước dò đường đã mấy ngày rồi, chờ sau khi nó trở về chúng ta sẽ biết ở gần đây có mê cung hay không.

Cao Bằng an ủi.

Vào đêm, bầu trời của thế giới Hắc Vụ là màu lam, màu xanh đen trông rất nặng nề với hai mặt trăng sáng treo trên đỉnh đầu.

Ánh trăng màu vàng ấm áp giống như hai con mắt treo ở trên trời.

Một bóng đen từ phía xa bay tới gần, cuối cùng hạ xuống trước mặt Cao Bằng, nghiêng đầu báo cáo với A Ngốc.

Trong giây lát, A Ngốc quay đầu nói với Cao Bằng:

- Chủ nhân, ở phía trước có ba mê cung. Trong đó hai mê cung làm bằng đá, còn có một mê cung màu đỏ với bức tường phát sáng.

- Mê cung đặc thù sao?

Cao Bằng cảm thấy hứng thú.

- Ta không đề nghị chúng ta lập tức đi mê cung đặc thù kia, quái vật bên trong mê cung đặc thù đều rất mạnh.

Hàn Sương Tịch Sư nói xen vào.

- Nói thật, lúc đó vì sao ngươi lại muốn kiến nghị chúng ta đi mê cung phía nam vậy?

Cao Bằng nhìn Hàn Sương Tịch Sư đầy ẩn ý. Ngày đó khi Hàn Sương Tịch Sư giới thiệu tình hình thế giới Hắc Vụ, tuy chưa từng công khai điều gì, nhưng trong giọng nói có chút ám chỉ, bảo đám người bọn họ đi về phía nam.

Hàn Sương Tịch Sư cười ngượng ngùng:

- Ta có ám chỉ sao?

- Trong lòng ngươi hiểu rõ nhất. Hơn nữa ta cũng rất tò mò vì sao nhiều quái vật đều thích đi tranh đoạt những mê cung này. Chẳng lẽ đều mất trí sao?

- Ta mới không mất trí. Chuyện không lợi ích, ta sẽ không làm. Nguyên nhân chủ yếu cũng bởi vì ở trong mê cung tốc độ trưởng thành của chúng ta sẽ tăng nhanh. Ví dụ như ta muốn thành niên phải mất một trăm năm, nhưng nếu ở trong mê cung ta chỉ cần năm mươi năm là được. Hơn nữa trong một vài mê cung còn tự nhiên ngưng tụ ra một vài thứ có ích cho sự trưởng thành của chúng ta, cũng có tác dụng rất lớn cho việc thức tỉnh huyết mạch và tinh luyện huyết mạch.

Hàn Sương Tịch Sư nói.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 501: Mê Cung Hồng Bì Trư Nhân

- Như vậy sao…

Cao Bằng như có điều suy nghĩ, nhưng mà hắn vẫn không thể tưởng tượng nổi. Có thể bỏ qua chủng loại của quái vật trực tiếp chiết xuất ra huyết mạch, còn có thể thức tỉnh huyết mạch thì thực sự quá lợi hại rồi. Đúng là một đồ vật thần kỳ, hắn muốn nhìn xem hình dạng của nó thế nào.

A… nếu bị Đại Tử biết, khẳng định con hàng này sẽ đi ăn vụng cho mà xem.

Nghĩ đến Đại Tử, Cao Bằng không nhịn được cong khóe môi mỉm cười.

Không biết bây giờ Đại Tử đang ở đâu. Thông qua huyết khế, Cao Bằng biết nó còn sống, nhưng không biết hiện tại nó đang ở đâu.

Dù bình thường tên gia hỏa này lười biếng lại tham ăn, nhưng ít ra rất đáng yêu.

Không nghĩ linh tinh nữa. Cho tới bây giờ Cao Bằng chưa từng nghe nói về thứ tài liệu trâu bò như vậy.

Mà trên lộ tuyến tấn cấp quái vật cũng chưa từng nghe nói về thứ tài liệu này. Có thể đây là một ngoại lệ nào đó, một loại đường tắt không theo lộ tuyến tấn cấp thông thường.

Cao Bằng chưa bao giờ cho rằng năng lực của mình là vạn năng, hắn cũng không cho rằng bằng khả năng của mình có thể

xem thấu tất cả năng lực và lộ tuyến tiến hóa của một con quái vật.

Mỗi một con quái vật là một sinh mệnh khác nhau, chúng có vô số tiềm lực và khả năng khác nhau. Ví như một con giao long, nếu đột nhiên có được long châu của một con rồng, đồng thời được con rồng này quán đỉnh, thì đây coi như một đường tắt, cũng có thể tiến hóa. Nhưng khả năng này không thể phục thế, cũng chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

Sau vô số thí nghiệm, Cao Bằng phát hiện sự may mắn này không bao gồm năng lực của mình. Chắc hẳn đây là một loại tài liệu hi hữu không thể phục chế mà Tịch Sư nói.

Cao Bằng khá động tâm.

- Ngươi nói trong tất cả mê cung đều ngưng tụ thứ tài liệu kia sao?

- Không phải. Trong những mê cung đặc thù khẳng định sẽ ngưng tụ, còn trong mê cung bằng đá bình thường sẽ có tỷ lệ nhất định ngưng tụ nên.

Hàn Sương Tịch Sư lắc đầu.

- Ngươi khẳng định như vậy sao? Ngươi đã ăn thử chưa?

Hàn Sương Tịch Sư liên tục gật đầu:

- Ừm ừm, trước kia có nếm thử một lần, ngay trong mê cung của ta. Cũng vì thế ta mới biết trong mê cung bình thường cũng có thể ngưng tụ được loại vật chất đó.

Khó trách phẩm chất của gia hỏa này lại cao như vậy.

Cao Bằng suy tư.

- Bình thường quái vật trong các mê cung đặc thù có đẳng cấp

gì?

- Ít nhất đều là Đế cấp.

Hàn Sương Tịch Sư chần chừ rồi đáp. Nó cũng không dám khẳng định.

- Nhưng thực lực của quái vật trong mê cung bình thường thì khó mà nói được. Thấp chỉ có Vương cấp, lợi hại thì là Hoàng cấp.

Cao Bằng tự đánh giá thực lực của mình ở khoảng giữa chúng. Xem ra tạm thời mình chưa thể trêu vào các mê cung đặc thù này được.

Vậy trước tiên sẽ ra tay với các mê cung bình thường.

Hạ quyết tâm, Cao Bằng liền sắp xếp ngự thú trực đêm nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, Cao Bằng dẫn đám ngự thú xuất phát. Mê cung gần bọn họ nhất cách đây hơn một ngàn cây số theo hướng đông nam nằm ở trên một gò núi, toàn bộ cấu thành từ nham thạch màu nâu, thô kệch đơn giản.

Vì không rõ đẳng cấp cụ thể của quái vật trấn thủ bên trong, đầu tiên hắn bắt một quái vật gần đó để nghe ngóng tình hình.

Đây là một con vẹt màu vàng, tên gọi của nó là Lang Bì Anh Vũ.

Khi bị Lưu Quang bắt được, nó đang vểnh mông trốn sau lùm cây nhìn lén các quái vật khác.

【Tên quái vật】: Lang Bì Anh Vũ

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 31 (Cấp Thủ Lĩnh)

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Mộc

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【Năng lực quái vật】: Cường hóa thính lực lv1

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Là một quái vật nhỏ sinh sống ở bình nguyên phía nam của thế giới Hắc Vụ, trời sinh tính tình nhát gan, thông minh cơ trí, thích nhất là nhìn trộm bí mật của quái vật khác. Điều này khiến nó cảm giác cực kỳ thành công. Đồng thời, nó vô cùng ghét nước.

Lang Bì Anh Vũ màu vàng mở to hai mắt thận trọng quan sát mấy sinh vật xung quanh vừa bắt mình.

Dường như nhận ra được con quái vật hai chân này là người cầm đầu trong đám quái vật ở đây, Lang Bì Anh Vũ chớp chớp mắt biểu hiện lấy lòng với Cao Bằng, không ngừng làm đủ thứ động tác kỳ quái, sau đó chổng mông đứng một chân nhảy nhót vòng quanh tại chỗ.

Có vẻ như nó muốn dùng cách này lấy lòng Cao Bằng, tìm một con đường sống.

Cao Bằng ho nhẹ một tiếng, để A Ngốc nối liền linh hồn của mình với Lang Bì Anh Vũ. Đây là năng lực diễn sinh sau khi năng lực linh hồn của A Ngốc tăng lên lv5.

Ngoài ra, từ khi tấn thăng lên Hoàng cấp A Ngốc còn thức tỉnh một năng lực mới: Chưởng khống xương cốt, hơn nữa vừa thức tỉnh đã đạt tới lv5.

Chưởng khống xương cốt phối hợp với năng lực Tử Vong m Cốt lv6 vốn có của A Ngốc, làm cho sức chiến đấu và tính đa dạng khi chiến đấu của nó gia tăng cực lớn.

- Ta hỏi ngươi, ngươi nói cho ta biết quái vật sống trong mê cung này như thế nào?

Cao Bằng hỏi thẳng con Lang Bì Anh Vũ.

Dường như bị dọa sợ, Lang Bì Anh Vũ the thé đáp:

- Có rất nhiều rất nhiều lợn, bên trong có rất nhiều rất nhiều lợn.

Cẩn thận hỏi một hồi, Cao Bằng biết được sống trong đó là một loại Hồng Bì Trư.

Chúng đi thẳng giống như người, lại còn biết nấu cơm dệt vải.

Lang Bì Anh Vũ đã từng nhìn thấy mấy con Hồng Bì Trư đi tới cửa lớn của mê cung nấu một nồi canh lớn uống, trong nồi còn hầm bảy con non và một số quái vật khác.

Đám heo kia ăn thịt xong thì ăn canh, chút cơm thừa canh cặn đổ ra sườn núi bên ngoài.

- Sao ngươi biết rõ như vậy?

- Ta cũng có uống một ngụm!

Cuối cùng, con Lang Bì Anh Vũ được thả đi. Cao Bằng dẫn đám ngự thú tới gõ cửa.

Khác với Hoang Vu Mê Cung, mê cung này không có hai cửa hông, chỉ có một cửa lớn ở chính giữa. Mà độ cao của mê cung này cũng cao hơn vách tường Hoang Vu Mê Cung khoảng một mét.

Cửa lớn làm bằng đồng xanh, trên cửa có mấy lỗ nhỏ. Lỗ nhỏ tối như mực, không thấy gì hết.

Tiểu Hoàng dí mắt vào nhìn mấy lần rồi thử đẩy đẩy, không ngờ lại đẩy ra được.

Kèn kèn… cửa đồng xanh từ từ mở ra…

Đằng sau cửa đồng có mấy cái nồi đen nhánh lớn bằng vạc nước, bên cạnh còn có củi gỗ đã được buộc gọn và xếp ngay ngắn.

A Ban không vào được, Cao Bằng bèn để cho A Ngốc và Lưu Quang đi theo vào.

Lần trước Lưu Quang đã thăng cấp thành công từ 50 lên 51, đã đến Vương cấp, thực lực cũng có bước tiến dài.

Phía sau cửa có treo năm cái xác Sài Lang Nhân. Đầu Sài Lang Nhân bị dính lên cửa bằng đinh sắt rỉ sét, trên đinh loang lổ vết rỉ và máu cục đông lại.

Vị trí của con mắt vừa vặn đúng lỗ nhỏ trên cánh cửa đồng.

Cao Bằng nhíu mày, hắn cảm giác quái vật trong này khá kỳ lạ. Tựa như đám quái vật này đã có nền văn minh của mình, có thể làm đồ sắt, còn biết nấu thức ăn, treo con mồi lên.

Nhưng không biết tại sao, hắn vẫn cảm giác có gì đó không hài hoà.

A Ngốc tuỳ ý vẫy tay một cái, thi thể năm Sài Lang Nhân bị dính trên cửa sắt bỗng thức tỉnh, dùng móng vuốt giống như tay con người nắm chặt đinh sắt, chậm rãi rút ra, hai chân đứng vững dưới đất, cứng ngắc khô khan xoay người đi về phía A Ngốc.

Mỗi một bước đi, huyết nhục đã khô héo lại rơi ra một ít…

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 502: Hồng Bì Huyết Tinh Trư Nhân

Năm bộ Hài Cốt Sài Lang Nhân Khô Lâu lảo đảo đi ở phía trước dẫn đường, bước chân của bọn chúng không ngừng lắc lư, hai vai rũ xuống, xương hàm dưới hết đóng lại mở.

Một bộ Hài Cốt Sài Lang Nhân Khô Lâu đi đầu còn rẽ trái ngoặt phải, chợt có gió mạnh từ góc tường truyền đến, một cây gậy gỗ rắn chắc bỗng nhiên đập vào đỉnh đầu nó.

Bịch một tiếng, cái đầu trắng nổ tung.

Móng heo to mập rơi vào trên vai Hài Cốt Sài Lang Nhân Khô Lâu rồi kéo nó vào trong như một đại ca thân thiết ôm lấy vai tiểu đệ.

Móng heo đầy mỡ đỏ ửng, mặt trên còn có một ít lông heo màu trắng.

Không hiểu sao Cao Bằng nhìn nó lại nghĩ đến món móng heo kho.

Con Hài Cốt Sài Lang Nhân Khô Lâu thứ hai đi về phía trước lại bị một gậy đập vỡ đầu kéo đi.

Cao Bằng và A Ngốc liếc nhìn nhau.

Con Hài Cốt Sài Lang Nhân Khô Lâu thứ ba đi về phía trước, lần này Lưu Quang đi theo sau lưng nó. Bởi vì vóc dáng nó nhỏ nhắn cho nên trốn phía sau bộ xương này cũng không bị ai chú ý tới.

Một cái xúc tu điểm nhẹ vào sau gáy của Cao Bằng, hắn quay đầu liền nhìn thấy một con sứa lớn đang bay phía sau đầu mình.

A Xuẩn ôm một chai nước len lén tới gần, ghé sát bên tai Cao Bằng khẽ nói:

- Cao Bằng ~ các người đang làm gì vậy~

- Xuỵt.

Cao Bằng đặt ngón trỏ ở trên môi.

Mắt A Xuẩn lập tức sáng lên, ôm lấy chai nước ở bên cạnh xem trò vui.

Ầm.

Gậy thứ ba hạ xuống, dáng vẻ Lưu Quang liền trở nên hung ác, hóa thành một tàn ảnh màu đỏ thẫm biến mất ở chỗ rẽ.

Ngay sau đó, chỗ lối rẽ truyền đến những tiếng heo kêu khàn khàn đầy sợ hãi.

- Hừ hừ, chít chít, phì phò, o o!

A Ngốc đi ở phía trước, Cao Bằng theo sau nhìn thấy rất nhiều Hồng Bì Trư kêu thảm nằm trên mặt đất, máu tươi nhuộm đỏ một vùng.

Trong đó có vài con Hồng Bì Trư to lớn hơn những con khác, cơ thể béo phì cường tráng, trên thân còn dùng dây leo quấn lấy da thú khoác lên người.

Những con Hồng Bì Trư bị thương nằm trên mặt đất kêu rên không ngừng, có con trực tiếp khôi phục trạng thái bốn chân điên cuồng giãy dụa.

- Chúng ta phải lẻn vào sâu bên trong mê cung nên không cần

giữ lại người sống.

A Ngốc cúi đầu hơi động ý nghĩ, xương cổ của những con Hồng Bì Trư nằm trên mặt đất đột nhiên vang lên những tiếng xương vỡ rắc rắc.

Tất cả co giật vài cái rồi ngã trên mặt đất không động đậy được nữa.

Cao Bằng nhìn thấy phần da dọc từ cổ tới xương sống của bọn chúng đều bị rách, có đoạn xương gáy vặn vẹo lòi ra ngoài.

Bọt máu màu đỏ nhạt theo vết thương chảy ra...

Trong không khí có mùi máu tươi rất nồng. Cao Bằng cúi đầu liếc nhìn thuộc tính của những con Hồng Bì Trư rồi thở dài:

- Được rồi, không cần lẻn vào nữa, trực tiếp xông vào đi.

【Tên quái vật】: Hồng Bì Huyết Tinh Trư Nhân

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 38 (Cấp Thủ Lĩnh)

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Huyết / Hệ Hắc Ám

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【Năng lực quái vật】: Khứu giác huyết tinh Lv1, tăng phúc lực lượng Lv1

【Đặc tính quái vật】: Liên hợp tàn bạo (trời sinh tính tình tàn bạo, hung ác giả dối, khi số lượng của chúng đủ nhiều thì lực lượng cũng sẽ được tăng cường.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Khi mười con Hồng Bì Huyết Tinh Trư Nhân trở lên tập trung cùng một chỗ, chúng sẽ nhận được quầng sáng huyết tinh cấp 1 tăng phúc. Trên cơ sở mười con, mỗi khi số lượng của chúng tăng lên gấp bội thì đẳng cấp quầng

sáng huyết tinh +1. Đẳng cấp quầng sáng huyết tinh cao nhất là cấp 6.

Ghi chú: Khi số lượng của chúng đạt đến 320 con sẽ đạt được số cấp lớn nhất.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Khi số lượng tập trung đạt được mười con trở lên, lực lượng sẽ được tăng phúc ở mức độ nhất định.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Chúng vốn là quái vật Hôi Bì Dã Trư sinh sống ở trên đại thảo nguyên, là một loại quái vật có trí lực rất thấp, trời sinh tính tình ôn hòa. Sau khi chúng lấy được một ít pháp tắc còn sót lại của Mê Cung Chi Thần đã thu được biến dị, tính cách trở nên tàn bạo, thích ăn thịt.

Cao Bằng biết năng lực khứu giác hệ Huyết có thể khiến cho khứu giác của quái vật trở nên đặc biệt nhạy bén đối với máu, đồng thời sau khi ngửi thấy mùi máu ở khoảng cách gần, chúng sẽ bị kích thích tương tự với việc bài tiết adrenalin.

Những con heo quái này chắc chắn ngửi thấy mùi máu tươi, cho dù muốn giấu cũng giấu không được. Ngự thú của Cao Bằng cũng không có năng lực giấu mùi.

Nhưng điều làm Cao Bằng cảm thấy hứng thú hơn chính là Mê Cung Chi Thần được nhắc tới trong những lời giới thiệu vắn tắt.

Đây là lần đầu tiên Cao Bằng tiếp xúc với mấy chữ này.

Liên hệ với các loại mê cung phân bố trên khắp khu vực phía nam, Cao Bằng không khỏi xuất hiện một ý nghĩ kỳ lạ.

Chẳng lẽ những mê cung này đều được vị Mê Cung Chi Thần kia xây dựng nên? Trên thế giới này thật sự có thần tồn tại sao?

Thật là thú vị.

Cao Bằng liếm đôi môi có chút khô khốc của mình.

Thần, Cao Bằng chưa bao giờ tin tưởng vào thần.

Ngay cả Tất Phương và Rồng trong chuyện thần thoại xưa còn có thể biến thành ngự thú, có trời mới biết thần là gì.

Nói không chừng cũng là một loại ngự thú tương đối mạnh mẽ, đến lúc đó còn có thể ký kết vài "thần", nói vậy chắc cũng rất có thể diện.

- Ngao ngao ~

Sâu bên trong mê cung truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Ánh mặt trời chiều chiếu vào một mặt tường tạo thành cái bóng thật dài ở trong không gian.

Tất cả Hồng Bì Huyết Tinh Trư Nhân nối tiếp nhau không ngừng lao ra, số lượng rất nhiều. Có rất nhiều Huyết Tinh Trư Nhân xông tới, nhìn thấy đám người Cao Bằng thì trong mũi phun ra sương trắng, không ngừng kêu gào.

Cao Bằng chú ý thấy dưới chân những con Huyết Tinh Trư Nhân có rất nhiều vòng ánh sáng. Vô số vòng ánh sáng chồng chất lên nhau, cuối cùng hóa thành sáu vòng sáng màu đỏ rất lớn chậm rãi xoay tròn dưới chân chúng

Quầng sáng huyết tinh có thể chuyển hóa tổn thương do mình gây ra cho kẻ địch thành năng lượng chữa lành vết thương.

Đây là một loại quầng ánh sáng thích hợp để chiến đấu lâu dài.

Lưu Quang len lén liếc nhìn A Ngốc, nó đột nhiên nhận thấy trên người A Ngốc tản ra khí tức nguy hiểm.

A Ngốc thò tay trái ra, vẫy nhẹ tay rồi vạch một cái, sâu bên dưới mặt đất có vô số gai xương điên cuồng sinh trưởng.

Nhưng gai xương chạm đến mê cung lập tức bị một lực lượng vô hình ngăn cản, giống như có một bức tường ngăn chặn tất cả lại.

A Ngốc sửng sốt một chút. Chỉ trong chớp mắt này, Hồng Bì Huyết Tinh Trư Nhân hàng đầu tiên đã cách A Ngốc không đến ba mươi mét.

A Ngốc chậm rãi lắc đầu để gai xương rút đi, m Hồn Chúa Tể hàng lâm.

A Ngốc đẩy tay về phía trước, trong thoáng chốc có một bàn tay trong suốt rất lớn xuyên qua không gian, xuyên qua thời gian, trong nháy mắt xóa sạch tất cả ở không gian phía trước.

Sa sa...

Hồn phách tiêu tan giống như cát chảy.

Một trận gió thổi tới, tất cả Hồng Bì Huyết Tinh Trư Nhân đều cứng đờ ngã xuống.

- Éc Éc... Ngang! ?

Tiếng kêu của đám Hồng Bì Huyết Tinh Trư Nhân phía sau ngừng lại, giống như vịt bị bóp cổ.

Cho dù tính cách của Hồng Bì Huyết Tinh Trư Nhân dã man tàn bạo cũng có lúc biết sợ.

A Ngốc bước từng bước tới phía trước, không gian trong suốt hiện ra chấn động giống như từng gợn sóng. Chân bước ra hóa thành xương cốt màu ám kim, sau khi bước ra nó đã biến thành Hài Cốt Chúa Tể.

A Ngốc đi không nhanh không chậm, vững vàng có lực.

Khi nó bước ra, trên thi thể của những con Hồng Bì Huyết

Tinh Trư Nhân đã chết đi xuất hiện rất nhiều vong hồn màu trắng không ngừng tiến vào trong cơ thể của A Ngốc.

Từng con Hồng Bì Huyết Tinh Trư Nhân khô lâu từ dưới đất lần lượt bò dậy.

Giọng nói của A Ngốc truyền đến:

- Chủ nhân ngươi ở lại đây chờ ta, ta đi một lát sẽ trở lại.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 503: Tế Đàn Đồng Thau

Ầm, ầm.

Hai con Hồng Bì Huyết Tinh Trư Nhân bị quăng mạnh, ngã lăn vài vòng trên mặt đất, cuối cùng bịch một tiếng dừng lại ở góc tường.

Một cơ thể cao lớn với hai cánh tay to khỏe dường như muốn xé rách không khí, mang theo mùi máu ngang ngược vô lý nhanh chóng từ chỗ rẽ đi ra, bóng đen tối tăm hiện lên khiến cơ thể A Ngốc bị bao phủ ở trong bóng tối nồng đậm.

Trên cánh tay cường tráng to khỏe màu đỏ rực có từng sợi lông tơ màu xám tro, lông ướt sũng dính vào nhau từ cằm đến cổ họng, hai nanh heo màu trắng lộ ra từ môi dưới.

Mỗi lần hít thở đều giống như ống bễ, mỗi một bước đều khiến đất đá dưới chân phát ra những tiếng thịch thịch.

Đất đá ở đây làm bằng vật liệu gì, lại có thể không bị cuộc chiến đấu phá hủy? Cao Bằng không nhìn con lợn rừng nhìn qua vô cùng dọa người này, trái lại nhìn hai móng lợn giẫm lên trên mặt đất rồi nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

【Tên quái vật】: Huyết Tinh Hồng Bì Trư Ma

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 54 (Vương cấp)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Tinh Nhuệ

【Năng lực quái vật】: Thân thể cường tráng Lv4, cảm ứng

mùi máu Lv2, trái tim táo bạo Lv3, da heo rắn chắc Lv3, khả năng chịu đựng siêu phàm Lv3, cuồng hóa cao cấp Lv3.

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Huyết / Hệ Hắc Ám

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Trư Ma có tính cách nóng nảy, vốn là đầu đàn của Hôi Bì Dã Trư, sau khi ăn mảnh vỡ pháp tắc trong mê cung đã thu được biến dị cường hóa, nhưng đáng tiếc là chỉ số thông minh không được nâng cao quá lớn.

Sau khi nhìn thấy chỉ là một con quái vật Vương cấp phẩm chất Tinh Nhuệ, Cao Bằng liền không mấy quan tâm nữa.

A Xuẩn lại nhìn rất nghiêm túc, luyến tiếc ném bình nước hoa quả đã uống hết trong tay xuống sau đó lại thò vào trong không gian lại lấy ra một bình nước hoa quả mới.

Oa, A Ngốc thật lợi hại, A Ngốc nhảy qua, A Ngốc nhảy lên, A Ngốc...

Ực ực ực ực.

A Xuẩn hút mạnh một hơi nước trái cây, suýt nữa làm bản thân bị sặc.

Trên thực tế A Ngốc đã là Hoàng cấp, có chém giết con Huyết Tinh Hồng Bì Trư Ma này cũng không tốn quá nhiều sức lực, chỉ cần dùng mấy chiêu đã giết chết chúng. Đây vẫn là bởi vì thể tích hai bên chênh lệch khá lớn mới dẫn tới phải tốn chút thời gian chiến đấu như vậy.

Huyết Tinh Hồng Bì Trư Ma chết đi nằm trên mặt đất. Trên người của nó mặc một vài mảnh giáp đơn giản, dường như còn có chút liêm sỉ cơ bản, đã biết che đi những vị trí quan trọng.

Mắt A Xuẩn cũng sáng lên, chỉ vài ba hớp đã uống hết bình nước trái cây, còn dùng xúc tua lau mép một cái.

Trong cái đầu nhỏ không nhịn được hiện ra ảo tưởng, một ngày nào đó mình sẽ trở thành siêu cấp siêu cấp lớn, sau đó dễ dàng nâng A Ban ném lên trời, dùng xúc tua đập vào bình nguyên trực tiếp đánh ra một hố lớn.

Vừa nghĩ như vậy, A Xuẩn liền không nhịn được len lén cười.

Sau khi khôi phục lại con Huyết Tinh Hồng Bì Trư Ma này, Cao Bằng dẫn theo các ngự thú đi vào sâu bên trong mê cung.

Càng sâu bên trong mê cung ngược lại còn dễ đi hơn, chỉ cần đi dọc theo con đường Huyết Tinh Hồng Bì Trư Ma tới là được.

Trong không khí còn thoang thoảng mùi của Huyết Tinh Hồng Bì Trư Ma. Lưu Quang giống như một con Corgi nhỏ dựa vào mùi hương để tìm đường.

Sau khi rẽ trái rẽ phải trong mê cung nhiều lần, cuối cùng bọn họ cũng đi tới vị trí trung tâm của mê cung.

Đây là một bãi đất trống màu đỏ lớn như một sân thể dục, ở giữa có xây vài phòng ở được làm bằng gỗ hoặc đá, nhưng những phòng này đều hỗn loạn không có trật tự.

Khu vực sát ngoài có một cái kệ gỗ, trên đó phơi rất nhiều thi thể của quái vật, chắc hẳn chúng là lương thực dự trữ của những con quái heo kia.

Cao Bằng nheo mắt quan sát xung quanh, sau đó phát hiện ra một tế đàn bằng đồng thau.

Tế đàn đồng thau này có vẻ không phù hợp với quang cảnh xung quanh.

Kỳ lạ nhất là tế đàn này lại được dựng ở sát bức tường phía bắc của khu vực này.

A Ngốc để pháo hôi khô lâu heo đi phía trước thăm dò đường.

Pháo hôi khô lâu heo đi tới sát tế đàn nhưng vẫn không có chuyện gì kỳ lạ xảy ra. Sau đó khô lâu heo đi tới phía trên tế đàn, vẫn yên tĩnh không có gì lạ.

Cao Bằng vẫn không hề thả lỏng cảnh giác, mà cho bộ khô lâu này thử nghiệm nhiều lần, cuối cùng mới xác nhận đây không phải là một cái bẫy,

Cao Bằng đi tới phía trước, ngón tay nhẹ nhàng ma sát vào mép tế đàn.

Mép tế đàn màu đồng xanh có rất nhiều chất bẩn màu đen bám vào, ban đầu tế đàn vốn phải trơn nhẵn lại có rất nhiều bánh răng ma sát.

Ngón tay Cao Bằng chạm vào có cảm giác thô ráp rồi đột nhiên tê rần, hắn vội rụt ngón tay về.

Cao Bằng vô cùng kinh sợ, đột nhiên kịp phản ứng. Lấy sự cảnh giác và thông minh của hắn, làm sao có thể vô duyên vô cớ đi sờ một tế đàn chẳng liên quan chứ?

- A Ngốc, đập nát nó!

Khi thấy sát mép tế đàn trước mắt xuất hiện rất nhiều ánh sáng màu đỏ, phát ra tiếng nỉ non kỳ lạ, ảo ảnh màu tím sẫm hiện lên ở trên tế đàn, một người tí hon màu đen với đôi tai nhọn điên cuồng hét lên chói tai:

- Đừng đập, đừng đập ta, ta có thể làm cho ngươi trở nên mạnh hơn!

Cho dù nó có cầu xin thế nào, A Ngốc vẫn thản nhiên đánh một quyền vào trên tế đàn.

Ầm!

Một tiếng nổ phát ra, tế đàn rung mạnh, nhưng nhìn qua tế đàn cổ xưa loang lổ lại không hề bị sao cả.

Người tí hon màu đen đột nhiên chuyển buồn thành vui, cười to:

- Ngươi đập không vỡ được ta, ngươi quá yếu, ha ha ha ha.

Sắc mặt A Ngốc không hề thay đổi, lại đập xuống một quyền, hai quyền, ba quyền, bốn quyền, mỗi quyền đều rơi vào cùng một vị trí.

Đùng, đùng,...

Người tí hon màu đen đột nhiên thấy hơi sợ. Người điên này, ta đã nói đập không nát vì sao ngươi còn liều mạng như vậy, tay ngươi không đau à?

Dù sao bây giờ không phải là thời kì đỉnh phong trước đây, tế đàn bị hao tổn nghiêm trọng, nó cũng không biết rốt cuộc mình có thể chống đỡ được bao nhiêu lần tấn công như vậy.

Cuối cùng người tí hon màu đen thở dài, thương lượng nói với Cao Bằng:

- Vị đại nhân này, ta thấy ngươi không đánh nát được tế đàn đâu. Nhìn ngươi cũng là long phượng trong loài người, sau này ngươi chính là chủ nhân mới của ta, ta nhất định sẽ cố gắng hầu hạ ngươi.

Cao Bằng cười như không cười nhìn nó:

- Vậy ta thật sự phải cám ơn ngươi rồi.

Người tí hon màu đen khoanh hai tay ở trước ngực, đặt mông ngồi ở trên mép tầng cao nhất của tế đàn, bộ dạng vênh váo.

- Vậy ngươi có tác dụng gì? Làm vật cưỡi à? Ngươi có thể chở ta bay đi sao?

- Ở thời kỳ mạnh nhất, ta có thể bay được.

Người tí hon màu đen có phần không tự tin nói.

- Nhưng ta có thể ban tặng lực lượng mạnh hơn cho ngự thú của ngươi.

Vừa nói đến đây, người tí hon màu đen cảm giác tự tin của mình lại tràn đầy.

Cao Bằng nhìn chằm chằm vào tế đàn đồng thau ba giây.

【Tên vật phẩm】: Thâm Uyên Lược Đoạt Tế Đàn (tàn phá)

【Giới thiệu vắn tắt về vật phẩm】: Sau khi thu được hiến tế có thể phân giải và ban tặng cho mục tiêu bất kỳ. (Không có cách nào phân giải vật còn sống, đồng thời tế đàn bị tổn hại nghiêm trọng nên hiệu suất phân giải và thời gian tiêu hao sẽ giảm đi rất nhiều.)

Máy phân giải à?

Cao Bằng do dự một lát, sau đó nhặt một miếng gỗ rồi đặt ở tầng cao nhất của Thâm Uyên Lược Đoạt Tế Đàn.

Người tí hon màu đen:

- ? ?

Nó cảm thấy không hiểu, nhìn Cao Bằng với ánh mắt mờ mịt.

Cao Bằng mỉm cười cổ vũ nó.

- Cố gắng lên.

Trong ánh mắt Cao Bằng tràn đầy mong đợi khiến người tí hon màu đen cảm thấy rất đau trứng... Nhưng mà điều kiện trước tiên là nó phải có trứng đã.

Cố gắng cái rắm à! Ngươi cho ta một miếng gỗ nát thì ta có thể phân giải ra cái quỷ gì chứ?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 504: Năng Lực Của Tế Đàn

Người tí hon màu đen trên tế đàn bằng đồng thau tức giận trừng mắt nhìn Cao Bằng.

Gỗ trên tế đàn mờ dần, màu sắc càng lúc càng nhạt.

Cuối cùng bẹp một tiếng biến mất, chỉ để lại một cục tinh thể màu nâu nhạt đục ngầu ở đúng chỗ đó.

Cao Bằng kinh ngạc. Hắn còn tưởng chẳng có gì cơ, nhưng cuối cùng đúng là đã phân giải ra đồ vật.

Hắn nhìn kỹ thứ đó.

【Tên vật phẩm】: Mộc Kết Tinh Thô Ráp

【Hiệu quả vật phẩm】: Kết tinh ẩn chứa chất dinh dưỡng gỗ nhất định, sinh vật ăn tạp có thể ăn.

Chẳng lẽ đây là máy gia công thực phẩm?

Hai mắt Cao Bằng sáng lên.

Chỉ năng lực này thôi đã rất ưu tú rồi! Chí ít là từ nay về sau không cần lo đói nữa.

Như mới có món đồ chơi mới, Cao Bằng không ngừng thử nghiệm với đủ thứ đồ trên tế đàn.

Người tí hon màu đen kia tức giận mà không dám nói gì. Nếu ngươi thả nguyên liệu cao cấp thì thôi đi, đằng này toàn là mấy

thứ như gỗ, đá, da thú... Đúng là bắt nạt tế đàn quá đáng.

Sau đó Cao Bằng thử thăm dò thả vài thứ vật liệu cao cấp hơn một chút.

Ví dụ như thi thể quái vật, ví dụ như một chút linh dược có dược hiệu thấp, hoặc khoáng thạch.

Hắn phát hiện ra tác dụng chủ yếu của tế đàn là chiết xuất.

Nó có thể chiết xuất tài liệu, đề luyện ra phần tinh hoa trong tài liệu đó.

Nhưng nó cũng không thể từ không sinh có. Không phải loại tế đàn nhờ hiến tế mà được ban thưởng mà ban đầu Cao Bằng tưởng tượng, cái tế đàn này khác biệt.

Nó giống như một loại môi giới, một trung tâm gia công hơn. Nhưng nó chỉ có thể phân giải tử thi, dù là một con côn trùng còn sống bé tí nó cũng không thể phân giải được.

Nhưng trung tâm gia công này cực kỳ phí phạm, hiệu suất cực thấp. Đây là điều mà Cao Bằng rút ra sau nhiều lần thí nghiệm.

Dường như nhìn thấy sự thất vọng từ trong đáy mắt của Cao Bằng, người tí hon màu đen do dự một lát rồi lên tiếng:

- Nếu ngươi có thể cho ta thi thể quái vật cấp cao, ta có thể cho ngươi thứ tốt hơn.

Cao Bằng nghiêng đầu nhìn nó, trầm ngâm không nói.

Nghĩ một lúc, hắn nói với A Xuẩn:

- Lấy con rắn đen kia ra.

A Xuẩn nghe lời, lấy thi thể Hắc Viêm Thạch Mãng ra.

Thi thể quá lớn, nhét tràn đầy cả trung tâm mê cung, chiếm cứ một diện tích rất rộng.

- Ngươi hiến tế thế nào?

Cái tế đàn này còn không lớn bằng đầu con rắn.

Kiểu như một người muốn dùng nồi xào rau để xào lăn một con voi vậy.

Rất không chân thực, mười phần hoang đường.

Người tí hon trên tế đàn cố hết sức ôm lấy cái đầu con rắn, tiếng nói của nó bị dìm ngập dưới thi thể con quái vật, chẳng thể thấy nổi cái bóng người.

- Được rồi, ngươi cứ xem đi.

Người tí hon cố hết sức ôm Hắc Viêm Thạch Mãng lên, một lát sau cơ thể con quái vật trở nên trong suốt, thân thể dần dần biến mất.

Da thịt, xương cốt, kinh mạch đều mờ dần, cuối cùng biến mất trong hư không giống như một bức hoạ.

Cao Bằng chỉ thấy một con rắn màu đen to bằng ngón tay cái nửa trong suốt nổi lơ lửng vô thức xoay quanh trên tế đàn.

- Cách.

Cái bụng của người tí hon nở tướng ra như đã hoài thai mười tháng.

- To thật…

Xem ra cần không ít thời gian. Cao Bằng bèn để Lưu Quang lại trông coi, còn hắn thì dẫn theo các ngự thú khác vào trong mê cung nghỉ ngơi.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra. Ngày thứ hai khi sắc trời vừa rạng sáng, Cao Bằng từ trong lều vải đi ra liền nhìn thấy trên tế đàn đồng thau có ba viên cầu trôi nổi lơ lửng.

Bên trái là một cục thịt màu đỏ sẫm, vẫn còn mùi thịt quanh quẩn.

【Tên vật phẩm】: Tinh hoa huyết nhục (Hoàng phẩm)

【Giới thiệu vắn tắt về vật phẩm】: Tinh hoa huyết nhục áp súc từ huyết nhục toàn thân của quái vật cấp Hoàng mà thành. Có thể ăn no bụng, ẩn chứa chất dinh dưỡng cực kỳ phong phú.

Ở giữa là một viên quang cầu nhỏ màu vàng đất.

【Tên vật phẩm】: Trái cây - Kháng tính Thổ nguyên tố lv2

【Giới thiệu vắn tắt về vật phẩm】: Sau khi dùng thì đơn vị mục tiêu có thể đạt được năng lực kháng Thổ nguyên tố lv2, nhưng không thể tăng thêm. Sau khi sử dụng trái cây sẽ biến mất.

Bên phải là một tiểu quang cầu màu đỏ, kha khá giống với tiểu quang cầu màu vàng đất kia.

【Tên vật phẩm】: Trái cây - Kháng tính Hỏa nguyên tố lv2.

【Giới thiệu vắn tắt về vật phẩm】: Sau khi dùng thì đơn vị mục tiêu có thể đạt được năng lực kháng Hỏa nguyên tố lv2. Sau khi có được, không thể tăng cấp năng lực. Sau khi sử dụng trái cây sẽ biến mất.

Một thứ trái cây có khả năng đặc biệt, cái tên rất sát với thực tế. Đây là lần đầu tiên Cao Bằng nhìn thấy thứ này, thậm chí trước kia còn chưa từng nghe nói đến.

Hắn còn nhớ Hắc Viêm Thạch Mãng có năng lực kháng Thổ nguyên tố lv3, kháng Hỏa nguyên tố lv3. Với một con quái vật

Hoàng cấp thì năng lực lv3 cũng không cao lắm. Hắc Viêm Thạch Mãng còn có năng lực lv4 và lv5, đáng tiếc những năng lực này không được ngưng tụ thành trái cây.

- Ngươi có thể tước đoạt năng lực của quái vật sao?

Cao Bằng hơi kinh ngạc, lần này hắn nhận được kinh hỉ quá lớn.

Năng lực này quá nghịch thiên rồi… À, cũng không tính là nghịch thiên. Những năng lực bị tước đoạt ra bị tụt một cấp, mà không thể tăng lên được. Nói cách khác, sau khi ăn trái cây thu được năng lực kháng Thổ nguyên tổ lv2 thì năng lực này sẽ vĩnh viễn chỉ dừng lại ở lv2 thôi.

Kiểu như trang bị ấy.

Đột nhiên trong đầu Cao Bằng nảy ra suy nghĩ gì đó.

Thứ này giống y hệt trang bị.

Sau khi phục dụng trái cây, năng lực thu được không thể tăng lên, nhưng dù không tăng được thì hắn cũng rất hài lòng.

- Thì ra ngươi có thể tước đoạt năng lực ẩn chứa trong thi thể quái vật, khó trách ngươi lại tự tin như vậy.

Cao Bằng giả bộ như đã tính trước được.

Người tí hon màu đen sợ hãi hỏi:

- Làm sao ngươi biết?

- Ta biết tất cả mọi chuyện, chỉ là mới đầu ta chưa thể xác định thân phận của ngươi mà thôi.

Cao Bằng vẫn thản nhiên bình tĩnh gật đầu.

Người tí hon màu đen kia kinh dị không thôi. Nó cố nghĩ xem nhân loại này nghe nói về tên tuổi của bản thân từ đâu.

Bởi vì nó còn nhớ những người biết mình tồn tại chắc hẳn đã không còn trên thế gian.

Người tí hon không ngừng hỏi Cao Bằng rốt cuộc làm sao hắn biết được. Cao Bằng chỉ cười thần bí không giải thích, càng khiến cho nó chột dạ.

Chẳng lẽ còn chưa chết… Không đúng, nếu bọn chúng biết mình còn sống thì chắc chắn sẽ không thờ ơ như vậy. Vậy thì thật kỳ quái.

- Ta còn chưa khôi phục. Sau khi khôi phục năng lực của ta sẽ mạnh hơn, năng lực tước đoạt sẽ càng hoàn chỉnh hơn.

Không dò hỏi được nội tình, người tí hon đành thành thật trả lời.

Thân phận của tên gia hoả này thực không đơn giản, Cao Bằng lườm nó một chút rồi thu ánh mắt lại:

- Được rồi, xem ngươi cũng có chút tác dụng, vậy ta sẽ cố để tiếp nhận ngươi.

Vừa nói hắn vừa vụng trộm dặn dò A Xuẩn coi chừng cái tế đàn này, đừng cho nó chạy trốn.

Cao Bằng đặt tế đàn lên lưng A Ban. Lưng A Ban đầy nham thạch nhấp nhô, sẽ cố định được tế đàn.

Hắn lại lật đến tận đáy mê cung lên, khai quật sạch sẽ. Mấy con Hồng Bì Trư Nhân này cũng nghèo đến đáng thương, chẳng có thứ gì đáng tiền.

Còn về mảnh vỡ pháp tắc mà trong giới thiệu vắn tắt đã nhắc

tới, đến một mẩu cặn Cao Bằng cũng không tìm được. Chỉ có tế đàn này coi như niềm vui ngoài ý muốn mà thôi.

Hắn dẫn theo đám ngự thú tiếp tục xuất phát tới mê cung tiếp theo.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 505: Long Nghĩ

Cao Bằng phát hiện ra năng lực này của bản thân mình có một một thiếu sót nhỏ. Tuy năng lực này có thể nhìn thấy thuộc tính của quái vật, còn có thông qua đó thu được ưu thế vượt trội trong lúc chiến đấu.

Nhưng Cao Bằng phát hiện, sau khi mức độ linh hồn của mình được nâng cao đã thu được công năng nhỏ giới thiệu vắn tắt về quái vật có tác dụng rất lớn.

Hắn có thể từ trong giới thiệu vắn tắt về quái vật để nhìn ra một vài manh mối hoặc tin tức quan trọng.

Mặc dù mình không thể thu được mảnh vỡ pháp tắc nghe rất lợi hại đó, nhưng lại thu một cái tế đàn có giá trị không tầm thường.

Dù trong miệng Cao Bằng nói đủ lời ghét bỏ, khinh bỉ tế đàn tệ hại, ngay cả bản thân linh hồn của tế đàn cũng nghi ngờ không biết lời hắn nói có phải là thật không, nhưng trên thực tế hắn rất coi trọng tế đàn này.

Cao Bằng không biết sau khi dùng cái này có di chứng gì hay không, vì vậy liền bảo Hắc Điện Lôi Ưng Khô Lâu nuốt trái cây kháng Thổ nguyên tố này vào.

Sau khi nuốt trái cây này vào, Hắc Điện Lôi Ưng Khô Lâu không xuất hiện bất kỳ tình trạng khác thường nào. Xương đầu vốn trơn bóng như ngọc xuất hiện ánh sáng màu vàng lấp lánh, trong giây lát ánh sáng màu vàng dần dần dung nhập vào trong bộ xương.

Đợi đến khi ánh sáng màu vàng tiêu tan, trên bảng thuộc tính của Hắc Điện Lôi Ưng Khô Lâu cũng xuất hiện thêm một năng lực quái vật là kháng Thổ nguyên tố Lv2 (không thể nâng cao)

Phải mất thêm hai ngày, Cao Bằng mới có khả năng xác nhận được trái cây do tế đàn này tạo ra không có tác dụng phụ gì khác. Lúc này, hắn mới có thể yên tâm lựa chọn cho các ngự thú của mình dùng.

Có thể nói đám quái vật trên đường đi đều bị hại. Trước đó Cao Bằng không thấy hứng thú với những quái vật này, cho dù có nhìn thấy chúng cũng phần lớn là buông tha.

Nhưng bây giờ chỉ cần nhìn thấy quái vật, hắn đều sẽ giết chết sau đó đặt ở trên tế đàn hiến tế.

Tiểu Hoàng làm không biết mệt, nó cảm thấy chơi thật vui.

Chỉ cần nhìn thấy thứ sống thì nó sẽ hào hứng chạy tới vặn gãy cái cổ bắt trở lại và đặt ở trên tế đàn. Sau đó Tiểu Hoàng lại ngồi xổm canh giữ ở bên cạnh tế đàn, hai mắt nhìn chằm chằm vào tế đàn không nhúc nhích, có đôi khi có thể ngồi suốt một buổi chiều. Mãi đến khi "nguyên vật liệu" tiêu hao hết, Tiểu Hoàng mới thỏa mãn đứng dậy.

- Đại ca, ngươi xem có hiểu không?

Bắc Quất thấy Tiểu Hoàng thật lợi hại, tự nhiên lại có thể nhìn lâu như vậy, không hổ danh là đại ca dạy nó lăn lộn trong xã hội, Chính nó vừa nhìn đã lập tức choáng váng mắt híp lại muốn ngủ gà ngủ gật, lại buồn chán giống như đếm quýt vậy.

Tiểu Hoàng đứng dậy lắc đầu:

- Xem thật kỹ, cố gắng học hỏi.

Trên thực tế Tiểu Hoàng nhìn cũng chẳng hiểu gì, nhưng vì

duy trì dáng vẻ ngưu bức của mình, nó nói xong câu này liền bước nhanh rời đi, không hề quay đầu lại.

Điều này khiến cho tế đàn bận rộn không ngừng, gần như không có thời gian nghỉ ngơi, mấy ngày này không ngừng chuyển hóa thi thể. Tất cả những nguyên liệu sau khi phân giải đều được chứa ở trong không gian của A Xuẩn.

Cơ bản nguyên liệu phân giải quái vật có được đều giống nhau. Ngoại trừ trái cây năng lực quái vật cực hiếm thấy ra, phần lớn đều là tinh hoa máu thịt, nếu như là thi thể tươi còn có thể phân giải ra tinh hoa của linh hồn.

Dường như bởi vì tế đàn bị tàn phá cho nên những năng lực phân giải được đều giảm một cấp so với khi quái vật còn sống.

Hơn nữa trước mắt vẫn chưa từng phân giải ra một năng lực cấp ba trở lên.

Sau khi dần dần thăm dò được tình hình của tế đàn này, địa vị của nó trong đoàn đội liên tục bị Cao Bằng hạ thấp xuống...

Bọn họ đi về hướng tây nam suốt ba ngày, cuối cùng nhìn thấy một mê cung lớn đứng sừng sững ở trên bình nguyên, phía cuối chân trời.

Tuy mê cung này làm bằng đá nhưng cực cao, hoàn toàn khác với những mê cung mà Cao Bằng đã gặp trước đó. Độ cao của tường vây xung quanh mê cung phải lên tới năm mươi mét.

Trong những mê cung này ẩn chứa lực lượng kỳ lạ. A Ban cao hơn mức cao nhất của mê cung rất nhiều, nhưng ở trước lối vào của mê cung, khi A Ban đi vào bên trong lại bị lực lượng vô hình chỉ dẫn, do đó thể tích thu nhỏ lại, vừa vặn đạt được mức độ cao nhất của mê cung.

Mê cung này cao như vậy, cũng không biết bên trong có đại gia

hỏa nào hay không.

- Cao Bằng, hình như có quái vật đang tranh đoạt mê cung.

Vết thương của Hàn Sương Tịch Sư cơ bản đã lành lại, nhưng nó còn lười hoạt động, mỗi ngày đều lười biếng nằm ở trên lưng A Ban phơi nắng.

Phía xa có một con quái vật khổng lồ đứng ở gần mê cung giống như chuẩn bị bước vào trong.

Giáp xác màu ám kim ở dưới ánh mặt trời tản ra ánh sáng rực rỡ mê người.

Mười hai cái chân thon dài bò ở trên mặt đất, bộ giáp tựa như tạo thành từ sắt thép uy vũ bá đạo.

Thứ khiến cho người ta có ấn tượng sâu sắc nhất là đầu của nó.

Đó là một cái đầu tương tự với đầu ác long của phương tây, đồng tử màu xanh biếc lạnh lùng dữ tợn.

Là quái vật loại côn trùng!

Đây là con quái vật hệ côn trùng đầu tiên mà Cao Bằng gặp phải từ khi đến thế giới Hắc Vụ tới nay.

Nhìn qua nó giống như một con bọ cánh cứng được phóng đại lên vô số lần.

Chỉ có điều cái đầu này không chỉ đơn thuần là đầu của bọ cánh cứng mà giống như một con ác long tới từ địa ngục, trên gương mặt loang lổ tràn đầy vết nứt.

【 Tên quái vật 】: Long Nghĩ

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 67 (Hoàng cấp)

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Sử Thi / Phẩm chất Sử Thi

【 Thuộc tính quái vật】: Hệ Phong

【 Năng lực quái vật】: Giáp xác cứng rắn Lv6, hơi thở gió mạnh Lv5, cự hóa cơ thể Lv3, Chưởng khống Phong nguyên tố Lv4, dạ dày tiêu hóa nhanh Lv4.

【 Đặc tính quái vật】: Phá Phôi Long Thủ (Thiết Long Nghĩ đạt được một phần huyết mạch của Phá Phôi Chi Long, có một cái đầu rồng dữ tợn nhưng không chỉ có tác dụng tăng uy phong bề ngoài.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Đầu rồng vô cùng rắn chắc lại ẩn chứa lực lượng phá hủy, không gì không phá, tự động kèm theo năng lực Long nha sắc bén Lv6, đồng thời vết thương do long nha cắn xé sẽ rất khó lành.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Ánh sáng hủy diệt, có thể phun ra ánh sáng hủy diệt từ đầu rồng. Ánh sáng hủy diệt thuộc về lực lượng phá hủy, ma pháp bình thường không có cách nào làm suy yếu được.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Thiết Long Nghĩ đến từ Long Vẫn Cốc, thức tỉnh long huyết mỏng manh. Đây là một loại sinh vật kỳ lạ, chúng thích cắn nuốt thi thể rồng, có thể từ đó lấy được lực lượng, đồng thời cướp đoạt huyết mạch, từ đó chuyển hóa một vị trí nào đó trên thân thể mình thành khí quan tương ứng của rồng.

Cao Bằng ngạc nhiên khi nhìn xong thuộc tính của con quái vật này. Không ngờ lại còn có quái vật kỳ lạ như thế, tựa như kẻ trộm huyết mạch, cướp đoạt huyết mạch của rồng sau đó làm cho mình phát sinh biến dị. Huyết mạch của mình không mạnh thì đi trộm huyết mạch của người khác.

Không biết Bạch Bì đã bay lơ lửng đến bên cạnh Cao Bằng từ lúc nào, tiếng trang sách lật rào rào, giọng nói có chút hưng phấn:

- Từ trước tới nay ta chưa từng thấy loại rồng này! Đây là một loại rồng hoàn toàn mới. Đi theo ngươi quả nhiên không sai.

Lúc này Long Nghĩ còn chưa chú ý tới đám người Cao Bằng, mà đang ở cửa chính của mê cung nhìn vào bên trong rồi gào thét đầy dữ tợn:

- Rống ~~~

- Con Long Nghĩ này muốn tranh đoạt quyền thống trị mê cung.

Hàn Sương Tịch Sư vừa dứt lời đã nghe được bên trong mê cung truyền đến tiếng bước chân nặng nề.

Nghe âm thanh này liền biết nó tuyệt đối rất khổng lồ.

- Đùng đùng.

Cánh cửa sắt màu đen khổng lồ của mê cung được đẩy ra một cách thô bạo, một người khổng lồ với thể trạng tráng kiện ngẩng đầu đứng ở sau cánh cửa lớn.

Thân cao tới bốn mươi mét, đỉnh đầu trọc lóc mấp mô, trên mặt còn có rất nhiều đường vân màu xanh lam.

Cơ bắp lóe lên ánh sáng kim loại sáng bóng đầy tính chất bạo tạc.

- Tên Trọc, đó là đồng loại của ngươi à!

Tiểu Diễm nhìn chằm chằm vào cái đầu trọc của con quái vật kia rồi kinh ngạc kêu lên.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 506: Lưu Quang Hưng Phấn

Tiểu Hoàng nghe xong thì biến sắc, sao ta có thể xấu như vậy chứ.

Nó trừng mắt với Tiểu Diễm, ấp úng nói:

- Ta không có thân thích, sau khi sinh ta ra mẹ ta đã bị mèo rừng bắt ăn thịt.

Tiểu Diễm còn định tiếp tục an ủi Tiểu Hoàng, nhưng chưa nói xong thì Tiểu Hoàng xoay người đi chỗ khác, không để ý đến nó nữa.

Khi bọn chúng đang nói chuyện phiếm thì ở nơi xa, hai con quái vật đã xảy ra xung đột.

【 Tên quái vật】: Lục Tí Cự Nhân

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 69 (Hoàng cấp)

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Sử Thi / Phẩm chất Sử Thi

【 Thuộc tính quái vật】: Hệ Thổ / Hệ Nham

【 Năng lực quái vật】: Nguyên tố kháng tính lv4, Chưởng khống Thổ nguyên tố lv5, Cường hóa lực lượng lv5, Đại địa chi hộ lv5.

【 Đặc tính quái vật】: Lực lượng sôi trào (Quái lực không gì sánh kịp của chúng bắt nguồn từ huyết mạch.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Đẳng cấp năng lực loại lực lượng +1

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Thiêu đốt năng lượng Thổ nguyên tố trong cơ thể, chuyển hoá thành sức mạnh của bản thân.)

【 Nhược điểm quái vật】: Khi bàn chân rời khỏi mặt đất thì sức mạnh sẽ yếu đi, năng lực khống chế nguyên tố thổ sẽ biến mất.

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Cự nhân là đại địa sủng nhi, Lục Tí Cự Nhân càng là đứa con được đại địa ưu ái.

Bọn chúng có tính tình kiên nghị, nhiệt tình không bị cản trở.

Chân chúng đạp trên đất bằng có thể được đại địa liên tục không ngừng bổ sung sức mạnh.

Khi rời khỏi đại địa, sức mạnh của chúng sẽ bị suy yếu rất nhiều.

…

Lục Tí Cự Nhân có sáu cánh tay. Mỗi cánh tay đều cực kỳ cường tráng, tựa như bê tông cốt thép trộn bùn đất, hình dáng cơ bắp nhảy nhót dưới ánh mặt trời như đang khiêu vũ.

Ầm!

Một tiếng nổ vang, hai bàn tay đập vào nhau.

Không khí giữa hai bàn tay vặn vẹo, tuôn ra khí bạo vân màu trắng.

Hai bắp chân cường tráng uốn lượn, mắt thường cũng có thể thấy mặt đất nơi bàn chân tiếp xúc có tầng tầng rạn nứt.

- Kinh khủng như vậy!

Tiểu Hoàng trầm giọng nói.

Long Nghĩ không hề sợ hãi, đầu rồng trầm xuống dưới, khí thế trầm ổn. Mười hai móng vuốt màu ám kim sắc nhọn đâm sâu vào mặt đất, dù mặt đất có rung động thế nào nó cũng không hề lay chuyển mảy may.

Với người ngoài thì đây có thể xem là dư âm tương đối khoa trương, nhưng với chúng lại chỉ là thị uy bình thường mà thôi.

Giáp xác sau lưng Long Nghĩ trượt lên, lân giáp màu ám kim bao trùm đầu rồng của nó giống như mũ giáp.

Long Nghĩ chậm rãi tới gần Lục Tí Cự Nhân, sẵn sàng hành động.

Ầm ầm. Đại địa lại rung lên bần bật, Lục Tí Cự Nhân đập xuống một cái, từng cánh tay như cự chưởng che trời giáng xuống kéo theo gió lốc đầy trời, ầm ầm ào ào.

Nắm đấm như mưa rào gào thét nện lên lưng Long Nghĩ, phát ra tiếng răng rắc giòn vang.

Tiếng vang không ngừng quanh quẩn khắp đất trời.

Đây là quyết đấu giữa sức mạnh và độ cứng.

Nắm đấm lớn bằng cái ô tô nắm chặt, hào quang màu vàng đất bảo vệ cổ và mu bàn tay ngưng tụ thành quyền sáo bảo vệ cứng cỏi, tiếng gió và tiếng gầm quấn quýt lấy nhau vang khắp đất trời.

Hai con cự thú quấn lấy nhau, mặt đất dưới chân lõm xuống như vừa bị vô số đạn pháo oanh tạc.

Long Nghĩ vẫn luôn ở trạng thái phòng thủ bất động, chỉ giấu đầu rồng dưới mũ giáp bảo vệ.

Lửa lớn cực nóng từ phần bụng Long Nghĩ dâng trào, liệt diễm

phôn thệ mu bàn chân của Lục Tí Cự Nhân.

Đùng!

Lục Tí Cự Nhân bị đốt nóng hai chân không chịu được co chân đạp mạnh vào bụng Long Nghĩ.

Hoả diễm đang phun ra chợt dừng lại, đột nhiên Long Nghĩ ợ lên một cái.

Long Nghĩ chưa kịp hiểu được tại sao mình lại ợ hơi vào lúc này thì đột nhiên cảm giác cơ thể đang bay lên.

Bản thân Lục Tí Cự Nhân biết nhược điểm của mình là không thể rời mặt đất nên khi chiến đấu luôn có ý thức phòng ngừa, bàn chân không rời mặt đất.

Cũng vì nhược điểm này, nên nó cảm giác các quái vật có kích thước lớn khác đều có nhược điểm là không thể rời mặt đất.

Giống như con người mất đầu sẽ chết, cho nên người cũng thường cho rằng các sinh mệnh khác mất đầu cũng sẽ chết. Đây là quán tính của [image]đại đa số sinh mệnh.

Trọng lượng Long Nghĩ không hề nhẹ, nó dài gần hai mươi mét, giáp xác màu ám kim khá cồng kềnh, nhìn qua còn tưởng nó là một con giáp trùng.

Nhưng dù thế, Long Nghĩ cũng bị nhấc lên một cách nhẹ nhàng.

Mười hai móng vuốt múa loạn lên giữa không trung nhưng chẳng có nơi mượn lực.

Long Nghĩ bị Lục Tí Cự Nhân nhấc lên.

Một tiếng rống giận trầm thấp, sức mạnh hệ thổ màu vàng điên cuồng bộc phát, trong một nháy mắt cả mảnh trời này tựa

như bị nó giơ lên.

Không khí cũng run rẩy, từng tầng sóng khí trong suốt lan tràn khắp bốn phương tám hướng.

Sức mạnh này chắc phải gần đạt đến lv7 rồi! Cao Bằng khá kinh hãi.

Sáu cánh tay của Lục Tí Cự Nhân nắm lấy cơ thể Long Nghĩ điên cuồng kéo giật. Lục Tí Cự Nhân đã dùng sức mạnh biến thái này xé nát không biết bao nhiêu kẻ địch, ánh mắt nó lộ ra vẻ hưng phấn. Con quái vật này cũng sẽ bị ta… xé nát.

Lưu Quang khiếp sợ nhìn cảnh này. Trong con ngươi óng ánh của nó phản xạ hình dáng hai con cự thú, không khỏi dâng lên một tia hâm mộ.

Trong mắt Lưu Quang, dần dần bên ngoài cơ thể hai con cự thú xuất hiện một đường viền màu đỏ nhạt. Đường viền này đậm dần, khi nó đậm hẳn lên lại có thêm đường viền nữa dần dần ngưng tụ thành.

Lưu Quang nhìn lưỡi đao trong tay mình, lưỡi đao màu đỏ như máu ngưng tụ ra một quầng sáng nhìn mà giật mình.

Thở dài một tiếng. Lưu Quang khát khao… nó khát khao có một ngày đao của mình sẽ chém vụn những con quái vật to lớn này.

Long Nghĩ bị đau. Cơ thể nó bị xé kéo ra như thế cực kỳ khó chịu, thậm chí nó cảm giác phần tiếp giáp giữa chân và cơ thể sắp đứt ra rồi.

Không tiếp tục trốn nữa, đầu rồng dữ tợn đột nhiên nổ bắn ra, hàm răng sắc bén găm chặt vào cổ tay gần nó nhất của Lục Tí Cự Nhân

Cùng lúc đó giữa mi tâm nứt ra, ánh sáng hủy diệt bắn ra nhắm thẳng vào đầu của Lục Tí Cự Nhân.

Cự ly gần như vậy, Lục Tí Cự Nhân có nhìn thấy ánh sáng hủy diệt cũng không kịp tránh né, bị trúng vào mắt trái, máu tươi vẩy xuống.

Kêu lên một tiếng đau đớn, Lục Tí Cự Nhân bị đau, chẳng những không buông tay mà còn tăng thêm sức.

Rống!!!!

Roạt roạt!

Trong tiếng kêu gào bi thảm, Long Nghĩ bị xé vụn ra giữa trời.

Chỉ còn sót lại đầu rồng cắn chặt vào cổ tay Lục Tí Cự Nhân, cổ tay này suýt nữa đã bị cắn đứt.

Lục Tí Cự Nhân thở hồng hộc, ba cánh tay còn lại cầm vào đầu Long Nghĩ muốn kéo nó ra.

Lưu Quang biến mất tại chỗ.

- Lưu Quang!

Cao Bằng không kịp ngăn cản, Lưu Quang đã phóng tới chỗ Lục Tí Cự Nhân.

Mấy hôm trước Lưu Quang đã tấn thăng lên Vương cấp, phẩm chất cũng tạm thời tụt xuống từ Sử Thi chỉ còn Hoàn Mỹ.

- Ta đi cùng!

A Ngốc theo sát phía sau.

Hiện giờ, khi đối mặt với quái vật Hoàng cấp, chỉ có A Ngốc mới là chủ lực.

Lưu Quang hơi cúi xuống, trong mắt lóe lên quang mang mãnh liệt.

Lúc này tim nó đập rất nhanh, vì nó đang hưng phấn đến cực độ dẫn đến khôi giáp run rẩy.

Quả thực, nó chưa bao giờ hưng phấn đến như thế.

Nếu không lập tức đi giết quái vật, ta sẽ bị phế mất.

Dù ta không đánh lại nó, dù nó là Hoàng cấp, nhưng chí ít ta cũng phải… cũng phải chém được một đao.

Thân hình Lưu Quang nổ bắn ra giống như tên của nó, hoá thành một vệt ánh sáng.

Ở trong mắt Lưu Quang, Lục Tí Cự Nhân này cao như một ngọn núi.

Nhưng ở trong mắt nó, trên cơ thể Lục Tí Cự Nhân cũng hiện ra chín đường máu màu đỏ tươi.

Nó biết, chỉ cần mình có thể đánh trúng những đường máu này thì có thể làm Lục Tí Cự Nhân này bị thương.

Trong lòng Lưu Quang dâng lên một niềm tin, cũng nhờ niềm tin này mà nó trở nên dũng cảm như thế.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 507: Cướp Thức Ăn Trong Miệng Cọp

Lưu Quang nhìn chằm chằm vào một đường máu ở mắt cá chân của Lục Tí Cự Nhân. Ở trên đầu gối của Lục Tí Cự Nhân này cũng có tám đường máu khác, nhưng nó không để ý tới chúng.

Bởi vì chúng ở vị trí... quá cao.

Đương nhiên, Lưu Quang không bỏ qua những đường máu đó chỉ bởi vì lý do chúng quá cao, chẳng qua đường máu thấp nhất thu hút sự chú ý của nó hơn mà thôi.

Thân ảnh nổ bắn ra mang theo cuồng phong gào thét, tất cả gió dọc đường đều thuần phục ở dưới chân nó.

Chỉ mấy lần hít thở Lưu Quang đã xuất hiện ở dưới chân của Lục Tí Cự Nhân, hai cánh tay giao nhau chém ra. Chém xuyên qua đường máu không hề gặp phải chút ngăn trở nào, còn tiện đà cắt nghiêng xuống bên dưới.

Rất cứng cỏi, giống như dùng dao nhỏ cắt lên da trâu.

Trên thực tế lấy cơ thể to lớn của Lục Tí Cự Nhân, vị trí Lưu Quang đánh trúng chỉ có thể xem như lớp cơ bắp phía ngoài của nó, thậm chí chỉ vừa rách da...

Nhưng kỳ lạ là sau khi đao của Lưu Quang chém xuyên qua đường máu, một đạo ám quang theo miệng vết thương lan tràn ra phía ngoài.

Lực lượng kỳ lạ thẩm thấu vào bên trong, chém nát tất cả cơ bắp xương cốt ven đường.

Lúc đầu Lục Tí Cự Nhân không để ý tới Lưu Quang, chỉ là một quái vật nhỏ Vương cấp với đẳng cấp thấp tới không thể thấp hơn, căn bản không đáng để nó phải chú ý tới.

Nhưng trong phút chốc, mắt cá chân truyền đến cơn đau đớn dữ dội cùng với những tiếng rắc rắc giòn vang, Lục Tí Cự Nhân lảo đảo quỳ một chân trên mặt đất.

Cái chân quỳ xuống đã vặn vẹo không còn hình dáng.

Mắt cá chân bị vỡ nát nhìn qua rất vặn vẹo, phần đứt gãy bóng loáng như gương.

Sau khi chém ra một đao này, Lưu Quang quay đầu nhìn Lục Tí Cự Nhân đang quỳ trên mặt đất. Sau một đòn đánh trúng, nó liền vui vẻ trốn xa ngàn dặm, cả người đầy ý chí chiến đấu và lực lượng.

Ta thật sự đã làm được!

Ta thật sự đã làm được!

Đây là một con quái vật Hoàng cấp mà lại bị ta dùng một đao chặt đứt mắt cá chân.

Lần đầu tiên Lưu Quang ý thức được năng lực mới mà mình nhận được sau khi thăng cấp biến thái tới mức nào.

Ngay cả sự bất mãn bị thấp hơn sau khi thăng cấp cũng tiêu tan đi rất nhiều.

Nó trước sau luôn coi trọng vóc dáng của mình cũng chỉ vì tự ti, bởi vì không tự tin vào thực lực cho nên nó mới mong tìm lại chút tự tin từ chiều cao của mình.

Một cường giả thật sự có năng lực chắc chắn sẽ không tính toán tới dáng vẻ bên ngoài, bởi vì nội tâm mạnh mẽ mới thật sự là

mạnh mẽ Tâm tính của Lưu Quang sau lần này cũng phát sinh biến hóa.

Lục Tí Cự Nhân phẫn nộ nhìn Lưu Quang đã trốn ra phía xa, không ngờ con sâu nhỏ đáng ghét này đánh lén nó xong liền bỏ chạy. Tay trái chộp xuống mặt đất, nham thạch màu xám ngưng tụ ở trong lòng bàn tay.

Trong nham thạch ẩn chứa lực lượng khủng khiếp, cho dù là Thổ nguyên tố cũng có thể phẫn nộ.

Ngắm chuẩn, ném ra.

Hòn đá lớn lao mạnh ra giống như một quả đạn pháo được bắn ra khỏi nòng súng.

Ầm!

Hòn đá rơi xuống đất rồi nổ mạnh, ở trên mặt đất xuất hiện một cái hố lớn.

Lưu Quang dễ dàng tránh thoát được hòn đá này, vẫn có thời gian quay đầu nhìn lướt qua Lục Tí Cự Nhân với vẻ châm chọc.

Thật đúng là tên ngu đần.

A Ngốc lao nhanh về phía trước, cơ thể hơi nghiêng gần như dán sát vào mặt đất.

Năm ngón tay phải mở ra, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mặt đất phía sau, đầu ngón tay xé rách mặt đất tạo thành một vết tích thật dài. Sóng đất chợt bắn ra che phủ khắp trời, bên trong sóng đất còn ẩn chứa một chiếc cốt thứ khổng lồ phá vỡ mặt đất.

Sóng đất cuồn cuộn, cốt thứ bên trong giống như ma quỷ xé nát mặt đất.

Cốt thứ giống như cột sống được kéo ra từ sâu bên trong mặt

đất, lại tựa như lưỡi kiếm sắc bén xông thẳng lên trời.

Ầm ầm ầm! ! !

Cuối cùng khi còn cách ba trăm bước, A Ngốc bỗng nhiên giẫm mạnh chân phải, xu thế vọt tới trước lập tức dừng lại một chút. Lấy chân phải làm trung tâm xoay tròn một trăm tám mươi độ, cánh tay phải vung ngang.

Cùng bay ra theo còn có roi gai xương ẩn ở trong mặt đất!

Bóng roi xé nát trời đất.

Trong không khí phát ra những tiếng nổ mạnh liên tiếp, roi xương quất mạnh vào đỉnh đầu Lục Tí Cự Nhân.

Gai xương sắc bén giống như răng cưa cắt vào trên gương mặt của Lục Tí Cự Nhân, máu thịt văng tung tóe khắp trời.

Đầu của Lục Tí Cự Nhân bị đánh ngửa về phía sau, hai cánh tay chống trên mặt đất để tránh bị ngã, hai cánh tay khác thì che ở trước ngực, hai cánh còn lại tay giơ lên thật cao như hai cái búa tạ đang trong tư thế chuẩn bị, chứa đầy thần lực chỉ chờ cơ hội sẽ lấy thế lôi đình vạn quân chém giết kẻ địch.

A Ngốc nhảy dựng lên, hai tay khoanh lại chắn ở trước ngực. Sau đó hai tay hướng về phía trước với từng cái cốt mâu thon dài, tựa như được kéo dài từ trong thân thể nó.

- Đâm!

Tung người nhảy lên, cốt mâu từ trên trời giáng xuống.

Cốt mâu này đâm rất sâu vào trong cánh tay của Lục Tí Cự Nhân, suýt chút nữa đã đâm xuyên qua.

Lục Tí Cự Nhân gầm lên giận dữ, hung hăng hất mạnh A Ngốc ra ngoài, sau đó đứng dậy đẩy cửa lớn mê cung rồi phóng thẳng

vào trong.

Cao Bằng ngăn cản A Ngốc không cho nó tiếp tục đuổi theo. Mê cung này là sào huyệt của Lục Tí Cự Nhân, ai biết bên trong có cạm bẫy gì chứ! Tốt nhất vẫn là chờ đẳng cấp của A Ngốc cao hơn rồi mới xông vào thì bảo đảm hơn.

Long Nghĩ bị Lục Tí Cự Nhân xé thành mảnh nhỏ, nhưng mặc dù thi thể của nó bị tàn phá nhưng vẫn bảo quản tốt.

Cao Bằng cảm giác mình giống như linh cẩu trên thảo nguyên, chờ đợi con báo săn mồi xong liền xông lên cướp đoạt...

Dù đã đi rất xa, Cao Bằng vẫn sợ Lục Tí Cự Nhân kia lành vết thương sẽ gây rắc rối cho mình.

Tuy nhiên hắn vẫn hơi do dự về chuyện hiến tế bộ thi thể Long Nghĩ này.

Dù sao đây cũng là thi thể của một quái vật Hoàng cấp có phẩm chất Sử Thi, hắn cảm giác hiến tế như thế thật sự đáng tiếc. Nhưng suy nghĩ một lát, hắn lại thấy nếu không hiến tế thì A Ngốc lại không đủ đẳng cấp để khôi phục nó, dù sao A Ngốc tối đa chỉ có thể khôi phục lại vong linh đồng cấp.

Hắn lắc đầu rồi lấy tinh hạch của quái vật Long Nghĩ ra. Một viên kết tinh màu vàng lớn chừng quả trứng gà lẳng lặng nằm trong lòng bàn tay Cao Bằng.

Cao Bằng nghĩ có thể cho Tiểu Hoàng sử dụng, bởi vậy liền đưa viên tinh hạch của Long Nghĩ cho nó.

Tiểu Hoàng bỏ tinh hạch vào trong miệng nhai rồi nuốt xuống. Khí tức trên người nó dần dần ôn hòa...

- Ngươi phân giải đi.

Thi thể Long Nghĩ sau khi được chắp vá đã được đưa đi hiến tế.

Lần này người tí hon màu đen phồng lên như quả khí cầu, lẳng lặng lơ lửng ở trên tế đàn.

- Đại khái cần ba ngày mới có thể phân giải xong. Lần này ta sẽ cố gắng phân giải ra một vài thứ tốt.

...

Căn cứ thành phố Du Châu.

Một nhóm khách không mời đã đi tới Du Châu. Người cầm đầu không lớn tuổi lắm, mặc áo da thú màu đỏ, tóc dài để xõa vai, trên trán đeo vòng cỏ, phía sau còn có mười mấy người đi theo.

Các ngự thú với hình thái khác nhau cũng tùy tùng đến đây. Những loại ngự thú này vô cùng đa dạng, nhưng đều có một đặc điểm chung... chúng đều là ngự thú hệ hỏa.

- Nơi này chính là thành trì của đệ nhất cường giả kia sao?

Người thiếu niên liếc nhìn tường thành cao lớn của Du Châu rồi cười nói với vẻ xem thường:

- Theo ta tiến vào trong.

- Chào ngài, mời ngài lấy ra giấy thông hành.

Binh sĩ canh giữ cửa thành lễ phép nói.

Trên mặt thiếu niên lộ ra sự mờ mịt, hắn không hiểu những người này nói gì.

Trong mắt hắn có phần không kiên nhẫn, vẫy tay gọi một người phía sau:

- Ngươi tới phiên dịch xem bọn họ nói gì.

Người phía sau đi tới ghé sát tai của người thiếu niên và nói gì đó. Người thiếu niên nghe một hồi liền nhíu mày, sau đó giao cho người này xử lý.

Người mặc tây trang này cung kính gật đầu, sau đó đi tới trước mặt binh sĩ rồi mỉm cười nói:

- Chào anh, chúng tôi tới từ Liên minh Thánh Nhật, đây là thẻ thân phận của chúng tôi. Lần này chúng tôi qua đây là có việc riêng cần xử lý, hi vọng anh có thể cho chúng tôi tiến vào Du Châu.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 508: Huyết Mạch Phá Phôi Chi Long

Cách tập đoàn Nam Thiên không xa về phía tây nam chính là sông Gia Lăng.

Thời gian trước, sông Gia Lăng cùng với một ngọn núi bên cạnh đã trở thành trụ sở mới cho khách từ bộ lạc Bạch Long.

Từng chiếc xe công trình ầm ầm ầm chạy ở trên sườn núi, không ngừng cải tạo địa hình của vùng núi này, đồng thời xây dựng kiến trúc ở trên sườn núi.

Rồng thích nước, phần lớn rồng đều thích ở trong hoàn cảnh âm u và ẩm ướt. Đương nhiên là ngoại trừ những con rồng hệ Hỏa, bọn chúng đều thích sống ở trên miệng núi lửa.

Nước sông Gia Lăng rất lạnh, nhiệt độ phải thấp hơn so với sông Trường Giang mấy độ.

Trong con sông, từng con quái vật với thể tích khổng lồ đang lăn lộn.

Ở trong nước vảy giáp lóe lên ánh sáng rực rỡ.

Bên bờ, Bạch Dần khoác áo lông hổ kinh ngạc nhìn nước sông dưới chân.

Phía sau có một thiếu nữ đi tới, nàng nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng của Bạch Dần rồi dựa đầu vào vai hắn.

Bạch Dần cầm tay của thiếu nữ, trầm mặc không nói.

Thiếu nữ nhìn hắn với vẻ đau lòng. Nàng là vợ của Bạch Dần, người ở bộ lạc Bạch Long luôn kết hôn rất sớm, phần lớn thiếu niên mười lăm tuổi, thiếu nữ mười bốn tuổi đã tiến hành hôn lễ, bọn họ đã kết làm vợ chồng đã tròn bốn năm rồi.

Nàng biết thân phận của chồng mình là con trai thứ 37 của tộc trưởng bộ lạc Bạch Long, cũng là đứa con không được yêu thương nhất.

Trên thực tế lấy thân phận con trai tộc trưởng bộ lạc Bạch Long của hắn thì chỉ cần có thiên phú là được coi trọng, ký kết với một con ngự thú Bạch Long cũng không khó.

Nhưng ngự thú của chồng nàng chỉ là một con Bạch Giao Long, thậm chí ở trong chủng loại giao long cũng không tính là cao cấp.

Theo rất nhiều người nghĩ thì việc trở về tổ địa chính là một chuyện rất nguy hiểm, không ai biết tổ địa bên này sẽ có nguy hiểm tới mức nào. Nếu như không phải bởi vì không được sủng ái, ai lại muốn bị phái đến bên này chứ?

Các bộ lạc nhỏ khác có thể sẽ phái người tài giỏi trong bộ lạc mình đi tới tổ địa để chiếm lợi thế trước. Nhưng đối với bộ lạc cao cấp nhất như bộ lạc Bạch Long, bất kể bộ lạc của bọn họ lựa chọn về tổ địa lúc nào, bọn họ đều sẽ hùng cứ một phương. Đây cũng là sự tự tin của bọn họ.

- Em nói xem, ông ta thật sự là Đại Tế Tự đại nhân sao?

Bạch Dần thì thào tự nói.

- Anh từng nhìn thấy bức tranh của Đại Tế Ti ở trong từ đường, dáng vẻ giống hệt với ông ta. Lúc đó anh thậm chí đã cho rằng mình bị hoa mắt.

Bạch Lạc tất nhiên không tin Kỷ Hàn Vũ này là Đại Tế Ti. Nàng chưa từng xem qua bức tranh của Đại Tế Ti, nhưng nàng nghĩ trên

thế giới có rất nhiều người có hình dáng tương tự nhau, đây chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Nhưng khi nghe được chồng mình thì thào nói vậy, Bạch Lạc âm thầm thở dài.

Nàng càng ôm hắn chặt hơn nữa.

- Đúng không? Vậy có thể ông ta là Đại Tế Ti.

- Anh biết em không tin, nhưng thật sự không phải tương tự mà là giống nhau như đúc, tựa như người từ trong bức tranh đi ra vậy...

Bạch Dần còn muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi, chỉ cười gượng lắc đầu.

Đúng vậy, cho dù thật sự là Đại Tế Ti chuyển thế thì thế nào. Ngự thú của ông ta chỉ là một con Bạch Long bình thường, còn là loại có huyết mạch thấp nhất trong chủng loại Bạch Long, hơn nữa cũng chỉ có Vương cấp.

Cho dù thật sự là Đại Tế Ti cũng không giúp được gì cho hắn. Dù sao đây cũng là một thế giới coi trọng vũ lực, ngươi không có thực lực thì sẽ không có quyền phát biểu.

- Dần ca, người của bộ lạc Viêm Diệc đã vào thành rồi.

Phía xa có một người thiếu niên chạy nhanh tới, còn có một tổ ong rất lớn đang lơ lửng phía sau hắn. Trong tổ ong thỉnh thoảng có ong mật màu tím lớn bằng nắm đấm ra ra vào vào.

- Bộ lạc Viêm Diệc sao?

Bạch Dần hơi sửng sốt, sau đó nhíu mày. Người của bộ lạc Viêm Diệc tới đây làm gì? Tuy bộ lạc Viêm Diệc không thể sánh bằng bộ lạc Bạch Long bọn họ, nhưng cũng là một trong bảy bộ lạc lớn gần với bộ lạc Bạch Long.

Chẳng lẽ đến gây rắc rối cho mình?

Suy nghĩ trong đầu Bạch Dần không ngừng thay đổi, nhưng sau đó đã loại bỏ ý nghĩ này. Dù cho hắn là người con không được sủng ái của tộc trưởng bộ lạc Bạch Long, nhưng ngoại trừ ba bộ lạc lớn cùng đẳng cấp, người của bộ lạc Viêm Diệc chắc hẳn không có lá gan lớn như vậy.

- Đi, đi với ta xem thử.

Tất cả đều là người của bộ tộc thượng cổ nên phản ứng đầu tiên của Bạch Dần tất nhiên là tới tìm hắn.

Lúc này hắn bảo những người cùng tộc cho ngự thú chạy tới.

Nhìn Bạch Dần và những người khác của bộ lạc Bạch Long, vẻ mặt Diệc Chu ngỡ ngàng. Làm sao lại nhìn thấy người của bộ lạc Bạch Long ở đây chứ?

- Ta tưởng là ai, hóa ra là Diệc Chu công tử.

Bạch Dần nhận ra Diệc Chu.

Diệc Chu là con trai thứ tám của tộc trưởng bộ lạc Viêm Diệc, cũng là đứa con nhỏ tuổi nhất, nghe nói rất được yêu chiều.

- Ngươi tới chỗ của ta làm gì?

Bạch Dần hơi khó chịu. Tổ địa lớn như vậy, ngươi không đi tới nơi khác mà chạy đến chỗ của ta, có phải cảm thấy Bạch Dần ta dễ bắt nạt đúng không.

Cho dù Bạch Dần ta không được thương yêu thì vẫn là người của bộ lạc Bạch Long!

Nếu như Diệc Chu biết suy nghĩ của Bạch Dần, trên đầu tuyệt đối sẽ xuất hiện dấu chấm hỏi, sau đó chửi ầm lên: Ngươi kiếm đâu ra lắm trò như vậy.

Khóe miệng Diệc Chu khẽ giật giật:

- Ta không phải tới tìm ngươi, ta tới tìm cường giả đệ nhất tổ địa Kỷ Hàn Vũ. Ta muốn xem thử cường giả của tổ địa rốt cuộc lợi hại tới mức nào.

Lúc này Bạch Dần mới chợt hiểu ra mình đã hiểu nhầm.

Trong đầu Bạch Dần suy nghĩ rất nhanh, sau đó nói với Diệc Chu:

- Trước khi tới đây, chắc hẳn ngươi đã nghe nói qua ngự thú của hắn là gì. Ngươi khiêu chiến với hắn ở ngay trước mặt bộ lạc Bạch Long chúng ta là có ý gì?

Diệc Chu ngây người nhìn Bạch Dần, sau đó lại nghĩ đến ngự thú Bạch Long của Kỷ Hàn Vũ thì đột nhiên hiểu ra!

- Thì ra là thế, thì ra là thế.

Diệc Chu liên tục lắc đầu.

- Xem ra là ta quá bốc đồng rồi. Ta hiểu, xem ra là ta đã quấy rầy các ngươi. Tạm biệt.

Hai tay Diệc Chu ôm quyền chào Bạch Dần, sau đó xoay người rời đi.

Bạch Dần:

- ? ?

Ngươi hiểu cái gì?

Biết Diệc Chu có khả năng hiểu nhầm gì đó, nhưng Bạch Dần lại lười giải thích.

...

Trong thế giới Hắc Vụ, chớp mắt đã ba ngày trôi qua.

Tiểu Hoàng đang nằm trên mặt đất làm động tác chống đẩy. Lần này, sau khi nó tấn thăng Vương cấp thì thể tích không tăng thêm mà vẫn duy trì ở chiều cao năm mét như bây giờ.

Viên tinh hạch quái vật đó làm cho Tiểu Hoàng tăng vọt tới cấp 54 mới tiêu hao hết.

Quả nhiên tới thế giới Hắc Vụ là lựa chọn chính xác. Tuy ở trái đất có linh khí phong phú, nhưng việc hấp thu lực lượng nguyên tố trong thiên địa để tiến hóa thật sự quá chậm, vẫn là trực tiếp cắn nuốt tinh hạch của quái vật cùng thuộc tính cường đại sẽ tiến hóa nhanh hơn.

Trên tế đàn, thi thể của Long Nghĩ đã được phân giải xong. Tuy thi thể bị tàn phá nhưng vẫn đủ tươi, lần này phân giải được không ít đồ tốt.

Đủ năm quầng sáng lớn lơ lửng ở phía trên tế đàn.

Dễ thấy nhất chính là tinh hoa máu thịt và tinh hoa linh hồn.

Cao Bằng phát hiện ra tác dụng mới của tinh hoa máu thịt và tinh hoa linh hồn, điều này làm cho hắn vô cùng mừng rỡ. Thứ này có thể thay thế thiên tài địa bảo cùng thuộc tính làm cho ngự thú khôi phục lại phẩm chất bị giảm xuống trong lúc thăng cấp.

Điều này cũng tiết kiệm cho Cao Bằng không ít sức lực, không cần tốn tâm tư đi tìm linh vật cùng thuộc tính, chỉ cần không ngừng săn giết quái vật là có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Cao Bằng đưa tinh hoa máu thịt và tinh hoa linh hồn của Long Nghĩ cho Tiểu Hoàng, làm cho phẩm chất của Tiểu Hoàng khôi phục lại.

Ba vật phẩm phân giải khác theo thứ tự là Cự hóa thân thể Lv2, Chưởng khống Phong nguyên tố Lv3, huyết mạch mỏng manh của Phá Phôi Chi Long.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 509: Trái Cây Cự Hóa Thuộc Về Ai?

Cự hóa thân thể, Cao Bằng tập trung nhìn vào nó.

Hắn nhặt nó từ tế đàn lên. Đây là một tinh thể hình cầu, sờ vào cảm thấy hơi giống thủy tinh, bên trong có tơ máu huyết hồng.

Sợi tơ vừa dày vừa nhiều tựa như kinh mạch khiêu động, có vẻ cực kỳ mạnh mẽ.

【Tên vật phẩm]: Trái cây - Cự hóa thân thể lv2

【Giới thiệu vật phẩm]: Sau khi sử dụng đơn vị mục tiêu có năng lực cự hóa thân thể lv2, năng lực không thể tăng lên. Cự hóa thân thể có thể khiến cho thể tích của đơn vị mục tiêu tăng lên tám lần.

Cao Bằng trầm ngâm. Thể tích tăng lên tám lần, coi như bằng toàn bộ dài rộng cao của một con quái vật nhân đôi.

Đầu tiên hắn nghĩ đến Lưu Quang. Hắn biết nó vẫn luôn rất để ý tới chiều cao của mình, chắc hẳn tiểu gia hỏa này sẽ sung sướng đến phát rồ cho mà xem.

Một năng lực khác là Chưởng khống Phong nguyên tố lv3 lại như gân gà. Năng lực chủ yếu của quái vật cấp Lĩnh Chủ mới là năng lực lv3, còn năng lực chủ yếu của quái vật Vương cấp trở lên thấp nhất đều là lv4.

Năng lực Chưởng khống Phong nguyên tố này có đẳng cấp quá thấp, lại không thể tăng lên. Bởi vì đây không phải thiên phú bản thân của quái vật mà chỉ là một thứ trang bị đi cùng.

Nhưng đây cũng không phải năng lực cường đại gì. Nếu như là năng lực bị động phụ trợ kiểu như Khứu giác chiến đấu, Quầng sáng khát máu cũng không tệ. Nhưng Chưởng khống nguyên tố thì lại tương đối gân gà.

Phong nguyên tố có thể giúp quái vật bay lên, nhưng mà lv3 thì lại không cao không thấp, muốn để A Ban bay lên, khẳng định là còn thiếu rất nhiều.

Ít nhất cũng phải lv7 trở lên mới được.

Cái cuối cùng là huyết mạch của Phá Phôi Chi Long, đằng trước còn được đặc biệt ghi chú là "mỏng manh".

Huyết mạch mỏng manh, Cao Bằng chẳng có hứng thú.

Bởi vì đây chỉ là huyết mạch mỏng manh thôi, cái hắn cần là huyết mạch hoàn chỉnh. Chỉ tiếc là huyết mạch hoàn chỉnh sẽ không dễ dàng có được như thế, muốn có bao nhiêu phải bỏ ra bấy nhiêu.

Nhưng ngẫm lại uy lực ánh sáng hủy diệt của Long Nghĩ, có thể bỏ qua ma kháng để tạo ra sát thương kinh khủng, Lục Tí Cự Nhân kia suýt chút nữa đã bị một đòn này xuyên thủng.

Tính kháng nguyên tố của Tiểu Hoàng cũng bị ánh sáng hủy diệt khắc chế, nếu có thể dung hợp năng lực ánh sáng hủy diệt sau thức tỉnh thì đương nhiên là tốt nhất, nhưng dung hợp huyết mạch ra được cái gì thì không ai biết trước được.

Tựa hồ sợ nếu dung hợp thất bại Cao Bằng sẽ tìm mình tính sổ, người tí hon vội nói.

- Ta cũng không dám hứa chắc sau khi dung hợp ngươi sẽ có được cái gì trong huyết mạch. Đây chỉ là huyết mạch mỏng manh, ngươi chỉ có thể cá cược vào may mắn mà thôi.

- Vậy ngươi có thể lấy ra được huyết mạch hoàn chỉnh cho ta không?

- Nếu ngươi có mười quái vật có cùng loại huyết mạch mỏng manh, ta có thể thử một chút…. Nhưng ta cũng không đảm bảo chắc chắn sẽ thành công.

- Ta không đề nghị ngươi tùy tiện dung hợp huyết mạch. Ta thấy phẩm chất huyết mạch mấy con ngự thú của ngươi đều không tệ, cần gì phải dung hợp với huyết mạch khác chứ. Lợi hại không nhất định là phù hợp, huyết mạch càng cường đại thì xung đột càng nghiêm trọng hơn. Trước kia ta đã tinh luyện huyết mạch của Địa Ngục Minh Vương Hoàng cho một con Thương Thiên Thanh Ngưu, nó muốn có được cánh của Địa Ngục Minh Vương Hoàng. Sau khi dung hợp huyết mạch, nó nổ tung thành một tòa Địa Ngục Hỏa Sơn.

Người tí hon màu đen nghiêm túc phân tích.

- Vì sao ngươi lại nói những điều này với ta? Theo lý mà nói, hẳn là ngươi nên ước gì ta chết đi chứ.

Cao Bằng nhìn nhìn nó.

Người tí hon màu đen thờ ơ nói:

- Ta là tế đàn nhỏ mọn như vậy sao. Trước kia có rất nhiều quái vật cực kỳ cường đại, thậm chí là thần từng có được ta. Mới đầu bọn chúng còn cho rằng ta là thứ không may mắn, muốn hủy ta đi, nhưng sau một thời gian ngắn thì lại không thể rời khỏi được. Dù sao ta cũng chỉ là một công cụ, bị ai dùng mà chả như nhau?

- Ngươi nói nghe nguy hiểm như vậy, chẳng lẽ không ai từng thành công sao?

Cao Bằng nhíu mày hỏi.

- Có chứ, sao lại không có? Trước kia có một con Bạch Trú Cực Quang Lang dung hợp huyết mạch với Hắc Ám Dạ Ma Lang, sau đó nó biến thành một con Quang Ám Hỗn Ách Lang, cùng lúc có hai năng lực quang minh và hắc ám, thực lực tăng vọt, đêm hôm đó nó liền cướp đoạt vợ của nguyên lão lang chủ.

- Nhưng cũng không phải là không có di chứng. Vì đồng thời có hai thuộc tính quang minh và hắc ám nên Quang Ám Hỗn Ách Lang có hơi xúc động.. A, cũng không phải là xúc động, chỉ là rất sôi nổi, lúc nào cũng thích cắn cái gì đó.

…

- Ồ? Vậy sau đó con sói kia thế nào?

- Thế nào hả? Cũng vì cái thói xấu thích cắn mọi thứ của nó, nó đã cắn nát một cây Hỏa Diễm Thông Thiên Trụ trấn áp Băng Tinh Thâm Uyên, sau đó bị Hỏa Thần lão ca kia đánh chết một cách dã man.

- Cái này không tính là ví dụ thành công…

Cao Bằng không nói được gì. Được rồi, không nghĩ tới chuyện này nữa. Mới đầu hắn còn tưởng có thứ gì tốt, nghe một lúc mới biết thứ này lừa đảo như thế.

Lưu Quang đang ngồi xổm dưới đất ôm một viên hạt thông gặm, ánh mắt tỉnh táo đầy cơ trí. Một cường giả chân chính, lợi hại nhất không phải nhục thân mà là tinh thần của nó.

Thân thể lớn hay nhỏ do phụ mẫu quyết định, nhưng linh hồn cao quý hay không là do bản thân quyết định…

- Lưu Quang, mau tới đây.

Cao Bằng lớn tiếng gọi Lưu Quang ở cách đó không xa.

Lưu Quang đang giả bộ hiền giả đứng đó, nghe Cao Bằng gọi thì ngơ ngác quay lại.

- Lưu Quang, biết đây là cái gì không? Đây là trái cây biến lớn đó, ăn xong sẽ lớn hơn nhiều.

Lưu Quang:

- …

Hạt thông gặm được một nửa rơi xuống đất.

Trong đầu Lưu Quang xẹt qua một câu hỏi: Vừa rồi ta nghĩ cái gì vậy?

- Ngươi không muốn à? Không thích ta sẽ cho A Xuẩn.

Vèo.

Chỉ thấy một cái bóng đen thoáng qua, trái cây cự hóa thân thể trên đầu ngón tay Cao Bằng lập tức biến mất.

Lưu Quang nhồm nhoàm nuốt sạch cả quả.

Sau đó, nó tràn đầy cao hứng chờ đợi trái cây phát huy hiệu lực.

Trái cây này chỉ có thể đơn thuần tăng thêm thể tích, còn các thuộc tính sức mạnh, sức chịu đựng, khả năng phòng ngự đều sẽ không tăng. Không giống như Tiểu Hoàng phát động năng lực bị động, các chỉ số khác cũng sẽ không ngừng tăng lên.

Cho nên để Tiểu Hoàng dùng, được chẳng bù nổi mất. Bởi vì nếu chỉ tăng về thể tích mà sức mạnh không tăng lên tương ứng, nó sẽ chỉ thành một tấm bia thịt mà thôi.

Cao Bằng đã từng nhìn thấy loại quái vật bia thịt này rồi. Đó là một loại quái vật tên Ngọc Mễ Trư, thích nhất là ăn bắp ngô, kích

thước khổng lồ, thuộc về loại thể chất uống nước thôi cũng béo lên được, mà rất quỷ dị là nó chỉ dày thịt nạc chứ không dày thịt mỡ. Sau khi thành niên kích thước phổ biến là cao năm mét dài mười mét, nhưng chỉ có một thân cơ bắp, chẳng làm được gì, ngay cả một quái vật cấp Thủ Lĩnh cũng không đánh được.

Cho nên bọn chúng trở thành minh tinh trong trại chăn nuôi.

Có rất nhiều trại chăn nuôi quy mô lớn thích nuôi Ngọc Mễ Trư.

Sau mười phút, Lưu Quang kinh ngạc phát hiện cơ thể của mình to lên, một dòng nước ấm áp từ xương sống kéo thẳng lên não, thân thể tiếp tục lớn lên.

Nửa giờ trôi qua, Lưu Quang phát hiện vóc dáng của mình đã cao hơn rồi.

Lúc này, tất cả những từ ngữ như “tinh thần vĩ đại” ,”linh hồn cao quý” vân vân vừa rồi lập tức bị vứt vào nơi hẻo lánh nhất trong đại não của nó.

Lưu Quang lệ nóng doanh tròng, quả nhiên Cao Bằng không lừa ta. Ta thực sự cao lên rồi!

Sau khi thể tích tăng trưởng kết thúc, cơ thể Lưu Quang cố định ở chiều cao 80cm. Mặc dù vẫn chưa được 1m nhưng ít ra đã cao hơn nhiều so với con số 40cm trước đó!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 510: Long Nghĩ Con

Về phần trái cây Chưởng khống Phong nguyên tố Cao Bằng không cho Lưu Quang, bởi vì bản thân nó đã nắm giữ Chưởng khống Phong nguyên tố Lv4 rồi.

- A Xuẩn, ngươi có muốn ăn không?

Cao Bằng gọi A Xuẩn qua.

A Xuẩn nghiêng đầu nhìn Cao Bằng, nói chính xác là nhìn trái cây nhỏ trong lòng bàn tay của hắn.

- Đây là cái gì vậy?

A Xuẩn có phần sợ đồ lạ, ôm chặt bình nước hoa quả của mình.

- Đây là cá mập lớn.

Tiểu Diễm ở một bên đe dọa A Xuẩn. Từ sau khi nó biết trước đây A Xuẩn sợ chim, sợ cá thì rất mừng rỡ, mấy ngày nay chuyên dọa dẫm A Xuẩn, rất thích thấy bộ dạng con sứa này bị dọa đến run lẩy bẩy.

- Cá mập lớn mới không phải là bộ dạng này đâu.

A Xuẩn đắc ý nói. Con chim đáng ghét này, trò vặt của ngươi không trốn thoát khỏi ánh mắt của Xuẩn đại nhân ta đâu.

- Đây là một trái cây ngâm đường ăn rất ngon, bỏ vào trong nước trái cây thì là ngon nhất đấy.

A Xuẩn vốn không có hứng thú, nhưng vừa nghe bỏ vào trong

nước trái cây ăn rất ngon thì lập tức do dự.

Cuối cùng, nó do dự đưa xúc vươn qua quấn lấy trái cây năng lực Phong nguyên tố. Nhìn bề ngoài trái cây này trong suốt lấp lánh như QQ đường, bên trong có đường vân vòng xoáy màu xanh đen.

A Xuẩn nghe lời Cao Bằng, ném quả này vào trong bình nước trái cây, sau đó có chút lo lắng quan sát.

Sau khi nhìn một hồi nó mới uống sạch bình nước trái cây.

Mười phút sau, xung quanh người A Xuẩn sinh ra từng cơn lốc xoáy nhỏ.

Vèo ~

Một cơn lốc xoáy bay ra nện thẳng vào mặt Cao Bằng.

piu~

Lại thêm hai cái lốc xoáy rơi vào đỉnh đầu Cao Bằng, gió xoáy nổi lên một trái một phải làm tóc của Cao Bằng cuốn lại.

Đợi đến khi lốc xoáy biến mất, hai bên trái phải trên đầu Cao Bằng xuất hiện hai "bím tóc sừng dê" dựng thẳng lên.

A Xuẩn mặt xám xịt chạy trốn dưới ánh mắt nguy hiểm của Cao Bằng

Cuối cùng, Cao Bằng cũng không quyết định ban huyết mạch mỏng manh của Phá Phôi Chi Long cho ai. Chủ yếu vẫn là do lời nói trước đó của người tí hon màu đen đã dọa cho hắn sợ, nên không dám tùy ý lấy ngự thú của mình ra làm thí nghiệm.

Nếu như không cẩn thận làm cơ thể nổ tung mà chết thì thảm rồi, hắn vẫn nên nắm chắc an toàn mới nói sau. Tất cả đều phải lấy ổn thỏa là chính.

Cao Bằng không tùy tiện bước vào mê cung, mà lấy mê cung làm trung tâm săn giết quái vật ở xung quanh.

Tuy mê cung trở thành nơi được quái vật cường đại tranh đoạt, nhưng mà khu vực phía nam bên ngoài mê cung cũng có rất nhiều quái vật sinh sống.

Càng đi về phía nam, mật độ quái vật lại càng nhiều. Rất nhiều quái vật tầng dưới cùng đều tiến hóa ra năng lực ăn đất.

Mà quái vật cao hơn lại xem những quái vật ăn đất là thức ăn.

Điều làm cho Cao Bằng cảm thấy hứng thú là Long Vẫn Cốc kia.

Long Nghĩ sinh ra ở Long Vẫn Cốc, đã có một con thì chắc hẳn phải có con thứ hai.

- Chiêu Tài, ngươi qua đây.

Cao Bằng gọi Chiêu Tài tới, bảo nó ngửi mùi của Long Nghĩ trong không khí.

- Ngươi nhớ kỹ mùi này đi.

Chiêu Tài liên tục gật đầu.

- Tốt lắm, ngươi tìm dọc theo đường mà nó tới đây đi.

Cao Bằng muốn dựa vào mùi Long Nghĩ để tìm được Long Vẫn Cốc.

Tuy không biết có thể tới hay không, nhưng ít ra đây cũng coi như một cách.

Chiêu Tài áp sát mặt đất, không ngừng ngửi mùi trong không khí, cái đuôi chuột màu bạc vẫy rất nhanh.

- Hướng kia.

Chiêu Tài chỉ vào một hướng.

Đám người Cao Bằng lại bắt đầu di chuyển theo hướng đó.

Bọn họ đại khái đã đi rất lâu, Chiêu Tài lại nhảy xuống ngửi mùi trong không khí, bảo mọi người quay về một đoạn ngắn sau đó đổi hướng và đi tiếp.

Sau nhiều lần đổi hướng, bọn họ đi được nửa ngày mới thấy phía chân trời xuất hiện đồi núi nhấp nhô, phía trên mọc đầy những bụi cây thấp bé, rậm rạp.

- Bên trong đó.

Chiêu Tài đứng lên, xoay đầu lại dùng móng vuốt chỉ về phía bên trong.

Sâu bên trong đồi núi mơ hồ có vô số rừng rậm hiện lên.

Từng sinh vật màu đỏ tương tự với đà điểu thò đầu ra khỏi lùm cây, len lén nhìn đám người Cao Bằng.

【Tên quái vật】: Hồng Lân Lục Hành Đà Điểu

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 27 (cấp Thủ lĩnh)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Phổ Thông

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Hỏa

【Nhược điểm quái vật】: Hệ Thủy

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Tộc đàn quái vật phụ thuộc vào Long Nghĩ, trời sinh tính cảnh giác, lấy lá dâu làm thức ăn, đồng thời cung cấp sự cảnh giới cho Long Nghĩ. Sau khi Long Nghĩ trưởng thành sẽ che chở cho bọn chúng.

- Krec.

Trong lùm cây liên tiếp vang lên tiếng chim hót.

Cao Bằng cười, xem ra bên trong vẫn có Long Nghĩ.

Nhưng đợi một lúc lâu hắn vẫn không nhìn thấy Long Nghĩ đi ra. Đồi núi này không thể che giấu được hình dáng của Long Nghĩ trưởng thành, trừ khi nó trốn ở trong đất. Nhưng hắn nhớ Long Nghĩ hình như không phải là hệ Thổ, cũng không có năng lực liên quan tới hệ Thổ.

A Ban tiến lên, mặt đất giống như sóng lớn cuộn trào, ngọn núi chấn động, sóng đất như nước thủy triều. Bảy điểm nhỏ màu vàng lẫn ở trong bùn đất bay ra ngoài, cuối cùng ngã ở trước mặt Cao Bằng.

Bảy con Long Nghĩ nhỏ chỉ có kích thước nửa mét bị ngã đến choáng váng, mười hai cái chân vô lực đạp loạn ở trong không khí.

【Tên quái vật】: Long Nghĩ (con non)

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 15 (cấp Tinh Anh)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Kim

【Trạng thái quái vật】: Khỏe mạnh (sợ hãi)

【Nhu cầu tấn thăng phẩm chất Sử Thi】: Thôn phệ thi thể rồng

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】 Long Nghĩ con non.

- Chà, lại có bảy tiểu lão đệ.

Tiểu Hoàng tiến đến nhấc mấy con Long Nghĩ lên, chúng chỉ có

nửa mét nên bị Tiểu Hoàng ôm tựa như đang bế một con mèo.

- Cao Bằng, để cho ta nuôi bảy tiểu lão đệ này nhé.

Tiểu Hoàng cảm thấy rất hứng thú với những người bạn nhỏ này.

Cao Bằng liên tục xua tay:

- Đừng, ngươi chăm sóc cẩn thận bản thân mình trước rồi nói sau. Ngươi còn không thể chăm sóc cẩn thận mình thì đừng có nuôi sủng vật.

- Đừng có bắt nạt vịt nghèo!

Tiểu Hoàng trừng mắt.

Cao Bằng không để ý tới Tiểu Hoàng. Bảy con Long Nghĩ này đều có phẩm chất Hoàn Mỹ, phẩm chất thấp hơn một cấp so với trưởng bối không biết là mẹ hay cha của chúng nó. Rất có thể bởi vì chúng chưa từng cắn nuốt thi thể rồng và hấp thu huyết mạch.

Cao Bằng không ký kết huyết khế với bảy Long Nghĩ con này, có thể bởi vì số lượng quá nhiều khiến hắn không quá để ý tới chúng.

Hơn nữa cho dù không ký kết huyết khế cũng không phải không thể khống chế được. Quái vật cũng có linh trí, chỉ cần ngươi đối xử tốt với nó, nuôi từ nhỏ tới lớn cũng có thể ra mệnh lệnh đơn giản cho nó, chỉ là không thuận tiện và bảo đảm như ký kết huyết khế mà thôi.

- Tạm thời cứ nuôi chúng đã.

Vì vậy trên lưng A Ban lại có thêm bảy con Long Nghĩ giống như những chú chó nhỏ.

Nhìn thấy Long Nghĩ bị mang đi, đám Hồng Lân Lục Hành Đà

Điểu dồn dập kêu lên rồi cùng nhau xông tới.

Cho dù đó là một đám ngự thú Vương cấp thậm chí Hoàng cấp tạo thành đoàn thể khổng lồ, bọn chúng cũng không hề sợ hãi, hung tợn lớn tiếng kêu lên. Một con Hồng Lân Lục Hành Đà Điểu lao tới đầu tiên vì xông đến quá nhanh đã ngã trên mặt đất, sau đó nằm trên mặt đất len lén quan sát những con khác xông lên trước rồi lén lút cong mông lùi về phía sau.

Cái cổ dài của Tiểu Hoàng ngẩng cao, hừ lạnh một tiếng:

- Thật là một đám gia hỏa trọng tình nghĩa, Tiểu Hoàng gia gia sẽ tha cho các ngươi một mạng.

Sắc mặt A Ngốc không hề thay đổi, quay đầu hỏi ý của chủ nhân.

Cao Bằng xua tay:

- Thôi đi, những con đà điểu này cũng rất trung thành. A Ngốc ngươi hù dọa một chút rồi đuổi chúng đi là được.

A Ngốc phóng thích khí tức Hoàng cấp, uy áp mãnh liệt chấn nhiếp đám đà điểu này.

Cơ thể của đám Hồng Lân Lục Hành Đà Điểu chấn động, sau đó ở trên bình nguyên xuất hiện một cảnh tượng cảnh tượng kỳ lạ.

Rất nhiều đà điểu vùi đầu vào sâu trong đất.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 511: Bảy Anh Em

Quả nhiên là đà điểu. Đám đà điểu này thật ra rất trung nghĩa, hơn nữa đẳng cấp cũng thấp, hiến tế nhiều lắm cũng chỉ đủ no bụng.

Cao Bằng cảm động trước sự trung nghĩa của chúng cho nên mới thả cho một con đường sống.

- Cao Bằng Cao Bằng, mẹ của những con tiểu Long Nghĩ đã chết rồi, ngươi còn muốn làm nghĩa phụ của bọn chúng, như vậy bọn chúng có tính là nhận giặc làm cha hay không?

A Xuẩn nói rất gian xảo.

Sắc mặt Cao Bằng tối đen:

- Ngươi nói loạn gì thế. Mẹ của bọn chúng không phải do ta đánh chết, nếu thật sự muốn tính sổ thì phải tìm Lục Tí Cự Nhân kia chứ? Chúng ta chỉ là công nhân bốc vác mà thôi.

- Úc úc, thì ra là như vậy.

A Xuẩn một bộ tiểu đại nhân chậm rãi bay đi, chỉ là vẻ ngoài của nó thật sự quá hài hước. Con sứa nhỏ màu đỏ nhẹ nhàng bay giữa không trung, mấy cái xúc tu để ở sau lưng, nhìn thế nào cũng giống như một đứa trẻ ba tuổi cố gắng giả làm người lớn, càng nhìn càng thấy buồn cười.

Đám Long Nghĩ tập trung lại một chỗ, cảnh giác nhìn Cao Bằng.

- Người lớn nhà các ngươi đâu?

Cao Bằng có lòng tốt hỏi.

- Không biết.

- Ra ngoài rồi.

- Nói bậy, không ra ngoài!

Một con Long Nghĩ đánh một con Long Nghĩ khác ở bên cạnh.

- Không cần nói cho kẻ xấu xa này biết mẹ chúng ta đã ra ngoài.

- Biết rồi.

Mấy con Long Nghĩ khác cùng kêu lên.

Cao Bằng:

- ...

- Các bạn nhỏ, các ngươi mấy tuổi rồi?

Vẻ mặt bảy con Long Nghĩ mờ mịt. Mấy tuổi là ý gì?

Không biết từ này có ý gì nên bọn chúng lập tức gấp đến độ xoay quanh. Bảy con Long Nghĩ vây thành một đống nôn nóng xoay vòng vòng.

- Mấy tuổi chính là hỏi các ngươi ra đời bao lâu rồi.

Cao Bằng cười híp mắt hỏi, giống như Cao gia gia lương thiện nhà bên cạnh.

Thật đúng là một đám vật nhỏ đáng yêu ngây thơ.

- A, hắn muốn nghe ngóng tuổi của chúng ta! Mẹ nói không nên để cho quái vật khác biết, đặc biệt là nhân loại.

- Có nên nói cho hắn biết chúng ta ra đời nửa năm rồi không?

- Không cần nói cho hắn biết. Hắn… hắn không phải là người tốt.

- Đúng, người này siêu cấp đáng khinh.

- Vừa rồi chính là hắn làm ta ngã đau mông. Đừng nói cho hắn biết, để cho hắn tức chết đi.

Đám tiểu Long Nghĩ này líu ríu thảo luận, lúc nói chuyện cái râu trên đỉnh đầu còn không ngừng dao động.

Cuối cùng hình như đã thương lượng xong, chúng quay đầu đứng thành một hàng, cùng kêu lên:

- Chúng ta không nói cho ngươi biết đâu.

Cao Bằng không lộ cảm xúc. Trong lòng lại nghĩ, ta còn không trị được đám tiểu quỷ các ngươi sao?

- A Xuẩn qua đây.

A Xuẩn bay tới:

- Làm gì vậy?

- Ta lấy chút đồ.

Cao Bằng nói xong liền đưa tay vào trong không gian của A Xuẩn tìm kiếm một lúc rồi móc ra một viên thịt lớn màu đỏ thơm ngào ngạt.

Trong tinh hoa máu thịt ẩn chứa rất nhiều dinh dưỡng.

Đối với quái vật, dinh dưỡng trong tinh hoa máu thịt là rất phong phú.

Khi nhìn thấy tinh hoa máu thịt, đám Long Nghĩ con này đều không nhúc nhích, nhìn chằm chằm vào đầu ngón tay của Cao Bằng.

- Ực ực.

Không biết tiếng nuốt nước bọt từ trên người con nào truyền tới.

- Các ngươi có ai muốn ăn không?

Cao Bằng dụ dỗ nói.

Đám tiểu Long Nghĩ này nhìn không chớp mắt nhưng không có con nào mở miệng nói trước.

Qua một hồi lâu, một con Long Nghĩ trong đó đột nhiên tiến lên hai bước.

- Chúng ta đừng để hắn lừa gạt. Tên nhân loại này nhất định là muốn lừa gạt chúng ta, sau đó bắt chúng ta đi nướng ăn.

Con Long Nghĩ này đầy căm phẫn nói.

- Đại ca nói rất đúng.

- Nghe lời đại ca.

- Đại ca thông minh nhất, chắc chắn sẽ không lừa gạt chúng ta.

Con Long Nghĩ vừa tiến lên nói lại nhìn Cao Bằng với vẻ mặt kiêu ngạo.

- Ta không thèm ăn thứ này của ngươi.

- Sợ rằng không được đâu, ngươi phải ăn.

Cao Bằng phối hợp với nó.

Tiểu Long Nghĩ nhanh nhẹn trả lời:

- Vậy được rồi.

Ăn tinh hoa máu thịt xong, thái độ của tiểu Long Nghĩ với Cao Bằng đã dịu hơn rất nhiều, không còn xem hắn là kẻ thù như lúc đầu nữa.

- Ta thấy ngươi mày rậm mắt to, vậy gọi ngươi là Đại Oa đi.

Cao Bằng đặt tên cho nó.

Tiểu Long Nghĩ sửng sốt sau đó bất mãn cãi lại:

- Ta có tên... Mẹ đặt tên cho ta là Nghĩ Tẫn...

- Ngươi tên là Đại Oa!

Tiểu Hoàng cũng mày rậm mắt to đi tới trước mặt Long Nghĩ nói với vẻ nghiêm nghị, giọng điệu không cho phép người khác nghi ngờ phản đối.

Tiểu Long Nghĩ sửng sốt.

Nó chưa từng thấy qua con vịt bắt nạt kiến, nó đột nhiên nhớ mẹ.

Nếu mẹ ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho những thứ kỳ quái này bắt nạt chúng.

- Nhưng tên của ta rõ ràng là...

- Không có rõ ràng gì cả!

Tiểu Hoàng tiến lên nhấc bổng tiểu Long Nghĩ này tựa như đang cầm một vật nhỏ:

- Tiểu lão đệ, ngươi không thích cái tên dễ nghe này sao?

Giọng điệu Tiểu Hoàng thâm trầm, kèm theo một tia hương vị không hiểu.

Tiểu Long Nghĩ nghe được con vịt đầu trọc đầy cơ bắp này nói với vẻ uy hiếp thì không dám phản bác nữa.

- Ngươi nói tên ta là gì thì là vậy đi.

Tiểu Long Nghĩ oan ức nói.

- Ừ, ngoan lắm.

Tiểu Hoàng rất hài lòng.

Cũng không thể nào tên ta là Tiểu Hoàng, mà các ngươi lại có một vài cái tên kỳ lạ được.

- Cao Bằng, sau này để ta tới đặt tên cho những tiểu lão đệ mới tới được không?

Tiểu Hoàng hăng hái bừng bừng nói.

Nó cảm thấy đây là một chuyện không tệ.

Cao Bằng tất nhiên muốn từ chối nó.

Nhưng nhìn con vịt ngốc này, Cao Bằng đột nhiên không đành lòng. Nghĩ tới trước đây con vịt Tiểu Hoàng này đáng yêu tới mức nào, đơn thuần tới mức nào.

Là cái gì đã làm cho một con vịt đơn thuần như vậy biến thành như bây giờ chứ?

Cao Bằng nghĩ đến bóng người cao to cả ngày lẫn đêm mê mẩn xem phim điện ảnh, mê mẩn kịch truyền hình...

Nghĩ tới đây, trong lòng Cao Bằng cảm thấy chua xót khổ sở:

- Sau này không thể để cho ngươi đặt tên cho đám mới tới được, nhưng ngươi có thể đặt một cái tên thích hợp cho sáu con tiểu Long Nghĩ còn lại.

Tiểu Hoàng chuyển buồn thành vui:

- Cao Bằng thật trượng nghĩa.

Chiêu Tài đã chạy tới ôm lấy bắp đùi của Cao Bằng.

- Chủ nhân, ở trong đó còn có bảo bối.

Chiêu Tài khoa tay múa chân, chỉ về phía tổ của Long Nghĩ.

Cao Bằng bảo nó diễn tả xem là bảo bối đẳng cấp gì thì nó gãi đầu, sau đó đỏ mắt mong chờ nói:

- Có ba cái siêu cấp động tâm.

Bây giờ động tác ví von của Chiêu Tài chia ra làm mấy đẳng cấp, theo thứ tự là động tâm, siêu cấp động tâm, siêu cấp siêu cấp động tâm...

Lấy số lượng siêu cấp để phân chia.

Trong đó bảo vật động tâm đại khái cũng chính là những thứ mà quái vật cấp Bình Thường cộng thêm Tinh Anh có thể dùng được, cứ như vậy mà suy diễn ra. Thưởng thức của nó vẫn chưa được nâng cao bao nhiêu...

Chỉ là năng lực chịu đựng sau khi thăng cấp có tăng lên một chút. Đại khái ba bảo vật siêu cấp động tâm kia chính là bảo vật và tài liệu mà quái vật Vương cấp có thể dùng được.

Bây giờ, mấy con ngự thú của mình đều có thể dùng được, nên Cao Bằng lại cho mấy con ngự thú đi tới trong tổ Long Nghĩ lấy tài liệu.

Về phần những con tiểu Long Nghĩ thì đều bị giữ lại, lục lọi nhà của chúng ngay trước mặt cũng không tốt lắm.

- Cao Bằng, ta đặt tên cho chúng nó xong rồi.

Tiểu Hoàng vui mừng đi tới, bảy con tiểu Long Nghĩ bám theo phía sau nó.

Chỉ có con đi sau cùng giống như cà tím gặp sương, vẻ mặt đầy tuyệt vọng đi theo phía sau.

- Đây là Đại Oa, đây là Nhị Oa, đây là Tam Oa... Đây là Lục Oa, đây là Đầu Trọc.

Tiểu Hoàng rất cao hứng giới thiệu. Sau này con hạc béo đáng ghét kia mà gọi Đầu Trọc thì không phải là gọi ta mà là gọi con Long Nghĩ này. Ta đúng là quá thông minh!

Ôi, có thể đây là phiền não khi lớn lên. Không ngờ được có một ngày ta cũng sẽ biến thành một con vịt độc ác không từ thủ đoạn.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 512: Long Vẫn Cốc

- Đầu Trọc sao?

Cao Bằng hít một hơi khí lạnh.

- Vì sao ngươi lại lấy cho nó cái tên… thần kỳ như thế?

Đồng thời từ đáy lòng Cao Bằng nảy ra một suy nghĩ.

Nếu gọi đầu trọc không phải là…

- A phi. Con vịt trọc này, mình trọc thì thôi đi, lại còn đặt cho mấy con kiến nhỏ đáng yêu này cái tên khó nghe như vậy.

Tiểu Diễm bay tới, lườm nguýt Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng tức giận phản ứng:

- Đồ mập mạp chết bầm. Đừng tưởng ngươi có cái tên giống với con nhật xà kia, lại cùng đùa lửa mà ta sợ ngươi!

- Người ta trọc ở chỗ nào? Con kiến vốn là không có tóc, con kiến có tóc mới là kỳ quái!

Tiểu Diễm phản bác.

Lão Thất đi sau cùng nghe thấy đại tỷ tỷ đáng yêu này đang bênh vực mình thì lập tức ứa nước mắt. Nó cảm động liên tục gật đầu. Đúng vậy, chúng ta vốn là không có tóc mà.

Lúc nghe thấy sáu người anh của mình được đặt tên là Đại Oa, Nhị Oa, Tam Oa,... Lão thất đã bắt đầu nghĩ xem mình nên lấy tên gì.

Nếu cứ thế này, kết quả mình cũng sẽ được gọi là Thất Oa!

Dù trong huyết mạch truyền thừa của nó không có chữ số Ả Rập, nhưng truyền thừa tính toán tương tự thì vẫn có, đương nhiên điều này không làm khó được nó.

Nhưng mà, đến lượt nó…

Đột nhiên nó nghe thấy hai chữ…

Đầu Trọc!

Tựa như có một búa nện vào đầu nó, phiên giang đảo hải.

Tiểu Lão Thất đột nhiên rất thất vọng.

Có phải huyết mạch truyền thừa của mình có sai lầm gì đó không? Đằng sau số sáu không phải số bảy mà là trọc sao?

Sáu người anh thay phiên nhau tới an ủi nó, cũng nói cho nó biết, đằng sau số sáu không phải là trọc, mà là số bảy thật, nó tuyệt đối không nên suy nghĩ nhiều.

- Ta mặc kệ! Dù sao thì nó cũng không có tóc!

Tiểu Hoàng vội cuống lên.

- Ta cũng không phải trời sinh đã không có tóc. Chỉ là sau khi tiến hoá ta mới bị mất tóc, vậy nên ngươi dựa vào cái gì mà gọi ta là đầu trọc?

Dù sao Tiểu Hoàng cũng không chịu. Cao Bằng đã đồng ý cho ta đặt tên đấy!

- A, tên trọc già!

Tiểu Diễm cười lạnh.

Cao Bằng dẫn theo mấy con ngự thú đi vào trong hang động phía trước.

Cái hang động này được đào dưới chân một ngọn núi.

Xung quanh là bụi cây rậm rạp, xốc bụi cây lên sẽ lộ ra một thứ khổng lồ.

Vì cơ thể Long Nghĩ rất to, cho nên hang động này cũng không hề nhỏ.

Bên trong hang động tối đen như mực, trong ánh sáng yếu ớt chỉ có thể nhìn thấy cảnh sắc lờ mờ.

Đi sâu vào trong hang, không có chỗ rẽ, cứ thế đi thẳng đến một bãi đất trống.

Sào huyệt của Long Nghĩ rất đơn giản, không quá phức tạp, có lẽ vì nó tự tin sẽ không có quái vật nào ở gần đó dám xông vào sào huyệt của mình.

Dưới đáy sào huyệt là một mảnh đất trống lớn.

Mép khoảng đất trống này chất đầy đồ linh tinh, giống như một nhà kho.

Trong đó nhiều nhất là xác quái vật. Phần lớn không gian đều bị xác quái vật chiếm mất, trong đó còn có không ít xương quái vật, có vẻ giống như đồ cho Long Nghĩ mài răng.

Trong góc có vài thứ tài liệu, trong đó có một tấm da thú cực kỳ đặc biệt và nổi bật.

Tấm da thú này gấp làm mấy tầng, chắc phải lớn bằng cái bàn.

Nó có màu trắng, sờ lên rất thích tay. Da thú mềm mại ấm áp nhìn qua bóng láng mới tinh, bảo tồn rất tốt, chỉ có chỗ cái sừng bên phải là có một lỗ hổng do bị gặm.

Mở tấm da thú ra, Cao Bằng cho rằng mình đã nhìn thấy một bộ tranh hoạt hình.

Trên tấm da thú có đường cong màu đen, liền mạch, gọn gàng.

Cách vẽ trên tấm da này rất kỳ lạ, nhưng đại khái có thể nhìn ra được đây là một tấm bản đồ.

Trên bản đồ có vẽ đường đi, hình vẽ tràn đầy tấm da thú.

Còn có mũi tên chỉ hướng thô sơ.

Góc dưới cùng bên phải vẽ một con thằn lằn đầu to, đầu nó phải to bằng một phần ba kích thước cơ thể, còn có hai cái cánh nho nhỏ.

Cao Bằng chưa bao giờ nhìn thấy loài động vật nào kỳ quái như thế. Đó chắc hẳn là nơi Long Nghĩ đến...

Trong đầu Cao Bằng nhảy ra ba chữ "Long Vẫn Cốc"!

Chẳng lẽ đây là Long Vẫn Cốc?

Theo Long Vẫn Cốc một mực đi lên, ven đường đi qua một con sông và một mảnh rừng rậm, còn có một loại địa hình mà Cao Bằng không hiểu là gì.

Nửa đường có một số hình vẽ mê cung. Cuối cùng, trên cùng góc trái cũng có một cái mê cung, cạnh mê cung vẽ một cự nhân to lớn có sáu cánh tay.

Không biết có phải đây là Lục Tí Cự Nhân hay không?

Không biết Long Vẫn Cốc cách đây bao xa. Trước đó Cao Bằng còn ngại nó quá xa, nhưng bây giờ có bảy con tiểu Long Nghĩ rồi, nếu thu phục được chúng sau đó đưa tới Long Vẫn Cốc để bồi dưỡng, hắn sẽ có bảy con ngự thú có chiến lực không tệ.

Có lẽ nên thử thu phục bảy con Long Nghĩ này một chút.

Cao Bằng âm thầm suy tư.

Ngự thú vương bài của bộ lạc Bạch Long kia chính là rồng. Mình cũng thu phục dần vài loại quái vật khắc chế rồng đi, coi như lo trước khỏi hoạ.

Bỏ hết tài liệu và xác quái vật trong hang động vào không gian tùy thân của A Xuẩn, Cao Bằng rời khỏi nơi này.

- Các ngươi có biết cái này không?

Cao Bằng ngồi xổm trước mặt bảy con tiểu Long Nghĩ, mở tấm da thú ra.

- Không biết.

- Sao nó giống như đồ trong nhà…

Đám tiểu Long Nghĩ có chút mê mang.

- Ta biết, mẹ có nói với ta đây là bản đồ chỉ đường về nhà.

Nhị Oa lớn tiếng nói.

Nói xong, nó còn đắc ý nhìn quanh. Các ngươi không biết, nhưng ta biết.

- Làm sao ngươi biết được?

Bọn nhỏ hơn không phục hỏi.

- Lần trước ta vụng trộm chạy vào kiếm đồ ăn đã nhìn thấy cái này. Ta còn cắn trộm một miếng, sau đó bị mẹ đánh một trận.

Nhị Oa đắc ý nói.

- A, thật hâm mộ. Thì ra ngươi đã bị mẹ đánh.

Đám tiểu Long Nghĩ hâm mộ.

Cao Bằng:

- …

Mấy ngày sau, có tinh hoa máu thịt của quái vật Vương cấp phát hiện trong tổ Long Nghĩ, Tiểu Diễm cũng nhẹ nhàng đột phá Vương cấp.

Trong truyện thần thoại xưa, lông vũ trên người Tất Phương có màu lam. Lông vũ của Tiểu Diễm ban đầu có màu đỏ, nhưng đột phá Vương cấp, trên gáy nó đã có một vòng lông màu lam rồi.

Hoả diễm phun ra cũng không chỉ có màu đỏ, trong đó còn có thêm chút ánh sáng màu lam.

Không chỉ vậy, Cao Bằng phát hiện uy lực của hoả diễm cũng lớn hơn rất nhiều.

Chủ yếu là vì hiện giờ Tiểu Diễm có thêm một năng lực 【Linh Thể Thiêu Đốt】 lv3 nữa.

Có lẽ vì Tiểu Hoàng đã đặt tên cho mình, nên bọn tiểu Long Nghĩ ngoại trừ Lão Thất, đều thích đi theo sau nó.

Lão Thất thì luôn đi theo Tiểu Diễm, có thể vì hôm ấy khi đặt tên Tiểu Diễm đã nói đỡ cho nó.

- Ngươi đừng có đi theo ta, ngươi có biết bay đâu.

Tiểu Diễm sắp phát điên rồi.

Nó là một con Tất Phương, quê hương của nó là bầu trời.

Nhưng con Long Nghĩ này cứ thích đi theo phía sau. Chỉ cần mình bay lên nó sẽ giống như người lớn tiếng kêu to, âm thanh thê thảm, tựa như một đứa trẻ bị bỏ rơi.

- Ta biết bay, sớm muộn gì cũng có ngày ta sẽ bay lên trời.

Lão Thất chăm chú nói với Tiểu Diễm, ánh mắt vô cùng nghiêm túc, tựa như bao hàm cả một mảnh tinh thần đại hải.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 513: Đại Địa Medusa

Nhìn ánh mắt của Đầu Trọc, Tiểu Diễm dù thế nào cũng không thể nói được lời giễu cợt.

Dù sao có ước mơ cũng tốt.

- Cố gắng lên.

Tiểu Diễm nói.

Cao Bằng nhìn bản đồ một lúc, sau đó đi dọc theo phía nam của bản đồ. Lần này bọn họ đi hết mười ba ngày, hắn mới nhìn thấy một mê cung ở phía trước.

Hắn mở địa đồ ra. Ở trên bình nguyên phía nam rất khó nhìn thấy được một vài dấu hiệu rõ ràng, mê cung chính là một dấu hiệu rất dễ làm cho người khác chú ý.

- Chính là chỗ này, mê cung vẽ trên bản đồ.

Cao Bằng thì thào tự nói.

Mê cung này có diện tích không lớn, là một mê cung bình thường bằng đá, ở trên bản đồ vẽ một mỹ nhân ngư. Chỉ có điều mỹ nhân ngư này có phần đuôi hơi nhọn một chút, tóc hơi dài một chút.

Dường như Cao Bằng suy nghĩ tới điều gì.

- Đây chính là mỹ nhân ngư, từ trước đến nay ta còn chưa từng gặp mỹ nhân ngư đâu.

Nhìn kích thước và loại hình của mê cung, cơ bản cũng có thể

nhìn ra đẳng cấp của quái vật.

Con mỹ nhân ngư này chắc hẳn sẽ có đẳng cấp không vượt quá Hoàng cấp, hơn nữa mỹ nhân ngư trong chuyện thần thoại xưa đều xinh đẹp, tính tình tốt, là bạn của loài người.

Nhìn bề ngoài thì mê cung này rất cũ nát, cửa lớn bằng đồng màu xanh, hai bên trái phải có hai vòng tròn bằng đồng thau.

- Lưu Quang, ngươi đi gõ cửa đi.

Cao Bằng bảo Lưu Quang đi gõ cửa. Bởi vì tốc độ của nó rất nhanh, cho dù thật sự có nguy hiểm thì nó cũng có thể chạy trốn trước.

Lưu Quang không từ chối, tiến lên dùng lưỡi đao gõ cửa.

Cong cong cong.

Tiếng gõ vào cánh cửa đồng xanh vang vọng trên bình nguyên trống trải, nhưng đi không xa lắm đã bị biến mất ở trong không khí.

Chủ nhân trong mê cung cũng bị kinh động.

Phía sau cửa truyền đến tiếng ma sát, giống như có thứ gì đó trượt trên mặt đất.

Nhưng kỳ lạ là mỹ nhân ngư này sống thế nào? Mỹ nhân ngư trong truyện thần thoại đều sinh sống ở trong biển, nếu không thì cũng là trong sông, hoặc trong hồ.

Dù sao đó cũng là thân người đuôi cá.

Chẳng lẽ trong mê cung này còn có một hồ nước? Trong đầu Cao Bằng đột ngột xuất hiện một suy nghĩ kỳ lạ.

Cánh cửa đồng xanh từ từ mở ra.

Một cảm giác nguy cơ thình lình bao phủ lấy Cao Bằng:

- Không tốt, mau tránh đi!

Cao Bằng lập tức ra lệnh cho Lưu Quang và các ngự thú khác lùi lại. Cảm giác nguy cơ thình lình xuất hiện này làm cho Cao Bằng rợn tóc gáy.

Thân hình Lưu Quang lùi lại rất nhanh, chỉ để lại một vệt ánh sáng ở phía sau.

Những ngự thú khác đều đề phòng, đồng thời cảnh giác nhìn chăm chú vào cánh cửa đồng xanh vừa mở ra.

Một thân hình yểu điệu, thon thả và đầy yêu mị lẳng lặng đứng trước cánh cửa đồng xanh vừa được mở ra.

Đó là một đôi mắt như thế nào, vừa dịu dàng lại tràn đầy quyến rũ, hai loại ánh mắt hoàn toàn khác biệt đan xen vào nhau.

Mái tóc màu xanh sẫm rủ xuống, tóc rất dày, tựa như từng bím tóc tết lại với nhau, nhưng đỉnh của những bím tóc này lại là những con rắn nhỏ đang nhắm mắt, màu da bên ngoài là màu xanh nhạt.

Trên người dùng lá cây đan vào nhau tạo thành quần áo che đậy thân hình, từ rốn trở xuống hoàn toàn là đuôi rắn. Trên cái đuôi sặc sỡ phủ đầy từng vòng từng vòng hoa văn.

Khi tiếp xúc với ánh mắt này, trái tim Cao Bằng lập tức đập mạnh, một lực lượng không tên xâm lấn linh hồn của hắn.

Tóc rắn, đuôi rắn, Medusa!

Truyền thuyết về Medusa được rất nhiều người biết tới, đặc biệt là nó có năng lực hóa đá vô cùng quỷ dị và khó phòng bị, lại càng khó có thể hóa giải.

Cao Bằng lập tức nhắm mắt lại, nhưng đã quá muộn. Một luồng lực lượng quỷ dị khó hiểu đã truyền vào thân thể hắn.

Lực lượng này di chuyển vài vòng ở bên trong cơ thể, sau đó liền chuyển tới người của A Ngốc bên cạnh.

Nhưng vừa tiếp xúc đến cơ thể của A Ngốc, nó liền biến mất.

【Tên quái vật】: Đại Địa Medusa

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 62 (Hoàng cấp)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Sử Thi / Phẩm chất Sử Thi

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Nham / Hệ Thần Bí

【Nhược điểm của quái vật】: Năng lực chiến đấu cận thân tương đối yếu so với những quái vật cùng đẳng cấp.

【Năng lực của quái vật】: Lân phiến cứng cỏi Lv4, tóc rắn cực độc Lv5, nanh vuốt sắc bén Lv3, tóc rắn tái sinh Lv3, tóc rắn cứng cỏi Lv3, tóc rắn co duỗi Lv3.

【Đặc tính của quái vật】: Medusa Chi Nhãn (Mỗi một con Medusa đều có năng lực này, đây cũng là thiên phú kỹ năng nổi tiếng của chúng.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Bất kỳ đơn vị nào tiếp xúc với Medusa Chi Nhãn đều sẽ chịu một lần kiểm tra hóa đá, nếu như không thể thông qua kiểm tra sẽ bị hóa đá. Năng lực này không thể thông qua thủ đoạn khác che đậy, nhất định phải tiến hành giám định.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Phóng ra một đạo ánh sáng hóa đá, đơn vị bị ánh sáng hóa đá đánh trúng cho dù không đối diện với Medusa cũng sẽ chịu kiểm tra hóa đá, đơn vị không thông qua sẽ bị hóa đá.

Nhắc nhở: Kháng tính với Thổ nguyên tố sẽ tăng thêm năng lực miễn dịch đối với Medusa Chi Nhãn.

Nhắc nhở: Tóc rắn của Medusa có thể hóa giải hiệu quả hóa đá.

Nhắc nhở: Trạng thái khỏe mạnh giảm xuống sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả chống lại hóa đá của đơn vị mục tiêu.

Nhắc nhở: Medusa Chi Nhãn không có cách nào hóa đá quái vật có phẩm chất từ Thần Thoại trở nên.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Medusa sinh sống ở trên đất bằng, tính cách yên tĩnh, thích sinh sống một mình ở nơi âm u tĩnh mịch. Bởi vì bọn chúng trời sinh có năng lực hóa đá cho nên gần như không có bạn bè, tính cách Medusa thường quái gở, sau thời gian dài sẽ trở nên kỳ lạ.

Trong nháy mắt vừa rồi, gần như tất cả ngự thú của Cao Bằng đều nhìn về phía Medusa.

A Xuẩn, bảy con tiểu Long Nghĩ, Lưu Quang, Tiểu Diễm và Tiểu Hoàng đều xuất hiện những mức độ hóa đá khác nhau.

Trong đó đẳng cấp thấp nhất là bảy con tiểu Long Nghĩ đã bị hóa đá hoàn toàn.

Kẻ duy nhất tránh được lại là Tịch Sư. Khi Cao Bằng nhắm mắt, nó đã lập tức quay đầu đi. Nó sống ở thế giới Hắc Vụ lâu như vậy, tất nhiên hiểu rõ có một vài quái vật có năng lực vô cùng quỷ dị, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ chết.

Đại Địa Medusa nghiêng đầu nhìn đám người Cao Bằng, thấy có mấy con ngự thú bị hóa đá thì trong mắt lộ ra chút áy náy, ngón tay xẹt qua trên tóc, hơn mười sợi tóc rắn bị cắt đứt.

Medusa ném tóc rắn cho Cao Bằng, giọng nói lạnh lùng truyền

tới:

- Để tóc ở trên người bọn họ.

Vị trí tóc rắn bị chém đứt tiếp tục mọc ra tóc mới.

Cao Bằng nhận lấy tóc, những sợi tóc kia giống như rắn thật vậy, sờ vào lành lạnh, trơn trợt, thậm chí ngay cả mảnh vảy phía trên trông cũng rất sống động.

Khi đặt tóc rắn lên trên người mấy con tiểu Long Nghĩ bị hóa đá, rắn đang nhắm mắt bỗng nhiên mở ra rồi cắn một cái ở trên cơ thể bị hóa đá. Sau đó đá giống như bị hút đi, rất nhiều sương mù màu trắng xám trên cơ thể hóa đá bị tóc rắn nuốt vào trong miệng.

Theo sương mù màu trắng xám bị hút ra, cơ thể như tảng đá của Long Nghĩ dường như dần dần khôi phục lại màu vàng nhạt lúc đầu.

Khi sương mù xám trắng hoàn toàn bị hút sạch sẽ, tóc rắn rũ xuống, bịch một tiếng rơi trên mặt đất rồi mục nát, tan vào trong đất.

Thực hiện điều tương tự với mấy con ngự thú khác, rất nhanh tất cả đều đã được cứu thoát.

Ở đây chỉ có A Ngốc và A Ban có thể đối diện với Medusa.

Bọn chúng một con có phẩm chất đủ cao nên hoàn toàn miễn dịch, một con lại có kháng tính cực cao với Thổ nguyên tố.

Tiểu Hoàng ngây người nhìn bàn chân của mình, quái vật này thật mạnh, không ngờ ngay cả đối mặt mà ta cũng không làm được! Đây là mắt cường giả Thần cấp sao?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 514: Quá Khứ Của Medusa

Ngoại trừ A Ngốc và A Ban ra, Cao Bằng cũng có thể đối diện cùng Medusa. Dù sao mọi tổn thương của hắn đều sẽ chuyển sang cho A Ngốc...

Tuy nhiên tính tình của con Medusa này vẫn rất tốt, hoàn toàn khác biệt với Medusa hung thần ác sát trong các câu truyện thần thoại.

Medusa cùng Cao Bằng liếc mắt nhìn nhau, sau đó khẽ nói:

- Có rất ít quái vật có thể nhìn thẳng vào ta để nói chuyện, ngươi có thể nói chuyện với ta một lát không?

- Ta đương nhiên là rất vui lòng rồi.

Trên mặt Cao Bằng lộ ra vẻ tươi cười theo tiêu chuẩn.

Medusa mỉm cười.

A Ngốc đi theo sau lưng Cao Bằng đảm nhiệm vị trí vệ sĩ.

Chỉ cần con Medusa này lộ ra chút khác thường nào, nó sẽ lập tức vặn gãy cổ ngay.

Cao Bằng và con Medusa này nói chuyện rất lâu.

Nghe nói con Medusa này đến từ một mê cung khác cách nơi này rất xa, nó sinh ra ở nơi đó. Đó là một mê cung lớn hơn ở đây gấp mấy chục lần.

Sau khi nó trưởng thành đã bị mẹ đuổi tới mê cung này. Medusa là một tồn tại không thích sống theo tộc đàn.

Tính cách rất quái gở làm cho bọn chúng trừ lúc sinh đẻ ra thì rất khó sinh sống cùng đồng loại khác.

Cho dù là đời sau của mình cũng sẽ bị đối xử như vậy.

Nghe con Medusa trước mắt này nói, mẹ của nó có tính tình tốt hiếm thấy, còn nuôi nó tới khi nó lớn mới đuổi nó đi.

Đương nhiên, Medusa không có giới tính xác định, trên thực tế đây là một loài quái vật lưỡng tính.

Ít nhất ở trong thế giới Hắc Vụ, Medusa chính là như vậy.

Tình hình lúc bọn chúng giao phối đặc biệt giống như rắn quấn đuôi, trong đó bên mạnh hơn sẽ trở thành "mẹ", bên yếu hơn sẽ chịu trách nhiệm làm "cha".

Cho nên bọn chúng rất có thể sẽ phải đảm nhiệm làm cha, nhưng cũng có khả năng sẽ đảm nhiệm làm mẹ.

Cao Bằng nghe rất say sưa. Đây chính là kiến thức mà từ trước tới nay hắn chưa từng nghe nói tới.

- Vậy ngươi có muốn đi theo ta không? Ta là một ngự sử lang thang, chúng đều là ngự thú của ta. Chúng ta cùng đi thám hiểm, có khả năng ngươi sẽ gặp được một Medusa mới.

Cao Bằng dụ dỗ con Đại Địa Medusa này.

Nhưng mà Đại Địa Medusa từ chối Cao Bằng.

Những điều này không có tác dụng gì với nó, nó không thích tiếp xúc cùng Medusa khác, cũng không thích những nơi náo nhiệt.

Nó chỉ thích một mình ở sâu bên trong mê cung nhìn bốn mùa

thay đổi, nó cảm thấy đây là cảnh đẹp nhất trên thế giới rồi.

Cao Bằng không hiểu nổi suy nghĩ của nó, nhưng nếu người khác không muốn đi cùng, hắn cũng không thể miễn cưỡng.

Đợi đến khi đám người Cao Bằng đi xa, Medusa trở lại sâu bên trong mê cung.

Sâu bên trong mê cung là một nhà đá nhỏ nhắn, trước nhà đá có một chỗ đất trống rộng rãi, trên đó có từng bức tượng đá tinh xảo.

Tảng đá có lớn có nhỏ, cũng không giống nhau. Cái nhỏ nhất chính là con chim sẻ bằng đá lớn bằng một nắm đấm. Con chim sẻ khép cánh, dáng vẻ ôn hòa, mí mắt hạ xuống như đang ngủ.

Lớn thì có đủ loại quái vật với hình thù khác nhau.

Đại Địa Medusa ngồi ở trên ghế đá hai tay chống cằm kinh ngạc nhìn những bức tượng này rồi chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Một trăm năm trước, một con Medusa nhỏ chỉ cao nửa mét lần đầu tiên rời khỏi mê cung đi tới bên ngoài rừng rậm, trong rừng rậm có một đám chim sẻ ríu ra ríu rít bay qua. Từ trước tới nay, nó chưa từng nhìn thấy loại động vật chim sẻ này nên rất tò mò.

Khi đó nó còn chưa thức tỉnh Medusa Chi Nhãn, nó lương thiện nên nhanh chóng trở thành bạn của những con chim sẻ này.

Sau đó có một ngày, nó đang chơi đùa cùng chim sẻ thì trong rừng rậm đột nhiên có một con sói răng nhọn lao ra. Khi đối mặt với nguy hiểm, nó đã thức tỉnh Medusa Chi Nhãn và biến con sói răng nhọn này thành đá.

Nhưng có hai con chim sẻ không cẩn thận bay đến trước mặt nhìn nó, sau đó cũng bị hóa thành đá.

Những con chim sẻ khác thấy vậy thì hoảng sợ bay đi, bọn chúng cho rằng nó là quái vật, là điềm xấu, từ đó về sau cũng không xuất hiện nữa.

Medusa nhỏ oan ức ôm hai con chim sẻ đã hóa đá trên mặt đất lên, nó dùng tóc cứu sống hai con chim sẻ này. Có một con được cứu sống liền trốn đi, một con khác bằng lòng ở lại và trở thành bạn của nó.

Đây cũng là một người bạn duy nhất của nó, một con chim sẻ.

Sau đó, mặc dù trong lúc tiếp xúc nó đã cố gắng tránh, nhưng lực sát thương từ mắt nó quá kinh khủng, luôn không cẩn thận ngộ thương.

Tất cả quái vật ban đầu mang theo đủ mục đích bằng lòng làm bạn của nó đều dần rời đi, chỉ còn có con chim sẻ này là ở lại.

Nó nhớ rất rõ, mình từng không cẩn thận "ngộ thương" người bạn chim sẻ này 6 lần, hóa đá chim sẻ hết sáu lần.

Chim sẻ hình như cũng không ngại, mỗi lần được giải trừ nguyền rủa hóa đá đều vui vẻ bay lượn xung quanh đầu nó:

- Hắc, thật là quá tuyệt vời, ta cho rằng ta lại sống thêm một lần nữa, ngươi thấy thế nào?

Mỗi lần đến lúc này, Medusa sẽ cúi đầu và không dám nhìn người bạn này của mình, chỉ sợ nhất thời không cẩn thận lại hại nó.

- Lần sau ta sẽ chú ý hơn.

Nói tiếp cũng rất buồn cười, nó và chim sẻ làm bạn ba mươi năm, nhưng từ sau khi thức tỉnh Medusa Chi Nhãn, số lần nhìn nhau chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Tuổi thọ của chim sẻ có hạn, bình thường chỉ có mười năm, nhưng con chim sẻ này làm bạn với Medusa được ăn rất nhiều linh quả nên tuổi thọ kéo dài đến ba mươi năm. Nhưng đây đã là giới hạn cuối cùng rồi.

Vào giây phút cuối cùng của cuộc sống, con chim sẻ nói với nó:

- Ta thấy ngươi không giống với một Medusa, từ trước tới nay ta chưa từng nghe nói có Medusa nào thiện lương như ngươi.

- Ngươi biết không? Medusa thiện lương như ngươi rất dễ bị lừa dối.

Chim sẻ nghiêm túc nói. Lúc này lông mi của chim sẻ đã biến thành màu trắng, lông chim ở đỉnh đầu và cánh đều biến thành màu xám. Nó quá già rồi, nhìn qua giống như một vị trí giả.

- Ngươi có biết không, ban đầu chúng ta tiếp xúc với ngươi cũng chỉ muốn lừa của ngươi một ít linh quả để ăn thôi.

Chim sẻ mở miệng nói.

- Chim sẻ làm sao có thể chủ động làm bạn với Medusa được? Bởi vì chúng ta biết ngươi là Medusa, biết quả nhỏ trong túi ngươi luôn mang theo bên người là linh quả, chúng ta ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ, cho nên mới tiếp cận ngươi.

Medusa không tức giận, chỉ cười nhạt:

- Vậy cũng tốt.

Medusa không quan tâm tới chút ít linh quả đó. Trong sân của mẹ nó trồng rất nhiều cây ăn quả, có thể tùy tiện lấy ăn. Nếu như có thể sử dụng linh quả đổi được mấy người bạn, vậy thật sự không thể nào tốt hơn.

- Ngươi...

Chim sẻ đột nhiên không biết nên nói cái gì. Tên ngốc này đúng là một kẻ ngu si, nó muốn tức giận lại không nỡ nổi giận.

Nhưng mà... cũng bởi vì nó ngốc nên mình mới bằng lòng làm bạn của nó.

Chim sẻ bất đắc dĩ mỉm cười rồi ngẩng đầu nhìn trời. Trên bầu trời có hai mặt trăng màu xanh lam đang treo cao, làm cho vườn hoa dưới bóng đêm đặc biệt yên tĩnh.

- Medusa, ta muốn nhìn ngươi.

Chim sẻ đột nhiên nói.

- Được.

Medusa nhắm mắt lại rồi ngẩng đầu lên, làn da màu xanh bị ánh trăng nhuộm thành màu xanh lam, gương mặt sạch sẽ lại vô cùng mịn màng.

Chim sẻ nhìn năm giây không hề chớp mắt:

- Ta muốn thấy ngươi mở mắt ra.

- Ngươi sẽ bị hóa đá mất.

Medusa nhắm mắt nói.

-... Ta đã sống quá lâu rồi, có lẽ tối nay sẽ chết già. Ta muốn trước khi chết được thật sự nhìn thấy ngươi mở mắt. Chờ sau khi ta bị hóa đá, ngươi không nên lại hóa giải hóa đá cho ta nữa, cứ để cho ta biến thành đá ở cùng ngươi là được.

Chim sẻ nghiêm túc nói.

Medusa mở mắt, chim sẻ cứ như thế đứng ở đầu cành nhìn thẳng vào nó.

- Mắt ngươi thật là đẹp.

Đây là câu nói sau cùng của chim sẻ.

Trong nháy mắt, Đại Địa Medusa từ trong ký ức thức tỉnh. Móng của tượng đá chim sẻ trước mắt này nắm chặt lấy cành cây, đầu thì nghiêng giống như còn sống, trong ánh mắt dường như có lời gì muốn nói.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 515: Liệt Diễm Bá Vương Giải

- Cao Bằng, Medusa kia rất thượng đạo đó.

Tiểu Hoàng tùy tiện nói:

- Thế mà lại chủ động cắt tóc cứu người.

- Hay là ngươi thu nó đi?

Tiểu Hoàng đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

- Người ta không đồng ý, ta cũng không thể treo nó lên cây ép buộc được.

Cao Bằng cười vỗ vỗ đầu Tiểu Hoàng.

Đương.

Tiếng vang rất thanh thúy, thật là một cái đầu tốt.

Tiểu Hoàng ngượng ngùng cười cười. Đúng là nó có nghĩ như vậy thật.

Dưa hái trộm ngọt hay không không quan trọng, có thể giải khát là được.

Cao Bằng thực sự không ngờ người vẽ tấm bản đồ của Long Nghĩ kia lại khéo tay như thế. Một con Medusa lại có thể vẽ thành mỹ nhân ngư.

Cũng may có vẻ con Medusa kia cũng không có ác ý. Đây là lần đầu tiên Cao Bằng gặp một quái vật trung lập thân thiện như vậy.

Tiếc là trung lập thân thiện cũng không có nghĩa là người ta sẽ đi theo ngươi.

Cao Bằng nhìn một đống hình vẽ trừu tượng như trẻ con vẽ mà nhức cả trứng.

Nếu tiếp tục đi về phía nam, Cao Bằng thấy cạnh hình vẽ mê cung tiếp theo trên bản đồ là hình một con cua.

Một con cua to béo, hai cái càng gần như bằng một phần ba cơ thể.

Cao Bằng trầm ngâm một lát, chắc hẳn đây là….một con nhện?

Cao Bằng hơi chột dạ nhìn một con nhện đang bò ở bên cạnh.

A Ban đang vui vẻ nghịch bùn. Nó vừa đi vừa gom bùn lại, móng vuốt quét một cái, bùn đất bị hất tung lên trời hóa thành từng viên bùn nhỏ.

Những viên bùn này có đường kính khoảng ba bốn mét, đối với A Ban thì chúng chỉ là những viên bùn nhỏ mà thôi.

Đá mạnh một cước, viên bùn bay vèo ra ngoài.

Ở đường chân trời phía xa, A Ban thông qua Thổ nguyên tố để ngưng tụ thành một cái hố to.

Viên bùn lăn lăn vài vòng rồi lăn vào trong hố.

Tiểu Hoàng tràn đầy phấn khởi, cũng học theo đá một cái.

Bành!

Bóng bùn bị đá nổ, bắn tung tóe khắp toàn thân Tiểu Hoàng.

Trên đường đi chẳng có gì giải trí, Hàn Sương Tịch Sư vẫn luôn sống ở trong thế giới Hắc Vụ nên ngược lại chẳng thấy nhàm

chán gì.

Nhưng với bọn Tiểu Hoàng từ nhỏ vẫn sống ở thành phố lớn, thường thấy nhân thế phồn hoa thì thế giới Hắc Vụ không có gì giải trí. Không có phim hoạt hình, không có phim truyền hình, cũng không có trò chơi, không có tiểu thuyết, cuộc sống buồn tẻ cô độc không thể tưởng tượng nổi.

Cũng may mấy con ngự thú này có tâm trí đơn thuần, dù buồn tẻ nhưng thích ứng rất nhanh, thể hiện đầy đủ tinh thần ta tự tìm vui.

Rời thành thị ồn ào náo động vào nơi man hoang dã ngoại, bất kỳ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm. Cho dù nguy hiểm nhưng cũng hết sức phấn khích.

Với Cao Bằng đã có được ngự thú Hoàng cấp và một đám ngự thú Vương cấp cũng không dám nói là có thể tung hoành trong thế giới Hắc Vụ, chứ đừng nói tới người không có quái vật Hoàng cấp.

Oanh! Mặt đất đằng trước bị phá vỡ, bảy tám cái xúc tu to lớn tráng kiện từ dưới đất chui lên, tập kích Tiểu Hoàng đi đầu tiên từ nhiều hướng khác nhau.

Mỗi cái xúc tu có một giác hút hình hoa cúc, mang theo sát khí hung lệ cực điểm đánh úp về phía Tiểu Hoàng.

Trên xúc tu còn có răng, cực kỳ sắc nhọn, vạch ra rất nhiều vết máu trên người Tiểu Hoàng.

Tử quang lấp lóe, Tiểu Hoàng kích hoạt hiệu quả bị động, toàn thân phình lớn lên. Mấy cái xúc tu quấn quanh cơ thể nó bị kéo căng ra hết mức, cánh tay nắm vào rồi kéo mạnh, xúc tu của con quái vật Vương cấp bị mạnh mẽ kéo đứt, huyết dịch màu vàng đục nồng đậm bắn tung tóe.

Tiểu Hoàng cười dữ tợn một tiếng, một quyền đập nát mặt đất

dưới chân, luồn cánh tay xuống tóm lấy cái gì đó.

Nó dùng sức kéo mạnh. Một xúc tu to khỏe, phần rìa có rất nhiều chiếc răng trắng như hạt gạo bị Tiểu Hoàng kéo lên khỏi lòng đất.

Ngay sau đó, bản thân con quái vật bên dưới cũng bị rút ra.

Tiếng gào thét hoảng sợ vang vọng trong không khí.

Tần suất âm thanh của con quái vật này rất thấp, người bình thường căn bản không thể nghe được. Bọn chúng sống dưới lòng đất, thích tiềm phục dưới đất săn con mồi, chỉ cần có con mồi tới gần sẽ thò xúc tu lên trói chặt rồi siết chết, giống như mãng xà siết chết con mồi vậy.

Trên mảnh thảo nguyên này có không ít Địa Hành Quái sinh sống. Trước mắt những Địa Hành Quái mà Cao Bằng gặp phải đều có cấp độ từ khoảng ở giữa cấp Thủ Lĩnh đến Vương cấp. Đây là một loài quái vật rất âm hiểm và hung ác.

Hương vị ăn cũng rất ngon, kiểu như cá mực, dai dai giòn giòn.

Cao Bằng có mang theo thì là, ớt, bột ngọt, bột tiêu. Coi như chúng nó có đất dụng võ rồi.

Có câu nói rất hay, bất kỳ thứ gì chỉ cần nướng trên lửa, rắc gia vị lên thì hương vị sẽ đều siêu ngon.

Địa Hành Quái rời khỏi mặt đất tựa như cá rời mặt nước, hoảng sợ vung vẩy xúc tu trong không khí, sau đó bị Tiểu Hoàng đập hai ba quyền liền lăn ra chết!

Sau mười phút, lột đi lớp vỏ khô ngoài cùng, lộ ra tầng thịt màu tím non mềm tươi ngon bên trong.

Tiểu Diễm ngồi xổm một bên phun lửa nướng.

Tiểu Hoàng giống như một lão đầu bếp, không ngừng chỉ đạo:

- Chậm một chút, chậm một chút, nơi này ngươi phải cho lửa lớn. Ta bảo ngươi phun ở đây chứ không phải bảo ngươi nướng bên trên, phun lệch rồi!

Tiểu Diễm bực mình nói:

- Vậy ngươi tự phun lửa nướng đi. Đừng có sai ta!

Tiểu Hoàng "Ài" một tiếng, lắc đầu nói:

- Đồ mập ngươi sao dạo này dễ nổi nóng thế? Ta cũng chỉ muốn tốt cho ngươi mà thôi. Làm vậy có thể rèn luyện khả năng khống chế hỏa lực của ngươi.

- Từ khi nào Tiểu Hoàng lại đi nướng đồ ăn rồi?

Lưu Quang rất ngạc nhiên.

Tịch Sư bò lên lưng A Ban, từ tốn hỏi:

- Ngươi thấy nó học nướng đồ ăn khi nào?

- Vậy…

Lưu Quang quay đầu lại nhìn Tiểu Hoàng đang chững chạc đàng hoàng chỉ huy Tiểu Diễm.

Nửa giờ sau, Tiểu Hoàng giơ con quái vật bị nướng khét lẹt đen thui ra, sau đó thở dài:

- Diễm mập, lửa của ngươi có vấn đề rồi, cần luyện nhiều hơn một chút.

Tiểu Diễm ngơ ngác.

Tiếp tục đi xuống phía nam, cây cối càng ngày càng ít, dần dần bọn họ đi tới một hoang mạc.

Trong hoang mạc có một tòa mê cung, trên bản đồ có đánh dấu trong mê cung có quái vật.

Tinh hoa máu thịt của quái vật có thể khôi phục lại phẩm chất bị tụt xuống sau khi quái vật tăng cấp. Hiện giờ Tiểu Diễm còn chưa khôi phục lại được phẩm chất Truyền Thuyết, Hàn Sương Tịch Sư và Lưu Quang sau khi tăng cấp cũng bị tụt một bậc phẩm chất.

- Ồ, đây không phải tranh trừu tượng sao?

Cao Bằng nhìn con cua lớn toàn thân đỏ rực trước mắt, vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ đúng là một con cua thật!

Trên mai cua màu đỏ như lửa mọc ra móc câu, móc câu rất sắc nhọn hơn nữa phân bố dày đặc, từ xa nhìn lại tựa như lửa đỏ đang thiêu đốt trên lưng nó.

Hai cái càng cua cực kỳ bá đạo, hai con mắt trên đầu nghiêng nghiêng nằm ngang dò xét đám người Cao Bằng, có vẻ nó chẳng để tâm lắm.

【Tên quái vật】: Liệt Diễm Bá Vương Giải

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 68

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Hoàn Mỹ / Phẩm chất Sử Thi

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Hỏa

【Nhược điểm quái vật】: Hệ Thủy

【Năng lực quái vật】: Giáp xác cứng rắn lv5, Cự trảo cuồng bạo lv6, Tăng phúc lực lượng lv4, kháng tính hỏa diễm lv5, Chưởng khống hỏa diễm lv4.

【Đặc tính quái vật】: Thôn Hỏa (Liệt Diễm Bá Vương Giải sinh ra từ trong lửa, trời sinh có năng lực thôn phệ hỏa diễm.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Tất cả đòn tấn công hỏa diễm phải nhận đều sẽ bị suy yếu.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Sau khi thôn phệ loại hỏa diễm nào đó, trong một khoảng thời gian ngắn có thể chuyển hóa hỏa diễm trong cơ thể thành loại hỏa diễm này trong một khoảng thời gian.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Liệt Diễm Bá Vương Giải sinh ra từ trong ngọn lửa, từ nhỏ đã thích lăn lộn trong đống lửa, thích nhất là ăn lửa. Nhưng khi đó kháng tính với hỏa diễm của chúng không mạnh, cho nên khi mới sinh ra thì Liệt Diễm Bá Vương Giải thường thường bị lửa thiêu sống vì tham ăn.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 516: Quần Ẩu

Bởi vì tham ăn mà bị ngọn lửa đốt sống chết tươi, cái này không khác gì với đám hào vẹt ngốc bằng thực lực làm cho chính mình bị diệt tuyệt…

Liệt Diễm Bá Vương Giải không nhúc nhích, liếc mắt đánh giá đám người Cao Bằng.

Sau khi nhìn một hồi tựa hồ con mắt hơi mệt, sau đó liền xoay người, nghiêng đầu nhìn đám Cao Bằng.

Vẻ mặt Liệt Diễm Bá Vương Giải đầy hung dữ, biểu cảm trên mặt cực kì nghiêm túc, dường như đang tự hỏi vì sao những người này lại đến đây làm phiền mình.

Ầm!

Móng vuốt hung hăng nện lên sa mạc, bão cát bắn lên cao đến bảy mét.

Nghĩ không rõ thì không nghĩ nữa, đánh chết hết toàn bộ là được rồi!

Vèo…

Quanh người Liệt Diễm Bá Vương Giải bốc lên liệt diễm cuồng bạo, hóa thành một hỏa cầu vô cùng to lớn bay về phía Cao Bằng.

Hỏa diễm gào thét trong gió, ngọn lửa nóng rực phun ra nuốt vào liếm láp tầng ngoài mặt đất.

Đất khô đai héo rạn nứt, hơi nước bị lửa thiêu đốt sạch sẽ.

A Ban tiến lên một bước, móng vuốt tráng kiện nắm chắc mạch đập đại địa.

Ầm! ! !

A Ban lui về phía sau ba bước, kinh nghi nhìn con cua ở trước mắt này, khí lực của con cua này thật lớn.

Thế mà có thể đánh mình lui lại. Từ sau khi biến thành một ngọn núi, đã rất lâu rất lâu rồi A Ban chưa từng gặp phải quái vật có thể đánh bản thân mình phải lui lại như vậy.

- Khí lực con cua này thật lớn.

Cao Bằng mở miệng tán thưởng.

- Đúng vậy, thật sự rất không tồi. Ta ít nhất phải kích hoạt mấy trăm lần hiệu quả bị động mới có thể đánh cho A Ban lui lại.

Tiểu Hoàng ở một bên lên tiếng bình luận.

- Đúng vậy, có lẽ đây chính là lực lớn xuất kỳ tích đi.

Tiểu Diễm nói tiếp.

A Ngốc thưởng thức nhìn con Liệt Diễm Bá Vương Giải kia. Có danh hiệu Bá Vương, con cua này sau khi chết chuyển hóa làm vong linh nhất định sẽ rất uy vũ.

- Thật là lợi hại, lại đến biểu diễn thêm một lần nữa đi, ta sẽ cho ngươi quýt ăn.

Nam Quất, Bắc Quất ngồi xổm ở trên đỉnh đầu A Ban ném quýt cho Liệt Diễm Bá Vương Giải.

Quả quýt bay tới nện ở trên đỉnh đầu của nó, trong nháy mắt bị ngọn lửa nướng mềm sau đó nóng chảy bốc hơi.

Một đám ngự thú cùng với Cao Bằng chỉ trỏ ngay trước mặt Liệt Diễm Bá Vương Giải, mạnh mẽ phóng khoáng, hăng hái.

Liệt Diễm Bá Vương Giải: ? ? ?

Các ngươi coi ta là thành cái gì! ? Không khí sao?

Liệt Diễm Bá Vương Giải phẫn nộ vọt tới A Ban mang theo khí thế cuồng bạo, nộ khí trùng thiên.

Tựa như Cộng Công nổi giận đụng Bất Chu Sơn.

Ầm! ! !

Lần này A Ban có chuẩn bị. Hơn nữa không có thế xông lên, uy lực nhìn qua rất lớn, nhưng trên thực tế thì chỉ làm cho A Ban miễn cưỡng lùi lại một bước mà thôi.

Đẳng cấp của A Ban đã sớm tăng lên tới cấp 59, khoảng cách đến Hoàng cấp cũng chỉ kém một chút.

Ở trên việc chưởng khống nguyên tố có lẽ so ra kém những quái vật Hoàng cấp kia, trên phương diện cường độ nhục thân cũng không nhất định có thể siêu việt hơn bọn nó quá nhiều. Nhưng ở trên phương diện trọng lượng thì tuyệt đối là độc nhất vô nhị.

Liệt Diễm Bá Vương Giải sửng sốt một chút, tại sao đụng vào mà lại không lay động chút nào vậy!

Tên này nhìn qua cũng chỉ cao hơn ta mấy chục mét mà thôi, tại sao mà khí lực lại lớn như thế.

Dưới hiệu quả của trái cây ngụy trang làm thể tích A Ban hiện tại nhìn qua chỉ tầm bảy mươi mét, tương đương độ cao của một ngôi nhà ba mươi tầng.

Con Liệt Diễm Bá Vương Giải này thân cao cũng đến mười

mấy mét, mấy cái chân phía sau duỗi thẳng, sau khi ngẩng đầu đứng lên cũng đến gần hai mươi mét, song phương ở trên độ cao đều là cấp bậc hai chữ số.

Nó cũng không phải đầu sắt. Mặc dù tính cách của nó tương đối gai góc, cũng tương đối ngang ngược, nhưng cũng không phải giống như kẻ ngu.

Lui về sau hai bước, Liệt Diễm Bá Vương Giải giơ hai cái càng lớn bảo vệ cặp mắt. Trên càng mở ra một đường nhỏ, xuyên thấu qua khe hở lặng lẽ quan sát mấy người Cao Bằng.

Nó đã nhận ra có gì đó không đúng.

Chỉ cần hơi có gió thổi cỏ lay thì nó sẽ lập tức bỏ chạy.

Cao Bằng suy nghĩ, đẳng cấp của Lưu Quang quá thấp, dễ dàng thụ thương.

Trước khi Tiểu Hoàng còn chưa kích hoạt hiệu quả bị động đến một số tầng nhất định thì hoàn toàn không cách nào giao thủ với Liệt Diễm Bá Vương Giải.

Đẳng cấp của Tịch Sư cũng không đủ. . .

Nhưng Cao Bằng không chuẩn bị bảo A Ngốc ra sân nghiền ép. Năng lực của con Liệt Diễm Bá Vương Giải này có tính công kích rất mạnh, giai đoạn hiện tại đẳng cấp cao hơn tuyệt đại đa số ngự thú của mình quá nhiều.

Thuộc về loại quái vật có năng lực cận chiến siêu cường.

Nhưng tốc độ không phải rất nhanh, hơn nữa năng lực loại nguyên tố cũng không quá mạnh.

Nói theo một ý nghĩa nào đó ở trên tính an toàn là có bảo hộ.

Vừa vặn có thể dùng để bồi dưỡng năng lực chiến đấu cho

ngự thú của mình.

- Ngoại trừ A Ngốc và A Ban ra, các ngươi cùng tiến lên giết chết nó đi.

Cao Bằng hạ lệnh.

- Tiểu Hoàng, ngươi không nên xông lên quá nhanh. Tiểu Diễm, trước tiên ngươi hãy công kích Tiểu Hoàng để tích luỹ hiệu quả bị động đi, tạm thời không nên công kích Liệt Diễm Bá Vương Giải. Tịch Sư, ngươi tấn công chính diện hấp dẫn sự chú ý của Liệt Diễm Bá Vương Giải để kéo dài thời gian. Lưu Quang ngươi hãy giúp đỡ Tịch Sư, chủ yếu công kích ở chân và khớp nối nơi có đường máu. Trảm Long Thiên Chương, ngươi thì hãy ở đằng sau lật trang sách đi. Tiểu Thảo, ngươi chú ý trị liệu, bọn nó ai thụ thương thì ngươi phải kịp thời trị liệu. A Xuẩn, ngươi hãy bảo vệ đồ vật ở trong không gian của ngươi đi, đừng để làm mất đấy.

Cao Bằng không có bảo Tiểu Diễm dùng hỏa diễm công kích Liệt Diễm Bá Vương Giải. Năng lực Thôn Hỏa của Liệt Diễm Bá Vương Giải nhìn qua có chút tà môn, nếu như trong quá trình chiến đấu mượn nhờ hỏa diễm kia của Tiểu Diễm để hồi phục thể lực vậy thì khó chơi rồi.

Bởi vì hỏa diễm của Tiểu Diễm có thể trực tiếp thiêu đốt linh hồn, không phải hỏa diễm nhiệt độ cao bình thường, có được hiệu quả đặc biệt.

Cao Bằng phân bố xong vị trí cho chúng nó. Loại chiến đấu phải tranh thủ từng giây từng phút này Cao Bằng cũng chỉ có thể đưa ra những chỉ dẫn về phương hướng và vị trí đại khái. Chi tiết chiến đấu cụ thể thì không phải Cao Bằng có thể tham dự được.

Hệt như một lão thợ săn nuôi chó săn lên núi săn bắn lợn rừng vậy. Cũng chỉ có thể dạy bảo chó săn công kích bộ vị nào của lợn rừng trước khi săn bắn và hạ lệnh chạy trốn ở trong thời khắc

mấu chốt, đưa ra một chút mệnh lệnh toàn cục mà thôi.

Hắn cũng không thể tại thời điểm săn bắn chỉ huy chó săn lúc nào nhấc chân, lúc nào há mồm, lúc nào thì nên làm ra động tác gì. Điều đó hoàn toàn không thực tế.

Nếu thật là như vậy, chó săn tuyệt đối sẽ bị hại chết vì tên thợ săn chỉ huy bậy bạ.

- Chi chi?

Chiêu Tài ôm lấy ống quần Cao Bằng, muốn hỏi ta thì sao? Chủ nhân ngươi vẫn chưa nói ta phải làm gì?

- Ngươi hãy hô cố lên cho bọn nó đi.

Cao Bằng cổ vũ Chiêu Tài.

Tịch Sư nhảy ra ngoài. Trong quá trình đó ở sau lưng hiện lên một đường sông băng thật dài, sương mù rét lạnh lượn lờ ở xung quanh sông băng.

Điều này rất nhanh đã hấp dẫn sự chú ý của Liệt Diễm Bá Vương Giải.

Lưu Quang lặng lẽ từ một bên khác nhảy xuống, sau đó ngồi xổm ở trong hố cát thầm quan sát. Ở bên trong thị giác đặc hữu của Lưu Quang, một cái hồng tuyến nhàn nhạt hiện ra ở trên vỏ lưng Liệt Diễm Bá Vương Giải.

Lưu Quang lắc đầu. Không phải cái này, chủ nhân muốn ta công kích bộ vị khớp nối và chân, chờ sợi hồng tuyến sau đi.

Tiểu Hoàng khoanh tay nhắm mắt lại, Tiểu Diễm thì không ngừng phun lửa vào nó.

Hỏa diễm bọc Tiểu Hoàng lại. Tiểu Hoàng ở bên trong liệt diễm, làn da bóng loáng tỏa sáng. Tiểu Diễm âm thầm nghĩ, chẳng

lẽ con vịt chết này đã bị nướng ra dầu rồi sao?

Nghĩ như vậy, đáy lòng Tiểu Diễm chợt dâng lên một trận buồn nôn.

Tiểu Thảo chập chờn theo gió cắm rễ trên đỉnh đầu A Ban, đỉnh quan tuyết trắng của nó tản ra, bồ công anh như cây dù nhỏ tách rời bay ra, sau đó hóa thành điểm điểm bạch quang tràn ngập trên chiến trường.

- Ầm!

Băng và lửa đụng vào nhau, Liệt Diễm Bá Vương Giải phẫn nộ giơ cao cặp càng lớn nện ra một cái hố to trên cồn cát.

Trong cát bụi có một đạo thân ảnh màu trắng xuyên phá bắn ra, cự trảo hàn băng đông kết không khí hung hăng đánh mạnh vào đỉnh đầu Liệt Diễm Bá Vương Giải.

Xùy…

Băng trảo va chạm với vỏ lưng cứng rắn phát ra tiếng ma sát chói tai, băng trảo liên tiếp vỡ vụn rồi nổ tung, chỉ lưu lại một điểm màu trắng ở trên vỏ lưng.

Thật là một cái vỏ cứng rắn.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 517: Tất Phương Khu Hồn

Dấu vết màu trắng dần dần biến mất, dần dần trở nên nhạt nhòa.

Cũng chỉ trong chốc lát đã hoàn toàn khép lại.

Tịch Sư chuyển động ý niệm, bằng vào công kích của mình tuyệt đối không cách nào công phá phòng ngự của nó, thực lực của con cua này cũng không kém bao nhiêu so với mình ở thời kỳ đỉnh phong.

Hiện tại mặc dù nó đạt đến Vương cấp đỉnh phong, nhưng so với Hoàng cấp vẫn còn chênh lệch một cấp độ lớn.

Dù cho kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nhưng dù sao kinh nghiệm cũng chỉ là kinh nghiệm. Huống chi Liệt Diễm Bá Vương Giải cũng không phải không có chút kinh nghiệm chiến đấu nào.

Hỏa diễm táo bạo lượn lờ quấn quanh Liệt Diễm Bá Vương Giải, liệt diễm cuồng bạo cháy lan ra, hạt cát trong sa mạc bị liệt diễm nướng đến đỏ bừng.

Rốt cuộc Cao Bằng cũng biết sa mạc này từ đâu mà ra, quanh năm bị một con Liệt Diễm Bá Vương Giải tính tình nóng nảy này thiêu đốt, dinh dưỡng và lượng nước bên trong thổ nhưỡng bị sấy khô, cuối cùng cái phương viên hơn mười dặm này đều hóa thành hoang mạc.

Đôi càng lớn tức giận giương ra, hỏa diễm quấn quanh ở xung quanh cặp càng hóa thành hỏa long quyển, hỏa long quyển cuồng

bạo nuốt chửng tứ phương.

Một cái hỏa xà phun ra nuốt vào ở giữa càng cua, biển lửa hàng lâm ở hai bên trái phải thân thể.

Cồn cát diễn hóa thành biển lửa, đôi càng lớn của Liệt Diễm Bá Vương Giải trong biển lửa vừa dữ tợn lại bá đạo, giống như hai cái đại chùy đỏ rực giơ cao.

Ầm ầm!

Đôi càng khép lại thành chùy, Hỏa nguyên tố táo bạo sôi trào, trong thoáng chốc bầu trời đều bị hai chùy này đánh nổ.

Song chùy hóa thành hồng quang với tốc độ cực nhanh. Hàn Sương Tịch Sư chỉ thấy kình phong lấp lóe quanh thân, không khí bị áp súc, một cỗ cảm giác cực kì áp bách mãnh liệt đập vào mặt, điên cuồng đè ép không gian xung quanh.

Hàn Sương Tịch Sư gầm nhẹ, từng tầng từng tầng băng thuẫn liên tiếp ngưng tụ chặn ở phía trước song chùy.

Nhưng nháy mắt khi tiếp xúc đến đôi chùy này thì ngay cả một giây cũng không thể ngăn cản, chỉ trong sát na tiếp xúc toàn bộ đều rắc rắc vỡ thành mảnh nhỏ.

Nhấc lên gió mạnh lôi kéo thân thể Hàn Sương Tịch Sư vào bên trong, một luồng lực hút cực mạnh truyền đến trên thân thể Hàn Sương Tịch Sư, muốn đem nó hút qua.

Mắt thấy Tịch Sư lâm vào hiểm cảnh, thân hình Lưu Quang bạo khởi. Vóc dáng nho nhỏ dán chặt lấy cồn cát nhanh chóng di động, ở trong mắt nó cái con cua lớn này bị từng sợi hồng tuyến chia cắt. Vị trí một sợi hồng tuyến trong đó đang ở trên đầu khớp chân nối liền với thân thể của Liệt Diễm Bá Vương Giải.

Thả người nhảy lên giơ đao chém xuống.

Lưỡi đao vạch phá da, tựa như dao nóng cắt mỡ bò xé nát xác ngoài, chiều dài lưỡi đao đúng lúc đâm qua lớp vỏ của nó.

Hồng mang lóe lên liền biến mất, lực lượng vô hình theo vết thương xâm nhập vào trong.

Vốn Liệt Diễm Bá Vương Giải đang yên tĩnh đứng ở trên mặt đất bỗng khẽ cong người, phía bên trái hơi lệch một chút.

Cũng chỉ có một chút như vậy.

Nhưng vừa đúng lúc góc độ này đã khiến điểm rơi của song chùy phát sinh sai lầm vài mét.

Hướng sang bên cạnh xoay một cái, cự chùy rơi xuống sát thân thể Hàn Sương Tịch Sư.

Ầm ! ! !

Một tòa cồn cát bị nện sập hơn phân nửa.

Càng chùy rơi vào bên trong hố cát, cát chảy tựa như muốn nuốt chửng càng chùy.

Dùng sức rút càng chùy ra, từng luồng từng luồng cát chảy đặc dính như tơ bám ở trên càng chùy.

Lưu Quang chém ra một đao này xong lập tức trốn xa mười dặm, núp ở phía xa vụng trộm quan sát chiến cuộc.

Hàn Sương Tịch Sư lui về sau. Mặc dù một chùy vừa rồi không trực tiếp đánh trúng nó, nhưng hỏa diễm kèm theo vẫn đốt cháy lông nó. Lông trắng trên trán, trước ngực và trên móng vuốt bị nướng đến cháy đen.

Còn chưa kịp đau lòng vì bộ lông trắng của mình, Liệt Diễm Bá Vương Giải gặp tập kích đã phẫn nộ xông tới.

Hai cái càng lớn diễu võ giương oai giơ lên cao tựa như hai tấm chắn, đây cũng là vũ khí cứng rắn nhất của nó.

Một tiếng thở dài từ phía sau truyền đến, Tiểu Hoàng với thể tích đã tăng trưởng rất nhiều mang theo sắc mặt âm trầm xông lên trước ngăn cản Liệt Diễm Bá Vương Giải.

Hiện tại chiều cao của Tiểu Hoàng đã vượt qua Liệt Diễm Bá Vương Giải. Liệt Diễm Bá Vương Giải không còn kịp suy tư vì sao lại đột nhiên nhiều thêm một đối thủ to con như vậy nữa.

Cự chùy đập xuống, Tiểu Hoàng vững vàng tiếp được.

Đồng tử của Liệt Diễm Bá Vương Giải co lại. Nó chỉ cảm thấy cặp càng của mình rơi xuống dường như đụng vào một tầng nham thạch cứng rắn.

Bàn tay nắm càng lớn, gai nhọn nhỏ bé trên càng đâm rách lòng bàn tay Tiểu Hoàng. Máu tươi theo cổ tay nhỏ xuống, trên mặt Tiểu Hoàng hiện lên một tia mỉm cười âm hiểm.

- Hôm nay Tiểu Hoàng gia gia sẽ dạy ngươi làm một quái vật hợp cách như thế nào.

Lúc này Tiểu Hoàng xoay người cưỡi lên lưng Liệt Diễm Bá Vương Giải, trong nháy mắt nó cảm thấy mông tê rần.

Trên lưng Bá Vương Giải mọc ra rất nhiều móc câu gai nhọn rậm rạp chằng chịt, Tiểu Hoàng cũng không chú ý tới. Nhưng vừa đặt mông ngồi lên lại là tình thế khó xử, cuối cùng chỉ có thể cắn răng hung hăng đánh lên đầu Liệt Diễm Bá Vương Giải.

Hỏa diễm bên ngoài cơ thể Liệt Diễm Bá Vương Giải ngược lại cũng chưa tạo thành tổn thương gì với Tiểu Hoàng, bởi vì đẳng cấp những ngọn lửa này không cao. Hơn nữa đều là hỏa diễm bình thường, đốt ở trên người Tiểu Hoàng chỉ khiến cho nó phát động hiệu quả bị động càng nhanh hơn mà thôi.

Tiểu Hoàng và Liệt Diễm Bá Vương Giải dây dưa thành một đoàn.

Chung quy lực lượng và cường độ nhục thân của Liệt Diễm Bá Vương Giải cao hơn một bậc, đặt Tiểu Hoàng ở dưới thân, càng lớn kẹp lấy cánh tay Tiểu Hoàng hung hăng kéo ra.

Tiểu Hoàng chỉ cảm thấy cánh tay của mình như muốn đứt rời, lực lượng khủng bố làm cho cánh tay của nó vô cùng đau đớn.

Dưới cơn đau Tiểu Hoàng bắt được càng của Liệt Diễm Bá Vương Giải, chiếc càng đỏ tươi còn cứng rắn hơn cả hợp kim.

- Tên trọc!

Tiểu Diễm kinh sợ không thôi.

Mỏ chim hé mở, từ trong cổ họng phát ra một tiếng hót vang bén nhọn.

- U!

Tiếng hót trong trẻo vang thấu linh hồn, linh hồn của tất cả sinh vật xung quanh ầm vang tại chỗ.

Tất Phương — — khu hồn!

Mặc dù đạo âm thanh bén nhọn này vang vọng trong đầu tất cả sinh vật có mặt tại đó, nhưng cũng không phải đều tạo thành tổn thương đối với tất cả sinh vật.

Ví dụ như Cao Bằng cũng chỉ cảm thấy âm thanh này rất chói tai mà thôi.

Nhưng đạo âm thanh này ở trong đầu Liệt Diễm Bá Vương Giải thì tựa như một cây gai đâm sâu vào trong linh hồn nó.

Đau đớn mãnh liệt khiến động tác của nó cứng đờ.

Tiểu Hoàng nhân cơ hội này chạy thoát.

Đáy lòng kinh nghi bất định. Con cua lớn này thật khỏe, ta vậy mà không phải là đối thủ của nó.

Điểm sáng màu trắng tràn ngập trên chiến trường dung nhập vào trong vết thương của Tiểu Hoàng, vết thương dừng chảy máu đồng thời bắt đầu khép lại.

Thế nhưng không sao. Hiện tại ta không phải là đối thủ của ngươi, nhưng chờ một lát ngươi sẽ không phải là đối thủ của ta.

Tiểu Hoàng xoay cổ một vòng, gân cốt đùng đùng nổ vang.

Chỉnh đốn một lát liền tiếp tục một mạch xông lên điên cuồng chém giết.

Rầm rầm rầm!

Dưới sự giúp đỡ của A Ngốc, cuối cùng trận chiến đấu này kết thúc hữu kinh vô hiểm.

Chiều cao của Tiểu Hoàng đã bành trướng đến năm mươi mét, Tiểu Diễm còn chưa cao tới mu bàn chân nó.

Trên người phủ đầy vết thương lít nha lít nhít. Những vết thương này giống như bị vật bén nhọn gì đó đâm xuyên qua, vết thương đã kết vảy, nhìn qua có hơi thê thảm.

Trên thực tế cũng xác thực mạo hiểm, nhiều lần đều nhờ có A Ngốc và ngự thú khác hỗ trợ mới khiến cho Tiểu Hoàng kiên trì được.

Thi thể chết không nhắm mắt của Liệt Diễm Bá Vương Giải nằm trong sa mạc, hai mắt vô thần, hơi ấm còn trên thi thể vẫn còn chưa tan.

Giáp xác đỏ rực như lửa phá tan thành mảnh nhỏ, chân đốt

đều bị kéo đứt, vỏ giáp ở phần bụng có một vòng vết rạn hình mạng nhện, gạch cua màu vàng từ vết thương tràn ra.

- Phân giải thi thể, xem có thể phân giải ra vật gì tốt hay không?

Cao Bằng mang theo vẻ mong đợi nói. Hắn cảm giác bây giờ giống như đang mở rương bảo vật, trước khi còn chưa phân giải ra thì hoàn toàn sẽ không biết có được thứ gì.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 518: Trái Cây Thiên Phú Thôn Hỏa

- Đúng rồi, ta hỏi ngươi. Ngươi có thể phân giải ra đặc tính quái vật của nó không?

Cao Bằng hỏi tế đàn.

Người tí hon màu đen:

- Cái gì là đặc tính quái vật?

Cao Bằng sửng sốt một chút.

Xem ra bọn nó không có cách gọi đặc tính quái vật.

- Chính là năng lực đặc thù của bản thân quái vật, sau khi thức tỉnh năng lực.

Cao Bằng đáp.

Người tí hon màu đen của tế đàn chần chờ hồi lâu,

- Ta cũng không biết, cái này phải nhìn vào vận khí. Thiên phú quái vật càng khó phân giải hơn so với máu thịt và linh hồn. Hơn nữa yêu cầu đối với vận khí rất quan trọng, ta cũng chỉ từng phân giải ra hai lần thiên phú mà thôi.

...

Liệt Diễm Bá Vương Giải nằm trên tế đàn nhỏ dần nhỏ dần, như một con cua đồng đặt trên chảo chuẩn bị nướng vậy.

Cơ thể Liệt Diễm Bá Vương Giải dần dần bốc lên từng đoàn

từng đoàn khói trắng nồng đậm. Khói trắng phiêu tán trong không khí chẳng khác nào hơi nước bốc lên khi đun nấu.

Thực sự kỳ quái, tại sao mình lại có so sánh quỷ dị này nhỉ.

Cao Bằng lắc đầu.

- Đại khái cần bao nhiêu lâu?

Người tí hon màu đen nghĩ nghĩ một lát rồi đáp:

- Đại khái cần đến bốn ngày. Con cua này có cấp bậc cao hơn con kiến kia một chút nên phân giải cũng khó khăn hơn.

- Nhưng nói đi cũng phải nói lại. Lúc trước ngươi cứ luôn khoác lác với ta là đã từng phân giải cả thần, ngay cả quái vật Đế cấp cũng đã từng phân giải cả một đống, nhưng tại sao ta cứ có cảm giác là ngươi đang bốc phét với ta vậy.

Cao Bằng trầm ngâm. Phân giải một con quái vật Hoàng cấp mà cần nhiều thời gian như thế thì quái vật Đế cấp, thậm chí cấp cao hơn chẳng phải cần đến mấy tháng hoặc mấy năm sao?

- Lúc này ta không ở trạng thái hoàn hảo, tế đàn bị hao tổn một chút. Nếu khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, phân giải quái vật sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Người tí hon màu đen kia ho nhẹ một cái, hơi xấu hổ đáp.

Chính nó cũng thấy trình độ của mình không xứng với lời khoác lác lúc trước.

- Vậy phải làm thế nào thì ngươi mới khôi phục được trạng thái hoàn hảo?

- Chỉ cần để cho ta không ngừng phân giải thi thể quái vật là được.

Hai mắt nó sáng rực lên:

- Thực ra trong quá trình phân giải thi thể quái vật ta cũng có lợi. Những phần rút đi này đều được dùng để khôi phục tế đàn.

- Ồ? Vậy so với khi ta mới gặp ngươi thì bây giờ ngươi đã khôi phục được bao nhiêu rồi?

Người tí hon màu đen kia vụng trộm nhìn Cao Bằng một chút, đằng hắng một cái:

- Đại khái là khôi phục chưa được một phần trăm.

Nghe thấy hai chữ "chưa được", đáy lòng Cao Bằng hiểu rõ.

Xem ra khẩu vị của tế đàn này không nhỏ. Mình đã cho nó phân giải hai con quái vật Hoàng cấp và mấy con Vương cấp rồi, vậy mà còn chưa được nổi một phần trăm. Xem ra đây là một cái động không đáy.

- Từ từ sẽ được.

Người tí hon màu đen kia có vẻ không để tâm lắm, nó cũng chẳng có khái niệm thời gian.

Nó là bất tử. Tế đàn Đại Thiết Cát không phải vật phẩm bình thường, đã từng gặp qua nhiều đại kiếp, thậm chí tế đàn cũng bị đánh tan nát.

Nhưng thế thì sao? Nó là vĩnh hằng bất diệt, dù có bị vỡ nát thì cũng có thể sinh ra từ trong hư vô. Chỉ có điều, đây là một quá trình dài đằng đẵng mà thôi.

Đương nhiên, dù nó đã quen nhưng hư vô cô độc vẫn rất buồn. Trừ khi bất đắc dĩ, nếu không nó sẽ không tuỳ tiện rơi vào trạng thái ngủ say.

Chỉ có từng trải qua cảm giác cô độc mới càng trân quý hơn

cảm giác hiện tại. So ra thì, coi như thống khổ cũng là một loại hưởng thụ.

Đêm đến Cao Bằng để cho đám Tiểu Hoàng bao vây hang ổ của Liệt Diễm Bá Vương Giải.

Trong hang ổ của Liệt Diễm Bá Vương Giải có rất nhiều linh vật hệ Mộc và một ít linh vật hệ Hoả.

Với quái vật hệ Hoả, cho dù không thể trực tiếp hấp thu linh vật hệ Mộc, nhưng có thể thông qua cách khác gián tiếp lợi dụng chúng.

Vì mộc sinh hoả, ở nơi có Hoả nguyên tố nồng đậm thì linh vật hệ Mộc có thể hình thành cộng bổ với hệ Hoả.

Còn những linh vật hệ Hoả, ngoài một số ít đang trong quá trình trưởng thành thì phần lớn đã bị Liệt Diễm Bá Vương Giải ăn hết rồi.

Sau khi tận mắt nhìn thấy Liệt Diễm Bá Vương Giải chiến đấu với bọn Tiểu Hoàng, bảy con tiểu Long Nghĩ đã triệt để bị khuất phục.

Thời gian này bọn chúng cũng đã dần dần chấp nhận sự thật. Lâu như vậy vẫn không thấy mẹ tới, đám tiểu Long Nghĩ thông minh đã mơ hồ nhận ra chân tướng. Cho dù tàn khốc, nhưng chúng đều đã điều chỉnh cảm xúc rất nhanh.

Cho nên mấy ngày nay cả bảy con tiểu Long Nghĩ đều rất ân cần tấp nập xum xoe quanh Cao Bằng.

Có đôi khi, trí tuệ của quái vật vượt xa sức tưởng tượng của con người. Đặc biệt là khi liên quan đến sinh tồn và tiến hoá, trí tuệ của chúng sẽ phát huy vượt xa bình thường.

Dù lúc này chúng đều cảm giác được Cao Bằng có thực lực

thấp nhất trong đám ngự thú, nhưng cả bảy con tiểu Long Nghĩ đều xác định được rõ ràng mục tiêu cần vỗ mông ngựa nhất chính là Cao Bằng.

Sau mấy ngày tưới nhuần, đám tiểu Long Nghĩ đều đã lớn hơn một vòng, có thể so với Kim Mao thành niên.

Đại Oa đứng bằng hai chân sau, chân trước ân cần khoác lên vai Cao Bằng đấm đấm xoa bóp. Tam Oa và Tứ Oa như hai con chó cuộn thành một đống nằm vào trước mặt Cao Bằng.

Mấy con còn lại đều trông chờ đứng xếp hàng bên ngoài.

- Ùng ục.

A Xuẩn uống xong ngụm nước trái cây cuối cùng, vô cùng nghiêm túc nhìn về phía bóng lưng Cao Bằng.

Nó thận trọng cất cái bình vừa uống xong vào không gian tùy thân của mình, run run cơ thể, trong chớp mắt cơ thể A Xuẩn đã to gấp mấy lần.

Sau đó nó nghiêm túc bay tới sau lưng Cao Bằng.

A Xuẩn đưa xúc tu quấn chặt đám tiểu Long Nghĩ, tựa như người lớn xách cổ áo trẻ con nhấc lên, bưng hết cả lũ ra bãi đất trống bên cạnh.

- Mấy đứa, chơi phân gà đi. Xoa bóp để cho ta.

A Xuẩn tuyên bố chủ quyền.

Sau đó mấy chục cái xúc tu rủ xuống người Cao Bằng.

Bóp, nhào nặn, đẩy, ép.

- Cao Bằng, mạnh như vậy được chưa?

A Xuẩn lặng lẽ hỏi.

Cao Bằng hơi kinh ngạc. Sao tự nhiên hôm nay tiểu gia hoả này lại chạy tới xoa bóp cho mình thế này? Nhưng mà loại chuyện nhỏ này rất nhanh đã bị hắn ném ra sau đầu.

- Tạm được. Nếu mạnh hơn chút nữa thì tốt. Hôm qua đi ngủ ta bị sái cổ, bóp chỗ bả vai bên này mạnh hơn chút đi.

- Được rồi.

…

Bốn ngày trôi qua.

Liệt Diễm Bá Vương Giải trên tế đàn đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại sáu vật phẩm.

- Con Liệt Diễm Bá Vương Giải này phân giải rất đầy đủ.

Người tí hon màu đen kia nói:

- Ta cảm thấy đây là một con Liệt Diễm Bá Vương Giải có hoài bão.

- Có hoài bão?

- Có thể ngươi không biết, thực ra ta phân giải nhiều quái vật như vậy rồi, coi như đã phát hiện ra một quy luật. Bình thường khi còn sống nếu quái vật có chấp niệm càng mạnh thì đồ phân giải ra sẽ càng nhiều.

Người tí hon kia lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết vì sao.

- Vậy ngươi có biết con Liệt Diễm Bá Vương Giải này có hoài bão gì không?

- Không biết, ta cũng không có Đọc Tâm Thuật.

Người tí hon ngáp một cái:

- Lần này phân giải ta mệt lắm rồi, ngươi tự xem đi, ta không nói với ngươi nữa.

Cũng phải nói qua, người tí hon này đã từng gặp qua rất nhiều quái vật, cũng từng gặp rất nhiều nhân loại, nhưng chưa từng gặp ai kỳ quái như Cao Bằng.

Theo lý mà nói, đồ nó phân giải ra chỉ có một mình nó mới biết công hiệu cụ thể, nhưng hình như người này cũng biết được. Lại còn biết cả cách sử dụng và công hiệu.

Nhưng nó cũng chẳng quan tâm lắm, Cao Bằng thích nói thì nói, không thích nói thì thôi.

- Ừ, ngươi nghỉ ngơi đi.

Cao Bằng gỡ sáu vật phẩm trên tế đàn xuống.

Ngoài cùng bên trái là hai tinh hoa linh hồn và tinh hoa máu thịt, sau đó theo thứ tự là tăng phúc lực lượng lv3, kháng tính hoả diễm lv3, Chưởng khống hoả diễm lv3.

Nhưng ngoài năm vật phẩm này còn có một tinh thể trong suốt màu đỏ nhạt có mười hai cạnh.

(Tên vật phẩm): Trái cây thiên phú Thôn Hoả

(Giới thiệu vật phẩm): Sau khi sử dụng, quái vật có tỷ lệ nhất định đạt được thiên phú Thôn Hỏa. Chỉ có thể cho quái vật hệ hoả sử dụng, sau khi dung hợp thất bại sẽ bị suy yếu.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 519: Heo

Giới hạn phục dụng là quái vật hệ Hỏa, vậy cũng chỉ còn lại Tiểu Diễm là có thể phục dụng thôi.

Cao Bằng nói rõ ràng lợi và hại của loại trái cây này, nói rõ nếu khi dung hợp thất bại sẽ mang đến hậu quả như thế nào, sau khi dung hợp thành công nó có thể có được năng lực cỡ nào cho Tiểu Diễm biết.

Tiểu Diễm cũng cam tâm tình nguyện phục dụng, nó biết cái gì cũng có mặt lợi và hại, liều một phen xe đạp sẽ biến môtô.

Coi như thất bại thì để Cao Bằng nuôi mình một đời là được rồi.

Tiểu Diễm đã nghĩ tới mức này rồi.

- Ta không sợ!

Tiểu Diễm lớn tiếng nói.

- Thật là can đảm.

Ăn trái cây xong Tiểu Diễm nhắm mắt lại.

Tìm một chỗ rồi nằm sấp trên mặt đất, hai cánh xòe rộng ra, dưới ánh mặt trời lông vũ đỏ thẫm phát sáng lấp lánh.

Cải tạo rất nhanh đã bắt đầu, từng đợt từng đợt đau đớn thi nhau đánh thẳng vào trong não Tiểu Diễm.

Thân thể không có một tia đau đớn, nhưng nguồn gốc loại đau đớn này lại đến từ sâu trong linh hồn.

Đau đớn mãnh liệt khiến Tiểu Diễm hôn mê bất tỉnh.

Nhưng mà ngất đi cũng tốt, chí ít nó sẽ ít phải cảm nhận đau đớn hơn.

Mãi cho đến hừng đông ngày thứ hai Tiểu Diễm mới tỉnh lại, Tiểu Hoàng đang ngồi chờ bên cạnh thấy Tiểu Diễm tỉnh lại thì tranh thủ thời gian chạy đi thông báo cho Cao Bằng.

- Cao Bằng. Mập mạp tỉnh, mập mạp tỉnh rồi.

Thanh âm truyền đi rất xa, vang vọng khắp đất trời.

Khóe mắt Tiểu Diễm co giật.

Rất nhanh Cao Bằng đã chạy tới.

Tiểu Diễm vừa mới thức dậy nên đầu óc còn có chút mơ màng, không được minh mẫn, cảm giác hơi trì độn.

Nếu nói Tiểu Diễm lúc này có gì khác so với trước khi tiến hóa, thì đó chính là bụng nó nhỏ hơn lúc trước một vòng.

Bụng rõ ràng nhỏ hơn trước rất nhiều.

- Thế nào rồi, Cao Bằng, ta có phải thành công rồi hay không?

Tiểu Diễm lo lắng hỏi.

Mặc dù nó đã nghĩ nếu như mình tiến cấp thất bại thì để cho Cao Bằng nuôi nó cả đời, nhưng thật lòng nó vẫn không muốn thất bại.

- Thành công rồi.

Cao Bằng gật đầu.

Nghe thấy Cao Bằng “chính thức tuyên bố” nó đã thành công,

Tiểu Diễm nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Sau đó nó không nhịn được mà vui vẻ một trận, mình đúng là may mắn.

【Tên quái vật】: Á Huyết Tất Phương

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Truyền Thuyết / Phẩm chất Truyền Thuyết

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Hỏa

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 51 (Vương cấp)

【Đặc tính quái vật】: Hỏa Chi Vũ (sơ lược), Khu hồn (sơ lược)

Phệ Hỏa (Vốn là kỹ năng thiên phú của Liệt Diễm Bá Vương Giải, sau khi bị Á Huyết Tất Phương tước đoạt thì thôn phệ dung hợp.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Gia tăng kháng tính với hỏa diễm.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Có thể chủ động thôn phệ một loại hỏa diễm bất kỳ nào đó, sau đó cướp đoạt tinh hoa ngọn lửa này phụng dưỡng cường hóa bản mệnh thần diễm của bản thân.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Một con Tất Phương không còn huyết mạch quá thuần khiết.

Thiên địa có vạn hỏa, chủng loại hỏa diễm không đồng nhất. Người cũng xưng đế, thú cũng tranh vương, cướp đoạt vạn hỏa chỉ để phụng dưỡng một chủng. Tất Phương đã thức tỉnh thiên phú phệ hỏa cũng đại biểu nó đã đi trên con đường tranh đoạt hỏa diễm.

Cao Bằng nhíu mày. Tiểu Diễm còn tưởng rằng là mình dung

hợp có vấn đề, vội vã cuống cuồng nhìn chằm chằm Cao Bằng.

- Không có việc gì, vấn đề không lớn. Có khả năng đây cũng là một chuyện tốt đối với ngươi.

Cao Bằng an ủi.

Nhưng càng như vậy lại khiến Tiểu Diễm càng hoảng hơn, vấn đề không lớn vậy không có nghĩa là không có vấn đề!

- Chính ngươi cảm ứng một chút là được rồi, năng lực ngươi mới có được hơi biến dị một chút.

Cao Bằng giải thích với Tiểu Diễm, đồng thời nói rõ năng lực sau khi biến dị.

Hai mắt Tiểu Hoàng sáng rực, vỗ bộp bộp vào sau lưng Tiểu Diễm làm sóng thịt dâng trào.

- Rất được đó mập mạp, cái gì mà con đường tranh đoạt gì gì đó nghe rất là điểu. Sau này ngươi phát đạt rồi thì đừng có quên Hoàng ca nhà ngươi đó.

Tiểu Diễm trừng mắt nhìn nó một chút. Tranh đoạt cái rắm, ngươi đứng đấy nói chuyện không bị đau eo à.

- Yên tâm đi, mặc kệ là tranh cái gì. Chúng ta vĩnh viễn là hậu phương của ngươi.

Cao Bằng an ủi Tiểu Diễm.

Tâm tình Tiểu Diễm rất sa sút, rất là uất ức. Nó mới lười đi tranh cái gì đó, nó không phải loại tự kỷ như Tiểu Hoàng.

Hỏa Chi Vũ của Tiểu Diễm vốn làm tăng lên kháng tính với hỏa diễm của nó.

Hiện tại có được năng lực Phệ Hỏa mới cũng làm kháng tính

hỏa diễm của nó tăng thêm một bước dài.

Cao Bằng quay qua hỏi người tí hon màu đen xem có nghe qua con đường tranh đoạt gì đó hay chưa.

Người tí hon màu đen rất kinh ngạc.

- Ngươi hỏi cái này làm gì.

Vốn Cao Bằng chỉ tùy tiện hỏi thử một chút mà thôi, không ngờ tới người tí hon lại biết thật.

- Vậy ngươi nói một chút thử xem, con đường tranh đoạt này là cái gì.

Cao Bằng hỏi.

Người tí hon trả lời.

- Chính là đi tranh đoạt một vật nào đó. Một đám ngu xuẩn liều sống liều chết đi tranh đoạt một vị trí.

- Có thần, có cả quái vật rất lợi hại. Dù sao ta cảm thấy điều đó không cần thiết, vị trí kia lại không thể chia ra được…

Cuối cùng giọng nói của người tí hon nhỏ dần như đang kể lể.

Tiểu Diễm không nếm xỉa đi tới, không chú ý đạp trúng một cước làm tế đàn ngã lăn, sau đó lại không thèm quan tâm đi xa.

- Bệnh tâm thần hả.

Người tí hon lồm cồm bò dậy rồi dựng thẳng tế đàn, hướng về phía Tiểu Diễm đang đi hét to.

Bộp.

Tế đàn lại bị đá lăn, Tiểu Hoàng cao hứng bừng bừng đi ngang

qua.

…

Trong hư không lôi đình ngang dọc, điện xà bay múa.

Trong hư không mênh mông, sắc mặt Đại Tử ngưng trọng đứng đó, thân thể khổng lồ uốn lượn nằm rạp trên trời.

Sáu đôi cánh sau lưng mở ra, vô tận lôi xà hóa thành một quả cầu sét xoay ở xung quanh cơ thể.

Hai long trảo đặt ở dưới bụng, vụng trộm dò xét về phía trước.

Ầm ầm!

Kèm theo đó là một tiếng sét, sáu đôi cánh sau lưng Đại Tử bay múa, lôi âm cuồn cuộn, hóa thành một đoàn tử quang chợt nhào tới cắn một cái vào Lôi quả trên Lôi thụ đang nở rộ trong hư không.

Lôi thụ màu trắng bạc mở rộ trong hư không chiếu sáng bốn phương, vô số cành cây như những lọn tóc uốn lượn trong hư không.

Thân thể Đại Tử trước mặt gốc Lôi thụ này chỉ là một tiểu tử nhỏ bé mà thôi.

Thân Lôi thụ kéo dài một mạch vào sâu trong hư không hắc ám, giống như là một Thông Thiên trụ đâm xuyên qua mảnh thiên địa này.

Ở trên Lôi thụ kết tám quả, hình dạng quả giống như sao năm cánh, tinh quang lóng lánh, thánh khiết thần thánh.

Đại Tử nhào vào phía trên một quả.

Trái cây này đối Đại Tử mà nói cũng vô cùng khổng lồ, Đại Tử tựa như một con sâu mọt chui vào bên trong quả táo.

Uốn éo thân thể hai lần, chất lỏng vụn vỡ tản ra khắp nơi, bao vây lấy Đại Tử đang cố gắng chui vào cơ thể nó.

Sau khi Đại Tử chui vào, trái cây này bắt đầu khô héo, nước trái cây điên cuồng chui vào trong cơ thể Đại Tử.

Đại Tử bị sặc đến trợn trắng mắt.

Trái cây sau khi bị Đại Tử chui vào thì tự động đứt ra, bị cây đại thụ bạc trắng này ghét bỏ.

Mười phút sau, trái cây triệt để khô quắt, vỏ khô nhăn nhúm co vào phía trong, giống như một tấm vỏ khô bao trùm toàn thân Đại Tử.

Đại Tử ngay từ đầu còn hơi run rẩy, nhưng rất nhanh sau đó đã lâm vào ngủ say.

Lẳng lặng phiêu du ở bên trong hư không...

Thật lâu, trong hư không truyền đến một giọng nói.

- Nó... Quá tham ăn.

- Đúng vậy, giống như là nó ăn không biết no vậy.

- Nó là một con heo khổng lồ hay sao?

- Nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại, tại sao ngươi lại trợ giúp một con heo… À không, vì cái gì mà ngươi phải trợ giúp một con Ngô Long như nó, thiên phú của nó cũng không tính là mạnh nhất.

- Thông đạo thông hướng ngoại giới đều ngẫu nhiên mở ra, có thể gặp phải cũng là duyên phận...

- Được rồi, ta cứ tạm thời tin tưởng ngươi vậy.

…

Một tháng trôi qua, khoảng cách tới Long Vẫn Cốc càng ngày càng gần.

Chiều dài bảy con tiểu Long Nghĩ cũng tăng trưởng đến một mét rưỡi.

Trước mặt mơ hồ truyền tới âm thanh nước chảy siết.

Phía cuối đường chân trời, kim quang lăn tăn như ánh sao lấp lánh.

Trong thoáng chốc, ánh mặt trời đều bị che phủ.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 520: Có Rồng Sắp Chết

Đến gần hơn Cao Bằng mới nhìn rõ được hình dáng của con sông này, nó tựa như một tua cờ màu vàng uốn lượn chảy xuống từ trên cao nguyên.

Vô số nòng nọc nhỏ màu vàng kim điên cuồng du động trong dòng nước.

Số lượng cực kỳ nhiều, hơn nữa tốc độ cực kỳ nhanh.

Nhìn một lúc thậm chí con mắt cũng đau nhức.

Cao Bằng nhắm mắt lại. Những con Khoa Đẩu này nhìn rất chói mắt, không hiểu sao nhìn một lúc mà hắn thấy hai mắt nhức nhối, trên người những con nòng nọc này không ngừng tỏa ra kim quang.

Dòng lũ nòng nọc trào lên trọn vẹn mười phút trước mặt Cao Bằng.

【 Tên quái vật】: Thái Dương Khoa Đẩu

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 10 - cấp 20

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Phổ Thông (Tinh Nhuệ) (Hoàn Mỹ) (Sử Thi)

【 Thuộc tính quái vật】: Hệ Hoả

【 Đặc tính quái vật】: Thái Dương Hồng Lưu (vô số quái vật Thái Dương Khoa Đẩu tập trung cùng một chỗ sẽ toả ra nhiệt độ tương đương với mặt trời

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Khi bị uy hiếp hoặc bị tấn công chúng sẽ bộc phát ra lực sát thương kinh khủng, ngưng tụ ra Thái Dương Chi Hỏa từ hư không. Lấy một vạn con làm cơ sở, mỗi lần số lượng tăng gấp mười lần thì hiệu quả thiêu đốt của Thái Dương Chi Hỏa sẽ tăng thêm một cấp, cực hạn là cấp 10.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Khi số lượng Thái Dương Khoa Đẩu đạt tới một kinh sẽ có thể dẫn động ra pháp tắc Thái Dương Chi Hỏa.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Một loại sinh vật có sức sống yếu ớt nhưng vô cùng táo bạo. Khi bị uy hiếp chúng sẽ phát động sức mạnh từ trong cơ thể, tiếp dẫn ra Thái Dương Chi Hỏa từ trong hư vô, đốt cháy tất cả kẻ địch.

Cao Bằng nghĩ một lát, một ngàn ức tương đương với một trăm tỷ. Nói cách khác, một trăm tỷ con Thái Dương Khoa Đẩu tập trung một chỗ sẽ ngưng tụ ra được Thái Dương Chi Hỏa cấp 10.

Một kinh tương đương một vạn lần một trăm tỷ, cũng chính là một trăm triệu ức.

Vừa rồi số nòng nọc trong con sông kia có đạt tới một trăm triệu ức không nhỉ?

Cao Bằng không đếm kỹ.

Nhưng hắn biết, dù chỉ có một trăm tỷ con Thái Dương Khoa Đẩu cũng không phải mình hiện giờ có thể trêu chọc vào được. Thái Dương Chi Hỏa cấp mười có uy lực khủng bố tới mức không thể tưởng tượng nổi.

Thái Dương Khoa Đẩu rời đi thật lâu, mặt sông lại tĩnh lặng không một gợn sóng.

Không có con quái vật nào thò đầu ra, mặt nước sông lớn như vậy lại vô cùng tĩnh lặng.

Ở thế giới Hắc Vụ, điều này là không tưởng nổi. Căn cứ vào đoạn đường xuôi nam vừa đi, Cao Bằng tổng kết ra, ngoài bình nguyên thì tất cả các địa hình khác đều có quái vật cường đại hoặc tộc đàn quái vật cường đại sinh sống.

Bởi vì ở phương nam có nhiều địa hình bình nguyên nhất. Loại địa hình như này ở trên bình nguyên cực kỳ dễ bị phát hiện, rất dễ hấp dẫn quái vật.

Nếu không có đủ thực lực, không thể đứng vững ở địa hình này.

Cũng không biết có phải vì đám Thái Dương Khoa Đẩu kia vừa đi qua hay không mà nước sông cực kỳ yên tĩnh, mãi cho đến khi đám Cao Bằng nhảy xuống sông cũng không có con thuỷ quái nào trong nước tấn công bọn họ.

Hắn còn tưởng sẽ gặp phải quái vật kinh khủng gì đó.

Vì trên bản đồ của Long Nghĩ có đánh dấu đặc biệt chỗ con sông này. Một con cá béo mập có ba cái vây như ba con dao gọt trái cây trên lưng nhìn rất buồn cười, thậm chí nó còn đánh một dấu X đặc biệt trên thân con cá.

Mới đầu Cao Bằng còn tưởng sẽ có một trận chiến ác liệt, ai ngờ lại bình an vô sự vượt qua.

Nhưng mà không đánh nhau cũng tốt.

Trong một tháng này, mối quan hệ giữa Cao Bằng và bảy con tiểu Long Nghĩ đã trở nên tốt đẹp hơn, thông qua hiệp thương và giao lưu hữu hảo, cuối cùng bảy anh em đã trở thành ngự thú của hắn.

Dù ký huyết khế với bảy con ngự thú một lúc thì hơi nhiều, nhưng đẳng cấp của bảy con này mới chỉ đến cấp mười mấy, không chiếm bao nhiêu linh hồn lực.

Vượt qua con sông này, chỉ còn cách Long Vẫn Cốc bảy ngày đi đường nữa mà thôi.

Bảy ngày thời gian thoáng cái trôi qua. Sau bảy ngày, phía trước không còn đường nữa.

Một vách núi vô cùng to lớn chặn ngang chặt đứt đường đi.

Phía trước là biển mây cuồn cuộn, mây mù mờ mịt.

Vách đá dốc đứng không ngừng kéo dài xuống dưới, không nhìn thấy điểm cuối.

Cao Bằng đứng trên vách núi quan sát. Từ rìa vách núi, cốc sâu khoảng hơn ngàn mét, dưới đáy cốc có quái thạch lởm chởm tựa như trụ đá mọc trên mặt đất. Trên trụ đá mọc một ít loài thực vật thấp bé.

Càng đi vào sâu hơn lại càng thấp, không phải cột đá thấp, mà là địa thế nơi này tựa như có hình dáng cái phễu, càng vào trong địa thế lại càng thấp.

Quái thạch đứt quãng, từng bóng dáng quái vật lén lén lút lút chốn ở trong các khe hở vụng trộm quan sát đám người Cao Bằng.

Nhìn qua thì giống như các loại quái vật Long Giác Tích Dịch, Thạch Long Giáp Trùng, số lượng không dưới mấy chục con.

Dưới vách núi có một vùng sinh thái phong phú.

Mở địa đồ ra, nếu đoán không sai thì trước mắt chính là Long Vẫn Cốc.

Nếu là sơn cốc thì khẳng định nơi này có địa thế thấp nhất, nhưng mà…

Sơn cốc này quá lớn rồi.

Không thấy điểm cuối đâu, cuối tầm mắt đã bị biển mây bao phủ.

Tới nơi này, bảy anh em Long Nghĩ vô cùng hưng phấn, nhảy khỏi lưng A Ban, ghé sát vào bờ vực hưng phấn quan sát bên dưới.

Xúc tu trên đầu chúng điên cuồng lắc lư, như bảy con chó săn nhỏ mới về đến nhà.

- Ngon… ăn ngon.

- Thơm quá.

- Ta muốn xuống.

Một đám tiểu Long Nghĩ ríu ra ríu rít nói.

- Ngang...

Đột nhiên có tiếng long ngâm du dương xa xưa từ sâu trong sơn cốc vọng tới, tiếng ngâm xẹt qua chân trời, dường như biển mây trên trời cũng bị tách ra.

Tiếng long ngâm này quanh quẩn trọn vẹn một phút mới biến mất.

- Là đồ ăn! Có rồng sắp chết!

Đại Oa kích động nói.

Dù nó mới tới đây lần đầu, dù mọi thứ ở đây khiến nó cảm thấy vô cùng lạ lẫm, nhưng nghe tiếng long ngâm này, trong chớp mắt nó đã tự hiểu có rồng sắp chết.

Đây là ký ức được khắc sâu trong huyết mạch của Long Nghĩ suốt vô số năm qua.

Đại Oa hưng phấn đứng dậy.

- Chủ nhân, có rồng sắp chết rồi. Đây là tiếng ngâm cuối cùng của lão rồng già trước khi chết.

- Sao ngươi biết? Vậy ngươi biết làm sao để tới đó không?

Cao Bằng kinh ngạc hỏi.

- Không biết, vừa rồi ta thức tỉnh một chút ký ức, sau đó thì biết đó là tiếng rồng ngâm trước khi chết.

Đại Oa rầu rĩ nói:

- Vừa nãy ở vách núi ta có ngửi thấy mùi thơm của xác rồng, nhưng ta lại không biết làm sao để đi vào.

- Tiểu Diễm, Tiểu Thảo, A Ngốc, Lưu Quang, Bạch Bì năm người các ngươi đưa bảy con Long Nghĩ đi cùng chúng ta. Các ngự thú khác ở lại ngay trên vách núi tiếp ứng.

Cao Bằng phân chia nhiệm vụ, lần này rất đơn giản.

Bên trong còn có rồng, dù không biết đẳng cấp của đám rồng này nhưng nghe tiếng rồng ngâm kia và cảm giác bức bách nó mang lại, hắn chắc chắn đẳng cấp của nó tuyệt đối không thấp.

Đồng thời nơi này cũng là quê hương của Long Nghĩ. Con Long Nghĩ đã rời đi kia đã là Hoàng cấp, không ai dám khẳng định trong này còn có quái vật nào khác kinh khủng hơn không.

A Ban thì quá lớn, là mục tiêu rất rõ ràng, dứt khoát ở lại trên vách núi cùng Tiểu Hoàng tiếp ứng cho bọn hắn thì tốt hơn. Tiện thể bảo vệ bọn A Xuẩn, Tiểu Hoa, Nam Quất, Bắc Quất.

Tiểu Diễm có thể bay, A Ngốc là thủ hạ có chiến lực cao nhất hiện tại, Lưu Quang có kích thước nhỏ, không dễ bị phát hiện, còn có Phong thuộc tính có thể cưỡi gió phi hành. Bạch Bì thì có thể khắc chế quái vật long hệ, ở trong Long Vẫn Cốc này đương nhiên

rất thích hợp.

- Ta phân chia nhiệm vụ trước. Mục đích chủ yếu của nhiệm vụ lần này là cho đám Long Nghĩ ăn xác rồng, dưới điều kiện tiên quyết là phải đảm bảo an toàn, hoàn thành nhiệm vụ là tốt rồi.

Cao Bằng dặn đi dặn lại.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 521: Cương Thiết Long Vĩ

Vỏ cứng phía sau lưng Lưu Quang mở rộng, luồng gió theo khe hở của vỏ cứng phun ra, bay xuống dưới đáy thâm cốc.

Xung quanh Trảm Long Thiên Chương lấp lóe lực lượng vô hình bảo vệ nó bay xuống đáy cốc, nhờ lực lượng vô hình chống đỡ nên tốc độ hạ xuống rất chậm.

Tiểu Diễm chở theo Tiểu Thảo, A Ngốc và Cao Bằng bay xuống.

Bởi vì đang bay nên nhóm Cao Bằng hạ xuống đáy cốc cũng không làm quái vật ở sâu trong Long Vẫn Cốc chú ý.

Quái vật trốn ở phía sau quái thạch lặng lẽ quan sát đám người Cao Bằng.

Trên lớp vỏ cứng màu xám trắng của nó mọc đầy gai nhọn, trong con mắt kép màu xanh lam có vô số bóng dáng trùng trùng điệp điệp, cẩn thận quan sát từng hành động cử chỉ của đám người Cao Bằng.

Nó giống như thợ săn thông minh nhất trong rừng rậm, trước khi xác định được kẻ địch lợi hại thế nào sẽ tuyệt đối không dễ dàng để lộ bản thân.

Chỉ cần xác nhận kẻ địch yếu ớt, bọn chúng sẽ thò móng vuốt dữ tợn ra...

Chẳng biết Lưu Quang đã đứng ở phía sau Long Thạch Giáp Trùng từ lúc nào, nghiêng đầu liếm nhẹ tinh hạch nhỏ màu xanh

lục ở trên đầu lưỡi đao. Trên tinh hạch còn dính vết máu chưa khô.

Long Thạch Giáp Trùng đứng ngây ra, vỏ cứng màu xám trắng nhìn qua đặc biệt tiều tụy.

Một vết nứt màu xanh sẫm chỉ nhỏ bằng cọng tóc từ trên trán xuyên qua cả người.

Rắc một tiếng.

Chính giữa Long Thạch Giáp Trùng tách ra, biến thành hai nửa.

Chỗ giữa trán trống rỗng, tinh hạch của quái vật đã không cánh mà bay.

Xoạt xoạt xoạt...

Vô số cái đầu rụt lại.

Đám quái vật trở nên vô cùng đứng đắn.

Ngay cả cây mọc ở trên tảng đá cũng trở nên nghiêm chỉnh lại.

Không thể động vào, tuyệt đối không thể động vào được.

Những ánh mắt thèm muốn đã biến mất, Cao Bằng cũng lười đi tìm những quái vật cấp thấp gây rắc rối.

Đẳng cấp quá thấp thì không thể nào gợi lên hứng thú cho hắn được.

- Hả? Không ổn.

Cao Bằng đột nhiên dừng lại, sau đó sờ bụng mình với vẻ trầm tư.

Từ sau khi A Ngốc lên tới Hoàng cấp, Cao Bằng đã tiến vào trạng thái kỳ lạ này, trong bụng dường như đang nuôi dưỡng thứ gì đó. Loại trạng thái này đã diễn ra hơn một tháng rồi.

Cao Bằng đoán đây chính là năng lực mới đang thức tỉnh sau khi mình có được con ngự thú Hoàng cấp đầu tiên

Lá chắn nguyên tố, linh hồn tỏa liên, giác quan siêu phàm, đây là những năng lực thiên phú mà Cao Bằng lần lượt thức tỉnh khi có được ngự thú cấp Thủ lĩnh, cấp Lĩnh chủ và Vương cấp đầu tiên.

Cao Bằng có chút chờ mong, còn có chút sợ hãi về năng lực mới lần này.

Nhưng để biểu hiện ra uy nghiêm của chủ nhân, Cao Bằng không hề nói có các ngự thú khác biết.

Dù sao nói ra chuyện trong bụng có thứ gì đó đang lớn lên thì cũng quá là...

- Các ngươi chờ ta ở trong này, ta đi tiểu một chút.

Vẻ mặt Cao Bằng không đổi nói.

Cao Bằng quẹo trái rẽ phải tới sau một tảng đá che khuất bóng người của mình.

Trong bụng Cao Bằng có hơi ấm đang chuyển động. Hắn không có năng lực nội thị như trong truyền thuyết nên căn bản không biết bên trong bụng mình đang xảy ra chuyện gì.

Cao Bằng nhắm mắt suy nghĩ. Nếu quả thật sinh ra thứ gì đó, cho dù là vì một đời sáng suốt của mình, chờ một lát mình cũng phải nói là mình mới nhặt được...

Thứ gì đó vẫn được nuôi dưỡng trong bụng đột nhiên vỡ ra, giống như thế giới khép kín mở ra một khe hở.

Ý chí huyền diệu khó giải thích trong U Minh được truyền tới trong đầu của Cao Bằng. Vào lúc này, năng lực thiên phú ngự sử của Cao Bằng sau khi có ngự thú Hoàng cấp cuối cùng đã thức tỉnh.

Cao Bằng mở mắt ra, trong mắt vẫn còn ngạc nhiên và không dám tin tưởng, đồng thời cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn trở lại bên cạnh A Ngốc, nhìn Tứ Oa dưới chân rồi ngồi xổm xuống, lòng bàn tay chạm vào đầu của Long Nghĩ, trong lòng thầm nghĩ.

- Triệu hồi.

Hơi chuyển động ý nghĩ, cơ thể của Tứ Oa lóe lên ánh sáng màu đỏ rồi lập tức biến mất.

Đại Oa, Nhị Oa, Tam Oa, Ngũ Oa, Lục Oa và Đầu Trọc đang đánh nhau ầm ĩ đều chấn động, quay đầu ngơ ngác nhìn Cao Bằng.

- Có phải chủ nhân muốn nấu chúng ta hay không?

Cao Bằng nhắm mắt lại. Ở trong cơ thể hắn có một không gian thần bí, không gian này là một loại khái niệm rất trừu tượng, dựa vào Cao Bằng để tồn tại.

Trong không gian bị chia ra thành rất nhiều ô vuông nhỏ, một ô vuông trong đó có một con Long Nghĩ đang nằm yên.

Cao Bằng đếm sơ qua, tổng cộng có một trăm ô vuông.

Ở trong không gian không có khái niệm thời gian, bên trong ở vào một loại trạng thái "đứng im" kỳ lạ.

Trong đầu Cao Bằng hơi động, Tứ Oa biến mất khỏi mảnh không gian đó, xuất hiện ở dưới chân hắn.

Hình như Tứ Oa không kịp phản ứng, vẫn không ngừng quay

xung quanh Cao Bằng.

- Ta có năng lực này, cho dù có thêm nhiều ngự thú nữa cũng không cần lo lắng về chuyện không thể mang theo.

Cao Bằng thầm nghĩ.

Chỉ là ở trong không gian, các ngự thú rơi vào trạng thái vô tri vô giác, hơn nữa trạng thái này không có lợi cho sự trưởng thành của bọn chúng. Bởi vì không gian này ngăn cách với ngoại giới, khi ở bên ngoài các ngự thú có thể hấp thụ các loại nguyên tố tự do trong trời đất, sau đó chậm rãi trưởng thành. Vì thế nếu nhốt ở bên trong không gian quá lâu sẽ hạn chế sự trưởng thành của chúng.

Nhưng ở một vài thời điểm đặc biệt, đây cũng là một năng lực tuyệt vời để mang theo ngự thú của mình. Chỉ có điều Cao Bằng còn chưa biết giới hạn cuối cùng của năng lực này là bao nhiêu, có thể chứa được ngự thú lớn thế nào.

Cao Bằng bảo Tiểu Diễm chở mình từ trong cốc bay lên. Trong ánh mắt ngỡ ngàng của Tiểu Hoàng, hắn thu A Ban vào không gian trong người.

Hắn có thể thu A Ban vào, hơn nữa A Ban cũng chỉ chiếm một ô không gian. Từ trên ý nghĩa nào đó thì nó và Long Nghĩ đều là một đơn vị tương đương.

Xem ra, con đường tinh binh vẫn thích hợp với mình hơn...

Tiểu Hoàng sững sờ quay đầu lại, hai mắt mở to giống như chuông đồng, cái mỏ vịt mở lớn tới mức có thể nhét được một quả trứng vịt. Tay vung lên thì A Ban đã không thấy bóng dáng đâu nữa rồi!?

- Cao Bằng, ngươi quá trâu bò!

- Ừ.

Cao Bằng gật đầu, sau đó cũng thu Tiểu Hoàng vào trong không gian, chỉ để lại Tiểu Hoa và Nam Quất, Bắc Quất đứng ở trước mặt với vẻ mặt mờ mịt vô tội. Mấy con vong linh Vương cấp còn lại đứng cô đơn bên vách núi.

Trừ khi hắn cũng thu chúng làm ngự thú của mình, nếu không sẽ không thể đưa chúng vào trong không gian. Sau này xuất hiện chuyện gì bất ngờ, hắn có thể dễ dàng thả chúng ra...

Sau nhiều lần do dự, hắn căn bản không có ý định thu phục ba tiểu gia hỏa này. Một là con gái của A Ngốc, hai con kia thì thuần túy là linh vật, còn lại cũng chỉ là một đám vong linh thuộc hạ của A Ngốc.

Thôi đi.

Cao Bằng lại thả đám A Ban từ trong không gian ra, bảo bọn chúng tiếp tục chờ mình ở bên vách núi.

Hắn lại cưỡi Tiểu Diễm trở lại trong cốc. Cao Bằng thu Bạch Bì, Tiểu Thảo và cả bảy con Long Nghĩ vào không gian trong người. Chỉ để lại Lưu Quang, A Ngốc và Tiểu Diễm ở bên ngoài.

Sau khi hắn đi sâu vào bên trong, giữa những quái thạch dần dần có sương mù độc chướng lan tràn, bùn đất dưới chân cũng càng lúc càng mềm hơn.

Trong rừng rậm phía trước đột nhiên truyền đến tiếng kêu to đầy gấp gáp.

Một con quái vật khổng lồ màu ám kim từ một góc lao ra, cũng không thèm để ý tới đám người Cao Bằng dưới chân mà mang theo làn gió tanh hôi xông về phía sâu trong sơn cốc, nhanh chóng biến mất khỏi trong tầm mắt của Cao Bằng.

【Tên quái vật】: Long Nghĩ

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 71 (Đế cấp)

【Phẩm chất của quái vật】: Phẩm chất Tinh Nhuệ / Phẩm chất Sử Thi

【Năng lực quái vật】:...

【Đặc tính quái vật】: Cương Thiết Long Vĩ (nhận được một phần huyết mạch của Cương Thiết Long, do đó thức tỉnh Cương Thiết Long Vĩ

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Mọc ra Cương Thiết Long Vĩ vô cùng cứng rắn, có thể sử dụng làm vũ khí, cái đuôi có khả năng miễn dịch kháng tính rất lớn đối với nguyên tố.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Sau khi kích hoạt, trong thời gian ngắn sẽ nâng cao độ cứng và mức độ linh hoạt của Cương Thiết Long Vĩ.)

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 522: Yên Vụ Long

Một con Long Nghĩ Đế cấp đi ngang qua bên người, có lẽ nó đã nhận ra mấy người Cao Bằng hoặc có lẽ cũng không chú ý tới.

Nhưng mặc kệ có chú ý đến hay không, con Long Nghĩ Đế cấp này cũng coi thường bọn người Cao Bằng.

- Đi, chúng ta đi theo sau nó.

Cao Bằng thu A Ngốc vào trong không gian.

Khí tức Hoàng cấp trên người A Ngốc quá rõ ràng, khí tức Vương cấp của Lưu Quang và Tiểu Diễm sẽ ít bị sinh vật khác để ý tới.

Con Long Nghĩ Đế cấp này đi vội vàng như thế, có thể là có đồ vật nào đó đang hấp dẫn bọn nó.

Suy nghĩ của Cao Bằng nhanh chóng xoay chuyển. Hắn biết hướng đi của con Long Nghĩ Đế cấp này rất có thể là vị trí tồn tại thi thể của con rồng vừa chết lúc nãy.

Cao Bằng không biết thái độ của Long Nghĩ đối với đồng tộc là như thế nào. Sẽ giống như hổ một núi không thể chứa hai con, trừ khi đó là một đực một cái, hay là giống như loài sói sống quần cư với nhau.

Tất nhiên về phần chuỗi sinh thái sống thành đàn như những con kiến hôi thì Cao Bằng tự nhiên là không tin cho lắm.

Nếu như một đàn Long Nghĩ toàn Hoàng cấp, Đế cấp tạo thành một "tổ kiến", như vậy thì quá kinh khủng rồi. thậm chí Cao Bằng không cách nào tưởng tượng được cấp bậc tồn tại của một tổ kiến

như vậy.

Nhưng mà chắc cũng không đến tình trạng làm người tức điên như thế.

Những nơi con Long Nghĩ Đế cấp kia đi qua đều không có một tiếng động, rất yên tĩnh, điều này cũng để cho Cao Bằng tránh được không ít phiền toái.

Một đường đi cơ bản không gặp qua một con quái vật nào, cho dù có một số quái vật Vương cấp hay Hoàng cấp cũng đều không thèm ngó tới nhóm Cao Bằng.

- Chi!

- Hí!

Những âm thanh dữ tợn bén nhọn truyền tới từ nơi sâu trong sơn cốc.

Từng con quái vật khổng lồ lộ ra móng vuốt sắc bén, thân thể bị bao phủ bởi màn sương mù màu trắng mông lung.

Bên trong Long Vẫn Cốc sương mù cuồn cuộn quanh năm suốt tháng. Trong sơn cốc thường có tinh khí của long thi tử vong tiết ra ngoài, có khả năng ngăn cách mạnh mẽ với bên ngoài, coi như Kim Mâu Thần Ưng có thể nhìn xa trăm dặm cũng chưa chắc có thể nhìn xa được bao nhiêu trong màn sương trắng này.

Cao Bằng căn cứ vào âm thanh của quái vật để phán đoán phương hướng.

Chỉ từ âm thanh nghe được thì có thể thấy rằng không chỉ có một con Long Nghĩ ở sâu bên trong, có lẽ tập tính của mấy con Long Nghĩ này cũng không bài xích những đồng loại khác, cũng có thể chúng sống quần cư.

Rống!

Ầm ầm!

Phía trước truyền tới tiếng quái vật tranh đấu chém giết, Cao Bằng thận trọng áp sát thân thể xuống mặt đất.

Thân thể dán sát mặt đất, khuỷu tay chống thẳng vào bùn đất dưới thân, Cao Bằng áp dụng tư thế nằm bò mà tiến về chiến trường phía trước.

Bộp.

Một nắm bùn bị dư âm chiến trường hất bay rơi vào sát đầu Cao Bằng, nhưng Cao Bằng vẫn vô cùng bình tĩnh.

Lúc này đầu óc Cao Bằng vô cùng tỉnh táo. Hắn hiểu được bản thân cũng không nhất định đã an toàn, có lẽ những quái vật này sớm đã phát hiện ra, nhưng bởi vì mình quá yếu không cách nào tạo thành uy hiếp với bọn chúng mới không bị để ý tới. Nhưng nếu mình thả A Ngốc ra thì mọi chuyện sẽ khác.

Mấy con quái vật đang còn đánh nhau sống chết này chắc chắn sẽ toàn bộ tập trung lại tập kích bản thân mình.

Cho nên vài phút an toàn ngắn ngủi này cũng không phải là lý do mà hắn có thể buông lỏng cảnh giác.

Bên cạnh có tiếng quái vật bò sột soạt, Cao Bằng quay đầu lại đã nhìn thấy một con côn trùng màu xám trắng to như một cái xe cũng đang cố gắng hướng đến gần trung tâm chiến trường, giống như đang rất sợ hãi, con côn trùng này không dám đến quá gần.

Long Thạch Giáp Trùng, vừa rồi Lưu Quang đã giết một con như thế.

Cao Bằng biết con giáp trùng này.

Con Long Thạch Giáp Trùng này ở cấp Lĩnh Chủ. Thời gian trôi qua từng giây từng phút. Nó cũng đã nhìn thấy Cao Bằng nhưng không thèm để ý đến hắn.

Chỉ liếc mắt nhìn Cao Bằng một chút, giống như thịt Cao Bằng ăn không ngon, rất nhanh đã bỏ đi ý định bò đến gần.

Một đường bò theo phía sau mông Long Thạch Giáp Trùng khoảng nửa giờ, rốt cục Cao Bằng cũng nhìn thấy rõ ràng thứ mà một đám quái vật tranh nhau này là cái gì.

Ở trung tâm chiến trường, một thân thể cao lớn nằm phủ phục trên mặt đất, trên cái cổ màu xám trắng có từng vòng da khô cứng cỏi, khu vực từ chỗ đuôi về sau đã biến thành một màn sương mù mông lung.

Thân thế tuyết trắng liên miên chập chùng, đây là một con cự thú giống như rồng của phương tây.

Trong không khí tràn ngập mùi hương, những luồng khí phân giải từ trong cơ thể con quái vật bay ra ngoài.

Sương mù đầy trời ở nơi này là do thân thể con quái vật phân giải ra!

Cao Bằng kinh ngạc, giật mình giống hệt như lần đầu tiên nhìn thấy quái vật. Thi thể khổng lồ này tựa như vừa mới chết đi không lâu.

【Tên vật phẩm】: Thi thể Yên Vụ Long

Thi thể còn mang theo mùi mới mẻ, thân thể cao lớn uốn lượn nhấp nhô, chiều dài chí ít cũng vài trăm mét.

Đây là lần thứ nhất Cao Bằng nhìn thấy thi thể con quái vật này. Chẳng lẽ nó là con rồng vừa phát ra tiếng ngâm dài trong sơn cốc kia sao.

Mấy con quái vật hoặc là đang tranh đoạt, hoặc là trợn mắt nhìn nhau xung quanh long thi.

Trong đó có ba con Long Nghĩ tụ tập cùng một chỗ làm thành một tiểu đoàn thể, trong cổ họng phát ra thanh âm bén nhọn táo bạo.

Ba con Long Nghĩ đứng thành một đoàn, sau đó chen chúc vây thành một vòng tròn tại phần bụng Yên Vụ Long. Bọn chúng cũng không bận tâm đi quản những con quái vật khác, yên lặng gặm ăn thứ ở trước mặt mình. Chỉ khi có quái vật đến gần mới dừng động tác lại, sau đó nghiêng đầu cảnh giác đề phòng con quái vật đang đến gần.

Dựa vào tập tính như vậy nên Long Nghĩ nắm giữ một vị trí quan trọng.

Cao Bằng suy nghĩ một chút, thừa dịp bọn nó không chú ý mình vụng trộm thả ra một tiểu Long Nghĩ là Ngũ Oa.

Thông qua huyết khế dặn dò trong đầu Ngũ Oa.

- Nhớ cẩn thận một chút, sau khi đi qua thì hạ thấp thái độ xuống. Các ngươi đều là đồng tộc, mấy Long Nghĩ lớn này chắc chắn sẽ không khi dễ ngươi. Qua đó rồi ngươi cứ trực tiếp nhận bọn họ là thất đại cô bát đại di, miệng ngọt một chút có biết hay không.

Ngũ Oa mang một đầu u mê chạy qua bên đó.

Một con Long Nghĩ trưởng thành đang cắm đầu xé thịt rồng nghe tiếng bước chân đột nhiên quay đầu lại, bộ mặt hung ác dữ tợn nhìn xung quanh. Tại sao lại tự dưng xuất hiện một con tiểu Long Nghĩ thế này? Nhìn chiều dài của nó chắc vừa mới ra khỏi ổ, người nhà của nó đâu?

Con Long Nghĩ trưởng thành kia cũng mang một đầu u mê.

Cái con non này, cái thể tích này...

Là nhà ai lại không cẩn thận đến như vậy, ngay cả con cái trong nhà cũng không trông được, làm sao lại để nó chạy tới nơi này.

Long Nghĩ là một chủng loại sinh vật quần cư, mỗi khi có con Long Nghĩ nào đó trưởng thành chúng đều sẽ tách ra sống độc lập, sau đó một mình thành tổ.

Chỉ là bọn nó thích sống ở những nơi gần với long mộ, khi phát hiện có long thi thì mấy con Long Nghĩ sẽ kết minh thành cộng đồng chống lại ngoại địch.

Sau khi Ngũ Oa chạy tới, nó dùng ánh mắt trông mong nhìn bộ long thi ở phía trước cách đó không xa, nước bọt đã sắp chảy ra.

Con tiểu Long Nghĩ này cũng không lớn hơn cái chân của mình, con Long Nghĩ trưởng thành kia tất nhiên sẽ không đuổi Ngũ Oa đi, dù sao thêm nó cũng không nhiều mà bớt nó cũng chả thiếu.

Cứ như vậy Ngũ Oa đã qua được cửa ải này, ăn uống miễn phí.

Nửa giờ sau, nhóm Long Nghĩ trưởng thành vẫn còn tiếp tục cắn nuốt Yên Vụ Long. Ngũ Oa đã ăn uống no đủ nên lén lút chạy đi, da bụng tròn vo giống như là mang thai tám tháng.

Long Nghĩ cướp đoạt huyết mạch từ trên người long thi cũng là một loại chuyện ngẫu nhiên mới xảy ra, cũng không phải Long Nghĩ cứ ăn long thi xong là nhất định sẽ cướp đoạt được huyết mạch của rồng. Có đôi khi một con Long Nghĩ ăn mấy con rồng hoàn chỉnh cũng chưa chắc có được huyết mạch, nhưng có khi chỉ ăn vài miếng thịt liền may mắn cướp đoạt được huyết mạch.

Cũng chính vì loại chuyện không chắc chắn này mới khiến cho nhóm Long Nghĩ điên cuồng tham lam cướp đoạt lấy các loại long thi, lấy yêu cầu xa vời ăn với số lượng nhiều sẽ cướp được huyết

mạch.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 523: Lục Oa

Hai phút sau, một con tiểu Long Nghĩ khác lảo đảo đi qua.

Hai cái râu trên đỉnh đầu lúc lắc hân hoan, hai mắt mở to ngập nước thiên chân vô tà.

Long Nghĩ thành niên Giáp?

Long Nghĩ thành niên Ất?

Với nhân loại, việc nhận ra quái vật đồng phẩm tương đối khó khăn, nhưng với Long Nghĩ thì phân biệt các Long Nghĩ khác chỉ như chúng ta nhìn trẻ con hai ba tuổi thôi, là một việc vô cùng đơn giản.

Tiểu quỷ này xuất hiện từ đâu?

Trong đó, một con Long Nghĩ xoay đầu lại cẩn thận hít hà cơ thể Tứ Oa.

Từ trong đáy mắt nó có vẻ nghi hoặc. Là mùi của Long Nghĩ chính tông, không phải quái vật khác ngụy trang thành.

Tứ Oa mặt không biến sắc, chững chạc đàng hoàng nhìn thẳng, mười hai cái chân nhỏ nhịp nhịp đi ra.

Sau đó, nó cúi đầu xuống cố gắng gặm ăn.

Mấy con Long Nghĩ khác chỉ nhìn lướt qua nó rồi thôi, dù sao thì một con tiểu Long Nghĩ cũng chẳng ăn được bao nhiêu. Nếu may mắn phát sinh biến dị thì cũng là chuyện vui của tất cả Long Nghĩ.

Long Nghĩ là một giống loài có cảm giác tán đồng đồng tộc khá mạnh, đối đãi với đồng tộc chúng rất kiên nhẫn và thân mật, đối với các quái vật khác thì…

Vèo! Cương Thiết Long Vĩ vung ra, kình phong cuồng bạo kéo ra một vệt sáng màu trắng cực kỳ rõ ràng.

Oanh!

Một con Kim Cương Long Viên cấp 71 bị quất đến da tróc thịt bong, máu me be bét.

Nhảy lùi lại hai bước, Kim Cương Long Viên cau mày xoa xoa vết máu trên vai.

Đổi sang hướng khác. Dù sao thì con Yên Vụ Long này cũng dài tới mấy trăm mét, nó chạy đến phần lưng xé mấy miếng thịt lớn rồi nhảy nhót rời đi.

Long Nghĩ cũng tỏ vẻ ngầm đồng ý. Chỉ khi những quái vật khác muốn tới gần phần thịt ở bụng mà bọn chúng đang chiếm lĩnh thì chúng mới tấn công, chỉ cần không động tới khu vực này thì mặc kệ.

Cao Bằng để ý, ngoài Long Nghĩ thì vị trí quan trọng nhất của Yên Vụ Long là long tinh ở phần đầu, không có con quái vật nào dám tới gần.

Cao Bằng nghi hoặc, chẳng lẽ những quái vật này không ăn long tinh sao?

Cao Bằng rất động tâm, nhưng hắn không ngốc. Các quái vật khác đều không động vào nơi đó, vậy thì khẳng định là có vấn đề. Nếu không cẩn thận chạy tới có dò mìn chính là ngu ngốc.

Đám Long Nghĩ này ăn thịt rất nhanh, nếu chờ Tứ Oa về rồi mấy con Long Nghĩ khác mới tới thì sợ sẽ không kịp nữa.

Cầu phú quý trong nguy hiểm. Dù không biết cấp độ của con Yên Vụ Long này, nhưng Cao Bằng dự cảm được có thể nó là quái vật mạnh nhất mà mình đã từng gặp.

Đồ tốt thế này mà bỏ qua, thực sự không cam tâm.

Cao Bằng mở tay trái ra, Lục Oa xuất hiện bên cạnh, hạ xuống đồng cỏ, cặp râu trên đầu Lục Oa không nhịn được liên tục đung đưa, không đợi Cao Bằng nhắc nhở đã vội chạy ra ngoài.

Đám Long Nghĩ trưởng thành đang gặm thịt nghe thấy có động tĩnh bèn quay lại, thấy một con tiểu Long Nghĩ đang rất hớn hở chạy tới.

Long Nghĩ trưởng thành:

- ???

Hình như có cái gì đó không đúng.

Cúi đầu xuống, chúng thấy một con tiểu Long Nghĩ to bằng con chó nhỏ đang hồng hộc ăn thịt, nếu nó có đuôi chắc cũng vẫy tưng bừng.

Đằng sau, một con tiểu Long Nghĩ khác cũng cao hứng bừng bừng chạy tới, kêu lên những tiếng ngây thơ vô hại.

- Đây là con cái nhà ai thế?

- Nhà Nghĩ Hỏa ở đỉnh núi sát vách sao?

- Không phải, nhà Nghĩ Hỏa mới sinh một ổ vào năm ngoái, tính ra phải lớn hơn bọn này một chút.

- Hay trong nhà Nghĩ La ở huyệt động phía đông? Hình như dạo trước nó cũng vừa sinh một ổ?

- Không phải, dáng dấp của bọn nó không giống đám này.

- Sao ngươi biết?

Long Nghĩ cái trưởng thành chậm rãi liếm liếm móng vuốt, liếc xéo con Long Nghĩ đực nhà mình.

Con Long Nghĩ đực ngây ra.

Nó không có tuyến mồ hôi, nhưng lúc này cũng cảm giác sau lưng mình hơi lạnh.

- Ta… ta nghe nói…

- Nói đi, trong đám nhóc nhà quả phụ kia có mấy đứa là của ngươi?

- Không có đứa nào! Ngươi nghe ta giải thích…

Con Long Nghĩ đực và Long Nghĩ cái trưởng thành đều không còn tâm tư để ý tới Lục Oa nữa.

Hai con Long Nghĩ Hoàng cấp nghe cha mẹ nói chuyện đều lựa chọn sáng suốt là vùi đầu ăn thịt.

Hai đứa Tứ Oa, Lục Oa vui vẻ ăn no bụng, gật gù đắc ý leo lên sườn núi rời đi.

Sương mù giăng tràn ngập không khí làm tầm nhìn bị ảnh hưởng, cho nên Cao Bằng trốn sau dốc núi vẫn chưa bị phát hiện.

Gom cả Tứ Oa và Lục Oa vào trong không gian, Cao Bằng rời đi, tìm một chỗ ẩn nấp sau đó thả cả Tứ, Ngũ, Lục Oa ra.

Ba anh em không hổ là cùng một mẹ sinh ra, ba cái bụng tròn xoe.

Đến tối, một con Hắc Văn Hoàng Vĩ Lang quay về hang ổ, vừa thò đầu vào đã bị một cái cốt trảo màu trắng từ sâu trong hang động thò ra bắt trúng đầu, sau đó bóp chặt lại. Đầu con sói vỡ nát,

cống hiến một bữa tối thịnh soạn cho đám Cao Bằng.

Mấy ngày còn lại, Cao Bằng chỉ ở lại trong huyệt động chỉnh đốn.

Ba con tiểu Long Nghĩ vừa ăn thịt rồng nên cần tiêu hóa, ngự thú trong không gian đều đứng im, không thể tiêu hóa được thịt rồng, nên phải thả chúng ra ngoài.

Ba ngày trôi qua, ba con tiểu Long Nghĩ đã tiêu hóa hết.

Đẳng cấp cũng tăng lên khác nhau.

Với bọn chúng, thịt rồng cực kỳ cực kỳ giàu dinh dưỡng.

Tứ Oa và Ngũ Oa không thay đổi gì, chỉ lớn hơn hai vòng.

Nhưng Lục Oa vốn có màu vàng nhạt thì lớn hơn không chỉ một vòng.

Ở phần vỏ giáp màu vàng nhạt sau đầu có thêm rất nhiều lỗ nhỏ.

Từ trong lỗ thủng, vô số sương trắng tinh mịn nhàn nhạt phun ra lượn lờ quanh thân nó.

【Tên quái vật】: Long Nghĩ (kỳ ấu sinh)

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 31 (cấp Thủ Lĩnh)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Hoàn Mỹ / Phẩm chất Sử Thi

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Thủy

【Năng lực quái vật】: Giáp xác cứng rắn lv1, Chưởng khống vân vụ lv1.

【Đặc tính quái vật】: Trái tim Yên Vụ Long (Biến dị sau khi ăn nội tạng của Yên Vụ Long, có thêm một quả tim mới dựa trên cơ sở quả tim cũ.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Hấp thụ Thủy nguyên tố hoặc vân vụ trong không khí chuyển hóa thành Mê Hoặc Long Vụ nằm trong trái tim Yên Vụ Long. Có thể gia tăng tốc độ đập của quả tim này trong thời gian ngắn, tăng hiệu suất chuyển hóa.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: phóng thích Mê Hoặc Long Vụ trong cơ thể hình thành một lớp sương mù dày đặc. Mê Hoặc Long Vụ có thể hấp thụ cảm nhận linh hồn, cũng có thể che đậy lục giác ở một mức độ nhất định. Ở trong Mê Hoặc Long Vụ, tốc độ của Long Nghĩ cũng được tăng thêm, đồng thời túc chủ sẽ không bị ảnh hưởng của Mê Hoặc Long Vụ.)

【Nhu cầu tấn thăng phẩm chất Truyền Thuyết】: Nuốt xác rồng có phẩm chất khác nhau. Căn cứ vào phẩm chất, độ hiếm và cấp bậc của xác rồng sẽ đạt được độ trưởng thành khác nhau.

Không ngờ Lục Oa ăn thịt rồng xong lại tiến hóa được, Tứ Oa và Ngũ Oa đứng trước mặt nó không được may mắn như vậy.

Nhưng xem giới thiệu thì biến dị này có được sau khi ăn nội tạng Yên Vụ Long, có thể khi đến Tứ Oa và Ngũ Oa thì đều ăn thịt cả, chưa ăn được bao nhiêu nội tạng đã no.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán của Cao Bằng mà thôi.

Nhưng mà Lục Oa có được năng lực sương mù của Yên Vụ Long đã là một kinh hỉ rồi. Chờ sau này tăng cấp, phóng thích Mê Hoặc Long Vụ ra sẽ thành một mảnh mê vụ trên chiến trường, có thể tiến có thể lui.

Đạt được năng lực của Yên Vụ Long, nếu như đẳng cấp của Lục Oa có thể cao hơn một chút có lẽ sẽ có trợ giúp không nhỏ,

đám người Cao Bằng có thể tiến lùi tự nhiên bên trong long vụ.

Nhưng đẳng cấp của Lục Oa còn thấp, nó cố gắng hết sức hình thành long vụ cũng chỉ bao phủ được khoảng hai mươi mét mà thôi.

Mặc dù tung tích đám người Cao Bằng trong long vụ bị ẩn đi, nhưng trong không gian đó có một vòng tròn sương mù đường kính hai mươi mét di chuyển về phía trước lại càng nổi bật hơn nữa.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 524: Huyết Tinh Cổ Long

Lần này có ba con tiểu Long Nghĩ đến ăn thịt rồng, nhưng chỉ có một con đạt được năng lực long vụ, xác suất trước mắt là một phần ba.

Nếu như cho cả ba con tiểu Long Nghĩ kia ăn thịt rồng, thì trên lý thuyết mình sẽ có hai con tiểu Long Nghĩ kế thừa được năng lực của Yên Vụ Long.

Nhưng mà vấn đề ở đây là Cao Bằng không thể xác định được thái độ của mấy con Long Nghĩ trưởng thành đối với tiểu Long Nghĩ là như thế nào. Nếu như chúng trở mặt một chân đạp chết hết cả bảy con tiểu Long Nghĩ thì coi như hắn sẽ đau lòng đến chết.

Cho nên Cao Bằng thăm dò từng chút một, thật chậm rãi, sau khi một con tiểu Long Nghĩ trở về lại thả ra con thứ hai, thứ ba.

Không ngừng thăm dò giới hạn cuối cùng của nhóm Long Nghĩ trưởng thành kia.

Nhưng cũng chỉ tới đó mà thôi, ba con đã quá mạo hiểm rồi. Nếu như thả ra quá nhiều thì Cao Bằng cũng không xác định được mấy con Long Nghĩ trưởng thành có làm ra hành động quá khích gì không, hay là chúng tò mò mà tìm luôn tới chỗ này.

Tham thì thâm, tất cả đều lấy ổn định là chính. Dù sao cũng còn rất nhiều thời gian, mình cũng không vội trở về. Như vậy thì ở lại Long Vẫn Cốc chậm rãi bồi dưỡng mấy con tiểu Long Nghĩ này mới là một lựa chọn đúng đắn.

Mấy tiểu huynh đệ nói lại đoạn đối thoại của hai con Long Nghĩ trưởng thành cho Cao Bằng nghe. Nghe chúng nó nói thì xem ra số lượng Long Nghĩ trong Long Vẫn Cốc còn rất nhiều.

Đã có một cái đùi vàng to như vậy thì tất nhiên phải ôm cho thật chặt, Cao Bằng cơ trí tự nói với bản thân.

Nhưng mà bây giờ đẳng cấp mấy con tiểu Long Nghĩ này đang còn thấp, có thể đợi đến khi đẳng cấp bọn nó tăng lên lại nghĩ biện pháp lẩn vào bên trong, mau chóng đánh vào nội bộ kẻ địch.

Không biết mấy con Long Nghĩ này có thói quen nhận con nuôi hay không, nếu như có thì mình chỉ việc giao mấy con tiểu Long Nghĩ này cho bọn nó nuôi cũng là việc không tệ!

Bản thân mình cũng không ngại bọn nó có thêm một đám cha mẹ nuôi.

Sau đó lại chờ đợi tại Long Vẫn Cốc thêm mấy ngày, Cao Bằng vẫn chưa tìm được cơ hội cho bốn anh em còn lại đi ăn thịt rồng.

Mặc dù nơi này tên là Long Vẫn Cốc, nhưng Cao Bằng cũng không tìm được quá nhiều long thi, cũng không biết có phải long thi đã bị ăn hết sạch rồi hay không nữa.

Mà nói tới cũng có chút kỳ quái, tại sao mấy con rồng này lại cứ phải tới Long Vẫn Cốc để chết. Có khả năng nơi này là long mộ, nhưng ở đây cũng có không ít quái vật mưu toan ăn thịt long thi.

Bọn quái vật này giống như một đám linh cẩu hoang trên thảo nguyên, tham lam ngồi chờ đợi trong mộ địa, lẳng lặng ngắm nhìn từng con hùng sư cao tuổi đi sâu vào bên trong.

Tình cảnh này nhìn qua quỷ dị mà lại kỳ lạ.

Cao Bằng cũng không dám thăm dò quá xa. Nơi này đã tiếp cận khu vực trung tâm của Long Vẫn Cốc, quái vật ở khu này có đẳng

cấp rất cao, chỗ nào cũng có thể thấy quái vật Vương cấp, ngay cả quái vật Hoàng cấp hay Đế cấp cũng không ít. Có thể nói điều này đã một lần nữa đổi mới tam quan của Cao Bằng.

Đây là chuyện ở bên ngoài không thể nào tưởng tượng được. Trước đây chỉ cần một quái vật Hoàng cấp cũng đã là chúa tể một phương, chiếm cứ địa giới mấy ngàn dặm, trong địa giới đó thì nó là tầng cao nhất trong chuỗi thức ăn.

Nhưng ở bên trong Long Vẫn Cốc này thì mấy quái vật Hoàng cấp, thậm chí Đế cấp đều toàn bộ buông bỏ sự kiêu ngạo cao cao tại thượng kia xuống, giống như bầy ong vỡ tổ chen chúc vào trong sơn cốc to lớn này.

Có lẽ đây chính là sức hấp dẫn của thịt rồng.

Bốn anh em còn lại đứng ở đằng xa, bọn nó đứng thành hàng, tạo thành hai đoàn thể khác biệt.

Bởi vì Đầu Trọc thường xuyên đi theo đằng sau mông Tiểu Diễm nên quan hệ của nó với sáu người anh em còn lại tương đối cứng nhắc.

Nhưng lúc này trong mắt chúng nó đều lộ ra một loại cảm xúc, ước ao.

Lục Oa đứng trên bãi đất trống, sau lưng có thêm mấy lỗ nhỏ, trong đó tuôn ra vô số sương mù. Sương mù quanh quẩn bên người Lục Oa, sau đó chầm chậm lan tỏa ra bên ngoài, cuối cùng lan ra không khí xung quanh. Dưới sự khống chế của Lục Oa, những đám sương mù này ngưng tụ thành những hình dạng khác nhau.

Một hồi sương mù ngưng tụ làm một tạo thành Tiểu Hoàng, một hồi sương mù ngưng thành Cao Bằng.

- Đám sương mù này không có một tí lực công kích nào, ta mới không hâm mộ đâu.

Ngũ Oa tự lẩm bẩm.

- Đúng đúng, trên lưng còn có thêm chín lỗ nhỏ, quá kì quái.

Tứ Oa gật đầu khẳng định lời Ngũ Oa nói là đúng với ý mình.

Nếu như mấy con Long Nghĩ khác chỉ là hâm mộ, thì hai đứa bọn chúng lại vừa hâm mộ vừa ghen ghét. Cùng ăn thịt rồng như nhau, tại sao hai đứa bọn nó không đạt được chút xíu năng lực nào.

- Ngang ~

Một tiếng rồng ngâm du dương mà xa xưa vang vọng trên bầu trời.

Lần này ở khoảng cách gần nên mấy người Cao Bằng lại càng cảm nhận được áp bách mãnh liệt hơn.

Phía trên bầu trời, huyết quang khổng lồ xé rách hư không, ánh sáng màu đỏ sậm phô thiên cái địa, mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập khắp không khí, tràn ngập toàn bộ sơn cốc.

Trong chớp mắt, toàn bộ sơn cốc rơi vào tình trạng bạo động! Vô số quái vật dồn dập xao động hẳn lên.

Cao Bằng ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn cự long màu đỏ như máu đang từ trên trời giáng xuống.

Hai cánh đỏ như máu che khuất bầu trời, nếu mở rộng hết cỡ thì to như một cái sân bóng đá. Không, còn to hơn nhiều so với sân bóng!

Nếu quả thật muốn cho nó một lời ví von, thì nó chính là một sân vận động lơ lửng trên bầu trời!

Bóng đen to lớn trải dài trên mặt đất, che khuất bầu trời, trong chớp mắt đã bay vút qua trước mắt Cao Bằng, rơi vào nơi sâu

trong sơn cốc.

Nó đi đã được một phút rồi nhưng trong đầu Cao Bằng vẫn còn quanh quẩn bóng dáng con cự long này.

Đầu rồng huyết hồng dữ tợn, bá đạo.

Hai mắt đỏ thẫm như hai mặt trời bằng máu thiêu đốt bừng bừng, hàm răng trắng nhởn rậm rạp, chân rồng tráng kiện, bắp thịt cuồn cuộn tràn đầy lực lượng.

Dưới bụng cự long này có một vết thương gần như xé nát bụng nó, trong vết thương có thể nhìn thấy huyết nhục điên cuồng phun trào, vô số huyết nhục giống như có được sinh mạng đang điên cuồng nhúc nhích. Trừ những điều đó ra còn có một đạo thần mang màu tím trấn áp vết thương lại, chỉ cần có tia huyết nhục nào dám quá giới liền xoắn thành những mẩu thịt nát.

Từng giọt máu rồng đậm đặc mùi huyết tinh nhỏ ra khỏi miệng vết thương.

Cao Bằng đã nhìn thấy một giọt máu.

【Tên quái vật】: Huyết Tinh Cổ Long

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 92 (cấp Chuẩn Thần)

【Tiến độ thần hóa】: Thần hóa trái tim

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Truyền Thuyết / Phẩm chất Truyền Thuyết

【Trạng thái quái vật】: Thương thế nghiêm trọng (táo bạo)

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Huyết

【Năng lực quái vật】: Sức mạnh Cự Long lv9, cường hóa sức chịu đựng lv7, huyết long chi tâm lv9, khép lại nhanh chóng lv8,

huyết chi lực lv8, quang hoàn máu tươi lv7

【Đặc tính quái vật】: Huyết tinh chi hồn (có sức chưởng khống hết sức nhạy bén đối với huyết tinh, đồng thời rất nhạy cảm với huyết dịch, dùng cái này để thức tỉnh năng lực trong máu.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Chịu vết thương càng nặng thì năng lực khép lại cùng với lực lượng sẽ được tăng phúc càng mạnh.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Mỗi khi giết chết một đơn vị, sẽ nhận được tăng phúc tố chất thân thể trong một thời gian ngắn.

Chú ý: Theo tăng phúc của Huyết tinh chi hồn càng cao thì sát tính sẽ càng mạnh)

Huyết tinh vị tạng (Trái tim được dội đầy máu tươi, trời sinh vô cùng khát vọng với máu của kẻ địch.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Sau khi Huyết Tinh Cổ Long cắn nuốt kẻ địch, máu thịt kẻ địch sẽ kích thích Huyết Tinh Vị Tạng, do đó Huyết Tinh Cổ Long có thể tăng cường năng lực chưởng khống huyết chi lực.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Sau khi Huyết Tinh Cổ Long cắn nuốt kẻ địch, Huyết Tinh Vị Tạng sẽ phân giải con mồi để khép lại thương thế của nó.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Trong Cự Long nhất tộc lấy huyết tinh tàn bạo xưng là Huyết Tinh Cổ Long, trời sinh tính tình hiếu chiến, tàn nhẫn thèm ăn. Cũng là một chủng loại thích chiến đấu chém giết nhất trong tộc Cự Long.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 525: Địch Minh Tư

Cao Bằng lâm vào kinh ngạc. Huyết Tinh Cổ Long, chuẩn thần.

Mấy từ này thật sự đã đánh thẳng vào trong tâm linh nhỏ bé non nớt của Cao Bằng.

Hai ngày trước vừa mới nói con Long Nghĩ Đế cấp kia chính là quái vật mạnh nhất hắn gặp từ trước tới nay, bây giờ mới xoay người đã bị làm mất mặt.

Dù cho trạng thái con Huyết Tinh Cổ Long đang bị trọng thương, nhưng con Long Nghĩ Đế cấp kia ở trước mặt nó cũng chỉ là chuyện nhỏ.

- Đi, chúng ta mau qua đó.

Cao Bằng kéo mấy con ngự thú kia lại chỗ giọt máu rơi xuống.

Cành cây bị thiêu đốt đến trơ trọi. Huyết dịch đậm đặc như tương, lá cây cành cây bị ăn mòn, sau đó tiếp tục thẩm thấu vào trong rễ, trong bùn đất, dần dần ăn mòn ra một lỗ thủng lớn.

Sắc mặt mấy con tiểu Long Nghĩ hơi thay đổi, hai cái râu trên đỉnh đầu không ngừng lung lay, giọt máu này có sức hấp dẫn quá lớn đối với bọn nó.

Cuối cùng Đại Oa không chịu được dụ hoặc.

- Ta là đại ca, ta xuống thăm dò trước xem thế nào.

Đại Oa nói xong liền nhảy xuống.

Mấy con tiểu Long Nghĩ khác luôn cảm thấy có chỗ nào đó

không đúng.

Sau khi Đại Oa nhảy xuống liền điên cuồng hấp thu, vỏ giáp màu vàng nhạt trên người nó bị tiêm nhiễm long huyết nên dần dần bị ăn mòn.

Huyết dịch thẩm thấu vào bên trong, ăn mòn tầng ngoài vỏ giáp tạo thành những lỗ nhỏ gồ ghề. Càng đau đớn thì Đại Oa lại ăn càng nhanh.

Tiểu Diễm trông thấy một màn này thì lắc đầu liên tục, thở dài không thôi.

Mà mấy con tiểu Long Nghĩ khác đang muốn nhảy xuống khi nhìn thấy cảnh này thì liền bỏ cuộc nửa chừng.

Nhìn qua dường như rất đau.

Giọt máu này tản mát ra mùi máu tươi nồng đậm, hấp dẫn rất nhiều quái vật ở gần nơi này tới đây.

Trước mặt truyền tới tiếng bước chân dồn dập, bùn đất dưới chân ngo ngoe muốn động, giống như có con gì đó muốn phá đất chui ra.

Cao Bằng nhíu mày, Tiểu Diễm phản ứng càng nhanh hơn.

Hai cánh mở ra, trong miệng phun ra một đạo xạ tuyến hỏa diễm màu xanh lục pha cam, hỏa diễm cuồng bạo làm nổ tất cả những vật có trên đường đi của nó.

Đùng đùng.

Cành cây khô héo tàn lụi, tảng đá nổ tung. Oanh!

Một đoàn lá chắn màu xanh dâng lên từ phía xa, trong lá chắn có một đầu cự lang màu xanh da trời pha lẫn xanh lá cây đang tức giận gào thét xông về phía này.

Hỏa tuyến đụng vào lá chắn dấy lên phản ứng kịch liệt.

Nhưng nháy mắt khi lá chắn chạm vào hỏa diễm thì nó bị áp chế, mặc dù lực lượng nguyên tố ẩn chứa trong lá chắn nhiều hơn so với hỏa diễm, nhưng đáng tiếc lá chắn lại được tạo thành từ nguyên tố hệ Mộc.

- Ngao~~~

Hai trảo của cự lang hung hăng đạp trên mặt đất, nguyên tố hệ Mộc nồng đậm truyền tới từ sâu bên trong.

Hai dây leo màu xanh to lớn tráng kiện phá đất mà lên, chúng từ hai phương hướng khác nhau xông tới muốn giảo sát Tiểu Diễm.

Dây leo thô to như vại nước, linh hoạt mà uy mãnh, giống như hai con cự mãng màu xanh.

Tiểu Diễm không sợ hãi chút nào. Ta hệ Hỏa, ngươi hệ Mộc, tất cả đều là Vương cấp, ngươi chả lẽ còn muốn lật trời ở trước mặt ta hay sao.

Không lùi mà tiến tới, hai cánh chấn động biến thành một đạo lưu quang màu đỏ xông thẳng ra.

Từng cái lông vũ tróc ra khỏi cánh, giống như đạn bắn ra từ máy bay chiến đấu, mấy chục luồng hồng quang kéo ra tàn ảnh thật dài bắn chính xác vào con Thanh Mộc Vương Lang này.

Lông vũ đỏ thẫm như phi đao chém mở lá chắn, sau đó hung hăng cắm thẳng vào thân thể Thanh Mộc Vương Lang.

Hồng quang nở rộ như đóa hoa, hỏa diễm ngút trời nhấn chìm Thanh Mộc Vương Lang.

Cho tới khi hỏa diễm tiêu tán, chỗ Thanh Mộc Vương Lang

đứng lúc này chỉ còn một cái xác sói đen kịt nằm co quắp khét nghẹt.

Giết chết con Thanh Mộc Vương Lang này khiến Tiểu Diễm vô cùng đắc ý, đáng tiếc tên Tiểu Hoàng trọc kia không ở nơi này, nếu không mình nhất định bắt hắn phải xem kỹ một chút! Bản Tất Phương không phải đi đánh xì dầu!

Mặc dù sức dụ hoặc của giọt máu này rất lớn, nhưng lúc Huyết Tinh Cổ Long bay trên sơn cốc không phải chỉ rớt xuống một giọt.

Cho nên giọt máu này chỉ hấp dẫn những quái vật ở gần đó mà thôi.

Cao Bằng không đi tìm những giọt máu rớt xuống khác, chờ tới khi Đại Oa hấp thu xong giọt máu này thì những giọt máu khác đã bị cướp đoạt sạch sẽ từ sớm rồi.

Hấp thu xong giọt máu này, Đại Oa cảm thấy buồn ngủ, giống như uống rượu say.

Cao Bằng đưa mắt nhìn vào sâu trong sơn cốc, sau đó lại đưa mắt nhìn Đại Oa đang mê man. Do dự một lát cuối cùng cũng không tiếp tục đi sâu vào sơn cốc.

Không biết vì sao, giác quan siêu phàm của Cao Bằng khiến hắn có một loại dự cảm không may từ trong u minh.

Do dự mãi, Cao Bằng nghĩ đến mấy cái thuộc tính của Huyết Tinh Cổ Long, cố gắng đè nén tham lam trong nội tâm.

- Đừng gây chuyện, đừng gây chuyện. . .

…

Sâu trong Long Vẫn Cốc là một mảnh đất trống rộng rãi, chính

giữa nó bãi đất trống có một đống đất nhô lên.

Trên đống đất không có một cây cỏ dại, phương viên trăm mét xung quanh cũng không có màu xanh.

Ngoại trừ vị trí thì nó chỉ là một đống đất nhỏ trụi tới không thể trụi hơn được nữa.

Huyết Tinh Cổ Long xoay quanh trên trời thật lâu không chịu rơi xuống, trong ánh mắt tràn đầy kiêng kị.

- Địch Minh Tư, đi ra cho ta.

Đống đất nhỏ an tĩnh kia bỗng nhiên run run, từng tầng bùn đất sụp đổ lộ ra khung xương đen kịt phía dưới, hai đóa hỏa diễm màu vàng thức tỉnh từ trong hốc mắt.

- Nhốn nháo cái gì mà nhốn nháo, ta không cần ngủ sao.

Ngẩng đầu nhìn Huyết Tinh Cổ Long đang bay lượn trên đỉnh đầu, cốt long đen kịt mới bò từ trong đống đất ra lắc lắc đầu.

- Ngươi tới nơi này làm gì. . . Ồ, ngươi sắp chết rồi, dùng thi thể của ngươi để phát sáng tỏa nhiệt cho Cự Long nhất tộc chúng ta đi.

- Cút! Ta chỉ là bị trọng thương, tuổi thọ của ta còn rất lâu!

Huyết Tinh Cổ Long táo bạo gầm rú.

- Ta tới đây là để ngươi giúp ta chữa thương, cái rắm chó gì mà phát sáng toả nhiệt chứ.

Con Cổ Long đen kịt thoải mái vươn người, sương đen khổng lồ cuồn cuộn từ trong người phóng ra bên ngoài.

Tử khí tràn ngập bầu trời, lan tràn ra phía ngoài. Thực vật ven đường khô héo tàn lụi, ánh mặt trời trên đỉnh đầu bị sương đen

che lấp mất mấy phần.

Cách trung tâm sơn cốc còn một đoạn, Cao Bằng tận mắt nhìn thấy một đoàn hắc khí bộc phát ở trung tâm sơn cốc, giống như một đoàn sương mù che khuất bầu trời. Sương đen nhanh chóng bao phủ bầu trời, âm trầm mông lung, âm phong gầm thét. Nhiệt độ nhanh chóng hạ xuống, ánh mặt trời mỏng manh chỉ có thể miễn cưỡng chiếu rọi phát ra ánh sáng yếu ớt.

Sắc mặt Cao Bằng cứng đờ. Khó trách ở gần đây không có quái vật Đế cấp gì, thì ra trong sơn cốc này còn cất giấu một đại boss.

- Ngươi không biết quy củ của Long Vẫn Cốc sao? Chỉ có Cự Long sắp chết mới được phép trở về nơi đây, dùng máu thịt chết đi tẩm bổ cho quyến tộc của mình. Ngươi có biết…

Địch Minh Tư nghiêng đầu rồng, xương sống làm thành từ xương cốt vặn vẹo chín mươi độ, âm trầm nhìn chằm chằm vào Huyết Tinh Cổ Long.

- Ta biết ngươi hơn một vạn năm, ngươi cũng đừng có mà giả bộ.

Huyết Tinh Cổ Long trừng to mắt hung hãn nói.

- Mau giúp ta chữa thương. Chờ sau khi thương thế của ta khỏi hẳn ta phải trở về làm thịt cái bọn Thâm Uyên Ác Ma chó chết kia. Bọn chúng lại không biết xấu hổ dám đi mai phục ta ở Huyết Hồng Hà.

- Cái này là do sự ngu xuẩn của chính ngươi, lúc nào đầu óc của ngươi mới có thể dùng tốt một chút.

Địch Minh Tư từ tốn nói, đồng thời lầm bầm một câu.

- Thật sự là phiền toái. Ta ở chỗ này chờ đợi lâu như vậy, ngươi cũng không để cho ta trang bức một chút sao.

Nói xong lại lắc đầu.

- Ta chữa khỏi vết thương cho ngươi rồi thì ngươi cũng phải để lại chút gì đó cho mấy tên nhóc ở đây. Phải biết rằng lúc ngươi bay qua đây bọn nó đều khát vọng muốn ăn no nê. Dù sao có thể đi tới Long Vẫn Cốc toàn bộ đều là những con rồng sắp chết già hoặc là vẫn lạc. Cho dù ngươi rời khỏi cũng phải để lại đây một vài thứ.

Huyết Tinh Cổ Long sửng sốt.

- Ngươi nói cái gì?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 526: Huyết Tinh Cuồng Bạo

- Ta nói chưa rõ sao?

Địch Minh Tư lườm nó, hồn diễm màu vàng kim chầm chậm thiêu đốt:

- Nếu ngươi không đồng ý, vậy hãy quay về tổ địa tìm người khác chữa thương cho mình đi.

Cuối cùng, Huyết Tinh Cổ Long hậm hực đồng ý. Bảo nó về tổ địa… thà giết nó đi còn hơn.

Vì không muốn về tổ địa để rồi bị những con rồng kia chế giễu nó mới đến tìm Địch Minh Tư.

- Được rồi, từ khi đến trấn thủ Long Vẫn Cốc ngươi càng ngày càng gian trá hơn, tựa như lão Bạch Long kia ấy.

Huyết Tinh Cổ Long bực bội càm ràm.

Chẳng còn cách nào khác, ngoài tổ địa thì chỉ có Địch Minh Tư biết cách chữa lành cho vết thương của nó.

Long trảo màu đen điểm một cái về phía trước. Tất cả xương cốt của nó, bao gồm cả móng đều đen nhánh.

Một vòng đen nhánh cực kỳ thuần túy lượn lờ ở quanh đầu ngón tay nó, tựa như một cái móc câu, móc chuẩn xác vào sợi thần mang màu tím trên vết thương của Huyết Tinh Cổ Long.

Giống như có mồi nhử bên trên lưỡi câu, thần mang màu tím

bị hấp dẫn, trong chớp mắt rời khỏi vết thương, liên tục tràn vào đầu ngón tay của Địch Minh Tư.

Màu tím bao trùm long chỉ, nhìn từ xa còn tưởng ngón tay nó tỏa ra ánh sáng màu tím.

Nhưng chỉ lát sau, ánh sáng màu tím đó đã bị hút sạch sẽ. Tựa như một bữa ăn nhẹ, ăn xong rồi lau miệng, chẳng còn lại gì.

- Thực lực của lão gia hỏa này lại tiến bộ rồi… Chắc nó cũng sắp phong thần.

Huyết Tinh Cổ Long kinh nghi bất định thầm nghĩ.

Ngoài nghề xem náo nhiệt, trong nghề xem môn đạo.

Chỉ có ở cấp độ của nó mới có thể nhìn ra được thực lực của Địch Minh Tư khủng bố cỡ nào.

Chắc chỉ còn thiếu nửa bước nữa là bước vào ngưỡng cửa kia.

- Tạm được.

Địch Minh Tư từ tốn nói.

Tạm được?

Khóe miệng Huyết Tinh Cổ Long giật giật.

Không còn bị ánh sáng màu tím ảnh hưởng, vết thương của Huyết Tinh Cổ Long khôi phục rất nhanh. Con mắt màu đỏ như máu liếc nhìn bốn phía, dù cách tầng tầng chướng ngại nhưng với nó, đám quái vật kia chẳng trốn được vào đâu.

Ánh mắt nó dừng lại 0,1 giây trên người Cao Bằng, nhân loại sao?

Nhưng rất nhanh, nó không thèm để ý đến tên nhân loại nhỏ

yếu nhược kê này nữa.

Trong mắt nó, những quái vật này đều là đồ ăn ngon, mỹ vị màu mỡ ngon miệng.

Chỉ cần ăn hết, vết thương sẽ nhanh chóng hồi phục.

Có điều thật đáng tiếc, chắc chắn Địch Minh Tư sẽ không cho mình ăn hết bọn chúng. Huyết Tinh Cổ Long có hơi khó chịu. Mình bị thương mà không thể ăn thịt chúng để lành vết thương, lại còn phải cho bọn chúng ăn một chút thịt nữa.

Huyết Tinh Cổ Long cực kỳ khó chịu.

Nó chỉ có thể bịt mũi, cạo một miếng thịt lớn từ chính cơ thể mình rồi vứt xuống.

- Chỉ có từng ấy thôi à? Tại sao ngươi nhỏ mọn thế? Ta ở Long Vẫn Cốc cũng từng nghe qua về ngoại hiệu Huyết Tinh Cổ Long keo kiệt nhất của Mật Đặc Nhĩ ngươi.

Địch Minh Tư trào phúng nói.

Mật Đặc Nhĩ:

- ?

Con mẹ nó, mình có cái biệt danh này từ bao giờ thế?

Biết đây chỉ là phép khích tướng của Địch Minh Tư, nhưng nó vẫn không nhịn được cơn tức này.

- Hừ, Cho ngươi!

Nó há mồm nhổ ra một miếng thịt còn lẫn kim quang, sau đó bay đi xa không thèm quay đầu lại.

Nhưng nó không quay lại con đường lúc đến, mà bay ra ngoài

Long Vẫn Cốc bằng con đường khác.

Bị thương nặng như vậy, đương nhiên phải ăn nhiều một chút để bù lại…

Đợi nó bay xa rồi, Địch Minh Tư lơ lửng sâu trong thung lũng suy tư nhìn chỗ Cao Bằng đang nấp, cong ngón tay búng ra.

Không hiểu sao Cao Bằng rùng mình một cái. Một giây sau, hắn thấy một miếng thịt be bét máu tươi rơi xuống dưới chân mình.

Bẹt!

Dán trên mặt đất.

Có chút giống nội tạng, nhưng tại sao miếng thịt này còn không ngừng run rẩy.

Đây là cái gì?

Số liệu trong mắt Cao Bằng không ngừng nhảy ra, cũng đang phân tích.

Đại Oa nằm ở bên cạnh ăn quá no nhưng vẫn liều mạng lăn về phía trước.

Lăn vài vòng cuối cùng cũng đến bên cạnh khối thịt. Nó cắn một miếng như cắn một bao canh, huyết dịch văng khắp nơi.

Cao Bằng thấy máu chảy từ trong miếng thịt nhỏ xuống lá cây, lập tức lá cây bị ăn mòn khô héo.

Trong đầu hắn đột nhiên hiện ra một suy đoán lớn mật, chắc hẳn đây là thịt của Huyết Tinh Cổ Long?

Cuối cùng đã đưa ra được số liệu.

【Tên vật liệu】: Trái tim của Huyết Tinh Cổ Long (mảnh vụn)

【Giới thiệu vắn tắt vật liệu】: Trái tim Huyết Tinh Cổ Long ẩn chứa chút thần tính.

Đại Oa hai ba ngụm đã nuốt trọn cả khối vụn vào bụng.

Không biết có phải do ảo giác không, Cao Bằng thấy khi bị nuốt miếng nội tạng này tỏa ra ánh sáng màu vàng kim.

Cao Bằng nhìn sâu vào trong sơn cốc, hắc vụ nơi đó đang chậm rãi biến mất.

Hắn luôn cảm thấy mảnh vụn nội tạng này không đơn giản như vậy. Nếu nói rằng mình may mắn, hắn cũng không tin nổi.

Cho đến bây giờ, chắc hẳn là vị thần bí kia không có ác ý.

Huống hồ dù có ác ý mình cũng không thể giải quyết ngay được. Mấy ngày tiếp theo, Cao Bằng lo chăm sóc cho Đại Oa.

Ba ngày sau, cuối cùng Đại Oa đã hấp thụ hết.

So với trước khi tiến hóa, hình thái và kích thước của Đại Oa đều có thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Biến hóa rõ ràng nhất là về kích thước.

Chiều dài của Đại Oa tăng lên trọn vẹn gấp ba lần!

Chiều dài bốn mét biến Đại Oa từ một đứa nhóc vô hại thành một quái vật có vẻ ngoài dữ tợn. Vỏ kiến màu vàng kim, mắt kép màu đỏ, kìm trước miệng đã to lại thô.

Mười hai cái chân tráng kiện hơn người, hoàn toàn không giống côn trùng nữa mà có vài phần giống thú. Hiện giờ, trên chân phủ đầy lân phiến của nó giờ đã mọc ra một lớp vảy đỏ ngòm.

【 Tên quái vật】: Long Nghĩ

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 31 (Thủ Lĩnh)

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Sử Thi / Phẩm chất Sử Thi

【 Năng lực quái vật】: Man lực cự long lv1, long lân cứng rắn lv1, Huyết tinh cuồng bạo lv1.

【 Đặc tính quái vật】: Huyết tinh cuồng bạo (Sau khi nuốt nội tạng có thần tính của Huyết Tinh Cổ Long, Long Nghĩ đã có được năng lực thiên phú này.

Hiệu quả 1 hiệu quả bị động: Bị thương càng nặng, sức mạnh và khả năng khôi phục sẽ càng tăng mạnh.

Hiệu quả 2 hiệu quả chủ động: Sau khi kích hoạt, trong thời gian ngắn vết thương sẽ tăng tốc khép lại cực nhanh, đồng thời mất đi cảm giác đau.)

Cao Bằng phát hiện ra năng lực Huyết tinh cuồng bạo mới thức tỉnh của Đại Oa hao hao giống với Huyết tinh chi hồn, nhưng cũng có chỗ khác biệt.

Nếu như nói năng lực thiên phú của Huyết Tinh Cổ Long có thiên hướng về cuồng bạo chiến, thì năng lực thiên phú của Long Nghĩ càng có thiên hướng về cuồng bạo Tank?

Nhưng tank cũng rất tốt, bù vào chỗ trống trong đội hình của mình. Trước mắt, dưới tay mình ngoài A Ban thì không có ngự thú tank nào nữa. Đặc tính điệp gia bị động của Tiểu Hoàng khiến cho nó không thể trở thành một tank đứng ở phía trước được.

Nhưng vì kích thước nên A Ban không thể làm một tiên phong ưu tú. Nó có thể ngăn kẻ địch, đồng thời cũng ngăn luôn cả người nhà.

Suốt một khoảng thời gian sau đó, Cao Bằng vẫn ở lại Long

Vẫn Cốc. Liên tục hai lần thôn phệ long thi, bọn tiểu Long Nghĩ tiến hóa cho Cao Bằng được hưởng trái ngọt.

Thế này dễ hơn trước kia mình phải tân tân khổ khổ đi tìm tài liệu nhiều.

Trong lúc đó, hắn tìm cơ hội thu đám A Ban vào không gian ngự thú tùy thân, đưa luôn cả bọn Tiểu Hoa đến. Sau khi quen thuộc, Long Vẫn Cốc còn an toàn hơn cả bên ngoài.

Nhưng ròng rã ba tháng sau Cao Bằng không nhìn thấy một con rồng nào nữa, chứ đừng nói là xác rồng. Ngay khi Cao Bằng chuẩn bị rời khỏi Long Vẫn Cốc thì có một chấm đen to lớn bay đến từ trên bầu trời phía xa…

- Đó là cái gì?

Cao Bằng cúi xuống giật nhẹ cái mũ đen che gió của mình, phía xa xa đạo hắc ảnh kia đang dần dần tiếp cận. . .

Càng ngày càng gần, dần dần đáp xuống.

- Lui, mau tránh vào trong huyệt động đi!

Sắc mặt Cao Bằng đột biến.

Ngay sau đó Cao Bằng thấy rõ ràng đây là một con cự long màu vàng kim, vị trí nó muốn đáp xuống hình như là vị trí mà mình đang đứng đây.

- Ngọa tào.

Cao Bằng nghĩ đến rất nhiều thứ, chỉ là không nghĩ tới xuất hiện con rồng này, đồng thời nó sẽ kéo theo những tai nạn khác mà đến.

Lập tức liên tục vẫy tay đem đại bộ phận Ngự Thú gọi lại rồi thu vào không gian, chỉ để lại Lục Oa ở bên ngoài.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 527: Ăn Mắt Của Ta

Lôi kéo thân thể Lục Oa trốn vào chỗ sâu bên trong huyệt động, Cao Bằng ngồi xổm xuống ôm lấy Lục Oa.

- Nhanh phóng ra long vụ.

Cao Bằng ra lệnh cho Lục Oa.

Bên trong cơ thể Lục Oa phóng xuất ra đại lượng long vụ khuếch tán khắp huyệt động.

Chiều sâu huyệt động khoảng chừng hơn ba mươi mét, hơn nữa là lối đi xuống uốn lượn, trừ khi đi vào huyệt động, bằng không nhìn từ bên ngoài căn bản không thấy rõ bên trong.

Long vụ từ bên trong cơ thể Lục Oa khuếch tán, dưới chỉ thị của Cao Bằng long vụ hạn chế trong phạm vi mười mét lấy Lục Oa làm trung tâm.

Có long vụ che dấu, ngoại giới căn bản không phát hiện được tung tích bọn họ.

Trầm mặc nửa phút, bên ngoài hang động truyền đến một tiếng nổ mạnh ầm vang.

Đỉnh đầu huyệt động bị chấn động rơi xuống rất nhiều đá vụn, Cao Bằng không nói một lời ôm lấy Lục Oa.

Qua một hồi lâu, ngoại giới cũng không có động tĩnh nào khác.

Trong lòng Cao Bằng thật sự có lửa nóng thiêu đốt. Phảng phất biết trước cửa nhà mình có một hòm bảo vật, các bạn hàng xóm ở xung quanh rất nhanh biết chuyện, liền mang búa, cưa điện xông

đến cướp đoạt bảo vật trong hòm như ong vỡ tổ, chỉ cần phát hiện được mình khẳng định cũng sẽ không thèm quan tâm mà kết liễu mình bằng một búa.

Nhưng mà. . . Hiện tại những người bạn hàng xóm nhiệt tình kia còn chưa tới mà.

Lúc này mình có nên lén lút đi ra ngoài mở hòm bảo vật ra và cầm trộm lấy một chút đồ không?

Cao Bằng thật sự xoắn xuýt.

Lý trí khiến cho hắn giữ vững con tim, nhưng dục vọng lại giống như con yêu tinh nhỏ thúc dục quanh quẩn trong lòng. Nội tâm vô cùng ngứa ngáy.

- Mình cứ đi nhìn xem. . .

Mặt Cao Bằng lộ vẻ lưỡng lự,

- Mình chỉ ra ngoài quan sát một chút chắc cũng không sao đâu.

Ôm theo Lục Oa lén lút đi ra ngoài. Bên ngoài hang động có một con cự long màu trắng nằm nghiêng trên mặt đất, trên đầu có một cái lỗ thủng to lớn, vết thương đã khô cạn không còn máu tươi chảy ra.

Con mắt xám trắng, phía trên che kín tơ máu, mang theo một tia không cam lòng còn có thống khổ trước khi chết.

Nghe thấy động tĩnh trong huyệt động, cự long màu trắng đưa mắt nhìn sang.

Nhìn thấy một nhân loại bò tới cửa huyệt động và đang lén lén lút lút quan sát chính mình, con cự long này sững sờ một chút.

Dường như không có phản ứng kịp, chính mình hình như cũng

không có ngã sai chỗ, nơi này chính là Long Vẫn Cốc mà?

Cái nhân loại kia lộ ra tám cái răng mỉm cười với nó, còn vẫy vẫy tay chào.

Cự long màu trắng:

- . . .

Trầm mặc trong chốc lát, lại thấy một con Long Nghĩ nhỏ bé rục tịch ở bên cạnh tên nhân loại kia, trong chớp mắt Bạch Long đều hiểu rõ mọi chuyện.

Mắt rồng nhìn thật sâu vào Cao Bằng, cự long màu trắng mở miệng nói.

- Đến đây đi, ăn ta. Ăn ta, ngươi có thể trở nên mạnh hơn.

Cự long màu trắng nói bằng giọng điệu rất quyết đoán,

- Ăn con mắt của ta đi. Ta có thể nhìn thấy có quái vật khác đang đến gần, thời gian dành cho ngươi không còn nhiều đâu.

Tuy rằng trong lòng Cao Bằng có rất nhiều nghi hoặc, nhưng cũng biết hiện tại thời gian quý giá, lập tức triệu hồi Nhị Oa ra bảo nó chạy tới.

Cự long màu trắng nằm trên mặt đất, con mắt to lớn phảng phất một viên thủy tinh sáng bóng, tản mát ra sắc thái mỹ lệ.

Nhị Oa tuy rằng đã ăn không ít long thi, thế nhưng đều là long thi mà thôi. Hiện tại một con rồng còn sống đứng ở trước mặt mình, Nhị Oa thậm chí bởi vì sợ hãi mà không dám di động một bước. Long uy nồng đậm mãnh liệt khiến nó run rẩy sợ hãi, làm cho thân thể nó băng lãnh cứng ngắc.

- Ăn chỗ nào?

Nhị Oa khẩn trương quay lại hỏi thăm Cao Bằng.

- Chủ nhân, ta ăn như thế nào.

Cái con cự long này tuy rằng bây giờ đang bị trọng thương sắp chết, phía sau còn có một loạt dấu hiệu không ổn định, tóm lại nhìn qua là biết tính mạng không còn lâu nữa.

Nhưng mà nó còn chưa có chết.

Dù chỉ còn một hơi thở cũng là một con rồng còn sống.

Cao Bằng trầm mặc trong chốc lát. Đối mặt với con cự long này, từ trong ánh mắt của nó Cao Bằng nhìn thấy sự bình thản, đối mặt với tử vong sắp đến gần nó rất thản nhiên bình tĩnh.

- Nghe lời vị tiên sinh này, ngươi đi ăn con mắt của ngài ấy đi.

Nhị Oa còn đang ngốc trệ, đã nhìn thấy con cự long màu trắng trước mắt này nhìn về phía nó rồi gật gật đầu.

Sau đó Nhị Oa lê lết thân thể run rẩy, khẩn trương đánh bạo đến gần, bưng lấy con mắt từng miếng từng miếng ăn hết.

- Nếu như về sau có cơ hội thì giết thêm mấy tên ác ma, xem như ngươi giúp ta báo thù.

Cự long màu trắng nói xong liền cười. Vốn thọ nguyên của nó sắp hết, hiện giờ còn chịu trọng thương trí mạng, dù cho hao phí đại giới đem nó chữa trị tốt thì nhiều lắm cũng chỉ còn có thể kéo dài hơi tàn mấy tháng.

Nếu đã hao phí đại giới lớn như vậy mà chỉ miễn cưỡng cứu về chút hơi tàn, còn không bằng phát huy một chút nhiệt lượng cuối cùng.

Rừng cây phía xa đong đưa, một con Long Lang Khuyển ba đầu phun ra nuốt vào ngọn lửa nóng bỏng mang theo mùi axit tanh hôi

bá đạo chạy tới, đụng nát cả mảng lớn cành cây, khí tức Đế cấp hiện rõ bên ngoài.

Nhìn một lần liền khóa chặt Nhị Oa đang nuốt con mắt của cự long màu trắng, đáy mắt lộ ra một tia tàn nhẫn.

Vào hai ngày trước, lúc tranh đoạt đồ ăn vừa mới bị một con Long Nghĩ đánh cho bị thương. Ta đánh không lại người lớn, chẳng lẽ lại không thể giết một đứa ranh con.

Trong mắt nó, con cự long đang bị con tiểu Long Nghĩ gặm ăn khẳng định đã chết.

- Rống!

Thả người bổ nhào về phía trước, con Long Lang Khuyển ba đầu nhảy lên thân thể cự long màu trắng.

Cự long mở mí mắt, trên thân thể chán chường mệt mỏi còn pha tạp rất nhiều vết máu, cái đuôi lớn tráng kiện phảng phất một cây cột chống trời thức tỉnh, mang theo lực lượng vô cùng cuồng bạo hung hăng quất vào trên lưng Long Lang Khuyển ba đầu.

Đầu đồng, lưng sắt, eo đậu hũ. Phần eo chính là địa phương yếu ớt nhất trên cơ thể Long Lang Khuyển, cũng là bộ vị suy yếu nhất.

Một roi này đánh tới bất ngờ làm cho Long Lang Khuyển ba đầu không kịp đề phòng xử trí, căn bản không có phòng bị con cự long bên dưới lại có thể đột nhiên tập kích mình.

Trực tiếp hóa thành một quả hồ lô rơi xuống đất lăn vài vòng, nội tạng bị cây roi này đánh nát không biết bao nhiêu, nào còn dám lưu ở chỗ này, trực tiếp kẹp lấy cái đuôi chạy trốn nhanh như chớp.

- Ngao, ngao ngao ngao ~

Ăn xong mắt trái, vị trí mắt trái của cự long chỉ còn lại một lỗ thủng lớn toàn máu, nhìn qua cực kỳ đáng sợ.

Nhị Oa ngoan ngoãn bò xuống dưới, đứng thẳng người lên, hai cái móng vuốt phía trước chụm lại với nhau liên tục cúi đầu thi lễ cảm tạ cự long màu trắng.

Một con mắt còn lại của cự long trở nên ôn hòa,

- Ăn nốt một con mắt còn lại của ta đi.

Nhị Oa vừa mới cúi người, lập tức ngốc trệ, giữ nguyên tư thế khom người như vậy.

- Dù sao sau khi ta chết cái gì cũng không mang đi, cái con mắt này cũng sẽ bị thế giới bên ngoài xâu xé, còn không bằng cho ngươi cầm lấy ăn.

Nó biết rõ thiên phú của Long Nghĩ, một con mắt còn lại lưu luyến nhìn một vòng bốn phía, trầm mặc trong chốc lát liền nâng long trảo lên móc ra con mắt còn lại ném cho Cao Bằng.

- Các ngươi nếu còn không đi sợ là sẽ không kịp đâu.

Cao Bằng túm lấy con mắt phủ đầy máu tươi, ấm áp mà tràn đầy co dãn.

Không kịp xem xét gì thêm, triệu hồi ra A Xuẩn rồi đem con mắt để vào bên trong không gian tùy thân của nó, sau đó mang theo Nhị Oa, Lục Oa chạy về huyệt động.

Chốc lát sau, ngoại giới truyền đến tiếng tranh đoạt gặm ăn, có chút quái vật vì tranh đoạt thi thể cự long màu trắng mà xảy ra chiến đấu.

Cao Bằng ngồi bên trong huyệt động, lưng dựa vào vách đá, cánh tay ôm lấy hai đầu gối sững sờ ngẩn người.

Giết nhiều thêm hai tên ác ma xem như báo thù cho ta. Con rồng bị trọng thương, Long Vẫn Cốc, lấy bản thân nuôi dưỡng quái vật bên trong Long Vẫn Cốc.

Từng mảnh từng mảnh manh mối đan xen xuyên thành một chuỗi trân châu ở trong đầu hắn.

Cao Bằng thấp thoáng có được một suy đoán nào đó.

Dịch: ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 528: Bạch Cực Trú Quang Đồng

Cao Bằng ở lại Long Vẫn Cốc này khoảng ba tháng, trong ba tháng này Cao Bằng chưa từng gặp phải một con quái vật nào bên trên Đế cấp.

Quái vật Đế cấp cũng gặp qua mấy đầu, nhưng mà đều là quan sát từ phía xa không có đến gần.

Nhưng chưa từng gặp phải quái vật trên Đế cấp.

Điều này cũng dẫn đến việc Cao Bằng đến nay cũng không biết gì nhiều về tầng thứ phía trên Đế cấp, đẳng cấp phía dưới Chuẩn Thần kia gọi là cái gì. . .

Chỗ ở hiện tại của Cao Bằng là khu vực trung tâm Long Vẫn Cốc, nơi này nhiều nhất chỉ có quái vật Hoàng cấp. Quái vật Đế cấp thì trừ khi có long thi rơi vào phụ cận mới xông qua, lúc khác cũng không dám tới gần nơi này.

Cho nên Cao Bằng có đôi khi cũng suy đoán, cái Long Vẫn Cốc này phải chăng tối đa chỉ có quái vật Đế cấp hay không.

Hoặc là ở sâu bên trong Long Vẫn Cốc tồn tại một quái vật khủng bố với đẳng cấp rất cao trấn áp toàn bộ Long Vẫn Cốc.

Nơi này mọi thứ thoạt nhìn như hỗn loạn, nhưng lại khá ngay ngắn trật tự, loáng thoáng có một cái trật tự vô hình tồn tại để bảo toàn quy tắc nơi này. Thứ nhất, trong một sơn cốc không lớn có một số lượng lớn quái vật Đế cấp sinh tồn như vậy mà lại không xảy ra chuyện đổ máu, đó chính là một chuyện không thể tin nổi.

Nơi này hẳn là có một tồn tại cường đại nào đó đang trấn thủ, hơn nữa rất có thể sẽ là một thành viên của long tộc.

Khối thịt ngày đó cũng có thể là do tồn tại kia ném tới trước mặt mình.

Cao Bằng yên lặng suy nghĩ.

Long Vẫn Cốc cũng không phải mộ địa của long tộc, mà là. . .

Cao Bằng ngẩng đầu, nhìn qua vách đá phong kín, phảng phất một cái lồng sắt đem hắn vây ở bên trong.

Nơi này hẳn là dưỡng cổ tràng của Long tộc.

Điều này cũng có thể giải thích vì sao nhiều năm như vậy, bên trong sơn cốc lại không có một con quái vật trên Đế cấp nào cả, tất cả quái vật trưởng thành vượt qua Đế cấp đều sẽ bị mang đi.

Nhị Oa ngồi xổm ở bên cạnh ôm con mắt còn lại, không nói một lời gặm ăn.

Cao Bằng thở dài một hơi. Trong lòng lo lắng, sợ có con quái vật nào đó rảnh rỗi đến nhức cả trứng bất ngờ chui vào, đến lúc đó tất cả mọi người không phải cùng lúng túng . . .

Nhìn xem Nhị Oa ở bên cạnh còn đang gặm ăn, Cao Bằng cười cười. Ta còn đang lo lắng có thể có quái vật đột nhiên xông đến hay không, tiểu gia hỏa này ngược lại không tim không phổi còn vui vẻ ngồi ăn được.

Nghĩ đến thuộc tính của con cự long màu trắng kia, Nhị Oa lại còn đang ăn con mắt. Cao Bằng đối với năng lực sắp sinh ra của Nhị Oa cũng có một chút suy đoán, không khỏi cười khổ lắc đầu.

Cái này. . . Thật đúng là trùng hợp.

Hiện tại xem ra bảy tên nhóc này thật sự như bảy anh em hồ

lô kết xuống duyên phận không hiểu.

Trong lúc Cao Bằng còn đang thấp thỏm lo lắng thì quái vật bên ngoài dần dần rời đi.

Cho đến khi những quái vật này ăn uống no đủ đã là ban đêm. Những con quái vật Đế cấp tới chia phần xong liền đến lượt quái vật Hoàng cấp, bên trong Long Vẫn Cốc duy trì đẳng cấp sâm nghiêm, hỗn loạn trật tự bao phủ cất giấu giai cấp uy nghiêm một cách đáng sợ. Đế cấp, Hoàng cấp, một cái là bầu trời, một cái là mặt đất.

Cao Bằng thu Nhị Oa vào trong không gian ngự thú, sau đó mang theo Lục Oa và A Ngốc lặng lẽ rời đi. Có A Ngốc bên cạnh cũng không cần sợ những con quái vật Hoàng cấp này.

Sở dĩ rời đi là vì đại đa số loài sói từ trước đến nay đều mang thù, đợi đến lúc con Long Lang Khuyển ba đầu kia khôi phục, rất có thể sẽ lập tức tới làm phiền mình. Thừa dịp nó chữa thương phải nhân cơ hội này nhanh chóng trốn xa một chút.

Hơn nữa mũi chó đều rất thính, cho nên dọc theo con đường này Cao Bằng cẩn thận từng li từng tí, đi được một đoạn đường liền xử lý sạch sẽ dấu vết mùi vị còn lưu lại.

Bảy ngày thời gian trôi qua, Cao Bằng đem Nhị Oa thả ra ngoài để nó nghỉ ngơi và hồi phục.

Trong suốt bảy ngày này, con Long Lang Khuyển ba đầu vẫn không có đuổi theo, cũng coi như là một chuyện tốt.

Ở trong bảy ngày, Nhị Oa thành công tiêu hóa xong mắt rồng. Thể tích ngược lại cũng không tăng trưởng nhiều, chỉ là màu sắc lớp vỏ giáp trên lưng chuyển từ màu vàng nhạt biến thành màu bạch kim.

Hai con mắt trên cơ thể lớn hơn vài vòng so với ban đầu.

Nhìn qua giống như con kiến lớn bản Q chạy ra từ trong tranh.

【Tên quái vật】: Long Nghĩ

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 32 (cấp Thủ Lĩnh)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Sử Thi / Phẩm chất Sử Thi

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Quang

【Nhược điểm quái vật】: Hệ Ám

【Năng lực quái vật】: Tăng cường thị lực lv2

【Đặc tính quái vật】: Bạch Cực Trú Quang Đồng (truyền thừa từ con mắt của Bạch Cực Trú Quang Long, có thể nhìn phá u minh, độ hóa tai ách.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Đẳng cấp loại năng lực đồng tử +1. Làm suy yếu ảnh hưởng tiêu cực do sương mù, huyễn thuật tạo ra, có quan hệ với đẳng cấp của ký chủ.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: 1. Khi loại năng lực đồng tử này đạt tới 5 cấp sẽ có được hiệu quả thấu thị; 2. Khi loại năng lực đồng tử này đạt tới cấp 7 sẽ miễn dịch đối với sức ảnh hưởng của ánh sáng; 3. Khi loại năng lực đồng tử này đạt tới cấp 9 sẽ tăng khả năng quan sát trên phạm vị lớn.

Hiệu quả ③: ???

Nhắc nhở: Hiệu quả thấu thị sẽ chịu ảnh hưởng của các vật phẩm ẩn chứa nguyên tố nồng đậm và một số nhân tố khác.)

Bạch Cực Trú Quang Đồng, nghe tên thì có vẻ rất ngưu bức, nhưng mà loại năng lực này lại gần như không có bất kỳ lực sát thương gì.

Nhưng ở bên trong Long Vẫn Cốc có rất nhiều vụ chướng này

thì ngược lại cũng có chút tác dụng. Ít nhất ảnh hưởng của chướng khí đối với tầm mắt của Cao Bằng sẽ suy yếu rất nhiều.

Đáng nhắc tới chính là con mắt này của Nhị Oa tuy rằng vừa to lại vừa sáng, nhưng mà tuyệt đối không phát sáng.

Cũng giảm đi khả năng bại lộ bản thân mình ở trong đêm tối.

Cho nên Nhị Oa gần như ở bên ngoài suốt hai mươi bốn giờ đồng hồ, tựa như một cái kính viễn vọng cỡ nhỏ siêu cấp nhìn quét quanh bốn phía.

Vì để nhìn được càng cao và xa, Cao Bằng để cho Tiểu Hoàng ôm Nhị Oa đặt lên đỉnh đầu, tựa như ôm một con chó con đặt ở đỉnh đầu. Hai con mắt trong sáng tĩnh lặng phảng phất ngọn đèn treo ngoài xe ngựa nhìn quét quanh bốn phía.

Chỉ cần chỗ nào có gió thổi cỏ lay, radar quan sát từ xa Nhị Oa sẽ lập tức có thể phát hiện ra.

Dựa vào năng lực của Nhị Oa dẫn đường, trong vòng vài ngày Cao Bằng đánh chết không ít quái vật Vương cấp. Sau khi phân giải làm cho phẩm chất mấy ngự thú khôi phục không ít.

Mà Cao Bằng cũng phát hiện một cái biện pháp rất tốt.

Kiếm trái cây năng lực!

Một chút trái cây có loại năng lực chưởng khống nguyên tố tương đối gân gà, nhưng mà những trái cây năng lực kháng tính với các nguyên tố lại rất hữu hiệu.

Trái cây năng lực sau khi nuốt có thể bao trùm lên nhau, nhưng mà nhất định phải có đẳng cấp cao hơn cái trước.

Ví dụ như sau khi A Ngốc sử dụng trái cây kháng tính với Hỏa nguyên tố lv3, lại sử dụng trái cây kháng tính với Hỏa nguyên tố

lv4 liền có thể chồng lên kháng tính lv 3 trước đó.

Có một vài trái cây năng lực Cao Bằng còn muốn cân nhắc sẽ xung đột với năng lực bản thân hay không, nhưng mà trái cây kháng tính lại không cần cân nhắc đến điều này.

Thậm chí nếu như điều kiện cho phép, Cao Bằng còn muốn một lần đem toàn bộ trái cây kháng tính phân phát cho tất cả Ngự Thú của mình mỗi con một phần.

Chính vì trải qua thời gian một tháng bình an như vậy, Cao Bằng mới có tâm tư rời đi.

Bây giờ Cao Bằng đã nhận ra, có rồng sắp chết quay trở về Long Vẫn Cốc hay không thì phải xem vận khí. Nếu như vận khí tốt thì một ngày khả năng có đến mấy con, nhưng mà vận khí không tốt khả năng hơn mấy tháng cũng sẽ không có một con.

Ngự thú ở bên trong không gian ngự thú không có hạn chế, nhưng mọi thứ bên trong đều sẽ bất động, bao gồm sự sinh trưởng của bọn chúng cũng bị bất động theo.

Không tiến cũng chẳng lùi!

Tuy rằng tùy thân mang theo sẽ thuận tiện, ở bên trong cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm, nhưng sự trưởng thành của bọn chúng cũng bị hạn chế.

Nhưng mà đưa toàn bộ Ngự Thú ra ngoài . . .

Cao Bằng ngẫm lại trong sơn cốc có nhiều quái vật Đế cấp, Hoàng cấp như vậy, nếu bị bại lộ sẽ gặp nguy hiểm quá lớn. Vô luận tổn thất bất kỳ con ngự thú nào mình cũng sẽ đau lòng không dứt.

Dịch: ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 529: Nhận Kiến Làm Cha

Hoặc là tiếp tục cẩu thả ở bên trong Long Vẫn Cốc tìm kiếm cơ hội vụng trộm đề thăng phẩm chất cho Long Nghĩ, nhưng mà như vậy sẽ ảnh hưởng đến việc đề thăng đẳng cấp của các ngự thú khác.

Hoặc là rời khỏi Long Vẫn Cốc. Tuy rằng thiếu đi cơ hội đề thăng phẩm chất cho Long Nghĩ, nhưng ở ngoại giới quái vật Hoàng cấp, Đế cấp sẽ không tụ tập đông như trong Long Vẫn Cốc. Hơn nữa không phải ở trong không gian ngự thú, tốc độ phát triển cũng có thể tăng nhanh rất nhiều.

Cao Bằng suy tư rất lâu, rốt cuộc nghĩ đến một phương pháp vẹn toàn đôi bên.

Nhưng mà cái phương pháp này mặc dù có tỉ lệ thất bại nhất định, nhưng cũng không có chủ ý nào khác . . .

...

Hôm nay là một ngày sáng sủa, trời cao trong xanh, vạn dặm không mây.

Ngay cả sương mù chồng chất trong Long Vẫn Cốc bao năm không tiêu tan cũng mờ bớt đi rất nhiều, ánh nắng hiếm hoi rọi được vào bên trong sơn cốc.

Con Long Nghĩ đực trưởng thành nằm uể oải trên bãi cỏ trước nhà, phơi nắng thật thư thái.

Ai… đúng là một ngày đẹp.

Con Long Nghĩ đực trưởng thành ngẩng đầu nhìn trời, nhìn lá cây xanh non mơn mởn trên đầu. Ánh nắng phản chiếu màu xanh lục lên đầu nó, gió nhẹ thổi qua. Hôm nay thoải mái đến mức nó không muốn ra ngoài đi săn nữa.

Dù sao trong nhà vẫn còn con mồi mới bắt được mấy hôm trước, nghỉ ngơi một ngày cũng không sao.

Sa sa sa…

Bên tai có tiếng ma sát sàn sạt, có thứ gì đó đang lại gần.

Con Long Nghĩ đực trưởng thành không thèm để ý tới. Từ khi tấn thăng lên Đế cấp nó không còn lo lắng quá về thiên địch như trước nữa.

Trong sơn cốc này, tất cả quái vật Đế cấp trở lên đều bị mang đi, chỉ để lại Đế cấp là cao nhất. Ở bên trong tất cả các quái vật trong sơn cốc này, đám Long Nghĩ bọn nó cũng thuộc nhóm mạnh nhất.

Còn có kẻ mù mắt nào dám đến khiêu khích nó chứ?

Uể oải ngáp một cái, nó nghiêng mắt nhìn sang.

Bốn con tiểu Long Nghĩ vị thành niên non nớt cùng đi tới gần.

Con Long Nghĩ trưởng thành hơi sửng sốt.

Cái gì thế này?

Nhất thời con Long Nghĩ trưởng thành cũng không nghĩ được gì nhiều, bốn con tiểu Long Nghĩ đã chạy tới, cổ họng nghẹn ngào, tiếng kêu trầm thấp uyển chuyển, nghe mà thấy bi thống.

Trong đó có hai con tiểu Long Nghĩ tiến lại không ngừng cọ cọ đầu vào chân vào lưng nó. Đây là một hành vi tốt, thường bọn Long Nghĩ hay dùng chiêu này để làm nũng với cha mẹ mình.

- Ha ha, tiểu gia hoả, nhận lầm rồi, ta không phải cha ngươi.

Long Nghĩ đực trưởng thành cười lắc đầu. Thật là bốn tiểu gia hoả nghịch ngợm đáng yêu, hai đứa nhà mình khi còn nhỏ chắc hẳn cũng đáng yêu như thế.

Có điều càng lớn chúng càng độc lập, gần như đã ra ở riêng rồi. Con Long Nghĩ trưởng thành bùi ngùi mãi không thôi. Từ đáy lòng nó lại nghĩ, chờ hai đứa con ra ở riêng sẽ đề nghị bà vợ già kia sinh thêm một ổ nữa.

Bốn con tiểu Long Nghĩ dưới chân nghe thấy Long Nghĩ trưởng thành nói không phải là cha chúng thì lập tức gấp cuống lên, chạy vòng quanh, tiếng kêu càng lớn hơn.

Con Long Nghĩ đực trưởng thành nghe vậy thì tái mặt, nếu mụ vợ trong nhà nghe thấy thì…

- Đừng có gọi loạn, ta không phải là cha của các ngươi mà.

Long Nghĩ cái trưởng thành nghe bên ngoài có tiếng động bèn leo ra, thấy Long Nghĩ đực trưởng thành nhà mình đang lớn tiếng quát mấy con Long Nghĩ nhỏ:

- Đừng gọi ta là cha, ta không phải cha của các ngươi!

- Cha không cần bọn con nữa sao!

- Trước khi mẹ chết đã bảo bọn con tới tìm cha!

- Cha, bọn con rất ngoan, đừng đuổi bọn con đi được không?

Con Long Nghĩ đực trưởng thành liếc mắt thấy Long Nghĩ cái đi tới, toàn thân cứng đờ:

- Ngươi phải nghe ta giải thích…

Bốn con tiểu Long Nghĩ quay sang nhìn Long Nghĩ cái, rồi cùng

chạy tới ôm chân nó đáng thương gọi:

- Mẹ, mẹ…

Long Nghĩ cái trưởng thành chần chừ một lát, đáy mắt lộ ra một tia ôn nhu.

Trước con non đáng yêu, thiên tính làm mẹ luôn có sự kiên nhẫn và ôn hoà.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là con non này nhất định phải cùng chủng tộc.

Nếu là con non của loài khác, vậy phải xem nó có đói bụng không đã.

- Mấy đứa nhỏ, người lớn nhà các con đâu?

Đương nhiên Long Nghĩ cái không tin lão Long Nghĩ nhà mình ra ngoài lại không quản được cái thứ kia. Chút tự tin ấy, nó vẫn có.

Thấy phản ứng của hai con Long Nghĩ trưởng thành này, bọn nó lập tức nghĩ tới kế hoạch B mà chủ nhân đã nói.

- Bọn con không có người lớn.

Tam Oa giả ngốc lớn tiếng đáp.

- Không cần bọn con…

Tứ Oa lẩm bẩm.

Ngũ Oa khóc ròng, ôm Đầu Trọc khóc thương tâm gần chết.

Long Nghĩ đực và Long Nghĩ cái trưởng thành liếc nhìn nhau.

Long Nghĩ cái hơi động lòng. Hiện giờ trong động chỉ có hai

con Long Nghĩ sắp trưởng thành, không có con tiểu Long Nghĩ nào như thế.

Không phải bọn chúng ngại nuôi mấy con tiểu Long Nghĩ này, mà là vì chúng lo có thể bốn con tiểu Long Nghĩ này vẫn còn cha mẹ.

Bọn chúng trốn cha mẹ vụng trộm chạy đến.

Tiểu hài tử có thể không nghe lời, nhưng đại nhân lại không thể không hiểu chuyện. Đến lúc đó, người lớn nhà chúng mà đến tìm sẽ rất phiền phức, dù sao chúng cũng là con nhà khác.

- Các con không có người lớn sao?

Long Nghĩ cái hơi động lòng.

- Không có.

Tam Oa khẳng định.

Cao Bằng nấp ở phía xa dựng ngón tay cái lên.

Long Nghĩ cái trầm ngâm thật lâu, cuối cùng quyết định giữ bốn anh em lại nuôi.

Thấy bốn anh em được giữ lại nuôi, Cao Bằng như trút được gánh nặng.

Long Nghĩ trưởng thành đã quyết định nuôi bốn con Long Nghĩ nhà mình, dù sao đây cũng là ân tình, sau này có cơ hội nhất định phải báo đáp.

Rời khỏi Long Vẫn Cốc, Cao Bằng thả tất cả ngự thú của mình ra.

Trên bình nguyên nam bộ bao la trống trải, mười mấy con ngự thú của Cao Bằng không hề nổi bật.

Nhưng ngự thú nhiều cũng phiền. Cao Bằng thở dài một hơi, không biết nên đề thăng cho con nào trước đây.

Quay lại con đường cũ, đại khái đi mười mấy cây số về hướng bắc.

Bốn phía đều là bình nguyên vô tận trống trải. A Ban nhắc nhở Cao Bằng qua huyết khế:

- Chủ nhân, dưới mặt đất bên phải có quái vật.

Cao Bằng bình tĩnh gật đầu. Từ khi ra ngoài, hắn phát hiện đám ngự thú nhà mình đều là một đám Đại Vị Vương.

Khẩu vị con sau còn lớn hơn con trước.

Cũng may, A Ban có kích thước lớn nhất có thể hấp thu địa mạch sâu trong lòng đất để đỡ đói.

Trong địa mạch ẩn chứa Thổ nguyên tố cực kỳ nồng đậm. Cao Bằng đã từng nhìn thấy địa mạch bị xé ra, giống như mạch máu trong lòng đất vậy. Khác với mạch máu là địa mạch không có thành mạch máu, chỉ có hình dáng đại khái.

Sương mù màu vàng đất nồng đậm ẩm ướt như nước, uốn lượn trải rộng khắp mặt đất.

Trong lòng đất có rất nhiều Thổ nguyên tố, tràn ngập khắp các ngõ ngách dưới đất. Mà địa mạch là do thiên nhiên hình thành, hội tụ Thổ nguyên tố khắp mặt đất thành sông thành hồ. Chỉ cần không bị phá hư, tích lũy tháng ngày, địa mạch bên dưới lòng đất sẽ càng ngày càng dày.

Lòng đất nơi nào có nhiều khe rãnh sẽ có nhiều địa mạch. Mà nơi nào có nhiều địa mạch đương nhiên sẽ hấp dẫn Thổ nguyên tố trong tự nhiên, đây là một vòng tuần hoàn hai chiều.

Mà đồ ăn của A Ban chính là những địa mạch này. Nói một cách chính xác thì là Thổ nguyên tố nồng đậm bên trong địa mạch.

Mà nhờ mượn đại địa chi lực, A Ban có thể cảm giác được tất cả những tồn tại tiềm ẩn trong trong đất. Trừ khi đối phương có tạo nghệ về Thổ nguyên tố cao hơn A Ban mới có thể trốn được nó.

A Ban dẫm mạnh một chân xuống đất.

Bành!

Mặt đất nổ tung như bom nổ.

Từ bên trong vụ nổ có một con Hoả Vĩ Điêu Thiềm lăn ra.

Đây là một loài sinh vật kỳ quái cùng loại với cóc nhưng sau lưng lại mọc ra đuôi cáo. Nó đồng thời có hai thuộc tính hệ Hoả và hệ Thổ.

Hoả Vĩ Điêu Thiềm từ trong lòng đất bị bắn ra hơi chấn kinh, không hiểu vì sao lại bị phát hiện. Không phải mình đã trốn dưới lòng đất rồi sao?

Sau đó, cơ thể Hoả Vĩ Điêu Thiềm bốc lên một ngọn lửa màu vàng đất. Ngọn lửa bao trọn toàn thân nó.

- Tiểu Diễm, nuốt ngọn lửa này đi.

Cao Bằng nhìn ra được năng lực Đại địa chi diễm của con Hoả Vĩ Điêu Thiềm này chỉ có lv4, bèn ra lệnh cho Tiểu Diễm.

Tiểu Diễm hít sâu một hơi, hút ngọn lửa màu vàng đất vào trong miệng.

Ngọn lửa chui vào bụng Tiểu Diễm, đảo quanh một vòng. Tiểu Diễm cảm giác như mình vừa ăn hai cây kem, thấu tận tim!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 530: Tâm Huyết Dâng Trào

Tiểu Diễm ợ một cái, trên mặt lộ ra một tia khó chịu.

Lúc đầu tự nhiên là thoải mái, nhưng sau đó lại có chút đau.

Dù sao cũng là nuốt sống hỏa diễm loại thao tác có độ khó cao như này.

Mặc dù Tiểu Diễm có kháng tính với hỏa diễm vô cùng cao, nhưng nuốt vào trong bụng vẫn là có một chút không thoải mái.

- Biu~

Sau mông Tiểu Diễm bỗng dưng truyền ra một trận âm thanh kỳ quái.

Tiểu Hoàng chấn kinh vội quay đầu lại nhìn, không dám tin trừng Tiểu Diễm.

Quả thật không nghĩ tới ngươi vậy mà cũng…

Cái mặt béo của Tiểu Diễm chợt đỏ lên, trừng lại Tiểu Hoàng một cái,

- Tên trọc!

Tiểu Hoàng bất mãn lầm bầm đáp trả:

- Ta không phải tên trọc! Đừng có gọi bậy bạ, tên trọc là tên của ngự thú khác.

- Tất nhiên là ta biết ngươi không phải tên trọc rồi, nhưng

ngươi là lão trọc mà.

Tiểu Diễm cười lạnh.

- Lão… lão trọc?

Tiểu Hoàng nghẹn ngào.

- Đúng vậy, người khác là tiểu trọc, còn ngươi là lão trọc.

Tiểu Hoàng trầm mặc.

- Đừng giết cái con Điêu Thiềm kia.

Cao Bằng cố gắng trấn an Tiểu Hoàng đang thẹn quá hóa giận.

- Cái con Điêu Thiềm này vẫn còn có tác dụng.

Tiểu Diễm có năng lực có thể thông qua hấp thu những hỏa diễm khác đạt được trưởng thành. Đây tự nhiên không phải giống như việc hấp thụ một chút DNA là được, nó là một quá trình lâu dài.

Ngoại trừ hỏa diễm của mình ra, còn có các loại hỏa diễm tiên thiên do những quái vật khác trong giới tự nhiên sinh ra đều là mục tiêu mà Tiểu Diễm có thể hấp thu.

Những ngọn lửa này sau khi bị Tiểu Diễm hấp thu sẽ bị bản mạng hỏa diễm trong cơ thể của Tiểu Diễm tiêu hóa, tương tự như là một sủng vật vậy.

- Được rồi.

Tiểu Hoàng nhìn Hỏa Vĩ Điêu Thiềm một cái. Con Hỏa Vĩ Điêu Thiềm kia há miệng quay về phía Tiểu Hoàng phun ra hỏa diễm ngập trời. Hỏa diễm càn quét tứ phương, dường như muốn đốt cháy cái này… Bộp!

Ngậm miệng lại, Tiểu Hoàng thu hồi tay phải.

- Không cho phép mở miệng, miệng thối.

Cuối cùng Hỏa Vĩ Điêu Thiềm bị Cao Bằng bắt sống trở thành một thiết bị nạp điện di động miễn cưỡng đạt yêu cầu.

Chỉ cần khôi phục tinh lực sẽ bị ép khô hỏa diễm, ở đâu còn có tinh lực tạo phản nữa. Hỏa diễm mỗi ngày vất vả đề luyện ra trong chớp mắt bị thôn phệ không còn một mống. Nếu như không thể sản sinh ra đủ số lượng hỏa diễm thì thậm chí sẽ còn bị đánh nữa.

Mỗi lần nghĩ tới đây, Hỏa Vĩ Điêu Thiềm không nhịn được muốn khóc.

Ngày đó tại sao ta lại muốn ngủ ở chỗ đó cơ chứ.

- Đúng rồi, nếu như ngày nào nó không sinh ra lửa được thì thịt nó làm đồ nhắm ăn.

Cao Bằng nằm trên ghế ở bãi cát nói một cách tùy ý.

- ? ? ?

Hỏa Vĩ Điêu Thiềm.

Ngươi đang nói cái gì thế, cái đồ ma quỷ nhà ngươi.

…

Bên trong không gian hư vô, một con tiểu ngô công đang vui sướng sướng du đãng trong hư không, thể tích thon dài lưu loát, sau lưng mọc ra mười hai đôi cánh.

Sắc thái chủ đạo là màu vàng tím, phía trên có điểm xuyết một chút hoa văn màu đỏ sậm.

- Tại sao mà gần đây lại không nhìn thấy chút đồ ăn nào hết vậy!

Đại Tử nhỏ giọng lầm bầm. Bắt đầu từ đoạn thời gian trước đồ ăn trong hư không đã trở nên càng ngày càng ít, thật sự là quá phận.

Từ hai tháng trước, sau khi Đại Tử thức tỉnh đã cảm giác rất đói, thế là không nhịn được ăn uống thả cửa.

Nhìn thấy cái gì thì ăn cái đó. Sau khi thức tỉnh khẩu vị cũng không hiểu sao trở nên rất tốt, ăn rất là ngon miệng, ở trong vùng không gian này cái gì cũng đều có thể ăn.

Về phần trở nên mạnh mẽ cái gì đó, căn bản Đại Tử không có cái khái niệm này, bởi vì ở bên trong vùng không gian này cũng không có gặp phải đối thủ. Dù sao chính là nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, mỗi ngày trôi qua thong dong tự tại.

Ở giai đoạn đầu còn ngẫu nhiên nhớ nhung Cao Bằng một chút, về sau cơ bản đã quên hết rồi…

Bay một hồi, trong hư không phía trước đột nhiên hiện ra một cái vết nứt, một phía khác của vết nứt loáng thoáng truyền đến khí tức quen thuộc.

Đại Tử sửng sốt một chút, sau đó bay qua.

Là trái đất sao?

Đại Tử muốn chui qua nhìn xem, nhưng vết nứt không gian nhìn như bình thường lại có thêm một tầng tường khí vô hình cực kỳ kiên cố, mặc cho Đại Tử chui đến vỡ đầu cũng không có cách nào chui qua được.

- Bên kia còn có thế giới áp chế, thực lực của nó tăng lên quá nhanh nên tạm thời không có cách nào xuyên qua.

Một nơi nào đó trong không gian truyền đến âm thanh trò chuyện.

- Vậy làm sao bây giờ? Nếu để cho nó tiếp tục lưu lại ở chỗ này, tốc độ giải tỏa áp chế của thế giới bên kia có lẽ vẫn còn không nhanh bằng tốc độ đề thăng thực lực của nó.

Giọng nói có chút bất đắc dĩ.

- Khẩu vị của tiểu gia hỏa này đúng là rất tốt. Nhưng cũng không thể để nó một mực lưu lại ở chỗ này được, nó ở lại đây đã đủ lâu rồi.

- Vậy thì đưa nó tới thế giới khác thôi.

- Nhưng như vậy không hợp quy củ…

- Quy củ là chết, nhưng chúng ta là sống.

Đại Tử chui một hồi cũng không cách nào chui trở về, sau đó có chút thất vọng mất mát nhìn vết nứt không gian trước mắt biến mất.

Bưng mặt, run vai, nhịn không được khóc ra thành tiếng.

Vết nứt không gian trước mắt biến mất, nhưng thời gian không quá mấy hơi thở, bên cạnh vết nứt không gian vừa rồi lại chậm rãi mở ra một đạo vết nứt không gian khác.

Đại Tử đang che mặt thương tâm chợt dừng động tác lại, sửng sốt ngẩng đầu lên.

Do dự một lát, bay lên phía trước cẩn thận quan sát cái vết nứt không gian này.

Dùng long chỉ điểm nhẹ lên, không ngờ lại xuyên qua khe hở đến một bên khác mà không hề có chút ngăn trở nào.

- A...!

Tròng mắt Đại Tử suýt chút nữa đã rơi ra ngoài.

Sao có thể xuyên qua vậy nhỉ, nó còn tưởng rằng sẽ giống như cái vết nứt trước đó nữa.

Chần chờ thật lâu, Đại Tử cẩn thận từng li từng tí một ló đầu đảo mắt thăm dò vết nứt bên ngoài một hồi... Sóng biển cuồn cuộn, biển xanh vô ngần, là một vùng biển khổng lồ không biết rộng lớn bao nhiêu.

- Biển lớn như vậy nếu như ta bị chết đuối thì phải làm sao bây giờ, vẫn là ở lại nơi này xem về sau có thể trở về hay không đi.

Nghĩ như vậy, Đại Tử cũng đã tìm cho mình một lý do. Đang muốn rụt đầu về, đột nhiên cái mông tê rần, một cỗ cự lực không biết từ nơi nào truyền đến đá lên trên mông nó.

- Ai nha.

Đại Tử bị một cước đá văng ra ngoài vết nứt không gian.

Quay đầu, vết nứt không gian nháy mắt đã biến mất.

- Đmm!

Đại Tử tức đến nổ phổi.

Sóng biển dưới chân cuồn cuộn không ngớt, chỗ sâu sóng ngầm chảy xiết, mảng lớn bóng đen chậm rãi tiếp cận.

Ầm!

Sóng nước bạo khởi, một đoàn bóng đen vô cùng to lớn phá biển mà ra.

Đại Tử phản ứng càng nhanh, trong khoảng thời gian này vì

truy đuổi đám quái vật thiểm điện chạy trốn vô cùng nhanh bên trong không gian kia, có thể nói Đại Tử đã luyện thành một thân phản ứng thần kinh với tốc độ ánh sáng.

Tử quang lóe lên đã tránh thoát khỏi sự cắn xé của cự thú tương tự như cá mập trong biển.

Đại Tử tránh thoát đánh lén liền hừ lạnh một tiếng, mười hai đôi cánh sau lưng mở ra, lôi thác lấp lóe đầy trời.

Là lôi thác chân chính trên ý nghĩa, bóng tím dây dưa khắp trời, từng luồng từng luồng lôi điện sền sệt thành tia, tựa như gió táp mưa sa rơi xuống, vô tận sấm chớp mưa bão như thác nước!

Ầm ầm ầm…

Lôi ảnh nghiền áp. Con cự thú kia từ trong biển phóng ra lơ lửng giữa trời, chẳng có chỗ nào có thể mượn lực né tránh, vừa vặn trực tiếp bị đánh trúng.

- Y Y.

Tiếng kêu rên của cự thú vang lên liên hồi.

Bị luồng lôi đình cuồng bạo này làm cho nổ bay, gân cốt đứt thành từng khúc, lớp da bên ngoài bị điện giật thành than cốc.

Ầm.

Rơi vào trong biển, chỉ bọt nước bắn lên thôi đã cao đến mười mấy mét.

Lúc này Đại Tử mới hừ lạnh một tiếng, cũng không để ý tới con cá lớn bị đánh bay kia, sau đó tìm phương hướng liền bay khỏi nơi này.

Trong biển vẫn còn có những quái vật khác, nhưng trông thấy uy thế vừa rồi của Đại Tử, trong lúc nhất thời tất cả đều bị chấn

trụ, cũng không dám lại tùy tiện ngoi đầu lên nữa.

Cùng lúc đó, Cao Bằng mới vừa tóm được cục pin năng lượng số hai thì trong lòng chợt dâng lên một cỗ cảm giác khác thường.

Loại cảm giác này có lẽ có thể gọi là tâm huyết dâng trào.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 531: Phi Sí Hành Sơn Viên

Cũng không biết loại cảm giác này đến từ đâu. Từ xưa đến nay, mỗi khi Cao Bằng cảm thấy gì đó, khẳng định đều sẽ có nguyên nhân.

- A Ban, ngươi điều tra bốn phía xem dưới chân có quái vật gì đang trốn không. Tiểu Diễm, ngươi bay lên cao một chút, giám thị bốn phía, nhất định phải phải cẩn thận quái vật xung quanh. Nếu phát hiện ra quái vật cường đại thì trước hết phải thông báo cho ta biết.

Cao Bằng ra lệnh.

Tiểu Diễm bay lên độ cao mấy nghìn mét thăm dò khắp nơi, A Ban cũng thi triển năng lực cảm giác thổ địa dưới chân. Nhưng đều không có kết quả gì.

Càng như vậy Cao Bằng lại càng cẩn thận:

- Chẳng lẽ là con chó ba đầu kia đuổi tới?

Cao Bằng nhướng mày, thầm nghĩ không ổn, sau đó vội vàng thu hồi đám ngự thú rồi cưỡi lên lưng Tiểu Diễm bay lên. Sau khi định hướng bèn bay theo hướng rời xa khỏi Long Vẫn Cốc.

Đột nhiên một con chim màu đỏ to lớn xuất hiện từ trong đám mây. Mấy người Cao Bằng đã nấp trong mây nửa giờ nhưng xung quanh vẫn không có quái vật đáng uy hiếp nào tới gần. Ngồi trên lưng Tiểu Diễm Cao Bằng ngẫm nghĩ, vừa rồi có thể mình đã hiểu lầm cái gì đó, rất có thể mình vừa đấu trí đấu dũng với không khí.

Nhưng mà… cái này không quan trọng!

- Cao Bằng, hình như không có quái vật đuổi theo đâu.

Tiểu Diễm trốn ở đây thật lâu vẫn không thấy đằng sau hay gần đó có quái vật nào tới gần.

- Ừm, chứng tỏ quyết định của ta là chính xác. Chắc chắn con quái vật trong bóng tối kia đã bị chúng ta bỏ rơi rồi.

Cao Bằng trầm giọng nói.

- Cao Bằng, ngươi thật lợi hại. Cũng chỉ có ngự sử lợi hại như ngươi mới có thể bồi dưỡng ra ngự thú lợi hại như ta.

Tiểu Diễm khiêm tốn tán dương Cao Bằng.

Cao Bằng cười to.

Một lát sau, hắn chọn chỗ hạ xuống đất, sau đó thả đám ngự thú từ trong không gian ra.

Phía đông là biển, mới đầu hắn không định đi về phía đó, nhưng giờ nghĩ lại, nếu mình tiếp tục quay về theo đường cũ cũng phí thời gian. Hắn đã đi qua một lần rồi, có cái gì nguy hiểm, có quái vật gì cũng biết cả rồi, trên cơ bản sẽ không xuất hiện kinh hỉ bất ngờ nào.

Hắn còn chưa tới thăm biển của thế giới Hắc Vụ, cũng không biết biển ở đây có khác gì với biển ở trái đất.

- Vậy đi về phía đông thôi.

Cầm một tấm ván gỗ đã được mài gọt nhẵn nhụi, Cao Bằng tiếp tục vẽ địa đồ đơn giản. Phía nam đều là mê cung cả, không có gì đáng để mong đợi, còn không bằng đi tới phía đông xem biển thế nào.

Nếu có cơ hội, thử thu phục một con quái vật hệ Thuỷ trong hải dương xem sao.

Hắn vẫn cứ nhớ mãi không quên một con quái vật hệ Thuỷ.

Mà hiện giờ mình đã thức tỉnh năng lực không gian ngự thú, không cần phải cân nhắc vấn đề ngự thú thu phục rồi không tiện mang theo.

Ký kết huyết khế, sau đó quăng chúng vào trong không gian ngự thú là được!

Đến lúc cần có thể lấy ngự thú từ trong không gian ra, có thể ứng đối với các tình huống, tình hình khác nhau có thể thả ngự thú khác nhau.

Đến tận lúc này Cao Bằng mới thể nghiệm được không gian ngự thú thuận tiện thế nào.

Dù không gian ngự thú cũng có nhiều nhược điểm, nhưng rốt cuộc thì lợi vẫn nhiều hơn hại.

Trước kia hắn cân nhắc việc ngự thú hệ Thuỷ không tiện mang lên bờ, bởi vì chúng am hiểu nhất là môi trường nước, trên đất bằng không có nước, thực lực của chúng sẽ bị suy giảm rất lớn.

Đương nhiên, ngự thú hệ Thuỷ được nhắc đến ở đây là ngự thú sinh hoạt dưới nước chính tông. Ví dụ như cá voi, cá mập trước khi tai biến xảy ra, chứ không phải đám động vật lưỡng cư như ếch, cóc, vân vân.

Cùng là ngự thú hệ Thuỷ, dưới điều kiện tiên quyết là cùng phẩm chất và đẳng cấp, đương nhiên loại trước am hiểu thuỷ chiến hơn, nhưng trên đất bằng lại không bằng loại sau.

Mà nhân loại là sinh vật sống trên đất liền. Trừ khi ngươi sống trong những hoàn cảnh đặc biệt như đảo hoặc quần đảo, nếu

không một con ngự thú hệ Thuỷ thuần tuý sống dưới nước dù có thể sinh tồn trên đất liền nhờ sinh mệnh cường ngạnh, nhưng thực lực cũng sẽ giảm đi nhiều.

Đây cũng là nguyên nhân ở trên trái đất ngoại trừ một số ít người sống bên bờ biển, rất ít khi nhìn thấy ngự sử ký kết với ngự thú hệ Thuỷ sống dưới nước.

Không tiện mang theo, có hạn chế lớn đều là nguyên nhân cực kỳ quan trọng.

Có A Ban đi cùng, đương nhiên sự thoải mái dễ chịu đạt tới mức cao nhất.

Với những người bạn trên lưng, A Ban cũng rất vui vẻ.

Có việc để làm, có bạn bè yêu quý, còn có thể ở chung với chủ nhân. Đối với nó, thế này là hạnh phúc nhất thế giới rồi.

- Hôm nay tìm được hai cây Cẩu Hồng Thảo, đúng là một chuyện không tệ.

Cao Bằng xoa xoa đầu Chiêu Tài khen thưởng.

- Tiểu Hoa, mau tới đây.

Cao Bằng ngoắc tay với Tiểu Hoa đeo bao sách, tay cầm một cuốn sách lớn bằng bàn tay dày cộp ở phía xa.

Tiểu Hoa cất kỹ sách, ngoan ngoãn thong thả chạy tới. Nó biết trong đoàn ngự thú này ai mới là người có tiếng nói, ở trước mặt Cao Bằng nó cực kỳ nhu thuận.

- A Xuẩn, lấy công cụ cho ta.

Cao Bằng vẫy tay với A Xuẩn.

A Xuẩn lấy ra một đống bình lọ, dụng cụ thí nghiệm từ trong

không gian tùy thân.

Cao Bằng lột lớp vỏ đỏ của Cẩu Hồng Thảo mà Chiêu Tài vừa hái tới, rồi bỏ nhân vào trong, nghiền nát.

Lúc này Tiểu Hoa đã đạt tới cấp 30, phẩm chất Tinh Anh.

Trong số các quái vật cấp Thủ Lĩnh coi như nó cũng đạt trình độ trung đẳng.

Đương nhiên, trong đám ngự thú của Cao Bằng, Tiểu Hoa chỉ có thể được coi là vô hại.

Ngay cả Chiêu Tài vẫn không được Tiểu Hoàng ưa cũng là một con ngự thú cấp Lĩnh Chủ hàng thật giá thật. Dù Chiêu Tài phát triển theo hướng ngự thú hệ Thần Bí chuyên tầm bảo, nhưng nếu nó thực sự muốn giải quyết Tiểu Hoa cũng chỉ cần vài giây mà thôi.

Cao Bằng nhìn tận mắt Tiểu Hoa uống hết bình dược tề. Sau đó Tiểu Hoa ngoan ngoãn đưa bình thuỷ tinh trống trơn trả Cao Bằng rồi khoanh chân ngồi xuống, hai tay chống mặt đất, rất khéo léo nhìn hắn.

- Chi!

Đột nhiên mũi của Tiểu Hoa run run, nó cảm thấy sau lưng rất đau, đau tới chảy nước mắt.

A Ngốc lặng lẽ đi tới. Khi còn cách Tiểu Hoa năm bước thì dừng lại, yên lặng nhìn Tiểu Hoa đau đớn lăn lộn dưới đất. Nó đau lòng muốn tiến tới ôm lấy con gái, nhưng do dự mãi cuối cùng vẫn dừng bước.

Nó có thể che mưa che gió cho con gái nhất thời, nhưng không thể che mưa che gió cho con gái cả đời.

Năm ngón tay của A Ngốc mở ra rồi khép lại, lại mở ra, sau đó lại khép lại…

Cơn đau đớn này kéo dài khoảng năm phút rồi kết thúc, Tiểu Hoa mơ mơ màng màng nằm trên lưng A Ban, xương vai sau lưng nó mọc ra một đôi cánh nhỏ phấn nộn béo múp míp.

Cánh không lớn, đại khái chỉ bằng cánh gà chiên KFC mà thôi. Trên đó không có cọng lông nào, óng ánh, long lanh, còn thấy được cả mạch máu màu xanh trong đó.

Cánh thịt nhỏ run rẩy một chút, Tiểu Hoa cũng dần dần thức tỉnh.

【Tên quái vật】: Phi Sí Hành Sơn Viên

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 31

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Thổ / Hệ Thuỷ

【Năng lực quái vật】: Kiện tẩu lv1

【Nhược điểm quái vật】: Hệ Ám

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Là một loài quái vật giỏi bôn tẩu trong vùng núi, tính tình ôn hoà, thích ăn quả dại, bước đi như bay, hành tẩu trong thâm sơn đại trạch.

Phi Sí Hành Sơn Viên ở bên trong quái vật ngang cấp có tuổi thọ dài nhất. Cao Bằng cũng không chờ mong Tiểu Hoa có chiến lực cao bao nhiêu, chỉ cần tuổi thọ có thể lâu dài là tốt rồi.

Tiếp tục hành tẩu hơn mười ngày. Mặc dù vẫn không có nhìn thấy biển, nhưng trong không khí đã truyền đến từng cơn từng cơn gió mặn ẩm ướt.

Xem ra khoảng cách với bờ biển đã không còn xa.

Đáy lòng đột nhiên truyền đến một cỗ cảm giác khác thường, tâm huyết dâng trào. Cao Bằng luôn cảm giác sẽ có việc gì đó phát sinh.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 532: Chủ Tớ Tình Thâm

Ngắm nhìn bốn phía, trên bầu trời trống rỗng không có vật gì.

Là ảo giác sao…

Cao Bằng lắc lắc đầu.

- Đi thôi, tiếp tục đi về phía đông.

…

- Tại sao ngươi lại muốn truy đuổi ta? Không phải ta chỉ ăn một quả trứng của ngươi thôi sao?

Đại Tử oa oa kêu thảm, mười hai đôi cánh sau lưng vỗ đến cơ hồ ngay cả tàn ảnh cũng không nhìn thấy, chỉ có thể nghe thấy lôi âm gào thét. Thân thể Đại Tử hóa thành một đoàn tàn ảnh màu tím vàng nhàn nhạt chạy trốn ở trên trời.

Bên trong đại dương bên dưới, mặt biển bị phá vỡ tạo ra một cơn sóng lớn, vây lưng màu bạc trông hệt như một thanh đao nhọn cắt nước biển ra, ở sau lưng lưu lại hai đạo bọt nước màu trắng.

Tốc độ so sánh với Đại Tử trên bầu trời vậy mà không hề chậm chút nào.

Dáng người dong dỏng cao bơi lội ở trong đại dương, từng dòng ám lưu mãnh liệt theo con cự thú này bơi lội từ phía sau tách ra.

Đợi đến khi đi xa thì mặt biển phía sau nó mới có từng vòng

xoáy lăng không xuất hiện.

- Ngươi đừng truy đuổi ta nữa, không phải ta phun cái lòng đỏ trứng ra cho ngươi rồi sao!

Đại Tử nói một cách bất đắc dĩ.

Nghe câu nói này, cự thú bên trong đại dương tốc độ hơi chậm lại một chút nhưng khó có thể nhận ra, cảm xúc phẫn nộ lan tràn trong biển rộng.

Ngay sau đó mặt biển bị phá tan, một cái cự nhận màu bạc trông hệt như tam giác ngược trên lưng cá mập đâm xuyên mặt biển.

Ầm ~

Mặt biển cuộn trào, trong nháy mắt bao phủ mặt biển bên dưới làm dâng lên sóng lớn ngàn trượng.

Bên trong cự lãng thao thiên, một đầu cự mãng dài trăm mét màu bạc sau lưng mọc lên thứ dực phát ra tiếng gào thét phẫn nộ. Tựa như Vạn Cổ Thủy Thần trong biển rộng mang theo nước biển vô tận nghịch hành thôn thiên.

Bên trong sóng lớn đầy trời là từng cây từng cây gai nhọn do nước áp súc cao độ nổ bắn ra ngoài. Mỗi một cây gai nhọn đều dài khoảng chừng năm mét, phần đuôi còn có móc ngược, phía sau cùng là thủy tuyến to bằng cánh tay nối liền biển rộng.

Chỉ cần bị cây gai nhọn này đâm xuyên, coi như là một đầu Cự Long cũng đừng hòng trốn được ra. Vô số thủy tuyến kia mặc dù là do nước ngưng tụ thành, nhưng vô luận là tính vững chắc hay là độ cứng đều vượt quá tưởng tượng.

Gai nhọn bạo xạ bay ra, lít nha lít nhít tràn ngập khắp bầu trời. Ngân Thứ Cự Mãng cuốn theo vô tận sóng lớn theo sát phía

sau, trong lúc nhất thời khí diễm thao thiên.

Đại Tử bị dọa đến càng đáng thương, tiềm lực bộc phát, lôi quang trên cánh càng lúc càng hừng hực dồi dào. Vốn dĩ tốc độ đã cực nhanh càng nhanh thêm ba phần, miễn cưỡng tránh thoát những cây gai nhọn đánh tới ở sau lưng.

Con thỏ gấp cũng cắn người, càng đừng nói là một con Ngô Long.

Đại Tử đem hết toàn lực phi hành, nhân cơ hội này quay đầu nhìn lại Ngân Sắc Cự Mãng sau lưng, lòng dạ hẹp hòi phát động.

Ở trong đầu Đại Tử lập tức vang lên một giọng nói âm trầm độc ác — — "Ta nhất định phải giết cái con quái trùng này sau đó ăn hết nó! Ăn nó đi!"

Đại Tử chớp chớp mắt, đáy lòng oán giận không thôi. Không ngờ ngươi thật sự muốn ăn ta!

Đại Tử ta lúc nào sợ qua người khác, có thứ gì là ta chưa từng ăn qua đâu.

Xưa nay chỉ có ta ăn người khác, nào có ai dám ăn ta chứ!

Tâm Nhãn chuyển động. Trong mắt nó cái con Ngân Sắc Cự Mãng ở sau lưng này toàn thân trên dưới đều thiêu đốt lên hỏa diễm màu đỏ thắm — — đây là ngọn lửa đại biểu cho sự tức giận.

Đối với ngự thú có được năng lực Tâm Nhãn như nó, việc dẫn bạo cảm xúc của những quái vật khác cực kỳ đơn giản.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút,

Ầm!

Hỏa diễm màu đỏ thắm nổ tung, thân thể Ngân Sắc Cự Mãng run lên, sóng lớn thao thiên mới tạo ra cũng theo đó mà sụp đổ.

Ngân Sắc Cự Mãng lăn lộn hai vòng rồi rơi vào trong nước biển.

Qua một lúc lâu, mặt nước vốn đã yên tĩnh lại bỗng nổ tung, cuốn theo con cự mãng kia hướng về phía trước đuổi theo.

Đại Tử trước đó trải qua cơn nguy cấp nên tốc độ đã giảm bớt mấy phần. Nếu bộc phát tốc độ toàn lực phi hành thì cũng không có vấn đề, chỉ là toàn lực phi hành lâu chung quy có chút đau. Thật vất vả muốn tìm cách nghỉ ngơi một lát, nhưng đột nhiên chóp đuôi nổ lên, nhạy bén quay đầu lại đã nhìn thấy hình ảnh một con Ngân Sắc Cự Mãng đang du đãng.

Đại Tử vội vàng quay đầu lại, cự mãng theo sát phía sau.

Chỉ là… làm sao càng ngày càng gần thế này…

Đại Tử thất kinh, hét lên một tiếng rồi lập tức tăng tốc.

Tình huống lúc trước lại lặp lại, một tháo chạy ở phía trước, một truy đuổi ở phía sau.

Cũng không phải Đại Tử không muốn quay đầu vờ như không biết. Chỉ là con ngân đại xà ở sau lưng này cường đại vượt quá tưởng tượng của nó, không chỉ tính cách cương mãnh, hơn nữa thực lực còn siêu tuyệt.

Đại Tử có thể dùng ba ngày cơm của chính mình thề!

Cái con đại xà này tuyệt đối chính là quái vật lợi hại nhất mà nó từng gặp qua!

Sau đó… Đại Tử thật sự bị đuổi suốt ba ngày. Trong ba ngày này ngay cả một miếng thịt cũng chưa được ăn.

— — —

- Thì ra biển ở thế giới Hắc Vụ này và biển ở trái đất chúng ta cũng không hề có gì khác biệt cả.

Đứng ở bờ biển, Cao Bằng hoài niệm lắc đầu. Trước khi đến đây hắn suy đoán rất nhiều, thậm chí còn cho rằng biển nơi này còn phải mọc ra mấy tòa núi so với biển ở trái đất cơ. Thật không nghĩ tới vậy mà đều là nước biển trong suốt giống hệt như nhau.

Đương nhiên, dưới bầu trời màu đỏ nhạt ở trên đỉnh đầu làm hải dương trước mắt tản ra màu đỏ nhàn nhạt. Hoàn toàn là một trời một vực so với hải dương màu xanh lam bên trong trí nhớ nguyên bản kia.

Trên bờ biển ẩm ướt thủy triều dao động, mấy con cua biển giương nanh múa vuốt từ trong bãi cát chui ra ngoài. Hai cái càng giơ lên cao, không ngừng mở ra đóng lại trông đặc biệt bá đạo, ở trên giáp xác của mấy con cua màu lam nhạt này có một chữ Vương màu trắng.

Trong đó có một con cua khoảng cách rất gần, càng trái kẹp lấy một viên đá, sau đó xoay người một trăm tám mươi độ, viên đá bị kẹp thuận thế ném đi rơi vào trên người Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng lạnh lùng trừng mắt lườm con cua kia một cái.

Hải Vương Giải chẳng những không có bị dọa đi, ngược lại bá khí hoành sinh, đi ngang đến dưới chân Tiểu Hoàng, một càng lập tức hướng giữa hai chân Tiểu Hoàng kẹp tới!

Tiểu Hoàng hơi biến sắc mặt, cái đồ nhà ngươi thật là quá đáng!

Một phát bắt được càng cua, dùng sức bóp, cái càng của con cua răng rắc răng rắc vỡ thành bột phấn.

- Thật đói ~ thật đói ~

Cao Bằng đang cảm hoài xuân thu đột nhiên trong đầu truyền đến một giọng nói ai thán hữu khí vô lực.

Cao Bằng sửng sốt một chút, xoa xoa cằm thoáng trầm ngâm. Chẳng lẽ là ta nhớ nhung Đại Tử quá độ cho nên mới sinh ra ảo giác như vậy.

- Ôi, Đại Tử ngốc đáng thương của ta! Rốt cuộc ngươi đang ở nơi nào?

Cao Bằng lắc đầu thở dài.

- Cao Bằng đừng thương tâm, Đại Tử nhất định cát ngô tự có thiên tướng, khẳng định không có chuyện gì đâu.

Tiểu Diễm nhảy qua, giơ cánh vỗ lưng Cao Bằng an ủi.

- Đúng vậy, Đại Tử đần như vậy… Không, thông minh như vậy, nhất định sẽ sống được rất tốt.

Tiểu Hoàng nói một cách tùy tiện.

Mấy con ngự thú này đều có tâm tư riêng của mình. Mặc dù bọn nó đều trung thành với Cao Bằng, nhưng dù sao Đại Tử và Cao Bằng cũng là hai chuyện khác nhau. Kẻ trước là đồng liêu, người sau mới là chủ nhân. Muốn nói bởi vì quan hệ của Cao Bằng và Đại Tử sẽ để cho quan hệ giữa bọn nó cùng với Đại Tử cũng tốt bao nhiêu … vậy khẳng định là lời nói vô căn cứ.

Ở trong này có quan hệ tốt nhất với Đại Tử chính là A Ban và A Xuẩn. Chỉ có điều kẻ sau từ trước đến nay không tim không phổi, chỉ quan tâm chính mình có ăn có uống hay không mà thôi.

- Cẩu Cao Bằng kia, bị thất lạc rồi cũng không tới tìm ta, thật sự là một cẩu vật mà.

Trong đầu Cao Bằng lại vang lên một giọng nói.

Cao Bằng sửng sốt một chút, sau đó không lộ ra vẻ gì nữa.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 533: Cửu Biệt Trùng Phùng

Thăm dò qua rất nhiều lần, biết Cao Bằng không thể nghe được chính mình nói chuyện nên Đại Tử lại càng thêm gan to bằng trời.

Cũng không có cái thuyết pháp lén lén lút lút gì nữa, dù sao Cao Bằng cũng không nghe thấy mà?

Tựa như hùng hài tử không có người lớn ở bên cạnh vậy, cứ luôn luôn thích gấu một hồi mới cảm thấy thoải mái.

Huyết khế có thể khiến giữa ngự sử và ngự thú giao lưu với nhau, chỉ có điều có hạn chế khoảng cách mà thôi.

Nhất định phải ở trong phạm vi khoảng cách nhất định mới có thể sử dụng huyết khế để trò chuyện.

Cao Bằng híp mắt lại. Nếu có thể nghe thấy giọng nói qua huyết khế, vậy nói rõ Đại Tử cách mình không phải rất xa.

Cao Bằng đã từng thí nghiệm qua, hắn phát hiện khoảng cách huyết khế căn cứ vào ngự thú khác biệt cũng có chỗ khác biệt.

Hóa ra lúc đầu hắn cho rằng huyết khế là căn cứ vào trình độ cường đại của ngự thú đến quyết định khoảng cách huyết khế có thể câu thông.

Nhưng sau này Cao Bằng lại phát hiện hoàn toàn không phải như vậy.

Ở trong một lần thí nghiệm có ngự thú đột phá tấn cấp, Cao

Bằng được đến linh hồn phản hồi.

Sau đó Cao Bằng liền phát hiện khoảng cách giao lưu qua huyết khế của mình với một ngự thú khác còn chưa đột phá cũng đạt được tăng lên.

Cường độ linh hồn mới là trọng điểm, hơn nữa không chỉ là cường độ linh hồn của ngự thú, mà còn bao gồm cả cường độ linh hồn của ngự sử nữa.

Sau này Cao Bằng trải qua nghiên cứu biết được, huyết khế giao lưu là lấy linh hồn lực của ngự sử và ngự thú làm thông đạo. Linh hồn lực song phương càng cường đại, phạm vi có thể phóng xạ cũng sẽ càng rộng lớn hơn.

Chỉ cần phạm vi phóng xạ linh hồn lực của cả hai có thể trùng điệp, vậy thì có thể thông qua linh hồn lực và huyết khế tiến hành giao lưu.

Cho nên nói mình có thể nghe thấy giọng nói của Đại Tử thông qua huyết khế, cũng cho thấy rằng khoảng cách của mình và Đại Tử ở trong phạm vi linh hồn lực phóng xạ.

Cao Bằng nhẹ nhàng thở ra, nếu như vậy thì dễ nói rồi.

Đại Tử vẫn còn ở trong huyết khế tiếp tục nhỏ giọng bb bày tỏ nỗi bất bình.

Ngay lúc Đại Tử đang nói đến hăng say, Cao Bằng đột nhiên mở miệng nói chuyện,

- Ngươi ở đâu?

Đại Tử đang nhỏ giọng oán trách trong nháy mắt liền yên tĩnh.

Không khí trở nên đặc biệt tĩnh mịch, Đại Tử giống như là con vịt bị bóp lấy cổ họng, trong cổ họng phát ra thét to cạc cạc cạc.

- Cao Cao Cao. . . Cao Bằng! ?

Đại Tử ngạc nhiên hỏi:

- Cao Bằng ngươi ở đâu vậy? Ta tưởng ngươi chết rồi!

- Cao Bằng mau lại đây cứu ta, phía sau có một con đại trùng truy đuổi ta đã sắp bốn ngày rồi.

Đại Tử nói như thể khóc tang.

Cao Bằng: . . .

- Ngươi ở trong biển hay vẫn còn ở trên bờ?

Cao Bằng hỏi.

Mặc dù Đại Tử vừa mệt mỏi lại sợ hãi, còn thích nói xấu sau lưng mình. Nhưng thật sự gặp nguy hiểm, bản thân mình làm sao có thể để nó bị nguy hiểm mà không để ý tới được.

- Ta ở trong biển. . . Ta còn tưởng rằng ngươi cũng ở trong biển nữa.

Đại Tử ngượng ngùng cười đáp.

- Nơi này thế mà còn có lục địa à, ta phải bay về phía nào đây?

Cao Bằng trầm mặc một lát. Trên mặt biển xác thực không có mục tiêu gì có thể dùng để chỉ dẫn, hơn nữa bên trên đường bờ biển phụ cận cũng không có bất kỳ núi cao gì, nếu như Đại Tử không thể trông thấy vậy nói rõ nó cách lục địa còn có một đoạn cự ly nữa.

Có điều cũng không phải là không có cách nào.

- Ta hỏi ngươi, ngươi mắng ta bao lâu.

Cao Bằng hỏi.

Đại Tử có chút luống cuống, bắt đầu giả ngu,

- Mắng ngươi cái gì, người nói gì ta không hiểu. Tại sao ta có thể mắng ngươi được chứ, nhất định là ngươi nghe nhầm rồi. Nói không chừng chính là Tiểu Hoàng cái đồ cẩu vật kia lén lút nói xấu sau lưng ta.

- Ta không hỏi lần thứ hai, có phải mấy ngày nay ngươi vẫn một mực đang mắng ta hay không?

Giọng nói bình thản của Cao Bằng tiếp tục vang lên.

Đại Tử lúng ta lúng túng hồi lâu, sau đó mới nhỏ giọng trả lời:

- Cũng không phải vẫn luôn mắng đâu, ta chỉ ngẫu nhiên phát ra tí xíu bực tức mà thôi. . .

Cao Bằng gật đầu, trong lòng đã nắm chắc.

- Vậy ngươi tiếp tục bay về phía trước, hẳn là có thể nhìn thấy lục địa. Con quái vật đuổi theo ngươi ở phía sau là trong biển hay là trên bầu trời.

- Là trong biển! Một con đại ngân trùng.

- Đại **. . .

Sắc mặt Cao Bằng cổ quái, tự lẩm bẩm.

- Vậy ngươi tiếp tục bay về phía trước là được. Chỉ cần đến trên bờ, thực lực của con quái vật trong nước kia cũng sẽ giảm bớt đi nhiều, lúc đó nó chắc cũng không dám tiếp tục đuổi lên bờ đâu.

Cao Bằng trấn an nói.

Trước đó Đại Tử hoảng sợ chính là do gần đó tất cả đều là

biển, cũng không có một địa phương nào để nghỉ ngơi. Nói thật bay lâu như vậy cánh của nó đã có chút mỏi, nó không muốn tiếp tục bay nữa mà chỉ muốn nghỉ ngơi thôi.

Ở trong biển thì nhất định nó không đánh lại con giun dài ở dưới chân, nhưng lên trên bờ rồi thì không nói được rồi.

Đáy lòng Đại Tử sau khi nắm chắc cũng không có lo lắng như trước nữa, ngược lại ỷ vào chính mình bay nhanh, thỉnh thoảng còn dừng lại khiêu khích con ngân mãng trong biển một phen.

Lúc nhanh lúc chậm, có khi còn hạ xuống lượn một vòng, hoặc là như chuồn chuồn lướt nước, điều này cũng làm cho hận ý của ngân mãng đối với Đại Tử càng sâu hơn.

Cao Bằng mở to mắt, A Ban bên cạnh trầm giọng hỏi:

- Chủ nhân, là Đại Tử sao?

- Ừm, là Đại Tử, tìm được nó rồi.

- Vậy thì quá tốt rồi.

A Ban thật tâm cảm thấy cao hứng vì Cao Bằng đã tìm được Đại Tử.

- Cao Bằng, vậy chúng ta đi tìm Đại Tử đi.

A Ban không kịp chờ đợi.

- Đại Tử còn đang ở trong biển, hiện tại không biết ở nơi nào. Ta chỉ có thể để nó tiếp tục bay về phía trước, hẳn là phương hướng đến bờ. Như vậy đi, mấy người các ngươi tách nhau ra để diện tích tung lưới mở rộng, như vậy cũng có thể dễ dàng tìm tới Đại Tử. Nhị Oa, ngươi tập trung chú ý một chút, ở trong chúng ta chỉ có mỗi ngươi là có thị lực tốt nhất. . .

Cao Bằng gãi gãi đầu. Tại sao cứ luôn cảm giác câu nói này

hình như có chút kỳ quái, nhưng cuối cùng vẫn dặn dò:

- Dù sao cũng chú ý quan sát. Mặc dù ngươi chưa từng gặp qua Đại Tử, nhưng có lẽ chỉ cần nhìn thấy nó chắc hẳn có thể nhận ra, ngươi đại khái có thể xem nó thành một con đại ngô công mọc ra mấy đôi cánh đi.

Nhị Oa thành thực gật đầu.

- Vậy thì mọc ra mấy đôi vậy?

- Ặc. . . hình như là ba đôi.

Cao Bằng nói một cách mập mờ không rõ,

- Cũng không biết có mọc thêm vài đôi hay không.

Cao Bằng biết năng lực của Đại Tử, coi như có thêm mấy đôi cánh nữa cũng là chuyện có thể xảy ra.

Nửa giờ sau, nếu như không phải thông qua huyết khế thỉnh thoảng còn giao lưu với Đại Tử, có lẽ Cao Bằng đã cho rằng lại thất lạc nó rồi.

- Cao Bằng, ta nhìn thấy đường bờ biển rồi!

Đại Tử đột nhiên kinh hỉ hô lên.

- Vậy ngươi nhanh lên bờ đi.

Cao Bằng dứt lời cũng thông báo cho ngự thú khác, để bọn chúng giữ vững tinh thần, nhất là Nhị Oa.

Đứng nơi cao thì nhìn được xa, Nhị Oa đứng ở trên lưng Tiểu Diễm vào khoảng vạn mét trên bầu trời, hai chân trước gắt gao nắm chặt cánh của Tiểu Diễm, con mắt to lớn lấp lánh như đèn xe.

- Chủ nhân, ta nhìn thấy, bên phải có một con đại. . . đại xà

đang bay trên trời.

Nhị Oa chần chờ nói, nhưng tại sao lại nhiều cánh đến như vậy.

Phóng tầm mắt nhìn lại cánh trên lưng căn bản không thấy rõ rốt cuộc có bao nhiêu đôi, dù sao cũng có một đống, chỉ biết rất nhiều là được.

Tiểu Diễm phun ra một quả cầu lửa nổ tung ở trên trời, Đại Tử vừa quay đầu đã nhìn thấy Tiểu Diễm ở đó, lúc này tranh thủ thời gian bay qua.

Ngân mãng trong biển nhìn thấy đường bờ biển phía trước cũng thả chậm tốc độ. Trên bờ cũng không phải là hoàn cảnh chiến đấu mà nó am hiểu, nếu như ở trong biển thì nó nhất định sẽ tiếp tục hướng phía trước truy đuổi, nhưng đến trên bờ. . .

Ngay lúc con ngân mãng này sinh lòng thoái ý, Đại Tử trên bầu trời nhìn thấy chủ nhân lập tức sức lực lan tràn, dẫn động một mảng lớn lôi đình trên cánh gào thét đánh xuống, rơi thẳng vào trong biển biến phương viên ngàn mét thành một mảnh lôi trạch.

Nhìn thấy cái con côn trùng xấu xí này ương ngạnh như vậy, thoái ý trong đáy lòng ngân mãng tan thành mây khói, chỉ muốn nuốt sống Đại Tử.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 534: Chưởng Lôi

Cao Bằng cổ quái nhìn hành vi khiêu khích của Đại Tử. Nếu không vì hành vi khiêu khích của nó, có khi con ngân mãng trong biển này đã bỏ đi từ lâu rồi.

Ngẩng đầu nhìn Đại Tử, Cao Bằng kinh ngạc. Nửa năm không gặp, tại sao cánh sau lưng của tên gia hoả này đã biến thành….

Hắn phải đếm đi đếm lại nhiều lần mới rõ, là mười hai đôi?

Cao Bằng lập tức nghĩ tới Thập Nhị Dực Sí Thiên Sứ. Đại Tử cũng có mười hai đôi cánh, nhưng nhìn bề ngoài thì cánh rồng đẹp hơn "cánh bồ câu" của Thiên Sứ nhiều.

- Đại Tử thật lợi hại! Nửa năm không gặp đã có thêm nhiều cánh như vậy rồi.

Tiểu Hoàng bội phục không thôi.

- Các ngươi đừng có ngồi đấy mà châm chọc. Nửa năm này ta vẫn luôn đi tìm Cao Bằng, vất vả lắm mới tìm được một lối ra. Kết quả, vừa ra là tới biển. Ta không thích đồ ăn trong biển, chẳng ngày nào đủ no…

Thấy Cao Bằng, Đại Tử không ngừng tố khổ.

- Đại Tử cẩn thận!

Đột nhiên A Ban đứng bật dậy chắn sau lưng Đại Tử, ngay sau đó là một tiếng nổ điếc tai vang lên.

Oanh!

A Ban vững như núi Thái Sơn bảo vệ trước mặt đám người.

Nương theo tiếng hít thở nặng nề, Thiên Tai Ô Vân trên bầu trời lăn lộn, hoả vũ đổ xuống bãi cát như mưa trút nước.

【Tên quái vật】: Thiên Tai Sơn Chu

【Trạng thái quái vật】: Thương thế nhẹ

Cao Bằng nhìn trạng thái của A Ban, hơi biến sắc. Chỉ một đòn đã đánh cho A Ban bị thương nhẹ, con mãng xà màu bạc này hung mãnh đến như vậy sao?

Bị thương làm A Ban khôi phục kích thước như cũ. Mặt đất không chịu nổi sức nặng của nó ầm ầm rạn nứt, mặt biển không ngừng run rẩy, bãi cát lập tức bị cơ thể A Ban bao trùm, bao gồm luôn cả con mãng xà màu bạc vừa từ dưới biển chui lên cũng bị A Ban đè xuống.

A Ban khôi phục kích thước cũ, trên vách núi có một cái khe cực kỳ rõ ràng. Vết thương sâu hơn năm mươi mét, rộng tới hơn trăm mét, nếu là một con quái vật bất kỳ nào đó, đây cũng là vết thương cực kỳ thảm, nhưng với kích thước của A Ban thì khó mà nhìn thấy vết thương này.

Bị trấn áp dưới núi, con mãng xà điên cuồng giãy dụa khiến cho thân thể A Ban không ngừng run rẩy.

Chúng đang ở bờ biển, con mãng xà bị trấn áp khiến cho nước biển chảy ngược, sóng biển cuốn lên tận trời cao đến bảy trăm mét, đỉnh ngọn sóng sắc nhọn cuốn thành một hình móc ngược, giống như một thanh móc câu.

Ánh nắng chiều rọi vào móc câu nhuộm thành một màu đỏ ửng nhìn mà giật mình.

Cao Bằng biến sắc, không ngờ con mãng xà này lại hung ác

đến vậy. Nếu đây là nước biển bình thường thì thôi, nhưng Cao Bằng có thể cảm giác được Thuỷ nguyên tố nồng đậm trong móc câu. Khống chế nguyên tố không chỉ có thể ngưng tụ các nguyên tố trong tự nhiên, mà còn có thể thao túng các loại vật chất trong tự nhiên.

- Cao Bằng, tên gia hoả này khoẻ quá, ta sắp không ép được nữa rồi.

A Ban cắn răng nói:

- Cao Bằng, các ngươi mau tránh tới sau lưng ta đi, để ta chặn nó lại.

Cao Bằng không dám trì hoãn, vội thu đám ngự thú vào trong không gian, để cho Tiểu Diễm chở mình và những ngự thú không thể vào trong không gian chạy đi xa, cuối cùng còn để cho A Ngốc và Đại Tử tiến lên. Địa Ngục Vô Tương Thụ đứng cách đó không xa mở ra tất cả các quầng sáng, gia trì trạng thái cho A Ngốc và Đại Tử.

Cái móc ngược từ nước ngưng tụ thành đã ầm ầm rơi xuống, sóng lớn bao trùm cả bầu trời.

Oanh!

Cao Bằng trơ mắt nhìn móc câu như một cây đinh ba từ trên trời cày xuống, suýt nữa chém A Ban làm thành hai khúc.

Tên ngốc Đại Tử này! Nó khiêu khích con quái vật cấp bậc gì thế này?

Gân xanh trên huyệt thái dương của Cao Bằng giật giật.

- A Ban, không cần trấn áp con cự mãng này nữa, thả nó đi.

Cao Bằng lập tức hạ lệnh.

Nếu tiếp tục trấn áp ngân mãng, không nói tới chuyện một cái rương bọt biển nặng cả trăm cân có thể đè chết một con giáp xác trùng không, chỉ sợ A Ban sẽ bị con mãng xà này mài chết trước.

Mãng xà vẫn ở dưới cơ thể A Ban, A Ngốc và Đại Tử đều sợ ném chuột vỡ bình.

Bất kể thế nào, cũng phải xem thuộc tính của con mãng xà này rồi mới tìm cách đối phó với nó sau.

A Ban tìm cơ hội lùi lại, sau đó một vệt sáng màu bạc lộ ra, trên lưng con mãng xà mọc ra ba bộ phận giống như vây cá, đỉnh đầu mọc ba con mắt.

【 Tên quái vật】: Huyền Hải Ngân Dực Tam Đồng Mãng

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 74 (Đế cấp)

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Tinh nhuệ / Phẩm chất Sử thi

【 Thuộc tính quái vật】: Hệ Thuỷ

【 Năng lực quái vật】: Lân phiến cứng rắn lv6, Cơ bắp bạo phát lv5, thao túng Thuỷ nguyên tố lv7, răng rắn sắc bén lv5, dạ dày ăn mòn lv6.

【 Đặc tính quái vật】: Dạ Dày Biển (Dạ dày cường đại giúp nó có thể tiêu hoá phần lớn đồ ăn.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Khả năng tiêu hoá ở phần bụng +1.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Khi ăn con mồi có kích thước lớn dạ dày sẽ tạm thời nở to, tính đàn hồi của dạ dày cũng sẽ tăng lên cực lớn.)

【 Nhược điểm quái vật】: Hệ Thổ

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Huyền Hải Ngân Dực Tam Đồng Mãng sinh ra trong hải dương, trời sinh tính tình táo bạo, thích nuốt sống con mồi.

Cao Bằng xem thuộc tính con quái này, sắc mặt trở nên nặng nề. Thao túng Thuỷ nguyên tố lv7, khó trách nó có thể dẫn động dòng nước tạo nên lực sát thương khủng bố như vậy.

Thao túng nguyên tố có thể dẫn động các loại vật chất tồn tại trong tự nhiên. Ví dụ như hỏa diễm vẫn luôn tồn tại trong tự nhiên, thao túng Hoả nguyên tố có thể khống chế những ngọn lửa này. Đồng thời có thể quán chú Hỏa nguyên tố vào ngọn lửa bình thường, làm ngọn lửa bình thường được "Phụ ma", từ đó có thể nhẹ nhàng nung kim đốt sắt.

Quái vật Đế cấp! Còn là cấp 74, đã rất khủng bố rồi.

Cao Bằng quay đầu lại xem thuộc tính của Đại Tử. Một thời gian không gặp, không biết tên gia hỏa này tăng lên được bao nhiêu mà dám buông thả như thế.

【 Tên quái vật】: Nhị Thập Tứ Dực Lôi Thiên Long

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 69 (Hoàng cấp)

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Thần Thoại / Phẩm chất Thần Thoại

【 Năng lực quái vật】: Chưởng khống lôi đình lv6, Lôi giáp lv6, Kháng tính lôi điện lv6

【 Đặc tính quái vật】: Lôi dực (lược), Tâm Nhãn (lược)

Chưởng lôi (Năng lực này được thức tỉnh khi quái vật nuốt một loại thần vật nào đó, có thể khiến cho túc chủ chưởng khống nhiều sức mạnh lôi điện một lúc mà không bị xung đột lẫn nhau.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Túc chủ có thể chứa đựng lôi điện không cùng loại ở trên cánh sau lưng. Mỗi lần tăng năm đôi cánh có thể trữ thêm một loại lôi điện khác biệt, đồng thời túc chủ hoàn toàn có thể khống chế các loại lôi điện cùng một lúc.

Nhắc nhở: Trước mắt, túc chủ có thể khống chế bốn loại lôi điện có thuộc tính khác nhau.

Đã chưởng khống: Ngân Anh Chi Lôi, Phong Thanh Chi Lôi, Bạo Liệt Chi Lôi.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Một loại sinh vật chỉ có trong thần thoại, từ xưa đến nay có xưng hô Thiên Long, Địa Long. Con giun là Địa Long, con rết là Thiên Long. Đương nhiên, con rết trưởng thành đến cực hạn mới là Thiên Long. Lôi là chí cương chí dương, Lôi Thiên Long cũng là Thiên Long chí dương.

Thấy giao diện thuộc tính xa hoa của Đại Tử, Cao Bằng dụi dụi mắt. Bảng thuộc tính này còn xa hoa hơn cả con Huyền Hải Ngân Dực Tam Đồng Mãng kia. Dù là ở trong biển, Huyền Hải Ngân Dực Tam Đồng Mãng được gia trì rất lớn, nhưng Đại Tử cũng không nên bị đuổi tới mức này chứ.

Cũng chỉ có thể nói, Đại Tử không đủ kinh nghiệm chiến đấu và thực lực của Huyền Hải Ngân Dực Tam Đồng Mãng được tăng phúc quá lớn.

Hai mươi bốn cánh…. Nói cách khác, nguyên tố chứa đựng trong cơ thể Đại Tử khoảng gấp ba cùng cấp… Chú ý, cùng cấp ở đây là chỉ quái vật có phẩm chất Thần Thoại cùng cấp 69. Nói một cách đơn giản, Đại Tử là một ụ súng di động.

- Lòng dạ hẹp hòi. Ngươi được cường hoá, nhanh lên!

Cao Bằng giục nó.

- Không phải trong cơ thể ngươi có Bạo Liệt Chi Lôi sao? Dùng

Bạo Liệt Chi Lôi mà đánh nó!

- A…

Đại Tử hơi cuống lên. Trong ấn tượng của nó, A Ban là siêu cấp lợi hại, vậy mà con mãng xà này lại đánh A Ban thành ra thế kia, mình làm sao là đối thủ của nó được.

Nhưng Cao Bằng đã nói vậy, Đại Tử chỉ đành kiên trì xông lên.

Nó hít sâu một hơi rồi xông lên trời, mở hai mươi bốn cái cánh ra. Nghe theo lệnh Cao Bằng, từng sợi hồ quang điện màu đỏ sậm ngưng tụ lại quanh lỗ khảm ở đỉnh cánh. Hồ quang điện nhảy lên một cái, trong không khí vang lên một tiếng pháo nổ giòn vang.

Lốp bốp lốp bốp. Hồ quang điện màu đỏ sậm ngưng tụ thành cánh, khí áp cực mạnh ép không khí vặn vẹo…

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 535: Trảm Xà

Vèo ~~

Kèm theo một tiếng kêu khẽ bén nhọn, lôi quang màu đỏ sậm đánh xuống!

Ầm ầm ầm.

Huyền Hải Ngân Dực Tam Đồng Mãng vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy lôi quang màu đỏ sậm tràn ngập tầm mắt của nó, một sự nguy hiểm mãnh liệt dâng lên trong lòng.

Mặc dù con quái vật hình thù kỳ quái này chỉ có Hoàng cấp, nhưng lại làm cho nó sinh ra một loại cảm giác nguy hiểm.

Loại cảm giác này lúc nó ở ấu niên kỳ gặp phải thiên địch đã từng nảy sinh qua.

Quyết định thật nhanh, căn bản cũng không cần suy nghĩ, dưới phản xạ có điều kiện trực tiếp ngưng ra một mặt thủy thuẫn trên đỉnh đầu.

Màn nước bắn tung tóe, tản ra vầng sáng màu đỏ thẫm. Vốn khi tản ra sẽ bị màn nước hấp thu, nhưng lôi điện màu đỏ sậm lại tựa như một thanh trọng chùy hung hăng đập lên trên màn nước.

Màn nước điên cuồng run rẩy, phát ra tiếng rên rỉ không chịu nổi gánh nặng, tràn ngập nguy hiểm bất cứ lúc nào cũng sẽ nát bấy.

Màn nước vô hình trong lúc này đột nhiên biến thành thực thể, ba hơi thở sau màn nước nổ tung.

A Ngốc nhẹ giẫm mũi chân, vô thanh vô tức hóa thành một đoàn mị ảnh xông ra.

Ầm!

Huyền Hải Ngân Dực Tam Đồng Mãng đã kịp phản ứng, quay đầu lại chính là một cái đầu chùy đập tới A Ngốc.

A Ngốc đi lại nhẹ nhàng, mũi chân nhẹ giẫm, thân hình nhẹ chuyển lướt ngang mấy chục mét né tránh chính diện đầu chùy. Lòng bàn tay phát lực điểm lên trên phần đầu bên cạnh con mắt của Huyền Hải Ngân Dực Tam Đồng Mãng.

Huyền Hải Ngân Dực Tam Đồng Mãng gần như đồng thời nhắm mắt lại, đầu ngón tay sắc bén xẹt qua mí mắt ma sát bắn ra hỏa tinh.

Sượt.

Từng mảnh lân phiến bên má dựng thẳng lên, tựa như vô số những con dao nhỏ sắc bén quét ngang mà đến, mượn nhờ quán tính vọt tới trước, A Ngốc chỉ kịp giơ cổ tay lên phía trước đón đỡ.

Áo bào đen sớm đã bị xé rách thành vô số mảnh nhỏ bị gió thổi bay đi, thân thể A Ngốc bại lộ trong không khí, khung xương màu vàng sậm cao ngất bá đạo. Lân phiến chém vào xương cổ tay của A Ngốc làm nó bị luồng cự lực này trùng kích phải liên tục lui về phía sau, mỗi một bước đều giẫm xuống bờ cát xốp mềm tạo thành từng cái từng cái hố sâu.

Chỉ là những hạt cát mềm trên bãi biển này sau khi giẫm ra lại hướng vào phía trong tụ hợp, đem mắt cá chân A Ngốc hãm vào bên trong hố cát.

Quanh người từ trên xuống dưới cháy lên ám diễm, đây là hỏa diễm lấy được từ bên trong tàn cốt bạch ngọc thần bí kia. Bình thường trong chiến đấu A Ngốc rất ít khi sử dụng, bởi vì uy lực

của ngọn lửa này cũng rất là tế nhị. Đối mặt những địch nhân kia cũng không dùng đến ám diễm này, bởi vì sử dụng năng lực khác đã có thể đối phó với chúng, hơn nữa năng lực khác dùng càng thêm thuận tay. Dù sao ám diễm này cũng không phải năng lực do tự thân A Ngốc sinh ra, ở trên việc chưởng khống chung quy là có chút không đủ.

Có điều lúc này khi đang đối mặt với Huyền Hải Ngân Dực Tam Đồng Mãng đột nhiên A Ngốc lại nhạy bén sử dụng. Ngọn lửa màu đỏ sậm bám vào lòng bàn tay theo một chưởng vỗ lên trên thân thể Tam Đồng Mãng, lập tức lưu lại một vết chưởng ấn đen kịt cháy bỏng, đồng thời hỏa diễm bám vào nó đang không ngừng thiêu đốt.

Đầu tiên Cao Bằng còn tưởng rằng ám diễm này đang đốt cháy Thủy nguyên tố trong cơ thể của Huyền Hải Ngân Dực Tam Đồng Mãng kia, nhưng sau khi cẩn thận quan sát lại thì phát hiện ám diễm đang đốt cháy nước biển chưa khô trên cơ thể Tam Đồng Mãng!

Ám diễm này không ngờ lại có tính thiêu đốt đối với nước biển vượt mức bình thường như vậy.

- Tê ~

Huyền Hải Ngân Dực Tam Đồng Mãng giương cao đầu lên, bị ngọn lửa này thiêu đốt làm nó cực kỳ đau đớn.

Ầm ầm ~

Nước biển điên cuồng xoay tròn cạnh bờ, phát ra âm thanh vải vóc bị xé rách. Một cái xoáy nước trông hệt như cái phễu khổng từ trong biển dâng lên, chiếm giữ ở trên bầu trời, tựa như muốn nối liền đất trời.

Bên trong vòng xoáy màu đỏ tươi hiện lên từng cái thủy nhận.

Thủy nhận rơi xuống bờ cắt nát nham thạch, cắt vào mặt đất, trong lúc nhất thời thanh thế vô cùng to lớn.

- Nó muốn chạy trốn, A Ngốc mau ngăn nó lại.

Cao Bằng nhìn ra ý đồ của con ngân mãng này, đáy mắt thoáng qua một đạo tinh quang.

Chiêu này nhìn qua uy thế mười phần, nhưng trên thực tế lực công kích cũng không mạnh.

Chỉ sợ là nó muốn dùng chiêu này để đả kích khiến cho A Ngốc bọn nó quay về bảo vệ mình từ đó thu hoạch cơ hội chạy trốn.

Cao Bằng không nhanh không chậm triệu hồi Tiểu Hoàng ra, thân thể Tiểu Hoàng cường tráng bảo hộ Cao Bằng ở sau lưng.

Tiểu Hoàng vừa mới bị triệu hoán đi ra, phía trước liền có mấy đạo thủy nhận phóng tới, Tiểu Hoàng bị trực tiếp bị dính bọt nước đầy mặt.

Thủy nhận rơi vào trên người Tiểu Hoàng tựa như một cái khí cầu chứa đầy nước đập tới, nước nổ tung bắn tung tóe đầy người nó.

Kháng tính với Thủy nguyên tố mạnh mẽ khiến cho Tiểu Hoàng chưa đến mức hoàn toàn không để ý đối với loại công kích Thủy nguyên tố ở trình độ này, nhưng cũng gần như tám, chín phần không cần nếm xỉa tới…

Tiểu Hoàng nhìn thấy tên kia vậy mà lại chủ động đánh mình, sững sờ mộ hồi liền muốn tiến lên đánh Tam Đồng Mãng. Cao Bằng phải khuyên can một phen mới có thể ngăn cản cơn cáu kỉnh của Tiểu Hoàng lại.

Quả nhiên, sau khi phát ra chiêu này Huyền Hải Ngân Dực Tam Đồng Mãng lập tức muốn quay người bơi vào trong biển.

Nhưng nó đã bị A Ngốc ngăn lại, Đại Tử ở trên trời không ngừng phát ra Bạo Liệt Chi Lôi, lôi đình cuồng bạo như trọng chùy đập xuống, mỗi một kích rơi lên người ngân mãng đều phát ra tiếng nổ mạnh dữ dội.

Bạo Liệt Chi Lôi này cương mãnh bá đạo, lấy lực trấn địch, rơi lên trên người địch nhân sẽ giống như là búa tạ vạn cân vậy.

Huyền Hải Ngân Dực Tam Đồng Mãng kia bị sét đánh đến mức miệng phun máu tươi.

Thật vất vả mới gần chui đến trong biển, trước mắt một ngọn núi lại di chuyển đến… A Ban tận trung với cương vị, gắt gao ngăn ở trước người nó.

- Ngang!

A Ban mặt không biểu cảm. Muốn đi, hỏi qua ta chưa.

…

Cuối cùng Huyền Hải Ngân Dực Tam Đồng Mãng chiếm cứ ở dưới chân núi, ba con mắt ở trên đỉnh đầu híp thành một đường nhỏ, lạnh lẽo nhìn quanh bốn phía, bên môi có máu tươi liên tục không ngừng chảy ra. Lục phủ ngũ tạng bị A Ngốc đánh cho thủng trăm ngàn lỗ, nội tạng tổn hại nặng.

Đổi lại là những quái vật khác thì chắc đã sớm chết mất từ lâu nhưng sinh mệnh lực của Huyền Hải Ngân Dực Tam Đồng Mãng lại cực kỳ ương ngạnh, dù là bị thương bậc này cũng vẫn vô cùng dữ tợn như cũ.

Đám A Ban và A Ngốc đứng ở trước mặt nó cũng không chịu nổi. Trạng thái A Ngốc đã rơi xuống đến thương thế tầm trung, A Ban thì rơi xuống đến tình trạng trọng thương, chỉ có Đại Tử bay ở trên trời vẫn hoàn hảo không chút tổn hại như cũ.

Đại Tử cũng không nghĩ tới chính mình lại lợi hại như thế, quái vật trước đó còn rượt mình chạy vậy mà lại bị chính mình đánh thành cái dạng này… Thật không ngờ ta lại lợi hại như thế! ?

Đại Tử đột nhiên mở mày mở mặt.

- Đáng hận…

Đáy mắt của Huyền Hải Ngân Dực Tam Đồng Mãng lộ ra một tia không cam lòng, lúc này nó vẫn không chịu từ bỏ, muốn tìm kiếm cơ hội chạy thoát.

Nhưng trước đó, lúc trạng thái còn tốt cũng không thể chạy thoát, huống chi là hiện tại.

Cái trò vặt giương đông kích tây bị A Ngốc nhìn thấu, thả người nhảy lên chính là một trảo đánh thủng đầu lâu của nó.

Kèm theo một tiếng rống phẫn nộ không cam lòng, tiếng hí dài oán hận kinh thiên, con quái vật Đế cấp này đã bị đánh chết tươi ở trên bờ.

Mãi đến khi nhìn thấy thi thể con Huyền Hải Ngân Dực Tam Đồng Mãng kia Cao Bằng mới giật mình, chính mình vậy mà suất lĩnh ngự thú đánh chết một con quái vật Đế cấp.

Điều này khiến Cao Bằng có chút hoảng hốt, nhưng một lát sau Cao Bằng đã lại nâng cao tinh thần, cảm giác cấp bách trong lòng cũng hóa giải đi rất nhiều.

Đương nhiên, công thần lớn nhất trong này vẫn là Đại Tử. Nếu như không có Đại Tử, đơn thuần bằng vào bọn A Ngốc thật đúng là không giết được cái con Huyền Hải Ngân Dực Tam Đồng Mãng kia, thậm chí không chừng chính mình còn bị đuổi chạy nữa.

Cũng không biết rốt cuộc Đại Tử đã trải qua cái gì, chỉ chớp mắt một cái đã trở thành một trong những ngự thú có đẳng cấp

cao nhất dưới tay mình. Hơn nữa phẩm chất cũng đột phá đến phẩm chất Thần Thoại.

Cái tên sau khi tiến hóa lại không phải là bất luận một loại lộ tuyến phẩm chất Thần Thoại nào mà mình nhìn thấy ở trong bảng thuộc tính, điều này cho thấy đây là Đại Tử có cơ duyên khác.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 536: Hắc Oa

Càng về sau sự chênh lệch về đẳng cấp cũng khiến cho Cao Bằng kinh hãi.

Phải biết Đại Tử có phẩm chất Thần Thoại, dù phẩm chất đỉnh phong của con Huyền Hải Ngân Dực Tam Đồng Mãng kia đạt được đến Sử Thi, nhưng trước mắt nó chỉ là Tinh Nhuệ.

Khoảng cách giữa Tinh Nhuệ và Thần Thoại còn có những ba cấp bậc Hoàn Mỹ, Sử Thi và Truyền Thuyết nữa. Thần Thoại so với Tinh Nhuệ cao hơn trọn vẹn bốn bậc.

Dù vậy, cũng phải cần A Ngốc và A Ban hiệp trợ mới có thể giết được con Huyền Hải Ngân Dực Ba Đồng Mãng này.

Cho dù một phần nguyên nhân là do Đại Tử không có nhiều kinh nghiệm chiến đấu, nhưng thực lực tăng trưởng quá lớn khi tăng lên đẳng cấp khiến cho Cao Bằng không thể coi thường đẳng cấp nữa.

Mỗi một lần tăng phẩm chất cần có tài liệu, muốn thu thập được cũng muôn vàn khó khăn. Nhưng nếu dồn công sức sang chuyên tâm tăng đẳng cấp của ngự thú, thực lực còn tăng trưởng nhanh hơn tăng phẩm chất rất nhiều.

Trong lòng Cao Bằng nóng lên. Nhìn lại các bộ lạc thượng cổ mà xem, từ việc bộ lạc Tang Đồng chém giết Anh Thiên Thụ có thể nhìn ra được phần nào, người của các thị tộc bộ lạc thượng cổ không coi người trên địa cầu hiện tại là đồng bào.

Có thể quan sát cách người Châu u đối phó với người Anh Điêng khi phát hiện đại lục mới là hiểu.

Không thể thoả mãn điều kiện tiên quyết là có thực lực đủ để bảo vệ mình thì tất cả chỉ là hư ảo, thậm chí những con ngự thú có phẩm chất cao của mình cũng sẽ bị ngấp nghé.

Mặt khác, Cao Bằng muốn tăng phẩm chất là vì trái đất có thế giới áp chế. Chỉ cần ngự thú của mình có phẩm chất cao hơn, mới có thể chiếm ưu thế trong số các quái vật đồng cấp.

Nhưng đẳng cấp cũng rất quan trọng, ảnh hưởng rất lớn tới thực lực. Mà việc tăng đẳng cấp lại dễ hơn tăng phẩm chất.

Hơn nữa, còn có một vấn đề cần nghiệm chứng. Nếu mình bỏ các ngự thú có đẳng cấp vượt quá giới hạn của trái đất vào trong không gian ngự thú, liệu có thể lén lút đem chúng về bên kia không?

Những hành vi lợi dụng sơ hở để lách luật này luôn cực kỳ kích thích.

Mà mình chỉ cần dẫn đi thôi, dù cứ giấu chúng trong không gian ngự thú không thả ra cũng được.

Cao Bằng thở ra. Nửa năm rồi… thực sự hắn khá nhớ nhà.

Nhưng hắn biết, lúc này mình chưa thể quay về.

Tục ngữ có nói, giàu mà không về quê khác nào mặc áo gấm đi đêm. Nhưng lúc này mình còn chưa giàu, làm sao dám quay về.

Hắn nghĩ, ít nhất cũng phải đến lúc có một con ngự thú Đế cấp và một đoàn Hoàng cấp mới có thể tính là khá giả.

Bộ lạc Tang Đồng kia có ngự thú Đế cấp, mà cũng chỉ là một bộ lạc nhị lưu. Nếu mình không có nổi một con ngự thú Đế cấp, chẳng phải còn không bằng cả một bộ lạc nhị lưu sao?

Nghĩ vậy, ước muốn về nhà của hắn nhạt đi vài phần.

- Ngươi phân giải con quái vật Đế cấp này đi, tốt nhất là phân giải ra chút đồ tốt ấy.

Cao Bằng lấy tế đàn trên lưng A Ban ra, nói với người tí hon màu đen.

Dù Cao Bằng đã cố gắng khống chế cảm xúc, nhưng mơ hồ có thể thấy được vài phần tự đắc trong câu nói kia.

Người tí hon màu đen vất vả đem con Huyền Hải Ngân Dực Tam Đồng Mãng lên tế đàn, lúc này nó giống một con rắn nhỏ màu bạc nằm cuộn mình.

Phân giải một con ngự thú Đế cấp, người tí hon màu đen kia không có vẻ xúc động gì, tựa như đây là một chuyện rất bình thường.

- Được thôi, ta sẽ cố gắng phân giải cho ngươi đồ tốt một chút.

Người tí hon gật đầu rồi xoa xoa hai tay:

- Nói đi cũng phải nói lại, cũng lâu lắm rồi ta không phân giải ngự thú Đế cấp. Không biết tay nghề có xuống cấp hay không.

Cao Bằng nghe xong hơi biến sắc:

- Ta nhớ ngươi còn chưa có tên?

- Ta có tên, ta tên là Tế Đàn Đại Thiết Cát, ta nói với ngươi rồi đấy.

Nó cảnh giác đáp.

- Ờ…

Cao Bằng giật mình gật đầu.

- Nhưng đó là tên tế đàn. Dù ngươi và tế đàn là cùng một thể,

nhưng ngươi cũng là khí linh của tế đàn, ta cứ gọi ngươi là Tế Đàn Đại Thiết Cát thì đâu có được, cứ như thể ta đang gọi cái tế đàn ấy.

Người tí hon màu đen hồ đồ:

- Ta và tế đàn là một mà, ngươi cứ gọi ta là…

- Ta gọi ngươi là Hắc Oa nhé!

Hắc Oa im lặng.

- Không được, làm sao ngươi….

- Tên rất hay đó!

Tiểu Hoàng đập một tay lên tế đàn:

- Ta còn tưởng Cao Bằng sẽ đặt tên cho ngươi là Tiểu Hắc cơ, không ngờ lại lấy cho ngươi cái tên dễ nghe như vậy!

Tiểu Hoàng lại đập đập tế đàn thêm mấy cái nữa.

Tế đàn rung lên loảng xoảng.

Hắc Oa:

- …

- Được rồi, ngươi vui là được.

Hắc Oa lười từ chối, dù sao cũng chỉ là một cái tên để gọi thôi. Nó đã từng có rất nhiều tên, thêm một cái tên Hắc Oa cũng không có gì.

Rồi những cái tên này sẽ tiêu tán trong dòng sông thời gian. Một trăm vạn năm, một ngàn vạn năm, một trăm triệu năm, thậm chí còn lâu hơn nữa, khi biển cả hóa thành nương dâu, khi núi cao

biến thành đáy vực, ngay cả ký ức cũng sẽ trở nên mơ hồ.

Một cái tên, một cách gọi, một danh hiệu, có ai nhớ kỹ chứ?

Cao Bằng dí tay lên trán Hắc Oa đẩy nó ngửa ra đằng sau, người tí hon màu đen đứng không vững ngã ngồi lên tế đàn:

- Ngây ngốc cái gì thế? Mau đi làm việc đi!

Thời gian dài thế nào, thời gian xa xưa bao nhiêu đều như một cái bọt biển bị đầu ngón tay của Cao Bằng đâm thủng.

Hắc Oa trừng mắt với Cao Bằng, nhưng nó vẫn còn đắm chìm trong quá khứ, lúc này suy nghĩ không hiểu được, cũng lười so đo với hắn.

Hắc Oa bắt đầu làm việc, Cao Bằng mới xử lý vết thương cho A Ban. Trận chiến đấu vừa rồi khá kịch liệt, hắn còn chưa kịp dọn dẹp.

Các ngự thú khác được thu vào không gian không bị thương, chỉ có A Ban và A Ngốc bị thương.

Trong đó, thương thế của A Ban là nghiêm trọng nhất, độ cao hơn tám trăm mét gần như bị san bằng hai tầng chỉ còn sáu trăm mét. Đồng thời, ngoài cơ thể xuất hiện vô số hố to to nhỏ nhỏ, còn có mấy vết nứt suýt nữa chặt đứt cả cơ thể nó.

Lấy thân phận Vương cấp mà có thể tham dự trận chiến chấn động này, A Ban có thể tự kiêu được rồi.

Trong trận chiến, kích thước của A Ban có ưu thế rất lớn. Dù kích thước quá lớn có nhiều điểm bất tiện, nhưng tổng thể mà nói thì lợi vẫn nhiều hơn hại. Nhưng nếu có thể biến hoá linh hoạt to nhỏ trong lúc chiến đấu mới là tốt nhất.

Dù Tiểu Thảo có năng lực trị liệu nhưng đẳng cấp của nó vẫn

còn thấp, mà vết thương của A Ban cũng không cần nó trị liệu.

A Ban rời xa bờ biển một đoạn ngắn, đặt mông ngồi xuống, thu hết móng vuốt lại, sau đó nhắm hai mắt nằm ngáy o o ngay bên bờ biển.

A Ban ngủ say, vết thương trên cơ thể dần dần khép lại.

Cao bằng cảm giác được mặt đất run lên không ngừng. Mặt đất vỡ nứt, đất đá từ sâu trong lòng đất không ngừng chảy ra tụ lại trên cơ thể A Ban.

Đất đá nhập vào cơ thể A Ban, ngưng kết thành lớp áo giáp núi đá cứng rắn.

Bên cạnh, ngoại trừ Địa Ngục Vô Tướng Thụ thì mấy con vong linh Vương cấp do A Ngốc khôi phục đều đi tới trước mặt nó rồi quỳ xuống. Xương của chúng ào ào vỡ ra, từ nơi nứt vỡ và trong xương sọ có hồn diễm bốc lên, sau đó hội tụ lại rồi nhập vào cơ thể A Ngốc.

Thôn phệ những hồn diễm này xong, các vết nứt trên xương cốt A Ngốc cũng dần dần khép lại.

Tốc độ vết thương lành lại có thể nói là bát tiên quá hải hiển lộ thần thông.

Bên cạnh, Đại Tử và Cao Bằng cửu biệt trùng phùng cũng ngồi ôm nhau trò chuyện thân thiết. Cao Bằng hỏi thăm kỹ càng hôm đó tại sao nó lại biến mất, nửa năm nay ở đâu.

Đại Tử cũng không giấu diếm, cả những chi tiết không hiểu cũng kể hết cho hắn nghe.

Nghe xong hắn mới biết, Đại Tử đã đi qua hai thế giới khác nhau. Mà nghe giọng điệu bất bình kia của nó thì hẳn là nó bị đuổi ra ngoài, chỉ có điều tên ngốc này vẫn còn chưa biết, còn tưởng có

quái vật nào đánh lén sau mông nó.

Chuyến đi này của Đại Tử quá xảo hợp, tựa như có một bàn tay vô hình nào đó điều khiển tất cả

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 537: Di Đảo Biển Sâu

Tu dưỡng trọn vẹn suốt một tháng, A Ban mới hồi phục thương thế từ trận chiến đấu trước đó.

Sau khi chấn thương lành lại, Cao Bằng đưa mấy con ngự thú của mình đi săn thú ở bờ biển trong mấy tháng.

Nơi này giáp với hải vực, lưng tựa vào bình nguyên, vô luận là giống loài quái vật hay độ phong phú cũng không phải địa phương khác có thể so sánh được.

Hơn nữa bởi vì có tế đàn phân giải, cho nên đối với thi thể quái vật cũng có thể lợi dụng tối đa.

Không thể không nói quái vật bên trong hải vực có lẽ bởi vì bản thân chúng sinh hoạt ở bên trong biển nên đều có kháng tính mạnh với Thủy nguyên tố.

Cho nên cũng phân giải được rất nhiều năng lực kháng tính đối với Thủy nguyên tố. Cao Bằng phân cho tất cả ngự thú dưới trướng của mình nuốt trái cây kháng tính Thủy nguyên tố.

Trừ điều đó ra trong mấy tháng này, ngự thú dưới trướng Cao Bằng đều có mức độ tăng trưởng đẳng cấp khác nhau.

Thực lực đề thăng rõ ràng nhất là A Ban, từ cấp 59 đột phá nhảy lên đến cấp 61, trở thành con ngự thú Hoàng cấp thứ ba dưới trướng Cao Bằng. Ngự thú có đẳng cấp càng thấp thì khả năng đề thăng càng cao, nhưng mà Đại Tử vẫn là cấp 69 như trước, hoàn cảnh nơi này cũng không phải rất thích hợp giúp cho Đại Tử có thể thần tốc trưởng thành.

Cao Bằng chắp hai tay phía sau, trên chiếc cằm mọc lên một tầng râu ria rậm rạp, mày rậm mắt ưng, sống mũi cao thẳng. Trên người tỏa ra khí thế thành thục hơn so với một năm trước khi vừa tới thế giới Hắc Vụ.

Những ngự thú khác cũng đều hoặc nhiều hoặc ít có một chút cải biến. Quái vật bị người ký kết huyết khế mới được gọi là ngự thú, nếu như không có tầng huyết khế này trói buộc, bọn chúng kỳ thật chính là quái vật nguyên thủy trong vùng hoang dã.

Nửa năm kinh lịch này chỉ là kích hoạt ra thú tính vốn tồn tại ở đáy lòng bọn chúng mà thôi.

Thủy triều bên bờ biển dâng lên, âm thanh thủy triều hỗn tạp cuốn lên từng đợt sóng mạnh. Tiểu Hoàng với thân thể cường tráng chìm nổi biến mất giữa bọt nước tung tóe, giữa hai cánh tráng kiện thấp thoáng có thể thấy một đầu cá lớn đang giãy dụa, đầu của nó bị cùi chỏ của Tiểu Hoàng gắt gao kẹp lấy. Trong chốc lát, con cá lớn cuối cùng bị Tiểu Hoàng vỗ một chưởng trúng đầu không giãy dụa nổi nữa.

- Cao Bằng, có bữa tối rồi.

Tiểu Hoàng mình trần còn đọng nước chưa khô mang thi thể Minh Hoàng Ngư từ trong biển lôi ra, sải bước đi tới.

- Cái tên nhà người, vừa mới nhận được một năng lực mới đã muốn đi thử ngay.

Cao Bằng cười mắng.

- Được, vậy bữa tối nay ăn món này. Ngươi mang cá đi xử lý nội tạng đi.

Ngày hôm qua vừa mới phân giải được một vài quái vật mới. Từ trong thi thể quái vật này phân giải ra được một trái cây năng lực làn da cứng cỏi lv4, Tiểu Hoàng không có lông không có vảy

nên rất thích hợp với loại năng lực này. Khi vừa mới cho Tiểu Hoàng phục dụng trái cây này, hôm nay lập tức đi vào bên trong biển tìm quái vật chém giết.

Trải qua nửa năm không ngừng liệp sát quái vật và đưa những quái vật này phân giải, nguyên nhân đám Tiểu Hoàng có thể trưởng thành nhanh như vậy cũng có một phần công lao không nhỏ của tế đàn.

Nhưng loại ngự thú hệ Thủy mà Cao Bằng muốn ký kết huyết khế lại không có manh mối tin tức nào. Cũng không phải là không gặp được quái vật hệ Thủy Vương cấp, thậm chí đến cả quái vật hệ Thủy Hoàng cấp cũng gặp được một con. Nhưng mà con quái vật hệ Thủy Hoàng cấp này chỉ có phẩm chất Phổ Thông, hơn nữa về mặt năng lực cũng không có làm cho người ta hai mắt tỏa sáng. Cao Bằng cũng chẳng muốn phí công phu đi thu phục làm gì, chỉ là đứng từ xa lườm một cái khiến nó quay đầu bỏ chạy.

Đương nhiên Cao Bằng sẽ không ký kết với một con ngự thú hệ Thủy mà còn phải tự mình vất vả khổ cực tiếp tục bồi dưỡng nó. Tốt nhất là sau khi ký kết huyết khế sẽ lập tức hình thành chiến lực, như vậy cũng có thể tiết kiệm thời gian cho chính mình.

Hiện nay đẳng cấp và phẩm chất của những ngự thú theo mình đều được đề thăng, linh hồn lực còn dư lại của Cao Bằng cũng chỉ miễn cưỡng còn có thể ký kết với một con quái vật Hoàng cấp. Hơn nữa đẳng cấp vẫn không thể quá cao, nhiều lắm là quái vật cấp 62, cấp 63 mà thôi.

Nhưng ở đây là bên bờ biển, có thể gặp hải quái Hoàng cấp đã rất khó rồi, nếu muốn gặp quái vật Hoàng cấp có phẩm chất cao chỉ sợ phải xâm nhập sâu vào bên trong biển mới được.

Hiện tại Cao Bằng còn đang suy nghĩ chuyện này. Đi vào trong biển khẳng định phải đem đại đa số ngự thú thu vào không gian, như vậy cũng trì hoãn tiến độ phát triển. Nhưng nếu như không đi

vào bên trong biển mà mong muốn ở vùng biển cạn gặp được quái vật phù hợp, chỉ sợ không biết phải chờ tới ngày tháng năm nào mới được.

Ký kết với một ngự thú hệ Thủy có chiến lực cao là rất cần thiết, bởi vì 70% địa hình trên trái đất chính là biển.

Nhiều khi có được có một con ngự thú am hiểu hải chiến cũng sẽ thuận tiện rất nhiều.

Đã quyết định. . . Vậy thì đi làm luôn!

Cao Bằng rất quyết đoán, ban đêm sau khi ăn xong bữa tối liền lập tức đem những ngự thú khác thu vào trong không gian, sau đó cùng Đại Tử bay vào chỗ sâu bên trong biển rộng.

Nửa năm qua, Cao Bằng cũng không có nhàn rỗi, đã điều tra địa hình xung quanh một cách đại khái. . . Trừ chỗ sâu bên trong biển rộng, bởi vì trong biển không có vật mô phỏng theo, khó có thể ghi lại nhật ký.

Cao Bằng nhớ rõ có một lần vào lúc Đại Tử bay sâu vào bên trong biển từng xa xa trông thấy một điểm đen, dường như là một chỗ hải đảo. Tuy nhiên sau đó làm như thế nào cũng không tìm lại được tòa đảo này, Cao Bằng còn tưởng rằng là chính mình nhớ lầm.

Lần này bay ròng rã suốt nửa ngày, ngày trước chưa từng có lần nào bay lâu như vậy. Sau mười phút từ lúc ra biển đã không nhìn thấy đường chân trời sau lưng, xung quanh tất cả đều là hải dương mênh mông bát ngát. Ngẫu nhiên trong biển có thể thấy được một chút quái vật nhảy ra khỏi mặt nước, nhấc lên bọt nước mãnh liệt.

Từ phía xa Cao Bằng nhìn thấy bên phải phía trước có một cái điểm đen, Cao Bằng vỗ vỗ đầu Đại Tử,

- Chúng ta đi sang bên kia nhìn xem.

Ngay sau đó, Cao Bằng rốt cuộc cũng trông thấy rõ đây là một hòn đảo san hô tồn tại ở trong biển đá ngầm.

Mực nước ở phiến khu vực này rất thấp, từ trên không trung đã có thể trông thấy đáy của chỗ nước cạn. Dưới đáy có phần đá ngầm lớn, phía sau càng có một tòa đảo hoang lớn có diện tích chừng trên trăm kilomet. Thảm thực vật có trên đảo thưa thớt, gần như tất cả đều là nham thạch trụi lủi.

Trên hòn đảo có một vài con chim làm tổ, trên không trung có thể thấy từng con chim lớn lông trắng bay lượn xung quanh, lướt qua mặt biển nhấc lên một con cá.

Cao Bằng rất cẩn thận. Đầu tiên là quan sát hòn đảo hoang này, sau khi xác nhận chỉ là một hòn đảo đá ngầm bình thường mới bảo Đại Tử hạ xuống.

Theo Đại Tử hạ dần xuống, mấy con chim lớn màu trắng ở trên hòn đảo phát ra tiếng kêu uy hiếp, thậm chí không sợ nguy hiểm dốc sức liều mạng công kích Đại Tử.

Từ mỏ chim của một con Bạch Điểu phát ra ánh sáng màu xanh giống như đạn pháo bay ra khỏi nòng súng vọt tới Đại Tử.

Đại Tử quét cái đuôi qua liền đem nó đánh bay, nhưng mà sau đó lại có thêm càng nhiều Bạch Điểu hung hãn không sợ chết dốc sức liều mạng đánh tới.

- Bọn chúng không sợ chết sao.

Đại Tử nhíu mày.

Cao Bằng đưa mắt nhìn thấy trong các tổ chim trên đảo có những quả trứng chim trắng loá, dừng lại chốc lát,

- Bọn chúng hẳn là sợ chết. . . Quên đi, lúc ngươi hạ xuống đi chếch về phía nam một chút.

Hạ xuống trên hòn đảo, nhóm Bạch Điểu bên kia không ngừng đập cánh, trong miệng phát ra tiếng kêu đe dọa.

Trông thấy bọn người Cao Bằng không có tiến đến gần thêm một bước, tiếng kêu từ Bạch Điểu cũng trở nên hòa hoãn đi rất nhiều.

Thử bảo Đại Tử dậm chân một cái xem thử trình độ chắc chắn của lớp đá ngầm trước mắt. Lớp đá ngầm này nhìn qua có vẻ cứng rắn, trên thực tế lại khá giòn, nên không thể đem thả A Ban ra ngoài.

Cao Bằng nhìn về phía những con Bạch Điểu kia, Cao Bằng đột nhiên khẽ ồ lên một tiếng.

Hắn vậy mà trông thấy một con Bạch Điểu mang phẩm chất Sử Thi.

【Tên quái vật】: Thanh Bạch Phong Điểu

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Sử Thi

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 45

【Đặc tính quái vật】: Phong rống (thôn nhả cuồng phong, tật phong kình thảo.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Sau mỗi một lần sử dụng Phong nguyên tố thì tốc độ sẽ gia tăng, tốc độ Phong nguyên tố cũng sẽ gia tăng, nhiều nhất có thể chồng chất lên chín tầng.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Lúc sử dụng Phong nguyên tố có thể dễ dàng đánh xuyên mặt nước.)

Hòn đảo này thật sự là hiếm thấy. Chính mình một đường đi

tới không gặp phải một con hải quái phẩm chất Sử Thi nào, không ngờ bây giờ lại nhìn thấy được một con Bạch Điểu có phẩm chất Sử Thi.

Dịch: ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 538: Hang Động Dưới Đáy Biển

Con Thanh Bạch Phong Điểu này có địa vị rất cao trong bầy chim, những con chim khác đều rất sợ hãi nó.

Trong mấy ngày tiếp theo đó, Cao Bằng ở lại trên đảo, trở thành hàng xóm với đám bạch điểu này.

Ngay từ đầu những con bạch điểu này còn rất sợ hãi với nhóm Cao Bằng, cẩn thận cảnh giác đề phòng.

Nhưng mà sau một thời gian ngắn thì buông lỏng cảnh giác, chỉ cần Cao Bằng không tới gần cũng sẽ không để ý.

Cao Bằng phát hiện ra con Thanh Bạch Phong Điểu mang phẩm chất Sử Thi này cũng là một con đại ngựa giống. Mỗi ngày từ sáng sớm, trên cơ bản đều không có ngừng nghỉ. Trừ khi ăn uống và ngủ thì tất cả thời gian còn lại đều giành để làm chuyện kia.

Đồ ăn cũng không cần nó đi săn bắt, mỗi ngày đều có một đoàn Thanh Bạch Phong Điểu khổ cực đi vào trong biển bắt cá, sau đó đem đồ ăn bắt được giao cho con Thanh Bạch Phong Điểu phẩm chất Sử Thi này.

Đêm khuya vắng người, đại đa số Thanh Bạch Phong Điểu đều đã ngủ, chỉ có số ít mấy con đan xen nhau bay lượn cảnh giới trên không hòn đảo.

Cao Bằng nhìn thấy con Thanh Bạch Phong Điểu phẩm chất Sử Thi này đứng ở trên một khối đá ngầm yên lặng nhìn hướng ra ngoài biển, có vẻ rất phiền muộn.

- Đồ dâm tặc này, vậy mà giả bộ thâm trầm.

Tiểu Hoàng thấy cảnh đó thì nhổ một bãi nước bọt, khinh thường nói.

Một lát sau, con Thanh Bạch Phong Điểu phẩm chất Sử Thi quay người đi xuống phía dưới. Di chuyển quanh vài vòng, sau đó chui vào một trong số các hang động.

Liên tiếp mấy ngày sau, mỗi ngày vào ban đêm con Thanh Bạch Phong Điểu cấp Sử Thi đều sẽ tiến vào trong cái sơn động kia, sau đó rạng sáng mới rời khỏi —— Đây là Lưu Quang nói cho Cao Bằng biết.

Nếu như chỉ là đi vào ngủ thì lại không giống. Bởi vì cái con Sử Thi Thanh Bạch Phong Điểu này cũng có sào huyệt ở bên ngoài, rạng sáng mà ra liền quay về sào huyệt với vẻ mặt mỏi mệt buồn ngủ.

Thời gian lâu sau, Cao Bằng hoài nghi con Thanh Bạch Phong Điểu này có phải cất giấu cái gì đó ở bên trong sơn động hay không, trong đó chẳng lẽ là Tàng Bảo Thất của nó?

Lại qua một ngày nữa, nhóm giống cái Thanh Bạch Phong Điểu trên đảo vì tranh đoạt quyền giao phối với con Thanh Bạch Phong Điểu phẩm chất Sử Thi này mà vung tay đánh nhau. Tiểu Hoàng thấy thế có chút hâm mộ, Cao Bằng mở miệng nói:

- Ngươi thật sự cũng đã trưởng thành, có muốn ta tìm cho ngươi một con vịt mái hay không?

Cao Bằng chân thành nói với Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng mặt già đỏ lên, nhưng bởi vì da mặt quá dày nên màu đỏ ửng không thể thẩm thấu ra bên ngoài.

- Ta. . . Ta không có hâm mộ.

Tiểu Hoàng lắp bắp không dứt,

- Loại cuộc sống không có truy cầu chính là cấp thấp.

- Hừ.

Tiểu Diễm lạnh lùng quét mắt một vòng nhìn về nhóm mẫu Thanh Bạch Phong Điểu ở phía xa, vì tranh đoạt quyền giao phối mà vung tay đánh nhau. Nó kiêu ngạo kêu lên:

- Đây đều là một đám chim không biết giữ trong sạch, quả thật đem mặt mũi loài chim chúng ta vứt đi hết.

Nghe thấy Tiểu Hoàng nói, Tiểu Diễm còn không nhịn được mở miệng châm chọc:

- Ta thấy ngươi còn rất hâm mộ, đúng là không nhìn ra con vịt mày rậm mắt to nhà ngươi lại là cá mè một lứa với loại ngựa giống lông trắng kia.

Hôm nay tính tình của Tiểu Diễm tựa hồ rất tệ, đem Tiểu Hoàng và đầu Thanh Bạch Phong Điểu cấp Sử Thi kia châm chọc không biết bao nhiêu lần. Cuối cùng vẫn là tức điên lên, nhìn xem đám chim làm sự tình nam nữ giữa ban ngày ban mặt, há miệng liên tiếp phun ra đại hỏa.

Đám chim kia sợ tới mức hoảng loạn chạy tứ tán khắp bốn phía, con Thanh Bạch Phong Điểu cấp Sử Thi kia cũng bị dọa chạy, hốt hoảng bay ra khỏi hòn đảo.

Đợi đến khi Tiểu Diễm đi xa, Tiểu Hoàng mới lén lút đi về, tiến đến bên tai Cao Bằng nhỏ giọng nói:

- Chủ nhân, cái con chim béo kia sao lại trở nên tức giận như thế?

Cao Bằng nhìn về phía Tiểu Hoàng, kinh dị nói:

- Chẳng lẽ ngươi không biết?

Tiểu Hoàng vẻ mặt ngờ nghệch, gãi gãi sau gáy,

- Ta biết? Ta biết cái gì? Chẳng lẽ . . . là đang ghen tỵ ta gầy hơn so với nàng?

Vừa nghĩ như vậy Tiểu Hoàng đã cảm thấy rất có thể, vì vậy không nhịn được lắc đầu liên tục,

- Thể chất của nàng ta chỉ hít không khí cũng đã mập rồi, ta cũng không có biện pháp, cùng lắm về sau ta bớt nói nàng ấy hai câu mập là được.

- Ngươi a. . . Ai.

Cao Bằng nhìn Tiểu Hoàng một cái, bóp cổ tay thở dài. Con ngự thú ngốc nghếch này, thật sự là dùng bản lĩnh để độc thân. Ngay cả chính mình cũng nhìn ra điểm khác thường, vậy mà con vịt ngốc này lại còn không nhận ra.

Không thấy ngự thú dưới trướng mình đông như vậy, nhưng mà Tiểu Diễm lại đi tìm ai nói chuyện.

Chỉ cần có cơ hội, Tiểu Diễm liền mở miệng ba câu không rời khỏi Tiểu Hoàng.

Cái gì mà Tiểu Hoàng trọc, Tiểu Hoàng ngốc, Tiểu Hoàng hôm nay lại đi làm cái gì.

- Có khả năng người ta thích ngươi ngốc thế, ta cũng không muốn tham gia nữa.

Cao Bằng bất đắc dĩ nói. Nói xong vẫy tay một cái,

- Tiểu Hoàng ngươi đi cùng ta tới đây, chúng ta đi nhìn xem trong sơn động của con Thanh Bạch Phong Điểu kia giấu cái gì mà ban đêm mỗi ngày nó đều lén lút chạy tới.

Sơn động không lớn, thậm chí có chút thấp, Tiểu Hoàng còn phải khom người mới có thể đi vào. Hang động càng lúc càng thấp, tiếp tục đi sâu vào bên trong chính là đi xuống phía dưới, nhưng mà bốn phía cũng không bị thấm nước vào, chỉ là trong huyệt động có chút ẩm ướt mà thôi. Cao Bằng khom người tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Càng hướng vào sâu bên trong thì hang động càng mở rộng, rất nhanh liền đến điểm cuối. Dưới đáy hang động rộng rãi rất sạch sẽ, ở bốn phía xung quanh có một chút bong bóng rậm rạp chằng chịt sinh trưởng ở trên vách đá.

Bong bóng rất lớn, bình quân có đường kính một mét, bên trong từng cái bong bóng đều có một chút đồ vật kỳ quái. Có chân bạch tuộc, càng con cua, phiến vẩy cá, rong biển, đều là những vật phẩm nổi bật đặc thù của hải dương.

Tiểu Hoàng rất tò mò, muốn duỗi ngón tay ra đâm thủng bong bóng bên cạnh thì bị Cao Bằng ngăn cản, không biết những vật này là cái gì thì không nên tùy tiện lộn xộn.

Tiểu Hoàng a một tiếng, sau đó ngoan ngoãn đứng ở sau lưng Cao Bằng cũng không dám lộn xộn nữa. Tuy nhiên con mắt vẫn thỉnh thoảng đảo loạn nhìn xung quanh, bộ dáng rất tò mò.

- Ùng ục.

Trong huyệt động truyền ra một tiếng ùng ục rất rõ ràng, tựa như có đồ vật gì đó đang nôn bong bóng.

Cao Bằng cảnh giác nhìn quét qua bốn phía. Trừ những cái bong bóng này thì không có vật khác, âm thầm hỏi thăm Tiểu Hoàng có nhìn thấy cái gì đó hay không. Tiểu Hoàng cũng không có phát hiện.

Cao Bằng không khỏi âm thầm nhăn mày. Tuy rằng đẳng cấp

của Tiểu Hoàng không cao lắm, thế nhưng Tiểu Hoàng có phẩm chất không thấp, hơn nữa bởi vì nó tương đối ngốc cho nên trực giác rất nhạy bén. Đây cũng là thượng đế đóng nó một cánh cửa cũng vì nó mở ra một cánh cửa sổ đi.

Bởi vậy nếu như ngay cả Tiểu Hoàng cũng không có chút phát giác nào, điều đó nói rõ đồ vật đó âm thầm che dấu vô cùng sâu.

Trong lòng Cao Bằng nảy sinh thoái ý, mải dương quả nhiên rất thần bí. Đang muốn kiềm chế lòng hiếu kỳ của bản thân quay người rời đi.

Sau lưng lại truyền đến một tiếng ba, một cái bong bóng phát nổ.

Cao Bằng quay đầu lại đã nhìn thấy một cái bong bóng trong suốt nổ tung, chính giữa bên trong là một cây rong biển ngăm đen.

Ngay trong chớp mắt khi bong bóng nổ tung, cây rong biển cũng bại lộ trong không khí. Đây không phải là hình ảnh hư ảo.

Mùi tanh mặn nồng đậm tràn ngập trong không khí.

Trong lòng Cao Bằng bừng tỉnh, sau một khắc cây rong biển bại lộ trong không khí đột nhiên đón gió tăng vọt!

Cây rong biển điên cuồng lắc lư, phảng phất cái đầu với mái tóc ngăm đen dày đặc điên cuồng bành trướng, thời gian mỗi một cái hô hấp thể tích liền tăng trưởng gấp đôi. Cây rong biển này khi tiếp xúc với những cái bong bóng xung quanh thì hướng vào phía trong tránh đi, sau đó dọc theo không khí bơi về phía Cao Bằng!

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 539: Hoả Thiêu Hang Động

【Tên quái vật】: Dị Hóa Hải Thảo Yêu

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 56 (Vương cấp)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Hoàn Mỹ - Phẩm chất Hoàn Mỹ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Thủy

【Năng lực quái vật】: Cứng cỏi quấn quanh lv4, kháng tính hỏa diễm lv3

【Nhược điểm quái vật】: Hệ Hỏa

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Rong biển biến dị, có được sinh mệnh lực cường đại, am hiểu đem địch nhân quấn quanh ghìm chết sau đó cắm rễ vào bên trong cơ thể địch nhân phân giải. Nguyên bản e ngại hỏa diễm, nhưng ở trong quá trình dị hoá sản sinh kháng tính với hỏa diễm, bởi vậy nhược điểm duy nhất cũng bị bù đắp.

Cây rong dán chặt vào nham thạch màu đen, uốn lượn chạy dài như vô số con rắn nhỏ màu xám đang lè lưỡi.

Mái tóc đen dày rậm điên cuồng bành trướng.

Mấy trăm cây rong cuốn lại thành một nắm, quấn quanh cánh tay Tiểu Hoàng như mái tóc đang sống vậy.

Tiểu Hoàng kéo mạnh một cái, không ngờ cây rong lại cứng

cỏi ngoài ý liệu. Tiểu Hoàng càng giãy dụa thì nó càng siết chặt lại.

Bởi vì chỉ bị quấn lấy, hiệu quả bị động của Tiểu Hoàng cũng không được phát động.

Dần dần, cây rong không ngừng phát triển, lực siết càng mạnh hơn, nó siết chặt Tiểu Hoàng lại thành từng khúc từng khúc.

Tiểu Hoàng ú ớ trong cổ họng, giãy dụa nhiều lần đều vô dụng. Hai cái cánh giãy dụa, nhưng loại thủy thảo này càng trói càng chặt.

Lúc này nó có sức mà không dùng được. Thủy thảo căn bản không nhận lực, lại cực kỳ bền và dẻo, dù nó có cố hết sức cũng không thể thoát được.

Cơ chế bị động của Tiểu Hoàng không thể phát động khiến cho sức mạnh của nó cũng không thể đột phá. Nó thấy cây rong dưới chân mình đang lướt về phía Cao bằng, bèn dẫm mạnh chân phải xuống. Một mảng lớn cây rong bị dẫm dưới chân nó, phần rong thừa ra ngoài không ngừng lay động, quấn quanh chân nó mà leo lên.

- Cao Bằng, ngươi nhanh chân lên, ta ngăn những cây rong này lại.

Tiểu Hoàng liều mạng gào lên với Cao Bằng.

Cao Bằng nhíu mày.

Loại quái vật khống chế này lại có thể khắc chế Tiểu Hoàng, vì phải đến lúc bị thương Tiểu Hoàng mới có thể phát động trạng thái bị động. Nhưng nếu nó chỉ giam cầm, sử dụng năng lực khống chế này không cho Tiểu Hoàng cơ hội phát động hiệu quả bị động, chỉ hạn chế nó sang một bên, không cho nó tham gia chiến đấu. Đây cũng coi như là một nhược điểm của Tiểu Hoàng.

- Cái tên trọc nhà ngươi không phải bình thường vẫn thích xông lên sao?

Giọng nói trào phúng của Tiểu Diễm từ sau lưng Cao Bằng vọng tới, Tiểu Diễm khom người từ phía sau hang động đi ra.

Nó phun một ngụm lửa vào những cây rong ở xung quanh Cao Bằng. Hoả diễm thiêu đốt sát mặt đất, cây rong rên rỉ oằn oại trong vũ đạo của ngọn lửa.

Cao Bằng cũng không bất ngờ. Dù đám thủy thảo dị chủng này có tính kháng hỏa, nhưng chỉ có lv3, coi như có thể chống cự được lửa, nhưng nếu lực sát thương của lửa quá lớn cũng bị cháy thôi.

Hoả diễm lan theo cây rong kéo dài, toàn bộ cây rong đều cháy. Mà cây rong đang quấn quanh Tiểu Hoàng nên cũng khiến cho nó bị ngọn lửa bao phủ.

Tiểu Hoàng không nói một lời, ngồi xổm xuống đất trầm mặc không nói.

Tới tận khi cây rong quấn quanh cơ thể nó bị đốt thành tro bụi nó mới đứng lên, nhìn qua không quá vui vẻ.

Cao Bằng biết, nhất định vì bị bêu xấu trước mặt Tiểu Diễm nên tên gia hoả này mới rầu rĩ không vui.

Hoả diễm tiếp tục khuếch tán, đột nhiên Cao Bằng nghĩ tới cái gì đó, biến sắc nói.

- Không tốt! Tiểu Diễm, mau khống chế ngọn lửa không cần đốt tiếp vào trong.

Tiểu Diễm hé miệng nuốt ngọn lửa vào bụng, hoả diễm lại chảy ngược vào miệng Tiểu Diễm.

Nhưng đã quá muộn, Cao Bằng nghe được có tiếng bọt khí nổ

vỡ liên tiếp ở dưới đáy sơn động.

Bộp bộp bộp bộp.

Một bầu không khí quỷ dị từ sâu trong hang động lan ra.

Mượn ánh lửa bừng bừng, những cái bóng vặn vẹo in trên hai tảng đá hai bên hang động, nơi những cái bóng hội tụ, từng đầu bóng đen khổng lồ thức tỉnh.

- Tiểu Diễm, toàn lực công kích vào sâu bên trong hang động!

Cao Bằng ra lệnh.

Tiểu Diễm thận trọng gật đầu.

Bên trong, có vẻ… hơi nhiều quái vật.

Hít sâu một hơi, sợi lông tơ màu đỏ bên cạnh khuôn mặt khẽ run lên nhè nhẹ.

Lông vũ đỏ toàn thân lay động kịch liệt, sóng nhiệt bốc lên, không khí cũng bị bóp méo.

Một ngọn lửa tràn ra, nhiệt độ khủng khiếp tràn ngập trong sơn động, vũng nước đọng dưới chân bốc hơi nghi ngút.

Hoả diễm bạo phát!

Chớp mắt, một con hỏa long quét sạch cả hang động, hoả diễm xanh đỏ nung đá tảng đến đỏ bừng.

Từ sâu trong hang động vọng ra tiếng quái vật kêu rú vì bị ngọn lửa đốt.

Một con cua tướng quân màu lam giương nanh múa vuốt, quơ quơ hai cái càng từ trong ngọn lửa xông ra. Bên ngoài cơ thể nó toả ra ánh sáng màu lam nhàn nhạt, nhưng lúc này quầng sáng lam

đã bị ngọn lửa đốt cho thủng lỗ chỗ, cái mai màu xanh cũng có vài chỗ chín đỏ.

Nửa sống nửa chín, là càn rỡ nhất.

Nó hung hăng nhảy lên một cái về phía trước, đụng nát một mảng lớn nham thạch đã bị nung đỏ. Càng cua ma sát trên vách đá bắn ra hoa lửa, một cỗ ác khí xộc thẳng vào mặt.

Tiểu Hoàng hừ lạnh một tiếng bước lên nghênh đón. Cây rong kia ép ta có sức mà không có chỗ dùng, chẳng lẽ ta còn sợ một con cua nửa sống nửa chín như ngươi sao?

Một cước thăm dò nhắm thẳng mặt con cua tướng quân. Cua tướng quân thu lại hai cái càng ngăn cản đòn tấn công này. Chân vịt đạp tới, con cua chỉ cảm giác một cự lực kinh khủng đang ập tới, nó giương càng ra đón, nhịn không được liên tiếp lùi lại, suýt chút nữa thì ngã ngửa ra sau.

Một đám quái vật xông lên sau lưng cua tướng quân cũng bị thân thể cồng kềnh của nó chặn lại, thế cục hơi khựng lại một chút.

Hoả diễm không đâu không đốt, đám quái vật này có thể nói là gặp nạn rồi. Lửa lớn nóng bừng bừng bao vây xung quanh, chính là một cái lồng hấp thiên nhiên.

Chỉ cần có quái vật lao ra, Tiểu Hoàng liền chạy lên ngăn cản.

Có ma kháng trong tay, hơn nữa Tiểu Hoàng cũng đã bị Tiểu Diễm đốt quen rồi, vì thế không sợ lửa này.

Đốt trọn vẹn nửa giờ, tôm cá rong biển bị nấu chín hết, mùi hương hải sản quái dị tràn ngập trong không khí.

- Cao Bằng! Ngươi lén ta nấu đồ ăn ngon!

Đại Tử từ bên ngoài hang động thò đầu vào, lớn tiếng ồn ào, tựa như một con Husky nhìn thấy chủ nhân lén lút ăn vụng đồ tốt sau lưng mình.

Chuyện này rất khó lường, có thể lật cả cái nhà này lên.

Đại Tử không ngừng ủi vào bên trong, hòn đá trên đỉnh đầu rào rào rơi xuống. Cao Bằng biến sắc hô:

- Husky Tử! Ngươi đi ra ngoài cho ta!

- Ta không! Ngươi lén ăn ngon sau lưng ta mà còn muốn ta ra ngoài!

Hai mắt Đại Tử đỏ lên.

Sắc mặt Cao Bằng đen thui:

- Ta không có ăn vụng, lúc sau sẽ mang ra cho ngươi.

Đại Tử nghe vậy mới hậm hực rụt đầu lại.

Khi giết quái vật thì không thấy bóng dáng đâu, nghe thấy mùi thơm thì chạy đến nhanh không ai bằng.

Cao Bằng dặn Tiểu Hoàng kéo xác bọn quái vật từ trong hang động ra, có vài con có kích thước quá lớn nên không ra được, hắn bèn đập luôn cả cửa hang mới đưa hết xác quái vật ra ngoài.

Con nào cũng là Vương cấp! Giờ Cao Bằng mới biết lực sát thương của Tiểu Diễm lại cao đến vậy.

Ùng ục.

Khi Tiểu Hoàng kéo xác một con quái vật tương tự như con sò ra, đột nhiên có tiếng ùng ục vang lên.

Tiểu Hoàng khựng lại, tiếng động cũng biến mất, dường như

vừa rồi chỉ là ảo giác.

Cao Bằng và Tiểu Hoàng liếc nhau.

Tiểu Hoàng cúi đầu xuống, ôm xuôi theo vỏ sò rồi đẩy mạnh ra ngoài.

Soạt soạt soạt soạt.

Vỏ sò nứt ra, vừa rồi nó bị hoả diễm thiêu đốt nên đã rất giòn, không còn dẻo dai như trước nữa.

Chát!

Vỏ sò vỡ vụn.

Một cái bóng màu lam từ trong vỏ sò chui ra, sau đó chạy trốn.

Cao Bằng duỗi chân trái. Cái bóng kia chạy qua người hắn thì trượt chân một cái, lăn lông lốc mấy chục vòng như một quả bóng da. Cuối cùng loảng xoảng đâm vào người Lưu Quang rồi mới dừng lại.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 540: Bàn Đại Hải

Cao Bằng quay đầu lại đã nhìn thấy một con cá béo mập màu xanh lam . . . đang mơ mơ màng màng lăn lộn trên mặt đất.

Đầu bạc thân xanh, trên mặt có hai mảng đỏ ửng, con mắt như hạt trân châu sáng ngời có thần, tựa như một con cá mè hoa.

Sau khi ngã xuống dưới đất, cá mè hoa đầu váng mắt hoa, lắc lắc đầu hai cái, sau đó trong miệng phát ra một thanh âm kỳ lạ,

- Ùng ục.

- Ha ha, năm trăm đồng.

Tiểu Hoàng đi tới, một tay túm lấy chiếc đuôi cá mè hoa và nhấc lên. Cá mè hoa không ngừng vung vẩy thân thể dốc sức liều mạng giãy dụa.

Cá mè hoa đột nhiên đình chỉ giãy dụa, trợn trừng đôi mắt cá chết gắt gao nhìn chằm chằm vào Tiểu Hoàng, ánh mắt tà ác khiến cho đáy lòng Tiểu Hoàng mát lạnh.

- Con cá này. . . Nhìn qua không chỉ có năm trăm đồng.

- Cái đồ con vịt buồn nôn ngu xuẩn, đại não còn không có phát dục hoàn toàn nhà ngươi, còn không mau thả ta trở lại trong biển. Bằng không ta nhất định sẽ làm cho ngươi biết cái gì là chân chính thống khổ, đồ vịt trọc lông.

Mỗi chữ mỗi câu mà cá mè hoa nói, cắn chữ cực kỳ rõ ràng,

Cao Bằng ở bên cạnh yên lặng nghe. Con cá mè hoa này nhìn như đang nói chuyện với Tiểu Hoàng, trên thực tế là nói cho mình

nghe.

Bởi vì nói chuyện cùng Tiểu Hoàng nào có cần nói. . . Hán ngữ.

- Bộp...

Tiểu Hoàng thay đổi sắc mặt, một chưởng đập vào trên đầu cá mè hoa, đánh cho nó đung đưa qua lại.

- Ngươi dám mắng ta.

Cá mè hoa âm trầm nhìn Tiểu Hoàng một cái, nhưng tựa hồ một chưởng vừa rồi có hơi đau một chút nên không có tiếp tục mở miệng.

- Cao Bằng, con cá mè hoa này lại có thể nói chuyện, khẳng định không chỉ có giá năm trăm đồng.

Tiểu Hoàng đưa tay đặt dưới cằm nhỏ giọng nói với Cao Bằng.

Nghe thấy Tiểu Hoàng nói chuyện, vốn dĩ cá mè hoa không định nói chuyện, bèn nhanh chóng cười lạnh:

- Các ngươi có biết ta là ai không mà lại dám cư xử với ta như vậy. Các ngươi sẽ phải chịu sự phẫn nộ của đại hải, sự trừng phạt của bão lốc, đám phàm vật ngu xuẩn.

- A, cá mè hoa.

Sau khi Cao Bằng nhìn kỹ thuộc tính của con cá mè hoa này mới chân chính nổi lên một chút hứng thú.

【Tên quái vật】: Hải ???

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 50

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Tinh Nhuệ / ??? (phẩm chất trước mắt / phẩm chất đỉnh phong)

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Thủy

【Năng lực của quái vật】: Thân thể Truyền thuyết lv4, hải dương chi tử lv4

【Đặc tính quái vật】: Thực dị (Trong người tràn đầy sức mạnh hải dương mãnh liệt khiến cho nó có được sinh mệnh lực siêu cường. Nhưng mà sinh mệnh lực cường đại và kỳ lạ này làm nó có thể ăn mòn dị hóa các sinh vật biển.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Sinh mệnh lực cường đại khiến cho nó có thể dị hoá sinh vật biển.

Hiệu quả ② ???: ???)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Quái vật vô danh có được sinh mệnh lực mãnh liệt mà kỳ lạ, có thể lây nhiễm đồng thời dị hoá những sinh vật khác.

Không ngờ lại là một con quái vật không nhìn thấy được thuộc tính.

Trong mắt Cao Bằng lộ ra dị sắc. Cho đến nay có thể sản sinh ra dấu chấm hỏi ở trong khung số liệu của hắn chỉ có một số quái vật. Hơn nữa cái dấu chấm hỏi này tựa hồ dính đến quy tắc thần bí, chỉ cần dính đến quy tắc trong mắt của mình sẽ xuất hiện dấu chấm hỏi .

Nếu như đổi thành những người khác, nếu như không có năng lực như mình, coi như nhìn thấy con cá mè hoa này cũng sẽ coi nó thành một con quái vật bình thường biết nói chuyện. Bởi vì nó thật sự không có sức chiến đấu, có lẽ ưu điểm duy nhất chính là chịu đánh.

Cá mè hoa bị ánh mắt Cao Bằng nhìn chằm chằm đến mức sợ hãi, không nhịn được mắng:

- Loại người hạ đẳng ti tiện cấp thấp nhà ngươi, còn nhìn nữa thì ông đập nát mắt chó của ngươi.

- Bộp…

Tiểu Hoàng lại quất một chưởng vào mặt nó, cá mè hoa như con quay xoay tít bảy tám vòng trên tay Tiểu Hoàng.

- Ai cho phép ngươi dám ăn nói như thế với đại ca của ta hả.

Tiểu Hoàng nhàn nhạt nói.

Tiểu Hoàng lắc lắc cổ tay linh hoạt, thỉnh thoảng đánh một cái. Cá mè hoa tựa như một bao cát nhỏ treo trên tay Tiểu Hoàng bị bàn tay linh hoạt kia đánh liên tục.

Cá mè hoa rất nóng tính, Tiểu Hoàng càng đánh thì nó lại càng mắng ầm ĩ liên mồm. Ngôn từ mắng mỏ gần như không có một cái lặp lại, lời nói ác độc đến mức làm cho Tiểu Hoàng kém chút không nhịn được muốn đem nó đánh chết.

Cao Bằng đột nhiên ngăn Tiểu Hoàng lại,

- Không nên đánh chết nó.

Cao Bằng cúi đầu quan sát con cá mè hoa này. Cá mè hoa không chút nào yếu thế quay đầu trừng mắt nhìn Cao Bằng.

- Ta cuối cùng vẫn cảm thấy con cá mè hoa này đang cố ý chọc giận ngươi, có vẻ muốn làm cho ngươi mất kiềm chế.

Cao Bằng sờ sờ râu trên cằm thì thào tự nói.

Đột nhiên lại cúi đầu đối mặt với đầu cá mè hoa này, Cao Bằng nhíu mày nói,

- Ta vào bên trong biển chính là muốn tìm một con quái vật hệ Thủy để ký kết, nhưng mà con cá mè hoa này nhìn qua có vẻ yếu

ớt, một chút sức chiến đấu cũng không có, đúng là một phế vật.

Cá mè hoa đảo tròng mắt hướng về phía trước lật một cái, sau đó lại cụp xuống phía dưới.

- Nhưng mà nó nhìn qua khá đáng yêu, thu làm ngự thú cũng là một chủ ý không tệ.

- Đáng yêu cái vỏ chuối nhà ngươi! Ông đây hung thần ác sát giết người như ngóe.

Cá mè hoa đột nhiên lên tiếng mắng to.

- Vậy thì thật là tốt, ta muốn thu phục một con ngự thú hung thần ác sát.

Cao Bằng giống như cười mà không phải cười.

Cá mè hoa đơ ra, tên nhân loại này sao lại giảo hoạt như thế.

Cao Bằng bảo Tiểu Hoàng mang con cá mè hoa này ra ngoài để nói chuyện tâm sự, đàm luận một chút cảm ngộ nhân sinh với nó. Nhưng phải chú ý chừng mực, ngàn vạn lần đừng giết chết nó.

Nếu như là quái vật khác, Cao Bằng còn không dám dùng loại phương pháp này. Nhưng mà con cá mè hoa này vừa nhìn là biết có trí tuệ không thấp, hơn nữa nó càng giả bộ hung thần ác sát thì nói lên nó đang chột dạ vì lực lượng không đủ.

Vào buổi tối, những con Thanh Bạch Phong Điểu bị dọa chạy đã bay trở về. Đầu tiên là cẩn thận từng li từng tí bay vòng quanh đảo đá ngầm san hô, sau đó lại kiểm tra trứng chim trên đảo một phen. Sau khi phát hiện trứng chim của mình không chịu tổn thất gì thì Thanh Bạch Phong Điểu mới thả lỏng tâm tình bị kéo căng xuống.

Đêm khuya vắng người, đợi đến khi những con Thanh Bạch

Phong Điểu kia đều đã ngủ. Bên trong bầy chim có một con Thanh Bạch Phong Điểu to hơn vài vòng so với những con khác đứng lên, lén lút đi đến một hang động.

Trông thấy hang động bị phá hư, con Thanh Bạch Phong Điểu này có chút không biết phải làm sao, nhanh chóng vừa đi vừa nhảy chạy vào trong.

Mười phút sau, Thanh Bạch Phong Điểu từ trong huyệt động đi ra, quay đầu nhìn về phía chỗ đám người Cao Bằng đang ở. Trong ánh mắt rất nhân tính hóa xuất hiện các loại tâm tình phức tạp, cuối cùng cúi đầu phát ra tiếng gào thét ưu phiền.

Giống như đã mất đi đồ vật quan trọng gì đó.

Rõ ràng phẫn nộ không dứt, nhưng mà nó vẫn như trước không dám đến gần nhóm Cao Bằng,

Khom người, cong lưng, từng bước một đi trở về bên trong bầy chim. Con Thanh Bạch Phong Điểu cấp Sử Thi này dựa vào bên trong tổ chim của mình, ngẩng đầu nhìn bầu trời ngẩn người.

Liên tiếp ba ngày qua đi, Cao Bằng phát hiện con cá mè hoa này thật sự rất ương ngạnh, một mực không chịu đồng ý trở thành ngự thú của hắn. Để khen ngợi tinh thần ương ngạnh của nó, Cao Bằng thân thiết xưng hô nó là Bàn Đại Hải.

Bởi vì bên trong tên quái vật của nó có một chữ Hải, thêm vào bản thân nó là một con cá mè hoa, cho nên phải có một cái tên hấp dẫn - Bàn Đại Hải. Tuy nhiên chính nó lại không ưa thích chút nào.

- Vì sao ngươi lại muốn một con cá mè hoa như ta. Nếu như ngươi muốn tìm một ngự thú có phẩm chất cao, ta có thể tìm giúp ngươi.

Bàn Đại Hải rốt cuộc không biết nói gì khác nữa, nó chưa từng gặp qua loại người vô lại như Cao Bằng.

- Ta muốn Bàn Đại Hải nhà ngươi.

- Ngươi đến cùng vừa ý ta chỗ nào? Ta thay đổi không được sao!

Bàn Đại Hải trợn mắt nhìn.

- Bàn Đại Hải ngươi ưu tú như vậy, lẽ nào không có chút hiểu rõ bản thân mình sao! ?

Cao Bằng nhíu lông mày lại.

Bàn Đại Hải:

- ???

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 541: Khế Ước Bình Đẳng

- Ta biết vị trí một số quái vật trong biển có phẩm chất rất cao. . . Như vậy đi, nếu như ngươi không hài lòng thì đi tới chỗ khác, tới lúc ký kết được mới thôi, như vậy được chưa.

Bàn Đại Hải cũng lười tốn nước bọt để nói với Cao Bằng, da mặt người này dày tới mức nó cũng không thể tưởng tượng được, mình đã bày tỏ thái độ rõ ràng tới như vậy rồi mà hắn vẫn muốn ký huyết khế với mình.

Mình phải nói người này da mặt dày hay là nên nói … ánh mắt của hắn quá tốt đây!

Cao Bằng ôm Bàn Đại Hải, tìm một khối đá ngồi xuống.

- Thật ra ta cũng hiểu được vì sao ngươi không muốn ký kết huyết khế với ta. Dù gì thì Bàn Đại Hải ưu tú như ngươi cũng không thể nào tùy tiện làm ngự thú cho người khác được, không thể nào ăn nhờ ở đậu nhà người ta được có đúng hay không?

Lời nói Cao Bằng mang ý vị sâu xa.

Ánh mắt như cá chết của Bàn Đại Hải hơi nhảy lên. Nó không trả lời vấn đề của Cao Bằng, nhưng ý nghĩ của nó cũng rất rõ ràng.

- Ngươi không muốn khôi phục lại thực lực sao?

Cao Bằng xoa cái đầu lớn của Bàn Đại Hải.

- Ngươi muốn khôi phục phẩm chất khẳng định không dễ dàng, nếu không sẽ không tới mức đến bây giờ mà ngươi mới chỉ

khôi phục tới phẩm chất Tinh Nhuệ.

- Như vậy đi, bây giờ ngươi đã rơi vào trong tay ta rồi, muốn ta thả ngươi đi là chuyện không thể nào, nhưng ta có thể để cho ngươi dễ dàng khôi phục lại phẩm chất cũ. Nếu như ngươi không đồng ý thì ta cũng không giết ngươi, ta sẽ giữ ngươi ở bên cạnh rồi sau đó sẽ tìm một cái hố chôn ngươi xuống.

Cao Bằng nói rất thành khẩn.

Câu nói này Cao Bằng nói rất thật lòng, không có tí gì là giả bộ.

Bàn Đại Hải,

- …

Bàn Đại Hải nhìn Cao Bằng trầm mặc không nói, nó chưa gặp qua dạng người này bao giờ.

Cao Bằng đưa bàn tay đặt ở trên trán Bàn Đại Hải, dùng linh hồn lực câu thông với Bàn Đại Hải, thử ký kết huyết khế cùng nó.

Linh hồn cảm giác được không gian ý thức của Bàn Đại Hải. Xuyên qua một mảng hỗn độn đen kịt, sau một khắc linh hồn buông lỏng, ngay sau đó trước mắt xuất hiện một mảnh thế giới ý thức mênh mông.

Liếc nhìn lại đó là một đại dương vô tận, nhưng lúc này nó đang ở trạng thái yên lặng, mặt biển không có chút rung động nào, bóng loáng giống như một mặt gương khổng lồ. Tựa như không gian ý thức vùng biển này đã chết, mất đi sức sống.

Cao Bằng cúi đầu nhìn xuống, ngay dưới lòng bàn chân hắn có một khu vực nước nhỏ vẫn đang "Sống", thỉnh thoảng nó lại sôi trào một chút, nổi lên từng vệt sóng gợn lăn tăn.

Ầm ầm!

Trên bầu trời có một tia lôi đình màu lam nổ tung rơi vào mặt biển, giống như muốn chém đại hải kia thành hai khúc. Trong chớp mắt hải dương đang yên lặng kia bỗng thức tỉnh.

Hải dương cuồn cuộn, sóng lớn mãnh liệt, sương mù mông lung, trên bầu trời thiểm điện dày đặc. Từ sâu trong đại hải có hai luồng hoàng quang nhấp nháy, diện tích hoàng quang cực lớn, mỗi một luồng hoàng quang còn lớn hơn cả một hòn đảo.

Sắc mặt Cao Bằng vẫn không đổi, bĩnh tĩnh nói.

- Bàn Đại Hải, ngươi làm gì vậy.

- Làm càn! Phàm nhân hèn mọn. . .

- Ngươi đánh ta một cái thử xem?

Cao Bằng cắt ngang lời nó.

Cao Bằng thấy rất rõ ràng, đẳng cấp tên này chỉ có cấp 50, ngay cả Vương cấp đều chưa có tới, hơn nữa phẩm chất trước mắt cũng chỉ là phẩm chất Tinh Nhuệ, nếu so linh hồn lực thì cũng chưa chắc đã mạnh bằng hắn.

Dù sao mình cũng ký huyết khế với hai con ngự thú Hoàng cấp có phẩm chất Truyền Thuyết trở lên, linh hồn lực của mình dù chưa đạt tới trình độ Hoàng cấp nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Cho nên chính mình không phải sợ cái gì, nếu thật cứng đối cứng cũng chưa biết được ai thảm hơn ai.

Hai đoàn ánh sáng ở sâu trong hải dương kia vẫn nhìn chằm chằm Cao Bằng, trong thoáng chốc Cao Bằng cảm giác trước mắt xuất hiện phong bạo diệt thế, còn có sóng lớn nghiêng trời lệch đất đang đánh về phía mình với một tốc độ khủng khiếp.

Sóng lớn và phong bạo xuyên thấu qua thân thể của hắn, đây cũng chỉ là một luồng ảo cảnh.

- Thế nào, ngươi suy nghĩ kỹ chưa. Ta và ngươi ký kết huyết khế, đây chỉ là một tầng bảo hiểm mà thôi, bình thường ta cũng không đối xử hà khắc với ngự thú của mình. Quan hệ của chúng ta là đồng bạn bình đẳng với nhau, hơn nữa ta cũng sẽ tôn trọng ý muốn của ngươi.

- Ngươi nói ngươi có thể giúp ta khôi phục phẩm chất?

Bàn Đại Hải đột nhiên hỏi.

- Đúng. . . Như vậy đi, nếu như ngươi không tin lời ta nói, trước tiên ta có thể giúp ngươi khôi phục lại phẩm chất Hoàn Mỹ. Nhưng sau khi ta giúp ngươi khôi phục phẩm chất thì ta không muốn ngươi tiếp tục cò kè mặc cả nữa.

- Không cần, nếu như ngươi dám lừa gạt ta, ta tự nhiên có biện pháp để ngươi sống không bằng chết.

Bàn Đại Hải âm trầm nói.

Trong hư không lóe ra một cái khế ước màu máu, nhưng ở chính giữa khế ước có từng đường vân màu lam, xung quanh khế ước còn có thần quang màu lam lấp lóe.

- Ngươi dám ký sao?

Bàn Đại Hải hỏi.

Cao Bằng nhíu mày nhìn cái khế ước trước mặt, hình dạng của nó có chín phần tương tự với huyết khế, dù là hình dạng hay hoa văn phía trên đều rất tương tự với huyết khế.

Nhưng sở dĩ huyết khế được xưng là huyết khế cũng không phải là bởi vì nó cần đem ngón tay cắt ra một vết thương đổ máu,

đây chẳng qua là phương pháp sử dụng lúc linh hồn ngự sử không đủ mạnh mà thôi. Đương nhiên khi linh hồn lực ngự sử mạnh tới một trình độ nhất định thì có thể trực tiếp câu thông với quái vật để ký huyết khế.

Sở dĩ huyết khế được xưng là huyết khế là bởi vì màu sắc của nó là đỏ như máu, như một tấm da dê được ngâm mấy tháng trong vại đầy máu tươi.

Nhưng trên bề mặt tấm huyết khế mà Bàn Đại Hải triệu hoán ra còn có từng phù hiệu màu xanh lam. Lần đầu tiên Cao Bằng nhìn thấy những phù hiệu này hắn liền nghĩ tới hải dương và phong bạo.

Nhìn qua thì đây cũng không giống như một khế ước nghiêm chỉnh.

- Đây cũng là huyết khế, chỉ là hơi sửa lại điều khoản bên trong một chút.

Bàn Đại Hải từ tốn nói.

Cao Bằng đem ý thức kéo dài vào trong, rất nhanh sau đó hắn đã cảm giác được nội dung bên trong huyết khế. Cao Bằng nhắm mắt lại bắt đầu cảm giác.

Đây là một phần khế ước bình đẳng, Bàn Đại Hải sẽ trợ giúp Cao Bằng chiến đấu trong phạm vi năng lực cho phép, mà Cao Bằng cũng cần phải hỗ trợ Bàn Đại Hải tấn cấp phẩm chất.

Đồng thời cũng có hạn chế thời gian. Nếu như Cao Bằng không thể trong khoảng thời gian mười năm, trăm năm, ba trăm năm, năm trăm năm, một ngàn năm giúp nó khôi phục mỗi phẩm chất tương ứng thì huyết khế này sẽ tự động được giải trừ, đồng thời Cao Bằng sẽ bị phản phệ linh hồn.

Bàn Đại Hải nhìn Cao Bằng khiêu khích.

- Ngươi có dám ký phần huyết khế này không.

Cao Bằng bình tĩnh vươn tay phải ấn lên huyết khế. Huyết khế bộc phát ra kim quang sau đó biến mất dung hợp vào trong cơ thể Cao Bằng và Bàn Đại Hải.

Một ngàn năm?

Buồn cười.

Coi như chưa hoàn thành cũng là chuyện một ngàn năm sau.

Ký kết huyết khế xong, Cao Bằng rời khỏi không gian ý thức Bàn Đại Hải, một lần nữa mở mắt. Cao Bằng vỗ cái đầu to tròn của Bàn Đại Hải nói.

- Lúc trước ngươi có nói ngươi biết vị trí một số hải quái phẩm chất cao đúng không, bây giờ ngươi đã là ngự thú của ta rồi, chúng ta có vinh cùng vinh, ngươi dẫn ta đi tới chỗ bọn nó thôi.

Sau khi ký kết huyết khế Cao Bằng nhìn Bàn Đại Hải thì phát hiện có một bộ phận thuộc tính trước đó không có xuất hiện bây giờ đã được giải phóng, có khả năng là vì ký kết huyết khế khiến liên hệ giữa bọn họ càng mật thiết hơn.

【Nhu cầu tấn cấp phẩm chất Hoàn Mỹ】: Trái Tim Xà Long Thú x5, Thâm Hải Cự Hình Hải Đái 100 tấn, Kim Cương Tu Sa Tích Chuy Cốt 10 tấn. . .

Ngươi là heo sao?

Cao Bằng kinh ngạc.

Cao Bằng cẩn thận tính toán một lần. Chỉ tài liệu đã cần mấy trăm tấn, cái thể trọng của ngươi có căng hết cỡ chắc cũng chỉ được ba mươi kí thôi.

Cao Bằng cảm thấy mình bị đồ chó hoang này lừa gạt tới thảm

rồi, nhưng lại nhất thời nói không ra chỗ nào không đúng.

- Được thôi, lát nữa ta sẽ dẫn ngươi đi.

- À đúng rồi. Ngươi biết nơi nào có Xà Long Thú, Thâm Hải Cự Hình Hải Đái, Kim Cương Tu Sa,... hay không?

Bàn Đại Hải nheo mắt suy nghĩ một lát, nói ra một loạt địa danh.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 542: Ba Năm

Trái đất, Du Châu.

Cao Bằng rời khỏi nơi này đã ròng rã ba năm.

Một người từ bừa bãi vô danh đến vang danh thiên hạ cần thời gian dài dằng dặc. Nhưng để gần như tất cả mọi người quên đi thì chỉ cần ba năm.

Mà bây giờ đã qua ba năm. Từ thời điểm hiện tại, quay ngược lại khi trái đất xảy ra dị biến đã là tám năm rồi.

Xưa nay nếu nhắc đến Cao Bằng thì nhất định mọi người vẫn có thể nhớ có người này, nhưng giờ không còn ai bàn luận về hắn nữa.

Giống như trước khi tai biến, minh tinh nước Cao Ly vẫn luôn có được nhiều fan hâm mộ ở khu Hoa Hạ, tên tuổi nổi như cồn. Nhưng vì chế độ trưng binh đặc thù của bọn họ, có rất nhiều minh tinh đang nổi không trốn khỏi vận mệnh phải nhập ngũ. Khi thần tượng nhập ngũ, rất nhiều fan hâm mộ sẽ trung trinh không đổi thể hiện với oppa rằng chúng ta sẽ chờ ngươi xuất ngũ trở về. Đến khi thần tượng hết thời hạn nghĩa vụ quân sự, xuất ngũ rồi thì người đi trà lạnh. Người đã từng là fan hâm mộ của ngươi đã chuyển sang hâm mộ người khác rồi.

Du Châu, đường Đả Đồng. Đây là con đường có nhiều quán bar nổi danh ở Du Châu.

Khi mới xảy ra tai biến, vì có rất nhiều ngự sử rời thành giết quái vật, trường kỳ du tẩu mạo hiểm sinh tử không rõ, đương nhiên cần có một nơi để phát tiết bầu nhiệt huyết.

Sau đó nhân duyên tế hội, cũng bởi vì nơi này xuất hiện một vết nứt không gian ổn định.

Nó khiến cho đường Đả Đồng ở thành khu Bách Nghiệp của Du Châu lại càng ngày càng phồn vinh.

- Này, các ngươi nói xem hiện giờ ai là ngự sử mạnh nhất thế giới?

- Tôi nghĩ là Thái Dương Vương ở khu Anh Quốc.

- Thái Dương Vương? Không phải hắn đã bị Hắc Ám Atula Warren đánh bại sao?

Một người mập mạp mặc áo thun màu lam cười khẩy.

- Lần ấy Thái Dương Vương bị người ta đánh lén, ngươi không thấy bây giờ Warren bị đuổi giết khắp thế giới sao?

Người lên tiếng trước mặc áo sơ mi ngắn tay màu trắng, cánh tay xăm hình kích động cầm một cốc bia lên uống một hơi cạn sạch:

- Bảo ta nói lại, vẫn là Thái Dương Vương mạnh nhất.

Mấy người bên cạnh bực bội hỏi lại:

- Tại sao lại là Thái Dương Vương? Dù hắn rất nổi tiếng ở khu Anh Quốc, nhưng cũng chỉ ở phương Tây thôi. Phương Đông chúng ta còn có Thanh Loan công tử, còn có Bắc Hàn Vương. Bọn họ đều là ngự sử đứng đầu.

- Ngươi không thấy Thái Dương Vương rất gợi cảm sao?

Người có xăm hình nghe thấy có người vũ nhục tình nhân trong mộng của mình, không nhịn được liền nổi giận.

- Tôi nghe nói Thái Dương Vương là nam.

Có người lẩm bẩm.

Nghe vậy mấy người kia đều giật mình, sau đó lặng lẽ dịch ghế sang bên cạnh.

- Nhưng nói thật, hiện giờ hầu hết các ngự sử mạnh nhất thế giới đều thuộc về thị tộc từ thượng cổ, sau này còn có đường cho chúng ta sao? Nói khó nghe, chẳng lẽ chúng ta sẽ trở thành người hạ đẳng? Nghe nói Liên minh chính phủ thế giới đã chuẩn bị đưa ra dự luật mới, hình như có quan hệ tới các thị tộc thượng cổ.

Có người sầu bi ai thán một tiếng.

- Mấy người các ngươi làm sao thế, tại sao lại nâng cao người khác tự hạ thấp mình? Ông đây nghe mà bực mình!

Một người đàn ông cao lớn ở bàn bên cạnh tức giận đứng dậy:

- Sao ở trái đất chúng ta lại không có cường giả chứ? Ngay ở Du Châu chúng ta đã có hai vị rồi, toàn thế giới càng có không ít. Bọn ông mới phát triển có mấy năm thôi, chờ mấy năm nữa, trái đất của chúng ta có mấy tỉ người, mỗi người nhổ một bãi nước bọt cũng dìm chết bọn họ rồi!

Giọng nói của tráng hán rất lớn, hơn nữa dáng người rất cao to, bên bàn của hắn còn có mấy người nữa. Mấy người bên này liếc mắt nhìn nhau, người xăm hình ở cánh tay không cam lòng phản bác lại:

- Vậy ngươi kể thử xem là hai vị nào?

- Kỷ Hàn Vũ và Cao Bằng của tập đoàn Nam Thiên.

Người đàn ông cao lớn hung hăng trừng mắt với bọn họ:

- Bọn họ đều là ngự sử Vương cấp uy tín lâu năm ở trái đất chúng ta. Ba năm trước, Cao Bằng còn được coi là người mạnh

nhất đấy.

- Phì.

Người có cánh tay xăm hình nhếch miệng lên, xem ra chỉ chờ có câu nói này:

- Nói đến Kỷ Hàn Vũ kia tôi còn tin, còn cái người Cao Bằng đó, tôi không phục. Nghe nói có thị tộc thượng cổ đến liền xám mặt chạy trốn tới thế giới Hắc Vụ, giờ còn không biết còn sống hay chết rồi, loại hèn nhát này cũng được gọi là cường giả sao?

Người ngồi đối diện vẫn không nói gì. Người có cánh tay xăm hình và những người bạn cùng bạn không nhịn được vụng trộm kéo cánh tay hắn. Ở chỗ khác hoặc sau lưng ngươi nói thế nào cũng được, nhưng đây là nơi công cộng… Hơn nữa nơi này còn là Du Châu nữa.

Có ai không biết một mẫu ba phần đất nơi này đều do công ty bảo an Nam Thiên trông coi, không thấy bảo vệ đứng gác ở cửa kia đều đang nhìn về phía này sao?

Dù bị hơi rượu bốc lên đầu, nhưng người có cánh tay xăm hình cũng không ngốc. Khi thấy ánh mắt những bảo vệ kia không thiện chí thì lập tức giật mình, cũng tỉnh ra vài phần, sau đó xám xịt cùng những người bạn còn lại lặng lẽ rời khỏi quán bar.

- Thiếu đổng, là do tôi quản lý không tốt. Tôi sẽ phái người kéo mấy kẻ kia tới sông Gia Lăng nuôi cá.

Sắc mặt Vương Triệu có chút khó coi, vội vàng chạy tới ngồi cạnh người trẻ tuổi mặc quần áo thể thao.

- Được rồi, anh cũng không thể bịt miệng cả thế giới được. Miệng mọc trên mặt họ, kệ họ nói đi.

Cao Bằng khoát tay áo, không thèm để ý.

- Thiếu đổng rộng lượng.

Vương Triệu vội vàng vỗ mông ngựa.

Cao Bằng cười nhạt:

- Anh đó, tuổi còn trẻ thì không nên xốc nổi như vậy.

- Tôi biết rồi, đa tạ lão hiệu trưởng tài bồi.

Vương Triệu hung hăng gật đầu.

Vương Triệu là học sinh lứa đầu tốt nghiệp từ Thiên Các Học Phủ. Học xong liền vào tập đoàn Nam Thiên nhậm chức, sau đó được phân công đến đường Đả Đồng, quản lý mọi chuyện lớn nhỏ ở đây.

Cao Bằng quay đi, thầm ra lệnh cho Tiểu Thảo qua huyết khế:

- Nguyền rủa mấy người kia một chút, cho bọn họ ốm mấy ngày đi.

Cao Bằng híp mắt lại, dám nói xấu ta sao? Ta không nghe thấy thì kệ, nhưng bị ta nghe thấy rồi sẽ khác đấy.

Tiểu Thảo lắc lư cái đầu, mấy sợi lông tơ màu đen lặng lẽ hòa vào bóng tối đuổi theo mấy người kia.

Cao Bằng nhìn quanh, cười cười:

- Được rồi, anh sắp xếp cho tôi một cái xe. Không cần xe lớn, xe việt dã nhỏ là được rồi.

Chờ đợi ở thế giới Hắc Vụ ròng rã ba năm, quần áo chuẩn bị đều đã mặc hết. Bây giờ quay lại trái đất, Cao Bằng không tùy tiện đi thẳng về mà liên hệ người bên dưới hỏi thăm thế cục hiện tại trước.

Hiện giờ ông ngoại không có gì đáng lo, lão gia tử ăn ngon uống tốt, ngày nào cũng bừng bừng khí thế.

Chỉ có điều, từ khi mình rời khỏi trái đất thì ông ngoại rất ít khi ra tay, dù có chuyện gì cũng để cho đám cu li bộ lạc Bạch Long kia đi làm việc. Bọn họ muốn có danh tiếng, ông ngoại cũng bớt sức, song phương phối hợp ăn ý với nhau.

Ba năm trôi qua, vì ông ngoại không trực tiếp ra tay, đồng thời mình cũng đã rời khỏi trái đất nên danh tiếng của tập đoàn Nam Thiên không còn như trước nữa.

Cây cao chịu gió lớn. Sau ba năm lắng đọng, tập đoàn Nam Thiên đã chuyển vào trong bóng tối.

Điều này cũng phù hợp với suy tính của Cao Bằng khi mới rời khỏi trái đất.

- Không ngờ hạn chế của trái đất vẫn chưa được phá vỡ, hiện giờ quái vật mạnh nhất vẫn là Vương cấp đỉnh phong. Nhưng tin tức tốt là đám ngự thú của mình có thể tránh trong không gian ngự thú để mang về.

Cao Bằng quay đầu lại nhìn con vượn cao lớn màu trắng đứng thẳng sau lưng mình. Hai tay nó dài quá gối, sau lưng mọc hai cánh, mắt xanh môi đỏ, cái đuôi linh hoạt nhẹ nhàng vung vẩy.

Dù màu sắc và hình dạng đều thay đổi rất nhiều nhưng vẫn có thể lờ mờ nhận ra được bóng dáng của Tiểu Hoa.

- Đi thôi, chúng ta về nhà xem.

Cao Bằng rời khỏi quán bar.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 543: Cửu Biệt Trùng Phùng

Cửa sổ xe được mở ra, gió mát thổi tới trước mặt làm Cao Bằng híp mắt lại. Tiểu Thảo quấn ở trên vai hắn và thò đỉnh quan ra ngoài cửa xe. Chiếc đỉnh quan với hai màu đen trắng giao nhau bị gió thổi cho rối bời.

Ban đầu còn tưởng rằng ba năm trôi qua, thế giới áp chế ở trái đất thế nào cũng tăng lên tới Hoàng cấp, kết quả không ngờ vẫn chỉ là Vương cấp.

Lần này hắn trở về cũng vì đã ở thế giới Hắc Vụ quá lâu, ông ngoại tuổi tác đã cao, người già tất nhiên có thể gặp mặt được lần nào hay lần đó. Hắn trở về chủ yếu là để thăm ông ngoại một lát, thuận tiện xem tập đoàn Nam Thiên bên này có gặp phải nguy hiểm gì không.

Cao Bằng để gần như phần lớn ngự thú ở trong không gian của ngự thú hoặc ở lại thế giới Hắc Vụ.

Chỉ có Tiểu Thảo, Nam Quất, Bắc Quất, Tiểu Hoa và Chiêu Tài có thể theo hắn trở lại trái đất.

Ngay cả A Xuẩn trước đó vẫn là một tấm biển bối cảnh chỉ có thể hô 666 trên chiến trường, thời gian trước ở trong vùng biển Phong Bạo tìm được một viên linh thạch không gian nặng hai tấn. A Xuẩn đang tấn thăng Hoàng cấp khi Cao Bằng rời đi, cũng không biết bây giờ đã thăng cấp thành công chưa?

Con cá mè hoa kia thật đúng là một con cá gian từ đầu đến đuôi, cũng không biết nó làm sao biết được những tin tức đó. Cao

Bằng luôn có cảm giác biển rộng này giống như cửa sau nhà nó, dẫn theo hắn đi dạo quanh trong biển rồi nhặt nhạnh chỗ tốt. Ngự thú của hắn có thể thăng cấp nhanh như vậy cũng có một phần công lao rất lớn của con cá mè hóa này. Số lượng cụ thể thế nào thì hắn không nhớ rõ, nhưng hắn biết tế đàn đã tiện thể khôi phục lại 10%.

- Đây là cửa lớn của tập đoàn sao?

Cao Bằng kinh ngạc nhìn cánh cửa cột trắng ngói xanh cao tới hơn trăm mét, nhìn qua vô cùng khí thế, liếc mắt nhìn qua giống như đại điện hoàng cung, ở phía trên còn khắc ba chữ lớn vàng son lộng lẫy... Nam Thiên Môn.

Ở trên cột trắng có một con cự mãng lớn bằng vại nước quấn ở trên cây trúc, mảnh vảy mảnh trắng vô cùng tinh xảo, còn phun ra lưỡi rắn trông rất sống động.

Khu nhà xưởng đã dời đến bên cạnh. Bây giờ, ở đây là tòa nhà văn phòng tổng bộ và khu nhà ở của nhân viên cùng với sân huấn luyện.

Có người mặc đồng phục chiến đấu dẫn theo ngự thú bước đi vội vàng, cũng có người mặc quần áo thường dắt trẻ con đi dạo tán gẫu.

Không có ai biết Cao Bằng ra ngoài ba năm đã lặng lẽ trở về vào hôm nay. Chỉ có Kỷ Hàn Vũ sớm nhận được tin tức nên ở nhà chờ hắn về.

Từ phía xa, Cao Bằng đã nhìn thấy một bóng người cao lớn đứng chờ ở trước cửa, mái tóc hoa râm nhưng vẫn rất có tinh thần.

- Cháu về rồi.

Khóe mắt đầy nếp nhăn của ông ngoại kéo lên, đi tới nắm tay

của cháu ngoại quan sát thật kỹ:

- Cháu gầy đi, nhưng trông càng có tinh thần.

Kỷ Hàn Vũ nói xong lại kéo Cao Bằng đi vào nhà:

- Ở bên kia chắc không có đồ gì ngon. Cháu mau vào phòng ăn đi, ta đã nấu canh sườn rong biển cháu thích nhất đấy.

Cao Bằng đi vào biệt thự, đột nhiên nhìn về phía phòng khách. Ở trên ghế salon gần cửa sổ phòng khách, ánh đèn vàng ấm áp chiếu xuống mái tóc dài màu đen của nàng tạo thành vầng sáng màu vàng. Nàng mặc áo màu trắng, quần jean sáng màu, gương mặt xinh đẹp trắng mịn đang mỉm cười.

Nhìn thấy Cao Bằng trở về, trong mắt Bắc Thanh Nghiên lộ rõ sự kinh ngạc, sau đó thu hồi ánh mắt đứng dậy khép quyển sách trên tay lại chuẩn bị chào ra về.

Ông ngoại đã mở miệng giữ lại:

- Cháu ở lại ăn một bữa cơm đã. Hôm nay Tiểu Bằng vừa về, trước đó chẳng phải các cháu cũng quen biết nhau rồi sao?

Bắc Thanh Nghiên trầm ngâm một lát, cuối cùng khẽ gật đầu:

- Vậy thì quấy rầy.

Trên bàn cơm, ông ngoại cười gắp thức ăn cho Bắc Thanh Nghiên và Cao Bằng, đồng thời nói với cháu ngoại về một vài chuyện thú vị đã xảy ra trong ba năm hắn rời đi.

Đại thể là nói tới nguyên nhân Bắc Thanh Nghiên lại xuất hiện ở đây.

Từ sau khi Cao Bằng đi Bắc Cực về, trên cơ bản mỗi tháng tập đoàn Nam Thiên đều sẽ “tiếp tế hàng không” cho Bắc Cực một lần.

Bên trong đều là các loại đồ ăn ngon và các nguyên liệu nấu ăn được ướp lạnh.

Sau khi liên tục đưa tròn một năm thì bộ lạc Bắc Hàn trở về trái đất, bởi vì thân phận của Bắc Thanh Nghiên đặc biệt nên ở lại bộ lạc Bắc Hàn sẽ rất xấu hổ.

Địa vị của nàng rất cao, xem như là "lão tổ tông" còn sống. Nhưng người bây giờ đang cầm quyền bộ lạc Bắc Hàn vẫn còn sống khỏe, trên đầu chẳng biết tại sao lại có thêm một tổ tông tới.

Bọn họ xấu hổ mà Bắc Thanh Nghiên cũng không được tự nhiên, sau đó nàng dứt khoát dẫn theo Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ một đường đi về phía nam. Khi đi ngang qua Du Châu, Từ Mẫu Thú cất ở trong ngực cảm giác được Từ Công Thú mà Cao Bằng để ở trong biệt thự. Dù sao bắt người tay ngắn ăn người miệng mềm, nếu đã tới mà không vào thăm hỏi thì không thể nào nói nổi.

Sau khi biết được Cao Bằng không ở đây, nàng vốn muốn rời đi, nhưng bị mèo già hóa cáo Kỷ Hàn Vũ dùng thủ đoạn nhỏ kéo ở lại tập đoàn Nam Thiên cung cấp ăn uống.

Bắc Thanh Nghiên áy náy nên bảo ngự thú của nàng giúp Kỷ Hàn Vũ giải quyết một vài chuyện. Cứ như vậy Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ trở thành tay chân chuyên dùng của tập đoàn Nam Thiên.

Bắc Thanh Nghiên được Kỷ Hàn Vũ xem là cháu dâu nên cũng thường xuyên bị hắn mời tới cùng ăn cơm. Hắn còn đặc biệt xây dựng một biệt thự khác ở bên hồ.

Một lát sau, Kỷ Hàn Vũ để đũa xuống nói ăn no rồi, sau đó chậm rãi đứng dậy đi lên tầng.

- Các cháu cứ tiếp tục ăn đi. Ta lên trên tầng đi ngủ, người già thường hay buồn ngủ lắm.

Trên bàn cơm chỉ còn lại Cao Bằng và Bắc Thanh Nghiên, hai

người cảm thấy hơi xấu hổ nên bầu không khí cũng rất kỳ lạ.

- Đã lâu không gặp! Cô ở Du Châu bên này đã quen chưa? Đồ ăn chỗ chúng tôi đều có chút cay!

Cao Bằng phá vỡ bầu không khí ngột ngạt này trước.

- Tôi vẫn rất thích ăn thức ăn ở chỗ của các anh, ăn còn ngon hơn thức ăn của chúng tôi thời đó.

Bắc Thanh Nghiên gật đầu.

Sau đó hai người lại chìm vào im lặng.

- Ừ, tôi nhìn ra được cô thích ăn đồ ăn chỗ chúng tôi, cô xem mặt cô cũng tròn lên rồi kìa.

Cao Bằng cái khó ló cái khôn nói một câu để giảm bớt xấu hổ.

Bắc Thanh Nghiên:

- ….

Bắc Thanh Nghiên lấy một tờ giấy ăn từ trên bàn lau khóe miệng, ung dung để đũa xuống:

- Tôi ăn no, anh ăn tiếp đi.

Nói xong, nàng đứng dậy rời khỏi biệt thự.

Cao Bằng cảm giác hình như mình vừa rồi đã nói sai điều gì đó. Nhưng mặt cô ấy thật sự tròn lên mà?

Sáng sớm hôm sau, phía bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng huyên náo đánh thức Cao Bằng dậy.

Cao Bằng từ trên giường đứng lên đi dép ra ban công tầng hai nhìn xuống, chỉ thấy trên sân cỏ có rất nhiều người đang đứng

nhốn nháo.

Cao Bằng nhìn thấy trong đó có người nhìn rất quen mắt, nhưng phải nhíu mày suy nghĩ một lát mới nhớ ra thân phận của người này. Đây không phải là thầy giáo trong trường của mình sao? Hắn tiếp tục nhìn những bạn học trên sân cỏ, thấy tuổi tác của những người này chưa lớn liền hiểu ra. Chắc những người này là học sinh của Thiên Các Học Phủ.

Hắn trở lại phòng vệ sinh rửa mặt sơ qua rồi thay quần áo ra cửa:

- Lưu lão sư, đã lâu không gặp.

Cao Bằng cười vẫy tay với một ông lão sư đeo kính cách đó không xa.

Người đàn ông được gọi là Lưu lão sư quay đầu nhìn thấy Cao Bằng thì hơi sửng sốt, sau đó trên mặt nở nụ cười rạng rỡ như hoa cúc.

- Ôi chao, lão hiệu trưởng, ngài đã về rồi! Ngài về lúc nào vậy?

Lưu lão sư vội vàng bảo những học sinh này qua chào hỏi Cao Bằng.

Những học sinh này đều không nhận ra Cao Bằng. Dù sao ba năm trôi qua, những học sinh đã từng ở trong trường học cơ bản đều đã tốt nghiệp, bây giờ toàn là học sinh mới.

- Đó là ai vậy? Hình như chỉ lớn hơn so với chúng ta có mấy tuổi.

- Ngươi không nghe thấy Lưu lão sư gọi hắn là hiệu trưởng à, ngươi quên tấm hình ở trên bảng đen kia rồi sao?

- Ồ, hình như thật sự là cùng một người.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 544: Cúp Trường Trung Học Cả Nước

- Lưu lão sư, mọi người tới nơi này làm gì vậy?

Cao Bằng cười trêu ghẹo nói:

- Sẽ không phải là thấy biết tôi vừa trở về mà tới chứ.

Lưu lão sư cười nói:

- Xem ngài nói kìa, nếu như biết lão hiệu trưởng ngài trở về thì không chỉ là tôi, phó hiệu trưởng và đám chủ nhiệm chắc chắn đều sẽ đến. Chúng tôi chuẩn bị đi tham gia cuộc thi đấu giữa các trường trung học, vòng đấu loại tổ chức ở Du Châu chúng ta. Kỷ đổng nói muốn cho học sinh tham gia thi đấu tới đây một chuyến, để cho bọn họ thêm cố gắng.

- Ồ, thì ra là vậy.

Cao Bằng chợt hiểu ra rồi gật gật đầu. Trên thực tế hắn căn bản không biết cuộc thi giữa các trường trung học gì đó, nhưng vẫn gật đầu.

Trước đó mình rời khỏi trái đất nên không thể tiếp tục làm hiệu trưởng, đành phải mời ông ngoại đảm nhiệm chức vụ hiệu trưởng của Thiên Các Học Phủ giúp quản lý trường học. Hắn không yên lòng khi để người khác ngồi lên vị trí này, cho nên chỉ có thể làm phiền ông ngoại.

Ông ngoại từ phía sau đi tới liếc nhìn cháu ngoại của mình. Nghĩ đến tối qua khi mình ở trên tầng nghe hắn và cô bé họ Bắc kia nói chuyện, hắn lại tức giận.

Tại sao cháu mình lại ngu xuẩn như vậy? Năm đó, mình theo đuổi bà ngoại của nó cũng chưa từng ngốc như vậy. Khi cha nó theo đuổi con gái mình cũng rất giảo hoạt, thế nào truyền đến đời này lại biến thành khúc gỗ như thế. Cũng không biết tới lúc nào mình mới được bế chắt đây.

Kỷ Hàn Vũ đi tới. Những học sinh đang xì xào bàn tán đều ngậm miệng ngoan ngoãn nhìn hiệu trưởng.

- Năm nay chính là cúp các trường trung học cả nước lần thứ hai, năm ngoái các ngươi không đạt được xếp hạng lý tưởng, chỉ đứng thứ tám. Đương nhiên, ta đã nhìn thấy sự cố gắng của các ngươi, nhưng ta hi vọng năm nay các ngươi có thể cố gắng hơn nữa, chỉ cần có thể đạt được thứ hạng tốt hơn năm ngoái là được.

Kỷ Hàn Vũ nói rất uy nghiêm.

- Nếu như thành tích của các ngươi tốt hơn năm ngoái, tất cả học sinh tham gia thi đấu đều được thưởng một ngự thú cấp Thủ Lĩnh có phẩm chất Hoàn Mỹ. Nếu như có thể tiến vào top ba, tất cả học sinh tham gia thi đấu có thể tùy ý lựa chọn một con ngự thú cấp Thủ Lĩnh trong tập đoàn... Bên trong thậm chí có phẩm chất Sử Thi, cái này phải xem ánh mắt của các ngươi thế nào.

Kỷ Hàn Vũ nói với ẩn ý sâu xa.

Nghe hiệu trưởng nói vậy, những học sinh này đều hít thở dồn dập.

Cấp Sử... Sử Thi!

Bọn họ đều biết điều này đại biểu cho cái gì.

Điều này đại biểu cho tiền đồ tươi sáng, cũng đại biểu tương lai của bọn họ càng rộng lớn hơn.

- Hiệu trưởng, nếu như chúng tôi lấy được danh hiệu đứng

đầu thì sao?

Một học sinh trong đó đột nhiên lấy dũng khí lớn mật nói.

Kỷ Hàn Vũ nhìn qua học sinh kia, ánh mắt sắc bén làm cho can đảm của người đó thật vất vả mới lấy ra được chút thiếu chút nữa bị chọc thủng:

- Nếu như các ngươi lấy được vị trí thứ nhất, ta làm chủ cho mỗi người các ngươi một con ngự thú có phẩm chất Sử Thi, bảo lão hiệu trưởng của các ngươi tự mình làm theo yêu cầu của các ngươi.

Kỷ Hàn Vũ đột nhiên chỉ về phía Cao Bằng đứng ở bên cạnh.

Trên gương mặt Cao Bằng đầy vẻ vô tội, không hiểu sao mình nằm không cũng trúng đạn.

Hắn nhìn những ánh mắt mong đợi của các học sinh, sau đó khẽ gật đầu:

- Được, chỉ cần các ngươi lấy được quán quân, ta sẽ đưa ngự thú theo yêu cầu của các ngươi. Sư tử, hổ, sói, hươu nai đều có thể.

- Còn không mau cảm ơn hiệu trưởng.

Lưu lão sư không giống như những học sinh này, hắn biết lão hiệu trưởng này có năng lực vô cùng kì diệu, cho dù là hắn cũng không nhịn được cảm thấy hâm mộ. Có thể làm cho lão hiệu trưởng tự mình tạo ngự thú cho bọn họ là chuyện rất tốt... Đương nhiên, giành được quán quân toàn quốc cũng là một việc đặc biệt khó khăn, nói là mức khó như địa ngục cũng không quá đáng.

Chỉ hi vọng những học sinh này có thể nắm lấy cơ hội. Trong lòng Lưu lão sư thầm thở dài.

Thời gian cũng không còn nhiều lắm, Lưu lão sư chào Cao Bằng và Kỷ Hàn Vũ, sau đó dẫn theo các học sinh và ngự thú của bọn họ lên xe tải rời đi.

- Ông ngoại, cuộc thi đấu các trường cao đẳng toàn quốc này là gì vậy. Đây là lần đầu tiên cháu nghe nói tới.

Chờ sau khi bọn họ đi rồi, Cao Bằng mới nói chuyện với ông ngoại.

Nhìn bộ dạng cháu ngoại, sắc mặt Kỷ Hàn Vũ cũng không dễ nhìn. Nhưng dù sao đây cũng là cháu ngoại duy nhất mình...

Hắn tức giận trừng mắt với Cao Bằng, sau đó khẽ nói:

- Bắc Thanh Nghiên là một cô gái tốt, trong lòng rất thiện lương... Mông cũng lớn, có thể sinh dưỡng. Cháu tốt nhất nên xử lý tốt chuyện này cho ông, nếu như cháu thật sự không thích kiểu người như con bé thì cũng không cần làm chậm trễ thời gian của người khác.

- A.

Cao Bằng trợn mắt há hốc mồm:

- Ngài… sao ngài lại đột nhiên nói chuyện này...

Trước đó Cao Bằng căn bản không nghĩ tới phương diện nam nữ, dùng ngự thú không vui hay là săn giết quái vật không kích thích vậy?

- Ông ngoại, chuyện này... không phải tuổi thọ của ngự sử sẽ kéo dài sao? Cháu cảm thấy bây giờ suy nghĩ việc này thì quá sớm đấy.

Cao Bằng cười gượng.

- Hơn nữa cho dù ta có thiện cảm với người khác, người khác

cũng không chắc sẽ có thiện cảm với cháu, nếu như bị từ chối chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao? Đến lúc đó ngay cả làm bạn cũng không được.

- Người khác không có thiện cảm với cháu à... Cháu nói nhảm! Ai sẽ vô duyên vô cớ có thiện cảm với một người chứ? Cháu tưởng mình đẹp trai lắm, hay rất giàu có vậy?

Kỷ Hàn Vũ đột nhiên dừng lại quan sát cháu ngoại, sau đó hừ lạnh một tiếng:

- Nội tâm bên trong một người mới là quan trọng nhất!

- Cháu chưa từng theo đuổi con gái, cháu sợ đến lúc đó khéo quá hóa vụng trái lại làm cho người khác chán ghét.

Cho dù Cao Bằng săn giết quái vật Đế cấp cũng không luống cuống như vậy.

Kỷ Hàn Vũ im lặng một lát:

- Vậy thì dùng sự chân thành của cháu đi... Tim người dù sao cũng là máu thịt tạo ra, cháu tốt với người khác, người khác sẽ cảm nhận được.

Kỷ Hàn Vũ vỗ nhẹ vào vai cháu ngoại rồi nói sang chuyện khác:

- Đúng rồi, Đồng Tượng và Đồng Linh cháu để ở nhà lúc trước đã bị người trong bộ lạc bọn họ đón đi rồi. Bọn họ sử dụng tin tức về một Chân Long Quả để đổi.

Chân Long Quả?

Cao Bằng hơi sửng sốt. Trên thực tế Chân Long Quả này vốn là do hắn chuẩn bị cho ông ngoại, mặc dù trong tài liệu tiến hóa của Đại Tử cũng cần phải có Chân Long Quả, nhưng chỉ là một tài liệu

phụ. Hơn nữa bây giờ Đại Tử đã lên phẩm chất Thần Thoại nên cũng không cần loại Chân Long Quả này nữa.

Trái lại Bạch Long của ông ngoại dùng Chân Long Quả phối hợp với một ít tài liệu khác có thể lên Bạch Long ngũ trảo với phẩm chất Truyền Thuyết.

- Chân Long Quả ở đâu?

Hai mắt Cao Bằng lập tức sáng lên. Ban đầu chẳng qua chỉ là tùy ý, kết quả lại có thể thật sự đổi thành tin tức về một bảo bối, coi như là lợi dụng phế vật.

Trên thực tế Cao Bằng vốn không định giết Đồng Tượng và Đồng Linh. Nếu như ngay cả bọn họ cũng giết, vậy thì đã thật sự kết thù với bộ lạc Tang Đồng. Nhưng nếu như chỉ giết hai người trong đó cũng trả về hai người, ngược lại sẽ tạo thành một chút phiền toái với bộ lạc Tang Đồng...

Trên thực tế, Cao Bằng vẫn luôn hiểu rõ tâm tư của Đồng Tượng cũng không thô lỗ như biểu hiện bên ngoài. Thậm chí Cao Bằng còn biết Đồng Ma bị Đồng Tượng mê hoặc mới chém giết Anh Thiên Thụ.

Ở dưới tình hình không rõ tùy tiện chém giết một quái vật đỉnh cấp của thế giới khác vốn là một hành vi rất ngu xuẩn, chỉ cần là người có chút cẩn thận đều sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như thế. Đồng Ma cũng vì bị Đồng Tượng nói bóng nói gió ám chỉ còn khích tướng mới chém Anh Thiên Thụ, liên kết Đại Tế Ti trong nhà Đồng Tượng và tộc trưởng của bộ lạc trong nhà Đồng Ma, hai bên đều là hai phe có quyền thế lớn nhất trong bộ lạc... Điều này cũng không phải là do Cao Bằng suy nghĩ nhiều.

Tộc trưởng bộ lạc Tang Đồng không phải là thừa kế, mà là người ưu tú nhất của thế hệ trẻ tuổi đảm nhiệm tộc trưởng.

Tộc trưởng chết một người con trai, nhưng có một người con trai của Đại Tế Ti, chỉ là bộ lạc của bọn họ nội đấu lại có thể dính dáng phần lớn tinh lực của bọn họ.

- Chân Long Quả ở trong một di tích thế giới, chỗ thế giới này còn chưa mở ra, một trăm năm mới mở một lần. Bây giờ còn cách lần mở ra tiếp theo là hai năm nữa.

Kỷ Hàn Vũ nói.

- Được, đến lúc đó cháu nhất định sẽ nghĩ cách lấy được nó.

Cao Bằng gật đầu.

- Ông ngoại, trong giải thi đấu năm ngoái, chúng ta chỉ lấy được vị trí thứ tám thôi sao?

Vừa rồi ở trước mặt những học sinh kia, Cao Bằng không nói ra những lời này, nhưng hắn vẫn thấy không tin nổi. Tập đoàn Nam Thiên của mình nuôi dưỡng rất nhiều ngự thú, hơn nữa trước khi mình đi cũng để lại rất nhiều cách điều chế dược tề. Cộng thêm Thiên Các Học Phủ vốn là trường học tư nhân, từ mặt nào đó chính là dòng chính của tập đoàn Nam Thiên, như vậy cũng chỉ giành được vị trí thứ tám trong cuộc thi giữa các trường trung học... Bây giờ học sinh cấp ba kinh khủng như vậy sao?

- Ta biết cháu muốn nói gì, bên trong tập đoàn cung cấp cho bọn họ giúp đỡ không lớn, chỉ là ra sức cung cấp tài nguyên dạy học, nhưng tuyệt đối không tùy tiện tặng ngự thú cho bọn họ.

Kỷ Hàn Vũ cười lắc đầu:

- Chúng ta có thể lập tức cho bọn họ ngự thú, nhưng chúng ta không phải đơn thuần muốn thứ hạng, mà là mượn hình thức này để bồi dưỡng được ngự sử ưu tú hơn. Khi rèn luyện ra được thì lập tức có thể cho ngự thú.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 545: Sinh Trưởng Chi Não

Cao Bằng gật đầu nói phải. Vẫn là ông ngoại đa mưu túc trí.

Lúc này cũng không còn sớm, ông ngoại cùng lúc kiêm chức chủ tịch tập đoàn Nam Thiên, Hội trưởng Công hội nhà thám hiểm, đồng thời còn là Hiệu trưởng Thiên Các Học Phủ. Ngày nào cũng rất rất bận.

Khi chuẩn bị rời đi làm việc, đột nhiên ông ngoại nghĩ tới cái gì đó, dừng chân nói với Cao Bằng:

- Đúng rồi, Quan lão sư trong trường con đã ký huyết khế với một học sinh.

Cao Bằng kinh ngạc, vậy mà lại có học sinh ký được huyết khế với đại Quan lão sư sao? Chuyện này…. Thật sự không ngờ, câu nói đùa lúc trước lại trở thành sự thật.

Nghĩ đi nghĩ lại cả trăm ngàn lần, Cao Bằng hỏi lại:

- Là học sinh nào vậy ạ?

Nếu là một học sinh bình thường, khẳng định lão gia tử không nhớ được, nhưng một học sinh có thể ký huyết khế với vị môn thần canh cửa Quan đại gia Quan lão sư sẽ rất nổi tiếng. Đồng thời, hiện giờ người này cũng đang làm việc cho tập đoàn:

- Tiêu Nặc Ngôn.

Tiêu Nặc Ngôn?

Trong đầu Cao Bằng hiện ra một khuôn mặt hơi mơ hồ. Ở biên giới sân huấn luyện phân bộ Nam Thiên thành khu Bách Nghệ, một cái bóng nho nhỏ bẩn thỉu từ góc tường chui vào, vụng trộm huấn luyện, lần nào huấn luyện xong cũng sẽ quét dọn sân một lần.

- Là hắn sao?

Cao Bằng gật đầu:

- Hắn có thể ký huyết khế với Quan lão sư sao?

Cao Bằng khá tò mò. Muốn ký huyết khế với Quan lão sư cần không ít linh hồn lực, dù sao đây cũng là một ngự thú cấp Lĩnh Chủ cường đại.

- Trong tình huống bình thường thì khẳng định là không thể, nhưng ngự thú đầu tiên mà hắn ký huyết khế là Quan lão sư, cũng coi như chui được một chỗ trống không lớn không nhỏ, cuối cùng cũng ký kết thành công. Nhưng mà điều này cũng đã cho chúng ta thấy một kẽ hở không lớn không nhỏ, khi ký kết ngự thú đầu tiên, yêu cầu về linh hồn lực sẽ thấp hơn rất nhiều. Trước mắt xem ra giới hạn ký kết ngự thú đầu tiên của nhân loại là cấp Lĩnh Chủ. Điều này cũng sẽ giúp chúng ta phát triển thế lực nhanh hơn rất nhiều. Chung quy số người có thể ký kết với cấp Lĩnh Chủ vẫn còn ít, đại đa số đều ký kết lần đầu với ngự thú cấp Thủ Lĩnh, Tiêu Nặc Ngôn kia cũng coi như có thiên phú dị bẩm.

- Vậy bây giờ cậu ta đang làm chức vụ gì trong tập đoàn?

Cao Bằng hỏi.

- Đang giữ chức đội trưởng đội chấp pháp.

Cao Bằng gật đầu. Quan lão sư cương trực công chính, chính nghĩa lẫm nhiên, rất thích hợp với công việc này.

- Có thời gian cháu sẽ đi gặp cậu ta một chút.

Cao Bằng hiểu ý ông ngoại. Ông ngoại ủng hộ hắn bồi dưỡng dòng chính, Tiêu Nặc Ngôn cũng được hắn đem ra từ thành khu Bách Nghệ, mà Cao Bằng cũng là lão hiệu trưởng của cậu ta. Nói theo một cách nào đó, Tiêu Nặc Ngôn cũng coi như đã bị dán mác dòng chính của Cao Bằng rồi, trừ khi hắn công khai phát biểu mình sẽ trung thành với người khác trước mặt mọi người.

Sau khi ông ngoại tới cao ốc của tập đoàn, Cao Bằng dẫn bọn Tiểu Hoa đi tới chân núi.

Chiêu Tài lớn hơn rất nhiều so với ba năm trước khi được đưa đi. Thân dài một mét, cộng thêm cái đuôi là dài hai mét, toàn thân một màu vàng chói, hai mắt là màu hổ phách cam vàng, trên lưng có vằn hổ màu bạc. Trải qua ba năm ma luyện, lá gan của Chiêu Tài không còn nhỏ như trước nữa, đi đường dám nghênh ngang nhìn quanh, cái đuôi ve vẩy, ai không biết còn tưởng nó là một con mèo.

Dọc đường gặp vài ngự sử mang theo ngự thú, ánh mắt Chiêu Tài có vẻ khinh thường. Nó đã từng trải qua sóng to gió lớn ở thế giới Hắc Vụ, nhìn những ngự thú ở trái đất, tâm lý vô thức có cảm giác ưu việt hơn.

Phía trước có hai cô bé mặc đồ kết bạn đi dạo cùng nhau, một người mặc váy đỏ, người kia mặc áo trắng cổ thấp ngắn tay và quần jeans màu lam nhạt, đi sau còn có hai con mèo to bằng con báo. Hai con mèo một đen một trắng, con mắt màu bích lục âm trầm lạnh lẽo. Thấy Chiêu Tài, con mèo rừng lông trắng bên trái lộ ra vẻ trêu tức, giả vờ muốn tấn công, cố ý muốn xem Chiêu Tài xấu mặt.

Ai ngờ Chiêu Tài vô cùng bình tĩnh, chỉ ngáp một cái, sau đó lộ ra chút khí thế.

- Meo ô!

Con mèo rừng lông trắng dựng đuôi hoảng sợ rú lên nghẹn ngào rồi bỏ chạy nhanh như một làn khói.

- Meo meo meo.

Con mèo lông đen bên cạnh càng không chịu nổi, đặt mông ngồi bệt xuống, rồi nằm rạp ra, bốn móng vươn ra thẳng tắp lăn lộn dưới đất. Càng lăn càng xa, càng lăn càng xa…

- Đại Bạch!

Cô bé váy đỏ hô lên. Cô bé mặc áo cổ thấp nhìn Cao Bằng một chút rồi quay sang nhìn con ngự thú đã biến thành "Phong hoả luân" của mình, hai má nhịn không được trở nên nóng bừng. Thật sự quá mất mặt.

Chờ hai cô bé đi xa, Cao Bằng mới cúi xuống quát Chiêu Tài:

- Ngươi xem, ngươi đã là Vương cấp rồi mà còn đi doạ hai con mèo cấp Thủ Lĩnh, có mất mặt không?

Bị mắng, Chiêu Tài đàng hoàng nằm rạp xuống đất, vươn hai móng ôm lấy đầu, hai mắt đờ đẫn nhìn về phía trước, một bộ ngươi nói gì ta cũng sẽ không cãi.

- Đại chủ nhân ngài nguôi giận, ăn quả quýt giải nhiệt.

Bắc Quất cao hai mét gầy như cây gậy trúc vội bóc một quả quýt đưa cho Cao Bằng.

Cao Bằng ngăn lại:

- Quýt là phát hỏa, hai đứa các ngươi sang một bên chơi đi.

Bắc Quất cười ha hả ném quả quýt vào miệng mình, đứng cạnh Nam Quất vừa cao vừa to nó lại càng có vẻ gầy hơn.

- Đi, đừng có giả chết!

Cao bằng đá mông Chiêu Tài một cái, con chuột này lại hấp tấp chạy theo sau.

Một đoàn người thú đến bên bờ Trường Giang. Bên bờ sông đang xây một xưởng đóng tàu, trên bờ đóng thuyền, rồi vận thẳng xuống sông.

Xưởng đóng tàu làm việc khí thế ngất trời, khói thải đen sì bay ra khỏi ống khói.

Từng con quái vật Thâm Thanh Ngưu Đầu da xanh đậm khoẻ mạnh khiêng cốt thép nặng tới mấy tấn đi từ Đông Xưởng đến Tây Hán.

Cao Bằng nhìn một hồi sau đó theo bờ sông đi ngược lên. Trên đường đi lên thượng du, vết chân mờ dần, bờ sông mọc đầy rong, thi thoảng có thể thấy quái vật đang hoạt động trong đám rong.

Dù nhân loại đang không ngừng phát triển, nhưng quái vật cũng đang điên cuồng sinh sôi… Có một vài quái vật đang dùng một phương thức đặc biệt để kết nối với nhân loại.

Ví dụ như bên cạnh các quái vật vừa rồi đều có ngự sử đi cùng giám sát.

Cao Bằng đứng bên bờ sông một hồi. Nước sông trước mắt dần sôi trào, từ bên trong có từng lớp quái vật nhô lên, vô cùng nhiệt tình gọi hắn “Gia gia, gia gia!”

Bất chợt mặt nước trước mắt dâng lên, ngưng tụ thành một thủy nhân.

- Chủ nhân!

Thủy nhân thông qua linh hồn cộng hưởng truyền vào trong đầu Cao Bằng.

- Hừ! Chủ nhân, tên gia hỏa này gặp chủ nhân ngài mà dám không dùng bản thể, chỉ dùng một phân thân!

Chiêu Tài nịnh bợ Cao Bằng.

Thủy nhân quay sang nhìn Chiêu Tài một chút rồi thu lại ánh mắt:

- Chủ nhân, bản thể của ta không ở gần đây, đang ở hạ du. Hiện giờ bản thể đang chạy tới, có điều tạm thời chỉ có thể dùng cách này để gặp chủ nhân, xin chủ nhân thứ lỗi.

- Không sao, ta cũng không cần dùng gì đến bản thể của ngươi. Ta chỉ tới xem tiến độ đoạt xá Trường Giang của ngươi đến đâu rồi thôi.

【 Tên quái vật】: Sinh Trưởng Chi Não (phân thân)

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

【 Thuộc tính quái vật】: Hệ Tâm Linh

【 Đặc tính quái vật】: Tư duy chi huyền (Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: tư duy đoạt xá. Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Siêu phàm hoạt tính)

Nhắc nhở: Trước mắt đang đoạt xá Trường Giang. Tiến độ 65%)

Vì là phân thân nên có rất nhiều thuộc tính Cao Bằng không thấy được, nhưng tốc độ đoạt xá Trường Giang đã hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Cao Bằng. Cho thấy Sinh Trưởng Chi Não làm việc rất nhanh, đẳng cấp cũng đã tăng lên không ít, nếu không thì tốc độ đoạt xá sẽ không nhanh được như thế.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 546: Tổ Hợp Môn Thần

- Chủ nhân, bây giờ ta chỉ đoạt xá được hơn một nửa, đại khái còn cần một năm mới có thể hoàn thành lời giáo phó của chủ nhân.

Sinh Trường Chi Não trầm giọng nói.

- Được, ngươi cứ cố gắng đi.

Cao Bằng gật đầu khen ngợi.

Lại hỏi một lúc về chuyện xảy ra với Sinh Trường Chi Não trong khoảng thời gian này. Tuy Cao Bằng không ở trái đất, nhưng Sinh Trường Chi Não lại ở đây. Hơn nữa bởi vì năng lực đoạt xá linh hồn đặc biệt của nó, các loại ký ức của những người chết đuối đều bị nó đọc được.

Cao Bằng thông qua cộng hưởng ký ức tựa như đang xem chiếu phim quan sát từng cảnh tượng biến hóa của trái đất trong ba năm qua.

Ba năm này, trái đất phát triển nhanh chóng. Vào năm thứ nhất, bộ lạc thị tộc thượng cổ dần dần trở về, đây cũng là chuyện lớn nhất xảy ra trên thế giới. Trong quá trình trở về cũng xảy ra một vài mâu thuẫn lớn nhỏ, nhưng cuối cùng đều kết thúc bởi sự thắng lợi của thị tộc thượng cổ.

Bốn chữ thị tộc thượng cổ nặng trịch này giống như một ngọn núi lớn ép xuống đỉnh đầu của tất cả mọi người.

Trong hai năm này chính là chuyện người của trái đất ma sát và dung hợp với người của bộ tộc thượng cổ.

Có một phần thế lực ở trái đất trở thành người phát ngôn của bộ tộc thượng cổ, còn có một phần thế lực bị tiêu diệt trong khi tranh đấu và ma sát, cũng có một vài thế lực mới phát quật khởi. Nếu như dùng một thời kỳ trong lịch sử để hình dung thời đại bây giờ, chính là tranh bá xuân thu, trăm nhà đua tiếng.

Các bộ lạc tìm kiếm người phát ngôn tiến vào trái đất, các thế lực lớn tranh đấu không ngừng.

Ngay cả uy thế bề ngoài của tập đoàn Nam Thiên bây giờ cũng giảm xuống rất nhiều, không có khí thế vấn đỉnh ở khu Hoa Hạ nữa.

Ở trong mắt vài người, tập đoàn Nam Thiên đã co lại, biến thành một tập đoàn cỡ lớn chỉ phát triển ở khu vực tây nam. Tuy vẫn mạnh mẽ, nhưng có không ít nhà cũng có danh tiếng ngang với bọn họ ở trong khu Hoa Hạ.

Ánh mắt Cao Bằng lấp lánh. Như vậy cũng tốt, âm thầm phát đại tài cũng được.

Cao Bằng cũng biết rõ hơn về cúp các trường trung học cả nước. Đây là một cuộc thi đấu với quy mô lớn bên trong khu Hoa Hạ.

Đây là hoạt động do Liên minh chính phủ khu Hoa Hạ và các thế lực lớn đỉnh cấp liên kết tổ chức, trong đó tập đoàn Nam Thiên chính là một trong những thế lực đỉnh cấp gia nhập liên minh.

Cúp các trường trung học bắt đầu được tổ chức từ năm trước, năm nay là lần thứ hai. Năm ngoái, quán quân là trường trung học quân võ Hoa Hạ.

Trường trung học quân võ Hoa Hạ gọi tắt là trường trung học Hoa Võ, do quân đội khu Hoa Hạ và tập đoàn Bắc Lĩnh Hổ Sơn liên kết thành lập.

Đương nhiên, những người hắn đọc trí nhớ đều không phải nhân vật lớn gì, nên chỉ biết được một vài tin tức nho nhỏ được truyền rộng trong dân chúng.

Cũng có rất nhiều người không biết tập đoàn Bắc Lĩnh Hổ Sơn có lai lịch gì, chỉ biết đó là một tập đoàn đột nhiên lớn mạnh, trong một đêm bỗng nhiên nổi tiếng đông bắc, thậm chí có hợp tác mật thiết cùng quân đội.

Ngoài ra, ngay cả trường học giành vị trí thứ hai và thứ ba đều đột nhiên xuất hiện và có liên quan mật thiết với tập đoàn hoặc thế lực nào đó. Thậm chí còn dứt khoát là trường tư nhân của bọn họ.

Cao Bằng mơ hồ ngửi được mùi vị khác thường, trầm ngâm suy nghĩ.

Cao Bằng trở lại tập đoàn Nam Thiên liền gọi Lý Tuấn Tông tới gặp mặt.

So với ba năm trước đây, Lý Tuấn Tông đã từ một thiếu niên ngây ngô đã biến thành một thanh niên thành thục.

Gương mặt phát triển, vóc dáng khôi ngô, buộc bím tóc đuôi ngựa sau đầu, ánh mắt sáng ngời. Đứng phía sau là Quan Công đã lâu không gặp, thân cao gần mười mét, nhưng phải thấp hơn trước rất nhiều, toàn thân đều là màu đồng cổ, hai mắt híp lại. Vô luận là hoa văn trên mặt hay là trên áo đều có liên quan liên quan tới đao, nên nhìn càng thêm tinh xảo.

- Thiếu đổng.

Lý Tuấn Tông nhìn thấy Cao Bằng thì có chút kích động, nói rất nhanh.

Cao Bằng gật đầu:

- Đã lâu không gặp.

- Đúng vậy!

Lý Tuấn Tông gật đầu.

Từ sau khi [image]hắn và tượng đồng Quan Công ký kết huyết khế đã có rất nhiều người tìm tới, có người của tập đoàn khác, cũng có người của quân đội, thậm chí còn có người nước ngoài.

Nhưng tất cả đều bị hắn từ chối, bởi vì hắn biết mình có thể có được ngày hôm nay đều là nhờ ai.

Ở trong lòng hắn, chỉ có một người đáng để bản thân thần phục.

- Thế nào? Cậu ở trong tập đoàn làm việc đã quen thuộc chưa? Có chỗ nào không được thoải mái thì cứ nói với tôi.

Lý Tuấn Tông có chút câu nệ, liên tục lắc đầu:

- Không có. Tôi làm việc ở trong tập đoàn rất vui vẻ, cảm ơn thiếu đổng đã quan tâm.

- Ừ, làm rất tốt. Đến lúc đó sẽ thăng chức tăng lương cho cậu, chắc chắn sẽ không bạc đãi cậu đâu.

Lý Tuấn Tông ngẩng đầu nhìn Cao Bằng như muốn nói gì đó, nhưng môi mở ra lại ngậm lại.

- Nói đi.

Cao Bằng mở miệng nói.

Lý Tuấn Tông ngại ngùng, do dự nói:

- Thiếu đổng, bây giờ tôi đã ký kết huyết khế với Huyết Độc Mao Thử và Đại Quan Lão Sư. Mà... Đại Tần lão sư cũng muốn

theo tôi, tôi không biết nên nói với hiệu trưởng thế nào.

Cao Bằng ngẩng đầu nhìn Lý Tuấn Tông. Khi hắn cho rằng sẽ bị từ chối thì lại thấy Cao Bằng vừa cười vừa nói:

- Được chứ. Quan Công và Tần Quỳnh, cậu gom đủ các Môn thần rồi.

Lý Tuấn Tông cười khúc khích.

- Được rồi, nếu bọn họ bằng lòng ký kết với cậu, tôi tất nhiên sẽ không từ chối. Tôi cũng biết một ít chuyện của trường học, cậu không cần lo lắng về vấn đề an toàn, mấy con ngự thú cấp Lĩnh Chủ mà thôi, có thể tùy tiện phái qua cũng được.

- Cảm ơn thiếu đổng.

Lý Tuấn Tông liên tục cung kính cúi đầu.

Buổi trưa Cao Bằng giữ Lý Tuấn Tông ở lại cùng ăn cơm. Lúc xế chiều hắn mở tivi, kênh đầu tiên xuất hiện bên trong TV chính là truyền hình trực tiếp về giải thi đấu giữa các trường trung học tại căn cứ Du Châu.

Trong TV, người MC đang giải thích tình hình cuộc thi cho người xem.

- Bây giờ là vòng thứ hai của trận bán kết. Trường Bát Trung Du Châu và trường Võ Giáo Du Châu đang quyết ra thắng bại! Người thắng có thể tiến vào trận chung kết khiêu chiến quán quân của khu Du Châu chúng ta, trường đứng thứ tám trong cả nước năm trước - Thiên Các Học Phủ!

Người MC nói xong, âm nhạc liền thay đổi, màn hình quay trở lại trên sân. Trên khán đài của sân vận động đã kín chỗ, những tiếng hò hét vang vọng ở dưới bầu trời.

Bây giờ đã đến trận thứ hai của vòng bán kết, xem ra Thiên Các Học Phủ của tập đoàn Nam Thiên đã tiến vào trận chung kết.

Cao Bằng không quá kinh ngạc. Tuy tập đoàn không trực tiếp cung cấp các loại ngự thú hung tàn cho các học sinh trong Thiên Các Học Phủ. Nhưng dù sao đây cũng là trường học tư nhân dưới sự quản lý của tập đoàn, ở dưới điều kiện bảo đảm các học sinh đều trung thành, tài nguyên vẫn tốt hơn so với các trường công.

Ngược lại không phải nói tài nguyên của trường công tương đối kém, mà là tài nguyên của tập đoàn Nam Thiên mình đều rót cả vào học viện Thiên Các, nhưng tài nguyên của chính phủ lại cần phải chia đều cho rất nhiều trường công.

Mình theo đuổi là chất, liên minh lại chính là lượng.

Ít nhất ở giai đoạn trung học là như vậy.

Nói vậy thì phía sau những trường học cầm cờ đi trước đều có bóng dáng của tập đoàn lớn hoặc thậm chí là bộ lạc thượng cổ. Đây cũng tính là một loại so tài khác.

Cao Bằng nằm trên salon, mắt híp lại thành một khe hẹp.

Nam Quất đi tới sau lưng Cao Bằng thành thạo bóp vai. Bắc Quất quỳ một chân trên đất đấm chân cho hắn.

Suy nghĩ một lát, Cao Bằng cầm điện thoại di động trên bàn gọi điện cho ông ngoại.

- Ông ngoại, lần này Thiên Các Học Phủ tham gia trận chung kết cúp các trường trung học, cứ để cháu dẫn đội cho.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 547: Năm Ngự Thú

Trận chung kết ở phân khu Du Châu cuối cùng là do trường Võ Giáo Du Châu và Thiên Các Học Phủ tiến hành thi đấu.

Chính giữa sân vận động được dọn dẹp, xung quanh còn có một vòng ngự thú tương tự với hồ điệp, trong cơ thể chúng phóng ra ánh sáng màu vàng hóa thành tấm chắn ngăn cản vị trí của khán đài với sân thi đấu.

Bên trái chính là những học sinh nam nữ mà Cao Bằng đã gặp vào buổi sáng. So với vẻ ngại ngùng gò bó lúc gặp hắn, bây giờ nhìn bọn họ ở trên sân thi đấu lại có phần tự tin hơn nhiều.

Ngự thú đi theo bọn họ theo thứ tự là một con Thiết Cốt Kiếm Xỉ Hổ, Ma Đằng Phàn Sơn Quỷ, Đại Dương Hoa, Đường Thải Mê Yên Hồ, Thiết Dực Giáp Khách.

Cao Bằng nhớ quy tắc là mỗi đội sẽ do năm con quái vật tạo thành, đồng thời tối đa có thể có năm ngự sử, thậm chí thấp nhất là một người có thể tham gia chiến đấu... Chỉ cần năm con ngự thú do hắn ký kết có thể có lòng tin giành được thắng lợi trong cuộc chiến.

Nhưng nghe nói năm ngoái không có bất kỳ người nào có thể làm được điểm này, cho dù là đội ngũ ít nhất cũng là ba người.

Bởi vì tất cả đều là một đám học sinh cấp ba, hơn nữa bởi vì mười tám tuổi mới có khả năng ký kết huyết khế, những học sinh tham gia thi đấu nhiều nhất cũng chỉ ký kết với ngự thú được hai năm mà thôi. Các tuyển thủ dự thi bị hạn chế không thể vượt quá hai mươi tuổi.

Ở trong thời gian có hạn đương nhiên phải cố gắng hết sức đào tạo một con ngự thú, như vậy có thể bảo đảm thực lực của ngự thú được nâng cao đầy đủ nhất. Nếu trong quy tắc cho phép một người một thú, rất nhiều trường học tự nhiên đều sẽ lựa chọn lợi ích lớn nhất.

Thiết Cốt Kiếm Xỉ Hổ có dáng vẻ cao lớn, là do con hổ phản tổ tiến hóa thành một loại Kiếm Xỉ Hổ đột biến thể. Trước mắt nó có đẳng cấp 36, xương cốt cứng rắn cộng với sức khôi phục mạnh, là chiến sĩ kiêm lá chắn thịt trong đội ngũ này.

Ma Đằng Phàn Sơn Quỷ là một tập hợp thể dây leo không có hình thái cụ thể, có phần tương tự với dây leo quấn lại thành "Quái nhân". Dây leo quấn lại tạo thành hai cánh tay kéo lê trên mặt đất, vị trí mắt có một đồng tử tối tăm lộ ra ở giữa đám dây leo, đây cũng là nhược điểm duy nhất trên thân Ma Đằng Phàn Sơn Quỷ.

Ma Đằng Phàn Sơn Quỷ am hiểu dùng dây leo quấn siết giết chết kẻ địch, chịu trách nhiệm khống chế trong đội ngũ, hạn chế hành động của kẻ địch đồng thời tranh thủ hoàn cảnh chiến đấu tốt nhất cho thành viên trong đội.

Nó có đẳng cấp cao nhất trong năm con ngự thú, đạt tới cấp 40.

Đại Dương Hoa đảm nhiệm vị trí trị liệu trong đội ngũ, bây giờ là cấp 35. Người bồi dưỡng ngự thú trị liệu vốn rất ít nên đẳng cấp này cũng không tính là thấp.

Đại Dương Hoa là một con quái vật nắm giữ năng lực trị liệu, gương mặt cực lớn, cánh hoa màu vàng xếp từng tầng ở bên gương mặt, làm cho mặt của nó nhìn qua lớn hơn.

Hiện nay, Đại Dương Hoa là ngự thú trị liệu tương đối thông thường.

Đương nhiên, cũng không phải nói thông thường là yếu, chỉ là do năng lực của nó tiện sử dụng nên được nhiều người thích. Đại Dương Hoa có hai loại hình thái trị liệu.

Loại thứ nhất là từ chính giữa thân hoa chiếu ra ánh sáng trị liệu, tiến hành trị liệu đơn thể.

Loại thứ hai là mở cánh hoa, chiếu sáng cho phạm vi gần đó. Tất cả những tồn tại ở trong phạm vi ánh sáng đều sẽ được trị liệu, đồng thời hiệu quả trị liệu yếu hơn so với trị liệu đơn thể rất nhiều.

Cũng bởi vì loại hình thái trị liệu thứ hai chẳng phân biệt được địch hay ta, cho nên sự khống chế của Đại Dương Hoa có sự chênh lệch rất rõ nét. Đây cũng là dấu hiệu để phán đoán trình độ huấn luyện của Đại Dương Hoa thế nào.

Đường Thải Mê Yên Hồ... Trong ký ức của Cao Bằng, Đường triều hình như không Yên Hồ, cho nên đây cũng là một đồ giả. Nhưng mà điều này không quan trọng, dù sao nó cũng đã biến dị thành quái vật.

Nhìn bề ngoài đây là một con quái vật dạng cái ấm với đường kính khoảng chừng một mét, trong miệng ấm có thể phun ra rất nhiều sương mù màu trắng. Đây không phải là sương mù bình thường, nó có tác dụng che giấu ở mức độ nhất định đối với một ít tồn tại có khả năng nhận biết hay năng lực đồng thuật.

Tuy nhiên năng lực của Nhị Oa có thể khắc chế được năng lực của loại quái vật này.

Cuối cùng là Thiết Dực Giáp Khách, nó là một con quái vật cao hai mét, cả người là những miếng sắt ghép lại, khả năng tấn công cao, phòng ngự cao, tốc độ cũng không chậm. Những mảnh sắt thép trên người có khả năng bạo phát kéo dài, là chiến sĩ nhanh nhẹn trong đội ngũ đồng thời kiêm chức thích khách, đẳng cấp 38.

Tuy nhiên nhược điểm của nó cũng tương đối rõ nét, loại như Ma Đằng Phàn Sơn Quỷ rất khắc chế nó. Hơn nữa những mảnh sắt thép kia là dạng vũ khí tấn công sắc bén, khi đối mặt với đối thủ cứng rắn hơn sẽ không có cách nào công phá được phòng ngự của đối phương.

Thông thường thì trong cuộc chiến ở cấp bậc học sinh trung học, một đội ngũ thường chọn ra những quái vật mạnh mẽ nhất. Phân chia đại khái vị trí trước sau, đợi đến khi bắt đầu chiến đấu thì trực tiếp xông tới là được.

Bởi vì những trận chiến này đều phổ biến là cấp Thủ lĩnh, những loại ngự thú như Đường Thải Mê Yên Hồ rất khó phát huy ra được tác dụng quá lớn. Nếu như trong chiến đấu chính diện thì sẽ thiếu đi một ngự thú có lực chiến đấu so với đối phương.

Bỏ đi Đại Dương Hoa chỉ thuần túy trị liệu, bên phía Thiên Các Học Phủ chỉ có ba con ngự thú có năng lực tấn công, xem như là một sự phối hợp khá lớn mật.

Trường Võ Giáo Du Châu là trường công liên kết quân khu với chính quyền địa phương Du Châu tạo thành nên thực lực không tệ. Cả năm con đều là ngự thú cấp Thủ lĩnh từ cấp 35 trở lên.

Trận chiến vừa bắt đầu, nắp ấm của Đường Thải Mê Yên Hồ mở ra, sương trắng trào ra ngoài cuồn cuộn che phủ cả sân đấu.

- Ở trên mạng có người bình luận năm nay trận đấu của Thiên Các Học Phủ rất khó theo dõi, tôi cảm thấy người bạn trên mạng kia nói cũng có lý.

Người MC nói.

- Đúng vậy, trên sân hoàn toàn bị sương trắng bao phủ, không nhìn thấy gì, cho dù là máy quay có tia hồng ngoại cũng chỉ có hiệu quả rất mơ hồ. Nhưng tôi cảm thấy như vậy vẫn còn không

tệ lắm, ít nhất giữ được thực lực, đến lúc đó có thể một lần hành động phát lực trong trận chung kết.

Người khách quý bên cạnh MC vừa cười vừa nói.

- Đúng vậy, nghe nói năm nay Thiên Các Học Phủ chuẩn bị đầy đủ, có hi vọng xông tới bán kết.

- Tôi cảm thấy có lẽ có thể chạy nước rút vào trận chung kết.

Vị khách quý nói. Dù sao khoác lác lại không phạm pháp, trọng tâm câu chuyện càng lớn thì sẽ thu được tỉ lệ người xem càng cao hơn.

- Nhưng muốn tiến vào trận chung kết thì quả thật rất khó khăn, kết quả của cuộc so tài năm ngoái đã khiến rất nhiều trường trung học không hài lòng, sau khi trở về đều xoa tay. Nghe nói rất nhiều trường đều đang liều mạng cố gắng.

- Đúng vậy, nghe nói có hy vọng đoạt giải quán quân năm nay nhất là trường trung học Hoa Võ vô địch năm ngoái và trường á quân Nhất Trung Giang Nam.

- Trung học Hoa Võ, Nhất Trung Giang Nam...

Trong Tivi là tiếng nói chuyện của MC và khách quý.

Cao Bằng thu hồi mạch suy nghĩ. Hắn nhớ trong bộ lạc thượng cổ có ba bộ lạc lớn đứng đầu theo thứ tự là bộ lạc Bạch Long, bộ lạc Thanh Thần và bộ lạc Huyền U.

Mình đã từng gặp người của bộ lạc Bạch Long, ông ngoại không lựa chọn gia nhập bọn họ, nhưng nghe ông ngoại nói người của bộ lạc Bạch Long vẫn quan tâm tới Nam Thiên. Bằng không bọn họ là miếng thịt béo lớn như vậy, không thể không có người nào động vào.

Hiện nay, khu Giang Nam đang do Liên minh Tự Do khống chế. Tuy Liên minh Tự Do tuyên bố độc lập với bên ngoài, nhưng vẫn chưa "Bế quan toả cảng", đồng thời duy trì giao lưu đầy đủ cùng bên ngoài, cũng có các loại chính sách ưu đãi thu hút nhân tài gia nhập.

Liên minh chính phủ thế giới đã thành tình trạng trống rỗng từ lâu, có lòng nhưng không đủ sức, đối mặt loại tình hình này chỉ có thể giao cho các khu lớn độc lập tự trị, để bản thân bọn họ lau sạch phân dưới mông mình.

Nhưng các khu lớn cũng bất đắc dĩ... Ta không quản được đâu!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 548: Người Gác Cổng, Ông Lưu

Cao Bằng đột nhiên nhớ tới ngày hôm qua ông ngoại nói một câu không giống như giả vờ vui đùa.

- Nếu như ông muốn cạnh tranh chức vị thị trưởng, ngày mai là có thể ngồi trên vị trí đó. Tuy Du Châu còn chưa phải là của họ Kỷ, nhưng hôm nay chúng ta thả một phát rắm, những người này đều sẽ tới phân tích xem ngày mai ta muốn ăn gì.

Cúp các trường trung học này... Chỉ sợ sẽ là kết quả do những thế lực kia tranh đấu trong tối, ngoài sáng mà thôi.

Nhất Trung Giang Nam chính là trường dưới cờ của Liên minh Tự Do.

Mình dây vào vũng nước đục này làm gì! Đúng là chập mạch. Cao Bằng khẽ xoa mặt, cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Tuy nhiên nếu đã nói ra thì Cao Bằng cũng lười đổi ý.

Đi xem cũng tốt... Mình cũng chỉ dẫn đội, chẳng cần phải làm gì cả!

Đêm đến ông ngoại mới về.

- Cháu về rồi thì cái ghế hiệu trưởng này cháu hãy ngồi đi. Cháu tự bày ra còn bắt lão già như ta tới chùi đít hộ sao.

Ông ngoại không cho Cao Bằng phản bác, ném trả vị trí hiệu trưởng lại cho hắn.

Cao Bằng chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận.

- Trong tập đoàn có nhân viên bị thương phải xuất ngũ hoặc vì một vài nguyên nhân tạm thời lui khỏi vị trí chiến đấu không ạ? Ngự thú ở cấp Lĩnh Chủ, nếu có ngự thú Vương cấp thì tốt nhất.

Cao Bằng thăm dò nghe ngóng từ ông ngoại.

Sắc mặt ông ngoại hơi cổ quái:

- Làm sao không có chứ? Mà còn là người cháu biết đấy.

Cao Bằng nhíu mày, mình biết? Còn là ngự thú đẳng cấp cao… Hơn nữa còn muốn lui xuống dưới.

Một cái tên đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn.

Ông Lưu!

Ông Lưu, Lưu Thiếu Đường từng ở sát vách nhà mình!

- Hiện giờ lão Lưu suốt ngày chỉ có biết đến cây cây cỏ cỏ, rảnh rỗi tới công viên đi dạo hai vòng, thi thoảng còn tới phòng khiêu vũ nhảy một mình.

Kỷ Hàn Vũ lắc đầu, thời gian này hắn tiêu sái hơn mình nhiều.

- Vậy ngự thú của ông ấy thì sao?

- A, ngự thú của lão Lưu sao? Hắn đang thả rông hết rồi.

Kỷ Hàn Vũ thong thả đáp.

Cao Bằng không còn gì để nói.

- Tự mình đi dã ngoại săn giết quái vật để ăn, ngự thú của hắn bị thương sẽ tự đi đến phòng y tế của tập đoàn, huấn luyện cũng không cần hắn quan tâm. Ngự thú của hắn đều rất thông minh và

chịu khó.

Cao Bằng,

- …

Mình cũng muốn loại ngự thú như thế này.

Ăn cơm tối xong, Cao Bằng đi tìm ông Lưu.

Nhà ông Lưu ở cách đó không xa, trước cửa nhà trồng hai cái cây, một bên là cây ngô đồng, một bên là cây táo.

Khi Cao Bằng đi tới, vừa vặn thấy ông Lưu đang nằm thảnh thơi trên ghế dài dưới bóng cây ăn quả. Ánh đèn mờ mờ chiếu qua giấy dán cửa sổ lên khuôn mặt ông Lưu, tựa như một mảnh trần mộ tịch dương.

- Tiểu Bằng về rồi à?

Ông Lưu thấy Cao Bằng cũng không tỏ vẻ bất ngờ gì, cười tủm tỉm vẫy vẫy tay với hắn:

- Đã ăn cơm tối chưa? Nếu chưa ăn gì để ông nấu cho chút gì đó.

- Cháu ăn rồi, vừa ăn xong liền tới.

Cao Bằng đi qua, thấy bên cạnh ông Lưu có một cái bóng đen đang nằm sấp. Bóng đen mở mắt, lộ ra hai đồng tử màu xanh lam nhìn chằm chằm vào Cao Bằng một lúc.

- Mềm Mại, đã lâu không gặp.

Cao Bằng cười tủm tỉm chào con mèo to màu đen này.

- Meo…

Dường như nhận ra Cao Bằng, Mềm Mại kêu lên một tiếng xem như trả lời.

Ông Lưu cứ như thế cười tủm tỉm nhìn Cao Bằng chơi đùa với con mèo nhà mình, cũng không nói gì. Cao Bằng nhéo nhéo khuôn mặt của Mềm Mại, cái mặt mềm như cục bông bị hắn vò thành đủ loại hình dáng.

- Meo!

Mềm Mại không thoải mái lắc lắc đầu tránh đi ma trảo của Cao Bằng, sau đó lùi lại mấy bước, nhẹ nhàng nhảy lên rồi hòa vào trong bóng đêm, biến mất không thấy đâu nữa.

- Ông, có phải bây giờ ngài đang rất nhàm chán không?

Cao Bằng cười hì hì hỏi ông Lưu.

Ông Lưu lườm Cao Bằng một chút, sau đó lắc đầu cười nhạo:

- Đừng có thừa nước đục thả câu, có chuyện gì thì cứ nói đi.

- Ông Lưu, ông từng nghe nói về ông Tần gác cổng chưa?

Cao Bằng cười xấu xa.

Ông Lưu tức giận nói:

- Chưa từng nghe nói. Ta không biết cái gì mà ông Tần ông Chu gì đó.

- Trường học của cháu có rất nhiều bạn học nhỏ đáng yêu, nhưng bọn họ lại đang ở trong nguy hiểm, cho nên cháu muốn nhờ ngài kiêm chức gác cổng. Cũng không quá mệt mỏi, chỉ cần để ngự thú của ngài ngẫu nhiên đi trực ban là được. Nếu như ngài muốn, cháu sẽ xây một toà biệt thự ở bên cạnh cổng trường cho ngài.

Cao Bằng cười ngượng ngùng.

Ông Lưu nghĩ nghĩ một lát rồi nói:

- Được thôi, dù sao ngày nào ta cũng rảnh rỗi, đi trông coi bọn nhóc kia cũng được.

Ông Lưu câu thông với ngự thú, có tiếng hít thở rắn chắc hữu lực truyền đến từ bầu trời.

Một lát sau, Cao Bằng thấy một bóng đen từ trên trời giáng xuống.

Oanh!

Mặt đất chấn động ầm ầm, tiếng hít thở nặng nề tựa như lưu viêm nóng rực thổi qua bên tai Cao Bằng.

- Đã lâu không gặp.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu tiên sinh chào hỏi với Cao Bằng.

Cao Bằng nhìn qua, không nhịn được khen:

- Không ngờ ngươi đã tấn thăng lên phẩm chất Sử Thi rồi, rất tốt!

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu thu cánh phải ôm lấy ngực, cúi đầu với Cao Bằng:

- Còn phải cảm tạ ngươi trợ giúp ta mới có ngày hôm nay. Giữa thân sĩ với nhau không cần nói quá nhiều lời khách sáo, nếu sau này có việc gì cần đến ta thì cứ nói là được.

Cao Bằng dò xét Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu. Nếu nó mặc một bộ âu phục vừa vặn, thắt thêm cái nơ con bướm trước cổ, chắc sẽ rất giống một thân sĩ.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu hỏi:

- Tiểu Hoàng chưa về sao? Cũng lâu rồi không gặp, nghe nói thế giới Hắc Vụ không có hạn chế, không biết thực lực của Tiểu Hoàng tăng tới đâu rồi?

Trong lời nói của Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu ẩn chứa một tia ước mơ với thế giới Hắc Vụ.

Ông Lưu nằm trên ghế dài bên cạnh ngồi dậy tức giận mắng:

- Cái tên này, là ta không đồng ý cho ngươi tới thế giới Hắc Vụ nên nói xấu ta với Tiểu Bằng hả?

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu trầm mặc, sau đó khom người chào với ông Lưu.

Trước mắt Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu đã đạt tới cấp 59, là cực hạn mà trái đất có thể chấp nhận. Cao Bằng có thể cảm nhận được trong người nó tựa như đang đè nén một tòa núi lửa sắp phun trào, năng lượng kinh khủng chảy xuôi trong cơ thể. Thứ đang chảy trong trong mạch máu của nó không phải là huyết dịch, mà là dung nham sôi trào!

Dù thế giới có hạn chế về đẳng cấp, nhưng khi thực lực của chúng đạt tới cực hạn sẽ không bị dừng lại nữa, mà có thể tích súc từng chút từng chút trong cơ thể, không ngừng áp súc sức mạnh, chờ đến khi thả ra thì có thể nhất phi trùng thiên.

Tới khi hạn chế được giải trừ, chúng có thể tăng lên hai cấp, thậm chí ba cấp.

Công việc của ông Lưu ở trường học được xử lý rất nhanh. Ngày thứ hai Cao Bằng lại quay về trường học, một lần nữa nhận chức hiệu trưởng, sau đó đặc biệt bổ nhiệm ông Lưu làm người canh cổng.

Có vài người biết được thân phận của ông Lưu, cho nên cũng không bởi bì thân phận người gác cổng mà dám khinh thị. Đến khi

Cao Bằng bổ nhiệm xong, thậm chí còn có không ít người đi bái phỏng ông Lưu một mình.

Dù có vài người không rõ thân phận của ông Lưu nhưng cũng được người khác kể lại vài chuyện.

Đây là "người hộ đạo" cho hiệu trưởng lúc mới đầu, có quan hệ mật thiết với chủ tịch. Con trai lại là bộ trưởng có thực quyền ở tập đoàn Nam Thiên, bản thân cũng là ngự sử Vương cấp.

Biết được thân phận của ông Lưu rồi, bọn họ nào còn dám yêu cầu vị đại lão này làm gì, dù không làm gì thì bọn họ cũng không dám khấu trừ tiền lương của hắn.

Về kết quả thi đấu ở Du Châu Cao Bằng cũng biết được. Không ngoài dự liệu, quán quân chính là Thiên Các Học Phủ. Có Đường Thải Mê Yên Hồ phun khói mê chia cắt chiến trường, khiến cho ngự thú của địch nhân không thể xếp thành đội ngũ hoàn chỉnh.

Sau đó, Thiết Cốt Kiếm Xỉ Hổ xông vào trận doanh của đối phương, xáo trộn trận hình của bọn họ. Ngay sau đó, Ma Đằng Phàn Sơn Quỷ sẽ dùng dây leo quấn quanh quấy rối, đồng thời phái ra Thiết Dực Giáp Khách phối hợp với Thiết Cốt Kiếm Xỉ Hổ đánh tan kẻ địch.

Cuối cùng không tốn bao nhiêu công sức, Thiên Các Học Phủ đã thu được thắng lợi.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 549: Bạo Vân Tước

Chiến đấu giành thắng lợi nằm trong dự đoán của Cao Bằng, thậm chí là rất nhiều người đã đoán được từ trước. Nếu như Thiên Các Học Phủ bị đánh bại mới thực sự khiến người ta phải lưu ý, Cao Bằng sẽ nghiêm túc xem phần ghi hình trận đấu.

Dù sao năm ngoái Thiên Các Học Phủ đoạt được vị trí thứ tám, trường Bát Trung Du Châu chỉ xếp thứ hai mươi bảy trong cuộc thi đấu toàn quốc năm ngoái. Hai bên hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc.

Bởi vì vừa về, Cao Bằng còn chưa hiểu rõ sắp xếp cụ thể của cuộc thi lần này, nên phải gọi Phó hiệu trưởng tới:

- Tham gia tranh tài lần này lại là năm người bọn họ sao?

Cao Bằng nhìn Phó hiệu trưởng nói.

Trước khi ông ta tới, hắn đã xem qua đoạn ghi hình về trận thi đấu năm trước, trong đó thậm chí có ngự sử cấp Lĩnh Chủ xuất hiện. Những trường học bước vào trước tám đều có ngự sử cấp Lĩnh Chủ, hơn nữa năm ngoái Thiên Các Học Phủ mình cũng có một ngự sử cấp Lĩnh Chủ. Cao Bằng từng gặp người này vào mấy ngày trước, đó chính là Lý Tuấn Tông.

Năm ngoái, thực lực của Thiên Các Học Phủ vốn có hi vọng bước vào tứ cường.

Thực lực của Đại Quan lão sư rất hung bạo mạnh mẽ, mình đồng da sắt, một tay cầm đại quan đao chém yêu trừ ma vô cùng uy lực. Nếu như không phải Thiên Các Học Phủ đã bất hạnh gặp phải trung học Hoa Võ vô địch năm ngoái trong vòng bát cường thì

chắc hẳn đã vững vàng bước vào tứ cường.

Hơn nữa, càng đáng tiếc hơn là trong vòng bát cường Đại Quan lão sư không chỉ bị thua, còn bị ngự thú Phạm Mục Kim Cương của Trần Triển Đường, tuyển thủ hạt giống MVP trong đội của trường Hoa Võ mạnh mẽ vặn gãy hai tay, hai chân, đánh thành trọng thương.

Cho dù sau đó có ngự thú trị liệu cũng không thể hoàn toàn khôi phục lại, phần nhiều chính là nội thương, điều này cũng dẫn đến biểu hiện của Đại Quan lão sư trong trận đấu tiếp theo không tốt, bị đối thủ đánh bại, chỉ có thể rơi xuống vị trí thứ tám.

Cao Bằng than thở. Động một cái là ngự thú cấp Lĩnh Chủ, so với bản thân mình năm đó thì mạnh hơn nhiều.

Năm đó, giải thi đấu ở khu Hoa Hạ của mình hình như cũng không có một ngự sử cấp Lĩnh Chủ nào. Bây giờ lại có thể xuất hiện nhiều ngự sử cấp Lĩnh Chủ như vậy, chỉ là một lần năm ngoái đã có gần hai chữ số, khoảng chín con ngự thú cấp Lĩnh Chủ. Cũng không biết năm nay có thể có nhiều hơn không.

Cũng chính vì vậy Cao Bằng mới suy đoán có phải học phủ đang giấu nghề. Bằng không ngay cả một con ngự thú cấp Lĩnh Chủ cũng không có, vậy trong cuộc thi lần này chính là người qua đường.

Trong trận đấu tiếp sau vẫn phải dựa vào sự tranh đoạt giữa các ngự thú cấp Lĩnh Chủ. Đương nhiên ngự thú cấp Lĩnh Chủ cũng là vương bài của mỗi trường học, càng để lộ sớm thì lại càng dễ dàng bị kẻ địch nhằm vào. Cho nên có ở đây không để lộ ngự thú cấp Lĩnh Chủ, che giấu càng lâu lại càng chiếm quyền chủ động.

- Lần này xuất hiện một học sinh thiên tài, hiệu trưởng ngài cũng đã gặp. Hắn tên là Tào Hoán, ngoại trừ một con ngự thú cấp

Lĩnh Chủ thì còn có một con ngự thú khác là Đại Dương Hoa.

Nghe thầy chủ nhiệm nói, Cao Bằng mới biết được trong trường học còn có học sinh như Tào Hoán.

Tào Hoán là một học sinh có vấn đề rất nghiêm trọng, là cô nhi được chủ nhiệm chiêu sinh của trường học tuyển nhận ở địa khu Tây Tạng. Khi phát hiện ra Tào Hoán thì toàn bộ tiểu căn cứ đã bị quái vật tấn công phá hủy, chủ nhiệm chiêu sinh đưa số người còn lại trong trấn của bọn họ về. Người trưởng thành thì tiến hành ổn định công việc, vị thành niên lại vào trường học tập.

Tào Hoán thừa kế tính tình ngay thẳng của người Tây Tạng, có thù báo thù có ơn báo ơn. Tập đoàn Nam Thiên có ơn với mình, cho nên bình thường cũng không chống đối giáo viên, rất chịu khó học tập. Có lẽ bởi vì đã từng tận mắt nhìn thấy căn cứ bị công phá nên đặc biệt chịu khó huấn luyện ngự thú.

Nhưng đồng thời, tính cách Tào Hoán cũng rất quái gở, không muốn kết bạn. Từ trước đến nay chỉ đi lại một mình, cũng không nói chuyện nhiều.

Tào Hoán của lớp 12 ban 6 được gọi lên văn phòng.

Cao Bằng cũng nhìn thấy học sinh có vấn đề mà thầy chủ nhiệm đã nhắc tới.

Tào Hoán có vóc dáng không cao, mái tóc màu đen được cắt ngang vai, gương mặt đỏ rực nhìn qua như hai đống cao nguyên đỏ chưa tiêu tan.

Trên người mặc đồng phục học sinh, đầu cúi xuống như không muốn nói chuyện với người khác.

- Bạn học Tào Hoán có thể cho tôi xem ngự thú được không?

Cao Bằng không ngờ được Tào Hoán này lại là cô gái duy nhất

trong năm người kia.

Cái đầu Tào Hoán len lén nâng lên một chút sau đó lại nhanh chóng cúi xuống.

Giọng nói bé như tiếng muỗi kêu truyền ra. Nếu như không phải Cao Bằng vẫn chú ý, sợ rằng cũng không nghe rõ được.

Bọn họ đi tới ngọn núi phía sau trường, ở đây là khu vực dành riêng cho học sinh của học viện.

Tào Hoán hình như rất quen thuộc với nơi đây.

Ở trên đỉnh núi, Cao Bằng nhìn thấy ngự thú cấp Lĩnh Chủ - Bạo Vân Tước của Tào Hoán.

Nó cao gần năm mét, dáng vẻ mượt mà, nền vàng vân trắng, trên cánh có rất nhiều hoa văn màu trắng.

【Tên quái vật】: Bạo Vân Tước

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 42

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ / Phẩm chất Hoàn Mỹ

【 Thuộc tính quái vật 】:Hệ Vân

【 Năng lực quái vật 】: Thao túng tầng mây Lv1, lông vũ sắt thép Lv1

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Hỏa / Hệ Phong

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Một loại quái vật sinh hoạt ở cao nguyên lạnh giá. Tính cách mạnh mẽ, yêu thích ăn sống con mồi. Thích ăn nhất là Hàn Nguyên Ngân Mao Thử, ghét nhiệt độ cao.

【 Lộ tuyến tấn thăng phẩm chất Thần Thoại 】:1. Thiên Cung Vân Tước, 2. Cửu Thủ Minh Tước, 3. Sư Thú Ngân Hoàng Tước.

Cao Bằng quan sát một lúc, khóe miệng nhếch lên. Con Bạo Vân Tước này lông xù, vừa nhìn là biết xúc cảm khi sờ vào hẳn rất tuyệt.

Hình thể của nó giống như một quả cầu, vừa định thò tay đến hung hăng vò một phen.

Tào Hoán đứng ở bên cạnh khẽ nói:

- Hiệu trưởng, Vân Tước nàng không thích người khác sờ, tính tình không phải rất...

Phần sau nàng cũng không thể nói tiếp được.

Tay Cao Bằng đã đặt ở trên đỉnh đầu của Bạo Vân Tước, tựa như một ngọn núi lớn làm nó không có cách nào nhúc nhích được.

Tào Hoán nhìn tay của Cao Bằng, lại cẩn thận nhìn mặt hắn.

Nàng muốn hỏi hắn làm sao làm được, nhưng tính tình bản thân không thích hỏi nhiều, cho nên lại im lặng xuống.

Cao Bằng đợi một lúc cũng không nghe thấy bạn học này đưa ra vấn đề thì có chút tiếc nuối thu tay lại.

- Ta biết ngươi muốn biết ta làm sao có thể làm được chuyện này. Rất đơn giản, bởi vì ta cũng có một vài ngự thú... Bọn chúng bao giờ cũng thích để ta ôm chúng, sau khi ngươi thường ôm sẽ dần dần quen thôi.

Tào Hoán dường như suy nghĩ tới điều gì:

- Ý của hiệu trưởng ý là muốn bảo ta làm nhiều cho quen tay sao?

- Không phải, ta muốn nói sau này đẳng cấp ngự thú của ngươi cao thì có thể làm được điểm này.

Tào Hoán:

- ...

Lần này Tào Hoán cuối cùng ngẩng đầu nhìn kỹ Cao Bằng một hồi, sau đó khẽ nói:

- Hiệu trưởng... Ta nghe bọn họ nói năm đó ngươi là đệ nhất cao thủ trên trái đất?

Cao Bằng vô cùng kinh ngạc:

- Sao ngươi lại đột nhiên hỏi cái này?

- Ta chỉ nghe bọn họ nói hiệu trưởng ngài rất lợi hại.

Cao Bằng ung dung đáp lại:

- Bình thường thôi. Thật ra chính mình có trình độ thế nào, trong lòng biết là được, phải hiểu nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, nhớ kỹ không thể tự phụ.

Cao Bằng nói xong lại hỏi Tào Hoán:

- Ngươi thích Ma Tước màu nào? Là màu trắng hay là màu đen, hoặc là lông dài màu bạc như đầu sư tử.

Tào Hoán cẩn thận suy nghĩ một hồi, sau đó nghiêm túc trả lời:

- Màu trắng, ta thích màu trắng giống như mây vậy.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 550: Giết Chóc Trong Đêm Tối

- Ừ.

Cao Bằng gật đầu, sau đó lấy điện thoại ra gọi cho Từ Thanh Chỉ, bảo nàng chuẩn bị cho mình một ít tài liệu.

Bên trong phòng thí nghiệm của tập đoàn Nam Thiên, Từ Thanh Chỉ cúp điện thoại rồi bỏ việc trong tay xuống, xoay người bảo trợ lý đi tới nhà kho lấy tài liệu ra.

Tào Hoán đứng bên cạnh mặc dù không nói gì, nhưng trong mắt vẫn có chút tò mò.

- Lúc xế chiều đưa ngự thú của ngươi tới phòng thí nghiệm của ta một chuyến.

Cao Bằng nói xong cũng xoay người rời đi, chỉ để lại Tào Hoán ở phía sau với vẻ mặt ngỡ ngàng.

Sau khi Tào Hoán quay về trường học hỏi thăm người bạn thân của mình, lúc này mới biết hóa ra lão hiệu trưởng còn là một Dục thú sư rất nổi tiếng.

Buổi chiều, nàng dẫn theo Bạo Vân Tước xuống núi, đi một chuyến tới phòng thí nghiệm của Cao Bằng. Lúc trở về hình dạng của Bạo Vân Tước đã thay đổi rất lớn, chiều dài chỉ còn khoảng ba mét, tỉ lệ cánh lớn hơn trước một chút, lông trên người cũng hoàn toàn biến thành màu trắng thuần.

Buổi tối, Cao Bằng gọi năm bạn học chuẩn bị tham gia giải thi đấu giành cúp các trường trường trung học tới:

- Trong giải thi đấu lần này, các ngươi không nên cảm thấy quá áp lực, chỉ cần phát huy như bình thường là được, các ngươi phải tin tưởng mình là người giỏi nhất.

Cao Bằng cười cười cổ vũ năm bạn học nhỏ.

- Hiệu trưởng, ngài nói năm nay chúng ta có thể giành được giải quán quân không?

Ngụy Cung Phồn giơ tay cười hì hì nói.

Có lẽ bởi vì nhìn thấy Cao Bằng không lớn hơn bọn họ bao nhiêu nên khi những học sinh này ở cùng với Cao Bằng đều rất thoải mái, không quá e ngại.

- Ngươi còn muốn giành được giải quán quân sao? Ta thấy ngươi suy nghĩ nhiều rồi. Ta xem biểu hiện của các trường khác năm nay, các ngươi có thể tiến vào tứ cường thì ta đã rất hài lòng rồi.

Cao Bằng nói.

- A.

Ngoại trừ Tào Hoán, bốn người khác đều có chút không phục. Bọn họ nhìn nhau vài lần, sau đó đồng loạt nhìn về phía Tào Hoán...

Tào Hoán ngồi ở cuối phòng học, vẻ mặt thản nhiên lật xem quyển sách cầm trong tay.

Cao Bằng không nói gì. Thật ra hắn không định nhúng tay vào, bởi vì cho dù năm nay hắn giúp Thiên Các Học Phủ giành được quán quân cũng không có mấy tác dụng, ngược lại sẽ làm cho Thiên Các Học Phủ trở thành chim đầu đàn, đứng càng cao thì sẽ rơi càng thảm.

Hơn nữa giống như ông ngoại nói vậy, cuộc tranh tài lần này vốn chỉ dùng để huấn luyện bồi dưỡng những học sinh này, thứ tự đều vô nghĩa. Bởi vì cho dù giành được danh hiệu đứng đầu thì có ích lợi gì?

Theo Cao Bằng thấy, đây chỉ là trò chơi của một đám nhóc mà thôi. Có thể làm cho chúng nhận được thu hoạch trong lúc thi đấu, có thể rèn luyện mình mới là quan trọng nhất.

- Hiệu trưởng, ta cảm thấy năm trước là do chúng ta không may mắn mới gặp phải đội vô địch quá sớm. Nếu như năm nay chúng ta không xui xẻo như vậy, ta cảm thấy chúng ta sẽ vào tứ cường rất dễ dàng.

Trương Nhạc đánh bạo nói.

- Các ngươi cũng cho là như vậy sao?

Cao Bằng nhìn về phía ba người khác.

Ba người Vương Cửu Cửu, Mạc Ứng Minh, Cổ Chính Cảnh liên tục gật đầu giống như con gà con mổ thóc.

- Vậy các ngươi đúng là rất tự tin nhỉ?

Cao Bằng cảm thấy buồn cười.

Hắn lắc đầu, cũng lười đả kích lòng tin của bọn họ. Nếu có lòng tin thì đó là chuyện tốt, cũng hi vọng biểu hiện của bọn họ lúc đó có thể làm cho mình kinh ngạc.

Trong lòng Cao Bằng đột nhiên có cảm giác bị nhìn trộm liền quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. Ngày hôm nay bầu trời hơi u ám, ánh trăng bị mây đen che phủ nên tầm nhìn trong trường học không xa, chỉ có ánh đèn đường chiếu lên tường gạch ở khu giảng đường, phản xạ ra ánh sáng màu trắng.

Cao Bằng ngồi ở trên bàn học đứng dậy đi tới bên cửa sổ. Ngoài cửa sổ là khu giảng đường vô cùng yên tĩnh, lúc này đã muộn nên các học sinh đều tan học, những học sinh muốn ở lại học đều đang ở trong thư viện, khu giảng đường gần như không có học sinh.

Ánh mắt hắn nhìn về phía xa, núi lớn chìm trong đêm tối, dáng núi gần như hòa làm một cùng với bầu trời đêm.

Cảm giác bị theo dõi càng lúc càng mãnh liệt, Cao Bằng nhíu mày. Cảm giác bị người trốn trong bóng tối nhìn trộm thế này... thật sự khiến cho người ta phải khó chịu.

Trong phòng học, năm học sinh không biết vì sao hiệu trưởng lại đột nhiên đi tới bên cửa sổ. Tính tình Ngụy Cung Phồn hiếu động, cũng định đi tới cửa sổ bên trái của phòng học để xem thử.

- Không nên qua đây.

Cao Bằng nghiêm khắc nói.

Bước chân Ngụy Cung Phồn cứng đờ, còn tưởng rằng mình đã làm sai điều gì, tay chân luống cuống đứng tại chỗ.

Vù...

Ánh đao màu xanh nhạt đột nhiên cắt qua không khí, từ trong bóng tối của khu giảng đường giết ra ngoài.

- Các ngươi lùi lại!

Cao Bằng nói ra liền đạp một phát, bức tường trước mặt đã bị đạp nổ.

- Rầm!

Đất đá đầy trời bay về phía ánh đao kia.

Nhưng gạch đá còn chưa va chạm tới ánh đao đã bị chém nát thành rất nhiều mảnh vỡ.

Cao Bằng nghiêng người né tránh ánh đao. Nhìn thấy cảnh tượng này, trong đêm tối chợt truyền ra một tiếng kêu kinh ngạc không dễ phát hiện.

Cao Bằng nhìn chằm chằm vào con nhện gần như trong suốt trước mắt. Ánh đao vừa rồi chính là do hai chân trước to khỏe của con nhện màu bạch ngọc cỡ lớn này chém ra. Một đòn công kích thất bại, một chân khác quét ngang chém về phía Cao Bằng.

Cao Bằng không có suy nghĩ cứng rắn đối mặt với chân của con Nguyệt Ẩn Chu này. Cho dù hắn có sức lực lớn hơn nữa cũng không thể đánh vào trên lưỡi đao được.

- Meo…

Một tiếng kêu lạnh lùng lại mềm mại vang lên ở bên tai Cao Bằng.

Trong phút chốc một bóng đen từ trong bóng tối nhảy chéo qua Nguyệt Ẩn Chu.

Một đoàn chất lỏng trong suốt từ trên lưng Nguyệt Ẩn Chu bắn ra ngoài.

Hai quái vật với kích thước không nhỏ lướt qua nhau, sau đó bám lên trên vách tường ngoài của khu giảng đường nhìn chằm chằm nhau.

Trên vách tường bên trái là một con mèo màu đen.

Trên vách tường bên phải có một con nhện bán trong suốt trắng như ngọc. Thậm chí có thể nhìn thấy nội tạng, xương cốt và huyết dịch màu trắng chảy bên trong cơ thể nó.

【Tên quái vật】: Nguyệt Ẩn Chu

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 55

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Hoàn Mỹ / Phẩm chất Hoàn Mỹ

【 Năng lực quái vật 】: Chưởng khống Âm Ảnh Lv4, đêm trăng mau lẹ Lv3, chân nhện sắc bén Lv3.

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Âm Ảnh

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Thần Thánh

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Quái vật sinh sống ở trong hang động sâu dưới lòng đất, thích ăn óc của quái vật, tính cách lãnh tĩnh, không thích ánh sáng mạnh chiếu vào.

Hai quái vật hệ Âm Ảnh chỉ thoáng lắc một cái đã trốn vào trong bóng tối gần đó.

Cao Bằng tìm được năm học sinh, sau đó dẫn theo bọn họ đi xuống dưới tầng.

- Chi chi.

Chiêu Tài nghe được động tĩnh liền từ trên tường của hàng lang bò lên, hai con mắt to nhìn chằm chằm vào chủ nhân:

- Chủ nhân có gì phân phó không?

- Đi tìm ra ngự sử ẩn nấp trong bóng tối kia đi.

Cao Bằng thản nhiên nói, sau đó che chở cho năm học sinh tiếp tục xuống tầng.

Chiêu Tài nghe ra được tâm trạng của chủ nhân không tốt nên không nói một lời, trực tiếp xoay người chạy xuống tầng nhanh

như một làn khói. Cái mũi không ngừng ngửi ngửi phân biệt các loại mùi trong không khí.

Khứu giác của Chiêu Tài nhạy bén khác thường. Quan trọng hơn là... Có một trực giác rất xuất sắc.

Động tác của Chiêu Tài rất linh hoạt, hơn nữa bước chân nhẹ nhàng, gần như không có bất kỳ âm thanh nào.

- Ở đây... không phải...

- Gần... Gần rồi...

Hai mắt Chiêu Tài càng lúc càng sáng, mùi vị ở phía trước đã càng nồng hơn.

Tìm được rồi!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 551: Bắt Sống

- Thật sự là đáng tiếc, suýt nữa đã giết được tên kia rồi.

Trong rừng cây, một người đàn ông mặc quần đen áo đen nắm chặt nắm đấm, từ đáy lòng vừa tiếc nuối vừa không cam tâm.

Chỉ thiếu một chút nữa thôi.

Nếu hắn không né được đòn tấn công đầu tiên, chắc chắn hắn sẽ chết! Đồng Thành thở dài lắc đầu, suýt chút nữa mình đã giết được một truyền kỳ!

Nếu đã bị phát hiện thì thôi vậy. Quên đi, nơi này là địa bàn của tập đoàn Nam Thiên, Đồng Thành biết chắc sẽ cần phải đợi lâu.

Hắn lập tức chuẩn bị bỏ đi, vỗ vỗ lưng U Ảnh Báo, chờ hắn đi xa rồi thì gọi Nguyệt Ẩn Chu về.

Nếu lúc này gọi về luôn thì người khác sẽ căn cứ theo manh mối Nguyệt Ẩn Chu mà đuổi theo đến chỗ hắn.

Rống…

U Ảnh Báo cảnh giác nhìn bụi cỏ bên cạnh, khoảng cách gần như thế nó đã ngửi được mùi của Chiêu Tài.

Một bóng đen từ trong bụi cỏ lao ra, sau một khắc tựa như một con quay nhỏ điên cuồng lao tới phần eo của Đồng Thành.

Dù U Ảnh Báo có thể cảm nhận được con quái vật trước mắt có đẳng cấp không hề thấp, nhưng nó vẫn không hề bỏ rơi chủ nhân. Nổi giận gầm lên một tiếng, nguyên tố hắc ám bao trùm, nhe

nanh múa vuốt nhào tới Chiêu Tài.

Oanh!

U Ảnh Báo bay ngược về sau với tốc độ còn nhanh hơn cả lúc nhào tới, bịch một tiếng đụng gãy một cái cây.

Phần eo có một vết thương dài nhỏ với độ sâu đủ có thể nhìn thấy được cả xương, gần như đã chặt đứt ngang thân nó.

Chiêu Tài dán sát mặt đất nhanh chóng di chuyển về phía trước, chỉ trong chớp mắt đã vọt tới trước mặt Đồng Thành. Khuôn mặt Đồng Thành tái mét. Hắn có hai con ngự thú, một con không ở bên cạnh, một con vừa thấy mặt đã bị đánh bại. Giờ nên làm sao đây?

Sau một khắc, lá chắn ám nguyên tố ngưng tụ quanh cơ thể hắn đã bị một đôi vuốt nhỏ sắc bén nhẹ nhàng xé rách. Một khắc sau, hắn cảm thấy đầu mình nặng trịch rồi bất tỉnh.

Nguyệt Ẩn Chu đang chiến đấu với Ám Dạ Ảnh Miêu đột nhiên trở nên táo bạo. Nó gầm lên một tiếng, nhưng tấn công bao nhiêu lần vẫn không thể ép Ám Dạ Ảnh Miêu lùi lại nửa bước.

Nguyệt Ẩn Chu nhoáng lên một cái, dưới ánh trăng cơ thể nó dần dần mờ đi, tựa như phủ thêm một tầng lụa trắng. Một khắc sau, cơ thể nó kéo ra một tàn ảnh màu bạc chạy ra khỏi trường học. Ám Dạ Ảnh Miêu nhân cơ hội này giết tới như một đoàn u linh.

Nguyệt Ẩn Chu khựng lại, hai mắt loé lên sắc thái màu xanh quỷ dị. Nó quay phắt lại một trăm tám mươi độ, hai thanh liêm đao như hai cái bóng âm trầm quỷ quyệt bộc phát ra lực sát thương kinh khủng.

Khóe miệng Ám Dạ Ảnh Miêu nhếch lên một tia giễu cợt, một nửa cơ thể đang bổ nhào tới đột nhiên hoà tan vào bóng tối. Hai

thanh đao chém hụt, cắt thật sâu vào trong lòng đất, nhưng chúng cũng bị mặt đất giữ lại.

Cơ thể Nguyệt Ẩn Chu cứng đờ, ngẩng đầu lên liền nghe thấy có kình phong dữ tợn, đây cũng là hình ảnh cuối cùng trong mắt nó.

Oanh!

Dường như có động đất cấp bảy diễn ra trên bãi đất trống ngoài cổng trường, sóng đất khuếch tán ra tứ phía. Từng tầng từng tầng sóng gợn chấn nát hết mặt cỏ.

Cả trường học đều có thể nghe được tiếng nổ này.

Bộ phận bảo an vội vàng dẫn theo ngự thú chạy tới thì bị Cao Bằng ngăn cản. Sau đó, hắn lệnh cho thủ hạ phụ trách ngăn các học sinh tò mò chạy tới.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu ngồi xổm dưới mặt đất rút cánh ra, trên cánh dính một tầng chất lỏng sền sệt mờ mờ, khí huyết nóng hổi nung nóng thứ chất lỏng trên cánh làm bốc lên làn khói đen.

Nó rung cánh cho chất lỏng kia rơi xuống. Chất lỏng rơi xuống đất, ăn mòn ra từng cái hố nhỏ.

Cao Bằng đi tới, nhìn thấy Nguyệt Ẩn Chu đã nát bét không ra hình dáng gì đang nằm im trong hố sâu, xem tình trạng đã là【bị thương trí mạng】. Bị thương trí mạng tương đương với sắp chết, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra và không ai cứu chữa, Nguyệt Ẩn Chu chắc chắn sẽ phải chết.

Cao Bằng nhìn thoáng qua một cái, sau đó cúi người nhặt lên một cục đá.

Ném.

Bộp!

Con mắt vỡ vụn của Nguyệt Ẩn Chu không cam lòng nhìn Cao Bằng, trong đáy mắt tràn đầy oán khí, co giật một hồi rồi mất đi khí tức sinh mệnh…

- Cao Bằng, ta bắt được rồi.

Chiêu Tài ngậm một người từ đằng xa chạy tới. Vì chân nó tương đối ngắn, cho nên khi chạy có hơi lảo đảo, người bị nó ngậm trong miệng kia bị kéo lê dưới đất.

Nhất thời, máu thịt be bét trông vô cùng thê thảm.

Cao Bằng đá vào mông làm hắn ngã sấp xuống lăn một vòng dưới đất.

Mặt mũi be bét máu, da mặt đều bị mài hỏng.

Nhưng cũng chỉ là bị thương ngoài da, không bị thương tới căn bản.

Cao Bằng lấy một hộp gỗ từ trong túi quần ra, trong đó đựng rất nhiều lông tơ màu trắng. Hắn cẩn thận từng tí một lấy ra một sợi, rồi đặt lên thân thể người này.

Vết thương trên mặt người này liền phục hồi với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

- Người anh em, tỉnh rồi sao.

Cao Bằng cười tủm tỉm nói.

Đồng Thành đã tỉnh dậy nằm dưới đất nhìn thấy Cao Bằng liền ngậm miệng không nói gì.

- Tỉnh dậy là tốt rồi, chúng ta tới đó nói chuyện. Là ai sai ngươi đến ám sát ta? Chắc hẳn không ai biết được tin ta đã về,

hơn nữa làm sao ngươi biết ta đang ở trường học?

Hai mắt Cao Bằng lóe lên sự nguy hiểm.

Một phút sau, thấy người nằm dưới đất vẫn cắn chặt răng ngậm kín miệng không nói gì. Cao Bằng cảm thấy có chút không thú vị.

- Tiểu Thảo, ngươi đi theo hắn. Chỉ cần hắn tự sát thì cứu trở về, cứ đưa hắn đi trước đã.

Chờ bọn ngự thú đều rời khỏi trường học, đội trưởng đội bảo vệ vội chạy tới:

- Hiệu trưởng, đây đều là trách nhiệm của chúng tôi. Chúng tôi không làm tốt nhiệm vụ bảo vệ.

Khuôn mặt người đàn ông hơn bốn mươi tuổi có vẻ đầy lo lắng và hối hận. Thật vất vả mới tìm được công việc này, trong nhà vừa sinh thêm hai đứa bé, đều dựa vào công việc này để kiếm tiền nuôi gia đình.

Cao Bằng khoát tay:

- Chuyện không liên quan tới anh. Đây là ngự thú Vương cấp, dù anh có đứng trước mặt chúng cũng vô dụng.

Nghe Cao Bằng nói không liên quan tới mình, đội trưởng đội bảo vệ hơn bốn mươi tuổi mới nhẹ nhàng thở ra, rất cảm kích nhìn hiệu trưởng.

- Đúng rồi, anh phải làm tốt công việc bảo đảm an toàn cho các học sinh. Chuyện xảy ra lần này, tôi hy vọng sẽ không ảnh hưởng đến việc học tập của bọn họ. Còn nữa, anh dẫn người đi kiểm tra những vách tường bị vỡ này đi, không nên để lại tai họa ngầm nào, tu bổ lại sớm một chút.

- Vâng, thưa hiệu trưởng.

Đội trưởng đội bảo vệ liên tục gật đầu.

Nhìn mái tóc đã ngã sang màu trắng của vị đội trưởng này, Cao Bằng dừng một lát lại nói:

- Không cần quá vất vả làm việc đâu, tranh thủ dành thời gian cho gia đình đi.

- Cám ơn hiệu trưởng đã quan tâm.

Đội trưởng đội bảo vệ cười ngượng ngùng.

Cao Bằng không nói thêm gì nữa. Thân phận của mình quyết định, chính mình nói cái gì cũng khó mà tiếp tục được.

Đương nhiên Thiên Các Học Phủ không có phòng thẩm vấn. Một trường học mà, làm sao có thể chuẩn bị gian phòng kiểu này. Cao Bằng bèn tìm một nhà kho bỏ trống trong rừng cây, đóng kín cửa sổ, trong vòng một trăm mét vuông không có học sinh nào.

Đồng Thành hít sâu một hơi, nhìn cửa sổ đã bị đóng kín, trong nhà kho chỉ còn lờ mờ sáng, trong lòng hắn dâng lên một tia chẳng lành..

- Ngươi muốn làm gì? Dùng tư hình là phạm pháp!

- Lớn chừng này rồi, tại sao còn nói lời ngây thơ như thế?

Cao Bằng cười nhạo.

- Nếu như ngươi đàng hoàng nói ra, ta cho ngươi một kết cục vui vẻ. Nếu như ngươi không nói, vậy ta cũng chỉ có thể sử dụng thủ đoạn khác.

Cao Bằng cảm thấy tính tình của mình bây giờ tốt hơn trước rất nhiều. Nếu như đổi lại thành trước kia, mình tuyệt đối sẽ

không nhẹ nhàng như thế, sao có thể dùng cách ôn hòa để xử lý vấn đề chứ?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 552: Ta Muốn Các Ngươi Giành Được Quán Quân

Đồng Thành mở miệng nói:

- Việc ám sát ngươi không liên quan tới những người khác, chỉ là hành vi cá nhân của ta thôi. Ta chỉ tới tra xét về tình hình của các ngươi.

Tra xét tình hình của chúng ta sao...

Cao Bằng càng nghĩ càng thấy không đúng liền nhấc Đồng Thành đang nằm dưới đất lên:

- Nếu như tra xét tình hình, vậy tại sao lại đột nhiên biến thành ám sát ta?

Đồng Thành liếc nhìn Cao Bằng rồi mỉm cười không trả lời.

Đồng Thành không trả lời làm cho Cao Bằng thấy rất không thoải mái.

- Cởi giày của hắn ra.

Chiêu Tài cắn một cái trực tiếp kéo giày trên chân của Đồng Thành ra.

Trong không khí lập tức truyền ra một mùi vị không thể tả được.

- Dùng đuôi của ngươi gãi ngứa cho hắn.

Trên chóp đuôi của Chiêu Tài có mấy dúm lông tơ nhỏ màu

vàng nhạt linh hoạt vòng qua không trung, sau đó lướt qua lòng bàn chân của hắn.

Cơ thể Đồng Thành run lên, biểu tình trên mặt trở nên kỳ lạ.

- Nhanh cười đi, không cho phép nhịn cười.

Cao Bằng quát một tiếng.

Biểu tình trên mặt Đồng Thành nhanh chóng trở nên kỳ lạ lại đầy khó chịu, oán hận trừng mắt với Cao Bằng, gương mặt bắt đầu vặn vẹo, cơ thể run rẩy.

Hắn nhìn chằm chằm vào Cao Bằng rồi nói đầy tàn bạo:

- Phốc... Ta tuyệt đối sẽ không.... Phốc.. Nói cho ngươi biết... Ha ha ha ha tên ma quỷ nhà ngươi! Ha ha ha ha ha....

Hai mươi phút sau... gương mặt Đồng Thành đỏ bừng, tóc trên trán dính bết vào gương mặt, mồ hôi lớn liên tục chảy ra, ngực không ngừng nhấp nhô kịch liệt, hai mắt đờ đẫn nhìn trần nhà.

- Nói cách khác, ngươi là người của tập đoàn Hổ Sơn, lần này qua điều tra tình hình tuyển thủ của trường chúng ta sao?

Cao Bằng chắp hai tay sau lưng đi qua đi lại ở trong kho hàng.

Đồng Thành không nói gì, bây giờ trong lòng hắn vô cùng hối hận, không ngờ được mình cuối cùng vẫn không chịu nổi cách ép cung đầy ma quỷ này.

- Sau đó ngươi lại trùng hợp nhìn thấy ta, nên muốn thuận tiện xử lý ta sao?

Cao Bằng nghiêng đầu rồi cảm thấy có gì đó không ổn.

Hóa ra ta chỉ là thuận tiện mà thôi?

- Tuy nhiên nói đi thì phải có nói lại, lần trước trường học của chúng ta chỉ giành được vị trí thứ tám, tập đoàn Hổ Sơn các ngươi còn tới theo dõi một đội yếu như chúng ta làm gì.

Cao Bằng thì thào tự nói, đột nhiên nghĩ đến một vài điều. Trong những tập đoàn phía sau trung học Hoa Võ lại có cả tập đoàn Hổ Sơn!

Mà lần trước Trần Triển Đường của trung học Hoa Võ đã đánh bại Lý Tuấn Tông trong trận đấu, theo lý thuyết chỉ cần phân ra thắng bại thì không nên ra tay độc ác như vậy.

Dù sao bọn họ cũng không có thù hận gì lớn, trừ khi thật sự đến cuộc thi đấu quan trọng nhất, không thể không liều mạng mới có thể bất chấp thủ đoạn.

Lần trước loại Thiên Các Học Phủ của mình, lần này còn tới nữa?

Chẳng lẽ thật sự muốn trở thành kẻ địch cả đời với Thiên Các Học Phủ sao?

- Ngươi nói xem tập đoàn Hổ Sơn các ngươi có những cao thủ nào vậy?

Cao Bằng nhìn chằm chằm vào mắt của Đồng Thành.

- Ta sẽ không nói nữa, ngươi cứ giết quách ta đi.

Đồng Thành tức giận quát.

Cao Bằng gật đầu:

- Được, vậy ta sẽ giúp ngươi được toại nguyện.

Hắn nói xong liền nhấc Đồng Thành lên, nhân lúc trời tối liền đi tới dưới chân núi.

Đi được nửa đường, Cao Bằng cảm thấy tốc độ hơi chậm liền ngồi ở trên lưng của Chiêu Tài.

Có lẽ bởi vì đệm thịt, Chiêu Tài đi ở trên đường núi không có cảm giác lắc lư gì.

Mười phút sau, bọn họ đến sông Trường Giang. Đồng Thành nhìn nước trong con sông trước mắt ngưng tụ thành một bóng người, sau đó thò tay về phía hắn...

Ngay sau đó, Đồng Thành liền mất đi tri giác.

- Chủ nhân, đây là thứ đọc được từ trong ký ức của người này.

Sinh Trưởng Chi Não chuyển ký ức tới cho Cao Bằng. Hắn nhắm mắt lại bắt đầu đọc lấy đoạn ký ức do Sinh Trưởng Chi Não truyền tới cho mình.

Thật lâu sau, Cao Bằng mở mắt.

Người này quả nhiên nói dối. Hắn đúng là do tập đoàn Hổ Sơn phái tới, nhưng mục đích bọn họ phái hắn tới không phải là để tìm hiểu tin tức, mà là phế bỏ hoặc giết chết ngự thú của năm tuyển thủ trong Thiên Các Học Phủ. Quan trọng nhất là giết chết Bạo Vân Tước của Thiên Các Học Phủ.

- Có nội gian.

Vẻ mặt Cao Bằng dần dần âm trầm. Không có nhiều người biết được sự tồn tại của Bạo Vân Tước, hơn nữa trước đó ông ngoại và lãnh đạo cao cấp trong trường học đều ra lệnh cưỡng chế, nghiêm cấm mọi người tùy ý nói cho người ngoài. Vậy mà tập đoàn Hổ Sơn lại biết được chuyện Bạo Vân Tước tồn tại, điều này đáng để suy nghĩ đây.

Hơn nữa, Đồng Thành thậm chí còn biết rõ ràng về khu vực dành riêng cho ngự thú ở ngọn núi phía sau trường học. Đây là tin

tức đã được bảo mật.

Trong trường học có nội gian là chuyện sớm có thể dự đoán được. Bởi vì tập đoàn Nam Thiên cũng sắp xếp gián điệp ở trong thế lực khác. Nhưng khi chuyện như vậy thật sự phát sinh ở trên người mình, vẫn khiến cho người ta không thoải mái.

Cao Bằng nhắm mắt lại rồi hít sâu một hơi.

Thật lâu sau, Cao Bằng lại từ từ thở ra. Một tiếng thở dài yếu ớt dường như đẩy ra hết tất cả những gì buồn phiền trong lòng.

Rõ ràng lần này ta cũng chỉ muốn dẫn theo học sinh đi dạo một vòng, thậm chí cũng không tính đoạt giải quán quân, nhưng vì sao các ngươi cứ muốn ép ta.

Thành thật tranh đấu công bằng không được sao? Thua cũng chỉ là do các học sinh tài nghệ không tốt, ta tâm phục khẩu phục.

Điều này giống như ta đang chạy thi công bằng trên đấu trường, luôn có người đột nhiên xông tới... ném cờ về phía ta?

Ngươi không biết lá cờ này rất nặng sao? Ngươi không biết làm vậy sẽ quấy nhiễu quá trình chạy của ta sao?

- Thôi đi, nếu như chỉ vì những người này ngầm hại ta, ta cũng làm như vậy thì có khác gì bọn họ chứ?

Cao Bằng lắc đầu. Muốn thắng cũng phải đường đường chính chính đánh bại bọn họ ở trên sân đấu, biến con đường chính nghĩa thành bánh xe nghiền nát tất cả yêu ma quỷ quái!

Vậy thì quyết định một mục tiêu nhỏ, giành được giải quán quân trong cúp các trường trung học lần này... Ở trên sân đấu, cho đám tiểu nhân này một cái bạt tai thật mạnh.

Lần này cúp các trường trung học Hoa Hạ không có tổ chức ở

Đế Đô, địa điểm thi đấu được lựa chọn ở Ma Đô, một thành phố quan trọng phía đông khu Hoa Hạ.

Châm chọc nhất là Ma Đô là địa bàn của Liên minh Tự Do, nói cách khác trận thi đấu lần này được tiến hành bên trong căn cứ lớn dưới cờ của Liên minh Tự Do.

Bây giờ còn cách thi đấu toàn quốc có một tuần. Một tuần là... đủ rồi.

Cao Bằng nhìn thấy trời đã tối nên không trở về trường học nữa, định hôm sau sẽ tìm năm học sinh này sau.

Ngày hôm sau, trời mới vừa hửng sáng Cao Bằng đã gọi năm học sinh đến, đồng thời bảo bọn họ dẫn theo ngự thú của mình.

Vừa trải qua chuyện tối ngày hôm trước, trên mặt năm học sinh vẫn còn sợ hãi.

Tuy bọn họ không phải chưa từng nhìn thấy quái vật Vương cấp, nhưng vẫn là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến trận chiến đấu ác liệt như tối hôm qua vậy.

Sáng sớm hôm nay, khi bọn họ dậy đi qua khu giảng đường, còn nhìn thấy vết tích đáng sợ để lại trên bức tường kia.

Cả mảng tường lớn bị đổ, nghe nói có mấy phòng học ở tầng một gần tường ngoài đều đã bị phong tỏa, tường thủng rất nhiều lỗ.

Sau khi bọn họ ngồi xe đi lòng vòng ở trong núi nửa giờ, mới đi tới trước một ngọn núi không có gì khác thường.

Theo chấn động rất nhỏ vang lên, ngọn núi trước mắt từ từ tách ra hai bên. Cao Bằng mặc áo khoác dài màu trắng đeo khẩu trang đứng ở bên trong cửa lớn bình tĩnh nhìn năm bạn học này.

- Vào đi.

Đám người Vương Cửu Cửu, Tào Hoán giống như Lưu mỗ mỗ tiến vào trang viên lớn, rụt cổ thận trọng đi vào trong phòng thí nghiệm ẩn ở trong núi này.

Cao Bằng đi ở phía trước dẫn đường, bình tĩnh nói:

- Ban đầu ta chỉ muốn cho các ngươi rèn luyện một chút trong cuộc thi lần này, nhưng bây giờ ta thay đổi ý định rồi. Ta muốn các ngươi giành được giải quán quân!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 553: Người Chơi Nhân Dân Tệ

Nghe hiệu trưởng nói vậy, ánh mắt năm học sinh đi sau lưng hắn đều lập tức sáng lên.

Biểu hiện của hiệu trưởng vào buổi tối hôm qua làm cho năm người bọn họ rất khâm phục.

Một đá đầy khí thế bá đạo này đã trực tiếp đá vỡ một mặt tường của phòng học.

Nghe nói trong cuộc chiến đấu ngày hôm qua, tổn thất nghiêm trọng nhất chính là một cú đá kia của hiệu trưởng.

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác, nếu như đổi lại thành bọn họ đứng ở vị trí của hiệu trưởng, sợ rằng đã lập tức bị giết chết trong nháy mắt.

- Ta nói có thể các ngươi không thích nghe, nhưng chỉ dựa vào ngự thú của các ngươi bây giờ mà muốn đoạt giải quán quân... nằm mơ đi.

Cao Bằng không hề nể mặt nói.

Ngày hôm qua, để cho bọn họ có lòng tin cho nên Cao Bằng cũng lười đả kích.

Nhưng bây giờ, nếu muốn chuẩn bị đoạt giải quán quân vậy thì hắn nhất định phải để bọn họ hiểu rõ sự khác biệt giữa lý tưởng và hiện thực.

Có lý tưởng là chuyện tốt.

Nhưng tuyệt đối đừng biến thành ảo tưởng, biết mình kém hơn người khác ở chỗ nào mới có khả năng khiêm tốn đi chiến đấu với kẻ địch.

- Thế nào, các ngươi không phục à?

Cao Bằng nhìn rõ vẻ mặt của bọn họ.

- Như vậy đi, chúng ta tới so tài một chút. Ta cũng không cần ngự thú của mình, chỉ sử dụng quái vật ký sinh trên người một con ngự thú của ta để đánh cùng các ngươi, các ngươi thấy thế nào?

Quái vật ký sinh trên thân của ngự thú...

Nghe hình như không quá lợi hại.

- Được.

Tào Hoán tiếp nhận khiêu chiến.

Tuy Tào Hoán là hũ nút trong đội ngũ, nhưng thực lực ngự thú của nàng đã khiến cho nàng trở thành một người không thể coi thường trong đội ngũ.

Nếu Tào Hoán tiếp nhận khiêu chiến... Vậy bọn họ cũng chỉ có thể kiên trì xông lên.

Hơn nữa, sau khi thật sự tiếp nhận khiêu chiến, năm người này trái lại có cảm giác nóng lòng muốn thử.

Dù sao đây chỉ là so tài chứ không phải thật sự chém giết tới người sống kẻ chết, nghĩ như vậy nên năm bạn học nhỏ lại có chút kích động.

- Nếu có thể đánh bại hiệu trưởng thì đủ để khoe khoang cả đời rồi.

Ngụy Cung Phồn lớn giọng nói, vẻ mặt rạng rỡ.

- Vào đi.

Cao Bằng đưa bọn họ vào trong một căn phòng đặc biệt.

Xung quanh gian phòng được sử dụng tài liệu đặc biệt.

Trừ khi quái vật Vương cấp ở bên trong mới có khả năng phá hủy được gian phòng, quái vật dưới Vương cấp thậm chí không thể tạo ra một vết nứt.

Tổng cộng có bảy con ngự thú tiến vào phòng, trừ ngự thú của Tào Hoán còn có cả Bắc Quất.

Bắc Quất vừa cao lại vừa gầy, nhìn qua có vẻ yếu ớt không chịu nổi một cơn gió, dường như một trận gió là có thể thổi ngã nó.

- Đây là quái vật ký sinh trên thân ngự thú mà hiệu trưởng đã nói sao?

Mạc Ứng Minh gãi đầu, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

- Có phải con quái vật ký sinh này quá lớn không? Quái vật ký sinh cũng có thể cao ba mét à?

Vương Cửu Cửu vung vẩy tay chân ra hiệu.

- Ta cho rằng tối đa cũng chỉ có nửa mét, hơn nữa nhìn qua nó giống như thụ yêu. Có thụ yêu ký sinh trên người sao?

Vẻ mặt năm bạn học nhỏ đều mờ mịt, cây ký sinh cái gì chứ? Cây mọc ở trên núi, chẳng lẽ hiệu trưởng còn có ngự thú có kích thước như một ngọn núi sao?

Ý nghĩ này làm bản thân bọn họ cũng thấy buồn cười. Đúng là sức tưởng tượng phong phú.

- Con ngự thú này của ta có đẳng cấp thấp nhất, chỉ là cấp 50.

Cao Bằng thản nhiên nói:

- Hơn nữa nó còn không phải là ngự thú am hiểu chiến đấu. Nếu như các ngươi có thể đánh bại nó, các ngươi mới có tư cách đi khiêu chiến vị trí quán quân.

Đẳng cấp thấp nhất là cấp 50?

Vậy chúng ta tính là gì...

- Rống!

Thiết Cốt Kiếm Xỉ Hổ nhào tới, cắn về phía cánh tay của Bắc Quất.

Bắc Quất nhẹ nhàng vung tay trái lên, bốp!

Thiết Cốt Kiếm Xỉ Hổ bay lên không trung, bị một tát này đánh bay xa hơn mười mét, bịch một tiếng đập vào trên vách tường rồi bắn ngược trở về, hôn mê bất tỉnh.

Thiết Dực Giáp Khách bên kia xông đến nửa đường lại muốn chuyển hướng. Cánh tay gỗ bên phải của Bắc Quất giơ lên, bốn ngón tay nắm lại thành nắm đấm, rất nhiều cành cây theo nắm đấm không ngừng kéo dài chộp lấy Thiết Dực Giáp Khách.

Thiết Dực Giáp Khách lăn người lùi lại, chiến giáp do những mảnh sắt thép tạo thành không ngừng kéo dài, một chiêu quét ngang ngàn quân chém về phía một cành cây gần nhất.

Kiếm sắt rơi vào trên cành cây phát ra một tiếng động nặng nề, một kiếm này cắm ở trên cành cây, những cành còn lại linh hoạt giống như mãng xà bắt đầu quấn lấy. Trong giây lát đã hoàn toàn bao bọc Thiết Dực Giáp Khách lại, một vài cành rất nhỏ còn theo khe hở giữa giáp sắt quấn vào bên trong, trực tiếp biến nó thành

một cái bánh chưng.

Bên kia, năng lực của Ma Đằng Phàn Sơn Quỷ tương tự với Bắc Quất, nhưng đẳng cấp lại kém hơn 10 cấp. Hơn nữa vừa đối mặt thì hai chiến lực chính trong đội ngũ đã bị hạ gục trong nháy mắt, nó làm gì còn dám tiến lên múa rìu qua mắt thợ.

Cao Bằng nhìn về phía Tào Hoán. Trong trận chiến đấu này, từ đầu đến cuối điểm thắng duy nhất chính là trên người Thiên Cung Vân Tước của nàng.

Tào Hoán im lặng một lát rồi nói:

- Ta chịu thua.

- Hả! Sao ngươi không đánh vậy?

- Sao ngươi không đánh đã nhận thua?

Bốn người khác giật mình kinh ngạc.

Cao Bằng cũng kinh ngạc trước quyết định của Tào Hoán:

- Tuy đẳng cấp của Thiên Cung Vân Tước của ngươi thấp hơn ngự thú của ta một chút nhưng phẩm chất không kém, cũng không phải không có cơ hội chiến thắng. Tại sao ngươi lại nhận thua.

- Ngự thú của ta được hiệu trưởng ngài nâng cao phẩm chất, có đánh hay không đều không quan trọng.

Tào Hoán lắc đầu.

Cao Bằng liếc nhìn nàng, sau đó nhìn về phía bốn người khác:

- Cũng được, dù sao cuộc khiêu chiến này ta chỉ muốn nói cho các ngươi biết tầm quan trọng của đẳng cấp. Chiến thuật, phối hợp gì đó đều vô căn cứ. Các ngươi có chiến thuật, đối thủ cũng có chiến thuật, những điều này đều không đáng tin, chỉ có thực lực có

thể nghiền ép đối thủ mới là quan trọng nhất.

- Cho nên ta chuẩn bị trong vòng sáu ngày này sẽ tiến hành tập huấn khẩn cấp cho các ngươi, tranh thủ để tất cả thăng lên cấp Lĩnh Chủ trước khi đi tới Ma Đô.

- ! ?

- ! ! !

Cao Bằng nói xong liền xoay người rời khỏi phòng, một lát sau lại đi tới, trong tay cầm 5 túi nhựa trong suốt.

Hắn theo trình tự đưa túi nhựa cho từng người.

Còn không chờ bọn họ nhìn thấy rõ ràng trong tay là vật gì, ngự thú của bọn họ đã trở nên nóng nảy bất an. Vương Cửu Cửu trực tiếp bị ngự thú Thiết Cốt Kiếm Xỉ Hổ đẩy ngã. Lúc này, con hổ lớn dài bốn mét giống như một con mèo nhỏ tội nghiệp nhìn chằm chằm vào Vương Cửu Cửu, chỉ thiếu nước kêu meo meo.

- Đây là tinh hạch quái vật sao?

Ngụy Cung Phồn kinh ngạc kêu lên một tiếng và giơ túi nhựa lên trước mắt mình. Trong túi chứa một tinh thể trong suốt có kích thước bằng quả trứng gà, hình dạng rất quen thuộc, bọn họ đều đã gặp qua rất nhiều lần nên biết chúng chính là tinh hạch quái vật.

Chỉ có điều, sao nhìn tinh hạch quái vật này lại lớn như vậy chứ?

- Ừ, đây là tinh hạch quái vật Vương cấp, cho ngự thú của các ngươi ăn đi.

Cao Bằng tùy ý nói.

Có người nói, khi một người bị sợ hãi vẫn có kinh ngạc quá nhiều lần chỉ trong thời gian ngắn, bọn họ rơi vào tình trạng mất

cảm giác.

- Hiệu trưởng thật sự cho chúng ta cái này sao!?

- Nói linh tinh nữa thì trả lại đây.

Năm bạn nhỏ không dám nói tiếp nữa, lặng lẽ đút tinh hạch cho ngự thú ăn.

Năm con ngự thú cấp Thủ Lĩnh nuốt tinh hạch quái vật vào, tinh thần con nào con nấy đều tăng cao, chạy loạn khắp nơi.

Thấy bọn nó hưng phấn như vậy... Tối nay sợ rằng đừng mong ngủ nữa.

Mấy ngày kế tiếp, bọn họ xem như đã thật sự hiểu cái gì gọi là người chơi nhân dân tệ, cách thức hiệu trưởng huấn luyện cho ngự thú của bọn họ chính là các loại chiến đấu với cường độ cao và dùng các loại thuốc dinh dưỡng nhìn qua rất đắt tiền.

Ở trong mắt bọn họ, đó không phải là thuốc mà là từng bình điểm tín dụng.

Được rất nhiều thuốc và tinh hạch quái vật Vương cấp trợ giúp, trong khoảng thời gian ngắn năm con ngự thú đã đột nhiên tăng mạnh, ngoại trừ đẳng cấp của Đại Dương Hoa trước đó quá thấp chỉ có 35 cấp, giờ tăng lên cấp 40, bốn con ngự thú khác đều tăng lên cấp Lĩnh Chủ.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 554: Khuyển Dương Hoa

Nhưng cho dù là Đại Dương Hoa cũng không phải không có thu hoạch. Bởi vì huấn luyện nặng nề trong sáu ngày cộng thêm dùng rất nhiều thuốc dinh dưỡng, cho nên Đại Dương Hoa thành công phát sinh biến dị, từ Đại Dương Hoa biến dị thành Khuyển Dương Hoa.

Khuyển Dương Hoa còn phải mạnh hơn Đại Dương Hoa một chút.

Mãi cho đến lúc lên máy bay, Tào Hoán vẫn muốn kháng nghị vì cái tên ngự thú của mình.

- Hiệu trưởng, vì sao sau khi Đại Dương Hoa của ta tiến hoá ngài lại đặt cho nó cái tên Khuyển Dương Hoa? Cái tên này thật khó nghe.

Tào Hoán vẫn luôn ít nói hôm nay lần đầu tiên chủ động tìm Cao Bằng.

- Sau khi tiến hoá, Khuyển Dương Hoa lợi hại hơn Đại Dương Hoa có phải sự thật không?

- Là… là sự thật!

- Vậy ta hỏi ngươi, chữ "Khuyển" so với chữ "Đại" không phải nhiều hơn một chút sao?

- Vậy tại sao không gọi là Thái Dương Hoa?

Tào Hoán có chút tức giận.

- Tào tỷ… Ta cảm thấy hiệu trưởng đặt tên cho ngự thú của tỷ là Khuyển Dương Hoa cũng có lý đấy…

Nguỵ Cung Phồn cẩn thận nói.

Tào Hoán nhìn qua, ánh mắt lạnh như băng:

- Vậy ngươi nói xem, có lý ở chỗ nào?

…

- Tự tỷ xem đi.

Nguỵ Cung Phồn chỉ vào Khuyển Dương Hoa ở bên cạnh.

Một đoá hoa vàng óng ghé vào trước gương nhìn quanh, dùng lá cây nhẹ nhàng xoa xoa mặt cánh, tựa hồ bị khuôn mặt mỹ mạo của đoá hoa trong gương hấp dẫn.

Gần góc trên bên phải của đoá hoa, trong cánh hoa lại mọc ra một đóa hoa nhỏ hơn.

Đây cũng là nơi biến dị của Khuyển Dương Hoa. Trên đỉnh đầu bên trái của nó đặc biệt mọc ra một đoá tiểu Đại Dương Hoa.

Một lớn một nhỏ, hai đoá hoa, hoa lồng trong hoa.

Góc trên bên phải thêm một điểm, thế là từ “đại” biến thành “khuyển”.

Khoé mắt Tào Hoán run rẩy. Vốn nàng đã không thích nói chuyện, lần này dứt khoát nhắm mắt lại:

- Vậy cứ gọi là Khuyển Dương Hoa đi.

- Thực ra năng lực của ngự thú của ngươi rất mạnh, còn mạnh hơn Thái Dương Hoa nhiều.

Cao Bằng nói với Tào Hoán.

Tào Hoán nghiêng đầu nhìn qua.

Cao Bằng cười nhạt một tiếng, quay sang nhìn Khuyển Dương Hoa rồi nói:

- Khuyển Dương Hoa, hôm nay ngươi rất đẹp đó.

Khuyển Dương Hoa nghe thấy Cao Bằng gọi bèn nghi ngờ quay đầu lại, hoa lá run lên nhè nhẹ.

- Ta nói là, hôm nay ngươi rất mỹ lệ.

Khuyển Dương Hoa được Cao Bằng khen, rất vui vẻ, đoá hoa nhỏ trên đầu không nhịn được run lên nhè nhẹ, ánh nắng rọi vào đóa hoa nhỏ qua cửa kính máy bay phát ra hào quang sáng chói.

Sau đó, từng sợi ánh nắng vàng chói từ cánh hoa nhỏ hắt ra ngưng tụ thành một quả cầu màu vàng nho nhỏ.

Ngoài Tào Hoán, bốn người khác đều tròn mắt nhìn. Lại có cả thao tác thế này sao?

Khen nó hai câu, nó liền phun ra quả cầu ánh sáng?

Thật sự là tâm hoa nộ phóng?

【 Tên quái vật】: Khuyển Dương Hoa

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 40

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Hoàn Mỹ / Phẩm chất Hoàn Mỹ

【 Năng lực quái vật】: Trị liệu dương quang lv1, hấp thu sáng sáng lv1

【 Đặc tính quái vật】: Song hoa (trên đỉnh đầu chủ hoa mọc ra một đoá hoa phụ. Khi được khích lệ vui vẻ, đoá hoa trên đỉnh đầu sẽ tạo ra trị liệu dương quang.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Trị liệu dương quang này sẽ giữ được một khoảng thời gian. Hiệu quả trị thương tương đương với trị liệu dương quang +1, nhiều nhất chỉ có thể tồn tại một đoàn trị liệu dương quang.

【 Thuộc tính quái vật】: Hệ Quang

【 Nhược điểm quái vật】: Hệ Hoả

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Khuyển Dương Hoa từ Đại Dương Hoa biến dị mà thành, mạnh hơn Đại Dương Hoa một chút. Trời sinh thích đẹp, thích nghe người khác khen, ghét nhất người khác chê nàng xấu.

Chỉ có phẩm chất Hoàn Mỹ đã sản sinh ra đặc tính quái vật, xem như một năng lực cực kỳ hiếm thấy, có tiềm lực rất lớn. Dù năng lực này có vẻ gân gà, nhưng dù sao cũng là một đặc tính quái vật.

Trên máy bay thừa thời gian, năm nam thanh nữ tú tựa như tìm được món đồ chơi mới, nhao nhao lôi kéo Khuyển Dương Hoa không ngừng tán dương nó. Khuyển Dương Hoa nghe được, cao hứng bừng bừng, đỉnh đầu không ngừng toát ra trị liệu dương quang.

Rõ ràng đều là người lớn cả, vậy mà cứ như một đám trẻ con vậy.

Cao Bằng lắc đầu.

…

Máy bay chậm rãi đáp xuống đường băng trên sân bay tư nhân.

Cabin mở ra, Cao Bằng đi đầu, theo sau là năm học sinh theo hắn tới thi đấu.

Phía sau cùng, lấy Tiểu Hoa làm thủ lĩnh, một đám ngự thú đi theo phía sau.

Trên thực tế, tin tức Cao Bằng đã quay về không thể gạt được những người tai thính mắt tinh, hắn cũng không định che giấu tung tích.

Đương nhiên, so với Cao Bằng, có rất nhiều người quan tâm đến ngự thú của hắn hơn.

Cao Bằng chỉ là ngự sử, bọn họ muốn biết ngự thú của hắn đã mạnh đến mức độ nào hơn.

Nhưng lúc này, đám ngự thú đi theo bên cạnh hắn đều khiến bọn họ… không ngờ.

Sao không có con nào quen mắt vậy?

Bộ xương khô kia đâu? Con cua lớn như quả núi kia đâu? Còn có một con vịt trọc lông nữa đâu rồi? Con sư tử màu trắng kia nữa, tất cả đâu rồi?

Tất cả ngự thú bọn họ đã ghi chép đánh dấu lại trong vở ghi đều không thấy.

Một con cũng không có, dù là con rết nhìn qua có chiến lực kém nhất cũng chưa từng xuất hiện bên cạnh Cao Bằng. Bọn họ còn phái người đến thành khu Bách Nghệ và căn cứ Du Châu điều tra, xác định ngày đó Cao Bằng từ trong vết nứt không gian đi ra chỉ dẫn theo mấy con ngự thú này.

- Chẳng lẽ ngự thú của Cao Bằng đều chết hết cả rồi? Bên người chỉ còn mấy con tôm tép này?

Trong một quán rượu nào đó, Đồng Tượng đứng sát cửa sổ hưng phấn nhìn Đồng Linh sau lưng.

Đồng Linh chẳng có thái độ gì, đi tới bên cửa sổ, nhìn xuống thành thị phồn hoa dưới chân.

- Tôi đề nghị, tốt nhất anh đừng có trêu chọc hắn!

Trên khuôn mặt chất phác của Đồng Tượng có vẻ không cam lòng.

- Hiện giờ bên cạnh hắn gần như không còn ngự thú nào nữa, hắn bị phế rồi! Hiện giờ hắn chỉ là một phế vật! Phế vật! Chẳng lẽ cô đã quên lúc trước hắn đã làm gì chúng ta sao? Hắn nhốt chúng ta vào hai phòng giam, sau đó cho mười người đàn ông tới nói chuyện với chúng ta! Không ngừng nói chuyện!

Đồng Tượng gầm thét nói ra những lời này.

- Để học được ngôn ngữ của chúng ta, hắn đã khiến chúng ta phát rồ! Cô có biết khoảng thời gian đó tôi phải sống thế nào không? Một câu chào buổi sáng thôi mà họ bắt tôi phải nói đi nói lại hơn ngàn lần!

Nhắc tới chuyện cũ, Đồng Tượng nhớ lại ký ức ba năm trước mà kinh hoàng, lại càng hận Cao Bằng hơn.

- Cô không nên cản tôi, nhất định tôi phải tìm Cao Bằng báo thù.

Đồng Linh bình tĩnh nói:

- Vậy làm sao anh biết ngự thú của hắn đều đã chết hết? Vạn nhất vì đẳng cấp đã vượt quá hạn chế của trái đất mà bị để lại bên thế giới Hắc Vụ thì sao?

Đồng Tượng khựng lại, sau đó trầm giọng nói:

- Thì cũng là bị giữ lại thế giới Hắc Vụ rồi, hắn gọi cũng không đến được.

Cùng lắm thì… cùng lắm thì, ta không giết hắn nữa, chỉ đánh cho hắn một trận là được. Dù sao thì không đánh được hắn một trận ta cũng không thoải mái.

- Tùy anh, đây là chuyện của riêng anh. Đến lúc đó đừng có lôi kéo tôi vào là được.

Đồng Linh từ tốn nói.

So với ba năm trước, Đồng Linh đã thành thục hơn, dáng người có lồi có lõm, mái tóc cuộn lại sau gáy, đeo mắt kính gọng vàng. Đồng Linh lười nói nhảm với gã đầu bò Đồng Tượng này.

- Dù sao thì cái gì nên nói tôi đều đã nói cả rồi, anh muốn tìm chết tôi cũng chẳng cản. Theo quan sát của tôi…Cao Bằng kia là một người sợ chết.

Anh nói xem, một người sợ chết như thế vì sao hắn dám to gan nghênh ngang ra ngoài như thế?

Đồng Linh cười cười lắc đầu, đi ra khỏi phòng.

Đáy lòng Đồng Tượng nhảy lên một cái, đứng khựng tại chỗ.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 555: Tặng Cho

Sân bay chia ra làm hai khu vực, trong đó một bên là sân bay tư nhân, một bên khác là khu vực là sân bay công cộng.

Khác với trước khi tai biến xảy ra, máy bay tư nhân ít hơn, không phải cứ người có tiền là có thể có máy bay tư nhân, nhất định phải có thực lực hoặc thế lực tương ứng mới được.

Đây cũng tính là một quy tắc ngầm mà trong lòng hiểu không cần nói ra.

Cao Bằng đi qua sân bay, thấy phía trước mặt có mấy chiếc xe tải lớn chắn hơn nửa lối ra thì đi tránh qua một bên, tiếp tục ra ngoài sân bay. Hắn cũng không có gọi người tới đón mình.

Nhìn thấy Cao Bằng tránh bọn họ, đám người đứng trước xe tải lớn rời khỏi đám đông rồi đi tới, đám người phía sau ồn ào một lát sau đó cũng đi theo.

- Ha ha ha, đã lâu không gặp hiền chất.

Người đi đầu bước nhanh hơn, cười to và lớn tiếng nói.

- Thị trưởng Hạ.

Cao Bằng trả lời xã giao.

- Bây giờ thị trưởng Hạ là hội trưởng của Liên minh Tự Do.

Một người đàn ông mặc tây trang ở phía sau Hạ Vĩ ho khan một tiếng. Thấy Cao Bằng nhìn qua, trên mặt hắn lộ ra nụ cười rất chuyên nghiệp, còn khẽ gật đầu xem như chào hỏi với Cao Bằng.

- Hội trưởng thị trưởng gì đó chỉ là danh hão, tất cả đều phục vụ cho nhân dân mà thôi. Nếu như không ngại, cháu chứ gọi ta là chú Hạ.

Hạ Vĩ cười nói sang sảng.

Nếu ông ta đã nói như vậy, Cao Bằng cũng đành kiên trì gọi một tiếng chú Hạ.

- Ha ha, đã lâu không gặp mặt hiền chất, chú sai người chuẩn bị bữa tiệc lớn ở sơn trang. Chỗ đấy cách sân bay này không xa, trên máy bay làm gì có đồ ăn ngon chứ! Đi thôi, chúng ta đi ăn cái đã. Vừa lúc nói chuyện một chút.

Nơi này là Ma Đô, là địa bàn của Liên minh Tự Do, Cao Bằng tất nhiên phải đồng ý.

- Vậy đi thôi.

Cao Bằng nói với năm học sinh đi cùng mình.

Xe tải lớn chạy ra khỏi sân bay, nửa giờ sau đến sơn trang trong vùng núi ở ngoại ô.

Sơn trang được xây dựng ở đỉnh một ngọn núi, dưới chân núi có một hồ nước.

Từ dưới chân núi còn có một con đường đá rộng rãi nối thẳng lên tới đỉnh.

Khi đi qua bên hồ, Cao Bằng cảm giác trong hồ có gì đó đang nhìn mình.

Hắn quay đầu lại liền nhìn thấy hai con mắt lộ ra khỏi mặt hồ quan sát đám người đi đường bọn họ.

- Đây là ngự thú nuôi ở trong hồ để bảo vệ sơn trang. Dù sao nơi này là vùng ngoại thành, có đôi lúc có vài quái vật hoang chạy

tới làm phiền.

Hạ Vĩ thấy Cao Bằng nhìn con quái vật ở trong hồ kia liền giải thích.

- Ừ.

Cao Bằng gật đầu thu hồi ánh mắt.

Đến sơn trang, bên trong sơn trang chia ra làm tiền viện và hậu viện.

Những người đi theo Hạ Vĩ đã được sắp xếp ăn ở tiền viện, hậu viện chỉ có Hạ Vĩ, Cao Bằng và năm học sinh của hắn cùng với nhân viên phục vụ, đầu bếp và nhân viên hậu cần liên quan.

- Nào, đừng ngại, cứ coi đây như nhà các cháu vậy.

Hạ Vĩ nói với mấy học sinh của Cao Bằng.

Nói thì nói như vậy, nhưng khi một nhân vật lớn thường xuất hiện ở trên TV ngồi trước mặt mình, sao có thể bình tĩnh được chứ?

Trong ba năm này, Liên minh Tự Do thường xuyên phát ra các loại tin tức, phát triển rất mạnh.

- Không cần không cần...

- Cảm ơn hội trưởng.

Đám người Tào Hoán ăn một lúc thì bọn họ lại ngại làm phiền tới cuộc nói chuyện của hai nhân vật lớn, nên chủ động chuyển đến một bàn khác, sau đó để lại không gian riêng tư cho hai người Cao Bằng và Hạ Vĩ.

Cao Bằng thu hồi ánh mắt, bình tĩnh nói:

- Hội trưởng có chuyện gì cứ nói đi.

Hạ Vĩ cười ha ha:

- Cũng phải nói đến, tập đoàn Nam Thiên các cháu còn có sản nghiệp bên phía Liên minh Tự Do chúng ta. Đúng rồi, cháu còn nhớ còn Ngạc Linh Chiểu Trạch kia chứ?

Nghe Hạ Vĩ nhắc, Cao Bằng mới nhớ tới ký ức liên quan tới Ngạc Linh Chiểu Trạch. Tuy nhiên cũng không phải hắn dễ quên, mà từ sau khi Liên minh Tự Do thành lập, nghiệp vụ của tập đoàn Nam Thiên liên quan tới Liên minh Tự Do bên này đã gần như hoàn toàn dừng hẳn.

Dưới tình huống này, Cao Bằng tự nhiên sẽ không suy nghĩ nhiều về một cái Ngạc Linh Chiểu Trạch.

Bởi vì trong quá trình Liên minh Tự Do thành lập sẽ sinh ra rất nhiều "công thần".

Những công thần này là nhóm người đầu tiên theo Hạ Vĩ, về phần trong quá trình này đưa đến giúp đỡ lớn thế nào thì Cao Bằng cũng không biết.

Nhưng không quan tâm có bao nhiêu tác dụng, bất luận là vì thu mua lòng người hay là ngàn vàng mua xương thì Hạ Vĩ đều sẽ không bạc đãi bọn họ.

Địa bàn của Liên minh Tự Do nói lớn cũng không tính là lớn, trong cả khu Hoa Hạ cũng chỉ có một địa khu Giang Nam này.

Nhưng muốn nói nhỏ thì quả thật không nhỏ, nếu thật sự đặt ở thế giới bên ngoài, diện tích địa khu Giang Nam cũng còn lớn hơn nhiều nước, hơn nữa còn không phải là nước nhỏ.

Ngạc Linh Chiểu Trạch là một sản nghiệp đã được khai phá cẩn thận, săn bắn và nuôi dưỡng đều được thực hiện, số lượng

quái vật bên trong phong phú. Hơn nữa đa số đều là loài vừa sống trên cạn vừa sống dưới nước, còn có không ít quái vật phi hành.

Cao Bằng cũng không tin không có người nào để ý tới miếng bánh lớn này.

- Có người từng xin ta giao Ngạc Linh Chiểu Trạch cho hắn.

Hạ Vĩ gắp một miếng sashimi chấm và mù-tạc rồi bỏ vào trong miệng.

- Nhưng ta đã từ chối.

Hạ Vĩ híp mắt cười, nhìn giống như một con hổ lớn há miệng.

Cạch một tiếng, Hạ Vĩ đặt đũa lên bàn nghiêm túc nhìn chằm chằm vào mắt Cao Bằng:

- Bởi vì chú biết đây là sản nghiệp của hiền chất. Nếu cháu từng gọi một tiếng chú, vậy chú đây sẽ không động tới đồ của cháu.

- Cảm ơn chú Hạ, cháu mời chú một chén.

Cao Bằng đứng dậy mời rượu.

Cao Bằng thầm thở dài. Đúng là phiền phức... Hắn không sợ đao thật súng thật bề ngoài, nhưng sợ nhất là loại bông mềm này.

- Chú nhận được tin tức chính xác, có người muốn ám sát cháu ở Ma Đô, hơn nữa không chỉ một nhóm.

Cao Bằng gật đầu nhưng không lộ cảm xúc, muốn cho hắn giả vờ sợ hãi thì thật sự có chút khó khăn.

Hạ Vĩ không nhìn ra chút cảm xúc nào trên mặt Cao Bằng thì có chút thất vọng, nhưng nhanh chóng được ông ta giấu đi.

- Nhưng cháu yên tâm, Ma Đô này là địa bàn của Liên minh Tự Do chúng ta, ở trên địa bàn của chú, chú chắc chắn sẽ không để cho cháu xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn.

Cao Bằng đã hiểu được ẩn ý của Hạ Vĩ, về những học sinh mình dẫn theo lại khó có thể nói được...

Mình đương nhiên không sợ nguy hiểm, cho dù thật sự có kẻ tới ám sát, mình cũng không sợ.

Nhưng Cao Bằng không thể không thừa nhận mình không chắc có thể bảo vệ an toàn cho năm học sinh kia.

Giết người dù sao cũng dễ hơn bảo vệ người.

Cao Bằng trầm ngâm một lát mới nói với Hạ Vĩ:

- Chú Hạ, cháu có một việc, cũng chỉ có thể nhờ ngài hỗ trợ.

- Ồ? Chuyện gì vậy?

- Cháu hi vọng chú Hạ có thể bảo vệ năm học sinh này của cháu, về phần an toàn của cháu thì chú Hạ không phải lo. Còn về tiền công, cháu sẽ nhường ra Ngạc Linh Chiểu Trạch này. Cháu biết chú Hạ giúp cháu giữ lại Ngạc Linh Chiểu Trạch chắc chắn đã tốn không ít công sức, cháu cũng không muốn chú Hạ phải khó xử nữa.

Cao Bằng vừa cười vừa nói.

Hạ Vĩ nhìn sâu vào mắt Cao Bằng, sau đó lắc đầu cười nói:

- Chuyện này có gì khó xử đâu. Giang Nam nói nhỏ cũng không nhỏ, ai muốn thì cứ tự mình mở bãi săn bắn cho mình đi!

Hạ Vĩ dũng cảm vung tay lên:

- Được rồi, cứ quyết định như vậy đi. Chỉ cần ở Liên minh Tự

Do thì năm học sinh của cháu tuyệt đối sẽ không có việc gì! Bằng không chính là đánh vào mặt Hạ Vĩ chú! Một cái Ngạc Linh Chiểu Trạch, chú còn không để vào mắt, hơn nữa đây vốn là đồ của cháu.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 556: Sân vận động Ma Đô

Cao Bằng thấy buồn cười, nhìn bộ dạng như vậy nếu như mình từ chối trái lại là làm xấu mặt hội trưởng.

- Vậy cảm ơn hội trưởng.

Cao Bằng mời hội trưởng một chén.

Sau khi ăn uống xong, Hạ Vĩ gọi một cấp dưới tới.

- Ngươi đi thu xếp, chuyển Ngạc Linh Chiểu Trạch đến dưới danh nghĩa người cháu này của tôi.

Người kia dừng một chút, sau đó gật đầu:

- Vâng.

...

Bởi vì cái tên nên Ngạc Linh Chiểu Trạch thường bị người ta hiểu nhầm là Ác Linh Chiểu Trạch.

Cho nên sau đó dứt khoát lập một cái tấm bia đá lớn ở bên ngoài đầm lầy viết ra bốn chữ lớn Ngạc Linh Chiểu Trạch.

Đương nhiên, bình thường gây ra chuyện nực cười này đều là người bên ngoài, người địa phương gần như sẽ không hiểu nhầm về cái tên này.

Trước cửa lớn có một chỗ thu lệ phí, tất cả những người muốn đi vào Ngạc Linh Chiểu Trạch đều phải nộp tiền sau đó mới được

vào, thu hoạch bên trong đầm lầy sẽ thuộc về ngự sử.

Tuy nhiên cũng không phải không có hạn chế. Mỗi ngày Ngạc Linh Chiểu Trạch giới hạn chỉ cho ba nghìn ngự sử bước vào, đồng thời chỉ cho phép bắt quái vật ở bên trong đầm lầy, chỉ có quái vật bị bắt mới thuộc về thu hoạch của bản thân ngự sử. Hơn nữa một người mỗi lần hạn chế tối đa chỉ mang theo một con quái vật, bất kể sống hay chết. Nếu như muốn mang theo nhiều quái vật hơn lại cần phải nộp phí khác.

Ngoại trừ bắt ngự thú ra, ở bên trong đầm lầy còn nghiêm cấm tàn sát quái vật một cách ác ý. Nếu phát hiện ra hành vi tàn sát có ác ý sẽ bị phạt rất nhiều tiền, đồng thời bị đưa vào sổ đen.

Ba giờ chiều, Ngạc Linh Chiểu Trạch sẽ hoàn toàn đóng cửa.

Trước cửa lớn kéo một dây cảnh giới màu vàng.

Rất nhiều nhân viên cảnh vệ võ trang đầy đủ dắt ngự thú đi tuần tra bên ngoài Ngạc Linh Chiểu Trạch, nghiêm cấm những người khác ra vào.

Không bao lâu có một chiếc xe con màu đen đỗ ở trước cửa lớn của đầm lầy.

Sau khi cửa mở ra, một người đàn ông trung tuổi với vẻ mặt âm trầm bước ra.

- Sở trưởng, ngài đã tới, công tử ở trong phòng.

Một người mặc đồng phục cảnh sát trưởng đi tới hạ giọng nói.

- Ừ, chuyện này tạm thời không nên truyền ra ngoài.

Người trung tuổi trầm giọng nói, sau đó bảo thư ký và những người khác chờ ở bên ngoài. Ông ta đẩy cửa bước vào phòng, lập tức có một người thanh niên hơn hai mươi tuổi trên mặt đầy nước

mắt nhào lên ôm lấy bắp đùi của ông ta.

- Cha, cha nhanh bắt giam những người này lại đi. Bọn họ lại dám bắt con...

Bốp!

Một cái tát mạnh đánh vào trên mặt hắn. Người trẻ tuổi ôm mặt ngỡ ngàng, lạnh run nhìn cha của mình.

- Đồ ngu!

Người trung niên tức giận, cũng chỉ biết trách mình bình thường quá nuông chiều con, không ngờ nó lại làm ra chuyện ngu xuẩn như thế.

- Nói, ai bảo con làm thế hả?

Chu Hiểu ôm mặt ấp úng nói:

- Không ai cả, chỉ là con chướng mắt tên họ Cao kia.

Người trung niên tức giận cười ngược:

- Chướng mắt? Con mẹ nó, nếu con được bằng một nửa của người khác thì cha con nằm mơ cũng cười tỉnh lại. Con lấy đâu ra tự tin mà khinh thường người khác như vậy hả, bạn học Chu Hiểu, Chu đại thiếu???

- Nói đi, bình thường cha cho con tiền tiêu vặt tuyệt đối không đủ để con mời những người này, hơn nữa cha còn không biết tính cách của con sao? Không ai xúi giục thì sao con dám to gan làm chuyện đó? Người kia là ai?

Chu Hiểu hít sâu một hơi:

- Đó là ý của con!

- Ồ.

Người trung niên liên tục gật đầu, ngón tay run rẩy chỉ về phía Chu Hiểu.

- Giỏi lắm, con còn cứng miệng hả? Nếu như con nói ra, cha còn có thể nghĩ cách. Nếu như con không nói, vậy con cứ ngồi tù đi.

Nghe phải ngồi tù, Chu Hiểu lập tức hoảng sợ:

- Con còn phải ngồi tù sao?

- Nếu như không phải cha sợ không còn con cái nỗi dõi, sợ là giết chết con vẫn còn tính là nhẹ đấy.

Người trung niên hừ lạnh một tiếng.

- Con tưởng rằng con đang trả thù Cao Bằng, nhưng con có biết làm vậy trên thực tế là đang đánh vào mặt hội trưởng hay không hả!

- Hội trưởng vừa nói sẽ chuyển Ngạc Linh Chiểu Trạch tới danh nghĩa của người khác, sau đó con lập tức phái người đi giết gần hết quái vật bên trong Ngạc Linh Chiểu Trạch, con làm vậy không phải khiến hội trưởng đưa bánh trộn phân tặng cho người ta sao?

Mặt Chu Hiểu trắng bệch:

- Vậy... vậy con phải làm gì bây giờ? Cha, con không phải muốn làm chuyện này, là do Tư Đồ Quang, là hắn giật dây cho con làm như thế, ngay cả người cũng là hắn gọi giúp con. Cha nhanh đi bắt hắn, để cho hắn ngồi tù đi. Chuyện này không liên quan gì đến con.

Chu Hiểu tuy tự cao tự đại nhưng cũng không ngốc, biết mình

phạm phải chuyện ngu ngốc thì làm gì còn dám nói tới nghĩa khí anh em chứ?

- Vậy con ghi âm lại không?

Chu Thiên Hùng âm trầm nói.

Chu Hiểu ngây ra. Ghi âm? Chỗ con làm gì có ghi âm.

- Thôi đi.

Thấy con trai khiếp sợ như vậy, Chu Thiên Hùng lại tức giận không biết trút vào đâu. Sao mình lại sinh ra một đứa con ngốc như vậy chứ? Trở về phải làm cho vợ sinh thêm vài đứa khác mới được!

- Nếu như người khác hỏi tới chuyện này, con cứ nói không liên quan đến mình, đừng nói lung tung. Đồ ngốc nhà con, đúng là bị người khác bán đi mà vẫn còn giúp người ta đếm tiền.

Chu Thiên Hùng nhìn bộ dáng ngốc nghếch của con trai mình thì lại muốn đánh thêm một trận, nhưng cuối cùng vẫn thu tay lại.

- Cút trở lại cho ta, trong một tháng đừng có ra ngoài!

- Tư Mã Quang sao?

Hạ Vĩ dựa vào ghế chậm rãi hút xì gà, nghe Chu Thiên Hùng nói xong mới mở mắt phun ra một vòng khói thuốc.

- Xem ra lão già Tư Mã vẫn không an phận.

Hạ Vĩ cười khẽ lắc đầu:

- Ta cũng nhìn Chu Hiểu lớn lên, biết đứa bé kia không có gan làm ra chuyện lớn như vậy. Anh đi về trước đi, dạy trẻ con không nên cứ đánh nó mãi được, anh phải nói đạo lý với nó. Anh ra ngoài đi, ta sẽ nói chuyện với tiểu Bằng.

- Vâng hội trưởng, tôi biết rồi.

Chu Thiên Hùng cung kính cúi đầu rồi rời khỏi gian phòng.

Đợi đến khi Chu Thiên Hùng ra ngoài, Hạ Vĩ gõ vào bàn sách. Một thư ký mặc áo sơ mi trắng tất đen, đi giày cao gót bước vào phòng.

- Đi thu mua một ít quái vật sau đó bỏ vào Ngạc Linh Chiểu Trạch, cố gắng khôi phục lại sinh thái bên trong, không nên gây ra ầm ĩ quá lớn.

Hạ Vĩ thản nhiên nói.

- Vâng, hội trưởng.

Ngày hôm sau, trời mới sáng thì Cao Bằng đã dẫn theo năm học sinh ngồi xe buýt đi tới nơi diễn ra giải đấu cúp các trường trung học.

Địa điểm của giải thi đấu này được quyết định là ở sân vận động của thành phố Ma Đô.

Sau tai biến, sân vận động Ma Đô được mở rộng hơn gấp ba lần. Không chỉ sân đấu lớn hơn, cấu tạo bên trong cũng an toàn, hợp lý hơn.

Bây giờ sân vận động Ma Đô đã trở thành sân thi đấu hoặc so tài của rất nhiều ngự sử. Hai năm trước có hai ngự sử Vương cấp ——quyết đấu trên không trung của sân vận động Ma Đô.

Còn một năm trước, cúp các trường trung học Hoa Hạ cũng được tổ chức ở đây

Điều này cũng làm cho danh tiếng của sân vận động Ma Đô càng lúc càng lớn.

Tám giờ sáng, sân vận động Ma Đô đã đông nghịt người, rất

nhiều người buôn bán nhỏ và người vây xem gần như đã lấp đầy phía ngoài quảng trường.

Trên bầu trời thỉnh thoảng có ngự thú bay lướt qua, cánh vỗ mạnh tạo ra gió lớn xen lẫn với tiếng người hỗn loạn phía dưới.

Bên ngoài sân vận động Ma Đô có màn hình lớn chiếu trực tiếp tình hình thi đấu bên trong. Trong sân vận động càng kín chỗ, tất cả vị trí đều có người ngồi. Khán giả đã vào vị trí từ lâu.

- Chào những khán giả CTV, đây là truyền hình trực tiếp về cúp các trường trung học khu Hoa Hạ, tôi đang đứng ở bên trong sân vận động Ma Đô. Trên khán đài đều đã kín chỗ, chỉ còn chờ các đội từ các căn cứ lớn của khu Hoa Hạ vào sân. Bây giờ còn cách thời gian vào sân là năm phút!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 557: Lực Lượng Thần Bí... Đến Từ Du Châu

- Chào khán giả của căn cứ Du Châu, đây là...

Rất nhiều phóng viên đứng trước máy qua, trong tay cầm microphone nói.

Dù sao đối với rất nhiều người, ở thời đại toàn dân ngự thú này, tất cả chuyện có liên quan đến ngự thú đều có thể thu hút được sự chú ý của rất nhiều người.

- Mọi người có thể nhìn thấy lúc này đội ngũ của các khu căn cứ lớn đang vào sân... Đi đầu tiên là trường trung học Hoa Võ, vì năm ngoài trường trung học Hoa Võ đã đoạt được quán quân nên năm nay khu căn cứ Đế Đô có ba đội ngũ tham dự, cũng là khu căn cứ duy nhất có ba đội ngũ.

- Hiện tại đang đi đầu tiên chính là trường trung học Hoa Võ, cũng là đội quán quân năm ngoái!

Tiếng người dẫn chương trình vang lên trầm bổng kích tình, cộng với tiếng la hét, tiếng trống trận vang lên chói tai trong sân vận động.

- Chu Thiên Nhạc, em muốn sinh con cho anh!

- Chu Thiên Nhạc, anh là người mạnh nhất!

Khán giả trên khán đài sân vận động gần nhất điên cuồng la hét hoan hô.

Trong đường chờ, Cao Bằng khoanh hai tay trước ngực bình

tĩnh hỏi:

- Thấy sao? Đây là đãi ngộ chỉ cường giả mới có đấy!

Năm bạn nhỏ đứng sau lưng Cao Bằng theo khe hở nhỏ hẹp của thông đạo nhìn ra bên ngoài

Đội ngũ đi dưới ánh mặt trời, đồng phục màu vàng của đội sáng lóng lánh chói mắt.

- Chỉ có cường giả mới xứng với tiếng reo hò gào thét.

Cao Bằng chỉ vào đội ngũ kia:

- Nếu năm nay các ngươi đoạt giải quán quân, năm sau các ngươi cũng sẽ nhận được đãi ngộ này.

Năm bạn nhỏ hít thở dồn dập, kích động, chỉ hận không thể xông ra hành hung đám học sinh trường trung học Hoa Võ một trận để chứng tỏ mình.

Từ khi ngự thú tấn thăng lên cấp Lĩnh Chủ. Ngoài Tào Hoán, bốn người kia đều có chút bành trướng.

- Hiệu trưởng, nghe nói Chu Thiên Nhạc kia là em họ của Trần Triển Đường, còn có một đám fan hâm mộ gọi bọn họ là cái gì mà "nhất môn song vương" nữa. Rõ ràng chỉ là ngự sử cấp Lĩnh Chủ, còn dám xương Vương, quá lớn lối rồi!

Nguỵ Cung Phồn xì một tiếng khinh bỉ.

- Nguỵ Cung Phồn, không được thô lỗ như thế.

Vương Cửu Cửu nhíu mày.

Nguỵ Cung Phồn trợn trắng mắt.

Không sợ trời không sợ đất, ngoại trừ hiệu trưởng ta lớn nhất.

- Đại trượng phu là phải như thế, sớm muộn cũng có một ngày….

Mạc Ứng Minh tự lẩm bẩm.

- Cái gì mà đại trượng phu, chỉ là một đám trẻ con lông còn chưa mọc đủ dài. Sớm đoạt chức quán quân về đây cho ta, trở về còn chuẩn bị thi tháng!

Cao Bằng đả kích không chút lưu tình.

Lòng nhiệt tình vừa dâng lên trong lòng năm bạn nhỏ lập tức bị dội một chậu nước lạnh tắt ngúm. Trở về còn phải thi tháng nữa…

- Hiệu trưởng, ngài xem chúng ta đang làm vẻ vang cho trường học, đem vinh quang về cho trường, hay là kỳ thi tháng lần sau chúng ta không cần tham gia nữa có được không?

Nguỵ Cung Phồn thận trọng hỏi. Ngoài điểm mạnh về ngự thú, các môn khác hắn đều rất kém, với hắn thì thi tháng chính là ma quỷ.

Lần nào đem điểm về cũng sẽ bị mẹ mắng cho một trận.

Cao Bằng nhìn Nguỵ Cung Phồn bằng một ánh mắt “đùa ta à?”

Nguỵ Cung Phồn ngượng ngùng rụt cổ lại.

Phì…

Một đội ngũ đứng gần đó nghe được cuộc đối thoại này thì không nhịn được nữa.

Một nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa bên trái quay mặt đi, nín cười, chỉ có bờ vai run lên nhè nhẹ.

- Bà tám kia, cười cái gì đấy?

Giả Chính Cảnh có chút khó chịu hỏi.

- Ài, người ta là con gái, chấp nhặt con gái làm gì.

Nguỵ Cung Phồn chọc vào eo Giả Chính Cảnh, nói khẽ vào tai hắn.

- Con gái thì sao? Nàng đang cười chúng ta đấy!

Giả Chính Cảnh không phục nói lại.

Nguỵ Cung Phồn á khẩu.

Nữ sinh tóc đuôi ngựa kia khá xinh đẹp, mấy tên con trai trong đội cô bé đều vụng trộm nhìn, xem ra đều là mấy kẻ si tình.

Nghe Giả Chính Cảnh nói vậy, một đám hộ hoa sứ giả không nhịn được nhảy ra:

- Không phải năm ngoái các ngươi chỉ thi được hạng tám thôi sao? Làm sao dám to mồm thế?

- Một tên hạng tám còn muốn đi khiêu chiến hạng nhất? Tự tin đâu ra thế?

Nguỵ Cung Phồn còn đang khuyên Giả Chính Cảnh lập tức xù lông:

- Hạng bảy không tầm thường lắm sao? Năm ngoái nếu không phải ngự thú của học trưởng Lý Tuấn Tông bị tên kia làm bị thương, hạng bảy các ngươi cũng không lấy được đâu. Một đám gia hoả chiếm tiện nghi!

Hai bên cãi lộn không ngừng.

Cao Bằng im lặng nhìn một màn này, không ngăn cản, cũng không cổ vũ.

Trong mắt hắn, đây chỉ là một đám trẻ con cãi nhau vì sĩ diện mà thôi. Bản thân mình cũng từng như thế…

Tiếng cãi nhau to hơn…

Thấy có nhân viên đi tới, Cao Bằng mới ho nhẹ một tiếng:

- Được rồi, đừng nói nữa, chuẩn bị ra trận đi.

Tiếng của Cao Bằng át hết tiếng cãi lộn. Hắn nói không to, nhưng vọng vào tai vào đầu từng người rất rõ ràng.

Khó hiểu rùng mình một cái, đám học sinh liền im lặng.

Nhân viên đang đi tới thấy nơi này đã yên tĩnh nên không tới nữa.

Nửa phút sau, đội ngũ vừa cãi nhau với bọn họ rời đường hầm tiến vào sân vận động. Trước khi đi, có nam sinh quay đầu lại đắc ý lặng lẽ khiêu khích đám Nguỵ Cung Phồn.

- Được rồi, ta dạy các ngươi tranh đua miệng lưỡi khi nào thế? Đánh thắng bọn họ trên sàn đấu còn hơn vạn câu nói.

Cao Bằng bình tĩnh nói.

Đến lượt đám Cao Bằng đi vào đấu trường. Tiếng hoan hô hai bên khán đài gần như không còn, chỉ còn tiếng vỗ tay lưa thưa.

Dù sao thì thứ tự vào sân là theo thứ tự thành tích năm ngoái, từ hạng nhất mãi cho đến hạng tám, cổ họng người xem đều rát khàn cả rồi…

Cao Bằng để ý có người đang nhìn mình, bèn quay sang nhìn. Thấy đứng đầu đội ngũ đầu tiên có một người đàn ông chừng hơn ba mươi tuổi mặc âu phục màu lam đang nhìn mình chằm chằm.

Ngũ quan thô ráp đơn giản, khiến người ta nhìn một cái là

quên.

Chỉ có đôi mắt cá chết kia là khắc sâu trong ký ức người đối diện.

Đột nhiên Cao Bằng nghĩ tới Bàn Đại Hải. À, không đúng, Bàn Đại Hải đáng yêu hơn nhiều.

Sau đó là vòng rút thăm.

Quy tắc tranh tài của cúp các trường trung học khu Hoa Hạ rất đơn giản. Trực tiếp rút thăm một đấu một, bên thắng vào trong bên bại đào thải. Tổ đào thải sẽ đến một sân bãi khác tranh tài xếp thứ tự. Trong sân vận động Ma Đô chỉ có hai loại đội ngũ, thắng trận và chưa dự thi.

Vòng rút thăm là hoàn toàn ngẫu nhiên, cho nên theo lý mà nói, rất có thể sẽ gặp phải đội đứng đầu hoặc đứng thứ hai năm ngoái ngay vòng đầu tiên.

Rất nhiều đội ngũ đang cầu nguyện đừng gặp phải đội mạnh. Trong mắt rất nhiều người, đội của Thiên Các Học Phủ cũng là một đội mạnh.

Màn ảnh trên đầu bắt đầu nhảy số, cuối cùng dừng lại.

31---1

Có tiếng thở phào liên tiếp.

Có rất nhiều người đang nhẹ nhàng thở ra. Dù biết nếu bọn họ cứ thắng mãi thì việc gặp đội trường trung học Hoa Võ chỉ là sớm hay muộn mà thôi, nhưng gặp muộn một chút thì có thể có thứ tự tốt hơn một chút.

Theo như tin tức ngầm, năm nay trường trung học Hoa Võ có khoảng ba con ngự thú cấp Lĩnh Chủ tham gia thi đấu. Đây là một

thành tích khiến rất nhiều người tuyệt vọng.

Ba con ngự thú cấp Lĩnh Chủ!

Đây mà là học sinh trung học sao? Dù là người trưởng thành đi ra xã hội từ lâu cũng không có được thực lực này.

Cấp Lĩnh Chủ đã là ngự sử cấp cao rồi!

Ở rất nhiều khu căn cứ nhỏ cũng chỉ có một, hại vị ngự sử cấp Lĩnh Chủ!

Rút thăm diễn ra rất nhanh. Cuối cùng Cao Bằng đã nhìn thấy con số thuộc về Thiên Các Học Phủ của mình.

8 ---- 7

Trên khán đài dồn dập kinh hô. Từ nãy đến giờ, đây là lần đầu tiên có hai đội đứng sát nhau va chạm.

- Ha ha!

Giả Chính Cảnh nhíu mày:

- Thật sự là duyên phận.

Mạc Ứng Minh, Nguỵ Cung Phồn cũng mỉm cười.

Quá sung sướng!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 558: Quang Ám Song Lang

Nhưng so sánh với năm bạn nhỏ đang nóng lòng muốn thử, trường trung học Thần Hoa Lạc Dương lại không cao hứng như vậy.

Nhất là hai học sinh trước đó còn vui vẻ nói mạnh miệng, bây giờ lại có chút hoảng sợ.

Nói mạnh miệng thì nói mạnh miệng, nhưng trên thực tế trong lòng bọn họ vẫn có phần áp lực. Giống như Ngụy Cung Phồn nói vậy, năm ngoái nếu như không phải ngự thú của Lý Tuấn Tông bên bọn họ bị ngự thú của Trần Triển Đường đánh cho thảm như vậy, bọn họ thật sự không chắc có thể giành được vị trí thứ bảy...

Nhìn thấy đám người Ngụy Cung Phồn liên tục nhìn qua với ánh mắt khiêu khích, vẻ mặt Phó Tư Thành chợt trở nên lạnh lùng, vừa rồi người nói hăng nhất chính là hắn.

- Sợ cái gì, Lý Tuấn Tông đã là khóa trên trong trường học của bọn họ. Lần này, bọn họ không có một người nào nổi tiếng. Năm ngoái chúng ta có khả năng vượt qua được bọn họ, năm nay chúng ta cũng có thể làm được.

Sau mười phút, việc rút thăm cuối cùng kết thúc. Cao Bằng cũng lười quan tâm tới trình tự rút thăm của trận thi đấu còn lại. Hắn ở trong đội ngũ nhắm mắt dưỡng thần, đeo tai nghe, chân gõ theo tiếng nhạc.

Ở sát sân thi đấu có ống kính nào đó đang chậm rãi di chuyển trong đám người.

Nhiếp ảnh gia râu quai nón đột nhiên nhìn thấy gì đó, ánh mắt lập tức sáng lên, động tác trong tay cũng dừng lại, ngắm chuẩn một người trong đám đông rồi phóng to ống kính.

Mặt người nào đó càng lúc càng lớn, càng lúc càng rõ ràng, gần như đã kín cả ống kính.

- Ồ?

- Chồng ơi, anh nhanh tới đây xem đi. Người này không phải là.....?

- Người đàn ông kia trở về rồi sao!?

- Ngọa Tào, không thể nào, trên mạng không phải nói hắn đã chết rồi sao? Đúng là toàn lừa đảo. Ta cũng không tin đại V gì đó rồi mà.

Trong khoảng thời gian ngắn, tỷ lệ người xem của đài nào đó chợt tăng mạnh.

Đương nhiên, trên thực tế tin tức Cao Bằng trở về đã sớm được truyền đi ở trong tầng lớp đặc thù, chỉ là lúc này mới lộ ra trước mặt công chúng mà thôi.

Lúc này, quan hệ giữa Cao Bằng và Thiên Các Học Phủ cũng được kéo ra. Hắn hiệu trưởng đầu tiên của Thiên Các Học Phủ.

Trong giây lát, trên internet bàn luận ầm ĩ.

- Không trách được hắn phải về, xem ra Cao Bằng rất không hài lòng với thành tích thi đấu năm ngoái.

- Cao đại thiếu rời khỏi trái đất chỉ để làm cho mình trở nên mạnh hơn, sau đó vương giả trở về. Lại có người dám nói hắn trốn chạy, tối nay có trò hay để xem rồi đây.

- Đồng hương nhanh mở cửa đi, chúng ta là cục bưu chính.

Sau khi rút thăm xong, giải thi đấu cúp các trường trung học chính thức bắt đầu. Trận đầu chính là cao đẳng Hoa Võ và Nhất Trung Thanh Môn quyết đấu.

So với trung học Hoa Võ thoải mái ung dung, bầu không khí của Nhất Trung Thanh Môn hết sức nghiêm túc, tâm trạng của đội ngũ giảm sút.

Khi nhìn thấy trung học Hoa Võ bên kia chỉ phái hai ngự thú lên sân, đội ngũ của Nhất Trung Thanh Môn phát sinh rối loạn.

Mấy thành viên trong đội đều trợn mắt nhìn người của trung học Hoa Võ. Bọn họ thật sự sỉ nhục người quá đáng rồi!

Lão sư dẫn đội của Nhất Trung Thanh Môn thoáng biến sắc, sau đó chạy đến chỗ trọng tài nói gì đó, một lát sau vẻ mặt bình tĩnh đi về.

- Trương lão sư, bọn họ bắt nạt người quá đáng rồi, bọn họ chỉ phái hai người lên sân.

Có học sinh hét lên.

- Bọn họ thật là quá đáng.

- Dựa vào cái gì mà bọn họ lại khi dễ người như vậy.

- Được rồi, nhanh lên sân đi. Kiêu binh tất bại, bọn họ muốn kiêu ngạo thế nào cũng là chuyện của bản thân bọn họ. Các ngươi ở đây oán giận còn không bằng nhân lúc bọn họ kiêu ngạo mà nghĩ cách đánh bại bọn họ đi.

Tuy trong lòng Trương lão sư cũng rất tức giận, nhưng hắn biết mình không thể làm loạn theo những học sinh này, bởi vì hắn là người dẫn đội.

Ai cũng có thể trút ra bất mãn trong lòng, chỉ có hắn là không

thể.

Có lẽ là lời Trương lão sư nói có tác dụng, tâm trạng nôn nóng của những học sinh này đã giảm bớt, bọn họ chuyển tức giận trong lòng thành ý chí chiến đấu.

Năm con ngự thú đứng xếp hàng trên mặt đất, từng con ngự thú tức giận tới mức râu tóc dựng ngược, ánh mắt sáng ngời. Chúng cảm giác được tâm tình của chủ nhân nên ý chí chiến đấu cũng dâng trào.

Đứng đối diện là hai con sói một đen, một trắng có dáng người thon thả. Cao Bằng nhìn lướt qua thuộc tính. Hai con sói Quang và Ám cấp 40, phẩm chất Sử Thi.

【Tên quái vật】: Quang Võ Lang/ Ám Võ Lang

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 40

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Sử Thi / phẩm chất Sử Thi

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Quang Minh/ Hệ Hắc Ám

【 Năng lực quái vật 】:...

【 Đặc tính quái vật】: Quang triều tịch / Ám triều tịch (Da lông nhiều lại có năng lực kỳ lạ làm cho chúng có lực chiến đấu rất mạnh. Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Mỗi lần thao túng nguyên tố hệ quang minh/ hệ hắc ám đều sẽ làm nguyên tố hệ quang minh/ hệ hắc ám trong không khí trở nên sinh động hơn. Làm cho khi bọn họ khống chế nguyên tố hệ quang minh/ hệ hắc ám lần tiếp theo có thể dẫn động càng nhiều nguyên tố quang minh/ nguyên tố ám trong không khí hơn nữa.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Quang Võ Lang và Ám Võ Lang sinh sống ở Cửu Lê Hoang Nguyên, bọn chúng thuộc về cùng

một chủng tộc, sinh ra con cháu giống đực là Quang Võ Lang, giống cái là Ám Võ Lang. Nhưng khác với rất nhiều quái vật sói, Quang Võ Lang và Ám Võ Lang không thích sống theo đàn, ngoại trừ lúc phối ngẫu khiến Quang Võ Lang và Ám Võ Lang ở cùng với sói con đời sau, bọn chúng sẽ không sinh sống với bất kỳ sói trưởng thành nào khác.

Cửu Lê Hoang Nguyên... Nghe tên này thì không giống như ở trên trái đất.

Đây rất có khả năng là quái vật đến từ thế giới khác.

Cao Bằng híp mắt lại. Phía sau trung học Hoa Võ là tập đoàn Hổ Sơn và quân đội khu Hoa Hạ, hai ngự thú này rất có khả năng chính là của bọn họ.

Năm bạn nhỏ vẫn đang thảo luận xem trung học Hoa Võ và Nhất Trung Thanh Môn ai sẽ giành được phần thắng, dù sao lần này trung học Hoa Võ nhìn qua có chút khinh thường. Bởi vì trong trận thi đấu lần trước cho dù ngự thú cấp Lĩnh Chủ không xuất hiện thì ít nhất cũng sẽ lên sân, bởi vì dựa theo quy tắc tranh tài nếu như không lên sân khi bắt đầu trận đấu thì không thể vào sân giữa trận.

Tiếng chuông vang lên, hai con sói Quang Ám một trái một phải xông tới!

Một con đen tuyền, một con trắng thuần với dáng người thon gọn, đón gió lao tới.

Hai ánh sáng đen và trắng tập trung trong miệng chúng, ánh sáng càng lúc càng mạnh.

Đây là Quang Ám Triều Tịch. Bọn chúng đang vận dụng năng lực Quang Ám Triều Tịch của mình.

Cao Bằng phát hiện ra nguyên tố Quang Ám trong miệng hai

con sói này đang nhanh chóng chuyển động.

Hiệu quả của Quang Ám Triều Tịch chính là làm cho mỗi lần chúng thao túng nguyên tố hệ quang minh hoặc hệ hắc ám sẽ làm cho nguyên tố trở nên sinh động hơn. Từ đó khi chúng thao túng nguyên tố quang ám lần tiếp theo sẽ có thể dẫn động càng nhiều nguyên tố hơn.

Lại giống như thủy triều trong biển rộng bao la, mỗi lần dâng lên hạ xuống đều là một lần thăng hoa.

Hai con sói Quang Ám không lao thẳng tới mà chạy đan xen vào nhau tạo ra hình chữ S.

Một con Ngốc Đỉnh Bạo Viên với màu lông đỏ cầm song chùy đập mạnh xuống đất, phát ra một tiếng bịch, bụi bặm đá vụn bắn ra khắp nơi.

Ầm ầm ầm ~

Trong miệng hai con sói Quang Ám phun ra nguyên tố.

Từ trên khán đài quan sát, trong sân dường như có hai thanh kiếm màu đen và màu trắng phát ra ánh sáng rực rỡ từ hai phía ghép lại với nhau.

Ầm!!!

Nguyên tố quang ám vốn đối lập với nhau, vừa tiếp xúc lập tức phát sinh vụ nổ mạnh khủng khiếp.

Máu thịt văng ra tung tóe, trong năm con ngự thú đối diện chỉ có hai con có mức nhanh nhẹn rất cao đúng lúc tránh thoát, ba con ngự thú khác bị cắt thành hai đoạn!

Vẻ đẹp và sự bạo lực quá cao làm cho người xem trên khán đài la lên thất thanh, trong phút chốc phát ra tiếng hoan hô vang dội.

Ở thời đại ngự thú này, điều này thu hút sự chú ý mọi người nhất.

Hai con sói Quang Ám đồng tâm hiệp lực sẽ có khả năng chống lại một con ngự thú cấp Lĩnh chủ có phẩm chất không cao.

Lúc này, người thắng làm vua kẻ thua làm giặc được thể hiện được vô cùng rõ nét, trung học Hoa Võ được người xem hoan hô nhiệt liệt.

Không người nào quan tâm tới Nhất Trung Thanh Môn đã bị thua.

Cao Bằng từ trên ghế đứng lên chậm rãi vỗ tay, nhìn qua tâm tình cũng không tệ:

- Coi như không tệ, vốn tưởng cúp các trường trung học lần này sẽ hoàn toàn nghiền ép nghiêng về một phía. Nhưng bây giờ các ngươi có kẻ địch mạnh, đến lúc đó tuyệt đối đừng thua đấy. Bằng không ta bỏ nhiều tiền cho các ngươi như vậy mà còn đánh không lại đối phương, thì cũng quá mất mặt rồi.

Năm bạn nhỏ:

- ...

Vì sao bọn họ cảm thấy hiệu trưởng giống như một tên trùm phản diện vậy?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 559: Giảo Sát · Đằng Mạn Hải Dương

Sau sáu cuộc tranh tài liên tục, cuối cùng đến phiên Thiên Các Học Phủ lên sân.

- Hiệu trưởng, chúng ta có nên học theo trung học Hoa Võ, cũng chỉ phái ra hai ngự thú cấp Lĩnh Chủ hay không.

Ngụy Cung Phồn nóng lòng muốn thử.

Cao Bằng sử dụng một ánh mắt yêu mến nhìn hắn:

- Nếu như các ngươi dám làm như thế, ta sẽ đánh gãy chân của các ngươi, ngay cả tôn trọng đối thủ cơ bản cũng không làm được thì còn thi đấu cái gì.

Những lời này nghe hình như có lý, nhưng nghĩ đến hành vi của hiệu trưởng trước đây, không biết tại sao bọn họ luôn cảm thấy kỳ lạ...

Đây là chỉ cho châu quan phóng lửa không cho phép dân chúng đốt đèn sao?

Nhìn thấy ánh mắt chất vấn của năm bạn nhỏ, Cao Bằng ho khan một tiếng:

- Được rồi, nếu các ngươi muốn chiến thắng trung học Hoa Võ thì ngay từ biểu hiện ban đầu phải tỏ ra xuất sắc hơn bọn họ trên các phương diện, như vậy mới có khả năng đường đường chính chính đoạt lại danh hiệu vô địch năm trước của trung học Hoa Võ.

Năm bạn nhỏ lúc này mới chợt hiểu ra, hiệu trưởng quả nhiên

quỷ kế đa đoan.

- Tào Hoán, ngươi dẫn Thiên Cung Vân Tước lên sân trước, không nên dẫn Khuyển Dương Hoa ra.

Cao Bằng biết chắc có người biết ngự thú cấp Lĩnh Chủ chủ bài của Thiên Các Học Phủ là Bạo Vân Tước. Nếu như không dẫn theo Bạo Vân Tước lên sân, khẳng định sẽ làm bọn họ nghi ngờ.

- Sau khi lên sân thì không nên để lộ thực lực, tạm thời nén lại quầng ánh sáng Lĩnh chủ cho ta. Nếu đối phương có ngự thú cấp Lĩnh Chủ lại phái Thiên Cung Vân Tước... Bạo Vân Tước đi kiềm chế. Nếu như không hạ được ngự thú cấp Lĩnh Chủ đối diện thì bảo Ma Đằng Phàn Sơn Quỷ sử dụng dây leo từ xa quấn lấy rồi hạ gục kẻ địch.

Mạc Ứng Minh cười hì hì:

- Hiệu trưởng, đã rõ. Như vậy chính là che giấu thực lực, chúng ta hiểu.

...

- Các bạn khán giả, bây giờ sẽ là trận đấu giữa Thiên Các Học Phủ và Thần Hoa Lạc Dương ra sân.

Đây cũng là trận thi đấu đầu tiên trong vòng thứ nhất có hai đội số lẻ gặp nhau, hơn nữa thứ hạng của bọn họ rất gần. Một đội xếp thứ bảy, một đội khác xếp thứ tám trong giải thi đấu năm trước!

Hai đội chỉ chênh lệch một thứ hạng, tin tưởng đây sẽ là một trận long tranh hổ đấu.

Trong một biệt thự sang trọng của Liên minh Tự Do, một chiếc ghế salon bằng da thật gần như chiếm cả phòng khách, phía trên trải một tấm da thú màu nâu xám rộng khoảng mấy chục mét

vuông, lông dày giống như một thác nước rũ xuống. Nó từng trải qua xử lý đặc biệt nên ngồi vào giống như có thể lún vào trong sô pha.

- Các ngươi nói xem ai sẽ thắng?

Trên ghế salon, một người trung tuổi với mái tóc đen bóng, khóe mắt có vài nếp nhăn, dáng vẻ uy nghiêm.

Bên cạnh là một người đàn ông mặc jacket màu đen có tuổi tác tương tự, đầu dựa vào trên ghế salon, chân chậm rãi lắc lư:

- Chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, nhất định là Thiên Các Học Phủ thắng. Dù sao thằng nhóc kia không phải đã trở về rồi còn gì? Chỉ là phải xem thắng thế nào thôi.

- Chuyện ngươi làm hai ngày trước có phần không được phóng khoáng.

Người trung niên nhìn thoáng qua em trai mình:

- Cao Bằng còn chưa có đứng đội, ngươi làm vậy là ép hắn đi qua phía bên Hạ Vĩ sao.

Người đàn ông mặc Jacket màu đen liếc nhìn anh trai mình, sau đó ngáp một cái:

- Được rồi, lần sau ta sẽ chú ý không lộ ra nhược điểm là được chứ gì.

Hắn nói xong liền đứng dậy.

Người trung niên còn chuẩn bị dạy dỗ tiếp, người đàn ông mặc jacket đen đột nhiên xoay đầu gần như một trăm tám mươi độ, giống như một sói xoay đầu lại, nhìn chằm chằm vào người anh đang ngồi ở trên ghế salon.

- Đừng quên quy định của nhà Tư Đồ chúng ta. Anh là anh cả,

vừa sinh ra anh là người cầm quyền ngoài mặt của nhà Tư Đồ, hưởng hết phong quang. Mà tôi chỉ là một con chó được nhà Tư Đồ nuôi từ một nơi bí mật! Tôi chỉ là một con chó thôi, anh còn muốn tôi nghe hiểu tiếng người sao?

Nụ cười trên mặt người đàn ông mặc Jacket đen dần trở nên dữ tợn.

- Tôi cho anh biết, chó điên lên... ai cũng cắn! Đừng có kênh kiệu dạy dỗ tôi như lúc còn bé!

Hắn vung tay lên xoay người rời khỏi biệt thự.

Nhìn bóng dáng em trai biến mất ở chỗ rẽ, vẻ mặt Tư Đồ Viễn dần dần thu lại, không hề bận tâm.

...

- Phù, không biết có phải là ảo giác hay không, ngự thú của Thiên Các Học Phủ đối diện cho ta một cảm giác rất kỳ quái.

Một học sinh Thần Hoa Lạc Dương thì thào tự nói.

- Cảm giác gì?

Một người bên cạnh hỏi hắn.

- Một cảm giác nặng nề rất kỳ lạ.

Học sinh kia ung dung cười:

- Có thể là ảo giác thôi, chắc là ta quá khẩn trương.

Bên kia, lão sư dẫn đội của trung học Hoa Võ hỏi một người đàn ông đầu trọc khác:

- Có phát hiện được gì không?

Người đàn ông đầu trọc lắc đầu:

- Không, ngự thú không hề thay đổi, vẫn là những ngự thú trong tin tức chúng ta nhận được.

- Ừ, ta đã nói rồi mà. Một người bỏ chạy ba năm trước thì cần phải coi trọng như vậy chứ.

Lão sư dẫn đội của Trung học Hoa Võ tự giễu:

- Kỷ Hàn Vũ còn là một nhân vật lớn, chứ Cao Bằng này tính là gì, chẳng qua may mắn có một ông ngoại tốt mà thôi.

Chân Ma Đằng Phàn Sơn Quỷ do dây leo tạo thành không ngừng chuyển động, đưa nó chậm rãi đi lên.

- Cẩn thận một chút, con Ma Đằng Phàn Sơn Quỷ đối diện có tố chất chiến đấu rất cao, xếp thứ hai trong các ngự thú của Thiên Các Học Phủ. Một con Ma Đằng Phàn Sơn Quỷ không am hiểu chém giết trực diện lại có thể có được thứ hạng cao như vậy thì nhất định phải có chỗ hơn người, cẩn thận một chút, đừng để lật thuyền trong mương.

Đội trưởng đội ngũ Thần Hoa Lạc Dương mở miệng nói.

- Được, đội trưởng yên tâm đi, chúng tôi biết rồi.

Mấy thành viên khác trong đội gật đầu.

Cơ thể Ma Đằng Phàn Sơn Quỷ dần dần hạ thấp xuống, dây leo dày đặc từ trong cơ thể liên tục không ngừng sinh trưởng lan tràn ra ngoài sân đấu.

Bởi vì không biết có cạm bẫy gì không, ban đầu đội ngũ Thần Hoa Lạc Dương không tùy tiện hành động, mà cho ngự thú hệ hỏa trong đội ngũ phun ra mấy con rắn lửa muốn ngăn cản dây leo.

Nhưng những dây leo này hoàn toàn không do dự đi qua rắn

lửa, mang theo ngọn lửa thiêu đốt tiếp tục kéo dài về phía trước.

- Ồ?

Ngự sử tinh mắt nhìn ra được điểm không đúng.

Con Ma Đằng Phàn Sơn Quỷ này chắc hẳn đã đột phá cấp Lĩnh Chủ rồi! Ma Đằng Phàn Sơn Quỷ cấp Thủ Lĩnh không thể phóng ra nhiều dây leo như vậy.

- Thiên Diệp Đường Lang, đi cắt đứt dây leo.

Ngự sử bên Thần Hoa Lạc Dương hạ lệnh.

Một con bọ ngựa cao bằng đầu người, toàn thân xanh biếc đứng ra. Đôi cánh mỏng trong suốt bỗng nhiên mở ra, xương cốt trên đôi cánh màu xanh phát ra ánh sáng kim loại rực rỡ dưới ánh mặt trời.

- Phẩm tướng tốt, Thiên Diệp Đường Lang quý ở cánh. Cánh của con Thiên Diệp Đường Lang này mỏng như cánh ve lại cứng rắn như kim cương, ít nhất cũng là phẩm chất Hoàn Mỹ.

Có Dục thú sư thở dài nói.

Hai chân trước của Thiên Diệp Đường Lang giống như cái cưa lớn giơ lên thật cao đặt giao nhau thành hình chữ thập. Trong phút chốc, cánh nó vỗ nhanh rồi biến mất, trong không khí chỉ còn lại bóng mờ.

Bóng mờ bay qua, mấy dây leo lan tràn về phía bọn họ lập tức bị chém đứt.

Nhưng dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ của Thiên Diệp Đường Lang đã chậm lại, rõ ràng nó gặp phải sức cản không nhỏ.

Ngự sử Thiên Diệp Đường Lang thoáng biến sắc:

- Dây leo này đặc biệt rắn chắc, Thiên Diệp Đường Lang miễn cưỡng mới chặt đứt được chúng.

- Sao có thể như vậy được. Dưới tình huống đẳng cấp Thiên Diệp Đường Lang không chênh lệch bao nhiêu, muốn chặt đứt dây leo của Ma Đằng Phàn Sơn Quỷ, đáng lẽ phải là chuyện rất dễ dàng mới đúng chứ?

Một học sinh nam bên cạnh lắc đầu nói, đây là chuyện mọi người đều biết.

- Điều này... Có thể Ma Đằng Phàn Sơn Quỷ đã thăng cấp Lĩnh Chủ hay không?

Có người đột nhiên nói.

Mấy người khác biến sắc:

- Không tốt.

Nhưng lúc này, dây leo của Ma Đằng Phàn Sơn Quỷ đã bày xong bố cục.

Rất nhiều dây leo bao vây bọn họ vào giữa, dây leo chen chúc tạo thành một bức tường cao đồng thời không ngừng quấn về phía trước, nhìn như muốn tạo thành một quả cầu lớn nhốt bọn họ ở bên trong.

- Không thể như vậy được... Sao có thể như vậy được. Rõ ràng chúng ta nhận được tin tức nói ngự thú Lĩnh Chủ của Thiên Các Học Phủ là một con Bạo Vân Tước, làm sao có thể đột nhiên biến thành Ma Đằng Phàn Sơn Quỷ được.

Ngay từ lúc đầu, bọn họ đề phòng con Bạo Vân Tước kia.

- Xem ra không cần làm phiền các ngươi nữa, trận chiến đã kết thúc rồi.

Ngụy Cung Phồn cười hì hì. Hắn chính là ngự sử của Ma Đằng Phàn Sơn Quỷ.

- Trước đây ta vẫn nghĩ Ma Đằng Phàn Sơn Quỷ có thể khai thác đại chiêu này không, lúc đó bởi vì thực lực chưa đủ nên không làm được. Nhưng mấy ngày hôm trước, sau khi thăng cấp Lĩnh chủ, ta đã lén thử rất lâu... Ngày hôm nay cho các ngươi được mở mang tầm mắt.

Dây leo trong cơ thể Ma Đằng Phàn Sơn Quỷ gần như bị lấy ra sạch, dây leo ở phía sau lưng, hai tay, hai chân rất ít, dây eo ở chân gần như bị lấy sạch, bồng bềnh ở giữa không trung, gần như tất cả dây leo trong cơ thể đều bay ra.

Không khí đông cứng lại trong thời gian ngắn ngủi, rất nhiều dây leo giống như con trăn lớn điên cuồng bay lượn.

- Giảo Sát · Đằng Mạn Hải Dương!

Trong không khí có tiếng rít, dây leo phát ra tốc độ cực hạn điên cuồng bay lượn đè ép vào bên trong.

Không gian lớn lập tức bị thu nhỏ lại.

Không khí bị loại bỏ sạch sẽ, ở bên ngoài quả cầu dây leo phát ra những đám mây không khí màu trắng.

Ầm ầm ầm...

Trên không trung của cả sân vận động không ngừng có tiếng mây không khí phát nổ.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 560: Bộ lạc U Hổ

- Chiêu thức kia quả thật rất cao cấp.

Mạc Ứng Minh chép chép miệng.

- Chắc chắn là thế rồi, mạnh hay không mạnh chỉ là chuyện nhất thời, nhưng có đẹp trai hay không là chuyện cả đời.

Trong giọng nói bình tĩnh của Nguỵ Cung Phồn dù đã cố đè nén nhưng vẫn hơi run rẩy. Hiển nhiên, chuyện hôm nay khiến cho hắn rất vui vẻ.

- Chờ một chút, cậu sẽ không giết hết ngự thú của bọn họ chứ?

Đột nhiên Mạc Ứng Minh nghĩ tới chuyện gì đó. Cho dù trên lôi đài sinh tử tự lo, nhưng uy lực của chiêu này khủng bố như vậy, sẽ không đến mức diệt hết toàn quân của Thần Hoa Lạc Dương chứ…

- Chúng ta nhận thua!

Tuyển thủ của Thần Hoa Lạc Dương vội vàng nói.

Một bên đã nhận thua, trọng tài liền tuyên bố trận chiến kết thúc, tiếng chuông cũng vang lên.

Dây leo như thuỷ triều rút vào cơ thể Ma Đằng Phàn Sơn Quỷ.

Một "cục thịt" đã bị bó đến mức không còn nhìn ra hình dạng bị quăng xuống sân, máu tươi đậm đặc lênh láng khắp sàn.

Kèm theo một tiếng kêu to ùng ục, một quái vật màu vàng đất

như bùn nhão buông ngự thú nó đang bao bọc ra ngoài.

Hệ Mộc khắc chế hệ Thổ, con quái vật đầm lầy bùn đất cấp Lĩnh Chủ này không kịp đề phòng, bị thương không hề nhẹ.

Đã bị thuộc tính khắc chế còn mất đi tiên cơ… mà đối diện rất có thể còn có một ngự thú cấp Lĩnh Chủ khác. Các ngự thú trong đội ngũ đều bị thương nặng mất đi khả năng chiến đấu, đương nhiên phải lấy bảo tồn chiến lực hiện tại làm nguyên tắc ưu tiên.

- Không ngờ con Ma Đằng Phàn Sơn Quỷ này đã tấn thăng lên cấp Lĩnh Chủ. Chuyện này xảy ra vào đúng lúc Cao Bằng trở về…

Ma Đằng Phàn Sơn Quỷ tấn thăng lên cấp Lĩnh Chủ vừa ra tay đã hạ gục Thần Hoa Lạc Dương, không chỉ kiếm được tiếng tăm mà còn khiến cho tất cả mọi người đều phải nhớ đến Thiên Các Học Phủ. Thiên Các Học Phủ chính thức trở thành một ứng cử viên đứng đầu cho ngôi vị quán quân!

Đương nhiên, những chuyện này Cao Bằng không quan tâm.

Tranh tài kết thúc, Cao Bằng liền dẫn theo năm bạn nhỏ rời khỏi sân vận động Ma Đô. Hạ Vĩ đã phái người đến đón năm bạn nhỏ đưa đến nơi ở đã được sắp xếp trước, có mời Cao Bằng đi cùng nhưng bị hắn từ chối.

Nhìn năm bạn nhỏ rời đi, Cao Bằng lắc lắc hai vai thư giãn gân cốt.

Nhìn quanh một chút, Cao Bằng tìm một phương hướng rồi rời đi.

Hắn cảm nhận được những ánh mắt nóng bỏng từ trong bóng tối đang nhìn mình, tựa như một cây kim giấu kín. Đúng là nguy hiểm ở khắp mọi nơi.

Cao Bằng ngáp một cái.

Nhìn khách sạn phồn hoa xung quanh, Cao Bằng đón taxi (xe tải lớn):

- Tìm cho tôi một khách sạn có hoàn cảnh tốt và an tĩnh.

Bọn Tiểu Hoa leo lên buồng sau xe, Cao Bằng ngồi ở đầu xe.

Trong xe taxi đang mở radio.

- Tít tít… căn cứ theo tin mới nhận được, các nhà khoa học phát hiện trái đất đang tiếp tục biến hoá. Có thể sẽ xảy ra rung chuyển không gian ở một số địa khu.

- Hôm nay, vào lúc bảy giờ theo giờ Đế Đô, ở địa khu Nam Hải phát hiện một con quái vật Vương cấp hoàn toàn mới, tạm thời được gọi là Hủ Thực Nguyên Du Kình. Có một số độc giả công khai phát biểu ý kiến cho rằng có thể do rò rỉ dầu hoả trước tai biến phá hư hoàn cảnh sinh thái dẫn đến biến dị ra Hủ Thực Nguyên Du Kình…

- Hôm qua, vào lúc chín giờ tối theo giờ Đế Đô, chính phủ khu Kim Sa đã đạt thành hợp tác với bộ lạc Thiên Hà ở dị thế giới. Song phương đã đạt thành hợp tác mật thiết về việc bồi dưỡng sinh sôi ngự thú và bảo vệ an toàn cho khu Kim Sa.

- …

Cao Bằng ngồi ở ghế sau gần cửa sổ, lẳng lặng nhìn ra ngoài. Trên đường phố, cảnh người lớn dắt trẻ nhỏ và ngự thú ở khắp mọi nơi.

Ví dụ như Cao Bằng đã nhìn thấy một con Trường Giang Đoản Mao Hùng đội mũ che nắng màu lam đang phát truyền đơn trên đường, nửa thân trên nó mặc một bộ áo ngắn tay siêu lớn, nhưng nó mặc lại thành áo bó.

Cũng có người đang bày một cái quán nhỏ bên đường, phía

trước có một con Bách Biến Quỷ Kiểm Anh Vũ đang làm trò thu hút người qua đường. Miệng con vẹt ngậm một cái bát inox, chỉ cần có người bỏ tiền vào đó nó sẽ đặt bát xuống, hô to "Cám ơn soái ca, cám ơn mỹ nữ!" với người đó.

Tại tai biến sơ kỳ, những quái vật này đều là ác thú hung mãnh người thường tránh không kịp, thế mà lại luân lạc tới mức này…

Cao Bằng cũng chỉ có thể cảm khái năng lực thích ứng của con người thật mạnh.

Có lẽ cũng có một phần nguyên nhân do bộ lạc thị tộc thượng cổ quay về. Vốn nhân loại cũng chỉ sợ những quái vật cấp Lĩnh Chủ và Vương cấp. Nhưng khi các thị tộc thượng cổ quay về khiến cho con người không còn phải lo lắng về đám quái vật cấp Lĩnh Chủ, Vương cấp sẽ tập trung lại tấn công khu căn cứ của con người nữa.

Trong ba năm nay, tốc độ phát triển của loài người còn nhanh hơn năm năm trước.

Có lẽ loài người đã tìm lại được tự tin là chủng tộc đứng trên đỉnh "chuỗi sinh vật"!

Nhưng Cao Bằng đã từng đến thế giới Hắc Vụ, biết được đám quái vật đếm mãi không hết trong núi lớn sông nhỏ bên đó, đã từng biết các bộ lạc thị tộc thượng cổ cũng từng bị đuổi khỏi thế giới ấy.

Những thị tộc thượng cổ kia thực sự là "không gì không làm được" như trong tưởng tượng của họ sao?

Nếu quả thật không gì không làm được, vậy tại sao năm đó họ lại phải rời khỏi trái đất?

Dù sao nơi này cũng là quê hương của bọn họ!

Cao Bằng lười suy nghĩ, nhắm mắt dưỡng thần.

- Lão đệ, tới rồi! Khách sạn có hoàn cảnh tốt và yên tĩnh mà cậu muốn đây.

Tài xế taxi quay sang nói với Cao Bằng.

Cao Bằng mở mắt, bên tai có tiếng sóng vỗ loáng thoáng, nhìn ra cửa sổ có thể thấy đường chân trời phía xa.

Bên cạnh là một khu sơn trang nghỉ mát. Khu này rất lớn, gần như chiếm trọn từ chân lên đến đỉnh ngọn núi. Đương nhiên ngọn núi này cũng không cao, chỉ chừng hai trăm mét. Nói là núi, thực ra chỉ là một cái đồi hơi lớn một chút.

- Thế nào? Hài lòng chứ?

Tài xế taxi vừa cười vừa hỏi.

Cao Bằng nhìn hắn, sau đó lắc đầu:

- Anh không phải tài xế taxi.

- Ồ? Sao cậu biết?

Tài xế cũng không phủ nhận, chỉ tò mò hỏi.

- Nếu là tài xế taxi, sao anh không bị bệnh cổ vai gáy và hông to đột xuất?

Người tài xế hơi sửng sốt, sau đó cười phá lên:

- Ha ha ha, lợi hại!

- Tự giới thiệu mình một chút, tại hạ là Dần Du, mời cậu gia nhập bộ lạc U Hổ của chúng tôi!

- Bộ lạc các anh tuyển người tuỳ tiện như vậy sao?

Cao Bằng như cười như không hỏi.

- Vì cậu rất có tiềm lực. Thực ra bộ lạc U Hổ chúng tôi đã tới trái đất ba năm rồi, ngay khi cậu rời trái đất không lâu chúng tôi đã tới. Hiện giờ bộ lạc U Hổ đang hợp tác với quân đội khu Hoa Hạ các cậu.

- Trên thực tế, chúng tôi đã nghiên cứu phần lớn ngự sử ở trái đất, có vài người trong bộ lạc chướng mắt với cậu, nhưng tôi thì khác.

- Trái đất của các cậu rất đông, có thể vì thế nên có rất nhiều thiên tài thực sự. So với chúng tôi, các cậu chỉ thiếu thời gian mà thôi. Cũng không phải ai chúng tôi cùng tuỳ tiện tuyển nhập, chỉ có thiên tài có tiềm lực mới cho phép gia nhập bộ lạc U Hổ của chúng tôi.

- Tất cả mọi người trong bộ lạc các anh đều kém cỏi như thế sao?

Đột nhiên Cao Bằng hỏi.

Dần Du sửng sốt, sau đó nụ cười nhạt dần:

- Cậu nói vậy là có ý gì?

- Nếu không, tại sao ngay cả loại như Đồng Thành các anh cũng nhận? Đói khát thế, có phải vì gen thiếu hụt không? Có cần người trái đất chúng tôi tới giúp các anh cải thiện gen đời sau không?

Cao Bằng thở dài.

Dần Du cho rằng mình đã nể mặt Cao Bằng lắm rồi, không ngờ hắn lại không thức thời như thế.

- Cậu có biết rằng, không chỉ có cậu mà bao gồm cả tập đoàn

Nam Thiên nhà cậu cũng sẽ phải trả giá đắt vì lời nói hôm nay không?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 561: Lưu Quang

Cao Bằng không thể hiện ra quá nhiều cảm xúc:

- Được rồi, tuy nhiên các người có thể thỏa mãn sự tò mò của tôi một chút không? Nếu các người muốn chiêu mộ tôi, vậy tại sao lúc nào cũng phải nhằm vào Thiên Các Học Phủ. Các người hành động như vậy sẽ chỉ làm trong lòng tôi thấy chán ghét, lại có giúp đỡ gì cho việc tôi gia nhập bộ lạc U Hổ chứ?

- Tôi có thể giải thích giúp hắn về điều này. Ở bộ lạc của chúng ta bên kia, chiếm đoạt là chuyện rất bình thường, muốn chiếm đoạt một bộ lạc, cách đơn giản thô bạo nhất chính là làm cho bộ lạc đó suy yếu đến mức tận cùng, khi bọn họ không có sức lực phản kháng sẽ mặc cho người làm thịt.

Trong rừng cây bên cạnh có một người đi ra.

Cao Bằng nhận ra người này, hơn nữa còn là một người quen.

- Đồng Tượng? Xem ra, trong chuyện này cũng có phần của bộ lạc Tang Đồng các ngươi?

Cao Bằng nghĩ tới điều gì đó, gật đầu.

Vẻ mặt Đồng Tượng có phần không được tự nhiên, nhìn chăm chú vào Cao Bằng một lúc mới hừ lạnh một tiếng.

- Không... không liên quan tới bộ lạc Tang Đồng chúng ta, ta chỉ là khó chịu về ngươi, nên hôm nay mới nhận lời mời sang đây xem kết cục của ngươi mà thôi. Ta không tham dự vào những chuyện kia. Còn nữa, ngươi đừng tưởng rằng bộ lạc Bạch Long sẽ phái người tới bảo vệ ngươi. Trên thực tế, cho dù tập đoàn Nam

Thiên các ngươi bị tiêu diệt, bộ lạc Bạch Long cũng không nói giúp các ngươi một câu đâu. Nếu như trước đây ông ngoại ngươi đồng ý trở thành thế lực phụ thuộc vào bộ lạc Bạch Long thì đã không có chuyện ngày hôm nay. Nhưng mà ông ngoại ngươi lại từ chối lời chiêu mộ của bộ lạc Bạch Long.

Đồng Tượng không muốn nói cho Cao Bằng biết mấy lời ông mình nói, nhưng sau khi Đồng Linh nhắc nhở, hắn quyết định vẫn nên qua dốc sức một chút thì tốt hơn, về phần Cao Bằng sống hay chết thì hắn không quan tâm.

Dần Du có chút buồn bực, ban đầu ngươi không có nói như vậy,

Nhưng Đồng Tượng là con trai độc nhất của Đại Tế Ti bộ lạc Tang Đồng, hắn cũng không tiện đắc tội.

Thôi, tới xem cuộc vui thì xem cuộc vui, dù sao cũng không thiếu chút sức chiến đấu này.

- Đông.

Tiểu Hoa nghe tiếng động ở đây, hai tay nắm thanh sắt bên lan can xe tải dùng sức vặn một cái, lan can bị xoắn thành bánh quai chèo.

Sau đó, nó xuống xe tải, đầy khí thế đi tới phía sau Cao Bằng.

Đám Chiêu Tài và Tiểu Thảo cũng chạy tới.

- 1, 2, 3, 4...

Dần Du cười:

- Với năm con ngự thú này mà ngươi cũng tự tin nói chuyện với ta như vậy sao?

Cao Bằng cười ha hả:

- Cấm chế ở trái đất này chưa được mở ra, tối đa chỉ có thể cho phép ngự thú Vương cấp xuất thế. Con át chủ bài này còn chưa đủ sao?

Dần Du nghe vậy cười to:

- Ha ha ha ha, có một câu của các ngươi rất thích hợp với tình cảnh của ngươi bây giờ... Ếch ngồi đáy giếng! Ngươi có biết hôm nay là ngày gì đặc biệt không? Nếu như không phải là ngày đặc biệt này, ngươi nghĩ xem tại sao ta phải qua đây hôm nay chứ? Ta thừa nhận ngươi có thiên phú rất mạnh, nhưng kiếp sau ngươi phải nhớ kỹ, thiên phú vĩnh viễn chỉ là thiên phú thôi, trước khi chuyển hóa thành thực lực thì khiêm tốn một chút vẫn tốt hơn. Ngươi vĩnh viễn không thể nào tưởng tượng được nội tình của chúng ta.

Đông...

Trong không trung truyền đến từng tiếng động nặng nề, sau đó giống như mặt hồ yên tĩnh chợt nổi sóng, từng vòng chấn động khuếch tán ra ngoài.

Cao Bằng chợt nhíu mày, nghiêm mặt nói:

- Nơi này là một chỗ tiết điểm không gian mới.

Nếu như xem trái đất là một gian phòng, tất cả quái vật ngự thú bao gồm loài người đều là khách trọ ở trong phòng. Tiết điểm không gian chính là cửa sổ nối liền giữa các nhà.

Giống như căn nhà trái đất này ban đầu cao mấy trăm mét, nhưng sau đó vì vài nguyên nhân, đồ cao trên ba mét đều bị phong tỏa! Xuất hiện một trần nhà vô hình, chỉ cần tồn tại cao hơn ba mét thì không có cách nào vào được.

Đương nhiên tương tự, cửa sổ của khu vực cao trên ba mét cũng bị đóng.

Mà bây giờ, cửa sổ này có khuynh hướng được mở ra... Điều này đại biểu cho cái gì?

Trần nhà sẽ cao hơn, giới hạn cao nhất có thể chứa được trong trái đất cũng sẽ tăng lên.

- Hạn chế đẳng cấp ở trái đất sắp tăng lên...

- Không sai, hạn chế đẳng cấp ở trái đất sắp mở ra, đây là nguyên nhân ta tới tìm ngươi hôm nay.

Đông...

Mắt thường có thể thấy được từng gợn sóng lan tràn ra ngoài.

Một vết nứt khuếch tán ra.

Tiểu Hoa muốn bắt Dần Du, nhưng hắn dám nói như vậy ở khoảng cách gần thì sao có thể không đề phòng được.

Dần Du xoay người lùi lại, trên thân xuất hiện một tầng ngân sa.

Một quả cầu kim loại với ánh bạc chớp hiện lơ lửng ở xung quanh Dần Du làm cho động tác của hắn trở nên càng thêm linh hoạt, trên người giống như khoác một tấm vải bạc mỏng vậy.

- Ồ.

Cao Bằng kinh ngạc khẽ kêu lên một tiếng, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy quái vật có loại thuộc tính này.

【Tên quái vật】: Tinh Vẫn Ma Cầu

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 60

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Hoàn Mỹ / Phẩm chất Hoàn Mỹ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Tinh

【 Năng lực quái vật 】: Phụ thể Lv5, thao túng tinh năng Lv5, tinh quang triều tịch Lv5

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Hắc Ám

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Đây là một loại quái vật sinh ra ở thế giới Quần Tinh, vì vết nứt không gian nên thỉnh thoảng sẽ xuất hiện ở những thế giới khác. Chúng trời sinh có thể điều khiển được tinh thần chi lực. Bởi vì linh thể đặc biệt cùng cơ thể nửa thực thể, có thể bám thân lên bất cứ sinh vật nào, sau đó thao túng tinh năng phụ trợ cường hóa sinh vật. Chúng thích bất kỳ vật phẩm nào có tinh năng dồi dào.

Sau khi Dần Du được phủ thêm một tầng áo bạc, động tác cũng trở nên rất nhẹ nhàng. Chỉ nhảy nhẹ một cái đã nhảy ra xa hơn mười mét, bàn tay mở ra, trong lòng bàn tay phun ra một cột cột ánh sáng bạc rơi vào trên người của Tiểu Hoa. Tiểu Hoa lập tức bị đánh bay, lăn vài vòng trên mặt đất, ngực bị đốt cháy. Lần này, nó bị thương không nhẹ.

Tiểu Thảo nhẹ nhàng lay động, một mảnh ánh sáng trắng rơi vào trên thân của Tiểu Hoa, vết thương của Tiểu Hoa nhanh chóng khôi phục.

Dần Du đứng ở trên một ngọn cây phía xa, ánh sáng bạc bao trùm lòng bàn chân làm cho có thể đứng vững ở trên lá cây.

- Bây giờ ngươi vẫn có mười phút được chạy trốn. Trốn đi, trốn được càng xa càng tốt.

Dần Du thản nhiên nói.

Cao Bằng tặc lưỡi lấy làm kỳ lạ.

- Trái đất có nhiều thứ như vậy ngươi không học, lại đi học cái

trò thích thể hiện.

Dần Du lười nói nhảm với Cao Bằng. Theo hắn thấy, tên nhóc này là một kẻ hoàn toàn không biết trời cao đất rộng. Hắn đã gặp qua nhiều người trẻ tuổi như vậy, vừa có chút thành tựu liền muốn bay lên tận trời rồi.

Phần lớn những người như thế cuối cùng không phải chết ở trong bụng của quái vật thì chết trong cuộc tranh đấu của bộ lạc.

Đồng Tượng thấy vẻ mặt bình tĩnh của Cao Bằng, đột nhiên nghĩ đến lời Đồng Linh nói.

Hắn không nhịn được trong lòng nói thầm, rất nhiều ngự thú của người này còn chưa xuất hiện, không phải đều tấn thăng Hoàng cấp chứ?

Nếu thật vậy, Dần Du có khả năng sẽ ngã đau rồi.

Bộ lạc U Hổ của Dần Du có thế lực không kém hơn bộ lạc Tang Đồng bọn họ bao nhiêu, bằng không cũng sẽ không vội vàng tiến vào trái đất như vậy.

Trên thực tế, những bộ lạc thật sự cao cấp căn bản không sốt ruột, vội vàng tiến vào trái đất.

Đồng Tượng chậm rãi lùi lại hai bước, suy nghĩ một lát, hắn lại tiếp tục lùi thêm hai bước nữa.

Cao Bằng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trong vắt không một gợn mây.

Nhưng trong chớp mắt, hắn cảm giác như có thứ gì đó bị phá vỡ, hơn nữa hắn cũng cảm giác được hạn chế đối với vài con ngự thú trong không gian ngự thú của mình cũng được giải trừ.

- Rống...

Trong không trung truyền đến một tiếng gầm khẽ.

Không gian giống như mảnh thủy tinh bị nghiền nát vặn vẹo, hai ngón tay xương lớn màu xanh sẫm từ bên trong vươn ra.

Cái sừng cong như sừng trâu, con mắt màu vàng, cơ thể cường tráng phát ra khí tức khủng khiếp.

Ngự thú... Man Hoàng Phá Sơn Thú.

- Chắc ngươi chưa từng nhìn thấy ngự thú Hoàng cấp...

Dần Du đùa cợt nói.

Cao Bằng búng ngón tay.

Không gian bên cạnh vặn vẹo, một con ngự thú cao một mét rưỡi, cả người ngăm đen với hai chi trước như đao lóe ra ánh sáng màu máu đặt giao ở trước ngực, khôi giáp tinh xảo giống như tác phẩm nghệ thuật xuất hiện ở dưới chân Cao Bằng.

- Lưu Quang, giết nó.

- Tuân mệnh, chủ nhân của ta.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 562: Đại Lực Kim Cương Nghĩ

- Ngự thú Hoàng cấp?

Dần Du sửng sốt, Lưu Quang không hề che giấu khí tức trên người, khí tức thuộc về Hoàng cấp đặc biệt rõ ràng.

Chỉ ở trong thế giới Hắc Vụ chưa tới ba năm đã bồi dưỡng ra được ngự thú Hoàng cấp???

Dần Du không biết làm sao. Tốc độ tăng đẳng cấp ngự thú như vậy cũng quá nhanh rồi.

Chỉ ba năm lại bồi dưỡng được ngự thú Hoàng cấp. Nếu như nâng cao thật sự dễ dàng như vậy, bọn họ cần gì phải tốn nhiều công sức chứ?

Tốc độ Cao Bằng tăng đẳng cấp ngự thú nhanh đến mức làm cho hắn có chút hoảng hốt.

Lưu Quang quay đầu. Ở trong mắt nó, vị trí nối giữa chân trái và thân người của Man Hoàng Phá Sơn Thú có một hồng tuyến.

Ở trong tầm mắt nó, hồng tuyến càng lúc càng rõ, đúng là khiến cho người ta say mê.

Vèo...

Cánh phía sau lưng Lưu Quang hơi rung lên, thân hình bắn ra.

Gió cản phía trước người nó lặng lẽ biến mất, chỉ thấy có bóng mờ lóe lên. Dần Du thậm chí còn không nhìn thấy gì, chỉ nghe thấy

có một tiếng vỡ vụn khẽ vang lên.

Ngay sau đó Man Hoàng Phá Sơn Thú phát ra một tiếng kêu thê lương, bịch một tiếng ngã xuống đất.

Cái chân to như cái cột xoay tròn trong không trung vài vòng rồi đập xuống đất.

Đầu ngón chân giẫm nhẹ lên trên tảng đá, bóng dáng Lưu Quang hiện ra trong nháy mắt, ngay sau đó nó tung người nhảy lên rồi lại biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

- Phụt phụt.

Ngân quang trước ngực Dần Du phát ra ánh sáng rực rỡ, lá chắn tinh quang lập tức bị mở ra, chỉ còn 0,001 giây là lưỡi đao sắc bén kia sẽ chạm tới ngực, Dần Du trợn tròn mắt.

Ầm.

Dần Du biến mất sau đó xuất hiện ở bên cạnh Man Hoàng Phá Sơn Thú, ánh sáng màu đỏ trên người cũng dần dần tiêu tan.

Ta vừa thiếu chút nữa đã chết!

Trong lòng Dần Du điên cuồng gầm thét. May mà năng lực bảo toàn tính mạng của ngự sử khiến hắn có thể rời đi vào lúc trí mạng một lần. Khi gặp phải uy hiếp trí mạng, hắn có thể dịch chuyển tức thời đến bên cạnh con ngự thú mạnh ở gần mình.

Lưu Quang xuất hiện ở vị trí Dần Du vừa biến mất, lẳng lặng nấp ở trên ngọn cây lớn, hai cánh tay như hai lưỡi đao nhẹ nhàng ma sát phát ra tiếng xoạt, xoạt.

Nó nghiêng đầu qua nhìn chằm chằm vào Dần Du và Man Hoàng Phá Sơn Thú, vẻ mặt tê dại lại bình tĩnh.

- Đừng, ngươi thả ta đi, sau khi trở về bộ lạc U Hổ chúng ta

cũng sẽ không gây sự với các ngươi nữa.

Dần Du hoảng hốt lo sợ, nói rất nhanh, chỉ sợ mình nói chậm sẽ bị một đao giết chết trong nháy mắt.

Năng lực này có hạn chế thời gian, ngày hôm nay sử dụng xong, phải chờ 24 giờ sau mới có thể làm được một lần nữa.

Đồng thời Dần Du chú ý thấy Cao Bằng vừa rồi lăng không triệu hoán ngự thú. Hắn hiểu rõ đây là năng lực gì... Ngự thú không gian.

Cho dù ở trong các ngự sử, năng lực bảo toàn tính mạng cũng được xem là một loại vô cùng hiếm có, hơn nữa thức tỉnh loại năng lực này không liên quan gì với đẳng cấp của ngự sử. Tất cả ngự sử thức tỉnh năng lực bảo toàn tính mạng đều là ngẫu nhiên, ở trong bộ lạc U Hổ bọn họ cũng chỉ có rất ít người nắm giữ năng lực ngự thú không gian.

Phải biết rằng trong bộ lạc của bọn họ có tới trên trăm vạn người đấy.

Cao Bằng nghe vậy chỉ mỉm cười, bảo Nam Quất biến ra một quả quất cho mình ăn.

- Yên tâm, không bao lâu nữa sẽ không còn bộ lạc U Hổ đâu.

Cao Bằng nói xong liền xoay người đi về phía Đồng Tượng đang cứng đờ người, thuận lợi bảo Bắc Quất cầm một quả quất đưa cho hắn.

- Ngươi hẳn biết tương đối về bộ lạc U Hổ, chúng ta tới nói rõ ràng một lát đi.

Lúc này toàn thân Đồng Tượng lạnh giá, đồng thời trong lòng cảm thấy may mắn, may mà mình nghe lời Đồng Linh nói mới không ngốc tới mức đi chịu chết.

Hơn nữa, Cao Bằng có năng lực ngự thú không gian, ai biết trong không gian ngự thú tùy thân của hắn rốt cuộc giấu bao nhiêu ngự thú... Tên ma quỷ này!

Ngươi sớm thể hiện ra thực lực thì còn ai còn dám tìm ngươi gây phiền toái chứ?

Câu cá chấp pháp!

Lúc này trong đầu Đồng Tượng xuất hiện từ này.

Nhìn theo bóng lưng của Cao Bằng, Dần Du cắn răng. Man Hoàng Phá Sơn Thú bị gãy mất một chân nổi giận gầm lên một tiếng, hai cánh tay đập mạnh xuống mặt đất, lực lượng khủng khiếp xuyên qua mặt đất, lập tức làm cho ngọn núi chấn động giống như sâu bên trong vỏ trái đất phát ra một lần động đất trong phạm vi nhỏ vậy. Lực lượng vô cùng cuồng bạo của Man Hoàng Phá Sơn Thú đánh về phía Cao Bằng.

Nhân cơ hội này, Tinh Vẫn Ma Cầu vẫn lơ lửng ở trước người Dần Du thi triển lực lượng cuốn theo hắn bay lên trên không trung!

Đồng Tượng do dự một lát, nhắc nhở:

- Hắn bay rồi.

- Hắn bay không nổi.

Cao Bằng tùy ý nói rồi búng ngón tay một cái.

Một thứ so với Man Hoàng Phá Sơn Thú thì có thể nói là nhỏ bé đến đáng thương đã xuất hiện ở giữa Cao Bằng và Man Hoàng Phá Sơn Thú.

Hai cái chân nhỏ bé cắm rễ xuống mặt đất, gương mặt nhỏ nhắn thật thà chất phác lại đầy nghiêm túc, trên đỉnh đầu có hai

cái râu buông xuống hai vai.

Cơ thể Man Hoàng Phá Sơn Thú giống như máy ủi đất đụng vào vật nhỏ liền dừng lại.

Một con kiến nhỏ ngoại trừ trên lưng có một lớp vỏ màu vàng đơn giản, các vị trí còn lại đều là bắp thịt đã ngăn nó lại, hai móng vuốt nhỏ đặt ở trên người của Man Hoàng Phá Sơn Thú làm cho nó không có cách nào tiến thêm được nữa.

- Rống.

Trong cổ họng Man Hoàng Phá Sơn Thú phát ra tiếng gầm giận dữ không cam lòng. Vừa rồi là một vật nhỏ, sao bây giờ cũng lại là một vật nhỏ vậy?

- Tam Oa, động tĩnh nhỏ một chút.

Cao Bằng nói với con Long Nghĩ này.

- Ừm.

Tam Oa lặng lẽ gật đầu, hai cái chân trước tiếp tục dùng sức, móng vuốt cắm thật sâu vào chân trước của Man Hoàng Phá Sơn Thú.

- Ngao?

Man Hoàng Phá Sơn Thú kinh ngạc kêu lên thành tiếng, mình bị nâng lên sao?

- Phù, phù.

Trong mũi Tam Oa phát ra tiếng thở càng lúc càng nặng nề, trong cổ họng phát ra một tiếng kêu chói tai!

Ầm!

Man Hoàng Phá Sơn Thú bị nhấc lên rồi đập mạnh xuống đất ba lần bên phải, ba lần bên trái đến thất điên bát đảo.

Đồng Tượng nhìn cảnh tượng như vậy thì lặng lẽ lau mồ hôi trên trán.

Dần Du đã bay cách mặt đất mấy trăm mét, trong lòng thả lỏng. Cao như vậy chắc hẳn là không tấn công tới chứ...?

Mắt hắn đột nhiên dừng lại, con quái vật ở trên đỉnh ngọn cây kia đột nhiên bay lên, từ hai lưỡi đao của nó bay ra rất nhiều phong nhận màu xanh sẫm. Chúng xoay quanh ở trên trời hóa thành vòi rồng phong nhận lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đập tới.

Phụt phụt phụt phụt...

Trong vòi rồng phong nhận có từng đóa hoa máu nở ra rồi tan biến.

Không khí khôi phục lại sự yên tĩnh, trên bờ biển chỉ còn lại tiếng sóng biển rì rào...

【Tên quái vật】: Đại Lực Kim Cương Nghĩ (Tam Oa)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 68 (Hoàng cấp)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Sử Thi / Phẩm chất Sử Thi

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thổ

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Thủy

【 Năng lực quái vật 】: Tăng phúc lực lượng lv6, lực lượng bạo tạc lv5, làn da cứng cỏi lv5

【 Đặc tính quái vật】: Quái lực Sử thi (lực lượng thiên phú

thức tỉnh sau khi ăn Sơn Nhạc Cự Long.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Khi Đại Lực Kim Cương Nghĩ càng phẫn nộ, lực lượng của nó sẽ càng lớn, tối đa có thể nâng cao lực lượng gấp 10 lần, ở trong quá trình này thể tích của nó sẽ không tăng trưởng.

Nhắc nhở: Đại Lực Kim Cương Nghĩ ngoại trừ tăng trưởng hình thể tự nhiên ra, không có cách nào tăng thể tích nhờ ngoại lực.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Long Nghĩ ăn thịt của Sơn Nhạc Cự Long, tính cách chất phác thành thật, nghe theo mệnh lệnh của chủ nhân. Nhưng chỉ số thông minh hơi kém, có lẽ nhược điểm duy nhất chính là tương đối đần độn.

Lưu Quang mượn nhờ Phong nguyên tố nhẹ nhàng rơi xuống, vui mừng chạy tới vỗ nhẹ vào lão đệ Đại Lực Kim Cương Nghĩ cao hơn nửa mét.

Trong tất cả Long Nghĩ, nó có quan hệ tốt nhất với Đại Lực Kim Cương Nghĩ.

Đại Lực Kim Cương Nghĩ cũng là kẻ ngốc, chỉ cần ai đối xử tốt với nó thì nó lại thân thiết với kẻ đó. Bởi vậy nhìn thấy Lưu Quang qua cũng rất thân thiết vỗ nhẹ vào bắp chân của Lưu Quang.

Lưu Quang thiếu chút nữa bị Đại Lực Kim Cương Nghĩ vỗ một cái bay ra ngoài.

Ôi, tiểu lão đệ cái gì cũng tốt, chỉ là sức lực này làm nó có phần không chịu nổi...

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 563: Cực Quang Long Nghĩ

Cao Bằng búng tay một cái liền xuất hiện một con ngự thú Hoàng cấp, trong lòng Đồng Tượng có ngàn lời vạn lời cuối cùng đều chỉ hóa thành ba chữ. Nhưng mà suy nghĩ cho sinh mạng, ba chữ kia lại bị hắn cứng rắn nuốt xuống.

- Thật tốt.

- Chủ nhân, ta tìm được cái này.

Trên cánh tay trái của Lưu Quang xiên một quả cầu kim loại màu bạc.

- Chủ nhân xem nó vẫn còn sống này.

Lưu Quang tranh công với Cao Bằng, giống như một đứa trẻ nhận được chiến lợi phẩm trên chiến trường mang về nhà khoe khoang với cha.

- Lưu Quang thật ngoan.

Cao Bằng xoa cái đầu trụi lủi của Lưu Quang tỏ vẻ cổ vũ, sau đó quay đầu lại nhìn về phía Tinh Vẫn Ma Cầu.

【 Trạng thái quái vật 】: Vết thương trung bình

- Ngươi biết đây là cái gì không?

Cao Bằng chỉ vào Tinh Vẫn Ma Cầu rồi hỏi Đồng Tượng. Bởi vì hắn chú ý thấy ánh mắt của Đồng Tượng khi nhìn quả cầu kim loại này có chút kỳ lạ, có thể sẽ biết điều gì đó mà mình không

biết.

- Nếu như ta không đoán sai đây chính là Tinh Thần Ma Cầu.

Đồng Tượng hâm mộ nói.

Tinh Thần Ma Cầu... Tên gọi có phần khác với Tinh Vẫn Ma Cầu mà mình nhìn thấy.

- Ngươi chắc hẳn đã nhìn thấy vừa rồi hắn ta dùng vật này thế nào... Ngươi đừng thấy nó giống như một vật phẩm, trên thực tế nó không phải là vật phẩm mà là một con ngự thú. Ta tin tưởng ngươi cũng biết ngự sử chúng ta chỉ có thể ký kết với một con ngự thú...

Đồng Tượng đột nhiên nghĩ đến thân phận của Cao Bằng, vì vậy càng đau lòng hơn.

- Được rồi, là đám người chúng tôi chỉ có thể ký kết với một con ngự thú, sau đó thực lực cá nhân bị hạn chế rất lớn, thực lực của ngự sử chúng tôi rất yếu. Tinh Thần Ma Cầu này có thể bù đắp rất lớn cho phần thiếu sót về phương diện chiến lực cá thể hay năng lực bảo toàn tính mạng của ngự sử chúng tôi, bởi vì nó có thể phụ thể.

- Tuy nhiên ngự thú này cũng rất quý giá, quan trọng nhất là số lượng rất ít ỏi, chỉ có rất ít ngự sử có khả năng nắm giữ con ngự thú này.

Đồng Tượng thở dài nói.

Cao Bằng híp mắt quan sát Đồng Tượng:

- Vậy ngươi có muốn không?

Cao Bằng đột nhiên nói.

- Hả?

Đồng Tượng có chút động lòng, nhưng vẫn do dự nói:

- Nhưng ngự thú này rất quý giá, chỉ cần bồi dưỡng tốt thì nó có thể khiến cho bản thân ngươi tương đương với nắm giữ thêm một mạng sống... Ngươi có thể trực tiếp thu phục nó, nó có thể cho ngươi thử khống chế lực lượng ngự thú, không chỉ đơn thuần là lực lượng cơ thể, mà còn nắm giữ lực lượng nguyên tố.

Cao Bằng cười khẽ:

- Trong bộ lạc các ngươi có người nào có ngự thú này sao?

- Có.

Đồng Tượng thành thật gật đầu.

- Được, vậy chờ sau khi ta tiêu diệt xong bộ lạc U Hổ sẽ tìm một con không phải là được rồi sao? Ngay cả Dần Du cũng có một con, ta cũng không tin ở trong bộ lạc bọn họ không tìm được con thứ hai.

- Hả?

Đồng Tượng trợn tròn mắt nhìn, tàn sát sạch bộ lạc U Hổ... Hung tàn như vậy sao?

Đồng Tượng thành thật liền vội vàng lắc đầu:

- Bộ lạc bọn họ có ngự sử Đế cấp, cho dù ngươi muốn báo thù cũng không cần đi ngay.

Cao Bằng liếc nhìn gương mặt mày rậm mắt to của Đồng Tượng:

- Ta tự có tính toán, ngươi chỉ cần nói những điều mình biết cho ta nghe là được. Ta cho ngươi Tinh Vẫn Ma Cầu cũng là có điều kiện, chính là ngươi nói tất cả những gì ngươi biết về bộ lạc U Hổ là được.

- Đừng nói với ta là ngươi không biết. Nếu hôm nay ngươi xuất hiện ở đây, tên gia hỏa mắt to mày rậm nhà ngươi chắc chắn có hiểu biết về bộ lạc U Hổ.

Cao Bằng trêu đùa.

Đồng Tượng:

- ...

Ngoại trừ thèm muốn Tinh Thần Ma Cầu, Đồng Tượng còn khiếp sợ uy thế mạnh mẽ của Cao Bằng.

Hắn nói ra tất cả mọi chuyện từ nhỏ tới lớn cho Cao Bằng biết.

- Bộ lạc U Hổ có hai ngự sử Đế cấp, trên một trăm ngự sử Hoàng cấp, số lượng ngự sử Vương cấp lại nhiều tới mức khó có thể đếm hết.

Đồng Tượng thở hắt ra.

- Trái đất các ngươi... Trừ ngươi ra, số lượng ngự sử đỉnh cấp rất ít. Ví dụ như Vương cấp thì ở trái đất các ngươi vô cùng ít ỏi, nhưng ở bộ lạc U Hổ lại có hàng trăm hàng ngàn người.

Ánh mắt Đồng Tượng lộ ra vẻ phức tạp.

- Cho nên đây là nguyên nhân khiến cho bộ lạc U Hổ bọn họ đối mặt với trái đất các ngươi lại rất tự phụ, bởi vì bọn họ có thực lực này... Đương nhiên đó là trước khi gặp ngươi.

Đồng Tượng chú ý tới nét mặt của Cao Bằng lại hoảng sợ vội vàng nói.

- Bộ lạc U Hổ ở chỗ nào?

Đồng Tượng im lặng. Hắn luôn có cảm giác hành vi của mình hôm nay không được phúc hậu lắm, hơn nữa mình là người của bộ

lạc thượng cổ, lại báo tin cho người của liên minh...

Đồng Tượng do dự một chút mới lắc mạnh đầu:

- Bộ lạc U Hổ ở Cửu Lê Hoang Nguyên. Cửu Lê Hoang Nguyên cách bộ lạc Tang Đồng chúng tôi rất xa.

- Vậy bộ lạc Tang Đồng các ngươi ở đâu?

Cao Bằng giả vờ lơ đãng tò mò hỏi.

- ???

Vẻ mặt Đồng Tượng căng thẳng, giống như chim cút nhỏ đầy cảnh giác.

- Ngươi muốn làm gì? Vị trí của bộ lạc U Hổ ngươi cần ta đã nói cho ngươi biết.

- Ta chỉ tò mò bộ lạc Tang Đồng các ngươi ở đâu mà thôi.

Cao Bằng tươi cười:

- Nếu ngươi không muốn nói thì quên đi, ta cũng không miễn cưỡng.

- Đúng rồi, nếu như tiến vào trong vết nứt không gian mà các ngươi đi ra, ta có thể trực tiếp đến chỗ các ngươi tiến đến đây hay không?

Cao Bằng dường như suy nghĩ tới điều gì đó.

- Có...

Đồng Tượng cuối cùng vẫn thở dài nói:

- Thôi đi, ta cũng biết ngươi sẽ hỏi. Vết nứt không gian của bộ lạc U Hổ bọn họ ở cách ngoại thành căn cứ Thanh Châu ba mươi

cây số, địa chỉ cụ thể thì ta cũng không tiện nói với ngươi, trở lại ta sẽ gửi qua QQ cho ngươi, thêm bạn QQ đã.

- Có tiền đồ.

Cao Bằng vỗ nhẹ vào vai của Đồng Tượng khen ngợi.

Sau đó ném Tinh Vẫn Ma Cầu bị thương cho Đồng Tượng. Đồng Tượng luống cuống tay chân đón lấy, cũng không biết có phải vì "Chủ nhân" chết hay không mà viên Tinh Vẫn Ma Cầu này rất chán chường, có cảm giác như đã "chấp nhận số mệnh".

- Được rồi, chúng ta cùng trở lại thôi.

Cao Bằng thu Lưu Quang và Đại Lực Kim Cương Nghĩ vào không gian ngự thú, tiếp đó búng ngón tay triệu hồi A Xuẩn thu tất cả thi thể của những quái vật trên mặt đất vào không gian tùy thân để hủy thi diệt tích.

Sau đó, hắn giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, kề vai sát cánh cùng Đồng Tượng từ vùng ngoại thành trở lại thành phố Ma Đô.

Đồng Tượng cảm thấy cay đắng.

Dọc con đường này có nhiều camera như vậy, hắn biết chỉ cần người khác muốn thì nhất định có thể điều tra ra được mình và Cao Bằng từng xuất hiện.

Bất kể như thế nào, hắn cũng không thể ném được tội danh này.

Sau khi trở lại căn cứ Ma Đô và chia tay với Đồng Tượng, Cao Bằng gọi điện thoại cho Hạ Vĩ.

- Chú Hạ, mấy ngày tới mong chú để ý, chăm sóc năm học sinh kia giúp cháu. Cháu có việc phải rời khỏi Ma Đô một thời gian.

Hạ Vĩ tự nhiên đồng ý.

Cao Bằng thậm chí không cần thu dọn đồ, trực tiếp tìm một nơi vắng vẻ để triệu hồi ra Tứ Oa.

Một con ngự thú loại kiến thon dài trống rỗng xuất hiện trước người Cao Bằng, cánh màu trắng bạc phát ra năm màu rực rõ như mộng như ảo.

Ở đầu cánh có từng điểm sáng nhẹ nhàng phiêu tán, toàn thân cánh màu trắng bạc, tựa như chất lỏng kim loại màu trắng bạc vậy.

【Tên quái vật】: Cực Quang Long Nghĩ (Tứ Oa)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 69 (Hoàng cấp)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Sử Thi / Phẩm chất Sử Thi

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Quang

【 Năng lực quái vật 】: Điều khiển Quang nguyên tố Lv6, tăng cường tốc độ Lv5, lân giáp Ngân Long Lv4, thân thể nhẹ nhàng Lv4, (Một số kháng tính)

【Đặc tính của quái vật】: Cực Quang Chi Dực (thừa kế Cực Quang Chi Dực sau khi cắn nuốt Cực Quang Mộng Huyễn Long.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Khi Cực Quang Long Nghĩ bay theo một hướng cố định, tốc độ của nó từ yếu ớt dần dần gia tăng.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Cánh do Mộng Ảo Cực Quang ngưng tụ thành có tính dẻo dai và lực sát thương cực mạnh, tương đương với thêm khí quan vào trong cơ thể, có thêm một số thuộc tính kháng tính đặc biệt.

Hiệu quả ③ hiệu quả chủ động: Sau khi kích hoạt Cực Quang

Chi Dực có thể tăng mạnh tốc độ trong khoảng thời gian ngắn.)

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 564: Tới

Từ khi thức tỉnh năng lực, Tứ Oa đã trở thành vật cưỡi chuyên dụng của Cao Bằng.

Đại Tử và Tiểu Diễm đều bay được, nhưng hoặc nhiều hoặc ít vẫn có chút cảm giác không thoải mái, tựa như ngồi trên chiến đấu cơ vậy, luôn cảm giác không được như ý. Dù máy bay chiến đấu bay rất nhanh, nhưng về mặt thoải mái dễ chịu thì vẫn có chênh lệch nhất định so với máy bay chở khách.

Cao Bằng nằm trên lưng Tứ Oa, hài lòng híp mắt, quanh cơ thể có một tầng ánh sáng dìu dịu ngăn lại toàn bộ gió thổi tới ở bên ngoài.

Ở bên trong, Cao Bằng không hề cảm thấy khó chịu chút nào, hít thở dễ dàng, nhiệt độ vừa đủ. Hắn ngả ra đằng sau nằm xuống, tán cánh của Tứ Oa tự nhiên lõm xuống phía dưới bao lấy trọn vẹn cơ thể hắn.

Cao Bằng nhắm mắt dưỡng thần, âm thầm suy nghĩ.

Từ khi trở về hắn mới biết được một tin tức đã quá hạn.

Theo như các bộ lạc thượng cổ thì "Thiên tài" có thể ký kết nhiều huyết khế như mình chính là Thánh Thể cực kỳ hiếm thấy ở thế giới của bọn họ.

Khi biết tin này, Cao Bằng không nhịn được mà cười phá lên.

Nói vậy, chẳng phải ở trái đất có tới hai mươi mấy ức Thánh Thể sao?

Thánh Thể thế này… quá không đáng giá rồi.

So với cách nói Thánh Thể, Cao Bằng nghiêng về một cách giải thích khác hơn.

Không phải Thánh Thể đáng tiền, mà là mới đầu tất cả mọi người đều có thể ký kết đồng thời được nhiều ngự thú, chỉ cần sức mạnh linh hồn phù hợp với yêu cầu.

Đây không phải là thể chất hi hữu gì đó, mà chính là thiên phú cơ bản thuộc về ngự sử.

Lâu thật lâu trước kia, người của bộ lạc thượng cổ cũng có thể chất này, chỉ là rời khỏi trái đất rồi dần dần mất đi. Có thể do bị nguyền rủa, cũng có thể vì mất đi hoàn cảnh sống đặc biệt ở trái đất.

Đương nhiên, cách giải thích này cũng không hề được sự tán đồng từ những bộ lạc thượng cổ kia.

Nếu nói vậy… chẳng phải nói bọn họ thành "tội nhân", bị tổ địa vứt bỏ sao?

Dù có như thế thật, bọn họ cũng tuyệt đối không chịu thừa nhận sự thật này. Cho nên dưới một vài áp lực, quan phương Liên minh chính phủ ở trái đất phải phủ quyết cách giải thích này.

Những tin tức sau rèm này đều là ông ngoại nói cho Cao Bằng biết, bách tính phổ thông thì không thể biết được.

Hiện giờ xem ra, vì một vài nguyên nhân mà người của các bộ lạc thượng cổ chỉ có thể ký kết huyết khế với một con ngự thú. Nhưng đường là chết, người là sống, bọn họ cũng tìm được một vài cách khác để tăng thực lực cho mình, ví dụ như Tinh Vẫn Ma Cầu này chính là một ngự thú rất có phật tính.

Nếu Tinh Vẫn Ma Cầu thi triển toàn lực thì lực chiến rất mạnh. Nhưng nó rất tốt tính, nếu không uy hiếp đến an toàn bản thân nó sẽ không chủ động tấn công kẻ khác.

Mà chỉ cần tiếp xúc với Tinh Vẫn Ma Cầu là có thể thiết lập quan hệ hài hòa với bọn chúng. Sau đó, dùng một vài thủ đoạn đặc biệt là có thể lợi dụng chúng chiến đấu cho ngự sử.

Cho nên, đây là một loại ngự thú mà cũng không phải ngự thú.

Ngoài Tinh Vẫn Ma Cầu ra còn có một vài quái vật khác, giống như con người thời cổ huấn luyện chó săn trông nhà vậy.

- Chắc hẳn đây cũng là nguyên nhân bộ lạc U Hổ muốn chiêu mộ thiên tài trái đất làm tộc nhân khác tộc của mình. Bọn họ chỉ có thể ký kết với một con ngự thú, mà chúng ta lại không bị hạn chế. Bọn họ muốn dựa vào điều này để cải thiện gen đời sau…

Nghĩ tới đây, Cao Bằng lắc đầu.

Ba mươi phút sau, Cao Bằng xuất hiện ở không trung khu căn cứ Thanh Châu, lấy điện thoại di động ra, bấm mở bản đồ mà Đồng Tượng gửi tới cho mình.

Mới đầu hắn còn tưởng tìm vị trí vết nứt không gian cụ thể từ trên bầu trời sẽ rất khó, nhưng rất nhanh hắn đã chú ý tới một kiến trúc được xây nên ở lưng chừng sườn một ngọn núi lớn.

Chắc hẳn những kiến trúc này là dịch trạm ở lại tạm thời của người bộ lạc U Hổ khi từ vết nứt không gian bên kia tới, hoặc là để đề phòng người bình thường xông vào.

Cao Bằng bảo Tứ Oa hạ xuống mặt đất.

Cơ thể cực kỳ đặc biệt bắt mắt của Tứ Oa khiến cho mọi người đều chú ý tới.

Cảnh báo kéo vang, còi báo động chói tai văng vẳng trong không gian.

- Người nào?

Có người lên tiếng hỏi.

Còi báo động cực kỳ to, chim chóc trong rừng rậm nghe thấy bị dọa chạy tứ tán.

Dù biết làm vậy sẽ kinh động đến một vài người nhưng Cao Bằng cũng không kịp tính toán nhiều. Tục ngữ nói binh quý thần tốc, Dần Du mất tích có thể sẽ dẫn phát tới vấn đề lớn hơn.

Huống chi, xưa nay những bộ lạc thị tộc thượng cổ này đã quen được nuông chiều, so với vấn đề Dần Du mất tích, người ngoài xâm nhập vào thế giới của bọn họ chắc cũng sẽ không quá được coi trọng?

Đôi cánh bạc của Tứ Oa cực kỳ phong cách, cánh màu bạc tựa như kim loại thể lỏng màu bạc không có hình thái cố định.

Cánh không gió mà bay, đốm sáng màu sắc sặc sỡ ở đỉnh cánh tiêu tán trong gió.

Cảnh vệ mặc quân trang thúc dục ngự thú bao vây lấy Cao Bằng và Tứ Oa.

Đôi mắt màu bạc của Tứ Oa không giận tự uy, khí tức Hoàng cấp trên cơ thể lập tức tràn ra phía ngoài.

Bọn ngự thú muốn tới gần vội dừng lại, tứ chi dẫm loạn mặt đất, cổ họng phát ra những tiếng kêu sợ hãi, mặc cho ngự sử của mình hạ lệnh thế nào cũng không dám đến gần.

- Mau tới!

Một ngự nhanh chóng hạ lệnh cho ngự thú.

Có lẽ bình thường hắn đối xử với con ngự thú này của mình không tốt, cho nên sau khi hắn hạ lệnh năm lần bảy lượt thì không chịu được nữa, táo bạo xoay đầu lại phản chủ cắn một cái!

Nó cũng không dùng quá sức, nếu không bả vai của tên ngự sử này đã bị cắn đứt rồi.

Dù thế, ngự sử này cũng đã bị cắn nát vai, máu không ngừng chảy ra, đồ rằn ri ướt đẫm huyết dịch.

- Đại nhân Dần Thì, có người xông vào.

Có người trong kiến trúc được xây trong lòng núi bối rối báo cáo.

- Hử?

Dần Thì nằm trên giường mở to hai mắt, vén chăn lên lộ ra vẻ mặt không ngờ.

Có thể nhìn thấy một cơ thể trắng bóng khi hắn xốc chăn lên.

- Thật là phiền quá!

Dần Thì nhíu mày, hung ác nói:

- Các ngươi đi kéo dài thời gian, ta mặc quần áo xong sẽ tới.

Dừng một chút, nghĩ tới chuyện gì đó, Dần Thì nhíu mày nói:

- Đúng rồi, hình như hôm nay sẽ có một nhóm phụ nữ nữa được đưa đi, không được gây ra tổn thất gì đâu đấy. Đây đều là để hiếu kính các vị đại nhân trong bộ lạc, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đầu của cả nhà ngươi cũng không đủ để bù đắp đâu.

…

Trên bãi đất trống, có một người lớn tiếng nói với Cao Bằng:

- Ngươi có biết đây là vết nứt không gian nối liền với bộ lạc U Hổ không? Lập tức nhanh chóng rời khỏi!

Cao Bằng nhìn quân trang trên người họ, mày nhíu càng sâu, gần như có thể kẹp chết một con muỗi.

- Các anh là quân nhân khu Hoa Hạ sao? Tại sao tôi thấy giống chó săn của bộ lạc U Hổ thế?

Cao Bằng trầm giọng hỏi.

Người vừa nói chuyện trầm mặc, siết chặt năm ngón tay, đốt ngón tay trắng bệch.

Hít sâu hai hơi, hắn mới lớn tiếng nói:

- Lúc này chúng tôi không phải quân nhân khu Hoa Hạ!

Dứt lời, hắn giật toàn bộ huy chương trên vai và ngực ra, cởi mũ, cẩn thận để vào trong đó.

- Đoàn trưởng?

Mấy tên lính đằng sau hắn sửng sốt hô lên.

Đội trưởng bình tĩnh nói:

- Cởi quân hiệu ra đi!

Đám lính vây quanh Cao Bằng im lặng cởi hết huy chương xuống.

Cao Bằng không làm khó những người này. Họ chỉ làm theo lệnh mà thôi, nhưng cảnh tượng cởi bỏ huy chương kia khiến cho lòng hắn có cảm giác khác thường.

- Cút ngay cho ta. Một đám rác rưởi, chỉ có một kẻ xông vào mà cũng không giết được!

Một giọng nói ngang ngược càn rỡ từ sau lưng truyền tới.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 565: Vân Vương Cự Nhân

Một con ngự thú giống hươu với đôi sừng nhọn óng ánh trong suốt đứng trên đỉnh núi, từ trên cao nhìn xuống đám người Cao Bằng.

Đỉnh đầu ngự thú dạng hươu có một vòng tròn nửa trong suốt đỏ như máu, nhìn qua trông có vẻ vô cùng thần dị.

Lại còn là một con ngự thú Vương cấp phẩm chất Sử Thi nữa.

Nhưng thật đáng tiếc là chênh lệch đẳng cấp quá lớn, Tứ Oa đảo mắt lướt nhanh qua nó một cái. Mới vừa rồi ngự thú còn phong độ nhẹ nhàng đứng ở trên đỉnh núi nhất thời chân mềm nhũn, từ trên đỉnh núi trực tiếp ngã xuống. . . Bịch.

Tứ Oa vỗ cánh một cái, chiều dài tăng vọt lên mấy chục lần, chỉ thấy ánh bạc lóe lên, đầu của Huyết Lộc mới vừa ngã xuống chân núi đã không cánh mà bay.

Một cột máu phóng lên tận trời, cùng bay lên theo đó còn có một cái đầu hươu với đôi mắt trợn tròn.

Cao Bằng nhẹ nhàng cười,

- Các ngươi đi thôi. Ta không muốn giết các ngươi, hôm nay ta chỉ gây sự với bộ lạc U Hổ.

Ngự thú Vương cấp đỉnh phong bị một chiêu miểu sát. Trông thấy một màn này, mọi người vây xem sắc mặt đột biến, hiển lộ rõ ràng thực lực là phương thức tốt nhất để đạt được sự tôn trọng.

Bọn họ không phải người ngu. Biết ở trước mặt loại cường giả cấp bậc này lại đi qua nhiều thêm nữa cũng chỉ là chịu chết mà thôi.

- Các ngươi lui ra.

Đội trưởng trầm giọng nói.

Sau đó nhìn về phía Cao Bằng, đội trưởng muốn nói lại thôi, tựa như có lời gì muốn nói.

Nghĩ một hồi, đội trưởng hung hăng cắn răng một cái rồi vung tay lên, Thiết Bối Thương Lang Khuyển đang ngồi xổm trên mặt đất đột nhiên đứng dậy, cong lưng lên tựa như một tòa núi lớn.

Lưng như núi, bộc phát ra sức mạnh khủng bố. Sau một khắc đã nhảy lên phía trước.

Lực bật lên bộc phát ra làm cho Thiết Bối Thương Lang Khuyển cắn một cái trúng đầu Dần Thì, trực tiếp đem đầu hắn một ngụm nuốt vào.

Sau khi hạ đạt mệnh lệnh này, đội trưởng tựa như rút khô tất cả khí lực toàn thân từ trên xuống dưới.

Đội trưởng quay đầu nhìn chằm chằm tất cả binh sĩ đằng sau nói:

- Nhớ kỹ, mệnh lệnh hôm nay là ta hạ đạt, tất cả trách nhiệm một mình ta gánh chịu.

Đội trưởng đi đến trước mặt Cao Bằng nói với hắn:

- Vị dũng sĩ này, ngươi đi đi. Hôm nay tất cả mọi thứ đều không có quan hệ gì với ngươi. . . Tuổi ngươi còn trẻ như vậy mà đã có được loại thực lực này, ngươi không nên bại lộ thực lực của mình sớm như vậy, quá sớm.

Cao Bằng,

- Ngươi đang nói cái gì?

Đội trưởng sững sờ,

- Ngươi không biết? Vậy ngươi còn qua đây gây sự với bộ lạc U Hổ sao?

Đội trưởng bỗng nhiên cảm thấy đau răng. Tên này. . . Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra chứ.

- Ngươi không biết bộ lạc U Hổ thông qua đủ loại con đường từ các nơi trên toàn thế giới cầm tù thiếu nữ đưa đến trong bộ lạc bọn họ để sinh sôi hậu đại sao?

Lúc đầu đội trưởng còn tưởng rằng Cao Bằng có người thân hay bạn bè gì bị bắt giữ nên mới tìm đến đây. Thật ra điều đầu tiên khi hắn vừa nhìn thấy Cao Bằng chính là muốn đuổi Cao Bằng đi, trong lòng của hắn rất là thưởng thức loại "nghĩa sĩ" như này. Nhưng lại xuất phát từ một số nguyên nhân mà không thể không thi hành mệnh lệnh.

- Cầm tù thiếu nữ bắt đến bộ lạc để sinh sôi hậu đại cho bọn họ.

Cao Bằng sửng sốt, bộ lạc U Hổ vậy mà lại làm ra cái việc súc sinh như vậy sao?

Sắc mặt Cao Bằng trở nên khó nhìn.

Hắn vẫn còn đánh giá thấp chấp nhất muốn "Cải thiện" gen của bọn họ.

- Vậy mà các ngươi không ngăn cản. . .

Cao Bằng nói được một nửa liền dừng lại. Ở dưới tình huống thực lực chênh lệch quá lớn quả thực không thể ngăn cản được,

ngược lại sẽ rất dễ dàng chọc giận bộ lạc U Hổ.

Việt Vương Câu Tiễn nằm gai nếm mật, bọn họ thật đúng là rất giỏi nhịn đựng. . . Chỉ là các cô gái bị bắt đi kia phải chịu khổ rồi.

- Đây cũng xem như đã tăng thêm cho ta một lý do để đồ diệt bộ lạc U Hổ.

Cao Bằng lầu bầu nói.

- Nếu như không sống được nữa thì có thể đi tập đoàn Nam Thiên, nơi đó chí ít có thể có một nơi để cho ngươi an thân.

Cao Bằng nói với vị đội trưởng này.

Sau đó vỗ vỗ đầu Tứ O, tiến vào vết nứt không gian dưới ánh mắt phức tạp của những người khác.

- Yên tâm, từ hôm nay trở về sau thế gian này sẽ không còn bộ lạc U Hổ nữa.

Lời cuối cùng của Cao Bằng vang vọng ở bên tai mọi người.

Qua rất lâu, mới có người lên tiếng phá vỡ yên lặng:

- Có phải hắn đã điên rồi không?

Không gian trước mắt hiện ra một tầng gợn sóng, dường như xuyên qua một tầng màn nước, sau một khắc hoàn cảnh trước mắt Cao Bằng phát sinh biến hóa.

Xung quanh là một mảnh rừng cây rậm rạp, nhưng lấy vết nứt không gian làm trung tâm cây cối trong phương viên ngàn mét đều bị san bằng hết cả, có một con đường bằng phẳng đi thông ra bên ngoài rừng rậm.

Bầu trời xanh lam, hoàn toàn khác biệt với bầu trời màu đỏ

của thế giới Hắc Vụ. Bầu trời nơi này và cả hoàn cảnh có độ tương tự rất cao với trái đất.

Không phải nói nơi bộ lạc U Hổ ở là Cửu Lê Hoang Nguyên à, tại sao nhìn xung quanh nơi này lại không giống như hoang nguyên.

Hơn nữa nơi này hẳn là phiến thế giới của bộ lạc U Hổ, cũng chính là thế giới thứ ba mà mình đi tới hoàn toàn khác biệt với thế giới trước.

Có lẽ là bởi vì nguyên nhân bố trí tộc nhân ở một bên khác của vết nứt không gian, đầu vết nứt bên này lại không hề bố trí bất cứ biện pháp phòng ngự gì.

Ngồi trên Tứ Oa bay lên bầu trời, cảnh sắc ở phụ cận đều lộ ra trong tầm mắt Cao Bằng.

Vùng rừng rậm ở dưới chân này không phải rất lớn, hơn nữa chỗ của vết nứt là ở biên giới rừng rậm. Phần cuối đường chân trời trong tầm mắt ở phía trước, Cao Bằng nhìn thấy vết tích kiến trúc.

Nơi đó hẳn là vị trí của bộ lạc U Hổ.

Bảo Tứ Oa bay qua đó, ngay trong lúc còn cách bộ lạc U Hổ một đoạn khoảng cách thì tầng mây phía trước bỗng dưng phát sinh biến hóa.

Hình dáng của một đám mây màu trắng bỗng dưng xảy ra biến hóa, biến hóa thành hình dạng mặt người:

- Ngươi là ai? Ngươi không phải là người của bộ lạc chúng ta.

Trong miệng nó nói ngôn ngữ thị tộc thượng cổ, may mắn là Cao Bằng đã học được ngôn ngữ của chúng nó.

Một con Vân Vương Cự Nhân cấp 64, Cao Bằng nhìn thấy thuộc tính của nó.

- Ta à. . . Ta là người của bộ lạc Tang Đồng.

Cao Bằng cười tủm tỉm trả lời.

- Bộ lạc Tang Đồng. . .

Vân Vương Cự Nhân rơi vào trầm tư,

- Bộ lạc Tang Đồng ở sơn cốc Hỏa Thang, cách nơi này của chúng ta đến ba trăm vực. . .

Ngay trong lúc nó đang suy nghĩ thì Lưu Quang đã từ sau lưng Cao Bằng giết ra.

Thời gian một cái nháy mắt mà Lưu Quang đã giết tới trước người nó. Tận đến lúc này Vân Vương Cự Nhân mới kịp phản ứng lại.

Thân thể Lưu Quang trầm xuống, hai cái cánh sau lưng vươn ra xoay tròn một trăm tám mươi độ, trên song đao chảy xuôi ánh sáng huyết tinh và tử vong.

Ở trong mắt Lưu Quang, trên người cái con Vân Vương Cự Nhân này khắp nơi đều là sơ hở.

Từng sợi từng sợi hồng tuyến đỏ như máu giao nhau ngang dọc hầu như đã bọc kín thân thể của nó.

- Nhiều nhược điểm như vậy. . . sao ngươi có thể không chết được cơ chứ!

Lưu Quang múa loạn song đao, tốc độ cực nhanh chỉ trong một nháy mắt đã bộc phát ra rất nhiều tàn ảnh.

- Thật, sát sinh diệt tuyệt!

Rầm rầm rầm!

Những đám mây dư thừa trong phương viên ngàn mét đều bị xoắn nát, chỉ có mỗi thân thể của Vân Vương Cự Nhân là hoàn hảo không chút tổn hại đứng ở ngay chỗ cũ.

Vân Vương Cự Nhân nghi hoặc liếc mắt nhìn thân thể của mình, cái tên này là đang chơi đùa phải không. . .

Nhưng nháy mắt sau Vân Vương Cự Nhân đã nổ tung thành mấy chục khối mảnh vỡ, hóa thành vân khí đầy trời bốc hơi trong không khí.

Một viên tinh hạch trắng thuần óng ánh trong suốt lở lửng ở trong hư không.

Tứ Oa thuần thục vỗ đôi cánh sau lưng đảo một cái đã đem tinh hạch cuốn tới rồi một ngụm nuốt vào.

Lưu Quang trợn to mắt, ngươi lại ăn vụng?

Lưu Quang tức giận đến mức giẫm lên trên đầu Tứ Oa:

- Phun ra cho ta, cái đồ ngu si nhà ngươi.

Tứ Oa giả vờ ngây ngốc, giả bộ như thể cái gì cũng đều không nghe được.

- Được rồi, không phải chỉ là một viên tinh hạch quái vật Hoàng cấp thôi sao, hôm nay bao ăn no.

Cao Bằng nhìn bộ lạc phồn hoa dưới chân, nhịn không được khẽ cười nói.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 566: Thái Sơn Áp Đỉnh

Ngay trong nháy mắt Vân Vương Cự Nhân tử vong, một lão đầu râu bạc trắng đang ôm một cái máy thu thanh ở bên trong một căn phòng đột nhiên nhận thấy gì đó thổi râu trừng mắt, sau đó là phản phệ do ngự thú tử vong.

Một ngụm lão huyết lập tức phun ngay trên máy thu thanh, máu tươi nhuộm đỏ cả cái máy thu thanh.

- Vân Vương chết rồi!

Lão đầu râu bạc khiếp sợ đặt máy thu thanh xuống bàn, cuống quít chạy ra khỏi phòng muốn thông báo.

Đột nhiên sắc trời tối đen, hắn ngẩng đầu, trong con mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng. . .

Một bên khác, Cao Bằng nhẹ nhàng búng tay một cái.

Tiếng búng tay trong trẻo vang vọng khắp bầu trời, dường như kèn lệnh vận mệnh, lại giống như tiếng chuông luân hồi quyết định sinh tử.

Hư không trước mắt vặn vẹo, khí tức cường hoành bá đạo từ một chỗ khác trong hư không truyền đến, diện tích cực lớn xuất hiện hiện tượng vặn vẹo, cho thấy ngự thú bị triệu hoán đi ra có kích thước vô cùng khổng lồ.

Ầm ầm ầm — —

- Có đôi khi, bóp chặt cổ họng vận mệnh rất đơn giản, chỉ cần búng tay một cái là được.

Cao Bằng thở dài, cũng không nhịn được trở nên trách trời thương người.

Hư không vặn vẹo chỉ là chuyện trong nháy mắt. Thời gian một sát na kia, màu đen che kín bầu trời vừa thâm trầm vừa làm người tuyệt vọng hàng lâm nhân gian, thể tích vô cùng khổng lồ đó khiến người nhìn vào mà phát khiếp.

Dùng một cảm thụ trực quan thì — — đó chính là trời đột nhiên sập.

Cuồng phong đang gầm thét, không khí đang rên rỉ, trên chân trời mênh mông có một tòa cự sơn cao tới mấy ngàn mét đột nhiên bị triệu hoán đi ra, từ trên trời giáng xuống giống như thiên thạch rơi xuống.

- Cẩn thận!

- Mau phòng vệ!

- Đây là cái gì. . . một ngọn núi từ trên trời rơi xuống? !

Bên trong bộ lạc U Hổ liên tiếp truyền ra tiếng kinh hô.

Bộ lạc vốn đang yên lặng chỉ nháy mắt đã sôi trào, như thể một nồi nước sôi bị đánh đổ.

Cứ việc Cao Bằng tập kích đánh bọn họ trở tay không kịp, nhưng lúc đối mặt với nguy hiểm bọn họ đã thể hiện ra tố chất tâm lý cường đại, đây là phản ứng bản năng mà vô số năm qua đã mài giũa ra ở trong mảnh thế giới tàn khốc này.

Khu vực trung tâm bộ lạc U Hổ trong đại điện tộc trưởng, Dần Mục đang điêu khắc, tượng gỗ trong tay crắc một tiếng vỡ vụn, tượng gỗ điêu khắc lão hổ từ đầu mãi cho đến cổ bị dao khắc chém ra một cái lỗ thủng dữ tợn.

Dần Mục ngơ ngác nhìn tượng gỗ vỡ vụn trong tay.

- Rống!

Tầng đất trong hậu viện đại điện tộc trưởng bị phá vỡ, mảng lớn kiến trúc hỗn tạp ở trong bùn đất bị ném đi, bao gồm cả đại điện cũng bị cuốn lên bao phủ bên trong tầng tầng sóng đất.

Trong vết nứt bị xốc lên kia, một con cự xà to lớn màu bạc chui ra.

Từng đoạn từng đoạn thân thể như thủy tinh tản mát ra sắc thái mông lung, bởi vì mới từ trong đất chui ra ngoài cho nên thân thể vẫn còn tỏa ra sắc thái màu vàng nhạt.

Cự xà chiếm cứ ở trên mặt đất hướng về phía ngọn núi vừa mới hạ xuống phát ra tiếng tê minh tràn đầy phẫn nộ.

- Là Địa Quân Vô Tướng Mãng của tộc trưởng, chúng ta được cứu rồi.

- Tê! ! !

Ngoại trừ cự xà ra còn có không dưới mười đạo khí tức cường hoành thức tỉnh ở các phương hướng của bộ lạc, bộc phát ra công kích khủng bố hướng về phía ngọn núi trên đỉnh đầu này.

Vô số công kích rơi xuống dưới chân tòa cự sơn, dưới chân ngọn núi đột nhiên ngưng tụ ra một tầng hộ thuẫn màu vàng nặng nề. Tất cả công kích đều bị hộ thuẫn ngăn cản ở bên ngoài hết, trông như thể pháo hoa nở rộ trên bầu trời vậy. . .

Có điều những công kích kia chỉ là phần nhỏ mà thôi, sát chiêu chân chính của bộ lạc U Hổ chính là con Địa Quân Vô Tướng Mãng Đế cấp với chiều dài đến hơn ngàn mét đang ở trung tâm này.

Đây cũng là át chủ bài của bộ lạc U Hổ.

Ầm! ! !

Cái đầu của Địa Quân Vô Tướng Mãng tiếp xúc thân mật với cái mông của A Ban.

Khuông!

Mặt đất lấy Thủy Tinh Cự Mãng làm trung tâm hướng bốn phía trầm xuống, lục địa bản khối không chịu nổi gánh nặng bị đè sập, bụi mù cuồn cuộn không ngừng từ trong cái khe phun ra, tựa như tận thế.

Cái đầu của Thủy Tinh Cự Mãng suýt chút nữa đã bị một phát này đập bể, trọng lượng khủng bố đè cho đầu nó trực tiếp lệch ra, toàn bộ thân thể đều bị đặt ở dưới chân núi bị A Ban triệt để trấn áp.

Kèm theo mà đến còn có chấn động kinh thiên động địa và tiếng oanh minh thật lâu vẫn không ngừng.

Núi rung động, tất cả quái vật trong phạm vi ngàn dặm đều cảm nhận được động tĩnh của nơi này.

Cao Bằng lại búng tay. A Ban mới bị đánh thức từ trong giấc ngủ lập tức biến mất trong không khí, bị Cao Bằng thu hồi vào không gian ngự thú.

Dưới chân đã triệt để biến thành một vùng phế tích.

Trước đó còn là trung tâm phồn hoa nhất bộ lạc đã bị triệt để đè ép, ngay cả một tòa kiến trúc hoàn chỉnh cũng không tìm được, mặt đất giống như bị máy đầm đầm cho hàng trăm hàng ngàn lần vậy. Biến thành cứng rắn hơn cả nền xi măng, từng khối từng khối gạch đá và gỗ vỡ vụn bị khảm vào trong đất bùn.

Trong đó còn xen lẫn một số hài cốt và vết máu loang lổ của quái vật.

Trầm mặc tĩnh mịch.

Ngoại trừ một số nhỏ kiến trúc ở biên giới có thể may mắn còn sống sót ra, khu vực trung tâm ngay cả một ngọn cỏ cũng không còn.

Đây là một cách sử dụng không gian ngự thú khác mà Cao Bằng phát hiện ra, đương nhiên điều này cũng phải được xây dựng dưới điều kiện tiên quyết là thể tích và thể trọng của A Ban.

Từ không trung ném A Ban đi, từ đó tạo thành tổn thương mang tính hủy diệt trong phạm vi lớn đối với địch nhân.

Nhìn bộ lạc U Hổ hoàn toàn tĩnh mịch, Cao Bằng suy tư,

- Đừng nói tất cả cường giả đều bị giết sạch rồi!

- Đừng vậy chứ. . . thế thì cũng quá yếu rồi!

- Tê tê. . .

Mặt đất bị đè ép kịch liệt run rẩy, vết nứt không ngừng mở rộng, một cái gò đất cực lớn từ mặt đất nhô lên.

Ầm.

Gò đất nổ tung, Địa Quân Vô Tướng Mãng chật vật không chịu nổi phẫn nộ ngửa mặt lên trời gầm rú. Khi nhìn thấy tràng cảnh bốn phía giống như vừa trải qua một trận thiên tai hạo kiếp, nhân tính hóa trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng, bi thống.

Sau đó ngẩng đầu gắt gao nhìn chằm chằm Cao Bằng đang cưỡi trên Tứ Oa giữa bầu trời, trong mắt là nỗi cừu hận khắc sâu trong lòng.

Thân thể liên tục tăng lên, lấy nó làm trung tâm mặt đất phụ cận bị thủy tinh hóa, cứ như vậy trực tiếp dùng cái đuôi đứng ở trên mặt đất thân thể kéo căng thẳng tắp phóng về phía bầu trời,

lấy một loại khí thế bắt buộc mở cái miệng lớn ra.

Khí tức nóng nảy oán hận khiến Tứ Oa ở bên dưới Cao Bằng có chút xao động bất an, sắc mặt Cao Bằng như thường nhìn cái miệng rắn càng lúc càng gần,

- Là cừu hận che đậy trí tuệ của ngươi, thật sự là không nhớ lâu.

Hơi chuyển động ý nghĩ một chút, hư không trước mắt lần nữa vặn vẹo. . .

- Tê? ? ?

Đồng tử của Địa Quân Vô Tướng Mãng trợn to, đột nhiên nghĩ đến gì đó.

Oanh! ! ! ! !

Lần thứ hai bị trấn áp.

Lần thứ hai bởi vì tư thế mà cái cổ suýt chút đã trực tiếp bị đè gãy.

Lần này Cao Bằng cũng không có triệu hồi A Ban, mà là bảo A Ban trực tiếp trấn áp cái con Địa Quân Vô Tướng Mãng Đế cấp ở dưới mông này lại, đồng thời điều tra bốn phía phòng ngừa có con ngự thú Đế cấp khác còn giấu ở trong đất.

- Cao Bằng, trong đất có mấy con quái vật Vương cấp và Hoàng cấp, nhưng không có Đế cấp.

A Ban đàng hoàng bẩm báo với Cao Bằng.

- Bóp chết đám côn trùng này đi.

Cao Bằng tùy ý hạ lệnh.

Ở dưới sự khống chế của A Ban, mặt đất dưới thân lăn lộn đè ép, nhìn qua sóng ngầm chảy xiết trong lớp đất bình tĩnh, Thổ nguyên tố cuồng bạo hỗn tạp ở trong phun trào từng đợt từng đợt.

Tựa như có một bàn tay vô hình đang bóp chết từng con ngự thú Vương cấp, Hoàng cấp giống hệt như niết côn trùng vậy.

- Sao chỉ có một con ngự thú Đế cấp, không phải nói có hai sao?

Cao Bằng nhíu mày, lướt nhìn bốn phía nhưng không tìm được bóng dáng của ngự thú Đế cấp thứ hai đâu cả. Điều này khiến Cao Bằng có chút bất an, hắn luôn luôn thờ phụng nguyên tắc trảm thảo trừ căn, dù sao hắn trên có lão dưới có một đám học sinh, sau lưng còn có tập đoàn Nam Thiên to lớn nữa.

Nếu như không trảm thảo trừ căn để người khác đi tìm người nhà hắn báo thù thì làm sao bây giờ.

Cao Bằng không muốn người mình bảo vệ bị thương tổn rồi lại phải hối hận.

- Thật sự là phiền toái, không thể để người một nhà chỉnh chỉnh tề tề sao. . .

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 567: Ngũ Oa

- Được rồi, việc cấp bách trước mắt là cứu những cô gái kia về đã.

Cao Bằng nghĩ tới tao ngộ của những cô gái này gặp phải mà không nhịn được phải thở dài.

Đương nhiên những cô gái này không ở trong bộ lạc U Hổ. Người của bộ lạc U Hổ cho rằng họ không có tư cách tiến vào bộ lạc, dù chỉ là với tư cách một công cụ sinh con.

Bởi vì bọn họ biết những cô gái này được mang tới đây theo thủ đoạn không đàng hoàng, sẽ không cho họ bất kỳ khả năng nào có thể mạnh lên.

Thậm chí, một vài người sau khi sinh con xong sẽ bị xử tử ngay lập tức…

Nếu bọn họ đặt những cô gái này trong bộ lạc U Hổ, Cao Bằng lại ném chuột sợ vỡ bình, chỉ có thể nói là tạo hóa trêu người.

Hôm trước Cao Bằng đã chú ý tới một khu cư trú cách bộ lạc U Hổ một đoạn, mượn nhờ vạn lý nhãn của Nhị Oa nhìn thấy một vài cô gái trẻ mặc quần áo trái đất, trong đó còn có một số người của bộ lạc U Hổ phụ trách "giám sát".

Búng tay một cái, hư không trước mắt vặn vẹo, nhưng sau khi không gian ngừng vặn vẹo thì lại không xảy ra chuyện gì.

- Đi cứu những cô gái kia ra đi, nếu có thấy người của bộ lạc U Hổ thì phải giết hết.

Cao Bằng nói với khoảng không trước mắt.

Trong không khí có gió đang lưu động.

…

Khoảng cách giữa các nàng và bộ lạc U Hổ cũng không xa, sau khi núi lớn từ trên cao giáng xuống nện bộ lạc U Hổ thành phế tích, có rất nhiều cô gái đang che miệng quỳ dưới đất, trong mũi và cổ họng phát ra những âm thanh không ức chế được kích động... Trong đó cũng có vài cậu bé bộ dáng thanh tú.

Dù bọn họ không nhìn thấy tràng cảnh bộ lạc U Hổ hóa thành phế tích, nhưng chỉ qua cảm giác mặt đất chấn động dưới chân cũng có thể tưởng tượng nơi đó xảy ra chuyện gì.

Mấy ngự sử phụ trách giám thị nơi này còn không kịp mặc cả quần áo đã vội vàng chạy từ trong phòng ra.

Ra đến ngoài, điều bọn họ nhìn thấy đầu tiên là cảnh tượng một ngọn núi từ trên trời giáng xuống trấn áp Địa Quân Vô Tướng Mãng.

Ngự thú của tộc trưởng bị trấn áp.

Những tiểu lâu la này nào còn dám tiếp tục đợi ở đây, gọi ra ngự thú rồi gọi nhà mình bỏ chạy, lại nhìn sang những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp này, có người mặc kệ chạy đi, còn có người bắt lấy họ rồi mới bỏ chạy ra phía ngoài.

Một vài cô gái thông minh biết có chuyện lớn xảy ra, vội trốn vào trong vại gạo hoặc dưới gầm giường.

Cũng có cô gái thừa dịp những người này không để ý bỏ chạy ra ngoài, còn sau này một thân một mình lẻ loi nơi hoang dã có thể có chuyện gì xảy ra lại là chuyện khác.

Người đàn ông cường tráng cưỡi trên lưng con hùng sư màu đen bắt lấy một cô gái bên cạnh rồi chỉ huy ngự thú bỏ chạy ra

ngoài.

Cô gái bị bắt đi có ánh mắt chết lặng tựa như một con rối bị giật dây.

Phụt phụt.

Đột nhiên giữa mi tâm con hùng sư nứt ra một cái khe.

Máu tươi tràn ra nhuộm đỏ đôi chân trong suốt, bộ vị dính màu lộ ra trong không khí như một tòa thủy tinh màu đỏ.

Những nơi không dính máu vẫn hoàn toàn trong suốt, chỉ bằng hơi thở thổi tới cũng khiến Dần Quang nhận ra có một con quái vật kinh khủng đang ở đối diện với mình.

Có điều, nó thấy mình mà mình lại không nhìn thấy nó.

Chân rút ra khỏi đầu hùng sư phát ra tiếng xương cốt ma sát kẽo kẹt.

Hùng sư lông đen ầm ầm quỳ xuống mặt đất, nhiệt độ cơ thể bắt đầu lạnh đi.

Còn không chờ nó thở ra hơi cuối cùng, bên tai đã nghe thấy tiếng gió bén nhọn.

Tựa như bị muỗi cắn một cái, sau đó nó thấy mình bay lên cao.

Cái xác không đầu kia sao quen mắt quá…

Khẽ lắc chân một cái vẩy cho máu dính rơi ra, cơ thể Ngũ Oa lại trong suốt.

Mười phút sau, căn cứ nhỏ khôi phục sự lại sự yên tĩnh. Ở giữa căn cứ là một con quái vật kỳ lạ đang hiện hình, toàn thân trong suốt như được điêu khắc bằng thủy tinh.

Hình dáng nó đại khái giống với con kiến, đầu có hai cái sừng to và nhọn, đằng sau là một cặp cánh giáp xác khổng lồ.

【Tên quái vật】: Nặc Không Long Nghĩ (Ngũ Oa)

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 66 (Hoàng cấp)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Sử Thi

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Quang

【Nhược điểm quái vật】: Hệ Ám

【Năng lực quái vật】: Ẩn thân quang học lv6, Ẩn tàng mùi lv5, Chân sắc bén lv5.

【Đặc điểm quái vật】: Thích khách hoàn mỹ (Thiên phú được thức tỉnh khi nuốt xương cốt của Ẩn Thứ Quỷ Long.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Hấp thụ tất cả âm thanh truyền qua cơ thể nó.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Vô vị chi huyết (Máu của nó không có bất cứ hương vị gì.)

- Hứ hứ hứ…

Tiểu Ngũ vung vẩy móng vuốt ra hiệu cho những người đi cùng nó.

Nhưng mà là đặc tính bán trong suốt của nó… nên gần như không ai nhìn thấy được.

- Hứ hứ hứ?

Tiểu Ngũ rất phẫn nộ, tại sao lại không có ai để ý tới nó chứ?

Cao Bằng chú ý tới tình hình bên đó, triệu hồi Lục Oa thông

minh lanh lợi tới giúp Tiểu Ngũ đưa những người kia đến vết nứt không gian.

Lục Oa kế thừa năng lực của Yên Vụ Long có thể triệu hồi sương mù trong hư không ngưng tụ thành chữ, giỏi giao lưu hơn Tiểu Ngũ nhiều lắm.

Còn về vấn đề những cô gái kia có đồng ý đi không thì Cao Bằng không rảnh mà để ý tới. Chân mọc trên người của họ, đường họ do tự họ đi.

Vì ở đường chân trời phía xa có một vệt đen đang không ngừng tới gần.

Lôi đình sôi trào điên cuồng lấp lóe trên bầu trời, thiểm điện như lôi xà cuồng vũ.

Nhị Oa ghé vào lưng Tứ Oa, hai con mắt trắng sáng như hai cái bóng đèn lớn.

- Có thấy gì không?

- Thấy, tổng cộng có bảy con quái vật, đi đầu là một con hổ lớn màu đen, trên thân còn có vằn hình tia chớp, nhìn qua có vẻ giống Đế cấp.

Dường như cảm giác được một khí tức Đế cấp khác, Địa Quân Võ Tướng Mãng đang bị trấn áp dưới mông A Ban điên cuồng giãy dụa.

Nhưng mà mặt đất dưới chân đã bị A Ban dùng năng lực hệ thổ triệt để bao trùm, dù nó có chạy lên hay chạy xuống cũng không thể thoát được.

Lần này phái ai đi đây… Cao Bằng suy tư.

Hổ lớn, còn có lôi điện màu đen. Vậy thì… là ngươi đi!

Tách!

Hắn búng tay một cái.

Hư không vặn vẹo, da thịt màu đồng cổ tràn đầy tính bạo tạc, hoa văn màu xanh sẫm trải rộng khắp cơ thể nó.

Cơ thể cường tráng ngồi xổm dưới đất, bình thản ngẩng đầu,

- Quả nhiên, ngươi lại lựa chọn người ưu tú nhất là ta.

Tiểu Hoàng trầm giọng nói.

Xoa xoa cái đầu trọc, Tiểu Hoàng không nhịn được cảm khái:

- Ta biết mà, khi cần nhất định ngươi sẽ ngay lập tức nhớ tới ta.

Mặt Cao Bằng đen lại:

- Bớt nói nhảm đi, sắp có một trận ác chiến rồi, ngươi điều chỉnh trạng thái cho tốt vào.

- Yên tâm, chủ nhân của ta.

Tiểu Hoàng tự tin nói.

Dứt lời nó quay sang nhìn về phía Cửu Lê U Hổ đang tới gần. Hai chân uốn cong ra phía sau, hai cánh giơ lên cao tựa như một chiếc máy bay chiến đấu chuẩn bị xuất phát.

Hai mắt Tiểu Hoàng sáng rực nhìn chằm chằm phía trước, nó miệng nhếch lên lộ ra một tia tự tin bá đạo.

- Khi ta tấn thăng lên Hoàng cấp, thế gian không còn quái vật Hoàng cấp nào có thể làm đối thủ của ta. Khi ta tấn thăng lên Đế cấp, ta chính là vua không ngai bên trong Đế cấp!

Trong miệng Tiểu Hoàng nói ra một chút lời trung nhị, hai mắt nhìn chằm chằm vào Cửu Lê U Hổ đang tới gần.

Oanh!

Lui về phía sau rồi dẫm mạnh, một mảng đất lớn vỡ ra, đất đá bắn lên cao hơn ba mươi mét. Tiểu Hoàng hóa thành một đạo tàn ảnh phóng về phía Cửu Lê U Hổ.

- Con mèo nhỏ, nếm thử nắm đấm của ông ngoại Hoàng của ngươi đi!

Trong mắt Cửu Lê U Hổ tràn đầy bình tĩnh, sâu bên trong còn đè nén sự phẫn nộ, trầm mặc nhìn về phía đạo tàn ảnh đang bay tới kia.

Ở trong mắt nó đang phân giải tàn ảnh — — Ở dưới tình huống thực lực chênh lệch quá lớn thì sẽ nhìn thấy tàn ảnh, nhưng ở dưới tình huống thực lực không kém bao nhiêu thì có thể trông thấy rõ ràng động tác của đối phương.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 568: Cửu Lê U Hổ

Hắn nghĩ tới rất nhiều. Vào bảy trăm năm trước hắn sinh ra ở bộ lạc này, bộ lạc U Hổ là một bộ lạc cấp trung, bọn họ truyền thừa trên vạn năm, đời đời kiếp kiếp sinh hoạt ở trên vùng bình nguyên này.

Đối với rất nhiều tộc nhân bộ lạc U Hổ mà nói, phiến bình nguyên này chính là tổ địa đời đời kiếp kiếp của bọn họ.

Sau khi hắn trở thành Đại Tế Ti của bộ lạc U Hổ thì đạt được truyền thừa của Đại Tế Ti đời trước. Đại Tế Ti đời trước nói cho hắn biết, bọn họ không phải sinh ra ở phiến thiên địa này, tại cực kỳ lâu trước kia bọn họ đến từ một vùng đất thần bí mà xa xưa, nơi đó mới chân chính là nhà của bọn họ.

Đồng thời Đại Tế Ti đời trước cũng khuyên bảo hắn nhất định phải lấy việc về nhà làm trọng trách. Mặc dù hắn không hề biết gì về tổ địa, nhưng hắn vẫn nhớ năm đó chính mình cũng bởi vì Đại Tế Ti đời trước mới có thể có được ngày hôm nay, cho nên sau khi biết sự tồn tại của trái đất hắn lập tức để tộc nhân bộ lạc trước hết phải phái người đi tổ địa.

Không nghĩ tới tổ địa quả nhiên là một nơi tốt, nơi đó mặc dù có đủ loại hạn chế, trước mắt chỉ có thể khiến ngự sử Vương cấp đi qua. Nhưng ở bên trong tổ địa bọn họ vậy mà phát hiện đã sớm có người sống ở bên trong, hơn nữa những người kia mỗi một người đều là Thánh Thể trong truyền thuyết.

Sinh nhiều con cái thêm một chút. . . Có lẽ sẽ có thể cải biến thiên phú đời kế tiếp của bộ lạc U Hổ rồi. Nếu như bộ lạc U Hổ có thể người người đều là Thánh Thể, chỉ cần cường độ linh hồn phù

hợp là có thể không ngừng ký kết với ngự thú, vậy thì có lẽ sớm muộn gì cũng có một ngày bộ lạc U Hổ sẽ phát triển thành một bộ lạc siêu cấp.

Nghe nói hai ngày trước có tộc nhân nhìn thấy Huyết Thánh Linh San Hô xuất thế ở phía bắc thác nước Huyết Hà. Mang theo ao ước đối với tương lai thịnh vượng của bộ lạc, tâm tình của hắn vui vẻ dẫn dắt tộc nhân đi thác nước Huyết Hà ngắt lấy Huyết Thánh Linh San Hô.

Nhưng vừa hái được một nửa thì đột nhiên thu được tin tức bộ lạc bị tập kích.

Vội vàng tranh thủ thời gian dẫn dắt tộc nhân quay về chi viện.

. . .

Vị trí ban đầu của bộ lạc xuất hiện một ngọn núi lớn, ngay từ đầu hắn còn tưởng rằng là chính mình nhìn lầm, nhưng dụi mắt một cái lại phát hiện chính mình không có hoa mắt.

Chắc chắn là ở vị trí bộ lạc xuất hiện một ngọn núi, vậy bộ lạc lúc đầu đi nơi nào rồi?

Nghĩ như vậy Dần U Hổ nhất thời hoảng sợ một phen.

- Rống!

Kèm theo tiếng gầm giận dữ, quanh thân Cửu Lê U Hổ lấp lóe lôi đình táo bạo, lôi đình xé nát hư không hóa thành lôi bộc đầy trời nhấn chìm Tiểu Hoàng.

Trên người Tiểu Hoàng khoác lôi điện cà sa, chân đạp lôi hải nhanh chân bước ra, quanh thân lấp lóe tử quang. Năm ngón tay phải xòe ra, đột nhiên lăng không một trảo.

Cơ bắp trên ngón tay nhỏ bé nháy mắt rung động siêu cao tốc trăm ngàn lần, dẫn dắt không khí và Kim nguyên tố nhanh chóng hội tụ ở trong lòng bàn tay nó, hình thành một đạo lốc xoáy mắt thường có thể nhìn thấy.

Ô ô ô — —

Tiểu Hoàng bước ra một bước, thế như Hàng Ma Kim Cương hàng thế, kim quang nở rộ trong lòng bàn tay phải.

Ầm! Một chưởng hung hăng đập lên trên hổ trảo của Cửu Lê U Hổ, khí lãng cuồn cuộn, lực đạo hùng hồn thấu không mà phát, dường như ngay cả hư không cũng muốn chấn vỡ.

Cửu Lê U Hổ kêu thảm một tiếng liên tục rút lui.

Trong nháy mắt quyền trảo song phương đụng vào nhau Tiểu Hoàng tiếp tục phát động hiệu quả bị động, tố chất thân thể nháy mắt lần nữa tăng lên một tầng trên toàn phương vị, lực lượng chớp mắt tăng vọt. Lực lượng đột nhiên tăng vọt hóa thành một cỗ cự lực tràn trề hướng phía dưới xuyên qua.

Lực đạo còn lại không giảm giống như một thanh đại chùy tiếp tục đập xuống hổ trảo của Cửu Lê U Hổ, rắc một tiếng hổ trảo đương trường vặn vẹo, Cửu Lê U Hổ bị một chưởng này đánh bay.

Trong không khí lưu lại một đạo khí lãng màu trắng thật lâu cũng chưa tiêu tán.

Một kích thành công, Tiểu Hoàng đắc thế không buông tha hổ.

Tung người nhảy lên xiết chặt hai nắm đấm lập tức xuất ra một chiêu Lực Phách Hoa Sơn nện xuống.

Ầm!

Cửu Lê U Hổ linh hoạt tránh ra, tránh thoát một chiêu này.

Tiểu Hoàng đã sớm đoán trước, quay người giơ chân đá lên trên lưng Cửu Lê U Hổ, suýt chút đã đạp nát thận nó.

Dần U Hổ bị đau không dám tiếp tục công kích nữa, thả ra khống chế của mình đối với ngự thú, ngược lại để Cửu Lê U Hổ tự mình thao túng thân thể.

Trên chiến đấu vẫn là Cửu Lê U Hổ tự mình thao túng thân thể chiến đấu càng tiện lợi hơn, có đôi khi tri giác dã thú thuộc về bản thân nó có thể phát huy kỳ hiệu.

Sau khi tiếp quản thân thể, Cửu Lê U Hổ như một con mèo lớn linh hoạt không ngừng di động thân thể lấp lóe trên chiến trường, đánh lén con mồi như một tay thợ săn xảo trá lão luyện, không đánh chính diện với con mồi, mà chỉ tìm đúng cơ hội đánh lén.

Trên thân Tiểu Hoàng thỉnh thoảng bị cào ra một vết thương, ngẫu nhiên phát động hiệu quả bị động. Nhưng theo thời gian trôi qua. . .

Lúc Tiểu Hoàng không ngừng phát động hiệu quả bị động, Cửu Lê U Hổ chiến đấu với Tiểu Hoàng càng ngày càng gian nan. Mặc dù lúc mới đầu nó tiếp quản thân thể đã ngắn ngủi đánh bất phân cao thấp với Tiểu Hoàng, nhưng đây chỉ là ảo giác mà thôi.

Đến đằng sau Cửu Lê U Hổ vậy mà phát hiện ra một sự thật khủng bố, đó chính là bản thân mình đã không cách nào phá vỡ phòng ngự rồi? ? ?

- Ta. . .

Cửu Lê U Hổ tìm đúng thời cơ nhào tới giơ vuốt chộp vào ngực Tiểu Hoàng. Tiểu Hoàng nhíu mày. . . Có chút ngứa.

Trên cơ ngực cường tráng to lớn hiện lên ba vết bạch ấn rõ rệt trông đặc biệt nổi bật.

Dần U Hổ phụ thể ở trong cơ thể Cửu Lê U Hổ khiếp sợ không thôi, đồng thời lồng ngực tràn đầy phẫn nộ, ngay cả phòng ngự cũng không phá được thì còn đánh cái * gì chứ!

Tại sao kẻ địch lại mạnh như vậy.

Vừa định dùng chiến lược chạy là thượng sách, Tiểu Hoàng liền cười lạnh một tiếng:

- Đánh Hoàng gia gia ngươi lâu như vậy, bây giờ liền muốn chạy? Đồ quái vật như ngươi ta gặp nhiều rồi!

Tiểu Hoàng xông đi lên một phát bắt được cái đuôi của Cửu Lê U Hổ, động tác tinh chuẩn mau lẹ, vậy mà không hề có nửa điểm sai lầm.

Tiểu Hoàng cười hắc hắc. Tay phải nắm thành quyền, ngón tay cái duỗi thẳng trồi lên giữa ngón trỏ và ngón giữa, nhắm ngay phía dưới cái đuôi của Cửu Lê U Hổ rồi mạnh mẽ chọt một cái!

Cửu Lê U Hổ ngửa mặt lên trời gào thét. Thân là ngự thú trấn tộc của bộ lạc U Hổ, ngự thú Đế cấp đứng đầu phù hộ con dân một phương, nó có bao giờ nhận qua loại khuất khuất khuất khuất khuất nhục này đâu — —

- Rống ~~~

Một cái chọt này làm chân nó suýt chút nữa mềm nhũn.

Tiểu Hoàng nhìn phía sau lưng nó trùng xuống thì mắt sáng lên, đột nhiên nghĩ đến tràng cảnh kinh điển nào đó.

Lập tức xoay người cưỡi lên trên lưng nó, tay trái túm chòm lông dày đặc sau gáy Cửu Lê U Hổ rồi ép vào trong bùn!

Cửu Lê U Hổ ăn đến gấp, gầm lên, bùn đất dưới thân bị đào ra một cái hố to, ở sau lưng chất lên hai tòa núi bùn đen.

Tiểu Hoàng vung nắm đấm to bằng vại nước đập loạn một trận lên mặt nó, sau khi đập đến hưng khởi thì còn kêu lên oa oa.

Lúc này trực tiếp ngồi lên trên thân Cửu Lê U Hổ dùng cả tay lẫn chân, quyền đấm cước đá lên đầu, lên tai, lên mắt, đánh đến mức Cửu Lê U Hổ mắt nổ đom đóm, đỉnh đầu biến thành màu đen. Lôi đình trong cơ thể thì càng không nhịn được phóng thích ra ngoài, bên trong phương viên vạn mét đều hóa thành một mảnh lôi trạch.

Mấy đạo lôi đình này bao trùm trên thân Tiểu Hoàng cũng không tạo thành thương thế quá lớn với nó, ngược lại còn khiến Tiểu Hoàng kích thích hơn.

Trọn vẹn mười lăm phút sau, sau khi đã tận hứng Tiểu Hoàng mới thỏa mãn ngừng tay, Cửu Lê U Hổ trước mặt đã sớm thoi thóp, đầu suýt chút đã bị nện thành bột nhão. Trắng, vàng, đỏ từ bên trong xoang mũi lỗ tai khóe miệng tràn ra.

Một màn này cũng không khiến Cao Bằng bất ngờ. Bởi vì đẳng cấp Tiểu Hoàng từ lâu đã tăng lên tới cấp 77, Tiểu Hoàng có thể tăng đẳng cấp lên nhanh như vậy cũng là bởi vì nó có một phen cơ duyên đặc biệt.

Đẳng cấp của Cửu Lê U Hổ mặc dù cao hơn một cấp so với Tiểu Hoàng, nhưng phẩm chất lại thấp hơn Tiểu Hoàng một bậc.

Hơn nữa chiến lực chủ yếu lại ở trên một thân khống chế lôi điện, hoàn toàn bị kháng tính với nguyên tố của Tiểu Hoàng khắc chế.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 569: Kinh Ngạc

- Hoàng Thử Lang?

A Ban chần chờ hỏi.

Tiểu Hoàng,

- ? ? ?

- Là Hoàng Nhị Lang! Không phải Hoàng Thử Lang!

Tiểu Hoàng quá tức giận, khẩu âm của cái tên A Ban này có vấn đề sao.

- À.

A Ban vặn vẹo mông.

Địa Quân Vô Tướng Mãng ở dưới mông bị ma sát đến váng đầu. A Ban hít sâu một hơi, Thiên Tai Ô Vân phiêu phù ở trên đỉnh đầu nó đột nhiên chảy ngược, tựa như thác nước đổ xuống vết nứt trên đỉnh núi A Ban.

Nhưng cái thác nước này không phải do nước tạo thành, mà là do Thiên Tai Ô Vân dày đặc ngưng tụ thành mây đen có nhiệt độ nóng rực, nếu vẩy xuống mặt đất có thể ngay lập tức đốt một khối khu vực lớn thành nham tương.

Trong vết nứt bên ngoài thân thể A Ban lấp lóe u quang tinh hồng, nhiệt năng nóng hổi rót vào trong cơ thể nó, nhiệt độ trên người A Ban không ngừng tăng cao.

Lấy A Ban làm trung tâm măt đất khu vực lân cận dần dần khô

héo rạn nứt, bùn đất màu đen càng lúc càng mờ nhạt, trông như thể lân xác đang bành trướng, đường vân hình mạng nhện rậm rạp chằng chịt tiếp tục hướng khuếch trương ra ngoài. Hơi nước đầy trời từ bên dưới mặt đất bốc lên trên, sương mù màu trắng lượn lờ, phóng tầm mắt nhìn lại chẳng khác gì tiên cảnh nhân gian.

Cao Bằng ở trên trời nhìn xuống dưới thấy nó như một bình nước nóng, nhiệt độ ở trung tâm bình đã tăng lên tới một trình độ cực kì khoa trương.

Máy nước nóng trí năng công suất cực lớn A Ban, chuyên vì nấu nướng quái vật mà sử dụng.

Từ phía dưới chỗ A Ban ngồi không ngừng truyền ra tiếng va đập đùng đùng đùng, còn có tiếng kêu thảm giãy dụa của Địa Quân Vô Tướng Mãng nữa.

Mặc dù kêu gào vô cùng thảm thiết, nhưng Cao Bằng vẫn cứ thờ ơ không động lòng.

Có nhân sẽ có quả, đối với kẻ địch tuyệt đối không được mềm lòng.

Đây không phải là con quái vật đầu tiên bị A Ban hấp chín như vậy, nửa năm trước ở thế giới Hắc Vụ đã có một con Lam Tâm Ma Quỷ Hồng Đế cấp bị A Ban sống sờ sờ nấu chín. Cuối cùng chất thịt vậy mà trở nên vừa mềm mại lại có tính dai.

Nửa giờ đầu qua đi, khí lực giãy dụa của Địa Quân Vô Tướng Mãng đã bắt đầu suy yếu. Nếu như đổi thành quái vật khác đẳng cấp thấp thì đã sớm chết rồi, nhưng đối với Địa Quân Vô Tướng Mãng thì dù có bị thương nặng như vậy, đồng thời thịt trong thân thể nó gần như sắp chín rồi cũng vẫn không hề từ bỏ dục vọng cầu sinh.

Chỉ là khí lực này càng ngày càng suy yếu, đã là món ăn trong

mâm.

Cao Bằng búng tay triệu hoán Đại Tử ra.

Đại Tử vừa ra tới thì trên bầu trời lập tức phủ đầy sấm chớp, thỏa thích giãn mười tám đôi cánh ra. Mấy đôi cánh khổng lồ dẫn khởi vô tận lôi quang che khuất bầu trời, độ thân mật cực cao đối với hệ Lôi thì càng đưa tới Lôi Vân Phong Bạo.

Trên bầu trời lôi quang rậm rạp chằng chịt bỗng dưng từ trong hư không sinh ra, sau một khắc lại bị hấp dẫn tụ tập ở trên đỉnh đầu Đại Tử. Trong lúc nhất thời trên bầu trời sấm vang chớp giật, khí hậu đột ngột thay đổi.

Nếu như trước đó lôi đình mà Cửu Lê U Hổ triệu hồi ra là ao nước, thì bây giờ lôi đình do Đại Tử triệu hồi ra chính là cả một cái hồ nước.

Dù cho đẳng cấp trước mắt của Đại Tử chỉ có cấp 75 thấp hơn 2 cấp so với nó, nhưng ở trên trình độ khống chế lôi điện thì Đại Tử cũng cao hơn nó một đại cấp bậc.

Bởi vì từ bên trên phẩm chất Đại Tử đã quăng nó trọn hai con phố rồi.

Đại Tử vừa bị triệu hoán đi ra đã ngửi thấy hương vị trong không khí, hai mắt sáng lên,

- A ~ Cao Bằng quả nhiên ngươi không có cô phụ kỳ vọng của ta đối với ngươi, có đồ ăn ngon ngươi sẽ lập tức gọi ta đi ra!

- A Ban ngươi hãy dịch chuyển cái mông của ngươi qua một bên đi!

Đại Tử nhịn không được thúc giục A Ban.

- Cái con giun nhỏ này còn chưa có chết.

A Ban nói với Đại Tử.

- Ta biết còn chưa có chết, nhưng động tác của ngươi quá chậm, ta đến gia công thêm cho nó.

A Ban dời mông, Địa Quân Vô Tướng Mãng vẫn luôn không hề từ bỏ hy vọng, không ngừng gắng sức giãy dụa đột nhiên cảm giác trên đỉnh đầu thổi tới một trận gió mát.

Mơ mơ màng màng mở to mắt, ta đã được cứu sao. Quả nhiên dù ở trong tuyệt cảnh cũng không nên từ bỏ bất cứ hy vọng nào, chỉ cần hy vọng vẫn còn tồn tại thì sẽ có một con đường sống…

Lôi bộc đập xuống giữa đầu nháy mắt bao phủ lấy nó.

- Ưm! Thật là thơm ~ so với con cá lần trước càng mềm hơn một chút.

Một đám ngự thú vây một chỗ ăn đến say sưa ngon lành.

…

Ba tiếng đồng hồ trước, nhìn Cao Bằng tiến vào vết nứt không gian, mọi người ngoài trụ sở trầm mặc không nói, sau đó ở dưới sự chỉ huy của đội trưởng thu thập chiến trường đâu vào đấy.

- Là hán tử, nhưng quá kích động rồi…

Đội trưởng Trần Mẫn lắc đầu, nhưng từ đáy lòng thì hắn quả thật khâm phục loại người như Cao Bằng.

Qua hai giờ, ba chiếc xe tải lớn chầm chậm lái tới bên ngoài sơn đạo.

Ở buồng sau chiếc xe tải lớn của quân đội bị vải bố màu xanh sẫm bao lấy, từ bên ngoài nhìn không thấy bên trong đựng cái gì.

Sau đó dừng ở trên bãi đỗ xe phía trước vết nứt không gian,

người đàn ông râu ria xồm xoàm mặc áo khoác màu đen hít sâu một hơi thuốc vào trong phổi.

- Các ngươi tự mình xử lý đi, ta đi hút điếu thuốc.

Người đàn ông đi đến phía trước một bụi cây ngồi xổm xuống, nhìn mấy cọng cỏ lộn xộn trên đất kinh ngạc ngẩn người.

Mặc dù đã không phải là lần đầu tiên, nhưng mỗi lần làm loại chuyện này đáy lòng của hắn đều dị ứng đến cuống cuồng.

Một bàn tay đập lên trên bả vai hắn. Người đàn ông mặc áo khoác đen quay đầu lại đã nhìn thấy là đội trưởng Trần Mẫn phụ trách nơi này, không khỏi tranh thủ thời gian đứng dậy dâng thuốc lá.

- Không cần, lần này từ đâu tới thì đưa về đấy đi.

Có lẽ là bị hành vi của Cao Bằng làm cảm động, hoặc có lẽ là bị lương tâm khiển trách, vừa rồi Trần Mẫn mở cửa xe đưa mắt nhìn vào bên trong một lát rồi lại yên lặng đóng cửa xe.

- A?

Trương Đào đầu tiên là giật mình, sau đó có chút kinh hoảng lắc đầu,

- Không được, không thể làm như thế được, bằng không chúng ta đều sẽ chết.

Trần Mẫn nhíu mày, nhưng hắn cũng biết gã đang sợ cái gì,

- Yên tâm đi, đến lúc đó ta sẽ đánh yểm trợ cho ngươi, sẽ nói là gặp phải quái vật tập kích ở trên đường đi.

- Không được, không được.

Trương Đào kiên quyết phản đối, giọng nói càng lớn hơn. Các

ngươi đang đẩy ta vào trong hố lửa đấy.

Ngay từ đầu Trương Đào còn có chút áy náy đối với việc vận chuyển những cô gái này lại đây, nhưng chút áy náy trong lòng này lập tức đã tiêu tán không còn thấy bóng dáng tăm hơi,

- Các nàng được tuyển chọn là chuyện của các nàng, dựa vào cái gì phải để ta cõng nồi hộ chứ!

Trương Đào siết chặt nắm đấm.

Lúc trước hắn thương hại chỉ là đứng ở trên một góc độ của một người đứng xem tiến hành một loại "bố thí" nào đó, nhưng sau khi hắn từ một người đứng xem biến thành người tham dự, tất cả thương hại đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, chỉ còn lại phẫn nộ lúc lợi ích an toàn của bản thân bị xâm phạm.

Trần Mẫn mặt không đổi sắc, trực tiếp rút khẩu súng lục đang giắt ở trên ống quần ra ngắm thẳng vào Trương Đào rồi bắn.

Phanh!

Trước mắt Trương Đào đột nhiên hiện lên một lá chắn màu đỏ rực, viên đạn lóe lên ánh sáng kim loại khảm nạm ở trên lá chắn. Trương Đào nhìn Trần Mẫn một cái rồi cuống quít trốn về phía rừng rậm sau lưng.

Xe tải bên kia truyền đến âm thanh chiến đấu, ngay sau đó một con viên hầu màu đỏ rực bị cắn rớt đầu lâu mất mạng ngay tại chỗ.

Lá chắn màu đỏ phiêu phù ở xung quanh Trương Đào đột nhiên biến mất, Trần Mẫn mặt không biểu cảm bóp cò súng.

Phanh! Một đóa hoa máu nở rộ.

- Đội trưởng, bên trong vết nứt không gian có người đi ra.

Một tên binh lính hô.

Sắc mặt Trần Mẫn đột biến, nhưng cũng không thất thố. Một bên chỉ huy ngự thú của mình đi qua đưa thi thể Trương Đào và ngự thú của hắn nuốt vào trong bụng, một bên sải bước đi tới.

Ý nghĩ trong lòng không ngừng chuyển động, chỉ chớp mắt trong lòng Trần Mẫn đã nghĩ xong lời giải thích.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 570: Trên Đế Cấp

Nhưng lúc trông thấy những cô gái kia đi ra từ bên trong vết nứt không gian, tất cả lời giải thích trong lòng Trần Mẫn chỉ một cái nháy mắt đã biến mất không còn bóng dáng tăm hơi, chỉ còn lại nỗi kinh ngạc thật lâu không tiêu tan…

Con ngươi co lại, từ đáy lòng Trần Mẫn xuất hiện một suy đoán mà chính hắn cũng không dám tin.

Mới đầu hắn còn tưởng chỉ là ảo giác, nhưng sau khi cẩn thận xem xét lại mấy lần đều xác nhận là không phải. Đây là người sống!

Có phải mình đang nằm mơ không?

Đội trưởng Trần Mẫn vẫn luôn trầm ổn trong mắt binh sĩ vỗ vỗ mặt mình, hít sâu hai hơi. Rốt cuộc trong đó xảy ra chuyện gì, lát nữa hỏi những cô gái này là biết.

- Chào cô!

Trần Mẫn mỉm cười thân thiện thành khẩn chào.

Cô gái này cẩn thận nhìn hắn, có vẻ hơi e ngại. Sau đó lặng lẽ lùi lại hai bước tựa như đứng trước mặt mình là một Đại Ma Vương.

- Xin hỏi bên kia đã xảy ra chuyện gì? Có điều gì cần hỗ trợ hay không?

Trần Mẫn hỏi.

Cô gái trầm mặc không nói gì, chỉ vòng hai tay ôm lấy bả vai

của mình.

Khẽ cắn môi, cô gái thấp giọng nói:

- Tôi nói ra anh đừng đưa tôi quay lại được không?

Nụ cười trên mặt Trần Mẫn cứng ngắc, sau đó hắn gật gật đầu:

- Được, cô yên tâm, tôi thề sẽ không đưa cô quay lại, tôi còn có thể sắp xếp đội xe đưa cô tới khu căn cứ gần nhất. Các cô cũng có thể lựa chọn muốn tới khu căn cứ nào cũng được.

Thấy sự hoảng sợ trong mắt cô gái, Trần Mẫn vội bổ sung câu cuối.

Cô gái hoang mang gật đầu:

- Tôi không muốn quay lại Thanh Châu, đừng đưa tôi về Thanh Châu.

Nàng bị bắt đi từ Thanh Châu, bây giờ không biết đám người bắt mình đi còn ở dưới lầu nhà mình không, làm sao nàng dám quay về.

Cô gái lo lắng bất an kể lại cho Trần Mẫn nghe tất cả những gì mình chứng kiến.

Trần Mẫn nghe xong, ngoài mặt thì trấn định gật đầu tỏ vẻ như đang nghĩ gì đó, thực ra từ đáy lòng đã khiếp sợ không thôi.

- Tôi biết rồi, cám ơn cô. Tôi sẽ đi chuẩn bị xe cho cô.

Từ đáy lòng hắn đang cực độ kinh hãi. Một ngọn núi rơi xuống đè cho bộ lạc U Hổ long trời lở đất, các giám quản ngự sử đều bị một quái vật vô hình lặng lẽ giết chết.

Để đề phòng tin tức sai lầm, Trần Mẫn lại riêng lẻ hỏi thăm

vài cô gái nữa, câu trả lời nhận được đại khái cũng giống vậy. Trừ khi bọn họ đã có thông đồng từ trước, nhưng xem tinh thần của họ thì lời khai đó không giống như nói dối.

Trần Mẫn biết được một tin tức có giá trị từ một cô gái khác, ngự thú Đế cấp Địa Quân Vô Tướng Mãn của bộ lạc U Hồ cũng ra tay. Khi họ rời đi, chỉ thấy hình như ngọn núi kia đã đè xuống Địa Quân Vô Tướng Mãng, còn chuyện sau đó thì bọn họ không biết.

Giao thủ với ngự thú Đế cấp. Cho dù cảm tính nói với hắn rằng những chuyện này có thể không có quan hệ gì với người vừa đi vào kia, có thể chỉ là sự trùng hợp.

Nhưng lý trí lại không ngừng khuyên bảo hắn rằng trên thế giới này làm gì có nhiều sự trùng hợp như thế.

Nhưng nếu là chiến đấu giữa các ngự thú Đế cấp… Thậm chí Trần Mẫn còn không tưởng tượng nổi, ở thời đại Vương cấp đã là đỉnh phong này thì Đế cấp là tồn tại khủng bố cỡ nào.

Một cái bóng lặng lẽ từ trong vết nứt không gian đi ra, binh sĩ canh giữ nhìn rõ là Cao Bằng thì hơi kinh ngạc. Cao Bằng cười nhẹ, đặt ngón trỏ lên môi.

Sau đó hắn triệu hồi ra Tứ Oa rồi bay lên trời.

Những kẻ nên giết ở bộ lạc U Hồ gần như đều giết được cả rồi, hắn cũng lười tốn thời gian ở thế giới đấy. Dù đây là một thế giới mới mà người trái đất chưa từng tiến vào, nhưng cũng không có nghĩa nơi đó hoàn toàn vắng vẻ, nghe nói có rất nhiều bộ lạc thượng cổ sống ở thế giới đó. Đã vạn năm trôi qua, Cao Bằng tin rằng mình khó mà thu được kinh hỉ gì. Cộng thêm thái độ không rõ ràng của các bộ lạc khác với mình, sau khi đạt được mục đích hắn bèn rời khỏi bộ lạc U Hổ.

Nhưng cũng không phải là hắn không thu hoạch được gì.

Hai quả cầu kim loại màu bạc trong túi nhẹ nhàng nhảy lên. Hắn lấy hai viên Tinh Vẫn Ma Cầu ra, cầm trong lòng bàn tay thưởng thức.

Hai con Tinh Vẫn Ma Cầu Hoàng cấp cứ như thế trở thành đồ chơi cho hắn rèn luyện cơ tay.

Còn huyết khế, Cao Bằng cũng không thèm khát hai con Tinh Vẫn Ma Cầu này. Hai con Tinh Vẫn Ma Cầu rất có giá trị với người thuộc bộ lạc thượng cổ chỉ có thể ký kết huyết khế với một ngự thú, nhưng với Cao Bằng thì chẳng khác nào đồ chơi.

Thứ hai, hai con Tinh Vẫn Ma Cầu này chẳng có năng lực gì đặc biệt gì đáng chú ý. Mà từ khi thu phục được bảy anh em Long Nghĩ, trên cơ bản Cao Bằng đã không còn tâm tư thu phục ngự thú khác nữa.

Vì trên cơ bản đội hình ngự thú của hắn đã bao quát tuyệt đại đa số các loại hình rồi, khiếm khuyết chỉ là tỉ mỉ bồi dưỡng.

Mà năng lực của bảy anh em Long Nghĩ rất đa dạng, liên tục mở ra các thuộc tính phụ trợ, hiện giờ chỉ cần bồi dưỡng chúng là được.

Nguyên nhân quan trọng nhất là sau khi có ngự thú tấn thăng lên Đế cấp, Cao Bằng đã thức tỉnh một năng lực mới của ngự sử Đế cấp. Năng lực này tất cả ngự sử tấn thăng lên cấp Đế đều sẽ thức tỉnh.

So với năng lực này, một con Tinh Vẫn Ma Cầu là thứ có cũng được không có cũng chả sao.

Cũng khó trách Cao Bằng không tìm được Tinh Vẫn Ma Cầu ở chỗ hai ngự sử Đế cấp kia, mà lại thấy từ hai ngự sử Hoàng cấp ở bộ lạc U Hổ. Hắn cũng chẳng quan tâm xem có phải có nhiều quái vật kiểu như Tinh Vẫn Ma Cầu hay không.

Tế đàn Đại Thiết Cát, Bàn Đại Hải và A Ngốc không đi theo Cao Bằng quay về trái đất mà tiếp tục ở lại thế giới Hắc Vụ khuếch trương cơ nghiệp cho Cao Bằng.

- Không biết hiện giờ A Ngốc đã lên cấp bao nhiêu rồi, có đột phá cấp 80 chưa.

Nghĩ tới A Ngốc còn đang ở thế giới Hắc Vụ, Cao Bằng không nhịn được nở nụ cười nhu hòa.

Khác với bọn Đại Tử, tốc độ tăng cấp của A Ngốc có thể nói là biến thái. Điều này có liên quan đến năng lực của nó.

Bàn Đại Hải thi thoảng có thể tìm được xác quái vật ở dưới đáy biển. Khi còn sống, những quái vật này có đẳng cấp không hề thấp, vì thế A Ngốc không thể khôi phục.

Cho nên, A Ngốc dùng phương pháp đơn giản và thô bạo, trực tiếp hấp thu luôn sức mạnh linh hồn còn sót lại bên trong những cái xác này.

Khi Cao Bằng rời đi thì A Ngốc đã ở cấp 80, chỉ còn cách Thánh cấp một bước ngắn nữa.

Thánh cấp là cảnh giới trên Đế cấp, từ cấp 81 đến 90.

Từ 91 trở lên là Bán Thần.

Ngự thú cấp Lĩnh Chủ có thể thức tỉnh quầng sáng Lĩnh Chủ. Mà Vương cấp, Hoàng cấp và Đế cấp đều không có biến hóa đặc biệt gì, đơn giản chỉ là quầng sáng cấp Lĩnh Chủ biến thành quầng sáng Vương cấp, Hoàng cấp và Đế cấp, liên tục tăng thêm uy áp và phạm vi bao trùm.

Nhưng theo như lời của Bàn Đại Hải thì Thánh cấp sẽ có khác biệt với mấy cấp trước đó. Khi quái vật hoặc ngự thú tấn thăng lên Thánh cấp sẽ sinh ra một năng lực lĩnh vực hoàn toàn mới!

Lĩnh vực này được gọi là Thánh Vực!

Tất cả quái vật cùng thuộc tính dưới Thánh cấp khi ở trong phạm vi Thánh Vực sẽ nhận phải áp chế cực lớn.

Tiền đề nhất định phải là quái vật cùng thuộc tính!

Khi một con quái vật hệ thủy Thánh cấp quyết đấu với một con quái vật hệ thủy dưới Thánh cấp, năng lực thao túng nguyên tố của quái vật hệ thủy dưới Thánh cấp sẽ bị áp chế cực lớn. Theo như Cao Bằng hiểu thì cấp độ thao túng Thủy nguyên tố sẽ hạ xuống.

Nếu coi thế giới này là một phần mềm, chưởng khống nguyên tố là chỉ lệnh của phần mềm thì quyền hạn của Thánh cấp sẽ cao hơn quyền hạn dưới Thánh cấp, tương đương với quyền hạn áp chế của moderator?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 571: Lên Men

Nhưng mà từ Đế cấp tấn thăng lên Thánh cấp cũng không phải một chuyện dễ dàng, bằng không cũng sẽ không dẫn đến việc Thánh cấp thưa thớt như vậy.

Khác với trực tiếp đề thăng như trước kia, nếu muốn từ Đế cấp đột phá đến Thánh cấp nhất định có yêu cầu nghiêm khắc.

Yêu cầu thấp nhất chính là năng lực chưởng khống với nguyên tố tương ứng đạt tới một trình độ rất cao, cái trình độ cụ thể này sau khi Cao Bằng nghiên cứu thảo luận cùng Bàn Đại Hải đã đạt được kết quả là lv7.

Cũng chính là nếu muốn tấn thăng Thánh cấp nhất định phải có một cái năng lực chưởng khống nguyên tố thấp nhất đạt tới cấp 7.

Có một số quái vật, bản thân năng lực chỉ có lv6, thế nhưng bên trong đặc tính quái vật của nó có năng lực có thể cho nó chưởng khống nguyên tố đạt đẳng cấp +1, bởi vậy có tính là cấp 7 không, phải chăng có thể tấn cấp thành Thánh cấp.

Bởi vì ở trong mắt quái vật và những người khác không có khung số liệu như của Cao Bằng, cho nên ở bọn họ không biết về những thứ giúp gia tăng năng lực, đẳng cấp hay đặc tính quái vật gì cả. Tất cả đều quy tội vào thiên phú bản thân.

Ngoại trừ loại năng lực chưởng khống nguyên tố đạt tới lv7 để đột phá Thánh cấp, nếu như ngự thú không có năng lực chưởng khống nguyên tố hoặc là năng lực chưởng khống nguyên tố không phải năng khiếu của bọn chúng, vậy thì phương diện khác của chúng nó đạt tới lv7 thì cũng có thể tấn thăng Thánh cấp. Nhưng

mà số lượng loại Thánh cấp này so sánh với hệ nguyên tố mà nói càng thêm thưa thớt.

. . .

Trở lại Du Châu, khoảng cách với lúc Cao Bằng đi đồ diệt bộ lạc U Hổ thậm chí còn không có trôi qua thời gian một ngày.

Lúc này sắc trời đã tối, Cao Bằng không làm kinh động đến mấy bạn nhỏ còn đang ngủ, trực tiếp tìm một căn phòng rồi đi vào ngủ.

Cao Bằng ngủ rất ngon lành, nhưng mà lại có người mất ngủ. . .

Đồng Tượng nằm ở trên giường mình trằn trọc, như thế nào cũng không ngủ được.

Ban ngày lúc hắn trở nên nổi nóng nói ra những lời kia, nhưng trên thực tế cũng không thể xác định thật có hữu dụng hay không.

Nếu như Cao Bằng không đối phó được với bộ lạc U Hổ. . . Nếu lời nói ban ngày chỉ là một phen khoác lác, vậy không chừng hắn cũng sẽ chịu sự trừng phạt.

Coi như hắn là con trai độc nhất của Đại Tế Ti cũng không tránh được phê bình và cấm túc.

Ban đầu bởi vì sự tình ngự thú của hắn chết trận, để cho danh vọng bản thân hắn ở cùng thế hệ giảm bớt đi nhiều.

Lục Nha Phạm Tượng tử vong đã tạo thành tổn thương nghiêm trọng đối với linh hồn, phụ thân hắn hao phí rất nhiều bảo vật trân quý mới có thể chữa trị tốt thương thế cho linh hồn của hắn, sau đó còn vì hắn tìm một con ngự thú. Bởi vì linh hồn chịu tổn hại nên con ngự thú thứ hai này của hắn có đẳng cấp thấp hơn không ít so với Lục Nha Phạm Tượng.

Cũng bởi vì thực lực chịu tổn hại như vậy mà danh vọng của hắn ở trong cùng thế hệ cũng chịu tổn hại nghiêm trọng, nếu như không phải phụ thân hắn chính là Đại Tế Ti. . . Cho dù như vậy trong bộ lạc cũng thường xuyên có những lời đồn đại khó nghe.

Chính vì không muốn nghe thấy những lời đàm tiếu này mà Đồng Tượng mới rời khỏi khu Nghê Hồng đi đến Ma Đô, nghĩ muốn có thời gian bình tĩnh trở lại.

Kết quả không nghĩ tới mình vừa mới đến Ma Đô, không lâu sau chợt nghe nói chuyện Cao Bằng trở về, còn chưa kịp nhằm vào Cao Bằng đã lại bị Đồng Linh lập tức cảnh cáo một phen, sau đó liền tận mắt chứng kiến cảnh tượng Cao Bằng ở trước mắt hắn triệu hồi ra một con ngự thú Hoàng cấp đánh chết một ngự thú Hoàng cấp khác của bộ lạc U Hổ.

Hắn nhận ra khoảng cách giữa mình và Cao Bằng càng ngày càng xa. . . Đường càng ngày càng hẹp. . .

Có đôi khi chênh lệch giữa người với người lại làm cho người ta phải tuyệt vọng như thế.

Ngủ không được, Đồng Tượng bước xuống giường, sau đó đi đến bên cạnh giường ngắm nhìn thành phố Ma Đô đèn đuốc sáng trưng trong đêm.

Bỗng nhiên có tiếng nhạc điện thoại vang lên ở đầu đầu giường,

- Ta không làm đại ca thật nhiều năm ~ ta không thích mép giường lạnh lẽo ~

Hiển thị người gọi tới là cha hắn.

Muộn như vậy còn gọi điện thoại cho mình chắc là có việc gấp, Đồng Tượng nhanh chóng cầm điện thoại lên nghe.

- Con bây giờ đang ở Ma Đô?

Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói có chút ngưng trọng của Đồng Minh.

- Vâng đúng ạ, con hiện tại đang ở Ma Đô.

Đồng Tượng có chút nghi hoặc.

- Con không có đắc tội với Cao Bằng chứ?

Biểu cảm lúc này của Đồng Tượng cực giống với nét mặt người da đen mang theo dấu chấm hỏi (???).

Lão đại ngài gọi điện thoại vào nửa đêm chỉ vì muốn hỏi điều này?

- Chắc có lẽ là không, vào buổi chiều con mới vừa gặp qua hắn, hắn còn đưa con trở về.

Đồng Tượng thành thật trả lời, những chuyện này không cần giấu diếm, chỉ cần hơi có tâm là có thể tra ra được.

- . . .

Đầu bên kia điện thoại.

- Không được đắc tội Cao Bằng. Ta biết các con trước đây có một chút ma sát, nhưng mà con phải biết bộ lạc Tang Đồng chúng ta đã không truy cứu, chính con cũng phải tự giải quyết cho tốt. Nếu như có thể. . . Tạo mối quan hệ tốt với hắn đi.

Đồng Tượng ngửi được mùi vị không hề tầm thường:

- Phụ thân, đến cùng là xảy ra chuyện gì? Như thế nào đột nhiên. . .

Lời phía sau Đồng Tượng cũng không nói ra miệng.

Đồng Minh trầm mặc trong chốc lát,

- Bộ lạc U Hổ bị tàn sát hết.

- Cái gì! ?

Đồng Tượng đột nhiên nín thở.

- Chuyện này phát sinh cách đây bốn giờ đồng hồ, có thám tử đã đem ảnh chụp và video gửi đến, trên cơ bản tất cả cao tầng bộ lạc đều đã biết chuyện này. Chuyện này ảnh hưởng quá lớn.

Đồng Tượng không biết mình tắt điện thoại lúc nào, hiện tại trong đầu hắn chỉ còn lại một tin tức —— Bộ lạc U Hổ bị tàn sát hết.

Ngay từ đầu hắn còn tưởng rằng là cha mình đang nói đùa, nhưng mà ngẫm lại ông ấy cũng không phải loại người có tính ưa thích đùa cợt. Một bộ lạc lớn có thực lực không kém hơn bộ lạc nhà mình cứ như vậy bị san bằng chỉ trong một đêm.

Tựa như một người buổi sáng còn vui vẻ chào hỏi với ngươi, buổi chiều lại đột nhiên chết bất đắc kỳ tử. . .

Cho dù Đồng Tượng cũng biết chuyện này mang đến ảnh hưởng lớn cỡ nào.

Nhớ tới cảnh tượng vào buổi chiều mình và Cao Bằng tách ra, hắn còn nở nụ cười rồi vẫy tay tạm biệt với mình, tựa như muốn đi đến tiệm mì ở sát vách ăn uống thư giãn vui vẻ.

Sau đó chính mình tin là thật, vẫn còn lo lắng đến khi hắn đi bộ lạc U Hổ sẽ bị bại, lúc đó sẽ liên lụy đến bản thân mình.

- Phi! Tên họ Cao này rất âm hiểm!

Phun bãi nước bọt mà toàn thân Đồng Tượng đều run rẩy, cũng không biết là trong lòng còn sợ hãi hay là đang sợ hãi.

Sức ảnh hưởng của chuyện này sẽ tiếp tục lên men, loại chuyện xếp thám tử vào cũng không có gì quá ngạc nhiên, cũng chính bởi vì vậy tin tức về chuyện ngoài ý muốn phát sinh ở bộ lạc U Hổ mới có thể nhanh chóng truyền ra ngoài.

Có một bộ lạc cỡ lớn khi nhận được tin tức trước tiên lập tức điều động ngự sử Đế cấp đi đến thăm dò, cuối cùng xác nhận chuyện này là sự thật.

Trong vòng một đêm, có vô số thế hệ trẻ tuổi của bộ lạc thị tộc thượng cổ đều nhận được lời khuyên răn từ trưởng bối trong nhà.

Đây là một tên đao phủ, kẻ đồ sát nguyên cả một bộ lạc . . . Loại hành vi điên cuồng này chưa từng xuất hiện trong nhiều năm.

Hiện nay trong số các bộ lạc thị tộc thượng cổ nhúng tay vào trái đất có thực lực cường đại hơn so với bộ lạc U Hổ cũng không nhiều, đại đa số bộ phận bộ lạc đều có trình độ ngang với bộ lạc U Hổ, thậm chí còn không bằng.

Mà Cao Bằng có thể đơn giản tàn sát bộ lạc U Hổ, cũng nói lên hắn đồng dạng có thể đơn giản tàn sát đại đa số các bộ lạc.

Dưới tình huống không có biết rõ chi tiết Cao Bằng sâu cạn như thế nào, trước mắt sẽ không còn có người tùy tiện xuất đầu. Thậm chí bởi vì Cao Bằng khiến cho trong một thời gian ngắn tiếp đó các bộ lạc thượng cổ hành sự trở nên điệu thấp không ít.

Ngày hôm sau, Đồng Tượng tiếp tục đi đến sân vận động Ma Đô quan sát trận đấu tranh cúp các trường trung học khu Hoa Hạ. Trên đường đi đến đây hắn nhìn thấy một vài gương mặt quen thuộc, còn có một số gương mặt không biết, nhưng mà vừa nhìn qua khí chất là biết ngay người trong bộ lạc.

Hắn biết những gương mặt mới xuất hiện này trên cơ bản không có người nào đến đây là vì xem so tài, bọn họ đều là vì khả

năng. . . Người nào đó sẽ xuất hiện ở trên sàn thi đấu.

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 572: Người Đến

Người biết chuyện này chỉ có một số rất ít, hơn nữa đại đa số đều là người trong bộ lạc thượng cổ, trừ khi Cao Bằng cố ý truyền ra bên ngoài, bằng không những người khác sẽ tận lực khống chế dư luận.

Cao Bằng cũng lười đem chuyện này truyền đi cho khắp thế giới đều biết, chỉ cần người phải biết hiểu rõ là tốt rồi.

Truyền đi toàn bộ thế giới biết được, sau đó lại cũng giống như trước kia, ngược lại sẽ có quá nhiều phiền toái.

Trước mắt, bên trên tràng thi đấu còn thừa lại 32 chi đội ngũ, tổng cộng còn cần tiến hành 31 trận tranh tài.

Ngày hôm qua ở sân vận động Ma Đô đã tiến hành 32 trận tranh tài, cho nên hôm nay sẽ diễn ra tất cả các trận đấu còn lại.

Cao Bằng ban đầu đứng nhàn nhã đợi xem ở trên một khán thính phòng, một lát sau có một nhân viên công tác nhìn qua có chức vị quản lý không thấp đi tới, mở miệng nói với ngôn ngữ rất cung kính, mong muốn mời đám người Cao Bằng đi đến nghỉ ngơi trong một căn phòng sang trọng dành riêng cho hắn.

Năm đứa nhỏ âm thầm xoa tay, hiệu trưởng có mặt mũi cũng quá lớn rồi, thậm chí ngay cả quản lý nơi này cũng đích thân đến mời bọn họ đi nghỉ ở căn phòng sang trọng nào đó.

- Không cần, hôm nay ta chỉ là một lão sư bình thường dẫn đội, các ngươi nên làm như thế nào thì cứ làm như thế đó, không cần lo nghĩ cho ta.

Cao Bằng không nhịn được mỉm cười xua tay.

- Vâng.

Nhân viên công tác không tiếp tục quấy rầy Cao Bằng nữa, cung kính cúi đầu sau đó mang theo vài người thuộc hạ quay người rời đi.

Nhìn trong chốc lát, Cao Bằng liền cảm nhận có điểm không được tự nhiên, bởi vì giác quan siêu phàm để cho hắn phát giác được từ bốn phương tám hướng có hơn mười đạo ánh mắt đang âm thầm quan sát.

Điều này làm cho hắn cảm thấy không được tự nhiên.

Khi bị nhìn chằm chằm một hồi Cao Bằng liền từ trên vị trí đứng dậy, sau khi hắn đứng dậy thì lại phát giác được có ít nhất một nửa ánh mắt đã dời khỏi người của hắn theo động tác này.

- Các ngươi chờ ta một chút.

Cao Bằng tìm đến người trước đó muốn sắp xếp cho hắn nghỉ ngơi ở một căn phòng sang trọng. Lúc trước từ chối người ta, bây giờ lại nhờ người ta hỗ trợ, Cao Bằng cũng có chút lúng túng.

- Căn phòng vẫn luôn được giữ lại cho ngài, rốt cuộc thì kiểu thân phận giống như ngài ở bên ngoài chung quy sẽ có rất nhiều điều không tiện.

Người kia thuần thục nói.

Năm tên học sinh bị Cao Bằng lưu lại đợi lên đấu trường.

- Các ngươi còn phải thi đấu, qua đó sẽ dễ dàng làm các ngươi bộc lộ đột ngột. Yên tâm đi, ta sẽ cổ vũ hết mình cho các ngươi. Cố gắng lên!

Cao Bằng an ủi năm tên học sinh, vỗ vỗ bờ vai bọn họ bày tỏ

tinh thần cổ vũ.

Mãi cho đến buổi tối lúc trận thi đấu cuối cùng kết thúc, kết quả chung cuộc Thiên Các Học Phủ thắng hiểm trường trung học Hoa Võ để đoạt được chức quán quân. Còn chất lượng của cái danh hiệu quán quân này có bao nhiêu cũng chỉ có trường trung học Hoa Võ và đám người ban tổ chức đứng sau mới rõ ràng.

Cao Bằng trông thấy bên trong đội hình của bọn hắn có một ngự thú loại thích khách cấp 45 mang phẩm chất Sử Thi. Theo lý mà nói Thiên Cung Vân Tước hẳn là không thể đánh lại nó, nhưng mà không nghĩ tới con ngự thú thích khách của bên địch quân bỗng nhiên phạm phải sai lầm trong thời khắc mấu chốt rồi bị Ma Đằng Phàn Sơn Quỷ quấn chặt lấy, cuối cùng bị Thiên Cung Vân Tước liên tiếp tấn công đến đại bại.

Sau khi thi đấu xong, năm đứa nhỏ còn bị kích động chạy đến trước mặt Cao Bằng nói:

- Hiệu trưởng, có phải chúng ta đã phối hợp phi thường ưu tú hay không, ta cảm thấy vừa rồi chúng ta ở trên sân đã biểu hiện rất phong cách.

Cao Bằng,

- . . .

Mang cup quán quân trở lại tập đoàn Nam Thiên, Cao Bằng lại tiến vào trạng thái sinh hoạt ru rú trong nhà.

Ở trong mấy ngày chờ đợi tại phòng thí nghiệm, hắn đã đề thăng phẩm chất một lượt cho một số ngự thú dưới cờ của Nam Thiên, coi như là gia tăng cho bọn họ chút tiềm lực và sức chiến đấu.

Ở ngay trong mấy ngày sau đó, đám Bạch Long, Ngân Long và Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu nhao nhao đột phá Hoàng cấp. Bạch

Long có nội tình tích lũy sâu nhất, trực tiếp một bước nhảy vọt lên tới cấp 64, trong nháy mắt chiến lực tăng vọt không chỉ gấp mười lần.

Cấp 64 mang phẩm chất Sử Thi cũng không thấp. Tại thời điểm hiện giờ hạn chế Hoàng cấp đã mở ra, Đế cấp vẫn không thể hàng lâm trái đất thì phẩm chất Sử Thi trên cơ bản chính là phẩm chất tối cao có thể đạt tới của tuyệt đại đa số ngự Thú.

Vì số tài liệu dùng cho việc Bạch Long tấn chức phẩm chất Truyền Thuyết trên cơ bản đã gom đủ, chỉ kém một viên Chân Long Quả cuối cùng.

Lần bí cảnh mở ra tiếp theo còn có thời gian hai năm, cũng chỉ có thể ủy khuất Bạch Long phải tiếp tục chờ hai năm. Đợi đến lúc bí cảnh mở ra Cao Bằng sẽ tìm cơ hội đề thăng phẩm chất cho Bạch Long.

Phẩm chất Ngự Thú được đề thăng, Cao Bằng tiếp đó được trải qua đoạn thời gian sinh hoạt nhàn rỗi.

Nhưng mà Cao Bằng đã nghĩ được rảnh rỗi thì lại có người tìm tới cửa.

- Thật xin lỗi, ở thời điểm này tìm tới cửa, hi vọng không quấy rầy đến cậu.

Nhìn thấy lão nhân mặc quân phục quyền cao chức trọng ngồi ở đối diện, Cao Bằng lắc đầu:

- Hàng ngày tôi cũng rảnh rỗi thoải mái ở nhà, quấy rầy hay không nào có gì quan trọng, ngược lại ngài lặn lội từ xa đến đây như vậy mới không dễ dàng.

Lão nhân cười ha ha một tiếng:

- Có thể làm một chút cống hiến vì Hoa Hạ, mệt tính là gì.

Lão nhân nói xong câu đó liền đưa ánh mắt sáng rực nhìn sang Cao Bằng.

Cao Bằng không thể không xua tay,

- Ngài làm cái gì vậy?

Nói xong Cao Bằng đứng dậy châm trà,

- Nào, mời ngài uống thử lá trà đặc sản chỗ chúng tôi, ông ngoại của tôi rất thích uống loại này, đây là chồi non tốt nhất của Hồng Tuyết Trà Thụ Yêu được chọn lựa kỹ càng khéo léo, có công hiệu bổ huyết ích thần.

Lão nhân không có từ chối,

- Vậy tôi cũng phải nếm thử.

Nhân viên bảo vệ đứng sau lưng lão nhân muốn khuyên can, nhưng bị lão nhân dùng ánh mắt bức lui.

Nhẹ nhàng thưởng thức một ngụm trà xanh, lão nhân nhẹ nhắm mắt lại:

- Trà ngon.

- Lần này tới đây, đầu tiên là tôi muốn hướng tiểu hữu cậu nói lời xin lỗi.

Lão nhân đứng dậy khỏi ghế salon, liền chuẩn bị cúi đầu.

Nhưng mà Cao Bằng có thể nào để cho lão nhân cúi đầu với mình, đây là muốn giảm thọ.

Vội vàng đỡ lấy lão nhân, Cao Bằng bất đắc dĩ nói:

- Nếu như ngài cứ tiếp tục như vậy, thì ngài có lời gì hãy đi nói với ông ngoại tôi đi. Các ngài có cùng bối phận, lớp vãn bối

như tôi đây nói chuyện cùng các vị cảm thấy áp lực quá lớn.

Lão nhân không nhịn được nở nụ cười,

- Được, thật đúng là lão già ta đã mang cho cậu áp lực quá lớn.

- Nhưng mà nói xin lỗi là khẳng định. Ngay từ đầu, sự kiện kia ta cũng không hiểu rõ ràng lắm, cũng chỉ đến khi sự tình phát sinh thì ta mới biết được bọn họ lại có thể làm ra sự tình to gan lớn mật như vậy.

Lão nhân thành khẩn nói:

- Tất cả những người liên quan đến sự kiện kia đều bị giam vào nhà tù đồng thời tước đoạt quyền lợi ngự thú suốt đời.

Cao Bằng bất động thanh sắc gật đầu.

- Tôi biết, đa tạ trưởng bối.

Lão nhân hòa ái nói:

- Từ hôm nay trở đi, tập đoàn Nam Thiên các ngươi được miễn đóng một phần thuế thu nhập.

Sắc mặt Cao Bằng động dung. Cho dù cho hiện giờ tập đoàn Nam Thiên đã trưởng thành đến tình trạng này, bọn họ cũng như trước đúng hạn nộp thuế, chưa từng có đóng thiếu một phần thuế.

Việc không phải đóng một phần thuế thu nhập khiến cho Cao Bằng rất động dung. Phải biết rằng tập đoàn Nam Thiên bọn họ nộp thuế hàng năm chính là một con số trên trời.

Cao Bằng nhanh chóng trả lời:

- Việc này sao có thể được, đại lễ lớn thế này tôi nhận thật sự rất xấu hổ.

Lão nhân dường như thả lỏng:

- Quả nhiên là rường cột nước nhà, nếu như ngươi đã nói như thế, vậy được rồi.

Cao Bằng:

- ?

Lão nhân nhìn thấy bộ dáng của Cao Bằng, không nhịn được cười ha hả.

- Đùa thôi, lời ta đã từng nói thì sẽ không thu hồi.

Lão nhân cười nói.

- Trên thực tế vào mười mấy năm trước, chúng ta đã phát hiện được điềm báo biến dị.

Nhưng mà ta phát hiện kỳ thật từ xưa đến nay đã từng có bóng dáng quái vật tồn tại, chỉ là càng đến hiện đại lại càng thưa thớt.

Vào mười tám năm trước, có một nhóm 4 tên Thám Hiểm Giả tham gia vào cuộc thám hiểm Thần Nông và mất tích.

Trong đó vừa vặn có một người chính là cháu trai của một cán bộ cao cấp của quân đội địa phương.

Về sau, binh sĩ được cử đi tìm kiếm trong chỗ sâu của Thần Nông đã phát hiện dã nhân.

Thở dài một hơi.

- Một dã nhân có thân hình cao ba mét, tóc ngăm đen. Vũ khí kim loại phổ thông không cách nào đâm thủng được thân thể cứng rắn đó.

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 573: Thần Nông Giá

- Đó cũng là lần đầu tiên quái vật tiến vào tầm mắt quốc gia chúng ta. . . Trên thực tế chúng ta vì thế mới biết được ở nước ngoài có rất nhiều quốc gia đều đã phát hiện ra tung tích quái vật.

- Lúc Trước Liên Xô đã từng phát hiện được một vài tung tích quái vật, bọn họ gọi những quái vật có huyết mạch không thuần túy này là 'Ác ma'. Bởi vì trước đây Liên Xô khá hoang vắng, hơn nữa từ xưa đến nay ngoại trừ thời kỳ Liên Xô thì có rất ít người cư trú, bởi vậy ở khu vực Siberia rộng lớn có một bộ phận quái vật ẩn núp. Bọn họ liền bố trí vây bắt một số ít "Ác ma" và còn tiến hành thí nghiệm giải phẫu với ý đồ sáng tạo ra chiến sĩ sinh hóa. . .

Chúng ta phát hiện được một chuyện thực sự thú vị. Đó chính là những quái vật càng cổ đại thì có "Đẳng cấp" lại càng cao, quái vật càng tiếp cận hiện đại thì đẳng cấp lại càng thấp, đại khái là có trình độ tương đương với quái vật Bình Thường hiện tại, so với những loại sài lang hổ báo thì trình độ không khác bao nhiêu.

Lão nhân rầm rì kể chuyện. Từ trong miệng ông ta, Cao Bằng nghe thấy rất nhiều bí mật bao phủ sâu trong dòng sông lịch sử.

Những bí mật này chỉ có rất ít người đặc biệt mới có thể biết, thậm chí sẽ bao trùm lên dòng sông lịch sử dài đằng đẵng.

- Quốc gia chúng ta năm đó phát hiện khá muộn . . . Điều này quan hệ tới quãng thời gian không yên bình của chúng ta trước đây.

Lão nhân cười cười.

- Thế nhưng chúng ta cái sau vượt cái trước, tổ tiên chúng ta

đã từng lưu lại cho chúng ta bảo tàng phong phú.

- Ngài đang nói đến những điển tịch cổ xưa kia?

Cao Bằng trong đầu nghĩ ra rất nhiều suy đoán, cuối cùng chỉ có chiều hướng này là hợp lý nhất.

- Đúng vậy.

Lão nhân thưởng thức nói với Cao Bằng.

- Bên trong rất nhiều điển tịch cổ đều có ghi lại liên quan về ngự thú. Ví dụ như thời Tống Triều có phương sĩ Trương Quân Phòng yêu thích ghi lại những chuyện quỷ thần và quái sự, hắn từng lưu lại 《 Thừa Dị Ký 》. Ở trong Thừa Dị Ký có ghi lại các loại quỷ quái hoành hoành mạnh mẽ tại triều đại lúc bấy giờ.

Thời điểm lúc bấy giờ trong mắt loài người là yêu quái quỷ quái, nhưng hiện tại xem ra chỉ là một số quái vật. Bởi vì khi đó mê tín cộng với sức sản xuất và vũ lực không đủ, có rất ít biện pháp để đối phó với một chút quái vật. Hơn nữa bởi vì truyền tải thông tin không tiện, cho nên ban đầu một chút quái vật bình thường thông qua truyền miệng đã trở nên càng ngày càng mơ hồ. . .

- Trương Quân Phòng?

Cao Bằng biết người này, chính là tác giả huyền huyễn nổi danh thời kỳ Bắc Tống . . .

Trước đây Cao Bằng còn coi Thừa Dị Ký của ông ấy như chuyện cổ tích.

- Hơn nữa ngoại trừ ghi lại, bản thân Trương Quân Phòng cũng là một ngự sử. Bản thân hắn cũng tìm tòi một chút lộ tuyến cùng phương pháp tấn cấp cho ngự thú, những nghiên cứu này đối với chúng ta đều rất có ích lợi, giúp chúng ta rút ngắn thời gian

cần thiết để nghiên cứu cơ sở.

- Cùng loại người như Trương Quân Phòng này, trong lịch sử năm ngàn năm của khu Hoa Hạ chúng ta nói nhiều cũng không nhiều, nhưng mà suốt năm ngàn năm thêm vào cũng không tính ít. Hơn nữa càng tiếp cận thời đại thượng cổ, đẳng cấp và số lượng quái vật càng nhiều.

- Quốc gia chúng ta từ xưa đến nay luôn là nước có dân số đông đúc. Từ thời cận đại đến nay theo súng ống đại bác và nhân khẩu phát triển mạnh, khiến cho quốc gia chúng ta vốn cũng không có nhiều quái vật lại trở nên càng thêm thưa thớt.

Sau năm phát hiện ra dã nhân chân lớn ở Thần Nông giá, chúng ta lại bắt được một con Lục Văn Thủy Mãng dài đến 18 mét.

- Mà vào năm thứ ba đang nghiên cứu, chúng ta phát hiện quái vật trên thế giới càng trở nên hoạt động mạnh, bất ngờ xuất hiện sự kiện quái vật biến dị phản tổ.

Cao Bằng yên lặng nghe.

- Kỳ thật Thần Nông giá sở dĩ có thể xuất hiện quái vật ở thế giới ngày nay cũng không phải là không có nguyên nhân. Bởi vì chúng ta phát hiện bên trong Thần Nông giá có một chỗ thông đạo đi thông hướng chỗ sâu trong . . . Trái đất.

Lão nhân nhìn chằm chằm Cao Bằng rồi nghiêm túc nói.

Đi thông vào sâu bên trong trái đất?

Cao Bằng nhíu mày,

- Địa tâm?

- Không phải trung tâm trái đất.

Lão nhân lắc đầu,

- Chúng ta suy đoán chính là nếp gấp không gian. Ở bên trong nếp gấp không gian, linh lực trong không khí cực kỳ phong phú, chúng ta hoài nghi căn bản không có cái gì cái gọi là thời đại thiên địa mạt pháp, có thể là linh lực của trái đất chúng ta đều bị nếp gấp không gian hút đi.

- Gần đây nhất, thông đạo bên trong Thần Nông giá sắp mở ra, chúng ta chuẩn bị đi vào thăm dò trong thông đạo. Đương nhiên chuyện này sẽ có nguy hiểm rất lớn, nhưng mà cường giả chân chính của khu Hoa Hạ chúng ta có rất ít, ta cũng chỉ có thể mang theo da mặt dày này tới tìm cậu.

Lão nhân thành khẩn nói.

- Lần này tất cả thu hoạch đều thuộc về cậu. Chỉ cần cậu thu hoạch được gì, bất luận kẻ nào cũng không được phép động vào. Ta chỉ muốn nhờ cậu nếu trong phạm vi năng lực của mình thì hãy bảo hộ những nhân viên nghiên cứu trong đoàn thám hiểm.

Cao Bằng do dự chốc lát,

- Được, tôi sẽ cố hết sức.

. . .

Ngày mồng sáu tháng bảy, trời vừa mờ sáng.

Bên ngoài Thần Nông giá, một chỗ ít ai qua lại trên con đường nhỏ xuất hiện mười mấy chiếc xe đỗ lại, cũng không thiếu ngự thú đóng giữ tại bốn phía.

Người ở đây đều đến từ các thế lực lớn trong khu Hoa Hạ, hoạt động lần này gần như triệu tập tất cả các thế lực trong cảnh nội khu Hoa Hạ. Bên trong thậm chí còn có người của bộ lạc thượng cổ.

Nhưng bởi vì thiên địa hạn chế, tộc nhân bên trong bộ lạc

thượng cổ nhiều nhất chỉ là ngự sử Hoàng cấp.

Đứng ở phía Bắc là một đám thanh niên ăn mặc áo khoác trắng, số lượng đại khái có bảy tám người, mang theo vali kim loại màu trắng bạc:

- Chúng ta đang đợi ai vậy, lại có mặt mũi lớn như thế.

- Vị kia của tập đoàn Nam Thiên?

Có người chần chờ nói.

- Ngươi mù à, không nhìn thấy hắn đang đứng ở bên kia sao.

Người nói chuyện vỗ vào bả vai hắn một cái.

- Ngay cả tồn tại như vị kia cũng tới sớm như vậy, cũng không biết còn có ai mặt mũi lớn như thế.

Hiển nhiên người có thể đến nơi đây đều là người biết thông tin về Cao Bằng, coi như ngay từ đầu không biết cũng sẽ bị trưởng bối trong nhà thông báo riêng cho biết.

Bằng không nếu không cẩn thận chọc giận vị đại ma đầu này thì thảm.

Cao Bằng đã đến đây từ rất sớm, đều là tôn trọng lẫn nhau, lấy thân phận của hắn nếu như còn ra vẻ trang bức cấp thấp vậy cũng quá thấp kém rồi.

Phía xa trên bầu trời xuất hiện một đạo thanh quang không ngừng tiếp cận, một con Thanh Loan từ trên trời giáng xuống.

Ở trên lưng Thanh Loan có không ít người đang đứng.

- Thật xin lỗi, chúng tôi đến muộn.

Trong đám người từ trên lưng Thanh Loan nhảy xuống, có một

người mở miệng xin lỗi, thái độ rất chân thành.

Người còn đứng trên lưng Thanh Loan kia ngược lại hừ nhẹ một tiếng, nói xin lỗi với những người này. . . Quên đi, nghĩ đến lúc đi phụ thân đã từng khuyên bảo nàng, hai hàng lông mày xanh không nhịn được nhăn một cái, quét mắt nhìn về phía Cao Bằng đang đứng trong đám người.

- Đó là người của bộ lạc Thanh Loan.

Bắc Thanh Nghiên đứng ở bên cạnh Cao Bằng nhàn nhạt nói.

Đối với tất cả mọi người thái độ của nàng đều như thế, ngữ khí bình tĩnh phảng phất một khối băng vạn năm không thể hòa tan.

【Tên quái vật】: Á Huyết Thanh Loan

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 68 (Hoàng cấp)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Truyền Thuyết - Phẩm chất Truyền Thuyết

- Bộ lạc Thanh Loan rất mạnh sao?

Cao Bằng thấp giọng hỏi.

- Cũng là một trong bảy bộ lạc lớn.

Bắc Thanh Nghiên mở miệng nói.

Bảy bộ lạc lớn. . .

So với bảy bộ lạc lớn thì bộ lạc Tang Đồng, bộ lạc U Hổ còn yếu hơn một tầng thứ, nhưng bên trong đã có ngự thú Đế cấp. Như vậy bên trong bảy bộ lạc lớn còn cao hơn một cái cấp bậc so với bọn họ, khẳng định có tồn tại Thánh cấp.

Ngự thú Thánh cấp có được lĩnh vực, sức chiến đấu so sánh với Đế cấp đâu chỉ lớn hơn gấp đôi.

Tuy rằng Cao Bằng không sợ hãi bộ lạc Thanh Loan, thế nhưng nếu có thể hắn cũng không muốn vô duyên vô cớ nhiều thêm một địch nhân. Nhiều bằng hữu chung quy so với nhiều cừu nhân càng tốt hơn.

Sau khi tất cả mọi người đến đông đủ thì theo con đường nhỏ phía trước đi vào bên trong. Đây là một cái sơn cốc, hai bên vách núi dốc đứng, dây leo từ trên đỉnh núi rủ xuống.

Đi đến chỗ sâu nhất trong sơn cốc, một cảnh tượng đặc biệt xuất hiện ở trong mắt mọi người.

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 574: Nơi Này Là Địa Ngục

Con đường phía trước đột nhiên bị cắt đứt mất, phảng phất có một bức tranh khổng lồ chặn ngang trời đất nơi đây. Bên trong bức tranh chính là một khung cảnh khác hẳn, âm trầm biến hoá kỳ lạ, trên đại thụ chọc trời không có lấy một chiếc lá, trên không trung có một mặt trăng màu vàng treo lơ lửng giữa bầu trời, cỏ hoang um tùm, phảng phất như hoàng tuyền địa ngục khủng bố.

- Đây là đâu… Không phải vết nứt không gian chứ? Lớn quá!

Có người chấn kinh tự lẩm bẩm vì cảnh sắc trước mắt.

- Nào có vết nứt không gian lớn như thế. Cho dù có là vết nứt không gian lớn nhất cũng không bằng một phần mười nơi này.

Một người bên cạnh phản bác.

- Chẳng lẽ là không gian gấp? Trái đất của chúng ta vốn thuộc về một thế giới siêu khổng lồ, có điều đã bị che giấu bởi một vài thủ đoạn nào đó?

Một nghiên cứu viên đeo kính gọng vàng cuồng nhiệt suy đoán, chỉ hận không thể xông vào ngay lập tức để nghiên cứu cho kỹ.

Nhưng hắn vẫn đủ tỉnh táo để ý thức được mình chỉ là nghiên cứu viên, không phải nhân viên chiến đấu. Khi gặp phải nguy hiểm, đến khả năng chạy trốn giữ mạng cũng không có.

Người đi đầu lên tiếng.

- Chúng ta đi qua thôi.

Người đi đầu được quân đội khu Hoa Hạ phái tới. Nói là đội trưởng dẫn đầu nhưng thực tế cũng chỉ được sung làm nhân vật đại diện thôi.

Đến đây rồi, đương nhiên sẽ không bỏ đi.

Nếu chỉ đến nhìn thoáng một cái rồi xám xịt trở về… vậy chỉ sợ người tổ chức và tham gia hành động lần này đều sẽ trở thành trò cười hết.

Trong chớp mắt khi xuyên qua không gian, Cao Bằng lập tức có một cảm giác kỳ lạ, tựa như có một tầng hạn chế nào đó trên cơ thể hắn đã được giải khai.

Cảm giác này rất quen thuộc, trước đây không lâu hắn đã được trải qua một lần.

Cao Bằng hơi biến sắc.

Bắc Thanh Nghiên cũng đã nhận ra điều gì đó. Vừa rồi nàng được Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ nhắc nhở, có thể giải trừ tầng phong ấn cuối cùng.

Nhưng Bắc Thanh Nghiên đã ngăn suy nghĩ giải trừ phong ấn của Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ lại.

Giải trừ phong ấn thì dễ, giải xong muốn phong ấn lại sẽ không dễ như vậy.

- A!

Trong đội ngũ có tiếng hét chói tai vang lên.

Cao Bằng vừa quay đầu lại thì thấy một cái xác thú tàn tạ không chịu nổi từ dưới đất chui lên. Cái xác thú này mọc đầy lông tơ màu xanh, hai mắt đỏ lòm, răng nanh thò ra.

Trên cơ thể nó bốc lên mùi rữa nát hôi thối.

Nhìn qua cực kỳ kinh khủng... Sau đó nó bị một bàn tay gấu từ bên cạnh vươn ra tát một cái ngã lăn trên mặt đất.

Đầu trực tiếp biến thành thịt xay.

Thì ra chỉ là một hàng mẫu.

Đám người lập tức hiểu ra.

Tựa như cảm ứng được khí tức của người sống, liên tục có đủ loại thi thể từ dưới đất leo ra, nhưng gọi là thi thể cũng không phải, mà phải gọi là quái vật xác sống.

Đẳng cấp của đám quái vật xác sống này không cao. Cao Bằng để ý, cao nhất cũng chỉ là cấp Thủ Lĩnh, đến cấp Lĩnh Chủ cũng không có.

Nơi này nhìn qua tựa như là nơi mà những loại quái vật vong linh hệ hồn, hắc ám và tử vong ở. Cao Bằng búng tay triệu hồi Tiểu Diễm.

Đòn tấn công của Tiểu Diễm có thể gia tăng tổn thương cho hồn thể.

Cao Bằng đến bên cạnh một cái cây, vỏ cây già cỗi sần sùi.

Hắn sờ tay lên, một khí tức âm lãnh từ thân cây muốn rót vào trong cơ thể hắn.

Nhưng sau khi tiếp xúc với Cao Bằng, khí tức này đều chuyển dời đến cơ thể Tiểu Diễm.

Năng lượng nóng rực của Tiểu Diễm đảo quanh một vòng, thôn phệ hết những khí tức âm lãnh này.

- Lệ?

Á Huyết Thanh Loan xoay đầu lại nhìn chằm chằm vào Tất

Phương.

Tiểu Diễm cũng quay sang nhìn Thanh Loan.

Tất Phương, Thanh Loan, Đại Bằng, Kim Ô,.. đều là phi cầm thần thú tiếng tăm lừng lẫy trong thần thoại.

Cùng là phi cầm, quan hệ giữa chúng cũng gần gũi hơn chủng tộc khác.

- Ngươi là Tất Phương?

Tất Phương chỉ có một chân nên rất dễ phân biệt.

- Nhưng mà… tại sao ngươi lại mập như thế?

Á Huyết Thanh Loan chần chừ hỏi. Suýt chút nữa nó đã không nhận ra Tất Phương, mới đầu còn tưởng là một con chim cánh cụt.

- Ồ.

Tiểu Diễm thờ ơ.

Tiểu thanh điểu —— Ngươi có biết không, từ hôm nay đường chim của ngươi sẽ khó đi.

- … Ngươi có thể bay lên sao?

Thanh Loan chần chờ một lát rồi hỏi.

- Ha ha.

Tiểu Diễm lễ phép cười lạnh với nó một tiếng, mặc dù một con chim mà cười như thế thì có vẻ rất kỳ quái.

- Ta không thích hoàn cảnh xung quanh, nơi này bị cái gì ô nhiễm rồi sao?

Một người lẩm bẩm.

Một học giả ngồi xổm xuống ngắt một đóa hoa màu đỏ dưới đất.

- Bông hoa này đẹp quá, không thuộc về bất kỳ chủng loại đã biết nào ở trái đất.

Trần Hương Nguyên kinh hỉ nói. Hắn là một chuyên gia nghiên cứu hệ thực vật, để tránh bị nhiễm độc, hắn đã đeo tới hai tầng găng tay đặc biệt, rồi thận trọng đào bông hoa lên.

Những người khác chỉ nhìn thoáng qua hắn một chút rồi thôi.

Trên thực tế, lúc này không chỉ có mình hắn bắt đầu sưu tầm các loại vật chất và tài liệu xung quanh, gần như tất cả các học giả nhìn thấy đại bảo khố chưa từng bị phát hiện ra đều có phản ứng như vậy.

- Hả?

Quét quét lớp bùn bên trên đi, Trần Hương Nguyên thấy có gì đó là lạ, đây là cành hoa sao? Tại sao lại có điểm gì là lạ?

Hắn chạm khẽ ngón tay vào cành hoa. Cành hoa đang yên tĩnh đột nhiên run rẩy kịch liệt, trong chớp mắt cành hoa tung ra vô số gai nhọn như lông tơ bay ra bốn phương tám hướng. Gai nhọn này uy lực kinh người, tốc độ cực nhanh, nhưng lại rất nhẹ nên không bay được bao xa.

Trần Hương Nguyên gần nhất hơi giật mình một cái.

Sau đó hắn cảm giác mặt mình khó chịu, chạm ngón tay lên mặt thì như bị kim đâm!

Trần Hương Nguyên kêu thảm. Nơi hắn vừa sờ vào chớp mắt đã sưng đỏ lên rồi rữa nát cực nhanh.

Khuôn mặt hắn biến đổi vặn vẹo, da mặt chi chít chấm đỏ, sau

đó sưng lên rồi nhanh chóng hư thối. Sau một tiếng kêu thê lương, Trần Hương Nguyên bụm mặt quỳ rạp xuống đất.

Da mặt, cơ bắp nhanh chóng thối nát. Trong chớp mắt hắn chỉ còn lại một bộ xương trắng.

Mặt đất toác ra, nuốt trọn bộ xương.

Một lát sau, một đoá hoa đỏ khác từ dưới đất chậm rãi mọc lên.

Những người khác đều biến sắc lùi lại hai bước.

Có người muốn huỷ đoá hoa này đi nhưng bị ngăn lại:

- Đây là tài liệu rất tốt để nghiên cứu, lại ở ngay lối ra của vết nứt không gian, lúc nào cũng ngắt được, chỉ cần chúng ta không chạm vào đoá hoa này là được rồi.

Sau đó, bọn họ cắm một bảng thông báo xuống cạnh đóa hoa. Trên đó ghi nghiêm cấm đụng vào.

- Ta đi xem một chút.

Cao Bằng cưỡi Tiểu Diễm bay lên không trung quan sát xung quanh.

Hắn thấy dường như màu xám đã ngấm vào từng tấc đất nơi này. Nhìn qua, khắp tầm mắt đều là cảnh tượng tương tự, ngay cả ngọn núi xa xa cũng đầy tử khí màu xám âm u này.

Dường như Tiểu Diễm bay lên đã kinh động đến quái vật nơi đây, hắn thấy một hai con chim có bộ cánh tàn tạ phẫn nộ giang rộng đôi cánh xác xơ tựa như một lá cờ cũ đón gió gào thét.

Nếu hắn không nhìn nhầm thì… hình như có thể nhìn thấy được xương trắng ở trên cánh.

Xương trắng bàng bạc khiến cho người ta nhìn mà phát khiếp.

【Tên quái vật】: Tử Vong Âm Độ Điểu

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 39

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Phổ Thông / Phẩm chất Phổ Thông

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Âm / Hệ Vong Linh

【Nhược điểm quái vật】: Hệ Quang Minh / Hệ Hoả / Hệ Thần Thánh

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Tử Vong Âm Độ Điểu sinh ra trong địa ngục, là một loài quái vật rất phổ biến ở địa ngục.

Địa ngục là sao….. Nơi này là địa ngục?!!??

Thân là người Hoa, làm sao hắn không biết đến địa ngục chứ. Người ta thường nói "đưa ngươi xuống địa ngục", không ngờ mình không cần ai đưa lại tự đi vào.

Nếu là địa ngục thì cảnh tượng xung quanh cũng dễ lý giải.

Tiểu Diễm hót vang một tiếng, Tử Vong Âm Độ Điểu lập tức bị nổ nát.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 575: Biệt Thự

Tiểu Diễm trừng mắt lườm Tử Vong Âm Độ Điểu đang bay tới, bịch một tiếng Tử Vong Âm Độ Điểu trực tiếp nổ thành mảnh vỡ đầy trời.

Từ trên không trung hạ xuống, Cao Bằng đem những việc mà bản thân mình biết nói cho người khác với vẻ thản nhiên không có gì to tát.

Sau khi lấy được tin tức, sắc mặt mọi người đều khẽ biến.

Vốn cho rằng hoàn cảnh nơi này là một chỗ đặc thù, chỉ cần rời khỏi phụ cận thì bọn họ sẽ có thể trông thấy hoàn cảnh mới. Nhưng ai mà biết được trong phạm vi mấy trăm dặm đều là loại hoàn cảnh này chứ. . .

Bầu không khí trở nên khẩn trương.

- Nếu không trước hết chúng ta kiểm tra số liệu bên trong không gian gấp này một chút đi, ví dụ như nhiệt độ và cả độ ẩm gì gì đó.

Một nghiên cứu viên nhỏ giọng nói.

Mặc dù giọng nói của hắn rất nhỏ, nhưng mà những người khác ở xung quanh đều nghe được rất rõ ràng.

Có người trên mặt lộ ra một tia dị động, hiển nhiên rất động lòng.

Nhưng cũng có người mặt lộ vẻ bất mãn,

- Chúng ta nhiều người như vậy, hao phí biết bao trắc trở đến

đây chỉ bởi vì trắc nghiệm một chút đồ vật như vậy thôi sao? Vậy thì còn cần chúng ta tới đây làm gì, làm bảo mẫu cho các ngươi sao?

Tay có lợi khí tự nhiên trong lòng có gan.

Có thể đến nơi đây đều là cường giả đỉnh cao của các thế lực lớn khu Hoa Hạ, có thể được xưng là cường giả lại có ai tầm thường cơ chứ.

Tự nhiên là có người không muốn tỏ ra kinh sợ như vậy.

- Trên cơ bản những người ở nơi này đều là cao thủ hàng đầu của khu Hoa Hạ, sợ cái gì chứ!

Có người tùy tiện nói.

- Có đạo lý, cứ coi như là ở nơi đây tất cả đều là loại hoàn cảnh này, ít nhất thì chúng ta cũng phải điều tra rõ ràng xung quanh có quái vật gì mới phải.

Một gã mập mạp mặc áo khoác dài màu vàng đất, quả đầu vuốt keo dựng thẳng lên tiếng.

Cao Bằng thờ ơ lạnh nhạt không nói một lời, ngự thú của những người này đều là một nhóm tương đối yếu kém bên trong đám người tới.

Cao thủ hàng đầu chân chính đều không hề nói gì, đặc biệt là những người tới từ bộ lạc thượng cổ. Cao Bằng chú ý tới biểu cảm của bọn họ có chút kỳ quái, tựa như bọn họ biết một chút nội tình liên quan tới nơi này vậy.

Cao Bằng quay về phía Bắc Thanh Nghiên chớp chớp mắt một cái: Ngươi có tin tức nội bộ gì hay không?

Một tia nghi hoặc lóe lên trong ánh mắt Bắc Thanh Nghiên:

Ngươi đói bụng sao?

Ngẫm nghĩ, Bắc Thanh Nghiên lấy một khối sôcôla còn chưa có mở từ trong túi ra đưa cho Cao Bằng.

Cao Bằng: . . .

Tại sao mạch suy nghĩ của cô nương này lại thanh tú đến như vậy chứ, lúc này là thời điểm để ăn cái gì đó hay sao.

Xem bộ dáng không nói lời nào của những người khác thì không biết phải kéo tới lúc nào nữa, Cao Bằng đành bất đắc dĩ bảo,

- Như vậy đi, chúng ta chia binh hai đường. Ai muốn ở lại làm nghiên cứu thì cứ ở lại chỗ này, muốn đi xung quanh dò xét thì cứ đơn độc hành động đi.

- Khụ, thời điểm chúng ta tới không phải đã nói xong là tập thể hành động sao.

Đội trưởng Lý An được quân khu Hoa Hạ lâm thời xếp vào chợt đi ra nói.

- Ngươi cho rằng tập thể hành động có hữu dụng không?

Cao Bằng chỉ vào một đám người tâm tư khác nhau rồi nói:

- Ta nói lời ngay thẳng chút. Trên cơ bản người của mỗi thế lực ở nơi này đều muốn thoát khỏi đội ngũ để hành động độc lập. Bằng không nhiều người ở cùng một chỗ như vậy, nếu như nhìn thấy bảo vật — — thì phải thuộc về ai đây?

Câu nói sau cùng mới là lời tru tâm.

Thế gian nhốn nháo đều là vì lợi mà đến, việc không có ích lợi thì ai sẽ tới cơ chứ.

Thực lực mạnh không bằng lòng chia canh với thực lực yếu, thực lực yếu cũng sợ thực lực mạnh độc chiếm hết tất cả đồ tốt.

Mọi người lại không phải cùng một thế lực, muốn bọn họ hợp tác chân thành là việc gần như không có khả năng.

Ai cũng sẽ cho rằng bản thân mình chính là cái người may mắn kia.

Lý An có hơi xấu hổ. Mặc dù trước khi đến đã dự liệu được một đội trưởng như mình cũng không có gì dùng, hơn nữa cũng rất có khả năng làm không dài. Nhưng vẫn thật không nghĩ tới bản thân mình vừa mới tiến vào không đến một tiếng đồng hồ thì cái chức vị đội trưởng đã mất đi tác dụng rồi.

Có điều những chuyện này đều đã ở trong dự liệu của hắn, bởi vậy trong lòng cũng đã có chuẩn bị.

- Vậy được, như vậy đi. Một tuần sau chúng ta sẽ tập hợp ở cửa vào nơi này, trong thời gian một tuần này mọi người có thể tự do dò xét phụ cận. Trong lúc đó nếu như có phát hiện đồng bạn gặp phải nguy hiểm. . . thì vẫn nên ra tay giúp đỡ một chút.

Lý An cười khan đáp.

- Ừm.

- Được.

- Vậy chúng ta đi trước.

Một đám người nháy mắt tản ra, chia nhau cưỡi lên ngự thú của mình lấy các thế lực hợp thành đội ngũ hướng về các phương hướng khác nhau rời đi, cũng rất ít có đội ngũ nào lựa chọn đi cùng một phương hướng.

- Đội trưởng Lý An, người của quân khu các ngươi và ta cùng

đi với nhau.

Thời điểm Lý An tới thì đã biết bọn họ phải đi theo Cao Bằng, nên gật gật đầu:

- Đi.

Sau đó quay đầu hướng về phía bảy tên nghiên cứu viên mặc áo khoác trắng nói:

- Đợi chút nữa chúng ta sẽ đi cùng với Cao tiên sinh, nhớ kỹ đừng mất dấu.

- Biết rồi.

Bảy tên nghiên cứu viên tuổi tác phổ biến không lớn, chỉ có hai người nhìn qua khoảng chừng năm mươi tuổi, còn năm người khác hẳn là học sinh của bọn họ hoặc là trợ thủ gì đó, chỉ có hai ba mươi tuổi.

Cao Bằng nhớ kỹ vừa rồi lúc ở trên bầu trời đã nhìn thấy một khu rừng nhỏ rậm rạp ở phía đông, trong rừng rậm mơ hồ giống như có dấu vết kiến trúc.

- Chúng ta đi phương hướng kia.

Cao Bằng chỉ về phía đông.

Những người khác cũng không hỏi vì sao, Cao Bằng ở phía trước dẫn đường, bọn họ thì đi theo ở sau cùng.

Chỗ nào cũng có cây cối khô héo đến mức không có một mảnh lá cây, tựa hồ cây sinh trưởng trong Nại Hà ở Địa ngục đều không có lá cây.

Mỗi một đóa hoa ở ven đường, mỗi một cọng cỏ đều là loại sản phẩm mới mà từ trước tới nay bọn họ chưa từng gặp qua bao giờ.

Tựa như tôn hầu tử tiến vào Bàn Đào Viên vậy, các nghiên cứu viên thỉnh thoảng phát ra những tiếng kinh thán.

Có lẽ là bởi vì thảm trạng trước đó của người kia, động tác của những người này đều đặc biệt cẩn thận, cẩn thận từng li từng tí.

Cứ coi như như thế bọn họ cũng gặp phải một lần nguy hiểm. Một gốc thực vật dáng vẻ rất giống với cỏ đèn lồng ở ven đường, sau khi một nghiên cứu viên ở trong đó đến gần thì lại đột nhiên bạo khởi.

Cái đèn lồng có thể tích như dưa hấu lớn tăng vọt gấp mười lần, trông như thể cái mũ ở trên đỉnh đầu rơi xuống vậy.

Có điều bên trong cái mũ này mọc đầy những cái răng sắc bén, những cái răng lít nha lít nhít nhìn qua đặc biệt dữ tợn khủng bố.

Nếu như bị cắn trúng thì hậu quả khó mà tưởng nổi.

- Phanh!

Một viên hỏa cầu phát sau mà đến trước, đem con quái vật này đốt cháy thành tro tàn.

Nghiên cứu viên sống sót sau tai nạn liên tục nói lời cám ơn với Cao Bằng.

Kỳ thật ngay khoảnh khắc đầu tiên Cao Bằng sớm đã nhìn thấy con quái vật ẩn tàng thành thực vật kia, nhưng Cao Bằng đã cưỡng chế lệnh cho Tiểu Diễm không nên ra tay sớm.

Có đôi khi đạt được sự trợ giúp quá dễ dàng trái lại sẽ không biết quý trọng.

- Kia là kiến trúc? Nơi này vậy mà còn có người ở?

Có người kinh ngạc chỉ vào ngôi biệt thự rách rách rưới rưới

phía trước hỏi.

- Nơi này trước kia đã có người khác tới qua?

- Trước kia có người khác tới qua.

Ngay cả Lý An cũng không nhịn được nhíu mày.

Bởi vì kiến trúc giấu ở trong rừng cây phía trước thật sự là quá quen thuộc. Đó chính là một ngôi. . . biệt thự ba tầng lầu.

Hơn nữa biệt thự này nhìn qua có chút kỳ quái, là loại hình dạng quy cách cửu cung rất ngay ngắn. Một tầng lầu có ba cửa sổ, tất cả gồm ba tầng lầu, chín cửa sổ sắp xếp chỉnh tề với nhau.

Lầu ba ở phía trên nhất còn có ban công, trên ban công có tay vịn bằng gỗ.

Tầng cao nhất là có hình tam giác lớn ngay ngắn.

Liếc nhìn lại, gió thổi ở bên trên biệt thự phát ra tiếng vang ào ào ào.

Tăng thêm vô số những thân cây trụi lủi âm trầm kia, tựa như quỷ ảnh chồng chất lên nhau vậy.

- Ta nhìn thấy, ta nhìn thấy bên trong biệt thự có người đi tới.

Một nghiên cứu viên tuổi tác hơi nhỏ một chút đột nhiên cất tiếng kinh hô.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 576: Quỷ Lâu

- Ở đâu thế? Sao ta không nhìn thấy gì hết vậy?

Một người bên cạnh tiếp lời.

- Ta thật sự nhìn thấy, tuyệt đối không phải hoa mắt.

Hoàng Minh Khải gia tăng âm thanh lên.

- Thế nhưng nơi này thật sự tà môn, nếu như ngươi nói cho ta bên trong cất giấu một đám quỷ ta cũng sẽ tin.

Đồng sự Đặng Đặng cười nói với Hoàng Minh Khải.

- Cao Bằng, bên trong có âm khí rất nặng.

Tiểu Diễm nói với Cao Bằng.

- m khí?

Cao Bằng như có điều suy nghĩ, âm khí nặng thì nhất định là có mấy thứ bẩn thỉu rồi.

Trước đó, những cái quái vật xác sống kia cũng có âm khí nặng.

- Ngươi có phát giác có cái gì uy hiếp hay không?

Cao Bằng hỏi thăm Tiểu Diễm.

- Không có.

Tiểu Diễm lắc đầu.

- Ừm, vậy là tốt rồi.

Trong lòng Cao Bằng an tâm một chút. Đều nói trực giác của nữ nhân rất chuẩn. . . trực giác của mẫu hạc hẳn cũng sẽ rất chuẩn.

Hoàn toàn khác biệt với bọn họ. Bọn họ còn tưởng rằng nơi này là không gian gấp, cho rằng nơi này trước kia có người ở.

Nhưng Cao Bằng rất rõ ràng nơi này căn bản không phải cái không gian gấp gì, mà chính là Nại Hà Địa Ngục!

Trong Địa ngục có biệt thự hiện đại hoá là không bình thường.

Cao Bằng nhìn một hồi mới nhận ra được chỗ không đúng. Căn phòng này nhìn qua. . . tại sao lại giống với biệt thự giấy như vậy.

Gió thổi ở trên tường ngoài biệt thự phát ra tiếng xác giấy giòn giã.

Thậm chí vách tường còn đang đung đưa.

Biệt thự cao mười mét chập chờn trong gió, trông như thể một con ác quỷ vụng về đang gật gù đắc ý.

Cao Bằng định thần nhìn lại, thuộc tính của biệt thự này lập tức hiển hiện ra.

【Tên quái vật】: Quỷ Lâu Chỉ Biệt Thự

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 52 (Vương cấp)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Tinh Nhuệ / Phẩm chất Tinh Nhuệ

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Âm / Hệ Quỷ

【Năng lực quái vật】: Dưỡng quỷ lv3, khu quỷ lv3, tụ âm lv3,

sương mù âm khí ăn mòn lv3.

【Nhược điểm quái vật】: Hệ Hỏa

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Sau khi một số lượng lớn biệt thự giấy bị đốt cháy sẽ cụ hiện Quỷ Lâu Chỉ Biệt Thự ở trong Địa Ngục. Bởi vì thứ này có đặc tính uẩn dưỡng hồn thể và hấp thu âm khí, nó đã trở thành nơi mà quỷ quái trong Địa ngục thích ở lại.

Nhưng nếu như thực lực bản thân quỷ quái không đủ thì sẽ bị Quỷ Lâu Chỉ Biệt Thự khống chế, trở thành phòng nô của bọn nó.

Thật thê thảm, ngay cả quỷ cũng sẽ trở thành phòng nô!

- Đừng đi vào.

Cao Bằng ngăn cản những người muốn đi vào,

- Các ngươi không cảm thấy cái thứ đột nhiên xuất hiện ở nơi này rất quái dị sao?

Nghiên cứu viên bị ngăn lại ngượng ngùng cười, trên thực tế dũng khí vừa rồi hắn muốn đi vào chính là đến từ Cao Bằng. . .

Bởi vì sớm đã nghe nói qua các loại công tích vĩ đại của Cao Bằng, ở cùng một đội ngũ với loại đại thần này lâu hắn cảm giác chính mình cũng trở nên bành trướng.

- Không phải có ngươi sao.

- Nơi này. . . đẳng cấp quái vật hạn mức tối đa không chỉ Hoàng cấp.

Cao Bằng nói một cách đầy ý vị sâu xa,

- Cứ coi như là ta thì cũng không nhất định có thể bảo vệ tất cả mọi người các ngươi được, ở chỗ này vẫn nên cẩn thận một

chút cho thỏa đáng.

Sau đó Cao Bằng quay đầu hạ lệnh bảo Tiểu Diễm tiến hành công kích tòa nhà này.

Tiểu Diễm hít sâu một hơi, không khí bị hút vào bụng.

Chỉ trong nháy mắt cái bụng đã trở thành một quả cầu tròn trịa, tựa như một quả bóng da lớn.

Quỷ lâu nhận ra được nguy hiểm, đột nhiên lắc lư di động về phía sau.

- Tòa nhà kia cử động rồi!

Hoàng Minh Khải kinh hô.

Mẹ ơi!

Hắn gặp qua rất nhiều quái vật, cũng đã giải phẫu không ít quái vật.

Nhưng mà ngôi nhà biết di động thì vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

- Thi thể của ngôi nhà này có thể cho chúng ta giải phẫu hay không? Không biết sau khi giải phẫu bên trong là tường xi-măng hay là nội tạng?

Giang Phi Phàm mắt sáng lên.

Tốc độ dường như là hạng mục yếu kém của quỷ lâu, nó mới vừa di chuyển ra sau một chút đã bị ngọn lửa đuổi kịp.

Trong miệng Tiểu Diễm phun ra lượng lớn hỏa diễm, trông như thể một cây súng phun lửa vậy.

Hỏa diễm bao phủ vách tường mặt ngoài của quỷ lâu, hỏa

diễm thấm vào từ trong các cửa sổ. Quỷ lâu phát ra tiếng thét vừa chói tai vừa thê lương.

Tòa nhà này phát sinh vặn vẹo ở trong đôi mắt mở trừng trừng của bọn họ, quỷ lâu không ngừng lay động ở bên trong hỏa diễm. Vách tường bên ngoài bị tô màu sặc sỡ tách ra, một khối lại một khối bị thiêu cháy hòa tan vào bên trong ngọn lửa.

Nóc nhà hình dạng tam giác đại biến, biến thành một cái mũ đầy vẻ âm trầm khủng bố, phía trên treo đầy đầu người, cửa sổ đen kịt trông như thể hốc mắt khủng bố.

Quỷ quái ký túc ở bên trong quỷ lâu cũng bị hỏa diễm đốt cháy, thậm chí ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không thể truyền ra thì đã bị ngọn lửa triệt để đốt thành một đống bột phấn màu đen rồi.

Đốt cháy đến tận năm phút, quỷ lâu đã bị đốt thành một đống than cốc đen kịt, khói đặc cuồn cuộn từ bên trong than cốc bay ra ngoài.

- Nó đã bị đốt thành tro rồi, ngươi cũng đừng nghĩ giải phẫu nữa.

Hoàng Minh Khải cất tiếng trêu đùa.

Tiểu Diễm bay qua, tìm được một viên tinh hạch đục ngầu màu xám từ bên trong đống than đen kia, ở bên trong ánh mắt hâm mộ của những người khác một ngụm nuốt luôn vào trong bụng.

- Có hơi cay, cảm giác giống như khi ta ăn ớt lần đầu tiên lúc còn bé vậy.

Tiểu Diễm chép miệng, nàng vẫn rất thích ăn cay.

- Chỉ còn lại tro tàn thôi. . . chúng ta lấy đám tro này về xét nghiệm một chút vậy.

Giang Phi Phàm bổ nhào qua hốt một chút tro tàn trên mặt đất cho vào trong bình, sau đó lại đem cái bình để vào bên trong không gian tùy thân của Phù Không Thủy Mẫu.

Trông thấy Cao Bằng nhìn qua, nghiên cứu viên tư lịch già nhất, cũng là lão sư của những nghiên cứu viên trẻ tuổi này - Trần giáo sư mở miệng nói:

- Tính tình Tiểu Giang chính là như vậy, cậu ta mà thấy thích đồ vật nào thì sẽ cầm đi nghiên cứu ngay lập tức.

- Có thể hiểu, những vị đại nghiên cứu viên có thành tựu kia đều như thế này mà.

Cao Bằng vừa cười vừa đáp.

- Ha ha, có điều Phù Không Thủy Mẫu của tập đoàn Nam Thiên các cậu quả thật rất không tệ, hiện tại khi chúng ta ra ngoài trên cơ bản mỗi một người đều có một con Phù Không Thủy Mẫu, rất nhiều tài liệu không cần lo lắng không chứa nổi.

Trần giáo sư vừa cười vừa bảo.

Vù vù — — Nơi xa chợt truyền đến âm thanh đập cánh.

Một hơi thở cực kỳ hùng mạnh đang từ đằng xa không ngừng tiếp cận.

Hắc ám, tà ác, thô bạo.

Xuất hiện trước nhất trong tầm mắt chính là một con Thanh Loan. Trên lưng Thanh Loan có ba người, sau khi nhìn thấy Cao Bằng bọn họ bèn la lớn:

- Cứu mạng.

Thanh Húc nhìn thấy Cao Bằng, mắt sáng lên nhận ra thân phận của hắn.

- Phía sau có quái vật Đế cấp, cẩn thận.

Thanh Húc nói với Cao Bằng, đồng thời quan sát biểu cảm của hắn.

Trên mặt Cao Bằng không hề lộ ra bất kỳ biểu cảm dư thừa nào, chỉ phất phất tay:

- Các ngươi trốn đằng sau đi, đừng vướng bận.

Sau đó Cao Bằng lại nói với mấy người Lý An bọn họ:

- Các ngươi cũng lui về phía sau đi.

Lý An gật đầu, muốn nói cái gì đó với Trần giáo sư. Trần giáo sư khoát tay lời gì cũng không nói, trực tiếp xoay người chạy, thể cốt cũng khá là cường tráng.

Cao Bằng quay đầu nhìn về phương hướng lúc Thanh Loan đến.

Mặc dù còn chưa trông thấy bộ dáng của quái vật, nhưng hắn đã nhìn thấy sương đen che khuất bầu trời.

Trong hắc vụ loáng thoáng có một con quái vật khổng lồ không ngừng đến gần.

Bởi vì có sương đen che chắn nên Cao Bằng nhìn không thấy dung mạo cụ thể bên trong, chỉ có thể nhìn thấy một đường viền mơ hồ.

Quái vật này chiều cao không thấp, chỉ sợ chí ít cũng đến hai ba mươi mét. Xuyên thấu qua sương đen Cao Bằng trông thấy hai đoàn ánh sáng tinh hồng đâm xuyên qua màn sương, loáng thoáng còn có âm thanh vật nặng ma sát lôi kéo trên mặt đất.

- Đối phó với mấy thứ đồ vật âm tà này, hệ Lôi chắc sẽ được tăng phúc.

Cao Bằng nheo mắt triệu hồi Đại Tử ra.

Đại Tử bị triệu hoán xuất thế, lôi quang lượn lờ quanh người nó tự nhiên tiếp xúc với không khí phát ra tiếng đùng đùng giòn vang. Lôi điện sinh ra phản ứng kịch liệt cùng với âm khí nồng nặc trong không khí.

- Đại Tử, dùng Ngân Anh Chi Lôi đánh cho cái tên to xác kia một phát.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 577: Ngưu Đầu Mã Diện

Đại Tử ngưng trọng nhìn con quái vật đang tới gần, khi tức trên cơ thể nó khiến cho Đại Tử phát giác ra một tia uy hiếp khó mà miêu tả được.

Nhưng nó vẫn nghe lời Cao Bằng, triệu hồi ra Ngân Anh Chi Lôi tấn công thứ trong màn sương đen kia.

Ngân Anh Chi Lôi ánh lên màu bạc, tăng thêm tổn thương cho tà vật, dù không biết quái vật trong màn sương này là cái gì nhưng chắc chắn là tà vật.

Hoa văn trên cánh nó loé lên, vô số tia chớp màu bạc nổ lốp bốp trong không khí, một cái lưới lôi lớn phủ xuống.

Lôi Võng gào thét, khi tiếp xúc với màn sương đen, Ngân anh Chi Lôi bộc phát ra quang mang mãnh liệt.

Rống! Dường như con quái vật trong màn sương kia đã bị chọc giận, dẫm mạnh chân phải một cái, núi rung đất chuyển, chiến giáp màu xanh đen ảm đạm bao phủ khắp chân. Trong tiếng gió rít gào, một vệt đen trảm rách màn sương, mang theo mùi máu tươi nồng đậm và tiếng gió cuồng bạo chém tới.

Thanh khai sơn đao khổng lồ tiếp xúc với Ngân Anh Chi Lôi trong nháy mắt lóe lên ánh sáng óng ánh.

Oanh!

Cái lưới bằng Ngân Anh Chi Lôi run rẩy kịch liệt, bộc phát ra hào quang sáng chói.

Sau đó Cao Bằng liền nghe thấy tiếng vải vóc bị cắt đứt, lưới Ngân Anh Chi Lôi bị một đao này chặt làm đôi.

Lưỡi đao vẫn còn dư thế chém xuống mặt đất, mặt đất run rẩy mãnh liệt.

Nhất thời, núi rung đất chuyển.

Nơi nào lưỡi đao đi qua, mặt đất dồn dập vỡ vụn.

Một đao quét tới, trong vòng một trăm mét trước mặt tựa như bị vô số con trâu cày qua hai lần.

Phù phù. Người thú khủng bố đi ra khỏi mà sương đen, hai mắt đỏ ngầu dường như có thể xuyên thủng lòng người.

Hai cái sừng đen nhánh sắc bén đâm thẳng lên trời, chiến khải xanh đen thâm trầm mà tuyệt vọng. Trên tay phải nắm chặt lấy một thanh đại đao màu đen, lưỡi đao và chuôi đao đầy hoa văn huyền diệu.

Thân thể cao trọn vẹn hơn ba mươi mét tựa như một toà núi nhỏ.

Mũi trâu phun ra sương đen nồng đậm, thì ra màn sương đen vẫn lượn lờ quanh nó là từ mũi nó phun ra.

【 Tên quái vật】: Địa Ngục Ngưu Đầu

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 82 (Thánh cấp)

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Sử Thi / Phẩm chất Sử Thi

【 Thuộc tính quái vật】: Hệ Tử Vong / Hệ Hắc Ám

【 Năng lực quái vật】: Tăng phúc lực lượng lv6, Thân thể cường tráng lv5, Siêu phàm khôi phục lv6, Tổn thương linh hồn

lv7.

【 Đặc tính quái vật】: Tử vong chấn nhiếp (Từ khi sinh ra chúng đã có năng lực chấn nhiếp người chết.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Khi tấn công vong linh, tổn thương sẽ tăng thêm.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Quái vật hệ vong linh cấp thấp hơn nó sẽ bị chấn nhiếp ở mức lớn nhất, khi đối mặt với nó lực lượng sẽ bị suy yếu.

Nhắc nhở: Hiệu quả ② Không có hiệu lực đối với vong linh có phẩm chất cao hơn nó.)

【 Nhược điểm quái vật】: Nước Hoàng Tuyền có hiệu quả suy yếu với nó.

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Quái vật sinh ra ở trong Địa Ngục, trời sinh dũng mãnh, tính cách cương mãnh không biết sợ. Bọn chúng là người giám sát ở địa ngục.

Thánh cấp!

Sau lưng Cao Bằng lạnh lẽo, lòng bàn chân đã chuẩn bị bôi dầu chạy trốn.

Thánh cấp, chính mình đánh không lại! Không chạy còn có thể làm sao?

Tay phải của Địa Ngục Ngưu Đầu chậm rãi rút lại đại đao đang cắm dưới đất, bỏ vào trong bao sau lưng.

Bước lên hai bước, Cao Bằng liền cảm giác được một cỗ khí tức áp bách cường đại đập vào mặt.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy như vậy.

Trước kia, chưa bao giờ hắn trải qua cảm giác này.

Đây không phải lần đầu tiên Cao Bằng gặp quái vật Thánh cấp, nhưng những quái vật trước không coi Cao Bằng là một món đồ ăn, bọn chúng đều không thèm để ý tới hắn.

Nhưng lần này là lần đầu tiên hắn mặt đối mặt nhìn thẳng vào một quái vật Thánh cấp.

- Người sống sao?

Địa Ngục Ngưu Đầu ồm ồm nói.

Tiếng nói rung động chấn động đất đá rung rung.

Cao Bằng âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Đối phương không trực tiếp ra tay hạ sát thủ, nói rõ chuyện này còn có thể bàn được.

Cao Bằng chỉ sợ loại không nói gì vừa đến đã đánh nhau.

- Chào ngươi! Xin hỏi, có phải chúng ta đã quấy rầy ngươi đúng không? Chúng ta cũng chỉ là vô tình phát hiện một thông đạo rồi đi từ đó tới đây.

Cao Bằng giả bộ căng thẳng đáp.

- Thông đạo?

Địa Ngục Ngưu Đầu ồm ồm tự hỏi, sau đó còn gãi đầu.

- Xem ra không cẩn thận xảy ra chút đường rẽ, may mà vấn đề không lớn.

Địa Ngục Ngưu Đầu quay đầu quan sát Cao bằng, bá đạo nói,

- Nơi này không cho phép người sống đi vào, nếu các ngươi đã đi vào thì vĩnh viễn lưu lại nơi này đi.

Đinh linh linh, đinh linh linh ~

Nơi xa có tiếng vang vọng lại.

Tiếng đinh đương thanh thuý quanh quẩn trong thiên địa, tựa như một con lạc đà đi trong sa mạc.

Một đoàn sương đen không ngừng tới gần. Trong đám sương mù màu đen đó, một con cự thú hình người cao không thua gì Địa Ngục Ngưu Đầu đang tới gần.

Khác với Ngưu Đầu là nó không phát ra hai đạo ánh sáng màu đỏ xuyên qua màn sương, mà là hai đoàn ánh sáng màu u lam.

- Ngưu Đầu, tìm được chỗ nào xảy ra sai lầm chưa?

Tiếng hỏi sắc nhọn từ xa vọng lại.

Cao Bằng nhìn sang. Màn sương đen tan dần, một con quái vật khá tương tự với Ngưu Đầu đang lướt tới gần với một tốc độ như quỷ mị.

Khuôn mặt không phải dữ tợn bá đạo như Ngưu Đầu, mà là một cái Mã Diện trắng bệch, âm trầm.

Tay trái của Mã Diện cầm theo một cái đèn lồng, đằng sau đèn có chuôi nắm bằng đồng xanh, móng vuốt đầy lân phiến của nó nắm chặt chuôi, phía trước chuôi nắm là một cái đèn lồng dường như được làm từ chỉ đen quấn thành.

Vỏ đèn lồng dùng xương trắng tạo dựng dàn khung, trong đó đốt lên một đoàn lục hoả sâu kín yếu ớt.

Nó nhàn nhạt nhìn lướt qua đám Cao Bằng khiến hắn cảm giác linh hồn của mình cũng bị kéo ra ngoài. Bên cạnh, cánh của Đại Tử nổ vang lốp bốp. Cao Bằng lắc lắc đầu, cảm giác không thoải mái kia liền biến mất.

Đây là Mã Diện sao? Cao Bằng cảm giác nó càng nguy hiểm hơn.

Xem thuộc tính của Mã Diện, năng lực rất khác với Ngưu Đầu. Nếu nói Ngưu Đầu là cuồng chiến sĩ thì Mã Diện chính là pháp sư linh hồn âm trầm kinh khủng, nhất là đặc tính của nó.

【 Đặc tính quái vật】: Câu hồn sứ giả (Mỗi một Mã Diện trời sinh là một người chơi linh hồn.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Đẳng cấp năng lực loại thao túng linh hồn +1.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Mã Diện sẽ có được tầm mắt của tất cả linh hồn bị nó thao túng.)

Đây chính là năng lực thiên phú của Mã Diện. Ngưu Đầu Mã Diện, một kẻ khống chế linh hồn, một kẻ cuồng bạo cận chiến, là một cặp phối hợp hoàn mỹ nhất.

Mà trong giới thiệu có nói, Mã Diện nào cũng có năng lực này… Cũng chỉ có tổ hợp như thế mới xứng với chức vụ quản lý Địa Ngục trong truyện thần thoại.

- Vẫn chưa, nhưng ta ngửi thấy hương vị hôi thối của nhân gian.

Địa Ngục Ngưu Đầu lắc đầu, trong giọng nói có vài phần xem thường:

- Hương vị nhân gian thật khó ngửi, không dễ chịu như mùi của Địa Ngục chúng ta.

Địa Ngục Mã Diện ừ một tiếng bằng mũi, rồi gập lưng lại quan sát Đại Tử và Cao Bằng.

Khoảng cách gần như thế, Cao Bằng có thể nhìn thấy rõ hai lỗ

mũi to của nó phun ra hắc khí.

- Thả mấy nhân loại này về đi, bọn họ cũng chỉ là đi nhầm tới thôi.

Địa Ngục Mã Diện từ tốn nói.

Ngưu Đầu lẩm bẩm:

- Ngươi cứ luôn thiện tâm như thế.

Mã Diện cười ha ha, sau đó dùng vó phải đạp mạnh xuống đất mấy cái.

Tựa như địa chấn bạo phát, mặt đất vỡ ra từng khe nứt lớn. Từ trong đó có từng đoàn ánh sáng màu lục yếu ớt le lói hắt ra, ngay sau đó vô số vong linh bay ra bốn phương tám hướng.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 578: Cửu Thiên Thập Địa

Quỷ hồn đầy trời bay về phía bốn phương tám hướng, một đoàn người Cao Bằng đứng ở dưới chân Mã Diện không dám rời xa.

Cái móng thô tráng của Mã Diện lập tức hiện ra trước mắt Cao Bằng, áo giáp màu xám trắng bao trùm chân, chỉ có móng ngựa màu đen để lộ bên ngoài, thân thể cường tráng ẩn chứa lực lượng khủng bố.

Cơ bắp cường tráng trông như thể có thể hô hấp vậy!

Cao Bằng ngẩng đầu cũng chỉ trông thấy bóng lưng Mã Diện mà thôi, lông bờm màu đen như thể tóc từ sau đầu rủ xuống, giống như là một cái thác nước.

Hình như đã chú ý tới ánh mắt Cao Bằng, Mã Diện nghiêng đầu qua nhàn nhạt nhìn lướt qua hắn.

Đồng tử u lam dường như xem thấu tất cả ý tưởng trong nội tâm Cao Bằng.

Cao Bằng không nói gì, người khác cũng không dám nói lời nào. Đại Tử. . . cảnh giác nhìn Mã Diện, móng vuốt hướng về phía trước cọ xát, đi lên phía trước hai bước, lặng lẽ đem Cao Bằng bảo hộ ở đằng sau chân của mình.

Đáy lòng Cao Bằng chợt cảm thấy ấm áp, gia hỏa ngốc nghếch này ở thời khắc mấu chốt vẫn là rất đáng tin.

Dưới sự dẫn dắt của vô số quỷ hồn, toàn bộ những người

đồng thời tiến đến cùng với Cao Bằng đều được tìm tới.

Thân thể quỷ hồn có thể xuyên thấu vật thể không có nguyên tố năng lượng cao, bao gồm lại không giới hạn trong tảng đá, thân cây. Hơn nữa cảm giác của bọn nó đối với khí tức sinh mạng rất nhạy bén.

- Còn có người khác hay không?

Mã Diện khàn khàn hỏi.

Lý An đi ra đếm nhân số một chút, không thiếu một người nào.

- Vậy thì đi thôi.

Mã Diện dứt lời cũng cùng với Ngưu Đầu ở phía trước dẫn đường. Dường như cũng không sợ có người vụng trộm chạy đi, toàn bộ quá trình ngay cả đầu đều không hề quay lại.

Đoàn người Cao Bằng tựa như mấy đứa trẻ con làm việc sai trái bị người lớn bắt được vậy, yên lặng theo ở phía sau.

- Hai con quái vật này có đẳng cấp gì?

Có người hạ giọng hỏi.

- Không biết, nhìn dáng vẻ. . . ít nhất cũng là Đế cấp.

- E sợ không chỉ vậy.

Có người sáng suốt lắc đầu, không nhìn thấy Cao Bằng có ngự thú Đế cấp cũng "Nghe lời" như vậy à.

- Ở nơi này của chúng ta không phải không có ngự sử Đế cấp. . .

- Được rồi, đừng nói nữa.

Có người đáy mắt sinh ra dị dạng, thọc cánh tay người bên cạnh kia,

- Bọn nó đều không thèm nhìn chúng ta, có muốn tìm cơ hội lén lút. . .

Mã Diện không quay đầu lại tự lo đi lên phía trước, nhưng thể tích khổng lồ làm cho âm thanh của nó nhẹ nhõm truyền vào trong tai tất cả mọi người ở đây.

- Nếu có ai muốn ở lại Địa Ngục, chúng ta nhiệt liệt hoan nghênh.

- Ha ha ha ha, hoan nghênh gia nhập Địa Ngục của chúng ta! Nếu có dũng khí thì cứ đến Địa Ngục chúng ta, ở lại nơi đó mà làm cái đồ hèn nhát gì chứ.

Địa Ngục Ngưu Đầu làm càn cuồng tiếu.

- Ngưu Đầu.

Địa Ngục Mã Diện không giận tự uy.

Tiếng cười của Ngưu Đầu chợt im bặt đi. Tựa như nghĩ tới điều gì nên ngậm miệng không nói, buồn bực đi đường.

Đi suốt ba tiếng đồng hồ, Mã Diện cùng với Ngưu Đầu mang theo mọi người đi tới thông đạo không gian,

- Rời khỏi Địa Ngục.

Ngưu Đầu xoay đầu lại, đen mặt nói ra.

Nhìn bộ dáng táo bạo của Ngưu Đầu, dường như một lời không hợp liền muốn đánh nhau.

Những người này sao còn dám tiếp tục đợi lâu nữa cơ chứ, lập tức vội vội vàng vàng rời khỏi thông đạo không gian.

Một khắc cuối cùng rời khỏi thông đạo, Cao Bằng xoay người vẫy vẫy tay với Ngưu Đầu Mã Diện,

- Mong rằng lần sau chúng ta sẽ còn gặp mặt.

Địa Ngục Ngưu Đầu cười nhạo một tiếng,

- Tên nhóc con.

Mã Diện nhàn nhạt đảo mắt lườm Ngưu Đầu một cái, sau đó đèn lồng trong tay vung lên, sau một khắc lấy Mã Diện làm trung tâm hướng bốn phía khuếch tán ra một tầng lĩnh vực màu xanh biếc hướng ra bên ngoài. Toàn bộ thông đạo không gian đều bao phủ ở bên trong phạm vi lĩnh vực.

Ầm ầm — — Lĩnh vực cùng với thông đạo không gian sản sinh ra ma sát kịch liệt, giống như là bánh răng của hai con cự thú sắp thép ma sát lẫn nhau bắn ra hỏa tinh tung toé bạo lực.

Dường như không cẩn thận mở ra một cái cửa rồi bị một cỗ lực lượng khác đóng lại.

Thông đạo càng ngày càng hẹp, cuối cùng chỉ còn lại một đạo ánh sáng nhỏ bé không thể nhận ra.

Kèm theo một tiếng trầm thấp trầm đục, thông đạo triệt để đóng lại.

Nhìn thấy đất trống trước mắt vẫn như thường, Địa Ngục Mã Diện duỗi lưng một cái giãn ra thân thể, trong thân thể phát ra âm thanh xương cốt giòn tan.

- Ngu xuẩn, thật không biết vì sao lại an bài ngươi trở thành cộng tác của ta nữa.

Mã Diện tự lẩm bẩm,

- Năm đó Đại Quân chọn lựa ra hai chủng tộc từ trong mười

hai chủng tộc phụ trách giám thị Địa Ngục, chọn trúng Ngưu tộc các ngươi cùng với Mã tộc chúng ta. Nhưng ta và ngươi hợp tác lâu như vậy, ta cảm thấy IQ của ngươi còn không so được với Trư tộc. Tuy rằng người ta là heo nhưng vẫn là đại trí nhược ngu, còn ngươi bây giờ chính là đồ ngu xuẩn.

Ngưu Đầu nhìn dưới chân cười hắc hắc, cũng không phản bác.

- Lúc nãy hẳn là nhân loại kia đã nghe ra cái gì đó.

Mã Diện có ý riêng.

Ngưu Đầu không quan trọng,

- Đoán ra chân tướng thì sẽ đoán được thôi, dù sao Đại Quân cũng không có hạ lệnh không được phép nói.

Mã Diện đạm mạc gật đầu, quay người rời khỏi phiến khu vực này. . .

Bắc Thanh Nghiên đứng ở bên cạnh Cao Bằng, từ đầu đến cuối biểu cảm trên mặt đều không có xuất hiện quá nhiều biến hóa, dù là lúc Ngưu Đầu Mã Diện xuất hiện vừa rồi cũng giống như vậy.

Cao Bằng biết nơi này không phải địa phương nói chuyện, lập tức cáo biệt với mấy người Lý An bọn họ. Mấy nghiên cứu viên bên Lý An ngược lại là có thu hoạch không nhỏ, biểu cảm trên mặt tràn đầy vui mừng.

Sau khi đã rời xa đám người, Cao Bằng nói ra nghi vấn giấu ở đáy lòng.

- Cô biết nơi đó là địa phương nào không?

- Biết chứ.

Bắc Thanh Nghiên gật đầu.

- Khó trách lúc cô nhìn thấy Ngưu Đầu Mã Diện thì không có bao nhiêu kinh ngạc. . .

Cao Bằng xoa xoa huyệt thái dương.

Bắc Thanh Nghiên nhìn thấy bộ dáng này của Cao Bằng thì nói với vẻ có chút bất đắc dĩ:

- Chỉ là biết thân phận của bọn nó mà thôi, bình thường bọn nó sẽ không chủ động công kích chúng ta.

- Bọn nó là ai?

Tiểu Diễm hiếu kì hỏi, Ngưu Đầu Mã Diện kia đem đến uy hiếp cực lớn cho nàng.

- Bọn nó là chấp pháp giả của Địa Ngục.

Bắc Thanh Nghiên chợt nghĩ tới điều gì,

- Nhưng mà Địa Ngục có quan hệ rất mật thiết với chúng ta. . . Nói thật, ngay từ đầu tôi cũng không biết kia là thông đạo thông hướng Địa Ngục.

- Trừ Địa Ngục còn có địa phương khác nữa sao?

Cao Bằng sửng sốt một chút.

- Ừm.

Bắc Thanh Nghiên khẽ nhăn đôi mi thanh tú, gió thổi loạn tóc mai của nàng. Vén mái tóc ra bên tai, nàng nhẹ nhàng nói ra:

- Kỳ thật trái đất hiện tại mà mọi người nhìn thấy chỉ là một phần rất nhỏ của thế giới này mà thôi, càng nhiều thế giới đều đang giấu ở một mặt khác.

Cao Bằng nghiêng tai lắng nghe.

Bắc Thanh Nghiên tiếp tục nói:

- Nếu như chỉ là ngần ấy địa bàn ở trái đất, làm sao có thể nào hấp dẫn nhiều bộ lạc thượng cổ trở về như vậy được.

Cao Bằng gật đầu, là đạo lý này. Dù rằng sau khi xảy ra tai biến trái đất đã trở nên càng lớn, nhưng đối với nhiều bộ lạc thượng cổ có nhiều Hoàng cấp, Đế cấp thậm chí ngự thú trên Đế cấp mà nói, trái đất vẫn quá nhỏ.

- Mảnh thế giới này đã từng có một cái tên, gọi là Cửu Thiên Thập Địa.

Bắc Thanh Nghiên ngẩng đầu nhìn bầu trời, lông mi run lên nhè nhẹ.

- Trời là dương, đất là âm. Hoàng Tuyền U Minh Địa Ngục kia chính là Thập Địa trong truyền thuyết. Tôi còn tưởng rằng lối đi này là thông hướng Cửu Thiên. . . thật không nghĩ tới là thông hướng Thập Địa. Ngưu Đầu Mã Diện kia chính là người giám thị trong Địa ngục, Ngưu Đầu Mã Diện chí ít cũng là tồn tại Thánh cấp mới có thể đảm nhiệm chức vị này.

- Vậy thế giới của những bộ lạc thượng cổ kia không thuộc về Cửu Thiên Thập Địa à?

Cao Bằng buồn bực hỏi.

- Không thuộc về! Những thế giới kia độc lập ở bên ngoài Cửu Thiên Thập Địa. Nơi đó được gọi là Vị Diện Hải, do một vài thế giới độc lập tạo thành. . . Tôi cũng không rõ ràng nơi đó lắm đâu, cái tên Vị Diện Hải cũng là do năm đó tôi nghe cha nói. Chỉ biết Vị Diện Hải rất lớn, Cửu Thiên Thập Địa cũng rất lớn.

Bắc Thanh Nghiên lắc đầu.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 579: Trở Về Hắc Vụ

- Anh nhìn tôi làm gì?

Bắc Thanh Nghiên thấy Cao Bằng cứ nhìn chằm chằm vào mình thì kỳ quái hỏi.

- Bắc Bách Khoa, cô còn biết cái gì nữa thì cùng nói ra một lượt luôn đi.

Cao Bằng nhíu mày, làm ra biểu cảm mà bản thân tự cho là soái khí nhất.

Bắc Thanh Nghiên yên lặng dời tầm mắt đi, thật lâu sao mới hỏi:

- Vậy anh còn muốn biết gì nữa?

- Cô hiểu rất rõ Cửu Thiên Thập Địa.

- Bởi vì khi đó bộ lạc chúng tôi đã sinh hoạt ở Cửu Thiên Thập Địa mà.

Bắc Thanh Nghiên nhịn không được cười lên.

- Khi đó căn bản không có cái loại thuyết pháp trái đất này, chỉ có Cửu Thiên Thập Địa. Trái đất cũng hẳn là sau này bị phong ấn mới biến thành cái bộ dáng như hiện tại.

- Có phải Cửu Thiên Thập Địa có Cửu Trọng Thiên, còn có mười tầng Địa Ngục hay không?

Cao Bằng hỏi.

Bắc Thanh Nghiên kỳ quái nhìn Cao Bằng,

- Không phải. Cửu Thiên Thập Địa chỉ là một loại thuyết pháp chung chung, bởi vì trời so với đất thì ít hơn một phần, cho nên mới có cách nói Cửu Thiên Thập Địa như vậy.

- Thì ra là như vậy. . . Vậy thì nếu như trời so với đất nhiều hơn một phần chẳng phải là sẽ biến thành Thập Thiên Cửu Địa hay sao?

Cao Bằng nói một hồi chính mình cũng phải bật cười.

- Cửu Thiên là một mảnh thế giới mênh mông, dùng cách nói của các anh thì chính là một cái bản khối đại lục chỉnh thể. Bộ lạc Bắc Hàn chúng tôi trước kia chính là ở trên quần đảo Cửu Thiên Hàn Sương. Cửu Thiên và Thập Địa độc lập lẫn nhau, muốn từ Cửu Thiên tiến vào Thập Địa thì nhất định phải thông qua thông đạo riêng biệt. Nói thật, vừa rồi cũng là lần đầu tiên tôi tiến vào Địa Ngục, trước kia tôi chỉ nghe các trưởng bối trong tộc đàm luận qua nơi đó mà thôi.

Nghĩ đến người thân, thần sắc Bắc Thanh Nghiên ảm đạm, nhưng rất nhanh đã thanh tỉnh lại.

- Bên trong Thập Địa kia đã có người giám sát, vậy Cửu Thiên có người giám sát hay không?

- Cửu Thiên không có.

Bắc Thanh Nghiên rất tiếc nuối lắc đầu.

- Nhưng mà Cửu Thiên có một ít tộc đàn quái vật rất mạnh. . . Bọn nó thậm chí còn cường đại hơn rất nhiều so với bộ lạc chúng tôi. Từ thời kỳ viễn cổ đã tồn tại ở bên trong Cửu Thiên, thậm chí còn có một vài tồn tại cự phách sinh ra khi thế giới vừa mới bắt đầu đang ngủ say. Nếu như đảo loạn thế giới thì cũng sẽ đánh thức chúng nó.

Dù Cao Bằng có tiếp tục hỏi thăm như thế nào nữa cũng chỉ hỏi được một chút tin đồn thú vị liên quan tới bộ lạc Bắc Hàn từ chỗ nàng mà thôi. Ví dụ như phụ cận quần đảo Hàn Sương có cái gì ăn ngon, nơi nào có tộc đàn quái vật gì, bình thường tộc nhân trong bộ lạc ăn cái gì. . .

Cao Bằng bừng tỉnh đại ngộ,

- Không nghĩ tới cô lại là một trạch nữ.

Bắc Thanh Nghiên tức giận lườm Cao Bằng một cái, khi đó trừ đợi ở trong bộ lạc còn có thể đi nơi nào được chứ.

- Anh đừng có bởi vì Cửu Thiên không có người giám sát mà xem nhẹ nó. Mặc dù Cửu Thiên nhỏ hơn một chút so với Thập Địa nhưng cũng là tương tương. Hơn nữa chính là bởi vì không có người giám sát, cho nên Cửu Thiên cũng càng thêm dã man hơn.

- Có điều tôi vẫn có chút hiếu kì. Năm đó vì sao các cô lại rời khỏi trái đất, hơn nữa còn là tất cả bộ lạc cùng rời đi. Nếu như có cừu gia, vậy thì sẽ nhằm vào tất cả nhân tộc. Bọn tôi cũng là nhân tộc, đến lúc đó mặc kệ là bộ lạc thượng cổ hay là người trái đất chúng tôi cũng đều sẽ bị nhằm vào chứ.

Cao Bằng hỏi.

Đây cũng là chỗ mà hắn lo lắng. Năm đó mấy người của bộ lạc thượng cổ rời khỏi nhất định có đạo lý của bọn họ, hoặc chính là hoàn cảnh không thích hợp cho bọn họ sinh tồn, hoặc chính là không thể tiếp tục sinh tồn được nữa. . .

Nếu như là cái trước thì còn tốt. Nhưng nếu như là cái sau, vậy thì Cao Bằng đành phải suy nghĩ có phải năm đó có nguyên nhân gì khiến cho nhân tộc không thể sinh hoạt ở Cửu Thiên, sau đó khiến cho bọn họ không thể không lưu vong đến thế giới khác.

- Cũng không phải tất cả mọi người đều rời khỏi. Khi đó tất cả

bộ lạc đều theo Cửu Thiên Thập Địa rời khỏi, rời đi chỉ là những người già yếu của bộ lạc, năm đó cha tôi đã ở lại.

Bắc Thanh Nghiên dừng lại một lát, sau đó yên lặng lắc đầu,

- Tôi chỉ biết cha tôi và cả trưởng lão trong tộc cuối cùng mang theo một bộ phận tinh anh trong tộc và cả ngự thú của bọn họ rời khỏi bộ lạc Bắc Hàn đi tham gia chiến tranh.

- Được rồi.

Cao Bằng biết không thể hỏi ra được cái gì từ chỗ của Bắc Thanh Nghiên nữa,

- Tốc độ của Đại Tử rất nhanh, chúng ta cưỡi Đại Tử về sớm một chút ăn lẩu.

Đại Tử quay đầu,

- ? ? ?

Cao Bằng, ngươi vậy mà còn muốn mang theo một nữ nhân khác cưỡi ở trên lưng ta, chẳng lẽ Đại Tử ta không cần mặt mũi hay sao?

- Trở về chuẩn bị cho ngươi ăn ngon.

- Các ngươi đi nhanh lên một chút!

Đại Tử tranh thủ thời gian thúc giục.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Cao Bằng đã trở lại tập đoàn Nam Thiên.

Bắc Thanh Nghiên cất lời cảm thán:

- Tốc độ của nó thật nhanh, coi như là trong bộ lạc trước kia cũng không có ngự thú bay nhanh hơn nó.

Đại Tử hừ lạnh một tiếng, điều này còn cần ngươi nói sao?

Cái xưng hào lão tài xế của Đại Tử ta ở thế giới Hắc Vụ há lại đến không.

Bên trong Hắc Vụ Hải không có một con tôm nhỏ nào có thể theo đuôi ta.

Chỉ cần Đại Tử ta nguyện ý thì ta chính là một con chơi được vui vẻ nhất ở trên mặt biển kia. . . Nói sai, chính là con ngô công bay nhanh nhất kia!

Mặc dù cảm giác ở cùng với người thân khiến Cao Bằng rất thích ý, nhưng sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy. Trái đất trước mắt mặc dù an toàn, nhưng tất cả an toàn đều được xây dựng ở trên điều kiện tiên quyết chính mình có thực lực.

Lúc ngươi chạy ở phía trước tất cả mọi người, ngươi sẽ không thể thả lỏng, dù chỉ là một cái danh đệ nhị cũng không thua nổi.

Thời gian ở tập đoàn Nam Thiên đã một tuần. Trong một tuần này Cao Bằng bình thường sẽ cùng nhau câu cá với ông ngoại, uống chút trà nói chuyện phiếm. Có đôi khi còn bồi Bắc Thanh Nghiên đi dạo phố dưới sự yêu cầu của ông ngoại.

- Ông ngoại, vậy cháu đi đây!

Cao Bằng lưu luyến không rời tạm biệt ông ngoại.

- Cũng đừng làm bộ làm tịch như con gái. Trái đất quá nhỏ, cháu hãy đi đến nơi mà cháu nên đi, không cần phải lo lắng cho lão già ta.

- Ừm.

Cao Bằng mạnh mẽ gật đầu, sau đó quay người nhảy lên trên lưng Đại Tử. Đại Tử nửa đứng lên điên cuồng vỗ cánh, sau một

khắc bộc phát ra tốc độ khủng khiếp hóa thành một đoàn Tử Hồng biến mất ở chân trời.

. . .

Thế giới Hắc Vụ, một tòa đảo hoang lơ lửng trên mặt biển.

Trong vòng phương viên trăm dặm của hòn đảo không có một con tôm cá nào.

Lấy hòn đảo làm trung tâm màu sắc hải vực này so với cái hải vực khác càng đậm hơn, nước biển có hơi vẩn đục cuồn cuộn không ngớt.

Bên trên ngọn núi nhỏ ở chính giữa hòn đảo có một tòa cung điện đứng sừng sững.

Cửa chính cung điện có xây một cái bậc thang dài màu trắng từ đỉnh núi một mực kéo dài đến tận chân núi, mỗi một cái bậc thang đều là dùng bạch cốt thô to mà dựng thành.

Mặt biển bên cạnh hòn đảo đột nhiên lõm xuống dưới tạo thành xoáy nước, chính giữa vòng xoáy trồi lên một cái đầu cá lớn, lân phiến trên đầu bóng loáng như gương, hấp dẫn sự chú ý của người ta nhất chính là con mắt và miệng của nó.

Hai hạt đậu xanh nho nhỏ ở trên đầu cá lớn trông có vẻ đặc biệt buồn cười, cái miệng trực tiếp kéo dài từ bên trái cho đến bên phải, vòm miệng hở từ trên lẫn dưới dường như đem toàn bộ đầu đều mở ra. Mở miệng lớn ra bên trong phủ đầy những cái răng như răng cưa, khoảng chừng mấy chục hàng, đây không giống như là miệng, mà càng giống với một cái cối xay thịt cực lớn.

- A Ngốc, rốt cuộc ta đã tìm được tung tích bảo bối của ta rồi.

Bàn Đại Hải càn rỡ cười to:

- Mẹ nó, tìm lâu như vậy rốt cuộc đã tìm được. Sau khi ta đoạt bảo bối lại thì sẽ dẫn các ngươi đi ăn ngon uống say! Ha ha ha ha!

Một thân ảnh thon dài đi ra từ trong cung điện, khoảnh khắc nó xuất hiện liền tràn đầy một loại ma lực cực đoan, tử khí hư ảo đầy trời đều đang vì nó mà nhảy cẫng hoan hô.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 580: Vũ Khí Của Cá Mè Hoa

- Vậy ngươi đi đoạt bảo bối kia của ngươi đi.

A Ngốc từ tốn nói. Ở sau gáy nó có từng cây bạch cốt tạo thành hình vương miện hiện lên ở sau đầu, bên trong khung xương màu ám kim dường như chảy xuôi hắc vụ nồng đậm bổ sung thân thể, quanh người từ trên xuống dưới lượn lờ những vòng tử khí.

- Ặc. . .

Bàn Đại Hải nháy mắt lúng túng.

Có thể cướp về thì ta nhất định sẽ cướp về, vấn đề là đoạt không được.

- Nếu không, ngươi cùng đi lấy lại bảo bối với ta.

Bàn Đại Hải giật dây A Ngốc.

A Ngốc chẳng tỏ thái độ gì. Đương nhiên, từ khuôn mặt nó cũng rất khó mà nhìn ra được có thái độ thế nào.

- Chờ chủ nhân quay lại hẵng nói.

- Nhưng biết lúc nào chủ nhân mới về… Nhỡ con quái vật kia bị đánh rắn động cỏ chạy mất thì sao? Muốn tìm lại nó lần nữa, không biết phải tới lúc nào…

Bàn Đại Hải lo lắng.

Nghĩ vậy, đầu Bàn Đại Hải càng lớn hơn.

- Chủ nhân về rồi.

A Ngốc nhìn về phương xa.

Bàn Đại Hải lắc lắc đầu. Tại sao nó không phát hiện được khí tức của Cao Bằng nhỉ?

Qua vài giây sau, từ đáy mắt Bàn Đại Hải lộ ra một tia chấn kinh, nó đã nhận ra được khí tức của Cao Bằng đang không ngừng tiến lại gần. A Ngốc nhạy bén đến vậy sao?

Mười phút sau, Bàn Đại Hải nhìn thấy Đại Tử từ đằng xa bay tới, nó có thể cảm nhận được khí tức quen thuộc trên lưng Đại Tử.

Đôi mắt nhỏ bằng hạt đậu xanh chớp chớp.

Ngự thú khác nó không sợ, chỉ khi đối mặt với Cao Bằng thì nó có chút tâm tư.

Dù sao thì người đàn ông này đang nắm mệnh mạch của nó.

Hơn nữa sau này mà nó muốn tấn thăng phẩm chất đều phải nhìn sắc mặt của Cao Bằng.

- Ồ, các ngươi đều ở đây đợi ta sao.

Cao Bằng thấy hai con ngự thú, một con lơ lửng trên mặt nước, một con đứng trước điện, tựa như đang chờ mình.

Bàn Đại Hải xấu hổ cười một tiếng. A Ngốc thành thật đáp:

- Chủ nhân, Bàn Đại Hải tìm được bảo vật lần trước nó làm thất lạc ở sâu trong đại dương.

Bảo vật?

Hai mắt Cao Bằng sáng lên!

Bàn Đại Hải này cũng có chút đồ nhỉ.

Thế mà lại còn một tay này. Khi mình ở đây thì không nói, chờ mình đi rồi thì vụng trộm tìm cơ hội muốn lén lấy đồ tốt ra.

- Đại Hải, trái tim ta có chút lạnh rồi, có bảo vật lại quên cả chủ nhân.

Cao Bằng thổn thức không thôi.

Bàn Đại Hải xấu hổ cười một tiếng:

- Ta cũng chỉ vừa nghĩ đến thôi, hơn nữa đã lấy được đâu.

Dứt lời Bàn Đại Hải nhảy lên khỏi mặt nước, thân thể trên không trung không ngừng thu nhỏ. Cuối cùng hoá thành một con cá to dài bằng cánh tay rơi xuống bên cạnh Cao Bằng.

Vẫy khô hết nước, Bàn Đại Hải vụng trộm nói:

- Chủ nhân, chỉ có ta mới dùng được bảo bối kia…

Dường như thấy được ánh mắt của Cao Bằng không tin tưởng lắm, nó vội cuống lên hô to gọi nhỏ:

- Thật! Bảo bối này chỉ có ta mới có thể phát huy hết uy lực của nó.

- Đây là lần đầu tiên ta nghe có cách nói này đấy. Mới đầu ta cũng không quan trọng bảo bối này của ai, nhưng thái độ này của ngươi khiến cho ta muốn thử một chút.

Cao Bằng như cười như không nói với Bàn Đại Hải.

Bàn Đại Hải cố gắng mở mắt thật to. Hai con mắt to bằng hạt đậu xanh thực sự bị nó trừng thành hạt đậu nành rồi.

Trong đôi mắt nhỏ tối như mực lấp lánh ánh nước.

Cao Bằng miễn dịch được với trò giả vờ đáng thương này của nó rồi, còn không diễn giỏi bằng Đại Tử khi ăn trộm cái gì đó. Xem ra trước kia nó là một con cá béo không lo cơm áo, chưa bao giờ trải qua khó khăn của cuộc đời.

- Được rồi, có gì buổi tối lại nói. Ta bay suốt một thời gian dài nên đói rồi, muốn ăn cái gì đó đã.

Cao Bằng khoát tay áo, để cho A Ngốc đi trước dẫn mình vào cung điện.

Thi thoảng có thể nhìn thấy một vài quái vật hoang dại ở dọc đường, nhưng khi nhìn thấy Cao Bằng và A Ngốc thì chúng sẽ dừng bước chân, từ đáy mắt lộ ra một tia khiếp đảm và sợ hãi.

Với bọn chúng, Cao Bằng chính là ông vua không ngai ở chỗ này.

Hòn đảo này cũng là nội tình mà Cao Bằng tích luỹ được ở thế giới Hắc Vụ trong ba năm qua.

Trên hòn đảo nhỏ này, tất cả quái vật đều do bọn Cao Bằng tự tay bắt tới hoặc được hắn bồi dưỡng tiến hoá.

Bao quanh hòn đảo chính là đại dương vô tận, trong lòng biển ẩn nấp rất nhiều hài cốt vong linh A Ngốc đã khôi phục, muốn rời đảo bỏ đi là chuyện không thể nào.

Nếu muốn vụng trộm chạy trốn khỏi hòn đảo này, kết quả duy nhất là bị đám vong linh dưới đáy biển xé thành từng mảnh nhỏ.

Ăn xong cơm tối, Cao Bằng lau sạch miệng rồi hỏi:

- Bảo bối mà ngươi nói là cái gì?

Bàn Đại Hải ảo não ủ rũ, không ngờ cuối cùng vẫn bị Cao Bằng ma quỷ này biết.

Nó cũng cảm giác được nhãn lực của Cao Bằng cao thâm mạt trắc.

Về cơ bản, bất kỳ vật gì hắn chỉ cần quét mắt một cái là biết hết.

Bàn Đại Hải vẫn cảm thấy Cao Bằng là một cái giám bảo kính khoác da người.

- Là một món vũ khí.

Bàn Đại Hải thành thật khai báo.

- Vũ khí? Quái vật các ngươi cũng có vũ khí sao?

Cao Bằng kinh ngạc hỏi.

- Đương nhiên là có vũ khí rồi!

Tịch Sư nằm ở bên cạnh xen vào:

- Nhưng tố chất thân thể của quái vật chúng ta vốn đã rất mạnh, vũ khí bình thường còn không bằng thân thể chúng ta, cho nên cũng có rất ít quái vật dùng vũ khí.

Rất ít… không có nghĩa là không có.

Cao Bằng nghĩ tới Ngưu Đầu Mã Diện. Bình thường thì quái vật hình người càng thích hợp sử dụng vũ khí hơn.

Còn Bàn Đại Hải nhà ngươi đến móng vuốt cũng không có, một con cá đầu to như ngươi thì dùng vũ khí gì? Mũ giáp???

Một cái đầu to như thế, chắc hẳn cũng phải có một cái mũ giáp rất lớn.

Cao Bằng không nhịn được phì cười.

- Được thôi, vậy ngươi nói xem mũ giáp của ngươi ở đâu?

Bàn Đại Hải lẩm bẩm phản đối. Ta không dùng mũ giáp, ta sao có thể dùng thứ bảo vật thấp cấp như vậy chứ…

Nhưng đúng là Cao Bằng khá hứng thú với bảo bối mà Bàn Đại Hải nhắc đến.

Không nói cái gì khác, chỉ xem ánh mắt của Bàn Đại Hải rất không tầm thường, tiêu chuẩn thưởng thức bảo bối cũng vượt xa Chiêu Tài.

Bảo vật bình thường không lọt nổi mắt xanh của nó.

Nhưng đây là lần đầu tiên Cao Bằng thấy Bàn Đại Hải nghiêm túc như thế.

- Cái tên này, ngươi cũng đã cấp 79, chính ngươi không dám động thủ mà lại giật dây A ngốc ra tay… Vũ khí của ngươi rơi vào tay quái vật Thánh cấp à?

Bàn Đại hải chớp chớp mắt, lí nhí đáp:

- Không phải Thánh cấp.

- … Là một Chuẩn Thần.

Phụt. Cao Bằng phun một ngụm nước ra ngoài.

Chát! Cao Bằng đập tay lên cái trán bóng loáng của Bàn Đại Hải.

- Ngươi muốn chịu chết cũng đừng kéo theo chúng ta. Nếu là Thánh cấp thì cũng thôi, chứ Chuẩn Thần? Có phải ngươi có hiểu lầm gì với Chuẩn Thần hay không?

Bàn Đại Hải nghiêm túc nói:

- Nếu như ta biết nhược điểm của con Chuẩn Thần kia thì sao?

- Có nhược điểm cũng không được. Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa béo, mà rồng cũng có vảy ngược, chạm vào là chết! Nếu chúng ta nhắm vào nhược điểm của con Chuẩn Thần kia thì chính là không chết không thôi.

Cao Bằng không biết nhược điểm thế nào, nhưng khi thực lực không sai biệt lắm thì nhược điểm mới có tác dụng.

Giống như có rất nhiều người biết nhược điểm của chiến thần Achilles là gót chân của hắn. Nhưng mà… ngươi thử đi đạp gót chân của hắn thử xem?

Bàn Đại Hải nghĩ nghĩ, sau đó lại nói:

- Đương nhiên là ta biết Chuẩn Thần mạnh thế nào, nhưng ta cũng có át chủ bài.

- Đừng có úp úp mở mở nữa!

Tiểu Hoàng đập bàn một cái, chiếc bàn bị đập vỡ nát.

Bàn Đại Hải híp mắt:

- Vũ khí kia vốn là của ta. Ta đã lưu lại một tay trong vũ khí, vào lúc mấu chốt ta có thể để vũ khí quay giáo đánh một đòn.

- Con cá mè hoa này, chỉ biết dùng thủ đoạn?

Tiểu Hoàng chẳng thèm ngó tới.

Chẳng mấy khi Bàn Đại Hải không tranh cãi với Tiểu Hoàng, chỉ bình tĩnh nói:

- Nó là Thần khí!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 581: Chuẩn Thần

- Thần khí?

Tiểu Hoàng giật nảy cả mình,

- Không ngờ cái con cá mè hoa nông thôn nhà ngươi vậy mà lại giàu có như thế! ?

Con mắt ùng ục đảo một vòng, Tiểu Hoàng lập tức cười hắc hắc, vội vàng đi lên ôm lấy cá mè hoa thân thiết một phen.

Tay phải liên tục vuốt cái đầu to của cá mè hoa cũng trụi lủi giống như nó.

Tiểu Hoàng nhớ kỹ phương thức biểu thị yêu thích của những nhân loại kia đối với ngự thú chính là vuốt đầu của chúng như vậy.

Vuốt vuốt được một lúc, rốt cuộc Tiểu Hoàng biết vì sao Tiểu Diễm lại thích sờ đầu của nó đến thế.

Cá mè hoa bị vuốt đến khoan khoái, trong cổ họng phát ra âm thanh âm cô cô cô.

- A Bàn nè. . . Bình thường ta đối xử với ngươi rất tốt đúng không?

Tiểu Hoàng nói một cách nghiêm trang.

Cá mè hoa nhìn Tiểu Hoàng một cái, sau đó thu hồi ánh mắt.

- Tạm được, con vịt giống như ngươi trước kia đều là chân giữ cửa cho ta.

Tiểu Hoàng đang vuốt đến sảng khoái thì nụ cười chợt cứng đờ, động tác cũng dừng lại.

- Đừng ngừng, tiếp tục đi.

Bàn Đầu Ngư nhíu chặt hàng mày không có cọng lông nào.

Đáy lòng Tiểu Hoàng ngầm buồn bực. Cái con cá mè hoa này cho nó ba phần nhan sắc thì nó lập tức mở phường nhuộm luôn rồi, tốt xấu gì thì ta cũng là tòng long chi thần của Cao Bằng.

Nhưng nghĩ tới chính mình muốn cầu cạnh cái con cá béo này, nhất thời thu liễm tâm tư, toàn tâm toàn ý vuốt ve cá mè hoa.

Tiểu Diễm đứng ở một bên hồ nghi nhìn một hai tên trọc lớn một nhỏ, luôn cảm thấy bọn nó vụng trộm giao dịch cái gì đó ở sau lưng mình.

. . .

Thân phận của con cá mè hoa này thật sự không đơn giản, Hàn Sương Tịch Sư âm thầm suy tư.

Thần khí là vũ khí mà thần minh sử dụng, mỗi một kiện thần khí đều là độc nhất vô nhị, trên thế giới không có hai thanh thần khí giống nhau.

Đây không phải bởi vì vật liệu rèn đúc thần khí, mà là bởi vì chỉ có thần linh mới có thể rèn đúc ra thần khí.

Thần khí lại được xưng làm thần khí bản mạng, cứ coi như là thần minh thì cũng chỉ có thể chế tạo ra một kiện, bên trong thần khí bản mạng ẩn chứa pháp tắc của bản thân thần minh.

Tịch Sư chỉ biết ngần ấy thứ mà thôi, còn là tin đồn nữa.

Con cá mè hoa này nói vũ khí trước kia của nó là một thanh thần khí?

Hàn Sương Tịch Sư đề phòng, chẳng lẽ nó là một thần minh hay sao.

Nhưng cũng chưa từng thấy qua vị thần nào lại yếu như vậy. . .

Cá mè hoa dường như nhìn nó một chút, Hàn Sương Tịch Sư thu hồi ánh mắt.

- Không ngờ Bàn Đại Hải nhà ngươi lại giàu như vậy, xem ra ta phải gọi ngươi là Bàn Phú Gia rồi.

Cao Bằng cảm khái không thôi.

Sớm ở trước đó Cao Bằng đã có chỗ suy đoán đối với thân phận của cá mè hoa.

Cái con cá mè hoa này có năng lực không những quỷ dị mà còn rất cường đại, lại thêm cái tên hiện ra dấu chấm hỏi, Cao Bằng lập tức suy đoán nó nhất định là không đơn giản. Chỉ là không nghĩ tới vẫn còn đánh giá thấp nó, lại có thể dính líu quan hệ với thần khí.

- Nhưng mà bằng vào thực lực trước mắt của chúng ta. . . Cứ coi như tăng thêm những cái điều kiện tiên quyết kia của ngươi thì cũng không nhất định có thể đánh bại một Chuẩn Thần. Nếu như ngươi nói món thần khí kia thật sự là của ngươi.

Cao Bằng nói với vẻ ý vị thâm trường.

Hắn thế nhưng đã từng gặp qua Chuẩn Thần, đó chính là một con Huyết Tinh Cổ Long chỉ có cấp 92, đẳng cấp ở bên trong Chuẩn Thần cũng không tính là cao.

Nhưng mà cỗ khí tức kinh khủng này tựa như vực sâu khiến người ta phải tuyệt vọng.

- Thánh cấp là đem quầng sáng cùng với năng lực chưởng

khống của chính mình dung hợp làm một thể từ đó mà ngưng tụ ra lĩnh vực.

Cao Bằng hỏi,

- Thế sự khác biệt giữa Chuẩn Thần và Thánh cấp lại ở chỗ nào?

Bàn Đại Hải trầm ngâm một lát sau đó mới trả lời:

- Đành nói với ngươi vậy. Lĩnh vực Thánh cấp chỉ là một hình thức ban đầu, sau khi tấn cấp Chuẩn Thần thì phạm vi hay cường độ của lĩnh vực cũng sẽ được tăng lên rất nhiều. Nhưng đây cũng không phải là khác biệt lớn nhất của Chuẩn Thần và Thánh cấp. Khác biệt lớn nhất của Chuẩn Thần và Thánh cấp ngay ở một chữ Thần bên trong xưng hào Chuẩn Thần.

- Chuẩn Thần còn được gọi là Bán Thần, bởi vì lực lượng trong cơ thể bọn nó cơ hồ đã đạt đến đỉnh phong mà quái vật phàm tục có thể đạt tới, chạm đến cánh cửa của Thần.

Bàn Đại Hải đáp.

- Sau đó bắt đầu Thần hóa sao?

Cao Bằng trầm ngâm hỏi.

- Thông minh.

Bàn Đại Hải nói tiếp:

- Thần hóa không phải một lần là xong, thành thần là một quá trình khá dài. Khí quan nào đó trong thân thể chịu ảnh hưởng bắt đầu thần hóa, sau đó hướng ra phía ngoài mở rộng rồi tiếp theo toàn thân sẽ triệt để thần hóa.

- Vậy Thần và Chuẩn Thần lại khác nhau ở chỗ nào, toàn thân Thần hóa thì coi như là Thần rồi sao?

- Ai nói cho ngươi vậy.

Bàn Đại Hải vô cùng kinh ngạc,

- Thần khẳng định là toàn thân thần hóa, nhưng mà năng lực của Thần lại không chỉ có mỗi thân thể thần hóa mà thôi.

- Hiện tại khoảng cách giữa các ngươi với Thần còn sớm lắm, biết nhiều như vậy không có có ích lợi gì đối với các ngươi.

Bàn Đại Hải nghiêm túc lắc đầu.

Cao Bằng:

- . . .

- Như vậy đi, chúng ta đi trước xem thử con quái vật đã cướp đi bảo bối kia của ta rồi mới quyết định.

Bàn Đại Hải biết có đôi khi người chủ nhân này của mình tương đối tùy tâm sở dục, tuân theo bản năng trong lòng mà lựa chọn.

- Ta đã thấy quái vật Chuẩn Thần kia, tính công kích của nó không phải rất mạnh. Mà lại nói đến, A Ngốc nó là phẩm chất Thần Thoại. . . Trước kia ta từng gặp một con quái vật phẩm chất Thần Thoại khác, sự chênh lệch giữa phẩm chất Thần Thoại và phẩm chất Truyền Thuyết phải nói là rất to lớn.

Bàn Đại Hải liên tục lải nhải. Nói thật nó cũng có chút kinh hỉ, vốn cho là vũ khí năm đó của mình sau khi mất tích rốt cuộc sẽ không thể nhìn thấy nữa, không nghĩ tới vậy mà còn có thể gặp lại.

Cao Bằng quay đầu nhìn về phía A Ngốc. Khí tức trên thân A Ngốc càng trở nên thâm trầm hơn, hài cốt màu ám kim có thần quang lưu chuyển, khí tức uy nghiêm không giận tự uy.

Quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người. Hôm nay đẳng cấp của A Ngốc đã đột phá đến cấp 81, thành công tấn thăng Thánh cấp, cũng là ngự thú mạnh nhất trong giai đoạn hiện tại của Cao Bằng.

- Con quái vật phẩm chất Thần Thoại kia siêu hung mãnh, trước đây ta quen biết một bằng hữu Thần minh, nó đã bị một Chuẩn Thần đỉnh phong phẩm chất Thần Thoại đánh bại.

Bàn Đại Hải thổn thức không thôi.

- A Ngốc về sau sẽ lợi hại như vậy.

Tiểu Diễm ngạc nhiên nói, vậy chẳng lẽ ta có thể nghênh ngang mà đi rồi sao.

Tiểu Hoàng càng nghe thì càng như si như say, phẩm chất Thần Thoại!

Đây chính là thứ mà một nam nhân nhất định phải có!

Đại Tử rất chăm chú lắng nghe. Nó cũng là phẩm chất Thần Thoại, kìm lòng không được đem chính mình thay vào trong câu chuyện xưa mà Bàn Đại Hải nói. Nghĩ đến thì có chút kích động nho nhỏ, hai sợi râu trên đỉnh đầu điên cuồng đung đưa.

Cao Bằng cười nói:

- Bằng hữu thần minh kia của ngươi cũng quá yếu rồi. Đã là Thần mà còn bị Chuẩn Thần đánh, có phải Thần này quá đùa giỡn hay không.

Bàn Đại Hải lắc đầu liên tục:

- Bằng hữu kia của ta rất cố gắng, hơn nữa nó vô cùng chăm chỉ, chỉ là có đôi khi vận khí kém một chút.

Cao Bằng cười cười không nói lời nào.

Dưới sự dẫn dắt của Bàn Đại Hải, Cao Bằng thu những ngự thú khác vào trong ngự thú không gian, sau đó lặn sâu xuống phía dưới.

Bàn Đại Hải phun ra một cái bong bóng đem Cao Bằng bao trùm, bên trong bong bóng tất cả đều là không khí, hoàn toàn ngăn cách nước biển bên ngoài.

Bình thường nhìn qua đầu của Bàn Đại Hải rất lớn còn có chút cồng kềnh, nhưng động tác của Bàn Đại Hải ở trong nước biển lại vô cùng nhạy bén.

Không biết bơi bao lâu, Bàn Đại Hải thả chậm tốc độ, thông qua huyết khế nói trong đầu Cao Bằng:

- Ở ngay gần chỗ này, cẩn thận một chút. Chúng ta giả bộ như đi ngang qua thôi.

Cao Bằng quan sát bốn phía. Nơi này đã là đáy biển nên thủy áp bốn phía rất khủng bố, nhưng mà bong bóng lại không hề bị lay động một chút nào, một mực bảo hộ hắn ở bên trong.

Nhẹ nhàng đâm bong bóng một cái, bong bóng lập tức lăn về phía trước, hết sức kỳ lạ.

Nụ cười vẫn luôn treo trên mặt Cao Bằng không biết đã biến mất lúc nào, nhíu chặt lông mày dò xét bốn phía. Một loại cảm giác kì lạ mà nguy hiểm tràn ngập trong đầu hắn.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 582: Uyên Dương Tiềm Hành Giả

- Đông —

Mắt thường có thể nhìn thấy gợn sóng nhanh chóng đảo qua trước mắt.

Nơi đáy biển liên tiếp hiện ra bong bóng rậm rạp chằng chịt.

Ngay lúc nghe thấy thanh âm vang lên, trong chớp mắt cái đuôi đang chập chờn của Bàn Đại Hải kéo căng thẳng tắp, hai con mắt nhỏ gắt gao nhìn chằm chằm về phía trước, bảo trì cái tư thế này bất động không nhúc nhích, phảng phất đang chơi trò tượng gỗ một hai ba.

Đợi đến sau khi bong bóng ở bên cạnh người biến mất, lúc này Bàn Đại Hải mới vung vẩy cái đuôi dẫn dắt Cao Bằng tiếp tục đi về phía trước.

Bởi vì dưới đáy biển chỉ có ánh sáng mờ tối, hơn nữa do Thủy nguyên tố cực kỳ nồng đậm, khiến cho tầm mắt của Cao Bằng chịu ảnh hưởng rất lớn.

Sau khi đi về phía trước đại khái khoảng mấy trăm mét, Cao Bằng rốt cuộc trông thấy những vật khác ngoại trừ hạt cát —— đó là mấy loại tảo đen vừa thô lại dài.

Hắc tảo sinh trưởng quật cường mọc ra từ bên trong bùn cát, phiêu phù ở trong lòng đáy đại dương.

Trong bóng tối nồng đậm hơn bỗng nhiên có một cánh tay to lớn duỗi ra một phát bắt được hắc tảo, sau đó rút hắc tảo ra khỏi

bùn đất tựa như rút củ cải.

Hắc tảo và đại thủ khổng lồ cùng nhau biến mất trong bóng đêm, đáy biển chỉ còn lại âm thanh nhai cắn củ cải.

- Rắc rắc, rắc rắc. . .

- Ngay ở phía trước. Xuỵt, chúng ta lặng lẽ đi sang bên cạnh.

Bàn Đại Hải tựa hồ phát giác được cái gì, sắc mặt trở nên có chút khó chịu.

Nhưng mà vẫn không quên an ủi Cao Bằng:

- Yên tâm đi, con quái vật này không ăn thịt, nó chỉ ăn chay thôi. . .

Lời còn chưa dứt, trong bóng tối lại xuất hiện một đại thủ vượt qua bóng tối chộp tới Bàn Đại Hải.

Bàn Đại Hải chửi nhỏ một tiếng:

- MMP!

Nước biển bị quấy đảo, bùn cát bị sóng biển cuốn lên mãnh liệt, một mạch nước ngầm xoay tròn vọt tới đại thủ.

Đại thủ trở nên cứng đờ chốc lát, sau đó tốc độ dừng lại một chút.

Thừa dịp đại thủ này chịu ảnh hưởng, Bàn Đại Hải nhân cơ hội cuốn lên một cỗ sóng nước lập tức mang theo Cao Bằng chạy trốn nhanh như chớp.

Sau lưng truyền đến tiếng gầm rống phẫn nộ, đồ ăn đã ở trong chén rồi lại để chạy mất.

Úng...

Một tầng kết giới lĩnh vực màu lam lấy tốc độ cực nhanh mở rộng về phía trước, sau đó dùng một tốc độ nhanh hơn đuổi theo.

Trong kết giới lĩnh vực màu lam lóe ra tia sáng năng lượng màu xanh trắng.

Nhờ có hào quang lĩnh vực, nguyên bản đáy biển u tối trong chớp mắt trở nên sáng ngời rõ ràng.

Một đầu quái vật kỳ lạ có hình thái đặc thù với bốn tay to lớn nằm sấp ở dưới đáy biển. Cái kết giới lĩnh vực màu lam này được phát ra từ trên cơ thể nó.

Mỗi một cánh tay còn dài hơn so với thân thể, bên trên móng vuốt thô to phủ kín lân phiến. Càng đến gần thân thể, cánh tay lại càng mảnh khảnh, rời khỏi thân thể càng xa thì cánh tay lại càng to, bàn tay từ xa nhìn lại to gấp mười lần cánh tay .

【 Tên quái vật 】: Tứ Tí Già Lâu Hải Vương Thú

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 84 (Thánh cấp)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh Nhuệ - Phẩm chất Hoàn Mỹ

Chỉ có Thánh cấp?

Cao Bằng kinh ngạc, chẳng lẽ là Bàn Đại Hải nhận lầm, đây không phải quái vật Chuẩn Thần mà là một con quái vật Thánh cấp.

Nếu như là quái vật Chuẩn Thần đương nhiên sẽ chạy xa được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, nhưng nếu như chỉ là một quái vật Thánh cấp. . .

- Không phải nó.

Bàn Đại Hải đầu tiên là nghi hoặc, sau đó nghĩ đến đồ vật đáng

sợ gì đó,

- Nó đang săn bắn, chúng ta chạy mau.

Sau đó Cao Bằng lập tức biết được nguyên nhân. Một quái vật màu lam gầy như que củi, thậm chí còn nhỏ bé hơn một ngón tay to của Tứ Tí Già Lâu Hải Vương Thú lặng yên không tiếng động xuất hiện ở phía sau mông nó. Tựa hồ chú ý tới ánh mắt của Cao Bằng, ngẩng đầu lên cười ha hả nhìn Cao Bằng một cái.

Sau đó ngón tay nhẹ nhàng điểm lên trên mông Tứ Tí Già Lâu Hải Vương Thú, đồng thời lĩnh vực đa phần có màu xám từ bên trong cơ thể con quái vật gầy yếu khuếch tán ra phía ngoài, sau đó nhanh chóng bao trùm lĩnh vực màu lam. Lĩnh vực màu lam đã triệt để bị áp chế.

Cao Bằng tận mắt nhìn thấy ngón tay này dễ dàng đâm thủng cái mông của Tứ Tí Già Lâu Hải Vương Thú, tựa như một thanh côn sắt nung đỏ đâm vào trong khối đậu hũ.

Tứ Tí Già Lâu Hải Vương Thú phảng phất biến thành một đống bùn nhão, bị đâm nhẹ nhàng một phát lập tức tạo ra một cái lỗ thủng khổng lồ.

Lỗ thủng bị xé mở đồng thời sự hư thối khuếch tán ra khắp bốn phía, bộc lộ ra bạch cốt dày đặc bên trong cơ thể. Tứ Tí Già Lâu Hải Vương Thú kêu rên một tiếng, bốn cánh tay quấy tung lên sóng lớn, lập tức quay người bỏ chạy.

Sau đó Cao Bằng nhìn thấy quái vật gầy yếu có da màu xanh sẫm này gỡ cái gùi được tạo thành từ những cây rong biển, nhẹ nhàng hất lên. Thể tích cái gùi tăng vọt dưới đáy biển, trong nháy mắt bành trướng gấp mấy trăm lần lập tức bao phủ Tứ Tí Già Lâu Hải Vương Thú vào bên trong.

- Đi nhanh.

Không cần Cao Bằng nhắc nhở, trên cơ thể Bàn Đại Hải tróc ra một khối lân phiến rồi nổ tung. Lân phiến nổ mạnh tạo ra vô số khỏa tinh thể dạng tròn, đáy biển trở nên hoàn toàn đục ngầu, tung tích đám người Cao Bằng cũng khó có thể phán đoán.

Quái vật gầy yếu màu xanh sẫm nhìn chằm chằm khoảng hai giây theo phương hướng đám người Cao Bằng rời đi, sau đó một lần nữa khom người cúi đầu xuống vác cái gùi vẫn còn lay động lên.

- Ngươi xác định vũ khí của ngươi rơi vào trong tay tên vừa rồi sao?

Sắc mặt Cao Bằng bình tĩnh nói.

- Ừ.

Bàn Đại Hải bất đắc dĩ gật đầu,

- Từ trên người hắn ta cảm giác được khí tức của thần khí, chắc hẳn là ở ngay trên người nó. Nó muốn luyện hóa thần khí, nhưng có lẽ là do thực lực của nó không đủ nên tạm thời chưa luyện hóa được.

Đột nhiên Bàn Đại Hải lớn tiếng nói:

- Ta biết nó bắt con quái vật Thánh cấp kia để chuẩn bị làm gì, con quái vật này cũng thật giảo hoạt. Nó nghĩ muốn hiến tế những quái vật khác để làm ô nhiễm thần tính của thần khí, sau đó cưỡng ép luyện hóa thần khí của ta!

- Tức chết ta, tức chết ta! ! !

Bàn Đại Hải điên cuồng chửi bới.

Cao Bằng ngưng trọng, một hồi lâu sau mới nghi hoặc nói:

- Theo như ý của ngươi nói . . . Đó chính là bá vương ngạnh

thượng cung rồi?

Bàn Đại Hải ngốc trệ, vì sao nghe vào lại có chút kỳ quái.

Cao Bằng lắc đầu,

- Được, ngươi mắng thế nào cũng không tổn thương đến nó được đâu. Ngươi lại không có năng lực ngôn xuất pháp tùy, tiết kiệm một chút nước bọt đi.

Bàn Đại Hải thở dài,

- Nhưng ta vẫn không cam lòng. Tựa như một thứ vốn thuộc về ngươi bị mất, sau đó có một ngày ngươi lại phát hiện đồ vật vốn nên thuộc về ngươi lại bị những người khác quang minh chính đại mang theo trên đường phố.

- Ta hiểu được cảm nhận của ngươi, nhưng mà ngươi ở chỗ này thù hận hắn, còn không bằng tận dụng thời gian tiêu hóa hết hai khỏa tinh hạch quái vật để bản thân trở nên càng mạnh.

Nghĩ đến thuộc tính của con quái vật vừa rồi, trong mắt Cao Bằng hiện lên một tia mù mịt.

- Thật sự là nên vui mừng vì nó không ăn thịt, bằng không chúng ta không nhất định có thể đào thoát dưới mí mắt của nó.

【 Tên quái vật 】: Uyên Dương Tiềm Hành Giả

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 91 (Chuẩn Thần)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Hoàn Mỹ / Phẩm chất Sử Thi

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thủy / Hệ Độc

【 Năng lực quái vật 】: Thể chất Sử Thi lv6, chưởng khống Thủy nguyên tố lv7, thủy độc ăn mòn lv8, suy yếu tồn tại lv6,

không gian chi lực lv6

【 Đặc tính quái vật 】: Hải dương lao tù (Nó có thể lợi dụng được Không Gian chi lực.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Có thể sưu tập các loại tài liệu tồn tại ở hải dương để chế tạo hải dương lao tù, số lượng không giới hạn. Hải dương lao tù có thể bị ngoại lực phá hư, không có cách nào cầm tù những quái vật có khả năng chưởng khống không gian chi lực lớn hơn hoặc bằng lv6.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Hải dương lao tù có thể vây khốn địch nhân có thể tích lớn lớn hơn nó mười vạn lần, hơn nữa ở trong lao tù còn sản sinh độc thủy có tác dụng suy yếu tê liệt.)

【 Nhược điểm của quái vật 】: ① Lực lượng bạc nhược, lực phòng ngự yếu. ② Hệ Lôi. ③ Sừng của Đấu Bạch Tinh Quang Giác Tượng có thể miễn dịch với hư thủy của Uyên Dương Tiềm Hành Giả.

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Uyên Dương Tiềm Hành Giả hoạt động ở chỗ sâu bên trong hải dương, thích ăn rong biển, tảo bẹ và các loại thực vật ăn chay nơi đáy biển, trời sinh tính đa nghi.

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 583: Thần Duệ

- Ngươi đã bao giờ nghe nói tới Đấu Bạch Tinh Quang Giác Tượng chưa?

Cao Bằng hỏi dò Bàn Đại Hải.

- Đấu Bạch Tinh Quang Giác Tượng… đây là thứ gì?

Bàn Đại Hải tỏ vẻ chưa từng nghe nói tới.

- Ta nghe nói sừng của nó có thể khắc chế độc thủy của Uyên Dương Tiềm Hành Giả.

- Ồ.

Bàn Đại Hải Khẽ ồ một tiếng,

- Có thể khắc chế độc thủy của Uyên Dương Tiềm Hành Giả sao? Uyên Dương Tiềm Hành Giả chủ yếu là dựa vào độc thủy của mình để giết người, nếu có thể khắc chế thủ đoạn này vậy thì coi như một thân thực lực của nó đã bị phế đi bảy phần rồi.

- Ừ, ta cũng chỉ nghe nói đến tên Đấu Bạch Tinh Quang Giác Tượng thôi, còn cụ thể nó dài ngắn thế nào hay ở đâu thì ta không biết.

Cao Bằng thản nhiên nói.

- Không sao, để ta nghĩ thật kỹ.

Bàn Đại Hải sầu mi khổ kiếm.

Nó cũng hơi lo cho món Thần khí của mình bị con Uyên Dương

Tiềm Hành Giả kia cưỡng ép luyện hoá.

…

Quay về hòn đảo được hai ngày. Trong hai ngày này Bàn Đại Hải không ngừng lục lại trí nhớ, muốn tìm manh mối của con Đấu Bạch Tinh Quang Giác Tượng mà Cao Bằng nhắc đến.

- Không tìm được thì thôi, ngoài cường công cũng không phải không có biện pháp khác.

Cao Bằng sờ sờ mấy cọng râu ngắn ở cằm, suy tư nói.

- Ngươi nói thử xem?

Bàn Đại Hải giữ vững tinh thần hỏi.

- Mượn đao giết người.

Cao Bằng giả làm tư thế đưa đao.

Trí tuệ của những quái vật này đều không thấp, dù có thể là do số lượng những sinh mệnh có trí tuệ tương đối ít nên chúng không đủ khả năng mưu lược.

Không phải ai cũng động một cái là mấy ngàn vạn như nhân loại. Mấy ngàn vạn đến vài ức trí tuệ va chạm mới sinh ra đủ loại mưu lược.

- Ai có đao?

Bàn Đại Hải ngây ra, khuôn mặt tròn vo có thể phun bong bóng.

Cao Bằng vỗ vỗ cái đầu tròn xoe của Bàn Đại Hải, cười nói:

- Giờ thì ta tin Thần khí của ngươi không phải mũ giáp rồi.

- Ngươi biết rõ đại dương hơn ta, ngươi nói cho ta tất cả quái vật Chuẩn Thần mà ngươi biết xem nào.

Cao Bằng híp mắt nhìn hải dương dưới chân.

Không phải hắn không hiểu mưu lược. Nhưng so với mưu lược, hắn lại thích xông thẳng lên hơn.

Nếu có thể dùng nắm đấm đơn giản mà thô bạo để giải quyết tất cả phiền phức, còn phải phí tâm tư dụng kế làm gì?

- Trên lục địa thì ta không rõ lắm, nhưng trong biển thì ta biết có ba vị Chuẩn Thần.

- Nhiều như vậy sao?

Cao Bằng không ngờ lại có nhiều Chuẩn Thần như thế.

Bàn Đại Hải nói:

- Hải dương chiếm gần một phần ba diện tích thế giới Hắc Vụ, mà hải dương lại là thẳng đứng, số lượng quái vật trong hải dương tính ra không hề ít hơn trên lục địa. Ta nói Chuẩn Thần đã ngủ say hơn ngàn năm, trên cơ bản không ai biết đến sự tồn tại của bọn chúng.

Cao Bằng đồng ý với cách giải thích của Bàn Đại Hải. Hiện tại hắn còn chưa đi dạo xong ở thế giới Hắc Vụ... Dù sao, đây cũng là một cái thế giới mà.

Tính ra, đại dương chiếm một nửa số lượng quái vật, nhưng cộng cả Uyên Dương Tiềm Hành Giả mới có bốn con Chuẩn Thần. Nếu tính theo tỷ lệ như vậy thì trong thế giới Hắc Vụ có tám con Chuẩn Thần.

Đương nhiên, thế giới Hắc Vụ có bao nhiêu Bán Thần thì không ai biết được.

- Ba Chuẩn Thần trong biển là Vô Chi Kỳ, Phong Bạo Thuỷ Ma Chu và Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân.

- Vô Chi Kỳ… là một con khỉ sao?

Cao Bằng không ngờ lại có thể nghe được một cái tên quen thuộc ở đây. Đây là một quái vật trong thần thoại Hoa Hạ, hình dáng giống con khỉ, mũi tẹt, trán lồi, đầu bạc thân xanh, hoả nhãn kim tinh, cổ dài trăm thước.

A, nó cũng chính là nguyên hình của Tôn Ngộ Không trong thần thoại.

- Ngươi biết sao?

Bàn Đại Hải rất kinh ngạc.

- Vô Chi Kỳ rất kín đáo, ngoại trừ một lần duy nhất náo loạn từ rất nhiều năm trước thì chưa từng làm gì ồn ào, rất ít người biết đến nó.

- Hai con khác thì sao?

Cao Bằng hỏi.

- Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân còn càng biết điều hơn Vô Chi Kỳ. Gần như phần lớn thời gian nó chỉ ngủ.

Tử Trạch!

Đây là cái tên Cao Bằng đặt cho Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân.

- Phong Bạo Thuỷ Ma Chu….

Khi nhắc đến cái tên này, giọng nói của Bàn Đại Hải rất phức tạp:

- Ta không biết nhiều về hai con kia, nhưng chiến lực của

Phong Bạo Thuỷ Ma Chu chắc chắn rất mạnh. Nó chưởng khống hệ phong, thuỷ. Lực sát thương coi như đứng đầu hàng trong Chuẩn Thần.

Dường như Bàn Đại Hải hiểu rất rõ về Phong Bạo Thuỷ Ma Chu.

- Xem ra ngươi hiểu rất rõ về nó.

Cao Bằng trêu chọc Bàn Đại Hải.

Đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh của Bàn Đại Hải hơi khô khan, cái miệng rộng bẹp bẹp hai lần.

Thấy Bàn Đại Hải có vẻ không muốn nói chuyện, Cao Bằng không hỏi nữa.

- Nếu để Phong Bạo Thuỷ Ma Chu đánh nhau với Uyên Dương Tiềm Hành Giả, ngươi cho là bên nào sẽ thắng?

Cao Bằng hỏi một vấn đề sắc bén khác.

- Phong Bạo Thuỷ Ma Chu.

Bàn Đại Hải không chút do dự đáp.

- Vậy ngươi cảm thấy… Nếu ta tìm biện pháp hấp dẫn Phong Bạo Thuỷ Ma Chu đánh nhau với Uyên Dương Tiềm Hành Giả, bọn chúng lưỡng bại câu thương rồi chúng ta sẽ chiếm tiện nghi. Ngươi cảm thấy thế nào?

Bàn Đại Hải hơi sửng sốt, sau đó vội vàng lắc đầu:

- Không được, không được đâu!

Thấy Cao Bằng tò mò, Bàn Đại Hải nghiến răng giải thích:

- Bởi vì nó là Thần Duệ. Thần Duệ đều có chút năng lực đặc

thù, đối đầu với nó thì năng lực không gian như của Uyên Dương Tiềm Hành Giả sẽ yếu bớt đi.

- Vậy là đúng rồi, để nó giết Uyên Dương Tiềm Hành Giả đi. Chờ chúng lưỡng bại câu thương, chúng ta tìm cách đánh lén nó rồi lấy lại Thần khí. Chúng ta sẽ không đánh nhau với nó.

Bàn Đại Hải trầm mặc thật lâu mới chậm rãi nói:

- Nó là nghịch tử của ta!

Khụ khụ khụ!!!

Cao Bằng bị sặc nước bọt!

Cao Bằng quay đầu lại, nhìn cái đầu vừa tròn vừa lớn của Bàn Đại Hải với vẻ không dám tin.

Khua khua hai tay lần, Cao Bằng cảm giác hơi nhức trứng:

- Cá, nhện? Làm sao ngươi có thể ưu tú như vậy?

Dứt lời, Cao Bằng lại vỗ trán một cái:

- Nói sai rồi, hẳn là gen của con Phong Bạo Thuỷ Ma Chu mạnh hơn, gen của ngươi thật kém…

Nói tới đây, Cao Bằng vô lương tâm cười phá lên.

Bàn Đại Hải giận dỗi. Đánh người không đánh mặt, ngươi lại ném Bàn Đại Hải ta vào chảo dầu sôi rồi đập một cái vào mặt ta!

- Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ngươi có một đứa con trai lợi hại như thế, tại sao lại lăn lộn thành ra thế này?

Cao Bằng tò mò hỏi.

- Quan hệ của nó với ta không tốt lắm.

Bàn Đại Hải lắc đầu, ẩn ẩn bóng dáng của một người cha bất lực với đứa con ngỗ nghịch.

- Mà vì có huyết mạch của ta, nó luyện hoá Thần khí sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Bàn Đại Hải nghiêm túc nói:

- Cho nên, tuyệt đối không thể để nó cầm được Thần khí. Nếu không, không bao lâu sau sẽ luyện hoá được, đến lúc đó muốn đoạt lại sẽ rất khó.

Đây là lần đầu tiên Cao Bằng thấy Bàn Đại Hải nghiêm túc như vậy.

- Được rồi.

Cao Bằng không hỏi nữa. Dù sâu trong lòng hắn cảm thấy Bàn Đại Hải cùng với nghịch tử và người vợ thần bí kia của nó sẽ là một câu chuyện rất thú vị, nhưng Bàn Đại Hải đã không muốn nói, hắn cũng lười gặng hỏi.

- Vậy chỉ có thể đi tìm Vô Chi Kỳ kia thôi.

Hai mắt Cao Bằng híp lại, nhếch miệng nói.

- Này. . . Chủ nhân.

Lúc rời khỏi mặt biển Bàn Đại Hải do dự một lát, sau đó mới nói với Cao Bằng:

- Chuyện vừa rồi đừng nói cho những ngự thú khác.

- Yên tâm đi.

Cao Bằng khoát khoát tay,

- Chắc chắn sẽ không tiết lộ bí mật nhỏ của ngươi.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 584: Cự Nhân

Dứt lời Cao Bằng lại nhìn Bàn Đại Hải một chút, cười ha ha:

- Có điều thật đúng là nhìn không ra đó. Đều nói thật cá không nhìn tướng mạo, không nghĩ tới ngươi vậy mà còn có một đứa con trai lớn như thế nữa.

Bàn Đại Hải chẹp chẹp miệng,

- Nghịch tử mà thôi, không đề cập tới cũng được. Vô Chi Kỳ kia năm đó ta gặp qua nó ở đảo Phong Lôi Độc Trùng, cũng không biết đã nhiều năm như vậy có phải vẫn còn ở chỗ này hay không. Nếu như ngươi muốn tìm Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân thì trái lại ta có nắm chắc, bởi vì bình thường nó ngủ cũng sẽ không đổi chỗ.

Một đoạn thời gian sau đó, Cao Bằng điều động ngự thú dưới tay và cả các loại quái vật bị năng lực thực dị của Bàn Đại Hải ăn mòn đi phụ cận đảo Phong Lôi Độc Trùng tìm kiếm tung tích Vô Chi Kỳ.

Nhưng đem toàn bộ đảo đều lật tung lên, bao gồm bộ phận giấu ở dưới mặt biển cũng đều không hề tìm được chút tin tức nào liên quan đến Vô Chi Kỳ cả.

Cao Bằng có hơi thất vọng, nhưng cũng ở trong dự liệu.

Dù sao tất cả mọi việc trên thế gian cũng không thể dựa theo tâm ý của ngươi phát triển được. . .

- Cuối cùng vẫn phải tìm Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân mà lúc đầu đã bị cân nhắc cuối cùng kia sao?.

Cao Bằng tự giễu lắc đầu.

Cái này. . . Thật đúng là châm chọc mà.

Cảnh sắc ở dưới đáy biển so với trên lục địa có đôi khi cũng không kém bao nhiêu, lục địa có sơn mạch hùng vĩ tráng lệ, ở dưới đáy biển đồng dạng cũng có sơn mạch hùng hồn, lưng núi nhấp nhô giống như là sống lưng của hải dương vậy.

Ở bên cạnh sơn mạch kéo dài ra một cái chi mạch không nổi bật.

Bên trên chi mạch thậm chí còn mọc ra rất nhiều san hô và cả thủy thụ.

Cảnh sắc nơi này mười phần mỹ lệ kì lạ, trên sơn mạch có một ít loài cá sinh hoạt.

Một con Nhím Biển toàn thân đen kịt mọc đầy gai nhọn từ trên lẳng lặng đáp xuống.

Con Nhím Biển này có đường kính chừng mười mét, đây vẫn chỉ là đường kính bên trong viên cầu, nếu như tăng thêm độ dài của những cái gai nhọn ở bên ngoài kia nữa thì đường kính không dưới ba mươi mét. Coi như ở trong vùng hải lý này thì cũng được xem là một gã to xác rồi.

Một con cá chình điện hung mãnh dữ tợn lườm Nhím Biển một cái, cũng không biết là bị những cái gai nhọn kia dọa đi hay là cảm thấy gia hỏa này không thể ăn được, sau khi lượn vòng quanh nhím biển một vòng đành bơi rời đi.

Cứ như vậy Nhím Biển không chút kiêng kỵ tựa như một viên ngư lôi rơi xuống bên trong dãy núi. . .

- Oanh! ! !

Tiếng nước chảy cuồng bạo càn quét tứ phương.

Bên trong dãy núi có vô số động thực vật bị nổ đến nát bấy, thậm chí chính giữa sơn mạch còn bị nổ ra một cái hố lớn.

Tiếng nổ kịch liệt vang vọng giữa dãy núi.

Đi qua mười phút, Cao Bằng chợt đánh vỡ yên lặng,

- Không có phản ứng sao?

- Hình như không có.

Bàn Đại Hải chần chờ lắc đầu,

- Tại sao cứ ngủ như chết thế!

- Có lẽ là uy lực không đủ, lại đến hai phát pháo nổ nữa đi.

Cao Bằng cất tiếng.

- Cũng chỉ có hai cái thôi.

Bàn Đại Hải bất đắc dĩ nói, năng lực thực dị của nó mặc dù có thể làm cho quái vật lây nhiễm biến dị, nhưng mà đó cũng không phải có thể khống chế được.

Ví dụ như cùng một chủng loại quái vật, dù là hai lần biến dị như nhau cũng không nhất định ra cùng một loại quái vật.

Loại Nhím Biển này bị Bàn Đại Hải gọi là Bạo Tạc Hắc Hải Đảm.

Sau khi bị đánh chết hoặc sau khi chủ động kích hoạt cũng đều có thể tự bạo, tiếng nổ cực kì vang dội, đây cũng là một điểm đặc sắc lớn của Bạo Tạc Hắc Hải Đảm.

Không bao lâu, nghe thấy đáy biển dưới chân truyền đến hai

tiếng tiếng nổ vang dội, Cao Bằng và Bàn Đại Hải nhìn nhau cười hắc hắc.

- Ô.

Mặt biển nhấc lên sóng lớn, sóng lớn vừa cuốn lên cao mười mấy mét lại đột nhiên chìm xuống dưới.

Mặt biển trực tiếp đổ sụp xuống thành vết lõm, trên mặt biển trực tiếp tạo thành một cái hố nước hình dạng lõm khổng lồ với đường kính cả ngàn mét.

- Lực lượng thật khủng bố.

Đã cách rất xa, đồng tử Cao Bằng đột nhiên co rụt lại, trên mặt biển hiện lên một cái đỉnh núi đen kịt nhanh chóng xuyên thấu mặt nước. Thông qua Vạn Lý Nhãn của Nhị Oa Cao Bằng đã nhìn thấy một cái thân ảnh Cự Nhân vai nâng núi lớn mơ hồ không rõ trong biển, ngẩng đầu ưỡn ngực hành tẩu ở giữa đại hải.

Mỗi một lần Cự Nhân hô hấp, một lượng lớn nước biển bị hút vào trong bụng, từ đó trên mặt biển hình thành một cái hố lõm cực lớn.

Dường như trong bụng có một cái động không đáy, tất cả nước biển bị hút vào đều biến mất đi hết.

- Đây chính là lai lịch cái tên Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân của nó.

Cao Bằng cảm khái.

【Tên quái vật】: Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 95 (Chuẩn Thần)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Truyền Thuyết / Phẩm chất Truyền Thuyết

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Thủy / Hệ Dương

【Năng lực quái vật】: Bàn sơn chi lực lv9, kháng tính với Thủy nguyên tố Lv7, sức chịu đựng siêu phàm Lv8, dương lực nóng bỏng Lv7.

【Đặc tính quái vật】: Thân thể mộng ảo (Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân sinh ra ở trong biển rộng, là con cưng của hải dương. Chỉ cần ở trong hải dương là có thể đạt được sức khôi phục liên tục không ngừng.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Nuốt nước biển có thể khép lại tất cả thương thế mà nó đang chịu.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Khi nó ở trong hải dương thì tốc độ sẽ được tăng thêm.)

【Nhược điểm quái vật】: Hệ Không Gian

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân sinh ra ở giữa thiên địa, thiên nhiên có được sức mạnh vô cùng vô tận, ở trong hải dương bọn nó gần như không có khả năng bị đánh bại. Bọn nó có tính cách lười nhác, thích nhất là ngủ say, chán ghét bị quấy rầy khi đang ngủ say.

Đối với một con sâu lười ngủ thích ngủ. . . Không có cái gì càng dễ phẫn nộ hơn so với việc quấy rầy lúc nó ngủ, đặc biệt là sở thích của cái con sâu ngủ này chỉ có đi ngủ mà thôi.

- Tất cả sắp xếp xong chưa, lúc này không thể phạm sai lầm.

Cao Bằng nói một cách ngưng trọng.

- Yên tâm đi, ta làm việc mà ngươi còn không tin được sao? Mùi của con Uyên Dương Tiềm Hành Giả kia đang hướng về phía hang ổ của nó.

Nửa đường thỉnh thoảng có quái vật nhảy ra tập kích Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân, trên thân những con quái vật này đều tiêm nhiễm mùi bùn đất phụ cận khu vực Uyên Dương Tiềm Hành Giả.

Bởi vì không biết tập tính của Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân, cho nên Cao Bằng không dùng thần khí dụ hoặc câu dẫn nó qua.

Dù sao đối loại tử trạch này mà nói. . . Ngươi vĩnh viễn cũng không biết loại tử trạch này vì trạch ở nhà có thể chống cự dụ hoặc bao lớn.

. . .

Ta ngủ bao nhiêu năm, Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân không nhớ rõ rốt cuộc chính mình đã ngủ bao lâu.

Có điều đây là lần đầu tiên nó ngủ được thoải mái nhất kể từ sau khi được sinh ra.

Từ khi sinh ra nó tỉnh dậy tám lần sau khi ngủ, khi tỉnh dậy sau mỗi một lần ngủ say nó đều trở nên càng thêm cường đại.

Đối với nó thì không có khái niệm thời gian. Chỉ có khi thời gian trôi qua quá lâu dẫn đến địa hình trước mắt phát sinh biến hóa, sau đó nó mới biết được có lẽ bản thân mình lại ngủ qua một quãng thời gian dài đằng đẵng.

Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân có số lượng vô cùng thưa thớt, cho nên muốn gặp phải một con Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân khác phái là một việc cực kỳ khó khăn.

Lần này ở trong mơ nó mơ thấy một Trầm Hải Phúc Sơn Mẫu Cự Nhân hết sức xinh đẹp.

Nàng có cơ bắp so với dãy núi còn cường tráng hơn, nàng có thân thể cường tráng giống như bạo phong, tiếng rống của nàng vang dội như vậy, nàng chạy cường kiện hữu lực như vậy.

Có lẽ đây chính là mẫu Cự Nhân xinh đẹp làm rung động lòng người nhất trên thế giới.

Nhưng tất cả những thứ này đều hủy rồi, bên tai đột nhiên nổ lên một tiếng vang thật lớn.

Trực tiếp làm cho nó tỉnh giấc từ trong giấc mộng.

Khi nó tỉnh lại, trước mắt là sơn mạch dưới đáy biển lạnh lẽo, chỉ còn lại mỗi hiện thực hưu quạnh. . .

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 585: Cẩu Tặc

Sau cơn bạo tạc đó còn sót lại một mùi vị khác, Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân thuận theo mùi ở ven đường tiếp tục đuổi qua.

Ven đường thỉnh thoảng có một vài con quái vật kiến hôi muốn đánh lén nó.

Thậm chí không cần nó dùng bao nhiêu sức, chỉ là nhàn nhạt liếc nhìn mấy con quái vật muốn đánh lén một cái thì lập tức chúng đã bị uy áp mãnh liệt ép thành mảnh vỡ.

Ở trên thân của những quái vật này nó ngửi thấy mùi vị quen thuộc.

Nếu như đổi thành một Chuẩn Thần tương đối thông minh thì đã phát giác được chỗ không đúng.

Nhưng bởi vì Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân trường kỳ ngủ say, tâm tính càng tiếp cận với trẻ sơ sinh, vui sướng giận buồn đều biểu đạt rất rõ ràng ở trên động tác của tứ chi.

Làm ta vui sướng thì sẽ cho ngươi đồ vật mà ta thích, nếu như ta phẫn nộ vậy thì ta sẽ đập chết ngươi!

Khí tức cường hoành càn quét bát phương, tầng mây trên bầu trời đều bị khí tức bá đạo chấn vỡ.

Ven đường, tất cả quái vật sau khi cảm nhận được khí tức của Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân thì lập tức chia nhau bỏ chạy tứ tán.

Một vòng mạch nước ngầm phun trào mãnh liệt lấy Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân làm trung tâm khuếch tán khắp bốn phía, bên trong hải vực một ngàn mét gần nó đều trở nên cực độ bạo loạn,

xé nát tất cả những thứ muốn tiếp cận.

Có một số ngư thú không tránh kịp bị cuốn vào trong mạch nước ngầm, nháy mắt đã bị mạch nước ngầm xé thành mảnh nhỏ, hóa thành một đoàn sương máu trong hải dương.

- Đây chính là Chuẩn Thần sao, cũng quá kinh khủng rồi.

Cao Bằng cảm khái không thôi.

- Chỉ là lực lượng tràn lan ra trong lúc lơ đãng vậy mà đã làm thành dị tượng khủng bố đến vậy.

Bàn Đại Hải nghe được thì trong lòng càng thấy khó chịu, lầm bầm nói:

- Thực lực của ta ở thời kỳ đỉnh phong đưa tới dị tượng lớn hơn nhiều so với nó.

- Nhưng bây giờ ngươi chỉ là một Bàn Đại Hải, lúc ta mới gặp thì ngươi vẫn còn trốn ở trong sơn động của một hòn đảo đá ngầm.

Cao Bằng vạch trần nội tình của nó không lưu tình chút

Bàn Đại Hải có hơi tức giận,

- Tiềm long tại uyên, trước đó ta chỉ đang ngủ đông mà thôi.

- Được rồi, biết ngươi trâu bò nhất. Đừng nói nhảm nữa, nơi này cách Uyên Dương Tiềm Hành Giả không xa.

Cao Bằng ngắt lời Bàn Đại Hải.

Bàn Đại Hải ồ lên một tiếng.

Cho dù là đơn thuần như Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân cũng đã lờ mờ nhận ra không đúng.

Những con quái vật này giống như đi chịu chết vậy, cứ không ngừng liên tục chạy tới khiêu khích nó.

Nó cảm thấy có chút chán.

Ta chạy xa thật xa như vậy là để làm cái gì chứ?

Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân chuẩn bị suy nghĩ vấn đề này.

Ngay lúc nó đang suy nghĩ thì một con quái vật trông giống như hà giải giơ trường mâu bén nhọn khí thế hung hăng xông lại, xuyên qua mạch nước ngầm mãnh liệt. Trông như thể một vị dũng sĩ can đảm giơ cao trường mâu chính nghĩa hung hăng đâm lên trên bờ vai của Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân.

- Giết!

Trường mâu bị bẻ gãy, Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân thổi một ngụm khí, lăng không hiện lên một đạo gió lốc. Quái vật này trực tiếp bị gió lốc thổi bay, chỉ trong nháy mắt không biết đã bị thổi bay bao xa.

Thật là ghê tởm.

Tựa như một người đang đi trên đường cái, sau đó phía trước luôn luôn có các loại côn trùng như bươm bướm, giáp trùng liên tục không ngừng bay tới đâm lên trên thân người này. Mặc dù chỉ cần dùng một bàn tay là có thể bóp chết hết mấy con bươm bướm và côn trùng kia, nhưng Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân quả thật đã bị chọc giận tới bốc khói.

Một tay nâng một ngọn núi lên thô bạo bá đạo đi về phía trước, khuấy lên vô số phong vân.

Một chỗ hang động dưới đáy biển, Uyên Dương Tiềm Hành Giả gỡ cái gùi đang đeo xuống. Nhẹ nhàng run lên, bắn ra một đoàn hào quang, một con Thâm Hải Cự Cốt Trùng trọng thương

xuất hiện trong huyệt động.

Nhấc cái con Thâm Hải Cự Cốt Trùng này lên, nó thận trọng gỡ đồ vật nào đó từ trên người xuống, sau đó bóp chết Thâm Hải Cự Cốt Trùng. Sau khi hòa tan hóa thành từng giọt hắc thủy rơi vào vật này, một tia thần quang màu xanh đen ngăn cách hắc thủy ở bên ngoài.

Nhìn qua mấy hắc thủy này hình như chẳng có tác dụng gì với thần quang cả, có điều Uyên Dương Tiềm Hành Giả vẫn cứ làm không biết mệt.

Sơn động đột nhiên lay động một cái, nước biển mãnh liệt từ bên ngoài chảy ngược vào.

Đôi mắt Uyên Dương Tiềm Hành Giả nháy mắt híp thành một đường nhỏ, cảnh giác ngẩng đầu cách một tầng núi đá thật dày nhìn về phía mặt biển.

Chuẩn Thần! ?

Uyên Dương Tiềm Hành Giả đột nhiên sinh lòng cảnh giác.

Nó cảm nhận được có một Chuẩn Thần cách nó vô cùng gần.

Một núi không thể chứa hai hổ, huống chi là loài săn mồi đỉnh cấp như Uyên Dương Tiềm Hành Giả này.

Hơn nữa nó còn có đồ vật không thể để người khác nhận ra.

Bản năng phản ứng đầu tiên chính là có kẻ biết thần khí trong tay nó nên có ý muốn đến cướp đi.

Một lát sau, cảm giác uy hiếp trên đỉnh đầu dần dần đi xa, Uyên Dương Tiềm Hành Giả mới nhẹ nhàng thở ra.

- Phù…

Uyên Dương Tiềm Hành Giả đang chuẩn bị thu hồi thần khí.

Đột nhiên đỉnh đầu truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Thân thể Uyên Dương Tiềm Hành Giả cứng đờ, Chuẩn Thần đang dần đi xa kia không ngờ lại lấy một tốc độ nhanh hơn xông trở về.

Chết tiệt!

Uyên Dương Tiềm Hành Giả thầm mắng một tiếng, đừng để ta biết là ai.

Ầm ầm.

Một cỗ lực lượng khủng bố từ đỉnh đầu truyền đến, rõ ràng nước biển có thể đưa đến tác dụng tá lực rất lớn. Nhưng lúc này Uyên Dương Tiềm Hành Giả vẫn có thể cảm giác được một cỗ sóng chấn động khủng bố trùng trùng điệp điệp từ không trung hạ xuống.

Vô số hải thú đã bị cỗ lực lượng này chấn choáng.

Lực lượng, đây là một Chuẩn Thần đạt đến trình độ cực kì cao thâm về mặt sức mạnh.

Đáy mắt lóe lên tinh quang, Thủy nguyên tố ở dưới sự thao túng của Uyên Dương Tiềm Hành Giả hóa thành từng tầng từng tầng lá chắn ngăn cách sóng xung kích ở bên ngoài.

Vừa ngăn được sóng xung kích ở bên ngoài, sau một khắc nó liền nhìn thấy một tòa núi lớn nện xuống.

Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân ném quả núi đang nâng xuống, tiện thể đấm ra một quyền.

Thủy nguyên tố ngưng tụ thành lá chắn tiếp xúc với đại sơn. Mặc dù lá chắn Thủy nguyên tố nói theo một ý nghĩa nào đó có thể

chống cự thực thể, nhưng khi đối mặt với một ngọn núi thì lại rất khó chống nó lên được.

Lá chắn chậm rãi vỡ tan, tiếng vỡ vụn răng rắc răng rắc nghe như thể tiếng thủy tinh vỡ vụn.

Một quyền phía sau tựa như lưu tinh đâm thủng mặt đất, hung hăng nện ở trên lưng núi.

Ầm ầm.

Ngọn núi chấn động mạnh.

Lấy một tốc độ khủng khiếp đập xuống phía dưới.

Ngọn núi rơi vào đáy biển, sương mù đục ngầu tràn ngập khắp nơi. Khu vực ban đầu của Uyên Dương Tiềm Hành Giả đã triệt để bị đại sơn bao phủ.

Hư không lóe lên.

Uyên Dương Tiềm Hành Giả xuất hiện ở phía xa, sắc mặt ngưng trọng nhìn Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân lơ lửng ở thượng tầng hải vực.

- Căn bản chưa từng nghe nói qua.

Đáy lòng Uyên Dương Tiềm Hành Giả thầm nói không ổn.

Nó căn bản chưa từng nghe nói qua về Cự Nhân này. Về phần hai quái vật cấp Chuẩn Thần khác trong đại dương này thì nó đều đã nghe nói qua danh hào của bọn chúng rồi, cũng cố ý cách khá xa khu vực của bọn chúng ra, chính là tạm thời không muốn phát sinh xung đột với hai vị kia.

Điều làm nó không ngờ tới là hai vị kia chưa từng đến, nhưng trước mắt đột nhiên lại xuất hiện một tồn tại khác mà nó chưa từng nghe nói qua.

Cái mũi của Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân Cự Nhân giật giật, trong mắt tràn đầy lửa giận.

Cẩu tặc, chính là ngươi!

Bên trong mùi rữa nát kia còn mang theo một mùi bùn đất hôi chua, cùng với mùi trên người ngươi giống nhau như đúc.

Quái vật cấp Chuẩn Thần bởi vì tự thân vô cùng cường đại, cho nên năng lượng trong cơ thể bọn nó tràn lan ra tự nhiên sẽ lây nhiễm khu vực lân cận, chỉ cần ở lâu trong một khu vực nào đó thì sẽ sản sinh ra biến hóa ở khu vực phụ cận.

Đây cũng là do khí quan trong người bọn nó sau khi thần hóa mang tới.

Tựa như một tôn thần minh hệ Hỏa trường kỳ ở bên trong một tòa sơn mạch, nếu như nó không khống chế thu liễm lực lượng trong cơ thể thì hơn mấy ngàn hoặc vạn năm sau đó, tòa sơn mạch này sẽ hóa thành một mảnh núi lửa dung nham.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 586: Thần Khí

Đây đúng là họa từ trên trời giáng xuống, tự dưng lại dính vào tai họa.

Mới đầu Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân chỉ muốn đánh mấy con trùng nhỏ, không ngờ lại trúng một con cá lớn. Nhưng nó cũng không quá bối rối.

Dù là cùng giai Chuẩn Thần thì nó cũng chẳng sợ.

Đây là tự tin mà mẹ hải dương đem lại cho nó.

Ăn một quyền của ta!

Sóng lớn cuồn cuộn hóa thành rồng nước quấn quanh cánh tay nó, đòn tấn công Thủy nguyên tố chạm vào nó còn chẳng tóe lên nổi chút bọt nước nào.

Một tầng lĩnh vực màu lục xen lẫn với màu bạc từ trong cơ thể Uyên Dương Tiềm Hành Giả phóng thích ra ngoài.

Uyên Dương Tiềm Hành Giả trong lĩnh vực liên tục lấp lóe, đột nhiên nó phát hiện ra một chuyện rất khó hiểu, đòn tấn công Thủy nguyên tố của mình rơi vào cơ thể Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân trên cơ bản như rơi xuống đáy biển, kháng tính với Thủy nguyên tố của gia hỏa này cao ngoài dự liệu.

Nó ném ra cái gùi muốn giam cầm Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân. Nhưng mà Cự Nhân quá lớn, cái gùi không chứa được kích thước lớn như thế.

Nó nhất định phải tránh đòn tấn công của Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân, mượn nhờ cơ thể cá linh xảo và nắm giữ không gian chi

lực, nó đã tránh né được tất cả các đòn tấn công.

Không tránh không được, nó nghi ngờ nếu mình cứng rắn đối đầu sẽ phải nhận hậu quả cực kỳ nghiêm trọng.

- Thủy Bộc Chú Diệt.

Bị đánh mãi mà không đánh trả không phải là tính cách của nó. Lóe lên một cái tránh thoát nắm đấm của Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân, Uyên Dương Tiềm Hành Giả xòe tay phải ra, phía trước bàn tay vẫn luôn ẩn dưới đại dương ngưng tụ ra từng viên thủy cầu nước màu xanh sẫm.

Những viên thủy cầu này không lớn, mỗi một viên chỉ nhỏ như quả bóng bàn.

Nhưng số lượng rất nhiều, không dưới mấy chục vạn. Vô số quả bóng bàn nước nối liền nhau thành một thác nước màu xanh sẫm. Trong không gian lục quang tung hoành, bóng đen gào thét.

Rầm rầm rầm…

Thác nước như một con rồng lớn phóng thẳng về phía Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân.

Dù đã nhận ra trong thác nước tiềm ẩn nguy hiểm nhưng Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân cũng không lùi lại.

Trong từ điển của nó không có chữ “lùi lại”.

Quả cầu nước tiếp xúc với thân thể Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân lập tức hòa tan, mỗi một quả cầu tạo thành một cái hố ăn mòn trên cơ thể nó.

Dù với Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân thì chút vết thương ấy không đáng gì, nhưng số lượng đủ nhiều thì nó cũng không chịu được.

Thác nước từ quả cầu nước chứa kịch độc thổi qua bụng nó, chớp mắt đã tạo thành một vết thương cực kỳ khoa trương.

Khả năng kháng độc của nó không cao! Hai mắt Uyên Dương Tiềm Hành Giả sáng lên, nó đã tìm được hy vọng chiến thắng.

- Độc này của ta, dù có là Chuẩn Thần cũng không dám đối cứng.

Từ đáy lòng Uyên Dương Tiềm Hành Giả dâng lên mấy phần tự đắc. Nó vẫn rất tự tin với độc này của mình, dù sao đây cũng là bản lĩnh sở trường nhất của nó. Lúc trước khi tấn thăng lên Thánh cấp chính là do loại kịch độc này mới ngưng tụ thành lĩnh vực, bây giờ nó đã lên tới Chuẩn Thần nên uy lực lại càng tăng vọt.

Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân sờ lên chỗ bị thương rồi mở miệng hút nước biển vào bụng

Sau khi hút đầy một bụng nước biển, vết thương của Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân nhanh chóng thay đổi, nhanh chóng khép lại như ban đầu với tốc độ mắt thường cũng thấy được.

Mí mắt Uyên Dương Tiềm Hành Giả nhảy lên một cái.

Uống nước biển là có thể chữa thương được sao? Vậy cứ ở trong biển, chẳng phải nó có được một kho máu dùng mãi không cạn?

Chỉ sợ mình không làm gì được người khổng lồ này, Uyên Dương Tiềm Hành Giả sinh ra ý niệm trốn chạy.

Dường như nhìn thấu được suy nghĩ của đối thủ, Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân ngửa mặt lên trời gào thét, từ trong cơ thể bộc phát ra ô quang nồng đậm. Ô quang nhanh chóng khuếch tán trong nước biển, lĩnh vực khổng lồ gấp ba lần lĩnh vực của Uyên Dương Tiềm Hành Giả.

Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân nắm chặt tay phải.,Trong lĩnh vực, tất cả mọi thứ đều bị một sức mạnh mãnh liệt kéo đến trúng nắm đấm của nó.

Oanh!

Thân thể Uyên Dương Tiềm Hành Giả không bị khống chế kéo về phía cự nhân, ngay lập tức nó muốn dùng không gian chi lực để thuấn di tránh thoát.

Nhưng khi nó thi triển không gian chi lực thì lại nhận phải một trở ngại mãnh liệt, tựa như lúc rút chân bước đi trong vũng bùn vậy.

Khoảng cách thuấn di thực tế còn không bằng một phần năm khoảng cách mong muốn.

Không chờ nó tiếp tục thi triển thuấn di, một nắm đấm đã giáng xuống.

Ầm!

…

- Đánh rất kịch liệt!

Cao Bằng cắn hạt dưa say sưa ngon lành xem biểu diễn.

- Tại sao không thấy nó dùng cái Thần khí kia của ngươi, không phải thần khí đó đã bị phế đi chứ?

Bàn Đại Hải vội vàng lắc đầu:

- Không thể nào, thần khí của ta không thể bị hủy. Chí ít là không thể bị một cái Chuẩn Thần hủy đi.

Cuộc chiến của Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân và Uyên Dương Tiềm Hành Giả giống như cuộc chiến giữa một cuồng chiến sĩ với

sức khôi phục level max, lực lượng cường đại vô song và một pháp sư dùng độc biết thuấn di.

Hết lần này tới lần khác, đẳng cấp của cuồng chiến sĩ vẫn cao hơn pháp sư dùng độc.

Mặc cho pháp sư vẩy nước thế nào, nhưng chỉ cần nó không cẩn thận chạm phải cuồng chiến sĩ một chút thì ít nhất cũng phải rơi hơn nửa cột máu.

- Hử?

Đột nhiên Bàn Đại Hải đứng thẳng dậy, cái đầu to lớn vươn về phía trước cố gắng lắc lắc nhìn.

Cao Bằng cũng quay đầu sang, chỉ thấy một đoàn thần quang nồng đậm màu xanh sẫm xông thẳng lên trời. Giác quan thứ sáu làm cho hắn có cảm giác hết sức nguy hiểm.

Đột nhiên mặt biển sụp xuống một khoảng lớn, mặt bằng thấp xuống trọn vẹn cả trăm mét. Cao Bằng có thể thấy một thác nước từ trên sườn vách nước chảy xuống.

Dừng lại hai giây, sau đó vách nước đổ sụp. Một cơn sóng lớn va chạm thật mạnh cuốn lên cao mấy chục mét, hỗn loạn vô cùng.

- Thế nào? Thần khí của Bàn gia có phải siêu cấp cool ngầu hay không?

Bàn Đại Hải không nhịn được đắc ý hỏi.

- Cũng được.

Hai mắt Cao Bằng sáng lên.

Đột nhiên dưới biển vang lên tiếng gào thét điên cuồng. Cao Bằng nhìn thấy Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân vội vàng bỏ chạy, phân nửa bên trái cơ thể đã hoàn toàn biến mất. Cánh tay trái và

một mảng ngực lớn đã hoàn toàn không còn dấu vết, nơi đứt gãy có tinh quang màu lam, giống như vách đá. Sức khôi phục mà Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân vẫn lấy làm kiêu ngạo đã không còn tác dụng.

Lát sau, hai người không thấy Uyên Dương Tiềm Hành Giả đuổi theo nữa.

- Đi!

Cao Bằng vui mừng nói. Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân bị thương nặng như vậy mà nó cũng không truy sát, chứng tỏ nó còn bị thương nặng hơn cả Cự Nhân kia.

Hắn triệu hồi A Ngốc ra. Ngoài A Ngốc, Cao Bằng không triệu hoán ngự thú nào khác nữa. Dù hệ Lôi của Đại Tử khắc chế Uyên Dương Tiềm Hành Giả, nhưng chênh lệch đẳng cấp của Đại Tử với nó quá lớn. Cao Bằng cũng sợ Đại Tử bị gia hỏa này phản công đồng quy vu tận trước khi chết.

Tới chiến trường vừa nãy, nguyên tố nồng đậm lưu chuyển trong nước biển, nhưng không thấy tung tích của Uyên Dương Tiềm Hành Giả nữa.

A Ngốc đổi sang trạng thái m Hồn Chúa Tể, linh hồn lực hóa thành ra đa lục soát tứ phía.

Vèo. Cách đó không xa, bùn cát dưới chân nó đột nhiên vươn lên, nơi xa lóe lên một cái bóng mờ ảo.

Gia hỏa này vẫn tiềm phục trong lớp bùn cát ở chiến trường vừa rồi. Nếu không phải A Ngốc dùng linh hồn lực lục soát, chỉ sợ không thể tìm ra được nó.

- Còn muốn chạy?

Bàn Đại Hải nhìn chằm chằm Uyên Dương Tiềm Hành Giả sắp

biến khỏi tầm mắt ở phía xa.

Đông!

Trái tim Bàn Đầu Ngư nhảy lên kịch liệt, lân phiến ở lưng run lên, hai mắt tỏa ra màu lam óng ánh.

Uyên Dương Tiềm Hành Giả đột nhiên phát hiện ra có gì không đúng, thần khí trong ngực nó đang thức tỉnh.

Con ngươi co rụt lại. Không được!

Rắc rắc!

Một vật phẩm tỏa ra thần quang màu lam sẫm trong nháy mắt đã biến lớn gấp trăm lần, căn bản không thể nhìn rõ hình dáng cụ thể của nó. Nhìn qua tựa như một cái lỗ đen, chỉ một ngụm đã nuốt trọn Uyên Dương Tiềm Hành Giả.

Từ trong lỗ đen vang lên tiếng nhai nuốt rắc rắc rộp rộp.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 587: Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha

Một Chuẩn Thần lại bị hố đen nuốt sống như thế.

Thật đáng tiếc, nếu như giao Chuẩn Thần này cho tế đàn Đại Thiết Cát phân giải thì có thể mang đến cho Cao Bằng bao nhiêu lợi ích?

Sau khi hố đen ăn hết Uyên Dương Tiềm Hành Giả liền thu lại thần quang, lộ ra bản thể thần khí, bên ngoài vẫn có thần quang yếu ớt chớp hiện.

Cao Bằng mơ hồ nhìn thấy bản thể của thần khí này liền sửng sốt sau đó liếc mắt nhìn Bàn Đại Hải với vẻ mặt kỳ lạ.

- Ngươi nhìn ta làm gì, mau đuổi theo đi!

Bàn Đại Hải hét lớn.

- Đồ chó hoang, ngươi đừng có chạy!

Bàn Đại Hải gào xong liền đuổi theo.

- Ngươi đứng lại cho ta! Đứng lại! Năm đó ta để cho ngươi chạy mất, bây giờ ngươi còn muốn chạy nữa sao!?

Cao Bằng hơi do dự. Vừa rồi nhìn thần khí này nuốt một Chuẩn Thần hung tàn làm cho hắn có ký ức sâu sắc, nếu như nó xoay người nuốt mình thì phải làm thế nào? Mình lại chân nhỏ, tay gầy thế này cơ mà!

Dường như nhìn ra được lo lắng của Cao Bằng, Bàn Đại Hải

tức giận:

- Ngươi yên tâm đi, nó không cắn ngươi đâu.

- Vừa rồi ta đang suy ngẫm nên dùng cái gì để bắt được nó thôi. Ngươi nghĩ vớ vẩn gì thế?

Cao Bằng hiên ngang lẫm liệt nói:

- Ta đã có ý hay rồi.

Cao Bằng búng ngón tay một cái thật kêu triệu hồi ra Đại Tử. Tốc độ của Đại Tử còn nhanh hơn Bàn Đại Hải rất nhiều, cho dù đây là trong biển đi chăng nữa cũng vậy thôi.

Đại Tử vừa bị triệu hồi ra liền phát hiện xung quanh mình đều là nước.

- Ực ực ực ực.

Đại Tử bị sặc tới trợn trừng mắt, sợ hãi phóng điện lung tung.

Ầm ầm.

Dòng điện bắn ra bốn phía, ánh sáng màu tím chiếu sáng cả đáy biển.

Bàn Đại Hải thấy thế liền vẫy đuôi một cái, từ phía sau cái mông phun ra một cái bong bóng bao trùm lấy Đại Tử.

Bên trong bong bóng, tất cả nước biển đều bị đẩy ra sạch sẽ. Đại Tử hít thở được không khí trong lành sau đó đã hoàn hồn lại, nhưng tại sao mùi trong không khí hình như có gì là lạ thì phải...

- Cao Bằng, lần sau ngươi đừng có chơi ngu như vậy chứ! Ta cũng có biết bơi đâu...

Đại Tử thở phì phò nói.

Cao Bằng áy náy vỗ vào gáy Đại Tử:

- Được rồi, ta xin lỗi, lần sau sẽ không làm vậy nữa. Nhưng tình hình lần này đặc biệt, chúng ta đuổi theo vật phía trước đã.

Đại Tử khẽ hừ một tiếng:

- Các ngươi ngồi cho vững đi.

Đợi đến khi Bàn Đại Hải và Cao Bằng ngồi ở trên lưng xong, Đại Tử nắm chặt hai móng vuốt nhỏ.

Ba mươi sáu cánh sau lưng vỗ mạnh hóa thành tàn ảnh vụt đi với tốc độ siêu nhanh.

Vèo...

Trong đáy biển, Đại Tử đã biến thành một đường ánh sáng.

May mà bong bóng của Bàn Đại Hải vẫn có chất lượng rất bảo đảm, cho dù tốc độ của Đại Tử nhanh như vậy cũng không làm cho bong bóng này bị hỏng.

Khi còn cách thần khí chưa đến một trăm mét, Cao Bằng do dự một lát mới khẽ hỏi thăm Bàn Đại Hải:

- Ngươi xác định nó sẽ không quay đầu cắn chúng ta chứ?

- Ngươi yên tâm đi.

Bàn Đại Hải biết con rết dưới mông có địa vị thế nào ở trong lòng Cao Bằng, nó nhìn chằm chằm vào thần khí đang chạy trốn phía trước với vẻ hung ác.

Bàn Đại Hải hít sâu một hơi, hút không khí vào trong bụng, cái bụng lập tức phồng lên giống như một con cá nóc.

Thể tích của Bàn Đại Hải cũng tăng lên theo hơi thở.

Cơ bắp trên người nó căng ra như một dây cung.

Rống!

Bàn Đại Hải nổi giận gầm lên một tiếng, cái đuôi khẽ giật phát ra một tiếng bốp ở trên lưng của Đại Tử rồi hóa thành một bóng mờ bắn ra. Cái miệng khổng lồ mở lớn trực tiếp nuốt thần khí vào.

Đông.

Bàn Đại Hải rơi vào đáy biển. Sau khi nuốt thần khí xong, toàn thân nó cứng đờ, bất động.

- Cao Bằng, Đại Bàn Hải sẽ không chết chứ?

Đại Tử thì thào hỏi ở bên tai Cao Bằng.

- Nó còn chưa chết đâu. Ta thấy có lẽ chỉ bị ngất đi thôi.

Cao Bằng thông qua huyết khế cảm giác được Bàn Đại Hải còn sống.

Qua một lúc lâu, Bàn Đại Hải mới ngẩng đầu nhìn Cao Bằng rồi mỉm cười.

Hàm răng vàng óng như được mạ một lớp vàng, làm người ta thấy chói mắt.

- Đây là bộ răng thần khí của ngươi sao?

Cao Bằng nheo mắt quan sát hàm răng của Bàn Đại Hải.

Vừa rồi Cao Bằng qua thần quang mơ hồ nhìn thấy được bản thể chính là một hàm răng.

Nhìn qua nó như bộ răng, chỉ có điều khi ở trong thần quang bộ răng này vô cùng khoa trương, gần như tạo thành 270°, quái vật bình thường cũng không có cái miệng lớn như vậy.

Tuy nhiên miệng của Bàn Đại Hải quả thật rất lớn, cho nên ngược lại rất hợp với bộ răng này, càng tăng thêm sức mạnh cho nó.

- Ha ha ha, không tệ. Năm đó nó chạy mất, bây giờ đã bị ta tìm trở về rồi.

Lúc Bàn Đại Hải nói chuyện còn mở miệng rất lớn làm lộ rõ bộ răng thần khí này.

【 Tên vật phẩm 】: Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha (thần khí)

【 Ẩn chứa pháp tắc 】: Pháp tắc Thôn Phệ 2%

Pháp tắc, Cao Bằng chú ý tới tiến độ 2% này, nhưng không biết nó là trình độ gì.

- Răng vàng lớn!

Vẻ mặt Đại Tử nghiêm túc nói:

- Cái răng vàng này trông quá tầm thường.

Bàn Đại Hải tức giận, cái gì gọi là tầm thường hả?

Đây là thần khí! Thần khí đấy!

Con rết ngốc nhà ngươi có lăn lộn cả đời cũng không chắc có thể nhìn thấy thần khí đâu!

- Là thần khí hàng thật giá thật, nhưng dáng vẻ như vậy cũng quá xấu rồi. Tại sao nó lại có hình dạng bộ răng chứ?

Cao Bằng cảm thấy bất đắc dĩ. Lúc đầu hắn còn tưởng là đao, thương, kiếm, kích gì đó. Nếu không thì cũng phải là chuông, đỉnh, gương, tháp, cho dù là hình dạng hạt châu cũng được.

Nhưng hắn tuyệt đối không ngờ lại là một bộ răng.

Ngoại trừ Bàn Đại Hải, ai sẽ thích dùng loại thần khí này chứ?

- Ta cũng không có tay, vũ khí lợi hại nhất trên người ta chính là răng của mình, cho nên ta tất nhiên muốn làm thành bộ răng rồi.

Bàn Đại Hải liếc mắt, ta làm ra rìu thì dùng thế nào? Chẳng lẽ bảo ta dùng răng cắn lấy nó rồi chém người khác chắc?

- Ngươi nói thần khí này là do ngươi chế tạo ra sao? Ngươi còn có thể chế tạo ra thần khí không vậy?

Ánh mắt Cao Bằng lập tức sáng lên.

Bàn Đại Hải lắc đầu.

- Ngươi đừng có mơ, mỗi một Thần chỉ có thể chế tạo ra một món thần khí bản mạng thôi. Mà thuộc tính của thần khí cũng phù hợp nhất với thần linh chế tạo ra nó. Ngươi muốn nhiều thần khí thì chỉ có đi cướp của những thần linh khác thôi.

- Chà...

Đi tới chỗ thần khác cướp sao? Cao Bằng cảm thấy đây là một nhiệm vụ rất khó khăn.

- Nhưng cũng không phải không có cơ hội. Có vài thần đã ngã xuống, nhưng thần khí của bọn họ vẫn còn lại trên đời, những thần khí này xuất hiện nhiều hơn.

Người nói vô tình nhưng người nghe cố ý, không phải thế giới Hắc Vụ này là do thần linh ngã xuống mới tạo ra nhiều sương mù như vậy hay sao? Hơn nữa thân phận của Bàn Đại Hải trước đây cũng không đơn giản, nói không chừng có quen biết với mấy người bạn đã chết...

- Bất kể thế nào, ta vẫn phải cám ơn ngươi.

Bàn Đại Hải đột nhiên nói với Cao Bằng, sau đó rộng lượng giơ

vây cá về phía hắn:

- Như vậy đi, chúng ta sửa lại khế ước một chút. Nếu như ngươi không thể hoàn thành yêu cầu thăng cấp phẩm chất của ta đúng hạn, ta cũng sẽ không trừng phạt ngươi, chúng ta chia tay trong hòa bình là được. Sau này nếu ngươi có khó khăn gì cũng có thể đến tìm Bàn gia ta.

Bàn Đại Hải vô tình tự xưng là Bàn gia.

Cao Bằng cười như không cười:

- Được, vậy phải cảm ơn Bàn gia rồi.

- Ha ha ha, Tiểu Bằng à, đây chỉ là chút lòng thành, chút lòng thành mà thôi.

Bàn Đại Hải hưng phấn tới mức mặt đỏ bừng, gương mặt béo tròn kết hợp với bộ răng vàng lớn sáng lấp lánh.

Cao Bằng kín đáo nháy mắt với A Ngốc.

A Ngốc ngầm hiểu, trong khi Bàn Đại Hải xoay người liền đập vào trên gáy nó một cái. Bàn Đại Hải kêu lên một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh, sau đó A Ngốc liền tháo Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha trong miệng nó xuống.

Cũng không biết bị Bàn Đại Hải dùng cách gì mà bộ răng này... A phi! Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha lúc này hoàn toàn yên tĩnh, không hề lộ ra chút thần quang nào, nhìn qua chỉ là một bộ răng mạ vàng bình thường.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 588: Quá Khứ Của Cá Mè Hoa

- Cao Bằng, tại sao chúng ta phải đánh ngất Bàn Đại Hải thế?

Đại Tử không hiểu tại sao đột nhiên Cao Bằng lại ra lệnh cho A Ngốc đánh ngất Bàn Đại hải.

Nhưng có một chút tiến bộ, dù cho A Ngốc đánh ngất Bàn Đại Hải nhưng mà Đại Tử vẫn rất thông minh đoán ra được là do Cao Bằng hạ lệnh.

- Vì tên Đại Hải này có chút bành trướng rồi, cần gõ một chút.

Cao Bằng từ tốn nói.

- Bành trướng? Hương vị trở nên ngon hơn sao?

Hai mắt Đại Tử sáng lên.

- …

Cao Bằng không biết làm thế nào để giải thích cho nó hiểu:

- Đầu nó cứng như vậy chắc sẽ không hợp với khẩu vị của ngươi, có thể sẽ gãy răng đấy.

- Chúng ta đừng ăn Bàn Đại Hải được không? Bình thường Đại Hải vẫn rất thành thật.

Đại Tử đấu tranh một lúc lâu mới khó khăn nói ra được câu này. Dù sao đối với một con hàng tham ăn, một con cá mè hoa ngon như thế mà không thể ăn cần đến một quyết tâm rất lớn.

- Được thôi.

Cao Bằng hào phóng đồng ý.

- Hắc hắc, hôm nay Cao Bằng ngươi thật đẹp trai.

Cao Bằng cẩn thận nhìn kỹ Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha. Nhìn qua thì có vẻ giống một bộ răng bằng vàng bình thường, nếu không thấy rõ thuộc tính của nó thì sẽ không ai nghĩ nó khác thường.

Cái Thôn Phệ Pháp Tắc này hẳn là năng lực ăn cả Chuẩn Thần của nó. Chỉ có điều, Cao Bằng đắn đó không rõ cái Thôn Phệ Pháp Tắc 2% này là cái gì.

Là sau khi ăn hết một Chuẩn Thần rồi pháp tắc tấn thăng lên 2% hay đây là trình độ nắm giữ pháp tắc của bản thân nó.

Cái này phải chờ Bàn Đại Hải tỉnh lại mới hỏi rõ được.

Dù sao đây cũng là Thần khí nên vẫn có mức độ nguy hiểm nhất định, vì thế Cao Bằng không tuỳ tiện dùng linh tinh. Vạn nhất không cẩn thận lỡ tay kích hoạt lên thì phiền to.

Quay lại hòn đảo, Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha vẫn ảm đạm lặng lẽ ngưng tụ ra một vòng u quang nhàn nhạt.

Lặng lẽ dò xét hoàn cảnh bốn phía, khi chú ý đến A Ngốc thì bộ răng hơi rung lên một chút.

Lực chú ý của Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha tập trung hết vào A Ngốc.

Sau khi bọn ngự thú lần lượt thưởng thức xong thì bộ răng được trao lại cho A Ngốc.

Cảnh tượng này khá là kỳ quái, giống như một đám thiếu niên bất lương đang vuốt ve bộ răng giả của ông nội vậy…

Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha bị vần lên lật xuống, khẽ hé khẽ ngậm, cũng không phản kháng.

Chơi được một lát thì chúng chán, cuối cùng giao cho A Ngốc giữ.

A Ngốc quay về cung điện bèn tiện tay đặt bộ răng giả dưới chân. Bởi vì trước mắt thực lực của A Ngốc là mạnh nhất, cũng đảm bảo nhất, dù cho chỉ là tương đối.

A Ngốc ném bộ răng giả ở dưới chân, đại mã kim đao ngồi ở trên ghế, tay kẹp một điếu thuốc mới lấy từ trong kho ra, nuốt mây nhả khói.

Ngày nào cũng cô độc và nhàm chán, chỉ có món thuốc lá này mới có thể an ủi nội tâm tịch liêu của nó.

Bộ răng bị ném dưới chân len lén quan sát một hồi rồi thận trọng tiến lại gần, dùng răng cửa gặm gặm ngón chân A Ngốc.

Thấy ngứa ngứa, A Ngốc nhấc ngón chân cái làm bộ răng bay lên, sau đó cạch một tiếng rơi xuống đất.

Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha tự mình bò lên, có chút động tâm nhìn xương cốt bóng loáng của A Ngốc. Nó ghen tị động đậy thân thể trên phiến đá, dùng răng nanh cạo nhẹ xương đùi của A Ngốc.

- Chơi trò gì đấy?

A Ngốc dùng bàn chân lớn dẫm lên Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha.

Cực kỳ cấn chân.

Dù bị giẫm xuống, Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha vẫn dồn hết sức gặm gặm chân A Ngốc.

A Ngốc nhấc Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha lên. Trước đó bộ

răng còn xao động bất an, bị nhấc lên liền an tĩnh lại.

…

Khi Bàn Đại Hải tỉnh lại đã là nửa giờ sau.

Khi tỉnh lại Bàn Đại Hải theo thói quen chẹp chẹp miệng, sau đó hoảng sợ nhận ra đã không thấy Thần khí trong miệng mình nữa.

- Bảo bối của ta mất rồi!

Trong phòng vang lên tiếng kêu hoảng hốt của Bàn Đại Hải.

Bàn Đại Hải đi quanh khắp hòn đảo, cuối cùng tìm được Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha trong phòng của A Ngốc.

- Cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi, ta còn tưởng ngươi đã bỏ đi.

Bàn Đại Hải lệ nóng doanh tròng.

Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha không để ý tới nó, cứ không ngừng xoay quanh A Ngốc.

Thi thoảng nó lại dùng răng gặm gặm xương của A Ngốc.

- Tại sao ngươi lại thế này?

Thấy cảnh này Bàn Đại Hải chấn kinh, suýt chút nữa còn cho rằng mình đã nhìn thấy một con ngự thú giả.

Ở trong tay mình thì lúc nào cũng muốn tìm cơ hội đào tẩu, giờ ở bên cạnh A Ngốc lại giống như một con liếm chó.

- Ngươi tỉnh lại rồi hả? Vừa rồi đột nhiên ngươi ngất đi, chúng ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, gọi ngươi thế nào cũng không tỉnh.

A Ngốc nói với Bàn Đại Hải.

- A, là… vậy sao?

Bàn Đại Hải nghi hoặc hỏi. Nó còn cho rằng mình bị đánh bất tỉnh nữa.

- Ừ, có thể do gần đây quá mệt mỏi, lại bất ngờ tìm lại được bộ răng Thần khí này, mừng quá nên ngươi không khống chế được cảm xúc.

A Ngốc từ tốn nói.

A Ngốc vẫn luôn rất thành thật, cho nên Bàn Đại Hải không nghi ngờ nhiều.

- Nhưng vì sao Thần khí của ta lại ở chỗ ngươi?

Cuối cùng Bàn Đại Hải vẫn hơi lo lắng.

- Khi ngươi ngất đi thì Thần khí của ngươi chạy ra, ta sợ nó chạy mất nên giữ giúp ngươi một chút.

A Ngốc nói xong, kéo bộ răng đang cọ cọ trên người mình ra rồi ném cho Bàn Đại Hải.

Lấy lại được Thần khí, lập tức Bàn Đại Hải vừa lòng thoả ý.

Thấy Cao Bằng đi tới, Bàn Đại Hải nhe răng cười.

- Chào chủ nhân.

- Ngươi tỉnh rồi à?

Cao Bằng cười tủm tỉm vỗ vỗ cái đầu to của Bàn Đại Hải.

- Vừa rồi ngươi ngất đi ta không kịp hỏi. Đây là lần đầu tiên ta thấy Thần khí đấy, thần khí của ngươi dùng thế nào?

Hả?

Bàn Đại Hải cảnh giác nhìn chằm chằm vào Cao Bằng, không phải hắn thích món Thần khí này của ta chứ?

- Yên tâm, ta vẫn để ngươi giữ món Thần khí này. Còn nữa, Cao Bằng ta là người sẽ đoạt đồ của ngự thú nhà mình sao?

- Ừ ừ….

Bàn Đại Hải buông lỏng cảnh giác.

- Cũng đúng.

- Đây là Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha. Lúc trước khi đúc nó ta đã giết một con Thao Thiết Chuẩn Thần đỉnh phong, sau đó dùng cái xác vẫn còn tươi của nó và một đống phụ tài mới chế tạo xong.

Trong lời nói của Bàn Đại Hải tràn đầy vẻ kiêu ngạo.

- Ngươi có thể giết Chuẩn Thần đỉnh phong sao?

Cao Bằng hít một hơi khí lạnh.

- A?

A Ngốc cũng không nhịn được ghé mắt sang nhìn.

Bàn Đại Hải: ???

Các ngươi có thái độ gì thế này?

Con mẹ nó, ta là thần đấy! Trước kia ta là một Tôn Thần, ta giết một con Chuẩn Thần có vấn đề gì sao?

Bàn Đại Hải tức muốn bể phổi. Phanh, phổi của nó truyền đến một tiếng vang trầm.

- Có phải ngươi có hiểu lầm gì đó với vị thần như ta không?

- Đã từng là thần thôi.

Cao Bằng cải chính, sau đó cảm khái không thôi:

- Không ngờ đó, trong trí nhớ của ta thì hình tượng của ngươi hiện giờ và hình tượng của ngươi trong lời kể… có chút không giống nhau?

Cao Bằng giang hai tay ra, vung tay mô tả.

- Không nói.

Bàn Đại Hải hất mông lên, nằm co dưới sàn nhìn trần nhà.

Cao Bằng không nhịn được cười phá lên, vỗ vỗ vây của cá mè hoa:

- Nói đi, ta vẫn rất tò mò về phong công vĩ nghiệp năm xưa của ngươi.

Bàn Đại Hải ve vẩy đuôi cá.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 589: Chuyện Cũ Của Cá Mè Hoa

- Quá khứ của ta không có gì đáng nói, dù sao cũng chỉ sống tùy tiện, sau đó nhất thời không cẩn thận lại thành thần, chỉ thế thôi.

Bàn Đại Hải và Cao Bằng ngồi ở trên nóc của cung điện trên hòn đảo.

- Nhất thời không cẩn thận thành thần còn thế thôi sao?

Cao Bằng trêu trọc nói.

- Nhưng sau khi ngươi thành thần sao đầu vẫn còn lớn như vậy, chẳng lẽ chỗ ngươi ở thường xuyên mưa sao?

Bàn Đại Hải nghe không hiểu cách nói đùa này liền cười.

- Thật ra trước đây đầu ta không lớn như vậy.

- Bởi vì trí nhớ của ta rất kém, các ngươi không phải rất thích nói trí nhớ của cá chỉ có bảy giây sao? Mặc dù không có khoa trương như vậy, nhưng không khác lắm, bởi vì óc cá đều tương đối nhỏ cho nên trí nhớ kém là rất bình thường. Khi đó ta rất ngu, ở trong đồng loại thuộc về loại ngây ngô nhất, trí nhớ lại càng kém hơn.

Bàn Đầu Ngư nói.

- Cho nên rất nhiều điều đều không nhớ được, cũng như phụ thân ta là ai, mẫu thân ta là ai, ta đều không biết. Khi đó ta chỉ biết là đi ăn tôm nhỏ trong bùn ở sông, biết ăn cỏ nước, lục bình. Ngày

tháng lúc đó thật sự rất vui vẻ.

Cá mè hoa vung vẩy tay chân.

- Sau đó thì sao?

- Sau đó à, sau đó ta lớn hơn, có lẽ bởi vì ta tương đối soái nên chưa từng lo lắng về thức ăn.

Bàn Đại Hải nói đến đây thì trong giọng nói đầy vẻ thổn thức.

- Sau đó, cá cái trong cả con sông đều thích vây quanh ta, cũng không cần ta đi săn mồi, mỗi ngày các nàng đều sẽ ngậm thức ăn chạy đến trước ổ ném cho ta ăn.

Cá mè hoa xúc động nói:

- Vì vậy ta đã ăn tới béo trắng mập mập. Bởi vì không cần săn mồi, cho nên mỗi ngày ta đều ở trong ổ, trừ ăn ra thì chính là ngủ.

- Mãi đến một ngày, một con sứa thi độc đi qua trước động cá của ta. Ta tưởng thức ăn đến liền thò đầu ra, sau đó bị chích một cái. Mặc dù đại nạn không chết nhặt trở về được một mạng, nhưng mặt của ta đã thối rữa, cơ thể cũng bị độc tố làm tê liệt.

Cá mè hoa nghĩ tới điều gì đó, đôi mắt ti hí chớp chớp:

- Từ sau ngày đó, những con cá trước đây hay đưa thức ăn tới cho ta đã không tới nữa. Nhưng mà đây cũng là chuyện bình thường thôi... Dù sao có ai lại muốn tới gặp một con cá béo với cơ thể thối rữa chứ?

- Ta đói tròn bảy ngày, bụng đều nhỏ đi ba vòng, suýt chút nữa cho rằng mình sẽ chết đói.

- Lúc này nàng từ bên ngoài hang động chui vào. Ta nhận ra nàng, đó là con cá nhỏ sống ở bên cạnh. Trước đây khi ta có nhiều thức ăn, ăn hết cũng từng đưa cho nàng một ít, nhưng cũng chỉ là

đáng thương nàng mà thôi.

- Nàng rất nhỏ, ở trong đồng loại cũng thuộc về loại gầy yếu nhất. Bản thân nàng còn ăn không đủ no, nhưng khi ta không thể động đậy, cơ bản mỗi ngày nàng đều đưa phần lớn thức ăn bắt được cho ta.

Khi nhắc tới nàng, giọng nói của Bàn Đại Hải cũng trở nên dịu dàng.

- Nàng chỉ to bằng một nửa ta, thức ăn bắt được mỗi ngày căn bản không đủ cho chúng ta ăn.

- Sau đó thì sao?

Cao Bằng hỏi.

- Sau đó có một ngày nàng không tới nữa. Khi đó ta trúng độc đã một thời gian dài, độc cũng giảm đi rất nhiều. Ta ở trong động nhịn đói ba ngày, cuối cùng độc tố của ta cũng suy giảm, sau đó ta bơi ra khỏi động tìm nàng. Ta tìm rất lâu cũng không tìm được nàng, nhưng rồi ta nghe được con cá nào đó nhắc tới, thời gian trước mỗi ngày nàng đều đi tới nơi cửa sông nguy hiểm nhất để tìm thức ăn. Tuy chỗ đó có nhiều thức ăn, nhưng nguy hiểm cũng nhiều hơn. Vào ngày nàng không trở về, có con cá nhìn thấy nàng đi về hướng đó.

Đôi mắt nhỏ bằng hạt đậu xanh của Bàn Đại Hải nheo lại:

- Ngươi biết không, ta vốn chỉ là một con cá sông, biển rộng đối với ta chính là một vực sâu. Ta căn bản chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày mình lại có thể ra biển.

- Thật cảm động, vậy ngươi có tìm được nàng không?

Cao Bằng cười cười xoa cái đầu tròn vo của Bàn Đại Hải.

Bàn Đại Hải lắc đầu.

- Mãi đến ngày nào đó ta phát hiện ra mình tự nhiên không nhớ nổi dáng vẻ của nàng, ta chưa từng thấy căm giận trí nhớ của mình như vậy.

- Cho nên sau đó ta chỉ nghĩ, nếu như đầu của ta có thể lớn hơn, có thể ta sẽ nhớ lại dáng vẻ của nàng.

Bàn Đầu Ngư thản nhiên nói.

Mặc dù biết đây là một câu chuyện bi thương, nhưng Cao Bằng nghe xong vẫn muốn cười.

- Thật ra đầu lớn một chút cũng tốt.

Bàn Đại Hải tự giễu:

- Đầu lớn miệng cũng lớn, cắn người khác càng đau hơn.

- Đúng là đạo lý này.

Cao Bằng gật đầu rồi suy nghĩ một lát, sau đó rụt tay trên đầu nó về.

- Ngươi biết không, động lực ta thành thần cũng bởi vì khi đó ta nghe con cá nhiều tuổi nhất trong dòng sông của chúng ta nói, thần không gì không làm được.

Bàn Đại Hải cười ha ha:

- Cút mẹ cái không gì không làm được kia đi!

- Ngay cả bản thân mình mà ta còn không cứu sống được, lại còn vọng tưởng đi cứu người khác.

Bàn Đại Hải khổ sở nói.

- Thần có thuộc tính sinh mệnh cũng không thể cứu sống người chết sao?

Cao Bằng có phần kinh ngạc. Hắn nghe nói qua thần nắm giữ pháp tắc sinh mệnh là có thể cứu sống người chết.

- Vậy phải có thi thể mới được chứ? Hơn nữa còn không thể chết quá lâu.

Bàn Đại Hải lắc đầu nói:

- Hơn nữa ngươi có biết không, chuyện buồn cười nhất trong thế giới này chính là công bằng. Có vài quái vật từ khi bắt đầu sinh ra đã đứng ở trên đỉnh của nhân thế, bọn nó chỉ cần nhẹ nhàng nhón chân lên là có thể thành thần. Mà gần như phần lớn quái vật lại phải liều mạng, lấy cả tính mạng đi liều! Từ trong số lượng tính bằng tỷ trải qua rất nhiều chém giết sống chết cộng thêm khí vận nghịch thiên mới có thể thành thần. Cho dù vậy, những pháp tắc như sinh mệnh, trị liệu, thần thánh cũng không có liên quan gì với đám nhà quê như chúng ta. Những pháp tắc đều là do thiên phú dị bẩm hoặc là Thần Duệ mới có tư cách đi lĩnh ngộ... Bởi vì chỉ có bọn nó mới không cần lo lắng về việc sinh tồn, bọn nó có tài nguyên để thoả thích đi thăm dò những pháp tắc đó. Còn ta xuất thân quê mùa... nếu như ta dựa vào pháp tắc sinh mệnh, ta có thể có được ngày hôm nay sao? Ta sử dụng pháp tắc sinh mệnh để đi tranh đoạt bảo vật với quái vật khác à? Ta sử dụng pháp tắc sinh mệnh đi giết Thao Thiết sao!?

Vào lúc này, Bàn Đầu Ngư đặc biệt kích động.

Cao Bằng suy nghĩ một lát vẫn nhịn xuống, không nói ra mấy chữ "đó là ngày hôm qua".

- Tuy ngươi không có thể trở thành thần nhị đại, nhưng ít nhất thì ngươi đã biến mình thành kẻ ngươi ghét nhất.

Cao Bằng nói.

Bàn Đầu Ngư gật đầu, có chút tự đắc.

- Ừ, ta đã thành kẻ mà ta từng ghét nhất.

- Này, mập mạp, ngươi nói cho ta biết chuyện của ngươi và mẹ của Phong Bạo Thủy Ma Chu kia đi.

Cao Bằng chọc vào đầu của Bàn Đại Hải.

- Hả?

Bàn Đại Hải luôn không sợ trời không sợ đất lại bắt đầu giả ngu.

- Sao, ngươi nói cái gì? Tại sao ta đột nhiên không nghe rõ ngươi nói chuyện vậy?

Bàn Đại Hải lớn tiếng hỏi.

- Đừng có nhỏ mọn như vậy, ngươi đã kể về mối tình đầu của mình rồi, còn giấu chuyện của ngươi và vợ làm gì chứ.

Cao Bằng vừa cười vừa nói.

- Ta điếc rồi, điếc thật rồi nên không nghe thấy gì đâu. Ngươi đừng tới tìm ta.

Bàn Đại Hải từ trên nóc nhà nhảy xuống rồi vẫy đuôi nhảy tới bờ biển.

...

Ngày tiếp theo, Cao Bằng triệu tập tất cả ngự thú lại một chỗ.

- Bàn Đại Hải, lần trước ta hỏi ngươi về chuyện những người bạn không cẩn thận tráng niên mất sớm, ngươi đã nghĩ tới ai

chưa?

Bàn Đại Hải cười hì hì:

- Ngươi muốn thần khí sao?

- Thật ra ta có nhớ tới nơi có thể cất giữ thần khí của một người bạn cũ, nhưng có thể lấy được hay không thì rất khó nói.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 590: Thiểm Ngân Không Linh

- Ta nói trước, nếu như sau đó ngươi không lấy được thần khí cũng đừng trách ta đấy.

Bàn Đại Hải nhắc nhở.

Nói thật, nếu như không phải bây giờ nó lấy được thần khí thì ngay cả một phần nó cũng không nắm chắc.

- Ngươi hẳn biết nguồn gốc cái tên của thế giới Hắc Vụ chứ?

Bàn Đại Hải đột nhiên nghiêm túc.

- Ta biết, có một vị thần vẫn lạc ở mảnh thế giới này, từ đó về sau thế giới này quanh năm đều có sương mù không tan.

Cao Bằng đột nhiên nhìn về phía Bàn Đại Hải:

- Đại Hải à... Cùng là chết, nhưng người ta bức cách hơn ngươi nhiều.

Bàn Đại Hải lắc đầu:

- Ta không giống hắn, ta cũng không hoàn toàn chết đi, cho dù có kéo dài hơi tàn cũng là còn sống, nhưng hắn đã chết hẳn. Rõ ràng là có khác nhau mà.

- Vị thần đã vẫn lạc ở thế giới Hắc Vụ này gọi là Vụ Thần, cũng có người gọi hắn là chúa tể Hắc Vụ. Năm đó chính là hắn gây nên chiến tranh trước, sau này lại là người đầu tiên bị đánh chết.

Cá mè hoa vô lương cười một cách quái dị.

- Hơn nữa còn là loại chết đến không thể chết thêm được nữa. Sau khi nó chết rồi thì thần khí rơi xuống, cũng không phải không ai từng đi tìm, đáng tiếc lúc đó không tìm được. Nhưng nói vậy, nơi nào có nhiều sương mù nhất thì càng dễ dàng cất giấu món thần khí đó của nó.

Cao Bằng gật đầu, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Đại Hải, ngươi hãy thành thật nói cho ta biết. Nếu như ngươi toàn lực phát động thần khí của mình, rốt cuộc có thể phát ra mức độ sát thương thế nào, có hạn chế gì không?

Bàn Đại Hải do dự một lát sau đó nói:

- Nhất định là có hạn chế, đầu tiên là sử dụng thần khí sẽ phải tiêu hao sức mạnh pháp tắc. Chỉ có thần mới có sức mạnh pháp tắc, cho nên không có sức mạnh pháp tắc mà muốn sử dụng thần khí thì sẽ phải tiêu hao tinh huyết của ta.

- Thứ hai, bởi vì không phải sức mạnh pháp tắc để phát động, cho nên lực sát thương cũng sẽ suy yếu rất lớn. Trước đó thôn phệ được Uyên Dương Tiềm Hành Giả kia cũng là vì rất nhiều nhân tố. Bởi vì nó chiến đấu với Trầm Hải Phúc Sơn Cự Nhân đã bị tiêu hao quá lớn, hơn nữa còn bị thương, cộng thêm miễn cưỡng phát động thần khí làm cho vết thương của nó nặng thêm. Nó cũng không đề phòng thần khí, cho nên ta mới có thể nhân cơ hội cắn nuốt nó.

Thấy những ngự thú khác đều nhìn về phía mình, Bàn Đại Hải liên tục lắc đầu:

- Đánh nhau thì các ngươi lên là được rồi, không nên có ý đồ với thần khí của ta. Trừ khi bất đắc dĩ thì ta mới động thủ, ra tay một lần sẽ khiến ta bị thương gân động cốt một trăm ngày.

Nơi có nhiều sương mù nhất dĩ nhiên là phía tây của thế giới

Hắc Vụ, nơi đó quanh năm bị hắc vụ bao phủ, rất nhiều quái vật đi vào trong đều chưa từng đi ra. Đó là một khu vực tương đối thần bí.

- Đúng rồi, ngươi biết mê cung trong thế giới Hắc Vụ ở khu vực phía nam là do ai xây dựng không?

Cao Bằng hỏi.

- Mê cung... Tên kia...

Bàn Đại Hải lẩm bẩm:

- Ngươi đột nhiên hỏi cái này làm gì?

- Ngươi thật sự không biết sao?

Cao Bằng nhíu mày.

- Chính là khu vực phía nam của thế giới Hắc Vụ có rất nhiều mê cung. Những mê cung kia không giống do con người tạo ra, nhưng trong tự nhiên lại không thể có nhiều mê cung như vậy được.

Cao Bằng nói.

- Chờ một chút, ngươi nói khu vực phía nam có rất nhiều mê cung?

Bàn Đại Hải chấn động.

- Không phải chứ...

Bàn Đại Hải vô cùng căng thẳng, nhìn qua có chút kích động.

- Ngươi nói xem những mê cung này như thế nào?

Bàn Đại Hải nghiêm túc hỏi.

- Những mê cung có hình thái không giống nhau, số lượng nhiều nhất là mê cung bằng đá. Ngoại trừ chúng ra thì còn có một vài mê cung cao cấp hơn, số lượng loại này thì rất ít. Nhưng trong mê cung cao cấp dễ dàng sinh ra vật chất có lợi cho quái vật tiến hóa.

Cao Bằng nói tất cả mê cung mình đã từng nhìn thấy dọc đường đi cho Bàn Đại Hải nghe. Tiểu Diễm ở bên cạnh thỉnh thoảng lại bổ sung vài câu.

Sau khi Bàn Đại Hải nghe xong, vẻ mặt không ngừng thay đổi.

- Mê cung này làm cho ta nhớ tới một tồn tại.

- Ai vậy?

- Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ.

Bàn Đại Hải chậm rãi nói:

- Nhưng ở trong ấn tượng của ta, hắn không chết. Năm đó sau khi Thần Chiến kết thúc, hắn là người sống sót.

Bàn Đại Hải dừng lại một lát mới nói tiếp:

- Ít nhất trước khi ta ngã xuống thì hắn còn sống.

- Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ.

Cao Bằng lặp lại một lần, nghe cái tên này cũng rất hình tượng.

- Ừ, đây là danh hiệu của hắn. Ngoại trừ danh hiệu ra, thần hào của hắn là Mê Cung Chi Thần, cũng là kẻ thù của ta.

Bàn Đại Hải phi một tiếng:

- Năm đó lão tử ngã xuống cũng có liên quan tới hắn. Không

ngờ hắn cũng chết, ta vốn còn định sau này tìm cơ hội lại đi báo thù. Thôi, xem như hắn may mắn.

- Vậy hắn chắc hẳn cũng có thần khí chứ?

Khóe miệng Cao Bằng cong lên:

- Đại Hải, ngươi có hứng thú kiếm một khoản không?

Bàn Đại Hải cười hì hì:

- Nếu ta không biết thì thôi, bây giờ biết rồi thì chắc chắn không thể bỏ qua được. Ta muốn nhảy múa ở trước mộ của hắn!

- Năm đó tên kia chiến đấu với ta lâu như vậy, ta vẫn có thể hiểu rõ được một ít mánh khóe và năng lực của hắn. Vừa nghe ngươi nói vậy, ta đã không thể chờ đợi được nữa.

- Ừ.

Cao Bằng chậm rãi gật đầu:

- Nhưng bây giờ chúng ta mới chỉ có một Thánh cấp, ngươi mới là Đế cấp đỉnh phong, nếu không chờ ngươi đột phá đến Thánh cấp rồi chúng ta lại đi.

Bàn Đại Hải suy nghĩ một lát rồi gật đầu:

- Cũng được, ta chỉ cần để Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha cắn nuốt pháp tắc là có thể tăng thêm tốc độ thăng cấp của ta. Ngươi yên tâm đi, tối đa ba tháng là ta có thể đột phá Thánh cấp rồi.

- Phù.

Bên trong hòn đảo truyền đến một khí tức làm nhiễu loạn không gian.

- Đột phá rồi.

Cao Bằng cười mỉm. Lúc trước khi A Xuẩn tấn thăng Hoàng cấp xong liền chìm vào giấc ngủ say, bây giờ cuối cùng cũng đột phá rồi.

Hệ không gian này nâng cao thật sự rất chậm, Tiểu Hoàng, Đại Tử, A Ban, A Ngốc và Tịch Sư đều đã lên Đế cấp. Ngay cả Tiểu Diễm tuy còn là Hoàng cấp, nhưng cũng là cấp 70 Hoàng cấp đỉnh phong, cách Đế cấp không xa.

A Xuẩn lại khó có thể đột phá Hoàng cấp, thậm chí còn chưa đạt tới cấp 70.

- Vèo.

Đợi tới khi dòng chảy không gian lắng xuống, không gian trước mắt vặn vẹo. Trong phút chốc có một con sứa toàn thân màu bạc trong suốt xuất hiện ở trước mặt Cao Bằng.

Nhìn thấy Cao Bằng, nó liền không nhịn được dùng đám xúc tu vò loạn mái tóc của hắn.

- Nhổ trọc ~ Cao trọc trọc ~

A Xuẩn ngây thơ nói.

Da đầu Cao Bằng tê dại, nhìn thấy trên xúc tua của A Xuẩn có vài cọng tóc thì không nhịn được hít một hơi khí lạnh:

- Ngu xuẩn, ngươi lại nhổ thật à?

- Ồ?

A Xuẩn cũng ngây người. Nó chỉ là nắm chơi, tại sao thật sự nhổ xuống rồi.

A Xuẩn chột dạ liếc mắt nhìn Cao Bằng, sau đó cẩn thận đặt tóc trở lại đỉnh đầu của hắn:

- Trồng lại...

- Ta trồng lại rồi, chuyện này không liên quan đến ta nữa.

A Xuẩn vừa nói xong lóe một cái đã rời khỏi, không biết chạy tới chỗ nào phóng túng rồi.

【 Tên quái vật 】: Thiểm Ngân Không Linh

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 61

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Sử Thi / Phẩm chất Truyền Thuyết

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Không Gian

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (vui vẻ)

【 Nhược điểm quái vật 】: Cơ thể yếu ớt, lực lượng cực yếu.

【 Năng lực quái vật 】: Không gian chi lực lv6, cơ thể mềm dẻo lv3, thân thể nhẹ nhàng lv4.

【 Đặc tính quái vật】: Thiểm Linh Chi Quang (một loại sức mạnh không gian đặc biệt. Trong lúc quái vật hệ không gian thăng cấp, có tỷ lệ nhất định bám vào trên người chúng.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Nâng cao mức độ nhạy bén của không gian chi lực, có thể tiến hành nhiều lần không gian thuấn di trong khoảng thời gian ngắn.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Kích hoạt năng lượng này làm cho cơ thể túc chủ trở nên rất nhẹ nhàng trong khoảng thời gian ngắn, đồng thời nắm giữ lực né tránh rất mạnh.)

Không Chi Hợp (Độ phù hợp cực cao với không gian chi lực làm cho nó nắm giữ độ thân mật với không gian càng cao.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Làm cho thể tích không gian chứa vật của túc chủ tăng lên.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Không gian bạo tẩu, sau khi kích hoạt có thể khiến cho không gian trong phạm vi nhất định rơi vào tình trạng hỗn loạn bùng nổ.

Ở trong trạng thái này, sử dụng năng lực hệ không gian sẽ tiêu hao trên diện rộng, đồng thời có tỷ lệ nhất định dẫn đến thất bại. Nếu thi triển năng lực hệ không gian thất bại trong thời gian dài sẽ khiến thời gian duy trì không gian bạo tẩu tăng thêm, đồng thời càng khó thể khống hơn.

Nhắc nhở: Túc chủ ở trong phạm vi không gian bạo tẩu cũng sẽ phải chịu ảnh hưởng tiêu cực.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Thiểm Ngân Không Linh có mức độ thân mật cực cao với không gian, tính cách lạc quan, thường sẽ gây ra không gian bạo loạn mang tính tai nạn, cho nên thường không được quái vật hệ không gian khác hoan nghênh.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 591: Hợp Thể

A Xuẩn tấn cấp, ngoài Chiêu Tài thì tất cả ngự thú dưới tay Cao Bằng thấp nhất đều đã đạt tới Hoàng cấp.

Lát sau, Cao Bằng gọi Đại Tử ra, sau đó lại gọi A Xuẩn đang lo lắng bất an tới.

Một đống xúc tu của A Xuẩn quấn thành một đống méo mó, hiển lộ rõ ràng nội tâm của nó cũng đang rất thấp thỏm.

- Có phải Cao Bằng tìm mình chuẩn bị tính sổ không? Nếu Cao Bằng tìm mình tính sổ, mình sẽ trốn ngay!

Từ đáy lòng A Xuẩn đã đưa ra quyết định. Nó hạ quyết tâm, chỉ cần hơi có gì bất bình thường sẽ lập tức bỏ chạy.

A Xuẩn cơ trí tuyệt đối sẽ thuấn di chạy trốn, không cho con chim Cao Bằng cơ hội trả thù.

- Kiểm tra năng lực của ngươi một chút. Ngươi vừa mới tấn cấp, khẳng định còn chưa thuần thục khống chế lực lượng.

Cao Bằng nói với A Xuẩn.

A Xuẩn ồ lên một tiếng, thì ra là thế.

Nó đáp lên lưng Đại Tử đi ra ngoài biển. Nơi này cách hòn đảo không quá xa, cho nên quái vật trong biển cũng không nhiều.

Gần đây hòn đảo này đã trở thành nơi nổi danh hung ác, xa gần đều nghe tiếng.

Trên hòn đảo cư trú một đám quái vật Hoàng cấp, Đế cấp…

Mà trong biển cũng có một đám quái vật khô lâu hung tàn đến cực điểm, số lượng rất nhiều, đẳng cấp cũng đủ loại.

Quái vật bình thường còn không dám tới gần.

- Ngươi thuấn di ra đó thử xem.

Cao Bằng nói với A Xuẩn.

Thuấn di là cách dùng cơ sở nhất, cũng là thường thấy nhất của năng lực hệ không gian. Nó cũng là khác biệt lớn nhất giữa quái vật hệ không gian này với quái vật hệ không gian khác.

Thuấn di là một cách gọi của năng lực truyền tống không gian, ngoài thuấn di thì còn có rất nhiều cách gọi. Ví dụ như Thoáng Hiện, Thuấn Gian Di Động.

Nhưng trên căn bản thì năng lực của chúng không khác nhau.

Mà Cao Bằng cũng phát hiện ra một điều, trước đó khi Uyên Dương Tiềm Hành Giả thuấn di có hạn chế rất lớn. Hắn chú ý thấy giữa mỗi một lần thuấn di nó hơi khựng lại một chút, không thể thuấn di hai lần trong thời gian ngắn.

Cũng không biết là do năng lực này có hạn chế hay vì nguyên nhân khác. Nhưng mà Cao Bằng để ý được trong năng lực của Thiểm Ngân Không Linh hay chính là A Xuẩn có một loại, đó chính là có thể thuấn di liên tục trong thời gian ngắn.

Cũng không biết khi dùng thực tế có gì khác nhau gì không.

Vèo. Chớp mắt một cái A Xuẩn biến mất ngay tại chỗ, khi nó xuất hiện lại một lần nữa thì đã cách xa hơn một trăm mét.

- Đây là khoảng cách tối đa của ngươi sao?

Cao Bằng hỏi.

- Không phải, không phải ngươi chỉ bảo ta thuấn di thử một chút thôi sao?

A Xuẩn ngây ngốc xoa xoa đầu.

- Vậy ngươi cố gắng thuấn di hết sức xem nào. Ta muốn xem ngươi có thể thuấn di được bao xa.

- Được!

A Xuẩn tích đủ sức, nhìn chằm chằm về phía trước.

Hưu!

Thân thể của A Xuẩn biến mất, một khắc sau hiện ra cách đó năm ngàn mét.

Giới hạn khoảng cách của một lần thuấn di là năm ngàn mét.

Cao Bằng nhíu mày, không biết năng lực này được tính là mạnh hay không mạnh. Năm ngàn mét tức là năm kilomet, nói ngắn cũng không ngắn, nhưng nếu so với tốc độ bộc phát cực hạn của Lưu Quang thì chỉ là chuyện một hai giây.

- Ngươi thuấn di liên tục xem nào.

Cao Bằng ra lệnh.

A Xuẩn lại biến mất, sau đó xuất hiện một cái bóng ở phía xa xa. Sau đó, cái bóng này còn chưa rõ đã lại biến mất. Hưu, hưu, hưu, hưu, hưu…

Sau đó, không thấy nó nữa.

Không biết A Xuẩn đã thuấn di đi đâu rồi.

Cao Bằng:

- …

Gia hỏa này…

Cao Bằng há to miệng, đột nhiên không biết nên nói gì.

Sau đó, hắn nhanh chóng liên hệ với A Xuẩn thông qua huyết khế:

- Lăn lại đây cho ta!

- A? Lăn trở về? Nhưng mà Cao Bằng, ta lăn về thì chậm lắm.

- Vậy thuấn di về đây, bạn học A Xuẩn thông minh.

Cao Bằng vẫn tâm bình khí hòa.

Năng lực của Thiểm Linh Chi Quang coi như không tệ.

- Ôi chao Cao Bằng, ta mệt quá, không thuấn di được nữa.

Đột nhiên A Xuẩn kêu lên.

Lần này thời gian nó quay về tốn gấp đôi thời gian so với lúc đi.

Thuấn di liên tục trong thời gian ngắn, thực sự đúng là trong thời gian ngắn.

- Ngươi nghỉ ngơi một lúc đi.

Cao Bằng nói với A Xuẩn.

Nghỉ ngơi một lúc lâu, thấy có vẻ đủ rồi nên Cao Bằng lại kiểm tra thể tích không gian trữ vật của A Xuẩn. Hắn phát hiện ra thể tích không gian trữ vật của A Xuẩn lại tăng vọt, gần như có thể so với diện tích trường Đại học Du Châu rồi, độ cao cũng tăng lên khoảng chừng một trăm mét.

Có thể xưng là phòng lưu trữ chiến lược.

Không gian trữ vật lớn như vậy có thể chứa lương thực dành cho cả một tòa thành thị cũng không có vấn đề.

Cuối cùng, Cao Bằng quyết định nếm thử năng lực tấn công có vẻ như là duy nhất của A Xuẩn:

- A Xuẩn, thi triển Không Gian Bạo Loạn.

A Xuẩn ừ một tiếng, bồng bềnh hất tất cả xúc tu lên. Rõ ràng vẫn là vùng không gian trước mắt, mây trời cũng không thay đổi chút nào. Thế nhưng đột nhiên Cao Bằng phát hiện ra có gì đó không đúng, dường như vùng không gian này trở nên kỳ lạ.

Cao Bằng hơi sửng sốt, sau đó hai mắt ngưng lại. Năng lực Không Gian Bạo Loạn này xem ra không thể quan sát bằng mắt thường.

- Đại Tử, ngươi có thấy gì không?

Đại Tử ngoẹo đầu nhìn nhìn, một lúc lâu sau mới lên tiếng đáp:

- Hình như trở lên kỳ lạ hơn…

- Rõ ràng không thấy gì hết, nhưng không hiểu sao lại cảm giác thấy khu vực này trở nên cực kỳ áp lực.

Cao Bằng trầm mặc một lát, sau đó cúi đầu xuống đối mặt với A Xuẩn.

Dù biết A Xuẩn đã thi triển thành công, nhưng xem ra nếu không có năng lực hệ Không gian thì không thể nhìn thấy chiêu thức này.

Đương nhiên Cao Bằng không có năng lực hệ Không gian. Hắn là ngự sử, không phải ngự thú hình người.

Thực ra Cao Bằng còn có một phương pháp khác để nắm được năng lực của ngự thú trong khoảng thời gian ngắn. Đây cũng là năng lực mà ngự sử Đế cấp nào cũng sẽ thức tỉnh.

Đặt tay phải lên đầu A Xuẩn, câu thông tâm linh hai bên. Trong chớp mắt, cơ thể Cao Bằng mờ đi… dần dần biến mất.

A Xuẩn cứng đờ, một lát sau nó mới động đậy được.

Lúc này Cao Bằng có một thị giác đặc biệt.

Đây là thị giác đứng ở vị trí của A Xuẩn.

Sứa không có con mắt bình thường, nhưng chúng có một bộ hệ thống cảm quang đặc biệt, còn có một bộ cảm quan thị giác khác mà A Xuẩn tiến hóa có được.

Qua thị giác của A Xuẩn, Cao Bằng nhìn thấy trong không gian mười dặm vuông trước mắt tựa như một đầm lầy hỗn loạn.

Nếu quả thật muốn hình dung, thì giống như có thêm một tầng thủy tinh mờ thật dày đằng sau thế giới.

Không gian trong Không Gian Bạo Loạn không phải bóng loáng hoàn chỉnh, mà trở nên mơ hồ hư ảo. Muốn thi triển năng lực hệ không gian trong hoàn cảnh hỗn loạn này sẽ cực kỳ khó.

Đây là lần đầu tiên hợp thể với A Xuẩn, Cao Bằng muốn nếm thử thi triển năng lực của A Xuẩn. Nhưng đây dù sao cũng không phải thân thể của hắn, mới lần đầu đã muốn sử dụng được hoàn mỹ thì không thể.

Dù sao cũng không phải thân thể của mình, nếu muốn chiến đấu, không bằng để ngự thú thao túng thì hơn.

Dù là kinh nghiệm chiến đấu hay độ thuần thục, thiên phú, thì bản thân chủ nhân của thân thể sẽ làm tốt hơn ngự sử nhiều.

A Xuẩn vốn muốn thi triển không gian chi lực về phía trước nhưng lại lệch tới vạn dặm. May mà phạm vi bao trùm của Không Gian Bạo Loạn rất lớn, dù có lệch cũng vẫn trong phạm vi bao phủ.

Sau khi không gian chi lực tiến nhập vào trong Không Gian Bạo Loạn sẽ giống như đổ thêm nước vào trong chảo dầu, chớp mắt chảo dầu sẽ sôi trào nổ tung.

Ong ong…

Dường như Không Gian Bạo Loạn bị kích thích gì đó mà phạm vi hỗn loạn được mở rộng ra thêm một khoảng chỉ trong chớp mắt, mấy không gian chi nhận ngổn ngang lộn xộn xuất hiện cắt chém khắp nơi.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 592: Hải Bạo Cự Hoàng Thánh Cấp

- Đây là không gian chi nhận, bên trong phá toái không gian thường ngưng tụ ra thứ này.

Sau khi Cao Bằng hợp thể với A Xuẩn liền nói.

Đại Tử len lén liếc nhìn A Xuẩn, vẻ mặt muốn cười nhưng vẫn cố nhín.

Cao Bằng Bám thân trên người A Xuẩn nghiêm mặt hỏi:

- Có phải là ngươi muốn cười không?

- Không phải… không… đừng đổ oan cho ta.

Đại Tử lập tức bác bỏ.

- Dưới tình huống không tiến thêm một bước kích thích không gian bạo loạn này, gần như không ảnh hưởng đến quái vật hệ không gian khác. Nhưng nếu như bị năng lực hệ không gian dẫn tới bạo động dây chuyền... như vậy sẽ có chút nguy hiểm.

Cao Bằng trầm ngâm suy nghĩ.

Không gian chi nhận này tương đối nguy hiểm, lực sát thương khủng khiếp đến mức quái vật bình thường không có cách nào chống đỡ.

Lực sát thương của hệ không gian cũng mạnh hơn so với thuộc tính bình thường khác.

Đương nhiên, Cao Bằng không tiếp tục thử nghiệm không gian bạo loạn, không tiếp tục kích thích xem nó sẽ đạt đến mức nào nữa. Dù sao nhìn qua năng lực này cũng không phải quá tốt.

Điều Cao Bằng coi trọng nhất ở không gian bạo loạn là năng lực ảnh hưởng đối với không gian. Nếu như lúc bao vây tấn công Uyên Dương Tiềm Hành Giả, A Xuẩn đánh ra một không gian bạo loạn thì không cần lo lắng Uyên Dương Tiềm Hành Giả có thể chạy trốn được.

Khi thử nghiệm xong, Cao Bằng lại loại bỏ hợp thể. Sau khi trở về, hắn dặn A Xuẩn phải cố gắng rèn luyện thật giỏi năng lực của mình, nhưng tuyệt đối không được thử nghiệm không gian bạo loạn ở gần hòn đảo.

...

Trong thời gian tiếp theo, Cao Bằng lại sống ở trên đảo nhỏ, tất cả ngự thú đều tự nâng cao chính mình.

Kẻ ăn thịt thì ăn thịt, kẻ ăn chay lại ăn chay, kẻ mỗi ngày rèn luyện cũng chăm chỉ rèn luyện.

Cao Bằng ngồi trên một tảng đá nhô ra bên cạnh hòn đảo, thủy triều tràn lên lại rút xuống. Trên mặt biển có đầu của một con Khô Lâu Hải Giao Long há miệng thò ra, bên trong ngậm một viên đá tinh thể màu xanh lam.

Cao Bằng dùng tay nhặt miếng đá lên, chỉ thấy nó nóng hầm hập. Trên bàn chân Tiểu Hoàng ngồi ở bên cạnh vang lên tiếng xèo xèo, hơi nước trên mặt đất gần đó lập tức bốc lên.

- Cao Bằng, cái này để cho Tiểu Diễm à?

Tiểu Hoàng tò mò hỏi.

Cao Bằng liếc nhìn nó:

- Ừ, là cho Tất Viên nhà ngươi.

Cơ thể Đại Hoàng chấn động, lắc đầu một cách khoa trương:

- Cao Bằng ngươi đang nói gì vậy, sao vịt ta nghe không hiểu.

Cao Bằng cười ha hả.

Thật sự không hổ danh là vịt chết còn mạnh miệng, hai ngày trước còn nhìn thấy ngươi len lén dẫn theo Tiểu Diễm đi ra bên ngoài đảo bắt cá, một kẻ bơi trên mặt biển. Một kẻ bay trên trời, vịt tình hạc ý thật là thoải mái.

Nếu không phải Ngũ Oa ẩn thân đi ngang qua len lén phát hiện và nói cho mình, thì không biết mình sẽ bị giấu diếm đến lúc nào.

Nhưng chính mình thật sự có chút vui mừng. Đầu óc của cái con vịt Tiểu Hoàng này có chút chậm chạp, tính cách Tiểu Diễm thì quá ngạo kiều, cũng không biết xảy ra chuyện gì làm cho quan hệ của bọn nó đột nhiên tốt hơn. Không trách được gần đây đều không nhìn thấy bóng dáng, hóa ra là chạy đến trên biển hưởng thụ thế giới của hai chim.

- Được rồi, ta cũng không quan tâm tới những chuyện hư hỏng của các ngươi, chỉ cần chú ý ngày nào đó sinh cho ta một ổ vịt hạc thú là được rồi.

Cao Bằng ném hòn đá tinh thể màu xanh lam cho Tiểu Hoàng:

- Đây là kết tinh của Hải Sơn Diễm, bên trong có Hải Sơn Diễm. Đưa cho Tất Viên nhà ngươi nuốt vào thì chắc hẳn có thể tăng cường một chút uy lực ngọn lửa của nàng.

Tiểu Hoàng nhanh chóng nhận lấy kết tinh:

- Cao Bằng, ngươi gọi ta qua chính là vì chuyện này sao? Ta đi đây.

Tiểu Hoàng vui vẻ chạy ra xa.

Phía sau gò núi, vẻ mặt Tiểu Diễm nặng nề bước qua, thấy Tiểu Hoàng trở về thì vội vàng đi tới gần rồi khẽ hỏi:

- Cao Bằng nói thế nào, hắn gọi ngươi qua lâu như vậy, có phải đã phát hiện ra chuyện của chúng ta hay không?

- Cao Bằng nhà ngươi nói...

Tiểu Hoàng tùy tiện nói.

- Cái gì mà Cao Bằng nhà ta chứ? Chẳng lẽ hắn không phải là chủ nhân của ngươi à!

Tiểu Diễm trừng mắt với nó.

- A đúng đúng đúng, Cao Bằng nhà chúng ta.

Tiểu Hoàng liên tục cười làm lành. Con vịt lớn sáu mét vào lúc này giống như một con vịt nhỏ một mét ba vậy.

- Đây là kết tinh của Hải Sơn Diễm do Cao Bằng bảo ta đưa cho ngươi.

Tiểu Hoàng vội vàng cầm kết tinh màu xanh lam nóng bỏng tay đưa cho Tiểu Diễm.

Tiểu Diễm mở miệng nuốt vào, trong khoang miệng hiện ra ngọn lửa nóng hổi màu xanh bao quanh kết tinh. Kết tinh màu xanh lam bị nóng chảy thành từng giọt chất lỏng màu xanh lam, phía ngoài chất lỏng bị thiêu đốt có ngọn lửa màu lam.

Ngọn lửa màu xanh giống như một bầy sói đói, điên cuồng cắn nuốt sạch sẽ ngọn lửa màu lam.

- Cao Bằng hắn phát hiện ra chuyện của chúng ta rồi.

Tiểu Hoàng khẽ nói.

- Ợ ~ á!?

Tiểu Diễm mở mỏ chim hạc ợ một tiếng đầy thỏa mãn, một làn khói trắng từ trong miệng nó bay ra. Đang ợ nửa chừng thì chợt nghe Tiểu Hoàng nói vậy, sau đó tiếng ợ này cũng cứng rắn biến đổi âm điệu.

- Tên hói đầu đáng chết, có phải là ngươi nói cho Cao Bằng biết đúng không!

Tiểu Diễm tức giận.

- Không, ta không nói, ta sao có thể đần như vậy được. Đây là do Cao Bằng tự mình biết được thôi.

Tiểu Hoàng vội vàng giải thích.

Vẻ mặt Tiểu Diễm không ngừng thay đổi, qua một hồi lâu mới mở miệng nói:

- Nếu Cao Bằng biết chuyện của chúng ta, trong khoảng thời gian này ngươi đừng tới tìm ta nữa.

Nói xong, nó vỗ hai cánh rồi trực tiếp bay đi xa.

Chỉ để lại Tiểu Hoàng với vẻ mặt ngỡ ngàng ở phía sau:

- ? ? ?

Nhìn Tiểu Diễm xa dần, Tiểu Hoàng cúi đầu nhìn hai bàn tay trống rỗng của mình... Ta rốt cuộc đã làm sai điều gì?

- Ầm!

Bờ biển dâng lên một đợt sóng lớn, một cái… đầu khổng lồ lộ ra khỏi mặt biển.

Nó giống như ma quỷ từ trong vực sâu đi ra, với từng tầng hoa văn kỳ lạ trải rộng phía trên, cái miệng lớn mở rộng, bên trong có hơn mười hàng răng lóe ra... ánh sáng màu vàng bá đạo.

Ầm.

Thú lớn quay một vòng ở giữa không trung rồi lại rơi xuống biển.

Trong nháy mắt đó, một gợn sóng vô hình lấy nó làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía. Nhưng trong phút chốc ở hai đầu trên dưới của quầng sáng Lĩnh Chủ phóng ra ánh sáng ở mức độ cao nhất, hoàn thành thay đổi từ mặt phẳng đến lập thể.

Trong nháy mắt, trong không khí hiện ra một lĩnh vực với hai màu xanh trắng giao nhau, bên trong lĩnh vực có gió đang gầm thét, còn có sóng lớn ngập trời. Con cự thú này lại giống như thủy thần gió bão trong truyền thuyết kia.

【 Tên quái vật 】: Hải Bạo Cự Hoàng

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 81 (Thánh cấp)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Sử Thi / Phẩm chất Vĩnh Hằng

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thủy

【 Năng lực quái vật 】: Thân thể truyền thuyết Lv7, hải dương chi tử Lv7, tăng cường lực cắn Lv6, lực lượng gió bão Lv7.

【 Đặc tính quái vật】: Thực dị (Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Từ trường sinh mệnh cường đại có thể khiến cho sinh vật biển ở gần bị dị hoá.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: sinh vật bị dị hoá sẽ nghe theo mệnh lệnh của nó.)

Miệng lớn biển sâu (Quanh năm cố chấp với thức ăn và sự điên cuồng tham ăn làm cho miệng của nó trở thành vũ khí khủng khiếp nhất trên người.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Khi cắn xé đối tượng có thể tích nhỏ hơn miệng nó, nó có thể bạo phát ra lực cắn càng khủng khiếp hơn, phán định lực cắn +1.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Tất cả con mồi ở trong miệng nó đều sẽ chịu nguyền rủa của miệng lớn biển sâu, khiến cho lực phòng ngự bị suy yếu.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Một quái vật từng làm qua thần, bị đánh nát thần cách, ngã khỏi thần đàn, thần khu hủy diệt... thật sự rất thảm.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 593: Địa Ngục Vô Tướng Thụ

- Bàn Đại Hải tấn thăng Thánh cấp.

Trên đảo nhỏ, các ngự thú đều phát hiện ra tình hình trên bờ biển, lập tức lộ ra vẻ mặt khác nhau.

Tuy bọn chúng đều là ngự thú của Cao Bằng, nhưng trong lòng vẫn có quan hệ cạnh tranh.

Dù sao ngự thú có quá nhiều mà ngự sử chỉ có một.

Ai mới có thể trở thành con ngự thú được sủng ái nhất... Cũng là chuyện bọn chúng tương đối để ý.

A Ngốc mở to mắt lẳng lặng nhìn Bàn Đại Hải thăng cấp thành công ngoài biển, trong mắt lặng lẽ dâng lên một ý chí chiến đấu sau đó lại chậm rãi tắt ngấm.

Nó từ trên ghế đá đứng lên, bước đến cửa chính của cung điện rồi mở tay phải ra.

Mặt biển xuất hiện một bong bóng nóng hổi.

Dưới đáy biển sâu, từng bộ xương trắng phủ kín thành một tầng dày, thỉnh thoảng có động vật biển với thân thể xương trắng khổng lồ lướt qua, hồn diễm màu trắng lạnh lẽo thắp sáng biển sâu.

Ọt ọt ọt...

Bạch cốt thủy bạng mở ra vỏ sò màu trắng, thịt trai bên trong

đã biến mất, chỉ còn lại có từng đường vân xương giống như cột sống, trung tâm của cốt bạng có ngọn lửa màu tím sẫm thiêu đốt.

Sau lưng nó là quỷ vực rừng rậm.

Biển dưới hải đảo biến thành một khu vui chơi của bạch cốt.

Ầm ầm ầm...

Đáy biển phát ra từng đợt chấn động kịch liệt.

Trong thoáng chốc, trên không trung truyền đến một tiếng kêu rên thê thảm.

Đáy biển điên cuồng chấn động, vỡ nát thành từng tầng sóng đất, bên trong có một bóng đen khỏe mạnh sinh chưởng phá đất mà ra.

Chết chóc, khủng hoảng, điên cuồng, tà ác, máu tanh, hung bạo.

Cảm xúc tiêu cực hóa thành hắc vụ vô tận tràn ngập ở dưới đáy biển.

Một gốc Quỷ Thụ u ám, mơ hồ duỗi ra những cành cây vô tận ở dưới đáy biển.

Trong lòng đất, rễ của Quỷ Thụ với từng tầng ánh sáng với màu sắc khác nhau mở rộng về bốn phía, tất cả vong linh trong phạm vi đều bị vòng ánh sáng bao phủ, khí tức trên người lập tức tăng vọt.

Bạch Cốt Ngư chỉ dài ba mét im lặng bồng bềnh ở đáy biển, từng tầng vòng ánh sáng đột nhiên bao trùm lấy nó.

Bạch Cốt Ngư có hắc vụ quấn quanh thân, xương cốt trở nên càng to khỏe hơn, hàm răng hiện lên ánh sáng đỏ. Trong nháy mắt khí tức của nó trở nên đặc biệt đói khát, tần suất bơi qua bơi lại

cũng tăng lên vài phần, tìm kiếm con mồi của mình ở dưới đáy biển.

- Ồ?

Bàn Đại Hải vừa tấn thăng Thánh cấp cúi đầu nhìn về phía đáy biển, nó phát hiện ra mùi vị rất khó chịu.

Trên thực tế quái vật hệ vong linh đều không có ấn tượng tốt với phần lớn quái vật.

Một bên là người sống, một bên là người chết, trời sinh đã đối lập.

Thân cây tối tăm giống như cái bóng xuyên phá mặt biển bay về phía cung điện trên hòn đảo rồi thu nhỏ lại, rơi vào trong lòng bàn tay của A Ngốc.

Bàn tay phải của A Ngốc hơi mở ra, rễ của Địa Ngục Vô Tướng Thụ yêu dị cứ tự nhiên xuyên qua khe hở của kẽ tay, dùng rễ bao quanh ngón tay của A Ngốc. Thân cây nằm ở trong lòng bàn tay, tất cả vòng ánh sáng đều thu lại bên trong thân, cành cây nhỏ nhắn tinh xảo giống như từng bàn tay ác ma nhỏ bé phát ra ma lực quyến rũ.

Địa Ngục Vô Tướng Thụ đã tập trung được sáu quầng sáng 【 Thô bạo 】, 【 Huyết tinh 】, 【 Sợ hãi 】, 【 Tử vong 】, 【 Tà ác 】, 【 Tuyệt vọng 】. Thực lực vững vàng đi vào Đế cấp, chỉ cần lại tập trung được quầng sáng thứ bảy là có thể tấn thăng lên Thánh cấp.

Đối với Địa Ngục Vô Tướng Thụ thì chỉ cần hấp thu các loại năng lượng tiêu cực là có thể không ngừng tiến hóa, cũng đủ năng lượng tiêu cực thì nó có thể nhanh chóng tiến hóa.

Một tay A Ngốc đỡ Địa Ngục Vô Tướng Thụ vô cùng tà ác và khác thường từ cung điện đi ra. Nó cũng không có bất kỳ ý kiến gì

đối với việc trở thành đồ trang sức của A Ngốc.

Cao Bằng triệu tập tất cả ngự thú đến đây.

Đợi đến khi tất cả ngự thú đến đông đủ, hắn trầm giọng nói:

- Đã đến lúc chúng ta rời đi rồi. Mọi người ở trong biển lâu như vậy cũng có thu hoạch không nhỏ, nhưng phú quý mà không về quê hương thì cũng như áo gấm đi đêm... Các ngươi còn nhớ rõ những mê cung chúng ta từng nhìn thấy trên đường tới đây không.

- Nhớ.

- Quái vật bên trong còn dọa ta.

A Xuẩn tố cáo.

- Ta không cam lòng, rõ ràng bảo vật bên trong đều thuộc về chúng ta, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn chúng bị những quái vật không biết xấu hổ kia chiếm lấy.

Hàn Sương Tịch Sư vô cùng đau đớn nói.

Đại Tử chưa từng thấy qua mê cung, không hiểu đang nói cái gì.

- Các ngươi nói mê cung gì vậy?

Đại Tử tò mò hỏi.

- Chính là loại mê cung rất lớn đấy. Mỗi mê cung đều lớn như một thành phố, ở chính giữa mê cung thường sẽ có bảo vật sinh trưởng.

Tiểu Diễm giải thích cho Đại Tử.

- Có ăn ngon không?

Tính tham ăn của Đại Tử nổi lên.

- Thật đáng tiếc, khi đó ta lại không có ở bên cạnh Cao Bằng. Cao Bằng còn nói không lén ăn đồ ăn ngon sau lưng ta.

- Nhưng trong mê cung bình thường đều có quái vật cường đại trấn giữ, chúng ta cũng rất khó cướp được chúng.

Tiểu Diễm bổ sung một câu.

Đại Tử nắm chặt nắm đấm:

- Không sợ, chúng ta có A Ngốc và Đại Hải mà.

Sau đó đám ngự thú này rất vui vẻ thảo luận đến chuyện lúc đó sẽ phân chia thức ăn thế nào, giống như bảo vật trong mê cung đã là vật trong bàn tay.

Trảm Long Thiên Chương lặng lẽ lật trang sách. Nó không cần ăn gì, chỉ ở bên cạnh yên lặng nghe bọn họ thảo luận mà thôi.

...

Đường ven biển của đại lục xuất hiện ở cuối tầm mắt, Tứ Oa lấy một tư thế thoải mái lại nhẹ nhàng bồng bềnh ở trên trời, hai cánh màu trắng bạc phía sau lưng giống như dải ánh sáng kéo dài về phía sau.

Tứ Oa đã bay theo hướng cố định này tròn một tháng.

Trong một tháng này, tốc độ Tứ Oa không ngừng tăng lên một cách ổn định, hiện nay tốc độ của nó đã nhanh hơn gấp hai lần so với Đại Tử ở thời kì mạnh nhất.

Đây là đặc tính năng lực quái vật của Tứ Oa, khi nó bay theo một hướng cố định, tốc độ của nó sẽ không ngừng tăng thêm. Kiến tha lâu đầy tổ, sau một tháng tốc độ của nó đã đạt đến một mức đủ để nói là khủng bố.

Một giây trước vừa nhìn thấy đường ven biển, trong phút chốc đã xuất hiện ở trên không trung của đường ven biển. Đợi đến khi Cao Bằng đang thất thần lấy lại tinh thần, đường ven biển đã bị ném lại rất xa phía sau lưng.

Cao Bằng không bảo Tứ Oa dừng lại, ở đây chỉ là đường ven biển, khu vực trung tâm mê cung thật sự là ở phía nam sâu bên trong đất liền.

Nhìn bình nguyên rộng lớn phía trước, vẻ mặt Cao Bằng vẫn bình thản.

Đột nhiên Cao Bằng nhìn thấy gì đó, thần sắc hơi chấn động.

- Tứ Oa dừng lại.

Phía dưới là một tòa mê cung bình thường. Mê cung không lớn, đẳng cấp những quái vật tồn tại ở đây đều sẽ không quá cao, tối đa cũng chỉ là Hoàng cấp.

Lúc này có quái vật đang cùng chủ nhân ban đầu của mê cung tranh đoạt vị trí đứng đầu mê cung.

Đợi cho Tứ Oa dừng lại ở trên đỉnh đầu của hai quái vật Hoàng cấp trên mặt đất, chúng không hẹn mà dừng chiến đấu, đề phòng nhìn chằm chằm vào Tứ Oa.

Bọn chúng đều cảm ứng được con quái vật trên đỉnh đầu này có cấp bậc là Hoàng cấp, tương đương với bọn nó. Ở dưới tình huống có ngư ông mơ ước, chúng cũng sẽ không ngốc đến mức đi làm trai cò.

Sơn Lĩnh Cự Nhân đang tranh đoạt mê cung tức giận nhấc một miếng đất lớn ném về phía Tứ Oa trên đỉnh đầu, sau đó phát ra tiếng cảnh cáo phẫn nộ của mình.

Hai cánh bạc của Tứ Oa chợt vỗ mạnh, miếng đất ném lên đã

bị chém thành bốn mảnh.

Medusa đang giằng co cùng Sơn Lĩnh Cự Nhân nghi ngờ ngẩng đầu, nó nhớ rõ mình không quen biết gì nhưng vì sao khí tức lại quen thuộc như vậy.

- Ha ha, đã lâu không gặp.

Từ trên lưng của Tứ Oa, Cao Bằng nhô đầu ra cười vẫy tay.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 594: Sơn Lĩnh Cự Nhân Bị Đánh Chạy

Medusa thấy Cao Bằng thò đầu ra liền nhận ra hắn ngay. Dù đã ba năm trôi qua nhưng với một người đã sống một mình suốt bao nhiêu năm trong mê cung như nó, Cao Bằng chính là một cuộc gặp gỡ bất ngờ đáng giá hồi ức.

- Có muốn ta giải quyết tên đại gia hỏa này giúp ngươi không?

Cao Bằng chỉ vào Sơn Lĩnh Cự Nhân rồi hỏi.

Sơn Lĩnh Cự Nhân là quái vật hệ Thạch, có một năng lực bị động là miễn dịch với đòn tấn công hóa đá.

Vì bản thân nó chính là quái vật từ đá tảng mà thành, cho nên với nó đòn tấn công hóa đá chẳng có bất kỳ hiệu quả gì.

Chẳng khác nào ngươi muốn dìm một con cá cho chết đuối.

Medusa tranh thủ thời gian gật gật đầu. Nó không phải kẻ cổ hủ, năng lực của mình bị Sơn Lĩnh Cự Nhân khắc chế… Sơn Lĩnh Cự Nhân này cũng biết có thể khắc chế mình nên mới tới khiêu chiến bắt nạt mình.

Sơn Lĩnh Cự Nhân này được xem như thuộc nhóm yếu nhất trong Hoàng cấp, bình thường nếu muốn tới tranh đoạt một mê cung là chuyện vô cùng khó khăn.

Nó rất khỏe, đao thương bất nhập, có kháng tính cực mạnh với đòn tấn công hệ Thổ và hệ Thạch.

Nhưng mà nhược điểm của nó cũng hết sức rõ ràng. Nó quá

lớn, cực kỳ cồng kềnh, thân thể cồng kềnh chính này là nhược điểm lớn nhất của nó.

Đòn tấn công hóa đá của Medusa với Sơn Lĩnh Cự Nhân là vô hiệu, bản thân nó cũng không am hiểu tấn công vật lý, chỉ có thể nhờ vào sự linh hoạt nhanh nhẹn của mình mà quần nhau với đối thủ.

Mới đầu Medusa đã nghĩ nếu thật sự không tìm được cơ hội nào thì đành đổi mê cung vậy, tặng nơi này cho Sơn Lĩnh Cự Nhân, chỉ cần quay về đem bức tượng đá chim sẻ kia đi là được.

- Tứ Oa, giao cho ngươi.

Cao Bằng không triệu hoán ngự thú nào khác, trực tiếp giao cho Tứ Oa giải quyết.

Dù trong đội ngũ Tứ Oa đảm nhiệm vị trí kim bài tọa kỵ của Cao Bằng, cảm giác về sự tồn tại của nó rất thấp, căn bản cũng chẳng cần nó chiến đấu.

Nhưng đấy là so với độ ngũ của hắn.

Hai mắt Tứ Oa lóe lên vẻ hưng phấn. Bình thường có kẻ địch thì chủ nhân đều sẽ để bọn Đại Tử giải quyết, đây là lần đầu tiên chủ nhân cho nó tham gia chiến đấu.

Tuyệt đối không thể khiến cho Cao Bằng thất vọng.

Cực Quang Chi Dực của Tứ Oa tuôn ra ngân quang màu trắng, tựa như hai thanh chiến đao từ không trung rơi xuống.

Rầm rầm rầm!

Trong chớp mắt Sơn Lĩnh Cự Nhân đã bị Cực Quang Chi Dực bao trùm, trên thân không ngừng nhận phải từng vết chém dữ tợn, vết cắt bóng loáng giống như bị thứ gì đó rất sắc cắt ngọt.

Sơn Lĩnh Cự Nhân phẫn nộ rống lên, muốn nhảy lên đánh Tứ Oa. Nhưng mà Tứ Oa bay quá cao, nó cố hết sức cũng không đánh tới.

Cực Quang Chi Dực như roi không ngừng quật lên người nó. Sơn Lĩnh Cự Nhân bị đánh kêu lên ngao ngao, hai tay ôm đầu tè ra quần mà bỏ chạy.

Nhìn Sơn Lĩnh Cự Nhân bị đánh đuổi, Medusa cũng nhẹ nhàng thở ra.

Cao Bằng lệnh cho Tứ Oa từ từ hạ thấp độ cao, rồi nhảy từ trên lưng nó xuống:

- Đã lâu không gặp, ta vừa từ hải ngoại trở về. Ngươi vẫn có mị lực như thế, gần như không khác gì ba năm trước.

Nghe Cao Bằng tán thưởng, Medusa vui lên một chút.

Cao Bằng vỗ tay triệu hồi A Ban, di chuyển tổn thương cố định lên người nó.

Trước đó ở xa thì thôi, giờ gần Medusa như vậy, Tứ Oa muốn tránh bị hóa đá cũng tương đối khó.

Tứ Oa quay đầu đi, không dám đối mặt với Medusa.

Medusa hiếu kỳ nhìn A Ban, có vẻ nó lớn hơn lần trước.

Sau đó lại quay sang nhìn Cao Bằng, Medusa mời Cao Bằng vào trong mê cung của mình nghỉ ngơi.

Cao Bằng nhận lời mời của nó.

Dọc đường, Cao Bằng búng tay một cái triệu hồi ra Bàn Đại Hải. Lúc này Bàn Đại Hải đã thu nhỏ lại.

- Đây là mê cung, nhưng chỉ là một tòa mê cung bình thường.

Ngươi xem thử một chút xem có vấn đề gì không?

Bàn Đại Hải vừa được triệu hoán ra lập tức cảm giác được trong không khí tràn ngập hương vị kỳ quái gì đó.

Nghe Cao Bằng nói vậy, sắc mặt Bàn Đại Hải đột biến:

- Bảo sao quen thuộc như thế, thì ra vẫn còn sót lại khí tức của con voi béo kia.

Sau đó Cao Bằng thấy Bàn Đại Hải dán chặt lên tường mê cung như một con cá ướp muối, dùng sức hút lấy cái gì đó.

- Nó….

Đây là lần đầu tiên Medusa nhìn thấy cảnh tượng thế này, khá lo lắng nhìn Cao Bằng.

- Không có việc gì, không cần để ý tới nó.

Cao Bằng bình tĩnh nói, đi qua nhấc Bàn Đại Hải lên.

- Đi vào trong mê cung với ta, mùi vị ở đó đậm hơn đấy.

Bàn Đại Hải đang giãy dụa lập tức không yên tĩnh lại, tựa như con cá chết bị Cao Bằng kéo đuôi lôi đi.

- Lâu lắm rồi không có quái vật nào khác tới đây.

Medusa đi trước dẫn đường.

Trong mê cung rất yên tĩnh. Không giống như các chủ nhân mê cung khác thích nuôi tôi tớ, trong mê cung của Medusa chỉ có một mình nó.

Dù nó muốn nuôi quái vật cũng rất khó mà tìm được con nào phù hợp, nuôi quái vật bình thường chỉ làm tăng thêm tượng đá trong mê cung mà thôi.

Tại nơi sâu nhất trong mê cung Cao Bằng nhìn thấy toàn cảnh bốn phía, thấy một mảnh rừng trúc mỏng, ánh mặt trời trên đầu chiếu qua lá trúc vẩy xuống đất thành từng đốm từng đốm đen.

Rất nhiều tượng đá đủ hình thù khác nhau đông cứng tại khu vực trung tâm.

- Đây đều là tượng đá ta thu thập được.

Medusa vui vẻ giới thiệu cho Cao Bằng bảo tàng của mình.

- Đây là một con Hoàng Kim Dã Trư. Nó là con quái vật đầu tiên ta gặp sau khi rời khỏi mẫu thân, cũng là con quái vật đầu tiên bị ta hóa đá.

Medusa nhảy lên sờ sờ một bức tượng đá hình con heo.

Cao Bằng gật đầu, ngắm nhìn tất cả những bức tượng đá tinh mỹ xung quanh tựa như được một đại sư điêu khắc thành. Tượng đá ở đây không phải được khắc thành, mà là quái vật còn sống bị hóa đá thành tượng.

- Con này là….

Medusa giới thiệu từng cái một với Cao Bằng.

Cao Bằng nhìn rất cẩn thận, thi thoảng cũng đưa ra một chút đánh giá của bản thân.

Từ khi mới tiến vào, Cao Bằng đã thả cá mè hoa ra cho nó tùy ý nhảy nhót khắp nơi.

- Hương vị rất mỏng manh, mặc dù có mùi của con voi béo kia, đồng thời mê cung cũng có phong cách của nó. Nhưng chắc chắn nó chưa từng tới tòa mê cung này, nơi này chỉ dính chút khí tức của nó mà thôi, không phải do nó tự tay chế tác thành.

Bàn Đại Hải lẩm bẩm.

- Nhưng có mùi của nó… Chẳng lẽ là dùng Thần khí của nó tạo thành?

Hai mắt Bàn Đại Hải sáng lên.

Nhảy disco trước mộ phần kẻ thù, còn muốn cướp thần khí của kẻ thù. Thật sự là quá sung sướng.

- Ngươi có hứng thú cùng ta rời đi không? Trong mê cung này cũng không có thứ gì thú vị, thế giới bên ngoài mỹ lệ hơn nhiều.

Cao Bằng hỏi thăm Medusa.

Mỹ Đỗ Toa không do dự lắc đầu:

- Bên ngoài quá ồn ào.

- Nhưng Sơn Lĩnh Cự Nhân vẫn chưa chết, gia hỏa này da dày thịt béo, rất khó giết.

Cao Bằng thở dài:

- Ta đi rồi thì nhất định Sơn Lĩnh Cự Nhân này sẽ quay lại. Năng lực của ngươi bị nó khắc chế, lúc đó sẽ rất phiền phức.

Cao Bằng thành khẩn thuyết phục.

Medusa nhắm mắt lại, trầm mặc thật lâu.

Sau đó nó mở mắt ra.

- Vậy ta tặng mê cung này cho nó, ta sẽ đổi một mê cung khác.

- Nhưng mà, ngươi không cảm thấy làm thế sẽ rất phiền phức à? Ngươi có thể mang đi tất cả đồ đạc mình đã cất giữ sao?

Cao Bằng chỉ vào một đống đồ lớn trong mê cung.

Medusa chần chừ.

- Xem ra ngươi cũng hiểu Sơn Lĩnh Cự Nhân kia sẽ không cho ngươi cơ hội để chuẩn bị sẵn sàng.

- Nhưng ta đi cùng ngươi cũng không mang được chúng đi.

Mỹ Đỗ Toa không ngốc.

Cao Bằng cười nhẹ:

- Ai bảo thế?

Hắn búng tay một cái, không gian trữ vật siêu cấp của A Xuẩn lên sàn.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 595: Cục Gạch Thần Tính

Medusa bị thao tác này của Cao Bằng làm cho khiếp sợ tới mức ngây người.

Nó áy náy liếc mắt nhìn Cao Bằng rồi nói:

- Ta thật sự... thật sự cảm ơn ý tốt của ngươi. Có quái vật có thể sẽ thích trở thành ngự thú của người khác, nhưng ta không thích kết cục này, thật sự rất xin lỗi.

Medusa cuối cùng vẫn rất thành khẩn từ chối lòng tốt của Cao Bằng.

- Những bức tượng đá này...

Cao Bằng do dự nói.

- Mất thì mất thôi.

Mắt Medusa híp lại thành hai hình lưỡi liềm, tóc rắn màu xanh sẫm cũng trở nên dịu dàng hơn.

Cao Bằng thở dài rồi gật đầu.

- Ta ủng hộ lựa chọn của ngươi.

Bàn Đại Hải xuyên qua ở trong rừng bức tượng đá, đột nhiên có một con diều hâu xoay người đập xuống trên mặt đất tạo thành một cái hố to.

Bàn Đại Hải cười to đầy càn rỡ:

- Ha ha ha ha ha, ta tìm được rồi, Cao Bằng ngươi đến xem này.

Mê cung được nhận thức chung là không thể phá hỏng ở trong mắt rất nhiều quái vật, nhưng đã bị Bàn Đại Hải dễ dàng cắn thủng. Dù sao Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha cũng là thần khí, cho dù không kích hoạt thì độ cứng và pháp tắc ẩn chứa trong nó cũng đã rất mạnh.

Bàn Đại Hải cắn xuống một cái, mặt đất đã bị cắn ra một hố to. Cái miệng khổng lồ giống như một cái máy đào đất, mỗi lần cắn xuống sẽ tạo ra một cái hố sâu.

Hơn nữa động tác không chậm chút nào, chỉ qua một lát đã gặm ra một hố cực sâu trên mặt đất.

Medusa che miệng của mình lại, nàng có cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Về cơ bản, mê cung được nhận thức chung là không thể bị phá hỏng, nhưng bây giờ nó đang nhìn thấy gì đây?

- Thật ngại quá, mê cung của ngươi bị phá hỏng rồi.

- Không sao, dù sao ta cũng tính dọn đi trong một thời gian ngắn nữa.

Rắc rắc, lần này âm thanh truyền đến từ chỗ Bàn Đại Hải đã khác trước.

m thanh phát ra vang dội, giống như cắn trúng phải thứ gì đó tương đối cứng. Sau đó lại có tiếng rắc rắc vang lên, rồi thứ bị cắn đã nghẹn ở cổ họng của Bàn Đại Hải.

- Ngươi đang ăn cái gì vậy?

Bởi vì Bàn Đại Hải quay lưng lại cho nên Cao Bằng không nhìn

thấy rõ nó đang ăn thứ gì.

Cơ thể Bàn Đại Hải run lên, trả lời mơ hồ không rõ:

- Ta đang ăn đất.

Cao Bằng nhảy xuống đá Bàn Đại Hải văng ra, mặt đất ở khu vực trung tâm có thứ màu xám trắng nhìn như một cục gạch đã bị cắn hết một nửa.

【 Tên vật phẩm 】: Cục Gạch Thần Tính (tàn khuyết)

【 Giới thiệu vật phẩm 】: Một viên gạch rơi ra từ trên thần khí Vô Tận Luân Hồi Mê Cung.

Cao Bằng:

- ...

- Đây là một cục gạch bình thường, còn có chút cấn răng.

Bàn Đại Hải ủy khuất nói.

Cao Bằng cười ha hả, nhưng không mắng Bàn Đại Hải, việc xấu trong nhà không nên tuyên dương ra ngoài.

- Vậy chúng ta đi thôi.

Cao Bằng từ biệt Medusa rồi dẫn theo Bàn Đại Hải rời khỏi mê cung. Sau đó vẻ mặt hắn chợt trở nên lạnh lùng, xách ngược Bàn Đại Hải cưỡi lên Tứ Oa. Sau đó bảo nó tùy tiện tìm một phương hướng rồi bay đi, chỉ cần có mê cung thì dừng lại.

- Cao Bằng, ngươi làm gì vậy? Ta chỉ ăn có chút gạch thôi mà ngươi cũng muốn mắng ta, ta thật sự quá ủy khuất.

Bàn Đại Hải oan ức nói, từng giọt nước mắt nối liền tràn mi.

Không hổ danh là ngự thú hệ thủy, chỉ chốc lát mà hai mắt đã đẫm lệ. Người không biết còn tưởng mình đã làm chuyện tội ác tày trời gì với nó.

- Trên thần khí này rơi ra bao nhiêu gạch ta thu bấy nhiêu, ngươi lấy ra mấy viên cho ta.

Cao Bằng ước lượng viên gạch Thần Tính còn sót lại trong tay. Viên gạch đã không còn trọn vẹn, đã xuất hiện tổn thương.

Bàn Đại Hải: (ΩДΩ)

Bị phát hiện rồi, làm thế nào đây?

- Lần sau không được viện lý do này nữa.

Dù sao gạch này cũng là do Bàn Đại Hải phát hiện, Cao Bằng lại ném viên gạch Thần Tính còn lại cho nó. Nó chỉ nhai răng rắc vài cái đã nuốt vào.

- Thật ra ta không phải ăn cho mình đâu, ta cũng không tiêu hóa được cục gạch Thần Tính này.

Sau khi Bàn Đại Hải ăn xong mới nhe răng ngượng ngùng cười với Cao Bằng.

- Gạch Thần Tính này chắc là cục gạch rơi ra từ thần khí mê cung kia, lực lượng thần khí tương đối phong phú, có tác dụng đánh bóng Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha, chỉ để mài răng mà thôi.

- Yên tâm đi, gạch này chỉ là thứ từ bên ngoài của thần khí. Cái mê cung này có thể sinh trưởng vô hạn, chỉ cần không bị thương tổn thì ăn vài viên căn bản không có chuyện gì.

Bàn Đại Hải tùy tiện nói:

- Dù sao ta cũng không phải mới ăn lần đầu tiên, trước đây ta cũng thường ăn thần khí của lão già kia rồi.

- ….

Một tuần lễ sau, Cao Bằng lại tìm được một mê cung. Một con Sa Mạc Ngư Quỷ Hoàng cấp bên trong đã trở thành bữa cơm trưa cho Bàn Đại Hải và Tứ Oa. Ở trong lòng đất ở khu vực trung tâm mê cung, Bàn Đại Hải tìm được một viên gạch Thần Tính khác.

Lần này, nó chuyển gạch Thần Tính cho Cao Bằng thưởng thức một hồi.

Nhìn từ bề ngoài sẽ không nhìn ra là thứ gì, chỉ là một viên gạch bình thường. Nếu như không có khung số liệu nhắc nhở, hắn căn bản không nhìn ra được có gì khác thường.

Sau đó, khi viên gạch bị lấy đi, lực lượng thần bí luôn bảo vệ mê cung cũng theo đó tiêu tan.

Ngón tay lướt qua trên vách tường, tạo thành một vết cào rất sâu.

Cao Bằng nhíu mày, đây là một bức tường bình thường.

Tứ Oa ngầm hiểu, cái đầu dùng sức húc mạnh vào làm bức tường mê cung sụp xuống. Nó lắc đầu và có cảm giác không thể tưởng tượng nổi. Rõ ràng lần trước nó đụng vào còn rất đau.

Không có gạch Thần Tính che chở, đây chỉ là một mê cung bằng đá bình thường. Lúc này đừng nói là Hoàng cấp, cho dù một con quái vật cấp Lĩnh chủ cũng có thể dễ dàng phá hỏng bức tường.

Nói như vậy... Cao Bằng nghĩ đến viên gạch Thần Tính bị Bàn Đại Hải ăn mất ở trong mê cung của Medusa, vẻ mặt không khỏi trở nên vi diệu.

Trong thời gian sau đó Cao Bằng lại thăm dò mấy mê cung. Theo Cao Bằng thấy, những mê cung này giống như từng cái mai

rùa, bên trong đầy bảo tàng thần bí, mình thì dẫn theo một đám ngự thú giống như người sưu tầm bảo vật, không ngừng cạy ra những mai rùa này.

- Thi thể của tên kia không có khả năng ở trong những mê cung bình thường. Lấy tính cách của tên kia thì cho dù chết cũng sẽ bị chôn ở trong một mê cung khổng lồ siêu cấp xa hoa.

Bàn Đại Hải lắc đầu:

- Những mê cung bình thường quá nhiều, cho dù chúng ta có tốn mười năm cũng không nhất định có thể đi hết một lượt.

Bàn Đại Hải dừng lại một lát, đôi mắt ti hí chen vào cùng một chỗ:

- Ta luôn cảm thấy có vấn đề. Trong mỗi mê cung đều có gạch Thần Tính, dù sao khi lây dính thần tính, theo thời gian dài tích lũy thì ở bên trong cũng sẽ có lợi cho sự trưởng thành và tiến hóa. Hơn nữa ta phát hiện ra vị trí những mê cung này đều là nơi linh khí dư thừa, loại địa phương như vậy sẽ thường dễ dàng sinh ra linh vật.

- Có thể nào... nó không chết không?

Cao Bằng do dự một lát rồi hỏi.

- Không thể nào!

Bàn Đại Hải kiên định lắc đầu:

- Nó là Mê Cung Chi Thần, chỉ khi nào thần cách và thần khu bị hủy diệt làm pháp tắc tràn ra mới có khả năng hình thành nhiều mê cung như vậy.

- Ừ.

Cao Bằng gật đầu.

- Vậy chúng ta tiếp tục đi về phía nam.

Cao Bằng mở miệng nói.

- Chắc là ở hướng đó. Sau khi nuốt nhiều gạch Thần Tính như vậy thì ta có thể lờ mờ cảm giác được vị trí của đối phương... Dù sao cũng là viên gạch thần tách ra từ trong bản thể, vẫn dính đầy mùi của nó.

Bàn Đại Hải híp mắt nhìn về phía nam.

Khóe miệng nó lại không nhịn được tách ra như môi cá sấu, khóe miệng nứt ra, lộ ra một vệt màu vàng được che giấu ở dưới môi.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 596: Mê Cung Siêu Lớn

Cao Bằng cho rằng có thể tìm được mê cung rất dễ dàng, nhưng mỗi lần Bàn Đại Hải dẫn đường cuối cùng đều sẽ nhầm hướng.

- Ở đây... Không phải ở đây, phương hướng hơi lệch một chút rồi.

- A... Không phải bên này, hình như là ở phía sau, chúng ta đi sai hướng.

- Bàn Đại Hải ta xin thề, lần này ta tuyệt đối sẽ không dẫn nhầm đường! Nếu như ta lại dẫn nhầm đường, ta chính là cháu trai!

- ... Cao Bằng ta sai rồi, ngươi lại cho ta thêm một cơ hội nữa đi, một lần nữa thôi. Đúng đúng đúng đúng... Ta là cháu trai, ta chính là cháu trai đã được chưa!

- Ơ, các ngươi nhìn ta làm gì chứ? Ta cảm giác bây giờ mình đang ở rất gần nó rồi.

Bàn Đại Hải nhăn nhó quay một vòng, trên cái mặt tròn béo múp viết đầy sự nghiêm túc.

- Phì!

Tiểu Hoàng không hề nể mặt phun ra một bãi nước bọt.

- Tìm hết nửa năm, ngươi đã nói những lời này 124 lần!

- Hả? Hói đầu, sao ngươi lại nhớ rõ ràng như vậy.

Tiểu Diễm đột nhiên nghi ngờ.

- Không phải đầu óc ngươi không tốt lắm sao? Tại sao lại nhớ cái này chính xác như vậy?

Tiểu Hoàng xoa cái đỉnh đầu trọc lóc của mình, lộ vẻ khó xử.

- Đây là ta tùy tiện nói thôi...

Tiểu Diễm lập tức lộ ra vẻ mặt ghét bỏ.

- Đi, đi thôi.

Cao Bằng mở miệng phá tan sự bình tĩnh.

Cao Bằng bảo Bàn Đại Hải tiếp tục đi phía trước dẫn đường. Khi bay qua một ngọn núi lớn, hắn vốn không ôm hy vọng gì đột nhiên lại dừng bước.

Ở phía trước là một bình nguyên trống trải, có một mê cung đồ sộ, lớn chưa từng thấy đang đứng sừng sững ở trong trời đất.

Mê cung khổng lồ nguy nga lại đồ sộ, trên không trung lóe ra một tầng ánh sáng màu vàng nhạt.

Liếc mắt nhìn qua, căn bản nhìn không thấy điểm cuối của mê cung, rõ ràng nó có diện tích rất rộng.

Trong mê cung có rất nhiều quái vật ẩn nấp. Bức tường vây quanh mê cung phải cao tới mấy trăm mét, giống như từng cái lạch trời. Trên lối đi rộng lớn có từng con quái vật chậm rãi tiến vào trong mê cung.

Mê cung khổng lồ giống như một thế giới, rất nhiều quái vật từ khi sinh ra đến lúc chết đi đều luôn ở bên trong này.

Trên tường vây, Cao Bằng nhìn thấy từng cây lớn che trời cắm rễ vào trong vách tường, ở trên tán cây rậm rạp còn có tổ chim.

Mấy con chim màu đỏ thò đầu ra khỏi tổ kêu ríu rít.

Một trận gió mạnh thổi qua, một con trăn lớn với lớp vảy bên ngoài đã biến hóa thành cùng màu với thân cây, cơ thể rắn chắc bám trên thân cây tiến tới gần... Trong phút chốc, cơ thể bắn ra hóa thành một bóng mờ lập tức nuốt lấy con chim màu đỏ.

Ở chỗ xa hơn, Cao Bằng nhìn thấy màu sắc của bức tường vây quanh mê cung dần dần thay đổi, chuyển thành màu vàng đất. Trên tường màu vàng đất có vết tích loang lổ, bên trong lối đi là cát vàng ngập trời...

Các loại địa hình rừng rậm, sa mạc, đầm lầy phức tạp tràn ngập ở trong mê cung này.

Đại Tử kinh ngạc kêu lên:

- Mê cung này cũng quá lớn rồi.

- Đúng là có hơi lớn, từ trước tới nay ta chưa từng thấy qua mê cung lớn như vậy.

Hàn Sương Tịch Sư bình thản gật đầu.

- Chính là ở trong này.

Hai mắt Bàn Đại Hải tỏa sáng:

- Ta đã nói rồi, ta đã nói mê cung ở hướng này!

- Tên không đáng tin cậy nhà ngươi câm miệng đi, chúng ta tìm tròn nửa năm mới tìm được, ngươi còn có mặt mũi nói vậy à.

Bàn Đại Hải:

- ... Ta nói rồi đó là ngoài ý muốn, lần này mới là nghiêm túc.

Cao Bằng không biết mê cung này rốt cuộc lớn tới mức nào,

hắn cưỡi ở trên lưng Đại Tử bảo nó bay lên trên cao vạn mét, vẫn không thể nhìn thấy được điểm cuối.

Đường chân trời phía xa vẫn là bên trong mê cung này...

- Lớn như vậy sao?

Cao Bằng nhíu mày. Đường đi bên trong mê cung đan xen nhau, nếu như không phải quen thuộc với hoàn cảnh ở đây thì rất dễ dàng bị lạc mất phương hướng.

Cao Bằng lấy ra cameras chụp ảnh, chỉ được đủ các bóng mơ hồ, ảnh chụp đặc biệt mờ, phía trên còn có một ít quầng sáng căn bản không nhìn thấy rõ đường đi cụ thể, mê cung dường như bị một tầng sương mù che phủ.

Suy nghĩ một lát, Cao Bằng lại lấy điện thoại di động ra chụp.

Ảnh chụp được cũng không khác với ảnh của cameras là mấy. Mê cung dường như bị một tầng sương mù vô hình bao trùm, tất cả ngoại lực đều khó có thể ghi lại hình ảnh bên trong, hình ảnh vô cùng mơ hồ, hơn nữa còn đầy những quầng sáng chói mắt.

- Vậy thì chỉ có thể dựa vào trí nhớ để nhớ kỹ thôi.

Cao Bằng nhìn chằm chằm vào mê cung bên dưới, ánh mắt chợt nghiêm lại.

Nhưng rất kỳ quái là Cao Bằng dùng mắt còn có thể nhớ kỹ được hình dáng, nhưng khi hắn càng muốn nhớ lại thì hình ảnh trong đầu lại càng mơ hồ. Hắn càng tập trung chú ý, ký ức trong đầu lại càng trống rỗng.

Mười phút sau, Cao Bằng chỉ có thể bất lực khẽ xoa huyệt thái dương của mình.

Không ngờ hắn lại quên hoàn toàn...

Đây là mê cung quỷ gì vậy.

Từ không trung hạ xuống, Bàn Đại Hải cười hì hì nói:

- Cao Bằng, có phải ngươi muốn nhớ kỹ đường lối trong mê cung nhưng lại phát hiện ra mình làm thế nào cũng không nhớ được, đúng không?

- Ngươi biết có chuyện gì xảy ra à?

Cao Bằng liếc mắt nhìn nó.

- Tạm được, trước đây ta đánh nhau với hắn lâu như vậy, chắc chắn phải biết một ít năng lực của hắn. Hắn là Mê Cung Chi Thần, nếu như người khác liếc nhìn liền có thể nhớ kỹ đường đi trong mê cung vậy hắn cũng quá mất mặt thần rồi.

Bàn Đại Hải nói.

- Hơn nữa cho dù ngươi thật sự sử dụng thủ đoạn gì đó để nhớ những bố trí bên trong mê cung, chờ ngươi trở ra ngươi sẽ phát hiện mỗi giây bên trong mê cung đều phát sinh biến hóa nào đó.

Cao Bằng hơi sửng sốt:

- Ta nhìn có một lúc, không thấy mê cung có biến hóa gì cả.

- Từ bên ngoài sẽ không nhìn ra được đâu... Cái này rất khó dùng từ để nói rõ ràng được. Mê cung của hắn có liên quan đến pháp tắc, có thể trong lúc vô tình ảnh hưởng đến sáu giác quan của ngươi.

Bàn Đại Hải trầm ngâm nói.

- Nhưng năng lực mạnh nhất của tên kia không phải dựa vào mê cung, mà là năng lực chém giết mạnh mẽ. Nói thật có đôi khi ta còn cho rằng hắn là thần chiến đấu.

- Tuy hắn là Mê Cung Chi Thần, nhưng lực chiến đấu của hắn cũng đứng đầu trong số những thần linh sơ đẳng.

Nghe Bàn Đại Hải nói vậy, Cao Bằng cảm thấy có chút hứng thú với Mê Cung Chi Thần này.

Trước đó, hắn chỉ là cảm thấy rất có hứng thú đối với thần khí của nó.

- Đi thôi, trước đây ta thường ở trong mê cung của nó nên vẫn tính là quen thuộc.

Bàn Đại Hải vừa đi vừa nhảy ở phía trước:

- Đến lúc đó, ta sẽ cướp thần khí của hắn, đánh con của hắn, giẫm lên mê cung của hắn, nhảy nhót trước mộ hắn!

Giọng nói phách lối của Bàn Đại Hải vang vọng ở dưới bầu trời đêm.

Theo Bàn Đại Hải đi vào mê cung, Cao Bằng phát hiện lời nó nói không phải là giả. Dường như nó biết rất rõ về mê cung này.

Trong lòng Cao Bằng không khỏi lặng lẽ dâng lên một sự thương hại. Không ngờ lại có thể quen thuộc mê cung của kẻ thù như vậy... rốt cuộc năm đó nó đã bị giam bao nhiêu lần chứ?

Khi nhìn thấy Bàn Đại Hải thành thạo chui vào lỗ chó ở bức tường bên cạnh, Cao Bằng càng không thể bình tĩnh được nữa. Ngay cả loại lối đi này mà ngươi cũng biết, liệu ở đây có phải là nhà của ngươi không vậy!!

Bàn Đại Hải quay đầu nhìn thấy Cao Bằng đứng ở phía sau chưa qua thì không nhịn được gọi:

- Ngươi còn đứng ngẩn người ra đó làm gì, nhanh tới đây đi.

Khóe miệng Cao Bằng khẽ giật giật, sau đó lặng lẽ gật đầu:

- Tới đây.

Bàn Đại Hải đi phía trước dẫn đường, Cao Bằng theo sát phía sau. Nó vừa dẫn đường vừa căn dặn hắn:

- Nếu như trong mê cung có bão cát thì ngươi đừng có chạy trốn lung tung, bằng không dễ dàng rơi vào trong cạm bẫy. Ngươi tốt nhất nên ngồi ở sát góc tường... Còn nếu nhìn thấy đầm lầy ở trong mê cung thì nhất định phải cẩn thận, trong đầm lầy...

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 597: Khu Vực Hắc Ám Trong Mê Cung

Bàn Đại Hải không ngừng dặn dò Cao Bằng một số hạng mục công việc cần lưu ý. Từ việc "Công Lược" một cách kỹ càng như vậy thì hắn ít nhất cũng là một hội viên kim cương của mê cung này.

Nghĩ tới đây Cao Bằng cũng không nhịn được cười ra tiếng.

- Ngươi cười cái gì, ta đang nói nghiêm túc cho ngươi biết một vài thứ đáng chú ý đấy.

Bàn Đại Hải thực sự có chút tức giận. Ta nghiêm túc nói cho ngươi hạng mục công việc cần chú ý, vậy mà ngươi còn có tâm tư để cười!

Bàn Đại Hải ta cũng muốn mặt mũi.

Sau đó, Bàn Đại Hải thấy Cao Bằng thu liễm nụ cười mới hừ lạnh một tiếng.

- Ngươi bây giờ phải vui mừng vì trong mê cung không có thần tọa trấn, bởi vì không có thần chưởng quản cho nên cái thần khí này hiện tại không bị kích hoạt. Nhưng mà cho dù như vậy cũng vô cùng nguy hiểm, thực lực của ta còn chưa có hoàn toàn khôi phục, nếu như gặp nguy hiểm ta cũng không nhất định có thể bảo vệ được ngươi.

- Không cười, không cười nữa.

Cao Bằng xoa xoa gương mặt có chút cứng ngắc của mình, sau đó hít sâu một hơi.

- Ngươi nói thần khí. . . Cái mê cung này chính là thần khí, chúng ta đang ở bên trong một kiện thần khí?

Cao Bằng dò xét một bên tường, nhưng mà không thể hiện ra khung số liệu.

- Ừ, chúng ta đang ở ngay bên trong thần khí.

Bàn Đại Hải nhàn nhạt nói:

- Có phải cảm thấy rất ngạc nhiên và bất ngờ không. Nơi này cũng không phải hạch tâm của thần khí, nếu muốn chưởng khống được nó thì nhất định phải tìm đến hạch tâm mê cung này mới được. Hạch tâm mê cung ở ngay tại chỗ sâu nhất, năm đó ta đã từng giết đến tận vào bên trong đó.

Lúc nói đến một câu cuối cùng, Bàn Đại Hải tràn đầy vẻ kiêu ngạo.

- Ngươi mập nhất.

Cao Bằng khen ngợi Bàn Đại Hải.

Tuy rằng Bàn Đại Hải rất quen thuộc mê cung, nhưng mà có đôi khi vẫn không thể tránh né việc gặp phải một vài quái vật.

Ở thời điểm này, Bàn Đại Hải thể hiện ra một sự chuyên nghiệp đã từng rèn luyện hàng ngày khi còn là thần linh. Biến lớn, há miệng, cắn đầu, ngậm miệng, nuốt vào, làm liền một mạch.

Cao Bằng đi trong chốc lát cảm thấy mệt, liền nói với Bàn Đại Hải:

- Đại Hải này, chúng ta hợp thể với nhau đi, như vậy ta cũng thoải mái, mà ngươi cũng không cần phân tâm bảo hộ ta.

Bàn Đại Hải lập tức cự tuyệt. Trên thực tế trước đây Cao Bằng cũng tìm Bàn Đại Hải đề cập qua cái ý tưởng này, nhưng mà mỗi

một lần đều bị Bàn Đại Hải phản đối mãnh liệt.

- Ta chính là thần.

Bàn Đại Hải nghiêm túc nói,

- Nếu như bị thần khác trông thấy ta lại đi hợp thể cùng một nhân loại, ta đây sẽ mất hết mặt mũi.

- Ít nói nhảm đi, ta không điều khiển thân thể ngươi, ta chỉ đứng ngoài quan sát.

Cao Bằng vỗ đầu nó một cái.

Bàn Đại Hải rầm rì, cuối cùng vẫn lựa chọn hợp thể cùng Cao Bằng.

Sau khi hợp thể cùng Bàn Đại Hải, Cao Bằng phát giác được trong cơ thể mình sôi trào lực lượng. Thông qua thị giác Bàn Đại Hải, Cao Bằng cảm giác được thế giới trước mắt phát sinh biến hóa, vạn vật trong đó phảng phất đều có được một tầng xiềng xích như có như không, chỉ là quan sát không được rõ ràng.

Mép ngoài bức tường ở trước mặt vây trước mắt tồn tại một tầng kim quang nhàn nhạt, Cao Bằng phóng đại đồng tử tiến đến quan sát kỹ, trông thấy vô số phù văn kim sắc nhỏ bé giống như nòng nọc xâu chuỗi thành một cái lưới lớn.

Mê cung được bảo vệ chắc phải nhờ công hiệu của tấm lưới này.

Trong lòng Cao Bằng suy đoán.

- Chớ dùng thân thể ta lung tung.

Bàn Đại Hải quay cổ lại, nhưng mà không nhìn thấy cái gì. Đột nhiên nghĩ đến Cao Bằng đang ở trong thân thể của mình, Bàn Đại Hải lại thêm một hồi phiền muộn.

Cao Bằng ho khan một tiếng,

- Thật có lỗi thật có lỗi, lần sau sẽ không chiếu theo lệ này nữa.

Chủ yếu là thị giác Bàn Đại Hải không giống với thị giác quái vật khác mà Cao Bằng đã từng hợp thể. Thật sự rất không giống, không nói về thân thể, mà là sau khi hợp thể cùng Bàn Đại Hải, Cao Bằng có thể cảm giác được cơ bắp phần miệng của mình trở nên vô cùng cường tráng, có một loại ảo giác rằng vạn vật trên thế gian không có cái gì mà không cắn không vỡ được.

Năng lượng bên trong cơ thể cũng cực độ hùng hồn giống như đại dương mênh mông, mà còn có thể cảm giác được bên trong Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha đang khảm nạm trên hàm răng mình ẩn chứa khí tức thôn phệ.

- Thị giác ngươi không giống với các Ngự Thú khác.

Cao Bằng có chút tò mò.

- Ở trong tầm mắt của ngươi, ta có thể trông thấy rất nhiều xiềng xích như ẩn như hiện, ngươi bị bệnh mắt sao?

- Đó là xiềng xích pháp tắc!

Bàn Đại Hải gào thét.

- Ngươi mới bị bệnh đó.

- Pháp tắc không chỗ nào không có, nếu như nguyên tố tồn tại ở bên trong vạn vật thế gian, vậy pháp tắc chính là hệ thống cấu thành nguyên tố, bọn chúng đồng dạng tồn tại ở trong vạn vật thế gian.

Bàn Đại Hải có chút đắc ý:

- Quái vật nói chung không thể nhìn thấy những pháp tắc này.

Nhưng mà Cao Bằng chưa có đáp lời nó, Bàn Đại Hải lẩm bẩm nói trong chốc lát sau đó cũng có chút không thú vị.

Trên thế giới, sự tình khó chịu nhất chính là ta ra vẻ thế nhưng không ai thèm nhìn. . .

Bàn Đại Hải dựa vào sự quen thuộc của nó đối với mê cung, rất nhanh tìm đến chỗ sâu bên trong mê cung.

Cảnh vật xung quanh trở nên cực đoan và ác liệt, trong hư không bất ngờ truyền ra tia chớp ầm vang, lôi đình trên vách tường do tia chớp cấu thành gào thét. Bàn Đại Hải phảng phất một vũ công ballet ưu mỹ giẫm lên mũi đao khiêu vũ, nhanh nhẹn tránh thoát tấm lưới lôi điện.

Nhìn xem động tác được rèn luyện thành thạo như vậy, Cao Bằng có chút đau lòng thay cho nó.

- Đây là khu vực lôi điện của mê cung, chỉ có đến gần khu vực hạch tâm của Vô Tận Luân Hồi Mê Cung này mới xuất hiện lôi điện.

Bàn Đại Hải xuyên qua lưới lôi điện sau đó yên lặng nói với Cao Bằng.

Hoàn cảnh nơi này có chút nguy hiểm, cho dù là nó cũng không dám nói không có nguy hiểm.

Dù sao cũng là một kiện thần khí, hơn nữa cái thần khí này tựa hồ không hề yên lặng giống với Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha của mình. Những năm gần đây dù cho không có chủ nhân cũng vẫn tự động vận chuyển như trước, hạch tâm thần khí trọng yếu nhất chính là pháp tắc, rút ra pháp tắc chi lực trong thiên địa sẽ có thể khiến chúng nó không ngừng cường hóa hoặc là duy trì không bị suy yếu.

Xuyên qua khu vực lôi điện của mê cung, phía trước là một

khu vực thông đạo màu đen, hai bên lối đi có vách tường màu đen, bên trong thông đạo đen kịt giống như rải đầy mực nước, liếc nhìn lại đều là hắc ám.

- Đây là khu vực hắc ám của mê cung, bên trong nơi này hoàn toàn bị lực lượng hắc ám bao bọc, hơn nữa trong bóng tối ẩn núp rất nhiều lốc xoáy hắc ám. Bởi vì mất đi tầm mắt cho nên khoảng thời gian xuyên qua phiến khu vực này chỉ có thể dựa vào trực giác như người mù sờ voi, hoặc là bằng vào thân thể ngạnh kháng đi qua.

Bàn Đại Hải ngưng trọng nói:

- Thế nhưng phải chú ý, lốc xoáy hắc ám có thể uy hiếp tính mạng cho cả Chuẩn Thần. Chỉ có quái vật Chuẩn Thần với phòng ngự rất mạnh mới có thể bằng vào thân thể đương đầu với lốc xoáy hắc ám.

- Vậy năm đó ngươi đã trực tiếp đương đầu đi qua?

Cao Bằng hỏi.

- Ừ, khu vực hắc ám của mê cung là khu vực năm đó ta thích nhất. Bởi vì khi đó ta có thể bằng vào thân thể trực tiếp đi xuyên qua. . . Lần này cũng chỉ có thể thử xem, hiện tại Vô Tận Luân Hồi Mê Cung không có chủ nhân chưởng khống, tất cả cạm bẫy đều không chỉ suy yếu một cấp bậc, có lẽ ta có thể thử ngạnh kháng.

Bàn Đại Hải hồi hộp nói.

Cao Bằng giải trừ hợp thể,

- Có lẽ ta có biện pháp tốt hơn.

Búng tay một cái triệu hồi ra Nhị Oa.

- Ngươi triệu hồi nó ra làm gì?

Bàn Đại Hải biết bên cạnh Cao Bằng có một số Ngự Thú khác. Nhưng mà ngoại trừ A Ngốc và Đại Tử bởi vì có phẩm chất Thần Thoại nên khiến nó chú ý hơn, còn những Ngự Thú khác đều không được nó để vào mắt. Nó chỉ biết con Ngự Thú này gọi là Long Nghĩ Nhị Oa có thị lực phi thường tốt, nhưng mà bên trong cái khu vực hắc ám mê cung này không phải đơn giản chỉ là hắc vụ.

Nhị Oa nghe thấy Cao Bằng ra lệnh nhìn về phía hắc ám nồng đậm phía trước.

Trong đôi mắt trắng bạc tách ra bạch quang thuần túy, bên ngoài lớp màng mỏng của con mắt trong sáng tĩnh lặng lóe ra từng khỏa tinh thể nhỏ bé lấp lánh chói mắt.

- Đây là. . .

Bàn Đại Hải sửng sốt, năng lực này mang đến cho nó một loại cảm giác rất quen thuộc.

- Đây là Bạch Cực Trú Quang Đồng của Cự Long nhất tộc.

Cao Bằng nói.

- Ta nhớ rằng, năm đó thời điểm tiêu diệt Vụ Thần cũng xuất hiện một đầu thái cổ cự long dùng Bạch Cực Trú Quang Đồng của nó phát huy được tác dụng rất trọng yếu, những thủ đoạn của Vụ Thần ở trước mặt nó bị giảm ít nhất bảy tầng.

Bàn Đại Hải bừng tỉnh đại ngộ.

- Nếu là năng lực này, vậy việc xuyên qua khu vực hắc ám của mê cung sẽ không có vấn đề.

Bàn Đại Hải cũng yên tâm.

Cao Bằng đem Bàn Đại Hải thu vào Ngự Thú không gian, sau

đó hợp thể cùng Nhị Oa. Sau khi Nhị Oa mở ra Bạch Cực Trú Quang Đồng, hắc vụ dày đặc như mực phía trước trở nên rất mỏng manh, ít nhất thì việc quan sát không thành vấn đề.

Thoải mái xuyên qua khu vực này, phía trước xuất hiện một tòa kiến trúc tương tự kim tự tháp.

Đỉnh cao nhất của kiến trúc bị san bằng, phía trên đặt một cái quan tài màu đen. Quan tài cao tới mười mét, dài ròng rã hai mươi mét, nhìn qua trầm trọng không gì sánh được, mặt ngoài quan tài còn có rất nhiều đường vân huyết sắc.

Thê lương, cổ xưa.

Lúc nhìn thấy cái quan tài này, Cao Bằng phảng phất trông thấy một tôn thần linh còn sống đang nhìn chăm chú vào mình, mi tâm mơ hồ cảm thấy đau đớn.

- Ha ha ha ha, rốt cuộc đã chết. Năm đó ngươi và lão tử chém giết lâu như vậy, cuối cùng còn không phải vào quan tài sao!

Bàn Đại Hải càn rỡ cười to.

Bịch ——

Quan tài phát ra một tiếng vang thật lớn, nắp quan tài đang đóng chặt đột nhiên chấn động lệch sang bên cạnh, lộ ra một cái khe hở không lớn không nhỏ.

Tử khí âm trầm nồng đậm ngưng kết thành sương thẩm thấu ra ngoài theo khe hở, trong chớp mắt quan tài liền bị cỗ tử khí khủng bố này bao trùm, bao gồm cả tế đàn phía dưới kim tự tháp cũng bị bao trùm.

Tiếng cười của Bàn Đại Hải lập tức im bặt.

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 598: Tàn Thần

Đây là bên trong mê cung của Mê Cung Chi Thần, nơi này là vị trí trung tâm nhất của Vô Tận Luân Hồi Mê Cung, trong quan tài hẳn phải là Mê Cung Chi Thần, sau đó phát hiện ra thi thể của nó vùng dậy.

Từng manh mối không ngừng được xâu chuỗi ở trong đầu Bàn Đại Hải, cuối cùng có được một kết quả.

Trong lòng Bàn Đại Hải có vô số quýt, lúa mì, da muốn bán, nhưng cuối cùng đều nghẹn xuống.

Có thể từ một con cá bình thường cứng rắn giết đến vị trí thần, Bàn Đại Hải tất nhiên không tầm thường, càng là thời điểm quan trọng thì càng phải liều mạng quyết tâm đánh một trận.

- Không trốn thoát được, chúng ta phải giết nó! Tuy nguy hiểm, nhưng đây là cơ hội tốt nhất.

Bàn Đại Hải dứt khoát lộ ra sự hung ác của mình.

- Cao Bằng, chúng ta giết nó!

- Được.

Được chứng kiến uy lực của Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha nên Cao Bằng không dám lơ là thiếu cảnh giác.

Bây giờ, bọn họ ở bên trong thần khí mê cung này. Lúc đến đã tốn mấy giờ, Cao Bằng cũng không cho rằng thứ trong quan tài sẽ để cho nhóm mình thời gian mấy giờ để chạy trốn.

Lúc này, hắn không kịp hối hận hay truy cứu trách nhiệm gì

cả, việc cấp bách chỉ có chiến đấu!

Cao Bằng vừa nghĩ đến đây, không trung bên phải phía sau lưng chợt vặn vẹo, sau đó có tử khí nồng đậm tản ra.

...

Vù...

Không trung màu hồng nhạt quanh năm yên tĩnh không có gió, bỗng nhiên có một sóng điện đặc biệt từ phía xa xẹt qua phía chân trời.

Trong mê cung dưới chân, một con Dung Nham Bạo Long đang nằm trên mặt đất ngủ gà ngủ gật, đột nhiên trên đỉnh đầu có một sóng điện truyền vào trong mê cung. Mê cung yên lặng nhiều năm lập tức lộ ra răng nanh sắc bén dữ tợn.

Ầm!

Ánh sáng màu vàng vô tận tràn ngập ở bên trong mê cung, hóa thành một mảnh Thần Trạch màu vàng kỳ lạ.

Toàn thân Dung Nham Bạo Long được bao phủ ở trong ánh sáng màu vàng bất giác mở mắt ra. Khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nó chấn động gầm khẽ một tiếng, trong phút chốc cơ thể co giật, bịch một tiếng đã nằm thẳng xuống.

Ở trên mi tâm của nó lóe ra ánh sáng màu vàng chói mắt còn có thần văn huyền ảo.

Thần văn huyền ảo này chậm rãi xoay tròn, hơi thở của Dung Nham Bạo Long cũng dần dần trở nên ổn định.

Gần như phần lớn mê cung đều phát sinh những biến hóa tương tự, chỉ có một số rất ít mê cung mới không phát sinh dị biến, những mê cung này đều đã bị lấy đi gạch thần tính.

- Ta ăn!

Cơ thể Bàn Đại Hải vặn vẹo, thể tích lập tức tăng vọt trở thành cự thú viễn cổ, trong cái miệng to khủng khiếp phun ra nuốt vào ra ma quang tối tăm.

Tia sáng đều bị cắn nuốt. Theo lực hút khủng khiếp, một ít gạch đá, cây cỏ đều bị nó hút vào trong miệng.

Ầm!!!

Nắp quan tài nổ tung, một bóng đen nồng đậm chợt từ trong quan tài bắn ra, gió lạnh thấu xương cũng không át đi được mùi máu tươi.

Tê!

Ánh sáng bùng lên với mức độ cao nhất, vài giọt máu đen rơi xuống.

Trong máu đen rơi xuống mặt đất tản ra tử khí nồng đậm, mặt đất lập tức bị đông cứng lại, sương lạnh khuếch tán ra ngoài.

Những sương lạnh này giống như băng sương bao trùm kiến trúc có hình dạng kim tự tháp và quan tài phía trên.

A Ngốc lui về phía sau một bước tránh một giọt máu đen trong đó bắn tới, máu đen rơi xuống mặt đất liền nhanh chóng khuếch tán, sinh ra băng sương dọc theo xương bắp chân của A Ngốc rồi lan tràn lên phía trên. Băng sương và tử khí tràn ngập bị xương bắp chân của A Ngốc cắn nuốt sạch sẽ.

Sau khi cắn nuốt xong tử khí, màu xương chân của A Ngốc càng sáng hơn.

Tử khí nồng đậm trong không khí đều là tai họa đối với phần lớn quái vật, nhưng A Ngốc ở trong đó lại như cá gặp nước. Nó

tiến lên, tay phải nắm hờ. Trong không trung có một lưỡi mâu bằng xương trắng đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay. Nó ném mạnh ra, lưỡi mâu bằng xương trắng hóa thành một tàn ảnh màu trắng bắn về phía bóng đen vừa từ bên trong quan tài lao ra.

Rống!

Một lực lượng đặc biệt lan tràn ở trong hư không, quét trúng vào cơ thể A Ngốc và Bàn Đại Hải.

Bóng đen này cuối cùng cũng lộ ra ở trong tầm mắt Cao Bằng.

【 Tên quái vật 】: Đầu Lâu Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ (không trọn vẹn)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 90 (Thánh cấp)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Thần Thoại / Phẩm chất Thần Thoại

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Hủy Diệt / Hệ Huyết

【 Trạng thái quái vật 】: Vết thương trung bình (phẫn nộ)

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Thần Thánh

【 Năng lực quái vật 】: Làn da thần tính lv8

【 Pháp tắc chưởng khống 】: Pháp tắc cướp đoạt 0. 1%, pháp tắc huyết tinh 0. 04%, pháp tắc mê cung 0. 02%

【 Lĩnh vực quái vật 】: Lĩnh vực mê cung cướp đoạt huyết tinh

【 Đặc tính quái vật】: Cướp đoạt lực lượng (Năng lực pháp tắc kéo dài ra từ bên trong pháp tắc cướp đoạt.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Sau khi sử dụng sẽ tiến hành

cướp đoạt đối với tất cả kẻ địch trong phạm vi trăm mét, có thể cướp đoạt một phần năng lực của chúng trong thời gian ngắn, nếu quá thời gian sẽ trả phần năng lực cướp đoạt này lại.

Nhắc nhở: Trước mắt đã cướp đoạt thao túng Ám Diễm Lv3, chưởng khống vong linh Lv5, phong bạo chi lực Lv5, thời gian duy trì 20 phút.)

Máu tươi trị liệu (Năng lực pháp tắc kéo dài ra từ trong pháp tắc huyết tinh.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Có thể hấp thu máu tươi từ các vị trí trên cơ thể sau đó dùng để khôi phục vết thương của mình.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Chưởng khống pháp tắc huyết tinh cao hơn, hiệu suất khôi phục vết thương cũng sẽ càng cao hơn.)

Lá chắn nguyên tố (Phì Thạc Ma Tượng trời sinh nắm giữ kháng tính rất mạnh đối với nguyên tố.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Sẽ định kỳ tạo thành lá chắn nguyên tố ở bên ngoài cơ thể mình. Lá chắn nguyên tố có thể dùng để trung hòa các loại công kích nguyên tố, đồng thời trước khi lá chắn nguyên tố bị phá hỏng, nó sẽ không chịu ảnh hưởng của bất kỳ trạng thái tiêu cực nào. Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Nếu như lá chắn nguyên tố không bị phá hỏng sẽ không ngừng tích lũy.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Là đầu lâu của Thần Minh Phì Thạc Ma Tượng. Sau khi chết, cái đầu bị thần khí Vô Tận Luân Hồi Mê Cung thu hồi đồng thời tiến hành tế tự, mưu toan phục sinh chủ nhân Mê Cung Chi Thần - Phì Thạc Ma Tượng.

Sau khi Cao Bằng gọi A Ngốc ra, đã hoàn thành hợp thể với nó.

Loại cấp bậc chiến đấu như vậy, mình vẫn nên thành thật ở trong cơ thể của ngự thú làm một khán giả thì tốt hơn... Cao Bằng

cũng không hy vọng ngự thú của mình vướng chân vướng tay vì bảo vệ mình.

Nhưng mà con quái vật này thật sự rất mạnh, trong lòng Cao Bằng thầm than. Thật ra, cho dù là trong quái vật với phẩm chất ngang nhau cũng phân chia cao thấp mạnh yếu.

Đều là quái vật nắm giữ ba đặc tính, nhưng thực lực cũng có thể chênh lệch một cấp bậc, quan trọng là ở chỗ ba đặc tính này của quái vật có đủ biến thái hay có phối hợp hoàn mỹ hay không.

Cũng giống như Tiểu Hoàng, hai đặc tính khuê lực và bí lực phối hợp lại, làm cho Tiểu Hoàng trở thành tồn tại mà những quái vật loại "pháp sư" kia thấy đau đầu nhất.

Mặc dù có cách nói không có năng lực yếu, chỉ có người chưởng khống yếu. Nhưng mà... những lời này cũng chỉ để an ủi những đứa trẻ không biết gì thôi.

Năng lực có phân chia mạnh yếu, thiên phú lại càng quan trọng hơn!

Thuộc tính đầu lâu của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ này làm cho nó thích hợp ứng phó vây đánh nhất. Nếu như số lượng quái vật vây đánh nó càng nhiều, khi nó mở ra năng lực cướp đoạt liền có thể thu được phản hồi càng lớn hơn.

Chính bởi vậy, Cao Bằng không triệu hồi ra những ngự thú khác.

Đầu tiên là đẳng cấp và phẩm chất chênh lệch quá lớn rất dễ dàng bị giết chết trong nháy mắt. Thứ hai là nó có kháng tính rất cao với đòn tấn công nguyên tố. Trước mắt, ngự thú thích hợp nhất để triệu hồi ra dưới tay Cao Bằng cũng chỉ có A Ngốc, Bàn Đại Hải... Còn có A Ban chờ tới thời điểm quan trọng mới triệu hồi ra.

Cái vòi của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ bị Bàn Đại Hải cắn mất một phần ba, chỗ vết cắn có vết xé rách rất rõ ràng, máu đen bám vào gần vết thương mãi không tan...

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 599: Vô Tận Luân Hồi Mê Cung

Cái vòi trên đầu Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ bốc lên một tầng lửa màu đỏ sậm, ngọn lửa điên cuồng thiêu đốt làm chiều dài của cái vòi voi lập tức tăng vọt. Đối với nó thì vòi voi bị cắn đứt một chút cũng hoàn toàn không ảnh hưởng gì, bởi vì vòi voi của nó vốn có thể kéo dài vô hạn... Chỉ cần vòi voi không hoàn toàn bị gãy mất là có thể không ngừng kéo dài ra.

Vòi voi giống như một cái roi quất vào trên cơ thể của Bàn Đại Hải, ngọn lửa màu đỏ sậm thiêu đốt ở trên lớp vảy màu lam nhạt cuối cùng phát ra từng tiếng tách tách.

Một roi đánh ra, trên vảy của Bàn Đại Hải lưu lại vết ngọn lửa màu đen thiêu đốt.

- Ta ngất, đây là lửa gì mà đốt ta khó chịu như vậy chứ?

Bàn Đại Hải chửi khẽ một tiếng.

Vẻ mặt Cao Bằng kỳ lạ. Nếu như hắn không nhìn nhầm ngọn lửa này hẳn là ngọn lửa trên người A Ngốc, bị Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ cướp đoạt sau đó lại dùng để đối phó với Bàn Đại Hải.

Trước đây nhìn uy lực của ngọn lửa này không mạnh, không ngờ khi tấn công ở trên thân Bàn Đại Hải lại là tạo thành hiệu quả ngoài dự đoán.

Cao Bằng thoáng động. Trước đây, Ám Diễm này tấn công ở trên thân của quái vật khác cũng không tạo thành hiệu quả rõ ràng như thế, chẳng lẽ là do Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ dùng nên mới

gia tăng uy lực sao?

Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ hít sâu một hơi, vòi voi vung lên thật cao, cảm giác đầy tính bạo phát.

Ầm!

Vòi voi đánh ngang qua không trung, Ám Diễm bốc lên che khuất bầu trời, khí huyết giống như trường hà.

Bàn Đại Hải quát:

- Ngươi chỉ còn chút thực lực như vậy thôi sao? Đừng có diễn trò nữa.

Bàn Đại Hải lại hít sâu một hơi, thể tích càng lớn hơn, cái miệng khổng lồ giống như Thôn Thiên Ma Uyên, bên trong ánh sáng màu đen dường như có một hố đen vậy.

Hai khí tức rất cường đại va chạm vào nhau ở trung tâm của mê cung.

Đầu ngón chân A Ngốc giẫm nhẹ, cơ thể giống như con chim yến nhẹ nhàng chao lượn nghiêng tránh được đòn tấn công của vòi voi, chân trái giẫm lên mặt đất rồi thu hẹp khoảng cách với Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ.

Lúc này, hai bên chỉ cách nhau có mấy mét. Cao Bằng hợp thể với A Ngốc thậm chí có thể ngửi thấy được mùi máu tươi rất nồng trong không khí, còn nhìn thấy thi ban trên lớp da xù xì ẩm đạm của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ.

Năm ngón tay A Ngốc lớn dần, đầu ngón tay tập trung âm khí nồng đậm chộp vào trên da của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ giống như chộp lên một lớp keo dày.

Sau khi âm khí va chạm vào lớp da cứng rắn bên ngoài của nó

thì lập tức bị khí tức thần huyết bá đạo ma diệt.

A Ngốc thoáng suy nghĩ, trên tay dừng truyền ra âm khí, sau đó nháy mắt lại hóa thành một ngọn lửa màu đỏ sậm hừng hực thiêu đốt.

A Ngốc vốn chưởng khống Ám Diễm đạt đến lv6, bị Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ tạm thời hấp thu một phần, đẳng cấp ngọn lửa còn lại vẫn cao hơn phần bị hấp thu mất.

Lòng bàn tay nó vỗ tới, ngọn lửa tiếp xúc với lớp da thần tính, trong nháy mắt phát ra uy năng khủng khiếp.

Lớp da thần tính phát ra tiếng rít, dường như có thứ gì đó nổ tung.

Ngọn lửa điên cuồng rít gào, trong không khí quanh quẩn cuồng phong mãnh liệt.

- Ngang!

Ầm!

Cánh tay trái của A Ngốc đúng lúc giơ lên, ngăn cản vòi voi đập tới.

Trong phút chốc, A Ngốc cảm giác cơ thể bị xiết chặt, vòi voi trực tiếp quấn lấy A Ngốc.

Rắc rắc rắc, tiếng xương va chạm liên tiếp phát ra.

Ầm!

Vòi voi buông ra, Bàn Đại Hải đúng lúc đánh vào mặt bên.

Hai bên lui về phía sau hai bước. A Ngốc lắc lắc cái cổ, nhìn thấy nơi mình vừa dùng Ám Diễm để tấn công đã trở nên đen kịt, hơn nữa để lại một dấu tay xương rất rõ ràng.

- Chẳng lẽ Ám Diễm này có khả năng tăng thêm tổn thương đối với sinh vật có thần tính sao!

Trong đầu Cao Bằng không ngừng suy nghĩ, trước đó hắn không phát hiện ra điểm này.

Nhưng tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, còn tiếp tục kéo dài thì sợ rằng không ổn. Dù sao ở đây vẫn là địa bàn của kẻ địch.

- Rống!

Phía sau mê cung truyền đến những tiếng rống lớn.

Tiếng bước chân mạnh mẽ giống như tiếng sấm cuồn cuộn, có rất nhiều quái vật sinh sống ở trong mê cung đang đến gần.

- Cao Bằng, ngươi bảo A Ngốc kiềm chế nó, ta tới cho nó một đòn trí mạng.

Bàn Đại Hải thông qua huyết khế vội nói.

- Được.

A Ngốc hít sâu một hơi, hai cánh tay giao nhau giơ lên thật cao.

- Lồng giam xương cốt!

Ầm ầm ầm, tầng đất vỡ ra, từng cái xương trắng cực lớn từ các góc độ đâm thẳng lên không trung, gai xương lóe ra ánh sáng u ám đỏ như máu.

Giống như ở trên mặt đất nở ra một đóa hoa xương trắng địa ngục.

Gai xương từ dưới đất chui lên theo các góc độ khác nhau kẹp chặt lấy Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ.

Bởi vì phong tỏa rất kín, căn bản không để cho Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ có không gian để thi triển sức lực, trong khoảng thời gian ngắn lại không có cách nào thoát được.

Tuy lồng giam bằng xương trắng này không giam giữ được Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ bao lâu, nhưng đủ để tranh thủ thời gian cho Bàn Đại Hải.

Trái tim trong cơ thể Bàn Đại Hải đập mạnh, một lượng máu tươi chảy ngược lên trên Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha.

Hấp thu máu tươi, Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha xuất hiện ánh sáng màu lam.

Bàn Đại Hải vội vàng há miệng, để cho Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha từ trong miệng bay ra.

Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha lập tức phát ra ánh sáng ở mức độ cao nhất, ngay sau đó thu liễm vào trong rồi hóa thành một hố đen.

Trong hố đen truyền đến những tiếng nổ ầm ầm ầm, giống như cối xay thịt.

Trong đồng tử đờ đẫn của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ bỗng xuất hiện một tia sáng.

Khóe miệng đầy vết máu mở ra, sợi râu cứng rắn phía trên giật giật.

- Hải Hoàng Thôn Phệ...

Hố đen từ Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha đã đập xuống đầu nó.

Khi đó, tất cả mê cung đều điên cuồng run rẩy.

Một tầng dàn khung màu vàng bán trong suốt từ trong tường vây rơi ra, tất cả mê cung đều đang chao đảo.

Từng đường dàn khung màu vàng giăng kín khắp nơi, cuối cùng biến thành một tiểu mê cung màu vàng.

m thanh của những quái vật kia lại càng lúc càng xa...

Tất cả âm thanh trên thế gian này đều biến mất.

Chỉ còn lại hố đen trên đỉnh đầu đập xuống, còn có mê cung màu vàng cỡ nhỏ từ dưới chân dâng lên.

Phát hiện ra di hài của chủ nhân gặp uy hiếp trí mạng, Vô Tận Luân Hồi Mê Cung theo bản năng tự động bảo vệ.

Đây là bản thể của Vô Tận Luân Hồi Mê Cung.

Ánh mắt Cao Bằng lập tức sáng lên.

Vô Tận Luân Hồi Mê Cung đã thoát ly lớp vỏ xác mê cung khổng lồ cồng kềnh kia.

Ngay khi nó vừa rời ra, tất cả khu vực bên trong tường vây của mê cung đều đang phát sinh biến hóa.

Giống như một cái bình gồm nhiều ngăn chứa các loại chất lỏng, nhưng lúc này cái bình đột nhiên dời đi, các loại chất lỏng chứa bên trong trộn lẫn với nhau, đồng thời lộ ra trong không khí.

Lực lượng ẩn chứa ở các khu vực bên trong mê cung chính là chất lỏng được chứa ở trong bình.

Hố đen do Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha tạo ra đã hạ xuống, da đầu của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ bị vỡ ra. Máu tươi, da đầu và cơ bắp bị xoắn nát sau đó cắn nuốt rồi hóa thành lực lượng của Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha.

Từ phía xa nhìn lại giống như một mặt trời màu đen chậm rãi hạ xuống.

Ầm!!!

Mặt trời màu đen đang hạ xuống chợt dừng lại, phía dưới có một màn chắn màu vàng hiện lên ngăn chặn nó.

Phần đầu của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ bị cứng rắn "cắn" rơi một miếng lớn, nhìn qua giống như một cái đầu trọc tàn khuyết, xương sọ nơi cao nhất bị gặm đi một góc.

Nhưng mà cảnh tượng như vậy cũng không buồn cười. Khi cảm giác có uy hiếp đến tính mạng, ánh mắt Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ trở nên đỏ ngầu, thần diễm bốc lên tận trời cao.

- Chết chết chết, các ngươi đều phải chết!!!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 600: Hải… Hầu Tử

Tựa như hải dương phẫn nộ, Thần Trạch màu vàng trên không trung bộc phát ra một tiếng sét khủng bố.

Cái đầu của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ lăng không chuyển qua gắt gao nhìn chằm chằm vào A Ngốc.

Không…

Nó đang nhìn mình.

Qua đôi mắt của A Ngốc, Cao Bằng đối mặt với Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ. Đột nhiên từ đáy lòng Cao Bằng dâng lên một cảm giác kỳ lạ, con Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ to mọng này đang nhìn mình.

- Ngang!

Thần huyết màu đen đã khô cạn trong đầu của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ điên cuồng run rẩy, từng sợi kim quang bắn ra từ bên trong thần huyết màu đen.

Vốn khí diễm đã thao thiên lúc này lại càng bốc lên cao hơn, hư không vặn vẹo, thần huyết nóng rực như một cái hoả lò tạo ra nhiệt độ khủng bố.

Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ há miệng, sau khi bờ môi tách ra, có thể thấy hai bên trái phải của bờ môi có hai mặt cắt màu trắng. Hai mắt Cao Bằng ngưng tụ.

Đó là chỗ ngà voi đứt rời.

Ngà voi là vũ khí quan trọng nhất của voi, cong như đao, dài

như mâu.

Máu đen tiếp tục không ngừng tuôn ra từ chỗ vết thương, từ đó kéo dài ngà voi ra.

Trên ngà voi không ngừng vang lên từng tiếng ong ong như hồng chung đại lữ, máu đen sền sệt thành tia đan lại thành mạng nhện kéo dài ngà voi đã gãy ra phía ngoài.

- Đây là ngà voi do thần huyết ngưng tụ thành, không phải ngà voi bình thường. A Ngốc ngươi phải cẩn thận.

Cao Bằng nhìn thấu. Nếu là ngà voi ban đầu của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ, chỉ sợ lực sát thương và sự cứng rắn cũng không dưới thần khí [image]của nó.

Nhưng dù là ngà voi do thần huyết ngưng tụ thành cũng đem đến áp lực rất lớn cho hắn.

- Chủ nhân yên tâm…

A Ngốc vẫn bình thản, không lùi mà tiến tới. Chân phải dẫm mạnh xuống đất, tiếng bước chân chấn nhiếp tâm hồn.

Âm hồn chi tâm trong lồng ngực phiêu tán rất nhiều sương mù màu xám trắng bao bọc toàn thân A Ngốc. Cơ thể nó hoàn toàn biến mất trong màn sương mù nồng đậm, như ẩn như hiện.

Không gian đang vặn vẹo, không gian sau lưng A Ngốc hoàn toàn hỗn loạn, trong mơ hồ dường như có vật gì đó đang nổi lên.

Rống!

Hai mắt Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ phủ đầy tơ máu, ngà voi đã gãy lần nữa dài ra.

Toàn thân ngà voi mới mọc đen kịt, tựa như được cấu thành từ mạng nhện, bên trong trống rỗng, nhưng có thể nhìn ra được

kết cấu hoàn chỉnh của nó. Mũi nhọn của ngà voi là một mảnh đen nhánh, máu tươi màu đen bị nhiệt độ cao đốt cháy thành màu đỏ thẫm, mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập khắp nơi.

- Chết chết chết!

Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ rống lên một tiếng, cuốn theo ác phong nồng đậm vọt tới A Ngốc.

Đôi ngà voi nổ bắn ra thần diễm ngập trời, dù có một ngọn núi ngăn trước mặt cũng sẽ bị nó đụng nát.

Cổ họng của A Ngốc cũng gào lên như mãnh thú.

A Ngốc giang hai tay ra, sau lưng có một đoàn bóng đen nồng đậm đến cực điểm bao phủ thiên khung.

Mặt đỏ xương trắng, hắc diễm che trời, hai vai sinh ra gai xương dữ tợn, hai tay dài quá gối, ma sí che lấp mặt trời. Đó chính là hư ảnh của Bạch Cốt Ma Thần!

Ầm ầm! Khí huyết hoá thành sông dài, hư ảnh Bạch Cốt Ma Thần ngửa mặt lên trời gào thét rồi biến thành một bóng đen dung nhập vào trong cơ thể A Ngốc.

Sức mạnh trong cơ thể A Ngốc trở nên cuồng loạn. Cao Bằng có thể cảm nhận được rõ ràng tử vong chi lực vốn tương đối bình tĩnh trong cơ thể A Ngốc đột nhiên sôi trào, trở nên táo bạo khác thường, linh hồn của A Ngốc dường như bị thứ gì đó kích thích, lại càng thêm thị sát hơn.

Tiến lên một bước, trên hai tay A Ngốc chảy xuôi một tầng sương mù màu xám trắng, linh hồn lực hóa thành thực chất bao trùm hai tay nó.

Vốn A Ngốc phải đổi sang trạng thái Âm Hồn Chúa Tể mới có thể dùng được linh hồn lực, nhưng lúc này nó chưa đổi trạng thái

đã có thể cùng lúc thi triển hai sức mạnh khác nhau.

Bóng đen hiện lên, A Ngốc bị cỗ cự lực này húc phải lùi vài chục bước, lòng bàn tay nó nắm chặt ngà voi, linh hồn lực kịch liệt phản ứng với ngà voi ngưng tụ từ thần huyết, bốc lên khói trắng nóng rực.

Xương cốt trên tay A Ngốc đang điên cuồng run rẩy, hắc vụ đen kịt che kín cơ thể, chỉ lộ ra hai con ngươi màu đỏ đâm xuyên hắc ám.

Đùng!

A Ngốc lại lùi thêm một bước. Dù nó có bật hết hỏa lực thì sức mạnh của nó vẫn có chênh lệch không nhỏ với Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ.

A Ngốc lui lại từng bước từng bước, sức mạnh trong cơ thể lại càng cuồng bạo hơn.

Trong đôi mắt Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ loé lên một tia đắc ý, còn có cả sự tham lam điên cuồng.

Nó ngửi thấy hương vị thơm thuần từ bộ khô lâu này.

Nó muốn ăn! Muốn ăn bộ xương này!

Ăn hết bộ xương rồi, thương thế của nó có thể khôi phục một phần, thậm chí còn có thể thu được những lợi ích khác.

Cơ thể Bàn Đại Hải nhích một cái liền thu nhỏ lại, sau đó hoá thành một cái bóng đen phóng về phía đầu lâu của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ.

Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ sinh lòng cảnh giác, vòi voi quét ngang, ác phong gào thét, nương theo cuồng phong điên cuồng xé rách.

Bàn Đại Hải cười lạnh:

- Trộm gió của ta để đối phó với ta sao, vẫn cứ thiên chân khả ái như thế. Ta còn tưởng ngươi chỉ còn lại cái đầu sẽ thông minh hơn, không ngờ lại càng ngu xuẩn hơn.

Thân thể Bàn Đại Hải hơi động, linh hoạt không giống như một con cá đầu to.

Nó nhẹ nhàng nhanh nhẹn tránh gió, ác phong đang ập tới không thổi được Bàn Đại Hải bay đi, ngược lại còn cho nó mượn lực để bay lên, nhẹ nhàng như một chiếc lá quấn quanh vòi voi bay vào sát mặt.

Bàn Đại Hải vững vàng hạ xuống đỉnh đầu của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ. Nó nhìn chằm chằm vào cái lỗ thủng mà chính mình đã tạo ra, cười hắc hắc.

- Trời cũng giúp ta!

Thân hình bạo khởi, Bàn Đại Hải bay tới cái lỗ thủng trên đầu Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ.

Cái đầu của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ sinh lòng cảnh giác, chỉ cảm thấy một trận ác hàn.

Trong miệng phát ra đủ loại tiếng gầm, lỗ thủng trên đầu bốc lên khói đặc cuồn cuộn, tựa như một nồi lẩu, ánh sáng màu máu đỏ tươi bốc khói trên lỗ thủng.

Mặc kệ Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ gào thét, Bàn Đại Hải nhảy cả thân cá vào trong.

Qua lỗ thủng trên đỉnh đầu, chớp mắt xuất hiện một màng mỏng màu vàng kim nhàn nhạt, nhưng Bàn Đại Hải đánh xuyên qua chỉ trong chớp mắt.

Trong tiếng cười to càn rỡ của Bàn Đại Hải, đột nhiên Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ cứng ngắc, dừng mọi hoạt động.

A Ngốc khẽ quát lên, bước tới lật nghiêng. Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ bị lật tung, thân thể khổng lồ bị A Ngốc nhẹ nhõm giơ lên, ầm ầm rơi xuống đất.

Mặt đất điên cuồng run rẩy, nổ tung ra vô số khe hở tràn ngập khắp nơi.

Cái đầu của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ còn cứng hơn đá nhiều, đầu lâu thần tính nện xuống đất một cái làm trời long đất lở.

Trong cái đầu to lớn của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ, Bàn Đại Hải biến thành một con cá linh mẫn bơi qua lại.

Trong đầu của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ chỉ hoàn toàn là huyễn cảnh mông lung, bốn phía trôi nổi rất nhiều vật chất thần tính màu vàng kim.

Nhưng lúc này những vật chất thần tính đó đều đang ở trong trạng thái chờ đợi, màu sắc u ám, hữu khí vô lực trôi nổi trong đầu.

Bốn phía hiện lên các loại huyễn cảnh.

Một con Viễn Cổ Man Tượng lao vút trên bình nguyên, vòi voi giơ cao, vui sướng mà hoạt bát.

…

Nơi xa, từng con sói trắng to lớn đang không ngừng vây quét với một tốc độ khủng khiếp, đồng tộc Viễn Cổ Man Tượng xung quanh đang dồn dập ngã xuống.

…

Máu tươi nhuộm đỏ cơ thể nó, thân thể Viễn Cổ Man Tượng chợt lớn lên, thần sắc dữ tợn, cặp răng sắc bén như hai cái cưa xé nát tộc đàn quái vật trước mắt.

…

Xa tít ngoài biển sâu, Viễn Cổ Man Tượng đứng thẳng người lên, hai tay nắm chắc vũ khí của mình chinh chiến tứ phương.

- Là cuộc đời của tên này…

Bàn Đại Hải sửng sốt một chút, sau đó lặng lẽ du đãng trong đầu Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 601: Phân Chia Tang Vật

Tên này... Cao Bằng có chút không đành lòng nhìn nữa. Thấy Bàn Đại Hải tiến vào trong đầu Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ, hắn chợt nghĩ đến con khỉ nào đó.

Cũng là thao tác không nghiêm túc, cũng thích tiến vào trong cơ thể kẻ khác như vậy.

- Ta muốn xem nó có bí mật gì hay không.

Bàn Đại Hải mê mẩn ở trong những mảnh vỡ ký ức của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ.

Nhưng Bàn Đại Hải tìm kiếm một hồi, nó lại phát hiện có điều không đúng.

- Những mảnh vỡ ký ức này quá rải rác.

Bàn Đại Hải nhíu mày.

Ký ức này căn bản không hoàn chỉnh. Quan trong nhất là việc ngươi là kẻ địch cả đời của ta, nhưng lại không có bao nhiêu ký ức liên quan tới ta!!!

Trong lòng Bàn Đại Hải điên cuồng phỉ nhổ.

Cho dù là ký ức liên quan tới thần khí của ta cũng nhiều hơn ta!

Bàn Đại Hải cười lạnh:

- Ký ức của nó không hoàn chỉnh, cho dù thật sự sống lại cũng không chắc còn có thể là nó nữa.

Thần cách của nó đã tan vỡ, thần hồn tan biến.

Cái đầu của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ thật ra đã tự đản sinh ra ý thức.

Có liên quan đến Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ, nhưng không phải là nó.

- Đầu óc nó sẽ không trống rỗng chứ.

Bàn Đại Hải kinh ngạc không hiểu.

Vì sao mình có cảm giác đi dạo lâu như vậy vẫn không phát hiện ra trong cái đầu này có cái gì, cái đầu này nhất định là trống rỗng rồi.

Vẻ mặt Bàn Đại Hải không tốt, hơi lắc người, cơ thể lập tức lớn lên gấp mấy chục lần, trong nháy mắt lại hóa thành một cự thú biển sâu dữ tợn bơi qua lại ở trong đầu của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ.

Không bao lâu, nó đã nhìn thấy một thứ giống như mây nấm màu trắng, phía trên còn có một ít sương mù màu trắng tập trung thành hình côn trùng đang phô trương thanh thế với Bàn Đại Hải.

Bàn Đại Hải đâu thể quan tâm nhiều như vậy, trực tiếp mở miệng lớn cắn tới!

...

Cái đầu của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ đang giằng co với A Ngốc đột nhiên run lên, giống như động kinh điên cuồng lắc lư.

A Ngốc thừa cơ xông lên đánh ra một chưởng. Trong lòng bàn tay nắm lấy Ám Diễm vỗ vào chỗ mũi bị cắn đứt của Phì Thạc Ma

Tượng Chi Chủ, giống như một cái bàn ủi ấn lên trên vết thương.

Theo một tiếng kêu thảm thiết chấn động trời cao, đầu lâu Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ ra sức giãy giụa,

A Ngốc bị đánh bay, cái đầu giống như một quả bóng cao su đập loạn ở trong mê cung, rất nhiều bức tường bị đập đổ và sụp xuống, đá nát thành bột. Nó điên cuồng lần cuối cùng trước khi chết.

Sau khi giằng co tròn nửa giờ, cuối cùng nó mới dừng lại.

Vô Tận Luân Hồi Mê Cung giằng co với Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha phát hiện ra đầu lâu Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ đã dừng giãy giụa, lập tức bỏ chạy không hề do dự.

- Chạy đi đâu?

Cao Bằng sớm đã có sự chuẩn bị, làm sao có thể để cho chiến lợi phẩm chạy trốn được.

Hắn búng tay một cái triệu hồi ra A Xuẩn.

- Không gian bạo loạn!

A Xuẩn dùng hết sức lực thi triển ra không gian bạo loạn. Vùng không gian phía trước lập tức phát sinh biến hóa khủng khiếp, không trung chấn động, không gian trùng trùng điệp điệp phát sinh vặn vẹo.

Vô Tận Luân Hồi Mê Cung phóng ra ánh sáng màu vàng, sau đó dần dần mơ hồ, muốn biến mất ở trong không khí.

Không gian bạo loạn phát ra từng tầng sóng cuộn sôi trào.

Khi thấy Vô Tận Luân Hồi Mê Cung sắp biến mất, trong phút chốc lại bị một sóng không gian đẩy ngược lại...

Chờ sau khi nó bị đẩy trở về đã nhìn thấy một bộ xương khô, một con cá mè hoa và một bộ niềng răng đứng thành hình tam giác bao vây nó.

Vô Tận Luân Hồi Mê Cung:

- ? ? ?

- Chạy à? Ngươi muốn chạy đi đâu?

Bàn Đại Hải cười một cách kỳ quái.

Cuối cùng, trận chiến đấu này đã kết thúc, đầu lâu Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ vẫn không nhúc nhích, mặt úp xuống mặt đất.

Vô Tận Luân Hồi Mê Cung bị niềng răng cắn chặt.

Dưới chân đã hóa thành một đống đổ nát thê lương, phía xa còn không ngừng có dòng lũ nguyên tố bạo loạn.

Vốn các loại nguyên tố này đều là do Vô Tận Luân Hồi Mê Cung hấp thu, sau đó ngưng tụ ra "cạm bẫy", bây giờ cạm bẫy đã bị phá hỏng, chỉ còn lại có những lực lượng nguyên tố không bị ràng buộc lang thang ở trong không khí. Những nguyên tố chi lực này không hợp nhau, cuối cùng chúng sẽ phát sinh "phản ứng" mãnh liệt, mãi đến khi hoàn toàn tiêu tan ở trong không khí mới thôi.

Phía xa hơn vẫn có quái vật thỉnh thoảng gào thét.

Tuy nhiên âm thanh này đang xa dần. Khi chúng phát hiện nơi này phát sinh chiến đấu, chúng có ý thức tránh đi.

- Chúng ta... làm vậy coi như là giết thần sao?

Bây giờ Cao Bằng còn có chút hoảng hốt.

Bàn Đại Hải, A Ngốc cộng thêm một thanh thần khí lại có thể

giết thần như thế.

- Phì.

Bàn Đại Hải không nhịn được cười.

- Cao Bằng, ngươi suy nghĩ nhiều rồi. Nếu như đây cũng tính là thần, vậy thần cũng quá không đáng tiền. Nó không có thần hồn, cơ thể thần không hoàn chỉnh, hơn nữa còn bị tổn hại nghiêm trọng, cũng không có thần cách. Nhiều nhất cũng chỉ là một sinh vật có thần tính thôi.

- Sinh vật thần tính?

Cao Bằng thì thào tự nói.

- Đúng vậy, sinh vật thần tính chính là thi thể thần không trọn vẹn đã xuất hiện linh trí, sau đó biến thành quái vật, sinh vật thần tính cũng có mạnh có yếu. Yếu thì chỉ là Đế cấp, mạnh có thể so sánh với thần linh. Sinh vật thần tính mạnh hay yếu có liên quan tới thực lực của nó khi còn sống và mức độ hoàn hảo của tàn thi.

- Lần này chúng ta phải chia của công bằng.

Cao Bằng bắt đầu chia đồ:

- Chiến lợi phẩm của chúng ta có tàn thi của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ và một cái Vô Tận Luân Hồi Mê Cung.

- Đúng rồi, A Ngốc ngươi chọn trước đi.

Bàn Đại Hải hào phóng nói.

A Ngốc do dự nhìn một hồi, cuối cùng lựa chọn tàn thi của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ.

Thần khí không có nhiều lực hấp dẫn với nó, nó cũng không thích loại thần khí này, nếu như là liêm đao hoặc trường kiếm thì

có lẽ nó còn có thể động lòng. Nhưng mê cung này... vẫn là thôi đi.

- Ôi, mắt quan sát của ngươi đúng là tốt đấy, chọn đúng một món bảo bối đáng giá nhất.

Bàn Đại Hải thở dài, dáng vẻ như muốn nói ngươi kiếm lời lớn rồi.

Bàn Đại Hải nói xong thì giống như kẻ trộm thò vây cá muốn lấy đi Vô Tận Luân Hồi Mê Cung.

Một bàn tay to lớn, thuần hậu đặt ở trên vây cá của Bàn Đại Hải.

Bàn Đại Hải ngẩng đầu đã nhìn thấy ánh mắt thành thật, đôn hậu, lương thiện của Cao Bằng.

- Ngươi làm gì thế?

- A Ngốc chọn xong, còn lại chính là của ta mà.

Cao Bằng đương nhiên nói.

Bàn Đại Hải im lặng một lát, đau trứng nói

- Ngươi làm cái gì...

- Ta và A Ngốc hợp thể, ta cũng tham dự vào trận chiến đấu này.

Cao Bằng đương nhiên nói.

- Ngươi...

Bàn Đại Hải khiếp sự trước sự vô sỉ của Cao Bằng. Hắn đã một lần nữa đổi mới nhận thức và giới hạn chịu đựng của nó.

Tại sao có người không biết xấu hổ như vậy chứ! ?

- Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không cầm thứ thuộc về ngươi.

- Thứ thuộc về ta... là thứ gì chứ?

Bàn Đại Hải buồn bực.

- Ngươi thu được sự thỏa mãn và hạnh phúc khi báo được thù, đạo tâm thông suốt khi tự tay giải quyết kẻ thù.

Bàn Đại Hải:

- ...

Đạo tâm của Bàn gia ta bây giờ không ổn, ta muốn cắn ngươi một phát!

Cao Bằng, ngươi chính là tâm ma của ta.

Cao Bằng nhặt Vô Tận Luân Hồi Mê Cung lên, bản thể mê cung màu vàng không lớn, đại khái cũng chỉ bằng một khối rubic. Khi cầm lên vô cùng nhẹ giống như hoàn toàn không có trọng lượng, mang theo cảm giác thô ráp của từng hạt kim loại tròn.

- Đại Hải, làm thế nào để thần khí này nhận chủ vậy.

Cao Bằng ngắm nhìn một hồi vẫn không biết phải làm sao.

Bàn Đại Hải:

- Ha ha.

Cao Bằng suy nghĩ một lát liền lấy ra tế đàn Đại Thiết Cát rồi hỏi Hắc Oa:

- Ngươi biết thần khí này nhận chủ thế nào không?

Hắc Oa nhìn thấy thần khí trong tay Cao Bằng, ánh mắt lập tức sáng lên:

- Ngươi cho ta phân giải nó, ta sẽ nói cho ngươi biết.

Cao Bằng thở dài:

- Tại sao cả đám đều không đáng tin cậy như vậy?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 602: Pháp Tắc Mê Cung

- Hừ, ngươi không có nguyên tố chi lực nên không thể khống chế được thần khí đâu. Trước đây ta cũng đã nói rồi, ngươi muốn khống chế thần khí thì nhất định phải nắm giữ pháp tắc. Mà ngươi không phải quái vật, làm thế nào khống chế thần khí chứ?

Bàn Đại Hải không vui nói.

- Nguyên tố chi lực?

Cao Bằng nhíu mày, hắn thật sự không có thứ này.

- Ngươi thật sự muốn sử dụng thần khí thì chờ sau này chúng ta hợp thể, ta để cho ngươi dùng là được rồi.

Bàn Đại Hải bất đắc dĩ nói.

Cao Bằng cúi đầu kiểm tra thuộc tính của mê cung.

【 Tên vật phẩm 】: Luân Hồi Vô Tận Mê Cung (thần khí)

【 Ẩn chứa pháp tắc 】: Pháp tắc mê cung 7%

Suy nghĩ một lát, Cao Bằng ném Luân Hồi Vô Tận Mê Cung cho Bàn Đại Hải. Nó nhận lấy mới nói với hắn:

- Thật ra Luân Hồi Vô Tận Mê Cung này còn có một cách dùng khác, đó chính là bồi dưỡng quái vật. Năm đó nó chính là một cái chìa khoá để tên kia dùng bồi dưỡng thuộc hạ.

- Bồi dưỡng quái vật, vậy chắc cũng có thể bồi dưỡng ngự

thú... Ta phải bồi dưỡng thế nào?

Cao Bằng trầm ngâm nói.

- Ta không biết, đây cũng là lần đầu tiên ta nhận được Luân Hồi Vô Tận Mê Cung này. Nhưng trước đây ta đã từng nhìn thấy tên kia dùng qua.

Bàn Đại Hải lắc đầu.

Cao Bằng gật đầu:

- Được, vậy mấy ngày tới ngươi rảnh rỗi lại suy nghĩ về công dụng của nó đi.

Vẻ mặt Hắc Oa buồn bã, u oán. Đã không cho ta phân giải thần thi, đến thần khí cũng không cho, các ngươi cứ làm thế sẽ mất ta đấy.

Bên kia, A Ngốc đi tới trước đầu lâu Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ. Vóc dáng A Ngốc lớn như vậy nhưng còn chưa cao bằng cái đầu này.

Đầu lâu Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ nằm trên mặt đất chết không nhắm mắt, giống như một quả bóng bowling cực lớn.

A Ngốc thu lại tất cả vết máu trên mặt đất, do dự một lát, sau đó định hấp thụ tử khí bên trong cái đầu.

Nhưng mà ngón tay nó vừa chạm vào phía sau cái đầu thì giống như bị kim đâm.

Bên trong hộp sọ dường như có một biển lớn, tử khí lan tràn, cuồng bạo hóa thành một làn sóng lớn khuếch tán từ bên trong thất khiếu ra ngoài, trong nháy mắt lại cuốn ra khắp nơi.

Bị tử khí cọ rửa, từng tảng đá biến thành màu xám trắng, phía trên thủng trăm ngàn lỗ.

Thần sắc A Ngốc hơi động, tháo Địa Ngục Vô Tương Thụ cắm rễ ở phía sau lưng mình xuống. Sau khi suy nghĩ một lát, nó nâng Địa Ngục Vô Tương Thụ rồi leo lên trên đỉnh đầu lâu Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ, sau đó ôm cây theo lỗ thủng trên đỉnh đầu nhảy xuống.

Giống như một người nhảy vào một vại nước lớn.

Chỉ có điều đây không phải là người, mà là một bộ xương khô. Đây cũng giống lọ chứa nhưng không phải vại nước, mà là một cái đầu của thần.

Sương mù màu xám từ trong thất khiếu chảy ra hoàn toàn che phủ cái đầu, không người ta không thấy được nó, chỉ thấy có một quả cầu sương mù màu xám không ngừng xoay tròn.

Trong cuộc chiến đấu vừa rồi, tế đàn hình kim tự tháp đã bị phá hỏng hơn nửa, phía trên có một quan tài bị lật nghiêng.

- Quan tài này có thể dùng để chứa thi thể của thần, hẳn là không đơn giản.

Cao Bằng gõ một cái vào ván quan tài, trầm ngâm nói.

- A, ngươi nói cái quan tài này sao.

Bàn Đại Hải đang chơi đùa với Vô Tận Luân Hồi Mê Cung liền tranh thủ thời gian quay đầu sang nói:

- Ta đã thấy quan tài này rất nhiều lần rồi. Trước đây, sau khi một người bạn cũ của ta chết cũng được chứa trong quan tài này. Sau đó lại có thần linh khác cũng từng để ở bên trong.

- Vậy quan tài này còn là một bảo bối sao?

- Bảo bối gì đâu, quan tài này không phải chỉ có một, mà có rất nhiều cái giống như đúc với cái này. Không biết nó làm ra như thế

nào, nhưng phẩm chất không tệ. Hơn nữa chất lượng công năng bảo đảm rất tốt, cho dù để lâu ở bên trong cũng sẽ không mục nát.

Bàn Đại Hải tùy tiện nói.

Cao Bằng thả các ngự thú khác ra. Một đám ngự thú tạm thời sinh hoạt ở trong mê cung đổ nát này, nồng độ nguyên tố ở khu vực này đặc biệt cao, sinh hoạt ở trong đó thật ra cũng rất thư thái.

Trong khoảng thời gian này Bàn Đại Hải cuối cùng đã suy nghĩ ra đại khái về cách sử dụng Vô Tận Luân Hồi Mê Cung.

- Công dụng chủ yếu của thần khí này là dùng để vây khốn kẻ địch, về phần diệt giết kẻ địch chỉ là công năng phụ trợ mà thôi. Năm đó, Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ và ta không hợp nhau, nó lại thích dùng mê cung này vây khốn ta, sau đó ở trong mê cung chém giết với ta.

Tuy nhiên, muốn sử dụng mê cung này vây khốn kẻ địch thì nhất định phải nắm giữ pháp tắc chi lực mới được.

Bàn Đại Hải nói:

- Mà các thần khí đều như vậy, pháp tắc chi lực mới có khả năng sử dụng lực lượng của chúng ở mức cao nhất.

- Đám thần các ngươi chế tạo ra những thần khí này, vì sao còn phải làm cho phức tạp như thế. Nhất định phải có pháp tắc chi lực mới có khả năng sử dụng, trực tiếp sử dụng nguyên tố chi lực để điều khiển không phải là xong rồi sao? Vừa đơn giản lại thuận tiện tiện.

Cao Bằng có chút phiền muộn.

Tuy hai thần khí đều ở trong tay của Bàn Đại Hải, nhưng nó là ngự thú của mình, cho nên nói mình có hai thần khí cũng không

sai.

Nhưng bởi vì mình không có ngự thú nắm giữ pháp tắc chi lực, cho nên năng lực của hai thần khí này đều bị hạn chế hơn chín phần.

Bàn Đại Hải nói:

- Thật ra đám thần chúng ta chế tạo thần khí cũng là để tăng cường thực lực của mình. Trước khi thành thần, chúng ta đều sử dụng các loại năng lực siêu phàm, nhưng sau khi thành thần chỉ sử dụng pháp tắc để chiến đấu. Có vài thần bởi vì vài nguyên nhân nên chỉ có thể tập trung luyện một loại pháp tắc, còn có thần vì có vài nhược điểm nên mới cần tới thần khí để bù đắp.

Trong mỗi thanh thần khí đều ẩn chứa pháp tắc.

Bởi vì pháp tắc trong thần khí độc lập với bên ngoài, cho nên có thể giảm bớt rất nhiều xung đột. Hơn nữa...

Bàn Đại Hải thở dài:

- Năm đó ta chế tạo Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha chính là để tham ngộ pháp tắc thôn phệ. Ta không biết pháp tắc thôn phệ, pháp tắc này rất khó tu luyện. Cho nên ta giết một con Thao Thiết, sau đó dùng nó và một ít thần vật để chế tạo ra pháp tắc thôn phệ, không ngờ được vừa rèn xong thần khí không lâu lại bị tập kích.

Pháp tắc mê cung này tương đối phức tạp, xem như là một pháp tắc kết hợp.

Cao Bằng gật đầu. Không trách được trong Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha chỉ ẩn chứa có 2% pháp tắc.

- Quan trọng nhất là chúng ta chế tạo thần khí để cho mình dùng, sao có thể nghĩ tới quái vật khác dùng như thế nào.

- Nhưng có một vài công năng căn bản vẫn có thể sử dụng được.

Bàn Đại Hải đắc ý nói:

- Luân Hồi Vô Tận Mê Cung có thể giải phóng ra hình thái, sau đó hóa thành một mê cung siêu lớn. Đương nhiên kích thước của mê cung này có thể biến hóa căn cứ vào ý muốn của ta. Sau khi mê cung giải phóng hình thái sẽ hấp thu các loại nguyên tố trong không khí, sau đó ở bên trong mê cung hình thành các loại hoàn cảnh, còn có các loại cạm bẫy. Nhưng ta cũng có thể chủ động điều khiển mức độ nồng đậm của các loại nguyên tố bên trong mê cung, sau đó dùng để tăng cường tốc độ tu luyện cho ngự thú hoặc bồi dưỡng linh thực.

Bàn Đại Hải nói.

- Đây cũng chính là một ít tiểu bí quyết sử dụng mà ta tạm thời tìm được.

Cao Bằng gật đầu:

- Vậy cứ thử trước đã.

- Được.

Bàn Đại Hải phun ra Luân Hồi Vô Tận Mê Cung, thể tích của tiểu mê cung màu vàng lập tức tăng vọt.

Trong chớp mắt nó đã tăng lên gấp ngàn vạn lần.

Ầm ầm!

Một mê cung khổng lồ màu vàng xuất hiện ở trên bình nguyên.

Mặt đất rung lên, bùn đất từ trong đất bay ra, sau đó tiến vào bên trong không gian màu vàng.

Thời gian một nén hương trôi qua, trước mắt bọn họ xuất hiện một mê cung khổng lồ trải dài vô tận.

Sau khi mê cung thành hình liền điên cuồng hấp thu các loại nguyên tố trong trời đất, ở trên không trung của mê cung hình thành từng vòng lốc xoáy nguyên tố.

Mà ở bên trong mê cung, các loại hoàn cảnh, thực vật, sa mạc, đầm lầy... đột nhiên sinh ra.

- Cái này...

Cao Bằng vỗ trán một cái.

Mê cung này không phải là một động phủ tu luyện di động siêu cấp sao?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 603: Xuất Quan

Khi ngự thú của Cao Bằng càng ngày càng nhiều, làm sao để an trí cho chúng đã trở thành một vấn đề lớn.

Vì ngự thú của hắn rất phong phú, trên cơ bản bao trùm tất cả các loại hình và các đại thuộc tính.

Rất khó tìm một nơi nào ở dưới mặt đất để đồng thời chiếu cố cho chúng, khó tránh khỏi có đôi khi được cái này sẽ mất cái kia.

Nhưng đã có mê cung này rồi, tin tưởng về sau vấn đề đó sẽ không còn là một nan đề nữa.

- Oa…

Tiểu Hoàng híp mắt đứng ở trung tâm gió lốc Kim nguyên tố, cảm nhận được Kim nguyên tố nồng đậm va đập vào mình, nó không nhịn được mà hô lên thoải mái.

Tiểu Diễm cũng tìm tới một trung tâm gió lốc Hỏa nguyên tố, phun ra nuốt vào Hỏa nguyên tố.

A Ban, Lưu Quang và Tịch Sư đều tìm được khu vực có nguyên tố thích hợp với bản thân, phun ra nuốt vào nguyên tố để tu luyện.

Bình thường có bao giờ nguyên tố trong không khí nồng đậm như vậy đâu, trên cơ bản là hít một hơi là hít vào đủ thứ khác nhau, cảm giác đập vào mặt này cực kỳ hiếm thấy. Một đám ngự thú đều cảm giác vô cùng lạ lẫm, lần đầu tiên hút nguyên tố, cảm giác như được ăn đồ ăn tươi vậy.

Trong khu vực có nguyên tố nồng đậm, tốc độ phát triển của ngự thú sẽ tăng lên nhiều, đây là một sự thật không cần phải nghi

ngờ. Cho nên, Cao Bằng rất vui vẻ cho chúng nếm thử, nếu thích thì tốt.

Không biết khi nào A Ngốc mới có thể thức tỉnh.

Cao Bằng ngầm thở dài một hơi, nhìn về phía đầu lâu Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ lặng lẽ nằm ở bên cạnh.

Từ khi A Ngốc tiến vào trong đầu lâu [image]bế quan thì không có tin tức gì nữa, đã triệt để ngủ say. Nhưng ngủ say như vậy cũng tốt, bình thường thì chỉ khi bị ảnh hưởng trực tiếp mới có thể ngủ say.

Đùng, đùng….

Có tiếng vang đứt quãng truyền đến từ phía xa, nghe chừng không giống như chỉ phát ra từ một vị trí.

Cao Bằng bảo Đại Tử đi qua nhìn một chút xem có chuyện gì.

Đại Tử tới điều tra một hồi rồi bay lại báo cáo.

- Cao Bằng, bên ngoài mê cung có rất nhiều quái vật muốn xông vào.

Đại Tử lớn tiếng nói với Cao Bằng.

- Rất nhiều… rốt cuộc là mấy con?

Cao Bằng thở hắt ra. Tình huống thế này hắn chỉ cần số liệu chuẩn xác, chứ không phải một câu “rất nhiều”.

Cao Bằng quay đầu sang nói với Hàn Sương Tịch Sư cách đó không xa:

- Tịch Sư, ngươi đi nhìn thử xem thế nào, những âm thanh này là sao?

Hàn Sương Tịch Sư đang phun ra nuốt vào Băng nguyên tố bỗng mở to mắt, con ngươi xanh lam như bảo thạch,

- Vâng!

Hàn Sương Tịch Sư nhẹ nhàng nhảy vọt lên tường rào mê cung, đại khái khoảng mười phút sau thì nó chạy về, khóe miệng hơi nhếch lên.

- Tình hình thế nào?

- Chủ nhân, bên ngoài mê cung có một bầy quái vật đang tấn công tường vây muốn xông vào.

Phía đông có một con quái vật hệ Hỏa Đế cấp, hướng đông nam có hai con Hàn Sương Bạo Hùng Đế cấp… Ta đếm tổng cộng có hai mươi ba con quái vật.

Hàn Sương Tịch Sư trầm giọng nói.

Cao Bằng gật đầu:

- Tốt lắm.

Đại Tử gãi gãi cái ót.

- Ngươi biết phải báo cáo thế nào chưa?

Cao Bằng nhìn Đại Tử rồi hỏi.

Đại Tử gật đầu như giã tỏi.

Cao Bằng nói với tất cả ngự thú:

- Thế này đi, các ngươi mỗi người chọn một hoặc hai con quái vật để đối phó đi. A Ngốc còn đang tiến hóa, không thể để quái vật khác quấy rầy. Đi đi!

Có lẽ vì nguyên tố thừa thãi trong mê cung tạo thành lực hấp dẫn cực mạnh với đám quái vật bên ngoài, nên thi thoảng lại có quái vật bị thu hút tới. Bọn chúng đều rất hứng thú với lốc xoáy nguyên tố dư thừa bên trong mê cung.

Ngự thú của Cao Bằng cũng trở nên bận rộn, ngày nào cũng thế, không phải phun ra nuốt vào nguyên tố chi lực cũng là ngăn cản những quái vật khác xâm nhập.

Phương pháp ngăn cản thế nào sao? Đương nhiên là thuyết phục vật lý và thuyết phục nguyên tố.

Nhưng thu hoạch cũng tương đối khá, thi thể quái vật sẽ để cho tế đàn Đại Thiết Cát gia công hai lần.

Cứ như vậy, tốc độ tiến hóa của đám ngự thú tăng lên không ít.

…

Một tháng sau, rốt cuộc đầu lâu Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ yên lặng lâu nay đã có động tĩnh.

Tất cả sương mù màu xám bao bọc bên ngoài đều bị hút vào.

Lúc này, có thể nhìn rõ đầu lâu của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ đã hoàn toàn khô quắt lại, như một cái thây khô.

Hốc mắt đen nhánh trống rỗng, huyết nhục khô quắt không còn tí thần tính nào nữa, phổ thông đến mức không thể phổ thông hơn.

Đương.

Trong đầu lâu vang lên một tiếng vang lanh lảnh, sau một khắc đầu lâu vỡ nát hoàn toàn, A Ngốc tỏa sáng lung linh đứng đó.

Bộ xương vẫn giữ màu ám kim như cũ, nhưng bên ngoài tựa

như được dát lên một tầng lưu ly bảy màu. Nhìn qua, A Ngốc tựa như một pho tượng tinh mỹ đầy tính nghệ thuật.

Tử khí tràn ngập cũng thu liễm vào trong, không nhìn ra một chút bá đạo nào.

Trên tay phải A Ngốc quấn một rễ cây già, rễ cây vờn quanh tựa như một cái bao tay bao trùm cánh tay phải của A Ngốc. Bao tay khoa trương mà tràn đầy lực lượng, giống như cánh tay của ác ma đến từ địa ngục.

Rễ cây từ bả vai đi lên hoàn toàn thay đổi hình thái, thân cây và tán cây hoàn toàn biến mất, không còn thấy gì nữa!

Từ bả vai đi lên chỉ còn lại hỏa diễm sáng rực màu đỏ sậm.

Năm ngón tay phải chầm chậm nắm chặt, tầng tầng quầng sáng đủ loại màu sắc lấy lòng bàn chân A Ngốc làm trung tâm lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Rầm rầm rầm…

Tổng cộng có bảy quầng sáng.

【 Quầng sáng thô bạo 】, 【 Quầng sáng huyết tinh 】, 【 Quầng sáng sợ hãi 】, 【 Quầng sáng tử vong 】, 【 Quầng sáng tà ác 】, 【 Quầng sáng tuyệt vọng 】, cùng với. . . 【 Quầng sáng phá diệt 】!

Từ sự tăng vọt trên mặt khí tức của A Ngốc, lần này hiển nhiên nó đã có được thu hoạch vô cùng lớn.

Đẳng cấp của A Ngốc đã đạt tới 85, trực tiếp tăng liên tục bốn cấp.

Mà quan trọng nhất là… A Ngốc nâng tay phải lên, rễ cây Địa Ngục Vô Tướng Thụ bao trùm bàn tay phải rút đi như thủy triều,

lộ ra năm ngón tay màu ám kim long lanh tựa như lưu ly.

Trên năm ngón tay tỏa ra thần tính nhàn nhạt.

- Ồ? Ngươi đã thần hóa ngón tay rồi sao?

Bàn Đại Hải vừa từ bên ngoài trở về, thấy vậy, suýt chút nữa tròng mắt đã rớt ra ngoài.

- Con mẹ nó, mới Thánh cấp mà ngươi đã thần hóa được ngón tay rồi!

- Ừ.

A Ngốc gật đầu, rễ cây lại như thủy triều bao trùm lòng bàn tay, che kín năm ngón tay.

Hiện tại năm ngón tay này là lá bài tẩy của nó, khi chiến đấu với kẻ địch, vào thời khắc mấu chốt sẽ dùng thử ngón tay đã được thần hóa một chút.

Đồng thời, một biến hóa rất lớn là Địa Ngục Vô Tướng Thụ bám trên cánh tay phải của A Ngốc đã ngưng tụ ra quầng sáng thứ bảy, Quầng sáng Phá Diệt.

Trong quầng sáng, tất cả kẻ địch dính phải công kích của phe ta sẽ đều nhận phải tổn thương nặng hơn, cũng dễ dàng đánh xuyên hộ giáp của kẻ địch.

Còn hiệu quả cụ thể thế nào thì… phải xem thực chiến.

【Tên quái vật】: Địa Ngục Vô Tướng Thụ

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 81 (Thánh cấp)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Truyền Thuyết / Phẩm chất Truyền Thuyết

【Năng lực quái vật】: Quầng sáng thô bạo lv7, quầng sáng huyết tinh lv7, quầng sáng sợ hãi lv7,… quầng sáng phá diệt lv7.

【Lĩnh vực quái vật】: Vô Tướng Địa Ngục Lĩnh Vực

【Đặc tính quái vật】: Địa Ngục Vô Tướng (sơ lược)

Ma Ảnh Hư Hóa (Hấp thu các loại cảm xúc tiêu cực trên thế gian, khi đạt tới một giá trị nhất định có thể triệt để đột phá khái niệm thực thể, biến thành trạng thái nửa hư nửa thực.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Địa Ngục Vô Tướng Thụ không còn là hình thái thực thể thuần túy, tất cả đòn tấn công vật lý nhắm vào nó đều sẽ bị suy yếu.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Vì Địa Ngục Vô Tướng Thụ là trạng thái nửa hư hóa, cho nên công kích của nó có thể ảnh hưởng đến quái vật hình thái hồn thể và nguyên tố.)

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 604: Ông Ngoại Làm Thị Trưởng

- Ha ha, người anh em, xem ra thu hoạch ngày hôm nay cũng tạm được đó?

Hai đội ngũ mặc trang phục chiến đấu đi lướt qua nhau, một người đàn ông cao ráo màu đồng phục chiến đấu màu xanh bên trái cười chào hỏi.

- Tạm được. Hôm nay may mắn, săn được một con Lục Trảo Đại Cáp Mô.

Trả lời hắn là một người cao lớn khoảng hơn hai mét, để râu quai nón, cũng là tiểu đội trưởng của đoàn đội này.

Nếu như gặp ở nơi hoang dã, có thể bọn họ vẫn sẽ cẩn thận đề phòng, nhưng ở đây cách nơi tập trung chỉ có mấy khoảng trăm mét, lão Hắc đây cũng không sợ đen ăn đen.

Người đàn ông cao ráo nói:

- Người anh em, tôi vừa tới bên này không lâu nên không quen thuộc lắm với xung quanh, cũng đã mua một sổ tay tân thủ gì đó, không biết có tác dụng gì không.

Người đàn ông cao ráo nói xong lắc quyển sách vỏ màu đen trên tay, sau đó móc một cái túi từ trong người ra ném cho lão Hắc.

Lão Hắc nhận lấy cái túi hơi mở ra một chút liếc mắt nhìn. Hai viên tinh hạch quái vật cấp Thủ lĩnh, cũng đáng chút tiền đây.

Trên mặt hắn tươi cười, tùy ý ném cái túi vào trong rương phía sau:

- Các ngươi vừa tới sao? Thật ra ta tới bên này cũng hơn một năm, vẫn tính là quen thuộc với các khu vực gần đây. Nếu như ngươi muốn có thu hoạch thì tốt nhất nên đi tới Thiên Khê Chi Địa.

- Thiên Khê Chi Địa?

Người đàn ông cao ráo nhớ tới bản đồ trong quyển sách trên tay mình hình như có địa danh này.

- Ha ha, Thiên Khê Chi Địa tuy rất ít quái vật, nhưng ta còn chưa gặp qua quái vật có đẳng cấp cao. Ở đó số lượng quái vật không nhiều, tính nguy hiểm cũng thấp. Nhưng thu hoạch thấp một chút, lại hơn một cái là có thể tích tiểu thành đại.

Lão Hắc hào phóng nói.

Tin tức này nói đáng giá cũng đáng giá, nói không đáng giá thì cũng chỉ như vậy thôi. Chỉ cần làm quen với nơi này, bớt chút thời gian là có thể nghe được chuyện này, cho nên hắn cũng không che giấu.

- Cảm ơn.

Người đàn ông cao ráo cười gật đầu.

Xuyên qua bình nguyên hoang vu, cứ đi tiếp về hướng bắc sẽ đến Thiên Khê Chi Địa.

Ở ranh giới giữa Thiên Khê Chi Địa và bình nguyên hoang vu cũng có một chợ nhỏ.

Trong chợ người đông nghìn nghịt, không ngừng qua lại,

À... Ngự thú cũng rất nhiều.

Nơi nào có nhiều người thì cũng sẽ có người ở, cũng có căn cứ.

Thiên Khê Chi Địa cách Hoang Vu mê cung hơn tám trăm cây số, cho dù là ngự sử cũng cần tốn một ngày mới có khả năng đến đây.

Trên đường đi, bọn họ sẽ gặp phải các loại quái vật, bằng không tốc độ có thể nhanh hơn nhiều.

Chợ cũng là ranh giới giữa Thiên Khê Chi Địa và bình nguyên hoang vu phía sau, lúc đầu có vài thương nhân có tầm mắt xuất sắc chạy tới nơi đây buôn bán dược phẩm và một chút vật phẩm tiêu dùng. Sau đó theo số lượng người tăng thêm, có người dứt khoát xây nhà ở đây.

Sau đó nữa, nơi đây lại biến thành căn cứ.

Nói tới cũng kỳ lạ, khiến cho rất nhiều người nghĩ mãi vẫn không hiểu được đó chính là Thiên Khê Chi Địa là khu vực lớn như vậy, hơn nữa cũng tồn tại rất nhiều môi trường như đầm lầy, sông, suối, bãi cỏ. Theo lý thuyết thì hoàn cảnh sinh thái phức tạp như vậy chắc hẳn phải có không ít quái vật.

Mà khi có người phát hiện ra Thiên Khê Chi Địa thì chỉ gặp phải một chút quái vật, hơn nữa phần lớn đều có đẳng cấp không cao, căn bản không phù hợp với lẽ thường.

- Đúng là kỳ lạ, nơi thế này lại không có bao nhiêu quái vật.

Người đàn ông cao ráo dẫn đoàn đội của mình săn bắn ở Thiên Khê Chi Địa hai ngày, phần lớn quái vật ở đây có đẳng cấp không cao, hơn nữa phân tán cũng tương đối rộng, không cần lo lắng lúc đang săn bắn sẽ bị quái vật khác đánh lén.

- Có thể nơi này chính là mảnh đất tốt được ông trời ban tặng cho chúng ta.

Có người trong đội ngũ vừa cười vừa nói.

- Cũng đúng, ha ha.

- Bịch.

Mặt đất dưới chân rung lên nhè nhẹ.

- Này, vừa rồi các ngươi có cảm nhận được gì không?

- Không có, sao vậy?

- Ha ha ha, nhất định là ảo giác của ngươi thôi.

Chấn động kia chỉ xuất hiện trong chốc lát lại biến mất.

...

- Tình hình phát triển của căn cứ Thiên Khê Chi Địa bên kia thế nào?

Từ Thanh Chỉ đeo kính mắt gọng bạc viền vàng ngồi ở một văn phòng được cải tạo bên trong Hoang Vu mê cung xử lý văn kiện.

Bắt đầu từ nửa năm trước, nhiệm kỳ tám năm của thị trưởng căn cứ Du Châu đã đến. Trong một vòng tuyển cử mới, chủ tịch tập đoàn Nam Thiên - Kỷ Hàn Vũ đã thành công được chọn làm thị trưởng căn cứ Du Châu.

Thật ra ngay từ lúc đầu lão Kỷ đã từ chối, trước hội nghị bỏ phiếu đã công khai lên tiếng:

- Chức vụ thị trưởng này yêu cầu người có trách nhiệm, có năng lực, có khả năng gánh vác mới được tuyển. Tôi cảm thấy rất hổ thẹn nếu ngồi ở trên vị trí này.

Kỷ Hàn Vũ từ chối thật lòng, bởi vì bây giờ chỉ tính tới những

nhân viên ngoài mặt của tập đoàn Nam Thiên đã không dưới mười vạn người. Nếu như cộng thêm thân phận của hội trưởng Liên minh nhà thám hiểm, lúc đó số thành viên càng không dưới một trăm vạn.

Trên phương diện nào đó, hắn còn phải quản nhiều người hơn thị trưởng của một vài căn cứ nhỏ, hơn nữa quyền lợi càng tập trung hơn.

Mà bây giờ cháu ngoại cũng có tiền đồ, hắn cũng trong trạng thái nửa lui về ở ẩn, rất nhiều quyền lợi trong tập đoàn đều thả ra ngoài, Hắn thật sự không để ý tới vị trí thị trưởng này lắm.

Sau đó... Kỷ Hàn Vũ được chọn với tỉ lệ 95% số phiếu bầu.

Rơi vào đường cùng, hắn đành miễn cưỡng ngồi lên vị trí thị trưởng.

- Nếu mọi người đã cất nhắc tôi như thế, vậy tôi đành miễn cưỡng thử một lần. Tôi cũng sẽ không khách sáo nữa.

Sau khi lên làm thị trưởng căn cứ Du Châu, Kỷ Hàn Vũ thật sự không khách sáo, những người này nghĩ gì hắn đều biết nhưng lười tranh quyền đoạt lợi với bọn họ, trực tiếp trắng trợn xào bài.

Bất kể là người có quan hệ với tập đoàn Nam Thiên hay không, chỉ cần có năng lực thì sẽ nhận được chức vụ cao, không có năng lực thì cho dù quan hệ có tốt mấy đi nữa hắn cũng cách chức.

Từ Thanh Chỉ bị Kỷ Hàn Vũ bố trí tới thế giới Hắc Vụ bên kia, đảm nhiệm tổng phụ trách của phân khu công hội nhà thám hiểm.

- Số lượng người trong căn cứ ở Thiên Khê Chi Địa đang gia tăng, trước mắt nhân khẩu ở lại luôn thay đổi, nhưng có một phần nhân viên trong công ty phái tới làm việc lâu dài.

Từ Thanh Chỉ gật đầu, tập đoàn Nam Thiên chỉ xây dựng phân

bộ ở bên trong Hoang Vu mê cung, ngoài ra tuyệt đối không lập chi nhánh ở căn cứ bên ngoài. Mình ăn thịt cũng phải cho người khác uống một hớp canh chứ.

Bởi vì hàng tháng, tất cả cửa hàng ở căn cứ đều phải nộp một khoản tiền thuê không ít.

- Tuy nhiên... Ba ngày trước có người nhìn thấy hoạt động bên ngoài Hắc Phượng sơn mạch rất sôi nổi, thỉnh thoảng có quái vật từ bên trong chạy đến Thiên Khê Chi Địa.

Hắc Phượng Sơn Mạch.

Bốn chữ này làm cho Từ Thanh Chỉ nhíu mày.

Diện tích Hắc Phượng Sơn Mạch gấp năm lần Thiên Khê Chi Địa và bình nguyên hoang vu cộng lại.

Bên trong có không ít quái vật Hoàng cấp, còn có lời đồn đại bên trong tồn tại quái vật Đế cấp.

- Phái ra thêm thiết bị không người lái, tăng cường cảnh giới.

Từ Thanh Chỉ gật đầu.

...

Vào ban đêm, tại căn cứ ranh giới giữa Thiên Khê Chi Địa cùng bình nguyên hoang vu.

Trong Thiên Khê Chi Địa có một con Tông Văn Địa Cận Hùng cao hai mươi mét, giống như một ngọn núi nhỏ chậm rãi tới gần căn cứ.

Đợi đến khi nó tới gần, cho dù ở trong đêm tối nhưng thân hình cao lớn của nó cũng dễ làm cho người khác chú ý.

Khí tức Hoàng cấp phát ra, một ít ngự thú thậm chí không có

nổi dũng khí chống lại, nằm co quắp trên mặt đất.

Còn có ngự thú mềm chân, tè ra quần.

- Đây… đây là quái vật Hoàng cấp.

Có người hoảng sợ nói:

- Chạy mau, chúng ta đánh không lại được nó đâu, nhanh chạy đi!

Gần như cùng lúc đó, thông qua tin tức mà máy bay không người lái truyền tới, Hoang Vu mê cung bên này cũng biết được căn cứ đã xảy ra chuyện.

- Cảnh giới! Cảnh giới thất tinh!

Trên không trung của mê cung vang lên tiếng cảnh báo.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 605: Quan Công Tần Quỳnh

- Căn cứ đã bị phá hủy, con Ma Hùng khủng bố kia đang đi tới gần Hoang Vu mê cung.

Bên trong căn cứ, mọi người ngồi ôm nhau, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

- Nghe nói trong căn cứ không có ngự thú Hoàng cấp, nếu như nó tới đây cũng không thể chống đỡ được.

- Không sao đâu, ta nghe nói có người đi gọi đại lão rồi. Nếu thật sự không được... lại đi.

- Được rồi, các ngươi ở đây tiếp tục xem đi, chúng ta về trái đất trước.

Trên đài cao trước mê cung, mọi người bàn luận ầm ĩ.

Có người muốn ở lại xem, cũng có người chạy về.

Sau khi con Tông Văn Địa Cận Hùng phá hủy chợ liền trực tiếp chạy tới Hoang Vu mê cung.

Bịch...

Bịch...

Mặt đất rung lên nhè nhẹ.

Bầu trời phía xa bị nhuộm thành màu vàng nhạt, cây cối đều bị bẻ gãy, phát ra những tiếng rầm rầm.

Cuối bình nguyên, dưới ánh nắng trời chiều chiếu xuống, cự thú khổng lồ xuất hiện ở phía đường chân trời.

Khi nhìn thấy con quái vật này, rất nhiều người đều chấn động,

Rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy quái vật Hoàng cấp. Quả thật giống như trong truyền thuyết nói, quái vật cấp Lĩnh Chủ là quái vật cao cấp nơi hoang dã, quái vật Vương cấp có thể công thành chiếm đất. Nếu như một căn cứ không có ngự sử Vương cấp bảo vệ sẽ dễ dàng bị phá hủy.

Mà quái vật Hoàng cấp còn là tồn tại cao nhất ở trái đất, cho dù là ở những thế giới khác, quái vật Hoàng cấp cũng được cho là quái vật cao cấp.

- Hóa ra quái vật Hoàng cấp có bộ dạng, tư thế như vậy.

Có người tặc lưỡi than thở.

Những ngự thú được ngự sử dẫn theo bên người đều thông qua huyết khế điên cuồng cảnh báo với chủ nhân của mình.

Nguy hiểm! Nguy hiểm!

- Ầm ầm ầm!

Cánh tay to lớn giống như cây cột của Tông Văn Địa Cận Hùng cắm vào mặt đất sau đó nhấc lên, một tảng đá lớn đã bị nâng lên khỏi mặt đất.

Khối đá này có đường kính phải bảy tám mét, giống như một máy ném đá hạng nặng.

Vù...

Không khí đầy áp lực nặng nề.

Trong phút chốc trên bầu trời truyền đến từng tiếng kêu chói tai.

- Tấn công!

Rất nhiều ngự sử bảo vệ trên vách tường mê cung đều hạ lệnh.

Các ngự thú kia thi triển công kích nguyên tố giống như mưa rào bay ra. Trên không trung, khối đá lớn được che phủ một tầng ánh sáng màu vàng bị công kích nguyên tố đánh trúng, còn chưa bay được nửa đường đã bị phá hủy hoàn toàn.

- Rống!

Khối đá ném ra bị phá hủy đã chọc cho con cự thú Tông Văn Địa Cận Hùng này nổi giận.

Nó gầm thét, hai bàn tay to khỏe đặt lên trên mặt đất, móng vuốt cứng rắn cào xuống tạo thành từng khe sâu.

Cửa lớn của căn cứ Hoang Vu mê cung được mở ra. Trong ánh sáng màu vàng che phủ cả bầu trời, hai bóng dáng với khí huyết như trường hồng từ bên trong cửa lớn lao ra.

Cơ thể màu kim đồng tản ra tia sáng rực rỡ mê người.

Thanh Long Yển Nguyệt Đao sắc bén được kéo lê trên mặt đất tạo ra khe rãnh thật sâu. Lưỡi đao sắc bén cắt nát đất đá trên mặt đất, trong tia lửa bắn ra dường như ẩn chứa sát khí vô cùng cuồng bạo.

- Giết!

Đôi mắt tượng đồng Quan Công trợn tròn, tràn đầy sát ý.

Ngựa Xích Thố thả người nhảy lên, Thanh Long Yển Nguyệt Đao trong tay hóa thành một đạo hư ảnh màu vàng, giống như nộ

long giấu biển, đao xuất ra để lại một dải cầu vồng.

Một đao bá đạo đến cực điểm từ trên cao giáng xuống, giống như một con Thanh Long từ trên chín tầng trời lao xuống.

- Chém!

Đặc tính quái vật... 【 Quan Công Trợn Mắt 】kích hoạt!

Quan Công không trợn mắt thì thôi, nếu trợn mắt sẽ giết người.

Tượng đồng Quan Công được Cao Bằng nâng cao lên tới phẩm chất Sử thi, thức tỉnh đặc tính thuộc về quái vật Quan Công.

Khi nó trợn mắt, tố chất cơ thể sẽ bạo phát ra trên toàn phương vị gấp năm lần so với bình thường.

Tố chất cơ thể tăng lên gấp năm lần không chỉ mang tới lực sát thương gấp năm lần. Mà lực lượng, tốc độ, mức độ sắc bén, cứng rắn cũng sẽ được nâng cao.

Xùy!

Ánh đao nhắm thẳng vào cổ của Tông Văn Địa Cận Hùng.

Nhưng ở trong nháy mắt cuối cùng khi nguy hiểm tới gần, Tông Văn Địa Cận Hùng đã rụt cổ lại, một đao này chém trúng mũi của nó.

Lưỡi đao xé nát mũi, gương mặt, cắt sâu vào tận xương. Suýt chút nữa một đao này đã chém đầu nó thành hai đoạn, máu thịt bắn ra xung quanh!

Còn không chờ Tông Văn Địa Cận Hùng tỉnh táo lại, trước mắt lại thấy có một bóng đen cuồng bạo cắt phá không trung. Bởi vì tốc độ quá nhanh, thậm chí còn lưu lại một đoàn khí bạo vân ở trong không khí.

Ầm!!!

Một thanh giản màu vàng đánh trúng mặt của Tông Văn Địa Cận Hùng, theo vết thương của nó mà đâm sâu vào phía trong, không chút nương tình xé rách não của nó.

Cơ thể khổng lồ của Tông Văn Địa Cận Hùng dựng đứng lên, tay vung loạn trong không khí vài cái, sau đó bịch một tiếng ngã trên mặt đất... không còn hơi thở.

Mãi đến lúc này, tượng đồng Quan Công và Tần Quỳnh mới đi tới trước thi thể của Tông Văn Địa Cận Hùng.

Đặc tính quái vật tượng đồng Tần Quỳnh... 【 Đòn Sát Thủ 】

Đòn sát thủ! Ra tay liền giết.

Ném mạnh vũ khí trong tay ra, trong nháy mắt lực lượng tăng vọt, đồng thời vũ khí ném ra có thể dễ dàng đánh trúng điểm yếu của kẻ địch hơn.

Năng lực của tượng đồng Quan Công và tượng đồng Tần Quỳnh đều đến từ câu chuyện trong lịch sử của bản thân bọn nó.

Năng lực này đã bị ma hóa, thần hóa, không thuộc về năng lực thuần túy. Tuy hạn chế khá cao nhưng ở thời điểm đặc biệt cũng có thể phát huy ra uy lực cực mạnh, giống như bây giờ vậy.

- Con quái vật Hoàng cấp này đã bị miểu sát... ?

Mãi đến rất lâu sau, trên tường rào mới có người ực ực nuốt nước miếng.

Trong mắt bọn họ, quái vật Hoàng cấp chính là tồn tại như thần, gần như không thể địch lại được.

Nhưng mà con quái vật Hoàng cấp này lại có thể bị hai ngự thú liên kết, mỗi người một chiêu giết chết trong nháy mắt.

Nói như vậy... Như vậy hai ngự thú này chẳng phải đều mạnh hơn con quái vật Hoàng cấp kia sao?

Theo những người này thấy, có thể giết chết quái vật Hoàng cấp trong nháy mắt đã chứng tỏ thực lực của hai ngự thú kia ít nhất cũng không kém gì con quái vật này. Bằng không làm sao có thể có kết quả một chiêu miểu sát như vậy.

Tuy nhiên bọn họ đã suy nghĩ nhiều rồi, năng lực của tượng đồng Quan Công và tượng đồng Tần Quỳnh đều thuộc về loại bạo phát, hơn nữa còn phối hợp ăn ý.

Trong nháy mắt vừa rồi cả hai đã phát ra lực sát thương mạnh nhất.

Nếu như không thể miểu sát, thời gian trì hoãn càng lâu thì khả năng thắng lại càng thấp.

Ở trong ánh mắt kính nể và sợ hãi của rất nhiều người, Lý Tuấn Tông triệu hồi hai ngự thú, sau đó mang theo thi thể của Tông Văn Địa Cận Hùng trở lại.

- Người này là ai vậy? Ta chưa từng thấy hắn ở trong chính phủ lẫn quân đội.

- Xuỵt... Vị đại lão này là người của tập đoàn Nam Thiên, trước đây ta từng thấy hắn xuất hiện rồi, nhưng khi đó hắn còn chưa ra tay.

- Nhìn qua người này thật trẻ tuổi, cũng chỉ hai mươi tuổi chứ mấy.

- Tập đoàn Nam Thiên quá khủng bố, tùy tiện phái một người đi ra cũng có thể miểu sát quái vật Hoàng cấp.

Đợi đến khi Lý Tuấn Tông rời đi rồi, mọi người trên tường thành vẫn còn xôn xao bàn tán.

...

Một con Phong Điểu màu trắng nhẹ nhàng hạ xuống một ngọn núi lửa không hoạt động ở biên giới Hắc Phượng Sơn Mạch.

Bên trong ngọn núi lửa là một con Cửu U Minh Tước toàn thân màu đen, trên đầu có lông vũ, đồng tử màu đỏ mở ra.

- Nhiệm vụ thất bại rồi sao?

Giọng nói của nó rất bình tĩnh, rõ ràng đã sớm đoán được rồi.

- Vậy ngươi nhìn ra được lá bài tẩy của những nhân loại đó chứ?

Phong Điểu ríu ra ríu rít nói.

Cửu U Minh Tước nghe xong thì dường như nghĩ tới điều gì, cuối cùng trên mặt thoáng mỉm cười:

- Thì ra là thế, hai ngự sử Vương cấp phối hợp ăn ý, xem ra cho dù có con át chủ bài nhưng tối đa cũng chỉ là Hoàng cấp mà thôi... Nếu đã vậy, ta sẽ tự mình đến một chuyến. Ai bảo bàn tay của những nhân loại này quá dài chứ.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 606: Minh Tước Đột Kích

Cửu U Minh Tước là Vương của Hắc Phượng Sơn Mạch, cũng hoàn toàn xứng đáng là bá chủ của nơi này.

Vô số năm qua, có rất nhiều quái vật muốn tranh đoạt vị trí của nó, nhưng kết quả cuối cùng đều bị đốt thành than đen trong hỏa sơn.

Ham muốn chiếm hữu cực mạnh trời sinh khiến cho nó không thể chấp nhận được những quái vật khác ngấp nghé địa bàn của mình. Cho nên, bất luận là quái vật nào ở Hắc Phượng Sơn Mạch tấn thăng lên Đế cấp đều bị nó giết chết, vì nó sẽ không cho bất cứ uy hiếp nào tồn tại.

Mà nó không giết những quái vật này khi còn ở Hoàng cấp là vì nó muốn "dưỡng cổ". Tinh hạch của quái vật Đế cấp sẽ có nhiều tác dụng hơn.

Đương nhiên, sau khi giết chết những quái vật này, nó sẽ tuyên truyền ra ngoài là chúng muốn khiêu chiến mình.

Từ hai năm trước đã có ngự sử nhân loại chạm đến khu vực Hắc Phượng Sơn Mạch, nhưng Cửu U Minh Tước không để ý tới nhân loại mà trong mắt nó chỉ là con sâu cái kiến.

Những nhân loại có thể bị bóp chết bằng một tay thì có gì đáng chú ý?

Nhưng thời gian trôi qua, hành động của những nhân loại này khiến nó phải cảnh giác.

Tốc độ phát triển của ngự sử nhân loại nhanh hơn so với nó tưởng tượng. Quái vật ngoài biên giới Hắc Phượng Sơn Mạch không ngừng bị săn giết... Mặc dù có rất nhiều quái vật cao cấp có trí thông minh không thua kém nhân loại, nhưng trí thông minh và trí tuệ là hai chuyện khác nhau.

Nhân loại xảo trá sẽ dùng các loại cạm bẫy, còn biết mai phục và hợp tác. Khi thực lực chênh lệch không quá lớn, săn giết quái vật cũng không quá khó.

Ngoài săn giết quái vật còn có một số người tiến vào sâu trong sơn mạch trộm cướp các loại bảo vật. Cho dù có giết tên này lại có tên khác, liên tục không ngừng.

Sau khi bị mình giết thật ác, đám quái vật kia sẽ hiểu chuyện hơn, nhưng vì sao đám nhân loại này lại ương ngạnh như thế? Tre già măng mọc, hết kẻ này đến kẻ khác, rốt cuộc là thứ gì đem lại cho chúng dũng khí lớn như vậy?

Trong tiềm thức Cửu U Minh Tước đã coi toàn bộ Hắc Phượng Sơn Mạch là đồ riêng của mình, bao gồm tất cả quái vật, bảo vật đều bị nó coi là tài sản riêng. Thi thoảng mất một ít thì thôi, nó không để ý, nhưng nếu cứ luôn đến tống tiền của nó như vậy thì quá phận rồi!

Hành vi của những nhân loại này đã xúc phạm đến ranh giới cuối cùng của nó. Đáy mắt Cửu U Minh Tước loé lên hàn quang.

Năm xưa, đám nhân loại đáng ghét này đều bị đuổi ra khỏi thế giới Hắc Vụ. Bây giờ lại quay lại, mà vẫn cứ đáng ghét như thế.

Thoải mái giãn cơ thể trong núi lửa, lông vũ màu đen vạch mặt nước nham tương, nham tương như nước nhỏ xuống. Cửu U Minh Tước ngẩng đầu nhìn ba tiểu Cửu U Minh Tước trong tổ bên cạnh, dặn dò:

- Ta ra ngoài một chuyến, các con cứ đợi trong sào huyệt, không nên chạy loạn.

- Biết rồi.

Ba tiểu Cửu U Minh Tước cùng kêu lên trả lời.

Đêm xuống, sắc trời chuyển lạnh, trên bầu trời có hai vòng trăng tròn treo cao, ngân quang rải đầy đại địa.

Chân trời, hào quang đỏ hồng chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Trên tường rào, binh lính tuần tra dừng bước, nhìn về phía cuối chân trời.

- Cái gì kia…

Trong hoang vu mê cung, Từ Thanh Chỉ và Lý Tuấn Tông đã kết thúc công việc nhưng vẫn chưa về nhà, mà đang tổ chức liên hoan trong một khách sạn bảy sao ở bên trong mê cung.

Đây cũng là khách sạn bảy sao xa hoa duy nhất trong cả hoang vu mê cung. Tục truyền trong khách sạn còn cung cấp thịt của quái vật Đế cấp, nhưng rất nhiều người chưa bao giờ thấy, càng chưa bao giờ nếm thử.

Trên bàn tiệc bày tràn đầy món ngon, màu sắc hấp dẫn khiến cho người ta ứa nước miếng.

Ở một khay ở bên trái, mùi thịt Lục Nghĩ Phi Long xông vào mũi, chất thịt trắng nõn màu mỡ nhiều nước. Bên phải là một viên cầu tựa như thạch lớn bằng quả bóng đá, dưới cùng có nước thịt đầy chất dinh dưỡng, bên trên rải một tầng vụn băng tinh mịn. Con mắt của Hoàng Hà Thuỷ Long Ngưu chính là một món đặc biệt của tiệm cơm.

Trên bàn, món kém nhất cũng là linh thực thượng đẳng. Còn

lại hoặc là phần thịt được lựa chọn cẩn thận trên người quái vật Vương cấp, hoặc là khí quan của quái vật Hoàng cấp.

- Thiếu đổng, thịt của con quái vật Đế cấp kia quá khó xử lý, chỉ có thể dùng hỏa diễm của ngự thú Vương cấp điên cuồng đun nấu. Nhưng dùng lửa lớn để hầm mặc dù có thể nấu chín, nhưng hương vị lại không được hấp dẫn.

Lý Tuấn Tông cười khổ giải thích với Cao Bằng.

- Không sao.

Cao Bằng lắc đầu. Lần này hắn đi ra ngoài lâu rồi, chỉ muốn quay lại thăm thú một chút mà thôi.

Thuận tiện nhìn xem hoang vu mê cung đã phát triển như thế nào.

Nếu như có thể, Cao Bằng còn định để cho Bàn Đại Hải lấy ra một viên gạch thần tính của Vô Tận Luân Hồi Mê Cung đặt trong hoang vu mê cung. Chí ít cũng phải biến nơi này thành một căn cứ kiên cố thì hắn mới có thể tránh đi nỗi lo âu về sau.

Trước đó khi giằng co với Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha, Vô Tận Luân Hồi Mê Cung đã thu hồi lại sức mạnh của các cục gạch thần tính lại. Khi đó, tất cả các mê cung bên ngoài đều đã mất đi thần tính.

Mê cung đã không còn tính chất cứng rắn không thể phá vỡ như ban đầu. Cũng nhờ vậy, bọn họ mới có thể cải tạo xây dựng thêm ở trong mê cung.

Nhưng đặt cục gạch thần tính ở đây cũng không phải không có hạn chế. Đó chính là ngoại trừ sử dụng thần khí Vô Tận Luân Hồi Mê Cung để cái biến thì không thể dùng ngoại lực để thay đổi hoàn cảnh và địa hình trong mê cung.

- Thiếu đổng, trước kia mê cung này được một sức mạnh thần bí bảo vệ, nhưng nửa năm trước không hiểu vì sao sức mạnh đó lại đột nhiên biến mất….

Từ Thanh Chỉ báo cáo với Cao Bằng, đột nhiên máy truyền tin vang lên.

- Báo cáo chủ quản. Có… Có quái vật Đế cấp đang đến gần.

- Hú hú hú…

Còi báo động chói tai vang lên quanh quẩn khắp mê cung.

Sau một chút rối loạn nho nhỏ, đám người trong mê cung đã khôi phục lại cảm xúc.

- Không có việc gì, không phải con quái vật hôm qua cũng bị giết rồi sao? Đi, chúng ta lên tường thành xem, hôm qua còn chưa nhìn rõ.

Một đám người cười cười nói nói.

Sau đó, trên không trung mê cung vang lên tám tiếng chuông.

Cảnh báo cấp tám.

Có nghĩa là có quái vật Đế cấp tới tập kích.

Đám người vừa rồi còn có tâm tư cười hì hì nói chuyện phiếm lập tức im lặng.

Sau đó bọn họ dồn dập chạy về phía vết nứt không gian, càng chạy càng nhanh.

Người chen người, ngự thú chen ngự thú!

- Tránh đường!

- Nhanh lên, đừng cản ta!

- Chạy đi, thất thần làm gì!

Chớp mắt, bầu không khí trong phòng đã ngưng đọng lại.

Dù lòng tin dành cho thiếu đống không cho phép bọn họ lập tức chạy trốn, nhưng đột nhiên nghe nói có quái vật Đế cấp tới gần, bọn họ vẫn rất lo lắng.

Nếu quái vật Hoàng cấp đã là quái vật cấp boss, thì Đế cấp chính là quái vật trong chuyện thần thoại.

Chuyện Cao Bằng san bằng bộ lạc U Hổ cũng không có truyền ra ngoài, chỉ có cực kỳ ít người mới biết sự thật.

- Một con quái vật Đế cấp thôi mà, các ngươi làm sao thế?

Cao Bằng còn rảnh rỗi gắp một miếng thịt cho vào mồm.

Từ Thanh Chỉ:

- …

- Thiếu đổng, hay là đánh lui quái vật Đế cấp đi rồi lại ăn.

Từ Thanh Chỉ thận trọng nói.

Cao Bằng lắc đầu để đũa xuống, duỗi lưng một cái.

- Ta nhớ quái vật Đế cấp gần đây chỉ còn con chim sẻ nhỏ trong Hắc Phượng Sơn Mạch kia.

Cao Bằng vỗ tay triệu hồi ra Hàn Sương Tịch Sư.

Hàn Sương Tịch Sư dài hai mét vừa xuất hiện đã làm cho nhiệt độ không khí giảm xuống mấy độ.

- Tịch Sư, ta nhớ ngươi với con chim sẻ nhỏ kia có quan hệ

không tốt lắm nhỉ.

Hàn Sương Tịch Sư híp mắt lại, thè cái lưỡi đỏ hồng liếm liếm môi.

- Đúng là không tốt lắm. Nó và ta là hàng xóm cũ.

Sau đó, Hàn Sương Tịch Sư ngửi ngửi hương vị trong không khí, quay đầu nhìn về phía bắc.

- Hàng xóm cũ tới, ha ha ha.

Đáy mắt Hàn Sương Tịch Sư loé lên lãnh quang.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 607: Trấn Áp

Phía trước chính là Hoang Vu mê cung nơi nhân loại tụ tập.

Cửu U Minh Tước nhìn thấy rất rõ ràng, mắt híp lại thành hai khe hở. Nó nhớ nơi này là địa bàn của Hàn Sương Tịch Sư, nhưng bây giờ lại trở thành căn cứ của nhân loại.

Đã một thời gian không gặp con mèo nhỏ này rồi, chắc đã trở thành thức ăn trong mâm của nhân loại.

Cửu U Minh Tước không khỏi ác ý suy đoán.

Ánh sáng màu băng lam dâng lên trên bầu trời mê cung.

Băng vụ đầy trời tranh đấu với hỏa diễm của Cửu U Minh Tước, không trung bị màu đỏ và màu xanh lam cắt thành hai nửa.

- Ngươi...

Cửu U Minh Tước sửng sốt. Không ngờ con sư tử trắng này lại đi ra từ trong căn cứ của nhân loại.

Không ngờ nó lại trở thành chó săn của nhân loại?

Trong mắt Cửu U Minh Tước có chút tức giận, phẫn nộ nói:

- Ngươi lại trở thành chó săn của nhân loại, đúng là làm mất mặt quái vật chúng ta!

Tịch Sư chẳng hiểu có chuyện gì xảy ra. Ta trở thành ngự thú của người khác thì liên quan gì tới ngươi chứ?

Ta cũng không nói gì thêm, ngươi tức giận làm gì?

- Chết đi!

Hai cánh Cửu U Minh Tước giang ra, trong khe hở của cánh hiện lên hỏa diễm phô thiên cái địa giống như mưa sao đập về phía Tịch Sư và Hoang Vu mê cung phía sau nó.

Tịch Sư hừ lạnh một tiếng. Ngươi tưởng ta vẫn là quái vật Hoàng cấp năm đó sao.

- Rống!

Tịch Sư mở miệng rít gào, sóng âm chấn nhiếp. Lấy Hàn Sương Tịch Sư làm trung tâm, có một tầng lĩnh vực màu băng lam khuếch tán ra phía ngoài, biển lửa rơi xuống bị Hàn Tịch lĩnh vực bao phủ.

Ở bên trong lĩnh vực, ngọn lửa càng lúc càng yếu ớt, cuối cùng hoàn toàn tắt hẳn.

Chỉ có quái vật Thánh cấp mới có khả năng lĩnh ngộ lĩnh vực. Hàn Tịnh lĩnh vực của Hàn Sương Tịch Sư cũng không phải là lĩnh vự c chínhtông, kém hơn lĩnh vực thật sự rất nhiều.

Nhưng cho dù không phải là lĩnh vực hoàn chỉnh, nhưng dù sao cũng là lĩnh vực.

Ở bên trong lĩnh vực, các nguyên tố khác đều bị áp chế.

Lĩnh vực vốn có tính chất biệt lập, còn có tính áp chế mãnh liệt.

Hàn Sương Tịch Sư mở miệng rít gào, lốc xoáy băng tuyết xoay tròn cuốn về phía Cửu U Minh Tước.

Trong mắt Cửu U Minh Tước lộ ra vẻ kinh ngạc. Con sư tử nhỏ này đã đột phá lên Đế cấp từ lúc nào vậy?

- Hừ, đúng lúc ta đã lâu không ăn não của quái vật Đế cấp rồi.

Trong mắt Cửu U Minh Tước lộ ra sát ý.

Lần trước mình ăn não của quái vật Đế cấp là lúc nào nhỉ? Hình như là năm năm trước.

Trên cánh phủ một tầng hỏa diễm, tựa như lưỡi đao hỏa diễm chém về phía trước, lốc xoáy băng tuyết bị một đao chém thành hai đoạn. Nhưng ngay sau đó, một lợi trảo được bao trùm trong hàn quang màu trắng xé rách hư không, dán vào trên mặt của Cửu U Minh Tước.

Đồng tử trong mắt phải trực tiếp bị vỗ nát, đầu chim lệch sang một bên, theo quán tính bị đánh rơi xuống mặt đất.

Ầm!

Cát bụi bốc lên cuồn cuộn.

Hàn Sương Tịch Sư rít gào một tiếng, cơ thể tăng vọt dài đến hai mươi mét, chân phải to khỏe phía trước giơ lên thật cao, lấy thế lôi đình vạn quân đánh xuống.

Ở trong không trung, huyền băng lưu lại một vết tích thật dài, giống như một thác băng từ trên chín tầng trời đổ xuống.

Xoạt!

Huyền Băng rơi xuống trên mặt đất rồi nổ tung, gai hàn băng bắn ra ngoài, giống như một đóa hoa băng nở rộ.

Huyền Băng có xu thế tiếp tục khuếch tán ra ngoài, ở trên bình nguyên lưu lại một đóa hoa băng lớn chừng một ki-lô-mét vuông.

Cửu U Minh Tước cũng bị đóng băng trong đóa hoa băng này.

Rắc rắc rắc rắc.

Hoa băng dần dần nứt ra, phía trên hiện ra từng đường khe

hở.

Cửu U Minh Tước bị đóng băng giống như một thùng thuốc nổ sắp nổ mạnh.

Hàn Sương Tịch Sư không hề nể mặt, trực tiếp đặt mông ngồi ở phía trên.

Hàn Tịnh lĩnh vực bị thu lại, toàn bộ lực lượng đều dùng để trấn áp Cửu U Minh Tước.

Dao động linh hồn từ trong hoa băng truyền ra ngoài:

- Thả ta ra.

Hàn Sương Tịch Sư ngáp một cái:

- Không thả.

- Chúng ta quen biết lâu như vậy, cũng coi như là bạn bè chứ.

Cửu U Minh Tước suy nghĩ một lát rồi nói.

- Ta không có loại bạn bè suýt nữa đã giết mình, ngươi bớt nói nhảm đi.

Hàn Sương Tịch Sư hừ lạnh một tiếng.

Cửa lớn của Hoang Vu mê cung mở ra. Cao Bằng, Từ Thanh Chỉ và một đám cao tầng của mê cung đi ra.

- Ta đã nói thức ăn lại tới nữa, các ngươi lại không tin.

Cao Bằng bất đắc dĩ đi ở phía trước.

- Cửu U Minh Tước bị trấn áp...

Trong lòng đám cao tầng này căng thẳng, ngưng trọng nhìn về phía Cao Bằng.

Lúc này hình tượng của Cao Bằng ở trong lòng bọn họ đã nhanh chóng tăng lên, gần như tiến hóa thành cứu cực Đại Ma Vương.

【 Tên quái vật 】: Cửu U Minh Tước

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 77 (Đế cấp)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Sử thi / Phẩm chất Sử thi

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Hỏa / Hệ Ám

【 Năng lực quái vật 】: U Minh Chi Hỏa Lv6, lông vũ sắc bén Lv4, mỏ chim cứng rắn Lv4

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Băng

【 Đặc tính quái vật】: Phá tà (Cửu U Minh Tước sống ở Cửu U, nuốt minh ăn hồn.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Công kích của Cửu U Minh Tước có thể tăng thêm gấp đôi tổn thương đối với hồn thể.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Có thể phóng thích ra công kích phá tà có uy lực rất mạnh, trong nháy mắt tạo thành tổn thương rất lớn đối với hồn thể.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Cửu U Minh Tước sống ở Địa ngục, bị vết nứt không gian hút đến thế giới Hắc Vụ. Thích ăn óc của quái vật, còn thích tắm ở trong nham thạch nóng chảy, tương đối bảo vệ thức ăn.

...

Cửu U Minh Tước bị kéo sang một bên.

Lần này Hàn Sương Tịch Sư không tiếp tục trấn áp nó nữa.

Cửu U Minh Tước tức giận dùng hỏa diễm xé nát băng cứng, mang theo lửa giận ngút trời... chạy trốn.

Vù...

Nó vừa bay lên mấy chục mét, không gian xung quanh lập tức thay đổi, trong nháy mắt biến thành một mảnh địa ngục xương trắng.

Không trung biến thành màu đen, dưới chân hóa thành một hoang mạc chết chóc.

Từng bàn tay xương từ trong đất bùn vươn lên, phía xa có vài phần ngôi mộ lớn như ngọn núi.

Hả?

Lúc Cửu U Minh Tước lấy lại tinh thần, con sư tử phản bội và những nhân loại đáng ghét kia đều đã biến mất.

- A!

Cửu U Minh Tước hoảng sợ hét lên một tiếng, trong miệng phun ra U Minh chi hỏa về phía vị trí của đám người Cao Bằng đứng lúc trước. Ngọn lửa đập xuống mặt đất màu đen rồi nhanh chóng tắt lịm. Bọn họ không có ở đó...

Đột nhiên phần gáy của Cửu U Minh Tước nổ lên. Một thứ lạnh lẽo, ướt át không biết từ lúc nào đã nhẹ nhàng đặt lên trên gáy của nó.

Cửu U Minh Tước quay phắt đầu lại, nhưng phía sau trống rỗng, không có gì cả.

- Lệ.

Phía xa truyền đến tiếng quạ kêu.

Trong phần mộ phía xa chợt nứt ra, một con quái vật toàn thân đen kịt từ bên trong bay ra.

Đợi đến khi nhìn thấy rõ ràng dáng vẻ của nó, Cửu U Minh Tước sởn tóc gáy.

Con Cửu U Minh Tước này có dáng vẻ giống hệt với mình.

Lông vũ trên người gồ ghề, lồng ngực bị lực lượng bên ngoài xé rách, để lộ ra xương trắng bên trong.

Cửu U Minh Tước thi triển ra U Minh chi hỏa, con Cửu U Minh Tước có dáng vẻ giống hệt nó kia cũng phóng ra U Minh chi hỏa làm nó không dám tin vào mắt mình.

...

Đám người Cao Bằng cứ lẳng lặng nhìn Cửu U Minh Tước vừa bay lên trên không trung, sau đó lại đột nhiên bay loạn xung quanh như phát điên, còn phun lửa về phía mảnh đất trống ngoài xa.

Một lát sau liền bay qua bay lại trên bầu trời với vẻ mặt điên cuồng.

Đợi đến khi kiệt sức, nó rơi trên mặt đất, ánh mắt trống rỗng.

Đám người Từ Thanh Chỉ nhìn về phía Cao Bằng với ánh mắt kỳ quái. Tuy không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng nhất định là quỷ kế của thiếu đổng, không sai đi đâu được.

Cửu U Minh Tước mở mắt, Con Cửu U Minh Tước thối rữa vẫn chém giết với nó cuối cùng đã biến mất.

A Ngốc nấp trong bóng tối lặng lẽ thu lại lĩnh vực của mình.

- Chim sẻ nhỏ, bây giờ ngươi đã nhận ra được tình hình chưa?

Hàn Sương Tịch Sư nhảy đến trước mặt nó, lười biếng nói.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 608: Công Nhân Đốt Lò

- Tiểu lão muội, ánh mắt ngươi như vậy là sao?

Tiểu Hoàng tát vào trên mặt Cửu U Minh Tước.

Cửu U Minh Tước cúi đầu xuống với vẻ khuất nhục.

- Tiểu Hoàng ca ngươi chưa từng ra tay, biết không.

Tiểu Hoàng xoa cái đầu trọc của mình, vô cùng kiêu ngạo nói.

- Nếu như là Tiểu Hoàng ca của ngươi ra tay, ngươi không phải chỉ đơn giản mù một mắt như vậy đâu, Ít nhất cũng phải gãy tay gãy chân.

Sau khi nói xong, Tiểu Hoàng quay đầu nói với Cao Bằng và A Ngốc:

- Đúng không, Cao soái, Ngốc ca.

Bây giờ Tịch Sư rất khoan khoái. Trước đây nó từng đánh nhau với Cửu U Minh Tước một trận, suýt nữa đã bị đánh chết, còn may lúc đó có quái vật Hoàng cấp khác trợ giúp thu hút hỏa lực.

Khi đó con chim sẻ nhỏ này còn chưa trở thành quái vật Đế cấp.

Bây giờ Hàn Sương Tịch Sư còn nhớ rõ, lúc đó Hắc Phượng Sơn Mạch còn chưa có quái vật Đế cấp, cũng không có bá chủ Đế cấp.

Nhưng ngoại trừ Đế cấp còn có mấy chục con quái vật Hoàng cấp, có thể nói là "Chư hầu tranh bá".

Sau đó, Cửu U Minh Tước trổ hết tài năng quật khởi... Được rồi, trên thực tế nó cũng không biết con chim sẻ này tới thế nào.

Đại khái Cửu U Minh Tước đột nhiên xuất hiện ở trong Hắc Phượng Sơn Mạch, sau đó tập kích những quái vật xung quanh. Chỉ mấy năm ngắn ngủi đã quậy cho Hắc Phượng Sơn Mạch chướng khí mù mịt.

Sau đó nữa, thực lực của con Cửu U Minh Tước này càng lúc càng cao, mãi đến một ngày nào đó tự nhiên chuẩn bị đột phá Đế cấp.

Khi đó Hàn Sương Tịch Sư với phẩm chất Truyền thuyết vốn có hy vọng đột phá Đế cấp nhất, chính nó cũng cho là vậy, nhưng ai có thể ngờ tới con Cửu U Minh Tước này tự nhiên lại muốn đột phá.

Nó tất nhiên không thể nhẫn nhịn được, vì vậy ác độc triệu tập bảy con quái vật Hoàng cấp khác tới bao vây tiêu diệt Cửu U Minh Tước.

Kết quả bị đều bị tách nhỏ ra đánh, chờ tới lúc bọn chúng nhận được tin tức thì Cửu U Minh Tước đã đột phá thành công. Cửu U Minh Tước đại phát thần uy, chém hết kẻ địch.

Hàn Sương Tịch Sư rất vinh hạnh trở thành cảnh nền, hơn nữa còn là cảnh nền phản diện.

Từ sau ngày đó, Hàn Sương Tịch Sư cũng không dám tiếp tục ở lại Hắc Phượng Sơn Mạch nữa. Tìm thời cơ chạy đến tranh đoạt Hoang Vu mê cung, muốn mượn mê cung để ngủ đông, đợi đến khi đột phá Đế cấp mới giết trở về.

Cuối cùng nó bị một con quái vật nào đó đánh lén suýt chết. Nếu như không phải bạo phát ra năng lực bảo toàn tính mạng ép kẻ địch mạnh kia đi, có khả năng nó đã bị tập kích thành công.

Cũng bởi vì bạo phát năng lực bảo toàn tính mạng làm cho nó vẫn ngủ say, thực lực không chỉ không tăng thêm trái lại giảm sút.

Hàn Sương Tịch Sư nhớ rõ ràng, kẻ đánh lén mình chính là con Cửu U Minh Tước này.

Nghĩ tới đây, Hàn Sương Tịch Sư càng khó chịu hơn, trực tiếp quất một trảo vào đầu của Cửu U Minh Tước. Cửu U Minh Tước suýt nữa bị đánh đến chấn động não.

- Quá yếu.

Hàn Sương Tịch Sư hừ lạnh một tiếng:

- Nhiều năm như vậy ngươi vẫn không có tiến bộ gì. Ta đã tới cấp 78 rồi mà ngươi lại chỉ mới cấp 77.

Hàn Sương Tịch Sư đột nhiên cảm thấy mình tìm Cao Bằng ký kết huyết khế là một lựa chọn sáng suốt nhất trong cuộc đời.

Mặc dù có lúc Cao Bằng rất không đáng tin, nhưng phần lớn thời gian đều có thể tin được, Ít nhất bởi vì theo hắn mới khiến cho thực lực của mình nhanh chóng tăng trưởng.

Một Tiểu Hoàng, một Tịch Sư thay phiên châm chọc khiêu khích Cửu U Minh Tước.

- Các ngươi giết ta đi, sỉ nhục ta như thế thì tính là anh hùng hảo hán gì chứ.

Cửu U Minh Tước lớn tiếng nói.

- Vậy để ta giúp ngươi được toại nguyện.

Hàn Sương Tịch Sư nở nụ cười dữ tợn, móng vuốt gác ở trên cổ của Cửu U Minh Tước, chỉ cần hơi dùng sức là có thể đâm thủng cổ họng của nó.

- Chờ một chút, ta nói đùa thôi.

Cửu U Minh Tước đột nhiên đổi ý.

Nó nghĩ đến ba con tiểu Cửu U Minh Tước còn ở trong núi lửa. Nếu như mình chết như vậy, chúng chắc chắn sẽ không sống nổi ở trong Hắc Phượng Sơn Mạch tàn khốc, nhất định sẽ có rất nhiều quái vật muốn ăn chúng.

- Sao?

Hàn Sương Tịch Sư cười lạnh, nó không muốn nghe lời giải thích của Cửu U Minh Tước. Thù mới hận cũ gộp chung một chỗ, bây giờ nó chỉ muốn giết chết chim.

- Ta là vương của Hắc Phượng Sơn Mạch, ở đó lời nói của ta còn có chút tác dụng.

Cửu U Minh Tước trầm giọng nói.

- Ta có thể giúp các ngươi khống chế Hắc Phượng Sơn Mạch. Nếu các ngươi muốn bồi dưỡng một con quái vật khác làm vương của Hắc Phượng Sơn Mạch sẽ tốn rất nhiều thời gian và sức lực, chắc chắn không dễ dàng bằng thứ có sẵn. Không phải nhân loại các ngươi đều coi trọng lợi ích sao?

Cửu U Minh Tước nói.

Cao Bằng không nhịn được liếc mắt nhìn nó. Con Cửu U Minh Tước này đúng là rất thông minh.

Cao Bằng ngăn cản Tịch Sư rồi mở miệng nói.

- Không không không! trong khách sạn nhà ta còn thiếu một vị trí nhóm lửa, ngươi đi nhóm lửa đi.

Cửu U Minh Tước:

- ? ? ?

Không để cho nó cơ hội giải thích, Cao Bằng trực tiếp bảo A Ngốc kéo đi.

Cảm nhận được khí tức khủng khiếp trên người của A Ngốc, Cửu U Minh Tước hoàn toàn tuyệt vọng. Thánh cấp, đời này của mình đều không có hi vọng sẽ đạt tới.

Nghĩ đến mình bị bắt, sợ rằng về sau sẽ rất lâu cũng không thể quay về. Cửu U Minh Tước kêu lên chói tai:

- Chờ một chút!

Thấy bọn họ đều nhìn sang, trong lòng Cửu U Minh Tước chợt hạ quyết tâm, cũng không thể để con non ở lại trong núi lửa được. Nếu một thời gian ngắn còn tốt, nhưng nếu lâu dài sẽ dễ dàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

- Ta còn có ba hậu duệ ở trong miệng núi lửa của Hắc Phượng Sơn Mạch.

Sau khi Cửu U Minh Tước nói xong những lời này thì dường như bị rút sạch sức lực.

Cao Bằng nhìn vào hai mắt nó. Ồ, hóa ra còn là một bà mẹ đơn thân.

Không trách được lại sợ chết...

- Được rồi, A Ngốc ngươi đi với nàng một chuyến. Nhớ kỹ, tối nay khách sạn còn thiếu một công nhân đốt lò đấy.

Cao Bằng nói với A Ngốc.

Đợi đến khi Cửu U Minh Tước và A Ngốc bay xa, Từ Thanh Chỉ mới khẽ hỏi:

- Thiếu đổng, vừa rồi nàng vì tiểu Minh Tước mới làm thỏa hiệp đầu hàng. Nếu đã có nhược điểm của nàng, vậy tại sao không trực tiếp...

- Không cần.

Cao Bằng khoát tay áo.

- Thu phục một con quái vật không phải là lấy tình cảm thế làm nó xúc động sau đó lại dùng nắm đấm dạy nó thành thật, làm vậy cuối cùng trong lòng vẫn có mâu thuẫn. Trước cứ mài nhẵn cao ngạo của nó, sau đó mới dùng tới nó.

Cao Bằng thản nhiên nói.

Vào buổi tối, A Ngốc và Cửu U Minh Tước trở về. Ở trên lưng Cửu U Minh Tước có ba con tiểu Minh Tước với vẻ mặt mờ mịt, rúc vào với nhau run lẩy bẩy nhìn những người xa lạ xung quanh.

Trong ánh mắt cảnh giác và phẫn nộ của Cửu U Minh Tước, Cao Bằng ôm lấy một con Cửu U Minh Tước béo nhất. Mấy con tiểu Minh Tước này miễn cưỡng mọc đủ lông vũ màu đen như mực, thật giống như một con quạ đen nhỏ bé.

Tuy còn là con non, nhưng thể tích không nhỏ hơn con ngỗng.

- Thả ta ra, thả ta ra, nếu không ta bảo mẹ ta đánh ngươi ra phân.

Tiểu Minh Tước phẫn nộ nói.

- Cốc.

Cao Bằng búng vào đầu nó.

- Ngươi còn nói nhảm nữa thì ta sẽ ăn ngươi đấy. Tiểu Hoàng qua đây!

Tiểu Hoàng đầu trọc hung thần ác sát bước nhanh tới. Vừa nhìn thấy Tiểu Hoàng, con tiểu Minh Tước này liền ngậm miệng lại. Một lát sau, Cao Bằng cảm nhận được con tiểu Minh Tước trên tay này đang run rẩy...

- Trong các ngươi có ai muốn con tiểu Minh Tước này không.

Cao Bằng hỏi thăm Từ Thanh Chỉ bọn họ.

Sau khi nghe Cao Bằng hỏi thăm, mọi người đều động lòng. Dù sao đây cũng là con non của một con quái vật Đế cấp, chỉ cần cố gắng bồi dưỡng thì trưởng thành đến Đế cấp cũng không thành vấn đề.

Từ Thanh Chỉ do dự liếc nhìn Cửu U Minh Tước, sau đó chạy đến trước mặt tiểu Minh Tước xoa đầu của nó, khẽ hỏi:

- Ngươi bằng lòng theo ta không?

Tiểu Minh Tước tất nhiên... Là không muốn.

Nhưng nhận được ánh mắt cảnh cáo của mẹ, nó chỉ có thể gật đầu một cách không cam tâm tình nguyện, khóe mắt ngân ngấn nước.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 609: Mập Mạp

- Nhị Cẩu Tử, ngươi rửa sạch miếng thịt Huyết Long Mãng này đi, phải rửa hết ký sinh trùng bên trong. Mập Mạp, trứng chim đà điểu bên ngươi đã làm tốt chưa đó. Đúng rồi lão Thái, trước làm…

Bếp trưởng bận rộn đi tới đi lui trong sảnh bếp.

- A!

Nhị Cẩu Tử hô lên kinh hãi, đột nhiên một con giun đũa to bằng ngón tay cái thò ra từ miếng thịt Huyết Long Mãng đang ngâm trong nước muối, hung tợn cắn vào bàn tay phải đeo găng của Nhị Cẩu Tử.

- Lệ…

Một con chim lớn vừa bay vừa nhảy tới, tiểu Minh Tước há mỏ ngậm lấy con giun, sau đó nuốt trọn.

Ăn xong con giun này, tiểu Minh Tước quay lại cái tổ xây trên kệ nóc bếp nhẹ nhàng rỉa lông vũ.

Cửu U Minh Tước đầy bất đắc dĩ ngồi một bên nhìn cảnh này.

Dù vẫn có vài phần không cam tâm, nhưng ít ra vẫn còn hơn mất mạng. Vốn còn tưởng tên nhân loại kia và đống ngự thú của hắn sẽ làm nhục mình đủ kiểu sau khi hàng phục được, nhưng không ngờ hắn chỉ điều động mình đến phòng bếp, sau đó không thèm ngó tới lấy một lần.

Đây là ngày thứ bảy của Cửu U Minh Tước ở khách sạn. Trong bảy ngày này, nó và một con tiểu Minh Tước khác chờ sau sảnh bếp. Con tiểu Minh Tước này cũng đã ký huyết khế với bếp

trưởng. Bếp trưởng là nhân viên lâu năm của tập đoàn Nam Thiên, đã từng làm bếp trưởng ở nhà ăn tập đoàn hai mươi mấy năm, lòng trung thành đã được bảo đảm.

Trong thịt của quái vật Hoàng cấp, Đế cấp cũng có các loại ký sinh trùng.

Đương nhiên là ký sinh trùng không khoa trương đến mức đạt tới cấp Lĩnh Chủ, Vương cấp. Nếu quả thật có thì chúng đã bị các vật chủ giết chết từ lâu rồi. Giống như nhân loại chỉ cho phép một chút bọ chét, ký sinh trùng nhỏ tồn tại trên cơ thể, nhưng nhất quyết không cho phép con chuột cống sống nhờ trên thân được.

- Bếp trưởng, chủ quản bảo tôi tới đưa nó đi.

Thư ký gõ cửa một cái, sau đó đi vào trong nói với bếp trưởng.

- Ừ ừ, chuyện nhỏ thế này không cần nói với tôi.

Bếp trưởng cười cười.

Cửu U Minh Tước không đổi sắc đứng dậy, bình thản đi ra ngoài.

Quả nhiên… đã tới thời điểm xử quyết ta.

Có điều, ít nhất đám con của ta cũng có nơi nhờ vả.

Chỉ tiếc là không thể trở thành ngự thú của nhân loại kia. Đột nhiên trong đầu Cửu U Minh Tước lóe lên suy nghĩ này.

Trong phòng, nó thấy Cao Bằng, người đàn ông này ngồi trên một cái ghế salon thật lớn, bắt chân chữ ngũ nhàn nhã đọc tạp chí.

Cửu U Minh Tước nhìn chằm chằm Cao Bằng, không nói gì. Một lúc lâu sau, khi đọc hết bài báo Cao Bằng mới ngẩng đầu nói với nó:

- Ngươi đi đi, đến lúc cần sẽ có người tới núi lửa tìm ngươi bàn bạc chuyện hợp tác.

Cửu U Minh Tước sửng sốt, còn tưởng mình nghe nhầm.

- Ngươi… thả cho ta đi?

Cao Bằng nhăn mày, như cười như không nói với nó.

- Sao nào? Ngươi còn không nỡ đi, muốn ở lại sao? Khẩu vị của ngươi lớn như thế, sắp ăn chết chúng ta rồi, ta không nuôi nổi ngươi.

Cửu U Minh Tước trầm mặc một lát, sau đó khẽ gật đầu rồi quay người rời đi, một khắc trước khi cất cánh mới nói:

- Đối xử với chúng tốt một chút. Dù chúng hơi ngốc, không hiểu chuyện, nhưng vẫn rất đáng yêu.

Nói xong, nó giương cánh bay đi.

Ba con tiểu Minh Tước, ngoài lão Trần bếp trưởng và Từ Thanh Chỉ mỗi người một con, con còn lại Cao Bằng cho người đem về tập đoàn Nam Thiên cho ông ngoại sắp xếp.

Đặt tờ báo trong tay xuống, Cao Bằng cảm khái:

- Một năm nay thay đổi nhiều quá, vậy mà còn có cả minh tinh ngự sử nữa, ngự thú dáng dấp soái một chút là nổi tiếng sao.

Để không tách rời với "xã hội", Cao Bằng vẫn dặn nhân viên đem đến thật nhiều tạp chí sách báo, phải đọc thật nhiều mới không bị đào thải.

Cất hết sách báo vào trong không gian tùy thân của A Xuẩn, sau đó Cao Bằng đi ra ngoài. Nhìn mê cung đầy người, Cao Bằng bình tĩnh hỏi:

- Chuẩn bị xong chưa? Hy vọng lát nữa sẽ không hù chết các ngươi.

Từ Thanh Chỉ thấy không gian bên cạnh thiếu đổng vặn vẹo, một khắc sau liền có một con ngự thú được triệu hoán ra. Đó là một con quái ngư, thể tích dù không quá lớn, nhưng khiến cho nàng có cảm giác nó hết sức nguy hiểm.

Con cá kia cười với nàng!

Lộ ra cái miệng đầy răng vàng.

Từ Thanh Chỉ xấu hổ nhưng không dám thất lễ nên mỉm cười đáp lại. Con quái ngư này là ngự thú thiếu đổng mới thu phục được sao? Tại sao trước kia chưa từng gặp nhỉ.

- Tiểu lão muội, nhìn kỹ.

Nói xong, con quái ngư nhổ ra một khối rubic màu vàng.

Ách… hình như không phải khối rubic, mà là một mô hình mê cung? Khi Từ Thanh Chỉ còn đang nghi hoặc, mô hình mê cung đang lơ lửng trước mặt con quái ngư tróc ra một điểm sáng nhỏ màu vàng. Điểm sáng này nhanh chóng biến lớn, chớp mắt đã biến thành một viên gạch vàng tiêu chuẩn dài khoảng chừng 30cm.

Viên gạch vàng tỏa ánh sáng màu vàng, vèo một cái chui xuống bùn đất dưới chân.

Oanh!

Một khấc sau, cả hoang vu mê cung đều run rẩy.

Tiểu thương, người đi đường dừng bước lại, có người ngồi sụp xuống, còn có người chạy vào cửa hàng bên đường.

Chỉ là, trong cửa hàng cũng tràn ngập kim quang.

Còn có tiếng ngự thú hoảng sợ rống to, mờ mịt luống cuống.

Rống rống!

Ngang!

Ngao…

Tất cả quái vật ở gần hoang vu mê cung đều sợ hãi gào thét.

Sự sợ hãi của bọn chúng bắt nguồn từ sâu trong linh hồn.

Cửu U Minh Tước vừa bay đi không xa xù lông, quay đầu nhìn kim quang bốc lên ngút trời bên ngoài hoang vu mê cung, trong cổ họng phát ra tiếng kêu kỳ quái.

Cách hoang vu mê cung ba ngàn dặm, trong một đầm lầy, từ sâu trong đầm lầy bốc lên vô số bong bóng ùng ục ùng ục.

Hồi lâu sau, một cái đầu khổng lồ từ trong đầm lầy nổi lên, trong những cái khe giữa các lân phiến thậm chí còn mọc đầy rêu xanh.

- Lại là cái này… mấy ngàn năm trước đã phát ra một lần rồi.

Nó lẩm bẩm

- Chẳng lẽ tên kia sống lại?

Nghĩ tới chuyện cũ gì đó, con cự thú này nuốt vào mấy ngụm bùn nhão rồi lại chậm rãi chìm xuống…

Dị tượng trong hoang vu mê cung kéo dài đến mười phút đồng hồ mới biến mất.

Sau khi dị tượng tiêu tan, mê cung vẫn như vậy không có gì thay đổi. Không mọc thêm ba cái đầu, cũng không mọc thêm mười mấy cánh tay.

Trên tường rào sạch sẽ có vài vết tích tổn hại nho nhỏ.

- Thiếu đổng, xong chưa?

- Ngươi thử một chút thì biết.

Cao Bằng nói.

Tiểu Minh Tước béo ị đứng cạnh Từ Thanh Chỉ cơ linh rung cánh bay đến tường vây phía trước, sau đó hung hăng mổ mạnh một cái.

Dù lúc này nó chỉ có cấp Thủ Lĩnh, nhưng mỏ của nó còn cứng hơn cả sắt thép, có thể nhẹ nhàng mổ ra một cái hố to bằng hạt đậu ở góc tường.

Nhưng lần này nó mổ vào tường lại như đụng phải một bức tường vô hình.

Một tầng gợn sóng nhỏ màu vàng kim mắt trần có thể nhìn thấy được lan rộng ra.

- U….

Tiểu Minh Tước thét lên hoảng sợ, cả người bật ngược ra đằng sau, lăn lộn bảy tám vòng dưới đất đến khi đụng phải chân Từ Thanh Chỉ mới dừng lại.

Tiểu Minh Tước nằm bẹp dưới đất kêu lên đáng thương, giương cánh ôm bắp chân Từ Thanh Chỉ không buông.

Ô .. ô….

- Ha ha.

Tiểu Hoàng cười rất vui vẻ. Gần đây Tiểu Diễm cứ giận dỗi, nó phải tìm cách chọc cho nàng vui mới được.

- Tiểu Diễm, ngươi xem con chim đen nhỏ này đáng yêu chưa?

Tiểu Hoàng bày ra bộ mặt không biết xấu hổ.

Đây là lời tuyên bố được đúc kết kinh nghiệm từ một bộ phim truyền hình mà nó đã xem: Muốn theo đuổi con gái thì phải có da mặt dày! Không được sĩ diện! Phải kiên trì bền bỉ!

Dù Tiểu Diễm là chim, nhưng chắc là không khác biệt lắm.

Sắc mặt Tiểu Diễm hơi sượng lại. Thực ra, làm sao nó không biết mình hơi béo, nhưng có thể trách nó sao? Nó cũng muốn gầy xuống lắm, thậm chí ngày nào cũng bay mấy ngàn cây số, rèn luyện cường đại như thế mà vẫn không giảm cân nổi.

Sau mỗi lần vận động mạnh nó sẽ rất đói. Mỗi lần đói nó lại phải ăn, phải ăn no rồi mới có sức mà vận động.

Hừ! Đều tại cái bụng chết tiệt cứ dễ đói!

Nó cũng biết tên ngốc Tiểu Hoàng này không cố ý chê mình béo. Nếu không, nó sẽ không chỉ giận dỗi đơn giản vậy thôi.

- Tiểu Diễm, ta thấy dù con chim đen nhỏ này đáng yêu nhưng cũng không đáng yêu bằng ngươi.

Tiểu Hoàng thành khẩn nói.

Tiểu Diễm dùng cánh sờ sờ lên cái bụng thịt của mình, mừng rỡ hỏi:

- Thật sao?

- Đương nhiên là thật, ta có bao giờ nói dối đâu.

Tiểu Hoàng trung thực đáp.

Ừ, lời này là thật. Nó vừa ý Tiểu Hoàng cũng là vì con vịt Tiểu

Hoàng này rất đàng hoàng, là một con vịt trung thực.

- A, thực ra cũng còn tốt, khi ta còn bé có lẽ còn đáng yêu hơn nó vài phần. Nhưng bây giờ ta lớn rồi, cũng béo lên không ít.

Tiểu Diễm thận trọng thở dài.

- Khi còn bé ngươi còn béo hơn nó nhiều!

Tiểu Hoàng nói ra lời kinh người.

Tiểu Diễm trầm mặc một lát:

- Khi ta còn bé được ông Lưu nuôi…

Tiểu Hoàng thành thật đáp:

- Ông Lưu nuôi Đại Tử, khi đó Đại Tử bị cho ăn thành một con lợn. Ngươi là béo trời sinh rồi.

- Hử?

Tiểu Diễm nhắm mắt lại.

Đại Tử ợ một cái, mơ mơ màng màng từ phòng bếp chạy tới, hình như có người đang nói đến mình.

Được rồi, được rồi! Tiểu Hoàng là một con vịt trung thực, ta không cần so đo với nó.

Tiểu Diễm đen mặt nhảy đi.

Ta nói sai cái gì sao? Tiểu Hoàng ngơ ngác mơ hồ.

Không phải nói theo đuổi con gái thì da mặt phải dày, phải kiên trì bền bỉ sao?

Ài…

Tiểu Hoàng nghĩ nghĩ, chẳng lẽ mình không kiên trì nổi sao?

- Khi còn nhỏ ngươi béo hơn nó thật mà.

Tiểu Hoàng đuổi theo.

- Ta biết!

- Nhưng ta lại thích ngươi mập mạp như thế.

Tiểu Hoàng cười ngây ngô. :-D

Tiểu Diễm:

- ??? (〃 ˚ω˚ 〃)

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 610: Chiến Trường

- Hình như thật sự là như vậy.

Đáy mắt Từ Thanh Chỉ hiện ra một tia dị sắc.

- Ừm, trừ khi là quái vật Thánh cấp trở lên thì mới có thể phá hủy mê cung, quái vật từ Thánh cấp trở xuống đều không thể phá hoại mê cung này dù chỉ một chút. Về sau tính an toàn của Hoang Vu Mê Cung sẽ được bảo đảm rất lớn.

Cao Bằng nói.

- Các ngươi cố gắng bồi dưỡng ngự thú, ở chỗ này mặc dù mệt một chút, nhưng cũng là cơ duyên. Hiện tại ở thế giới Hắc Vụ những đồ vật có thể tiếp xúc đến nhiều hơn rất nhiều so với trái đất, nếu như vận khí tốt thì các ngươi có thể trưởng thành càng nhanh.

Cao Bằng nói tiếp.

- Đã rõ.

- Ừm.

- Vậy ta đi về trước.

Cao Bằng nhận được tin tức của ông ngoại, ông ngoại bảo hắn trở về một chuyến.

Đang đi trên đường, Cao Bằng chợt thấy bên cạnh có một con chim anh vũ trợn mắt nhìn hắn.

- Cẩu tặc, cẩu tặc, ta nhổ vào.

Một con chim anh vũ rất lớn với chiều cao cỡ khoảng một người trưởng thành nói như thế với một cô nữ sinh ở phía trước Cao Bằng.

Đồng thời còn nhổ một bãi nước bọt, phi một tiếng phun về phía cô nữ sinh kia.

Ngự thú thỏ tai to màu trắng bên cạnh nữ sinh kia hơi nhấc hai vành tai lên trước, hóa thành một tầng lá chắn màu trắng bạc nhàn nhạt bắn ngược bãi nước bọt trở về.

Con chim anh vũ cười hắc hắc, linh hoạt bay lên trên tránh đi bãi nước bọt.

Bẹp.

Bãi nước bọt rơi một cách chuẩn xác lên trên mặt một người khác ở sau lưng.

Đây là một chàng trai trẻ mặc tây trang, trên mặt chàng trai lộ ra vẻ mỉm cười xấu hổ mà không thất lễ.

Một giây trước khi nữ sinh mặc váy dài trắng chuẩn bị nói xin lỗi thì chàng trai chợt giơ tay lên bảo:

- Người cần phải xin lỗi hẳn là tôi mới đúng. Không có việc gì, tôi đã quen rồi.

Dứt lời bèn lấy ra một cái khăn ướt lớn từ bên trong không gian của Phù Không Thủy Mẫu rồi bình tĩnh lau lau ống tay áo, sau đó nói với con chim anh vũ kia:

- Kiệt đệ, đêm nay ngươi sẽ không có hoa quả khô, bởi vì ngươi lại nhổ nước bọt lung tung trên đường.

Con chim anh vũ được gọi là Kiệt đệ trợn to đôi mắt, không dám tin tưởng:

- Ngươi nói cái gì, sao ngươi có thể vô sỉ như vậy, không phải ngươi bảo ta phun lên trên người vị nữ sĩ mỹ lệ này sao. Cẩu Tử, ngươi thay đổi rồi.

Chàng trai mặc âu phục chợt thay đổi sắc mặt, vừa quay đầu liền nhìn thấy trên mặt nữ sinh váy dài trắng kia lộ ra vẻ sửng sốt, phẫn nộ, ánh mắt chứa đầy sự khinh bỉ.

Hừ lạnh một tiếng rồi xoay người rời đi.

- Còn tưởng là thân sĩ, không nghĩ tới lại là hentai!

Trông thấy ánh mắt giận dữ của chủ nhân, mặt chim anh vũ tràn đầy vô tội,

- Ngươi nhìn ta làm gì, ta chỉ là một con vẹt nhỏ mà thôi.

Dứt lời lập tức lúc la lúc lắc nhanh chân chạy đi mất, lúc đi ngang qua một quán ven đường chợt ngậm lên một Hỏa Long quả rồi lắc đầu tiêu sái rời khỏi.

Chàng trai mặc âu phục chật vật theo sau, móc tiền trong ví ra trả cho chủ quán.

. . .

Xuyên qua vết nứt không gian, triệu hồi Đại Tử ra.

Hiện tại hạn chế đẳng cấp của trái đất đã mở ra đến Đế cấp rồi, đại bộ phận ngự thú của Cao Bằng cũng đều có thể thả ra khỏi không gian ngự thú.

- Ông ngoại, cháu trở về rồi.

Cao Bằng ngồi trên lưng ngự thú chậm rãi hạ xuống.

Đại Tử hạ xuống dọc theo ven hồ. Cao Bằng cảm nhận được bên trong biệt thự có từng đạo khí tức cường hoành mà xa lạ, nhịn

không được thay đổi sắc mặt.

Đáy lòng cảnh giác, tùy thời làm tốt chuẩn bị triệu hồi Tiểu Hoàng, A Ban và cả Tịch Sư.

Còn chưa đi đến biệt thự, Cao Bằng đã nghe thấy âm thanh ồn ào bên trong biệt thự.

Đẩy cửa ra, trong phòng ăn tỏa ánh sáng lung linh, một đám người ăn mặc khác nhau đi qua đi lại giữa phòng khách và phòng ăn.

Sắc mặt Cao Bằng như thường. Những người này hắn căn bản chưa từng gặp qua, có điều nhìn cách ăn mặc cách nói chuyện, và cả hành vi tập quán của bọn họ thì là người của bộ lạc không thể nghi ngờ.

- Tiểu Bằng.

Ông ngoại ngồi ở phòng khách nhận ra Cao Bằng đã trở về, trên mặt lộ ra một tia vui mừng và. . . lúng túng.

Cao Bằng nhìn sang, lập tức nhìn thấy một người phụ nữ tóc bạc ngồi bên cạnh ông ngoại. Trên người mặc áo tắm màu trắng, sống lưng thẳng tắp, hai mắt bao hàm tang thương.

Người phụ nữ lớn tuổi kia ngồi ở đấy, những người khác gần đó đều không dám áp sát quá gần, ngôn hành cử chỉ đều mang theo rất nhiều kính ý.

- Vị này chắc là cháu ngoại của ông rồi!

Người phụ nữ lớn tuổi đứng lên quan sát Cao Bằng.

Cẩn thận quan sát một hồi rồi mới nói với Kỷ Hàn Vũ:

- Rất giống ông, cũng rất giống với hắn.

Trên mặt người phụ nữ lớn tuổi nhìn không ra hỉ nộ.

- Ông ngoại, bọn họ là. . . ?

Cao Bằng hỏi.

- Ta đến từ bộ lạc Bạch Long.

Người phụ nữ lớn tuổi thể cốt rất khỏe mạnh.

Vẻ mặt Cao Bằng hơi động, bộ lạc Bạch Long. . .

Tất nhiên là hắn đã nghe nói qua tên tuổi của bộ lạc Bạch Long rồi, đây cũng là một trong ba đại bộ lạc đỉnh cấp.

Có điều bộ lạc Bạch Long đích xác rất ít người xuất hiện ở bên ngoài, dường như bọn họ không có mấy hứng thú với việc đến trái đất tranh đoạt địa bàn.

Cao Bằng ngược lại là có thể đoán ra một chút nguyên nhân.

Trái đất chỉ là một phần rất nhỏ trong Cửu Thiên Thập Địa, mục đích thực sự của bọn họ hẳn là Cửu Thiên Thập Địa rộng lớn vô ngần kia.

Bộ lạc U Hổ còn thấp hơn một cái cấp độ so với bảy đại bộ lạc nhưng đã có ngự thú Đế cấp, vậy nếu như chính mình không có đoán sai thì bảy đại bộ lạc chắc hẳn sẽ có ngự thú Thánh cấp. Mà nếu tiếp tục lớn mật suy đoán một chút nữa. . .

Có thể bộ lạc Bạch Long sẽ có Chuẩn Thần.

Đương nhiên đây đều là suy đoán của bản thân Cao Bằng mà thôi, sự thật như thế nào thì chỉ có bộ lạc Bạch Long mới hiểu.

Nhưng mà người của bộ lạc Bạch Long đột nhiên đến Nam Thiên tìm ông ngoại làm gì.

- Ta tới để tìm một lão bằng hữu.

Người phụ nữ lớn tuổi mỉm cười nói.

Người ở đây ngoại trừ bản thân mình thì chỉ có ông ngoại. Cao Bằng không biết người phụ nữ lớn tuổi này, vậy chính là tìm ông ngoại. . .

- Ta đã nói rồi, ta không phải hắn.

Ông ngoại thở dài,

- Ta chỉ là nhận được truyền thừa bên trong di tích của hắn ở thời điểm xảy ra tai biến mà thôi. Còn Bạch Long cũng là lúc đó tìm được ở gần di tích, ta nghĩ ngươi thật sự đã nhận lầm người rồi.

Lão phụ nhân không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn ông ngoại,

- Nhưng mà ngươi biết không, ngươi thật sự rất giống hắn.

- Đây cũng không phải việc đáng giá kiêu ngạo. Ta chính là ta, ta không phải là bất kỳ kẻ nào cả, ta chính là Kỷ Hàn Vũ!

Ông ngoại mày trắng giương lên, tựa như hai thanh ngân đao trắng như tuyết cắm vào tóc mai. Trở thành vật thay thế của người khác cũng không phải là một việc đáng giá để kiêu ngạo, dù cho người kia có là một nhân vật trong truyền thuyết đi chăng nữa.

Người phụ nữ lớn tuổi không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Kỷ Hàn Vũ một lúc, sau đó gật đầu:

- Được, ngươi chính là Kỷ Hàn Vũ, ta tin tưởng ngươi.

Người phụ nữ lớn tuổi dường như còn muốn nói thêm điều gì, nhưng người xung quanh quá nhiều, cuối cùng bà đành phải nuốt lời muốn nói xuống.

- Sáu ngày sau sẽ có một trận hội minh cử hành ở thế giới Phương Hóa, cũng là vị trí thế giới hiện tại của bộ lạc chúng ta, tất cả bộ lạc cỡ trung trở lên đều sẽ tham gia. Lần gặp gỡ này sẽ quyết định rất nhiều thứ, bao gồm cả thái độ đối với trái đất. Tin rằng ngươi cũng biết việc về Cửu Thiên Thập Địa, mặc dù chúng ta không để ý đến trái đất. . . Nhưng đến lúc đó chiến tranh bộc phát, trái đất sẽ không thể tránh khỏi việc trở thành cứ điểm.

- Cứ điểm?

Cao Bằng hỏi. Từ này nghe vào thì không giống như là một từ ngữ tươi đẹp gì cho lắm

Người phụ nữ lớn tuổi bị ngắt lời cũng không hề tức giận,

- Ừm, người của những bộ lạc kia sẽ không để cho chiến tranh xảy ra ở thế giới Phương Hóa. Hiện tại nơi đó là đại bản doanh của các bộ lạc, cho nên. . . cũng chỉ có thể để trái đất trở thành chiến trường. Đến lúc đó bọn họ sẽ khởi xướng kèn lệnh phản công, giết vào Cửu Thiên Thập Địa.

- Tiền bối, ta muốn biết năm đó đã xảy ra chuyện gì?

Cao Bằng nhíu mày hỏi.

- Cửu Thiên Thập Địa đều là địch nhân của chúng ta sao?

Nghĩ như vậy, hình như không tốt lắm.

- Cũng không có khoa trương như vậy, có điều bây giờ các nhân vật chính trong Cửu Thiên Thập Địa cũng không hy vọng chúng ta trở về. Bọn họ sẽ đem chiến trường chống cự ở bên ngoài 'Gia viên' của bọn họ.

Lão phụ nhân cười nhạt đáp.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 611: Đại Tế Ti

Ăn cơm tối xong, người của bộ lạc Bạch Long rời đi.

Bên hồ gió thổi lạnh lẽo.

Cao Bằng vẫn mãi nghĩ về chuyện của bộ lạc Bạch Long.

- Cháu đang nghĩ gì vậy?

Không biết từ khi nào Kỷ Hàn Vũ đã tới sau lưng Cao Bằng.

- Cháu nghĩ đến chuyện sau này trái đất sẽ trở thành chiến trường, tin tức này quá kích thích.

Cao Bằng thở ra một hơi.

Dù hắn không muốn làm anh hùng cứu vớt thế giới, dù trên cơ bản là hắn có thể tránh khỏi tranh chấp. Nói là tới thế giới Hắc Vụ để tăng thực lực, nhưng làm vậy không phải là trốn tránh sao?

Lần này, có vẻ như không tránh được thật.

Một bên là thứ có tên bộ lạc thượng cổ, một bên là thổ dân Cửu Thiên Thập Địa chưa từng nghe nói tới.

Bọn họ muốn lấy trái đất làm chiến trường, muốn đánh trái đất thành phế tích.

Phải rồi, chúng ta không đánh lại bọn họ. Bên nào cũng đánh không lại.

Không đánh lại được vậy chúng ta đi thôi, để địa bàn này lại cho các ngươi chậm rãi đánh là được rồi. Thế giới này lớn như

thế, sợ không có chỗ dung thân sao?

Nhưng trái đất đông dân như vậy, phải làm sao?

Hơn một tỷ người đấy.

- Vậy di chuyển đi thôi.

Ông ngoại ngẫm nghĩ một lát rồi nói.

- Di chuyển sao?

- Ừ, không phải còn có thế giới Hắc Vụ sao? Những bộ lạc thượng cổ tránh gây chiến ở các thế giới trong vị diện hải. Vậy chúng ta có thể trốn tới vị diện hải.

Khi nói ra từ "trốn" này, ông ngoại không ngại chút nào.

- Ông nói đúng… thế giới Hắc Vụ hoàn toàn có thể chứa được hơn một tỷ người mà không lo chật.

Cao Bằng nhăn mày:

- Nhưng đây không phải một con số nhỏ, chỉ dựa vào chúng ta thì không thể làm được.

- Liên hiệp với chính phủ.

- Vâng, vậy thì tốt rồi, đành nhờ ông ngoại vất vả vậy. Ông đi bàn với bên phía chính phủ, cháu sẽ tới thế giới Phương Hoá gặp bọn họ, xem rốt cuộc những bộ lạc thượng cổ này đang làm chuyện gì thừa nước đục thả câu.

- Để ông đi, cháu đi tìm người của chính phủ đi.

Ông ngoại từ chối đề nghị của Cao Bằng.

- Vẫn là ông đi đi ạ, người của chính phủ sẽ tin lời của ông

hơn. Trên mép cháu còn chưa mọc lông đâu.

Cao Bằng cười khoát tay. Nói đùa, tới thế giới Phương Hoá thì có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì, làm sao hắn để ông ngoại đi được.

Dù Kỳ Hàn Vũ hiểu ý nhưng hắn vẫn muốn cố gắng. Cao Bằng nói thẳng:

- Cháu có hai con ngự thú Thánh cấp, còn có Thần khí nữa, xem như Chuẩn Thần có ra tay cháu cũng chắc chắn có thể đào tẩu.

Kỷ Hàn Vũ bị chặn họng, muốn nói gì nhưng lại chẳng thể cất lời.

Cuối cùng tựa như trút được gánh nặng ngàn cân, ông ngoại đáp:

- Được, vậy cháu đi đi.

Nói xong câu đó, ông ngoại như già đi cả mười tuổi. Cuối cùng, ông, cuối cùng đã không cần phải che gió chắn mưa cho thằng nhóc kia nữa rồi.

Xoay người đi, giọng ông ngoại hơi nghẹn lại:

- Nhớ về.

- Vâng.

Cao Bằng lặng lẽ gật đầu.

Trước khi đi, lão phụ nhân có để lại cách liên lạc cho Cao Bằng, nếu muốn rời khỏi có thể đi tìm bọn họ. Bọn họ sẽ ở lại khu Hoa Hạ chờ thêm một ngày, ngày mai sẽ lên đường quay lại thế giới Phương Hóa.

Khi quay về, Cao Bằng không thấy Bắc Thanh Nghiên. Hắn nghe ông ngoại nói hơn mười ngày trước Bắc Thanh nghiên đã nhận lời mời rời Du Châu, chắc hẳn là đã tới thế giới Phương Hóa bên kia.

Buổi trưa hôm sau, trời trong nắng gắt.

Trong một toà sơn trang bên ngoài thành Du Châu, thi thoảng có người vội vã bận rộn ra ra vào vào, một đám người ngồi trên bãi cỏ, trước mặt đặt một cái bàn nhỏ chất đầy các loại đồ ăn.

- Đồ ăn của trái đất chế biến ngon thật đấy.

- Có muốn van cầu Đại Tế Ti cho phép chúng ta mang mấy tên đầu bếp về không?

- Có thể tiến vào trong bộ lạc Bạch Long của chúng ta, dù chỉ là làm một bếp cũng là mơ ước thiết tha của vô số người đấy.

Có người kiêu ngạo nói.

Lão phụ nhân tóc bạc rất an tĩnh ngồi trong một góc lặng lẽ húp cháo.

- Đại Tế Ti, chắc hẳn sẽ không tới đâu.

Một cô gái tuổi tác không lớn ngồi bên cạnh lão phụ nhân nói. Cô gái có mái tóc đen thả sau vai, mặc áo ngắn tay màu vàng có kiểu dáng kỳ lạ, có vẻ không phải kiểu của trái đất. Dáng người của nàng rất thon thả, cánh tay và chân đều thon dài.

- Hắn sẽ đến.

Lão phụ nhân cũng chính là Đại Tế Ti đặt bát sứ trong tay xuống, cẩn thận tỉ mỉ lau lau khoé miệng.

- Vâng.

Cô gái nhu thuận gật đầu, không hỏi vì sao. Đại Tế Ti nói thế nào thì chính là như thế.

- Đại Tế Ti, Cao Bằng kia tới rồi.

Một thanh niên trẻ tuổi của bộ lạc Bạch Long chạy tới lớn tiếng báo.

Cao Bằng từ bên ngoài sơn trang đi vào, nhìn một vòng rồi đi tới chỗ Đại Tế Ti ngồi dưới gốc cây.

- Cậu đến rồi.

Đại Tế Ti gật đầu, tựa như tất cả đều nằm trong dự liệu.

- Đoạn đường này phải làm phiền tiền bối.

Cao Bằng nghiêm túc xoay người bái chào lão phụ thân.

Đại Tế Ti thản nhiên nhận cái cúi đầu của Cao Bằng.

- Vậy chúng ta đi thôi.

Đại Tế Ti đứng dậy, tiếng nói uy nghiêm vang khắp cả sơn trang.

Sau một khắc yên tĩnh, những nam thanh nữ tú trẻ tuổi kia có vẻ không cam lòng. Dù sao, đồ ăn ngon thế này còn chưa ăn được bao nhiêu… Nhưng địa vị của Đại Tế Ti trong lòng bọn họ phi thường cao, không một ai ra mặt phản đối.

Không bao lâu sau, lần lượt từng đầu ngự thú từ trong sơn trang bay lên không trung, trên lưng ngự thú có một đám người ngồi.

Cao Bằng, Đại Tế Ti và cô gái trẻ lúc trước ngồi bên cạnh Đại Tế Ti cùng cưỡi trên một con bạch long.

Dưới chân bọn họ là một con bạch long thuần huyết có phẩm chất Truyền Thuyết, đẳng cấp 69. Cô gái này chưa tới hai mươi tuổi đã có được ngự thú Hoàng cấp đỉnh phong, quả thực khiến cho Cao Bằng vô cùng kinh ngạc.

Dù sao thì trước lúc hai mươi tuổi, hắn còn chưa có ngự thú Hoàng cấp, mới chỉ có Vương cấp thôi.

- Những chuyện cậu có thể làm không nhiều, lần này đến thì nên nghe nhiều nói ít. Mặc dù có một số người của bộ lạc thượng cổ không có ác cảm với người trái đất, nhưng cũng có một số người có thái độ rất cứng rắn.

Trên lưng con bạch long, Đại Tế Ti tóc trắng như tuyết nói với Cao Bằng.

Cao Bằng nhu thuận gật đầu. Đoạn đường này, Đại Tế Ti khá quan tâm đến hắn, cũng không biết nguyên nhân vì sao.

- Tiền bối, tôi có thể hỏi một chút không? Vì sao bọn họ lại có thái độ cứng rắn với người trái đất như vậy?

Cao Bằng do dự một chút rồi hỏi.

Cảm giác tự nhiên trở thành đích bắn cho người ta mà không hiểu tại sao này rất khó chịu.

- Vì người trái đất có thể ký kết huyết khế với nhiều ngự thú, còn trong bộ lạc của bọn họ lại chỉ có Thánh Thể mới có thể làm điều này.

Đại Tế Ti đáp.

Cao Bằng gật đầu.

- Nguyên nhân thứ hai là vì ở trái đất không có cường giả có thể nói chuyện công bằng với bọn họ. Chỉ có giữa những thế lực

ngang bằng nhau mới có thể thương thảo. Trên thực tế, có rất nhiều bộ lạc lựa chọn tiếp xúc và sinh con đẻ cái với người trái đất, cũng có dùng thủ đoạn cứng rắn, hoặc là áp dụng phương pháp mềm dẻo.

Dừng một chút, lão phụ nhân tóc bạc mới tiếp tục nói:

- Vì chỉ có mười tám tuổi mới có thể ký kết huyết khế, cho nên hiện giờ còn chưa rõ đời sau sinh ra có thể ký kết với bao nhiêu ngự thú.

- Đương nhiên cậu cũng không cần nghĩ nhiều, chỉ là thái độ cứng rắn mà thôi, bọn họ sẽ không tận lực nhằm vào người trái đất. Trọng tâm cuộc gặp gỡ lần này là thương thảo xem nên đối phó với dị tộc ở Cửu Thiên Thập Địa như thế nào. Theo như tính toán, bình chướng bảo vệ trái đất sẽ không tồn tại được bao lâu nữa, đến lúc đó trái đất sẽ hoàn toàn dung hợp với Cửu Thiên.

- Đến lúc đó, người của thế giới Phương Hoá cũng có thể cho những thiên kiêu trẻ tuổi của bộ lạc tới. Cậu có thể kết giao với nhiều người cùng thế hệ một chút cũng tốt, nói không chừng còn có thể quen biết được với mấy người bạn.

Đại Tế Ti nói.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 612: Quần đảo Ngoại Long

Sau khi rời khỏi Du Châu vẫn luôn bay thẳng về phía tây, băng qua căn cứ Xuyên Phủ, tiếp tục bay về phía tây, đi qua không vực cao nguyên Thanh Thiên.

Cao Bằng cúi đầu xuống, dưới vùng cao nguyên mênh mông với màu xanh vô bờ này dường như che giấu tồn tại đang ngủ say nào đó.

Suy nghĩ một lát, năm đó lúc đi qua cao nguyên Thanh Thiên đã nhìn thấy số liệu, ở dưới chân cao nguyên có một con Thương Long xanh thẫm đang ngủ say.

Con Thương Long xanh thẫm vẫn còn đang ngủ say, toàn bộ địa mạch của cao nguyên Thanh Thiên đều bị nó hấp thu.

Bọn họ nhanh chóng băng qua cao nguyên Thanh Thiên chuyển hướng về phía nam.

Ý nghĩa của từ Himalaya trong tiếng Tạng chính là tuyết cố hương.

Ở trên ngọn núi nào đó của tòa sơn mạch Himalaya, ngự thú Bạch Long xông lên trước, xuyên qua một tầng bình chướng vô hình, sau một khắc hàn phong băng tuyết xung quanh biến mất không còn tăm hơi.

Bích hải lam thiên, dưới chân là một mảnh biển xanh gió êm sóng lặng.

Bay về phía trước đại khái chừng hơn một giờ Cao Bằng nhìn

thấy một khu quần đảo.

Số lượng quá nhiều cơ bản đếm không hết tổng cộng là có bao nhiêu hòn đảo.

- Nơi này chính là quần đảo Ngoại Long.

Đại Tế Ti nói.

- Quần đảo Ngoại Long. . .

Cao Bằng gật đầu, đây chính là vị trí của bộ lạc Bạch Long rồi.

Bay đến một hòn đảo lớn gần trung tâm quần đảo, địa thế hòn đảo rất cao, cao hơn không ít so với những hòn đảo khác xung quanh.

Từng đầu Dực Long bay vòng quanh trên bầu trời, bên trong rãnh biển ở giữa hòn đảo thỉnh thoảng có Á Long lăn lộn.

Số lượng quái vật Long Tộc nơi này khá phong phú, có chút giống với Long Vẫn Cốc. Có điều sự khác biệt với Long Vẫn Cốc chính là trong quái vật nơi này có không ít đều là ngự thú, hơn nữa chủng loại càng phong phú hơn, đẳng cấp cũng nhiều loại hơn so với Long Vẫn Cốc.

- Đại Tế Ti, ta đi đây.

Thiếu nữ ở trên lưng rồng nói với bà lão tóc bạc và Cao Bằng với vẻ e sợ.

- Ừm.

Bà lão tóc bạc gật đầu:

- Khoảng thời gian này phải huấn luyện thật tốt, lúc chư tộc gặp gỡ nên biểu hiện tốt một chút, đừng có làm mất mặt ca ca của ngươi.

- Ừm ừm.

Thiếu nữ nhu thuận gật đầu, sau đó gọi Bạch Long rời khỏi.

Bà lão tóc bạc vẫy vẫy tay, Dực Long lượn quanh trên đỉnh đầu bỗng có hai con từ không trung hạ xuống.

- Ô ô.

Màu da Dực Long hiện lên màu nâu đỏ, đầu dẹp dài, hai cánh như cánh dơi, cái đuôi dài như đuôi chuột.

Lúc đối mặt với Đại Tế Ti hai con Dực Long đều rất ngoan ngoãn, đầu còn cọ cọ mấy cái.

- Đây là quái vật mà bộ lạc thuần phục.

Đại Tế Ti nói,

- Trên cơ bản có thể coi bọn nó như là ngự thú của bộ lạc, từ nhỏ bọn nó đã bị thuần dưỡng, lớn lên trên quần đảo Ngoại Long.

- Không chỉ là bộ lạc Bạch Long chúng ta, hai đại bộ lạc đỉnh cấp khác và cả bảy vương bộ lạc đều thuần dưỡng quái vật.

- Nếu như bộc phát chiến tranh thì những quái vật này đều có thể rất nhanh đầu nhập chiến trường.

Đại Tế Ti nói với Cao Bằng, lại giống là đang cảnh cáo gì đó, ý muốn Cao Bằng đừng làm loạn.

Dù sao thì Cao Bằng cũng là một người có tiền án.

Tiền án đẫm máu bộ lạc U Hổ vẫn còn bày ở phía trước.

Đây là một người bề ngoài vui vẻ nhưng một lời không hợp liền lật bàn.

Cao Bằng đến như thể một cục đá nhỏ rơi vào trong hồ, rất nhanh đã ngừng lại, cũng không có người nào để ý.

Dù sao cũng là khách nhân do Đại Tế Ti mời tới, không có ai ngốc nghếch đến mức đi khiêu khích mặt mũi của Đại Tế Ti làm gì.

Đại Tế Ti có một hòn đảo độc lập, Cao Bằng ở ngay trên hòn đảo này.

Hòn đảo này ở trung tâm toàn bộ quần đảo Ngoại Long, diện tích của hòn đảo không nhỏ. Bên trên có dãy núi, bình nguyên, hồ nước...

Ở bên trên hòn đảo Cao Bằng cũng đã nhìn thấy đám ngự thú của Đại Tế Ti.

Đúng, chính là một đám ngự thú.

Bởi vì Đại Tế Ti chính là Thánh thể hiếm thấy, trên thực tế Đại Tế Ti của mỗi một thời đại đều là Thánh thể.

Chỉ có Thánh thể mới có thể thu được tư cách tranh cử Đại Tế Ti của bộ lạc Bạch Long.

Hai ngự thú Thánh cấp, đây là thực lực mà Đại Tế Ti bại lộ ở mặt ngoài.

Một con là Nghiệt Hải Thanh Giao phẩm chất Sử Thi cấp 86, một con khác là Bàn Sơn Long Viên phẩm chất Truyền Thuyết cấp 89.

Cao Bằng triệu hoán Tiểu Hoàng ra. Tiểu Hoàng có năng lực kháng ma cường đại, hơn nữa thể tích của nó cũng không lớn bao nhiêu, phải nói là rất thích hợp để đi theo bên người. Mà Cao Bằng nhớ kỹ Tiểu Hoàng là một con vịt thành thật, lời nói của một con vịt thành thật cũng khiến cho Cao Bằng thích nghe.

- Cao Bằng, nơi này là trong biển sao?

Tiểu Hoàng hiếu kì dò xét bốn phía.

- Không sai, nơi này là khu vực trung tâm của bộ lạc Bạch Long, ở trên hòn đảo này còn có hai con ngự thú Thánh cấp, ngươi đừng có chạy loạn.

Cao Bằng khuyên bảo Tiểu Hoàng.

- Cao Bằng, chúng ta đi bắt cá đi!

Tiểu Hoàng nhìn về phía bờ biển.

Cao Bằng nghĩ nghĩ. Mặc dù Đại Tế Ti đã bảo hắn không nên chạy loạn, nhưng nghĩ đến chắc ý là không nên chạy loạn ở giữa các hòn đảo, đi vòng quanh trong đảo chắc là không sao.

- Vậy chúng ta đi bờ biển xem thử.

. . .

Mặt biển, một đám thanh niên cưỡi ngự thú đua tốc độ trên biển, phát ra những tiếng reo hò.

Thỉnh thoảng có quái vật từ dưới đáy biển xông ra hoặc là bay lòng vòng xung quanh đám thanh niên này.

- Ha ha, Độ ca, lần chư tộc tụ hội năm ngày sau nhất định ngươi sẽ có thể đại triển thần uy, phơi bày một chút uy nghiêm của bộ lạc Bạch Long chúng ta cho những bộ lạc nhỏ kia thấy!

Một thanh niên da đen cưỡi trên cổ một con Ngư Cảnh Long vừa cười vừa nói.

- Ngự thú của Độ ca đã đột phá Đế cấp. Ngự Sử Đế cấp 26 tuổi, bên trong những bộ lạc nhỏ kia có ai có thể là đối thủ của Độ ca chứ.

Một người khác ở bên cạnh nói với vẻ xu nịnh.

Nam tử được gọi là Độ ca ngồi trên lưng một con Long Quy. Trên sống lưng, trên đầu lâu và cả trên lợi trảo của Long Quy đều phủ đầy gai ngược sắc bén dữ tợn, nhìn qua trông có vẻ cực kì bá đạo.

Nghe âm thanh khen tặng của những người xung quanh, Độ ca lộ ra mấy phần thận trọng. Mặc dù đáy lòng cực kỳ vui vẻ, nhưng ngoài mặt vẫn là một bộ biểu cảm bình tĩnh.

- Tạm được, chút thiên phú ấy của ta cũng không tính là cái gì, thiên tài lợi hại hơn so với ta vẫn còn rất nhiều người.

- Nghe những người hôm qua trở về kể lại bọn họ mang theo một thiên tài từ tổ địa, hình như còn là đệ nhất thiên tài gì gì đó của tổ địa nữa. Cũng không biết có phải thật sự hay không, nhưng chắc chắn kém xa so với Độ ca. À, Bạch Phi, không phải ngươi đi tổ địa với Đại Tế Ti bọn họ hay sao, có nhìn thấy tên kia không? Sợ là có tiếng không có miếng.

Bên cạnh một người tò mò hỏi.

- Người kia tên là Cao Bằng, hình như cũng là một Ngự Sử Đế cấp.

Bạch Phi nói với vẻ ngưng trọng,

- Hình như hắn chỉ mới có 23 tuổi mà thôi.

Mới vừa rồi còn là bầu không khí sôi nổi nháy mắt đã trở nên xấu hổ.

Trên gương mặt bình tĩnh của Bạch Độ có chút không nhịn được, Ngự Sử Đế cấp 23 tuổi?

Cứ coi như là thiên kiêu thì cũng không có khoa trương như

vậy chứ.

Hắn có các loại tài nguyên của bộ lạc Bạch Long đắp lên, cộng thêm thiên phú của ngự thú và mình đều rất không tệ nên mới có thể trưởng thành nhanh như vậy. Cao Bằng kia. . . Hắn dựa vào cái gì?

Bạch Độ thừa nhận chính mình có hơi ghen ghét.

Nhưng cũng chỉ là ghen ghét mà thôi, với một chút ghen ghét ấy còn chưa đến mức để hắn đi hãm hại Cao Bằng.

- Hừ, có trời mới biết hắn có phải thật sự là Ngự Sử Đế cấp hay không, có lẽ mấy người bị lừa rồi.

Bạch Ca em trai của Bạch Độ nói.

- Được rồi, Ngự Sử Đế cấp 23 tuổi. . . Thừa nhận người khác ưu tú không có gì khó khăn. Nhưng cái này cũng không đại biểu cái gì, Đế cấp mà thôi, con đường ngự thú vẫn còn rất dài, ta muốn nhìn xem ngự thú của ta và hắn ai tiến vào Thánh cấp trước!

Đáy mắt Bạch Độ lộ ra một tia quật cường.

- Ngự Sử Thánh cấp mới chân chính tiến vào hàng ngũ cường giả đỉnh cấp!

- Anh, em tin tưởng anh. Anh nhất định có thể vượt qua hắn!

Bạch Ca hung hăng gật đầu. Từ nhỏ đến lớn Bạch Độ chính là thần tượng trong lòng hắn, hắn tin tưởng ca ca của mình là lợi hại nhất!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 613: Bạch Dần

- Ồ, chỗ đó không phải là đảo của Đại Tế Ti sao. Các ngươi nhìn coi cái người ở trên bờ kia là ai, người đó có phải là Cao Bằng hay không?

Có người đột nhiên chỉ Cao Bằng trên bờ cát rồi nói.

- Không biết, ta chưa nhìn thấy qua Cao Bằng bao giờ, thế nhưng ta cũng chưa từng gặp qua người này ở bộ lạc.

Một người khác lắc đầu.

- Hắn chính là Cao Bằng.

Bạch Phi nhận ra Cao Bằng.

Đám thanh niên này lệnh cho ngự thú thả chậm tốc độ lại, hai mặt nhìn nhau, thần sắc khác nhau.

Mới vừa rồi còn nghị luận ở sau lưng người ta, trong chớp mắt đã nhìn thấy người thật.

Thật là xấu hổ. . .

- Anh, hay là để em đi thử xem trình độ của hắn như thế nào.

Bạch Ca cười lạnh bảo.

- Em chớ làm loạn.

Bạch Độ nhíu mày. Thân là Ngự Sử Đế cấp nên hắn càng lý giải chỗ kinh khủng của ngự thú Đế cấp hơn so với người bình thường.

Nếu như thằng em trai ngốc nghếch này của hắn xảy ra chuyện bất trắc gì, sợ là chính mình sẽ bị lão cha đánh chết.

- Yên tâm đi, em đương nhiên sẽ không ngốc nghếch tự mình động thủ.

Bạch Ca cười hắc hắc, sau đó vỗ vỗ mặt nước bên cạnh.

Dưới đáy biển, một con Ngư Cảnh Long với cái cổ thon dài, vảy xanh vuốt sắc ẩn nấp dưới đáy biển. Khi nghe thấy trên mặt nước vang lên tiếng đập nước nhịp nhàng đều đặn, trong mắt lộ ra một tia thích thú, vui vẻ xông lên khỏi mặt nước.

Con Ngư Cảnh Long khổng lồ từ mặt biển lao ra, lân phiến màu lam tinh mịn trong nước biển lấp lánh phát sáng dưới ánh mặt trời.

- Em. . .

Bạch Độ muốn răn dạy Bạch Ca, nhưng nhìn Cao Bằng phía xa hắn lại do dự một chút. Hắn cũng muốn biết rốt cuộc thực lực của cái gã Cao Bằng này như thế nào.

Con Ngư Cảnh Long này là quái vật gia tộc bọn họ phụ trách nuôi dưỡng, tộc đàn quái vật khổng lồ do bộ lạc Bạch Long nuôi dưỡng, chủng loại phong phú.

Trong đó tộc đàn Ngư Cảnh Long chính là do gia tộc của hắn phụ trách chăn thả, tiếp xúc với bọn nó từ nhỏ nên Bạch Ca và mấy Ngư Cảnh Long này đều rất quen thuộc. Con Ngư Cảnh Long này tên là Ngạo Thiên, là vua của tộc quần Ngư Cảnh Long, có thực lực Đế cấp.

Khi còn bé Bạch Ca thường xuyên ngồi trên lưng Ngạo Thiên lướt sóng trên biển.

- Ngạo Thiên, ngươi đi thử xem trình độ người kia như thế

nào.

Bạch Độ nhỏ giọng nói với Ngạo Thiên.

- Lệ lệ.

Linh trí của Ngạo Thiên không thấp nên hiểu được những gì Bạch Độ nói, gật gật đầu, nghe lời xoay người rời đi.

Ngư Cảnh Long yên lặng đột nhập chỗ sâu trong biển, vảy màu xanh lam bên ngoài cơ thể lấp lóe u quang, sau đó hòa làm một thể với nước biển.

Ngay sau đó hoàn toàn biến mất trong biển, chỉ còn lại sóng ngầm chảy xiết đang cuộn trào.

Trên bờ biển, Cao Bằng để Tiểu Hoàng bắt hai con cá tới làm bữa tối,

- Làm xong sẽ cho ngươi tiền thưởng.

Cao Bằng nói với Tiểu Hoàng.

- Ừm ừm!

Tiểu Hoàng hung hăng gật đầu, nhiệt tình mười phần.

Tiểu Hoàng nhạy bén liếc nhìn mặt biển, đột nhiên hai mắt ngưng lại. Tiểu Hoàng nhìn về phía một chỗ nào đó, hét lớn một tiếng rồi thả người nhảy vào trong biển.

Ầm! Ầm! Ầm!

Ầm ầm ầm ~

Nước biển cuộn trào, sóng lớn gào thét trên mặt biển.

【 Cấm ma lĩnh vực 】 — —

Ứng, một tầng sóng gợn vô hình đem toàn bộ nguyên tố trong phạm vi bài xích không còn, thậm chí ngay cả nước biển cũng bị cuốn lên trên.

Hòn đảo dưới chân đều đang run nhè nhẹ.

Bành!

Mặt biển nổi lên một cột nước cao đến mấy chục mét.

Trong lòng Cao Bằng bồn chồn, động tĩnh này cũng quá lớn rồi, rốt cuộc Tiểu Hoàng đang đánh cái gì thế?

Bạch Ca ở nơi xa nhìn một màn này bắt đầu luống cuống.

Chuyện gì thế này! Hình như kịch bản này không đúng.

Bạch Ca muốn chạy qua ngăn lại, nhưng bị Bạch Độ chột dạ kéo trở về,

- Em đừng đi qua đó, em để ngự thú của em rống một tiếng bảo Ngạo Thiên trở về đi.

Lúc này Bạch Ca mới tỉnh ngộ, ngự thú dưới chân gào thét một tiếng, sau đó đám người tuổi trẻ này lập tức vội vàng rời khỏi.

Bờ cát, trên mặt Cao Bằng mang theo vẻ nghi ngờ nhìn về phía âm thanh truyền tới, lờ mờ nhìn thấy bóng lưng mơ hồ của một đám người cưỡi ngự thú rời đi.

Cao Bằng quay đầu trông thấy Tiểu Hoàng đang từng bước từng bước kéo thi thể Ngư Cảnh Long từ trong biển lên bờ, như có điều suy nghĩ.

. . .

Ban đêm, một người quen bất ngờ đến bái phỏng.

- Bạch Dần.

Cao Bằng nhận ra bộ dáng của người trẻ tuổi trước mắt này không có biến hóa bao nhiêu so với mấy năm trước, dường như năm tháng chưa từng lưu lại vết tích trên người hắn.

- Nghe nói hôm qua có một quý khách tới bộ lạc Bạch Long chúng ta, nghe đâu là đến từ Du Châu trái đất. Tôi vừa đoán là biết ngay chính là cậu rồi, nghĩ đến hôm qua cậu vừa tới còn chưa có nghỉ ngơi thật tốt, tôi cũng không thuận tiện đến đây quấy rầy.

Trong lời nói của Bạch Dần có chút áy náy.

- Không sao, anh có thể đến thăm tôi là tôi đã rất vui rồi, xem ra anh thật sự coi tôi là bạn.

Cao Bằng rất vui vẻ nói, tiến lên bắt tay Bạch Dần.

Trong sát na biểu cảm trên mặt Bạch Dần trở nên ngốc trệ, nhưng rất nhanh lại khôi phục như lúc ban đầu, căn bản nhìn không ra dị thường gì. Trên mặt vẫn là nụ cười rực rỡ:

- Đương nhiên, chúng ta chính là lão bằng hữu cơ mà.

- Ha ha.

Cao Bằng nhiệt tình lôi kéo Bạch Dần,

- Đi, hôm nay ngự thú của tôi vừa mới bắt được một ít hải sản ở trong biển, vừa mới nấu chín thì bạn tốt như anh liền đến.

Bạch Dần bị sự nhiệt tình của Cao Bằng làm cho có chút thụ sủng nhược kinh.

- Không cần khách khí như thế. Ài, thật sự không cần khách khí như thế đâu. . .

Đây là một cái nồi lớn, trong nồi hầm thịt cá trắng lóa. Mùi

canh thịt thơm lừng xông vào mũi, canh cá tuyết trắng sền sệt như tương.

Đáy lòng Bạch Dần trùng xuống. Đẳng cấp của chủ nhân thịt cá này sợ là không thấp, chỉ sợ chí ít cũng phải là Hoàng cấp trở lên, cũng không biết Cao Bằng kiếm ở đâu ra nguyên liệu nấu ăn tốt đến như vậy.

- Tới tới tới, uống thử một ngụm đi.

Cao Bằng múc cho Bạch Dần một bát, sau đó lại lấy một cái chén hành mới cắt từ bên trong không gian của A Xuẩn ra, cho vào bên trong canh cá. Mùi thơm thoang thoảng nhàn nhạt hòa với hương vị thịt cá đậm đà tạo thành một bát mỹ thực cực phẩm.

Bạch Dần cảm thấy hôm nay Cao Bằng có chút khác thường. Có điều chuyến này hắn qua đây cũng là vì trong lòng có chỗ cầu, bởi vậy vừa suy nghĩ lung tung vừa bưng canh cá lên uống một ngụm.

- Uống ngon không?

Cao Bằng hiền hòa hỏi.

- Cũng… cũng được.

Bạch Dần trong lòng thất kinh, chẳng lẽ trong canh cá này có độc!?

- Anh cứ yên tâm mà uống đi, canh cá này không có độc đâu.

Hình như nhìn ra nỗi băn khoăn của Bạch Dần, Cao Bằng nói xong cũng múc cho mình một chén lớn, một hơi uống cạn sạch.

Lúc này Bạch Dần mới thở phào nhẹ nhõm, xem ra là mình đã trách oan người ta rồi.

- À đúng, tôi hỏi một chút. Anh có nghe nói qua về Ngư Cảnh

Long bao giờ chưa?

Cao Bằng nói bóng nói gió hỏi.

- Ngư Cảnh Long sao!

Bạch Dần kinh ngạc, Cao Bằng hỏi cái này để làm gì.

- Tất nhiên là tôi biết rồi, bộ lạc Bạch Long chúng tôi có nuôi dưỡng Ngư Cảnh Long, số lượng còn không ít. Cậu hỏi cái này làm gì?

- Ồ ồ. . . Vậy Ngư Cảnh Long ở bộ lạc các anh có thể chủ động tập kích người khác hay không?

Bạch Dần lắc đầu,

- Không biết nữa, bọn nó sẽ không chủ động tập kích người của bộ lạc Bạch Long. Trí tuệ của bọn nó không thấp, hơn nữa còn được chúng ta nuôi dưỡng từ nhỏ, sao có thể vô duyên vô cớ chủ động tập kích. . .

Càng nói đến đằng sau thì giọng nói của Bạch Dần lại càng nhỏ, con mắt trợn to không dám tin nhìn vẻ mặt tràn đầy vô tội của Cao Bằng.

- Không phải tôi động thủ trước, là cái con Ngư Cảnh Long này công kích ngự thú của tôi.

Cao Bằng vội vàng nói.

Bạch Dần cúi đầu nhìn cái chén nằm trong tay mình, còn có thịt cá trong chén, nước canh đậm đà vờn quanh những lát thịt tỏa hương thơm lừng.

- . . .

Hít sâu một hơi, Bạch Dần một hơi đem canh uống cạn, ngoạm

miếng thịt lớn, hung tợn nhìn chằm chằm Cao Bằng,

- Cái tên vương bát đản nhà cậu!

Sau khi biết chân tướng, Bạch Dần triệt để mở rộng bao tử mà ăn.

Còn gọi ngự thú của mình tới ăn chung nữa.

Hai người một mực ăn đến mười hai giờ khuya, nằm xuống bãi cỏ trên sườn núi sờ sờ cái bụng tròn vo, Bạch Dần thở dài:

- Ăn ngon thật.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 614: Giao Dịch Hội

- Làm sao ngươi lại chọc tới đám người Bạch Độ.

Bạch Dần nói. Ngược lại cũng không lo lắng về Bạch Độ, mặc dù tư chất của hắn cũng không tệ, nghe nói đoạn thời gian trước còn vừa tấn thăng lên thành Ngự Sử Đế cấp, nhưng trong bộ lạc còn có mấy người có tư chất không kém gì hắn.

Hơn nữa không nói đâu xa, so về tư chất thì Cao Bằng đang đứng trước mặt lại càng mạnh hơn.

Khiến Bạch Dần cảm thấy có chút khó giải quyết chính là cha của Bạch Độ - Bạch Cát Viễn là một trong những đại đội trưởng của đội săn bắn trong bộ lạc.

Đại đội trưởng đội săn bắn của bộ lạc cũng coi như là thành viên cao tầng, nghe nói ngự thú Thủy Long Quy của Bạch Cát Viễn đã sớm đạt đến Đế cấp đỉnh phong, chỉ cần có cơ hội phù hợp liền có thể đột phá tới Thánh cấp. Hơn nữa thế lực gia tộc Bạch Cát Viễn còn bao trùm lên một loạt tộc nhân, những thứ này hợp lại là một luồng thế lực không hề kém.

- Ta cũng không biết.

Cao Bằng im lặng, sau đó nói cho Bạch Dần nghe những gì mình tận mắt chứng kiến trên bãi cát.

Bạch Dần trầm mặc một lát, sau đó nói với Cao Bằng.

- Khả năng là ý định của tên Bạch Ca kia.

- Bạch Ca?

- Ừ, hắn là em trai của Bạch Độ, ỷ vào tư chất không kém của anh hắn nên từ trước đến nay hắn luôn làm ra những chuyện càn rỡ trong bộ lạc. Nhưng mà anh trai Bạch Độ của hắn lại trái ngược, làm người cẩn thận, bình thường cũng không nghe nói có tin tức gì xấu về hắn cả.

Bạch Dần nói.

- Không sao, tôi vẫn có chút tiếng nói. Nếu họ tới làm phiền cậu thì tôi có thể ôm lấy giúp cậu… Dù sao thì tôi cũng đã ăn một phần thịt này rồi.

Bạch Dần nhe răng cười nói.

Cao Bằng gật đầu, cũng không hỏi vì sao Bạch Dần lại giúp mình.

Đơn giản chính là lợi và hại mà thôi, Bạch Dần cho rằng giá trị của mình cao hơn cả gia tộc Bạch Ca cộng lại. Dù biết được trong lòng Bạch Dần này còn chứa những ý định khác, nhưng lúc này Cao Bằng lại không ghét nổi.

Cao Bằng thừa nhận mình quả thật đã xem thường tên Bạch Dần này.

Cũng đúng… Có ai tầm thường chứ.

- Đúng rồi, ngày mai có một giao dịch hội trong bộ lạc, cậu có muốn đi tham quan không?

Bạch Dần nhớ tới mục đích tới đây ngày hôm nay của mình, nói với Cao Bằng.

- Giao dịch hội?

Cao Bằng trầm ngâm một lát, sau đó mở miệng hỏi.

- Tôi không phải là người trong bộ lạc các anh cũng có thể đi

sao?

- Đương nhiên là không thành vấn đề. Trên thực tế giao dịch hội này mỗi tháng đều sẽ tổ chức một lần, không chỉ có bộ lạc Bạch Long chúng ta, mà còn có người ở mấy bộ lạc xung quanh cũng tới nơi này.

- Vậy tôi đi xem một chút cũng được.

Cao Bằng ngại ngùng cười nói.

Bạch Dần trông thấy cái nụ cười này của Cao Bằng liền rùng mình một cái, lầm bầm nói.

- Đừng, cậu đừng cười như vậy với tôi. Bộ dạng này của cậu nhìn qua rất xấu xa.

Không cẩn thận chính mình sẽ bị gạt lên thuyền giặc.

Sáng ngày hôm sau, Cao Bằng đi tới chỗ Đại Tế Ti báo cáo một chút. Mặc dù hơn phân nửa là Đại Tế Ti sẽ không từ chối, nhưng mà mình đã nhận lời mời của Đại Tế Ti đến bộ lạc Bạch Long, về tình về lý đều cần đi tới chỗ trưởng bối xin phép một chút.

Đại Tế Ti đang cho gà ăn liền gật đầu, không từ chối yêu cầu của Cao Bằng.

- Cậu đi đi, đứa bé tiểu Dần kia tâm tư nhiều, cậu chú ý đừng để bị nó gài bẫy.

Đại Tế Ti cười trêu chọc.

Cao Bằng liên tục gật đầu.

- Đại Tế Ti ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ chú ý.

...

Mỗi đầu tháng bộ lạc Bạch Long đều sẽ tổ chức một giao dịch hội ở trên một hòn đảo nằm ở biên giới bộ lạc Bạch Long.

- Trước kia thì giao dịch hội này chỉ tổ chức trong bộ lạc Bạch Long. Bộ lạc Bạch Long của chúng ta có hơn bốn triệu người, phân bố trên hơn một ngàn hòn đảo to nhỏ ở quần đảo Ngoại Long. Bởi vì có rất nhiều gia tộc phân bố trên các hòn đảo, cho nên cũng có nhiều tài nguyên cùng các tài liệu quái vật không tiện giao dịch, nên sau này dứt khoát cử hành hội giao dịch.

Bạch Dần giới thiệu bối cảnh hội giao dịch này cho Cao Bằng.

- Đương nhiên, đã nhiều năm như vậy, sau khi quen thuộc thì những thứ tài liệu quy mô lớn hay có một chút giao dịch không tiện đưa ra ánh sáng đều ngầm tiến hành, cũng không cần tới hội giao dịch cho phiền phức.

- Trên cơ bản thì hội giao dịch bây giờ chỉ để bán ra thi thể các quái vật vừa mới săn bắn, còn có những con quái vật non bắt sống và những tài liệu mới lấy được. Bình thường những thứ này đều là hàng mới, đây là những thứ tài liệu thu thập được trong một tháng.

Bạch Dần nói.

- Nếu cậu có cái gì muốn bán ra thì cũng có thể buôn bán trên hội giao dịch này luôn, tiền tệ thông hành cơ bản ở đây là tinh hạch quái vật.

Bạch Dần còn bổ sung thêm. Đương nhiên hắn cũng không cho rằng Cao Bằng sẽ có bao nhiêu thứ đáng giá để lấy ra giao dịch.

Hắn trông thấy hai tay Cao Bằng trống không.

Trong lòng Cao Bằng khẽ động, nghĩ đến tài liệu phân giải trên tế đàn đại thiết cát.

Những tài liệu xuất ra từ trên tế đàn đại thiết cát, cho dù là loại tài liệu nào đem ra ngoài cũng sẽ được vô số người truy cầu.

Trên hội giao dịch này có rất nhiều thi thể quái vật, hắn hoàn toàn có thể thu mua thi thể quái vật sau đó phân giải gia công rồi lại bán ra với giá cao cho người khác, trong thời gian ngắn như vậy hắn có thể kiếm được một khoản tinh hạch khổng lồ.

Nhưng mà ý nghĩ này mới vừa lóe lên trong đầu Cao Bằng thì đã bị dập tắt.

Mặc dù lợi ích lớn, nhưng nguy hiểm cũng không phải là nhỏ.

Hơn nữa quan trọng nhất chính là. . . Cao Bằng không thiếu tiền, chính mình săn giết quái vật đã đầy đủ tự cấp tự túc.

Phân giải ra tinh hoa máu thịt và tinh hoa linh hồn cũng phải cần thời gian, lấy được quá nhiều cũng không thể tăng tốc tốc độ phân giải.

- Đến rồi, phía dưới chính là đảo tổ chức hội giao dịch.

Bạch Dần mở miệng nói.

Cao Bằng cúi đầu xuống, cây cối trên hòn đảo dưới chân đều đã bị nhổ đi, lộ ra một hòn đảo trụi lủi. Trên hòn đảo lại xây lên các loại kiến trúc rậm rạp chằng chịt, liếc nhìn sơ qua khắp nơi đều là đầu người.

Dực Long chở Cao Bằng và Bạch Dần hạ xuống. Xung quanh đều là Dực Long đang hạ xuống hoặc là cất cánh, khu "Sân bay" thương hiệu Dực Long này mười phần bận rộn.

Ra khỏi “sân bay Dực Long”, Cao Bằng nghe thấy tiếng rao hàng.

- Bán Thủy Hổ Loa, tư âm bổ dương, Thánh phẩm dưỡng

nhan!

- Tài liệu cực phẩm bồi dưỡng linh thực hệ Thủy …. Phân thải, đến từ Hổ Văn Loa Toàn Giác Kình của hải vực Hắc Thủy!

- Hoa tâm Đậu Khấu Vân Thảo, có tỉ lệ nhất định phát động biến dị đối với ngự thú hệ Thủy, đặc biệt là có hiệu quả với ngự thú hệ Thủy loại Rùa.

Tiếng rao hàng liên miên bất tuyệt.

Cao Bằng nhìn về phía những tài liệu này.

【Tên tài liệu】: Hoa tâm Đậu Khấu Vân Thảo

【Giới thiệu vắn tắt tài liệu】: Lấy hoa tâm Đậu Khấu Vân Thảo làm chủ tài phối hợp với phân thải của Hổ Văn Loa Toàn Giác Kình, nước tiểu mới của Kim Đồng Huyết Nhãn Điêu, nội tạng Hủ Tâm Hải Loa có thể chế tạo ra dược tề biến dị, đối với ngự thú và quái vật hệ Thủy loại Rùa Thánh cấp trở xuống có được tác dụng biến dị cực mạnh.

Nhìn sơ qua một lát, tên các tài liệu cùng với giới thiệu vắn tắt về chúng đều hiện lên trong mắt Cao Bằng.

Mặc dù bằng vào những giới thiệu vắn tắt này không cách nào phân rõ ràng cách dùng của tất cả bọn chúng, nhưng từ mỗi cái giới thiệu vắn tắt của tài liệu đó cũng có thể nhìn ra được dược tính đại khái.

Cao Bằng bình tĩnh liếc nhìn những tài liệu kia.

Hắn muốn nhìn một chút thử xem có cái nào cho ngự thú của mình sử dụng hay không, nói không chừng có thể chiếm được tiện nghi.

Không phải chuyện này thường gặp ở trong mấy tiểu thuyết

hay sao, những anh hùng hoặc nhân vật chính kia luôn nhặt được những bảo bối thần kỳ ở trong mấy chỗ buôn bán như vậy.

Chính mình cũng có ngón tay vàng, tốt xấu cũng coi là nửa vai phụ.

Một đường đi tới, bằng vào năng lực của mình Cao Bằng nhìn thấy không ít tài liệu có giá trị thực tế cao hơn cả giá bán. Nhưng đáng tiếc còn không có gặp phải những thứ mà ngự thú nhà mình có thể dùng.

Có lẽ bởi vì đẳng cấp ngự thú của mình quá cao, ở ven đường không hề bắt gặp được tài liệu nào có thể cho ngự thú sử dụng được.

- Chúng ta đi vào cửa hàng bên trong xem thử một chút. Mặc dù đồ vật trong cửa hàng quý hơn không ít, nhưng đều là hàng tinh phẩm của các gia tộc săn bắn được.

Bạch Dần phát hiện ra Cao Bằng không hài lòng, nhỏ giọng nói.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 615: Kim Cương Thần Võ Bi

Không thể không nói, đồ vật bên trong cửa hàng so với đồ vật phía ngoài kia tốt hơn rất nhiều.

Hơn nữa càng trân quý thì càng hi hữu.

Đương nhiên, những cửa hàng này muốn bảo trì sức cạnh tranh, mua bán vật phẩm tại giao dịch hội cũng nhất định phải buôn bán những thứ càng hiếm hơn nữa mới được.

- Những cửa hàng này phần lớn là do cao tầng trong bộ lạc chúng ta hoặc là những người có địa vị trong bộ lạc khác xây dựng.

Bạch Dần nhỏ giọng nói với Cao Bằng.

Cao Bằng gật đầu, tiến vào một cửa hàng. Cao Bằng cảm giác được bên trong cửa hàng có lưu lượng người rất lớn, phía trước mỗi kệ hàng đều đứng một đám người.

- Cha, con muốn con ngự thú này.

- Được, chờ con được mười tám tuổi cha sẽ mua cho con một con.

- Ta nhớ là cái tài liệu này đã trưng ở đây được gần nửa năm rồi, còn chưa bán đi nữa sao.

- Vấn đề là ta cảm thấy thứ này không hề giống tài liệu, nhìn thế nào cũng giống như nhân công điêu khắc. . .

Khắp nơi đều là tiếng bàn tán xôn xao.

Cao Bằng lại gần xem, đằng sau đám người là một kệ hàng lớn, bên trên kệ hàng trưng bày từng loại tài liệu, phía dưới tài liệu là bảng giá ghi giá công khai.

Bắt mắt nhất chính là một lồng sắt đặt ở chính giữa, bên trong lồng chứa một con quái vật còn nhỏ. Đây là một con thú hình cóc trên đỉnh đầu có hai cái sừng kì lạ, to bằng cái thớt, có màu tuyết trắng, hai cái sừng trên đỉnh đầu có màu đỏ như mã não.

【Tên quái vật】: Long Tuyết Thiềm

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 26 (cấp Thủ Lĩnh)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Hoàn Mỹ

Cao Bằng nhìn lướt qua liền thu hồi ánh mắt, bên cạnh kệ hàng là một chút tài liệu khác.

- Hả ?

Bên phải là một thứ tương tự mộ bia, nhưng lại rất giống pho tượng, vật phẩm hình thù kỳ lạ này hấp dẫn sự chú ý của Cao Bằng.

【Tên vật phẩm】: Kim Cương Thần Võ Bi

【Giới thiệu vắn tắt vật phẩm】: Tiên Thiên Kim Cương Thần Võ Bi tuân theo Kim Cương chi lực trong thiên địa mà sinh ra, thu nạp Canh Kim chi khí trong chiến tranh để ngưng tụ. Không gì không phá, cực kì cứng rắn, giữa thiên địa ít có vật phẩm nào có thể phá hoại được nó. Phương pháp sử dụng hà khắc, cần. . .

Kim Cương Thần Võ Bi.

Mí mắt Cao Bằng hơi nhướng lên sau đó rất nhanh đã thu liễm. Đi mòn gót sắt tìm không thấy, đến khi gặp được chẳng tốn chút

công phu.

Ai nói người trong những bộ lạc này sẽ không có đồ tốt, đồ tốt nhiều là khác!

Một bộ lạc lớn như vậy, qua bao nhiêu năm tháng đã cất giữ được bao nhiêu đồ tốt. Ý niệm này dâng lên trong lòng Cao Bằng, cuối cùng không dừng lại được.

Có lẽ có thể cân nhắc sau khi trở về nói chuyện với Đại Tế Ti một chút, cũng không chiếm tiện nghi, liền lấy vật đổi vật đi.

Phía trên Kim Cương Thần Võ Bi có giá niêm yết là một viên tinh hạch quái vật Đế cấp, hoặc là hai mươi viên tinh hạch quái vật Hoàng cấp.

Cái giá này không tính là thấp. Nói trên lý luận thì ngự thú Hoàng cấp có thể đánh giết quái vật Hoàng cấp, nhưng đồng dạng quái vật Hoàng cấp cũng có khả năng phản sát ngự thú Hoàng cấp. Chỉ có ngự thú Đế cấp mới có khả năng nắm chắc giết chết quái vật Hoàng cấp.

Mà viên tinh hạch quái vật Đế cấp này chỉ có Ngự Sử Thánh cấp mới có thể không có áp lực quá lớn lấy được. Vấn đề là Ngự Sử Thánh cấp cũng sẽ không nhức trứng tùy tiện tiêu một viên tinh hạch quái vật Đế cấp đi mua đồ.

Đương nhiên, khẳng định là chủ cửa hàng không biết tác dụng chân chính của Kim Cương Thần Võ Bi.

Bằng không tuyệt đối sẽ không bán giá tiện nghi như vậy.

Trầm ngâm một lát, Cao Bằng nhìn xuống bộ đồ chính mình đang mặc, vẫn là bộ trang phục chiến đấu màu đen của trái đất, trong đám người xung quanh có vẻ rất nổi bật.

- Bạch Dần, anh giúp tôi một việc.

Cao Bằng nói nhỏ vào tai Bạch Dần cái gì đó, rồi không lộ ra dấu vết đưa cho hắn một viên tinh hạch quái vật Đế cấp. Sau đó giả bộ như lơ đãng đi ra ngoài cửa hàng.

Cũng không phải là Cao Bằng rất tin tưởng Bạch Dần, chỉ là hắn tin tưởng trong tình huống Bạch Dần không biết tác dụng chân chính của Kim Cương Thần Võ Bi sẽ không làm việc ngu ngốc.

Bạch Dần là một người thông minh.

Đại khái đợi khoảng mười phút, Bạch Dần đứng ở bên cạnh cửa hàng vẫy tay với Cao Bằng.

Kim Cương Thần Võ Bi được đặt trên lưng một con hoàng ngưu. Đây là một con Hoàng Sơn Ngưu có sức lực vô cùng lớn, đạt tới Vương cấp, đứng bên cạnh là Ngự Sử của nó.

Cao Bằng đi qua, Bạch Dần cười khổ nói với Cao Bằng.

- Ta không mang ngự thú đến, cái bia này quá nặng, ta ôm không nổi.

- Không sao.

Cao Bằng đi qua rồi triệu hồi A Xuẩn ra. A Xuẩn phát ra ngân quang lóng lánh dưới ánh mặt trời, nó tựa như một khối thủy ngân phát sáng, trong nháy mắt hấp dẫn sự chú ý của Bạch Dần và Ngự Sử của Hoàng Sơn Ngưu.

Hư không vặn vẹo, phía sau lưng Hoàng Sơn Ngưu cảm thấy nhẹ nhõm, Kim Cương Thần Võ Bi đặt ở trên lưng nó đã bị A Xuẩn hút vào bên trong không gian.

- Cám ơn.

Cao Bằng gật đầu ra hiệu với Ngự Sử Hoàng Sơn Ngưu, sau đó liền chào hỏi Bạch Dần rồi rời khỏi.

Ngự Sử Hoàng Sơn Ngưu hiếu kì hỏi Cao Bằng.

- Ngươi mua cái bia này về làm gì vậy?

Cao Bằng như cười như không nói.

- Mua về trấn trạch.

Ngự Sử.

- …

Đợi đến khi bóng dáng mấy người Cao Bằng đi xa, Ngự Sử Hoàng Sơn Ngưu mới trở lại hậu viện cửa hàng.

- Hắn có nói mua về làm gì không ?

Chủ quán hỏi.

- Hắn nói mua về trấn trạch…

- Khỉ gió ! Chỉ có quỷ mới tin lời hắn nói.

Chủ quán vẫn còn có chút không cam tâm, tựa như loại cảm giác biết thứ này rất có thể là bảo bối, nhưng lại không thể không bán đi khiến hắn lo được lo mất.

Dù sao cũng không biết cách dùng, hắn cũng hỏi qua rất nhiều người rồi, tất cả mọi người đều không biết đây là vật gì. Hỏa thiêu, sét đánh đều không có phản ứng, hơn nữa cũng là do lúc trước tốn hai viên tinh hạch quái vật Hoàng cấp mua được từ tay một Ngự Sử của bộ lạc nhỏ.

Nếu như không thể lợi dụng vật này mà lại để mốc ở đó thì không bằng mua một cái nồi sắt, chí ít có thể dùng để nấu cơm.

Cho nên hắn dứt khoát mở ra một cái giá trên trời là một viên tinh hạch quái vật Đế cấp, với ý nghĩ chính là không đến mức thua

lỗ.

Nhưng sau khi có người mua đi thì hắn lại lo được lo mất.

Nếu như Cao Bằng biết suy nghĩ của chủ quán sẽ chỉ cười nhạo một tiếng, con người chính là sinh vật quái đản.

Bạch Dần không hỏi Cao Bằng mua cái bia này về làm gì, hắn sợ sau khi mình biết có thể sẽ không khống chế nổi bản thân, cho nên dứt khoát không hỏi.

Bạch Dần dẫn Cao Bằng đi dạo cả ngày, Cao Bằng cũng thấy được rất nhiều quái vật đặc hữu của thế giới Phương Hóa.

Sau đó Cao Bằng cũng không gặp được đồ vật nào đáng để hắn ra tay.

Trở lại hòn đảo, Cao Bằng đi tới chỗ Đại Tế Ti một chuyến. Đại Tế Ti còn chưa ngủ, đang ngồi tán gẫu với ngự thú của mình.

Ngồi bên cạnh Đại Tế Ti là một con viên hầu cao chừng hai mét, với đuôi dài màu xám trắng.

Con mắt sáng đầy cơ trí, còn có thể nói tiếng người.

- Đại Tế Ti, thật ra tôi là một Dục thú sư. Trên thực tế ngự thú của tôi và rất nhiều ngự thú của tập đoàn Nam Thiên đều là do tôi tăng lên phẩm chất lên.

Cao Bằng khiêm tốn nói với Đại Tế Ti.

Trên mặt Đại Tế Ti lộ ra vẻ mỉm cười.

- Ta đã nghe những hài tử kia nói qua. Lão bà tử ta có thể làm gì giúp cậu?

- Hôm nay tôi và Bạch Dần đi hội giao dịch, vừa vặn thu được một chút tài liệu không tệ, tôi muốn ở lại trên đảo của ngài tăng

lên phẩm chất cho ngự thú. Chỉ hi vọng sẽ không quấy rầy đến ngài và những người khác trong bộ lạc.

Đại Tế Ti cười ha ha nói.

- Không có vấn đề, ta sẽ giúp cậu hộ pháp. Nếu có cần tài liệu gì cũng có thể nói với ta một tiếng, trong bộ lạc Bạch Long vẫn có một ít tồn kho.

Nếu như bị ngoại tộc nhân nghe được hứa hẹn của Đại Tế Ti khẳng định sẽ hâm mộ chết, qua bao nhiêu năm tháng như vậy rốt cuộc bộ lạc Bạch Long có tồn kho bao nhiêu bảo bối chỉ sợ chính tộc trưởng bộ lạc Bạch Long cũng chưa chắc đã biết hết.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 616: Thuế biến! Thuế biến!

- Chờ tấn cấp đã rồi nói.

Cao Bằng không đồng ý ngay. Những tài liệu của bộ lạc Bạch Long cũng là do họ tích góp vất vả đời đời kiếp kiếp mới có được. Nhưng mà nguyên nhân quan trọng nhất là bộ lạc Bạch Long không trêu chọc vào mình, mình còn phải nhờ vào bình đài bộ lạc Bạch Long mới có được Kim Cương Thần Vũ Bi, mà người của bộ lạc Bạch Long cũng có người đưa ra thiện ý với mình.

Cho nên Cao Bằng muốn chờ Tiểu Hoàng tấn cấp, nhờ vào uy vọng của phẩm chất Thần Thoại, đạt thành giao dịch với bộ lạc Bạch Long.

n tình gì cũng đều là hư ảo, chỉ có thể dùng một lát không thể dùng cả đời. Bởi vì nó không phải là thân tình, không có máu mủ tình thâm.

Cao Bằng lấy ra một vài loại tài liệu từ trong không gian trữ vật của A Xuẩn, bắt đầu phối thuốc.

- Tiểu Hoàng, phiên bản này… À, không phải, đủ tài liệu cho ngươi tấn cấp rồi.

Cao Bằng nói với Tiểu Hoàng.

Hai mắt Tiểu Hoàng sáng lên, sờ sờ cái đầu trọc:

- Quả nhiên không uổng phí tâm sức của vịt, cố gắng ắt sẽ có hồi báo.

Cao Bằng:

- …

- Không được, ta muốn nói tin tốt này cho nàng dâu nhà ta.

Tiểu Hoàng giục Cao Bằng:

- Cao Bằng, ngươi mau triệu hoán Tiểu Diễm ra đi, ta muốn báo tin tốt này cho nàng.

- Được rồi, đừng gan lì.

Cao Bằng nhảy lên gõ đầu Tiểu Hoàng.

- Quá trình tấn cấp tương đối huyết tinh, cũng rất đau khổ, cho nên ngươi phải chuẩn bị tâm lý đấy.

Chẳng mấy khi Cao Bằng nghiêm túc dặn dò thế này.

- Ta biết, không có đau khổ thì làm sao có thu hoạch.

Tiểu Hoàng siết chặt nắm đấm:

- Hôm nay ta vừa chống đẩy năm ngàn cái bằng một ngón tay, ta cảm giác thân thể của mình đã tuyệt hơn gấp đôi!

Cao Bằng lấy một cái bàn làm việc từ trong không gian của A Xuẩn ra, trên đó có đủ thứ dụng cụ phức tạp.

Cao Bằng lấy tài liệu ra, cẩn thận cân đong đo đếm từng tí, điều phối pha chế một hồi cuối cùng thành quả là một bình dược tề.

Sau đó, hắn dùng chổi lông bôi dược tề lên mặt ngoài của Kim Cương Thần Võ Bi.

Kim Cương Thần Võ Bi được xoa đều dược tề, sau đó dùng lửa

nhỏ chậm rãi nướng.

Trước đó dù dùng hoả diễm thiêu đốt thế nào thì Kim Cương Thần Võ Bi cũng không có phản ứng gì, nhưng sau khi được bôi dược tề rồi nung lên, nó lập tức biến hoá.

Mặt ngoài của Kim Cương Thần Võ Bi loé ra quang mang màu vàng kim, Thần Võ Bi bị đốt thành một màu kỳ dị.

Đáy lòng Tiểu Hoàng nhộn nhạo. Chẳng lẽ Cao Bằng muốn nung cái bia đá này thành màu vàng kim rồi bảo mình ăn hết?

- Tiểu Hoàng, tới đây.

Cao Bằng vẫy vẫy tay với Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng bước nhanh tới, nghĩ bụng, thực ra ăn chút đá cũng không sao. Trước kia khi còn là một con vịt bình thường nó cũng thường ăn đá, làm vậy giúp tiêu hoá, dù cho tảng đá lần này hơi lớn….

Sau đó nó thấy Cao Bằng triệu hồi ra Lưu Quang, rồi dùng bút màu đỏ vẽ lên ngực nó một đường dọc.

Tiểu Hoàng ngơ ngác.

Bụng Tiểu Hoàng bị lưu quang xé ra, đáng nhắc tới là lúc này nó đã phát động trạng thái bị động, toàn thân Tiểu Hoàng nở to ra một chút. Sau đó Lưu Quang lại cắt thêm một cái.

- Vậy là vừa rồi.

Cao Bằng rất hài lòng với cảnh tượng trước mắt.

Kim Cương Thần Võ Bi được đặt vào trong bụng Tiểu Hoàng.

Lúc này con vịt Tiểu Hoàng đã hoàn toàn ngây ngốc, ngơ ngác đứng tại chỗ nhìn ra xa, dù bụng có nặng xệ xuống cũng không để

ý.

Mười phút trôi qua.

Tiểu Hoàng sờ sờ lên bụng mình, vết thương vừa rồi bị xé ra đã lành lại nhờ vào lực khép mạnh mẽ của cơ bắp, chỉ còn một chút đường cong màu đỏ nho nhỏ.

Trên đỉnh núi, Đại Tế Ti nhìn hành động như nước chảy mây trôi của Cao Bằng, không hiểu lắm.

- Bàn Sơn, ngươi thấy thế nào?

Bàn Sơn Long Viên đứng cạnh Đại Tế Ti trầm giọng đáp:

- Không biết. Dù nhục thân của con vịt kia còn yếu, nhưng tiêu hoá một cục đá chắc cũng không thành vấn đề.

Tiểu Hoàng nhắm mắt lại, nó có hơi buồn ngủ.

- Vậy ngươi ngủ đi, đừng làm vỡ vết thương.

Cao Bằng dặn Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng lẩm bẩm gì đó, nằm bẹp xuống đất.

- Biết rồi.

Trong bụng trướng trướng, rất khó chịu. Lúc này Tiểu Hoàng hơi tuyệt vọng, mình đang mang thai một hòn đá sao? Thế là đời vịt này của mình coi như bị huỷ rồi, nếu Tiểu Diễm biết mình đang mang thai một hòn đá không biết sẽ cười mình thế nào.

- Cao Bằng, ngươi đừng triệu hoán Tiểu Diễm ra nữa.

Tiểu Hoàng thều thào yếu ớt dặn Cao Bằng.

Cao Bằng gật gật đầu, coi như ngầm hiểu lẫn nhau.

Đêm xuống, nhiệt độ trên hòn đảo xuống khá thấp, Cao Bằng hái được chút lá cây, đắp lên người Tiểu Hoàng.

Sau đó hắn đốt một đống lửa cách chỗ Tiểu Hoàng không xa, xoa xoa lòng bàn tay, thi thoảng lại nhìn Tiểu Hoàng một chút.

Tiếng hít thở đều đều của Tiểu Hoàng từ dưới đám lá cây vọng lại, dần dần biến thành tiếng ngáy.

Tiếng ngáy này không hề nhỏ.

Nửa đêm, Cao Bằng đang ngủ gật bị động tĩnh của Tiểu Hoàng làm cho bừng tỉnh.

Tiểu Hoàng rên lên trầm thấp. Dường như sợ đánh thức Cao Bằng, nó ấn sâu hai cánh tay vào trong lòng đất, chìm sâu vào trong, gân xanh nổi đầy trên trán, cổ họng lầm rầm rên rỉ.

Cao Bằng vội kiểm tra trạng thái của Tiểu Hoàng.

【Tên quái vật】: Kim Cương Cấp Ma – Áp (đang tiến hoá)

【Trạng thái quái vật】: Thương thế nhẹ

Tình trạng của Tiểu Hoàng vẫn ổn, Cao Bằng nhẹ nhàng thở ra.

Rống rống…. Cổ họng Tiểu Hoàng phát ra từng tiếng rống trầm thấp. Nó cũng chú ý Cao Bằng đã tỉnh nên không kiềm chế nữa, hai chân đạp mạnh xuống hòn đảo một cái, đột nhiên mặt đất run lên, suýt chút nữa Cao Bằng cho rằng hòn đảo đã bị đá lật ra.

- Nó sắp thuế biến rồi!

Bàn Sơn Long Viên trầm giọng nói, chăm chú nhìn Tiểu Hoàng bên bãi cát.

Bàn Sơn Long Viên chỉ thắc mắc một điều, không biết con vịt

Đế cấp này đang đột phá lên phẩm chất gì? Hiện giờ hậu bối đột phá đến phẩm chất Truyền Thuyết đều gây ra động tĩnh lớn như vậy sao?

Tiểu Hoàng buông lỏng yết hầu, thoả thích gào thét.

- Rống rống, cạc cạc cạc!

- Cạc cạc cạc!

Tiểu Hoàng nắm chặt hai tay, hai cánh sau lưng điên cuồng run rẩy, càng lúc càng to hơn. Xương cốt bên trong đang nhanh chóng sinh trưởng, làn da nứt toác, hai cánh thịt bị máu tươi nhuộm đỏ lấp lánh ánh sáng màu vàng kim.

Trong thời gian ngắn, đôi cánh của Tiểu Hoàng đã lớn gấp đôi.

Cao Bằng đứng gần nó nhất, hắn có thể nhìn rõ bụng Tiểu Hoàng đang phát sáng. Một toà kim bi đang toả ra hào quang vô cùng vô tận, dường như Tiểu Hoàng vừa nuốt một mặt trời vào trong bụng vậy. Từ trên bụng Tiểu Hoàng có thể nhìn rõ một đường nét màu vàng.

Kim bi đang diễn hoá. Từ một toà kim bi, nó đã dần thay đổi diễn hoá thành hình người, hình rồng, hình phượng,… một số hình thái nào đó nữa mà Cao Bằng không biết. Nhưng tất cả đều uy mãnh bá đạo, đều là các chủng tộc có sức chiến đấu cường hãn.

Cuối cùng, kim quang dần dần ngưng tụ lại hoá thành một quái vật hình người màu vàng kim. Sau lưng mọc hai cái cánh, phía trước có hai tay, khá giống với thiên sứ của phương Tây, nhưng lại không thon thả như thiên sứ. Quái vật này cực kỳ to lớn tráng kiện, khoanh hai chân ngồi ở phần ngực của Tiểu Hoàng.

Sau đó kim quang hoà tan, chảy khắp toàn thân Tiểu Hoàng.

- Ngao!

Toàn thân Tiểu Hoàng rung lên, sống lưng thẳng tắp, ngẩng mặt nhìn lên trời. Hai mắt bắn ra hai đạo kim quang đâm thẳng vào biển mây, kim quang giao nhau với tầng mây sau đó hóa thành một mảnh điện văn màu vàng.

Dị tượng nơi này hấp dẫn sự chú ý của toàn bộ quần đảo Ngọa Long.

- Nơi đó… hình như là hòn đảo của Đại Tế Ti.

- Đó là cái gì? Chẳng lẽ Bàn Sơn Long Viên của Đại Tế Ti đột phá Chuẩn Thần?

Quần đảo Ngọa Long vốn có chút yên tĩnh chớp mắt đã sôi trào.

Từng con á long, long thú chở ngự sử bay lên không trung tạo thành một mảnh đen kịt trên bầu trời, vô số tộc nhân của thị tộc Bạch Long quan sát nơi này từ phía xa.

Dị tượng mà Tiểu Hoàng dẫn phát đã trở thành tiêu điểm của toàn bộ quần đảo Ngọa Long.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 617: Kim Cương Thần Võ Thú

Một bóng đen to lớn dài miên man chui ra khỏi đáy biển phi thẳng về phía bên này, sau đó nó chính xác quấn lấy cả ngọn núi, đứng trên đỉnh núi cúi đầu an tĩnh nhìn Đại Tế Ti.

Đại Tế Ti đầu tóc bạc phơ đứng dậy đi đến bên cạnh sườn núi, nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve lông bờm trên cổ cự thú đang quấn quanh ngọn núi.

- Đừng cho người khác đến quấy rầy hắn.

Đại Tế Ti ôn nhu nói.

- A. . . Ta còn tưởng rằng Bàn Sơn ngươi đột phá Chuẩn Thần, làm sao động tĩnh lại lớn như vậy chứ.

Bóng đen như hòa làm một với đêm tối quay đầu lại, bên trong hai con ngươi màu bạc như đang cất giấu một mảnh uyên dương, đây là một con hắc long còn to hơn cả ngọn núi.

Bàn Sơn Long Viên bình tĩnh lắc đầu.

- Ta còn chưa đạt tới cực hạn, cần không ít thời gian mới đột phá Chuẩn Thần được.

- Yên tâm đi, nếu ngài nói, vậy ta sẽ không để cho những tên nhóc kia đến gần.

Hắc long nhếch miệng cười, hàm răng trắng trông như một mảnh núi đao.

Nhẹ nhàng nhoáng một cái, trên mặt biển xung quanh đảo vọt lên bốn cột nước xuyên thẳng qua tầng mây.

Mặc dù không lên tiếng nhưng ý tứ cảnh cáo trong đó cũng đã rõ ràng.

Một số cự thú bay quá gần vội vàng lui về phía sau.

Tiểu Hoàng đang trôi nổi ở giữa không trung cách mặt đất khoảng mười mét, quanh thân lượn lờ tầng tầng vòng vàng. Vòng vàng vờn quanh Tiểu Hoàng không ngừng xoay tròn, sau đó lại chui vào bên trong, nháy mắt khi chúng tiếp xúc với làn da của Tiểu Hoàng thì tràn ra thần quang, ngưng tụ thành một phù văn cứng rắn bên ngoài thân thể Tiểu Hoàng.

Từng tầng phù văn đắp lên cùng một chỗ, dần dần hiện ra đường nét một bộ khôi giáp.

Đêm tối bị Tiểu Hoàng thắp sáng, sương mù màu vàng nhạt bao trùm toàn bộ cơ thể Tiểu Hoàng. Sau đó từng luồng kim quang bắn ra từ mắt Tiểu Hoàng xông lên bầu trời, kim vụ thiêu đốt tầng mây thành biển.

Rắc.

Tiểu Hoàng một mực kéo căng hai tay, thỏa thích giãn ra, ở trong nháy mắt này mỗi khi phá vỡ một tầng giam cầm, quanh thân nó liền đốt lên kim diễm.

Vèo.

Toàn bộ vân hải màu vàng trên trời chảy ngược lại chui vào trong cơ thể Tiểu Hoàng

Quần đảo Ngoại Long lại một lần nữa khôi phục an tĩnh.

Chỉ có tiếng vỗ cánh của Long Thú cùng với hình ảnh từng con

Long Thú bay múa hiện ra dưới bầu trời đêm.

Tiểu Hoàng nhắm hai mắt lại, hô hấp đều đặn.

Sau một hồi lâu trầm mặc.

Tiểu Hoàng chầm chậm mở hai mắt ra, trong đáy mắt như chất chứa một đại dương màu vàng óng.

Vững vàng hạ xuống mặt đất.

【Tên quái vật】: Kim Cương Thần Võ Thú - Áp

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 80 (Đế cấp)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Thần Thoại / Phẩm chất Thần Thoại

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Kim

【Năng lực quái vật】: Thân thể Thần Võ Lv7, bộc phát lực lượng Lv6

【Đặc tính quái vật】: Thần Võ khuê lực (Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Mỗi một lần bị phá phòng tổn thương sẽ có thể phát động một tầng khuê lực, tăng gấp đôi tố chất thân thể trên mọi phương diện, nhưng không tăng lên thể tích.)

Thần Võ bí lực (hiệu quả ① hiệu quả bị động: kháng tính nguyên tố toàn thuộc tính tăng lên, sau khi chủ động kích hoạt có thể hình thành một vòng lĩnh vực nguyên tố chân không bên ngoài cơ thể chính mình.)

Thần Võ Kim Cương (Thân thể Thần Võ thiên chuy bách luyện để nó có được lực lượng siêu phàm.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Sức chịu đựng tăng lên trên diện rộng.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Lực phòng ngự của tất cả bộ vị toàn thân đều có lực phòng ngự như nhau, bao quát cả nội tạng và mắt.

Hiệu quả ③ hiệu quả bị động: Ý chí tăng lên trên diện rộng, sức chống cự đối với các loại năng lực mị hoặc, khống chế gia tăng trên phạm vi lớn.)

【Nhược điểm quái vật】: Không có thủ đoạn công kích từ xa, đối với năng lực khống chế mềm dẻo lại không có quá nhiều biện pháp chống lại, hơn nữa năng lực phòng ngự linh hồn còn cần phải tăng cường.

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Kim Cương Thần Võ Thú hình thái vịt, mặc dù có một cặp cánh, nhưng tốc độ phi hành và tính linh hoạt của nó cũng không tính là mạnh. Nó chính là Thiết Đầu Oa trong truyền thuyết, lực lớn vô cùng mà phòng ngự lại cường hãn.

【Lộ tuyến tấn cấp phẩm chất Vĩnh Hằng】: Kim Cương Thần Võ Tôn

Cao Bằng xem xong thuộc tính của Tiểu Hoàng thì yên lặng thầm nghĩ, cái xưng hô Thiết Đầu Oa này đối với Tiểu Hoàng đã không còn là một cái ngoại hiệu. Lực phòng ngự tăng lên trên diện rộng để Tiểu Hoàng loại bỏ nhược điểm có thể bị miểu sát trước khi bị động chồng chất đến mức lớn nhất.

Cũng tăng cường kháng tính khống chế mị hoặc của Tiểu Hoàng, nhược điểm của Tiểu Hoàng đã được bù đắp thêm một chút.

Cao Bằng vẫn có chút đáng tiếc, chỉ là tăng lên ý chí mà không phải gia tăng cường độ linh hồn. Nếu như có thể gia tăng cường độ linh hồn vậy thì tốt rồi, khuê lực của Tiểu Hoàng chỉ tăng lên tố chất thân thể, nhưng mà linh hồn lực lại không bao gồm ở trong

đó.

Còn có Tiểu Hoàng không am hiểu không chiến. Mặc dù có thể bay nhưng không chiến không phải là ưu điểm của nó, trong giới thiệu vắn tắt về quái vật cũng đặc biệt ghi chú rõ tất cả nhược điểm của Tiểu Hoàng. Mấy cái này mặc dù nói là nhược điểm nhưng thực ra đây chỉ là những lĩnh vực mà Tiểu Hoàng không am hiểu mà thôi. . .

Hơn nữa Cao Bằng chú ý tới những trái cây năng lực mà mình cho Tiểu Hoàng ăn lúc trước đều bị bài xích không còn, thân thể Thần Võ của Tiểu Hoàng có tính bài xích cực mạnh.

- Đây chính là phẩm chất Thần Thoại.

Hắc long nheo mắt nói.

- Chờ sau khi nó đột phá Thánh cấp ta muốn đánh với nó một trận.

Bàn Sơn Long Viên nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng, chiến ý dạt dào.

Đại Tế Ti liếc mắt nhìn Cao Bằng cùng Tiểu Hoàng trên bãi cát, sau đó thở dài, có loại cảm giác như năm tháng trôi qua không chừa một ai.

Tăng lên đến phẩm chất Thần Thoại cũng không chỉ đơn giản là vận khí tốt, bằng không cũng sẽ không bị gọi là phẩm chất Thần Thoại.

Bởi vì khoảng cách rất xa, mọi người vây xem ở phía xa chỉ có thể trông thấy trên bờ cát có hai cái bóng lờ mờ, cũng đại khái nhận ra đây không phải là Bàn Sơn Long Viên.

Đêm nay, có rất nhiều người ôm các loại tâm tư khác nhau mất ngủ cả đêm.

Khi Tiểu Hoàng tấn thăng thành công thì hắc long yên lặng chui xuống đáy biển từ mặt khác của hòn đảo.

Sáng ngày hôm sau, Cao Bằng chủ động mang theo Tiểu Hoàng đến gặp Đại Tế Ti.

- Cám ơn tối hôm qua Đại Tế Ti ngài đã ra tay.

Cao Bằng khom lưng cúi đầu, chân thành cảm tạ.

Đại Tế Ti rải mấy hạt thóc còn lại trên tay xuống đất, mấy con gà đuôi phượng tranh nhau đoạt những hạt thóc trên đất.

Phủi tay một cái, Đại Tế Ti gật đầu.

- Bộ lạc Bạch Long chúng ta đối với bạn bè đều rất nhiệt tình, ta chỉ sợ những người kia tới quá gần sẽ quấy rầy ngự thú của cậu đột phá.

Đại Tế Ti quay đầu lại nhìn Tiểu Hoàng đang đứng sau lưng Cao Bằng.

- Đây chính là ngự thú tối hôm qua đúng không, không tệ lắm.

- Tối qua cậu gây ra náo động thật không nhỏ chút nào. Vừa rồi tộc trưởng phái người mời cậu qua, ta sợ quấy rầy cậu ngủ liền giúp cậu hoãn lại.

- Cám ơn trưởng bối.

Cao Bằng lại cảm tạ lần nữa, nhìn thấy khuôn mặt tường hòa của Đại Tế Ti, hắn không nhịn được thần sắc hơi động.

- Nói đến tôi đã cùng tiền bối ngài quen biết lâu như vậy, còn chưa biết tôn tính đại danh của tiền bối.

- Ta sao, ta họ Bạch, tên một chữ độc nhất Nhai.

Đại Tế Ti nhẹ giọng nói.

Bạch Á? Bạch Nha? Bạch nhã?

Trong lòng Cao Bằng suy tư, nhưng nghe âm đọc lại có chút không đúng, chỉ cho là chính mình đã nghe lầm.

- Nhai Tí, Nhai.

Trên mặt Đại Tế Ti lộ ra vẻ mỉm cười, giống như đã thành thói quen khi người khác nhận lầm tên của nàng.

Nhai Tí?

Trong lòng Cao Bằng bồn chồn. Nhai Tí là con của rồng, tính cách cương liệt, tốt dũng thiện đấu, khát máu thị sát, đồng thời Nhai Tí có oán tất báo.

Đại Tế Ti là một người ôn hòa mà lại lấy một cái tên hung lệ như thế sao.

- Không tệ, đúng là một ngự thú tốt.

Đại Tế Ti Bạch Nhai quan sát tỉ mỉ Tiểu Hoàng một phen, trong đáy mắt lộ ra mấy phần hài lòng.

- Trong đời bà lão ta đây chưa được mấy lần nhìn thấy quái vật hay là ngự thú phẩm chất Thần Thoại, nay nhìn thấy một con đúng là chuyện vui vẻ.

Bạch Nhai nghĩ một lát, sau đó lấy từ trong ngực ra một tấm lệnh bài bằng đồng đưa cho Cao Bằng.

- Lúc đầu ta đi đến Trái Đất là để gặp ông ngoại của cậu, đáng tiếc hắn. . .

Bạch Nhai muốn nói lại thôi, sau đó thở dài một tiếng.

- Cái này cho cậu, cái lệnh bài bằng đồng này có thể đại biểu mấy phần mặt mũi của bà lão ta. Tư chất của cậu rất tốt, ta cũng không hy vọng cậu chết yểu. Một lát nữa khi cậu đi tới chỗ của tộc trưởng về thì có thể đi tới kho bộ lạc, bằng vào cái lệnh bài này cậu có thể lấy một loại tài liệu từ trong kho. Bây giờ cậu đi trước đi.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 618: Chân Long Quả

Chỗ ở của tộc trưởng bộ lạc Bạch Long cách hòn đảo Đại Tế Ti đang ở không xa, hai hòn đảo gần sát bên nhau.

Cao Bằng ngồi trên bờ vai Tiểu Hoàng bay qua đó mất khoảng một phút.

Sau khi tiến hóa thì vẻ bề ngoài của Tiểu Hoàng phát sinh biến hóa không nhỏ, đầu tiên là chiều cao giảm bớt không ít, từ sáu mét giảm xuống một mét, bây giờ chỉ còn khoảng năm mét.

Đối với cái này Tiểu Hoàng không hài lòng lắm, bởi vì Tiểu Diễm cao hơn sáu mét, hiện tại nó đã thấp hơn một cái đầu so với Tiểu Diễm.

Điều này khiến một con vịt có chủ nghĩa cá nhân lớn như nó nhận lấy một thất bại nghiêm trọng.

Trừ những thứ đó ra hai cánh sau lưng Tiểu Hoàng trở nên càng mạnh mẽ và thô tráng, có chút giống như hai cánh sau lưng của giáp xác trùng, đã sắp che kín sau lưng tới gót chân.

Cánh thịt tản ra ánh sáng như kim loại, góc cạnh rõ ràng, giống như dát thêm một tầng áo giáp bằng kim loại ở bên ngoài, thân thể cường tráng tản mát ra ánh sáng lộng lẫy.

Chỉ cần Tiểu Hoàng hơi dùng sức nắm chặt nắm đấm, khe hở trong áo giáp sẽ toát ra thần mang màu đỏ vàng giống như nham tương, nhìn qua rất là cool ngầu.

Nếu nói điểm thiếu hụt duy nhất trên vẻ đẹp kia chính là… nó không có lông tóc.

Tiểu Hoàng vuốt đỉnh đầu trụi lủi nhẵn bóng của mình, sau khi tiến hóa thì đỉnh đầu Tiểu Hoàng bóng loáng hẳn lên, bây giờ nó giống như một miếng kim loại sáng bóng.

- Cao Bằng, ngươi nói xem vì cái gì mà sau khi tiến hóa ta vẫn không mọc tóc.

Tiểu Hoàng khổ não nói.

- Bởi vì ngươi là Thiết Đầu Oa.

Cao Bằng đưa tay sờ lên đầu Tiểu Hoàng một phen.

Phải nói là rất có cảm giác.

- Cái này cùng đầu sắt có quan hệ gì?

Khuôn mặt Tiểu Hoàng mờ mịt.

- Bởi vì là đầu sắt, nên tóc ngươi bị đầu sắt phủ lên hết rồi.

Cao Bằng ý vị sâu xa nói ra một câu.

Tiểu Hoàng trầm ngâm, Cao Bằng nói hình như cũng có chút đạo lý.

Khác với hòn đảo của Đại Tế Ti, trên hòn đảo của tộc trưởng có rất nhiều người thân thuộc trong bộ lạc Bạch Long của tộc trưởng.

Số lượng cũng không nhiều, đại khái là mấy vạn người thôi.

- Đợi lát nữa ngươi gặp được tộc trưởng thì đừng nói chuyện nhiều, ngươi chỉ cần nghe lão nhân gia nói là được rồi. Tính tình tộc trưởng không phải rất tốt, không thích người khác cắt ngang lời hắn nói.

Dẫn đường cho Cao Bằng là cháu đời thứ chín của tộc trưởng,

đương nhiên cái thân phận này cũng là do hắn nói ra.

Cao Bằng gật đầu.

Nửa giờ sau rốt cuộc Cao Bằng cũng gặp được tộc trưởng bộ lạc Bạch Long.

Ở một cái sơn động, mảnh đất trống ngoài sơn động dựng một cái hàng rào, trên mặt đất trải một lớp da thú thật dày không biết là da lông của loại thú nào, giẫm lên có cảm giác vô cùng êm ái.

Hai bên sơn động treo nến màu trắng, dầu nến đốt lên tỏa ra một mùi hương tràn ngập trong không khí, có chút giống mùi xạ hương.

Sâu trong hang động có một ông lão mặc áo trắng đang ngồi, trường bào tơ tằm màu trắng kéo dài trên mặt đất, râu ria cũng rủ xuống đến ngực. Lông mày màu trắng giống như hai thác nước, con mắt thâm thúy… Được rồi, trên thực tế lúc Cao Bằng tiến vào thì tộc trưởng còn đang ngủ gà ngủ gật.

Sau khi nhìn thấy Cao Bằng mí mắt liền nhấc lên, không nói ra được là mừng hay giận, cứ như thế lẳng lặng đánh giá Cao Bằng và Tiểu Hoàng đứng phía sau hắn.

Qua một hồi lâu từ trong lỗ mũi truyền ra một tiếng ừ.

Lão nhân tựa như còn buồn ngủ, ngáp một cái thật dài sau đó vẫy tay với Cao Bằng, đuổi hắn đi ra.

Cao Bằng.

- ? ? ?

Cao Bằng hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, xong rồi sao?

Người kia không phải nói tính tình tộc trưởng không tốt, hắn

không thích người khác cắt ngang lời của mình sao, bây giờ ngay cả một lời cũng chưa nói!

Cao Bằng cũng đắn đo không đoán được thái độ tộc trưởng đối với chính mình rốt cuộc là như thế nào.

Thấp thỏm lo âu nên Cao Bằng lặng lẽ xem xét số liệu của tộc trưởng.

【 Chủng tộc 】: Nhân tộc

【 Trạng thái 】: Khỏe mạnh (vui mừng)

Cao Bằng nhẹ nhàng thở ra một hơi. Mặc dù mình dùng năng lực này xem cảm xúc nội tâm của người khác là không nhân đạo, nhưng nhận được kết quả vẫn để cho Cao Bằng an tâm không ít.

Sau một khắc, Cao Bằng liền phát hiện thanh trạng thái phía sau lặng yên đổi mới,

【 Trạng thái 】: Khỏe mạnh (sầu lo).

Cao Bằng cúi chào tộc trưởng bộ lạc Bạch Long, sau đó quay người rời khỏi.

Cao Bằng vốn cho rằng Bạch Dần là con trai của tộc trưởng thì tuổi tác tộc trưởng chắc sẽ không quá lớn. Nhưng hiện tại xem ra tộc trưởng này. . . Càng già càng dẻo dai.

Tộc trưởng một mực nhìn theo bóng lưng Cao Bằng rời đi, trong đôi mắt tỉnh táo lạ thường nào còn chút buồn ngủ như lúc trước, lông mày nhíu chặt.

Sau khi ra ngoài sơn động Cao Bằng liền bắt gặp Bạch Dần đứng chờ hắn ở bên ngoài.

- Còn chưa kịp chúc mừng ngự thú của cậu đột phá.

Bạch Dần cười với Cao Bằng rồi thở dài nói.

- Cậu cũng gặp được cha tôi rồi chứ.

Bạch Dần vụng trộm nhìn thoáng qua sơn động sau lưng Cao Bằng, sau đó vẫy tay ra hiệu cho Cao Bằng, để hắn cùng đi chung với mình.

Đến khi rời xa sơn động Bạch Dần mới thở phào nhẹ nhõm, có chút bội phục nói.

- Lá gan của cậu thật lớn, cùng cha ta nói chuyện thế mà không cảm thấy áp lực. Tính tình cha ta cũng không coi là tốt.

Cao Bằng dùng ánh mắt hoài nghi dò xét Bạch Dần, tính tình không tốt? Ta luôn cảm thấy các ngươi đang lừa ta.

Mặc dù tộc trưởng này không nói nhiều, nhưng Cao Bằng vẫn cảm thấy tính tình hắn rất không tồi.

- Đúng rồi! Ừm. . . Đại Tế Ti cho ta một lệnh bài bằng đồng, nói có thể lấy một kiện đồ vật trong kho hàng.

Cao Bằng mặt già thẹn đỏ nói.

Bạch Dần không thèm để ý chút nào cởi mở cười nói.

- Cậu đó, xem ra cậu rất được Đại Tế Ti yêu thích. Đây chính là lệnh bài thân phận của Đại Tế Ti, cũng đại biểu cho tình hữu nghị của bộ lạc Bạch Long chúng ta, rất ít người có thể nhận được nó.

Nhưng mà xem ra thì Bạch Dần không quá sửng sốt khi Cao Bằng nhận được cái lệnh bài này.

Dẫn Cao Bằng rời khỏi hòn đảo, đi tới một hòn đảo khác.

Hòn đảo này cũng kề sát hòn đảo của tộc trưởng và hòn đảo

của Đại Tế Ti.

Ba hòn đảo này chính là nơi trung tâm nhất trong quần đảo Ngoại Long của bộ lạc Bạch Long, sắp xếp theo hình tam giác.

Ở trên đảo không có bao nhiêu thảm thực vật, núi đá trụi lủi lộ ra bên ngoài.

Bạch Dần dẫn Cao Bằng đi đến bên ngoài một cái sơn cốc rồi dừng bước lại.

- Tôi không thể đi vào, bên trong có người giám sát, đến lúc đó cậu đem lệnh bài cho người đó xem là được rồi.

Sơn cốc có chút hoang vu, bên trong đều là một mảnh cát vàng.

Cao Bằng chần chờ một lát rồi mới cất bước đi vào.

Đi đến một nửa, Cao Bằng cũng cảm giác như có gai ở sau lưng, trong sơn cốc truyền đến tiếng lay động kịch liệt, mảng lớn bóng đen tỏa ra rơi xuống.

Mặt trời cũng bị che mất mấy phần, Cao Bằng đưa tay trái lên lông mày che ánh mặt trời chói mắt. Vừa ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một con rồng to lớn đang dựa vào trên ngọn núi nâng đầu gắt gao nhìn chằm chằm vào mình.

【Tên quái vật】: Ngũ Trảo Bạch Long

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 87 (Thánh cấp)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Truyền Thuyết / Phẩm chất Truyền Thuyết

Cao Bằng lấy đồng bài ra khỏi ngực, Ngũ Trảo Bạch Long nheo mắt nhìn đồng bài một hồi, sau đó không nói một lời rụt đầu về. Sâu trong thung lũng truyền đến tiếng cửa ầm ầm nổ vang, cửa đá

trước sơn động chậm rãi nâng lên.

Đáy lòng Cao Bằng run lên, có trí năn như thế sao.

Đợi tới khi Cao Bằng tới gần mới trông thấy một Thạch Cự Nhân có màu sắc rất giống với núi đá xung quanh đang kéo của đá, hơn phân nửa thân thể đều biến mất trong ngọn núi, cùng vách núi hòa làm một thể. Nếu như không cẩn thận quan sát ở khoảng cách gần thì căn bản thấy không rõ lắm.

Sau khi Cao Bằng tiến vào, Thạch Cự Nhân lại yên lặng đem cửa đá buông xuống sau đó nằm xuống, cả thân thể liền tiến vào bên trong ngọn núi.

Khiến Cao Bằng cảm thấy có chút buồn cười chính là khi hắn đi vào hang động vốn đen kịt nháy mắt sáng lên, trên đỉnh đầu là một loại quái vật cùng loại với giáp trùng đang nằm trên mái vòm, hai cánh sau lưng mở ra, chóp đuôi toát ra màu lam nhạt sáng rực.

Đến khi Cao Bằng đi xa chúng nó mới khép cánh lại, ánh sáng dần tắt đi.

Thật đúng là đủ trí năng!

Bên trong kho bộ lạc Bạch Long cũng không phải là rất lớn, nhỏ hơn nhiều so với trong tưởng tượng của Cao Bằng.

Nhưng mỗi một dạng đều là tinh phẩm, thậm chí Cao Bằng còn nhìn thấy Chân Long Quả ở bên trong! Nó bị đặt ở trong một hộp màu băng lam, được bảo tồn hoàn hảo.

Cực phẩm thánh vật có thể tăng lên độ tinh khiết cho huyết mạch quái vật họ rồng, đều có tác dụng đối với quái vật họ rồng có phẩm chất Truyền Thuyết trở xuống. Sau khi sử dụng có xác suất rất lớn tăng lên phẩm chất huyết mạch.

Đương nhiên, đây là cách dùng thô ráp nhất. Nếu như dùng

phương pháp của Cao Bằng cùng một chút tài liệu tương xứng là có thể đem xác suất thành công suất tăng lên tới trăm phần trăm.

Không chần chờ chút nào, mặc dù bên trong bí cảnh một năm sau cũng có thể có Chân Long Quả, nhưng Cao Bằng vẫn không chút do dự lựa chọn Chân Long Quả này.

Có viên Chân Long Quả này, Bạch Long của ông ngoại có thể lập tức tăng lên tới phẩm chất Truyền Thuyết.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 619: Chư Tộc Gặp Gỡ

Chưa chọn xong đồ, Cao Bằng cũng không vội rời đi mà đi dạo một vòng trong kho.

Hắn thở dài một hơi. Bộ lạc Bạch Long có thật nhiều đồ tốt.

Đáng tiếc là chẳng có mấy thứ có ích với mình, trên cơ bản ngự thú của hắn đều đã tăng lên đến phẩm chất Truyền Thuyết.

Cao Bằng đếm thử. Thời kỳ đỉnh phong của Bàn Đại Hải là phẩm chất Vĩnh Hằng, nhưng bây giờ mới khôi phục được đến Truyền Thuyết.

Đại Tử, A Ngốc, Tiểu Hoàng đều có phẩm chất Thần Thoại. Tiểu Diễm, A Ban, Tịch Sư, Bạch Bì, A Xuẩn đều có phẩm chất Truyền Thuyết.

Ngoài ra thì Lưu Quang, Chiêu Tài và bảy tiểu Long Nghĩ đều có phẩm chất Sử Thi.

Truyền Thuyết tăng lên một bước là Thần Thoại. Cao Bằng cũng thấy tài liệu tăng cấp lên Thần Thoại khác nhưng tiếc là số lượng không nhiều, cũng không thích hợp cho ngự thú của mình dùng.

Nếu dùng tài liệu linh tinh mà không phù hợp sẽ xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn, thậm chí còn có thể sinh ra xung đột, có thể dẫn đến giảm phẩm chất xuống.

Cao Bằng thuộc tận đáy lòng các tài liệu cho Lưu Quang tấn cấp, Chiêu Tài thuộc hệ Thần Bí nên cực kỳ khó tìm tài liệu. Cao Bằng cũng không nhìn thấy tài liệu liên quan cho Chiêu Tài tấn

thăng lên phẩm chất Truyền Thuyết.

Còn về bảy tiểu Long Nghĩ… Tài liệu cho chúng tấn cấp, Cao Bằng có dự định khác.

…

Rời khỏi nhà kho của bộ lạc Bạch Long, đầu tiên Cao [image]Bằng quay lại hòn đảo điều chế dược tề, sau đó phó thác cho Bạch Dần tìm quan hệ đem số dược tề này về tập đoàn Nam Thiên.

Hắn nghỉ ngơi thêm mấy ngày trên đảo. Trong mấy ngày này, Bạch Dần thi thoảng lại tới bái phỏng Cao Bằng, cũng đưa Cao Bằng đi làm quen với một vài thiên kiêu thế hệ trẻ của bộ lạc Bạch Long.

Dù Cao Bằng không thích xã giao, nhưng hắn vẫn biết, đôi khi xã giao là việc không tránh được.

Sau khi tới bộ lạc Bạch Long, hắn mới biết nội tình của những bộ lạc đỉnh cấp này còn cường đại hơn nhiều so với tưởng tượng của mình.

Con Hắc Long bên cạnh Đại Tế Ti chính là tồn tại cấp Chuẩn Thần. Ngoài Chuẩn Thần, mấy hôm ở đây Cao Bằng đã gặp không dưới năm con ngự thú Thánh cấp.

Mà đây mới là thế lực ngoài sáng của bộ lạc thôi đấy.

Không có bất kỳ thế lực nào khoe hết thực lực của mình ra công khai cả, nhất là một bộ lạc đỉnh cấp như này.

Có điều, chỉ có một góc tảng băng lộ ra này thôi cũng khiến cho Cao Bằng ghen tị.

- Cao Bằng, ông ngoại cậu sai người đưa thư từ Du Châu tới.

Bạch Dần đưa cho Cao Bằng một cái thẻ usb.

Cao Bằng nhận thẻ nhớ, sau đó cắm vào máy tính bảng.

Bạch Dần thấy vậy rất thức thời quay lưng đi. Ồ, hoa ở đây thật đẹp.

Trong thẻ nhớ là tin tức ông ngoại trả lời hắn.

“Bạch Long đã tấn thăng lên phẩm chất Truyền Thuyết. Đồng thời, công tác di dời đã bắt đầu triển khai, đã đạt thành hợp tác với chính phủ, nhân dân Hoa Hạ chính thức di chuyển tới thế giới Hắc Vụ.”

Cao Bằng rất quen thuộc, đây là cách nói chuyện của ông ngoại, lời ít mà ý nhiều.

Bên ông ngoại cũng tiến triển… vậy việc mình cần làm là tranh thủ nhiều thời gian hơn cho họ.

Đột nhiên Cao Bằng nhìn thấy bên dưới góc phải của văn kiện có ghi số 1/12000, cảm giác hơi kỳ lạ.

Chần chờ một lát, nhìn lướt qua Bạch Dần đã quay lưng lại, hắn cúi đầu xuống. Ngón tay của Cao Bằng đặt trên màn hình rồi trượt sang bên trái.

Trên màn hình vẫn là đoạn văn bản vừa rồi ““Bạch Long đã tấn thăng lên phẩm chất Truyền Thuyết. Đồng thời, công tác di dời đã bắt đầu triển khai, đã đạt thành hợp tác với chính phủ, nhân dân Hoa Hạ chính thức di chuyển tới thế giới Hắc Vụ.”

Cao Bằng đang định đóng văn kiện, đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, liên tục kéo chuột trái mấy lần, nhưng vẫn không khác gì.

Nghĩ một lúc, hắn bấm bấm chỉ chỉ trên màn hình, hiện ra giao diện tìm kiếm.

Trên đó, hắn nhập số 12.000.

Giao diện lấp loé, trên trang cuối cùng có một câu "Nói cẩn thận, làm cẩn thận."

Sau khi đọc được chữ cuối, văn bản bắt đầu mờ dần đi, sau đó tự động xoá bỏ.

Nhìn văn bản trống không, Cao Bằng trầm tư…

…

Hôm nay là ngày các bộ lạc thượng cổ hẹn gặp nhau, địa điểm tổ chức tại Lam Hà Nguyên.

Lam Hà Nguyên và thị tộc Bạch Long không tính gần, cũng không phải là xa, khoảng cách vừa phải, chỉ hơn bảy trăm cây số, đi một lát là đến.

Ở Lam Hà Nguyên có một thị tộc lớn – Thị tộc Lam Hà.

Thị tộc Lam Hà được xây bên bờ sông Lam Hà, kiến trúc trắng xanh đan xen trải rộng khắp cả bình nguyên rộng lớn, dòng Lam Hà uốn lượn chảy xuyên qua trung tâm bộ lạc.

Ngự thú trấn tộc của thị tộc Lam Hà là một con Bát Tí Bào Hao Tuyết Cự Nhân Đế cấp đỉnh phong phẩm chất Truyền Thuyết.

Cho nên, trong thị tộc Lam Hà có rất nhiều ngự sử ký kết huyết khế với Tuyết Cự Nhân. Trong bộ lạc của họ còn có cả một bộ cẩm nang hoàn chỉnh hướng dẫn bồi dưỡng ngự thú từ Tuyết Cự Nhân phẩm chất Phổ Thông lên tới Bát Tí Bào Hao Tuyết Cự Nhân phẩm chất Truyền Thuyết.

Chỉ cần hoàn thành cống hiến cho bộ lạc là có thể được ban thưởng, đề thăng phẩm chất cho ngự thú.

Con Bát Tí Bào Hao Tuyết Cự Nhân Đế cấp đỉnh phong này có

phẩm chất cực cao, phẩm chất Truyền Thuyết đã ở đỉnh cao rồi.

Thực lực của ngự thú có thể cho thấy bộ lạc có cường thịnh hay không. Bộ lạc Lam Hà cũng gần với mấy bộ lạc cấp Thất Vương Bộ.

Đẳng cấp ngự thú ở đây coi như vừa vặn, vừa không quá cao khiến người khác lo lắng, cũng sẽ không quá thấp dẫn đến khó duy trì trật tự.

Ba bộ lạc đỉnh cấp đều có Chuẩn Thần, nhưng Chuẩn Thần sẽ không dễ dàng rời bộ lạc. Trên thực tế, Chuẩn Thần chỉ dùng để uy hiếp vũ lực, chứ không dễ dàng đem ra sử dụng.

Kiểu như vũ khí hạt nhân vậy.

Khi các nước họp hội nghị quốc tế sẽ không ai đem theo vũ khí hạt nhân bên cạnh. Nếu có ai đem theo thì… những người nhát gan sẽ không dám tới.

Ai mà biết được, nhỡ thương thảo không được, trong cơn nóng giận Chuẩn Thần liền mở địa đồ pháo khắp thế giới ra, dù là ngự thú Thánh cấp cũng không gánh nổi!

Có điều, không có ngự thú cấp Chuẩn Thần, nhưng ngự thú Thánh cấp thì không ít.

Ngoài ba bộ lạc đỉnh cấp thì Thất Vương Bộ cũng đều có ngự thú Thánh cấp. Trọn vẹn mười nhà tụ hợp lại một chỗ, quá nhiều thế lực cùng xuất hiện cũng tạo ra sự kiềm chế lẫn nhau, tạo thành một thế cân bằng phức tạp và vi diệu.

Huống hồ, các bộ lạc lớn cũng có tính toán của mình. Bọn họ muốn có quyền lên tiếng quan trọng hơn, đương nhiên cần phải có uy hiếp vũ lực có thể chấn nhiếp các thị tộc nhỏ hơn.

Theo lý mà nói, Cao Bằng đã có ngự thú Thánh cấp là có quyền

lên bàn nói chuyện, ngang hàng với Thất Vương Bộ.

Đây cũng là thực lực của Cao Bằng.

Có súng trong tay, trong lòng không cần sợ.

Không có vốn để đối thoại công bằng với các thị tộc này, Cao Bằng sẽ không dám nghênh ngang trà trộn tham gia vào hội nghị thế này làm gì.

Đại diện bộ lạc Bạch Long tới tham dự hội nghị các thị tộc là nhị ca của Bạch Dần, Bạch Khôn.

Theo lý mà nói, Bạch Khôn cũng là người có tư cách kế thừa vị trí tộc trưởng thị tộc Bạch Long nhất, bởi vì đại ca của Bạch Dần là một kẻ cuồng chiến đấu, chỉ chuyên tâm bồi dưỡng ngự thú và săn giết quái vật, không chú ý tới chuyện khác.

Nhưng chỉ là lý luận thôi…

Vì cha của Bạch Dần, cũng chính là tộc trưởng bộ tộc Bạch Long là người cực kỳ ham mê chức quyền, đã tại vị hơn bảy trăm năm vẫn chưa có ý định thoái vị.

Trên thực tế, bao đời qua, về cơ bản thì mỗi đời tộc trưởng bộ lạc Bạch Long chỉ tại vị tối đa hai ba trăm năm sẽ ẩn lui, như thế đã coi như dài rồi. Thậm chí có người chỉ tại vị một trăm năm liền từ nhiệm, truyền cho đời sau.

Chỉ là, tộc trưởng bộ tộc Bạch Long đương nhiệm dù đã tại vị lâu lắm rồi, nhưng ông ta quản lý bộ lạc đâu ra đấy, ngay ngắn rõ ràng, dưới sự thống lĩnh của ông ta, bộ lạc Bạch Long sinh sôi thịnh vượng, nhân khẩu đông đúc, cho nên ông ta vẫn cứ tại vị tới tận bây giờ.

Tin tốt duy nhất là mấy năm gần đây hình như tộc trưởng bộ tộc Bạch Long đã có ý muốn lui ẩn, các sự vụ lớn nhỏ trong bộ lạc

đều được giao dần vào tay Bạch Khôn. Cuộc gặp gỡ với các tộc lần này ông ta còn cho Bạch Khôn tham gia với tư cách đại diện.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 620: Phi Liêm

- Lần này cha ủy thác ta tới tham gia chư tộc hội minh, khẳng định là cố ý muốn đem vị trí tộc trưởng giao cho ta, ta phải cố gắng thể hiện phong thái của thị tộc Bạch Long.

Bạch Khôn suy tư, nhưng mà trên mặt lại không có một chút dị dạng nào. Dù sao cũng là người lãnh đạo, luôn phải thể hiện ra bản thân trầm ổn mới được.

- Các đại nhân thị tộc Bạch Long mời đi bên này.

Sau khi mấy người Cao Bằng đến thì có mấy người của thị tộc Lam Hà ra nghênh đón, mời Bạch Khôn và nhóm Cao Bằng vào.

- Ừ, ngươi dẫn đường đi.

Bạch Khôn từ tốn nói.

Con mắt hắn cong lên quét về phía Cao Bằng, Bạch Dần và những hậu bối tới tham dự khác.

- Các ngươi tự do hoạt động đi, đừng gây chuyện là được.

Hắn cũng biết những vãn bối này muốn chạy nhảy, đi tới chỗ hội nghị đông người như vậy chắc chắn sẽ muốn ra ngoài chơi đùa, lúc còn trẻ hắn đã từng tới đây nên hắn có thể hiểu được tâm tư của những vãn bối này.

Cao Bằng vốn muốn đi nghỉ ngơi, sau đó nghĩ biện pháp tham gia hội nghị, nhưng bị Bạch Dần cùng những người khác kéo đi dạo quanh.

- Đi thôi, loại hội nghị lớn như thế khẳng định không phải một

ngày hai ngày là có thể xong. Bọn họ đàm là chuyện của bọn họ, chúng ta đi dạo là chuyện của chúng ta.

Bạch Tịch nói.

Bạch Tịch là thiên kiêu của thị tộc Bạch Long, tuổi còn trẻ đã ký kết với ngự thú Đế cấp, có danh vọng rất cao trong thị tộc Bạch Long.

- Bắc Thanh Nghiên?

Đi dạo phố chung với Bạch Dần, Cao Bằng gặp phải một người không tính là quá quen thuộc.

- Cao…

Bắc Thanh Nghiên cũng rất kinh ngạc, không nghĩ tới có thể gặp được Cao Bằng ở chỗ này, nhưng mà khi nghĩ đến thân phận của Cao Bằng nàng lại cố gắng nuốt chữ cuối cùng xuống.

Khiếp sợ nhìn Cao Bằng, Bắc Thanh Nghiên hít sâu một hơi. Nàng không nghĩ tới lá gan của Cao Bằng lại lớn tới như vậy, lại dám chạy tới nơi này!

Chẳng lẽ hắn không biết hành vi đồ sát bộ lạc U Hổ lúc trước khiến rất nhiều người trong thị tộc Thượng Cổ rất bất mãn sao.

Mặc dù đứng tại góc độ của nàng thì cũng thấy hành vi của những người bộ lạc U Hổ xác thực rất quá đáng, nhưng bộ lạc U Hổ dù sao cũng là một trong các bộ lạc Thượng Cổ, hành vi của Cao Bằng rất dễ dàng khiến bọn họ cùng chung mối thù.

Trên thực tế sau khi nàng trở lại bộ lạc Bắc Hàn thì nghe thấy rất nhiều lời bất mãn đối với Cao Bằng, còn có người bất mãn nàng đi lại quá gần với tập đoàn Nam Thiên, khiến bộ lạc Bắc Hàn bọn họ nhận lấy sự trào phúng từ rất nhiều bộ lạc Vương cấp khác.

- Đây là bạn của ngươi hả?

Bạch Tịch có chút kinh diễm đối với nhan sắc của Bắc Thanh Nghiên.

- Ừ, là bạn bè cũ.

Cao Bằng gật đầu.

- Thanh Nghiên, hắn là ai?

Đứng tại bên cạnh Bắc Thanh Nghiên là một nam tử có sắc mặt khó coi.

Bắc Thanh Nghiên khẽ nhăn đôi mi thanh tú, trầm giọng quát lớn.

- Không lớn không nhỏ, bối phận của ta so với bà ngoại của ngươi còn lớn hơn, Thanh Nghiên cũng là tên mà ngươi có thể gọi sao, ngươi phải gọi ta là lão tổ tông.

- Phốc.

Bạch Tịch cùng Bạch Dần trông thấy tên nam tử của bộ lạc Bắc Hàn kia bày ra loại biểu cảm giống như ăn phải thứ gì kinh khủng lắm thì kém chút cười phun ra, miệng cô nàng này quá độc.

Bắc Tiêu Nhan một mặt bi phẫn, Bắc Thanh Nghiên thì lộ vẻ bất mãn.

- Thế nào, ta nói chỗ nào không đúng? Bình thường cha ngươi giáo dục ngươi thế nào, không phân biệt lớn nhỏ.

- Lão. . . Lão tổ tông.

Bắc Tiêu Nhan lắp ba lắp bắp nói ra.

Nói xong câu đó hắn cũng không còn mặt mũi nào đứng ở chỗ

này, trực tiếp quay người rời khỏi.

- Vãn bối không hiểu chuyện, làm các ngươi cười chê rồi.

Bắc Thanh Nghiên cười nói với đám người Cao Bằng.

Bắc Tiêu Nhan càng bước càng nhanh, chưa thấy qua người khi dễ người khác như vậy, bối phận lớn chọc không nổi.

Hai người khác đi theo bên cạnh Bắc Thanh Nghiên xoắn xuýt do dự, muốn đuổi theo Bắc Tiêu Nhan nhưng lại sợ đắc tội với Bắc Thanh Nghiên.

Bắc Thanh Nghiên nhìn thấu tâm tư của bọn họ, trực tiếp phất tay đuổi người.

- Bọn họ là người của bộ lạc Bạch Long, hai người các ngươi trước hết cứ đi theo cái tên cháu ngoại kia của ta đi.

Bắc Thanh Nghiên từ tốn nói.

- Đa tạ lão tổ tông.

- Đa tạ lão tổ tông.

Hai người liên tục gật đầu quay người rời khỏi.

Bắc Tiêu Nhan quay đầu rời đi mà xấu hổ giận dữ không thôi, bước nhanh đi thật nhanh trên đường. Lúc này hắn cảm giác tất cả mọi người trên đường cái đều đang cười nhạo hắn, gương mặt hắn nóng bỏng đau rát. Nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng bước chân, Bắc Tiêu Nhan hung tợn nói.

- Các ngươi có biết thân phận của mấy người đi đường kia là ai hay không?

Một người trong đó do dự rồi nói ra.

- Bọn họ là người thị tộc Bạch Long.

Thị tộc Bạch Long! Sắc mặt Bắc Tiêu Nhan lập tức tái nhợt.

Bốn chữ thị tộc Bạch Long giống như một đống sắt nặng trĩu rơi vào trong tim Bắc Tiêu Nhan, kém chút nữa hắn đã phun ra ra một ngụm máu. Không ngờ lại là thị tộc Bạch Long, chút tâm tư nhỏ trong đáy lòng hắn lập tức tan thành mây khói, bọn họ không đắc tội nổi rồi.

- Các ngươi trò chuyện, ta cùng Bạch Tịch tiếp tục đi dạo.

Bạch Dần biết điều lôi kéo Bạch Tịch rời khỏi, cho Cao Bằng và Bắc Thanh Nghiên không gian nói chuyện.

- Làm sao anh lại tới nơi này.

Bắc Thanh Nghiên lắc đầu.

- Ngự Sử Đế cấp mặc dù rất mạnh… Nhưng trong thị tộc Thượng Cổ có không ít Ngự Sử Đế cấp. Loại bộ lạc nhỏ như bộ lạc U Hổ không tính là gì.

- Yên tâm đi, trong lòng tôi nắm chắc.

Cao Bằng nói.

Bắc Thanh Nghiên ừ một tiếng, nếu Cao Bằng đã nói như vậy thì nàng cũng không thuyết phục nữa.

Chần chờ một lát, Bắc Thanh Nghiên chớp hàng lông mi thon dài, nhìn về phía Cao Bằng.

- Ngươi tới nơi này là. . .

- Nghe nói trái đất sẽ trở thành chiến trường, cho nên tôi qua đây để nghĩ biện pháp xem có thể kéo dài một ít thời gian hay không.

Cao Bằng thở dài. Ngăn cản sợ là không được, hắn cũng không có thực lực đi ngăn cản, nhưng mà vẫn muốn tận lực kéo dài thời gian để việc di chuyển được thành công.

Trái đất tặng cho bọn họ làm chỗ đánh nhau, người trái đất chúng ta rời khỏi là được rồi.

- Ồ.

Bắc Thanh Nghiên có hơi thất vọng, nhưng rất nhanh trên mặt lại khôi phục vẻ băng lãnh.

- Thật ra lúc nào bộc phát trận chiến tranh này không phải quyết định bởi bộ lạc, mà là xem bình chướng bên trên trái đất biến mất lúc nào. Khi bình chướng biến mất, ngay cả khi bọn họ không khai chiến thì những dị tộc bên kia cũng không buông tha đâu.

Dừng lại một chút, Bắc Thanh Nghiên tiếp tục nói.

- Không chỉ là bọn họ, còn có các anh, tất cả chúng ta đều trốn không thoát.

- Đây không phải lần đầu tiên tôi nghe nói tới hai chữ dị tộc, mấy dị tộc này đến cùng là cái gì. . .

Ầm ầm!

Một tiếng nổ vang dội trên bầu trời cắt ngang câu nói của Cao Bằng.

Trên bầu trời xuất hiện một khe hở màu đen, phảng phất thiểm điện xuyên qua cả mảnh trời, sức mạnh khủng bố mà mênh mông thẩm thấu từ trong khe hở tràn ra ngoài.

Hai cái trảo thon dài đen kịt vịn vào biên giới cái khe, huyết quang nồng đậm như biển đang cuộn trào trong khe nứt.

Sau một khắc, trên bầu trời thiêu đốt ra một vòng mặt trời màu đỏ thẫm. Mặt trời cháy hừng hực như đốt trời nấu biển, hư không vặn vẹo.

Lấy cự thú dữ tợn này làm trung tâm, một vòng lĩnh vực màu đỏ lan tỏa ra bên ngoài, không ngừng mở rộng khe nứt, không cho nó khép lại.

- Đây là Chuẩn Thần của bộ lạc nào.

Trong lòng Cao Bằng chấn kinh, đã tính đường bỏ chạy thật xa.

- Tôi chưa nghe nói qua ba bộ lạc đỉnh cấp có chuẩn thần Phi Liêm, chắc hẳn không phải là bên bộ lạc chúng ta.

Bắc Thanh Nghiên hơi biến sắc.

【Tên quái vật】: Huyết Tinh Phi Liêm

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 96 (Chuẩn Thần)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Truyền Thuyết / Phẩm chất Truyền Thuyết

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Hỏa / Hệ Huyết

【Năng lực quái vật】: Huyết Dương Phong Hỏa Lv8, khép lại siêu cường Lv9, lợi trảo sắc bén Lv7, tai ách nguyền rủa Lv8.

【Lĩnh vực quái vật】: Lĩnh vực hung họa

【Bộ vị thần hóa】: Hai chân trước, trái tim, cánh.

【Đặc tính quái vật】: Huyết viêm Đại Nhật (Ở trong cơ thể dựng dục ra một vầng mặt trời huyết tinh, hấp thu sinh mệnh lực huyết tinh mà ngưng tụ thành.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Có thể hấp thu máu tươi để lớn mạnh Huyết viêm Đại Nhật.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Có thể chủ động kích hoạt phát động Huyết viêm Đại Nhật. Huyết viêm Đại Nhật có được lực đốt cháy cùng với lực ăn mòn cực mạnh.)

Khắc hại (Phi Liêm là hung tinh, chủ khắc hại, ánh sáng nhuốm máu.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Tất cả sinh mệnh bị Phi Liêm đánh giết đều có thể làm lớn mạnh lực lượng của Phi Liêm trong một thời gian ngắn.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Đối thủ chiến đấu cùng Phi Liêm sẽ bị giảm vận thế trong lúc chiến đấu.)

【Nhược điểm quái vật】: 1. Phần bụng có phòng ngự tương đối yếu, 2. Phá Huyết Thiên Anh có thể giảm lực khép lại của nó.

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Phi Liêm là một trong những hung tinh thời Thượng Cổ, chủ cô và khắc hại. Tương tự như con gián, trời sinh tính hung tàn khát máu, sau khi sinh ra sẽ ăn hết tất cả anh chị em cùng tổ cuối cùng chỉ còn lại con duy nhất chính là Phi Liêm.

Giọng nói dữ tợn của Phi Liêm vang vọng trong thiên địa.

- Mấy con côn trùng nhỏ các ngươi trốn thật xa, nhưng mà vẫn bị ta tìm được.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 621: Thiên Thủ Vô Diện Phật

- Oanh!

- Oanh!

- Oanh!

Gần như liên tiếp cùng một lúc, trong doanh địa có ba khí tức khủng bố bùng phát khiến cho Cao Bằng cảm thấy áp lực không gì sánh được.

Ba đầu ngự thú Chuẩn Thần hiện lên, xếp theo hình tam giác bao vây xung quanh Phi Liêm.

Phi Liêm:

- . . .

Cao Bằng vừa mới lo lắng lại buông lỏng xuống, ba Chuẩn Thần, bây giờ vấn đề không phải là bọn họ có thể chịu uy hiếp tính mạng hay không chịu, mà là con Phi Liêm này có thể còn sống rời khỏi nơi này hay không.

Đồng thời trong lòng Cao Bằng thầm mắng, những bộ lạc đỉnh cấp này còn nói sẽ không phái Ngự Thú Chuẩn Thần tới đây, trên thực tế ba nhà đều vụng trộm mang theo Chuẩn Thần.

Tất cả đều là một đám lão âm bức.

Mới từ bên trong vết nứt không gian cố sức chui ra Phi Liêm đã nhìn thấy ba con ngự thú Chuẩn Thần tiến lên bao vây mình.

Giống như một tên lưu manh cầm trong tay thanh gậy nhảy vào bên trong nhà người ta từ cửa sổ, sau đó trong lúc đang chạy rẽ vào phòng khách thì từ trong phòng có ba người chủ nhà lao ra với sắc mặt không tốt.

Phi Liêm yên lặng nghĩ đến cảnh tượng đó, rồi chuẩn bị yên lặng quay người rời đi.

Cứ coi như các ngươi không có trông thấy ta đi. . .

- Oanh!

Ngự thú Chuẩn Thần Thiên Cù Thụ đong đưa cành lá, cành cây nhao nhao run rẩy hóa thành quang ảnh đầy trời. Từng mảnh từng mảnh lá cây giống như cái bóng sắc bén cắt nát hư không, không gian bị cắt đứt thành vô số khe nhỏ rậm rạp.

Vết nứt không gian ban đầu sắp khép lại gánh chịu thêm kích thích, không gian chi lực trở nên hỗn loạn. Chuẩn Thần Phi Liêm bị đại lượng vết nứt không gian rậm rạp cắt trên thân thể, bị cắt ra từng mảng lớn huyết hoa.

Phía bên trái, một đầu Chuẩn Thần Ngũ Trảo Bạch Long nổi giận gầm lên một tiếng, Long Trảo chuẩn xác bắt lấy chân trước của Phi Liêm, sau đó hung hăng kéo một cái!

Chân trước của Phi Liêm bị vạch ra một mảng lớn dấu vết màu tuyết trắng, Phi Liêm vốn định rụt về nhưng thân thể lại bị cứng rắn lôi ra ngoài.

Phi Liêm rít gào một tiếng, Đại nhật huyết viêm màu đỏ thẫm đánh về phía Chuẩn Thần Ngũ Trảo Bạch Long.

Đại nhật huyết viêm màu đỏ thẫm cùng với lĩnh vực hung họa của nó hòa làm một thể, bên trong lĩnh vực màu đỏ tách ra từng tầng huyết quang như gợn sóng.

Ngũ Trảo Bạch Long cũng đồng dạng rít gào giận dữ, trong thân thể tách ra một tầng lĩnh vực màu xanh giống như hải dương. Hai cái lĩnh vực đụng vào nhau, khu vực giao giới trùng điệp bắn ra các loại màu sắc cực kỳ phức tạp.

Hai bên đều đang tiến hành chiến đấu bằng cách tiêu hao lực lượng nguyên tố bên trong cơ thể.

Đáy mắt Phi Liêm hiện lên vẻ kiêng kị. Phía trước có ba đầu Chuẩn Thần, nó chỉ có một mình, đối đầu bằng lĩnh vực sẽ tiêu hao dần, cuối cùng người thua thiệt tuyệt đối là nó.

Một cái chân trước khác bắn ra, chân trước màu đỏ thẫm lôi kéo ra một bóng mờ đâm về phía con mắt của Ngũ Trảo Bạch Long.

- Đ...A...N...G!

Một bàn tay kim loại ngăn trở đòn công kích này, cánh tay phía sau bàn tay nổi lên từng thớ cơ bắp cường tráng, khuôn mặt tròn bóng loáng, hư ảnh một mặt trời kim sắc hiển hiện ở sau đầu.

Chuẩn Thần - Thiên Thủ Vô Diện Phật.

Sau đầu Thiên Thủ Vô Diện Phật lơ lửng một ngàn cánh tay dài mảnh, hiện lên hình hoa sen nở rộ, mỗi cánh tay đều độc lập kết thành Phật ấn tinh xảo.

Thiên Thủ Vô Diện Phận có thân cao ngàn mét, da màu đồng thau, nhìn không ra hỉ nộ, nhưng mà nó dùng hành động để chứng minh chính mình.

Thiên Thủ Vô Diện Phật, một cái nhăn mày một nụ cười đều mang hỉ nộ.

Vô tận Phật ấn đánh lên không trung, ở giữa thiên địa lôi kéo ra ảo ảnh đầy trời.

Hư không đều bị đánh bạo, phát ra vụ nổ mạnh gây chấn động khủng bố.

Ầm ầm, Phi Liêm giơ móng vuốt như đao lên muốn ngăn cản, nhưng một vòng Phật ấn đã trấn áp xuống. Phật ấn đánh tới tạo ra từng vết nứt rậm rạp trên cánh tay, ngay sau đó chính là hai đợt, ba đợt, bốn đợt. . . Bảy trăm ba mươi sáu đợt công kích!

Bởi vì mỗi một lần công kích đường cong cùng điểm rơi đều giống như đúc, cho nên bảy trăm ba mươi sáu lần này ở trên trời hóa thành một vòng tròn kim sắc.

Phanh!

Rốt cuộc không chịu nổi, đạt tới thừa nhận cực hạn. Cánh tay như đao ở bên phải của Phi Liêm bị cứng rắn đánh nổ.

Còn thừa lại hai trăm sáu mươi bốn lần Phật ấn lấy khí thế nhanh như chớp nện ở trên mặt Phi Liêm.

Ầm ầm ầm oanh ~

Đầu Phi Liêm căn bản không có cứng rắn như cánh tay của nó, cái đầu trong nháy mắt đã bị đánh thành thịt vụn.

Cao Bằng hít sâu một hơi lạnh, con Thiên Thủ Vô Diện Phật này quá bạo lực.

【 Tên quái vật 】: Thiên Thủ Vô Diện Phật

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 95 (Cấp Chuẩn Thần)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Truyền Thuyết / Phẩm chất Truyền Thuyết

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Kim, Hệ Tâm Linh

【 Năng lực quái vật 】: Thân thể kim cương bất hoại lv9, tâm

thần như sắt lv9, bạo phát lực lượng lv8

【 Bộ vị thần hóa 】: Thiên Thủ

【 Lĩnh vực quái vật 】: Bên trong lĩnh vực luyện bản thân, bản thân tan trong lĩnh vực.

【 Đặc tính quái vật 】: Chấn động trọng kích (Thiên thủ tràn đầy ma lực đặc thù.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Sau mỗi một lần thiên thủ công kích trúng địch nhân cũng sẽ gây thêm một tầng hiệu quả chấn động trọng kích. Nhưng trong một giây đồng hồ nếu thiên thủ công kích vào cùng một nơi thì có thể chồng lên một tầng hiệu quả chấn động trọng kích. Số tầng chồng lên của chấn động trọng kích càng cao, lần tới công kích lại càng dễ dàng đánh nát thân thể của địch nhân ở vị trí đó.)

Ý niệm siêu thần (Sức mạnh ý niệm siêu phàm khiến nó tiếp cận với thần.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Công kích của nó có thể gây tổn thương cho hồn thể, linh thể, nguyên tố chi thể.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Hiệu quả chấn động trọng kích có thể tác dụng đến hồn thể, linh thể, nguyên tố chi thể.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Thiên Thủ Vô Diện Phật được sinh ra trong tự nhiên, phun ra nuốt vào nhật nguyệt tinh hoa, hấp thu thiên địa linh khí mà tồn tại, không cần ăn uống, tính cách nhạt nhẽo.

Bạo lực, thuần túy là bạo lực mỹ học.

Thông sát các loại hình địch nhân, vô luận là có được thực thể hay không.

Đặc tính quái vật đơn giản lại thô bạo,.Cao Bằng hoài nghi con Thiên Thủ Vô Diện Phật này chính là phẩm chất Truyền Thuyết bẩm sinh, bằng không đặc tính quái vật sẽ không phù hợp với nó như vậy.

Phi Liêm bị đánh nổ đầu lâu, bên dưới có không ít người đều thả lỏng, trên mặt lộ ra nụ cười vui sướng.

Nhưng mà nhìn thấy thi thể Phi Liêm treo lơ lửng trong vết nứt không gian, nhìn qua tựa như một con gián siêu cấp. . . Trong đầu Cao Bằng không khỏi hiện lên một tia cảm giác quái dị, đó chính là nó không có chết.

Xem xét trạng thái của quái vật Phi Liêm, Cao Bằng không nhịn được hít một hơi lãnh khí.

【 Trạng thái quái vật 】—— Thương thế nhẹ (bị nổ đầu)

Đầu bị đánh thành như vậy mà lại chỉ là thương thế nhẹ, đây đúng là tiểu cường đánh không chết!

- Phi Liêm này có sinh mệnh lực rất mạnh, chút thương thế này trong chốc lát lập tức có thể khép lại, không thể để cho nó có cơ hội hồi phục.

Trong đầu Thiên Thủ Vô Diện Phật truyền tải một đạo linh hồn ba động báo cho hai đầu Chuẩn Thần khác biết.

- Hiểu rồi, sẽ không cho nó cơ hội.

Ngũ Trảo Bạch Long nhe răng cười, hải dương lĩnh vực điên cuồng nghiền ép về phía Phi Liêm. Thiên Cù Thụ bên kia cũng đong đưa, lá cây nhao nhao rơi ra sau đó ở trong hư không ngưng tụ thành một hình cầu bao trùm lên vết nứt không gian và Phi Liêm đang mắc kẹt ở bên trong.

Sau một khắc đột nhiên không gian co rút lại, Phi Liêm và vết

nứt không gian tựa như một viên hạch đào bị cứng rắn lôi ra ngoài.

Bên trong vết nứt không gian, Phi Liêm vẫn không nhúc nhích, phảng phất đã chết.

Thiên Thủ Vô Diện Phật tiến lên túm lấy cái đuôi của Phi Liêm, chỗ đó có một cái lỗ thủng lớn cỡ bàn tay.

Trầm mặc chốc lát, Thiên Thủ Vô Diện Phật dùng linh hồn lực nói cho hai Chuẩn Thần khác:

- Nó đã chạy trốn, bỏ qua gần như phần lớn thân thể, lực lượng trăm không còn một, có thể duy trì đến Chuẩn Thần sơ kỳ không rơi xuống Thánh cấp cũng là rất miễn cưỡng.

- Ừ, trước khi chiến đấu có thể hao tổn một viên đại tướng trong đội ngũ bọn họ, coi như không tệ.

Ngũ Trảo Bạch Long thoải mái nói.

- Đáng tiếc. . . Không thể giết chết được nó.

Thiên Cù Thụ đong đưa lá cây.

- Phi Liêm có sinh mệnh lực rất ương ngạnh, muốn giết chết nó rất khó. Huống hồ không thể thả cho nó thật sự tới đây, bằng không nếu như nó nổi điên lên, bộ lạc phía dưới sẽ gặp phải tổn thất nặng nề.

Thiên Thủ Vô Diện Phật nói.

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 622: Giải Trĩ

Vì có dư uy của ba tôn Chuẩn Thần hàng lâm, nên trong thị tộc Lam Hà hoàn toàn yên lặng.

Bảy bộ lạc cấp Vương lại càng như vậy. Nói miệng là rủ bọn ta tới chơi, giờ các ngươi đều mang theo vũ khí hạt nhân đến, chúng ta còn có thể nói cái gì?

Cao Bằng cũng thu lại tiểu tâm tư. Nhớ lại Thiên Thủ Phật Ấn bá đạo vừa rồi của Thiên Thủ Vô Diện Phật. Tiểu Hoàng không chịu nổi mấy cái, A Ngốc cũng không thể nói chính xác được có thể chịu nổi mấy lần.

Cao Bằng chưa bao giờ chiến đấu với Chuẩn Thần, dù là đầu lâu của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ cũng mới chỉ ở Thánh cấp đỉnh phong mà thôi.

Chuẩn Thần và Thánh cấp đỉnh phong, nhìn thì chỉ hơn kém nhau một cấp, nhưng chênh lệch thực lực hai bên không thể diễn tả bằng lời, còn lớn hơn nhiều chênh lệch giữa Đế cấp đỉnh phong và Thánh cấp nữa.

- Con Phi Liêm vừa rồi là Chuẩn Thần dị tộc. Dị tộc biết chúng ta tổ chức gặp mặt, còn biết cả nơi diễn ra…

Giữa mi tâm Thiên Thủ Vô Diện Phật tỏa ra hào quang như sóng nước, một người từ trong hào quang đó chậm rãi bay ra rơi vào lòng bàn tay Thiên Thủ Vô Diện Phật.

Đây là một người đàn ông mặc trường bào màu đen, tóc đen được buộc sơ sài bằng đai đỏ. Quét mắt nhìn hai người vẫn còn đang hợp thể với Ngũ Trảo Bạch Long và Thiên Cù Thụ, từ tốn nói:

- Có nội gián tiết lộ hành tung của chúng ta.

- Không phải người bộ lạc Thanh Thần chúng ta. Lần này bộ lạc Thanh Thần chỉ phái ta và đứa cháu gái nhỏ tới.

Lão nhân hói đầu đã giải trừ hợp thể với Thiên Cù Thụ bình tĩnh nói.

- Lão Bạch Long, nghe nói có một người trái đất tới cùng đoàn người của bộ lạc các ngươi?

Người đàn ông áo đen đột nhiên nói với người mới giải trừ hợp thể với Ngũ Trảo Bạch Long.

Người giải trừ hợp thể với Ngũ Trảo Bạch Long mặc trường bào phủ kín hai chân, mái tóc trắng như tơ bạc phủ dài lên hai vai. Cao Bằng cũng nhận ra người này, đó chính là lão tộc trưởng bộ lạc Bạch Long, hắn đã từng gặp một lần.

Lão tộc trưởng bộ lạc Bạch Long bình tĩnh đáp:

- Ta có thể đảm bảo người này không phải nội gián.

Nghe lão tộc trưởng bộ lạc Bạch Long nói vậy, hai người khác liền gật gật đầu:

- Được thôi, nếu ngươi đã bảo đảm cho hắn, vậy có thể loại hắn ra.

- Người bộ lạc chúng ta đến đây đều là dòng chính.

- Đó chắc là bảy bộ lạc cấp Vương. Các bộ lạc nhỏ không có đủ tin tức, mà người dị tộc cũng sẽ không tin tưởng những bộ lạc nhỏ đó.

Người đàn ông mặc áo bào đen lạnh lẽo nói.

- Nhưng cũng không thể loại trừ hiềm nghi với những người

khác trong bộ lạc của chúng ta.

Lão tộc trưởng bộ lạc Bạch Long vuốt râu nói.

- Được rồi, đoán tới đoán lui cũng vô nghĩa thôi. Chuyện này đành làm phiền bộ lạc Thanh Thần các ngươi.

Người đàn ông mặc áo bào đen gật gật đầu nói với lão nhân hói đầu:

- Điều tra xong, bất kể là ai cũng giết không tha!

Chiều hôm ấy, tất cả mọi người bị ba Chuẩn Thần và người của bảy bộ lạc vương cấp, ba bộ lạc đỉnh cấp quan sát, hạn chế lẫn nhau ở trong bộ lạc Lam Hà, nghiêm cấm rời đi. Sau ba canh giờ, bộ lạc Thanh Thần phái tới một con ngự thú Thánh cấp.

Con ngự thú Thánh cấp này lớn khoảng bằng một con trâu, cùng loại với Kỳ Lân. Cổ và dọc sống lưng mọc lông dài đen nhánh, lân phiến đều bị lông dài che đi, hai mắt sáng lời, đầu có một sừng.

【Tên quái vật】: Hắc Lân Giải Trĩ

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 85 (Thánh cấp)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Truyền thuyết / Phẩm chất Truyền Thuyết

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Thần Bí

【Lĩnh vực quái vật】: Phạt Tội Lĩnh Vực

【Năng lực quái vật】: Phân biệt thiện ác lv7, Phá Tà Chi Giác lv7, Thân Thể Sử Thi lv6

【Đặc tính quái vật】: Phạt ác (Là thiên phú trời sinh của Giải Trĩ.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Công kích sẽ được gia tăng tổn thương đối với những mục tiêu chủ động khơi mào chiến tranh, họa loạn, tranh đấu.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Giải Trĩ làm việc tuyệt đối công bằng công chính, nó không phân thiện ác, nhưng có thể phát giác người có ý đồ xấu, có thể cảm nhận được tất cả đơn vị ác niệm.)

Chí công (Năng lực thiên phú của Giải Trĩ.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Sau khi kích hoạt, Giải Trĩ có thể tăng khả năng phòng ngự trên diện rộng, đồng thời miễn dịch các loại nguyền rủa.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Giải Trĩ, trong truyền thuyết là Thần thú đại diện cho pháp luật, có thể phân biệt thị phi đúng sai, có thể biết thiện ác trung gian.

Trên thực tế, Giải Trĩ là một loài rất cực đoan, tính cách cực kỳ quật cường, một khi phái hiện suy nghĩ công bằng và trật tự chính nghĩa cơ bản của mình bị khiêu khích nó sẽ cực kỳ phẫn nộ, nhưng sự tò mò của nó cũng tương đối mạnh.

Đồng thời, Giải Trĩ còn có khả năng bắt chước học tập cực mạnh, tiêu chuẩn đánh giá thiện ác và chính nghĩa trong suy nghĩ của nó sẽ bị ảnh hưởng rất lớn từ sinh vật nó tiếp cận trong thời gian dài.

…

Cao Bằng suy ngẫm đọc thuộc tính của Giải Trĩ. Giải trĩ… là thần thú tượng trưng cho luật pháp, là Thụy Thú trong truyền thuyết của Hoa Hạ.

Vì mọi người đều cho rằng nó có được sức mạnh thần bí phân biệt được chính và bất chính, cho nên nó cũng thường xuất hiện ở công đường, khoác lên trang phục phán quan diện cho luật pháp

trật tự địa phương.

Nhưng khi nhìn phần giới thiệu vắn tắt thì lại cực kỳ có ý tứ: Đánh giá công bằng, thiện ác của Giải Trĩ nhận ảnh hưởng rất lớn từ sinh vật tiếp xúc với nó thời gian dài.

Mà trong truyện thần thoại xưa nó vẫn thường xuất hiện trong các truyền thuyết của nhân loại, nói rõ sự công bằng và thiện ác của nó đều khuynh hướng nhân loại.

Nói một cách đơn giải, gia hỏa này là một kẻ không có chủ kiến. Cái công bằng và chính nghĩa kia của nó đều là dùng góc độ của nhân loại để bình phán.

Hắc Lân Giải Trĩ đến khiến cho đám người ở đây đều hoảng sợ. Con ngự thú này đứng trong đám người, ánh mắt tràn đầy khinh thường, trái nghe, phải ngửi, tựa như một lão địa chủ phách lối đang đi kiểm tra ruộng nhà mình vậy.

Có ai chưa từng làm chuyện xấu? Có ai có thể đảm bảo cả đời này không phạm phải sai lầm nhỏ nào.

Chốc lát sau, Hắc Lân Giải Trĩ cau mày lắc đầu, tiếng như hồng chung vang lên:

- Nhân loại các ngươi vẫn cứ như vậy, trên người lúc nào cũng thối. Ta chưa từng gặp một người trưởng thành nào không có mùi thối cả.

Nghe Hắc Lân Giải Trĩ nói vậy, tất cả mọi người ở đây đều hơi xấu hổ.

- Cách kiểm tra rất đơn giản. Tất cả mọi người lần lượt tiến tới trước mặt Hắc Lân Giải Trĩ nói mình không phải nội gián, chưa từng làm chuyện phản bội bộ lạc. Nói xong thì đi. Còn chuyện ngươi có nói láo hay không, đương nhiên Giải Trĩ sẽ tự biết.

Một người đàn ông mặc áo bào đen chắp tay sau lưng nói.

Vậy mà không một ai đưa ra ý kiến phản đối hoặc phản bác lại.

- Hắn là ai vậy?

Cao Bằng đè thấp giọng thì thầm hỏi Bạch Dần.

Bạch Dần che miệng khẽ đáp:

- Hắn là Mặc Phật của bộ lạc Huyền Hồ, là một ngự sử cấp Chuẩn Thần!

Ngự sử cấp Chuẩn Thần. Cao Bằng đã hiểu vì sao những người ở đây đều có vẻ sợ người kia như vậy.

Mọi chuyện diễn ra trong bảy tiếng đồng hồ.

Tất cả mọi người đều thực hiện, kẻ gián điệp thông đồng với dị tộc cũng được tìm ra qua phương pháp này.

Tổng cộng có bảy người, là cao tầng của bộ lạc Giác Diệc.

Hạ tràng rất đơn giản, bảy người trở thành bữa tối cho Hắc Lân Giải Trĩ.

Cao Bằng cũng coi như đã thấy được nội tình của ba bộ lạc đỉnh cấp, ngoài ngự thú cấp Chuẩn Thần, không ngờ bọn họ còn có nhiều thứ thú vị như thế.

Nếu dùng năng lực của Giải Trĩ để phân biệt nội gián…. Cũng không thể hoàn toàn chính xác, có Giải Trĩ, rất khó có thể đảm bảo không có ngự thú có thể khắc chế Giải Trĩ…

Sau khi loại bỏ nội gián, đêm hôm đó hội nghị diễn ra, không che che giấu giấu mà công khai thảo luận.

- Ngự thú của bên dị tộc đã giết tới, chứng tỏ phong cấm của tổ địa sắp được giải khai. Chúng ta cũng phải quay lại tổ địa! Giết về Cửu Thiên!

- Năm xưa, tổ tiên chúng ta sống tại Cửu Thiên, sau đó xảy ra chiến tranh với dị tộc. Chúng ta thua, một phần tổ tiên ở lại chống lại dị tộc, một phần khác rời Cửu Thiên tới Vị Diện Hải… Bọn họ chính là tổ tiên của các ngươi!

Sau khi chiến tranh xảy ra, các bộ lạc đều phải điều động chí ít là một nửa số đàn ông trưởng thành từ ba mươi tuổi trở lên tham gia chiến tranh. Ba bộ lạc Huyền Hổ, Bạch Long, Thanh Thần chúng ta cầm đầu, liên hợp bảy bộ lạc Vương cấp thành hội trưởng lão các bộ lạc.

Các tộc nhân có biểu hiện xuất sắc trong chiến tranh đều được ban thưởng, có công được thưởng có tội sẽ bị phạt. Tài nguyên ở Cửu Thiên phong phú hơn rất nhiều so với thế giới Phương Hoá, nơi đó khắp nơi đều có tài nguyên, chỉ cần có thể giết đi vào, tất cả tài vật dị tộc cướp được đều thuộc về chính mình.

Chúng ta không còn đường lui nữa. Năm xưa, chúng ta từ Cửu Thiên thối lui đến Vị Diện Hải. Lần này, sau lưng chúng ta là vách núi rồi, một khi thất bại chỉ có một con đường chết. Dị tộc sẽ không bỏ qua cho bất kỳ người nào trong số chúng ta. Các ngươi đừng ôm hy vọng may mắn… Không phải tộc ta, ắt có dị tâm.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 623: Alexis

Sau khoảnh khắc trầm mặc ngắn ngủi, vô số người giơ cao cánh tay phải của mình lên,

- Chiến! Chiến! Chiến!

Thanh thế mênh mông cuồn cuộn, tiếng gào to vang trời.

Trên không trung quanh quẩn tiếng gào thét giống như lôi âm vang vọng.

Ý định ban đầu của Cao Bằng là muốn kéo dài thời gian cho người dân khu Hoa Hạ, tranh thủ để cho càng nhiều người chuyển dời đến thế giới Hắc Vụ càng tốt.

Nhưng mà sau khi đến mới phát hiện mục đích muốn đạt thành của hắn còn khó khăn hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng.

Có dị tộc Chuẩn Thần đột nhiên tập kích, loại tình huống này ba bộ lạc đỉnh cấp lên tiếng phát động xu thế chung một cách đường hoàng, không có người nào dám đưa ra ý kiến phản đối.

Nếu như không có phát sinh đợt tập kích này, hành vi mang theo ngự thú Chuẩn Thần của ba bộ lạc này nếu bị lộ ra ngoài, nói không chừng sẽ khiến cho những bộ lạc khác thay đổi và chống đối lại một cách vô tri vô giác.

Bọn họ mong muốn thúc đẩy hợp minh cũng càng trở nên khó khăn.

Rốt cuộc sẽ có một bên bằng mặt không bằng lòng với việc hợp minh, yêu cầu trì hoãn đại lượng thời gian, hoàn cảnh khi đó

chính là cãi cọ rồi yêu cầu trì hoãn thật lâu.

Mà nếu có kẻ thù chung ở bên ngoài, tốc độ các bộ lạc liên hợp cũng sẽ nhanh hơn, Ngự Thú Chuẩn Thần của ba bộ lạc đỉnh cấp ngược lại trở thành thần hộ mệnh của bọn họ.

Không có ai lên tiếng phản đối gì cả.

Cao Bằng hiện tại cũng cảm thấy có gì đó khác lạ . . . Quá xảo hợp.

Vì sao trùng hợp đúng thời điểm tổ chức gặp mặt lại có dị tộc tới đánh lén.

Đó thật là dị tộc nhân sao.

Hơn nữa con Chuẩn Thần kia còn chưa có chết, nó đã bỏ chạy. . . Chờ một chút.

Cao Bằng lại đột nhiên nghĩ đến lúc ấy chính mình trông thấy trạng thái của đầu Chuẩn Thần kia chính là (thương thế nhẹ).

Sau đó "Thi thể" lại bị những Chuẩn Thần này chuyển dời đi, ai cũng không nhìn thấy đến cùng là để ở nơi đâu.

Từ trước đến nay, Cao Bằng vẫn luôn dùng ý niệm xấu nhất đi phỏng đoán hành vi của người khác.

Huống hồ hắn chỉ suy đoán thôi, nói ra thì có ích lợi gì, không có chứng cứ, không duyên cớ lại đi đắc tội người khác.

Sau khi kết thúc buổi họp mặt, Cao Bằng thở dài, chào từ biệt đám người Bạch Dần,

- Nếu bên các anh đã xác định xong thời gian, tôi cũng không nói thêm gì nữa. Chiến tranh giữa các anh cùng dị tộc, người của trái đất chúng tôi sẽ không tham dự, mong rằng tự giải quyết cho tốt đi.

Bạch Dần thở dài một tiếng:

- Thế nhưng dị tộc sẽ không bỏ qua cho tất cả chúng ta, vô luận là thị tộc thượng cổ hay là người ở trái đất các cậu. Các cậu trốn tránh như vậy cũng không phải cách để giải quyết vấn đề.

Nhưng mà chuyện này chỉ là lời nói từ một bên phía các anh, chân tướng của sự tình như thế nào dường như cũng chưa rõ ràng lắm.

Cao Bằng cầm chặt hai tay Bạch Dần,

- Đoạn thời gian này nhận được sự chiếu cố từ bộ lạc các anh, đến lúc đó nếu có chỗ cần giúp đỡ, tôi có thể lấy thân phận cá nhân xuất thủ. Sơn thủy có ngày gặp lại, tạm biệt, hữu duyên gặp lại.

Bên ngoài bộ lạc Lam Hà có một vết nứt không gian đi thông đến trái đất, đây cũng là một trong những nguyên nhân lựa chọn bộ lạc Lam Hà làm địa điểm gặp mặt của các bộ lạc.

Cao Bằng thông qua vết nứt không gian của bộ lạc Lam Hà rời đi, lúc khi hắn ra ngoài, trước mắt là một vùng trắng xóa, cảnh sắc được bao phủ bởi băng tuyết.

Lưng núi gập ghềnh giống như Ngân Long uốn mình trên mặt đất, trong vòng ngàn dặm không có người ở.

- Tích tích.

Cao Bằng mở máy tính bảng ra, ấn mở hệ thống định vị phía trên.

Vị trí trước mắt biểu hiện là khu Bắc Hùng, sơn mạch Ural.

Sơn mạch Ural nằm ở khu vực phía Tây của khu Bắc Hùng, chính là sơn mạch ranh giới phân chia Châu u và Châu Á, kéo dài

2500km. Nhưng mà 2500km này chính là độ dài trước khi xảy ra tai biến.

Sau khi xảy ra tai biến, sơn mạch Ural trải dài hơn vạn dặm, quái vật hung tàn xuất hiện tầng tầng lớp lớp.

Đi về hướng Nam của sơn mạch Ural, ở bên dưới chân núi Cao Bằng trông thấy một căn cứ thành phố cỡ nhỏ.

Nhưng mà người sinh hoạt ở thành phố này cũng rất ít, trong thành thị người đi vắng nhà trống không, đại bộ phận cửa hàng đều đóng cửa, chỉ có số rất ít cửa hàng còn buôn bán như trước.

Hai bên đường, trên đỉnh ngọn đèn đường bao phủ một tầng tuyết đọng dày đặc.

Trên mặt đất rải rác những tờ báo cũ nằm tán loạn.

Tách tách, tách tách.

Cao Bằng đạp trúng tờ báo cũ, cúi đầu xuống nhặt một tờ báo lên.

Phía trên in một dòng chữ Bắc Hùng quốc màu đỏ - Ác ma đột kích!

Dựa vào thiên phú ngôn ngữ ưu tú của chính mình, Cao Bằng hiểu sơ một chút về quốc ngữ của khu Bắc Hùng.

Trên báo viết, trong tương lai mấy ngày sắp tới sẽ xuất hiện ác ma đến từ dị thế giới tiến hành xâm lấn trái đất, bọn chúng hung ác tàn nhẫn, so với những quái vật từ dị thế giới đến đây qua vết nứt không gian còn tàn nhẫn hơn.

Chính phủ hô hào tất cả mọi người đều tạm thời rời khỏi trái đất, chuyển dời đến thế giới khác. Tất cả các quốc gia và các thế lực trên thế giới cũng sẽ tạo thành một liên minh hỗ trợ lẫn nhau ở

dị thế giới, đến dị thế giới có thể tránh được ác ma xâm lược. Hơn nữa các chính phủ trên trái đất đã quyết định đại lực duy trì phát triển các ngành nghề liên quan đến Ngự Sử và Dục Thú Sư ở dị thế giới, mở màn cho công cuộc vì phản công đoạt lại trái đất.

Đại bộ phận người đều lựa chọn rời đi.

Nhưng cũng có một số ít lựa chọn lưu lại, có người chính là không nỡ bỏ cố hương, còn có người vì tuổi tác quá lớn không muốn lại lặn lội đường xa. Còn có người mang theo tư tưởng muốn đụng một cái, tuy rằng rất nguy hiểm, nhưng cũng chưa hẳn đã không phải là kỳ ngộ.

Ánh mặt trời chiếu vào góc đường, Cao Bằng trông thấy trên đường phố trống trải có lão nhân tóc trắng xoá nằm trên ghế dựa ở bãi cát, mặt mũi tràn đầy mãn nguyện nhàn nhã phơi nắng.

Đây là một thành phố mang không khí trầm lặng, Cao Bằng chú ý tới hai bên cửa hàng cơ bản đều bị mở toang, một vài cửa hàng đóng lại đã bị phá mở, những mảnh kính vỡ tung tóe trên mặt đất.

Cao Bằng lắc đầu, búng tay một cái triệu hồi ra Tứ Oa, thả người nhảy lên trên lưng Tứ Oa liền chuẩn bị rời khỏi thành phố nhỏ này.

- Help, help.

Khu phố bên cạnh truyền đến tiếng hô hoán từ một cái ban công.

Cao Bằng nghiêng người quay đầu liền trông thấy một đôi vợ chồng tóc vàng ôm một đứa trẻ đứng ở trên ban công vẫy tay với Cao Bằng.

- Chuyện gì.

Cao Bằng dùng tiếng Bắc Hùng mới lạ trả lời.

- Van cầu anh, anh có thể mang theo con của chúng tôi đi không.

Người mẹ này nói với Cao Bằng.

Cao Bằng,

- ?

- Đây là con của hai người?

Cao Bằng nghi hoặc,

- Vậy vì sao mấy hôm trước hai người không tự mình mang đi?

- Vài ngày trước vợ của tôi sắp sinh, khi đó tôi không dám mang cô ấy rời đi.

Người cha nói chi tiết với Cao Bằng.

Cao Bằng trầm mặc chốc lát, nhìn vào đứa trẻ trong lòng bọn họ, tựa hồ sân thượng này có chút lạnh, đứa trẻ oa một tiếng khóc lên.

- Đi đi.

Cao Bằng ngữ khí buông lỏng.

Tứ Oa quét đôi cánh liền mang đứa trẻ sang trên lưng. Đây là một đứa trẻ tóc vàng mắt xanh, vốn còn đang khóc, nhưng sau khi trông thấy Cao Bằng lại đột nhiên đình chỉ tiếng khóc, mở to đôi mắt màu xanh lam trong veo như nước nhìn chằm chằm Cao Bằng. Bởi vì bị bao bọc cực kỳ chặt chẽ, cho nên không nhìn được giới tính.

Cao Bằng cảm khái, đứa trẻ còn nhỏ như vậy cũng biết đẹp

xấu thiện ác.

- Con tôi tên là Alexis, Alexis.

Người vợ cao giọng hô với Cao Bằng.

Cao Bằng gật đầu,

- Tôi biết, nó sẽ dùng cái tên này.

Nhìn thanh niên người Hoa kia cưỡi Ngự Thú của hắn hóa thành một đạo ngân quang biến mất ở chân trời, hai vợ chồng liếc nhìn nhau, sau đó người chồng ôm lấy vợ mình. Người vợ đem đầu vùi sâu vào trong ngực chồng mình, bờ vai run nhè nhẹ.

Người chồng vỗ về bờ vai an ủi vợ:

- Được rồi, Alexis có thể rời đi theo vị Ngự Sử cường đại kia, ít nhất so với đi theo chúng ta ăn bữa hôm nay lo bữa mai sẽ tốt hơn nhiều.

Cao Bằng có chút không giải thích được tại sao đột nhiên mình thu nhận một đứa trẻ. Nhưng mà bản thân Cao Bằng cũng còn chưa có kết hôn, tất nhiên sẽ không cân nhắc đến chuyện thu nhận con nuôi. Sau khi trở về sẽ an bài người chăm sóc cho đứa trẻ này, sau đó huấn luyện nó trở thành một Ngự Sử.

Bay theo hướng đông nam của sơn mạch Ural ròng rã một ngày, Cao Bằng trở lại Du Châu.

Ven đường Cao Bằng trông thấy các căn cứ thành phố trên cơ bản đều là mười phòng thì chín phòng trống không, đại bộ phận người đều lựa chọn rời đi. Trên đường Cao Bằng cũng trông thấy những đội ngũ lớn đang di chuyển, cực kỳ tráng lệ, có thể so với lễ hội mùa Xuân của Hoa Hạ.

Tình hình của Du Châu ngược lại là tốt hơn một chút, trước

mắt nhân khẩu sinh hoạt ở Du Châu thoáng cái đã nhiều hơn. Bởi vì bên trong thành Du Châu có một vết nứt không gian, tùy thời có thể chuyển dời đến thế giới Hắc Vụ.

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 624: Không Phải Bảo Mẫu

Ôm Alexis trong lòng, Cao Bằng nghĩ đến đôi vợ chồng kia. Hắn không phải là ngại mang thêm hai người đi cùng, dù sao trên lưng Tứ Oa đứng thêm hai người, ba người đều không có ảnh hưởng chút nào.

Chỉ là đôi vợ chồng kia từ đầu tới cuối đều không đề xuất ý nguyện rời đi cùng với Cao Bằng.

Bọn họ nếu thật sự muốn rời đi thì từ vài ngày trước đã lập tức đi theo quân đội, tin tưởng Bắc Hùng quốc còn không mất trí đến mức ngay cả một phụ nữ mang thai sắp sinh cũng không thể dung nạp.

Đã không rời đi, vậy thì nhất định là muốn lưu lại.

Cao Bằng có thể suy đoán được ý nghĩ của bọn họ, chờ mong được ăn cả ngã về không, sắp tới ở trong hoàn cảnh chiến tranh ngược dòng mà lên, trong nguy hiểm xác thực xen lẫn cơ hội. Nhưng mà đứa con cũng là một cái vướng víu yêu cầu bọn họ phải phân tâm chăm sóc, đứa bé trong lòng cũng đúng là mới sinh ra hai ngày này, bọn họ không có lừa gạt mình.

Còn một nguyên nhân khác chắc là do chính mình ngồi trên lưng Tứ Oa di chuyển. Nhìn qua Tứ Oa là biết nó có đẳng cấp không thấp, bởi vậy nhận định mình là một người Ngự Sử cường đại, đem hài tử giao cho bản thân cũng chính là hy vọng có thể mưu đến một cái xuất thân tốt hơn.

Nếu như bọn họ cũng đi cùng với mình, đợi đến sau khi an

toàn về căn cứ . . . Đứa trẻ mang về ai sẽ quản? Nhất định là hai người cha mẹ, không có bất kỳ người nào có tư cách hơn cha mẹ đứa trẻ nuôi dưỡng con mình.

Bọn họ cũng thật sự là nhọc lòng.

Lắc đầu, Cao Bằng cúi đầu nhìn về phía trước, đã về đến Du Châu.

Trở lại tập đoàn Nam Thiên, Cao Bằng nhìn thấy cảnh tượng khí thế ngất trời, Từ Hà Minh đứng ở trước cổng chính công ty chỉ huy Ngự Thú vận chuyển khí giới.

Bên ngoài tập đoàn Nam Thiên đỗ lại rất nhiều xe, phía trên chở từng loại khí giới công trình, một chút công việc chi tiết thì giao cho nhân công vận chuyển.

Mà một chút khí giới cỡ lớn toàn bộ giao cho động cơ siêu cấp vận chuyển tự động hình thú —— Ngự Thú.

- Cầm chắc, không được để hư hỏng!

Giám sát hét lớn, bên cạnh giám sát là một con khỉ đang đứng, trong tay ôm một cái giỏ sắt lớn, từ bên trong lấy ra một loại trái cây giống sầu riêng có năm màu rực rỡ, dùng sức ném về phía bầu trời.

Một đầu quỷ tinh tinh tóc đỏ thân cao mười mét, cả người đầy cơ bắp bắt lấy trái cây nuốt vào trong bụng, trên mặt lộ ra nụ cười còn khó coi hơn so với khóc. Tựa như quỷ đang cười, trong lòng ôm khí giới sắt thép nặng đến mấy mười tấn đi trên đường cái.

Cũng vì ngoại hình như thế mà nó có cái tên quỷ tinh tinh tóc đỏ.

- Trong ngày hôm nay cần phải vận chuyển toàn bộ số khí giới từ ba nhà xưởng dời đến thế giới Hắc Vụ, động tác có thể chậm

một chút, nhưng mà khí giới ngàn vạn lần không được phép tổn hại!

Từ Hà Minh cao giọng hét lớn.

- Từ thúc.

Cao Bằng ôm đứa bé đi qua,

- Ngươi đã trở về.

Từ Hà Minh lau lau cái trán đổ mồ hôi, nở nụ cười với Cao Bằng.

Lúc nhìn thấy đứa trẻ trong lòng Cao Bằng, nụ cười trên mặt Từ Hà Minh lấy mắt thường có thể thấy đột nhiên trở nên cứng ngắc.

- Ngươi đã có con?

Từ Hà Minh kinh ngạc nhìn xem đứa trẻ trong lòng Cao Bằng.

Cao Bằng nâng đứa trẻ lên,

- Thúc nhìn đứa bé giống như con lai sao.

Từ Hà Đề nghe thấy thì nghiêm túc quan sát trong chốc lát, sau đó yên lặng lắc đầu,

- Thật sự là không giống như con của ngươi.

Cao Bằng gật đầu,

- Thúc giúp cháu chiếu cố đứa nhỏ này một chút, tìm một người vú em chuyên nghiệp, nếu như không có thì trực tiếp tìm một cái. . .

- Không cần phiền toái như vậy.

Từ Hà Minh cắt đứt lời Cao Bằng,

- Trực tiếp đặt ở nhà ta nuôi là được, còn cha mẹ nó đâu.

- Cha mẹ nó . . . Lưu ở căn cứ thành phố khác không có rời đi cùng cháu.

Cao Bằng nói.

- Được, yên tâm đi, ta sẽ nuôi dưỡng đứa bé này thật trắng trẻo mập mạp.

Từ Hà Đề gật đầu.

Nói xong Từ Hà Đề lập tức gọi một cuộc điện thoại, một lát sau hắn lái xe chạy qua đem đứa trẻ trong lòng Cao Bằng đi.

Thông qua trung tâm thành phố đi đến thế giới Hắc Vụ bên kia, Cao Bằng mới phát hiện đó thay đổi càng thêm khoa trương.

Bên trong Hoang Vu Mê Cung còn hoàn hảo, bởi vì Hoang Vu Mê Cung không cách nào bị ngoại lực phá hư. Nhưng mà rời khỏi Hoang Vu Mê Cung đi ra bên ngoài, liếc nhìn trong tầm mắt có thể thấy khắp nơi đều là người với người! Mọi người đều đang bận rộn làm việc!

Vô số người!

Từng mảnh từng mảnh vạch trắng được phác thảo quy hoạch ra. Mặt đất bị san bằng, sau đó một đám người lại một đám người tập trung vào một chỗ, vì gia đình vì tập thể kiến tạo nhà ở cho mình, phạm vi kiến tạo đều ở bên trong vạch trắng.

Xe công trình và Ngự Thú cỡ lớn đi lại trên con đường bên ngoài vạch trắng, sau đó không ngừng phân phát các loại vật tư xây dựng.

Tổng thể mà nói thì phòng ốc đều là lấy tài liệu gỗ làm vật liệu

chính, thuận tiện, tiết kiệm sức lực, hơn nữa còn nhẹ nhàng.

- Nơi này là thành thứ nhất.

Kỷ Hàn Vũ không biết khi nào đã đi đến bên cạnh Cao Bằng rồi nói.

- Trừ nơi này ra còn quy hoạch chín mươi chín thành khu, từng thành khu đều có diện tích lớn như Du Châu trước đây.

Vậy thì thật sự là một tòa siêu cấp đại đô thị.

- Nhiều người ở cùng một chỗ như vậy sẽ không chen chúc sao, hơn nữa bọn họ sẽ ra ngoài săn bắn như thế nào.

Cao Bằng thở dài.

- Đúng là có rất nhiều vấn đề không tiện, nhưng mà trước mắt thì đây là lựa chọn tối ưu rồi.

Kỷ Hàn Vũ lắc đầu nói,

- Thế giới Hắc Vụ có diện tích lớn hơn rất nhiều so với trái đất, quái vật đồng dạng cũng nguy hiểm hơn rất nhiều. Loại tình huống này chỉ có tạo thành đoàn đội mới có thể có cảm giác an toàn.

Cao Bằng nghĩ đến Sơn Linh đang lưu ở bên ngoài Du Châu,

- Không có cách nào đem những Sơn Linh kia tới đây sao.

- Không mang tới được, Sơn Linh có thể tích quá lớn không thể xuyên qua vết nứt không gian. Trừ khi đem những Sơn Linh kia cắt thành vô số khối nhỏ, sau đó lại đem bọn họ tách ra mang vào.

Ông ngoại mở miệng vui đùa nói.

- Ừm, thế giới Hắc Vụ rất phiền toái, hơn nữa rất nguy hiểm,

có một số quái vật cho dù là cháu cũng khó giải quyết.

Cao Bằng trầm giọng nói.

- Cao Bằng tiên sinh quá lo lắng rồi, từ xưa nhân loại chúng ta đã trải qua rất nhiều khó khăn to lớn, nhưng mà đều bị chúng ta vượt qua. Tôi tin tưởng chỉ cần đồng tâm hiệp lực sẽ không có cửa ải khó nào mà không vượt qua được!

Một người phụ nữ trung niên đứng ở sau lưng Kỷ Hàn Vũ nãy giờ không nói gì đột nhiên mở miệng.

Cao Bằng nhíu mày nhìn về phía nàng,

- Cô là ai?

- Chào ngài, tôi chính là phó chủ nhiệm ban hậu cần của khu Hoa Hạ ở tân thế giới, tên tôi là Lưu Lâm.

Người phụ nữ trung niên không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời.

Cao Bằng nhìn nàng trong chốc lát, vừa cười vừa nói,

- Khẩu hiệu rất vang dội, nhưng mà loại khẩu hiệu này tự cô nói thì cũng cho qua, nhưng đừng có làm loạn tẩy não cho những người khác, bằng không tất cả đều bị tẩy não thành loại ngu ngốc như cô thì phiền toái.

- Ngài . . .

Sắc mặt Lưu Lâm bỗng nhiên đỏ bừng giống như gan heo.

- Hiện tại chỉ cần có một quái vật Đế cấp đến gần, mọi thứ ở nơi này cũng sẽ vô dụng, tất cả những thứ các cô xây dựng ở đây cũng sẽ bị hủy diệt. Chỉ cần không trốn thì chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Cao Bằng nhàn nhạt nói.

- Nếu muốn sinh tồn ở thế giới này thì nhất định phải nhìn rõ vị trí của bản thân mình, lúc cần ra vẻ đáng thương thì cần ra vẻ đáng thương. Chúng ta bây giờ còn không phải bá chủ ở thế giới Hắc Vụ đâu, đối với mọi thứ ở nơi này đều phải dùng trái tim kính nể.

- Không phải còn có ngài . . .

Lưu Lâm nhìn về phía Cao Bằng.

- Tôi không phải là bảo mẫu của các người! Hơn nữa tôi cũng không phải vô địch.

Cao Bằng cắt đứt lời nàng.

- Không thể cái gì cũng đều nghĩ đến tôi, các người không phải hài nhi gào khóc đòi ăn. Tôi hy vọng có một ngày yêu cầu phải chiến đấu, trong nhân loại có thể xuất hiện từng cường giả đứng ra đi theo bước chân của tôi, mà không phải sau khi chiến tranh bạo phát, toàn bộ đều giống như một đám cho hài tử bú sữa cùng nhau mong chờ tôi đứng ra bảo vệ.

Nói xong, Cao Bằng nhìn về phía Lưu Lâm,

- Sau khi cô trở về thì chuyển cáo cho những người phía sau cô biết, tôi sẽ thanh lý một lượt trong vòng ngàn dặm từ Hoang Vu Mê Cung trở đi, xử lý tất cả quái vật Hoàng cấp trở lên. Còn lại . . . Dựa vào chính các người.

Nói xong Cao Bằng vung tay lên, Đại Tử ngửa mặt gào thét hàng lâm xuất thế, lôi đình đầy trời xé nát hư không.

Một tay bắt lấy Cao Bằng đặt vào lòng bàn tay, 36 cánh đột nhiên chấn động, một làn sóng khí lấy Đại Tử làm trung tâm hướng ra phía ngoài khuếch tán.

Oanh!

Đại Tử hóa thành một đạo tử sắc thiểm điện bay vọt lên bầu trời.

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 625: Gặp Lại Thái Dương Khoa Đẩu

- Chủ nhân, đây mới thực sự là thế giới. Ngươi xem, trong không khí tràn đầy hương vị của cường giả.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu hiên ngang ưỡn ngực đứng trên đỉnh núi, bên trái hắn là ông Lưu.

- Ta biết ngươi muốn đi ra ngoài rèn luyện, ta cũng không ngăn cản ngươi.

Ông Lưu bình tĩnh nói:

- Nhớ kỹ, khi mệt thì quay về là được.

- Ha ha ha, được rồi. Chủ nhân yên tâm, chờ tới ngày ta tấn thăng lên Đế cấp cũng là ngày ta trở về!

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu lớn tiếng cười the thé:

- Chủ nhân, chờ tin tốt của ta đi.

Đôi cánh đen nhánh như lợi kiếm xông lên cửu tiêu.

- Chủ nhân…

Huyễn Ảnh Long Tích thấy vậy cũng nóng mắt, nó cũng động tâm.

- Ngươi cũng muốn ra đi?

Ông Lưu hỏi Huyễn Ảnh Long Tích.

- Chủ nhân, chờ tới ngày ta tấn thăng lên Đế cấp cũng là ngày ta…

- Ngươi thành thật ở nhà cho ta!

Ông Lưu bình tĩnh ngắt lời nó. Ta còn không biết đồ lười ngươi đang nghĩ cái gì sao?

Huyễn Ảnh Long Tích ngơ ngác.

Ông Lưu hừ lạnh một tiếng. Ngươi là con thằn lằn lười! Trước kia bảo ngươi ra ngoài thì ngươi lười ngươi trốn, gần đây bảo ngươi phụ trách thanh lý quái vật gần mê cung, hơi mệt một tí thôi, sau đó tên lười nhà ngươi bèn tìm cớ ra ngoài trốn ở góc nào đó ngủ nướng.

Với bất kỳ ngự thú nào có dã tính và dục vọng, vào thế giới Hắc Vụ tựa như cá vào biển lớn.

Đương nhiên, không phải tất cả ngự thú đều như vậy. Cũng có con đối mặt với đại dương nguy hiểm mênh mông sẽ sinh lòng sợ hãi, lùi lại ba bước.

…

- Cẩn thận, con quái vật lớn trước mặt đang ngủ say.

- Hiểu rồi, sẽ không quấy nhiễu nó đâu. Con quái vật đang ngủ phía trước kia chắc ít nhất cũng phải Hoàng cấp trở lên, gần đây có mấy công nhân bị nó ăn thịt rồi, ngàn vạn lần phải cẩn thận.

Hai lính trinh sát dùng ngôn ngữ ký hiệu bằng tay để trao đổi.

Đột nhiên có tiếng sấm nổ vang rền trên trời, cây cối dưới đất khẽ rung lên, hai người lính trinh sát biến sắc.

Vì con quái vật này đã bị tiếng sấm kia đánh thức.

- Rống!

Vảy đỏ mọc kín cổ, hoả diễm làm đồng cỏ bị thiêu rụi. Liệt Diễm Hung Bạo Long cực kỳ phẫn nộ, không ngờ mình đang ngủ lại bị đánh thức.

- Ầm ầm!

Một cột sét to như một cây trường thương từ trên trời cao xuyên thẳng xuống đất, to lớn mà bá đạo.

Con Liệt Diễm Hung Bạo Long cấp 73 bị lôi đình xuyên qua cổ.

Cái cổ nó suýt nữa thì bị chém làm đôi, chỉ còn một mảnh da mỏng nối liền thân với cái đầu lủng lẳng.

Máu nóng trút xuống như thác, huyết dịch như dung nham tuôn trào, hoả diễm theo dòng máu lan ra bốn phương tám hướng.

Hai người lính trinh sát nhảy ra khỏi bụi cỏ, vội quay lại chạy trốn.

Đại Tử xoay quanh trên trời chú ý tới nơi này, lại phun ra một tia thiểm điện dập lửa.

Đại Tử lượn vòng đáp xuống chỗ con quái vật hình rồng khá giống Dực Long nhưng cổ đặc biệt dài này.

Trong con mắt của con quái vật chỉ còn lại sự cuồng bạo và không cam lòng!

Rống! rống!

- Gần đây ta vẫn ở bên ngoài tiến hành đại thanh tẩy, không ngờ tiểu gia hoả ngươi dám vụng trộm đi vào sâu như vậy. Thật đúng là dưới chân đèn bao giờ cũng tối mà.

Cao Bằng đang hợp thể cùng Đại Tử không nhịn được phì

cười, ánh mắt hiện ra một tia trào phúng rất giống người.

Sau đó, long trảo hạ xuống, nắm chặt đầu con Liệt Diễm Hung Bạo Long.

Rắc.

- Ok, giải quyết xong một con quái vật cuối cùng.

Cao Bằng kết thúc công việc.

Trong phạm vi tìm kiếm có vô cùng ít quái vật Đế cấp, Cao Bằng bèn mở rộng phạm vi, trong vòng ba vạn dặm đều bị hắn dọn dẹp một lượt, cộng thêm con Liệt Diễm Hung Bạo Long này thì tổng cộng hắn đã xử lý được ba con quái vật Đế cấp.

Quái vật Đế cấp bao giờ cũng có lãnh địa và địa bàn, theo như kinh nghiệm của Cao Bằng, nơi này có thể thai nghén được ba con quái vật Đế cấp đã là cực hạn rồi, trong thời gian ngắn hắn sẽ không có quái vật Đế cấp nào ở đây nữa.

Xong xuôi hết tất cả, lần này Cao Bằng đi tìm trọn vẹn gần một tháng. Đề phòng ngừa sơ sót, hắn cũng phái A Ban thăm dò dưới lòng đất một lượt.

- Ầm ầm!

Sau lưng có tiếng nổ vang.

Cao Bằng quay đầu lại, chỉ thấy một mảnh kim quang dày đặc tựa như ánh sao trên bầu trời, sau đó nó hoá thành một dòng sông màu vàng óng trùng trùng điệp điệp bay về phía mặt trời.

Đó là do Thái Dương Khoa Đẩu tạo thành một dòng sông. Vô số Thái Dương Khoa Đẩu tập trung lại tạo thành một sức mạnh kinh khủng.

Từ xa nhìn lại, tựa như một cây cầu màu vàng óng nối liền tới

mặt trời.

- Đây là…

Hình ảnh này quá rung động, Cao Bằng bèn triệu hoá Bàn Đại Hải ra.

Bàn Đại Hải vừa xuất hiện, quay đầu liền nhìn thấy một màn rung động này.

- Đây là Thái Dương Khoa Đẩu?

Bàn Đại Hải kinh hô.

Bàn Đại Hải biết đám Thái Dương Khoa Đẩu này cũng không lạ. Cao Bằng chỉ vào chúng rồi hỏi:

- Đầu to, ngươi có cách nào khống chế những con Thái Dương Khoa Đẩu này không?

Bàn Đại Hải chẹp chẹp miệng:

- Ngươi có Hỏa Diễm Pháp Tắc không? Hoặc là có ngự thú có Hỏa Diễm Pháp Tắc? Nếu có thì có thể nghĩ cách khống chế những con Thái Dương Khoa Đẩu này, nếu không thì ngươi nên đi tắm một cái rồi đi ngủ thôi.

- Được rồi.

Cao Bằng chỉ ôm thái độ thử dò hỏi, không được thì thôi.

Bàn Đại Hải âm thầm thở ra một hơi. May mà Cao Bằng không hỏi tiếp, bằng không thì nó thực sự không biết nên nói thế nào nữa.

- Ngươi làm gì? Không phải ngươi muốn qua xem một chút chứ?

Bàn Đại Hải lặng đi. Lá gan của tên gia hỏa này lớn thật, còn muốn ngắm nhìn dòng sông vàng óng kia. Những con Thái Dương Khoa Đẩu này hầu như đều diễn hoá ra Hỏa Diễm Pháp Tắc.

Lực lượng pháp tắc có hiệu quả nghiền ép tất cả lực lượng bên dưới nó.

- Này, ta nói cho ngươi biết, ngươi muốn tới xem một chút thì có thể, nhưng tuyệt đối không nên triệu hoán Tiểu Diễm ra.

Bàn Đại Hải nhắc nhở:

- Đồng tính đánh nhau. Bọn chúng đều là quái vật hệ hoả, khoảng cách gần như thế, ngươi gọi ngự thú hệ Hỏa ra chính là đang hại nó. Tin ta đi.

- Yên tâm đi.

Cao Bằng dừng chân, sau đó xoay người vẫy vẫy tay với Bàn Đại Hải.

- Làm gì?

Đột nhiên Bàn Đại Hải sinh lòng cảnh giác.

- Ngươi qua đây.

Cao Bằng nói.

Bàn Đại Hải vừa chậm chạp bay tới vừa la lên:

- Chơi thì chơi, nháo thì nháo, nhưng đừng có cưỡi ta đấy. Ta đường đường là Phong Bạo Hải Dương Chi Thần, ngươi mà cưỡi ta…

Cao Bằng chọn hợp thể với Bàn Đại Hải.

Thân thể Bàn Đại Hải cứng đờ, ứa ra nước mắt khuất nhục.

- Ngươi… quả nhiên ngươi vẫn xuống tay với ta. Ta thật ngốc, nên đoán được sẽ có ngày hôm nay từ trước chứ. Nói đi, ngươi đã nhớ thương thân thể của ta từ khi nào.

- Được rồi, cùng lên xem một chút.

Cao Bằng chỉ lặng lẽ ra lệnh. Bàn Đại Hải này, lúc nào cũng như diễn tuồng ấy.

Lần trước cũng thế, hợp thể một cái thôi mà cứ lải nhải kêu ca mãi.

Bàn Đại Hải bay lên trời, đằng sau cái đầu mập mập tròn tròn là một cái đuôi bé nhỏ đang cố lắc lư.

Thái Dương Khoa Đẩu vẫn bay đằng trước, Bàn Đại Hải theo đằng sau.

Bọn chúng không để ý gì tới Bàn Đại Hải sau lưng.

Cao Bằng đang hợp thể với Bàn Đại Hải chú ý tới những "người theo dõi" khác ở xung quanh. Không chỉ có mình hắn, còn có một đám người khác cũng bay theo sau Thái Dương Khoa Đẩu.

Đây là…

Sắc mặt Cao Bằng trở nên quái dị.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 626: Thái Dương Kim Thiềm

Đám người theo đuôi khác đều không quấy nhiễu lẫn nhau, ở giữa mỗi người tồn tại một khoảng cách an toàn nhất định.

Ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, các bên nhìn nhau, ra vẻ hiểu ý cùng cười một tiếng.

Rất vi diệu.

Một con Thái Dương Khoa Đẩu bị tụt lại phía sau, tuy rằng lực lượng tập thể chính là vô tận, nhưng mà lực lượng thân thể là có hạn.

Bọn nó phải chịu quá nhiều áp lực mà bọn nó không thể thừa nhận được ở đẳng cấp này, hồn luân như con nòng nọc nhỏ tụt lại phía sau cùng của dòng sông màu vàng, sau đó càng đi càng xa.

Khoảng cách với đội ngũ càng ngày càng xa, bọn nó đạt được phản hồi càng lúc càng nhỏ, cố sức bơi bơi. . .

Một đầu quái điểu kim sắc có đôi cánh màu đỏ, dài năm mét, bám theo đuôi rốt cuộc đợi chờ được cơ hội.

Bay qua một ngụm nuốt ngay con nòng nọc nhỏ tụt lại phía sau, trong cổ họng quái điểu phát ra thanh âm ùng ục vui sướng, hưng phấn tiếp tục đuổi theo bước chân Thái Dương Khoa Đẩu.

Đây là một đầu Hồng Độ Phi Tuệ Ưng Vương cấp, Cao Bằng quét mắt nhìn thấu nền tảng của nó.

- Đại Hải, những con Khoa Đẩu này không phải thật sự bay về

phía mặt trời chứ.

Cao Bằng chợt nghĩ, những con nòng nọc này một mực bay về phía bầu trời, trước mắt đã không còn nhìn thấy mặt đất, tất cả đều là một biển mây trắng xóa.

Đỉnh đầu chỉ có vầng thái dương treo cao, nhìn qua xa xôi không thể chạm tới.

Trong lòng Cao Bằng cảm thấy lo lắng, cứ bay như vậy thì phải bay tới khi nào mới đến nơi.

Từng học qua kiến thức địa lý, Cao Bằng đánh giá đo đạc độ lớn nhỏ của vầng Thái Dương trên đỉnh đầu, chỉ sợ khoảng cách còn rất xa.

Một mực bay hướng đỉnh đầu, vào một thời điểm Cao Bằng để cho Bàn Đại Hải ra tay bắt một con nòng nọc nhỏ bị tụt lại phía sau.

Nòng nọc nhỏ màu kim sắc bị nhốt ở trong vây cá của Bàn Đại Hải, dốc sức liều mạng giãy dụa, thế nhưng chỉ có thể vô lực ngoắc ngoắc cái đuôi. Một lát sau dường như là mệt mỏi vì bay lâu, Thái Dương Khoa Đẩu im lặng nghỉ lại ở giữa vây cá của Bàn Đại Hải, cuộn tròn thành một đoàn rồi ngủ thiếp đi một cách ngon lành.

Vị trí lỗ mũi trên đỉnh đầu còn có giọt nước mắt to như hạt gạo bị thổi lên. . .

Cao Bằng:

- ?

Lòng dạ của con nòng nọc nhỏ này làm sao lại lớn như vậy!

Ngay sau đó, Cao Bằng phát hiện vầng Thái Dương trên đỉnh

đầu càng lúc càng lớn, một tòa cung điện khổng lồ màu đỏ vàng phiêu du ở trên một viên cầu lửa đỏ. Kim quang lóng lánh tỏa ra không thể nhìn rõ bộ dáng cụ thể của cái cung điện này, chỉ có thể nhìn thấy hình thái đại khái.

Dòng sông Thái Dương Khoa Đẩu trùng trùng điệp điệp xông vào trong cung điện.

Đám quái vật theo đuôi ở phía sau không dám tiếp tục đến gần, Cao Bằng hợp thể cùng Bàn Đại Hải, thông qua thân thể Bàn Đại Hải cảm giác được trong cung điện truyền đến cảnh báo nguy hiểm như ẩn như hiện.

Không thể đến gần cung điện! Bàn Đại Hải dừng lại.

- Oa!

Tiếng kêu vang dội quanh quẩn ở trên trời.

Cung điện màu vàng trôi nổi ở trên bầu trời trong chớp mắt lắc lư, trong tích tắc kim quang tỏa sáng vạn trượng.

Cánh cửa chính của cung điện chính là bờ môi hé mở, còn lôi âm điếc tai kia là từ trong miệng nó phát ra.

- Thật chướng mắt.

Bàn Đại Hải thấp giọng nói. Lực lượng của Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha lặng yên vận chuyển, hóa thành hai cái lỗ đen bao trùm trên vị trí hai con mắt đem toàn bộ ánh sáng thôn phệ.

Sau khi đem những kim quang chói mắt kia thôn phệ hết, Bàn Đại Hải mới nhìn thấy rõ ràng bộ dáng của con Kim Thiềm này.

【 Tên quái vật】: Thái Dương Kim Thiềm

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 99 (Chuẩn Thần)

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Truyền Thuyết / Phẩm chất Truyền Thuyết

【 Thuộc tính quái vật】: Hệ Hỏa, Hệ Dương

【 Năng lực quái vật】: Thái Dương Chi Hỏa lv10, chưởng khống hỏa diễm lv10, kháng tính hỏa diễm lv10, cường hóa nội tạng lv9, cường hóa tốc độ lv8.

【 Bộ vị thần hóa】: Lục phủ ngũ tạng, da, con mắt, hai chân

【 Lĩnh vực quái vật】: Thái Dương lĩnh vực

【 Đặc tính quái vật】: Thôn Nhật (Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Thái Dương Kim Thiềm có thể hấp thu lực lượng thái dương để cường hóa chính bản thân mình.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Thái Dương Kim Thiềm có thể che đậy thái dương trong thời gian ngắn ngủi, hấp thu toàn bộ Thái Dương Chi Hỏa ở mặt ngoài của Thái Dương, do đó ở trong thời gian ngắn bộc phát ra thực lực cường đại, nhưng mà sau khi sử dụng năng lực này sẽ lâm vào thời kỳ suy yếu.)

Kim Thiềm (Kim Thiềm nuốt bảo, tụ hợp bảo bồn.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Có thể cảm ứng được vị trí bảo vật.

Hiệu quả ② bị động hiệu quả: Thái Dương Kim Thiềm thích ăn những bảo vật phát ra ánh sáng lập loè, đồng thời ưa thích đem bảo vật chứa đựng ở trong bụng nó, nuốt vào bảo vật càng nhiều thì tốc độ nó liền trở nên càng chậm. Thế nhưng lực phòng ngự cùng sức mạnh cũng sẽ bởi vậy trở nên càng cường đại hơn.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Thái Dương Kim Thiềm sinh ra ở giữa thiên địa, hấp thu lực lượng Thái Dương chi hỏa trong thiên địa, tính cách không màng danh lợi.

Đầu Thái Dương Kim Thiềm này cứ như vậy lẳng lặng nằm rạp xuống nhìn xem những con nòng nọc nhỏ này bay tới.

Mặc dù không có nhìn chăm chú nhóm người mình, nhưng mà Cao Bằng rõ ràng cảm nhận được có một loại cảm giác bị nhìn thấu.

Thái Dương Kim Thiềm cứ hé miệng nằm rạp xuống như vậy, còn nòng nọc nhỏ lần lượt bơi tiến vào trong miệng nó.

Phảng phất kẻ lãng tử quay trở về gia đình, những con Thái Dương Khoa Đẩu này không thể chờ đợi được bơi vọt vào.

Sau khi Thái Dương Khoa Đẩu vọt vào, bên ngoài thân thể Thái Dương Kim Thiềm thiêu đốt ra một tầng hỏa diễm kim sắc. Hỏa diễm lần lượt khuếch tán ra phía ngoài, cuối cùng Thái Dương Kim Thiềm biến thành một ngọn lửa.

Oanh!

Thái Dương Kim Thiềm triệt để bao phủ ở trong ngọn lửa, hỏa diễm đốt cháy hư không.

Cao Bằng trông thấy hư không bị ngọn lửa đốt vặn vẹo, hỏa diễm mạnh mẽ quét ngang khắp nơi.

Nhiệt độ cao khủng bố khiến cho một số quái vật theo đuôi đến cất lên tiếng kêu gào thê thảm rồi hóa thành ngọn đuốc, chỉ trong vài giây đồng hồ lập tức biến thành tro tàn.

Bên ngoài thân thể Bàn Đại Hải hiện lên một tầng lá chắn màu lam hơi mỏng ngăn cách nhiệt độ cao ở bên ngoài.

- Ngọa tào, sao lại nóng như vậy chứ. Con quái vật này. . .

Bàn Đại Hải kinh hô nói.

Thái Dương Khoa Đẩu hội tụ cùng một chỗ bộc phát ra pháp

tắc hỏa diễm khủng bố. Cho dù đang bị thiêu đốt trong hỏa diễm, Cao Bằng vẫn trông thấy từng mảnh từng mảnh xiềng xích màu vàng nhạt như ẩn như hiện.

- Con quái vật này đang lợi dụng pháp tắc Thái Dương Chi Hỏa rèn luyện thân thể. . . Nó sắp thành thần.

Con mắt Bàn Đại Hải chợt ngưng tụ, nói khẽ với Cao Bằng:

- Không thể trêu vào, không thể trêu vào, chúng ta đi mau thôi.

- Thiệt thòi trước kia ngươi còn là một vị thần, thế nào lại sợ hãi như vậy.

Cao Bằng nói.

- Ta ở thời kỳ đỉnh phong thừa sức nện bạo nó!

Bàn Đại Hải hung dữ nói,

- Vấn đề là bây giờ ta không phải là thời kỳ đỉnh phong nữa, cũng giống như Chuẩn Thần bình thường không dám ngạnh kháng pháp tắc, bằng không thì trong chốc lát sẽ bị đốt cháy đen.

- Được được, không cần điều gì cũng chỉ đem treo ở bên miệng.

Cao Bằng bình tĩnh nói.

Thái Dương Kim Thiềm phun ra nuốt vào Nhật Nguyệt tinh hoa, Hỏa nguyên tố ở phía xa ngưng tụ thành hỏa tuyến đầy trời, theo từng cái phương hướng rơi vào bên trong chiếc miệng mở to của nó.

Khí thế Kim Thiềm càng trở nên cuồng bạo, một tầng một tầng chồng chất hướng về phía trước, cuối cùng đột phá một lớp gông xiềng.

Ầm ầm!

Ánh lửa bùng nổ, quét ngang bát phương.

Kim quang tràn ra bốn phía, chân hỏa đốt cháy bừng bừng.

Đẳng cấp của Thái Dương Kim Thiềm nhảy từ cấp 99 trong chớp mắt đột phá đến cấp 100!

Chuẩn Thần đại viên mãn.

Phía dưới Thần linh, siêu phàm chí cường đỉnh phong.

Thiềm Thừ lớn hơn không biết bao nhiêu lần, làn da kim sắc gập ghềnh tản mát ra vẻ sáng bóng ẩm đạm, buồn bực gầm nhẹ một tiếng, âm thanh chói tai nặng nề vang lên làm chấn động cả viên hỏa cầu đỏ bên dưới thân.

Lúc này Thái Dương Kim Thiềm càng trở nên lấp lánh chói mắt hơn so với viên cầu Thái Dương to lớn.

Cao Bằng chú ý tới nó quét mắt liếc mình một cái, nhưng chỉ là khinh miệt khẽ quét qua mà thôi, ánh mắt nhìn hướng về phía Tây xa xôi.

- Oa! ! !

Chiếc miệng khổng lồ mở ra, một đạo kim sắc hồng quang theo trong miệng phun ra, một mực bắn về phía phía tây rồi biến mất ở phía cuối chân trời.

Trầm mặc thật lâu, từ tận cùng phía Tây tối tăm mờ mịt, một cỗ khí tức khủng bố bỗng nhiên thức tỉnh!

Vô tận ánh sáng màu lam từ phương Tây khuếch tán lan tràn về phía Đông.

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 627: Thần Hệ

- Đi!

Một giọng nam hùng hồn hữu lực vang lên trong đầu Bàn Đại Hải cùng Cao Bằng.

Bàn Đại Hải ngây ngốc hai giây, sau đó rùng mình một cái, đầu cuộn xuống phía dưới, không nói hai lời lao về phía sau bỏ chạy.

- Đại Hải, ngươi cũng quá sợ hãi rồi. . .

Cao Bằng nói.

- Ta biết bọn họ là những tồn tại gì, chúng ta chạy cho an toàn trước rồi ta sẽ nói rõ toàn bộ cho người biết.

Bàn Đại Hải mở miệng vội vàng nói.

Oanh!

Sau lưng truyền đến tiếng nổ mạnh kịch liệt.

Dòng nước lạnh cùng sóng nhiệt gần như một trước một sau va đụng vào lưng Bàn Đại Hải.

Băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Bàn Đại Hải phát ra một tiếng ngâm nhẹ kỳ lạ.

Lân phiến ở sau lưng bị hai cỗ lực lượng hoàn toàn tương phản này đụng phải vang lên tiếng khanh khách rung động. Bàn Đại Hải giống như một trái bóng da, cơ bắp bóng loáng sau lưng tràn đầy tính co giãn lõm vào phía trong, kéo căng rồi lại đột nhiên

bật tung ra phía ngoài.

Cơ bắp mỏi nhừ, thoải mái.

Nhờ vào cỗ vận hành bốc đồng này, Bàn Đại Hải thuận thế bay nhanh về phía trước.

Xung quanh là mây mù xuyên qua bên tai, nện ra một loạt lỗ hổng lớn từ bên trong xuyên qua.

Cuối cùng quay ngoặt đầu lại nhìn một cái.

Trên không trung, ánh bình minh màu đỏ vàng cùng mây mù màu băng lam rơi vào tình thế giằng co lẫn nhau, hình thành một cảnh tượng kỳ vĩ Nhật Nguyệt giao hội đặc sắc. Thái Dương ở phương Đông, Hạo Nguyệt ở phương Tây.

Trên vầng trăng mờ ảo màu băng lam, xuyên qua lớp sương mù, Cao Bằng từ con mắt của Đại Bàn Hải phảng phất nhìn thấy một đôi mắt khổng lồ.

Đôi mắt này giống như . . . vầng trăng tròn treo cao trên bầu trời ban đêm của thế giới Hắc Vụ.

Từ trên trời rơi xuống, Bàn Đại Hải hít sâu một hơi, sau đó phần bụng căng phồng lên, tựa như chiếc cổ căng tròn của con cá nóc.

Đông!

Bàn Đại Hải giảm mạnh tốc độ rơi xuống, trước mắt chính là một vùng rừng hoang rậm rạp.

Thời điểm rơi xuống va đập lên tán cây khiến cho những cành cây xung quanh rung động kịch liệt, một con Sâm Lâm Cự Mãng giống như lò xo bắn tung ra há miệng cắn về phía Bàn Đại Hải.

Rắc rắc.

Hàm răng trong nháy mắt lập tức nứt vỡ khi chạm vào lân phiến trên thân Bàn Đại Hải.

Đầu Sâm Lâm Cự Mãng này phảng phất bị điện giật một cái bắn ngược nhảy đi.

. . .

Vèo.

Cao Bằng tách lìa ra khỏi cơ thể Bàn Đại Hải, hít sâu hai hơi,

- Đại Hải, thứ vừa rồi là vật gì?

- Một con Sâm Lâm Cự Mãng nho nhỏ mà thôi.

- . . . Ta muốn hỏi đến gia hỏa thần bí đối đầu cùng với Thái Dương Kim Thiềm trên bầu trời kìa.

- Ách, ngươi hỏi cái này à. . . Chờ một chút.

Bàn Đại Hải nhìn chung quanh một chút, đột nhiên đôi mắt ngưng tụ, nhìn chằm chằm về một lùm cây có khoảng cách không xa vị trí Cao Bằng lắm.

- Cút ra đây!

Bàn Đại Hải hung hăng vỗ vây cá vào trên mặt đất, trong bụi cỏ một cái tiểu bất điểm xanh lục nhảy thoát ra, cuống quít chạy thục mạng đến trước mặt Cao Bằng, đôi mắt đỏ bừng trong veo như nước nhìn chằm chằm vào Cao Bằng đang nhìn lại mình.

Một bên nhìn, một bên run rẩy, lông vũ trên người giống như lông bờm sư tử xoã tung dựng đứng lên.

【 Tên quái vật 】: Lục Hào Anh Vũ

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Phổ Thông

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 8

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Mộc

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (sợ hãi)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Một loại chim ngu dốt, trời sinh tính nhát gan, có khả năng bắt chước các loại thanh âm. Hơi có gió thổi cỏ lay liền có thể đem nó sợ tới mức chạy đến trước mặt kẻ săn mồi, sau đó cố lấy dũng khí bắt chước thanh âm của mãnh thú cường đại dọa đuổi kẻ săn mồi.

Cao Bằng,

- . . .

Cái này mẹ nó là thứ đồ chơi gì?

Cao Bằng đã nhiều năm không có nhìn thấy quái vật nhỏ yếu như vậy.

Năm đó một đám quái vật yếu ớt đi theo bên cạnh mình hiện tại cũng lớn lên uy vũ cường tráng, cho dù là Lưu Quang cũng đều cao hơn so với nó!

- Ngao ngao NGAO...OOO ～

Đôi chân ngắn của Lục Hào Anh Vũ chỉ dài có năm phân khiến nó phải cố sức rướn người lên, hai chiếc cánh nhỏ dốc sức liều mạng vũ động, trong miệng phát ra một loại tiếng rống đáng sợ nghe giống như của một loại quái vật siêu cấp nào đó.

Vừa rống lên vừa nhìn chằm chằm về phía Cao Bằng, hoảng sợ nhìn trái nhìn phải chăm chú quan sát Cao Bằng và Bàn Đại Hải.

Con vật xấu xí này dường như có thể lực rất kém cỏi, nhảy nhót trong chốc lát đã mệt nhừ, dứt khoát đặt mông ngồi dưới đất thở hồng hộc, một bộ dáng cam chịu số phận, hai mắt ngốc trệ

nhìn về phía trước.

Cao Bằng chỉ muốn biết loại quái vật này làm như thế nào để tiến hóa đến bây giờ.

Có thể là ở trong quá trình tiến hóa không cẩn thận lạc bước vào thiên đường đi.

Cúi người vỗ vỗ đầu Lục Hào Anh Vũ,

- Ngươi đi đi, chút thịt như vậy, không đủ để ta nhét kẽ răng đâu.

Lục Hào Anh Vũ quay đầu nhìn chằm chằm theo bóng lưng Cao Bằng rời đi, bộ não như quả dưa nho của nó rất khó để suy nghĩ cẩn thận một chút đồ vật phức tạp.

Sau khi xác nhận Cao Bằng đã đi xa, Lục Hào Anh Vũ vụng về đứng lên, hai cái cánh cao hứng lắc lư lên xuống —— lại thêm một địch nhân bị ta dọa chạy!

Cùng lúc đó ở trên đỉnh một thân cây bên cạnh, một đầu Sâm Lâm Cự Mãng bị nứt vỡ mấy chiếc răng kiêng kị nhìn theo bóng lưng đám Cao Bằng rời đi, sau đó lại quay đầu nhìn Lục Hào Anh Vũ hoạt bát ở trên mảnh đất trống, đôi mắt băng lãnh quét qua mang theo vẻ nhu tình.

Đuôi rắn từ trên nhánh cây rủ xuống đánh vỡ xương cốt một đầu Thương Lang có ý định muốn tập kích Lục Hào Anh Vũ, cái đuôi Sâm lâm Cự Mãng kéo lấy đầu Thương Lang này đưa lên tán cây, không có quấy nhiễu đến Lục Hào Anh Vũ nhỏ bé hoạt bát ở phía dưới.

. . .

- Thứ kia có lai lịch gì?

Cao Bằng quay đầu sang chỗ khác hỏi.

- Thái Dương Thần Hệ, Thái m Thần Hệ.

Bàn Đại Hải thở phào một hơi, mở miệng nói.

- Hai tên thần linh Thần Hệ này và những gia hỏa bên dưới đều rất quái gở. Hai Thần Hệ này là tử địch của nhau, chỉ cần vừa thấy mặt là tranh đấu đến ngươi chết ta sống.

- Tất cả những quái vật nắm giữ pháp tắc quan hệ cùng mặt trời hoặc là mặt trăng đều thuộc hai tên Thần Hệ này?

Cao Bằng hỏi.

- Làm sao có thể.

Bàn Đại Hải vô ngữ:

- Chỉ là tỉ lệ rất lớn mà thôi, bằng không thì ta nhìn thấy chúng nó một lần sao có thể không đoán được thân phận bọn chúng.

- Thế nhưng thông thường mà nói, nếu như ngươi trông thấy một đầu quái vật chưởng khống Thái m pháp tắc cùng một đầu quái vật chưởng khống Thái Dương pháp tắc vừa thấy mặt đã không nói hai lời đánh nhau, vậy khẳng định chính là đám người kia không sai.

- Ra là như vậy . . .

Cao Bằng gật đầu.

- Đại Hải, ngươi có thể nói rõ một chút những vị thần các ngươi có cái tổ chức gì đó hay không, ngươi năm đó có phải là Hải Dương Thần hệ hay không?

Bàn Đại Hải không có trả lời Cao Bằng ngay, mà là trầm tư trong chốc lát.

- Không nhắc đến chuyện về Hải Dương Thần Hệ, nhưng có quan hệ cùng hải dương pháp tắc ngược lại là có mấy vị Đại Thần, nhưng mà bọn họ ai cũng sẽ không phục ai, cho nên cũng không có ai có thể lên làm thủ lĩnh.

- Thần Hệ. . . Nói thì nghe hay lắm, kỳ thật chính là một đám thần linh tự thành lập tổ chức mà thôi, chân chính Đại Thần căn bản chẳng muốn tạo ra cái gọi là Thần Hệ này. Dù sao thì trình độ chưởng khống pháp tắc sẽ ảnh hưởng rất lớn đến thực lực, một đám thái kê tụ tập cũng không thể thay đổi được sự thật bọn họ vẫn là một đám thái kê như trước.

Bàn Đại Hải cười lạnh, đối với mấy kẻ có danh tự là Thần Hệ này chẳng thèm ngó tới.

Chú ý tới ánh mắt Cao Bằng, Bàn Đại Hải tức giận không thôi:

- Ngươi nhìn ta làm gì! Ngươi xoay qua chỗ khác!

- Không có gì.

Cao Bằng lắc đầu.

Hắn vừa rồi chỉ đang nghĩ đến một sự kiện, Bàn Đại Hải nói Thần Hệ là một đám thái kê tự tập tự tổ chức, sau đó vừa rồi Bàn Đại Hải trông thấy hai tên quái vật Thái Dương Thần Hệ cùng Thái m Thần Hệ chiến đấu thì chạy trốn còn nhanh hơn so với những kẻ khác . . .

Quên đi quên đi, vẫn là không nên xúc động đến thần kinh nhạy cảm của Bàn Đại Hải.

- Ngoại trừ Thái m Thần Hệ và Thái Dương Thần Hệ, tổ chức Thần Hệ có tiếng tăm ở Vị Diện Hải cũng chỉ có m Ảnh Thần Hệ, Sâm Chi Thần Hệ, Sơn Chi Thần Hệ.

Bàn Đại Hải nói.

- Chỉ có ít như vậy?

Cao Bằng thật sự thấy kinh ngạc. Tại sao không có nghe được những cái tên Thần Hệ quen thuộc như Quang Minh, Hắc Ám. cũng chỉ có một cái tên m Ảnh Thần Hệ coi như quen tai. . .

- Ừ, bên trong một cái Thần Hệ có Thần Vương. Thần Vương là người có thể trấn áp pháp tắc cùng thuộc tính, còn thuộc tính khác. . .

Có cái thì cường giả quá nhiều, còn có cái là khinh thường việc xây dựng Thần Hệ.

Bàn Đại Hải nói.

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 628: Cùng Có Lợi

- Đừng tranh cướp đừng tranh cướp, tất cả mọi người đều có đồ ăn.

Xe đẩy đi trên đường cái Hy Vọng Chi Thành, dừng ở một góc đường, sau đó có rất nhiều người đã chờ sẵn lao tới như ong vỡ tổ.

- Xếp hàng! Số lượng tuyệt đối đủ, không được tranh cướp. Nếu còn ai mà tranh cướp nữa, đêm nay đừng ai mong có gì ăn!

Người mặc trang phục trị an giận dữ hét lên.

Khanh!

Một Cương Thiết kỵ sĩ băng lãnh đứng bên cạnh hắn. Khôi giáp của Cương Thiết Kỵ Sĩ tỏa ra hàn quang, khí thế cường đại, khiến cho đám người xung quanh hít thở không thông.

Kỵ sĩ giơ trường mâu lạnh như băng trong tay lên, trường mâu tản mát ra hàn quang lạnh lẽo.

Đương!

Trường mâu chấn xuống mặt đất phát ra âm thanh lanh lảnh.

- Gõ nhẹ một chút, đường vừa trải nhựa xong, con mẹ nó chứ ngươi lại gõ ra một cái hố to như thế.

Ngự sử mặc trang phục trị an quát lớn.

Cương Thiết Kỵ Sĩ cúi đầu nhìn cái hố to mà mình vừa đập trường mâu tạo ra, khuôn mặt bị mũ sắt to dày che kín không nhìn ra được hỉ nộ ái ố, chỉ thấy tay phải cầm trường mâu hơi nâng lên

một chút.

Bị cường uy chấn nhiếp, cuối cùng đám người muốn nhận đồ ăn lựa chọn xếp hàng.

Dù trong số bọn họ có rất nhiều người cũng là ngự sử, nhưng không phải ai cũng là ngự sử chiến đấu.

Các ngự thú cùng loại với Cương Thiết Kỵ Sĩ này được gọi là Bạch Giáp Cấm Vệ, là một đội quân quy mô nhỏ mới thành lập sử dụng ngự thú, do tập đoàn Nam Thiên sản xuất hàng loạt theo đơn đặt hàng của quân đội. Đây đều là tin tức trên báo đăng.

Đầu tuần, phía bắc có một đội khoảng ba trăm con Hỏa Mạo Tông Ngưu Thú cấp Lĩnh Chủ xuôi nam, gây ra không ít tổn thất về người, còn làm hư hỏng rất nhiều kiến trúc vừa được xây nên.

Sau đó, quân đội đã điều động một ngàn Bạch Giáp Cấm Vệ tạo thành quân trận giảo sát hết đám Hỏa Mao Tông Ngưu Thú này.

Trận chiến đó đã tăng thêm uy tín cho quân đội, cũng giết ra uy danh cho Bạch Giáp Cấm Vệ.

Bạch Giáp Cấm Vệ là sản phẩm mới nhất của phòng thí nghiệm tập đoàn Nam Thiên, được bồi dưỡng từ một loài quái vật có tên là Cự Ngạc Giáp Trùng.

Đương nhiên, đối với bên ngoài thì đó là sản phẩm do đông đảo nghiên cứu viên của bộ phận nghiên cứu của tập đoàn Nam Thiên tạo ra, nhưng thực ra con quái vật này là sản phẩm nho nhỏ của Cao Bằng khi hắn nhàn rỗi.

Khi Cao Bằng đang xem thuộc tính của con quái vật này, có chú ý tới một con đường tiến hóa của Cự Ngạc Giáp Trùng là tiến hóa thành Đoản Ngạc Thủ Vệ Thú, bước tiếp theo là tiến hóa thành Bạch Giáp Cấm Vệ. Bạch Giáp Cấm Vệ là một chủng quái

vật hình người.

Không có nhiều loài quái vật có hình dáng con người, đây chính là nguyên nhân Cao Bằng cảm thấy hứng thú với nó.

Khi rảnh rỗi, Cao Bằng vẫn hay ở trong phòng thí nghiệm thử này thử kia, đem quái vật mà thủ hạ bắt giữ được thử bồi dưỡng tiến hóa.

Nếu sau khi tiến hóa nó có vẻ ngoài không tệ, chiến lực cũng mạnh, vậy có thể chăn nuôi với quy mô lớn rồi bán cho các thế lực khác, kiểu như Bạch Giáp Cấm Vệ vậy.

Sức chiến đấu là thứ hai, chủ yếu là phải đẹp mắt!

Một cái đẹp bằng mười cái xấu.

Đáng nhắc tới là bộ phận marketing của tập đoàn Nam Thiên đã từng có một thử nghiệm nghiên cứu thị trường nho nhỏ. Quái vật A có tính năng ưu việt, trung thành, dũng cảm, sức chiến đấu mạnh hơn, ngoại trừ vẻ ngoài bình thường không có gì đặc biệt ra thì có thể nói nó gần như không có khuyết điểm!

Quái vật B, tính tình lười nhác, kiêu ngạo, thi thoảng còn giận dỗi, sức chiến đấu thấp hơn quái vật A một cấp, nhưng…nó đẹp!

Đây là hiện thực không phải trò chơi, khi đối mặt với nguy hiểm, đẹp cũng không ăn được, đẹp cũng không bảo vệ được cho ngươi, nhưng mà rất nhiều người vẫn quyết định lựa chọn quái vật B.

Sau hai lần tiến hóa, Bạch Giáp Cấm Vệ xem ra mười phần uy mãnh, tựa như kỵ sĩ mặc trọng giáp thời Trung Cổ. Khi nó tiến vào trạng thái chiến đấu, áo giáp còn có thể mở rộng, Kim nguyên tố từ áo giáp tỏa ra tràn ngập khắp nơi. Cho nên nhìn như như có kim quang lượn lờ quanh thân, cực kỳ huyền ảo và đáng sợ.

Hơn nữa, nhìn nó cực kỳ thành thục ổn trọng, cực kỳ phù hợp để làm khuôn mặt đại diện cho chính phủ. Nhân viên mua sắm của chính phủ đã nói như vậy.

Hiện giờ, trong vô tình tập đoàn Nam Thiên đã trở thành tập đoàn buôn bán quái vật lớn nhất thế giới Hắc Vụ.

Kỷ Hàn Vũ từ chối vị trí chính phủ muốn cấp cho hắn, tất cả lãnh đạo cấp cao của tập đoàn Nam Thiên cũng phải lui khỏi chính phủ, nhưng lực ảnh hưởng và địa vị của tập đoàn Nam Thiên vẫn không vì vậy mà bị ảnh hưởng.

Một nguyên nhân là, hiện tại Cao Đế hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất cường giả của trái đất. Một nguyên nhân thứ hai là, Kỷ Hoàng là cường giả đứng thứ hai ở trái đất.

Nắm đấm nắm chặt chân lý, nắm đấm có thể vặn vẹo cả chân lý.

Dù Cao Bằng không phải loại người có chút thành tựu đã khoe khoang bành trướng.

Nhưng hắn không thèm để ý đến không có nghĩa là người khác cũng không để ý đến.

Hiện giờ, nếu hắn có ngủ mơ nói nhảm chuyện gì đó cũng có thể khiến cho rất nhiều người phỏng đoán bất an nghĩ đi nghĩ lại thật lâu.

Khi ăn cơm, Cao Bằng không cẩn thận đánh rắm một cái, người khác sẽ nghĩ, có phải gần đây dạ dày của Cao Đế không khỏe hay không? Liệu có dẫn đến tâm tình Cao Đế không vui? Tâm tình không tốt, liệu có khiến cho Cao Bằng không vừa mắt với ai đó không? Không vừa mắt ai… kẻ đó xui xẻo rồi!

Lần trước sau khi quay về, Cao Bằng liền bắt đầu bế quan bồi dưỡng quái vật.

Dần dần, Cao Bằng thích cảm giác thành công khi có một chủng quái vật hoàn toàn mới sinh ra từ trong tay mình.

Trong nội bộ tập đoàn Nam Thiên có một vài phiên bản giới hạn số lượng không bán ra ngoài.

Mà một số ngự thú cấp độ thấp được sản xuất số lượng lớn bán ra ngoài.

Giống như trước tai biến, các nước lớn cũng dùng phương pháp như vậy để đào thải các vũ khí không cần thiết.

Nghiên cứu phát minh vũ khí mới rất tốn tiền, chế tạo vũ khí cũng cần tiền, nghiên cứu viên có cần lương không?

Chi phí rồi lợi nhuận kiếm đâu ra? Đương nhiên là từ những "tiểu quốc" kia rồi.

Dùng tiền của họ để nuôi sống quân đội của mình.

Thuận tiện còn có thể dùng các trang bị không cần đến trang bị cho các đồng minh.

Cùng có lợi!

Anh tốt, tôi tốt, mọi người cùng tốt.

Tập đoàn Nam Thiên đã ký rất nhiều đơn đặt hàng số lượng lớn với chính phủ, ngoài ra còn có các loại điều ước hợp tác bình đẳng. Vì hoàn cảnh địa lý nên ở thế giới Hắc Vụ, ba khu căn cứ lớn của nhân loại phân khắp trời nam biển bắc. Trong đó, Hy Vọng Chi Thành có tốc độ khôi phục và phát triển nhanh nhất, cũng là bộ phận có thực lực lớn nhanh nhất, cũng là nhờ Tập đoàn Nam Thiên trợ giúp.

Có ba vết nứt không gian nối liền thế giới Hắc Vụ với trái đất, phân biệt ở Du Châu khu Hoa Hạ, Lusaka Châu Phi và khu Ấn

Dương.

Trên thực tế, vết nứt không gian không chỉ nối trái đất với thế giới Hắc Vụ, mà còn có thông tới các thế giới khác ở Vị Diện Hải.

Nhưng vì tập đoàn Nam Thiên và Cao Bằng, nên số người lựa chọn thế giới Hắc Vụ là nhiều nhất.

Đương nhiên, cũng có thế lực muốn thoát khỏi ảnh hưởng của khu Hoa Hạ, cố ý tránh thế giới Hắc Vụ. Bọn họ muốn rẽ sang thế giới khác, muốn vượt qua Hoa Hạ, vượt qua Tập đoàn Nam Thiên, vượt qua Cao Bằng.

…

Cánh cửa lớn của phòng thí nghiệm được chầm chậm mở ra, Cao Bằng khoác áo blouse trắng rũ rũ áo, đi sau là Tiểu Hoàng không đổi sắc mặt. Tiểu Hoàng cứ xụ mặt ra như một tên trọc không có tình cảm.

Đứng sau Tiểu Hoàng là một con Nhân Diện Hồ Ly cao hai mét lông màu phấn trắng.

Nhân Diện Hồ Ly rõ ràng là mặt hồ ly nhưng lại khiến cho người ta có một ảo giác kỳ lạ, dường như không phải hồ ly, mà là một đại mỹ nữ đang đứng trước mặt mình vậy.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 629: Nhân Diện Hồ Ly

- Đây là quái vật được Cao Đế mới nghiên cứu phát minh ra sao, nhìn qua đã có cảm giác muốn mua một con về nhà!

- Ta nhớ được lúc bộ phận săn thú bắt mang về chỉ là một con hồ ly lông dài màu phấn hồng mà, biến hóa thế này cũng quá lớn rồi.

- Quan trọng chính là. . . Ta nhớ được lúc bộ phận săn thú bắt được đã căn cứ vào chuyên môn phân biệt, đó chính là một con hồ ly đực.

- . . .

Cao Bằng nhíu mày. Cái tên Cao Đế này là cách xưng hô quỷ quái gì thế, khiến cho bản thân mình giống như Hoàng Đế vậy.

Nếu như mình đem Ngự Thú Thánh cấp biểu hiện ra ngoài, vậy chẳng phải là mấy phút đồng hồ sau mình sẽ tấn thăng làm Cao Thánh sao?

Thật sự là cách xưng hô vừa đơn giản vừa thô thiển.

Nhưng đối với loại ngoại hiệu này, Cao Bằng cứ nghe theo là được rồi, chỉ có người khác đặt cho mới tính là ngoại hiệu, tên mình tự xưng sẽ sớm bị lãng quên.

- Bắt nhiều thêm Hồng Vĩ Bạch Đầu Hồ mang về, ít nhất phải từ một trăm con trở lên.

Cao Bằng nói với phó đội trưởng bộ phận săn thú.

- Vâng, đã hiểu.

Phó đội trưởng gật đầu.

Tiểu Hoàng giống như vị đại tướng quân của đội danh dự, khuôn mặt lạnh lùng thiết huyết, cứng ngắc, nhìn không chớp mắt.

Hừ, hồ ly tinh!

Tiểu Hoàng ngẩng đầu ưỡn ngực, bước chân của một hảo hán mạnh nhất của thế kỷ hai mươi mốt lo chuyện nhà.

Cao Bằng thấy thú vị. Tiểu Hoàng có bản năng cầu sinh rất mạnh, Cao Bằng cũng không có triệu hồi Tất Viên ra.

【 Tên quái vật】: Nhân Diện Hồ Ly

【 Đẳng cấp quái】: Cấp 37 (cấp Thủ Lĩnh)

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Hoàn Mỹ / Phẩm chất Hoàn Mỹ

【 Thuộc tính quái vật】: Hệ Tâm Linh

【 Năng lực quái vật】: Tăng cường mị lực lv1, thiên tư thông minh lv1

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Một loại quái vật thông minh cơ trí, có năng lực học tập và trí nhớ rất mạnh. Có được mị lực hơn người, bị gọi tên là Nhân Diện Hồ Ly không phải là vì nó mọc ra một gương mặt người, mà là bởi vì năng lực mị hoặc cường đại có khả năng dễ dàng khiến cho người khác coi nó là con người.

Lúc bồi dưỡng ra con quái vật này, Cao Bằng có phản ứng đầu tiên là nếu đưa gia hỏa này về thời cổ đại thì khả năng sẽ bị những người kia coi như hồ ly tinh.

Con Nhân Diện Hồ Ly này bị Cao Bằng đưa đến một phòng thí nghiệm, vách tường màu trắng lóe lên ánh sáng.

Nghiên cứu viên mặc áo khoác trắng, thư ký ôm tập văn bản tài liệu vội vàng đi lại, nhân viên hậu cần đeo khẩu trang phụ giúp đẩy xe. Đây là một phòng thí nghiệm bề bộn nhiều việc, Cao Bằng đến nơi này không có dẫn tới bao nhiêu người chú ý, tất cả mọi người đều tập trung làm việc của mình.

Cao Bằng đưa người tới, vài người nghiên cứu viên mặc áo khoác trắng hai mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm con Nhân Diện Hồ Ly đứng sau lưng Cao Bằng.

Bọn họ đều là những người say mê nghiên cứu đến phát cuồng. Tựa như có người bẩm sinh ưa thích viết tiểu thuyết, cũng có người bẩm sinh thích xem tiểu thuyết, bọn họ đều ưa thích nghiên cứu các chủng loại quái vật khác nhau, si mê với quá trình hình thành từng dãy số liệu ở trong tay bọn họ.

- Các ngươi nghiên cứu một lượt về năng lực học tập và trí nhớ của nó xem thế nào.

Cao Bằng đưa con Nhân Diện Hồ Ly kéo ra phía trước.

- Vâng, thưa thiếu đổng.

Rời khỏi sở nghiên cứu, Cao Bằng mang theo Tiểu Hoàng.

Nhìn thấy Tiểu Hoàng ngẩng đầu ưỡn ngực, Cao Bằng cười mắng vỗ vào trên cơ bụng nó,

- Được rồi, không cần ra vẻ nữa.

Tiểu Hoàng nghiêng người liếc nhìn Cao Bằng một cái, qua vài giây, thân hình kéo căng mới có chút trầm xuống.

Đeo lên kính râm và khẩu trang, Cao Bằng mang theo Tiểu Hoàng rời khỏi tập đoàn Nam Thiên bằng cửa hông.

Bên ngoài cơ thể Tiểu Hoàng choàng một cái áo lông màu lam

cỡ lớn. Cái áo lông này phi thường lớn, có thể trang bị cho mấy người trưởng thành, bên dưới mặc một chiếc quần thể thao size lớn màu hồng.

Trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu đen, kèm theo cái kính râm có thể che khuất hơn phân nửa gương mặt, trên cổ đeo một chuỗi Phật Châu.

Bộ ngực lõa lồ được che kín bằng hình xăm hoa văn phức tạp.

Mặc dù ở trong mắt những người hữu tâm căn bản không che giấu được, nhưng ở trong mắt những người không quen biết lắm thì nhìn một lần sẽ không nhận ra Tiểu Hoàng.

Trên đường phố người người đi tấp nập vội vàng, cách đó không xa chính là một gian cửa hàng trực thuộc tập đoàn Nam Thiên. Lưu lượng người qua lại đông hơn gấp mười so với các cửa hàng khác, phảng phất một cái lỗ đen hút lấy toàn bộ lưu lượng người.

Người đi tản bộ trên đường rất ít, gần như tất cả mọi người đều có việc cá nhân cần phải giải quyết. Nếu như ở thời điểm này tỏ ra lười biếng sẽ bị người khác ở sau lưng chỉ trỏ đâm vào cột sống.

Ngự Sử có Ngự Thú cấp Thủ Lĩnh trở lên liền có thể gia nhập đoàn đội đi dã ngoại tiến hành săn bắn.

Hoạt động săn bắn trên trái đất đã diễn ra trong vài năm, ở một số khu vực ít quái vật thậm chí còn cần tiến hành phát triển "Bền vững" để bảo hộ sắc thái riêng biệt. Thế giới Hắc Vụ càng thêm rộng lớn, đây là một mảnh đại lục lớn hoàn toàn mới.

Số lượng quái vật quá nhiều, nhiều đến mức không cần bảo hộ.

Chỉ cần là Ngự Sử có tinh thần chiến đấu, hơn nữa không lười

biếng huấn luyện, trên cơ bản Ngự thú chủ lực đều đạt tới cấp Thủ Lĩnh.

Tuy rằng số lượng cấp Lĩnh Chủ không nhiều lắm, nhưng đối với khu Hoa Hạ có tới hơn trăm triệu nhân khẩu thì số lượng cũng không ít.

Giống như hình thức kim tự tháp, số lượng Ngự Sử Vương Cấp bên trên cũng chợt giảm, nhưng cũng có đến trăm người.

Tin tưởng qua không lâu nữa, số lượng Ngự Thú Vương cấp sẽ nghênh đón một lần giếng phun.

Tựa như vào mấy năm trước, số lượng Ngự Sử cấp Lĩnh Chủ cũng nghênh đón thời kỳ giếng phun.

- Phát triển nhanh lên đi. . .

Trong lòng Cao Bằng thầm thở dài, thời gian còn lại cho chúng ta không nhiều lắm.

Điện thoại trong túi quần đột nhiên vang lên, Cao Bằng lấy điện thoại di động ra tiếp nhận điện thoại,

- Thiếu đổng, có người của bộ lạc thượng cổ tới đây, bọn họ đang trao đổi công việc liên quan tới sự hợp tác giữa đôi bên cùng với liên minh và chủ tịch. Chủ tịch Kỷ bảo tôi thông báo cho ngài.

Đây là thư ký Liễu bên cạnh ông ngoại.

Cao Bằng trầm giọng nói:

- Tôi biết rồi.

Cúp điện thoại, Cao Bằng nhíu mày. Các ngươi muốn dùng quê hương chúng ta làm chiến trường, không thể trêu vào hai bên đại lão các ngươi, ta liền mang theo những người khác trên trái đất rời khỏi mảnh đất quê hương. Các ngươi đánh thì kệ các ngươi, chúng

ta không muốn chơi cùng các ngươi.

Kết quả không nghĩ tới bọn họ lại tìm tới tận cửa.

Hợp tác?

Hợp tác con mẹ ngươi! Muốn đem người trái đất chúng ta ra làm bia đỡ đạn đúng không!

Cao Bằng mắng thầm một tiếng:

- Mẹ nó!

Vẫn là thực lực không đủ. Nếu như có thể cường thịnh hơn một chút, có một Ngự thú cấp Chuẩn Thần, cộng thêm hai thanh thần khí, Cao Bằng liền có thể không cần chú ý đầu chú ý đuôi như vậy, trực tiếp lật bàn. Lão tử không bồi các ngươi chơi.

Sau khi đè xuống phẫn nộ, Cao Bằng rất nhanh trở nên bình tĩnh lại, yên ổn lại tâm tình.

Phẫn nộ chính là vô dụng, ngoại trừ khiến cho bản thân dưới sự phẫn nộ làm ra lựa chọn không sáng suốt thì không có bất kỳ ích lợi gì.

Cao Bằng bước qua lại, ép buộc bản thân mình phải tỉnh táo,

Những viên chức cấp cao của chính phủ đều vô cùng khôn khéo, hơn nữa bọn họ còn có đoàn đội phụ tá, chắc chắn sẽ không làm ra quyết định ngu xuẩn.

Thế nhưng cũng có vấn đề, đó chính là thực lực chúng ta không mạnh bằng đối phương, những người của bộ lạc thượng cổ kia tuy rằng không am hiểu mưu quyền so với người trái đất chúng ta, thế nhưng bọn họ cũng có cách thức đàm phán của bọn họ.

Cao Bằng cảm thấy lo lắng những người kia mồm mép nói không lại, sẽ thẹn quá hoá giận mà động đến nắm đấm.

Thực lực của mình quyết không thể dễ dàng bại lộ. Nếu như chính mình bộc lộ ra thực lực Thánh cấp thì tuy rằng có thể trong thời gian ngắn khiến cho bọn họ giật mình. Nhưng về lâu dài thì nhất định là không có lợi.

Siêu thoát nửa bước là thiên tài, siêu thoát một bước sẽ là người điên.

Thực lực cũng tương tự như thế, bản thân mình chỉ biểu hiện ra thực lực Đế cấp thì có thể để cho bọn họ thưởng thức, làm cho bản thân gánh chịu danh hiệu đệ nhất thiên tài của trái đất. Nhưng nếu như mình biểu hiện ra thực lực Thánh cấp, vậy thì chỉ sợ cũng không phải thưởng thức mà là sợ hãi.

Biện pháp duy nhất để giải quyết chính là tìm được một cấp Chuẩn Thần tới chống đỡ cục diện này.

Sau đó chính mình tranh thủ thời gian nhanh chóng để cho Ngự Thú đột phá Chuẩn Thần!

Như vậy mới có thể trong thời gian xảy ra chiến tranh không bị kẹp giữa đôi bên mà biến thành pháo hôi.

Ngẫm lại, Cao Bằng không có tùy tiện gọi điện thoại cho ông ngoại, lúc này trao đổi với ông ngoại khả năng không tiện.

Cao Bằng nhắn tin cho thư ký Liễu, dặn mấy người cùng ông ngoại tận lực kéo dài thời gian khoảng một tuần.

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 630: Phong Bạo Thủy Ma Chu

- Bàn Đại Hải, tên kia chung quy vẫn là hậu đại của ngươi, hổ đói còn không ăn thịt con, chắc có lẽ nó sẽ không ăn ngươi chứ.

Cao Bằng cưỡi trên lưng Tứ Oa đứng ở mặt biển, nhìn qua mặt biển trước mắt gần như gần biến thành màu đen rồi nói.

Bàn Đại Hải nghiến hàm răng, nó đang có cảm giác nhức cả trứng:

- Khó mà nói, quan hệ giữa ta và nó vẫn luôn không tốt.

- Quan hệ không tốt cũng có nguyên nhân chứ, nào có vô duyên vô cớ mang hận.

Cao Bằng vỗ đầu Bàn Đại Hải.

Bàn Đại Hải trầm mặc chốc lát, sau đó mới chậm rãi nói:

- Năm đó sau khi phát sinh quan hệ với mẫu thân của nó rồi sinh ra nó, bởi vì bề ngoài nó giống với mẫu thân nên ta rất không ưa thích. Cho nên liền đuổi nó ra khỏi thần điện.

- Ách.

Cao Bằng đột nhiên cảm thấy việc này không thể trách đứa nhỏ được.

Cái này rõ ràng là vấn đề của Bàn Đại Hải.

- Sau khi ngươi đuổi nó ra ngoài thì không gặp lại nó sao?

Cao Bằng hỏi.

- Gặp qua vài lần. . . Khi đó nó đã không nhận ra ta nữa.

Bàn Đại Hải trả lời với vẻ không sao cả.

- Ta thấy nó sinh sống ở trong biển rất tốt, nó kế thừa một bộ phận thiên phú của ta và mẫu thân nó, trong đại dương gần như không có thiên địch gì cả. Những kẻ có thể đánh thắng được nó cũng biết đó là hậu duệ của ta, cho nên chỉ cần nó không chán sống cũng sẽ không bị nhằm vào.

- Dù gì cũng là hậu đại của ngươi, chỉ cần ngươi không phải bị ấm đầu, ngươi lãnh đạm đối với con mình như vậy làm gì?

Cao Bằng cũng không biết nói như thế nào với Bàn Đại Hải. Không đối tốt với con ngươi, hiện tại phải nếm quả đắng rồi.

- Hừ, ta mà còn quan hệ tốt với nó, còn đến phiên ngươi trở thành Ngự Sử của ta sao.

Bàn Đại Hải hừ lạnh nói.

Cao Bằng tỉ mỉ suy nghĩ, phát hiện Bàn Đại Hải nói điều này xác thực rất có đạo lý.

Cao Bằng chỉ biết có mấy Chuẩn Thần như vậy, càng nghĩ thì thấy chỉ có thể tới lôi kéo quan hệ với hậu đại của Bàn Đại Hải. Những Chuẩn Thần không thân chẳng quen kia vì sao phải giúp đỡ hắn.

Hoặc là cưỡng bức hoặc là lợi dụ, hoặc là thể hiện hành động thu lấy cảm tình.

Huống hồ Phong Bạo Thủy Ma Chu dù gì cũng là thần duệ, chiến lực khẳng định mạnh mẽ hơn so với Chuẩn Thần bình thường.

- Chắc nó không thèm để ý đến ngươi, nhìn một lần lập tức sẽ ăn hết ngươi cho mà xem. Chỉ cần nhìn thấy mà không ăn hết ngươi vậy thì đơn giản rồi, những quái vật có thiên phú dị bẩm như con của ngươi chắc từ nhỏ đến lớn đều không có nhiều bằng hữu. Tuy rằng khả năng nó đã mấy ngàn mấy vạn tuổi, nhưng mà chắc hẳn tâm trí không quá thành thục. Từ nhỏ đến lớn chưa từng được phụ thân thương yêu, bây giờ gặp lại phụ thân, nói không chừng sẽ rất vui sướng.

Cao Bằng sờ sờ lên cằm nghiêm túc nói với Bàn Đại Hải.

Bàn Đại Hải kinh sợ,

- Ngươi thật sự chuẩn bị đi tìm nó? Trời ạ, tại sao ngươi vẫn muốn cưỡng ép ta như vậy, ta đã nói hết lời rồi.

- Đúng vậy, chúng ta cũng đã đến nơi đây.

Cao Bằng bình tĩnh nói:

- Thời gian có hạn, chúng ta tới đây đã tiêu phí mất năm ngày, giờ đi Long Vẫn Cốc đã không kịp rồi.

Bàn Đại Hải kêu rên một tiếng.

- Mẹ nhà nó, đi theo ngươi thật sự là đen đủi tám đời.

Chuyện này còn khó chịu hơn so với việc mang nó đi rán.

- Đi thôi.

Cao Bằng thả người nhảy lên. Lúc thân hình ở giữa không trung thì vẫy tay vào bầu trời thu Tứ Oa vào không gian Ngự Thú.

Bàn Đại Hải thở dài, theo sát phía sau nhảy vào trong đại dương.

Đầu cá mập mạp vọt tới gần Cao Bằng, Cao Bằng dung nhập

vào thân thể nó,

- Nó ở ngay trong vực sâu dưới đáy biển, chúng ta đi. Hừ, ta sẽ để cho ngươi được trải nghiệm cảm giác bất ngờ bị truy sát.

- Ngươi còn nói ngươi không có hảo cảm với con trai của mình. Ngay cả nó ở nơi nào ngươi cũng có thể cảm giác được, đây không phải tâm hữu linh tê thì là cái gì.

Cao Bằng trêu chọc nói.

- Đánh rắm!

Bàn Đại Hải hừ lạnh một tiếng.

- Tất cả thần đều có thể cảm giác được vị trí của con mình, không có cái gì che đậy nổi. Còn nữa, nó không phải con trai ta, nó là con gái ta.

- Con gái?

Cao Bằng có chút kinh ngạc.

Trong suốt quãng đường tiếp theo, Bàn Đại Hải không nói thêm một lời, dường như mang tâm sự nặng nề.

Cuối cùng Bàn Đại Hải dừng ở bên cạnh một khe nứt sâu thẳm cắt ngang đáy biển. Nhìn khe rãnh dưới chân, Bàn Đại Hải trầm mặc nhiều lần cũng không thể quyết định.

Cái đuôi lắc lắc qua lại, quét lớp cát trắng phía sau mông thành một cái hố to.

Cao Bằng không có thúc giục nó. Hắn biết những lúc thế này thúc giục Bàn Đại Hải chính là không có ý nghĩa, cần phải để chính nó vượt qua đạo khảm trong lòng mới được.

Qua một lúc lâu, Bàn Đại Hải thở dài một hơi, liên tục phun ra

bong bóng ở trong nước.

Không có nói bất kỳ một điều gì, dũng cảm nhảy xuống khe rãnh thâm thúy.

Trong tầm mắt của Bàn Đại Hải và Cao Bằng giờ chỉ toàn bóng đêm, độ sâu nơi này khiến cho ánh sáng cũng không thể len lỏi đến. Tiến vào càng sâu, Bàn Đại Hải phảng phất bị Hắc Ám nơi này thôn phệ.

Ở chỗ này, thanh âm đã thành vật xa xỉ, bên tai chỉ còn lại âm thanh sóng ngầm cuồn cuộn.

Qua rất lâu, rất lâu. . .

Bên tai truyền đến tiếng gõ, dường như có đồ vật gì đang đánh vào trên vách đá nơi biển sâu, tần suất tiết tấu càng ngày càng nhanh.

Bàn Đại Hải theo thói quen vung vẩy đuôi một cái, nhưng mà mới vừa vung vẩy thì lập tức dính vào một tầng mạng nhện dày đặc. Bàn Đại Hải thầm hô không ổn, lúc nghĩ muốn thoát thân đã phát hiện xung quanh mình đều là Thiên La Địa Võng.

Chỗ càng sâu của đáy biển, bỗng lóe lên tám ngọn đèn xanh thẳm.

- Ta đang băn khoăn lúc ta ngủ tại sao lại có tiểu côn trùng tới quấy rầy ta.

Giọng nói khàn khàn, tràn ngập mị hoặc truyền đến từ bên chỗ sâu.

- Thì ra là ngươi, phụ thân đại nhân thân ái của ta.

Tám con mắt màu xanh biếc phảng phất ngọn lửa ma chơi nhìn chằm chằm vào Bàn Đại Hải, tựa như muốn đâm thủng đầu

nó.

- Ngươi cảm thấy con gái của ngươi đói, nên đến đưa đồ ăn sao. Hố hố hố hố. . . Ha ha ha ha.

Tiếng cười tùy ý quanh quẩn tại đáy biển, thanh âm bén nhọn đâm vào màng tai.

- Tới rồi thì cho ta nhìn xem, vị thần linh từng cao cao tại thượng kia bây giờ là hèn mọn cỡ nào. Không ngờ ngươi mới chỉ là Thánh cấp, cùng cấp bậc với đồ ăn trong hậu viện của ta. Ngươi nhìn một chút xem bây giờ mình đáng thương đến cỡ nào!

Ầm ầm ~

Khí thế cuồng bạo nhấc lên sóng ngầm mãnh liệt, hai bên vách đá sụp đổ, cự thạch bị mạch nước ngầm đánh nát bay loạn bốn phía.

Bàn Đại Hải giống như con thuyền cô độc lắc lư trong bão tố, gắt gao dính chặt vào mạng lưới vô hình chằng chịt sau lưng.

Hiện tại trong lòng nó tràn đầy tuyệt vọng,

- Cao Bằng, ta bị ngươi hại chết rồi. Cái gì mà phụ thân và con gái tình thâm, biết ngay là cái tên nhà ngươi rót canh gà cho ta mà. Ngươi nhìn xem, nó đang muốn ăn ta đấy.

- Bây giờ ngươi hèn mọn đến cỡ nào. . . Không chịu nổi một kích! Ta có thể dễ dàng giết chết ngươi, xé ngươi thành vô số mảnh vụn sau đó đưa vào trong bụng ta.

Phong Bạo Thủy Ma Chu chậm rãi đi vòng quanh Bàn Đại Hải, chân nhện màu xanh đen thon dài giẫm ở trên thủy võng, đáy mắt mang theo vẻ ngạo mạn.

Nàng tựa hồ rất hưởng thụ loại khoái cảm mèo vờn chuột này,

nhất là kẻ đóng vai cái con mồi chính là người phụ thân mà nàng vẫn luôn chán ghét.

Lúc này, toàn bộ đầu óc Bàn Đại Hải phát mộng, tựa như một đầu cá ngốc.

Cao Bằng thở dài, vẫn phải cần ta xuất mã mới được.

Tiếp quản thân thể Bàn Đại Hải.

Cao Bằng nháy mắt mấy cái. Hai con mắt như hai viên đậu nành trên đầu Bàn Đại Hải lộ ra thâm tình, giọng nói táo bạo vốn có của Bàn Đại Hải cũng lặng yên trở nên ôn hoà tràn ngập từ tính, bao hàm tình cảm thân thiết,

- Con biết không, trên thực tế qua nhiều năm như vậy vẫn luôn có một chuyện khiến cho ta vô cùng hối hận. Dù cho ta rớt xuống thần đàn, thần thể sụp đổ, nhưng chuyện đó vẫn luôn là một cây gai đâm thật sâu vào đáy lòng ta.

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 631: Cao Bằng Ơi Cao Bằng, Ta Xem Thường Ngươi!

Dù hiện giờ Cao Bằng đang điều khiển cơ thể của Bàn Đại Hải, nhưng qua tầm mắt của Cao Bằng nó vẫn nhạy cảm phát hiện ra bước chân của Phong Bạo Thuỷ Ma Chu vẫn đi quanh nó hơi dừng lại một chút.

- Mỗi ngày mỗi đêm khi mặt trời và mặt trăng luân hồi, trong thần điện băng lãnh kia, nội tâm ta như bị roi quất. Ta đã tự trách mình không biết bao nhiêu lần.

Trong con mắt không lớn không nhỏ của Bàn Đại Hải tràn ngập thâm tình, mắt cá mè hoa rất có mị lực.

- Ngươi mà cũng tự trách mình sao?

Phong Bạo Thuỷ Ma Chu giễu cợt hỏi:

- Phụ thân đại nhân của ta ơi, ngươi học được cách nói dối từ khi nào thế?

Khuê nữ này của ta thật thông minh. Nghe màn đối thoại này, đột nhiên Bàn Đại Hải cảm thấy rất đắc ý.

- Nếu trên đời này có một chuyện có thể khiến cho ta hối hận, thì chính là những lời ta đã nói trong thần điện hôm đó.

Sắc mặt Bàn Đại Hải không đổi, nhưng giọng nói bắt đầu run rẩy.

- Ta là một người cha, vậy mà lại nói ra những lời lạnh lùng như vậy với con gái của mình.

Bàn Đại Hải nghe vậy liền chấn kinh, nói như thế thì nó còn biết giấu mặt mũi vào đâu nữa.

- Cha có lỗi với con, là cha sai.

Cao Bằng đau đớn thừa nhận, trong hai con mắt nhỏ ướt đẫm lệ.

Này này… Con mẹ nó, đây là con gái ta đấy!

Đột nhiên Bàn Đại Hải kịp phản ứng lại. Cao Bằng cẩu tặc kia, ngươi dám chiếm tiện nghi của ta! Ngươi có rắp tâm không tốt!

Đừng có nháo, ta đang níu giữ gia đình cho ngươi đó.

Cao Bằng tức giận nói với Bàn Đại Hải qua huyết khế, đồng thời nhắc nhở nó vào lúc này đừng có mà thò mặt ra quấy rối.

Bàn Đại Hải rất tức giận, nhưng cũng biết lúc này không nên quấy rối, nên vẫn lặng lẽ trốn trong thức hải nhìn Cao Bằng diễn kịch.

Phong Bạo Thuỷ Ma Chu chấn động toàn thân, giống như nghe được chuyện cười gì hay lắm, tiếng cười sắc bén quanh quẩn khắp biển sâu.

- Không ngờ ngươi còn biết nhận sai? Có phải ngươi đã bị người ta mạo danh thay thế rồi không? Ha ha ha, đường đường là Phong Bạo Triều Tịch Chi Thần thế mà lại xin lỗi? Ta thực sự rất vinh hạnh.

Nhìn cảnh này, Bàn Đại Hải lặng lẽ nghĩ bụng, đúng là ta bị mạo danh mà!

Phong Bạo Thuỷ Ma Chu cười xong, chậm rãi dẫm lên thủy võng đi tới trước mặt Bàn Đại Hải. Mượn ánh sáng của con mắt và ở khoảng cảnh gần như vậy, Cao Bằng đã có thể nhìn thấy rõ hình

dạng của nó.

Kích thước của nó không quá lớn, đường kính đại khái khoảng hai mươi mét.

Trong đó hơn phân nửa là chân nhện. Cho nên, trên thực tế thì tỷ lệ thân mình cũng không tính là lớn.

Thân thể màu xanh đen, chỉ có nhìn chính diện mới thấy rõ được. Còn lưng nó hoàn toàn biến mất trong bóng đêm đậm đặc, chỉ có thể nhìn thấy được đường nét nhấp nhô.

Tám con mắt xếp theo hình nửa vòng tròn ôm lấy mặt, răng cũng không quá lớn.

Nhưng ấn tượng nhất là chân nhện.

Chân nhện thon dài như một thứ sát khí hoàn mỹ, tràn đầy một loại mỹ cảm kỳ lạ.

Móc câu sắc bén hất lên trên, chỗ khớp nối nhô lên một cái gai ngược hình trăng lưỡi liềm, tựa như một thanh đao võ sĩ thon dài.

Nếu móng vuốt của nó dùng để giết người thì nhất định sẽ vô cùng dũng mãnh và ưu nhã.

- Phụ thân thân ái của ta, đột nhiên ta cảm thấy ngài khá đáng yêu đấy.

Phong Bạo Thuỷ Ma Chu ngẩng mặt lên, một cảm giác lạnh lẽo ẩm ướt lan tràn bên ngoài lân phiến.

Nói xong câu đó, bốn cái chân nhện kéo thẳng ra. Phong Bạo Thuỷ Ma Chu duỗi lưng một cái.

Không biết có phải Cao Bằng nhìn lầm hay không, nhưng lúc này dường như hắn nhìn thấy một mỹ nhân ưu nhã đang duỗi người trong biển.

Mẹ nó, đây là nhện đấy!

Cao Bằng rùng mình một cái. Khẳng định là giác quan của cơ thể Bàn Đại Hải đã ảnh hưởng đến cảm giác của hắn.

- Có phải nó không hận ta nữa không?

Bàn Đại Hải ngây ngốc hỏi.

Cái tên xấu xa Cao Bằng này, tuôn ra một tràng lời nói nghe buồn nôn và mất mặt như thế là có thể giải toả được khúc mắc trước kia sao?

Trí thông minh thế này quá thấp rồi! Đây là con gái của ta sao?

- Đi đi, hôm nay ta khá vui, tha cho ngươi một mạng. Lần sau, ngươi có nói mấy lời hoa ngôn xảo ngữ này cũng vô dụng.

Phong Bạo Thuỷ Ma Chu xoay người rời đi, muốn bò vào sâu trong đại dương vô tận.

- Con biết không, thực ra năm ấy sau khi nói xong câu đó, cha đã từng muốn bù đắp cho con. Nhưng khi đó cha lại quá kiêu ngạo.

Cao Bằng thở dài nói.

- Cho nên, cha chỉ tuyên bố chuyện con là con gái của cha với tất cả các quái vật có đẳng cấp cao trong hải dương. Bởi vì cha biết, bọn chúng vẫn sẽ cho cha mấy phần tình mọn.

Bước chân của Phong Bạo Thuỷ Ma Chu chậm dần lại.

- Lúc cha gặp khó khăn, cha càng nghĩ thì thấy ràng buộc duy nhất của cha với thế gian này chỉ còn có con.

Cao Bằng thâm tình nói.

Phong Bạo Thuỷ Ma Chu cười nhạo, tựa như vừa nghe thấy chuyện buồn cười gì đó:

- Ta sẽ giúp ngươi sao? Ta chỉ hận không thể ăn thịt ngươi!

- Ăn cha đi.

Đột nhiên Cao Bằng nói.

- Cha tình nguyện để cho con ăn cũng không muốn bị đám sâu kiến mà trước kia ta khinh thường ăn, bởi vì con là thân nhân duy nhất của cha.

Con mẹ nó, Bàn Đai Hải kinh ngạc. Đây là thân thể của ta đấy!

- Cao Bằng, ngươi đừng có điên!

Bàn Đại Hải điên cuồng gào lên trong thức hải.

- Yên tâm, ta nắm chắc mà.

Cao Bằng trấn an Bàn Đại Hải, ngăn nó không đi ra quấy rối.

Phong Bạo Thuỷ Ma Chu trầm mặc một lát, giọng khàn khàn hỏi:

- Đây là ngươi nói đấy, ngươi phải cho ta ăn hết!

- Cha sẽ chỉ cho con ăn!

Không biết có phải vì không tin Bàn Đại Hải hay vì đã nhìn thấu trò vặt ấy của nó, Phong Bạo Thuỷ Ma Chu nghiêng đầu nói:

- Ngươi chỉ có thể là thức ăn của ta, những quái vật khác không có tư cách. Ta muốn xem thử xem ai muốn giành đồ ăn với ta!

Nói xong, Phong Bạo Thuỷ Ma Chu tiếp tục đi xuống vực sâu

dưới đáy biển:

- Ngươi ở đây chờ ta. Ta đi thu dọn hậu hoa viên một chút, tránh cho đám đồ ăn kia phá phách khi ta ra ngoài.

Chờ Phong Bạo Thuỷ Ma Chu đi xa rồi, Bàn Đại Hải mới một lần nữa tiếp quản thân thể.

Hiện giờ Bàn Đại Hải không biết nên nói gì cho phải, tất cả suy nghĩ trong đáy lòng chỉ có thể hoá thành một câu:

- Cao Bằng ơi Cao Bằng, ta xem thường ngươi.

Cao Bằng liếc mắt. Là ngươi gây chuyện trong nhà, còn cần ta tới chùi đít cho nữa.

Nếu Phong Bạo Thuỷ Ma Chu vừa nhìn thấy Bàn Đại Hải đã lập tức hạ sát thủ, vậy khẳng định phải nghĩ cách trấn an hai câu trước đã, xem có cách nào vãn hồi không.

Nhưng nếu không hạ sát thủ ngay thì nói rõ trong lòng Phong Bạo Thuỷ Ma Chu vẫn có Bàn Đại Hải.

Cái này gọi là vì yêu mà hận.

Ngẫm lại cũng phải, một đứa trẻ từ nhỏ đã thiếu tình thương của cha, dù có ghét cha nó thế nào đi nữa, nhưng trong lòng khẳng định nó vẫn luôn khát khao tình thương của cha.

Bàn Đại Hải cũng thật sự cứng rắn, bao năm rồi vẫn không chịu cải thiện tình hình, cứ treo mãi thành tựu của mình ngay cửa miệng, chủ nghĩa đầu cá to.

Dù biết mình sai, có đôi khi vẫn phải đâm lao theo lao, chính là để duy trì tôn nghiêm của mình.

Thực ra cũng không có gì khó, giải thích cho rõ rồi nhận sai là xong, không phải đều là người một nhà sao?

Về phương diện này Cao Bằng lại rất rõ ràng. Hắn không có cái tính gia trưởng cực đoan, đúng là đúng, sai là sai, làm sai thì phải nhận, không có gì phải ngượng. Loại đã biết sai còn cắn chết không nhả mới là đáng xấu hổ.

Nhưng mà Cao Bằng biết, muốn thay đổi tính cách của Bàn Đại Hải không phải chuyện ngày một ngày hai, phải từ từ!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 632: Chúng Bộ Tụ Hội

Hi Vọng Chi Thành.

Trong phòng tiếp khách ở trung tâm Hoang Vu mê cung.

- Rốt cuộc là lúc nào mới có thể xác định được, chúng ta đã tới đây sáu ngày rồi!

Tóc dùng vật trang sức xương cốt màu trắng kẹp lại, người đàn ông khôi ngô giống như Bạo Hùng ngồi ngay ngắn ở trên ghế sô pha lên tiếng.

Sau lưng hắn là một người trẻ tuổi mặt mũi sưng vù, nhìn qua giống hắn đến bảy tám phần.

Người trẻ tuổi nuốt một ngụm nước bọt, đáy lòng yên lặng nói, thật ra có thể kéo thêm mấy ngày.

Mấy ngày nay làm hắn vui đến quên cả trời đất.

Lần đầu tiên hắn nhìn thấy phụ nữ có làn da trắng như vậy, hơn nữa còn rất ôn nhu. Đám cọp cái trong bộ lạc kia căn bản không thể so sánh với các nàng.

Trong mắt người đàn ông cường tráng tựa như Bạo Hùng thoáng qua một tia âm trầm. Hắn là một thành viên trong trưởng lão hội của bộ lạc, lần này nhận được mệnh lệnh đến đạt thành liên minh với mấy người ở tổ địa trái đất này.

Nhưng mấy người ở tổ địa quá giảo hoạt, mỗi một lần đều không cho hắn câu trả lời chính xác. Khi hắn nổi giận thì những người này đều bày ra vẻ mặt mỉm cười, bản thân mình nói cái gì bọn họ cũng đều liên tiếp gật đầu, toàn nói ra những lời như "Vâng

vâng vâng", "ngài nói rất đúng", "quá có đạo lý" mà thôi.

Cực kỳ trơn trượt hệt như đám người bộ lạc Độc Chiểu trong bảy bộ lạc vương cấp kia.

Đi cùng còn có con của hắn và mấy tên đại biểu của những bộ lạc khác.

Nhìn ngó nghiêng hai phía một chút, chỗ ngồi khác bên cạnh đều trống không.

Hiện tại những tên kia hoặc là đang say như chết trong quán rượu nào đó, hoặc là nằm trên giường vui đến quên cả trời đất với một đám nữ nhân rồi.

- Hiện tại cũng không xác định được lúc nào chiến tranh sẽ bộc phát, Thận thần thủ hộ trái đất lúc nào cũng có thể rời khỏi. Những người dị tộc kia giết người không chớp mắt, bộ lạc Thượng Cổ chúng ta là vì trợ giúp các ngươi, chúng ta cùng tiến cùng lùi, có chung tổ tiên. Cho nên ta hi vọng chúng ta có thể cùng nhau chống cự người dị tộc, tin rằng tổ tiên các ngươi biết được cũng sẽ hết sức vui mừng.

- Các hạ nói rất có đạo lý.

Quan ngoại giao thành khẩn nói. Nhìn vào đôi mắt thành khẩn kia, trong đó đầy vẻ chân thành.

- Kỳ thật chúng tôi vẫn luôn chăm chú cân nhắc lời nói của các hạ, tuy nhiên chúng tôi vẫn chưa thể thống nhất ý kiến nội bộ. Nhưng tổng thể thì phần lớn mọi người vẫn hi vọng có thể kết minh, khoảng thời gian này nội bộ chúng tôi vẫn đang quét sạch người có ý kiến phản đối. Dù sao loại chuyện này cũng liên lụy đến vận mệnh của hơn trăm triệu tộc nhân, thận trọng một chút mong rằng các hạ có thể lý giải.

Bi Cuồng gật gật đầu, tâm tình táo bạo cũng bình phục không

ít.

Dù sao cũng là hơn trăm triệu người, bộ lạc của mình chẳng qua cũng chỉ hơn tám triệu người mà thôi. Nhiều người như vậy thì phiền toái một chút cũng có thể hiểu được.

Đồng thời Bi Cuồng có chút trông mà thèm. Nhiều nhân khẩu như vậy, hơn ba trăm triệu người, cứ xem như ba đại bộ lạc đỉnh cấp cũng không có nhiều người như thế. Hơn nữa toàn bộ đều có thiên phú rất tốt.

Trong bộ lạc bọn họ cũng không có thuyết pháp như kế hoạch hoá gia đình, có điều bởi vì chữa bệnh, giáo dục, quái vật và cả vấn đề bệnh tật khiến nhân khẩu vẫn luôn không tăng lên được.

Có đôi khi một trận đại ôn dịch cực kỳ bi thảm là có thể khiến nhân khẩu một bộ lạc mười không còn một.

Đại ôn dịch nơi này không phải ôn dịch phổ thông, có đôi khi là do một vài quái vật hệ Độc dẫn dắt mà thành, có đôi khi là từ trên thân ngự thú hoặc là quái vật truyền nhiễm đến.

Quái vật cũng sẽ nhiễm tật bệnh hoặc là ôn dịch. Bởi vì nguyên nhân bộ lạc truyền thừa, rất nhiều ngự thú trong bộ lạc đều là cùng một chủng loại, cho nên loại tình huống bộc phát đại ôn dịch này sẽ dễ dàng nhanh chóng truyền nhiễm.

Có đôi khi một con quái vật cấp cao giết vào bộ lạc chính là một trận tai nạn, dư âm thôi đã có thể giết chết vô số tộc nhân rồi.

Cho nên càng là bộ lạc nhỏ thì càng khó tăng lên nhân khẩu, số lượng nhân khẩu ít thì số lượng Ngự Sử càng ít, cũng càng khó chống cự các loại thiên tai nhân họa.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản qua nhiều năm như vậy mà bộ lạc vẫn luôn không thể tăng nhân khẩu lên được.

Đương nhiên, khi đạt tới số lượng 7,8 triệu hoặc hơn 10 triệu nhân khẩu còn sẽ dính đến nhiều vấn đề như ăn uống ngủ nghỉ và cả một loạt sinh hoạt khác nữa. Đây đều là vấn đề dẫn đến nhân khẩu đại bộ lạc sau khi đạt tới một mức độ nào đó sẽ khó mà tăng lên.

Nó cũng là nguyên nhân bộ lạc Thượng Cổ sau khi biết người tổ địa rời khỏi trái đất còn muốn đến tìm đến bọn họ.

Người trái đất có thiên phú quá mạnh, mạnh đến nỗi bọn họ đều có chút sợ hãi!

Hơn nữa nhân số nhiều như vậy, nếu là cho một đoạn thời gian phát triển thì người trái đất có khả năng sẽ áp đảo phía trên bọn họ.

Cho nên, dù là người trái đất đã chạy trốn tới thế giới Hắc Vụ thì bọn họ cũng muốn thừa dịp người trái đất còn chưa có cơ hội phát triển mà kéo vào chiến trường, khiến người trái đất sa vào chiến loạn. Nếu như có thể hủy đi bộ lạc người trái đất, để bộ lạc bọn họ thu nhận những nhân khẩu không nhà để về kia thì tốt hơn.

Bi Cuồng vẫn thúc giục:

- Nhanh lên, ta muốn nhìn thấy kết quả vào ngày mai. Nếu như ngày mai các ngươi còn chưa xử lý tốt, đến lúc đó sẽ do ta tới xử lý giúp các ngươi.

Bi Cuồng gằn từng câu từng chữ.

Năm chữ “giúp các ngươi xử lý” này ý vị thâm trường, về phần dùng phương pháp gì tất cả mọi người đều biết rõ trong lòng.

Hôm qua Bi Cuồng đã nhận được tin tức, trưởng lão bộ lạc được điều động đến những căn cứ cỡ lớn của nhân loại trái đất

khác cơ bản đều đã hoàn thành nhiệm vụ, những căn cứ cỡ lớn kia đều đã ký kết minh ước đồng chiến với bộ lạc, hiện tại chỉ còn mình ứng phó bọn bộ lạc người Hoa Hạ này thôi.

Bộ lạc bên kia cũng đang đốc thúc hắn, bảo hắn trong vòng ba ngày hoàn thành nhiệm vụ trở về bộ lạc, thời điểm thích hợp có thể lựa chọn áp dụng thủ đoạn phi thường.

Hắn cảm thấy mình rất dễ nói chuyện, cho mấy người bộ lạc Hoa Hạ này mặt mũi rất lớn rồi.

Dù sao hắn cũng là một Ngự Sử Thánh cấp tôn quý, đối đãi với bầy kiến hôi này có thể khách khí nói chuyện với bọn họ như vậy đã là việc khó có thể tưởng tượng. Nếu như không phải nghe nói quan hệ của Cao Bằng kia và Đại Tế Ti bộ lạc Bạch Long không tệ thì hắn sớm đã dùng thủ đoạn thô bạo rồi.

Nói xong Bi Cuồng đứng dậy rời đi, đứa con vẫn đứng sau lưng hắn cũng ngoan ngoãn đuổi theo bước chân lão cha.

Hai người càng đi càng xa, Bi Cuồng thỉnh thoảng đánh lên gáy người trẻ tuổi, vừa đánh vừa quát mắng:

- Đàn bà, đàn bà, mày chỉ biết mỗi đàn bà thôi à. Lão tử tìm hôn ước trong bộ lạc cho mày mà mày không muốn, chạy đến đây ăn chơi, sau khi trở về thì hãy cút đi kết hôn ngay cho ta, sang năm lão tử muốn nhìn thấy cháu trai!

Nhìn Bi Cuồng và con của hắn rời khỏi, còn có âm thanh dần dần nhỏ đi kia, đáy lòng quan ngoại giao và mấy gã quan lớn chính phủ ngồi trên sofa đều dâng lên một tia cảm giác bất lực.

Loại cảm giác này tựa như năm đó Thanh triều đối mặt với liên minh tám nước xâm lấn vậy, có ý giết địch lại vô lực hồi thiên.

Trong lồng ngực tràn đầy oán giận có thể hóa thành một mảnh

lửa giận ngập trời đốt cháy thương thiên.

Nhưng khi lửa giận này chạm đến hiện thực băng lãnh, cũng chỉ hóa thành ngọn lửa nhỏ không đáng kể trước băng sơn mà thôi.

Thực lực khác biệt quá lớn, muốn liều mạng cũng làm không được.

- Chẳng lẽ thật sự phải hợp tác với cái đám lòng lang dạ thú kia sao?

Một gã quan lớn trong đó viết lên trên giấy.

- Chờ đi.

Một người khác viết.

- Cao Bằng.

Người cuối cùng viết lên hai chữ Cao Bằng.

- Haizz. . .

Cuối cùng trong phòng họp chỉ còn lại tiếng thở dài sâu kín.

Chàng trai kia thật sự có thể mang đến hy vọng sao?

Càng tiếp xúc với kẻ địch, bọn họ lại càng tuyệt vọng.

Cao Bằng chỉ là Ngự Sử Đế cấp, coi như trong khoảng thời gian ngắn đột phá đến Ngự Sử Thánh cấp. . . Nhưng bộ lạc người ta còn có Chuẩn Thần đó.

Ngoài thở dài ra bọn họ không biết nên nói cái gì cho phải.

Nhưng quả thực cũng không có biện pháp khác.

. . .

Thế giới Phương Hóa.

- Bi Cuồng vẫn chưa về sao?

Trưởng lão hội của liên minh bộ lạc đang thương thảo ứng đối người dị tộc ra sao, lúc này người còn chưa tới đông đủ, một đám người tới tốp năm tốp ba tụ tập một chỗ nhỏ giọng đàm luận.

Đột nhiên Lôi Ngọ Ngự Sử Thánh cấp của bộ lạc Ngạc Lôi hỏi, trên mặt mang theo vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

Hắn cũng bị điều động đi đạt thành hợp tác với thế lực trái đất nào đó, có điều phương pháp của hắn đơn giản thô bạo hơn nhiều, trực tiếp triệu hồi ra ngự thú Thánh cấp của mình, lĩnh vực lôi đình nở rộ trên bầu trời. Lôi đình tung hoành trong lĩnh vực màu tím, ngự thú Thánh cấp như lôi thần hàng thế.

Khí thế ngự thú Thánh cấp khiến tất cả ngự thú của bộ lạc kia đều quỳ rạp dưới đất, tất cả mọi người ngẩng đầu lên, kính nể nhìn hắn.

Vũ lực áp đảo tất cả mọi người trong bộ lạc để hắn ung dung hoàn thành nhiệm vụ.

- A a, xem ra Bi Cuồng già rồi, ngay cả một nhiệm vụ đơn giản như vậy cũng cần thời gian lâu đến thế.

Lôi Ngọ lớn tiếng nói.

- Loại chuyện dễ như trở bàn tay này nhanh hơn một hai ngày có thể đại biểu cái gì, tùy tiện phái Ngự Sử Thánh cấp đi là có thể hoàn thành nhiệm vụ, có cái gì hay mà đắc ý.

Tộc trưởng bộ lạc Bi Hổ Thần Bi cười nhạo.

- Chẳng lẽ người bộ lạc Ngạc Lôi các ngươi đã luân lạc tới mức cần phải dựa vào loại nhiệm vụ nhẹ nhõm này để khoe

khoang sao? Lần sau có phải muốn ở trước mặt ta khoe khoang con trai nhà ngươi một tuổi đã biết đi bộ rồi hay không.

- A.

Lôi Ngọ cười lạnh, chỉ là lần này không đáp lại người của bộ lạc Thần Bi nữa.

Người của những bộ lạc khác đều xách ghế ra ngồi xem kịch. Bộ lạc Thần Bi và bộ lạc Ngạc Lôi không ưa nhau đã không phải là chuyện gì mới mẻ, từ lúc trước khi còn ở tổ địa thì hai bộ lạc đã tương ái tương sát rồi.

Đến thế giới Phương Hóa vẫn luôn duy trì truyền thống "tốt đẹp" này.

Chỉ cần vừa thấy mặt nhau, người của hai bộ lạc sẽ lập tức sinh sự.

Trên từ việc hôm qua bộ lạc chúng ta săn giết một con quái vật Thánh cấp, dưới đến bà vợ nhà ta cho ta thêm một cái bào thai.

- Được rồi, đừng ầm ĩ nữa,. Chúng ta vừa nhận được tin tức, thiên địa ở trái đất đang dị động, Thận thần sắp thức tỉnh.

Bên ngoài đại sảnh có ba người cùng nhau đi vào, lão nhân râu trắng mày trắng đứng ở chính giữa trầm giọng nói. Đây chính là lão tộc trưởng bộ lạc Bạch Long.

Hai người khác mặc dù cũng là Ngự Sử cấp Chuẩn Thần, nhưng mà bọn họ đều không phải là tộc trưởng bộ lạc của mình. Cho nên nói theo một ý nghĩa nào đó địa vị của bọn họ đều thấp hơn nửa đầu so với lão tộc trưởng bộ lạc Bạch Long.

Bởi vậy người lãnh đạo nơi này tạm thời sẽ do lão tộc trưởng bộ lạc Bạch Long đảm nhiệm.

- Chuyện của Bi Cuồng bên kia cứ buông xuống trước, Thận thần thức tỉnh còn nhanh hơn so với trong tưởng tượng của chúng ta. Vốn đoán chừng sẽ có một tháng thời gian, nhưng xem nhịp đập của Thận thần, nhiều nhất năm ngày thì sẽ triệt để thức tỉnh.

Không khí trong sân trở nên ngưng kết, mây đen chiến tranh bao phủ trên đỉnh đầu.

Tất cả mọi người đều nghiêm túc lên.

So sánh với việc lớn dị tộc sắp giáng lâm thì Bi Cuồng và bộ lạc Hoa Hạ bé nhỏ kia đều không đáng kể.

Nhân khẩu tổ địa có đến mười mấy ức, trừ bộ lạc Hoa Hạ ra thì tất cả bộ lạc còn lại đều ký kết hiệp nghị chiến đấu với bọn họ. Cho dù trừ bỏ ba bốn ức người bộ lạc Hoa Hạ cũng có hơn một tỷ nhân khẩu.

- Trận chiến tranh này không thể để cho nó lan tràn đến hậu phương chúng ta được, chiến trường sẽ ở trái đất!

Lão tộc trưởng bộ lạc Bạch Long trầm giọng nói.

- Hiểu rõ!

Đây không phải quan hệ đến bộ lạc nào đó, quan hệ giữa tất cả các bộ lạc đều là môi hở răng lạnh, bởi vậy không có ai đùa cợt với chuyện này.

- Trước khi Thận thần thức tỉnh chúng ta phải bố trí trận tuyến thật tốt. . . Những người tổ địa kia rời khỏi cũng coi như là một chuyện tốt. Chúng ta phải đón đầu ra sức đánh người dị tộc! Trạch Viên, bộ lạc Độc Chiểu các ngươi am hiểu nhất là bồi dưỡng ngự thú hệ Độc, trước cho bọn họ một cái!

- Yên tâm đi, nửa năm trước ta đã để đám tiểu tử kia đẩy nhanh việc sinh sản độc dược và bắt giữ độc vật rồi.

Trạch Viên là một lão đầu gầy như gậy trúc, nhẹ nhàng vuốt ve một con rắn nhỏ màu trắng nằm trong lòng bàn tay. Toàn bộ mắt, răng, lưỡi của rắn nhỏ g đều là một màu trắng, nhu thuận nằm trong lòng bàn tay Trạch Viên.

Nhưng khi những Ngự Sử Thánh cấp khác ở đây quét tầm mắt đến trên thân con rắn nhỏ màu trắng kia cũng không khỏi lộ ra một tia kiêng kị.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 633: Xuyên Thủng

Nghe nói hôm qua trong hội nghị, lão già không biết xấu hổ của bộ lạc Ngạc Lôi kia lại giễu cợt ta. Sáng hôm sau Bi Cuồng thức dậy, sắc mặt đen như đáy nồi.

Thấy bộ dáng lão cha như vậy, khi ăn cơm đứa con trai cũng không dám phát ra âm thanh quá lớn trước mặt Bi Cuồng, chỉ dám rón rén nhai nuốt từng miếng nhỏ một.

Vừa ăn vừa lén lút quan sát thái độ của cha mình.

Một lát sau, hắn cẩn thận đứng dậy duỗi lưng một cái, xin phép:

- Cha, con ra ngoài chơi nhé.

- Không cho ra ngoài! Chờ đấy, lát nữa đi theo giúp cha tìm người của bộ lạc Hoa Hạ. Nếu hôm nay bọn họ còn không xử lý tốt chuyện nội bộ… Ta sẽ xử lý giúp họ.

Bi Cuồng bình tĩnh buông bát đũa xuống.

- A, vâng ạ.

Bi Viễn gật gật đầu.

Cơm nước xong xuôi, Bi Cuồng quay lại phòng ngủ, cầm chiếc áo choàng lông Giả Hồ Thú treo trên cửa phòng xuống, choàng lên lưng.

Giả Hồ Thú sinh hoạt bên cạnh quái vật loại hổ, là một loại ngự thú bạn sinh. Tất cả năng lực của chúng đều dùng để lấy lòng quái vật loại hổ. Quái vật loại hổ vui vẻ, chúng có thể cáo mượn

oai hùm, làm mưa làm gió đi bắt nạt quái vật khác.

Lông của Giả Hồ Thú lột ra may thành quần áo, có thể ẩn chứa khí thức của quái vật loại hổ, cực kỳ uy phong. Nhưng vì số lượng chúng rất thưa thớt nên áo choàng lông Giả Hồ Thú cực kỳ hiếm.

Bi Cuồng đi tới phòng họp, trước cửa có nhân viên lễ tân tiếp đón.

- Đại nhân!

Lễ tân mặc sườn xám vội cúi đầu chào.

- Đừng có giở trò với ta. Ta chỉ muốn biết các người đã xử lý xong chuyện của mình chưa, nếu chưa thì ta sẽ xử lý giúp các người.

Đáy mắt Bi Cuồng loé ra một tia sát ý.

Tiếp tân tái mặt, nàng căn bản không có quyền lên tiếng.

- Cô gọi những người hôm qua đã nói chuyện với ta tới đây!

Bi Cuồng gầm khẽ.

Lễ tân vội vàng gọi điện lên cho lãnh đạo.

Năm phút sau, các cấp lãnh đạo cao tầng của khu Hoa Hạ đã vội chạy tới.

Bi Cuồng móc một quyển da thú từ trong ngực ra rồi ném qua, cũng chẳng quan tâm là ai luống cuống tay chân đón được, trầm giọng nói:

- Ta mặc kệ các người có xử lý được chuyện nội bộ hay không, nếu các người không muốn ta nhúng tay vào việc của các người cũng được. Nhưng minh ước này các người hãy ký trước đi, sau đó thong thả tự giải quyết chuyện của mình.

Mấy ngày nay Bi Cuồng vẫn luôn bị dao động, đến tận sáng nay lúc ăn cơm mới kịp phản ứng. Nội bộ các ngươi có xử lý tốt hay không thì liên quan cái rắm gì tới ta!

Dù sao thì nhiệm vụ của ta chỉ là làm sao cho các ngươi ký khế ước là được, còn về chuyện nội bộ các ngươi có ý kiến gì khác không…. Có quan trọng sao? Bởi vì căn bản các người không có đường từ chối. Các người vui vẻ cũng được, không vui vẻ cũng được, nhất định vẫn phải ký!

Nếu có ai bất mãn thì bảo kẻ đó rửa sạch cổ đi, hội trưởng lão các bộ lạc bên kia tự nhiên sẽ phái cao thủ đến giải quyết tất cả những kẻ không phục.

Các lãnh đạo bộ lạc Hoa Hạ có vẻ khó xử. Trên thực tế, hôm qua sau khi trở về bọn họ đã mở một cuộc họp bất thường ngoài giờ. Trên cơ bản hội nghị này bao gồm tất cả những người có thân phận địa vị ở Hy Vọng Chi Thành.

Kết quả bàn bạc cuối cùng là nếu thực sự không chống lại được cũng chỉ có thể ký kết minh ước, rồi chịu nhục.

Người Hoa Hạ có thể co có thể duỗi.

Nằm gai nếm mật là trò xiếc lão tổ tông chơi nhiều rồi.

- Các hạ chờ một lát.

Một vị lãnh đạo lên tiếng.

Thấy đám người này có vẻ thức thời, sát ý từ đáy lòng Bi Cuồng thu liễm lại vài phần.

Để tạo thêm áp lực cho đám người này, tay phải Bi Cuồng mở ra, hướng lên trời.

- Ra đi…

Ầm ầm!

Khí tức ngột ngạt mà táo bạo khiến cho tất cả mọi người trong Hoang Vu mê cung, bao gồm cả Hi Vọng Chi Thành được xây dựng bên ngoài Hoang Vu mê cung đều chấn động theo.

Khí tức kinh khủng đột nhiên giáng xuống.

Rống!!! Một tiếng gào thét phẫn nộ chấn thiên liệt địa, bầu trời đầy mây bỗng bị thổi tan.

Một con quái vật khổng lồ từ trong hư không từng bước đi ra. Bộ lông màu đỏ vàng như một đại dương óng ả, dưới ánh mặt trời nhiễm lên một tầng ánh sáng màu đỏ như máu.

Cơ thể đen kịt vừa xuất hiện đã áp sập đại địa, mặt đất bị phá vỡ, lá chắn bảo vệ cho Hoang Vu mê cung mà cục gạch Thần tính tạo ra đã bị xé rách.

Cửa hàng hai bên bị ép sập, bụi mù tràn ngập.

Cũng may trước đó nơi này đã được dọn trống, người ở đây đã được di chuyển đi từ vài ngày trước.

Mặt đất rạn nứt như mạng nhện, khe hở đen nhánh sâu hun hút, cục đá rơi xuống vang lên tiếng lọc cọc.

Vầng sáng màu vàng vô tận từ dưới chân con Thái Dương Hùng này càn quét bốn phía, gạch đá vỡ vụn rơi xuống cũng bị nhuộm thành màu vàng.

Hai cái răng trắng tinh như tuyết thò ra khỏi bờ môi, ấn ký mặt trời giữa mi tâm phát sáng rực rỡ, tiếng hít thở trầm muộn như sấm nổ, thân hình khổng lồ cao năm mươi tư mét như một toà núi nhỏ.

Ô ô ~~~

Ồ~~~

Các loại ngự thú đều hoảng sợ kêu lên.

Khí tức của ngự thú Thánh cấp khiến lòng bàn chân bọn chúng như nhũn ra.

Bi Cuồng rất hài lòng nhìn hiệu quả do ngự thú của mình tạo ra.

Đây chính là sức mạnh!

- Rống!

Đột nhiên Thái Dương Hùng trở nên táo bạo, phẫn nộ đập xuống đất.

Đông!

Hai cánh tay rắn chắc đập xuống mặt đất.

Dư ba tạo ra sóng lớn, sóng xung kích màu trắng lan ra bốn phương tám hướng, đánh bay tất cả mọi thứ xung quanh.

Cũng may còn có cường giả ngự sử đang chờ đợi trong bóng tối, nếu không thì không biết trong mấy người lãnh đạo bọn họ sẽ chết mất mấy người.

Thái Dương Hùng quay sang một hướng nào đó, ngửa mặt lên trời gào thét, tiếng gầm tú điếc tai làm vỡ nát không biết bao nhiêu thủy tinh.

Nhưng không biết có phải chỉ là ảo giác hay không, những người nhìn thấy cảnh này đột nhiên nảy ra một suy nghĩ trong đáy lòng, một suy nghĩ không thể tưởng tượng nổi, hình như con Thái Dương Hùng này đang sợ hãi.

Những người khác nhìn theo ánh mắt của Thái Dương Hùng,

nơi đó vạn dặm không mây, không có gì hết.

Bi Cuồng đã nhận ra có gì đó không ổn. Làm ngự sử của Thái Dương Hùng, thông qua huyết khế hắn cảm giác được Thái Dương Hùng đang run sợ. Mặc dù lúc này nó có vẻ hung mãnh, nhưng chỉ là phô trương thanh thế, hắn đã cực kỳ quen với tính cách và thói quen của nó.

Nhưng điều này lại càng khiến hắn cảm thấy không thể hiểu nổi. Thái Dương Hùng là ngự thú Thánh cấp cao giai, phẩm chất lại không thấp, coi như đối mặt với quái vật Thánh cấp đỉnh phong cũng không sợ hãi như thế.

Chẳng lẽ…. Bi Cuồng cảm thấy có chút không ổn.

Ào ào ào…

Tiếng sóng biển nhàn nhạt bên tai, từ xa tới gần.

Mới đầu chỉ có mình Bi Cuồng nghe thấy, sau đó tất cả mọi người trong Hy Vọng Chi Thành đều nghe được tiếng thuỷ triều mãnh liệt kia.

Một vòng màu lam lấp lánh ở chân trời không ngừng tiếp cận.

- Đó là cái gì?

Có người tự lẩm bẩm.

- Hình như đó là biển?

- Sao trên trời lại có thể có biển?

Một ngự sử không thể tưởng tượng nổi nói.

Hải dương xanh thẳm mênh mông vô biên quét sạch thiên khung, tất cả mây trên trời bị xé nát như bông, rồi bị cuốn vào thuỷ triều.

Sóng lớn trùng trùng điệp điệp quét ngang bát phương, thanh thế chấn thiên, tựa như có ức vạn con trâu rừng đang phi nước đại phóng về phía trận hình địch nhân.

- Chuẩn Thần!

Bi Cuồng hít sâu một hơi, rít ra hai tiếng từ trong kẽ răng.

- Con gái, tuyệt đối đừng hạ sát thủ, đánh nó trọng thương là được rồi.

Bàn Đại Hải vòng quanh Phong Bạo Thuỷ Ma Chu nhỏ giọng dặn dò. Lúc này ông bố già nhìn qua có vẻ hèn mọn.

Một linh hồn nào đó trốn sâu trong thức hải nhìn cảnh này, thờ ơ lạnh nhạt, cười lạnh không thôi.

- Ồ? Không phải ngươi nói tên này muốn ăn mình sao? Ta muốn giết ai còn cần ngươi quản sao?

Hai cái nhện trảo thon dài như trường đao của Phong Bạo Thuỷ Ma Chu xoa xoa nhẹ.

- Dĩ nhiên là không phải, chủ yếu là vì phía sau gia hoả này còn một đám Chuẩn Thần. Cha biết con gái cha là mạnh nhất, nhưng cha không muốn nhìn con bị thương.

Bàn Đại Hải nói như một người cha tràn đầy tình thương.

- Vậy giữ thì lưu lại cho con cẩu hùng này một mạng.

Nương theo một tiếng cười khẽ, cái nhện trảo thứ ba bên trái của Phong Bạo Thuỷ Ma Chu nâng lên, tựa như một khung pháo cao xạ chờ phát động.

Sưu…

Nhắm chuẩn, xạ kích!

Thuỷ mâu màu băng lam phá vỡ sóng biển, từ trên trời giáng xuống như Hải Thần phán quyết!

Ầm ầm!

Không khí bị đánh bạo, tiếng nổ liên tiếp quanh quẩn trong thiên địa.

Tàn ảnh màu xanh nối liền trời đất, xuyên thủng cả lĩnh vực của Thái Dương Hùng, sau đó đâm rách da lông, xé rách cơ bắp cường tráng, đập vỡ cả xương cốt cứng rắn của nó, rồi từ phía sau phá thể mà ra.

Ầm!

Thái Dương Hùng cứ thế bị ghim chặt xuống mặt đất.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 634: Trở Về

- Ngao ô. . . Ngao ô.

Tiếng rống của Thái Dương Hùng không còn kiên cường như trước đó nữa mà trở nên vô cùng suy yếu, hoảng sợ giãy dụa trên mặt đất. Nhưng cây trường mâu này đã đâm xuyên qua thân thể nó, cho nên nó không thể động đậy được, vô số máu tươi không ngừng chảy ra ngoài từ miệng vết thương.

Máu tươi chảy vào trong vết nứt trên mặt đất. Thái Dương Hùng thần lực vô song, nhưng vào giờ phút này Thái Dương Hùng lại không thể nhổ cây trường mâu kia ra được.

Sắc mặt Bi Cuồng đột biến, liên tiếp lui về phía sau mấy bước đứng ở bên người Thái Dương Hùng, tay trái sờ lấy cánh tay của Thái Dương Hùng, bộ lông thô to như thể dây thừng bị hắn nắm trong tay, mồ hôi thấm ướt lòng bàn tay.

Sóng lớn gào thét mãnh liệt, sắc trời trầm xuống, gió lốc xé rách trời đất.

Hai điểm đen một lớn một nhỏ từ trên trời giáng xuống.

Nhìn như thiên thạch từ không trung đập xuống vậy.

Ầm!

Phong Bạo Thủy Ma Chu lên sân.

Trong nháy mắt rơi xuống đất Cao Bằng đã lặng lẽ giải trừ hợp thể với Bàn Đại Hải.

- Hả?

Phong Bạo Thủy Ma Chu nhạy bén nhìn thấy Cao Bằng tách ra từ trong cơ thể của Bàn Đại Hải, bốn con mắt bên phải toàn bộ đều chuyển qua khóa chặt Cao Bằng.

Bốn con mắt còn lại thì giám thị bốn phía, một con mắt trong đó nhìn chằm chằm Thái Dương Hùng.

- Ta và hắn ký kết khế ước bình đẳng, quan hệ hợp tác.

Bàn Đại Hải vốn không muốn giải thích, nhưng vẫn nói ra.

Phong Bạo Thủy Ma Chu nhìn Cao Bằng và cả Bàn Đại Hải thật sâu, cuối cùng vẫn không nói gì thêm.

Bi Cuồng gắt gao nhìn chằm chằm Cao Bằng. Mặc dù không biết cái con quái vật cấp Chuẩn Thần này có phải là ngự thú của người kia hay không, nhưng mà nó đến đây tuyệt đối không thoát khỏi liên quan với người kia.

Ngự thú của mình cũng là bị cái con quái vật cấp Chuẩn Thần này đóng đinh ở trên mặt đất.

Nghĩ tới đây Bi Cuồng nhất thời cảm thấy tràn đầy khuất nhục, trầm giọng cất tiếng:

- Ta là trưởng lão của liên minh bộ lạc, thực lực của các hạ khiến ta tâm phục khẩu phục. Ở bên trong liên minh bộ lạc chúng ta có không dưới mười vị Ngự Sử cấp Chuẩn Thần, bọn họ đều thích kết giao bằng hữu, tin tưởng dù các hạ chỉ có một mình nhưng đôi khi cũng phải có nhu cầu tài liệu. Một người tìm kiếm khẳng định không tiện, các hạ có thể trao đổi với liên minh bộ lạc chúng ta.

- Không cần, nếu như bộ lạc Hoa Hạ chúng ta cần chống cự dị tộc tự nhiên sẽ xuất thủ, nhưng không phải thông qua loại phương thức hợp tác này.

Bàn Đại Hải lặp lại những lời Cao Bằng đã thông qua huyết khế nói cho nó biết một cách ngăn nắp trật tự.

- Ngươi là bộ lạc Hoa Hạ? ? ? !

Tam quan Bi Cuồng gặp trùng kích.

Đáy lòng chấn kinh không gì sánh kịp.

Loại cảm xúc khó mà miêu tả này kịch liệt giống như lúc lần đầu tiên hắn có được ngự thú của mình vậy.

Bộ lạc Hoa Hạ lại có Ngự Sử cấp Chuẩn Thần! ! !

Bi Cuồng suýt chút đã điên rồi. Nguyên tố ở trái đất khôi phục cũng chỉ là chuyện trong mấy năm này mà thôi, tuyệt đối không đến mười năm.

Thời gian mười năm có được một Ngự Sử cấp Chuẩn Thần, Bi Cuồng đột nhiên cảm thấy nỗ lực của chính mình nhiều năm như vậy có phải đều cho chó ăn hay không.

Cho tới bây giờ hắn chưa từng nghe nói qua một Ngự Sử nào có thể từ con số không trong vòng mười năm có được ngự thú cấp Chuẩn Thần.

Đây căn bản không phải thần thoại, mà là chuyện rất khủng bố.

Nếu như nói thứ Bi Cuồng nhận được chính là sự hoảng sợ, vậy thì những cao tầng Hoa Hạ kia nhận được chính là vui mừng.

Bi Cuồng kia nói đó là một Chuẩn Thần?

Nếu như trước đó có lẽ những cao tầng kia còn không biết điều này mang ý nghĩa gì, nhưng sau khi bọn họ trải qua chuyện vừa rồi, tận mắt nhìn thấy uy thế của ngự thú Thánh cấp và cả tràng cảnh Phong Bạo Thủy Ma Chu một chiêu miểu sát Thái

Dương Hùng như thế nào.

Như vậy hiện tại thái độ của bọn họ đối với Cao Bằng hoàn toàn chính là kính như thần nhân.

Ông Lưu đứng ở trong đám người tay run lên một cái suýt chút nữa đã nhổ đứt râu mình, đau đến mức hắn vội vàng mở to hai mắt.

- Chuẩn. . . Chuẩn Thần?

Tiểu Bằng vậy mà lại ngưu bức đến như thế.

Sắc mặt Từ Thanh Chỉ đờ đẫn. Nếu có người nói cho nàng thiếu đổng thu phục một con ngự thú Thần cấp thì nàng cũng tin tưởng, có cái gì mà thiếu đổng không làm được chứ.

Nhìn bóng lưng Cao Bằng, trên mặt Từ Thanh Chỉ hiện lên một nụ cười nhẹ, quả nhiên thiếu đổng là ưu tú nhất.

- Rống. . .

Bạch Long nghiêng đầu nhìn về phía Phong Bạo Thủy Ma Chu, mắt rồng trợn to. Báo động nguy hiểm từ sâu trong linh hồn nhắc nhở nó mau chóng rời đi, cái con Phong Bạo Thủy Ma Chu này cực kỳ nguy hiểm.

Không giống với những người khác đều đặt lực chú ý ở trên thân Phong Bạo Thủy Ma Chu, Kỷ Hàn Vũ chỉ nhìn chăm chú bóng lưng Cao Bằng, đáy mắt tràn đầy cảm khái.

Hắn tất nhiên rõ ràng con Phong Bạo Thủy Ma Chu kia không phải ngự thú của Cao Bằng. Hơn nữa lấy đẳng cấp linh hồn lực hiện tại của đứa cháu ngoại này cũng không đủ duy trì hắn ký kết với một con ngự thú cấp Chuẩn Thần trong thời gian ngắn như vậy được.

Có điều hắn ngược lại nhận ra Bàn Đại Hải ở bên cạnh, nhìn bộ dạng quen thuộc của Bàn Đại Hải và con nhện kia khiến Kỷ Hàn Vũ có chút suy đoán. Có lẽ con cá này là con cháu của con nhện kia, sau khi bị bắt nạt bèn đi tìm trưởng bối hỗ trợ.

Cũng không biết Tiểu Bằng có bị ủy khuất gì hay không, nhất định loại quái vật cấp Chuẩn Thần này không phải dễ mời như vậy.

Người khác chỉ nhìn thấy sự huy hoàng của Cao Bằng, còn hắn lại chỉ chú ý tới nỗi vất vả của Cao Bằng.

Phong Bạo Thủy Ma Chu thong thả ung dung đi đến trước người Thái Dương Hùng, vuốt nhện sắc bén cắt tới trên người nó. Cuối cùng nhắm ngay bộ vị nào đó, nhẹ nhàng đâm xuống dưới.

Da Thái Dương Hùng bị cắt đứt như một tờ giấy.

Cơ bắp màu đỏ lộ ra trong không khí, Phong Bạo Thủy Ma Chu cúi đầu đi đến gần nhẹ nhàng ngửi ngửi.

- Huyết dịch thật sự rất thơm thuần.

Thái Dương Hùng trợn trắng mắt lên chuẩn bị giả chết.

Nhện trảo đâm rách một cái gân bắp thịt vừa lớn lại mập, huyết tương chảy ra khắp nơi. Phong Bạo Thủy Ma Chu thấm mấy giọt máu tươi để vào trong miệng cẩn thận nhấm nháp.

Phong Bạo Thủy Ma Chu si ngốc cười nói,

- Mùi vị này quả thật là mỹ vị, ấm áp, so với máu lạnh lẽo trong hải dương kia thì ngon hơn nhiều lắm.

Nghe đến đó, Thái Dương Hùng suýt chút nữa đã ngất đi.

Cao Bằng thọc hai tay vào trong túi quần đi về phía Bi Cuồng,

- Tin rằng ngươi đã nghe nói qua tên của ta, ta tên là Cao Bằng.

Bi Cuồng đầu tiên là sửng sốt một chút, trong đầu suy tư cái tên Cao Bằng này là ai. Rất nhanh sau đó thân thể Bi Cuồng run lên, trong mắt mang theo hoảng sợ nồng đậm và vẻ không dám tin.

- Ngươi. . . Ngươi. . .

- Đừng có mà ngươi ngươi ngươi nữa. Trở về nói cho trưởng lão hội các ngươi biết, người Hoa Hạ chúng ta từ xưa đến nay chính là một dân tộc yêu thích hòa bình, ở trong lịch sử trái đất thì trên cơ bản người Hoa Hạ chúng ta không có loại thuyết pháp chiến tranh này!

Cao Bằng cười nhạt nói.

- Chúng ta ghét nhất là chiến tranh!

Các cao tầng Hoa Hạ: . . .

Tổ tiên của chúng ta yêu thích hòa bình sao? Hay là ta đang đọc một lịch sử giả thế!

Quần chúng ăn dưa vây xem: . . .

Lịch sử người Hoa Hạ chúng ta rõ ràng chính là một bộ lịch sử chiến tranh đấy có biết không hả?

- Hơn nữa thực lực các tộc nhân của ta không đủ, hiện tại đi cũng không giúp được chuyện gì, ngược lại sẽ làm mọi người phải phân tâm chiếu cố, đến lúc đó còn ảnh hưởng đến Ngự Sử của các người.

Cao Bằng dừng một chút rồi nói ra.

- Hơn nữa lấy thực lực bây giờ của bọn họ đi chiến trường cũng sẽ mất mạng.

Trong lòng Bi Cuồng nghẹn một cục, hắn rất muốn nói một câu thật ra gọi các ngươi đi qua chính là làm bia đỡ đạn mà thôi.

- Cho nên việc liên minh ta thấy hãy quên đi, ngươi nói xem? Ta tin tưởng ngươi cũng cho là như vậy.

Mặt Bi Cuồng lộ ra vẻ khổ sở,

- Ta. . . Ta cũng cho là như vậy. Nhưng mà ta nói vô dụng, chuyện này phải được các Ngự Sử Chuẩn Thần trong trưởng lão hội quyết định mới xong.

- Đương nhiên ta biết các ngươi có Ngự Sử cấp Chuẩn Thần, hơn nữa còn không chỉ một vị.

Cao Bằng cười cười.

- Cho nên không cần ngươi nhắc nhở ta.

- Nhưng mà vậy thì thế nào?

Cao Bằng nói một cách ngả ngớn:

- Ở thời kỳ chiến tranh mấu chốt của các ngươi. . .

Nụ cười trên mặt Cao Bằng nhanh chóng tàn lụi, sắc mặt cũng biến thành âm trầm như nước:

- Các ngươi xác định muốn nhiều thêm một địch nhân cấp bậc Chuẩn Thần nữa sao?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 635: Bộ Lạc Chấn Kinh

Cuối cùng Phong Bạo Thủy Ma Chu đại phát từ bi, thả cho Bi Cuồng và Thái Dương Hùng đi. Nhưng trước khi đi, Thái Dương Hùng cũng phải để lại một lễ vật, đó là cái tay trái của nó.

Đối với quái vật Thánh cấp thì gãy một cánh tay cũng không được coi là bị thương nghiêm trọng, chỉ cần một thời gian sau là có thể mọc lại.

Dù Bi Cuồng cực kỳ uất nghẹn, nhưng ít ra vẫn còn hơn là mất mạng, cho nên hắn đành xoa mũi chấp nhận.

Thái Dương Hùng cũng không còn uy phong như khi mới được triệu hoán ra nữa, chỉ đứng thẳng ngẩng đầu ném một cánh tay r, nó mất quá nhiều máu nên da lông không còn bóng loáng sáng lóa nữa. Bi Cuồng uốn lượn ngồi trên gáy nó, bên trái Bi Cuồng là Bi Viễn, con trai hắn.

Sắc mặt Bi Cuồng không nhìn ra được hỉ nộ, chỉ chăm chú nhìn thẳng về phía trước.

Bi Viễn thấp thỏm nhìn sắc mặt cha bên cạnh.

- Cha, cha không sao chứ ạ?

Bi Viễn nhỏ giọng hỏi.

Bi Cuồng quay sang nhìn Bi Viễn. Bi Viễn thấy mặt phụ thân, theo thói quen bắn run lên, còn tưởng phụ thân muốn đánh mình.

Chủ yếu là vì Bi Cuồng vẫn tạo áp lực tâm lý quá lớn cho hắn.

- Không có việc gì.

Giọng nói của Bi Cuồng vẫn trầm thấp như thế. Trầm mặc một lát, hắn nâng bàn tay thô ráp nhẹ nhàng xoa đầu Bi Viễn, giống như khi Bi Viễn còn bé, thích nhất là ôm một cục băng ngồi bên cạnh Bi Cuồng, được cha xoa xoa đầu.

- Quay về huấn luyện cho tốt, bồi dưỡng ngự thú cho tốt. Chiến tranh sắp xảy ra rồi, thân phận gì bối cảnh gì cũng chỉ là hư ảo, dù con có là con của ta cũng sẽ không có bất kỳ ưu đãi nào. Ngược lại, những dị tộc kia sẽ còn muốn giết con hơn.

Bi Cuồng lại ngẩng đầu nhìn phía trước, từ tốn nói.

- Vâng, con biết rồi.

Bi Viễn vội vàng gật đầu.

- Có thể con quái vật cấp Chuẩn Thần kia không phải ngự thú của hắn.

Đột nhiên Bi Cuồng nói.

- Cái gì?

Bi Viễn rất kinh ngạc, còn tưởng mình nghe lầm:

- Cha… vậy chẳng phải chúng ta đã bị lừa sao?

- Bị lừa thì sao? Quái vật cấp Chuẩn Thần là hàng thật giá thật, chỉ là không hiểu sao nó lại nghe theo lệnh của hắn. Đó có phải ngự thú của hắn hay không thì có còn quan trọng nữa sao?

Bi Cuồng có cách nhìn rất thoáng.

- Về nhà không được nói lung tung, nếu có người hỏi thì cứ nói là ngự thú Chuẩn Thần của hắn.

Bi Cuồng híp mắt lại. Lúc này, người đàn ông nhìn có vẻ thô kệch cuồng dã này lại lộ ra vẻ khôn khéo hoàn toàn khác lúc trước.

- Vậy…bọn họ sẽ tin sao?

Bi Viễn vẫn hơi thấp thỏm, bởi vì chính hắn cũng không tin. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy quái vật cấp Chuẩn Thần, chỉ sợ sẽ không ai tin một ngự sử hai mươi mấy tuổi đã có được ngự thú cấp Chuẩn Thần.

- Tin hay không là chuyện của bọn họ, nhưng nói thế nào là chuyện của chúng ta. Huống hồ… Không phải hắn có một con quái vật cấp Chuẩn Thần thật sao? Tin hay không, tới nhìn là biết.

Nói xong Bi Cuồng lại nhắm mắt lại.

Cũng không thể chỉ có một mình mình ăn thiệt thòi. Nếu không, mình sẽ trở thành chuyện cười mất. Nếu có nhiều người chịu thiệt một chút, đến khi ấy cũng sẽ có người chia sẻ với mình.

Thế giới Phương Hóa. Thực ra thế giới Phương Hóa có hai cách gọi, một là thế giới Phương Hóa, hai là thế giới Thiên Phương, gọi thế nào cũng hợp lý.

Thời Thượng Cổ, nhóm bộ lạc đầu tiên phát hiện ra thế giới này gọi nó là thế giới Thiên Phương. Về sau càng nhiều bộ lạc tới, bọn họ phân bố ở các nơi trên thế giới, cũng diễn hóa ra các khẩu âm khác nhau, cái tên thế giới Phương Hóa này là thời sau gọi.

- Chuyện kia thế nào rồi, Bi Cuồng bên các ngươi vẫn chưa về sao? Không phải tên kia luôn mắt cao hơn đầu, dù là Thần Minh cũng không để vào mắt à? Tại sao giờ lại như đồ liệt dương thế?

Biểu cảm trên mặt Lôi Ngọ tràn đầy châm chọc trào phúng.

- Yên tâm, Bi Cuồng đang trên đường trở về.

Sắc mặt Bi Hổ giống như vừa ăn một bát phân. Hắn vừa nhận được tin bí mật của Bi Cuồng truyền về, khiến cho tâm tình rất khó chịu, lúc này lại thấy khuôn mặt vô sỉ của Lôi Ngọ.

- Về rồi, Bi Cuồng đại nhân về rồi.

Nơi xa vọng lại tiếng hoan hô của người trong bộ lạc.

Bi Hổ hừ lạnh một tiếng đi tới chỗ tiếng hô.

…

- Cái gì? Nhiệm vụ thất bại rồi sao?

Khi biết tin này, không chỉ Lôi Ngọ mà tất cả người trong bộ lạc đều ngây ra.

- Sao có thể? Bi Cuồng đại nhân là ngự sử Thánh cấp đó… Nhất định đại nhân đang nói đùa với chúng ta phải không?

Có người miễn cưỡng cười hỏi.

- Không phải. Em vợ của chú ta có truyền tới một tin tức ngầm, bộ lạc Hoa Hạ có ngự sử cấp Chuẩn Thần.

- Ngự sử cấp Chuẩn Thần? Ngươi đang nói đùa sao?

Một người bên cạnh hoảng sợ hỏi.

Làm sao lại có ngự sử cấp Chuẩn Thần? Bộ lạc Hoa Hạ mới có bao nhiêu năm? Bọn họ có được bao nhiêu ngự sử?

Ách… hình như bọn họ có rất nhiều ngự sử, nhưng có bao nhiêu ngự sử đỉnh cấp?

Ngự sử Hoàng cấp có lẽ không hơn nổi mười người!

Ngự sử Đế cấp cũng mới chỉ nghe nói có một mình Cao Bằng, tại sao đột nhiên lại xuất hiện một ngự sử cấp Chuẩn Thần?

Một ngự sử cấp Chuẩn Thần đại biểu cho cái gì? Đại biểu bọn họ có tiềm lực trở thành bộ lạc đỉnh cấp!

Bộ lạc Hoa Hạ cũng có tiềm lực tấn thăng thành bộ lạc đỉnh cấp.

Cấp Chuẩn Thần và Thánh cấp tuy chỉ cách nhau một ngưỡng cửa, nhưng trên thực tế lại là một vực sâu. Không ít ngự thú Thánh cấp đỉnh phong vẫn bị vây trong vực sâu này, thậm chí bọn họ cũng không biết làm sao để đột phá…

Không giống như Đế cấp đột phá lên Thánh cấp là cần ngưng tụ được lĩnh vực, chỉ cần thực lực của ngự thú Đế cấpđạt tới một giá trị nào đó liền có thể thuận nước đẩy thuyền.

Nhưng mà từ Thánh cấp đột phá lên cấp Chuẩn Thần thì không phải đơn thuần chỉ cần có thực lực là được.

Còn cần có phương pháp đặc biệt.

Tương tự như vậy, không chỉ có bộ lạc nhỏ này chấn kinh, bao gồm cả ba bộ lạc cấp đỉnh cấp khi nhận được tin tức này cũng vội day day hai tai mình, sợ đã nghe nhầm.

- Nếu vậy thì thiên phú của hắn không chỉ đơn giản là kinh khủng thôi đâu, ta hoài nghi hắn là một Thần Minh nào đó chuyển thế.

U Hoàng Minh băng lãnh nói:

- Chuyện thế này… không phải chưa từng xảy ra.

- Hắn không phải Thần Minh chuyển thế. Ta đã từng gặp qua đứa bé đó, Đại Tế Ti của bộ lạc chúng ta cũng rất thích hắn.

Lão tộc trưởng bộ lạc Bạch Long lên tiếng.

U Hoàng Minh trầm ngâm một lát:

- Vậy Chuẩn Thần kia chưa chắc đã là ngự thú của hắn.

Rất có thể đó chỉ là viện binh hắn mời tới.

- Được rồi, đừng phí thời gian thảo luận vấn đề này nữa. Vậy ngày mai ta sẽ đi thăm người hắn mời tới trợ giúp.

U Hoàng Minh nói:

- Nếu ngự thú hắn mời đến không cẩn thận bị ta đánh chết, nể mặt bộ lạc Bạch Long và Đại Tế Ti của các ngươi, ta tha cho hắn một mạng. Nhưng mà bộ lạc Hoa Hạ kia phải ngoan ngoãn ký kết khế ước đi.

- Nếu ngự thú của ngươi bị đánh chết thì sao?

Mộc Huyền Lão của bộ lạc Thanh Thần cười ha hả hỏi, vuốt vuốt bộ râu trắng, cười trên nỗi đau của người khác.

Ách…

U Hoàng Minh cứng họng. Người đàn ông lạnh như cục băng này nhanh chóng đội mũ lên, che khuất khuôn mặt của mình trong bóng tối.

- Thiên Thủ Vô Diện Phật của ta không thể thua!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 636: Phong Bạo Thủy Ma Chu Vs Thiên Thủ Vô Diện Phật

Lão gia gia đầu trọc của bộ lạc Thần Mộc chép miệng, nhìn chằm chằm gò má U Hoàng Minh nói:

- Cũng còn tốt là ngươi vẫn chưa nói sau khi khiêu chiến kết thúc ngươi liền về nhà kết hôn.

- Ngươi đang nói cái gì?

U Hoàng Minh sửng sốt một chút,

- Ta sớm đã kết hôn. . . ý ngươi nói là cưới tiểu thiếp sao?

U Hoàng Minh nghi ngờ nhìn về phía Thanh Thần Nguyên, tên này ỷ vào bản thân mình tuổi tác lớn sống được lâu, từ trước đến giờ đều luôn già mà không đứng đắn.

Đối với những lời đồn đãi này trước kia U Hoàng Minh luôn luôn xem như lời nói vô căn cứ, nhưng hôm nay hắn có hơi tin tưởng. . .

- Không phải cưới tiểu thiếp.

Lão gia gia đầu trọc khoát khoát tay.

- Nói ngươi cũng không hiểu.

Đợi sau khi U Hoàng Minh đi xa, lão gia gia đầu trọc mới lấy ra một quyển sách từ trong túi, trên trang bìa là tiểu thuyết mạng nào

đó của nước Hoa Hạ trước tai biến.

- Thì ra đây chính là flag à, hôm nay rốt cuộc thấy được tận mắt.

Lão gia gia đầu trọc dùng chót lưỡi liếm liếm ngón tay, sau đó niết trang sách lật sau trang.

. . .

Sáng sớm, mặt trời từ từ bò lên từ phía chân trời.

Đám người trong Hi Vọng Chi Thành khổ cực trồng trọt, máy cày đất và máy gieo hạt lao vụt trên bình nguyên, một tòa tường vây cao lớn đang xây dựng ở phần cuối bình nguyên.

Tổng cộng có ba tầng tường vây, phụ cận mỗi một tòa tường vây thi công đều có Ngự Sử Vương cấp trấn thủ, phụ trách cảnh báo.

Chỉ cần có quái vật Hoàng cấp xâm lấn, lập tức thông báo cho tổng bộ Hy Vọng Chi Thành, sau đó tổng bộ sẽ phái Ngự Sử Hoàng cấp đến giải quyết quái vật xâm lấn.

Về phần tường vây có dùng được hay không. . . Vẫn là có tác dụng tâm lý.

Chí ít những cao tầng này thì cho là như vậy, có thể làm cho dân chúng an tâm.

A Ban được triệu hoán đi ra, thân thể khổng lồ như một ngọn núi đứng sừng sững ở trên bình nguyên. Nhất là ở trên địa hình vùng bình nguyên này, dù cho có cách hơn trăm dặm cũng có thể rõ ràng trông thấy thân thể A Ban.

Thời đại này cần anh hùng, cũng cần Ngự Sử đỉnh cấp.

Hình thể khổng lồ, A Ban có thể so với ngọn núi không thể

nghi ngờ là đã nâng lên lá cờ này.

Cao Bằng và cả Kỷ Hàn Vũ cùng với một đám cao tầng ngồi ở trên đầu A Ban. Cao Bằng xây dựng một quảng trường nhỏ ở trên đỉnh đầu A Ban, còn có một ngôi biệt thự riêng nữa.

Là chọn dùng phục thức kết cấu xếp gỗ.

Trên bầu trời trống không đột nhiên lóe lên hào quang sáng chói, kim quang sáng ngời như một vòng mặt trời thật to từ từ bay lên.

Kèm theo thứ này còn có cái hình chiếu khổng lồ kia, mảng lớn âm ảnh bị ném rơi trên mặt đất.

- Cái đó là. . .

Có người khiếp sợ ngẩng đầu nhìn lên trên đỉnh đầu.

Trên bầu trời một tôn Thiên Thủ Vô Diện Phật giống như bê tông đồng thau, đen kịt phảng phất một tòa núi nhỏ lơ lửng trên bầu trời.

Một ngàn cánh tay sau lưng hiện lên hình quạt nhẹ nhàng trôi nổi, tựa như một mặt bình phiến (1) mở ra.

- Có dám chiến một trận!

m thanh như hồng chung đại lữ vang vọng ở trong thiên địa.

- Vốn nghe nói nơi đây có chuẩn thần nên cố ý đến khiêu chiến, nhưng có chuẩn thần nào dám đánh với ta một trận hay không?

Giọng nói của Thiên Thủ Vô Diện Phật càng lúc càng lớn hơn.

- Hừ, nói nhảm thật nhiều!

Một tiếng rống giận dữ, kèm theo tiếng rít phát ra kịch liệt trên bầu trời.

Trong không gian bốn phía thân thể Thiên Thủ Vô Diện Phật đột nhiên hiện ra từng tia sóng gợn, xuyên thấu qua sóng gợn nửa trong suốt nhìn sang, đó là từng sợi từng sợi tơ cơ hồ trong suốt ở bốn phía Thiên Thủ Vô Diện Phật tạo thành một đạo thiên la địa võng.

- Ti ti.

Bên trong mạng nhện che khuất bầu trời đột nhiên nhảy ra một thân ảnh khổng lồ, trong lúc Thiên Thủ Vô Diện Phật còn chưa kịp phản ứng thì đã xông đến trước người nó, hai cái nhện trảo giống như Tru Thần Chi Mâu kéo dài thẳng tắp đâm thẳng về phía mặt của nó.

Mặc dù bị Phong Bạo Thủy Ma Chu chiếm được tiên cơ, nhưng Thiên Thủ Vô Diện Phật phản ứng không chậm chút nào, trong nháy mắt khi công kích rơi xuống trước người mình thì đã đầu ngửa về sau một cái, đồng thời vô số bàn tay sau lưng kia phô thiên cái địa lôi kéo ra ảo ảnh đầy trời đập về phía Phong Bạo Thủy Ma Chu đang đánh tới.

- Oanh!

Ầm ầm ầm!

Lòng bàn tay khép lại tuôn ra từng sợi từng sợi khí màu trắng.

Vô số sóng khí đan vào một chỗ hóa thành mảng lớn sương trắng, khuôn mặt Thiên Thủ Vô Diện Phật trơn bóng biến mất ở bên trong sương trắng, yên tĩnh, tường hòa.

Sương trắng tiêu tán, Phong Bạo Thủy Ma Chu không thấy tăm hơi, nhưng ở mi tâm của Thiên Thủ Vô Diện Phật có một cái lỗ nhỏ. Lỗ nhỏ không sâu, từng sợi sương mù màu vàng nhạt từ bên

trong lỗ tràn lan ra bên ngoài.

Thật lâu, Thiên Thủ Vô Diện Phật mới trầm giọng nói:

- Lợi hại.

Dứt lời thân thể Thiên Thủ Vô Diện Phật trầm xuống, bả vai đè ép xuống phía dưới, thiên thủ sau lưng thì như thể hoa sen nở rộ chỉ hướng bầu trời.

Khoảng cách ở giữa mỗi một cánh tay đều giống nhau như đúc, cơ bắp kéo căng, tựa như chứa đầy dây cót.

Thiên thủ xoay tròn, năm ngón tay khép lại, sát ý ngưng tụ ——

- Phật vẫn tận diệt.

Ầm ầm ầm ầm ầm!

Thiên thủ nháy mắt biến mất, căn bản nhìn không thấy tung tích thiên thủ, chỉ có thể nhìn thấy hào quang màu vàng kim nhạt đầy trời đan dệt trong hư không, cuối cùng toát ra một đóa hoa sen vàng chầm chậm nở rộ.

Duy mỹ tinh xảo.

Qua hồi lâu rốt cuộc hoa sen vàng dần dần dập tắt.

Thiên la địa võng do Phong Bạo Thủy Ma Chu bố trí trên bầu trời triệt để bị xé thành phấn vụn.

- Không có mạng nhện, ngươi lấy cái gì đánh với ta.

Thiên Thủ Vô Diện Phật nói một cách ngạo nghễ.

- Đây chính là cái lưới mà hôm qua ta bỏ ra một đêm thời gian mới bố trí ra. . . Ngươi cứ như vậy mà xé nát rồi!

Một giọng nữ khàn khàn vang vọng trong hư không.

Sau một khắc hư không vặn vẹo, Phong Bạo Thủy Ma Chu từ trong hư không bò ra, đi mỗi một bước, khí tức trên thân nhất thời trở nên càng khủng bố.

Ầm ầm ——

Sắc trời ám trầm xuống, thiểm điện đan dệt.

Màu sắc trên người Phong Bạo Thủy Ma Chu cũng nhanh chóng biến tối, từ màu lam sẫm trực tiếp lột xác thành màu xám tuyệt vọng.

Ầm ầm.

Một tiếng sét rơi xuống, tốc độ Phong Bạo Thủy Ma Chu cũng không ngừng tăng vọt gấp ba. Nếu như nói trước đó Thiên Thủ Vô Diện Phật còn có thể miễn cưỡng đuổi theo cái bóng của Phong Bạo Thủy Ma Chu, hiện tại hoàn toàn chỉ có thể dựa vào giác quan thứ sáu mà phán đoán.

. . .

- Tốc độ của nàng thật nhanh.

Sau khi Cao Bằng và A Ngốc hợp thể lại ngửa mặt nhìn lên chiến trường trêm bầu trời, ngay cả linh hồn chi lực của A Ngốc cũng không thể bắt giữ cái bóng của Phong Bạo Thủy Ma Chu, chỉ có mỗi một lần nó công kích trong sát na đó mới sẽ dừng lại bộc lộ ra thân ảnh của mình.

- Đây tuyệt đối không phải di truyền từ thiên phú của ngươi.

Cao Bằng nói với vẻ rất khẳng định.

- Nó là con của ta!

Bàn Đại Hải gấp, lúc này có thứ nhất định phải tranh thủ.

- . . . Ta chưa hề nói nàng không phải là con của ngươi.

Cao Bằng im lặng,

- Ta chỉ nói là thiên phú tốc độ của nàng tuyệt đối không phải di truyền từ ngươi, tốc độ của mẫu thân nàng hẳn là rất nhanh.

Lúc này Bàn Đại Hải mới gật đầu,

- Tạm được, tốc độ mẫu thân của nàng là rất nhanh, nhưng mà mẫu thân của nàng am hiểu nhất không phải tốc độ, mà là một loại lực lượng rất cổ quái.

Nói thì nói như thế, nhưng niềm kiêu ngạo trong giọng nói kia của Bàn Đại Hải vẫn có thể thấy được rõ ràng!

Rõ ràng mấy ngày trước còn bày ra một bộ dáng cực kỳ ghét bỏ, hiện tại đã bắt đầu vì thiên phú của lão bà và con gái mình mà kiêu ngạo rồi. Quả nhiên. . . Tất cả động vật giống đực đều là một khuôn mẫu.

Sau khi tốc độ hình thành nghiền ép, trừ khi có được thủ đoạn khắc chế, bằng không cũng chỉ có thể bị động bị đánh mà thôi.

Năng lực của Thiên Thủ Vô Diện Phật đều không có biện pháp khắc chế, bởi vậy chỉ có thể đem thiên thủ bảo vệ chỗ yếu hại quanh thân mình, sau đó mở ra lĩnh vực như vỏ trứng gà bảo vệ mình mà thôi.

Tàn ảnh Phong Bạo Thủy Ma Chu thỉnh thoảng hiển hiện, mỗi một lần đều đánh tan lĩnh vực của Thiên Thủ Vô Diện Phật sau đó tạo thành vết thương trên thân thể Thiên Thủ Vô Diện Phật.

Mười phút trôi qua.

Thiên Thủ Vô Diện Phật cũng không chịu được nữa, gầm nhẹ

một tiếng xoay người bỏ chạy.

(1)Bình phiến(屏扇): Bình phong thông thường có dạng nhiều phiến gỗ ghép lại như cánh cửa xếp, có thể trang trí, chạm khắc hoặc dán tranh vẽ lên.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 637: Thận Thần

Đợi đến khi Thiên Thủ Vô Diện Phật trốn xa, mây đen trên trời mới tán đi.

Phong Bạo Thủy Ma Chu gõ gõ vuốt nhện của mình,

- Có chút cứng rắn, làm cho lão nương đập đến tê rần.

Phong Bạo Thủy Ma Chu thắng lợi là việc nằm trong dự liệu của Cao Bằng.

Bởi vì trước đó hắn đã nhìn thấy thuộc tính của Phong Bạo Thủy Ma Chu. Cứ cho là Thiên Thủ Vô Diện Phật rất mạnh, nhưng mà so sánh với Phong Bạo Thủy Ma Chu thì vẫn kém không ít.

【Tên quái vật】: Phong Bạo Thủy Ma Chu

【Đẳng cấp quái vật】 : Cấp 97 (Chuẩn thần)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Thần Thoại / Phẩm chất Thần Thoại

【Thuộc tính quái vật】 : Hệ Thủy / Hệ Không Gian

【Bộ vị thần hóa】: Vuốt nhện, con mắt, nội tạng.

【Lĩnh vực quái vật】: Hư vô thủy ma lĩnh vực

【Năng lực quái vật】: Phong nhận phá giáp Lv9, vuốt nhện phong bạo Lv10, thân thể linh mẫn Lv9, chưởng khống Thủy nguyên tố Lv10, không gian thân hòa Lv7, siêu thần kinh phản xạ Lv9.

【Đặc tính quái vật】: Lưới vô hình (ở địa hình tùy ý đều có thể bố trí ra ô lưới tiến hành bắt giữ con mồi, đồng thời có thể dùng để che giấu thân ảnh của chính mình.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Hao phí nguyên tố chi lực ngưng kết ra lưới vô hình ở khu vực tùy ý.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Tốc độ di chuyển của Phong Bạo Thủy Ma Chu có thể được tăng thêm khi ở bên trong khu vực lưới vô hình ngưng tụ, đồng thời nó có thể nghỉ lại và tự do xuyên toa ở bên trong không gian lưới vô hình.

Nhắc nhở: Lưới vô hình ở trong hoàn cảnh Thủy hệ thì bản thân sẽ có được năng lực khôi phục.)

Thời Khắc Giết Chóc (thiên phú đặc thù di truyền từ mẫu hệ.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Sau khi kích hoạt Thời Khắc Giết Chóc có thể làm cho tốc độ di chuyển của túc chủ tăng vọt trong khoảng thời gian ngắn, trình độ tăng trưởng có quan hệ với cường độ nhục thể của bản thân túc chủ. Đồng thời đạt được tăng trưởng thị lực phối hợp với tốc độ, tốc độ phản ứng, lực bộc phát.

Nhắc nhở: Thời Khắc Giết Chóc kéo dài nhiều nhất một giờ, sau khi kết thúc thì lực phản ứng của túc chủ sẽ bị suy yếu biên độ nhỏ.)

Phá Ma Chi Nhận (giết chóc cực đoan là tiến hóa, mỗi một vũ khí đều là binh khí giết chóc hàng đầu.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: vuốt nhện của Phong Bạo Thủy Ma Chu sẽ có được hiệu quả phá ma đặc thù, có thể tạo thành hiệu quả phá hoại đối với một số hộ giáp đặc biệt.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Vuốt nhện của Phong Bạo Thủy Ma Chu trở nên đặc biệt cứng rắn, cũng biến thành rất sắc bén.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Đây là một Thần duệ, bởi vì trường kỳ khuyết thiếu tình thương của cha làm cho tính cách của nó trở nên hỉ nộ vô thường, thích đem con mồi cắt thành từng khối thịt sau đó chậm rãi nhấm nháp. Chán ghét tạp âm, chán ghét bầu không khí náo nhiệt.

Phong Bạo Thủy Ma Chu chính là một con đã trưởng thành đến hình thức thích khách táo bạo đẳng cấp rất cao.

Phương thức giết chóc của nó vô cùng đơn giản, chỉ dựa vào mỗi vuốt nhện của nó mà thôi.

Tựa như thái thịt vậy, xoạt xoạt xoạt ~

Chân nhấc lên rồi hạ xuống.

Con mồi lập tức sẽ bị cắt thành tiểu thịt khô mà nàng thích ăn nhất.

Giải quyết xong Thiên Thủ Vô Diện Phật, phần bụng Phong Bạo Thủy Ma Chu phun ra lượng lớn sợi tơ trong suốt, sợi tơ dây dưa trong hư không, cuối cùng hóa thành một tấm lưới vô hình thật lớn.

Mỗi một sợi tơ đều đang điên cuồng kéo dài, nơi cuối cùng của đường cong là hư vô, thế nhưng một lát đã trải đầy bầu trời, cuối cùng dần dần biến mất ẩn nấp trong hư không.

Vuốt nhện của Phong Bạo Thủy Ma Chu gảy mấy lần trong hư không, sau đó lập tức biến mất ở bên trong mạng nhện, khiến Bàn Đại Hải muốn qua giao lưu tình cảm cha con với nàng phải ăn bế môn canh.

Thế giới Thiên Phương, sau khi Thiên Thủ Vô Diện Phật trở về thế giới của mình mới khôi phục mấy phần cảm giác an toàn.

Nhìn khắp xung quanh, xác nhận tên kia không có đuổi theo,

sau đó Ngự Sử và ngự thú mới giải trừ hợp thể.

Trên mặt U Hoàng Minh còn có vết mồ hôi chưa khô, lau lau mồ hôi trán.

U Hoàng Minh hít sâu một hơi, nghĩ đến lời nói hùng hồn trước khi xuất phát của mình, lúc trước thổi đến cao bao nhiêu, hiện tại mặt liền đau bấy nhiêu.

Hắn thật sự là không dám đi đến chỗ của trưởng lão hội, bằng không không biết sẽ bị chế giễu như thế nào nữa.

Nghĩ nghĩ một hồi, U Hoàng Minh liền bảo Thiên Thủ Vô Diện Phật trực tiếp mang mình trở về bộ lạc Huyền Hổ.

- Haiz, tại sao Hoàng Minh hắn trở lại rồi.

Một số Ngự Sử đứng đầu bộ lạc Huyền Hổ nhận ra được khí tức của Thiên Thủ Vô Diện Phật.

Thiên Thủ Vô Diện Phật rơi vào một cái sơn cốc trong bộ lạc. Tòa sơn cốc này bốn bề toàn núi, ngọn núi giống như bình chướng hoàn toàn che đậy Thiên Thủ Vô Diện Phật.

Gió lốc gào thét xoay quanh ở trong sơn cốc không chịu rời đi.

Thiên Thủ Vô Diện Phật thiên thủ quy nhất, gục đầu xuống nghỉ ngơi lấy sức, gió lốc diễn tấu ở trên người của nó, làm cho màu sắc trên kim thân trở nên càng thêm nhấp nháy chói mắt hơn.

U Hoàng Minh đi tới trên vách sơn cốc mở ra một chỗ trong nham động, trước cổng có một cây Bồ Diệp Định Phong Thụ cao năm mét, ngăn chặn hết tất cả gió lốc ở ngoài cửa.

Không gian trong nham động rất lớn, U Hoàng Minh rót cho mình một ly nước lạnh, hung hăng nốc hai ngụm, bịch một tiếng nện ly ở trên mặt bàn.

Tiếng hít thở đặc biệt nặng nề, U Hoàng Minh không muốn suy nghĩ về trận chiến hôm nay.

Hắn không phải là chưa từng thua qua, cũng không phải là thua không nổi, U Hoàng Minh chính là luôn cảm thấy có chút không thoải mái.

- Hoàng Minh, làm sao vậy. Nghe nói con trở về cũng không tới gặp ta một chút mà đã trực tiếp trốn vào sơn cốc rồi, chẳng lẽ con coi thúc phụ là người ngoài sao?

Bên ngoài hang đá truyền tới tiếng bước chân, một nam tử dung mạo có năm sáu phần tương tự với U Hoàng Minh, nhưng tóc mai đã điểm bạc, con ngươi sắc bén như ưng nhanh chân đi đến.

- Thúc phụ.

U Hoàng Minh thở dài một hơi, đứng dậy bái trưởng bối một cái.

- Không có gì, chỉ là ở bên ngoài khó chịu, muốn trở về thôi!

U Hoàng Minh lắc đầu không muốn nhiều lời.

- Ta còn không biết tính tình của con sao. Nói đi, có phải lúc so đấu với ai bị thua hay không. . . Con đấy, từ nhỏ đều là một bộ tính tình tranh cường háo thắng, dù cho đạt đến chuẩn thần cũng vẫn như vậy.

Có thể nói hắn như vậy cũng chỉ có người đàn ông trước mắt này, U Hoàng Minh cười khổ nói:

- Thúc phụ người. . .

Cuối cùng U Hoàng Minh vẫn đem chuyện xảy ra trong mấy ngày nay báo cho thúc phụ biết.

- Thì ra là như vậy. . . Luận bàn có thắng có thua, đây là

chuyện rất bình thường.

U Cốc Lam vừa cười vừa bảo.

- Chỉ cho phép con đánh thắng người khác, không cho người khác đánh thắng con sao?

- Không phải. . . Chỉ là con vừa nói Thiên Thủ Vô Diện Phật sẽ không bại, nhưng sau đó lập tức liền thua.

U Hoàng Minh rất thất vọng.

- Con thật là.

U Cốc Lam lắc đầu, cái thằng cháu này của mình so đo công danh lợi lộc được mất quá nặng.

- Có lẽ đồ vật mà con để ý, ở chỗ của người khác, người ta đã sớm quên rồi.

U Cốc Lam nói với vẻ bình tĩnh.

- Nếu đã trở về thì hãy nếm thử thịt muối do thúc phụ con làm đi, ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, sau đó lại về bên kia.

. . .

Ầm ầm, trời đất quay cuồng, đấu chuyển tinh di.

Lúc này chính là ban đêm, bầu trời ở trái đất đầy sao lóng lánh, tinh hà treo ngược.

Bầu trời bị xé nứt ra một góc.

Ngân Hà đầy trời như thác nước cọ rửa, hải lượng nguyên lực chảy ngược vào.

Thực vật trên trái đất điên cuồng sinh trưởng, thực vật quấn

quanh ở trên phế tích thành thị thỏa thích sinh trưởng, mỗi một phút trôi qua đều đang xảy ra biến dạng thật lớn.

Vũ trụ mênh mông bên ngoài trái đất đột nhiên di động, trông như thể một góc hộp che đậy bị mở ra.

- Một ý niệm thiên địa dị biến, đây chính là uy lực của thần. . .

Trên đỉnh núi Côn Lôn, lão tộc trưởng bộ lạc Bạch Long ngước đầu nhìn lên tinh hà.

Ở hai bên sau lưng ông ta đứng rất nhiều Ngự Sử, lúc này đều đang kinh ngạc nhìn tinh hà kịch biến.

- Năm đó Thận thần diễn hóa Tinh Thần vũ trụ che đậy một góc trái đất, lập xuống hai vạn năm ước hẹn. Thận thần cũng ở chỗ này ngủ say hai vạn năm. . . Hiện tại đã đến giờ, Thận thần rốt cuộc cũng thức tỉnh rồi!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 638: Ngón Tay Gãy

Ảo ảnh đầy trời như đang tỏa ra ánh sáng lung linh, sương mù màu sắc rực rỡ kèm theo tinh hà cùng nhau biến mất.

Ở trong hư không mênh mông, một viên cầu màu đỏ rực to khoảng chừng bằng gian phòng trôi nổi ở giữa không trung, mặt ngoài viên cầu có hố nhỏ rậm rạp chằng chịt.

Sương mù màu sắc rực rỡ kia là từ bên trong mấy cái hố này phun ra nuốt vào, hư không chấn động, toàn bộ trái đất đều bị dị tượng vô tận che chắn bao khỏa.

Có Chân Long đang gầm thét, có Phượng Hoàng đang bay lượn, Bách Tí Cự Nhân cao như núi cuồng hống chấn thiên, Titan phẫn nộ đang chém giết với chư thần.

Dị tượng xuất hiện, cuối cùng chầm chậm tiêu tán.

Tựa như sương mù sáng sớm tiêu tán trong hư không. Chờ đến khi sương mù đã tiêu tán, trong hư không một mảnh trống rỗng, đã không thấy tung tích Thận thần đâu.

Một ngọn núi trong dãy núi Côn Luân đột nhiên sụp đổ.

Đợi đến khi bụi mù tán đi, vị trí ngọn núi sụp đổ trước đó xuất hiện một vùng thông đạo không gian.

Trông như thể một tấm vải lớn bị xé rách, mà diện tích thông đạo thì càng ngày càng có xu thế mở rộng hơn.

Lấy ngọn núi này làm trung tâm, thông đạo không gian đang không ngừng khuếch tán, kéo dài về phía hai bên. . .

- Đi.

Lão tộc trưởng bộ lạc Bạch Long cũng ngây người. Mặc dù biết sẽ có thông đạo không gian, nhưng mà vẫn không nghĩ tới thông đạo không gian này vậy mà lại lớn đến như thế.

Tổ tông chưa từng nói với chúng ta!

Đuôi Bạch Long vừa vẫy đã cuốn hết tất cả Ngự Sử lên trên bầu trời. Đứng ở trên lưng Bạch Long, bọn họ trông thấy mặt đất dưới chân đang điên cuồng run rẩy, toàn bộ trái đất đều đang kịch biến.

Hải lượng nguyên tố từ trong thông đạo vỡ vụn chảy về phía trái đất.

Ầm ầm, ầm ầm.

Hải lượng nguyên tố ở cửa thông đạo đan vào một chỗ, sắc thái sặc sỡ như ẩn như hiện.

Cảnh sắc chung quanh và cả các ngôi sao trên đỉnh đầu đều đang phát sinh biến hóa.

- Tộc trưởng, không gian thông đạo lớn như vậy. . . chuẩn bị trước đó của chúng ta trở thành công cốc rồi.

Bạch Hãn hít một ngụm khí lạnh, có chút đau trứng.

- Cũng không nhất định, chúng ta cũng có bố trí ở địa phương khác trên trái đất, chỉ là thiếu tiên cơ mà thôi.

Lão tộc trưởng lắc đầu nói ra.

Cùng thời khắc đó, nước ở trong bốn đại dương đều đang điên cuồng gào thét, nước biển nhấn chìm bờ lục địa.

Lúc này trái đất tựa như một cái nam châm thoát ly chủ thể,

sau khi cái bình chướng ở giữa biến mất đã lựa chọn hòa làm một thể với chủ thể.

Ầm ầm ầm ~

Chờ chủ thể tiếp xúc với một mặt kia sẽ thành cổng vào nối tiếp giữa trái đất và Cửu Thiên Thập Địa. Cái cổng vào nối tiếp này lấy sơn mạch Côn Luân và sơn mạch Himalaya làm hai đầu trên dưới, bao gồm cả một khu vực lớn ở chính giữa toàn bộ đều bị trùng điệp với Cửu Thiên Thập Địa.

Dị biến một mực kéo dài đến tận hai tiếng đồng hồ sau mới kết thúc.

Sau khi dị biến kết thúc, sơn mạch Côn Luân và sơn mạch Himalaya hòa vào trong một mảnh quần sơn rộng lớn mênh mông bát ngát, phóng tầm mắt nhìn lại mảnh quần sơn rộng lớn này căn bản không nhìn thấy cuối cùng.

Ở chính giữa quần sơn, một ngón tay đứt nằm ngang trên không trung của dãy núi, chỉ đường kính của ngón tay thôi đã đến hơn ngàn mét, về phần chiều dài lại càng không biết bao nhiêu.

Mặt cắt của ngón tay đứt kia vô cùng bóng loáng, toàn bộ máu thịt, biểu bì và xương cốt đều bị cắt một cách chỉnh tề.

Càng quỷ dị hơn là lớp da ngoài của ngón tay gãy kia lại có màu nâu, bên trên mọc đầy hoa văn cây cối.

Từng viên từng viên bọng máu to lớn bại lộ ở bên trên mặt cắt.

Kèm theo đó còn có mùi vị tanh ngọt thuần túy trong không khí.

Một đầu ngự thú Bạch Giao Long ngửi thấy mùi vị thơm ngọt lan tràn trong không khí, con mắt nháy mắt trở nên đỏ bừng. Sau

một khắc trong cổ họng phát ra âm thanh kỳ quái, sau đó thể tích không ngừng bành trướng, phía sau lưng nhanh chóng nhô lên hai cái bọc nhỏ, bọc nhỏ càng lúc càng lớn, mặt ngoài nứt ra từng vết rạn, từ bên trong chảy ra nước mủ màu vàng.

- Không tốt, ngự thú của ta mất đi khống chế rồi!

Sắc mặt của chủ nhân ngự thú đột ngột thay đổi.

- Ngao!

Đại lượng huyết dịch màu đỏ chảy ra từ trong khe hở giữa những chiếc vảy màu trắng của Bạch Giao Long, nhanh chóng nhuộm toàn thân Bạch Giao Long thành một con Hồng Long. Hai cái bọc nhỏ nhô lên sau lưng bị vỡ tan, mọc ra hai cái cánh mỏng gầy trơ cả xương.

Bạch Giao Long biến dị đột nhiên quay đầu há cái miệng rộng đầy nước bọt ra cắn về phía chủ nhân của mình.

Hô — — Một cái cự thủ do Thủy nguyên tố tạo thành chợt bắt lấy con Bạch Giao Long này, hệt như là bắt một con gà con vậy.

- Hô. . .

Lúc này Ngự Sử của Bạch Giao Long mới kịp phản ứng, lưng áo phía sau toàn là mồ hôi lạnh.

- Rống rống!

Gần như cũng ngay lúc đó, hai con ngự thú khác trong đội ngũ cũng xảy ra triệu chứng biến dị hệt như vậy.

- Chúng ta đi trước!

Giọng nói của lão tộc trưởng trầm xuống.

Ngũ Trảo Bạch Long cuốn lấy đoàn người rời khỏi nơi đây.

Sau khi bọn người lão tộc trưởng Bạch Long bộ lạc rời khỏi, không có bất kỳ ai phát hiện, trong những dãy núi non khổng lồ với diện tích có thể so sánh với đại lục Châu Phi này đột nhiên trở nên náo nhiệt. . .

Ven rừng rậm, những cái cây cao lớn rậm rạp đung đưa xào xạc, tán cây rậm rạp trông như thể tóc của yêu ma điên cuồng chập chờn.

Bỗng nhiên, một gốc Châm Quỳ thụ vừa thấp vừa thô mở bừng mắt ra!

Vỏ cây thô ráp điên cuồng sinh trưởng, mọc ra vô số gai ngược dày đặc, đầu nhọn của lá cây rủ xuống phía dưới, trông hệt như xúc tu của con bạch tuộc vậy, tỏa ra xích mang tinh hồng. Những cái rễ cây giống như mấy con rắn chui ra từ trong đất bùn, quấn lấy nhau hóa thành ba cái chân tráng kiện.

Mà đây chỉ là vừa mới bắt đầu.

Trong rừng rậm bạt ngàn, từng cây từng cây đại thụ lâu năm sống lại.

Không chỉ như vậy, có một số vốn chính là quái vật hệ Thực Vật thì càng điên cuồng biến dị, hóa thành từng đầu từng đầu lão yêu lâu năm nhấc lên trận trận ác phong.

Mấy Thụ Yêu sống lại này điên cuồng xông về phía trái đất.

Bọn nó không biết mệt mỏi, không có cảm giác đau đớn, vừa nhìn thấy quái vật thì lập tức điên cuồng cùng nhau tiến lên.

Những nơi chúng đi qua ngay cả xương cốt đều không còn lại, ngay cả huyết dịch nhỏ xuống đất cũng đều bị hấp thu sạch sẽ.

. . .

Liên quân bộ lạc đã yên lặng chờ đợi ở phụ cận Thần Nông Giá từ sớm rốt cuộc cũng nhìn thấy đối thủ chờ đã lâu.

Chỉ là. . . bộ dáng hiện tại của đám đối thủ kia có hơi kỳ quái.

Ngay từ đầu khi Trạch Viên vừa nhìn thấy mấy vạn con Thụ Yêu chạy đến trước mặt, trên mặt mang theo ý cười nhẹ nhõm, hắn vẫn luôn mang sắc mặt âm trầm chợt lộ ra nụ cười hiếm thấy,

- Không gì hơn cái này, bản sự của người dị tộc chỉ có một chút xíu như vậy thôi sao, trong đám Thụ Yêu kia có một số hình như chỉ mới đến cấp Tinh Anh thôi.

- Ha ha, không phải trong đó còn có mấy con quái vật cấp Lĩnh Chủ đấy sao?

Một người bên cạnh cười nói.

Trong dự liệu của bọn họ có thể sẽ là đại quân ngự thú mấy chục vạn hơn trăm vạn che trời phủ đất vọt tới, bên trong có ngự thú Thánh cấp thậm chí còn có cả Chuẩn Thần.

Nhưng không nghĩ tới lại chỉ là một đám quân không chính quy như vậy.

- Tộc trưởng, những quái vật này rất kỳ quái, có lẽ chỉ là bộ đội tiền trạm dò đường mà thôi. . .

Một lão giả đứng bên cạnh Trạch Viên nhắc nhở. Mặc dù kẻ địch yếu chút là chuyện tốt, nhưng mà một màn hiện tại nhìn qua quá kì quái, vẫn phải cẩn thận là hơn.

- Không sao, chỉ là số lượng nhiều một chút mà thôi, giết nhiều một chút sau đó sẽ trống đi. Đừng quên bộ lạc Độc Chiểu chúng ta am hiểu nhất là đối phó với loại quân không chính quy mà số lượng lại nhiều này.

Trạch Viên xua tay cho biết không sao.

Dứt lời Trạch Viên bèn phái một tên hảo thủ trong bộ lạc tiến lên giải quyết mấy con quái vật kia.

Về phần những người còn lại tiếp tục núp trong bóng tối.

Trên mi tâm của con Quái Oa lam lục đan xen mọc ra một cái sừng màu đỏ to bằng cái thớt từ trong rừng cây nhảy ra, móng vuốt phủ đầy vảy nhỏ túm chặt mặt đất.

Phần da bụng của nó phồng lên thành một quả cầu tròn.

- Oa ——

Sóng âm màu xanh nhạt bay ra từ trong miệng nó, hình thành sóng âm cuồn cuộn nhanh chóng càn quét qua mấy vạn con Thụ Yêu này.

Thời gian như thể đứng im, động tác của mấy vạn con Thụ Yêu đều đồng thời dừng lại, rồi ầm ầm ngã xuống đất ngay lúc đó.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 639: Trạch Hải

Ta tên là Trạch Hải, là một ngự sử Đế cấp của bộ lạc Độc Chiểu.

Ông nội của ta là Trạch Viên, là tộc trưởng của bộ lạc Độc Chiểu.

Chỉ có một số người trong nội bộ bộ lạc Độc Chiểu biết thân phận của ta, bọn họ rất hạn chế tiết lộ thân phận của ta với người ngoài tộc. Bởi vì…ta là một đứa con riêng, mẹ ta là tiểu công chúa của một bộ lạc đối địch, cha ta cũng bị dư đảng bộ lạc đối địch đã bị thôn tính kia giết chết.

Chính vì vậy, mẹ ta đã bị chính tay ông nội xử tử.

Nhưng… có liên quan gì tới ta chứ?

Ta sinh ra cũng không thể thay đổi được điều đó. Đã không thể thay đổi, vậy ta sẽ học cách chấp nhận nó.

Cách đây không lâu, ông nội triệu tập một phần cường giả của bộ lạc tiến về tổ địa, trong danh sách đó có tên ta. Nguyên nhân rất đơn giản, vì ngự thú của ta là một trong số ít ngự thú Đế cấp có năng lực phi hành.

Đối thủ của chúng ta là các dị tộc sinh sống ở Cửu Thiên Thập Địa.

Bọn họ cũng có thể ký kết huyết khế với ngự thú như chúng ta, thực sự ta rất muốn biết những dị tộc này cao thấp thế nào.

Trạch Hải ngồi xổm trên lưng ngự thú của mình, dưới chân hắn là một con Khôi Độc Giác Tích.

Nhè nhẹ vuốt ve cái sừng nhọn trên đỉnh đầu Khôi Độc Giác Tích, Trạch Hải híp mắt nhìn về phía trước. Quanh thân Khôi Độc Giác Tích lượn lờ sương độc màu xanh nhạt, khi nó vỗ cánh, mùi hôi thối bốc lên nồng nặc.

- Tộc trưởng, phía trước có rất nhiều quái vật Thụ Yêu đang tới gần, số lượng không dưới trăm vạn.

Trạch Hải báo lại với Trạch Viên tin tức mình vừa thăm dò được.

- Ầm ầm…

Mặt đất dưới chân hơi rung lên.

- Có cảm giác được khí tức của quái vật Đế cấp hay Thánh cấp không?

Trạch Viên nhàn nhạt liếc Trạch Hải.

Trạch Hải lặng lẽ lắc đầu:

- Không cảm giác được. Nhưng ta cũng thấy có bầy Thụ Yêu từ hướng khác tới gần chúng ta.

Có tiếng gió vù vù trên đầu, hai ngự sử bộ lạc Độc Chiểu khác phụ trách giám sát tứ phương cũng quay về phục mệnh.

- Báo cáo tộc trưởng, chúng ta không thấy ngón tay gãy mà người bộ lạc Bạch Long nhắc đến trong các thông đạo nối với Cửu Thiên Thập Địa ở gần đây, nhưng trên đường đi đã gặp rất nhiều quái vật.

Hai người này lắc đầu nói.

- Hử? Không thấy sao?

Trạch Viên nhíu mày. Hai ngày trước người của bộ lạc Bạch

Long có nói với hắn như vậy.

Lại là thông đạo không gian, lại là ngón tay gãy nằm ngang bầu trời, điều này khiến cho đáy lòng Trạch Viên dâng lên vài phần lo lắng.

Nhưng mà tộc nhân mình phái đi đã báo lại là không thấy ngón tay gãy kia, chẳng lẽ người của bộ lạc Bạch Long đã lừa mình? Hay là bọn họ đã vụng trộm mang nó đi?

Nhưng hiện giờ chiến tranh vừa mới bùng phát, dù bộ lạc Bạch Long có suy nghĩ gì khác cũng sẽ không nên làm vậy??? Vào lúc này, Bạch Thông Minh không phải kẻ có tầm nhìn ngắn như vậy.

Thời gian gần đây, bộ lạc Độc Chiểu của họ đã lừa giết rất nhiều quái vật Thụ Yêu ở gần Thần Nông Giá dựa vào đặc tính tấn công phạm vi lớn của ngự thú hệ độc, thi thể Thụ Yêu đã đắp thành mấy tòa núi nhỏ gần đó. Đề phòng ngừa bất trắc xảy ra, bọn họ nhịn đau thiêu rụi hết đám thi thể Thụ Yêu này.

Chỉ có một vài cái xác Thụ Yêu có đẳng cấp cao mới được giữ lại, có giá trị không nhỏ, nhìn nụ cười trên khuôn mặt Trạch Viên là biết.

- Được rồi, có thể là nhìn lầm.

Trạch Viên lên tiếng:

- Hai ngày nay, số yêu quái Thụ Yêu tấn công chúng ta đã bắt đầu tăng lên nhiều, rất có thể trong đó sẽ có quái vật Đ cấpế, phải cẩn thận hơn. Gần đây chúng ta đã giết trên dưới ngàn vạn con Thụ Yêu rồi, cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ trưởng lão hội giao cho bộ lạc Độc Chiểu chúng ta.

- Đã hiểu.

Đường chân trời phía xa, Thụ Yêu khắp núi đồi ào ào đổ tới như thủy triều, bọn chúng có rất nhiều giống loài, bao quát tất cả các loại cây.

Vì thiên phú nên kích thước của Thụ Yêu tương đối lớn, đâu đâu cũng có Thụ Yêu cao tới mấy chục mét, hơn trăm mét. Nhưng phần lớn có đẳng cấp không cao, chỉ có cấp Tinh Anh hoặc Thủ Lĩnh.

Oanh!

Mặt đất run rẩy kịch liệt, dây leo thô to xé nát mặt đất như vô số con địa long nhấc lên sóng đất tận trời.

- Quái vật Đế cấp.

Trạch Viên bình tĩnh nói. Việc này vẫn nằm trong dự đoán của hắn.

Con rắn nhỏ màu trắng tinh vờn quanh bàn tay Trạch Viên run lên, hóa thành một tia chớp màu trắng, biến mất tại chỗ.

Răng rắn chạm vào dây leo, răng cọ phá da, mấy giọt nọc độc trong suốt theo vết thương len lỏi vào trong cơ thể dây leo.

Ánh sáng trắng lóe lên.

Trên cổ tay Trạch Viên lại lóe ra một con rắn nhỏ màu trắng.

Trạch Viên chậm rãi cúi đầu nhè nhẹ vuốt ve cái đầu nhỏ của con rắn. Sắc mặt tiểu lão đầu gầy gò này không có mảy may kinh hoảng.

Sau 0.1 giây, dây leo mới vừa rồi con hùng hùng hổ hổ đột nhiên rơi bộp xuống đất như một quả cà héo.

Dây leo khô héo rất nhanh, chỉ trong chớp mắt, một con quái vật Đế cấp đã bị độc chết.

Rống!

Tiếng gào thét tê tâm liệt phế từ trong bầy quái vật vang lên, một mảng Thụ Yêu lớn bị hất tung, rút lên, xé nát như cây cỏ bị bão tố quấn đi.

Ầm ầm.

Sóng khí cuồng bạo và lĩnh vực màu đỏ xanh nở rộ giữa bầy quái vật.

Còn chưa tới gần, cỗ khí tức bạo ngược hung tàn kia đã ập đến phô thiên cái địa.

- Thánh Cấp.

Trên mặt Trạch Viên rốt cuộc cũng thể hiện ra một biểu cảm dư thừa.

- Hẳn là có thuộc tính hệ Mộc, lại có thêm một khẩu phần lương thực nữa.

Trạch Viên cười nhạt nói. Sau đó thân thể hắn nhạt dần rồi biến mất, con rắn nhỏ quấn quanh cổ tay hắn cũng lớn vọt dài ra năm mét, to bằng bắp đùi một người trưởng thành.

Một vòng lĩnh vực màu trắng xanh từ trong cơ thể con rắn khuếch tán ra xung quanh.

Khác với những lĩnh vực kia, lĩnh vực bên ngoài cơ thể con rắn chỉ bao phủ khu vực đường kính mười mét xung quanh.

So với diện tích bao phủ động cái là hàng ngàn hàng vạn của lĩnh vực của các quái vật khác thì kích thước này rất nhỏ bé.

Trong lĩnh vực có rất nhiều sương mù dày đặc như thực thể xoay tròn, hoàn toàn bao phủ thân thể con rắn.

Điểm sáng màu trắng xông vào trong lĩnh vực màu lục, hai thân ảnh quấn lấy nhau, chỉ dư ba cũng khiến cho các quái vật khác không thể đến gần.

Trạch Hải nhìn thoáng qua chiến trường bên đó rồi thu ánh mắt lại, chuẩn bị hợp thể cùng ngự thú của mình.

Đột nhiên, chân hắn dẫm lên thứ gì đó cứng cứng.

Trạch Hải nhấc chân phải lên… thấy từ dưới mặt đất mọc lên một ngón giữa.

Đây là đồ chơi gì đây?

Trạch Hải ngây ra, tại sao dưới đất còn chôn một cái xác người?

Sau đó Trạch Hải thấy ngón tay này kéo ra một đạo tàn ảnh rồi chui vào giữa mi tâm của hắn.

Trạch Hải lạnh cả người, giơ tay sờ sờ mi tâm.

Mi tâm vẫn nhẵn nhụi hoàn hảo, không có vết lõm hay vết sưng.

- Không phải mình bị quái vật gì phụ thân chứ?

Trạch Hải nghĩ tới một vài loại quái vật có tập tính quái dị, năng lực chiến đấu chính diện của chúng không mạnh, nhưng rất quỷ dị, có thể giết người mà không ai biết.

Cuối cùng, con quái vật Thánh cấp kia đã bị Trạch Viên giết chết. Ngoài một bộ thi thể kịch độc mà chỉ ngự thú của Trạch Viên có thể sử dụng, con quái này còn cung cấp một viên tinh hạch quái vật Thánh cấp còn tươi mới.

Thu hoạch tương đối, Trạch Viên khá vui.

Thấy ông nội sắp quay lại, Trạch Hải liền chuẩn bị thông báo tình hình bên mình.

Nhưng trong đầu vừa xuất hiện suy nghĩ này, đột nhiên não hải của hắn trống rỗng, một cảm giác sợ hãi lớn lao khiến hắn lạnh toát cả người, thậm chí còn không thể kiểm soát cơ thể mình.

Chờ khi lấy lại được tinh thần, sau lưng hắn đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 640: Ma Liễu

Từ ngày đó khi trở về, Trạch Hải bỗng phát hiện mình dường như có được một năng lực kỳ lạ.

Chuyện này phải bắt đầu kể đến từ ngày đầu tiên hắn trở về.

Vào hôm đó, Trạch Hải về đến trong nhà mình, từ trong hầm ngầm lấy ra một chút thịt khô của quái vật Đế cấp dùng để nuôi nấng Ngự Thú. Lúc hắn chạm ngón giữa tay phải vào khóe miệng Ngự Thú, đột nhiên một cỗ lực lượng thần bí từ bên trong ngón tay truyền ra.

Sau đó hắn đã nhìn thấy trong miệng Ngự Thú Khôi Độc Giác Tích của mình phát ra tiếng gào thét khủng bố.

Thể tích Đại Tích Dịch không ngừng bành trướng, bằng mắt thường có thể nhìn thấy cơ bắp bành trướng, cốt cách trở nên tráng kiện, con mắt sung huyết, hàm răng sinh trưởng. Từ một đầu Đại Tích Dịch phiêu dật biến thành một đầu bạo long dữ tợn.

Khói độc quỷ dị màu xanh lục tràn ngập ở trong hư không, bên trong còn có chất lỏng màu đỏ thẫm tản mát ra mùi vị hư thối.

Trong vòng một đêm Ngự Thú của mình có sự thay đổi lớn lao.

Trong tộc có một số trưởng bối cũng phát hiện ra Ngự Thú của hắn phát sinh biến dị, hắn che dấu bằng cách lấy lý do Ngự Thú của mình nuốt phải loại trái cây nào đó nên phát sinh biến dị.

Sau đó một đoạn thời gian, Trạch Hải lấy lý do đi liệp sát quái vật ở dã ngoại để thử nghiệm năng lực mới một phen.

Hắn phát hiện ngón giữa của mình có được sức mạnh thần kỳ,

có thể biến dị tất cả những quái vật bị ngón tay giữa của mình chạm vào.

Sau đó Trạch Hải lại thử nghiệm thêm một phen. Hắn phát hiện năng lực này có thể bị ý chí chủ quan bản thân hắn tạm thời "Phong bế", cũng chính là hắn không cần phải lo lắng mình không cẩn thận dùng ngón giữa chạm vào người nào đó hoặc là Ngự Thú, sau đó bại lộ năng lực bản thân.

Sau đó hắn lại phát hiện ngón tay giữa mang đến cho mình năng lực cường hóa tựa hồ không có giới hạn!

Dường như bản thân mình có thể không ngừng cường hóa một con quái vật nào đó.

Hắn bắt được một con lợn rừng cấp Tinh Anh ngoài dã ngoại, lợi dụng năng lực bản thân không ngừng cường hóa nó. Sau mười ngày con lợn rừng này đã biến thành một quái vật màu đỏ cấp Lĩnh Chủ. Lớp da rắn chắc bị lột bỏ hoàn toàn, cơ bắp căng phồng và mạch máu bại lộ trong không khí, hư hư thực thực có được năng lực lây nhiễm ôn dịch. Đây là điều mà ngay từ đầu Trạch Hải không có phát hiện ra.

Bởi vì Khôi Độc Giác Tích của hắn chính là một đầu Ngự Thú Độc Hệ, có được năng lực chủ yếu là hủ độc có thể tạo thành hiệu quả cùng loại với lây nhiễm ôn dịch.

Lúc mời đầu, hắn chỉ cho rằng năng lực của mình chỉ mang đến tác dụng cường hóa, hiện tại xem ra tất cả quái vật bị hắn cường hóa quá đều sẽ có được năng lực lây nhiễm.

Trạch Hải sở dĩ không có tiếp tục phát triển thêm một bước nữa bởi vì trong thời gian hắn nghỉ ngơi ở bộ lạc, nhận được lệnh tập hợp quay về trái đất xử lý Thụ Yêu.

Trong số Thụ Yêu cũng có quái vật Đế cấp, thậm chí có người

từng phát hiện ra quái vật Thánh cấp. Tuy nhiên còn chưa từng phát hiện qua địch nhân cấp Chuẩn Thần.

Dị tộc chưa từng xuất hiện, nhóm cao tầng bộ lạc đã ôm tâm tư luyện binh.

Ở bên phía thế giới Hắc Vụ xa xôi, Cao Bằng cũng thông qua một ít con đường đạt được tin tức hiện trạng của trái đất.

Cao Bằng điều động A Ngốc đi bắt hai đầu Thụ Yêu mang về nghiên cứu một chút.

A Ngốc liền thuận tiện bắt một đầu Thụ Yêu Thánh cấp đưa về.

- A Ngốc, có phải ngươi đã hiểu lầm đối với hai chữ tùy tiện này hay không?

Cao Bằng nhìn xem đầu Thụ Yêu hình thù kỳ lạ bị A Ngốc một tay khóa chặt, đang cố gắng phóng thích lĩnh vực mạnh mẽ muốn thoát ra ngoài. Sau đó mỗi một lần đều bị ngăn chặn, nhìn qua cực kỳ thê thảm.

- Chủ nhân nói tùy tiện. . . Chắc hẳn là nói đến điều tốt nhất rồi.

A Ngốc tỉ mỉ tự hỏi bản thân sau đó nghiêm túc trả lời Cao Bằng,

- A Ngốc năng lực có hạn, chỉ có thể bắt nó. Nếu như chủ nhân cảm thấy ghét bỏ không thích, đợi A Ngốc đột phá Chuẩn Thần sau đó lại đi bắt một đầu cao cấp hơn về cho chủ nhân.

Cao Bằng,

- . . .

Nhìn qua bộ dáng nghiêm túc của tên gia hỏa A Ngốc này,

trong lòng Cao Bằng chợt cảm thấy ấm áp.

Những Ngự Thú khác của mình theo tuổi tác lớn lên đều có được chủ kiến riêng, có chủ kiến của bản thân cũng không phải là chuyện xấu, điều này đại biểu bọn chúng không phải băng lãnh máy móc, nhưng mà tuyệt sẽ không giống như A Ngốc, đối với mỗi câu nói của mình đều coi như thánh chỉ nhau đi chấp hành xử lý.

- Hiện tại bên phía trái đất có phải đang chiến đấu rất kịch liệt hay không?

Bởi vì Cao Bằng chú ý tới A Ngốc sau khi đi ra ngoài một chuyến trở về thì đẳng cấp đề thăng một cấp.

- Thi thể rất nhiều, linh hồn cũng rất nhiều.

A Ngốc trung thực nói.

Từ sau khi A Ngốc đột phá Thánh cấp, đẳng cấp đề thăng trở nên cực kỳ chậm chạp. Cho đến trước lúc nhận được mệnh lệnh từ Cao Bằng cũng chỉ mới tăng lên tới cấp 82. Lần này tiếp nhận nhiệm vụ đi trái đất một chuyến liền đề thăng một cấp, tăng lên tới cấp 83.

Điều này làm cho một số tính toán nhỏ nhặt trong lòng Cao Bằng ầm ầm khai hỏa.

Những người của thượng cổ bộ lạc không phải hy vọng kết minh cùng chúng ta sao. Tuy rằng Hoa Hạ tạm thời sẽ không cân nhắc đến việc kết minh cùng bọn họ, mà hiện tại lấy việc phát triển làm chủ đạo. Nhưng mà ta có thể lấy thân phận cá nhân đi trợ giúp bọn họ mà!

Cao Bằng càng nghĩ càng cảm giác ý nghĩ của mình có thể thực hiện.

Có Bàn Đại Hải và Phong Bạo Thủy Ma Chu ở cạnh, an toàn

của bản thân mình cũng không cần quá mức lo lắng. Bởi vì trước mắt thì chiến lực của A Ngốc so với Phong Bạo Thủy Ma Chu thì có cũng được mà không có cũng không sao.

Nhiều một cái A Ngốc hay thiếu một cái A Ngốc không có ảnh hưởng lớn.

Hiện tại trái đất là một vùng Tu La chiến trường, chính là cơ hội để A Ngốc đục nước béo cò. . . À nhầm, chính là thời cơ tuyệt hảo giúp A Ngốc tăng cường thực lực bản thân.

- Ừm, A Ngốc ngươi chờ ta thông báo cho bộ lạc Bạch Long bên kia một tiếng, sau đó ngươi lập tức đi qua trái đất trợ giúp những bằng hữu bộ lạc thượng cổ kia.

Cao Bằng nói với A Ngốc.

- Chủ nhân quả nhiên rất hiểu đại nghĩa.

A Ngốc rất bội phục với lòng dạ của chủ nhân mình.

Cao Bằng thoả mãn gật gật đầu, xoay đầu lại tỉ mỉ quan sát con quái vật hệ Thực Vật bị A Ngốc bắt về.

【 Tên quái vật 】: Cảm Nhiễm Chi Huyết Tinh Ôn Dịch Ma Liễu

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Phổ Thông / Phẩm chất Hoàn Mỹ (phẩm chất trước mắt / phẩm chất đỉnh phong)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 81 (Thánh cấp)

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Mộc / Hệ Độc

【 Năng lực quái vật 】: Huyết độc ôn dịch lv7, vỏ cây cứng rắn lv5, cành dẻo dai lv5, cường hóa khép lại lv5.

【 Lĩnh vực quái vật 】: Huyết độc lĩnh vực

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Hệ Thần Thánh, 2. Hệ Hỏa

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Vốn là một gốc Vương Đình Cái Vân Liễu Yêu Đế cấp, bị lây nhiễm pháp tắc vô danh, sau khi tiêu hao lượng lớn tiềm năng thì tấn thăng Thánh cấp. Trí tuệ hoàn toàn tan biến chỉ còn lại bản năng giết chóc.

Thì ra là một đầu quái vật Thánh cấp sơ kỳ có phẩm chất Phổ Thông, khó trách dễ dàng bị A Ngốc hàng phục như vậy.

Đẳng cấp cả hai không kém nhiều, A Ngốc còn chiếm cứ chút ít ưu thế.

Thế nhưng trên mặt phẩm chất cả hai còn có khoảng cách quá lớn, A Ngốc trọn vẹn cao hơn nó tới năm tầng phẩm chất.

Tinh Nhuệ, Hoàn Mỹ, Sử Thi, Truyền Thuyết, Thần Thoại.

Đầu Ma Liễu bị lây nhiễm này mới vừa phóng xuất lĩnh vực ra bên ngoài thân thể, A Ngốc nhẹ nhàng ấn tay phải vào thân cây một cái, tử vong chi khí bao bọc ở bên ngoài thân thể nó giống như một đám hổ đói nhào tới.

Lĩnh vực Ma Liễu phát ra còn không có ly thể liền bị tử khí ăn mòn sạch sẽ.

Tuy rằng huyết độc lĩnh vực của nó có thể tạo ra được hiệu quả ăn mòn, thế nhưng A Ngốc có phẩm chất quá cao, khí tức tử vong bên trong cơ thể A Ngốc còn tinh thuần hơn so với lĩnh vực của nó.

Đây là một đầu Thánh cấp thê thảm nhất mà Cao Bằng từng thấy, cũng là Thánh cấp yếu nhất.

Cao Bằng thậm chí hoài nghi hiện tại Đại Tử cấp 77 cũng có thể đè ép đánh nó . . .

Đương nhiên, cho dù là quái vật Thánh cấp yếu nhất, nó vẫn có giá trị rất lớn.

Cao Bằng triệu hoán Hắc Oa đi ra. Hắc Oa nhìn chằm chằm đầu Ma Liễu một lát, sau đó quay đầu nói với Cao Bằng:

- Không phải ngươi vẫn muốn đề thăng đầu Ngự thú Hệ Thực Vật kia sao, hiện tại có sẵn một biện pháp nhanh chóng rồi.

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 641: Di Hoa Tiếp Mộc

- Ngươi muốn nói đến Địa Ngục Vô Tướng Thụ?

Cao Bằng nói.

- Không phải, Địa Ngục Vô Tướng Thụ đã là Thánh cấp, cần một đầu quái vật đồng cấp làm gì.

Hắc Oa nói tiếp.

- Phương pháp này của ta cũng là trước đây trông thấy người khác làm qua như vậy, điều kiện tiên quyết chính là nhất định phải có phẩm chất cao hơn hai cấp bậc so với bên phía bị chiết cành, hơn nữa đều cần phải là quái vật hệ Thực Vật mới được.

Sau đó Hắc Oa nhẹ nhàng nói huyên thuyên một tràng liên tục bên tai Cao Bằng.

Cao Bằng liên tục gật đầu, như có điều suy nghĩ.

- Ta biết, việc đó có thể thử xem.

Tiểu Thảo đã trưởng thành đến cấp 71 bị Cao Bằng gọi tới, bên kia là Ma Liễu bị A Ngốc trấn áp không thể động đậy.

Cao Bằng để cho Bàn Đại Hải phun ra Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha, sau đó lại bảo A Ngốc đánh cho Ma Liễu một trận chết khiếp.

Ma Liễu yên lặng nằm trên mặt đất mất đi dục vọng giãy dụa.

Dùng Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha mở ra một miệng vết thương nhỏ trên thân thể Ma Liễu.

Sau đó đem ghép rễ cây Tiểu Thảo đến miệng vết thương Ma Liễu.

Tiểu Thảo quấn dây leo vào trong, cắm rễ đến càng sâu, dây leo rậm rạp kéo dài vào phía trong,

Vết thương trên thân thể Ma Liễu bị mở rộng, tựa hồ là nghĩ muốn giãy dụa, thế nhưng bởi vì quá mức suy yếu, cho nên Ma Liễu chỉ là giãy dụa tượng trưng hai cái liền đình chỉ động đậy.

- Kẽo kẹt kẽo kẹt.

Thanh âm của bong bóng nhỏ dày đặc tan vỡ truyền ra từ trong vết thương.

Tiểu Thảo điên cuồng kéo dài rễ cây, với tư cách là một đầu quái vật Đế cấp hệ Thực Vật, tuy rằng năng lực của Tiểu Thảo không có đặc tính kéo dài, nhưng mà đó cũng là bản năng của quái vật hệ Thực Vật.

Cao Bằng hiện tại đã đứng canh chừng ở bên cạnh một hồi lâu. Bởi vì Hắc Oa từng nói qua, biện pháp chiết cành mặc dù có xác xuất thành công rất lớn, thế nhưng cũng có tỷ lệ thất bại nhất định, sau khi thất bại sẽ chịu phản phệ.

Rốt cuộc con đường tiến hóa này không có cách nói 100% xác suất thành công, bất kỳ phương pháp nào đều sẽ có tỷ lệ phát sinh ngoài ý muốn, bằng không cũng sẽ không có nhiều Truyền Thuyết và Thần Thoại như vậy.

Một mực trải qua ba giờ, Tiểu Thảo chiết cành đã đi vào quỹ đạo.

Tại trong mắt Cao Bằng, phía sau danh xưng của Tiểu Thảo được thêm lên một cái hậu tố —— đang thôn phệ.

- Sau khi kết thúc tiến hóa, Tiểu Thảo đại khái có thể tiến hóa

đến cấp bậc gì.

Cao Bằng mở miệng hỏi.

- Không biết, nhưng mà ta suy đoán ít nhất tiến hóa từ Đế cấp sơ kỳ lên đến Đế cấp hậu kỳ đi.

Hắc Oa mở miệng nói.

Cao Bằng triệu hồi ra Đại Tử rồi dặn nó bình thường chăm sóc Tiểu Thảo, sau đó Cao Bằng liền mang theo Ngự Thú rời khỏi nơi này.

- Thiếu đổng, bên phía bộ lạc Bạch Long gửi lại tin tức, bọn họ đồng ý lời đề nghị của ngài.

Từ Thanh Chỉ nói với Cao Bằng một cách vui vẻ qua điện thoại.

Cao Bằng gật gật đầu, đây cũng là kết quả nằm trong dự liệu của hắn.

Rốt cuộc thì trước mắt hai bên còn nể mặt nhau. Đúng vậy, tuy rằng Ngự Sử U Hoàng Minh cấp Chuẩn Thần của trưởng lão hội từng ăn thiệt thòi trong tay hắn, thế nhưng hai bên cũng không vạch mặt.

U Hoàng Minh cũng không phải lấy thân phận trưởng lão của bộ lạc tới đây khiêu chiến Phong Bạo Thủy Ma Chu, mà là lấy thân phận cá nhân tới.

Đương nhiên, trọng yếu nhất chính là U Hoàng Minh còn bị thua.

Đây mới là trọng điểm, tô đỏ, gạch chân.

Bởi vì hắn bị thua, cho nên mới còn nể mặt nhau.

Nếu như U Hoàng Minh chiến thắng, chỉ sợ sẽ là một cái thái độ khác.

Trong cách nhìn của bọn họ, chính mình chủ động tham chiến có lẽ cũng là thái độ lấy lòng.

- A Ngốc, ngươi quay về trái đất đi, không nên chủ động tham chiến. Nhiệm vụ của ngươi chính là trợ giúp những linh hồn bị chết kia siêu thoát. Đúng rồi, ngươi đem vật này giao cho Sinh Trưởng Chi Não.

Cao Bằng đem một cái máy thu hình đưa cho A Ngốc.

A Ngốc gật đầu, mang theo máy thu hình quay người rời đi.

Ở chỗ sâu nhất tận cùng bên trong Hoang Vu Mê Cung, có trọng binh trấn giữ gần vết nứt không gian liên thông với trái đất, đoạn này thời gian ngẫu nhiên sẽ có một số Thụ Yêu đi lạc không cẩn thận xông tới.

Vì bảo vệ an toàn cho nhân dân, những đầu Thụ Yêu này đều bị bắt sống đến trong phòng thí nghiệm để nghiên cứu.

Về phần bị cắt thành khối hay là bị cắt thành mảnh cũng không rõ ràng.

Trông thấy A Ngốc tới đây, nét mặt binh sĩ phụ trách trấn thủ phụ cận đều trở nên nghiêm túc, nhao nhao nhường đường.

Vài người binh sĩ ở phía trước dẫn đường, vì A Ngốc tránh ra thành một lối đi rộng rãi.

- Mời đại nhân đi bên này.

Dọc con đường, A Ngốc trầm mặc không nói gì, chân phải bước qua vết nứt không gian. Mới vừa xuyên qua khe nứt không gian, trước mắt xuất hiện một vùng bóng đen ngòm kéo tới.

Nâng cánh tay phải lên vung ra một quyền đánh về phía trước.

Tử khí kêu gào, tử khí âm lãnh ngưng kết thành quyền ấn bay ra.

Oanh!

Không khí bị đánh bạo.

Từng vòng sóng khí khủng bố vặn vẹo trong hư không trước mắt, phảng phất một thanh lợi kiếm bay ra từ trong không khí.

Rầm rầm rầm.

Dây leo cấu thành cành cây bị xé nứt đến vỡ nát, từ trong đám dây leo tan vỡ bắn tung tóe ra đại lượng chất lỏng lục sắc, chất lỏng theo không khí vặn vẹo hóa thành gợn sóng.

Quyền ấn đụng vào trên cành cây, địa phương tiếp xúc trong chớp mắt lõm xuống, sinh cơ trên cành cây bị tử khí cướp đoạt không còn, thân cây tàn lụi từ từ rách nát héo rũ hướng vào phía trong, bị chặn ngang đứt đoạn từ giữa.

Oanh! ! !

Đại Thụ Yêu Đế cấp đỉnh phong còn đang giữ nguyên tư thế huy vũ dây leo, phần eo đã bị đánh thành mảnh vỡ, cuối cùng bịch một tiếng rơi trên mặt đất.

A Ngốc thu hồi nắm tay phải, giống như làm một việc nhỏ không có ý nghĩa. Sau đó quay đầu bước nhanh đi về hướng nam.

Đợi đến khi A Ngốc đã đi xa, Đại Thụ Yêu mới ngã xuống đất mất đi khí tức sinh mệnh, một tiếng 'Rầm Ào Ào' bạo liệt thành tro tàn đen xám đầy tiêu tán theo gió ở chân trời.

Căn cứ thành phố Du Châu được xây dựng lại sau tai biến đã biến thành phế tích, đô thị cỡ lớn này hóa thành phế tích lần thứ

hai. Trong thành thị bị tàn phá thành mảnh nhỏ mơ hồ có thể trông thấy hình dáng lúc vừa xảy ra tai biến.

Quái vật rải rác du đãng ở trong phế tích.

Bọn chúng chẳng có mục đích, có một số quái vật Thụ Yêu dừng lại khi đi mệt, cành lá quét qua liền thanh lý sạch sẽ những mảnh vụn sắt thép trộn lẫn bùn đất bừa bộn trên mặt đất, sau đó rễ cây đâm một phát về phía trước mắt, cũng vui sướng bắt đầu sự quang hợp.

Bọn chúng ăn thịt, uống máu, nhưng cũng hấp thu ánh sáng mặt trời.

Đáng nhắc tới chính là sau khi Thận Thần rời đi, mặt trời vốn nằm trên đỉnh đầu liền biến mất vô ảnh vô tung.

Thay vào đó, lưu lại một vòng đại nhật mênh mông rộng lớn phía trên bầu trời.

Nó vĩnh hằng lại cô độc, vĩnh cửu không thay đổi đứng sừng sững ở phía trên trung tâm bầu trời.

Đợi cho ban đêm tiến đến, Đại Nhật dần dần biến mất, sau đó một vầng loan nguyệt tang thương cổ xưa thay thế vị trí cũ của nó treo cao trên thiên không.

Bọn chúng mới bắt đầu đã tồn tại ở chỗ đó, lẳng lặng quan sát nhân gian.

Chỉ là tại thời điểm cần nhật nguyệt luân chuyển yên lặng hoàn thành chuyển giao.

Hiện tại trái đất đã trở về với Cửu Thiên Thập Địa, cho nên Nhật Nguyệt trên đỉnh đầu chính là Nhật Nguyệt của Cửu Thiên Thập Địa.

A Ngốc đi đến trên bờ Trường Giang, dòng sông Trường Giang trùng trùng điệp điệp chảy xiết mãnh liệt.

Tại thời điểm A Ngốc đứng ở bờ sông, toàn bộ Trường Giang đều an tĩnh lại.

Mặt sông tràn đầy sóng lớn cũng trở nên bình tĩnh, không hề gợn sóng, giống như một mặt gương yên tĩnh.

Mặt nước bên bờ sông dâng lên ngưng tụ ra một người nước, chân đạp mặt nước đối mặt với A Ngốc.

- Đây là đồ vật mà chủ nhân bảo ta giao cho ngươi, chắc ngươi biết dùng như thế nào.

A Ngốc đem máy thu hình ném cho người nước này rồi lập tức xoay người rời đi, hai đầu Ngự Thú không có giao lưu quá nhiều.

Người nước tiếp nhận máy thu hình, ấn mở nút phát hình.

Giọng Cao Bằng từ bên trong truyền ra. . .

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 642: Thủy Thần Trường Giang

- Ta biết đoạn thời gian này ngươi đã vất vả, những Ngự Thú khác đều cùng ở bên cạnh ta, chỉ có ngươi bị lưu lại ở trái đất. Bởi vì năng lực của ngươi có tác dụng rất lớn, trong thời gian ngắn ngươi còn có thể bị tiếp tục lưu lại trái đất, hy vọng ngươi không nên tức giận. . . .

Sinh Trưởng Chi Não nghe thấy đoạn ghi âm này, trong đáy lòng nó cảm thấy vui vẻ, hóa ra không phải gọi ta để trở về, còn tưởng rằng là Cao Bằng chuẩn bị triệu tập ta về nữa.

- Tin tưởng qua thời gian dài như vậy ngươi đã hoàn thành đoạt xá Trường Giang rồi đúng không, đây là một sự khởi đầu rất tốt, cũng là một sự khởi đầu đúng đắn. Bước tiếp theo ta sẽ giao cho ngươi một nhiệm vụ càng gian khổ nặng nề hơn —— Đoạt xá Thái Bình Dương. Nhiệm vụ này không yêu cầu ngươi phải lập tức hoàn thành, ngươi có thể từ từ tiến hành, hoặc nếu lo lắng thì đợi đến sau khi ngươi tấn thăng lên Thánh cấp cũng được.

Người nước nhàn nhã ngồi ở trên mặt sông, bàn tay trong suốt cầm lấy máy thu, tâm tình rất tốt.

Những thuộc hạ đi theo sau Cao Bằng cũng chỉ có thể vất vả sinh sống, cứ nhìn A Ngốc là thấy được một chút. Với tư cách là tay chân số một trong số thuộc hạ của Cao Bằng, chỉ có ngày lễ ngày tết mới có thể đi ra ngoài dạo chơi, lúc khác đều phải đi theo bên cạnh Cao Bằng!

Dù sao muốn nó làm như vậy thì tuyệt đối có thể đem nó bức đến phát điên.

Nó vốn chính là một quái vật hoang dã trưởng thành đến đẳng cấp cao, về sau bị Cao Bằng thu phục, sau khi thu phục liền bị bàn giao nhiệm vụ đoạt xá Trường Giang. Cho nên thời gian sinh hoạt của nó phi thường "Nhàn nhã", tính tình cũng hoang dã.

Hiện tại mỗi ngày đều ở trong Trường Giang hô phong hoán vũ, làm xằng làm bậy, chính là một vị Bá Vương vùng vẫy nơi sông nước.

- Cha, cha, phía trước có một đám quái vật muốn vượt qua sông Trường Giang.

Một đầu ngư quái mặt người từ trong nước nhô đầu ra, khuôn mặt mập mạp khả ái nhìn chằm chằm Sinh Trưởng Chi Não, trên gương mặt có làn da như vỏ quả táo trông vô cùng chân thật.

Sinh Trưởng Chi Não thấy thì mở cờ trong bụng, không nhịn được cúi người bóp một cái vào gương mặt đỏ rực như vỏ quả táo của Ngư quái mặt người một cái.

Sau khi tiến độ đoạt xá Trường Giang đạt tới trăm phần trăm, Sinh Trưởng Chi Não liền cùng Trường Giang triệt để hòa làm một thể. Trừ khi nó lựa chọn thay đổi mục tiêu đoạt xá, hoặc là Trường Giang bị triệt để bốc hơi khô cạn, hoặc là quái vật am hiểu linh hồn và hệ Tinh Thần thông qua linh hồn công kích nó.

Bằng không việc đoạt xá Trường Giang của nó không thể nào thất bại, thiên nhiên đã đứng ở thế bất bại, nước vô hình vô tướng, cũng không có hình thái thực.

Thôi được rồi, đã qua thì cho qua đi. Sinh Trưởng Chi Não lơ đễnh, mỗi ngày đều có quá nhiều quái vật vượt qua trên người mình, nếu như mỗi lần đều quản đến thì nó nào có khoảng thời gian nhàn rỗi kia.

- Cha, những quái vật kia đang truy sát theo một số nhân loại.

Truy sát nhân loại? Cao Bằng không phải là nhân loại sao. . .

Sinh Trưởng Chi Não nghĩ lại. Chính mình xa cách trung tâm Ngự Thú của Cao Bằng đã lâu, thời gian lâu dài khó đảm bảo không bị lãng quên. Nếu như không phải A Ngốc hôm nay tới tìm mình, nó thậm chí còn hoài nghi có phải mình bị Cao Bằng quên mất rồi hay không.

Xem ra vẫn phải ngẫu nhiên xoát một đợt cảm giác tồn tại trước mặt chủ nhân mới được.

Đã như vậy, mình phải xuất thủ cứu giúp nhân loại kia thôi.

Dù sao gần đây cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, tất cả quái vật sinh hoạt trong lòng Trường Giang cũng đã bị nó thu làm nghĩa tử. Ở trong Trường Giang nó chưa gặp được địch thủ, thời gian lâu dài cũng vô cùng nhàm chán, giờ thuận tiện tìm lấy một chút việc cho vui.

Đương nhiên, nó tuyệt đối sẽ không thừa nhận cái lý do cuối cùng mới là trọng yếu nhất.

- Ầm ầm ~

Mặt sông tĩnh lặng bỗng nhiên nhanh chóng dâng cao, nước sông ngưng tụ thành một tôn thủy cự nhân chân đạp Trường Giang, cầm trong tay Tam Xoa Kích, ngẩng đầu trợn mắt, sau đầu có vòng tròn vô lượng, hai đầu Thủy Long do nước ngưng tụ nằm rạp xuống ở trước mắt hắn.

- Lũ yêu nghiệt các ngươi, ta chính là Huyền Minh vô lượng chí cao Trường Giang Thủy Thần, dưới ban ngày ban mặt mà các ngươi dám giết hại dân chúng vô tội, ăn một kích của lão tử!

Thủy cự nhân nổi giận gầm lên một tiếng, Tam Xoa Kích trong tay phóng ra, sóng lớn bàng bạc mãnh liệt cuộn trào.

Sau tai biến Trường Giang trở nên rất to dài, lượng nước không chỉ tăng gấp trăm lần trước khi xảy ra tai biến.

Những cơn sóng mãnh liệt gào thét phẳng phất Diệt Thế Đại Hồng Thủy quét ngang hết thảy.

Những thụ yêu đó tránh né không kịp, trực tiếp bị cuốn vào bên trong sóng lớn cuồn cuộn, thất điên bát đảo ngã nhào vào lòng Trường Giang.

Một đám vịt trên cạn xuống nước trở thành bữa ăn trong mâm của mãnh thú trong Trường Giang. Không cần Sinh Trưởng Chi Não động thủ, một đám "con" chờ đợi đã lâu, xông lên đem bầy quái vật này xé thành mảnh nhỏ.

Máu tươi mặn tanh kích thích bầy quái vật này làm con mắt trở nên đỏ ngầu, sát ý tăng vọt, ló đầu ra khỏi mặt nước nhìn chằm chằm về phía nhóm lưu dân tị nạn đã bị dọa ngốc đứng bên cạnh bờ sông.

- Thủy. . . Thủy Thần?

Một người Ngự Sử có tuổi tác hơi lớn, râu ria xồm xàm nhìn về tôn Thủy Thần xuất hiện trên mặt sông Trường Giang trước mắt, kém chút nữa đầu gối mềm nhũn quỳ trên mặt đất.

- Không đúng. . . Ta nhớ được trong lịch sử dường như không có vị nào gọi là Thủy Thần Trường Giang.

Bên trong đoàn đội này có một người trẻ tuổi bình thường ưa thích đọc truyện Thần Thoại lịch sử, đáy lòng hắn nảy sinh nghi hoặc. Nhưng hắn cũng chỉ dám ở nghi hoặc trong đáy lòng, không dám đem nghi hoặc biểu hiện ra bên ngoài.

Đương nhiên, ý nghĩ của những người này đều bị Sinh Trưởng Chi Não thông qua lực lượng Tâm Linh cảm ứng được rõ ràng.

Sinh Trưởng Chi Não đột nhiên nghĩ đến mình đã từng đọc được trong trí nhớ kẻ nào đó đồ vật thú vị tương tự, ý niệm trong đầu khẽ động.

Lập tức hơi dùng thủ đoạn, thực hiện một tầng tâm linh hướng dẫn lên đám người này.

Lực lượng Tâm Linh hướng dẫn sẽ không biểu hiện quá rõ ràng, sẽ chỉ tạo ra ảnh hưởng lên bọn họ khiến cho họ thay đổi một cách vô tri vô giác, đánh dấu vào một tiết điểm mấu chốt nào đó.

Ví dụ có đôi khi ngươi ngươi tìm sách bên trong biển sách, trong lúc vô tình ngươi trông thấy một cuốn sách nào đó. Kỳ thật ngươi cũng không thích cái đề tài này, thế nhưng hết lần này tới lần khác trong một khoảnh khắc đột nhiên giống như bị ma quỷ ám ảnh đến chỗ đó, sau đó lật mở cuốn sách, cuối cùng trầm luân đi vào. Lúc cao hứng thậm chí còn tặng hai tấm nguyệt phiếu đề cử, hoặc là khen thưởng tác giả một chút.

Mọi người thường thường đem nó quy kết tại duyên phận, hoặc gọi nó là vận mệnh.

Sau khi Thủy Thần hiển lộ ra rất nhanh lại tản đi, Trường Giang lại khôi phục hình ảnh dòng Trường Giang nước chảy cuồn cuộn.

Những người kia đã rời khỏi Trường Giang, có lẽ là bởi vì mang theo một ít băn khoăn, bọn họ không có đóng quân ở bờ sông, cũng không có rời quá xa Trường Giang, chỉ là tìm một chỗ thạch động bên sườn núi có khoảng cách vừa phải vào ở.

- Đó thật sự là thần sao?

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, có người mở miệng nói, trong giọng nói vẫn mang vẻ hoài nghi.

- Không rõ ràng lắm. . . Nhưng mà mặc kệ nó có phải là Thần bên trong thần thoại truyền thuyết hay không, ít nhất đối với chúng ta không có ác ý, nó còn cứu chúng ta một mạng, không phải sao?

Hoàng Đào nói.

- Ngươi đúng là lòng dạ đàn bà. Nó cứu chúng ta, ai biết mang tâm tư gì chứ.

- Ồ, người khác cứu ngươi, ngươi còn hoài nghi người ta có tâm tư khác. Sớm biết vậy người ta cũng không cần cứu ngươi, trực tiếp để cho ngươi bị những quái vật kia nuốt vào trong bụng, biến thành một đống phân và nước tiểu mới phải.

Hoàng Đào cười lạnh nói.

Người kia thay đổi sắc mặt, vong ân phụ nghĩa chưa bao giờ là cái thanh danh tốt đẹp gì,

- Ta không phải nghĩ như vậy.

- Vậy ngươi có ý nghĩ gì?

- Được rồi, không cần ồn ào.

Người đội trưởng bên trong đội ngũ hút điếu thuốc, trong lỗ mũi phun ra hai làn khói, sương mù lượn lờ, khuôn mặt bị che khuất không nhìn thấy biểu tình.

- Dù gì người ta cũng cứu chúng ta, nếu như có thể. . . Vẫn nên tìm một cơ hội hồi báo hắn đi.

Lão Diêm đội trưởng đưa ra kết luận.

Lão Diêm có thể đảm nhiệm chức đội trưởng, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì hắn là một Ngự Sử Vương cấp, đây cũng là lực lượng chính của bọn họ.

- Nhưng mà nó không phải là Thủy Thần Trường Giang sao, chúng ta lấy cái gì báo đáp nó đây? Cho dù có ném tấm thân hơn một trăm cân này của ta sang người ta cũng không nhất định để ý đến.

- Cái thân thể hơn một trăm cân này của ngươi, Thủy Thần đúng là sẽ chướng mắt.

Lão Diêm liếc nhìn hắn một cái,

- Ngươi suy nghĩ một chút bên trong thần thoại truyền thuyết, thần linh muốn cái gì? Bọn họ muốn phàm nhân cho bọn hắn vàng bạc châu báu sao?

- Ngài. . . Ngài nói là tế tự?

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 643: Tế Tự

- Đúng, chính là tế tự.

Lão Diêm rít sâu một hơi, tàn thuốc lấp lóe ánh sáng màu vàng đỏ như vỏ quýt.

Ném tàn thuốc vào trong đống lửa, lão Diêm nuốt khói thuốc trong khoang miệng vào phổi.

- Trong những câu truyện thần thoại kia không phải đều nói như vậy sao, hương hỏa tế tự, mấy vị thần kia đều cần đến những thứ này. Cho dù bọn nó thật sự không thích đi nữa… chí ít cũng sẽ không ghét. Đến lúc đó giết hai con heo mập, hai con trâu sống, mua ít hương nhanh bái tế một phen là được.

- Được.

Vài người khác trong đội ngũ ủng hộ.

- Nếu có thể tạo mối quan hệ với thần sông này… cũng coi như có thêm một chỗ dựa.

Đôi mắt đục ngầu của lão Diêm lóe lên một tia sáng.

Dù sao hiện giờ bọn họ cũng đang đi săn ở gần Du Châu, không dám đi quá xa, mà Du Châu thì không phải xây dựng gần sông sao.

- Ài, các ngươi nói xem. Thời cổ, không phải những người kia cũng tế tự mấy Hà Thần Thủy Thần này như thế chứ?

- Có phải vì Hà Thần Thủy Thần có thể phù hộ bọn họ không?

Có vẻ Hoàng Đào rất hứng thú với thần sông, phấn khởi hỏi.

Nhưng hình như những người khác chẳng hào hứng mấy với Hà Thần Thủy Thần này. Mấy người ngáp một cái, kéo túi ngủ chui vào trong, sau đó ngủ say.

Hoàng Đào vẫn không nhụt chí, chạy tới trước cửa hang đá. Ngự thú của Thủy Hành Ngạc của nàng ngồi xổm bên cạnh, trừng mắt cá chết nhìn chằm chằm gốc cây trước mắt.

Hoàng Đào ngồi trên lưng Thủy Hành Ngạc, hai tay chống cằm, sắc mặt đầy ao ước nhìn Trường Giang dưới chân.

Thủy Thần… rốt cuộc ngươi là tồn tại như thế nào?

- Cô còn chưa ngủ sao?

Lão Diêm từ đằng sau tiến lại, không để ý mặt đất đầy tro, ngồi phệt xuống.

- Chưa, tôi không ngủ được.

Hoàng Đào lắc đầu.

- Cô vẫn nghĩ chuyện của Thủy Thần sao?

Dường như Lão Diêm đã xem thấu tâm tư Hoàng Đào.

- Đúng vậy.

Hoàng Đào gật đầu, quay sang nhìn lão Diêm:

- Ông biết không, hồi bé tôi đã từng thấy mấy thứ bẩn thỉu. Khi ấy tôi mới năm tuổi, mẹ tôi đã ở bên nhà ông bà ngoại ầm ĩ một trận, trong cơn tức giận, đã cõng tôi đi suốt đêm về nhà.

Trên đường về nhà phải đi qua một nghĩa địa. Sau đó mẹ tôi có nghe thấy tiếng ông ngoại gọi tên bà từ đằng sau, mẹ tôi biến sắc, dặn tôi không được quay đầu lại, rồi cõng tôi chậm chậm chạy một mạch.

Nhưng tiếng gọi kia cứ đi theo chúng tôi mãi. Mới đầu là nó gọi tên mẹ tôi, thấy mẹ tôi không để ý thì gọi tôi.

Tôi không hiểu chuyện, nghe thấy có người gọi liền ngốc nghếch quay đầu lại.

Tôi quay lại liền thấy một lão gia gia mặc áo vàng, mặt mũi hòa ái đứng sau lưng. Trên tay ông ta cầm một cái áo khoác màu vàng nhỏ, sau đó khoác lên lưng tôi. Khi ấy tôi còn nhỏ, thấy vậy sợ đến choáng váng, không dám phản kháng, cũng không dám nói lời nào.

Sau đó tôi về nhà liền đổ bệnh nặng một trận, mẹ tôi lên trấn trên tìm bác sĩ mua thuốc vẫn vô dụng.

Cuối cùng, mẹ tôi đưa tôi đi tìm bà ngoại...

Tôi kể chuyện xảy ra hôm ấy cho bà nghe.

Bà ngoại tôi là bà cốt nổi danh mười dặm tám thôn, bà đưa tôi tới một cái miếu sau núi, bái một tượng đá trong miếu, bà nói với tôi đây là Sơn Thần.

Sau khi bái Sơn Thần, đêm ấy tôi về nhà ngủ một giấc thật ngon.

Từ đó về sau, tôi liền rất tin những điều này.

Hoàng Đào cười cười:

- Sau đó, tôi kể chuyện này cho bạn bè, nhưng bọn họ đều không tin, nói rằng tôi bịa chuyện, hoặc khi còn bé tôi không biết gì, hoa mắt.

- Ra vậy sao.

Lão Diêm gật gật đầu:

- Có một số việc thực sự khó mà nói được.

Ba ngày sau, bên bờ sông Trường Giang, trên một mảnh đất tương đối bằng phẳng.

Một cái đỉnh lớn bằng sắt dựng đứng trên sân bãi, trong đỉnh đốt rất nhiều hương nến, mùi hương nồng đậm tràn ngập trong không khí.

Trước đỉnh có mấy cái bàn nhỏ, trên bàn đặt vài thứ đồ cúng như trái cây và các loại tế phẩm.

Vốn là còn người hỏi có cần thêm một cặp đồng nam đồng nữ nữa không, liền bị lão Diêm tát cho một cái:

- Còn đồng nam đồng nữ nữa sao? Sao ngươi không hấp thịt dê thịt cừu non, chưng tay gấu, chưng đuôi hươu, nướng vịt hoa, nướng gà con, nướng ngỗng con… luôn đi?

Cuối cùng, dù không có các món ăn kia, nhưng cũng có hai con trâu sống khỏe mạnh béo tốt bị đánh ngất buộc chặt trên mặt đất.

Hoàng Đào có học qua một chút về tế tự, đều là do nàng học từ bà ngoại cả.

Vì từ khi xảy ra chuyện kia, nàng khá hứng thú với chuyện này. Mà hứng thú chính là thầy giáo tốt nhất, cho nên nàng rất chuyên chú học hành, hiện giờ miễn cưỡng cũng có thể nhớ được một phần quy trình.

Thời gian trôi qua.

Buổi lễ đã hoàn thành, nhưng Trường Giang trước mắt vẫn không có chút động tĩnh nào.

- Chẳng lẽ…. vô dụng rồi?

Có người thì thầm.

- Im mồm!

Một người bên cạnh nhỏ giọng quát lên.

- Tâm thành thì linh, có thể chỉ cần tâm ý là đủ chứ.

Một người khác bên cạnh hỏi nhỏ.

Hoàng Đào trông đợi nhìn Trường Giang, tự đáy lòng chờ mong và loáng thoáng cả khát vọng.

Trường Giang, sâu thật sâu.

Một ý thức nào đó đột nhiên nhận ra có chỗ kỳ lạ.

Sâu trong thức hải, một cỗ nhiệt lưu kỳ lạ từ một nơi thần bí nào đó rót vào linh hồn của nó.

Dù số lượng rất ít, tác dụng đem lại cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Nhưng hiệu quả rất rõ ràng.

Giống như người đang đói bụng thèm ăn gì đó, một miếng cơm nhỏ không khiến người ta no bụng, nhưng lại dấy lên dục vọng khiến người đó càng muốn ăn hơn.

Cảm giác này là…

Sinh Trưởng Chi Não men theo lực lượng này tìm ra nơi khởi nguồn.

- Xem ra Thủy Thần sẽ không tới đâu. Đội trưởng, hay chúng ta đi thôi.

Có người nói với lão Diêm.

Lão Diêm nhìn bóng lưng Hoàng Đào trước mặt, nhịn không được thở dài. Năm nay Hoàng Đào mới hai mươi mốt tuổi, dù là

vóc dáng hay tính cách đều có vài phần giống với đứa con gái năm xưa khi tai biến đã bị quái vật giết hại của hắn. Đây cũng là nguyên nhân mà lão Diêm chiếu cố nhiều đến Hoàng Đào.

Rào rào, vù vù.

Đột nhiên bờ sông nổi lên gió lớn.

Gió thật to.

Thổi cho cờ xí bay phấp phới.

Ù ù ù..

Đoàn ngự thú bất an lùi lùi lại, nghẹn ngào hoảng sợ hoặc cảnh giác.

Mặt nước đột nhiên bị phá vỡ, một bàn tay lớn do nước ngưng tụ thành trồi lên khỏi mặt sông, bắt lấy đỉnh núi sau lưng.

Soạt!

Mặt nước lại bị phá vỡ, một bàn tay to lớn khác từ dưới nước trồi lên bắt lấy một đỉnh núi khác.

Dù đây không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng khi thấy cảnh này, bọn họ vẫn cực kỳ rung động.

Ào ào!

Mặt nước dâng cao, ánh nắng chiếu xuyên qua mặt dòng rọi lên bờ, cả bờ sông như phủ thêm một lớp áo lụa màu lam.

Cách đó không xa có một tiểu đội săn quái đang đi săn, đột nhiên thấy mặt sông dưới chân núi có động tĩnh cực lớn, một thuỷ nhân siêu khổng lồ từ trong dòng Trường Giang đứng dậy, thậm chí nó còn cao xấp xỉ ngọn núi bên cạnh.

- Con mẹ nó, đây là thứ gì vậy? Sao trái đất bây giờ lại càng ngày càng kinh khủng như thế.

- Ngươi còn nhìn gì nữa! Mau chạy đi!

- Đợi một chút, ca, nhìn bên bờ kia kìa.

Có người chỉ hướng bờ bên kia.

Bên bờ đối diện có một nhóm người, nhóm người này không bỏ chạy mà ngẩng đầu tựa như đang nói chuyện với sinh vật siêu lớn xưa nay chưa từng thấy này.

Thậm chí còn có người lấy điện thoại ra quay phim, chụp hình.

Ngay sau đó, một giọng nói đạm mạc, băng lãnh vang vọng trong thiên địa.

- Ta chính là Thủy Thần Trường Giang Thẩm Trường, sinh ở thời Đông Hán, phù hộ con dân Trường Giang hơn một ngàn bảy trăm năm. . .

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 644: Huyễn Mộng Thần Hệ

- Thủy Thần Trường Giang Thẩm Trường? Tên này đang làm cái gì vậy.

Ở thế giới Hắc Vụ xa xôi, Cao Bằng cũng đã nhận được tin tức.

Ngay ngày thứ hai sau khi video được quay, đoạn video này nhanh chóng lan truyền khắp toàn bộ Hy Vọng Chi Thành.

Tại nơi này không có tín ngưỡng, không có chỗ dựa, tất cả mọi người chỉ có thể dựa vào chính mình. Bây giờ đột nhiên ở đâu chui ra một vị thần minh, không thể nghi ngờ đây đúng là một tin tức mang tính chất bùng nổ.

- Ta nhổ vào, cái tên gia hỏa Sinh Trưởng Chi Não không biết xấu hổ kia, thế mà tự xưng cái gì Thủy Thần Trường Giang, còn phù hộ con dân một phương hơn một ngàn bảy trăm năm. Thật sự là không biết xấu hổ.

Tiểu Hoàng tức giận bất bình nói. Loại chuyện tốt trang bức này sao lại không rơi vào trong tay Hoàng Hạo Nam ta chứ.

- Cái bộ dáng vịt trọc lông như nhà ngươi, cho dù có đi giả thành thần thì làm gì có ai chịu tin chứ.

Tiểu Diễm cười lạnh, liếc mắt một cái là thấy ngay tâm tư của tên Tiểu Hoàng này.

- Nói bậy!

Tiểu Hoàng bị vạch trần tâm tư liền giận tím mặt.

- Làm sao ngươi có thể nói xấu ta như vậy.

- Ta nói xấu ngươi? A. . . Tên trọc, khi nào thì ngươi dám lớn tiếng nói chuyện với ta như vậy?

Tiểu Diễm đột nhiên dùng một loại giọng điệu rất ôn hòa nói.

Tiểu Hoàng nghe xong giật cả mình, trên cái đầu trọc toát ra mấy giọt mồ hôi lạnh.

- Hắn muốn đi con đường tín ngưỡng thành thần.

Bàn Đại Hải một câu nói trúng trọng tâm.

Ánh mắt nó lão luyện sắc bén, có thể xem thấu con đường Sinh Trưởng Chi Não đang đi.

- Tuy con đường tín ngưỡng thành thần nhanh hơn các con đường khác một chút, nhưng cũng có không ít tai hại.

Bàn Đại Hải mở miệng nói ra.

- Có tai hại gì?

Cao Bằng hiếu kì hỏi.

Bàn Đại Hải dùng vây cá cọ xát cái cằm của mình, sau đó chậm rãi gật đầu.

- Ta kể cho ngươi nghe một chuyện xưa. Năm đó ở vị diện hải có một thế lực, cái thế lực này gọi là Huyễn Mộng Thần Hệ. Thế lực thần hệ này cực kì khổng lồ, thần minh bên trong thần hệ tinh thông huyễn chi pháp tắc, tâm linh pháp tắc, tinh thần pháp tắc, mộng chi pháp tắc. Thần hệ này từng một lần là thế lực thần hệ khổng lồ nhất, số lượng thần minh trong đó khoảng chừng trên một trăm.

- Trên trăm?

Cao Bằng có chút không dám tin, số lượng này cũng quá nhiều rồi.

- Ừ, bởi vì số lượng thần minh bên trong Huyễn Mộng Thần Hệ rất nhiều, thế lực bành trướng phát triển như mặt trời ban trưa. Trong Huyễn Mộng Thần Hệ có tứ đại thần thủ, theo thứ tự là Huyễn chi thần thủ, Tâm chi thần thủ, Niệm chi thần thủ, Mộng chi thần thủ. Mỗi một thần thủ đều là tồn tại cực kỳ mạnh mẽ.

- Không biết bọn họ thống trị bao nhiêu cái vị diện nhỏ bên dưới, cũng bởi vì lực lượng bọn hắn cực kì khổng lồ, cho nên dã tâm của bọn hắn cũng càng lúc càng lớn.

- Thẳng đến một ngày nào đó, Huyễn Mộng Thần Hệ đưa ra một khẩu hiệu —— Thống trị vị diện hải.

Bàn Đại Hải thở dài.

- Trước đó thế lực bọn họ bành trướng liền dẫn tới rất nhiều thần minh bất mãn, sau đó khi bọn họ đưa ra cái khẩu hiệu này đã làm bùng nổ lửa giận của các vị thần minh.

- Rồi chiến tranh bạo phát, vô số thần minh ở vị diện hải giống như đã ước định trước với nhau, cùng nhau thảo phạt Huyễn Mộng Thần Hệ. Chiến tranh một mực kéo dài trọn vẹn ba mươi năm, ta cũng thừa cơ quật khởi trở thành thần minh trong cái thời kỳ kia,. Nhưng khi ta trở thành thần minh thì chiến tranh đã sắp đi tới hồi kết, tứ đại thần có ba vị đã vẫn lạc, chỉ còn dư lại Mộng chi thần thủ cuối cùng không biết tung tích.

- Dù sao Huyễn Mộng Thần Hệ bị đánh tàn phế, hầu như tất cả những ai có danh hiệu thần minh đều bị đánh giết sạch sẽ.

Bàn Đại Hải nói.

- Theo như lời ngươi nói thì tín ngưỡng thành thần rất mạnh, có thể phát triển ra nhiều thần minh như vậy.

Cao Bằng trầm ngâm nói.

- Đây đúng là một ưu điểm của tín ngưỡng thành thần, nhưng đầu tiên ngươi phải biết, bọn họ có thể phát triển được nhiều thần minh như thế là do bọn họ có một số lượng tín đồ khổng lồ.

Bàn Đại Hải mở miệng nói ra.

- Bọn họ nuôi dưỡng một số lượng lớn chủng tộc cấp thấp nhưng có tinh thần lực và trí tuệ cao làm quyến tộc, sau đó phát triển tín đồ cuồng nhiệt.

- Trọng yếu nhất chính là. . . Sức chiến đấu thần minh tín ngưỡng thành thần là yếu nhất trong thần minh đồng cấp.

Bàn Đại Hải nói.

Cao Bằng có chút kinh ngạc.

- Thần minh tín ngưỡng là yếu nhất? Chẳng lẽ yếu nhất không phải. . .

Cao Bằng ngậm miệng, sau đó nhìn chằm chằm Bàn Đại Hải cười không nói.

- CMN.

Bàn Đại Hải sửng sốt một chút mới phản ứng lại.

- Không nói nữa! Không nói nữa!

Bàn Đại Hải tiến vào hình thức cá mè hoa hẹp hòi, tức giận phình lên giống một con cá nóc.

Mặc cho người khác hỏi thế nào cũng không chịu đáp lại nửa câu.

- Từ nay về sao mà ta còn nói cho ngươi nghe những điều này

nữa thì ta chính là chó!

Bàn Đại Hải cười lạnh không thôi.

- Là một con chó béo phì.

…

Sau khi nghe nói tín ngưỡng thành thần có sức chiến đấu yếu nhất, lập tức Tiểu Hoàng không còn hứng thú.

Đại bộ phận ngự thú dưới tay Cao Bằng cũng đều giảm bớt hứng thú đối với con đường tín ngưỡng thành thần.

Không thể nói chán ghét, nhưng cũng không còn vểnh tai nghe lén.

Nói đến cũng là ngưu tầm ngưu mã tầm mã, quái vật hay ngự thú cũng giống như vậy. Có được phẩm chất Thần Thoại như A Ngốc, Đại Tử, Tiểu Hoàng, còn Bàn Đại Hải là thần minh tiền nhiệm, tầm mắt các ngự thú của Cao Bằng đều cao lên rất nhiều, tự nhiên đối với loại tín ngưỡng thành thần này không cảm thấy hứng thú.

Chỉ có số ít mấy ngự thú không nhịn được mà động lòng.

Chiêu Tài hấp tấp chạy tới.

- Các ngươi đang nói gì thế? Tín ngưỡng thành thần là cái gì, nghe có vẻ rất hay ho đấy.

Là một ngự thú không thiện việc chiến đấu, từ xưa đến nay nhiệm vụ của Chiêu Tài không phải là tiến vào chiến trường, đó cũng không phải vị trí của Chiêu Tài. Nó tin tưởng vị trí của mình là một con chuột cầu tài ưu tú, cứ thành thật ở phía sau đội ngũ hô to 666 với các lão đại đi đằng trước là được.

- Tiểu lão đệ, ngươi định làm gì.

Tiểu Hoàng ngồi xổm xuống dùng một bàn tay vỗ lên trên đầu Chiêu Tài.

- Sao lại không có chí khí như vậy, loại tín ngưỡng thành thần này vừa nghe đã biết là một thứ đồ không được tốt, mà sao ngươi lại hứng thú với nó như thế?

- Ách… Ta cảm thấy tín ngưỡng thành thần cũng rất tốt mà…

Chiêu Tài nói lắp ba lắp bắp, nó cảm thấy Tiểu Hoàng quá hung dữ.

- Tốt cái khỉ, chờ sau khi lão tử thành thần rồi sẽ đi tìm giết vài tên gia hỏa tín ngưỡng thành thần chơi.

Tiểu Hoàng cười ha ha.

- Nghe cái tên đã biết là thứ yếu nhược.

- Tên trọc chết tiệt, cút về đây.

Tiểu Diễm không nhìn được nữa, người ta tin vào tín ngưỡng thành thần đó là lựa chọn của người ta, ngươi rảnh rỗi đi chọc Chiêu Tài làm gì. Chiêu Tài là một con chuột đáng yêu, nó thường xuyên sử dụng năng lực của mình tìm tới một ít đồ ăn ngon hiếu kính cho mình, nó là một con chuột tốt.

Tiểu Diễm duỗi cổ, mỏ chim kẹp phần thịt gáy Tiểu Hoàng xách nó trở về.

Chiêu Tài vụng trộm nhìn một màn này, đáy lòng mừng thầm, quả nhiên chính mình không có chọn sai chim.

- Được rồi được rồi, ta không nói nữa, Tiểu Diễm ngươi đừng tức giận mà động thai khí.

Tiểu Hoàng ngượng ngùng cười, cúi đầu khom lưng.

Hả?

Thai khí ?

Một đám ngự thú đang chú ý chuyện bên này đã bị câu nói của Tiểu Hoàng hấp dẫn, cả bọn nóng bỏng nhìn chằm chằm Tiểu Diễm, làm cho toàn thân Tiểu Diễm nóng rực lên.

- Ta. . . Ta không có mang thai.

Tiểu Diễm bi phẫn muốn chết.

- Chỉ là gần đây ta ăn nhiều nên hơi mập.

- Ha ha ha ha!

Trên mặt Cao Bằng cùng một đám ngự thú đều lộ ra một loại biểu cảm ta hiểu mà, sau đó thi nhau cười hắc hắc.

- Lệ!

Hỏa diễm xung thiên bao phủ toàn thân Tiểu Hoàng, hỏa trụ bay lên cao mấy trăm mét. . .

- Mặc dù sức chiến đấu của tín ngưỡng thành thần không cao lắm, nhưng dù gì cũng là thần minh. Thần minh dù có yếu đến đâu thì so với chuẩn thần…

Nói đến đây Cao Bằng nghĩ đến ví dụ nào đó, sau đó chuyển lời.

- Thần minh dù có yếu hơn đi nữa thì cũng mạnh hơn đại đa số chuẩn thần !

- Hơn nữa con đường của mỗi ngự thú là không giống nhau, Sinh Trưởng Chi Não có thể tìm được một con đường thích hợp với nó cũng là một chuyện tốt. Khi nghe Đại Hải nói tới Huyễn Mộng Thần Hệ kia, ta cảm thấy năng lực của Sinh Trưởng Chi Não

cũng rất phù hợp với con đường này. Nếu người khác có thể phát triển con đường này xa đến vậy, cũng thành công như thế, vậy thì tiền đồ của nó khẳng định sẽ rất tốt.

Cao Bằng nói.

- Cho nên trọng tâm kế tiếp chính là chúng ta có thể phối hợp với Sinh Trưởng Chi Não, để con đường tín ngưỡng của nó tốt hơn một chút. Nếu mọi người có ý tưởng gì thì hoan nghênh phát biểu.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 645: Phiếm Tín Đồ

- Điều quan trọng nhất của tín ngưỡng chính là độ chân thành, tín đồ càng chân thành thì sẽ cung cấp càng nhiều tín ngưỡng, hơn nữa trừ tín ngưỡng ra còn cần cả số lượng tín đồ.

Phong Bạo Thủy Ma Chu mở miệng nói, sau khi nói xong câu đó liền chậm rì rì rời khỏi.

Cao Bằng trầm ngâm.

- Xem ra cần làm một lần thật tốt, nếu như có thể tạo ra một tổ chức giống như giáo hội cho Sinh Trưởng Chi Não là tốt nhất.

Sau đó Cao Bằng lại thảo luận một chút với mấy ngự thú của mình, nhưng mà mấy ngự thú này là thứ hỏi gì cũng không biết.

Lịch duyệt của bọn nó không quá phong phú, nói ra mấy phương pháp giống như là…

- Bắt một đám người đến tín ngưỡng Sinh Trưởng Chi Não.

- Giết nhiều quái vật một chút là người ta sẽ tín ngưỡng nó.

- Một vị thần không có lông mới có được tín đồ.

Toàn là những phương pháp không đáng tin cậy.

Cao Bằng im lặng, sau đó đi tìm ông ngoại thương nghị.

Trước khi rời đi Cao Bằng cố ý ghé qua xem xét Tiểu Thảo một chút.

Hiện tại việc chiết cành cho Tiểu Thảo đã tiến vào quỹ đạo,

Ma Liễu cắm rễ trên mặt đất, điên cuồng hấp thu chất dinh dưỡng. Mà Tiểu Thảo thì chiếm cứ ở trên người Ma Liễu điên cuồng hấp thu chất dinh dưỡng trong cơ thể Ma Liễu…

Phụ cận mảnh khu vực này đã xây dựng lưới điện, nghiêm cấm người khác ra vào.

Sợi rễ thô tráng của Ma Liễu giống như mạch máu đâm thẳng vào mặt đất, thổ nhưỡng nhô lên từng bọc nhỏ, từng vết nứt lan tràn trên mặt đất.

Mặt đất vốn bằng phẳng bây giờ có những cái hố gồ ghề, giống như một bệnh nhân, bên ngoài thân đều là vết thương, trên thân cắm đầy ống tiêm truyền dịch. Những ống tiêm đó cứ kéo dài vào sâu trong lòng đất.

Quang mang trên người Tiểu Thảo càng thần dị, lờ mờ lấp lóe một tia hồng quang yêu diễm.

Xa xa gió thổi tới, Tiểu Thảo chập chờn theo gió.

- Tiểu Thảo đã bắt đầu tiến vào chính quy rồi.

Cao Bằng hài lòng gật đầu, triệu hồi vợ chồng Tiểu Hoàng, Tiểu Diễm ra dặn dò chúng chiếu cố cho Tiểu Thảo, sau đó mang theo những ngự thú còn lại chạy tới Hy Vọng Chi Thành, tổng bộ mới của tập đoàn Nam Thiên.

- Tín ngưỡng thành thần?

Kỷ Hàn Vũ trầm ngâm.

- Ta có nghe qua chuyện này, ta từng nghe tới một chút đồ vật liên quan tới tín ngưỡng thành thần trong một khu di tích. Nhưng mà tín ngưỡng thành thần cũng không dễ dàng gì.

Kỷ Hàn Vũ nghiêm túc nói.

- Cháu biết là không dễ dàng gì, nhưng mà không phải đã có ông ngoại ở đây sao.

Cao Bằng vui vẻ cười nói.

Kỷ Hàn Vũ cười nhạt một tiếng.

- Ta cũng không thể cam đoan nhất định thành công, chỉ có thể nói tận lực.

- Tín ngưỡng thành thần cũng không có vấn đề quá lớn, hiện tại ở trong hoàn cảnh này mọi người đều muốn tìm một nơi để ký thác tinh thần. Mà nơi rất nhiều người tìm đến để ký thác tinh thần là tín ngưỡng.

Kỷ Hàn Vũ nói.

- Chắc bình thường cháu không chú ý tới những chuyện này, trên thực tế lấy học thức và nhận thức của mọi người bây giờ, khiến bọn họ trở thành tín đồ cuồng nhiệt là một chuyện rất khó.

- Nhất là với người ở khu Hoa Hạ chúng ta.

Cao Bằng gật đầu.

- Vâng. Tuy cổ đại có không ít bách tín tín ngưỡng, nhưng mà đó cũng bởi vì họ ngu muội. Mặc dù hiện tại không nói khoa học... Nhưng muốn để bọn họ trở thành tín đồ cuồng nhiệt vẫn là một chuyện khó khăn. Thế nhưng trở thành phiếm tín đồ liền đơn giản hơn nhiều.

- Phiếm tín đồ cũng là đơn giản nhất, dễ dàng nhất. Bởi vì phiếm tín đồ không cần ngươi thật sự tin tưởng vị thần minh này, chỉ cần ngươi không ghét nó, trong đáy lòng không ghét nó thì có thể làm được. Trên cơ bản tuyệt đại đa số mọi người đều là phiếm tín đồ, chỉ cần bọn họ ngẫu nhiên đi thắp cho thần minh một hai nén hương, thậm chí lấy năm làm đơn vị tế tự thần minh, sau đó

đeo các loại mặt dây chuyền đại biểu cho thần minh trên cổ, hay là ở nhà hoặc nơi công cộng có tượng thần minh. Cũng chỉ cần có người, vào đêm trước khi thi trong lòng mặc niệm tên vị thần minh nào đó phù hộ ta nhất định qua môn, đây đều là biểu hiện của phiếm tín đồ.

- Mặc dù phiếm tín đồ cung cấp tín ngưỡng ít nhất, nhưng số lượng phiếm tín đồ cũng là nhiều nhất.

Kỷ Hàn Vũ nói.

- Cho nên chúng ta không cần ép buộc những người kia nhất định phải tín ngưỡng nó, chỉ cần khiến cái tên bình thường mà bọn họ hay mặc niệm trong lòng đổi thành nó là được rồi.

Cao Bằng như có điều suy nghĩ. Nói như vậy, kỳ thật biện pháp đơn giản nhất chính là thần minh hợp tác với triều đình đương thời.

Cũng khó trách nhiều triều đại cổ đại lại thích "tạo thần" như thế, cưỡng chế để dân gian tín ngưỡng một vị thần minh nào đó, đưa một số thần minh đánh vào hàng ngũ Tà Thần, xem ra đều có đạo lý của nó.

- Nếu như cháu tin được thì cứ giao chuyện này cho ông đi. Vừa vặn đoạn thời gian trước cao tầng chính phủ Hoa Hạ mời ông hợp tác, như vậy ông sẽ đưa cái này xem như điều kiện tiến hành trao đổi với bọn họ.

Kỷ Hàn Vũ nhấp một ngụm trà, chậm rãi thưởng thức.

- Như vậy thì làm phiền ông ngoại rồi.

- Lá trà này là do con chim sẻ nhỏ kia đưa tới đoạn thời gian trước, nói là cây trà mới mọc trên ngọn núi lửa. Dùng lời của người trẻ tuổi các cháu để nói thì, cầu sinh dục rất mạnh.

Kỷ Hàn Vũ nói xong liền bật cười.

- Thật là đáng yêu.

- Để cháu thử xem.

Cao Bằng hiếu kì nhấc ấm trà rót cho mình một chén.

Nước trà đỏ bừng, bên trong còn có vài phiến lá trà màu trắng nổi trên mặt nước.

Cao Bằng giống như trâu nhai mẫu đơn một ngụm uống cạn, cảm giác vừa cay vừa đắng xung kích vị giác. Chờ tới khi cảm giác mãnh liệt này biến mất thì một cỗ mùi hương nồng hậu tinh thuần lưu chuyển trong khoang miệng.

Cuối cùng chỉ còn lại thanh hương nhàn nhạt và chua xót.

Hương vị vẫn một mực lưu lại rất lâu, một ly liền để Cao Bằng thưởng thức dư vị tới nửa giờ.

Cao Bằng không hiểu việc thưởng thức trà, nhưng vẫn cảm giác được đây là một loại lá trà không tồi.

- Sản lượng có cao không?

Cao Bằng hiếu kì hỏi.

- Tạm được, sản lượng một năm có chừng bảy tám chục cân.

Kỷ Hàn Vũ nói.

- Ta cũng không phái người đi bồi dưỡng, ta cảm thấy loại lá trà này vẫn nên để tự nhiên mới là tốt nhất, nhân công gây giống lại không có thứ mùi đó.

- Đúng rồi, vừa vặn khoảng thời gian này em họ cháu tới đây. Dù sao cũng là em họ cháu, lúc trước thường bị cháu bắt nạt, cháu

dẫn nó đi xem ngự thú một chút đi.

Kỷ Hàn Vũ thương lượng với Cao Bằng.

- Không có vấn đề.

Cao Bằng gật đầu, lại nghĩ tới tiểu cô nương mặc áo bông đỏ hay chảy nước mũi kia.

Buổi tối sau khi ăn xong cơm xong, Trần Khải Luân chạy tới.

- Em muốn loại ngự thú như thế nào.

Cao Bằng dẫn theo Trần Khải Luân chuẩn bị đi tới phòng thí nghiệm.

Trong phòng thí nghiệm còn có một chút vật thí nghiệm. Có chút thành công, còn có một ít là đi lệch đường.

- Anh họ chọn giúp em đi, tốt nhất vẫn là phù hợp với tính cách của em.

Trần Khải Luân cột tóc đuôi ngựa nhảy nhót đi ở phía trước, trông giống như chú thỏ nhỏ.

- Phù hợp với tính cách?

Cao Bằng kinh ngạc, sau đó gật gật đầu.

- Anh biết rồi.

Dẫn Trần Khải Luân đi tới phòng thí nghiệm, trong những phòng giam ngự thú dưới mặt đất lập tức truyền đến tiếng rống giận.

Trong khoảnh khắc, phòng thí nghiệm quần ma loạn vũ, các loại quái vật ngao ngao kêu lên.

Cao Bằng triệu hồi ra Hàn Sương Tịch Sư. Tịch Sư giẫm chân lên mặt đất, một quầng sáng băng lãnh uy nghiêm bao phủ toàn bộ phòng thí nghiệm, trong nháy mắt bọn quái vật trong phòng thí nghiệm liền tỉnh táo lại.

- Đến đây, em xem một chút mấy ngự thú này như thế nào.

Cao Bằng mở cửa phòng, từ trong phòng lôi ra mấy quái vật ném đến trước mặt Trần Khải Luân.

Giống như ông chủ nông trường đi tới nơi nuôi dưỡng gia súc, chim gà chọn lấy hai con gà mái to mập để chiêu đãi khách nhân.

- Ồ… anh họ, anh có thể giới thiệu sơ qua về mấy con quái vật này cho em một chút được không?

Trần Khải Luân luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

- À ừ. Em nhìn xem, đây là Đại Chủy Thiềm Thừ , đây là Bạo Vị Vương Trư, đây là Tham Thực Ma Lật Thử, đây là Cơ Ngạ Cự Nham Mãng.

Cao Bằng giới thiệu từng con một cho nàng.

Trần Khải Luân.

- …

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 646: Tiểu Bàn

- Vậy chúng nó có cái ưu điểm cộng đồng nào?

Trần Khải Luân miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

- Ha ha, ưu điểm sao! Ưu điểm của tụi nó là ăn rất khỏe.

Cao Bằng nghĩ một chút, lấy tay vân vê cằm mình.

- Ăn rất rất khỏe!

Lại bỏ thêm một câu khẳng định.

- Oa.

Đại Chủy Thiềm Thừ ngẩng đầu ưỡn ngực, phát ra tiếng ếch kêu thật lớn, chỉ là có những cục u gồ ghề trên lưng nhìn có hơi khiếp một chút.

- Em xem con này xem, mặc dù ăn nhiều một chút, cục u phía sau lưng to một chút, lúc ngủ còn thích đánh rắm. Nhưng mà nó là một con cóc tốt bụng.

Cao Bằng chỉ vào Đại Chủy Thiềm Thừ rồi nói.

Trần Khải Luân: ? ? ?

- Còn có cái con Bạo Vị Vương Trư này. Mặc dù ăn rất nhiều, nhưng mà nó cũng có rất nhiều thịt! Xưa nay nó không chịu lãng phí lương thực, kiên trì làm một con heo ăn ít đồ ăn nhưng lại có nhiều thịt nhất.

Cao Bằng vỗ vỗ Bạo Vị Vương Trư tai to mặt lớn. Bạo Vị

Vương Trư rất cao hứng thở phì phò phì phò hai tiếng, liên tục gật đầu.

Trần Khải Luân hít sâu một hơi. Nếu như không phải đánh không lại Cao Bằng, nàng tuyệt đối muốn nhảy lên đánh đầu hắn vài cái.

Ấn tượng về ta trong lòng ngươi chính là một đại vị vương sao.

- Thôi đừng.

Trần Khải Luân kiên định từ chối.

- Em muốn ngự thú nào dễ nhìn một chút.

Rốt cuộc Trần Khải Luân đã hiểu được một điều, tuyệt đối không thể để cho vị anh họ này giúp mình tuyển chọn ngự thú.

- Đẹp mắt?

Cao Bằng sửng sốt một chút, lầu bầu nói.

- Không nghĩ tới em là một người lại quan trọng vẻ bề ngoài như vậy.

Ngược lại thì Cao Bằng không có yêu cầu quá lớn với hình thể bề ngoài của ngự thú, chỉ cần có năng lực tính cách tốt là được, từ lúc trước hắn chọn A Ban và Đại Tử cũng có thể thấy được chút ít.

- Để cho anh nghĩ một chút.

Cao Bằng trầm ngâm một hồi, cuối cùng vỗ tay một cái.

- Anh nghĩ tới một con, nhưng mà phải được cha mẹ của nó đồng ý mới được.

Trần Khải Luân đi theo phía sau mông Cao Bằng, trong mắt

tràn đầy vẻ cảnh giác. Hiện tại nàng cực độ không tin tưởng đối với người anh họ Cao Bằng không đáng tin cậy này.

Cao Bằng dẫn theo Trần Khải Luân rời khỏi phòng thí nghiệm từ cửa sau, sau đó mang Trần Khải Luân đi theo phương hướng lúc đến đây.

Đi tới hậu viện, xuyên qua một mảnh hoa viên nho nhỏ, đằng sau vườn hoa là một mảng hồ nước rộng lớn.

Hồ nước không tính là xinh đẹp, cảnh sắc bên bờ cũng không có cái gì đẹp như vẽ, ưu điểm duy nhất chính là tương đối lớn.

- Bộp bộp bộp.

Cao Bằng ngồi xổm xuống vỗ vỗ mặt nước.

Chỉ chốc lát, một cái đầu màu bạc trắng to lớn thò ra khỏi mặt nước.

Đỉnh đầu mọc ra hai nhọn sừng nhỏ, mắt to trong veo như nước sau khi trông thấy Cao Bằng thì dường như rất vui vẻ.

- Phụt.

Nó hút một ngụm nước sau đó phun vào chân Cao Bằng.

- Tiểu Bàn, gần đây gầy hơn rồi đó.

Cao Bằng tán dương.

Cái con cá đầu to có sừng này chính là đứa con béo của Bạch Long và Ngân Long, lúc Cao Bằng mới nhìn thấy lần đầu thì nó béo tới nỗi nhìn giống như một con tằm trắng xóa.

Hiện tại không chỉ mọc sừng, còn gầy hơn, giống như đang trở nên đẹp hơn.

-□(□ˆ□)□, trước kia là ta bị mập giả thôi, bây giờ mới là bộ dạng thật của ta.

Tiểu Bàn vui vẻ quẫy đuôi ở bên bờ.

- Đây là…

Trần Khải Luân chưa từng nhìn thấy quái vật nào có linh tính như vậy, có chút kinh ngạc.

- Đây là Tiểu Bàn, con của Bạch Long và Ngân Long, trong cơ thể có long huyết.

Cao Bằng nói.

- Đây là hậu duệ ngự thú của ông ngoại sao!

Hai mắt Trần Khải Luân sáng lên. Nàng cũng đã nghe người khác nói qua loại hậu duệ của ngự thú cao cấp này.

Có không ít hậu duệ của ngự thú Vương cấp thậm chí Hoàng cấp trở thành tân tú cực kỳ bán chạy. Ngự thú của Ngự Sử Vương cấp chính là Vương cấp, hậu đại của chúng không phải ngự thú bình thường có thể so sánh được. Nhưng mà trên cơ bản hậu đại của những ngự thú cấp cao này sẽ không bán cho người ngoài.

Bọn họ chỉ truyền cho đời sau của mình hoặc là thân nhân, hôm nay đã lờ mờ hiển lộ rõ ra hình thức ban đầu của tân đẳng cấp giai tầng - Gia tộc.

Đời đời truyền xuống dưới, chỉ cần có thể bảo trì ưu thế đẳng cấp, mấy đời sau là sẽ trở thành ngự thú thế gia.

Mặc dù thiên phú của Tiểu Bàn không tệ, cũng rất thông minh, nhưng hiện tại Cao Bằng không chuẩn bị thu phục thêm ngự thú mới. Trừ khi đó là ngự thú cực kì ưu tú mang thuộc tính mà trong đoàn đội của mình thiếu mới được.

Nếu như Tiểu Diễm thật sự mang thai, hơn nữa sinh ra Tiểu Diễm hoàng, đó chính là một hậu duệ của hai Đế cấp với phẩm chất Truyền Thuyết và Thần Thoại.

- Nếu như em thích Tiểu Bàn thì phải có được sự đồng ý của Bạch Long và Ngân Long mới được. Nếu như bọn nó không đồng ý thì anh cũng chẳng còn cách nào khác, hơn nữa Tiểu Bàn cũng phải đồng ý.

Cao Bằng mở miệng nói.

- Em rất thích!

Trần Khải Luân tranh thủ thời gian gật đầu, trông mong nhìn chằm chằm anh họ của mình.

Chỉ số nhan sắc của Tiểu Bàn cao hơn bốn con quái vật kia, hơn nữa phẩm chất cũng rất cao, quan trọng nhất nó chính là hậu duệ của Bạch Long mà nàng rất sùng bái.

Hai bóng đen thon dài từ đáy hồ nhanh chóng lao đến gần, càng tới gần mặt nước thì lực áp bách chúng mang đến lại càng mạnh.

Oanh oanh.

Hai thân ảnh thon dài tung bay ra khỏi mặt nước.

Hơi nước bắn tung tóe lên trời giống như mưa, chờ tới khi nước rơi hết thì tại chỗ đó bỗng hiện lên một cái cầu vồng nhỏ.

Cao Bằng nói chuyện Trần Khải Luân muốn ký kết ngự thú và nàng rất yêu thích Tiểu Bàn cho Bạch Long, Ngân Long.

Bạch Long và Ngân Long liếc nhau, sau đó cúi đầu xuống nhìn về phía Trần Khải Luân, Bạch Long ấp úng nói.

- Chúng ta không có ý kiến, chỉ cần Tiểu Bàn thích là được.

Nói xong Bạch Long biếng nhác xoay người chui vào trong hồ.

Ngân Long quay đầu nhìn thoáng qua Tiểu Bàn, không nói gì thêm, sau đó đuổi theo Bạch Long.

- Xem ra địa vị Bạch Long ở nhà cũng không thấp đâu.

Cao Bằng giống như phát hiện ra chuyện gì buồn cười, vụng trộm cười lén.

- Trở thành ngự thú?

Tiểu Bàn sợ ngây người, muốn mình trở thành ngự thú?

- Không không không không!

Tiểu Bàn điên cuồng lắc đầu.

Đúng là ngoài ý muốn. Vốn cho rằng lực cản lớn nhất là Bạch Long cùng Ngân Long thì lại không có từ chối, nhưng Tiểu Bàn bị xem nhẹ kia lại không muốn làm ngự thú.

- Ấy... Tiểu… Tiểu Bàn, vì sao ngươi không đồng ý chứ.

Trần Khải Luân ngồi xổm ở bên bờ, ánh mắt cháy bỏng.

- Hừ, bây giờ ta ở tại trong hồ mỗi ngày ăn rồi ngủ, ngủ dậy rồi lại ăn, ngày ngày trôi qua thật khoan khoái, ta mới không muốn trở thành ngự thú mỗi ngày đều phải đi chiến đấu.

Tiểu Bàn chớp chớp mắt, trong đáy mắt lộ ra một tia giảo hoạt.

- Trừ phi Cao Bằng ca ca làm Ngự Sử của ta, ta mới đồng ý.

Cao Bằng buồn cười. Tiểu Bàn này mặc dù lười một chút, nhưng ánh mắt vẫn rất không tồi, một phát nhìn trúng Ngự Sử ưu tú nhất nhân loại.

Sờ lên mặt, Cao Bằng cảm thấy mình rõ ràng có thể dựa vào khuôn mặt để ăn cơm. Nhưng bây giờ lại cần nhờ tài hoa, thật là mệt mỏi.

Cao Bằng thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm túc nói.

- Tiểu Bàn này, ngự thú của ta đã rất nhiều. Trừ khi ngươi có thể đánh bại một ngự thú của ta thì ta sẽ đồng ý cho ngươi trở thành ngự thú, ngươi có thể làm được sao?

- A!

Tiểu Bàn ngây người.

- Nàng là em họ ta, có sở thích giống như ngươi, các ngươi chắc hẳn sẽ có rất nhiều tiếng nói chung. Hơn nữa nàng cũng không phải là loại Ngự Sử thích đi ra chiến đấu.

Cao Bằng cười nói.

Tiểu Bàn cúi đầu lặn xuống nước trong chốc lát.

Qua rất lâu mới nổi lên mặt nước, khuôn mặt trắng nhỏ nhắn đối mặt với Trần Khải Luân.

- Vậy, vậy sau này ngươi phải cho ta thật nhiều cá để ăn.

Hai mắt Trần Khải Luân híp lại, cẩn thận từng li từng tí quỳ xuống rồi cúi người, bàn tay trắng nõn sờ lên đầu Tiểu Bàn.

- Được, ta tên là Trần Khải Luân, về sau ta sẽ dùng tất cả tiền tiêu vặt để mua cá cho ngươi.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 647: Mua Cá Cứ Tìm Ta

Dần dần, cái tên Thủy Thần Trường Giang đã lưu truyền trong Hy Vọng Chi Thành, mà thanh danh ngày càng vang dội.

Có người nói, Thủy Thần Trường Giang sinh ra từ ba ngàn năm trước, vốn là một ngư dân trong núi, khi còn sống hay làm việc thiện giúp người, là thiện nhân mười kiếp. Sau đó vì cứu một đứa trẻ bất hạnh rơi xuống nước bị cây rong quấn quanh rồi chết đuối, vì thế người này được phong làm Thủy Thần Trường Giang.

Còn có một câu chuyện nữa cũng được lưu truyền là Thẩm Trường vốn là một con đại yêu ngàn năm sống trong Trường Giang, vì thường cứu người rơi xuống nước, còn có năng lực ban phước cho hai bên bờ Trường Giang được mưa thuận gió hòa, dần dà được người ta xây miếu thờ tế bái, cuối cùng được phong thần.

Có người kể, có lần vào núi tìm được một cái miếu nhỏ mọc đầy dây leo, còn có người kể mình đào được bia đá từ dưới đáy sông.

Những tin tức này nghe qua có vẻ rất chân thực.

Có vài người tin, trở thành tín đồ của Thẩm Trường. Cũng có một số người không tin, nhưng bị tin tức này oanh tạc phô thiên cái địa cũng dần dần nửa tin nửa ngờ.

Đương nhiên đây đều là do Tập đoàn Nam Thiên và chính phủ làm ra.

Nhưng bọn họ vẫn tuyên truyền tự do tín ngưỡng, không ép buộc người khác phải theo tín ngưỡng gì. Chỉ là, nếu tin vào Thủy Thần Trường Giang mà mỗi tháng có thể nhận chút phụ cấp từ

chính phủ.

Sau một thời gian ngắn, trong Hy Vọng Chi Thành có một giáo phái tên Thủy Thần Giáo được lặng lẽ thành lập nên, được quan lại địa phương công nhận.

Nội bộ Thủy Thần Giáo có kết cấu chức quyền rất phức tạp, nhân số không nhiều nhưng đều là tinh nhuệ. Trước mắt, Giáo tông Thủy Thần Giáo do Hoàng Đào đảm nhiệm.

Vì quyền hành dễ khiến cho người ta sa đọa, nên quyền lợi của Thủy Thần Giáo cũng không lớn, thậm chí còn chịu quản hạt của quan lại địa phương.

Nhiệm vụ chủ yếu của Thủy Thần Giáo là phụ trách tổ chức hoạt động tế tự Thủy Thần Trường Giang. Đồng thời, nếu có người muốn tự mình tế tự Thủy Thần thì có thể liên hệ với Thủy Thần Giáo, được giáo phái điều động thành viên chỉ bảo phải làm thế nào.

Dần dần, Thủy Thần Giáo Trường Giang càng lúc càng nổi tiếng, không ít đội ngũ khi đi săn quái vật ở trái đất sẽ tới cung phụng Thủy Thần.

Có đôi khi, bọn họ gặp phải quái vật không thể đấu lại, sẽ được Thủy Thần hoặc tôi tớ của Thủy Thần tới viện trợ.

Nhưng dần dần họ cũng phát hiện ra có gì đó không đúng.

Tần suất Thủy Thần và tôi tớ của Thủy Thần xuất hiện có quan hệ nhất định với lòng tin và tần suất tế tự của họ.

Nếu chỉ thi thoảng tự lẩm nhẩm hai câu, ngẫu nhiên thắp một nén hương, khi gặp nguy hiểm sẽ có mấy thủy quái từ trong sông Trường Giang xuất hiện hiệp trợ tấn công, hoặc có đôi khi vượt qua Trường Giang sẽ không bị quái vật tấn công.

Sau đó, tần suất tế tự cao dần, hoặc tín ngưỡng ở mức độ tương đối cao, khi gặp nguy hiểm sẽ có thủy quái cấp độ cao hơn tới giúp, thậm chí có đôi khi may mắn còn gặp được Thủy Thần tự mình ra tay.

Có người cảm thấy vị Thủy Thần này quá thực dụng…

Nhưng cũng có người phản bác hắn. Trường Giang dài như vậy, tín đồ đông như vậy, lúc nào Thủy Thần cũng sẵn sàng ra tay giúp người được sao? Tương tự như vậy, khẳng định Thủy Thần sẽ giúp các tín đồ tin tưởng mình hơn chứ. Ngươi làm sao trách được Thủy Thần, là do lòng tin của ngươi không đủ thành kính!

Đương nhiên, một thế lực hoặc một giáo hội khi mới thành lập nhất định phải nương theo mưa gió.

Tới khi Thủy Thần Giáo dần dần đi vào quỹ đạo, Cao Bằng tạm thời dừng chú ý tới trái đất, dẫn ngự thú đi sâu vào trong thế giới Hắc Vụ săn giết quái vật, sau đó phân giải bồi dưỡng ngự thú.

Tiểu Hoàng, Tiểu Diễm đều được Cao Bằng để lại lo cho Tiểu Thảo.

Tiểu Thảo ở lại đằng sau biệt thự mới của ông ngoại.

Đó là một vùng trống trải, bốn phía có dốc núi thấp bé ngăn bị soi mói, nơi xa còn có một dòng sông nhỏ uốn lượn chảy qua.

Tiểu Hoàng ăn xong cơm tối, vỗ vỗ cái bụng tròn vo của mình, nện bước khệnh khạng ra ngoài đi dạo.

- Tiểu Diễm ơi, ta ăn xong rồi, ra ngoài đi dạo một lát nhé.

Tiểu Hoàng tùy tiện gọi với vào trong, tay nâng nâng cái kính râm.

Tiểu Diễm quay đầu lại liếc Tiểu Hoàng một cái, sau đó hừ

lạnh một tiếng, rồi cúi đầu xuống nhắm mắt lại.

Tiểu Hoàng đi xa rồi, Tiểu Diễm mới lén lút đứng dậy, sau đó lẹp bẹp vài lần trong đám bùn đào ra một cái hố. Dưới đáy hố có một cái rương bọc sắt, cá khô chất đầy nửa rương.

Tiểu Diễm cúi đầu nhìn cái bụng tròn vo của mình, đáy mắt hiện ra vài phần do dự. Cuối cùng, ánh mắt nó trở nên kiên định, phải ăn no mới có sức giảm béo!

Tiểu Hoàng cũng không ngại gì ai, quang minh chính đại đi giữa đường lớn như một ác bá tuần sát địa bàn của mình.

Trái ngó phải ngó, ngay cả đám chim đang ị dở bên đường nó cũng muốn đi tới dọa một chút.

- ị cái gì mà ị! Không biết đây là địa bàn của Hoàng gia à? Ta cho phép ngươi đi ị sao? Ăn lại phân đi, ăn lại rồi cút cho ta!

Tiểu Hoàng nhặt một cục đá lên ném qua, nhìn con chim hoảng hốt bay lên hạ xuống mấy lần, không nhịn được cười phá lên đầy vô lương.

Oa ha ha….

Con ác thú Tiểu Hoàng được thỏa mãn rất sung sướng.

Vui vẻ sờ sờ cái đầu trọc lóc, Tiểu Hoàng tiếp tục phách lối ra ngoài khu biệt thự đi dạo.

Đối diện, một cô gái tóc xõa ngang vai mặc váy dài màu đỏ dẫn theo một con cá màu trắng gầy gò, trên đầu mọc sừng đi trên đường.

Con cá này hấp thu Thủy nguyên tố trong không khí, không ngừng ngưng tụ hơi nước bên ngoài cơ thể thành từng vũng nước nhỏ ngâm cơ thể nó.

Tiểu Hoàng liếc qua một cái liền thu ánh mắt lại.

Dù bình thường Tiểu Hoàng luôn luôn phách lối, nhưng cũng không tùy ý bắt nạt ngự sử khác, nhất là ngự sử ở gần đây, nói không chừng lại là thân bằng hảo hữu nào đó của chủ nhân. Mấy năm nay, dù là lưu manh ngoài đường cũng có văn hóa.

- Tiểu Bàn, tất cả tiền tiêu vặt của ta đều mua cá cho ngươi hết, tiền tiêu vặt mỗi tháng của ta chỉ có một trăm vạn liên minh tệ thôi… Tiền tiêu vặt tháng sau của ta sẽ mua thêm cá cho ngươi ăn, được không?

Trần Khải Luân thở dài. Khẩu vị của Tiểu Bàn quá điêu, cá bình thường không chịu ăn, thấp nhất cũng phải là thịt cá cấp Thủ Lĩnh.

Thịt cá cấp Thủ Lĩnh đều bán theo cân, giá không rẻ, dù là con bé nhất cũng cần đến mấy chục điểm tín dụng.

- Một trăm vạn?

Tiểu Hoàng khựng lại, hai mắt dưới kính râm sáng lên, không nhịn được hít vào một hơi. Nha đầu này, xem tuổi tác không lớn vậy mà có tiền như thế! Chẳng lẽ đây chính là kẻ ngốc trong truyền thuyết sao?

Quay đầu nhìn Trần Khải Luân, sau đó nó sải bước đi tới.

- Này, tiểu cô nương, ngươi mua cá sao?

- A! Aaaaa Aaaaaa

Đột nhiên nhìn thấy một con vịt nói tiếng người trước mắt, Trần Khải Luân bị dọa.

Tiểu Hoàng kín đáo nhét tay trái vào trong túi, ngón tay mân mê tờ tiền vẫn còn ấm, còn có kế hoạch gửi tiền tiết kiệm của

mình, đáy lòng bắt đầu tính toán.

- Ta bán cá cho ngươi, nhưng không được trả giá. Năm… sáu, một ngàn! Một ngàn một con!

Tiểu Hoàng mở miệng ra báo giá trên trời.

Mới đầu Tiểu Hoàng tham lam đã nghĩ đến con số một ngàn rưỡi, nhưng sợ dọa người ta bỏ chạy, cuối cùng quyết định tế thủy trường lưu.

- Hoàng gia?

Trần Khải Luân nhận ra Tiểu Hoàng. Tiểu Hoàng không biết nàng nhưng nàng biết nó! Hiện giờ có ai là không biết mấy con ngự thú nổi tiếng bên cạnh Cao Bằng.

- Một ngàn điểm tín dụng sao…

Trần Khải Luân có vẻ khó xử. Một tháng nàng chỉ có một trăm vạn liên minh tệ, tương đương với một ngàn điểm tín dụng.

Dù nàng vẫn còn chút tiền riêng, nhưng cũng không mua được mấy con.

- Điểm tín dụng? Ta nói là liên minh tệ! Ngươi đừng có đem mấy thứ không đáng tiền kia ra lừa phỉnh ta. Cao Bằng nói, điểm tín dụng chỉ là đồ chơi gạt người thôi! Dù ta chỉ là một con vịt, nhưng ta đã từng xem hơn trăm bộ phim điện ảnh, mấy chục bộ phim truyền hình, kinh nghiệm cuộc đời ta vượt qua tưởng tượng của ngươi đấy.

Tiểu Hoàng giận tím mặt.

Trần Khải Luân ngẩn người. ????

Có phải ngươi đang nhầm lẫn gì với sức mua của điểm tín dụng không.

Đột nhiên nàng chợt nghĩ tới, có phải ông anh họ độc ác xảo trá kia của mình vẫn đang lừa con vịt ngốc này không?

Nàng không tỏ thái độ gì, gật gật đầu:

- Thật xin lỗi Hoàng gia, ta nói sai rồi. Để tỏ lòng áy náy, ta quyết định mỗi con cá sẽ tặng cho ngươi một ngàn liên minh tệ nữa. Hai ngàn liên minh tệ mua một con cá, ngươi thấy thế nào?

Lúc này, cơn giận còn sót lại của Tiểu Hoàng đã biến mất tiêu. Nó thầm cười lạnh, kẻ ngu này, Hoàng gia ta chỉ làm bộ tức giận một chút đã bị dọa rồi, xem ra ngươi đúng là đồ ngốc nhiều tiền.

- Được, nhưng gần đây Hoàng gia ta hơi bận, tạm thời không có thời gian đi bắt cá. Ngươi giữ tiền đó lại cho ta, một thời gian nữa ta sẽ ra sông bắt cho ngươi mấy con. Yên tâm, Hoàng gia ta tuyệt đối sẽ không lừa tiền của ngươi.

Tiểu Hoàng thỏa mãn khẽ gật đầu, sau đó xoay người nghênh ngang quay về.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 648: Tâm Nghĩ

Trong thế giới Hắc Vụ, trên một tòa đại tuyết sơn tuyết trắng mênh mông.

Cao Bằng ngồi trên lưng Tứ Oa chỉ huy một đám tiểu Long Nghĩ chiến đấu.

- Đại Oa, tiến lên công kích, ngăn chặn con Tuyết Ma Sư này lại.

Cao Bằng thông qua kết nối tâm linh hạ mệnh lệnh.

- Đại ca, cắn nó nhanh lên, dùng hàm răng của ngươi mà cắn.

- Đại ca thật lợi hại.

Trong không gian kết nối tâm linh mấy con Long Nghĩ nhỏ khác ríu rít nói chuyện.

- Nhường chút nhường chút.

Đại Lực Kim Cương Nghĩ Tam Oa chen chúc đằng sau mông Đại Oa. Đại Oa va chạm với Tuyết Ma Sư ở phía trước, Tuyết Ma Sư gào thét phẫn nộ cắn lên đầu Đại Oa một cái, Đại Oa bị cắn trúng đầu bất giác lùi về sau một bước, chân sau lại giẫm lên đầu Tam Oa.

Tam Oa ngốc nghếch không biết nhượng bộ, dù bị đạp trúng đỉnh đầu cũng phấn đấu quên mình chen về phía trước. Tam Oa chỉ dài có một mét năm, so với mấy Long Nghĩ khác thì chỉ là một con kiến nhỏ bé.

- Xung vịt!

Tam Oa xông lên dùng hai chân ôm lấy Tuyết Ma Sư, sau đó gắng sức ném một cái.

Đùng!

Mặt đất rung lên một trận, tuyết văng tung tóe.

Đại Oa với Tuyết Ma Sư bị Tam Oa cùng nhau ôm lấy rồi sau đó quăng đi thật mạnh.

Trong lỗ mũi Đại Oa phun ra hai luồng khí trắng, hưng phấn kêu ngao ngao. Nó bị thương càng nặng thì lực lượng và tốc độ khép lại càng mạnh hơn, hoàn toàn không sợ bị thương, trừ khi có thể đánh chết nó trong một đòn.

Khôi giáp màu đỏ sậm càng ngày càng sáng, Đại Oa phát động huyết tinh cuồng bạo, lực lượng dần dần gia tăng. Hai chân trước gắt gao móc vào da lông Tuyết Ma Sư, máu tươi liên tục chảy ra.

- Nhị Oa, sử dụng Bạch Cực Trú Quang Đồng, chú ý đừng làm Đại Oa và Tam Oa bị thương.

Cao Bằng ở một bên hạ lệnh.

- Ngũ Oa tìm kiếm thời cơ tốt.

Hai cái mắt to tròn của Nhị Oa càng ngày càng sáng, cuối cùng bắn ra hai luồng laser màu trắng, trong nháy mắt đã xuyên thủng da lông Tuyết Ma Sư, trực tiếp tạo thành hai lỗ thủng ở trên người nó.

Tuyết Ma Sư nổi giận, bị đau nên miệng lớn khép lại. Phần cổ của Đại Oa bị nó cắn phát ra tiếng vang rắc rắc, vỏ giáp cứng rắn dần có vết lõm, sau đó vỡ vụn, cái đầu đã sắp bị cắn nát.

Ngũ Oa Nặc Không Long Nghĩ lặng yên không tiếng động xuất hiện ở phía sau đầu Tuyết Ma Sư, hai chân đốt thon dài sắc bén

như dao giải phẫu cắm chuẩn xác vào khu vực xương sống thần kinh của Tuyết Ma Sư.

Miệng Tuyết Ma Sư đang cắn được một nửa bỗng dừng lại, cuối cùng vẫn không khép lại được.

Thần sắc trong mắt nhanh chóng tan rã, trong giây phút cuối cùng hung quanh trong mắt bỗng lóe lên, cho dù nó chết cũng phải kéo theo một cái đệm lưng.

Trong cơ thể điên cuồng tuôn ra khí tức băng hàn, núi tuyết điên cuồng run rẩy, mảng lớn hàn lưu càn quét tứ phương. Vụn băng trong không khí nhanh chóng tụ lại hình thành từng hình đa giác nhỏ bé bất quy tắc, tiếng ầm ầm liên miên không dứt.

Toàn bộ núi tuyết đều quanh quẩn tiếng nổ.

Ào ào, cách đó không xa núi tuyết bắt đầu sụp lở, không lâu sau đã tạo thành một trận tuyết lở.

Tuyết Ma Sư đột nhiên khép miệng, răng cắm sâu vào cổ Đại Oa.

Thân thể Đại Oa run lên.

- Đại ca đừng chết.

- Đại ca!

- Không!

Một đám tiểu Long Nghĩ thê lương kêu rên.

- Ta còn chưa có chết.

Đại Oa hữu khí vô lực nói.

Trong không gian kết nối tâm linh đột nhiên an tĩnh.

- Tam Oa giúp gỡ Đại Oa ra khỏi miệng Tuyết Ma Sư nhanh lên.

Cao Bằng nói với Tam Oa.

- Được rồi!

Tam Oa rất nghe lời, chủ nhân nói cái gì chính là cái đó. Nó leo trèo đến bên miệng Tuyết Ma Sư, sau đó nắm hàm trên hàm dưới dùng sức tách ra.

Đại Oa thuận thế rút đầu ra ngoài, chỗ cổ máu thịt be bét, kém chút đã bị cắn đứt, chỉ có một đoạn nhỏ da thịt nối liền thân thể với đầu.

Đại Oa lẳng lặng nằm tại chỗ, thương thế trên cổ nhanh chóng khép lại. Nhắm mắt nằm im, tốc độ vết thương khép lại nhanh chóng tăng lên, sau khi sử dụng năng lực chủ động huyết tinh cuồng bạo Đại Oa tạm thời mất đi cảm giác đau.

- Không tệ, săn được một con Tuyết Ma Sư cấp 75 phẩm chất Hoàn Mỹ, nhưng còn phải tăng cường khả năng phối hợp của các ngươi. Theo lý thuyết thì các ngươi đều cùng một mẹ sinh ra, lại có thêm tâm linh kết nối của Thất Oa thì khả năng ăn ý của các ngươi phải rất cao mới đúng, xem ra còn cần tăng cường thêm.

Cao Bằng mở miệng nói.

Trên bờ vai Cao Bằng còn có một con Long Nghĩ nằm úp sấp.

Vóc dáng nhỏ nhất trong bảy anh em không phải Đại Lực Kim Cương Nghĩ Tam Oa, mà là Đầu Trọc.

Vóc dáng Đầu Trọc chỉ lớn bằng bàn tay, Long Nghĩ lớn chừng bàn tay gần như có thể cất ở trong túi tùy thân mang theo bên người.

【Tên quái vật】: Tâm Nghĩ (Đầu Trọc / Thất Oa)

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 72 (Đế cấp)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Sử Thi / Phẩm chất Sử Thi

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Tâm Linh

【Năng lực quái vật】: Tâm linh bình chướng Lv6, hộ thuẫn tâm linh Lv6, nhìn trộm tâm linh Lv6, cường hóa sức mạnh tâm linh Lv6.

【Nhược điểm quái vật】: Năng lực cận chiến rất kém cỏi, khả năng bảo vệ tính mạng rất yếu.

【Đặc tính quái vật】: Không gian tâm linh (sâu trong tâm linh của mỗi Tâm Nghĩ đều sẽ có một không gian tâm linh độc lập. Bọn nó có thể mời ý thức tâm linh của những tồn tại khác tiến vào mảnh không gian tâm linh này, nếu không đi xa khỏi phạm vi nhất định thì có thể thông qua không gian tâm linh tiến hành giao lưu ý thức.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Có thể tiến hành giao lưu với những thứ không thể nói chuyện được, ví dụ như núi đá. Điều kiện tiên quyết là nhất định phải có được ý thức.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Có thể mời đơn vị khác biệt tiến vào không gian tâm linh tiến hành giao lưu, đồng thời thời gian trong không gian tâm linh trôi qua chậm gấp mười lần so với thế giới bên ngoài.

Nhắc nhở: Không thể cách Tâm Nghĩ quá xa, bằng không sẽ tự động thoát khỏi không gian tâm linh.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Sau khi Long Nghĩ nuốt Tâm Linh Chi Long từ đó lột xác, đồng thời thức tỉnh một bộ phận năng lực biến dị của Tâm Linh Chi Long.

Tâm Nghĩ chính là Đầu Trọc. Lúc trước nó có lời thề son sắt là sẽ học được bay, hiện tại Tâm Nghĩ rốt cuộc học bay xong rồi, nhưng khoảng cách bây giờ với bộ dáng uy vũ trong lòng nó đã quá xa. Một tiểu Long Nghĩ đã mất đi mộng tưởng đẹp đẽ trong lòng trên đường kiến sinh.

Đầu Trọc từng muốn làm một anh hùng, sau này phát hiện mình chỉ có thể làm phụ trợ, chênh lệch giữa mộng tưởng và hiện thực để nó lâm vào mê mang.

Đã có một đoạn thời gian rất dài nó không chịu tin đây là sự thật.

Cho đến sau này khi Cao Bằng cho nó xem một bộ anime, nói cho nó biết không có năng lực nào yếu, chỉ có người sử dụng yếu mà thôi.

Từ đó về sau Đầu Trọc thoát khỏi bình cảnh tâm linh, điên cuồng rèn luyện năng lực bản thân.

Lúc còn ở thế giới Hắc Vụ, Đầu Trọc thường đêm hôm khuya khoắt vụng trộm đi ra ngoài huấn luyện năng lực của mình.

Lợi dụng lực lượng tâm linh của bản thân không ngừng quán thâu tư tưởng cho quái vật bên ngoài, để bọn chúng lấy nó vi tôn, hoặc là lợi dụng năng lực tâm linh không ngừng quán thâu tư tưởng tự sát cho quái vật bên ngoài, từ đó hướng dẫn quái vật tự sát.

Nghe vào rất là oai phong, nhưng sau một lần xém chút nữa bị một quái vật Vương cấp ăn thịt thì nó không còn dám vụng trộm ra ngoài nữa.

Từ đó về sau Đầu Trọc cũng không còn tin tưởng vào quỷ thoại của Cao Bằng. Cái gì mà không có năng lực yếu, chỉ có người sử dụng yếu. Tất cả đều là canh gà độc gạt người!

Đại trí giả ngu Nhị Oa lặng lẽ ngầm đàm luận,

- Loại lời này mà ngươi cũng tin à! Ngươi thấy chủ nhân của chúng ta có thu phục ngự thú phẩm chất kém không?

- Ồ. . . Dường như là thế.

Năng lực của nó ở mức độ rất lớn có thể nói là rất giống với Sinh Trưởng Chi Não, cả hai đều là hệ Tâm Linh, nhưng mà đặc tính cả hai quái vật hoàn toàn khác biệt.

Năng lực đoạt xá của Sinh Trưởng Chi Não để nó có được sinh mệnh lực cực mạnh và sức chiến đấu không tầm thường. Mà năng lực của Đầu Trọc lại thiên về phụ trợ kiêm phòng ngự, thuần túy trời sinh.

Thật ra năng lực của Tâm Linh Chi Long không có phế như thế, năng lực thiên phú của Tâm Linh Chi Long là một đặc tính lồng giam tâm linh.

Có thể đưa tinh thần ý chí của quái vật khóa chặt vào bên trong một mảnh không gian bị phong tỏa, sau đó không ngừng tạo ra các loại tra tấn tâm linh và tổn thương linh hồn cho địch nhân. Khái niệm thời gian ở bên trong lồng giam tâm linh sẽ cực kỳ chậm, trừ khi quái vật có ý chí và linh hồn lực cực mạnh mới có thể tránh thoát.

Tuy Đầu Trọc đạt được năng lực này nhưng lại hơi biến dị một chút.

Năng lực này mặc dù không hề tốt đẹp đối với cá nhân Đầu Trọc, nhưng đối với toàn bộ đoàn đội lại có trợ giúp không nhỏ, có thể tăng cao sự hiểu ngầm của đoàn đội.

Ngày hôm nay Cao Bằng thử nghiệm năng lực của Đầu Trọc nên đưa tất cả ngự thú dưới tay phối hợp với nhau, huấn luyện trình độ ăn ý giữa chúng nó. Bây giờ xem ra vẫn còn phải tăng

cường.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 649: Huyết Hải Độc Hoàng Tích

- Cao Bằng, bình thường bọn nó được huấn luyện quá ít, mặc dù bọn nó là ruột thịt do một mẹ sinh ra nhưng phải cùng nhau chiến đấu từ nhỏ thì mới có sự ăn ý được.

Bàn Đại Hải lúc lắc đầu, nhảy một cái liền vùi mình vào trong đống tuyết tận hứng bơi lội.

- Chỉ khi ngươi thường xuyên huấn luyện bọn nó cùng nhau chiến đấu mới có ăn ý.

Bàn Đại Hải nghiêm túc nói.

Cao Bằng chăm chú suy nghĩ một hồi, Bàn Đại Hải nói rất có đạo lý.

Cho nên trong đoạn thời gian chiến đấu tiếp theo Cao Bằng đem bảy Long Nghĩ đơn độc tạo thành một tiểu phân đội chiến đấu, phân phối các loại đối thủ cho chúng nó. Từ Đại Tuyết sơn đến núi lửa quần, hoặc là đầm lầy, gò núi bình nguyên các loại địa hình hoàn cảnh quái vật đều thay đổi một lần.

Đương nhiên, trong thời gian này các ngự thú khác cũng không có nhàn rỗi, vô luận là Lưu Quang hay là Tịch Sư, hoặc là Đại Tử đều không thể không đi săn bắn quái vật.

Mỗi lúc trời tối Hắc Oa đều phi thường bận rộn, một cái rồi lại một cái thi thể quái vật bị nó phân giải thành các loại tài nguyên hi hữu.

Đẳng cấp ngự thú của Cao Bằng có thể tăng lên nhanh như

vậy, công lao của Hắc Oa đứng đầu tiên.

Khoảng thời gian này Cao Bằng cơ hồ không có ngừng nghỉ, bởi vì mỗi một quái vật đều có địa bàn riêng, đặc biệt là quái vật đẳng cấp cao đều có ý thức mạnh mẽ về lãnh địa của mình.

Bởi vậy nên việc tìm kiếm một con quái vật đẳng cấp cao là một chuyện tương đối tốn thời gian.

Đương nhiên, cũng chỉ là tiêu hao thời gian mà thôi, quá trình cũng không phải là quá phức tạp. Bởi những quái vật này có ý thức mạnh về lãnh địa, cho nên chỉ cần có quái vật có cùng đẳng cấp hoặc là hơi thấp hơn một chút tiếp cận liền sẽ chọc giận bọn nó!

Đám quái vật trong lãnh địa sẽ chạy ra bảo vệ quyền lợi lãnh địa của mình.

Nếu như đẳng cấp quái vật thấp hơn nhiều so với chúng nó thì khí thế sẽ hùng hổ, vô cùng phách lối, lấy thân phận chủ nhân bản địa ra giáo huấn mấy con quái vật ngoại lai dám xâm lấn lãnh địa này.

Ăn thịt hết toàn bộ chúng nó.

Nếu như phát hiện đẳng cấp quái vật xâm lấn quá cao. . . Bọn nó liền sẽ lặng lẽ chạy trốn. Địa bàn cái gì nữa chứ, lại đi đoạt một cái là được rồi.

Cho nên mỗi một lần Cao Bằng đều phái ra một con tiểu Long Nghĩ đi lên phía trước làm mồi nhử, như vậy thì không cần bởi vì đẳng cấp quá cao mà dọa chạy những con quái vật kia, cũng đúng lúc hấp dẫn bọn nó đưa mình qua đây.

Trong tần suất huấn luyện cao như vậy, sự ăn ý và đẳng cấp của bảy con Long Nghĩ kia cũng đang dần tăng lên.

…

Vỏ cây bên ngoài thân Ma Liễu trở nên nhăn nheo, thân cây khô quắt. Từng cái rễ cây màu đỏ như những dây truyền dịch cắm vào thân thể của nó, ánh sáng màu đỏ liên tục không ngừng bị hút vào cơ thể Tiểu Thảo.

Rễ cây trở nên tinh hồng sung mãn, bên trong chảy xuôi chất lỏng màu đỏ, rễ cây giống như có sinh mạng chậm rãi ngọ nguậy.

Tiểu Thảo đã trở nên cực kì khổng lồ, tựa như một cây đại thụ khỏe mạnh che trời đứng sừng sững trong sơn cốc.

Khí tức quanh thân Tiểu Thảo dần trở nên nguy hiểm, bên trái là hắc ám chi lực đen thui lan tràn, bên phải là quang minh chi lực trắng toát nở rộ.

Quang minh và hắc ám, trong sơn cốc bị phân cách hoàn mỹ ra thành hai khu vực riêng biệt.

Dưới sự bao phủ của quang minh chi lực, thực vật bên phải sơn cốc trở nên khỏe khoắn, ngẩng đầu ưỡn ngực, ngay cả cánh hoa đều trở nên kiêu ngạo mấy phần.

Bên trái sơn cốc, thực vật bao phủ dưới hắc ám chi lực dần trở nên âm trầm, một số thực vật bắt đầu biến đen, hung tàn bạo ngược, nhìn qua thì không phải dễ thân cận.

Nguyên tố chi lực của một quái vật Thánh cấp và một quái vật Đế cấp phun ra nuốt vào mỗi ngày là hoàn toàn khác biệt, giống như ô tô và xe lửa là dầu và điện, đây là hai thứ hoàn toàn khác nhau.

Tiểu Thảo không chỉ đang hấp thu sinh mệnh chi lực của Ma Liễu, mà còn mượn nhờ thể xác Ma Liễu để hấp thu nguyên tố chi lực giữa thiên địa.

Dưới hai tầng chồng chất như thế làm cho đẳng cấp và tốc độ trưởng thành của Tiểu Thảo đang tăng lên nhanh chóng.

Tiểu Diễm dừng ở cửa vào sơn cốc, nhàn nhã nằm trong bụi cỏ nhìn Tiểu Thảo tiến hóa, thỉnh thoảng nuốt hai con cá khô bày ở trong khay kế bên người vào bụng.

Đối với đẳng cấp Tiểu Diễm ngày hôm nay thì thịt quái vật chẳng thể giúp nó tăng lên chút nào, dù là Hoàng cấp hay cấp Bình Thường cũng không khác gì nhau. Nhưng đều có thể no bụng, cho nên bình thường Tiểu Diễm rất thích ăn cá khô ướp gia vị tê cay.

- Tại sao Tiểu Hoàng vẫn chưa về.

Tiểu Diễm nheo mắt ợ một cái. Mấy ngày gần đây Tiểu Hoàng luôn thích lén lút chạy ra ngoài chơi.

Vốn dưới tình huống bình thường Tiểu Diễm khẳng định sẽ tức giận một chút.

Nhưng mà… Nể tình mấy ngày gần đây Tiểu Hoàng hay mua cho mình một chút cá khô làm đồ ăn vặt, Tiểu Diễm quyết định tha thứ cho tên trọc này.

Một bên khác, Thiên Khê Chi Địa. Tiểu Hoàng kéo một cái túi lưới lớn đi lại xung quanh, trong lưới chứa các loại quái vật loài cá.

- Bùm !

Tiểu Hoàng đạp mạnh chân phải lên mặt nước, dòng suối rộng mấy chục mét này bỗng nhiên run rẩy, mặt nước tuôn ra sóng lớn hơn bảy mươi mét. Một lúc lâu sau trên mặt nước có một con cá lớn mắt trợn trừng nổi lên.

Tiểu Hoàng hưng phấn nắm lấy đuôi cá ném vào trong túi lưới, lại chăm chú đếm một lần.

- 1, 2, 3, 4. . . 21.

- Bắt đủ rồi !

Tiểu Hoàng cười ha ha, thả người nhảy lên. Một lần nhảy lên cao hơn trăm mét, vượt ngang khoảng cách mấy trăm mét, tựa như một con vịt nhỏ ở trên mặt đất vui vẻ nhảy disco.

Rầm rầm rầm.

Mặt đất run rẩy mấy lần, chỉ trong thời gian mấy hơi thở Tiểu Hoàng liền biến mất ở phía đường chân trời.

Một số ngự sử săn bắn ở chỗ này yên lặng nhìn một màn như vậy, lặng lẽ xoa xoa mồ hôi trán, thế giới Hắc Vụ thật là nguy hiểm.

Trái đất, theo thời gian trôi qua, số lượng quái vật bên trong Cửu Thiên Thập Địa len lỏi đến càng ngày càng ít, những quái vật Thụ Yêu biến dị cũng không có xuất hiện liên tiếp không ngừng nữa, thế cục trên trái đất cũng dần dần ổn định lại.

Trừ những quái vật Thụ Yêu ra thì cũng không có quái vật nào khác tới xâm lấn, cũng không có Ngự Sử dị tộc đến.

Có cường giả Ngự Sử của bộ lạc thông qua thông đạo lẻn vào, phát hiện bên kia thông đạo không có mai phục, mấy vạn dặm gần đó đều hoang tàn vắng vẻ, hình như người dị tộc không phát hiện bọn họ tới nơi này.

Nhưng mà bên ngoài ba vạn dặm lại phát hiện một căn cứ quái vật cỡ lớn. Quần thể quái vật bên trong đều sinh ra linh trí không thấp, phân công chính xác, thậm chí còn có hành vi nuôi dưỡng những quái vật khác, cầm đầu bọn chúng là một quái vật cấp Chuẩn Thần.

- Trạch Hải, ngươi còn ưu tú hơn ta tưởng, tuổi trẻ như vậy đã

trở thành Ngự Sử Thánh cấp. Bộ lạc Độc Chiểu chúng ta lớn mạnh được bao nhiêu xem ra cần đặt ở trên người của ngươi.

Trạch Viên tán dương Trạch Hải.

- Đều là do ông nội dạy bảo tốt.

Trạch Hải không kiêu ngạo không tự ti, bình tĩnh lãnh tĩnh trả lời.

Sau lưng Trạch Hải nằm sấp một con ngự thú, thể tích ngự thú này rất cường tráng, căn bản nhìn không ra bộ dáng vốn có, thể tích giữa hai bên như khác biệt giữa ngày và đêm.

Độ cao khoảng chừng hơn năm mươi mét, tăng thêm cái đuôi vào nữa thì dài gần hai trăm mét, mỗi cái lân phiến lớn như cái mặt bàn đều có màu đỏ như máu, trong đôi mắt xanh biếc lấp lóe u quang nhàn nhạt, mùi máu tươi gay mũi và sương độc khủng bố lan tràn quanh cơ thể làm cho nó trở nên mông lung mơ hồ.

Thể tích bá đạo như vậy hầu như đã có một không hai, đặc biệt là đối với một đám ngự thú hệ Độc trong bộ lạc Độc Chiểu.

Thể tích của ngự thú hệ Độc trong đồng cấp thường thuộc về loại nhỏ nhắn xinh xắn, mà Huyết Hải Độc Hoàng Tích của Trạch Hải không thể nghi ngờ đã phá vỡ quy tắc này.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 650: Di Tích

- Nếu ngự thú của ngươi có thể tấn cấp Chuẩn Thần, vậy thì bộ lạc Độc Chiểu chúng ta đã có vốn để trùng kích lên bộ lạc đỉnh cấp.

Trong đáy mắt Trạch Viên lộ ra mấy phần dã vọng.

Hắn một mực hi vọng bộ lạc của mình có một ngày có thể trở nên càng cường đại, đây cũng là dã vọng trong lòng của mỗi người trong bộ lạc.

Loại vinh quang này đã khắc sâu vào trong linh hồn của bọn họ.

Trên thực tế, sau khi Trạch Hải trở thành Ngự Sử Thánh cấp đã làm cho mộng tưởng của hắn trở nên cường đại hơn. Trở thành người đứng đầu bộ lạc, sau đó không chỉ muốn chính mình trở thành Ngự Sử Thánh cấp, còn muốn trở thành Ngự Sử Chuẩn Thần, thậm chí trong truyền thuyết. . . Thần.

Nếu như trước đó Trạch Hải nhiều nhất chỉ coi nó là một ảo tưởng, nhưng sau khi lấy được năng lực thần bí kia, Trạch Hải đột nhiên cảm thấy hình như chuyện này cũng không phải là không có khả năng. Chính mình chỉ cần thời gian hơn một tháng đã có thể thăng cấp ngự thú từ Đế cấp lên Thánh cấp.

Vậy nếu như cho mình một năm, thậm chí thời gian mười năm thì sao?

Trong mắt Trạch Hải có một loại đồ vật dần hình thành, thứ này gọi là dã tâm.

- Được, ta sẽ trở thành Chuẩn Thần.

Trạch Hải từ tốn nói.

Trạch Viên thấy thái độ của Trạch Hải như vậy cũng không tức giận, ngược lại tán dương cười to.

- Đúng vậy, đây mới là khí độ một thiên kiêu nên có.

Đợi đến khi Trạch Viên đi khỏi, Trạch Hải mới nghiêng đầu suy tư một lát, cuối cùng nhếch miệng lên lộ ra một nụ cười sâu xa. Hắn nghĩ tới mình lúc nhỏ, bị một số tiểu tử đồng trang lứa trong bộ lạc khi dễ, hắn khóc chạy đi tìm gia gia, cái cuối cùng hắn nhận được chỉ là một cái bạt tai.

Hiện tại hắn vẫn nhớ rõ ánh mắt mà gia gia nhìn hắn ngày hôm đó.

- Ngay cả đánh nhau cũng không đánh thắng, thật đúng là con của ả đàn bà kia, rác rưởi giống như người bộ lạc ả ta vậy.

Thiên kiêu?

Ha ha.

Hít sâu một hơi, Trạch Hải nghĩ đến một nữ nhân mơ hồ trong trí nhớ, luôn ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời xa xăm.

Cuộc chiến trên trái đất đã bắt đầu bước vào hồi cuối.

Số lượng quái vật Thụ Yêu cũng không có nhiều khủng bố như trong tưởng tượng. Trải qua làn sóng đầu tiên, sau khi vô số quái vật Thánh cấp của bầy Thụ Yêu bị bắt giết, số Thụ Yêu còn lại chỉ như bầy châu chấu sau mùa thu.

Nếu như nói trong trận chiến đấu này tổn thất lớn nhất chính là ai, không phải nhân loại trên trái đất, cũng không phải bộ lạc Thượng Cổ, mà là đám quái vật sinh sống trên trái đất từ trước tới

giờ.

Lúc trước bọn nó luôn phải đề phòng việc bị săn giết, sau những ngày tháng thật vất vả thì những nhân loại mới dọn đi. Bọn nó còn chưa được hưởng một hai ngày an nhàn thì không biết ở đâu chui ra thêm một đoàn Thụ Yêu đói khát, sau khi tới nơi này thấy quái vật liền bắt ăn.

Chỉ để lại một mảnh phế tích trên trái đất.

Ngay cả thi thể đều không nhìn thấy, bởi vì thi thể đều bị ăn sạch sẽ.

Nhưng chỗ tốt duy nhất chính là bọn nó không ăn linh hồn, mặc dù tử khí trùng thiên, nhưng đầy khắp núi đồi đều là vong hồn.

Mặc dù A Ngốc hay lấy dáng vẻ cao lãnh xuất hiện bên ngoài cũng cảm thấy vui vẻ.

Linh hồn hỏa diễm đang thiêu đốt trong đáy mắt nhảy nhót vui vẻ.

Những nơi nó đi qua, trong núi đồi có gió lớn thổi lên.

Cơn gió thổi qua, trong không khí lờ mờ truyền đến tiếng vong hồn nức nở.

A Ngốc hít sâu một hơi, một làn sương xám mỏng manh bị nó hút vào trong đầu.

Chân phải vươn ra hơi dừng ở giữa không trung một phần ngàn giây, sau đó kiên định đạp xuống, nhanh chân đi về phương xa.

Sau khi A Ngốc rời khỏi mãnh sơn dã này, trong đống phế tích mất đi vẻ âm lãnh thường ngày, hơi ấm mặt trời rọi xuống mặt

đất.

Từ phương bắc đi thẳng đến phương nam, bên trong cảm quan của A Ngốc, nó có thể cảm nhận được độ đậm đặc của tử khí trải rộng trên toàn thế giới.

Chỉ cần nơi nào đó từng có người hoặc là quái vật chết qua, đều sẽ có tử khí lưu lại khu vực đó.

Về phần nguyên lý sản sinh tử khí cũng không được rõ ràng lắm, bởi vì quái vật có thể cảm giác được tử khí vô cùng thưa thớt, trước mắt trong trái đất chưa tiến hành các nghiên cứu tương quan được. Khả năng ngày sau sẽ có chuyên gia nghiên cứu nguyên lý sản sinh tử khí và các thí nghiệm tìm cách xua tan tử khí, nhưng trước mắt là không có.

A Ngốc có thể cảm giác được rõ ràng địa phương nào tử khí nồng đậm, tử khí càng nồng đậm thì âm khí càng nặng, linh hồn di lưu tại phiến khu vực này càng phong phú.

Ngắn ngủi hơn nửa tháng A Ngốc đã đi khắp núi sông khu Hoa Hạ, đẳng cấp cũng thuận tiện thăng lên hai cấp.

Hiện tại A Ngốc đang chạy về khu Kim Sa, chuẩn bị từ khu Kim Sa đi tới Châu u, sau đó thuận tiện đi dạo một vòng Châu Phi. Cũng đã đi dạo được gần hết bản đồ thế giới rồi, chỉ còn một chút khu không quan trọng là chưa tới mà thôi.

Cao Bằng đang săn bắn tại thế giới Hắc Vụ bỗng dừng động tác, đột nhiên hắn thu được phản hồi linh hồn lực đến từ huyết khế.

Luồng linh hồn lực phản hồi này đến từ huyết khế của Tiểu Thảo, ước định đại khái linh hồn lực một phen, Cao Bằng tính toán đẳng cấp Tiểu Thảo hẳn là cấp 79 hoặc là cấp 80.

Đẳng cấp Tiểu Thảo đột nhiên tăng vọt, xem ra Ma Liễu đã

phát huy tác dụng tới cực hạn. Nhưng điều hơi đáng tiếc là đẳng cấp Ma Liễu hơi thấp một chút, nếu như đẳng cấp Ma Liễu có thể lớn hơn cấp 84 thì nói không chừng Tiểu Thảo liền có thể mượn nhờ cơ hội lần này thừa thế đột phá Thánh cấp.

Đáng tiếc sau đó đã không thể bắt sống được một quái vật hệ Thực Vật Thánh cấp khác. Quái vật Thánh cấp quá thưa thớt, có thể ngộ nhưng không thể cầu, có thể gặp phải chính là duyên phận.

Nhưng mà Cao Bằng cũng đã săn bắn đủ rồi, bởi vì có một chuyện trọng yếu cần Cao Bằng đi về trước.

Mang theo một đám ngự thú trở về Hi Vọng Chi Thành. Đám ngự thú trải qua đoạn thời gian bồi dưỡng này đã trở nên càng thêm cường tráng, hung mãnh, đẳng cấp cũng càng ngày càng cao.

Thừa dịp mấy ngày trước Tứ Oa vừa mới đột phá lên Đế cấp, Cao Bằng chỉ tốn có năm ngày liền trở về tới Hi Vọng Chi Thành. Từ xa nhìn lại thì bên ngoài Hi Vọng Chi Thành có ba lớp tường vây quanh.

Khoảng cách giữa hai lớp tường vây tầm vài chục cây số, khoảng trống giữa tường vây ngoài cùng với tầng giữa trồng một số cây nông nghiệp, còn có thêm một số kiến trúc.

Bên trong tường vây giữa với tầng trong cùng thì là một khu kiến trúc tương đối thấp bé.

Ví dụ như đình viện biệt thự, bãi săn, trường giác đấu, trung tâm nuôi dưỡng quái vật, lò sát sinh và một ít kiến trúc khác.

Có lượng lớn Ngự Sử săn bắn bốn phía, đồng thời không ngừng dò xét. Tỷ lệ Hi Vọng Chi Thành bị công phá là phi thường nhỏ bé, nếu như chiến tranh thật sự mở rộng đến nơi này, trên thực tế Hi Vọng Chi Thành bị công phá cũng chỉ là mảnh tường

vây bên ngoài có cũng được mà không có cũng không sao kia.

Đương nhiên, cũng bởi vì ở ngoài tầng tường vây thứ nhất, cho nên đất khu vực này cũng rất giẻ, đồng thời còn có lượng lớn chính sách ưu đãi.

Tập đoàn Nam Thiên đã bỏ tiền ra mua hết một phần tư đất ở chỗ này, xây dựng rầm rộ trong đó.

Cao Bằng cưỡi Tứ Oa từ trên trời hạ xuống, chậm rãi rơi xuống phiến khu vực này.

Giữa bầu trời có Ngự Sử cưỡi Lợi Kiếm Sư Thứu dò xét, nhìn thấy bóng dáng Cao Bằng đáp xuống thì dừng lại cúi chào.

Tứ Oa bắt đầu thả chậm tốc độ, Cao Bằng gật đầu với bọn họ.

Trong lúc cúi đầu Cao Bằng vô tình trông thấy một bóng dáng quen thuộc.

Đầu đội mũ lưỡi trai, thể trạng khôi ngô, trên vai kéo dây gai, phía sau là một cái túi lưới rất lớn, bên trong chứa rất nhiều cá.

Cao Bằng nhận ra Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng cũng nhìn thấy Cao Bằng, bỗng nhiên run lập cập.

Nhanh chóng đưa tay trái thò vào bên trong lưới nắm lên một con cá, ừng ực nuốt vào.

Cao Bằng thu hồi tầm mắt, quên đi. Hắn cũng lười so đo chút chuyện nhỏ này.

Đáp xuống trên bãi cỏ, Cao Bằng nhảy xuống khỏi lưng Tứ Oa rồi triệu hồi nó về, nhanh chân bước về phía tổng bộ tập đoàn, leo lên tầng cao nhất của cao ốc.

Ông ngoại đang nói chuyện điện thoại nên đứng đưa lưng về

phía Cao Bằng.

- Nhanh chóng phái người tới bắt giữ tộc đoàn quái vật mới phát hiện ở khu vực đông bộ, nhân viên ước định mau chóng đến đó. Nếu có giá trị bồi dưỡng thì bắt giữ với số lượng lớn rồi thuần dưỡng, còn nếu không có giá trị bồi dưỡng thì giết toàn bộ thu lấy tài nguyên và tiếp tục mở rộng phạm vi tìm kiếm ra bên ngoài, tiếp tục tìm kiếm tộc đàn quái vật mới.

Nghe thấy tiếng động sau lưng, Kỷ Hàn Vũ nghiêng người sang nhìn thoáng qua Cao Bằng, trên mặt lộ ra nụ cười,

Cao Bằng khoát tay, ra hiệu không vội, để ông ngoại nói chuyện điện thoại cho xong.

Nói chuyện một hồi lâu, rốt cuộc cúp điện thoại, trên mặt Kỷ Hàn Vũ chất đầy nụ cười, đi lên trước vỗ bả vai Cao Bằng.

- Vẫn chắc nịch.

- Ông ngoại, ngài còn nhớ cái di tích kia không, cháu nhớ hình như lần trước có nói với ngài gần đây nó sẽ mở ra.

Cao Bằng nói với ông ngoại.

- Cháu muốn đi vào đó hả?

Kỷ Hàn Vũ sửng sốt một chút, sau đó gật đầu

- Không có vấn đề! Kỳ thật từ trước đến nay bộ lạc Tang Đồng cũng có liên hệ với chúng ta, một tuần trước Đồng Linh còn đến đây một chuyến, hỏi chúng ta muốn đi hay không. Ta tưởng cháu lâu lắm mới quay về, nên chưa trả lời nàng.

- Khẳng định phải đi.

Làm sao có thể không đi chứ, hắn đã nhớ thương cái di tích này từ lâu lắm rồi.

Hơn nữa cá mè hoa còn nói qua, loại di tích này rất có thể chính là nơi thần minh vẫn lạc, hoặc là một số tiểu thế giới mà thần minh sử dụng làm hậu hoa viên cho mình.

Nói cho cùng thì thần minh có thể làm được chuyện này đều không phải là những tồn tại đơn giản.

- Vậy thì được, để ta đi trả lời tiểu cô nương của bộ lạc Tang Đồng. Ở xa chạy tới báo tin cho chúng ta như vậy, đúng là có lòng.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 651: Phù Không Đảo

Vị trí của di tích nằm trong vị diện Ba La, là một vị diện đã bị hủy diệt một nửa.

Vị diện này đã từng trải qua chiến tranh thảm liệt, tử thương vô số.

Thế giới bị đánh nát, trên bầu trời tràn ngập không khí hủy diệt, vết nứt không gian dữ tợn gào thét, thiểm điện đan dệt khắp nơi, gió lốc càn quét nhân gian.

Đây là ấn tượng đầu tiên của Cao Bằng về vị diện Ba La.

- Không được tách nhau ra, nơi này rất nguy hiểm, đôi khi sẽ có cự thú hủy diệt xuất hiện bên ngoài bình chướng.

Người dẫn đầu lên tiếng.

Đây là một ngự sử cấp Chuẩn Thần của bộ lạc Thanh Thần. Điều động cả Chuẩn Thần đến cho thấy bọn họ coi trọng lần thăm dò bí cảnh này như thế nào.

Mới đầu Cao Bằng còn cho rằng mình sẽ bị nhằm vào, nhưng tới nơi rồi mới phát hiện thái độ của những người này lại quá tốt.

Ngay cả ngự sử Chuẩn Thần kia cũng có thái độ cực kỳ hòa ái với mình.

Cứ như đối đãi với con cháu trong nhà vậy.

Có đôi khi còn hỏi thăm Cao Bằng, trưng cầu ý kiến của hắn.

Điều này khiến cho Cao Bằng bùi ngùi mãi không thôi, xem ra

mình đã lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử rồi.

Rống!

Phía sau vết nứt không gian vang lên tiếng rống đứt quãng, âm thanh như hồng chung, mười phần trung khí.

Một lúc lâu sau âm thanh mới dứt.

Sắc mặt Thanh Vân Nam có vẻ không tốt:

- Vận khí không quá tốt, gần đây có một con cự thú hủy diệt đang lảng vảng.

- Cự thú hủy diệt?

Một ngự sử Thánh cấp trong đội ngũ biến sắc.

Cự thú hủy diệt không phải là một loại quái vật nào đó, mà là chỉ kích thước của quái vật.

Bọn chúng sống trong khe hẹp của vị diện hải, cũng có thể nói, chúng là quái vật sinh tồn trong khe hẹp.

Không khí có ích với quái vật bình thường, nhưng với chúng thì là chất độc.

Dù không được coi là kịch độc nhưng nếu hấp thụ quá nhiều chắc chắn sẽ không thoải mái.

Chính vì vậy cự thú hủy diệt sẽ không xuất hiện ở trong những thế giới hoàn hảo không bị tổn hại, dù ở những thế giới tàn tạ cũng cực ít xuất hiện.

Bọn chúng giống như kẻ săn mồi sống trên bờ, dù đồ ăn dưới nước rất phong phú, nhưng nếu không quá cần thiết thì chúng sẽ không dễ dàng xuống nước.

Bọn chúng sống trong vết nứt không gian, dù được gọi là sống trong khe hẹp, nhưng trong đó cũng không phải thiên đường.

Ngược lại, môi trường sống trong vết nứt không gian cực kỳ ác liệt, có rất nhiều thiên tai kinh khủng như hư không phong bạo, còn có hỗn độn loạn lưu, thiểm điện phá diệt, tử vong hồng thủy và rất nhiều thiên tai khác.

Những quái vật còn có thể sống trong hoàn cảnh ác liệt thế này đều là loại cùng hung cực ác.

Phía sau vết nứt không gian, một cái bóng khổng lồ có vảy màu đỏ lướt qua.

Một hồi lâu sau, cự thú hủy diệt mất đi tung tích.

Mọi người đều nhẹ nhàng thở ra.

- Cự thú hủy diệt rất lợi hại sao?

Có người nhỏ giọng hỏi.

- Cũng không lợi hại lắm, yếu thì là Thánh cấp.

- Vậy cũng không cần sợ. Nếu may mắn, không chừng còn có thể ăn được thịt cự thú hủy diệt, ta còn chưa bao giờ được nếm qua.

- Đúng vậy, nếu không may gặp phải đại gia hỏa có thể giết Thần, chúng ta sẽ bị ăn.

Đoàn người hữu kinh vô hiểm đi vào bên ngoài bí cảnh.

Đây là một tòa Phù Không Đảo đã sụp đổ một nửa.

Phù Không Đảo vốn là một hòn đảo trôi nổi giữa trời, nhưng vì một vài nguyên nhân nào đó mà rơi xuống. Cho dù vậy, tòa Phù Không Đảo này vẫn chưa hoàn toàn bị hủy diệt.

Hòn đảo hình tròn như cái mâm tương liên với mặt đất, khe hở như mạng nhện trải đầy tại những nơi tiếp xúc, tạo thành từng khe hở đen kịt.

Bên bờ từng khe hở mọc rất nhiều dây leo, tạo thành một kỳ quan hiếm thấy.

Dường như khi rơi xuống, Phù Không Đảo bị tác động hủy diệt quá lớn, mặt đất nhô lên tạo thành một mô đất.

Gần mô đất mọc đầy thực vật, trở thành một mảnh rừng rậm xanh um tươi tốt.

Một cách tổng thể, Phù Không Đảo vẫn được bảo tồn hoàn hảo, dựng đứng một góc bảy mươi lăm độ so với mặt đất, hoàn toàn không tuân theo định lý vật lý thông thường.

- Đây là bí cảnh sao?

Cao Bằng kinh ngạc hỏi.

- Không phải, lối vào bí cảnh ở bên trong.

Bán Thần Thanh Vân Nam giải thích:

- Các chàng trai, cô gái, chờ một lát mọi người hãy dẫn theo ngự thú từ cửa tiến vào mê cung. Ta không đi cùng các ngươi nữa, vì bên trong mật cảnh không cho phép tồn tại cấp Chuẩn Thần trở lên xuất hiện. Nếu không, mật cảnh sẽ cưỡng chế hủy diệt.

- Nếu có thu hoạch được gì ở trong đó đều thuộc về các ngươi, không cần nói với người khác. Đương nhiên cũng không cần nói với ta… Nếu không, đến lúc đó nhỡ ta không khống chế được dục vọng của mình thì phiền lắm.

Thanh Vân Nam nửa đùa nửa thật nói.

- Ha ha ha.

Các ngự sử trẻ tuổi đến từ các bộ lạc khác nhau thoải mái cười ầm lên.

Thấy mọi người đều cười, Cao Bằng cũng cười theo.

- Được rồi, nếu như trong bí cảnh có gặp phải nguy hiểm gì, ta hy vọng các ngươi có thể giúp đỡ nhau một chút. Dù sao các ngươi cũng đều là nhân tộc, khi có thể ra tay tương trợ thì vẫn nên tận lực giúp những người khác.

Thanh Vân Nam lại dặn dò.

- Ngài yên tâm đi.

- Chúng tôi nhớ rồi.

Một đám ngự sử nhao nhao gật đầu, bầu không khí cực kỳ hòa hợp.

Các ngự sử đi vào Phù Không Đảo đã sụp đổ một nửa. Trên mặt hòn đảo, từng đầu dây leo to lớn rủ xuống như thác nước, đám người bám vào dây leo, leo lên thoăn thoắt như khỉ.

Trong lúc đó, một cô gái mặc phục sức trang phục màu nâu nhạt, mái tóc được búi gọn bằng một cái trâm cài tới gần Cao Bằng.

- Đã lâu không gặp.

Cao Bằng gật đầu chào.

Sắc mặt Đồng Linh khá phức tạp. Đây là lần đầu tiên nàng gặp lại Cao Bằng kể từ khi được thả đi trước đó.

Cao Bằng chẳng để ý, cũng không coi đó là chuyện đáng kể, nhưng nàng vẫn còn nhớ mãi…

- Cái này… lần này trong bí cảnh, anh có thể giúp tôi lấy một

thứ không?

Đồng Linh nhẹ nhàng hỏi.

- Vì cái gì?

Cao Bằng hỏi lại, hắn không dễ dàng đồng ý ngay chỉ vì người nhờ vả là con gái.

- Tôi có thể cho anh một tấm bản đồ, tấm bản đồ này do tiền bối của bộ lạc chúng tôi thăm dò tổng kết thành. Có nó, anh sẽ bớt rất nhiều thời gian phải lãng phí. Dù sao, có nhiều chỗ đã bị không ít người lục soát rồi, tài nguyên trân quý không thể sinh ra được nữa, hoặc muốn có lại cũng phải mất rất nhiều thời gian.

Cao Bằng nhìn chằm chằm Đồng Linh một lát, rồi gật đầu:

- Được!

Hắn đồng ý không phải vì nàng dùng bản đồ để trao đổi, mà là vì nàng đã nói cho hắn biết, trong tay bọn họ có bản đồ.

Xem ra mình có thể mượn thêm mấy tấm để xem.

Cao Bằng nhìn những ngự sử đang vui sướng bám vào dây leo leo lên, mỉm cười thân thiết.

- Chúng ta cũng đi lên thôi.

Cao Bằng nói với Đồng Linh.

Đồng Linh gật đầu, sau đó móc ra một tấm bản đồ từ trong ngực đưa cho Cao Bằng.

- Không cần.

Cao Bằng từ chối

Đồng Linh sửng sốt một chút, hơi đắn đo khó hiểu không biết Cao Bằng có ý gì.

- Lúc này cô đừng đưa cho tôi vội, chờ lát nữa cô phối hợp với tôi như thế này…

Cao Bằng ngồi xổm xuống, dùng ngón tay viết viết dưới mặt đất.

Viết xong, hắn di chân dẫm dẫm nhẹ lên, mặt đất chẳng còn lại vết tích gì.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 652: Đại Phong

Lối vào bí cảnh ở khu vực giữa của Phù Không Đảo.

Thứ tự Cao Bằng và Đồng Linh tiến vào trong gần như là cuối cùng. Sau khi bước vào bí cảnh, khu vực gần đó có không ít người đang đứng.

Cao Bằng vỗ tay một cái, thu hút sự chú ý của những người còn lại.

- Tôi muốn mượn địa đồ của các vị có mặt ở đây xem một chút, yên tâm, tôi nhìn qua rồi sẽ trả lại cho mọi người.

Cao Bằng mỉm cười nói.

Bầu không khí lập tức chợt trở nên lạnh lẽo, mọi người nhìn nhau.

Có một người hừ lạnh một tiếng rồi bước ra.

- Người trẻ tuổi, ngươi không nên quá đáng như vậy. Thanh Vân Nam đại nhân còn đang canh gác ở bên ngoài di tích đấy.

Người này nói đầy ẩn ý, trong giọng nói cũng có ý uy hiếp.

- Ồ?

Cao Bằng nghiêng đầu liếc nhìn hắn. Người này cũng ngẩng đầu đối diện cùng với Cao Bằng, khóe miệng hai người đồng thời cong lên.

- Ầm!

- Ầm!

Trong không trung phía trước hai người đồng thời phát ra hai tia chớp, tia chớp màu tím sậm và màu trắng bạc cùng nổ mạnh, tỏa ra khí tức cường đại.

Hai khí thế bá đạo đồng thời va chạm vào nhau, làm cho không khí vặn vẹo.

- Rống!

- Ngang!

Gần như vừa cảm ứng được hai người triệu hồi ra ngự thú, vẻ mặt đám người xung quanh đều thoáng biến đổi, đồng thời triệu hồi ra ngự thú của mình để cách xa chiến trường.

Long trảo với vảy màu tím sậm đầy hung ác xé rách hư không, từng tia chớp màu trắng bạc vặn vẹo quấn ở xung quanh long trảo.

Ngân Anh Chi Lôi!

Một cái đuôi hoàn toàn do tia chớp màu tím đỏ hình thành ngăn cản ở trước phía long trảo.

Long trảo hung hăng chộp vào cái đuôi, hai luồng tia chớp hoàn toàn khác nhau phát sinh va chạm kịch liệt.

Tiếng nổ lớn kèm theo tiếng rít thê lương lập tức phát ra.

Ánh chớp cuồng bạo gào thét lao qua.

Dư âm hóa thành sấm sét khắp bầu trời lan tràn về phía bốn phương tám hướng.

Lôi hồ vặn vẹo đánh xuống mặt đất để lại một khe rãnh thật dài, tất cả cây cối dọc đường lập tức bị đốt thành tro bụi.

Đại Tử phát ra tiếng rít gào, mười chín đôi cánh phía sau lưng đồng thời mở ra. Trong nháy mắt, trời đất mù mịt, không trung trên đỉnh đầu dường như bị cánh che phủ, trên lớp vảy màu tím sẫm có sấm sét dày đặc rít gào, sau đó nổ tung giống như máy bay ném bom.

Ầm ầm ầm...

Ở dưới bầu trời, một con quái vật với tám cái đuôi năng lượng màu tím sẫm phía sau, nhìn chằm chằm vào con quái vật hồ ly mọc ra ưng trảo kỳ quái đang chiếm cứ trên mặt đất. Tám cái đuôi xoay quanh che chở lẫn nhau, bảo vệ cẩn thận cái đầu của nó.

Trong cơ thể của hai con cự thú đồng thời phóng ra khí tức Thánh cấp, giống như hai ngọn núi lớn ép xuống đỉnh đầu của mọi người xung quanh.

- Đừng tưởng rằng chỉ có ngươi mới là ngự sử Thánh cấp, hơn nữa ở đây cũng không chỉ có một mình ta là ngự sử Thánh cấp.

Lôi Nghị thản nhiên nói.

Khi hắn vừa dứt lời, phía sau Cao Bằng đồng thời phát ra hai luồng khí tức Thánh cấp.

Một con Bá Vương Xạ Ngưu hai sừng màu ám kim cúi đầu nhìn chằm chằm vào Cao Bằng. Phía sau cùng là một con quái vật với hình thù kỳ lạ giống như chó có mặt người, chủ thể có màu trắng, ở hai bên mọc ra cánh chim dữ tợn, trên cánh có những đốm màu đen. Nó đang nghiêng đầu nhìn Cao Bằng rồi tươi cười với vẻ kỳ quái.

- Ta cảm thấy nếu loại người như ngươi tiếp tục ở trong mật cảnh thì quá nguy hiểm, cho nên vẫn mời ngươi ra ngoài đi.

Một nam tử với mái tóc ngắn màu vàng ngồi trên lưng Bá Vương Xạ Ngưu đang nheo mắt lại, trên cổ đeo một cái hồ lô nhỏ

màu trắng.

- Đi ra ngoài, chúng ta sẽ không giết ngươi.

Nam tử tóc trắng ngồi ở trên lưng Đại Phong lạnh lùng nói.

【 Tên quái vật 】: Đại Phong

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 84 (Thánh cấp)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Sử thi / phẩm chất Truyền thuyết

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Phong

【 Năng lực quái vật 】: Chưởng khống Phong nguyên tố Lv8, nanh vuốt sắc bén Lv6, tăng cường tốc độ Lv6

【 Lĩnh vực quái vật 】: Lĩnh vực Đại Phong

【 Đặc tính quái vật】: Ác phong (Gió bị Đại Phong thao túng sẽ chuyển hóa thành ác phong, nắm giữ lực phá hoại rất mạnh, hiệu quả phá hủy đối với cơ thể rất mạnh.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Lực sát thương của Phong nguyên tố gia tăng trên diện rộng.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Sau khi thi triển năng lực, Đại Phong hoàn toàn dung nhập trong cuồng phong.)

Che trời (sau khi Đại Phong mở hai cánh của nó ra, có thể hoàn toàn che phủ không trung.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: sau khi mở ra hai cánh Đại Phong có thể tạo ra hoàn cảnh đêm tối ở bên trong một khu vực lớn, tầm nhìn trong hoàn cảnh này sẽ chịu ảnh hưởng cực lớn.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: trong hoàn cảnh đêm tối che

trời, lực sát thương của Đại Phong sẽ nâng cao rõ rệt.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Đây là một loại chim dữ hung ác trong truyền thuyết thần thoại. Nó có thể tích lớn, vỗ cánh có thể tạo ra gió, hình dạng như chó nhưng có mặt người, gặp người liền cười, đi như gió. Khi nó xuất hiện thì sẽ có tai nạn gió bão.

Thần thú Đại Phong trong thần thoại Hoa Hạ.

Tuy đẳng cấp của Bá Vương Xạ Ngưu phía sau hơi kém, nhưng cũng là ngự thú phẩm chất Sử Thi cấp 83.

Cộng thêm con Bát Vĩ Lôi Hồ trước mắt này là phẩm chất Sử thi cấp 86.

Cao Bằng nhìn bốn phía xung quanh.

- Còn có ngự sử Thánh cấp nào nữa không? Nếu có thì đi ra nốt đi, để tránh một lát nữa thua lại không cam lòng.

- Thằng nhãi cuồng vọng!

Ánh mắt nam tử tóc trắng ngồi ở phía sau Đại Phong chợt trở nên lạnh lùng, cơ thể dần dần biến mất, hòa làm một thể cùng Đại Phong phía dưới.

- Rống!!!

Đại Phong tung người nhảy lên, hai cánh phía sau mở ra. Thể tích của nó vốn không phải quá lớn, nhưng sau khi cánh mở ra thì đột nhiên tăng vọt, hóa thành hai đoàn hắc mang tối tăm bay lên bầu trời.

Bầu trời màu trắng bị hai đường hắc mang nhanh chóng thôn phệ, trong chớp mắt đã tối sầm không nhìn thấy nổi năm ngón tay.

Ở phía sau truyền đến tiếng kình phong sắc bén, Cao Bằng vừa

phát hiện liền hợp thể cùng Đại Tử.

Ầm!

Cánh thứ mười tám bên phải của Đại Tử truyền đến cảm giác đau rát, mượn ánh điện yếu ớt trên cánh, Cao Bằng quay đầu nhìn thấy được cái cánh này bị xé rách một đường thật dài, vảy gần đó đều bị lật ngược.

Bóng tối xung quanh cũng có hiệu quả cắn nuốt tất cả ánh sáng, cho dù là sấm sét trên người của Đại Tử cũng chỉ có thể soi sáng được khu vực gần một mét xung quanh, chỗ xa hơn thì không nhìn thấy được, chỉ có bóng tối che phủ.

Hơn nữa con quái vật này là hệ Phong nên tốc độ không chậm chút nào.

- Nể tình Chuẩn Thần sau lưng ngươi, nếu rời khỏi bí cảnh thì ta tha sẽ cho ngươi một mạng.

Trong bóng tối truyền đến giọng nói giống như tiếng chó sủa của Đại Phong.

Cao Bằng híp mắt, bây giờ có một phương pháp đơn giản đó chính là triệu hồi ra A Ngốc. A Ngốc dựa vào linh hồn lực cường đại nhất định có thể tìm được chính xác vị trí của con Đại Phong này.

Chỉ có điều bây giờ Cao Bằng lại có một lựa chọn tốt hơn.

Đại Tử mở cánh ra tạo thành một hình vòng tròn bao bọc lấy cơ thể, vạn lôi lĩnh vực bảo vệ Đại Tử ở bên trong.

Hắn triệu hồi ra Nhị Oa từ trước ngực.

Nhị Oa giống như một hạt gạo dính ở trên thân của Đại Tử, sáu cái móng vuốt bám chắc lấy vảy của Đại Tử, hai mắt cực lớn

trên đỉnh đầu dò xét khắp nơi.

Trong lòng Cao Bằng thầm nói:

- Giác quan cộng hưởng.

Đây là năng lực ngự sử mà Cao Bằng thức tỉnh sau khi có được ngự thú Thánh cấp đầu tiên, nó có thể giúp cho hắn có chung giác quan với một con ngự thú nào đó, bao gồm sáu loại giác quan không giới hạn trong thị giác, thính giác, vị giác v.v.

Sau khi thử nghiệm qua, Cao Bằng phát hiện loại năng lực này có thể dùng trong lúc hắn hợp thể cùng ngự thú. Nói cách khác trong lúc hắn hợp thể, có thể đồng thời mượn thị giác của hai ngự thú Tuy lúc đầu rất khó thích ứng, nhưng sau khi thích ứng lại phát hiện ra năng lực này thật sự không tệ.

Mượn thị giác của Nhị Oa, bóng tối trước mắt dần dần được phân giải, biến mất, đường nét của Đại Phong phía xa cũng trở nên rõ ràng.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 653: Lấy Một Địch Ba

Lưng của Đại Phong cong lại thành một cây cung, hai cánh trái phải đã biến mất.

Nó nhìn chằm chằm vào Đại Tử giống như một con chó săn đang chậm rãi tới gần.

Cao Bằng thoáng động ý niệm, giả vờ không nhìn thấy nó, không để ý điều khiển Đại Tử nhìn về phía bên trái.

Hắn hoàn toàn để lộ phía sau lưng trước răng nanh của Đại Phong.

Đại Phong hít sâu một hơi, ánh mắt lập tức sáng lên nhìn chằm chằm vào gáy của Đại Tử.

Cơ thể nó run lên, hóa thành một tàn ảnh biến mất.

Ở bên trái Đại Tử có một trận ác phong ngưng tụ.

Quái vật này lại còn biết cách dương đông kích tây.

Cao Bằng cười nhạt.

Nhưng đến đây cũng phải chấm dứt thôi.

Cánh sau lưng Đại Tử lặng lẽ ngưng tụ ra sấm sét mãnh liệt, một cỗ uy thế khủng khiếp càng lúc càng mạnh.

Chính là lúc này!

Ánh mắt Đại Phong lập tức sáng lên, trong ánh mắt lóe lên sự hung ác.

Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, ta đã cho ngươi cơ hội rồi đó.

Ầm!

Cơ thể Đại Phong run lên, trở nên mơ hồ.

Nó hóa thành một đoàn ảo ảnh đánh úp về phía gáy của Đại Tử, đối với phần lớn quái vật thì phía sau gáy đều là mệnh môn tuyệt đối quan trọng!

Đại Tử ngẩng đầu lên hít sâu một hơi, từng tia sấm sét hóa thành tia tràn vào trong mũi.

Cơ thể Đại Tử càng lúc càng sáng, ánh sáng dần dần trở nên dồi dào.

- Ngân Anh - Lôi đình chi nộ.

Trong cổ họng Đại Tử phát ra tiếng gào thét cuồng bạo, không khí xung quanh liên tiếp phát ra tiếng rít mãnh liệt, cái đuôi lớn quét ngang như thần long bãi vĩ.

Trên cánh sau lưng có lôi văn lập lòe phát ra sấm sét che trời lấp đất, trong thiên địa hoàn toàn hóa thành màu tím sậm, màu đỏ, màu bạc. Ba loại sấm sét hoàn toàn khác nhau hóa thành ba con Lôi Long đập về phía Đại Phong.

Đại Phong không tránh né kịp, vừa vặn bị đập trúng.

Nó nổi giận gầm lên một tiếng, nguyên tố phong trong cơ thể điên cuồng tập trung đối đầu với sấm sét.

Phong nguyên tố trong cơ thể tăng thêm gánh nặng.

Một giây, hai giây, ba giây, bốn giây... Một phút trôi qua, trong lòng Đại Phong dâng lên sự tuyệt vọng, làm sao có thể có nhiều lực lượng lôi đình như vậy, nó là heo sao!?

Sấm sét xé rách da lông, cắt nát mặt, máu tươi văng ra khắp nơi.

Máu bắn tung tóe ra giữa không trung lại bị lôi điện làm cho bốc hơi sạch.

Đại Phong bị ném văng, sau đó lăn vài vòng trên mặt đất.

Nửa thân trước của nó hoàn toàn nát bét, cháy đen một mảnh, chỉ còn lại có ngực phập phồng lên xuống chứng minh nó vẫn còn sống.

Theo Đại Phong bị thương nặng, bóng tối bao phủ tất cả mọi người ở đó cũng biến mất, một lần nữa hóa thành hai đôi cánh mọc trên người của nó.

Cao Bằng lặng lẽ triệu hồi Nhị Oa.

Cánh rung lên, Đại Tử bay lên chỗ cao quan sát mọi người dưới chân, thản nhiên nói:

- Hai người các ngươi có thể cùng tiến lên.

Bá Vương Xạ Ngưu và Lôi Thú có tám đuôi liếc mắt nhìn nhau, không nói được một lời nhưng lại ăn ý từ hai bên trái, phải đánh úp về phía Đại Tử.

- Ùm...ụm bò....ò~

Sừng nhọn trên đỉnh đầu Bá Vương Xạ Ngưu nhô cao, lóe ra hàn quang màu hồng phấn, bên trong phun ra rất nhiều sương mù hồng nhạt.

- Cực hạn xạ hương.

Xạ hương trong cơ thể Bá Vương Xạ Ngưu hóa thành sương mù đậm đặc bay về phía bốn phương tám hướng.

Xạ hương mặc dù là dược phẩm, nhưng khi nồng độ hấp thu vượt quá mức nhất định, cho dù là thuốc bổ cũng sẽ biến thành chất gây nghiện.

Cực hạn xạ hương chính là nồng độ xạ hương cực cao cuối cùng phát sinh biến dị tạo thành kịch độc.

Cao Bằng rất kinh ngạc:

- Không ngờ Bá Vương Xạ Ngưu của ngươi nhìn bề ngoài mày rậm mắt to lại có thể chơi độc!

Vạn Lôi lĩnh vực mở ra, ngăn cản tất cả cực hạn xạ hương ở bên ngoài.

- Lôi Hải Luyện Ngục!

Đại Tử gầm khẽ.

Lôi nguyên tố trong thiên địa bị kéo tới, biển sấm sét che trời lấp đất đánh về phía hai ngự thú.

Tuy Đại Tử chỉ có cấp 81, đẳng cấp thấp hơn so với bọn chúng. Nhưng nếu tính về lượng nguyên tố chi lực dự trữ, Đại Tử ném bọn chúng lại không biết mấy con phố.

Sấm sét như mưa ầm ầm ầm rơi xuống.

Hai con quái vật Thánh cấp tốn hết trăm cay nghìn đắng ngăn cản sấm sét khắp trời, không rảnh công kích Đại Tử.

Qua khoảng năm phút, Đại Tử mới chậm rãi thu hồi cánh, sấm sét dày đặc cũng biến mất.

Cao Bằng bình tĩnh nói:

- Bây giờ có thể cho ta mượn địa đồ xem qua chứ?

- Không được.

Lôi Nghị theo thói quen trả lời.

- Ồ, vậy thì lại thêm năm phút nữa.

Cao Bằng thản nhiên nói.

Năm phút sau:

- Bây giờ thế nào?

- Cho ngươi, bây giờ cho ngươi.

Không đợi Lôi Nghị nói, một gã ngự sử Thánh cấp khác vội vàng nói.

Thêm năm phút nữa, hắn thật sự sẽ chết mất!

Cao Bằng cười híp mắt nhận địa đồ của tất cả mọi người từ chỗ một ngự sử khác, sau đó lật xem từng cái.

Những ngự sử này đều đỏ mắt nhìn Cao Bằng, rất sợ hắn không trả lại cho mình.

- Ngươi nói chỉ liếc qua.

Đồng Linh ủy khuất nói, ánh mắt trong veo thiếu chút nữa nặn ra nước.

- Yên tâm, Cao Bằng ta nhất ngôn cửu đỉnh.

Cao Bằng nói xong liền triệu hồi ra A Xuẩn, lấy điện thoại di động từ trong không gian của A Xuẩn ra chụp lại từng tấm.

Sau khi chụp xong tấm cuối, hắn đưa địa đồ cho một người.

Những người chưa từng nhìn thấy điện thoại di động đều ngỡ ngàng khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Đây là gì vậy?

- Cái này, cái này hình như là điện thoại di động.

Có người kỳ lạ nói.

Hắn đã nghe nói qua về điện thoại di động, cũng biết một phần công năng của điện thoại di động, chỉ là không để ý lắm.

Nhưng lần này...

- Hắn cầm cái gọi là điện thoại di động kia làm gì? Vung vẩy tay chân vài cái thì quái vật này sẽ ghi nhớ bản đồ sao?

Lúc này Đồng Linh nói:

- Ta biết, điện thoại di động không phải là quái vật mà là một loại công cụ. Giống như nồi, bát, chậu các ngươi hay dùng vậy, bất kỳ người nào cũng có thể sử dụng được.

Sự chú ý của những người khác bị thu hút.

- Trước đây ta từng đi qua trái đất.

Đồng Linh nói:

- Cho nên ta cũng dùng qua điện thoại di động. Nó có thể chụp ảnh, chỉ cần thứ bị chụp đều sẽ bị phục chế ở trong điện thoại di động, có thể lập tức lật xem.

- Ồ... Lợi hại như vậy.

- Vậy có thể mua điện thoại di động này ở chỗ nào?

- Tuy ta không thích Cao Bằng, nhưng ta nghe nói điện thoại di động của khu Hoa Hạ ở trái đất là tốt nhất. Đặc biệt là tập đoàn Nam Thiên, chất lượng điện thoại di động do nhà tên Cao Bằng này sản xuất là tốt nhất.

Đồng Linh bình tĩnh nói.

- Hóa ra là vậy...

Một đám ngự sử đều gật đầu.

- Hơn nữa bọn họ ngoài điện thoại di động ra cũng không ít thứ rất thú vị, tuy bình thường không có tác dụng lớn, nhưng ở thời điểm đặc biệt cũng có thể phát huy ra tác dụng không nhỏ.

Lúc này Cao Bằng đã chụp xong hết, hắn cất điện thoại di động, sau đó trả lại tất cả địa đồ cho mọi người.

- Ta nói chỉ mượn một lát thì tuyệt đối sẽ không lừa các ngươi.

Những ngự sử cầm lại địa đồ với ánh mắt phức tạp.

Cao Bằng trầm ngâm một lát, mở miệng nói:

- Như vậy đi, ta cũng không lấy không địa đồ của các ngươi. Các ngươi cũng biết điện thoại di động, trên thực tế chúng ta trừ điện thoại di động còn có laptop và một loạt những vật thuộc hệ thống khoa học công nghệ cao. Tuy nhiên mấy thứ này cần phải kết nối với internet... Nếu muốn phát huy ra công năng lớn nhất của chúng thì cần tới một thứ tên là trạm phát sóng.

- Trạm phát sóng?

Những ngự sử tất nhiên chưa từng nghe nói qua từ này.

- Đúng vậy, trạm phát sóng.

Cao Bằng dừng một chút, dùng giọng điệu như muốn nói các ngươi được lợi lớn:

- Xem như bồi thường, ta lại giúp tất cả bộ lạc các ngươi lắp đặt miễn phí trạm phát sóng của Hoa Hạ chúng ta! Ta sẽ không thu một xu nào!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 654: Thần Cảnh

- Miễn phí?

Mọi người ở đây hơi động lòng, cảm thấy có chút hứng thú.

Cao Bằng cười ha hả:

- Chờ sau khi ra khỏi mê cung, ta sẽ phái người liên hệ với bộ lạc của các ngươi để làm thủ tục hợp tác.

Sau khi nói xong Cao Bằng lại điều khiển Đại Tử rời khỏi nơi này, bay về phía xa.

...

Trong bí cảnh là một rừng rậm đầy tiếng chim hương hoa, ở trong cánh rừng rậm này có rất nhiều quái vật sinh hoạt.

Hơn nữa bên trong còn có số lượng không ít những quái vật hệ long.

- Ở đây có thể là một bí cảnh của thần minh hệ long.

Bàn Đại Hải thông qua huyết khế nói với Cao Bằng.

- Thần minh hệ long...

Cao Bằng chậm rãi gật đầu.

Đại Tử bây giờ đã trưởng thành đến phẩm chất Thần thoại, nếu như tiếp tục tiến hóa chính là phẩm chất Vĩnh hằng.

Nhưng mà Cao Bằng cũng không cho rằng ở trong hậu hoa viên của thần minh này có thể tìm được nguyên liệu để Đại Tử

tiến hóa. Tuy nhiên... thật ra có thể suy tính một chút cho bảy tiểu Long Nghĩ.

Bây giờ bảy tiểu Long Nghĩ chỉ là phẩm chất Sử thi, tài liệu từ phẩm chất Sử thi tấn thăng đến phẩm chất Truyền thuyết cũng không tính là quá quý hiếm, chỉ là tương đối hiếm có mà thôi. Có lẽ ở đây mình có thể tìm được nguyên liệu làm cho cả bảy tên nhóc tiến hóa.

Làm cho bảy tiểu Long Nghĩ nhanh chóng đề thăng phẩm chất, cũng là một phương pháp khiến cho đoàn đội ngự thú trong tay mình nhanh chóng tăng trưởng thực lực trong thời gian ngắn.

- Lần trước ông ngoại của tôi đến nơi này có nhìn thấy một bông Thủy Tang Hoa, nhưng phải hơn trăm năm mới nở, cho nên mới không lấy đi.

- Cô không sợ thời gian lâu như vậy nó đã bị quái vật khác ăn rồi sao?

Cao Bằng mở miệng nói.

- Năm đó, trước khi đi ông ngoại tôi đã giết chết quái vật trông coi đóa Thủy Tang Hoa kia, sau đó lại gieo hai gốc Mê Huyễn Thụ ở gần đó. Quái vật bình thường chắc hẳn sẽ không phát hiện được, lần này tôi gọi anh tới cũng là đề phòng có biến cố xảy ra.

Đồng Linh áy náy nói.

Cao Bằng gật đầu, không cảm thấy có gì bất ngờ.

Mê Huyễn Thụ là một loại cây ăn quả, có thể sinh trưởng trong phần lớn hoàn cảnh. Mê Huyễn Thụ có thể che giấu mùi, đồng thời phát sinh chiếu xạ hoàn cảnh trùng với khu vực gần đó.

Nói như vậy, ngự sử có kinh nghiệm cũng có thể phân biệt ra Mê Huyễn Thụ. Mọi người thường nói nơi nào có Mê Huyễn Thụ,

nơi đó đều sẽ che giấu bảo tàng,

Tuy nhiên ngoại trừ thời gian quy định thì không có người ngoài có thể tiến vào bí cảnh này, bởi vậy Mê Huyễn Thụ ngược lại cũng rất bảo đảm.

Hai người đi trong bí cảnh ba ngày. Bí cảnh mở ra tổng cộng một tháng, một tháng sau bất kể ngươi ở chỗ nào trong bí cảnh đều sẽ bị truyền tống đến nơi đã bước vào.

Ba ngày không ngắn, ở lại ba ngày xem như là trả thù lao của mình.

Sau khi bọn họ đi tới nơi ông ngoại nàng tìm được Thủy Tang Hoa năm đó, Mê Huyễn Thụ vẫn sinh trưởng rất tốt.

Đồng Linh lấy ra một bình nhỏ, trong bình chứa một con sâu màu đỏ. Nàng mở nắp bình ra, con sâu trong bình bay ra ngoài, nóng lòng bay về phía Mê Huyễn Thụ để ăn quả. Nửa giờ sau, quả trên Mê Huyễn Thụ đã bị ăn sạch, huyễn cảnh cũng theo đó bị phá bỏ.

Đồng Linh lại nhanh chóng lấy ra một bình thủy tinh nhỏ khác, bên trong chứa một ít Mê Huyễn Quả đã được nghiền thành bột, sau đó đổ một ít bột phấn vào trong bình khác. Một lát sau, con sâu nhỏ màu đỏ hào hứng bay tới, coong một tiếng rơi vào trong bình. Đồng Linh đậy nắp bình rồi cất đi.

Con sâu nhỏ màu đỏ với trí tuệ không cao lộ ra vẻ mặt mờ mịt sờ vào vách bình thủy tinh. Ta vừa làm gì, vì sao ta vẫn ở trong này vậy.

Có chút thú vị.

Cao Bằng thấy thú vị. Bất luận là con sâu nhỏ màu đỏ hay Mê Huyễn Quả được nghiền thành bột phấn, đều lộ rõ văn minh và trí tuệ được tích lũy qua nhiều năm của những người ở bộ lạc này.

- Thủy Tang Hoa vẫn còn, phải chờ mấy tháng nữa mới nở, nhưng có thể kích thích cho nó phát triển nhanh hơn.

Đồng Linh thở phào nhẹ nhõm, chuyện Thủy Tang Hoa rất quan trọng, nàng không thể không cẩn thận được.

Nhiệm vụ lần này đã hoàn thành một nửa, những bước còn lại chỉ cần làm dựa theo trưởng bối trong tộc phân phó là được.

Đồng Linh cung kính cúi đầu trước Cao Bằng:

- Cám ơn anh.

- Đây là giao dịch công bằng, không cần cám ơn tôi.

Cao Bằng khoát tay áo rồi xoay người rời đi.

Hắn triệu hồi ra A Xuẩn, sau đó từ trong không gian của nó lấy ra bốn mươi cái điện thoại di động, mỗi cái điện thoại di động mở lên đều là ảnh chụp địa đồ của một bộ lạc.

Cao Bằng đồng thời quan sát bốn mươi tấm hình, ánh mắt nhanh chóng phân biệt, sau đó trong đầu của hắn bắt đầu hình thành một bức ảnh hoàn chỉnh hơn, lớn hơn.

- Ở đây... Ở đây...

Giống như tờ báo bị xé rách được Cao Bằng dần dần ghép lại một cách hoàn chỉnh.

- Sao nhìn qua cái này giống như một vườn hoa vậy?!

Cao Bằng nhìn địa đồ dần dần hoàn chỉnh trong tay, trong lòng đột nhiên xuất hiện một suy đoán hoang đường.

Hắn vội vàng lấy ra bản phác hoạ và một tờ giấy trắng, bắt đầu nhanh chóng vẽ.

Không bao lâu, một bức địa đồ hoàn chỉnh xuất hiện ở trên giấy vẽ.

Cao Bằng triệu hồi Bàn Đại Hải ra ngoài:

- Đại Hải, ngươi xem ta vẽ giống cái gì.

Bàn Đại Hải nhìn qua, nói rất chắc chắn:

- Đây không phải là một vườn hoa sao!

Bàn Đại Hải hơi sửng sốt, sau đó ánh mắt lập tức sáng lên:

- Chỗ chúng ta đang ở là hậu hoa viên của thần minh?

Sau đó ánh mắt Bàn Đại Hải lóe ra vẻ hưng phấn:

- Buôn bán có lời rồi, lần này chúng ta kiếm lời lớn rồi. Thần bình thường đều không có tư cách thành lập Thần cảnh, chỉ có thần linh cao cấp thậm chí tồn tại càng cường đại hơn mới có tư cách thành lập Thần cảnh.

- Thần cảnh là gì?

- Thần cảnh chính là...

Bàn Đại Hải nghiêm túc suy nghĩ nửa phút:

- Dù sao nói ngươi cũng không biết, ngươi cứ hiểu thành chỗ ở của thần linh và phòng bảo tàng là được.

- Trong hậu hoa viên của thần linh không có vật gì tốt, ở đây chỉ là nơi thần linh dùng để thư giãn trong lúc rảnh rỗi thôi.

Bàn Đại Hải mở miệng nói.

- Cho dù có đáng giá cũng chỉ là một ít hoa cỏ trồng trong đó. Nhưng qua thời gian lâu như vậy, những thứ đáng giá hẳn đã sớm

bị bọn quái vật trong hậu hoa viên gặm gần hết rồi.

Nghe Bàn Đại Hải nói, Cao Bằng luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Trong hậu hoa viên không thứ gì đáng tiền, một ít hoa cỏ đáng giá bị quái vật trong hậu hoa viên ăn gần hết... Mỗi lần những bộ lạc này qua đều giống như phát lớn tài vậy.

A...

Cao Bằng biết nghe lời phải:

- Vậy ngươi nói xem chúng ta nên đi đâu.

- Phòng bảo tàng của thần linh đều sẽ cất giữ những thứ hắn cho rằng có ý nghĩa hoặc rất giá trị, thần khí của thần linh bình thường đều đặt ở trong đó.

Bàn Đại Hải phân tích.

- Vậy chúng ta đi tới chỗ ở đó thôi?

Cao Bằng nghe tới thần khí thì cảm thấy rất hứng thú.

Cũng không phải nói không có thần khí thì không thể, chỉ là Cao Bằng có sở thích sưu tầm, đặc biệt là đồ tốt như thần khí. Cho dù không dùng bày trong nhà cũng là một chuyện tốt mà.

Hơn nữa, sau khi chứng kiến qua Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha và Vô Tận Luân Hồi Mê Cung, Cao Bằng không cảm thấy uy lực của thần khí yếu. Chẳng qua bởi vì thực lực của bọn họ bây giờ chưa đủ nên không thể sử dụng thần khí mà thôi.

- Không, đi tới phòng bảo tàng!

Bàn Đại Hải lắc đầu:

- Ta hoài nghi thần khí của thần linh cao cấp có lẽ đều có ý thức của riêng mình, bằng không lâu như vậy sao Thần cảnh này còn chưa bị hủy diệt. Hơn nữa, trong phòng bảo tàng có nhiều thứ tốt hơn, có lẽ có thứ mà bây giờ chúng ta dùng được.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 655: Dãy Núi Lửa

- Nhưng nhìn tấm bản đồ vườn hoa này, muốn đi tới cửa kế tiếp sẽ mất không ít thời gian, ít nhất cũng phải mười ngày. Hơn nữa, còn không biết chắc chắn có phải phòng bảo tàng không.

Cao Bằng chỉ lên địa đồ:

- Quá xa! Chúng ta đã chậm trễ ba ngày, nếu còn mất thêm mười ngày nữa thì đã lãng phí gần nửa thời gian rồi. Nếu không phải phòng bảo tàng, chúng ta lại phải đi tới một cửa khác…. uổng phí thời gian.

Cao Bằng cũng rất bất đắc dĩ. Bảo sao người của bộ lạc không xâm nhập thăm dò bí cảnh, mới đầu hắn còn tưởng họ không biết đây là một Thần cảnh, giờ thì xem ra họ đã biết lâu rồi.

Chỉ là, dù có biết cũng không có cách nào, vì bọn họ không có nhiều thời gian để thăm dò. Thời gian có hạn, chỉ có thể hết lần này đến lần khác chậm rãi tích lũy kinh nghiệm, với tiền đề là đảm bảo có thu hoạch, tiếp tục thăm dò thêm các nội dung khác trong bí cảnh.

Mà Thần cảnh lại hạn chế không cho tồn tại vượt quá Thánh cấp xuất hiện, nên việc thăm dò lại càng khó hơn.

Cao Bằng không thể không cân nhắc thêm một vấn đề nữa, trong phòng bảo tàng có thật là vẫn còn bảo vật không?

Đủ loại dấu hiệu đều cho thấy chủ nhân của di tích này – Thần minh, đã vẫn lạc.

Vậy rất có thể bảo tàng của hắn đã bị kẻ thù hoặc kẻ địch

cướp sạch rồi.

Việc này, Cao Bằng không thể không cân nhắc đến.

- Cân nhắc cái gì? Cân nhắc hết cả một ngày rồi, sao ngươi cứ sợ trái sợ phải thế? Ta thấy, Đại Tử thành ra như vậy là học ngươi đấy! Có vị Thần như ta đây dẫn đường, các ngươi còn sợ không có thu hoạch sao?

Bàn Đại Hải lầm bẩm rất bất mãn.

- Nói bậy, ta không sợ!

Đại Tử hợp thời xen vào, bày tỏ sự dũng cảm của mình, phủ nhận quan hệ với Cao Bằng.

- Lại đây, ta chỉ cho các ngươi đường đi gần nhất.

Mặc kệ Cao Bằng hỏi thế nào, Bàn Đại Hải vẫn giữ thái độ thần bí.

Nó đi thẳng một mạch theo hướng đông. Dọc đường cũng gặp các ngự sử khác, thấy Cao Bằng đều như thấy xà hạt, coi hắn là hồng hoang mãnh thú.

Cao Bằng vui vẻ chào hỏi bọn họ.

Ba ngày sau, Bàn Đại Hải dẫn bọn Cao Bằng đến biên giới bí cảnh, trước mắt là bức tường thủy tinh cao không biết bao nhiêu che khuất cả tầm mắt.

- Đây đúng là Thần cảnh rồi, không sai đâu.

Bàn Đại Hải nhìn thấy bức tường thủy tinh liền khẳng định.

Bàn Đại Hải há miệng, bộ răng bay ra ngoài. Trên đỉnh của Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha xuất hiện một lỗ đen dạng cái mâm.

Lỗ đen chậm rãi tới gần biên giới bí cảnh, tiếp xúc với bức tường mà người của các bộ lạc cho rằng không thể bị phá vỡ, sau đó trực tiếp thôn phệ.

Lỗ đen cứ thẳng đường mà ăn vào trong, như một con bọ cánh cứng ăn đậu phụ, không cần dùng sức đối tượng đã hóa thành bột mịn.

Mười phút sau, một lỗ nhỏ xuất hiện trên bức tường kính, Bàn Đại Hải thúc giục Cao Bằng:

- Mau chui qua!

Cao Bằng nhìn cái lỗ có đường kính khoảng nửa mét, tựa như một cái lỗ chó, lâm vào trầm tư.

- Ngươi thu hồi ta vào lại không gian đi, bao giờ chui qua thì triệu hoán ta ra.

Bàn Đại Hải vững vàng tuyên bố.

Cao Bằng bình thản gật đầu, vẫy tay thu lại Đại Tử, sau đó hợp thể với Bàn Đại Hải.

Cơ thể mềm mại của Bàn Đại Hải run lên, khuôn mặt cá mè hoa tràn đầy hoảng sợ:

- Cao Bằng tiểu nhi, ngươi quá vô sỉ.

Cao Bằng không nói một lời, khống chế cơ thể Bàn Đại Hải thu nhỏ lại, rồi chui vào trong hang như một con chó.

Chui được năm phút, đột nhiên trước mặt sáng sủa hẳn lên.

Một cỗ sóng nhiệt đập vào mặt, dung nham cực nóng không thay đổi chậm rãi chảy xuôi trong dòng sông lớn. Trước mắt chỉ toàn gam màu nóng, màu đỏ, màu cam, màu vỏ quýt, màu đỏ vàng, màu đỏ tím…

Sóng nhiệt cuồn cuộn, không khí cũng bị nhiệt độ kinh khủng này nung cho vặn vẹo.

Bàn Đại Hải vội vàng thao túng Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha tạo thành một cái lỗ đen nho nhỏ bên ngoài cơ thể, hấp thụ tất cả nhiệt năng vào đó.

- Chắc hẳn nơi này không phải bảo tàng rồi.

Cao Bằng rất nghi ngờ. Có phòng bảo tàng nào được xây thế này chứ.

- Kết cấu của Thần cảnh giống với tổ ong, ta có thể đưa các ngươi xuyên qua vách tường tới một gian phòng khác, không cần quay ra cửa.

Bàn Đại Hải kiêu ngạo nói.

- Có phải ngươi vẫn thường làm chuyện thế này không?

Cao Bằng quyết định hỏi vấn đề mà hắn vẫn thắc mắc thật lâu.

- Làm gì?

Bàn Đại Hải sửng sốt.

Cao Bằng uyển chuyển nói:

- Mạc Kim giáo úy, Phát Khâu tướng quân, Bàn Sơn đạo nhân, Tá Lĩnh lực sĩ.

Bàn Đại Hải chớp chớp đôi mắt to bằng hạt đậu nành.

- Cút!

Cả khu vực này đều là rặng núi lửa, từng tòa núi lửa cỡ nhỏ san sát cấu thành một mảnh không gian dày đặc, chính giữa có một tòa núi lửa cực cao.

Tòa núi lửa này cực kỳ lớn, khói đen đỏ thẫm bốc lên tận trời, tro tàn che khuất cả trời cao. Thấy cảnh này, Cao Bằng đột nhiên phát hiện nó giống hệt một con ngự thú của mình.

Cao Bằng dẫn theo Bàn Đại Hải bò lên ngọn núi lửa, đứng ở miệng núi nhìn xuống, nham tương màu đỏ vàng như nồi nước sôi, thi thoảng lại có bọt khí cực lớn lục bục nổ tung, bốc ra khói xanh.

Trong không khí tràn ngập mùi lưu huỳnh.

- Ồ!

Cao Bằng chú ý thấy một hạt tròn màu vàng chìm nổi trong nham tương.

Có rất nhiều hạt tròn thế này, rậm rạp chằng chịt.

【 Tên vật phẩm】: Địa Hỏa Dung Tâm Kết Tinh

【 Giới thiệu vắn tắt vật phẩm】: Có thể dùng để rèn đúc vật phẩm, cũng có hiệu quả tăng cường cực kỳ rõ rệt với quái vật song hệ Thổ, Hỏa.

Không phải A Ban là Thổ Hỏa song hệ sao? Cao Bằng chợt nghĩ ra.

Hắn triệu hồi A Ban. A Ban ầm một tiếng xuống đất, mặt đất rung lên từng đợt.

- Rốt cuộc Cao Bằng ngươi cũng nhớ tới ta rồi.

A Ban ngây thơ nói.

Ngự thú A Ban rất vui vẻ cọ cọ vào Cao Bằng, lại làm một trận núi rung đất rền nữa, mặt đất bị lật lên tạo thành một mảnh hỗn độn.

Khụ khụ khục….

Cao Bằng ho khan leo ra từ trong đống phế tích.

- A Ban, được rồi, đừng làm nũng nữa.

Cao Bằng nói với A Ban.

- Ngươi xem, ngươi có thể hấp thu những hạt tròn màu vàng trong núi lửa này không?

A Ban nghiêm túc hít hà, nhìn nham tương sôi trào thì cái bụng liền sôi lên ục ục:

- Nghe có vẻ rất ngon đấy.

A Ban nhảy vào bên trong, rơi ầm vào miệng núi lửa.

Như một tuyển thủ bơi tự do rơi xuống nước, nham tương bốc lên cao trăm trượng.

- Cao Bằng, hình như ta đã ngồi lên cái gì đó, cứ cấn cấn cái mông.

A Ban thẹn thùng nói.

- Rống!

- Rống!

Những ngọn núi lửa khác xung quanh liên tiếp truyền ra tiếng gầm thét. Lão đại bị bắt nạt các tiểu đệ cũng phải tha thiết kêu gào thể hiện lòng trung thành.

Bàn Đại Hải khinh thường hừ lạnh một tiếng, lấy ra Vô Tận Luân Hồi Mê Cung ném xuống đất.

Ầm ầm… Ầm ầm.

Một bức tường lớn từ đá lớn và nham tương mọc lên, xếp

thành một tòa mê cung cực kỳ khổng lồ.

Thần khí lộ ra thần uy khiến cho bọn tiểu đệ đang gầm rú đều im bặt.

Chỉ còn lại nham tương bên trong thi thoảng duỗi ra bàn tay lớn cào lung tung trong không khí.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 656: Một Chậu Chân Long Quả

Sau khi A Ban nuốt từng viên tinh thể màu đỏ trong dung nham núi lửa vào trong bụng, nhiệt độ bên ngoài cơ thể của A Ban dần dần tăng cao, biến thành màu đỏ đen.....

Khí tức khổng lồ xuyên thẳng vào trong mây.

Mây đen đỏ trên đỉnh đầu A Ban càng lúc càng dày, giống như trung tâm thế giới. Lúc này, khí thế trong cơ thể A Ban trở nên vô cùng khủng khiếp.

Lực lượng cuồng bạo gần như bạo tạc ở bên trong cơ thể.

Tồn tại bị cơ thể A Ban đè nặng bên dưới nhiều lần muốn lén chạy ra ngoài, nhưng đều bị mông A Ban xê dịch vài cái, trong thời gian rất dài không có một tiếng động.

- Dưới thân của nó là thứ gì vậy?

Cao Bằng nhíu mày nói.

- Là những đầu lĩnh nhỏ xung quanh đây thôi.

Bàn Đại Hải thản nhiên nói.

Cao Bằng nhìn xung quanh, thấy phía xa có những hỏa diễm cự nhân leo ra từ trong núi lửa, sau đó luống cuống mờ mịt lang thang ở trong mê cung.

Bọn chúng muốn tới đây theo lời kêu gọi của hỏa diễm cự nhân đầu lĩnh này.

Nhưng trong mê cung có từng bức tường cao làm cho chúng không có cách nào đi thẳng, cũng không có cách nào vượt qua bức tường, chỉ có thể theo quy tắc của mê cung ngoan ngoãn tìm ra lời giải để tìm được con đường đi thông tới vị trí trung tâm.

Vì vậy... Đám hỏa diễm cự nhân với chỉ số thông minh không cao này chỉ đành bất lực quanh quẩn ở trong mê cung.

Cao Bằng cũng phát hiện ra, loại mê cung có những quy tắc hạn chế tương tự này cũng mạnh hơn so với những quy tắc khác trong cùng đẳng cấp.

Cũng giống như 3% Thủy pháp tắc không thể nào phá hủy tường vây mà 3% Mê cung pháp tắc sinh ra.

- A Ban, ngươi phải mất bao lâu mới có thể tiêu hóa được những tinh thể này?

Cao Bằng hỏi thăm A Ban.

Bạn học A Ban chăm chỉ hiếu học giơ mấy chục ngón tay nghiêm túc đếm:

- Chỉ cần 3 tháng là ta có thể ăn hết tất cả!

Vẻ mặt A Ban đắc ý nói.

Ba tháng... Cao Bằng âm thầm lắc đầu. Thời gian quá dài, chờ A Ban tiêu hóa xong thì đám người mình cũng đã sớm rời khỏi di tích từ lâu rồi.

Ở trong không gian của ngự thú, thời gian đều bị ngừng lại. Cao Bằng bảo A Ban nuốt tất cả kết tinh trong dung nham núi lửa vào bụng sau đó triệu hồi nó về.

Chờ sau khi rời khỏi không gian này lại để cho A Ban tiêu hóa chúng.

Việc cấp bách bây giờ là thăm dò Thần cảnh nhiều hơn.

Tất cả khu vực này đều là núi lửa, trong mỗi núi lửa đều có một hỏa diễm cự nhân sinh sống, thực lực của chúng đều ở Đế cấp. Cho dù là hỏa diễm cự nhân đầu lĩnh bị A Ban đặt ở dưới mông cũng là Đế cấp đỉnh phong.

Đợi đến sau khi đám người Cao Bằng đi xa, hỏa diễm cự nhân trốn ở trong núi lửa mới cẩn thận bò ra ngoài. Miệng hùm gan sứa hướng về phía đối phương không biết đã biến mất bao lâu mà rống lớn.

Trong thời gian tiếp theo, Bàn Đại Hải dẫn theo Cao Bằng qua lại bên trong Thần cảnh.

Thần cảnh này còn lớn hơn trong tưởng tượng của hắn, bên trong có đủ các nơi với màu sắc hình dạng khác nhau.

Có không gian chất đầy là các khoáng thạch đồng sắt thành ngọn núi, trên ngọn núi cắm từng thanh thần binh lợi khí, tuy nhiên những thần binh lợi khí đều rỉ sét, còn có rất nhiều lỗ thủng nhỏ.

Bọn họ vừa tiến vào khu vực này đã ngửi được mùi rỉ sét bụi bặm.

Đã nhiều năm như vậy, thần binh lợi khí trên ngọn núi không còn sáng ngời và sắc bén như năm đó nữa.

- Không có pháp tắc che chở, cho dù là vật phẩm được chế tạo từ nguyên liệu quý hiếm đi nữa cũng bị bào mòn và hủy diệt.

Vào giây phút đó, Bàn Đại Hải giống như một thi nhân đầy cảm xúc.

Còn có không gian là một biển rộng, nước biển do Huyền Trần Trọng Thủy tạo thành.

Huyền Trần Trọng Thủy rất nặng, nhưng cũng rất nhẹ, đây là một loại chất lỏng rất kỳ lạ.

Khi nó bám vào trên mặt đất sẽ trở nên vô cùng mềm mại, trọng lượng sẽ dần dần giảm bớt, cuối cùng sẽ nhẹ như lông chim. Nhưng khi nó rời khỏi mặt đất, trọng lượng sẽ dần dần tăng thêm, cuối cùng đạt được trọng [image]lượng gấp trăm lần so với nước biển bình thường.

Tuy không biết nó có lợi ích gì, nhưng căn cứ vào nguyên tắc không lãng phí Cao Bằng vẫn dùng không gian của A Xuẩn để thu thập mấy trăm tấn Huyền Trần Trọng Thủy này.

Coi như làm món đồ chơi mang về chơi một chút, mấy trăm tấn nước cũng có thể làm thành một cái ao nhỏ.

Sau một tuần lễ, cuối cùng bọn họ cũng đi tới một chỗ nhìn qua giống như phòng bảo tàng.

Đây là một đại điện.

Đại điện hắc thiết với phong cách cổ xưa, nặng nề, phía ngoài là bức tường tối tăm, trên vách tường in đầy hoa văn tinh mỹ.

Hình dáng hoa văn là các loại quái vật hình rồng, từ một đoạn văn khắc phía trên khu vực này lại thấy được nó chắc ghi lại một câu chuyện nào đó.

- Đây là sử thi của thần.

Bàn Đại Hải chớp chớp mắt, có chút hoài niệm nói:

- Phía trên ghi lại những công lao sự nghiệp to lớn của thần linh, bao gồm cả việc thần linh phát tích như thế nào.

Cao Bằng không có hứng thú:

- Nếu như ngươi muốn khoác lác, sau khi chúng ta trở về ta sẽ

tìm cho ngươi hai két rượu, ta lại nghe ngươi khoác lác ba ngày ba đêm, còn bây giờ thì nhanh tìm bảo tàng đi.

Cao Bằng giục Bàn Đại Hải.

Bàn Đại Hải liếm liếm đôi môi cá nhám dày của mình.

- Thật ra, nếu như ngươi xem kỹ sử thi của thần hai lần thì có thể đoán được đây là thần linh gì, hơn nữa còn có thể suy đoán ra trong bảo tàng của nó có chiến lợi phẩm gì. Ngươi quá nóng lòng rồi.

Sắc mặt Cao Bằng không hề thay đổi, chỉ vào di tích sử thi có thể so với tường vây, nhìn từ bên trái đến bên phải cũng không nhìn thấy được điểm cuối, độ cao cũng khoảng hơn một nghìn mét.

- Thế này thì có hai tháng cũng không xem hết, ta dứt khoát để ngươi lại, cho ngươi từ từ xem vậy.

- Khụ khụ.

Bàn Đại Hải xấu hổ ho khan vài tiếng rồi xoay đầu lại:

- Đi thôi. Đúng rồi, ngươi có thể triệu hồi con chuột nhỏ của ngươi ra, năng lực tìm kiếm bảo vật của nó còn chuyên nghiệp hơn chúng ta nhiều.

Cao Bằng gật đầu:

- Ta đang chuẩn bị triệu hoán, ở đây hẳn không có nguy hiểm gì.

- Khó có thể nói được, điều này phải xem tính tình của vị thần này thế nào đã. Nếu như gặp phải tên xảo quyệt thì... trong nhà vệ sinh của hắn cũng có cạm bẫy.

Bàn Đại Hải liên tục lắc đầu.

Cao Bằng búng ngón tay một cái thật kêu triệu hồi ra Chiêu Tài.

Chiêu Tài vừa xuất hiện đã nóng lòng không chờ được dựng thẳng đuôi lên, người đứng thẳng, hai cái chân trước che lồng ngực của mình.

- Á ~ ông trời của ta ơi ~~~

Gương mặt Chiêu Tài nhăn nhúm lại, trong đôi mắt ti hí đầy nước mắt hạnh phúc.

- Ta quá cảm động, chủ nhân, ngươi làm sao tìm được một địa phương tốt như vậy chứ!

- A ~~~!

Chiêu Tài thả hai tay của mình xuống, trái tim của nó đập thình thịch, liều mạng lao về phía trước tạo thành hình trái tim trên ngực.

- Á, tim ta, ngươi đừng chạy.

Chiêu Tài đứng lên như một con người, hai chân sau múa như Phong Hỏa Luân, hoàn toàn bị trái tim dẫn dắt chạy theo.

Bàn Đại Hải:

- ...

Cao Bằng vội vàng triệu hồi ra Đại Tử rồi lập tức xoay người cưỡi ở trên lưng nó:

- Đại Tử, lên!

Địa hình của phòng bảo tàng không tính là phức tạp, chỉ là khi đi trong hành lang có thể thấy hai bên có từng cánh cửa đóng kín.

Có thể chủ nhân bảo tàng trước đây khi xây dựng nó không suy nghĩ quá nhiều, chỉ tuân theo sự đơn giản là được.

Chiêu Tài vẫn chạy nhanh về phía trước, không để ý tới những gian phòng đóng kín cửa xung quanh. Nó chạy như điên trong hành lang rộng rãi, vừa chạy vừa nói thầm:

- Không được, không được, ta sắp chết rồi, sắp chết rồi, phải nhanh tìm một bảo bối nhỏ để hóa giải áp lực.

Nó nói xong liền rẽ sang bên, chân phải linh hoạt giẫm một cái lên mặt đất rồi nhảy lên không trung, cơ thể xoay tròn bốn trăm năm mươi độ, chân phải giống như hỏa tiễn đạp vào trên cửa chính bên tay trái.

Rầm...

Cửa lớn bị nó đá văng ra.

Trong căn phòng trống trải có một gốc cây lớn che trời, bên cạnh có một cái đài cao đặt một cái chậu, cành cây bện thành chậu đựng đầy những trái cây màu đỏ rực.

Trên đài cao có một tiểu tinh linh hai sừng nhọn đang ngồi, trên gương mặt đầy vẻ dữ tợn, tay trái của nó cầm một trái cây còn chưa kịp bỏ vào trong miệng, cứ duy trì tư thế ngỡ ngàng nhìn khách không mời đột nhiên xông vào.

Cao Bằng vừa nhìn liền bị trái cây đang ăn dở trên tay tiểu tinh linh hấp dẫn.

Quả này lớn bằng nắm đấm, có hơi giống với Hỏa Long Quả, nhưng phía trên mọc ra đầy vảy màu hồng nhạt, trên đỉnh còn có hai cành cây tương tự với sừng rồng.

【 Tên tài liệu 】: Chân Long Quả

Trong chậu quả bên cạnh đều là những trái cây màu đỏ trĩu nặng giống hệt vậy.

Chân Long Quả... Một chậu???

Từ bao giờ mà thứ này cũng có thể dùng chậu để đếm vậy!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 657: Long Tinh Linh Vương

- A lặc, nùng đa na na cmn.

Tiểu tinh linh cơ bắp với hai cái sừng trên đầu ném Chân Long Quả trong tay vào trong chậu, vẻ mặt vô cảm đứng lên, khí thế trên người trở nên thần bí.

Cao Bằng đen mặt. Mặc dù hắn không hiểu những lời trước có nghĩa gì, nhưng vẫn hiểu được ba từ cuối cùng.

Sắc mặt tiểu tinh linh không hề thay đổi, nhẹ nhàng lắc lắc cái cổ liên tục phát ra những tiếng rắc rắc.

Nó tiến lên từng bước, khí tức phía sau trở nên đặc biệt khủng khiếp, cả người tiểu tinh linh đầy cơ bắp nhìn qua lại đầy sức hấp dẫn.

- Hống hống hống ~.

Khí thế trên người của tiểu tinh linh cơ bắp càng lúc càng khủng khiếp, hư không xung quanh không ngừng vặn vẹo, tựa như Đại Ma Vương nổi giận.

- Các ngươi lại dám quấy nhiễu giấc ngủ say của đại nhân Tái Mặc - Long Tinh Linh Vương vĩ đại, tất cả các ngươi đều sẽ không có kết quả tốt... Phân phân phân phân!

Sau khi nói ra câu này, cơ thể của tiểu tinh linh cơ bắp liền trở nên mờ ảo rồi lập tức biến mất.

Ầm ầm ầm...

Không khí quanh quẩn những tiếng nổ mạnh, trong gian phòng đóng kín vang vọng những tiếng chấn động, sóng âm trùng kích vào phía trên vách tường phát ra những tiếng rầm rầm.

Cành và lá của cây lớn phía sau cũng lay động kịch liệt, bay múa không ngừng.

- Tốc độ ra quyền rất nhanh.

Ánh mắt Chiêu Tài chợt nghiêm lại, trên mặt lộ ra dáng vẻ cùng chung chí hướng khi cường giả nhìn thấy cường giả cùng cấp bậc.

- Đây, lẽ nào chính là quyết đấu giữa các cao thủ sao? Đến đây đi, để cho ta xem thử cuối cùng là nắm đấm của ngươi nhanh hơn, hay là tốc độ của ta nhanh hơn!

Đồng tử màu vàng của Chiêu Tài híp thành một đường, mũi thở ra làm hai chòm râu mép dựng thẳng giống như thanh kiếm sắc bén.

Chiêu Tài đứng lên, lưng cong lại thành một cây cung, đuôi dựng thẳng lên thật cao, hai móng vuốt nhỏ một duỗi thẳng, một nắm lại giấu ở trong ngực:

- Nam Thiên, Chiêu Tài, mời...

Một tia điện nổ mạnh ở trên đỉnh đầu của Chiêu Tài, chòm râu lập tức bị dòng điện đốt cho cháy đen, gương mặt đen đầy tro bụi.

- ...Chỉ giáo.

Chiêu Tài há hốc miệng, một làn khói đen từ trong miệng nó phun ra, tròng trắng mắt trợn lên rồi bịch một cái ngã trên mặt đất.

- Nói nhảm quá nhiều.

Đại Tử hừ lạnh một tiếng, cánh thứ bảy bên trái mở ra, che đi lối ra.

Ầm.

Tiểu tinh linh cơ bắp đụng đầu vào trên vảy cứng của Đại Tử,

Nó đụng phải làm mặt mũi bầm dập, giống như một bức tranh treo ở phía trên, sau đó chậm rãi tụt xuống mặt đất, cái mông béo mập đập vào trên mặt đất lại nảy lên. Tiểu tinh linh cơ bắp bị đụng cho choáng váng, lúc này còn chưa hồi thần.

Cao Bằng cúi người dùng một tay nhấc con tinh linh cơ bắp này lên. Nó không quá lớn, lúc này vừa vặn để Cao Bằng cầm lên bằng một tay.

- Phù phù phù.

Sau khi Long Tinh Linh Vương bị Cao Bằng bắt thì hơi sửng sốt, sau đó nhìn xung quanh. Sau khi phát hiện tình huống của mình liền có cảm giác không thể tưởng tượng nổi, trong cổ họng phát ra âm thanh tức giận.

Cao Bằng nghiêm túc quan sát con tinh linh cơ bắp này một lúc, không nhịn được xúc động nói:

- Thật xấu.

Hoàn toàn không có dáng vẻ xinh đẹp đáng yêu của tiểu tinh linh trong truyền thuyết. Con tiểu tinh linh cơ bắp này chỉ cao có vài thước, thậm chí còn không bằng nổi vóc dáng của đứa trẻ.

Nó mặc trang phục được làm bằng lá cây màu xanh, trên đỉnh đầu đeo vòng hoa nhỏ màu vàng.

Mặc loại trang phục rất bình thường của tinh linh, nhưng tinh linh... lại không phải là tinh linh đúng tiêu chuẩn.

Cánh tay lộ ra ngoài còn lớn hơn cả thắt lưng, cơ bắp săn chắc khiến người ta không khỏi hoài nghi trọng lượng của nó.

Lưng hùm vai gấu, mày rậm mắt to, hai mũi lớn kinh người giống như hố đen, miệng to như chậu máu, trên đầu mọc ra hai cái sừng rồng.

Ác ma cũng không xấu như vậy.

Cao Bằng xúc động nói một tiếng.

【 Tên quái vật 】: Long Tinh Linh Vương

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 70 (Hoàng cấp)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Truyền thuyết / Phẩm chất Truyền thuyết

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Mộc

【 Năng lực quái vật 】: Cường hóa lực lượng Lv6, thần lực trời sinh Lv6, cơ bắp bạo tạc Lv5, tăng cường khả năng chịu đựng Lv5, thân thiện với thực vật Lv3

【 Đặc tính quái vật】: Thủ Hộ Giả Chân Long Quả Thụ (Khi Long Tinh Linh Vương ở gần Chân Long Quả Thụ sẽ có hiệu quả tăng thêm một loạt lợi ích cho Chân Long Quả Thụ. Tương tự, Chân Long Quả Thụ cũng sẽ mọc ra Chân Long Quả cung cấp cho nó ăn.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Long Tinh Linh Vương có thể khiến cho tốc độ sinh trưởng của Chân Long Quả Thụ tăng lên.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Long Tinh Linh Vương có thể khiến cho mỗi đợt Chân Long Quả Thụ kết quả sẽ được càng nhiều quả hơn.

Hiệu quả ③ hiệu quả bị động: Long Tinh Linh Vương có thể

khiến cho Chân Long Quả Thụ miễn dịch với các loại bệnh.)

Long Lực Kim Cương (Ăn nhiều Chân Long Quả làm cho cơ thể Long Tinh Linh Vương trở nên đặc biệt cường tráng. Long Tinh Linh Vương có thể nhận được lực lượng từ trên thực vật long chủng, cũng có thể đưa lực lượng của mình ngược lại cho thực vật long chủng.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Mỗi một thực vật long chủng mới đều cho Long Tinh Linh Vương một phần lực lượng.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Thực vật phản hồi lực lượng cho Long Tinh Linh Vương sẽ nhận được sự che chở từ nó, tăng thêm sản lượng và chống đỡ bệnh tật. Hơn nữa có thể làm cho các loại thực vật long chủng khôi phục lại sự khỏe mạnh.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Nó vốn là một con Mộc Tinh Linh Vương thuần chủng, trong thời gian dài nuốt quá nhiều Chân Long Quả, cuối cùng phát sinh biến dị trở thành một con Long Tinh Linh Vương rất hiếm thấy. Long Tinh Linh Vương có thể lấy được lực lượng từ các loại thực vật long chủng, cũng có thể che chở cho những thực vật này.

【 Lộ tuyến tấn thăng phẩm chất Thần thoại 】: Cần phải thu thập một vạn loại thực vật long chủng khác nhau thì có thể làm cho nó tiến hóa thành phẩm chất Thần thoại.

Cao Bằng:

- Một loạt thiên phú lực lượng này là gì vậy? Thế này còn là Long Tinh Linh Vương nữa sao? Đây là thiên phú toàn thân cơ bắp đi nhầm đường mất rồi!

Còn có cái thân thiện với thực vật Lv3, ngươi xác định không phải cuối cùng mới nhớ tới đây là một con tinh linh hệ mộc, sau đó mới có ý tứ cho ra một năng lực thân thiện với thực vật chứ!?

Cao Bằng lầm bầm muốn phỉ nhổ...

Nhưng mà lộ tuyến thăng cấp của con Long Tinh Linh Vương này cũng đặc biệt khó khăn. Một vạn loại thực vật long chủng khác nhau sao? Cao Bằng nghi ngờ cho dù là ở tổ địa của long tộc cũng không tìm được nhiều chủng loại như vậy.

Đây không phải là mười loại, trăm loại, mà là một vạn loại đấy!

Thực vật long chủng vốn rất ít ỏi, số lượng hiếm thấy, muốn thu thập được chủng loại này đã đặc biệt khó khăn.

Nhưng đặc tính của Long Tinh Linh Vương thật sự làm cho Cao Bằng thưởng thức.

Đây là một người làm vườn tự nhiên! Tuy hạn chế giống ở thực vật long chủng, nhưng có thể chống đỡ bệnh còn tăng thêm sản lượng chính là một năng lực đặc biệt ưu tú.

Cao Bằng nhìn về phía Chân Long Quả Thụ giữa phòng. Có gốc cây Chân Long Quả Thụ này, sau này đám quái vật long chủng ở Nam Thiên mình sẽ có phúc rồi.

Hắn bảo A Xuẩn nhổ cả gốc rễ của cây Chân Long Quả Thụ này rồi thu vào không gian,

Cảm giác được Chân Long Quả Thụ biến mất, Long Tinh Linh Vương vẫn nhắm chặt hai mắt bỗng nhiên mở mắt ra, tròng mắt thiếu chút nữa thì rơi ra ngoài.

- Sau này ngươi cùng ta lăn lộn, ta tiếp tục giao cây kia cho ngươi chăm sóc. Hơn nữa ta còn cho ngươi nhiều thực vật long chủng, tạo thành một vườn cây cho ngươi.

Cao Bằng cho con Long Tinh Linh Vương vừa nhìn cũng biết chưa trải đời một cái bánh lớn.

Quả nhiên, nó không hiểu đời cũng không biết là bị vườn hoa mà Cao Bằng hứa hẹn thu hút hay khiếp sợ Đại Tử đang nhìn chằm chằm như hổ đói rình mồi, hoảng sợ vội vàng gật đầu, thiết quyền nện vào cơ ngực như đá hoa cương của mình phát ra những tiếng thịch thịch nặng nề:

- Đại nhân Tái Mặc Long Tinh Linh Vương vĩ đại đành miễn cưỡng đáp ứng ngươi.

- Sao?

Đại Tử híp mắt lại, đầu rồng xích lại gần phả hơi thở nặng nề vào mặt nó.

- Oa oa oa oa ~ cái gì ta cũng bằng lòng cả, ngươi đừng ăn ta, cách xa ta một chút đi ~ đầu ngươi đừng ghé sát vào ta như vậy ~~~

Long Tinh Linh Vương không nén được nước mắt, khóc bù lu bù loa.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 658: Mảnh Vỡ Thần Khí

Sau khi thu phục con long tinh linh cơ bắp nhìn qua rất xấu này và một gốc Chân Long Quả Thụ, cộng thêm một chậu Chân Long Quả.

Cao Bằng cảm thấy giờ mình có rời khỏi bí cảnh cũng xem như đã kiếm được lời lớn rồi.

Dựa theo Cao Bằng phán đoán, cho dù ở trong tổ địa Long tộc, Chân Long Quả Thụ cũng được xem là chí bảo đỉnh cấp. Cũng không phải nói Chân Long Quả quý giá tới mức nào, nó không có bất kỳ hiệu quả nào đối với những quái vật long hệ Thần cấp hoặc phẩm chất Truyền thuyết trở lên.

Nhưng Chân Long Quả Thụ đại biểu nó có thể liên tục không ngừng sinh ra Chân Long Quả, có thể cung cấp ngự thú ưu tú cho một thế lực.

Hơn nữa với loại ban thưởng này, sau khi ngự thú được nâng cao phẩm chất thì mức độ trung thành với ngự sử cũng cao hơn bình thường. Có lẽ bởi vì bọn chúng biết thực lực không dễ có được, cho nên càng quý trọng đối với thực lực được tăng lên.

Nhưng nếu đã đi tới bảo khố, Cao Bằng hít sâu một hơi rồi ngồi xổm xuống, nắm tai của Chiêu Tài nhấc con chuột đang giả chết này lên.

- Đừng giả vờ chết nữa, nhanh đi tìm bảo vật cho ta.

Chiêu Tài mở mắt và lộ ra vẻ mặt buồn bã, oán trách nhìn Cao

Bằng, chít một tiếng liền tránh thoát ma trảo của hắn nhảy trên mặt đất, khẽ lẩm bẩm:

- Chủ nhân ngươi cũng quá bá đạo rồi. Sau mỗi lần tìm được bảo vật cũng không chia cho ta chút nào, còn suốt ngày bóc lột ta như vậy.

- Yên tâm, trong những bảo vật tìm được lần này, chỉ cần có thứ ngươi có thể sử dụng, ta tuyệt đối sẽ thưởng cho ngươi.

Cao Bằng cười ha ha.

- Thật sao?!

Mắt Chiêu Tài lập tức mở to, đuôi lắc qua lắc lại như chó, làm gì còn có dáng vẻ đáng thương vừa rồi chứ.

- Ta còn phải lừa ngươi sao?

Cao Bằng cười mắng.

Nghe Cao Bằng hứa vậy, Chiêu Tài lập tức hoàn toàn từ hai chân biến hình thành bốn chân, như một làn khói biến mất khỏi đây.

Tai Chiêu Tài nhanh chóng chuyển động, năng lực... cực hạn tầm bảo khởi động.

Ở trong mắt Chiêu Tài, thế giới bắt đầu phát sinh biến hóa, trong mũi ngửi thấy được đủ loại mùi, trong chớp mắt những mùi này đã bị loại bỏ dần dần, chỉ còn lại thứ mùi nồng nhất, lại giống như bánh quy giòn tan rắc đầy vừng, mùi thơm thoang thoảng tràn ngập ở trong xoang mũi của nó.

Thăm dò bảo vật cực hạn: Ở trong thời gian ngắn nâng cao nhận biết đối với bảo vật, có thể từ mùi rất nhạt của bảo vật trong không khí để tìm được một món bảo vật quý hiếm nhất.

Món bảo vật này lại ở...

Chiêu Tài chạy nhanh, không ngừng lao về phía nơi sâu nhất trong đại điện.

Cuối cùng khi rời khỏi khu vực trung tâm nhất của đại điện, Chiêu Tài đột nhiên dừng lại ở lại ở gian phòng bên trái trong ba gian phòng chính giữa đại điện.

Cao Bằng cưỡi Đại Tử đuổi theo, liếc nhìn cửa của gian phòng lớn nhất ở giữa. Còn không chờ hắn suy nghĩ xem vì sao Chiêu Tài không đi vào gian chính giữa, nó đã đạp cửa xông vào.

Rầm.

Cửa lớn trực tiếp bị đá văng ra.

Trong phòng lập lòe mảnh vỡ của một tế đàn không hoàn chỉnh, nói là tế đàn nhưng lại tương tự với cái giếng.

Sát mép tế đàn mọc ra một cây nguyệt quế lóe ra ánh sáng rực rỡ kỳ lạ. Cây nguyệt quế đặc biệt to lại thấp, trên lá cây có từng giọt nước trong suốt lấp lánh, từng giọt nước rơi vào trong giếng, cùng lúc đó trong giếng có sương trắng bay lên trên không trung, sau đó quanh quẩn ở trên đỉnh của cây nguyệt quế và một lần nữa ngưng tụ là giọt nước.

【 Tên thần khí 】: Huyền m Thần Tỉnh (tàn) (1/2)

【 Ẩn chứa pháp tắc 】: Thủy pháp tắc 8.8%, Ám pháp tắc 3.2%

Cao Bằng giống như bị túi quà lớn đập trúng, đầu óc choáng váng.

Trước đó, hắn nói muốn có thần khí chỉ là đùa giỡn chút thôi... Không ngờ lại có thể thật sự có thần khí.

Ta ngất!

- Ta ngất!

Bàn Đại Hải xuất hiện ngay phía sau. Khi nhìn thấy Huyền m Thần Tỉnh, nó không nhịn được cũng nói những lời thô tục.

- Ở đây lại có thần khí, thế này thì đúng là không đáng tiền rồi.

Dường như bị giọng nói Bàn Đại Hải kinh động, trong giếng yên ả có một con rắn trong suốt chậm rãi bò ra ngoài.

Cơ thể dường như do nước hình thành xuất hiện ở trong mắt mọi người, trong suốt lấp lánh biến hóa khó lường còn lắc lư không ngừng. Theo con rắn nước này xuất hiện, độ ẩm trong không khí lập tức tăng vọt.

Trên vách tường sắt đen lạnh lẽo hiện ra từng giọt nước lớn bằng hạt đậu tập trung ở trên vách tường.

Hơi lạnh thổi về phía Cao Bằng.

Cao Bằng cảm giác có hơi rét. Những hơi lạnh đều chuyển tới trên người Bàn Đại Hải bên cạnh.

- Đại Hải, đây là quái vật hệ Thủy, cũng là Thánh cấp đấy.

Cao Bằng nói với Bàn Đại Hải.

Bàn Đại Hải cười lạnh, cái cổ nhỏ bé hất lên không quá lộ liễu:

- Chơi nước trước cửa nhà Bàn gia à.

- Hừ chơi nước trước cửa nhà Bàn gia gia ngươi, đúng là nực cười!

Cơ thể Bàn Đại Hải run lên, thịt cá chấn động, dưới mang cá dày là lớp thịt rắn chắc, đôi mắt ti hí đầy hung ác và bá đạo.

- Quỳ xuống cho ta!

Trên thân Bàn Đại Hải phát ra một khí tức khủng khiếp.

Giống như dời núi lấp biển, giống như sơn hà đổ nát!

Thủy nguyên tố trong không khí lại giống như cùng phản bội, đột nhiên quay đầu mâu, đồng loạt chỉ về phía con rắn nước.

- Tê…

Rắn nước phát ra một tiếng kêu thê thảm, rên rỉ muốn chui vào trong giếng tránh nạn.

Bàn Đại Hải sớm có sự chuẩn bị, môi cá nhám mở ra, Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha lao ra hóa thành một đường ánh sáng màu vàng bắn về phía con rắn nước.

Rào rào…

Trong Huyền m Thần Tỉnh vọng ra tiếng vật rơi xuống nước.

Mặc dù bây giờ Huyền m Thần Tỉnh không có chủ nhân thao túng, nhưng thần khí có linh, một thần khí khác tới gần ép nó chủ động kích phát ra thần uy.

- Yên tĩnh.

Bàn Đại Hải lại hất lên một cái, Vô Tận Luân Hồi Mê Cung cũng hóa thành một đường ánh sáng màu vàng bay về phía Huyền m Thần Tỉnh.

Trên đỉnh đầu của Huyền m Thần Tỉnh có một bản thu nhỏ của mê cung trấn áp, không ngừng tản ra khí tức trấn an.

Lại giống như hai lão ca nóng nảy muốn phát sinh xung đột, người hiền lành đứng bên cạnh không ngừng khuyên bảo.

- Bớt giận, bớt giận, không nên đánh nhau, cho ta chút mặt mũi đi...

Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha trực tiếp cắn một cái vào trên thân của con rắn nước, con rắn nước Thánh cấp này không có sức phản kháng, trực tiếp bị nuốt vào.

Cao Bằng có chút may mắn vì trong Thần cảnh có quy tắc không cho phép vượt quá Thánh cấp, ngay từ lúc đầu quy tắc này chỉ là do chủ nhân Thần cảnh đề phòng có người từ ngoài đến làm loạn, không ngờ lại lợi cho Cao Bằng.

Con rắn nước này là quái vật Thánh cấp sinh ra từ trong Huyền m Thần Tỉnh, dựa vào Huyền m Thần Tỉnh để tồn tại. Trên thực tế đẳng cấp của nó đã đạt đến cấp 90, Thánh cấp đại viên mãn, chỉ thiếu chút nữa là có thể trở thành tồn tại Chuẩn Thần.

Nhưng mà đáng tiếc có Thần cảnh áp chế, bằng không nhiều năm như vậy nó hẳn sớm có thể đột phá Chuẩn Thần.

Cao Bằng thấy mà thèm, nhưng chỉ có Bàn Đại Hải mới có thủ đoạn thu phục thần khí này.

Bàn Đại Hải đi vòng quanh Huyền m Thần Tỉnh nhìn một vòng, sau đó nói với Cao Bằng:

- Đây là thần khí hệ Thủy, bên trong có lẽ còn có thuộc tính khác, chẳng qua là lấy hệ Thủy làm chủ.

Bàn Đại Hải dừng một chút mới nói tiếp. Chỉ là lần này trong giọng nói của Bàn Đại Hải cũng không giấu được vẻ kích động:

- Thần khí hệ Thủy này tới tay ta, thực lực của ta lại có thể nhanh chóng khôi phục rồi.

Cao Bằng cũng cảm thấy mừng cho Bàn Đại Hải:

- Chờ ngươi đột phá Chuẩn Thần, ta cũng có ngự thú Chuẩn Thần rồi.

- Hừ, nào chỉ là Chuẩn Thần chứ.

Sự kiêu căng của Bàn Đại Hải lại tăng lên.

Tiếp theo Bàn Đại Hải dùng tròn một ngày quấy nhiễu hết cứng tới mềm, Huyền m Thần Tỉnh cuối cùng bất đắc dĩ thu nhỏ lại tiến vào trong miệng Bàn Đại Hải.

Nhìn thấy ánh mắt của Cao Bằng, Bàn Đại Hải vỗ ngực biểu thị ta chỉ tạm thời bảo quản giúp ngươi thôi, chờ sau này ngươi có ngự thú Chuẩn Thần khác lại giao cho ngươi.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 659: Hủy Diệt Đột Kích

Mấy hôm sau, Cao Bằng dẫn theo Chiêu Tài đi càn quét từng căn phòng một.

Đóng kỹ cửa phòng cuối cùng, Cao Bằng có thói quen ra vào phòng phải cẩn thận đóng kín cửa.

Mấy hôm nay, Cao Bằng đã đi một lượt các phòng bảo tàng, bảo vật bên trong nói nhiều không nhiều, nói ít không ít.

Có rất nhiều phòng bên trong rỗng tuếch, chẳng có thứ gì.

Còn có phòng có bảo vật, nhưng bảo vật trong đó sau nhiều năm tháng dài đằng đẵng đã mất linh tính hoặc hóa thành một đống gỗ mục, sắt vụn.

- Có thu hoạch lần này, coi như nội tình của ta không kém mấy bộ lạc cấp cao kia rồi.

Cao Bằng ôm A Xuẩn, sờ sờ cái bụng bóng loáng của nó, nhỏ giọng trầm trồ.

Phốc tức phốc tức. Được xoa bụng, A Xuẩn thoải mái rên một cách kỳ quái.

Thu hoạch lần này lớn thế nào chỉ có Cao Bằng mới rõ.

Chênh lệch lớn nhất giữa hắn và các bộ lạc kia là nội tình. Nội tình là cái gì? Là vô số bảo vật truyền lại từ đời này đến đời khác, hoặc là con át chủ bài được giấu đi.

Cho dù mất cả trăm năm mới có được một bảo vật, thì một vạn năm trôi qua cũng đã có được một trăm bảo vật rồi.

Đương nhiên, nếu xét một cách nghiêm ngặt thì cũng không thể tính như vậy.

Nhưng mà đại thể cũng không xê xích bao nhiêu.

Có đôi khi, một ít bảo vật, dù không phát huy được tác dụng ngay, nhưng góp nhặt lại thì vẫn là nội tình. Nói không chừng một ngày nào đó nó sẽ phát huy tác dụng.

Đương nhiên, lần này Cao Bằng cũng nhặt nhạnh được không ít nguyên liệu tiến giai.

Khi hắn còn đang trầm ngâm, hư không xung quanh đột nhiên vặn vẹo, Cao Bằng và đám ngự thú chỉ cảm thấy hình ảnh xung quanh lóe lên một cái là bị truyền tới lối vào.

Quanh cửa vào có rất nhiều người tụ tập, những người này đều nhìn hắn chằm chằm.

Cao Bằng cảm giác rất khó chịu, trên mặt ta có hoa chắc.

- Các ngươi nhìn ta chằm chằm làm cái gì?

Cao Bằng bật cười hỏi.

- Không có gì.

Mấy người gần đó lắc đầu liên tục, có người lùi lại một bước.

- Đại nhân, chính là hắn. Trong bí cảnh, chính hắn đã cướp bản đồ của chúng ta.

Một người thanh niên dáng dấp không cao, mũi củ tỏi mắt to đứng ra cáo trạng với Thanh Vân Nam.

- Ta chỉ mượn xem thôi mà, vả lại, ta đâu có nhìn không, chẳng phải ta đã nói sẽ miễn phí xây trạm phát sóng giúp mọi người sao?

Cao Bằng thở dài.

- Sao người trẻ tuổi như ngươi lại táo bạo thế? Không phải ta chỉ mượn xem bản đồ của mọi người một chút thôi sao? Làm gì mà như tiểu tức phụ đi tìm đại nhân cáo trạng?

Cao Bằng im lặng. Hắn còn tưởng có chuyện lớn gì chứ.

Nghe hắn gọi mình là tiểu tức phụ, người trẻ tuổi đang cáo trạng kia biến sắc, tựa như bị vũ nhục gì lớn lắm, siết chặt nắm đấm hung tợn nhìn Cao Bằng chòng chọc.

- Để ta nói với ngươi thêm một câu. Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo.

Cao Bằng cười khẽ.

Thanh Vân Nam khẽ nhăn mày, lên tiếng:

- Được rồi, dừng lại ở đây đi!

Thanh Vân Nam rất có uy tín, hắn đã lên tiếng, đương nhiên những người khác sẽ không nói gì nữa.

Dù sao Cao Bằng cũng không phải người của bộ lạc mình, đương nhiên Thanh Vân Nam sẽ không quản hắn.

Hắn chỉ nhìn Cao Bằng một chút, muốn nói lại thôi.

- Đi! Về bộ lạc!

Thanh Vân Nam xoay người rời đi, không hỏi những người khác có thu hoạch gì.

Thanh Vân Nam đi trước, những người khác đi theo sau.

Các ngự sử hưng phấn tụm năm tụm ba thành từng nhóm thảo luận mình thu được bảo vật gì, gặp quái vật gì, gặp chuyện lạ gì

trong bí cảnh.

Cũng có người buồn ra mặt, che mặt khóc nức nở.

Đây là người có bạn bè không về được, triệt để lưu lại trong bí cảnh.

Có người vui, cũng có người buồn.

Rống!

Ầm!

Một tiếng quái vật rống lên inh tai quanh quẩn trong thiên địa.

Phía trước, đột nhiên có một vết đứt gãy.

Vào lúc này, không gian rắn chắc trở nên vô cùng yếu ớt, vỡ ra từng vết rạn lớn, cực kỳ đáng sợ.

Như một tòa cao ốc đổ sụp, giữa hư không như có tuyết lở, từng tầng mảnh vỡ không gian từ giữa không trung rơi xuống.

Nửa bầu trời bị đụng nát.

Thanh Vân Nam biến sắc:

- Lui lại!

Ngang…

Một tiếng rống từ sâu trong vết nứt không gian vọng ra.

Hư không vỡ vụn sau lưng là từng mảng hư không loạn lưu không có quy tắc, tựa như muốn hủy diệt mọi thứ trước mắt.

Mượn ánh sáng tỏa ra khi không gian vỡ vụn, Cao Bằng nhìn thấy cự thú thủy diệt lần đầu tiên.

Như một con cự kình từ dưới biển sâu vô tận giết lên, cái cằm màu bạc sáng loáng đầy đường gân hình lượn sóng lan sang hai bên tới tận lỗ tai, màu sắc càng lúc càng đậm dần, da nó màu tím, bóng loáng.

Có tám con mắt màu vàng cam, như hai hàng bóng đèn chiếu sáng bên hông tàu ngầm.

Dù không lớn, nhưng cực kỳ nổi bật.

Rống…..

Cự thú hủy diệt mở miệng lớn, hung hăng táp tới một đỉnh núi nguy nga trước mặt.

Rắc rắc.

Như một cái bánh gạo giòn tan bị cắn trúng, rắc một tiếng, đỉnh núi bị cắn đứt, cây cối sinh vật ở trên đó như vụn vừng rắc trên bánh ga tô, bị đầu lưỡi đỏ tươi quét một cái, chẳng còn lại gì.

Rống! Dường như tiếp xúc với không khí quá lâu, chóp mũi nó bắt đầu mọc lên từng đốm đen ám trầm, cự thú hủy diệt vội vàng lùi lại, giấu trong hư không bạo loạn nhòm ngó đồ ăn bên ngoài.

【Tên quái vật】: Hủy Diệt Đồ Hình Cự Kình

【Đẳng cấp quái vật】: Trung Vị Thần Minh

Cao Bằng chỉ có thể nhìn thấy hai hàng số liệu này, không chớp mắt nhìn chằm chằm con cự kình đang tiềm phục trong hư không loạn lưu.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải thứ có thể so với Thần Minh, hoặc có thể nói là quái vật cấp Thần Minh. Ngay trong tích tắc nó vừa xuất hiện, Cao Bằng đã triệt để bị hấp dẫn.

Ngang…

Đây là lần thứ hai Cao bằng nghe thấy âm thanh này.

Con Hủy Diệt Đồ Hình Cự Kình hừ hừ mũi, hai mắt sáng lên rồi mở ngoác cái miệng rộng, tiếng du dương xa xưa cũng biến thành tiếng rống khát máu.

Hủy diệt thôn tính!

Từ trong cái miệng lớn tỏa ra u quang màu đen kịt, tựa như một cái lỗ đen, hút tất cả mọi thứ vào trong miệng.

Có mảnh vỡ không gian, có cả núi sông, còn có từng khối đại lục lớn.

Tất cả mọi thứ đều nối đuôi nhau đổ vào trong miệng nó.

Lần này, cuối cùng nó đã ăn no, hờ hững quay đầu rời đi, bơi vào sâu trong hư không.

Còn đám Cao Bằng và Thanh Vân Nam đều không bị nó nhìn đến.

Giống như một người đi đường đói bụng nhón chân lên hái được hai quả trái cây ăn giải khát, còn hai hoặc mười mấy con kiến con nằm sấp trên cành cây thì căn bản không chú ý đến.

- Đường lúc tới đã mất rồi, chúng ta đổi đường khác thôi.

Thanh Vân Nam nhìn một mảng hàng rào thế giới bị sụp đổ, bất đắc dĩ nói.

Mà nơi này quá nguy hiểm, hàng rào thế giới sụp ra một cái khe như vậy rất có thể sẽ hấp dẫn các cự thú hủy diệt khác tới.

- Có thể trăm năm sau sẽ không còn bí cảnh nữa, rất có thể các ngươi chính là những người cuối cùng thăm dò bí cảnh này.

Thanh Vân Nam thấp giọng nói.

- Ài, vậy thì đáng tiếc, trong bí cảnh có rất nhiều linh vật.

- Đúng vậy, còn bao nhiêu linh vật chưa lấy được nữa.

Có người than thở.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 660: Tụ Bảo Linh Thạch

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Cao Bằng nghĩ đến bảo tàng bị mình chuyển đi sạch thì vốn có chút ngượng ngùng.

Nhưng bây giờ tất cả xấu hổ đều biến mất, nếu như ta không lấy đi, những bảo vật này sẽ bị lãng phí mất thôi.

Ta đang làm ra cống hiến xuất sắc để bảo tồn và kéo dài bảo vật, hình như là đạo lý này.

Không có ta, có lẽ Thần cảnh kia sẽ theo thế giới hủy diệt này rơi đến nơi quỷ quái nào đó, còn có khả năng có thể bị cự thú hủy diệt trong hư không cắn vài cái, ăn sạch sẽ rồi lau miệng, thuận tiện thả phát rắm.

Càng nghĩ như vậy, Cao Bằng càng không thấy tội lỗi nữa, sống lưng cũng ưỡn thẳng, giọng nói cũng dõng dạc hơn nhiều.

Bên kia, trong lòng Thanh Vân Nam thầm nghĩ, dựa theo tốc độ không gian đổ nát này, có thể không đến mấy năm sẽ ảnh hưởng đến chỗ khu vực bí cảnh.

Đến lúc đó bí cảnh tiếp xúc với không gian loạn lưu, chính là cơ hội tốt nhất của chúng ta.

Trước đây chúng ta tối đa chỉ có thể phái ngự sử Thánh cấp bước vào bí cảnh, lần này có lẽ có thể để cho tất cả mọi người ra tay chơi lớn một lần.

Có cần thông báo với Cao Bằng không nhỉ? Bộ lạc Hoa Hạ bọn họ cũng có một Chuẩn Thần... Vẫn là thôi đi. Dù sao không phải là người của bộ lạc chúng ta, hơn nữa thêm một Chuẩn Thần của hắn không nhiều, thiếu một cái cũng không ít.

Lại thành thêm một người chia sẻ bảo vật.

Trong giây lát ngắn ngủi, trong đầu Thanh Vân Nam xuất hiện nhiều ý nghĩ như vậy, trên mặt vẫn nghiêm trang, mắt nhìn thẳng về phía trước.

- Đi thôi, chúng ta vòng qua bên trái một chút, hy vọng thông đạo không gian không bị phá hủy, bằng không chúng ta cũng chỉ có thể chờ cứu viện hoặc bị ở lại thế giới này.

Thanh Vân Nam nói đùa.

Bọn họ đi đại khái mười mấy ngày, phía trước xuất hiện một khu kiến trúc thấp bé.

Cao Bằng trợn tròn mắt nhìn những kiến trúc này. Đó là một dãy nhà dân thấp bé đổ nát tới mức không chịu nổi, chúng tương tự với kiến trúc ở trái đất, tuy một ít chi tiết vẫn có phong cách khác, nhưng trên cơ bản là giống nhau.

Là phong cách khu Hoa Hạ vào thập niên 80, 90.

Ngoại trừ di tích bị tàn phá thì không có bất kỳ thứ gì lưu lại, thậm chí ngay cả một con quái vật cũng không có.

Cao Bằng đi vào một gian phòng, thấy trong góc phòng có hai bộ xương trắng nằm ôm chặt lấy nhau. Trong khe xương trên người có cỏ dại mọc ra, quấn chặt lấy xương.

Trên bàn có thứ tương tự với quyển ghi chép viết chữ bằng da dê bị bụi phủ dày.

Cao Bằng phủi sạch lớp bụi bặm phía trên và phát hiện ra một ít chữ mà mình không biết, cũng không giống với bất kỳ chữ viết nào trên trái đất.

Trong lòng Cao Bằng thở dài, ở góc nào đó trên thế giới vẫn có nhân loại đang quật cường sinh sôi.

Vừa rồi có manh mối xuất hiện đã bị dập tắt, dường như là văn minh của thế giới này.

Nếu như không phải bởi vì trái đất có vị trí địa lý đặc biệt... thì cũng không dễ nói được.

Hắn bước đi nhanh hơn, sau hai tuần cuối cùng cũng nhìn thấy vết nứt không gian lúc tới.

- Tới lúc chúng ta phải từ biệt rồi.

Thanh Vân Nam gật đầu với Cao Bằng, thái độ thật sự không tệ.

- Gặp lại sau.

Đồng Linh khẽ cười nói.

Sau khi từ biệt, Cao Bằng lại cưỡi Tứ Oa quay về Hy Vọng Chi Thành.

Khi sắp đến ngoài thành, nhìn thành trì bên trong, Cao Bằng hơi do dự một lát, cuối cùng quyết định không vào bên trong thành, lại nghỉ tạm ở ngoài thành một thời gian.

Hắn tìm một chỗ hẻo lánh yên tĩnh triệu hồi ra A Ban.

A Ban vừa xuất hiện đã làm cho mặt đất run lên.

Hơi nóng từ trong cơ thể A Ban không ngừng xuất hiện, mây đen đỏ trên đỉnh đầu che đi ánh sáng mặt trời.

- A Ban, ngươi tiêu hóa kết tinh trước đi.

Cao Bằng vỗ nhẹ vào móng vuốt của A Ban, móng vuốt quá lớn khiến hắn nghi ngờ A Ban có lẽ không có cảm giác gì.

- Ừ!

A Ban ngoan ngoãn nằm trên mặt đất.

Cao Bằng tìm một chỗ sạch sẽ trống trải, dọn sạch cỏ dại và đá vụn trên mặt đất.

Hắn lại lấy ra bàn thí nghiệm từ trong không gian rồi đặt ở trên mảnh đất trống

Long Tinh Linh Vương được cho ngồi qua một bên.

Có Chân Long Quả Thụ ở đây, hắn cũng không sợ nó chạy mất.

Tên này ngồi ở trên lá cây, lúc đầu còn vô cùng khẩn trương, cảnh giác nhìn chằm chằm vào đám người Cao Bằng, nhưng qua một thời gian cũng không quá sợ hãi hắn nữa.

Nó không nhịn được chộp lấy quả ở bên cạnh ăn.

Bốp.

Tứ Oa nhìn chằm chằm vào nó, cánh phía sau lưng giống như cái roi quật vào bên trên một tảng đá, tảng đá bị đập nát thành bột phấn.

- Đừng có mà lộn xộn.

Tứ Oa còn đặt sáu cái chân nhỏ khác lên Chân Long Quả Thụ, xem đó là vật phẩm riêng.

Long Tinh Linh Vương rụt tay trái lại rồi chậm rãi đứng dậy, khí tức trên người trở nên nguy hiểm.

- Cây của ta, ngươi bảo ta đừng lộn xộn là sao?

- Chỉ để ngươi bảo quản thay mà thôi.

Tứ Oa bình tĩnh nói.

- Ha ha.

Long Tinh Linh Vương cười lạnh.

Còn tưởng rằng ta vẫn là ta của mấy ngày hôm trước sao? Trong khoảng thời gian này ta đã thành công đột phá Đế cấp rồi.

- Câm miệng.

Đồng tử của Đại Tử chuyển động 37°24 '21" về phía bên này, đồng tử màu vàng sậm dựng thẳng không giận tự uy.

Long Tinh Linh Vương vừa rồi còn lộ vẻ uy phong nghĩ tới điều gì đó đáng sợ, lặng lẽ ngồi xuống.

Tứ Oa thu hồi ánh mắt, cánh đang táo bạo múa loạn ngoan ngoãn ép ở phía sau lưng, thể hiện ta chỉ là một tọa kỵ.

Cao Bằng lấy ra một miếng Chân Long Quả, đầu tiên là nghiền nát, sau đó phối hợp thêm nguyên liệu phụ khác.

Khi điều chế được một nửa thì trời đã tối xuống, mây đen giăng đầy.

Bàn Đại Hải liếc nhìn lên đỉnh đầu, nhổ xuống một mảnh vảy rồi ném lên không trung.

Vèo một tiếng, mảnh vảy đã tiến vào đám mây đen trên đỉnh đầu.

Mây đen lập tức trở nên yên tĩnh.

Chỉ trong giây lát, mây đen tản đi.

- Điều chế xong rồi.

Cao Bằng rất hài lòng nhìn chai thuốc màu đỏ tươi trên bàn, việc điều chế dược tề cho Đại Oa đề thăng phẩm chất đã hoàn tất.

Tiếp theo là Nhị Oa.

Liên tục bận rộn 25 giờ, Cao Bằng vươn vai một cái. Cuối cùng hắn cũng đã điều chế xong bảy bình dược tề.

Sau khi phát xong, hắn cúi đầu đã nhìn thấy Chiêu Tài ngồi lẻ loi hiu quạnh ở bên sát mép bàn thí nghiệm, dáng vẻ tịch mịch nhìn phía xa, trên tay kẹp một điếu thuốc lá ngậm trên miệng không biết lừa gạt được ở đâu.

Trong miệng nó cằn nhằn một vài lời không thể giải thích được:

- Thỏ khôn chết, hầm chó săn, chim béo hết, giấu lương cung.

Cao Bằng trợn mắt khinh thường:

- Được rồi được rồi, lần này lại chuẩn bị cho ngươi thăng cấp.

Hắn vốn định ngủ một giấc xong mới tiếp tục làm việc. Thôi đi, làm cho xong hết rồi tính.

Hắn gọi A Xuẩn đã ngủ ba lần tỉnh ba lần, lấy ra một tinh thể kết tinh kỳ lạ nhiều mặt, khối kết tinh này đã di động 24 giờ không ngừng, mỗi một giây trôi qua mặt cắt của nó đều sẽ phát sinh biến hóa.

【 Tên vật liệu 】: Tụ Bảo Linh Thạch

Hắn lại lấy ra nguyên liệu khác điều chế ra một lọ dung dịch, sau đó để Tụ Linh Bảo Thạch vào trong dung dịch.

Chiêu Tài căng thẳng, mắt nhìn chằm chằm vào lọ dung dịch này.

Năm phút sau, Tụ Bảo Linh Thạch hoàn toàn tan ra trong ở lọ dung dịch này, dung dịch biến thành chất lỏng sền sệt màu vàng nhạt.

- Được rồi, ngươi uống nó đi.

Cao Bằng nói với Chiêu Tài.

Lúc này Chiêu Tài mới giống như trút được gánh nặng, thần kinh căng thẳng lập tức được trấn tĩnh, mừng đến chảy nước mắt:

- Cuối cùng cũng không hầm ta rồi.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 661: Biến Thân Cực Hoa Lệ

- Ta...

Cao Bằng vừa mới chuẩn bị nói ta hầm ngươi lúc nào, sau đó nghĩ đến cách tiến hóa của Chiêu Tài hai lần trước thì lặng lẽ thu lại lời định nói, giơ tay lên xoa cái tai lông xù của Chiêu Tài:

- Ta sao nỡ hầm ngươi chứ.

Chiêu Tài uống một hơi cạn sạch, dứt khoát ợ một cái, sau đó bịch một tiếng ngã từ trên bàn xuống dưới hôn mê bất tỉnh.

Long Tinh Linh Vương nhìn thấy cảnh tượng này thì sợ run cả người, không dám nói gì tới chuyện cũng giúp ta nâng cao phẩm chất các loại nữa. Nếu chẳng may loài người này cũng hạ độc ta thì phải làm thế nào.

Bàn Đại Hải liếc nhìn ngự thú cơ bắp luôn gây chuyện khắp nơi, ngáp một cái rồi nói với Cao Bằng:

- Vậy ta đi khôi phục thực lực trước, có việc gì lại gọi ta.

Bàn Đại Hải nói xong, trong miệng phun ra Huyền m Thần Tỉnh và bò vào trong giếng, Huyền m thần thủy lạnh lẽo làm cho nó thoải mái hắt hơi một cái.

Chiêu Tài hôn mê tròn ba ngày mới tỉnh lại, bảy đứa nhỏ khác vẫn còn đang ngủ say.

Sau khi tỉnh lại, dáng vẻ của Chiêu Tài phát sinh biến hóa đặc biệt lớn, đầu tiên là thể tích lớn hơn gấp bốn lần lúc trước. Thứ

hai là vẻ ngoài của Chiêu Tài không còn là ánh vàng rực rỡ như trước đây, mà là biến thành một loại hình thái kỳ lạ...

Có hơi giống chất lỏng, bất kỳ giây nào phút nào cũng đang phát sinh chuyển động, nhưng mặt ngoài thân thể lại có vô số mặt cắt ngang, bởi vì những mặt cắt này quá nhỏ, cho nên nhìn từ phía xa tới giống như kim cương sáng lấp lánh.

- Khụ.

Cao Bằng xấu hổ ho khẽ một tiếng.

Cũng không biết Chiêu Tài có thể vì tiến hóa thành hình dáng quỷ quái này mà gây sự với hắn không nữa.

Trước khi hoàn toàn tiến hóa, Cao Bằng cũng không biết sau tiến hóa sẽ là thế nào, chỉ có thể căn cứ vào tên để suy đoán đại khái.

Trên thực tế, tên của Chiêu Tài sau khi tiến hóa là Tụ Bảo Thử.

Nghe vào đặc biệt bình thường, trước tiến hóa Chiêu Tài tên là Tham Trân Thử.

Tham Trân Thử và Tụ Bảo Thử là kế thừa từ một mạch, đúng không.

- Chi chi?

Chiêu Tài đứng lên, cúi đầu quan sát thân thể của mình, nhìn thấy mình lấp lánh thì kích động nhảy dựng lên.

Cơ thể ta cũng quá đáng tiền rồi!

【 Tên quái vật 】: Tụ Bảo Thử

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 70 (Hoàng cấp)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Truyền thuyết / Phẩm chất Truyền thuyết

【 Năng lực quái vật 】: Khứu giác bảo vật lv5, tăng cường may mắn lv4, thân thể linh mẫn lv6

【 Đặc tính quái vật】:Cực hạn tầm bảo (giản lược)

Bảo tàng nạp vật (Tụ Bảo Thử có một không gian bảo tàng bên người có thể thu rất nhiều bảo vật. Chỉ cần có bảo vật tồn tại ở bên trong không gian bảo tàng sẽ tăng cường năng lực tìm bảo vật của Tụ Bảo Thử, đồng thời sẽ tăng thêm tốc độ của và năng lực ẩn nấp của nó. Bảo vật tăng phúc đang chứa đựng: Không)

Cao Bằng nhìn thấy năng lực của Chiêu Tài thì không nhịn được sáng mắt:

- Chiêu Tài, qua đây.

Hắn vẫy tay với Chiêu Tài.

Chiêu Tài chạy tới, cơ thể lấp lánh như kim cương.

- Cao Bằng, có chuyện gì vậy?

- Ngươi nuốt cái này vào, ta bảo ngươi nuốt vào chứ không phải ăn đâu đấy.

Cao Bằng dặn dò Chiêu Tài.

Chiêu Tài chớp chớp mắt im lặng, bảo ta nuốt vào lại không cho ta ăn. Cao Bằng, ngươi là kẻ ngu xuẩn sao?

Chiêu Tài mới tiến hóa nên còn chưa thích ứng được với năng lực của mình, Cao Bằng liếc mắt đã nhìn thấu năng lực của nó, nhưng Chiêu Tài quả thật rất ngỡ ngàng.

Được Cao Bằng chỉ đạo, nó mới miễn cưỡng thích ứng với

năng lực chứa bảo tàng của mình.

- Cao Bằng, ngươi sẽ không phải là một con chuột có đại bảo tàng chứ?

Chiêu Tài nghiêng đầu nói.

- Bản thân ta còn không biết năng lực của ta, ngươi lại có thể biết rõ ràng như vậy.

Cao Bằng:

- ...

Chiêu Tài ăn Chân Long Quả. Ở trong phạm vi tầm nhìn của Cao Bằng, phía sau cột bảo vật tăng phúc trên bảng thuộc tính của Tụ Bảo Thử xuất hiện thêm một Chân Long Quả.

Quả nhiên, mình có thể nhìn thấy Chiêu Tài giấu bảo vật gì, như vậy sẽ không sợ nó lén giấu đồ.

Cao Bằng âm thầm gật đầu.

- Ngươi xem thử tốc độ của ngươi có tăng thêm hay không?

Cao Bằng nói với Chiêu Tài.

Chiêu Tài giơ lên móng vuốt dè dặt thử,

- Ơ? Hình như là nhanh hơn một chút.

- Nhanh là được rồi.

Cao Bằng gật đầu, sau đó lại bảo A Xuẩn ném một ít bảo vật tạm thời không dùng được cho Chiêu Tài. A Xuẩn không thích những bảo vật này, ở trong lòng nó chỉ có mười thùng nước trái cây trong góc kia thôi.

Chiêu Tài nuốt vào những bảo vật này, tốc độ tăng vọt đâu chỉ gấp mười lần.

Tới lui giống như gió, nhanh như chớp.

Thậm chí khi Chiêu Tài không di chuyển, cơ thể nó cũng sẽ dần dần trở nên trong suốt.

- Ầm!

Phía xa, khí thế trên người A Ban đột nhiên trở nên kinh khủng, khí tức cuồng bạo như sóng lớn cuồn cuộn,

Lấy A Ban làm trung tâm, lĩnh vực Dung Nham Đại Địa cuồng bạo khô nóng tỏa ra bốn phía.

Bình thường thì phạm vi lĩnh vực của quái vật Thánh cấp vừa tấn thăng chỉ có phạm vi vạn mét.

Bởi vì thể tích quái vật Thánh cấp bình thường tối đa cũng chỉ mấy trăm mét, phạm vi mười ngàn mét chính là gấp mấy chục lần đường kính thể tích của bản thân, có tác dụng tăng cường không nhỏ với chiến lực.

Mà diện tích lĩnh vực của A Ban đạt tới phạm vi mười vạn mét, tương đương với trăm dặm. Thậm chí bởi vì nó quá cao, ngay cả người trong Hy Vọng Chi Thành cũng nhìn thấy rất rõ ràng.

Trực quan một chút, cho dù là rất nhiều thành phố cũng không có diện tích lớn như vậy.

A Ban hít sâu một hơi, Thiên Tai Ô Vân trên bầu trời chảy ngược vào ngực.

Cơ thể to lớn giống như nham thạch của A Ban chảy ra dung nham nóng chảy màu đỏ.

Giống như tử vong bạo quân từ địa ngục minh giới đi ra.

Khí tức nóng bỏng thiêu đốt làm cho da mặt mọi người cảm thấy đau rát.

Không gian trong Thánh Vực hiện ra dị tượng núi lửa phun trào, còn có cảnh tượng tận thế mặt đất vỡ vụn dung nham dâng trào.

Một tầng xiềng xích vô hình bị đánh nát, A Ban hoàn toàn đột phá giới hạn tấn thăng Thánh cấp!

- Bên kia là cái gì, bầu trời đều bị nhuộm thành màu đỏ?

Có người đi ở trên đường đột nhiên dừng lại, nhìn về phía xa kinh ngạc kêu lên.

- Thánh Vực...

Kỷ Hàn Vũ đang kiểm tra nhà xưởng chợt dừng lại, nhíu mày nhìn về phía tây.

- Có quái vật đột phá Thánh cấp.

- Đó là khí tức ngự thú của cháu ngài.

Giọng nói Bạch Long vang lên ở trong đầu của Kỷ Hàn Vũ.

- Ồ?

Kỷ Hàn Vũ chuyển buồn thành vui.

Trong hồ, đầu của Bạch Long nhô lên khỏi mặt nước, buồn bực nhìn về phía A Ban.

- Sao nó tiến hóa nhanh như vậy, ta cũng ăn tinh hoa máu thịt kia mà.

Trong giọng nói Bạch Long lộ vẻ phiền muộn.

Đẳng cấp tiến hóa của nó vốn luôn dẫn đầu lại bị ngự thú của Cao Bằng liên tiếp vượt qua nên không phục lắm, cũng đang âm thầm cố gắng. Cao Bằng cũng không keo kiệt, đưa tinh hoa máu thịt được Hắc Oa phân giải cho ông ngoại, cũng phân rất nhiều cho ông Lưu.

Dưới hai bút cùng vẽ, Bạch Long cuối cùng đột phá Đế cấp, nhưng còn không chờ nó kiêu ngạo thì A Ban đã đột phá Thánh cấp.

- Thế này...

- Được rồi, không phải là đẳng cấp bị vượt qua sao? Cũng không phải là người ngoài.

Ngân Long chui từ phía sau Bạch Long ra, đầu dựa vào cổ Bạch Long.

- Hơn nữa năng lực càng lớn thì trách nhiệm cũng càng lớn, ta không hy vọng ngươi có vấn đề gì.

Ngân Long buồn bã, oán trách nói. Móng vuốt vẽ vòng vòng ở trước ngực của Bạch Long.

Lông mày Bạch Long trầm xuống:

- Ta không thích trốn sau lưng người khác, sau này ngươi đừng nói những lời như vậy với ta.

Ngân Long cũng không tức giận mà dịu dàng nói:

- Được rồi, ta biết rồi, sau này ta không nói nữa là được chứ gì?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 662: Long... Long Nghĩ Tiểu Kim Cương?

Ánh nắng buổi trưa khá chói mắt, gió nóng hầm hập, Cao Bằng xoa xoa mồ hôi trán.

Bảy tên nhóc đang nằm giữa bình nguyên trống trải. Lúc này, dù là một con quái vật Vương cấp cực kỳ yếu cũng có thể ăn hết bọn chúng.

Nhưng còn một đám ngự thú khác thủ hộ xung quanh, không có con quái vật nào không có mắt dám tới gần.

Khi bảy tên nhóc tỉnh giấc, khí tức trên thân lại càng táo bạo.

Tâm Nghĩ Thất Oa nằm ở giữa run lên một cái. Chiêu Tài tưởng nó tỉnh dậy, nhảy tới xem, lúc đến gần mới nhìn rõ quanh thân Tâm Nghĩ tràn ngập sương mù màu xám trắng. Nó vội nhảy vọt ra đằng sau, kinh nghi bất định mà nhìn.

Sương mù lan tràn ra tứ phía, hoá thành sáu sợi xích nối Thất Oa và sáu huynh đệ khác lại với nhau.

Trong chớp mắt đó, Đại Tử bị động tĩnh hấp dẫn, mở mắt phải, thấy một màn này vội ngồi xuống, vươn long trảo đẩy đẩy Cao Bằng đang ngủ.

- Bằng điểu, Bằng điểu, mau tỉnh lại, có chuyện lớn rồi.

Cao Bằng vội ngồi dậy, chạy chậm lên đỉnh dốc núi quan sát, vừa vặn nhìn thấy bảy tiểu Long Nghĩ bị một cỗ lực lượng vô hình nâng lên lơ lửng giữa không trung.

【Trạng thái quái vật】: Đang dung hợp

Đang dung hợp?

Cao Bằng biến sắc. Hắn không bảo chúng dung hợp mà, hắn cũng không chuẩn bị tinh thần để bọn chúng sẽ dung hợp, tại sao đột nhiên lại xảy ra chuyện kỳ quái thế này?

Chạy lên dốc núi, nhiệt độ không khí quanh Huyền m Thần Tỉnh giảm xuống bốn năm chục độ.

Hơi lạnh đập vào mặt, mặt đất kết sương, băng tinh treo trên cành cây xung quanh.

Bàn Đại Hại đang chìm nổi trong nước giếng, lăn lộn, nhấp nhô không dừng.

Cao Bằng đắn đo, không xác định được trạng thái của Bàn Đại Hải, vạn nhất làm hỏng thời khắc mấu chốt lúc đột phá thì phiền to.

Hắn nhíu chặt lông mày, không nhịn được thở dài.

Bàn Đại Hải là chỗ dựa duy nhất của hắn lúc này, không biết lúc nào mới thức tỉnh.

- Yên tâm đi, không phải chuyện xấu, bọn chúng đang dung hợp.

Điều an ủi duy nhất với Cao Bằng là bảy con Long Nghĩ này không xảy ra chuyện xấu gì. Dung hợp… tóm lại là không phát triển theo hướng xấu.

Ầm ầm.

Đỉnh đầu có tiếng mây đen va chạm.

Ánh nắng dần bị nuốt chửng, mây đen càng lúc càng đậm. Mây

đen như mực giống như có thể ép ra nước.

Trên đầu A Ban nứt ra mấy khe hở, Thiên Tai Ô Vân từ trong khe hở phun ra.

Hoả tinh lấp lánh giữa mây đen, hai đám mây chạm vào nhau, sấm sét còn chưa kịp đánh ra đã bị đám mây bao phủ, sau đó nuốt chửng.

Một hồi lâu sau, mây đen mới không cam tâm tình nguyện tản đi.

Hai lần! Thù này ta nhớ kỹ!

Một cơn gió thổi đến, bảy huynh đệ chậm rãi bồng bềnh rồi tụ về phía Tâm Nghĩ.

Bạch quang nồng đậm ngăn cách, không ai nhìn được gì nữa.

Khí tức của bảy huynh đệ nhạt dần, nhưng không hề biến mất, chỉ là đang trộn lẫn vào nhau.

Hô!

Khôi giáp màu vàng kim như lưu ly bao trùm nắm đấm, một quyền xé rách bạch quang.

Lân phiến màu vàng kim tinh mịn giao nhau, khí tức trở nên sắc bén tràn ngập tính xâm lược.

Tiếng long ngâm trầm thấp quanh quẩn khắp bình nguyên.

Oanh!

Khí huyết cực nóng đốt cháy mặt đất.

Tiếng bước chân nặng nề vang lên quanh quẩn bên tai đám ngự thú, một luồng khí tức nguy hiểm ập đến khiến chúng không

nhịn được hơi híp mắt lại.

- Long Nghĩ, tham kiến chủ nhân.

Một chiến thú hình người thân cao ba thước mặc kim giáp bước nhanh tới, quỳ một chân xuống.

Đầu gối quỳ xuống chìm sâu vào trong đất, mặt đất xung quanh trầm xuống. Ngay sau đó đất đá bắn ngược lên, mặt đất nứt vỡ, lộ ra mấy chục khe hở dài hơn trăm mét đầy dữ tợn.

Đầu lâu bị khôi giáp màu đỏ như máu che kín, đôi mắt giấu trong khôi giáp loé ra sự khát máu tàn bạo.

Tới lúc này, ở trong khe hở mới chầm chậm phun ra một cỗ khói vàng mịt mờ.

【Tên quái vật】: Bách Biến Long Nghĩ (trạng thái huyết tinh)

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 80 (Đế cấp)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Thần Thoại / Phẩm chất Thần Thoại

【Thuộc tính quái vật】: Hỗn độn

【Năng lực quái vật】: Cự Long lực lv6, vảy rồng cứng rắn lv6, sức chịu đựng sử thi lv6, ý chí kiên định lv6.

【Đặc tính quái vật】: Bách biến hoán đổi (Bách Biến Long Nghĩ có thể biến đổi thành các trạng thái Long Nghĩ khác nhau, có thể đồng thời có được năng lực của hai con Long Nghĩ. Hơn nữa hoàn toàn kế thừa được năng lực của Long Nghĩ, còn có thể điệp gia năng lực của đặc tính vào thuộc tính cơ sở của mình.

Trạng thái trước mắt: Huyết Tinh Long Nghĩ, Đại Lực Kim Cương Nghĩ.

Năng lực điệp gia: Đẳng cấp Cự Long lực +1, lại có được đặc tính 【Huyết Tinh Cuồng Bạo】, có được đặc tính 【Sử Thi Quái Lực】.)

Thôn Phệ Long Nhục (Khi Bách Biến Long Nghĩ ăn các loại thịt rồng còn tươi mới, nó sẽ thức tỉnh thiên phú của loại rồng đó.)

Vô tận trái tim (Chính vì có vô tận trái tim, cho nên Bách Biến Long Nghĩ mới có thể chứa được nhiều sức mạnh của long tộc một lúc.

Trước mắt có: Huyết Tinh Long Nghĩ, Bạch Cực Trú Quang Nghĩ, Đại Lực Kim Cương Nghĩ, Cực Quang Long Nghĩ, Nặc Không Long Nghĩ, Yên Vụ Long Nghĩ, Tâm Nghĩ.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Đây là một loại biến dị siêu hiếm thấy trong chủng tộc Long Nghĩ, vạn năm khó gặp. Chỉ khi có số lượng năm con Long Nghĩ ruột thịt cùng cha mẹ sinh ra trở lên, cùng một đại đẳng cấp và phẩm chất, đồng thời tiến hoá cùng lúc mới có thể hợp thể. Sau khi tiến hoá, Bách Biến Long Nghĩ có thể tự do hoán đổi trạng thái thuộc tính của mình, nhiều nhất đồng thời có được hai loại Long lực điệp gia. Thiếu hụt duy nhất là thân thể Bách Biến Long Nghĩ sẽ do tất cả các huynh đệ hợp thể đồng thời thao túng, khiến cho nhân cách Bách Biến Long Nghĩ cực kỳ khó đoán, hỷ nộ vô thường.

Còn kém Thánh cấp một bước, nhưng cũng đã đến ngưỡng cửa rồi.

Dù xem qua thì đặc tính năng lực của Bách Biến Long Nghĩ tương đối gân gà, chỉ tương đương với ngự thú có hai loại đặc tính, nhưng tầm mắt của Cao Bằng không chỉ có vậy. Dù sao hắn cũng đã làm ngự sử nhiều năm, kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Bách Biến Long Nghĩ có một đặc điểm mà các ngự thú khác không thể so sánh. Năng lực của ngự thú khác đều là do thiên phú

sinh ra, mà năng lực của Bách Biến Long Nghĩ là... Nói một cách nào đó, chính là có thể chủ động lựa chọn.

Có thể chủ động lựa chọn năng lực của mình, hơn nữa còn có thể hoán đổi tuỳ ý, ví dụ như một vài năng lực không thích hợp sử dụng khi chiến đấu sẽ được tạm bỏ ra.

Huyết Tinh Cuồng Bạo và Sử Thi Quái Lực là năng lực ban đầu của Đại Oa và Tam Oa, hai bọn chúng đều là Long Nghĩ thiên về sức mạnh, cả hai đều tăng theo cấp số cộng, chứ không phải chỉ đơn giản là một cộng một bằng hai.

Với điều kiện tiên quyết chưa đột phá Thánh cấp, sức mạnh của Bách Biến Long Nghĩ đã đạt tới lv7. Nếu có thể phát động hai sức mạnh bị động gia tăng, sức mạnh của Long Nghĩ sẽ vọt đến một mức độ không tưởng tượng nổi.

Lại thêm hai ngày nữa Bàn Đại Hải mới tỉnh lại, khí tức mạnh hơn không ít, hiển nhiên đã thu hoạch kha khá.

Khi tỉnh lại, nó phát hiện ra xung quanh rất an tĩnh!

Trước kia có bảy tiểu Long Nghĩ cứ nhốn nháo nhộn nhạo, cực kỳ hoạt bát.

- Ồ, ngươi là ai?

Bàn Đại Hải chú ý tới Bách Biến Long Nghĩ đang ngồi xổm trên tảng đá cách đó không xa.

Bách Biến Long Nghĩ thấy Bàn Đại Hải tỉnh lại bèn đứng dậy, sải bước tới trước mặt nó. Bách Biến Long Nghĩ mới bước một bước, màu áo giáp đột nhiên thay đổi sang màu trắng sữa ngà ngà.

Đám Đại Tử ở xung quanh hiểu ngay, đây là Lục Oa đang thao túng cơ thể.

- Luận bàn một chút!

Sương mù màu trắng quấn quanh cánh tay Bách Biến Long Nghĩ, cuối cùng ngưng tụ thành một nắm đấm khổng lồ bay về phía Bàn Đại Hải.

- Lục Oa?

Bàn Đại Hải liếc mắt một cái liền nhận ra đây là năng lực sương mù của Lục Oa, vẫy đuôi một cái liền đánh tan nắm đấm.

- Lục Oa, ngươi thay đổi thật nhiều đó!

Bàn Đại Hải khó mà tin được chính mình có thể nhìn lầm.

- Lại đến!

Bách Biến Long Nghĩ không lùi mà tiếp tục tiến tới, chớp mắt đã bắn ra hai đạo Bạch Cực Trú Quang.

Bàn Đại Hải giật nảy mình. Đây không phải năng lực của Nhị Oa sao?

Theo phản xạ có điều kiện, nó hất vây cá một cái, một bức tường nước ngưng tụ giữa hư không, trùng trùng điệp điệp đánh tới Long Nghĩ.

Bạch Cực Trú Quang bị bức tường nước xoắn nát. Thế nước không yếu, tiếp tục đập vào thân Long Nghĩ khiến nó ngất đi.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 663: Đại Phật Xuất Thế

- Ngất rồi à?

Bàn Đại Hải giật mình kinh ngạc.

Chính mình không ra tay quá nặng chứ, nhưng làm sao nó không động đậy.

Bàn Đại Hải do dự suy nghĩ một lát rồi lướt sóng bay qua, dùng vây cá lật mí mắt của Nghĩ Long.

- Vẫn còn thở.

Bàn Đại Hải thở phào nhẹ nhõm.

- Tên này làm sao đồng thời có được năng lực của Nhị Oa và Lục Oa chứ?

Bàn Đại Hải nghĩ mãi vẫn không hiểu được.

- Dung hợp tiến hóa.

Cao Bằng lắc đầu nói.

- Ồ, dung hợp tiến hóa?

Bàn Đại Hải vỗ nhẹ vào cái đầu to mập của mình, tròng mắt xoay tròn, trong giọng nói có phần lưu luyến:

- Ta vẫn không nỡ mấy con tiểu Long Nghĩ kia, tuy hơi ngốc nhưng vẫn tính là nghe lời, bây giờ ai khống chế cơ thể của chúng vậy?

Bàn Đại Hải nghi ngờ hỏi.

Giống như loại dung hợp tiến hóa này, bình thường đều là do mấy linh hồn khác nhau chém giết, tranh đoạt nắm quyền điều khiển cơ thể, cuối cùng chỉ có một người thắng. Cho dù có bất ngờ cũng nhiều lắm chỉ may mắn tồn tại hai linh hồn, một chủ hồn, một phó hồn.

- Bảy huynh đệ bọn nó thay phiên nhau khống chế.

Cao Bằng nói.

- Hả?

Bàn Đại Hải trừng mắt.

- Bảy linh hồn sao?

Nó sống lâu như vậy, cho tới bây giờ chưa nghe nói qua có bảy linh hồn cùng ở trong một cơ thể.

Giống như một người bình thường rất khó tưởng tượng sẽ có bảy cái đầu cùng tồn tại trong một cơ thể.

Bàn Đại Hải nhíu mày, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng:

- Liệu có tên nhóc nào đó ngụy trang thành một tên nhóc khác lừa ngươi không? Ngươi phải biết rằng bọn chúng cùng một mẹ nên đều rất quen thuộc với đối phương, cho nên bắt chước huynh đệ khác không tính là quá khó.

- Sẽ không đâu.

Cao Bằng lắc đầu:

- Là bảy linh hồn đấy.

Cao Bằng đã nói như vậy, Bàn Đại Hải cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng.

- Không thể tưởng tượng nổi, không thể tưởng tượng nổi.

Bàn Đại Hải cằn nhằn, nhìn Bách Biến Long Nghĩ giống như nhìn vật kỳ lạ vậy.

- Thật ra như vậy cũng tốt, ta thích cả bảy tên nhóc này, thiếu ai cũng là một chuyện không vui. Tuy cơ thể chúng không ở đây, nhưng ít ra linh hồn đều tồn tại nên có thể nhìn thấy bọn chúng.

Cao Bằng trấn an Bàn Đại Hải cũng giống như đang trấn an mình.

- Nếu như sau này có thể tiến hóa ra bảy cái đầu, có lẽ có thể đồng thời xuất hiện.

Bàn Đại Hải đột ngột xuất hiện suy nghĩ kỳ lạ.

- Sinh vật nhiều đầu cũng không ít, ví dụ như rắn chín đầu, Thực Nhân Ma nhiều đầu, Sư Thứu nhiều đầu, rồng ba đầu.

- Được rồi, nếu tất cả đều đã tỉnh, vậy chúng ta hãy đi về thôi.

Cao Bằng vỗ nhẹ vào đầu Bàn Đại Hải rồi cười khẽ nói.

...

- Lôi Tiêu, những thứ sắt thép này là gì thế? Sao từ trước tới nay ta chưa từng thấy qua.

Bên ngoài bộ lạc Ngạc Lôi, hai người trẻ tuổi vừa săn bắn trở về. Bọn họ bước nhanh vào bộ lạc, sau lưng còn có lôi thú giống như Tam Giác Long vác chiến lợi phẩm đi tới lò mổ của bộ lạc.

Người trong tộc qua lại trên đường cười ha hả vẫy vẫy tay, sau đó liền nhìn thấy một đám người ăn mặc kỳ lạ ở trong bộ lạc, đỉnh đầu đội mũ màu vàng đi quanh quan sát một kiến trúc kỳ lạ đang được xây dựng.

- Đây là cái gì? Dùng để ngủ sao?

Lôi Tham cười khoa trương, đứng lên vung vẩy tay chân ra hiệu.

Hắn cười vài tiếng thì phát hiện những người xung quanh đều không để ý đến mình... Tiếng cười không khỏi trở nên lúng túng.

- Đây là kê trạm!

Một trưởng bối trong bộ lạc nói với giọng điệu chắc chắn.

- Kê trạm? Nuôi gà sao?

Lôi Tham nhìn chằm chằm vào kiến trúc sắt thép đã dựng ra khung sườn, phía trên còn có từng tấm cốt thép ngang dọc giao nhau. Hắn dường như nghĩ tới điều gì đó mà gật đầu:

- Hóa ra là làm nơi cho gà hoạt động. Dù sao con gà biết bay, cũng không sợ chúng ngã chết.

- Được rồi được rồi, nói chuyện loạn như vậy làm gì, mọi người về nhà với vợ mình đi.

Một trưởng lão của bộ lạc Ngạc Lôi đi qua xua đuổi đám người đứng xem.

- Vợ tôi cũng đang ở đây xem nè.

Lôi Đại Thạch hét lên.

Bình thường, người của những bộ lạc này cũng không có hoạt động gì để giải trí, ngoại trừ săn bắn chính là ở nhà cố gắng đẻ con, thỉnh thoảng bắt một vài con cá sấu, hổ mù về làm vật nuôi chơi, đó chính là niềm vui duy nhất của bọn họ. Bây giờ khó lắm mới có được một lần hóng chuyện, bọn họ tất nhiên sẽ không bỏ qua.

- Đây không phải là để nuôi con gà!

Kiến thức của trưởng lão tất nhiên tốt hơn đám quần chúng trong bộ lạc nhiều.

- Vậy thì để nuôi gì?

Vẻ mặt Lôi Tham ngỡ ngàng.

- Chẳng nuôi gì cả!

Trưởng lão có chút tức giận:

- Tất cả câm miệng cho ta, nghe ta nói đi.

- Đây là đồ của bộ lạc Hoa Hạ bên kia, bọn họ tiến cống miễn phí cho chúng ta, nói là cơ trạm gì đó, còn có server, máy chủ nữa. Nói là sau khi xây dựng cơ trạm xong thì có thể sử dụng điện thoại di động.

Trưởng lão ho khan một tiếng, thản nhiên nói, thật ra hắn cũng không hiểu. Những người kia nói rất nhiều từ chuyên ngành gì đó nghe như sách trời, hắn cũng chỉ nhớ kỹ được một vài từ như vậy. Dù sao dùng để lừa gạt những thằng ranh con này là đủ rồi.

- Tay gà?

Có người im lặng suy nghĩ, thò tay vung vẩy một chút, chộp vào không khí, rất khó tưởng tượng được thứ này có gì chơi vui.

Bóp một cái, kêu một tiếng? Ta có thể bóp chết con gà này...

Trong lúc đó cũng có từng nhóm người đến từ bộ lạc Hoa Hạ chạy tới trợ giúp cho các bộ lạc lớn, gửi đến bọn họ lời thăm hỏi ân cần và sự yêu mến của người Hoa Hạ.

...

Trái đất, đất rung núi chuyển, mặt đất ầm ầm rung lên.

Địa khu Thục Trung.

Núi sâu hóa thành rừng ma, sông lớn cuộn trào mãnh liệt, sương mù che phủ. Mặt trời thiêu đốt trên mặt sông làm từng mảng sương mù màu vàng bốc lên cao, nơi ba con sông giao nhau vẫn là một mảnh tịnh thổ.

Ở dưới chân núi lại có trấn nhỏ có không ít người sinh sống, bên trong còn có ngự sử.

Thật khó có thể tưởng tượng được, dưới tình huống trái đất bị tàn phá tới mức độ này, còn có thể có người sống ở trên trái đất.

- Lão lừa trọc, ngươi trấn áp lão tử nhiều năm như vậy, hôm nay ta lại muốn đánh nát những thứ ngươi muốn bảo vệ! Ha ha ha ha ~.

Mặt sông cuồn cuộn, sóng lớn dâng lên cao, dân chúng bên bờ đã sớm quen, có người thu thập cửa hàng, đóng cửa sổ, trốn đến trong hang động sau núi.

Ầm!

Trong sông, sóng lớn ngập trời, gió lớn gào thét, một con giao long màu xanh sẫm dài tới trăm trượng giống như vô thượng đại yêu từ trong sông lớn cuồn cuộn nhảy ra.

- Nghiệt súc.

Nhạc Sơn Đại Phật đang ngồi ngay ngắn yên tĩnh bỗng nhiên mở hai mắt ra, những vết loang lổ thậm chí rêu xanh mọc đầy phía ngoài đột nhiên vỡ tung, một luồng khí tức khủng khiếp từ trong cơ thể phóng ra ngoài.

- Nhiều năm như vậy, còn không chịu yên ổn.

Vô số hồi âm từ trên chín tầng trời truyền đến.

Ầm...

Tầng mây phá vỡ, một bàn tay khổng lồ từ trên bầu trời giáng xuống.

Năm ngón tay khép lại, nắm lấy con giao long đang bay lượn giữa không trung như nắm một con cá chạch nhỏ.

Ầm.

Giao long hóa thành sương máu bay đầy trời.

Lúc này, bàn tay khổng lồ mới chậm rãi tiêu tan ở trong trời đất.

Ngọn núi rung mạnh, phía bên ngoài cơ thể Nhạc Sơn Đại Phật điên cuồng nứt toác, lộ ra lớp da màu vàng óng được che giấu ở phía dưới.

- Nó thức tỉnh rồi.

Ở cách xa ngàn dặm, một ngự sử Chuẩn Thần của bộ lạc Thanh Thần đứng ở trên vai của một con Thanh Loan nhìn về phía nam. Thanh Loan trầm giọng nói.

- Đây là đại năng ở tổ địa năm đó ngủ say, có nên qua tiếp xúc với nó không.

Ngự sử nhìn chằm chằm về phía nam.

Bọn họ đã sớm biết khu vực kia có tồn tại khủng khiếp đang ngủ say, bởi vì vị kia cũng không lộ ra ác ý, cho nên để tránh phát sinh xung đột ngoài ý muốn bọn họ không tiếp xúc với nó.

- Xem nó tính làm gì đã.

Thanh Loan lắc đầu.

Bề ngoài loang lổ của Nhạc Sơn Đại Phật hoàn toàn bóc ra, một người khổng lồ với ánh sáng màu vàng lấp lánh cao tới trăm mét xuất hiện trong thế gian. Nó không có mặt, nơi mi tâm chỉ có một chữ vạn.

Sau khi Đại Phật đứng dậy liền cúi đầu nhìn về phía đám người chạy từ trong hang động dưới chân ra, thản nhiên nói:

- Ta đã ở đây che chở cho các ngươi mấy nghìn năm, duyên phận đã hết.

Nó nói xong liền ngẩng đầu, bước về phía lối đi thông với Cửu Thiên Thập Địa.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 664: Thanh Long

Khi Đại Phật bước vào trên cao nguyên Thanh Thiên, chính là lúc nắng gắt.

Ánh sáng mặt trời chói chang chiếu vào trên thân Đại Phật khiến người ta không biết là phật quang hay ánh mặt trời chiếu trên người nó nữa.

Vừa bước vào cao nguyên Thanh Thiên, trên thảo nguyên mười ngàn dặm dâng lên sương mù màu xanh, trong chớp mắt đã lan tràn tới phạm vi mười ngàn dặm.

Đại Phật dừng bước và cúi đầu nhìn về phía sâu bên trong bình nguyên, cao giọng nói:

- Bản tôn đến đây mượn đường, mong rằng hãy nhường đường.

Rất lâu sau, sương mù cuồn cuộn không ngừng cuối cùng hóa thành ảo ảnh của một con Thanh Long dài tới ngàn vạn dặm.

Thanh Long quan sát Đại Phật:

- Còn chưa tới giờ.

- Năm đó ta đã tuân theo ước định trấn giữ ở chỗ này mấy nghìn năm, sao lại nói chưa tới giờ?

Đại Phật không cam lòng.

- Ta nói chưa tới là chưa tới.

Thanh Long thản nhiên nói, không muốn nghe Đại Phật cãi lại.

Thanh Long hóa thành sương mù xanh cuồn cuộn tiêu tan ở trong không khí.

Trước mắt lại khôi phục lại trời xanh mây trắng, cỏ xanh trải dài.

Đại Phật đứng ở trước cảnh đẹp như bức tranh này mười phút, lúc này mới bất mãn khẽ hừ một tiếng:

- Ta cũng không sợ ngươi.

Đại Phật quay người lại đi về phía dãy núi.

Đi tới nửa đường, tốc độ của Đại Phật càng lúc càng chậm, nó nghiêng đầu nhìn về phía Bắc.

Từ đây, Đại Phật lại chỉ có thể thấy được dãy núi mênh mông vô bờ, nhưng ánh mắt nó dường như xuyên qua ngàn núi vạn sông tới nơi xa hơn. Nơi đó có một con Thanh Loan đang nhìn nó.

Đại Phật nắm chặt nắm đấm:

- Lén lén lút lút làm chuyện nhìn trộm của tiểu nhân, khẳng định không phải là con chim tốt!

Đại Phật nói xong liền nắm chặt hai tay, vỗ một chưởng đánh gãy ngọn núi.

Thanh Loan híp mắt lại. Người này... Tính tình không tốt lắm.

Mắt nó hiện lên ánh sáng màu xanh rồi thu lại thần quang.

Cảm giác ánh mắt nhìn trộm từ ngoài xa đã biến mất, lúc này Đại Phật mới ngẩng đầu ưỡn ngực rời đi.

...

- Ngươi tận mắt nhìn thấy Thanh Long kia sao?

Tộc trưởng bộ lão Bạch Long Bạch Thông Minh nhíu mày hỏi, nhưng vẫn không quá tin tưởng ở trên trái đất lại còn có tồn tại khiến Thanh Loan cũng phải cảm thấy khủng hoảng.

- Đúng vậy, mặc dù nó chỉ là sương mù không phải trạng thái thực thể, nhưng khí tức của nó rất đáng sợ, khiến cho huyết mạch ngự thú Thanh Loan của ta cảm thấy khủng hoảng.

Thanh Vân Bắc nói với vẻ nghiêm trọng.

- Huyết mạch Thanh Loan của ngươi đã gần như thuần huyết, hơn nữa Thanh Loan vốn chính là thần thú, cho dù là ở trên bảng thứ tự của thần thú cũng không thấp. Chẳng lẽ đó là một con Thanh Long thuần huyết chân chính sao?

Bạch Thông Minh nghiêm giọng nói.

- Có thể là Thanh Long thuần huyết.

Thanh Vân Bắc nói:

- Nếu quả thật là Thanh Long thuần huyết, vậy nó phải là đẳng cấp gì chứ.

- Thanh Long thuần huyết sao...

Bạch Thông Minh trầm ngâm. Bộ lạc Bạch Long bọn họ đời đời đều nuôi dưỡng Bạch Long, lấy Bạch Long làm đầu, chỉ có người cao nhất trong bộ tộc mới có thể ký kết huyết khế với Bạch Long, bởi vậy bọn họ hiểu rõ về quái vật loài rồng hơn các bộ lạc khác.

Hơn nữa bởi vì vài nguyên nhân nên bọn họ cũng có nghiên cứu sâu về thần thú loài rồng.

- Trong Thần thú, long phượng là loại lớn, trong đó Long thuần dương có số lượng nhiều hơn so với Phượng tộc.

Bạch Thông Minh nói:

- Cho nên số lượng thần thú loài rồng phong phú, tổ tiên Bạch Long chúng ta chính là hai Bạch Long thuần huyết...

- Ừ.

Thanh Vân Bắc gật đầu công nhận, nhưng thật ra trong lòng lại thầm mắng. Mỗi lần nói chuyện quan trọng với ngươi, ngươi đều sẽ lừa gạt ta nói đến thần thú loài rồng.

Lần trước cháu ngoại nhà ngươi đầy tháng, mời mấy người bạn cũ qua uống rượu, uống được một nửa ngươi lại bắt đầu khoác lác:

- Con trai thứ hai của ta sinh cho ta đứa cháu trai thứ chín là một long tôn, thừa kế thiên phú của bộ lạc Bạch Long nhà ta. Nói đến long tôn ta liền nghĩ đến hai vị tổ tiên của bộ lạc Bạch Long chúng ta chính là hai vị Bạch Long thuần huyết. Số lượng thần thú loài rồng phong phú, cho dù ở trong thần thú loài rồng, Bạch Long cũng...

Nói một hồi, cuối cùng nói khô cả họng mới nhìn thấy vẻ không kiên nhẫn trong mắt của Thanh Vân Bắc, lúc này mới chuyển đề tài:

- Thật ra nói nhiều về thần thú loài rồng như vậy, nhưng trên cơ bản vẫn chia ra làm hai loại lớn chính là Cự Long nhất tộc và Thần Long nhất tộc.

Mà trong Thần Long nhất tộc, ngoài Bạch Long còn có Hắc Long, Hoàng Long cũng thuộc về tồn tại tương đối cao trong Long tộc. Nhưng Thanh Long lại là ngoại lệ. Số lượng tộc Thanh Long đặc biệt ít ỏi, hơn nữa còn có địa vị đặc biệt.

- Vậy rốt cuộc là trình độ nào?

Thanh Vân Bắc vô cảm hỏi.

- Một con Thanh Long thuần huyết chắc là tồn tại trên Chuẩn Thần.

Bạch Thông Minh cuối cùng cũng nói.

- Trên Chuẩn Thần, đó không phải là... Hơn nữa đây còn chỉ là thuần huyết. Nếu như sau khi thức tỉnh...

Hơi thở của Thanh Vân Bắc càng thêm nặng nề.

- Cho nên ngay từ lúc đầu ta đã không tin ngươi thật sự nhìn thấy một con Thanh Long ở trên không trung của cao nguyên Thanh Thiên, loại tồn tại cấp bậc đó làm sao có thể tùy tiện xuất hiện ở đây được.

Bạch Thông Minh lắc đầu.

- Nhưng bây giờ ta lại hy vọng những lời ngươi vừa nói là sự thật.

Bạch Thông Minh nghiêm mặt.

- Ngươi điên à?

Thanh Vân Bắc nhíu mày. Loại tình huống này giống như ở cửa nhà xuất hiện một con hổ, cho dù biết con cọp này tạm thời không ăn thịt người, nhưng không có người nào có thể cho rằng đây là một chuyện vui.

- Người đi thăm dò Cửu Thiên Thập Địa cuối cùng đã thu thập được tin tức, một tin tức không quá tệ.

Ánh mắt Bạch Thông Minh phức tạp:

- Tốt nhất là tất cả lão già của ba bộ lạc chúng ta đều qua, chuyện này vô cùng quan trọng.

Thanh Vân Bắc dừng lại một chút, sau đó gật đầu:

- Được, ta sẽ về thông báo với bọn họ.

Đợi sau khi Thanh Vân Bắc đi xa, Bạch Thông Minh mới cúi đầu mở ra cuốn da dê trong tay. Phía trên vẽ sơn hà, dòng sông, thành trì... còn có quốc gia.

Hai ngày sau, ngoại trừ Chuẩn Thần bế quan, ngủ say hoặc đang ở bên ngoài, các Chuẩn Thần đại năng khác của ba bộ lạc đều tập trung ở trên Ngọc Hoàng Đỉnh của Thái Sơn.

Thái Sơn đứng đầu ngũ nhạc ở Hoa Hạ, cũng có thanh danh ngũ nhạc độc tôn. Từ sau khi Tần Thủy Hoàng tế tự ở Thái Sơn, Đế Vương các đời đều bái tế trời đất ở đây.

Từ thời kỳ thượng cổ đã lưu truyền lại các lời đồn đại thần kỳ về Thái Sơn, vì vậy sau biến cố kia, ngọn núi thần kỳ này càng không tầm thường. Ở sâu bên trong Thái Sơn từng có một con Phiên Sơn Long Ưng Hoàng cấp chiếm lấy. Có thể dưỡng dục ra một con Phiên Sơn Long Ưng Hoàng cấp cũng đủ để có thể thấy được đất thiêng nơi Thái Sơn.

Bên ngoài Ngọc Hoàng Đỉnh tràn ngập sương mù, gió lạnh rít gào. Trong cung điện đốt nến, tổng cộng có mười ba người ngồi ở trên bồ đoàn.

- Bây giờ ta có một tin tức không tính là quá xấu muốn nói cho các vị biết.

Bạch Thông Minh trầm giọng nói.

- Đây cũng là tin tức do ngự sử được chúng ta phái tới Cửu Thiên Thập Địa tìm hiểu được. Đây là địa đồ do bọn họ vẽ ra, các ngươi xem.

Bạch Thông Minh mở cuốn da dê ra.

Sông núi, quốc gia liền lọt vào tầm mắt của mọi người.

- Cũng chỉ là địa đồ thôi, có gì hay để nhìn chứ.

Có người rũ mí mắt xuống, thản nhiên nói:

- Ngươi nói luôn tin tức còn lại đi.

- Đừng có dây dưa nữa! Lão già ta còn hiểu về lịch sử bộ lạc Bạch Long hơn ngươi nhiều!

Một lão già râu mép cũng sắp dài tới đất thổi râu mép trừng mắt nói. Hắn là một ngự sử Chuẩn Thần của bộ lạc Bạch Long, nhưng địa vị còn cao hơn Bạch Thông Minh rất nhiều.

- Tin tức xấu chính là... Trong mười ngàn năm qua, người dị tộc phát triển nhanh hơn chúng ta tưởng rất nhiều.

Bạch Thông Minh thong thả nói.

- Hơn nữa cường giả đứng đầu của bọn họ đã hoàn toàn vượt qua chúng ta, bất luận là về số lượng hay là chất lượng.

Không khí trong phòng trở nên lạnh lẽo.

Kẻ địch phát triển tốt, không có tin tức gì tệ hơn vậy nữa.

- Tin tức tốt chính là những năm gần đây, người của dị tộc đã phát triển thành rất nhiều quốc gia, sau đó giữa những quốc gia này đang có chiến loạn.

- Điều này thật sự quá tốt, không ngờ được người của những dị tộc đó lại cũng thích nội đấu.

Một ngự sử Chuẩn Thần cười ha ha.

- Đúng vậy, bọn họ cũng thích nội đấu... Không ngờ được hi vọng của chúng ta lại dựa vào việc kẻ địch nội đấu.

Có một ngự sử Chuẩn Thần thì thào nói.

Tên ngự sử vừa rồi còn đang cười lại dần dần không cười được nữa, có chút xấu hổ.

- Nhưng đây chính là cơ hội của chúng ta!

Trong mắt Bạch Thông Minh lóe ra hào quang.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 665: Liên Hợp

- Cơ hội gì?

Mấy người khác đồng thanh hỏi.

- Theo như tin tức nhận được, đám người dị tộc kia tạm thời còn chưa phát hiện ra chúng ta. Hoặc là, có phát hiện ra cũng không để ý.

Bạch Thông Minh híp mắt cười nhạt nói.

- Vậy quả nhiên là không thể tốt hơn rồi.

- Bọn chúng xem thường chúng ta, mới cho chúng ta cơ hội phát triển thêm, chờ chúng ta cũng có ngự sử cấp Thần rồi thì hay.

Bầu không khí trong đại điện trở nên vui vẻ hoà thuận.

Những người này đều là cáo già thành tinh, trước đó thất thố cũng là vì đột nhiên bọn họ nhận được tin tức quan trọng, nên lỡ mất kiểm soát.

Hiện giờ, điều chỉnh được cảm xúc rồi, bèn bắt đầu tính toán được mất.

So ra, mặt mũi không quan trọng gì. Bọn họ cần sĩ diện, dù sao cũng đều là một đám đại nhân vật ngự sử cấp Chuẩn Thần, trong bộ lạc nói một tuyệt đối không ai dám nói hai, khẳng định phải có sĩ diện. Nhưng bọn họ vẫn hiểu được rõ ràng, so với thứ hư vô mờ mịt như sĩ diện, thì bắt tay vì lợi ích thực tế mới là quan trọng nhất.

- Chúng ta báo chuyện này với bộ lạc Hoa Hạ đi, dù sao cũng

có một Chuẩn Thần.

Đột nhiên Bạch Thông Minh nói.

Lúc này, có thêm một chiến lực cũng là chuyện vô cùng tốt, hắn tin tưởng những người khác đương nhiên sẽ không từ chối.

- Ta không có ý kiến gì. Chỉ là, chúng ta không quen thuộc với bên kia, vậy phải làm phiền Bạch tộc trưởng rồi.

Một lão tiền bối bộ lạc Huyền Hổ lên tiếng.

Các Chuẩn Thần khác cũng không lên tiếng, bọn họ đều có thái độ thờ ơ. Có thể mời được đương nhiên là tốt nhất, nếu không thì thôi, cũng không miễn cưỡng.

- Nếu từ chối thì thanh lý luôn đi. Ta cũng không hy vọng sau khi chúng ta quyết chiến với người dị tộc lại bị người ta đâm sau lưng.

Một giọng nói âm u nhàn nhạt đột nhiên vang lên.

Bạch Thông Minh quay lại liền thấy một lão nhân đầu đội thúc quản, khuôn mặt thanh quyền, hạc phát đồng nhan chậm rãi nâng chén trà lên, uống một hơi cạn sạch.

Thấy Bạch Thông Minh nhìn sang, vị lão nhân này còn giơ ly lên, ra hiệu nâng chén từ xa với Bạch Thông Minh.

Bạch Thông Minh nghi hoặc. Từ trước tới giờ mình chưa bao giờ gặp người này, nhưng xem chỗ ngồi có vẻ đi cùng bộ lạc Huyền Hổ, hẳn là một vị tiền bối của bộ lạc Huyền Hổ đi.

…

- Phụ thân thân ái của ta, lần này ngươi ra ngoài lại tìm được một món Thần khí nữa sao. Thực sự là ngươi vẫn ưu tú trước sau như một.

Phong Bạo Thuỷ Ma Chu từ trong hư không nhô đầu ra, trêu chọc Bàn Đại Hải.

- Ha ha ha, con gái, chờ ta khôi phục thực lực sẽ cho con mượn dùng.

Nằm trong Huyền m Thần Tỉnh, Bàn Đại Hải ngửa cái bụng trắng loá ra nói với Phong Bạo Thuỷ Ma Chu.

Phong Bạo Thuỷ Ma Chu cười xuỳ một tiếng:

- Vậy thì không cần, chỉ là Huyền m thần thủy mà thôi, có phải chưa bao giờ thấy đâu, ngươi cứ nằm trong giếng mà hưởng thụ đi. Nói thật, ngươi nằm trong giếng nhìn như con cá mè hoa nằm trong nồi ấy.

Bên kia, một vị khách bất ngờ đi tới bộ lạc Hoa Hạ.

Chẳng mấy chốc tin tức đã được đưa tới tay Cao Bằng và Kỷ Hàn Vũ. Bọn họ không dám thất lễ, lập tức tự mình đi đón.

Bạch Thông Minh chắp tay sau lưng, hững hờ dò xét tứ phía.

Cao ốc san sát, cự thú sắt thép, hai mắt hắn sáng lên ngạc nhiên, thật nhiều đồ thú vị. Dù hắn chỉ cần phẩy tay một cái là có thể phá huỷ hết, nhưng những thứ này đem tới cho hắn một cảm giác kỳ lạ khó mà miêu tả được.

- Bạch Tộc trưởng, ngài đã tới!

Cao Bằng bước nhanh hơn, chào đón Bạch Thông Minh đến.

- Không chê ta phiền là được.

Bạch Thông Minh cười ha ha rồi nhìn sang Kỷ Hàn Vũ đang đứng sau lưng Cao Bằng.

Trong nháy mắt lúc nhìn thấy khuôn mặt của Kỷ Hàn Vũ, cả

người hắn run lên. Ở trong lòng vô cùng rung động, quả thực là giống nhau như đúc.

Bạch Thông Minh bước lên cúi đầu với Kỷ Hàn Vũ, nhẹ nhàng chào:

- Sư phụ, ngài còn nhận ra ta không?

Kỷ Hàn Vũ lắc đầu:

- Ngươi nhận lầm người rồi.

Bạch Thông Minh trầm mặc nửa ngày mới gật đầu:

- Có thể là ta nhận nhầm thật rồi, rất xin lỗi.

Kỷ Hàn Vũ mỉm cười:

- Thế giới này lớn như thế, người giống người cũng là chuyện bình thường, không sao.

- Nhanh lên nhanh lên, mau đem đồ tới, không được quấy rầy đại nhân.

Một cô gái mặc quần ngắn kiểu cao bồi, dáng người cao gầy, đội mũ hình mặt trời đứng bên cạnh chỉ huy ngự thú.

Cao Bằng nhìn lướt qua, chớp mắt mấy cái mới nhận ra cô gái này. Không phải là cô nàng Tuân Quyển Quyển năm xưa sao.

Cao Bằng quay lại Nam Thiên, phòng làm việc cũng được đưa vào trong Tập đoàn, đã nhiều năm như vậy xem ra vẫn còn rất khá.

Mấy quái vật tay chân vụng về đi qua bên cạnh, mấy người Cao Bằng đang đứng ở bên trong nhà máy. Một con quái vật bị trượt tay một cái, một khối sắt nặng mấy tấn không cẩn thận trượt khỏi, rơi về phía đầu Cao Bằng.

Nhẹ nhàng nâng tay phải lên khẽ đẩy một cái, thoải mái nhẹ nhõm ném khối sắt vào chỗ.

Sau đó vỗ vỗ cái mông con Trư Đầu Liên Già Thú này:

- Chú ý một chút, lần sau đừng có ngã.

Trư Đầu Liên Già Thú xoay đầu lại phì phò phì phò cười ngây ngô với Cao Bằng. Nó cười lên tựa như một cái đầu heo kho tàu tám trăm khối tiền trên bàn ăn, đầu lưỡi thè ra, nước dãi nhỏ xuống cổ áo đầy dầu mỡ.

- Lần này ta tới để mời các ngươi gia nhập liên minh, trước đừng vội vã từ chối.

Bạch Thông Minh nhìn quanh. Cao Bằng biết đây không phải chỗ để nói chuyện, bèn đưa hắn và ông ngoại vào phòng nghỉ. Sai đó cho mọi người lui ra, không cho phép không ai được vào, trong phòng chỉ còn lại ba người.

- Chắc các ngươi cũng biết đến Cửu Thiên Thập Địa, ta cũng không cần giới thiệu nữa. Các ngươi cũng biết, hiện giờ dị tộc đã toàn lực sinh sôi trên Cửu Thiên, thành lập rất nhiều quốc gia.

Vạn năm qua bọn họ đã quên mất chúng ta. Hiện giờ, rất nhiều quốc gia đang chìm trong chiến loạn, dị tộc đang nội chiến.

- Mà hai quốc gia gần chúng ta nhất tên là Mộc Vinh quốc và Minh Nguyệt quốc.

Bạch Thông Minh đặt cuốn da thú có khắc ấn lên bàn, đưa cho Kỷ Hàn Vũ. Kỷ Hàn Vũ không lật ra mà nhẹ nhàng đẩy nó tới trước mặt Cao Bằng.

Ngụ ý rõ ràng, ở đây người làm chủ là Cao Bằng, lão gia tử chọn lùi xuống vị trí hàng hai.

Cao Bằng mở quyển da dê ra. Đây là một tấm bản đồ, lấy thông đạo nối liền trái đất và Cửu Thiên Thập Địa làm trung tâm, mở rộng ra bán kính mấy ngàn dặm, dù chỉ là hình dáng địa hình đại khái nhưng giá trị cực kỳ cao.

- Đúng, tôi thừa nhận đây là một cơ hội. Nhưng ngài đừng quên, chúng ta gọi họ là dị tộc, nhưng ngược lại, trong mắt họ chúng ta cũng là dị tộc.

Cao Bằng nói.

- Nếu chúng ta xâm lược, cho dù bọn họ có đang nội đấu, nhưng chỉ cần có kẻ địch xâm lấn thì rất có thể họ sẽ đoàn kết lại đối đầu với chúng ta.

- Không, ngươi đã đánh giá cao bọn họ rồi, mà chúng ta cũng sẽ không dễ dàng để lộ bản thân.

Bạch Thông Minh vừa cười vừa nói.

- Dựa vào bề ngoài thì rất khó phân biệt chúng ta và người dị tộc. Đặc điểm khác biệt lớn nhất của hai tộc chúng ta là màu máu. Máu của chúng ta màu đỏ, mà máu của người dị tộc là màu xanh.

- Màu xanh sao? Thật kỳ lạ.

Cao Bằng rất kinh ngạc.

- Đúng vậy, người dị tộc cũng cảm thấy dòng máu đỏ của chúng ta cũng cực kỳ kỳ quái.

Bạch Thông Minh cũng cười.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 666: Chuẩn Thần

- Thì ra là thế.

Cao Bằng gật đầu, không trách được bộ lạc Bạch Long bọn họ có thể tìm hiểu được tin tức, hơn nữa còn có thể vẽ bản đồ mà không bị dị tộc bắt.

Trước khi chảy máu bị thương, chỉ nhìn từ vẻ bề ngoài thì căn bản không có cách nào nhận ra được là dị tộc hay là nhân tộc.

Hơn nữa máu của dị tộc là màu xanh, máu của nhân tộc là màu đỏ. Màu xanh là màu ngược với màu đỏ, không trách được dị tộc và nhân tộc trời sinh xung khắc.

- Tôi biết, tôi đồng ý gia nhập nhưng cũng có điều kiện. Đó chính là bộ lạc Hoa Hạ chúng tôi phải được hưởng địa vị của bộ lạc đỉnh cấp, trên một vài quyết định và cách thức, chúng tôi nắm quyền lựa chọn và từ chối.

Cao Bằng trầm giọng nói.

- Bộ lạc đỉnh cấp...

Bạch Thông Minh nhìn chằm chằm Cao Bằng, cười nói:

- Cậu có biết bộ lạc đỉnh cấp là thế nào không? Mỗi bộ lạc đỉnh cấp ít nhất cũng phải có năm chiến lực cấp Chuẩn Thần trở lên. Chỉ có một Chuẩn Thần là không đủ.

- Tối đa chỉ có thể cho bộ lạc Hoa Hạ các cậu có quyền phát biểu giống như thất vương bộ, nhiều hơn thì không được, bọn họ tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Bạch Thông Minh nói.

- Một vị Chuẩn Thần không được... Vậy hai vị Chuẩn Thần thì sao?

Cao Bằng nói.

- Các cậu có hai vị Chuẩn Thần sao?

Bạch Thông Minh thật sự kinh ngạc.

- Trước không có nhưng bây giờ có.

Cao Bằng cười.

Hắn vừa dứt lời, bên ngoài phòng truyền đến một khí tức khủng khiếp.

Cơ thể Bạch Thông Minh bỗng nhiên chấn động.

Ầm...

Bên tai hắn truyền đến tiếng sóng triều càng lúc càng nghiêm trọng, bên ngoài nhà xưởng có tiếng thét chói tai, tiếng kêu kinh ngạc liên tiếp vang lên.

Một khí tức rất khủng khiếp không ngừng tới gần với tốc độ cực nhanh.

Trong cơ thể Bạch Thông Minh, một khí tức hoàn toàn không kém hơn bắt đầu thức tỉnh.

Phụt phụt.

Bức tường bị một lợi trảo giống như thần mâu xuyên thủng, sau đó dừng lại ở trước mặt Bạch Thông Minh. Phía sau lưng Bạch Thông Minh lơ lửng một con Bạch Long râu tóc bay múa, hai mắt nhìn chằm chằm vào lợi trảo này.

- Ha ha.

Giọng nói khàn khàn quyến rũ vang vọng ở trong phòng:

- Khi người khác đột phá tốt nhất không nên tùy ý quấy rầy, làm như vậy là rất không lịch sự. Ngươi thấy thế nào, tiểu Bạch Long?

Bạch Thông Minh thấy buồn cười:

- Lão già tôi rất độ lượng, hơn nữa cũng không có ác ý gì.

Bạch Thông Minh nói xong liền đi tới bên cửa sổ đẩy ra.

Ngoài cửa sổ là một mảnh sóng lớn cuộn trào mãnh liệt quét ngang khắp nơi, khuếch tán về bốn phương tám hướng.

Bạch Thông Minh xúc động nói:

- Đã lâu rồi không nhìn thấy Thánh cấp thăng cấp Chuẩn Thần, hơn nữa còn là cảnh tượng hoành tráng như vậy.

Chỉ trong chớp mắt, sóng lớn màu xanh lam cuộn trào mãnh liệt lao đến trước mặt, nhưng Bạch Thông Minh lại không hề sợ hãi.

Bạch Long muốn ra tay, Bạch Thông Minh thò tay phải ra đặt ở trên trảo của Bạch Long, ra hiệu cho nó không nên nóng vội.

Sóng lớn màu xanh lam xuyên qua bức tường đi qua cơ thể Bạch Thông Minh, đây là một tầng hư ảo.

Từ trên cao nhìn xuống, Hi Vọng Chi Thành đã hoàn toàn bị biển lớn nuốt hết, hóa thành một đầm lầy.

Biển xanh lam tràn qua nhà cao tầng, xuyên qua đám người và ngự thú tựa như mộng như ảo, dường như chỉ là hình chiếu hiện ra trong thực tế.

Hình chiếu của biển lớn trong nhân thế.

Sóng lớn cuồn cuộn không ngừng, lộ rõ hiện tượng khác thường.

Nước biển cuồn cuộn, sóng lớn dữ dội.

Trong biển lớn, từng mạng sống sinh ra, vạn vật mới sinh ở trong nước!

Từ vi sinh vật ban đầu đến những con tôm nhỏ cá nhỏ, sau đó thể tích của chúng càng lúc càng lớn. Thời gian như thoi đưa, thời gian hàng trăm triệu năm bị ép lại trong mấy phút ngắn ngủi này.

Tất cả mọi người trong Hi Vọng Chi Thành chấn động nhìn đàn cá, động vật biển xuyên qua bên cạnh. Ngay lúc đầu còn tưởng đó là thật khiến không ít người sợ hãi, nhưng sau khi phát hiện đó hình như chỉ là hình chiếu, bọn họ không còn sợ như vậy nữa.

Cự thú trong biển sâu quật khởi, bá chủ của biển cả sống lại từ trong cảnh tượng hoang tàn.

- Ta là bá chủ của biển cả, ta là sứ giả của gió bão. Ta là... Ta là Phong Bạo Hải Dương chi chủ!

Giọng nói trầm thấp vang vọng ở trong thiên địa.

- Thần chiếu.

Vẻ mặt Bạch Thông Minh vẫn thản nhiên cuối cùng đã biến sắc.

Chỉ là thăng cấp Chuẩn Thần sao có được thần chiếu!

Chỉ có khi Chuẩn Thần thăng cấp Thần linh mới có thần chiếu ngưng tụ, cũng lộ rõ pháp tắc thần cách cơ bản của bọn họ.

Bởi vì lực lượng thần linh đến từ pháp tắc, từ trong thần chiếu

có thể đoán được rốt cuộc hắn khống chế pháp tắc gì.

Từ trước tới nay Bạch Thông Minh chưa từng nghe nói qua khi Thánh cấp thăng cấp Chuẩn Thần lại có thể nắm giữ thần chiếu, tuyệt đối không có khả năng này!

Tâm trạng của Bạch Thông Minh nhanh chóng bình phục lại, tuy hắn chưa từng thấy qua nhưng cũng không phải chứng tỏ là không tồn tại.

Hắn cũng chỉ gặp qua mấy lần Thánh cấp đột phá Chuẩn Thần mà thôi, những điều hắn biết không nhất định phải là tất cả.

Có lẽ có ít ngự thú có thiên phú dị bẩm, khi đột phá sẽ có thần chiếu.

Nhưng không quan tâm sự thật là thế nào, con ngự thú Chuẩn Thần này tuyệt đối không đơn giản.

- Rống!!!

Biển trở nên cuồng bạo, Bàn Đại Hải mở miệng lớn ra. Điểm khác biệt lớn nhất giữa Chuẩn Thần và Thánh cấp là Chuẩn Thần nắm giữ bộ vị thần hóa.

Bàn Đại Hải đột phá Chuẩn Thần đã lựa chọn bộ vị thần hóa đầu tiên chính là... hàm răng!

Lực lượng vô cùng vô tận điên cuồng tràn về phía hàm răng. Nếu như ở một cảnh giới khác, có thể nhìn thấy rất nhiều hạt màu vàng nhỏ bé đang liên tục lao về phía hàm răng của Bàn Đại Hải.

Hàm răng của nó đang trở nên càng lúc càng sắc bén, ánh sáng sắc bén khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Trong cổ họng phát ra tiếng rít gào xé tim gan, cái miệng khổng lồ mở ra như muốn cắn cả trời đất này.

Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha bao trùm ở trên hàm răng thần hóa, cắn một cái thì không gian bị nứt ra, vết nứt so le giống như hai tia chớp màu đen.

Chỉ có pháp tắc mới có năng lực phá hủy không gian, nhưng một cái cắn này Bàn Đại Hải đã nắm giữ lực lượng rất gần với pháp tắc rồi.

Trong hư không mênh mông, một viên tinh thể vỡ vụn đột nhiên bị thứ gì đó thu hút, hóa thành một lưu tinh biến mất.

Cự thú hủy diệt đang lang thang trong hư không phát hiện ra mùi thức ăn ngon, nhưng khi chúng chạy tới chỉ có thể ngửi thấy mùi dần tiêu tan. Đám cự thú phát ra tiếng gầm đầy bất mãn.

Thế giới có năng lực tự khép lại, vết nứt không gian đang dần dần khép kín. Trong nháy mắt cuối cùng, Bàn Đại Hải nhận ra được điều gì đó, năng lực cắn nuốt của Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha tăng vọt, đánh nát vết nứt không gian đang sắp khép kín.

Trong không trung chảy loạn, một viên tinh thể màu xanh lam bất quy tắc tiến vào trong miệng Bàn Đại Hải.

Cơ thể Bàn Đại Hải run lên.

Ngực nó run rẩy kịch liệt, mắt lồi ra hiện lên vô số tơ máu.

- Ha ha ha ha ha ha ~.

Bàn Đại Hải cười với vẻ bừa bãi tùy ý.

Ầm ầm.

Hình chiếu biển cả ban đầu phát ra tiếng nổ mạnh nặng nề.

Bạch Thông Minh không nhìn thấy chuyện gì xảy ra phía xa, chỉ cảm giác được một áp lực đang sinh ra.

- Mẹ ơi, đó là cái gì vậy?

Cậu nhóc với cái đầu như quả dưa ôm lấy mẹ mình, run rẩy giơ ngón tay chỉ lên bầu trời, có lẽ là nói về biển cả phía trên cao.

Một mảnh hình chiếu lớn rơi vào đáy biển, giống như đại ma tiền sử từ thời kỳ Hồng Hoang Thái Cổ đi ra.

Liếc mắt nhìn qua căn bản không nhìn thấy cái đuôi, cơ thể khổng lồ khẽ chấn động làm dâng lên một trận gió lốc thổi cho tòa nhà lung lay sắp đổ.

Trong phút chốc, tất cả hiện tượng kỳ lạ bao gồm cả đại ma tiền sử trên bầu trời cũng đều biến mất.

Dường như từ trước đến nay chúng chưa từng tồn tại.

Lạch cạch.

Một con cá mè hoa đầu tròn vừa to vừa béo phá cửa sổ ngã vào trong.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 667: Cửu Thiên Thập Địa

- Ha ha, chào các ngươi.

Bàn Đại Hải cười ha hả nói.

- Các ngươi tới tham gia nghi thức thăng cấp của ta sao? Hi vọng không dọa các ngươi.

Bàn Đại Hải nói xong lại hét lên:

- Cao Bằng, ta đói, nhanh bảo đầu bếp mang thức ăn lên.

Cao Bằng cúi đầu kiểm tra thuộc tính của Bàn Đại Hải. Nó đã lên tới cấp 91, hơn nữa còn lựa chọn vị trí thần hóa là hàm răng.

- Phụ thân thân ái của ta, ngươi quả nhiên vẫn hết ăn lại nằm như trước sau.

Phong Bạo Thủy Ma Chu chậm rãi nói.

Được Cao Bằng khuyên bảo trong thời gian này, lòng dạ Bàn Đại Hải đã trở nên "Rộng" siêu cấp. Thân là một vị thần, lòng dạ dĩ nhiên là phải rộng như biển lớn.

Vài câu trêu chọc của con gái đã tính là gì, đổi lại thành Bàn Đại Hải trước kia chắc chắn sẽ không dễ tính như vậy. Nhưng Bàn Đại Hải bây giờ lại thản nhiên, tao nhã lật người, dùng vây cá chống ở trên bàn để đỡ cái đầu lớn với đường kính 80cm của mình.

- Ta cố gắng như vậy còn không phải là vì gia đình của chúng

ta sao?

Bàn Đại Hải nói rất tình cảm.

Phong Bạo Thủy Ma Chu:

- ...

Phi!

Trốn vào không gian mạng nhện biến mất.

Da mặt lão già này càng ngày càng dày rồi.

Bạch Thông Minh ngược lại có chút kinh ngạc, phát hiện ra một tin tức lớn. Không ngờ được hai ngự thú cấp Chuẩn Thần của bộ lạc Hoa Hạ này là cha con.

Hơn nữa, con cá mè hoa với diện mạo xấu xí trước mắt này lại là một con Chuẩn Thần khác!?

Chưa từng thấy qua Chuẩn Thần xấu xí sứt mẻ như thế, không khác với con cá mè hoa câu được trong sông là mấy, chỉ khác là miệng lớn hơn một chút.

Nhưng Bạch Thông Minh tất nhiên sẽ không phạm phải sai lầm thấp kém như trông mặt mà bắt hình dong, hắn mỉm cười nhìn về phía Bàn Đại Hải gật đầu.

- Trước khi ta tới không nghe có thông báo đến đây xem lễ, mong các hạ tha thứ cho sự mạo muội của ta.

Đầu bếp đã sớm chuẩn bị xong, thức ăn được mang lên. Ở trên bàn trải một tấm khăn trải bàn, đĩa hoa quả cộng thêm chén đũa, trong chớp mắt lại biến thành nhà ăn.

Thức ăn dành cho Bàn Đại Hải tất nhiên không phải những quái vật nướng với chiều dài mấy chục mét. Đối với tồn tại cấp

bậc như bọn họ mà muốn ăn no thì đúng là một chuyện rất khó, bây giờ ăn cái gì cũng chỉ để nhấm nháp mà thôi.

Những đĩa thức ăn thơm ngào ngạt được trang trí đẹp mắt đã đặt lên bàn. Bạch Thông Minh và ngự thú của hắn đều nhìn qua một chút.

- Đặc sắc.

Bạch Thông Minh gật đầu.

Bạch Long ngự thú của Bạch Thông Minh ăn không ngừng, rõ ràng thức ăn trên bàn rất hợp với sở thích của nó.

Mọi người đều nói trên bàn ăn là cách nhanh nhất để tạo quan hệ. Sau khi ăn cơm xong, Bạch Thông Minh, Cao Bằng và cả Kỷ Hàn Vũ cũng nói chuyện nhiều hơn.

- Chúng tôi tính qua một thời gian ngắn nữa sẽ phái một số ngự sử đi tới Cửu Thiên Thập Địa, hơn nữa cũng sẽ trấn giữ chặt lối vào Cửu Thiên Thập Địa, không dễ dàng cho người khác ra vào.

Bạch Thông Minh nói.

- Tôi cũng tán thành, nếu như có vài ngự sử để lộ ra sự tồn tại của chúng ta thì sẽ phiền phức.

Cao Bằng rất tán thành chuyện này.

Không sợ đối thủ giống như thần, chỉ sợ đồng đội như heo.

Hơn nữa dục vọng của con người là điều rất khó có thể giải thích.

Nếu chẳng may có người của trái đất bên này bán tin tức cho người của dị tộc thì sẽ phiền toái.

Cho nên trước khi thật sự bị lộ ra trước mắt người dị tộc, bọn

họ tuyệt đối phải thật cẩn thận.

Tất cả ngự sử được phái đi đều có thể tín nhiệm tuyệt đối, hơn nữa còn có người thân thiết nhất ở lại trái đất mới được.

Tuy nghiêm khắc một chút, nhưng đây cũng là chuyện bất đắc dĩ.

- Nếu như có thể, hy vọng trong nhóm người tiếp theo đi tới Cửu Thiên Thập Địa có một chỗ cho tôi.

Khi Cao Bằng đưa tiễn Bạch Thông Minh có nói với hắn.

- Cậu muốn đi sao?

Cao Bằng còn trẻ như vậy đã trở thành ngự sử cấp Chuẩn Thần, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, chuyện trở thành ngự sử Thần cấp trên căn bản đã là đương nhiên. Người còn trẻ trên người mang vũ khí sắc bén, có dã tâm có hoài bão là bình thường.

Nhìn thấy Cửu Thiên Thập Địa rộng lớn như vậy, hắn nóng lòng không chờ được, kích động muốn từ vũng nước trái đất này tiến vào trong biển cũng là chuyện tất nhiên. Bạch Thông Minh gật đầu, biểu thị đã hiểu.

- Tôi dĩ nhiên tán thành rồi, nhưng sợ là sẽ có người không bằng lòng. Cậu phải chuẩn bị tâm lý cho tốt.

Bạch Thông Minh nói với Cao Bằng.

- Nếu có ai phản đối, vẫn mong đến lúc đó Bạch tộc trưởng cho tôi một danh sách, tôi sẽ tự mình tìm bọn họ nói chuyện.

Cao Bằng cười ngây ngô.

Bạch Thông Minh thấy buồn cười:

- Trẻ tuổi thật là tốt.

Đi qua thông đạo không gian, biểu tình trên mặt Bạch Thông Minh lại có phần sâu xa.

Hai Chuẩn Thần... Hai Chuẩn Thần đã nắm giữ lực lượng thay đổi ba đại bộ lạc.

Bất kể đặt lực lượng cường đại này ở bất kỳ chỗ nào cũng sẽ không có người nào có thể bỏ qua.

Cho dù là đám lão già ở hai bộ lạc khác cũng sẽ muốn kéo bộ lạc Hoa Hạ lên chiến xa của mình.

Bạch Thông Minh quay về Ngọc Hoàng Đỉnh Thái Sơn.

Bây giờ Ngọc Hoàng Đỉnh Thái Sơn đã trở thành chỗ ở của rất nhiều ngự sử cấp Chuẩn Thần trong thời gian dài.

Sau khi nguyên tố khôi phục, mức độ nguyên tố trong Thái Sơn và các danh sơn đại trạch nồng đậm vượt quá sức tưởng tượng.

Gần như khắp nơi đều là động thiên phúc địa. Bây giờ rất nhiều bộ lạc đã bắt đầu di chuyển qua, chẳng qua bởi vì kiêng kỵ Cửu Thiên Thập Địa bên kia cho nên mới không dời hết tới trái đất.

- Tên nhóc kia nói thế nào.

U Hoàng Ninh thản nhiên nói.

- Hắn hy vọng có thể gia nhập nhóm ngự sử bước vào Cửu Thiên Thập Địa tiếp theo.

Bạch Thông Minh mở miệng nói.

- Một ngự sử cấp Chuẩn Thần bằng lòng đi mở đường tiên phong cũng là một chuyện thật sự không tệ.

- Ồ, thật ra hắn đánh bàn tính rất hay. Ta nghi ngờ hắn muốn

lén lút thông đồng qua lại với dị tộc.

U Hoàng Ninh cười lạnh.

- Ngươi nói câu này hơi quá đáng rồi.

Bạch Thông Minh nhíu mày:

- Hắn cũng muốn bỏ ra một phần sức lực mà thôi.

- Bạch Thông Minh, ngươi nói vậy là sao? Cho dù hôm nay cha ngươi có đứng ở đây cũng phải gọi ta một tiếng tiền bối đấy.

U Hoàng Ninh giận tím mặt.

Bạch Thông Minh nhìn chằm chằm vào U Hoàng Ninh tóc bạc mặt hồng hào một hồi, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu. U Hoàng Ninh có bối phận rất cao, là một trong hai người có bối phận cao nhất của ba đại bộ lạc, thường ngày vẫn ỷ vào bối phận mà khoa tay múa chân với mình.

Nhưng bản thân hắn lại không thể làm được gì. Bản lĩnh đào tạo ngự thú của U Hoàng Ninh không kém, hơn nữa cũng vô cùng may mắn, bằng không sẽ không bồi dưỡng được ngự thú cấp Chuẩn Thần, nhưng ở trên phương diện góc nhìn đại cục và xử sự... Lại không được tốt lắm, giống như một chày gỗ vậy.

- Khi ta qua đã tận mắt nhìn thấy một con ngự thú của Cao Bằng này vừa đột phá Chuẩn Thần.

Bạch Thông Minh nói với mấy người khác.

- Cộng thêm Phong Bạo Thủy Ma Chu trước đó, bây giờ bộ lạc Hoa Hạ có hai ngự thú cấp Chuẩn Thần.

Nghe vậy, trong lòng rất nhiều ngự sử cấp Chuẩn Thần ở đây đều rất chấn động.

Hai ngự thú cấp Chuẩn Thần?

Một ngự thú cấp Chuẩn Thần còn bình thường. Bởi vì ngự thú cấp Chuẩn Thần cũng có thể bị bao vây tấn công. Nếu thật sự chọc giận bọn họ, cả đán xông lên thì cho dù là ngự thú cấp Chuẩn Thần cũng phải chết!

Nhưng hai thì lại khác, bất luận là độ khó khi bao vây tấn công hay phương diện ý nghĩa chiến lược đều không tầm thường.

Chỉ cần để một con chạy trốn sẽ để lại tai họa vô cùng lớn.

- Tuổi còn trẻ lại có hai ngự thú cấp Chuẩn Thần, xem ra cơ duyên của Cao Bằng này rất không tầm thường.

U Hoàng Ninh đột nhiên nói.

Vốn tưởng rằng sẽ có rất nhiều người hưởng ứng, nhưng trừ mấy ngự sử Chuẩn Thần của bộ lạc mình hưởng ứng vài câu, người của bộ lạc Bạch Long và bộ lạc Thanh Thần không hề nói một câu nào.

Ngay cả mấy ngự sử Chuẩn Thần của bộ lạc Huyền Hổ cũng chỉ phụ họa, gật đầu.

U Hoàng Ninh nhìn thấy cảnh tượng như vậy, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 668: Mặc Hương Đan

Đợi đến khi tất cả mọi người rời đi, U Hoàng Ninh mới là người cuối cùng ra khỏi phòng.

Ông ta cúi đầu, trong ống tay áo có một đoàn lông xù nhỏ màu vàng xanh trượt ra, sau khi rơi xuống đất rồi nhẹ nhàng nhảy lên trên vai U Hoàng Ninh.

Mặt trời chiều dần dần biến mất ở phía chân trời, hoàng hôn càng thêm thê lương.

- Đào Ngột, có phải chúng ta đã già rồi không?

Vẻ mặt U Hoàng Ninh có chút cô đơn.

- Năm đó, khi các bộ lạc di chuyển từ Cửu Thiên Thập Địa ra, đám văn bối nhìn thấy chúng ta có ai không gọi một tiếng đại nhân. Ta còn nhớ rõ lần đó vì tranh thủ thời gian cho bọn họ, tổng cộng bảy mươi người ở lại chặn hậu, chỉ có ta may mắn nhặt về được một mạng. Cho dù là ngươi cũng bị chặt ngang, suýt nữa thì chết đi. Sau đó bộ lạc lựa chọn nơi ở lại, cũng là chúng ta liều mạng mở ra một con đường máu. Ta liều mạng vì bộ lạc, bọn họ đều nói lao khổ công cao, ta đã cống hiến nửa đời người cho bộ lạc.

- Wu.

Ngự thú ngồi xổm trên vai U Hoàng Ninh quay đầu hôn vào bên tai ông ta. Đào Ngột này là một con dị thú có hình dạng giống như hổ, có răng nanh của lợn rừng và bộ lông rất dài.

- Vậy tại sao bây giờ lại biến thành người người chán ghét

vậy.

U Hoàng Ninh lẩm bẩm.

Đào Ngột sống qua nhiều năm nhưng đều đần độn trôi qua, chỉ số thông minh của nó không cao, trí tuệ kém tới mức hiếm thấy trong các Thần thú.

Nó là một trong những hung thú thượng cổ, bướng bỉnh, củi gạo dầu muối đều không nhận, nói tốt xấu cũng không nghe. Nói một cách đơn giản thì nó chính là một cái chày gỗ.

Một cái chày gỗ dĩ nhiên không biết cách an ủi người khác, Đào Ngột chỉ biết cọ đầu vào dưới tai của U Hoàng Ninh, phát ra âm thanh làm nũng như để an ủi chủ nhân.

- Wuwuwu…

Bàn tay thô ráp của U Hoàng Ninh xoa đầu Đào Ngột:

- Ta cũng không phải là kẻ không thể khoan dung với người khác. Vãn bối có tiền đồ, đương nhiên là một chuyện tốt.

- Nhưng Cao Bằng này là ai chứ? Hắn là người của trái đất.

U Hoàng Ninh gầm khẽ, gương mặt đỏ bừng.

- Đó không phải là tộc ta, tất sẽ có tâm tư khác! Bọn họ lại không hiểu đạo lý này sao? Cao Bằng này còn trẻ đã trở thành Chuẩn Thần, trong khi chúng ta đi qua hơn nửa đời người mới đạt được. Đây là đang bảo hổ lột da sao? Sớm muộn gì cũng có một ngày bộ lạc chúng ta bị hắn chiếm đoạt.

Nói đến đây, U Hoàng Ninh kích động ho khan, lão đầu với mái tóc trắng xoá trong ánh mắt là lửa giận thiêu đốt.

Ngự sử Chuẩn Thần đã đi rất xa chợt dừng bước, có người thở dài, có người lắc đầu, nhưng không ai hối hận.

Bọn họ đương nhiên biết lời U Hoàng Ninh nói rất có đạo lý, nhưng bảo hổ lột da thì tính sao, cũng chỉ có hắn mới là hổ sao?

Bây giờ kẻ địch của bọn họ không phải là Cao Bằng, cũng không phải bộ lạc Hoa Hạ, mà là người của dị tộc.

Hơn nữa... ngự sử có thể đi được tới mức đó, có ai không phải là một thiên kiêu.

Ngự thú của bọn họ chỉ bị giới hạn vị diện Thiên Phương, tài nguyên không đủ mới dừng lại ở cảnh giới Chuẩn Thần, bằng không chắc đã sớm là ngự sử Thần cấp.

Sau khi trải qua chuyện hôm đó, U Hoàng Ninh cũng không xuất hiện ở trong mắt mọi người nữa. Có ngự sử bộ lạc Huyền Hổ nói hắn trở về bế quan rồi.

Chỉ có rất ít người mới biết được hướng đi của hắn.

- Lão tiền bối, ngài hãy trở về đi, Đào Ngột của ngài không phải là đối thủ ngự thú của tôi. Hơn nữa ngự thú của ngài ăn uống cũng quá nhiều... còn ăn giỏi hơn cả Đại Tử của tôi nữa.

Cao Bằng bất đắc nói với lão đầu râu tóc bạc trắng trước mặt.

Thời gian trước, lão đầu này một mình tìm tới, sau đó buổi tối không người lại len lén tìm đến chỗ Cao Bằng. Sau khi nhìn thấy Cao Bằng, câu đầu tiên chính là: hôm nay lão đầu ta phải thay dân trừ hại.

Sau đó lão lại ném ngự thú ra, đó là một con Đào Ngột Chuẩn Thần.

Lúc đó Cao Bằng mắng một câu mẹ kiếp, lão đầu này bị bệnh tâm thần rồi! Hơn nửa đêm leo cửa sổ vào nhà cũng không tính, ngươi còn là một ngự sử Chuẩn Thần, một chút mặt mũi ngự sử Chuẩn Thần cũng không cần giữ lại à?

Thật may lúc đó Bàn Đại Hải lại ở sát bên cạnh, hai con ngự thú trực tiếp đánh nhau.

Đào Ngột của lão đầu có ý thức khống chế lực lượng, Bàn Đại Hải cũng khống chế lực lượng rất giỏi, hai con ngự thú Chuẩn Thần trực tiếp đấu một trận. Dưới tình huống bình thường Bàn Đại Hải đánh không nổi con Đào Ngột cấp 97 này. Nhưng ai bảo Bàn Đại Hải có ba món thần khí, cứng rắn đập cho con Đào Ngột này nằm xuống.

Sau đó lão đầu này liền ở lại chỗ của Cao Bằng, miệng nói cái gì tiểu tử nhà ngươi chắc chắn không có lòng dạ tốt, ta nhất định phải vạch trần âm mưu của ngươi, không phải tộc ta tất sẽ hai lòng các loại.

Điều này cũng không tích làm gì, còn ăn của Cao Bằng, dùng của Cao Bằng lại không chịu trả một xu.

Cao Bằng cũng sợ con Đào Ngột này đói quá làm loạn, mới sai người mỗi bữa đều đưa cơm cho nó ăn no mới thôi.

Ai biết con Đào Ngột này ăn uống nhiều như vậy, mỗi bữa đều phải ăn tới mấy nghìn tấn thịt, ăn nhiều còn thích đánh rắm, rắm còn thối hoắc, quả thực chính là khí độc sinh hóa.

Điều duy nhất làm cho Cao Bằng đỡ buồn chính là lão đầu này suốt ngày la hét muốn gây rắc rối cho hắn, nhưng từ trước tới nay chưa từng ra tay với những người xung quanh, bằng không lấy sức chiến đấu ngự thú Chuẩn Thần của lão sẽ gây ra một cơn ác mộng mất.

Sau khi ăn xong cơm tối ngày hôm sau, Cao Bằng lại bắt đầu thu dọn đồ. Lão thích ở lại chỗ này thì cứ ở, dù sao ta phải đi Cửu Thiên Thập Địa, chào ngài.

...

- U Hoàng Ninh đi tìm cậu sao?

Bạch Thông Minh nói.

- Lão đầu đó tên là U Hoàng Ninh à? Có phải có một con ngự thú là Đào Ngột không?

Đây vẫn là lần đầu tiên Cao Bằng biết tên của lão đầu này, cũng biết thân phận của hắn,. Họ U, vậy hơn phân nửa là người của bộ lạc Huyền Hổ.

- Ừ, đó là một lão đầu cổ hủ.

Bạch Thông Minh lắc đầu nói.

Rõ ràng Bạch Thông Minh cũng là một lão đầu râu tóc bạc phơ, miệng lại nói ra mấy từ cổ hủ, nhìn qua có chút kỳ lạ.

- Các cậu sống ở trái đất nên kiến thức hẳn là phong phú hơn bộ lạc chúng tôi. Cho dù chúng tôi sống lâu, nhưng cơ bản mỗi ngày đều săn bắn quái vật, xua đuổi thú triều, chỉ vì có thể sinh tồn mà thôi.

Bạch Thông Minh xúc động nói.

- Cho nên lần này chúng ta phái người đến trái đất tính để bọn họ nghe theo sự chỉ huy của cậu.

Bạch Thông Minh nói với Cao Bằng.

Cao Bằng ngạc nhiên. Hắn là kẻ tính tình lười biếng, làm sao thích hợp để làm chỉ huy chứ, không dẫn người khác đi vào trong hố đã tốt rồi. Cao Bằng liên tục xua tay từ chối.

- Không cần phải từ chối vội. Bọn họ đều là tinh anh trong bộ lạc, có vài người còn là hạt giống tốt của ba bộ lạc chúng tôi, cậu dẫn dắt bọn họ tốt thì tuyệt đối không cần lo lắng cho tộc nhân Hoa Hạ bên này nữa.

Bạch Thông Minh vỗ nhẹ vào vai của Cao Bằng.

Buổi chiều, người được các bộ lạc lớn phái tới đều đã đến, cộng thêm Cao Bằng thì tổng cộng có mười một người, ba bộ lạc cao cấp và bảy bộ lạc vương cấp đều phái ra một người.

- Tương lai của bộ lạc Độc Chiểu chúng ta đều trông cậy vào cháu đấy.

Trạch Viên cầm tay Trạch Hải, xúc động không thôi.

Trên mặt Trạch Hải duy trì nụ cười mỉm phù hợp tới sự mong đợi của tộc nhân:

- Gia gia, cháu hiểu rõ.

- Đây là Mặc Hương Đan có thể giúp cậu ngụy trang thành hình dáng người của dị tộc, máu của người dị tộc là màu xanh nên cậu phải nhớ kỹ không nên tùy tiện để bị thương chảy máu, tuyệt đối không thể để lộ ra thân phận của mình.

Bạch Thông Minh thận trọng đưa cho Cao Bằng một lọ đan dược.

- Viên đan dược kia có thể duy trì hình dạng của cậu trong vòng một tháng. Bên trong có 36 viên.

Cao Bằng mở bình thuốc ra, đổ từ bên trong ra một viên thuốc màu xanh sẫm. Cao Bằng nhìn viên thuốc này rồi trầm ngâm suy nghĩ.

Sau khi khóe mắt chú ý thấy mấy người xung quanh đều uống viên đan dược kia, Cao Bằng mới dũng cảm nắm chặt nắm tay nuốt vào!

Hắn triệu hồi ra Tịch Sư, bảo nó ngưng tụ ra một mặt băng.

Cao Bằng chú ý thấy màu da trên mặt mình nhanh chóng biến

hóa, huyết quản màu đỏ trên mặt biến thành màu xanh lá, dường như bên trong chảy dòng máu màu xanh, ngay cả môi cũng biến thành màu tím đen.

Khí chất toàn thân cũng trở nên tối tăm.

Trên da hiện lên gợn sóng màu xanh nhạt nhưng không rõ ràng, chỉ là nhìn qua có chút kỳ lạ.

Cao Bằng xoa xoa mặt mình:

- Thế này thì thật sự là cả người đều xanh rồi.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 669: Ôn Dịch Cự Vương Huyết Tích

- Đi thôi, tôi sẽ cố hết sức đưa mọi người sống sót quay về.

Cao Bằng nói.

Ngự sử của các bộ lạc lớn nhao nhao tiến lên chào hỏi Cao Bằng. Trên cơ bản bọn họ đều là thân bằng hảo hữu của các ngự sử sắp bị phái đi, tới lôi kéo làm quen với Cao Bằng cũng vì mong rời khỏi đây rồi hắn có thể chiếu cố một chút.

Đây chỉ đơn giản là ân tình xã hội thôi, trong các bộ lạc, loại ân tình này lại càng dày đặc.

- Còn sống quay về.

Khi Cao Bằng xoay người đi thì có tiếng nói từ sau lưng vang lên.

- Được.

Cao Bằng nở nụ cười, vẫy vẫy tay với Bắc Thanh Nghiên đứng trong đám người.

Trên mặt bà lão mặc áo khoác màu trắng đứng bên cạnh Bắc Thanh Nghiên hiện lên vẻ kỳ quái. Từ khi nào quan hệ của nàng và Cao Bằng lại tốt như vậy.

Bà lão đảo mắt, tâm tư chuyển loạn.

Cầm một tấm bản đồ càng chi tiết hơn trong tay, Cao Bằng dẫn theo mười ngự sử khác lên đường.

Trên thảo nguyên, lục hải như đệm, gió nhẹ mơn man, thảo nguyên nổi lên từng tầng gợn sóng ưu mỹ.

- Nói qua về ngự thú và đẳng cấp của mọi người đi, tôi muốn nắm thật chắc chắn.

Cao Bằng nói với mười người sau lưng. Hắn không hỏi về năng lực cụ thể vì đây là bí mật của mỗi người, có hỏi cũng chưa chắc họ đã nói thật.

- Bộ lạc Bạch Long, Bạch Hải Huyền, ngự sử Đế cấp.

- Bộ lạc Huyền Hổ, U Tử Kim, ngự sử Đế cấp.

- Bộ lạc Thanh Thần, Thanh Khanh, ngự sử Đế cấp.

Đáng chú ý, Thanh Khanh là một cô gái, cũng là một trong hai cô gái duy nhất trong đội.

- Bộ lạc Bắc Hàn, Bắc Hoàng Mễ, ngự sử Hoàng cấp.

Đây là cô gái còn lại.

…

- Bộ lạc Độc Chiểu, Trạch Hải, ngự sử Thánh cấp.

Trạch Hải đứng lẫn trong đám người, bình tĩnh báo danh cuối cùng.

Chớp mắt, tất cả mọi người đều đổ dồn tầm mắt vào hắn.

Ngự sử Thánh cấp?

Đương nhiên họ cũng không quá kích động. Có Cao Bằng châu ngọc ở đấy, một ngự sử cấp Chuẩn Thần không đến ba mươi tuổi, có xuất hiện thêm một ngự sử Thánh cấp cũng không phải chuyện gì đáng kinh ngạc.

- Tôi biết hắn, đó một cao thủ gần đây rất nổi danh ở bộ lạc Độc Chiểu. Không ngờ hắn còn trẻ như vậy.

Ngự sử Đế cấp của bộ lạc Ngạc Lôi, Lôi Hầu lên tiếng.

Không biết có phải do ảo giác không, Cao Bằng luôn cảm thấy khí tức của Trạch Hải cứ là lạ, kỳ kỳ, còn hơi quen quen.

Từ đầu tới cuối, Trạch Hải không tỏ ra có địch ý với hắn, nhưng thực sự Cao Bằng rất để ý tới anh ta, không nhịn được mà nhìn Trạch Hải thêm vài lần.

Người mình biết chuyện của mình. Thành công của hắn là do may mắn, còn có bàn tay vàng và bật hack mới có.

Lại thêm Tế Đàn Đại Thiết Cát vạn năng phân giải, Thần Minh chuyển thế, năng lực gian lận tăng phẩm chất của mình, cùng với mảnh vỡ Thần Khí. Chính nhờ bốn yếu tố này, Bàn Đại Hải mới đột phá được cấp Chuẩn Thần.

Cho tới bây giờ, mình chưa bao giờ là một thiên tài, mình chỉ là một kẻ may mắn đến kỳ lạ thôi.

Ngự thú của Trạch Hải này, nếu không có thiên phú yêu nghiệt, thì chắc chắn hắn cũng là một kẻ may mắn đến kỳ lạ.

Đây gọi là cảm giác thân thiết của những kẻ may mắn.

- Chào anh.

Cao Bằng mỉm cười, đưa tay phải ra.

Dường như không ngờ Cao Bằng sẽ chủ động chào hỏi mình, Trạch Hải hơi do dự một chút, nhưng vẫn đưa tay phải ra bắt nhẹ vào tay Cao Bằng một cái rồi thu tay lại.

Dường như hắn không muốn tiếp xúc quá nhiều với Cao Bằng, chỉ lặng lẽ đứng sau cùng, có vẻ không hợp nhau.

- Bộ lạc các anh to gan thật đấy.

Lôi Hầu bội phục, giơ ngón tay cái khen Trạch Hải. Với Thất Vương Bộ bọn họ, ngự sử Thánh cấp là đỉnh cao rồi, tồn tại thế này không ai nỡ phái đi, vạn nhất có nguy hiểm gì thì có mà khóc chết.

Trạch Hải hơi nhăn mày. Thực sự hắn không muốn mọi người quá chú ý đến mình, cũng lười giải thích, chẳng buồn nhấc mi, không nói gì nữa.

Đi qua mảnh thảo nguyên này, tới cuối đường sẽ tới Cửu Thiên Thập Địa, ở đường chân trời có một vùng núi mờ mờ.

Vì còn cách khá xa nên họ không nhìn rõ hình dáng cụ thể của dãy núi, chỉ có thể thấy nó có màu lam.

Tới gần rồi Cao Bằng mới phát hiện ra, những ngọn núi này đều trụi lủi, chỉ có bùn đất màu vàng và đá lớn màu đen.

Chẳng có tí gì gọi là đẹp cả.

Chỉ có tàn tạ, thê lương.

Đỉnh núi trụi lủi như một cái đầu ngóc lên từ dưới đất, tóc tai bị cạo sạch, một sợi cũng không còn.

Tên trọc, tên trọc, tên trọc.

Trước mắt, khắp nơi đều là tên trọc.

Bạch Hải Huyền thấy cảnh này, trong tim hơi lạnh đi, không nhịn được giơ tay trái lên sờ sờ mái tóc dày rậm của mình mới được an ủi không ít.

Cao Bằng mở bản đồ. Đây là vị trí cửa vào, phía trước là một dãy núi rất lớn, gần như tương đương với kích thước của Châu Phi sau tai biến, cũng khó trách cửa vào không bị phát hiện.

Qua dãy núi, tiếp tục đi tiếp, phải xa rất xa mới có người ở. Nơi đó là hai nước dị tộc ở gần họ nhất: Minh Ngọc quốc và Khô Vinh quốc.

- Chúng ta tới Minh Ngọc quốc trước.

Cao Bằng bỏ tấm bản đồ da dê xuống, dẫn theo đoàn người đi theo hướng tây bắc.

Đêm xuống, trăng sáng treo cao, vầng trăng cong cong thế chỗ cho mặt trời. Dưới đống lửa trại, đoàn người gọi ngự thú của mình ra xếp thành vòng tròn thay nhau trực đêm.

Một đám ngự thú Hoàng cấp, Đế cấp, Thánh cấp, thậm chí cấp Chuẩn Thần bình an vô sự nhét chung một chỗ. Nửa đêm, nếu có quái vật bị ánh sáng hấp dẫn đến có thể sẽ phát hiện ra một kinh hỉ lớn.

Lúc này, Cao Bằng gặp được ngự thú của Trạch Hải: Ôn Dịch Cự Vương Huyết Tích.

Một con thằn lằn siêu siêu to, đen thui như một toà núi nhỏ nằm rạp dưới đất.

Trên cơ thể nó bốc ra mùi hôi ác liệt.

【 Tên quái vật】: Ôn Dịch Cự Vương Huyết Tích

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 86 (Thánh cấp)

【 Thuộc tính quái vật】: Hệ Độc / Hệ Huyết

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Sử Thi / phẩm chất Truyền Thuyết

【 Năng lực quái vật】: Huyết độc ôn dịch lv7, Thân thể khổng lồ lv7, Huyết dịch rữa nát lv6, Tăng cường khả năng khép lại lv7.

【 Đặc tính quái vật】: Huyết Độc Cảm Nhiễm (Virus ôn dịch nồng đậm trong cơ thể nó có thể lây nhiễm. Vết thương do nó tạo ra sẽ có hiệu quả truyền nhiễm mãnh liệt, có thể tạo thành thương thế cực kỳ nghiêm trọng với kẻ địch. Sau khi địch nhân bị giết, nếu còn ôn dịch trong cơ thể sẽ tạo thành lây nhiễm biến dị lần hai.

【 Nhược điểm quái vật】: Hệ Tử Vong

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Là cự thú bị ngón tay gãy của Ôn Dịch Thần Minh lây nhiễm, trong cơ thể ẩn chứa sức mạnh ôn dịch nồng đậm, khả năng lành vết thương cực mạnh, kích thước khổng lồ, nhưng tính linh mẫn lại yếu, thích nuốt sống con mồi, ghét nhiệt độ cao.

Ngón tay gãy của Ôn Dịch Thần Minh?

Ngồi trong bóng đêm, hai mắt Cao Bằng sáng lên. Chẳng lẽ bàn tay vàng của Trạch Hải có quan hệ với Ôn Dịch Thần Minh sao?

Mới đầu, Cao Bằng còn cho rằng những cái tên Thuỷ Thần, Hải Thần là danh xưng của một vị nào đó, hoặc dứt khoát là phân thân của một vị nào đó, sau này mới biết là không phải.

Chỉ cần một tồn tại đạt đến cấp Thần theo một pháp tắc nào đó là có thể được gọi là Thần gì đó.

Đây cũng là nguyên nhân mấy vị Thuỷ Thần, Hoả Thần, Chiến Thần ở rất nhiều nơi không giống nhau, đó là bởi vì không phải là một người.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 670: Công Chúa Trong Truyền Thuyết

Cao Bằng đoán chắc mình đang ở Minh Ngọc quốc.

Suốt đêm không nói chuyện, mấy ngày tiếp theo, Cao Bằng dẫn dắt đội ngũ nhanh chóng xuyên qua dãy núi này, đến bên trong lãnh thổ của Minh Ngọc quốc.

Minh Ngọc quốc và Khô Vinh quốc đang không ngừng chiến tranh, thỉnh thoảng sẽ có mấy ngự sử điên cuồng lao tới nước của kẻ địch đại khai sát giới.

Bởi vậy người của hai quốc gia đều cảm thấy bất an, bầu không khí đặc biệt nặng nề.

Trời đang mưa phùn nên con đường đất lầy lội, đầy bùn nhão.

Phía trước là một trấn nhỏ. Ở cửa trấn có một người đàn ông cao lớn với làn da màu xanh lét giống như bị mặt trời chiếu xuống trong thời gian quá dài vậy.

Cao Bằng hơi chấn động, không ngờ lại có thể biến thành màu xanh như vậy? Ngay cả mình cũng không thể xanh như thế?

Bên cạnh người đàn ông có một con ngự thú ngồi xổm, đó một Nhân Diện Kiêu Hổ.

Mặt nó nhìn qua rất lớn, gương mặt bằng phẳng lộ vẻ hung thần ác sát, con mắt tam giác đảo qua tất cả mọi người lui tới ra vào.

- Nhường đường một chút, đừng chặn đường chứ.

Từ bên kia vọng tới tiếng hét to chói tai.

Có ba con đường để bước vào trấn nhỏ, giọng nói này phát ra từ một đường khác.

Mặt đất rung lên, một con tê giác cao tới mười mét với dáng vẻ to lớn, da màu xám, đội mũ giáp bằng sắt, vẻ mặt vô cảm đi trên đường. Hai vai của con tê giác khóa hai sợi dây sắt lớn màu đỏ, phía sau buộc chặt với một chiếc xe bằng đồng đỏ cao bằng bốn người thường.

Ở trên trần xe còn có một cái ô nhỏ tinh xảo, đứng dưới ô là một con vẹt nhỏ lông trắng, mắt đen như bảo thạch.

Đây là một con vẹt vô cùng đáng yêu nhưng lại nói ra những lời khiến cho người ta không thích, giọng nói cay nghiệt lại chói tai.

- Dân đen không nên cản đường, nếu không giẫm chết ngươi thì một tháng lương thực của chim ta sẽ bị chủ nhân mang đi bồi thường mất.

Con vẹt lông trắng nói.

- Phụt.

Thanh Khanh không nhịn được cười khúc khích. Nàng còn tưởng là vì nguyên nhân gì, xem ra chủ nhân trong xe này cũng không phải dạng người ương ngạnh.

- A Tráng, chúng ta tới chỗ nào vậy?

Trong xe truyền ra một giọng nói dịu dàng.

- Khởi bẩm tiểu chủ nhân, bây giờ chúng ta đã trở lại Minh Ngọc quốc.

Một người đàn ông đầu trọc, cường tráng giống như cột điện,

trên người mặc áo giáp, đeo bao tay, dáng người khỏe mạnh đầy cơ bắp đứng phía ngoài xe trả lời.

Bởi vì ngự sử có thể nhận được phản hồi lực lượng ngược lại từ ngự thú, cho dù ngự sử không rèn luyện cũng có thể có được lực lượng mạnh mẽ. Cho nên những ngự sử vạm vỡ bình thường đều là những người thật sự thích rèn luyện hoặc vận động.

Cửa sổ xe được mở ra, một cái đầu thò ra ngoài.

Bây giờ Cao Bằng rốt cuộc hiểu rõ người đẹp thì chẳng phân biệt chủng tộc, mái tóc đen dài tuyệt đẹp để xõa vai, làn da trắng như tuyết, mày cong như lá liễu, cái mũi nhỏ nhắn vô cùng mịn màng, dưới gương mặt hiện rõ từng mạch máu rất nhỏ. Mặc dù là dòng máu màu xanh, nhưng trái lại càng lộ ra vẻ đẹp dị vực phong tình.

Nơi này là trấn nhỏ ở biên giới Minh Ngọc quốc, có thể lập tức gặp phải chiến tranh... Trên thực tế, trấn nhỏ này không có quân đội đóng quân đã chứng tỏ nó bị chiến lược buông tha. Người có thân phận có địa vị trong trấn đều sớm bỏ chạy, còn lại chỉ là một ít dân nghèo dị tộc.

Có vài người rất lâu không được ăn cơm, trên gương mặt bẩn thỉu, trốn ở trong ngõ hẻm ven đường, trong phòng, len lén nhìn qua khe cửa quan sát những quý nhân kia.

- Tôi còn tưởng bên này là thiên đường, không ngờ lại có nhiều người ăn cơm không đủ no như vậy.

U Tử Kim vừa cười vừa nói, giọng nói không lớn lắm.

- Không nên nói chuyện lung tung.

Cao Bằng cảnh cáo.

Người đàn ông tên là A Tráng nhìn lướt qua bên này rồi thu

hồi ánh mắt.

- A Tráng, ta nhớ còn dư thừa chút lương thực, ngươi lấy một chút phân cho bọn họ.

Thiếu nữ trong xe nói.

- Được.

Người đàn ông cường tráng không chút do dự nói, sau đó tìm một người đàn ông mặc trường bào màu đen trong số hơn trăm tên tùy tùng đi theo phía sau xe nói gì đó. Người đàn ông này triệu hồi ra ngự thú hệ không gian của hắn. Đó là một con ếch da trắng, bụng rất lớn, đỉnh đầu có sừng dài.

Bạch Bì Độc Giác Oa mở cái miệng lớn ra, từng túi buộc kín được nó phun ra. Trong chớp mắt, ở trước mắt đã chồng chất thành một gò đất nhỏ.

Dưới sự chỉ huy của người đàn ông cường tráng, lương thực được phân phát xuống.

Cao Bằng nghe thấy rất khó hiểu. Phần lớn ngôn ngữ mà những dị tộc nói tương tự với ngôn ngữ của bộ lạc, hắn nghi ngờ trước đây có lẽ bọn họ dùng cùng một loại ngôn ngữ.

Nhưng qua nhiều năm như vậy, khẩu âm cũng phát sinh một ít thay đổi. Cao Bằng chỉ có thể mơ hồ nghe hiểu mấy từ đơn, còn lại thì phán đoán.

- Bọn họ đang nói hành tung của chúng ta kỳ lạ, không giống như người địa phương, có thể là thám tử của nước địch.

Cao Bằng nói với vẻ nghiêm trọng.

- Vừa rồi, người đầu trọc đã len lén quan sát chúng ta. Mọi người phải cẩn thận một chút.

Mọi người:!!! ?

Cạch cạch, mười người nhanh chóng tập trung lại một chỗ, khẩn trương đề phòng.

A Tráng vốn chỉ nghe những người này nhìn không giống dân thường khẽ nói gì đó cũng không quá để ý. Nhưng bây giờ đám người Cao Bằng làm vậy lại khiến cho hắn khẩn trương.

Sẽ không phải là sát thủ của là Khô Vinh quốc phái tới chứ?

- Các ngươi bảo vệ tốt tiểu chủ nhân.

A Tráng căn dặn những người xung quanh, sau đó đi về phía nhóm người Cao Bằng với vẻ mặt vô cảm.

- Làm thế nào bây giờ? Trước khi tới đây, tộc trưởng căn dặn chúng ta không nên để lộ thân phận.

Bắc Hoàng Mễ lo lắng buồn phiền nói. Sao vừa tới lại sắp bị lộ rồi... Như vậy cũng quá ngốc, trở lại sẽ không bị cười nhạo chứ?

- Chúng ta cứ xem tình hình rồi hành sự.

Cao Bằng thản nhiên nói. Tuy trong lòng hắn cũng hoảng sợ, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh.

- Vạn vật điêu linh!

Một bà lão đầu tóc rối bù nấp ở trong đám dân nghèo đột nhiên trở nên dữ tợn, trên ngực có một điểm sáng màu xám đang nhanh chóng lớn lên, cơ thể bà ta dung nhập vào điểm sáng rồi biến mất.

Ầm!

Ánh sáng màu xám tăng vọt. Ở đó chợt xuất hiện một cự thú nhìn giống như sợi rễ khổng lồ.

Vỏ cây màu xám loang lổ gồ ghề, phần eo uốn lượn, cành thật dài giống như trường thương xuyên qua mặt đất. Lấy nó làm trung tâm, lĩnh vực màu xám khuếch tán ra bốn phía.

Một vài tùy tùng bị lĩnh vực bao phủ, sau đó cơ thể trực tiếp run rẩy, miệng không chịu sự khống chế mà mở ra, vẻ mặt nhanh chóng biến thành xám trắng rồi bịch một tiếng ngã xuống đất, giống như từng khúc gỗ.

A Tráng biến sắc:

- Không được tổn thương công chúa. Ngươi tự tìm chết!

Hắn xoay người giậm chân một cái, hư không vỡ ra một đường hầm hình bầu dục. Bên trong có một con cự hổ màu xanh trắng nhảy ra.

- Rống!

A Tráng và cự hổ hợp thể. Trong mắt của cự hổ phát ra thần quang mãnh liệt, lĩnh vực không gian trong suốt nhanh chóng bao phủ cả trấn nhỏ.

Cự hổ màu xanh trắng thực hiện bước nhảy không gian rồi lập tức biến mất, vết nứt không gian màu đen giống như cái roi bay lượn, rễ của cự thú kia đều bị chặt đứt.

Trong mắt cự hổ phát ra sát ý cực mạnh:

- Liệt Không Bá Thiên Trảm!

Ầm!

Cự thú sợi rễ lập tức bị chém thành hai đoạn!

Lực lượng còn sót lại xé nát mặt đất, lưu lại một vết nứt dài đến mấy trăm mét, sâu không thấy đáy.

Không ngờ con cự thú kia rơi xuống mặt đất lại còn chưa chết, hai đoạn trong thân thể của nó phóng ra rất nhiều cái rễ nối liền chúng lại với nhau, rất nhiều cành cây giống như con trăn lớn điên cuồng vung vẩy.

Từng căn nhà trong trấn nhỏ bị phá thành từng mảnh nhỏ. Cái rễ của nó xé rách từng căn nhà giống như phá hủy món đồ chơi, bức tường cũng bị nó dễ dàng xuyên thủng. Máu của dân nghèo giống như những bông hoa màu xanh nở rộ trong trấn.

Trong chớp mắt, bầu trời đã bị vô số dây leo bao phủ, hoàn toàn biến thành một biển dây leo dày đặc.

Từ bên ngoài nhìn vào, trấn nhỏ cùng với khu vực gần đó hoàn toàn bị rễ và cành cây bao trùm, hóa thành một cái cầu gỗ 3D cực lớn.

Phía mép cầu gỗ có lượng lớn dây leo nối liền với rừng rậm xung quanh, hấp thụ lực lượng của rừng rậm.

- Mộc giới - Sâm La Vạn Tượng.

Giọng nói trầm thấp vang vọng ở trong trấn nhỏ.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 671: Nghiền Ép

- Những dị... người của Minh Ngọc Quốc cũng quá kinh khủng.

Bắc Hoàng Mễ thiếu chút nữa nói lỡ miệng, nhưng kịp đổi giọng.

Bọn họ vừa ra khỏi rừng rậm, tùy tiện tới một trấn nhỏ xa xôi cũng có thể nhìn thấy hai ngự sử Thánh cấp chém giết.

Điều quả thực giống như nói đùa, còn là một chuyện đùa lớn như vậy.

- Người của Khô Vinh quốc rất khó đối phó.

Vẻ mặt A Tráng bình tĩnh, nằm rạp ở trên trần xe, bảo vệ chiếc xe ở phía dưới cái bụng mềm mại của mình.

Cái bóng dưới ánh mặt trời bị vô số dây leo cắt thành từng lưới nhỏ.

- Đám người các ngươi đúng là buồn nôn!!!

A Tráng rít gào, lấy hắn làm trung tâm, sóng xung kích cuồng bạo hóa thành thực chất cuốn ra phía bốn phương tám hướng.

Ở trong sóng xung kích, những dây leo kia run rẩy, một luồng ánh sáng màu đen nồng đậm tập trung ở trong miệng cự hổ.

- Không gian nghiền nát!

Ánh sáng màu đen chợt bắn ra xé nát tấm lưới, còn đâm thủng vách ngoài của cầu gỗ lao thẳng lên bầu trời, sau khi bay ra hơn một nghìn mét nó mới dần dần biến mất ở trong không khí.

Lưới gỗ bị cắt ra một lỗ thủng cực lớn.

Sau khi cự hổ phóng ra một chiêu này cũng có chút mệt mỏi, thở hồng hộc.

Nó cúi đầu ngậm chiếc xe đồng bốn bánh rồi phóng về phía lối ra!

Tê Ngưu Cự Thú phía sau gào thét đầy khủng hoảng, muốn khẩn cầu cự hổ dẫn nó đi cùng, nhưng không có người nào để ý tới nó.

Lưới gỗ bị phá hủy bắt đầu hấp thu tất cả sinh mạng xung quanh, bất luận là thực vật hay là động vật.

A Ngốc mặc trường bào màu đen lộ ra mắt cá chân xương trơn nhẵn bóng loáng, trong suốt lấp lánh.

Nó giẫm lên đá vụn trên mặt đất, cẩn thận tránh cỏ dại vẫn quật cường mọc ra trên mặt đất đi tới trước mặt Cao Bằng, cúi người xuống:

- Chủ nhân, đây là một phần ký ức về ngôn ngữ ta mới hấp thu được từ hai linh hồn.

- Truyền cho ta đi.

Cao Bằng đưa tay phải ra.

Xương tay chạm vào thân thể máu thịt.

Từng mảnh ký ức được xử lý tốt giống như cháo được ninh nhừ, đặc quánh. Mỗi một chữ, mỗi một từ ngữ, ngôn ngữ, phong thổ nhân tình được Cao Bằng hấp thu với tốc độ thong thả.

Cao Bằng không nhịn được nhắm hai mắt lại.

A Ngốc nhảy tới một bước, lặng lẽ chờ ở bên cạnh chủ nhân.

Gió thổi mạnh làm mũ vải tung bay.

Trong lòng đất lay động, có mấy sợi dây leo chui ra lắc lư ngửi mùi trong không khí.

Mùi con người làm cho chúng mê muội, thử thăm dò bay về phía Cao Bằng và các ngự sử khác đi theo.

A Ngốc cúi đầu, không để ý giơ chân phải giẫm nhẹ lên.

Rắc một tiếng, dây leo kia bị giẫm nát.

- Rống.

Con tê giác lớn một sừng gào thét một tiếng rồi ngã xuống mặt đất, chân bị rất nhiều dây leo quấn lấy.

Máu trong cơ thể nó nhanh chóng bị rút ra, trong chớp mắt đã bị hút thành một bộ da thú màu xám khô quắt.

Bên trong vách tường Sâm La Mộc Võng hiện ra gương mặt thâm trầm của một bà lão đang nhìn chằm chằm vào cự hổ sắp thoát khỏi lưới gỗ:

- Ngươi chắc chắn sẽ không trốn thoát được đâu.

Bà ta tiện tay chộp xuống, vẫn còn một đám kiến hôi chưa hút.

Lưới gỗ bị xé rách lại mọc ra rất nhiều dây leo điên cuồng sinh trưởng, muốn dính lại với nhau.

Cơ thể cự hổ chấn động, lại muốn biến mất.

Không gian lĩnh vực và mộc giới lĩnh vực va chạm, hai lực lượng giống như hai cự thú hồng hoang va chạm vào nhau.

Không trung chấn động kịch liệt.

Đáng chết. Lĩnh vực bị hạn chế nên mình căn bản không trốn thoát được.

Trong lòng A Tráng thầm cảm thấy không ổn, trong mắt hổ lộ ra vài phần lo lắng.

Chính hắn thì không sao, nhưng tiểu công chúa không thể chịu được ảnh hưởng sót lại. Nếu như không phải vì bảo vệ công chúa nên phân ra không ít lực lượng còn sót lại, hắn tuyệt đối có thể giết chết người này.

Một tử khí vô cùng lớn từ bên dưới truyền đến.

- Năm lần bảy lượt làm phiền chủ nhân, ngươi đáng chết!

Một giọng nói khàn khàn phẫn nộ truyền ra.

- Là... là bọn họ!

Trong lòng A Tráng chấn động. Lúc đầu hắn còn tưởng đám người đó là sát thủ của Khô Vinh quốc, sau đó không chú ý tới nữa, còn tưởng rằng những người này đã bị dư âm giết chết.

Thánh cấp!

Cơ thể bà lão chấn động:

- Các ngươi còn có cường giả Thánh cấp mai phục, nhiều người chết oan như vậy mà chờ tới bây giờ mới phái ra, con người ngươi đúng là quá thâm độc.

Bà lão oán độc nói.

Bà ta cũng không phải là thiên kiêu gì, chỉ là ỷ vào người cao to này phải bảo vệ người mới không kiêng nể như vậy. Bây giờ có hai ngự sử Thánh cấp xuất hiện, bà ta không khỏi suy tính tới đường lui cho mình.

Ở trong tiếng vong hồn rít gào thê lương, tiếng người oan ức ca hát, nơi này thật khủng khiếp, nơi này là lĩnh lực, đây là... Lĩnh vực Tử vong chi hồn.

A! A ~

Ầm ầm ầm, bầu trời tối sầm xuống.

Tử khí che trời lấp đất cuốn ra bốn phương tám hướng.

Gió mạnh thổi tới làm rừng rậm cũng phải cúi đầu, thổi cho trời đất mịt mù.

- Tử khí thật khủng khiếp!

Bà lão thét lên chói tai.

Tài nguyên của bộ lạc thượng cổ tương đối ít so với Cửu Thiên Thập Địa, cho nên ở bên kia muốn tấn thăng Thánh cấp hay Chuẩn Thần sẽ khó khăn hơn, cho nên phẩm chất ngự thú bình thường cũng đặc biệt cao.

Trên cơ bản, ngự thú thấp nhất cũng phải là phẩm chất Sử thi mới có khả năng tấn thăng Thánh cấp, Chuẩn Thần.

Ở Cửu Thiên Thập Địa có tài nguyên phong phú, yêu cầu đột phá Thánh cấp hay Chuẩn Thần cũng không cao lắm.

Ngự thú Tu Đằng Thụ Tôn của bà lão này chỉ là một con ngự thú Thánh cấp phẩm chất Hoàn mỹ.

Trong mắt A Tráng lộ ra sự chấn động. Hắn có thể cảm giác được tồn tại kia chưa đột phá Chuẩn Thần, bằng không một tay cũng có thể đập chết bọn họ. Nhưng hắn lại cảm giác được lĩnh vực của mình và bà lão này đều bị một lĩnh vực hệ tử vong lớn hơn bao phủ.

Lĩnh vực này còn cao cấp hơn lĩnh vực của bọn họ nhưng

không phải là cao cấp trên phương diện pháp tắc. Pháp tắc không gian cũng thuộc về loại pháp tắc rất cao cấp, nhưng lĩnh ngộ của hắn ở trên phương diện pháp tắc không gian rất nông cạn, thậm chí còn không tính là da lông.

Lĩnh vực cao cấp đấu với lĩnh vực cấp thấp sẽ hình thành một loại cách thức nghiền ép bao trùm!

Sương mù màu xám tràn ngập mang theo sự lạnh lẽo và ẩm ướt.

- Vật nhỏ, ngươi muốn chạy đi đâu?

Giọng nói của A Ngốc chậm rãi vọng ra từ trong sương mù màu xám.

Bà lão bay rất lâu cũng không bay ra khỏi phạm vi của lĩnh vực, cuối cùng phát hiện chính mình lại bay quanh một chỗ. Bà ta biết mình không phải là đối thủ nên dứt khoát quỳ trên mặt đất:

- Đại nhân tha mạng! Ta bằng lòng cống hiến cho đại nhân, chỉ cầu xin đại nhân tha cho mạng chó của ta.

Đằng Tu Thụ Tôn cúi rạp đầu trên mặt đất.

A Ngốc chậm rãi đi ra khỏi sương mù màu xám, vong hồn diễm uy nghiêm đáng sợ dường như có thể xuyên thủng lòng người.

- Sao lại yếu thế... Ngươi yếu giống như một Đế cấp vậy.

A Ngốc khẽ thở dài.

Đây tuyệt đối là Thánh cấp yếu thứ hai mà nó từng gặp qua, con yếu thứ nhất đương nhiên chính là Liễu Ma.

- Đại nhân dạy dỗ rất đúng, ta không nên yếu như vậy.

Đằng Tu Thụ Tôn đột nhiên run rẩy, trong ánh mắt xuất hiện ánh sáng màu đỏ.

Nhìn thấy chủ nhân chịu sỉ nhục cầu xin một con ngự thú khác, lòng tự trọng mãnh liệt của Đằng Tu Thụ Tôn làm nó tiếp quản cơ thể của mình. Bỗng nhiên nó ngẩng đầu, đồng tử đỏ như máu nhìn chằm chằm vào A Ngốc, trên cây khô tách ra một lỗ thủng tối tăm, tựa như cái miệng của ác ma gào thét tê tâm liệt phế:

- Chủ nhân không cần làm như vậy, cho dù ta có chết cũng sẽ bảo vệ chủ nhân!!!

Hai mộc quyền cực lớn giơ lên cao, năng lượng rất khủng khiếp đang tập trung... Phốc phốc, một ngón tay xương trắng như tuyết xuyên thủng mi tâm của nó.

Đằng Tu Thụ Tôn tập trung năng lượng được một nửa lại tuôn ra, bịch một tiếng ngã xuống đất.

Một lão bà mặc bộ đồ màu đen ngắn ngủn kỳ quái từ trong thân thể của nó đi ra, còn không chờ bà ta nói gì đã bị sương mù màu xám rút sạch sinh mệnh lực.

- Quá yếu.

A Ngốc chậm rãi nói.

Xoay người, đi về sâu trong màn sương xám.

Sau lưng nó, một đầu Đằng Tu Thụ Tôn vong linh lặng lẽ từ trên thi thể đứng lên.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 672: Phân Tán

Đằng Tu Thụ Tôn vong linh chậm rãi nhập vào trong màn sương mù màu xám. Rõ ràng nó đang đứng đó, nhưng lại như đang đưa thân vào một vùng không gian khác.

Nó sẽ theo gió hành tẩu, nó sẽ tiến lên trong màn sương. Nó vẫn tồn tại ở trong màn sương mù màu xám.

Trong màn sương xám không có gió, nhưng nó vẫn đang phiêu lãng theo gió, từ xa xa văng vẳng vọng lại tiếng ca.

Sâu trong màn sương, từng đầu vong linh trầm mặc thành kính đứng sắp hàng như tín đồ khấu kiến thần minh.

Đằng Tu Thụ Tôn vong linh cũng gia nhập đội ngũ, trầm mặc đứng đó.

Vù vù!

Gió lớn thổi tới.

Sương mù tiêu tán. Cao Bằng hắt xì một cái, xoa xoa mũi.

Cuối cùng đã hấp thu xong ký ức.

Hắn mở to mắt, thấy một đám người đang nhìn mình, hoặc là sùng bái, hoặc là vụng trộm dò xét.

- Mấy người nhìn tôi làm gì?

Cao Bằng nhíu mày:

- Kẻ địch còn chưa xử lý xong, đừng có mất tập trung.

- Đã… xong rồi.

U Tử Kim nhìn hắn một cách phức tạp.

- Chủ nhân, tặc tử đã bị chém đầu.

Giọng nói của A Ngốc vang lên từ đáy lòng Cao Bằng.

- Thì ra thế.

Cao Bằng chợt hiểu ra.

Đằng Tu Thụ Tôn chết đi, mộc giới cũng vỡ nát hoá thành từng khúc dây leo to lớn rơi xuống trong núi. Trong tiểu trấn, khí tức Mộc nguyên tố tiêu tán khiến cho lớp dây leo bên ngoài héo rút đi rất nhanh.

- Cám ơn anh đã cứu chúng tôi, tôi sẽ nói với Phụ Vương, phong cho anh làm quan.

Một cô gái xinh đẹp mặc váy dài duyên dáng cười nói.

Hai mắt cô nàng sáng lấp lánh, kín đáo dò xét Cao Bằng.

Hàng mi cong vút, sống mũi cao, cặp mày bay vào tận tóc mai.

Ngọc Hoàn Hương không nhìn hắn nữa, trên hai gò má hiện lên ráng hồng.

Làm quan?

Cao Bằng không nhịn được cười lên.

Ta làm quan gì chứ? Ta không phải người dị tộc, mà ta cũng đâu có hứng thú gì với chuyện làm quan.

- Cô là công chúa sao?

Hai mắt Cao Bằng sáng lên.

Ngọc Hoàn Hương hơi sửng sốt, vội gật đầu, sau đó nhoẻn miệng cười.

A Tráng muốn nói lại thôi, chỉ nhìn Cao Bằng, ngậm chặt miệng, yên lặng đứng sau lưng công chúa.

Cao Bằng thầm nghĩ, người này có lẽ là đại nhân vật.

Nếu giết chết đại nhân vật này, không chừng sẽ được tính là lập công lớn.

Nhưng hắn chỉ nghĩ thế thôi, trừ khi Cao Bằng có thể triệt để phi tang xoá mọi vết tích. Nếu không, một khi bại lộ sẽ rất không ổn, cái được chẳng bù nổi cái mất. Cô công chúa này, xem ra chỉ là một bình hoa, đập một cái bình hoa chẳng có ý nghĩa gì mấy.

Mười người ở đây mờ mịt nhìn chàng trai trẻ tuổi và cô gái xinh đẹp nói chuyện gì đó. Bọn họ không hiểu!

- Thì ra là công chúa điện hạ, thất kính!

Cao Bằng khom người nói:

- Mười một người chúng tôi là sư huynh muội, hiện giờ thiên hạ phân tranh, phụng mệnh sư tôn xuống núi tìm kiếm cơ duyên.

Nghe Cao Bằng nói tiếng dị tộc lưu loát, mấy người đều trợn tròn hai mắt, tròng mắt muốn rớt ra ngoài.

Con mẹ nó chứ, làm sao hắn lại biết tiếng của dị tộc???

A Tráng im lặng dự thính. Hắn nghe khẩu âm của Cao Bằng có mang chút giọng điệu trấn Sa Lâm, hắn là người sống gần đó, chắc hắn không nói dối.

Chỉ là, vừa rồi người trấn Sa Lâm đã bị bà lão kia giết sạch, không thể xác định được hắn nói thật hay nói dối.

Làm thị vệ thiếp thân bên cạnh công chúa, hắn phải cẩn thận với tất cả những người có ý đồ tiếp cận nàng.

- Công chúa đã an toàn, chúng tôi sẽ không quấy rầy nữa. Xin cáo từ.

Cao Bằng gật đầu chào, rồi quay người bỏ đi. Mười người kia tỉnh tỉnh mê mê đi theo hắn. Dù sao thì bọn họ cũng chẳng hiểu đối phương đang nói gì, đánh nhau cũng nhờ Cao Bằng ra tay từ đầu tới cuối. Bọn họ có cảm giác mình như mười con cá ướp muối treo trên cổ Cao Bằng, chỉ cần khi hắn ra tay, bọn họ hô to 666 là được.

Thấy Cao Bằng cứu được công chúa mà lại hờ hững rời đi, đến mười vị sư huynh muội của hắn cũng như thể vừa thở phào nhẹ nhõm, A Tráng hơi sửng sốt. Chẳng lẽ mình nghi ngờ sai rồi sao?

- Tráng sĩ, xin dừng bước.

A Tráng hô lớn.

- Không dừng.

Cao Bằng phất tay.

Nói đùa. Mười người này rất vướng víu tay chân, nói không nói được, nghe cũng không nghe được, nói thêm hai câu sẽ lộ hết thân phận.

Nếu chỉ có một mình, có thể Cao Bằng sẽ đồng ý.

Dĩ nhiên không phải vì nàng công chúa xinh đẹp này, mà là vì có thể dựa vào cái cây to Minh Ngọc quốc để hấp thu dưỡng chất.

Đi xa rồi, Cao Bằng để cho A Ngốc truyền thâu mảnh vỡ ký ức ngôn ngữ đã hấp thu cho mười người đi cùng.

Mười người kia cũng ngây ra giống hắn, một lúc lâu mới tỉnh

hồn lại.

Lặng lẽ lẩm bẩm học ngôn ngữ mới, xong xuôi, cuối cùng mười người họ cũng hiểu vì sao Cao Bằng biết tiếng người dị tộc.

- Lần này chúng ta tới đây, nhiệm vụ đầu tiên của chúng ta là phải ghi chép lại kỹ lưỡng hơn thế cục của toàn bộ Cửu Thiên Thập Địa. Biết người biết ta mới có thể trăm trận không bại. Tiếp theo là nghĩ cách có thể che giấu sự tồn tại của con đường nối liền Cửu Thiên Thập Địa với trái đất. Như vừa nãy tôi đã nói, chúng ta là mười đệ tử tông môn đi ra ngoài lịch luyệt.

- Theo như tin tình báo trước đó, trong Cửu Thiên Thập Địa, ngoại trừ rất nhiều quốc gia, còn có không ít cường giả tán tu đã khai tông lập phái.

- Những tông môn giáo phái này đều có trụ sở, nếu chúng ta có thể thiết lập ra tông môn của mình ở gần cửa con đường nối liền với trái đất, sẽ giảm bớt nguy cơ bị bại lộ.

Cao Bằng từ tốn nói.

- Đương nhiên, tình báo sau đó cũng chỉ có thể hết sức nỗ lực mà làm. Làm không được thì thôi, mục đích chủ yếu vẫn là cái đầu tiên.

- Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?

Bạch Hải Huyền mở miệng hỏi.

- Từ giờ trở đi, chúng ta nói chuyện sẽ dùng ngôn ngữ của Cửu Thiên Thập Địa.

Cao Bằng quay sang nhìn hắn dặn dò:

- Nếu không, bại lộ lúc nào cũng không biết.

Vèo.

A Ngốc biến mất.

Có tiếng nổ vang lên sâu trong rừng.

Cây cối ngăn trở, hai cỗ khí tức cường hoành đột nhiên bộc phát, sau đó im bặt.

Lát sau, A Ngốc đem theo một cái đầu người trở về.

- Người này vẫn đi theo chúng ta, nghe được chuyện chúng ta nói, tâm thần lay động, đã lộ ra sự tồn tại của mình.

Cao Bằng nhíu nhíu mày.

Bạch Hải Huyền cúi đầu xấu hổ.

- Vậy có phải thân phận của chúng ta đã bị lộ không?

U Tử Kim gian nan hỏi.

- Không biết.

Cao Bằng bình tĩnh đáp, nghĩ một lát rồi lại nói:

- Chắc là chưa đâu.

- Chủ nhân, khi bắt được hắn thì ta chuẩn bị rút ra linh hồn để đọc ký ức, nhưng khi sắp chết, không biết hắn đã dùng thủ đoạn gì làm ô nhiễm linh hồn của mình, ký ức ta đọc được chỉ toàn một màu đen…

A Ngốc nói với Cao Bằng thông qua huyết khế.

- Ừ, biết rồi.

- Trước mắt chúng ta tới thành trì gần nhất đi.

Lần đầu tới nơi Cửu Thiên Thập Địa lạ lẫm này, Cao Bằng cũng không có được chủ ý gì tốt.

Nửa ngày sau, nhóm người Cao Bằng tiến vào một toà thành.

Hoàn toàn khác với trấn Sa Lâm ở nơi biên giới xa xôi, toà thành này dù ở biên cảnh nhưng vẫn là một toà trọng thành, tiểu thương lui tới nối liền không dứt, phồn hoa rực rỡ, trấn Sa Lâm không thể sánh nổi.

Trên đường phố, người qua người lại như dệt cửi. Đầu tiên, Cao Bằng dẫn mười người tới một nơi giống như cửa hàng, hỏi ông chủ có mua thi thể quái vật không.

Bán hết mấy cái xác quái vật dọc đường thuận tay giết được với giá thấp, Cao Bằng có được ít tiền, sau đó dẫn mười người tới dịch trạm, thuê một phòng nghỉ chân.

Đồng tiền của Minh Ngọc quốc có màu bạc, nhưng lại không phải bạc, mà là một loại kim loại Cao Bằng chưa từng biết đến. Thứ kim loại này cực kỳ nhẹ, sờ vào thấy thô ráp, không ít đồng ở mép có một chút lỗ hổng to bằng hạt cát.

Chia số tiền vừa kiếm được cho mười người, Cao Bằng nói:

- Vừa rồi tôi có tìm ông chủ, thuê phòng trong năm ngày. Trong năm ngày này, mọi người tự do hành động, chú ý an toàn, đừng để lộ bản thân.

Chờ mọi người đi rồi, Cao Bằng ngồi ở trong phòng, thu A Ngốc lại, sau đó triệu hồi ra Bách Biến Long Nghĩ, để nó đổi thuộc tính sang hợp thể của Bạch Cực Trú Quang Nghĩ và Nặc Không Long Nghĩ.

Két….

Cánh cửa gỗ bị đẩy ra, nhưng ở cửa lại trống không.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 673: Một Ngụm

Sau khi rời khỏi, đầu tiên Trạch Hải vào trong một cửa hàng rồi lượn quanh hai vòng, sau đó mua một tấm địa đồ ở trong cửa hàng.

Trạch Hải lật nhanh xem qua bản đồ, sau đó đem nó cất kỹ, quay người lẫn vào đám đông.

Trên đường phố, người người đi lại như thoi đưa.

Một người Ngự Sử bờ vai dường như đụng vào cái gì đó, quay đầu lại thì thấy bên cạnh trống không.

- Bán Hồng Hoa Hổ đây, Hồng Hoa Hổ cấp Lĩnh Chủ, trên đỉnh đầu có ba nhúm lông đỏ như máu, đây là một con Hồng Hoa Hổ chính cống!

- Thanh Nguyên Quả, Thanh Nguyên Quả, nguyên liệu nấu ăn cực phẩm cho quái vật Thổ thuộc tính, đến đây xem một chút đi.

Hòa vào bên trong âm thanh buôn bán, Trạch Hải cẩn trọng đi qua cửa thành, đỉnh đầu hắn đội chiếc mũ rộng vành không biết mua được lúc nào, trang phục trên người cũng đổi một bộ khác.

Quay đầu lại nhìn về phía Vẫn Tinh thành ở sau lưng bằng ánh mắt phức tạp, sau đó sải bước đi về phương bắc.

Cao Bằng một mực đi theo phía sau hắn.

Đi được một ngày, khoảng cách với Vẫn Tinh thành đã rất xa.

Đi ở phía trước, Trạch Hải dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía Cao Bằng đang đứng.

Ở cái hướng kia, Cao Bằng trong trạng thái ẩn thân lẳng lặng đứng ở chỗ cũ.

Vị trí con mắt lóe lên hai mảnh sáng ngời, con mắt cơ trí trong suốt, phía trên lưu chuyển bạch quang.

Ở bên ngoài cách xa mười dặm, mọi cử động của Trạch Hải bị Cao Bằng thấy rất rõ ràng.

Chính mình đã bị bại lộ.

Đúng thời điểm Trạch Hải quay đầu lại, trong lòng Cao Bằng yên lặng nghĩ đến. Nhưng chắc hẳn không phải bị Trạch Hải phát hiện, mà là vị tồn tại ẩn nấp ở bên trong cơ thể Trạch Hải phát hiện.

Bởi vì ánh mắt Trạch Hải trống rỗng, tuy rằng nhìn về phía mình, thế nhưng khoảng cách giữa cả hai là núi non trùng điệp. Nếu như Trạch Hải thật sự trông thấy chính mình, ánh mắt hẳn phải có tiêu cự. Thế nhưng hiện tại ánh mắt Trạch Hải lại hoàn toàn trống rỗng, chắc chắn đã được tồn tại trong cơ thể nói cho biết vị trí mình ở.

- Xuất hiện đi, ngươi đã đi theo ta suốt cả chặng đường. . . Cao Bằng.

Trạch Hải chậm rãi mở miệng nói.

- Không nghĩ tới ngươi còn đi theo cùng, tại sao ngươi lại theo kịp được, còn sống lẽ nào không tốt sao?

Trạch Hải hít sâu thở dài một hơi,

- Kỳ thật ta còn rất thưởng thức ngươi, bởi vì ta và ngươi không giống nhau, bản thân ngươi thiên tài dựa vào chính mình nỗ lực đi đến một bước này.

Đưa tay phải ra, hư không vặn vẹo, một đầu quái vật huyết hồng khổng lồ giống như một tòa núi nhỏ rơi xuống đất.

Ầm ầm ——

Bụi mù tràn ngập.

Thân hình Huyết Tích khổng lồ ngửa mặt gào thét, bên ngoài thân thể Ôn Dịch Cự Vương Huyết Tích lưu chuyển lượng lớn chất lỏng như máu, huyết quang nồng đậm xông thẳng lên mười dặm trời cao.

Trạch Hải bước ra một bước hòa vào một thể với Ôn Dịch Cự Vương Huyết Tích, gần như ngay vào lúc đó, Ôn Dịch Cự Vương Huyết Tích điên cuồng rít gào, lân phiến bên ngoài thân thể vỡ tung, con mắt toát ra đại lượng ánh sáng màu đỏ.

Khí tức cuồng bạo phô thiên cái địa.

Rắc rắc, rắc rắc.

Huyết dịch lưu chuyển, xương cốt đâm thủng làn da, hàm răng dài ra.

Bộ dáng Ôn Dịch Cự Vương Huyết Tích trở nên dữ tợn đáng sợ, khí tức bên trong cơ thể cũng càng biến thái.

- Triệt để hòa làm một thể với ta đi! ! !

Một tiếng rống giận vang lên, khí tức Ôn Dịch Cự Vương Huyết Tích trở nên cuồng bạo.

Trong chớp mắt đột phá bình chướng Thánh cấp và Chuẩn Thần, huyết lãng ngập trời, trong ánh mắt tràn ngập thần sắc điên cuồng.

Lúc này, vẻ bề ngoài của Ôn Dịch Cự Vương Huyết Tích triệt để thay đổi.

Hoàn toàn biến thành một đầu cự thú tiền sử dữ tợn, dưới sự điên cuồng đến cực điểm, ánh mắt vẫn giữ lại một tia thần trí thanh tỉnh.

- Ôn dịch Huyết Hải!

Há miệng phun ra một biển huyết vụ, một mảng lớn huyết hải chìm nổi, huyết vụ nồng đậm thôn phệ hết thảy. Cây cối, tảng đá, quái vật, tất cả đồ vật có thể bị thôn phệ đều bị phân giải hòa tan, hóa thành huyết vụ.

- Tốc chiến tốc thắng!

Ôn Dịch Cự Vương Huyết Tích biết loại trạng thái này của mình tiếp tục không được bao lâu, hơn nữa dễ dàng dẫn tới vị tồn tại của Minh Ngọc quốc chú ý đến.

Lập tức hạ quyết tâm trong một phút đồng hồ giải quyết xong Cao Bằng.

- Ngự Thú của ngươi vừa vặn đột phá Chuẩn Thần vào một tháng trước, nhưng vừa mới vào Chuẩn Thần mà thôi. Giết ngươi, không cần dùng đến một phút đồng hồ!

- Đại Hải.

Cao Bằng nhìn thấy Ôn Dịch Cự Vương Huyết Tích đột phá Chuẩn Thần, bỏ qua ý nghĩ triệu hoán A Ban. Xem ra chỉ có thể triệu hoán Bàn Đại Hải.

Lạch cạch.

Một đầu cá mè hoa đập cái đuôi rơi trên mặt đất.

Bàn Đại Hải vừa mở to mắt đã nhìn thấy một con Ôn Dịch Cự Vương Huyết Tích khổng lồ được bao bọc trong biển máu xông lại. Cái miệng khổng lồ đen ngòm phảng phất động sâu không đáy,

răng nhọn cao thấp không đều lóe ra hàn quang. Khoảng cách vô cùng gần, nó thậm chí có thể ngửi được mùi hôi chua trong không khí.

Khóe miệng Bàn Đại Hải co giật, hai lỗ mũi nhỏ hít thở có chút khó khăn, phun ra hai luồng hơi thở.

Muốn ăn ta?

- Ngao hống! ! !

Cuồng phong càn quét khắp nơi, sơn phong bị đè sập, sắc trời tối sầm lại. Trong thoáng chốc một đầu ma thú thí thần thời hoang cổ bước ra từ trong thiên địa rít gào hiển lộ chân thân, Mỗi một lân phiến thâm trầm đều lớn như phòng ốc.

- Răng rắc.

Ôn Dịch Cự Vương Huyết Tích biến mất ở chỗ cũ.

Huyết Hải không thấy.

Ôn dịch cũng biến mất.

Chỉ để lại một mảnh chiến trường hỗn độn, còn có vài tòa sơn phong bị đè sập ở gần đó. Mặt đất xung quanh trụi lủi bị ăn mòn đến sạch sẽ, biểu thị nơi này vừa mới bạo phát một trận chiến đấu thảm thiết.

Bàn Đại Hải dài hai mét chậm rãi đứng ở chỗ cũ, trong miệng đang nhai nuốt gì đó tựa như đang nhai củ cải.

- Hắt xì.

Bàn Đại Hải hắt xì hơi một cái.

Trong miệng phun ra một cục máu màu xanh đỏ giống như nội tạng.

Cục máu vẫn còn đang không ngừng nhúc nhích, bên trong bao vây một cái xương ngón tay màu trắng bóng.

Vật này vừa tiếp xúc đến không khí, trong nháy mắt muốn bỏ chạy. Bàn Đại Hải sớm có chuẩn bị lấy Vô Tận Luân Hồi Mê Cung ra, tựa như cái túi lưới bao bọc thứ này lại.

- Ta chính là thần, ta có thể cho ngươi vô tận lực lượng, ta có thể khiến cho ngươi trở thành ngự sử mạnh nhất ——

- Dài dòng.

Bàn Đại Hải khép Vô Tận Luân Hồi Mê Cung lại.

Hừ! Chỉ cần mình ta là thần linh chuyển thế bên cạnh Cao Bằng là đủ!

Đáy mắt Bàn Đại Hải lóe ra vẻ thô bạo, xem ra muốn tìm một cơ hội giết chết gia hỏa này.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân của Cao Bằng,

- Giải quyết chiến đấu xong rồi à?

Cao Bằng cười ha hả nói.

- Đương nhiên, có ta xuất mã, nó lập tức bị ta thôn phệ.

Bàn Đại Hải mặt không đổi sắc nói.

- Trên người gia hỏa này chắc hẳn là có ngón tay gãy của Ôn Dịch Chi Thần, cẩn thận không mất.

Cao Bằng dặn dò.

Bàn Đại Hải hỏi,

- Ngươi làm sao biết được trên người nó có ngón tay gãy của

Ôn Dịch Chi Thần?

Bàn Đại Hải cũng không xấu hổ, trầm ổn gật đầu:

- Ngón tay gãy kia đã bị ta phong ấn lại. Đúng rồi, lần sau nếu ngươi để ta đối phó loại người này thì nhớ nói sớm cho ta một tiếng. Ôn Dịch Chi Thần này mặc dù chỉ là một phần, nhưng bên trong cơ thể vẫn có một bộ phận thần lực, ta vừa rồi còn dính cảm lạnh.

Hắt xì!

Tiếng nói hạ xuống, Bàn Đại Hải lại hắt cái xì hơi.

- Ngươi bị lây nhiễm? Không bị sao chứ, có muốn trị liệu một chút hay không.

Cao Bằng lo lắng nói.

- Vấn đề nhỏ thôi.

Bàn Đại Hải tùy tiện phất phất vây cá.

Ngay sau đó thần sắc thay đổi, dò xét cảnh vật chung quanh,

- Nơi này là Cửu Thiên Thập Địa? Làm thế nào ngươi có thể chạy tới nơi này, cẩn thận một chút, nước ở nơi này rất sâu.

- So sánh với vị diện hải thì bên nào sâu hơn?

Cao Bằng trêu chọc hỏi.

- Nhất định là vị diện hải!

Bàn Đại Hải hừ một tiếng.

- Ngươi đừng nhìn ta như vậy. Không phải ta mèo khen mèo dài đuôi, những gì các ngươi biết đến chỉ là một phần rất nhỏ của

vị diện hải, đến ngay cả ta cũng không biết vị diện hải đến cùng lớn đến bao nhiêu. Những trận chiến giữa các Thần Hệ trước đây căn bản không có lan ra toàn bộ vị diện hải.

Nhưng cái ta nói là bao gồm cả vị diện hải ẩn nấp ở chỗ sâu bên trong Hỗn Độn. Còn phần vị diện hải tiếp xúc với Cửu Thiên Thập Địa hiện giờ xa xa không cách nào so sánh với Cửu Thiên Thập Địa. Khối khu vực vị diện hải trước kia của chúng ta đã từng bạo phát qua một trận chiến tranh với Cửu Thiên Thập Địa, sau đó vị diện hải thua rất thảm hại. Cái mảnh thế giới này có rất nhiều tồn tại cường đại.

Dịch: ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 674: Bảo Tàng

Nửa giờ sau khi Cao Bằng rời khỏi nơi này, một đạo bạch quang cắt ngang không trung, lơ lửng trên đỉnh đầu quan sát mảnh chiến trường hỗn độn này.

- Nơi đây vừa mới phát sinh chiến đấu giữa hai vị Chuẩn Thần.

Thanh Bạch Thần Điểu trầm giọng nói.

- Đám người kia. . .

Đông Nam Trấn Phủ Sứ của Minh Ngọc quốc cưỡi trên lưng Thanh Bạch Thần Điểu, vuốt ve chiếc nhẫn bạch ngọc đeo trên tay trái mình thì thào tự nói,

- Coi trời bằng vung! Càng ngày càng kiêu ngạo!

Lúc Minh Ngọc quốc mình còn chưa bạo phát chiến tranh với Khô Vinh quốc, những cường giả tán tu này, kể cả những vị Chuẩn Thần kia nào dám quang minh chính đại không một chút kiêng kị như vậy.

- Người đâu.

Đông Nam Trấn Phủ Sứ nói bằng giọng nghiêm túc:

- Điều động Ngự Sử Hệ Mộc, Hệ Thổ đến đây, khôi phục lại hoàn cảnh khu vực này.

. . .

- Chính là tên này.

Bàn Đại Hải lấy đồ ra khỏi Vô Tận Luân Hồi Mê Cung, chỉ vào một vật thể vẩn đục màu đỏ thẫm bên trong rồi thì thầm nói. Đôi mắt nhỏ thỉnh thoảng chuyển động một cái, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

【 Tên quái vật】: Tàn thân của Ôn Dịch Chi Thần

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Ẩn chứa ý chí và một chút thần lực của Ôn Dịch Chi Thần, có thể tạo thành hiệu quả lây nhiễm nhất định với quái vật dưới Thần linh.

Cao Bằng lại đặc biệt quan tâm đến Bàn Đại Hải, xác nhận Bàn Đại Hải không có bị lây nhiễm thì mới buông lỏng một chút, nhưng cũng không dám để bản thân và những ngự thú khác tùy tiện tiếp xúc với nó.

- Đại nhân tha mạng! Đại nhân, ta chính là thần.

Sau khi tàn thân của Ôn Dịch Chi Thần nhìn thấy Cao Bằng thì không thể chờ đợi được vội nói.

Cao Bằng do dự chốc lát, thú vị nhìn xem ngón tay gãy của Ôn Dịch Chi Thần.

Ôn Dịch Chi Thần hiểu rõ tâm tư những người này, bọn họ luôn ưa thích nịnh bợ lấy lòng các vị thần, cho dù là bán cả mạng thì bọn họ cũng đều cam tâm tình nguyện.

Dù cho có vài người mặt ngoài biểu hiện chẳng thèm ngó ngàng tới, nhưng chỉ cần sau khi biết đến thân phận của nó, lúc không có những người khác ở cạnh liền lập tức thay đổi thái độ, tìm cách lấy lòng nó.

A, nhân loại ~

Cao Bằng che cái mũi, thứ đồ vật này nhìn qua thật xấu.

- Bàn Đại Hải, ngươi ăn đi.

Tàn thân của Ôn Dịch Chi Thần:

- ?

- Đợi một chút, ta có một cái bảo tàng. Chỉ cần ngươi ký kết huyết khế với ta thì sẽ lập tức nói vị trí của bảo tàng kia cho ngươi biết. Đó là toàn bộ bảo vật ta góp nhặt được trong thời gian ta còn là thần linh.

Ôn Dịch Chi Thần nhanh chóng nói với Cao Bằng. Giọng điệu và ánh mắt vừa rồi của tên nhân loại này, không chút nào lòe loẹt hay cố tình làm ra vẻ.

Nó đột nhiên sản sinh hứng thú đối với tên nhân loại này.

- Cao Bằng, ngươi đừng nghe lời nó. Kẻ này chính là Ôn Dịch Chi Thần, hơn nữa còn là tàn thân của thần linh, trong cơ thể còn lưu lại chút ít thần lực. Loại thần lực đó là thứ phiền toái và vô cùng buồn nôn, nếu như ngươi không cẩn thận sẽ bị thần lực ô nhiễm, đến lúc đó sẽ gặp phiền phức lớn.

Bàn Đại Hải âm thầm thông qua huyết khế nói với Cao Bằng.

- Nghe theo lời ta đi, dứt khoát giết nó ngay! Chấm dứt hậu hoạ.

Bàn Đại Hải nói không chút cảm tình. Lúc này, nó cảm giác chính mình là một vị thần không có cảm tình, tâm ngoan thủ lạt.

Cao Bằng tất nhiên hiểu rõ tâm tư của Bàn Đại Hải, trong ánh mắt cũng không có vẻ tức giận, sau đó âm thầm bàn bạc với Bàn Đại Hải,

- Ngươi có biện pháp nào lấy được ký ức về bảo tàng từ trong đầu nó hay không, nếu ngươi có thể lấy ra thì ta sẽ giao nó cho

ngươi xử lý.

Rừng cây rậm rạp che đậy ánh sáng mặt trời, bóng râm che khuất Bàn Đại Hải, hai con mắt nhỏ như hạt đậu nành hiện lên một tia hung quang,

- Có, ngươi bảo A Ngốc phối hợp với ta.

. . .

Trong hư không lơ lửng một đoạn xương ngón tay trong suốt tĩnh lặng, lớp thịt phía trên đều đã bị ăn sạch. Bụng Bàn Đại Hải phồng lên giống như một quả khí cầu, trong miệng thỉnh thoảng la hét:

- Ăn quá no, ăn quá no, ta muốn nghỉ ngơi. Cao Bằng, lúc nào có việc cần thì hãy gọi ta.

Nói xong thân thể nhoáng một cái, chui vào bên trong một giọt nước biến mất không còn tăm tích.

Giọt nước bay bồng bềnh chui vào trong quần áo Cao Bằng rồi biến mất.

- Chủ nhân, ký ức của bản thân nó không quá hoàn chỉnh, rất nhiều ký ức đều là những mảnh vỡ. . . May mà bộ phận ký ức về bảo tàng kia vẫn tồn tại, chắc hẳn muốn dựa vào nó để đông sơn tái khởi.

A Ngốc nói với Cao Bằng.

- Vậy là tốt rồi.

Cao Bằng gật đầu.

- Ôn Dịch Chi Thần là một quái vật cấp bậc Hạ Vị Thần, không có Ngự Sử.

- Lại không có Ngự Sử?

Cao Bằng có chút kinh ngạc về điều này, quả thực không ngờ được.

- Đúng thế, Ôn Dịch Chi Thần là một quái vật tự tu luyện thành thần. Mặc dù nó không có ngự sử, nhưng có rất nhiều nhân loại bị nó chỉ huy. Nó từng thành lập một tôn giáo, cái tôn giáo kia đã từng phát triển đến quy mô rất lớn.

- Hiện tại thế nào?

- Bị ngự sử Thần cấp của Minh Ngọc quốc và Khô Vinh quốc liên thủ hủy diệt, đầu Ôn Dịch Chi Thần này cũng đã vẫn lạc vào lúc đó.

- Lúc ấy hai vị ngự sử Thần Cấp của Minh Ngọc quốc và Khô Vinh quốc đang chém giết lẫn nhau, Ôn Dịch Chi Thần tiến đến gần định đánh lén, nhưng sau đó lại bị hai vị ngự sử Thần cấp này liên thủ giết chết.

Thảm như vậy sao. . .

Cao Bằng có chút đồng tình với gia hỏa này.

Trước khi bị hủy diệt, đầu Ôn Dịch Chi Thần này cũng tích lũy được rất nhiều bảo tàng, trước đó hắn muốn dựa vào bảo tàng này để mê hoặc Cao Bằng.

Nhưng không biết bảo tàng còn lại bao nhiêu. . .

Tan đàn xẻ nghé, thần linh chết đi, bọn người kia còn có thể giãy dụa bao lâu?

Thứ tốt trong nhà sợ đã bị đám người Minh Ngọc quốc và Khô Vinh quốc tranh giành không còn bao nhiêu.

Hai lão già này cũng không tốt đẹp gì.

Cao Bằng nghe A Ngốc ở bên cạnh thuật lại cũng thấy thú vị, thậm chí không nhịn được cười ra tiếng.

Hai tên ngự sử kia đánh nhau là giả, chỉ là muốn dẫn xuất hắn lộ diện mới là thật.

Đầu Ôn Dịch Chi Thần này ngu ngốc mắc lừa, đến chết vẫn làm một con quỷ hồ đồ.

- Lộ trình đến chỗ đó cách nơi này khoảng bao lâu?

A Ngốc ngẫm lại:

- Thời kì Ôn Dịch Chi Thần đỉnh phong thì đại khái chỉ cần ba canh giờ.

A Ngốc nói tiếp:

- Bằng tốc độ nhanh nhất của Long Nghĩ để tính toán, chắc cần đến thời gian một tuần.

Như thế quá lâu, Cao Bằng cảm thấy đáng tiếc. Nếu như gần hơn thì Cao Bằng muốn thừa dịp hai ngày này đi một chuyến sau đó trở về.

Qua năm ngày, trong khách sạn ở Vẫn Tinh thành, chỉ có bảy người xuất hiện trong sân.

- Chắc bọn họ có việc nên chậm trễ.

Bắc Tiểu Mễ do dự nói.

- Vậy đợi bọn họ thêm một đêm.

Cao Bằng không nói gì thêm, trở lại gian phòng của mình đóng cửa lại.

- Nếu như hừng đông ngày mai vẫn chưa về, vậy cũng không

cần đợi thêm nữa.

Giọng nói Cao Bằng vang lên từ sau cánh cửa phòng vừa đóng lại.

Sáu người quay hai mặt nhìn nhau, cuối cùng không ai nói gì.

Sáng sớm hôm sau, trong sân vẫn chỉ là bảy người kia.

Bạch Hải Huyền lắc đầu thở dài, hắn cũng có thể lý giải được ý nghĩ của những người khác.

Một mực ở bên cạnh Cao Bằng tuy rằng an toàn, nhưng theo ý nghĩa nào đó thì thiếu một ít tự do.

Có người lòng dạ cao ngạo, tất nhiên muốn tự mình ra ngoài lang bạt.

- Đi thôi, chúng ta khởi hành đến Nham thành.

Cao Bằng nói ra một cái tên mà bọn họ chưa ai từng nghe qua.

Đương nhiên, không rõ ràng lắm cũng là điều bình thường.

Nham thành nằm ở phía tây của Minh Ngọc quốc, hiện tại bọn họ đang ở vùng biên giới đông nam của Minh Ngọc quốc, hai nơi có khoảng cách rất xa nhau.

Đầu Ôn Dịch Chi Thần kia sáng lập giáo phái ngay tại phụ cận Nham thành.

Cao Bằng tất nhiên sẽ không giải thích nguyên nhân cho bọn hắn, bọn họ cũng thông minh không có hỏi thăm.

. . .

Hoàng Cung của Minh Ngọc quốc, bên trong một tòa cung điện, một vị phu nhân khí chất ung dung đang ôm lấy thiếu nữ,

trong giọng nói tràn đầy vẻ đau lòng và cưng chiều:

- Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi. Con gầy quá, phụ hoàng nhẫn tâm của con cứ nhất định phải để con đi hòa thân, tên thái tử Khô Vinh quốc kia cũng là một đồ quỷ đoản mệnh, may mà con chưa có gả đi.

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 675: Minh Quang Kính

Suốt quãng đường đi Cao Bằng chẳng hề rảnh rỗi, mỗi tối hắn đều cùng A Ngốc soi đuốc bàn luận suốt đêm, giúp A Ngốc luyện hóa ngón tay kia.

Ngón tay trắng tinh như tuyết tản mát ra ánh sáng lạnh như băng.

Dường như việc dung nhập số xương cốt bên ngoài vào cơ thể không hề có ảnh hưởng đến A Ngốc.

Đặc thù cơ thể làm cho nó có thể tùy tiện dung nhập xương cốt khác, sau đó chuyển hóa thành xương cốt của mình, đồng thời hấp thụ hết tinh hoa trong đó.

Đương nhiên đây không phải là ngoại lệ đặc biệt của riêng A Ngốc, trên thực tế có rất nhiều quái vật hệ Cốt đều dùng cách này để nhanh chóng tiến hóa.

Điều này là minh chứng cho sự quan trọng của một bộ thi thể tốt.

Khi còn sống liều lấy cái xuất thân, chết rồi cũng phải liều lấy bộ xương tốt.

Cuối cùng A Ngốc đã miễn cưỡng có thể dung hợp được ngón tay thần linh này. Các bộ vị khác trên cơ thể A Ngốc không thể thừa nhận uy lực của xương ngón tay thần minh, chỉ có năm ngón tay vừa thần hóa mới có thể miễn cưỡng chịu được.

Một tuần sau, cuối cùng Cao Bằng dẫn sáu người đi vào cảnh nội Nham thành.

Còn chưa thấy Nham thành, Cao Bằng đã phát hiện ra khí tức túc sát trong không khí.

Bầu không khí nghiêm túc nặng nề, thi thoảng còn có thể nhìn thấy từng tốp từng tốp binh sĩ tuần tra.

Ở cửa thành, Cao Bằng thấy mười mấy binh sĩ đứng trước cửa thành.

- Ai đó?

- Kiểm tra một chút.

- Đến đây, ngươi, bỏ mũ xuống!

Các binh sĩ đều rất hung hãn.

Có lẽ vì phải phòng thủ trường kỳ nên tính tình của bọn họ đều không tốt lắm.

Thậm chí, còn có vài phần nóng nảy.

Bên trái có một ngự thú giống như một tấm gương trôi nổi lơ lửng.

Đáy của ngự thú có một màn sương màu trắng nâng nó lên.

Mỗi một người khi đi qua tấm gương, nó sẽ hơi lóe lên một chút.

Trên cơ bản, tất cả mọi người đều bình an vô sự đi ra hoặc vào cửa thành.

Dù là vào thành hay ra khỏi thành đều phải đi qua tấm gương này.

Trong đoàn người đang xếp hàng đi ra khỏi thành bên trái có một người nhìn thấy tấm gương này bèn lặng lẽ rời đoàn người,

xoay lưng bỏ đi.

- Dừng lại!

Binh sĩ nấp hai bên chỉ huy ngự thú giết đến. Ngự thú gầm thét xông ra.

Rống!

Ngự thú của người mặc áo choàng còn chưa kịp phản ứng đã bị chế phục.

Người mặc áo choàng cũng bị bắt sống tại chỗ, ngự thú tấm gương chiếu lên người hắn, trên đỉnh đầu hắn có một lớp sương mù màu xanh phiêu phù.

- Đây là dư nghiệt của Đấu Ôn Giáo, mọi người không cần sợ hãi.

Trưởng quan phòng thủ cửa thành bước ra trấn an quần chúng đang chấn kinh.

- Không! Tôi không phải!

Người mặc áo choàng cởi áo ra, đó là một thiếu nữ có mái tóc màu tím xanh, thất kinh hô to:

- Tôi chỉ có ngự thú hệ Độc mà thôi, tôi không phải người của Đấu Ôn Giáo. Thả tôi ra!

- Hừ, phải kiểm tra mới biết có phải dư nghiệt Đấu Ôn Giáo hay không. Nếu cô không phải dư nghiệt của Đấu Ôn Giáo, vì sao vừa nãy phải bỏ chạy khỏi hàng ngũ?

Trưởng quan phòng thủ cửa thành cười lạnh hỏi.

- Tôi phát hiện ra mình bỏ quên đồ, muốn quay lại lấy.

Cô gái đáp.

- Dẫn đi!

Viên trưởng quan không muốn nghe cô ta giải thích thêm gì nữa.

Những người xung quanh đều im lặng xem diễn biến, không một ai đứng ra hô vang chính nghĩa gì đó.

- Đây là ngự thú gì thế? Có vẻ lợi hại thật.

Thanh Khanh sợ hãi than thở.

Cao Bằng nhìn lướt qua tấm kính.

【 Tên quái vật】: Minh Quang Kính

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 62 (Hoàng cấp)

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Hoàn mỹ

【 Thuộc tính quái vật】: Hệ Thần Bí

【 Năng lực quái vật】: Phá giải huyễn tượng lv5, Điều tra ẩn thân lv5, Truy tra khí tức lv4.

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Minh Quang Kính là ngự thú loại Kính, có thể phân biệt khí thức trong biển người mênh mông, còn có thể điều tra tung tích kẻ địch, phá giải huyễn cảnh. Vì năng lực đặc biệt này nên chúng bị săn bắt với số lượng cực lớn, hiện giờ đã tuyệt tích trong tự nhiên. Tính cách của nó nhát gan, nhưng cực kỳ tò mò, thích nhất là cùng soi chơi với các tấm gương khác. Chơi vậy nó sẽ cảm thấy mình vô cùng lớn!

Thật là một cái gương nhỏ thú vị.

Cao Bằng cười ha ha.

Minh Quang Kính chiếu lên Cao Bằng, thuận tiện cũng tra xét giọt nước hắn giấu trong quần áo.

- Ồ?

Dường như Minh Quang Kính nhận ra thứ gì đó.

Lòng hiếu kỳ mãnh liệt khiến nó không nhịn được muốn tìm hiểu ngọn ngành.

Ta xem!

Ta xem!

Ta lại xem!

Ồ, đây là giọt nước gì nhỉ?

Trong giác quan của Minh Quang Kính, giọt nước này càng soi càng lớn, càng lúc càng lớn, cuối cùng biến thành một hải dương mênh mông!

Ùng ục ùng ục.

Dường như nó đang chìm trong biển sâu.

Đen thui, cô độc, biển cả giam cầm nó bên trong.

Chỉ còn tiếng nước chảy bồi hồi bên tai.

Đột nhiên, hải dương dưới chân tỏa ra tám đốm sáng yếu ớt.

Vầng sáng càng ngày càng gần, dần dần, tới gần hơn.

Khi hư ảo xông phá chân thực, dường như có một vực sâu lớn muốn nuốt chửng nó.

Hàm răng dày đặc sâm nghiêm, yết hầu sâu không thấy đáy.

Két!!!

Minh Quang Kính đột nhiên bừng tỉnh.

Như một con mèo nhỏ sợ hãi run lên.

Nó vội quay lưng đi, không dám nhìn thẳng Cao Bằng.

Nếu không phải vì chủ nhân hạ lệnh cho nó phải phòng thủ cửa thành, thì có thể giờ nó đã bỏ chạy rồi.

Trưởng quan đã chú ý đến dị tượng nơi này, Minh Quang Kính chính là ngự thú của hắn.

Hắn bước nhanh tới, thấy Minh Quang Kính có vẻ sợ hãi thì lập tức hiểu rõ, khẳng định nó đã nhìn thấy ngự thú cường hãn gì. Tên này nổi tiếng là nhát gan!

- Đại nhân, mời qua.

Khuôn mặt nãy giờ vẫn đen thui với 99,999% người qua cửa thành lại hiện lên một nụ cười tựa như một đóa hoa.

Điều này khiến cho những người xung quanh chợt nảy ra một suy nghĩ, có lẽ viên trưởng quan này là một người rất nhiệt tình chăng?

- Không sao, tôi còn mấy người bạn nữa, tôi ở đây chờ bọn họ.

Cao Bằng mỉm cười nói.

- Không cần, không cần, nếu đã là bạn của đại nhân ngài, vậy khẳng định không phải là người của Đấu Ôn Giáo!

Viên trưởng quan coi giữ cửa thành vỗ ngực khẳng định.

- Ồ?

Cao Bằng nhướng mày.

- Ha ha, cường giả giống như đại nhân ngài thì cần gì phải gia nhập Đấu Ôn Giáo.

Viên trưởng quan coi cửa thành rất ít khi thấy Minh Quang Kính sợ hãi như vậy, chỉ khi nào thấy loại đại nhân vật như mặt trời ban trưa kia nó mới có thái độ như thế.

- Không cần, anh cũng có chức trách của mình, tôi cũng không muốn làm trái quy định.

Cao Bằng bình tĩnh nói:

- Cứ để các bạn của tôi kiểm tra một lượt đi, kiểm tra xong tôi vào thành cũng được.

- Vâng.

Viên trưởng quan cúi đầu khom lưng, để cho Minh Quang Kính quét qua sáu người còn lại, sau đó cung kính khom người đưa Cao Bằng vào trong thành. Tới khi tránh được nơi phức tạp đông người mới lặng lẽ đưa ra một tấm lệnh bài.

- Đại nhân, đây là lệnh bài thân phận của tôi, gần đây điều tra dư nghiệt Đấu Ôn Giáo rất căng thẳng, có một lệnh bài cũng đỡ đi rất nhiều phiền phức.

Viên trưởng quan cười cười nịnh bợ.

Cao Bằng gật gật đầu, vỗ vỗ bả vai hắn.

- Vậy đa tạ ý tốt của anh.

Cao Bằng đi xa rồi, viên trưởng quan liền nhanh chóng quay lại cửa thành, dặn dò thuộc hạ trông giữ chặt chẽ, sau đó vụng trộm ra khỏi thành, tới một sơn trang nào đó ở ngoại thành.

- Tướng quân, lại có một cường giả từ Thánh cấp trở lên tiến vào Nham thành. Tôi đã đưa lệnh bài cho hắn theo như ngài dặn dò.

- Chết một Ôn Dịch Chi Thần, đám ngưu quỷ xà thần này đều xuất hiện.

Sâu trong đại điện, một người đàn ông khí vũ hiên ngang thân cao chín thước mặc áo giáp đỏ, tay cầm một miếng thịt tươi ném vào trong huyết trì trước mặt.

- Sự tham lam đúng là vĩnh viễn không có điểm dừng.

Người đàn ông thở dài, xoay đầu lại, khuôn mặt đáng lẽ rất tuấn mỹ tựa như bị lột một lớp da, đẫm máu, dữ tợn, đáng sợ.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 676: Bổn Nguyên Trư

Bầu không khí bên trong Nham thành ngược lại rất không tệ, phảng phất không chịu ảnh hưởng nào từ ngoại giới, dân chúng trong nội thành tới lui náo nhiệt.

Hai bên đường, những tiểu thương đứng bán hàng hóa bên một cái xe đẩy bằng gỗ, phía trên bày đặt các loại đồ chơi nhỏ, mấy đứa trẻ cởi chuồng chảy nước mũi chạy đến mua hai xâu kẹo hồ lô, rồi vung vẩy hưng phấn chạy đi xa.

Tuy rằng nghe tên Nham thành giống như một cái thành trì hoang dã khu vực Tây Bộ. Nhưng mà trên thực tế cũng không phải như vậy, những vùng gần Nham thành có bốn mùa như xuân, khí hậu ấm áp ẩm ướt.

Một phương thủy thổ nuôi dưỡng một phương người, thiếu nữ ở Nham thành sống trong khí hậu ấm áp nên khá xinh đẹp.

- Thật trắng.

Tên mập mạp có đầu tóc như gai nhím, cắm đầu đi tới cảm khái không thôi.

- Một vẻ đẹp thật thanh khiết! Bên trong làn da trắng lộ ra sự thanh khiết, đẹp quá.

Giọng nói của tên mập mạp này rất lớn, cũng không sợ bị người khác nghe thấy, cao giọng nói cười. Rất nhiều người đi trên đường đều nghe thấy, nhưng dường như cũng biết hắn, nhanh chóng cúi đầu xuống bước chân vội vàng coi như cái gì cũng không nhìn thấy.

Tên mập mạp mặc quần áo đẹp đẽ quý giá, có mấy người đi theo phía sau dường như là thị vệ.

- Ồ.

Tên đại mập mạp liếc nhìn thấy Thanh Khanh, ánh mắt sáng lên, sau đó ho khan hai tiếng, sửa sang lại mép quần áo vốn đã bằng phẳng một lượt.

- Chào mỹ nhân.

Mập mạp tiến đến gần,

- Tất cả người lớn nhỏ ở Nham thành này ta đều biết rõ hơn ai hết, các ngươi hẳn là ngoại nhân từ bên ngoài đến đây. Có người quen biết ở đây không, nếu như không có người quen thì có muốn đến nhà ta ngồi nghỉ ngơi một chút không?

Lúc mập mạp cười rộ lên, lực tương tác trên mặt vô cùng mạnh.

- Không cần.

Bạch Hải Huyền lạnh lùng nói.

- Chúng ta có chỗ ở, không nhọc nhà ngươi hao tâm tổn trí.

Mấy người khác cũng hiểu vì sao. Bởi vì đoạn thời gian này, Bạch Hải Huyền vẫn luôn có ý tiếp cận Thanh Khanh, tuy rằng Thanh Khanh không nguyện ý đáp lại hắn, nhưng hắn vẫn có ý với Thanh Khanh.

Mập mạp vỗ trán một cái, bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ.

- Thật xấu hổ, nếu như vậy thì ta đã lắm miệng rồi.

Mập mạp lập tức cười ha ha một tiếng, ngửa mặt cười to đi về phía trước.

Mỗi bước đi đều rất có khí phách, phong độ.

Nhìn qua giống như một tên mập mạp tiêu sái.

- Mấy người chờ ở trong khách sạn, nhớ chú ý an toàn. Tôi đi nghỉ ngơi một chút, tạm thời không nên quấy rầy tôi.

Cao Bằng mở miệng nói.

Sau khi nói xong, Cao Bằng liền đi lên cầu thang tiến vào gian phòng của mình, đóng cửa sổ lại.

Cao Bằng nằm ở trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

Ban đêm, bên ngoài khách sạn đã có lệnh cấm đi lại.

Cao Bằng triệu hồi ra Long Nghĩ, sau đó thay đổi thành hình thức ẩn thân rồi đẩy cửa sổ ra, đôi cánh sau lưng rung lên, lặng yên không một tiếng động bay vào trong bầu trời đêm.

Quan sát khung cảnh trước mắt từ trên cao, Nham thành tựa như một con cự thú ngủ say nằm rạp xuống giữa vùng núi rừng.

Long Nghĩ chui vào bên trong tầng mây, im hơi lặng tiếng biến mất.

Bay qua từng tòa núi rừng, cuối cùng lặng yên đáp xuống bên dưới chân một ngọn núi.

Đi thêm một đoạn về hướng đông, phía trước xuất hiện một đám dây leo rủ xuống xuống ngăn trở đường đi. Bước đến xốc đám dây leo lên, hiện ra một cái sơn động sâu kín không biết đi thông tới nơi nào.

Hoán đổi trạng thái, đổi năng lực phi hành của Tứ Oa thành Bạch Cực Trú Quang Đồng của Nhị Oa.

Trong chớp mắt, sơn động đen kịt trở nên rõ ràng sáng ngời

trong mắt Cao Bằng.

Trên vách đá huyệt động ẩm ướt phủ đầy rêu xanh, đỉnh trên cùng rất ẩm ướt, vách đá màu xám trắng bị nước nhuộm dần thành màu nâu đen.

Chỗ sâu bên trong trong huyệt động truyền đến âm thanh giọt nước rơi tí tách.

Huyệt động kéo sâu xuống phía dưới, ở trong trí nhớ của Ôn Dịch Chi Thần, nơi này chính là một con đường bí mật đi thông đến Tàng Bảo Thất của hắn.

Thỏ khôn có ba hang, vị thần này cũng như vậy, chỉ có thể quy cho Ôn Dịch Chi Thần có tính cách quá cẩn thận.

Đi tới một góc khác, phía trước xuất hiện một đầm nước.

Cao Bằng dừng bước lại.

Ở trong tầm mắt Cao Bằng, cả đầm nước này có màu Bích U, mặt nước màu xanh sẫm tĩnh lặng bóng loáng giống như một viên bảo thạch.

Ở trong trí nhớ của Ôn Dịch Chi Thần, dị tộc nhân ở Cửu Thiên Thập Địa bên này rất chú ý một loại đồ vật tên là "Đàm".

Trong quá trình bọn họ bồi dưỡng Ngự Thú thường vô cùng ưa thích tạo ra một tòa linh đàm dành riêng cho Ngự Thú của mình.

Linh đàm được đưa vào các loại linh vật quý hiếm, còn tích lũy nhật nguyệt tinh hoa trong thiên địa theo tháng ngày. Đương nhiên Cao Bằng hoài nghi kỳ thật nó chính là nguyên tố trong không khí.

Linh đàm cũng không giống nhau, căn cứ vào thuộc tính của ngự thú, cách thức bố trí linh đàm cũng không giống nhau.

Nhưng mà cái linh đàm này thực sự có tác dụng xa xỉ, Ngự

Thú ở bên trong linh đàm sẽ có tốc độ phát triển nhanh gấp bội so với ở bên ngoài.

Trước mắt chính là một tòa linh đàm, hơn nữa còn là linh đàm hệ Độc.

Mặt nước cuồn cuộn, một cái đầu tròn trồi lên khỏi mặt nước.

Nước từ đỉnh đầu trụi lủi chảy xuống dưới, lộ ra cái đầu tai to mặt lớn.

Bên trong hai cái lỗ mũi nhỏ tròn nhỏ phun ra sương độc.

Trên đỉnh đầu có hai cái tai nhọn không có cọng lông nào, có điểm giống với tai mèo.

Con quái vật này vừa xuất hiện, bầu không khí lập tức trở nên ngưng trọng lên.

- Ngươi là ai?

Quái vật đầu heo tai mèo nghi hoặc hỏi.

- Ta chính là tín đồ của Ôn Dịch Chi Thần, ngài ấy để cho ta tới lấy đồ vật.

Long Nghĩ mặt không đổi sắc nói.

- Úc úc, ngươi là tín đồ của chủ nhân.

Quái vật đầu heo tai mèo gật đầu.

Đột nhiên lấy khí thể nhanh như chớp hỏi:

- Ta tên là gì?

Long Nghĩ sớm có dự liệu,

- Tiểu Minh.

Quái vật đầu heo tai mèo vui sướng gật gật đầu, phì phò phì phò tiến vào trong ao.

- Trả lời chính xác.

Thu hồi ánh mắt, Long Nghĩ bước qua men theo cạnh bờ linh đàm, đi về hướng sâu trong lòng đất.

【 Tên quái vật】: Bổn Nguyên Trư

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 94 (Chuẩn Thần)

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Độc

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Sử Thi / Phẩm chất Sử Thi

【 Lĩnh vực quái vật 】: Lĩnh vực kịch độc

【 Bộ vị thần hóa 】: Dạ dày

【 Năng lực của quái vật 】: Bạo thực lv8, hoặc tâm kịch độc lv8, da dày cứng cỏi lv8

【 Đặc tính quái vật 】: Tru tâm (Bổn Nguyên Trư là một loại heo vô cùng giảo hoạt, khác hẳn so với heo thông thường. Nó chỉ số thông minh tương đối thấp, nhưng giỏi ở khoản bắt chước, cũng có thể nghe theo mệnh lệnh của người khác.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Sau khi Bổn Nguyên Trư sử dụng năng lực tru tâm, chỉ số thông minh của nó sẽ tạm thời gia tăng.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Sau khi Bổn Nguyên Trư sử dụng năng lực tru tâm, nó lập tức có thể phân biệt được người khác có nói dối hay không. Nếu như người khác lừa gạt nó, nó sẽ lập tức phát động năng lực tru tâm, tạo thành một lần bạo kích mãnh liệt đối với linh hồn địch nhân)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Đây là một loại quái vật có tính cách chất phác, lười nhác, ưa thích canh giữ lâu dài ở một chỗ để ngủ. Bởi vì năng lực đặc thù nên thường bị thần linh bắt tới coi như heo canh cổng.

Đi qua Bổn Nguyên Trư, Cao Bằng rất nhanh đã tiến nhập vào bên trong chỗ sâu của huyệt động.

Đi thật lâu sau, căn cứ vào tốc độ của Long Nghĩ, Cao Bằng cảm thấy khoảng cách này nhất định là vô cùng xa.

Rốt cuộc thì phía trước đã trông thấy một chút ánh sáng.

Mấy đầu quái vật cùng loại với cây nấm treo ngược ở trên vách đá, tản mát ra ánh sáng màu vàng âm u, chiếu sáng khu vực xung quanh. Phía trước có một cánh cổng màu vàng kim đóng chặt, hoàn toàn phong kín huyệt động.

Long Nghĩ đi lên trước, hai tay kéo lấy vòng tròn trên cánh cửa màu vàng kim, dùng sức hướng về sau kéo mạnh một phát.

Ầm ầm, cửa lớn bị kéo mở ra.

Cao Bằng bước nhanh đi vào phía bên trong.

Bên trong được trang trí một cách đặc biệt, thứ xuất hiện đầu tiên ở trong tầm mắt Cao Bằng đó là từng dãy đồ vật giống như bình, miệng mỗi cái bình đều được bịt kín bằng khối sắt.

Ngang dọc chín hàng, tổng cộng tám mươi mốt cái.

- Ồ? Ta ngửi thấy mùi vị thần đồ.

Từ trong ngực nơi cổ áo của Cao Bằng có một giọt nước bay ra, giọt nước trong không khí càng lúc càng biến lớn, Bàn Đại Hải từ bên trong nhảy ra, nghiêm túc đưa mũi ngửi ngửi không khí rồi nói.

Dịch : ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 677: Thần Đồ

Thần đồ.

Đây là một danh từ mới lần đầu Cao Bằng nghe tới.

- Đây là thứ gì thế?

Cao Bằng dò hỏi.

- Thần đồ sao, đương nhiên là đồ tốt rồi.

Bàn Đại Hải liếm liếm đầu lưỡi.

- Hẳn là đồ chơi mà tên Ôn Dịch Chi Thần kia chuẩn bị sẵn cho bản thân mình. Thứ này cũng có tác dụng đối với thần linh chân chính, ngươi nói xem có phải là thứ tốt hay không.

- Đúng rồi,

Bàn Đại Hải đột nhiên nghĩ đến cái gì.

- Ngươi có thể triệu hóa các ngự thú khác của ngươi đi ra. Thứ này là đồ đại bổ, năm đó ta cũng làm qua một nhóm thần đồ, bất quá chỉ có bốn mươi chín cái, không có nhiều như thế này.

- Thứ thần đồ này là cái gì mới được?

- Cứ ăn sẽ biết. Nhưng mà ngươi đừng ăn, ngươi ăn cũng không tiêu hóa được, cái này quá bổ đối với nhân loại.

Cao Bằng vẫn có chút hoài nghi. Một tên gia hỏa tham lam như Bàn Đại Hải, không ngờ còn có thứ tốt mà không muốn độc chiếm một mình?

Đây không giống với tác phong trước sau như một của Bàn Đại Hải.

Triệu hồi ra A Ngốc, còn cả đám Tiểu Hoàng và Tiểu Diễm.

Mở bình ra, Cao Bằng ngó nhìn vào bên trong, chỉ nhìn thấy nước đen như mực.

Nhìn qua tựa như mực nước, sơn đen bôi đen, căn bản không nhìn thấy rõ cái gì bên trong.

Một nhúm tóc giống như rong tảo từ trong bình trồi lên khỏi mặt nước.

Màn nước đen như mực nhuộm nhúm tóc thành màu đen.

Bá ——

Mặt nước run lên, một thân ảnh đứa bé đứng lên khỏi miệng bình.

Cao Bằng bị dọa cho nhảy dựng, còn tưởng rằng là nhân loại.

Mái tóc ướt sũng dính sát ở bên ngoài thân thể, phác họa ra hình dáng con người.

Giống như là một xác ướp bị ngâm trong nước.

Cao Bằng còn tưởng rằng là sinh mệnh còn sống. Nhưng mà tỉ mỉ quan sát trong chốc lát, tên này căn bản không có bất kỳ thuộc tính gì, không phải quái vật, hẳn chỉ là một thứ vật chết.

- Thứ này không phải nhân loại.

Bàn Đại Hải tựa hồ nhìn ra băn khoăn của Cao Bằng, mở miệng nói.

- Nó được luyện chế từ thi thể quái vật còn non.

- Đoạn thời gian này ta cũng hiểu rõ về nhân loại các ngươi, rất nhiều chủng tộc đều đã bị các ngươi ăn thịt đến diệt tộc. Các ngươi không phải rất thích ăn đồ vật sao, nhất là bộ lạc Hoa Hạ các ngươi.

Bàn Đại Hải im lặng, tại sao lúc này Cao Bằng lại bỗng không được tự nhiên.

- Không có ý phản đối, các ngươi cứ ăn đi.

Cao Bằng mở miệng nói. Nếu đã không phải là hài nhi nhân loại thì có ăn cũng không sao.

Tiểu Diễm nhíu mày, dùng cánh che ở phía trên mỏ chim của mình, tỏ vẻ ghét bỏ.

Tiểu Hoàng sờ sờ chiếc đầu trọc của mình,

- Không thích thì không cần ăn.

Tiểu Hoàng cười ngây ngô nói.

- Hừ, ai nói ta không ăn.

Tiểu Diễm ngạo nghễ nói.

Trong ánh mắt chất phác của Tiểu Hoàng lộ ra một tia tinh mang, sau đó lại khôi phục biểu tình ngu ngốc.

Nói xong, Tiểu Diễm liền cúi đầu vào trong miệng bình, há miệng một ngụm nuốt thần đồ vào.

Vừa nuốt vào xong, Tiểu Diễm trợn trừng mắt, đưa mỏ chim hướng lên phía trên điên cuồng phụt ra hỏa diễm.

Ngọn lửa nóng bỏng va vào vách tường, không khí trong sơn động nhanh chóng bị thiêu đốt, đồng thời nhiệt độ cũng dần dần tăng cao.

Tịch Sư dậm nhẹ chân phải, hàn quang lóe lên.

Hỏa diễm trên đỉnh đầu lập tức bị tắt ngúm.

- Thần đồ này chính là dùng quái vật phẩm chất Hoàn Mỹ trở lên tinh luyện mà thành, hơn nữa phải là hài nhi còn nhỏ, cho nên cực kỳ hiếm thấy.

Bàn Đại Hải chậm rãi nói.

- Mỗi một con ngự thú phẩm chất Sử Thi trở lên đều khác biệt với ngự thú phẩm chất Hoàn Mỹ, bọn chúng có được lực lượng càng đặc thù.

Cao Bằng như có điều suy nghĩ, hắn thấp thoáng có thể hiểu là vì sao.

Bởi vì ngự thú phẩm chất Sử Thi đều có được đặc tính quái vật, một đầu quái vật đỉnh cấp có được đặc tính phù hợp có thể đề thăng thật lớn, sức chiến đấu có thể gia tăng gấp mấy lần, mấy chục lần.

Cách nói của Bàn Đại Hải chắc hẳn là nhắc đến đặc tính quái vật, hoặc là nói đến vật chất mang đến đặc tính cho ngự thú?

Ngự thú phẩm chất Sử Thi ngược lại là không khó gặp được, ít nhất Cao Bằng đã gặp được không ít.

Tựa hồ là nhìn ra vẻ khinh thường của Cao Bằng, Bàn Đại Hải lắc đầu,

- Hừ, ngươi lại không có nghĩ đến, những ngự thú phẩm chất Sử Thi này đều là những tinh anh hoặc cao tầng trong các bộ lạc mới có thể sở hữu được. Hơn nữa cái dạng tầng thứ gì sẽ tiếp xúc với dạng tồn tại đó, ngươi bình thường tiếp xúc cũng không phải tồn tại ở các cấp bậc giống nhau.

- Hơn nữa nó yêu cầu chính là con non, chỉ có con non mới có thể bị luyện chế thành thần đồ. Ở trong quá trình đó, thường cách một đoạn thời gian đều phải tăng thêm đại lượng linh vật vào bên trong, trải qua trọn vẹn một trăm năm chế biến cuối cùng mới có thể tinh luyện ra một cỗ thần đồ hợp cách. Hơn nữa thứ thần đồ này cũng rất tà môn, về mặt số lượng nhất định phải phù hợp với loại quy luật nào đó, bằng không nhất định sẽ thất bại.

Số lượng thấp nhất chính là bốn mươi chín bộ, sau đó là tám mươi mốt bộ, phía trên chính là ba trăm sáu mươi lăm bộ, chín trăm chín mươi chín bộ.

Ta từng nghe nói qua số lượng nhiều nhất chính là chín trăm chín mươi chín bộ, cái này chỉ là truyền thuyết, cũng không biết có phải là thật hay không.

Cao Bằng gật đầu, tựa hồ hiểu ra cái gì.

- Trong quá trình này hơi hơi xảy ra một chút sai lầm sẽ thất bại.

Bàn Đại Hải nói,

- Năm đó, sau khi ta luyện chế thành công bộ thần đồ kia, ta nhận được chỗ tốt rất lớn. Ta tấn thăng được lên phẩm chất Vĩnh Hằng chính là nhờ nuốt được bốn mươi chín bộ thần đồ đó.

Ồ?

Điều này cũng vẫn là lần đầu tiên Cao Bằng nghe nói đến.

- Đương nhiên, trước đó ta cũng đã nuốt rất nhiều linh vật, lúc ấy nội tình đã vô cùng thâm hậu.

Bàn Đại Hải vội vàng giải thích, sợ Cao Bằng cho rằng sau khi những ngự thú khác của hắn nuốt hơn bốn mươi chín bộ thần đồ cũng không thể đột phá Vĩnh Hằng phẩm chất thì quay sang trách

nó.

Nghe thấy Bàn Đại Hải nói tới thần đồ lại có tác dụng tốt như vậy, đám Đại Tử cũng không có qua loa nữa, nhanh chóng mở những cái nắp bình ra, một cỗ một cỗ nuốt đi xuống.

Thời gian không quá nửa phút, toàn bộ tám mươi mốt bộ thần đồ bị nuốt hết không còn.

Đến ngay cả Chiêu Tài cũng ôm một bình chứa thần đồ không nhỏ hơn so với nó, trốn ở góc phòng nuốt nghẹn đi xuống.

Nuốt được xuống xong thì trợn mắt lên.

Bụng phình to giống như một trái bí đao vừa rụng.

Bàn Đại Hải chỉ ăn chín bình, sau đó liền dừng lại, liếm liếm bờ môi, hiển nhiên vẫn chưa thỏa mãn.

Nhưng mà nó chỉ đưa mắt nhìn những bộ thần đồ còn lại mà không tranh đoạt với các Ngự Thú khác.

Tuy rằng nếu như nó không nói lời nào, khả năng các Ngự Thú khác căn bản cũng không biết giá trị của thần đồ, nó cũng có thể lặng lẽ độc chiếm toàn bộ, nhưng bọn chúng sớm muộn cũng sẽ biết.

Bàn Đại Hải hiểu được hăng quá hoá dở, không thể một mình độc chiếm toàn bộ tất cả thứ tốt, phải học được cách chia sẻ.

Rốt cuộc đều là thuộc hạ lăn lộn cùng Cao Bằng, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, tướng ăn khó coi sớm muộn sẽ bị cô lập.

Hơn nữa những Ngự Thú này của Cao Bằng đều có phẩm chất không thấp, chỉ cần không chết non về sau tuyệt đối sẽ có thành tựu, ngày sau cũng là một cái trợ lực rất lớn.

Nhìn qua thì hiện tại bản thân mình có sức chiến đấu tối cao,

nhưng mà loại chuyện này ai nói chuẩn được.

Bàn Đại Hải cũng có tiểu tâm tư của riêng mình.

- Khả năng những bảo vật khác không nhiều lắm, loại thần đồ này phi thường hao phí linh vật, cứ cách mỗi một năm cần phải gia tăng thêm đại lượng linh vật vào bên trong mỗi bộ thần đồ. Nơi này có tám mươi mốt bộ thần đồ, ta hoài nghi Ôn Dịch Chi Thần này cơ bản đã dốc hết cả vốn liếng vào thần đồ. Một khắc nhất thời hưởng thụ thần đồ, trăm năm gian khổ nghèo đinh đương.

Bàn Đại Hải thở dài một tiếng, loáng thoáng nghĩ đến một chút kí ức đã từng trải qua.

Sự thật đúng là như vậy, Ôn Dịch Chi Thần đã dốc tất cả nội tình vào trên bộ thần đồ này, thậm chí nguyên nhân chân thật đưa hắn tới họa sát thân cũng có chút quan hệ cùng với thần đồ. . .

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 678: Đột Phá

Phương thức đám ngự thú tiêu hóa thần đồ cũng không giống nhau. Có con dùng cách hỗn độn thôn thảo, ngoác miệng lớn một ngụm nuốt đến nghẹn trắng mắt. Có con thì há miệng cố gắng nhét vào trong miệng, cũng có nhắm mắt ăn tươi nuốt sống.

Còn có con ngồi dưới đất, sờ cái đầu trọc của mình, há miệng cắn xé.

A Ngốc đứng yên tại chỗ, lặng lẽ cúi đầu nhìn đống xương sườn, xương sống trống rỗng trong ngực mình.

Trầm mặc một lát, nó đặt tay phải lên đầu của thần đồ, phun ra một màn sương đen, bao phủ thần đồ.

Trong màn hắc vụ, đường nét khuôn mặt của A Ngốc trở nên mơ hồ, chỉ còn hai đốm sáng màu đỏ yếu ớt chập chờn trong màn sương đen.

Cuối cùng, Cao Bằng lục soát hết phòng bảo tàng một lần nữa. Phòng bảo tàng rất lớn, nhưng bên trong không có bao nhiêu thứ.

Chỉ có một ít đồ chơi linh tinh nho nhỏ chất chồng trong một góc hẻo lánh. Đương nhiên, đồ chơi nhỏ cũng là so với địa vị thân phận của Ôn Dịch Chi Thần, cộng thêm tám mươi mốt cỗ thần đồ, chuyến này kiếm được không tệ.

Khi rời đi, Cao Bằng đóng tất cả cửa lại một cách chỉnh tề, quét dọn tất cả vết tích đám người để lại, tám mươi mốt bình chứa thần đồ cũng được hắn cất vào trong không gian của A Xuẩn. Nghe Bàn Đại Hải nói những cái bình này đều có giá trị không nhỏ, vì bình bình thường không thể chứa được thần đồ.

Đương nhiên, Cao Bằng đem chúng đi cũng vì phòng ngừa người sau thật vất vả mới tìm được đến bảo tàng lại chỉ thấy một đống bình rỗng.

Như vậy không tốt.

Đại hỉ đại bi cùng lúc, dễ bị cao huyết áp.

Cất kỹ cái bình thần đồ cuối cùng, Cao Bằng nhìn lại mật thất còn sạch hơn vừa bị chó liếm, sắc mặt tràn đầy vui mừng.

Một bước cuối cùng, rời đi theo lối vào, nghiêm túc đóng cửa lớn lại.

Hắn quay lại, thu sạch đám ngự thú vào trong không gian ngự thú, chỉ để lại Bàn Đại Hải và Long Nghĩ bên ngoài.

- Khó chịu quá.

Bàn Đại Hải sờ sờ cái bụng tròn vo. Mấy ngày trước ăn tàn thân của Ôn Dịch Chi Thần, vất vả lắm mới tiêu hóa được một chút, vừa rồi nó ăn đến chín bộ thần đồ thì càng khó chịu, lại càng phiền não hạnh phúc hơn.

Men theo đường vào vừa rồi, đám Cao Bằng quay lại chỗ Độc Linh Đàm kia.

Rầm rầm.

Tiếng nước từ mặt đầm vọng ra, Bổn Nguyên Trư trồi cái mặt heo nhìn khá buồn cười ra khỏi đầm nước, ghé vào bên bờ đầm, nhìn chằm chằm Cao Bằng:

- Ngươi muốn đi rồi sao?

- Ừ, ta phải đi rồi. Ta muốn quay về phục mệnh của đại nhân.

Cao Bằng điều khiển cơ thể Long Nghĩ đáp.

- Ta biết đại nhân đã vẫn lạc.

Bổn Nguyên Trư đột nhiên nói.

Cao Bằng dừng bước chân, sau lưng rùng mình, đáy mắt lộ ra một tia đề phòng. Trong hoàn cảnh bí bách thế này, đối phó với một con quái vật cấp Chuẩn Thần cũng không phải hành động sáng suốt.

- Nếu muốn thịt ngươi thì ta đã làm từ nãy rồi.

Bổn Nguyên Trư nhàm chán nói:

- Ngươi là người thứ hai biết tên của ta ngoài đại nhân, chắc hẳn các ngươi cũng có quen biết đại nhân, nếu không sẽ không biết tên ta.

- Trước kia khi chỉ có ta và đại nhân, người vẫn thường bóp bóp tai ta. Ngươi có thể bóp tai ta một chút được không?

Bổn Nguyên Trư chờ mong nhìn Cao Bằng.

Cao Bằng hơi sửng sốt, không ngờ Bổn Nguyên Trư lại đưa ra yêu cầu này.

Bổn Nguyên Trư bơi từ trong ao ra. Đầu heo, tai mèo, thân mãng xà, da bóng loáng màu đen nhánh không có vảy. Con heo này chậm rãi leo đến bên chân Cao Bằng.

Người nó cũng không có chân, cũng không có móng vuốt.

Cao Bằng cúi người, đưa tay phải ra, nhéo nhéo cái tai mèo trụi lủi hơi nhọn nhọn của Bổn Nguyên Trư.

Cảm giác rất dễ chịu, rất đàn hồi, cực kỳ thoải mái.

- Hừ hừ hừ.

Bổn Nguyên Trư thoải mái rên rỉ. Một lúc sau nó dứt khoát ngẩng đầu lên, thân thể hơi co lại, nửa thân sau quấn chặt lấy Cao Bằng.

Cao Bằng ho khan hai tiếng, ngươi quấn lấy ta thế này có hơi quá phận rồi đấy.

- Xuống đi.

Cao Bằng nhắc nhở.

Bổn Nguyên Trư ngoan ngoãn bò xuống.

A, không ngờ con heo này lại nghe lời như thế.

- Bò một vòng?

Bổn Nguyên Trư ngây ngốc nhìn Cao Bằng, vài giây sau, nó xoay xoay tại chỗ mấy vòng.

Nghe lời thế sao!

Nói ra chẳng ai tin được, đây là một con quái vật cấp Chuẩn Thần!

Hắn cảm giác, chẳng khác gì con chó ngốc nhà hàng xóm.

- Lại bóp bóp cho ta thêm lúc nữa đi.

Bổn Nguyên Trư xoay ba vòng xong lại hét lên.

Cao Bằng bóp bóp tai Bổn Nguyên Trư thêm một lát, nó mới hài lòng bò lại Linh Đàm.

- Ta vẫn còn nhớ lời chủ nhân dạy. Ngài nói với ta, không nên tùy tiện tin tưởng người khác, thế giới này có quá nhiều kẻ xấu.

Bổn Nguyên Trư toét miệng cười nói:

- Ngươi bóp tai cho ta, nhất định ngươi là người tốt.

- Ta là người tốt, vậy ngươi có muốn đi theo ta không? Dù sao thì chủ nhân của ngươi cũng không có ở đây.

Đột nhiên Cao Bằng hỏi vậy, nếu có thể bắt cóc được gia hỏa này thì hắn sẽ có một tay chân lớn.

Ai ngờ Bổn Nguyên Trư mới lúc nãy còn khờ khạo vô cùng lại đột nhiên lắc đầu:

- Ta không đi cùng ngươi đâu.

Nói xong, nó đứng dậy rời đi:

- Ngươi quá yếu, ta há mồm một cái là ăn được ngươi rồi.

Cao Bằng:

- …

- Chủ nhân đã nói, bên ngoài quá nguy hiểm, người ăn thịt người, quái vật ăn thịt quái vật. Nếu ta không chờ ở đây, rất có thể vừa ra ngoài ta đã bị ăn sạch sẽ.

Bổn Nguyên Trư nghiêm túc nói:

- Ngươi yếu như vậy, cứ ở lại đây với ta đi. Chỗ này của ta rất an toàn, sơn động của ta rất lớn, ngươi có thể xây một đầm nước ở bên cạnh, chúng ta ở cùng nhau.

Bổn Nguyên Trư hào phóng nói.

Cao Bằng không nhịn được phì cười, vị Chuẩn Thần này có vẻ sợ đủ thứ.

- Ta có thể bảo vệ ngươi. Vậy đi, nếu ta có thể đánh thắng thì ngươi đi theo ta nhé.

- Được, nhưng không cho ngươi tìm người giúp, nhất định phải là ngươi đánh bại ta mới được.

Bổn Nguyên Trư nói.

Dù Cao Bằng tiếc nuối nhưng cũng không có cách nào khác. Hiện giờ hắn đang dùng cơ thể Long Nghĩ, nói cách khác thì nhất định phải để cho Long Nghĩ tự mình đánh bại được Bổn Nguyên Trư mới có thể thu phục con lợn này.

Trước mắt Long Nghĩ không phải đối thủ của nó. Long Nghĩ mới cấp 80, kém ròng rã hai cấp lớn.

Oanh!

Long Nghĩ dẫm xuống một cái, nham thạch dưới chân đột nhiên vỡ ra.

Cao Bằng đột nhiên cảm nhận được huyết dịch và sức mạnh nguyên tố trong cơ thể bắt đầu bạo động. Bọn chúng đang nhảy lên hoan hô, cùng cộng minh với thiên địa.

Đây là….?

- Long Nghĩ sắp đột phá Thánh cấp, là do thần đồ vừa rồi nó ăn.

Bàn Đại Hải nói với Cao Bằng.

Cao Bằng không dám trì hoãn, vội giao lại quyền kiểm soát cơ thể cho Long Nghĩ, để cho nó tìm một nơi vắng vẻ hoàn thành tiến hóa.

Cao Bằng đi xa rồi, Bổn Nguyên Trư mới nổi lên mặt nước, kinh ngạc nhìn lối ra.

Thoáng chốc, ở cửa hang có một cái bóng còng xuống đang đi vào.

Vải đen che khuất khuôn mặt, dưới lớp khăn có thể thấy cái mũi nhọn và tròn, hai bên mũi phơ phất hai chòm râu mượt mà.

- Chủ nhân, người về rồi!

Bổn Nguyên Trư kinh hỉ hô lên, từ trong Linh Đàm lao ra, nhào tới.

Vù…

Một cơn gió thổi tới, cái bóng còng còng biến mất như bọt biển.

Trong huyệt động vẫn tối như mực, chỉ để lại Bổn Nguyên Trư thất vọng mất mát đứng tại chỗ, ngơ ngác mờ mịt.

Thật lâu sau, từ trong huyệt động vang lên tiếng gào như khóc than:

- Chủ nhân….

...

Nơi rừng núi thâm sâu, trong một hẻm núi hiếm vết chân người, nguyên tố trong không khí bạo động. Nguyên tố cuồng bạo hình thành một mảnh khí áp nhiệt độ cao, bao phủ cả ngọn núi.

Thật lâu sau, một tiếng hót bén nhọn vang khắp núi rừng.

Hỏa diễm ngập trời đốt cháy tứ phương, cả ngọn núi đều bị ngọn lửa bao trùm, hoàn toàn hóa thành một tòa Hỏa Diệm Sơn.

Rất rất lâu sau, khí tức trong núi rừng mới lắng lại.

Mấy cái đầu từ dưới đất nhô lên, lặng lẽ quan sát bốn phía.

Cuối cùng đã kết thúc.

Bắt đầu từ nửa đêm, ngọn núi này cứ không ngừng bạo động, chưa từng dừng lại. Lúc thì là lửa, lúc thì là băng, lúc lại là lôi điện, có đôi khi còn xen kẽ một số thuộc tính cổ quái kỳ lạ.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 679: Độc Khôi Sát Tinh Thú

- Bẩm báo tướng quân, mấy dư nghiệt của Đấu Ôn giáo rốt cuộc đã khai ra. Bọn họ nói ra thân phận của giáo chủ Đấu Ôn giáo.

Ngoài đại điện vang lên tiếng bước chân vội vã, một đầu quái vật cao chừng năm mét, toàn thân do chiến giáp màu đỏ ngưng tụ thành chiến giáp hình người bước tới đây, hai tay ôm thành quyền nói với nam tử ở trong phòng.

Chiến giáp màu đỏ cao năm mét khổng lồ, chiếm giữ hơn một nửa độ cao của căn phòng, mặt nạ che khuất, chỉ còn dư lại đôi mắt màu đỏ lóe lên ma quang.

- Giáo chủ Đấu Ôn giáo là ai?

Tiếng thở dốc trong phòng trở nên áp lực, từ phía sau tấm bình phong truyền đến tiếng hỏi trầm ổn.

- Cái này. . .

Ngự thú mặc chiến giáp màu đỏ chần chờ nói.

Tiếng nói trong phòng ngừng lại, không bao lâu, một người thiếu niên tuấn tú quấn chăn chạy vội đi từ cửa hông, nhưng tư thế đi đường có chút khập khiễng.

Từ sau tấm bình phong, một người đàn ông đi ra ngoài. Tóc dài xõa ngang vai, tóc đen rủ xuống trên ngực, cơ ngực khoẻ mạnh lộ ra giữa khe hở của áo choàng. Điểm duy nhất không được hoàn mỹ chính là gương mặt của hắn, dữ tợn giống như ác quỷ, không

có da, trên mặt chỉ có cơ bắp màu đỏ và hàm răng trắng hếu.

- Hiện tại không có người ngoài, nói đi.

Tướng quân đưa mắt nhìn ngự thú mặc chiến giáp màu đỏ, khặc khặc cười:

- Hợp thể với ngự thú làm cái gì, sợ ta ăn ngươi hay sao, dùng bản thể của ngươi nói chuyện với ta.

Ngự thú mặc chiến giáp màu đỏ cứng đờ tại chỗ, một lúc lâu sau mới ho khan một tiếng:

- Tướng quân, ta có thói quen này, như vậy sẽ trông uy mãnh một chút.

- Ha ha ha.

Tướng quân ngửa mặt lên trời cười tà, quan sát người thủ hạ đắc lực của mình một chút. Dường như xem thấu tiểu tâm tư của hắn, nên cũng không nói thêm cái gì nữa.

- Thế giáo chủ Đấu Ôn giáo là ai, tra xét hắn ròng rã suốt hai năm, sau khi bắt được hắn, ta nhất định sẽ không để cho hắn được chết một cách thống khoái.

Tướng quân dữ tợn cười nói.

- Chính là. . . Thành chủ Nham thành Doãn Tương Tề.

- Doãn Tương Tề?

Tướng quân đầu tiên là kinh ngạc, sau đó cười lạnh không dứt,

- Cái đồ ăn cây táo rào cây sung, triều ta đối xử với hắn không tệ, vậy mà còn âm thầm cấu kết với Tà Thần.

- Lập tức chuẩn bị binh lính, phong tỏa Nham thành!

Tướng quân ngạo nghễ nói:

- Hôm nay nhất định phải bắt được tội nhân mang về.

Đại quân trú đóng cách Nham thành không xa bắt đầu di chuyển, bụi mù cuồn cuộn, tinh kỳ đầy trời.

Đại quân tiến lui có thứ tự, chiến lực duy nhất trong quân đội chính là những ngự thú với chủng loại khác nhau. Nhưng vào lúc này tất cả ngự thú đều không phát ra một chút tạp âm, tất cả đều nghiêm túc nhìn về phía trước.

Nham thành bị phong tỏa, chỉ cho vào không cho phép ra.

Trên không trung có một đầu thiểm điện ma ảnh màu tím chiếm giữ bầu trời. Đây là một đầu quái vật hệ Nguyên tố hiếm thấy, toàn thân do tia chớp cấu thành, tia chớp dạng ngón tay giống như cành cây khô, năm ngón tay mở ra, tia chớp ầm ầm đâm thủng hư không, bao trùm toàn bộ Nham thành.

Một số người đang ăn ở tầng một của khách điếm bị kinh động bởi tiếng sấm sét bên ngoài, ngó nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời bị lưới lôi điện màu tím bao trùm.

Mấy con chim nhỏ không cẩn thận đâm trúng vào trên lôi võng, trong chớp mắt bị bốc hơi.

Sáu người thay đổi sắc mặt, Bạch Hải Huyền đưa mắt dò xét khắp nơi, dùng ngón tay viết chữ bằng nước ở trên mặt bàn—— Chúng ta bại lộ?

Cao Bằng yên lặng lắc đầu, ho khan một tiếng:

- Cứ ăn cơm tiếp đi.

- Tội nhân Doãn Tương Tề cấu kết Tà Thần, âm thầm ngăn cản cuộc thanh trừ Đấu Ôn giáo, tội đáng chết!

Một tiếng rống như sấm nổ quanh quẩn trong thiên địa.

Trên không trung xuất hiện một ngón tay phủ đầy lân phiến màu đỏ như máu giáng xuống, đâm về phía phủ Thành Chủ.

Chỉ là dư âm cũng khiến cho những tòa nhà gần phủ Thành Chủ ầm ầm tan vỡ, tựa như một lớp giấy bị đè ép. Một vòng sáng màu đỏ nhạt ngưng tụ bên ngoài ngón tay, giống như sóng xung kích lúc Hằng tinh nổ tung.

Sáu người cũng có một chút kinh hoảng, nhưng trông thấy Cao Bằng ngồi ở một bên bình tĩnh ăn cơm thì đáy lòng lại an ổn không ít, ít nhất còn có tôn Đại Phật này ở đây.

Coi như thật sự có nguy hiểm cũng có vị đại năng này xuất thủ.

Tuy vẻ ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng Cao Bằng không ngừng hỏi thăm Bàn Đại Hải,

- Đại Hải, ngươi cảm giác được khí tức của cái tên trên đỉnh đầu kia chứ. Ngươi có thể đánh thắng được hay không, trong chốc lát có thể mang chúng ta chạy ra được không?

- Yên tâm yên tâm, ta là Chuẩn Thần có đến ba kiện thần khí! Chuẩn Thần không phải là đối thủ của ta.

Bàn Đại Hải trấn an Cao Bằng.

Lúc này Cao Bằng mới yên lòng lại, híp mắt dò xét sáu người kia. Khi thấy được sự kinh hoảng không thể che dấu trên khuôn mặt bọn họ, thì khinh miệt cười một tiếng,

Vẫn không đủ ổn trọng!

Cao Bằng ưỡn thẳng sống lưng, thần sắc lạnh nhạt nhấp vào một ngụm rượu.

- Đều là Chuẩn Thần, ngươi dùng một ngón tay ra vẻ gì chứ, xem thường ai đó!

Từ bên trong phủ thành chủ vang lên tiếng gào thét.

Khói độc đầy trời đột nhiên hóa thành một phiến hộ thuẫn bảo vệ phủ Thành Chủ, một mảnh u quang lập loè giữa hư không.

Phốc phốc.

Ngón tay bị chặt đứt, máu tươi cuồng phun như bão táp.

Ở một gian phòng bên trong phủ Thành phủ, một lão nhân râu tóc bạc trắng nhìn lên không trung, ở bên cạnh hắn có đứng một ngự thú thân thể thon dài, cùng loại với bọ ngựa, sau lưng mọc lên một đôi cánh cùng loại với cánh dơi. Chi trước như liêm đao thon dài, nếu so với của bọ ngựa thì tráng kiện hơn nhiều, phần đỉnh có một cặp móc ngược thu vào phía trong. Tùy ý để tựa ở bên chân, mắt kép gắt gao nhìn chằm chằm về phía bầu trời trên đỉnh đầu.

- Minh Nhi cũng đã theo mật đạo ra khỏi thành. Lão bằng hữu, hôm nay ngươi hãy ở lại nơi này đại sát tứ phương đi.

- Tuân mệnh, thưa chủ nhân.

Lão nhân đưa mắt ra hiệu với ngự thú của mình, sau đó tay trái vẫy một cái, hư không bên cạnh vặn vẹo, hiện ra một con ngự thú khác. Đây là một đầu ngự thú lớn cỡ bàn tay tương tự như con muỗi, lão nhân bước sang phía bên trái một bước, hòa làm một thể với con ngự thú loại muỗi này, sau đó lặng lẽ chạy trốn. . .

Nhìn qua bóng lưng chủ nhân rời đi, Độc Khôi Sát Tinh Thú thu hồi ánh mắt.

Năm đó khi nó vẫn còn nhỏ đã được chủ nhân ôm trở về nhà, lúc đó nó vẫn chỉ là một con non ngây thơ, chủ nhân cũng chỉ là một thiếu niên mười tám tuổi đầy nhiệt huyết. Một năm kia chủ

nhân rất hăng hái ôm lấy nó, tràn ngập lòng tin với nó, phảng phất toàn bộ thế giới đều bị hắn giẫm ở dưới lòng bàn chân, lớn tiếng nói: Bọn họ sẽ trở thành Ngự Sử và Ngự thú cường đại nhất trên thế giới.

Chủ nhân. . . Độc khôi chỉ sợ không thể thực hiện nguyện vọng giúp ngài.

Ngón tay bị cắt đứt rơi xuống cạnh phủ Thành Chủ, đập vỡ vụn một tòa phòng ốc.

Phòng ốc bị đè sập, hóa thành một phiến phế tích.

Trong phế tích tuôn ra đại lượng huyết quang, trong chớp mắt phủ Thành Chủ hóa thành một mảnh huyết hà.

Một người tôi tớ trốn tránh trong phòng sợ hãi nhìn qua máu tươi từ bên ngoài cửa sổ liên tục không ngừng rót vào trong phòng, sau đó phảng phất có được sinh mệnh nhanh chóng bơi về phía hắn.

Trong phủ Thành chủ, tôi tớ và ngự thú đều không ở bên cạnh nhau, Ngự thú của bọn họ đều bị quản chế đặc biệt tại nơi khác. Lúc này Ngự Thú của hắn ở cách vô cùng xa, chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy máu tươi bám vào làn da rồi chui vào trong thân thể mình.

Kêu rên một tiếng té ngã trên đất, thất khiếu chảy máu, không biết là máu của bản thân hắn hay là máu do đoạn ngón tay hòa tan hóa thành, máu tươi cuộn trào hòa làm một thể.

Độc Khôi Sát Tinh Thú ngửa mặt rít gào, âm thanh nó phát ra tựa như hai khối thủy tinh ma sát kịch liệt, thanh âm vô cùng chói tai.

Oanh ——

- Độc Tinh Thiên Đột Vạn Phần Trảm!

Đao cung màu xanh sẫm bộc phát ra vô số tàn ảnh tựa như ảo mộng.

Hóa thành một luồng ảo ảnh xông lên bầu trời!

Đao cung đầy trời xé rách lôi võng. Bay lên tầng mây, chém giết cùng một chỗ với đại tướng quân trong tầng mây.

Trong lúc nhất thời, tình hình thay đổi bất ngờ.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 680: Ngự Thú... Hệ Thời Gian

- Nếu như người khác là giáo chủ Đấu Ôn giáo thì ta có thể hiểu được, nhưng mà hết lần này tới lần khác tại sao lại là ngươi! Triều đình đối đãi với ngươi không tệ, vì sao ngươi phải phản bội triều đình!

Trên bầu trời, một đầu Cự long màu đỏ chiếm giữ trên không. Đỉnh đầu có hai sừng, sau lưng mọc hai cánh, cánh thịt màu đỏ thu lại, dưới chân có một đám mây màu đỏ như máu, long trảo co lại ở dưới bụng.

Long mọc cánh, gọi là Phi long, cũng có thể gọi là Ứng Long.

Huyết Hải Ứng Long, đại hung thú!

Độc Khôi Sát Tinh Thú yên lặng quan sát Huyết Long, cười lạnh nói:

- Liên quan gì đến ngươi. Không an phận quản lí quân đội của mình cho tốt, lại tới nơi này tìm chết, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của ngươi.

Nói xong, hai cánh sau lưng Độc Khôi Sát Tinh Thú run lên, cặp đao tách ra một luồng u quang. Lĩnh vực cũng không phóng thích, chỉ là ngưng tụ ở bên ngoài thân thể.

Lĩnh vực kịch độc hóa thành một lớp áo giáp màu xanh lá cây bao trùm bên ngoài thân thể, trừ hai tay thì các bộ vị khác đều bị bao trùm toàn bộ.

Giết!

Huyết Hải Ứng Long phẫn nộ trợn mắt, đuôi rồng sau lưng như trụ trời đập tới, trùng trùng điệp điệp đánh về phía trước.

Hư không rung động không dứt, tầng tầng lớp lớp bóng ảnh rơi xuống.

Cho dù là một ngọn núi ở phía trước cũng sẽ bị cái quất đuôi này đánh nổ.

Hai cánh sau lưng Độc Khôi Sát Tinh Thú trầm xuống, nó đang bồng bềnh ở trong hư không bỗng nhiên di chuyển về phía dưới giãn cách tới hơn mười thước, khó khăn tránh khỏi cú quất đuôi này.

Hiểm lại càng hiểm, ở trong hư không xẹt qua một đường cong ưu mỹ.

Đáy mắt Độc Khôi Sát Tinh Thú phát ra một tia lệ quang, hai cánh sau lưng đột nhiên chấn động lôi kéo ra tàn ảnh thật dài phóng tới Huyết Hải Ứng Long.

Huyết Hải Ứng Long nâng đầu rồng lên, trong đôi mắt bắn ra đại lượng hồng quang.

Hồng quang lộng lẫy, hai huyết tuyến bắn ra ngoài.

Thân thể Độc Khôi Sát Tinh Thú run lên, khó khăn tránh thoát khỏi huyết tuyến. Nhưng ai ngờ được Huyết Hải Ứng Long đột nhiên chuyển hướng, huyết tuyến cũng giống như hai thanh trường kiếm hướng đâm xuống phía dưới.

Trong chớp mắt đôi cánh bị huyết tuyến xé rách!

- Ngao!

Độc Khôi Sát Tinh Thú kêu thảm một tiếng, nhưng cũng vọt tới trước người Huyết Hải Ứng Long, phần bụng đột nhiên phình to,

một ngụm khí độc phun ra ngoài.

Trực tiếp thổi vào mặt Huyết Hải Ứng Long.

Đáy lòng Huyết Hải Ứng Long khiếp sợ không thôi. Tuy rằng nó ngậm miệng ngậm mũi không hô hấp, thế nhưng toàn bộ độc khí trong hư không từ bên ngoài lân giáp chui vào bên trong đầu của nó.

Trước mắt Huyết Hải Ứng Long lập tức xuất hiện rất nhiều ảo ảnh, mắt nổ đom đóm, phảng phất bị người khác đập cho một côn vào đầu.

Trong mắt tất cả đều là quang điểm lộng lẫy, cái gì cũng không nhìn thấy. Cả hai lỗ tai cũng đều là thanh âm vù vù, tuy rằng có thể nghe thấy âm thanh, nhưng mà dường như những âm thanh này phảng phất cách nó cực xa, giống như âm thanh nghe thấy trong mộng.

Sáu giác quan mặc dù không có hoàn toàn biến mất, nhưng so với hoàn toàn biến mất cũng không khác lắm.

Đáy lòng đại tướng quân phát điên lên. Tên gia hỏa này nhìn qua tựa như một tên thích khách liều mạng, dùng hết sức bất ngờ tiến đến bên cạnh mình, hắn còn tưởng rằng sẽ có một trận long tranh hổ đấu cận thân chém giết, nào biết xông lên lại chính là một ngụm độc phun ra!

Cho dù có thân kinh bách chiến thì lần này cũng bị gài bẫy đến ngẩn ngơ.

Trong mắt Độc Khôi Sát Tinh Thú lóe ra hung quang, ngay tại lúc này.

Song đao giơ lên cao. Tuy rằng trước khi nó đột phá Chuẩn Thần thì am hiểu nhất không phải cận thân chém giết, nhưng mà sau khi tấn cấp Chuẩn Thần nó lựa chọn thần hóa bộ vị chính là

hai chi trước giống như song đao. Cho nên trình độ sắc bén của cặp song đao này tuyệt đối có thể chặt đứt đầu của Ứng Long.

Đao quang lóe lên, đầu rồng đứt lìa. Máu tươi phun ra như thác nước từ phần cổ rồng bị chém đứt.

Thác máu ào ào đổ xuống trong thành. Một chút Ngự Thú không kịp tránh né bị rơi trúng cơ thể, trực tiếp bị máu tươi hòa tan đến sạch sẽ.

- Bị giết?

Lôi Hầu của bộ lạc Ngạc Lôi bị giật mình bất ngờ, còn tưởng rằng sẽ chém giết thật lâu, kết quả trong nháy mắt đã quyết định ra thắng bại.

- Không có chết.

Cao Bằng ngẩng đầu nhìn về hướng ngoài cửa sổ. Tuy rằng Huyết Hải Ứng Long bị chém đứt đầu, trạng thái cũng biến thành trọng thương, nhưng mà cũng không dễ chết đi.

Sau một đao chém trọng thương Huyết Hải Ứng Long, Độc Khôi Sát Tinh Thú quyết định hoặc là không làm, hoặc đã làm thì dứt khoát cho xong. Phóng tới Huyết Hải Ứng Long đang bị chém đứt đầu, định nhổ cỏ tận gốc.

- Làm càn.

Trên không trung đột nhiên hiện lên một tia chớp nhanh đến cực hạn.

Phía cuối chân trời, một ngôi sao băng màu bạch kim nhanh chóng bay đến gần.

- Thời Chi Ky Xu.

Ánh mắt mọi người ở đây hoa lên. Sau một khắc, một cỗ khí

tức sắc bén như đâm kim, làm cho làn da bên ngoài đau nhức.

Phanh! ! ! !

Mười mấy giây đi qua, chỉ còn lại một đạo tàn ảnh tia chớp màu bạch kim thật dài lưu lại trên bầu trời.

Mọi người quay đầu, Độc Khôi Sát Tinh Thú bị một chiếc trường mâu màu bạch kim đính vào trên tường thành, đầu lâu bị trường mâu xuyên thủng, phần đuôi trường mâu vẫn còn run nhè nhẹ.

Huyết dịch màu xanh từ miệng vết thương chảy ra từng giọt, từng giọt rơi xuống chân tường thành, ăn mòn mặt đất tạo thành một đống hố to.

Một loạt diễn biến bất ngờ khiến người xem hoa mắt.

Một khắc trước đó Huyết Hải Ứng Long bị chém đầu, sau một khắc Độc Khôi Sát Tinh Thú đã lập tức bị một mâu đính vào trên tường thành.

Một đạo tàn ảnh màu bạch kim xuất hiện ở phía trên bầu trời Nham thành, đây là một đầu cự thú có thể trạng khôi ngô, sau lưng mọc ra hai cánh thô to trầm trọng, thân thể khôi ngô vụng về, giống như một cự nhân đá hoa cương, nhưng mà làn da lại là màu trắng tựa như do bạch ngọc chế thành.

Gặp quỷ. . . Tại sao đột nhiên hao phí nhiều thời gian chi lực như vậy.

Minh Ngọc Thiên Tôn Thú thở hổn hển.

Thời Chi Ky Xu yêu cầu tiêu hao lượng lớn thời gian chi lực, nhưng mà nó chưa bao giờ tiêu hao lớn đến như vậy.

Loại cảm giác này. . . . Chỉ khi sử dụng chiêu thức này bên

cạnh phụ thân mới gặp qua.

Thời Chi Ky Xu kỳ thật có nguyên lý vô cùng đơn giản, có thể trong chớp mắt đóng băng tất cả thời gian trong một khu vực rộng lớn lấy bản thân làm trung tâm.

Ở bên trong lĩnh vực đóng băng thời gian, nó có thể tự do hành động, hơn nữa tất cả mọi hành động và phá hư xảy ra trong lúc này cũng sẽ phản hồi lại đầy đủ trong thiên địa sau khi Thời Chi Ky Xu kết thúc.

Thế nhưng tương ứng với đó thì một chiêu này cũng sẽ tiêu hao lượng lớn thời gian chi lực!

Hơn nữa nếu ở trong phạm vi đóng băng thời gian có pháp tắc cấp cao, năng lượng cấp cao tồn tại càng nhiều, vậy sẽ càng tiêu hao nhiều thời gian chi lực.

Cũng giống như một người đi lại trong không khí và đi lại bên trong nước, thậm chí bước đi ở trên nền xi-măng hoặc trên con đường trải đầy viên đá, việc tiêu hao khí lực cần thiết cũng hoàn toàn khác nhau.

Đi lại trong không khí tất nhiên là thoải mái nhất, đây là hiệu quả có được khi thi triển Thời Chi Ky Xu với những tồn tại có đẳng cấp áp chế nghiền ép, hoàn toàn chính là cha đánh con nhỏ.

Nhưng nếu như bước đi ở trong con đường đầy viên đá . . . Chỉ sợ trực tiếp sẽ bị những viên đá ngăn cản ở chỗ cũ không thể động đậy.

Con Độc Khôi Sát Tinh Thú này tuy rằng lợi hại, nhưng mà cũng không đạt tới trình độ để bản thân mình phải cố sức như vậy.

Trừ khi ở phiến khu vực này có che dấu tồn tại khác kinh khủng hơn!

Minh Ngọc Thiên Tôn Thú nắm chặt nắm đấm, cảnh giác nhìn quanh khắp nơi. Cánh tay phải duỗi ra, một phát bắt được trường mâu màu bạch kim, thi thể Độc Khôi Sát Tinh Thú trong chớp mắt chia năm xẻ bảy.

- Phiền toái, đây là Ngự thú hệ Thời Gian, hơn nữa vũ khí gia hỏa này nắm trong tay cũng là một kiện thần khí.

Bàn Đại Hải ngưng trọng nói với Cao Bằng.

- Biết rồi.

Cao Bằng âm thầm trả lời.

Hắn đã nhìn thấy thuộc tính của trường mâu màu bạch kim kia, đây là một kiện thần khí hệ Kim, có được 6.7% Kim pháp tắc.

- Hơn nữa chắc hẳn nó đã phát giác được sự tồn tại của chúng ta.

Bàn Đại Hải nói ra một tin tức không tốt,

- Vừa rồi chắc hẳn nó đã thi triển năng lực thời gian. Ngươi có thể không biết, hơn chín thành năng lực thời gian cũng sẽ chịu ảnh hưởng từ tồn tại xung quanh, trên người ta có ba kiện thần khí, hơn nữa ta cũng là Chuẩn Thần, khả năng lúc này trong lòng nó cũng rất buồn bực đấy. . . .

Dịch: ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 681: Minh Ngọc Thiên Tôn Thú

- Nói cách khác, năng lực thời gian sẽ chịu ảnh hưởng của những tồn tại cường đại xung quanh, bọn họ tựa như một cái từ trường mạnh sao?

Cao Bằng nghĩ tới điều gì.

- Từ trường, thứ gì?

Bàn Đại Hải chưa nghe nói qua về từ trường, nhưng thứ Cao Bằng nói đại khái chính là ý tứ kia.

- Đúng, không khác lắm đâu.

Như vậy. . . Cao Bằng như có điều suy nghĩ. Ngự thú hệ thời gian này chẳng phải là lấn yếu sợ mạnh? !

Đối mặt với tồn tại yếu hơn so với nó, nó chính là ba ba. Nhưng đối mặt tồn tại mạnh hơn nó, nó liền suy sụp.

Ngọc Triều Sinh dò xét bốn phía, cuối cùng đưa tầm mắt vào tòa thành trì dưới chân.

Tên cường giả kia không chủ động đi ra thì hắn cũng không có cách nào.

Hiện tại cũng không biết là bạn là địch, có thể là dư nghiệt của Đấu Ôn giáo, cũng có thể là vì bảo tàng của Đấu Ôn giáo.

Càng nghĩ, cũng không có nhiều khả năng ở trong núi rừng xung quanh, rất có thể đang ẩn náu ở bên trong Nham thành.

Vừa nghĩ đến đây, lúc này Ngọc Triều Sinh cũng đã khôi phục rất nhiều tinh lực, liền mặc niệm trong lòng:

- Thời Chi Ky Xu.

Phạm vi bao phủ, Nham thành.

Ngọc Triều Sinh hướng về phía trước thuấn di một bước, người không biết còn tưởng rằng nó có thuộc tính Không Gian.

Quả nhiên là trong thành. . .

Nhưng nếu hiện tại không xuất thủ, đó chính là không còn gì tốt hơn. Dù sao nơi này còn có một tên gia hỏa trọng thương, Ngọc Triều Sinh liếc mắt nhìn Huyết Hải Ứng Long bị chém đầu, duy trì phòng bị đưa đầu lâu và thân thể của Huyết Hải Ứng Long đặt chung một chỗ, rất nhanh đầu lâu và thân thể kết nối với nhau.

Ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ lầu một khách sạn, Cao Bằng ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy Minh Ngọc Thiên Tôn Thú phiêu phù ở trên bầu trời.

Bay cao như vậy cũng không sợ lạnh?!

Cao Bằng cúi đầu cho mình gắp cho mình mấy cọng rau, ăn đến say sưa ngon lành.

【 Tên quái vật 】: Minh Ngọc Thiên Tôn Thú

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 97 (Chuẩn thần)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Truyền Thuyết / Phẩm chất Truyền Thuyết

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thời gian

【 Lĩnh vực quái vật 】: Thời gian vĩnh cố lĩnh vực

【 Bộ vị thần hóa 】: Tứ chi, thân thể

【 Năng lực quái vật 】: Thân thể thời gian Lv10, thần lực trời sinh Lv8, kháng tính toàn nguyên tố Lv7, thao túng trọng lực Lv8

【 Đặc tính quái vật 】: Thạch tính cánh tay (Cánh tay thần hóa để nó có được lực lượng vô kiên bất tồi, đây là một cánh tay phải thần kỳ.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Đẳng cấp sức mạnh tay phải +1

Hiệu quả ② bị động hiệu quả: Lực bộc phát của tay phải gia tăng.

Hiệu quả ③ hiệu quả chủ động: Cánh tay phải thần hóa có thể bộc phát ra lực sát thương khủng bố, cũng có được lực phòng ngự cực mạnh. Sau khi phát động hiệu quả chủ động, lực phòng ngự của cánh tay phải sẽ gia tăng trên phạm vi lớn.)

Thao túng trọng lực (Một thiên phú đặc thù thuộc về Thiên Tôn Thú nhất tộc, có thể thao túng trọng lực tự nhiên.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Minh Ngọc Thiên Tôn Thú có thể tự do thao túng trọng lực, hơn nữa áp đặt trọng lực cho đối tượng tùy ý.

Nhắc nhở: Minh Ngọc Thiên Tôn Thú có được năng lực thao túng trọng lực, năng lực này mạnh hay yếu có quan hệ với đẳng cấp của Minh Ngọc Thiên Tôn Thú, đẳng cấp trước mắt lv8.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Một tảng đá đặc thù, trải qua nhật nguyệt tinh hoa chiếu xạ và dấu vết thời gian dài dằng dặc lưu lại ở trên người chúng, bọn chúng cũng có thể mượn dùng lực lượng thời gian. Ở trong mắt một số tồn tại, bọn chúng là người phát ngôn của vĩ lực thời gian. Bọn chúng có được lực lượng cường hãn, có được sinh mệnh dài đằng đẵng.

【 Lộ tuyến tấn cấp phẩm chất Thần Thoại 】: 1. Huyết mạch tiến hóa (Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú), 2. Hắc ám tiến hóa (Đại Phần Thiên Ma thú)

Tên này năng lực rất mạnh, không chỉ phẩm chất cao, hơn nữa còn có thần khí.

Nếu như mình một người thì cũng thôi đi, nhưng ở bên cạnh còn có 6 cái vướng víu. Cao Bằng hạ quyết tâm, tuyệt đối không ra mặt.

Vừa nghĩ đến đây, Cao Bằng trực tiếp thu Bàn Đại Hải đang tiềm ẩn ở cổ áo của chính mình vào ngự thú không gian.

Ngọc Triều Sinh tìm một hồi sau đó thăm dò sử dụng năng lực của mình, lúc này loại cảm giác đi ở trong vùng đầm lầy đã biến mất.

Thở dài một hơi. Mặc dù không thể xác định tên kia là rời khỏi hay chỉ là thu hồi ngự thú lại, nhưng chí ít nhìn qua không có ác ý. . . Đi.

Vào đêm, trong quân doanh ngoài thành, mấy người chạy trốn từ mật đạo của phủ thành chủ bị bắt sống.

Tiếp qua hai ngày, quân đội đóng quân ngoài Nham thành rút đi.

Phế tích phủ thành chủ cũng bị rất nhiều người ngầm lục soát không biết bao nhiêu lần.

Trong đêm, Nham thành có chút ồn ào náo động.

Trên đường phố người đi lại vội vàng.

Dấu vết lưu lại sau cuộc đại chiến trước đó khiến tòa thành thị này phủ đầy vết thương, phòng ốc và con đường sụp đổ giống như

từng vết sẹo di lưu ở bên trong tòa thành thị này.

Đau đớn, thương tâm, là âm thanh của Nham thành hiện tại.

- Ô ô ô ~

- Đương, đương.

Phố lớn ngõ nhỏ bên trên, tất cả đều là đội ngũ khóc tang.

Có mấy người và ngự thú đầu đội khăn trắng, giơ cao lá cờ màu trắng, sau lưng nâng một thứ cùng loại với quan tài. Đi đầu tiên là từng người thổi sáo tấu tang.

Bi thương, thanh âm gào thét bén nhọn vang vọng trong bầu trời đêm.

Trên bầu trời, từng mảnh từng mảnh giấy tròn đủ mọi màu sắc như bông tuyết từ không trung rơi xuống.

Mặc dù đây là dị giới, nhưng ở một số tập tục vẫn tương tự như ở trái đất.

Cao Bằng lẳng lặng đứng ở cửa sổ lầu hai quan sát tất cả. Không biết vì sao, hắn cảm giác không khí có chút lạnh.

Ngẩng đầu nhìn trời, rõ ràng còn là ngày tháng sáu, coi như vào ban đêm cũng không nên lạnh như vậy.

Tại ngã tư phố, trong đội ngũ có mấy thân ảnh lảo đảo bị đẩy ra.

Hai mắt Cao Bằng ngưng tụ, đột nhiên nhìn chòng chọc vào những người ôm bả vai quỳ ở phía trước.

Tóc đen mắt nâu, xanh xao vàng vọt.

Dị tộc nhân dù có gầy yếu cũng không phải là màu vàng, chỉ

hiện lên màu nâu xanh giống như người chết, trên mặt nhăn nheo, tựa như một đám cương thi già.

- Chuẩn bị tế tự Minh Vương.

Có người lớn tiếng nói.

- Tế tự bắt đầu!

- Bắt đầu!

Sắc mặt Cao Bằng biến hóa, nhưng cũng không tùy tiện xuất thủ.

Nơi này tại sao lại có người trái đất, chẳng lẽ bọn họ đã bại lộ?

Không đúng! Nếu như bại lộ thì cũng không truyền đến nơi này nhanh như thế, ở Nham thành bên này hắn không thu đến một chút tin tức. Hơn nữa nhìn hình dáng của những người này, có vẻ không cảm thấy sửng sốt với sự tồn tại của người trái đất, tựa hồ đã tập mãi thành quen.

Đương đương đương.

Tiếng chuông gõ vang.

Đội ngũ khóc tang đều tập hợp ở đầu phố.

Từng chiếc quan tài đặt ở bên trên đầu phố, mỗi một nhà đều đẩy ra hai ba người sống bị trói chặt dùng để tế tự đặt ở trung tâm giao lộ.

Cao Bằng tiếp tục quan sát tình thế phát triển.

Đương, đương ~

Tiếng chuông gõ vang.

Quan tài run nhè nhẹ, rất nhanh lại im ắng.

Qua hồi lâu, rốt cuộc khôi phục an tĩnh.

Trên đất bằng, gió bắt đầu thổi.

Ở đầu phố, một đoàn hắc quang âm u hiện lên giữa hư không, phảng phất một đoàn sương đen nồng đậm.

Mũi Cao Bằng giật giật. Hắn ngửi thấy một mùi vị rữa nát, hôi thối, tanh tưởi.

Mùi vị này hết sức quen thuộc, hắn đã từng ngửi thấy ở nơi nào đó.

m thầm suy tư một lát, ngón tay gõ lên cửa sổ của Cao Bằng đột nhiên dừng lại.

Là khí tức bên trong Minh giới thập địa!

Cự thủ của một thi thể rữa nát, phảng phất bị ngâm nở xuyên qua sương đen, nhắm thẳng vào trung tâm ngã tư đường.

Phanh! ! !

Cự thủ chụp hụt.

Mười mấy người bị vây ở trung tâm giao lộ đã biến mất.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 682: Minh Vương

Cự thủ khổng lồ bắt hụt, vỗ vào trên mặt đất. Từng khối nham thạch bất quy tắc nhô lên, mặt đất rạn nứt lan rộng.

Năm ngón tay có chút run rẩy,

Phốc phốc! Từ mu bàn tay nứt ra một cái khe hở, phía trên hiện ra một con mắt đen kịt.

Vì sao đồ ăn của ta bị biến mất?

Mọi người vây xem xung quanh vô cùng hoảng sợ,

- Tế phẩm đâu rồi?

- Không tốt, không thấy tế phẩm đâu.

- Đại nhân bớt giận.

Bên sân, mọi người dồn dập cầu nguyện mong tồn tại phía sau màn sương đen tha thứ.

Cự thủ khổng lồ quét bừa trên mặt đất một cái, mặt đất gồ ghề bị một chưởng san bằng, chỉ còn lại từng cái khe nứt bóng loáng bằng phẳng hiện lên trên mặt đất.

Hai ngón tay tạo thành móc câu, phóng về phía đám người bên cạnh.

Một người thanh niên mặt trắng không râu, bên tai có chút xanh nằm rạp trên mặt đất, híp mắt dò xét bốn phía.

Đột nhiên chỉ thấy hai ngón tay to lớn giống như cây cột chộp

tới, sau đó tròng mắt muốn nứt ra.

- Đừng bắt cha ta!

- Tù Cừu! ! !

Con mắt ——

Trong đội ngũ tiễn đưa, một con ngự thú có đỉnh sừng cong giống như đại thụ che trời, từ trong lỗ mũi phụt ra hai luồng khói trắng,

Hơi nước hội tụ thành đại đao, thủy đao bán trong suốt ầm ầm chém xuống, hai ngón tay trực tiếp bị chặt đứt.

Thân ảnh bị kẹp trên ngón tay cũng theo hai ngón tay rơi xuống mặt đất.

Đau nhức vì bị chém mất hai ngón tay, cự thủ khổng lồ nổi giận, điên cuồng múa loạn ở trong hư không, ba ngón tay chụp đến vách tường làm nó vỡ thành mảnh nhỏ.

- Phương Viêm, ngươi làm cái gì vậy!

Trưởng lão trong tộc cực kỳ hoảng sợ,

- Ngươi có biết ngươi đã gây ra đại họa rồi không?

Thiếu niên tên là Phương Viêm lấy đôi tay chống đất mặt, lảo đảo đứng lên, bởi vì quỳ lâu mà đôi chân có chút tê dại.

- Loại mặt hàng phế vật này cũng có thể dọa các người thành cái dạng này sao?

Phương Viêm cười nhạo nói,

- Ta thấy các ngươi chính là quỳ lâu, thật nực cười khi cứ nghĩ bản thân mình tài trí hơn người.

Cao Bằng không nhịn được giơ ngón tay cái lên, có chút nóng nảy.

Ở phía sau lưng Cao Bằng, mười mấy người đang đứng run lẩy bẩy, bọn họ đứng thành một đội, vụng trộm dò xét bóng lưng Cao Bằng. Chính vị ân nhân này đã cứu bọn họ đưa tới đây.

Có điều bọn hắn không biết vận mệnh chờ đợi mình sắp tới là cái gì.

Cao Bằng quay đầu lại liếc mắt nhìn những người này, hỏi:

- Các ngươi tới từ chỗ nào?

Mấy người kia tựa hồ không ngờ rằng Cao Bằng lại đặt một câu hỏi như vậy, chần chờ rất lâu sau đó hai mặt nhìn nhau, một người nhỏ giọng nói:

- Khởi bẩm đại nhân, ta đến từ bộ lạc Hỏa Thang.

- Ngươi nói bậy bạ gì đó!

Bên cạnh, một người nhanh chóng kéo kéo cánh tay người kia.

Giọng điệu tràn đầy lo lắng. Những dị tộc nhân này vô cùng gian xảo, ai biết đây có phải âm mưu của bọn chúng hay không.

Lừa gạt bọn họ nói ra địa điểm của bộ lạc, sau đó thừa cơ một mẻ hốt gọn tất cả bọn họ.

Trước đây cũng không phải là chưa từng có xảy ra loại sự tình này.

Hỏa Thang bộ lạc. . . Cao Bằng trầm tư, hắn có thể khẳng định, trong số các thượng cổ bộ lạc tuyệt đối không có bốn chữ Hỏa Thang bộ lạc này.

Nếu như hắn không có lừa gạt mình, những thành viên của

Hỏa Thang bộ lạc không phải là người của bên phía chúng ta.

Bọn họ cũng là dân bản xứ của Cửu Thiên Thập Địa.

Có cùng tổ tiên với thượng cổ bộ lạc và cư dân trái đất.

Nhìn hoàn cảnh những người này, có vẻ cuộc sống sinh hoạt của bọn họ cũng không được tốt lắm.

Chỉ sợ ngay đến năng lực tự do hành động cũng không có. . .

Ở trong loại thế giới khắc nghiệt này, không có lực lượng sẽ nửa bước khó đi, đến đầu đường cũng không chạy ra được.

Bên kia, Ngự thú Tù Cừu của Phương Viêm không ngừng đánh bại cái đại thủ kia. Đại thủ nhìn qua hung mãnh, nhưng đối mặt với công kích của Tù Cừu thì liên tục bị bại lui.

Rất nhanh đại thủ liền co rụt trở về.

- Oa ~

Tiếng khóc của hài nhi truyền ra từ phía sau màn sương mù đen, màn sương mù đen đột nhiên mở rộng phạm vi bao phủ.

Bên trong sương mù xuất hiện tia chớp xen lẫn.

Mọi người xung quanh nhao nhao quỳ xuống, khẩn cầu xin Minh Vương bớt giận.

- Phương Viêm, ngươi đã làm cho chúng ta quá thất vọng, hôm nay xuất hiện chỉ là con trai của Minh Vương đại nhân, còn không phải chân chính Minh Vương đại nhân. Hiện tại thì tốt rồi, Minh Vương đại nhân đã tức giận, ngươi lấy cái gì để cầu xin ngài bớt giận đây, ngươi đang hại chết những người khác!

Tộc lão sau khi trông thấy Minh Vương xuất hiện chỉ trong chớp mắt biểu hiện ra lực lượng cường đại, cao giọng quát mắng

Phương Viêm.

Từ bên trong màn sương mù màu đen, một cánh cửa đỏ thẫm cực lớn chậm rãi hiển hiện, trên cánh cửa có hai con mắt khổng lồ. Con mắt xoay tròn nhìn xuống phía dưới, bên trên con mắt che kín tơ máu toát ra vẻ âm ngoan, nham hiểm.

- Các ngươi dĩ nhiên dám làm tổn thương con trai độc nhất của đại nhân, ngươi chờ chết đi!

Nói xong, cánh cửa cực lớn mở ra, từ trong cái khe đen kịt phụt ra đại lượng sương mù đen, màn sương mù đen che khuất mặt trời, gió đen gào thét.

Cả tòa Nham thành cũng phảng phất đưa thân vào một vùng Diêm La Địa Ngục.

Một đại thủ khổng lồ từ bên trong cánh cửa duỗi ra. Đại thủ rất lớn, phía trên phủ lấy tay áo màu đỏ, bên trên tay áo thêu hình ác quỷ, tu la, quỷ binh, phán quan, năm ngón tay xanh trắng, móng tay đen xì như mực.

Cao Bằng nghi hoặc, tại sao khí tức Minh Vương có thể yếu ớt như vậy? Chỉ là một đầu quỷ vật Thánh cấp.

Hắn còn tưởng rằng ít nhất cũng là một tôn thần linh, ai biết trên người gia hỏa này tỏa ra khí tức cũng chỉ là Thánh cấp đỉnh phong.

Nhưng khi nhìn qua những người khác trong nội thành một lượt, khí tức đều yếu hơn, ngay cả Thánh cấp cũng không có, càng là một đám gà mờ yếu ớt.

Đại thủ thò ra từ bên trong cánh cửa, đầu tiên là cảnh giác tiến hành tra xét ở chung quanh một phen, không có phát hiện ra đối thủ đáng gờm mới thả lỏng cảnh giác.

- Ầm ầm!

Lĩnh vực từ trên bàn tay phát tán, từ ngã tư đường lan tỏa ra biến khu vực này hóa thành một phiến địa ngục nhân gian.

Tất cả phòng ốc, nồi lớn đều biến mất, chỉ còn lại một vùng đồng bằng cỏ hoang um tùm, bốn phía lẻ loi trơ trọi vài gốc Quỷ Thủ thụ sinh trưởng ở chỗ cũ.

- Ta chính là Địa Phủ Minh Vương của Nham Thành, các ngươi mạo phạm Thần sứ, cần phải ——

Giọng nói bỗng nhiên im bặt.

Hoàn cảnh bị phá vỡ, ở bên trong cánh cửa màu đỏ thẫm khổng lồ xuất hiện tiếng kêu thảm thiết.

- Ta sai rồi, tha mạng, a. . .

Tiếng kêu thảm thiết rất quen thuộc.

Dường như chính là giọng nói của vị Minh Vương kia.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết hành động như thế nào cho phải.

Qua rất lâu, cánh cửa khổng lồ tan vỡ.

Một bóng dáng trôi nổi ở trong hư không chạy trốn vào bầu trời, biến mất ở phía cuối chân trời, chỉ để lại một cánh cửa cực lớn tan vỡ hỗn độn.

Cao Bằng hít sâu một hơi, quay người bước ra khỏi phòng:

- Đi thôi, chúng ta rời khỏi thành.

Bạch Hải Huyền đi tới, hắn mang đến một số quần áo mới và mũ rộng vành che đầu phân phát cho mọi người, Cao Bằng nói:

- Nếu muốn ra khỏi thành thì đi cùng với tôi.

Nửa giờ sau, một nhóm người toàn bộ rời khỏi Nham thành.

Đứng ở trên sườn núi, thổi gió mát, nhìn qua dãy núi đen kịt uốn lượn phía xa.

Có người hốc mắt đỏ lên,

- Cảm ơn ngài.

- Cảm ơn.

- Cảm ơn đại lão.

Toàn bộ đều quỳ xuống, mặc kệ có phải là thật tâm hay không, ít nhất giờ khắc này bọn họ đều biểu đạt thiện ý của mình.

- Các ngươi dự định tiếp theo sẽ như thế nào, không có Ngự Thú, thân phận cũng có vấn đề, cho dù người trong thành không truy đuổi các ngươi, các ngươi cũng không chạy ra khỏi được cánh rừng rậm này.

Cao Bằng lãnh đạm nói, tuy rằng rất chói tai, nhưng cũng là sự thật.

Bọn họ nhìn về phía Cao Bằng, tuy rằng bọn họ không thông minh, nhưng cũng không ngốc.

Cao Bằng đã nói như thế, vậy thì khẳng định đã có biện pháp.

- Mang ta đi đến bộ lạc của các ngươi.

Cao Bằng biểu hiện uy nghiêm đáng sợ cười nói.

- Ta sẽ bảo vệ các ngươi.

Đám người bạo động.

Cao Bằng thấy bọn họ không có động tĩnh, gật gật đầu,

- Nếu như ta muốn giết các ngươi thì đã sớm giết, ta không có ác ý đối với bộ lạc các ngươi.

- Dẫn ngài ấy đi đi.

Đột nhiên có người mở miệng nói.

Những người khác dao động, quay đầu nhìn về phía người mở miệng này.

Đây là một vị lão nhân có mái tóc hoa râm, làn da ngăm đen.

Tuy rằng tuổi đã già, nhưng tinh thần sáng láng.

Dường như hắn rất có thân phận địa vị.

Sau khi hắn mở miệng thì những người khác đều không lên tiếng nữa.

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 683: Vây Giết

Rắc rắc, rắc rắc.

Từ phía xa xa truyền đến tiếng lá khô bị đạp trúng.

Một đầu khô lâu thân hình cao lớn khôi ngô bước tới, trường bào màu xanh lá cây bao trùm thân thể, Minh Hỏa lập lòe sâu kín.

- Chủ nhân, may mắn không làm nhục sứ mệnh.

A Ngốc quỳ một chân trên đất, tay phải để ở trước ngực.

- Ừ, làm khá lắm.

Cao Bằng gật đầu.

Về phần kết cục của đầu quỷ vật Thánh cấp kia Cao Bằng cũng không có hỏi. Nhưng nếu như A Ngốc hoàn hảo không tổn hao gì xuất hiện ở nơi này, nghĩ đến có lẽ cũng đã bị A Ngốc triệt để hấp thu, dùng để tăng cường lĩnh vực.

Ngự Thú mang đến lực áp bách cường đại khiến cho những người này thoáng cái ồn ào xao động. Hiện tại bọn họ tay không tấc sắt, lại càng không có Ngự Thú bên người, đối mặt với quái vật và Ngự Thú khác tự nhiên có chút khiếp đảm.

Nhìn thấy Cao Bằng quét mắt tới, vị lão nhân này lập tức xoay người định chuẩn bị quỳ xuống, Cao Bằng đem hắn nâng dậy,

- Lão nhân gia không cần làm như vậy.

- Ài, ta tin tưởng ngài là một người tốt, đối với chúng ta không có ác ý. Lê bộ lạc chúng ta từ trước đến nay có ân báo ân có thù

báo thù, tự nhiên sẽ không làm chuyện lấy oán trả ơn.

Lão nhân cảm khái nói.

Cao Bằng lấy bức địa đồ ra. Đây là địa đồ bao quát toàn bộ cửu thiên, đương nhiên cũng chỉ mang tính đại khái mà thôi, phần lớn miêu tả một bộ phận khu vực, sơ sài khái quát về Bắc Địa, Nam Hoang, và một số phế tích.

Đáng nhắc tới chính là trên bức địa đồ này, Minh Ngọc quốc chiếm giữ tới hẳn một phần năm địa bàn, bên cạnh Khô Vinh quốc chiếm giữ một phần sáu địa bàn, tại trên địa đồ Minh Ngọc quốc chính là trung tâm toàn bộ thế giới.

Đối với một số người chưa từng đi ra nước ngoài hoặc là chỉ xuất hành sang các quốc gia láng giềng, thì bức địa đồ này gần như bao hàm toàn bộ thế giới.

Lão nhân đưa con mắt đục ngầu nhìn quét qua địa đồ trong chốc lát, sau đó dùng ngón tay to như củ cà rốt chỉ vào một phương hướng.

- Đại khái chính là bên này.

Ban đêm khi đám người Cao Bằng đang ngủ, trong cánh rừng cây bên cạnh, mặt đất bị quét qua sạch sẽ, cành khô mảnh lá trên mặt đất bị quét dọn vào một bên. Những người này ngồi xổm một chỗ nhỏ giọng thương nghị về cái gì đó, thanh âm vô cùng nhỏ, thậm chí có thời điểm không nói lời nào, dứt khoát dùng ngón tay viết chữ trên mặt đất.

Trên cành cây phía đỉnh đầu, Long Nghĩ ẩn thân yên lặng đứng chỗ cao cúi đầu quan sát, nhìn thấy rõ ràng chữ viết của bọn họ.

. . .

- Chủ nhân, đây chính là tất cả nội dung cuộc nói chuyện của

bọn họ.

Long Nghĩ ngồi xổm một bên, giọng nói vang lên trong đáy lòng Cao Bằng.

Cao Bằng tựa lưng ở trên cành cây, híp mắt nhìn về phía xa giống như đang ngẩn người, trên thực tế cũng đang yên lặng lắng nghe Long Nghĩ thuật lại mỗi một câu.

Những người kia viết chữ có chút giống với loại giáp cốt văn, trong đó cũng pha lẫn một bộ phận ngôn ngữ văn tự của dị tộc. Cao Bằng cũng từng đọc lướt qua giáp cốt văn, đối với ngôn ngữ dị tộc cũng tinh thông, liền lờ mờ đoán được đại khái phía dưới, có thể nghe hiểu được bọn họ đàm luận cái gì.

Trong mấy hôm nay, ban ngày Cao Bằng mang theo bọn hắn đi đường, ban đêm liền dừng lại nghỉ ngơi.

Tuy rằng mấy người Cao Bằng không cần ngủ nghỉ, nhưng mà những người bình thường kia vẫn cần phải nghỉ ngơi.

Nghe Long Nghĩ kể lại hết nội dung trao đổi của bọn họ trong đêm nay, Cao Bằng yên lặng nhai nuốt tiêu hóa.

Vốn cho là ở mảnh đất Cửu Thiên Thập Địa này chỉ còn lại dị tộc, không nghĩ tới rõ ràng còn có thể nhìn thấy. . . Nhân loại đồng tộc.

Tạm thời thì cứ coi như bọn họ cũng là nhân loại đồng tộc đi.

Dù sao đều là tóc đen, máu đỏ.

Nếu như không phải nguyên nhân này, Cao Bằng cũng sẽ không âm thầm cứu giúp bọn họ.

Từ nơi này, qua mấy ngày nhìn nhận bọn họ nói chuyện, Cao Bằng đại khái biết được, ở phía nam bọn họ còn có bộ lạc tồn tại.

Tuy rằng không biết những bộ lạc này thực lực như thế nào, nhưng mà chỉ bằng tất cả những gì Cao Bằng chứng kiến mấy ngày nay. Người dị tộc dám gây nội loạn không chút kiêng kỵ như vậy, có thể thấy cũng không có cái gì là họa ngoại xâm.

Thực lực của những bộ lạc này chắc là không mạnh, sinh sống tồn tại dựa vào thiên thời địa lợi.

Bằng không cũng sẽ không bị chèn ép đến thê thảm như vậy.

Trong lúc Cao Bằng suy nghĩ, xung quanh đột nhiên hiện lên mấy cỗ khí tức mạnh mẽ.

Một trước một sau trực tiếp bao vây đám người Cao Bằng ở trung ương.

- Các ngươi xem bọn họ lại dám cấu kết với Huyết hồng nô.

- Ngươi xem bọn hắn còn cứu đi Huyết hồng nô bên trong Nham thành, nói không chừng mấy người này cũng là Huyết hồng nô ngụy trang thành.

Cao Bằng bước ra một bước, dò xét bốn phía.

- Ngươi nhìn kỹ một chút xem có nhận biết bọn họ hay không.

Một cái bóng đen bị ném ra ngoài, ngã nhào trên mặt đất, thiếu một cánh tay, vô số vết máu loang lổ trên gương mặt và trên quần áo.

Trông thấy người này, trong nháy mắt đáy lòng Cao Bằng lộp bộp một cái.

Đây là một người bên trong số mười người đi cùng bọn họ tới đây, Bi Để. Lúc ở Vẫn Tinh thành đã tách rời đội ngũ tự do hành động.

Nằm ngã trên mặt đất, Bi Để ngẩng đầu, trên gương mặt hắn

bị nhiều máu và lá cây khô dính vào.

Áy náy, thống khổ, tự trách, kiên quyết.

Tâm tình nặng nề chuyển động trong đôi mắt hắn.

Đầu hắn rất nhanh lại cúi gằm xuống, đè nén yết hầu nói:

- Nhận thức. . . Bọn họ và ta đến từ cùng một bộ lạc, ta nói hết ra, ngươi đã đáp ứng tha cho ta một mạng.

- Hừ, quả nhiên,. Những Hồng huyết quỷ ti tiện các người không thành thành thật thật mà co đầu rút cổ ở mảnh đất Nam Hoang chim không ỉa phân kia, lại dám chạy đến Minh Ngọc quốc ta gây sự.

Một giọng nói kiêu căng truyền ra.

Bỗng nhiên xuất hiện ba bóng dáng đứng thành hình tam giác vây quanh nhóm người Cao Bằng ở trung ương, vô luận chạy trốn theo phương hướng nào cũng sẽ chịu đến hai phương giáp công, đồng thời phần lưng cũng sẽ thụ địch.

Ba luồng khí tức cường đại toàn bộ đều trên Thánh cấp.

Chuẩn Thần!

Ngoại trừ Cao Bằng ra, khí tức cường đại khiến cho những người khác ngay cả di động cũng khó mà làm được, phảng phất một tòa núi lớn đặt ở đỉnh đầu.

Cái này thực phiền toái. . .

Cao Bằng không nghĩ tới thân phận lại bại lộ nhanh như vậy. Nhưng mà hiện tại đi trách cứ người nào đó cũng không có ý nghĩa, việc cấp bách là cần nghĩ biện pháp chạy trốn.

Nơi này là biên giới Minh Ngọc quốc, nếu như chiến đấu quá

lâu rất có thể sẽ đưa tới càng nhiều tồn tại chú ý.

Hơn nữa Cao Bằng càng muốn biết ngự sử Thần cấp của Minh Ngọc quốc có xuất hiện hay không.

Ba danh Chuẩn Thần này Cao Bằng cũng không quá mức để trong lòng, uy hiếp mang đến cho hắn cũng không lớn. Tuy Cao Bằng chưa bao giờ giao đấu với ngự sử Thần cấp, nhưng nghe Bàn Đại Hải nhắc đến, chắc chắn là cực kỳ đáng sợ.

Trong hư không đột nhiên có đại lượng sương mù bay lên, sương mù màu trắng nồng đậm tản mạn giữa không trung che khuất mặt trời, trong vòng ngàn dặm đều bị bao phủ ở bên trong màn sương mù.

- Hừ, trốn chỗ nào.

Một tiếng rống giận vang lên. Lĩnh vực màu vàng giống như Cực Quang chiếu sáng, kim quang tung hoành thiên địa xoắn diệt một lượng lớn sương mù.

Chỉ trong chớp mắt, màn sương mù liền bị cắt vỡ thành từng mảng lớn. Những người khác ở bên trong đã không còn thấy bóng dáng, chỉ còn lại Cao Bằng đứng ở chỗ cũ, còn có một con sứa nhỏ lóng lánh ngân quang phiêu phù ở bên cạnh và một con cá mè hoa ở bên trái.

- Những người kia đều bị đầu sứa kia thu vào bên trong không gian.

- Hắn muốn chạy trốn.

Ba người thông qua không gian chi lực còn lưu lại trong không khí, kèm theo hành động của Cao Bằng mà đoán ra ý nghĩ của hắn.

Bi Để ở khá xa so với Cao Bằng, nên vẫn nằm trên mặt đất như trước.

Phốc phốc.

Một cự chưởng màu lam đánh xuống giẫm hắn thành một bãi thịt nát.

Phía trước bên trái là một Ngự thú đầu sư tử thân tuần lộc, bên ngoài thân thể có lân phiến màu lam, vừa rồi cự chưởng rơi xuống chính là chân trái phía trước của nó.

Bên ngoài thân thể lưu chuyển khí tức Thủy nguyên tố nồng đậm, chính là một Ngự thú Chuẩn Thần Hệ Thủy.

Phía trước bên phải chính là một đầu Ngự thú tri chu Chuẩn Thần Hệ Âm Ảnh, toàn thân ngăm đen, ngoại trừ con mắt màu đỏ thì tất cả các bộ vị khác đều màu đen nhánh.

Phía sau mang đến cho Cao Bằng cảm giác nguy hiểm nhất, giống như vác ngọn núi trên lưng. Đó chính là đầu Ngự thú Hệ Thời Gian Minh Ngọc Thiên Tôn Thú từng gặp qua mấy ngày hôm trước, cánh tay phải nắm thanh thần khí trường mâu Hệ Kim đang nhìn chằm chằm về phía hắn.

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 684: Chấm Dứt Đi

Cao Bằng đột nhiên giật mình bừng tỉnh, thân thể của hắn xuất hiện cảnh báo nguy hiểm cực kỳ mãnh liệt.

Trong nháy mắt Cao Bằng lập tức phát ra ý niệm trong đầu.

Dung hợp, lựa chọn đối tượng.

Thân thể Cao Bằng hóa thành tàn ảnh biến mất ở chỗ cũ, sau một khắc, một cây trường thương sắc bén xuyên phá qua tàn ảnh Cao Bằng, tại vị trí gáy hắn lưu lại một lỗ tròn lớn như cái bát.

Bàn Đại Hải chuyển động con mắt, đáy mắt hiện lên một tia hung lệ.

Giống như một con chó bị chọc giận.

Nhe răng trợn mắt.

A Xuẩn cũng đồng thời bị Cao Bằng thu vào Ngự Thú không gian.

Một thanh trường thương giống như chiếc roi mang theo thế lôi đình vạn quân quật vào bên mặt Bàn Đại Hải.

Phanh! ! !

Phảng phất hỏa dược nổ tung, bên má Bàn Đại Hải bị đánh đến da tróc thịt bong, huyết nhục bay tán loạn.

Vây cá ở vị trí này đều bị cây roi đánh nát.

Ahhh, đau quá!

Cao Bằng và Ngự Thú được lựa chọn hợp thể, cũng tự nhiên cảm nhận được sự đau đớn từ Ngự Thú.

Lúc này Cao Bằng chỉ cảm thấy gò má trái của mình giống như bị một thanh côn sắt vừa thô vừa lớn đập nát.

Ý thức Cao Bằng trong nháy mắt bị đánh cho mơ màng. Nhưng Cao Bằng bị đánh đến mộng, Bàn Đại Hải lại không có bị đánh mộng.

Mượn quán tính từ luồng lực này bay vụt đi giống như quả bóng da, rơi vào trước mặt Chuẩn Thần tri chu hệ m Ảnh,

Chuẩn Thần Tri Chu hệ Âm Ảnh phản ứng nhanh chóng, bốn chiếc chân nhện giống như trường thương mãnh liệt đâm ra, tạo thành ảo ảnh đầy trời. Chẳng biết lúc nào lòng bàn chân lặng yên không một tiếng động hóa thành một bóng ma mờ ảo, gai nhọn màu đen điên cuồng phóng ra từ bên trong m Ảnh, bốn nhện trảo nâng cao rồi rơi xuống giống như trường thương nổ bắn ra.

- Âm Ảnh Kinh Cức Chi Sâm.

Đại Bàn Hải giống như quả bóng da bị m Ảnh đâm vào làm máu tươi chảy đầm đìa, trên người lộ ra vô số lỗ máu.

Bàn Đại Hải tuy rằng đã đem hết toàn lực thúc đẩy Thủy nguyên tố trong không khí ngưng tụ thành áo giáp bảo vệ ở bên ngoài thân thể, nhưng mà đối mặt với loại chiêu thức mạnh mẽ của tồn tại đồng cấp, vẫn là không thể tránh né trở thành một trái hồ lô bị đâm liên tục.

Bên kia Chuẩn Thần Hệ Thủy mặc dù chưa xuất thủ, nhưng mà cái miệng há mở, một đạo thủy nhận được áp súc xoay tròn cực nhanh. Thủy nhận bị nó áp súc lại còn cứng rắn hơn nhiều so với kim loại, Thủy nguyên tố âm hàn mang theo nhiệt độ cực thấp, lúc tiếp xúc với địch nhân sẽ lập tức đóng băng chúng lại, sau đó

thủy nhận xoay tròn có thể xé tan địch nhân đang bị đông cứng thành bột phấn.

Nó đang trong quá trình tụ lực, chờ đợi đến lúc Bàn Đại Hải lộ ra nhược điểm sẽ phát động nhất kích tất sát.

Đại Bàn Hải giống như quả bóng da bị đạp đá tới tấp, con mắt híp lại, nước chảy bèo trôi, tùy ý để vô số m Ảnh gai nhọn kia đâm thủng thân thể nó. Chỉ khi nào Chuẩn Thần tri chu hệ Âm Ảnh đâm móng vuốt xuống mới dùng sức cuộn người tránh né.

Dường như quá yếu rồi.

Khóe mắt Minh Ngọc Thiên Tôn Thú lộ ra một tia cảnh giác, đang muốn nhắc nhở,

Đúng lúc Đại Bàn Hải lăn đến trước mắt Chuẩn Thần hệ m Ảnh, nó đột nhiên bạo khởi!

- Rống! ! !

Chiếc miệng lớn khủng bố đen ngòm còn cực đoan hơn cả m Ảnh, muốn thôn phệ tất cả mọi thứ.

Cát bay đá chạy, cây cối bị hấp lực uốn cong bẻ gãy, ngay cả tảng đá trên mặt đất cũng bay vào trong miệng.

Hổ không phát uy, ngươi cho rằng ta chính là mèo bệnh sao!

Chuẩn Thần Hệ Thủy ở phía sau bị Bàn Đại Hải quất đuôi đánh bay, xương cốt không biết đứt gãy bao nhiêu cái, đâm sầm vào trên một ngọn núi phía xa. Sơn phong đột nhiên chấn động, chỗ sườn núi tràn ngập bụi mù, một cái khe nứt theo sườn núi kéo dài về phía trước, chia tách cả ngọn núi thành hai nửa.

Trong mắt Chuẩn Thần tri chu hệ m Ảnh, cá mè hoa trước mắt đột nhiên bạo khởi, cái miệng đã hóa thành một lỗ đen tối om.

Chuẩn Thần tri chu hệ Âm Ảnh sợ tới mức hồn phi phách tán.

Nó cảm nhận được khí tức pháp tắc, gia hỏa này có thần khí!

Trên mặt đất, đất đá liên tiếp bị nứt nẻ phá toái rồi phóng lên trời bay vào bên trong chiếc miệng khổng lồ, đến ngay cả Chuẩn Thần tri chu hệ Âm Ảnh không kịp đề phòng cũng bị một ngụm nuốt mất hồn luân.

- Chết!

Hơi nghiêng về phía sau, Minh Ngọc Thiên Tôn Thú hét to, sau hai giây tụ lực cánh tay phải đột nhiên ném ra một đạo cầu vồng màu bạch kim.

Lúc này, toàn thân Cao Bằng và Bàn Đại Hải cảm nhận được uy hiếp tử vong.

Tựa như một người quỳ trên mặt đất trơ mắt nhìn một kẻ điên đứng trước mắt cầm lấy dao phay điên cuồng chặt xuống.

Đông đông đông đông đông.

Trái tim Bàn Đại Hải thoáng cái đập nhanh gấp mấy lần, hoóc-môn kích thích bài tiết, tiềm năng triệt để kích phát. Tuy rằng đưa lưng về phía sau, nhưng mà mắt cá đặc thù để cho nó thấp thoáng phát giác được tia bạch kim đẹp mắt bắn tới ở phía sau.

Nhanh, nhanh, nhanh, nhanh quay đầu lại! ! !

Bàn Đại Hải điên cuồng rít gào.

Nhưng mà tốc độ thân thể vào lúc này không cách nào đuổi kịp tốc độ tư duy.

Trong chớp mắt, trường mâu bạch kim chỉ còn cách đầu Bàn Đại Hải có mười mét, luồng khí cực đoan sắc bén cắt nát hư không, thậm chí ở trong hư không thấp thoáng lưu lại một đường

hắc tuyến nhỏ.

Gò má trái Bàn Đại Hải đã huyết nhục mơ hồ lại bị cỗ khí này đâm rách, khoan sâu vào phía trong lõm thành một cái lỗ nhỏ.

Thật vất vả vết thương mới khép vào được một chút, lại bị đâm rách, máu tươi bắt đầu theo vết thương phun ra phía ngoài, phảng phất một đóa hoa sắp nở rộ.

Tiết tấu của thế giới trong lúc này giống như tua chậm, tất cả mọi thứ giống như pha quay chậm.

Đau đớn làm Bàn Đại Hải thức tỉnh.

Thân thể nó hiện nay còn không cách nào ngăn cản thần khí, bây giờ có thể ngăn cản được thần khí chỉ có thần khí —— Vô Tận Luân Hồi Mê Cung!

Đ...A...N...G...G! ! ! !

Màu bạch kim va chạm màu vàng.

Sóng xung kích khủng bố thổi bay Bàn Đại Hải.

Thể tích Bàn Đại Hải tăng vọt dài đến trăm thước, chỉ trong chớp mắt bị sóng xung kích thổi bay.

Rắc rắc.

Trường mâu màu bạch kim đâm vào Vô Tận Luân Hồi Mê Cung, hai thần khí kỳ quái bám dính vào nhau khiến nó nhìn qua giống như một chiếc chùy dài có đầu cán màu vàng, tay cầm màu bạch kim.

Ầm ầm. . .

Bụi mù tràn ngập khắp nơi.

Bàn Đại Hải không biết đụng nát bao nhiêu cây đại thụ, dốc núi.

Không chết?

Minh Ngọc Thiên Tôn Thú kinh ngạc 0.01 giây. Nếu như còn không chết, vậy thì lại đến thêm một chút đi.

- Thời Chi Ky Xu.

Thời gian tạm dừng, Minh Ngọc Thiên Tôn Thú quen thuộc nhìn qua thế giới bị đóng băng trước mắt.

Trong không khí trôi nổi lơ lửng những chiếc lá rụng héo rũ, mặt đất có bùn nhão tung tóe, gió trong không khí, mây trên đỉnh đầu, cổ thụ bị bẻ gãy, mặt đất nứt nẻ, bụi mù cuồn cuộn. Tất cả mọi thứ đều bị cỗ lực lượng thần kỳ này tạm dừng tại chỗ.

Dù cho không phải lần đầu tiên tiến vào, Minh Ngọc Thiên Tôn Thú vẫn cảm thấy tự hào vì cỗ lực lượng này.

Chỉ là thời gian có hạn.

Qua mỗi phút mỗi giây, mọi thứ tạm dừng nằm bên trong khu vực thời gian cải biến đều yêu cầu hao phí lực lượng của nó.

Cho nên nó cần phải lấy thời gian ngắn nhất để giải quyết chiến đấu.

Cẩn thận tránh đi tất cả các chướng ngại vật, chạy thẳng đến trước trường mâu bạch kim rồi cầm chặt, nhìn xem Vô Tận Luân Hồi Mê Cung cắm ở đỉnh trường mâu, Minh Ngọc Thiên Tôn Thú có chút kinh ngạc. Không ngờ lại là thần khí, khó trách nó có thể ngăn trở một đạo công kích vừa rồi.

Trường mâu bạch kim tựa hồ bám chặt vào cùng một chỗ với thần khí hình khối lập phương bất quy tắc màu vàng này.

Minh Ngọc Thiên Tôn Thú cầm chặt hai món thần khí, lực lượng bên trong cơ thể nhanh chóng trôi qua.

Sắc mặt Minh Ngọc Thiên Tôn Thú biến hóa, lực lượng này trôi qua quá nhanh, nó kiên trì không còn được bao lâu. Dù sao thì bây giờ nó chỉ là Chuẩn Thần, tiếp xúc với thần khí mang pháp tắc sẽ tiêu hao rất lớn.

Phanh.

Hai món thần khí bị tách ra, chần chờ chốc lát, Minh Ngọc Thiên Tôn Thú không dám để cho thần khí tiếp xúc với mình quá lâu.

Đưa Vô Tận Luân Hồi Mê Cung đặt ở mặt đất, sau đó nhanh chóng chạy về phía Bàn Đại Hải. Nhìn chằm chằm vào vết thương thối rữa trên gò má trái Bàn Đại Hải, giơ cao trường mâu trong tay.

Hung hăng đâm xuống!

Phốc phốc,

Huyết nhục bị gạt mở, huyết dịch tựa hồ muốn chảy ra, nhưng ở bên trong thế giới thời gian tạm dừng, huyết dịch bị lực lượng gạt mở, vẫn như trước quanh quẩn xung quanh vết thương.

Đâm thủng da thịt, sau đó có chút dừng lại, va chạm vào một đồ vật có chút cứng rắn khiến cánh tay nó trầm xuống,

Có lẽ là hộp sọ.

Trải qua vô số năm, nó từng đâm thủng không biết bao nhiêu cái đầu lâu.

Độ cứng rắn của cái đầu lâu này có thể đặt trước ba.

Nhưng cũng dừng ở đây thôi,

Chấm dứt đi.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 685: Ta Là Thần!

Rắc rắc.

Đó là tiếng xương sọ vỡ vụn.

Dường như Minh Ngọc Thiên Tôn Thú đã từng nghe thấy những âm thanh quen thuộc này, đáy mắt lộ ra mấy phần cuồng nhiệt.

Đây là Chuẩn Thần thứ mấy chết trong tay nó?

Trước mặt thần khí trường mâu, xương sọ mà ngươi vẫn lấy làm kiêu ngạo chẳng khác nào đậu hũ.

Hệ Thời Gian mới là thuộc tính mạnh nhất trên thế giới!

Đột nhiên Minh Ngọc Thiên Tôn Thú thấy Chuẩn Thần trước mắt nhúc nhích.

Cảm giác của mình sai sao?

Đây chính là lực lượng Thời Gian, còn ai có thể đánh nát lĩnh vực Thời Gian dưới vĩ lực Thời Gian chứ?

Nó lại dồn thêm lực vào tay phải, nhưng dường như trường mâu bạch kim đâm phải thứ gì đó cứng rắn, không đâm sâu thêm được.

- Mẹ ngươi không nói cho ngươi biết, phải cẩn thận với một con cá đực đeo răng vàng sao?

Đột nhiên giọng nói của Bàn Đại Hải vang lên.

Cái gì?

Minh Ngọc Thiên Tôn Thú hơi sửng sốt.

Cái gì thế này? Sao nó lại nói chuyện được?

Minh Ngọc Thiên Tôn Thú đột nhiên tỉnh táo.

Sau lưng nó lạnh toát.

Gia hoả này… gia hoả này, đã đột phá lĩnh vực Thời gian!

Bàn Đại Hải hung ác xoay đầu lại, gắt gao nhìn chằm chằm Minh Ngọc Thiên Tôn Thú, hé môi ra, hàm răng vàng sáng lấp lánh.

- Dám đâm ra, ranh con ngươi nhất định phải chết!

- Phá Thuỷ Lưu Bộc Sát.

Xa rất xa, một cột nước màu lam cắt ngang Bàn Đại Hải đang tinh tướng, bắn thẳng vào mặt nó. Đỉnh cột nước không hề bằng phẳng mà như gai nhọn bất quy tắc, gai nhọn xoay tròn tốc độ cao bộc phát ra tiếng rít thê lương.

Bàn Đại Hải bị cột nước bao phủ.

Minh Ngọc Thiên Tôn Thú muốn tiếp tục dùng Thì Chi Ky Xu, nhưng vừa kích hoạt đã bị bật ra khỏi trạng thái đó, đầu choáng mắt hoa, suýt nữa thì quỳ rạp xuống đất.

Nó ngẩng đầu, chấn kinh nhìn cột nước đã bao phủ tên kia, nó càng trở nên kinh khủng hơn.

Ầm ầm, bầu trời che kín mây đen.

Nước càng lúc càng lớn, bắt đầu tràn ra.

Hư không không ngừng ngưng tụ ra nước, rơi xuống thành

mưa, mưa to như trút nước.

Nước dưới lòng đất cũng bị dẫn đi ra, tràn ngập trên mặt đất.

Xa xa, nước sông cũng bị lực hút vô hình nào đó hấp dẫn, bị hút vào không khí.

Minh Ngọc Thiên Tôn Thú nâng tay trái lên nhắm thẳng hư không, bàn tay trái bằng đá lăng không ấn xuống.

Oanh!

Hư không vặn vẹo.

Trọng lực vô hình xé rách mặt nước, lộ ra không gian trống rỗng phía trong.

Không thấy? Rõ ràng trước đó còn ở đây.

Ầm ầm.

Nơi xa, mặt nước nhấc lên sóng lớn ngàn trượng.

Trong cơn sóng đục ngầu, một con hải thú màu đen nhánh lăn lộn, cái đuôi quét lên thiên không.

Trong miệng nó là một con ngự thú cấp Chuẩn Thần.

Mười mấy cái răng nhọn chi chít trong miệng Bàn Đại Hải điên cuồng xoay tròn như cái cối xay thịt.

Nếu là quái vật thuộc tính khác, dù là quái vật hệ Hoả, Bàn Đại Hải cũng sẽ không thể đối phó dễ dàng như thế. Nhưng đây là một con quái vật hệ Thuỷ…

Bàn Đại Hải chỉ cần há ngoác cái miệng rộng, khoe ra từng hàm răng chi chít, cười thản nhiên nói:

- Ta là Hải Dương Chi Thần đấy.

Nó đớp thật mạnh, huyết nhục trong miệng bắn tung toé. Vết thương trên mặt Bàn Đại Hải cũng nhanh chóng khép lại.

Bàn Đại hải quay đầu, con mắt lộ ra hung quang nhìn chằm chằm Minh Ngọc Thiên Tôn Thú.

Minh Ngọc Thiên Tôn Thú nhìn con hung thú vẫn còn đang dính máu tươi ở khoé miệng, nó sẽ không ngây thơ cho rằng máu này là của hung thú chảy ra.

Vèo…

Chớp mắt một cái, Minh Ngọc Thiên Tôn Thú biến mất tại chỗ.

Một khắc sau, nó xuất hiện cách vị trí này một trăm cây số.

Quay đầu lại nhìn ra sau lưng, không dám chần chừ, thực hiện phản trọng lực trên chính bản thân mình, loáng một cái nó biến thành một đạo hoả tiễn, mất hút tại chỗ.

- Đại Hải, ngươi không sao chứ?

Giọng nói khàn khàn của Cao Bằng quanh quẩn trong đầu Bàn Đại Hảim, hắn có thể phát hiện ra tình trạng lúc này của nó rất không ổn.

- Không có việc gì.

Bàn Đại Hải lời ít ý nhiều đáp:

- Chúng ta phải nhanh lên một chút. Nếu không, người bên trên đuổi tới sẽ rất phiền phức.

Sóng nước trước mắt Bàn Đại Hải xoáy một vòng, Vô Tận Luân Hồi Mê Cung dưới đáy nước bị nó nuốt trọn vào miệng. Bàn Đại Hải xoay người xông lên thiên không, bay đi xa.

Cao Bằng cũng không biết Bàn Đại Hải bay bao lâu. Trên trời, kích thước của Bàn Đại Hải đã khôi phục lại trạng thái hai mét ban đầu.

Cuối cùng, nó rơi vào trong sông hôn mê bất tỉnh.

Dù Cao Bằng vẫn hoàn toàn tỉnh táo, nhưng bây giờ cơ thể của Bàn Đại Hải rất không ổn, rất không khoẻ, mà trạng thái lại cực kỳ kém.

Cưỡng ép thúc đẩy thân thể Bàn Đại Hải chỉ càng khiến cho nó rơi vào tình trạng hỏng bét.

Thoát khỏi trạng thái hợp thể, Cao Bằng xuất hiện ở đáy sông, nuốt một ngụm nước lớn.

Một con Kinh Cức Ngạc Quy thấy có gì đó rơi xuống nước, lén lén lút lút muốn tới gần, thấy Cao Bằng đột nhiên xuất hiện thì trừng mắt rùa, cái miệng rất có nhân tính mở ra, rồi vèo một cái rụt đầu vào vỏ.

Sau lưng nó, một con Kinh Cức Ngạc Quy nhỏ bằng một nửa hưng phấn bơi tới chỗ Cao Bằng, cái chân rùa to lớn nâng lên rồi co lại.

Con tiểu Ngạc Quy bỗng chốc bị quật ngửa dưới đáy sông, vùi đầu vào đống bùn nhão.

Cao Bằng hơi lo lắng, không biết những người kia có đuổi theo kịp không, phải chạy xa một chút mới được.

Thế là hắn thu Bàn Đại Hải vào trong không gian ngự thú. Trong đó, tất cả ngự thú đều đứng im, bao gồm cả vết thương của Bàn Đại hải.

Hắn trở tay triệu hồi ra Long Nghĩ rồi hợp thể. Long Nghĩ mở ra chế độ máy bay tàng hình, bay về hướng nam suốt ba ngày ba

đêm.

Tới lúc này Cao Bằng mới dừng lại, tìm một sơn động bí ẩn nghỉ ngơi.

Hắn triệu hồi A Xuẩn lấp lánh ánh bạc.

A Xuẩn vừa xuất hiện đã ôm chầm lấy cổ Cao Bằng.

- Con chim Cao Bằng, dọa chết A Xuẩn!

Đến giờ tiểu gia hoả vẫn còn sợ hãi. Ba gia hoả siêu hung hãn nhìn chằm chằm vào nó, doạ nó thảm rồi.

Tiểu gia hoả bị dọa sợ một lúc lâu sau mới buông xúc tu, run rẩy lấy một bình nước trái cây từ trong không gian ra, nhưng vẫn không mở nắp bình.

- Đừng sợ, chúng bị Đại Hải đánh chạy cả rồi.

Cao Bằng mỉm cười nói.

- Ta không sợ!

A Xuẩn miễn cưỡng phản bác.

Chỉ có điều những cái xúc tu còn đang run nhanh hơn cả quạt điện đã bán đứng nó.

A Xuẩn mở ra không gian, thả những người kia ra.

Sau khi tấn thăng Đế cấp, năng lực không gian của A Xuẩn có thể chứa được vật sống trong một thời gian ngắn.

Thời gian bị giới hạn là vì không khí trong không gian có hạn, trong đó lại không có ánh nắng, và cũng tương đối không ổn định. Nhưng lúc này không thể chú ý nhiều như vậy.

Bàn Đại Hải tỉnh dậy một lát, chỉ nói một câu "Thả ta xuống nước!" rồi lại hôn mê.

Nhìn Bàn Đại Hải nằm thẳng đơ trong dòng suối nhỏ, tựa như con cá trích phơi cái bụng trắng trong chợ, tâm tình Cao Bằng cực kỳ phức tạp.

Bộp.

Tiểu Hoàng đứng sau lưng Cao Bằng từ lúc nào không biết, đặt tay trái lên vai hắn, giọng nói trầm thấp và ầm áp:

- Cao Bằng, đừng đau buồn!

- Con vịt quỷ quyệt nhà ngươi, lão tử không chết!

Bàn Đại Hải đăng nằm phơi bụng đột nhiên bừng tỉnh, trừng con mắt lớn bằng hạt đậu nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng, tức giận mắng lớn.

Dứt lời, nó lại nằm bộp một cái xuống dòng suối nhỏ, không rõ sống chết.

Tiểu Hoàng:

- …

Tiểu Hoàng sờ sờ cái đầu trọc, thật thà cười nói:

- Vậy ngươi cũng phải nói một tiếng.

Bàn Đại Hải nằm im trong dòng suối, không có động tĩnh gì, càng không thèm để ý đến con vịt chết tiệt này.

Nhìn bộ dạng cá chết của nó, Tiểu Hoàng dần thu lại nụ cười trên mặt:

- Cao Bằng, tới khi ta đột phá được Chuẩn Thần, lần tiếp theo

phải giao tên kia cho ta xử lý. Ta muốn đấm nó một cách tàn bạo nhất!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 686: Tam Đầu Khuyển

- Lệ, nếu như ngươi không làm được về sau đừng nói mình thuộc họ nhà chim.

Tiếng nhún nhảy đặc trưng thuộc về Tiểu Diễm vang lên từ phía sau.

Một đám Ngự Thú nhìn qua Bàn Đại Hải đang nằm ở trong dòng suối nhỏ, tâm tình đều vô cùng phức tạp.

Với tư cách là Ngự Thú của chủ nhân, trước đây lúc đối mặt với nguy hiểm bọn nó đều là người đầu tiên bước lên sân khấu.

Nhưng từ khi có Bàn Đại Hải . . . Mỗi một lần chủ nhân gặp nguy hiểm đều là giao cho Bàn Đại Hải đi giải quyết.

Đương nhiên, trên thực tế cũng chỉ có Bàn Đại Hải mới có thể giải quyết những kẻ địch kia.

Đây cũng không phải tranh đoạt mà là sự thật.

Nhưng cũng chính bởi vì là sự thật mới khiến cho bọn nó cảm thấy bế tắc trong lòng.

Lúc đối thủ thuộc tầng lớp Thánh cấp, giao cho Bàn Đại Hải giải quyết. Sau khi bọn nó thật vất vả đột phá được đến Thánh cấp, kình địch của chủ nhân lại biến thành Chuẩn Thần, cuối cùng vẫn chỉ có thể giao cho Bàn Đại Hải đi giải quyết.

Hiện tại Bàn Đại Hải vì cứu chủ nhân và bọn nó mà biến thành một con cá tê liệt, đáy lòng bọn nó cũng trở nên cuộn sóng.

- Ngươi vất vả rồi, nhưng mà từ hôm nay về sau ngươi không

cần chiến đấu đơn độc một mình nữa.

- Trên người nữ nhi ngươi không có mấy cọng tóc, ta sẽ cố gắng chăm sóc nó giúp ngươi. . . Oái Tất Viên, ngươi mổ ta làm gì.

- Ta nhất định sẽ giúp ngươi báo thù.

- Hiện tại, ta tin tưởng trước kia ngươi chính là một vị Thần.

- Này, này, ta cho ngươi thêm một lọ nước trái cây.

Đầu sứa keo kiệt nào đó đau lòng vung ra một lọ nước trái cây xối vào trên người Bàn Đại Hải.

Sau khi vẩy xong, khóc thút thít trốn lên trên cây bên cạnh liếm láp nắp bình.

Liếm láp liếm láp rồi lại ha ha cất tiếng cười ngây ngô . . .

- Bọn họ sẽ không đuổi theo chứ.

Bạch Hải Huyền lo lắng nói.

- Yên tâm đi, bọn họ sẽ không đuổi theo đâu.

Cao Bằng cấp cho hắn lòng tin. Về phần đuổi theo. . . Nói xong xuôi tai mà thôi, Bản thân Cao Bằng cũng không biết chính mình bây giờ ở nơi nào!

Hơn nữa trong toàn bộ hành trình di chuyển, Long Nghĩ đều ẩn nấp tung tích, trừ khi bọn họ có thần khí hoặc là Ngự Thú Thần cấp am hiểu truy tung.

- Vậy thì tốt rồi.

- Ừ, trước tiên mấy người nên đi nghỉ ngơi thật tốt, không nên nhóm lửa ở ngoài trời, nên vào trong sơn động nhóm một chút lửa là được rồi.

Cao Bằng nhàn nhạt nói.

- Cao Bằng, ta đi bắt chút gì để ăn.

Tiểu Hoàng bị kích động nói.

- . . .Ngươi thành thành thật thật ngồi yên tại chỗ cho ta, Tất Viên, à không. . . Tiểu Diễm, ngươi coi chừng Tiểu Hoàng.

Cao Bằng nói với Tiểu Diễm.

Tiểu Diễm tức giận đến mức cọng lông trên người đều dựng đứng cả lên.

Lông tóc xõa tung từng sợi dựng lên chỉ thẳng về phía trước, hóa thành một nắm cọng lông.

- Cao Bằng, ta đã nghĩ ngươi không giống với bọn nó, nhưng không nghĩ tới ngươi và bọn nó đều hèn mọn bỉ ổi như nhau.

Tiểu Diễm tức giận đến mức toàn thân đều bốc hỏa.

- Tức phụ bớt giận, bớt giận.

Tiểu Hoàng nhanh chóng chạy đến an ủi Tiểu Diễm, không ngừng vuốt vuốt cọng lông sau lưng Tiểu Diễm.

Ngươi nổi nóng với những người khác cũng không sao, nhưng mà Cao Bằng là chủ nhân cao quý vàng ngọc của chúng ta, ngàn vạn lần không thể đắc tội.

Sắc mặt Tiểu Diễm trở nên khó coi, toàn thân đều đang run rẩy.

Tuy rằng đã tận lực lắng đọng lại tâm tình, nhưng bởi vì quá kéo căng cơ bắp nên khiến cho lông không thể không xù lên.

Thời gian gần đây Lưu Quang thường hay đi cùng với Chiêu

Tài. Từ sau khi bảy đầu Long Nghĩ dung hợp, tuy rằng ý thức của bảy tên nhóc không có biến mất mà chỉ là xài chung một bộ thân thể, nếu muốn nói chuyện phiếm giao lưu thì tùy thời có thể đi tìm Long Nghĩ. Nhưng mà so với tần suất Lưu Quang đi tìm Chiêu Tài thì vẫn thấp hơn rất nhiều.

Đã nói là đi cùng nhau, ngươi lại bí mật lớn.

Lưu Quang cảm nhận được ác ý sâu sắc đến từ thế giới này.

Nó phát hiện ra vẫn là tiểu huynh đệ Chiêu Tài ngay thẳng hơn so với những người khác.

Một cái Chiêu Tài, một cái Lưu Quang, kề vai sát cánh tiến về chỗ sâu trong rừng rậm.

- Chúng ta ra ngoài tìm một chút đồ ăn.

Chào hỏi một tiếng lập tức chạy đi xa.

Bọn nó hiếu động, Cao Bằng không có ngăn cản.

Đám A Ngốc, Tiểu Diễm, Đại Tử đều ngồi xổm một chỗ tiềm tu, hấp thu nguyên tố rời rạc trong không khí.

Bởi vì xảy ra chuyện này, bọn nó cũng không còn tâm tình lãng phí thời gian, hận không thể đem mỗi phút mỗi giây đều dùng cho tu luyện.

Kể từ sau khi thôn phệ thần đồ, tất cả Ngự Thú đều tiến bộ rất nhiều, gần như đều đột phá một đại đẳng cấp.

Tiểu Diễm, Tiểu Hoàng, Tịch Sư, A Ban, Đại Tử, Long Nghĩ, Lưu Quang và Tiểu Thảo đều dồn dập đột phá Thánh cấp.

Còn lại một số như Bạch Bì, Chiêu Tài, A Xuẩn cũng đều đạt tới Đế cấp đỉnh phong, khoảng cách đến Thánh cấp đã không còn xa.

A Ngốc cũng đã tấn thăng đến cấp 90, cách Chuẩn Thần chỉ có một bước ngắn.

. . .

Chỗ sâu bên trong khu rừng rậm, ở một huyệt động đen ngòm, bên trong tản mát ra màn hắc vụ mờ mịt.

Sáu điểm ánh sáng màu đỏ tươi lấp lóe bên trong huyệt động.

Cùng với tiếng bước chân tác tác.

Sáu đốm ánh sáng màu đỏ tươi cực kỳ bắt mắt trong đêm tối.

- Nơi này chính là Cửu Thiên sao, NGAO...OOO.

- Khẳng định đây chính Cửu Thiên mà mẹ nhắc đến, mùi vị trong không khí đều không giống nhau, NGAO...OOO.

- Ăn cái gì, ăn cái gì, gâu gâu gâu.

Lưu Quang dừng bước lại, nhìn về phía xa xa, nó cảm nhận được khí tức kỳ quái.

- Có bảo vật.

Chiêu Tài ngửi ngửi không khí, sau đó nhỏ giọng nói.

Xuyên qua khu rừng rậm rạp, trong tầm mắt phía trước xuất hiện một vùng đất trống trải.

Thực vật ở giữa mảnh đất trống bị lây nhiễm héo rũ.

Một con chó ba đầu thân cao hai mét, da lông bóng loáng trơn nhẵn đang gặm đồ ăn.

Ba cái đầu điên cuồng tranh đoạt đồ ăn, ngươi tranh ta đoạt.

Thỉnh thoảng còn vụng trộm húc vào cổ họng nhau.

Nằm ngoài cùng bên trái, cái đầu âm ngoan quét mắt một vòng nhìn hai cái đầu bên phải.

Ba cái đầu của tam đầu khuyển, mỗi cái đều có tư duy, có thể coi là tư duy độc lập.

Tuy rằng sẽ không xuất hiện tình huống cái nào đó mang tư duy độc đại thôn phệ cả hai cái đầu khác, nhưng mà vì tranh đoạt chủ quyền thao túng thân thể, để cho hai cái đầu khác biến thành phụ tá, ba cái đầu trong đó vẫn thường xuyên xảy ra lục đục với nhau.

Ba cái đầu đều rất cơ hội, thường xuyên thừa dịp đối phương không chú ý cắn một phát vào lỗ tai đối phương, tuy rằng như vậy không có bao nhiêu tác dụng, nhưng mà đều rất vui sướng.

Đầu chó bên trái có màu đen nhánh, tựa như chó sói da đen, con mắt hẹp dài âm ngoan nham hiểm, hai cái lỗ tai lại dựng thẳng lên, hàm răng sắc bén nổi bật nhe ra ngoài khóe môi.

Đầu chó bên phải chính là thuần màu trắng, có điểm giống đầu sư tử nhỏ, uy mãnh bá đạo, chính là cái đầu giương lên cao nhất trong ba cái đầu.

Đầu chó ở chính giữa lại có hai màu đen trắng, cũng là một cái đầu có biểu hiện nét mặt rất phong phú.

Lớp da lông mày nhăn lại, đôi mắt một lam một đỏ nhìn qua có chút thần dị.

- Đây là cái gì?

Lưu Quang chưa từng gặp qua loại quái vật này, ba cái đầu chó, nhìn qua có vẻ ăn rất ngon.

- Đây là Tam Đầu Khuyển.

Khác hẳn với Lưu Quang, với tư cách là một đầu Ngự Thú tầm bảo hợp cách, Chiêu Tài cho rằng nó cần phải có học thức phong phú. Cho nên nó từng thỉnh giáo đại sư A Ngốc bác học rất nhiều tri thức, nó cũng học được chữ Hán, đọc không ít sách.

- Làm sao ngươi biết?

Lưu Quang không quá tin tưởng.

- Ngươi cũng nên đọc thêm sách vở nhiều hơn, ta cũng là trông thấy ở trong sách.

Chiêu Tài dạy bảo Lưu Quang.

Nó cảm thấy ánh mắt Lưu Quang nhìn nó khác với các Ngự Thú khác, thái độ đối với nó càng có một loại ý vị nói không rõ ràng được.

Chính mình chỉ là một đầu Tầm Bảo Thử không có năng lực công kích, nên rất muốn tạo quan hệ tốt với những vị tiên sinh chuyên gia chiến đấu này.

- Chúng ta thật vất vả mới đi đến Cửu Thiên một chuyến, có muốn đi dạo thêm một lát hay không?

Cái đầu đen nhánh mở miệng nói.

- Như vậy không tốt đâu . . . Nếu như mẫu thân mà biết chắc chắn sẽ vô cùng tức giận.

Đầu chó thuần trắng chần chờ nói.

- Mẫu thân đại nhân yêu thương chúng ta như vậy, nhiều lắm là giam chúng ta vào tù giam một ngày mà thôi. Chẳng lẽ ngươi không ngửi thấy mùi vị đồ ăn thơm ngọt ở trong không khí sao.

Đầu chó đen nhánh nhếch miệng cười nói.

- Gâu gâu gâu gâu gâu ~

Không đợi đầu chó màu trắng nói chuyện, đầu chó đen trắng chính giữa sau khi nghe thấy hai chữ đồ ăn thì ánh mắt sáng lên.

Hưng phấn ngửa mặt sủa vang, vui mừng chạy như điên về phía trước.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 687: Địa Ngục Tam Đầu Khuyển

Ầm ầm, ầm ầm, sàn sạt.

Trong rừng rậm vang lên âm thanh kịch liệt, khuếch tán về phía trước theo một đường thẳng.

Hấp dẫn không biết bao nhiêu quái vật chú ý.

Đương nhiên, với Tam Đầu Khuyển thì đây cũng là chuyện tốt, bởi vì trong khu rừng này không có quái vật có đẳng cấp quá cao… Đương nhiên, xếp hạng này không tính ngự thú của Cao Bằng.

Con chó ba đầu hưng phấn xé rách mắt con mồi, máu tươi nhuộm đỏ khoé miệng.

- Ồn ào huyên náo quá, nếu kinh động đến những người kia sẽ không tốt.

Lưu Quang lẩm bẩm, xem như tìm cho mình một lý do.

Nhìn Đại ngốc ở bên trái đang hưng phấn gặm đồ ăn, lại nhìn Nhị ngốc đang lặng lẽ xé nội tạng con mồi ở bên phải, Bạch Anh Tuấn thở dài:

- Chúng ta nên trở về thôi, không về mẫu thân sẽ nổi giận thật đấy. Ta cảm giác có nguy hiểm nấp trong bóng tối, nhất định chúng ta phải nhanh lên.

- Lá gan Bạch Tam Ngốc vẫn bé như thế.

Hắc Đại Ngốc lườm nó một chút.

- Tên ta là Bạch Anh Tuấn! Không được gọi là Tam Ngốc!

Bạch Tam Ngốc giận tím mặt:

- Ta không giống với hai kẻ ngu các ngươi. Ta sinh ra đã thông minh hơn các ngươi rồi, đừng có dùng cái tên khó nghe như vậy để vũ nhục ta!

- Gâu gâu gâu!

Nhị Ngốc ở giữa hưng phấn liếm Hắc Đại Ngốc và Bạch Tam Ngốc đầy một mặt nước bọt, sau đó sủa loạn về một hướng nào đó ở phía trước, ngăn cuộc tranh luận của hai tên kia lại.

Ngay phía trước, một con giáp xác trùng màu đen u buồn ngồi xổm trên tảng đá.

Trong mắt ba cái đầu chó, Lưu Quang chính là một con giáp xác trùng.

Mặc dù con giáp xác trùng này có vẻ kỳ quái, nhưng quái vật có bề ngoài kỳ quái chúng gặp còn ít sao?

- Sau khi cảm nhận được khí tức của chúng ta rồi vẫn còn dám nghênh ngang đứng trước mặt, gia hoả này không đơn giản….

Đầu chó màu đen bên trái trầm giọng nói.

- Ta phát hiện đầu tiên, của ta!

Nhị Ngốc hào hứng ngắt lời đầu chó màu đen.

Sau đó nó điều khiển thân thể đánh về phía Lưu Quang ở trước mặt. Giai đoạn hiện tại, quyền chủ đạo khống chế cơ thể này là của Nhị Ngốc. Nó có một phiếu quyền phủ quyết, chỉ cần nó quyết định là gần như cơ thể này sẽ hành động như thế.

- Ngu xuẩn! Lỗ mãng!

Lưu Quang lặng lẽ nhìn Tam Đầu Khuyển đang đánh tới. Dưới con mắt của nó, trên cơ thể sinh vật địa ngục bẩn thỉu này có ba mươi bảy tơ máu, mỗi tơ máu đều có thể xé nát nó ra!

Trong mắt nó, thiên địa vạn vật đều có tơ máu, không gì không thể chém!

Liêm đao u quang đen nhánh nhẹ nhàng điểm một cái, vào một khắc cuối cùng, nó thu lại chín phần lực.

Một phần lực còn sót lại truyền qua không khí tới cơ thể Tam Đầu Khuyển.

Phụt phụt.

Nếu những sinh vật khác có thể nhìn thấy tơ máu trong mắt Lưu Quang sẽ thấy rõ được huyết nhục bay tán loạn, vết thương xé toạc da lông theo đường thẳng tắp, kéo dài từ yết hầu đến phần bụng, tới giữa hai chân Tam Đầu Khuyển mới khó khăn dừng lại.

Tam Đầu Khuyển dừng bước, trán toát mồ hôi lạnh, lảo đảo bước lên một bước, bụng nó liền vỡ ra một vết thương cực lớn. Chỉ cần nó đi thêm hai bước nữa thôi, nội tạng bên trong sẽ rầm rầm rơi ra.

- Bữa tối nay có rồi. Thịt chó xào lăn, thần tiên cũng không đứng vững. Mà dái chó thì đại bổ, chắc hẳn Chiêu Tài sẽ rất thích.

Khuôn mặt lạnh như băng của Lưu Quang khẽ nhếch lên một nụ cười không dễ thấy.

- Ta không cần bổ!

Chiêu Tài hung hãn phản đối. Bất kỳ sinh vật giống đực nào bị nhắc đến mặt này cũng sẽ hết sức cố chấp và tràn đầy tự tin.

…

- Nhị Ngốc đáng chết, đã bảo ngươi quay lại ngươi cứ nhất định đòi xông lên. Giờ thì hay rồi, chúng ta đã bị hai con giáp trùng bắt cóc!

Tam Ngốc oán trách.

- Có đôi khi ta thực sự muốn ai đó cắn rụng cái đầu chó lông tạp này của ngươi đ, làm vậy ta sẽ không cần lo lắng sẽ có ngày bị ngươi hại chết!

- Hừ, cái này trách ai? Năm xưa nếu không phải ngươi không có đầu của mình, cũng không đến phiên cái đồ ngốc này làm chủ thân thể.

Trên đường, ba cái đầu chó không ngừng cãi lộn.

- Chủ nhân chủ nhân, chúng ta đem đồ ăn về rồi.

Cao Bằng đang ngồi dưới đất, thông qua huyết khế nghe được tiếng Lưu Quang gọi.

Hắn đứng dậy rời gian phòng, vừa ra ngoài đã thấy một con chó ba đầu uể oải đứng trong rừng cây, trên lưng nó là Lưu Quang và Chiêu Tài.

【Tên quái vật】: Địa Ngục Tam Đầu Khuyển

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 71 (Đế cấp)

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Hồn / Hệ Hoả/ Hệ Ám

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Sử Thi

【Năng lực quái vật】: Thôn Phệ Linh Hồn lv6, Hoả Diễm Kịch Độc lv5, Chưởng Khống Hắc Ám Chi Lực lv5, Nanh Vuốt Sắc Bén lv5

【Nhược điểm quái vật】: Mỗi một cái đầu bị huỷ đi, nó sẽ bị

yếu bớt. Nhưng một lát sau cái đầu vừa bị huỷ sẽ mọc lại, có điều sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

【 Đặc tính quái vật】: Thủ Vệ Giả (Địa Ngục Tam Đầu Khuyển là thủ vệ giả của Địa Ngục. Nguồn gốc của chúng không phải là trấn thủ địa ngục, mà là từ tộc đàn.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Có thể để Địa Ngục Tam Đầu Khuyển trấn thủ ở cửa vào nơi nào đó hoặc là cánh cửa nào đó. Khi Địa Ngục Tam Đầu Khuyển ở trạng thái trấn thủ, tất cả các sức mạnh của nó sẽ gia tăng ở mức độ nhất định.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Trước hết cần phải thoả mãn điều kiện Địa Ngục Tam Đầu Khuyển trấn thủ nơi nào đó, sau khi kích hoạt sẽ tăng tốc độ của nó trên diện rộng.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Là một loài chó vô cùng thần kỳ đản sinh ở Thập Địa. Bọn chúng có ba cái đầu, mỗi cái đều có ý thức độc lập, nhưng thực sự thao túng cơ thể là cái đầu ở giữa.

Hai cái đầu còn lại, ngoại trừ giúp tấn công thì tác dụng duy nhất là làm lốp xe dự phòng. Chỉ cần đầu chủ bị huỷ hoặc bị thương nặng mất đi ý chí, hai cái đầu lốp xe dự phòng sẽ tranh đoạt thượng vị trở thành đầu chủ mới. Cho nên, đây là một loài quái vật loại chó cực kỳ am hiểu lục đục lẫn nhau.

…

- Được rồi, các ngươi không được ầm ỹ, cãi nhau suốt dọc đường rồi. Còn ầm ỹ nữa sẽ đập nát đầu đấy!

Lưu Quang không nhịn được gõ gõ cái đầu ở giữa.

Cái đầu ở giữa lập tức biết sợ, hé miệng, thè lưỡi, thở hồng hộc như chó cảnh nuôi trong nhà.

Mà cái đầu bên trái lại khinh thường cười lạnh:

- Ngươi đập đi, ngươi đập đi! Ta không tin ngươi dám đập!

Đầu chó bên phải híp mắt lại, khích tướng:

- Ta cũng không tin, ngươi đập nát thử cho ta xem!

Cái đầu chó ở giữa nghe hai đứa kia bán đứng mình thì dựng thẳng lông mày, sửng sốt hai giây sau đó sủa:

- Gâu gâu gâu gâu gâu!

Chó canh cổng sao?

Cao Bằng cảm thấy rất thú vị.

Càng hiểu rõ quái vật, hắn càng sợ hãi thán phục sự thần kỳ của Tạo Vật Chủ.

Mọi quái vật cổ quái kỳ lạ đều có, trong thần thoại phương Đông, thần thoại Nghê Hồng, hiện giờ ngay cả Địa Ngục Tam Đầu Khuyển trong thần thoại phương tây cũng xuất hiện rồi.

Lưu Quang nhảy xuống chân Cao Bằng, Chiêu Tài cũng nhanh nhẩu rúc vào trong ngực Cao Bằng.

Nhìn hình ảnh đó, Địa Ngục Tam Đầu Khuyển hiểu được cái tên nhỏ con bề ngoài xấu xí này mới là chủ sự.

Lập tức trên mặt hiện ra nụ cười lấy lòng, cái đuôi sau mông vẫy loạn lên.

- Gâu…

- Gâu…

- Gâu gâu gâu…

Ba cái đầu cọ loạn trên ống quần Cao bằng.

Cao Bằng chăm chú nhìn ba cái đầu chó to lớn cọ ống quần mình, sắc mặt dần dần cổ quái.

Ba cái đầu chó này sao giống như…

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 688: Sahara

Trượt tuyết tam ngốc ! ?

Giống như là tổng hợp thể của trượt tuyết tam ngốc.

Nhưng bây giờ nhìn qua thì chỉ có cái đầu ở giữa là ngu xuẩn nhất.

Bởi vì nó liếm cũng liếm lệch, trực tiếp liếm đến dưới chân Cao Bằng.

Thở hồng hộc liếm láp lớp bùn đất dưới lòng bàn chân Cao Bằng.

Gai ngược trên đầu lưỡi cạo ra một tầng mặt đất, trong miệng ngậm rất nhiều đất.

Husky. . . À không, râu mép bên miệng Nhị ngốc nhếch lên thật cao, quai hàm hai màu đen trắng giao nhau gồ lên, mấy viên đất vụn dính trên râu mép.

Sau đó Cao Bằng trơ mắt nhìn nó nuốt nghẹn đất xuống bụng.

- Ngu xuẩn, ngươi đang làm gì đó! ?

Hắc Đại Ngốc phẫn nộ nói,

- Ngươi không được nuốt đồ vật linh tinh vào trong bụng ta.

Mặc dù có ba cái đầu, ba cái linh hồn, ba cái tư tưởng, nhưng mà bọn chúng chỉ có một cái dạ dày xài chung.

Tam ngốc rất tỉnh táo, cắn lỗ tai Nhị ngốc một phát, lỗ tai giật

giật, cái đầu dựng lên nhìn thẳng không trung bất động.

- Ăn đi.

Cao Bằng nhìn trong chốc lát, lạnh lùng vô tình nói.

- NGAO...OOO?

- Gâu gâu gâu.

- NGAO...OOO.

Ba cái đầu nhất thời kinh sợ.

Bọn chúng điên cuồng sủa lên, nằm trên mặt đất lăn lộn bán manh.

- Một chiêu này thật sự có hiệu quả sao? Cảm giác thật xấu hổ.

- Khẳng định có hiệu quả, ta đã từng vụng trộm trông thấy mẹ làm như vậy trước mặt một đại gia hỏa khác.

Tiểu Hoàng không có cảm tình đi tới, tay phải hiện ra một tầng kim quang quét qua đỉnh đầu Nhị ngốc một cái.

Lớp lông trắng đen trên đỉnh đầu trong chớp mắt biến trọc, biến thành một cái gáo nhỏ trụi lủi.

- Cao Bằng, để nó cho ta làm tọa kỵ đi!

Tiểu Hoàng bị kích động nói.

- Nó đã bị ta độ hóa.

Đại ngốc và Tam ngốc trong chớp mắt cứng ngắc, biểu hiện trên mặt cực kỳ tế nhị, tròng mắt chuyển động, nhìn chằm chằm đỉnh đầu trụi lủi của Nhị ngốc, đáy lòng bay lên một tia tuyệt vọng.

Cao Bằng do dự chốc lát, nghĩ đến đầu Husky tóc đen trước kia, có lẽ đây là trời cao phái tới bồi thường cho ta rồi.

- Vậy ngươi phải trông coi nó cho tốt, nếu như nó gây rắc rối ta sẽ hỏi tội ngươi.

- Yên tâm đi.

Tiểu Hoàng vỗ bộ ngực nói lời thề sắt son.

Sau đó đặt mông ngồi ở trên lưng Địa Ngục Tam Đầu Khuyển, trong miệng lẩm bẩm:

- Từ hôm nay trở đi, các ngươi chính là tọa kỵ của ta, Kim Cương Chí Tôn Áp Vương vô lượng đại từ đại bi. Về sau tuyệt đối không thể làm xằng làm bậy, bằng không Hoàng gia gia sẽ lấy đi mạng chó của các ngươi.

- Biết chưa.

- Vâng.

Đại ngốc và Tam ngốc giả ý nịnh nọt, đồng thời suy nghĩ đường lui, chuẩn bị tìm một cơ hội chạy trốn.

- Vậy cũng phải lấy cho ta một cái tên uy phong chứ!

Nhị ngốc bị kích động nói.

Đại ngốc, Tam ngốc:

- ???

Sau đó bọn họ không dám tin đồng thời nhìn về phía tên phản đồ Nhị ngốc này.

Tiểu Hoàng do dự, sau đó chậm rãi nói:

- Ta thấy ngươi có chút tương tự với mấy đầu dị thú ta từng gặp qua trước đây, vậy ta gọi ngươi là Sahara đi.

- Sahara.

Nhị ngốc nhiều lần nhai nuốt cái tên này, càng nghe càng cảm thấy rất có phong cách.

Không biết có phải vui vẻ hay không, mà cao hứng chở Tiểu Hoàng chạy tới chạy lui trên khoảng đất trống.

Đại ngốc, tam ngốc:

- ?

Đây là địch nhân mà! Mới vừa túm lấy chúng ta mang về, còn muốn đánh muốn giết, tại sao ngươi có thể đạt thành nhận thức chung với địch nhân? !

. . .

- Đại nhân, ta quan sát các vì sao, nếu muốn đi đến bộ lạc của chúng ta thì cần phải tiếp tục đi theo hướng kia.

Một vị lão nhân có tuổi tác lớn nhất nói với Cao Bằng.

Trải qua tràng chiến đấu trước đó không lâu, những người này trở nên tín nhiệm hơn nhiều với đám người Cao Bằng, đến ngay cả ánh mắt cũng ôn hòa rất nhiều.

Cao Bằng gật đầu, sau đó ra lệnh cho mọi người tiến lên theo phương hướng lão nhân chỉ.

- Đại nhân, ngài thật sự là Ngự Sử Chuẩn Thần sao?

Giọng nói yếu ớt truyền đến từ phía dưới bên cạnh.

Cao Bằng cúi đầu xuống, trông thấy một đám tóc mao nhung,

còn có hai con mắt đen long lanh như trân châu.

Trong ánh mắt tràn ngập khát vọng, hiếu kỳ và ước mơ.

- Ngươi bao nhiêu tuổi?

Dường như là bị ánh mắt này làm rung động, Cao Bằng sờ sờ đầu tiểu cô nương.

- Ta mười tám tuổi.

Tiểu cô nương nhấp nhẹ bờ môi nói.

Cao Bằng nghiêm túc dò xét tiểu cô nương, nhìn qua tuổi tác không lớn, khung xương không lớn. Tựa hồ trải qua thời gian dài ăn uống không đầy đủ chất dinh dưỡng, da thịt bọc lấy xương cốt, xương gò má nhô lên rõ ràng, trên mặt không có thịt mỡ gì, chính là một gương mặt trái xoan.

- Mười tám sao, vậy ngươi có Ngự Thú của mình không?

Cao Bằng hòa ái cười nói.

Tiểu cô nương cuống quít lắc đầu, còn tưởng rằng Cao Bằng muốn răn dạy nàng.

- Không dám, ta không dám.

Nói xong tiểu cô nương chực khóc ra.

Vẻ mặt Cao Bằng quýnh lên.

Xung quanh những người khác nhìn ngó sang, còn tưởng rằng là Cao Bằng đang khi dễ nàng.

Chỉ có điều vì dư uy của Cao Bằng, nên bọn họ cũng không dám nói nhiều.

Thời điểm này có thể quay về bộ lạc là tốt rồi. . . Về phần chuyện khác đều không trọng yếu.

- Lại tranh cãi ta lập tức sẽ đem ngươi ném đi cho chó ăn.

Tiểu Hoàng ngang ngược càn rỡ hô lớn nói.

Đang nhỏ giọng khóc nức nở, tiểu cô nương thiếu chút không có dám phát ra âm thanh gì, yết hầu tắc lại đến mức đau nhức.

- Gâu gâu gâu.

Sahara chạy qua tới cao giọng sủa, phát huy câu nói chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng một cách rõ ràng nhất.

Ban đầu Cao Bằng nghĩ làm chút việc tốt, giúp nàng bắt một đầu Ngự Thú, nhưng cũng bị cái tiếng khóc này khiến cho không còn hào hứng.

Một mực đi về phía nam mất trọn vẹn tới hơn nửa tháng, trong khoảng thời gian này Cao Bằng cũng không phát hiện ra truy binh đuổi tới sau lưng, nên cũng thả lỏng. Thời gian dài như vậy còn không đến, vậy chắc có lẽ sẽ không tới.

Trong đoạn thời gian này, quan hệ giữa Cao Bằng và những người này cũng dần dần quen thuộc.

Cùng lúc đó, một vấn đề khác cũng bộc lộ ra.

Kỳ hạn bọn họ phục dụng đan dược sắp tới.

Nếu như không tiếp tục phục dụng đan dược thì trạng thái bọn họ sẽ một lần nữa biến thành bộ dáng ban đầu.

Hiện tại bọn hắn đối mặt một sự lựa chọn, tiếp tục phục dụng đan dược duy trì thân phận dị tộc của mình, hoặc là không dùng đan dược mà khôi phục bộ dáng ban đầu của mình.

Dù sao thì bọn họ đang ở bên trong khu hoang dã, cũng sẽ không tiếp xúc với dị tộc, không cần lo lắng vấn đề bại lộ.

Quan trọng hơn chính là, nếu như dùng thân phận dị tộc tiếp xúc với bộ lạc sau lưng bọn họ, có thể sẽ sinh ra việc gì đó phiền toái.

Cho nên sau khi Cao Bằng thương lượng với những người khác cuối cùng quyết định tạm thời không tiếp tục dùng đan dược.

Sau một đêm khuya thanh vắng, tỉnh dậy sau giấc ngủ, vẻ bề ngoài của Cao Bằng và mấy người kia đã có sự thay đổi lớn.

Gương mặt vốn có làn da xanh hoàn toàn biến mất, ngũ quan tuấn lãng, dáng người thẳng tắp.

Cao Bằng cùng mới mấy người khác vốn có vẻ bề ngoài không kém, đều là thiên kiêu bản địa.

Đợi đến sau khi đám người Cao Bằng lộ ra bộ dáng ban đầu, những người khác đều vô cùng kinh ngạc.

Lão nhân lớn tuổi nhất run rẩy nói:

- Các ngươi thật sự là đồng tộc sao?

- Đúng.

Cao Bằng khẳng định trả lời lão nhân.

Lão nhân rơi nước mắt đầy mặt.

Thái độ của mấy người khác cũng càng thêm hòa hoãn với đám người Cao Bằng.

Dù sao thì đồng tộc càng gắn bó.

Dọc theo con đường này, đám người Cao Bằng tao ngộ rất

nhiều hung hiểm, mảnh đất hoang dã của Cửu Thiên tràn ngập sát cơ, coi như là Ngự Sử Thần cấp cũng có khả năng gặp phải nguy hiểm đến tính mạng.

Dù cho có Cao Bằng bảo vệ, đoạn đường đi tới cũng tổn thất trọn vẹn ba người.

Những người này đều không cẩn thận bị giết bởi các loại độc trùng hoặc là quái vật mang năng lực giết người rất mạnh của Cửu Thiên.

Những quái vật này xuất hiện với tần suất rất nhiều, không có Ngự Thú bảo vệ thì người bình thường sẽ bị miểu sát trong chớp mắt.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 689: Đầm Lầy Vân Mộng

- Qua đầm lầy Vân Mộng này là có thể đến bộ lạc Lê của chúng ta.

Một người lên tiếng.

Cao Bằng híp mắt dò xét mảnh đầm lầy mênh mông trước mặt.

Mặt nước đầm lầy nổi bong bóng chi chít, như mụn nhọt chín mọng mọc trên thân người.

Trong đám bong bóng có cái màu đen, có màu xám đục. Chúng sẽ lớn dần, tới kích thước cực hạn sẽ vỡ ra, bốc lên sương mù màu xám.

Sương mù màu xám tan đi trong không khí.

Cả khoảng không bên trên đầm lầy đều chìm trong màn sương xám phiêu đãng. Sương xám bao phủ, tầm nhìn cực kỳ hạn chế.

- Tiểu Diễm, ngươi có nhìn rõ không?

Thân là Tất Phương, đương nhiên thị lực của Tiểu Diễm vô cùng tốt.

Nhưng lúc này nó cũng không thể nhìn được quá xa.

- Cao Bằng, bên trong có rất nhiều cảm xúc phẫn nộ.

Đại Tử nói với Cao Bằng thông qua huyết khế.

Nó vừa nói vừa vụng trộm quan sát bốn phía.

Cao Bằng không tỏ thái độ gì, chỉ gật đầu:

- Biết rồi.

Một chủ một tớ, một đường cẩn thận.

- Những dao động cảm xúc này có mạnh không?

Cao Bằng âm thầm hỏi thăm Đại Tử.

Linh hồn càng cường đại, dao động cảm xúc càng mạnh.

- Mạnh!

Đại Tử gật mạnh đầu, lông bờm trên cổ dựng hết lên.

- Có thể đi vòng qua không?

Cao Bằng hỏi câu khác.

- Theo ta biết thì không còn đường nào khác. Đại nhân, trong đầm lầy Vân Mộng không thể phi hành, rất dễ gặp đại kiếp.

Lão nhân chần chừ nói.

Cao Bằng nghi hoặc hỏi lại:

- Đại kiếp? Là nguyền rủa sao?

- Không phải, ta chỉ nghe các trưởng bối nói, trong đầm lầy Vân Mộng không thể phi hành. Bởi vì trong màn sương mù màu xám kia có một thứ rất kinh khủng.

- Có thể nói rõ hơn một chút được không?

Lão nhân lắc đầu tiếc nuối đáp:

- Thật có lỗi, ta cũng chỉ biết được chừng đó. Năm xưa khi bị bắt ta cũng chỉ 17 tuổi, có rất nhiều thứ chỉ là nghe người lớn

trong bộ lạc nói.

Mười bảy tuổi?

Cao Bằng chấn động, quay sang quan sát kỹ dung mạo lão nhân này, rồi chần chừ hỏi:

- Bao nhiêu năm rồi?

Dường như lão nhân hiểu ý Cao Bằng muốn hỏi gì, bèn đáp:

- Năm nay ta ba mươi hai tuổi, chỉ là tướng mạo có vẻ già thôi.

Một thân cây màu xanh đậm mọc lên từ đống bùn nhão trong đầm lầy, mấy con giáp xác trùng tối màu bám gần cành cây.

Thi thoảng chúng mở đôi cánh sau lưng, cái mông nhọn phụt ra một chút khí khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa.

Trong vũng bùn thi thoảng lại có mấy tiếng kêu vọng ra.

Trong bóng tối, đám ký sinh trùng được tẩm bổ, nhảy nhót reo hò trong đống bùn đất.

Cành khô mục nát nửa chìm nửa nổi, trên lá cây thối rữa là vô số muỗi đậu chồng chất lên nhau. Chỉ cần có người đi qua chúng sẽ đồng loạt bay lên, khiêu vũ trên bầu trời.

Sương mù màu xám lượn lờ, đầm lầy Vân Mộng rất yên tĩnh, ngoài tiếng muỗi vo ve và tiếng động của mấy loài động vật nhỏ phát ra thì không có động tĩnh gì lớn.

Có đất bằng, có hồ nước, thậm chí có cả gò núi. Địa hình của đầm lầy Vân Mộng không phải chỉ có một loại.

- Nếu may mắn có thể gặp các dũng sĩ của bộ lạc đi săn, có lẽ chúng ta có thể quay lại bộ lạc luôn.

Có người nhỏ giọng nói.

- Đương nhiên như vậy là tốt nhất.

Cao Bằng cười cười gật đầu đáp lại.

Tốc độ của đoàn người rất nhanh, đây cũng là nhờ vào đám ngự thú của Cao Bằng có đẳng cấp không thấp.

Đẳng cấp của đám ngự thú không thấp, tự nhiên có uy áp tản ra, quái vật bình thường đều biết xu cát tị hung, đương nhiên sẽ không tự chuốc lấy nhục nhã.

- Oa…

m thanh trầm thấp như sơn nhạc rung động đi xa dần, có vẻ như đám quái vật ẩn nấp trong bóng tối cảm giác được đám người Cao Bằng khó đối phó nên lựa chọn thối lui.

- Đi, đi nhanh qua lãnh địa của nó, nó sẽ không đuổi theo nữa.

Cao Bằng thúc giục.

Hẳn là con quái vật đang trốn trong bóng tối kia là Thánh cấp, dù trong đầm lầy Vân Mộng thì nó cũng là chúa tể một phương.

Dù không sợ nó, nhưng Cao Bằng cũng không hy vọng sẽ bị cuốn lấy. Như vậy sẽ gây ra động tĩnh quá lớn, hấp dẫn các quái vật khác tới.

Qua mảnh đầm lầy ướt sũng này, một cái hồ lớn phía trước chắn đường của đám Cao Bằng.

Cái hồ rất lớn, không thấy hết bờ, dù là nhìn sang trái hay nhìn sang phải nó đều chắn hết đường đi.

Cao Bằng vừa cười vừa nói:

- Chúng ta đã rời khỏi địa giới của đầm lầy Vân Mộng chưa?

- Sợ là… chưa.

Bàn Đại Hải chăm chú nhìn màn sương màu xám trên mặt hồ.

- Màn sương mù màu xám này chắc hẳn chỉ có ở đầm lầy Vân Mộng, ta có thể cảm nhận được trong hồ này có một đại gia hoả. Mà diện tích hồ thì… sợ là không nhỏ.

- Vậy chúng ta vòng qua hồ thôi.

Cao Bằng nói.

- Không cần phiền phức như thế. Ngươi thu những người khác vào trong không gian của A Xuẩn đi, sau đó hợp thể với ta, chúng ta lặng lẽ đi qua là được.

Bàn Đại Hải đưa ra ý kiến:

- Chỉ cần không phải tồn tại cấp Thần Minh, thì ở trong nước bọn chúng đừng mong tìm thấy ta.

Lúc trước khi Cao Bằng hợp thể với Bàn Đại Hải, con cá béo uỷ khuất như nàng dâu bị bắt nạt, vô cùng ai oán. Bây giờ lại nói rất nhẹ nhàng, biến hóa không thể nói là không lớn.

Cao Bằng thu những người khác lại rồi hợp thể với Bàn Đại Hải, lặng lẽ không một tiếng động xuống nước.

…

Trung tâm hồ, sâu dưới đáy.

Một cái vỏ sò siêu lớn màu đen nằm dưới đáy hồ.

Nó đã ở đây rất lâu, lâu lắm rồi.

Trên lớp vỏ lưng của nó mọc đầy rêu xanh, còn có cả đá, san hô, thậm chí cả bùn đất, tảo biển mọc lên rất tươi tốt.

Chỉ có từ góc độ phía trên mặt hồ, cách xa rất xa quan sát mới có thể thấy được hình dáng của nó. Nó tựa như một con cự thú tiềm ẩn dưới đáy vực sâu.

Dưới đáy là nơi an tĩnh nhất, tường hoà nhất trong hồ nước. Không có quái vật chém giết, cũng không có tranh đấu gì hết.

Chỉ có một cái vỏ sò to lớn cô độc đứng sừng sững.

Những quái vật có được linh trí nhất định đều nhận ra được nguy hiểm ở nơi này.

Ngoài bầy cá bình thường thì không có sinh vật nào khác. bầy cá cứ bơi qua bơi lại trong đám rong trên thân vỏ sò.

- Khó trách trong hồ không gặp nguy hiểm gì, thì ra hung hiểm thực sự là ở đây.

Bàn Đại Hải quan sát từ phía xa, nói với Cao Bằng qua huyết khế.

- Kia là một cái vỏ sò sao?

- Đó là một con thận, một con thận tu luyện đến cảnh giới rất cao.

Bàn Đại Hải híp mắt nói:

- Cao Bằng, có muốn làm một vố lớn không?

- Ngươi muốn làm gì?

- Thận đại bổ. Một con thận lớn thế này, ăn hết tinh hạch huyết nhục của nó, ít nhất ta có thể tăng hai cấp.

Bàn Đại Hải tham lam lè lưỡi liễm mép.

- Ngươi quá bị động. Trước kia dù làm gì cũng là bị động tiếp nhận, không thể như vậy mãi được.

Bàn Đại Hải giáo dục Cao Bằng:

- Ngươi phải học cách chủ động đi tranh, đi cướp! Không phải ngươi chết thì chính là ta sống, vật cạnh thiên trạch, ngươi thiếu một luồng ngoan kình.

- Trên thế giới này, không có con quái vật nào là vô tội. Sói ăn dê, dê ăn cỏ, cỏ cướp đoạt mặt đất. Dê không vô tội, cỏ cũng không vô tội.

Bàn Đại Hải cười gằn.

- Tư tưởng này của ngươi không tốt, bảo sao ngươi lại rơi vào tình thế hiện tại. Theo như cách ngươi nói thì ngươi cũng không vô tội.

Cao Bằng nhịn không được cười lên.

- Đương nhiên ta không vô tội.

Bàn Đại Hải đáp:

- Tài nghệ không bằng người mà thôi. Mấy năm nay ngươi có từng thấy ta nhắc tới tên đã đánh ta rớt khỏi thần đàn năm xưa không? Ta sẽ chỉ cầu nguyện cho nó tuyệt đối không nên chết, ta muốn dùng chính miệng ăn sạch nó.

Bàn Đại Hải cực kỳ phách lối.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 690: Thái Sơn Áp Đỉnh

- Được rồi, ngươi có lối suy nghĩ của ngươi, ta tự có chủ ý riêng của ta. Ngươi làm những gì chính ngươi cho rằng là đúng, nhưng mà không nên đem tư tưởng của ngươi áp đặt lên trên người ta.

Cao Bằng nhàn nhạt nói.

- Ta nên làm như thế nào bản thân ta tự có chừng mực, đây là thân thể của chính ngươi, ngươi nghĩ làm như thế nào ta cũng không ngăn cản được ngươi.

Bàn Đại Hải xì mũi coi thường:

- Đạo đức giả.

Cao Bằng im lặng, không nói thêm gì nữa.

Bàn Đại Hải hất cái đuôi lên, biến mất trong làn nước.

Bốn phía quanh đáy hồ, một đầu quái vật khổng lồ lặng yên trỗi dậy, khí tức Thánh cấp hiển lộ.

Sau một chút do dự ngắn ngủi, Cự Mãng Thánh cấp hung tàn đánh úp về phía lão thận.

Cái đuôi hất lên khiến cho mạch nước ngầm cuồn cuộn.

- Tê hí, chết đi!

Sau đó Cao Bằng trơ mắt trông thấy đầu Cự Mãng Thánh cấp này quất một đuôi vào trên khoảng đất trống, mặt đất run rẩy không dứt, hồ nước cuộn trào mãnh liệt.

Tất cả công kích của đầu Cự Mãng đánh xuống rơi vào trên khoảng đất trống.

Bàn Đại Hải ngưng mắt nhìn rất lâu, uy nghiêm đáng sợ cười một tiếng:

- Là ảo cảnh.

Đầu Thủy Mãng Thánh cấp này là bị Bàn Đại Hải sử dụng thủ đoạn xua đuổi đến đây.

Không thể không nói sau khi bản thân Bàn Đại Hải chính thức tiến vào trạng thái săn mồi, toàn bộ tính cách của con cá này đột nhiên có sự thay đổi lớn.

Trở thành kẻ tinh thông mưu kế, lãnh huyết, tàn bạo và đầy kiên nhẫn.

Có được những tố chất mà một người thợ săn ưu tú nên có.

- Lão thận này vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh, cái ảo cảnh này chính là bản năng thân thể nó tạo ra, nó tự động hình thành một vùng ảo cảnh ở xung quanh thân thể mình.

Bàn Đại Hải giống như đang nói một mình, trên thực tế là giải thích cho Cao Bằng.

- Người không biết sẽ khẳng định rằng nó đã tỉnh, không dám tiếp tục đánh lén nó.

Bàn Đại Hải nói:

- Gia hỏa này xác thực có lòng cảnh giác rất mạnh, chỉ cần có uy hiếp thực sự nó sẽ lập tức biết được và nhanh chóng thức tỉnh. Nhưng mà thực tốt khi nó còn đang ngủ say, ta chính là muốn mượn sự chủ quan của nó để tấn công.

- Lại nói tiếp, đầu Minh Ngọc Thiên Tôn Thú cho ta ấn tượng

rất sâu sắc. Nếu như đổi lại nó ở chỗ này, bằng vào năng lực của nó và kiện thần khí kia, nhất định có thể thừa dịp con trai này đang trong thời gian tu luyện trực tiếp xuất ra một kích lấy mạng nó.

Cao Bằng gật đầu. Đầu Minh Ngọc Thiên Tôn Thú kia có năng lực thực sự khó giải quyết. Chỉ cần thực lực không vượt qua nó quá nhiều, hoặc là ở mặt phòng ngự đặc biệt mạnh mẽ, thì dưới đòn công kích của thanh thần khí trường thương kia đến tám chín phần mười sẽ vẫn lạc.

- Mặc dù ta không có thần khí hệ Kim, nhưng cũng có thần khí mang thuộc tính khác.

Bàn Đại Hải mở miệng nói:

- Cao Bằng, ta sẽ cho ngươi thấy uy lực lớn nhất mà hiện giờ chúng ta có thể phát ra trong nháy mắt.

Rồi nó có chút đau lòng lấy ra Vô Tận Luân Hồi Mê Cung. Ở mặt bên của Vô Tận Luân Hồi Mê Cung có một cái lỗ thủng, cái lỗ có hình mũi khoan.

- May mắn là lần trước hai kiện bảo bối này đã cứu ta một mạng, bằng không thì ta đã chắc chắn phải chết rồi.

Sắc mặt Bàn Đại Hải đầy âm trầm. Không chỉ Vô Tận Luân Hồi Mê Cung, đến ngay cả Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha cũng xuất hiện hai vết nứt.

Nhưng Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha có Thôn Phệ pháp tắc, đoạn thời gian này đã thôn phệ không ít đồ vật có "Dinh dưỡng", vết nứt phía trên cũng triệt để khép lại.

Cái Vô Tận Luân Hồi Mê Cung này tuy rằng có thể hấp thu thiên địa linh khí để tự động khép lại, nhưng ở dưới tình huống không có ngoại lực chữa trị thì đó sẽ là một quá trình tương đối

dài.

Bên trong Vô Tận Luân Hồi Mê Cung có hào quang lưu chuyển, tất cả lực lượng đều bị phong tỏa cầm tù ở trong mê cung không cách nào phóng xuất ra.

Tuy rằng mê cung gặp phải tổn hại, nhưng cũng may là dường như không ảnh hưởng đến việc sử dụng nó.

Cùng lúc đó, Bàn Đại Hải lấy Huyền m Thần Tỉnh từ bên trong Vô Tận Luân Hồi Mê Cung ra.

Từng giọt từng giọt Huyền m Thần Thủy đặc dính bên trong tạo thành hình sợi tơ bay ra ngoài trôi nổi trong hư không.

Dưới sự thao túng của Bàn Đại Hải ngưng tụ thành hình dạng một mũi tên.

Mũi tên ẩn chứa uy năng của thần khí lóe ra hàn quang, bên trong Huyền m Thần Tỉnh có vài đạo bạch quang bay ra chui vào trong mũi tên trong suốt.

- Đây là cái gì?

- Thần khí gia trì, nếu không nó cũng chỉ là Huyền m Thần Thủy thông thường mà thôi.

Bàn Đại Hải nhất tâm nhị dụng giải thích.

Cùng lúc đó Bàn Đại Hải hé miệng, Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha phóng thích ra thôn phệ chi lực phản hướng!

Ngoại trừ phóng thích thôn phệ chi lực chính hướng, Bàn Đại Hải tự nhiên cũng có thể phóng thích thôn phệ chi lực phản hướng.

Nhưng như thế cũng không phải là hút vào, mà là bài xích.

Đương nhiên, bởi vì một số nguyên nhân mà việc phóng thích năng lực như vậy nhất định không sánh bằng pháp tắc bài xích chuyên nghiệp. Nếu như có thể so sánh với pháp tắc bài xích, vậy thì cũng ngang với việc Bàn Đại Hải chưởng khống pháp tắc bài xích rồi.

Nhưng cho dù như vậy, uy lực khi Bàn Đại Hải thi triển chiêu này cũng đạt tới một trình độ cực kì khủng bố.

Sức đẩy bị áp súc ở một khu vực nhỏ trong Vô Tận Luân Hồi Mê Cung, đồng thời không ngừng phóng thích về phía trước.

Lực lượng càng ngày càng cường thịnh.

Đến một thời khắc nào đó, cỗ sức đẩy này rốt cuộc đạt tới đỉnh phong.

Bởi vì có Vô Tận Luân Hồi Mê Cung che chắn, con trai kia tạm thời chưa phát giác được.

Cỗ lực lượng này bị Bàn Đại Hải áp chế đến mức chính nó cũng không thể điều khiển.

Rốt cuộc đã không áp chế nổi.

Trong hư không xuất hiện một chút hàn quang màu băng lam lấp lánh, sau một khắc liền biến thành tàn ảnh biến mất khỏi chỗ cũ.

Lão thận vốn đang ngủ say chợt phát giác được nguy hiểm, muốn thức tỉnh.

Ầm ầm ~!

Mũi tên băng lam chui vào bên trong cơ thể lão thận.

Thời gian dường như ngừng lại.

Một giây, hai giây qua đi.

Hàn khí khủng bố phô thiên cái địa phóng thích ra.

Mạch nước ngầm bị đóng băng, tạo ra từng mảnh từng mảnh dấu vết rõ ràng ở đáy hồ. Ánh sáng màu lam nhanh chóng mở rộng, những nơi đi qua tất cả đều bị đóng băng. Cự Mãng Thánh cấp cũng bị đóng băng trong nháy mắt, trông rất sống động ở bên trong băng trụ.

Nhìn từ bên ngoài, từ khu vực trung tâm hồ toát ra một chút hàn quang, sau đó khuếch tán ra phía ngoài.

Mặt hồ bị đóng băng, sau đó lan rộng ra khắp bốn phía xung quanh.

Cuối cùng tại khu vực trung tâm hồ nước lưu lại một mảng đóng băng lớn.

Hình dáng tương tự như khối tinh thể pha lê, đầu trên diện tích nhỏ nhất, phần dưới diện tích lớn nhất.

Lão thận cũng bị đóng băng ở bên trong một băng trụ lớn.

Dòng nước lạnh tràn ngập toàn bộ hồ nước to lớn, quái vật tôm cá chết cóng nhiều không kể xiết.

Bàn Đại Hải thả người nhảy lên, thân thể bành trướng ra vô số lần. Cao Bằng rốt cuộc nhìn thấy thể tích của Bàn Đại Hải lớn đến mức nào sau khi thi triển xong, thể tích còn khoa trương hơn so với lão thận dưới đáy hồ kia.

Phảng phất một tòa núi nhỏ đen ngòm.

Đây không phải dùng từ khoa trương để hình dung, mà là miêu tả chuẩn xác, thể tích hiện giờ của Bàn Đại Hải có thể so với một ngọn núi cỡ nhỏ!

Giống như một đầu siêu cấp cự thú không thể miêu tả chính xác bước ra từ trong đáy biển sâu, lân phiến màu Huyền Thiết lóe ra hàn quang u tối.

- Siêu cấp vô địch thái sơn áp đỉnh!

Bàn Đại Hải gầm nhẹ.

Đôi mắt bốc lên luồng sáng vàng rực.

Khí lưu bị đè ép bạo tạc, uy áp khủng bố từ trên trời giáng xuống.

Ầm ầm! ~!

Thân thể như ngọn núi nện vào lớp băng phong bên trên mặt hồ.

Băng sơn bị cỗ cự lực này va chạm vào chia năm xẻ bảy chỉ trong chớp mắt, cùng lúc đó đồ vật đóng băng bên trong cũng nhao nhao tan vỡ thành nhiều mảnh.

Đầu Cự Mãng Thánh cấp ngay đến tiếng kêu thảm thiết cũng không thể phát ra đã lập tức biến thành một đống băng vụn long lanh.

Lão thận mặc dù không chia năm xẻ bảy, nhưng cũng bị cỗ cự lực lượng này trùng kích tạo ra vô số vết nứt giống như mạng nhện.

Rắc rắc.

Rắc rắc.

Dưới tác động của hồ nước, lớp vỏ lung lay muốn vỡ, bên dưới mảnh vỡ lộ ra lớp thịt trai trắng như tuyết.

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 691: Vô Hạn

Trong lúc chịu trọng thương, mặt ngoài lão thận lóe ra hào quang lập lòe yếu ớt.

Một tầng hào quang vô hình màu sắc rực rỡ khuếch tán ra khắp bốn phương tám hướng.

Ầm ầm.

Trước mắt Cao Bằng biến hóa.

Thế giới đột nhiên biến đổi.

Hắn nghe thấy tiếng chim hót hoa nở, nhìn thấy bốn mùa hoa nở, còn trông thấy phi cơ ầm vang, bên tai truyền đến tiếng còi ô tô ing ỏi.

Ô tô?

Cao Bằng phục hồi tinh thần lại, ta chắc hẳn đang ở trong mộng cảnh.

Theo ý nghĩ này của Cao Bằng, tất cả những dị tượng bên tai và cảnh sắc trước mắt đều biến mất, Cao Bằng một lần nữa xuất hiện ở trong hồ nước lạnh như băng.

Trong lúc bất chợt, sắc trời trên đỉnh đầu tối sầm lại.

Thời gian phảng phất bị ngưng kết, bất động.

Đợi Cao Bằng phục hồi tinh thần trở lại, trước ngực bị một cây trường mâu màu bạch kim xuyên qua ngực.

Phốc phốc.

Toàn thân Cao Bằng như nhũn ra, cảm giác khí lực bản thân mình đang bị rút sạch.

Trong cơ thể, huyết dịch theo miệng vết thương chảy ra phía ngoài. Cao Bằng cúi đầu xuống, ngọn trường mâu bạch kim tạo ra một lỗ hổng, vết thương chảy máu rất nhiều.

Cao Bằng tiện tay triệu hồi Tiểu Thảo ra ngoài, để cho Tiểu Thảo giúp mình chữa thương.

Nhưng mà Tiểu Thảo chiếu rọi thánh quang màu nhũ bạch lên vết thương một lúc mà không có chút tác dụng nào, trị liệu Thánh cấp rất khó tạo ra được chút hiệu quả nào với vết thương bị gây ra bởi pháp tắc hệ Kim. Ít nhất cũng phải lực lượng cấp Chuẩn Thần trở lên mới có thể đưa đến hiệu quả nhất định.

Lẽ nào ta phải kết thúc ở chỗ này sao. . .

Cao Bằng nhắm mắt lại, nhụt chí ngồi ở đáy hồ, lẳng lặng chờ đợi sinh mệnh đến phần cuối.

Hắn cảm giác bản thân mình rất mệt mỏi, hai mắt nhắm lại, chìm vào giấc ngủ rất say.

Ngơ ngơ ngác ngác, mông lung, không biết là trải qua bao lâu, Cao Bằng đột nhiên tỉnh lại.

Trong ý thức có thêm một đoạn ký ức.

Ta là. . . Cao Bằng?

Không, không phải, ta không phải đã chết rồi sao.

Tiếng nói bên tai dần dần ầm ĩ, sôi trào.

Cao Bằng mở to mắt, vài người y tá trước mặt đang nhìn hắn

với vẻ mặt hòa ái.

- Sinh ra rồi, là con trai.

Một người y tá trong số đó có tuổi tác hơi lớn một chút, mặt mũi tràn đầy dữ tợn đi tới. Từ thái độ của mấy người y tá xung quanh hắn thì cô ta hẳn là có chức vị không thấp, khả năng là y tá trưởng.

Y tá trưởng cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Cao Bằng, lại từ bên cạnh nắm lấy một cái ống nghiệm, sau đó nhỏ nước thuốc màu tím bên trong lên mu bàn tay Cao Bằng.

Mu bàn tay Cao Bằng tê rần, vài tiểu hộ sĩ vây quanh ngó đầu theo dõi.

- A.

- Ôi.

- Thật đáng thương.

- Ài, chắc là rất đau.

Mấy tiểu hộ sĩ ríu ra ríu rít thảo luận.

Thanh âm dần dần nhỏ đi, Cao Bằng có chút mỏi mệt, vì vậy nhắm mắt lại.

Thân thể còn nhỏ chung quy là yêu cầu nghỉ ngơi càng nhiều.

Mình đã xuyên qua hay là sau khi chết luân hồi đầu thai?

Cao Bằng muốn suy nghĩ. Nhưng mỗi khi Cao Bằng muốn nghiên cứu sâu hơn thì đột nhiên có một luồng ngoại lực từ sâu trong đầu tuôn ra ngăn cản quấy nhiễu tư duy của hắn.

Dần dần, Cao Bằng tựa hồ buông tha ý nghĩ truy đến cùng, gặp

sao thì như thế.

Thời gian dần dần trôi qua, Cao Bằng cũng từ trong kinh nghiệm cuộc sống hiểu ra lúc trước người y tá kia tại sao lại lộ ra biểu tình như vậy, và nguyên nhân vì sao những tiểu hộ sĩ kia có thái độ và lời nói như thế.

Đây là một cái thế giới tàn khốc, cũng là một cái thế giới phân chia giai cấp rõ ràng.

Mỗi người từ khi sinh ra ở trong cơ thể hình thành một con số.

Con số này đại biểu cho thiên phú một người, cũng đại biểu cho thân phận và địa vị của hắn.

Từ lúc vừa sinh ra, thiên phú đã quyết định vận mệnh cả đời người.

Con số từ 0 - 9. 0 là thiên phú yếu nhất, không khác bao nhiêu so với nhược trí, 3 chính là người bình thường, 9 chính là thiên tài vĩ đại nhất.

Mà bất hạnh chính là thiên phú Cao Bằng ở mức 0. Mới đầu khi Cao Bằng biết được tin tức này thì cảm thấy không khác gì sấm sét giữa trời quang.

May mà thiên phú Cao Bằng tuy rằng rất kém cỏi, thế nhưng gia đình hắn có bối cảnh rất tốt. Phụ thân là quan lớn trong chính phủ, mẫu thân cũng là người thuộc gia tộc chính trị thông gia tương đương, bối cảnh thâm hậu, điều này cũng làm cho Cao Bằng tránh được rất nhiều ngăn trở. Đương nhiên ở trong quá trình này, mấy lời đồn đại nhảm nhí ác ý ở sau lưng là không tránh khỏi.

Tâm cảnh của người trưởng thành khiến cho Cao Bằng bỏ qua những lời đồn đãi nhảm nhí này, bọn chúng làm cho tâm linh của Cao Bằng càng trở nên cường đại hơn.

Nhưng Cao Bằng cũng phát giác được bản thân mình có chỗ khác thường.

Theo lý thuyết, thiên phú của mình chỉ có mức 0, vô luận học cái gì đều sẽ không vào, hẳn là cái loại vô năng nhất kia.

Nhưng mà Cao Bằng lại phát hiện ra tốc độ mình học tập vô cùng nhanh. Rất nhiều thứ chỉ vừa nhìn liền hiểu, học một lần lập tức thông thạo.

Chẳng lẽ mình chính là mô bản nhân vật chính thuộc phế vật lưu trong truyền thuyết? Có đôi khi Cao Bằng cũng nghĩ qua vấn đề này, nhưng mà cuối cùng cũng chỉ ung dung cười một tiếng.

Vào một ngày mưa dầm.

Phụ thân không trở về nhà sau khi tan tầm giống như thường ngày, Cao Bằng ngồi ở trên bệ cửa sổ biệt thự, sắc trời ngoài cửa sổ dần tối.

Cơn mưa to dày đặc che phủ bầu trời, thấy không rõ cảnh sắc phía xa.

Chỉ có thể nhìn thấy sương mù mông lung rộng lớn. Đèn xe xuyên thấu cơn mưa to, một chiếc xe hơi màu đen dừng lại ở trước biệt thự, cửa xe mở ra.

Một thân ảnh cầm chiếc dù màu đen vội vàng đi tới.

Cửa biệt thự mở ra, một người phụ nữ vóc dáng cao gầy, mái tóc dài xoăn màu vàng buông xõa hai vai đến mở cửa gian phòng Cao Bằng. Y phục màu đen của nàng đều bị ướt nhẹp, giống như mặc bộ quần áo bó dán chặt lấy thân thể, phác họa ra đường cong có lồi có lõm.

- Tôi được cha cậu ủy thác đến đón cậu rời đi. Cha cậu bởi vì phạm tội tham ô, trước đây ông ấy đắc tội không ít kẻ thù, nếu

như cậu tiếp tục đợi ở chỗ này sẽ gặp nguy hiểm, tôi tới đón cậu rời đi.

Cao Bằng hé miệng trầm mặc, không quá tin tưởng nàng.

Người phụ nữ tự xưng là chịu ủy thác từ cha Cao Bằng dường như đã dự liệu đến loại tình huống này, lấy từ trong túi xách tay ra một loạt chứng minh thân phận và ảnh chụp kèm video quay lại cảnh cha Cao Bằng bị bắt, cùng với chứng từ cha hắn tự tay viết ký tên chuyển nhượng quyền nuôi dưỡng.

Cao Bằng nhìn chằm chằm vào bức ảnh chụp trọn vẹn mười phút. Đi đến cái thế giới này mười ba năm, Cao Bằng đã cùng người nam nhân này hình thành một loại ăn ý nào đó.

Có lẽ hắn không tính là một người cha hợp cách, gần như chưa từng bồi bạn với Cao Bằng một lần. Kí ức bên nhau chỉ vẻn vẹn mấy lần, có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng mà từ sau khi mẫu thân khó sinh mà chết, hai người nam nhân sống nương tựa lẫn nhau, hắn cũng chưa từng có đề cập qua việc tìm cho Cao Bằng một người mẹ kế, cũng chưa từng mang người phụ nữ nào từ bên ngoài trở về. Đánh giá của bên ngoài thì Cao Bằng khó mà nói, nhưng ít ra đó chính là một phụ thân hợp cách. . .

Cuối cùng Cao Bằng tin tưởng nàng, cùng nữ nhân này rời đi, cũng tạm biệt nơi ở trước đây của mình.

Nữ nhân mang theo Cao Bằng di chuyển khắp nơi, Cao Bằng cũng chân chính cảm nhận được thế gian này khó khăn cay độc.

Con số thiên phú lớn nhỏ đối với cao tầng xã hội có lẽ ảnh hưởng cũng không quá lớn. Bởi vì coi như là một người sống đời sống thực vật, nhưng dưới quyền thế của bọn hắn thì vẫn có thể nhận được sự chăm sóc tốt nhất.

Nhưng đối với tầng dưới cùng và tầng giữa thì thiên phú chính là thứ quyết định vận mệnh.

Cao Bằng vốn học tập với gia sư riêng, sau khi mất đi thân phận vốn có, Cao Bằng chỉ có thể đi đọc sách ở trường công hoặc là trường học tư nhân.

Nhưng bởi vì thiên phú của Cao Bằng, cho dù là trường học tư nhân cũng sẽ không tiếp nhận một cái thiên phú phế vật là 0. Bọn họ tuy rằng muốn kiếm tiền, nhưng sẽ không vì một chút tiền nhỏ mà hạ thấp thanh danh chính mình.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, thời gian mười năm trong nháy mắt qua đi.

Trong vòng mười năm đó, Cao Bằng và người phụ nữ này rời khỏi quốc gia quê hương, vì che dấu thân phận nên trốn sang nước láng giềng.

Đương nhiên, có lẽ là cân nhắc đến thiên phú Cao Bằng là 0, nên những kẻ thù chính trị của cha hắn trước kia và nhóm cừu gia cũng không tìm tới cửa.

- A Thang, bưng nước sôi xuống đây.

Người phụ nữ cất tiếng gọi từ phía sau nhà. Nàng vén cao mái tóc, cũng không có uốn xoăn như ngày trước, tóc ngắn đen nhánh đến vai dễ dàng rửa mặt.

- Tới đây.

Người thanh niên có mấy sợi râu lởm chởm, đi một đôi dép xỏ ngón, trên thân mặc một chiếc áo trắng cộc tay bị hở một lỗ sau lưng, bưng một chiếc nồi lớn từ trong phòng đi ra.

Loáng thoáng có thể nhìn ra bộ dáng của Cao Bằng. Vì cuộc sống, hắn dùng tên giả là A Thang.

Không có bằng cấp cũng không cách nào đảm nhiệm phần lớn công việc, chỉ có thể ở bên trong xóm nghèo chế biến một chút đồ ăn, trở thành người bán hàng rong buôn bán kiếm sống qua ngày.

May mà Cao Bằng và nàng đều rất chăm chỉ, mỗi ngày ba giờ rưỡi sáng rời giường, sau đó chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn đồng thời lau rửa kỹ mặt mũi.

Thời điểm 4:30 ra quán, một mực bán đến một giờ trưa mới thu quán.

Sau đó đi ra chợ để mua sắm nguyên liệu nấu ăn, về đến nhà đem nguyên liệu nấu ăn ra ướp gia vị.

Mỗi một ngày đều lặp đi lặp lại, tuy rằng nhàm chán, nhưng mà hai người Cao Bằng và nàng đã sớm quen loại cuộc sống này.

Tuy rằng còn không có danh nghĩa vợ chồng, nhưng mà sống nương tựa lẫn nhau hai người đã sớm là vợ chồng.

Bởi vì chính phủ nghiêm cấm người có thiên phú là 0 kết hôn, bọn họ cho rằng thiên phú 0 chính là thứ vô dụng, xã hội không hi vọng loại người mang thiên phú này tiếp tục di truyền xuống.

Cho nên Cao Bằng không thể cùng nàng đến cục dân chỉnh làm chứng từ hợp pháp, vì thế cứ như vậy tiếp tục sống chung với nhau.

Có lẽ cả đời sẽ bình yên trôi qua như vậy.

Hài tử đã hoài thai tháng chín, nàng nâng cao bụng to ngồi ở trên ghế hạnh phúc nhìn Cao Bằng.

Tuy rằng Cao Bằng cường điệu thêm lần nữa để cho nàng nghỉ ngơi thật tốt, an tâm nuôi dưỡng thai nhi.

Nhưng mà đã quen với đồng hồ sinh học, nàng vẫn như

thường lệ tỉnh lại, nhìn xem trượng phu vì cái nhà này làm việc chính là một chuyện rất hạnh phúc.

Ở bên cạnh mình, nếu như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn mình cũng thuận tiện chăm sóc nàng.

Cao Bằng vẫn nghĩ như vậy.

- Hảo huynh đệ, cả một đời.

- Vì huynh đệ, giúp bạn không tiếc cả mạng sống.

Giọng nói của một tên say rượu truyền đến từ góc đường bên kia.

Vài tên say rượu lung la lung lay kề vai sát cánh đi tới, sắc mặt đỏ như máu, ánh mắt mê ly, mặc trên người đủ mọi y phục màu sắc rực rỡ.

Dáng dấp điển hình một tên nát rượu háo sắc.

Một tên say rượu trông thấy người phụ nữ ngồi ở bên đường, nụ cười dâm đãng tiến lên đùa giỡn, thốt ra những từ ngữ dâm uế thô bỉ khó nghe.

Cao Bằng thấy là kẻ say rượu, không muốn gây chuyện, chỉ là phất tay muốn đuổi tên say đi, bảo nàng vào trong phòng phía sau nghỉ ngơi trước.

Năm tên say rượu khác không biết lúc nào xuất hiện vây quanh.

Sắc mặt Cao Bằng biến hóa, từ bên trong ba lô lấy ra một chuôi đao nhọn, hàn quang lập loè. Lưỡi đao được mài đến sáng bóng, một đao chém xuống liền có thể mở ngực thủng bụng.

Nếu như là người bình thường có lẽ đã lập tức bị dọa lùi, nhưng mà hàn quang từ đao nhọn ngược lại kích thích năm tên say

rượu. Lúc này coi như ở trước mặt bọn chúng là một con ác quỷ chân chính cũng sẽ không chút do dự nhào tới.

Trong chớp mắt tranh đấu bạo phát, người qua đường hét lên những tiếng thét chói tai, trong ngân quang còn có huyết quang bắn tung toé, sáu người nằm trên mặt đất.

Năm tên say rượu nằm gục tại trong vũng máu, nữ nhân cũng chấn kinh dẫn đến đau đớn khó nhịn, ngã sấp xuống trên con đường đất sỏi gập ghềnh nơi xóm nghèo.

Xe cứu thương lái tới, nương theo mà đến còn có xe cảnh sát.

Cao Bằng leng keng ngồi tù. May mà xe cứu thương kịp thời đi đến, giữa việc lựa chọn cứu người lớn hay hài nhi còn chưa sinh ra thì Cao Bằng lựa chọn người lớn, cuối cùng bảo trụ tính mạng vợ mình, nhưng mà hài nhi lại là bất hạnh khó sinh.

Còn không đợi Cao Bằng kịp thương tâm, cũng bởi vì ác ý đả thương người vô tội và sinh đẻ bất hợp pháp, hai tội đồng thời kết án không hạn định.

Trong lao ngục, Cao Bằng bởi vì quái gở nên hắn không hợp với bạn tù.

Hai mươi năm sau, vì Cao Bằng biểu hiện tốt đẹp nên được phóng thích sớm trước thời hạn.

Nữ nhân cũng ở bên ngoài ngục giam chờ đợi Cao Bằng hai mươi năm, nàng khóe mắt tràn đầy nếp nhăn mang theo một túi quả táo cười nhẹ đứng chờ Cao Bằng bên ngoài ngục giam.

Bởi vì trải qua bị thương, nữ nhân đã không thể mang thai nữa.

Cao Bằng đã sớm nghĩ thoáng, không còn xoắn xuýt những chuyện tục sự này nữa. Sau đó liền cùng nữ nhân tìm một nơi yên

tĩnh trong thành phố nhỏ, đi sớm về tối vất vả làm việc tay chân, tiết kiệm một khoản tiền sau đó mở một cửa hàng ăn nhỏ. Thời gian cứ như vậy một năm rồi lại một năm đi qua.

Nữ nhân đã rất già lão. Bởi vì lúc tuổi còn trẻ chịu qua tổn thương, thân thể tích góp nhiều bệnh, vào năm bảy mươi hai tuổi đã triệt để bị kéo sụp, trước khi ra đi người phụ nữ hạnh phúc từ từ nhắm hai mắt nằm ở trong lòng Cao Bằng rời đi.

Đêm đó, Cao Bằng đóng cửa gian hàng sinh ý không tốt lắm này, đếm rõ từng đồng tiền xu rồi đặt ở trên quầy, viết xuống di thư quyên tiền.

Về đến trong nhà, hắn đóng chặt cửa sổ lại, ôm người nữ nhân này nằm trên giường giữ nguyên áo mà ngủ.

Trên mặt nữ nhân mang theo vẻ mỉm cười nhàn nhạt, phảng phất nàng chỉ vừa đi vào giấc ngủ.

Nhắm mắt lại, Cao Bằng hồi tưởng cả đời này của mình, từng hình ảnh từ khi sinh ra đến sau này. Cao Bằng thở dài, nếu như nói có điều gì tiếc nuối. . . Vậy những điều tiếc nuối nhất định là rất nhiều.

Trong bóng tối thâm trầm, ký ức Cao Bằng dần dần rút đi.

Tất cả những mảnh vỡ ký ức giống như ảnh chụp cũ kỹ buổi hoàng hôn, từng điểm từng điểm bị thời gian tước đoạt.

. . .

Cao Bằng mở to mắt, trước mắt vài người y tá vây xúm tới đây, hòa ái nhìn qua hắn:

- Sinh ra rồi, là con trai.

Một người y tá lớn tuổi mặt mũi tràn đầy dữ tợn đi tới, nhỏ

lên nước thuốc.

Mu bàn tay Cao Bằng lại là tê rần, giống như bị đâm kim.

- A.

- Ôi.

- Thật đáng thương.

Cảnh tượng này giống như đã gặp qua ở nơi nào rồi?

Cao Bằng chung quy cảm thấy một màn này rất quen thuộc.

Hắn nỗ lực hồi tưởng lại, nhưng rốt cuộc một đứa trẻ con không thể suy nghĩ quá nhiều.

- À, ta nhớ rồi, đây là cuộc đời thứ hai, ta trọng sinh trở lại vào ngày đó, còn có nàng.

Cao Bằng bừng tỉnh đại ngộ.

Thế nhưng Cao Bằng cảm thấy mình tựa hồ đã quên đi thứ gì đó rất quan trọng.

Hắn híp mắt nghĩ ngợi lung tung, nghĩ đi nghĩ lại rồi ngủ mất.

Năm năm sau, bên cửa sổ, một bé trai phấn điêu ngọc trác ngồi ở bên giường sững sờ nhìn lên không trung, nhìn một hồi lâu mới cúi đầu xuống nhìn tờ giấy trắng ở trên bàn.

Trên tờ giấy trắng viết mấy cái tên "Ngự Thú", "Ông ngoại", "Đại Tử".

Chỉ khi nào chạm đến mấy chữ này Cao Bằng mới có thể nhớ lại một chút đồ vật.

- Ta đã dần quên đi bọn nó. . .

Sau khi trọng sinh, Cao Bằng cảm giác được ký ức của mình tựa hồ bị ma diệt quá nhiều.

Nếu như còn có thêm cuộc sống tiếp theo, khả năng chính mình sẽ quên đi toàn bộ.

Trên gương mặt bé trai hiển hiện một vẻ bất đắc dĩ, nhưng mà rất nhanh đáy mắt lộ ra vài phần kiên định, bất kể như thế nào ta đều sẽ không quên chúng nó!

Ở kiếp này, nhân sinh của Cao Bằng thành công hơn so với kiếp trước quá nhiều. Bởi vì sớm biết một chút hướng đi về của các đại sự kiện, phụ thân hắn không có sa lưới, ngược lại càng làm càng lớn, Cao Bằng cũng tìm đến nàng của kiếp trước.

Tất cả hết thảy đều trở nên hoàn mỹ như vậy, tựa như một giấc mộng chân thật nhất, chỉ có chút khác biệt.

Ở kiếp này Cao Bằng sống tới 103 tuổi.

Sau khi Cao Bằng chết đi, đám con cháu đi đến phòng của hắn.

Một đứa bé trai hiếu kỳ dò xét bốn phía. Nó phát hiện tính tình của thái gia gia vô cùng cổ quái, trong phòng treo đầy các bức họa, tất cả đều là một bộ bức tranh vẽ Ngô Công, trông rất sống động, người xem cảm giác sợ hãi không gì sánh được.

Ở trên đầu giường có một bức hoành phi, trên đó có hai chữ —— Đại Tử!

Đương nhiên, trong cái nhìn của một số văn bối thì nhất định là lão nhân viết chữ sai, lão nhân lúc trước có lẽ định viết nhất định là trí tuệ!

Đại trí giả ngu!

Cho nên gia huấn của Cao gia cũng gọi là đại trí giả ngu.

Cuộc đời thứ ba, Cao Bằng mở to mắt.

Trong đầu ký ức ít hơn, mỗi một lần ít nhất đều bị ma diệt 99% ký ức. Cao Bằng không có phương pháp khác, chỉ có thể không ngừng làm sâu sắc ký ức chính mình, để bản thân ở một đời này tận lực nhớ ra càng nhiều ký ức ở kiếp trước, như vậy đến cuộc đời tiếp theo sẽ có thể bảo tồn càng nhiều đồ vật.

Nhưng Cao Bằng biết, cứ như vậy một đời lại một đời luân hồi đi xuống, bản thân mình sớm muộn cũng trầm luân trong này.

Thở dài một hơi, Cao Bằng không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu.

- Ồ, ngươi tỉnh rồi.

Bên tai truyền đến giọng nói.

Cao Bằng đột nhiên cảm thấy có chỗ nào không đúng. Bởi vì hắn nhớ rõ ràng, chỉ cần mình không tạo ra hiệu ứng hồ điệp thì rất nhiều thứ đều sẽ không cải biến, vậy tại sao giọng nói này không giống như ký ức hai đời trước đó . . .

Cao Bằng quay đầu liền nhìn thấy một đầu cá mập mạp sinh ra ở trên cổ y tá, nghiêng đầu tỉ mỉ nhìn chằm chằm Cao Bằng.

Cao Bằng:

- Yêu quái!?

Rầm rầm.

Từng màn ký ức, từng cảnh tượng trước mắt giống như thủy tinh rạn nứt, trong chớp mắt bùng nổ vỡ vụn.

Đại lượng ký ức giống như thủy triều tràn ngập khắp não hải Cao Bằng. Kêu lên một tiếng khó chịu, Cao Bằng rốt cuộc hồi tưởng lại.

- Lão tạng này đã bị ta ăn hết, nó vừa rồi phóng thích một cái năng lực, đem chúng ta đều kéo vào trong mộng cảnh.

Bàn Đại Hải giải thích, nói xong còn liếm liếm đầu lưỡi, cái bụng tròn vo.

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 692: Thế Giới Đại Mộng

Cao Bằng quay lại, chỉ thấy một đống mảnh vụn vỏ sò nát vụn.

Bàn Đại Hải cuốn đầu lưỡi, phun ra một viên trân châu màu trắng to bằng quả dừa.

So với cơ thể con lão thận này, thì viên trân châu vô cùng nhỏ.

Nhưng nó rất đẹp.

Viên trân châu toả ra ánh sáng long lanh, mơ hồ có thể thấy huyễn ảnh một con thận nhỏ bên trong.

Vòng ngoài có một vòng sáng mỏng manh sặc sỡ đủ mọi màu sắc.

- Đây là…

Cao Bằng nhận lấy, lắc lư viên trân châu trắng. Hư không trước mặt có các sắc thái sặc sỡ, hiện ra rất nhiều ảo giác.

【 Tên vật phẩm】: Thận Huyễn Châu

【 Giới thiệu vật phẩm】: Bảo châu chứa phần lớn tinh hoa huyễn tượng của con thận. Hạt châu này có thể tự nhiên tạo ra rất nhiều huyễn cảnh, ảnh hưởng đến hoàn cảnh xung quanh. Nếu tâm trí không đủ kiên định sẽ bị kéo vào huyễn cảnh, triệt để hãm vào luân hồi...

Nhìn đến đây, Cao Bằng bình tĩnh vứt viên trân châu này xuống đất, sau đó đạp một chân lên nó.

Tâm trí không đủ kiên định. Ha ha ha.

Xem ra năng lực này cũng có lúc sai.

Cao Bằng vẫn bình tĩnh.

Tiểu Thảo nhẹ nhàng leo xuống, cẩn thận nhặt Thận Huyễn Châu lên, nhẹ nhàng lắc lắc.

Chớp mắt, hạt châu toả hào quang, Cao Bằng thấy một ảo cảnh mỹ lệ.

Trong đó có rất nhiều xe cộ, xi măng cốt thép, có hồng hoang ngự thú gào thét ngang trời, có ác quỷ địa ngục hành tẩu Hoàng Tuyền. Nhưng tất cả chỉ là ảo cảnh mà thôi.

Tiểu Thảo muốn đâm xúc tu vào bên trong Thận Huyễn Châu, nhưng chỉ chạm được vào bề ngoài của nó liền bị bật ra. Một lúc sau cảm thấy không thú vị, bèn đặt lên đầu, coi như một món trang sức.

- Con lão thận này có thiên phú hệ Huyễn và hệ Thuỷ. Ta ăn hết tinh hoa hệ Thuỷ rồi, chỉ còn lại thiên phú hệ Huyễn này thôi.

Bàn Đại Hải nhìn hạt châu rồi nói.

- Với quái vật hệ Huyễn, viên Thận Huyễn Châu này là chí bảo đủ cho bọn chúng điên cuồng, nhưng với các quái vật thuộc tính khác thì hiệu quả không rõ ràng.

- Nhưng nếu dùng viên Thận Huyễn Châu này để ma luyện tâm tính sẽ rất tốt. Ta nhớ, trước kia có vị Thần Minh dùng bảo vật hệ Huyễn để rèn luyện tâm cảnh cho hậu bối.

Cao Bằng tiếp tục xem hết thông tin về viên Thận Huyễn Châu này.

【 Giới thiệu vật phẩm】 : …hãm vào luân hồi. Thận Huyễn

Châu là bảo châu mà con thận ngưng tụ áp súc tất cả tinh hoa hệ Huyễn trong cơ thể khi lâm vào tuyệt cảnh tạo thành. Thận Huyễn Châu không chỉ ẩn chứa hơn chín phần tinh hoa sức mạnh hệ Huyễn mà còn ẩn chứa tinh hoa của con Thận. Từ Thận Huyễn Châu có thể ấp nở ra một con thận hoàn toàn mới.

Cao Bằng sửng sốt. Đây không phải là nội đan à, tại sao lại cảm giác nó là trứng sủng vật.

Không biết những người khác có biết công hiệu của thứ này không.

- Đại Hải, ngươi thấy hạt châu này có giống một quả trứng không?

Bàn Đại Hải nhíu mày, liếc nhìn Cao Bằng, sau đó lại nhìn Thận Huyễn Châu.

Mấy năm nay tiếp xúc, Bàn Đại Hải đã hiểu phần nào về tính cách của Cao Bằng, lập tức chậm rãi gật đầu:

- Đương nhiên ta thấy. Nó không chỉ giống một quả trứng, mà còn có thể nở ra một con thận. Ta biết hết.

Nói xong, Bàn Đại Hải chậm rãi đi lên trước, ngẩng đầu ưỡn ngực.

Cao Bằng há to miệng, lời muốn nói sau đó nghẹn trong cuống họng.

Sau đó, hắn triệu hồi Tiểu Hoàng và Tam Đầu Khuyển từ trong không gian của A Xuẩn ra.

- Ta tìm được cho ngươi một công việc tốt, tới đây!

Tiểu Hoàng hấp tấp chạy tới.

Tam Đầu Khuyển biết đây là chủ nhân của chủ nhân, địa vị rất

cao, nên cũng đuổi theo sát.

Tiểu Hoàng đi trước, không dấu vết đạp cái chân vịt ra đằng sau một cái, Tam Đầu Khuyển ngã sấp mặt.

Tiểu Hoàng nhặt một cục đá, ném ra phía xa, Tam Đầu Khuyển bị hấp dẫn vội vàng đuổi theo.

Tiểu Hoàng thừa cơ nhảy bổ đến trước mặt Cao Bằng rồi hỏi:

- Cao Bằng, có chuyện tốt gì cho vịt thế?

- Ấp nó nở ra.

Cao Bằng lấy viên bảo châu trên đầu Tiểu Thảo tới, ném cho Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng bất mãn lắc lắc dây leo. Rõ ràng đây là đồ của ta, ngươi không cần nữa, ném đi rồi ta mới nhặt mà.

Cao Bằng trấn an Tiểu Thảo. Được rồi được rồi, chỉ là một cục đá thôi mà.

Thế là hắn nhặt một cục đá dưới đất lên, đặt lên đầu Tiểu Thảo.

Tiểu Thảo nâng dây leo, nhẹ nhàng đâm một cái, cục đá bị đâm nát.

Đồ vật bình thường không chịu nổi sự giày vò của nó.

Dường như rất chú ý đến hành động của Cao Bằng, Tiểu Thảo bèn duỗi dây leo, nhặt một viên đá dưới đất đặt lên đầu mình.

Tiểu Hoàng không chớp mắt, nâng tay phải, cầm lấy Huyễn Thận Châu, động tác cực kỳ trơn tru.

- Giao cho ta chắc chắn là một lựa chọn chính xác.

Vừa dứt lời, từ khe hở nắm đấm của nó chảy ra chất lỏng màu trắng sữa đậm đặc.

Cao Bằng:…

Tiểu Hoàng: Σ(°△°|||)

Tiểu Hoàng trầm mặc hai giây, rồi vỗ vỗ mông:

- Hình như nát rồi.

- Ta biết là nát rồi, ta không mù, ta thấy rõ ràng.

- Ngươi có biết thế này là sao không…

Tiểu Hoàng có chút chột dạ.

- Ngươi dùng hơi nhiều sức.

Cao Bằng bình tĩnh nói.

Thấy thái độ của Cao Bằng như vậy, Tiểu Hoàng càng chột dạ.

- Ta cũng không nghĩ nó lại giòn như thế.

- Ngươi đã từng nghe nói đến vịt quay Bắc Kinh, vịt hấp bia, vịt muối, vịt kho tàu bao giờ chưa?

Hai con mắt của Tiểu Hoàng mở ra tròn xoe như quả trứng:

- Cao Bằng, ngươi đang nói đến loài vịt gì thế? Đó đều là thân thích của ta sao? Cao Bằng, khi nào ta có thể gặp những người thân phương xa này?

Nhìn dáng vẻ Tiểu Hoàng như vậy, Cao Bằng không nhịn được phì cười.

- A!

Đột nhiên Tiểu Hoàng giơ tay phải ra, trong lòng bàn tay dính dính một thứ chất lỏng màu ngà sữa, còn có màu vàng sệt sệt, chính giữa lòng bàn tay có một vỏ sò nhỏ tinh xảo màu ngà sữa.

Một cơn gió thổi tới, vỏ sò hơi mấp máy.

【 Tên quái vật】: Bạch Thận

【 Đẳng cấp quái vật】: Cấp 1

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Truyền Thuyết / Phẩm chất Truyền Thuyết

【 Thuộc tính quái vật】: Hệ Huyễn

【 Nhược điểm quái vật】: 1. Không có năng lực tự chủ hành động, 2. Thiếu năng lực loại tấn công.

【 Đặc tính quái vật】: Thế Giới Đại Mộng (Tùy thân mang theo một thế giới mộng cảnh, khi chọn xong mục tiêu là có thể kéo mục tiêu vào bên trong, tiến hành tẩy lễ mộng cảnh. Trong quá trình tẩy lễ, mục tiêu sẽ rơi vào tình trạng hỗn độn đối với thế giới bên ngoài.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Trước mắt chỉ có thể cưỡng ép kéo một mục tiêu vào trong thế giới mộng cảnh.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Thế giới mộng cảnh cũng chia luân hồi. Mỗi một lần luân hồi, mục tiêu sẽ mất đi một chút ký ức, khi mục tiêu mất đi tất cả ký ức sẽ bị hấp thu vào thế giới mộng cảnh, trở thành chất dinh dưỡng cho thế giới mộng cảnh.)

Tâm Linh che chở (Thế giới tâm linh cường đại đồng nghĩa với nhục thân cường đại.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Mức độ cứng cáp của vỏ sò chịu sự ảnh hưởng của sức mạnh tâm linh. Đồng thời, tính chất cứng

rắn vật lý của vỏ sò cũng sẽ nhận sức mạnh tâm linh tăng phúc.

Nhắc nhở: Khi nhục thể bị thương cũng sẽ phản hồi đến tâm linh. Đây là một thanh kiếm hai lưỡi.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật】 : Đây là một quái vật cực kỳ nhỏ yếu, nhỏ yếu đến mức không thể yếu hơn được nữa. Nó vừa mới sinh ra, là một con Bạch Thận vừa mới ra đời, không biết gì về thế giới bên ngoài, có lẽ nó sẽ coi người đầu tiên nó nhìn thấy là… cha?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 693: Không Tiêu Đề

- Cha.

Một sóng tinh thần yếu ớt truyền vào trong đầu Tiểu Hoàng.

Vẻ mặt Tiểu Hoàng cứng đờ. Vì sao lần nào những chuyện xui xẻo đều sẽ rơi xuống đầu ta vậy?

- Cha?

Vỏ sò nhỏ có hơi nghi ngờ, ý thức của nó còn không tính là mạnh nên cảm quan vô cùng yếu ớt. Nếu muốn nói một cách nghiêm khắc, nó chính là một đứa trẻ sơ sinh hành động theo bản năng dựa vào truyền thừa.

Nói nó có ý thức chủ quan gì đó là không tồn tại, bằng không cũng sẽ không nhận tồn tại đầu tiên nhìn thấy làm cha của mình.

Bây giờ nó hành động hoàn toàn chỉ dựa vào bản năng mà thôi.

- Ta không phải là cha của ngươi.

Tiểu Hoàng bất đắc dĩ thở dài. Ta chỉ là một con vịt Tiểu Hoàng thuần khiết, tại sao có thể có một đứa con gái vỏ sò được. Ta mới không hâm mộ tiểu tử Bàn Đại Hải kia đâu.

- Chúng ta đều không có lông, ngươi nhất định là cha của ta.

Giọng điệu trẻ con của Bạch Thận vang lên.

- A...

Tiểu Hoàng hít một hơi khí lạnh.

Không lông này không phải là câu cửa miệng của mình sao? Sao vật nhỏ này biết được câu nói cửa miệng của mình? Chẳng lẽ lại thật sự là duyên phận?

- Tiểu Hoàng ngươi không phải sợ, ta biết ngươi không phải là cha của nó, ta sẽ làm chứng giúp ngươi.

Cao Bằng mày rậm mắt to lớn tiếng nói.

Tiểu Hoàng cảm kích liếc nhìn Cao Bằng. Có Cao Bằng làm chứng giúp mình, tuy Tiểu Diễm vẫn tức giận nhưng chắc chắn sẽ không...

Một thân ảnh có lông vũ màu xanh xen lẫn hoa văn màu đỏ được triệu hoán ra ngoài.

Lời Tiểu Hoàng định nói liền nghẹn ở trong cổ họng. Bởi vì quá khẩn trương nên trong giây lát nó không có cách nào phát ra tiếng, chỉ có thể nghe được những âm thanh kỳ quái.

- Tiểu Diễm, ngươi phải nhớ kỹ, Tiểu Hoàng không phải cha của Tiểu Bạch Thận, ngươi đừng hiểu lầm hắn.

Tiểu Diễm vừa được triệu hồi ra còn chưa quá linh hoạt, theo thói quen dùng cánh xoa xoa cái bụng tròn vo của mình.

Tiểu Diễm nghiêng đầu, ánh mắt từ chủ nhân không quá đáng tin cậy của mình đảo qua con chó và con vịt Tiểu Hoàng đang lấm la lấm lét, ánh mắt tràn đầy vẻ hồ nghi đặc hữu của giống cái.

Lại gây ra chuyện gì nữa vậy?

- Cha?

Tiểu Bạch Thận càng là thần trợ công.

Tiểu Hoàng thầm nghĩ không ổn:

- Ngươi nhất định phải nghe ta giải thích...

- Ầm!

Cột lửa nhấn chìm Tiểu Hoàng.

Cao Bằng đứng cách năm trăm mét đang lau mồ hôi trên trán. Ngọn lửa của Tiểu Diễm càng lúc càng khủng khiếp.

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày Tiểu Diễm đều hấp thu các loại hỏa diễm khác nhau dùng để cường hóa Mộc Tâm Diễm của nàng.

Trong quá trình này, uy lực Mộc Tâm Diễm của Tiểu Diễm đã càng lúc càng lớn mạnh.

Dù sao hỏa diễm của Tiểu Diễm vốn đã rất cường đại, dù sao phẩm chất của nàng cũng không thấp.

Cho nên vẫn tương đối khó khăn để đánh giá uy lực hỏa diễm của nàng rốt cuộc đạt đến cấp bậc gì.

Tuy nhiên, Cao Bằng đã nhanh chóng tìm được một cách tốt.

Đó chính là dựa vào mùi vị thịt nướng để phân biệt.

Căn cứ vào mức độ bị đốt ở phần da Tiểu Hoàng để phán đoán ra đẳng cấp uy lực hỏa diễm của Tiểu Diễm nâng cao thế nào.

Mười phút sau, Tiểu Hoàng đờ đẫn nhìn lên bầu trời, cảm giác cuộc đời vịt của mình quả thật vô vọng rồi.

Ở trước mặt nó, trên cánh Tiểu Diễm đặt một vỏ sò nhỏ tinh xảo.

Tiểu Diễm nghiêm túc quan sát một hồi, sau đó gật đầu nói:

- Thật đáng yêu.

Một con hạc, một vỏ sò nhỏ tựa hồ tạo nên một hình ảnh tốt đẹp nào đó.

Cao Bằng vỗ vào phía sau lưng Tiểu Hoàng, an ủi Tiểu Hoàng đang lộ ra vẻ mặt chán nản:

- Vừa rồi ta thật sự lỡ tay, nhất thời không cẩn thận thả Tiểu Diễm ra ngoài.

Tiểu Hoàng sờ vào cái cánh bị đốt đến đỏ bừng, đau đến mức nhe răng trợn mắt. Nhưng ở dưới vẻ đau đớn bên ngoài là nội tâm phong phú của Tiểu Hoàng:

- Nhất định là hắn biết được chuyện ta lén lút bán cá cho người em họ kia, bây giờ tìm cơ hội trả đũa ta. Không được, ta nhất định phải nhịn xuống, tuyệt đối không thể để lộ.

Tuy phẩm chất của vỏ sò nhỏ này không thấp, đẳng cấp lại rất thấp chỉ có cấp 1, nhưng chính là ngự thú có thuộc tính mà bây giờ mình đang thiếu.

Cao Bằng không có quá nhiều do dự, ký kết huyết khế với Tiểu Bạch Thận.

Năng lực của Bạch Thận rất đặc biệt, là thuộc tính được kế thừa từ người tiền nhiệm.

Cao Bằng không biết nàng là con cháu đời sau hay là chuyển thế của lão thận trước đó, nhưng năng lực của nàng rất giống với lão thận kia.

Lão thận kia cũng có hai đặc tính thế giới đại mộng và tâm linh che chở.

May mà Bàn Đại Hải âm thầm tụ lực dùng một kích khiến nó

trọng thương, cơ thể bị thương nặng đã chuyển tổn thương tới tâm linh của nó, vì thế năng lực thế giới đại mộng cũng bị suy yếu cực lớn.

Cuối cùng bản thân mình bị kéo vào trong luân hồi của thế giới đại mộng chính là một đòn liều mạng phản kích trước khi chết của lão thận.

May mà mình được phản hồi lại một phần linh hồn lực từ các ngự thú, bằng không khi bị kéo vào thế giới đại mộng sẽ bị thế giới quỷ dị này đồng hóa.

Nghĩ đến những chuyện mình gặp phải trước đó, trong lòng Cao Bằng có chút sợ hãi.

Thế giới đại mộng cũng không phải đơn giản chỉ cắn nuốt ý thức, như vậy chỉ kích thích cho linh hồn phản kháng, lại biến thành cuộc so đấu tâm linh lực thuần túy.

Linh hồn và ý thức là hai loại khác nhau, dùng một phương pháp đơn giản để nói thì ý thức thao túng linh hồn, linh hồn là vật dẫn của ý thức, quan hệ giữa chúng lại tương tự với linh hồn ở trong cơ thể.

Một ý nghĩ của ý thức là có thể thao túng linh hồn, cũng thông qua linh hồn để sử dụng cơ thể.

Đương nhiên ở phần lớn tình huống thì xem ý thức và linh hồn là một thể cũng không có vấn đề, khi không dính đến năng lực ở phương diện này, chúng có thể coi như là một thể.

Mà lực lượng ý thức chính là tâm linh lực, cho nên thường nói tâm linh của một người mạnh mẽ tới mức nào đó cũng có thể ảnh hưởng đến linh hồn.

Thế giới đại mộng chính là một năng lực nhằm vào tâm linh, nhằm vào ý thức, loại năng lực này còn khó đề phòng hơn cả năng

lực loại linh hồn.

Nó sẽ không mạnh mẽ cắn nuốt một linh hồn của con người, chỉ kéo linh hồn của mục tiêu vào thế giới đại mộng, sau đó làm cho mục tiêu không ngừng luân hồi ở trong đó!

Thế giới Luân Hồi phát triển sẽ chịu tiềm thức ảnh hưởng, đồng thời tiềm thức cũng sẽ làm cho thế giới phát triển trở nên càng chân thật hơn.

Bây giờ mới nhớ tới, lúc bản thân mình bị cây trường mâu bạch kim đâm thủng ngực, thật ra đã bị kéo vào mộng cảnh.

Mình cho rằng chỉ trải qua 3 đời, trên thực tế mình đã trải qua bốn đời, Minh Ngọc Thiên Tôn Thú căn bản không có đuổi theo.

Lúc đó mình cũng bị thế giới đại mộng ảnh hưởng, cho nên ở giây phút đó tư duy bị che mờ.

Mình nắm giữ năng lực chuyển dời tổn thương. Nếu thanh trường mâu bạch kim này thật sự xuyên qua lồng ngực của mình, Bàn Đại Hải ở bên cạnh chắc chắn sẽ giúp mình gánh chịu một phần tổn thương. Chỉ khi nó không thể chịu được tổn thương mới có thể một lần nữa chuyển tới trên người mình.

Nhưng khi đó Bàn Đại Hải vẫn đứng bên cạnh mà không có vấn đề gì.

Quá trình mình bị giết chết đó thật ra chính là một trận mộng cảnh. Sau khi mình bị giết chết bước vào luân hồi, sau đó càng lúc càng lún sâu vào trong vũng bùn của thế giới đại mộng này... Nếu như không phải Bàn Đại Hải khiến mình tỉnh lại, có lẽ mình đã thật sự bị thế giới đại mộng đồng hóa, sống đần độn ở trong thế giới đại mộng, trở thành NPC bên trong.

Chỉ có điều bây giờ Bạch Thận bị mình thu phục, năng lực kỳ lạ này đã biến thành lá bài tẩy của mình.

...

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 694: Bộ lạc Lê

Trong đầm lầy hôi thối mọc ra từng chiếc từng chiếc lá sen xanh biếc, từ trong kẽ hở của những lá sen là hoa sen màu trắng và màu hồng nhạt.

Nhìn kỹ lại có thể thấy "mặt đất" xanh biếc này là do rất nhiều hạt tròn nhỏ màu xanh ghép lại với nhau, giống như đường băng sân vận động được lát bằng cao su màu xanh.

Vài bóng dáng im lặng đẩy bụi cây rậm rạp ra, ở trong đầm lầy chậm rãi đi về phía trước.

Đây là bốn con ngự thú giống nhau như đúc, đầu dẹt như đầu ếch, hai đồng tử rất lớn, chỉ có một cái đầu lộ ra khỏi mặt nước, phần cơ thể còn lại đã biến mất ở trong nước, động tác mềm mại linh hoạt như bốn con u linh trong đầm lầy.

Con ngự thú đi đầu dừng lại, giơ bàn tay ra khỏi mặt nước, ba cái móng vuốt trong suốt màu lam nhạt mở ra, màng chân vịt gần như trong suốt.

Miệng há mở phát ra sóng âm tần suất thấp.

- Phía trước có người.

Ba con ngự thú phía sau có kích thước nhỏ hơn lộ ra sự cảnh giác, rất ăn ý tách xa nhau ra, phân tán theo hình quạt.

Cùng lúc đó ở bên kia, Cao Bằng đang cầm vỏ sò nhỏ trong bàn tay chợt dừng bước. Vỏ sò lớn chừng bàn tay há miệng, những giọt nước lấp lánh ngưng tụ ở quanh thân Bạch Thận khiến nó trở nên bóng loáng sáng ngời.

Mí mắt Bàn Đại Hải hé mở nhưng lười ra tay, thản nhiên nói:

- Giao cho Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng ngồi ở trên lưng Tam đầu khuyển giơ tay xoa cái đầu trọc của mình, liếc mắt nhìn Cao Bằng và Bàn Đại Hải, sau đó nhảy từ trên lưng Tam đầu khuyển nhảy xuống rồi đạp một cước ở trên mông nó:

- Giao cho ngươi.

- Ngao ô…

- Gâu…

- Ngao ô…

Đại Ngốc và Tam Ngốc bị đạp có hơi đau, không nhịn được kêu khẽ.

Nhị Ngốc không chỉ không cảm giác đến đau đớn, trái lại càng thêm hưng phấn, mắt sáng ngời thè lưỡi ra, sải bốn chân điên cuồng chạy về phía trước, không biết làm bắn tung tóe bao nhiêu bùn nhão.

Đại Tử chậm rãi đi theo phía sau cùng, thỉnh thoảng hít sâu một hơi nuốt vào Lôi nguyên tố trong không khí.

Trong thời gian ngắn, rất nhiều Lôi nguyên tố nhanh chóng di chuyển tạo thành một dòng chảy tia điện như ẩn như hiện ở bên miệng của Đại Tử.

Đại Tử híp mắt chép chép miệng, tốc độ hấp thu lôi điện như vậy quá chậm, nhưng dù sao có cũng hơn không.

- Tới rồi, cẩn thận đấy!

Trong vùng đầm lầy phía trước truyền ra tiếng chạy gấp rút

trong nước, trong mắt của bốn con ngự thú lộ ra vài phần cảnh giác. Kẻ dám hành động nghênh ngang ở trong đầm lầy Vân Mộng như thế, không phải trẻ tuổi lỗ mãng thì chính là cao thủ.

Tiếng sói hú chó sủa như ẩn như hiện vọng đến gần. Nghe âm thanh ầm ĩ giống như có một đàn sói thú đang điên cuồng hú, nhưng ở trong cảm giác của bọn chúng rõ ràng chỉ có một cái bóng.

Bóng đen xuất hiện ở cuối chân trời, hai bên dưới chân nó bắn ra bùn nhão, giống như một con trâu điên bị đốt đuôi.

Một con ngự thú ở bên trái híp mắt lại, đầu lưỡi màu tím sậm chậm rãi phun ra. Trên đầu lưỡi có một cái lỗ nhỏ như đầu kim, từ trong đó phun ra một luồng khí lưu không dễ nhận ra được.

Sahara đang chạy như điên đột nhiên trúng tên, bịch một tiếng ngã sấp vào trong bùn nhão, đầu hướng xuống đất, bốn chân treo giữa trời.

Sau đó lăng không xoay tròn 720 độ, cuối cùng cắm đầu vào trong bùn nhão rồi lập tức mê man.

- Tìm được rồi.

Trên bầu trời, Long Nghĩ ẩn thân tiềm hành đi theo cúi đầu vung hai tay ra.

Hoán đổi thuộc tính, Đại Lực Kim Cương Nghĩ! Yên Vụ Long Nghĩ!

- Hàng!

Cơ thể Bách Biến Long Nghĩ hiện ra ở trong không khí.

Ầm...

Hai chưởng ấn do sương mù ngưng tụ thành hiện ra trong

không khí, phát ra hai luồng gợn sóng trong suốt. Sau đó bay thẳng xuống phía dưới, tựa như diều hâu bắt gà con.

Cự chưởng tạo ra sóng khí khắp trời, vũng bùn dưới chân bị áp lực đánh thành một cái hố hình vòng cung.

Phần lớn cơ thể ngự thú ẩn nấp ở trong đầm lầy bị lộ ra. Đây là một loại ngự thú tương tự với người nhái, trên lưng có từng cái gai nhọn sắc bén, đuôi dài nhỏ, mặt ngoài cơ thể trơn nhẵn bóng mỡ, ở trong nước hẳn là rất linh hoạt.

Trong đó có một con ngự thú không cam lòng bị bắt làm tù binh, tay phải đặt ở bên thắt lưng bỗng nhiên rút ra một cây gai dài, cơ bắp mềm mại không xương chợt căng lên rồi bắn ra như lò xo.

- Phá Thứ Không Khí Trảm.

Gai dài được tạo thành từ xương thú không biết tên, được mài đến vô cùng sắc bén cứng rắn, chỗ chuôi có vài vòng dây thừng quấn quanh.

Trong nháy mắt gai dài đâm ra 79 cái, bởi vì tốc độ quá nhanh nên phát ra tiếng rít thê lương.

Cự chưởng sương mù bị đâm xuyên, bị đánh đến nát nhừ.

- Làm màu.

Bách Biến Long Nghĩ cười khinh miệt.

Cự chưởng sương mù vừa bị đập nát đã lập tức khôi phục lại như lúc đầu, nó chia ra làm hai ở giữa không trung, từ hai bàn tay hóa thành bốn tay rồi nhấc bốn con ngự thú khác lên giống như bắt gà con.

Đằng vân giá vũ rời khỏi đây, chỉ để lại bốn vũng bùn cực lớn.

Ầm ầm ầm ầm.

Bốn đạo thân ảnh ngã xuống mặt đất gần như cùng lúc.

Màng vịt cứng rắn của Tiểu Hoàng giẫm lên trên mặt đất, cúi đầu quan sát bốn con ngự thú này:

- Các ngươi cũng là vịt sao?

Không đợi bọn nó trả lời, Tiểu Hoàng tự mình nói:

- Tuy các ngươi không có lông, mắt cũng rất lớn, nhưng không có cánh. Cho nên các ngươi là... Vịt không cánh.

- Được.

Cao Bằng từ phía sau đi tới, kéo lại Tiểu Hoàng đang không ngừng nói nhảm.

- Các ngươi có linh trí không thấp, vậy ta hỏi các ngươi có biết vị trí của bộ lạc gần đây không.

Cao Bằng chỉ biết bây giờ bọn họ cách bộ lạc càng lúc càng gần. Căn cứ theo lời của lão nhân, chỉ cần đi qua đầm lầy Vân Mộng là có thể đến bộ lạc Lê. Bây giờ bọn họ đi lâu như vậy cũng không biết đến lúc nào mới có khả năng đi qua được.

Bốn con quái vật tiến lên phía trước một cách có trật tự, hơn nữa hiểu thuật bao vây, linh trí rõ ràng không thấp, chắc hẳn có thể hỏi thăm ra một vài điều.

Bốn con ngự thú nhìn Cao Bằng da vàng tóc đen, còn có một đám người sau lưng hắn,

Trong ánh mắt một con ngự thú lộ ra một tia kinh ngạc rất nhân tính hóa.

Đột nhiên một con ngự thú trong đó tiến lên một bước, trong

cơ thể tách ra một bóng người. Đó là một thanh niên mặc quần nâu dài và áo ngắn màu đỏ có hoa văn vàng:

- Xin hỏi lai lịch của tiền bối.

- Cao Bằng của bộ lạc Hoa Hạ.

Cao Bằng bình tĩnh nói.

- Ngươi là Hoàng Hà?

Một người đứng sau lưng Cao Bằng đột nhiên mở miệng nói, trong giọng nói có phần kinh ngạc không dám tin tưởng.

Hoàng Hà hơi sửng sốt nhìn về phía sau Cao Bằng. Đó là một gương mặt với làn da thô ráp và đầy nếp nhăn, nhìn qua có chút quen thuộc... Đột nhiên một cái tên có chút xa lạ hiện ra từ trong ký ức của hắn.

- Chu Quái!

- Không phải ngươi đã mất tích rồi sao! Mấy chục năm nay ngươi đã đi đâu?

Hoàng Hà thất thanh nói.

Chu Quái là bạn chơi thuở nhỏ của hắn, ở tại một con phố khác, khi còn bé bọn họ thường chơi đùa cùng nhau. Nhưng nghe nói Chu Quái đã mất tích trong một lần ra ngoài từ mấy chục năm trước, sau đó lại nghe trưởng bối trong tộc nói hắn rất có khả năng bị quái vật gần bộ lạc bắt ăn.

Lúc đó mình còn khó chịu hơn hai ngày.

- Ta không chết.

Hoàng Hà lắc đầu nói:

- Ta bị người của dị tộc bắt đ, sau đó được vị đại nhân này cứu ra.

Hoàng Hà gật đầu nhìn về phía Cao Bằng, sự đề phòng trong ánh mắt cũng giảm bớt:

- Đại nhân chờ một lát. Bây giờ ta sẽ thông báo với trưởng bối trong tộc qua đây, chào đón tiền bối tới bộ lạc Lê chúng ta làm khách. Chu Quái, nếu cha ngươi biết ngươi không chết thì nhất định sẽ rất cao hứng đấy.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 695: Giọng Nói Từ Trong Đầm Lầy

Sắc mặt Chu Quái rất phức tạp, siết chặt nắm đấm. Năm đó hắn ham chơi nên bị đoàn bắt nô để ý tới rồi bắt đi, đều là vì mình tuỳ hứng.

Cha biết tin mình mất tích, không biết sẽ đau lòng đến mức nào.

Nghĩ tới đây, Chu Quái không nhịn được nhắm mắt lại, cơ thể không ngừng run rẩy.

- Đúng rồi, trước đó con ngự thú kia đã bị trúng độc, cần nhanh chóng giải độc cho nó.

Hoàng Hà vội vã nhắc nhở.

Trước đó còn tưởng là kẻ địch nên đã hạ tử thủ, không ngờ lại là người quen, là đồng tộc, Hoàng Hà hơi xấu hổ.

- Lúc nãy rất xin lỗi, nhưng xin tiền bối thông cảm cho. Nếu mọi người muốn đi vào lãnh địa của bộ lạc chúng ta thì nhất định phải thông báo cho bộ lạc trước, lát nữa sẽ có những người khác tới.

- Ta hiểu.

Cao Bằng hoà ái gật đầu đồng ý.

Hoàng Hà cảm kích gật đầu, mở tay phải ra, một con Tinh Đình Long Tinh Thú màu bạc lơ lửng trong lòng bàn tay.

Con Tinh Đình Long Tinh Thú này không lớn, nhưng cánh rất mềm và trơn, trên cánh trong suốt có rất nhiều đường vân màu bạc hình tia chớp.

Sau khi Hoàng Hà thì thầm dặn dò một lúc, Tinh Đình Long Tinh Thú nhoáng lên một cái, hạ đuôi xuống liền hoá thành một cái bóng biến mất tại chỗ, chỉ để lại rất nhiều tàn văn màu bạc hình tia chớp trong không khí.

Tiểu Hoàng ngáp một hồi, buồn chán nghênh ngang bước lên vài bước, sau đó rút một con chó đã cứng ngắc từ dưới đống bùn lên.

- Chết rồi sao?

Tiểu Hoàng nghi hoặc rung rung Sahara.

Phần mép con chó sùi bọt, còn có một số vết máu màu lam.

Tiểu Hoàng sa sầm mặt. Con chó của mình bị độc chết!

Nó sải bước ném Sahara vào trước mặt Hoàng Hà:

- Con chó chết rồi!

- A!

Trong lòng Hoàng Hà dâng lên một chút áy náy, khổ sở nhìn Địa Ngục Tam Đầu Khuyển đang nhắm chặt mắt.

Đây là Địa Ngục Tam Đầu Khuyển sao.

Nghe nói Địa Ngục Tam Đầu Khuyển là ngự thú rất hiếm thấy ở Thập Địa, phẩm chất phổ biến không thấp.

Độc chết một con ngự thú có phẩm chất cao như vậy, sự áy náy trong lòng Hoàng Hà càng sâu hơn.

- Đền tiền!

Tiểu Hoàng xoè tay trái ra.

Hoàng Hà gật đầu theo thói quen:

- Là ta không phải, ta không nên độc chết ngự thú của ngươi. Đền tiền thì hẳn rồi, nhưng hiện giờ ta không mang tiền theo người, có thể chờ ta quay về bộ lạc lấy tiền cho ngươi không?

Tiểu Hoàng híp mắt nhìn Hoàng Hà. Gia hoả này trung thực như thế sao, nói đền tiền là đền tiền luôn?

Tiểu Hoàng chững chạc đàng hoàng lắc đầu:

- Vậy cũng được, cho ngươi nợ. Chín ra mười một về, ngươi nợ ta sáu trăm khối.

- Chín ra mười một về?

Hoàng Hà chưa bao giờ nghe nói về thứ này.

Hoàng Hà khó hiểu, gãi gãi đầu, sau đó cúi xuống nhìn Tam đầu khuyển nằm dưới đất. Trên ba cái đầu chó có mấy vết chân vịt còn chưa khô bùn.

Nhìn mấy dấu chân này, Hoàng Hà trầm tư.

Nó thật sự bị mình hạ độc chết sao?

…

Xa xa có tiếng đập cánh ù ù vọng đến. Cao Bằng ngẩng đầu lên, chỉ thấy một cặp cánh màu đỏ sậm tạo ra từng cơn cuồng phong che kín bầu trời.

Một con ngự thú toàn thân màu đỏ sậm cùng loại với Dực Long, nhưng lại có ba cái đuôi rồng đang tiếp cận với tốc độ cực

kỳ nhanh.

【Tên quái vật】: Hồng Dực Kiêu Long

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Sử Thi / Phẩm chất Truyền Thuyết

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 86 (Thánh cấp)

Ngự thú xoay một vòng giữa bầu trời, sau đó vững vàng hạ xuống đất. Hồng Dực Kiêu Long quan sát đám Cao Bằng một cách cực kỳ có nhân tính.

Sau đó, nó gật gật đầu:

- Đuổi theo ta đi.

Nói xong liền mở miệng ngậm lấy Hoàng Hà, vỗ cánh bay lên.

Cao Bằng ngẩng đầu nhìn mây mù âm u màu xám trên đỉnh đầu, gật gật đầu ra hiệu cho đám người cưỡi lên lưng Đại Tử, sau đó đuổi theo.

Cao Bằng cưỡi trên đầu Đại Tử, hai tay nắm lấy sừng rồng. Trong lúc mơ mơ màng màng, dường như hắn nghe thấy tiếng gì đó.

Hắn híp mắt dò xét bốn phía.

Tiếng nói kia vẫn còn nhàn nhạt lượn lờ bên tai Cao Bằng.

- Đừng đi…

- Kẻ tha hương, đừng có đi theo… Nguy hiểm.

Cao Bằng nhíu mày, âm thầm báo cho Đại Tử:

- Ngươi chú ý xung quanh một chút, xem có thứ gì ẩn nấp

trong bóng tối không.

Đại Tử gật đầu, tâm nhãn sâu trong tim phát động.

Từng luồng lực lượng quỷ dị từ trong trái tim thẩm thấu ra phía ngoài.

Lực xuyên thấu còn mạnh hơn cả sóng âm, rót xuống bùn nhão dưới chân.

Càng lúc càng sâu, dường như bùn nhão sâu vô cùng vô tận.

Chiều sâu của đầm lầy Vân Mộng dưới chân cực kỳ khủng bố.

Xuyên qua bùn nhão, đột nhiên Đại Tử nhìn thấy một con mắt màu tím.

Đôi mắt rất lớn, Đại Tử có thể cảm giác được trong đó tràn đầy ưu thương, đau khổ, tuyệt vọng.

Bất giác, Đại Tử giảm tốc độ chậm lại, tới khi nó kịp phản ứng thì con mắt tím đã biến mất.

Chỉ còn lại bóng tối đen nhánh và lớp bùn nhão bốc mùi hôi hám sủi bọt.

Cao Bằng đi theo đám Hoàng Hà bay về phía trước. Đại khái khoảng hơn năm trăm cây số, rốt cuộc đã ra khỏi đầm lầy Vân Mộng.

Sau lưng bọn họ, đầm lầy Vân Mộng âm u đầy tử khí, màn sương mù màu xám lượn lờ, tựa như một con cự thú tuyệt vọng phủ phục trong bóng tối dòm ngó bọn họ.

Chu Quái bò lên lưng Đại Tử. Hắn rất sợ bị gió thổi vào lưng, đành nắm chặt lấy lông bờm của Đại Tử, mặt bị gió tạt biến hình.

Thật lâu sau, phía trước xuất hiện chút kiến trúc.

Vài toà nhà cao chừng hơn trăm mét vút trong mây xuất hiện trong tầm mắt.

Bọn nó cùng loại với cốt tháp màu trắng, chỉnh thể rất tinh tế, giống như đuôi của Cốt Long.

Cao Bằng híp mắt dò xét toà cốt tháp này.

Đây là bộ lạc Lê sao?

Thi thoảng có tộc nhân bước đi vội vàng xuyên qua giữa cốt tháp.

Cao Bằng cảm giác hơi kỳ lạ, nhưng không thể nói ra được cái kỳ lạ đó như thế nào.

Nhưng đột nhiên nhìn thấy nhiều đồng tộc da vàng tóc đen như vậy, Cao Bằng vẫn rất vui.

- Mọi người cứ chờ bên ngoài bộ lạc một lát, ta vào trong thông báo.

Một bóng người nhảy ra từ giữa mi tâm của Hồng Dực Kiêu Long. Người này mặc áo bào màu xanh lục, mái tóc đỏ buộc gọn lại, khoé mắt phần kẻ màu tím.

Hắn gật gật đầu với Cao Bằng, sau đó nhanh chân đi vào trong bộ lạc từ cửa chính, biến mất giữa các tòa kiến trúc.

Thị lực của Cao Bằng rất tốt, hắn có thể nhìn rõ được chân tóc mới của người này có màu đen, hiển nhiên mái tóc đỏ này là được nhuộm.

Chu Quái đứng sau lưng Cao Bằng kích động không ngừng dậm chân, vì quá hưng phấn nên toàn thân không ngừng run rẩy.

Sắc mặt vừa trông mong lại có vài phần thấp thỏm.

Thi thoảng còn vươn cổ nhìn quanh bộ lạc từ sau lưng Cao Bằng.

Một lát sau, ba bóng người từ bên trong đi ra.

Đi đầu tiên là ngự sử Thánh cấp nhảy ra từ mi tâm con Hồng Dực Kiêu Long kia. Hai người khác là hai lão nhân với sắc mặt cứng ngắc, lưng còng xuống, ánh mắt đục ngầu.

- Cha, mẹ.

Chu Quái kích động la lớn.

Dung mạo của hắn nhìn qua không kém hai lão nhân này mấy, nên xưng hô như vậy lại khá là quái dị.

Nghe Chu Quái gọi, hai lão nhân ngẩng đầu lên, khuôn mặt màu xám cứng ngắc mỉm cười hoà ái.

- Là Tiểu Cẩu Đản sao, trở về rồi.

- Mẹ đã nấu món ngon chờ con, mau về nhà ăn cơm đi, mời cả ân nhân của con nữa.

Chu Quái kích động chạy tới.

Cao Bằng cũng định đi theo sau.

Đột nhiên có tiếng Bàn Đại Hải vang lên:

- Cao Bằng, chờ một chút. Bộ lạc này… có vấn đề.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 696: Thương Bạch Chi Oán

Cao Bằng biết Bàn Đại Hải sẽ không hại mình nên bước chân chậm lại, âm thầm giao lưu với nó:

- Vấn đề gì vậy?

Đại Tử cũng nghiêng đầu nói:

- Cao Bằng, ta cũng cảm giác được những người này hình như… hình như không có cảm xúc.

Không có cảm xúc?

Người sống làm sao có thể không có cảm xúc được, cho dù là thực vật cũng sẽ có vui buồn hờn giận.

Sắc mặt Cao Bằng không đổi, triệu hồi Bách Biến Long Nghĩ ra, hoán đổi thành Bạch Cực Trú Quang Đồng, sau đó mượn lục cảm thị giác của Long Nghĩ.

Ở trong mắt Cao Bằng, bộ lạc khổng lồ trước mắt thay đổi hình dạng trong nháy mắt.

Bầu trời trong xanh trở nên u ám giống như có một tầng mây đen vô hình bao phủ che khuất ánh sáng mặt trời.

Mây đen giăng đầy trên bầu trời lộ ra thân hình khổng lồ cao vút như ẩn như hiện.

Một trận gió thổi tới, mây đen bị vén lên một góc.

Ở phía sau mây đen là một khuôn mặt màu xanh sẫm, một ngón tay tựa như do cây khô tạo thành đang nắm một sợi dài mảnh màu trắng.

Trong gió có tiếng gào thét trầm thấp, còn loáng thoáng có tiếng khóc nức nở không biết từ chỗ nào truyền đến.

Từ trong mây đen có rất nhiều sợi tơ rủ xuống kéo dài vào trong thôn xóm.

Những sợi tơ với số lượng nhiều không đếm hết rơi xuống đỉnh đầu của mỗi người, xuyên qua cột sống, kết nối các khớp nối, khuỷu tay, đầu gối.

Bọn họ giống như con rối gỗ, bọn họ giống như những món đồ chơi.

Biểu tình trên mặt mỗi người đều cứng đờ, khô khan, từng hành động cử chỉ và bước chân của mỗi người đều giống như người máy được đo lường kỹ càng.

Cao Bằng cuối cùng phát hiện điểm không đúng trước đó mình nhận thấy là ở nơi nào.

Mỗi một bước của những người này đều có khoảng cách giống hệt nhau, không hề thay đổi.

Sắc mặt mọi người trầm lặng, bầu trời u ám.

Gương mặt hiện lên màu xám lạnh lùng, cứng đờ, ngay cả vẻ tươi cười cũng có vẻ khiếp người như vậy.

- Đây... Đây là.

Cao Bằng ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào đám mây đen.

Mây đen cuồn cuộn không ngừng,

Gương mặt dán sát mây đen hiện ra đường nét của một gương mặt người đang nhìn chằm chằm vào Cao Bằng.

Ở trên gương mặt có từng đường cong đan xen như mạng nhện, vị trí mắt có hai lỗ thủng, sương mù màu đen nồng đậm từ khóe mắt tràn ra.

- Không ngờ lại bị ngươi phát hiện ra.

Mặt người lặng lẽ đóng mở, một giọng nói bén nhọn vang lên trong đầu Cao Bằng.

【 Tên quái vật 】: Đề Tuyến Phùng Hợp Ma Linh - Thương Bạch Chi Oán

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 100 (Chuẩn Thần đại viên mãn)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Truyền thuyết / Phẩm chất Truyền thuyết

【 Năng lực quái vật 】: Con rối tâm linh Lv10, Linh hồn lực Lv9, Thân thể oán niệm Lv9, hấp thụ sinh mạng Lv9

【 Lĩnh vực quái vật 】: Lĩnh vực con rối ma linh

【 Bộ vị thần hóa】: (Sinh vật nguyên tố không có bộ vị cụ thể, chỉ có tỉ lệ thần hóa, tỉ lệ thần hóa trước mắt là 99%)

【 Đặc tính quái vật】: Sợi tơ linh hồn (năng lực đặc biệt có thể bện linh hồn thành sợi.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Có thể dùng sợi tơ linh hồn khống chế mục tiêu, đồng thời cướp đoạt sức sống trong cơ thể mục tiêu.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Sợi tơ linh hồn có thể chạm vào linh hồn, đồng thời rất bền vững kiên cố, có thể tiến hành buộc chặt và tạo thành tổn thương linh hồn.)

Địa Ngục Thương Bạch (Thương Bạch tái nhợt, chỉ có ở Địa Ngục băng lãnh

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Sau khi sử dụng, Thương Bạch Chi Oán có thể cướp đoạt tất cả sức sống trong phạm vi rộng, đồng thời hấp thu sức sống dựa theo tỉ lệ nhất định và chuyển hóa để cường hóa chính mình. Sau khi sử dụng năng lực sẽ có một thời gian hồi.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Địa phương bị Thương Bạch Chi Oán sử dụng Địa Ngục Thương Bạch hấp thu rút sạch sức sống sẽ bị chuyển hóa thành Địa Ngục Thương Bạch. Ở trong khu vực này, linh hồn không thể luân hồi, đồng thời sẽ sinh ra các loại hiện tượng kỳ lạ. Sau một thời gian đủ dài, Địa Ngục Thương Bạch có thể bị Thương Bạch Chi Oán hoàn toàn hấp thu, làm cho nó trở nên càng cường đại hơn.

Hiệu quả ③ hiệu quả chủ động: Sau khi kích hoạt Thương Bạch Chi Oán có thể thả ra tất cả Địa Ngục Thương Bạch. Ở bên trong Địa Ngục Thương Bạch, tất cả năng lực của nó sẽ được tăng trên diện rộng.)

【 Nhược điểm quái vật 】: Thâm Uyên Trầm Hồn Ngọc có thể hấp thu sợi tơ linh hồn của Thương Bạch Chi Oán.

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Quái vật ma linh do cực đoan oán hận hình thành. Trong thời gian dài đằng đẵng, quái vật ma linh hấp thu các loại tâm tình cực đoan oán hận trong nhân thế dần dần trở nên mạnh mẽ. Cuối cùng sau khi lấy được đủ cơ duyên lớn lên thành một loại quái vật oán linh cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí mơ hồ chạm tới quyền hành của Thần linh.

- Như vậy... Ngươi hãy biến thành con rối của ta đi.

Trong mây đen có mấy sợi tơ linh hồn giống như con rắn trườn tới, động tác thâm độc hiểm ác, từ các góc độ đánh úp về

phía Cao Bằng.

Mỗi một sợi tơ đều nhắm thẳng vào các vị trí quan trọng của Cao Bằng như mắt, mi tâm, trái tim.

Đại Tử phẫn nộ há miệng, sấm sét hóa thành con rồng tím lao ra, sợi tơ linh hồn gặp sấm sét lại giống như gỗ gặp lửa. Nếu là gỗ lớn gặp lửa nhỏ thì có thể tạm thời không bị dẫn đốt, nhưng nếu là gỗ nhỏ lửa lớn sẽ lập tức bị ngọn lửa hung ác cắn nuốt.

Sợi tơ linh hồn bị sấm sét chôn vùi, Đại Tử thấy thế càng thêm kiêu căng, hung ác không có dáng vẻ lười biếng, khiếp sợ như ngày thường.

Đuôi nhọn của nó dựng thẳng lên, toàn thân trên dưới đều có lôi quang cường đại phóng ra, sấm sét vô cùng vô tận hóa thành lôi ngục khắp bầu trời xông về phía Thương Bạch Chi Oán.

Mây đen bị ánh chớp xuyên thủng, sợi tơ bị chém đứt.

Theo sợi tơ bị chém gãy, người bị nối liền với sợi tơ ở bên dưới liền bịch một tiếng ngã lăn trên mặt đất, một chút sức sống còn sót lại trên thân cũng nhanh chóng biến mất, làn da biến thành màu đen, trên mặt hiện ra rất nhiều thi ban, một mùi tanh tưởi tràn ngập trong không khí.

Chu Quái vừa bước nhanh tới trước mặt cha mẹ chợt trơ mắt nhìn cha mẹ ngã trên mặt đất, biến thành hai thi thể lạnh như băng.

Hắn lập tức ngỡ ngàng, giống như bị một chậu nước lạnh xối xuống đỉnh đầu.

Nhìn thi ban này, chỉ sợ chết không biết bao nhiêu lâu rồi.

Vừa nói chuyện với mình là thi thể của bọn họ.

Bịch một tiếng, hắn quỳ trên mặt đất trước hai thi thể kia mà khóc lớn.

Cho dù là thi thể lại thế nào.

Hắn không phải người ngu, vừa rồi làm sao hắn không phát hiện ra điểm khác thường chứ? Nhưng xa cách lâu ngày không về, hắn cố tình chọn lựa quên lãng những chuyện khác thường này.

Hắn chỉ muốn về nhà, chỉ muốn nằm nói vài câu với cha mẹ mà mình luôn nhớ thương.

Chỉ muốn lại uống một ngụm canh do bọn họ nấu.

Vì sao... Vì sao yêu cầu đơn giản như thế cũng không làm được?

- Vì sao?

Chu Quái ngửa mặt lên trời rít gào.

Trong mắt hắn có vô số tơ máu, gương mặt bởi vì phẫn nộ mà trở nên vặn vẹo vô cùng dữ tợn.

- Phụt phụt.

Một sợi tơ linh hồn từ trên mây đen rủ xuống, đầu của Chu Quái bị xuyên thủng, sợi tơ xuyên qua cột sống và linh hồn của hắn.

Từ hai đầu gối, trái tim, vai, khuỷu tay của hắn hiện ra từng sợi tơ nối thẳng với đám mây đen trên đỉnh đầu.

Cả người không có khí lực, mũi chân điểm trên mặt đất, hai vai rũ xuống, đầu cúi xuống giống như một người gỗ được kéo lên.

Hoa văn trên mặt người sau tầng mây chuyển động mạnh, trốn ở sau đám mây đen nhìn chằm chằm vào Cao Bằng đầy vẻ oán độc.

- Địa Ngục Thương Bạch...

Mặt đất khô hạn, nhanh chóng trở nên trắng bệch.

Cỏ tranh trên nhà lá bị rút sạch sức sống trở nên nhẹ nhàng như củi khô, một trận gió thổi tới liền tiêu tan.

Mặt đất hóa thành cát lớn. Có thể đây là nguyên nhân khiến một chiêu này được gọi là Địa Ngục Thương Bạch, tất cả lực sinh mạng đều sẽ bị rút sạch, bao gồm đất đai cũng sẽ bị rút sạch sức sống hóa thành cát.

Hai mắt của Cao Bằng hơi co lại, sao lại cương mãnh như vậy? Mới bắt đầu đã dùng tới đại chiêu rồi sao?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 697: Vùng Đất Thương Bạch

Có một cách nói, vạn vật trên thế gian, sau khi tất cả năng lượng và tồn tại của nó bị cắn nuốt sẽ biến thành màu trắng thuần túy, hoặc là màu đen thuần túy.

Sau khi thế giới này hoàn toàn hóa thành thế giới Thương Bạch, tường biến thành màu trắng như tuyết.

Người bị khống chế thẳng lưng, viền mắt nhìn chằm chằm vào không trung phía trên đỉnh đầu, miệng há hốc xòe hai cánh tay ra như ôm lấy bầu trời.

Sau ngọn núi lớn truyền đến tiếng nổ vang càng lúc càng lớn, giống như có vô số con ngựa đang lao nhanh khiến mặt đất chấn động rung chuyển.

Theo một kêu chói tai, phía sau núi có hàng trăm hàng ngàn con ngự thú chạy ra. Mỗi một con ngự thú đều có khí tức Vương cấp trở lên, khí huyết mênh mông thiêu đốt khiến bầu trời Thương Bạch biến thành một tầng đỏ ửng.

Cùng lúc đó, một âm thanh chói tai như tiếng móng tay cào ở trên mặt thủy tinh đột nhiên vang vọng trong tai mọi người.

Cao Bằng bỗng nhiên mở mắt, biểu tình trên mặt trở nên kỳ lạ. m thanh truyền đến đâm rách màng nhĩ của hắn, một cảm giác đau đớn mãnh liệt làm cho hắn không nhịn được phải mở mắt.

Hắn rên lên một tiếng, sau đó hợp thể với Bàn Đại Hải.

- Ầm.

- Ầm.

Đám người phía sau Cao Bằng không có sức phản kháng đã lập tức nổ tung hóa thành sương máu, sau đó sương máu tiến vào đám mây đen trên đỉnh đầu. Trong mây đen chảy xuôi ánh sáng màu đỏ.

- Là hấp thụ sinh mạng, tên này rất kỳ lạ.

Bàn Đại Hải nói với vẻ nghiêm trọng. Nó có thể cảm nhận được tên này vẫn chỉ là Chuẩn Thần, còn chưa có đột phá trở thành Thần linh, bằng không bọn họ sẽ không sống tới bây giờ.

Không kịp xúc động trước cái chết của sáu vật nhỏ, hơn một nghìn con ngự thú đã nhào qua.

Ánh mắt mỗi một ngự thú đều trống rỗng, càng là ngự thú mạnh mẽ thì trên thân càng có nhiều sợi tơ linh hồn. Trên bầu trời, Thương Bạch Chi Oán giống như một bàn tay tinh tế điều khiển rối gỗ. Ở dưới sự khống chế của nó, rất nhiều con rối không biết mệt mỏi tre già măng mọc xông về phía Cao Bằng.

- Giao cho ta.

Từ phía sau Cao Bằng có một bóng dáng trắng như tuyết đứng dậy.

Tiểu sư tử trắng như tuyết lộ ra gương mặt nghiêm túc, trong cổ họng phát ra tiếng rít gào đầy uy nghiêm.

- Băng phong vạn dặm!

Móng phải vỗ xuống, một điểm hàn khí rơi xuống.

Ngọn núi băng cao vạn trượng đột ngột từ dưới mặt đất nhô lên, đóng băng vạn vật.

Huyền Băng ngưng tụ thành sóng công kích hình tròn bay về bốn phương tám hướng.

Những ngự thú xông lên đầu tiên lập tức bị đông cứng lại, lông tóc đang bay múa trên thân thể cũng bị đông cứng, trông rất sống động.

Sông băng xé rách mặt đất, hơi lạnh vô cùng vô tận giống như muốn cắn nuốt vùng đất Thương Bạch.

Nhưng mà điều này cũng chọc giận tới Thương Bạch Chi Oán. Nó lập tức phản kháng, một lực hút mãnh liệt từ sâu bên trong vùng đất Thương Bạch truyền đến.

Tịch Sư thiếu chút nữa bị hút vào trong. Sau một khắc nó đã nhìn thấy tất cả sông băng vượt qua vùng đất Thương Bạch bị một lực lượng không tên xé nát hóa thành bột mịn, đồng thời một lực lượng mênh mông khác từ trên đỉnh đầu đánh tới.

Con ngươi của Tịch Sư co lại, uy hiếp trí mạng làm cho nó phải vội vàng lui về phía sau.

Bàn Đại Hải nheo mắt lại, vây cá vung lên. Một sóng triều bảo vệ Tịch Sư, chỉ còn lại một chút dư âm lướt qua bên cạnh.

Dư âm lướt qua hai bên cổ của Tịch Sư khiến lông trắng trên cổ nhanh chóng biến thành màu xám trắng, vẻ mặt nó có phần nghiêm trọng, giơ trảo chà chà vào cổ, cả mảng lông lớn rơi xuống đất.

- Tên này...

Lần đầu tiên Tịch Sư gặp phải loại kẻ địch cắn nuốt lực sinh mạng, hoàn toàn không nói đạo lý gì cả.

- Năng lực của nó có chút tương tự với Đoạn Linh Ma, nhưng mạnh hơn gấp nhiều lần, nhân số nhiều cũng không có ý nghĩa gì với nó đâu.

Bàn Đại Hải mở miệng nói:

- Khu vực này bị nó luyện thành lĩnh vực, ở đây không dễ đối phó với nó, chúng ta phải rời khỏi nơi này.

Rút lui mang tính chiến lược.

Cao Bằng ra lệnh, sau đó thu những ngự thú còn lại vào không gian ngự thú. Nhưng Sahara không phải là ngự thú của Cao Bằng nên không thể nào thu vào không gian, nó chỉ có thể lè lưỡi chạy như điên phía sau lưng Bàn Đại Hải.

Vô số sợi tơ linh hồn quấn quýt dây dưa lao qua.

Thời gian trước, sau khi Sahara trúng độc đã hôn mê, qua mấy giờ nó lại tự mình thức tỉnh, cảm giác khỏe mạnh như rồng như hổ, tinh lực tràn đầy.

Nó quay đầu nhìn thấy những sợi tơ tới gần, trong ánh mắt hiện lên chút kiêng kỵ, nhe răng trợn mắt chó rít gào:

- Gâu gâu gâu!!!

Bàn Đại Hải dùng đuôi quét qua sợi tơ linh hồn. Nó cũng e ngại không dám chạm trực tiếp vào những sợi tơ linh hồn này, chỉ là dùng Thủy nguyên tố đẩy chúng ra xa.

Nhân cơ hội này Sahara vội vàng chạy nhanh ra khỏi phạm vi công kích.

Mây đen phía sau dày đặc, đám người Cao Bằng lại một lần nữa trốn vào đầm lầy Vân Mộng.

Đầm lầy Vân Mộng không phải là lãnh địa của Thương Bạch Chi Oán, hình như bên trong có tồn tại làm cho nó kiêng kỵ. Sợi tơ linh hồn chiếm giữ ở trên bầu trời phía xa, chẳng mấy chốc đã tụ lại thành một bàn tay khổng lồ.

Ở trong lòng bàn tay khổng lồ ẩn chứa một lực lượng tà ác,

lực lượng này kết hợp lại với sợi tơ linh hồn, cho dù là sấm sét của Đại Tử cũng không có cách nào tạo thành tổn thương hữu hiệu tới sợi tơ linh hồn nữa.

Bàn tay khổng lồ chiếm giữ ở trên bầu trời một lúc, cuối cùng lùi trở lại.

Ở trong vùng đất Thương Bạch lưu lại cảnh hoang tàn khó coi, mọi thứ sinh trưởng ở trên mặt đất đều mục nát thối rữa.

- Bàn Đại Hải, vì sao không giết tên kia. Ngươi có thần khí nên nhất định có thể giết chết nó.

Tiểu Hoàng không hiểu hỏi.

Bàn Đại Hải lắc đầu, cẩn thận nhìn xung quanh, sau đó phun ra một bong bóng nhỏ bao phủ mọi người ở bên trong.

- Kẻ nấp trong bóng tối không chỉ có một mình nó, ta nghi ngờ bộ lạc Lê bị diệt, ở đây đã biến thành sào huyệt của quái vật rồi.

Bàn Đại Hải nói với vẻ nghiêm trọng:

- Ta có khả năng rất lớn giết được nó, nhưng ta không biết nó có con át chủ bài khác không. Hơn nữa trong bóng tối còn có kẻ khác chú ý, chúng ta không thể đánh được.

Tiểu Hoàng có chút phiền não, ghét nhất những chuyện phải dùng tới đầu óc. Nó xoa cái đầu trọc của mình rồi ấp úng nói:

- Xông qua là được rồi.

- Tiểu Hoàng, trong đầu ngươi không nên chỉ có xông qua, chúng ta phải học cách sử dụng trí tuệ.

Cao Bằng lắc đầu nói.

Bàn Đại Hải trầm ngâm một lát lại nhìn về phía Tiểu Hoàng và

đám Đại Tử, A Ngốc. Nếu như bọn họ có thể đột phá Chuẩn Thần, vậy vừa rồi mình cũng không cần cẩn thận như vậy.

Quả thật giống như lời Tiểu Hoàng nói, nếu như bọn họ cũng là Chuẩn Thần, vừa rồi trực tiếp xông qua thì có thể đã xong việc.

- Chỉ cần cung cấp thật nhiều tinh hoa máu thịt Chuẩn Thần, các ngươi muốn đột phá Chuẩn Thần cũng không khó.

Bàn Đại Hải nói.

- Nhưng phải lấy tinh hoa máu thịt Chuẩn Thần ở đâu đây?

Cao Bằng nhìn về phía Bàn Đại Hải. Trong khoảng thời gian này Bàn Đại Hải hung bạo mạnh mẽ nhất, dựa vào ba thanh thần khí đã cắn nuốt không chỉ một con Chuẩn Thần.

- Chỗ của ta vẫn còn, các ngươi có muốn không...

Bàn Đại Hải nói xong liền mở miệng rộng, sau đó móc từ bên trong ra một miếng thịt nhỏ, có chút giống với chân nhện còn thừa lại. Miếng thịt này vừa xuất hiện ở trong không khí lại khôi phục kích thước ban đầu.

Chỉ là nhìn nước bọt tanh hôi và dịch nhờn đục ngầu không biết tên phía trên, đám Tiểu Hoàng, Đại Tử rơi vào im lặng.

- Không cần không cần, ngươi tự mình ăn đi.

Tiểu Hoàng chất phác dứt khoát nói.

- Thức ăn của mình phải do mình tự đánh được, ta sẽ chăm chỉ cố gắng!

Đại Tử tràn đầy năng lượng.

- Hơn nữa A Ban chính là con nhện, những thứ này đều cùng tộc của nó. Ta không thể nuốt xuống được.

- Ta sắp đột phá rồi, không cần lãng phí.

A Ngốc chậm rãi lắc đầu.

- Gần đây ta muốn giảm béo!

Tiểu Diễm ngẩng đầu nhìn trời.

Tịch Sư:

- ...

Các ngươi đều cướp hết những lời có thể nói, vậy ta nên nói thế nào đây hả?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 698: Thần

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tịch Sư đầy vẻ nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào bình nhỏ trước mắt.

- Qua đây... Các ngươi qua đây...

Sâu bên trong đầm lầy truyền đến giọng nói đứt quãng.

Tịch Sư giống như trút được gánh nặng, làm một con sư tử nhỏ kiêu ngạo mà bảo nó ăn đồ từ trong miệng người khác nhổ ra thì thật sự đã làm khó nó rồi.

- Cao Bằng, hình như có ai đó đang kêu chúng ta, chúng ta đi qua xem thử đi.

Tịch Sư vội vàng nói.

Cao Bằng cũng không vạch trần con sư tử nhỏ kiêu ngạo này, hắn mỉm cười rồi dẫn theo một đám ngự thú đi sâu vào bên trong theo hướng của giọng nói phát ra.

Bọn họ đi đại khái ba mươi mấy cây số, giọng nói cũng càng lúc càng rõ ràng hơn.

Cuối cùng, Cao Bằng nhìn thấy một cái cây màu trắng.

Một cái cây lớn mọc lẻ loi ở giữa đầm lầy, cành cây trắng như ngọc, đối xứng chỉnh tề, ở trên ngọn cây có một cái lông xù màu tím.

Dường như nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, đầu của quái vật đứng ở trên ngọn cây xoay tròn 180°.

Nó giống như hổ đói rình mồi, nhìn chằm chằm vào đám người Cao Bằng, trên mặt lộ ra nụ cười kỳ lạ.

- Các ngươi rốt cuộc đã tới rồi.

Trong ánh mắt Đại Tử lộ ra vài phần nghi ngờ, sau đó bừng tỉnh hiểu ra:

- Ta nhớ ra rồi, ngươi là tròng mắt lớn kia!

Đứng ở trên cây là một con cú mèo màu tím, cả người nó đều là màu tím, thậm chí mắt cũng màu tím.

Nghe con tiểu ngô long đáng yêu này kêu lên đầy ngạc nhiên, con cú mèo khẽ cười nói:

- Các ngươi không cần khẩn trương, trên thực tế ta vẫn luôn biểu hiện thiện ý của mình. Ngay từ khi mới bắt đầu, ta đã nhắc nhở các ngươi phải cẩn thận tiểu tử kia.

Cao Bằng không bị vẻ bề ngoài của con cú mèo này lừa bịp, hắn nhìn chằm chằm vào nó. Đây là một tồn tại có mức độ nguy hiểm không kém hơn Thương Bạch Chi Oán, nó tạo cho Cao Bằng cảm giác rất nguy hiểm.

Khi Cao Bằng cố gắng mở to hai mắt muốn kiểm tra thuộc tính của nó, lại chỉ có thể nhìn thấy một đoàn con số và ký tự mơ hồ.

【 Tên quái vật 】: Tử Sắc Tinh Thần · Khủng Cụ Chi Nhãn

【 Đẳng cấp quái vật 】: ? ? ?

... #%@￥%￥...

Tất cả đều là một đoàn hỗn loạn!

Cao Bằng chợt biến sắc.

Chỉ khi gặp phải quái vật có thực lực vượt xa trình độ của hắn bây giờ mới xuất hiện loại tình huống này.

Đã rất lâu hắn rồi chưa từng gặp qua tình huống này,

Con Thương Bạch Chi Oán vừa rồi cấp 100 cũng bị hắn nhìn thấu thuộc tính, vậy giải thích duy nhất chính là đẳng cấp của con quái vật trước mắt này còn cao hơn Thương Bạch Chi Oán.

Đây là một vị Thần linh!

- Ta không có ác ý với ngươi nên không cần nóng vội, trên thực tế ta không có chút uy hiếp nào đối với các ngươi.

Nói xong, con quái vật trước mắt này và cả cái cây dưới thân nó di chuyển về phía đám người Cao Bằng.

Ào ào.

Chính giữa thân cây hoàn toàn hướng về phía trước, trên đó lộ ra từng đoạn với vết rạn đáng sợ.

Cao Bằng ý thức được gì đó, trong mắt lộ ra chút chấn động.

Dưới thân quái vật không phải là cây, mà là một bộ xương cực lớn không có máu thịt, không có nội tạng.

- Tự giới thiệu mình một chút, ta là Tử Sắc Tinh Thần, nhưng ta càng thích bọn họ gọi ta là Khủng Cụ Chi Nhãn.

Bộ xương trắng di chuyển về phía trước hai bước, tới gần đám người Cao Bằng.

- Ta là thần của bộ lạc Lê.

Tử Sắc Tinh Thần cúi người xuống, vị trí lông xù của con cú mèo chỉ là từ cổ của nó lên trên đầu.

- Ngươi không phải người của bộ lạc Lê, nhưng tiểu tử vừa rồi đi cùng ngươi có khí tức của bộ lạc chúng ta.

Cao Bằng đột nhiên nghĩ đến Chu Quái hình như đã bị Thương Bạch Chi Oán biến thành khôi lỗi, biểu tình trên mặt có chút vi diệu.

- Đây là số mạng của nó.

Tử Sắc Tinh Thần ngẩng đầu ngước mắt nhìn mây đen trên đỉnh đầu, thì thào tự nói.

- Bộ lạc Lê mới xuất hiện vào 39,546 năm trước, kết thúc vào mười năm trước.

Nó dừng lại một chút:

- Đó là số phận của bộ lạc chúng ta, ngươi không cần lo lắng ta sẽ bởi vậy mà giận chó đánh mèo.

Tử Sắc Tinh Thần chậm rãi nói.

- Thế gian này không có bộ lạc nào vĩnh viễn tồn tại, cũng không có Thần linh vĩnh viễn tồn tại. Luân hồi là chính số mệnh của tất cả.

- Ngươi là hậu nhân của đồng tộc đã rời khỏi Cửu Thiên Thập Địa năm đó đúng không.

Tử Sắc Tinh Thần nhìn chằm chằm vào Cao Bằng:

- Ta có thể cảm nhận được khí tức huyết dịch đồng tộc trên người ngươi.

- Mười năm trước đã có chuyện gì xảy ra?

- Mười năm trước phát sinh một trận tai họa lớn. Năm đó sau khi phát động chiến tranh với dị tộc thất bại, một phần tộc nhân

rút khỏi Cửu Thiên Thập Địa, nhưng người của dị tộc theo đuổi không dừng muốn chém tận giết tuyệt, cho nên chúng ta phải để lại một nhóm người.

Tử Sắc Tinh Thần nói ra bí mật cay đắng được ẩn giấu trong lịch sử năm đó.

- Năm đó, các bộ lạc điều ra một phần tinh nhuệ đi chặn phía sau, nhưng trong lúc chiến đấu chúng ta liên tục thất bại, phải tháo chạy. Ngự sử trong tộc từ Thần cấp trở lên bị tử thương vô cùng nghiêm trọng, còn có một vài người đã đầu hàng dị tộc chỉ mong được sống sót...

Tử Sắc Tinh Thần nói liên tục.

- Trên thực tế, sau khi thua cuộc đại chiến năm đó, dị tộc nhân vì tranh đoạt lợi phẩm đã tiêu hao phần lớn tinh lực của bọn họ, thật sự tiếp tục đuổi giết chúng ta chỉ là số ít thuộc phái chủ chiến mà thôi.

- Sau đó dưới sự can thiệp của bốn Tướng Thần, dị tộc nhân cuối cùng lui quân, chúng ta cũng ẩn nấp ở Nam Hoang này, tiếp nối từng đời. Chẳng qua là chiến tranh năm đó làm cho ba lão già chúng ta bị tổn thương nặng nề, nhiều năm như vậy cũng chỉ có thể kéo dài hơi tàn.

Ánh mắt Tử Sắc Tinh Thần phức tạp nói.

- Ta biết về bốn Tướng Thần.

Bàn Đại Hải thông qua huyết khế nói với Cao Bằng.

- Đó là bốn Thần linh rất nổi danh ở Cửu Thiên Thập Địa, ít nhất cũng là tồn tại có thần lực thượng đẳng trở lên.

- Những tộc nhân còn lại của chúng ta cũng an cư ở Nam Hoang này, và thành lập bộ lạc Lê bây giờ.

Tử Sắc Tinh Thần chậm rãi nói.

- Ngươi là đội tiên phong được bên kia phái tới, có phải các bộ lạc muốn quay về không?

Tử Sắc Tinh Thần có chút xúc động:

- Bên các ngươi có bao nhiêu vị ngự sử Thần cấp? Nếu như không có một trăm vị ngự sử Thần cấp trở lên thì tốt nhất không nên phát động chiến tranh với dị tộc, bằng không phần thắng sẽ không quá lớn.

Một trăm vị...

Ba bộ lạc đỉnh cấp có che giấu ngự sử Thần cấp hay không thì Cao Bằng không biết, nhưng cho dù có cũng cách con số một trăm này rất xa.

- Thương Bạch Chi Oán chỉ có Chuẩn Thần, sao nó có thể đánh đuổi Thần linh ngài được?

Cao Bằng hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình.

Tử Sắc Tinh Thần im lặng rất lâu.

Sau đó nó xoay người lại, bộ xương cao lớn, lởm chởm giống như một ngọn núi lung lay sắp đổ, con ngươi màu tím tối tăm nhìn chằm chằm vào Cao Bằng rất lâu mới trầm giọng nói:

- Ta vẫn luôn chờ đợi tộc nhân trở về.

- Qua nhiều năm như vậy, ta vẫn cẩn thận, thậm chí không dám hoàn toàn nghỉ ngơi, chỉ sợ một ngày nào đó mình hoàn toàn ngủ rồi không tỉnh lại được nữa. Ta cần phải sống, ta nên giữ lại một giọt máu cuối cùng cho những anh hùng năm đó, ta không phải sống vì mình mà sống vì cả bộ lạc. Ngươi có hiểu được trong lòng ta đau khổ tới mức nào không? Con kia Thương Bạch Chi Oán

cường đại khác thường, đã tiếp cận tới thần linh rồi. Nếu như giết chết nó, ta cũng không sống được bao lâu nữa.

Cao Bằng suy nghĩ rất lâu, cuối cùng từ trong những lời nói của Tử Sắc Tinh Thần nghe ra được ba chữ... Ta sợ chết.

Tử Sắc Tinh Thần nhìn chằm chằm vào Cao Bằng, chú ý tới vẻ mặt của hắn:

- Ngươi cảm thấy ta làm có đúng không?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 699: Núi Xương

Cao Bằng không quá tán thành hành vi của nó. Dù sao thì thân phận của nó cũng là thần hộ mệnh của bộ lạc Lê, tất cả mọi người đều sùng kính nó, nhưng nó lại trở mặt bán người, hành vi này thực trơ trẽn.

Làm người phải coi trọng chữ tín, đây là ranh giới cuối cùng của Cao Bằng.

Tử Sắc Tinh Thần xem thấu thái độ của Cao Bằng, chỉ cười ha ha mà không tức giận. Dù sao nó cũng chỉ cần mượn tiểu tử này để trở về bộ lạc thôi, không hy vọng được người khác tán thành. Đó là tính cách của nó, chỉ tin vào bản thân, không tin người khác.

- Ta biết một chỗ, nơi đó đã từng xảy ra thần chiến. Cho dù Thần khí và những thứ có giá trị đều đã bị lấy đi, nhưng vẫn còn vài cái Thần thi và chút cặn bã còn sót lại trên chiến trường. Để ta đưa ngươi tới.

Tử Sắc Tinh Thần quay người đi vào sâu trong đầm lầy.

Đó không phải hướng Cao Bằng đến lúc trước.

Cao Bằng không phản ứng gì, Bàn Đại Hải thì cực kỳ kích động:

- Cao Bằng, chúng ta mau tới đi.

- Chủ nhân!

- Nam thần!

- Cao soái!

Một đám ngự thú nghe thấy có Thần thi, hai mắt đều sáng rực như đèn pha.

Đại Tử đã chảy nước rãi ròng ròng rồi. Nó vỗ vỗ cái bụng nhỏ của mình, cái bụng còn cứng hơn cả sắt thép rung động.

- Cao Bằng, ta muốn ăn. Ta sẽ chỉ ăn phần được chia thôi.

- Nếu có Thần thi, huyết nhục tinh hoa mà Hắc Oa phân giải ra sẽ là đại bổ đấy!

Hai mắt Tịch Sư cũng sáng lên, chỉ cần ăn được một ít huyết nhục tinh hoa cấp Thần thì nhất định nó sẽ tăng mạnh. Dù nó chưa từng được hưởng dụng Thần thi, nhưng chắc chắn là cực kỳ ngon.

Tất cả đám ngự thú đều cực kỳ kích động.

Một màn này Tử Sắc Tinh Thần đều nhìn thấy cả, cũng đều nằm trong dự tính của nó.

Đồ vật của Thần… với đám tiểu ngự thú này, khẳng định cực kỳ hấp dẫn, như miếng thịt tươi có thể khiến cho đám sói hoang điên cuồng vậy.

Tại sao nó không ăn hết? Nguyên nhân rất đơn giản, nó đã bị thương trí mạng, huyết nhục này không có tác dụng với thân thể nó. Mà nhục thân của nó, ngoài đầu lâu thì tất cả máu thịt đều đã bị ăn mòn tới trống không rồi.

Mà có một sức mạnh âm độc như đám giòi trong xương ngăn không cho vết thương của nó lạnh lại, cũng khiến cho nó không thể khôi phục vết thương nhờ ăn thịt, chỉ có nhờ một số thiên địa linh bảo cực kỳ đặc biệt, cực kỳ ít, hoặc ngự thú hệ trị liệu cấp Thần trở lên mới có thể chữa trị cho nó.

Dù là Thần Minh cũng phải tuân theo định luật bảo toàn năng lượng.

Chữa trị sẽ không tự nhiên sinh ra, dù là những quái vật có khả năng tự khôi phục cao đến mức biến thái cũng cần tốn cực kỳ nhiều năng lượng mới có thể tự chữa được vết thương của mình.

Dùng một vài đồ vật không có tác dụng gì đổi lấy hảo cảm của tiểu bằng hữu này, theo nó thấy là cực kỳ có lời.

Nó cũng không biết Cao Bằng có Tế Đàn Đại Thiết Cát, nếu không chắc chắn sẽ không dễ dàng nói ra nơi đó.

Dù máu thịt cấp Thần không có tác dụng với nó, nhưng tinh hoa huyết nhục sau khi được xử lý đặc biệt lại có thể hấp thu được.

Từ đầm lầy đi lên phía Bắc khoảng năm tiếng, sắc trời bắt đầu tối dần.

Cao Bằng ước chừng đã đi được rất xa rồi, Tử Sắc Tinh Thần dừng lại. Cao Bằng ở đằng sau có thể thấy một khu gồm nhiều hồ nước có diện tích không nhỏ.

Có hồ lớn đường kính hơn vạn mét, có hồ nhỏ chỉ mấy chục mét, vô số hồ nước san sát mấp mô chằng chịt đan xen lẫn nhau.

Ngay cả màn sương màu xám trên đầu cũng đã nhạt hơn rất nhiều, lộ ra mặt trăng cong cong treo lơ lửng.

- Nơi này có thể bay, đây là nơi duy nhất trong đầm lầy Vân Mộng không bị sương mù màu xám bao phủ.

Tử Sắc Tinh Thần nói.

- Không phải phế tích chiến trường ở trong những cái hồ này chứ?

Cao Bằng chỉ chỉ khu hồ nước trước mặt, hỏi.

- Ở ngay trong đó.

Tử Sắc Tinh Thần đáp:

- Nhưng Thần khí và Thần cách thì ngươi đừng có mong, đã bị người khác lấy hết rồi. Nơi này chỉ còn Thần thi mà thôi.

Cao Bằng gật đầu cám ơn Tử Sắc Tinh Thần, lại đồng ý với nó sau khi lấy được đồ sẽ đưa nó đi gặp những người khác trong bộ lạc, lúc này Tử Sắc Tinh Thần mới hài lòng rời đi.

- Khi nào muốn tìm ta, các ngươi cứ tới trước đầm lầy gọi tên ta là được.

Cao Bằng triệu hồi Chiêu Tài ra. Ngay khi Chiêu Tài vừa xuất hiện, hắn nhanh như chớp nắm chặt lấy ngực của nó.

Hai giây sau, Chiêu Tài ngơ ngác quay đầu lại nhìn hắn.

Chủ nhân đang làm gì thế?

Cao Bằng và Chiêu Tài nhìn nhau ba giây, sau đó hắn buông tay phải ra, sờ sờ đầu nó:

- Ngươi xem mấy cái hồ trước mặt đây, tìm bảo vật đáng giá nhất ra đi.

Chiêu Tài thông minh gật đầu rồi quay sang nhìn hồ nước.

Năng lực phát động, hai mắt chuột như hai cái đèn pin sáng lên.

Nó ngẩng đầu nhìn bốn phía, sau đó trợn mắt nhìn hồ nước, cái đuôi kích động lắc lư liên tục không ngừng, cơ thể màu bạc như thuỷ ngân bắt đầu biến hình như Transformers.

Từ một con chuột, nó biến thành một con cá kiếm.

Cao Bằng vẫn biết Chiêu Tài có bản lĩnh này, dù không hiện ra trong danh sách năng lực của nó.

Đây kiểu như thiên phú của nó vậy.

Giống như con người có hai cái chân, hai cái tay, đây là một năng lực bình thường, không có gì đặc biệt cần ghi chú.

Một đám ngự thú khác thì chạy trên đường ranh giới ngăn cách giữa các hồ nước.

Ầm ầm! Cái chân phải thứ bảy của Đại Tử đột nhiên giẫm sập mặt đất, làm nó lảo đảo một chút. Đại Tử cuống quít đập cánh liên tục, quét hết mấy con ngự thú xung quanh xuống nước.

Ào ào.

Đại Tử quét cực kỳ sạch sẽ. Mấy cặp cánh tựa như cái chổi lớn, quét sạch đám ngự thú còn chưa kịp chuẩn bị xuống nước.

Chỉ còn lại duy nhất Đại Tử bay lên trời.

Đại Tử bay lên trời, trợn tròn mắt nhìn quanh rồi hỏi:

- Ồ, sao lại không thấy?

- Có quái vật!

Tiểu Hoàng hét lớn.

Sâu trong đáy nước có tiếng va chạm kịch liệt.

Nhưng chỉ lát sau đã khôi phục sự tĩnh lặng.

- Tiểu Hoàng, ngươi không sao chứ?

Cao Bằng hỏi.

- Vừa đánh chết một con cá lớn. Cao Bằng, ngươi phải trả cho ta năm ngàn đồng mới được.

Tiểu Hoàng dương dương đắc ý.

Nó cảm giác mình đã học được tinh tuý rao giá trên trời.

Há miệng một cái, ra giá gấp mười lần. Ta thật sự là một con vịt hắc tâm.

- Không được, ngươi hét giá quá cao. Ta chỉ có thể trả cho ngươi bốn ngàn chín.

Cao Bằng thuận miệng trả lời.

Tiểu Hoàng ngây ngô cười hắc hắc.

Vào sâu trong nước Cao Bằng mới phát hiện ra những cái hồ ở đây thông nhau.

Giống như một cái động rộng rãi, có thể hành động thoải mái giữa các hồ nước.

Tiểu Hoàng kéo cái xác con quái vật kia tới. Đây là một con quái vật cùng loại với cự mãng, nhưng cổ được bảo vệ bằng lớp giáp to và cứng.

Sau khi Cao Bằng ném thi thể quái vật vào không gian của A Xuẩn, đám ngự thú lại bơi đi theo Chiêu Tài.

Dưới đáy nước rất tối, mà nước lại cực kỳ sâu, chí ít cũng phải tới mấy ngàn mét.

Đại Hải có vẻ cực kỳ thích hoàn cảnh này, đây cũng là địa thế nó am hiểu nhất.

- Ta còn tưởng nơi này không có quái vật chứ. Có quái vật ở đây, liệu những Thần thi kia có bị ăn hết không?

Cao Bằng sầu lo hỏi.

Bàn Đại Hải an ủi hắn:

- Ngươi cứ yên tâm, ngoài Chuẩn Thần thì các tồn tại dưới Chuẩn Thần có muốn ăn Thần thi cũng không được. Bọn chúng không cắn nổi, cũng không tiêu hoá được.

Dưới đáy nước đen nhánh thâm trầm, một đoàn bóng đen chìm nổi. Tới gần Cao Bằng mới thấy rõ đây là một toà núi xương nhỏ, có vô số xương sườn và xương sống tựa như rác rưởi trôi nổi đắp thành một đống.

Trên đỉnh núi xương nhỏ này có một cái đầu lâu.

Có lẽ vì chìm sâu trong nước nên cái đầu vẫn được bảo tồn cực kỳ hoàn hảo.

Trong nháy mắt khi nhìn thấy cái đầu, đột nhiên trái tim Cao Bằng siết lại. Một cảm giác sợ hãi cực kỳ mãnh liệt trào lên trong lòng hắn, nhưng lại tiêu tán rất nhanh như thuỷ triều.

Một con cá mê muội bơi tới gần cái đầu.

Con cá tới gần, huyết nhục trên người nó không ngừng bị tróc ra.

Cuối cùng chỉ còn lại bộ xương, vẫn tiếp tục du động theo quán tính.

Vùng vẫy thêm mười mấy mét, cuối cùng nó hoá thành một bộ xương không có gì đặc biệt hoà lẫn vào ngọn núi xương này.

Mà trong hai hốc mắt của cái đầu trên đỉnh ngọn núi loé lên quang mang quỷ dị.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 700: Tinh Hoa Thần tính

【 Tên vật phẩm 】: Đầu lâu của Phượng Diễm Ngục Hổ Sư

【 Giới thiệu vắn tắt về vật phẩm】: Phượng Diễm Ngục Hổ Sư cấp Thần linh bị xé rơi đầu, khi còn sống bị một lực lượng cực kỳ cường đại xé đầu xuống, trảm diệt thần cách, tru diệt thần hồn, sau đó cái đầu bị tùy ý vứt bỏ ở trong đầm lầy Vân Mộng.

Nhìn cái đầu này, Cao Bằng nghĩ đến đầu lâu của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ mà mình đã từng gặp phải, cả hai đều là tồn tại cấp Thần linh.

Chỉ có điều cái đầu của Phì Thạc Ma Tượng Chi Chủ đã sinh ra linh trí và trở thành quái vật, nhưng đầu của Phượng Diễm Ngục Hổ Sư chỉ là vật phẩm.

Cao Bằng suy nghĩ một lát liền híp mắt lại vì nghĩ tới điều gì đó. Có thể cái đầu này không sinh ra linh trí, đây là khác biệt lớn nhất giữa quái vật và vật phẩm.

Núi xương dưới thân của nó chỉ là do cái đầu Thần cấp này thu hút thi thể của những quái vật khác chồng chất, tích lũy theo tháng ngày mới hình thành nên.

Nhưng như vậy lại không có cách nào giải thích được vì sao những quái vật khác lại bị nó giết chết... Chẳng lẽ cho dù cái đầu Thần linh chết đi cũng có thể giết chết những quái vật khác sao?

- Ngươi đã đoán đúng rồi.

Giọng nói của Bàn Đại Hải vang lên ở trong đầu Cao Bằng.

- Cho dù là một giọt máu Thần linh cũng là kịch độc đối với rất nhiều quái vật.

Chiêu Tài liếc nhìn cái đầu này nhưng không mấy hứng thú, nó tiếp tục bơi về phía sâu bên trong.

Cao Bằng lấy ra tế đàn Đại Thiết Cát từ trong không gian A Xuẩn. Tế đàn nhìn thấy cái đầu này lập tức không ngừng hưng phấn kêu lên, âm thanh vang vọng ở trong nước.

Một đám sương mù màu đen tập trung ở sát mép tế đàn, Hắc Oa đặt mông ngồi ở mép tế đàn, hưng phấn vỗ tay không ngừng:

- Đầu của thần linh à? Đã lâu ta chưa từng phân giải thứ này rồi. Cho ta phân giải thêm mấy thi thể Thần linh, ngươi sẽ có thể mở ra được càng nhiều chức năng của ta!

Nói xong, Hắc Oa dẫn theo tế đàn bay về phía cái đầu của Phượng Diễm Ngục Hổ Sư. Khi bay đến nửa đường, trong mắt của cái đầu lại xuất hiện hai ánh sáng màu đỏ, một lực lượng không tên từ trong đầu khuếch tán ra. Hình như nó phát hiện ra nguy hiểm nên theo bản năng muốn ngăn cản.

Tế đàn Đại Thiết Cát thoáng dừng lại một chút, gợn sóng vô hình bị đụng nát, nó từ trên cao rơi thẳng xuống cái đầu của Phượng Diễm Ngục Hổ Sư.

Ầm!

Ngọn lửa từ trên tế đàn rơi xuống, trong nháy mắt đã cắn nuốt cái đầu.

Cái đầu càng lúc càng nhỏ, rơi vào trung tâm của tế đàn.

Ngọn lửa hòa tan đầu lâu, bên trong xuất hiện một chút ánh sáng màu vàng.

- Vật chất Thần tính.

Bàn Đại Hải liếm liếm đầu lưỡi, trong mắt đầy vẻ tham lam. Sau đó nghĩ tới điều gì, từ trong miệng phun ra Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha. Bộ răng vàng lơ lửng ở trên đỉnh đầu tế đàn Đại Thiết Cát, hố đen thôn phệ tất cả khí tức lan tràn ra, xem như là biến tướng ngăn cách khí tức.

Không chỉ Bàn Đại Hải, tất cả ngự thú đều ngừng lại, hô hấp trở nên gấp gáp. Bản năng từ sâu bên trong huyết mạch làm cho máu của chúng sôi trào, muốn ăn hết vật chất thần tính này.

Chiêu Tài đang bơi về phía trước bỗng đột nhiên giật mình, cái đuôi quẫy mạnh, cơ thể xoay tròn một trăm tám mươi độ hưng phấn bơi ngược trở về.

Cái đầu tan chảy giống như tượng sáp, tạp chất vô dụng hóa thành khói đen nồng đậm tràn ra, lưu lại đều là tinh hoa.

Bọn chúng không dung hợp với nhau mà tách ra như nước và dầu.

Tổng cộng có ba phần.

Ngoài cùng bên trái là một khối kết tinh trắng nõn như ngọc, tản ra mùi thơm nhàn nhạt.

Ở giữa là một kết tinh màu đỏ tươi, là tinh hoa máu thịt mà chúng quen thuộc nhất, tuy nhiên phẩm chất lại là Thần cấp cao nhất từ trước tới nay.

Bên phải là một đoàn chất lỏng màu vàng tản ra mùi thơm vô hình.

Mỗi một tế bào trong thân thể các ngự thú đều đang điên cuồng rít gào, bọn chúng rất khát vọng có được chất lỏng màu vàng này.

Nếu như không phải quan hệ giữa các thú không tệ, hơn nữa Cao Bằng cũng ở đây, không chừng bọn nó đã sớm nóng lòng không chờ được mà nhào tới.

Đại Tử đảo con ngươi một vòng, lặng lẽ thò trảo phải điểm vào vai của Cao Bằng, sau đó ngã thẳng xuống, một đống móng vuốt vung vẩy lung tung.

- Này Cao Bằng, ta bị ngươi đụng ngã gãy xương rồi!

Khóe mắt Cao Bằng giật giật, mặt không thay đổi quay đầu đối diện với Đại Tử.

Đại Tử chột dạ dời tầm mắt.

Căn cứ theo ý nghĩ diễn kịch phải diễn nguyên bộ, Đại Tử ra sức kêu thảm thiết.

Cao Bằng hừ lạnh một tiếng, sau đó triệu hồi ra A Ban:

- Bây giờ ta sẽ để cho A Ban nhìn thấy bộ dạng xấu xí của ngươi.

Ầm ầm…

Mực nước bỗng tăng vọt.

A Ban xuất hiện ở đáy nước, đặt mông đè chết vô số quái vật.

Đại Tử:...

Giải quyết tên hề diễn trò, Cao Bằng nhìn về phía hai tài liệu mới xuất hiện.

Tủy Thần linh, tinh hoa thần tính.

Cái trước có thể nâng cao cường độ xương cốt của ngự thú, làm cho xương cốt ngự thú trở nên rắn chắc hơn. Đây là vật rất bổ

dưỡng.

Cái sau có thể làm cho ngự thú sớm thu được thần tính, nói ngắn gọn chính là làm cho tốc độ thần hóa cơ thể nhanh hơn!

Cảnh giới Chuẩn Thần phải xem sự thần hóa của cơ thể, tinh hoa thần tính này có thể làm cho đẳng cấp ngự thú Chuẩn Thần nhanh chóng đột phá.

Bàn Đại Hải nuốt một ngụm nước bọt, cuối cùng vẫn ép xuống lòng tham, đồng thời vô cùng tức giận. Có phải mình đổi tính rồi không, nếu đổi lại thành trước kia thì tuyệt đối đã cướp sạch rồi.

Làm gì có chuyện khiêm tốn nhường lại cho người khác chứ?

Khiêm nhường à? Đó là chuyện không thể nào.

Bàn Đại Hải phiền muộn càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng khó chịu, cuối cùng hung hăng quẫy đuôi quay đầu nhắm mắt lại.

Mắt không thấy, tâm không phiền!

Cao Bằng an ủi Bàn Đại Hải:

- Nó nói nơi này là cổ chiến trường, chắc chắn không chỉ có một thi thể không còn nguyên vẹn này. Làm gì có chiến trường nào lại chỉ có một thi thể chứ! Ngươi yên tâm đi, nhất định sẽ có một phần tinh hoa thần tính cho ngươi.

Cao Bằng tuy muốn nhanh chóng nâng cao thực lực của đám Đại Tử, nhưng ở trên phương diện tài nguyên hắn tuyệt đối sẽ không thiên vị bất kỳ một con ngự thú nào. Chỉ cần thuộc tính phù hợp có thể sử dụng, thì hắn sẽ công bằng phân cho tất cả ngự thú.

Bởi vì Cao Bằng vẫn cho rằng bọn chúng bằng lòng trở thành ngự thú là có một sự tín nhiệm đối với hắn, nếu hắn là ngự sử của bọn chúng thì không thể phụ phần tín nhiệm này được.

Bàn Đại Hải lắc đầu:

- Không cần! Bây giờ ta là Chuẩn Thần, ngươi cứ chia cho chúng trước, để chúng đều thăng cấp Chuẩn Thần đã. Chút tinh hoa thần tính này không thể khiến cho ta đột phá Thần cấp. Ta có thần khí ở trong tay, tăng lên mấy cấp trong Chuẩn Thần cũng không có ý nghĩa quá lớn.

- Hơn nữa... Chúng đột phá Chuẩn Thần mới không cản đường ta.

Bàn Đại Hải hừ lạnh một tiếng, cái cổ mập mạp kiêu ngạo giương lên.

Cao Bằng nhận lấy tinh hoa thần tính nhưng không phân cho những người khác, sau đó mang theo phần thần tính tinh hoa này tiếp tục đi về phía trước.

Tinh hoa thần tính bị Cao Bằng để ở trong không gian của A Xuẩn. Khi bỏ tinh hoa vào trong không gian A Xuẩn, cả hành trình nó đều cười khúc khích, mừng rỡ không thôi, còn tưởng là Cao Bằng cho nó hết.

Cao Bằng xoa cái đầu trọc lóc, mềm nhũn của A Xuẩn:

- Không cho phép ăn vụng. Nếu như ta phát hiện ngươi dám ăn vụng, thì sau này ngươi đừng mơ có được một bình nước trái cây nào.

- Cái gì?

A Xuẩn vô cùng hoảng sợ, không sự trừng phạt nào khủng khiếp hơn điều này.

Nhìn tinh hoa thần tính bị cất đi, Chiêu Tài đặc biệt tiếc nuối. Thật ra chủ nhân hoàn toàn có thể để bảo bối ở chỗ của ta, ta tuyệt đối sẽ không ăn vụng đâu.

Nhiều lắm... Nhiều lắm thì liếm một cái thôi.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 701: Chia Của

Cao Bằng không quan tâm tới kiến nghị của Chiêu Tài. Để bảo vật ở chỗ của nó sao?

Mặc dù bây giờ Chiêu Tài biến thành hình dạng một con cá, nhưng Cao Bằng vẫn chưa quên bản chất của Chiêu Tài là một con chuột đâu.

Bảo vật khác thì cũng thôi, nhưng tinh hoa thần tính quan trọng như vậy, hắn cũng không thể tùy tiện cất linh tinh được.

Cao Bằng cũng biết A Xuẩn xem nước trái cây quan trọng hơn bất kỳ thứ gì, vì thế mới bỏ tinh hoa thần tính vào không gian của A Xuẩn.

- Sẽ có một phần cho ngươi, nhưng không phải là bây giờ.

Cao Bằng an ủi Chiêu Tài.

Chiêu Tài khịt mũi một cái, trong mắt đầy tiếc nuối. Nhưng nếu chủ nhân nói có một phần của nó thì chắc chắn sẽ không lừa gạt nó!

Chuột nhỏ lại tràn đầy động lực.

Dường như được sạc đầy điện, chứa đầy năng lượng, đuôi nhọn hưng phấn đong đưa.

Ở đáy hồ thỉnh thoảng có thể thấy được thi thể Thần linh không còn nguyên vẹn.

Nhưng kiểm tra phần giới thiệu, Cao Bằng phát hiện chúng đều bị lực lượng nào đó cứng rắn xé rách.

- Khủng khiếp như vậy sao?

Cao Bằng tặc lưỡi lấy làm kỳ lạ. Hắn cũng không biết là tồn tại như thế nào mới có thể tùy tiện xé Thần linh như đồ chơi vậy.

Những thi thể không còn nguyên vẹn này đều lần lượt được phân giải, trong kho hàng nhỏ của A Xuẩn đã chất đống càng lúc càng nhiều tinh hoa thần tính.

Cao Bằng lưu ý thấy thi thể Thần linh không còn nguyên vẹn chủ yếu là do ba vị Thần linh có lòng tốt cống hiến, theo thứ tự là Phượng Diễm Ngục Hổ Sư, Sơn Nhạc Chi Quan, Hoan Du Thiếu Nữ.

Trong đó từ tàn thi của Sơn Nhạc Chi Quan, có thể thấy được nó chắc là một loại quái vật tương tự như Thạch Đầu Nhân có thể tích khổng lồ, tàn thi như tòa núi nhỏ chồng chất ở dưới đáy hồ.

Thân thể Hoan Du Thiếu Nữ nhẹ nhàng, làn da tương tự với Nhân tộc. Ngay khi Cao Bằng nhìn thấy tàn thi của nó, thiếu chút nữa cho rằng đó là một thiếu nữ xinh đẹp với làn da lúa mạch.

Thất kính, thất kính rồi.

Cho dù là thi thể đã chết đi không biết bao nhiêu năm, nhưng Cao Bằng vừa nhìn thấy thi thể này thì vẫn cảm thấy nó đầy sức hấp dẫn.

Đại Tử đặc biệt khinh bỉ Cao Bằng về hành vi trơ trẽn đó.

- Sao ngươi lại có thể là người tục tằng như vậy chứ?

- Chiêu Tài, còn có bảo vật gì khác không?

Cao Bằng xoa sau gáy của Chiêu Tài hỏi.

Cái mũi nhỏ của Chiêu Tài ngửi một cái rồi liên tục lắc đầu:

- Không, không còn.

Cao Bằng cười như không cười:

- Lần sau khi ngươi nói dối thì tim không nên đập nhanh như vậy. Còn nữa, rõ ràng vừa rồi còn nhìn thấy hài cốt thần thi, nhưng ngươi lại cắm đầu xông thẳng về phía trước, rất rõ ràng ở đây ngoại trừ hài cốt thần thi ra còn có những vật khác. Ta đoán có đúng hay không?

Chiêu Tài chớp chớp mắt, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh, sau đó ngượng ngùng cười:

- Ta mới ngửi một cái, hình như còn có vài vật nhỏ.

Chiêu Tài bơi ở phía trước, tìm kiếm ở trong bùn nhão khiến cho đáy nước đục ngầu.

Đột nhiên Chiêu Tài quay đầu lại:

- Cao Bằng, có thể đưa vật này cho ta bảo quản được không? Ngươi cũng biết, nếu như để bảo bối ở chỗ ta có thể khiến cho tốc độ của ta trở nên nhanh hơn.

Chiêu Tài dè dặt hỏi.

- Ta trở nên mạnh mẽ cũng có thể tìm cho ngài càng nhiều bảo vật hơn nữa.

A Xuẩn chậm rãi bơi đến bên cạnh.

Mặc dù đại nhân A Xuẩn vĩ đại không quan tâm tới những vật nhỏ này, mặc dù ta hoàn toàn không để ý, mặc dù ta hoàn toàn không thích, mặc dù ta hoàn toàn không...

Gõ chết ngươi!

A Xuẩn đột nhiên đánh Chiêu Tài.

- Vì sao ngươi lại đánh ta? Ta đâu có cướp nước trái cây của ngươi.

Vẻ mặt Chiêu Tài đầy ngỡ ngàng.

Vì tránh bị Chiêu Tài trả thù, A Xuẩn vội vàng bơi đi, bề ngoài có vẻ bình tĩnh nhưng trên thực tế trong lòng vô cùng hoảng sợ.

- Đại Tử.

A Xuẩn đặt mông ngồi trên đầu Đại Tử, nấp ở trong đám lông bờm không chịu đi ra.

Cao Bằng có thể đoán ra chút lo lắng của A Xuẩn, nhưng lại không nói ra. A Xuẩn giống như một đứa trẻ vậy, vui buồn hờn giận đều biểu hiện trên mặt.

- Phụt.

Miệng Chiêu Tài ngậm thứ gì đó, cái đuôi điên cuồng lắc lư.

Nó rút ra một vật từ trong bùn nhão giống như rút củ cà rốt.

Mảnh vỡ màu bạc bị Chiêu Tài ngậm trong miệng.

Mảnh vỡ cắt vào khóe miệng Chiêu Tài, máu như thủy ngân tràn ra xung quanh.

Cao Bằng nhận lấy. Đây là một mảnh vỡ của thần khí được chế tạo từ kim loại không biết tên.

Phía ngoài có rất nhiều hoa văn phức tạp, nhìn qua rất kỳ quái. Ở mặt ngoài của nó có đường cong uốn lượn rất nhỏ, cũng không giống như thần khí loại binh khí, nhưng xúc cảm khi sờ lại là kim loại.

Ngón tay Cao Bằng ma sát, khi đầu ngón tay lướt qua hoa văn, hắn cảm nhận được rất nhiều chỗ lồi lõm khác nhau.

Có lẽ bởi vì mảnh vỡ thần khí quá nhỏ, phía trên không có pháp tắc lưu lại.

Ngoại trừ nắm giữ sự cứng rắn của thần khí ra thì không có hiệu quả khác, nhìn qua hoàn toàn là một mảnh vụn tầm thường. Có thể đây là nguyên nhân mà mảnh vỡ thần khí còn ở chỗ này.

Bàn Đại Hải có hai thanh bán thần khí nên hoàn toàn không để ý tới thứ thậm chí không được tính là bán thần khí này.

Tiểu Hoàng xoa đầu trọc, hùng vịt thật sự xưa nay không mượn ngoại lực!

Chiêu Tài nuốt mảnh vỡ thần khí, nhắm mắt rất lâu mới mở mắt.

Vèo vèo vèo...

Nó biến thành một đạo tàn ảnh ở trong nước.

- Tốc độ tăng lên gấp đôi.

Lưu Quang híp mắt, chợt nhắm mắt lại. Vẫn là quá chậm.

Ra khỏi mặt nước, Cao Bằng nhìn lướt qua xung quanh, sau đó tìm một chỗ tương đối yên tĩnh.

Hắn bảo Long Nghĩ triệu hồi ra sương mù. Sương mù màu trắng và sương mù màu xám trên đỉnh đầu hòa làm một thể, sương mù mịt mờ khiến tầm nhìn chưa đủ một thước, không khác nào thò tay không thấy được năm ngón.

Sau đó Cao Bằng lấy ra tinh hoa máu thịt từ trong không gian của A Xuẩn, tinh hoa máu thịt có kích thước như quả dưa hấu lớn sáng lấp lánh.

- Oa.

Bộ dạng A Xuẩn giống như chưa từng va chạm xã hội.

- Đây là cái gì vậy?

Nó len lén thò xúc tu qua.

- Bốp.

Cao Bằng đánh vào cái xúc tu của nó.

Á.

A Xuẩn rưng rưng nước mắt rút xúc tua về. Đau quá.

- Một khối, một khối chia đều ra, ai nấy đều có phần cả.

Cao Bằng hào phóng vung tay lên.

- Chủ nhân uy vũ.

- Cao Bằng, ngươi thật đẹp trai!

Một đám ngự thú vui mừng hoan hô nhảy nhót giống như chim sẻ, cao hứng không thôi.

- Ta tới chia.

Lưu Quang chủ động nhận việc.

- Được.

Cao Bằng phê chuẩn.

Lưu Quang lắc người một cái, tinh hoa máu thịt trước mắt đã bị cắt chỉnh tề thành N phần.

- Đây là của ngươi. Đại Tử, ngươi gần đây rất nghe lời đấy.

Cao Bằng chuyển phần thứ nhất cho Đại Tử, còn vỗ nhẹ vào

đầu của Đại Tử khích lệ thêm.

- Đây là của Tiểu Hoàng. Tiểu Hoàng, ngươi càng lúc càng cường tráng hơn, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ càng lúc càng hư thoát chứ!

Cao Bằng trêu chọc Tiểu Hoàng rồi đưa cho nó một phần.

Tiểu Hoàng cười hì hì xoa đầu trọc.

Tiểu Diễm gắt một cái, tức giận trừng mắt với vị chủ nhân không đứng đắn này.

- Tiểu Diễm ngươi cũng có, nhớ bồi bổ cơ thể đấy.

Cao Bằng ném cho Tiểu Diễm một phần.

- Lưu Quang, lần sau tiến hóa phải cao hơn một chút.

Cao Bằng híp mắt mỉm cười xoa gáy của Lưu Quang.

Lưu Quang cao 1m50, vừa vặn đến ngực của Cao Bằng. Vẻ mặt nó không đổi ngẩng đầu lên, há miệng nuốt tinh hoa máu thịt hắn đưa tới.

- A Ban, ngươi quá cao phải cúi xuống một chút.

Cao Bằng nhón chân lên mới phát hiện mình còn không tới được mu bàn chân của A Ban.

- Đúng đúng đúng, chính là như vậy, lại cúi một chút... Ôi chao, chờ một chút, ngươi đừng đè xuống!

Ầm!

Đầm lầy Vân Mộng ầm ầm rung lên.

Chấn động kịch liệt làm đám chim chóc phía xa phải giật mình.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 702: Tân Chuẩn Thần

Ngoài A Ngốc, mỗi ngự thú đều được phân một phần tinh hoa máu thịt thần tính. Dù A Ngốc không có tinh hoa máu thịt nhưng cũng có được bảo vật khác – Tủy Thần Linh.

Không có ngự thú nào tranh đoạt Tủy Thần Linh với A Ngốc.

A Ngốc giản dị ngượng ngùng ôm hai viên Tủy Thần Linh to bằng quả dưa hấu nói:

- Hay ta chia một nửa cho chúng nhé.

- Không cần, dù Tuỷ Thần Linh có thể khiến xương cốt cứng cáp hơn, nhưng không giúp chúng tăng lên trên mặt bản chất.

Cao Bằng lắc đầu nói:

- Ngươi chỉ có khung xương, không có bảo vật gì hợp với ngươi hơn.

- A Ngốc, ta không cần, ngươi tự dùng đi.

Đại Tử cười hắc hắc.

- Đúng vậy, ngươi ăn đi, bọn ta không ăn.

Bàn Đại Hải cũng lên tiếng.

Đám ngự thú còn lại cũng dồn dập ủng hộ.

Thấy vậy, A Ngốc không từ chối nữa.

Tiểu Hoàng nuốt miếng tinh hoa máu thịt của thần linh vào bụng, toàn thân vịt đều đang sôi trào thăng hoa.

- Ngao ngao ngao…

Từ trong cổ họng nó phát ra âm thanh kỳ quái.

Bên cạnh, nước bọt của Sahara sắp chảy thành thác nước, trợn tròn sáu con mắt ngây ngốc nhìn chủ nhân của mình.

Chẳng lẽ chủ nhân không phải con vịt, cũng là chó sao?

Nghĩ vậy, Sahara vụng trộm tiến lại ôm đùi Tiểu Hoàng.

Cọ, cọ, cọ…

Bành!

Sahara bị đạp một cái, bay vèo ra ngoài.

Tiểu Hoàng gầm nhẹ một tiếng, cơ bắp táo bạo điên cuồng sôi trào. Cơ bắp nó cứng như núi đá, cực kỳ dữ tợn, tựa như có vô số con mãng xà lớn đang bò loạn trong người.

Oanh!

Mặt đất bị Tiểu Hoàng dẫm nát.

Ầm ầm.

Tiểu Hoàng lảo đảo, hơn nửa cái chân dẫm sâu xuống mặt đất.

Lấy Tiểu Hoàng làm trung tâm, mặt đất hơn vạn mét xung quanh đều sụp xuống.

Bên trái, Tiểu Diễm điên cuồng vỗ cánh, nhiệt độ cao từ cơ thể nó tỏa ra bốn phía. Dù không có hoả diễm, nhưng nhiệt độ cực cao đủ để khiến bùn đất dưới chân bốc lên khói trắng.

- Không thể để cho bọn chúng tiếp tục nữa, phải tách cả hai ra.

Cao Bằng không ngờ Tiểu Hoàng và Tiểu Diễm ăn vào tinh hoa

máu thịt thần tính sẽ có phản ứng lớn như vậy.

- Các ngươi đừng ăn nữa, từ từ từng người một.

Cao Bằng dặn đám ngự thú còn lại đừng làm loạn.

Bàn Đại Hải khống chế Thuỷ nguyên tố ngưng tụ ra một bàn tay lớn cầm cả Tiểu Hoàng lẫn mặt đất dưới chân nó lên, ném mạnh ra xa.

Tiểu Hoàng gầm nhẹ một tiếng, cái trán nhô lên.

Tiểu Hoàng gào thét, khí tức của nó dần dần mạnh hơn, đẳng cấp cũng tăng lên vèo vèo. Tinh hoa hoa máu thịt thần tính còn có hiệu quả tốt hơn tưởng tượng.

Cấp 86 → cấp 87 → cấp 88 → cấp 89 → cấp 90.

Tiểu Hoàng tăng cấp cực nhanh.

Mặc dù Tiểu Hoàng chỉ ăn một ít tinh hoa máu thịt mà thôi, nhưng chỉ một chút này cũng là từ máu thịt có kích thước gấp vạn lần mới ngưng tụ ra được.

Đạt tới cấp 90, đẳng cấp tăng như chẻ tre của Tiểu Hoàng mới bắt đầu chậm dần.

Bàn Đại Hải quyết định thật nhanh:

- Cao Bằng, cho Tiểu Hoàng một miếng tinh hoa thần tính nữa.

Cao Bằng xé một miếng tinh hoa thần tính to bằng quả vải ném cho Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng quay lưng về phía Cao Băng, giơ tay bắt được miếng tinh hoa thần tính đó. Tinh hoa thần tính vừa chạm vào tay Tiểu Hoàng lập tức tan chảy như mỡ bò đặt lên chảo nóng.

Tiểu Hoàng kêu lên đau đớn.

Giọng nói của Bàn Đại Hải vang lên bên tai Tiểu Hoàng:

- Nhanh chọn bộ vị thần hóa đầu tiên của ngươi, tốt nhất là nơi có thể gia tăng sức chiến đấu.

Tiểu Hoàng híp mắt lại, không chút do dự lựa chọn hai nắm đấm.

Oanh!

Hai ngọn lửa màu vàng bốc lên từ hai nắm đấm của Tiểu Hoàng, phá toái hư không.

- Sự lãng mạn của hùng vịt chính là hai nắm đấm này!

Tiểu Hoàng hừ lạnh một tiếng:

- Ta phải dùng hai nắm đấm này nghiền nát mọi âm thanh không phục!

Gần như ngay sau đó, Tiểu Diễm rít lên.

Ngọn lửa màu xanh vút thẳng lên trời, sương mù màu xám trên đầu tiếp xúc với ngọn lửa lập tức bị nung thành màu đỏ ỏn, sương mù tiêu tán không ít.

Lửa lớn ngập trời quét sạch bốn phương.

Nuốt tinh hoa thần tính Cao Bằng đưa cho, Tiểu Diễm chần chừ một chút, sau một giây nó chọn vị trí thần hoá đầu tiên: Yết hầu.

Tiếng kêu của Tất Phương, có thể chấn nhiếp tà vật hồn thể!

Sau khi được thần hoá, yết hầu của nó lại càng mạnh hơn, càng tăng thêm tổn thương với hồn thể.

Sau khi tấn thăng lên Chuẩn Thần, Cao Bằng phát hiện hai chữ "Á huyết" trước chữ "Tất Phương" trong tên của Tiểu Diễm đã không còn nữa.

Có lẽ theo sự đột phá, huyết mạch trong cơ thể nó lại tăng thêm một bước.

Tất Phương hót vang một tiếng, mây đen trên trời tản ra.

Sương mù màu xám đầy trời tựa hồ là do vong hồn tạo thành. Bọn chúng hoảng sợ bay ra bốn phương tám hướng, còn lại một chút sương mù không kịp trốn bị tiếng hót vang này đánh cho xơ xác.

Tiểu Diễm và Tiểu Hoàng đều đột phá Chuẩn Thần.

Cùng lúc đó, sương mù màu xám lại lặng lẽ ngưng tụ trên đầu bọn họ.

Sương mù càng lúc càng dày, gió từ xa thổi tới.

Ánh nắng bị che khuất, bóng đen nuốt chửng ánh sáng.

Xa xa trong vùng đầm lầy, Tử Sắc Tinh Thần mở to mắt nhìn về phía đám Cao Bằng. Nó cảm giác một cỗ khí tức khác, đó là một Chuẩn Thần xa lạ. Còn có cả con quái vật đang lơ lửng trên đầm lầy nữa.

Bọn họ đang gặp nguy hiểm.

Tử Sắc Tinh Thần do dự một lát, sau đó nhắm mắt lại. Ta không nghe thấy gì hết…

Ta không nhìn thấy gì hết…

Nó không chịu được giày vò. Một trận chiến cấp Chuẩn Thần có thể khiến cho cái thân thể đang chồng chất vết thương này sụp đổ, thực sự là giết địch một ngàn tự tổn tám trăm.

Không phải ta sợ chết, ta chỉ không muốn chết một cách lặng lẽ ở nơi này.

Tử Sắc Tinh Thần kinh ngạc ngồi trên tảng đá. Khung xương lởm chởm cô độc ngồi giữa đầm lầy, chỉ còn cái đầu nhỏ màu tím rủ xuống vai.

So với cơ thể to lớn, cái đầu của nó thực sự rất nhỏ.

Bàn chân màu trắng dẫm vào trong bùn nhão, đầm lầy dưới chân dần nuốt chửng phần lưng, bong bóng ọt ọt nổ vỡ.

Trong bong bóng là ký ức trầm tư của nó.

Nó nhìn thấy thôn dân kêu rên trong tai nạn.

Nó nhìn thấy đồng tộc ngã xuống trong trận đồ sát.

Nó nhìn thấy chiến hữu nện quyền phải vào ngực mình, sau đó thẳng tiến không lùi giết ra ngoài.

Một năm, hai năm, ba năm…

Phù.

Một hơi thở thật nặng.

Tử Sắc Tinh Thần đứng dậy, nhưng cuối cùng lại ngồi xuống.

Có lẽ bọn họ có thể đối phó được, có lẽ họ không cần mình hỗ trợ… Tử Sắc Tinh Thần tự an ủi mình như vậy.

- Vợ ta kêu một tiếng ngươi còn không phục?

Tiểu Hoàng ngẩng đầu kiệt ngạo nhìn chằm chằm màn sương mù màu xám ngưng tụ trên bầu trời, ánh mắt đầy khiêu khích.

Nó giơ ngón giữa tay phải lên, ngoắc ngoắc:

- Muốn Hoàng gia gia ta đến đo thử sức nặng của ngươi không?

Tiểu Diễm khẽ kêu lên một tiếng, vung cánh đứng bên cạnh Tiểu Hoàng. Một vịt một hạc, hai con sóng vai cùng nhìn lên trời.

Bọn chúng có thể cảm nhận được trong màn sương mù màu xám trên trời tồn tại một loại ý thức nào đó. Đạo ý thức đó lẩn quẩn bồi hồi, không ngừng nhìn bọn nó.

Tiểu Diễm không sợ, thiên phú của Tất Phương là thiên địch có thể khắc chế quái vật hồn thể. Còn con vịt chết tiệt này, nàng vẫn tương đối tin tưởng vào năng lực cận chiến của nó.

Màn sương mù màu xám bồi hồi một khắc nữa rồi lui đi.

Bầu trời cũng lộ ra.

Thái độ rất rõ ràng, ý muốn nói đám Cao Bằng mau xéo đi, đừng có tiếp tục gây sự ở đầm lầy Vân Mộng nữa.

Cao Bằng phất tay, để cho bọn Đại Tử tiếp tục đột phá ở đây. Chỉ cần không phải Thần Minh ra mặt gây sự thì không cần để ý tới nữa.

Còn nếu là tồn tại dưới cấp Thần Minh… Vừa vặn để cho chúng nó luyện tay một chút.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 703: Bản Thể Của Thương Bạch Chi Oán

A Ngốc hít sâu một hơi, sau đó bôi Tủy Thần linh lên mặt ngoài thân thể mình, giống như đang bôi một loại dầu cao óng ánh.

Xương cốt màu ám kim không ngừng hấp thu Tủy Thần linh, thật ra cũng không có biến hóa gì quá mức khoa trương.

Tất cả đều đang thay đổi một cách vô tri vô giác.

Tủy Thần linh không ngừng bị A Ngốc hấp thu. A Ngốc ngồi xuống khoanh chân, hai đệm thịt của Tịch Sư bôi đều Tủy Thần linh lên trên người của A Ngốc. Lúc này Tịch Sư giống như một kỹ sư chuyên nghiệp, tư thế thành thạo.

Tủy Thần linh bị A Ngốc hấp thu một cách hoàn mỹ, xương cốt của nó càng lúc càng sáng.

Ánh trăng sáng tỏ chiếu vào hài cốt lộ ra vẻ thần thánh như phật, tội ác như ma.

A Ngốc không buồn không vui, cái đầu cúi xuống, bóng tối che đi gương mặt nên không thể nhìn thấy rõ cảm xúc của nó.

Một luồng ánh trăng hóa thành tấm áo choàng màu bạc khoác lên vai nó, chỉ có bản thân A Ngốc mới có thể nhận ra sự thay đổi của mình.

Bên trong xương cốt rất nhiều tế bào đang va chạm, vui mừng nhảy nhót. Tủy Thần linh từ tầng ngoài xương cốt rót vào bên trong, tiếp tục được cường hóa xương tủy của A Ngốc.

Những sợi tơ màu trắng có dạng như tấm lưới nối liền bên trong xương cốt giống như khung thép của nhà cao tầng. Có lẽ nó không chiếm bao nhiêu diện tích so với cả tòa nhà lớn, nhưng không thể nghi ngờ về tầm quan trọng của nó.

- Sắp đột phá rồi.

Bàn Đại Hải vẫn luôn chú ý tới A Ngốc, nó vẫn luôn xem A Ngốc là đối thủ cạnh tranh của mình.

Tuy đẳng cấp của A Ngốc vẫn bị nó ném lại phía sau, nhưng bất luận là tính cách hay tư chất đều là nhân tuyển tốt nhất. Bàn Đại Hải có một bộ kỹ xảo phân biệt của riêng mình.

Bên trong xương cốt màu ám kim của A Ngốc tản ra hào quang màu vàng, ánh sáng màu vàng càng thêm nồng đậm.

Dưới sự câu thông của A Ngốc, hào quang màu vàng có ý thức khuếch tán về phía đỉnh đầu.

A Ngốc lựa chọn thần hóa đầu lâu.

Nhược điểm duy nhất trên người nó chính là cái đầu, chỉ cần cái đầu không bị phá hỏng thì cho dù cơ thể có bị hủy diệt nhiều hơn nữa cũng chỉ là vấn đề nhỏ.

A Ngốc vốn đã ở đỉnh phong nên không cần mượn tinh hoa thần tính, chỉ cần làm cho lực lượng trong cơ thể đạt đến mức độ cực hạn liền nước chảy thành sông đột phá.

Đương nhiên, sự mạnh yếu của loại phương pháp này không khác gì với Chuẩn Thần cắn thuốc đột phá.

Giống như phú nhị đại dựa vào cha mình tài trợ một ngàn vạn kiếm lời năm trăm vạn, ngươi không thể nói năm trăm vạn này là giả, hoặc là kém hơn năm trăm vạn mà người từng chút một phấn đấu kiếm được.

Đương nhiên, giống như A Ngốc cố gắng diễn hóa vật chất thần tính sau đó đột phá Chuẩn Thần thì căn cơ càng vững chắc hơn, không cần lãng phí thời gian để từ từ chưởng khống lực lượng của chính mình.

Toàn bộ hành trình đột phá không hề tiết ra ngoài một chút nào, A Ngốc đã thể hiện ra khả năng khống chế lực lượng hoàn mỹ của mình.

Sau khi A Ngốc đột phá, Đại Tử, Tịch Sư, A Ban, Long Nghĩ và Lưu Quang cũng theo sát đó mà đột phá Chuẩn Thần.

Tinh hoa phân giải từ ba bộ tàn thi Thần linh không quá hoàn chỉnh đã tạo ra tám Chuẩn Thần.

Bàn Đại Hải cũng đột phá 2 cấp, vị trí thần hóa từ hàm răng mở rộng đến cả khoang miệng và cổ họng.

Biểu hiện trực quan nhất chính là lực cắn của Bàn Đại Hải đã tăng thêm không ít.

Cao Bằng thoả mãn gật đầu khi nhìn thấy một đám ngự thú đột phá. Thế là không nhịn được mà chà sát hai tay, mài đao soàn soạt, nóng lòng muốn thử.

Cộng thêm Bàn Đại Hải thì mình có chín con ngự thú cấp Chuẩn Thần. Thực lực của ngự thú đột nhiên tăng vọt khiến Cao Bằng cảm thấy có chút phiêu, thầm nghĩ cho dù là một Thần linh cũng có khả năng sẽ bị các ngự thú của mình đánh một trận.

- Quân tử báo thù trong ngày cũng muộn.

Tiểu Hoàng cười dữ tợn xoa tay.

- Ta muốn thử xem nó có thể tiếp tục ngăn cản hàn băng của ta hay không.

Tịch Sư híp mắt liếm móng vuốt, giống như một sát thủ vô cảm đang liếm đoản kiếm trong tay mình vậy.

- Vừa rồi Cao Bằng bị dọa đến tè ra quần, ta nhất định phải giúp Cao Bằng báo thù này!

Đại Tử vui mừng hô lớn.

- Hả?

Một tiếng hừ mũi không nhẹ không nặng vang lên.

Nụ cười trên mặt Đại Tử cứng đờ, lúng ta lúng túng lắc lắc râu. Hình như mình nói sai rồi...

- Ta cảm thấy lần này có thể đánh.

Tiểu Diễm phát biểu ý kiến.

- Chờ lát nữa chúng ta cùng tiến lên hay từng người tiến lên đây?

Tiểu Hoàng nóng lòng không chờ được hỏi. Đương nhiên nó chắc chắn hi vọng từng người tiến lên, như vậy nó lại có thể biểu hiện tốt ở trước mặt Tiểu Diễm, làm cho nàng thấy mình đại triển thần uy.

- Chúng ta cùng lên đi, nói chuyện quy củ với tà ma yêu đạo làm gì.

Tịch Sư thản nhiên nói.

Cao Bằng nhìn thấy Tiểu Hoàng đứng ở bên cạnh nháy mắt ra hiệu với mình liền biết tỏng ý nghĩ của con vịt nhỏ mọn này, trầm ngâm một lát rồi nói:

- Tịch Sư nói đúng. Nhưng nếu Tiểu Hoàng muốn biểu hiện như vậy thì chờ lát nữa sẽ để nó lên đầu tiên, nếu như đánh không

lại thì các ngươi lại cùng tiến lên.

- Ta làm sao có thể đánh không lại được chứ.

Tiểu Hoàng rất tự tin.

Nhưng Cao Bằng cũng không coi trọng nó. Nếu như Thương Bạch Chi Oán là quái vật hệ vật lý hoặc nguyên tố còn dễ nói, nhưng nó lại là một con quái vật cấp 100 có năng lực hệ Linh hồn.

Tiểu Hoàng tự cao tự đại sẽ phải ăn chút vị đắng rồi.

Như vậy cũng tốt, phải dạy dỗ cho con vịt này một chút, tránh cho sau này lại ngã đau.

Một đám ngự thú với khí thế hung hăng từ trong đầm lầy lao thẳng về phía bộ lạc Lê.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau bọn họ cuối cùng cũng đi tới bên ngoài bộ lạc Lê.

Bên trong bộ lạc Lê, bầu trời u ám, người trong bộ lạc nhìn qua dường như vẫn đang sinh hoạt như thường lệ.

Cao Bằng thậm chí nhìn thấy một người quen.

Chu Quái khoác áo da thú, gương mặt tiều tụy, sắc mặt cũng không hề thay đổi, dáng người còng xuống bước từng bước giữa đám người như một con kiến thợ nhỏ bé không đáng kể mù quáng đi theo đàn.

Hắn không nhìn thấy Cao Bằng, nhưng Cao Bằng nhìn thấy hắn.

Thương Bạch Chi Oán cũng phát hiện ra khí tức của Cao Bằng.

Mùi của con sâu nhỏ này khiến cho nó cảm thấy chán ghét.

- Không ngờ lại dám trở về?

Thương Bạch Chi Oán vô cùng kinh ngạc, nghi ngờ có phải có cạm bẫy gì không.

Nó dò xét vô số lần những nơi có thể ẩn nấp gần đó, cuối cùng xác định thật sự không cạm bẫy, lúc này Thương Bạch Chi Oán mới đưa tầm mắt khóa chặt trên người Cao Bằng.

- Để ta xem thử là thứ gì cho ngươi can đảm quay trở lại.

Thương Bạch Chi Oán nhìn chằm chằm vào Cao Bằng, từng sợi tơ linh hồn trong suốt từ trên bầu trời rủ xuống, giống như hoa anh túc nở rộ từ trên rơi xuống bao vây Cao Bằng.

- Nói nhảm nhiều quá!

Ầm!

Còn chưa nói dứt lời, một nắm đấm cực lớn đã từ bên cạnh Cao Bằng đánh lên bầu trời.

Nó ma sát với không khí tạo ra một loạt tia lửa.

Khí huyết tràn đầy tạo ra một tầng khí thuẫn ngăn cản sợi tơ linh hồn ở bên ngoài.

- Đồ xấu xí, để Hoàng gia gia xem chân diện mục của ngươi nào.

Tiểu Hoàng nói đầy vẻ bá đạo, hai tay liên tiếp vung vẩy, hóa thành một đạo ánh sáng màu vàng tiến vào trong mây đen.

Mây đen bị xé toang, từ mặt đất ngước mắt nhìn lên không trung giống như một đại hạp cốc bị xé rách.

Ở phía sau mây đen là một cái xương sống uốn cong mờ mịt hư ảo dài trăm thước, oán độc nhìn chằm chằm vào Tiểu Hoàng.

Sáu cánh tay tinh tế trắng bệch, trên mặt đeo mặt nạ màu trắng, dường như khoác thêm một cái áo choàng lớn màu trắng. Phía sau xương cụt là một đoàn sương mù màu xám hình mũi khoan.

Ở trên mỗi ngón tay của nó đều có vô số sợi tơ linh hồn, nhẹ nhàng tung bay trên bầu trời giống như có sinh mạng vậy.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 704: Đao Phách

- Oán linh chú.

Thương Bạch Chi Oán oán độc thì thầm, không khí lập tức bị rút sạch, một cơn lốc linh hồn khổng lồ cuốn về phía Tiểu Hoàng, bên trong cơn lốc linh hồn còn kèm theo rất nhiều xúc tu.

Vô số xúc tu từ bốn phương tám hướng đâm về phía mắt, tai, mũi, trái tim, dưới nách của Tiểu Hoàng.

Mí mắt Tiểu Hoàng không hề nháy một cái. Con mắt vốn phải là vị trí yếu ớt nhất lại không hư hao một chút nào cả.

Trái lại ở dưới tần suất công kích nhiều lần như vậy, bên ngoài thân Tiểu Hoàng không ngừng lóe ra ánh sáng màu tím, làm cho Tiểu Hoàng nhìn qua giống một cái đèn với ánh sáng màu tím vậy.

Cái đầu trọc phản xạ ánh sáng màu tím khiến đầu Tiểu Hoàng sáng ngời.

Tiểu Hoàng lại đánh ra một quyền.

Một quyền này có uy lực mạnh hơn mấy quyền trước không biết bao nhiêu lần.

Khi nắm đấm vừa tới, Thương Bạch Chi Oán nhân tính hóa mở to hai mắt rồi gầm nhẹ một tiếng. Cơ thể nó dần trở nên mơ hồ, trong phút chốc đã hóa thành sương mù biến mất.

Gần như cùng lúc đó, quyền phong sắc bén xé rách không khí, ngưng tụ ra từng trận lốc xoáy điên cuồng rít gào lao thẳng lên trời.

Gió cuốn mây tan, mây đen khắp bầu trời bị một quyền này xoắn nát.

Quyền phong mãnh liệt thổi lên từng trận gió nóng rực, khí huyết sôi trào đun nóng gió lốc.

Ô...

Ô...

Nắm đấm vung ra đã rất lâu, trên bầu trời vẫn còn từng đợt âm thanh vang vọng. Giống như một chiếc xe lửa đang dần chạy xa, mở ống khói thỏa thích phát ra tiếng còi.

- Thân thể của nó cơ bản đã miễn dịch với công kích vật lý.

Cao Bằng mở miệng nói.

Trong mắt Tiểu Diễm lộ ra sự lo lắng, nàng lo lắng Tiểu Hoàng sẽ bị thương.

- Yên tâm đi, Tiểu Hoàng không sao đâu. Mạng của con vịt này cứng lắm.

- Cơ thể cường tráng, biến thành con rối của ta đi!

Chẳng biết Thương Bạch Chi Oán đã đi tới phía sau Tiểu Hoàng từ lúc nào, trong ánh mắt lóe lên tia sáng kỳ dị, sáu cánh tay giơ lên thật cao rồi hung hăng cắm xuống.

Nó tựa hồ đã nhìn thấy kết quả con quái vật màu vàng không lông này trở thành con rối của mình!

- Tìm được ngươi rồi.

Tiểu Hoàng nghiêng đầu, mỏ vịt hơi nâng lên giống như đang cười nhạo gì đó.

Vèo.

Cánh tay bên trái phía dưới của Thương Bạch Chi Oán chợt tê dại, trong phút chốc sự đau đớn kịch liệt truyền vào khí quan cảm giác của nó.

Nó hoảng sợ phát hiện cánh tay trái bên dưới đã bị xé rách một cách dã man tàn bạo, dần rời khỏi thân thể của mình!

Nó quay đầu lại liền thấy bóng dáng con vịt ở trước mặt dần dần mơ hồ, hóa ra đó chỉ là một tàn ảnh.

Tại sao tốc độ của nó có thể nhanh như vậy được.

Ý nghĩ thoáng hiện, cơ thể lại muốn nguyên tố hóa thành sương mù màu xám.

- Ngươi vẫn chậm một bước rồi.

Một giọng nói ôn hòa thuần hậu, kèm theo chút khàn khàn của vịt đực vang vọng ở bên tai nó.

Đầu trầm xuống.

Ầm!!!

Đám người phía dưới nhìn thấy trên bầu trời có một bông hoa màu trắng nở rộ ở bên trái đầu của Thương Bạch Chi Oán.

Cánh tay tráng kiện xuyên qua đầu nó, xuyên thủng từ phía sau ra trước.

- Ngao...

Oán Thương Bạch che cái đầu bị vỡ, hóa thành sương mù màu xám dần dần biến mất.

- Nó không chết!

Mắt Long Nghĩ tỏa ra ánh sáng trắng nhìn về phía nơi nào đó trong không trung, sau đó bình tĩnh nhìn về phía Cao Bằng nói.

Cao Bằng gật đầu, chấp nhận quyết định muốn ra tay của Long Nghĩ.

Nhận được lệnh của chủ nhân, Long Nghĩ quay đầu, trong mắt lóe lên hai đạo cực quang màu trắng. Cực quang xoay tròn chín vòng, trong phút chốc bỗng nhiên phóng ra!

Bạch quang lóe lên.

Ở rất xa truyền đến một tiếng kêu rên.

Phía xa hiện rõ cái bóng của Thương Bạch Chi Oán, nó bị Bạch Cực Trú Quang Đồng đốt bị thương.

Tiểu Hoàng cúi đầu nhìn nắm đấm của mình, hơi phần kinh ngạc khi một quyền vừa rồi lại không thể giết chết nó. Đáng chết, tên này khiến cho lần trang bức này của ta ở trước mặt Tiểu Diễm không thành công.

- Ngươi muốn đi đâu?

Thương Bạch Chi Oán thật vất vả ngẩng đầu lên liền nghe được một giọng nói khác.

Nhưng khi nó quay đầu lại không nhìn thấy sinh vật nói chuyện.

- ...Ta ở đây.

Mãi đến khi Lưu Quang nói chuyện lần thứ hai, Thương Bạch Chi Oán mới chú ý tới vật nhỏ trước mặt.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, mặt Lưu Quang vốn đã rất đen lại càng đen hơn.

- Ngươi nhất định phải chết.

Ở trong mắt Lưu Quang, Thương Bạch Chi Oán là một đoàn sương mù màu xám trôi nổi bồng bềnh, nhưng ở trong sương đoàn mù này lại có một đạo hồng tuyến bán trong suốt.

Đạo hồng tuyến này ở trong trạng thái như ẩn như hiện, đang không ngừng biến hóa, hơn nữa vị trí và hình thái lại thỉnh thoảng phát sinh thay đổi.

Cái này cũng đại biểu cho nhược điểm trong cơ thể của Thương Bạch Chi Oán đang không ngừng biến hóa.

Chú ý thấy con vịt kỳ lạ không lông kia không đuổi theo, Thương Bạch Chi Oán thầm nghĩ không ổn. Con vịt kia rất kỳ lạ, xúc tu linh hồn của mình không làm gì được nó. Khí huyết của nó tràn đầy đến mức không thể tưởng tượng nổi. Ngoài ra tốc độ cũng rất nhanh, căn bản không thể nào nhìn thấy được bóng dáng của nó.

- Tránh ra.

Thương Bạch Chi Oán thô bạo gạt Lưu Quang ra.

Lưu Quang nhìn chằm chằm vào cánh tay phải của Thương Bạch Chi Oán, đạo hồng tuyến kia vừa di chuyển tới đó.

Vèo...

Hai cánh phía sau Lưu Quang mở ra 45 độ, nhẹ nhàng giống như tơ liễu lướt qua dưới vai Thương Bạch Chi Oán.

Tuy Thương Bạch Chi Oán bị thương, nhưng tính cảnh giác cũng không biến mất mà càng lúc càng lớn.

- Rống!

Thật sự coi ta là quả hồng mềm ai tới cũng có thể bóp một cái

sao?

Trong con ngươi tối tăm của Thương Bạch Chi Oán có sương mù màu xám xoay tròn, tựa như hai vòng xoáy.

Từ trên thân Thương Bạch Chi Oán truyền đến một lực hút mãnh liệt.

Hấp thụ sinh mạng!

Lưu Quang không kịp lùi lại, vừa vặn bị hút một cái.

Một chiêu này không phải đối với một điểm, cũng không phải công kích thẳng tắp, mà là tất cả tất cả kẻ địch trong phạm vi bao phủ đều sẽ chịu tổn thương hấp thu sinh mạng.

Cơ thể Lưu Quang lay động, dường như đột nhiên bị đào sạch...

Lưu Quang lảo đảo một cái, thiếu chút nữa thì rơi xuống.

Có Lưu Quang trì hoãn thời gian, một đám ngự thú đã từ bốn phía xông lên, không chút khách khí phóng ra khí tức, từ tám hướng bao vây Thương Bạch Chi Oán vào giữa.

Phụt phụt.

Dưới vai và ngực của Thương Bạch Chi Oán đột nhiên xuất hiện một vết rách. Mặc dù là hình thái sương mù, nhưng phần ngực vẫn bị chém ra một lỗ thủng rất lớn, đao khí sắc bén không ngừng xé rách vết thương, làm cho nó không có cách nào khép lại được.

- Vết thương này...

Thương Bạch Chi Oán cúi đầu nhìn vết thương, nhớ tới chuyện cũ nào đó:

- Không phải đã khép lại rồi sao?

- Ngao!

Thương Bạch Chi Oán ngửa mặt lên trời rít gào, một cột sáng màu trắng trước ngực càng lúc càng sáng ngời, xuyên qua hai bên sườn.

Đao quang màu trắng sắc bén xuyên thủng cơ thể, ánh sáng càng ngày càng mạnh, càng ngày càng thê lương. Đao quang màu trắng điên cuồng xoay tròn xé rách cơ thể của Thương Bạch Chi Oán.

Trong thoáng chốc nó nhìn thấy một thân ảnh thấp lùn mặc áo giáp đen nhánh, cầm trường đao trong tay, không hề sợ chết vung vẩy trường đao tung người nhảy lên, bỏ qua tất cả bổ ra một đao này.

- Đây là năng lực mới thức tỉnh của Lưu Quang sao?

Cao Bằng buồn bực. Sao mình không phát hiện năng lực này trong phần giới thiệu chứ.

Bản thân Lưu Quang cũng bối rối, ta chỉ tùy tiện chém một đao vào hồng tuyến lại gây ra động tĩnh lớn như vậy à.

Lẽ nào năng lực của ta tiến hóa sao?

Lưu Quang cũng nghi ngờ.

- Đao Phách.

Bàn Đại Hải híp mắt nói.

Cao Bằng nghi ngờ mình nghe nhầm, cảm thấy buồn cười:

- Đao Phách? Sao ngươi không nói là đao hồn đi.

- Đợi lát nữa ta sẽ giải thích cho ngươi biết. Đao Phách này chắc là bị lưu lại trong cơ thể Thương Bạch Chi Oán khi nó chiến đấu với một con quái vật khác. Con quái vật kia hơn phân nửa là dữ nhiều lành ít.

Trong mắt Bàn Đại Hải lóe lên tinh quang:

- Ngươi mau bảo Lưu Quang thu phục Đao Phách này, đối với nó có chỗ tốt.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 705: Cửu Thủ Minh Vương

Thương Bạch Chi Oán nhìn bốn phía. Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín.

Hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi sẽ có ngày mình bị chín con Chuẩn Thần vây đánh.

Chuẩn Thần có vinh hạnh đặc biệt như vậy trước đây là ai nhỉ?

Thương Bạch Chi Oán trầm tư. Đột nhiên nó cảm thấy vận mệnh của mình khá là thảm.

- Chết cũng không oan.

Thương Bạch Chi Oán ngẩng đầu, trong hốc mắt trống rỗng ẩn chứa một tư vị khó hiểu.

- Từ ngày sinh ra, ta đã chuẩn bị tâm lý cho cái chết. Có lẽ với ta, cái chết là một loại… giải thoát.

Tiếng nói tắt dần, Thương Bạch Chi Oán run lên, thân thể bắt đầu sụp đổ.

Từng tấc từng tấc ký ức giấu trong linh hồn nó bắt đầu được lộ ra, mảnh vụn ký ức hóa thành từng quầng sáng nho nhỏ tiêu tán khắp thiên địa.

Ta là Goelia.

Ta là một Nhân Ngẫu Sư.

Nghe sư phụ nói, ta được ôm về trong một ngày tuyết rơi.

Sư phụ của ta là Nhân Ngẫu Sư nổi danh nhất trong thành, tay nghề chế tác con rối của ông rất xuất sắc, con rối tinh xảo như người thật, khách hàng tìm ông nhờ làm rối nối liền không dứt. Mưa dầm thấm đất, ta cũng bắt đầu học làm con rối.

Ta học được mười ba năm, nhưng sư phụ luôn nói ta làm con rối không có linh hồn.

Sau đó, ta yêu một chàng trai trong trấn.

Chàng rất rực rỡ, cũng thật ấm áp, tựa như mặt trời vậy.

Ta và chàng ngầm gặp nhau lần thứ nhất, cũng có lần thứ hai, lần thứ ba.

Rốt cuộc, có một lần ta và chàng hẹn hò thì bị sư phụ bắt được. Sư phụ phẫn nộ nói, nếu chàng tiếp tục đến quấy rối ta sẽ cho người đánh gãy chân, còn muốn bắt chàng vào ngục giam.

Chàng sợ hãi bỏ trốn từ cửa sau, cũng không quay lại nữa.

Từ đó về sau, thái độ của sư phụ với ta thay đổi. Cho tới một hôm, sư phụ uống rượu say, vào nhầm phòng ta…

Sau khi tỉnh lại, sư phụ cho ta nghỉ ngơi ba ngày, dặn ta nghỉ ngơi thật tốt.

Cuối cùng ta hạ quyết định, trong một đêm thu thập hành lý rời khỏi tòa thành thị này. Ta cũng không biết mình muốn đi đâu, chỉ đi lên một con tàu thủy đi tới những thành thị khác.

Ta không có năng lực gì khác, chỉ biết làm con rối.

Thế là ta mở một gian hàng nhỏ, ngày qua ngày bình thản trôi qua như vậy.

Sau khi trải qua chuyện kia, ta chỉ chuyên chú vào việc làm con rối. Từ hôm ấy, ta phát hiện dường như con rối mình làm ra có điều gì đó không bình thường.

Con rối ta làm ra vẫn giống hệt con rối trước kia. Nhưng mà ánh mắt của chúng… sinh động hơn.

Có một đêm, ta rời giường đi vệ sinh, phát hiện trong cửa hàng tầng dưới có tiếng động.

Là kẻ trộm sao?

Ta cầm cái kéo trên bàn lén lút xuống dưới lầu, mượn ánh trăng ngoài cửa sổ, ta nhìn thấy một người quay lưng lại với mình, ngồi dưới sàn che mặt khóc nức nở.

Quần áo của nó rất quen, chắc chắn ta đã nhìn thấy ở đâu...

Đột nhiên ta nghĩ ra, ném cái kéo trong tay xuống đất.

Tiếng khóc dừng lại, bờ vai cũng ngừng run rẩy.

Sau đó ta thấy nó đứng dậy, rón rén đi tới vách tường tự treo mình lên.

Cửa sổ còn chưa đóng chặt bị gió thổi tung, đám con rối trên tường chập chờn theo gió.

Ngày thứ hai, tỉnh lại sau một đêm không ngủ, ta mang theo tất cả con rối trong cửa hàng đến vùng ngoại ô để thiêu hủy.

Hỏa diễm thôn phệ con rối, chúng nhẹ nhàng nhảy múa trong ngọn lửa.

Ánh lửa màu vỏ quýt chiếu sáng gương mặt của ta.

Nhìn các con rối gào thét trong ngọn lửa, ta đột nhiên cảm nhận được một tia khoái cảm dị dạng.

Thì ra đây chính là con rối có linh hồn… Bọn nó cũng có linh hồn sao, vậy chúng có đau không?

Từ ngày đó về sau, mỗi ngày ta đều chế tác một nhóm con rối sau đó đưa chúng đi thiêu hủy.

Nghe bọn nó vô thanh kêu rên, kêu thảm đầy thê lương, ta cảm thấy rất hạnh phúc.

Dần dần, con rối chế tác bằng gỗ đã không cách nào làm ta thỏa mãn nữa.

Ta chuyển ánh mắt nhìn chằm chằm về phía những động vật lang thang.

Giết chết chúng sau đó làm thành tiêu bản, tạo ra những con rối tinh mỹ có sinh mệnh. Màn đêm buông xuống giao phó cho bọn nó sinh mệnh, sau đó lại đưa chúng nó thiêu chết.

Mãi đến một ngày ta đột phát ý tưởng. Nếu động vật có thể bị chế thành con rối có sinh mệnh, thế người thì sao?

Thế là ta chuẩn bị nửa năm, sau đó tiêu phí thời gian một tuần, đến khi một cái dây kẽm cuối cùng xuyên thấu qua khớp nối của ta. Có lẽ. . . Ngày thứ hai ta sẽ biến thành con rối chăng.

…

Ngọt bùi cay đắng, có ước mơ, có bi thương, có hạnh phúc, vô vàn ký ức cuối cùng đều tan thành mây khói, hóa thành một đám mây màu xám tiêu tán trong thiên địa.

Thương Bạch Chi Oán chết rồi, sợi tơ linh hồn trong cơ thể nó liên tiếp vỡ nát.

Sợi tơ linh hồn trên thân ngự thú và người trong bộ lạc đều đứt đoạn, tất cả ngã sấp xuống đất, không rõ sống chết.

Nhưng có một tia sinh cơ từ cơ thể bọn chúng bắt đầu ngưng tụ ra.

- Sống lại!

Tiểu Diễm thấy cảnh này, cảm khái không nói nên lời.

Sau lưng có tiếng gió, là Tử Sắc Tinh Thần chạy đến từ đầm lầy Vân Mộng.

Cao Bằng phát hiện động tĩnh sau lưng bèn quay đầu lại, thấy Tử Sắc Tinh Thần đứng im không nhúc nhích, nhìn từng người từng người, và cả đám ngự thú trong bộ lạc ngã xuống.

Tử Sắc Tinh Thần trầm mặc một lát, đi tới trước mặt Cao Bằng, từ trên cao nhìn xuống hắn.

Một lát sau, nó ngồi xuống:

- Cám ơn ngươi.

Nói xong, giữa mi tâm Tử Sắc Tinh Thần loé lên vầng sáng màu tím, một bóng người từ mi tâm Tử Sắc Tinh Thần chậm rãi bồng bềnh bay ra, cuối cùng đứng vững trên mặt đất.

Lão nhân tóc trắng răng thưa, dáng người còng xuống:

- Lão già ta rất cảm kích ngươi đã báo thù cho bộ lạc chúng ta, điều mà ta vẫn không dám làm.

Lão nhân cười tự giễu, che ngực ho khan, tay phải bịt miệng.

Cao Bằng hơi giật mình. Hắn thấy rõ bàn tay phải của lão nhân đã hoàn toàn chỉ còn lại xương cốt, nhìn qua cực kỳ dọa người.

Thấy sắc mặt Cao Bằng như vậy, lão nhân bèn cuốn ống tay phải lên, cổ tay cũng chỉ có xương, một chút thịt cũng không có.

- Ta vẫn luôn kéo dài hơi tàn, chỉ muốn sống thêm một đoạn thời gian.

Lão nhân bình tĩnh nói:

- Người càng sống lâu thì càng sợ chết.

Năm xưa khi chiến đấu với dị tộc, ta đã gặp một người đàn ông. Hắn được người dị tộc gọi là Vong Giả Thiên Quốc.

- Vong Giả Thiên Quốc?

Cao Bằng hỏi thăm Bàn Đại Hải đã từng nghe nói đến cái tên này chưa.

Có vẻ Bàn Đại Hải chưa từng nghe:

- Chắc là sau khi ta vẫn lạc mới xuất hiện người này.

- Nếu có một ngày ngươi đối mặt với hắn, nhất định phải cẩn thận với ngự thú của hắn. Tất cả ngự thú của hắn đều là hệ Vong Linh, kinh khủng nhất là con vong linh Cửu Thủ Minh Vương kia! Đó là một con ngự thú biến dị siêu cấp cường đại!

Lão nhân chìm vào hồi ức, thở dài một hơi:

- Cho dù năm xưa có đánh một trận nữa, ta cũng không có chút lòng tin rằng mình có thể chiến thắng hắn.

- Bao năm rồi ta không chỉ không tiến bộ, ngược lại còn không ngừng thui chột đi. Hiện giờ, chắc hẳn là hắn đã càng mạnh hơn.

Cao Bằng ho nhẹ một tiếng:

- Vậy Cửu Thủ Minh Vương kia có năng lực gì?

- Nó có thể nghịch chuyển sinh tử, thống ngự người chết.

Lão nhân nhấc quần áo lên. Trong chớp mắt này, Cao Bằng không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh.

Quá kinh khủng!

Mười hai đôi xương sườn đối xứng song song, qua xương sườn hắn còn có thấy xương sống đằng sau.

Cao Bằng đã từng nhìn thấy quái vật còn kinh khủng buồn nôn hơn thế này, nhưng người thì hắn mới thấy lần đầu.

- Nó có thể chuyển hoá tất cả sinh mạng còn sống thành vong linh. Năm xưa, ta bị chiêu này đánh trúng. Ngự thú của ta nhận đòn tấn công thay ta, sau đó cả ta và nó đều biến thành thế này.

Lão nhân bình tĩnh nói.

Tử Sắc Tinh Thần lặng lẽ duỗi tay đặt lên vai lão nhân. Đầu cú mèo kêu ùng ục hai tiếng, nó đang an ủi chủ nhân.

Bao năm rồi, vẫn không thể lành lại…

Dù khí tức của Tử Sắc Tinh Thần sau lưng lão nhân đã suy yếu đến mức cực thấp rồi, nhìn qua cực kỳ vô hại. Nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, thời kỳ đỉnh cao nó đã từng là một con ngự thú cấp Thần cường đại.

Nếu quả thực liều cái mạng này đánh cược một lần, tồn tại cấp Thần Minh chắc chắn có thể bộc phát ra lực lượng thiên băng địa liệt.

Nhưng mà, có thể biến cấp Thần Minh thành bộ dạng thoi thóp thế này, lại còn duy trì mấy ngàn năm không tiêu tán, có thể hình dung được sức mạnh của Cửu Thủ Minh Vương.

- A Ngốc, Cửu Thủ Minh Vương kia dường như cùng hệ Vong Linh với ngươi đó.

Tiểu Hoàng huých bả vai vào A Ngốc, nháy mắt ra hiệu:

- Có ý tưởng gì không?

A Ngốc cắm hai tay trong túi áo khoác đen, dưới vành mũ lộ ra cái cằm màu ám kim.

Nó trầm mặc hai giây.

- Ý tưởng của chủ nhân là ý tưởng của ta.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 706: Tân Vương

- ¯▽¯~) Cắt ~~

Tiểu Hoàng bĩu môi. Cái gì vậy chứ? Trả lời kiểu này hoàn toàn không nam tính, rất không thú vị.

- Tiểu Hoàng, ngươi đang làm gì vậy?

Tiểu Diễm dùng mỏ chim kẹp lấy phần thịt ở gáy của Tiểu Hoàng.

Cửu Thủ Minh Vương.

Cao Bằng nhắc lại cái tên này một lần nữa. Xem như tên này đã bị hắn nhớ trong lòng rồi, sau này có thể hỏi thăm một chút.

- Nếu như ngươi có thể đánh bại nó là tốt nhất.

Lão nhân thiện ý cười nói, ánh mắt chuyển lên trên người A Ngốc đứng sau lưng Cao Bằng:

- Con ngự thú hệ vong linh này của ngươi có thể sẽ bị con Cửu Thủ Minh Vương kia kiềm chế, bởi vì nó có thể khống chế các vong linh cấp thấp hơn. Nếu như chiến đấu với nó tuyệt đối không nên sử dụng ngự thú hệ vong linh, bằng không ngự thú hệ vong linh của ngươi rất có khả năng sẽ phản lại mà chiến đấu với ngươi đấy.

Trong lòng Cao Bằng không quá tin tưởng. A Ngốc cũng có năng lực khống chế vong linh, nếu như A Ngốc mà tăng lên tới cấp Thần linh, xem thử giữa Hài Cốt Chúa Tể và Cửu Thủ Minh Vương, ai sẽ khống chế vong linh lợi hại hơn... Cao Bằng cũng rất chờ mong.

- Thương Bạch Chi Oán để lại một tay, nó chỉ biến những người này và ngự thú thành con rối, nhưng tuyệt đối không cướp đoạt linh hồn của bọn họ, chỉ phong ấn linh hồn của bọn họ ở trong thân thể.

Bàn Đại Hải nói với Cao Bằng.

- Không ngờ được Thương Bạch Chi Oán lại không cắn nuốt linh hồn của bọn họ.

Lão nhân rất xúc động nói.

- Vậy sao ngươi không nói sớm một chút...

Cao Bằng trả lời Bàn Đại Hải ở trong thức hải.

- Bởi vì trước đó ta cũng không biết.

Bàn Đại Hải thành thật trả lời:

- Sau khi ta nhìn thấy kết quả mới biết được quá trình.

Cao Bằng gật đầu. Thật may vừa rồi khi chiến đấu không giết sạch những con rối trong bộ lạc Lê, bằng không khi biết được sự thật này, lương tâm của mình sẽ bị cắn rứt.

- Tiếp theo ngươi chuẩn bị làm thế nào?

Lão nhân hỏi Cao Bằng.

Cao Bằng gãi đầu, liên quan gì đến ta chứ?

- Những người này đều là tộc nhân bộ lạc của ngài, nếu không có vấn đề thì đương nhiên là chuyện tốt rồi.

- Ta thì thôi. Điều này cũng có liên quan tới bản thân ta. Năm đó ta rời khỏi bộ lạc, vào giây phút cuối cùng không tới liều chết đánh một trận. Bọn họ tha thứ cho ta, bản thân ta cũng sẽ không

tha thứ cho bản thân mình được.

Lão nhân quay lưng nhìn đầm lầy Vân Mộng phía sau.

Trong đầm lầy có sương mù lượn quanh, Tử Sắc Tinh Thần ngồi ở sau lưng lão nhân, hai cánh tay hài cốt to khỏe giống như hai mặt tường ép qua nhẹ nhàng ôm lấy lão nhân.

Động tác cẩn thận dè dặt, giống như cảnh tượng lần đầu tiên lão nhân và nó quen biết.

- Nhưng có một số việc cuối cùng vẫn phải đối mặt, cứ tránh né cũng không phải là quyết định chính xác.

- Ta sẽ tiếp tục bảo vệ bọn họ, nhưng vĩnh viễn sẽ không để lộ thân phận.

Lão nhân ngẩn ngơ nói.

Nhưng hắn không hối hận, cũng không tiếc nuối.

- Ngươi đến làm Vương của bộ lạc Lê đi.

Lão nhân quay đầu nhìn thẳng vào mắt Cao Bằng.

- Ta sao?

Cao Bằng có phần kinh ngạc. Trách nhiệm này quá nặng nề, hắn sợ mình sẽ mệt chết mất:

- Ta thì thôi đi, tính cách này của ta không thích hợp làm Vương gì đó. Ta chỉ thích hợp làm một...

- Cá ướp muối.

Đại Tử thuận miệng nói.

- Đàn ông thuần túy!

Chẳng biết từ lúc nào Tiểu Hoàng đã thoát khỏi việc bị kẹp lấy phần gáy, nhảy ra lớn tiếng nói.

- Độc hành khách.

Cao Bằng mỉm cười nói.

- Ta có thể cảm giác được ngươi khác với những người trẻ tuổi khác. Ngươi đầy can đảm và trí tuệ, đây là ưu điểm có một không hai của ngươi, cũng là tiềm chất để ngươi có thể trở thành Tân Vương. Ngươi có thể dẫn dắt bộ lạc... Bọn họ đi tới tương lai huy hoàng và vinh quang hơn.

- Có phải trước đây ngài làm thần côn chuyên nghiệp, đều nói như vậy với mỗi Tân Vương hay không?

Cao Bằng cảm thấy buồn cười.

Sắc mặt lão nhân không thay đổi:

- Được rồi, thật ra là bởi vì ngươi có thực lực mạnh nhất.

- Trong trận chiến lúc trước, ngự thú Chuẩn Thần còn lại trong bộ lạc đều bị giết chết, chỉ còn lại đám người già yếu bọn họ.

Người già yếu?

Cao Bằng cảm giác được trong bộ lạc có khí tức của mười mấy con ngự thú Thánh cấp.

Có lẽ tính tất cả số lượng ngự thú Thánh cấp trong bộ lạc Bạch Long cũng không nhiều bằng ở đây.

Nếu như bọn họ đều tính là người già yếu, vậy bộ lạc Bạch Long tính là gì, đội ngũ sắp xuống mồ sao?

Lão nhân hình như cho rằng Cao Bằng đang ghét bỏ thực lực bọn họ yếu.

- Nhưng bọn họ đều là nam nhi tốt có tâm huyết, bằng không cũng sẽ không bị giết đến mức chỉ còn lại ít người như thế.

Lão nhân tự giễu.

- Chỉ cần cho bọn họ thời gian, bọn họ sẽ cho ngươi niềm vui bất ngờ.

- Để ta suy nghĩ một chút.

Cao Bằng không lập tức nhận lời.

Hai canh giờ trôi qua, cuối cùng cũng có người tỉnh lại. Người tỉnh lại trước đều là nhóm người có tố chất thân thể mạnh nhất, cũng là nhóm ngự sử có ngự thú đẳng cấp cao nhất.

- Ta đi trước đây.

Lão nhân vẫy vẫy tay rồi xoay người trốn vào đầm lầy Vân Mộng.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân.

- Đa tạ ân cứu mạng của huynh đệ.

- Cám ơn ngươi đã cứu chúng ta.

Mặt những người vừa thức tỉnh đều trắng bệch, Cao Bằng bảo bọn họ nhanh chóng đi nghỉ ngơi.

Những người này lắc đầu, không ngừng vây quanh bên cạnh Cao Bằng nói cảm ơn, giọng điệu cũng rất chân thành. Cao Bằng kiểm tra bảng số liệu và phát hiện 70% số người đều thật lòng cảm kích mình.

30% số người còn lại cũng không có ác cảm với mình.

...

Sâu bên trong đầm lầy, lão nhân đã hợp thể với Tử Sắc Tinh Thần, cả hai bước chậm ở trong đầm lầy Vân Mộng. Dọc đường có một ít quái vật ngửi được hơi thở của nó liền khiếp sợ đến mức run lẩy bẩy, trốn ở trong bùn nhão không dám đi ra.

- Chủ nhân, tại sao ngài phải nói vị trí di tích chiến trường cho hắn biết, hơn nữa còn đưa mảnh vỡ thần khí mà ngài cất kỹ cho hắn?

Tử Sắc Tinh Thần có chút không hiểu.

Lão nhân lắc đầu cười nói:

- Ngươi đó! Nếu như ngươi có thể biết thì ngươi sẽ không trở thành ngự thú của ta rồi.

- Hì hì.

Tử Sắc Tinh Thần cười khúc khích.

- Không nói cho hắn biết di tích chiến trường thì hắn làm sao đánh bại được Thương Bạch Chi Oán. Nhưng mà cơ duyên của người trẻ tuổi này rất tốt, chỉ tốn chút thời gian đã đột phá đến bước này thì thật sự vượt quá dự đoán của ta. Nhưng như vậy cũng tốt, người như vậy trở thành Tân Vương của bộ lạc Lê chúng ta mới không tính là mai một bọn họ.

Lão nhân xúc động nói.

- Ta ở đây mười năm cũng đủ lâu rồi. Đi thôi, chúng ta đi con đường thuộc về chính chúng ta.

- Được!

...

- Đại nhân, xin ngài trở thành Vương của bộ lạc chúng ta.

- Mời đại nhân trở thành Vương của bộ lạc chúng ta!

Đứng trong căn phòng màu trắng đều là các ngự sử Thánh cấp, tất cả mọi người đều nhìn Cao Bằng với ánh mắt nóng bỏng.

- Trước khi chúng ta bị vây hãm đã từng thề, nếu ai có thể cứu vớt chúng ta, chỉ cần hắn là đồng bào thì bộ lạc chúng ta sẽ tôn người đó làm Vương!

- Vẫn mong đại nhân không nên từ chối, đây là suy nghĩ của cả bộ lạc chúng ta.

Có người kích động nói.

Cao Bằng ngồi ở trên ghế quan sát vẻ mặt của những người này.

Chỉ cần hắn gật đầu là có thể trực tiếp thu được một bộ lạc siêu cấp không kém gì ba bộ lạc đỉnh cấp.

Tuy không có cách nào so sánh với đại quốc của dị tộc, nhưng tiềm lực của bộ lạc này vẫn mạnh mẽ khác thường. Căn cứ vào những gì hắn vừa nghe thấy, vào thời kì đỉnh phong bọn họ nắm giữ hơn năm ngự sử Chuẩn Thần, còn có hơn trăm ngự sử Thánh cấp.

Cộng thêm nội tình là Tử Sắc Tinh Thần, nếu hoàn toàn bạo phát cũng có thể uy hiếp được các tiểu quốc.

Bởi vì dị tộc nhân nội đấu không ngừng và vị trí hẻo lánh, cho nên bọn họ mới có thể sống lâu dài ở Nam Hoang.

- Năm ngự sử Chuẩn Thần lại bị một con Thương Bạch Chi Oán đánh bại sao?

Cao Bằng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

- Không phải, đây là một cuộc bao vây tấn công đã có âm mưu

trước. Mười năm trước có tám Chuẩn Thần đột nhiên tập kích chúng ta, năm đại nhân kia liều mạng chém giết bảy Chuẩn Thần, cuối cùng còn lại Thương Bạch Chi Oán, mấy Thánh cấp chúng ta không địch lại...

Một ngự sử Thánh cấp xấu hổ cúi đầu.

- Tử Sắc Tinh Thần đại nhân chạy trốn. Nếu như đại nhân ra tay thì tuyệt đối sẽ không như vậy.

Một ngự sử Thánh cấp khác kích động nói.

- Đại nhân không phải loại người như vậy, có lẽ ngài ấy cũng có chuyện gì khó nói.

Có người nói.

- Kẻ phản bội thì còn có gì để nói chứ!

- Im miệng!

Một tiếng phẫn nộ hét lên.

Người nãy giờ vẫn chịu trách nhiệm giao lưu với Cao Bằng, mơ hồ có địa vị cao nhất trong những người này nghiêng đầu quát.

- Không cần biết đại nhân làm gì, ngươi cũng không thể phủ nhận mấy nghìn năm qua đều nhờ có đại nhân hắn bảo vệ bộ lạc Lê chúng ta! Chúng ta không có tư cách đi phán xét ngài ấy!

Hắn vừa nói dứt lời, trong phòng đã hoàn toàn yên tĩnh.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 707: Nhân Tính Vốn Hỗn Độn

Nghe được những lời này, đám người còn lại đều im lặng nhìn nhau.

Có người tuy không muốn chấp nhận, nhưng không thể không thừa nhận hắn nói không sai.

- Ta không phải là người của bộ lạc các ngươi, ta làm Vương thì chắc chắn không tiện quản lý..

Cao Bằng xua tay từ chối.

Nào ngờ một đám ngự sử Thánh cấp của bộ lạc Lê lại xúc động phẫn nộ không thôi:

- Các hạ nghĩ bộ lạc chúng ta là gì chứ? Sao chúng ta lại làm chuyện vi phạm lời thề ân đền oán trả này được? Nếu quả thật có kẻ lòng lang dạ sói, chúng ta chắc chắn sẽ khiển trách theo tộc quy!

- Ta không có năng lực, nếu như ta đảm nhiệm Vương của bộ lạc các ngươi, tiền đồ của mấy trăm vạn người này giao vào trên tay ta, ta sẽ thấy thấp thỏm lo âu.

Cao Bằng thở dài.

- Hay là thôi đi, các ngươi hãy tìm một Vương khác có năng lực có tài năng hơn.

Những ngự sử Thánh cấp do dự, nhỏ giọng thảo luận một lát, sau đó có người đứng ra nói với Cao Bằng:

- Chúng ta có thể lập lại chế độ trưởng lão, ở dưới tộc trưởng thành lập một hội trưởng lão, tất cả trưởng lão trong hội trưởng lão do tộc trưởng ban tặng chức vụ.

- Chuyện quản lý thường ngày trong bộ lạc sẽ do các trưởng lão trong hội trưởng lão chịu trách nhiệm... Đây là truyền thống cũ của bộ lạc từ ba ngàn năm trước. Tổ tiên bọn họ đã từng sử dụng loại chế độ này.

- Được rồi, các ngươi nói rất có đạo lý, nhưng ta cảm thấy thực lực của mình vẫn quá yếu.

Cao Bằng lắc đầu:

- Ta chỉ có mấy con ngự thú cấp Chuẩn Thần mà thôi, cũng không phải là ngự sử Thần cấp. Ở trên phương diện thực lực, ta không đủ để thuyết phục mọi người.

Mọi người lại nhìn nhau.

Bọn họ đột nhiên ý thức được đại nhân này có một ưu điểm... Thích trang bức.

- Đại nhân, thật ra trước đây các ngự sử Chuẩn Thần đại nhân của bộ lạc chúng ta không phải ai cũng có hai ngự thú Chuẩn Thần trở nên. Ngài đã rất mạnh rồi.

Trong đó có người uyển chuyển nhắc nhở.

- Hả?

Cao Bằng không lộ ra cảm xúc.

Nhưng hơi thở thả chậm đã thể hiện tâm trạng của Cao Bằng bây giờ thật sự không tệ.

- Nếu đã vậy, ta mà từ chối nữa thì bất kính.

Cao Bằng thở dài rồi chắp hai tay thi lễ, nghiêng đầu nói.

Mọi người không nói gì.

...

Sáu người kia cũng được cứu trở về. Trước đó bọn họ bị xúc tu linh hồn của Thương Bạch Chi Oán khống chế biến thành con rối, bây giờ lại trở thành người tự do, bọn họ đều cao hứng không thôi.

Thời gian sau đó, sáu người đều ở lại trong bộ lạc, mỗi ngày đi theo Cao Bằng.

Nhưng bọn họ phát hiện gần chỗ ở của Cao Bằng được bảo vệ nghiêm ngặt, mỗi lần ra vào đều cần sớm thông báo, đồng thời trải qua mấy tầng bảo vệ mới có khả năng gặp được Cao Bằng.

Bọn họ còn tưởng rằng Cao Bằng bị người của bộ lạc này giam lỏng, vì thế thầm thương lượng với hắn xem có nên cùng bỏ chạy không.

Thấy bọn họ thành thật như thế, Cao Bằng không nhịn được nói cho bọn họ biết tình hình thực tế.

Sáu người:

- ? ? ?

Ba người Bạch Hải Huyền, U Tử Kim và Thanh Khanh là kinh ngạc nhất. Bọn họ đến từ ba bộ lạc đỉnh cấp, hơn nữa có thể được phái đi cũng là thiên tài được trong tộc coi trọng, cho nên vẫn biết rõ một vài chuyện trong bộ lạc.

Bọn họ biết ưu điểm của mình, cũng hiểu rõ bộ lạc có quy mô và đẳng cấp như bộ lạc Lê rốt cuộc là khái niệm thế nào.

Không khoa trương chút nào, dựa vào thế lực của Cao Bằng

bây giờ, thực lực của bộ lạc Lê đã không kém hơn bất kỳ một bộ lạc đỉnh cấp nào, thậm chí còn phải mạnh hơn vài phần.

Hơn nữa bởi vì thân phận "trong sạch" của bọn họ, có thể sinh hoạt ở Cửu Thiên, hoàn cảnh sinh sống tốt hơn nhiều so với thế giới Phương Hóa cằn cỗi.

- Cậu... Ngài...

Bạch Hải Huyền lắp ba lắp bắp đổi cách xưng hô với Cao Bằng.

- Tôi cũng đoán được mọi người chắc sẽ khó có thể tiếp nhận được chuyện này, cho nên tôi mới không nói cho mọi người biết.

Cao Bằng nói.

Sau khi trải qua chuyện này, thái độ của sáu người đối với Cao Bằng đã phát sinh một vài biến hóa, trong lời nói càng thêm cung kính cũng càng thêm xa cách.

Cao Bằng cảm thấy được và đã từng cố thay đổi tình trạng này, nhưng kết quả nhận được lại hoàn toàn ngược lại. Sau một thời gian, Cao Bằng cũng không miễn cưỡng nữa.

Trưởng lão của hội trưởng lão đều do Cao Bằng một tay đề bạt, lựa chọn đều là những người có thái độ thân mật với hắn.

Ở đây có không ít ngự sử Thánh cấp, khoảng bảy mươi sáu người, nhưng ghế trưởng lão lại chỉ có mười.

Năng lực ngược lại chỉ là thứ yếu, ba thợ giày có thể chống lại một Gia Cát Lượng. Huống hồ bản thân bộ lạc có thể truyền thừa nhiều năm như vậy, thì chắc chắn sẽ có luật pháp và quy củ hoàn chỉnh của mình.

Cao Bằng không cần cải cách, chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm

vụ người quản lý là được.

Mặc dù Cao Bằng chưa từng làm người cầm lái, nhưng dù sao tập đoàn Nam Thiên cũng là tập đoàn rất lớn, quản lý mấy chục vạn người.

Cho dù chưa ăn qua thịt heo cũng từng nhìn thấy heo chạy!

Cao Bằng vẫn hiểu rõ việc quản lý tốt một tập đoàn phải nắm giữ tố chất và điều kiện thế nào.

Sau khi bộ lạc tiến vào quỹ đạo, Cao Bằng cũng có tâm tư muốn rời đi.

Bản tính con người rất phức tạp, một bộ lạc cường thịnh và có thể ngồi yên ổn ở vị trí thủ lĩnh hay không sẽ không được quyết định bởi một lần ơn cứu mạng, điều này còn xa mới đủ.

Một ngày, một tháng, một năm thì không có vấn đề gì. Nhưng mười năm, trăm năm kiểu gì cũng sẽ có người sinh ra tâm tư khác, ngay cả trong những trưởng lão do Cao Bằng tự mình bổ nhiệm cũng sẽ có người từ cảm kích Cao Bằng mà biến thành khó chịu.

Nhân tính vốn hỗn độn.

Cao Bằng nhớ mình đã từng xem qua một phim phóng sự, một đám người lưu lạc trên hoang đảo.

Không có tín hiệu và không người cứu giúp, bọn họ trở lại xã hội nguyên thuỷ trần trụi.

Ở nơi hoang dã, những thiện ác được che giấu ở trong xương cốt của mỗi người đều được thể hiện ra một cách trắng trợn.

Cao Bằng vẫn cho rằng dùng bản tính thiện ác để miêu tả thiên tính của tất cả mọi người chính là một chuyện đặc biệt buồn cười, một nghìn tảng đá còn không hề giống nhau nữa là cả nghìn con

người.

Hỗn độn phân chia khí trong khí đục, người cũng phân chia thiện ác.

Cao Bằng chỉ thấy được lòng người bây giờ, lại không nhìn thấu được bản chất của một người.

- Lưu Quang, ngươi nắm giữ Đao Phách thế nào rồi?

Cao Bằng để cái chén trong tay xuống rồi nói với Lưu Quang vừa bay từ bên ngoài vào.

- Có thể chiến đấu.

Lưu Quang đặt hai cánh tay ở hai bên cơ thể, nói với vẻ lạnh lùng.

Đương nhiên, bộ dáng này của Lưu Quang đã bị Tiểu Hoàng giễu cợt không ít lần. Theo cách nói của Tiểu Hoàng thì chính là đứa trẻ mặc quần áo của người lớn... Chẳng ra sao cả.

Sau khi Tiểu Hoàng nói những lời này đã bị Lưu Quang truy sát ba nghìn cây số.

Lưu Quang giơ hai cánh tay lên. Hai bên trái phải của tay có hai quầng sáng màu trắng lưu chuyển, sau đó hóa thành hình dáng một thanh đao.

Đây là năng lực Lưu Quang mới nhận được - Đao Phách Lv8.

Mỗi lần sử dụng đao cánh tay tấn công kẻ địch sẽ có thể kèm theo tổn thương từ Đao Phách.

Đao Phách là một loại năng lượng đặc biệt, là ý chí và nguyên tố nào đó không thể nói rõ trong không khí kết hợp sau đó hình thành năng lượng.

Tạo ra tổn thương không tầm thường, bất luận là tấn công kẻ địch trên phương diện vật lý hay nguyên tố đều có hiệu quả không tệ.

Trải qua thử nghiệm, hình như tổn thương đối với kẻ địch linh thể sẽ càng rõ ràng hơn, có thể bởi vì trong thành phần tạo thành Đao Phách có ẩn chứa ý chí.

- Các ngươi và Chu Thiết Sam cùng về đi. Các ngươi đã có địa đồ rồi, lấy thực lực của các ngươi, chỉ cần không gặp phải tồn tại từ Chuẩn Thần trở lên thì chắc chắn sẽ không có nguy hiểm. Ta đã nói cho hắn về chuyện hợp tác, đến lúc đó cứ làm như vậy đi.

Cao Bằng nói xong, ngón tay phải xuất hiện một hạt tròn màu trắng. Bạch Thận nóng lòng không chờ được liền nuốt vào trong bụng, đầu lưỡi phấn nộn đưa ra từ trong vỏ trai liếm láp ngón tay cái của hắn.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 708: Tầng Thời Đại

Liếm liếm ngón tay có chút ngứa, Cao Bằng gõ một cái lên vỏ của Bạch Thận.

Tiểu Bạch Thận trung thực ngậm miệng, làm một con thận thành thật.

Đứng trên đỉnh núi nhìn bóng lưng của sáu người kia, Cao Bằng cất Tiểu Bạch Thận vào túi, quay lại bộ lạc.

Trước khi đi, Tử Sắc Tinh Thần đã nói cho hắn biết chút tin tức. Thời gian này, hắn cũng đã xem hết điển tịch của bộ lạc Lê một lượt.

Nơi giữ gìn tri thức của bộ lạc Lê là một toà tháp nhọn màu trắng, chính là toà tháp màu trắng cao nhất mà Cao Bằng nhìn thấy khi lần đầu tới đây.

Trên vách tường mỗi tầng đều xếp thật nhiều giá sách. Giá sách đen thẫm tản mát ra khí tức cổ xưa.

Trên mỗi tầng giá sách đều được xếp đầy thư tịch rất dày và ngay ngắn.

Chất liệu trang sách giống như giấy, nhưng mịn hơn giấy bình thường. Nghe bọn họ nói giấy này có thể chống nước chống ẩm.

Chủ yếu sách ở tầng một của toà tháp ghi chép các nội dung liên quan đến lịch sử bộ lạc và chút nhân văn. Tầng thứ hai đến thứ ba mươi đều là ghi chép về các loại tài liệu linh vật.

Sách được phân loại căn cứ theo thuộc tính và chủng loại.

Ngoài ba mươi tầng còn có một tầng ngầm, được xây ở phía dưới chân tháp.

Nhưng cửa vào tầng hầm ở tận tầng ba mươi, nối liền từ tầng ba mươi xuống lòng đất.

Sách trong hầm ngầm không giống với bên ngoài, mỗi một cuốn trong này đều là độc nhất vô nhị. Có cuốn được khắc vào bia đá, có cuốn khắc lên gỗ, còn có cuốn được viết lên da thú, xương thú.

Trong số điển tịch trân quý được cất giữ dưới hầm ngầm, Cao Bằng phát hiện ra một bản cực kỳ quý giá.

Trong bản độc nhất này có ghi chép lịch sử Cửu Thiên Thập Địa và rất nhiều tin tức về Thần Minh, và các sự kiện lớn đã xảy ra.

Từ rất lâu trước đó, căn bản không có cái gọi là ngự sử cấp Thần. Nhân tộc và dị tộc cũng bình an vô sự sống tại Cửu Thiên.

Nhưng mà nhân tộc và dị tộc chỉ sống trong các bộ lạc nhỏ, dựa vào cung phụng Thần Minh để được phù hộ sinh tồn, sinh sôi.

Với nhân loại mà nói, những quái vật kia đều là thứ kinh khủng. Từ khi sinh ra đến khi chết đi, rất có thể người ta sẽ không rời khỏi phạm vi một trăm dặm quanh bộ lạc.

Thời kỳ đó được gọi là thời đại mông muội, tuổi thọ bình quân của nhân loại không cao. Trên cơ bản, phần lớn cuộc sống nhân lọai chỉ có ăn cơm, đi ngủ, trồng lương thực rau quả, nuôi quái vật siêu thịt để làm thực phẩm, và không ngừng sinh con.

Không có nhiều ghi chép về thời kỳ đó, bởi vì họ sống đã rất khó rồi, ai cũng bận rộn nhiều việc, không có tâm tư và cũng không có công sức nghĩ nhiều đến những thứ thuộc về tinh thần.

Chỉ có một số rất ít thơ ca, văn chương được lưu truyền đến ngày nay. Từ trong đó có thể thấy được… Người viết mỗi ngày đều đang suy nghĩ ngày mai sẽ ăn cái gì.

Sau đó tới một ngày, một vị trí giả nhân loại phát minh ra huyết khế. Từ ấy, sự phát triển của nhân loại đi vào quỹ đạo với tốc độ cao.

Thời kỳ này được gọi là thời đại huyết mạch.

Thời kỳ này,nhân loại thử ký kết huyết khế với các loại quái vật, tựa như một đám trẻ con có đồ chơi mới.

Vì bọn họ đã dần dần thoát khỏi sự ỷ lại với sinh tồn, nên tư tưởng bắt đầu được giải phóng.

Đương nhiên, Cao Bằng có thể nhìn thấy sự trêu chọc của tác giả qua những dòng văn tự đầy trào phúng này.

Có rất nhiều tiên hiền ký kết huyết khế, lựa chọn ngự thú. Từ các quái vật hung mãnh, đến quái vật loại thực vật, quái vật loại nguyên tố, quái vật hệ Vong Linh,… Nhân loại không ngừng đột phá cực hạn.

Trong thời đại huyết mạch, dấu chân của nhân loại có khắp Cửu Thiên, thậm chí bao gồm cả Thập Địa.

Thời kỳ này dài đằng đẵng. Cuối cùng, hình thành chế độ gia tộc.

Mỗi một bộ lạc là một gia tộc. Trong bộ lạc, họ của mỗi người đều giống hệt nhau.

Cao Bằng nhớ lại những bộ lạc thương cổ kia cũng giống vậy, người trong cả bộ lạc đều có cùng một họ.

Thời đại huyết mạch có rất nhiều ghi chép. Có lẽ bộ lạc Lê này

là một bộ lạc hỗn hợp, tập trung rất nhiều tinh nhuệ của các bộ lạc khác nhau, hình thành nên một bộ lạc lớn.

Nội dung trong thư tịch đủ cả trời nam biển bắc, bao gồm cả một chút bí mật thượng cổ.

Cuối thời đại huyết mạch đã bạo phát một trận chiến tranh xưa nay chưa từng có.

Không thể tra ra được khởi nguồn chiến tranh. Đột nhiên, nhân loại và dị tộc dùng đao binh gặp nhau.

Xem qua văn tự ghi lại thì ban đầu nhân loại và dị tộc không cừu thị cực đoan như vậy, thậm chí còn có cả chuyện hai chủng tộc thông hôn.

Nhưng vì một nguyên nhân thần kỳ nào đó, nhân loại và dị tộc không thể sinh con, dù có sinh ra được thì con cái cũng không thể sinh nở.

Tình huống này, một số người gọi là huyết mạch ma chú.

Từ sau chiến tranh thời đại huyết mạch, bộ lạc Lê được thành lập. Cho đến bây giờ, được gọi là thời đại hy vọng.

Trong mỗi một bức thư, một đoạn văn tự tràn đầy nhiệt tình, hắn đều có thể nhìn ra được bọn họ cực kỳ mong chờ vào tương lai tích cực.

Dù là trong tuyệt cảnh, bọn họ cũng không từ bỏ, vẫn luôn ôm hy vọng.

Bọn họ vẫn tin tưởng sẽ có một anh hùng vĩ đại sẽ cứu vớt họ, để cho vinh quang của nhân loại lại một lần nữa vẩy lên Cửu Thiên.

Dù họ không đợi được…

Đặt thư tịch trong tay xuống, Cao Bằng tra thêm chút dầu vào ngọn đèn, giãn cơ ưỡn cái lưng mỏi. Suốt hai tháng nay, hắn đã đọc hết thư tịch ở đây.

Sau khi xem xong, Cao Bằng hiểu thế giới này sâu hơn.

- Cơ Giới Mê Thành.

Trước mặt Cao Bằng đặt vài cuốn sách, trên mấy cuốn sách này đều nhắc đến Cơ Giới Mê Thành.

Mà mấy cuốn sách này đã được viết từ thời đại huyết mạch, xuyên tới tận bây giờ, thời đại hy vọng.

Xuyên suốt hai thời đại đến mấy vạn năm, lịch sử Cơ Giới Mê Thành này quả thực xa xưa.

Cuốn sách gần đây nhất là do một ngự sử cấp Chuẩn Thần của bộ lạc Lê ghi lại từ ba mươi năm trước.

“Ta đã gặp một toà thành rất lớn, tường thành còn cao hơn núi. Toà thành này bồng bềnh giữa trời, bốn phía có từng con Cự Long sắt thép quấn quanh, khí tức con nào cũng cường đại. Ta chỉ dám đứng xa nhìn thoáng qua rồi vội vàng rời đi.”

“Ta lại gặp được nó, lại gặp toà thành lớn bằng sắt thép kia. Nhưng lần này hoàn toàn khác với lần trước, trên tường toà thành này đầy vết tích loang lổ. Nó đứng sừng sững giữa dãy núi, tựa như vừa trải qua một trận đại chiến sử thi.”

Cự long quấn quanh bên ngoài tường thành chỉ còn một con. Nó cô độc đứng trên cổng thành, vết thương chồng chất, mù một mắt.

Có lẽ nó cần ta giúp một chút? Nhìn nó thật đáng thương, thế là ta đi tới.

Ta bị nó quét đuôi một cái đánh bay đi.

Được rồi, thật là một gia hoả dã man.

Gia hoả thô bạo như vậy, chắc hẳn chủ nhân toà thành này cũng có cái tính hỏng bét như thế.

Ta đã nhớ kỹ địa điểm, một thời gian nữa ta sẽ lại đi xem. Có lẽ nó cần tới sự giúp đỡ của ta.

Sau đó là tên một địa danh, bên cạnh còn có một địa đồ giản lược.

Ghi chép đến đây là kết thúc.

Ngự sử cấp Chuẩn Thần kia không viết tiếp được nội dung phía sau. Có lẽ người này đã hy sinh trong cuộc chiến tranh mười năm trước.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 709: Tụ Họp

Giống như tác giả viết quyển sách này đã nói, có lẽ chủ nhân của tòa thành lớn cần đến trợ giúp?

Dù sao người thích giúp đỡ người khác như chúng ta cũng không nhiều. Cao Bằng cảm thấy mình vẫn là một người tương đối có ái tâm... Nếu không thì giải thích thế nào về chuyện hắn có nhiều ngự thú như vậy.

Giống như một câu nói rất nổi trên mạng internet trước khi tai biến xảy ra —— Bây giờ trong lòng ta chỉ còn lại kiếm tiền, trừ kiếm tiền ta không cầu gì khác.

Bây giờ Cao Bằng chỉ còn lại có một suy nghĩ, đó chính là nâng cao thực lực chính mình, dùng hết tất cả các cách để nâng cao thực lực của mình.

Cửu Thiên Thập Địa thật sự quá nguy hiểm.

Từ các loại tư liệu ghi lại thì thấy trong Cửu Thiên cũng có không ít Thần linh hoang dại.

Đây vẫn chỉ là một Cửu Thiên, chưa bao gồm Thập Địa và Ngoại Vực.

Có lẽ một ngày kia khi hắn đang đi trên đường sẽ đột nhiên xông vào nơi ở của một Thần linh hoang dã thì sao?

Từ các loại ghi chép lại thấy được, Cơ Giới Mê Thành ít nhất cũng là kiến trúc được xây dựng bởi cấp Thần linh trở lên.

Hơn nữa còn không phải loại Thần linh yếu ớt, bọn họ cũng không rảnh rỗi tới mức đau trứng như thế. Gần như phần lớn

Thần linh yếu đều sẽ không lãng phí thời gian đi xây dựng một vài kiến trúc không có mấy tác dụng, tuy nhìn như vậy thì rất có phong cách.

Bình thường, những Thần linh yếu mà còn thiếu thực tế đều bị chết nhanh nhất.

- Có phải không, Bàn Đại Hải? Nghe nói ngươi còn có hai cung điện dưới đáy biển?

Vẻ mặt Bàn Đại Hải mờ mịt ngẩng đầu, trong đôi mắt ti hí hoàn toàn không hiểu được:

- Cái gì?

Cao Bằng sao chép lại một phần bản đồ, sau đó cầm theo bản đồ rời khỏi tòa tháp trắng.

- Hai tháng nay các ngươi cũng ăn tới mức thân thể to béo rồi, vừa lúc hoạt động một chút nếu không gân cốt sẽ bị rỉ sét.

Cao Bằng mở miệng nói.

- Cao Bằng, hình như ta đã nghe nói về Cơ Giới Mê Thành này rồi.

Bàn Đại Hải nhíu mày. Cửu Thiên Thập Địa có không ít Thần linh, nhưng có thể truyền bá danh hiệu tới Vị Diện Hải như vậy thì không đơn giản.

Đương nhiên, thỉnh thoảng cũng có những tình huống rất hiếm thấy. Ví dụ như có một vài Thần linh làm một số chuyện kỳ lạ, sau đó tên tuổi được truyền đến rất nhiều thế giới...

Tuy ngoại lệ này rất ít ỏi nhưng Bàn Đại Hải có thể chắc chắn Cơ Giáp Mê Thành tuyệt đối không thuộc về ngoại lệ như vậy.

- Vậy ngươi nhớ ra được điều gì rồi sao?

- Không.

Đầu của Bàn Đại Hải lắc liên tục.

Địa điểm được Chuẩn Thần kia ghi lại ở cực nam của bộ lạc Lê, cách bộ lạc Lê một lộ trình nửa năm. Cũng chính bởi vì xa như vậy mới khiến cho Chuẩn Thần kia mãi không thể quyết định tiếp tục đi xa.

Trên thực tế, bản đồ rất nhiều quốc gia dị tộc chiếm cứ chỉ là một phần rất nhỏ của Cửu Thiên, khu còn lại tồn tại rất nhiều quái vật nguy hiểm. Bao gồm... Thần linh hoang dã.

Sau khi Cao Bằng căn dặn bàn giao những chuyện cần thiết liền hợp thể với Long Nghĩ, giẫm lên biển mây bay về phía nam.

Cùng lúc đó, sáu người kia và Chu Thiết Sam cuối cùng cũng đi qua hạp cốc kia rồi trở lại trái đất.

Khi ra ngoài có mười một người, khi trở về chỉ có bảy người, một người trong đó còn là người xa lạ.

- Lão tổ tông, lão tổ tông, đội thăm dò đã trở về rồi.

Mặt khác của Đại Tuyết sơn có mấy tòa nhà. Cánh cửa bị mở ra, một cậu bé mũm mĩm xông vào thư phòng.

- Bắc Tiểu Cát, ta đã nói bao nhiêu lần rồi, không được hấp ta hấp tấp như vậy.

Bắc Thanh Nghiên thản nhiên nói.

- Vâng.

Cậu bé tên là Bắc Tiểu Cát rụt cổ lại:

- Nhưng lão tổ tông, ta nghe bọn họ nói tiền bối Cao Bằng hình như chưa trở về.

Rắc một tiếng, cái bút lông gãy làm hai đoạn.

- Bắc Tiểu Cát, nếu như không phải gia gia ngươi bảo ngươi qua đây, ta tuyệt đối sẽ không để cho loại hùng hài tử như ngươi ở lại chỗ này đâu.

Hả? Sao đột nhiên nhắc tới chuyện này chứ. Khuôn mặt nhỏ nhắn mũm của mĩm Bắc Tiểu Cát nhăn lại. Hắn cũng có muốn qua đâu, ở đây chẳng có gì cả, chơi cũng chẳng vui. Nhưng gia gia cứ bắt hắn qua, nói là chăm sóc cho lão tổ tông. Nhưng đây rõ ràng là một đại tỷ tỷ mà.

- Ta không phải hùng hài tử, ta là nhân hài tử.

Bắc Tiểu Cát lặng lẽ lùi lại.

Đột nhiên phía sau lưng đụng phải một vật thể cứng rắn nào đó. Hắn ngẩng đầu đối mặt với Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ mang vẻ mặt vô cảm trong hai giây.

- Oa oa oa…

Hùng hài tử bịch bịch chạy trốn,

Còn chưa chạy được vài bước đã bị một bàn tay nắm lấy sau cổ rồi nhấc lên giống như nắm một con gấu nhỏ.

- Tỷ tỷ Bắc Tiểu Mễ của ngươi trở về rồi sao?

Bắc Thanh Nghiên hỏi.

- Đã về rồi, nhưng sau khi về lại bị bọn họ gọi đi.

Hùng hài tử rất oan ức.

- Chủ nhân.

Hàn Băng Tu La Kỵ Sĩ toàn thân đều là màu xanh lam thuần

khiết, bên ngoài không lộ ra chút hơi lạnh nào. Đây là do khả năng khống chế lực lượng của hắn đạt tới trình độ cực cao.

Bắc Thanh Nghiên im lặng hai giây rồi thở dài một hơi:

- Ngươi theo ta về bộ lạc một chuyến.

...

Bộ lạc Hoa Hạ có một người ngoài dự đoán tới thăm.

Người này được bọc kín toàn thân trong chiếc áo choàng đen có mũ. Dọc đường đi qua, dường như mọi người đều không nhìn thấy hắn.

Từ sau khi bước vào bộ lạc Hoa Hạ hắn liền trực tiếp đi tới tập đoàn Nam Thiên, tựa như đi vào chỗ không người.

Sau khi bước vào tập đoàn Nam Thiên, hắn trực tiếp đi vào tòa cao ốc mới, theo cầu thang bước từng bước về phía tầng cao nhất.

Sau đó ở cửa tầng 87, hắn nhìn bức tường dày đặc rồi chìm vào trầm tư... Bởi vì chỉ có đi thang máy riêng mới có thể bước vào tầng 88 cao nhất.

Cao ốc mới của Nam Thiên có tám mươi tám tầng, hai bên trái phải đều lắp kính sát đất khiến cho ánh sáng mặt trời thoả thích chiếu vào sàn nhà.

Chiếc bàn bằng Kim Ti Nam Mộc được đặt ở vị trí trung tâm, ông ngoại Kỷ Hàn Vũ dựa trên chiếc ghế da mềm nhắm mắt suy ngẫm.

Ở trên bàn có để vài tập tài liệu.

Đột nhiên Kỷ Hàn Vũ mở mắt, cúi đầu nhìn về phía nơi nào đó dưới chân.

Người mặc áo khoác đen cách hắn một bức tường có chút xúc động, đồng thời ngẩng đầu.

Hai ánh mắt nhìn nhau cách một bức tường.

Kỷ Hàn Vũ im lặng một lát rồi gọi điện thoại cho thư ký, bảo hắn xuống đón người ở tầng dưới lên.

Cửa thang máy mở ra, thư ký từ tầng 87 đã quay lại. Trong thang máy có một người mặc áo khoác đen bước ra.

- Nếu đã tới còn đội mũ làm gì nữa.

Kỷ Hàn Vũ thản nhiên nói.

- Quả nhiên là ngươi.

Một tiếng thở dài vang lên.

Người mặc áo choàng đen vén mũ lên để lộ ra một gương mặt với mái tóc trắng xóa.

- Đã lâu không gặp, thầy.

- Ta không phải thầy của ngươi, năm đó hắn đã chết rồi. Ta là Kỷ Hàn Vũ.

Kỷ Hàn Vũ bình tĩnh nói.

- Nhưng ngài còn nhớ ta.

Lão nhân chậm rãi nói.

- Chỉ là thức tỉnh chút ký ức của đời trước mà thôi.

Kỷ Hàn Vũ khẽ cười nói:

- Nhưng ngươi yên tâm, đây chẳng qua là đời trước của ta, không có liên quan gì với đời này.

- Thầy, ngài không hận ta sao...

Bà lão nâng tay phải lên, từ trong ống tay áo có một con Hắc Long bay ra.

Theo con Hắc Long này xuất hiện, cả phòng đều bị một luồng khí thế khủng khiếp bao vây.

Ầm ầm!

Trên bầu trời có một tia sấm sét nổ vang, trong hư không nổi lên gợn sóng. Một mạng nhện trong suốt cực lớn xuyên thấu Hi Vọng Chi Thành, cả tòa cao ốc mới của Nam Thiên cũng bị mạng nhện này bao phủ. Trong lưới nhện có bóng dáng của một con quái vật khổng lồ đen kịt đang nằm.

Tám chân nhện giống như tám cây Định Hải Thần Châm phong tỏa mọi ngõ ngách trong gian phòng.

- Không cần khẩn trương, ta chỉ ôn chút chuyện với thầy ta mà thôi.

Đại Tế Ti của bộ lạc Bạch Long nói.

- Hơn nữa... Thầy có người cháu ưu tú như vậy, ta làm sao dám làm thầy tức giận chứ.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 710: Cơ Giới Trọng Thành

Kỷ Hàn Vũ không lộ ra cảm xúc. Xem ra cháu ngoại của mình lại gây ra chuyện lớn ầm ĩ ở bên ngoài rồi.

Chẳng trách sáng sớm lúc mình tỉnh lại đã nghe có tiếng Hỉ Thước kêu ngoài cửa sổ.

- Thầy, chuyện năm đó ta...

Đại Tế Ti do dự nói, đã rất lâu nàng không nói lời xin lỗi rồi.

- Ta có thể cảm nhận được tâm tình của hắn, đến tận khi hắn hấp hối vẫn chưa từng trách ngươi.

Kỷ Hàn Vũ bình tĩnh nói.

- Thầy?

Giọng Đại Tế Ti run rẩy, ánh mắt trống rỗng, tự lẩm bẩm giống như đang nói với ai đó.

- Ta...

Kỷ Hàn Vũ bình tĩnh nói.

- Ở kiếp trước, trước khi hắn chết đã rất vui mừng, bởi vì ngươi hiểu được lấy hay bỏ, đây là ưu điểm của một Đại Tế Ti hợp cách.

Đại Tế Ti giật mình kinh sợ, đứng ngẩn ra tại chỗ giống như tượng đất.

Kỷ Hàn Vũ rót một chén trà để lên bàn:

- Nếu đã tới gây thì ở lại ăn bữa cơm, thuận tiện nói chuyện hợp tác. Ta tin tưởng ngươi chắc hẳn cảm thấy rất hứng thú với kiếp trước của ta.

Đại Tế Ti lặng lẽ gật đầu:

- Được.

...

Cao Bằng và Long Nghĩ lựa chọn hợp thể. Đại Oa, Nhị Oa, Tam Oa quá mệt mỏi, bây giờ là do Tứ Oa khống chế cơ thể.

Lộ trình nửa năm là căn cứ vào tốc độ của tên Chuẩn Thần kia để tính toán.

Cũng không phải nói từ bộ lạc Lê đến đích nhất định phải đi nửa năm.

Chỉ là lấy tốc độ của Chuẩn Thần kia tính ra lộ trình cần nửa năm, nếu như đổi lại thành ngự sử có thực lực yếu hơn Chuẩn Thần thì cần thời gian càng lâu hơn.

- Với tốc độ của Long Nghĩ chắc hẳn có thể rút ngắn thời gian lại vài lần.

Khi Long Nghĩ di chuyển theo một hướng trong thời gian càng lâu thì tốc độ lại càng nhanh.

Một tháng sau, tốc độ của Long Nghĩ đã tăng lên gấp mười lần. Khi đi qua một thuỷ vực, trong hồ nước có một con mắt mở ra, sóng lớn cuốn lên, cái đuôi chứa đầy lôi văn màu vàng tỉ mỉ hóa thành đại lôi kiếm chém về phía Long Nghĩ trên bầu trời.

Sấm sét quanh quẩn ở trên bầu trời rất lâu không dừng, cái bóng của Long Nghĩ bị sấm sét xé thành mảnh vỡ.

Cách ba mươi dặm về phía nam, Long Nghĩ đã dần dần đi xa.

Chỉ để lại quái vật trong hồ với vẻ mặt nghi ngờ.

Có phải ta đã trở nên yếu đi hay không?

- Vừa rồi là Thần linh?!

Cao Bằng vẫn còn sợ hãi. Cho dù ở cách xa như vậy nhưng hắn vẫn cảm nhận được nhiệt độ khủng khiếp phát ra khi sấm sét màu vàng nổ tung, giống như một mặt trời đang nổ mạnh ở sau người.

Bàn Đại Hải im lặng vài giây:

- Là một thần linh hoang dã.

- Cần hoài nghi nhân sinh hẳn là thần linh kia mới đúng.

Bàn Đại Hải cười khẽ.

- Một con mồi chạy trốn nhanh hơn thợ săn, có lẽ từ trước đến nay nó chưa từng gặp Chuẩn Thần nào chạy trốn nhanh như vậy.

Đây chỉ là một bản nhạc đệm nhỏ dọc đường, Cao Bằng chỉ lặng lẽ nhớ kỹ vị trí của hồ này.

Ba ngày sau, một bóng đen mơ hồ lướt qua ở phía bên phải. Cao Bằng vội vàng hô ngừng.

Long Nghĩ liền dừng lại, nhưng theo quán tính vẫn khiến cho nó lao qua mấy trăm cây số.

Từ ngoài bốn trăm cây số quay đầu lại, cuối đường chân trời là một ngọn núi lớn đen kịt đứng sừng sững giữa quần sơn.

Cao Bằng mượn Bạch Cực Trú Quang Đồng của Nhị Oa nhìn thấy những thứ khác với cái nhìn bình thường.

Trên bầu trời vốn trong xanh có rất nhiều sương mù màu đen bồng bềnh. Những sương mù này giống như khói cháy cuồn cuộn xông vào trong trời mây, hình thành từng vòng xoáy trong đám mấy đen như mực trên đỉnh đầu.

Ánh sáng mặt trời đều bị cắn nuốt, bóng râm chiếu xuống mặt đất.

Trên mặt đất, dãy núi giống như ác quỷ nhe nanh múa vuốt, nuốt mây thả khói.

Cự thành băng lãnh tựa như ác quỷ nằm rạp bái lạy vương tọa.

Trong lòng Cao Bằng thấy bồn chồn.

- Chúng ta đi hay không?

Cao Bằng hỏi ý kiến của Bàn Đại Hải. Tuy có đôi khi Bàn Đại Hải không quá tin cậy, nhưng phần lớn thời gian vẫn có thể tin được.

Dù sao đây là một con cá mè hoa có dũng có mưu (nên sợ thì sợ).

- Đi, tại sao lại không đi chứ? Chúng ta cũng đã đi tới đây rồi thì không thể khiếp sợ được.

Sau khi Bàn Đại Hải suy nghĩ liền cho ra câu trả lời này.

- Dù sao sau nhiều năm như vậy ta đã hiểu rõ một đạo lý, không có nơi nào tuyệt đối ổn thỏa, chỉ có thu được lợi ích lớn hay không thôi. Ngươi muốn thành công thì làm sao có thể không liều mạng được?

Cao Bằng im lặng rồi gật đầu chuẩn bị đi tới.

Đưa lưng về phía Bàn Đại Hải, giọng nói của Cao Bằng từ phía

trước chậm rãi truyền đến:

- Ngươi gần đây xem canh gà hơi nhiều, ta đề nghị ngươi nên đi xem sách canh gà độc.

- Canh gà?

Bàn Đại Hải trầm ngâm:

- Ta không xem sách dạy nấu ăn.

“Canh gà độc... Cao Bằng muốn ta đầu độc hắn sao?”

Trong phạm vi ba trăm dặm xung quanh cự thành đều bị ô nhiễm, trong không khí tràn ngập một mùi rỉ sắt lẫn với mùi dầu máy.

Bùn đất dưới chân tơi xốp tựa như từng bị loại dầu mỡ nào đó ngâm qua.

Mỗi bước chân để lại một dấn chân, bùn đất hút đế giày.

- Những cái cây này...

Cây mọc ở trên núi đặc biệt kỳ lạ, trên cây cối cao lớn mọc rậm rạp không phải là lá cây, mà là bánh răng.

Trên cây mọc từng bánh răng màu bạc, màu đen, màu vàng, màu xanh khác nhau.

Mỗi loại bánh răng có màu sắc và hình dạng cũng không giống nhau.

Cao Bằng tháo xuống một chiếc lá... Phải gọi là bánh răng mới đúng.

Lòng bàn tay sờ lên bánh răng có cảm giác như chất liệu nhựa plastic vậy. Trên những cái cây đó còn có một lớp vỏ cứng được

kim loại hóa.

- Hắt xì, hắt xì.

Tiểu Hoàng hái xuống một cái ném vào trong miệng, ăn một cách say mê.

- Cao Bằng, cái màu bạc này là vị sầu riêng, ta lại nếm thử cái màu xanh lá này xem.

Cao Bằng còn chưa kịp ngăn cản thì Tiểu Hoàng đã nắm lấy một cái bánh răng màu xanh ném vào trong miệng.

- Phi! Cái này chưa chín!

Rắc rắc.

Trên đỉnh núi truyền đến những tiếng rắc rắc.

Có gì đó đang nấp ở trong bóng tối quan sát bọn họ.

Nó nấp ở trong bóng tối, nó ở khắp mọi nơi, hành tung rất bí ẩn...

- Thứ đồ lòe loẹt!

Tiểu Hoàng giẫm mạnh chân xuống mặt đất.

Ầm!

Bùn đất bắn ra khắp nơi, Tiểu Hoàng hóa thành một tàn ảnh xông lên đỉnh núi.

0,02 giây sau.

Ầm!!!

Dường như có một viên đạn đạo nổ mạnh ở trên đỉnh núi, ngọn núi bỗng nhiên rung lên.

Tiểu Hoàng vung vẩy vết máu màu đen nhánh trên tay phải, đi từ trên đỉnh núi xuống:

- Cao Bằng, vừa rồi dùng quá sức đã đánh chết hết rồi.

Tiểu Hoàng nói xong còn thuận tiện xoa cái đầu trọc của mình làm tăng thêm một lớp dầu trên đó.

Sau khi trải qua chuyện này, đám quái vật ẩn nấp ở trong bóng tối đều lùi lại.

Không thể động vào.

Mười phút sau, Cao Bằng cuối cùng nhìn thấy một con quái vật không kịp chạy trốn. Đây là một con quái vật nhìn qua giống như heo, thể trạng khổng lồ mập mạp, bên mũi và gương mặt mục nát, trong gương mặt mục nát là dây cót, bánh răng, dây xích, trong khóe miệng mục nát lóe ra ánh sáng kim loại.

Nó đang cố chạy trốn về phía sau, nhưng bởi vì thể tích quá mập mạp nên mất đi sự linh hoạt. Nó thật vất vả trốn được ra sau một tảng đá, chỉ có điều lại lộ ra phần mông.

【 Tên quái vật 】: Trọng Sơn Trư (cơ giới lây nhiễm)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 56

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh nhuệ/ Phẩm chất Tinh nhuệ

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ kim / Hệ Thổ

【 Năng lực quái vật 】: Tăng cường lực lượng Lv3, tăng cường thể chất Lv2, cơ giới kịch độc Lv3

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ Mộc

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Trọng Sơn Trư sống một

thời gian dài trong môi trường ô nhiễm cơ giới nặng nên bị lây nhiễm. Thích nhất là ăn các vật kim loại bỏ đi, chán ghét nước sạch, bởi vì làm vậy sẽ rửa đi lớp dầu mỡ xinh đẹp trên cơ thể của nó.

Cao Bằng nhìn hết thuộc tính của nó rồi trầm ngâm hai giây mới nói:

- Đại Hải, ngươi tắm rửa cho nó.

Dịch: ND

Beta: B

Dịch: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 711: Cơ Giới Sử Thi Cự Long

Bàn Đại Hải hắt xì hơi một cái.

Hơi nước bao phủ con Trọng Sơn Trư, lớp dầu mỡ trơn tuột đen xì ngoài cơ thể nó bị rửa sạch sẽ.

Mới đầu Trọng Sơn Trư còn hơi mờ mịt, sau đó nó rất khó chịu, tựa như dưới lòng bàn chân trong giày có rất nhiều hạt cát.

Thế là Trọng Sơn Trư ngoẹo đầu, nâng móng, quay trái một chút, lại quay phải một chút, rồi vẫy vẫy cái mông.

Phì phò.

Trọng Sơn Trư gào lên một tiếng, cái áo đen xinh đẹp trên người ta đâu rồi?

Nó nhảy dựng lên, cái mông vểnh cao, cúi đầu húc vào một tảng đá.

Phanh phanh phanh.

Tảng đá bị đâm uỳnh uỳnh rung động.

Tiếng vang cực kỳ thanh thuý.

Sau đó bị đâm đến vỡ nát.

Trọng Sơn Trư vẫn không hài lòng, thở phì phò chạy tới một vũng đất ướt rồi nằm xuống, lăn qua lộn lại, chớp mắt đã bọc quanh thân một lớp bùn thật dày.

- Cao Nguyệt Nguyệt lại bắt nạt con heo rồi.

Đại Tử thở dài, tỏ vẻ lão phụ thân buồn lòng vì đứa con không nghe lời của mình.

- Ồ?

Cao Bằng chẳng tỏ thái độ gì, gần đây Đại Tử có chút phiêu đó.

- Đại Tử, ngươi đi trước tìm đường.

- Ta sao?

Đại Tử giơ móng vuốt chỉ vào mặt mình.

- Ta chỉ là một con rết nhỏ, sao ngươi lại bắt ta làm việc nguy hiểm như vậy?

- Bởi vì ngươi được ta cưng chiều nhất.

Cao Bằng cảm khái không thôi.

- Muốn đội cái mũ này thì phải nhận trọng trách.

Đại Tử:

- ???

Đại Tử đành đi trước dò đường.

Không gặp nguy hiểm gì, ít nhất là trước khi tiến vào Cơ Giới Cự Thành không gặp phải nguy hiểm gì.

Cả dãy núi ở đây đều đã ô nhiễm, vô luận là thực vật hay động vật đều biến thành sinh mệnh cơ giới kỳ lạ.

Đáng chú ý là sau khi biến thành máy móc, tự thân chúng sẽ không có khả năng truyền nhiễm.

Có năng lực truyền nhiễm chỉ còn bùn đất dưới chân và nguồn nước đã bị ô nhiễm.

Ở một dòng suối nhỏ trong núi, bằng vào năng lực của Long Nghĩ, Cao Bằng có thể nhìn thấy vô số vi sinh vật nhỏ trong nước. Mỗi con chỉ bằng cọng cỏ rác, sau khi phóng đại thì nhìn ra được nó có hình bánh răng.

Bọn chúng là một đám bánh răng phiêu phù trong nước.

Trong mắt Cao Bằng, những bánh răng này không có đẳng cấp, đến cấp một thấp nhất cũng không con nào đạt tới, nhưng lại có thể lây nhiễm cho quái vật cấp Lĩnh Chủ, Vương cấp, thậm chí là cả Hoàng cấp. Đây là một loại sinh mệnh cao cấp.

Lên núi, hắn đứng trên đỉnh núi quan sát toà thành lớn trước mặt.

Toà thành hùng vĩ tráng lệ, tầm nhìn trên đỉnh núi ngang bằng với tòa thành.

Tường thành băng lãnh đầy dấu vết chiến tranh.

Không có cửa thành, tường thành to lớn cũng không phải được xây bằng gạch, dường như cả vách tường đều từ sắt thép tạo thành. Nhưng lúc này trên vách tường có rậm rạp chằng chịt vết tích.

Còn có một số nơi bị ngọn lửa thiêu đốt đến mức vặn vẹo biến hình.

Trên cổng thành không có vật gì, không có Cương Thiết Cự Long mà vị Chuẩn Thần kia đã nhắc tới.

Cương Thiết Cự Long đâu…

Cao Bằng hơi nghi hoặc.

Khi hắn đang ngẫm nghĩ, trên tường thành vang lên tiếng bước chân trầm đục, có một sinh vật to lớn từ đằng xa tiến lại.

Tường thành run rẩy kịch liệt, một con cự thú sắt thép khổng lồ từ chỗ rẽ trên tường thành chậm rãi đi tới.

Toà thành trì bằng sắt thép này vô cùng lớn, mà con cự thú bằng sắt thép đứng trên đó, so ra cũng không hề nhỏ bé chút nào.

- Ít nhất cũng phải dài một ngàn mét.

Cao Bằng nheo mắt nhìn con Cương Thiết Cự Long này.

Bề ngoài Cương Thiết Cự Long khá giống với rồng phương Tây, nhưng tráng kiện hơn, tựa như một con bạo long thời cổ đại đi ra. Dùng từ "cương cân thiết cốt" vẫn chưa tả hết được nó.

Cái đuôi nó cực kỳ dài, kéo dưới đất như một cây roi thép. Đuôi rồng ma sát với mặt thành lâu bắn ra từng tia lửa. Một bên cánh của cự long bị thương, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể sử dụng được.

Giữa mi tâm của nó có một cái hố hình nón, xung quanh hố có thể thấy vài thứ như dây xích, bánh răng.

【Tên quái vật】: Cơ Giới Sử Thi Cự Long (thương thế nhẹ)

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 98 (Chuẩn Thần)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Sử Thi

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Kim / Hệ Cơ Giới

【Vị trí thần hoá】: Đầu lâu, tứ chi, thân thể máy móc

【Lĩnh vực quái vật】: Cơ Giới Bạo Tẩu Lĩnh Vực

【Nhược điểm quái vật】: Phá vỡ hạch tâm sinh mệnh trong

cơ thể nó có thể khiến cơ giới sinh mệnh bị thương nặng.

【Năng lực quái vật】: Hoạt tính kim loại lv9, Cường hóa độ cứng lv8, Cường hóa bền dẻo lv8, Thôn phệ kim loại lv8.

【Đặc tính quái vật】: Hoàn Mỹ Thái Dương (Đối với quái vật hệ Cơ Giới, muốn đột phá đến phẩm chất cao là chuyện vô cùng khó khăn. Bởi vì quái vật hệ Cơ Giới muốn tăng đẳng cấp sẽ dễ hơn các quái vật hệ khác, chỉ cần thay thế vài nguyên liệu cao cấp vào là được. Nhưng nếu muốn tăng phẩm chất cùng cấp lại cần nghị lực lớn và cực kỳ may mắn mới có thể thành công.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Hạch tâm của Cơ Giới Sử Thi Cự Long sử dụng nguồn năng lượng Thái Dương trong cơ thể. Hoàn Mỹ Thái Dương là một nguồn năng lượng biến dị hiếm thấy, nó có thể cung cấp lực bộc phát và năng lượng liên tục cho sinh mệnh cơ giới.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: năng lượng trong thái dương có thể khiến cho thế giới sa vào thời đại hắc ám. Sau khi chủ động kích hoạt, Cơ Giới Sử Thi Cự Long có thể dẫn bạo hạch tâm Hoàn Mỹ Thái Dương trong cơ thể, tạo thành sát thương kinh khủng với kẻ địch trong phạm vi nhất định.

Nhắc nhở: Sau khi chủ động sử dụng năng lực này, Cơ Giới Sử Thi Cự Long sẽ hoàn toàn rơi vào trạng thái ngủ say – Với điều kiện tiên quyết là không bị Hoàn Mỹ Thái Dương bạo tạc huỷ đi thân thể.

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Là cơ giới sinh mệnh được chế tạo ra, tương đối cứng nhắc, chỉ biết làm theo bất cứ mệnh lệnh gì của người tạo ra nó. Đương nhiên đây chỉ là cứng nhắc về suy nghĩ, khi chiến đấu nó có biểu hiện hoàn toàn khác.

Cơ Giới Sử Thi Cự Long nện từng bước chân nặng nề đi tới cổng thành, từ trên cao nhìn xuống quan sát Cao Bằng và đám ngự

thú sau lưng hắn:

- Thủ hộ… chủ nhân… các ngươi... rời đi.

Cao Bằng bày ra một bộ mặt phù hợp với giá trị quan của người theo chủ nghĩa xã hội, mỉm cười nói:

- Ta không có ác ý… ta là người tốt… ta tới giúp ngươi.

Dù Cơ Giới Sử Thi Cự Long làm việc cứng nhắc nhưng vẫn có được chút trí thông minh.

- Ta… không tin… Nhìn ngươi… không giống người tốt.

Cao Bằng ngẩn ra, ngươi nhìn thế nào mà bảo ta không giống người tốt? Nhất định con mắt còn lại của con rồng này cũng hỏng rồi!

- Phụt!

Đại Tử ngây ngô cười như điên, cười cực kỳ sung sướng.

- Đại Tử, ngươi đi giải quyết nó.

Cao Bằng thản nhiên ra lệnh.

Đại Tử thầm than không ổn:

- Cao Nguyệt Nguyệt, ngươi lấy việc công báo thù riêng.

- Đứa nhỏ ngốc, ta đâu có lấy việc công báo thù riêng. Ngươi là hệ Lôi, nó là hệ Kim, ngươi khắc chế nó về thuộc tính mà.

Cao Bằng tận tình giải thích.

- Sao Đại Tử ngươi lằng nhằng thế? Ngươi sợ thế thì để ta tới!

Tiểu Hoàng không kiên nhẫn được nữa, hùng vịt thành thật phải dũng cảm đánh bại con Cương Thiết Cự Long này. Tiểu

Hoàng cảm thấy mình càng ngày càng giống một con vịt tiêu biểu.

Sau này nó có thể viết một cuốn sách cho tất cả loài vịt trên thế giới này xem, cổ vũ chúng nên dũng cảm đi khiêu chiến với Cự Long.

- Ai sợ!

Đại Tử cãi lại.

- Tên trọc! Đầu trọc! Không có lông! Buồn nôn! Cơ bắp quái dị…

Đại Tử vừa lèm bèm linh tinh vừa bay lên không trung, mở cả hai mươi bốn đôi cánh sau lưng.

Ầm ầm!

Lôi quang đổ xuống như thác nước, tám loại lôi đình màu sắc khác nhau đan xen hoá thành địa ngục lôi đình.

Dịch: ND

Beta: B

Dịch: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 712: Trảm Long

Cơ Giới Sử Thi Cự Long bị tấn công, mệnh lệnh đầu tiên trong đầu là bảo nó lựa chọn phản kích.

Nó bước ra một bước nhưng trong phút chốc các khớp tay phát ra một tiếng động mạnh. Cơ Giới Sử Thi Cự Long giống như rơi vào vũng bùn, động tác trở nên rất chậm rãi, lôi điện bao phủ lấy nó, bị rất nhiều sấm sét hóa thành sợi tơ quấn lấy.

Cả cơ thể do kim loại tạo thành khiến cho nó đối mặt với công kích sấm sét sẽ trở nên đặc biệt suy yếu.

Sụp đổ, sụp đổ.

Bên ngoài thân thỉnh thoảng nổ tung, xuất hiện từng vết nứt.

Miệng vết thương vỡ nát xuất hiện rất nhiều bánh răng nhỏ bé, bánh răng tỉ mỉ lại xuất hiện rất nhiều chất lỏng màu đen.

Chất lỏng từ vết thương rơi xuống mặt đất, một ít tảng đá tiếp xúc với chất lỏng màu đen lại trở nên sống động. Bọn chúng biến thành từng tảng đá cơ giới, bánh răng cực lớn chậm rãi xoay tròn.

Đại Tử giật mình, không ngờ rằng công kích của mình lại có hiệu quả rõ ràng như thế, được cổ vũ nó lại càng ra sức phóng ra sấm sét.

Từng sợi sấm sét hóa thành dây xích phong tỏa Cơ Giới Sử Thi Cự Long.

Con Cơ Giới Sử Thi Cự Long với thể tích khổng lồ hình như không có quá nhiều thủ đoạn công kích, chỉ đơn thuần lợi dụng cơ thể của nó để tiến hành chiến đấu.

Điều này thật hiếm thấy.

Cho dù ở trong Chuẩn Thần, quái vật chỉ có một năng lực như vậy cũng vô cùng hiếm thấy.

Cao Bằng cảm thấy có lẽ đây cũng là nguyên nhân con Cơ Giới Sử Thi Cự Long này được "sáng tạo" ra.

Quái vật được sáng tạo ra có thể có sức chiến đấu không yếu hơn Chuẩn Thần tiến hóa tự nhiên, nhưng ở trên năng lực đơn nhất và phương diện cân đối có thể vẫn chênh lệch nhất định. Nhất là khi gặp phải kẻ địch có thuộc tính khắc chế, chúng sẽ lộ ra những chỗ thiếu hụt.

Từ phía sau đuôi Cơ Giới Sử Thi Cự Long phun ra một vòng sóng khí, cơ giới bạo tẩu lĩnh vực kích hoạt!

Dưới lĩnh vực màu vàng bao trùm, mấy bức tượng trên tường thành đột nhiên sống lại, hai mắt bằng đá xuất hiện hai đường cầu vồng.

Cao Bằng nhìn thấy tất cả kim loại và cơ giới sinh mệnh bên trong lĩnh vực trở nên sống động, có một phần vốn là vật chết lại một lần nữa có sức sống.

Cao Bằng híp mắt lại. Trước kia thấy trên đường thành cứ cách một đoạn sẽ có một bức tượng lớn đứng sừng sững, hắn còn tưởng chỉ là vật trang trí. Hiện tại xem ra là hắn nhầm rồi.

- Rống!

Đại Tử tránh né không kịp, bị một trảo của Cơ Giới Sử Thi Cự Long quét trúng, vảy giáp trên lưng thiếu chút nữa bị lật lên, chỗ bị thương lưu lại bệnh độc khủng khiếp.

Đại Tử chỉ cảm thấy rất ngứa ngáy giống như có vô số cái lông chim đang gãi vào trong miệng vết thương.

Một ít máu thịt vặn vẹo biến hình, tập trung thành dạng hạt.

Trong phút chốc những hạt này vỡ ra, từ bên trong dài ra bánh răng nhỏ màu đỏ, bánh răng nhỏ giống như cối xay thịt cắn nuốt máu thịt xung quanh không ngừng lớn mạnh sinh sôi nảy nở.

Xoẹt!

Một hồ quang đảo qua vết thương, Đại Tử có tính kháng lôi điện không tầm thường, những máu thịt bị bệnh cũng thừa kế đặc tính này.

Đại Tử bị đau đánh trả một trảo lưu lại ba vết cào trên da của Cơ Giới Sử Thi Cự Long, muốn ép nó lùi lại.

Nào ngờ Cơ Giới Sử Thi Cự Long không hề lùi lại, vết cào do Đại Tử gây ra lại nhanh chóng chuyển động, chỉ một lát sau đã tự lành lại.

Chỉ một lát nó đã hoàn hảo giống như lúc ban đầu, khôi phục lại trạng thái như chưa từng bị thương.

Gần như cùng lúc đó, một bức tượng cơ giới lớn được sống lại đã xông lên, hai cánh tay giơ lên thật cao như nâng một ngọn núi đập xuống.

Mắt thấy một đòn nặng nề sắp rơi vào trên ngực của Đại Tử.

Ầm!

Trước mắt có ánh sáng màu vàng lóe lên, Tiểu Hoàng chắp hai tay sau lưng, chậm rãi nhìn nhìn bàn tay lớn đập xuống cái đầu trọc của mình,

Trên mặt nó vừa đúng lộ ra vài phần kinh ngạc:

- Ngươi đánh lén ta sao?

- Ngươi lại có thể đánh lén một con vịt vô tội, ngươi xong.

Sắc mặt Tiểu Hoàng trầm xuống.

Nó nắm lấy bàn tay này rồi dùng sức vặn một cái!

Ầm ầm ầm.

Tiếng nổ không ngừng vang lên.

- Đại Tử, lui lại.

Cao Bằng ra lệnh.

Đại Tử nóng lòng không chờ được chạy trở về, trong miệng liên tục kêu to:

- Ôi ôi, đau chết ta rồi. Nhanh chữa thương cho ta đi, ta sắp chết rồi, sắp chết rồi.

Mãi đến ba mươi phút sau, cuộc chiến đấu cuối cùng mới kết thúc.

Ngay từ đầu Tiểu Hoàng đã rơi xuống hạ phong, nhưng dựa vào sự chịu đựng siêu phàm và lực lượng càng đánh càng mạnh, cuối cùng nó vẫn đánh bại con Cương Thiết Cự Long này.

Đại Tử co lại, vết thương phía sau đã sớm được Tiểu Thảo trị lành, nhưng nó vẫn trốn ở phía sau mông của Cao Bằng không chịu ra ngoài, để lại con quái vật này cho Tiểu Hoàng. Nhưng Tiểu Hoàng cũng rất thích điều này.

Cơ Giới Sử Thi Cự Long bị khống chế đặt ở trên đỉnh tường thành, hai cánh phía sau vô lực rủ xuống mặt đất, trong ánh mắt càng sáng hơn.

Tiểu Hoàng ngồi ở trên cổ của nó, hai tay giữ chặt lấy cổ làm cho nó không thể làm gì được.

Nó còn lại một hơi thở là vì hy vọng có thể ép hỏi ra càng nhiều tin tức hữu dụng hơn.

Nào ngờ con Cơ Giới Sử Thi Cự Long dù có chết cũng không theo, chỉ là ánh sáng trong mắt càng lúc càng mãnh liệt.

Cao Bằng nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì trong lòng bồn chồn, nghĩ đến một thứ gì đó:

- Thôi, dứt khoát giết chết đi.

Tiểu Hoàng gật đầu, hai cánh tay không do dự dùng sức vặn một cái.

Cái cổ của Cơ Giới Sử Thi Cự Long rắc một tiếng xoay tròn 720 độ.

Cơ Giới Sử Thi Cự Long chết đi, cảm giác nguy hiểm trong cơ thể kia biến mất.

Cao Bằng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Quái vật này chết đi chắc hẳn sẽ không nổ tung nữa.

Cơ Giới Sử Thi Cự Long chết đi giống như một ngọn núi nhỏ nằm ở đó.

Vừa nhìn sắt thép trên lưng nó cũng biết là vật liệu thép tốt nhất.

Cao Bằng bảo A Xuẩn đưa thi thể của nó vào trong không gian, cũng không thể lãng phí tài liệu tốt như vậy được.

Giải quyết con Cơ Giới Sử Thi Cự Long này, quan hệ giữa mình và trọng thành này chắc hẳn không có cách nào hòa hoãn được.

Với các loại tâm tư khác nhau, Cao Bằng dẫn theo một đám

ngự thú rơi xuống trên tường thành. Tường thành rộng lớn tựa như một quảng trường, chiều dài cũng phải tới mấy chục cây số.

Mặt đất gồ ghề dưới chân là sắt thép, một vài chỗ còn bị vặn vẹo, bị gãy, một khu vực phía trước còn lõm xuống như bị lực lượng nào đó cứng rắn làm cho vặn vẹo, sắt thép hiện lên dạng vòng xoáy. Nhìn bộ dáng này giống như bị một ngón tay đâm qua...

Cao Bằng so sánh. Nếu đây quả thật là ngón tay, vậy sợ rằng ngón tay của kẻ thần bí này cũng không nhỏ hơn Cơ Giới Sử Thi Cự Long là mấy.

Hắn đi tới sát bên trong tường thành thì thấy một bậc thang nghiêng dài thông đến dưới chân thành trì.

Bên trong thành cũng là một đống hỗn loạn, rất nhiều kiến trúc bị sụp xuống.

Nhưng có hai điểm làm cho Cao Bằng cảm thấy đặc biệt kỳ lạ.

Đầu tiên chính là trong thành trì này đặc biệt yên tĩnh.

Cho dù vừa rồi trên thành phát sinh chiến đấu dữ dội như vậy, nhưng bên trong thành cũng không có quái vật nào xuất hiện.

Thứ hai, Cao Bằng phát hiện bên trong thành trì không có thi thể.

Bất luận là thi thể của kẻ xâm lăng hay là một ít thi thể của quái vật cơ giới đều không có.

Điều này đặc biệt không đúng. Ở đây rõ ràng đã từng xảy ra một trận chiến đấu vô cùng thảm khốc, hơn nữa quy mô rất lớn. Những vết tích để lại trên chiến trường đã nói rõ điều này.

Trong đầu Cao Bằng đột nhiên hiện ra một suy đoán hoang đường.

Chẳng lẽ Cơ Giới Sử Thi Cự Long bị mình giết chết chính là chủ nhân của tòa thành này sao?

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 713: Cơ Giới Minh Vương - Sơn

Trong thành đổ nát lạnh lẽo có sắt thép đứt gãy, có quả cầu sắt lớn vỡ tan, còn có bức tường sụp xuống.

Chiêu Tài cảm thấy rất hứng thú với hoàn cảnh xung quanh, thỉnh thoảng xông vào trong đống đổ nát tìm kiếm đồ.

Cơ thể nó di chuyển giống như chất lỏng, có thể dễ dàng biến hình tiến vào trong khe nhỏ.

Một lát sau Chiêu Tài chạy về với cái miệng trống không.

- Sao vậy?

Cao Bằng cảm thấy buồn cười xoa đầu Chiêu Tài.

- Chi chi.

Chiêu Tài lắc đầu. Rõ ràng cảm giác xung quanh có thứ tốt nhưng nó không tìm được, loại cảm giác này làm cho nó đặc biệt khó chịu.

- Năng lực của ngươi cũng có lúc sai à.

Cao Bằng cười trêu nói.

- Không liên quan đến ta, ta rõ ràng cảm giác được ở chỗ này. Nhưng... nó biết chạy!

Chiêu Tài lén lén lút lút nói, dáng vẻ lấm la lấm lét, lúc nói cái đuôi còn tạo thành hình chữ S.

- Ừ, bảo bối mọc chân.

- Đúng đúng đúng! Nó chắc chắn mọc chân.

Chiêu Tài bỗng nhiên gật đầu.

Trong lúc cười cười nói nói, Cao Bằng tiếp tục dẫn theo các ngự thú khác đi về phía trước.

- Cao Bằng, sao trong thành này chẳng thấy một quái vật nào vậy?

Tiểu Diễm cúi xuống đảo đống đổ nát, muốn tìm dưới đống đổ nát xem có mấy con sâu để thỏa mãn sự thèm ăn của mình không.

Nhưng ngoại trừ đinh ốc và sắt thép bị nghiền nát ra thì chẳng còn gì nữa.

Chiêu Tài vẫn đang cố gắng truy đuổi bảo vật mọc chân này, chạy tới chạy lui ở trong đống đổ nát. Dù sao tốc độ của nó rất nhanh, Cao Bằng cũng không cần lo lắng nó có thể gặp phải nguy hiểm hay không.

Keng.

Trong đống đổ nát phía xa truyền đến tiếng sắt thép va chạm, mắt Cao Bằng chợt nghiêm lại, quay đầu nhìn về phía âm thanh truyền tới.

Nó giống như khúc nhạc dạo, âm thanh càng lúc càng nhiều, càng lúc càng dày đặc.

Trong thành thị không ngừng vang lên những âm thanh này. Một thanh thép ngang ở trên đống đổ nát trước mặt Cao Bằng được nâng lên, phía dưới là một đôi tay bằng sắt thép lớn.

Ban đầu vốn là một cỗ máy, thêm hai thanh thép ngang hai bên tạo thành hai cánh tay người máy to khỏe, tứ chi thô to tràn đầu

lực bùng nổ.

Ở trên đỉnh đầu nó hiện lên một cái tên nhàn nhạt —— Tên quái vật 【 Cơ Giới Gia Công Sàng · Sinh Mệnh 】

Không có đẳng cấp cụ thể, chỉ là ở bên ngoài thân bao phủ một tầng ánh sáng quỷ dị.

Ngoài ra, phần lớn các vật phẩm được làm bằng sắt thép trong thành đều bị hoạt hoá nắm giữ sinh mạng.

Tất cả sinh mạng cơ giới đi ở trên mặt đất, hất bay đống đổ nát, giẫm nát đất đá.

Sắc mặt vô cảm bước nhanh về phía nhóm Cao Bằng.

Đông!

- Chít chít…

Chiêu Tài từ phía xa lộn mấy vòng rồi ngã xuống trước mặt Cao Bằng.

Một quả cầu sắt thép với đường kính ba mươi mét đang lơ lửng giữa không trung phía xa, mặt ngoài của quả cầu có vài vết nứt và vết lõm, nhưng lúc này những vết thương đó đều không ngừng được trị liệu lành lại.

Từng vòng hồ quang lượn quanh quả cầu sắt thép.

Tên gọi của quái vật: 【Cơ Giới Tị Lôi Sinh Mệnh Cự Cầu】

Năng lực của quái vật: Trị liệu chi lôi Lv7

Lôi quang nổ tung, ánh chớp cuốn ra khắp nơi, tất cả sinh mạng cơ giới vốn bị tổn thương trong phạm vi bao phủ đều tự động khép lại.

Đại Tử thấy vậy thì tò mò, mở miệng hút mạnh một hơi, một luồng trị liệu chi lôi bị nó nuốt vào trong bụng.

Một đôi cánh phía sau chớp hiện, cuối cùng ở hai đầu cánh hiện ra một tầng lôi văn hình tròn phức tạp, nhìn kỹ có vài phần tương tự với trị liệu chi lôi.

Đại Tử có thể cắn nuốt sấm sét khác nhau và biến nó thành của mình. Mặc dù có rất nhiều quái vật có năng lực lôi điện, nhưng lôi điện có thể được Đại Tử nhìn trúng cũng rất ít. Cộng thêm trị liệu chi lôi này, bây giờ nó cũng chỉ mới nắm giữ tổng cộng 9 loại lôi điện khác nhau.

- Cao Bằng, có cần ta nung chảy chúng ra không?

Tiểu Diễm ưỡn cái bụng bầu hỏi.

- Tạm thời khoan đã, còn chưa biết chúng có ác ý hay không.

Cao Bằng ra hiệu không nên nóng vội.

Đương nhiên nguyên nhân quan trọng nhất chính là từ năng lực sinh mạng cơ giới ở đây cho thấy chúng cũng không có uy hiếp quá lớn.

Ầm ầm ầm, mặt đất rung lên và tách ra một khe nứt, đồng thời còn không ngừng lan tràn về hai bên. Từ dưới đáy vết nứt trồi lên một cái thang sắt dài đi thông tới đáy vực sâu.

Tất cả sinh mạng cơ giới xung quanh xông tới như ong vỡ tổ, sau đó hình thành một vòng tròn lớn lấy Cao Bằng làm trung tâm, tất cả sinh mạng cơ giới đều quỳ xuống bái lạy Cao Bằng.

Chúng làm gì vậy?

Cao Bằng không nghĩ ra tại sao chúng lại vô duyên vô cớ quỳ xuống, chẳng lẽ khí chất vương giả của ta có hiệu lực sao? Những

quái vật này xem ta là tân vương?

Bởi vì những sinh mạng cơ giới vây bọn họ vào giữa, Cao Bằng bị chặn ở bên trong, đường ra duy nhất chính là lối đi kỳ lạ dưới chân này.

Từ trong sinh mạng cơ giới xung quanh lao ra một sinh mạng cơ giới có vóc dáng không lớn, chỉ khoảng năm tấc, nhìn hình dáng bên ngoài rất giống với một cái bút máy, nhưng dưới đầu bút lần lượt xuất hiện hai cái chân. Nó đi ra cung kính cúi đầu trước Cao Bằng, sau đó sôi nổi đi về phía lối đi.

Nó dừng lại ở đầu lối đi, quay đầu nhìn về phía Cao Bằng rồi nhảy lên vài cái.

Tựa như nó đang ra hiệu cho Cao Bằng cùng bước vào với nó vậy.

- Chủ nhân.

Một đám ngự thú nhìn về phía Cao Bằng.

Cao Bằng híp mắt nhìn chăm chú một hồi lâu, sau đó lựa chọn hợp thể với Long Nghĩ. Năng lực của Long Nghĩ càng đa dạng hơn, có thể ứng phó được với những tình hình đột ngột phát sinh.

Sau khi hợp thể cùng Long Nghĩ, phạm vi tầm nhìn của Cao Bằng cũng lớn hơn.

Hoạt động cơ thể vài cái để thích ứng, Cao Bằng bảo Tiểu Hoàng và Bàn Đại Hải đi cùng mình.

Sau đó hắn lệnh các ngự thú khác ở lại bảo vệ lối ra, đồng thời chuẩn bị tiếp ứng.

Theo cầu thang lạnh lẽo đi xuống dưới, tiếng bước chân vang vọng ở trong lối đi.

Ánh sáng mặt trời từ vết nứt trên đỉnh đầu chiếu xuống. Lối đi này không tính là quá sâu, sau khi đi hơn ba trăm bước thì hắn đã đến điểm cuối. Phía trước là một đại sảnh ngầm trong lòng đất với phạm vi tầm nhìn trống trải.

Ở trên không trung của đại sảnh có sương mù nặng nề bồng bềnh ở sát tầng cao nhất của đại sảnh, ngăn cách tất cả dao động và dò xét bên ngoài.

Giữa đại sảnh có một Cương Thiết Cự Nhân đang nằm.

Chỉ nhìn sơ qua thì phải dài gần trăm mét, mỗi vị trí trên thân đều tràn đầy bạo lực mỹ học, móc ngược uốn cong, trường mâu sắc bén, lân giáp che kín. Tuy nó nằm yên trên mặt đất, nhưng từ trong cơ thể tự nhiên tản ra khí tức làm cho người ta phải khiếp sợ.

Người bút máy đứng ở trước mặt Cương Thiết Cự Nhân rồi nhảy nhảy lên với Cao Bằng.

【 Tên quái vật 】: Cơ Giới Minh Vương - Sơn

【 Trạng thái quái vật 】: Bị thương nặng (nguồn năng lượng thiếu trầm trọng, hạch tâm bị thương nặng, vị trí khớp nối bị phá hủy)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 108 (Thần linh sơ đẳng)

【 Pháp tắc chưởng khống 】: Pháp tắc Cương thiết 7. 8%, pháp tắc không gian 2.1%

【 Đặc tính quái vật】:? ? ?

【 Nhược điểm quái vật 】:? ? ?

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Một trong bốn Đại Tử Thần hệ Cơ giới đang bị thương nặng, có nhu cầu cấp bách về lực

lượng để khôi phục.

Một vị Thần linh còn sống.

Đương nhiên, đây là Thần linh thứ hai mà Cao Bằng gặp phải. Trước đó hắn đã từng gặp phải không chỉ một Thần linh ở nơi hoang dã, nhưng khi đó đều tiếp xúc ở khoảng cách xa, quan sát ở khoảng cách gần chưa tới hai trăm mét như vậy thì vẫn là là lần đầu tiên.

Long Nghĩ lặng lẽ lùi lại hai mươi ba bước, trên cột trạng thái không biểu hiện nó có trạng thái hôn mê đã nói rõ nó vẫn tỉnh, bây giờ chỉ là đang giả vờ ngủ mà thôi.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 714: Minh Vương Xuất Thế

Cơ Giới Minh Vương - Sơn vẫn nằm nhắm mắt tại chỗ đã lặng lẽ mở mắt ra.

Ánh mắt sắc bén xuyên thẳng vào ngực của Cao Bằng.

Tuy Cơ Giới Minh Vương chỉ nhìn về phía Cao Bằng mà không có bất kỳ động tác nào khác, nhưng vẫn làm cho hắn cẩn thận đề phòng.

- Bàn Đại Hải, nếu như giết chết Thần linh hệ Cơ Giới này rồi lấy thần cách của nó, chúng ta có thể sử dụng hay không.

Ánh mắt Cao Bằng biến hóa, thông qua huyết khế nói với Bàn Đại Hải.

Tha thứ cho Cao Bằng có ý nghĩ này, dù sao đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Thần linh suy yếu như thế.

Lấy cường độ linh hồn của Cao Bằng, muốn ký khế ước với Cơ Giới Minh Vương là căn bản không có khả năng.

Kết quả duy nhất chính là đầu Cao Bằng bị chướng tới phát nổ, giống như CPU quá tải, bùm bùm cháy thành một đống than.

- Có thể dùng nhưng không cần thiết, bởi vì chúng ta không có ngự thú thuộc tính này.

Bàn Đại Hải lười biếng trả lời.

- Mà cho dù làm được cũng không tiêu hóa nổi, chỉ có thể

mang đi trao đổi với người bạn tri kỷ hoặc thay đổi con đường của mình.

Cao Bằng chậm rãi gật đầu, xem như đã hiểu.

Hệ Cơ Giới vô cùng hiếm thấy. Cho đến nay, Cao Bằng cũng chỉ mới nhìn thấy quái vật hệ Cơ Giới vào lúc này.

Nhưng hệ Không Gian làm cho Cao Bằng có chút động lòng:

- Pháp tắc này có cái gì cần chú ý không? Ví dụ như Thần linh các ngươi đôi khi không chỉ khống chế một loại pháp tắc đúng không.

- Đúng là không chỉ một loại.

- Nếu như nó vẫn có pháp tắc thuộc tính khác... Mà chúng ta may mắn có ngự thú sử dụng được, thì chắc hẳn có thể hấp thu.

Bàn Đại Hải trầm ngâm một lát:

- Nhưng cũng khó có thể nói được, cái này phải xem tỉ lệ thế nào. Làm như vậy thì phần lớn pháp tắc đều sẽ bị lãng phí, thần cách chỉ có thể hấp thu một lần, không quan tâm có thể hấp thu bao nhiêu thì cuối cùng đều sẽ biến mất.

- Chúng ta hợp tác đi.

Cơ Giới Minh Vương nằm trên mặt đất đột nhiên mở miệng nói.

- Có thể ký kết khế ước, ngươi giúp ta, ta cũng giúp ngươi.

Cao Bằng mỉm cười:

- Cách giúp đỡ thế nào.

- Ta cần rất nhiều năng lượng, sau đó ta giúp ngươi giết địch.

Một tay chân cấp Thần linh làm thuộc hạ, nghe qua có vẻ không tệ, chỉ là trong lòng Cao Bằng vẫn có chút nghi ngờ.

- Giúp đỡ thế nào? Ngươi sẽ không lừa ta trị liệu vết thương miễn phí cho ngươi chứ? Như vậy thì ta chịu thiệt rồi.

Cao Bằng liên tục lắc đầu:

- Ngươi rất hư hỏng, muốn lừa gạt ta giúp ngươi chữa thương miễn phí sao.

- Ta có thể giúp ngươi giết địch.

Cơ Giới Minh Vương lặp lại một lần.

- Không không không, ta thiệt quá! Bản thân ngươi đang bị thương, một kẻ bị thương có thể có lực chiến đấu gì chứ? Nói là giúp ta giết địch, còn không bằng nói ta bảo vệ ngươi đi.

Cao Bằng lộ ra bộ dạng ta bị thua thiệt quá nhiều rồi.

Cơ Giới Minh Vương cứng lại:

- Ta...

Bên kia, trong lòng Cao Bằng thầm nghĩ, giữa một thần cách và một Thần linh bị thương làm tay chân, rốt cuộc cái nào có giá trị hơn nhỉ.

Tục ngữ có câu nói rất hay, dựa vào núi thì núi đổ, dựa vào người thì người chạy. Chỉ có dựa vào chính mình mới là ổn thỏa nhất.

Nhưng đây chính là thủ hạ cấp Thần linh đấy...

Cao Bằng hỏi thăm Bàn Đại Hải, cho dù giết chết con Cơ Giới Minh Vương này, chỉ đơn thuần dựa vào hai phần trăm pháp tắc mà muốn để cho A Xuẩn đột phá cấp Thần linh là chuyện không

thực tế.

Hơn nữa đây là một con quái vật hệ Cơ Giới toàn thân do kim loại tạo thành. Cao Bằng cảm thấy khả năng phân giải ra tinh hoa máu thịt là không lớn, khả năng lớn nhất là phân giải ra các loại tinh hoa kim loại gì đó.

Nhưng nếu như có một tay chân cấp Thần linh thì có thể lợi dụng tốt.

Cao Bằng nhíu mày, thở dài:

- Ta còn không biết kẻ địch đã gây ra vết thương cho ngài ở đâu, nếu như ta trị liệu vết thương cho ngài, ta chắc hẳn sẽ bị một vị Thần linh khác xem là kẻ thù. Ngài lại không thể luôn giúp ta được.

Cơ Giới Minh Vương im lặng.

Cao Bằng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng càng vững tin hơn. Có kịch hay rồi!

- Như vậy đi, ta giúp ngài trị liệu vết thương, ngài chiến đấu vì ta. Kể từ bây giờ cho đến khi vết thương của ngài được trị liệu xong, trong vòng một trăm năm ngài phải bảo vệ ta, giúp ta tiêu diệt thù địch. Ngài thấy thế nào!

Cơ gGiới Minh Vương vô cùng tức giận:

- Không thể nào. Ngươi quá tham lam, không thể một trăm năm được.

Thật ra một trăm năm không tính là quá lâu đối với tồn tại cấp Thần linh như Cơ Giới Minh Vương. Thần linh là sống mãi, một trăm năm đối với người phàm là rất lâu, nhưng đối với Thần linh lại chỉ là một quang cảnh nhỏ bé không đáng kể.

- Vậy ngươi nghĩ bao nhiêu năm thì thích hợp hơn.

Nếu bằng lòng mặc cả thì trong lòng Cao Bằng lại càng vững tin hơn.

Bằng lòng mặc cả đã chứng tỏ có khả năng giao dịch thành công, bằng không tuyệt đối sẽ không lãng phí nhiều thời gian đi trao đổi với mình như vậy.

- Ta cảm thấy... mười năm rất thích hợp.

Cơ Giới Minh Vương chậm rãi nói.

Cao Bằng chớp chớp mắt, chém giá như vậy cũng quá ác rồi.

- Chín mươi chín năm.

Cao Bằng trả lời.

- Không được!

Cơ Giới Minh Vương cảm thấy nghẹt thở, người này trả giá thật không phù hợp với quy tắc cơ bản gì cả.

- Hai mươi năm.

Cơ Giới Minh Vương do dự một lát nói.

- Chín mươi chín năm.

Cao Bằng cắn chặt không bỏ.

Trải qua một phen cò kè mặc cả, Cơ Giới Minh Vương cuối cùng lấy bảy mươi năm... bảo vệ đã thành công giao dịch với Cao Bằng.

Thật ra, giới hạn cuối cùng trong lòng Cao Bằng là 30 năm, có thể bàn luận đến 70 năm đã vượt quá mong muốn của hắn rồi.

Hơn nữa bảy mươi năm này là chỉ bảy mươi năm sau khi vết thương lành lại. Về phần lúc nào thì làm cho Cơ Giới Minh Vương hoàn toàn lành hẳn, vậy phải xem tâm tình Cao Bằng thế nào đã.

- Đúng rồi, còn chưa hỏi ngươi, ngươi cần tài liệu nào để có thể làm lành lại vết thương vậy?

- Khoáng thạch hiếm có, tinh thạch có mức độ năng lượng cao, máu thịt quái vật cũng được. Chỉ là máu thịt quái vật có hiệu quả tệ nhất, chuyển đổi máu thịt sẽ tiêu hao rất nhiều năng lượng của ta nên rất bất lợi.

Cơ Giới Minh Vương lắc đầu nói.

- Khoáng thạch năng lượng cao sao...

Cao Bằng nghĩ tới điều gì, thật ra ở Cửu Thiên Thập Địa có không ít khoáng thạch hiếm có. Phần lớn những khoáng thạch này đều giàu năng lượng, chỉ là khả năng có thể lợi dụng lại rất ít.

Đầu tiên là bản thân những khoáng thạch này không ổn định, rất dễ dàng phát sinh cháy nổ. Hơn nữa mức độ nóng chảy của một vài khoáng thạch đặc biệt cao, công cụ bình thường căn bản không có cách nung chảy nó để rèn thành binh khí được.

Mà vài quái vật có chút năng lực nung chảy lại chướng mắt với độ cứng của chút khoáng thạch, bởi vậy những khoáng thạch hiếm ngoại trừ dùng để xây dựng thì không có tác dụng quá lớn. Trong kho của bộ lạc Lê có chứa rất nhiều khoáng thạch phủ đầy bụi bặm.

Mặt đất rung chuyển. Sau khi Cơ Giới Minh Vương và Cao Bằng ký xong khế ước thì chậm rãi đứng lên. Bởi vì chiều cao của nó đã vượt qua trần nên phải khom người.

Nó đi ra ngoài khiến lối ra được mở rộng theo.

Theo tiếng chấn động mãnh liệt, Cương Thiết Cự Nhân cao trăm mét cuốn theo khí diễm ngập trời bước từng bước đi ra từ sâu trong lòng đất.

Khi một bước cuối cùng giẫm lên trên mặt đất, theo một tiếng thét dài du dương, cả dãy núi đều chìm nổi dưới khí thế của nó.

- Ngươi thu lại khí thế trên người cho ta. Vốn đã là một ma ốm còn giở uy phong ra như vậy làm gì, còn không sợ thần khác không biết ngươi đi ra sao?

Cao Bằng khẽ mắng.

Cơ Giới Minh Vương cúi đầu nhìn thẳng vào Cao Bằng một lúc, sau đó mới thu lại khí tức trên người, nhưng chỉ riêng chiều cao trăm mét vẫn khiến người ta cảm thấy rất áp lực.

- Ngươi nói rất có lý…

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 715: Vòng Thế Giới

- Này, ngươi không phải đám tiểu gia hoả máu màu xanh kia sao?

Cơ Giới Minh Vương đột nhiên lên tiếng hỏi.

Cao Bằng dừng chân hỏi lại:

- Làm sao vậy?

- Ta nhớ ra rồi, mấy ngàn hay mấy vạn năm trước đã xảy ra một trận chiến tranh lớn. Mấy tiểu gia hoả máu đỏ bị thua, chỉ còn lại một đám tiểu gia hoả máu màu xanh.

Cơ Giới Minh Vương nói:

- Ta nói này, nếu ngươi muốn nhanh chóng gia tăng thực lực của mình thì ta có biết một chỗ đấy.

- Vì sao ngươi lại giúp ta?

Cao Bằng cảnh giác hỏi.

Theo lý mà nói, những vị Thần Minh cao cao tại thượng này sẽ không nhúng tay vào những chuyện này.

- Vì nơi có thể giúp ta nhanh chóng khôi phục cũng là nơi có thể giúp ngươi nhanh chóng gia tăng thực lực của mình.

Cao Bằng miễn cưỡng tin tưởng câu trả lời này, xem như là một đáp án không tệ.

- Chỗ đó ở đâu?

- Bên ngoài vòng thế giới, Giới Qua Chiến Trường.

- Ngươi đừng có đến Giới Qua Chiến Trường!

Bàn Đại Hải vội ngăn cản Cao Bằng thông qua khế ước.

- Nơi đó vô cùng nguy hiểm, là trường giác đấu của Thần Minh, là cái cối xay thịt đấy!

Dường như Cơ Giới Minh Vương nhận ra điều gì đó, nhìn thoáng qua Bàn Đại Hải rồi cười khẽ nói:

- Giới Qua Chiến Trường của Cửu Thiên Thập Địa chúng ta không giống với Giới Qua Chiến Trường của Vị Diện Hải. Giới Qua Chiến Trường của Vị Diện Hải là lôi quái vật cấp thấp ra làm bia đỡ đạn trong chiến tranh, còn Giới Qua Chiến Trường của Cửu Thiên Thập Địa là nơi bồi dưỡng ra chiến sĩ chân chính.

Bàn Đại Hải trừng mắt, bộ dạng như thể vừa bị bắt gian tại giường, thẹn quá thành giận.

- Có gì mà không giống? Giới Qua Chiến Trường không phải đều là điều động đám pháo hôi đi tiêu hao những kẻ xâm nhập của Thâm Uyên sao. Khác nhau chỗ nào chứ?

- Ở Vị Diện Hải thì đúng là thế, ban đầu ở Cửu Thiên Thập Địa chúng ta cũng đúng là thế. Nhưng ba vạn năm trước, Chúc Long lão tổ ra tay diễn hoá nhật nguyệt âm dương, đổi Giới Qua Chiến Trường của Cửu Thiên Thập Địa chúng ta thành hai nửa âm dương. Dương Giới là chiến trường chính, là chiến trường của cấp Thần Minh. m Giới là chiến trường phụ, các tồn tại trên cấp Thần không thể ảnh hưởng đến chiến trường phụ. Với thực lực của ngươi, hẳn là có thể thu hoạch được không ít ở m Giới đấy.

Cơ Giới Minh Vương nói đầy thâm ý:

- Trên Giới Qua Chiến Trường có một ít khoáng thạch rất hữu

dụng với ta. Những khoáng thạch này, Dương Giới và m Giới đều có.

- Vậy có thể nói cho ta làm thế nào để tới Giới Qua Chiến Trường không?

Cao Bằng hỏi.

- Thần Minh đều có năng lực đi tới Giới Qua Chiến Trường. Nó ở Vòng Thế Giới, nhưng hiện giờ ta không cách nào dẫn ngươi đi được.

Cơ Giới Minh Vương bất đắc dĩ đáp.

Không phải là không thể đưa Cao Bằng đi, mà là không dám đưa Cao Bằng đi.

Tình trạng hiện tại không cho phép!

Cao Bằng tỏ ý đã hiểu. Có thể lăn lộn tới nước này rồi, khẳng định Cơ Giới Minh Vương có rất nhiều cừu gia, khó mà nói những người bạn cũ xưa kia có bỏ đá xuống giếng không. Khó trách nó lại cẩn thận như vậy.

- Chúng ta về trước, sau đó nghĩ cách tới Vòng Thế Giới.

Cao Bằng gật đầu.

- Ngoại trừ Thần Minh, còn có vài cách khác để tiến vào Giới Qua Chiến Trường, đều giống nhau cả.

Cơ Giới Minh Vương hướng dẫn cho Cao Bằng kỹ càng cụ thể mấy phương pháp này.

- Những quái vật này đều là thuộc hạ của ngươi sao? Quá đông, không tiện dẫn chúng rời đi. Quá xa!

Cao Bằng chỉ vào một đống quái vật cơ giới hoạt hoá trong

thành.

- Bọn chúng không phải thuộc hạ của ta, đều là đồ vật bị lĩnh vực của ta hoạt hoá thôi, rời lĩnh vực của ta sẽ lại hoá thành vật chết lạnh lẽo.

Cơ Giới Minh Vương nói xong liền giơ tay phải lên, lòng bàn tay ngưng tụ ra một quầng sáng màu trắng nồng đậm, một cỗ khí tức trong không khí bị rút đi.

Rầm rầm rầm rầm.

Các cỗ máy có sinh mệnh trong thành đều đổ rầm rầm xuống đất, mất đi sinh cơ.

- Ngươi quá cao!

Cao Bằng lại nhìn Cơ Giới Minh Vương. Độ cao hơn trăm mét này, muốn trốn trong bóng tối cũng khó.

Cơ Giới Minh Vương im lặng.

Nó nhảy tới một bước, cơ thể rút vào bên trong, cuối cùng thu nhỏ một trăm vạn lần.

Từ chiều cao một trăm mét, áp súc xuống chỉ còn một mét.

Ánh mắt Lưu Quang có vẻ không bình thường.

Nó từ bên trái xích lại hai bước, vểnh mông lên, đụng đụng vào Cơ Giới Minh Vương.

Cơ Giới Minh Vương không hiểu, giọng nói máy móc từ trong miệng thốt ra:

- Có việc gì?

- Không có gì, chỉ là ta thấy ngươi rất đẹp trai thôi.

Lưu Quang không nhịn được nụ cười trên mặt, nhưng cảm thấy như thế này không ổn, nó bèn nâng hai móng vuốt bịt miệng lại, quay lưng, vai run lên.

Theo con đường cũ, Cao Bằng quay lại bộ lạc Lê.

Cao Bằng quay lại bộ lạc, một ngự sử cưỡi Mộc Khôi Hồng Vĩ Thú nhảy xuống từ trên lưng ngự thú của mình, cúi chào:

- Vương, đám người trưởng lão Chu Thiết Sam đã về, có đưa theo mấy người khách.

Cao Bằng tiếp kiến Chu Thiết Sam.

Một lát sau, Chu Thiết Sam từ đằng xa chạy vào. Đây là một ngự sử Thánh cấp đi theo Cao Bằng, được hắn bồi dưỡng, dã tâm không cao, giống như "Võ si". Sau khi thấy Cao Bằng thể hiện bản lĩnh bồi dưỡng thì cam tâm tình nguyện thần phục hắn.

Khác với các lão nhân khác, lão nhân kinh lịch phong phú hơn nên cũng khéo đưa đẩy. Cao Bằng vẫn sẽ dùng những người khéo đưa đẩy, nhưng sẽ không bồi dưỡng họ làm tâm phúc của mình.

- Chuyện liên minh bàn bạc thế nào rồi?

Cao Bằng hỏi.

- Rất thuận lợi. Bọn họ đồng ý hợp tác với chúng ta, đã phái nhóm ngự sử đầu tiên tới.

Chu Thiết Sam rất hưng phấn, dù sao chuyện này hắn cũng có một phần công lao.

Mà trước đó Vương đã hứa hẹn, chỉ cần có thể hoàn thành mọi việc hoàn mỹ, sẽ tăng phẩm chất cho ngự thú của hắn.

- Ừ.

Cao Bằng tỏ vẻ đã biết.

- Vậy… Vương, ngài muốn đi gặp bọn họ sao?

- Thu xếp xong xuôi đi, ngày mai sẽ gặp bọn họ.

Cao Bằng nghĩ một lát, cho rằng nên gặp mặt một chút sẽ tốt hơn.

Làm vậy cũng có thể trấn an nội tâm nôn nóng của họ.

Dù sao cũng là tới một nơi xa lạ.

Hiệp nghị mà Cao Bằng đã đạt được với các bộ lạc kia chủ yếu là để cho bọn họ âm thầm điều động ngự sử lén lút đến bộ lạc Lê.

Bởi vì toàn bộ Cửu Thiên Thập Địa đều biết ở bộ lạc Lê có một nhóm người máu đỏ đang kéo dài hơi tàn, lại ở tít Nam Hoang xa xôi.

Chỉ cần bộ lạc Lê không bày ra sức mạnh có thể uy hiếp bọn họ, cũng không biểu hiện ra dã tâm của mình, yên ổn ở lại Nam Hoang làm ruộng sinh con. Hắn tin sẽ không có dị tộc nào nhàn rỗi đến nhức cả trứng vượt vạn dặm xa xôi đến tận đây thảo phạt bọn họ.

Nhưng nếu xuất hiện một nhóm tộc nhân mới từ nơi nào đó, sẽ là một kết cục khác.

Cái trước là trong tầm khống chế, cái sau là uy hiếp không thể lường trước.

Nhưng chỉ cần người bên trái đất có thể lặng lẽ đi vào bộ lạc Lê qua một con đường khác, liền có thể trở thành di dân hợp pháp.

Cao Bằng hứa hẹn với bọn họ, sau khi bọn họ chạy tới sẽ không chiếm đoạt bộ lạc của họ, sẽ cho phép bon họ thành lập bộ lạc của mình ở gần bộ lạc Lê, gặp nguy hiểm sẽ cùng tiến cùng lùi.

Trong đó bao gồm cả bộ lạc Hoa Hạ. Cao Bằng chuẩn bị để cho người bộ lạc Lê kín đáo trông nom bộ lạc Hoa Hạ một chút. Mà vì Cao Bằng là người khởi xướng liên minh này, hắn lại là Vương của bộ lạc Lê, cho nên trong quá trình hợp tác, bộ lạc Hoa Hạ cũng sẽ có lợi thế nhất định.

- Ngươi đi cùng ta.

Xử lý xong chuyện ở đây, Cao Bằng nhìn Chu Thiết Sam, gỡ xuống áo khoác treo trên móc mặc lên người, vén rèm cửa đi ra ngoài.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 716: Thần Thánh Tiến Hóa

- Ngự Thú này của ngươi chính là ngự thú hệ Thực Vật, phương pháp đề thăng phẩm chất không giống với những ngự thú hệ Động Vật kia.

Cao Bằng phối hợp nói, cũng là đang giải thích cho Chu Thiết Sam nghe.

Chu Thiết Sam mở miệng nói:

- Đã hiểu, tất cả đều nghe theo đại nhân phân phó.

- Về tài liệu, ta sẽ giúp ngươi thu thập đầy đủ, ngươi theo ta tới đây. Ngự thú của ngươi đâu rồi?

Trên mặt Chu Thiết Sam lộ ra thần sắc vui mừng, nhanh chóng triệu hồi ra ngự thú của mình —— Đó là một con Bạch Cốt Ma Quỷ Sam.

Bạch Cốt Ma Quỷ Sam có phẩm chất Hoàn Mỹ, ở trong mắt Cao Bằng thì đẳng cấp biểu hiện là cấp 83, xem như mới bước chân vào cấp bậc Thánh cấp.

- Ở đây ta có Thần Thánh tiến hóa, Ác Mộng tiến hóa, Hắc Ám tiến hóa, ngươi muốn tiến hành theo loại tiến hóa nào?

Cao Bằng chắp hai tay sau lưng, đứng ở chỗ cao nhàn nhạt nói.

Chu Thiết Sam nghe được thì ngạc nhiên sững sờ, phương pháp đề thăng phẩm chất lại còn có nhiều con đường như vậy sao.

Dường như loại tiến hóa nào nghe cũng có vẻ rất không tệ . . . Chu Thiết Sam có chút khó xử.

- Vương, loại tiến hóa nào lợi hại nhất?

Mí mắt Cao Bằng hơi khép, lắc đầu:

- Không có ngự thú lợi hại nhất, chỉ có ngự thú thích hợp nhất. Phương pháp tiến hóa cũng là như thế, bọn chúng mạnh yếu không khác nhau lắm, cái chính là ngươi ưa thích loại nào.

- Ta. . . Ta không hiểu rõ lắm.

Chu Thiết Sam cà lăm nói.

- Ài.

Cao Bằng thở dài,

- Hiểu đơn giản theo nghĩa đen, ngươi cứ lựa chọn lộ tuyến tiến hóa mà ngươi thích nhất là được.

- Chỉ cần mạnh mẽ hơn . . .

Chu Thiết Sam yếu ớt nói.

Cao Bằng trầm mặc. Nếu như ta biết rõ lộ tuyến tiến hóa nào lợi hại nhất thì chắc chắn cũng sẽ nói cho ngươi biết.

Hiện tại chỉ mới tập hợp đầy đủ tài liệu dùng cho Thần Thánh tiến hóa, đã như vậy. . .

- Thần Thánh tiến hóa thích hợp nhất cho ngự thú của ngươi.

Cao Bằng híp mắt chậm rãi nói.

- Tốt quá!

Chu Thiết Sam kích động đến mức sắc mặt đỏ bừng.

- Cảm ơn vương.

Bạch Cốt Ma Quỷ Sam có vóc dáng không cao, chỉ tầm khoảng bốn mét, chính là sỉ nhục bên trong chủng loài của nó.

Cho dù như vậy, gốc Bạch Cốt Ma Quỷ Sam này vẫn như cũ ngẩng đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo giống như một tên tiểu tướng trong quân đội.

- Hóa ra bên trong họ nhà cây cũng có kẻ bị hói đầu.

Tiểu Hoàng cảm khái nói.

Toàn thân gốc Bạch Cốt Ma Quỷ Sam này không có lá, chỉ có thân cây và nhánh cây trụi lủi ảm đạm, ở trên cành cây có rất nhiều lỗ nhỏ, trong lỗ thủng phun ra nuốt vào đại lượng sương mù màu xám tro.

Tất nhiên Cao Bằng vô cùng quen thuộc với những luồng sương mù xám tro này, A Ngốc luôn thường xuyên giao lưu với những lớp sương mù đó.

Bọn chúng là một thứ tồn tại cùng loại với âm khí, hồn khí. Những nơi có đại lượng sương mù màu xám này tồn tại sẽ dễ dàng sinh ra âm tà.

Cao Bằng đặt huyết ngọc ở xung quanh Bạch Cốt Ma Quỷ Sam, bày biện thành hình một văn tự cổ đại kỳ quái.

Đây là một loại văn tự không có trong nhận thức của Cao Bằng.

Sau khi huyết ngọc được bày đặt dựa theo đồ án văn tự, ngay lập tức phát ra một làn sóng ba động đặc biệt.

Cao Bằng lại đem bột phấn màu đen được mài kỹ vẩy vào trên người Bạch Cốt Ma Quỷ Sam.

Khi bột phấn vẩy vào cơ thể Bạch Cốt Ma Quỷ Sam, một lúc sau liền nhanh chóng tiêu tán trong không khí.

Từ bên trong cơ thể Bạch Cốt Ma Quỷ Sam tản mát ra một cỗ hương vị êm dịu.

Tiểu Hoàng sụt sịt hai lỗ mũi, đối với thứ mùi vị này không quá hứng thú, thật lạnh lẽo.

- Gâu gâu gâu ~

Sahara từ xa đã ngửi thấy thứ mùi vị này, hưng phấn giống như một con Husky phát rồ chạy đến đây.

Tiểu Hoàng duỗi tay phải ra, túm gáy nó nhấc bổng lên.

- Nếu như ngươi quấy rầy chủ nhân tiến hành nghi thức, ngươi sẽ bị hầm cách thủy thành canh thịt chó.

- Gâu ô.

Sahara có chỉ số thông minh không thấp, đã hiểu rõ thân phận Cao Bằng là chủ nhân của chủ nhân mình, gọi tắt là ác bá lột da.

Chính là tồn tại còn kinh khủng hơn so với chủ nhân đầu trọc.

Có địa vị tôn sùng cao nhất bên trong cả gia tộc ngự thú này, cũng là tồn tại… không thể trêu chọc nhất.

- Ngươi biết cái gì là canh thịt chó chứ.

Tiểu Hoàng cười tà, nhắc đến canh thịt chó bỗng nhiên nó cảm thấy có chút thấy đói.

Tí tách. . .

Nước tiểu vẩy vào mu bàn chân Tiểu Hoàng, Sahara bị dọa đến mức tiểu lung tung.

Sắc mặt Tiểu Hoàng tối sầm, dẫn theo Sahara dần dần từng bước đi ra ngoài.

Cao Bằng vẫn không ngừng bôi lên cơ thể Bạch Cốt Ma Quỷ Sam các loại đồ gia vị. . . Tài liệu.

Bạch Cốt Ma Quỷ Sam càng ngày càng tỏa ra hương thơm.

Toàn bộ các loại quái vật họ nhà chó trong bộ lạc đều điên cuồng sủa ầm ĩ.

- Gâu gâu gâu!

- Ngao ô gâu!

- Gâu gâu!

Từ khắp các ngõ ngách hẻo lánh trong thôn lao ra, chạy như điên đến đây.

Chu Thiết Sam lần đầu tiên nhìn thấy khung cảnh này, lau lau cái trán đổ đầy mồ hôi.

Bạch Cốt Ma Quỷ Sam càng hoảng sợ, cành cây run rẩy không yên.

- Không cần khẩn trương, ngươi đường đường là Thánh cấp thì sợ hãi cái gì.

Cao Bằng vỗ vỗ thân cây Bạch Cốt Ma Quỷ Sam, hờ hững nói.

- Ta không có sợ, chỉ là gió lớn chút.

Bạch Cốt Ma Quỷ Sam hụt hơi nói.

- A Ngốc, đừng để cho những con chó nhỏ kia quấy rối.

Cao Bằng tiếp tục bôi tài liệu, cũng không quay đầu lại.

- Vâng.

A Ngốc trả lời ngắn gọn.

Xoay người một trăm tám mươi độ, góc áo tung bay, tay phải nâng lên, năm ngón tay xòe ra,

Khép lại.

Mặt đất run lên, từ trong lòng đất chui ra từng chiếc gai xương thô to bén nhọn hóa thành tường vây bao bọc mọi người ở chính giữa.

Mỗi một chiếc gai xương đều dài đến ngàn mét, nhìn lại gần như muốn đâm thủng tầng mây.

Những con quái vật họ nhà chó kia đương một tiếng đâm vào trên bức tường gai xương, đụng đến mức mắt nổ đom đóm.

- Còn lại một bước cuối cùng.

Bôi xong tất cả mười hai loại bột phấn và chất lỏng khác nhau lên bên ngoài thân thể Bạch Cốt Ma Quỷ Sam. Lúc này bên ngoài thân thể Bạch Cốt Ma Quỷ Sam trở nên trơn nhẵn sáng bóng, phảng phất bị phủ lên một tầng sáp.

Chu Thiết Sam mở to hai mắt,

Tiểu Hoàng rướn cổ lên dò xét,

Tiểu Diễm ngẩng đầu đối diện với Tiểu Hoàng, nhưng mà con mắt không lộ dấu vết xoay qua chỗ khác.

A Ngốc lấy ra một điếu thuốc từ trong túi quần, để vào trong miệng, búng tay một cái châm thuốc, hít sâu một hơi, chậm rãi phun ra làn khói hít lấy hít để.

Sahara vểnh tai, nước miếng rầm rầm điên cuồng rơi rớt nơi

khóe miệng.

Cao Bằng lấy ra một vật hình khối từ trong trong túi quần.

Hỏa diễm trong hốc mắt A Ngốc nháy mắt đã bị ngưng kết.

- Đây chẳng lẽ là loại dị bảo nào đó sao? Thế nhưng tại sao lại có cảm giác từng gặp qua ở nơi nào rồi.

Chu Thiết Sam cau chặt lông mày.

- Ba.

Ngọn lửa phun ra.

Hỏa diễm thiêu đốt lớp dầu trơn bên ngoài thân thể Bạch Cốt Ma Quỷ Sam, trong chớp mắt bùng cháy thiêu đốt giống như một ngọn đuốc lửa! ! !

Oanh!

Bạch Cốt Ma Quỷ Sam hóa thành một ngọn đuốc rực lửa.

Cao Bằng cũng cất kỹ cái bật lửa nhãn hiệu Nam Thiên trong tay.

Thứ hỏa diễm này cũng hết sức kỳ quái, từ mặt ngoài Bạch Cốt Ma Quỷ Sam đang thiêu đốt bốc lên ngọn lửa tổng cộng chia làm bảy loại màu sắc khác nhau, màu sắc từ trên xuống dưới đều không giống nhau.

- Đẹp quá.

Cao Bằng khen ngợi.

Tuy rằng đây không phải cảnh tượng tiến hóa đẹp nhất hắn từng chứng kiến, nhưng cũng tuyệt đối là cảnh tượng thú vị trong số những phương thức tiến hóa.

Hỏa diễm càng ngày càng cao, Bạch Cốt Ma Quỷ Sam phát ra tiếng kêu rên sung sướng.

Lúc mới đầu Chu Thiết Sam còn có chút lo lắng, nhưng mà thông qua huyết khế hắn cảm giác được tâm tình của Bạch Cốt Ma Quỷ Sam đang liên tục không ngừng sung sướng, điều này làm cho hắn thả lỏng.

Hỏa diễm thiêu đốt đến mức lớp vỏ cây bên ngoài cơ thể Bạch Cốt Ma Quỷ Sam nứt ra, tạm thời gọi lớp vỏ ngoài bóng loáng tuyết trắng của nó là vỏ cây.

Ba ba ba ba ——

Bên ngoài thân thể Bạch Cốt Ma Quỷ Sam không ngừng truyền ra thanh âm bị đốt nứt vỡ.

Thanh âm càng ngày càng dày đặc, phảng phất tiếng pháo nổ.

Kèm theo một tiếng giống như giải thoát, lại như tiếng rên rỉ thoải mái. Lớp vỏ cây bên ngoài thân thể Bạch Cốt Ma Quỷ Sam đột nhiên nổ tung!

Chỗ cũ chỉ còn lại một đầu quái vật hình cây cao ba mét, toàn thân được ngưng tụ từ bạch quang.

Từ trên thân con quái vật này có thể cảm nhận được một cỗ khí tức thuần khiết, thánh khiết.

Một loạt số liệu đổi mới trong mắt Cao Bằng.

【 Tên quái vật 】: Thần Thánh Cực Quang Sam

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 83

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Sử Thi / Phẩm chất Sử Thi

【 Lĩnh vực quái vật 】: Cực quang lĩnh vực

【 Năng lực quái vật】: Quầng sáng thần thánh lv7, Chưởng khống Quang nguyên tố lv7, Nguyên tố chi thể lv6.

【 Đặc tính quái vật 】: Thần thánh tan rã (Thân thể là Quang nguyên tố thuần túy khiến nó có được năng lực tinh lọc cực kỳ cường đại.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Sau khi kích hoạt, tất cả các nguyên tố không phải thật thể khi tiếp xúc với thân thể nó sẽ trải qua một lần phán định, sẽ phải chịu Quang nguyên tố thiêu đốt và tinh lọc cực kỳ mãnh liệt. Nếu không cách nào chống cự tinh lọc sẽ triệt để tan rã ở trong thân thể nó, tăng cường lực lượng cho nó.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Ở trong những nơi có Quang nguyên tố tồn tại, nó có thể nhanh chóng hấp thu Quang nguyên tố để khôi phục thân thể mình.

Hiệu quả ③ hiệu quả bị động: Kháng tính với Quang nguyên tố gia tăng trên phạm vi lớn.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Thần Thánh Cực Quang Sam sinh trưởng ở đỉnh cực quang, bọn nó chính là ngọn lửa trong đêm tối, cũng là bó đuốc quang minh chiếu sáng thế gian.

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 717: Tộc Đàn Thần Thú Ở Quang Minh Sơn

A Ngốc đưa tay phải ra ấn về phía dưới một cái, bức tường vây bạch cốt biến mất khỏi chỗ cũ, những khe nứt do mặt đất bị phá vỡ đều được khép lại.

- Cảm ơn đại vương, cám ơn đại vương.

Chu Thiết Sam đang rất kích động.

Hắn càng thêm tôn kính với Cao Bằng hơn, gần như coi Cao Bằng là Thần Nhân.

Sau khi trở về, Chu Thiết Sam nói chuyện phát sinh ngày hôm nay cho bằng hữu của hắn biết, truyền miệng về bản lĩnh của Cao Bằng cứ tiếp tục lan truyền ra.

Hơn nữa ngọn gió truyền bá càng ngày càng mạnh mẽ.

Việc đề thăng phẩm chất ngự thú thật sự là một chuyện khó khăn, nếu không thì Tế Ti cũng sẽ không có địa vị cao như vậy trong mỗi bộ lạc.

Chính là bởi vì Tế Ti nắm giữ lộ tuyến đề thăng phẩm chất của ngự thú.

Hiện giờ gần như mỗi đêm, người trong bộ lạc đều có thể trông thấy trên ngọn đỉnh núi bên cạnh bộ lạc có một đại thụ màu trắng giống như chiếc đèn chiếu sáng cả đỉnh núi, trở thành một nơi có cảnh đêm mỹ lệ.

Tại đỉnh núi luôn có ánh sáng phong phú, vô luận là ban ngày

hay ban đêm đều có ánh nắng hoặc ánh trăng chiếu xuống.

Về phần thôn phệ thổ nhưỡng và cây cối dùng để đề thăng đẳng cấp cho Thần Thánh Cực Quang Sam cũng là chuyện có thể, nhưng như vậy tốc độ quá chậm. Năng lượng hàm chứa bên trong thổ nhưỡng và cây cối thực ra không có nhiều ý nghĩa đối với một đầu Thánh cấp.

Thậm chí còn không nhanh bằng tốc độ hấp thu ánh sáng Nhật Nguyệt để đề thăng.

Từ dẫn chứng của gốc Thần Thánh Cực Quang Sam này, cho nên có vô số người nối liền không dứt đến ra mắt Cao Bằng, khẩn cầu Cao Bằng giúp đỡ đề thăng phẩm chất cho ngự thú của họ.

Ngay từ đầu Cao Bằng cũng đồng ý, nhưng mà sau khi giúp đỡ mười mấy đầu ngự thú đề thăng phẩm chất thì Cao Bằng cảm thấy như vậy không ổn.

Một cái bộ lạc có tới mấy trăm vạn người, hắn làm sao có thể loay hoay hết được, cho dù có ba đầu sáu tay cũng không xong được.

Cho nên Cao Bằng trực tiếp đặt ra quy định, chỉ có ngự sử lập được công lao lớn cho bộ lạc mới có thể nhận được Vương vĩ đại ban thưởng.

Nhóm Tế Ti của bộ lạc không có bản lĩnh như Cao Bằng, không cách nào trực tiếp để cho một đầu ngự thú đề thăng phẩm chất. Bọn họ đều là được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác, tương tự như một loại chức nghiệp được tiến hành truyền thừa và học tập, sau đó dựa theo các loại tri thức đã học được và thông qua thử nghiệm để tiến hành đề thăng phẩm chất cho Ngự Thú.

Nếu như tiến hóa thành công sẽ ghi chép phương pháp này lại, sau đó truyền cho Tế Ti đời sau.

Trong bảng số liệu ghi chép lại bao gồm chủng loại quái vật, thuộc tính, thể tích, phân lượng tài liệu cần sử dụng.

Bởi vì mỗi con quái vật có thân thể khác biệt và phân lượng tài liệu cũng khác nhau, cuối cùng kết quả tạo thành cũng sẽ hoàn toàn tương phản.

Ngày hôm sau, Cao Bằng gặp mặt người của bộ lạc Hoa Hạ và bộ lạc Bạch Long, trong số những người này có nhìn thấy một số khuôn mặt quen thuộc. Cao Bằng như bình thường bàn giao một phen, lại tiếp tục ở thêm mấy ngày trong bộ lạc, sau đó tiếp tục bước lên hành trình.

- Trước kia ngươi từng nói ở trên chín tầng trời có một tòa Quang Minh Sơn, trên đỉnh Quang Minh Sơn có một tòa truyền tống trận có thể đi thông đến Giới Qua Chiến Trường.

- Thông đạo truyền tống trên Quang Minh Sơn có thể để bất kỳ chủng tộc nào sử dụng. Không chỉ Nhân tộc các ngươi, bao gồm cả một số Thần Thú hoặc là Thần Linh cũng sẽ phái hậu bối của mình đi tới Giới Qua Chiến Trường.

Tại Cửu Thiên Thập Địa, ngoại trừ Thần Linh ra còn có một loại quần thể đặc thù khác, đó chính là Thần Thú.

Bởi vì rất nhiều Thần Linh đều là do Thần Thú đột phá thành, nên chúng có tỉ lệ phi thường lớn bên trong cấp Thần Linh. Ví dụ như tộc đàn Tất Phương, tộc đàn Chu Yếm, tộc đàn Trọng Minh Điểu, tộc đàn Ba Xà, tộc đàn Phượng Hoàng, những loại này đều thuộc về Thần Thú.

Thần Thú có số lượng không nhiều lắm, nhưng cũng không tính ít. Sau khi bọn chúng trưởng thành lập tức đạt đến Đế cấp, thậm chí Thánh cấp. Một số tộc đàn Thần Thú đỉnh cấp có thiên phú dị bẩm sau khi thành niên thậm chí có được đẳng cấp Chuẩn Thần.

Tiên thiên có đẳng cấp cao khiến chúng nó càng dễ dàng đột phá đến Thần cấp hơn so với quái vật bình thường. Trên thực tế những Thần Thú này đều có phẩm chất phi thường cao, đại bộ phận Thần Thú đều có phẩm chất ở mức Sử Thi!

Đây cũng là nguyên nhân căn bản tạo ra sự khác biệt giữa Thần Thú với quái vật phổ thông.

Trước mắt vẫn chưa nghe nói có Dị tộc thuần phục được một tộc đàn Thần Thú nào, nói chung cực kỳ hi hữu mới có một ngự sử ưu tú thu phục được một con Thần Thú.

- Những Thần Thú này thường sống theo bầy đàn, đặc biệt là bầy Thần Thú đồng tộc.

Cơ Giới Minh Vương vừa đi vừa nói,

- Phía trên Quang Minh Sơn có một tộc đàn Thần Thú, đến lúc đó ta sẽ ngụy trang thành ngự thú rồi đi theo phía sau ngươi.

- Trên Quang Minh Sơn có loại tộc đàn Thần Thú nào?

Cao Bằng hiếu kỳ hỏi.

- Thần Thánh Độc Giác Thú! Mỗi một con Thần Thánh Độc Giác Thú sau khi thành niên chỉ có thực lực Đế cấp, xếp hạng rất thấp trong số các tộc đàn Thần Thú. Thế nhưng cũng không thể khinh thường, một vài lão gia hỏa của Thần Thánh Độc Giác Thú cũng rất cường đại.

Đôi mắt Cơ Giới Minh Vương lộ ra vài phần kiêng kị.

- Đã có lão gia hỏa vậy mà ngươi còn dám đi qua, chúng ta có nên thay đổi lại tuyến đường di chuyển không?

- Không được! Mỗi một vị trí thông đạo dẫn đến Giới Qua Chiến Trường cũng sẽ có tồn tại cường đại trấn thủ, như loại

thông đạo do một cái tộc đàn trấn thủ này ngược lại là nơi dễ dàng tiến vào nhất.

Cơ Giới Minh Vương ngưng trọng nói:

- Bị một vị tồn tại đơn độc trấn thủ thông đạo để ý mới là kinh khủng nhất. Có đôi khi một vài lão ngoan đồng nhân lúc rảnh rỗi không có việc gì làm, liền tự mình tìm một nhiệm vụ có chút nhàn hạ để giải trí. . .

- Ví dụ như ba vạn năm trước, Thâm Uyên tiến hành xâm lấn Cửu Thiên chúng ta với quy mô lớn, Thôn Phệ Ma Thần đã thông qua vị trí thông đạo thứ bảy trăm bảy mươi bảy hàng lâm xuống Giới Qua Chiến Trường, nhấc lên một trường gió tanh mưa máu, dẫn động đ Chúc Long lão tổ xuất thủ. Trên thực tế trước khi hắn xuất thủ ta còn chưa bao giờ nghe đến Chúc Long nhất tộc lại có tồn tại cường đại như vậy.

- Vậy ngươi không sợ bên trong tộc đàn Thần Thánh Độc Giác Thú cũng có một lão ngoan đồng?

Cao Bằng trêu chọc nói.

Trầm mặc hai giây, Cơ Giới [image]Minh Vương kiên định lắc đầu,

- Không có khả năng! Thanh danh của tộc Thần Thánh Độc Giác Thú này từ trước đến nay không nổi lắm, cũng chưa từng nghe nói qua trong tộc đàn bọn họ có vị cường giả nào.

Lặn lội đường xa, trải qua một đoạn thời gian rốt cuộc Cao Bằng cũng đi đến trước Quang Minh Sơn.

Toàn bộ Quang Minh Sơn được bao phủ bởi một màu trắng xám, trên ngọn núi có rất ít thực vật sinh trưởng.

Vách núi dốc đứng giống như một chuôi trọng kiếm đặt

nghiêng, khí tức trầm trọng thần thánh từ bên trong sơn phong lan tỏa ra bên ngoài.

Đại Sơn không biết cao bao nhiêu, sườn núi trở lên cũng không có nhập vào trong mâ. Mây ở nơi này trắng toát, trời xanh mây trắng hết sức thanh tịnh.

- Đi thôi, chúng ta đi nhanh lên.

Cơ Giới Minh Vương thấy Cao Bằng đang ngẩn người, liền đưa tay lắc lắc trước mắt hắn.

Cao Bằng nháy mắt mấy cái, cái cổ cứng ngắc cúi xuống nhìn mặt đất dưới chân.

- Ngươi thật sự muốn chúng ta tiến lên?

Cơ Giới Minh Vương nghe ra giọng điệu của Cao Bằng có vẻ không đúng, bước chân dừng một chút:

- Có vấn đề gì sao. . . ?

- Quên đi. . . Có chút vấn đề.

Cao Bằng trả lời không rõ ràng.

Cơ Giới Minh Vương nghe thấy vậy thì vẻ mặt trở nên mờ mịt.

Cao Bằng lau lau đôi mắt mình. Ở trong tầm mắt hắn, đại sơn trước mắt này không phải núi thật, trên mặt ngoài ngọn núi hiện ra một loạt số liệu.

【 Tên thần khí 】: Tịnh Hóa Thiên Đại Quang Minh Loa

【 Ẩn chứa pháp tắc 】: Tịnh Hóa pháp tắc 45%, Quang Minh pháp tắc 30%

45% pháp tắc!

Cao Bằng lần đầu tiên nhìn thấy thần khí ẩn chứa pháp tắc với tỉ lệ cao như vậy.

- Bàn Đại Hải, thần khí nắm giữ một loại pháp tắc đạt đến 45% là cấp bậc gì?

Bàn Đại Hải ngẫm nghĩ, rất thành thật trả lời:

- Một kích lập tức có thể đánh chết chúng ta.

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 718: Hỏa Thần Cốc

Tịnh Hoá Thiên Đại Quang Minh Loa, cái tên này dài thật.

Cũng không biết có phải người đặt tên cho thần khí này nghĩ rằng tên càng dài thì càng lợi hại không. Nhưng Cao Bằng muốn nói là, dường như là đúng đấy.

Đây là Thần khí có tên dài nhất ngoài Vô Tận Luân Hồi Mê Cung.

Khi hắn nhìn thấy cái Tịnh Hoá Thiên Đại Quang Minh Loa còn lớn hơn cả đỉnh Everest này.

Cao Bằng lâm vào trầm tư.

Hắn nhớ Cơ Giới Minh Vương có nói, toà Quang Minh Sơn này đã nằm ở đây không biết bao nhiêu năm, thời gian ít nhất cũng phải dài đến năm chữ số.

Lâu như vậy mà chưa từng xảy ra chuyện gì, không một ai biết đây là một đỉnh núi từ Thần khí biến thành. Vậy chỉ có thể có một khả năng… tất cả những người biết đều đã chết.

- Đi!

Cao Bằng quay người bỏ đi.

Cơ Giới Minh Vương ngẩng đầu nhìn không gian thông đạo gần trong gang tấc, lại nhìn sang Cao Bằng đã bỏ đi.

Trầm mặc một chút, hắn đi theo.

Cao Bằng đi thêm hai tuần, từ Quang Minh Sơn thẳng đến Hỏa

Thần Cốc.

Nhiệt độ của Hỏa Thần Cốc cao hơn những nơi khác gấp bội.

Cây cối ở đây hoặc là khô quắt đen thui, hoặc chỉ có một màu xám xịt, thân cành cực kỳ mảnh khảnh.

Chúng vặn vẹo dưới đất thành những vòng tròn.

Tiểu Diễm ưỡn bụng xoay người mổ vài cọng, lộp bộp nuốt vào bụng:

- Ăn ngon!

Tiểu Diễm ăn một cách cực kỳ vui vẻ.

- Sao có thể ngon như vậy chứ.

Một cái chân nhảy tới nhảy lui, Tiểu Diễm gật gù đắc ý, thi thoảng lại ngẩng đầu dò xét bốn phía.

- Lệ!

- Lệ!

Vừa tới gần sơn cốc, Cao Bằng đã nghe thấy rất nhiều tiếng chim kêu vang vọng khắp nơi. Hắn có nghe Cơ Giới Minh Vương nói Hoả Thần Cốc này cũng có tộc quần thần thú trấn thủ, chỉ là không rõ là loài nào.

Bước vào sơn cốc, một dải hồng quang từ trong thung lũng toát ra, hồng quang ngày càng rực rỡ, không ngừng tới gần.

Tiểu Hoàng xoa xoa mồ hôi trán. Những ngự thú giống như Tịch Sư hệ Băng đều đã được thu vào không gian ngự thú vì không quen khí hậu.

Mây đỏ sà xuống, một cự điểu sương đỏ mờ mịt bay xuống

trước mặt Cao Bằng.

Cự điểu cực kỳ khổng lồ, ngọn lửa màu xanh lục tô điểm bốn phía.

Con chim này cao chừng mười mét.

Nó đứng ngay trước mặt, cổ cúi xuống quan sát Cao Bằng, đặc điểm dễ thấy nhất là dưới thân thể nó chỉ có một cái chân.

Thần thú – Tất Phương.

- Má ơi, đây là họ hàng của Tiểu Diễm ngươi đấy!

Tiểu Hoàng vô cùng cảm khái.

- Đây không phải họ hàng của ta.

Tiểu Diễm không đổi sắc phản đối:

- Tên trọc chết tiệt, ngươi nói bậy nữa ta bôi chút dầu nướng cho ngươi đấy.

Con Tất Phương gần Cao Bằng nhất mở mắt, nhìn Tiểu Diễm thăm dò từ trên xuống dưới, nhìn một hồi rồi lắc đầu.

- Tiểu Thanh Điểu, ngươi là chủng tộc gì? Nhìn có vẻ rất giống Tất Phương chúng ta.

Tất Phương ôn hoà hỏi.

Tiểu Diễm cứng mặt.

Nó rất muốn mắng một câu: Có phải mắt ngươi bị mù không?

Nhưng nó cảm thấy ở bên ngoài mình không nên phách lối như ở nhà, vẫn phải giữ chút mặt mũi cho chủ nhân.

- Ngươi đoán xem?

- Thanh Viên Độc Cước Điểu?

Con Tất Phương lớn thử hỏi.

Mặt Tiểu Diễm không biểu tình, chỉ cười ha ha.

Trong Hoả Thần Cốc, hai bên vách núi mọc đầy cây dâu cao lớn.

Trên mỗi ngọn dâu có một con Tất Phương đơn độc đứng.

Những con Tất Phương ở đây có lớn có nhỏ.

Lớn cao khoảng mấy chục mét, nhỏ chỉ hai ba mét.

- Được rồi, vị Tất Phương nhỏ mỹ lệ này cũng là đồng tộc của chúng ta.

Một giọng nói già nua từ sâu trong sơn cốc vọng ra, khiến cho đám Tất Phương đang bàn luận nghi ngờ Tiểu Diễm lập tức im bặt, không dám dò xét Tiểu Diễm nữa.

- Béo tròn như thế, có bay được không?

- Sao Tất Phương lại có thể lớn lên như thế?

Có Tất Phương kinh ngạc hỏi.

Sắc mặt Tiểu Diễm càng lúc càng khó coi, Cao Bằng cũng nhíu chặt lông mày. Tiểu Diễm béo thì có béo, nhưng chỉ có mình và bọn Tiểu Hoàng đùa giỡn một chút thì được.

Đám ngoại tộc phách lối này dám nghị luận như thế thì quá mức rồi.

- Được rồi, đường xa mà đến là khách, các ngươi đừng nói nữa.

Giọng nói từ sâu trong Hoả Thần Cốc lại vọng ra.

- Nhân loại kia, ngươi tới Hoả Thần Cốc của chúng ta làm gì?

Một con Tất Phương bay vòng tròn trên trời, nó chính là con Tất Phương lúc nãy ra đón Cao Bằng vào trong Hoả Thần Cốc.

- Ta muốn tới Giới Qua Chiến Trường.

Cao Bằng cung kính đáp.

- Khó trách…

Con Tất Phương lớn gật đầu, xem ra nó đã hiểu lầm, nó còn tưởng nhân loại này tìm đến đây là có chuyện gì quan trọng.

- Di!

Sâu trong Hoả Thần Cốc đột nhiên loé lên một cột sáng màu đỏ.

Một khắc sau, cả bầu trời cũng nhuộm một màu đỏ ối, gió nóng hầm hập ập vào mặt.

Một con chim màu xanh cực kỳ khổng lồ từ sâu trong thung lũng bay ra, sải cánh rộng hơn ba mươi mét cuốn lên gió nóng thiêu đốt, mặt đất bốc lên khói xanh.

Lúc này Cao Bằng chọn di chuyển tổn thương sang cho Tiểu Diễm mới có thể miễn dịch được nhiệt độ cao như thế.

- Hoả diễm của ngươi?

Con Tất Phương từ trong sơn cốc bay ra hạ cánh xuống trước mặt Tiểu Diễm, chăm chú nhìn một chút hoả diễm bất giác lộ ra dưới cánh Tiểu Diễm.

Tất Phương hít sâu một hơi, hoả diễm hoá thành một sợi tơ

len lỏi vào mũi nó, sau đó hít sâu vào trong phổi.

Trước mặt con Tất Phương già này, dù là Bàn Đại Hải hay Cơ Giới Minh Vương đều không dám nhúc nhích.

Cao Bằng nhìn lại, chỉ thấy một loạt dấu chấm hỏi mơ hồ.

Trừ cái tên Tất Phương lộng lẫy ra.

- Trong hỏa diễm của ngươi hỗn tạp mấy chục loại mùi vị khác nhau, Mộc Tâm Hoả của ngươi đã thôn phệ qua mấy chục loại hoả diễm?

Giọng nói của con Tất Phương già vừa có vẻ nghi hoặc vừa có chút kinh hỉ.

Tiểu Diễm thầm hô "biến thái", ngay cả chuyện hoả diễm của ta đã thôn phệ mấy chục loai hoả diễm mà ngươi cũng đoán ra. Xem ra không thể lừa gạt được, nó chỉ có thể gật đầu thừa nhận.

- Đúng.

- Giỏi giỏi giỏi.

Tất Phương già khen ba lần liên tục, càng nhìn Tiểu Diễm càng vui vẻ.

- Từ hôm nay ngươi là con gái nuôi của ta, ta sẽ dạy ngươi tu luyện.

- Tiền bối, trong Hoả Thần Cốc của ngài có nhiều Tất Phương như vậy, vì sao lại tìm tới Tiểu Diễm? Dù Tiểu Diễm là ngự thú của ta, nhưng nó cũng là bạn của ta nữa.

Tất Phương già quay sang Tiểu Diễm nói:

- Vì nàng đang đi trên con đường tranh đoạt. Qua nhiều năm như vậy, nàng là con Tất Phương thứ sáu đi vào con đường tranh

đoạt mà ta từng thấy.

Qua huyết khế, Cao Bằng cảm giác được Tiểu Diễm cũng không muốn bị Tất Phương già đưa đi tu luyện gì đó.

Cao Bằng kiên trì nói:

- Không phải còn năm con nữa sao?

Trầm mặc một lát.

Tất Phương già từ tốn đáp:

- Nhưng chỉ có nó còn sống.

Cao Bằng nghe vậy thì da đầu tê dại.

- Xin cám ơn ý tốt của tiền bối, nhưng không dám làm phiền ngài.

- Ngươi cho rằng đi vào con đường này là dễ dàng sao? Ngươi không giết bọn chúng, bọn chúng sẽ giết ngươi! Bọn chúng tuyệt đối sẽ không tiếc bớt đi một kẻ cạnh tranh đâu.

Tất Phương già lạnh giọng nói:

- Đương nhiên ta cũng có tư tâm, ta hy vọng chiến thắng cuối cùng của thế hệ này sẽ thuộc về tộc Tất Phương chúng ta. Đám Phượng Hoàng, Kim Ô có thể trở thành kẻ chiến thắng, Tất Phương chúng ta cũng có thể!

Như vậy sao?

Cao Bằng âm thầm câu thông với Tiểu Diễm, hỏi thăm ý kiến nó.

Tiểu Diễm nghe được cạnh tranh tàn khốc như vậy đã luống cuống một nửa, nhưng nó đã học được tính cách trầm ổn của Cao

Bằng nên vẫn cố tự trấn định.

- Vậy… Cao Bằng ngươi quyết định giúp ta đi

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 719: Giới Qua Chiến Trường

Khi nói xong lời này, đôi mắt Tiểu Diễm nhìn về phía trước, cánh cụp lại vào phía trong, nỗ lực hóp bụng, giữa cái bụng tròn ục ục biến thành một cái khe.

Hai bên tròn vo, chính giữa lại lõm vào.

- Ngươi không nên hóp bụng nữa, hiện tại ngươi giống như một viên đậu phộng cỡ lớn rồi.

Tiểu Hoàng nói.

Cao Bằng thu liễm biểu tình dư thừa trên mặt, quay đầu nhìn về phía Tất phương già này,

- Vậy thì phiền toái lão tiền bối.

Cao Bằng quay đầu nhìn về phía Tiểu Diễm,

- Đến làm quen với cha nuôi ngươi một chút đi.

- Cao Bằng, ngươi không cần ta nữa sao?

Tiểu Diễm đột nhiên có chút hoảng sợ.

- Không phải ta không cần ngươi nữa, chỉ là tạm thời ngươi ở chỗ này đề thăng đẳng cấp. Nơi này đều là đồng tộc với ngươi, đến lúc đó khả năng ta còn phải yêu cầu ngươi trợ giúp nữa.

Cao Bằng mỉm cười vỗ vỗ cái bụng của Tiểu Diễm rồi nói.

Tiểu Diễm trầm mặc một chút, nhìn thêm Cao Bằng vài lần, lại

nhìn vài lần về phía lão Tất phương, gật đầu đáp ứng,

- Được rồi.

Tiểu Hoàng có chút hoảng sợ.

- Cao Bằng, có muốn ta cũng ở lại bồi bạn với Tiểu Diễm không?

- Tiền bối, chúng ta đến đây là vì muốn mượn đường, chúng ta dự định đi đến Giới Qua Chiến Trường.

Cao Bằng khiêm tốn nói.

- Nàng là ngự thú của ngươi, quan hệ giữa các ngươi là nhất vinh câu vinh nhất tổn câu tổn, nếu như ngươi gặp chuyện không may thì đối với nàng cũng không tiện.

Lão Tất Phương ánh mắt lập loè,

- Mong các ngươi có thể giải trừ huyết khế?

- Không có khả năng! Ta muốn Cao Bằng.

Tiểu Diễm hung ác hét lớn.

- Cao Bằng là chủ nhân của ta, ta không muốn nhận ngươi làm cha nuôi.

Tiểu Diễm quật cường bay về phía Cao Bằng.

Trong hư không xuất hiện một cánh tay bằng hỏa diễm lao ra túm lấy Tiểu Diễm, đem nó nâng lên kéo trở về,

- Thôi được rồi.

Lão Tất Phương rất bất đắc dĩ,

- Ta chỉ là đưa ra ý kiến, ngươi không muốn thì thôi.

Lão Tất Phương quay đầu lại, nhổ một chiếc lông đuôi chỗ mông mình ném đến trước mặt Cao Bằng.

Chiếc lông vũ này rộng cỡ bàn tay, dài một thước, toàn thân lam nhạt, cốt cách lông vũ hiện lên màu xanh đen.

Cảm giác băng lãnh cứng rắn, bề mặt hiện lên vẻ sáng bóng, trơn trượt, tinh khiết.

Ở phần tên hiển hiện là lông vũ Tất Phương.

Cái này lẽ nào chính là tín vật trong truyền thuyết, tại thời điểm gặp phải công kích trí mạng có thể lấy ra phóng xuất phân thân của vị đại năng này, trấn áp hết thảy cường địch!

Ánh mắt Cao Bằng sáng lên,

- Đa tạ tiền bối.

- Không cần cám ơn.

Lão Tất phương vẫy vẫy tay, nhàn nhạt nói.

Cao Bằng có chút kích động, do dự nhiều lần vẫn hỏi:

- Tiền bối, tín vật này sử dụng có quy định thời gian hay giới hạn sử dụng hay không?

- Không có, kích hoạt chỉ trong một giây.

Lão Tất Phương cười một tiếng ha ha.

Cao Bằng có chút hăng hái vuốt vuốt lông vũ, coi như báu vật cẩn thận để vào trong túi quần. Cái này thật không thể cho vào bên trong không gian của A Xuẩn, Cao Bằng cũng sợ vạn nhất mất đi hiệu lực thì không có mà dùng.

- Tiền bối, cái phân thân này của ngài có thể đối phó với địch

nhân đẳng cấp gì?

Cao Bằng ngẩng đầu hỏi.

- Phân thân gì?

Lão Tất Phương kinh ngạc nói.

- Chẳng lẽ là hình chiếu ý thức? Hoặc là bản thể hàng lâm?

Hai mắt Cao Bằng nheo lại, vụng trộm hỏi.

- Úc úc, ngươi nói cái lông vũ này sao? Nó có thể nhớ kỹ mùi vị địch nhân đã giết chết ngươi sau đó truyền về cho ta, đến lúc đó ta nhất định sẽ giúp ngươi báo thù.

Lão Tất Phương nháy mắt mấy cái với Cao Bằng, nói một cách khẳng định.

Cao Bằng,

- . . .

Nắm tay nắm chặt rồi buông ra, buông ra lại nắm chặt.

Ngực phập phồng, hít sâu.

- Tiểu Diễm, ngươi ở nơi này tu luyện cho tốt, tranh thủ sớm ngày thành thần.

Cuối cùng Cao Bằng dặn dò Tiểu Diễm.

- Tức phụ, ngươi nhất định không được quên ta, nếu có ai dám không cho ngươi ăn lúc ngươi đói, ngươi cứ ghi nhớ lại trong lòng, đến lúc đó ta sẽ giúp ngươi báo thù!

Tiểu Hoàng lời thề son sắt.

. . .

Hỗn độn mênh mông vô tận, tại đây sinh ra một vùng lại một vùng thế giới đặc biệt mỹ lệ.

Mỗi một tòa thế giới đều tràn ngập sự khác biệt.

Bọn chúng bị che giấu trong hỗn độn mênh mông, không biết đến vị trí của đối phương. Có đôi khi thậm chí chỉ ngăn cách bởi một bức tường, nhưng trước khi cái bức tường kia không có bị phá hư, tất cả mọi thứ đều sẽ bình an vô sự.

Mà sau khi tầng lớp tường hơi mỏng kia bị xuyên phá, pháp tắc tàn khốc của Hắc Ám Sâm Lâm sẽ khiến cho chủng tộc hai thế giới khác nhau tiến hành chém giết, dùng tất cả sức lực thôn phệ nền văn minh đối phương. Từ đó. . . Tăng cường.

Giới Qua Chiến Trường, năm vạn năm trước hư không nứt vỡ, một chỗ thông đạo đi thông đến một cái thế giới khác sinh ra ở trên bầu trời Cửu Thiên Thập Địa.

Tại một mặt khác bên kia thông đạo chính là một thế giới đặc biệt tên là Thâm Uyên Giới.

Thâm Uyên Giới tồn tại cùng loại với hình dạng bậc thang, tại Thâm Uyên Giới có vô số tầng Thâm Uyên, mỗi một tầng Thâm Uyên đều có số lượng ma vật đông đảo sinh hoạt.

Không có ai biết Thâm Uyên Giới đến cùng có bao nhiêu tầng, khai chiến cùng Cửu Thiên Thập Địa cũng không phải toàn bộ thực lực của Thâm Uyên Giới, mà chỉ là một bộ phận trong đó.

Theo thông tin đã biết, trước mắt Thâm Uyên Giới đang đồng thời khai chiến với Cửu Thiên Thập Địa và Vị Diện Hải. . .

Không gian thông đạo tồn tại bao nhiêu năm, chiến tranh cũng đã từng bạo phát bấy nhiêu năm.

Cao Bằng đột nhiên nhớ tới một sự kiện, dường như được ghi

lại trong sách. Khoảng thời gian thời đại huyết mạch phát tích cho tới nay tựa hồ đã trải qua năm vạn năm.

Ý nghĩ này chỉ xuất hiện trong nháy mắt ở trong đầu Cao Bằng liền biến mất, Cao Bằng một lần nữa khôi phục bình tĩnh.

Xuyên qua không gian thông đạo, giẫm lên nền gạch ổn định kiên cố trước mắt, quay đầu lại thì thấy ở phía sau có một cái thông đạo hình bầu dục đang chậm rãi xoay tròn, bên trong thông đạo lan tràn từng luồng tinh quang lộng lẫy chói mắt giống như một loại sao băng.

Đây là một khu quảng trường, trên quảng trường bất ngờ có thể trông thấy ngự sử qua lại.

Những người này đều là ngự sử dị tộc, nhưng ở trên quảng trường này số lượng nhiều nhất không phải bọn họ, mà là một số bóng dáng quái vật đơn độc, quái vật đẳng cấp cao có trí tuệ không thua kém nhân loại.

Bình thường nếu như những quái vật này vô tình gặp hắn tại Cửu Thiên Thập Địa thì sau đó hơn phân nửa sẽ bạo phát chiến đấu, nhưng mà hiện tại lại bình an vô sự tụ tập ở chỗ này.

Hoang vu.

Đây là ấn tượng đầu tiên của Cao Bằng về nơi này.

Quái vật trên quảng trường rất thưa thớt đan xen tại từng góc hẻo lánh, bầu không khí rất nghiêm cẩn.

- Huynh đệ, ngươi đến từ quốc gia nào?

Cách Cao Bằng một khoảng không xa, một ngự sử cười hì hì đi tới đây.

Lúc trước khi tiến vào thông đạo, Cao Bằng đã uống vào đan

dược, hiện tại Cao Bằng đang ngụy trang thành Dị tộc nhân.

- Minh Ngọc quốc.

Cao Bằng không đổi sắc mặt nói.

- Minh Ngọc quốc. . .

Người kia sững sờ một chút, suy nghĩ trong chốc lát mới nhớ tới Minh Ngọc quốc là quốc gia nào.

Trên thực tế có thể đến nơi đây đều là người xuất thân từ đại quốc, dạng quốc gia cỡ nhỏ như Minh Ngọc quốc này có rất ít người đi tới đây.

Người kia cũng không vì Minh Ngọc quốc là một quốc gia nhỏ mà khinh thường Cao Bằng, trên thực tế có thể đến nơi đây thì thực lực đều không kém.

Thành tựu đạt được tương tự nhau mà khởi điểm khác nhau thì càng cần thiên phú vượt trội.

- Huynh đệ, rất lợi hại! Chắc ngươi vừa mới tới, khẳng định còn không quen thuộc tình hình nơi này, để ta giới thiệu cho ngươi một chút. . .

- Không cần, cám ơn!

Cao Bằng trực tiếp đi ra ngoài, A Ngốc theo sát phía sau.

Ở trong mắt A Ngốc, bầu trời ngoài quảng trường vô cùng hấp dẫn, tử khí nồng đậm che khuất mặt trời. Tử khí và sát khí ở nơi này còn nồng đậm hơn so với bên trong Địa Ngục.

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 720: Vai Gánh Nhật Nguyệt

- Thật tốt quá.

Cao Bằng không kìm được nở nụ mỉm cười.

Tử khí và sát khí nồng đậm như vậy, không biết đã có bao nhiêu quái vật chết đi.

Sợ là đã hóa thành Tu La tràng rồi.

Thi thể quái vật càng nhiều, thì càng phân giải ra nhiều huyết nhục tinh hoa.

Hơn nữa địa phương có tử khí và oán khí dày đặc, A Ngốc cũng sẽ tiến hóa nhanh hơn.

Loại hình chiến trường siêu khủng bố thế này chính là thiên đường đối với A Ngốc.

Thứ xuất hiện sau khi rời khỏi quảng trường là một tòa căn cứ ngay ngắn trật tự, bên trong căn cứ này có xây dựng rất nhiều những căn phòng to lớn. Đương nhiên nếu cân nhắc đến thể tích của những quái vật này, những gian phòng kia khả năng vẫn tương đối chen chúc, cũng chỉ có thể dùng để ngủ.

Trên đường đi, Cao Bằng lại gặp không ít quái vật và ngự sử, thậm chí trông thấy một vài Thần Thú.

- Cao Bằng, con chó kia thật giống Sahara mà ta nuôi dưỡng. Ngươi nhìn hàng lông mày kia, còn cái mũi và con mắt nữa, thật sự rất giống!

Tiểu Hoàng chỉ trỏ, hưng phấn giống như một đứa trẻ vừa mới vào thành phố dạo chơi.

Xa xa, một con Tam Đầu Khuyển toàn thân huyết hồng, bộ lông dài như thác nước rủ xuống, hai con ngươi lạnh lùng quét mắt nhìn Tiểu Hoàng, sau đó thu hồi ánh mắt rồi trầm ổn đi về phía xa.

Cao Bằng cũng nhìn thấy con quái vật mà Tiểu Hoàng chỉ, đó là một con Địa Ngục Tam Đầu Khuyển biến dị cấp 94.

Ở nơi này, đẳng cấp phổ biến của quái vật và ngự thú đều từ Đế cấp trở lên. Trên thực tế, nếu như không có thực lực Đế cấp thì đi tới đây cũng chỉ có thể làm pháo hôi.

Quái vật Thâm Uyên vượt qua thông đạo từ bên Thâm Uyên Giới đi đến đây, đẳng cấp thấp nhất cũng là Hoàng cấp.

Không có thực lực Hoàng cấp thì tư cách làm pháo hôi cũng không có.

Nhưng mà Hoàng cấp cũng chỉ vẻn vẹn làm pháo hôi mà thôi, chỉ có Đế cấp và những đẳng cấp phía trên mới có thể sống càng lâu ở trên phiến chiến trường này.

- Đó chính là Sát Lục Bảng mà lão Tất phương kia nói tới sao.

Cao Bằng dừng bước lại. Ở trên không trung của phiến khu vực này, có một bảng danh sách vô cùng to lớn đang trôi nổi lơ lửng.

Trên bảng danh sách in khắc hình dáng của từng con quái vật, hoặc tùy ý tùy tiện, hoặc ngửa mặt rít gào. Ở phía sau mỗi một bức họa đều có từng dãy số liệu, "Số Chuẩn Thần đã đánh giết: 156, Số Thánh cấp đã đánh giết: 2587."

- Đó chính là hạng đầu hiện nay sao.

Cao Bằng thì thào tự nói. Số liệu này hiện ra phía sau tồn tại xếp thứ nhất.

Con quái vật xếp hạng thứ nhất trước mắt chính là một con Đại Bàng màu đen vô cùng thần tuấn, thân thể thon dài, lông vũ hiện ra màu ám kim sáng bóng.

Ở trên lưng con Đại Bàng này trôi nổi lơ lửng một vầng Thái Dương màu đen và một vầng Nguyêt Lượng màu đen, phảng phất nhật nguyệt bị nó cõng ở trên lưng.

【 Tên quái vật 】: Vĩnh Dạ Điêu

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Vĩnh Hằng / Phẩm chất Vĩnh Hằng

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 99

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Hắc Ám

【 Bộ vị thần hóa 】: Con mắt, cánh, song trảo, mỏ chim, lông vũ, lục phủ ngũ tạng

【 Lĩnh vực quái vật 】: Hắc Ám Thiên lĩnh vực

【 Năng lực quái vật 】: Cực tốc lv10, Thần lực lv10, chưởng khống hắc ám lv10, kháng tính với Quang nguyên tố lv10

【 Đặc tính quái vật 】: Hắc ám nhật nguyệt (Phía trên hai vai sinh ra hắc ám nhật nguyệt, hấp thu nhật nguyệt tinh hoa và sức mạnh hắc ám kết hợp ngưng tụ thành.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Khi hắc ám nhật nguyệt bị phá hư hoặc biến mất, có thể hấp thu nhật nguyệt tinh hoa và nguyên tố hắc ám trong thiên địa để ngưng tụ lại.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Vĩnh Dạ Điêu có thể dẫn động hắc ám nhật nguyệt đi kèm theo công kích. Hắc ám nhật nguyệt

đồng thời bao hàm hai loại thuộc tính cực nóng và cực lạnh, đồng thời có thể coi chúng là một khí quan của Vĩnh Dạ Điêu, nhưng sẽ không chịu ảnh hưởng của hiệu quả mặt trái.)

Hắc dạ u linh (Khi Vĩnh Dạ Điêu ở trong hoàn cảnh hắc ám hoặc là trong bóng đêm, hành tung của nó giống như u linh lặng yên không một tiếng động.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Trong bóng đêm hoặc trong môi trường hắc ám, tốc độ của nó tăng lên rất nhiều.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: m thanh tạo ra lúc nó hành động trong môi trường hắc ám sẽ không bị hấp thu.

Nhắc nhở: Động tĩnh tạo ra lúc công kích cũng không hề bị hấp thu.)

Hắc ám thiên hàng lâm (Vĩnh Dạ Điêu bẩm sinh có thiên phú khống chế hắc ám, khiến nó có thể kêu gọi hắc ám thiên hàng lâm.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Sau khi kích hoạt, Vĩnh Dạ Điêu có thể triệu hoán hắc ám thiên hàng lâm, trong phạm vi ảnh hưởng sẽ hóa thành môi trường hắc ám. Diện tích hoàn cảnh hắc ám bao phủ sẽ chịu ảnh hưởng từ lực lượng bản thân Vĩnh Dạ Điêu.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Hắc ám thiên bị Vĩnh Dạ Điêu triệu hoán hàng lâm có thể coi là nguyên tố sinh mệnh, nhưng mà không có ý thức của bản thân.

Hiệu quả ③ hiệu quả bị động: Hắc ám thiên che khuất tất cả tầm mắt, năng lực loại cảm giác cũng sẽ chịu suy yếu rất lớn. Nếu như thực lực chênh lệch quá lớn với Vĩnh Dạ Điêu, sẽ hình thành hiệu quả che đậy cả sáu giác quan!)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Quái vật có phẩm chất Vĩnh Hằng, thiên phú tiên thiên cực cao, đồng thời sẽ không bởi vì

đẳng cấp đề thăng mà dẫn đến phẩm chất bị hạ xuống. Ở phía dưới phẩm chất Vĩnh Hằng, sức chiến đấu của Vĩnh Dạ Điêu sẽ không bị suy yếu bởi ngoại lực có đẳng cấp thấp hơn pháp tắc, chiến lực sẽ không bị ảnh hưởng bởi thương thế.

Cao Bằng nhìn bảng giới thiệu vắn tắt về quái vật này một hồi lâu, trong đầu mới đại khái suy nghĩ ra một loại giới thiệu kiểu mới.

Cái phẩm chất Vĩnh Hằng này có chút cùng loại với "Mô bản Anh hùng " trong trò chơi trước đây.

Tất cả các trạng thái tiêu cực dưới pháp tắc đều không thể ảnh hưởng đến nó.

Cái hắc ám thiên hàng lâm này tạo ra hiệu quả che khuất tầm nhìn làm tăng thêm năng lực bị động của hắc dạ u linh, làm cho Vĩnh Dạ Điêu như cá gặp nước. Thêm vào đó, hắc ám nhật nguyệt còn gia tăng năng lực tấn công, khó trách có thể đạt được vị trí đệ nhất Sát Lục bảng.

Hơn nữa, biến thái nhất chính là phần bị động của cái phẩm chất Vĩnh Hằng này. Pháp tắc chính là năng lực chuyên chúc của Thần Linh, cho nên phẩm chất Vĩnh Hằng của nó mà ở trong chiến trường dưới cấp Thần Linh thì sẽ vĩnh viễn bảo trì tại trạng thái đỉnh phong.

Theo lão Tất phương từng nói, cái Sát Lục bảng này là do một vị Động Thiên Thú cấp Thần Linh viết.

Động Thiên Thú có bản thể chính là một con mắt to lớn trôi nổi trong hư không. Nhưng khác với con mắt của quái vật, bên ngoài Động Thiên Thú sẽ có một tầng màng bảo vệ cùng loại với vỏ sò, khi gặp phải nguy hiểm thì màng bảo hộ sẽ tự khép kín, do đó bảo hộ được bản thể mềm yếu bên trong.

Tất cả Động Thiên Thú đều có chung một sở thích đặc biệt —— Đó chính là tràn đầy lòng hiếu kỳ.

Lòng hiếu kỳ lớn đến mức bọn chúng thường thường sẽ bởi vì nó mà tự hại chết chính mình. Con Động Thiên Thú này có thể trở thành Thần Linh cũng là một nhân vật cực kỳ may mắn hiếm thấy.

Theo lão Tất Phương nhắc qua, có một loại quái vật tên là Tam Mục Huyền Xà chuyên môn đi săn Động Thiên Thú làm thức ăn.

Lúc Động Thiên Thú gặp phải nguy hiểm sẽ đem bản thân rút vào trong vỏ, tầng vỏ xác bên ngoài của bọn chúng rất cứng rắn, hơn nữa có được hiệu quả hư hóa nhất định, Tam Mục Huyền Xà căn bản không cách nào phá hư tầng vỏ xác này.

Nhưng mà trên thực tế, Tam Mục Huyền Xà cũng không cần phá hư vỏ ngoài. Ở bên trong quá trình săn thú dài dằng dặc, Tam Mục Huyền Xà học được một loại năng lực tên là năng lực âm mị, trong miệng bọn chúng có thể phát ra một loại thanh âm tràn ngập mê hoặc và giàu sức tưởng tượng.

Sau khi Động Thiên Thú nghe thấy thanh âm này sẽ không nhịn được mở vỏ sò ra, muốn xem nguồn gốc phát ra thanh âm đó.

Lúc này, Tam Mục Huyền Xà lập tức chớp thời cơ tiến vào bên trong vỏ xác của Động Thiên Thú và cắn chết nó.

Tuy rằng Động Thiên Thú tương đối ngu xuẩn, nhưng mà tạo vật chủ vì nó đóng lại một cánh cửa cũng sẽ vì nó mở ra một cánh cửa sổ.

Năng lực cảm giác và tầm mắt quan sát của Động Thiên Thú hết sức ưu tú, hơn nữa trí nhớ rất cường đại.

- Nếu như gia hỏa này trở thành paparazzi, vậy thì đúng là không gì không phá.

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 721: Ăn Đất

Phẩm chất Vĩnh Hằng, cấp 99.

Cao Bằng ầm thầm tính toán, mấy ngự thú dưới tay mình nếu không dùng đến Thần khí sợ là không phải đối thủ của nó.

Chênh lệch đến mấy cấp lận.

Nếu Tiểu Hoàng hoặc A Ngốc đồng cấp với nó, có lẽ có thể thử một chút.

Nhưng nếu muốn đánh thật giết thì sợ là rất khó. Sau khi thi triển năng lực Hắc Ám Thiên Hàng Lâm sẽ rất khó truy sát được nó.

Bốn con quái vật đứng sau nó trong Sát Lục Bảng đều có phẩm chất Thần Thoại, đẳng cấp đều là Chuẩn Thần đỉnh phong.

Chiến tích con nào con nấy đều cực kỳ loá mắt, số Chuẩn Thần đánh giết được thấp nhất cũng phải hai chữ số trở lên.

Tuy Giới Qua Chiến Trường được gọi là chiến trường, nhưng trên thực tế là một thế giới nhỏ địa hình bình nguyên, diện tích không bé.

Chiến tranh dài dằng dặc khiến cho đất đai nơi này biến thành một màu đỏ sậm, mỗi tấc đất dường như đều đã bị ngâm trong huyết dịch.

Ở đây, cứ cách ba ngày sẽ có một lần Thâm Uyên ác ma tấn công, cách mỗi ba mươi ngày sẽ có một lần huyết chiến.

Lần huyết chiến gần đây nhất vừa mới kết thúc hai ngày

trước.

Từ khi mở ra m Dương Giới Chiến Trường, Cửu Thiên Thập Địa đã coi nơi này là nơi luyện binh, Thâm Uyên Giới cũng coi nơi này là bãi nuôi cổ địa.

Song phương tạo thành một loại ăn ý quỷ dị.

Không chỉ Cửu Thiên Thập Địa, ở Thâm Uyên Giới cũng có một vài ác ma Thâm Uyên danh tiếng quật khởi.

Vì có quá nhiều ác ma huyết chiến, nên hiện giờ trên chiến trường vẫn còn rải rác ác ma đang lảng vảng.

Đẳng cấp đám ác ma này phần lớn không cao, trên cơ bản đều do một tay Tiểu Hoàng xử lý.

- Hử? Đây cũng là Thâm Uyên ác ma?

Cao Bằng dừng bước lại.

- Những con ác ma này bị khống chế, có một cỗ tinh thần lực cường đại đang khống chế bọn chúng.

Bàn Đại Hải trầm giọng nói.

Phía xa có một con mắt màu hồng nhạt trôi nổi lơ lửng, dưới con mắt là vô số xúc tubay múa. Đây là một loại quái vật tên Tù Nhãn Bà, là ác ma, có năng lực mê hoặc tâm linh.

Xung quanh nó có rất nhiều Thâm Uyên ác ma.

Hình dáng của ác ma không khác nhau lắm với ác ma trong ấn tượng của Cao Bằng.

Da đỏ, trên đầu có sừng cong cong, sau lưng mọc hai cánh và có hình người.

Đây là loài ác ma phổ biến nhất, Cao Bằng xem trong bảng số liệu thì chúng có tên là 【Đại Ác Ma】.

Năng lực chủ yếu của Đại Ác Ma là tăng phúc sức mạnh và tăng phúc thể chất, đồng thời có năng lực Thâm Uyên Ma Khí cơ sở.

Thâm Uyên Ma Khí là khí tức từ trong cơ thể mỗi con Thâm Uyên Ác Ma tản ra. Thâm Uyên Ma Khí sẽ khiến cho hoàn cảnh xung quanh bị ô nhiễm.

Dường như chú ý tới ánh mắt của Cao Bằng, Tù Nhãn Bà chuyển ánh mắt sang Cao Bằng. Một làn sóng dao động tinh thần lặng yên không tiếng động hoá thành xúc tu ăn mòn lao về phía Cao Bằng.

Phụt phụt.

Một cái xương tay màu trắng bất ngờ đâm vào sóng tinh thần, phá nát nó.

Năm ngón tay mở ra khép lại, thân thể Tù Nhãn Bà run lên. Nó rú lên một tiếng rồi hoá thành từng sợi khói, tiêu tán trong không khí.

Tù Nhãn Bà chết rồi, đám Đại Ác Ma kia cũng khôi phục tự do.

Vừa khôi phục tự do, chúng đã thấy một cái miệng khổng lồ che hết tầm mắt.

Nấc!

Bàn Đại Hải nấc ợ một cái.

- Đám ác ma này có mùi vị Thâm Uyên, ăn vào cũng có lợi.

Bàn Đại Hải gật gù đắc ý.

- Không phải đã nói ngươi để lại một thi thể sao?

Cao Bằng bất đắc dĩ hỏi.

- Ờ ờ, chờ một lát.

Bàn Đại Hải đứng cạnh hắn, nhíu chặt mày, quai hàm phồng to như có cái gì đó trồi lên.

Mười mấy giây sau.

Oẹ~~~~

Cao Bằng bịt mũi lùi lại một bước, mùi nồng quá.

- Hắc Oa, ngươi thử phân giải thi thể Ác Ma này xem ra được thứ gì?

Cao Bằng lấy Hắc Oa ra. Hiện giờ Hắc Oa Đại Thiết Cát Tế Đàn đã khôi phục được 40%, biến hoá rõ ràng nhất là tỷ lệ sử dụng thi thể tăng cao. Nếu trước đó chỉ có thể phân giải ra mười đơn vị huyết nhục tinh hoa, thì hiện giờ với cùng số nguyên liệu ban đầu, nó có thể phân giải ra được mười hai đơn vị huyết nhục tinh hoa.

Hắc Oa cũng không chê trên thi thể có một ít chất lỏng sền sệt, đặt thi thể lên tế đàn rồi bắt đầu phân giải.

Mười giây sau.

Ba kiện vật phẩm lơ lửng trên tế đàn.

[Thâm Uyên Kết Tinh], [Huyết Nhục Kết Tinh], [Nước Bọt Mặn Kết Tinh]

- Ồ, thứ cuối cùng là gì vậy?

- Con mẹ nó!

- Bàn Đại Hải, ngươi thật là buồn nôn!

Cao Bằng không nhịn được phải chửi bậy.

Tiểu Hoàng nhặt cục Nước Bọt Kết Tinh lên, dí vào mũi ngửi ngửi:

- Hình như hơi mặn.

Nó lén lút liếc nhìn Cao Bằng, mình vụng trộm nếm thử một miếng chắc không có vấn đề gì nhỉ?

Cao Bằng nhắm mắt lại:

- Giờ là lúc cho con vịt chết này một bài học.

- Lão đại, cho ta phân giải một ít đất ở đây thử xem nhé.

Hắc Oa nằm bẹp dưới đất, đầu vùi thật sâu rồi chống hai tay xuống, rút đầu ra khỏi mặt đất tựa như nhổ củ cải.

Cao Bằng đạp một cái lên mông Tiểu Hoàng đang săm soi thứ kia:

- Đừng có ăn trộm. Đi đào đất!

Tiểu Hoàng tức giận bất bình, xoa xoa cái mông lớn. Không phải chỉ là ăn trộm một chút đồ thôi sao, hung ác thế làm gì?

- Cao Bằng, ta nói cho ngươi biết!

- Nói cho ta biết cái gì?

- Dù ngươi không đạp, ta cũng sẽ đào!

Tiểu Hoàng lẫm nhiên đường hoàng nói.

Một tấn đất bày trên tế đàn, tế đàn được khởi động.

Đống đất đỏ sậm càng lúc càng rút lại, cuối cùng chỉ còn lại một hạt kết tinh trong suốt màu đỏ nhạt, to bằng hạt đậu xanh.

Cao Bằng nhặt viên kết tinh này lên, một loạt thông tin nhảy ra trước mắt hắn - [Huyết Nhục Kết Tinh Loãng]

- Nếu số đất nguyên liệu nhiều gấp mười lần có thể hợp thành một viên Huyết Nhục Kết Tinh hoàn chỉnh.

Hắc Oa ngồi bên mép tế đàn, hai chân đạp đạp không khí.

Một khối đất nặng khoảng ba tấn, tức là hơn ba khối đất sẽ có một viên Huyết Nhục Kết Tinh hoàn chỉnh.

Cao Bằng nhìn mảnh đất bao la dưới chân, suy tư.

…

…

Ngày hôm sau là một lần Thâm Uyên xâm lấn theo lịch.

Giữa thiên không tối tăm mù mịt, một khe hở màu tím sẫm mở ra.

Giống như có một con mắt mở ra giữa trời.

Vô số kiến lớn từ trong khe hở bay ra, đông đến mức che khuất cả bầu trời. Cả đất trời chỉ còn lại tiếng đập cánh vù vù không ngừng quanh quẩn.

Địch Mông là một Ác Ma Bạo Quân cường tráng nhất. Thực ra khi vừa ra đời thì nó đã có được ý thức, nó chính là con ác ma nhuyễn trùng cường tráng nhất trong khe Huyết Hà Câu kia.

Thân là ác ma nhuyễn trùng mạnh nhất, Địch Mông không phụ sự mong mỏi của bầy đàn, nó tiến hóa từng bước một từ Tiểu Ác Ma, Hoả Diễm Ma, Đại Ác Ma, Ác Ma Tê Liệt Giả đến Ác Ma Bạo

Quân như hiện tại.

- Ta là kẻ mạnh nhất!

Địch Mông tự nhủ như vậy.

- Ác ma mạnh nhất sẽ thu hoạch chiến trường cuối cùng!

Địch Mông khống chế hắc vụ, nhấc lên mây đen cuồn cuộn bay đi xa.

Hả? Đột nhiên, một thứ gì đó dưới chân khiến nó chú ý.

- Cao Bằng, ngươi là đồ lừa đảo! Nói với ta là tới đây chiến đấu, giờ lại bắt ta đào đất!

Dưới chân gò núi, một con vịt toàn thân cơ bắp cầm một thứ gì đó màu vàng kiểu như cái kẹp, ấn xuống đất một cái. Nó nhấc lên kéo theo mười mấy tấn đất, rồi ném vào một tế đàn màu đen bên cạnh.

Quanh con vịt này có một đám quái vật khác đang ngồi chơi, trong đó còn có nhân loại.

Nhân loại?

Địch Mông nhớ lại. Bảy năm trước nó từng may mắn được ăn một tên nhân loại, hương vị thơm ngon kia khiến nó nhớ mãi.

Sờ sờ cái bụng bự, Địch Mông đổi hướng lao xuống dưới!

- Ài, ta đường đường là Tiểu Hoàng vậy mà lại luân lạc tới mức phải đi đào đất!

Tiểu Hoàng tiếc hận lắc đầu, đầy vẻ có tài không gặp thời.

- Thật là….

Cánh tay phải nắm chặt Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha được phóng đại mấy chục lần. Quyền trái nó nắm chặt vung lên, cũng không quay đầu lại.

Ầm!

Đầu Địch Mông nổ tung.

Tiểu Hoàng rất nhuần nhuyễn ném một cái, thi thể rơi bịch lên tế đàn, sau đó lại đắp một lượt đất lên, thêm một nấm mồ.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 722: Chủ Thầu Tiểu Hoàng

- Ta cảm thấy Tiểu Hoàng làm việc là đáng yêu nhất.

Đại Tử lười nhác dựa vào một bên giống như một con cá ướp muối.

- Không nên xem thường Tiểu Hoàng, kỳ thật nó là một con vịt ưu tú nhất trong thôn chúng ta.

Tịch Sư soi mói.

Xa xa, tiếng la hét chém giết trong cuộc chiến bạo phát càng ngày càng nghiêm trọng, nơi này tựa như một chỗ thế ngoại đào nguyên đi lệch ra khỏi cuộc chiến tranh.

Phía xa chém giết, chỉ có một con vịt chăm chỉ đang hì hục đào đất.

Tiểu Hoàng lau lau mồ hôi vốn không tồn tại trên trán,

- Lão đại, ta cảm thấy nên dứt khoát triệu hoán A Ban đi ra ngoài, để A Ban sử dụng năng lực thao túng đại địa vận chuyển những khối đất này đi, như thế chẳng phải sẽ nhanh hơn nhiều sao.

- Nhanh hơn nhiều không?

Cao Bằng hỏi lại một câu.

- Chắc chắn nhanh hơn.

Tiểu Hoàng ngẩn người một chút, kiên định gật đầu.

- Ta không triệu hoán A Ban là vì ta có đạo lý riêng.

Cao Bằng nhàn nhạt nói.

- Đạo lý gì chứ?

- Tự mình từ từ suy nghĩ đi.

Cao Bằng nói xong liền quay lưng đi.

Tiểu Hoàng vừa suy ngẫm vừa đào đất, không ngừng từ từ động não.

Chẳng lẽ là do A Ban có thể tích quá lớn, dễ dàng hấp dẫn lực chú ý của người khác?

Nhất định là như vậy, hóa ra là như thế.

Theo thời gian của cuộc chiến gia tăng, phạm vi chiến trường bao phủ cũng không ngừng mở rộng.

Ban đầu, ngẫu nhiên có ác ma lẻ tẻ tới làm phiền bọn họ, sau đó dần dần ác ma xuất hiện càng ngày càng nhiều.

Thậm chí có ngàn đầu ác ma tạo thành dòng lũ nhỏ trùng kích tới đây.

Đại Tử hít sâu một hơi, hai sợi râu trên đỉnh đầu rủ xuống, con mắt màu vàng kim tràn đầy lạnh lùng.

Kim quang nồng đậm từ trong cơ thể Đại Tử phun ra bên ngoài.

Hồ quang điện rậm rạp bành trướng tạo thành một vòng lôi võng bao phủ quanh thân thể.

Lôi hồ nổ nát vụn, xé rách không khí.

Phát ra tiếng nổ mạnh rậm rạp chằng chịt phảng phất tiếng pháo.

Đại Tử nâng móng vuốt lên.

Trong hư không ở trước mặt Đại Tử, từng sợi lôi đình bành trướng, dây dưa không ngớt.

Đại Tử nhớ đến trước đây xem qua tiểu thuyết huyền ảo, bên trong một đoạn nào đó có viết, những đại năng kia đều ưa thích dùng một tay trấn áp địch nhân, như vậy vô cùng có phong cách.

Một cái cự trảo lôi đình bỗng nhiên ngưng tụ trong hư không.

Ầm ầm.

Cự trảo xé rách không khí, đám ác ma bị lôi đình bao phủ giam cầm trở nên nhốn nháo, mảnh khu vực đó hóa thành một phiến lôi đình địa ngục.

Đợi đến khi lôi đình tiêu tán, tất cả ác ma bên trong đều hôi phi yên diệt, chỉ còn lại một cái hố lớn, trong không khí lưu lại mùi cháy khét lẹt.

Đại Tử đứng thẳng người lên, hai cái chân trước chắp ở sau lưng, thần sắc kiêu căng,

- Sau này, các ngươi hãy gọi ta là Tử Đế.

Đứng được một lúc, phát hiện không có người nào a dua tâng bốc nó, nhất thời gương mặt Đại Tử có chút không nhịn được,

- Các ngươi nói một câu khủng bố như vậy cũng được mà.

Trầm mặc hai giây, A Xuẩn nâng lên hai cái xúc tu vỗ tay bộp bộp bộp,

- Mọi người chú ý, mọi người chú ý! Đại Tử nói nó khủng bố như vậy, Đại Tử nói nó khủng bố như vậy.

Đại Tử: ???

- Rống!

Ma diễm ngập trời, một đầu Thâm Uyên Ma Long phát giác được động tĩnh ở bên này, vung vẩy đôi cánh hàng lâm!

Đến bây giờ cũng đã giết đến đỏ mắt, ai cũng sẽ không cân nhắc quá nhiều, dù sao chỗ nào có kẻ địch thì nhằm về phía đó.

Đặc biệt là thâm uyên ma vật vốn đã hỗn loạn này, nội tâm của bọn chúng tràn ngập hỗn loạn và ngu ngốc.

A Ngốc vươn tay bắt được một bên bìa sách trắng, ném về phía Thâm Uyên Ma Long.

Mặt ngoài Bạch Bì hiện lên một tầng ba động đặc biệt, Thâm Uyên Ma Long đột nhiên cảm giác được lực lượng trong cơ thể mình bị lực lượng nào đó phong ấn lại.

Trước mắt tối sầm, một quyển sách phủ đầu vỗ vào trên mặt nó.

Mũi nứt ra, máu mũi tung tóe, quyển sách này còn cứng rắn hơn so với tấm thép.

- Rống rống!

Thâm Uyên Ma Long cực kỳ sợ hãi, nó phát hiện lực lượng bản thân chợt hạ xuống năm thành.

Tiểu Hoàng đảo con ngươi một vòng,

- Ngươi tới đây cho ta.

. . .

- Thế đạo gì thế này? Ta chính là một con rồng, Ma Long đến từ Thâm Uyên, ta không phải công nhân đào khoáng.

Thâm Uyên Ma Long gào khóc, trên mặt tràn đầy nước mắt nước mũi.

Ba ~

Một đạo kim quang hiện lên.

Tiểu Hoàng đứng ở trên sườn núi, trong tay cầm theo một chuôi roi dài do kim khí ngưng tụ mà thành, quật vào trên lưng Thâm Uyên Ma Long.

Thâm Uyên Ma Long kêu thảm một tiếng, nơi bị roi quất trúng xuất hiện một vết thương ghê rợn, bốc lên khói đen.

- Ngươi ngươi ngươi, còn có ngươi, cười cái gì mà cười.

Tiểu Hoàng lại quất thêm một roi vào trên mặt một cái Ác Ma Bạo Quân ở bên cạnh. Ác Ma Bạo Quân kêu rên một tiếng, đáy mắt toát ra hung quang, ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt Tiểu Hoàng một giây đồng hồ sau đó lại rủ xuống.

- Mọi người chú ý, hiện tại Tiểu Hoàng rất tức giận, hiện tại Tiểu Hoàng rất tức giận.

A Xuẩn vỗ xúc tu hô lớn.

Nói đến phát mệt, nó móc ra một bình nước hoa quả từ bên trong không gian chít, ừng ừng uống từng ngụm lớn.

Cao Bằng gãi gãi đầu, gia hỏa A Xuẩn này học được từ ai vậy.

Cùng lúc đó, ở bên trong khu cư trú của Giới Qua chiến Trường, một vài quái vật và nhân loại may mắn còn sống sót từ

trên chiến trường tụ tập cùng một chỗ nói chuyện. Chuyện này đã trở thành một trong những phương thức tiêu khiển mang tính giải trí của bọn họ sau mỗi lần chiến tranh kết thúc.

- Các ngươi đoán ta nhìn thấy cái gì không, ta thấy một con vịt đầy cơ bắp đứng ở trên sườn núi, cầm cây roi đốc thúc những tên ác ma kia làm việc.

- Ha ha ha, Ngưu tù trưởng đã già rồi, ngươi khẳng định là hoa mắt. Những tên ác ma kia vô cùng ngu dốt, hơn nữa trên chiến trường không có cái gì cả, bắt bọn ác ma đi lao công làm gì? Đào đất sao?

Bên cạnh, một con quái vật Tích Dịch ôm bụng cười to.

- Ngươi đang nghi vấn ta?

Ngưu tù trưởng khôi ngô cường tráng giống như toà núi nhỏ kêu toáng lên, trợn trừng mắt.

- Ta không có.

Tiếng cười của con quái vật Tích Dịch lập tức im bặt. Vị tù trưởng này rất hung mãnh, nó từng trông thấy cảnh tượng lão ta đuổi theo chém giết một đám ác ma trên chiến trường.

- Ngươi rõ ràng đang nghi vấn ta.

Ngưu tù trưởng nói một cách khẳng định.

Tích Dịch:

- Ta. . .

- Được rồi, ngươi không cần lên tiếng. Ta đã rõ, tên Tích Dịch nhà ngươi nhất định là muốn gây chuyện với ta đúng không, chúng ta đi vào trong góc nói chuyện.

Ngưu tù trưởng cười gằn nói.

Tích Dịch:

- Đừng, ta tin tưởng ngươi. . . A! !

Dần dần, theo thời gian trôi qua, tại một góc hẻo lánh của Giới Qua Chiến Trường, xuất hiện một cảnh tượng hiếm thấy.

Ở mặt sau một ngọn núi có vô số ác ma đứng đấy, thực lực của những tên ác ma này có mạnh có yếu, nhưng mà đều có một điểm giống nhau, đó chính là thể tích khổng lồ, bọn chúng không ngừng nghỉ làm việc tay chân.

Bọn chúng đang lặp đi lặp lại một việc, đó chính là đào đất!

Đào một lượng lớn thổ nhưỡng đắp sang mô đất bên cạnh. Nhưng mà vô luận bọn chúng ném thổ nhưỡng lên mô đất nhiều hay ít, thể tích mô đất dường như vĩnh viễn cũng sẽ không gia tăng.

Bị mô đất vùi lấp chính là một tòa tế đàn màu đen to lớn, tất cả thổ nhưỡng trên mô đất đều rơi vào bên trên tế đàn.

Mô đất không ngừng bị chuyển đổi hiến tế, tạo ra một sự cân bằng với hiệu suất đám ác ma lao công đào đất.

- Làm việc nhanh lên!

- Nhanh lên!

- Hiệu suất làm việc của ngươi sẽ liên kết với những người cùng làm trong tổ. Tổ nào thua, kẻ đứng cuối cùng trong tổ sẽ bị ăn hết.

Tiểu Hoàng kiêu ngạo hô, hiển nhiên rất ra dáng một tên đốc công vô lương.

Rốt cuộc có ác ma không chịu được tên đốc công vô lương này nghiền ép, phấn khởi phản kháng,

- Chúng ta có nhiều ác ma như vậy, dựa vào cái gì lại bị một con vịt nghiền ép! Mọi người theo ta cùng tiến lên, giết chết bọn chúng, xé nát linh hồn bọn chúng, khiến cho xương cốt của bọn chúng xám hối ở trong bụng chúng ta.

Rống một lúc, sau đó phát hiện chỉ có chính mình lẻ loi trơ trọi đứng ở chỗ cũ, những ác ma khác đều dùng một loại ánh mắt như nhìn kẻ đần để nhìn nó.

Nếu như có thể phản kháng thì chúng ta đã sớm phản kháng, còn rảnh ngồi chờ tới bây giờ?

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 723: Nhường Ngươi Ba Quyền

- Phản, phản kháng đi. . .

Phản xạ tương đối chậm chạp của đầu ác ma dũng cảm này làm cho nó giơ cao tay phải, tiếp tục rống lên hai tiếng.

Trong không khí chỉ còn lại tiếng nó kêu gào quanh quẩn không ngừng.

Thâm Uyên Ma Long ngẩng đầu liếc mắt nhìn, rồi lại lần nữa cúi thấp đầu, ngoan ngoãn đào đất.

Úc ~ Cảm tạ Thâm Uyên Ma Long Chi Thần đại nhân ban tặng cho chúng ta thân thể cường tráng, để ta có thể đào đất với tốc độ gấp ba lần những ác ma khác, ít nhất cũng để ta tránh khỏi bị tra tấn nhiều lần. Nếu như ta có thể còn sống trở lại Thâm Uyên, ta nhất định dâng lên tế phẩm ưu tú nhất cho Thâm Uyên Ma Long Chi Thần.

Bóng mờ bao phủ đầu ác ma này, ác ma ngẩng đầu đối mặt với Tiểu Hoàng hai giây.

- Ta nhường ngươi đánh ta ba quyền, nếu như ngươi có thể đánh ngã được ta thì sẽ lập tức thả ngươi rời khỏi nơi này.

Tiểu Hoàng bình tĩnh nói.

- Thật sao?

Ác ma có chút vui mừng.

- Ta nhổ một ngụm nước miếng một ngụm đinh.

Tiểu Hoàng nói:

- Không lừa ngươi.

Ác ma mừng rỡ, chỉ cảm thấy bản thân mình đúng là gặp đại vận.

Nhưng mà vẫn còn có chút lo lắng, nhiều lần xác nhận,

- Nếu như ta đánh ngươi bị đau, ngươi thật sự sẽ không trả thù ta chứ?

- Nói nhảm ít thôi, nếu ngươi không lên đánh ta thì coi như ngươi buông tha.

Tiểu Hoàng trừng mắt.

Đáy mắt ác ma hiện lên một tia dữ tợn sắc bén.

Có thể đạt tới tình trạng này, những ác ma ở đây có ai là hạng người đơn giản, đến thời khắc quyết định vận mệnh thì tuyệt đối sẽ không thiếu dũng khí dốc sức liều mạng.

Ác ma gầm nhẹ một tiếng, đôi cánh thịt sau lưng mở ra, hỏa diễm màu tím đen lượn lờ quanh thân, khí thế bên trong cơ thể không ngừng kéo lên.

Một quyền chớp nhoáng đánh xuyên qua không khí, chuẩn xác đánh trúng phần bụng Tiểu Hoàng.

Một quyền đánh xuống, sắc mặt ác ma đột biến. Một quyền này tựa như đánh lên trên một khối Tinh Thần Thiết cứng rắn, lực phản chấn mãnh liệt thiếu chút khiến nó bị đánh bay.

- Còn lại hai lần.

Tiểu Hoàng nhàn nhạt nói.

Ác ma vung vẩy cánh tay mình, nhìn Tiểu Hoàng tựa như đang nhìn một kẻ biến thái.

Vị trí mới bị đánh trúng ngay cả một chút dấu đỏ cũng không có, như thế cũng quá biến thái rồi!

Ngẩng đầu nhìn Tiểu Hoàng một cái, đáy mắt lộ ra hung quang.

Ta cũng không tin từng cái bộ vị trên người ngươi đều có lực phòng ngự cao như vậy.

Lui lại nửa bước, hai cánh sau lưng hướng phía dưới trầm xuống, đáy mắt tỏa ra hàn quang lạnh thấu xương.

Đây chính là ngươi ép ta. . .

Không cần đợi một chiêu cuối cùng, huyết dịch trong cơ thể ác ma tăng tốc độ lưu thông, hai tay hợp thành một quyền, khí thế bên trong cơ thể không ngừng gia tăng, khí tức khủng bố từ bên trong không ngừng phát tán ra phía ngoài.

- Đầu ác ma này nổi điên rồi!

- Sợ là muốn liều mạng.

- Cũng không biết có thể làm cho con vịt kia bị thương hay không.

Các ác ma khác ở một bên làm việc tay chân đều dừng lại nhìn về phía bên này, trong ánh mắt bao hàm sự mong đợi.

- Nhìn cái gì vậy, tiếp tục đào đất đi!

Tiểu Hoàng hung thần ác sát quay đầu quát mắng những tên ác ma kia.

Đáng chết, lại dám không thèm quan tâm đến ta!

Ác mà đứng ở phía trước Tiểu Hoàng tức sùi bọt mép.

Bạo rống một tiếng,

- Chết đi! ! !

Ma khí quanh thân thể ác ma bốc lên ngùn ngụt, hai tay huy động, móng tay sắc bén bốc lên tử sắc u quang.

Oanh! ! !

Khí diễm ngập trời.

Một trảo cường đại không gì sánh được lấy khí thế nhanh như chớp đâm về đôi mắt Tiểu Hoàng.

Một trảo này thậm chí đột phá cực hạn Thánh cấp, loáng thoáng chạm đến uy lực cấp Chuẩn Thần.

- Một chiêu này, nó đã dùng toàn lực.

Có ác ma ngưng giọng nói.

Ở bên trong ác ma thì cường giả luôn được kính nể, biểu hiện mạnh được yếu thua đã phát huy vô cùng tinh tế.

Đối đầu với Tiểu Hoàng như vậy, đối đầu với ác ma đồng tộc khác cũng là như thế.

Tiểu Hoàng mới vừa xoay đầu lại đã nhìn thấy một trảo này đâm tới gần, nhưng nó thậm chí còn không nháy mắt lấy một cái.

Trong lòng ác ma mặc dù có chút nghi ngờ, nhưng khi trông thấy Tiểu Hoàng vô lễ như vậy thì đáy lòng vẫn cảm thấy vui vẻ.

Trong nháy mắt liền đánh trúng vào đồng tử của Tiểu Hoàng.

Ở trong cái nhìn của nó, tựa hồ đã dự liệu được con mắt kia sẽ bị đâm rách, một trảo này xuyên qua đầu, khiến cho bên trong cái đầu vịt ngu xuẩn kia biến thành một đống bột nhão.

Chuẩn Thần thì như thế nào!

Con mắt chính là bộ phận yếu ớt nhất của tuyệt đại đa số quái vật, coi như ta thấp hơn một đại giai so với ngươi, nhưng mà ta đánh ra một kích mạnh nhất, lại trúng vào vị trí yếu ớt nhất trên người của ngươi, chắc chắn ngươi sẽ phải chết.

Thánh cấp nghịch hành đồ sát cấp Chuẩn Thần, trong ba ngàn năm trầm luân địa ngục cũng không có ác ma hùng mạnh nào làm được.

Vô tận vinh dự đều treo ở trên người ta, theo đó sẽ nhận được Ma Thần khen thưởng.

Ta nổi bật như thế, có khả năng sẽ được Thâm Uyên Giới ban thưởng, lập tức trở thành Chuẩn Thần thậm chí Ma Thần cũng không phải không có khả năng.

Đương.

Một âm thanh thanh thúy và xúc cảm cứng rắn làm đầu ác ma này tỉnh lại từ trong ảo giác.

Móng tay phảng phất đâm trúng vào đồ vật cứng rắn gì đó, vô cùng đau nhức.

- Ngươi. . .

Thâm Uyên Ác Ma há to mồm, kinh hãi nhìn qua con vịt mang vẻ mặt bình tĩnh trước mắt.

- Ngươi còn lại một cơ hội cuối cùng.

Tiểu Hoàng lười biếng nói.

- Con vịt này lại đi bắt nạt Tiểu Ác Ma.

Đại Tử nhàm chán nằm rạp trên mặt đất xem kịch vui.

Bọn chúng đều biết lực phòng ngự toàn thân của gia hỏa Tiểu Hoàng này đều giống nhau như đúc.

Vô luận là nắm tay hay là con mắt, mỗi một tấc một bộ vị trên cơ thể Tiểu Hoàng đều có lực phòng ngự bằng nhau.

Nếu muốn đánh bại con vịt này, phương pháp duy nhất chính là dựa vào công kích mạnh mẽ vượt qua lực phòng ngự của nó thì mới được.

Nếu không thì với tố chất thân thể càng đánh càng mạnh của gia hỏa này, sau đó sẽ tựa như cắn thuốc, miểu thiên miểu địa miểu không khí.

Những ngự thú từng luận bàn qua với Tiểu Hoàng đều không muốn tiếp tục luận bàn với nó lần thứ hai.

Năng lực của con vịt này quá buồn nôn.

Trước mắt, duy nhất khắc chế nó chính là ngự thú hệ Linh Hồn, chỉ có A Ngốc dưới tình huống toàn lực bạo phát trạng thái m Hồn Chúa Tể mới có thể đánh bại Tiểu Hoàng.

- Tại sao con mắt ngươi lại không bị sao?

Ác ma run rẩy nói.

- Lẽ nào. . . Lẽ nào nhược điểm của ngươi căn bản không phải là đôi mắt!

Ác ma đột nhiên thức tỉnh, phát hiện ra bí mật gì.

- Được rồi, còn có một kích cuối cùng, ta cũng không tin toàn thân cao thấp của ngươi không có một nhược điểm nào!

Ác ma nghiến răng nghiến lợi nói.

Song quyền nắm chặt, hai cánh sau lưng giương lên cao, tử quang nồng nặc phun trào bộc phát xung quanh thân thể nó.

Sơn phong run rẩy, từng mảnh từng mảnh sơn thổ sụp đổ, bụi đất cuồn cuộn tràn ngập trong không khí, tầng tầng lớp lớp sóng năng lượng từ bên trong cơ thể ác ma khuếch tán ra phía ngoài.

- Chết đi!

Một tiếng rống to, Ác ma hóa thành một đạo độn quang chạy trốn về phương xa.

Chỉ trong chớp mắt đã biến mất ở cuối đường chân trời.

- Hừ.

Từ trong lỗ mũi Tiểu Hoàng phát ra một tiếng hừ lạnh, quay đầu không nhìn đầu ác ma kia nữa.

Cùng lúc đó, Lưu Quang đang nằm trên đỉnh núi duỗi cái lưng mỏi, hưu một tiếng biến mất khỏi chỗ cũ.

Một lát sau Lưu Quang đã lần nữa xuất hiện ở chỗ cũ, trên lưỡi đao treo một viên đầu lâu ác ma, trên nét mặt vẫn còn mang theo biểu tình mừng thầm.

Hai loại thuộc tính vui sướng và tử vong hoàn toàn tương phản xuất hiện ở cùng một chỗ, khiến cho những ác ma ở xung quanh sởn tóc gáy.

- Tiếp tục đào đất.

Tiểu Hoàng lắc lắc cái đầu trọc của mình, tiếp tục làm đốc công.

- Cao Bằng, ngươi có phát hiện từ sau khi Tiểu Diễm không có

ở bên cạnh, tinh lực của con vịt này dường như quá dư thừa, chung quy là có tinh lực mà không dùng hết.

Đại Tử lén lút nói bên tai Cao Bằng.

- Ta đã rõ, cũng giống như ngươi rất ưa thích mách lẻo vậy.

Cao Bằng đáp lại Đại Tử.

Đại Tử: ???

- Ta không nói chuyện với ngươi nữa! Cao Bằng, ngươi thật đáng ghét!

Dịch: ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 724: Tỳ Hưu

- Ngươi nói ta đáng ghét cũng không phải ngày một ngày hai. Lần trước ngươi còn nói ta chính là Bằng xấu xa, loại ăn cơm nhét kẽ răng mà.

Cao Bằng buồn cười nói.

- Hừ!

Đại Tử quay đầu đi, nó quyết định một ngày. . . Nửa ngày không thèm để ý tới Cao Bằng!

Mặt đất rung động, trên đường chân trời phía xa xa xuất hiện một mảnh hắc tuyến không ngừng đến gần.

Cao Bằng nheo mắt lại ngước lên nhìn, rốt cuộc có quái vật không nhịn được.

Đi đầu tiên chính là một con Thần Thú có đầu rồng, thân ngựa, chân lân, thân hình như sư tử, màu lông cũng vàng cũng ngọc. Cánh rất ngắn, cái đuôi cuộn tròn, trên đỉnh đầu rồng có độc giác, trên cổ còn có lông bờm.

Trông thấy con quái vật này, Cao Bằng đã lập tức nhận ra nó, quả nhiên là gia hỏa tham lam này, đứng thứ tư trên bảng Sát Lục - Tỳ Hưu.

Tỳ Hưu đứng ở đỉnh gò núi, ngẩng đầu ưỡn ngực, những quái vật khác ở phía sau đều lui lại cách nó nửa bước, có chút sợ hãi.

Tỳ Hưu trợn trừng con ngươi to như chuông đồng, cổ duỗi về phía trước nhìn ngó chung quanh, mũi to ngửi ngửi, tựa hồ đang phân biệt mùi vị trong không khí.

Ngửi trong chốc lát cũng không đoán được gì, trong không khí chỉ có mùi máu tươi nồng đậm, trừ cái đó ra chỉ còn lại mùi bùn đất.

- Ngươi đang làm gì đó?

Giọng nói của Tỳ Hưu vang vọng như tiếng chuông, lại giống như tiếng sét đánh. Giọng nói thô to vang dội phá vỡ màng nhĩ, truyền khắp phiến khu vực này.

Cao Bằng liếc mắt nhìn nó, sau đó cúi đầu xuống không để ý tới nữa.

Tiểu Hoàng khinh thường hừ lạnh một tiếng, toàn bộ sự khinh thường trong lòng đều biểu hiện trên nét mặt.

Đại Tử lúc này đang còn đang tức giận với Cao Bằng, tự nhiên không có khả năng trả lời Tỳ Hưu.

Bàn Đại Hải quay mặt sang nhìn chỗ khác, cái đuôi nhàn nhã vung vẩy.

Lưu Quang đang cắt móng tay giúp Tịch Sư, A Xuẩn thì đang tranh luận quyền nắm giữ bảo vật với Chiêu Tài.

A Ngốc ngồi xổm trên núi hút thuốc, kẻ nghiện thường không muốn nói chuyện vào lúc hút thuốc. Không khí nguội lạnh vài giây, Tỳ Hưu không nghĩ tới bọn họ lại không thèm để ý tới chính mình, trên mặt hiện lên một tia dữ tợn.

Tỳ Hưu mặc dù là một loại thụy thú biểu tượng may mắn, nhưng mà so với loại thụy thú cũng mang biểu tượng may mắn như Bạch Trạch có tính tình ôn hòa thì hoàn toàn bất đồng, Tỳ Hưu có tính tình hung mãnh, có thể tịch tà, hàng phục yêu ma.

- Các ngươi không trả lời ta. . .

Đáy mắt Tỳ Hưu hiện lên một tia bạo ngược,

- Vậy chúng ta tự mình đào! Lên! Ai tìm được bảo vật thì thuộc về người đó!

Theo một tiếng ra lệnh của Tỳ Hưu, đám yêu ma quỷ quái sau lưng như ong vỡ tổ xông đến cùng thi triển thần thông, dời núi dời núi, đào đất đào đất, trực tiếp có vài chục cánh tay ra trận. Trong lúc nhất thời chướng khí mù mịt, hóa thành một mảnh hỗn độn.

Những tên ác ma kia kinh ngạc nhìn cảnh này, đến ngay cả công việc trong tay cũng dừng lại.

Tại sao những quái vật này lại tới đoạt công việc với chúng ta ?

Một tên ác ma bị một con Đại Lực Kim Cương Viên dùng cái mông đánh bay, sau đó cúi xuống đào bới ở vị trí ác ma đó. Ngồi xổm xuống đưa hai tay cắm xuống, chui vào trong đất, sau đó quát lên một tiếng, bùn đất văng tung tóe khắp nơi, một tảng đất lớn bị nhấc bổng lên.

Dưới mặt bùn đất trống rỗng, trừ bùn đất không có gì khác.

Đại Lực Kim Cương Viên cũng không nhụt chí, quăng bùn đất sang bên cạnh, sau đó tiếp tục xoay người điên cuồng đào đất lên.

Bàn Đại Hải đang nhàn nhã vung vẩy cái đuôi, mang cá run rẩy hai cái.

- Các ngươi thay đổi địa phương đào đi.

Tiểu Hoàng chỉ huy những tên ác ma này đổi sang khu vực khác, tặng lại nơi này cho bọn họ.

Trông thấy ác ma thay đổi địa phương, những quái vật này quay ngoắt đầu lại. Lẽ nào chúng ta đào sai chỗ ?

- Nhân loại thật sự rất gian trá.

Có một con quái vật nhìn qua rất giống hươu cao cổ và lạc đà kết hợp nhỏ giọng bức xúc.

- Phải chăng có lừa dối gì ở đây hay không?

- Vậy thì . . . Chúng ta cũng đi qua?

Ầm ầm, ầm ầm.

Một đám quái vật như ong vỡ tổ chạy đến trước mặt Tiểu Hoàng, ngẩng đầu đối mặt với nó hai giây, sau đó ngươi đẩy ta chen đem bọn ác ma này đẩy ra, tiếp tục kích động đào đất.

Đám ác ma nước mắt lưng tròng, ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Hoàng.

- Đại lão, chuyện này thật sự không trách chúng ta được.

Sắc mặt Tiểu Hoàng trầm xuống, nói với những quái vật này:

- Vừa rồi các ngươi muốn chiếm giữ chỗ đó, ta nhường các ngươi, hiện tại các ngươi lại chạy qua đây, thật sự coi ta là bùn nặn hay sao?

Không có người trả lời Tiểu Hoàng, những quái vật này vẫn tiếp tục tìm kiếm bảo vật ở chỗ cũ. Hơn nữa bọn họ cho là bên mình nhiều quái vật như vậy, cũng không cần phải giải thích cho con vịt này làm gì cả.

Tỳ Hưu cũng không động thủ, dù sao nó đường đường là đại lão Chuẩn Thần đỉnh phong, tất nhiên không cần đích thân động thủ.

Những quái vật này đều là tùy tùng của nó. Trên thực tế với những thần thú có thiên phú nổi bật như bọn nó thì xưa nay đều không thiếu tùy tùng. Sau khi chúng nó trở thành Thần Linh,

những kẻ tùy tùng này sẽ sinh hoạt bên trong lãnh địa của bọn nó, trở thành tay sai hoặc thuộc hạ.

Đến lúc cần chiến đấu, bọn chúng sẽ vì nó mà chiến, cống hiến một phần lực lượng.

Đồng dạng, Tỳ Hưu cũng cần bảo hộ cho sự an toàn của bọn chúng, phù hộ cho con cháu bọn chúng.

Tiểu Hoàng từ trên sườn núi nhảy xuống, hai chân vững vàng chạm đất.

Gương mặt góc cạnh rõ ràng, đường cong cơ bắp cực kỳ trôi chảy, thân thể màu vàng kim đứng dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh sáng nhàn nhạt.

- Các ngươi làm như vậy. . . Rất không lễ phép đó.

Trên người Tiểu Hoàng tản mát ra khí tức khiêu khích.

Lấy Tiểu Hoàng làm trung tâm, tất cả quái vật bên trong bán kính một trăm km đều xoay đầu lại.

Trong con ngươi to lớn bao hàm tâm tình kinh ngạc cực độ.

- Nó đang khiêu khích đám người chúng ta sao?

- A ha ha ha ha!

Một đầu Ma Ngạc toàn thân huyết hồng, cơ thể dài gần trăm mét ngửa mặt cười to.

Tựa như nghe thấy cái gì cực kỳ buồn cười vậy.

- Cạc cạc cạc cạc.

- Ồ ồ ồ.

Một đám quái vật cứ tùy ý như vậy, tùy tiện ôm bụng cười to.

Sắc mặt Tiểu Hoàng trở nên âm trầm.

- Các ngươi cười như thế là sai cách rồi.

Tiếng cười của Hoang Tổ Cổ Vũ Áp lập tức im bặt, cúi đầu quan sát Tiểu Hoàng đứng ở trước mặt mình.

- Cạc?

Hoang Tổ Cổ Vũ Áp dựng thẳng lông vũ lên chỉ chỉ chính mình, ta cất tiếng cười sai? Họ nhà vịt không phải luôn cất giọng như vậy hay sao.

- Hẳn phải kêu như vậy, để ta làm trước rồi ngươi học theo.

Tiểu Hoàng bình tĩnh nói.

Nói xong, Tiểu Hoàng hít sâu một hơi,

- Oa ——

Hoang Tổ Cổ Vũ Áp trợn trừng mắt giống như chuông đồng, chúng ta tộc nhà vịt thực sự kêu như vậy sao?

Chẳng lẽ con vịt này lại mang huyết mạch không thuần túy?

- Cạc?

- Sai, chính là oa!

- Cạc.

- Oa!

Vẻ mặt Tiểu Hoàng không biểu tình, hai tay ôm lấy chân vịt của Hoang Tổ Cổ Vũ Áp. Ôm lấy kéo lên rồi đập một phát sang bên cạnh, mặt đất rung chuyển, một vịt một ngạc bị nện cho đầu rơi

máu chảy.

Một đám cự thú dừng lại động tác trong tay, xoay đầu gắt gao nhìn chằm chằm vào Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng nhếch miệng lên, ngón út tay phải hướng vào phía trong ngoắc ngoắc,

- Cùng tiến lên đi, không lên là cháu trai ta.

Hành động khiêu khích này ai có thể chịu đựng được, một đám quái vật nộ khí trùng thiên, ngao ngao gầm thét lao thẳng về phía Tiểu Hoàng.

. . .

Tỳ Hưu ngồi xổm trên đỉnh núi lẳng lặng quan sát chiến đấu, trông thấy Tiểu Hoàng càng đánh càng hăng, hào quang nơi đáy mắt cũng càng ngày càng sáng.

Đến khi một con quái vật cuối cùng bị Tiểu Hoàng nện một quyền cho nằm xuống, Tỳ Hưu rốt cuộc không còn kìm nén được nữa, đứng lên ngửa mặt rít gào.

- Pi-xiu! ! !

【 Tên quái vật】: Tỳ Hưu Thuần Huyết

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 97

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Thần Thoại / Phẩm chất Thần Thoại

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Phong, Hệ Thần Bí

【 Bộ vị thần hóa】: Độc giác, con mắt, miệng, tứ chi.

【 Lĩnh vực quái vật】: Trấn Tà lĩnh vực

【 Năng lực quái vật 】: Chưởng khống Phong nguyên tố lv10 lân giáp Thần Thú lv10, trừ tà lv10

【 Đặc tính quái vật 】: Tịch tà (Thụy thú thượng cổ biểu tượng cho may mắn, có thể trấn tà khu ma.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Đề thăng tổn thương đối với yêu ma quỷ quái, hơn nữa bổ sung hiệu quả tổn thương thiêu cháy.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Có được hiệu quả chấn nhiếp đối với quái vật Hệ Hồn, Hệ Hắc Ám, Hệ Ma, Hệ m. Hơn nữa còn giảm tổn thương do những hệ đó gây ra đối với chính mình.)

Thiên Lộc (Biểu tượng của may mắn, có thể thúc đẩy hôn nhân.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Có thể tự đề thăng vận thế của bản thân.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Tỳ Hưu miễn dịch với các loại trạng thái tiêu cực.)

Chiêu tài tụ bảo (Nó có miệng mà không có hậu môn, có thể nuốt vạn vật mà chưa từng tiết. Chiêu tài tụ bảo, chỉ có vào chứ không có ra, được coi là biểu tượng của chiêu tài.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Tỳ Hưu thôn phệ vàng bạc châu báu và các loại trân bảo, từ đó đề thăng lực lượng bản thân.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Sau khi triển khai năng lực, Tỳ Hưu sẽ há miệng, tạo ra hiệu quả phong ấn lực lượng của tất cả bảo vật (thần khí) ở gần đó trong một thời gian ngắn. Thời gian phong ấn căn cứ vào sự chênh lệch giữa lực lượng chưởng khống của hai bên.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Một trong chín đứa con

của rồng trong truyền thuyết, có thể trừ tà, chiêu tài, mở vận, được coi là thụy thú.

Tiểu Hoàng nhìn chằm chằm vào con Tỳ Hưu này, vỗ trán một cái rồi cao giọng kinh hô:

- Ta nhớ rồi, ta đã từng nhìn thấy ngươi ở trong sách, ngươi là Tỳ Hưu.

Trên gương mặt Tỳ Hưu hiện lên vẻ tự đắc, xem ra thanh danh chủng tộc chúng ta đã lan truyền ra xa như vậy.

Tiểu Hoàng quay đầu lại, vui vẻ hô lớn với Cao Bằng:

- Cao Bằng, nghe nói tất cả Tỳ Hưu đều có miệng mà không có hậu môn. Gia hỏa này thật sự không có hậu môn! ! !

Không có hậu môn ——

Không có hậu môn ——

Thanh âm của Tiểu Hoàng vang dội, truyền ra rất xa, rất xa. . .

Dịch : ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 725: Liều Mạng

Tỳ Hưu hoá đá.

Biểu cảm trên mặt hoàn toàn cứng lại, không có… hậu môn?

Thô bỉ! Sao nó có thể nói ra lời thô bỉ như thế?

Tỳ Hưu tức giận tới mức toàn thân run lên, giận đến mức bốc khói, lỗ mũi phun ra vòi rồng, tức giận đến mức toàn thân phát sáng.

Rống!

Hiện tại, ở trong lòng Tỳ Hưu đang muốn chửi một vạn câu con mẹ mày, thực sự là thô bỉ đến tận cùng. Biểu tượng đặc trưng của loài Thần Thú nhà mình, trong miệng con vịt trọc ghê tởm này lại thành ra như thế.

Cao Bằng buồn cười, lần này Tiểu Hoàng thật biết kéo cừu hận. Đổi thành bất kỳ quái vật nào đứng vào vị trí của Tỳ Hưu cũng sẽ không bỏ qua.

Tiểu Hoàng cười khinh miệt, khoé mắt nhìn chằm chằm Tỳ Hưu, chỉ cần Tỳ Hưu hơi động một cái là nó sẽ lập tức phản ứng lại.

Cao Bằng đã từng nói, trên chiến trường tỏ vẻ khinh miệt kẻ địch, về chiến thuật là coi trọng kẻ địch đấy.

Tỳ Hưu há to miệng. Cái miệng của nó như một vực sâu không đáy, trong đó đen thui mà thần bí.

Hút mạnh một hơi, cuồng phong bị nuốt vào trong miệng.

Cuồng phong kịch liệt cắt ngang không khí, phát ra tiếng vải vóc lúc bị xé rách.

Khí lưu màu trắng trên trời như trường hồng rót ngược vào trong.

Hô hô hô…

Khí lưu màu trắng xám đánh xuyên không khí, cái miệng lớn của Tỳ Hưu hoá thành một luồng gió khổng lồ!

- Chết đi! Chết đi!

Con mắt Tỳ Hưu tràn đầy tơ máu.

Bụng nó đã to đến cực hạn rồi, cái bụng tròn vo, lân phiến màu vàng kim sáng rực rỡ!

Ầm ầm ầm!

Cuồng phong bị Tỳ Hưu nuốt vào bụng bị áp súc lại, rồi phun hết ra ngoài.

Không khí trước mặt Tỳ Hưu đột nhiên run lên, sau đó vặn vẹo kịch liệt.

Một sóng không khí hình bầu dục lao thẳng ra ngoài.

Mặt đất bị xé nứt, tựa như bị một cự chưởng vô hình xé nát, sóng đất vặn vẹo khuếch tán ra phía ngoài.

Đám quái vật hôn mê hoặc bị trọng thương nằm quanh Tiểu Hoàng đều bị sóng khí cuốn vào, sau đó xé thành từng mảnh nhỏ.

Huyết nhục, da, xương cốt bị xé toang như thịt trong cối xay, không khác gì lăng trì trong truyền thuyết.

Sóng khí quét qua, chớp mắt đã nuốt gọn cả Tiểu Hoàng.

Vẫn còn dư lực, sóng khí vòng qua Tiểu Hoàng, muốn nuốt hết cả đám người Cao Bằng sau lưng nó.

Cao Bằng không đổi sắc.

Lưu Quang đứng trên đỉnh một dốc núi khác nhẹ nhàng nhảy xuống, trên hai lưỡi đao được bọc một màng mỏng màu xanh. Đao cánh tay điên cuồng vung vẩy, đao quang tung hoành, chớp mắt đã chém ra hơn ba vạn đao, dẫn dư ba sang hướng khác.

Nơi xa, hai hình bóng đứng sóng vai quan sát trận chiến này.

- Tên Tỳ Hưu kia giết cả tuỳ tùng của mình, chắc là do quá tức giận.

- Hành vi ngu xuẩn, làm vậy thì sau này sẽ không có tuỳ tùng nguyện ý theo nó nữa.

- Bên kia chắc sẽ chết rất thảm.

- Ta không nghĩ như ngươi.

- Ồ?

Khi chúng đang nói chuyện, cuộc chiến đã xảy ra biến hoá ngược chiều.

Một bàn tay lớn màu vàng lập lòe u quang từ trong cuồng phong đâm ra.

Bắp thịt cứng rắn chắc nịch như một thanh cương đao, liều mạng quyết chí tiến lên, xuyên qua cuồng phong.

Một đao đâm ra! Hướng về phía ngoài kéo một cái, sau đó xé rách!

Tựa như mảnh vải bị xé nát.

Một cơ thể màu vàng tím mơ hồ đạp mạnh xuống đất, mặt đất chấn động ầm ầm tựa như gặp phải địa chấn.

Khí thế ngang nhiên lăng liệt đập vào mặt.

Hai đồng tử của Tỳ Hưu đột nhiên co rụt lại, tốc độ thật nhanh!

Bịch bịch!

Trái tim của Tỳ Hưu đập mạnh hai lần, bắp thịt toàn thân bị kéo căng. Thở mạnh một hơi, hai bên khoé miệng không tự chủ được nhếch lên, lộ ra răng nanh sắc nhọn.

Gió và mây trời bên tai nó dường như cũng đứng im, lúc này thời gian như ngưng đọng.

Tất cả đều chậm lại.

Tỳ Hưu chưởng khống cuồng phong, đương nhiên không chậm. Quan trọng nhất là nó không chỉ có được tốc độ nhanh hơn cả gió, mà còn có được tố chân thân thể và thị lực tương ứng với tốc độ này.

Nhìn thấy ngươi rồi.

Ngươi ở đây!

- Rống!

Cái đuôi của Tỳ Hưu hất lên, gò núi nứt ra, đập đất xoay người!

Mượn luồng lực này, chân phải Tỳ Hưu vươn lên phía trước tìm kiếm, bả vai khẽ nghiêng hạ thấp xuống, thân thể vọt mạnh về phía trước lăng không xoay tròn chín mươi độ. Cái đầu cúi thấp như dán vào ngực, độc giác như một thanh kiếm sắc bén nhắm thẳng vào Tiểu Hoàng.

- Đến hay lắm!

Tiểu Hoàng cười to, không trốn không né, song quyền mở ra ôm chặt lấy đầu Tỳ Hưu, tựa như ôm một tảng đá lớn hình tròn.

Phốc phốc.

Cái sừng nhọn trên đầu Tỳ Hưu không hề chùn bước, đâm sâu vào ngực Tiểu Hoàng. Xưa nay Tiểu Hoàng vẫn lấy lực phòng ngự làm kiêu ngạo lúc này lại tái nhợt, cơ bắp trước ngực nó bị xuyên thủng như một tờ giấy.

Nhưng đau đớn không khiến cho Tiểu Hoàng chùn bước, từ sâu trong đáy mắt nó loé lên sự hưng phấn.

- Thật… sảng khoái!

Chỗ vết thương có một đoàn ánh sáng màu tím nồng đậm lan rộng ra ngoài, sức mạnh của Tiểu Hoàng tăng vọt mấy lần, từng sợi cơ bắp bị đâm xuyên qua giờ lại giống như từng sợi thép quấn chặt lấy sừng Tỳ Hưu.

- Lên!

Hai chân Tiểu Hoàng trầm xuống, làm ra một tư thế đứng tấn, hai tay như thép trói chặt cổ Tỳ Hưu lại.

Tỳ Hưu thầm hoảng hốt. Nó cảm giác mình bị ôm, tứ chi thoát ly khỏi mặt đất, mất đi chỗ mượn lực, chỉ có thể đạp loạn trong không trung. Nó cũng cố gắng dùng sức ngọ nguậy cổ để cho cái sừng nhọn đâm sâu vào trong, ngoáy nát lục phủ ngũ tạng của Tiểu Hoàng.

Nhưng nó lại phát hiện lúc này cổ mình không chuyển động được nhiều. Tại sao con vịt này lại khoẻ thế, nó là Chu Yếm à?

Có lẽ Tiểu Hoàng đã dùng quá sức, mặt đất chỗ bàn chân phải

dẫm lên đột nhiên nứt vỡ, một mảng lớn đổ sập xuống. Tiểu Hoàng đứng không vững, lảo đảo một cái, Tỳ Hưu bị nó giữ chặt cổ cũng nắm bắt được cơ hội này.

Hai cái chân trước đạp mạnh, đá trúng bụng Tiểu Hoàng, một quầng sáng màu tím từ chỗ bị đá khuếch tán ra bên ngoài.

Tiểu Hoàng trúng một cước bay ra ngoài, lăn vài vòng dưới đất, Tỳ Hưu cũng thừa cơ thoát khỏi sự khống chế của Tiểu Hoàng.

Còn không đợi Tiểu Hoàng đứng lên, cuồng phong đã gào thét đến trước mặt nó, một cái bóng mơ hồ xông tới ngay trước mặt.

Lại bị trúng một đá cực mạnh, xương cốt hai vai Tiểu Hoàng nứt vỡ, thân thể bay ra phía sau mấy chục mét.

- Pi-xiu!

Tỳ Hưu hưng phấn rống lên, đắc thế không buông, lại loé lên một cái đã xuất hiện ngay trên đầu Tiểu Hoàng. Nó cúi đầu lao thẳng xuống, chĩa cái sừng nhọn vào Tiểu Hoàng, quanh thân tỏa ra ánh sáng xanh, cuồng phong đều thần phục dưới chân nó.

Oanh!

Bụi mù tràn ngập.

Đại Tử, Tịch Sư, A ngốc đều lặng lẽ đứng dậy, đều đã chuẩn bị ra tay.

- Cao Bằng… Ta không sao, ta muốn tự mình giải quyết nó…

Trong huyết khế có tiếng nói đứt quãng của Tiểu Hoàng, tiếng nói càng về sau càng cao vút và hưng phấn hơn.

- Con mèo nhỏ, ta muốn đấm ngươi thành bột nhão!!!

- Tốt rồi! Xem ra con vịt này không sao.

Tịch Sư tỏ vẻ nhàm chán leo xuống. Nghe giọng nói hưng phấn như vậy, khẳng định con vịt kia lại đang ở trong một trạng thái quỷ dị nào đó.

Dịch : ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 726: Chu Yếm Và Bạch Trạch

- Vừa rồi, vị trí mặt đất phía sau lưng Tiểu Hoàng bị sụp xuống có chút quỷ dị.

Bàn Đại Hải mở to đôi mắt, rồi híp mắt nói.

- Không phải Tiểu Hoàng dùng sức mạnh quá lớn sao?

Đại Tử vẻ mặt ngây thơ.

- Nó sẽ phạm phải loại sai lầm cấp thấp thế sao.

Bàn Đại Hải nhàn nhạt nói.

- Chẳng lẽ là có những quái vật khác xuất thủ.

Đại Tử cau chặt lông mày.

- Ta không có cảm giác được khí tức của những quái vật khác.

Bàn Đại Hải lắc đầu.

- Tỳ Hưu ở bên trong thần thoại Hoa Hạ cổ đại là thụy thú biểu tượng cho may mắn, đầu Tỳ Hưu này có năng lực gặp dữ hóa lành.

- Quả nhiên. . . Đúng như thế.

Bàn Đại Hải gật đầu,

- Thì ra là loại năng lực này.

- Năng lực này cũng quá biến thái rồi.

Chiêu Tài hâm mộ nói.

- Vô luận cùng ai chiến đấu, cũng sẽ phát sinh các loại sự tình có lợi cho nó, người đó có thể đánh qua được với nó sao.

- Không có năng lực vô địch, vận khí cho dù tốt cũng không thể gia tăng thực lực, vận khí có thể cứu nó một lần nhưng không thể cứu nó một trăm lần.

- Úc úc.

Chiêu Tài gật đầu, đột nhiên hỏi:

- Nếu như vận khí có thể cứu nó một trăm lẻ một lần thì sao?

Bàn Đại Hải,

- . . .

- Ngươi tới đây.

Bàn Đại Hải đột nhiên nói.

- Ngươi muốn làm gì?

Vẻ mặt Chiêu Tài đầy cảnh giác.

- Ta cắn chết ngươi, đồ cứng đầu.

Bàn Đại Hải hất cái đuôi lên liền nhảy đi qua, đuổi theo Chiêu Tài điên cuồng cắn.

Bành bành.

Trong bụi mù truyền đến thanh âm từng cú đấm nện vào da thịt.

Cao Bằng đột nhiên nghe thấy âm thanh trong không khí càng ngày càng vang vọng.

Cuối cùng phát ra một tiếng vang thật lớn, bụi mù ầm ầm chấn động ngưng mà không tiêu tan, sau một khắc toàn bộ nổ bung, hai đạo quang ảnh một trước một sau từ bên trong lao ra.

Chạy trốn ở phía trước chính là Tỳ Hưu, truy đuổi ở phía sau chính là Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng có bộ dáng rất thê thảm, ngực có hai vết thương máu chảy đầm đìa, một cái vết thương trong đó có diện tích càng lớn, một cái vết thương khác có diện tích hơi nhỏ hơn một vòng, trừ điều đó ra thì bên ngoài thân thể còn có nhiều chỗ máu ứ đọng.

Trên cơ thể Tỳ Hưu ngược lại là không có bao nhiêu vết thương, điểm rõ ràng duy nhất chính là gò má trái của Tỳ Hưu có chút sưng lên, phía trên loáng thoáng có một cái dấu ấn hình nắm đấm đỏ au.

Ầm ầm.

Tiểu Hoàng lại giẫm mạnh một cước xuyên mặt đất, tốc độ không thể tránh chậm lại trong nháy mắt. Mượn khoảng thời gian trong nháy mắt này mà vốn sắp bị đuổi kịp, Tỳ Hưu thừa cơ kéo giãn khoảng cách với Tiểu Hoàng.

- Đứng lại!

Tiểu Hoàng gào thét.

- Có bản lĩnh ngươi đuổi theo ta đi.

Tỳ Hưu không chút khách khí trả lời.

Trong lúc chạy trốn, Tỳ Hưu vụng trộm liếc qua nhóm những

kẻ "Đồng lõa" với Tiểu Hoàng một cái, nhận ra bọn họ cũng không có ý tứ tiến lên nhúng tay thì đáy lòng hơi thả lỏng, đồng thời trong lòng dâng lên cảm giác vô cùng ngưng trọng. Thực lực của con vịt này còn mạnh hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của nó.

Không, không phải mạnh hơn rất nhiều, mà là mạnh hơn quá nhiều!

Phần thực lực này hoàn toàn có thể tiến vào top mười trên Sát Lục bảng.

Chủ yếu là nó phát hiện nguyên tố trong không khí xung quanh không biết lúc nào đã bị bài xích không còn. Kinh nghiệm chiến đấu phong phú khiến cho nó lập tức tỉnh ngộ, hẳn là con vịt này có năng lực cùng loại với cấm ma lĩnh vực.

Dưới tình huống này thì chỉ có thể tiến hành chiến đấu cận thân vật lộn với con vịt này. May mà sức chiến đấu của nó cũng chủ yếu thiên về cận thân vật lộn, về phần năng lực chưởng khống nguyên tố của nó chỉ là hiệu quả tăng phúc dệt hoa trên gấm mà thôi, cho nên ảnh hưởng của cấm ma lĩnh vực đối với sức chiến đấu của nó cũng không lớn lắm.

Trong lúc vừa di chuyển vừa tính chiến lược, Tỳ Hưu còn đang suy nghĩ làm như thế nào để đối phó với con vịt này, suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra được một biện pháp nào đáng tin cậy.

Con vịt này có lực phòng ngự rất cường đại, nếu như đổi thành một quái vật khác không am hiểu vật lộn, cho dù là Chuẩn Thần mà bị sừng nó đâm thủng mấy lần cũng có thể trọng thương. Nhưng mà con vịt này dường như không cảm giác được đau đớn, ngược lại càng đánh càng hăng.

Thứ hai, lực lượng của con vịt này có cũng cường đại không thể tưởng tượng nổi, chỉ cần cận thân bị cuốn lấy sẽ rất khó thoát

khỏi, nhiều lần đều nhờ vào năng lực thiên phú nên nó mới thoát khỏi sự dây dưa của con quái vịt trọc lông này.

Tỳ Hưu có chút bất đắc dĩ, cận chiến đánh không lại, năng lực nguyên tố lại bị cấm ma lĩnh vực tách rời.

- Hừ! Tiểu gia ta hôm nay không được khỏe, chờ thêm mấy ngày nữa ta lại đến lĩnh giáo bản lĩnh của ngươi!

Hừ lạnh một tiếng, Tỳ Hưu thua thú không thua trận, rống lên tiếng cuối liền bỏ chạy.

Tiểu Hoàng đuổi theo không buông bỏ, đã nói muốn nện ngươi thành bột nhão, ta đây phải nhất định phải làm được. Vì thế trực tiếp đuổi theo.

- Chúng ta đi theo sau.

Cao Bằng bất đắc dĩ. Trong đầu gia hỏa Tiểu Hoàng này tất cả đều là cơ bắp hay sao, nó thật không sợ đầu Tỳ Hưu này đặt mai phục ở phía trước.

Trên một đỉnh núi phía xa, đứng ở bên trái là một dị thú lông trắng có hai tai dài nhọn, nhìn giống như chó lại giống như thỏ. Lúc này nó đang kinh dị không gì sánh được:

- Tên Tỳ Hưu kia không ngờ lại chạy trốn.

- Xem ra ở Giới Qua Chiến Trường lại có thêm một đối thủ cạnh tranh.

Bên phải là con quái vật một chân, toàn thân đen kịt, giống như trâu lại không có sừng trầm giọng nói.

Tin tức Tỳ Hưu bị một con vịt màu vàng truy sát rất nhanh đã truyền ra khắp toàn bộ Giới Qua Chiến Trường.

Kinh lịch một trận chiến này, Tiểu Hoàng và nhóm Cao Bằng

triệt để tạo dựng được thanh danh cho mình.

Tỳ Hưu xếp hạng thứ tư trên Sát Lục Bảng ở Giới Qua Chiến Trường, tuy rằng xếp hạng này cũng không đại biểu rằng nó có thực lực cũng là đệ tứ, nhưng mà người này cũng có thực thực chân thật không kém nhiều với bài danh.

Có thể đánh bại Tỳ Hưu, hơn nữa một đường truy sát mười mấy vạn dặm, chiến tích này cũng không phải là ai cũng có thể đánh ra được.

Căn cứ theo lời miêu tả của những người chứng kiến, Tỳ Hưu ở phía trước chạy trốn, con vịt kia ở phía sau truy đuổi.

Đương nhiên, sau đó Tỳ Hưu tuyệt đối không thừa nhận bản thân mình đang chạy trốn. Từng có hai quái vật đứng đàm luận trước mặt mọi người chuyện Tỳ Hưu chạy trốn, lập tức bị Tỳ Hưu nuốt vào trong bụng, sau đó liền không còn ai dám ở trước mặt nó đề cập đến chuyện này nữa.

Ở bên trong một sơn cốc hẻo lánh của Giới Qua Chiến Trường, một lão Bạo Viên chân trần nện bước đi lên phía trên, sau đó đặt mông ngồi dưới đất, khẽ dựa lưng về phía sau. Sơn phong sau lưng khẽ run lên, vách núi bị con Bạo Viên này dựa vào bóng loáng sạch sẽ, không có một ngọn cỏ.

- Tức chết ta rồi.

- Có chuyện gì vậy?

Trong sơn cốc truyền đến giọng nữ ôn hòa,

- Là ai lại dám chọc giận đại hầu tử nhà chúng ta.

Bên trong chỗ sâu của sơn cốc, cỏ thơm mọc um tùm, một đầu dị thú mình sư tử, sừng dê chậm rãi chạy bộ đi ra. Lông trắng mềm mại như thác nước buông xuống bao trùm cơ thể, hai mắt

linh động.

- Cũng không có gì, chỉ là ta nghe thấy bọn họ nói con vịt nổi danh gần đây là đồng tộc với ta, nói nó có huyết mạch của Chu Yếm nhất tộc chúng ta. Chu Yếm nhất tộc chúng ta làm sao lại có con vịt chứ.

Khi Bạo Viên trông thấy đầu dị thú màu trắng này, vẻ hung lệ trên mặt cũng tiêu giảm vài phần, trên mặt lộ ra nụ cười thành thật chất phác, cười hắc hắc đối với dị thú màu trắng.

- Cho nên ta liền lôi những quái vật dám phỉ báng kia ra đánh một trận.

- Ngươi đấy, vẫn hung bạo nóng nảy như vậy.

Bạch Trạch buồn cười nói,

- Nhiều năm như vậy còn không có sửa đổi. Chút chuyện nhỏ mà thôi, nếu bọn họ muốn buôn chuyện thì cứ để cho bọn họ nói chứ.

- Ta nghe ngươi.

Chu Yếm vỗ vỗ mông, nhưng mà sau đó cảm giác bản thân ở trước mặt nàng làm loại chuyện này không tốt lắm, liền đưa tay lên trên mũi ngửi ngửi.

- Buồn nôn.

Bạch Trạch trợn trừng mắt một cái.

- Hắc hắc.

Chu Yếm cười ngây ngô, cười giống như một đứa trẻ trăm tấn.

- Con vịt kia có lai lịch gì?

Chu Yếm hiếu kỳ hỏi.

Bạch Trạch nhắm mắt lại, lông mao trên người không gió mà bay, rất lâu sau rốt cuộc mở to mắt.

- Con quái vật đánh bại Tỳ Hưu kia có huyết mạch rất đặc thù, không thuộc về Cửu Thiên Thập Địa.

Bạch Trạch nghi hoặc nói.

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 727: A Xuẩn Đột Phá

- Ồ? Không thuộc Cửu Thiên ư? Vậy ngươi không cần tiếp tục điều tra, bằng không thì ngươi sẽ rất mệt mỏi.

Chu Yếm sửng sốt, sau đó gãi gãi đầu,

- Cũng khó trách, ta cứ thắc mắc tại sao tên kia lại có khí lực lớn như vậy.

- Ừ.

Bạch Trạch gật đầu, chuyển giọng nói.

- Ngươi đánh nhau với nó rồi?

- Không có không có, ta chỉ là so khí lực với nó một chút.

Chu Yếm nhanh chóng khoát tay.

Nếu như đã bại lộ thực lực, vậy thì Cao Bằng cũng không tiếp tục che giấu. Tuy rằng đào đất có thu hoạch không nhỏ, nhưng mà thi thể ma vật Chuẩn Thần và Thánh cấp sẽ phân giải ra vật phẩm có giá trị càng lớn.

Căn cứ theo lời nói của Cơ Giới Minh Vương và lão Tất Phương, đối kháng với Thâm Uyên Giới chính là "Đường lối chính trị chính xác". Chỉ cần ở chỗ này lập được công lao lớn, giết nhiều thâm uyên ma vật, vậy thì sẽ được những đại lão kia coi trọng.

So với một chút nguy hiểm khi bại lộ thực lực thì hiển nhiên càng đạt được nhiều chỗ tốt hơn.

Tại Cửu Thiên Thập Địa, đại lão chân chính không phải Dị tộc

cũng không phải Nhân tộc, mà là nhóm những Thần Thú, Hung Thú, Dị Thú bá chủ Cửu Thiên Thập Địa trong những năm tháng dài dằng dặc.

Bọn họ còn lâu đời hơn nhiều so với lịch sử Nhân loại và Dị tộc, là tồn tại cấp lão ngoan đồng chân chính.

Cũng chính bởi vì có bọn họ tồn tại, mới khiến cho Thâm Uyên Giới không thể xâm nhập Cửu Thiên Thập Địa.

Trải qua mấy lần tham gia chiến đấu, Lưu Quang, Đại Tử và Tịch Sư đều toàn lực xuất thủ, đã tạo dựng được danh tiếng không nhỏ.

Ba người bọn nó cộng thêm Tiểu Hoàng liền là bốn vị Chuẩn Thần, thêm thân phận Ngự Sử của Cao Bằng lộ ra, một môn có bốn Chuẩn Thần, điều này làm cho một chút thế lực khác chú ý đến trên thân Cao Bằng.

- Tin tức chính xác chứ, hắn thật sự là người Minh Ngọc quốc?

Trong đại điện có mười mấy người đang ngồi, ngồi trên cùng là một người đàn ông khuôn mặt đầy vẻ cao quý, mặc trường bào bằng tơ vàng.

- Đại điện hạ, người ở bên kia còn không có gửi tin tức trả lời chúng ta, vừa đến vừa về cũng mất ít nhất hai tuần.

- Các ngươi nói hắn thật sự là người Minh Ngọc quốc?

- Loại tiểu quốc hẻo lánh như Minh Ngọc quốc làm sao có thể xuất hiện dạng thiên kiêu này sẽ.

- Một môn bốn Chuẩn Thần, vô luận để ở nơi đâu cũng đều sẽ là thiên kiêu cực hạn.

- Trọng yếu nhất chính là trước đây chúng ta chưa từng có

nghe nói qua thanh danh về hắn.

- Việc này thật kỳ quái.

Một đám người đều đưa ra nghị luận.

- Được rồi.

Điện hạ ngồi chủ vị trầm giọng nói.

- Phái người đi tiếp xúc một chút, ta muốn biết có thể thu phục hắn hay không, cho dù không thể thu phục cũng muốn tận lực tạo quan hệ tốt.

- Vâng.

Đợi đến sau khi tất cả mọi người rời phòng, điện hạ mới chậm rãi nhắm mắt lại suy ngẫm,

- Có thể ký kết huyết khế với bốn đầu ngự thú Chuẩn Thần, thật đúng là thiên phú dị bẩm. . . Nếu như có thể đột phá Chuẩn Thần trở thành Thần Linh, việc ta kế thừa Vương vị cũng càng nắm chắc hơn.

Về phần các loại sự tình như phái người giết chết Cao Bằng hoặc là kết thù với Cao Bằng, hắn căn bản không có nghĩ tới. Tuy rằng hắn có chút ghen ghét với thiên phú của Cao Bằng, nhưng cũng hiểu rõ loại thiên phú này chính là đoạt cũng không đoạt được, ghen ghét với hắn còn không bằng vận dụng sao cho mang lại lợi ích lớn nhất —— Đó chính là trở thành bằng hữu với người có thiên phú.

. . .

- Cao Bằng, chúng ta đã đi săn về rồi.

Đại Tử hạ xuống, trên móng vuốt của nó cầm theo hai cỗ thi thể, trên một cỗ thi thể trong đó tản ra khí tức cấp Chuẩn Thần.

Trông thấy có đồ ăn trở về, nhất thời tất cả ngự thú xung quanh như ong vỡ tổ xúm lại.

Đại Tử thở dài một hơi như ông cụ non, nó cảm giác mình tựa như một lão phụ thân mẫu mực đang nuôi dưỡng một đám con non.

- Phân chia quả, phân chia quả.

A Xuẩn hưng phấn lao tới, rơi vào trên đầu Cao Bằng giương mắt nhìn sang Đại Tử.

Đại Tử đắc ý vênh mặt lên, tựa hồ đã quên sự thật là đầu quái vật Chuẩn Thần do nó hợp lực với Tịch Sư và Lưu Quang mới chém giết được.

Đưa thi thể thi thể Chuẩn Thần đặt lên tế đàn, rất nhanh phân giải ra một chút tinh hoa phiêu phù ở bên trên.

- Viên tinh hoa này liền cho A Xuẩn đi, nó sắp đột phá Chuẩn Thần.

Cao Bằng mở miệng nói.

Nhóm ngự thú không nói tiếng nào. Nếu Cao Bằng đều đã lên tiếng, vậy chúng nó cũng không có ý kiến.

Dù sao giao cho Cao Bằng phân phối là tốt rồi.

A Xuẩn nuốt viên tinh hoa huyết nhục Chuẩn Thần này, nhất thời kêu lên oa oa oa, từ một con sứa màu bạc biến thành một con sứa màu hồng phấn.

- Oa oa oa ——

Một cỗ ba động cường đại thuộc về nguyên tố không gian từ bên trong cơ thể A Xuẩn phát tiết ra phía ngoài.

Hư không vặn vẹo, không gian tựa như một tờ giấy bị gấp đôi vào phía trong.

Thân thể A Xuẩn lóe lên, sau một khắc liền biến mất ở chỗ cũ, bỗng nhiên lóe lên xuất hiện ở cách đó mười mét phía bên trái.

- Đại Hải, che dấu khí tức đi.

Cao Bằng không hy vọng tin tức A Xuẩn đột phá bị tồn tại khác biết rõ. . . Tuy rằng khẳng định không thể gạt được đầu Động Thiên Thú kia, nhưng mà có thể dấu được bao nhiêu tai mắt thì dấu bấy nhiêu.

Bàn Đại Hải gật đầu, lấy Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha từ trong ngực ra. Bởi vì đoạn thời gian trước bị tên Tiểu Hoàng kia cầm đi đào đất, cho nên Bàn Đại Hải đem bộ răng đặt ở trong ngực dùng nước ngâm rửa qua một lần.

Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha lơ lửng ở trên trời, thôn phệ chi lực hóa thành một cái lỗ đen, đem ánh sáng và sóng ba động xung quanh toàn bộ nuốt vào trong hắc động.

Trong sơn cốc phía xa, Bạch Trạch ngẩng đầu, nàng cảm giác được thôn phệ chi lực rất cường đại.

- Là Thao Thiết sao?

Nhưng mà ngay sau đó bỏ đi cái suy đoán đó, Thao Thiết đời này chắc hẳn còn chưa xuất thế.

- Oanh!

Khí tức trong cơ thể A Xuẩn càng ngày càng lớn mạnh, tới gần cái bình cảnh nào đó.

Lấy A Xuẩn làm trung tâm, không gian phương viên một ngàn mét triệt để lâm vào trong hỗn loạn.

Lưu Quang không kịp nói chuyện, chỉ trong nháy mắt liền bị không gian chi lực quét qua, sau một khắc xuất hiện ở ngoài một trăm mét bên trái.

Ánh mắt Đại Tử sáng lên, phát giác được phía trước có một cỗ lốc xoáy không gian đang chuẩn bị ngưng tụ, nhanh chóng chạy tới, trực tiếp bị không gian chi lực mang theo thuấn di ra ba trăm mét.

- Chơi đùa thật vui.

Ánh mắt Tiểu Hoàng lập loè, trong hư không xung quanh, không gian chi lực đâm vào trên người nó tựa như thủy triều đâm vào trên đá ngầm bên bờ biển, đánh ra nhiều đóa bọt nước, nhưng mà đá ngầm lại sừng sững bất động.

- Tốt, đừng chơi nữa, chúng ta đi ra ngoài trước.

Cao Bằng không biết nhóm người mình đợi ở chỗ này có thể quấy nhiễu đến việc A Xuẩn tiến hóa hay không, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Đại Tử lưu luyến bay ra ngoài.

Cao Bằng nhìn thấy một màn vừa rồi tựa hồ nghĩ đến cái gì. Năng lực A Xuẩn tựa hồ đạt được cường hóa, không chỉ là bản thân nó, mà bây giờ còn có thể đem những quái vật khác cũng truyền tống thông qua không gian chi lực.

Nếu như loại năng lực này của A Xuẩn trải qua huấn luyện, phải chăng có thể tiến hành vận dụng trong chiến đấu, làm cho hắn và ngự thú bên cạnh đạt được năng lực không gian thuấn di.

Nghĩ như vậy, Cao Bằng nhịn không được lâm vào trầm tư.

Hây A ~

A Xuẩn duỗi cái lưng mỏi, một vòng không gian ba động lấy nó làm trung tâm khuếch tán ra phía ngoài.

Gông xiềng bên trong rốt cuộc cũng vỡ vụn, khí thế trên người A Xuẩn điên cuồng tăng vọt.

Tại mười mét phía trước A Xuẩn, hư không phảng phất bị một bàn tay vô hình túm chặt, không gian dần dần vặn vẹo.

Đứng ở đằng xa, Cao Bằng nhìn xuyên thấu qua cái không gian vặn vẹo kia, thấy được đồi núi phía sau không gian cũng bị chiết xạ uốn lượn.

Tựa như một cây cung bị kéo căng dây, xoay tròn vặn vẹo đến một trăm tám mươi độ, sau đó rốt cuộc không thể uốn lượn thêm nữa, phảng phất đạt tới cực hạn nào đó.

Chỉ cần có thể đột phá cái cực hạn này, không gian sẽ lập tức giống như thủy tinh bị đập vỡ, lạch cạch một tiếng bể nát.

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 728: Truyền Tống. . . Sai Lầm

- Mảnh không gian này từng được cường hóa qua, so với vị diện tầm thường thì không gian vững chắc hơn rất nhiều.

Bàn Đại Hải ra vẻ một tiến sĩ chuyên nghiệp, khiến cho đám Cao Bằng cảm thấy tin cậy.

- Nếu như nơi này đổi thành Cửu Thiên Thập Địa, A Xuẩn lập tức có thể phá toái không gian chứ?

Tiểu Hoàng kinh hô,

- Cường giả phá toái hư không! Không ngờ A Xuẩn lại đi trước chúng ta.

Tiểu gia hỏa A Xuẩn này tự nhiên là không hiểu được loại cường giả phá toái hư không đó là thứ gì, thế nhưng nó cũng nhận ra Tiểu Hoàng đang dành lời khen ngợi cho mình!

Tiểu gia hỏa dương dương đắc ý, ở chỗ cũ vui sướng đi đi lại lại, nhìn qua có vẻ hết sức cao hứng.

Trước đây các ngươi gọi ta là cá ướp muối, hiện tại ta đây còn là cường giả đấy.

- A Xuẩn, hiện tại ngươi cũng có thể làm cho người khác tiến hành dịch chuyển không gian chứ?

Cao Bằng gọi A Xuẩn tới gần, A Xuẩn trôi nổi đến trước mặt hắn. Cao Bằng nắm lấy cái đầu của nó, cảm giác giống như là đang bóp thạch đông lạnh, vô cùng dễ chịu.

- Được được!

A Xuẩn đưa một cái xúc tu lên ngang với trái tim, biểu thị bản thân hiện giờ siêu cấp cường tráng.

- Nhất định không được xảy ra sai lầm.

Cao Bằng thận trọng nói. Dù sao cũng là không gian chi lực, vô luận để ở nơi đâu cũng đều là thuộc tính cao cấp, coi như trong số pháp tắc, Không Gian pháp tắc cũng thuộc vào loại pháp tắc hi hữu.

Hi hữu cũng không nhất định đại biểu cho cường đại, nhưng mà tuyệt đối hiếm thấy.

A Xuẩn thấy Cao Bằng rõ ràng còn hoài nghi nó thì biểu thị không vui.

Cao Bằng do dự, xoa xoa cái đầu nấm lớn của A Xuẩn,

- Trước đây không để cho ngươi tham gia chiến đấu là bởi vì trước đây sức chiến đấu của ngươi rất yếu, những loại thuộc tính hi hữu giống như không gian, sinh mệnh ở giai đoạn đầu có sức chiến đấu không mạnh, nhưng mà hiện tại ngươi cũng có lực lượng tự bảo vệ bản thân rồi.

A Xuẩn kháng nghị, cái gì gọi là trước đây sức chiến đấu của ta rất yếu, chính xác là ta không có sức chiến đấu có được hay không, ngươi cũng không thể vu oan lòng tự tôn của một con cá ướp muối được.

- Được rồi, vậy tiếp theo chúng ta lập tức bắt đầu bước vào huấn luyện.

Cao Bằng mở miệng nói.

- Bởi vì trước đây ngươi không có tham dự qua chiến đấu, cho

nên hai ngày này cần bồi dưỡng sự phối hợp ăn ý cho các ngươi, lần sau Thâm Uyên Giới xâm lấn ngươi cũng phải tham gia. Hai ngày này các ngươi trước cứ làm quen với nhau một chút.

. . .

Hỏa Thần Cốc.

Phía bên ngoài Hỏa Thần Cốc có thảm thực vật tươi tốt, nhưng mà ở chỗ sâu bên trong Hỏa Thần Cốc chính là một tòa núi lửa khổng lồ còn hoạt động.

Trên núi lửa, tất cả đều là đá núi lửa màu đen trụi lủi, loại hoàn cảnh này rất khó cho thực vật có thể sống sót. Cũng không phải bởi vì nhiệt độ cao, mà là bởi vì mỗi một lần Hỏa Sơn phun trào cũng sẽ có dung nham tràn ra, sau khi nham tương ngưng kết sẽ hóa thành nham thạch mới cứng rắn.

- Những gì ngươi cần làm là nhảy từ trên núi lửa xuống.

Lão Tất Phương mặt mũi hiền lành nói.

Tiểu Diễm đứng ở bên rìa miệng Hỏa Sơn ngó đầu vào thăm dò, khí trụ nóng rực từ bên trong Hỏa Sơn phun ra phía ngoài, dễ nhận ra nhất chính là nhiệt độ trong không khí đã vượt qua hơn ngàn độ.

Sắc mặt Tiểu Diễm đột biến. Nàng còn tưởng rằng chỉ là một tòa Hỏa Sơn phổ thông, kiểu như loại Hỏa Sơn phổ thông khác, nàng đi xuống tắm rửa cũng không có vấn đề gì, nhưng mà chỗ này hiển nhiên không phải Hỏa Sơn thông thường, bằng không cũng sẽ không tồn tại phía sau tổ địa Tất Phương nhất tộc.

- Ngươi thực sự muốn ta nhảy xuống?

Khuôn mặt tròn của Tiểu Diễm co rúm lại.

- Đoạn thời gian này ta đã sưu tập một trăm loại hỏa diễm của các quái vật khác nhau, tạo điều kiện cho ngươi thôn phệ, trừ hỏa diễm của Thần thú Hệ Hỏa khác, hỏa diễm của ngươi đã đạt cực hạn dưới Thần thú Hệ Hỏa.

Lão Tất Phương chậm rãi nói.

- Cho nên ngươi muốn tiến thêm một bước thì chỉ có thể đi thôn phệ hỏa diễm do thiên địa sinh dưỡng.

Tiểu Diễm do dự hai giây, quay đầu mổ xuống một chiếc lông vũ ở nơi phần lưng không nhìn thấy được, vụng trộm ném vào Hỏa Sơn.

Lông vũ bị sóng nhiệt thổi trúng bay lên. . .

Lão Tất Phương mặt mũi hiền lành cười mỉm nhìn xem chiếc lông vũ này.

Gương mặt Tiểu Diễm nóng rát xấu hổ, vẫn bị phát hiện.

Đã bị phát hiện vậy thì. . . Quang minh chính đại thử đi!

Tiểu Diễm không đổi sắc mặt.

Tiểu Diễm nhịn đau duy nhất một lần rút ra ba chiếc lông, vò chúng thành một cục rồi ném vào Hỏa Sơn.

Ùng ục ùng ục.

Một lát sau, mấy cái lông vũ trồi lên trên nham tương, phiêu phù ở mặt ngoài nham tương.

Lúc này Tiểu Diễm mới thả lỏng, nhiệt độ cao mức này vẫn còn trong phạm vi thừa nhận.

Vừa nghĩ đến đây, Tiểu Diễm ngẩng đầu lên, hiên ngang lẫm liệt nói:

- Ta nhảy ngay đây! Thế nhưng nếu ta nhảy xuống, ngươi phải cho ta mười tấn Hỏa Tinh Tàm để ăn.

Hỏa Tinh Tàm chính là một loại dị thú được Tất Phương tộc đàn nuôi dưỡng, chất thịt tươi ngon, hơn nữa giàu có Hỏa nguyên tố cùng với nhiều loại Vitamin. Dùng lâu dài sẽ có lợi với thân thể, hơn nữa có thể làm cho lông vũ trở nên càng sáng loáng xinh đẹp, trọng yếu nhất chính là mùi vị vô cùng ngon miệng.

Hai ngày trước, Tiểu Diễm đã hưởng qua mấy cân, sau đó nhớ mãi không quên với loại côn trùng này.

- Được, với chút số lượng này thì lão già ta có thể làm chủ.

Lão Tất Phương mở miệng nhận lời.

Ánh mắt Tiểu Diễm sáng lên, chỉ cảm thấy vừa rồi mình có lẽ đã nói thiếu.

Sớm biết vậy phải đòi thêm mấy tấn, Tiểu Diễm ảo não suy nghĩ, sờ sờ chiếc bụng mượt mà của mình.

Đôi cánh Tiểu Diễm giãn ra, dùng tư thế ưu mỹ từ trên miệng Hỏa Sơn nhảy xuống.

Đông! ! !

Bề mặt nham tương bắn tung tóe lên cao tới mười trượng.

Lão Tất Phương nhìn qua miệng Hỏa Sơn thì chợt lâm vào hồi ức, cuối cùng thì thào tự nói,

- Hi vọng nó có thể thành công. . .

. . .

Hai ngày đi qua, lại đến ngày Thâm Uyên xâm lấn.

Vết nứt trên không trung đúng giờ mở ra, ác ma bay ra với số lượng lớn từ bên trong. Cùng lúc đó tại từng cái góc hẻo lánh của chiến trường thỉnh thoảng có một số bóng dáng bay ra ngược dòng mà lên, chui vào trong cái khe rồi biến mất.

Giới Qua Chiến Trường chính là dưỡng cổ tràng của hai bên, tuy rằng nơi này là sân nhà của Cửu Thiên Thập Địa, nhưng mà sân nhà cũng yêu cầu hai bên phối hợp mới có thể hình thành loại ăn ý nào đó.

Cứ mỗi ba ngày một lần xâm lấn chiến đấu, Thâm Uyên sẽ điều động ra đại lượng ác ma xâm lấn, đồng thời những ác ma còn sống sót trên chiến trường trước đó cũng có thể thông qua khe nứt trở lại Thâm Uyên Giới.

Trải qua một trận chiến đấu ma luyện, những ác ma còn lại của Thâm Uyên Giới đều là tinh anh.

Bọn họ trải qua huyết chiến tàn khốc ma luyện bản thân, sống sót đều là tinh anh, những ác ma này đối với những tồn tại sau lưng bọn họ mà nói mới càng có giá trị to lớn.

A Xuẩn hít sâu một hơi, vẫn không nhúc nhích nhìn về phía vô số ác ma đang bay xuống trên đỉnh đầu.

Ùng ục, ùng ục, ùng ục. . .

Khóe miệng A Xuẩn phun ra rất nhiều bong bóng nhỏ.

Xúc tu dưới thân đã mềm nhũn như sợi mì.

- Được rồi, đừng sợ! Ngươi dù gì cũng Chuẩn Thần mà, chắc hẳn những tên ác ma này sẽ sợ hãi khi nhìn thấy ngươi.

Cao Bằng vỗ nhẹ lên đỉnh đầu A Xuẩn.

- Ta không có sợ hãi.

A Xuẩn quật cường ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói.

- Vậy thì tiến lên đi.

- A Xuẩn, tới trước làm nóng cơ thể đã. Ngươi đem ta truyền tống lên trên đi, ta muốn cho chúng nó ăn một vố lớn.

Đại Tử kích động.

Hai cái long trảo chà xát vào nhau đến nóng hổi.

A Xuẩn hung hăng gật đầu, xúc tu nhỏ hất lên.

Không gian xung quanh Đại Tử trở nên vặn vẹo, sau một khắc liền biến mất ở chỗ cũ.

Một giây sau Đại Tử mở to đôi mắt, mặt dán sát mặt, một đầu Thâm Uyên Viêm Ma gần như mặt dán mặt với nó.

Thâm Uyên Viêm Ma sửng sốt, tại sao nó lại xuất hiện ở đây?

Sắc mặt Cao Bằng đột biến, Đại Tử bị truyền tống đến trung tâm đám ác ma.

A Xuẩn dường như nhận ra mình gây rắc rối, sắc mặt thay đổi.

Ầm ầm!

Trên không trung, một khỏa lôi cầu bành trướng, tia chớp hóa thành dây xích bao trùm tầng ngoài lôi cầu.

Vô số ác ma kêu gào thê thảm bị lôi đình chế tài.

Trên không trung, một loạt ác ma song song bay ra khỏi khe nứt, phía sau cùng lơ lửng một đầu lục giác ác ma thân hình cao lớn với làn da ngăm đen, trên hai tay ác ma quấn đầy băng vải, cầm theo một đôi Nguyệt Nha Chú Hồn Câu.

Chú ý tới lôi cầu bành trường phía xa, sắc mặt đầu ác ma này trầm xuống,

- Những quái vật đó đã kiêu ngạo đến loại tình trạng này sao!

Dịch : ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 729: Tru Sát Cường Địch

Phía sau vết nứt không gian chính là Thâm Uyên Giới. Cho tới giờ chỉ có Thâm Uyên Giới bọn chúng xâm lấn thế giới khác, chứ quả thực không có mấy lần bị thế giới khác đánh tới tận cửa.

Đám ác ma xung quanh không biết trả lời thế nào.

Chúng ta là ác ma! Là ác ma đấy!

Nhắc đến tên chúng ta là có thể dọa trẻ con khóc giữa đêm!

Ngươi lại dám đánh đến cửa nhà chúng ta. Thật mất mặt!

Lục Giác Ác Ma Chuẩn Thần lật hai tay một cái, Nguyệt Nha Chú Hồn Câu trong tay cắm xuống đất, chớp mắt đã biến thành một cây cung lớn.

Hai đầu cung cực kỳ sắc nhọn, nói là cự cung, thực ra giống với một vũ khí song nhận hơn.

Một sợi tơ màu đỏ như máu kéo căng nối hai đầu cung làm một đường.

- Ta nhớ ra rồi, hình như là Thâm Uyên Trục Nguyệt Giả Guttra ở tầng thứ sáu mươi lăm.

Một ác ma kinh hô.

Nghe thấy có ác ma nhắc đến tên mình, sắc mặt Guttra hơi nổi lên một nụ cười nhàn nhạt không dễ nhận ra. Nhưng chỉ trong chớp mắt, nó đã giấu nụ cười kia xuống dưới nụ cười lạnh như

băng.

Trong giới ác ma, chỉ có ác ma càng cao lãnh và tàn bạo mới có thể nhận được nhiều tôn kính.

Giương cung cài tên, con ngươi Guttra chuyển một vòng, hai mắt chia ra làm bốn.

Bốn con mắt từ bốn phía khóa chặt Đại Tử.

Không gì có thể trốn!

Không có kẻ địch nào có thể chạy thoát khi ta đã ra tay khóa chặt.

Trong bốn con mắt ẩn chứa ma lực đặc biệt nào đó. Khi đang phóng thích lôi điện đồ sát ác ma, tâm nhãn trong tim của Đại Tử phát ra cảnh báo, đột nhiên nó quay đầu lại, xuyên qua biển quái vật mênh mông của vô số ác ma khóa chặt Lục Giác Ác Ma Guttra và cả cây cung lớn trong tay nó.

- Tru hồn!

Bốn mắt Guttra nóng bỏng. Nó hưng phấn, nó điên cuồng, nó thích khoái cảm khi tru sát cường địch.

- Chết đi!

Mũi tên rời cung, kéo ra một vệt đỏ thật dài trong hư không.

Mấy ác ma ở giữa Đại Tử và Guttra đột nhiên kêu lên, hoặc là bành trướng hoặc là vặn vẹo, xương cốt sắc nhọn từ bên trong đâm toạc cơ thể thò ra ngoài.

- A…

Trong tiếng kêu rên thê lương, xương cốt điên cuồng bành trướng. Trong chớp mắt nơi này đã biến thành một vùng địa ngục

xương trắng, từng đầu xương như bụi gai điên cuồng sinh trưởng, rồi hóa thành một mảnh bình chướng ngăn cản trước mũi tên.

Va chạm, nổ đùng.

Ầm ầm.

Tường vây từ bạch cốt bị xé nát, trong không khí vẫn còn lưu lại một dải màu đỏ thật lâu mới tiêu tán.

Nhưng lực quán tính còn lại không đủ để đẩy nó xuyên qua tầng bảo hộ của một Chuẩn Thần phẩm chất Thần Thoại nữa.

- Cái đó là… Bạch Cốt Chi Lực.

Guttra rất khiếp sợ, kẻ này đã thuần thục thao túng Bạch Cốt Chi Lực tới mức độ cực cao rồi.

Lại có thể cách không thao túng xương cốt trong cơ thể các sinh vật khác, nhiễu sóng sinh trưởng của chúng trong thời gian cực ngắn, hóa thành bình chướng ngăn cản đòn tấn công của mình.

Lòng dạ độc ác như vậy…

Guttra liếm môi, thực sự là một đối thủ thú vị.

A Ngốc đứng sau sườn trái của Cao Bằng, Linh Hồn Diễm trong hốc mắt bình tĩnh thiêu đốt.

- Muốn lên thì lên đi.

Cao Bằng vừa cười vừa nói.

A Ngốc không nói gì, nửa người trên hơi nghiêng về phía trước, tay phải đặt lên vai.

Vù!

Ngọn lửa vô hình thiêu đốt, áo bào đen của A Ngốc không gió mà bay, thân thể nó hóa thành một đoàn sương mù xám tiêu tán trong hư không.

- Khi tử vong tiến đến, ngươi sẽ nghe thấy bước chân của ta.

Giọng nói của A Ngốc trầm thấp quanh quẩn khắp hư không.

Linh hồn của những ác ma tử vong trên chiến trường hóa thành từng luồng sương mù màu xám chui vào hư không, cuối cùng tụ lại một nơi nào đó trên bầu trời.

Mới đầu còn không ai chú ý tới, nhưng số lượng vong hồn càng lúc càng nhiều, bầu trời dần ngưng tụ ra một vòng xoáy màu xám.

Ở biên giới chiến trường, đám Tỳ Hưu vẫn một mực vụng trộm quan sát nhóm Cao Bằng lộ ra vẻ chấn kinh.

Lúc trước Tỳ Hưu bị Tiểu Hoàng đánh cho một trận đau, sau đó nó quyết định nhìn chằm chằm vào nhóm Cao Bằng, muốn tìm ra bí mật của những người này.

Lúc trước Đại Tử, Lưu Quang, Tịch Sư, cả ba con ngự thú đều bị Tỳ Hưu vụng trộm thăm dò. Còn cả con khô lâu vừa ra tay kia nữa, thậm chí Tỳ Hưu còn có thể cảm nhận được uy hiếp của tử vong trên thân bộ xương đó, nó là một thứ tồn tại không kém gì con vịt kia.

- Thực sự là càng ngày càng tò mò về ngươi đấy…

Tỳ Hưu bí mật quan sát Cao Bằng.

Một phương Cửu Thiên cũng đã nhận ra trên bầu trời có tồn tại thần bí đang thôn phệ linh hồn, nhưng chỉ thôn phệ linh hồn ác ma nên bọn chúng không ra tay ngăn cản.

Nếu là thôn phệ linh hồn Thần Thú hoặc là quái vật Cửu Thiên thì sẽ là chuyện khác.

- Chết đi!

Đột nhiên, một bàn tay trắng bệch duỗi ra từ trong vòng xoáy màu xám.

Bàn tay lớn che khuất cả bầu trời, hiện ra hình thù hơi mờ mờ tựa như không có thực thể, trực tiếp xuyên thấu qua cơ thể đám ác ma này.

Thân thể ác ma bị xuyên thủng tựa như bị câu mất hồn phách, toàn thân cứng nhắc, từ trên trời rơi xuống như sủi cảo.

- Tử Vong Tuyệt Diệt Chi Thủ.

Bàn tay lớn rơi xuống, đích đến cuối cùng chính là Guttra.

Guttra dự cảm được nguy hiểm. Nếu bị bàn tay này đánh trúng, chắc chắn mình sẽ không có kết quả gì tốt.

Nhoáng một cái, nó hóa thành một đạo lưu quang bay ra xa.

Bàn tay trên trời cũng theo sát phía sau.

Một trước, một sau.

Vì Guttra đang ở trong đám ác ma, nên khi nó trốn vào sâu bên trong thì dọc đường có vô số ác ma vô tội bị tận diệt.

Guttra âm thầm cắn chặt răng, tốc độ bỏ chạy không hề giảm bớt, nhưng vẫn nghiêng người giương cung cài tên rồi bắn liền ra chín mũi tên.

Tia đỏ đánh trúng cự thủ tạo ra một lỗ thủng to bằng nắm đấm. Có điều, so với kích thước bàn tay thì cái lỗ này quá nhỏ, chẳng có ý nghĩa gì.

Sắc mặt Guttra đột biến. Nếu cứ tiếp tục đánh tiếp, không biết sẽ kéo dài đến khi nào.

Sau khi rút đi hồn phách của ác ma dọc đường, vết thương trên bàn tay kia cũng dần dần khép lại.

Mồ hôi trên trán Guttra càng lúc càng nhiều hơn. Đột nhiên, ánh mắt nó trở nên hung ác:

- Ta không tin ngươi còn dám đuổi nữa!

Guttra chuyển hướng, bay về phía đại bản doanh Cửu Thiên!

- Gia hỏa này muốn họa thủy đông dẫn!

- Nếu bàn tay lớn này là cường giả phe Cửu Thiên chúng ta thì có thể sẽ thu tay lại.

- Trên Giới Qua Chiến Trường này, ngoài Cửu Thiên chúng ta chỉ có phe Thâm Uyên. Nó đã đuổi theo đánh Chuẩn Thân phe Thâm Uyên rồi thì chắc chắn là người phe Cửu Thiên chúng ta.

Chu Yếm nghe những người này thảo luận, tức giận mắng.

Cùng lúc đó, Chu Yếm nhìn Guttra càng ngày càng gần, trong đôi mắt bốc lên hai ngọn lửa, nhếch miệng nhe răng cười:

- Ăn một quyền của Chu Yếm gia gia!

Rống!

Rống một tiếng, kích thước Chu Yếm tăng vọt mấy chục lần.

Ma diễm quanh thân cuồn cuộn, hung quang trong mắt bắn ra, nhe răng nanh dữ tợn cuồng bạo rống to.

Oanh!

Chân phải dẫm lên mặt đất, một quyền hung hãn vô song cuốn theo sát ý ngút trời bay về phía Guttra.

Guttra cũng gầm lên, quyết định cứng rắn đón lấy một quyền này.

- Giết!

- Giết!

Bành!

Guttra bị đánh bay như một quả bóng chày, ngoài thân tuôn ra vô số vết thương dữ tợn, máu chảy ồ ạt.

Bàn tay lớn ập tới, bắt trúng Guttra. Trong lòng bàn tay có vô số hàm răng lớn nhe ra cắn xé linh hồn con mồi, trong tiếng kêu rên, linh hồn nó đã hoàn toàn bị thôn phệ.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 730: Sức Chiến Đấu Của Tập Thể

Chu Yếm vẫy vẫy cánh tay, giơ ngón tay cái về phía lốc xoáy sương mù xám.

- Phối hợp không tệ.

Tên Guttra này có thực lực rất mạnh, không phải giống như ác ma Chuẩn Thần thông thường,

Có thể ở bên trong vực sâu đạt được cho mình danh hào Chuẩn Thần đều không thể so sánh tầm thường, ít nhất cũng có chiến lực cùng cỡ cấp bậc Tịch Sư. Mà tên Guttra này còn am hiểu bạo phát công kích cự ly xa, không sai biệt lắm chính là tầm 1,2 lần chiến lực Tịch Sư.

A Ngốc thôn phệ hết linh hồn, bàn tay tử vong khổng lồ thu về phía sau, đem thi thể đầu Chuẩn Thần ác ma này lưu ở chỗ cũ.

Chu Yếm cũng không khách khí, bước đến nhặt thi thể nhặt lên, thi thể ác ma Chuẩn Thần có giá trị không thấp.

Đổi thành trạng thái m Hồn Chúa Tể, A Ngốc đột nhiên phát giác được điều gì, quay đầu nhìn về phía dưới trung tâm chiến trường.

Chỗ đó bao trùm lấy một tầng huyết tương dày đặc, thi thể chồng chất như núi.

Nhìn trong chốc lát, A Ngốc thu hồi tầm mắt, có thể là mình nhìn sai đi. . .

Sau nửa ngày trời, cuộc chiến đấu đã tiến vào khâu cuối cùng, trên chiến trường tùy thời đều cần cẩn thận đến từ từng cái phương hướng phòng bị địch nhân đánh lén, còn cần bảo trì một loại trạng thái tập trung cao độ đối với chiến sự tiếp tục bạo phát, đối với bất kỳ một con quái vật nào mà nói đều rất hao phí tinh thần.

Trên chiến trường, quân chủ lực ác ma đã bị tiêu diệt, chỉ còn lại một chút tàn quân chạy thục mạng tản ra khắp các góc hẻo lánh trên Giới Qua Chiến Trường.

Một vài Thần Thú hoặc Ngự Sử còn không có chiến đấu sảng khoái thì lựa chọn tiếp tục đuổi giết tàn quân ác ma, nhưng mà đại bộ phận quái vật đều là lựa chọn trở về nghỉ ngơi hoặc là chữa thương.

Lại chiến thắng.

Cao Bằng thở dài một hơi.

Trên thực tế theo sự hình thành Giới Qua Chiến Trường cho đến bây giờ, 99,9% lần chiến đấu đều là bên Cửu Thiên Thập Địa này giành được thắng lợi cuối cùng.

Số lần Thâm Uyên Giới giành được chiến thắng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Điều này cũng rất bình thường, bởi vì bề ngoài Giới Qua Chiến Trường tuy rằng chính là chiến trường giao hội giữa hai phương đại giới, nhưng mà trên thực tế như cũ vẫn là sân nhà của bên Cửu Thiên.

Thâm Uyên Giới triển khai chiến đấu trên nhiều mặt, mà bên phía Cửu Thiên Thập Địa lại luôn xuất động toàn lực.

Chỉ cần Giới Qua Chiến Trường thất thủ, phía sau chính là đại bản doanh Cửu Thiên Thập Địa.

Đương nhiên ở đây là chỉ chiến trường Dương Giới, cũng chính là chiến trường Thần Linh thất thủ, chứ không phải là chiến trường m Giới phía dưới cấp Thần Linh.

Cho dù chiến trường m Giới toàn diện tan vỡ, lối ra cũng là đi thông đến chiến trường Dương Giới. Những ác ma phía dưới Thần Linh cũng không tạo ra được bất kỳ uy hiếp nào đối với cấp Thần Linh cả.

Thông đạo thực sự có thể đi đến Cửu Thiên Thập Địa chính là ở bên trong chiến trường Dương Giới.

Cho nên Cơ Giới Minh Vương mới có thể nói chiến trường m Giới chính là luyện binh tràng của Cửu Thiên Thập Địa.

Nơi này thực sự phản ánh sự tàn khốc của chiến trường, cũng bị chiến bại thất thủ uy hiếp.

- A Xuẩn, đồ ngu ngốc, ta cảm thấy chúng ta cần hảo hảo trò chuyện một chút. Vừa rồi tại sao ngươi lại đem ta ném vào bên trong trung tâm đám ác ma.

Sắc mặt Đại Tử không tốt.

Trông thấy biểu tình của Đại Tử, A Xuẩn biết mình không chiếm lý lẽ, dũng khí trong lòng nhất thời mười phần bị dập tắt mất bảy phần.

- Sai lầm thôi.

Nhưng mà đột nhiên nghĩ đến cái gì, A Xuẩn lại cây ngay không sợ chết đứng nói:

- Ngươi hung hăng với ta làm gì, đánh ngươi cũng không phải ta mà là mấy tên ác ma kia, ta cũng không muốn đem ngươi truyền tống đến bên trong đó, ngươi có bản lĩnh thì đi hung hăng với những tên ác ma kia ấy!

Nghe thấy A Xuẩn nói như vậy, Tiểu Thảo cũng cảm thấy dường như có chút đạo lý.

- Được được, gia hỏa A Xuẩn này dám ngụy biện đổ lỗi cho kẻ khác. Ngươi cùng nó đều ngu ngốc như nhau vậy.

Cao Bằng trợn trừng mắt một cái. Trên thực tế nghĩ đến bản thể Tiểu Thảo chính là một gốc thực vật, Cao Bằng liền cảm giác chính mình tựa hồ cũng không thể yêu cầu một gốc thực vật có chỉ số thông minh quá cao.

- Đào ra rồi.

Một tên ác ma kinh hô, không nghĩ tới thật sự đào được đồ vật từ trong đất.

- Đâu rồi đâu rồi!

- Xem kỹ một chút là cái gì.

Một đám ác ma vây xung quanh.

Tiểu Hoàng giẫm chân bước đi hình chữ bát (/\) đi lên trước, một cước đá bay một cái mông trước mặt.

- Nhìn cái gì, toàn bộ đi làm việc của mình đi.

Tiểu Hoàng sờ sờ cái đầu trọc:

- Thật sự là chỉ biết lười biếng.

Nói xong Tiểu Hoàng nhảy vào bên trong chiếc hố to, từ trong hầm nhặt lên một viên khoáng thạch. Viên quáng thạch này toàn thân có màu huyết hồng, hiện ra vẻ sáng bóng đặc biệt, mặt trên còn có mùi máu tươi nồng đậm.

Tiểu Hoàng quan sát, sau đó thử dùng ngón tay trỏ nhẹ nhàng đâm vào nó.

Trực tiếp đâm một lỗ to tròn cỡ củ cà rốt trên viên khoáng thạch.

Tiểu Hoàng giật mình, không nghĩ tới nó lại yếu ớt như vậy.

Khoáng thạch bị đâm ra một cái lỗ thủng, từ bên trong lỗ tròn chảy ra rất nhiều chất lỏng màu đỏ. Theo chất lỏng màu đỏ chảy ra càng lúc càng nhiều thì khoáng thạch dần dần nhỏ đi, cuối cùng triệt để biến mất trên lòng bàn tay Tiểu Hoàng.

(o_O). . .

Đùa sao?

Tiểu Hoàng có chút chột dạ, cái này biết phải bàn giao thế nào với Cao Bằng đây.

Ta làm việc không hiệu quả, rất có thể sẽ giảm đi địa vị của ta trong lòng Cao Bằng.

Trong thoáng chốc, Tiểu Hoàng phảng phất trông thấy Cao Bằng chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt tiếc hận nhìn về phía mình:

- Tiểu Hoàng ơi Tiểu Hoàng, ta vốn muốn để ngươi trở thành Ngự Thú được ta sủng ái nhất, đến ngay cả Đại Tử cũng không thể so sánh với ngươi. Thế nhưng không nghĩ tới ngươi lại phạm phải loại sai lầm cấp thấp này, ngươi bảo ta sao còn dám tín nhiệm ngươi nữa đây, về sau sao dám đem nhiệm vụ trọng yếu gửi gắm cho ngươi.

Tiểu Hoàng giật mình một cái, không thể thế được!

Tròng mắt đảo loạn tính toán, trong lòng Tiểu Hoàng lập tức có chủ ý. Nó quay sang bên cạnh nhấc lên một tên ác ma mang ra bên ngoài, thuận tiện đánh rụng cả hàm răng của nó.

- Cao Bằng, vừa rồi đầu ác ma này đào ra một khối khoáng

thạch, sau đó nó muốn tư tàng khoáng thạch nhưng bị ta phát hiện! Ta chuẩn bị đem khoáng thạch mang tới, ai ngờ khoáng thạch bị đầu ác ma này dùng đầu ngón tay đâm thủng một lỗ, viên khoáng thạch kia liền không ngừng chảy máu ra bên ngoài, đến giờ không còn gì!

Tiểu Hoàng độc ác cáo trạng trước.

Ác ma giật nảy mình, dốc sức liều mạng nghĩ cách giải thích, nhưng bất đắc dĩ hàm răng đều bị đánh rụng hết, chỉ có thể từ trong miệng phát ra tiếng ô ô ô.

Cao Bằng liếc mắt nhìn tên ác ma này bị đánh không còn chiếc răng nào, Tiểu Hoàng hiên ngang lẫm liệt nói:

- Cao Bằng, hôm nay ta muốn vì dân trừ hại.

Thở dài vì không thể tra xét, tên đần độn này. . . Còn chuyên môn đem ác ma đánh rụng hết răng, đây không phải giấu đầu lòi đuôi sao.

- Chờ một chút.

Cao Bằng nhàn nhạt nói.

- Hả!?

Tiểu Hoàng phát giác được giọng điệu Cao Bằng có điểm gì là lạ, đáy lòng mát lạnh, chẳng lẽ lại bị Cao Bằng phát hiện ra?

- Ta hỏi ngươi, vì sao nó không có răng?

- Nó tư tàng khoáng thạch không nguyện ý giao ra, ta chỉ cưỡng ép bắt giữ, vô tình đánh rụng mất hàm răng nó.

Tiểu Hoàng nói ra một lý do được nó nghĩ ra từ lâu.

Tiểu Hoàng dương dương đắc ý, đây chính là lý do mà nó chỉ

mất ba phút liền nghĩ ra được.

- Ta không thích người khác lừa dối ta, ngươi biết ta có thể phân biệt được ngươi có nói dối hay không mà.

Cao Bằng bình tĩnh nói.

- (o_O). . .

Tiểu Hoàng.

- Nói thật đi, nếu như nói dối tội tăng thêm một bậc.

Tiểu Hoàng ủ rũ, nói hết toàn bộ chuyện đã xảy ra.

- Ngươi biết vì sao ta tức giận không?

Cao Bằng hỏi.

- Bởi vì ta làm hỏng viên khoáng thạch.

Tiểu Hoàng rất buồn không biết nói gì nữa.

- Không phải, một viên khoáng thạch mà thôi, coi như là ngươi phá hỏng một kiện thần khí thì ta cũng sẽ không trách ngươi.

Cao Bằng nói.

- Thật ư?

Nét mặt Tiểu Hoàng bỗng chốc vui vẻ.

- Thật, nhưng mà điều kiện tiên quyết chính là không phải ngươi cố ý.

Cao Bằng tức giận nói.

- Ta cảm thấy tức giận cái chính là ngươi lại đi học thói nói dối. Trước đây ngươi là một con vịt thành thật cỡ nào, hiện tại thế

nào biến thành cái dạng này.

Tiểu Hoàng lúng ta lúng túng đứng ở chỗ cũ, nắm chặt đầu ngón tay của mình, như một đứa trẻ có sai lầm nên bị phạt đứng.

Nói xong, Cao Bằng gọi Tiểu Thảo tới đây trị liệu thương thế cho đầu Thâm Uyên Ác Ma này, khiến cho nó một lần nữa mọc lại hàm răng.

- Ngươi trở về tiếp tục thực hiện công việc đi. Trước đó ta đã đáp ứng các ngươi cái gì thì chắc chắn sẽ giữ lời, chỉ cần các ngươi đào mỏ cho ta trong một năm ta sẽ thả các ngươi trở về nhà.

Cao Bằng nói với tên ác ma này.

Ác ma không nghĩ tới chính mình cư nhiên nhặt lại được một cái mạng, vui sướng không dứt, không có nghĩ đến tên nhân loại này có thể giữ chữ tín như vậy.

Đợi sau khi này tên ác ma kia trở về, Cao Bằng chỉ vào bóng lưng ác ma nói với Tiểu Hoàng:

- Sau khi trở về, những tên ác ma này sẽ cố gắng làm việc hơn, bởi vì bọn chúng có hi vọng.

Tiểu Hoàng như có điều suy nghĩ, xem ra có nhiều điều ta cần phải học từ Cao Bằng.

Dịch: ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 731: Người Bù Nhìn

Thâm Uyên Giới.

Trong hỗn độn, một mảnh thế giới siêu khổng lồ với đủ màu sắc tinh hồng, đen nhánh, tím đậm xen lẫn màu xanh sẫm, màu xám đứng sừng sững ở bên trong hỗn độn.

Xem vẻ ngoài, kết cấu của thế giới này nhìn qua có hình bậc thang xoắn ốc, tần dưới chót thông với nơi sâu nhất hỗn độn.

Mảnh thế giới này được gọi là Thâm Uyên Giới. Trong toàn bộ hỗn độn, Thâm Uyên Giới cũng được tính là cực kỳ khổng lồ.

Lớn đến mức hiếm thấy!

Cũng chính vì nó khổng lồ, cho nên vũ trụ đa nguyên và các vị diện đều lưu truyền truyền thuyết về Thâm Uyên.

Trên thực tế ở rất nhiều vị diện đều lưu truyền rằng, càng xuống sâu dưới vị diện Thâm Uyên, Thâm Uyên Ma Thần Lĩnh Chủ sẽ càng cường đại hơn. Nhưng trên thực tế lại không phải vậy.

- Đương nhiên, xét một cách tổng quan thì đúng là như thế. Nhưng nhân loại có thiên kiêu, thì trong số Thâm Uyên Ma Thần Lĩnh Chủ cũng có những ngoại lệ đặc biệt.

Chu Yếm dựa vào gò núi đối diện đám Cao Bằng, giải thích.

- Lĩnh Chủ kia tên là gì?

- Nó mạnh chừng nào?

Đám Tiểu Hoàng không chờ nổi, nhao nhao hỏi.

Chu Yếm hắng giọng một cái, đáp:

- Ma Thần Lĩnh Chủ tầng vực sâu thứ bảy tên đầy đủ là Tử Vong Phong Bạo – Quần Ảm Chi Nha. Trong Thâm Uyên, cái tên này không thể gọi thẳng được đâu. Đương nhiên, bây giờ chúng ta đang ở Cửu Thiên, gọi thẳng tên nó cũng không sao. Còn về nó mạnh cỡ nào sao? Nó đã từng chém giết với Huyền Vũ thần trong Tứ Thánh mà còn toàn thân trở ra.

- Xì!

Tiểu Hoàng bĩu môi. Còn tưởng trâu bò lắm, kết quả chỉ là chiến tích toàn thân trở ra. Mất hứng!

- Khụ khụ! Trên thực tế, có thể toàn thân trở ra sau khi chiến đấu với Huyền Vũ thần đã là rất mạnh rồi. Huyền Vũ thần đã từng chấn giết qua Ma Thần Lĩnh Chủ tầng thứ năm mươi lăm đấy, mà còn không tốn bao nhiêu sức nữa.

- Ma Thần Lĩnh Chủ tầng thứ năm mươi lăm kia tên gì vậy?

Tiểu Hoàng bộp chộp hỏi.

- y….

Chu Yếm sửng sốt, hình như Bạch Trạch không cho mình nói cái này.

Mình phải trả lời thế nào nhỉ.

Một giây, hai giây, ba giây qua đi.

- Ta bận việc nhà rồi, ngày mai lại tới tìm các ngươi, không gặp không về.

Chu Yếm đứng dậy cao từ, quay người bỏ đi.

Chỉ có hai gia hoả Tiểu Hoàng và Đại Tử tương đối ngốc

nghếch vẫn đang thắc mắc không hiểu sao Chu Yếm đột nhiên lại quay về. Cao Bằng và Bàn Đại Hải dường như đã đoán được gì đó, nhìn nhau cười một tiếng.

Đêm đó, về cơ bản quái vật truy sát ác ma cũng đã quay về đại bản doanh nghỉ ngơi.

Chỉ còn lại đám ác ma đang kéo dài hơi tàn ở dã ngoại.

Giới Qua Chiến Trường cũng có mặt trăng, đây là hình chiếu của mặt trăng từ Cửu Thiên tiếp dẫn đến.

Ánh trăng sáng ngời chiếu rọi cả vùng đất.

Thi thể trên chiến trường đã được dọn dẹp sơ bộ, chỉ còn lại một vài tàn thi đẳng cấp không cao không có mấy giá trị .

Chiến trường hoang vu có vẻ hơi âm trầm.

Tại một nơi hẻo lánh trên chiến trường, xuất hiện một bóng mờ.

Tiềm phục dưới bóng mờ là một ác ma da đen cao không đến một mét, có thể gọi là người tí hon trong tộc bầy ác ma.

Mục đích của tiểu ác ma da đen này rất rõ ràng. Đầu tiên, nó thận trọng quan sát bốn phía, xác nhận không có ai tiềm phục trong bóng tối mới biến thành một bóng mờ bơi về phía trung tâm chiến trường.

Động tác của nó không để lại dấu vết gì, bóng mờ tiềm phục nhẹ nhàng linh hoạt như một con cá bơi dưới nước.

Cuối cùng, nó dừng lại. Tiểu ác ma ngẩng đầu, giữa mi tâm của nó có một ấn ký màu trắng.

Tiểu ác ma quỳ một chân xuống đất, dùng máu tươi đã cạn khô trên thi thể xung quanh vẽ một trận pháp hiến tế nào đó.

Trên không của trận pháp lơ lửng một màn sương mù màu đỏ thẫm, tiểu ác ma run rẩy ngã xuống đất rồi rơi vào hôn mê.

Một lát sau nó mở mắt, chậm rãi bay lên không.

Hai tay nó giang ra hai bên, hai chân phiêu phù trong hư không.

Trong mắt toả ra hồng quang quỷ dị.

- Giới Qua Chiến Trường quen thuộc.

Giọng nói khàn khàn từ cổ họng nó vang lên:

- Ha ha ha, để ta tặng cho các ngươi một món lễ vật lớn.

Cơ thể tiểu ác ma hòa tan, tựa như ngọn nến bị nung chảy, bao gồm cả con mắt, cơ thể đều hoá thành một bãi dung dịch màu đen thấm xuống đất.

Dưới mặt đất một ngàn mét.

Một cái kén do những sợi tơ màu đỏ như máu tạo thành nằm gọn trong lòng đất, mặt ngoài cái kén là vô số sợi tơ màu đỏ đan xen vào nhau, tựa như rễ cây tràn ngập khắp lòng đất.

Nó hấp thụ tất cả máu tươi còn sót trên chiến trường.

Dung dịch màu đen chui vào trong kén.

Một khắc sau, cái kén có động tĩnh.

Co vào phía trong, sau đó chầm chậm nở rộng, tựa như một trái tim đang đập.

…

- Chúng ta thu dọn thi thể trên chiến trường thôi.

Một ngự sử dị tộc chừng hơn ba mươi tuổi đi trước, sau lưng hắn là một con ngự thú Hắc Bạch Trường Vĩ Viên. Nhìn chiến trường chẳng có một ai, ngự sử dị tộc nở nụ cười. Xem ra hôm nay mình tới sớm rồi, đến giờ mà chẳng có lấy một ai.

Động tác của Hắc Bạch Trường Vĩ Viên rất nhanh.

Nó rất nhẹ nhàng nâng hai cỗ thi thể đặt trên vai.

Gã ngự sử dị tộc đi trong đống thi thể, xem xét, phân loại, muốn cố gắng chọn lấy những thi thể có giá trị cao hơn.

Dù sao thì vừa đi vừa về một chuyến tốn rất nhiều thời gian và tinh lực, đương nhiên hắn phải tối đa hoá lợi ích.

- Rống!

Chợt hắn nghe thấy ngự thú rống lên đầy bất an.

Sắc mặt ngự sử đanh lại, không tiếp tục chọn thi thể nữa, chuẩn bị rời đi ngay lập tức.

Xoay người, một bóng cơ hồ dán sát vào mặt hắn.

- A!

Ngự sử giật nảy mình, ngã ngửa ra đằng sau.

Lúc này hắn mới nhìn rõ, bóng đen trước mặt mình là một người bù nhìn đầy vết máu loang lổ.

Trên hai hốc mắt của bù nhìn treo mười mấy viên nhãn cầu. Nhìn tơ máu màu lục trên những con mắt to có nhỏ có, đáy lòng hắn dâng lên một suy đoán khủng khiếp.

Nửa thân trên con bù nhìn mặc một bộ đồ chiến đấu của ngự sử dị tộc, trên ngực vẫn còn mang minh bài thân phận loang lổ máu.

- Ngươi…

Ngự sử dị tộc liên tục lùi lại, ngã phịch xuống đất.

Sau đó hắn nhẹ nhàng thở ra. Con bù nhìn rơm này không có động tác gì hết, chỉ lẳng lặng đứng tại chỗ.

Ngự sử dị tộc lộn nhào đứng đậy, chạy ra phía xa.

Oanh.

Đột nhiên hắn đụng ngã thứ gì đó.

Quay đầu lại liền thấy một con bù nhìn bị đụng ngã xuống đất.

Rơm rạ trên mặt con bù nhìn tách ra, lộ ra một lỗ đen sâu hoắm, trầm thấp nói:

- Ngươi đụng phải ta, cho nên… chúng ta cùng chơi một trò chơi.

Lộc cộc.

Ngự sử dị tộc giả vờ lui lại, con Hắc Bạch Trường Vĩ Viên chạy tới sau lưng chủ nhân. Đứng bên cạnh chân ngự thú của mình, cảm giác căng thẳng trong lòng hắn cũng nhạt đi không ít.

- Đánh chết nó!

Ngự sử dị tộc tàn nhẫn hạ lệnh.

Trò chơi sao? Ta và ngươi chơi cái rắm ấy!

Con bù nhìn không tỏ thái độ gì, chỉ nâng tay phải lên rồi nhẹ nhàng nhếch lên một cái.

Một cái móc rỉ sét loang lổ từ trong người nó bay ra, đâm vào Hắc Bạch Trường Vĩ Viên.

Sau đó linh hồn sinh động như thật của Hắc Bạch Trường Vĩ Viên bị móc sắt khoá chặt lại.

Ngự sử dị tộc cứng đờ, hắn còn tưởng mình bị trúng chướng nhãn pháp gì đó.

Hắc Bạch Trường Vĩ Viên ngã rầm xuống đất.

Ngự thú chết, huyết khế phản phệ, ngự sử dị tộc phun ra một ngụm máu. Dường như cả người bị rút sạch tinh khí, lại tựa như ba ngày không ngủ, hoàn toàn suy sụp.

- Chúng ta chơi trò chơi đi?

Giọng nói của con bù nhìn rơm quanh quẩn bên tai hắn.

Dịch: ND

Beta: B

Team : MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 732: Quỳ Ngưu

- Thật ngại quá, ta tới hơi chậm một chút. Để ta giới thiệu với các ngươi, đây là... bạn tốt của ta, Bạch Trạch.

Chu Yếm gãi đầu giới thiệu với đám người Cao Bằng về Bạch Trạch đang đứng ở bên cạnh nó.

Ánh mắt Bạch Trạch sáng ngời giống như một đầm nước xuân, hiện ra bóng ngược của mỗi con ngự thú.

- Chào các ngươi.

Giọng nói của Bạch Trạch đặc biệt dịu dàng.

- Tên đại ngốc Chu Yếm này có tính cách tương đối thẳng, nếu như có đôi khi hắn nói sai gì, ta thay mặt hắn xin lỗi các ngươi.

- Không, thật ra ta rất thích kẻ thẳng tính như vậy.

- Ha ha, ta đã nói là bọn họ không ghét bỏ ta mà.

Chu Yếm tùy tiện nói.

Bạch Trạch cười đầy vẻ cưng chiều, nửa quỳ ở một bên lẳng lặng nhìn Chu Yếm, cũng không nói xen vào.

- Đúng rồi, ngày hôm qua chúng ta nói tới đâu rồi?

Chu Yếm đặt mông ngồi dưới đất kêu gào.

- Ma Thần Lĩnh Chủ tầng thứ năm mươi lăm là ai.

Tiểu Hoàng đưa cái ghế băng nhỏ tới và ngồi ở trên ghế nhắc.

- Ờ, ờ, đúng vậy, ta thiếu chút nữa đã quên mất.

Chu Yếm lớn tiếng nói:

- Ma Thần Lĩnh Chủ u tầng thứ năm mươi lăm là Độc Xà Ôn Dịch Ma Thần, thực lực của nó tương đương với Trung vị Thần minh. Hơn nữa ở trong Trung vị Thần Minh, nó cũng thuộc về một nhóm tương đối mạnh.

- Chu Yếm...

Phía xa truyền đến luồng sáng, bởi vì không khí bị nhanh chóng ma sát đã phát sinh rất nhiều tia lửa.

- À, bạn của ta qua.

Chu Yếm dừng nói và nhìn về phía luồng sáng từ ngoài xa bay tới.

- Đây là một người bạn của ta, tên là Quỳ Lôi của bộ tộc Quỳ Ngưu.

Chu Yếm giới thiệu với đám người Cao Bằng.

Quỳ Ngưu.

Cao Bằng sửng sốt. Không ngờ trên Giới Qua Chiến Trường này lại có nhiều thần thú như vậy.

Đầu tiên là Tỳ Hưu, sau đó là Chu Yếm, Bạch Trạch. Bây giờ lại xuất hiện một con Quỳ Ngưu.

Cao Bằng đột nhiên nhớ vị trí thứ ba trên bảng giết chóc chính là một con Quỳ Ngưu. Chẳng lẽ chính là con này sao...

Hình dáng như trâu, màu sắc đen trầm, trên đỉnh đầu không có sừng, đồng thời phía dưới chỉ có một cái chân rất to khỏe.

Dáng vẻ này không phù hợp với nhận thức của Cao Bằng, nhưng lại hết lần này tới lần khác nhìn vô cùng hòa hợp.

Trái lại làm cho người ta một cảm giác tuyệt đẹp.

Cách nó bước đi thật ra cũng có phần giống với Tiểu Diễm, đều là đi từng bước một. Chỉ có điều nó không có cánh như Tiểu Diễm, khi bước đi cũng không cần hoạt động hai cánh.

Trên thân của Quỳ Ngưu lập lòe ánh sáng mặt trời và ánh trăng. Hai ánh sáng hoàn toàn khác nhau lại hợp cùng một chỗ, toàn thân mơ hồ có chút lôi âm phát ra.

【 Tên quái vật 】: Quỳ Ngưu

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 98

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Thần thoại / phẩm chất Thần thoại

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ lôi / Hệ Phong / Hệ Thủy

【 Năng lực quái vật 】: Điều khiển mưa gió Lv9, điều khiển sấm sét Lv10, lôi âm chấn nhiếp Lv10, thân phụ cự lực Lv9

【 Lĩnh vực quái vật 】: Lôi chấn lĩnh vực

【 Đặc tính quái vật】:Lôi Màng (Rống như sấm, da làm trống, xương làm chùy, uy năng một kích truyền đi năm trăm dặm.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Màng da của Quỳ Ngưu có thể phát ra âm thanh, hơn nữa còn có được sát thương sóng âm. Đồng thời kèm theo chấn nhiếp, choáng váng, tê liệt.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Mỗi lần bị lôi âm của Quỳ Ngưu tấn công đều sẽ khiến tính kháng Lôi nguyên tố của kẻ địch giảm xuống trong thời gian ngắn, có thể chồng chất.)

Nhật Hành Nguyệt Huy (Toàn thân Quỳ Ngưu có ánh sáng của mặt trời và mặt trắng đi kèm.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Quỳ Ngưu ở trong hoàn cảnh có mặt trời, mặt trăng thì tốc độ sẽ tăng lên.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Khi thi triển năng lực này thì cả người Quỳ Ngưu sẽ ngưng tụ ra ánh sáng mặt trăng và mặt trời, tạo thành tổn thương lớn đối với kẻ địch bên trong)

Chiến Hống (Tiếng rống của Quỳ Ngưu nắm giữ tác dụng làm phấn chấn lòng người.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Sau khi sử dụng có thể làm cho tồn tại được Quỳ Ngưu công nhận tăng thêm dũng khí, đồng thời tăng thêm lực lượng của phe bạn ở gần.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Đây là một loại thần thú nổi tiếng vì sau khi chết sẽ bị rút gân lột da. Tương truyền năm đó Hoàng Đế lấy thi thể của Quỳ Ngưu chế tạo ra trống làm Xi Vưu thất bại thảm hại, chính là bởi vì danh tiếng đặc biệt này đã làm cho bộ tộc Quỳ Ngưu từng bị săn bắt và giết với số lượng lớn. Có thể đây là phiền não của sự nổi danh.

- Hống chết rồi.

Quỳ Ngưu nói rất nghiêm trọng.

- Hống sao?

Chu Yếm hơi sửng sốt, sau đó vô cùng nghiêm trọng nói:

- Chết lúc nào vậy?

Quỳ Ngưu liếc nhìn đám người Cao Bằng, do dự một lát mới nói:

- Là tối hôm qua.

- Sao có thể như vậy được? Cho dù là Bằng đứng thứ nhất trên bảng Sát Lục giao đấu cùng Hống, muốn giết Hống cũng cần ít nhất phải hơn một giờ trở lên. Thời gian lâu như vậy thì có thể kinh động tất cả mọi người rồi.

Chu Yếm không dám tin tưởng.

- Ta tới nhờ nàng ra tay giúp chúng ta tìm ra hung thủ đã giết chết Hống. Quan trọng nhất là... nếu nó có thể lặng lẽ giết chết Hống thì cũng có thể...

Quỳ Ngưu còn chưa nói hết câu nhưng bọn họ đều hiểu.

- Được, ta sẽ cố gắng hết sức.

Bạch Trạch mở miệng nói.

Bạch Trạch nhắm chặt hai mắt, cơ thể run lên nhè nhẹ, mồ hôi thấm ướt lông tóc.

- Ngươi đã tìm được chưa?

Quỳ Ngưu kích động hỏi. Quan hệ giữa nó và Hống luôn rất tốt, hôm nay khi nó đi tìm Hống mới phát hiện ra Hống bị giết chết ở trong sơn động của mình.

- Sắp rồi... Ta đang cố gắng hết sức.

Giọng nói Bạch Trạch có chút run rẩy.

- A.

Bạch Trạch đột nhiên kêu thảm một tiếng, hai mắt nhắm nghiền, đau khổ lăn lộn trên mặt đất.

Trong lòng Quỳ Ngưu thấy ớn lạnh. Bạch Trạch có thể thông hiểu vạn vật, chỉ cần thực lực không chênh lệch quá lớn với nó thì sẽ không xuất hiện phản ứng này. Nhưng thực lực của Bạch Trạch

là Chuẩn Thần! Thực lực cao nhất ở Giới Qua Chiến Trường này chỉ có Chuẩn Thần, còn có gì có thể làm cho Bạch Trạch bị như vậy được?

Bạch Trạch gian nan nói:

- Nó, nó... nó sắp tới rồi.

Vẻ mặt Quỳ Ngưu trầm xuống rồi gầm khẽ một tiếng, một vòng ánh sáng màu vàng bao phủ mọi người ở đây.

Cả Cao Bằng cũng cảm giác sự khẩn trương và lo lắng cũng được hóa giải đi rất nhiều, hơn nữa lực lượng trong cơ thể được tăng lên với biên độ nhất định.

Cao Bằng mắt híp lại, thu Chiêu Tài và Tiểu Thảo vào không gian ngự thú. Bọn chúng vẫn chỉ là Thánh cấp, sợ rằng trong trận chiến tiếp theo sẽ không thể giúp đỡ gì, trái lại cần phải phân tâm để ý tới chúng:

- Tịch Sư, ngươi thì sao.

Cao Bằng mở miệng nói.

Tịch Sư cảm giác có chút khuất nhục. Năm đó ta gánh vác chủ lực, bây giờ lại có thể rơi vào tình trạng cần phải trốn vào không gian ngự thú sao?

- Ta ở lại.

Tịch Sư trầm giọng nói.

Tốt xấu gì thì ta cũng là Chuẩn Thần.

Nó dừng lại một lát lại nói tiếp:

- Hàn Tịch Quang Hoàn của ta có thể giảm tốc độ của kẻ địch.

Cao Bằng gật đầu:

- Được, vậy chúng ta cùng nhau chiến đấu.

Cao Bằng nói xong liền lựa chọn hợp thể với Tiểu Hoàng.

- Tới rồi...

Sau khi hợp thể với Tiểu Hoàng, thính lực của Cao Bằng cũng được tăng cường rất lớn, hắn nghe được phía xa truyền đến âm thanh lúc ẩn lúc hiện.

m thanh này hơi kỳ lạ, cũng có chút quen thuộc, lại giống như tiếng chổi quét trên mặt đất.

Xoẹt...

Xoẹt...

Bóng dáng kia càng lúc càng gần, trên đường chân trời có hơn mười bóng đen không ngừng tới gần.

Vóc dáng của bóng đen không cao, chỉ khoảng một mét bảy tới một mét tám, nhìn qua có phần giống với hình người.

- Chính là bọn chúng đã giết chết Hống sao? Hóa ra chúng dựa vào số lượng, các ngươi cho rằng số lượng ở trước mặt của ta thì có tác dụng sao?

Khí tức trên người Quỳ Ngưu trở nên thâm trầm.

Trong không khí truyền đến từng tiếng trống trầm thấp nặng nề.

Mỗi lần tiếng trống vang lên lại có một tầng sóng âm màu tím hình vòng cung khuếch tán ra ngoài.

Bóng đen bị sóng âm hình vòng cung đánh trúng, trên thân sẽ

có một vòng sóng âm quấn quanh.

Sóng âm hình vòng cung kia đang không ngừng chồng chất.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 733: *******

Sau khi những quái vật kia tới gần, Cao Bằng cuối cùng đã nhìn thấy rõ ràng dáng vẻ của chúng.

Là hai mươi ba bù nhìn với vẻ ngoài giống nhau như đúc.

Dáng vẻ của mỗi một bù nhìn đều cho người ta có cảm giác khiếp sợ.

【 Tên quái vật 】: Tử Vong Đạo Thảo Nhân (phân thân của Ma Thần)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 100 (Chuẩn Thần đại viên mãn)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Thần thoại / Phẩm chất Thần thoại

【 Vị trí thần hóa 】: Ngoại trừ cọng rơm cuối cùng trên thân, bên ngoài toàn thân đều được thần hóa.

【 Lĩnh vực quái vật 】: Câu hồn lĩnh vực

【 Năng lực quái vật 】: Câu hồn Lv10, hút hồn Lv10, thân thể bất diệt Lv10, quầng sáng vận rủi Lv10

【 Đặc tính quái vật】:Tử Vong Phong Bạo (Tử Vong Đạo Thảo Nhân sinh ra từ trong trong tử vong, là người phát ngôn của tử vong. Nó có thể kêu gọi Tử Vong Phong Bạo hàng lâm nhân gian.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Sau khi Tử Vong Đạo Thảo Nhân sử dụng, từ trong không trung triệu hồi ra Tử Vong Phong Bạo hàng lâm nhân gian. Uy lực của Tử Vong Phong Bạo có quan hệ trực tiếp với lực lượng của bản thân của Tử Vong Đạo Thảo

Nhân, đồng thời Tử Vong Phong Bạo sẽ có tỷ lệ nhất định kèm theo Tử vong pháp tắc).

Thảo Mộc Giai Binh (Lực linh hồn của nó rất mạnh mẽ, mỗi một cọng rơm đều là do linh hồn tạo thành.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Tất cả sinh mạng có linh hồn bị Tử Vong Đạo Thảo Nhân đánh chết đều sẽ tự động chuyển hóa thành m Binh Tử Vong. Mức độ cường đại của m Binh Tử Vong có liên quan rất lớn tới lực lượng khi còn sống.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Từ trên thân Tử Vong Đạo Thảo Nhân rút xuống số lượng rơm rạ không rõ, những rơm rạ này sẽ chuyển hóa thành phân thân của Tử Vong Đạo Thảo Nhân. Trong khoảng thời gian ngắn, những phân thân Tử Vong Đạo Thảo Nhân sẽ nắm giữ năm phần lực lượng của bản thể, đồng thời nếu như bản thể của Tử Vong Đạo Thảo Nhân bị hủy diệt thì sẽ sống lại ở trên phân thân.

Nhắc nhở: Tử Vong Đạo Thảo Nhân trước mặt tối đa có thể phân ra 22 bộ phân thân.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Sự giết chóc và khí tức tử vong trên Giới Qua Chiến Trường trong năm vạn năm áp súc sinh ra Tử Vong Đạo Thảo Nhân, là phân thân của Tử Vong Phong Bạo - Quần Ảm Chi Nha Ma Thần. Nó trời sinh tính tình tàn nhẫn, thích đùa bỡn và cắn nuốt linh hồn, thích xem người khác là trò chơi, nhưng nó chưa bao giờ tuân theo quy tắc của trò chơi, nó chỉ tuân theo quy tắc mà nó tự nhận.

【 Tên quái vật 】: Tử Vong Đạo Thảo Nhân (Phân thân Ma Thần / phân thân)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 97

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Truyền thuyết / phẩm chất Truyền thuyết

(giản lược)

Cuối cùng vẻ mặt Cao Bằng cũng phát sinh biến hóa, một bản thể và hai mươi hai bộ phân thân.

Trước đây đều là Cao Bằng sử dụng chiến thuật biển người vây đánh những đối thủ khác, bây giờ hắn cuối cùng cũng thử đến cảm giác bị vây đánh.

- Đây là... phân thân Ma Thần, các ngươi phải cẩn thận đấy.

Ở phía sau, Bạch Trạch suy yếu nói.

Nếu như là hệ công kích vật lý hoặc hệ công kích nguyên tố thì đã tốt, Tiểu Hoàng cũng không sợ chiến thuật biển người.

Nhưng có những hai mươi ba bộ quỷ dị khó lường hệ linh hồn thì….

Sợ rằng Tiểu Hoàng không phát huy ra được bao nhiêu tác dụng. Mấu chốt của trận chiến này vẫn phải dựa vào Lưu Quang, Đại Hải cùng với A Ngốc.

Lưu Quang là thích khách, nếu như vận khí tốt có thể đưa đến tác dụng một đòn chắc chắn phải chết. Nhưng mà có khả năng bị... giết ngược trong nháy mắt.

A Ngốc có trạng thái m Hồn Chúa Tể nên có thể hoán đổi hệ hồn và hệ âm.

Nhưng số lượng của kẻ địch nhiều như vậy...

Đại Hải dựa vào mấy cái thần khí, nếu như một đấu một thì có lẽ có thể nghiền ép. Nhưng số lượng nhiều như vậy... Ngay cả phân thân cũng là phẩm chất Truyền thuyết thì năng lực này quá

biến thái rồi.

Cao Bằng đặc biệt đau đầu.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được cảm giác những đối thủ của Tiểu Hoàng... Thế này thì bảo ta đánh làm sao đây. Năng lực của tên này thật sự làm người ta buồn nôn chết mất.

- Đông đông đông.

Cơ thể Quỳ Ngưu chấn động, lớp da bên ngoài bỗng nhiên rung lên.

Lôi âm cuồn cuộn, cuồng bạo làm cho những sóng lôi hình cung bên ngoài thân thể của Tử Vong Đạo Thảo Nhân nổ mạnh.

Ầm ầm ầm!

Lôi điện vô tận xé nát hư không.

Cơ thể Tử Vong Đạo Thảo Nhân bỗng nhiên run lên, trong đó có ba bộ phân thân Tử Vong Đạo Thảo Nhân ầm ầm ngã xuống đất.

Mười chín bộ phân thân Tử Vong Đạo Thảo Nhân khác đều bị thương ở những mức độ khác nhau. Chỉ có bản thể của Tử Vong Đạo Thảo Nhân chống đỡ tất cả lôi âm tấn công mà không bị tổn thương quá lớn.

- Bộ này là bản thể.

Hai mắt Quỳ Ngưu trầm xuống, nói.

- Không ngờ lại có thể bị ngươi phát hiện ra được.

Tử Vong Đạo Thảo Nhân nghiêng đầu, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Cao Bằng cảm giác bất đắc dĩ, trong lòng thầm nghĩ:

- Có lẽ bởi vì là phân thân nên đầu óc của nó có chút vấn đề.

- Chúng ta cùng chơi trò chơi đi.

Tử Vong Đạo Thảo Nhân cười quỷ dị nói.

- Được, thật ra ta muốn xem thử linh hồn của nó là màu gì.

Một phân thân phía sau tự hỏi rồi tự trả lời, cánh tay vung lên. Từ trong lòng bàn tay nó bắn ra một sợi dây xích, đầu sợi dây xích có nối với một cái móc sắt rỉ sét loang lổ.

Trong không khí chỉ còn lại có tiếng sợi dây xích va chạm vào nhau.

Dây xích này hẳn là năng lực câu hồn của nó.

Một phân thân bên trái đột nhiên ném ra sợi dây xích, nó dường như nắm giữ sinh mạng, không ngừng di chuyển ở giữa không trung.

Chu Yếm há miệng phun ra một ngọn lửa thiêu đốt sợi dây xích làm nó nóng tới mức đỏ bừng.

Ở trong ngọn lửa, một sợi dây xích bỗng nhiên xuyên qua không khí giết tới trước người Quỳ Ngưu.

Một đòn vừa rồi Quỳ Ngưu đã giết chết ba bộ phân thân nên bị Tử Vong Đạo Thảo Nhân thầm xếp vào danh sách phải giết.

Sợi dây xích nhìn như rỉ sét loang lổ nhưng cũng không phải là thực thể, trực tiếp đâm thẳng vào trong cơ thể Quỳ Ngưu.

Tử Vong Đạo Thảo Nhân kéo mạnh, linh hồn trong cơ thể Quỳ Ngưu run rẩy, hình thành một cái bóng chồng bên ngoài cơ thể.

Nhưng mà lực lượng của nó hình như không đủ để hoàn toàn kéo được linh hồn của Quỳ Ngưu ra.

Quỳ Ngưu bị đau tới mức hai mắt đỏ bừng.

Cái chân duy nhất ầm ầm dẫm mạnh, toàn thân phát ra ánh sáng mãnh liệt.

Hai ánh sáng vàng và bạc hóa thành từng vòng ánh sáng hình cung chợt bắn ra ngoài. Trên bầu trời, tinh hoa của mặt trời xuyên qua mây đen, tựa như cột lửa nóng rực từ trên cao hạ xuống, rơi xuống mặt đất hóa thành một vòng tròn màu đỏ rồi khuếch tán về bốn phương tám hướng.

Bây giờ là ban ngày, trên không trung chỉ có mặt trời cho nên Quỳ Ngưu chỉ triệu hồi ra được tinh hoa mặt trời.

Sóng khí nóng rực cắn nuốt tất cả Tử Vong Đạo Thảo Nhân, sóng khí cuồn cuộn đốt thủng mặt đất, thậm chí còn có nham thạch nóng chảy phun ra.

Trong mắt Bàn Đại Hải lóe lên tinh quang.

- Cơ hội tốt.

Bàn Đại Hải không sử dụng Hải Hoàng Thôn Phệ Chi Nha quen thuộc nhất, mà lấy ra Huyền m Thần Tỉnh từ trong ngực.

Tất cả Huyền m Thần Thủy chứa trong Huyền m Thần Tỉnh như thác nước bị Bàn Đại Hải đổ nghiêng ra. Tuy Huyền m Thần Thủy tương đối quý, hơn nữa tốc độ ngưng tụ rất chậm, nhưng bây giờ Bàn Đại Hải không kịp suy nghĩ quá nhiều.

Huyền m Thần Thủy được Bàn Đại Hải khống chế hoàn toàn bạo phát, ánh sáng màu xanh lam nồng đậm giống như đê xả lũ khiến nước phun trào. Hàn khí cực âm không ngừng đóng băng mặt đất, hơi lạnh cắn nuốt khắp nơi.

Mặt đất bị đóng băng khiến nham thạch nóng chảy đông cứng lại ở trong huyền băng.

Hai mươi bộ Tử Vong Đạo Thảo Nhân trước mắt đều bị băng phong.

- Chết.

Cao Bằng do dự hỏi.

- Không chết.

Vẻ mặt Bàn Đại Hải ngưng trọng, cất Huyền m Thần Tỉnh đi.

Quỳ Ngưu không nhịn được liếc mắt nhìn Bàn Đại Hải. Trên thân bọn họ lại có thần khí, không biết là thân phận gì.

Ở trong gió băng lạnh lẽo, hai mươi bù nhìn bị hoàn toàn đông cứng thành băng.

Chu Yếm thở phào nhẹ nhõm:

- Cuối cùng cũng giải quyết được, thật may là chúng ta ra tay trước giành ưu thế, nếu không thì thật sự khó đối phó.

Ầm!

Đột nhiên trong đó có một khối băng bị phá vỡ, một khí tức nguy hiểm khủng khiếp phong tỏa Chu Yếm. Bầu trời u ám, gió bão màu đỏ sậm cuốn ra khắp trời đất.

- Tử Vong Phong Bạo!

Ở trong gió lốc trên bầu trời, một cái móc sắt rỉ sét loang lổ lao thẳng tới cổ của Chu Yếm!!!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 734: Bùng Nổ Chân Huyết

Tử Vong Phong Bạo giống như ác mộng từ trên cao hạ xuống cắn nuốt tất cả sinh mạng còn sống.

Quỳ Ngưu giận dữ gầm một tiếng, Cao Bằng thu các ngự thú khác vào không gian ngự thú, Bàn Đại Hải biến thần khí thành lá chắn chống đỡ Tử Vong Phong Bạo.

Trong Tử Vong Phong Bạo này lại có thể trộn lẫn một tia pháp tắc tử vong, mặc dù chỉ là một tia nhưng dù sao cũng là pháp tắc, tất cả tồn tại đều không còn sức lực nào để trợ giúp người khác.

Keng!

Liêm đao trí mạng xé nát bóng dáng màu trắng trước người Chu Yếm, máu tươi đỏ thắm như bông hoa nở rộ.

Tại sao là ngươi... Chu Yếm sửng sốt.

Linh hồn của Bạch Trạch bị hút ra, môi khép mở nhưng không phát ra tiếng.

Chu Yếm nhìn vẫn có thể hiểu được:

- Cố gắng sống sót.

- Không!!!

Trong lòng Chu Yếm dường như có gì đó vỡ nát, hai mắt đỏ ngầu.

Từng hình ảnh lướt qua trong đầu Chu Yếm.

...

Trong sơn cốc nhỏ yên tĩnh:

- Ngươi là ai vậy?

Một con thú nhỏ trắng như tuyết nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào con khỉ nhỏ trước mắt rồi hỏi với giọng điệu trẻ con.

- Ta là Chu Yếm!

Con khỉ nhỏ kiêu ngạo hất cằm lên.

- Hì hì hi, Chu Yếm không phải giống như ngươi như đâu.

Mắt của thú nhỏ trắng như tuyết híp lại thành vầng trăng khuyết.

- Ngươi... Ngươi...

Con khỉ nhỏ gấp đến độ phồng má.

- Mẹ ta nói ta có huyết mạch Chu Yếm.

- Mẹ ngươi chắc chắn lừa gạt ngươi thôi.

- Không thể nào!

Dưới tình thế cấp bách, con khỉ nhỏ nhảy lên một cái chộp về phía tiểu Bạch Trạch.

- Á.

Hai thú ngã thành một đống.

...

- Cho ngươi ăn này.

Trên sườn núi, con khỉ nhỏ bẩn thỉu ôm mấy quả táo để dưới đất.

Tiểu Bạch Trạch nhìn chằm chằm vào con khỉ nhỏ một lúc, sau đó tiến lên ngậm lấy một quả táo.

- Ngươi tên là gì vậy?

- Không phải nên nói tên mình trước khi hỏi tên người khác sao? Ngươi thật bất lịch sự.

- Ta là sơn đại vương! Cả núi này đều do ta bảo kê!

Con khỉ nhỏ kiêu ngạo chống nạnh.

Lúc này phía sau truyền đến một tiếng hổ gầm, con khỉ nhỏ dựng thẳng đuôi lên, kinh ngạc kêu lên một tiếng rồi ôm lấy tiểu Bạch Trạch trốn lên trên cây.

- Không phải ngươi nói ngươi là sơn đại vương sao?

- Ta... Ta nói là ngọn núi trước mặt kia. Ngọn núi này đã qua ranh giới nên không phải địa bàn của ta.

- Hừ, lừa đảo.

...

Ngân hà chói sáng, trên sườn dốc Bạch Trạch và con khỉ nhỏ nằm bên cạnh nhau ngước mắt nhìn lên bầu trời sao.

- Ngươi thật sự muốn trở thành Chu Yếm sao?

Bạch Trạch do dự hỏi.

- Ừ!

Con khỉ nhỏ gật đầu:

- Mẹ ta bị hổ ăn, ba ta bị rắn ăn. Trước đây ta nghe mẹ ta nói Chu Yếm là tổ tiên mạnh nhất trong bộ tộc của chúng ta. Ta nhất định phải trở thành Chu Yếm, như vậy ta sẽ không sợ rắn và hổ nữa.

Bạch Trạch khẽ nói:

- Bộ tộc Bạch Trạch chúng ta có thể biết chuyện của vạn vật, hiểu vạn vật trong thiên hạ. Nếu như ngươi thật sự muốn trở thành Chu Yếm thì ta có thể giúp ngươi.

- Thật vậy sao?

Con khỉ nhỏ vui mừng, tràn đầy bất ngờ.

- Ừ.

Trên mặt Bạch Trạch thoáng mỉm cười, giống như hoa tháng ba phủ đầy sức xuân.

...

- Ngươi còn thiếu một bước cuối cùng là có thể ngưng luyện ra thân thể Chu Yếm, chúng ta cần đi tới một chỗ.

Trên đỉnh núi, một bóng dáng khổng lồ cùng một con dị thú trắng như tuyết đi song song, nhìn ráng mây lúc hoàng hôn.

- Đi đâu?

Chu Yếm quay đầu.

- Giới Qua Chiến Trường.

- Nơi đó quá nguy hiểm!

- Bộ tộc Chu Yếm là hung thú, truyền thuyết kể rằng tộc Chu Yếm xuất hiện thì trong thiên hạ sẽ phát sinh đại chiến. Nếu là Chu Yếm bình thường thì cũng thôi, nhưng nếu như ngươi muốn trở thành vương giả trong Chu Yếm, vậy nhất định phải đi đến bách chiến chi địa để cô đọng hung khu, đây vẫn luôn là giấc mộng của ngươi mà.

- Vậy... Vậy ngươi có đi không?

- Biết làm sao được! Ta cần phải đi cùng với ngươi, ngươi cũng đừng mong bỏ lại ta.

Bạch Trạch dựa ở trên vai Chu Yếm.

- Yên tâm, chờ thần công của ta đại thành, ta lại bảo vệ ngươi! Ta tuyệt đối sẽ không để cho ngươi bị bắt nạt đâu.

Chu Yếm lớn tiếng nói.

- Tốt ~ ta chờ sau này ngươi tới bảo vệ ta.

- Bạch Trạch, thật ra ta thích ngươi.

Chu Yếm nhìn bầu trời xa xăm rồi lẩm bẩm nhỏ hơn cả tiếng muỗi kêu.

- Ngươi nói gì? Vừa rồi gió lớn ta không có nghe rõ.

Giọng nói của Bạch Trạch trước sau vẫn dịu dàng.

- A, không, không có gì...

Cơ thể Chu Yếm cứng đờ, gương mặt đỏ như mông khỉ:

- Ta nói hôm nay ngươi rất đẹp.

Bạch Trạch cười tươi như hoa, mắt híp lại thành vầng trăng khuyết.

...

Nước mắt Chu Yếm tràn ra, lúc này tim nó như bị đao cắt,

Không phải nói không được bỏ lại ngươi sao... Vì sao ngươi lại bỏ lại ta.

Ta từng cho rằng ước mơ của ta là trở thành Chu Yếm, nhưng bây giờ ta hiểu được ước mơ của ta chính là vĩnh viễn được ở cùng một chỗ với ngươi.

- Ta...

Chu Yếm cảm giác cổ họng mình đau rát.

Nó muốn khóc nhưng căn bản khóc không ra.

- Rống rống rống!!!!

Giác mạc của Chu Yếm vỡ toang, hai hàng huyết lệ rơi xuống.

Huyết lệ chảy ra biến thành hai vệt máu trên gương mặt Chu Yếm, lông tóc nhanh chóng mất đi sự sáng bóng, biến thành màu trắng bệch đầy tử khí.

Toàn thân Chu Yếm tản ra sự đau buồn, tuyệt vọng.

Hai chân màu đỏ thẫm có ngọn lửa màu da cam quấn quanh, nó đạp lửa mà đi.

- Không có ngươi... cho dù ta có vô địch thiên hạ lại có ý nghĩa gì.

Chu Yếm thì thào tự nói.

- Có lẽ nàng còn chưa chết, bây giờ chỉ là linh hồn bị câu đi mất thôi. Nếu như có thể cướp đoạt linh hồn lại đúng lúc thì vẫn có cơ hội sống lại.

Bàn Đại Hải đúng lúc mở miệng nói.

Cơ thể Chu Yếm chấn động.

Trong bóng tối tuyệt vọng chợt dâng lên ánh sáng hy vọng.

- Ta...

Chu Yếm bỗng nhiên quay đầu, hai con mắt màu đỏ nhìn chằm chằm vào Tử Vong Đạo Thảo Nhân.

Rống!!!

Trong thoáng chốc, sau lưng Chu Yếm hiện ra một hình chiếu cao hơn nghìn trượng, Xích Mục Ma Quang xuyên qua trời đất, chân đạp trên mặt đất, đất cằn ngàn dặm, thây phơi khắp nơi, thân ma cực ác.

- Không ngờ nó đã thức tỉnh chân huyết.

Quỳ Ngưu vô cùng khiếp sợ.

Ầm!

Mặt đất ầm ầm chấn động, dưới chân Chu Yếm xuất hiện từng vết nứt lan ra như mạng nhện, từng miếng đất có hình mũi khoan bắn ra gần như cùng lúc, cuốn theo sóng khí giống như một chiếc máy ủi đất đánh về phía Tử Vong Đạo Thảo Nhân.

Hai tay của Đạo Thảo Nhân mở ra, một vòng ánh sáng màu đỏ yếu ớt bao phủ Chu Yếm.

Hút hồn.

Khí huyết trong cơ thể Chu Yếm cuồn cuộn, hình chiếu Chu Yếm với ma diễm bốc lên ngập trời sau lưng nó ngửa mặt lên trời gào thét, huyết khí hóa thành cầu vồng bắn ngược hút hồn ra.

Ở trong mắt Cao Bằng, phía sau đẳng cấp trên bảng số liệu của Chu Yếm được ghi chú (+2), đẳng cấp tạm thời tăng vọt tới cấp 100 ngang hàng với Tử Vong Đạo Thảo Nhân. Ở phía sau tên cũng nắm giữ một trạng thái 【 Bùng nổ chân huyết 】.

Một quyền giống như búa tạ đánh ra, nắm đấm còn lớn hơn cả xe tải đấm xuống.

Ầm!!!

Tử Vong Đạo Thảo Nhân lập tức bị đấm cho nổ tung.

Nó biến thành cỏ nát bay khắp bầu trời.

Nhưng giữa không trung phía xa, cây cỏ nổ tung đã tụ hợp thành bóng dáng Tử Vong Đạo Thảo Nhân, hình như cơ thể bị phá hỏng cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào đối với nó.

Hai mắt Chu Yếm đỏ ngầu, lắc người đánh về phía Tử Vong Đạo Thảo Nhân, sau đó giẫm nó thành bột.

Nhưng ở phía xa rất nhanh lại tụ tập lại.

- Ta là bất tử.

Tử Vong Đạo Thảo Nhân nói với vẻ đầy cám dỗ:

- Nếu như ngươi bằng lòng nhận ta làm chủ, ta có thể trả linh hồn con tiểu Bạch Trạch này lại cho ngươi, ngươi thấy thế nào.

Tử Vong Đạo Thảo Nhân nhẹ nhàng vung móc, ở trên móc có treo linh hồn của Bạch Trạch.

Tử Vong Đạo Thảo Nhân tham lam quan sát cơ thể cường tráng siêu cấp của Chu Yếm. Nó không có bất kỳ một thuộc hạ nào có thể nắm giữ lực lượng cơ thể mạnh như thế ở đẳng cấp này.

Nhìn thấy đạo linh hồn kia, khí thế tàn ác trong cơ thể Chu

Yếm lập tức giống như bị một chậu nước lạnh dội tắt, ngơ ngác nhìn Bạch Trạch.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 735: Mời Bảo Bối Trở Về

- Bây giờ ngươi giết con Quỳ Ngưu bên trái đi, nếu không ngươi sẽ không được gặp lại tiểu Bạch Trạch của ngươi nữa.

Tiếng của Tử Vong Đạo Thảo Nhân vang vọng bên tai đám thú như tiếng chuông ngân.

Toàn thân Chu Yếm chấn động, cực kỳ khó xử.

Nó không phải Chu Yếm tiên thiên thiên sinh địa dưỡng, chỉ là trong cơ thể nó có được một tia huyết mạch Chu Yếm mỏng manh không biết đã được pha tạp bao nhiêu lần.

Qua biết bao năm tháng dài đằng đẵng, cuối cùng nó đã chiết xuất độ đậm đặc của huyết thống Chu Yếm dần tới mức gần như thuần chủng.

Cho nên, thực chất bên trong nó vẫn là con khỉ nhỏ trên núi kia.

Sắc mặt Chu Yếm âm trầm, hai nắm tay siết chặt.

- Đại Hải, có thể đoạt được linh hồn này không?

Cao Bằng thầm hỏi thăm Bàn Đại Hải.

Bàn Đại Hải trầm giọng đáp:

- Rất khó.

- Nếu A Ngốc cũng ra tay thì sao?

- Tiền đề là phải có A Ngốc ra tay, chỉ dựa vào một con cá như ta thì chắc chắn là không được.

Bàn Đại Hải hơi xấu hổ đáp.

Cao Bằng trầm mặc. Nói thật, hiện giờ hắn không dám đánh cược.

Nếu đánh cược thất bại, rất có thể sẽ mất Bạch Trạch.

- Nhanh lên!

Nụ cười trên mặt Tử Vong Đạo Thảo Nhân càng lúc càng quỷ dị. Bạch Trạch bị nó giữ chặt, đau đớn kêu lên.

- Ngươi dừng tay!

Chu Yếm ngửa mặt lên trời gào thét, nện mạnh một quyền xuống đất, đại địa băng liệt.

Quỳ Ngưu cẩn thận đề phòng. Nếu Chu Yếm thực sự phát điên, thực sự nó cũng không chắc chắn có thể đối phó được.

Đột nhiên, bầu trời tối đen.

Đại địa trầm luân.

Vạn vật đưa tay không thấy được năm ngón.

Cả sáu giác quan của tất cả mọi người đều bị bóng tối che kín.

Sáu giác quan là thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác, xúc giác và siêu giác quan dự báo nguy hiểm, cũng có thể gọi là trực giác.

- Năng lực này…

Cao Bằng mơ hồ đoán ra được năng lực này phát ra từ đâu.

Hẳn là nó đã ra tay.

- Đây là ai?

Bàn Đại Hải khiếp sợ, phát hiện mình đã mất đi tất cả các giác quan, mà năng lực dự báo nguy hiểm vẫn tương đối nổi trội của nó đột nhiên không còn hiệu quả nữa. Trống rỗng, nó không còn biết một chút gì về tất cả xung quanh,.

Bàn Đai Hải cảm thấy một tia lạ lẫm và bất an với hoàn cảnh tối đen trống rỗng này.

- Là tên đứng đầu Lục Sát Bảng kia.

Cao Bằng nói.

- Tên kia…

Bàn Đại Hải cực kỳ nghiêm túc. Nó thừa nhận mình đã coi thường những quái vật đó, gia hoả này rất mạnh.

Hắc vụ rút đi như thuỷ triều, một gốc đại thụ toàn thân màu tím đen mọc lên. Qua những khe nứt của thân cây có thể thấy ngọn lửa màu tím chảy xuôi, trên ngọn cây là một Cự Điêu toàn thân đen nhánh, thần tuấn dị thường, ánh mắt sắc bén như đao.

Trên hai vai Cự Điêu màu đen có mặt trăng và mặt trời quấn quanh, dưới chân nổi lơ lửng một cái cầu dài màu đen.

Cầu đen lượn lờ thần quang, dị tượng xung quanh cực kỳ rõ ràng. Đó là một món Thần khí có phẩm chất cực cao.

Trên cầu đen là linh hồn Bạch Trạch.

Bạch Trạch đứng trên cầu, thi thoảng lại nhìn hắc điêu, sau đó lại cúi đầu nhìn Chu Yếm.

- Vẫn cứ ngu xuẩn như thế!

Tiếng của Vĩnh Dạ Điêu như sắt thép va chạm, cực kỳ vang dội.

- Trước đây chúng ta có quen biết sao?

Chu Yếm nhíu mày hỏi.

Vĩnh Dạ Điêu cười nhạt một tiếng, không trả lời.

Tử Vong Đạo Thảo Nhân cúi đầu nhìn xuống, xiềng xích trong lòng bàn tay nó bị chém ra một khe hở, linh hồn bên trong không cánh mà bay.

Đáy mắt Tử Vong Đạo Thảo Nhân loé ra hắc quang yếu ớt, sương mù lượn lờ quanh thân đột nhiên hoà tan vào xung quanh.

Không có dị tượng gì đặc biệt, nhưng qua khung số liệu, Cao Bằng phát hiện trên đầu mình có một trạng thái mặt trái tên là【Quang hoàn vận rủi 】.

Quang hoàn vận rủi cấp mười ở trình độ nào Cao Bằng rất nhanh có thể thấy được.

Ầm ầm, mặt đất dưới chân đột nhiên run rẩy, động đất xảy ra trong một trăm dặm xung quanh.

Rầm rầm.

Xiềng xích lay động, Tử Vong Đạo Thảo Nhân nhìn Câu Hồn Toả Liên trong tay tự động khép lại, đột nhiên ném ra. Toả Liên chia ra làm chín, ba trong số đó đánh úp về phía Quỳ Ngưu, Chu Yếm và Vĩnh Dạ Điêu, còn năm cái còn lại hoá thành một đám mãng xà hung mãnh đánh úp về phía Bàn Đại Hải.

Quỳ Ngưu, Chu Yếm và Vĩnh Dạ Điêu đều từng giao thủ với nó, cho nên nó chọn lựa gia hoả yếu nhất nấp ở phía sau.

Trước hết sẽ giải quyết kẻ yếu nhất, sau đó chậm rãi đối phó

với đám gia hoả này!

Khoé miệng Tử Vong Đạo Thảo Nhân vỡ ra, lộ ra sự hưng phấn.

Tới đi tới đi, linh hồn của ngươi sẽ bị ta câu đi thôi!

Xiềng xích bay múa giữa không trung toát ra ngọn lửa màu đỏ, năm sợi xích hoá thành ác quỷ tham lam lao tới Bàn Đại Hải.

Sắc mặt Bàn Đại Hải đỏ bừng. Nhiều quái vật như vậy ngươi không đánh, lại nhắm vào ta. Ngươi xem thường ta như thế sao?

Nó há miệng, cái miệng như vực sâu không đáy tựa như muốn thôn phệ tất cả.

Oanh!

Sắc trời tối sầm lại, Hải Bạo Cự Hoàng lâm thế!

Trên bầu trời đen kịt tràn ngập khí tức tanh nồng của biển, năm sợi xích câu hồn như năm cây tăm đâm vào thân thể cao lớn của Bàn Đại Hải.

Hơi chao đảo.

Có tiếng thuỷ triều trầm muộn lan rộng ra ngoài.

Gợn sóng tản mát ra một tầng lại một tầng.

Có thể cảm nhận sự kỳ quái lạ lùng trong hơi nước ẩm ướt.

Cự Hoàng vung đuôi, một cái lỗ đen đập xuống giữa đầu.

Rầm rầm rầm.

Từ trong lỗ đen, một cỗ hấp lực kinh khủng truyền ra.

Tựa như một vầng mặt trời màu đen đập xuống.

Khí áp cuồng bạo cuốn đất đá bay tán loạn.

Tử Vong Đạo Thảo Nhân:

- …

Nó không dám ương ngạnh đối kháng với chiêu này, kiêng kỵ nhìn lỗ đen khổng lồ trên đầu.

Đây là Thôn Phệ Pháp Tắc, nếu như bị nuốt vào thì cho dù nó có năng lực phục sinh cũng vô dụng.

Dưới sự chỉ dẫn của Cao Bằng, giọng nói táo bạo của Bàn Đại Hải từ trong lỗ đen vọng ra:

- Tuyệt đại đa số sợi rơm trên cơ thể con bù nhìn này đều đã được thần hoá, công kích bình thường chẳng có hiệu quả gì với nó, chỉ khi huỷ diệt đến cọng rơm cuối cùng mới có thể giết chết nó.

Vĩnh Dạ Điêu híp mắt lại, liên tiếp vung vẩy hai cánh, sợi tơ màu đen sền sệt hoá thành lao tù vây Tử Vong Đạo Thảo Nhân vào bên trong.

Bên trái Tử Vong Đạo Thảo Nhân khẽ động, sợi tơ màu đen chi chít bám quanh cơ thể nó.

Sợi tơ đen như cao su dính chặt lấy nó, khiến nó không thể đi nổi nửa bước.

Bản thân nó đã không có bao nhiêu sức mạnh rồi. Nói chung, ngươi cũng rất khó mà hy vọng vào một con quái vật lấy bù nhìn làm bản thể có bao nhiêu sức mạnh.

Tử Vong Đạo Thảo Nhân giang rộng hai tay, tử vong chi khí vô cùng vô tận hoá thành quạ đen từ trong cơ thể nó thét lên chói tai bay ra ngoài.

Oa oa oa…

Lỗ đen nuốt gọn toàn bộ đám quạ đen, cũng không vì bị đám quạ tấn công mà trở nên suy yếu. Mà ngược lại, vì đã thôn phệ được đám quạ nên lực hút của nó lại càng mạnh hơn.

Tử Vong Đạo Thảo Nhân đột nhiên biến sắc, lỗ đen càng ngày càng gần, uy hiếp tử vong cũng khiến cho nó dần dần điên cuồng lên.

Bịch một tiếng.

Tử Vong Đạo Thảo Nhân đột nhiên giải thể, cơ thể hoá thành vô số quạ đen bay ra bốn phương tám hướng.

Một số quạ đen bị hắc tuyến dính chặt, nhưng cũng có một vài con thoát khỏi lưới bay ra ngoài.

Sắc mặt Bàn Đại Hải tựa như đã thực hiện được mưu kế, cười gian nói:

- Cái này đúng rồi.

Đột nhiên từng tia sáng màu vàng từ trong đất phun lên, đâm trúng vài con quạ đen. Kim quang như một bức tường kín phong tỏa tất cả quạ đen trong mê cung.

Mặt đất run rẩy, một toà mê cung xé rách đại địa chậm rãi trồi lên.

Vách tường cao lớn dày đặc màu xám trắng cực kỳ cổ xưa, trên tường thi thoảng có lỗ thủng lớn, giống như bị thứ gì đó đâm xuyên qua.

- Mời bảo bối trở về.

Bàn Đại Hải hô lớn một tiếng.

Đột nhiên mê cung chấn động, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng hoá thành một khối vuông màu vàng kim lớn chừng bàn tay rơi vào bên trên vây cá của Bàn Đại Hải.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 736: Người Chết, Tới Đào Khoáng Đi!

Trong mê cung trên lòng bàn tay, Tử Vong Đạo Thảo Nhân đi tới đi lui, bóng dáng của nó khi ở trong mê cung còn nhỏ hơn con sâu.

Bàn Đại Hải giơ mê cung trong tay lên:

- Nên xử trí tên này như thế nào?

Một bầy quái vật vây lại thò đầu xem.

Trong bầu trời u ám phản chiếu nắng chiều đỏ rực.

Một trận gió thổi tới.

Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện bốn đôi mắt khác nhau.

Tử Vong Đạo Thảo Nhân hơi sửng sốt, sau đó hiểu ra thể tích của mình đã nhỏ đi.

Con mắt trên bầu trời chớp chớp, trong phút chốc không trung biến thành màu đen.

Bàn Đại Hải thu Vô Tận Luân Hồi Mê Cung vào.

Về phần xử trí tên này thế nào thì chờ trở về thương lượng với Cao Bằng sau.

Chu Yếm oán hận nói:

- Ta chỉ muốn ngươi nhất định phải giết nó.

Quỳ Ngưu đáp:

- Nếu như là ta, ta nhất định sẽ giết nó báo thù cho Hống. Nhưng đây là do ngươi bắt sống... Ngươi tự mình giải quyết.

- Bản thân ngươi xử trí đi, đây là do ngươi bắt được mà.

Vĩnh Dạ Điêu nhìn lướt qua rồi thu hồi ánh mắt. Sau đó nó rướn cổ lên rồi lạnh giọng nói:

- Ngươi đưa cơ thể Bạch Trạch cho ta, ta đưa linh hồn nàng dung hợp với cơ thể.

Chu Yếm không đồng ý, ôm chặt lấy cơ thể Bạch Trạch.

Không biết vì sao, Chu Yếm không thích người chưa từng gặp này.

Cũng không biết là do ánh mắt hay là động tác của nó nữa.

Linh hồn của Bạch Trạch đứng ở trong gió, màu xám tro hiện ra đường nét hoàn chỉnh, gió thổi tới khiến linh hồn Bạch Trạch hơi lay động.

- Nếu như linh hồn và cơ thể tách rời quá lâu sẽ tổn thương đến căn cơ của nàng, dẫn đến nàng khó đột phá Thần cấp hơn.

Vĩnh Dạ Điêu mở miệng nói:

- Bây giờ đã qua không ít thời gian rồi.

Chu Yếm cúi đầu nhìn Bạch Trạch ở trong lòng. Sau khi im lặng một lát, nó chậm rãi đặt cơ thể Bạch Trạch xuống đất.

Cánh của Vĩnh Dạ Điêu cuốn một cái, hóa thành một cầu vồng đen biến mất ở phía xa. Linh hồn và cơ thể của Bạch Trạch cũng biến mất khỏi chỗ cũ.

Chu Yếm quỳ trên mặt đất, hai cánh tay chống đỡ cơ thể lộ ra vẻ chán chường.

Quỳ Ngưu liếc nhìn xung quanh rồi thở dài, nó gật đầu với Bàn Đại Hải rồi xoay người rời đi.

Trận chiến vừa xảy ra ở đây đã kinh động tới đám người xung quanh.

Bọn họ đứng phía xa nhìn qua nhưng không dám tới gần.

Với trình đồ chiến đấu như vậy, rất nhiều người trong bọn họ thậm chí còn chưa từng thấy qua.

Dư âm của cuộc chiến vừa rồi quá khoa trương, gần như có thể nói là cuộc chiến cao nhất trong cấp Chuẩn Thần.

Trận chiến do phân thân Ma Thần cấp 100 phẩm chất Thần thoại, Vĩnh Dạ Điêu cấp 99 với phẩm chất Vĩnh hằng hơn nữa còn nắm giữ thần khí, Thần linh chuyển thế Chuẩn Thần tay cầm ba món thần khí. Cùng với một số Chuẩn Thần có phẩm chất cao tham dự.

Cao Bằng thả Tiểu Hoàng ra. Tiểu Hoàng vừa đi ra đã nóng lòng muốn thử:

- Bù nhìn đâu rồi?

Bàn Đại Hải lấy Vô Tận Luân Hồi Mê Cung ra, Tử Vong Đạo Thảo Nhân đang cố gắng tìm lối ra trong mê cung.

Nhìn thấy mấy cái đầu phía trên cao, Tử Vong Đạo Thảo Nhân dừng một chút, sau đó lựa chọn không để ý tới bọn họ.

Tiểu Hoàng vừa nhìn liền vui mừng, sao tên này lại biến thành nhỏ như vậy.

Thậm chí nó còn tính dùng ngón tay chọc, nhưng bị Bàn Đại

Hải ngăn cản.

- Mê cung vốn đã bị hao tổn, nếu như ngươi làm hỏng, thả nó ra thì phiền toái!

Bàn Đại Hải cảnh cáo Tiểu Hoàng.

- Oh oh...

Tiểu Hoàng thu ngón tay về:

- Ta không sờ nữa là được chứ gì.

Nó thò tay ra sau vỗ mông một cái.

- Ta cũng muốn Cao Bằng tìm cho ta một thần khí để chơi.

Tiểu Hoàng khẽ nói.

Tiểu Hoàng quay đầu kinh ngạc kêu lên:

- Sao lao công của ta đều ngã hết cả thế kia!

- À, vừa rồi Tử Vong Phong Bạo cuốn ra, ta không kịp che chở bọn họ.

Bàn Đại Hải gật đầu.

Trên sườn dốc sau núi là một đám ác ma nằm ngổn ngang, trên thân của những ác ma này đều đã mất đi khí tức sinh mạng, thi thể vẫn duy trì ở mức rất tốt, giống như đang ngủ vậy.

- Không cần nhìn nữa, bọn chúng bị pháp tắc tử vong lấy đi linh hồn rồi.

Bàn Đại Hải nhìn lướt qua liền thu hồi ánh mắt.

Bản thân Bàn Đại Hải trải qua trăm trận chiến nên đã chứng kiến qua pháp tắc tử vong,

Đây là một loại pháp tắc rất cao cấp, không kém gì pháp tắc thời gian, nhưng chính bởi vì cao cấp cho nên nó cũng có các loại hạn chế.

Lại tương tự với pháp tắc không gian của A Xuẩn, giai đoạn trước rất yếu nhưng càng về sau lại càng khủng khiếp.

- A.

Tiểu Hoàng có chút tiếc nuối từ dưới đất đứng lên, ta không còn lao công nữa rồi.

- Ai tới đào khoáng đây?

Tiểu Hoàng gãi gãi đầu.

Cao Bằng, Bàn Đại Hải, Tịch Sư, Đại Tử, A Xuẩn, Lưu Quang, Chiêu Tài, Long Nghĩ, Tiểu Thảo và Bạch Bì đều hòa ái quay đầu lại.

Khóe miệng Tiểu Hoàng khẽ giật giật.

Nhưng nhìn A Ngốc ngồi ở trên đỉnh núi đút đồ ăn cho Bạch Thận, tâm linh Tiểu Hoàng nhận được chút an ủi.

Vẫn là A Ngốc tốt.

Bạch Thận nuốt vào tinh thạch liền hạnh phúc khép vỏ trai lại.

Tay trái của A Ngốc cẩn thận nắm Bạch Thận, xoay người đứng lên quan sát dưới chân, trong giây lát giống như quân vương cao cao tại thượng.

Ra lệnh cho bầy quỷ!

Người chết, sống lại!

Tay phải vung lên, từ các nơi không ngừng vang lên tiếng rít

gào chói tai thê lương của vong linh.

Trong mắt có vong linh diễm thiêu đốt, hài cốt vong linh gầm thét giẫm đạp lên mặt đất, trong phạm vi trăm dặm lập tức hóa thành vong linh quốc.

Một đám ở phía xa nhìn lén thấy vậy thì nuốt nước miếng, đây là cái gì vậy?

- Trung thành vì chúa tể! Tiêu diệt tất cả cường địch!

Rất nhiều vong linh rít gào phẫn nộ.

- Giết giết giết, giết sạch tất cả người sống!

- Yên lặng!

Một con vong linh hung ác nhìn thấy chúa tể đại nhân không nói gì liền rống to.

Một lát sau, giọng nói khàn khàn của A Ngốc từ đỉnh núi truyền đến:

- Tất cả vong linh nghe lệnh, lập tức đào khoáng, đưa tất cả bùn đất đào được tới khu vực được chỉ định.

Các vong linh im lặng một lát, cảm giác như bị một chậu nước lạnh dội xuống đỉnh đầu, bầu không khí quần tình xúc động đã tắt sạch.

Một đám vong linh ngoan ngoãn đi đào khoáng.

- Nên xử lý nó thế nào đây.

Cao Bằng và một đám ngự thú tập trung lại, nhìn Vô Tận Luân Hồi Mê Cung được phóng to bằng kích thước chậu rửa mặt và bù nhìn đang tìm lối ra bên trong. Nó đã đi loanh quanh tại chỗ được trăm vòng rồi.

Tử Vong Đạo Thảo Nhân cảm giác được ánh mắt chú ý phía trên thì khí tức trên người càng thêm thâm trầm.

Nhìn cái gì mà nhìn, các ngươi nhìn cây búa à!

Chờ ta ra ngoài sẽ giết hết tất cả các ngươi!!!

- ...Thu sao?

Tịch Sư do dự hỏi.

- Người này là phân thân Ma Thần, khả năng thu phục là rất khó.

Bàn Đại Hải lắc đầu.

- Thực lực của nó không tệ.

A Ngốc gật đầu, cho ra một đánh giá đúng trọng tâm.

Một đám ngự thú tranh luận.

- Cường độ linh hồn của ta không đủ, không ký khế ước được.

Cao Bằng giải quyết dứt khoát.

- Oh oh... không ký được khế ước thì thảo luận nhiều như vậy làm gì, lãng phí thời gian, trực tiếp giết rồi cầm đi phân giải.

Bàn Đại Hải mở miệng nói.

- Vấn đề là làm thế nào để giết được.

Cao Bằng nhìn về phía Bàn Đại Hải.

Tuy nó bị phong ấn ở trong Vô Tận Luân Hồi Mê Cung, nhưng chỉ dựa vào lực lượng mê cung sẽ không có cách nào luyện hóa nó. Muốn giết chết nó thì hoặc là thả nó ra, hoặc là để cho ngự thú tiến vào trong đối mặt với nó.

Cái này thì khó làm rồi…

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật đặc quyền tại truyenyy.com

Chương 737: Niết Bàn

- Má nó, vậy người này chẳng phải sẽ chiếm dụng thần khí của ta.

Bàn Đại Hải bất đắc dĩ.

- Tạm thời chỉ có thể như vậy thôi.

Cao Bằng cũng bất đắc dĩ. Nếu không ngươi tiến vào trong giết chết nó đi?

Bàn Đại Hải do dự vài giây mới nói với vẻ đầy chính nghĩa:

- Không sao, bớt một món thần khí cũng không ảnh hưởng đến thực lực của ta.

Bàn Đại Hải nói xong hất cái đầu béo rồi nhảy đi.

Cao Bằng nhặt mê cung lên, sau đó để vào trong không gian tùy thân của Chiêu Tài. Khí tức của nó tăng vọt, sau đó nó thử vài lần và xác định tốc độ của mình đã tăng lên rất nhiều.

Vong linh không biết mệt mỏi, bởi vì vong linh chỉ còn lại có hài cốt, cho nên bọn nó có thể chiến đấu vĩnh viễn... Đương nhiên, bây giờ bọn nó có thể vĩnh viễn làm việc.

- Vong linh thật tốt.

Đại Tử hâm mộ nói:

- Bọn nó đều không biết mệt.

Tiểu Hoàng có chút khổ sở vì mình không còn là chủ thầu,

không có thuộc hạ khuân vác, mình cũng không thể nhận được 3000 tiền lương do Cao Bằng trả cho mỗi ngày nữa.

Đương nhiên, Tiểu Hoàng tuyệt đối sẽ không tham dự vào chuyện tự mình đi đào đất.

Cho dù Cao Bằng cho nó mỗi ngày 2000 đồng cũng vậy thôi.

Tiểu Hoàng ta tuyệt đối sẽ không khuất phục dưới tiền tài.

Cao Bằng ngươi cũng đừng mơ dùng tiền tài tới sỉ nhục ta!

Đường đường là đại trượng phu không ăn của ăn xin.

- Ai tới đấm lưng cho ta, ta trả hai vạn.

Từ phía xa vọng đến giọng nói của Cao Bằng.

- Này, Cao Bằng ta tới đây!

Tiểu Hoàng ngẩng đầu rồi xoay người chạy nhanh tới.

- Cao Bằng, cường độ như vậy đã được chưa? Có nên cho thêm chút tiền bo không?

...

Mà sau mấy ngày cũng có người tới tìm Cao Bằng, nhưng những người tìm đến đều không gặp được hắn, mỗi lần đều có một con vịt như hung thần ác sát chặn tất cả mọi người ở bên ngoài.

- Nhìn cái rắm, ngươi lại lén xông vào thì ta sẽ lột sạch lông của ngươi.

Tiểu Hoàng giẫm chân phải lên trên tảng đá, hung ác nói với người trước mắt.

- Điện hạ, hắn cũng thật quá đáng, chỉ con vịt của hắn mà cũng lớn lối như vậy.

Một ngự sử biến sắc nói. Cao Bằng này cũng quá kiêu ngạo rồi, điện hạ tự mình đến đây ba lần lại không thể gặp mặt được một lần.

Đây chính là Nhị điện hạ của đế quốc Thánh Đà, một trong bốn siêu cấp đế quốc.

- Được rồi.

Nhị điện hạ liếc nhìn Tiểu Hoàng rồi thản nhiên nói:

- Không sao, ngày mai ta lại tới nữa, vẫn mong huynh đài đây báo cho chủ nhân của ngươi biết.

Tiểu Hoàng không nhịn được phất tay một cái:

- Không cần, Cao Bằng chắc chắn sẽ không gặp người ngoài.

Nhị điện hạ dùng ánh mắt ra hiệu, một nam tử phía sau hắn tiến lên lén cho Tiểu Hoàng thứ gì đó lấp lánh.

Sau khi thấy bọn họ đi xa, Tiểu Hoàng nhìn xung quanh, chờ xác định không có ai chú ý tới mình nó mới vội vàng lấy vật này ra. Đó là một cái hộp gỗ, bên trong có chứa hơn mười viên tinh hạch, khí tức phía trên đều là Đế cấp và Thánh cấp.

- Cái thứ gì đây?

Tiểu Hoàng trợn mắt khinh thường, không ngờ là thứ rác rưởi không đáng tiền này.

Ở chỗ Cao Bằng cũng chỉ bán được chín trăm một viên, còn chưa bằng tiền lương một ngày của ta.

Thật sự keo kiệt!

Hả?

Tiểu Hoàng đột nhiên nhíu mày, vì sao tim lại đập nhanh hơn.

Nó ngẩng đầu nhìn về phía đông, chân trời đỏ như máu.

Trong núi lửa dâng lên nham thạch nóng chảy với màu đỏ kim, nham thạch đập vào trên vách núi làm bốc lên từng cơn sóng và hơi nóng cuồn cuộn.

Có rất nhiều đạo thân ảnh tới gần mép núi lửa.

Tất cả đều là Tất Phương, nhưng những Tất Phương này có thể tích rất lớn, cao khoảng năm mươi mét, thấp nhất cũng hơn ba mươi mét. Tất cả đều là cự bá trong đàn Tất Phương, cũng là những lão cổ đổng.

Nhưng vào lúc này những Tất Phương này đều vây quanh mép núi lửa, thò đầu vào khẩn trương quan sát nham thạch nóng chảy đang sôi trào ở trong núi lửa phía dưới.

Ngọn núi lửa này vô cùng lớn, có diện tích lớn như hồ Baikal kiếp trước vậy.

Đứng ở miệng núi lửa quan sát chính là một hải dương màu vàng.

Nhưng lúc này, hải dương lại đang sôi trào tỏa ra ánh sáng.

Ánh sáng nồng đậm, cực nóng.

Biển nuôi dưỡng sinh mạng, biển dung nham có thể nuôi dưỡng ra siêu phàm.

Một vài tia lửa từ trên mặt nham thạch nóng chảy bay lên lơ lửng ở giữa không trung.

Những đốm sáng màu đỏ vàng lớn bằng hạt gạo óng ánh trong

suốt. Lúc này dường như cả thế giới điên đảo, chúng đều dồn dập bay từ biển dung nham lên bầu trời.

Bọn chúng bay lên trên bầu trời rồi tập trung hóa thành một đầu trường long, nham thạch nóng chảy đang vui mừng nhảy nhót, hơi nóng như đang hoan hô, ngọn lửa đang khiêu vũ!

- Chẳng lẽ lại…

Có lão Tất Phương ánh mắt đầy nóng bỏng, giọng nói cũng run rẩy.

- Sắp thành công rồi.

Một con Tất Phương cao năm mươi mét, thân hình khổng lồ giống như một ngọn núi nhỏ, nổi bật ở giữa đàn Tất Phương. Trên gương mặt có xương gò má nhô cao, ánh mắt sắc bén.

Nhiệt độ cao hình thành sóng khí khiến không khí vặn vẹo, làm cho biển dung nham bên dưới không ngừng dao động.

- Ha ha ha ha.

Có Tất Phương hưng phấn ngửa mặt lên trời hét dài, hai cánh vỗ mạnh bay lên bầu trời, hưng phấn khiêu vũ.

Những Tất Phương khác mặc dù không khoa trương như vậy, nhưng đều đang gật đầu.

Hơi nóng trong núi lửa càng lúc càng mãnh liệt, trong không khí không ngừng hiện ra các loại hiện tượng kỳ lạ.

Cuối chân trời phía nam xa xôi, lông vũ màu đỏ rơi xuống giống như thác nước.

Hình như nhận ra được điều gì, đầu nguồn của thác nước dâng lên hai ngôi sao màu đỏ. Phía trên ngôi sao lại có hai đạo cầu vồng màu đỏ xuyên qua ức vạn dặm.

Qua một lúc lâu, một cái lông chim đỏ thẫm như máu từ trên hồng kiều bay xuống rơi vào núi lửa.

Ngay lập tức, cả núi lửa đều bị thiêu đốt!

Ầm!!!

Cột sáng màu đỏ từ trong núi lửa bắn lên trời cao.

Tầng mây bị nhuộm thành màu đỏ, từng gợn sóng không ngừng khuếch tán.

- Lệ!!!

Một tiếng gáy chói tai vang vọng trời đất.

Một thân ảnh với hai màu xanh và đỏ từ trong núi lửa bay ra, hai cánh xoè ra nhìn tương đối tao nhã.

- Đây là...

Con Tất Phương cao năm mươi mét kia hơi sửng sốt, nhưng nó từng chứng kiến qua nhiều sóng to gió lớn nên rất nhanh đã kịp phản ứng, sắc mặt đã bình tĩnh trở lại.

Đạo thân ảnh này dài gần mười mét, hai cánh mở ra, hỏa diễm lăng không hiện ra ở xung quanh.

Lông chim màu xanh được tổ điểm bởi những màu đỏ hình bầu dục, mỏ nhọn thon dài giống như cái mâu, một chân thu vào trong bộ lông mềm mại dưới bụng.

Ở trong tim của cự điểu này có một ấn ký màu đỏ tương tự với hình dáng của ngọn lửa, nhưng không thuộc về bất kỳ loại ngôn ngữ nào.

Cự điểu quan sát phía dưới, núi lửa sắp phun trào lập tức trở nên bình tĩnh.

Mặt biển dung nham trở nên trơn nhẵn như gương, có thể hiện ra ảnh ngược của cự điểu trên không trung.

- Nó hàng phục... Thế hệ này, bộ tộc Tất Phương chúng ta nhất định phải đi tranh một chuyến mới được!

- Đúng, lần này cho dù dùng hết sức lực của cả tộc cũng phải tranh một lần, ha ha.

Một đám Tất Phương bên dưới hưng phấn trò chuyện với nhau.

Bọn nó xì xào bàn tán, cái cổ thò dài ra tập trung vào một chỗ để trao đổi.

Trên bầu trời, cự điểu mờ mịt nhìn xung quanh. Tuy trong không khí có mùi làm cho nàng thấy thoải mái, lực lượng trong cơ thể cũng vô cùng dồi dào, nhưng nàng vẫn cảm giác rất khó chịu.

Không ai biết nàng đã nhiều lần suýt chết trong đáy núi lửa, nàng cũng đau đến chết đi sống lại. Ngay cả chính nàng cũng kinh ngạc khi thấy mình lại có thể thật sự kiên trì tới phút cuối cùng.

- Cao Bằng, ngươi đang ở đâu...

- Đầu hói đáng chết, ta nhớ ngươi…

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 738: Chia Của (1)

Trong sơn cốc, một đám trưởng giả Tất Phương hiền hòa nhìn Tiểu Diễm mở miệng nuốt chửng Hỏa Tinh Tàm.

- Ăn nhiều một chút, ăn nhiều mới có khả năng tiến hóa được nhanh hơn.

- Có thể ăn được là phúc!

- Vừa nhìn hài tử này đã biết là đói gầy rồi, các ngươi xem nàng gầy thế nào kìa.

Một vị Tất Phương giống cái lớn tuổi dịu dàng nói.

- Ôi, hài tử này vẫn luôn ở bên ngoài, không biết đã phải chịu khổ thế nào.

Một con Tất Phương nhỏ cao ba mét kháu khỉnh bụ bẫm lén lút trà trộn vào, nhìn chằm chằm đống Hỏa Tinh Tàm xếp thành núi nhỏ mà nuốt nước miếng:

- Tỷ tỷ cũng cho ta ăn một chút đi, ta chỉ ăn một chút thôi.

Con Tất Phương này khẽ nói, vừa nhìn đã biết là tiểu Tất Phương này rất nghịch ngợm.

- Đồ nhóc con như ngươi ăn cái gì mà ăn! Suốt ngày chỉ có biết ăn thôi, đã béo thế này rồi còn không chú ý, nhanh đi tu luyện đi!

- Ngươi đã hoàn thành xong phần tu luyện ngày hôm nay chưa?

Một lão Tất Phương trong đó lạnh lùng hỏi.

Một con Tất Phương lớn dùng cánh đẩy một cái đã quét bay con tiểu Tất Phương này ra xa hơn mười mét, chẳng khác nào ném rác rưởi.

Tiểu Tất Phương kia lộ ra vẻ mặt ngỡ ngàng, cúi đầu liếc nhìn cái bụng nhỏ đã muốn hóp lại của mình, sau đó lại nhìn cái bụng đầy đặn của Tiểu Diễm:

- Sao các ngươi lại bất công như thế.

- Vãn bối, ngươi toàn lực phun ra một ngọn lửa thử xem.

Một con Tất Phương trưởng giả mở miệng nói.

Tiểu Diễm hơi do dự, sợ tổn thương đến hắn.

- Yên tâm, nhóc con như ngươi vẫn chưa thể làm ta bị tổn thương được đâu.

Trưởng giả Tất Phương kia cười ha ha nói.

- Đến đây đi, không cần nương tay, ta muốn xem trình độ của ngươi bây giờ thế nào rồi.

Tiểu Diễm gật đầu hít sâu một hơi rồi vỗ cánh, rất nhiều ngọn lửa màu tím lơ lửng trong không trung.

Hỏa long rít gào lao ra, trung tâm ngọn lửa màu đỏ là màu xanh, một tầng bên ngoài là màu xanh lam, phía ngoài cùng mới là màu tím.

Liếc mắt nhìn qua tất cả đều là dòng nước lũ màu tím cắn nuốt con Tất Phương trưởng giả kia.

Ngọn lửa đột nhiên nhỏ đi, không ngừng ép lại về một điểm nào đó, cuối cùng hóa thành một viên thủy tinh màu tím xanh. Trưởng giả Tất Phương bỏ viên thủy tinh vào trong miệng rồi nuốt xuống, thật lâu sau mới mở mỏ nhọn phun ra một làn khói xanh.

Ợ ~

- Hả?

Tiểu Diễm há hốc mồm, ta là Chuẩn Thần đấy.

Uy lực ngọn lửa của ta chỉ có một chút như vậy thôi sao? Tùy tiện cũng nuốt xuống bụng được à?

Trong giây lát, Tiểu Diễm có chút nghi ngờ chim sinh.

- Lão già này là Thần cấp.

Bên cạnh, một con trưởng giả Tất Phương khác không nhìn được liền vạch trần bộ mặt thật của lão Tất Phương kia.

Mỏ chim của Tiểu Diễm mở to, hai con mắt trợn trừng.

- Không tệ, Chuẩn Thần bình thường sẽ không dám dính phải ngọn lửa của ngươi, có ba phần hỏa hầu.

Trưởng giả Tất Phương thoả mãn gật đầu:

- Nhưng còn cần tiếp tục tăng cường.

- Ngài là Thần cấp, ta đương nhiên không so được rồi.

Tiểu Diễm ủy khuất nói.

- Ta nói ba phần hỏa hầu là chỉ tiêu chuẩn trong cùng cấp của ngươi đấy.

Trưởng giả Tất Phương mở miệng nói.

- Sao có thể như vậy được.

Tiểu Diễm vung vẩy hai cánh, nàng cảm thấy bây giờ mình siêu cấp mạnh mẽ. Nếu là ở trong những câu chuyện Tiểu Hoàng thường kể, ta phải là một Thánh Nữ, đánh hết thế hệ trẻ tuổi

không có địch thủ.

Tiểu Diễm cố gắng ưỡn ngực hóp bụng, làm cho cái bụng tròn vo có vẻ không quá lớn.

- Xa không nói chỉ nói gần thôi, mấy ngày trước trong Giới Qua Chiến Trường lại xảy ra một trận chiến rất đặc sắc, còn có liên quan tới ngự sử của ngươi đấy.

Trưởng giả Tất Phương mở miệng nói. Sau khi biết quan hệ giữa Cao Bằng và Tiểu Diễm, dù ngoài mặt bộ tộc Tất Phương bọn họ không có nói gì, nhưng vẫn ngầm phái người hỏi thăm thu thập tin tức về Cao Bằng.

- Cao Bằng? Đám người Cao Bằng sao vậy?

Tiểu Diễm lập tức khẩn trương.

Trưởng giả Tất Phương kể cho Tiểu Diễm nghe về trận chiến đấu vừa rồi.

Tiểu Diễm nghe được như mê như say.

- Thực lực của ngươi đã mạnh hơn Chuẩn Thần bình thường, nhưng so với ba tiểu gia hỏa kia thì vẫn hơi kém.

Tất Phương trưởng giả mở miệng nói.

- Lực chiến đấu của bọn họ xem như là đỉnh phong trong cùng cấp Chuẩn Thần. Bây giờ ngươi vẫn kém hơn bọn họ một chút.

Tiểu Diễm rầu rĩ không vui. Nàng còn tưởng sau khi mình ra ngoài có thể thần công đại thành, trực tiếp trở thành kẻ đứng đầu trong đám thuộc hạ của Cao Bằng chứ.

- Chúng ta vạch ra cho ngươi một kế hoạch, chỉ cần ngươi có thể hoàn thành hoàn chỉnh tất cả những mục tiêu trong kế hoạch trên thì lực chiến đấu của ngươi có thể vượt qua bọn họ.

Trưởng giả Tất Phương có kích thước cao nhất kia hình như nhìn ra được lo lắng của Tiểu Diễm nên mở miệng nói.

Tiểu Diễm nửa tin nửa ngờ.

- Chúng ta lừa nhóc con nhà ngươi làm gì?

Lão Tất Phương trợn mắt khinh thường:

- Với mấy cân thịt của ngươi... Hình như thật nhiều.

...

Cao Bằng đi tới Giới Qua Chiến Trường đã tròn nửa năm. Trong nửa năm hắn đã làm cho cả người và quái vật ở Giới Qua Chiến Trường đều biết ở cực tây của chiến trường có một đám kỳ hoa.

Những người này không thích ở trong khu tập trung. Một tồn tại trong đó có năng lực triệu hoán vong linh, có thể biến thi thể sống lại làm vong linh.

Nhưng mà vấn đề là những người này lại để cho những vong linh đó đi đào mỏ.

Điều này không biết đã làm cho bao nhiêu người rơi vỡ kính mắt rồi, chuyện này cũng quá quỷ súc.

Một con vịt trọc lông trông coi đám vong linh đào mỏ, còn có một quái vật lớn như ngọn núi siêu cấp khủng khiếp, bất luận là tới gần từ trong đất hay không trung đều sẽ bị phát hiện.

Hơn nữa, còn có rất nhiều ngự thú cấp Chuẩn Thần mạnh mẽ khác.

Bởi vì Cao Bằng yêu cầu, đám Tiểu Hoàng đều giả vờ hung thần ác sát, lâu ngày làm cho không có quái vật nào muốn tới gần khu vực này nữa.

- Chia của chia của, tất cả đều cầm chén tới đây.

Cao Bằng hô.

Hắn vừa hô một tiếng, sau đó bốn phương tám hướng đều truyền đến tiếng gào thét.

Trong chớp mắt đã có một đám ngự thú vây quanh Cao Bằng.

Bởi vì đây là lúc chia của mà Cao Bằng đã sớm nói tới. À không đúng, là chia phần thưởng.

Mỗi tháng chia một lần.

Các ngự thú sớm đã chuẩn bị, tất cả đều lấy ra chậu ăn của mình.

Tiểu Hoàng cười hì hì móc từ phía sau mông ra một chậu rửa mặt, cong một tiếng để dưới đất.

- Cao Nguyệt Nguyệt, gần đây khẩu vị của ta hơi lớn.

Tiểu Hoàng móc nách gãi chân lộ, khí tức đại hán càng ngày càng nặng.

- Tiểu Hoàng, sao bây giờ ngươi trở nên bỉ ổi như vậy chứ?

Đại Tử ghét bỏ nói.

- Ai cần ngươi lo! Dù sao Tiểu Diễm cũng không nhìn thấy được.

Tiểu Hoàng, nam thẳng bản hàng không mẫu hạm hợp kim cười lạnh.

Cái này gọi là hưởng thụ sinh hoạt. Tiểu Diễm nhà ta không ở bên cạnh, ta giả nghiêm túc như vậy làm gì? Câu dẫn con vịt cái khác sao?

Lưu Quang dường như suy nghĩ tới điều gì. Tiểu Hoàng nói rất hay, dường như rất có đạo lý.

Tịch Sư vỗ nhẹ đệm thịt ở châm vào gáy của Lưu Quang:

- Không nên học xấu.

Tịch Sư nói xong lại liếc nhìn cái cốc súc miệng trong tay Lưu Quang mà thở dài. Lưu Quang vẫn quá đơn thuần.

Tịch Sư nói xong liền lấy ra một nồi áp suất từ phía sau mông rồi đập xuống đất, nồi áp suất nặng nề lăn trên mặt đất hai vòng mới dừng lại.

Lưu Quang cúi đầu liếc nhìn cái cốc súc miệng trong tay mình, lại nhìn nồi áp suất, chậu rửa mặt, bồn tắm lớn trên mặt đất mà lâm vào trầm tư...

- Các ngươi lấy những vật này ở đâu ra vậy?

Cao Bằng kinh ngạc.

Những thứ này không nên xuất hiện ở đây mới phải?

Cao Bằng đột nhiên nghĩ tới điều gì, vẻ mặt trở nên thâm trầm. Hắn xoay người đi tới phía sau nhà, một con sứa đang dựa vào tường lén lén lút lút trốn ở chỗ này uống nước hoa quả.

A Xuẩn bỏ cái chai không vào trong không gian, sau đó chân tay vụng về móc từ trong không gian ra một cái thùng đựng hàng coong một tiếng nện vào trong đất.

- Đúng là mệt chết A Xuẩn.

A Xuẩn thờ phù một cái, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ánh mắt thâm trầm của Cao Bằng.

- ...

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 739: Chia Của (2)

- Cao Bằng, ngươi nghe ta giải thích đã!

Đột nhiên A Xuẩn tỏ ra bối rối, rồi bẹp một cái, dính chặt vào Cao Bằng như bã kẹo cao su.

Cao Bằng vung vẩy hai tay, rồi bịch một tiếng ngã sấp xuống.

Thật vất vả mới gỡ được miếng cao da chó này ra, Cao Bằng âm trầm nói:

- Có phải đống nồi bát bồn tắm kia là do ngươi xuất ra không?

- Không phải, không có, ta không làm!

A Xuẩn lập tức chối.

- Lần sau khi nói rối xúc tu của ngươi đừng có run!

Cao Bằng tâm bình khí hoà dặn dò.

- A?

A Xuẩn nhìn xuống, xúc tu của mình có run đâu.

- Xúc tu của ta không có run!

A Xuẩn đường hoàng cãi lại.

- Ừm, không đánh đã khai!

Cao Bằng gật đầu, trí thông minh vẫn trước sau bảo trì ở cùng một cấp độ:

- Đúng rồi, ngươi lấy thùng đựng hàng ra làm gì?

A Xuẩn nghe vậy liền vui vẻ, giống như có tật giật mình, lén lút bay đến trước mặt Cao Bằng rồi ghé vào tai hắn, thấp giọng thì thầm:

- Đây không phải thùng đựng hàng, đây là bồn cơm của ta!

Nói xong bản thân nó cũng bị chọc cười, cười hắc hắc không ngừng.

- Ta ăn nhiều nhiều nhiều lắm đó.

Một đống xúc tu xoè ra bao thành một hình tròn.

Nhưng hình tròn này vẫn không lớn bằng một nửa cái thùng kia.

- Tới đây!

Cao Bằng vẫy vẫy tay với A Xuẩn.

A Xuẩn bèn bay tới:

- Làm gì thế?

Cao Bằng thô bạo đưa tay vào trong thân thể A Xuẩn, rồi lấy ra một thứ.

- Từ nay về sau, đây là bát cơm của ngươi!

Cao Bằng lắc lắc bình sữa trẻ con trong tay, mỉm cười nói.

A Xuẩn ngơ ngác.

- Đánh chết ngươi!

Đột nhiên A Xuẩn nổi giận gõ Cao Bằng.

Cao Bằng cười lạnh:

- Còn đánh ta nữa, tháng này ngươi không có phần đâu. Dù sao tháng này ngươi cũng không làm gì hết. Ngày nào cũng thế, không phải trốn trong phòng uống trộm thì cũng nằm trên nóc nhà phơi nắng, ngươi quang hợp cũng đủ no rồi.

- Vậy ngươi làm cái gì?

A Xuẩn không phục. Tất cả đều là cá ướp muối, vì sao ngươi lại chê ta mặn hơn?

- Ta không cần ăn thứ này, mỗi ngày ta uống một bình Hoắc Hương Chính Khí Dịch là đủ rồi.

Cao Bằng nhún nhún vai.

Đột nhiên A Xuẩn mất đi dục vọng nói chuyện, muốn nói lại thôi.

Cái tên gia hoả Cao Bằng này, càng ngày càng đáng ghét!

- Cao Bằng, lần trước ta có thấy ngươi ăn vụng Lục Vị Địa Hoàng Hoàn!

Đột nhiên A Xuẩn lớn tiếng nói.

- Hả?

- Hả?

- Ồ?

Phía xa, đám ngự thú đang vểnh tai nghe lén đều có chung một biểu lộ, gật đầu hèn mọn.

Vẻ hèn mọn là nhìn từ góc độ của Cao Bằng.

Quay đầu thấy một màn này, sắc mặt Cao Bằng tối sầm xuống.

- Tiểu Hoàng, đây là của ngươi!

Cao Bằng lấy ra một bình sữa, huyết nhục kết tinh to bằng hạt đậu ting tinh tang tang rơi vào bình, được khoảng non nửa hắn dừng lại, sau đó nói:

- Đây là của ngươi!

- Tại sao của ta lại là bình sữa!

Tiểu Hoàng hết sức tức giận. Ta đường đường là một Kim Cương Thần Võ Thú – Áp, vậy mà lại luân lạc tới mức phải ăn bằng bình sữa. Nếu để cho bọn ác ma đã bị ta đánh chết biết, nhất định chúng sẽ chế giễu ta, chết cũng không nhắm mắt!

- Vậy ngươi có nhận không? Không cần ta cho Đại Tử.

- …nhận, nhận!

Nhận lấy bình sữa, Tiểu Hoàng nghẹo đầu trầm tư thật lâu. Bình sữa này còn không lớn bằng bàn tay nó.

Nó run run mũi, hít hít hai cái, dường như ngửi thấy cái gì đó.

Mùi hương từ bình sữa toả ra, thông qua bình thủy tinh có thể thấy từng viên huyết nhục kết tinh óng ánh long lanh ở bên trong.

Tiểu Hoàng ọt ọt đổ hết vào trong miệng.

Lưu Quang thành thật nhất được chia nhiều nhất. Cao Bằng nói Lưu Quang biết cố gắng làm việc, nên thưởng cho Lưu Quang nhiều một chút.

Nguyên nhân cũng là vì vừa rồi nó không cười hắn.

Lưu Quang ôm chậu rửa mặt thắng lợi trở về. Hôm nay, tiểu

Lưu Quang là người thắng lớn nhất.

Toàn bộ đầu đều chui vào vào trong chậu rửa mặt, ăn như lang như hổ, chỉ một lát đã ăn sạch huyết nhục kết tinh bên trong.

Với vóc dáng của Lưu Quang, ăn xong cái bồn này vẫn rất phí sức.

Ăn xong, bụng Lưu Quang tròn vo, nhưng lập tức xẹp xuống với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Lỗ mũi và hai lỗ tai của Lưu Quang phun ra sương trắng.

Lúc này, khí tức của nó dần dần gia tăng.

Như một cái bình chỉ chứa một nửa nước, nhưng lượng nước trong bình đã dần dần dâng lên.

Khi tới một cực hạn nào đó… nó vỡ!

Khí tức toàn thân Lưu Quang tăng vọt, đẳng cấp tăng lên đến cấp 93.

Mới nửa năm nay, đẳng cấp của Lưu Quang từ Chuẩn Thần cấp 91 tăng lên tới cấp 92. Ngày hôm nay tiếp tục đột phá một cấp, khí tức trên cơ thể nó lại càng cường đại hơn.

Tốc độ này coi như nhanh hơn 99,99% Chuẩn Thần khác. Các Chuẩn Thần không có tài nguyên muốn tăng cấp phải bỏ thời gian tích luỹ từng chút từng chút một, thậm chí có con phải mất tới mấy trăm năm mới tăng được một cấp.

Thực ra, dù là quái vật Chuẩn Thần hay dưới Chuẩn Thần, bản chất của việc tăng thực lực vẫn là hấp thụ các loại sức mạnh để cường hoá thân thể và tích súc năng lượng.

Chỉ có điều, khi đạt đến cấp Chuẩn Thần thì cần năng lượng phi thường khủng bố. Đối với Chuẩn Thần, tự mình chậm rãi hấp

thụ nguyên tố trong không khí để tăng cấp là một việc cực kỳ tốn thời gian.

Có rất nhiều huyết nhục kết tinh và sinh mệnh tinh hoa, có thể nói thực lực đám ngự thú của Cao Bằng đã tăng trưởng một cách nhảy vọt.

Hiện giờ Đại Tử đã đạt cấp 95, so ra còn cao hơn Tiểu Hoàng lúc nào cũng thích chiếm món lợi nhỏ một cấp.

Khi thực hiện nhiệm vụ giám sát, Tiểu Hoàng vẫn thường làm tiền với Đại Thiết Cát Tế Đàn, thi thoảng lại lén ăn trộm hai viên huyết nhục kết tinh bỏ túi riêng. Mình ăn một viên, một viên giữ cho Tiểu Diễm.

Con vịt chết này chôn huyết nhục kết tinh ở đâu Cao Bằng đều biết rõ.

Dù bình thường A Ban không thể nói chuyện, nhưng vẫn nhìn thấy hết, sau đó đều nói lại cho Cao Bằng.

Cao Bằng đều thấy cả, chỉ là không nói ra thôi.

Ầm ầm! Trên trời nứt ra một cái khe.

Vô số Thâm Uyên Ác Ma từ trong khe trùng trùng điệp điệp bay ra.

- Tính thời gian, hôm nay là lúc huyết chiến Thâm Uyên mỗi tháng một lần.

Đám Đại Tử đều khá hưng phấn. Ngoài đào đất, chỉ có dựa vào bọn ác ma tự đem đầu đến tặng này để tích trữ huyết nhục tinh hoa.

Cao Bằng nói, xác ác ma do ai giết thì huyết nhục tinh hoa phân giải ra đều thuộc về kẻ đó, Cao Bằng không cần dù chỉ một

phần.

Cho nên bọn chúng đều có mười phần động lực.

- Chủ nhân, ta lên trước.

Lưu Quang hưng phấn nói.

Thân thể Lưu Quang hoá thành một dải màu trắng giữa thiên không, Phong nguyên tố quấn quanh cơ thể. Cùng lúc đó, trong cơ thể nó còn có một luồng sức mạnh khác dâng lên.

Dường như hô hấp của vạn vật đều bị Lưu Quang chộp vào trong tay, khí lưu mà hô hấp sản sinh ra đều thần phục dưới chân Lưu Quang.

Nó giơ đôi cánh tay đao lên, tựa như một tiểu võ sĩ.

Cánh tay đao đen nhánh toả sáng xé mở hư không trước mặt.

Hào quang màu trắng bạc từ trên đao mãnh liệt nở rộ, đao phách!

Khí lưu bị chấn nát, lượn lờ trên đao phách hoá thành đao cương.

Không khí phía trước đột nhiên nổ tung.

Không gian vặn vẹo, hai cỗ đao phách giao nhau thành một chữ thập nghiêng nghiêng xông lên trời.

Hai vết nứt xuất hiện giữa trời, dường như cả bầu trời bị cắt làm mấy phần.

Đám ác ma rậm rạp giữa không trung bị dọn trống một khoảng lớn.

Vô số ác ma bị đao phách chém trúng, chớp mắt đã bị xé nát

thành mảnh vụn.

Đao phách tán đi, không khí vẫn vặn vẹo mãi không thôi.

Đám ác ma từ trong vết nứt xông ra đều lặng xuống một giây, sau đó đồng thời cuồng bạo phóng tới Lưu Quang.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 740: Bị Lộ

- Điện hạ, đây là tất cả tư liệu và tin tức liên quan tới Cao Bằng.

Một ngự sử trình lên một xấp giấy dày.

Điện hạ ngồi ở trên chiếc ghế rộng nhận lấy tất cả tin tức và tư liệu liên quan tới Cao Bằng rồi vội vàng liếc nhìn.

Càng xem nhiều tư liệu, trong ánh mắt điện hạ càng lộ rõ sự hưng phấn và cả kinh ngạc.

- Cao Bằng... Đúng là một người làm cho ta cảm thấy hứng thú.

Trên tư liệu ghi lại tất cả những gì liên quan tới Cao Bằng, bao gồm Cao Bằng từng xuất hiện ở chỗ nào, xuất hiện ở phạm vi nào.

Những tin tức ghi lại vô cùng hoàn thiện.

Mà khi biết trong tài liệu tổng cộng chỉ có tin tức Cao Bằng xuất hiện ở Minh Ngọc Quốc, ngoài ra không có bất kỳ tin tức nào khác, tựa như người này xuất hiện từ hư vô vậy.

- Hư hư thật thật là người tu hành ở mật địa, hoặc là... người máu đỏ đã ngụy trang thành.

- Hắc.

Trên mặt điện hạ lộ ra nụ cười rạng rỡ.

- Thật sự rất thú vị, người máu đỏ à? Triệu tập đám người phụ tá qua đây, ta muốn biết tại sao bọn họ lại cho là như vậy.

- Điện hạ.

Chỉ một lát sau, hơn mười người phụ tá nối đuôi nhau đi vào gian phòng. Đứng trước người thừa kế có khả năng tranh giành hoàng vị của đế quốc này, bọn họ cũng phải cung kính cúi đầu.

- Tin tức người máu đỏ là của ai?

Điện hạ cảm thấy thú vị hỏi.

- Điện hạ, là của thần.

Một người với dáng vẻ diễn viên quần chúng thấp bé với bộ râu cá trê ngẩng đầu nói.

- À, là ngươi sao. Ta có chút ấn tượng, ngươi tên là Tân Tinh đúng không?

Nghe điện hạ gọi ra tên của mình, trong lòng Tân Tinh rất kích động.

- Những người khác lui xuống đi, ngươi ở lại.

Những phụ tá khác liếc mắt nhìn Tân Tinh, sau đó cúi đầu xoay người rời khỏi.

- Sao ngươi lại đưa ra suy đoán này?

Ánh mắt Điện hạ sáng ngời, dường như suy nghĩ tới điều gì nói.

Tân Tinh hình như không nghe ra sự lạnh lùng trong giọng nói của điện hạ, vội vàng nói:

- Điện hạ, đế quốc Thánh Đà chúng ta có ngành tình báo mạnh tới mức nào chứ. Đừng nói chỉ là một Chuẩn Thần, cho dù là tin tức của Thần Minh thật sự cũng có thể tìm ra được. Nhưng hết lần này tới lần khác lại không thể điều tra ra được tin tức về một

Chuẩn Thần, những người khác nói là truyền nhân tông môn gì đó nhưng thần không tin, bởi vì cho dù là truyền thừa mật địa bí ẩn cũng phải có dấu vết để lần theo. Vậy chỉ có một loại khả năng đó chính là hắn đang nói dối.

- Còn gì nữa không?

Tân Tinh nuốt nước bọt rồi tiếp tục nói.

- Tại sao hắn phải nói dối? Trong này nhất định có vấn đề, hoặc là hắn có thân phận không thể để cho người khác biết, ví dụ như tội phạm truy nã hoặc phạm tội xong không hy vọng người khác biết được thân phận của mình. Mà nếu vậy thì chúng ta chắc hẳn cũng có tin tức, nhưng tất cả tội phạm bị truy nã đều không có người nào tương tự cả.

Ánh mắt Tân Tinh sáng lên:

- Quan trọng nhất là hắn lại có thể ra tay cứu một đám người máu đỏ. Cũng chính bởi vì điểm ấy lại kết hợp với suy nghĩ trước đó nên thần đoán được hắn cũng là một người máu đỏ!

Điện hạ chậm rãi gật đầu:

- Như vậy sao? Ngươi đúng là thông minh, xem ra thật sự là nhân tài không được trọng dụng.

- Không dám nhận, không dám nhận.

Tân Tinh ngoài miệng nói không dám nhận, trên thực tế bộ râu cá trê trên môi đã sắp vểnh lên rồi.

- Ngươi có thể bảo đảm tin tức mình suy đoán ra có độ chính xác nhất định không?

Điện hạ đột nhiên hỏi.

Điện hạ nói xong đột nhiên mỉm cười, ngón tay đặt ở bên

miệng rồi xuỵt một tiếng:

- Tạm thời đừng vội tùy tiện trả lời, nếu như trả lời sai thì sẽ phải rơi đầu đấy.

Trong mắt Tân Tinh sợ hãi, run rẩy quỳ xuống:

- Điện hạ, thần... Thần không dám cam đoan, thần chỉ nắm chặt có hai ba phần.

- Vậy là ngươi lừa ta sao?

Điện hạ vươn vai một cái.

- Không, không dám...

Điện hạ nhìn chằm chằm vào hắn một lúc mới mỉm cười:

- Ngươi hình như rất sợ ta. Không nên sợ hãi như thế, ta sẽ không ăn thịt người.

- Qua đây.

Điện hạ chống khuỷu tay phải xuống đùi, bàn tay đỡ cằm rồi ngoắc tay về phía Tân Tinh.

Tân Tinh thận trọng dịch tới gần:

- Điện hạ?

Đỉnh đầu hắn tối sầm, bị một bóng đen rất lớn che phủ. Nhìn bóng tối phủ lên thảm đỏ dưới chân, trán Tân Tinh chảy ra đầy mồ hôi, không dám ngẩng đầu lên.

- Yên tâm, ta sẽ chăm sóc tốt cho thê nữ của ngươi. Trượng phu, phụ thân của các nàng đúng là một vị anh hùng.

- Cảm ơn... cảm ơn điện hạ.

Một cự mãng với hai màu đen vàng đan xen chậm rãi di chuyển xuống, cái miệng khổng lồ mở lớn, lưỡi rắn phun ra nuốt vào.

Trên tấm thảm ở đại sảnh có một bãi nước bọt lớn.

Điện hạ nheo mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, trong con ngươi màu xanh sẫm dường như có một đồng tử dựng thẳng.

...

- Cao Bằng, tên đáng ghét kia lại tới rồi.

Đại Tử bay đến bên cạnh Cao Bằng, chỉ ra bên ngoài nói.

Cao Bằng nhìn về phía xa. Người thanh niên mặc trường bào màu vàng, vẻ mặt lấp lánh ánh sáng đang đứng ở nơi đó nhìn quanh. Dường như chú ý tới ánh mắt Cao Bằng, hắn ngẩng đầu vẫy tay với Cao Bằng.

Đây là Nhị điện hạ bị vứt bỏ của đế quốc Thánh Đà sao? Hình như người này không thích người khác gọi hắn là nhị.

Cao Bằng nhíu mày. Nửa năm qua, người này gần như cứ cách một tuần sẽ tới thăm hỏi mình một lần. Lúc đầu mình đã từ chối nói không ở đây, sau đó nói là bị bệnh. Lần này...

Thôi đi, nếu đã nhìn thấy thì cũng nên gặp mặt một lần, cũng tiện cho người này bỏ suy nghĩ đó đi.

Cao Bằng biết rất rõ về ý nghĩ của điện hạ khi tìm tới mình.

Bất kể người này nói gì với mình, bao gồm kéo gần quan hệ, hàn huyên việc nhà đều có mục đích cả!

Dù sao mục đích thực sự cuối cùng nhất định là muốn mình giúp sức lúc hắn tranh đoạt vương vị.

Những kẻ này rất thâm hiểm.

Cao Bằng không muốn dính vào, bởi vì hắn là Nhân tộc, trong cơ thể chảy máu đỏ chứ không phải cùng một chủng tộc với bọn họ.

Không phải tộc ta chắc chắn có tâm tư khác.

Nếu như thân phận của mình bị lộ ra, có lẽ sẽ thành vật hi sinh đầu tiên.

Vừa nhìn thấy Cao Bằng, Nhị điện hạ cũng bước nhanh tới giơ hai tay muốn cho hắn một cái ôm thâm tình.

Cao Bằng kín đáo lùi lại phía sau nửa bước, sau đó đá lên mông của Tiểu Hoàng làm Nhị điện hạ ôm lấy mông lớn của nó.

Tiểu Hoàng cúi đầu, Nhị điện hạ ngẩng đầu lên.

Hai ánh mắt đối diện nhau.

Nhị điện hạ rất lịch sự buông tay ra, chân phải lùi về phía sau nửa bước, trên mặt là nụ cười xấu hổ nhưng không hề mất đi vẻ lịch sự.

- Thật ra ta vẫn luôn thưởng thức thực lực của ngài. Trong mắt của ta, những kẻ nói khoác là thiên kiêu đứng đầu thiên hạ hiện nay đều kém hơn ngài rất nhiều, ta đặc biệt muốn kết giao bằng hữu với ngài, bất kể thân phận của ngài là gì.

Nhị điện hạ cung kính cúi đầu, khẽ nói.

Cao Bằng mắt híp lại:

- Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng hiểu ý của Cao Bằng, tiến lên nửa bước rồi nở nụ cười dữ tợn.

Một quyền đập xuống!

Ầm!!!

Một vòng tròn với màu đen ánh vàng bồng bềnh ở giữa không trung ngăn cản một quyền của Tiểu Hoàng.

Quyền kình xé rách mặt đất, bụi bặm cuốn lên cao.

- Khụ khụ.

Tiểu Hoàng hơi sửng sốt, không ngờ được một quyền của mình lại có thể bị ngăn cản.

- Không nên kích động, ta thật sự không có ác ý, bằng không đã không đến đây một mình.

Nhị điện hạ bất đắc dĩ nói, tính tình người này đúng là không tốt.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 741: Bỉ Lợi Thú

- Tiểu Hoàng, tạm thời ngừng tay.

Cao Bằng đột nhiên nghĩ tới điều gì đó.

Chẳng lẽ người trước mắt này là một người dưa hấu?

Cao Bằng quan sát kỹ Nhị điện hạ.

- Ngồi xuống đi, A Xuẩn lấy cho hắn cái ghế.

Cao Bằng nói với A Xuẩn.

A Xuẩn liếc mắt nhìn qua, chuyển cái ghế bành cho Cao Bằng rồi ném cho Nhị điện hạ một cái ghế gỗ nhỏ, sau đó kiêu ngạo bay xa.

Nhị điện hạ cũng không tức giận, ấn mạnh cái ghế nhỏ xuống đất cho vững sau đó ngồi ở phía trên, tiếp đó ngước cổ nhìn về phía Cao Bằng ngồi trước mắt.

- Sao ta lại bị lộ vậy?

Cao Bằng cảm thấy mình đã che giấu thân phận rất tốt, không ngờ được vẫn bị lộ.

Nhị điện hạ mỉm cười rồi nói nguyên văn những lời Tân Tinh phân tích cho Cao Bằng biết.

Trong lòng Cao Bằng thầm than thở. Quả nhiên trên thế giới này có không ít người thông minh, không ngờ mình che giấu hoàn mỹ như vậy cũng bị phát hiện.

- Vậy vì sao ngươi không giết ta, hai tộc chúng ta không phải có huyết thù sao?

Cao Bằng cảm thấy thú vị hỏi.

- Có huyết thù là tổ tiên của chúng ta chứ không phải là chúng ta.

Nhị điện hạ mở miệng nói:

- Trên thực tế, ta đặc biệt thưởng thức văn minh của các ngươi. Trước đây hai tộc chúng ta tham khảo lẫn nhau, thậm chí còn có kết hôn giữa hai tộc, đến nay bộ tộc chúng ta vẫn giữ một phần dấu vết văn minh liên quan tới các ngươi.

Cao Bằng đột nhiên cảm thấy hình thức tư duy của Nhị điện hạ này rất giống với một chủng tộc nào đó.

Thú vị!

- Suy nghĩ của ngươi rất thú vị, không giống với những dị tộc kia.

Cao Bằng ngồi ở ghế bành mỉm cười nói.

Chiếc áo gió màu nâu bị Cao Bằng kéo cao, vừa vặn che khuất cằm.

Nhị điện hạ nhìn Cao Bằng, nói:

- Trước đây ta vẫn luôn suy ngẫm về một vấn đề, đó chính là tại sao Linh tộc chúng ta lại muốn trở thành tử địch với Nhân tộc. Thật ra Cửu Thiên lớn như vậy, hai tộc chúng ta hoàn toàn có thể cùng tồn tại. Giống như bây giờ, Linh tộc chúng ta còn không chiếm hết được một phần ba của Cửu Thiên. Bởi vậy nguyên nhân tuyệt đối không phải là lãnh địa.

Nhị điện hạ chậm rãi nói.

Cao Bằng càng nghe càng thấy đau đầu.

Ta chỉ tùy tiện ứng phó với ngươi vài câu, sao ngươi còn trò chuyện mãi thế.

Ta căn bản không có hứng thú với những điều này.

Hai mắt Cao Bằng trống rỗng nhìn thẳng về phía trước, khi Cao Bằng nghe điều mình không thích thì thường có biểu hiện như vậy.

Nhưng theo Nhị điện hạ thấy, vẻ mặt Cao Bằng lạnh lùng, có bộ dáng và khí thế của thiên tài cao ngạo.

Điều đó làm cho hắn không khỏi kính trọng Cao Bằng hơn.

Thiên tài có tài có phần cổ quái là rất bình thường.

Cuối cùng Nhị điện hạ nói gì Cao Bằng cũng không để ý nghe. Dù sao nói qua mấy vạn chữ, từ sau những chữ này Cao Bằng chỉ rút ra được từ liên minh.

Chỉ cần ta có thể lên làm quốc vương của đế quốc Thánh Đà, ta sẽ liên minh với các ngươi, làm cho hai bên chúng ta cùng thắng.

Nhị điện hạ cảm giác cổ họng của mình khô khốc, cũng không biết mình nói như vậy Cao Bằng có động lòng hay không.

Cao Bằng rất lễ phép đáp lại Nhị điện hạ, một biểu tình tiêu chuẩn phù hợp với thưởng thức của Nhân tộc.

- Ngươi muốn ta giúp ngươi làm quốc vương sao?

Nhị điện hạ hơi sửng sốt, sau đó lại mỉm cười gật đầu.

- Ngươi nói sớm không phải được rồi sao.

Cao Bằng âm thầm lắc đầu, những chính khách ấy mà.

Chuyện chỉ cần một câu nói là có thể nói rõ, lại cứ phải tốn tới một giờ. Đây cũng tính là bản lĩnh.

- Không thành vấn đề.

Cao Bằng gật đầu, lãnh đạm trả lời.

- Nhưng ngươi phải trả giá rất lớn.

- Trả giá thế nào?

Nhị điện hạ âm thầm thở phào một hơi, hóa ra chỉ đơn giản như vậy thôi sao? Chỉ cần có thể giao lưu thì dễ làm rồi.

- Cái giá phải trả là tất cả.

Giọng nói trầm đầy cảm xúc của Tiểu Hoàng vang lên ở bên tai của Nhị điện hạ.

- Hả?

Tiểu nhị tử ngây người, cái giá phải trả này cũng quá...

- Không khoa trương như vậy đâu, chỉ phải trả một chút thôi.

Cao Bằng đạp một phát vào mông của Tiểu Hoàng, cười lộ ra tám cái răng trắng.

Một giờ sau, Nhị điện hạ rời đi với vẻ mặt buồn bã như đưa đám.

Biểu tình này vẫn duy trì đến khi về tới cung điện.

Lúc này Nhị điện hạ mới bỏ xuống vẻ mặt ngụy trang, trong nháy mắt trở nên rất thản nhiên.

- Chủ nhân, tiểu tử kia yêu cầu quá đáng như thế mà ngài lại

có thể đồng ý.

Một con rắn lớn màu đen vàng với hình chữ S hiện ra, lưỡi rắn phun ra nuốt vào.

- Quá mức sao?

Nhị điện hạ híp mắt lại thành một đường, khuôn mặt nham hiểm kèm theo vẻ máu lạnh.

Chỉ cần có thể giúp ta ngồi lên vị trí kia, chút điều kiện ấy đã tính là gì chứ.

- Nếu như ta không ngồi lên được vị trí kia... Vậy hãy để cho hắn chôn cùng ta đi.

...

- Cao Bằng lợi hại, quả nhiên là cao thủ chém giá trong truyền thuyết.

Tiểu Hoàng tận mắt thấy quá trình chém giá của Cao Bằng vừa rồi, sự sùng bái như nước sông cuồn cuộn, liên tục không dừng.

- Cao Bằng, cơ bắp của ngươi thật cường tráng.

- Cao Bằng, cái mông của ngươi thật vểnh.

- Cao Bằng, tiếng nói của ngươi sao lại vang dội như vậy.

- Cao Bằng, tóc của ngươi lại... Không trọc như vậy.

Bảo con vịt thẳng nam cương thiết Tiểu Hoàng này khen người thì thật sự làm khó nó rồi.

Cao Bằng cũng không biết nó đang khen mình hay là đang ngầm hạ thấp mình nữa.

- Cao Bằng, ngươi nhất định phải dạy tài ăn nói của ngươi cho ta.

Tiểu Hoàng quyết định học thần kỹ này của Cao Bằng, sau đó ra bên ngoài nó lại có thể lừa tiền của người khác.

Vẻ mặt vịt tham tiền đầy hưng phấn.

- Đi đi...

Cao Bằng khẽ xoa huyệt thái dương, thật sự không nghe nổi nữa rồi.

- Ngươi không học được đâu.

- Sao ta không học được chứ? Không có khả năng, ta xem nhiều tiểu thuyết mạng và điện ảnh như vậy, ta chính là con vịt có văn hóa nhất trong thôn đấy.

Tiểu Hoàng mặt dày mày dạn ôm lấy chân của Cao Bằng.

Trong giây lát, Cao Bằng không có cách nào tránh thoát được.

Má nó, còn nói con vịt có văn hóa nhất trong thôn, ta thấy ngươi là con vịt không biết xấu hổ nhất thì có. Trong tất cả ngự thú của ta, ngươi đứng thứ nhất về không biết xấu hổ, đứng thứ hai chính là Đại Tử.

Hai người các ngươi ở cùng một chỗ chính là hai kẻ đê tiện kết hợp, vô địch thiên hạ.

- Oa, mọi người mau đến xem đi. Tiểu Hoàng đang cường áp.

- Cao Bằng bị khóa lại rồi!

Một hòn đá gây ra ngàn tầng sóng.

Ngay cả A Ban đang ngủ cũng mở mắt.

- Tiểu Hoàng, tới biểu diễn một nam thượng nam đi.

Đại Tử ở bên cạnh ồn ào, chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Chỉ cần Cao Bằng bị chỉnh là nó lại cười vui vẻ, thậm chí có lúc còn ra tay giúp người khác cùng chỉnh Cao Bằng. Đây cũng là nguyên nhân khiến Cao Bằng cho nó gọi là HuskyTử.

- Chà... Hóa ra ngài có sở thích này.

Nhị điện hạ trở lại lấy đồ, xấu hổ đứng tại chỗ.

Không ngờ được vị này lại có sở thích như vậy.

Nhị điện hạ nhìn về phía sau mình.

- Xích Thiên Dương, ngươi triệu hồi ngự thú ra bồi các hạ chơi đùa đi.

Xích Thiên Dương gật đầu nhấc tay phải lên, một làn sương dày đặc màu hồng phấn chậm rãi tản ra.

Một con quái vật kỳ lạ cao năm mét, toàn thân đầy cơ bắp giống như một con Tinh Tinh không có lông từ trong sương mù đi ra.

【 Tên quái vật 】: Bỉ Lợi Thú

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 74

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ độc

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Hoàn mỹ / Phẩm chất Hoàn mỹ

【 Năng lực quái vật 】: Kịch độc gợi cảm Lv5, cơ bắp cường tráng Lv5, Bỉ Lợi chi lực Lv5, ỷ mạnh hiếp yếu Lv5

【 Nhược điểm quái vật 】: Ở trước sinh vật cường tráng hơn thì lực lượng của nó sẽ suy yếu trên phạm vi lớn, đồng thời không có cách nào trực tiếp đối mặt với kẻ địch.

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Đây thật là một loại quái vật hỏng bét.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 742: Ban Lải Nhải

Bỉ Lợi Thú?

Sắc mặc Cao Bằng tối sầm lại.

Bỉ Lợi Thú bị triệu hoán ra vừa thấy Tiểu Hoàng đã trợn tròn hai mắt, si mê nhìn chăm chú vào con vịt, trong cổ họng phát ra tiếng hống hống hống đầy khó hiểu.

Bỉ Lợi Thú nhấc chân phải, vượt lên nửa bước.

Nửa thân trên của nó hơi nằm xuống, hai tay uốn lượn bày ra một tư thế rất khỏe đẹp.

Với tư thế này, tất cả cơ bắp trên người nó đều nổi phồng lên đầy khoa trương.

Khác với Tiểu Hoàng, dù Tiểu Hoàng nhiều cơ bắp nhưng không phải thành từng khối từng khối cơ, mà là có dáng người tỷ lệ vàng.

- Ô ô ô, hống hống hống.

Bỉ Lợi Thú hưng phấn rống lên, muốn hấp dẫn sự chú ý của Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng sờ sờ cái đầu trọc, cảm thấy gia hỏa này có vẻ rất bỉ ổi…

Lần đầu tiên nó cảm thấy, thì ra nhiều cơ bắp cũng buồn nôn như thế.

- Không phải đây là kiểu ngươi thích nhất sao?

Đại Tử bĩu môi.

Tiểu Hoàng sửng sốt. Chẳng lẽ hình tượng của ta mắt mọi người là thế này à?

Nó trầm ngâm, sờ sờ cái đầu trọc.

- Lấy đồ đến chưa?

Cai Bằng hỏi Nhị Điện hạ.

Nhị Điện hạ gật đầu. Nhìn cảnh tượng này, hắn nhận ra có thể mình đã hiểu lầm chuyện gì đó.

- Mang đến!

Nhị Điện hạ lấy ra một tinh thể hình trụ tròn màu đỏ từ trong ngực.

Trụ tròn bị Nhị Điện hạ kéo ra, từ bên cạnh bắn ra một thứ tinh thể gì đó hơi mỏng màu đỏ sậm.

Trên màng mỏng có đường vân màu vàng nhạt, giống như một tấm bản đồ.

- Để tỏ lòng thành của ta, đây là vật phẩm đầu tiên đã đồng ý với ngươi.

Nhị Điện hạ đưa thứ ấy qua.

Cao Bằng nhận lấy, nhìn lướt qua. Đường vân trên địa đồ khá phức tạp, nhìn một lát làm đầu hắn muốn phình to.

- Đây là cái gì?

- Là địa đồ ghi lại nơi một vị Thần Minh vẫn lạc.

Đáy mắt Cao Bằng lóe lên một tia tinh quang, nơi Thần Minh

vẫn lạc sao?

Năm ngón tay của Cao Bằng linh hoạt vung vẩy trụ tròn màu đỏ kia.

- Nếu là nơi Thần Minh vẫn lạc, tại sao không có ai đi thăm dò?

Mới đầu Cao Bằng chỉ định thử làm một hồi sư tử ngoạm, không ngờ lại có thứ đồ chơi này thật.

- Nơi này mới được phát hiện, còn chưa tới năm năm. Mà ở đây lại vô cùng nguy hiểm, ta không đề nghị ngươi đi.

Nhị Điện hạ nhìn chằm chằm vào Cao Bằng:

- Nhưng ta cảm thấy, lời ta nói chắc sẽ không có tác dụng gì. Cho nên… cho ngươi cái này.

Nhị Điện hạ đưa cho Cao Bằng một cái nhẫn màu trắng. Cả chiếc nhẫn đều một màu trắng bạc, giống như một tinh thể nào đó, lại có chút giống bạch kim, như ngọc tựa kim.

- Đây là Tàng Không Giới, được tạo nên từ một thứ kim loại rất hiếm có, có thể kết nối tới một không gian cố định.

Nhị Điện hạ đưa chiếc nhẫn cho Cao Bằng.

Cao Bằng nhận lấy. Chiếc nhẫn lạnh buốt khá mịn màng, hẳn là không gian giới chỉ trong truyền thuyết đây.

Cao Bằng vuốt ve một hồi. Hắn không có nguyên tố chi lực, cho nên muốn sử dụng chiếc nhẫn này vẫn cần đám ngự thú hỗ trợ.

- Đồ vật còn lại ta đã sai người chuẩn bị, phương diện tài liệu ta sẽ đưa đầy đủ cho ngươi trong vòng ba tháng.

Nhị Điện hạ nói.

Cao Bằng gật đầu:

- Không cần gấp như vậy, thời gian này ta sẽ ở lại Giới Qua Chiến Trường.

Nói xong, Cao Bằng mỉm cười nói:

- Hợp tác vui vẻ.

- Hợp tác… vui vẻ! Đúng rồi, chỗ Thần Minh vẫn lạc khá nguy hiểm, đồ trong giới chỉ có thể giúp ngươi. Ta cũng không hy vọng người chết trẻ, nếu vậy thì ta đầu tư lỗ vốn rồi.

- Ha ha ha, yên tâm đi, ngươi chết ta cũng chưa chết đâu.

Cao Bằng ngửa đầu cười lớn.

- Chờ một chút, này này.

Tiểu Hoàng nhìn Nhị Điện hạ rời đi vội đuổi theo, cúi đầu nói luyên thuyên gì đó bên tai hắn.

Nhị Điện hạ cười tủm tỉm gật đầu.

Chờ tất cả mọi người đi cả rồi, Đại Tử mới tò mò bay tới hỏi:

- A Hoàng, vừa rồi ngươi nói cái gì vậy?

Tiểu Hoàng ho nhẹ một cái, gật gù nói:

- Không có gì! Mà tên của ta là Tiểu Hoàng, không phải A Hoàng. A Hoàng là tên con chó.

- Xì!

Đại Tử quay mông lại, chẳng hứng thú gì với con vịt này nữa, vì thế đi ngược đãi ác ma chơi.

Một tuần sau, Nhị Điện hạ phái người đưa tới một loạt tài liệu, trong đó còn có thêm mấy thứ ngoài danh sách gọi là quà tặng kèm.

Số tài liệu này đều là thứ cần thiết cho đám ngự thú tiến hóa, chỉ có điều khá lẻ tẻ, cũng chỉ có một hai loại tài liệu cần thiết cho mỗi con tiến hóa chứ không đủ được tất cả tài liệu cho một con nào đó.

Cao Bằng thu thập hết số tài liệu này vào trong không gian bảo tàng tùy thân của Chiêu Tài, còn thừa lại mấy thứ kỳ quái cứ đi tới đi lui trước mắt.

Cao Bằng trầm ngâm.

- Tiểu Hoàng, ngươi muốn mấy con vịt làm gì?

Trước mắt có mấy con vịt cao hai mét, lông trắng, lông vàng, lông đen đang lạch bạch đi tới đi lui.

Mấy con vịt này có đẳng cấp không cao, chỉ khoảng cấp ba mươi mấy, ở Giới Qua Chiến Trường thuộc dạng yếu đến mức không thể yếu hơn được nữa.

- Cải thiện cơm nước cho chúng ta sao?

Hai mắt Đại Tử sáng rực lên.

Tiểu Hoàng nghiêm túc nói:

- Không, chúng là tiểu đệ của ta. Với ta, chúng cũng quan trọng như Đại Tử vậy.

Đại Tử:

- ???

Thì ra với ngươi ta chỉ là một tiểu đệ sao?

Mục tiêu chú ý của Đại Tử luôn không giống người bình thường.

Đại Tử đảo mắt một vòng,

- Tiểu Hoàng, có phải ngươi định huấn luyện những con vịt này thành vịt cơ bắp, để ăn cho ngon hơn?

- Ngậm miệng!

Tiểu Hoàng lạnh lùng nói:

- Từ một tuần trước ta đã không thích cơ bắp nữa rồi. Quá ngấy!

Đại Tử trợn tròn hai mắt.

Suốt khoảng thời gian sau đó, ngoài tu luyện hàng ngày và chém giết ác ma, Tiểu Hoàng dồn hết vào việc huấn luyện ba con vịt này. Đây cũng là một trò giết thời gian không tệ, không biết con vịt này có thể duy trì sự nhiệt tình đến khi nào.

Đáng nhắc tới là Địa Ngục Tam Đầu Khuyển Sahara lúc trước bị A Ban gọi đi, hồi lâu không ra. A Ban lại thích lải nhải, đột nhiên biến thành một bà thím siêu cấp nói nhiều. Mới đầu đám ngự thú còn thích nói chuyện với A Ban, nhưng dần dần cũng né tránh.

Chúng đều cảm thấy gọi Sahara đi qua là một quyết định rất chính xác.

Sahara đứng trên lưng A Ban, tứ chi chạm đất, ngửa đầu lên trời hú:

- Ngao hú hú hú gâu gâu gâu. Gâu gâu, ngao hú hú. Ngao hú gâu…

Sahara hú cứ hú, A Ban ở bên cạnh lải nhải nói một mình:

- Ngươi biết không, thực ra ta rất thích đi xem phim, nhưng trưởng thành rồi không xem được nữa, bởi vì TV quá nhỏ… Sách cũng vậy, những chữ kia quá bé, ta đọc rất vất vả. Ài… Ta cũng biết ta nói nhiều, nên ta không tìm bọn Đại Tử nói chuyện phiếm, ta sợ ta lải nhải nhiều quá bọn chúng sẽ không thích nói chuyện với ta nữa…

- Ngao hú hú gâu gâu gâu…

- A, ngươi cũng thấy ta nói rất đúng phải không?

- Gâu gâu gâu gâu…

- Ta biết ngươi thích nghe ta nói chuyện mà. Ta kể cho ngươi nghe, trước kia ta cực kỳ lợi hại, A Ban ta là ngự thú có văn hóa nhất dưới tay Cao Bằng! Ta có đọc Tam Tự Kinh, ta còn đọc cả Luận Ngữ, ta đọc cho ngươi nghe nhé.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 743: Băng Tuyết Thánh Sư Phẩm Chất Thần Thoại

- Nhân chi sơ, tính bản thiện, tính tương cận, tập tương viễn...

- Ngao hú hú, gây ngao hú, gâu gâu gâu...

Một con nhện lớn, một con chó nhỏ ba đầu, một con dạy, một con học.

A Ban không cần dựa vào chiến đấu để nâng cao mình, nó cũng rất khó tìm được đối thủ có hình dáng cơ thể gần bằng mình. Nó chỉ cần dựa vào lực lượng khủng khiếp và thể tích để nghiền ép kẻ địch là được.

- Đúng, chính là như vậy! Đánh móc trái, đánh móc phải, đánh móc trên, đánh móc dưới, đá 360 độ...

Dưới sườn núi văng vẳng tiếng dạy học của Tiểu Hoàng.

Ở trước mặt Tiểu Hoàng, ba con vịt đen trắng vàng với dáng vẻ hùng dũng oai vệ đang nghiêm túc luyện quyền pháp.

- Thân thủ tốt!

- Được!

- Rất lợi hại!

- Thật sự không hổ danh là con vịt nhà họ Hoàng, quyền pháp này đánh ra rất có khí thế!

Các vong linh đang đào mỏ đều dừng làm việc, tất cả đứng lên

nhiệt tình vỗ tay hoan hô, kinh ngạc kêu lên không ngừng.

Đại Tử len lén nằm sấp ở trên sườn núi quan sát cảnh huấn luyện ở dưới chân núi, không nhịn được phát ra một tiếng thán phục.

- Chơi thật vui, có phải ta cũng nên bảo Cao Bằng bắt giúp ta mấy con rết nhỏ tới để cho ta huấn luyện không nhỉ?

Đại Tử âm thầm nghĩ.

Ở dưới sự huấn luyện của Tiểu Hoàng, đẳng cấp của ba con vịt tăng vọt, bây giờ đã nâng cao đến Vương cấp.

Đẳng cấp này đối với Tiểu Hoàng và Cao Bằng bây giờ cũng không tính là gì cả, thậm chí A Ban hắt hơi một cái cũng có thể thổi chết chúng.

Cao Bằng cũng biết Tiểu Hoàng đang chơi đùa, nhưng nếu Tiểu Hoàng cảm thấy chơi vui thì cứ để cho nó chơi, chỉ cần không làm chậm tiến độ đào mỏ của các vong linh kia là được.

- Nhị điện hạ, gần đây nương nương rất có ý kiến về chuyện ngài lấy đi nhiều tài liệu trong kho...

- Ừ, ta biết rồi. Cảm ơn Lý công công!

Nhị điện hạ mở miệng nói, lễ nghi đầy đủ không hề mắc lỗi.

Đợi đến khi người đi rồi, Nhị điện hạ nhấc đồ lên. Hắn cần phải tự mình đưa những tài liệu này qua.

Dù sao trong số những tài liệu này, cho dù là hắn cũng chỉ có thể lấy ra một phần mà thôi.

- Không có Phàn Thiên Đẳng, nhưng bên trong kho có một phần Hắc Thần Thạch.

Nhị điện hạ tự tay giao tài liệu cho Cao Bằng.

Cao Bằng gật đầu, thở dài một hơi.

Đợi đến khi Nhị điện hạ đi xa, Cao Bằng mở tài liệu ra kiểm tra.

Cộng thêm tất cả tài liệu, hắn đã có thể khiến cho Lưu Quang, Bạch Bì và Tịch Sư thăng lên phẩm chất Thần thoại rồi.

Về phần đám Tiểu Hoàng thì đã là phẩm chất Thần thoại, muốn đột phá lên phẩm chất Vĩnh hằng cần đến tài liệu quá mức khoa trương.

Tài liệu để Chiêu Tài đột phá phẩm chất Thần thoại vô cùng hiếm thấy, cho nên không thể gom đủ.

Về phần tài liệu cho các ngự thú khác vẫn còn thiếu một ít.

- Chuẩn bị xong chưa?

Cao Bằng mở miệng hỏi.

- Chuẩn bị xong rồi.

Tịch Sư nóng lòng muốn thử, trong mắt lộ ra chút khát vọng. Cuối cùng... cũng đến lượt ta sao?

Tuy sắc mặt Lưu Quang không hề thay đổi, nhưng vẫn có thể nhìn thấy hai cánh tay đao của nó không tự chủ vung vẩy quanh người.

Bạch Bì chỉ là một quyển sách, cho nên phương thức thả lỏng duy nhất của nó chính là hết đóng lại mở trang sách.

Cao Bằng lấy ra rất nhiều cánh hoa màu trắng.

Cánh hoa tiếp xúc với không khí liền ngưng kết ra rất nhiều

sương trắng ở bên ngoài.

Sương lạnh kết tinh, đồng thời không ngừng khuếch tán ra ngoài.

Trong mắt Tịch Sư lộ ra sự kinh hãi, đây là cánh hoa gì vậy?

Làm cho nó cảm giác một lực lượng rất kỳ dị.

Bên trong đều là Băng nguyên tố nồng đậm, bởi vì quá nồng đậm cho nên tự nhiên hấp thu hơi nước trong không khí, sau đó bám vào bề mặt rồi hình thành băng sương dày đặc.

Cao Bằng lại lấy ra những tài liệu khác.

- Chiêu Tài, ngươi lấy cho ta 7.562 cân Hắc Hồng Thảo.

Cao Bằng không quay đầu lại nói.

Đuôi của Chiêu Tài thoáng lật một cái đã cắt ra chính xác số lượng Cao Bằng cần.

Chiêu Tài vô cùng mẫn cảm với bảo vật, điều này cũng ảnh hưởng đến nó, làm cho nó nhận biết rõ những số liệu trọng lượng này.

Điều này làm cho Chiêu Tài trở thành trợ thủ ưu tú của Cao Bằng.

- Chiêu Tài, 5. 145 lạng Hồng Kim Mộc.

Cao Bằng nói.

Một tài liệu nhanh chóng được cắt chính xác bay tới, Cao Bằng đưa tay cầm lấy.

Sau đó hắn bỏ tài liệu vào trong dung dịch, bên trong liền xuất hiện một ngọn lửa màu đỏ.

Ngọn lửa không ngừng xoay tròn trong cái bình, mười giây sau dần dần tắt.

Nửa giờ sau, cuối cùng tất cả tài liệu cũng được phân phối xong.

Bình thủy tinh trên bàn hoàn toàn bị nhuộm thành một màu xanh lam, dường như tất cả bình thủy tinh đều bị đông lại.

Sương lạnh không ngừng phát ra.

Nhiệt độ trong không khí bắt đầu giảm xuống.

- Tịch Sư, nhanh tới đây ăn cái bình này đi!

Tịch Sư tỉnh tỉnh mê mê đi tới, mở cái miệng lớn ra nuốt cái bình xuống.

Trong miệng nó truyền ra những tiếng xì xì.

Sau khi ăn bình thủy tinh, Tịch Sư đột nhiên cảm thấy cái bình thủy tinh ăn rất ngon, nhất là bình thủy tinh bị đóng băng...

Tịch Sư liếm liếm đầu lưỡi, sau đó bịch một tiếng ngã xuống đất ngất đi.

Trong lúc ngủ mơ, cơ thể Tịch Sư không ngừng phát sinh biến hóa. Lông trên thân càng lúc càng nhiều, lông trắng như tuyết phủ ra ngoài, giống như trải một lớp thảm trắng dày.

Hơi thở của Tịch Sư cũng dần ổn định.

Tịch Sư biến hóa vô cùng chậm rãi vững vàng, đương nhiên chậm rãi ở đây cũng chỉ là tương đối mà thôi.

Nếu như có thể cách mười phút lại nhìn một lần sẽ phát hiện ra sự biến hóa của Tịch Sư cũng không tính là chậm.

Xương cốt ở hai tay, hai chân Tịch Sư dần dần trở nên lớn hơn, móng vuốt sắc bén mọc dài ra, đệm thịt màu xám nâu cũng trở nên phấn nộn.

Lại nói tiếp cũng rất kỳ quái, bình thường quái vật họ mèo có màu đệm thịt liên quan rất lớn đến màu da.

Nếu như màu lông sậm thì màu của đệm thịt cũng tối hơn, ví dụ như màu đen, màu nâu.

Nhưng nếu như lông quái vật loài mèo là màu trắng thì màu đệm thịt của nó đặc biệt hồng.

- Rống...

Không biết qua bao lâu, Tịch Sư cuối cùng cũng mở mắt.

Nó từ dưới đất chậm rãi đứng lên, lắc lắc bộ lông dài màu trắng giống như sóng nước.

Chiều dài lông của Tịch Sư đã tăng gấp đôi, gần như kéo lê trên mặt đất.

Bốn chân to khỏe cắm chặt xuống mặt đất.

Trong lỗ mũi phun ra sương lạnh màu trắng. Phì mũi một tiếng, Tịch Sư lắc người làm vụn băng bắn ra bốn phía.

Nó mở miệng:

- Rống ~~

Tiếng gầm hào hùng vang vọng trong trời đất.

【 Tên quái vật 】: Băng Tuyết Thánh Sư

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 94

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Thần thoại / Phẩm chất Thần thoại

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Băng

【 Bộ vị thần hóa 】: Móng vuốt, đầu lâu, đuôi

【 Lĩnh vực quái vật 】: Lĩnh vực vinh diệu hàn băng

【 Đặc tính quái vật】: Hàn Tịch Vĩnh Đống (giản lược), Băng Chi Thôn Phệ (giản lược)

Thánh m Chi Linh (Băng Tuyết Thánh Sư là huyết mạch Sư tộc Chí Tôn hệ Băng, có lực ảnh hưởng rất mạnh mẽ đối với Sư tộc hệ Băng.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Băng Tuyết Thánh Sư có thể phát ra thánh âm, tất cả quái vật hệ Băng nghe được thánh âm sẽ nảy sinh sùng bái với Băng Tuyết Thánh Sư, đồng thời nâng cao thiện cảm với Băng Tuyết Thánh Sư, có khả năng chồng chất.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Tất cả quái vật nghe được thánh âm của Băng Tuyết Thánh Sư, trong khoảng thời gian ngắn cũng sẽ nâng cao lực lượng của chính mình, đồng thời có tỷ lệ nhất định khiến huyết mạch sôi trào.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Băng Tuyết Thánh Sư là một trong Thất Thánh Sư, số lượng vô cùng thưa thớt, là vương giả trời sinh của Sư tộc.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 744: Dưỡng Long

Tịch Sư híp mắt lại, hiên ngang đứng trong gió.

Ở trong cuồng phong, lông trên người Tịch Sư tung bay theo gió, trong giây lát lộ rõ khí phách bất phàm.

Ở trước mắt Tịch Sư ngưng tụ ra một mặt gương băng, sau đó đứng trước gương kinh ngạc sững người nhìn hình dạng của mình.

Qua một lúc lâu, nó duỗi cái cổ về phía trước, mặt ghé sát vào gương, con ngươi màu xanh lam giống như ảnh ngược trong nước.

Đầu lưỡi liếm trên gương băng tạo thành một vết nước bọt thật dài.

- Oa, không ngờ Tịch Sư lại liếm hình ảnh của mình, thật là buồn nôn.

Đại Tử che cái mũi của mình, vẻ mặt đầy ghét bỏ.

Trên mặt toát ra biểu tình buồn nôn.

Đám người cuối cùng cũng phát hiện ra một đặc điểm lớn của Tịch Sư, khi vừa tiếp xúc thì tên này còn có chút cao ngạo lạnh lùng, nhưng chỉ cần tiếp xúc càng dài, sẽ phát hiện ra tính cách của nó thật ra không lạnh lùng cao ngạo như trong tưởng tượng.

Sau đó tiếp xúc lâu hơn nữa sẽ phát hiện nó thật ra... Là một kẻ ngoài lạnh trong nóng.

Hơn nữa còn có chút tự luyến.

Hành động mờ ám bị phát hiện, Tịch Sư cũng không xấu hổ mà

bình tĩnh giơ móng vuốt lên xé rách gương băng.

Sau đó nó đặt mông ngồi dưới đất, chỉ là thỉnh thoảng len lén quan sát hình dáng của mình, hơn nữa còn vung vẩy bộ lông. Rõ ràng hết sức hài lòng về hình dáng của mình sau khi tiến hóa.

- Tịch Sư lại đang thả rắm rồi.

Tiểu Hoàng xoa đầu trọc của mình rồi nói.

- Lông của ta rất rậm.

Tịch Sư đảo mắt, thản nhiên nói một câu.

Tiểu Hoàng: ? ? ?

- Ngươi chính là đang thả rắm, ngươi hiểu không.

- Lông của ta rất dày! Ôi ~ cũng quá dày rồi.

Tịch Sư thổi một hơi làm lông cổ bay lên, mềm mại như nước.

Phẩm chất của Lưu Quang bây giờ là phẩm chất Sử thi, hiện giờ trong một lần đã gom đủ tài liệu đột phá từ phẩm chất Sử thi tới phẩm chất Truyền thuyết, phẩm chất Thần thoại.

Đối với Cao Bằng, trước kia những tài liệu này đặc biệt khó tìm, nhưng theo tầm mắt và đẳng cấp được nâng cao, độ khó khi thu thập có vài loại tài liệu cũng không lớn như trong tưởng tượng.

Trước mắt Lưu Quang là Hắc Khải Huyết Nhận Thú, một giờ sau đã thành công thăng cấp làm Hắc Kim Ảnh Ma Thú.

Vẫn là Tịch Sư nói cho Cao Bằng biết về lai lịch của Hắc Kim Ảnh Ma Thú.

Thời điểm đó, Tịch Sư cũng chỉ thấy Hắc Kim Ảnh Ma Thú từ

phía xa.

Nhưng không biết Hắc Kim Ảnh Ma Thú có lực chiến đấu cụ thể thế nào.

Ở trên mảnh đất trống trước mắt, một bóng đen cao một mét không ngừng quanh quẩn tại chỗ.

Tựa như một đám sương mù màu đen dày đặc.

Phía ngoài sương mù màu đen tản ra khí tức tà ác, đồng thời còn có từng ánh sáng vàng sậm không ngừng phóng ra ngoài.

Đôi cánh tay đao của Lưu Quang biến thành một màu đen thuần, phía trên có một tầng sương mù màu đen dày đặc. Theo sương mù màu đen chảy xuôi, cả cơ thể Lưu Quang đều chìm ngập trong bóng tối.

Đặc biệt kỳ lạ là trong cơ thể Lưu Quang tự nhiên phóng thích khí tức hắc ám khiến khu vực gần đó đều bị nhuộm thành một vùng đen như mực, chỉ cần Lưu Quang ở trong khu vực này thì hoàn toàn dung nhập trong bóng tối.

Lưu Quang cũng ra đời một đặc tính mới.

【Hòa tan hắc ám】: (Nó sinh tại hắc ám, lại hòa vào hắc ám, bất kỳ lúc phút nào từ trong cơ thể nó cũng tán phát ra kịch độc, loại kịch độc này được gọi là kịch độc hắc ám.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Chỉ cần mục tiêu ở trong khu vực nào đó trong một khoảng thời gian nhất định sẽ tự động gây ra “ô nhiễm”, khiến môi trường sẽ bị hoàn toàn ô nhiễm thành môi trường hắc ám. Môi trường hắc ám nắm giữ hiệu quả ăn mòn đối với tồn tại khác bước vào trong đó, xâm thực nó thành hắc ám mới.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Khi mục tiêu ở trong môi

trường hắc ám sẽ tự động ẩn thân ở trong đó. Ở dưới trạng thái này, khu vực môi trường hắc ám nơi mục tiêu tồn tại sẽ che đi tất cả năng lực cảm nhận, đồng thời lần công kích sau của mục tiêu sẽ kèm theo hiệu quả hắc ám chi lực ngoài ngạch.)

Cao Bằng nhìn kỹ năng lực này, nhờ nó mà cách thức và kỹ xảo chiến đấu của Lưu Quang đều có thể khai phá được không ít đặc tính mới.

Lưu Quang ban đầu là thích khách có tính bùng nổ, nhưng Lưu Quang bây giờ lại càng tương tự với một thích khách ôm cây đợi thỏ hơn.

Hơn nữa Lưu Quang còn có đặc tính quái vật huyết phong tử tuyến, điều này làm cho lực sát thương được nâng cao thêm một bước.

- Tiếp tục.

Cao Bằng lấy ra tài liệu thăng cấp phẩm chất Thần thoại.

Tài liệu này chính là Hắc Thần Thạch do Nhị điện hạ mang đến.

Tổng cộng có hai phần, Lưu Quang tiến hóa chỉ cần 1. 314 phần là đủ rồi.

Sau đó nhét Lưu Quang vào.

Quan tài màu đen này cũng không tính lớn, vừa vặn bỏ Lưu Quang vào được.

Sau khi quan tài được đóng kín, Cao Bằng chôn xuống đất.

- Chờ một tháng.

Cao Bằng nói.

- Ta luôn cảm thấy Cao Bằng muốn ủ nó thành rượu.

Tiểu Hoàng thì thào tự nói.

Cao Bằng quá kinh khủng.

- Nào, Bạch Bì ngươi qua đây.

Cao Bằng gọi Trảm Long Thiên Chương qua.

Cao Bằng lấy ra một gốc dây leo.

Dây leo dài hơn mười mét, có một đoạn rất dài kéo lê trên mặt đất.

Từ phía trên dây leo mọc ra tám quả màu vàng óng ánh, dáng như quả mướp và to bằng cánh tay, giống như một con rồng thủy tinh màu vàng nằm trên mặt đất.

Dưỡng Long Quả.

Một loại thực vật có tỷ lệ rất lớn nhất xuất hiện ở nơi quái vật Long tộc cấp Thần linh ngã xuống.

Về phần nguyên nhân cụ thể khiến cho loại thực vật này sinh ra thì đến nay vẫn không có người nào biết.

Thật ra Dưỡng Long Quả tuy rất ít ỏi, nhưng đến nay không có người nào phát hiện ra tác dụng của nó, bằng không lâu như vậy làm sao không ai sử dụng. Giống như Hắc Thần Thạch vậy, mặc dù biết là bảo bối, nhưng bọn họ không biết phải sử dụng những bảo bối này thế nào.

Cao Bằng híp mắt cắt đứt trân châu nhỏ màu trắng ở đuôi của Dưỡng Long Quả.

Vật này không thể dùng cùng Dưỡng Long Quả, bên trong nó chứa một loại kịch độc. Đây là tồn tại phụ thuộc vào Dưỡng Long

Quả, nếu như nuốt xuống cùng Dưỡng Long Quả thì dược tính sẽ bị độc tính của nó loại bỏ hết chín phần.

Trên thực tế người dị tộc cũng không biết điểm này, Cao Bằng cũng là nhìn khung số liệu nhắc nhở mới biết được.

- Ngươi nuốt cả tám quả này vào.

Cao Bằng nói với Bạch Bì.

Bạch Bì im lặng hai giây:

- Ta là sách...

- Ta biết, như vậy đi.

Cao Bằng xoa cằm trầm ngâm một lúc thì có chủ ý.

Bạch Bì ngang nằm trên mặt đất, trang sách bằng đá mở ra.

Dưới một trang sách đặt 8 Dưỡng Long Quả trong suốt lấp lánh, mặt trang sách trên bộp một tiếng đập xuống.

Dưỡng Long Quả bị đập thành tám cái bánh nhỏ.

Chất lỏng theo khe sách thấm xuống.

Sàn sạt...

Trang sách cọ sát, chất lỏng và thịt của Dưỡng Long Quả vẫn thấm vào trong trang sách.

Đợi đến khi nước thấm hết, ở trên trang sách Trảm Long Thiên Chương hiện lên tám đường hoa văn hình rồng trông rất sống động, giống như bức tranh tuyệt đẹp được vẽ trên trang sách vậy.

Con rồng trong bức tranh dường như muốn lao ra khỏi trang sách, vỗ cánh muốn bay, trông rất sống động.

Một lát sau, con rồng chậm rãi bay ở trên trang sách…

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 745: Dưỡng Long Thư

- Cái này….

Bàn Đại Hải nhíu mày, nó cảm nhận được một cỗ khí tức khó thể diễn tả từ Bạch Bì.

Loại khí tức này làm nó cảm thấy rất kỳ quái.

Bàn Đại Hải ghé đầu đến, cái mũi ngửi lên ngửi xuống mấy lần.

- Còn phải chờ thêm ba ngày nữa.

Cao Bằng lên tiếng.

Nói xong, hắn vẩy một thứ tài liệu khác lên Bạch Bì.

Con rồng trên bìa của Bạch Bì càng giống thật hơn.

Dường như nó có thể bay ra ngoài bất kỳ lúc nào.

Ầm ầm!

Trong không khí vang lên một tiếng nổ.

Một khắc sau, đột nhiên trời tối sầm.

Mây đen đánh xuống một tia chớp màu bạc, trong nháy mắt đó thiểm điện chiếu sáng bầu trời đêm.

Bạch Bì bị thiểm điện hoàn toàn bao phủ, bên trong thư tịch bị chiếu sáng.

Mỗi một đường vân đều sinh động như thật.

Có tiếng gió rít gào.

Một khắc sau, một con Cự Long bay trên bầu trời.

Thân thể Cự Long trong suốt giống như hồn thể, nhưng lại không giống lắm.

Cự Long lao xuống vào trong sách, trang sách đang mở ra giống như một hồ nước.

Trong hồ nuôi rồng.

Một lát sau, phong vân biến ảo, lại có một con rồng lao vào trong sách.

Ở một bên khác của Giới Qua Chiến Trường.

Một con rồng đỏ nằm rạp trên mặt đất, cúi đầu, nhắm mắt, trong mũi thở phì phò nặng nề.

Hơi thở quét xuống đất đốt ra một mảnh đen thui.

Lỗ mũi Hồng Long giật giật hai lần, sau đó mở mắt.

Trong con ngươi vẫn luôn bình thản nổi lên một chút gợn sóng.

Xa xa trên bầu trời, dường như có một con rồng bay qua.

Nó trừng mắt nhìn, sau đó lại khép lại.

Chắc là ảo giác.

Mười giây sau.

Hồng Long đột nhiên lại mở to hai mắt.

Hình như vừa rồi có thứ gì bay qua?

Ánh mắt Hồng Lòng nhân tính hóa lộ ra một tia nghi hoặc.

Nó đứng dậy, thân thể kéo căng như một dây cung, mở miệng lớn.

Duỗi lưng một cái đầy thoải mái, dễ chịu.

Sau đó ung dung đi qua.

Kệ nó là cái gì, mình tới xem một chút là biết.

Mây đen trên đầu xoay tròn, phong vân hội tụ, hư ảnh của rồng ngưng tụ trong phong vân, hình dáng giống Hồng Long đến bảy tám phần.

Nó rống lên một tiếng rồi lao xuống.

Kình phong lăng liệt ập vào mặt Hồng Long.

Đùng đùng đùng.

Hồng Long trợn mắt há mồm. Con rồng kia… hình như là ca của mình?

Ca?

Không phải nó đã bị một ác ma Chuẩn Thần giết trên chiến trường từ ba năm trước sao?

Con mẹ nó!

Hồng Long vội vàng tiến tới.

Còn chưa đi được nửa đường thì đột nhiên mặt đất run rẩy, một bức tường cao mọc lên từ dưới đất.

Hồng Long đâm sầm vào vách tường, giống như một cái máy ủi cứ thế ầm ầm ù ù quyét qua.

Xông vào sâu tới bảy tám chục mét, chỉ còn cái đuôi lộ ra ngoài

Bẹp bẹp!

Cái đuôi run rẩy trong không khí hai lần.

- Thế nào?

Cao Bằng ngẩng đầu nhìn A Ban.

- Có một con trùng nhỏ muốn bay tới, vừa bị ta ngăn lại rồi.

A Ban rất hưng phấn, tựa như một đứa trẻ vừa tìm được món đồ chơi mới.

- Ừ ừ.

Cao Bằng gật gật đầu, không để ý nữa.

Trên bãi đất trống trước mặt, Bạch Bì Thư trải phẳng. Rõ ràng toàn thân nó làm bằng đá, nhưng lại khiến người ta cảm giác nó là nước.

Dưới đường vân bằng đá dường như là hải dương bao la hùng vĩ với vô vàn cơn sóng.

Sáu con rồng thoả thích ngao du trong biển, nhấc lên sóng biển vô tận.

Cao Bằng âm thầm suy tư. Ở đây có sáu con rồng, nhưng vừa rồi hoa văn có tám con rồng. Nói cách khác, vẫn còn thiếu hai con rồng.

Không khí hiện lên gợn sóng, hư ảnh của một con rồng nữa chậm rãi ngưng tụ trong hư không.

Hồng Long thật vất vả mới rút đầu ra khỏi núi đá liền vung vẩy hai cái, xem như đã tỉnh táo lại.

Sau đó, nó trợn tròn hai mắt nhìn một con rồng sinh ra từ trong hư không.

- Nhị đại gia?

Hồng Long ngẩn ra.

- Nhị đại gia, ta là tam tôn tử của ngài đây.

Hồng Long gào lên.

Nhưng hư ảnh con rồng ngưng tụ trong hư không kia không để ý tới nó, mãnh liệt xông vào trong nước.

Trái tim Hồng Long lạnh ngắt.

Rốt cuộc, chuyện gì đang xảy ra đây?

Trong hư không lại ngưng tụ hư ảnh của một con rồng nữa.

Toàn thân con rồng này màu đen, sừng cong trên đỉnh đầu tượng trưng cho điều chẳng lành.

Qua nhiều năm như vậy, vô số long tộc đã chiến tử trên Giới Qua Chiến Trường, có một vài con dù là Hồng Long cũng chưa từng thấy bao giờ.

Thu thập được tám hư ảnh linh hồn của rồng, Bạch Bì đã tiến hoá đến hồi cuối.

Trang sách lật rầm rầm không ngừng.

Trong hư không nổi lên một tia gợn sóng.

Trang sách dần khép lại. Khi tất cả trang sách đều hợp làm một, đường vân bên cạnh cũng biến mất vô ảnh vô tung, tựa như một tảng đá nguyên khối.

Cùng lúc đó, thuộc tính của Bạch Bì đã hiện ra trước mắt Cao Bằng.

【Tên quái vật】: Dưỡng Long Thư

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 91 (Chuẩn Thần)

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Thạch / Hệ Sinh Mệnh

【Trạng thái quái vật】: Khoẻ mạnh (vui sướng)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Thần Thoại / Phẩm chất Thần Thoại

【Năng lực quái vật】: Dưỡng Long lv9, Uẩn Long lv9, Khu Long lv9, Tự Động Khép Lại lv8.

【Đặc tính quái vật】: Khắc tinh của hệ Long (Đối mặt với Dưỡng Long Thư, tất cả quái vật hệ Long đều sẽ bị suy yếu. Phương thức suy yếu bao quát nhưng không giới hạn trong chưởng khống nguyên tố, đặc tính quái vật, tố chất thân thể. Thuộc tính cụ thể bị suy yếu có quan hệ tới chênh lệch thực lực của mục tiêu và Dưỡng Long Thư.

Nhắc nhở: Sự suy yếu chỉ là tạm thời, khi mục tiêu rời xa Dưỡng Long Thư thì năng lực bị suy yếu sẽ dần dần khôi phục lại.)

Dưỡng Long (Dưỡng Long Thư có thể uẩn dưỡng long tộc, đồng thời sai khiến long tộc chiến đấu vì mình.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Long tộc được uẩn dưỡng thường có trạng thái giống như hình chiếu, sau khi bị chém giết sẽ tự động phục sinh trong Dưỡng Long Thư, hình chiếu của long tộc có được 70% sức mạnh bản thể.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Dưỡng Long Thư có thể triệu hồi ra bản thể long tộc trong sách, nhưng nếu bản thể bị thần hồn

câu diệt ở bên ngoài sẽ không thể phục sinh.

Nhắc nhở: trước mắt Dưỡng Long Thư chỉ có thể uẩn dưỡng nhiều nhất tám con long tộc.

Uẩn Long (Dưỡng Long Thư có thể uẩn dưỡng linh hồn Long tộc, đồng thời có thể lần nữa sinh ra bạch cốt, nhục thể.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Dưỡng Long Thư có thể tiêu hao sức mạnh của mình để tạo nên nhục thể cho long tộc được thu nạp trong sách. Nhục thể hoàn toàn giống với trạng thái đỉnh phong khi còn sống, nhưng linh hồn càng cường đại thì thời gian và năng lượng tiêu hao càng nhiều.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Dưỡng Long Thư có thể đồng thời khôi phục nhục thể cho nhiều nhất bốn linh hồn long tộc. Nếu có thể phôn thệ nhục thân long tộc, có thể tăng thêm tốc độ uẩn long.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Là một loại quái vật đã tuyệt diệt, thuộc về một thế giới thần bí nào đó. Ở thế giới đó long tộc là ác tộc, đồ sát nhân loại. Dần dần quy tắc của thiên địa hạ sinh ra một vài quái vật khắc chế long tộc, trong đó có Dưỡng Long Thư, nhưng ở thế giới này Dưỡng Long Thư đã tuyệt diệt!

Dưỡng Long Thư!

Đáy mắt Cao Bằng lộ ra mấy phần kinh ngạc. Ban đầu hắn đã biết năng lực của Dưỡng Long Thư không hề tầm thường, mà hắn cũng tò mò không biết Trảm Long Thiên Chương tiến hoá lên sẽ thành quái vật gì, bởi vì bản thể của nó cũng là một cuốn sách.

Loại quái vật lấy sách làm gốc này thực ra cực kỳ hiếm, mà năng lực cũng rất đặc biệt.

Hiện tại Trảm Long Thiên Chương đã tiến hoá thành Dưỡng Long Thư, năng lực khắc chế long tộc lại càng mạnh.

Nhưng Trảm Long Thiên Chương… Không đúng, là Dưỡng Long Thư, không thể để lộ ba năng lực đầu tiên của nó.

Nếu không, chỉ sợ mình sẽ trở thành kẻ địch của cả long tộc.

Ngược lại, năng lực cuối cùng Uẩn Long này rất thú vị. Cao Bằng bắt đầu suy tính gì đó.

Hẳn Đại Tử và Long Nghĩ đều là quái vật long tộc.

Nếu nhục thân của Đại Tử và Long Nghĩ bị phá hỏng, không thể nghịch chuyển, liệu có thể dựa vào năng lực Uẩn Long để khôi phục không nhỉ?

Nếu có thể, cuốn Dưỡng Long Thư này còn có tác dụng lớn hơn…

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 746: Trầm Luân Hắc Ngục Thần

- Đó là cái gì vậy? Ta nhìn thấy linh hồn của nhị đại gia và đại ca của ta bị quyển sách kia hút đi.

Hồng Long mở to hai mắt, hoảng sợ nhìn Dưỡng Long Thư.

Không được! Nhất định phải nói chuyện ở đây cho đại nhân trong tộc biết, không ngờ quyển sách kia lại có thể cắn nuốt linh hồn Long tộc chúng ta, nhất định là có vấn đề.

Hồng Long chậm rãi lùi lại, ánh mắt chớp hiện.

- Nó nhìn thấy à?

Cao Bằng quay đầu nhíu mày nói.

Bây giờ không thể để lộ ra năng lực Trảm Long được.

- Chủ nhân, nó vừa tới đã bị A Ban ngăn cản, nhưng chắc hẳn cũng đã nhìn thấy.

A Ngốc nói mà không hề có cảm xúc.

Con rồng này là Long tộc, nếu như để nó trở lại nói loạn... Mình có thể sẽ gặp một ít phiền toái lớn.

Long tộc là một tộc lớn, ở dưới Long tộc có thể phân ra rất nhiều tộc đàn Long tộc nhỏ, ví dụ như Hoàng Long, Bạch Long, Hắc Long, Hồng Long, Ứng Long, Ly Long các loại.

Những thứ này đều là tộc đàn thần thú.

Cao Bằng liếm đôi môi khô khốc.

- Dọn sạch, không nên để lại dấu vết.

A Ngốc gật đầu. Cùng lúc đó, không chỉ A Ngốc mà Tiểu Hoàng, Long Nghĩ cũng biến mất, Dưỡng Long Thư cũng xuất hiện ở trên đỉnh đầu Hồng Long.

Trang sách mở ra, một đường ánh sáng màu vàng hạ xuống.

Hồng Long vừa mới chuẩn bị phun ra long tức đã cảm giác thân thể đột nhiên trở nên mềm nhũn, trong miệng không thể phun ra hỏa diễm, cuối cùng thở hắt ra một hơi.

A Ngốc lặng lẽ rơi vào trên lưng Hồng Long, năm ngón tay như thanh đao sắc bén dễ dàng xuyên qua máu thịt trên lưng nó.

- Cầu xin ngươi đừng giết ta.

Hồng Long chợt quỳ trên mặt đất liên tục dập đầu.

m thanh thê lương, tôn nghiêm gì đó đều bị ném ra sau đầu.

Hồng Long cũng không phải chưa từng nghĩ tới chuyện phản kháng, nhưng bị Dưỡng Long Thư suy yếu, một mình nó đối mặt với một người trong đám Tiểu Hoàng cũng quá sức, càng đừng nói tới ba con Chuẩn Thần.

- Ta ký khế ước với ngài, ta bằng lòng trở thành ngự thú của ngài.

Hồng Long vội vàng nói.

Cao Bằng cười nhạt, có Dưỡng Long Thư, hắn còn cần ngự thú hệ long làm gì nữa.

Cao Bằng thậm chí còn chê nó quá yếu không muốn thu con Hồng Long này vào trong Dương Long Thư.

Trong Dưỡng Long Thư, tám con rồng đều được Bạch Bì tuyển chọn kỹ, đó là tám tàn hồn ngự thú hệ long mạnh nhất trong khu vực Giới Qua Chiến Trường này.

Mỗi một con ở thời kì đỉnh phong đều mạnh hơn nhiều so với Tiểu Hồng cấp 93 này.

- Sống tử tế không tốt sao, vì sao lại có lòng tò mò lớn như vậy chứ?

Cao Bằng ngáp một cái, giống như những quái vật khác, ngươi xem có ai nghe được động tĩnh nơi này mà tới kiểm tra không?

Bọn chúng đều biết nơi này là địa bàn của Cao Bằng, bất kể phát sinh chuyện gì cũng sẽ không đến đây nhìn trộm.

Bởi vì có đôi khi nhìn thấy một vài thứ không nên nhìn sẽ chỉ làm hai bên trở mặt thành thù.

- Cao Nguyệt Nguyệt đúng là một người có thủ đoạn độc ác.

Đại Tử ở phía sau xem, âm thầm líu lưỡi.

Hồng Long bị dọn sạch sẽ.

Sau khi nuốt trọn Hồng Long, tiến độ uẩn dưỡng nhục thân Long tộc bên trong không gian của Dưỡng Long Thư cũng tăng nhanh hơn rất nhiều.

- Chủ nhân, chúng ta hình như đào được quặng mỏ.

A Ngốc đi tới nói với Cao Bằng. Những vong linh kia đều bị A Ngốc làm cho sống lại, chỉ cần có chuyện gì xảy ra thì A Ngốc đều lập tức biết được.

Cao Bằng chạy tới. Khu vực này đã bị đào thành một hố to siêu cấp.

Hố cũng không tính là quá sâu, bởi vì nếu như quá sâu sẽ không có lợi cho việc vận chuyển bùn đất ra, cho nên vong linh đào bới đều mở rộng phía trên mặt đất.

Ở trong đó có một khu vực vừa được đào ra, từ tầng đất này có thể nhìn thấy từng cục khoáng thạch màu đỏ sậm.

A Ngốc bước tới lấy xuống một khối khoáng thạch, xác nhận không có nguy hiểm mới đưa cho Cao Bằng.

Nhận lấy khoáng thạch, Cao Bằng thầm cân nhắc trọng lượng của nó.

Nó nhẹ hơn trong tưởng tượng của Cao Bằng rất nhiều.

Đương nhiên nhẹ ở đây cũng chỉ là tương đối so với thể tích của đồng, sắt mà thôi.

Khoáng thạch tản ra mùi tanh nhàn nhạt, Cao Bằng rất quen thuộc với mùi này. Đó chính là mùi máu.

Khoáng thạch màu đỏ sậm giống như được vớt từ trong máu ra vậy.

Tiểu Hoàng ở phía sau len lén nhìn khoáng thạch này, không khỏi nghĩ đến hành vi ngày ấy của mình, nó chột dạ thu hồi ánh mắt rồi ho khan một tiếng bình tĩnh đi qua bên người Cao Bằng.

- Tiểu Hoàng.

Từ phía sau, giọng nói của Cao Bằng vang lên.

Cơ thể Tiểu Hoàng bỗng nhiên run lên, giật mình.

- Ta ở đây!

- Ngươi tới xem thử, có phải khoáng thạch này chính là khoáng thạch ngươi đã gặp lần trước không.

Cao Bằng ném khoáng thạch màu đỏ sậm trong tay cho Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng len lén liếc nhìn Cao Bằng, phát hiện hắn quả thật không có ý tức giận mới thở phào nhẹ nhõm.

- Được rồi!

Tiểu Hoàng giả vờ giả vịt nghịch khoáng thạch.

Trên thực tế khi nhìn thấy khoáng thạch thì nó đã nhận ra rồi.

- Đúng là cái này.

Tiểu Hoàng chậm rãi gật đầu, giả dạng làm một tiểu lão đầu.

- Vậy là tốt rồi.

Cao Bằng gật đầu.

- Đây là một khoáng mạch sao?

Cao Bằng đứng ở sát miệng hố sâu, quan sát xuống phía dưới.

Ở rìa lớp đất lộ ra từng khối khoáng thạch dính đầy bùn đất.

- Chắc là khoáng mạch.

A Ngốc không dám khẳng định.

- Thu hết những khoáng thạch này. Đúng rồi, đừng làm hư hỏng đấy.

Cao Bằng còn nhớ rõ chuyện Tiểu Hoàng làm hỏng khoáng thạch.

Nếu những khoáng thạch này bị rơi hỏng sẽ tiêu tan ở trong không khí.

Cao Bằng cũng không biết khoáng thạch này có phải là loại mà Cơ Giới Minh Vương cần hay không, nhưng đào đất lâu như vậy cũng chỉ đào được khoáng mạch này, hắn cảm thấy chắc là đúng tới tám chín phần mười.

Giới Qua Chiến Trường có quá ít khoáng thạch, căn bản không có nhiều như Cơ Giới Minh Vương nói lúc đầu.

Cao Bằng nói xong lại quay về ghế ngồi, chậm rãi lay động trên dưới.

...

Một tháng trôi qua, quan tài màu đen bị chôn ở trong đất không ngừng chấn động.

Bóng tối giống như mực nước lấy quan tài làm trung tâm khuếch tán ra ngoài.

Mặt đất không ngừng chuyển động, quan tài bằng đá màu xám tro từ trong đất trồi lên.

Ơ!

Cao Bằng nhớ khi mình chôn quan tài xuống là màu đen, bây giờ lại trở thành màu xám tro rồi?

Cứ giống như dinh dưỡng bị hấp thu sạch sẽ vậy.

Keng.

Hàn quang lấp lóe, hai thanh trường đao sắc bén xuyên qua mặt bên của quan tài.

Sau đó nó nhẹ nhàng rạch một cái, quan tài mở ra.

Một đoàn bóng đen nhanh chóng tăng trưởng,

Trong chớp mắt nó đã tăng lên đến một mét sáu.

Phía dưới không có chân mà giống như một sương mù màu đen nồng đậm, càng xuống dưới thì màu càng nhạt, mãi đến khi hoàn toàn biến mất, dung nhập không gian.

Càng lên cao thì màu đen lại càng đậm, nửa người trên là khôi giáp màu đen, trong khe hở của bộ giáp lan tràn ra sương mù màu đen cuồn cuộn.

Nửa đoạn đầu của hai cánh tay trái và phải hoàn toàn hóa thành cánh tay đao sắc bén.

Ánh sáng sắc bén chớp hiện, cánh tay đao gần như chạm vào mặt đất, chiều dài của nó không khác gì chiều cao thân thể.

Nhìn qua không có gì đặc biệt, nhưng nếu như nhìn về phía Lưu Quang sẽ lập tức bị cánh tay đao của nó thu hút tầm mắt.

Thân đao sắc bén, phía trên đầy đường vân phức tạp, chỉ nhìn về phía những đường vân này sẽ cảm giác choáng váng muốn nôn mửa.

Hơn nữa lưỡi đao uốn lượn, bất kể mặt nào cũng rất sắc bén, giống như đao nhưng lại có hình thù kỳ lạ.

Ở chính giữa đao có một rãnh máu lõm xuống.

- Chủ nhân, may mắn không làm nhục sứ mạng.

Giọng nói trầm thấp của Lưu Quang từ trong cổ họng truyền ra, mắt đảo loạn quan sát xung quanh với vẻ hưng phấn.

Phẩm chất Thần thoại... Trầm Luân Hắc Ngục Thần.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 747: Tiểu Hoàng Đau Lòng

Lại là lộ tuyến này sao? Ngay từ lúc đầu Cao Bằng còn tưởng sẽ là Ám Dạ Ảnh Thiên Ma.

Đáng tiếc trong tài liệu thu thập được không có lộ tuyến của Ám Dạ Ảnh Thiên Ma, chỉ còn lại lộ tuyến Trầm Luân Hắc Ngục Thần này.

Cái tên Trầm Luân Hắc Ngục Thần này không êm tai như Ám Dạ Ảnh Thiên Ma. Nhưng giờ xem ra, tuy tên là Trầm Luân Hắc Ngục Thần, nhưng nó có thể khiến cho vóc dáng của Lưu Quang cao hơn không ít, cũng coi như là có chỗ lợi rồi...

Cao Bằng vô cùng vui mừng.

【 Tên quái vật 】: Trầm Luân Hắc Ngục Thần

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Thần thoại / Phẩm chất Thần thoại

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Hắc Ám

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 94

【 Năng lực quái vật 】: Đồng hóa hắc ám Lv9, Chưởng khống hắc ám nguyên tố Lv9, cánh tay đao sắc bén Lv10

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh

【 Đặc tính quái vật】: Dung hòa hắc ám (giản lược), Huyết phong tử tuyến (giản lược).

Trầm luân chi ám (Trầm luân trong hắc ám, đọa lạc vào âm ảnh.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Tăng cường lực lượng của Trầm Luân Hắc Ngục Thần, làm cho tố chất thân thể của nó được nâng cao.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Trầm luân hắc ám có thể xé rách hộ giáp của kẻ địch, mỗi lần tấn công đều có thể suy yếu lực phòng ngự của kẻ địch, cao nhất có thể chồng chất chín lần.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Chung cực quái vật trầm luân trong hắc ám, hưởng thụ hắc ám, sinh tại vực sâu Thâm Uyên. Khi đủ số lượng Trầm Luân Hắc Ngục Thần, thậm chí có thể đồ sát Thần minh.

Chỉ là bộ dáng này của Lưu Quang cho Cao Bằng cảm giác có chút quen thuộc.

Dường như hắn đã từng thấy qua ở đâu vậy.

Thôi, không nghĩ nữa.

Cao Bằng thu hồi mạch suy nghĩ.

- Chủ nhân, ta muốn chiến đấu.

Lưu Quang hưng phấn, cảm giác hai tay của mình ngứa ngáy, muốn chém thứ gì đó.

- Còn hai ngày nữa mới tới Huyết chiến, bây giờ ở các ngóc ngách của Giới Qua Chiến Trường có khả năng còn có một vài ác ma, ngươi muốn quen tay thì cứ làm. Chúng ta còn đợi ở đây ba tháng, ba tháng sau chúng ta sẽ đi.

Cao Bằng mở miệng nói.

- Chúng ta đi đâu vậy?

Lưu Quang hỏi.

- Đi Thần Vẫn Chi Địa.

- Chúng ta sẽ gặp thần sao?

- Không biết, có thể sẽ gặp được.

- Vậy chúng ta giết thần có được không?

Cao Bằng xoa sau đầu Lưu Quang, đứa nhỏ này còn phiêu hơn ta nữa.

Cao Bằng vốn chuẩn bị cho các ngự thú thành thần ở trong Giới Qua Chiến Trường.

Nhưng bây giờ áp lực của Giới Qua Chiến Trường đối với Cao Bằng càng lúc càng nhỏ, thậm chí A Ngốc còn tiến vào mười vị trí đầu trong bảng Sát Lục.

Trong thời gian một năm gần đây, các ngự thú tàn sát rất nhiều ác ma, cứ cách vài lần sẽ thu hoạch được thi thể ác ma cấp Chuẩn Thần.

Nếu như không phải đầu của những ác ma này bị đám người Tiểu Hoàng lấy đi, sợ rằng thứ hạng của A Ngốc còn có thể cao hơn nữa.

Cao Bằng sẽ không rời khỏi đây, ở đây đúng là địa phương tốt để rèn luyện ngự thú.

Chỉ là bây giờ Cao Bằng còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Nếu Nhị điện hạ cho mình một bản địa đồ, đã nói chắc chắn không chỉ một mình hắn nắm giữ địa đồ nơi Thần linh ngã xuống.

Nếu như đi muộn có khả năng canh cũng không có mà uống.

Cao Bằng vẫn chưa quá mức lo lắng về vấn đề phong hiểm, phong hiểm và lợi ích đều có quan hệ trực tiếp.

Hẳn là tỷ lệ thuận!

Trong ba tháng các vong linh cũng sẽ đào sạch khoáng mạch ở chỗ này.

Tất cả khoáng thạch đều bỏ vào trong không gian của A Xuẩn.

A Xuẩn cảm thấy thứ gì Cao Bằng cũng bỏ vào trong thân thể nó. Không được, không được! Nó phải nhanh chóng uống mấy chai nước hoa quả mới được.

A Xuẩn đào từ trong đất ra một bình nước trái cây đã giấu được một năm.

Nó uống một hớp rồi chép chép miệng, cảm giác mùi vị không đúng lắm.

Có lẽ đây là mùi nước trái cây để lâu!

A Xuẩn càng uống càng nhíu mày.

Phi phi phi.

- Cao Bằng.

- Gì vậy?

Cao Bằng mờ mịt quay đầu lại.

Lòng bàn tay chợt nặng, Cao Bằng đã nhìn thấy trong lòng bàn tay của mình xuất hiện thêm một chai nước trái cây đã uống dở.

- Này...

Cao Bằng ngạc nhiên, không ngờ còn có thể lấy được nước trái

cây từ trên người A Xuẩn, đúng là hiếm lạ.

- Ta thấy ngươi vất vả như vậy, nên tặng cho ngươi đấy.

A Xuẩn gõ một cái vào đầu của Cao Bằng, vui vẻ nói.

- Không cần cám ơn đâu.

Cao Bằng đưa tới gần mũi và ngửi.

Chua quá.

Thấy bùn đất còn sót lại phía ngoài chai thủy tinh, trong lòng hắn cũng hiểu ra.

Chờ tới lúc Cao Bằng rời khỏi chỗ chiến trường này, rìa chiến trường đã bị đào thành một cái hố sâu khổng lồ.

...

Sau khi phân giải nhiều thi thể ác ma như vậy, các ngự thú của Cao Bằng cũng được một ít thiên phú tinh hoa và số lượng lớn tinh hoa máu thịt, linh hồn.

Ở dưới cơ sở thuộc tính ban đầu của bọn chúng, các thuộc tính khác cũng được nâng cao một bước.

So với khi vừa tiến vào Giới Qua Chiến Trường, đẳng cấp trung bình đã tăng lên 3 tới 5 cấp.

Trong một năm, bọn chúng đã có bước nhảy vọt, lực chiến đấu ít nhất cũng tăng lên gấp đôi.

Cao Bằng từ biệt Chu Yếm. Ngoại trừ Chu Yếm ra, trong chiến trường này hắn cũng chỉ quen biết với Nhị điện hạ.

Sau đó, hắn lại đi chào từ biệt Nhị điện hạ. Tuy Nhị điện hạ có biểu hiện không chịu nổi trước mặt Cao Bằng, nhìn qua giống như

tiểu thụ, nhưng hắn luôn cảm thấy người này chỉ đang giả vờ thôi.

Hơn nữa, cho dù mình không từ biệt người này, mức độ giám thị của hắn đối với mình chỉ sợ là chưa từng dừng lại. Hắn cũng biết rồi, còn không bằng dứt khoát trực tiếp làm rõ.

Sau khi đi ra khỏi Giới Qua Chiến Trường, không khí trước mắt dâng lên một làn sóng nhiệt.

Sóng nhiệt phả vào mặt.

Không khí dường như cũng nhiễm lên một tầng màu đỏ.

Nơi này là Hỏa Thần Cốc.

Khi Cao Bằng ra khỏi thông đạo không gian, đã sớm có quái vật canh giữ ở đây báo cáo lên. Không bao lâu, một con Tất Phương bay từ sâu trong sơn cốc tới.

Cao Bằng này đã từng gặp nó. Đó chính là lão Tất Phương đã cho hắn cái lông chim kia.

Tiểu Hoàng nhón chân rướn cổ nhìn ra phía sau mông của lão Tất Phương, trong mắt có chút thất vọng.

Nó không nhìn thấy con chim nó muốn gặp.

Tiểu Hoàng cong miệng lên, chắp hai tay sau lưng, vô cùng buồn chán đá hòn đá nhỏ trên mặt đất.

Cao Bằng cảm ứng được trạng thái của Tiểu Diễm bây giờ thật sự không tệ.

- Tiền bối, lúc này Tiểu Diễm vẫn đang bận rộn sao?

Cao Bằng mở miệng nói.

- Ta đã biết ngươi sẽ hỏi tới nàng, để ta dẫn các ngươi qua.

Ánh mắt lão Tất Phương đảo qua ngự thú phía sau Cao Bằng, không nhịn được phát ra một tiếng kêu kinh ngạc. Mấy con ngự thú này đều phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lão Tất Phương không nhịn được liếc mắt nhìn Cao Bằng, nhưng nó cũng không phải là con chim thích hỏi nhiều, tuy trong lòng có nghi ngờ nhưng không nói ra.

Sau khi đi qua hai dãy núi, Cao Bằng đã nhìn thấy Tiểu Diễm.

So sánh với mấy tháng trước, bất luận là chiều cao hay hình thể thì Tiểu Diễm đều phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

- Oa!

Đại Tử không nhịn được phát ra tiếng kêu thán phục.

- Phụt... Phụt.

Nước trái cây chậm rãi chảy ra khỏi khóe miệng của A Xuẩn.

Tiểu Hoàng đờ người ra.

Cách ba trăm mét phía trước có một hang đá, từ trong hang không ngừng phun ra hỏa diễm màu đỏ tím.

Những ngọn lửa màu đỏ tím này chịu một lực vô hình nào đó hấp dẫn, bị hút vào trong miệng của một con chim tròn vo.

Tiểu Hoàng nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì đau lòng đến mức nước mắt tuôn ra:

- Hóa ra Tiểu Diễm không gạt ta, nàng thật sự không gạt ta... Nàng ăn lửa cũng có thể béo được…

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 748: Sa Mạc Bắc Xuyên

Tiểu Diễm đang ăn lửa chợt liếc thấy Tiểu Hoàng và Cao Bằng, ngay lập tức bị sặc.

Lửa phun ra từ khóe miệng, không dừng ho khan.

- Ánh mắt của tên trọc đáng chết kia như vậy là sao?

Tiểu Diễm thầm buồn bực.

Cuối cùng nàng hít mạnh một hơi, cắn nuốt sạch sẽ ngọn lửa còn lại trong núi. Tiểu Diễm lắc lư đi ra, ánh mắt từ trên cao nhìn xuống Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng ngẩng đầu ngước mắt nhìn lên Tiểu Diễm.

Tiểu Diễm rất vui vẻ khi nghe được đám người Cao Bằng tới thăm mình, nàng đi tới một sơn động rồi dùng cánh cầm một đống lớn Hỏa Tinh Tàm đưa cho đám người Cao Bằng.

- Cái này ăn ngon.

Tiểu Hoàng ngẩn ra, len lén nhìn về phía trong hang, giống như đang nhìn kẻ thù không đội trời chung nào đó.

Tiểu Diễm cúi người xuống dùng mỏ kẹp lấy da đầu trọc lóc của Tiểu Hoàng, đau đớn khiến cho Tiểu Hoàng quên đi suy nghĩ vừa rồi của mình.

- Ta tạm thời không thể đi cùng các ngươi.

Tiểu Diễm rất tiếc nuối.

- Gần đây ta đang học, chờ ta học xong là có thể chiến đấu cùng với ngươi rồi!

Tiểu Diễm tràn đầy ý chí chiến đấu.

Nàng phải khổ luyện thần công mấy chục năm, một khi thành danh sẽ khiến cả thiên hạ biết tới.

Để cho toàn thế giới đều biết đại danh nữ thần Tất Phương của nàng.

Cao Bằng tán thành suy nghĩ của Tiểu Diễm, vỗ nhẹ vào bụng của nàng:

- Cố gắng lên, ngươi rất mập.

Tiểu Diễm ngước cổ lên, kiêu ngạo hừ lạnh một tiếng.

- Cao Bằng, trưởng lão trong tộc chúng ta nói, chỉ cần ta có thể thông qua tất cả chương trình học là có thể đột phá phẩm chất Thần thoại! Đến lúc đó ta đã ngồi ngang hàng với lão hói Tiểu Hoàng này.

- ...

Cao Bằng trầm ngâm vài giây, cuối cùng cũng không nói cho Tiểu Diễm biết sự thật.

Trong lòng có mơ ước và hi vọng thật ra là một chuyện rất đáng đề cổ vũ.

Ví dụ như phẩm chất của Tịch Sư, Lưu Quang và Bạch Bì đều đột phá Thần thoại.

- Tiểu Diễm, cố gắng lên.

Tịch Sư gật đầu nói với Tiểu Diễm.

Tiểu Diễm nghi ngờ quan sát Tịch Sư. Tại sao mới một thời gian không gặp mà lông của nó lại trở nên dài như vậy.

Dáng vẻ hình như cũng phát sinh biến hóa.

- Giờ theo Cao Bằng cơm nước tốt hơn, cho nên mọc lông dài hơn.

Tịch Sư giải thích.

- Thế... Lưu Quang cũng vậy à?

Tiểu Diễm kinh ngạc khi nhìn thấy hình dáng của Lưu Quang thay đổi rất nhiều.

- Cũng vậy.

Lưu Quang nghiêng đầu, trả lời bằng giọng điệu không quá chắc chắn.

Tiểu Diễm "..."

Cái gì gọi là cũng vậy.

Ngược lại, vẻ ngoài của Bạch Bì không phát sinh biến hóa quá lớn, vẫn là một quyển sách đá, chỉ là có chút biến hóa chi tiết mà thôi.

Nhưng bản thân Tiểu Diễm không có tầm mắt số liệu hóa, cho nên nàng cũng không thể biết mình bây giờ có phẩm chất gì và chênh lệch với đám người Tịch Sư bao nhiêu.

Cao Bằng từ biệt Tiểu Diễm rồi lên đường.

Khi rời khỏi Hỏa Thần Cốc, mặt đất dưới chân vỡ ra, một bóng dáng lấp lánh ánh sáng bạc chui lên.

Cơ Giới Minh Vương vẫn luôn ở Hỏa Thần Cốc đợi Cao Bằng

đi ra.

- Các ngươi ra nhanh hơn ta tưởng.

Giọng nói khàn khàn của Cơ Giới Minh Vương truyền ra.

Nói xong câu đó, Cơ Giới Minh Vương nhìn về phía Cao Bằng,

Tuy sắc mặt không hề thay đổi, nhưng nhìn qua lại có chút ngu ngốc dễ thương.

- Ngươi nhìn ta làm gì?

Cao Bằng kinh ngạc hỏi.

- Khoáng thạch.

Cơ Giới Minh Vương chậm rãi nói.

- Cái này là khoáng thạch ngươi cần sao?

Cao Bằng bảo A Xuẩn lấy từ trong không gian ra một viên khoáng thạch màu đỏ như máu.

Ánh mắt Cơ Giới Minh Vương lập tức sáng lên, nhận lấy khoáng thạch ngửi một cái cho dù không có xoang mũi.

Sau đó hắn lè lưỡi liếm một cái.

Chua ngọt, kèm theo một chút mùi tanh.

Một luồng hơi nóng từ trong khoang miệng Cơ Giới Minh Vương lan tràn xuống phía dưới.

Cơ Giới Minh Vương chậm rãi gật đầu:

- Đúng là thứ ta cần.

- Được.

Cao Bằng bảo A Xuẩn lấy ra một nửa khoáng thạch.

Không trung phía trước A Xuẩn nứt ra một khe hẹp, sau đó mở rộng ra hai bên, cuối cùng hóa thành một lỗ đen hình trứng.

Rất nhiều khoáng thạch từ bên trong vết nứt rơi xuống mặt đất, rất nhanh đã tạo thành một ngọn núi nhỏ. Cơ Giới Minh Vương bị khoáng thạch vùi lấp bên trong.

- Ngươi có cần trợ giúp không?

Cao Bằng lớn tiếng hỏi.

Cơ Giới Minh Vương không trả lời, chỉ truyền ra một tia sóng tinh thần báo không cần.

Ầm ầm ầm, ầm ầm ầm.

Tựa như một cái cối xay thịt đang điên cuồng khởi động trong đống khoáng thạch.

Độ cao khoáng thạch nhanh chóng giảm xuống.

Khí tức bên trong cũng dần dần tăng cường.

Cuối cùng, ngọn núi bỗng nhiên rung lên.

Ánh sáng màu đỏ bao phủ cả núi khoáng thạch, tất cả khoáng thạch còn lại bị cắn nuốt sạch sẽ.

Chỉ còn lại Cơ Giới Minh Vương đứng tại chỗ.

Khí tức trong người Cơ Giới Minh Vương đã mạnh hơn trước gấp mấy lần.

【 Trạng thái quái vật 】: Bị thương nặng (Nguồn năng lượng không quá gấp thiếu, trung tâm điều khiển bị thương nặng, bộ vị khớp nối bị phá hoại)

Trạng thái của quái vật từ nguồn năng lượng gấp thiếu biến thành nguồn năng lượng không quá gấp thiếu.

Xem ra một nửa khoáng thạch này còn xa mới đủ, dù cho nó tất cả cũng không khôi phục được quá nhiều.

Cao Bằng cảm thấy hơi tiếc nuối.

Hắn bảo A Xuẩn lấy ra tất cả khoáng thạch còn lại.

Cơ Giới Minh Vương không nói một câu nào, chỉ lặng lẽ hấp thu khoáng thạch.

Đợi đến khi tất cả khoáng thạch được hấp thu, trạng thái biến thành nguồn năng lượng khuyết thiếu.

Cơ Giới Minh Vương nhắm mắt lại khôi phục vết thương.

Trong cơ thể truyền đến tiếng bánh răng chuyển động, chỉ là bánh răng này giống như bị kẹt phát ra những tiếng két két vang dội.

m thanh vô cùng khó nghe.

Theo thời gian trôi qua, tiếng bánh răng chuyển động dễ hơn, tốt hơn trước nhiều.

【 Trạng thái quái vật 】: Bị thương nặng (Nguồn năng lượng khuyết thiếu, trung tâm điều khiển bị tổn thương, bộ vị khớp nối bị phá hoại)

Xem ra còn cần rất nhiều khoáng thạch nữa, còn xa mới có thể hoàn toàn khôi phục.

Bây giờ là trung tâm điều khiển bị tổn thương, ít nhất không phải là bị thương nặng.

Tuy trước khi rời đi Cao Bằng đã nhắc nhở Nhị điện hạ giúp

mình tiếp tục khai thác khoáng thạch, cũng thuận tiện bảo A Ngốc giao quyền khống chế đám vong linh kia cho Nhị điện hạ sử dụng.

Nơi thần linh vẫn lạc ở sa mạc Bắc Xuyên.

Sa mạc Bắc Xuyên ở phía bắc của đại lục Cửu Thiên.

Nơi đó cũng là bắc cương của đế quốc Thánh Đà, khu vực đã thoát khỏi sự chưởng khống của Linh tộc.

Ở trong sa mạc Bắc Xuyên có một loại thần thú tên là Bách Khô sinh sống.

Khắp sa mạc Bắc Xuyên đều địa bàn của tộc đàn Bách Khô.

- Minh Vương, ngươi đã từng nhìn thấy Bách Khô chưa?

- Bách Khô...

Minh Vương im lặng:

- Ta từng nghe nói qua, nhưng chưa từng gặp.

- Ồ, ngươi sống ở Cửu Thiên lâu như vậy, tại sao ngay cả thần thú này cũng chưa từng thấy qua.

- Bách Khô sống ở Bắc Xuyên, thích yên tĩnh, thích ăn cát. Bọn chúng gần như không rời khỏi Bắc Xuyên.

- Như vậy sao.

Cao Bằng càng tò mò về Bách Khô hơn.

Long Nghĩ đi gấp suốt ngày đêm, bảy huynh đệ thay phiên nhau điều khiển cơ thể, cuối cùng mấy tháng sau bọn họ cũng đến sa mạc Bắc Xuyên.

Bão cát gào thét, sa mạc màu vàng mênh mông vô bờ không

nhìn thấy được điểm cuối.

Gió khô hanh đập vào mặt, hạt cát làm tầm nhìn giảm xuống...

Cao Bằng thở dài một hơi, sau đó trong miệng lại nuốt phải đầy cát.

- Phi phi.

- Rừng thiêng nước độc ra điêu dân.

Tiểu Hoàng nhíu chặt lông mày:

- Thần thú sinh sống ở nơi này chắc chắn sẽ có tính cách đặc biệt ác liệt.

Đinh đinh đinh, đinh đinh đinh.

Cuối phía đông truyền đến tiếng chuông.

Bão cát đen kịt rít gào.

Ở giữa gió lốc có một con cự thú khổng lồ đang đứng sừng sững.

Hai đạo bạch quang như đèn lồng đâm xuyên qua gió bão.

Cự thú giấu trong gió lốc.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 749: Phong Bạo Lạc Đà – Thi

- Đây là…

Cao Bằng có thể cảm nhận được tử khí nồng đậm từ trong gió lốc truyền ra.

Tử khí thổi ập vào mặt, khô khốc và lạnh lẽo.

Tiếng cự thú gào thét khàn khàn bồi hồi khắp sa mạc.

【Tên quái vật】: Phong Bạo Lạc Đà – Thi (Vong linh)

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 96

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Sử Thi / Phẩm chất Sử Thi

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Sa / Hệ m

【Năng lực quái vật】: Thôn phệ sa mạc lv8, Sa hoá khép lại lv9, Sức chịu đựng siêu phàm lv9, Tử sơn phong đà lv8.

【Nhược điểm quái vật】: Hệ Sinh Mệnh

【Trạng thái quái vật】: Khoẻ mạnh

【Đặc tính quái vật】: Cực m Đà Phong (Vốn là lạc đà tràn ngập sinh mệnh lực, sau khi tử vong bị tử khí lây nhiễm.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Bướu lạc đà bị tử khí lây nhiễm có thể thai nghén vong linh.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Cực âm đà phong có thể tự hấp

thu âm khí trong không khí, hơn nữa có thể chứa đựng ở bên trong bướu lạc đà.

Hiệu quả ③ hiệu quả chủ động: Bộc phát âm khí bên trong cực âm đà phong có thể tăng cường lực lượng của túc chủ trong thời gian ngắn.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Phong Bạo Lạc Đà chết ở sa mạc Bắc Xuyên bị âm khí ăn mòn trở thành vong linh, quanh quẩn trong sa mạc không có mục đích. Nó không có nơi xuất phát, cũng không có đích đến, chỉ lang thang tìm ý nghĩa của cuộc đời mình.

- Chắc đây là quái vật hoang dã.

Cao Bằng sờ sờ cằm.

Ánh mắt Cơ Giới Minh Vương lấp lóe. Nó nâng tay phải lên, lòng bàn tay ánh lên tia lửa.

Cao Bằng nhìn thấy vậy liền ngăn đám Tiểu Hoàng và A Ngốc lại. Cơ Giới Minh Vương ra tay lúc này hẳn là muốn chứng minh bản thân.

Vì Cao Bằng đã cho nó rất nhiều khoáng thạch để khôi phục vết thương, nhưng nó chưa từng chứng tỏ thực lực của mình.

Đương nhiên, Cao Bằng cũng muốn xem thử một chút thực lực của Cơ Giới Minh Vương rốt cuộc tới đâu.

Lĩnh vực từ cơ thể Cơ Giới Minh Vương lan rộng, bao phủ Phong Bạo Lạc Đà.

Huyễn ảnh cơ giới trong lĩnh vực toả ra quang mang bảy màu, hư ảnh bánh răng sắt thép khổng lồ ngưng tụ trong lĩnh vực, chầm chậm xoay chuyển.

Tiếng sắt thép oanh minh từ sâu trong bánh răng vọng ra, Chính Nghĩa Cương Thiết Cự Quyền màu đỏ vàng từ trên trời giáng xuống, gào thét mang theo hơi nước, kéo theo một dải màu trắng thật dài.

Oanh!

Mặt đất nổ tung, rung động kịch liệt.

Một đám mây hình nấm từ từ bay lên.

Sóng xung kích màu đỏ vàng lan rộng ra ngoài.

Ánh sáng rực rỡ chiếu rọi làm tất cả mọi người đều phải nheo mắt lại.

Sóng xung kích tản đi để lại một cái hố sâu thật lớn trên mặt đất, vết rạn nứt từ mép hố lan rộng ra ngoài.

Phong Bạo Lạc Đà biến mất tại chỗ, trong hố sâu chỉ còn sót lại một đám than cốc màu đỏ thẫm.

Sóng nhiệt nóng hổi chầm chậm bốc lên.

Một chiêu, miểu sát!

- Ta không làm được.

A Ngốc nghiêm túc lắc đầu.

Dù nó có dốc toàn lực ra tay cũng rất khó để giết tên kia một cách nhanh gọn như thế.

Dù sao thì, trong cấp Chuẩn Thần, quái vật kia cũng coi như tương đối mạnh.

Vừa rồi là lĩnh vực sao?

Cao Bằng nhớ lại lĩnh vực khổng lồ vừa rồi, khá giống với lĩnh vực của bọn A Ngốc, nhưng cũng không giống lắm.

Vẫn có chút khác biệt.

- Đó là lĩnh vực của Thần.

Đại Hải trầm giọng nói:

- Vĩ lực thuộc về Thần Minh.

- Thực ra nó là do lĩnh vực bình thường tiến hoá thành.

Cơ Giới Minh Vương lên tiếng.

Bình thường Cơ Giới Minh Vương rất ít nói chuyện, đột nhiên nó lên tiếng khiến cho cả đám ngự thú vểnh tai lên nghe.

- Lĩnh vực của Chuẩn Thần và Thánh cấp vẫn còn tương đối thô ráp, tới khi tấn thăng lên Thần Minh sẽ hoàn thiện.

Cơ Giới Minh Vương giải thích:

- Lúc này, lĩnh vực mới thực sự là lĩnh vực.

Cơ Giới Minh Vương khẽ nhấc cánh tay phải lên, một bàn tay máy móc to lớn màu đỏ vàng hiển hiện giữa hư không, nhập vào thân thể của Cơ Giới Minh Vương.

Mặc dù bản thân bị thương nặng, nhưng thực lực của Cơ Giới Minh Vương vẫn vượt ngoài sức tưởng tượng của Cao Bằng.

- Cho ngươi!

Cơ Giới Minh Vương chỉ vào thi thể đã không còn nhìn ra hình dạng nằm sâu trong hố.

Cao Bằng nhìn nó một chút:

- Ngươi không cần sao?

- Không có tác dụng!

Minh Vương lặng lẽ lắc đầu.

Cao Bằng cũng không khách khí, cho A Xuẩn cất kỹ. Hắc Oa thì không thích hợp ra mặt vào lúc này, hắn còn chưa hoàn toàn tín nhiệm Cơ Giới Minh Vương.

Sâu trong sa mạc, một mảnh cát lún trượt xuống.

Mấy con mắt trốn sau cồn cát thăm dò vị trí đám Cao Bằng.

…

- Cao Nguyệt Nguyệt, ngươi biết di tích ở đâu sao?

Tiểu Hoàng tò mò hỏi.

- Ừm, trên bản đồ có đánh dấu, ở phía bắc.

- A.

Tiểu Hoàng lại cúi đầu xuống, dẫm lên hạt cát dưới chân.

- Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng! Ngươi nhìn thử xem, có phải ta đã cao đến bả vai ngươi rồi không?

Lưu Quang phiêu phù trong không khí vừa vặn ngang bằng với bả vai Tiểu Hoàng.

- Phải…

Tiểu Hoàng hữu khí vô lực nói.

Sa mạc Bắc Xuyên này quá khô khan, mà không khí lại khắc nghiệt, mặt trời trên đầu nóng bỏng đến ác độc.

- Tịch Sư, cho chút băng đi.

Tiểu Hoàng đưa tay trái ra.

Tịch Sư khẽ nhấc mí mắt, từng đoá từng đoá hoa băng ngưng tụ giữa hư không rồi dán vào mặt, cánh tay, sau lưng, trước ngực Tiểu Hoàng như phủ một màng băng mỏng.

Dưới nhiệt độ cao, băng bị tan chảy, nhưng cũng mang theo rất nhiều nhiệt lượng.

Hoàn cảnh khô ráo nóng bức này rất bất lợi với quái vật hệ Băng, nhưng khi đạt tới cấp bậc như Tịch Sư thì hoàn cảnh này ảnh hưởng cực kỳ nhỏ tới nó.

Quanh cơ thể Tịch Sư bao trùm một tầng băng vụ dày đặc.

Băng vụ bài xích sóng nhiệt bên ngoài.

- Sao rồi Cao Bằng?

Thấy Cao Bằng dừng bước, Tiểu Hoàng nghi ngờ hỏi.

Cao Bằng nhìn sang bên trái, đó là một mảnh sa mạc rộng rãi, chỉ có vài cồn cát lẻ loi trơ trọi đứng sừng sững giữa nguyên địa.

Trong cồn cát có thứ gì đó.

Cao Bằng thu ánh mắt lại.

- Không cần để ý tới.

Đợi đám Cao Bằng đi xa rồi.

Tầng mặt ngoài của cồn cát chậm rãi chảy xuống, lộ ra thân thể màu trắng xám.

Giống như một cây xương rồng kết hợp với cây cối, thân thể

thô to mọc đầy gai nhọn.

Trên thân cây có cành cây to khoẻ, còn có nhiều con mắt to lớn.

Một màn sương mù màu xám lượn lờ bên ngoài con mắt, con mắt có màu vàng đất.

Sách sách sách…

Mấy con quái vật lại chậm rãi chìm vào trong cát, hoàn toàn không còn lại dấu vết gì nữa.

- Tới đây.

Cao Bằng dừng bước lại.

- Tử khí thật nồng nặc.

Cơ Giới Minh Vương ngưng trọng nói.

Sa mạc phía trước và sa mạc dưới chân khác nhau rõ ràng.

Tựa như bị một thanh kiếm chém thành hai nửa.

Sa mạc dưới chân Cao Bằng có màu vàng nhạt, nhưng mảnh sa mạc trước mắt hắn lại bị nhuộm thành màu đỏ như máu.

Vô số vũ khí màu đen mọc ra trong sa mạc.

Trong đám vũ khí này có đao thương kiếm kích, kỳ lạ nhất là hình dạng của chúng, gần như đều từ một khuôn mẫu in ra.

Nghiêng lệch hoặc thẳng tắp cắm vào trong sa mạc, thậm chí có cái cao gần trăm mét, bằng một toà nhà cao tầng.

Cái nhỏ chỉ cao không đến nửa mét, như mô hình bỏ túi.

A Ngốc nắm chặt một thanh vũ khí dài hai mét rút ra khỏi sa

mạc.

Vũ khí lấp loé hàn quang, cực kỳ sắc bén.

A Ngốc thăm dò thử chém một đao lên cánh tay mình.

Khanh.

Hắc đao gãy thành hai đoạn.

- Rất sắc bén.

A Ngốc khen.

Cơ Giới Minh Vương:

- …

- Ta ngửi thấy mùi thần lực tràn lan.

Cơ Giới Minh Vương ngồi xổm xuống cầm lên một nắm cát, cát màu đỏ chảy xuống theo khe hở ngón tay.

- Thần lực ở vùng sa mạc này đã bị ô nhiễm, thứ ngươi muốn tìm hẳn là ở trong này.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 750: Cạm Bẫy

Thần lực tản ra tràn đầy tử khí, toàn bộ sa mạc đều trở nên ảm đạm.

Trong không khí chỉ còn lại sự khô khan, dường như nước trên thế giới đều bị rút sạch.

Cao Bằng hắt hơi một cái.

Trời tối dần.

Hắn ngăn không cho đám Tiểu Hoàng lấy vật chiếu sáng ra.

Trong bóng tối, ánh sáng chỉ có thể trở thành ngọn đuốc.

Cho nên ở trong đêm tối, biện pháp tốt nhất chính là dung hòa với bóng tối, trở thành bóng tối.

Binh khí cắm vào trong đất giống như thi thể.

Bọn chúng không có tiếng nói, im lặng không lên tiếng, mở to hai mắt chết nhìn chằm chằm vào người khách không mời Cao Bằng này.

- Có khả năng còn có những người khác.

Cao Bằng nhíu mày.

- Tộc Bách Khô vẫn còn sống ở trong sa mạc Bắc Xuyên. Mà lão đại, tộc Bách Khô chính là thần thú sinh hoạt ở nơi đây, bọn chúng không có hứng thú với đồ vật trong này sao?

Tịch Sư tò mò hỏi.

- Di sản của Thần, bọn họ làm sao có thể không hứng thú chứ?

Cao Bằng thản nhiên nói.

Cao Bằng nói được một nửa đã dừng bước lại, hắn vừa cảm giác được có ánh mắt nhìn trộm. Lẽ nào chính là tộc Bách Khô sao?

Cao Bằng lo lắng nhìn lướt qua phía sau.

- Cẩn thận một chút, rất có khả năng ngoài chúng ta còn có những thứ khác đang ở trong này.

Cao Bằng hạ giọng.

- Đúng.

A Ngốc gật đầu, sóng tinh thần nhanh chóng khuếch tán bao phủ phạm vi mười dặm, tất cả mọi thứ trong mười dặm đều không tránh thoát khỏi sóng tinh thần của A Ngốc.

Nhưng ngoại trừ xung quanh, linh hồn của A Ngốc rót xuống dưới năm dặm thì không thể tiến thêm được nữa, dường như trong đất có thứ gì đó ngăn cản sóng tinh thần của nó quét qua.

- Chủ nhân, phía trước có thứ gì đó đang tới gần chúng ta.

A Ngốc ngưng trọng nhìn về phía trước, làm ra tư thế đề phòng.

Vù vù...

Đôi cánh khổng lồ vỗ mạnh, một cự cầm giống như Dực Long nhanh chóng đến gần.

【 Tên quái vật 】: Sơn Thạch Dực Long

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Tinh nhuệ / Phẩm chất Tinh nhuệ

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 77 (Đế cấp)

【 Năng lực quái vật 】: Hộ giáp nham thạch Lv6, Tốc độ Dực Long Lv5, Nanh vuốt sắc bén Lv4

【 Trạng thái quái vật 】: Bị thương nhẹ (Huyết khí sưng tấy, một phần mạch máu bị vỡ nát)

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ thổ / Hệ thạch

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Đây là quái vật thích sinh hoạt ở khu vực quặng mỏ hay cao nguyên có nhiều núi đá dày đặc. Bọn chúng thích ăn quả đào và các loại hoa quả tươi mới khác, ghét cá thối nát.

Cao Bằng nhìn xong phần giới thiệu vắn tắt thì có chút nghi ngờ, ở đây hoàn toàn không phải là môi trường để Sơn Thạch Dực Long sinh sống.

Chẳng lẽ nó là ngự thú?

Ngự thú từ Đế cấp trở lên có thể tiến hành hợp thể với chủ nhân,

Nơi này là sa mạc, hơn nữa cũng không giống như khu vực có rất nhiều núi đá dày đặc.

Rống!

Sơn Thạch Dực Long gầm lên giận dữ, sau đó từ trên cao hạ xuống.

- Các ngươi là người nhà nào, ở đây đã bị điện hạ của đế quốc Thánh Đà chúng ta chiếm lĩnh.

Sơn Thạch Dực Long lạnh lùng nói.

- Người không phận sự cấm tới gần.

- Điện hạ nào vậy?

Cao Bằng nghi ngờ. Nhị điện hạ này lừa ta sao?

Hắn không phải thề thốt, nói không có người khác biết sao? Kết quả đảo mắt lại xuất hiện một điện hạ nào đó.

- Đương nhiên là Nhị điện hạ đế quốc Thánh Đà vĩ đại rồi.

Sơn Thạch Dực Long kiêu ngạo nói.

Thật sao?

Không phải là mượn đao giết người?

Cao Bằng nheo mắt lại.

- Còn tưởng là người của điện hạ nào khác chứ?

Oong.

Phía xa có một dải ánh sáng màu hồng phấn bay tới.

Trong nháy mắt khi dải ánh sáng xuất hiện ở trước mắt Cao Bằng, sương mù màu hồng từ từ tiêu tan.

Để lộ ra một con côn trùng kỳ lạ toàn thân màu đỏ nhạt có sáu cánh kỳ lạ bên trong.

Râu trên đỉnh đầu con côn trùng đụng vào đầu Sơn Thạch Dực Long một cái.

Biểu tình trên mặt Sơn Thạch Dực Long lộ ra chút kinh ngạc và không dám tin tưởng đầy nhân tính hóa.

- Làm sao điện hạ đại nhân có thể...

Sơn Thạch Dực Long oán hận liếc nhìn Cao Bằng rồi nói:

- Mời quý khách theo ta.

Bọn họ đi sâu vào bên trong, càng đi sâu vào bên trong binh khí xung quanh lại càng lớn hơn.

Đến chỗ sâu, thậm chí có binh khí cao hơn một nghìn mét giống như một ngọn núi đâm thẳng vào trong trời mây.

- Đây là thần gì vậy?

Cao Bằng thầm hỏi thăm Bàn Đại Hải.

Vẻ mặt Bàn Đại Hải ngỡ ngàng, nó sống nhiều năm như vậy cũng chưa từng thấy qua loại thần kỳ lạ này.

- Hẳn là có pháp tắc loại huyết hoặc sát lục.

Bàn Đại Hải nhìn hạt cát màu đỏ sậm dưới chân, thông qua huyết khế nói với Cao Bằng.

Ta cũng biết...

Cao Bằng giẫm cát xốp mềm dưới chân, trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ.

Môi trường như vậy rõ ràng đã được cải tạo rồi, chỉ cần có nghiên cứu nhất định về nguyên tố thì sẽ biết được.

Một vết nứt màu đỏ rất lớn xuất hiện ở trên bầu trời của sa mạc.

Nó giống như một con mắt khổng lồ màu đỏ từ trên cao nhìn xuống sa mạc.

Bên trong vết nứt có ánh sáng màu đỏ sẫm lưu chuyển, lúc sáng lúc tối.

Hào quang đỏ thâm giống như máu chảy xuống từ vết thương

trên trời, sát khí khiến người ta điên cuồng không ngừng tràn ra từ bên trong.

- Chính là bên trong.

Vẻ mặt Sơn Thạch Dực Long không đổi nói.

- Đại nhân, Nhị điện hạ truyền ý chỉ cho chúng ta, chỉ cần ngài tới thì bảo ta dẫn ngài vào trong.

Lục Sí Hoàng Tàm mở miệng nói.

Cao Bằng nghiêng đầu quan sát cảnh sắc xung quanh một lúc lâu, lại cho Lục Sí Hoàng Tàm một ánh mắt đầy ẩn ý.

- Tốt, ngươi dẫn đường đi.

Cao Bằng lấy ra nhẫn trữ vật, cầm từ bên trong ra bảy miếng sắt màu đỏ đầy rỉ rét.

Lục Sí Hoàng Tàm nhìn thấy miếng sắt trong tay Cao Bằng liền sửng sốt, ánh mắt trở nên vi diệu.

- Đại nhân, xem ra Nhị điện hạ hắn thật sự rất coi trọng ngài.

- Có phải vậy không?

Cao Bằng thản nhiên nói.

Sau khi bọn họ đi qua vết nứt, sát khí tràn tới. Bởi vì sát khí cuồng bạo quá nồng đậm thậm chí đã hình thành gió bão, hóa thành ác ma màu đỏ giương nanh múa vuốt xông về phía Cao Bằng.

Tiểu Hoàng trợn trừng mắt, một quyền đập nát sát khí.

Ầm!

Sát khí hóa thành ác ma bị đập thành từng mảnh nhỏ, hóa thành bụi phấn.

Quỷ? Dám trêu chọc Hoàng gia gia ngươi, cho dù ngươi có là thần thì ta cũng đập chết ngươi.

Phi!

Tiểu Hoàng phun ra một bãi nước bọt xuống đất.

Theo sau tiến vào vết nứt, Lục Sí Hoàng Tàm nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì trong lòng ớn lạnh. Đây là một đám tồn tại thế nào vậy?

Tiểu Hoàng xoa cái đầu trọc của mình, mắt híp lại thành một đường.

Nó quan sát Lục Sí Hoàng Tàm từ trên xuống dưới, Lục Sí Hoàng Tàm thấy vậy thì vô cùng sợ hãi.

- Ngươi nhìn ta như thế làm gì?

Lục Sí Hoàng Tàm nhỏ giọng nói.

- Ta thấy ngươi không giống thứ tốt.

Tiểu Hoàng cười lạnh.

Toàn thân Lục Sí Hoàng Tàm run lên.

Cao Bằng nheo mắt lại, trạng thái của Lục Sí Hoàng Tàm biến thành chột dạ.

Vết nứt phía sau đột nhiên bị một lực lượng thần bí làm cho khép lại.

Lục Sí Hoàng Tàm hóa thành luồng ánh sáng muốn lao tới bên cạnh Cao Bằng.

Nhưng một bàn tay đã sớm đoán được động tác của nó, từ trên hướng xuống chụp lấy.

Lục Sí Hoàng Tàm trái xông phải đụng vào lòng bàn tay Tiểu Hoàng nhưng không có cách nào thoát ra được.

- Ta đã nói rồi, ta sớm thấy ngươi không phải là thứ gì tốt.

Giọng điệu bá đạo của Tiểu Hoàng vang vọng ở bên tai Lục Sí Hoàng Tàm, lòng bàn tay dùng sức bóp, Lục Sí Hoàng Tàm hóa thành một đám thịt vụn.

- Muốn giết chết ta thì phải chuẩn bị tốt tâm lý sẽ bị ta giết ngược.

Cao Bằng cười khẽ.

Trước sau trái phải, từ bốn hướng lần lượt xuất hiện hơn mười con ngự thú. Thêm cả đỉnh đầu và dưới chân... cũng không kém hơn năm mươi con.

Tất cả ngự thú tạo thành cạm bẫy vây kín không một kẽ hở, bao vây Cao Bằng vào chính giữa.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 751: Tia Chớp Vàng

Đám quái vật không nói nhiều lời vô nghĩa, sau khi hình thành vòng vây, chúng ăn ý đồng thời ra tay.

Nguyên tố lập tức sôi trào!

Hỏa diễm chiếm giữ ở trên trời, trong vòng xoáy hỏa diễm khổng lồ có tia lửa bay múa.

Một con Hỏa Long từ bên trong vòng xoáy hỏa diễm lao xuống, Cao Bằng và đám Tiểu Hoàng đều ở bên trong phạm vi công kích.

Sau lưng, sương giá đóng băng làm không khí lạnh lẽo, cực địa hàn băng đang khuếch tán ra, từng gai băng không ngừng kéo dài tới.

Đám ngự thú ở hai bên chưa có hành động, nhưng đều đã bước vào tư thế chuẩn bị. Nếu như có quá nhiều nguyên tố chi lực tập trung vào một chỗ sẽ làm ảnh hưởng tới uy lực.

Dù sao bọn họ không phải là đơn thể, mà là một đoàn thể.

Tịch Sư nheo mắt lại:

- Cứ giao đám hệ Băng phía sau này cho ta.

Tịch Sư nói xong liền xoay người xông về phía đám quái vật hệ Băng, sau đó há to miệng rồi nuốt vào.

Tất cả gai băng trên mặt đất và nguyên tố băng trong không khí đều bị Tịch Sư nuốt vào trong miệng.

Hàn khí ngưng tụ trong miệng, từng luồng băng vụ ngưng kết

thành sương phun ra từ hai lỗ mũi...

Nhũ băng đọng ở trên hàm dưới, hai móng vuốt của Tịch Sư kéo căng, cắm chặt xuống mặt đất.

- Cái gì?

Các ngự thú hệ băng thoáng ngẩn người. Lực lượng của nhiều ngự thú hệ băng tập hợp lại với nhau lại bị nuốt như vậy?

Sao có thể như vậy chứ!

Khóe miệng của Tịch Sư cong lên, điều động nguyên tố băng trong cơ thể cộng thêm nguyên tố băng trong miệng.

Băng sương chi lực tản ra khiến bùn đất dưới chân Tịch Sư đông lại.

Ầm!!!

Cột ánh sáng màu trắng xanh cực lạnh hóa thành một thanh kiếm quang quét ngang, phá hủy tất cả chướng ngại vật!

Trong nháy mắt, rất nhiều quái vật hệ băng đã bị đóng băng. Cho dù là quái vật hệ băng dính phải công kích hệ băng này cũng không có cách nào chống lại.

Đợi đến khi cột ánh sáng màu trắng xanh tiêu tan, ở đó chỉ còn lại một ngọn núi băng.

Trong núi băng trong suốt đóng băng mười một con ngự thú.

- Đến đây đi!

Tiểu Hoàng giống như một đầu man thú cuồng bạo xông về phía hỏa diễm, sau đó bá đạo xé nát.

Từng đạo hỏa diễm như mưa rơi xuống trên thân Tiểu Hoàng,

làm cho nó không ngừng lóe ra ánh sáng màu tím.

Hỏa diễm xuyên qua kẽ hở trên cánh tay, khuỷu tay Tiểu Hoàng lan về phía sau.

Tiếng hít thở dần dần trở nên nặng nề.

Thứ lưu lại cho những ngự thú kia là con mắt đầy vẻ hưng phấn của Tiểu Hoàng.

- Các ngươi đánh ta đau, rất tốt.

Tiểu Hoàng lắc người lưu lại một tàn ảnh.

Ầm!

Một con ngự thú không kịp phản ứng lập tức bị đập vỡ đầu.

Máu văng ra khắp nơi, nắm đấm giống như bê-tông sắt thép tản ra ánh sáng kim loại lấp lánh.

Cơ thể khôi ngô giống như Bạo Hùng giơ hai cánh tay lên rồi đập mạnh xuống.

Cho dù là một ngọn núi cũng sẽ bị đánh nát.

- Thuấn Liên Kích.

Quyền phải của Tiểu Hoàng đánh tới, kéo theo tàn ảnh màu vàng.

Theo tiếng rít thê lương, mây nấm tản ra, không khí xuất hiện từng đạo gợn sóng.

Nắm đấm cương mãnh quyền quyền đến thịt.

Ngực của Cự Hùng run rẩy, da bụng lõm vào bên trong.

Động tác giống như thả chậm, từng vòng mỡ run rẩy bọc lấy

nắm đấm.

Mỡ dày giúp nó chống đỡ công kích của rất nhiều quái vật.

Cũng khiến cho nó hết lần này tới lần khác thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm.

Nhưng lần này cuối cùng đã đến cực hạn.

Từng vòng mỡ muốn cố gắng bảo vệ nội tạng, nhưng nắm đấm sắc bén giống như một thanh đao nhọn cắm sâu vào bên trong.

Phốc!

Mỡ màu vàng nổ tung.

Máu hòa lẫn với nước mỡ bắn tung ra.

Ngao!!!

Tiếng rít thê lương.

Cự thú ầm ầm ngã xuống đất.

Tiểu Hoàng hóa thành tia chớp màu vàng lướt qua bên cạnh tất cả ngự thú.

Ầm ầm ầm.

Tất cả ngự thú ngã xuống đất.

Không phải trái tim bị xuyên thủng thì đầu vỡ ra một lỗ lớn.

Phía xa truyền đến một tiếng tức giận, hành vi của Tiểu Hoàng đã chọc giận một tồn tại nào đó.

Ầm!!!

- Các ngươi lui ra phía sau, giao nó cho ta.

Vừa dứt lời vai của Tiểu Hoàng liền đau xót, trong phút chốc bay ra phía sau đập thành một cái hố.

Gò núi phía xa, một con quái vật hình người cao bốn mét, lưng mọc tám cánh, đầu bị vải trắng quấn quanh lơ lửng giữa không trung.

- Các ngươi ngăn chặn các ngự thú khác, giao hai tên mạnh nhất cho ta.

Rõ ràng nó thấy Tiểu Hoàng và Tịch Sư ra tay thì cho rằng đó là hai ngự thú mạnh nhất của Cao Bằng.

Nhấc tay trái lên, lòng bàn tay hiện ra ánh sáng trắng sữa dày đặc.

Ầm!!!

Lần này Tịch Sư đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, liền bổ nhào về phía trước.

Sau đó liền bị bạch quang trực tiếp đánh trúng...

Tốc độ ánh sáng vượt qua phản ứng cực hạn của Tịch Sư.

Trên lưng Tịch Sư bị cháy đen, bộ lông dài đẹp màu trắng bị cháy rụi, máu thịt trên lưng bị xé rách một mảng lớn, vết thương bị nhiệt độ cao đốt cháy khét.

Tịch Sư ngửi thấy được mùi khét thì gương mặt tối sầm.

Bộ lông trắng đẹp nhất của ta bị làm bẩn rồi.

- Tịch Sư, ngươi lui ra phía sau, ta tới đánh nó cho.

Giọng nói đầy cuồng nhiệt của Tiểu Hoàng truyền đến từ phía

sau.

Sắc mặt Tịch Sư thay đổi, hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn nhường lại vị trí.

- Vậy ngươi phải giải quyết nó nhanh lên, bằng không quá lâu thì ta sẽ không nhịn được mà ra tay đấy.

- Ngươi yên tâm đi.

Tiểu Hoàng tự tin nói.

- Ta, tia chớp vàng Tiểu Hoàng, từ trước tới nay chưa từng thua.

- Tia chớp vàng là cái quỷ gì chứ...

Tịch Sư bất đắc dĩ nói.

- A.

Tiểu Hoàng cười lạnh nhưng lười giải thích với nó.

Tiểu Hoàng ta suốt đời hành sự không cần giải thích với người khác.

【 Tên quái vật 】: Thần Thánh Bát Dực Phá Phôi Giả (loại biến dị)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 98 (cấp Chuẩn Thần)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Truyền thuyết / phẩm chất Truyền thuyết

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ quang

【 Năng lực quái vật 】: Chưởng khống quang nguyên tố Lv10, cực tốc Lv8

【 Đặc tính quái vật】:Ánh sáng hủy diệt (Quang chi lực của Thần Thánh Bát Dực Phá Phôi Giả phát sinh tiến hóa, có thể thi triển ra ánh sáng hủy diệt.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Ánh sáng hủy diệt gây ra lực sát thương mạnh hơn đối với cơ thể.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Ánh sáng hủy diệt nắm giữ lực xuyên thấu rất mạnh.)

Ánh sáng tập trung (Mỗi lần thi triển quang nguyên tố tấn công đều có tỷ lệ nhất định tạo thành nguyên tố sôi trào, sau đó tăng thêm một lần công kích quang nguyên tố.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Công kích quang nguyên tố hoàn toàn giống với công kích lúc trước, đồng thời có điểm rơi tương tự).

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Loại biến dị của bộ tộc Thần Thánh, bình thường bộ tộc Thần Thánh chỉ có 6 cánh, nhưng nó lại là loại siêu cấp biến dị nắm giữ tám cánh, nắm giữ lực lượng mạnh hơn so với đồng tộc.

- Chết.

Thần Thánh Bát Dực Phá Phôi Giả thốt ra một chữ.

Hai cánh tay nó giang ra như ôm cả không trung,

Tám cánh phía sau thoả thích mở ra.

Ầm ầm ầm ầm ~~

Vô số cột ánh sáng liên tục phát ra.

Tiểu Hoàng lập tức bị nhấn chìm.

Quang nguyên tố tràn lan khiến mặt đất gần đó bốc hơi lên.

Tầng tầng lớp lớp quang nguyên tố điệp gia, cuối cùng hóa thành một trùm sáng.

Từ bên ngoài căn bản không nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Hoàng.

Trong phút chốc, từ trong cột sáng có một thân ảnh hung hãn lao ra.

Thần Thánh Bát Dực Phá Phôi Giả vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Tiểu Hoàng không ngừng phóng đại trước mắt mình.

Tay trái kéo một cái, một lực lượng khổng lồ không có cách nào chống đỡ truyền đến từ một đầu khác, cơ thể cao bốn mét giống như cánh diều không trọng lượng bị Tiểu Hoàng trực tiếp kéo đến trước người.

Năm ngón tay Tiểu Hoàng khép lại, cự quyền giống như sắt thép đầy oán hận đánh về phía Thần Thánh Bát Dực Phá Phôi Giả ở trước mặt.

Ầm!!!

Tiếng va chạm nặng nề vang lên, trong đó còn xen lẫn tiếng xương cốt vỡ nát.

Trên gương mặt bị vải trắng quấn quanh của Thần Thánh Bát Dực Phá Phôi Giả nhanh chóng vặn vẹo biến hình, cuối cùng ầm ầm nổ tung.

Trực tiếp đánh nổ!!!

Nó bay về phía sau còn nhanh hơn cả lúc bay tới, giống như một quả đạn pháo vừa bay ra khỏi nòng.

Ầm!!!

Theo một tiếng động lớn vang lên, mặt đất bỗng nhiên rung

mạnh, đất cát cuốn lên thành một cuộn sóng cao tới hơn trăm mét.

Đợi đến khi bụi bặm lắng đi, điểm rơi hình thành một hố thiên thạch cực lớn.

Vô số những vết rạn lan tràn ra giống như mạng nhện.

Thần Thánh Bát Dực Phá Phôi Giả vỡ ra thành từng mảnh nhỏ, giống như một con búp bê bằng vải bị chơi hỏng nằm ở giữa hố không nhúc nhích.

Ngực, trán, hai vai Tiểu Hoàng đầy những vết thương, mắt nó nheo lại rồi chậm rãi nói:

- Rất tốt! Tiểu Hoàng ta nguyện gọi ngươi là Chuẩn Thần hệ Quang có lực phá hoại mạnh nhất.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 752: Ghét Nhất Người Đâm Thọc

- Cái gì mà Chuẩn Thần hệ Quang có sức phá hoại mạnh nhất chứ? Thêm nhiều tiền tố như thế, nghe thì uy phong lẫm liệt, nhưng thực ra chỉ là một con gà yếu nhớt!

Chiêu Tài há ngoác miệng, đứng thẳng hai chân sau, tựa như một con chuột chũi nắm chặt móng vuốt nhỏ điên cuồng gào thét.

Chiêu Tài thực sự không nhịn được, tên gia hỏa Tiểu Hoàng này thực sự rất quá đáng với bổn đại thử ta đây.

- A!

Tiểu Hoàng cười lạnh:

- Nếu đối thủ của nó là ngươi, thì ngươi chết lâu rồi.

Ngụ ý là, cái đồ yếu ớt nhà ngươi không đáng nhắc tới.

- Phá Phôi Giả đại nhân thế mà lại thua!

Đám ngự thú còn lại vô cùng hoảng sợ.

Phá Phôi Giả đại nhân là cường giả nằm trong top 3 dưới tay đại nhân đó.

Ấy vậy mà chỉ một chiêu đã bị miểu sát, làm sao chúng không hoảng sợ chứ?

Tên tuổi Phá Phôi Giả đại nhân ở Đế quốc Thánh Đà cực kỳ nổi danh, thậm chí còn được đánh giá là có cơ hội đột phá Thần

cấp.

Đột nhiên, một cái mạng nhện màu đỏ từ trên trời phủ xuống, một mẻ hốt gọn đám ngự thú còn lại.

Trong khe hở của mạng nhện, rất nhiều sương mù len lỏi thấm ra ngoài.

Đám ngự thú chạm phải sương mù lập tức toàn thân mềm nhũn, dù vẫn còn ý thức nhưng đều ngã lăn xuống đất.

Một con ngự thú nửa thân trên là người, nửa thân dưới là nhện thả người nhảy tới từ rất xa.

- Thú Yêu đại nhân!

Đám ngự thú trong mạng nhện không thể tin hô lên.

Chúng không thể ngờ kẻ tấn công mình lại là Thú Yêu Chu đại nhân!

- Im mồm!

Một giọng nữ lạnh lẽo từ miệng Dục Vọng Thú Yêu Chu vang lên:

- Các ngươi tự ý tập kích khách quý của Nhị điện hạ, khiến cho Nhị điện hạ hết sức tức giận. Các ngươi chuẩn bị chịu phạt đi!

Ầm!

Một nắm đấm to lớn nện lên mặt Dục Vọng Thú Yêu Chu.

Cổ Dục Vọng Thú Yêu Chu vang lên tiếng gãy rắc rắc. Nó ngửa người ra đằng sau, ngã xuống đất ầm một cái.

- Ngươi!!!!

Trong mắt Dục Vọng Thú Yêu Chu có thể phun ra lửa.

- Còn không phục sao?

Tiểu Hoàng lẩm bẩm, xoa xoa nắm đấm của mình.

Sau đó lại là một quyền nữa.

Lần này Dục Vọng Thú Yêu Chu đã có chuẩn bị, nó ngửa ra phía sau tránh thoát nắm đấm của Tiểu Hoàng. Sau đó, nó thấy bụng tê rần.

Một cái chân vịt thô to đá vào bụng nhện.

Thú Yêu Chu bị đạp bay xa hơn trăm mét, bụng lõm xuống thành một cái hố.

- Nghiệt chướng, ngươi chịu phục chưa?

Tiểu Hoàng nhàn nhạt hỏi. Nó nâng chân phải lên, tay trái cạy bùn dính trên kẽ hở của chân vịt.

Thú Yêu Chu bò dậy, chật vật nôn ra một ngụm máu.

Nó hung ác nhìn Tiểu Hoàng.

Hung hãn nói:

- Ta nói, ta không có ác ý! Các hạ, chẳng lẽ đây cũng là ý của ngươi?

Thú Yêu Chu quay sang nhìn Cao Bằng.

Cao Bằng khẽ cười, đáp:

- Ngự thú của ta mà nổi điên, ta cũng không cản nổi. Thực sự đây không phải ý của ta.

Ầm!

Một nắm đấm to bằng cái nồi rơi xuống đỉnh đầu Thú Yêu Chu.

- Ngươi còn cáo trạng?

- Xem ta có hút chết ngươi không.

- Ngươi kiện đi, kiện nữa đi!

- Con mẹ nó, ta ghét nhất là kẻ đi đâm thọc.

Đại Tử trợn trừng hai mắt, một lát sau nó chột dạ sờ sờ bụng.

Tiểu Hoàng nói con nhện kia, không liên quan đến mình.

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!

Thú Yêu Chu thoi thóp giơ móng vuốt lên.

Không phải nó không muốn phản kháng, mà nó phản kháng cũng vô dụng.

Móng vuốt của nó chỉ có thể tạo ra chút vệt máu trên mặt con vịt này, nọc độc cũng không có tác dụng.

- Đại nhân, chắc hẳn bọn họ bị người của Đại Điện hạ mê hoặc. Nhị Điện hạ vừa mới biết, ngài ấy nói nhất định sẽ cho ngài một công đạo.

Thú Yêu Chu đứt quãng nói với Cao Bằng.

Cao Bằng giơ tay phải lên.

Nắm đấm của Tiểu Hoàng lơ lửng giữa trời. Nó nhìn chằm chằm Thú Yêu Chu một lát, lại nhổ một cục đờm vào mặt con nhện:

- Coi như ngươi may mắn! Nếu không có Cao Bằng, hôm nay ta

sẽ đánh chết ngươi.

Khí thế toàn thân trên dưới của Tiểu Hoàng không khác gì một kẻ lưu manh du côn.

- Ngươi không tham dự vào chuyện này, không liên quan tới ngươi.

Cao Bằng tiến tới đỡ Thú Yêu Chu dậy, sau đó thở dài trách trời thương thân.

Thú Yêu Chu mơ hồ sinh ra ảo giác, dường như trên đầu người thanh niên trước mặt này có một quầng sáng lơ lửng.

- Tiểu Thảo, chữa thương giúp nàng đi. Ngươi đi đi.

Câu trước là nói với Tiểu Thảo. Câu sau là nói với Thú Yêu Chu.

- Đại nhân, bọn họ…

Thú Yêu Chu nói.

- Đã làm sai chuyện thì phải bị trừng phạt.

Cao Bằng ôn hòa nói.

Thú Yêu Chu thở dài gật đầu, không còn miễn cưỡng nữa:

- Được.

Ánh sáng chữa trị bao phủ Thú Yêu Chu.

Vết thương ngoài thân thể Thú Yêu Chu bị Tiểu Hoàng đánh ra đang khép lại nhanh chóng.

Dù Tiểu Hoàng đánh rất hung ác, nhưng chỉ là vết thương ngoài da thôi.

Vì thế lành rất nhanh.

Thú Yêu Chu nhìn chằm chằm Cao Bằng, giữa mi tâm xuất hiện một hình người.

Một thiếu phụ dị tộc tóc ngắn ngang tai, trên người mặc váy liền thân màu đen.

Cô ta xoay người cưỡi lên lưng Thú Yêu Chu, kiêng kị quay đầu liếc nhìn Tiểu Hoàng rồi quay người rời đi.

- Chúng ta là người của Nhị Điện hạ…

- Tha cho chúng ta…

- Đại nhân, ta biết sai rồi.

Ách!

Lập tức tiếng kêu la im bặt.

Mắt lồi ra, miệng há hốc, hư ảnh linh hồn chậm rãi rời bỏ cơ thể bay ra.

Sương mù xám lượn lờ, linh hồn hóa thành từng đường vân xám tiến vào lòng bàn tay A Ngốc.

Xoạt

Rắc…

Hàm răng của A Ngốc nhẹ nhàng di chuyển, bình tĩnh nhai nuốt.

Miếng sắt màu đỏ sậm được Cao Bằng chia xuống.

Mỗi một ngự thú được chia một miếng.

Miếng sắt này có thể dựng nên một đạo bình chướng vô hình.

Bình chướng có thể ngăn cách huyết khí trong không khí ở bên ngoài, dường như trong không gian xảy ra biến hóa gì đó.

Một bên khác, trong cung điện, Nhị Điện hạ cũng nhận được tin tức từ Cửu Thiên truyền tới.

Tất cả mọi người tập kích Cao Bằng đều bị giết.

Nhị Điện hạ nhíu chặt mày, một lúc lâu sau mới giãn ra.

Chết thì chết đi.

Dù sao cũng chỉ là một đám ngu xuẩn không có đầu óc mà lại không chịu nghe lời.

…

Trên không trung, thiên thạch màu đỏ trôi nổi lơ lửng.

Trong mắt Bàn Đại Hải, những thiên thạch này đều bị xích sắt đỏ sậm quấn quanh.

Xiềng xích không phải một sợi dài, mà là nhiều khúc nối lại.

Vầng sáng màu đỏ thâm trầm lượn lờ quanh sợi xích.

Đám Cao Bằng tiếp cận, xiềng xích lay động kịch liệt, dường như bên trong thiên thạch có chứa quái vật nào đó vậy.

Mặt ngoài thiên thạch hiện ra hình người.

Sát ý điên cuồng từ trong đó truyền tới.

Một hư ảnh hình người tay cầm song kiếm từ trong thiên thạch giết ra.

Thân ảnh sương đỏ hư ảo từ trên cao nhìn xuống, song kiếm cuồng bạo chém ra.

Oanh!

Thập Tự Trảm cong vẹo, vị trí rất xa xôi.

Khoảng cách với đám Cao Bằng tầm hơn trăm mét.

- Hống hống hống…

Song Kiếm Hồng Vụ Chiến Sĩ điên cuồng cắt chém trong không khí.

Đột nhiên biến mất khỏi chỗ cũ, lát sau lại xuất hiện giữa không trung.

Thuấn trảm màu đỏ phô thiên cái địa.

Rậm rạp chằng chịt hồng quang, vô cùng vô tận.

Chớp mắt, mặt đất bị chém ra một hố sâu cực lớn.

- Gia hỏa này đang làm cái gì thế nhỉ?

Đại Tử trợn tròn hai mắt, há hốc mồm.

- Không biết!

- Nó đang khoe uy phong sao?

- Có thể đang đấu trí đấu dũng với không khí.

Cao Bằng sờ sờ cằm, cúi đầu nhìn miếng sắt đeo trên cổ.

Là năng lực của miếng sắt sao?

Hắn không biết!

Cao Bằng cũng lười suy nghĩ những vấn đề phức tạp như vậy.

Ngáp một cái, rồi uể oải duỗi lưng

- Đi!

Một đoàn người và ngự thú đi qua bên cạnh. Cách đó một trăm mét, một Hồng Vụ Chiến Sĩ tay cầm song kiếm không biết mệt mỏi khai sơn phá thạch.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 753: Thế Giới Đảo Ngược

- Đây là vùng đất thần linh ngã xuống? Sao ta cảm giác cũng không có gì đặc biệt hơn người vậy?

Tiểu Hoàng buồn chán quan sát xung quanh.

Hoàn cảnh xung quanh làm cho nó có cảm giác xa lạ, đồng thời cảm thấy có chút buồn chán.

Ngoại trừ trong thiên thạch trên bầu trời thỉnh thoảng lao ra một vài Hồng Vụ Chiến Sĩ đấu trí đấu dũng với không khí, bọn họ không gặp được bất kỳ vật sống nào khác.

Bọn họ đi rất lâu, ngay cả một thi thể cũng không thấy.

Chỉ có cát đỏ hoang vu.

Vì để tránh bị lạc đường, Cao Bằng bảo A Ngốc cứ cách một đoạn lại chôn xuống một đoạn xương, như vậy căn cứ theo xương chỉ dẫn là có thể tìm được con đường trở về.

Sau khi đi đại khái hơn bốn trăm cây số, phía trước xuất hiện quái vật khổng lồ chiếm giữ trên bầu trời làm cho mọi người phải thán phục.

Một phần cơ thể của một con quái vật không biết là loại gì vắt ngang bầu trời, ánh sáng cầu vồng đỏ ngầu từ trong vết thương không ngừng phun trào ra ngoài giống như một thác nước.

Cao Bằng nheo mắt lại.

- Đây là đuôi của Ba Xà.

Cái đuôi lộ ra trước mắt Cao Bằng.

Đó là đuôi của một con Ba Xà.

Còn là một con Ba Xà giống đực.

- Ba Xà đều lớn như vậy sao?

Tịch Sư hít một hơi lạnh.

Phần đuôi bị cắt ra chắc chỉ là một đoạn nhỏ không đáng kể trên cơ thể của Ba Xà.

So sánh từ tỉ lệ đường kính và chiều dài có thể thấy được, cơ thể hoàn chỉnh của Ba Xà dài ít nhất cũng gấp ba mươi lần cái đuôi bị cắt này.

Chỉ là cái đuôi bị cắt đã dài trên mười ngàn mét, giống như một ngọn núi vắt ngang qua bầu trời, cảm giác đánh vào thị giác cực mạnh.

Lớp vảy ngoài của cái đuôi này hiện lên màu vàng chanh, phía trên có hoa văn hình tròn màu xanh sẫm, từng đoạn hoa văn đan xen vào nhau.

Nếu như Ba Xà còn sống, nhìn từ phía xa có thể sẽ giống như một ngọn núi nằm ngang trên mặt đất.

- Thi thể cấp Thần linh không còn nguyên vẹn.

Cao Bằng liếm môi, tham lam quan sát con Ba Xà này.

- Chỉ là cái đuôi bị chặt của Ba Xà thì chúng ta đã không thiệt rồi.

Đại Tử hưng phấn nói.

- Đúng vậy...

Thi thể của một con Thần linh cấp thấp nhất cũng hơn cả trăm thi thể Chuẩn Thần đỉnh cấp.

Cho dù đây chỉ là một thi thể không còn nguyên vẹn, giá trị cũng khó có thể đánh giá hết được.

- Không thể trực tiếp thu thi thể Thần linh vào được.

Cơ Giới Minh Vương mở miệng nói.

- Đương nhiên, nếu như ngươi cũng là Thần linh thì không tính.

- Cho dù thi thể Thần linh chết đi nhưng vẫn có lực lượng còn sót lại.

Minh Vương híp mắt nói.

- Để ta tới.

Cơ Giới Minh Vương nói.

- Đợi chút nữa.

Cao Bằng lắc đầu.

Cơ Giới Minh Vương còn chưa bị lộ, rất nhiều người cũng không biết tới sự tồn tại của nó. Đây là một con át chủ bài của Cao Bằng.

Tuy Cao Bằng không phát hiện ra người trong bóng tối quan sát, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, hắn vẫn cẩn thận đi về phía trước.

- Đại Hải, ngươi có thể thu bộ thần thi này không?

Cao Bằng thông qua khế ước âm thầm hỏi thăm Bàn Đại Hải.

- Có thể thử xem.

Bàn Đại Hải mở miệng nói.

Bàn Đại Hải nheo mắt lại, đuôi cuốn một cái. Huyền m Thần Tỉnh từ trong đuôi của nó bay ra ngoài.

Thần Tỉnh khổng lồ xoay tròn vài vòng giữa không trung, cuối cùng vững vàng rơi vào trên thi thể của Ba Xà.

Một tia hàn băng khuếch tán ra ngoài thi thể, Ba Xà đang dần dần bị đóng băng.

- Tịch Sư, giúp ta một tay.

Bàn Đại Hải mở miệng nói.

Tịch Sư quay đầu nhìn về phía Bàn Đại Hải rồi lặng lẽ gật đầu, tay phải đánh ra, một đường băng thẳng tắp tiến vào trong Huyền m Thần Tỉnh, không ngừng tăng thêm lực lượng cho nó.

Huyền m Thần Tỉnh cũng không ngừng tăng cường mức độ đóng băng, tốc độ càng lúc càng nhanh, mức đông cứng lại dần dần tăng cường.

- Bọn họ đang thu thi thể Thần linh không còn nguyên vẹn.

- Ta nhìn thấy rồi.

Trong không trung cách đó năm trăm dặm có một vòng gợn sóng màu lam nhạt bao phủ, ngay cả Bàn Đại Hải và A Ngốc cũng không hề phát hiện ra bọn họ.

- Phải nhanh chóng hoàn thành điều điện hạ căn dặn, thu lấy món thần khí đó.

- Đáng tiếc, một thi thể Thần linh không còn nguyên vẹn có giá trị rất cao.

- A, thi thể Thần linh không còn nguyên vẹn cũng phải phân ra các loại khác nhau. Đây là thi thể một Ba Xà có tác dụng không lớn.

- Nói cũng phải, pháp tắc của Ba Xà bình thường đều kỳ quái, hấp thu không được.

Giọng nói dần dần nhỏ lại.

Nửa ngày sau, thi thể Ba Xà hoàn toàn bị băng bao trùm, các loại thần dị và hiện tượng khác thường trước đó đều bị hàn băng làm đông lại.

Cuối cùng thi thể Ba Xà càng lúc càng nhỏ, được cất ở trong Huyền m Thần Tỉnh.

Cao Bằng âm thầm lắc đầu. Bàn Đại Hải cũng là... kẻ thích để đồ lung tung.

Vô Tận Luân Hồi Mê Cung là vậy, Huyền m Thần Tỉnh cũng thế.

Thi thể, vật phẩm, tất cả đều ném vào trong.

Ném vào cũng không tính, bên trong cái giếng thần này có thể sinh ra Huyền m Thần Thủy, nước sinh ra còn có thể bị đám Tịch Sư và Bàn Đại Hải uống hết...

Chà chà.

Hoàn toàn không có vệ sinh gì cả.

Cao Bằng tạm thời không phân giải thi thể này, sự tồn tại của Hắc Oa không thích hợp để lộ ra trước mắt của Cơ Giới Minh Vương và người ngoài.

Bây giờ Cơ Giới Minh Vương giúp đỡ mình, nhưng nếu như sau khi biết Hắc Oa tồn tại, Cơ Giới Minh Vương còn có thể tiếp tục giúp đỡ mình hay không thì khó mà nói được.

- Cao Bằng.

Ánh mắt Bàn Đại Hải đột nhiên sáng lên.

Nó cảm giác được Huyền m Thần Tỉnh đang lay động, đang hoan hô, vui mừng nhảy nhót giống như chim sẻ.

Hình như có thứ gì đó thu hút sự chú ý của nó. Trong nháy mắt Huyền m Thần Tỉnh đột ngột phát ra thần quang.

- Một nửa khác của Huyền m Thần Tỉnh đang ở gần đây.

Bàn Đại Hải kích động nói.

- Đang ở gần sao?

Cao Bằng có phần kinh ngạc.

Thần quang của Huyền m Thần Tỉnh bị Bàn Đại Hải dẫn dắt khống chế, hóa thành trường kiều màu trắng bạc hình trăng khuyết nối vào sâu trong hư không.

Cao Bằng trầm ngâm một lát:

- Đi.

Một món thần khí bị thiếu.

Cơ Giới Minh Vương nhìn thấy Huyền m Thần Tỉnh trên đỉnh đầu thì có phần kinh ngạc, nhưng vẫn không quá để ý. Đó chỉ là một thần khí không trọn vẹn mà thôi, hơn nữa nồng độ pháp tắc bên trong cũng không cao.

Huyền m Thần Tỉnh trong tay Bàn Đại Hải được phát hiện

trong bảo khố của Thần linh ở thế giới bí cảnh. Ngoại trừ Huyền m Thần Tỉnh ra, lúc đó còn phát hiện ra cây Chân Long Quả.

Nghĩ đến cây Chân Long Quả, Cao Bằng liền nghĩ đến bộ lạc Hoa Hạ, cũng không biết quả trên cây Chân Long Quả phân phát xuống đã cường hóa được bao nhiêu ngự thú nữa.

Cao Bằng thấy có chút nhớ nhà...

Cố chỉnh đốn lại tâm trạng, Cao Bằng hít sâu một hơi.

Chờ xong chuyến này, ta lại về thăm nhà một chút!

Bàn Đại Hải đi ở phía trước dẫn đường, theo lối đi do Huyền m Thần Tỉnh mở ra để đi vào sâu trong hư không.

Sau khi Cơ Giới Minh Vương đi ở phía sau cùng cũng bước vào, trường kiều như vầng trăng khuyết màu trắng bạc biến mất ở trong không khí.

- Nơi này là nơi nào?

Cao Bằng quan sát xung quanh.

Đây là một không gian kỳ lạ, giống như mặt trái của thế giới.

Đại lục lơ lửng ở trên đỉnh đầu, dưới chân là một mảnh không gian hư vô, thế giới đảo ngược.

Ngoài ra, màu sắc trong cả thế giới này cũng vô cùng u ám.

Chán chường, rách nát.

Đại lục trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện từng ngọn núi giống như thạch nhũ hướng xuống dưới.

Không ít ngọn núi giống như bị quái vật cắn thủng từng lỗ.

Tảng đá vỡ nát trôi nổi ở trong hư không.

Cao Bằng giẫm lên ra một bước, lòng bàn chân vững vàng giẫm lên trên không khí.

Thật kỳ quái...

Cao Bằng thử giẫm lên, lòng bàn chân truyền đến cảm giác vững chắc, nhưng rõ ràng nhìn thấy mình giẫm lên trên không khí.

Đây là thế giới quỷ gì vậy?

Cao Bằng bất đắc dĩ.

Ánh sáng màu bạc của Huyền m Thần Tỉnh chỉ dẫn về phía sâu bên trong thế giới đảo ngược này.

Bàn Đại Hải lắc lư cơ thể mập mạp, linh hoạt bơi lội như một con cá.

- Oa, ta cảm giác như mình đang thật sự bơi ở trong nước vậy!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 754: Tòa Thành

- Đây là thế giới gì vậy...

Cao Bằng nghi ngờ.

- Không biết, ta cũng là lần đầu tiên biết còn có thế giới thú vị như vậy.

Bàn Đại Hải phun ra bọt khí.

- Đây là thế giới ngược.

Cơ Giới Minh Vương mở miệng nói.

- Thế giới ngược?

- Ừ, thế giới ngược đặc biệt thuộc về Cửu Thiên Thập Địa, tất cả mọi thứ nơi đây đều bị đảo ngược lại.

- Vậy chẳng phải là thế giới ngược này lớn như Cửu Thiên Thập Địa sao!?

- Đúng vậy.

Cơ Giới Minh Vương gật đầu.

Ồ, thế giới ngược này cũng quá lớn rồi.

- Thế giới lớn như vậy chắc hẳn giống loài sẽ rất phong phú.

Cao Bằng nghi ngờ, thế giới ngược này có số lượng quái vật quá ít.

Cũng không biết là có liên quan tới môi trường của khu vực

này hay là nó vốn đã ít như vậy.

Cao Bằng ngẩng đầu.

Trên đỉnh đầu dường như có một đại lục đang điên cuồng rơi xuống, tầng đất đá ở một khu vực nào đó đột nhiên buông lỏng, số ít cục đá rời khỏi đại lục rồi bay xuống phía dưới.

Những hòn đá lơ lửng trong không khí xung quanh đều xuất hiện như vậy.

Đó là…

Cao Bằng mở to hai mắt, ở trong tầng đất vỡ có một đoạn cơ thể nhỏ màu đỏ sậm lóe lên rồi biến mất.

Bởi vì tốc độ quá nhanh và chỉ lộ ra phần cơ thể rất nhỏ, cho nên cho dù là Cao Bằng cũng không thể nhìn thấy được thuộc tính của nó.

- Cao Bằng, trên núi này có quái vật.

Đại Tử lén lén lút lút nói ở bên tai Cao Bằng, sau đó chỉ vào một ngọn núi phía xa.

Cao Bằng quay đầu, nhìn thấy trên ngọn núi đảo ngược có rất nhiều hang động, giống như như vô số lỗ thủng trên đài sen.

Ở trong hang động có quái vật da màu đỏ sậm cuộn tròn, có con trốn ở trong hang động, có con thì thò ra nửa cái đầu để len lén quan sát. Trên đỉnh đầu những quái vật này mọc ra một cái sừng dê uốn lượn.

Bọn chúng không có lông tóc, da đỏ sậm đầy nếp nhăn, lỗ tai nhọn, đuôi dài nhỏ.

【 Tên quái vật 】:Tộc Quần Khoáng Động Hồng Bì Ký Cư Giả Thế Giới Ngược

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 30 - 60

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ tâm linh

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh, thương thế nhẹ (tham lam, cảnh giác)

【 Năng lực quái vật 】: Tâm linh ký túc, cắn nuốt khoáng thạch, cơ thể linh hoạt.

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Phổ thông - Phẩm chất Hoàn mỹ

【 Nhược điểm quái vật 】: Ghét ánh sáng mạnh

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Một loại tộc đàn quái vật bình thường sinh sống ở thế giới ngược. Bọn chúng lấy tảng đá và khoáng thạch làm thức ăn, sinh hoạt quần thể, thỉnh thoảng thế giới ngược rung chuyển làm cho bọn chúng có cơ hội xuất hiện ở trong thế giới chính. Lúc đó bọn chúng sẽ lợi dụng năng lực tâm linh ký túc của mình để giao tiếp với sinh mạng ở thế giới chính, lợi dụng sơ hở và nhược điểm trong tâm linh của bọn họ để từ đó đánh cắp lực lượng.

Sau khi bọn chúng chú ý thấy Cao Bằng phát hiện ra mình thì có chút hoang mang rụt vào trong.

- Không cần phải để ý tới bọn nó.

Cao Bằng thu hồi ánh mắt.

Quá yếu, Cao Bằng cũng không có hứng thú đi nhằm vào những quái vật này.

Tiểu Hoàng xoa xoa đầu trọc của mình, tính cách tệ hại làm cho nó phát sinh một vài ý nghĩ hư hỏng.

- Đi.

Cao Bằng đã hợp thể với Long Nghĩ bay ở phía trước.

Tiểu Hoàng lầm bầm một tiếng rồi đi theo phía sau Cao Bằng.

- Đó là...

Bay đại khái nửa giờ, nhóm Cao Bằng mới dừng lại, nhìn về phía tòa thành khổng lồ trước mặt.

Một tòa thành lơ lửng ở trong thế giới tối tăm đập vào tầm mắt.

Không giống với tất cả mọi thứ khác trong thế giới ngược, tòa thành này đứng ở trong không trung.

Tòa thành tương tự với pháo đài thời Trung cổ, trên vách tường màu xám bạc có dây leo màu xanh rủ xuống.

Điểm kỳ lạ duy nhất chính là tòa thành này không có cửa.

Cả tòa thành đều bị phong kín.

Chỉ có một cửa lớn có thể ra vào.

Ở hai bên cửa lớn có bức tượng đá thiên sứ màu xám cúi đầu, cầm thánh kiếm trong tay.

Đó là hai Thánh Bỉ Nỗ Tư Hôi Thiên Sứ màu xám cấp 75.

Thủ vệ cũng có cấp 75, bên trong nhất định sẽ có cấp cao hơn.

Nhưng mà lối đi của Huyền m Thần Tỉnh một mực chỉ về phía tòa thành này. Trừ khi Cao Bằng muốn bỏ qua một nửa kia của Huyền m Thần Tỉnh.

- Chúng ta cùng xông vào!

Tiểu Hoàng hăng hái bừng bừng nói.

- Giống như đang xông vào pháo đài của ma vương.

- Sao ta cảm giác giống như là một đám ma vương xông vào tòa thành cướp đoạt quốc vương vậy...

Người thành thật Lưu Quang nói.

- Ngươi nói linh tinh gì thế! Ngươi từng nhìn thấy ma vương nào đẹp trai như vậy sao?

Tịch Sư vỗ nhẹ vào đầu Lưu Quang.

Lưu Quang cao một mét sáu bị Tịch Sư cao ba mét vỗ vào đầu.

Tịch Sư lắc lắc cái cổ, lông bờm rung lên khiến những sợi lông nhẹ nhàng mềm mại tung bay.

Chân trái giơ lên, lòng bàn chân có băng sương ngưng tụ thành một mặt gương nho nhỏ.

Tịch Sư soi mình ở trong gương.

Con ngươi màu xanh lam, lông bờm màu trắng thuần, trong uy vũ lại lộ ra vẻ tao nhã.

Khóe miệng nó không nhịn được cong lên, thật soái!

Cất gương nhỏ, Tịch Sư cúi đầu nhìn thấy Lưu Quang đang tỉnh tỉnh mê mê nhìn mình chằm chằm.

- Ngoan.

Tịch Sư khẽ xoa đầu Lưu Quang.

- Ngươi vừa soi gương.

Lưu Quang nói.

- Nói linh tinh!

Giọng Tịch Sư lớn hơn vài phần.

-Làm sao ta có thể soi gương được.

Những lời này vừa nói ra, bên cạnh lại truyền đến tiếng cười nhạo.

Truyền đến lời bàn tán Tịch Sư lại soi gương, một tên cuồng tự kỷ, mỗi ngày soi gương một trăm lần.

Tịch Sư đỏ mặt. Cũng may khuôn mặt đỏ của nó bị lớp lông dày che mất.

Khi nhóm Cao Bằng tới cách tòa thành khoảng một trăm mét, hai Thánh Bỉ Nỗ Tư Hôi Thiên Sứ màu xám ở cửa lớn của tòa thành run rẩy, mảnh vỡ màu xám bên ngoài thân chấn động rơi xuống, để lộ ra cơ thể màu xanh lam bên trong.

Cánh màu xanh da trời bọc lấy cơ thể, thánh kiếm trong tay biến thành màu vàng, từng vòng ánh sáng màu xanh lam từ dưới chân phóng ra ngoài.

Chà...

Sao thiên sứ xám lại biến thành màu xanh lam?

Cao Bằng cẩn thận kiểm tra thuộc tính của Thánh Bỉ Nỗ Tư Hôi Thiên Sứ màu xám.

Ở trong giới thiệu vắn tắt về quái vật, hắn tìm được nguyên nhân.

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Thánh Bỉ Nỗ Tư Hôi Thiên Sứ là một loại quái vật tồn tại ở thế giới ngược, bọn chúng trời sinh lười biếng, hết ăn lại nằm. Chuyện thích làm nhất chính là ngủ ở một nơi cố định.

Bởi vì có vài nguyên nhân đặc biệt nên tốc độ thu hút bụi bặm

của Thánh Bỉ Nỗ Tư Hôi Thiên Sứ gấp mười lần bình thường, đây cũng là nguyên nhân khiến trong tên của bọn nó có ba chữ Hôi Thiên Sứ.

Dưỡng Long Thư lật ra trang sách, đối diện trang sách này là hai Hôi Thiên Sứ thức tỉnh.

Trên sách dâng lên một gợn sóng, một long trảo với đầy vảy đỏ từ trong sách thò ra, sau đó là đầu rồng, một phần thân rồng rồi cả thân thể...

Miệng rồng phun ra ngọn lửa, lửa cháy mạnh hóa thành con rồng lửa bao trùm lên hai thiên sứ xám bao trùm.

Hôi Thiên Sứ bị ngọn lửa bao phủ, nhanh chóng bị đốt thành một đống than.

Chỉ còn lại hai thanh trường kiếm màu vàng kim với tầng ngoài bị nóng chảy đang lơ lửng ở tại chỗ.

Hỏa Long từ trong Dưỡng Long Thư bay ra chiếm cứ giữa không trung, con mắt lạnh lùng hoàn toàn không mang theo cảm xúc.

Hỏa Long cấp 95, phẩm chất Truyền Thuyết.

Cũng là một con yếu nhất trong tám con rồng được tái tạo lại cơ thể trong Dưỡng Long Thư.

Bạch Bì cho Hỏa Long này xông lên trước, chỉ cần Long Hồn không bị hủy diệt thì nó có thể làm sống lại vô hạn.

Cho nên nó và A Ngốc là lựa chọn tiên phong tốt nhất.

Hỏa Long vẫy đuôi rồng rồi hóa thành tàn ảnh màu đỏ thẫm lao về phía cửa lớn của tòa thành.

Két.

Ngay khi Hỏa Long sắp đánh vào trên cửa lớn của tòa thành, cửa lớn đột nhiên mở ra.

Hỏa Long xông thẳng vào trong đó.

Sau khi Hỏa Long bay vào bên trong tòa thành, cửa lớn của tòa thành tự động đóng lại.

Ầm!!!

Một đôi thiết quyền hung hãn đánh vào cửa lớn, cửa lớn muốn đóng lại bị ép phải dừng lại.

- Mở.

Tiểu Hoàng quát lớn một tiếng, dùng sức đẩy về phía trước.

Cửa lớn của tòa thành bị hai cánh tay của Tiểu Hoàng đẩy ra.

———————

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 755: Thần Nghiệt

- Hoả Long chết rồi.

Đột nhiên Dưỡng Long Thư hô lên:

- Tiểu Hoàng, cẩn thận!

- Ta thấy rồi.

Giọng nói vang lên, Cao Bằng chỉ thấy một đạo tàn ảnh màu xanh xám hiện lên.

Một khắc sau, Tiểu Hoàng bị thứ gì đó kéo vào sâu bên trong toà thành.

Trong không gian vẫn còn lưu lại tiếng kinh hô của Tiểu Hoàng.

- Ta…

Không còn Tiểu Hoàng chèo chống, cửa lớn tiếp tục khép lại.

A Ngốc bay lên trước, tiếp tục chống đỡ cửa lớn, ngăn không cho nó đóng lại.

Lại một đạo tàn ảnh màu xanh xám hiện lên, A Ngốc cũng bị bắt vào.

- A Ngốc chớ hoảng, ta tới giúp ngươi.

Tịch Sư hô lớn rồi theo sát phía sau.

- Ta cũng đi!

Bàn Đại Hải vẫn trốn một bên quan sát thế cục đã nhìn ra cái gì đó, đáy mắt lộ ra một tia ý lạnh, tiếp tục xông lên trước chống đỡ cửa lớn.

Dường như thứ trong thành sửng sốt một giây đồng hồ, lại một đạo tàn ảnh màu xanh xám câu Bàn Đại Hải vào trong.

Bàn Đại Hải thấy rất rõ, nhưng không tránh né, mặc cho cái móc này bắt mình đi.

Đại Tử cảm thấy chơi trò này thật vui, không nhẫn nại được nữa. Sau khi Bàn Đại Hải bị câu vào trong, lập tức bay lên dẫm lên vết xe đổ của ba tên kia.

- Không hổ là A Sĩ Tử… Chỉ có đặt sai tên, không có đặt sai ngoại hiệu.

Cao Bằng cảm khái không thôi.

- Đi thôi, chúng ta cũng tới.

Cao Bằng hợp thể với Long Nghĩ nhẹ nhàng cười nói.

Hắn gọi Lưu Quang, rồi cùng đi tới.

Cao Bằng chống đỡ cửa lớn, nhưng lần này không có cái móc nào bay tới cả.

Dường như cả toà thành có một loại kết giới cách âm nào đó, khi đám Cao Bằng ở bên ngoài không nghe thấy bất kỳ âm thanh gì. Nhưng vừa bước qua cửa lớn, trong màng nhĩ của Cao Bằng lập tức vang lên âm thanh chiến đấu kịch liệt.

Qua một con đường thẳng tắp, phía sau là một đại sảnh rộng lớn.

Chính giữa đại sảnh có một con quái vật hình thù quái dị màu xanh xám đang đánh nhau với đám Tiểu Hoàng, Tịch Sư, A Ngốc,

Đại Tử, Bàn Đại Hải.

Con mẹ nó!

Cao Bằng hít sâu một hơi.

Quái vật này dữ dội như vậy sao?

Quái vật này còn chưa đột phá Thần cấp. Từ Thần cấp trở xuống mà lại có thể một chọi năm đánh với đám Bàn Đại Hải, biến thái cỡ nào?

Con quái vật chiếm cứ trong đại sảnh có năm chuỗi xích giống như cái đuôi, thân thể tựa như con cóc đang nằm rạp trên đất, sau lưng mọc đầy gai nhọn, khi nó nâng lên thì nhìn giống một con nhím biển.

Từng cái đuôi múa may đầy rung động.

Cái đuôi rỗng ruột phát ra ma âm khiến cho đầu Cao Bằng đau đớn.

Tiểu Thảo càng không chịu nổi, mềm nhũn như một sợi mì nằm trên vai Cao Bằng.

Một đống xúc tu của A Xuẩn bịt chặt hai tai, xụi lơ nằm trên đầu Long Nghĩ.

Cao Bằng thu Tiểu Thảo và A Xuẩn vào trong không gian ngự thú.

Quái vật màu lam dần dần rơi vào thế hạ phong.

Cao Bằng híp mắt, rốt cuộc đã xem thấu thuộc tính của nó.

【Tên quái vật】: Lam Ma Chi Tâm

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 100

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Tâm Linh / Hệ Thần Bí

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Thần Thoại / Phẩm chất Thần Thoại

【Năng lực quái vật】: Tâm linh hướng dẫn lv9, Gai nhọn sắc bén lv10, Bạo phát lực lượng lv10, Vỏ lưng gai nhọn lv10.

【Trạng thái quái vật】: Thương thế cấp trung

【Đặc tính quái vật】:

Hư Vô Chi Nhãn

Bạo Tẩu Ma Thứ

Tâm Linh Thôn Phệ

【Nhược điểm quái vật】: Ở trung tâm chỗ nối năm cái đuôi có một cái lỗ nhỏ bằng mũi kim, lỗ nhỏ không thể khép lại, nối thẳng vào bên trong.

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Đây là một tiểu Thần Nghiệt vô hại sinh hoạt trên bầu trời thế giới ngược, nó có tính cách lạc quan, tích cực đi lên.

Lam Ma Chi Tâm có kích thước khá khổng lồ, như một căn phòng nhỏ.

Nhưng khi chiến đấu, nó thể hiện ra sự linh hoạt hoàn toàn không tương xứng với thể trạng.

Có đôi khi, đột nhiên tiến hành một lần Thần Lai Chi Bút, tránh né đám Tiểu Hoàng tấn công đồng loạt, đồng thời thừa cơ phản kích.

Ánh mắt Bàn Đại Hải lấp loé, tích súc năng lượng Thuỷ nguyên tố trong hư không xung quanh, tiếng sóng quanh quẩn trong

phòng, dường như phía sau tiếng thuỷ triều loáng thoáng có một mảnh đại dương mênh mông.

Trên bầu trời bộc phát một vòng xoáy nước khổng lồ.

Vòng xoáy chuyển động cực kỳ nhanh, muốn chém nát tất cả những thứ bị nó quấn vào.

Bàn Đại Hải há miệng, nhoáng một cái nó đã nhỏ lại chỉ còn một phần mấy chục, toàn bộ thân thể đều hoá thành Thuỷ nguyên tố.

Lam Ma Chi Tâm nằm rạp dưới đất, hai cái đuôi sau lưng chém về phía Tịch Sư, bức nó phải lui lại.

Đột nhiên hai cái đuôi xẹt qua một đường vòng cung giữa không trung, đánh úp Bàn Đại Hải từ bên cạnh.

Con mẹ nó! Tại sao lại bị phát hiện!

Bàn Đại Hải âm thầm bực bội.

Nó lùi lại, tránh đòn tấn công của Lam Ma Chi Tâm.

- Nó có năng lực sớm dự phán công kích, có tỉ lệ nhất định dự đoán được đòn tấn công của các ngươi.

Cao Bằng nói với tất cả ngự thú thông qua huyết khế.

- Khó trách thứ này lại buồn nôn như vậy!

Tịch Sư suýt nữa thì phun một ngụm máu.

Hai mắt Bàn Đại Hải lấp loé. Năng lực này… không hổ danh là Thần Nghiệt.

Cao Bằng lại báo ra hai đặc tính khác của con quái vật cho bọn chúng.

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Khi biết được ba năng lực của Thần Nghiệt, đối mặt với Lam Ma Chi Tâm năm con ngự thú cũng không lóng ngóng như vừa rồi.

- Đối phó với năng lực thế này… cứ cứng rắn là được! Trực tiếp chiến đấu cận thân với nó, dù nó có nhìn thấu được đòn tấn công của chúng ta thì sao? Chỉ cần khiến nó không kịp phản ứng thì có nhìn thấu cũng chỉ phí công.

Bàn Đại Hải cười lạnh.

Nó bễ nghễ tứ phương ra lệnh:

- Tiểu Hoàng, lên!

Tiểu Hoàng nhe răng cười. Nó đã sớm muốn vật lộn với con quái vật này rồi.

- Tiểu Diễm không có ở đây, Đại Tử ngươi buff cho ta!

- Được rồi!

Đại Tử bổ một phát lôi đình trúng Tiểu Hoàng, hồ quang điện lượn lờ quanh thân Tiểu Hoàng, không ngừng gia tăng bị động cho nó…

Cái cổ Tiểu Hoàng chuyển động phát ra tiếng rắc rắc. Nó hạ hai vai rồi hít sâu một hơi, nắm chặt hai nắm đấm bọc lấy lôi đình, từ trên trời giáng xuống.

Bao Tẩu Ma Thứ xuyên thủng hai vai Tiểu Hoàng, hai quyền nặng nề cũng rơi vào lưng Lam Ma Chi Tâm.

Nơi bị đánh trúng run rẩy, đột nhiên lõm xuống, một vòng vết nứt giống như mạng nhện lan rộng ra.

Ngao!

Thần Nghiệt ngửa mặt lên trời gào thét, cảm giác đau đớn kịch liệt làm cho năm cái đuôi sau lưng bộc phát ra tốc độ xưa nay chưa từng có đâm vào tứ chi và cái đầu của Tiểu Hoàng.

Nhưng mà cái đầu của con vịt này quá cứng, đuôi của Lam Ma Chi Tâm chỉ đâm vào một chút xíu đã bị bắn ra.

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 756: Một Nửa Thần Khí Khác

Đương nhiên, lực phòng ngự trên toàn thân Tiểu Hoàng từ trên xuống dưới đều bằng nhau, lực phòng ngự ở đầu và hai tay, hai chân đều giống nhau như đúc.

Nhưng đầu của Tiểu Hoàng là hình tròn, hơn nữa vị trí thần hóa của Tiểu Hoàng chính là đầu.

Cái đầu tròn trọc lóc giống như một cái bóng đèn lớn, cũng không nhận lực.

Cho nên cái đuôi không thể đâm vào đầu của Tiểu Hoàng.

- Hóa ra đầu trọc còn có tác dụng như vậy.

Ánh mắt Đại Tử lập tức sáng lên.

- Tử Ảnh, Toái Thi Diệt Hồn Sát.

Thần Nghiệt lạnh lùng nói. Cho dù chỉ có bốn cái đuôi cũng đủ rồi, bởi vì một chiêu này chỉ cần ba cái đuôi là có thể thi triển ra, thêm mỗi cái đuôi chỉ tăng cường thêm một phần lực sát thương mà thôi.

Trong nháy mắt, bốn cái đuôi dài phát ra tiếng rít chói tai, bốn cái đuôi lay động kịch liệt, để lại tàn ảnh khắp bầu trời.

Tiểu Hoàng rên lên một tiếng.

Phần kết nối tứ chi với thân thể xuất hiện từng vết nứt tinh mịn.

Vết nứt không ngừng kéo dài ra ngoài.

Nhưng theo vết thương của Tiểu Hoàng không ngừng chồng chất, mức độ rắn chắc trên bắp thịt của Tiểu Hoàng cũng đang không ngừng tăng thêm.

A!

Tiểu Hoàng giận dữ gầm thét, huyết mạch căng lên, huyết quản ở huyệt thái dương trở nên dữ tợn. Nó cúi xuống, hai tay hắn nắm lấy hai cái đuôi đang cắm vào hai chân.

Máu tươi điên cuồng phun ra.

Lòng bàn tay Tiểu Hoàng bị gai nhọn trên cái đuôi cắt cho chảy máu.

- Lên cho ta!

Tiểu Hoàng ngửa mặt lên trời thét dài.

Thần Nghiệt trầm xuống phía dưới, sáu cái chân nhọn cắm xuống mặt đất, khí lưu vô hình từ dưới thân của nó khuếch tán ra ngoài, dâng lên một vòng bụi bặm mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Đuôi dài căng ra, hai cái đuôi quấn một vòng ở trên cánh tay của Tiểu Hoàng rồi trói chặt lại.

Đồng thời, hai tay của Tiểu Hoàng nắm lấy hai cái đuôi đang đâm vào trong chân.

Chỉ còn lại một cái đuôi đang quay cuồng như phát điên trên bầu trời, từng tiếng xé gió đầy thê lương vang vọng ở trong tòa thành u ám.

A Ngốc chuyển sang trạng thái m Hồn Chúa Tể, hai cánh tay xoè ra ôm lấy không trung.

Vòng xoáy linh hồn xoay tròn ở trên đỉnh đầu của A Ngốc, vòng xoáy khổng lồ nhuộm đại sảnh thành một màu tro tàn.

Sóng xung kích linh hồn trùng trùng điệp điệp càn quét tòa thành.

Sóng xung kích xuyên thấu cơ thể Tiểu Hoàng mà không gây tổn thương cho nó.

Nhưng khi sóng xung kích linh hồn rơi vào trên thân của Thần Nghiệt lại giống như một cái búa tạ đập mạnh ở trên đỉnh đầu nó.

Ầm ầm!!!

Thần Nghiệt điên cuồng giãy giụa, nhưng cái đuôi vừa rồi còn muốn trói lấy Tiểu Hoàng, vào lúc này lại trở thành thứ ràng buộc nó.

Thần Nghiệt lắc trái lắc phải, trong mũi, tai, mắt chảy ra máu màu xanh lá.

Cơ thể Đại Tử co lại thành một đống, bốn mươi tám đôi cánh hoàn toàn che kín cơ thể Đại Tử.

Sấm sét vô tận xé rách không trung,

- Ngang...

Sấm sét, thuộc tính bá đạo mãnh liệt nhất trong thiên địa.

Đại Tử với phẩm chất Thần thoại, cuối cùng lộ ra răng nanh dữ tợn của mình.

Tiếng rồng ngâm xuyên qua tòa thành. Sấm sét màu đỏ sậm hóa thành trường mâu sắc bén từ trên cao giáng xuống.

Ánh sáng đỏ đẫm máu soi sáng bức tường.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Sấm sét bổ vào trên lưng Thần Nghiệt giống như có rất nhiều thanh trường mâu xuyên thủng máu thịt của nó.

Đợi đến khi sấm sét tản đi, mùi cháy khét tràn ngập trong không khí.

- Một chiêu này lại gọi là Thiên Giới Lôi Lạc.

Đại Tử nói với bộ dạng rắm thối.

- Sao lực sát thương lần này của ngươi lại tăng lên nhiều như vậy?

Cao Bằng kinh ngạc hỏi.

Đại Tử không phải vẫn là một con cá ướp muối hay sao? Chuyên làm người qua đường, trợ công từ xa. Không ngờ lần này tấn công lại có thể gây ra tổn thương lớn cho Thần Nghiệt như vậy. Cao Bằng nhìn thấy trạng thái của Thần Nghiệt trực tiếp từ thương thế trung bình biến thành bị thương nặng.

- Bí mật.

Đại Tử kiêu ngạo ngẩng đầu lên:

- Từ hôm nay trở đi, ta không còn là một con cá ướp muối nữa!

Cao Bằng cảm giác hơi kỳ lạ. Nhưng Đại Tử không muốn nói cho hắn biết, hắn cũng không thể miễn cưỡng được.

Thần Nghiệt tuy mạnh, nhưng đối mặt với năm huynh đệ bao vây tấn công, cuối cùng vẫn chết không nhắm mắt mà ngã xuống.

Đầu bị Tiểu Hoàng đánh cho nát nhừ, lưng bị sấm sét của Đại Tử đánh cho cháy đen, thịt trắng dưới lớp da cũng bị đánh thành

than, ngay cả máu cũng khô cạn.

- Boss nhỏ ở cửa thứ nhất của tòa thành này đã khó đối phó như vậy, chẳng lẽ Đại Ma Vương phía sau là Thần cấp?

Cao Bằng thu thi thể của Thần Nghiệt xong liền nói với vẻ nghiêm trọng.

- Trong tòa thành này không có Ma tộc vực sâu...

Cơ Giới Minh Vương nghi ngờ nói,

- Thần Nghiệt hẳn là chủ nhân của tòa thành.

- Thần Nghiệt chính là chủ nhân của tòa thành?

Cao Bằng sửng sốt. Vừa vào trong đại sảnh lại có thể gặp chủ nhân tòa thành, vậy còn hai bên cầu thang thông lên tầng hai, tầng ba thì sao? Trên tầng có nhiều phòng như vậy để làm gì???

Cơ Giới Minh Vương nhìn lướt qua đầu cầu thang rồi lắc đầu:

- Tư duy của Thần Nghiệt đều không bình thường, bọn chúng sẽ không thần phục bất kỳ tồn tại nào. Con Thần Nghiệt này có thể đợi ở trong tòa thành đã là ngoài dự liệu của ta rồi, bình thường Thần Nghiệt đều ở nơi hoang dã.

- Những con trên lầu... chắc là người hầu của nó.

Cơ Giới Minh Vương do dự nói.

Cao Bằng: ???

Chủ nhân ở phòng khách, người hầu ở phòng ngủ à?

Suy nghĩ của Thần Nghiệt thật kỳ lạ!

- Cao Bằng, mảnh vỡ thần khí ở phía dưới, phía dưới này có

tầng hầm ngầm.

Bàn Đại Hải kiêng kỵ nhìn lướt qua Cơ Giới Minh Vương, rất nhanh đã thu hồi ánh mắt rồi nói cho Cao Bằng thông qua khế ước.

- Chúng ta mở hầm ngầm ra.

Cao Bằng quay đầu nói với Cơ Giới Minh Vương.

- Oa oa oa...

Đại Hải ở trong khế ước gọi Cao Bằng:

- Ngươi điên rồi sao? Tại sao phải nói cho nó biết chứ? Chúng ta trực tiếp lấy đi không tốt sao? Cao Bằng, người này không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu. Cho dù ta ở thời kỳ toàn thịnh cũng không nhất định là đối thủ của hắn.

- Ngươi ở thời kỳ toàn thịnh chắc chắn không phải là đối thủ của nó ở thời kỳ toàn thịnh rồi.

Cao Bằng nói ở trong khế ước.

- Hừ! Sao có thể như vậy được? Ít nhất cũng chia năm năm.

Bàn Đại Hải tự mình nói không được là một chuyện, nhưng khi Cao Bằng nói nó không được lại là một chuyện khác.

Cao Bằng âm thầm lắc đầu. Cơ Giới Minh Vương trước mắt này chỉ là một phân thân, ngươi và một phân thân cũng chỉ có thể đấu năm năm, càng chưa nói tới bản thể.

Cơ Giới Minh Vương gật đầu rồi cúi người xuống giơ tay muốn mở ra, bỗng nhiên tòa thành trầm xuống.

Lấy khu vực của Cơ Giới Minh Vương làm trung tâm, nó tách ra một cách hoàn chỉnh giống như bị lực lượng nào đó cắt thành nhiều phần đều nhau, gạch vỡ bị lực lượng vô hình dẫn dắt bay lơ

lửng ở giữa không trung.

Khi Cơ Giới Minh Vương vung tay phải lên, tất cả những viên gạch này xoay tròn rồi hóa thành tro tàn.

Tầng hầm ngầm dưới chân với diện tích không kém gì đại sảnh đã xuất hiện ở trong mắt mọi người.

Trong phòng ngầm chất đống rất nhiều "rác rưởi" hỗn loạn.

Ánh mắt Cơ Giới Minh Vương chớp hiện:

- Có rất nhiều khoáng thạch quý giá, ta có thể dùng để khôi phục vết thương.

- Chúng là của ngươi.

Cao Bằng hào phóng vung tay lên.

Trên thực tế, những khoáng thạch này cũng chẳng có ích lợi gì với Cao Bằng,. Bởi vì nó cũng không có thuộc tính liên quan tới nhu cầu của ngự thú.

Những thứ trong đống rác kia nhiều nhất chính là khoáng thạch.

Ngoại trừ khoáng thạch ra chính là một ít tài liệu, đẳng cấp của những tài liệu này đều không thấp.

Sau khi tất cả tài liệu được sắp xếp xong, trong hầm ngầm chỉ còn lại một vật phẩm đặt ở trong góc, vật phẩm này cũng chính là mục đích đám người Cao Bằng đi chuyến này... một nửa khác của Thần khí Huyền m Thần Tỉnh.

Mảnh vỡ này giống hệt với mảnh vỡ Huyền m Thần Tỉnh trong tay Bàn Đại Hải! Gần như được đúc từ một khuôn ra!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 757: Cự Phủ

Nếu như muốn nói tới chỗ khác nhau thì điểm duy nhất chính là hướng lá cây của cái cây bên cạnh giếng.

Một bên hướng về bên trái, một bên hướng về bên phải.

Hai thần khí gặp mặt lập tức lại phát ra ánh sáng màu bạc chói lòa giống như bạn cũ đã nhiều năm không gặp ôm nhau vậy.

Cao Bằng nheo mắt lại nhìn hai mảnh thần khí ghép lại làm một ở trong ánh sáng màu bạc.

Ánh sáng màu bạc nhuộm cả đại sảnh.

Đại Hải vẫn luôn len lén quan sát Cơ Giới Minh Vương, rất lo lắng Cơ Giới Minh Vương sẽ cướp thần khí của nó đi.

Nhưng Cơ Giới Minh Vương chỉ lẳng lặng đứng ở bên cạnh quan sát, không hề nhìn ra cảm xúc.

【 Tên gọi thần khí 】: Huyền Âm Thần Tỉnh

【 Ẩn chứa pháp tắc 】: Thủy pháp tắc 11. 4%, Âm pháp tắc 10. 9%

Thủy pháp tắc và Âm pháp tắc đều vượt qua 10%!

Bàn Đại Hải ôm lấy Huyền Âm Thần Tỉnh, đầu lưỡi liếm cái cây bên cạnh giếng để lại những giọt nước bọt trong suốt lấp lánh.

Cao Bằng thấy mà đau đầu. Cá mè hoa chính là muốn làm bẩn Huyền Âm Thần Tỉnh, cho rằng như thế thì người khác sẽ không cướp của nó nữa.

Trên thực tế, Cơ Giới Minh Vương đứng bên cạnh không có cảm xúc gì với Huyền Âm Thần Tỉnh.

Nếu như là các loại pháp tắc hệ kim hoặc tốc độ, lực lượng thì có lẽ còn có thể thu hút được Cơ Giới Minh Vương. Nhưng Thủy pháp tắc và Âm pháp tắc không có tác dụng gì với Cơ Giới Minh Vương, nó muốn thứ này làm gì.

Kẻ duy nhất có thuộc tính tương đối phù hợp chính là Tịch Sư, nhưng Tịch Sư làm sao có thể cướp đồ với con cá cường hào ác bá này chứ.

- Đừng làm mất mặt nữa.

Cao Bằng bất đắc dĩ nói.

Bàn Đại Hải cảm nhận được lực pháp tắc trong Huyền m Thần Tỉnh gần như tăng lên không chỉ một lần, khóe miệng cũng sắp kéo lên tới tận mang tai rồi. Từng hàng răng vàng lớn lộ ra trong không khí, rõ ràng là địa chủ chuyển thế.

Bàn Đại Hải liên tục gật đầu. Cao Bằng nói gì nó cũng gật đầu nói phải.

Bàn Đại Hải nhìn chằm chằm vào thần khí trước mắt, trong lòng kích động không thôi, mức độ nồng đậm của pháp tắc ở thần khí này còn cao hơn đẳng cấp của nó lúc thời kỳ toàn thịnh.

Như vậy, thần khí cũng sẽ cường đại hơn!

- Cao Bằng, có thần khí này ta muốn đột phá Thần cấp cũng không cần quá nhiều thời gian đâu.

Bàn Đại Hải kích động nói.

- Vậy rốt cuộc là bao lâu.

Bàn Đại Hải sửng sốt, mơ hồ không rõ nói:

- Bốn, năm năm, bảy, tám năm, chín, mười năm.

Thuận lợi lấy được thần khí chỉ là niềm vui bất ngờ, nhưng điều thật sự làm cho Cao Bằng nghi ngờ vẫn là vị diện thế giới ngược này.

Theo như lời Cơ Giới Minh Vương nói, ở trong thế giới này có thể gặp phải một ít quái vật không thể nào nhìn thấy được ở thế giới chính.

Có rất nhiều quái vật độc nhất chỉ có ở thế giới ngược.

Một thi thể Thần linh không còn nguyên vẹn, một thi thể Thần Nghiệt, còn có mảnh vỡ thần khí, hợp thành một món thần khí hoàn chỉnh.

Đây là tất cả thu hoạch của Cao Bằng cho đến bây giờ.

Khi đi ra khỏi tầng hầm ngầm, Cao Bằng ngẩng đầu nhìn về phía vị trí hành lang.

Mấy cái đầu len lén thò ra ngoài lập tức rụt lại, chỉ còn lại những tiếng bước chân lốc cốc trong hành lang.

Những quái vật này đi chân trần, đây là tiếng chân trần giẫm lên trên sàn gỗ phát ra.

- Đi thôi.

Cao Bằng nhìn một lát rồi xoay người đi về phía bên ngoài tòa thành.

Tất cả ngự thú lần lượt đi ra khỏi tòa thành.

Sau khi tất cả quái vật đi ra ngoài, Tịch Sư quay đầu hé miệng.

Băng phong vạn lý!

Chỉ để lại một tòa thành bị đóng băng lơ lửng ở trong không trung.

- Đúng rồi! Hắc Oa, ngươi ở trong không gian của A Xuẩn thử xem có thể phân giải thi thể hay không.

Cao Bằng đột nhiên nghĩ tới điều gì, những thi thể này giấu ở trong không gian cũng chỉ lãng phí.

Không gian của A Xuẩn trước đây thì chắc chắn không được, nhưng bây giờ đẳng cấp của A Xuẩn đã nâng cao, không gian cũng mở rộng tiến hóa hơn rất nhiều.

Có thể thử xem.

- Có thể.

Không bao lâu truyền đến tin tức tốt của Hắc Oa.

- Vậy ngươi phân giải thi thể Ba Xà và cả thi thể của Thần Nghiệt đi.

Cao Bằng âm thầm dặn dò.

Tạm thời không thể để Cơ Giới Minh Vương biết đến sự tồn tại liên của Hắc Oa, Cao Bằng vẫn chưa hoàn toàn tín nhiệm nó.

- Đại khái cần năm ngày.

Hắc Oa nói.

- Được! Sau khi phân giải xong, ngươi để đồ ở trong không gian của A Xuẩn.

- Cao Bằng, chúng ta tiếp tục thăm dò thế giới ngược này hay là ra ngoài vậy?

Đại Tử tò mò hỏi.

Thế giới ngược này thật sự có chút buồn chán, quái vật cũng ít, có đôi khi bay rất xa cũng không nhìn thấy một con quái vật nào.

Không gian là màu xám, ngoại trừ buồn chán vẫn là buồn chán.

- Theo đường cũ trở về.

Cao Bằng nói.

Thế giới ngược quá lớn, đi dạo tiếp như thế cũng không phải là cách hay.

Cao Bằng có tâm tư muốn về nhà, nếu xong chuyến này thì cứ đi về trước đã.

Nhóm Cao Bằng quay về theo con đường đã tới lúc trước.

Bọn họ bay mấy giờ, phía xa truyền đến chấn động.

Đây là dao động năng lượng, khi có nguyên tố va chạm sẽ dễ dàng phát sinh chấn động.

Nói như vậy nguyên tố trong thiên địa đều có quy luật di chuyển, giống như thủy triều trong biển lớn tuy cũng có tốc độ tăng lên rút xuống, nhưng những nguyên tố đều là một chỉnh thể, chúng sẽ lên xuống theo sóng triều.

Khi có phát sinh chấn động, có một nửa nguyên nhân có thể là do có chiến đấu xảy ra.

Không cần Cao Bằng lên tiếng, một đám ngự thú liếc mắt nhìn nhau và không nói gì.

...

- Thần khí này đã sinh ra linh trí!

Một con nai lớn toàn thân màu xanh lam, đầu có bốn cái sừng, trên thân có vô số điểm sáng nhỏ màu trắng bạc như ngôi sao chớp hiện cắn răng nói.

- Các ngươi cố gắng tranh thủ một chút thời gian cho ta, ta tới khống chế nó!

- Cố gắng lên.

Bên trái là một con Tứ Tí Thần Viên với bộ lông màu vàng, hai mắt đỏ như mã não thản nhiên nói.

- Không phải cố gắng mà là nhất định phải làm được! Nếu như hỏng chuyện lớn của điện hạ, ngài ấy sẽ không tha cho ngươi đâu.

Phía sau cùng là một dị tộc bụng tròn vo, giống như một hồ lô thì thầm nói:

- Cũng đừng quên, mạng của ngươi là do điện hạ cứu được! Trước đây ngươi đã hứa với điện hạ thế nào.

Tứ Tí Thần Viên nhíu mày:

- Ta biết, chuyện ta hứa thì... nhất định sẽ làm được.

Một cự phủ màu đỏ vàng dữ tợn lơ lửng trong không trung, hào quang màu đỏ từ hai bên cự phủ phun trào ra ngoài.

Hào quang ở trên cự phủ ngưng tụ thành một cái đầu sư tử trông rất sống động.

Đầu sư tử trợn mắt nhìn, lông tóc râu đều dựng lên.

Một tiếng rống to vang lên.

Cự phủ cuồng bạo chém xuống, tạo thành một đạo cầu vồng màu đỏ thẫm bắt mắt ở trong thế giới ngược xám xịt.

Trong tròng mắt Tứ Tí Thần Viên bắn ra hai ráng mây vàng cực dài.

Tứ Tí Thần Viên bước ra một bước, cơ thể đã tăng vọt gấp trăm lần, cơ bắp phồng lên rồi lập tức hóa thành một con Thái Cổ Ma Viên.

Ầm!!!

Hai cánh tay trên cùng của Thần Viên trực tiếp bị chém đứt, hai cánh tay phía dưới cũng lộ ra xương trắng.

Máu tươi điên cuồng phun trào.

Con nai lớn bốn sừng bên cạnh đã chuẩn bị sẵn sàng, bốn cái sừng lớn trên đầu nó phát ra ánh sáng bạc chói lòa tạo thành ngôi sao tám cạnh màu bạc bắn về phía cự phủ.

Cự phủ không hề nể nang xoay người chém qua.

Ngôi sao bị chém thành mảnh nhỏ, từng điểm sáng tản ra. Mỗi ánh sao đều là một tiết điểm, giữa các tiết điểm có sợi tơ màu trắng bạc nối lại cùng một chỗ, cuối cùng tạo thành một lồng giam bao quanh cự phủ.

Đầu sư tử trên cự phủ nổi giận:

Rống!!

Cự phủ bị người khổng lồ vô hình chém mạnh tới, điên cuồng đập về phía lồng giam, mỗi phát đập xuống đều phát ra liệt diễm cuồng bạo.

- Tính tình hung hãn như vậy...

Tiểu Hoàng nấp trong bóng tối thấy vậy thì động lòng.

Ta cảm thấy cái búa này chắc hẳn là họ Hoàng!

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 758: Bạo Liệt Hủy Diệt Cự Phủ

Tiểu Hoàng ngứa ngáy khó chịu, không ngừng xoa xoa hai bàn tay.

Dường như nó đã nhìn thấy được cảnh tượng chính mình cầm cái rìu này đại sát tứ phương. Cái rìu khổng lồ như cối xay thịt, bị vung mạnh trong tay Tiểu Hoàng. Một vòng, hai vòng, ba vòng,... tất cả quái vật ngăn trước mặt nó đều bị chặt thành một đống thịt nát.

Nghĩ vậy, Tiểu Hoàng hưng phấn đến run rẩy.

Mặc dù Thần Phủ hung mãnh, nhưng cũng phải nằm trong tay chủ nhân đích thực mới có thể phát huy hết uy lực của nó.

Không có chủ nhân, mười phần năng lực của Thần Khí không phát huy nổi một phần.

Càng ngày càng gần lao tù, không gian cho Thần Phủ phát huy càng nhỏ hơn, uy lực trảm kích của nó cũng nhỏ dần.

Thấy cự phủ bị vây khốn, từ trong bóng tối vang lên một giọng nói quang minh lẫm liệt:

- Dừng tay! Ban ngày ban mặt, dưới càn khôn chiếu rọi, đám người các ngươi đang làm gì cái rìu nhỏ này đấy?

Lời nói vừa dứt, không chỉ những dị tộc kia quay đầu lại nhìn, ngay cả cự phủ bị vây trong lao tù cũng cứng đờ.

Trước mắt bao người, từ bên trái có một con Kim Cương Áp

mày rậm mắt to bay tới.

Con vịt này cao bảy thước, dáng người cao to, đứng đó như một toà Lôi Phong Tháp!

- Các ngươi đang làm gì?

Tiểu Hoàng hét lớn:

- Còn không mau buông vị Phủ tiên sinh này ra!

Một phút tĩnh lặng, người dị tộc giống như hồ lô quay sang hướng khác cười hỏi:

- Có phải đây là một kẻ ngu không?

Tai Tiểu Hoàng rất thính, nó nghe thấy cả, đôi mắt to như quả chuông đồng trừng lớn.

- Mẹ nhà ngươi, nói cái gì đó?

Mập mạp cũng không khẩn trương, chỉ cười ha ha. Hắn triệu hồi ra một con quái vật khổng lồ, giống như một con nhím biển được phóng đại gấp ngàn lần. Lực phòng ngự của ngự thú này của ta… Oanh!

Chỉ trong chớp mắt, con nhím biển khổng lồ bị đánh nổ.

Một nắm đấm to lớn xé rách hư không, một tia chớp màu vàng chấn động không gian xuyên qua đầu gã mập.

Nửa thân trên của hắn như vừa bị đạn pháo oanh tạc.

Cứ thế mà không còn gì, chỉ còn nửa thân dưới.

Bên cạnh, nửa thân trên của Tứ Giác Cự Lộc cũng nổ cùng lúc đó.

Khi Tiểu Hoàng xuất hiện lần nữa thì đã cách nơi này ba trăm mét, để lại cho đám người một bóng lưng cao ngạo.

Cánh tay phải của nó rũ xuống, nắm đấm đẫm máu vẫn đang nhỏ giọt.

Không khí lặng đi.

Tứ Tí Thần Viên chớp chớp mắt. Người đàn ông râu ria ngồi bên phải mập mạp hồ lô bất an vặn vẹo cái mông.

- Vịt huynh, có chuyện gì cứ bình tĩnh nói…

- Gọi ta Hoàng gia gia.

- Được, Hoàng gia gia không nên kích động!

- Vừa rồi các ngươi nói cái gì Điện hạ? Đó là thứ gì?

Tiểu Hoàng cúi đầu thong thả hỏi.

- y... Ngài có chỗ không biết, Điện hạ là Điện chủ Luyện Hồn Điện của chúng ta. Bình thường chúng ta vẫn gọi ngài ấy là Điện hạ.

- Ngươi coi ta là đồ đần à?

Tiểu Hoàng không nhịn được ngắt lời hắn.

- Đại nhân, lưỡi phủ này là của ngài. Nó từng là vũ khí của Liệt Diễm Cuồng Sư Chi Thần, nhưng nó đã vẫn lạc mười năm trước, đến giờ chuôi Thần khí này vẫn chưa có chủ nhân.

Tên đàn ông râu ria nịnh nọt Tiểu Hoàng.

Hừ!

Tiểu Hoàng hừ lạnh một tiếng, đi tới chỗ cự phủ.

Vừa rồi Tứ Giác Cự Lộc chết, lao tù vây khốn Thần Phủ liền tiêu tán, không hiểu vì sao Thần Phủ vẫn ở đó mà không bay đi.

- Ta chính là chủ nhân mới của ngươi!

Tiểu Hoàng nắm vào cán phủ.

Thần Phủ không giãy dụa, mặc cho Tiểu Hoàng nắm lấy cán phủ.

Tay trái Tiểu Hoàng nắm chặt cán phủ. Trong chớp mắt, một đoàn liệt diễm hung mãnh từ Thần Phủ nổ bùng ra, càn quét tứ phương.

Oanh!

Liệt Diễm lan rộng, Tứ Tí Thần Viên, người đàn ông râu ria, và cả Tiểu Hoàng, toàn bộ đều bị ngọn lửa nuốt trọn.

Một lát sau, một cái bóng chật vật chạy ra khỏi đám lửa, nhưng vừa mới thoát ra khỏi lửa không được bao xa đã bị một bàn tay lớn tạo thành từ lửa kéo lại.

A!!!

Tiếng rít thê lương quanh quẩn khắp bầu trời đêm.

- Tiểu Hoàng… không sao chứ?

Đại Tử lo lắng hỏi.

- Là chuyện tốt.

Bàn Đại Hải nheo mắt đáp.

Hoả diễm tạo nên một vòng xoáy, cuối cùng ngưng tụ thành một dải áo choàng màu đỏ vàng quấn quanh cổ Tiểu Hoàng.

Trong hư không, một cái bóng ngẩng đầu đứng giữa thiên địa, một tay xách ngược cự phủ, áo choàng màu đỏ vàng chập chờn theo gió.

【Tên thần khí】: Bạo Liệt Huỷ Diệt Cự Phủ

【Ẩn chứa pháp tắc】: Hoả Diễm Pháp Tắc 9,7%, Phá Hoại Pháp Tắc 2%

Cự phủ ngoan ngoãn thần phục trong lòng bàn tay Tiểu Hoàng, nào còn vẻ bạo ngược trước đó nữa.

- Chắc cũng chỉ có tính cách như Tiểu Hoàng mới có thể hàng phục món Thần Khí này.

Cao Bằng vừa cười vừa nói.

Dường như nghe được hắn vừa nói gì, Bạo Liệt Huỷ Diệt Cự Phủ run lên nhè nhẹ, vang lên tiếng kim loại thanh thúy.

Tiểu Hoàng đá vào mặt Thần Phủ:

- Náo cái rắm. Đây là đại chủ nhân của ngươi! Gọi đại chủ nhân ta nghe xem nào!

Thần Phủ:

- ...

Một vài ngự thú và dị tộc may mắn còn sống sót trên sân bãi đều bị hỏa diễm vừa rồi nuốt chửng, thiêu thành tro bụi.

- Cao Bằng, ngươi xem vũ khí mới này của ta có đẹp không?

Tiểu Hoàng đắc ý khoe vũ khí mới với Cao Bằng, tựa như một đứa nhóc mới có được món đồ chơi mới.

- Đẹp!

Cao Bằng mỉm cười.

Rời khỏi nơi đây, quay lại bên ngoài.

Cao Bằng tiếp tục thăm dò nơi Thần Minh vẫn lạc này, nhưng không có thu hoạch nào khác.

Dường như đã có người nhanh chân tới đây trước hắn, vơ vét qua một lượt rồi.

Thu hoạch lớn nhất của Cao Bằng vẫn là trong thế giới ngược. Ở thế giới chính chỉ tìm được một tàn thi của Ba Xà.

Ngoài ra, chỉ còn lại hoang vu vô tận.

Ngự sử của Thú Yêu Chu tìm tới Cao Bằng truyền lời thay Nhị Điện hạ.

Đám quái vật lúc trước tấn công Cao Bằng đúng là thuộc hạ của hắn, nhưng mệnh lệnh tập sát Cao Bằng không phải do hắn hạ xuống. Nhị Điện hạ đã tra ra rõ thân phận nội ứng, còn xử lý gọn gàng, đây là câu trả lời cho Cao Bằng.

Cao Bằng không hề nói tin hay không tin, chỉ gật đầu nói mình biết rồi.

Rời khỏi vết nứt quay lại sa mạc Bắc Xuyên, nhìn vô số cự kiếm cắm trong đất, Cao Bằng cảm thấy chắc hẳn nơi này vẫn còn thứ gì đó.

Tiếc là hắn tìm không thấy, dù có triệu hoán Chiêu Tài ra thì cũng thế.

- Đi thôi.

Hắn cũng không tiếc nuối, dù sao chuyến này cũng thu hoạch đủ rồi.

Không kể hai món Thần Khí, hai cỗ thi thể này phân giải ra đã toàn là bảo bối tốt rồi, nếu có thể phân giải ra bảo thạch đặc tính quái vật thì lại càng tuyệt hơn.

Hắn cũng không biết người lúc trước tranh đoạt món Thần Khí này là phe nào. Bọn họ gọi người kia là Điện hạ, Điện hạ là cách xưng hô một người có tư cách cạnh tranh Vương vị một nước.

Cho nên có thể thấy được, chỉ có một ít người được xưng hô như vậy.

Cao Bằng cũng nghi ngờ không biết có phải Nhị Điện hạ không.

Nhưng sau khi cẩn thận suy nghĩ thì có thể đoán được chắc hẳn không phải do hắn gây ra. Không phải vì Cao Bằng tin tưởng vào nhân phẩm của hắn, mà là tin tưởng vào trí thông minh của hắn. Hắn sẽ không làm ra hành vi ngu xuẩn chân trước cho mình tàng bảo đồ, chân sau lại phái người đi đào.

Tên kia tâm tư thâm trầm, nếu thực sự muốn ra tay sẽ không làm một cách thô bỉ lộ liễu như thế.

Rời sa mạc Bắc Xuyên, trước mắt là cồn cát chập trùng kéo dài uốn lượn.

Cao Bằng dừng bước, đám ngự thú cũng dừng theo.

Hắn nhếch miệng gọi:

- Ra đi!

Một lát sau, một trận gió khô nóng từ xa thổi tới.

Cơn gió thổi bay hạt cát xung quanh.

Tất cả cồn cát không ngừng cao lên, cát chảy như thác nước, trong màn mưa cát chảy, một con mắt màu đỏ loé lên.

A Xuẩn ôm cổ Cao Bằng hỏi:

- Cao Bằng, đây là gì thế?

Cao Bằng phun ra hai chữ:

- Bách Khô!

———————

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 759: Đặc Tính Quái Vật Mới!

Sàn sạt...

Cát chảy đặc dính hội tụ thành từng thác nước chảy xuống tạo thành cồn cát trên mặt đất.

- Giao ra thu hoạch thì không giết!

Một con Bách Khô gần nhất nói với vẻ không hề có cảm xúc.

- Đúng là... phiền phức.

Cao Bằng nhíu mày. Đánh chết nhỏ thì lớn tới, nơi này chính là sào huyệt của Bách Khô nên không thể ở lâu.

Hai mươi con Bách Khô từ bốn phương tám hướng bao vây lại, hình như có kiêng kỵ nào đó nên bọn chúng không bước vào khu vực sa mạc màu đỏ.

- Đồ đang ở chỗ của lão tử, muốn cầm thì bò tới chỗ lão tử đi!!!

Nện cự phủ vào trong sa mạc, Tiểu Hoàng bước tới một bước, bá khí vô song nói.

Lúc này, tuy nhìn qua Tiểu Hoàng rất khí thế, nhưng những Bách Khô kia vẫn không hề bị dọa mà rời đi.

Trái lại, cùng lúc đó có bảy con Bách Khô đứng ra.

Tiểu Hoàng không nói nhiều, chỉ quát lớn một tiếng rồi vung

vẩy Thần Phủ trong tay.

Ở trong hư không, Thần Phủ tỏa ra thần uy khủng khiếp.

Tầng tầng lớp lớp quầng sáng khuếch tán ra.

Hỏa diễm bao phủ toàn thân Tiểu Hoàng, lúc này Tiểu Hoàng giống như chiến thần đi ra từ trong ngọn lửa.

Hỏa diễm khủng khiếp mang theo tầng tầng lớp lớp phủ ảnh.

Bách Khô khống chế cát trong sa mạc hóa thành màn chắn. Trong nháy mắt bảy con Bách Khô tạo ra hơn hai mươi màn chắn... Mười ba con Bách Khô không đứng ra cũng ra tay.

Màn chắn sa mạc giống như một vỏ trứng uốn cong vào phía trong bao phủ lấy Tiểu Hoàng.

Thần Phủ chém vào vỏ trứng phát ra tiếng vang kịch liệt.

Màn chắn sa mạc chợt run rẩy, Thần Phủ chém nát mười sáu tầng màn chắn, còn lại bốn tầng.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, mười sáu tầng màn chắn đều khép lại.

Ầm...

Ánh sáng màu xanh lam bộc phát từ phía sau Tiểu Hoàng, gió lạnh càn quét toàn bộ sa mạc.

Rắc rắc rắc rắc rắc rắc.

Phần lớn sa mạc bị đông cứng lại.

Sau đó, một thanh Thần Phủ với hỏa diễm thiêu đốt chém nát hai mươi tầng màn chắn, tạo ra một đạo cầu vồng màu đỏ cuốn tới bảy con Bách Khô đứng đầu.

Máu văng ra khắp nơi. Bảy con Bách Khô lập tức bị thương nặng, trốn vào sa mạc dưới chân không dám ra.

- Nói đạo nghĩa giang hồ với những yêu ma này quỷ quái này làm gì! Các huynh đệ, cùng ta xông lên.

Tiểu Hoàng vác phủ ở trên vai, chính khí nghiêm nghị nói.

Im lặng một lát, các Bách Khô còn lại tản về phía sau.

Ở đó chỉ còn lại một khu vực trống trải.

- Bọn nó chịu thua, để cho chúng ta rời đi rồi.

Cơ Giới Minh Vương nói.

Cao Bằng không biết sâu trong sa mạc còn có kẻ nào ẩn nấp nữa không. Nếu những Bách Khô này chịu thua thì Cao Bằng cũng không đuổi giết tới cùng, mà trực tiếp bảo các ngự thú rời khỏi sa mạc Bắc Xuyên.

Một chiêu tấn công vừa rồi của Tiểu Hoàng xem như đã chấn nhiếp được đám Bách Khô này.

Lực lượng cấp Chuẩn Thần phẩm chất Thần thoại cộng thêm thần khí loại binh khí, Chuẩn Thần không có thuộc tính đặc biệt và đặc tính cao cấp mà khi đối mặt với Tiểu Hoàng sẽ chỉ có kết quả bị chà đạp.

- Chủ nhân, hai bộ thi thể này đã được phân giải ra rồi.

Trong giọng nói của Hắc Oa có phần hưng phấn không kìm chế được.

Cao Bằng thoáng chấn động, chẳng lẽ đã phân giải ra được thứ gì tốt sao?

Cũng đúng, chỉ có khi phân giải ra thứ tốt thì Hắc Oa mới có

thể lộ ra giọng nói này.

Hắc Oa móc từ phía sau mông ra một viên hổ phách màu xanh lam, trong hổ phách có một gai nhọn màu xanh lam bị đông cứng lại.

【 Tên vật phẩm 】: Bạo Tẩu Ma Thứ Hạch Tâm

【 Hiệu quả của vật phẩm 】: Sau khi ngự thú dùng sẽ có tỷ lệ nhất định thu được đặc tính quái vật mới... Bạo Tẩu Ma Thứ.

Bạo Tẩu Ma Thứ Hạch Tâm!

Trí nhớ của Cao Bằng hiện lên cảnh trên lưng Thần Nghiệt mọc đầy gai nhọn giống như một con nhím, còn có phía sau mông mọc ra năm cái đuôi tương tự với kết hợp giữa sợi dây xích và đuôi bò cạp.

Hiệu quả của đặc tính này không tệ, tương đương với tăng thêm hai loại thủ đoạn tấn công và phòng ngự. Hơn nữa, khi Bạo Tẩu Ma Thứ xuyên qua thân thể kẻ địch, sẽ tạo thành hiệu quả giam cầm ngắn ngủi đối với kẻ địch.

Đương nhiên, trong đó có lợi cũng có hại, đó chính là hình thái sẽ thay đổi lớn.

- Còn gì nữa không?

Hắc Oa đặt Bạo Tẩu Ma Thứ Hạch Tâm sang một bên, sau đó lại móc từ phía sau mông ra thứ khác có phần tương tự như hạt châu.

【 Tên vật phẩm 】: Hư Vô Chi Nhãn Hạch Tâm

【 Hiệu quả của vật phẩm 】: Sau khi ngự thú dùng sẽ có tỷ lệ nhất định thu được đặc tính quái vật mới... Hư Vô Chi Nhãn

(Hiệu quả Hư Vô Chi Nhãn: Trong lúc chiến đấu có tỷ lệ nhất

định có thể phán đoán được công kích của kẻ địch.)

Cơ Giới Minh Vương quay đầu lại, vừa rồi hơi thở của Cao Bằng đột nhiên trở nên gấp gáp.

Cao Bằng quay đầu mỉm cười nói:

- Sắp về nhà nên ta có chút kích động.

Cơ Giới Minh Vương gật đầu, thu hồi ánh mắt.

Hư Vô Chi Nhãn thật sự là thần kỹ!

Đối với ngự sử bình thường, đặc tính quái vật có khả năng chỉ là đặc tính đơn thuần, bất luận là đặc tính gì cũng thật sự không tệ.

Nhưng ở trong mắt Cao Bằng, đặc tính quái vật cũng chia làm nhiều loại.

Không phải tất cả đặc tính đều tăng cường thực lực ngự thú như nhau. Có đặc tính nâng cao thực lực ngự thú càng nhiều, cũng có hiệu quả tăng cường yếu hơn.

Hơn nữa, giữa các đặc tính quái vật khác nhau cũng có thể hình thành sự phối hợp, thậm chí hình thành hiệu quả khủng khiếp một cộng một thành một trăm.

Lấy một ví dụ.

Con quái vật nào đó có đặc tính quái vật đầu tiên là Dục Huyết Niết Bàn, mỗi khi nó chết một lần thì sẽ sống lại, sau đó có thể tăng thêm gấp đôi tố chất thân thể ở tất cả các phương vị một cách vĩnh viễn.

Năng lực này rất gân gà, năng lực khởi tử hoàn sinh vô cùng hiếm thấy, loại năng lực này thậm chí cả đời cũng không nhất định có thể kích phát một lần.

Nhưng nếu như đặc tính quái vật thứ hai của con quái vật này thức tỉnh là Thần Thánh Vinh Diệu, hiệu quả của nó là trong vòng một tháng sau khi bị chém giết sẽ sống lại ngay tại chỗ. Nhưng năng lực này không có cách nào chồng chất, hơn nữa chỉ có sau khi chết đồng thời sống lại mới có khả năng tiến hành vòng tiếp theo.

Khi hai đặc tính này chồng chất, con quái vật đó sẽ nắm giữ khả năng vô hạn.

Cho dù chỉ có hai đặc tính này, mặc dù nó chỉ là phẩm chất Truyền thuyết nhưng ở phương diện khác đã vượt quá phẩm chất Thần thoại, thậm chí phẩm chất Vĩnh hằng.

Hư Vô Chi Nhãn này chính là một loại đặc tính quái vật cao cấp.

Từ việc lúc trước Thần Nghiệt chiến đấu với năm lưu manh đã có thể thấy được, cho dù đồng thời đối mặt với năm con Chuẩn Thần đỉnh cấp, trong thời gian ngắn cũng có thể không rơi xuống hạ phong.

Nhưng nên đưa đặc tính này cho ai đây...

Cao Bằng loại bỏ Tiểu Hoàng đầu tiên.

Tuy loại năng lực chiến đấu tương tự với khứu giác này rất thích hợp với ngự thú chiến đấu cận thân, dù sao nó xông vào phía trước cần phải đối mặt với công kích nhiều nhất.

Nhưng phong cách chiến đấu của Tiểu Hoàng chính là cần phải chịu đánh... Nếu tránh né hết công kích thì còn chồng chất bị động thế nào.

Nhưng loại bỏ Tiểu Hoàng, trong các ngự thú khác thì bất luận là ai thu được đặc tính này hình như cũng không có khác biệt quá lớn.

Cao Bằng khẽ xoa mi tâm,

Tạm thời không cần nóng nảy, mình tiếp tục suy nghĩ đã.

Có lẽ có thể về hỏi ông ngoại, xem ông có thể cho mình một vài ý kiến hay nào không.

- Còn có đặc tính quái vật gì nữa không?

Hắc Oa tiếc nuối lắc đầu:

- Không còn nữa, nhưng có cái này!

Nó lại lấy từ phía sau mông ra một một quang hoàn to lớn màu vàng!

Tinh hoa thần tính vàng óng thiếu chút nữa chói mù mắt Cao Bằng.

Tinh hoa thần tính có thể khiến cho ngự thú cấp Chuẩn Thần nhanh chóng thăng cấp.

Trong lòng Cao Bằng mừng như điên. Một đám tinh hoa thần tính lớn như vậy, nếu như cung cấp tất cả cho một con ngự thú, sợ rằng có thể nâng con ngự thú này lên đến Thần cấp.

- Còn có thần linh tủy nữa.

Hắc Oa lấy ra một thần linh tủy lớn bằng quả bóng chuyền.

- Huyết nhục tinh hoa Thần cấp, tinh hoa thần lực.

Từng vật phẩm được xếp thành một đống ở trước mặt Hắc Oa.

———————————

Dịch: ND

Beta: B

Team: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 760: Trở Về Bộ Lạc

- Cha, những người từ nơi khác đến càng ngày càng quá đáng. Chúng ta đã coi trọng cái cây Cự Phong Thụ trên đỉnh Phong Hống Sơn kia từ chục năm trước rồi, hai hôm trước quả cây vừa chín liền bị những người kia trộm một nửa!

Trong phòng, cậu thiếu niên kích động nói với người đàn ông đầu buộc khăn bạc.

- Ừ.

Người đàn ông buộc khăn bạc hơi khép mắt lại, chẳng nói gì, thể trạng nhẹ nhàng mà dũng mãnh như một con báo hung mãnh.

- Cha… chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy…

- Suỵt!

Cổ Trát dựng ngón tay chặn môi con trai, khẽ lắc đầu:

- Nói cẩn thận, hành động cẩn thận!

- Cha! Trong bộ lạc, các thúc thúc chỉ phục tùng cha, vị Tân Vương kia dùng tài nguyên của bộ lạc chúng ta phát triển bộ lạc của hắn, như một đám sâu hút máu vậy!

- Cổ Đoá, tính tình của con phải sửa lại một chút.

Cổ Trát lắc đầu nhìn qua cửa sổ, im lặng không nói gì.

- Cha….

Cổ Đoá tuyệt vọng nhìn phụ thân, hắn không hiểu nổi nguyên

nhân tại sao!

Tại sao phụ thân cứ nhất định không chịu ra mặt? Vì sao phụ thân một mực không chịu đứng ra chứ? Hiện giờ, trong bộ lạc không ít người đang nói ra nói vào rồi.

- Chúng ta đều là nhân tộc, giúp bọn họ thì có làm sao?

Cổ Trát lắc đầu, trong bộ lạc có quá nhiều người có tầm mắt thiển cận. Đương nhiên cũng không thể trách họ, bởi vì cả đời họ chỉ tầm thường như vậy thôi, chỉ cần nhìn thấy trước mắt là đủ rồi.

- Nhưng… cũng không thể để mặc cho những kẻ mới đến kia quấy rối bộ lạc!

Cổ Trác trầm ngâm. Sao hắn không nhìn thấy những chuyện xảy ra thời gian gần đây chứ? Nhưng là một phần tử cuồng nhiệt chỉ một lòng muốn dẫn đầu nhân tộc phục hưng, hắn biết phương hướng phát triển chỉnh thể này có lợi nhiều hơn hại.

Hiện giờ bộ lạc Lê như một vũng nước đọng, chỉ có cạnh tranh trong khống chế mới có thể khiến cho vũng nước đọng này sống lại.

Mới có thể khiến cho nhân tộc toả ra sức sống mới!

- Vương đã về!

- Vương đã về!

Trên trời, một con Lam Sắc Sí Bàng Đại Điểu có một cái yếm ở bụng như con chuột túi bay ngang qua, trong miệng phát ra tiếng người.

- Hắn trở về rồi!

Cổ Đoá ngơ ngác.

Hai mắt Cổ Trát sáng lấp loé, vỗ vỗ vai Cổ Đoá:

- Đi gặp Vương!

- Nhưng…

- Không có nhưng! Hiện giờ hắn là Vương của bộ lạc Lê chúng ta, là Vương được tất cả Trưởng lão trên Thánh cấp bỏ phiếu tán thành!

Cổ Trát uy nghiêm nói.

- Ồ… con biết rồi.

Hai cha con tới cung điện trong bộ lạc. Bên ngoài cung điện đã có không ít bậc lãnh đạo cao tầng của bộ lạc nghe tin chạy đến.

- Cố Trát Trưởng lão tới rồi!

- Nghe nói Vương đã về rồi?

- Vương trở về rồi. Ha ha!

Trong cung điện, nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài, Cao Bằng quay đầu lại, từ trên cửa sổ lầu hai nhìn xuống, hắn thấy trong đám người bên dưới có một đại hán cực kỳ to con.

Hình như tên là… Cổ Trát?

Hắn khắc sâu ấn tượng với anh ta vì thực lực của người tên Cổ Trát này có thể đứng vào top năm trong số các Trưởng lão của bộ lạc Lê, lại trẻ trung khoẻ mạnh, danh vọng cực cao. Đồng thời, anh ta còn có một con ngự thú có thể xem bói, có thể tính ra được hung cát phúc hoạ, rất hiếm gặp.

Trong bộ lạc, Cổ Trát là một trong số mười hai trưởng lão.

Một lát sau, cửa chính của cung điện mở ra, các trưởng lão nối

đuôi nhau tiến vào.

Trong đại sảnh cung điện, Cao Bằng ngồi trên ghế, trước mặt là Địa Ngục Tam Đầu Khuyển cao tới bốn mét nằm úp sấp. Dù nằm sấp nhưng nó vẫn cao hơn Cao Bằng nhiều.

Địa Ngục Tam Đầu Khuyển mở to cả sáu con mắt nhìn Cao Bằng, thè lưỡi nịnh bợ lấy lòng, mùi lưu huỳnh nồng đậm từ miệng nó phun ra tràn ngập khắp cung điện.

- Vương, ta có chuyện quan trọng cần bẩm báo.

Cổ Trát bước lên một bước, nhẹ giọng nói.

- Nói đi.

Thịt nắm trong tay bị Tam Đầu Khuyển liếm sạch, Cao Bằng xoay đầu lại.

- Một năm trước bốn bộ lạc Hoa Hạ, Bạch Long, Thanh Thần và U Hổ đã tới đây. Một năm nay do nhân số gia tăng nên đã xảy ra không ít va chạm, thậm chí có người còn dám lấy danh nghĩa của ngài tham ô vật tư của bộ lạc.

Các Trưởng lão khác đều kinh ngạc nhìn hắn.

Không ngờ Cổ Trát lại đứng ngay trước mặt Vương nói ra những lời này. Không sợ Vương nổi giận sao?

Trầm mặc một lát, Cao Bằng mới nói:

- Nên xử lý thế nào, các ngươi cứ làm đi, Không cần nể mặt ta.

- Ta hiểu!

Cổ Trát ôm quyền, khom lưng xác nhận.

Sau khi bàn bạc một lúc nữa, các Trưởng lão dần dần cáo lui.

Đến khi trưởng lão cuối cùng rời cung điện, Cao Bằng thở dài.

Thực sự là, một năm này đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Thay đổi rõ ràng nhất là có thêm bốn bộ lạc mới xây dựng ở cách bộ lạc Lê mấy chục dặm, theo thứ tự là các phân bộ của Hoa Hạ, Bạch Long, U Hổ, Thanh Thần. Trước đó Cao Bằng có dặn cấp lãnh đạo cao tầng của bộ lạc Lê chiếu cố bốn bộ lạc kia một chút, ai ngờ càng về sau thì mệnh lệnh này càng thay đổi.

Thậm chí còn diễn biến thành tình trạng có không ít người trong bốn bộ lạc vụng trộm đội da hổ của Cao Bằng đi làm mấy việc ám muội.

Nếu đã biết… khẳng định Cao Bằng muốn xen vào.

- Nói cho các người biết, ta là anh họ xa của Cao Bằng. Thi thể này chúng ta cũng không cần hết, chỉ cần đưa tinh hạch quái vật cho chúng ta là được!

Giọng nói ngang ngược càn rỡ vang lên ở trên núi.

- Vương không thể có loại thân thích vô sỉ như ngươi!

Bên kia, mấy thiếu niên cắn răng nghiến lợi nói.

- Hừ, sao lại không thể? Nói cho các ngươi biết, đây là ảnh ta chụp chung với Vương của các ngươi. Đây là khi hắn tám tuổi, khi đó hắn vẫn là một cậu bé, vẫn là ta dẫn hắn đi chơi.

Kỷ Phương cười lạnh, móc một tấm ảnh từ trong ngực ra phe phẩy trước mặt mấy người nhà quê này.

Hắn phát hiện, tấm hình này thực sự quá hữu dụng.

Không, là thân phận của người em họ Cao Bằng quá hữu dụng. Có thể không cần tốn sức, dễ dàng có được bảo vật.

- Ngươi đang nói cái gì?

Một giọng nói lạnh như băng từ trên đầu vọng xuống.

Kỷ Phương ngẩng đầu lên, trên đầu nắng chói chang làm hắn chỉ có thể nheo mắt lại, thấy được một cái bóng đen to lớn.

Trên lưng bóng đen có một ai đó đang ngồi.

Chẳng lẽ là…

Kỷ Phương khá kinh hỉ, nói cái gì đó, nhưng một tiếng quát lớn mà lạnh lùng đã át đi tiếng của hắn:

- Dẫn toàn bộ đi!

Dù thời gian này hắn khá huênh hoang tự đắc, nhưng hắn không ngốc, vẫn có thể nhận ra được đây là giọng nói của Cao Bằng. Hiện giờ tất cả mọi thứ hắn có đều là dựa vào thanh danh của ngươi em họ này mà có được. Hiện giờ đã thấy người ở đây rồi, làm sao hắn còn dám lỗ mãng.

Sau đó mấy ngày, Cao Bằng dùng thế như sấm sét và sự thiết huyết chấn nhiếp tất cả mọi người.

Tất cả những kẻ từng mượn danh Cao Bằng để làm bậy đều phải trả lại tài liệu đã lừa đến, nếu không thể thì sẽ phải dùng vật phẩm có giá trị tương đương để hoàn lại, hoặc phải ký giấy nợ lợi tức cao.

Đây chỉ là yêu cầu cơ bản nhất.

Ngoài ra Cao Bằng còn trừng phạt một loạt ngự sử nữa, không luận thân sơ, có tội thì phải phạt.

Tất cả hành trình Cao Bằng chỉ phái ra A Xuẩn. A Xuẩn rất nhẹ nhàng trấn áp tất cả ngự sử.

Không một ai có thể đùa nghịch bất kỳ mánh khoé gì trước một con Chuẩn Thần hệ Không Gian.

Dù A Xuẩn tương đối dễ thương, nhưng thực sự là một Chuẩn Thần hệ Không Gian.

Mặt khác, ở trong cung điện, Cao Bằng kinh ngạc hỏi:

- Thực sự các ngươi không ai muốn có đặc tính Bạo Tẩu Ma Thứ này sao?

Tiểu Hoàng điên cuồng lắc đầu. Nó không dám tưởng tượng trên lưng mình mọc đầy gai nhọn, lại còn có tới năm cái đuôi. Thực sự là ác mộng!

- Xấu!

Đại Tử ghét bỏ nhăn mũi. Mạnh hay không mạnh chỉ là nhất thời, đẹp trai mới là chuyện cả đời.

- Không thích hợp.

A Ngốc lắc đầu từ chối. Nó đã có được đặc tính Hư Không, nên không có hứng thú với thứ này.

- Hừ… đặc tính này người khác đều muốn đoạt lấy, vậy mà các ngươi lại còn ghét bỏ!

Cao Bằng đau đầu, đột nhiên nhìn sang Tam Đầu Khuyển đang nằm trong góc.

Thần sắc hơi động.

Sahara đang nằm trong góc hoàn toàn không phát hiện ra, chỉ biết hào hứng thè lưỡi hiếu kỳ quan sát bốn phía, thi thoảng lại tự cắn cái đầu khác của mình một chút.

———————————-

Dịch: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 761: Thủ Vệ

Có câu ngạn ngữ là liếm chó liếm đến cuối cùng chỉ còn hai bàn tay trắng.

Nhưng đồng thời còn có một câu với ngạn ngữ khác... Liếm chó liếm đến cuối cùng cái gì cần đều có.

- Cái gì cần đều có...

Các trưởng lão của bộ lạc Lê chấn động nhìn con chó lớn đang chạy như điên mắt trên bãi cỏ.

Mấy ngày trước chỉ là một con Địa Ngục Tam Đầu Khuyển rất bình thường, ngày hôm nay đột nhiên lại biến thành một con quái vật trên lưng mọc đầy gai nhọn giống như con nhím kết hợp với cơ thể chó ba đầu hung dữ mạnh mẽ.

- Ngao ô ~

- Gâu gâu gâu!

- Ngao ô ~

Ba cái đầu phát ra tiếng kêu to, thoả thích chạy nhanh ở vùng quê.

Một năm này Sahara đi theo cũng lăn lộn được không ít đồ ăn, thực lực tăng trưởng cực lớn.

Lần đầu tiên gặp mặt nó chỉ có cấp 71, khó khăn lắm mới đi vào Đế cấp.

Bây giờ nó đã cấp 86, tuy còn là phẩm chất Sử thi nhưng đã

nắm giữ hai đặc tính quái vật.

Chỉ có điều, năng lực đầu tiên của Sahara có hơi yếu.

Đặc tính quái vật đầu tiên của Sahara tên là Thủ Môn Giả.

Năng lực của Thủ Môn Giả tương đối phổ biến, chỉ đơn thuần nâng cao lực lượng hoặc tốc độ, đương nhiên cũng không phải nói năng lực nâng cao lực lượng và tốc độ là kém. Bất kể là lúc nào, lực lượng hay tốc độ đều là bản lĩnh quan trọng để giành chiến thắng trong cuộc chiến, cũng là nền tảng của bọn chúng.

Nhưng nền tảng lực lượng và tốc độ có thể nâng cao.

Chỉ cần nâng cao đẳng cấp của quái vật, lực lượng và tốc độ sẽ tăng thêm dựa theo tỷ lệ nhất định.

Nhưng có vài năng lực đặc biệt, cho dù tăng đẳng cấp lên cũng sẽ không tăng thêm.

Cũng giống như Bạo Tẩu Ma Thứ vậy.

- Nó là ngự thú của ngài sao?

Một vị trưởng lão hỏi.

- Không phải.

Cao Bằng lắc đầu:

- Nó là sủng vật ngự thú của ta.

Trưởng lão nhìn Sahara trên sân cỏ tỏa ra khí tức Thánh cấp mà không nhịn được trầm ngâm suy nghĩ.

- Sủng vật của ta!

Tiểu Hoàng nghe thấy bọn họ nói chuyện với nhau thì hưng

phấn đứng ra nói.

- Ngươi thấy sủng vật của ta thế nào?

- Chà...

Trưởng lão kinh ngạc. Vừa rồi hắn còn cho là vương đang nói đùa với mình, lẽ nào con chó ba đầu Thánh cấp này thật sự chỉ là sủng vật của một con ngự thú thôi sao?

Trưởng lão có cảm giác như tam quan bị phá vỡ.

Không chỉ hắn, mấy vị trưởng lão bên cạnh đều vô cùng kinh ngạc.

Thậm chí còn có một cảm giác kỳ lạ khó có thể nói thành lời.

- Hình như ngày hôm qua nó không phải dạng này...

- Đúng vậy, ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy chó ba đầu biến thành con nhím.

- Lẽ nào phụ thân của nó là một con nhím địa ngục?

Đường não của các trưởng lão mở rộng.

Cao Bằng nên nói như thế nào đây? Chẳng lẽ nói qua một thời gian nữa nó còn có thể mọc ra năm cái đuôi sao?

Đến lúc đó bọn họ sẽ nghĩ thế nào, gia gia của con Địa Ngục Tam Đầu Khuyển này thật ra là một con Ma Hạt Địa Ngục...

- Ta tăng phẩm chất lên cho nó nên bây giờ nó tiến hóa thôi.

Cao Bằng giải thích.

Các trưởng lão khác nghe vậy thì chấn động.

- Quá trình tiến hóa vẫn cần chút thời gian, cũng cần một chút

ngoại lực kích thích. Để ngự thú của các ngươi đi so tài với nó một lát đi.

Cao Bằng nói.

Các trưởng lão có chút do dự.

Bọn họ đều không ngốc. Từ trong các loại hành vi của Cao Bằng, thật ra bọn họ đã nhìn ra được một vài điều. Trong khoảng thời gian này, bộ lạc Lê và bốn bộ lạc lớn khác đã phát sinh xung đột. Người của bốn bộ lạc lớn đều bị vương khiển trách nặng nề, bây giờ đến lượt bọn họ. Chỉ có điều vương đổi thành một cách thức tương đối ôn hòa.

Đây chỉ là sủng vật của một ngự thú của vương mà thôi, cho dù thắng cũng không vẻ vang gì, cũng không tổn hại mặt mũi của vương. Nhưng nếu như thua, vậy bọn họ sẽ mất mặt tới tận nhà bà ngoại rồi.

- Ha ha, được! Để ta chứng kiến thủ đoạn ngự thú do vương đào tạo một chút vậy.

Cổ Trát hào sảng cười nói, không lộ ra chút lo sợ gì.

Cao Bằng ngồi ở trên ghế nhếch miệng lên, đưa lưng về phía mọi người.

- Tuy nhiên... Vương phải cẩn thận, tuy ngự thú của ta cũng là Thánh cấp nhưng nó đã sớm đạt tới Thánh cấp đỉnh phong.

- Không sao, đánh chết thì vừa vặn đổi một sủng vật mới.

- Ngao ô...

Sahara quay đầu lại, buồn bã oán trách nhìn Cao Bằng.

Cổ Trát đưa tay phải ra. Hư không vặn vẹo, ánh sáng màu tím chói mắt bao phủ cả khu vực.

Một con quái vật khổng lồ từ trong hư không hạ xuống.

Đó là một con rết khổng lồ với đường kính vượt quá hai mươi mét, nửa thân trên ngẩng cao giống như một con trăn lớn nằm trên mảnh đất trống.

Tổng cộng có 67 đoạn, phần lưng của mỗi đoạn đều có một đôi cánh nhỏ sắc bén màu đỏ nhạt.

Trong miệng con rết khổng lồ phun ra đầu lưỡi màu xanh sẫm, tỏa ra khí tức hung tàn.

【 Tên quái vật 】: Lĩnh Đầu Giả Cự Ma Ngô Công (thể dị hóa)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 90 (Thánh cấp)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Truyền thuyết / Phẩm chất Truyền thuyết

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Độc

【 Năng lực quái vật 】: Thần lực Lv8, kịch độc tinh hồng Lv8, săn tìm tung tích con mồi Lv8.

【 Đặc tính quái vật】: Cự Nhân Liệp Thực Giả (Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Đối mặt với kẻ địch có thể tích nhỏ hơn sẽ sinh ra khí tức áp chế đặc biệt.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Sau khi kích hoạt, Lĩnh Đầu Giả Cự Ma Ngô Công có thể ăn cắp lực sinh mạng theo nọc độc, tiếp tục duy trì trong một khoảng thời gian.)

Trái tim nhiễu sóng (Trái tim nhiễu sóng nắm giữ mười hai lỗ thông khí, có thể tạo ra lực bạo phát vượt xa đồng loại bình thường.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: nâng cao khả năng chịu đựng.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Khi nó toàn lực bạo phát có thể phát ra công kích với tốc độ gấp ba lần.)

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ hỏa

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Một loại rết hung tàn sinh hoạt ở vùng đầm lầy, cơ thể khổng lồ, hung ác hiếu chiến, thậm chí khi thiếu thức ăn có thể tiến hành săn giết đồng loại. Con Lĩnh Đầu Giả Cự Ma Ngô Công này là một con dị biến thể hiếm thấy, trái tim của nó mạnh hơn so với đồng loại khác.

Cái đuôi của Lĩnh Đầu Giả Cự Ma Ngô Công quét ngang đến, đồng thời mở miệng phun ra một mảng lớn sương mù màu đỏ, đất đai và cây cối chạm vào sương mù lập tức bị ăn mòn sạch sẽ.

Khu vực bị sương mù màu đỏ bao trùm trở thành vùng cấm, đầu chó màu trắng đen chính giữa của Sahara nhíu mày, hai con mắt to lộ vẻ kinh ngạc đầy nhân tính hóa, chạy như điên tránh né sương mù dày đặc.

Ở phía sau, Lĩnh Đầu Giả Cự Ma Ngô Công ngang ngược vô lý một đường quét ngang.

Nó đi qua nơi nào, cả mặt đất hoàn toàn hỗn độn.

Cho dù là Sahara cũng không dám trực tiếp cứng rắn đối đầu với con rết khổng lồ này, chỉ có thể một đường chạy như điên để tránh né công kích của nó, đồng thời tìm kiếm cơ hội phản kích.

Tiểu Hoàng đứng ở phía sau Cao Bằng cúi đầu nhìn bóng lưng của hắn. Từ góc độ này, nó nhìn không thấy mặt của Cao Bằng, chỉ có thể nhìn thấy mái tóc đen bóng mượt.

Tiểu Hoàng do dự một chút rồi ngẩng đầu nhìn về phía Sahara, sau đó lớn tiếng nói:

- Này, Tam Ngốc! Ta lệnh cho ngươi, bắt đầu từ lúc này đến

khi cuộc chiến kết thúc, ngươi chính là thủ hộ giả của cánh cửa này!

Nói xong, Tiểu Hoàng thò tay ra phía sau mông lấy ra một vật nhỏ để ở dưới đất... cửa gỗ chỉ lớn bằng bàn tay.

Nếu nói là cửa, còn không bằng nói nó là món đồ chơi của một đứa trẻ.

Cao Bằng nghiêng đầu nhìn cửa gỗ còn không cao tới mười cm, chỉ cần một cước là có thể giẫm nát thì không nhịn được hít sâu một hơi.

Hắn bị hành động này của Tiểu Hoàng ép cho không thở nổi.

Bên kia, Sahara vừa tránh thoát đuôi của con rết quét ngang liền lộn một vòng trên mặt đất, sáu con mắt ti hí nhìn thấy được cánh cửa trên mặt đất.

Cửa!?

Đồng tử trong sáu con mắt chó co lại thành một cây kim, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén.

———————-

Dịch: MBMH Translate

Truyện được cập nhật độc quyền tại truyenyy.com

Chương 762: Khiêu Chiến

Trong nháy mắt, khí thế trên người tam đầu khuyển phát sinh biến hóa khó có thể nói rõ được.

Nếu như nhất quyết phải nói, đó chính là khí tức như thâm sơn của nó đã trở nên nhanh nhẹn dũng mãnh!

Hung ác!

Cuồng bạo!

Tựa như cự ngạc từ sâu bên trong đầm lầy nổi lên mặt nước.

Cao Bằng nhìn ra được, hẳn là hiệu quả của đặc tính Thủ Môn Giả đưa đến.

Địa Ngục Tam Đầu Khuyển không lùi về sau nữa, lần đầu tiên quay đầu hung ác nhìn thẳng vào Cự Ma Ngô Công.

Cự Ma Ngô Công không hề nể nang, thân thể to lớn nhào tới với tốc độ tăng vọt, thậm chí chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng mơ hồ.

Ầm!!!

Sahara nhiều lần may mắn tránh thoát được cự trảo của Cự Ma Ngô Công lướt qua.

Cái đầu bên trái hú lên một tiếng rồi cắn vào trên vai của Cự Ma Ngô Công.

Trong nháy mắt, hai người lướt qua nhau.

Sahara mượn quán tính lao ra mấy chục mét mới dừng lại.

Cự Ma Ngô Công xoay người. Bởi vì cấu tạo thân thể, động tác quay lại của nó tương đối chậm chạp.

Chỗ mới vừa bị Sahara cắn trúng lưu lại một dấu vết màu trắng nhạt.

Lông mày của Cổ Trát đang nhướng lên cũng hạ thấp xuống, trong lòng khẩn trương thế nào thì chỉ có chính hắn mới biết được.

Nếu như ngay cả sủng vật ngự thú của vương cũng không đánh nổi, vậy thật sự quá mất mặt rồi.

Hiện tại xem ra, lực công kích của tam đầu khuyển thậm chí không phá được phòng ngự của Cự Ma Ngô Công. Xem ra không cần quá lo lắng, bởi vì ngay cả phòng ngự cũng không phá được thì còn lo lắng gì nữa chứ?

Sau khi kích phát đặc tính của Thủ Môn Giả, Sahara thay đổi hành vi luôn trốn chạy trước đó, không ngừng đánh lén Cự Ma Ngô Công.

Chỉ có điều tác dụng không quá lớn... Mười phút trôi qua, trên thân Cự Ma Ngô Công chỉ tăng thêm một vài vết thương bé nhỏ không đáng kể.

Trái lại, sau khi Sahara hoạt động kịch liệt, tuy vẫn duy trì sức mạnh nhưng rõ ràng sự chịu đựng đã tiêu hao rất nhiều.

Lại nhanh như tia chớp đánh tới, trong mắt Cự Ma Ngô Công lộ ra chút xem thường.

Nó giơ móng vuốt lên, theo thói quen vỗ tới một cái.

Phụt phụt.

Móng vuốt tê rần, Cự Ma Ngô Công cúi đầu nhìn thấy lồng ngực của mình bị đâm ra rất nhiều lỗ nhỏ như lỗ kim.

Tê...

m thanh nóng nảy vang vọng trong khoảng không trên cánh đồng hoang vu.

Cự Ma Ngô Công vốn chỉ cho là một trò chơi, tùy tiện vui đùa một chút là được, không ngờ lại có thể bị thương.

Ầm!

Từ trong cơ thể Lĩnh Đầu Giả Cự Ma Ngô Công tỏa ra một uy áp khủng khiếp.

Đồng thời một lĩnh vực màu đỏ nhạt từ trong cơ thể Lĩnh Đầu Giả Cự Ma Ngô Công phóng ra ngoài. Tất cả mọi vật bên trong lĩnh vực đều không ngừng bị ăn mòn, từng đạo khí lưu màu đỏ nhạt nhanh chóng xoay tròn quanh quẩn ở bên trong lĩnh vực.

Sahara vừa tiếp xúc đến khí tức này thì lập tức trở nên yên tĩnh...

Vẻ cuồng nhiệt trên mặt đã biến mất, đầu chó vô cùng bình tĩnh.

Giống như một trí giả.

Đặc biệt là đầu chó đen trắng ở giữa, chân mày đã giãn ra, ánh mắt trống rỗng nhìn phía trước.

Bình tĩnh lại có chút u buồn.

Cao Bằng ngồi ở một bên quan sát cuộc chiến, nghĩ đây chính là đặc tính áp chế của Lĩnh Đầu Giả Cự Ma Ngô Công trong phần giới thiệu, tạo thành áp chế đối với đơn vị có thể tích nhỏ hơn nó.

Thể tích của Sahara nhỏ hơn Cự Ma Ngô Công, cũng không biết bây giờ nó bị áp chế còn bao nhiêu thực lực.

Lần này Cự Ma Ngô Công không nương tay nữa, tốc độ thậm chí nhanh hơn vừa rồi hai phần.

Cộng thêm Cự Ma Ngô Công áp chế, đặc tính Thủ Môn Giả nâng cao tốc độ cho Sahara bị trung hòa.

Cái đuôi lớn quét ngang tới, trước sau, trên không trung, trái và phải đều bị phong tỏa. Cái đuôi lớn lóe ra ánh sáng màu đỏ quét tới.

Tứ chi của Sahara co lại, đầu chôn vào trong ngực, chỉ còn lại phần gai nhọn phía sau lưng chĩa ra.

Giống như một quả bóng bị cây gậy bóng chày đánh trúng.

Bốp một tiếng, Sahara đã bị đánh bay ra ngoài.

Gai nhọn sắc bén phá lớp vỏ ngoài, phần vỏ ở đuôi của Cự Ma Ngô Công bị xé ra thành từng mảnh nhỏ.

Sahara bị đánh bay lún vào trong đất, cất tiếng kêu rên.

Cự Ma Ngô Công được thế không tha cho chó, một làn khói độc lập tức phun vào hố sâu. Sahara bị khói độc bao trùm.

Từng tiếng ăn mòn xèo xèo rất đáng sợ vang lên.

- Ngao ngao ~

Tiếng rên đầy thê lương.

Sahara lập tức từ trong hố xông ra giống như bị điện giật ở mông. Trên mặt, trên lưng và ở ngực có một ít lông bị cháy đen. Nó chạy như điên ở trên bình nguyên,

Trong tiếng kêu rên của Sahara, phía sau mọc ra năm cái đuôi.

Cảnh tượng này làm cho đám người đứng ngoài quan sát sửng sốt.

Tại sao tam đầu khuyển lại mọc thêm cái đuôi giống như bò cạp chứ? Hơn nữa còn một lần mọc tới năm cái.

Bởi vì đuôi vừa mọc ra nên Sahara vẫn không thể khống chế thành thạo, nhưng trong lúc chiến đấu với Cự Ma Ngô Công, mức độ khống chế với cái đuôi này cũng đang nhanh chóng nâng cao.

Lĩnh vực của Sahara tất nhiên là địa ngục dung nham. Bên trong lĩnh vực có nhiệt độ cực cao làm không khí vặn vẹo, mặt đất bị hơi nóng với nhiệt độ cao thiêu đốt xuất hiện từng hố dung nham. Dung nham màu đỏ sậm có bọt khí bốc lên.

Quả nhiên chiến đấu mới là người thầy tốt nhất.

Rất nhanh, năm cái đuôi đã có thể tham dự vào trong cuộc chiến.

Mượn Bạo Tẩu Ma Thứ đã vào giai đoạn thứ hai, Sahara và Cự Ma Ngô Công dần dần đánh đến rất sinh động.

Cao Bằng nhìn thấy vậy thì lập tức không để ý nữa, bất luận là ai thắng ai thua cũng không sao cả.

Chủ yếu là Cao Bằng cảm thấy hơi mệt mỏi.

- Đánh xong thì thông báo với ta một tiếng.

Cao Bằng nói với Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng gật đầu, sau đó tiếp tục lo lắng quan sát tình hình cuộc chiến.

Cao Bằng cũng không biết mình ngủ bao lâu thì bị đánh thức.

Khi Cao Bằng mở mắt ra thì trời đã sắp tối.

Hắn ngáp một cái:

- Đánh xong chưa? Ai thắng vậy?

- Thua rồi.

Tiểu Hoàng chán nản nói.

Cao Bằng sửng sốt. Thua sao?

Làm sao có thể như vậy được chứ? Hắn còn tưởng là Sahara sẽ thắng.

Sahara được Tiểu Hoàng bế trở về đang nằm dài trên mặt đất, đầu lưỡi thè ra khỏi miệng, toàn thân từ trên xuống dưới có không ít vết thương. Cái đuôi ban đầu đã biến mất không còn nữa, biến thành năm cái đuôi thon dài tinh tế.

Năm cái đuôi này có màu xanh xám, giống như từng đoạt dây xích gắn lại cùng một chỗ, nhưng bên trong không phải đơn thuần là rỗng ruột, hơn nữa ở phía ngoài còn có móc ngược và răng cưa.

Tin tưởng chỉ cần bị cắm vào trong máu thịt thì tuyệt đối sẽ rơi xuống cả mảng thịt lớn.

- Vương, Cự Ma Ngô Công đã được ta huấn luyện từ nhỏ, có thể bạo phát ra tốc độ cực nhanh trong cự ly ngắn.

Cổ Trát đi tới khẽ nói.

Tiểu Hoàng hừ lạnh một tiếng:

- Nếu như ta cũng huấn luyện chó của ta, nó sẽ thắng thôi.

- Đương nhiên.

Cổ Trát cười nhạt tiếp lời của Tiểu Hoàng.

Tuy Sahara thua nhưng thực lực của nó cũng khiến cho tất cả các trưởng lão phải coi trọng.

Lĩnh Đầu Giả Cự Ma Ngô Công của Cổ Trát có thể đứng trước năm trong đám người bọn họ, trước năm này cũng không phải là tên thứ năm. Bởi vì nguyên nhân thuộc tính tương khắc, cụ thể có thể xếp đến thứ mấy cũng không rõ, nhưng thực lực tuyệt đối là cao cấp nhất trong nhóm kia. Trong toàn bộ lạc cũng có rất ít người có thể thắng được hắn.

Nhưng mà chiến đấu với hắn chỉ là một tiểu sủng vật được Vương tùy tiện nuôi.

Thực lực của Vương quả nhiên thâm sâu khó lường.

Cao Bằng cho mọi người lui ra rồi ngồi nghỉ ngơi một lát, sau đó chậm rãi đứng dậy, quay lại trong cung điện mình.

Sâu bên trong cung điện có một tia âm hàn, khí tức tử vong không ngừng lớn mạnh.

Khí tức này không ngừng tăng lên, cuối cùng đạt tới một cực hạn nào đó mới dừng lại.

A Ngốc chậm rãi đi ra từ sâu bên trong hành lang tối tăm.

Ở trong mắt Cao Bằng có một hàng số liệu nhảy ra.

Đẳng cấp quái vật... cấp 100!

———————

Dịch: MBMH Translate

Chương 763: Xiềng Xích Pháp Tắc

A Ngốc nuốt tất cả thần linh tủy, cuối cùng đạt tới cấp 100 cực hạn.

Nhưng sau khi đạt đến cấp 100 cực hạn, A Ngốc đã đến bình cảnh, tạm thời không có cách nào tiếp tục đột phá nữa.

- Chủ nhân... Dường như ta còn thiếu một chút gì đó.

A Ngốc mở năm ngón tay xương trắng ra rồi nắm lại thành nắm đấm.

- Muốn trở thành Thần linh cần phải đạt được ba điều kiện, sau khi đạt tất cả tiêu chuẩn là có thể đột phá Thần cấp. Đầu tiên là thần khu, toàn bộ cơ thể hoàn toàn thần hóa. Bây giờ toàn thân nó đã thần hóa, điều này đạt tiêu chuẩn. Điều thứ hai là phải hoàn toàn ngưng tụ lực lượng của bản thân thành pháp tắc, ở trong thức hải rèn đúc thần cách. Bên dưới Thần linh chưởng khống nguyên tố, trên Thần linh chưởng khống pháp tắc. Lực pháp tắc còn được gọi là thần lực, bởi vì đây là lực lượng mà chỉ có thần linh mới có khả năng khống chế.

Một điều cuối cùng chính là hoàn toàn lột xác linh hồn mình thành thần hồn, chế tạo ra thần đàn ở sâu bên trong linh hồn.

Đặt thần cách ở trên thần đàn bái tế, khi đạt được tất cả ba điều kiện này, nó chính là Thần linh thật sự.

Bây giờ A Ngốc chỉ hoàn thành toàn thân thần hóa, còn thiếu chế tạo thần cách và thần đàn.

Nếu là Chuẩn Thần bình thường có thể sẽ mò loạn, thậm chí rất lâu cũng không bước được vào cửa.

Nhưng đối với A Ngốc lại không cần phiền toái như vậy, bởi vì bên cạnh đã có hai "Người từng trải".

Cơ Giới Minh Vương tĩnh dưỡng ở trong một khoáng mạch ngoài bộ lạc, bây giờ chỉ có Bàn Đại Hải bên cạnh.

- Các pháp tắc khác nhau là không thể dung hòa. Nếu như pháp tắc của ngươi càng nhiều, số lượng thần cách của ngươi cũng càng nhiều.

Bàn Đại Hải nói.

- Một thần linh còn có thể có mấy thần cách sao?

Cao Bằng kinh ngạc hỏi.

- Đương nhiên.

Bàn Đại Hải trả lời chắc chắn,

- Có phải thần khác cũng như vậy hay không thì ta không biết, nhưng Thần linh ở Vị Diện Hải chúng ta có mấy loại pháp tắc thì có bấy nhiêu thần cách.

- Tất cả thần cách đều ở phía trên thần đàn, trong thần cách ẩn chứa pháp tắc. Thần đàn là thứ có thể phát huy đầy đủ những lực lượng pháp tắc này.

- Làm thế nào để chế tạo thần đàn?

- Dùng pháp tắc trong thần cách kích thích linh hồn, chỉ cần linh hồn lực đủ mạnh là có thể ở sinh ra thần đàn trong linh hồn. Nếu như không có thần đàn thì không thể nào chống đỡ được thần cách.

Được rồi, xem ra nhất định phải làm từng bước theo trình tự. Đầu tiên là phải ngưng tụ ra thần cách.

- Cái này cứ theo thứ tự là được. Điều kiện trước tiên để ngưng tụ thần cách chính là toàn thân thần hóa, bằng không cho dù thần cách thuộc về chính nó, nhưng chỉ cần lực lượng bạo phát ra sẽ khiến thân thể nó vỡ nát. Ta đã từng nhìn thấy một con Chuẩn Thần hệ Mộc, bởi vì toàn thân chưa hoàn toàn thần hóa, sau đó nó vì ứng phó với thiên địch truy sát đã mạnh mẽ ngưng tụ thần cách, kết quả là ngón tay duy nhất không thần hóa của nó đã biến thành một khúc gỗ.

- Cân bằng trong cơ thể nó cũng bị phá tan, cả cơ thể giống như quả khí cầu nổ mạnh.

Bàn Đại Hải thở dài.

- Ngươi quen biết nó à?

- Một người bạn.

- Ta cho ngươi biết phương pháp ngưng tụ thần cách.

Bàn Đại Hải nói phương pháp ngưng tụ thần cách của nó cho A Ngốc biết.

Phương pháp ngưng tụ thần cách của Bàn Đại Hải là do một tiền bối cho biết. Vị tiền bối kia là một Thần linh ở Vị Diện Hải đã từng dìu dắt nó, có ơn lớn đối với nó.

- Thật ra tất cả phương pháp ngưng tụ thần cách cơ bản đều giống nhau, chính là nghĩ cách làm cho lực lượng trong cơ thể lột xác thành pháp tắc. Pháp tắc là căn bản để tạo thành vạn vật trên thế gian, chúng giống như dàn khung tạo thành thế giới này của chúng ta. Đương nhiên hình dung này không chính xác, pháp tắc là một loại lực lượng cao hơn bình thường.

- Cách ngưng tụ pháp tắc này được ta gọi là... Quan Sát Pháp.

Bàn Đại Hải chậm rãi nói.

Cao Bằng lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng Bàn Đại Hải nghiêm túc như vậy.

Tiểu Hoàng trợn mắt há hốc mồm, vội vàng dời ghế nhỏ chạy tới ngồi nghe thầy Bàn giảng bài.

Bàn Đại Hải nói liên tục, giải thích cặn kẽ Quan Sát Pháp.

Quan Sát Pháp tên như nghĩa, chính là một loại phương pháp quan sát.

Đương nhiên quan sát ở đây không phải là chỉ ngươi nhân lúc pháp tắc không chú ý mà len lén nhìn nó, thế thì được kêu là nhìn trộm.

Quan Sát Pháp trong miệng Bàn Đại Hải là cần phải để cho tâm thần trống rỗng, làm cho mình có một trạng thái thả lỏng yên tĩnh. Ở dưới trạng thái này sẽ cảm nhận và quan sát vạn vật trên thế gian một cách nhạy bén hơn, cũng dễ dàng bước vào một trạng thái đặc biệt.

Loại phương pháp này yêu cầu tương đối cao đối với thiên phú của bản thân người quan sát, hơn nữa cần người quan sát có thể bình tĩnh, nếu như cứ nóng nảy thì không có cách nào tiến hành quan sát được.

Quan trọng nhất là phải đạt được cấp 100, cũng chính là Chuẩn Thần đại viên mãn, cả người từ trên xuống dưới đều hoàn toàn thần hóa mới có thể sử dụng Quan Sát Pháp.

Cao Bằng nghe xong thì cảm thấy giống như nhập định trong đạo giáo, ngồi thiền trong phật giáo.

...

- Cao Bằng, A Ngốc đã ngồi không nhúc nhích ba ngày rồi, nó không sao chứ?

Đại Tử lo lắng hỏi.

Sâu bên trong cung điện, trong một gian phòng yên tĩnh, bốn góc có thanh đăng thiêu đốt âm u tĩnh mịch.

Trên bồ đoàn màu xanh lam ở chính giữa có một bộ xương khô màu ám kim đang ngồi.

Cảnh tượng này nhìn qua đặc biệt kỳ lạ khiếp người.

Từ ngày nghe Bàn Đại Hải nói xong, A Ngốc liền ngồi im ở trong phòng.

A Ngốc nhắm mắt ở trong phòng cảm ngộ pháp tắc mà Bàn Đại Hải nói tơi.

A Ngốc nhắm mắt lại, ngồi khoanh hai chân dưới đất.

Tinh thần của nó ở vào trạng thái trống rỗng, ngọn lửa trong hốc mắt khẽ thiêu đốt, gần như nhìn không thấy động tĩnh.

- Trước đây ngươi sử dụng Quan Sát Pháp quan sát bao lâu?

Cao Bằng xoay người hỏi thăm Bàn Đại Hải.

- Ta có thiên phú dị bẩm, chỉ cần một tháng là quan sát ra được pháp tắc.

Bàn Đại Hải kiêu ngạo nói.

Nó vừa dứt lời liền nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng động.

Ngọn lửa trong hốc mắt A Ngốc thiêu đốt càng lúc càng mãnh liệt.

Đột nhiên, giọng nói khàn khàn từ trong miệng A Ngốc phát ra.

- Nhìn thấy rồi, hóa ra là ở đây.

Giọng điệu A Ngốc đầy bình tĩnh.

Nó nâng tay phải lên, dùng ngón trỏ đâm vào trong không trung một cái.

Rõ ràng trước mắt không có một vật gì, nhưng ngón tay này lại dường như đâm trúng phải vật vô hình.

Từ điểm ngón tay đâm tới, một gợn sóng khuếch tán ra ngoài.

Chấn động càng lúc càng lớn, cuối cùng giống như đê bị vỡ, ầm ầm phun trào!

Sương mù màu xám nồng đậm lập tức càn quét khắp nơi, làm người ta có cảm giác như đang ở trong biển mây.

Sương mù màu xám xuyên qua cơ thể Cao Bằng khiến hắn rùng mình một cái, đột nhiên thấy rất lạnh.

Ngón trỏ vừa điểm xong liền thu hồi, sương mù màu xám nhanh chóng thu lại, ép lại thành một điểm nhỏ màu xám lớn bằng hạt gạo ở trên đầu ngón tay của A Ngốc.

Vẻ kiêu ngạo trên mặt Bàn Đại Hải đông cứng.

Sao lại nhanh như vậy!

- Hóa ra đây chính là pháp tắc.

Hốc mắt A Ngốc càng lúc càng sáng ngời. Ở trong mắt nó, vạn vật thế gian đều biến thành từng đạo xiềng xích đan xen ngang

dọc.

Màu sắc của những sợi dây xích này không giống nhau, có đỏ như máu, cũng có cái xanh thẫm, còn có cái giống như mặt đất gánh chịu vạn vật.

Ngoài cửa sổ, mấy cành Thủy Trúc bị gió thổi phát ra những tiếng xào xạc.

Ở trong mắt A Ngốc, trung tâm của Thủy Trúc có một đạo xiềng xích màu xanh lục chiếm cứ.

Trong nháy mắt, A Ngốc đột nhiên giác ngộ, đây chính là xiềng xích pháp tắc.

Đây là hình thái pháp tắc trong miệng bọn họ được biểu thị trên giác quan thị giác!

———————

Dịch: MBMH Translate

Chương 764: Thần Cách!

Pháp tắc ở khắp mọi nơi, chúng dung nhập vào các mặt trong cuộc sống của chúng ta.

Bảo sao bọn chúng nói xiềng xích pháp tắc là căn bản tạo thành vạn vật trên thế gian.

Đáy mắt A Ngốc loé lên một tia minh ngộ.

Như vậy, pháp tắc của ta là…

Nó nhớ lại, mấy hôm trước Bàn Đại Hải đã khuyên:

- Không được tuỳ tiện chọn bậy pháp tắc. Ngươi lựa chọn pháp tắc, pháp tắc cũng lựa chọn ngươi. Nếu ngươi đã không thích hợp với pháp tắc nào đó mà lại cứ cưỡng ép muốn có nó… ngươi sẽ phải chịu đau khổ thật lớn.

Trầm ngâm một lát, A Ngốc nhìn điểm sáng nhỏ trên đầu ngón tay, vươn ra giữa hư không kéo một trảo.

Trong mắt A Ngốc và Bàn Đại Hải, A Ngốc đang bắt lấy một sợi xiềng xích màu xám.

Sợi xiềng xích màu xám này rất ảm đạm, bên ngoài có khắc các ký hiệu thần bí.

Đó là Linh Hồn Pháp Tắc.

Bàn Đại Hải nhận ra sợi xiềng xích pháp tắc này.

Tay phải của A Ngốc nắm lấy Linh Hồn Pháp Tắc, điểm sáng nhỏ màu xám như ký sinh trùng không ngừng hấp thu “dinh

dưỡng" từ xiềng xích pháp tắc.

Điểm sáng không ngừng lớn mạnh, nó cũng tự động sinh ra một cỗ lực lượng muốn thoát khỏi khống chế của A Ngốc.

Cũng may bản thân A Ngốc có tạo nghệ cực sâu với việc khống chế linh hồn, cho nên điểm sáng màu xám kia vẫn nằm trong tầm khống chế của nó.

Thời gian dần trôi, điểm sáng từ chỗ chỉ to bằng hạt gạo đã lớn dần thành hạt đậu, rồi lớn bằng cá viên, cuối cùng là to như một quả bóng bàn!

Tới lúc này nó dừng tăng thể tích, toàn thân mượt mà bóng loáng.

Trên bề mặt bóng loáng hiện đầy đường vân thần bí.

Đây chính là Thần Cách.

Đáy mắt Tiểu Hoàng lộ ra một tia hâm mộ. Nó hà hơi, xoa xoa lòng bàn tay đến phát nóng lên.

Còn chưa đủ, A Ngốc trầm ngâm.

Trong hư không, xiềng xích Linh Hồn Pháp Tắc tự chuyển động như đã có được sinh mạng.

Không biết sợi xích Linh Hồn Pháp Tắc này dài bao nhiêu, từ phía đông xuyên thẳng tới phía tây. Từ đây xiềng xích tách ra một đoạn nhỏ, nhập vào viên cầu màu xám trong lòng bàn tay A Ngốc.

Khi đoạn xiềng xích pháp tắc nhỏ nhập hoàn toàn vào viên cầu, viên cầu lấp lánh thần quang. Trong viên cầu màu xám, một đoạn xiềng xích pháp tắc màu xám nhỏ khép kín lại thành một vòng tròn nằm ngay chính giữa.

Thần cách linh hồn!

Nhìn viên tinh thể trong lòng bàn tay, A Ngốc đột nhiên tỉnh ngộ.

- Còn nữa!

A Ngốc lại đưa tay xẹt qua hư không, buông xiềng xích linh hồn trong tay ra.

Nó giữ một đầu xiềng xích.

Đầu xiềng xích có màu trắng bệch, bốn phía có gai nhọn thô ráp.

- Xiềng xích pháp tắc bạch cốt!

Bàn Đại Hải nhíu mày.

Một viên xương trắng noãn như ngọc nằm trong lòng bàn tay A Ngốc.

Mười phút sau, Thần Cách Bạch Cốt ngưng tụ!

Trước mặt A Ngốc, hai viên Thần Cách trôi nổi lơ lửng.

Bàn Đại Hải cảm thấy rất kích thích, không ngờ A Ngốc lại ngưng tụ được hai viên pháp tắc. Nhưng nó biết đây không phải cực hạn của A Ngốc.

Thần Minh bình thường sẽ chỉ có một loại pháp tắc, cũng không phải vì đồng thời có hai loại pháp tắc sẽ không tốt. Có Thần minh chỉ sở trường một loại pháp tắc, tiến độ tu hành sẽ càng nhanh, đồng thời tu luyện nhiều loại pháp tắc thì sẽ tương đối chậm hơn.

Sau khi ngưng tụ ra hai viên Thần Cách, A Ngốc khá quen tay với việc này rồi.

Trực tiếp nhắm thẳng vào hư không kéo một cái.

A Ngốc lại bắt được một sợi xiềng xích pháp tắc ẩn giấu trong hư không.

Đây là một sợi xiềng xích có nhiều màu sắc hỗn tạp. Có màu trắng, có màu xanh, còn có màu xám và màu đen.

Một đốm sáng ngưng tụ trong lòng bàn tay A Ngốc.

Bàn Đại Hải đã tiếp xúc với A Ngốc lâu như vậy, cũng coi như hiểu khá rõ năng lực của A Ngốc. Sợi xiềng xích này hẳn là Pháp Tắc Vong Linh.

Pháp Tắc Vong Linh không phải loại pháp tắc đơn giản, mà thuộc loại cao cấp, cũng không phải bất luận vong linh nào cũng có tư cách chưởng khống Pháp Tắc Vong Linh.

Pháp Tắc Vong Linh có liên quan đến việc tạo ra vong linh, cải tạo vong linh, điều khiển và khống chế vong linh yếu hơn mình. Đây là một loại pháp tắc cao đẳng đặc biệt.

Cuối cùng A Ngốc đã ngưng tụ ra Thần Cách Vong Linh.

Ánh mắt Bàn Đại Hải khá phức tạp. Ba viên Thần Cách, trong chư thần cũng chẳng mấy ai đạt được thành tích này.

A Ngốc không thu ba viên thần cách này vào trong cơ thể, mà lại nắm một trảo ngay giữa hư không.

- Còn nữa sao?

Bàn Đại Hải kinh ngạc.

A Ngốc còn có thể ngưng tụ ra pháp tắc gì nữa?

Ám diễm kia sao?

Quả thực ám diễm có thể thiêu đốt linh hồn kia rất mạnh, nhưng cũng không hoàn chỉnh.

Nếu là ám diễm hoàn chỉnh, có lẽ có thể ngưng tụ ra pháp tắc gì đó. Nhưng đáng tiếc, ám diễm của A Ngốc cũng không hoàn chỉnh.

A Ngốc vươn tay thật sâu, chính xác bắt lấy một sợi xiềng xích trong vô số xiềng xích.

Cái đó… cái đó là…

Bàn Đại Hải mở to hai mắt.

Dã tâm của A Ngốc lớn như vậy sao!

Làm sao có thể? Nó lại lựa chọn thứ đó?

Sợi xiềng xích đen nhánh như mực vừa nhìn đã không nhịn được mà cảm thấy sợ hãi lẳng lặng lơ lửng giữa không trung.

Khoảng cách của nó với các xiềng xích xung quanh tương đối lớn, cho thấy rõ địa vị đặc biệt của nó.

Xiềng xích pháp tắc – Tử Vong!

Khi A Ngốc nắm chặt đầu xiềng xích này, cả thế giới như lặng đi.

Cánh tay A Ngốc dường như bị tử vong nhuộm thấm mà tối dần đi.

Sợi xích run lên nhè nhẹ.

Trái tim của Bàn Đại Hải thọt lên tận cổ họng.

Trước đó nó đã nói, nếu như không được pháp tắc tán thành – tức là có được sức mạnh tương xứng với pháp tắc này.

Mà lại muốn cưỡng ép ngưng tụ ra pháp tắc tương quan, sẽ bị pháp tắc phản phệ.

Một hơi, hai hơi, ba hơi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, xiềng xích pháp tắc Tử Vong không có động tĩnh gì.

Bàn Đại Hải nhẹ nhàng thở ra.

Không bị cự tuyệt là bắt đầu tốt nhất.

Giống như theo đuổi con gái vậy. Thử tưởng tượng nhé, ngay giữa chốn đông người anh ôm rồi tỏ tình với con gái nhà người ta, rồi bị nhà gái tát cho một cái, cũng bởi vì anh khinh bạc mà đánh anh một trận, đồng thời cảnh cáo anh đừng có ôm vọng tưởng này nữa!

Thì chúc mừng anh, anh đã bị pháp tắc này kéo vào sổ đen rồi, về sau nếu muốn chưởng khống pháp tắc này sẽ càng khó khăn hơn, đồng thời còn bị pháp tắc phản phệ.

Nhưng nếu cô gái chỉ hất tay anh ra, lạnh như băng nhìn anh mà không nói gì nữa.

Vậy tức là chí ít cô ấy không ghét anh, nhưng vì hành vi lỗ mãng của anh nên rất bất ngờ.

Tình huống thế này thường sẽ thấy tốt thì nhận, phần lớn sẽ được pháp tắc đồng ý, chỉ có một chút là không hợp cách. Nói cách khác, chỉ cần anh tiếp tục cố gắng sẽ vẫn có hy vọng chưởng khống được loại pháp tắc này.

Đây là Pháp Tắc Tử Vong đó… Một trong những pháp tắc đỉnh cấp. Có thể chưởng khống pháp tắc này, dù chỉ sở trường một cái thôi cũng có tiềm lực vô hạn.

Thần Minh khống chế được Pháp Tắc Tử Vong vẫn luôn khiến cho các Thần Minh khác e ngại.

Vì Pháp Tắc Tử Vong có một khả năng bug siêu hạng, đó là ban tặng tử vong.

Dù việc thi triển năng lực này sẽ bị hạn chế đủ thứ, hơn nữa còn có xác suất thành công không cao.

Nhưng mà điều này vẫn không thay đổi được sự thật khả năng bug của nó. Nó có thể theo nguồn cội pháp tắc trực tiếp xóa bỏ kẻ địch.

Pháp Tắc Tử Vong, Ban Tặng Tử Vong!

Đột nhiên, từng đốm sáng nhỏ màu đen tách ra khỏi mặt ngoài của xiềng xích pháp tắc Tử Vong.

Đốm sáng màu đen hội tụ trong lòng bàn tay A Ngốc, cuối cùng hoá thành một tinh thể to bằng quả trứng chim cút, trong đó có một vòng tròn màu đen.

Dù kích thước của nó còn không bằng một nửa ba thần cách xung quanh.

Nhưng khí tức nó tản ra lại chế trụ được ba thần cách kia.

Thần cách Tử Vong bay lên đầu tiên, một bộ tư thái quân lâm thiên hạ.

Dưới nó là Thần Cách Vong Linh và Thần Cách Linh Hồn chia nhau vị trí thứ hai.Thần Cách Bạch Cốt uỷ khuất đứng ở vị trí dưới cùng.

Dịch: MBMH Translate

Chương 765: Kiểu Chết Thật Thú Vị

Ngưng tụ thần cách, sau đó chính là dùng thần cách kích thích linh hồn để chế tạo thần đàn.

A Ngốc có được trạng thái Linh Hồn Chúa Tể nên tất nhiên đã đạt được tiêu chuẩn để chế tạo thần đàn. Trong lúc A Ngốc chuẩn bị chế tạo thần đàn, Bàn Đại Hải đột nhiên nhắc nhở:

- Thần cách tử vong của ngươi vẫn chưa hoàn thiện, tốt nhất nên chờ thần cách hoàn chỉnh rồi lại chế tạo thần đàn.

A Ngốc hơi sửng sốt, sau đó lặng lẽ gật đầu đứng lên.

Ở trong mắt Cao Bằng, trên cột trạng thái của A Ngốc xuất hiện một loạt số liệu mới.

【 Chưởng khống Pháp tắc 】: Pháp tắc tử vong 0. 1%, pháp tắc linh hồn 1%, pháp tắc vong linh 1%, pháp tắc bạch cốt 1%.

Pháp tắc tử vong chỉ có 0. 1%, xem ra còn thiếu không ít, chắc hẳn chỉ cần đạt được 1% là có thể hoàn thiện.

- Cảm ngộ pháp tắc tử vong thế nào thì phải dựa vào chính ngươi, ta cũng chưa từng nắm giữ pháp tắc tử vong.

- Phương pháp duy nhất để cảm ngộ pháp tắc tử vong chính là tận mắt nhìn thấy cái chết.

A Ngốc khàn khàn nói.

Tiểu Hoàng sờ đầu của mình:

- Làm sao ngươi biết ai sẽ chết? Lẽ nào...

Ánh mắt Tiểu Hoàng lập tức sáng lên, hai tay vung vẩy:

- Ta hiểu rồi!

- Chính là ngươi nói với người khác: ngươi phải chết, nếu như ngươi không chết thì ta giúp một tay đập chết ngươi. Có đúng không?

Tiểu Hoàng cảm thấy tự hào vì thông minh tài trí của mình.

Cao Bằng:???

Đại Tử:???

- Ta có thể cảm giác được khí tức tử vong.

A Ngốc u buồn nhìn về phía đông xa xôi:

- Nơi đó... Có khí tức tử vong.

A Ngốc bước ra một bước rồi bay nhanh như điện, tốc độ nhanh hơn gấp đôi so với lúc ngưng tụ thần cách.

Trên sườn núi, một con quái vật bị săn giết đang hấp hối nằm trong vũng máu.

Cách đó không xa, ngự sử quay đầu nhìn thấy bóng dáng Cao Bằng thì không nhịn được giật mình, vội vàng tiến lên ra mắt vương.

- Vương, đây là con mồi ta hiến tặng cho ngài.

Ngự sử của bộ lạc Lê này chỉ vào Diễm Thạch Linh Dương vừa bị săn giết đang nằm trên mặt đất.

Cao Bằng xua tay:

- Không cần, đây là con mồi của ngươi, bản thân ngươi tự cất đi.

A Ngốc đi tới rồi ngồi xổm xuống trước mặt Diễm Thạch Linh Dương nằm trong vũng máu.

Diễm Thạch Linh Dương bị máu tươi nhuộm đỏ, trong đồng tử mơ hồ tràn đầy thù hận, gắt gao nhìn chằm chằm vào A Ngốc.

Sau một chút im lặng ngắn ngủi.

A Ngốc xòe bàn tay ra nhẹ nhàng sờ qua mí mắt của nó, vết máu thấm ướt lông tơ trên gò má.

Diễm Thạch Linh Dương trút xuống hơi thở cuối cùng, trong cơ thể tản ra tử khí nồng đậm. A Ngốc ngẩng đầu, nhìn thấy những tử khí này tiêu tan trong không khí.

Mất đi chút sức sống cuối cùng, thi thể trở nên lạnh lẽo, hơi ấm còn lại trên cơ thể dần dần tiêu tan trong không khí.

- Vậy chúng ta đi tìm một vài quái vật rồi trực tiếp đập chết, thế thì A Ngốc sẽ có thể nhanh chóng thành thần rồi!

Ở bên cạnh, Tiểu Hoàng hưng phấn nói.

- Có thể thử xem.

Cao Bằng gật đầu. Lần này hắn cũng không bác bỏ chủ ý của Tiểu Hoàng.

Ngự sử đứng ở bên cạnh nghe được thì kinh hồn bạt vía.

Bọn họ đang nói chuyện khủng khiếp gì vậy?

- Ngươi đi về trước đi, thi thể này ngươi cũng mang đi luôn.

Cao Bằng chỉ vào thi thể trên mặt đất nói.

- Được.

Ngự sử vội vàng kéo thi thể Diễm Thạch Linh Dương trên mặt đất đi.

Không bao lâu, Tiểu Hoàng vui vẻ bắt một con quái vật hoang dã tới, ở trước mặt A Ngốc tát cho con quái vật này một phát.

Đầu của con quái vật rủ xuống, từ thi thể quái vật tỏa ra một luồng tử khí mà chỉ có A Ngốc mới nhìn thấy được.

- ...Không được!

A Ngốc đột nhiên lắc đầu.

- Không có hiệu quả như vừa rồi.

- A.

Tiểu Hoàng gãi đầu.

- Sao có thể không giống chứ? Chẳng lẽ là do con quái vật này yếu hơn sao?

- Không liên quan tới mạnh hay yếu.

A Ngốc nói.

Tiểu Hoàng không tin, lại đi bắt hai con quái vật rồi làm y như vậy.

- Hiệu quả rất yếu.

A Ngốc quanh quẩn ở trước mặt thi thể.

Một đám ngự thú đều không nghĩ ra.

- Thử nhiều một chút thì biết thôi.

Cao Bằng nói:

- Chỉ cần quan sát thêm một vài cái chết, có lẽ có thể biết được nguyên nhân. Chúng ta cần dùng phương pháp thống kê khoa học để đo lường tính toán kết quả.

- Ngọa tào!

Tiểu Hoàng đột nhiên cảm thấy Cao Bằng nói rất hay, rất có đạo lý.

- Bảo ngươi đọc nhiều sách một chút ngươi không chịu, bây giờ lại chỉ biết nói ngọa tào.

Đại Tử bổ một đao.

Tiểu Hoàng giận tím mặt:

- Ta đã tự học đến khóa trình cấp 2! Bây giờ ta ít nhất cũng đã tốt nghiệp sơ trung! Ngươi dựa vào cái gì mà giễu cợt ta!

- Chỉ có học xong sơ trung mới xem như đã tốt nghiệp sơ trung, bây giờ ngươi nhiều nhất chỉ tính là tốt nghiệp tiểu học thôi. Cho nên, ngươi là một học sinh tiểu học.

Đại Tử kiêu ngạo hừ một tiếng. Nó sẽ không nói cho người khác biết những lời này là do A Ban trước đây từng dùng để giễu cợt nó đâu.

- Các ngươi cũng nhanh chóng hấp thu những tinh hoa thần tính mà ta cho các ngươi đi. Bây giờ A Ngốc đã đột phá đến Chuẩn Thần đại viên mãn, lại còn ngưng tụ thần cách, chỉ thiếu chế tạo thần đàn là có thể trở thành Thần linh. Các ngươi cũng phải nhanh hơn đó.

Cao Bằng nói với các ngự thú.

Nếu như cho một con ngự thú tất cả tinh hoa thì chắc hẳn có

thể làm nó đạt đến Chuẩn Thần đại viên mãn. Đáng tiếc ngự thú của Cao Bằng quá nhiều, thứ A Ngốc hấp thu là thần linh tủy, không giống như tinh hoa thần tính mà những ngự thú này cần.

...

Cây cối trong rừng rậm cao lớn, cành lá tươi tốt, chỗ nào cũng có thể nhìn thấy được những cái cây cao hơn trăm mét, phải bảy tám người mới có thể ôm hết. Vỏ cây xù xì, phía trên mọc đầy rêu xanh và nấm mốc.

Lưỡi con mãng xà màu xanh lá thăm dò môi trường xung quanh, làm cho nó không dễ dàng bị tồn tại khác phát hiện.

Đây là một loại thủ đoạn ẩn nấp tương đối thấp kém, chỉ có những quái vật cấp thấp mới sử dụng loại ngụy trang này.

Cho nên con mãng xà màu xanh lá này ẩn nấp vô cùng cẩn thận, trong các đồng loại thì thể tích của nó tương đối nhỏ nhắn xinh xắn. Bởi vì những con tương đối cường tráng đều bị bắt ăn, cho nên chỉ còn lại những con thể tích nhỏ mới dễ sống sót.

Ngày hôm nay lại là một ngày vui vẻ, mây đen bao phủ đỉnh đầu. Đây là thời tiết trời đầy mây mà nó thích nhất, nếu như có thể thêm chút mưa thì càng tốt hơn.

Sâm Lục Mãng hài lòng nghĩ đến.

Lưỡi rắn của nó phun ra nuốt vào phân biệt các loại mùi trong không khí.

Phía đông có mùi chán ghét, hình như là một con Kinh Cức Thiết Bối Hùng, ăn những kẻ khờ khạo ngu ngốc này hoàn toàn chẳng ngon, gai sắt trên lưng chúng có thể đâm rách dạ dày của nó. Mẫu thân của nó vì ăn thi thể của một con Kinh Cức Thiết Bối Hùng mà bị đâm thủng bụng, mất máu quá nhiều mới chết đi.

Phía tây hình như là mấy gia hỏa Kim Thiềm Thủy Quỷ ướt sũng, chúng thích sống thành bầy, rất buồn nôn.

- Ồ, đây hình như là trứng của Kim Trản Ưng?

Đột nhiên trong không khí có một loại hương vị làm cho ánh mắt nó lập tức sáng lên.

Kim Trản Ưng là khắc tinh của nó, nhưng đồng thời trứng Kim Trản Ưng cũng là một trong những thức ăn bọn chúng thích ăn nhất.

Sâm Lục Mãng len lén leo lên cây, lấy một loại tốc độ rất cẩn thận bò lên trên rồi quan sát tổ chim cách đó không xa. Sâm Lục Mãng càng vui vẻ hơn khi xác nhận trong tổ chim không có Kim Trản Ưng trưởng thành. Ngày hôm nay đúng là một ngày may mắn, ta nhất định phải ăn thêm vài quả trứng chim để chúc mừng mới được.

Theo hai cành cây lớn leo lên, tốc độ của Sâm Lục Mãng dần dần nhanh hơn. Sắp tới rồi, rất gần rồi...

Trong tổ chim có bảy quả trứng!

Ánh mắt Sâm Lục Mãng lộ ra sự tham lam.

Nhưng chẳng biết từ lúc nào, một ngọn đèn lồng màu vàng yếu ớt xuất hiện ở bên tai.

Cái bóng màu đen bao phủ Sâm Lục Mãng.

Sâm Lục Mãng ngẩng đầu liền thấy một con chim ưng hổ khổng lồ với đôi cánh dài hơn bảy mét chẳng biết xuất hiện từ lúc nào đang nhìn chằm chằm vào nó, đỉnh đầu có một sợi dây dài nhỏ rũ xuống, một đầu khác của sợi dây có treo một cái đèn lồng màu vàng.

Sao nó lại nhanh như vậy...

Nếu như nó bay về, ta nhất định có thể nghe được tiếng vỗ cánh.

Sâm Lục Mãng dại ra.

Trừ khi... Trừ khi nó đang câu cá!?

Sâm Lục Mãng không biết hai chữ câu cá, nhưng ý tứ nó muốn biểu đạt ra không khác là mấy.

Mỏ ưng sắc bén xuyên thủng đầu nó, cơ thể Sâm Lục Mãng co giật, tử khí tỏa ra.

- Vèo.

A Ngốc ngồi xổm trên cành cây, trong hốc mắt có hỏa diễm thiêu đốt:

- Bị câu cá, thật là kiểu chết thú vị. Ta hiểu được rồi…

Dịch: MBMH Translate

Chương 766: Thôn Sơn Thảo

Từ sau ngày đó, A Ngốc lại thích hành vi nghệ thuật... Những lời này là do Tiểu Hoàng len lén nói.

Không biết vì sao đột nhiên truyền khắp tất cả đám ngự thú, thậm chí ngay cả người ngoài bộ lạc cũng nghe thấy.

Bọn họ thường xuyên có thể nhìn thấy ngự thú bộ xương khô của vương ngồi xổm ở phía xa quan sát một vài sinh mệnh gần chết hoặc tắt thở.

Loại hành vi này làm cho bọn họ cảm thấy rất khủng hoảng.

Không ai dám trực tiếp nói chán ghét A Ngốc, chỉ là bọn họ cho rằng A Ngốc sẽ đưa tới sự xui xẻo, nơi nó ở sẽ có cái chết tới theo.

Nó giống như người báo trước cái chết, lại giống như quạ đen u linh vậy.

Theo A Ngốc quan sát cái chết, tốc độ lĩnh ngộ pháp tắc tử vong của nó cũng đi vào quỹ đạo.

Trên cơ bản, mỗi ngày pháp tắc tử vong cũng sẽ tăng thêm 0. 01% lĩnh ngộ.

Chỉ cần 99 ngày nữa là có thể đạt được 1%.

Đợi đến khi thần cách tử vong hoàn toàn thành hình là có thể chế tạo thần đàn đăng đỉnh thần linh.

A Ngốc trở thành Thần linh đã bước vào thời gian đếm ngược.

Vì thế ngự thú khác đều bị kích thích, Cao Bằng phân phát xuống tinh hoa thần tính và tinh hoa huyết nhục thần cấp đều bị chúng cắn nuốt sạch sẽ.

Đáng tiếc là ngoại trừ A Ngốc ra, tạm thời còn chưa có ngự thú nào khác đạt đến Chuẩn Thần đại viên mãn.

Trước mắt, ngoại trừ A Ngốc thì đẳng cấp cao nhất là Đại Tử cũng mới cấp 99.

Đồng thời, Cao Bằng cũng quyết định lấy ra một phần tinh hoa huyết nhục còn lại làm phần thưởng phân phát cho trưởng lão hoặc hậu bối thiên tài có tư chất xuất sắc trong bộ lạc Lê.

Phần lớn những tinh hoa huyết nhục này đều là máu thịt ác ma Thánh cấp hay dưới Thánh cấp chế tạo thành.

Chúng không có nhiều tác dụng đối với ngự thú của Cao Bằng, chỉ có tinh hoa huyết nhục từ cấp Chuẩn Thần trở lên mới có khả năng đưa đến hiệu quả cho chúng, vừa đúng lúc dùng để bồi dưỡng hậu bối trong bộ lạc cũng tốt.

Ở đại sảnh bộ lạc, Cao Bằng tiếp kiến những thiên tài thế hệ trẻ tuổi trong bộ lạc. Nhìn những thiếu niên thiếu nữ với tinh thần phấn chấn bồng bột, Cao Bằng không khỏi xúc động về thời gian trôi qua, mình đã già thật rồi.

Cẩn thận tính toán, mình cũng hơn ba mươi tuổi, nếu ở trên trái đất cũng được người khác gọi là chú rồi.

Trước đây không lâu, mình cũng trẻ tuổi giống như bọn họ.

Cao Bằng thở dài.

Những hậu bối không biết vì sao vương lại thở dài, còn tưởng rằng hắn không hài lòng về bọn họ, mỗi một người đều khiếp sợ đến mức run lẩy bẩy.

- Gọi ngự thú của các ngươi ra cho ta xem.

- Vương, ngự thú của chúng ta ở bên ngoài.

- Chúng có thể tích quá lớn nên không mang vào cung điện được.

Thấy vương hình như không khó tiếp xúc như trong tưởng tượng, lá gan của những thiếu niên này cũng lớn hơn vài phần, lấy dũng khí nói chuyện với Cao Bằng.

- Có thể lớn tới mức nào chứ?

Cao Bằng mỉm cười.

Nói tới ngự thú có thể tích lớn, hắn cũng nhớ tới A Ban. Lại nói tiếp, bản thân mình còn là một chủ nhân không đạt tiêu chuẩn, tuy ở trong không gian ngự thú không có khái niệm thời gian, A Ban cũng sẽ không cảm thấy cô độc, nhưng bản thân mình vẫn là một chủ nhân không đạt tiêu chuẩn.

- Vương, ngự thú của Ngôn Ngũ là ngự thú có thể tích lớn nhất của bộ lạc chúng ta.

Theo lối ra của bộ lạc đi ra phía ngoài, Cao Bằng cuối cùng cũng nhìn thấy ngự thú thể tích lớn nhất bộ lạc Lê mà bọn họ nhắc tới.

Hóa ra con ngự thú này vẫn ở ngọn núi phía sau bộ lạc. Phía sau núi không có bao nhiêu quái vật, bởi vì nơi này đều là nham thạch, cho nên bình thường cũng không có người nào tới.

Khu vực trung tâm của ngọn núi, một ngự thú lớn gần có thể tích gần tương đương với ngọn núi di chuyển qua nhìn đám người Cao Bằng.

Con quái vật này có chút tương tự với Nhân Sâm Tinh được

phóng đại lên vô số lần.

Dưới hẹp trên rộng, chân là rất nhiều rễ. Ở trong những sợi rễ đó có ba cái chân thon dài giống như chày gỗ chống đỡ nó.

Ở vị trí ngay phía trước đỉnh đầu mọc một cái đầu người bằng gỗ, chỗ viền mắt có mọc ra xúc tu. Nó đang mờ mịt luống cuống nhìn một đám người đi đến, có chút hoang mang lại có chút mừng rỡ.

- Chủ nhân, ngươi lại tới gặp ta rồi...

Ngự thú với kích thước như ngọn núi giống như đứa bé leo xuống, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười ngây thơ.

- Đây là vương của bộ lạc chúng ta, động tác của ngươi nhẹ một chút, không nên hù dọa vương.

Chủ nhân của cự thú này vội vàng quát mắng ngự thú ở trong huyết khế.

- A...

Cự thú có chút oan ức, nhưng vẫn rất nghe lời cố gắng gật đầu rồi nằm bò trên mặt đất không nhúc nhích, chỉ xúc tu quanh viền mắt lắc lư lộ rõ nó thật ra không phải là một kẻ an phận.

Mặc dù thể tích của cự thú này không bằng A Ban, nhưng đối với quái vật bình thường đã tính là siêu cấp cự nhân rồi.

Dù sao thể tích quái vật có thể đạt được đẳng cấp "ngọn núi" cũng không nhiều.

Cũng không phải đẳng cấp của tất cả quái vật nâng cao thì thể tích cũng sẽ theo đó mà cao hơn, bình thường thể tích quái vật đều ở dưới trăm mét.

Cao Bằng ngẩng đầu, kiểm tra thuộc tính của cự thú này.

【 Tên quái vật 】: Thôn Sơn Thảo (thể cự hóa)

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 75 (Đế cấp)

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ mộc / hệ thổ

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Hoàn mỹ / phẩm chất Hoàn mỹ

【 Năng lực quái vật 】: Cộng sinh trưởng thành lv7, dị hoá lv5, tái sinh siêu phàm lv6.

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (khẩn trương)

【 Nhược điểm quái vật 】: Hệ hỏa

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Thể dị hóa hiếm thấy, nắm giữ độ cao khổng lồ gấp trăm lần so với đồng loại. Tính cách xấu hổ, thích đếm sao, thích ăn đất vàng nhất, ghét mùi đất đen.

- Ta tìm đồng bạn cho ngươi được không?

Cao Bằng nói với con Thôn Sơn Thảo này.

Thôn Sơn Thảo nghiêng đầu, mắt to chớp chớp.

- Các ngươi sẽ trở thành bạn bè.

Cao Bằng mở tay phải ra, không trung bên cạnh Thôn Sơn Thảo liền vặn vẹo.

Sau đó, một con quái vật khổng lồ hạ xuống trong trời đất.

Ầm ~

Mặt đất run rẩy.

Bụi bặm cuồn cuộn phóng lên cao, mơ hồ có đường nét như ẩn như hiện.

- Cao Bằng! Có phải ngươi nhớ ta rồi đúng không?

Giọng nói của A Ban truyền đến.

Mắt Cao Bằng híp lại thành trăng khuyết, dịu dàng trả lời A Ban:

- Đúng vậy, ta nhớ Tiểu A Ban nhà chúng ta.

- Hừ, ta mới không phải là Tiểu A Ban, ta là Đại A Ban!

Một chân của con nhện khổng lồ còn lớn hơn cả tòa nhà cao chọc trời mới hoạt động khẽ đã khiến cho cả ngọn núi chấn động.

Các ngự thú khác đã sớm trốn ra phía sau, rất sợ không cẩn thận sẽ bị ảnh hưởng tới.

Nếu như bị giẫm lên một cái thì ai chịu nổi chứ.

- A Ban, hình như ngươi lại cao hơn rồi.

Đại Tử bay lên vai của A Ban và nói với nó.

- A! Tại sao lại cao hơn chứ!

A Ban vô cùng đau khổ, trở nên cao hơn cũng không phải là điều bản thân ta có thể khống chế được. Ta đã đủ cao rồi, cao tới mức ta cúi đầu cũng nhìn không thấy được Cao Bằng nữa.

Lưu Quang lạnh lùng ngẩng đầu, hai kẻ ấu trĩ!

- A Ban, ta giới thiệu cho ngươi một người bạn. Nó tên là Thôn Sơn Thảo, mặc dù nó không có cao bằng ngươi, nhưng nó còn ít bạn hơn ngươi.

- Có kẻ ít bạn hơn ta sao?

A Ban sửng sốt, nhìn về phía Thôn Sơn Thảo thấp hơn với vẻ

thương hại, như thế thì thật sự quá đáng thương rồi.

- Yên tâm, sau này ta chính là đại oa của ngươi, ta dạy cho ngươi đọc sách biết chữ! Ta là con nhện có văn hóa nhất trong thôn chúng ta đấy.

A Ban nói lời son sắt với Thôn Sơn Thảo.

- Đại... Đại oa?

Thôn Sơn Thảo nói năng lộn xộn.

- Đúng, đại oa!

A Ban thoả mãn gật đầu.

Có lẽ nhìn thấy bóng dáng của mình trên người cự thú này, có lẽ là thể tích của hai bên đều lớn nên có không ít tiếng nói chung, A Ban ở bộ lạc Lê đã có thêm một tùy tùng nhỏ.

Ngự sử của Thôn Sơn Thảo dĩ nhiên là đặc biệt tán thành chuyện này. Hắn không chỉ có một con ngự thú Thôn Sơn Thảo này, có thể dùng Thôn Sơn Thảo để nhận được thiện cảm của vương đã là một chuyện đặc biệt có lời rồi.

Dịch: MBMH Translate

Chương 767: Ai Tới Giết Ta

Lần này, sau khi triệu hồi A Ban ra Cao Bằng sẽ không tùy tiện gọi nó đi vào nữa.

Mình làm chủ nhân của nó thì không thể quá ích kỷ, mỗi người đều có tự do, ngự thú cũng vậy. Bọn chúng cũng có thể hưởng thụ tự do, mà không phải bị giam ở trong không gian ngự thú tối tăm không có ánh mặt trời, đần độn chờ thời gian trôi qua.

- Cao Bằng, ta không phải vào nữa sao?

A Ban cẩn thận hỏi.

- Không vào nữa.

Cao Bằng xoa xoa đầu của A Ban.

A Ban nhảy cẫng lên hoan hô.

- Ta sẽ cố gắng nhỏ đi! Như vậy sẽ không ảnh hưởng tới ngươi nữa!

A Ban bảo đảm chắc chắn với Cao Bằng.

- Cố gắng lên!

- Cố gắng lên!

- A Ban ngươi là giỏi nhất!

Câu cuối cùng là giọng vịt đực Tiểu Hoàng.

- Nó chỉ còn thiếu nửa bước là tiến vào ngưỡng cửa Thần linh.

Cơ Giới Minh Vương rất tán thưởng A Ngốc, trong lời nói cũng có thêm vài phần tôn kính.

- Lệ...

Cuối chân trời có một đạo tàn ảnh màu xám lao đến gần.

- Vương, trái đất báo cáo khẩn cấp, bên kia bị kẻ địch mạnh xâm nhập.

Phiên Sơn Điêu hạ xuống, một ngự sử từ trong ngực nó nhảy ra rồi quỳ một chân trên mặt đất nói với Cao Bằng.

Phiên Sơn Điêu lăn vài vòng, cuối cùng nằm ngửa trên mặt đất, ngực phập phồng kịch liệt. Nó há hốc miệng thở dốc, khóe miệng mơ hồ có bọt mép tràn ra...

Phiên Sơn Điêu là thần ưng có thể trèo đèo lội suối, sự chịu đựng cực mạnh, tốc độ rất nhanh, một ngày có thể đi mười vạn dặm, đi liền mười hai ngày.

Ngự thú có sự chịu đựng mạnh mẽ như vậy cũng bị mệt mỏi không thành dạng chim nữa rồi.

- Yên nghỉ đi.

Tiểu Hoàng đau buồn quỳ một chân trên mặt đất, vuốt mắt cho Phiên Sơn Điêu.

Bàn tay lướt qua, mắt Phiên Sơn Điêu lại mở ra.

- Lẽ nào ngươi còn có nguyện vọng gì sao? Ngươi cứ nói cho ta biết, ta sẽ hoàn thành thay ngươi, ngự thú trung thành như ngươi đã rất hiếm rồi.

Tiểu Hoàng chậm rãi lắc đầu.

Phiên Sơn Điêu cố gắng mở cổ họng nói:

- Ta còn chưa chết...

- A, vậy cũng sắp rồi chứ?

- Sắp cái rắm! Sao con vịt nhà ngươi lại như vậy chứ! Ôi á!

Phiên Sơn Điêu đột nhiên cao giọng, sau khi gào lên một tiếng nó lại cảm thấy ngực của mình rất đau.

Con vịt đáng chém ngàn đao này.

Ta chỉ mệt mỏi cần nghỉ ngơi mà thôi, không muốn nói với ngươi nữa.

Đỉnh đầu Tiểu Thảo có phiến lá chập chờn, một luồng ánh sáng trắng chiếu lên trên cơ thể Phiên Sơn Điêu.

Tất cả đau nhức trong cơ thể Phiên Sơn Điêu rút đi giống như thủy triều.

- Bị dị tộc phát hiện ra sao?

Chân mày Cao Bằng nhíu chặt. Ngự sử này là một ngự sử Thánh cấp của bộ lạc Lê được Cao Bằng phái đến trái đất đóng quân, tương tự với trưởng đại sứ quán của bộ lạc Lê đóng tại đó.

- Không phải dị tộc mà là một nhóm nhân tộc khác, bọn họ từ vị diện hải tới!

- Tất cả có thực lực gì?

- Hiện tại chúng ta nhìn thấy có ngự sử cấp Chuẩn Thần, trước mắt còn chưa có ngự sử Thần cấp xuất hiện. Nhưng chúng ta cũng không biết bọn họ có che giấu ngự sử Thần cấp hay không.

- A Ngốc, ngươi ở lại chỗ này chờ thành thần rồi lại đến trợ giúp. Còn lại theo ta trở về.

Bên trái đất gặp phải nhân tộc vị diện hải, tình hình không ổn, không nhất định có thể cho A Ngốc một không gian phát triển tốt và ổn định như ở bộ lạc Lê.

Tốc độ quan sát tử vong của A Ngốc có thể sẽ bị chậm lại.

- Chủ nhân, nếu sắp phát sinh chiến tranh thì dĩ nhiên là cơ hội tốt nhất để quan sát tử vong.

Tay phải của A Ngốc đặt lên bên vai trái rồi hành lễ như một kỵ sĩ.

- Được, vậy tất cả cùng theo ta trở về!

Việc này không nên chậm trễ, Cao Bằng lập tức chuẩn bị rời đi.

- A Ban, ngươi ở lại bộ lạc Lê chờ ta trở lại.

Cao Bằng xoa xoa đầu của A Ban.

- Ừ!

Tuy A Ban không muốn nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời.

- Vậy Cao Bằng. ngươi sớm trở về đón ta đấy.

- Yên tâm đi.

...

Thế giới Hắc Vụ, Hi vọng chi thành, tường thành vừa dày vừa nặng đã bao bọc cả tòa thành trì vào bên trong.

Tại một trang viên bên trong thành, lúc này tất cả cao tầng đỉnh cấp của căn cứ Hoa Hạ và ba đại bộ lạc đều đang ở trong trang viên bàn bạc về cách đối phó.

- Đại nhân, đám người kia đang ở bên ngoài kêu gào đòi chiến đấu.

- Đúng là khinh người quá đáng!

- Thật sự cho rằng không có người nào có thể trị được nó sao?

- Không nên vọng động.

Kỷ Hàn Vũ lắc đầu:

- Năng lực của nó rất kỳ lạ, trước khi biết rõ ràng năng lực của nó thì không nên tùy tiện nghênh chiến.

Nghe Kỷ Hàn Vũ nói vậy, mọi người đều im lặng nghe hắn nói chuyện.

- Hôm qua, ngự thú của lão phu trúng phải ám chiêu của nó. Nếu không, nó không nhất định là đối thủ ngự thú của lão phu.

Lão già mặt đỏ như quả táo hung dữ nói.

- A, U Hoàng Ninh, lão già ngươi chính là Thiết Xỉ Cáp Mô... Mạnh miệng!

U Hoàng Ninh trừng mắt, chợt vỗ một cái vào U Hoàng Minh ngồi ở phía sau mình.

- Mạnh miệng cái rắm. Tôn tử ngươi nói đi, có phải ngày hôm qua gia gia ngươi sơ suất hay không?

U Hoàng Minh giữ chòm râu dài, trong lòng cay đắng. Gia gia của ta ơi, ta cũng đã hơn một trăm tuổi rồi mà vẫn coi ta như một đứa trẻ vậy.

- Ngự thú của ta sắp không phòng thủ được nữa rồi, bọn họ đang tấn công ngự thú của ta.

Một ngự sử Chuẩn Thần của bộ lạc Bạch thị thoáng biến sắc.

Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Đi tới gần Hi vọng chi thành, bầu không khí vô cùng nặng nề.

Trong không khí tràn đầy khí tức túc sát.

Ở bên ngoài thành trì có một cái bóng khổng lồ rơi xuống.

Một con Thần Quy còn to lớn hơn ngọn núi bay lượn ở trên bầu trời.

Trên lưng cự quy còn có một hòn đảo.

Trên đảo nhỏ có sông núi, còn có thác nước.

Ở trên đảo nhỏ xây dựng một tòa thành trì khổng lồ.

Lúc này ở phía trước cự quy lơ lửng một đạo kim quang nồng đậm, cương phong màu vàng hiện lên hình vòng cung khuếch tán ra phía ngoài.

Trung tâm của cương phong là một con quái vật với tướng mạo kỳ lạ, có phần tương tự với bọ ngựa và bọ rùa kết hợp đang bay lượn ở giữa không trung.

- Một đám vô dụng! Ngay cả đối thủ đánh với ta một trận cũng không có sao? Nếu như vậy, còn không bằng dứt khoát thuần phục chúng ta đi.

Giọng nói phách lối vang vọng ở trên trời.

- Ta đi đối phó với hắn.

Vẻ mặt U Huyền Minh chợt trở nên lạnh lùng.

- Ngươi lấy cái gì để đánh với nó hả? Thiên Thủ Vô Diện Phật

của ngươi là đối thủ của nó sao?

- Không đánh một trận thì làm sao biết được.

Sắc mặt U Huyền Minh thâm trầm nói.

- Lão tử nói cũng thấy mệt, các ngươi có một thành trì lớn như vậy, rốt cuộc có dám đánh với ta một trận hay không? Lão tử ở chỗ này nói rõ ràng, các ngươi ai tới giết ta? Ai tới giết ta!?

Sóng xung kích trùng trùng điệp điệp xé rách bầu trời. Hư không chấn động không ngừng, gợn sóng liên miên khuếch tán ra phía ngoài, giống như bị một quyền càn quấy đến trời long đất lở.

Bầu trời phía xa bị xé rách, tựa như bị một cây đao rạch ngang qua vậy.

Trong chớp mắt vừa rồi, rất nhiều ngự thú ở đây đã cảm nhận được một một cỗ lực lượng khủng khiếp đánh tới.

Ầm!!!

Con quái vật đang kiêu ngạo trước trận giữa hai phe bị cự lực khủng khiếp đánh trúng.

Nó bị xé rách một cách thô bạo cao thấp không đều, làm lộ ra phần gân và xương trắng hếu.

Dư âm chưa tán giống như gió xuân tháng hai thổi vào lồng ngực cứng rắn.

Trên bầu trời, mặt Tiểu Hoàng không thay đổi nhìn xung quanh, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn:

- Lần đầu tiên ta nghe thấy yêu cầu kỳ quái như thế.

Dịch: MBMH Translate

Chương 768: Kim Giáp Thiên Vương Trùng

- Không phải ngươi hỏi ai có thể giết ngươi sao? Vậy bây giờ ta sẽ nói cho ngươi biết, Hoàng gia gia của ngươi có thể!

Tiểu Hoàng cười gằn nói.

Kim Giáp ngự thú bị Tiểu Hoàng bẻ gãy cổ muốn vụng trộm bay trở về. Sinh mệnh lực của nó cực kỳ mạnh mẽ, dù là đầu thân hai nơi cũng không chết.

【Tên quái vật】: Kim Giáp Thiên Vương Trùng

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 97 (Chuẩn Thần)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Truyền Thuyết / Phẩm chất truyền thuyết

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Kim / Hệ Phong

【Trạng thái quái vật】: Bị thương nặng (đầu thân chia lìa, mất máu)

【Năng lực quái vật】: Thần cương kim phong lv9, thần kim thiết giáp lv9, siêu phàm sinh mệnh lực lv9, chân nhọn sắc bén lv9.

【Đặc tính quái vật】: Thần Cương Kim Phong (Thần Cương Kim Phong của Kim Giáp Thiên Vương Trùng có năng lực phá hoại siêu phàm.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Khi Thần Cương Kim Phong làm kẻ địch bị thương sẽ tạo ra hiệu quả dễ tổn hại đối với nhục thân

của kẻ địch. Thần Cương Kim Phong có năng lực phá hoại cực mạnh, cho nên khi bị Thần Cương Kim Phong ăn mòn, nhục thân của kẻ địch sẽ bị phá huỷ, giảm năng lực phòng ngự, sức mạnh và tốc độ của kẻ địch.)

Định Điểm Phá Phôi: (Kim Giáp Thiên Vương Trùng là một loài quái vật có tính xâm lược cực mạnh, nanh vuốt của nó có thể xé nát hộ giáp và phòng ngự của kẻ địch.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Kim Giáp Thiên Vương Trùng có thể khoá chặt một điểm nào đó trên cơ thể kẻ địch, xác định khu vực phá huỷ. Trên một đơn vị cơ thể chỉ có thể đồng thời tồn tại một khu vực được xác định phá hư.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Khi Kim Giáp Thiên Vương Trùng tấn công khu vực được đánh dấu phá hư trên cơ thể kẻ địch sẽ tạo ra hiệu quả tổn thương ngoài định mức. Đồng thời sau khi khu vực được đánh dấu bị thương sẽ tạo thành hiệu quả "tàn tật", trong khoảng thời gian ngắn sẽ không thể khép lại.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Kim Giáp Thiên Vương Trùng bước lên hành trình tranh đoạt phong chi lộ, nó là ác mộng của các ngự thú loại hình phòng ngự.

Nhưng lúc này, ác mộng biến thành một ác mộng nửa sống nửa chết.

Phía đông của bầu trời, một rặng mây vàng chầm chậm bay tới. Tới gần hơn mọi người phát hiện ra nó đâu phải là mây vàng, mà đó là một cơn bão cát vàng!

Bão cát vàng che khuất cả bầu trời, đám người trên cổng thành Hy Vọng Chi Thành không thể nhìn thấy gì nữa, tất cả mọi thứ trong tầm mắt đều bị bão cát che kín.

- Ha ha ha, đa tạ!

Tiếng nói phách lối trong bão cát dần đi xa.

Tiểu Hoàng cúi đầu xuống, cái xác của Kim Giáp Thiên Vương Trùng trước mặt đã không cánh mà bay.

Ồ? Mình bị nẫng tay trên sao?

Sắc mặt Tiểu Hoàng âm trầm như nước.

Bão cát tới nhanh, đi cũng nhanh, chớp mắt đã biến mất ở phía chân trời.

Tốc độ nhanh đến mức ngay cả Tiểu Hoàng cũng không đuổi kịp.

Tồn tại trên lưng cự quy xôn xao. Nhìn động tĩnh náo nhiệt của bọn họ, có vẻ biết chủ nhân của bão cát là ai.

- Cao Bằng, ta bị nẫng tay trên rồi!

Tiểu Hoàng ngẩng đầu nhìn trời.

- Ta thấy rồi!

- Ngươi không tức giận sao?

- Ta tức giận làm gì? Có phải ta bị nẫng tay trên đâu.

Tiểu Hoàng á khẩu. Ngươi nói có vẻ có lý…

Cao Bằng thu lại nụ cười trên mặt, nhìn Cự Quy Đảo đang bồng bềnh giữa trời bên ngoài Hy Vọng Chi Thành.

Đây là một con Cự Quy cấp 99 phẩm chất Sử Thi, không có nhiều sức chiến đấu, ưu điểm duy nhất là có kích thước khổng lồ, sức chịu đựng siêu phàm, lại có thể bay lơ lửng trên trời.

Trên tường thành, mấy người mới vừa rồi còn đang sầu lo

không biết nên phái ai ra đánh, giờ thì tốt rồi, không cần cân nhắc vấn đề này nữa, vì tên vừa kêu gào kia đã bị vặn vãy cổ.

- Là hắn trở về rồi!

- Tiểu tử kia…

- Hắn huấn luyện thế nào vậy? Ngự thú của hắn đã mạnh đến mức này rồi sao? Chí ít cũng có thực lực Chuẩn Thần đỉnh cao.

Tiểu Hoàng hạ xuống tường thành, một người thanh niên nhảy ra từ ngực nó.

- Ông ngoại, Bạch Tộc trưởng, U Tộc trưởng, chư vị tiền bối, đã lâu không gặp.

Cao Bằng vừa cười vừa nói.

- Đã lâu không gặp… ngươi càng mạnh hơn rồi.

Sắc mặt các trưởng lão đều phức tạp.

- Ha ha, ra ngoài lâu như vậy, cũng coi như có một chút xíu thu hoạch.

Cao Bằng rất khiêm tốn đáp lại.

Một chút xíu thu hoạch…

Một chút xíu này của ngươi có khi lớn bằng mặt trời rồi đấy.

- Ôn chuyện cũ sau đi, trước hết xử lý đám người này đã.

Sắc mặt Cao Bằng khôi phục lại sự tỉnh táo.

Hắn quay đầu nhìn Cự Quy ngoài thành.

Những người khác cũng biết giờ không phải thời điểm thích hợp để hàn huyên nên đều tán đồng ý kiến của Cao Bằng.

Lát sau, Cự Quy đang bay lơ lửng trên trời phun ra bạch khí nồng đậm, từ xa nhìn lại tựa như một thác nước.

Thân thể to lớn của Cự Quy chậm rãi chuyển động, sau đó xoay người.

Bay mất.

…

Chạy?

Hình như là chạy thật rồi.

Đám người đều trầm tư.

- Ta nhớ trên lưng Cự Quy không chỉ có một Chuẩn Thần này.

- Còn không dưới mười vị còn mạnh hơn Chuẩn Thần này.

Đám người nghị luận ầm ỹ.

Nghe bọn họ nói chuyện, Cao Bằng nắm được một vài điều.

- Mọi người nói còn không dưới mười Chuẩn Thần cường đại hơn nó sao?

- Đúng vậy.

- Mọi người tận mắt nhìn thấy sao?

- Chúng ta có thấy rồi, khí tức cực kỳ cường đại, suýt chút nữa chúng ta còn tưởng là gặp được Thần Minh.

Miệng nhiều người nói chảy cả vàng, có rất nhiều người thừa nhận đã thấy tận mắt.

- So với Tiểu Hoàng thì thế nào?

Cao Bằng chỉ vào Tiểu Hoàng đang ngẩng đầu ưỡn ngực bên cạnh rồi hỏi.

Tiểu Hoàng gãi gãi đầu:

- Cao Bằng, đơn vị chiến lực là Tịch Sư mà, sao lại là ta rồi?

Tịch Sư:

- ???

Mẹ nhà ngươi!

- Bọn họ chưa từng thấy Tịch Sư ra tay, còn ngươi thì vừa mới ra tay xong.

Cao Bằng trấn an Tiểu Hoàng.

- Khí thế còn mạnh hơn nó một chút.

Kỷ Hàn Vũ nhíu mày nói.

- Cái gì?

Cao Bằng kinh ngạc, suýt chút nữa còn tưởng mình nghe nhầm.

Với tính tình táo bạo của Tiểu Hoàng, đang chuẩn bị phun thì xét thấy người này là ông ngoại của Cao Bằng nên đổi lại, linh hoạt hỏi:

- Gia gia, có phải ngài nhìn nhầm rồi không?

Tiểu Hoàng đổi sang tư thế khoẻ đẹp cân đối, cơ bắp khắp người gồ lên.

Mười ngự thú có khí thế còn mạnh hơn cả Tiểu Hoàng cấp 98 phẩm chất Thần Thoại sao?

Đây mẹ nó là khái niệm gì, bọn họ muốn đồ thần sao?

Nói cách khác, có thực lực này thì còn khiêu chiến cái rắm gì nữa chứ? Sợ là đã đánh xuyên qua toàn bộ liên minh bộ lạc rồi!

- Ông ngoại, chắc mọi người không biết trình độ hiện tại của Tiểu Hoàng rồi. Mười con quái vật có khí thế mạnh hơn cả Tiểu Hoàng… căn bản không cần giằng co với mọi người lâu như vậy.

Cao Bằng duỗi ngón cái và ngón giữa day day huyệt Thái Dương. Lúc này, hắn chắc đến tám phần mười là ông ngoại và mấy người kia đều bị lừa rồi.

Sắc mặt những người khác khá khó coi. Chúng ta biết ngự thú của ngươi mạnh, cũng biết ngự thú của ngươi mạnh hơn chúng ta.

Nhưng ở đây chúng ta cũng có không ít Chuẩn Thần, nói thẳng là đánh bại được hết chúng ta cũng quá…

Quá không nể mặt chúng ta rồi!

- Có thể bọn họ có quái vật hệ Huyễn hoặc hệ Tâm Linh cấp bậc Chuẩn Thần.

Bàn Đại Hải trầm ngâm nói.

- Minh Vương, phiền ngài hỗ trợ trấn thủ nơi này một chút, phòng ngừa kẻ địch điệu hổ ly sơn.

Cao Bằng nhờ vả Cơ Giới Minh Vương.

Cơ Giới Minh Vương gật đầu:

- Được.

Nghe vậy, Cao Bằng yên tâm. Nhìn theo hướng Cự Quy đào tẩu, đằng đằng sát khí nói:

- Dám xâm lược chúng ta, không thể bỏ qua được!

A Ngốc lặng lẽ đứng bên trái Cao Bằng, chắp hai tay sau lưng:

- Ta ngửi thấy mùi tử vong ngọt ngào.

Dịch: MBMH Translate

Chương 769: Huyễn Mộng Vương

- Thật may là chúng ta đi nhanh.

- Không ngờ bọn họ còn giấu cường giả cấp bậc như vậy.

- Không ngờ Kim Giáp lại bị vặn gãy cổ trong nháy mắt, quá khủng khiếp. Trong một tiểu thế giới lại có Chuẩn Thần cấp bậc như vậy, đây tuyệt đối là Chuẩn Thần đỉnh cấp.

- Thực lực của Kim Giáp ở trong cấp Chuẩn Thần cũng rất mạnh, không ngờ lại đụng phải kẻ còn mạnh hơn.

Trong thành trì trên đảo ở lưng cự quy, một nhóm người bàn luận ầm ĩ.

- Bọn hắn sẽ không đuổi theo chứ?

Có người hỏi.

- Không cần lo lắng, tốc độ của Lục Hoàng Quy cũng không chậm.

Mây xung quanh nhanh chóng bay qua Lục Hoàng Quy.

Rời xa nơi đó khiến bọn họ cảm giác an toàn hơn.

- Các ngươi ngửi thấy mùi tử vong không?

Một giọng nói đột nhiên truyền đến từ trên nóc nhà.

- Ai?!

Ầm!

Một con quái vật đeo mặt nạ, hai cánh tay do dây xích tạo thành phóng lên xuyên thủng nóc nhà, sau đó xé ra, toàn bộ nóc phòng đều bị xé mở.

Nóc nhà bị xé mở lại trống rỗng.

Ngoài cửa vọng tới tiếng gõ cửa.

Mọi người trong phòng thấy sởn tóc gáy, nhìn chằm chằm vào vị trí cửa lớn.

Trong giây lát, một tiếng két vang lên.

Cửa phòng từ từ mở ra.

Ầm! Ầm!

Trong phòng, công kích của ngự thú hệ hỏa nhấn chìm cửa phòng vừa mở ra.

Đợi một lát khi ngọn lửa tiêu tán.

Cửa phòng và cả bức tường đều bị nhiệt độ cao thiêu đốt tạo thành một hố sâu cực lớn, hơi nóng bốc lên cuồn cuộn.

- Tên... tên kia.

Có người chấn động chỉ về khu vực vừa bị ngọn lửa bao phủ.

Ở trung tâm khu vực này có một bộ xương khô đang đứng yên.

Áo bào đen khoác trên người nó đã bị ngọn lửa đốt cháy sạch.

Nhưng xương cốt toàn thân lại giống như được dục hỏa trùng sinh trong ngọn lửa.

Ngón trỏ bên trái của nó chỉ về phía con ngự thú vừa phun

lửa.

Pháp tắc bạch cốt... Cốt loạn.

Sau lưng của ngự thú vừa phun lửa đột nhiên bị một cái gai xương mọc từ trong cơ thể đâm thủng, máu chảy đầm đìa.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu.

Từng gai xương đâm ra từ các vị trí trên cơ thể con ngự thú này.

Phụt phụt, phụt phụt, phụt phụt.

Trong nháy mắt, nó lập tức hóa thành một con nhím trắng.

Từng giọt máu tươi theo vết thương hội tụ lại thành dòng suối.

Tất cả mọi người trong phòng kinh ngạc đến ngây người.

Toái Mộng Hỏa Ma lại bị một chiêu miểu sát rồi?

- Xuỵt.

A Ngốc dựng thẳng ngón trỏ đặt lên trên môi.

- Các ngươi nghe đi.

Còn không chờ những người khác kịp phản ứng, A Ngốc lại tự mình nói:

- Tiếng kêu rên của nó trước khi chết mới đẹp làm sao! Thật giống như một điệu waltz vậy.

Những người này chưa từng nghe nói qua về điệu waltz, cũng không hiểu A Ngốc đang nói gì. Chẳng qua, lúc này bọn họ cảm thấy A Ngốc giống như một kẻ bị bệnh thần kinh...

Đầu óc tên này dường như có vấn đề!

Một ngự sử chậm rãi lùi lại, không cẩn thận va vào góc bàn làm phát ra tiếng động. Khi nhìn thấy bộ xương khô kia chú ý đến mình, sắc mặt ngự sử này trắng bệch.

- Chân ta có hơi đau.

- Ta biết.

Một giọng nói từ phía sau A Ngốc truyền đến. Mọi người nhìn sang thì thấy một cái bóng cao lớn bước đến.

Nam nhân khôi ngô cường tráng nhìn tất cả mọi người trong phòng:

- Từ giờ trở đi, ta hỏi, các ngươi trả lời. Nếu ai lừa ta hoặc không muốn trả lời, vậy thì phải chết.

Giọng nói lạnh lùng, hoàn toàn không mang theo cảm xúc.

- Xin đại nhân cứ hỏi, ta biết gì nhất định đều sẽ nói ra hết.

Một kẻ trông béo tốt nhất trong những người này cười nịnh nọt.

- Kim Giáp Thiên Vương Trùng mới bị đánh chết vừa rồi là ngự thú của ai?

- Là ngự thú của Salu, Kim Giáp Thiên Vương Trùng của hắn là một trong ba ngự thú mạnh nhất của chúng ta ở đây.

Người béo mập vội vàng nói.

- Hai con khác đâu?

Không khí trở nên xấu hổ, người béo mập chỉ xuống thi thể Toái Mộng Hỏa Ma nằm trên mặt đất, sau đó lại chỉ về phía một

ngự thú nhỏ bé không bắt mắt trốn ở phía sau đám người.

Đó là một con ngự thú có hình thù kỳ lạ còn chưa cao bằng chân người, giống như một con búp bê bằng vải, trên mặt vẽ ra hình thù kỳ lạ.

【 Tên quái vật 】: Huyễn Mộng Vương

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 97 (Chuẩn Thần)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Sử thi / phẩm chất Sử thi

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ huyễn

【 Năng lực quái vật 】: linh thể hư hóa Lv9, tạo ra môi trường Lv9, tăng thêm ác mộng Lv8

【 Đặc tính quái vật】:Bản bút ký hoảng sợ (Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Tất cả quái vật hay cảnh tượng bị Huyễn Mộng Vương nhìn thấy qua đều sẽ bị nó ghi lại trong danh sách một cách hoàn mỹ.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Huyễn Mộng Vương có thể chiếu ra hình ảnh của tất cả quái vật hoặc cảnh tượng bị nó ghi lại trong danh sách một cách hoàn mỹ, đồng thời còn phục chế ra khí tức, khí thế.

Hiệu quả ③ hiệu quả bị động: Mỗi khi huyễn cảnh do Huyễn Mộng Vương chế tạo ra chấp nhiếp hoặc khiến mục tiêu tin tưởng, khả năng chống cự của mục tiêu đối với huyễn thuật tiếp theo của Huyễn Mộng Vương sẽ giảm xuống.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】:Một loại quái vật hiếm có sinh sống ở sâu trong rừng rậm hắc ám, chúng thích chế tạo ra huyễn cảnh để cho kẻ địch khủng hoảng và chết trong huyễn cảnh của mình. Nhưng mà năng lực cận chiến cực yếu, chúng không có

cách nào trực tiếp ứng đối với công kích của kẻ địch.

- Hóa ra là là tên nhóc nhà ngươi.

Cao Bằng đi lên trước nhấc Huyễn Mộng Vương lên.

Vẻ mặt Huyễn Mộng Vương với vẻ ngoài như búp bê vải không hề thay đổi, đồng tử được làm bằng hai cái cúc áo tỏa ra ánh sáng.

Chủ nhân của Huyễn Mộng Vương nhìn thấy cảnh tượng Huyễn Mộng Vương bị bế lên giống như một con búp bê thì trợn mắt há hốc mồm. Bình thường hắn ở trước mặt Huyễn Mộng Vương căn bản không có bao nhiêu uy nghiêm của chủ nhân, khi đi lại đều là Huyễn Mộng Vương cưỡi ở trên cổ của hắn, có bao giờ ngự thú của mình lại nghe lời như thế chứ?

Huyễn Mộng Vương cảm nhận được khí tức tà ác đứng cách hơn mười mét đang phong tỏa bản thân, sau khi trầm ngâm vài giây, nó mặc cho nhân loại này giở trò với mình.

Cao Bằng nhéo nhéo mặt của Huyễn Mộng Vương:

- Má đỏ này đúng là rất độc đáo! Ai vẽ cho ngươi mà xấu như vậy?

Huyễn Mộng Vương:

- ...

- Các ngươi từ đâu tới?

Cao Bằng ôm búp bê bằng vải hỏi.

- Chúng ta từ Hắc Linh Giới tới.

Vẫn là người mập mạp kia sợ hãi trả lời.

- Trừ ngươi ra, những người khác đều câm điếc cả rồi sao?

Ánh mắt Cao Bằng lướt qua người béo mập, nhìn về phía những kẻ sau lưng hắn:

- Nếu như các ngươi câm điếc, vậy các ngươi làm kẻ câm điếc cả đời đi.

Trên mặt mọi người lộ ra vẻ bị sỉ nhục, khuất nhục và phẫn nộ.

Cao Bằng cười lạnh:

- Ta rất thích xem bộ dạng muốn giết chết ta nhưng lại tham sống sợ chết của các ngươi. A Ngốc, Tiểu Hoàng, các ngươi chia những người này ra làm hai nhóm rồi dẫn đi hỏi tất cả những gì ta cần biết. Nếu như đáp án cuối cùng không giống nhau thì kéo bên trả lời sai đi chôn hết.

Đối với những người này, Cao Bằng chỉ có thể sử dụng thủ đoạn ác độc nhất. Bởi vì những người này chính là kẻ xâm lược.

Bọn họ cho rằng mình kẻ xâm lược, vậy lúc này sẽ đối đãi như kẻ xâm lược.

Cao Bằng không sợ bọn họ nói dối, bởi vì một người nói dối sẽ liên lụy tới những người khác cùng chết, tất cả mọi người không có khả năng không sợ chết.

Đợi đến khi Tiểu Hoàng và A Ngốc tách hai nhóm người lần lượt dẫn đi thẩm vấn, Cao Bằng ôm Huyễn Mộng Vương đi tới bãi đất trống bên ngoài, nói đúng hơn là ở trên lưng của Lục Hoàng Quy.

Thế giới to lớn không thiếu những điều kỳ lạ. Cao Bằng cho rằng A Ban đã khá lớn, không ngờ còn có quái vật có thể tích lớn hơn A Ban nữa. Con Lục Hoàng Quy dưới chân có thể so sánh với

một hải đảo.

Có lẽ có thể thu phục Lục Hoàng Quy để xây dựng một thành trì trên không trung, sau đó chuyển tất cả tập đoàn Nam Thiên lên trên rồi xây dựng một cửa điện lớn gọi là Nam Thiên Môn.

Dịch: MBMH Translate

Chương 770: Thu Phục

Sau nửa canh giờ, tất cả những vấn đề Cao Bằng muốn biết đều đã hỏi được.

Những người này đến từ Hắc Linh Giới.

Một thế giới cách thế giới Hắc Vụ tương đối xa.

Bọn họ vì tránh kẻ thù truy sát mới vượt qua mấy thế giới vất vả đến thế giới Hắc Vụ. Trước khi đi tới thế giới Hắc Vụ, bọn họ cũng không biết thế giới này có nhân tộc tồn tại.

Đương nhiên, mục đích ban đầu của bọn họ chính là Cửu Thiên Thập Địa, thế giới Hắc Vụ chỉ là trạm dừng chân khi tiện đường đi qua thôi.

Bởi vì Lục Hoàng Quy có hình thể cực lớn nên không có cách nào thông qua lối đi bình thường.

Bọn họ cũng nghe nói ở thế giới Hắc Vụ có một thông đạo không gian cực lớn nên mới đặc biệt đi tới đây.

Nguyên nhân bọn họ bị đuổi giết cũng rất đơn giản, bởi vì Kim Giáp Thiên Vương Trùng đi lên con đường tranh đoạt pháp tắc phong, con đường tranh đoạt luôn có sự tàn khốc nhất định.

Không biết tại sao tin tức Kim Giáp Thiên Vương Trùng đi lên con đường tranh đoạt lại bị lộ ra ngoài, sau đó Kim Giáp Thiên Vương Trùng đã bị điên cuồng khiêu chiến truy sát.

Vào ban đêm nó đã bị một con quái vật tới khiêu chiến, con quái vật kia bị đánh lui, nhưng nó cũng bị thương nặng.

Thiếp khiêu chiến không ngừng đưa tới.

Ở trong quá trình này, bọn họ cũng gặp một ít tồn tại cường đại.

Hai trong mười hình chiếu của Huyễn Mộng Vương là đến từ những tồn tại cường đại này, tám con còn lại là Thần linh. Bởi vì thực lực của bản thân Huyễn Mộng Vương nên không có cách nào chế tạo ra huyễn tượng Thần cấp, bởi vậy mới cho đám người Kỷ Hàn Vũ cảm giác chính là tám Chuẩn Thần siêu cấp mạnh mẽ.

- Con đường tranh đoạt ác liệt như vậy sao?

Cao Bằng nghe được thì liên tục nhíu mày.

Hắn nhớ Tiểu Diễm đã bước lên cái đồ chơi quỷ quái này, cũng thu được hỏa diễm có thể cắn nuốt hỏa diễm khác, từ đó làm lớn mạnh hỏa diễm bản mệnh của nàng.

Tiểu Diễm là con đường tranh đoạt hệ hỏa. Mặc dù Kim Giáp Thiên Vương Trùng là con đường tranh đoạt hệ phong nên không phải cùng một đường đi, nhưng nếu con đường tranh đoạt hệ phong đã tàn khốc như thế, không có lý do nào mà con đường tranh đoạt hệ hỏa có thể "an toàn" được.

Dù sao trên lý thuyết, số lượng quái vật hệ hỏa trên thế giới này chắc hẳn phải vượt qua hệ phong.

Bởi vậy, đối thủ cạnh tranh của Tiểu Diễm sẽ càng nhiều hơn.

Cao Bằng nghĩ đến cảnh tượng gặp mặt những lão ngoan đồng của bộ tộc Tất Phương.

Bây giờ, tất cả nghi ngờ trong lòng Cao Bằng đều được giải đáp. Không trách được bọn chúng lại coi trọng Tiểu Diễm như vậy, còn muốn trọng điểm bồi dưỡng nó.

Bên trong bộ tộc Tất Phương có nhiều Tất Phương như vậy, Tiểu Diễm là một Tất Phương từ nhỏ sống ở bên ngoài, không có lý do gì lại vô duyên vô cớ được ưu ái cả.

Hiện tại xem ra có thể bởi vì Tiểu Diễm đã bước chân vào con đường tranh đoạt hệ hỏa.

Từ khi bước vào Cửu Thiên Thập Địa, Cao Bằng chưa tiếp xúc được với quá nhiều người, cũng chưa tiếp xúc được quá nhiều quái vật thì đã đến bộ lạc Tất Phương, sau đó Tiểu Diễm liền bị bộ tộc Tất Phương ẩn tàng.

Có khả năng đây cũng là nguyên nhân Tiểu Diễm không bị các đối thủ tranh đoạt con đường hệ hỏa khác khiêu chiến.

Trong miệng A Ngốc ngậm một điếu thuốc. Tiểu Hoàng không biết hút thuốc, nhưng cũng lấy từ trong túi ra một con cá nhỏ rồi ngậm ở bên miệng.

- Thê tử của ta lại có nhiều đối thủ như vậy sao?

Sắc mặt Tiểu Hoàng âm trầm như nước. Rắc một tiếng, con cá nhỏ đã bị nó cắn một cái rồi nuốt cả vào trong bụng.

Tiểu Hoàng có cảm giác nguy cơ. Tiểu Diễm đã bước chân vào con đường tranh đoạt nên chắc chắn có không ít người cạnh tranh.

Ta muốn làm Hộ Pháp Thiên Vương cho Tiểu Diễm!

Đánh nổ tất cả đối thủ của nàng, như vậy Tiểu Diễm sẽ không có nguy hiểm nữa.

Cuồng ma bảo vệ thê tử Tiểu Hoàng đã login.

Trong thành phố trên lưng Lục Hoàng Quy chỉ còn lại không tới một trăm nghìn người.

Thành trì trên mai rùa cũng không phồn hoa như khi nhìn thấy

lúc đầu, đó chỉ là cảnh tượng phồn hoa hưng thịnh trước đây. Bây giờ huyễn cảnh do Huyễn Mộng Vương sử dụng để che giấu đã không còn, ở dưới huyễn cảnh là một đống đổ nát hỗn loạn. Trên hòn đảo này từng có hơn triệu người, nhưng trên đường kẻ chết kẻ bị thương nên chỉ còn lại không tới một phần mười.

Cũng bởi vì suy nghĩ thấy số lượng tộc nhân giảm đi, bọn họ mới có ý nghĩ công phá cướp đoạt Hi Vọng Chi Thành.

Bọn họ hy vọng sử dụng huyễn cảnh của Huyễn Mộng Vương và lực chiến đấu của Kim Giáp Thiên Vương Trùng để tạo ra cảnh tượng dối trá.

So với bộ lạc chỉ còn lại không tới một trăm nghìn người, Cao Bằng càng thấy hứng thú với Hắc Linh Giới hơn.

Tuy nhiên Hắc Linh Giới cách nơi đây quá xa xôi.

Dưới tình huống bình thường sẽ không có người nào trèo non lội suối đi xa như vậy. Nhưng mà...

Cao Bằng lắc đầu:

- Đây coi như là đồng đội heo trong truyền thuyết sao.

Trình độ của Hắc Linh Giới chênh lệch quá lớn so với Cửu Thiên Thập Địa, nhưng so với Hi Vọng Chi Thành trước mắt thì vẫn là một quái vật khổng lồ.

Bởi vì Hắc Linh Giới tồn tại ngự sử Thần cấp, hơn nữa không chỉ có một người!

Còn chưa hoàn thành tâm nguyện của tổ tông giết về Cửu Thiên Thập Địa, bây giờ phía sau mông lại đột nhiên xuất hiện thêm một Hắc Linh Giới.

- Chủ nhân, chúng ta có thể chiếm đoạt Hắc Linh Giới, sau đó

xông trở về!

A Ngốc khàn khàn nói.

- Đúng! Dù sao những tên thần này cũng không mạnh, đều là một chút thần yếu.

Tiểu Hoàng ồn ào nói.

Cao Bằng lắc đầu, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy được.

Tuy nhiên, lời nói của bọn họ đã cho Cao Bằng một chút dẫn dắt.

So sánh với chỉnh thể Cửu Thiên Thập Địa, Vị Diện Hải là do rất nhiều vị diện tạo thành, bên trong những vị diện này cũng có một vài thần hoang dại...

Cao Bằng xoa xoa cằm của mình.

- Việc này chờ sau đó hãy nói. Vậy đã hỏi ra kẻ đã hái trái đào Kim Giáp Thiên Vương Trùng kia chưa?

- Chủ nhân, ta đã hỏi ra rồi. Tên kia là Cuồng Sa Chi Dực, cũng là một Chuẩn Thần bước chân vào con đường tranh đoạt hệ phong. Nó theo bọn họ rất lâu, tốc độ cũng rất nhanh. Nhưng bởi vì trên đảo Lục Hoàng Quy có rất nhiều Chuẩn Thần, cho nên vẫn không dám phát sinh xung đột chính diện. Những năm gần đây, gần một nửa người trên đảo nhỏ chết đều có liên quan đến nó.

- Đúng rồi chủ nhân, trong kho hàng có một miếng thịt của Cuồng Sa Chi Dực, là một đoạn cánh của Cuồng Sa Chi Dực bị chém đứt lúc tập kích bọn họ.

- Như vậy à... Chiêu Tài.

Cao Bằng búng ngón tay một cái thật kêu triệu hồi ra Chiêu Tài và Lưu Quang, lại bảo mang miếng thịt của Cuồng Sa Chi Dực trên

Lục Hoàng Quy tới.

- Các ngươi đi dẫn tên kia về, có thể bắt sống thì bắt sống, bắt không được thì đưa thi thể về.

Chiêu Tài vẫy đuôi ngửi cái cánh của Cuồng Sa Chi Dực, sau đó quay đầu về một hướng khác điên cuồng chít chít.

Lưu Quang và Chiêu Tài bay lên trên không trung rồi phóng đi.

Cao Bằng bảo Tiểu Hoàng tạm giam đám người kia, còn bản thân dẫn theo A Ngốc đi lên trên núi.

A Ngốc cũng không hỏi chủ nhân đi làm gì, dù sao chủ nhân đi tới chỗ nào thì nó theo đến chỗ đó.

Bọn họ bay qua hai ngọn núi đi tới biên giới hòn đảo, phía trước là một ngọn núi nhô cao.

Cao Bằng đi tới đỉnh ngọn núi rồi ngồi xuống.

Hắn vỗ nhẹ xuống bên cạnh.

- Này, ngươi có nghe thấy không?

- ...

- Ta biết ngươi đã tỉnh, nếu ngươi không nói ta sẽ cắt cái đầu rùa của ngươi xuống.

Cao Bằng cười hì hì nói.

- Đừng...

Giọng nói yếu ớt từ dưới chân truyền đến.

- Vừa rồi chắc hẳn ngươi cũng đã nhìn thấy chuyện xảy ra trên đảo. Đây là do các ngươi gây rắc rối cho chúng ta trước, bây giờ

các ngươi rơi vào trong tay ta, ngươi nói ta nên làm sao bây giờ? Ngươi lớn như vậy, nếu làm thịt khô thì tất cả mọi người trong bộ lạc chúng ta cũng có thể ăn tới trăm năm.

- ...Thịt ta chua, ăn không ngon đâu.

- Ngươi có ngự sử không?

Cao Bằng hỏi.

- Hắn đã chết rồi.

Lục Hoàng Quy buồn bã nói.

Chết rồi sao?

Chết cũng tốt, bớt đi một ít phiền phức.

- Vậy bây giờ ngươi chính là một góa... A phì, ngự thú không có chủ nhân. Ngươi đi cùng ta, sau này cũng không cần phải lưu lạc khắp nơi nữa.

Sau mười giây im lặng:

- Ngươi báo thù giúp chủ nhân ta thì ta sẽ nghe lời ngươi cả đời.

Giọng điệu Lục Hoàng Quy rất kiên định.

Đúng là phiền phức... Sao thu phục một con ngự thú còn phải hoàn thành nhiệm vụ vậy?

Theo ý nghĩ của Cao Bằng thì sẽ kéo Lục Hoàng Quy về làm đại bản doanh mới của mình. Nếu chẳng may ngày nào đó nó nghĩ quẩn, đột nhiên từ trên bầu trời ngã xuống cùng chết thì mình tuy không cần lo, nhưng những người khác trên đảo lại rất khó nói được.

- Được rồi, ai bảo ta là một người hiền lành chứ!

Cao Bằng hiền hòa nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 771: Ám Sát

Gió thu lồng lộng, vạn dặm không mây.

Sau sự kiện đó mọi người trong Hy Vọng Chi Thành chỉ bị kinh hoảng trong một thời gian ngắn, rất nhanh sau đó đã thích ứng được.

Trên bầu trời cách Hy Vọng Chi Thành cực xa, hòn đảo lớn che khuất ánh mặt trời, tạo ra một bóng đen lớn dưới bình nguyên bên dưới.

Hòn đảo trên đỉnh đầu này được người trong Hy Vọng Chi Thành gọi là Thiên Không Thành, ngụ ý là một toà thành thị lơ lửng giữa bầu trời.

- Ồ, Lý ca, tập đoàn Nam Thiên các anh định chuyển hết lên trên sao?

Khu vực của tập đoàn Nam Thiên trong Hy Vọng Chi Thành đang cực kỳ bận rộn, mấy công nhân tụ lại một chỗ trò chuyện.

- Đúng vậy, đây là do thiếu đổng nói, chúng ta cũng chuyển lên theo chứ sao.

Người đàn ông bộ dáng thuần hậu đàng hoàng cười giản dị đáp.

- Ôi, thật hâm mộ các anh quá.

- Tôi cũng muốn đến Nam Thiên làm việc, tiếc là điều kiện tuyển nhân viên của Nam Thiên rất hà khắc.

Một người khác hâm mộ nói.

Bọn họ đều là công nhận ở nhà máy gần đó, có quan hệ cùng thôn không tệ, nhưng chỉ có vị "Lý ca" này là có thể làm việc trong nhà xưởng của tập đoàn Nam Thiên.

- Lần sau nói chuyện tiếp nhé, lúc này nhà máy bề bộn nhiều việc, tôi cũng phải đi hỗ trợ tháo dỡ máy móc.

Lý ca ném tàn thuốc vào thùng rác, vỗ vỗ mông đi tới chỗ nhà máy.

Chỉ còn lại từng tiếng ầm ầm phát ra từ bên trong.

Ống khói trên nóc nhà máy thổi ra khói đặc đen thui, dưới tầng khói này, rất nhiều công nhân và nhân viên tập đoàn Nam Thiên đang làm việc.

Ở trên Lục Hoàng Quy cũng có rất nhiều công nhân đang xây dựng rầm rộ.

Từng mảnh từng mảnh lầu các được dựng lên, bụi mù cuồn cuộn.

Dễ thấy nhất là ở đuôi rùa có xây một cái cửa.

Nói là cửa, thực ra là một đền thờ bằng đá.

Đền thờ cao 50m, rộng 200m.

Cực kỳ hùng vĩ.

Dàn khung kết cấu của đền thờ không quá phức tạp, nên được xây xong đầu tiên.

Trước cổng chính của đền thờ có một con chó kỳ quái ngồi xổm.

Dù bất kỳ ai đi qua, khi thấy con chó này cũng phải nhìn thêm một chút.

Nó có ba cái đầu, năm cái đuôi như của bọ cạp, sau lưng mọc đầy gai nhọn như con nhím.

Dù trên thế giới này có rất nhiều quái vật có hình dáng kỳ lạ, nhưng ưu tú thế này thì thực sự hiếm thấy.

Mà khí tức của con quái vật này phát ra khiến cho người ta sợ hãi. Nó nằm rạp dưới đất, nhưng dư ba khiến cho không ít ngự thú phải run rẩy đến nỗi không thể bước đi.

- Con chó này là của ai?

Khi Kỷ Hàn Vũ đi qua cửa lớn thì hơi sửng sốt. Trước kia hắn chưa từng nhìn thấy con chó này, sao đột nhiên lại nằm đây?

- Đây là ngự thú thiếu đổng mang tới.

Từ Hà Đề đáp:

- Hình như tên là Địa Ngục Tam Đầu Khuyển.

- Địa Ngục Tam Đầu Khuyển???

Kỷ Hàn Vũ ngơ ngác, thì ra Địa Ngục Tam Đầu Khuyển trông thế này.

Xem ra lão Lạc… không theo kịp thời đại rồi.

- Gâu gâu…

Sahara nghe thấy ông ngoại của chủ nhân của chủ nhân đang nói về mình, lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực đứng dậy sủa tiếng chó.

Cái đầu chó màu đen bên trái có vẻ cơ trí thông minh.

Đây là ông ngoại của chủ nhân của chủ nhân. Chủ nhân của chủ nhân không quan tâm đến ta, nhưng mà ta có thể trở thành ngự thú của ông ngoại của chủ nhân của chủ nhân!

Như vậy, ta có thể xoay người một cách hoàn mỹ.

- Ngao ô…

Đầu chó màu đen rống lên một tiếng với đầu chó màu trắng ở bên phải.

Đầu chó màu trắng hiểu ý, hai mắt sáng lên.

Đầu chó đen trắng ở giữa ngơ ngẩn. Hai tên ngu xuẩn các ngươi đang nói cái gì thế, sao ta nghe không hiểu? Có phải các ngươi lại đang nói xấu sau lưng ta không?

- Gâu gâu gâu!

Đầu chó đen trắng điên cuồng sủa với hai đầu chó bên cạnh.

Mau nói cho ta biết, có phải các ngươi đang lén nói xấu ta không!

Đầu chó màu đen và màu trắng nhìn thẳng phía trước, không thèm để ý đến đồ thiểu năng này. Gia hỏa này chỉ biết làm hỏng việc, không bằng không nói với nó.

Đầu chó đen trắng rất tức giận, cảm giác lòng tự ái bị đả kích nặng nề, liên tục cắn loạn đầu chó màu đen.

Đầu chó màu đen nhịn, rồi lại nhịn, tiếp tục nhịn...

Cuối cùng, nó không nhịn được.

- Ài, con ngự thú này không được thông minh lắm.

Kỷ Hàn Vũ lắc đầu lặng lẽ đi xa.

Từ Hà Đề bên cạnh liên tục gật đầu biểu lộ sự tán đồng.

…

Phía tây thế giới Hắc Vụ, trong khu rừng cột đá với đủ loại hình thù kỳ quái, một con phượng hoàng do đá tạo thành đang đứng trên một trụ đá lớn nhất, mổ những con côn trùng nhỏ lẩn trốn trong khe đá xám trắng trên lưng mình.

Cách trụ đá mà con Phượng Hoàng này đứng không xa là thi thể của Kim Giáp Thiên Vương Trùng.

Toàn thân Phượng Hoàng đều là do tảng đá màu xám trắng tạo thành, nơi sáng tỏ duy nhất chỉ có đôi mắt.

Hai mắt màu xanh thẫm rất nổi bật, tựa như hai viên bảo thạch lớn.

Chính là nó!

Trốn trong bóng tối, Lưu Quang nháy mắt ra hiệu với Chiêu Tài.

Chiêu Tài hiểu ý, trả lời lại bằng một ánh mắt ý vị thâm trường.

Hai tên ngự thú nhỏ con đạt thành ăn ý nào đó.

Lưu Quang trốn trong bóng tối, chậm rãi tới gần Thạch Phượng Hoàng.

Trong bóng tối không thể nhìn rõ hình dáng nó, ngay cả lưỡi đao của nó cũng chỉ tạo phản lại chút ánh sáng yếu ớt.

Trong tầm mắt của Lưu Quang, ở cổ con Thạch Phượng Hoàng này dường như có một sợi tơ hồng như ẩn như hiện dần dần ngưng tụ.

Sát khí được ẩn giấu một cách hoàn mỹ.

Một sợi, hai sợi, ba sợi… càng lúc càng nhiều sợi tơ hồng xuất hiện tại phần ngực Thạch Phượng Hoàng, sau đó bắt đầu xuất

hiện ở phần đuôi.

Dường như Thạch Phượng Hoàng không biết gì.

Hư ảnh loé lên, đột nhiên thạch Phượng Hoàng ngẩng đầu, đôi mắt ánh lên lục quang, nhưng vẫn chậm một nhịp.

Khi nó ngẩng đầu, Lưu Quang đã xuất hiện ở vị trí cách nó một mét.

Thạch Phượng Hoàng chật vật quay lại, phần cổ bị một vệt đen phá vỡ.

Oanh!

Đầu thân đứt lìa, Thạch Phượng Hoàng rơi loảng xoảng xuống đất rồi lăn hai vòng, bên ngoài cơ thể nó cũng hiện lên một đạo ô quang quỷ dị.

Đây là hiệu quả Trầm Luân Chi Ám của Lưu Quang, có thể làm suy yếu hộ giáp của kẻ địch, tối cao có thể điệp gia gấp chín lần.

Quỷ dị ở chỗ, mặt cắt sáng loáng sạch sẽ như bị nước rửa qua, chính giữa có một vòng tròn màu đỏ cực kỳ nhỏ.

Vòng tròn đỏ kia hẳn là xương sống của Thạch Phượng Hoàng.

Chỗ vết chém ở xương sống có một luồng nhiệt khí bốc lên.

Thân thể Lưu Quang lại loé lên.

Thạch Phượng Hoàng vỡ tan thành từng mảnh nhỏ. Toàn bộ cánh, đuôi, chân đều tróc ra, trong nháy mắt đã bị cắt thành một đống mảnh vỡ.

Lưu Quang xuất hiện trên một cành cây của một gốc đại thụ phía xa, liếm láp cánh tay đao, lạnh lùng quan sát Thạch Phượng Hoàng.

Nó sẽ không cho bất kỳ kẻ địch nào có cơ hội chuẩn bị chiêu thức kỹ càng. Đối với địch nhân, tôn chỉ của nó là một kích tất sát, sau đó giết, rồi lại giết, tuyệt đối không cho cơ hội lật bàn.

Đầu Thạch Phượng Hoàng bị chém rụng xuống đất, trong ánh mắt có mấy phần không cam lòng. Ta còn chưa chuẩn bị kỹ càng, sao ngươi có thể…

Sưu…

Ánh đao lướt qua.

Đầu của Thạch Phượng Hoàng bị cắt làm hai.

Lưu Quang bình tĩnh liếm láp lưỡi đao.

- Ngươi liếm như thế buồn nôn quá. Ngươi đã liếm hết cả máu và óc của con mồi rồi.

Chiêu Tài nhón chân nhảy tới, cất toàn bộ thi thể Thạch Phượng Hoàng và Kim Giáp Thiên Vương Trùng vào không gian bảo tàng.

- Những sát thủ kia đều liếm như thế.

Lưu Quang nghiêm túc đáp lại.

Dịch: MBMH Translate

Chương 772: Bằng Chứng Hệ Phong

Lưu Quang và Chiêu Tài vênh váo quay trở về, mang theo thi thể Kim Giáp Thiên Vương Trùng và Thạch Phượng Hoàng.

- Đây chính là Cuồng Sa Chi Dực?

Cao Bằng cho người mang những kẻ bị bắt làm tù binh trên lưng Lục Hoàng Quy đến, chỉ vào thi thể Thạch Phượng Hoàng hỏi thăm.

- Vâng!

Những người này trông thấy cỗ thi thể trên mặt đất thì mười phần kinh ngạc.

Cũng không phải kinh ngạc vì Cao Bằng có thể đánh chết Cuồng Sa Chi Dực. Lúc đầu thực lực Cuồng Sa Chi Dực cũng không có vượt qua bọn họ, chỉ là Cuồng Sa Chi Dực nổi danh dựa vào tốc độ, nó còn có năng lực bảo vệ tánh mạng vô cùng trơn trượt, rất khó đuổi bắt.

Nhưng bọn hắn thực sự kinh ngạc là vì Cuồng Sa Chi Dực lại có thể bị giết chết nhanh chóng như vậy.

Lúc này mới qua bao lâu thời gian.

Bao gồm tìm kiếm tung tích Cuồng Sa Chi Dực, lại còn ngăn cản nó chạy trốn và bản lĩnh đánh chết nó, đây đều là nội tình.

- Ta giúp các ngươi giết chết Cuồng Sa Chi Dực, coi như đã giúp các ngươi báo thù. Vậy đề nghị trước đó của ta, các ngươi

cân nhắc như thế nào?

Cao Bằng giống như cười mà không phải cười hỏi.

Ngắn ngủi lâm vào trầm mặc.

Qua một hồi lâu, tên mập mạp từng đối thoại với Cao Bằng mang ánh mắt phức tạp:

- Nếu như chúng ta...

- Các ngươi không có tư cách đưa ra điều kiện! Ta chỉ cho các ngươi một cơ hội sống sót.

Cao Bằng nhàn nhạt nói.

- ...

- Được! Ta thay mặt bọn họ đồng ý với ngươi.

Một vị lão nhân lớn tuổi nhất trong số những người này lên tiếng.

- Ngươi có thể đại biểu cho bọn họ?

Ánh mắt Cao Bằng lấp lóe.

Lão nhân này trước đó chỉ ngồi im một chỗ, vẫn luôn một mực không nói gì, Cao Bằng còn tưởng rằng chỉ là một nhân vật cao tầng thông thường, xem ra đã che dấu vô cùng sâu.

- Ta chính là Tế Ti của bộ lạc, chắc cũng được tính là có tư cách chứ.

Lão nhân ho khan một tiếng.

- Đại nhân, ta có tin tức muốn nói cho ngài, chính là về con đường tranh đoạt hệ Phong.

- Ồ?

Khóe miệng Cao Bằng lộ ra nụ cười, hắn thực sự cảm thấy hứng thú đối với phương diện này.

Để cho những người khác đi xuống nghỉ ngơi, Cao Bằng rót hai chén trà, lão nhân ngồi ở vị trí bên cạnh với ánh mắt phức tạp.

- Đại nhân, bộ lạc chúng ta sẽ triệt để nhập vào các ngươi hay là...

- Đương nhiên là triệt để nhập vào.

Cao Bằng khẳng định nói.

Điểm này là không cần hoài nghi.

Bằng không nếu cứ một mực dùng tên ban đầu của bộ lạc kéo dài tiếp xuống, như vậy thu phục bọn họ còn có ý nghĩa gì. Như thế bọn họ thực chất vẫn vĩnh viễn chảy xuôi huyết dịch của bộ lạc này, chỉ khi làm cho bọn họ nhập vào Hoa Hạ, sau khi qua mấy đời, mười mấy đời thì bọn họ mới thực sự dung nhập vào Hoa Hạ.

- Được rồi!

Lão nhân thở dài, nhưng vẫn lên tiếng:

- Đại nhân, chắc ngài cũng biết Cuồng Sa Chi Dực này vẫn luôn bám theo Kim Giáp Thiên Vương Trùng của chúng ta.

- Ta biết.

Cao Bằng gật đầu.

- Kỳ thật không chỉ là Cuồng Sa Chi Dực muốn giết chết Kim Giáp Thiên Vương Trùng, chúng ta cũng muốn giúp đỡ Kim Giáp Thiên Vương Trùng giết chết Cuồng Sa Chi Dực. Bởi vì bọn chúng đều là đối thủ cạnh tranh trên con đường tranh đoạt hệ Phong, bên

trong cơ thể bọn chúng có một thứ đồ vật gọi là Bằng chứng hệ phong, từ trên thi thể đối phương có thể cướp đoạt thứ đồ vật này.

Lão nhân nhắm mắt lại.

- Bằng chứng hệ phong?

Cao Bằng quay đầu quan sát hai cỗ thi thể này, nhưng mà nhìn một hồi lâu cũng không có nhìn thấy được Bằng chứng hệ phong theo lời lão nhân.

- Không thể tìm thấy! Chỉ có người cạnh tranh trên con đường tranh đoạt hệ Phong mới có biện pháp tước đoạt ra được.

Cmn, ta phải đi nơi nào tìm một đầu ngự thú bước trên con đường tranh đoạt hệ Phong!

Hiện tại, Lưu Quang đã triệt để thay đổi thành hệ Hắc Ám, chẳng còn liên quan đến hệ Phong.

Cao Bằng cũng không còn biết nói gì. Thôi quên đi, trực tiếp giao cho Hắc Oa phân giải vậy.

Hắc Oa phân giải cỗ thi thể này cần đến thời gian mười phút. Mười phút qua đi, hòn đảo vẫn là một mảnh bình tĩnh.

- Chủ nhân, phân giải xong rồi.

Hắc Oa lén lút nói.

Cao Bằng bất động thanh sắc, từ trong tay Hắc Oa tiếp nhận một cái huy chương màu xanh trắng.

Lúc chiếc huy chương màu xanh trắng trên lòng bàn tay Cao Bằng bại lộ trong không khí, đám quái vật bên trong hải dương lâm vào điên cuồng.

- Quái vật sở hữu hệ Phong đều bị hấp dẫn.

Cao Bằng như có điều suy nghĩ. Nhìn tấm huy chương xanh trắng trong lòng bàn tay, hóa ra thứ này có lực hấp dẫn như vậy sao.

Nếu như đưa cái Bằng chứng hệ phong này giao cho một con quái vật bình thường, thì nó cũng có thể trở thành người cạnh tranh hệ Phong mới?

Nghĩ tới đây Cao Bằng lập tức ra tay thử nghiệm.

Cầm chiếc huy chương xanh trắng trong tay giao cho một con quái vật hệ Phong có đẳng cấp không cao.

Nhưng mà con quái vật hệ Phong này cũng không có thay đổi gì, vẫn điên cuồng rít gào như trước, giống như một tên ngốc.

Cao Bằng chỉ có thể giải phẫu nó rồi lấy ra Bằng chứng hệ phong từ trong dạ dày.

Nằm ở trong dạ dày, nhưng Bằng chứng hệ Phong không có bất kỳ sự biến hóa nào.

Đã có Bằng chứng hệ Phong, như vậy hẳn là sẽ có Bằng chứng hệ hỏa. Thế thì sau này dứt khoát cầm nó đi giao dịch với kẻ khác thôi.

Cao Bằng quyết định chủ ý, đem thứ này giấu vào bên trong không gian của A Xuẩn.

Nếu trước mắt không dùng được, vậy trước tiên cứ để đó.

Hiện tại không có chỗ dùng, không có nghĩa là về sau không có.

Nhìn những con quái vật hệ Phong này có khát vọng mãnh liệt với nó như vậy, có lẽ về sau có thể dùng nó như một kiện "Thù

lao" dành cho người nào đó, thuê một chút tay chân miễn phí.

Ngoại trừ hai cái Bằng chứng hệ phong này ra thì còn có thu hoạch khác.

Một chút huyết nhục tinh hoa cấp Chuẩn Thần.

Cao Bằng đem những huyết nhục tinh hoa này chia đều cho Tiểu Hoàng, Lưu Quang và Chiêu Tài.

Đẳng cấp Chiêu Tài được đề thăng hai cấp, Tiểu Hoàng và Lưu Quang đều đề thăng một cấp, trước mắt đều đạt tới cấp 99.

Nhanh quá!

Cao Bằng cảm giác thực lực đám Ngự Thú thuộc hạ sắp nghênh đón một lần phun trào.

Những nhân tộc còn lại trên lưng Lục Hoàng Quy dung nhập vào bộ lạc Hoa Hạ, hai nền văn minh bất đồng va chạm bộc phát ra những tia lửa óng ánh.

Những bí dược của bộ lạc bọn họ có chút tương tự với dược tề của bộ lạc Hoa Hạ.

Bộ lạc bọn họ có không ít các bí phương độc nhất vô nhị, được truyền thừa tích lũy xuống qua vô số năm tháng của nền văn minh.

Đương nhiên, bởi vì trong bộ lạc bọn họ có không ít quái vật đều là quái vật đặc hữu chỉ có tại thế giới kia, cho nên trên thực tế giá trị cũng không có cao như trong tưởng tượng, nhiều lắm cũng chỉ có giá trị mang tính nghiên cứu.

- Biểu ca biểu ca, ca xem ngự thú của muội có phải đã xảy ra vấn đề gì hay không?

Trần Khải Luân hấp tấp xông vào đình viện nơi Cao Bằng ở.

Cánh tay Cao Bằng giữ vững như bàn thạch, điều phối xong xuôi chút dung môi cuối cùng ở trên mặt bàn, sau đó cắm ống nghiệm vào trên kệ.

- Đã lớn như vậy rồi mà vẫn còn tùy tiện như thế, tiếp tục thế thì cả đời cũng không gả đi được đâu.

- Làm sao có thể! Chỉ bằng vào việc muội chính là biểu muội của ca, người muốn cưới muội cũng đủ để xếp hàng từ Nam Thiên Môn đến Hi Vọng Chi Thành rồi.

Trần Khải Luân nhíu nhíu lông mày, hừ một tiếng.

Cao Bằng,

- Đây là đang khen ta hay là khen muội đấy?

- Biểu ca, đầu Ngự Thú này của muội chính là huynh tặng cho, huynh xem nó có phải sắp chết hay không.

Trần Khải Luân nhanh chóng triệu hồi ra ngự thú của nàng.

Một đầu cự mãng màu đen dài mười mấy mét với lân phiến toàn thân khô héo cuộn tròn trên mặt đất.

Nó dường như là... Hắc Ám Thố Ti Tử bên trong đường cống ngầm.

Đã nhiều năm không gặp! Năm đó Cao Bằng đưa nó tặng cho biểu muội, sau đó liền không có quan tâm đến nữa.

Hắc Ám Thố Ti Tử tựa hồ nhận ra Cao Bằng, chính là tên "Đầu sỏ" đã đem nó từ bên trong đường cống ngầm bắt ra ngoài, lân phiến hữu khí vô lực cuốn lại trông mong nhìn về phía Cao Bằng.

- Ngươi cho nó cho ăn cái gì?

- Chỉ là một chút tinh hạch quái vật thôi mà.

- Tạm thời không được cho ăn, nó đang ăn quá no. Vốn nó cũng đã sắp tiến hóa, sau đó ngươi một mực cho nó ăn, khiến việc tiến hóa phải trì hoãn lại để tiêu hóa dinh dưỡng, thời gian lâu dài dẫn đến đầu Thố Ti Tử này mắc bệnh trầm cảm.

Dịch : MBMH Translate

Chương 773: Không Gian Bảo Tàng

- Hóa ra là bị bệnh trầm cảm.

Trần Khải Luân do dự, nghĩ lại thì có phải bản thân mình đã quá sơ suất hay không. Nhưng mình cũng không có làm cái gì nha, chỉ là cho nó ăn nhiều một chút thôi mà, như thế lại bị bệnh trầm cảm được.

- Muội xem phiến lá của nó vừa lớn lại mập.

Cao Bằng dùng hai ngón tay bắt lấy phiến lá của Hắc Ám Thố Ti Tử,

- Lá cây mập như vậy không biết góp nhặt bao nhiêu năng lượng, mỗi một lần tiến hóa đến một nửa đều bị cắt đứt.

- Sau những tháng ngày tích lũy, nó trở nên càng ngày càng béo phì, càng ngày càng xấu. Bởi vì tướng mạo biến dạng dẫn đến bản thân nó trở nên tự ti, hèn mọn bỉ ổi, không dám cùng những dây leo giống cái khác nói chuyện, cuối cùng uất ức phát bệnh trầm cảm.

- ???

Trần Khải Luân.

- Được rồi, muội trở về lấy ít nước nóng cho nó uống, để nó tiêu hóa hết năng lượng còn dư thừa trong cơ thể. Qua một đoạn thời gian nó sẽ có thể tự mình tiến hóa, sau đó muội quan tâm chăm sóc nó nhiều hơn, bệnh trầm cảm sẽ chuyển biến tốt lên thôi.

Trần Khải Luân nửa tin nửa ngờ.

Xử lý xong chuyện ở nơi này, Cao Bằng lại đi thị sát tập đoàn Nam Thiên một phen.

Tổng bộ mới của tập đoàn Nam Thiên đã xây dựng xong ở trên lưng Lục Hoàng Quy, xây dựng trên cơ sở phế tích ban đầu, cũng chỉ mất thời gian mười ngày đã hoàn thành kiến tạo xong tổng bộ mới.

Tổng bộ mới có diện tích gấp hai lần so với ban đầu.

Chỉ lưu lại một số ít nhà xưởng, đồng thời ở trên lưng Lục Hoàng Quy mở ra một cái hồ sinh thái nhân tạo cỡ nhỏ.

Đối với việc tập đoàn Nam Thiên chuyển dời lên bầu trời, những người khác tự nhiên là hâm mộ không gì sánh được, bao gồm đám người bộ lạc Bạch Long và những bộ lạc đỉnh cấp đều có chút trông mà thèm.

Loại tổng bộ này vừa có thể di động, mà còn có thể bay đi ở trên trời, tính an toàn và linh hoạt tốt hơn quá nhiều so với căn cứ bình thường.

Không biết khi nào Kỷ Hàn Vũ đã mang theo tộc trưởng các bộ lạc và nhóm trưởng lão đi tham quan hòn đảo trên lưng Lục Hoàng Quy.

Cao Bằng cũng nhìn thấy một người quen cũ, U Huyền Minh của bộ lạc Huyền Hổ.

Chủ nhân của Thiên Thủ Vô Diện Phật.

Mấy năm trước Thiên Thủ Vô Diện Phật còn có thể chiến đấu sinh động với ngự thú của Cao Bằng, hiện tại đã bị bỏ xa ở sau lưng.

Với tư cách là chủ nhân của Thiên Thủ Vô Diện Phật, một lần nữa nhìn thấy Cao Bằng làm tâm tình của U Huyền Minh vô cùng phức tạp.

Cao Bằng mỉm cười chào hỏi hắn.

U Huyền Minh chần chờ một lát, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười miễn cưỡng, gật gật đầu đáp lại.

Nhìn bóng lưng Cao Bằng đi xa, U Huyền Minh hít sâu một hơi, cuối cùng hóa thành một âm thanh thở dài ung dung.

. . .

- Đúng rồi, gốc cây này cần phải trồng ở đây, không thể trồng lệch vị trí.

Một giọng nói ngang ngược càn rỡ vang lên.

Nhìn sang đỉnh núi, Cao Bằng trông thấy một tiểu bất điểm lưng hùm vai gấu vênh váo hung hăng bay ở giữa không trung, hai tay chống ở bên hông.

- Còn có cây Thủy Long thảo này, trồng ở nơi sâu 6.74m có dòng nước chảy xiết, phiến lá cần phải đối diện với trung tâm dòng chảy.

- Còn có gốc Canh Long Đằng này, một phần ba chôn vào trong đất, hai phần ba khác. . . Ngu xuẩn! Ngươi đứng sát bên cạnh Thanh Long Hoa như vậy làm gì! Ngươi muốn phá hủy gốc Tiểu Hoa ta thích nhất sao! ! !

Long Chi Tinh Linh Vương ở giữa không trung táo bạo như sấm. Đầu Tinh Linh Vương này chỉ lớn cỡ bàn tay Tiểu Hoàng, tính khí nóng nảy hoàn toàn chênh lệch so với thể tích của nó.

- Ồ!

Long Chi Tinh Linh Vương quay đầu trông thấy Cao Bằng, nhịn không được hét lên một tiếng.

- Ra là ngài!

- Xem ra ngươi chăm sóc nơi này rất không tệ.

Cao Bằng nhìn xem tình huống phát triển của những thực vật hệ Long xung quanh, cất lời khen ngợi với tiểu Tinh Linh.

Long Chi Tinh Linh Vương vốn đang có chút chột dạ, thế nhưng nghe thấy Cao Bằng khen ngợi chính mình, nhất thời ưỡn ngực, trên mặt tràn đầy vui sướng.

- Không có gì, ngài giao những thực vật này cho ta quản lý chính là lựa chọn thông minh nhất.

- Chiêu Tài, A Xuẩn.

Cao Bằng gọi hai tiểu gia hỏa đến đây, bảo chúng nó lấy từ bên trong không gian ra một nhóm thực vật hệ Long giao cho Long Chi Tinh Linh Vương.

A Xuẩn thì không sao cả, chỉ cần không động đến nước trái cây của nó, cái khác đều không vấn đề gì hết.

Thế nhưng thân thể Chiêu Tài lại run lên, nhưng vì lòng trung thành đối với Cao Bằng nên nó vẫn ngoan ngoãn đem bảo vật giao ra.

Mỗi một loại thực vật hệ Long mới đều có thể mang đến cho Long Chi Tinh Linh Vương lực lượng mới. Với năng lực phản hồi ngược thì nó cũng có thể khiến cho thực vật hệ Long càng trưởng thành tốt hơn, đây là quan hệ hai bên cùng có lợi.

Chiêu Tài vươn tay phải gắt gao cầm chặt lấy thực vật, Long Chi Tinh Linh Vương lần đầu tiên không có lấy được.

Ngạc nhiên một chút.

Long Chi Tinh Linh Vương dùng sức lớn hơn.

Chiêu Tài mím môi, buông mở ra móng tay, Long Chi Tinh Linh Vương lạch cạch một tiếng đâm sầm vào trên cây.

Chiêu Tài thì thào tự nói, bộ dáng ngu xuẩn.

Sau khi bị lấy đi bảo vật, Chiêu Tài đi đường cũng rất yếu ớt. Mũi chân chạm đất, bước đi phập phù như kẻ mất hồn, phảng phất chỉ cần một trận gió thổi tới cũng có thể thổi bay nó đi.

Chân sau chạm đất, chân trước đặt lên hông mình, sợi râu run nhè nhẹ.

- Ngươi. . . đang làm gì thế?

Cao Bằng vô ngữ.

- Ta bị móc rỗng.

Chiêu Tài hai mắt đẫm lệ mông lung.

- . . .

Ngươi học đâu ra diễn xuất như vậy!

- Bị móc rỗng thì bổ sung thêm nhiều dinh dưỡng.

- Lấy. . . Cái gì bổ sung đây.

Chiêu Tài nhặt lên một tảng đá trên mặt đất để vào bên trong không gian, đi lên phía trước hai bước, lại bứt lên một túm cỏ dại dính bùn đất.

- Bùn cỏ dại, hạt cát thủy tinh rác rưởi, không cần cho ta đâu.

Đi hai bước, Chiêu Tài chớp mắt vụng trộm quan sát Cao Bằng

một chút, phát hiện hắn không hề có hành động gì thì nhanh chóng tiếp tục đi lên phía trước, trong miệng vẫn làm ra cái vẻ thê thảm kia.

Cái gì Chiêu Tài cũng nhặt bỏ vào bên trong không gian, vô luận là tảng đá hay là bùn cỏ dại, chỉ chốc lát sau đã đào ra một cái hố to trên mặt đất.

- Đừng đào, ngươi lại đào xuống nữa thì toàn bộ Lục Hoàng Quy sẽ bị ngươi đào xuyên đấy.

Khóe mắt Cao Bằng tràn đầy hắc tuyến.

Nếu để cho nó tiếp tục đào đi xuống, khả năng sau một thời gian ngắn, đỉnh núi trên lưng Lục Hoàng Quy sẽ bị nó đào xuyên qua.

Không gian bảo tàng của Chiêu Tài chính là một thứ phi thường đặc biệt, ban đầu Cao Bằng cho rằng đây là một cái không gian hữu hạn.

Về sau mới dần dần phát hiện ra không gian bảo tàng của Chiêu Tài không có hạn chế lớn nhỏ cố định!

Theo ý nào đó thì không gian bảo tàng của nó chính là vô cùng lớn!

Đương nhiên, cách nói này có sai lầm.

Không gian bảo tàng của Chiêu Tài cần tiêu hao một loại lực lượng tên là "Bảo khí".

Bất kỳ bảo vật nào chỉ cần bị Chiêu Tài thu vào không gian cũng sẽ căn cứ vào nhiều phương diện như "Trân quý", "Hi hữu", "Giá trị" để so sánh, sau đó sản sinh một loại lực lượng tên là bảo khí. Không gian của Chiêu Tài cũng dựa theo số lượng bảo khí mà không ngừng mở rộng, bảo khí có nồng độ càng dày đặc, thậm chí

có thể tạo ra không gian có thể tích gấp nghìn lần vạn lần so với ban đầu.

Vạn vật đều có bảo khí, dù cho là một cọng cỏ, một hạt cát cũng có.

Chỉ là bảo khí của chúng mười phần yếu ớt, yếu ớt đến mức không đủ để mở ra không gian dung nạp bọn chúng.

- Tinh Linh Vương, thời gian này ngươi chăm sóc thực vật ở đây, số trái cây ngắt được ngoại trừ cho tập đoàn của ông ngoại ta một phần, còn lại đều đưa cho Chiêu Tài.

Cao Bằng nói.

Long Chi Tinh Linh Vương trực tiếp đồng ý, điều này cũng không sao cả. Dù sao yêu thích duy nhất của nó chỉ là loại thực vật hệ Long và trông coi chúng, về phần kết xuất ra trái cây cho ai đều không sao cả.

Ánh mắt Chiêu Tài sáng lên, đầu cũng không đau nữa, eo cũng không mỏi nhừ, móng vuốt đặt ở bên hông cũng thu hồi lại.

- Chiêm chiếp.

Một con chim màu vàng từ phía xa bay tới lượn lờ trên không trung,

- Có người tìm ngươi, có người tìm ngươi.

Dịch : MBMH Translate

Chương 774: Trứng Thần

- Được rồi, ta biết rồi.

Cao Bằng phất phất tay, con chim màu vàng đang líu ríu trên trời xoay người bay đi.

Đây là ngự thú mới mà các nghiên cứu viên trong tập đoàn bồi dưỡng ra được sau khi Cao Bằng rời đi, tên là Nhân Ngôn Điểu.

Nhân Ngôn Điểu có thể nói tiếng người, trí thông minh tương đương với trẻ con mười tuổi.

Cao Bằng thấy thú vị, liền tùy tiện lấy ra một viên tinh hạch quái vật tỏa ra ánh sáng còn chói mắt hơn cả kim cương.

Nhân Ngôn Điểu bay được một nửa thì quay ngoắt lại một trăm tám mươi độ, rơi xuống chân Cao Bằng.

Nó khép đôi cánh lại, liên tục líu ríu nói:

- Năm mới vui vẻ ông chủ, chúc mừng ông chủ phát tài, chúc năm mới ông chủ lấy được một trăm người vợ.

Đây là do ai dạy nó thế.

- Những lời chúc Tết không thể tuỳ tiện nói lung tung.

Cao Bằng ngồi xổm xuống sờ sờ cái đầu nhỏ của Nhân Ngôn Điểu, đưa tinh hạch cho nó.

Nhân Ngôn Điểu vui sướng híp mắt lại hưởng thụ.

- Cái gì mà cưới một trăm người vợ? Ta muốn cưới năm trăm

người kia.

Cao Bằng cười tủm tỉm trêu tiểu Hoàng Điểu.

Tiểu Hoàng Điểu nghe vậy, giật nảy cả mình:

- Lão lưu manh!

- …

Con chim nhỏ của nhà ai đây... sao lại không hiểu chuyện như thế.

- Tiểu Hoàng.

Cao Bằng liếc Tiểu Hoàng một cái.

Con vịt ngầm hiểu.

Nó bước lên một bước, bóng ma bao phủ Nhân Ngôn Điểu.

Nhân Ngôn Điểu ngẩng đầu, ánh sáng bị che khuất, một kẻ khổng lồ từ trên cao nhìn xuống.

Nó run rẩy.

Nhân Ngôn Điểu mở cánh chuẩn bị đào tẩu thì một ngón tay như kình thiên trụ đâm xuống.

Nhân Ngôn Điểu lảo đảo nghiêng cánh rơi xuống đất.

Tiểu Hoàng thu ngón tay còn to hơn củ cà rốt lại, cười đầy vô lương.

Nó và Cao Bằng liếc nhau.

Một chủ một tớ, cười như hai tên ác bá vô lương.

- Ông ngoại, ông có chuyện gì cần tìm cháu sao?

Cao Bằng tới cao ốc của tập đoàn Nam Thiên.

- Ừ, đúng là có chút chuyện, nhưng cũng không cần nóng vội. Cháu uống chén trà trước đi đã.

Kỷ Hàn Vũ rót cho Cao Bằng một chén trà, bảo hắn ngồi xuống.

Cao Bằng buồn bực ngồi xuống, uống một hơi cạn sạch.

- Có chuyện gì vậy ông ngoại?

- Có vài chuyện, nếu ông không tìm cháu thì có khi mấy hôm nữa cháu lại chạy ra ngoài mất.

Kỷ Hàn Vũ lắc đầu, dù nói là Cao Bằng đi ra ngoài nhưng không hề lo lắng.

Bị nói trúng tim đen, Cao Bằng cũng không xấu hổ, mà chỉ cười cười.

- Chuyện thứ nhất là về những người xứ khác mà lần trước cháu đã thu phục. Cháu đã nói để bọn họ ở lại hòn đảo trên Lục Hoàng Quy, sau đó khi chúng ta mở thành thị lại trùng với khu vực của họ, phát sinh một chút ma sát. Nhưng những người này có lẽ đã từng bị cháu đánh qua nên vẫn rất dễ nói chuyện.

- Mấy trưởng bối trong tộc của bọn họ cũng đã thoáng trao đổi qua với ông. Ông đã quyết định hợp nhất phần lớn thanh niên trai tráng của bọn họ với tập đoàn Nam Thiên chúng ta, cháu thấy thế nào?

Cao Bằng sửng sốt, thì ra là chuyện này.

Trầm ngâm một lát, hắn gật đầu:

- Cứ theo như ông nói đi. Nhưng dù sao bọn họ cũng là ngoại tộc, tạm thời chưa thể tin tưởng hoàn toàn được, chỉ cho bọn họ

làm vài chuyện bên ngoài thôi, tốt nhất là qua hai đời, hoặc sau khi khảo nghiệm cẩn thận mới nhận vào vòng trong.

- Yên tâm đi.

- Thứ hai là ngự thú ông Lưu của cháu sau khi trở về từ thế giới Hắc Vụ có mang theo một thứ đồ rất quỷ dị, có thời gian cháu tới xem thử một chút.

- Vậy cháu đi luôn đây.

Cao Bằng đứng dậy chào.

Ông Lưu sống trong toà biệt thự nhỏ trên một bãi đất trống trên núi, bên ngoài có một hàng rào, trong hàng rào có một đường nước nhỏ.

Khoan thai độc đáo, cảnh sắc tú lệ.

Cửa biệt thự mở rộng, cũng phù hợp với phong cách của ông Lưu.

- Cao Bằng, có khí tức thần tính.

Bàn Đại Hải nhíu mày, ngưng trọng nói.

Thần tính?

Cao Bằng hơi sửng sốt, mặt không đổi sắc khẽ gật đầu.

- Tiểu Cao và lão Kỷ tới rồi à, vừa vặn ta vừa nấu cơm đây, cùng ăn nhé.

Ông Lưu bưng bát từ trong phòng đi ra, đặt lên bàn gỗ trong vườn, chào hỏi Cao Bằng:

- Nghe lão Kỷ nói cháu định qua chỗ ta nên đã cố ý mua chút thịt rồng đây.

Cao Bằng gật đầu, nhìn vào trong vườn sau lưng ông Lưu như tìm kiếm gì đó.

- Cháu cảm giác được rồi đấy sao? Vật kia ở sân sau nhà ta, thời gian trước Ngốc Thứu mang về.

- Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu sao?

Cao Bằng không thấy Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu đâu, lấy thể tích của nó thì rất khó trốn.

- Nó lại đi rèn luyện rồi, phía sau đỉnh núi bên kia kìa.

Ông Lưu cầm đũa chỉ vào một ngọn núi phía xa.

Ăn xong cơm tối, ông Lưu dẫn theo Cao Bằng và Kỷ Hàn Vũ đi vào hậu viện.

Hậu viện còn rộng hơn tưởng tượng của Cao Bằng rất nhiều, trong đó có một quả trứng khổng lồ màu đen.

Quả trứng cao năm mét, xem hình dáng có vẻ giống một quả trứng ngỗng.

Bên ngoài vỏ trứng màu đen có rất nhiều đường vân dạng mây màu tím đậm, ngoài cùng có hai quầng sáng màu đen quấn quanh.

Chỉ nhìn thôi cũng biết quả trứng này bất phàm.

【Tên vật phẩm】: Tiên Tiên Hắc Vụ Chi Thần (trứng)

【Giới thiệu vật phẩm】: Vụ Chi Thần từng vẫn lạc trên chiến trường, sau khi trải qua vô số năm niết bàn cuối cùng đã một lần nữa ngưng tụ ra hình trứng. Nhưng trong quá trình niết bàn đã hấp thu quá nhiều sức mạnh hắc ám nên xảy ra dị biến.

Con mẹ nó, lại là một cái trứng thần?

Cao Bằng không biết nói gì cho phải. Chẳng lẽ ông Lưu chính là Thiên Thuyển Chi Tử trong truyền thuyết?

Dựa vào tuổi đời của ông ấy, nói là Thiên Tuyển Chi Tử thì không thoả đáng lắm, nhưng có thể ông là Thiên Tuyển Lão Đại Gia trong truyền thuyết đi.

- Đại Hải, Thần Minh sau khi vẫn lạc ngưng tụ ra hình trứng, nở ra vẫn giữ được ký ức trước kia phải không?

- Bình thường thì không có.

Bàn Đại Hài tràn đầy nghi hoặc:

- Ồ, Cao Bằng! Ngươi nói đây là Thần Minh niết bàn sao? Ta còn tưởng là trứng của Thần Duệ hoặc Thần Nghiệt chứ.

- Nó chính là Vụ Chi Thần lần trước ngươi từng nói với ta đấy.

- Là nó?

Bàn Đại Hải nghi hoặc nhìn quả trứng:

- Ta nhớ nó không có thuộc tính hắc ám đâu. Nhìn quả trứng này đen thui như thế, có vẻ sắp thành trứng muối rồi.

Bàn Đại Hải hắng giọng:

- Thần Minh vẫn lạc thì vẫn là vẫn lạc, không phải là bị thương nặng rồi ngủ say. Sau khi vẫn lạc thì trí nhớ khi sống sẽ mất sạch, trừ khi bọn họ để lại một đường lui.

Ông Lưu đứng bên cạnh dự thính chần chừ một lát, hỏi:

- Tiểu Bằng, cháu nói trong quả trứng này có thần linh?

- Đúng vậy.

- Vậy cháu cầm đi đi.

Ông Lưu cười ha hả.

Cao Bằng kinh ngạc nhìn sang.

Ông Lưu lắc đầu:

- Ta già rồi, thứ đồ chơi này có ích với đám trẻ tuổi các cháu hơn.

- Không cần, ngài cứ giữ đi, tuyệt đối không thể để người của các bộ lạc khác biết.

Cao Bằng thận trọng nói:

- Mặc dù hiện giờ chúng ta đang hợp tác, nhưng nhỡ bọn họ biết đến quả trứng này… trong bộ lạc của họ có rất nhiều người.

- Cháu không muốn thật à?

Ông Lưu khó xử:

- Đây là quà mừng tuổi ta tặng cho cháu đấy. Sắp đến tết rồi, ta cũng chẳng có thứ gì tốt cho cháu.

Cao Bằng dở khóc dở cười. Nhưng quả thực không phải hắn khiêm tốn, hắn sắp có một đám ngự thú có thể xung kích Thần Minh, còn quả trứng này không biết đến bao giờ mới có thể ấp ra. Khi ấp ra rồi cũng chẳng có mấy tác dụng nữa.

- Người kim loại lần này quay về với cháu là một Thần linh, là loại còn sống đó. Còn cả A Ngốc nữa, nhiều nhất hai tháng là có thể đột phá Thần cấp.

Bình thường cháu thích chạy bên ngoài, quả trứng này để ở chỗ ông cháu cũng yên tâm một chút.

- Người kim loại cùng về với cháu là thần linh sao?

Lão Kỷ ngẩn ra. Hắn còn tưởng đó chỉ là bạn của Cao Bằng, hai ngày trước còn cho người nấu một thùng sắt lỏng mời nó uống.

Dịch: MBMH Translate

Chương 775: Ma Tinh Ẩn Nặc Phi Phong

- Đúng rồi, cái đồ vật này được nhặt ở cùng một chỗ với quả trứng, ngắm nghía còn rất đẹp mắt, cháu cũng nhận lấy luôn đi.

Ông Lưu trở lại phòng lấy ra một kiện áo choàng trong suốt.

Dường như nó được chế tác từ một loại tài liệu trong suốt nào đó giống với thủy tinh vậy, nhưng mà còn mềm hơn rất nhiều so với thủy tinh.

Có thể đại khái nhìn ra hình dáng của nó, nhưng mà nếu như không chú ý thì sẽ rất dễ bỏ qua nó.

【 Tên Thần Khí】: Ma Tinh Ẩn Nặc Phi Phong (Thần Khí)

【 Ẩn chứa pháp tắc 】: Pháp tắc Ẩn Nặc 4.2%

Cao Bằng trầm mặc, ngẩng đầu đối mặt với ông Lưu. Trong thoáng chốc, ở trên đỉnh đầu ông Lưu xuất hiện một chữ lớn màu vàng —— Âu!

- Ông Lưu, đây cũng là thứ ngài nhặt được?

- Đúng vậy, thứ này nằm ở cách quả trứng không xa.

Hóa ra như thế, vậy có lẽ cái áo choàng này là Thần khí của Vụ Chi Thần.

Thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Cao Bằng xua tay ra hiệu mình không thể nhận được, đây là

thứ mà ông Lưu nhặt được, chính là đồ vật thuộc sở hữu của ông Lưu.

Nhưng mà cũng giống như mỗi lần lễ mừng năm mới, trưởng bối trong nhà muốn cứng rắn nhét tiền lì xì vào trong lòng ngươi. Cuối cùng Cao Bằng than thở quay đầu đi, bất đắc dĩ nhận lấy.

- Được rồi, cháu giúp đỡ bảo quản tiểu gia hỏa trong quả trứng này một thời gian. Đợi sau khi nó lớn lên sẽ trả lại.

- Là tích, chính là cái đạo lý này.

Tiểu Hoàng nói tiếp một câu.

Sau đó câu tiếp theo liền là:

- Cao tổng, ngươi thấy cái Thần Khí này...

Tiểu Hoàng chà chà lòng bàn tay.

Đôi mắt nóng bỏng, chờ mong.

- Các ngươi nhìn ta như thế làm gì!

Tiểu Hoàng trông thấy Cao Bằng và mấy người Kỷ Hàn Vũ nhìn về phía mình, nhất thời có chút ngượng ngùng.

Chẳng lẽ... bọn họ ghen ghét ta đẹp trai quá hay sao?

Ta cũng biết ta khá đẹp trai, dù sao ta cũng là ngự thú được Cao Bằng thích nhất, nếu như ta không phải đẹp trai nhất thì hắn làm sao có thể yêu thích ta như vậy. Nhưng mà… nhưng mà ta là một con vịt nha, các ngươi là người đấy.

Ta đã có Tiểu Diễm, hơn nữa về sau phối ngẫu của ta nhất định phải là họ nhà chim!

Nghĩ như vậy, vẻ xấu hổ trên gương mặt Tiểu Hoàng dần dần

tan biến đi, biểu tình dần dần mất trí.

- Cái này không thể cho ngươi được.

Cao Bằng dựng thẳng ngón trỏ, lắc lắc đầu ngón tay.

- Dựa vào đâu lại không được?

Tiểu Hoàng không phục.

- Ngươi đã có Thần Khí rồi. Hơn nữa cái Thần Khí này chỉ có hiệu quả là làm cho người ta ẩn nấp thân thể, ngươi không cần ẩn thân, ngươi chỉ cần bị đánh.

Cao Bằng lắc đầu.

Tiểu Hoàng,

- ???

- Ngươi ẩn thân thì địch nhân đi đánh nhau với ai? Để cho những người già yếu như chúng ta đối mặt trực diện với công kích sao?

Cao Bằng vô cùng đau đớn nói.

Ở sau lưng Cao Bằng, Đại Tử, Lưu Quang, Tịch Sư, Chiêu Tài, A Xuẩn, Long Nghĩ, Bạch Thận và Dưỡng Long Thư điên cuồng gật đầu.

Vẻ mặt Tiểu Hoàng mờ mịt.

Nó thấp thoáng cho rằng, lúc trước bản thân mình thức tỉnh năng lực này dường như là một sai lầm.

Kỷ Hàn Vũ và ông Lưu nhìn về phía cự phủ đỏ thẫm buộc chặt trên lưng Tiểu Hoàng. Hóa ra đây là một thanh thần khí, trước đó bọn họ còn tưởng rằng chỉ là một thanh vũ khí phổ thông.

- Món Thần Khí này dành cho ai?

Tiểu Hoàng hỏi.

Toàn bộ ngự thú khác đều tập trung sự chú ý tới đây.

Có nghiêng đầu làm bộ, còn có nháy mắt mấy cái.

Kỳ thật nhu cầu của bọn chúng đối với thần khí cũng không đến trình độ phát rồ, nhưng với tư cách là ngự thú của Cao Bằng thì có đôi khi cũng sẽ âm thầm ganh đua so sánh.

Khi Cao Bằng vắng mặt, những tên tiểu tâm cơ này ngẫu nhiên cũng biết lặng lẽ so đấu tranh giành tình cảm.

Giống như món thần khí này, bọn nó cho rằng ai có thể nhận được thì càng được Cao Bằng sủng ái tin tưởng.

- Về sau các ngươi đều sẽ có thần khí, ta sẽ dựa theo thuộc tính và năng lực để phân phối.

Cao Bằng nhàn nhạt nói.

Nhóm ngự thú rầm rì trao đổi, không có ồn ào nữa.

Cao Bằng đều nói rõ ràng như vậy, bọn nó tự nhiên biết cái thần khí này dành cho ai.

Lưu Quang ngẩng đầu ưỡn ngực, vóc dáng 1m6 cũng được coi là nổi bật bên trong đám học sinh tiểu học rơi vào trước mặt Cao Bằng, phảng phất một tiểu tướng quân đắc thắng.

Cao Bằng cho vị tiểu tướng quân này mặc lên áo choàng.

Sờ sờ đầu.

Tiểu tướng quân rất vui sướng.

Sau khi mặc áo choàng lên, Lưu Quang xoay một vòng, sau đó biến mất khỏi chỗ cũ.

Không phải chui vào không gian trên ý nghĩa, mà là biến mất khỏi thị giác, thính giác và khứu giác.

Rõ ràng thông qua huyết khế, Cao Bằng có thể cảm giác được Lưu Quang đang đứng ở trước mặt mình, nhưng mà trước mắt lại không có vật gì tồn tại.

Thích khách như thế… mới là thích khách khiến người ta phải cảnh giác nhất.

- Cao Bằng, Cao Bằng, nhìn ta đẹp không?

Trong không khí truyền đến tiếng giọng nói của Lưu Quang.

Không nhìn thấy Lưu Quang nhưng nhiều ngự thú vẫn qua loa gật đầu:

- Đẹp mắt.

- Quá đẹp trai.

- Đẹp trai a.

- Ha ha ha ha ha ~

Không nhìn thấy Lưu Quang nhưng trong không khí vẫn truyền đến tiếng cười không đè nén nổi của nó.

Cao Bằng dùng tay che khuất cái trán của mình. Trước đây dù cho Lưu Quang có thấp một chút nhưng vẫn có thể thấy được bóng dáng, bây giờ đã triệt để không thấy đâu.

Cũng không biết là tốt hay xấu!

Nhưng dù sao, sau khi Lưu Quang biết được chân tướng hẳn sẽ

rất vui vẻ.

Trong suốt mấy giờ đồng hồ sau đó, Lưu Quang luôn "Lơ đãng" lượn qua tầm mắt những người khác, áo choàng sau lưng run lẩy bẩy.

Nhìn không thấy Lưu Quang, bọn họ vẫn phối hợp làm việc riêng của mình.

Sau đó, Lưu Quang liền hắng giọng phát ra hai tiếng hừ hừ trong cổ họng.

Bọn họ nhất thời bừng tỉnh, trên mặt thể hiện các loại ca ngợi,

- Lưu Quang, ngày hôm nay thật đáng yêu.

- Đúng thế, đúng thế!

- ...

Từ trên lưng Lục Hoàng Quy đáp xuống, Cao Bằng thông qua vết nứt ở Hoang Vu Mê Cung đi đến trái đất.

Diện tích vết nứt bên trong Hoang Vu Mê Cung đã khuếch trương gấp mười lần.

Đẳng cấp cao nhất có thể trực tiếp thông qua khe nứt không gian cũng biến thành Đế cấp.

Đương nhiên, rất nhiều Ngự Sử sau khi tới Hoàng cấp đều sẽ thức tỉnh năng lực không gian ngự thú, cho nên sự áp chế đẳng cấp của vết nứt không gian này đã không có ý nghĩa. Dù sao bây giờ đã liên thông với Cửu Thiên Thập Địa, đẳng cấp áp chế trước đây trên trái đất cũng biến mất theo.

Thành phố núi bên này cũng không bị phá hủy, ngày nay căn cứ thành phố Du Châu đã biến thành thành phố trung tâm của Châu Á.

Bởi vì bên trong Du Châu có một vết nứt không gian đi thông đến thế giới Hắc Vụ, đây mới là nguyên nhân căn bản để nó có thể trở thành thành phố trung tâm của Châu Á.

Bên dưới chân núi, sông Trường Giang cuồn cuộn, trên bờ sông có xây 10 cây cầu cực lớn nối liền hai bên.

Dưới mặt sông cuộn trào mãnh liệt, mạch nước ngầm tuôn động.

Cự thú khổng lồ thỉnh thoảng đảo qua mặt nước lộ ra móng vuốt đầy lân phiến.

Những đầu cự thú trong sông này chỉ cần ngẩng đầu tại mặt sông cũng dẫn tới một đợt sóng cuồn cuộn, lập tức có thể đem cây cầu lớn trên mặt sông tan vỡ thành từng mảnh như gỗ xếp.

Nhưng bây giờ chúng đều cẩn thận từng li từng tí theo đáy nước di chuyển qua, một đầu lại một đầu xếp thành hàng dài, sợ rằng không cẩn thận sẽ làm hỏng cây cầu trên đỉnh đầu.

Đợi đến khi đi qua khu vực Du Châu này mới thôi "việc giảm tốc độ", sung sướng lăn lộn trong lòng sông.

Lao ra khỏi mặt sông, xoay tròn, nhảy, thỏa thích hiển lộ cơ thể tràn đầy tinh lực.

Cửa biển Trường giang: Đông Hải.

Mặt biển nhấc lên sóng lớn ngàn trượng, đỉnh đầu mây đen rậm rạp, mưa to như trút nước, mặt biển đen ngòm dâng lên, phảng phất có một đầu siêu cấp cự thú muốn nổi lên từ đáy biển.

Ầm ầm ——

Tia chớp đảo qua chiếu sáng thế giới ảm đạm.

Trên mặt biển, một tôn cự nhân cao vạn mét so với mặt biển

lướt sóng bước tới, tầm nhìn hướng về phía tây.

Dịch: MBMH Translate

Chương 776: Sinh Trưởng Chi Não Tiến Hóa!

Ven đường, vô số cự thú trong biển nhao nhao tránh đi, mỗi một bước của hải cự nhân đều có thể tạo ra sóng gió động trời trên mặt biển.

Bước nhanh dần, chỉ trong chớp mắt hải cự nhân đã biến mất ở cuối đường chân trời.

Những nơi bước qua, mọi âm thanh đều yên tĩnh, chỉ còn lại từng trận gợn sóng kéo dài thật lâu.

- Báo cáo, báo cáo! Trên Đông Hải xuất hiện cự nhân đang tiến gần về bờ biển.

Trên bờ có binh lính cầm vũ khí kinh hô, nhanh chóng thông qua điện báo vô tuyến báo cáo lên trên.

- Zi. . . Đã thu được, có thể thử tiến hành chặn đường hay không!

Người lính này trầm mặc ngẩng đầu nhìn cự nhân cao đến vạn mét kia.

10 km là cái khái niệm gì chứ? Đỉnh Everest chỉ cao 8848m, nhưng mà đây là độ cao so với mặt nước biển, ngươi đứng ở chân Everest ngẩng đầu nhìn lên sẽ thấy độ cao của nó cũng không đạt đến 8000 mét.

Nhưng hải cự nhân này có chiều cao tương đương với hai ngọn Everest chồng lên cùng một chỗ.

Không cần nói nhiều, chỉ riêng với thể tích này liền có thể mang đến cho người ta cảm giác áp bách thật lớn.

Cái bóng khổng lồ giống như hắc ám hàng lâm, khu vực bên cạnh bờ đều bị cái bóng bao phủ.

- Báo cáo. . . Không thể.

Siêu cấp cự nhân hoành hành ở trên mặt biển, cũng không quan tâm đến đường phòng ngự ở ven bờ.

Sải bước ra, vượt qua khoảng cách mấy ngàn mét.

Từ Đông Hải đến Du Châu, chỉ cần mấy vạn bước là có thể đi đến.

Oanh ——

Oanh ——

Hải cự nhân bắt đầu chạy nhanh về phía trước.

Mỗi một bước giẫm ở trên mặt sông tạo ra từng con sóng lớn.

Ở bốn phía xung quanh hải cự nhân quấn theo mây đen, cùng với mưa to.

Báo động đỏ cảnh báo một đường thẳng về Du Châu.

Đèn báo động lấp lóe và tiếng báo động phá vỡ bầu trời đêm, ánh đỏ hai bên bờ sông Trường Giang giống như một đầu trường long thức tỉnh.

- Cảnh báo - đang ước lượng thực lực quái vật. Có quái vật Đế cấp đỉnh phong. . . Thánh cấp sơ kỳ. . . Thánh cấp hậu kỳ đang tiến gần về phía Du Châu, đề nghị người dân thành phố Du Châu tiến vào hầm trú ẩn.

Cao Bằng nheo mắt lại nhìn về phía đông, nơi đó là dãy núi mênh mông, mặt trời có chút chói mắt.

Nhưng mà thông qua huyết khế, Cao Bằng cảm giác được một cỗ khí tức quen thuộc đang tiến gần về phía này, rất giống với khí tức của Sinh Trưởng Chi Não.

Im lặng trong chốc lát, Cao Bằng đột nhiên nháy mắt. Sẽ không náo ra ô long gì chứ.

...

Lúc này, bên trong thành phố Du Châu.

Cơ quan an ninh phòng vệ.

Một cơ quan do đông đảo các quốc gia Châu Á và tập đoàn cấu thành sau tai biến.

Cơ quan an ninh phòng vệ phụ trách cảnh giới và phòng vệ quái vật xâm lấn. Hơn nữa, hệ thống cảnh báo ở hai bên bờ sông Trường Giang chính là do bọn họ lắp đặt.

Bởi vì bộ lạc Hoa Hạ tồn tại, cho nên thực quyền trong mỗi cơ quan ở thành phố Du Châu đều là do người Hoa Hạ nắm giữ. Nhưng vì biểu đạt khí độ của cường quốc và để cho bọn họ có thể yên tĩnh một chút, bộ lạc Hoa Hạ liền xây dựng một cơ quan, cũng là một cái chức quan nhàn hạ.

Trong mắt người ngoài thì cái cơ quan này có chức năng rất lớn, có thể cảnh giới phòng vệ quái vật xâm lấn. Thế nhưng trên thực tế lại có không ít đơn vị có chức năng xếp chồng với nó, hơn nữa phân công còn rõ ràng hơn hẳn.

Vì quá rảnh rỗi, cơ quan an ninh phòng vệ đã bắt đầu xây dựng các công trình lớn. Dù sao các thành viên bên trong cơ quan này vốn đều là cán bộ cao cấp của các quốc gia và tập đoàn ở Châu

Á, tài phú và nhân lực trong tay cũng không thiếu. Bọn họ khởi công nhóm công trình lớn đầu tiên, hệ thống cảnh báo vùng ven sông Trường Giang Hoàng Hà, tuyến phòng hộ bờ biển, hệ thống đèn cảnh báo bầu trời vùng núi Vũ Long…

Đáng kinh ngạc nhất chính là hệ thống đèn cảnh báo bầu trời vùng núi Vũ Long, mang mỹ danh mang đến cảnh đẹp về đêm cho đám quái vật. Mỗi ngày vào ban đêm, trên bầu trời đều có rất nhiều đèn sáng trôi nổi giống như những ngôi sao lấp lánh.

Điều này làm cho quái vật vùng núi Vũ Long khi ra ngoài thường bị các quái vật vùng khác cười nhạo.

Lúc này, bên trong cơ quan an ninh phòng vệ có rất nhiều quan lớn ngồi xuống tham dự hội nghị trong đại sảnh.

Trên màn hình trước mặt chính là một hình ảnh được quay chụp bởi máy bay không người lái từ trên bầu trời.

Nhưng bởi vì nguyên nhân độ cao, cái máy bay không người lái trên độ cao vạn mét này chỉ vừa vặn quay chụp được đầu của hải cự nhân, phần phía dưới lồng ngực hải cự nhân bị tầng mây hoàn toàn bao phủ.

- Con quái vật này thật sự rất lớn, Smecta!

- Chúng ta vẫn nên điều động một đội binh lính đi chặn đường con quái vật này lại, vạn nhất để nó tiến vào Du Châu có thể sẽ tạo thành rất nhiều tử thương.

- Con quái vật này vô cùng mạnh mẽ, đây chính là Thánh cấp quái vật trong truyền thuyết, át chủ bài của người Hoa Hạ còn nhiều hơn so với trong tưởng tượng của chúng ta, cứ để người Hoa Hạ tự mình ra tay đi.

- Thế nhưng chúng ta cũng có con dân ở trong thành.

- Ài… thật sự là phiền toái… Smecta.

- A...? Thế nhưng chúng ta cứ im lặng như vậy cũng không tốt lắm đâu.

- Nhưng mà ta cũng muốn nhìn xem người Hoa Hạ bị xấu mặt.

Trong phòng họp diễn ra tranh chấp không ngớt.

Nhưng mà tổng thể tính ra, ác liệt nhất cũng chỉ ôm lấy tâm tư chế giễu. Sau khi thế giới biến thành bộ dáng này, cho dù có người trong lòng có những ý nghĩ không tốt cũng không dám nói ra ở nơi đông người như thế.

Nhân loại là một loại sinh vật vô cùng thần kỳ, bọn họ có thể vì một chút tài nguyên cố hữu mà đánh nhau đến sống chết, nhưng cũng có thể tại thời điểm đối mặt với địch nhân chung, lại không chút do dự lựa chọn phương thức đoàn kết tập trung cùng một chỗ. Dù cho trước đó còn nhìn nhau không thuận mắt, thậm chí có ý nghĩ muốn giết chết đối phương.

- Đi, đi đón Sinh Trưởng Chi Não.

Cao Bằng triệu hồi ra Tịch Sư, mở miệng nói.

Nhìn cái hệ thống cảnh báo vùng ven sông liền biết được Sinh Trưởng Chi Não đã gây ra động tĩnh không nhỏ, còn không bằng dứt khoát đi tới hạ lưu Trường Giang đón tiếp nó.

Thân thể Tịch Sư nhoáng một cái, biến thành hình thể lớn đến 3m. Cái hình thể này thích hợp nhất để chở Cao Bằng, vừa vặn có thể để hai chân Cao Bằng đặt ở hai bên, lại không lo lắng bị trợt xuống.

Tịch Sư vỗ sư trảo một cái, nước sông trước mặt trong chớp mắt bị đóng băng thành một hòn đảo băng nhỏ, Tịch Sư giẫm lên băng đảo này lướt băng băng về phía hạ du.

- Ồ, cự nhân kia dường như đã dừng lại.

- Nó có mưu kế gì sao?

- Này, các ngươi mau nhìn, nó thu nhỏ lại.

Máy bay không người lái dưới sự khống chế nhanh chóng hạ xuống, đảo qua hai bên tầng mây.

Trong Trường Giang xuất hiện một hòn đảo băng màu lam.

Hải cự nhân sụp đổ, vỡ vụn thành vô số nước biển hòa nhập vào Trường Giang, mực nước Trường Giang cũng theo đó mà dâng lên một đoạn.

Trong đảo có một con quái vật màu trắng, bên cạnh còn có một người đang đứng. Con quái vật kia ngẩng đầu, sau đó trong chớp mắt màn hình biến thành màu đen.

- Ngươi tạo ra huyên náo quá lớn, lần sau tạo động tĩnh nhỏ đi một chút.

Cao Bằng nói với Sinh Trưởng Chi Não.

Đứng ở phía trước Cao Bằng, thủy nhân cao hai mét gật đầu biểu thị hiểu rõ.

- Đi thôi, ta mang về cho ngươi đồ vật có thể khiến ngươi tiến hóa.

Cao Bằng nhẹ nhàng nhảy lên lưng Tịch Sư, một người hai thú kéo ra hai đường bạch tuyến rơi vào bên trong khe hở giữa hai tòa núi lớn bên bờ sông, tìm một nơi có địa hình thoai thoải.

Cao Bằng triệu hồi ra A Xuẩn, từ bên trong không gian A Xuẩn lấy ra một đồ vật màu tím sậm giống như cây nấm.

Phần dưới tựa như một chiếc gân lớn trên xương sống của

một con quái vật, đầu trên chính là một cái đầu dù hình não hoa.

Mặt ngoài gân lớn màu tím sậm còn có rất nhiều mạch máu màu xanh lá.

Phần mạch máu lộ ra trong không khí có màu xanh lá, những mạch máu nằm ở bên trong cơ thể hiện lên màu xanh ngọc.

Kỳ lạ nhất chính là bộ não ở đỉnh đầu gân lớn vẫn còn sống.

Giống như một trái tim co bóp hướng vào phía trong, hơi thở hướng ra phía ngoài.

Hơn nữa bộ não này cũng không lớn hơn bao nhiêu so với gân lớn nối liền bên dưới, hình thể chênh lệch tương tự như nấm Kim Châm.

Mặt ngoài bộ não che kín mạch máu màu xanh lá cây, nhưng sau khi bộ não này bại lộ trong không khí, không ngừng hấp thu các loại khí thể thì ở mặt ngoài ngưng tụ thành từng khỏa huyết châu lớn như hạt đậu.

A Xuẩn lấy thứ này ra, sau đó nhanh chóng bay về phía sau một đoạn, âm thầm thở phào.

Thứ đồ vật kinh tởm này cuối cùng cũng bị Cao Bằng lấy ra khỏi không gian của mình.

Cao Bằng trợn trừng mắt một cái, thứ này cũng không buồn nôn ngươi thì chạy cái gì.

Nhanh chóng gọi A Xuẩn bay trở về.

Lại từ bên trong không gian của A Xuẩn lấy ra một chút tài liệu và bàn điều phối.

Ở ngay tại dã ngoại bắt đầu tiến hành điều phối.

Tịch Sư vung móng vuốt lên, tường băng từ bốn mặt hiện ra. Côn trùng, tiểu động vật và vi khuẩn trên mặt đất và trong đất bùn trong chớp mắt đều bị đông thành băng. Một luồng gió thổi qua, trên tường băng đột nhiên nứt ra một lỗ thủng, mảnh vụn băng được đẩy hết ra khỏi lỗ thủng.

Bốn phía trên tường băng, hàn khí ngưng mà không tiêu tan, nhưng cũng không khuếch tán ra phía ngoài, cũng không hấp thu nhiệt lượng bên trong không khí xung quanh. Cho nên nhiệt độ ở chỗ Cao Bằng cũng không phát sinh biến hóa.

Mười phút sau, Cao Bằng chế thành công ra nửa bình dược tề màu đen.

Cao Bằng dùng ống hút lấy ra hai giọt nước đen nhỏ lên mặt đất. Xì xì xì ——

Mặt đất còn chưa kịp toát ra khói xanh đã trực tiếp bị ăn mòn thành hai cái hố to cỡ chậu rửa mặt.

Cao Bằng thoả mãn gật đầu, sau đó cầm toàn bộ dược tề trong tay xối lên gân lớn bên cạnh.

Trong chớp mắt gân lớn căng phồng lên!

Tựa như một con giun bị thương, thân thể cuộn tròn, lớp da màu tím sậm nứt ra, để lộ phần thân thể máu chảy đầm đìa bên trong.

A a a!

Trong không khí loáng thoáng truyền đến tiếng quỷ khóc thê thảm.

Nét mặt Cao Bằng không đổi sắc, quay đầu nhìn về phía Sinh Trưởng Chi Não, giọng nói lớn thêm hai phần,

- Bản thể!

Từ bên trong dòng suối nhỏ bên cạnh lao ra hai đầu Thủy Long dung nhập vào thủy nhân trước mắt Cao Bằng. Phanh!

Bọt nước tung tóe.

Khi hơi nước tiêu tán, ở chỗ cũ lộ ra một bộ não to lớn có đường kính cỡ hai mét.

Cao Bằng đưa tay trái cầm lấy gân lớn màu tím sậm cắm vào đỉnh đầu Sinh Trưởng Chi Não!

Sinh Trưởng Chi Não bỗng giật mình.

Phía trên bộ não mọc lên một cây nấm, trên đỉnh cây nấm lại là một bộ não khác nhỏ hơn. Hình ảnh này nhìn qua có chút quỷ dị.

Cao Bằng chắp hai tay ở sau lưng lui lại hai bước, cảm khái không thôi. Ngự thú có giá trị nhan sắc thấp nhất trong tay mình hẳn là tiểu não trước mắt này.

Gân lớn màu tím sậm bị lột da run rẩy kịch liệt, phía trên đầm đìa máu tươi.

Huyết dịch nhuộm đỏ toàn thân Sinh Trưởng Chi Não.

Sau mấy hơi thở, một đạo tử quang nồng đậm bao bọc nó vào trong.

Quang trụ màu tím phóng lên tận trời, đánh nát tầng mây trắng trên đỉnh đầu, hình thành từng vòng từng vòng gợn sóng trong không khí.

Dị tượng nơi này hấp dẫn sự chú ý của không ít quái vật ở gần đó.

Mặt sông nổi lên gợn sóng, một cái đầu cá to lớn màu xám hiện lên, sống lưng phía sau lớn như một tòa đảo nhỏ hiện ra trong dòng sông.

Trên ngọn núi sau lưng truyền đến tiếng gầm gừ cuồng bạo.

Chốc lát sau, một tôn viên hầu toàn thân màu vàng trèo lên tảng đá lớn ở đỉnh núi vụng trộm quan sát nhóm người Cao Bằng.

Ngoại trừ hai đại gia hỏa này, trong rừng rậm xung quanh, trên không trung, trong nước đều ẩn giấu từng đôi con mắt nhìn trộm.

- Chủ nhân?

Tịch Sư trầm giọng lên tiếng.

Chỉ cần chủ nhân ra lệnh một tiếng, trong ba hơi thở nó có thể giết chết toàn bộ những tên gia hỏa đang âm thầm ẩn giấu trong phương viên mười dặm xung quanh!

Cao Bằng tựa như đang tập trung, không nói gì.

Qua một hồi lâu, giọng nói ung dung của Cao Bằng truyền đến:

- A Xuẩn, ngươi đi đuổi bọn nó đi.

Phốc tức?

Con sứa nhỏ đang nhàn nhã ôm chai nước trái cây giật mình sửng sốt, hoài nghi chính mình đã nghe nhầm.

Cao Bằng thở dài. Ngươi chính là Chuẩn Thần, có thể có chút khí độ của Chuẩn Thần hay không.

- Hai ngày trước ta đi dạo cửa hàng phát hiện ra thêm 17 loại nước trái cây có hương vị mới...

Một cái xúc tu mềm mại đè miệng Cao Bằng lại, trong ánh mắt A Xuẩn lộ ra ánh sáng cơ trí.

Cao Nguyệt Nguyệt, ngươi không cần phải nói, ta đã hiểu!

Dịch: MBMH Translate

Chương 777: Ma Huyễn Chi Não

A Xuẩn khoanh hai cái xúc tu trong ngực, miệng huyên thuyên thì thào lẩm bẩm.

Cao Bằng vểnh tai lên nghe xem nó đang nói cái gì.

- Ta là một đứa trẻ ngoan, xưa nay không sát sinh, là tên xấu xa Cao Nguyệt Nguyệt này bức ta, cho nên các ngươi tuyệt đối không nên trách ta…

Sau đó…

Một vòng gợn sóng trong suốt bao phủ khắp không gian xung quanh.

- Dịch chuyển không gian.

Nếu ca tụng thế giới là một bức hoạ, thì hiện tượng trước mắt này có thể hình dung là dùng một con dao sắc bén rạch hai vòng tròn nhỏ trên bức hoạ.

Sau đó, hai vòng tròn nhỏ có kích thước giống hệt nhau này sẽ trao đổi vị trí với nhau.

Năng lực này của Chuẩn Thần hệ Không Gian rất thiết thực, hữu dụng.

Không gian thay đổi, hai mảnh không gian hoàn toàn khác nhau bị đổi.

Trên mặt sông, một cái mai rùa chỉ còn một nửa và cái đuôi

rùa lơ lửng trên mặt nước, máu tươi nhuộm đỏ cả vùng. Bên bờ sông, con viên hầu lông vàng thiếu hai cánh tay đang hoảng sợ nhìn về phía A Xuẩn, rồi quay đầu bỏ chạy.

Cao Bằng nhìn cái xác con rùa trong sông, trầm tư.

- Được rồi, A Xuẩn! Ngươi làm rất tốt, một con quái vật mạnh nhất đã bị ngươi giết chết.

Cao Bằng tán dương.

A Xuẩn:

- …

- Chuyện này không liên quan đến ta!

A Xuẩn vội vàng chối bỏ.

Ầm!

Sóng khí quét sạch tứ phương.

Cây cối xung quanh bị sóng khí đánh gãy, cỏ dại dán chặt lấy mặt đất.

Đợi đến khi quang mang tán đi, một bộ não màu tím sậm phiêu phù giữa hư không.

Mặt ngoài bộ não tràn đầy mạch máu màu lam, yêu diễm mà quỷ dị.

【Tên quái vật】: Ma Huyễn Chi Não

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 89 (Thánh cấp)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Truyền Thuyết / Phẩm chất Truyền thuyết

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Tâm Linh

【Năng lực quái vật】: Tâm linh chi lực lv7, đại não siêu phàm lv7, không gian tinh thần lv6, niệm lực thao túng lv6, ma huyễn chi lực lv6.

【Tình trạng quái vật】: Khoẻ mạnh (vui vẻ)

【Đặc tính quái vật】: Siêu Duy Chi Huyền (Tâm linh đến cực hạn là có thể dùng sức mạnh tâm linh để cải biến thế giới. Chỉ có đại não nên nó càng có nhiều khả năng hơn.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Tư Duy Đoạt Xá (Linh hồn cường đại khiến nó có thể đoạt xá thân thể vật chết không có sinh mệnh, từ đó thu được năng lực hành động, làm tăng tốc quá trình đoạt xá.)

Hiệu quả ②: Hoạt Tính Siêu Phàm (Vật chết bị nó đoạt xá nhanh chóng sinh ra dị hoá, sinh ra đủ loại thuộc tính siêu phàm.)

Trước mắt đã đoạt xá: Trường Giang + Đông Hải, tiến độ đoạt xá 99,6%.)

Siêu Phàm Cải Tạo (Đại não ma huyễn giúp nó vượt ra khỏi trói buộc phàm tục. Ma huyễn chi huyết chảy xuôi trong cơ thể, từ đó nó có thể sử dụng sức mạnh đặc thù của mình để cải tạo sinh mệnh khác.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Ma Huyễn Chi Não có thể sử dụng sức mạnh của mình để nhanh chóng cải tạo tồn tại khác. Nhưng mà phẩm chất của đơn vị mục tiêu nhất định phải thấp hơn nó, thực lực của mục tiêu không thể hơn nó quá nhiều, nếu không sẽ cực kỳ không ổn định.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Hiệu quả cải tạo của Ma Huyễn Chi Não sẽ tồn tại trong một thời gian nhất định. Nhưng nếu Ma Huyễn Chi Não không ngừng gia cố hiệu quả này, sau một thời

gian dài, hiệu quả cải tạo sẽ được cố định triệt để trên cơ thể mục tiêu.

Nhắc nhở: Hiệu quả cải tạo của Ma Huyễn Chi Não bao gồm và không giới hạn trong việc cải tạo hình thái bề ngoài, cải biến hình thái số lượng khí quan.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Ma Huyễn Chi Não sinh hoạt ở thế giới Siêu Duy, là một sinh mệnh cổ quái. Bọn chúng lấy việc cải tạo sinh mệnh khác làm niềm vui, rất ghét người khác làm trái ý chí của nó.

Sinh Trưởng Chi Não tiến hoá thành Ma Huyễn Chi Não.

Đặc tính quái vật cũng biến hoá.

Điều này chứng minh một ý nghĩ của Cao Bằng lâu nay. Đặc tính quái vật cũng phân đủ loại khác nhau, Siêu Duy Chi Huyền của hiện tại rõ ràng còn mạnh hơn Tư Duy Chi Huyền một bậc.

Năng lực của đặc tính không khác nhiều, nhưng hiệu quả của Siêu Duy Chi Huyền còn mạnh hơn Tư Duy Chi Huyền.

Vật chết bị đoạt xá sẽ dần dần dị hoá một cách nhanh chóng, tốc độ đoạt xá cũng tăng tốc.

Điều này khiến cho chiến lực của bộ não thành hình nhanh hơn.

Năng lực cải tạo siêu phàm mới khiến cho Cao Bằng cảm thấy thú vị.

Hầu hết đặc tính quái vật đều trực tiếp gia tăng sức chiến đấu của quái vật, ví dụ như Hoả Chi Vũ của Tiểu Diễm.

Nhưng cũng có một vài quái vật có đặc tính đặc biệt, đặc tính của những quái vật này sẽ không trực tiếp gia tăng chiến lực của

quái vật, nhưng chỉ cần lợi dụng tốt cũng sẽ phát huy ra tác dụng không nhỏ. Ví dụ như sau khi Tịch Sư đột phá phẩm chất Thần Thoại đã thức tỉnh Thánh m Chi Linh.

Ma Huyễn Chi Não vừa thức tỉnh Siêu Phàm Cải Tạo có thể gia tăng thực lực, không phải trực tiếp gia tăng sức chiến đấu.

Hơn nữa, xem chừng có vẻ rất thú vị…

Mục tiêu được cải tạo phải có phẩm chất thấp hơn nó, thực lực cũng không thể vượt qua nó quá nhiều. Nói cách khác, chỉ cần là quái vật Chuẩn Thần phẩm chất Sử Thi và từ Sử Thi trở xuống đều có thể bị nó cải tạo.

Ma Huyễn Chi Não có thể là loại ngự thú mà mấy tên cuồng khoa học thích nhất.

- Ngươi quay về với ta trước đã, dù ngươi ở đây chắc hẳn cũng có thể đoạt xá được Đông Hải.

Cao Bằng nhìn Ma Huyễn Chi Não, như có điều suy nghĩ.

Ma Huyễn Chi Não gật đầu:

- Cũng được, chủ nhân! Mặc dù ở đây thì tốc độ đoạt xá hơi chậm... Ồ, chủ nhân! Ta phát hiện tốc độ đoạt xá ở đây sẽ nhanh hơn ở Đông Hải.

- Năng lực của ngươi đã tăng lên khi ngươi tiến hoá.

Cao Bằng nói.

Từ Trường Giang thẳng vào Đông Hải, từ góc độ vật lý thì chúng là hai nhưng thật ra lại nối liền làm một, cho nên Ma Huyễn Chi Não có thể ở Trường Giang tiếp tục đoạt xá Đông Hải.

Trở lại Du Châu, Cao Bằng đi thẳng tới một tòa công trình màu trắng bên bờ sông. Trên vách tường xung quanh có một dấu hiệu,

bên ngoài là vòng tròn màu lam, ở giữa có một con mắt. Đây là ký hiệu phòng thí nghiệm dưới cờ tập đoàn Nam Thiên.

Công trình màu trắng này là dựa vào Trường Giang mà xây nên, trên đó ẩn chứa khí tức của Sinh Trưởng Chi Não.

Trong Trường Giang, trên cơ bản chỉ cần là thuỷ quái có thành tựu đều trở thành con nuôi của Sinh Trưởng Chi Não. Cho nên chỉ cần có khí tức của Sinh Trưởng Chi não, sẽ không có thuỷ quái nào dám cả gan xâm phạm đến toà nhà này.

Nhưng ngoại trừ toà nhà này, không phải chưa từng có ai xây dựng kiến trúc ở đây. Nhưng chỉ trong một ngày sẽ bị quái vật trong nước tập kích, dần dà khu vực hai bên bờ Trường Giang ngầm được thừa nhận là khu vực sở hữu tư nhân của tập đoàn Nam Thiên.

- Ngươi đúng là rất bổng đấy, có phải bây giờ đám con nuôi của ngươi đã ra tới tận Đông Hải rồi phải không?

Cao Bằng nói với Ma Huyễn Chi Não, không nghe ra được là tán dương hay răn dạy.

Ma Huyễn Chi Não nhanh chóng tư duy. Mạch máu màu lam bên ngoài đại não chuyển động cực nhanh, tựa như một bộ máy móc đang khởi động, tản mát ra ánh sáng màu lam yếu ớt.

Hẳn là chủ nhân đang khen mình!

Đáy lòng Ma Huyễn Chi Não vững vàng:

- Khởi bẩm chủ nhân, con nuôi của ta không chỉ ở Đông Hải. Mà ở Hoàng Hải, Bột Hải, Thái Bình Dương đều có con nuôi của ta.

Cao Bằng buồn bực:

- Ngươi nhận nhiều con nuôi như vậy làm gì? Ngươi thích

được gọi là cha lắm à?

- Ai không thích chứ…

- Ngươi nói cái gì?

- À à, chủ yếu là ta thấy thiên phú của bọn nó không tồi, nên nổi lòng yêu tài.

- Được thôi…

Cao Bằng tạm thời tin tưởng nó.

Vào trong toà nhà thí nghiệm, Cao Bằng giơ thẻ của mình ra, tiếp quản một phòng thí nghiệm ở bên trong.

Toà nhà thí nghiệm này là một trong ba mươi sáu trung tâm thí nghiệm của tập đoàn Nam Thiên, phụ trách nghiên cứu phát minh quái vật hệ Thuỷ kiểu mới và kiểm tra năng lực đặc tính của chúng.

Từ tầng ngầm đến lầu năm của toà nhà có một nửa hoàn toàn nằm trong Trường Giang.

- Thiếu đổng, rốt cuộc tôi đã gặp được người sống rồi.

Một nghiên cứu viên đeo kính dày, mặc áo khoác trắng, trên tay ôm một chồng văn kiện lớn khi nhìn thấy Cao Bằng thì như thấy tín ngưỡng, vội vàng chạy tới chào.

- Chào anh!

Dù lời nói của gia hoả này rất dễ bị hiểu nhầm sang ý khác, nhưng nghĩ tới phần lớn nghiên cứu viên đều như vậy nên hắn không để ý tới nữa. Huống chi, đây là nhân viên làm công cho mình.

- Thiếu đổng, ngài xem này, con Thủy Linh Kim Hoàn Xà này là

do ba chúng tôi bồi dưỡng ra được theo phối phương mà ngài lưu lại. Đây là ảnh chụp của Thủy Linh Kim Hoàn Xà thành phẩm. Nhưng chúng tôi đã phát hiện tính cách của con Thủy Linh Kim Hoàn Xà này vô cùng nhát gan, trừ khi bị công kích nguy hiểm đến tính mạng, nếu không khi thấy quái vật khác nó sẽ chỉ chạy trốn. Gần đây chúng tôi đang nghiên cứu làm sao để đào tạo tính cách của nó…

Cao Bằng nhận lấy tấm ảnh, trên đó là một con rắn đầu nhọn dài ba mét, nền trắng vòng vàng đang bơi trong vạc thí nghiệm.

- Ừm, là Thủy Linh Kim Hoàn Xà, các anh bồi dưỡng rất không tệ. Nhưng tính cách là trời sinh rồi, đây là chuyện của ngự sử, các anh đã làm rất tốt rồi.

Đột nhiên Cao Bằng nghĩ tới năng lực của Ma Huyễn Chi Não, giọng nói chậm dần.

- Chờ một chút! Anh đi lấy con Thủy Linh Kim Hoàn Xà này tới đây, tôi muốn làm một thí nghiệm.

Nghe thiếu đổng nói muốn làm thí nghiệm, ánh mắt của nghiên cứu viên phía sau mắt kính dày cộm tràn đầy kích động.

Trong mắt những nghiên cứu viên này, Cao Bằng là một tồn tại mang hack.

Hiện giờ, trên cơ bản trong số mười con ngự thú mà ba mươi sáu phòng thí nghiệm đang nghiên cứu hoặc đã nghiên cứu thành công thì đến chín con có quan hệ với thiếu đổng. Toàn bộ đều do thiếu đổng chỉ dẫn phương hướng, sau đó bọn họ chỉ cần không ngừng nghiên cứu theo hướng này là được.

Có đôi khi, thậm chí hắn còn muốn mở đầu thiếu đổng ra xem bên trong có cái gì.

- Anh nhìn tôi như vậy làm gì? Trên mặt tôi có hoa sao?

Cao Bằng vừa cười vừa nói.

Nghiên cứu viên nhanh chóng thu ánh mắt đang dán chặt vào trán Cao Bằng lại.

Năm phút sau cửa kính mở ra, một xe đẩy màu trắng chở một cái vạc thuỷ tinh tới.

Trong vạc có ba con Thuỷ Linh Kim Hoàn Xà nổi lơ lửng. Ba con Thuỷ Linh Kim Hoàn Xà co lại thành một đoàn, phân biệt chiếm cứ ba góc của vạc nước.

【Tên quái vật】: Thuỷ Linh Kim Hoàn Xà

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Phổ Thông

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 32

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Thuỷ / Hệ Độc

【Trạng thái quái vật】: Khoẻ mạnh (sợ hãi)

【Giới thiệu vắn tắt】: Là một loài quái vật họ rắn sống dưới nước, có chứa kịch độc, bởi vì mật rắn vô cùng nhỏ nên chúng cực kỳ nhát gan, sợ hãi quái vật to lớn hơn mình.

Là vì mật rắn. Mật rắn nhỏ, lá gan liền nhỏ.

- Ma Huyễn Chi Não, ngươi thử năng lực mới xem nào, biến gan con rắn nước nhỏ này lớn hơn một chút xem.

Ma Huyễn Chi Não xoay người, quầng sáng màu tím bao phủ Thuỷ Linh Kim Hoàn Xà.

Cao Bằng đứng tại chỗ, không nhìn ra được có thay đổi gì, sau đó hợp thể với Ma Huyễn Chi Não.

Sau khi hợp thể, Cao Bằng phát hiện mình có được thị giác và

cảm giác của Ma Huyễn Chi Não.

Đây là một cảm giác phi thường kỳ lạ, Cao Bằng thấy rất nhiều gợn sóng màu tím bao phủ Thuỷ Linh Kim Hoàn Xà. Trong gợn sóng màu tím bao trùm, mỗi một sợi cơ bắp, xương cốt và nội tạng đều hiển hiện rõ ràng trong đại não.

Sau đó, đại não của Sinh Trưởng Chi Não vận chuyển tốc độ cao. Lúc này, Sinh Trưởng Chi Não như một bộ máy tinh vi.

Bị gợn sóng màu tím kích thích, mật rắn trong cơ thể Thuỷ Linh Kim Hoàn Xà dần dần to ra, như quả bóng bay được thổi vậy!

- Chờ một chút, mật rắn đủ lớn rồi!

Cao Bằng biến sắc.

Gợn sóng màu tím biến mất.

Một bộ phận ở thân con Thuỷ Linh Kim Hoàn Xà phồng lên như một quả trứng ngỗng, lệch sang một bên, tựa như nó đang nuốt một cục đá vậy.

Tê…

Ánh mắt sợ sệt rụt rè của Thuỷ Linh Kim Hoàn Xà đột nhiên thay đổi, trở nên lăng lệ khác thường!

Con Thuỷ Linh Kim Hoàn Xà này nhảy lên khỏi vạc nước, bò ra chiếm cứ mặt đất, giương nanh múa vuốt, vô cùng phách lối!

Tê tê tê…

Thuỷ Linh Kim Hoàn Xà gật gù đắc ý, ánh mắt đầy bá đạo, miệng rắn thè ra, bốn cái răng rắn lập loè hàn quang.

Bộp!

Cao Bằng đạp xuống một cái, Thuỷ Linh Kim Hoàn Xà bị dẫm thành một cục thịt nát.

- Con này não tàn rồi, chúng ta tiếp tục.

Dịch: MBMH Translate

Chương 778: Thanh Thiên Thương Long

- Hí!

Hai đầu Thủy Linh Kim Hoàn Xà còn lại trong vạc trông thấy cảnh này thì càng run sợ hơn, lẩn trốn vào một góc hẻo lánh của vạc nước.

Đồng tử của một đầu Thủy Linh Kim Hoàn Xà trong đó bỗng tan rã, cái đuôi giật giật, thân hình thẳng tắp ngã xuống.

Hẳn là bị dọa ngất ngay tại chỗ.

Cao Bằng đưa tay với vào bắt con rắn nước còn lại đưa ra đặt lên bàn.

- Lại đến một lần nữa, lần này ngươi không thể làm mật rắn trở nên quá lớn.

Cao Bằng nói.

- Ok!

Có kinh nghiệm lần đầu tiên, lần thứ hai gia tăng độ lớn của mặt rắn dễ dàng hơn. Mật rắn bên trong cơ thể Thủy Linh Kim Hoàn Xà dần dần tăng lớn, không đến mức khoa trương như lần đầu tiên, nhưng cũng mở rộng gấp năm lần so với thể tích ban đầu.

- Hí?

Thủy Linh Kim Hoàn Xà mở to đôi mắt, chậm rãi bò về phía

Cao Bằng, sau đó cọ cái đầu ba sừng vào giày Cao Bằng.

Vừa rồi tận mắt nhìn thấy kết cục của đồng loại, nó minh bạch bản thân mình nên làm như thế nào.

Trạng thái của con Thủy Linh Kim Hoàn Xà này cũng thay đổi, từ mới bắt đầu là "Sợ hãi" đã biến thành "Hiếu kỳ" .

- Cái năng lực này coi như cũng không tệ.

Khóe miệng Cao Bằng vểnh lên, con Thủy Linh Kim Hoàn Xà này chỉ là một lần thí nghiệm nhỏ.

Cao Bằng còn có nhiều ý tưởng khác.

Mấy ngày tiếp theo, Cao Bằng một mực ở lại bên trong phòng thí nghiệm. Những thành viên khác của phòng thí nghiệm cũng không rõ ràng Cao Bằng đang làm cái gì ở bên trong, chẳng qua thỉnh thoảng đưa một chút quái vật vào trong.

- Phù! Rốt cuộc thành công.

Cao Bằng lau lau mồ hôi trán.

Ánh sáng màu lam trên mạch máu ở mặt ngoài Ma Huyễn Chi Não cũng từ từ tiêu tán.

Trên mảnh đất trống phía trước có một con quái vật đang đứng, nó có bộ dáng kỳ quái nhưng lại làm cho người ta rất quen thuộc.

Đây là một con quái vật tôm đang đứng thẳng người trên mặt đất.

Hai cái chi sau trở nên vừa thô lại cường tráng, bàn chân cùng loại với chân vịt, khe hở giữa móng tay còn có màng.

Mặt ngoài chi sau được bao trùm một tầng áo giáp dày đặc,

toàn bộ thân hình đều bị một tầng áo giáp vỏ xương bao trùm, hai cái chân trước có tư thế giống như ném lao, hơn nữa bên trong cánh tay trống rỗng, phần dưới còn có bộ phận như mũi thương lóe ra hàn quang.

Chỉ cần 0.1 giây là có thể bắn ra mũi thương, có thể xé nát tấm thép hợp kim dày năm phân.

Hệ thống hô hấp được chế tạo thích hợp với cả trên cạn và dưới nước. Đồng thời, điểm kỳ lạ nhất chính là loại quái vật này vốn là một loại tôm hề, sau khi bị Cao Bằng "Bóp mặt" nặn ra một gương mặt người quỷ dị giống như khóc giống như cười.

Loại quái vật này bị Cao Bằng đặt biệt danh là "Tôm công tử".

Sau đó, Cao Bằng nhìn thấy tên của con tôm nhỏ trong khung thuộc tính biến thành "Tôm công tử".

- Chuyện này!

Cao Bằng cảm giác chính mình đã phát hiện ra được điều gì đó.

Quay đầu lại thử đổi tên Ma Huyễn Chi Não, nhưng mà lần này đã thay đổi tên nhưng lại không xuất hiện ở bên trong khung thuộc tính.

Chẳng lẽ bởi vì hình dạng của con quái vật này bị mình cải biến quá nhiều, coi như là giống loài hoàn toàn khác so với trước, bởi vậy mình có thể đổi tên cho nó?

Ánh mắt Cao Bằng lập loè suy tư.

Như vậy thì thật đúng là thú vị.

Có kinh nghiệm lần đầu tiên thành công, tốc độ sáng tạo quái của vật Cao Bằng và Ma Huyễn Chi Não cũng càng nhanh chóng

hơn.

Lần này chỉ phí mất thời gian một ngày rưỡi đã sáng tạo ra quái vật thứ hai.

Bên trong phòng thí nghiệm có một con quái vật đang đứng, lớn hơn so với tôm công tử. Nó cũng đứng thẳng trên mặt đất giống với con người, cái bụng và phía sau lưng đều được bao trùm bởi vỏ giáp dày màu xanh đen, trên đỉnh đầu mọc ra một gương mặt người màu xanh đen, những cũng chỉ có thể đại khái nhìn ra hình dáng gương mặt người mà thôi.

Hai vai và sau lưng mọc ra ba đôi móng vuốt sắc bén.

Phía trên ba đôi móng vuốt là một đôi cự trảo tráng kiện ngăm đen, mặt ngoài cự trảo che kín gai nhọn rậm rạp chằng chịt.

Gia hỏa này bị Cao Bằng đặt tên là "Cua đồ tể".

Mỗi loại tôm công tử và cua đồ tể Cao Bằng đều bồi dưỡng mười con, năm giống đực năm giống cái, chỉ cần bồi dưỡng cho tốt là có thể kéo dài giống loài phát triển tiếp.

Đây cũng chỉ là một sở thích quái đản của Cao Bằng. Hai loại quái vật này chỉ là luyện tập tay nghề, sau này ở trên Nam Thiên Môn hắn còn có thể sáng tạo thêm nhiều quái vật thú vị nữa.

...

Thành phố Du Châu, từ sau khi xảy ra tai biến đã không còn nhìn ra được hình dáng ban đầu.

Tòa thành thị này cũng là một trong mấy tòa thành thị an toàn nhất trên thế giới.

Dưới sự kết hợp của nguy hiểm và an toàn đã cấu thành một loại phồn vinh gần như điên cuồng, ngợp trong vàng son, sống mơ

mơ màng màng.

Đấu thú trường, quán yêu ma, trung tâm bồi dưỡng, sở nghiên cứu quái vật, sân chơi cho quái vật, quán bar huyễn quỷ...

Trong hai năm ngắn ngủi, vô số ngành công nghiệp giải trí đã xuất hiện và phát triển.

Cũng giống như nơi được mặt trời chiếu sáng sẽ có bóng râm, đường cống ngầm rộng rãi khổng lồ dưới mặt đất cũng biến thành chỗ ở của những kẻ vô gia cư.

Có người là vì cuộc sống ép buộc, cũng có người chỉ là đơn thuần hưởng thụ sự âm u và cô độc ở nơi này.

- Vợ, con gái… ta nhớ hai người!

Tại góc hẻo lánh nào đó trong cống thoát nước, bộ đồ âu phục bị vò thành một nắm ném ở bên cạnh, trên sàn nhà chất đầy vỏ chai rượu, một người đàn ông say rượu đầu tóc lộn xộn tựa lưng vào vách tường lạnh lẽo sau lưng chảy nước mắt, khóc rống lên.

Mỗi khi đêm khuya vắng người, sự cô độc tràn đến giống như thủy triều.

Nó giống như vô số giòi bọ gặm nhấm trái tim con người.

Dưới tác dụng của cồn, sắc mặt người đàn ông đỏ bừng, ánh mắt mê mang.

Áp lực cuộc sống, nỗi nhớ nhung dành cho vợ con, sự lo lắng với tương lai. Đủ loại tâm tình xuất hiện ở trong nội tâm của hắn.

Cuối cùng giống như một trái bom hẹn giờ đã lâu đến giờ phát nổ.

Giải trừ huyết khế, sau đó lấy từ trong ngực ra hỗn hợp độc dược được chuẩn bị từ trước, hòa vào trong rượu rồi nuốt vào

trong bụng.

Một phút sau, người đàn ông ôm bụng thống khổ ngã xuống đất, không nhịn được nôn ọe. Rượu, dịch dạ dày, máu tươi hỗn tạp cùng một chỗ.

Ba phút sau, đồng tử người đàn ông tan rã, giãy dụa cũng giảm dần đi.

Trong thoáng chốc, phía cuối thông đạo mờ ảo dưới mặt đất xuất hiện ánh sáng chói lòa. Bên trong ánh sáng là một người phụ nữ nắm tay một cô bé đi về phía hắn, đó là hai người hắn thường nhớ tới.

- Hách hách hách... !

Người đàn ông muốn nói điều gì, nhưng lại không phát ra được thanh âm nào, dùng hết sức lực cuối cùng vươn cánh tay ra, khớp ngón tay cứng ngắc xanh trắng run lẩy bẩy.

Đợi ta… hai mẹ con đợi ta! Ta lập tức sẽ tới bên cạnh hai người...

Và rồi, người đàn ông trút xuống hơi thở cuối cùng, khí tức sinh mệnh trên người hắn giống như thủy triều rút dần đi.

Nằm rạp trên mặt đất, người đàn ông tựa như một đoàn tro tàn thiêu khô.

- Ài!

Từ trong một góc của thông đạo dưới mặt đất xuất hiện một người đàn ông râu ria xồm xàm, mặc áo jacket đen bước ra. Dù đã gặp qua nhiều cảnh tượng như thế này, nhưng vẫn có chút cảm khái.

Ở bên cạnh hắn, một quả cầu thịt trắng có đôi cánh nhỏ trôi

nổi lơ lửng.

Đây là ngự thú mộng bóng thú của hắn, có thể gợi lên cảm xúc của con người từ đó sáng tạo mộng cảnh. Cảm xúc càng mãnh liệt thì mộng cảnh tạo ra sẽ càng chân thật, tất cả những cảnh tượng trong đó đều là điều mà con người khao khát hướng tới nhất.

Loại ngự thú này hiện tại được sử dụng rộng khắp, hữu ích ở trong những tụ điểm ăn chơi.

- Thì ra cô độc cũng có thể làm cho người ta tìm đến cái chết.

Giọng nói khàn khàn đột nhiên xuất hiện trong thông đạo dưới mặt đất.

Bỗng nhiên người đàn ông mặc áo jacket đen dừng bước chân, lông tóc sau lưng dựng đứng. Bên cạnh thi thể người đàn ông kia không biết từ lúc nào xuất hiện một bộ khô lâu đang ngồi xổm trên mặt đất, năm ngón tay vuốt qua gương mặt người đàn ông.

Người đàn ông mặc áo jacket đen không hiểu tại sao, nhưng từ bộ khô lâu kia hắn lại cảm nhận được tử vong thực sự! Đúng, chính là tử vong!

Loại khí tức màu đen đang lượn lờ quanh thân nó khiến cho hắn cảm thấy khiếp sợ. Mà quan trọng nhất chính là khi nhìn thấy nó, người ta phảng phất trông thấy được tử vong sắp đến với mình.

- Ta! Hắn không phải do ta giết, là do ta nhìn thấy hắn muốn tự sát nên muốn làm một chuyện tốt, để cho hắn trông thấy thứ mà hắn mong muốn nhất.

Người đàn ông áo jacket đen nhanh chóng giải thích.

A Ngốc không có trả lời hắn, chỉ là đứng lên đi về chỗ sâu trong thông đạo.

- Ta biết!

Lúc này, A Ngốc không hề để ý tới hắn. Bởi vì vừa rồi khi người đàn ông kia tự sát, khoảnh khắc cảm nhận được tử vong đó cuối cùng đã khiến nó lĩnh ngộ pháp tắc Tử Vong đủ 1%.

Trên một đỉnh núi bên ngoài thành Du Châu một trăm dặm.

Những vì sao lấp lánh phân bố khắp bầu trời đêm, trăng sáng treo cao.

Một bộ khô lâu màu ám kim ngồi khoanh chân trên đỉnh núi.

Bên ngoài cơ thể khô lâu thiêu đốt lên hỏa diễm màu đỏ sậm, hỏa diễm bị A Ngốc tách ra từng chút một khỏi cơ thể.

Sau khi tấn cấp Thần Linh, nó đã triệt để chuyển hóa thành thân thể pháp tắc, những thứ nằm dưới pháp tắc đã không thể nào tồn tại trong cơ thể.

Hỏa diễm màu đỏ sậm bị tách ra từ mỗi một đoạn xương trên toàn cơ thể A Ngốc.

Rống...!

Trong thoáng chốc, một cái hình chiếu hư ảo một cự thú có hai cánh màu đen theo Ám Diễm từ bên trong cơ thể A Ngốc lao ra ngoài.

Trong hốc mắt A Ngốc có hỏa diễm thiêu đốt, hừ lạnh một tiếng. Bên trong cơ thể nó có một viên Thần Cách đen kịt lưu chuyển thần quang, một sợi tơ đen kịt từ đầu ngón tay A Ngốc bay ra chui vào bên trong cơ thể đầu cự thú trước mắt.

Cự thú kêu thảm một tiếng, giống như một miếng bọt biển bị đâm thủng.

- Đó là cái gì?

Cao Bằng ngồi trên đỉnh núi bên cạnh cất tiếng hỏi.

Bàn Đại Hải cười hắc hắc nói:

- Một cái hậu thủ của Thần Linh mà thôi. Nó nghĩ muốn mượn thể trọng sinh, thế nhưng căn bản không có thành tựu.

Thấy Cao Bằng vẫn còn không rõ, Bàn Đại Hải liền nói chi tiết một chút:

- Nếu như ta không có đoán sai thì cái Ám Diễm này hẳn là hậu thủ do một Thần Linh lưu lại, bên trong có cất dấu ý chí của vị Thần Linh này. Đạo Ám Diễm đó chỉ cần có thể gom đủ 1% pháp tắc là có thể sinh ra thêm một viên Thần Cách khi tấn cấp Thần Linh.

- Trước đây ngươi đã từng nói, cách mà Thần Linh ngưng tụ Thần Cách đơn giản nhất chính là lúc từ Chuẩn Thần đột phá Thần cấp như bây giờ đúng không. Cho nên có một số Chuẩn Thần vì gia tăng số lượng Thần Cách của mình, bọn họ tìm cách nỗ lực thu thập lực lượng Ám Diễm, tranh thủ gom đủ số lượng cho một viên Thần Cách.

Cao Bằng như có điều suy nghĩ nói.

- Đúng vậy! Thế nhưng nó không nghĩ tới chúng ta căn bản không coi trọng cái Ám Diễm này, đến cả 1% cũng không có gom đủ.

Cao Bằng sờ sờ cằm của mình,

- Cho nên đây có thể gọi là trong họa có phúc?

- Bởi vì lười nên được phúc.

Bàn Đại Hải thêm một lời khẳng định.

- Ta không lười, ngươi mới là kẻ lười nhất đấy.

Cao Bằng nói xong rồi thản nhiên rời đi.

Chỉ để lại Bàn Đại Hải ở sau lưng,

- ???

Bốn viên Thần Cách bị A Ngốc thu vào bên trong cơ thể, dung nhập vào trong linh hồn nó.

A Ngốc kêu lên một tiếng đầy buồn bực. Bốn viên Thần Cách giống như que hàn nóng bỏng dung nhập vào chỗ sâu bên trong linh hồn.

Thống khổ đến mức cực đoan giống như từng đợt rồi từng đợt thủy triều ăn mòn linh hồn nó.

Vào lúc này, linh hồn A Ngốc cũng bắt đầu loại dị biến nào đó.

Úng ...!

Lực lượng linh hồn khổng lồ càn quét khắp thiên địa.

Thành phố Du Châu cách xa nơi này cả trăm dặm cũng bị cỗ lực lượng linh hồn này bao trùm hơn phân nửa.

Trên đường phố, trong nhà, trong phòng riêng, toàn bộ ngự thú dựa theo thực lực khác nhau mà phát ra tiếng gào thét ở mức khác nhau.

Ở phía tây xa xôi, trên cao nguyên Thanh Thiên, Cự Long ngủ say trong lòng đất mở to đôi mắt.

- Có ngự thú đột phá Thần cấp, thiên phú thật sự khiến người ta phải thán phục, thời gian từ khi xảy ra tai biến đến bây giờ vẫn chưa tới hai mươi năm chứ.

Cao nguyên Thanh Thiên ầm ầm chấn động. Từ trung tâm nứt ra một cái khe to lớn, khe nứt gần như xuyên qua một nửa cao

nguyên Thanh Thiên.

Một đạo huyễn ảnh màu xanh mơ hồ từ chỗ sâu trong lòng đất bay lên bầu trời, bầu trời đêm bị nhuộm thành màu xanh lá cây.

Chỉ chốc lát, trong đêm dài dâng lên hai vầng trăng tròn màu trắng, trung ương trăng tròn có một vết nứt đen kịt hình tia chớp!

Dịch : MBMH Translate

Chương 779: Thành Thần

- Cao Bằng, có đại lão đang quán sát chúng ta.

Bàn Đại Hải dùng đỉnh đầu cọ vào bờ vai Cao Bằng.

Cao Bằng chậm rãi gật đầu,

- Ta thấy rồi.

Sao có thể không nhìn thấy được? Trên bầu trời phía tây dâng lên hai vầng trăng sáng, chính giữa chúng còn có một vết nứt dựng thẳng.

Cao Bằng nhìn một cái liền nhận ra đây là hai con mắt.

Hai con mắt này tuy rằng nhỏ hơn so với mặt trăng trên đỉnh đầu, nhưng mà so với những ngôi sao khác thì phải lớn hơn rất nhiều.

Hai con mắt đó nhìn chằm chằm về phía này, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là bị quá trình đột phá của A Ngốc hấp dẫn tới.

Cao Bằng nhìn chăm chú một lúc lâu thì số liệu mới hiện ra rõ ràng.

【 Tên quái vật 】: Thanh Thiên Thương Long

【 Pháp tắc chưởng khống 】: Sâm Mộc pháp tắc 31.2%, Sinh Trưởng pháp tắc 45%, Liệu Diễm pháp tắc 39%.

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Thần Thoại / phẩm chất Thần Thoại

【 Đẳng cấp quái vật】: Cao đẳng Thần Linh

【 Trạng thái quái vật 】: Khỏe mạnh (bình tĩnh)

【 Đặc tính quái vật 】: Thanh thiên (hiệu quả ① hiệu quả bị động: Khi Thanh Thiên Thương Long ở lại lâu dài tại một khu vực, phiến khu vực này sẽ bị xanh hóa.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Dưới hoàn cảnh bị xanh hóa, uy lực pháp tắc hệ Mộc liên quan đến Thanh Thiên Thương Long sẽ đề thăng.)

Nghịch chuyển (Thanh Thiên Thương Long có thể nghịch chuyển lực lượng sinh mệnh, nghịch chuyển pháp tắc Sinh Trưởng của mình thành pháp tắc khô héo, từ đó nhận được năng lực chưởng khống pháp tắc cùng cấp độ.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Sau khi kích hoạt hiệu quả nghịch chuyển, Thanh Thiên Thương Long sẽ chuyển hóa pháp tắc Sinh Trưởng thành pháp tắc khô héo trong một ngày.)

Vạn vật sinh trưởng (Thanh Thiên Thương Long sử dụng pháp tắc Sinh Trưởng, có thể cải biến mảng lớn hoàn cảnh trong khu vực thành rừng rậm.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Vạn vật sinh trưởng không cần quan tầm đến địa hình, có thể dựa theo địa hình khác nhau mà cải tạo ra loại hình rừng rậm bất đồng tương ứng.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Trong khu rừng bị cải tạo có tỷ lệ nhất định sinh trưởng ra mộc cự nhân. Mộc cự nhân hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của Thanh Thiên Thương Long.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Bất kỳ Thần Linh nào cũng đều là độc nhất vô nhị, bọn hắn đều thoát ly khỏi khái niệm chủng tộc. Là một Thần Linh nắm giữ 45% pháp tắc Sinh Trưởng, nó rất khó bị giết chết. Hơn nữa Sâm Mộc pháp tắc và Liệu Diễm pháp

tắc cũng mang đến cho nó năng lực phá hoạt tương đối cao.

A Ngốc kêu rên một tiếng, linh hồn sụp đổ vào phía trong, giống như tinh cầu nổ tung xuất hiện lỗ đen.

Lỗ đen không ngừng áp súc, một lượng lớn linh hồn lực chui vào trong đó.

Cao Bằng rốt cuộc đã hiểu tại sao có yêu cầu về linh hồn lực đối với ngự thú.

Bởi vì nếu như linh hồn lực không đạt tiêu chuẩn thì căn bản không thể hình thành được Thần Đàn. Khi Thần Đàn không được ngưng tụ thành công... mà linh hồn lực lại tiêu hao hết. Kết quả có thể đoán trước.

Nhưng mà A Ngốc không cần phải cân nhắc nhiều như vậy.

Bên trong thuộc tính A Ngốc có hệ Linh Hồn. Nếu như hệ Linh Hồn phẩm chất Thần Thoại vẫn không đủ tư cách, vậy chỉ sợ cũng không có người nào có thể trùng kích Thần Linh.

Phía xa, Thanh Thiên Thương Long im lặng không nói gì, chỉ một mực chiếm giữ ở trên bầu trời, lẳng lặng quan sát nơi này.

Ít nhất thì đến giờ xem như nó không có ác ý.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Rốt cuộc, cũng tới mức cực hạn nào đó.

Ầm ầm!

Hư không ở phần đầu của A Ngốc bỗng sụp đổ.

Một cái tế đàn đen kịt phiêu phù ở vị trí bộ ngực của A Ngốc, xếp chồng lên thân thể nó.

Bốn viên Thần Cách nối đuôi nhau chui vào phía trên Thần Đàn.

Sắp xếp theo thứ tự từ trên hướng xuống.

Một viên lại một viên Thần Cách lấp lánh chói mắt.

Thần Cách Tử Vong, Thần Cách Linh Hồn, Thần Cách Vong Linh, Thần Cách Bạch Cốt.

- Bốn loại Thần Cách. Lại còn có được Thần Cách Tử Vong, Thần Cách Linh Hồn, Thần Cách Vong Linh.

Thanh Thiên Thương Long thán phục, ánh mắt lập lòe quan sát A Ngốc.

Đến khi A Ngốc thu Thần Đàn lại, khí thế to lớn từ bên trong cơ thể A Ngốc phóng thích ra phía ngoài.

A Ngốc trôi nổi giữa hư không, Vong Hồn Chi Diễm thiêu đốt trong hốc mắt.

Cốt cách khắp cơ thể A Ngốc bị quầng sáng màu vàng bao phủ..

Ở phía sau lưng A Ngốc, hư ảnh một tôn Bạch Cốt Ma Thần khổng lồ không gì sánh được xuất hiện trong nhân thế. Khác biệt với hư ảnh Bạch Cốt Ma Thần phóng ra lần trước, hư ảnh Bạch Cốt Ma Thần này nắm trong tay một chuôi liêm đao khổng lồ thon dài màu đỏ sậm.

Hư ảnh bước ra từ sau lưng A Ngốc, sau đó hòa làm một thể với nó.

Thân thể A Ngốc run lên, bốn viên Thần Cách trên Thần Đàn điên cuồng đề thăng.

Mức độ Pháp tắc cũng không ngừng tăng lên.

Cuối cùng mỗi viên Thần Cách đều tăng lên gấp ba lần so với ban đầu, mức độ Pháp tắc trong bốn viên Thần Cách tăng tới 3%.

Phía trước bỗng có một cơn cuồng phong thổi tới, đợi đến khi gió tan biến hết, trước mắt xuất hiện một mảng lớn quang ảnh màu xanh lá cây.

Quang ảnh cực kỳ mơ hồ, tựa như một bức tranh trừu tượng.

- Các ngươi rất ưu tú. Ta vốn tưởng rằng việc đột phá Thần Linh thấp nhất cũng cần thêm năm mươi năm nữa, không nghĩ tới chỉ dùng không đến hai mươi năm mà nhóm các ngươi đã làm được.

Thanh Thiên Thương Long cảm khái không thôi.

Sắc mặt Cao Bằng lạnh nhạt. Loại khích lệ này, hắn từ nhỏ đến lớn đều đã nghe nhiều.

Còn không bằng dứt khoát đề cập tới điểm thực tế.

Ví dụ như cho mình hai thanh Thần Khí gì đó.

- Ừm, xem ra ngươi là một người không kiêu không nóng nảy. Rất tốt!

Thanh Thiên Thương Long thoả mãn gật đầu.

- Năm đó ta nhận được nhờ vả của tổ tiên nhân tộc các ngươi, để ta phù hộ cho các ngươi vạn năm.

Thanh Thiên Thương Long nói.

Cao Bằng nháy mắt mấy cái, chả lẽ không thể nói tới điểm thực tế hơn sao.

- Được! Nếu như đã gặp mặt, vậy ta cũng có thể rời đi rồi.

Thanh Thiên Thương Long nói xong thì chuẩn bị rời đi thật.

Khóe miệng Cao Bằng co giật, tới rồi lập tức đi?

Ngài cũng không chuẩn bị nói nhiều thêm gì đó sao.

- Tiền bối còn có đề nghị gì?

Cao Bằng hỏi.

- Ta chỉ là một lão ngoan đồng, không có đề nghị gì cả. Ta chỉ có thể nói cho ngươi rằng thời đại đã thay đổi, có đôi khi không nên ôm lấy tâm tính cố hữu để nhìn nhận thế giới này.

Thanh Thiên Thương Long nói với ý vị sâu xa, sau đó hóa thành cơn mưa ánh sáng màu xanh lá biến mất trong không khí.

- Chủ nhân, còn có quái vật đang quan sát chúng ta.

A Ngốc nói, sau đó nhìn về phía tây nam.

Sau một lát, Cao Bằng nói,

- Vẫn là nó? Chắc không phải… Vậy đó là ai?

- Đôi mắt nó đã biến mất, kẻ kia cũng là một tôn Thần Linh.

A Ngốc trầm giọng nói.

Cao Bằng gãi gãi đầu. Tại sao trong chốc lát liền toát ra nhiều Thần Linh như vậy.

Đương nhiên Cao Bằng sẽ không cho rằng những vị Thần Linh này đột nhiên chui ra, nhất định là tồn tại từ rất lâu trước đây, chỉ là do trước đó không ở cùng cấp bậc với bọn họ nên không thể tiếp xúc đến mà thôi.

Có lẽ bọn họ vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt quan sát sự thay đổi

của thế giới này.

- Chúng ta đi về trước.

Cao Bằng nói với A Ngốc,

- Ngươi vừa mới đột phá, cũng cần có thời gian để thích ứng năng lực bản thân.

...

Xuyên Thục, Hoan Sơn.

Đỉnh núi sụp đổ một nửa, trung tâm đỉnh núi khảm nạm một cái khe nứt to lớn sâu thẳm.

Giống như bị một vật nặng nào đó dùng cách thô bạo dã man nhét vào trong.

Tại biên giới, vết nứt hình mạng nhện lan tràn ra phía ngoài.

Trong sơn động có một tôn tượng phật màu vàng kim to lớn không gì sánh được đang ngồi ngay ngắn.

Gương mặt bình thản, ôn nhu, ngón tay đặt thế Niêm Hoa.

Đại sơn sụp xuống một nửa tựa như một cái ghế mềm mại.

Lấy Hoan Sơn làm trung tâm, phương viên mười dặm xung quanh tập trung không ít căn cứ nhỏ.

Một nhóm khách không mời mà đến đi tới Hoan Sơn.

- Chắc chắn là nơi này.

Cao Bằng nheo mắt lại. Tay trái cong hình cung đặt trên hàng lông mày che khuất ánh nắng mặt trời, ngẩng đầu nhìn lên tôn Đại Phật này.

Tượng Phật cao tới trăm mét, cái thể tích này cũng không tính là gì trong đám quái vật.

Nhưng cũng được tính là người cao to.

Điều quan trọng nhất chính là, đây là một tôn Thần linh.

Dịch : MBMH Translate

Chương 780: Cực Lạc Đại Phật

Dưới chân Đại Phật cỏ mọc um tùm, không biết đã bao lâu rồi không được dọn dẹp.

Bên cạnh tượng phật còn có một ít đá vụn rải rác, chúng mọc đầy rêu xanh, hòa làm một thể với hoàn cảnh xung quanh.

Dọc đường đi tới, Cao Bằng nhìn thấy rất nhiều người đang cầu thần bái phật, tín ngưỡng Thần Minh.

Nhưng một tôn Chân Thần ở đây lại không ai hỏi thăm.

Tôn Đại Phật này nằm trong núi, khoan thai tự đắc, dù hai con mắt khép kín nhưng có thể nhìn ra được nó rất vui vẻ.

Cảm nhận được khí tức của A Ngốc, Đại Phật mở to mắt hỏi:

- Ngươi tới đây làm gì?

- Đến xem thử kẻ nhìn lén đêm đó mặt mũi thế nào, không ngờ lại là một Tôn Phật.

Cao Bằng lên tiếng đáp.

Đại Phật cười lớn như tiếng chuông ngân.

- Bao năm rồi mới gặp được một ngự sử Thần cấp. Hiếm có, hiếm có!

- Ta muốn mời ngươi trở thành cung phụng của bộ lạc Hoa Hạ chúng ta.

Cao Bằng lại nói.

- Cách nói chuyện của ngươi y hệt người năm xưa, đều khiến cho người ta chán ghét.

Đại Phật đáp:

- Để cho ngự thú của ngươi đánh với ta một trận, nếu thắng thì ta sẽ đồng ý.

Cao Bằng không nói gì. Thuộc tính của Tôn Đại Phật hiển hiện rõ ràng.

【Tên quái vật】: Cực Lạc Đại Phật

【Đẳng cấp quái vật】: Sơ đẳng Thần Minh

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Thần Thoại / Phẩm chất Thần Thoại

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Kim / Hệ Thần Bí

【Pháp tắc chưởng khống】: Kiên Cố Pháp Tắc 9%, Kim Quang Pháp Tắc 9%.

【Đặc tính quái vật】: Phật Vực (Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Sau khi kích hoạt, Cực Lạc Đại Phật sẽ hình thành một vòng Phật Vực. Kẻ địch bị Phật Vực bao phủ sẽ bị áp chế cực lớn, ảnh hưởng đến khả năng hành động. Nhưng cần tiêu tốn rất nhiều năng lượng để duy trì Phật Vực.)

Cực Lạc Đại Tôn (Sau khi kích hoạt, Cực Lạc Đại Phật sẽ biến thành Cực Lạc Đại Tôn. Từ đó làm cho sức chịu đựng càng mạnh hơn nữa.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Cực Lạc Đại Tôn có sức mạnh tăng vọt, đồng thời sức chịu đựng cũng cao hơn nhiều.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Cực Lạc Đại Tôn có được thêm năng lực mới, tất cả kẻ địch bị Cực Lạc Đại Tôn đánh bại đều tràn

ngập tôn kính đối với nó. Nếu mức độ tôn kính đạt tới một giá trị nào đó, mục tiêu sẽ vui vẻ trầm luân trước Cực Lạc Đại Tôn.

Nhắc nhở: Chỉ có nơi được mặt trời chiếu sáng thì trạng thái Cực Lạc Đại Tôn mới có thể duy trì.)

Phật Quang Phổ Chiếu (Mỗi một bộ phận trên thân thể Cực Lạc Đại Phật đều có thể tỏa ra Phật Quang.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Phật Quang có hiệu quả trị liệu, có thể trị thương, chữa lành trạng thái bất lợi.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Phật Quang có tính dẻo, có thể ngưng tụ thành các hình dạng khác nhau.

Hiệu quả ③ hiệu quả bị động: Phật Quang có lực sát thương, sát thương sẽ tăng gấp bội với đối tượng hệ Hồn.)

Hiện tại là ban ngày. Nói cách khác, nó có thể biến thân thành hình thái Cực Lạc Đại Tôn…

Cao Bằng suy tư gì đó.

Nó đang định đánh bại A Ngốc rồi gieo bóng ma vào đáy lòng A Ngốc.

Tâm tư Cực Lạc Đại Phật này không thuần khiết.

Nhưng so ra, điểm có lợi tốt nhất là hai pháp tắc mà Cực Lạc Đại Phật chưởng khống có vẻ không phải pháp tắc cao cấp gì.

Hai pháp tắc cộng lại mới được mười tám phần trăm, mà bốn pháp tắc của A Ngốc cộng lại là mười hai phần trăm. Nếu tính cả chênh lệch đẳng cấp…

- Tốt thôi, chúng ta từ chối.

Cao Bằng nói.

- Ừ, thế được…

Đại Phật đang chuẩn bị ra tay đột nhiên ngẩn ra.

Sao người này lại ra bài không theo lẽ thường vậy!

Bây giờ nó mới kịp phản ứng lại lời nói của Cao Bằng.

- Ngươi….

Hoan Sơn Đại Phật há miệng.

- Chúng ta còn chưa chuẩn bị xong, một thời gian ngắn nữa lại luận bàn đi.

Cao Bằng không đổi sắc nói:

- Thực ra chuyến này có thể nhìn thấy tôn vinh của các hạ đã là thành công rồi.

Cực Lạc Đại Phật:

- ???

Đừng tưởng ngươi khen ta mấy câu là coi như xong nhé!

Cao Bằng ngáp một cái, dẫn A Ngốc quay người rời đi.

Luận bàn thì không thể rồi. Năng lực của Hoan Sơn Đại Phật quỷ dị như vậy, vạn nhất lật thuyền trong mương thì làm sao.

Vừa rồi Cao Bằng nghĩ nhiều như vậy, nhưng thực ra chỉ là tính toán nhỏ mà thôi. Hắn không biết chênh lệch của các pháp tắc lớn cỡ nào.

Hắn bỏ đi, để lại Hoan Sơn Đại Phật lẳng lặng ngồi tại chỗ.

Nó lẳng lặng nhìn theo bóng lưng Cao Bằng đi xa dần.

Hoan Sơn Đại Phật muốn đứng dậy vài lần, nhưng cuối cùng đều nhịn xuống được.

- Không ngờ Hoan Sơn Đại Phật này lại là một tôn thần linh.

Cao Bằng kinh thán không thôi.

Hắn nghĩ tới một số truyền thuyết từng nghe được, trong đó Hoan Sơn Đại Phật đều từng hiển lộ thần tích, ví dụ như mở mắt.

Quay lại Du Châu. Lúc này, có một vài người khách đang ngồi trong phòng thí nghiệm.

Bộ lạc Bạch Long, bộ lạc Huyền Hổ và bộ lạc Thanh Thần đều đồng thời cử người tới làm khách.

- Bạch Tộc trưởng, sao hôm nay lại rảnh rỗi đến đây thế này? Không nói trước một tiếng để ta chuẩn bị.

Cao Bằng phất tay cười nói.

- Hôm qua có ngự sử của một bộ lạc nói cho chúng ta biết, con ngự thú kia của ngươi đã… thành Thần thật sao?

Hai mắt Bạch Thông Minh sáng rực nhìn Cao Bằng, giọng nói hơi run rẩy.

- Đúng vậy.

Cao Bằng rất thản nhiên gật đầu thừa nhận.

Không biết là ai kích động mà đụng phải bàn phát ra tiếng loảng xoảng.

Một đám lão đầu tử vây quanh Cao Bằng, hai mắt sáng rực.

Bạch Thông Minh vô cùng kích động, hít sâu mấy hơi mới ổn định lại được cảm xúc.

- Ngươi có biết điều này có ý nghĩa thế nào không?

Ánh mắt Bạch Thông Minh rất phức tạp.

- Có ý nghĩa gì?

Cao Bằng nghi hoặc.

Bạch Thông Minh:

- …

Không hiểu sao thấy thái độ thản nhiên bình tĩnh của tiểu tử thúi này hắn lại muốn đánh cho một cái.

Nhưng lại đánh không nổi…

- Tổ tiên trên cao, rốt cuộc chúng ta đã có thể…

Một vị trưởng lão Cao Bằng không nhớ tên nhưng rất quen mắt rơi lệ.

Cao Bằng gãi đầu:

- Thành Thần khó lắm sao?

- …

Thấy ánh mắt phức tạp của mấy lão nhân này, Cao Bằng ngượng ngùng ho khan một tiếng.

- Ta hiểu ngươi muốn nói gì. Thực ra, nguyên nhân vẫn chỉ có một – không đủ tài nguyên.

Bạch Thông Minh thở dài.

- Tài nguyên của thế giới Phương Hóa không đủ cho chúng ta phát triển. Nếu dồn tất cả tài nguyên lại, dốc toàn lực cung cấp thì có lẽ đủ để góp ra được hai thần linh. Nhưng thế giới Phương Hóa

không chỉ có một bộ lạc Bạch Long.

Bạch Thông Minh thẳng thắn nói. Đây là sự thật, không có gì mất mặt.

- Ai cũng muốn thành Thần.

Bạch Thông Minh thở dài:

- Nhưng tài nguyên của thế giới Phương Hóa chỉ có chừng ấy, tốc độ tái sinh không theo kịp tốc độ hậu bối trưởng thành, cho nên chúng ta cũng chỉ đành bỏ qua tâm tư thành Thần.

Các lão tiền bối khác cũng tỏ vẻ tiếc hận một chút.

- Cao Bằng, chỉ dựa vào hấp thụ nguyên tố chi lực trong không khí thì rất khó đột phá, giống như ngươi không thể ăn không khí mà no vậy.

Bàn Đại Hải nói với Cao Bằng qua huyết khế.

- Chúng ta có thể đột phá nhanh như vậy là nhờ may mắn có được Hắc Oa.

- Chúng ta có thể thấy Thần một chút không?

Một vị trưởng lão tôn kính hỏi.

Cao Bằng biết sự tôn kính này không phải dành cho mình, mà là cho A Ngốc.

Nhưng khác biệt cũng không lớn, bởi vì mình là ngự sử của A Ngốc.

Cao Bằng nghĩ một lát, nhìn bọn họ một chút rồi gật đầu:

- Có thể.

Trước khi bọn họ đến Cao Bằng đã âm thầm gọi A Ngốc trở về rồi. Dù A Ngốc đã thành thần, nhưng vẫn có thể thu hoạch được gì đó từ quá trình quan sát tử vong.

Thông đạo có tiếng bước chân vang lên, tất cả Trưởng lão quay đầu lại.

A Ngốc mặc áo bào đen sải bước đi tới, thân thể hài cốt lóe lên ánh sáng như ngọc lưu ly lấp ló qua góc áo.

Mọi cử động đều mang theo uy thế lớn lao.

- Bao năm rồi, cuối cùng nhân tộc chúng ta lại một lần nữa có Thần của mình!

Một trưởng lão bộ lạc Thanh Thần khóc ròng ròng.

Dịch: MBMH Translate

Chương 781: Cự Linh Tướng

Cao Bằng lo lắng nhìn lão nhân này, không cẩn thận hắn sẽ khóc ngất đi mất.

- Lão nhân gia, ngài vẫn ổn đấy chứ?

Cao Bằng nhanh chóng gọi điện thoại, sai người mang đến một hộp thuốc trợ tim hiệu quả nhanh.

Một đám lão tiền bối đứng vây A Ngốc vào giữa, đều mong muốn sờ mó một hai cái, nhưng lại sợ làm A Ngốc tức giận, tựa như một đám lão ngoan đồng nhìn thấy đồ chơi mà mình ngưỡng mộ.

Cao Bằng cảm thấy thú vị, cũng không quấy rầy bọn họ.

...

Bên kia, Cao Bằng vẫn tiếp tục chế tạo đám quái vật của mình.

Trước đây, tôm công tử và cua đồ tể đều chỉ có thể coi là một cái thử nghiệm mới lạ. Lần này, quái vật mà Cao Bằng muốn chế tác cũng không phải là loại bình thường.

Trong phòng, một đầu Cự Viên bốn tay có màu da đang phát ra tiếng rít gào trầm thấp.

Lung la lung lay, thân thể cũng không thể đứng vững, trên cánh tay và trong cơ thể dường như có vô số con chuột nhỏ, thể tích thì lúc lớn lúc nhỏ.

Phanh!

Tiếng bước chân nặng nề làm kinh động đến những lão tộc trưởng đang vây xung quanh A Ngốc.

Quay lại thì đã nhìn thấy một đầu quái vật chưa bao giờ gặp qua chui ra từ trong cửa phòng.

- Con quái vật này. . .

Thanh Vân Nam nghẹn họng nhìn trân trố. Quái vật này lớn lên cũng quá. . . Giống con người đi.

Thân cao năm mét, bên ngoài thân thể mọc ra một bộ áo giáp màu trắng như một tầng mây bao bọc xung quanh, kèm theo bốn cái cánh tay.

Làm cho người ta ấn tượng khắc sâu nhất chính là ngũ quan trên gương mặt nó —— gần giống như đúc với nhân loại.

Nếu như không phải có bốn cái cánh tay, bọn họ thiếu chút nữa cho rằng đây là chủng tộc cự nhân nào đó.

- Đây là quái vật mới được tập đoàn Nam Thiên các ngươi phát hiện ra? Trước đây chưa từng gặp qua.

- Xem như quái vật mới phát hiện đi.

Cao Bằng cũng không có muốn giải thích kĩ về việc này.

- Tên của nó là gì?

Thanh Vân Nam hỏi.

- Cự Linh Tướng.

Cao Bằng phun ra ba chữ.

Theo tiếng nói Cao Bằng hạ xuống, tên của con quái vật trước mắt trên khung số liệu cũng vì thế mà iến thành Cự Linh Tướng.

【 Tên quái vật 】: Cự Linh Tướng

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 64 (Hoàng cấp)

【 Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Tinh Nhuệ / Phẩm chất Tinh Nhuệ

Trước khi Cự Linh Tướng bị cải tạo thì nó là một loại quái vật tên là Tứ Tí Hầu Yêu, thông qua cải tạo tăng thêm cho nó một lớp vỏ ngoài nhìn qua như là áo giáp xương trắng.

Cũng bởi vì đây là xương vỏ ngoài của nó, cho nên áo giáp dù cho bị phá hư thì sau đó cũng có thể chậm rãi khép lành lại.

Mặc dù đối với Cao Bằng thì vô luận là Tứ Tí Hầu Yêu hay là Cự Linh Tướng đều là quái vật quá yếu, nhưng đối với Hoa Hạ bộ lạc hiện tại thì Cự Linh Tướng Hoàng cấp vẫn là một loại quái vật tương đối cao cấp.

Trước mắt, cường giả chủ lực trong bộ lạc Hoa Hạ cũng mới chỉ là Vương cấp.

Mỗi một gã ngự sử Hoàng cấp đều có thể có danh hào.

Trải qua một đoạn thời gian ngắn, lão tộc trưởng của ba bộ lạc và nhóm trưởng lão cũng từ tâm tình kích động dần bình tĩnh lại.

Sau khi đưa ánh mắt liếc nhìn nhau, do Bạch Thông Minh làm đại diện tiến lên nói chuyện với Cao Bằng:

- Lúc trước khi đến đây, mấy lão gia hỏa chúng ta đã thương lượng xong xuôi với nhau, chỉ cần xác nhận tin tức là sự thật thì đây cũng là may mắn của nhân tộc chúng ta. Từ nay về sau ba đại bộ lạc chúng ta sẽ lấy bộ lạc Hoa Hạ các ngươi làm chủ.

Cao Bằng có chút kinh ngạc, sau khi nhiều lần xác nhận mới khẳng định bọn họ không phải khiêm tốn, mà là thật sự mong

muốn như vậy.

- Vì sao?

Cao Bằng đặt một câu hỏi về vấn đề rất đỗi bình thường.

Những vị lão tiền bối này nhìn nhau cười một tiếng, vì sao?

Bạch Thông Minh cúi đầu xuống, lắc đầu cười khẽ:

- Trên thế giới này thật sự có thiên tài. Giống như những lão gia hỏa chúng ta đây, những người cùng thế hệ với chúng ta thì coi chúng ta chính là thiên tài. Thiên tài cũng đối lập nhau, ngươi so với chúng ta càng thiên tài hơn, ngươi có thể dẫn dắt chúng ta đi xa hơn, hơn nữa chúng ta đều là nhân tộc. Lý do này đủ rồi chứ?

- Yên tâm đi! Những lão gia hỏa chúng ta tuy rằng đã già nhưng vẫn có chút quyền nói chuyện, chúng ta có thể đại diện cho bộ lạc của mình!

- Là nhân tộc. . .

Cao Bằng nhỏ giọng tự nói.

- Chính là vì nhân tộc!

Bạch Thông Minh ngay từ đầu còn cười, tiếng cười dần trở nên khàn khàn,

- Chính là vì cái đồ vật hư vô mờ mịt một chút cũng không thật này, chúng ta. . . Chết rất nhiều người. Ít nhất không thể chết vô ích được, sớm muộn có một ngày chúng ta muốn giết trở về!

Cao Bằng không sống trong bộ lạc từ nhỏ, hắn không thể nào lý giải loại ý nghĩ này.

Nhưng mà ba đại bộ lạc đã nguyện ý thần phục, Cao Bằng do dự một lát sau đó lựa chọn tiếp nhận.

Cao Bằng để cho bọn họ về trước thông báo cho tộc nhân thuộc bộ lạc của mình, thuận tiện thông báo tin tức cho những bộ lạc khác.

Chỉ cần nguyện ý quy thuận và tôn bộ lạc Hoa Hạ thành người cầm đầu thì hắn đều tiếp nhận. Nếu có bộ lạc không nguyện ý, Cao Bằng cũng không miễn cưỡng.

Bao gồm ba đại bộ lạc đỉnh cấp cũng như thế, dù cho sau khi trở về các ngươi đổi ý cũng không sao, mà các ngươi muốn đều có thể đến. Cho bọn hắn kỳ hạn là ba ngày, trong ba ngày này có thể đổi ý, nhưng mà nếu như sau ba ngày đưa ra lựa chọn sau đó lại do dự.

Cao Bằng nói rất rõ ràng, hắn sẽ tuyệt đối không bởi vì một số lão tiền bối tồn tại mà khách khí.

Trên đường trở về, tộc trưởng bộ lạc Huyền Hổ U Xu nhíu mày nói:

- Lúc trước, hắn nói câu cuối cùng là có ý gì?

- Hiểu theo nghĩa đen thôi.

Bạch Thông Minh triệu hồi ra ngự thú Bạch Long, lắc mình cưỡi lên trên lưng Bạch Long.

Tối hôm qua thí nghiệm xong, Cao Bằng vỗ vỗ tay rời khỏi phòng thí nghiệm, để cho Cự Linh Tướng đi theo sau lưng mình.

Cao Bằng đem đám ngự thú của mình triệu hoán ra, mặc cho chúng nó tự do hoạt động.

Ma Huyễn Chi Não trôi nổi ở trong hư không, tinh thần ý thức kết nối với các ngự thú khác, muốn mời bọn họ đi đến Đông Hải chơi.

- Oa, lợi hại quá, ngươi lại có một cái ao cá lớn như vậy?

Tiểu Hoàng hô to gọi nhỏ.

- Ta sẽ bảo chúng nó gọi ngươi là thúc thúc.

Ma Huyễn Chi Não hào phóng nói.

Sắc mặt Tiểu Hoàng trầm xuống, tay phải gắt gao đặt ở trên Ma Huyễn Chi Não,

- Ài ~ sao lại không biết xấu hổ như vậy chứ.

- Ao cá của ngươi. . .

- Đông Hải.

- À, đúng đúng đúng! Cái đê biển của ngươi . . .

Tiểu Hoàng như có điều suy nghĩ,

- Bên trong hẳn là có rất nhiều cá hả ?

Chân vịt giẫm giẫm trên sàn nhà, phát ra tiếng vang có quy luật.

- Trong nước đương nhiên có nhiều cá.

- Ờ ~

Tiểu Hoàng sờ sờ cái mông, sau đó đưa lên mũi ngửi mùi vị quen thuộc.

Tiểu Hoàng híp đôi mắt lại, say mê nói:

- Tiểu hỏa kế, ta có một đơn hàng mua bán lớn, chúng ta đi sang bên kia, ta sẽ từ từ nói cho ngươi nghe.

- Đợi một chút.

Phía trước bỗng truyền đến một tiếng nói.

Ma Huyễn Chi Não dùng sóng tinh thần quét qua, trong không khí không có vật gì.

Nhưng mà giọng nói vừa rồi chính là từ nơi này truyền đến. . .

Tiểu Hoàng không kiên nhẫn nói:

- Đi đi đi, đi sang bên kia, không nên quấy rầy đại sinh ý của ta.

Tiểu Hoàng móc từ bên trong mông ra mười khối tiền ném ở trước mắt.

- Cầm lấy đi mua kẹo que ăn.

Trong không khí bỗng lan tràn sát ý lạnh lẽo, lưỡi đao vô hình giống như dao găm cắt trên bộ ngực của Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng cau mày, phù văn màu lam rậm rạp chằng chịt theo làn da hiện lên, khí thế cuồng bạo giống như hồng thủy càn quét khắp nơi.

- Ngươi muốn đánh nhau với ta? Ngươi đánh thắng được ta sao?

- Thử một lần sẽ biết. Ta biết ngươi càng bị đánh thì càng mạnh, nhưng mà ngươi xác định ở trước mặt ta ngươi thật sự có cơ hội chồng chất nhiều tầng bị động sao?

Giọng nói của Lưu Quang trầm thấp truyền ra.

Đúng vậy, chính là nơi này.

Ma Huyễn Chi Não nhìn về không khí phía trước, cái gì cũng không có.

Lực lượng tinh thần quét qua một lần lại một lần, nhưng cái gì cũng không thấy.

Đây là thủ đoạn ẩn thân gì vậy? Nếu như nó là địch nhân của ta, vậy chẳng phải là kẻ địch đứng trước mặt mà ta cũng không thể phát hiện ra nó?

Tâm tình của Ma Huyễn Chi Não trở nên vô cùng phức tạp.

Cảm thụ được khí thế khủng bố và sát ý lạnh lẽo phát ra từ trên người Tiểu Hoàng.

Ban đầu cho là mình đã tiến bộ rất lớn, có thể đứng đầu trong danh sách ngự thú của chủ nhân. Nhưng hiện tại xem ra, chính mình chỉ có thể sắp xếp ở tầm trung bình!

- Chủ nhân còn đang ở nơi này, các ngươi an tĩnh một chút.

Tiếng A Ngốc khàn khàn vang lên.

Tiểu Hoàng và Lưu Quang giằng co ba giây, cuối cùng hừ lạnh một tiếng thu lại khí thế đang phóng thích.

- Quên đi, không so đo với tiểu bằng hữu.

Tiểu Hoàng chắp hai tay sau lưng, rung đùi đắc ý đi xa,

- Chờ sau khi các ngươi nói xong ta sẽ tìm ngươi trao đổi vụ làm ăn lớn giá trị trăm triệu.

Hư không vặn vẹo, trước mắt Ma Huyễn Chi Não hiện lên bóng dáng của Lưu Quang.

- Ngươi tìm ta sao?

Ma Huyễn Chi Não thông qua sóng tinh thần giao lưu với Lưu Quang, chính là trực tiếp đem tư duy phóng đến trong đầu nó.

Lưu Quang gật đầu,

- Nghe bọn họ nói ngươi có được bản lĩnh cải tạo hình thái vẻ bề ngoài của quái vật?

Sau khi Lưu Quang nói xong lời này, Ma Huyễn Chi Não chú ý tới ánh mắt phát sáng của nó.

- Đúng vậy!

- Huynh đệ, bản lĩnh này của ngươi rất tốt. Rất. . . Phù hợp quy luật đó!

Lưu Quang dùng hai cánh tay đao vỗ vào một chỗ.

- Phù hợp. . . Quy luật?

- Đúng vậy, giống như nước thường chảy về chỗ thấp, nếu đói bụng thì muốn ăn cơm. Năng lực này của ngươi có thể cải tạo hình thái bề ngoài rất phù hợp với quy luật. Ưu tú!

Lưu Quang nghiêm túc nói.

Dịch : MBMH Translate

Chương 782: Vĩnh Hằng Thanh Ô

Ma Huyễn Chi Não lần đầu tiên được người khác khen ngợi.

Điều này làm cho nó được sủng ái mà lo sợ.

Thậm chí có một loại cảm giác mang trên mình sứ mạng thần thánh, không nghĩ tới năng lực của ta lại mạnh mẽ như vậy!

Lưu Quang thoả mãn gật gật đầu.

- Hiện tại năng lực của ngươi có thể làm được đến tình trạng gì?

Lưu Quang lặng lẽ hỏi.

Ma Huyễn Chi Não do dự chốc lát,

- Có thể cải biến hình thái vẻ ngoài của quái vật, trên cơ bản sẽ không thể nhận ra được bộ dáng trước đây.

- Lợi hại như vậy.

Ánh mắt Lưu Quang sáng lên.

- Bình thường thôi.

Ma Huyễn Chi Não tương đối khiêm tốn.

- Vậy cái kia... cái kia tới hai cm chứ.

- Cái gì?

- Chính là đem ta cao thêm mấy cm.

Lưu Quang cười hì hì.

Ma Huyễn Chi Não bừng tỉnh đại ngộ, trong nháy mắt toàn bộ nghi hoặc được khơi thông. Khó trách...

- Không có vấn đề!

Gợn sóng màu tím bao phủ Lưu Quang.

Trên người Lưu Quang, gợn sóng càng ngày càng đậm đặc. Lưu Quang nhắm mắt lại, nó cảm thấy thời khắc trọng yếu như vậy yêu cầu phải có nghi thức.

Nó rất vui vẻ, rất chờ mong hình ảnh bản thân mình khi mở to mắt.

Một khắc này, chắc hẳn phải là giây phút vui sướng nhất cuộc đời.

Chỉ cần nghĩ đến là thấy thật tuyệt vời!

- Lưu Quang!

Giọng điệu không thích hợp của Tiểu Hoàng vang lên.

Lông mày Lưu Quang nhăn lại,

- Làm sao?

- Chúc ngươi may mắn.

Tiểu Hoàng nhếch miệng cười một tiếng, lúc lắc cái mông, cảm thấy rất sung sướng.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

- Được không?

Lưu Quang hỏi.

Không có người trả lời nó.

Trong lòng Lưu Quang lộp bộp một tiếng.

Đợi đại khái mười phút,

- Còn mất bao lâu nữa?

- Không biết, ta cũng không hiểu vì sao, năng lực cải tạo của ta phóng tới trên người của ngươi lại không có hiệu quả.

Ma Huyễn Chi Não phát ra tiếng giải thích mỏi mệt.

Lưu Quang mở to mắt.

Tỏ vẻ ngươi đang đùa giỡn lão tử ư.

- Hừ hừ!

Tiểu Hoàng đắc ý cười cười,

- Tốt rồi tiểu lão đệ, hiện tại đến lượt ta.

Ong...

Đao quang hiện lên, dừng lại trên cổ Tiểu Hoàng.

Trầm mặc hai giây, Lưu Quang thu hồi cánh tay đao rồi xoay người rời đi, chỉ lưu lại một bóng lưng cô độc.

- Ta biết vì sao!

Tiểu Hoàng nói.

Thân ảnh Lưu Quang ngừng lại, nghiêng đầu.

- Vì sao?

- Nguyên nhân rất đơn giản.

Tiểu Hoàng nói,

- Bởi vì thực lực của ngươi mạnh hơn so với Ma Huyễn Chi Não!

Lưu Quang sững sờ, đây là cái lý do quỷ quái gì chứ.

- Năng lực của Ma Huyễn Chi Não hẳn là chỉ có thể tác dụng lên tồn tại yếu hơn so với nó, ta đoán đúng chứ?

- Ta cũng không rõ ràng lắm!

Ma Huyễn Chi Não hậm hực nói.

Nó cũng chỉ vừa mới tiến hóa không lâu, những năng lực này cũng còn đang trong quá trình tìm tòi khám phá.

Năng lực cải tạo những quái vật khác của nó mới có được, hiện tại cũng là sờ tảng đá qua sông.

- Chắc hẳn như thế rồi, bằng không nếu như năng lực của ngươi không bị hạn chế sử dụng, những Thần Linh kia chẳng phải là có thể tùy tiện bị ngươi cải tạo hình thái sao.

Tiểu Hoàng nhún nhún vai.

- Làm sao có thể tồn tại loại năng lực như hack này được.

Lưu Quang trầm mặc nửa ngày.

Gật gật đầu, đáy mắt mang theo vẻ nóng bỏng.

Đó là một loại đồ vật mang tên hi vọng.

Ma Huyễn Chi Não loáng thoáng có một loại dự cảm xấu.

- Ngươi đi trước nói chuyện đi, sau khi nói xong chúng ta sẽ

nói chuyện tiếp!

Lưu Quang nghiêm túc nói.

Tiểu Hoàng cười một tiếng đầy ý vị sâu xa.

Kề vai sát cánh đi cùng Ma Huyễn Chi Não sang một bên, thần sắc Tiểu Hoàng nghiêm túc,

- Ta hỏi ngươi.

- Cái gì?

- Ta muốn nói chuyện nghiêm túc với ngươi, vụ đầu tư lớn này thật sự trị giá một trăm ức, thậm chí có thể còn lớn hơn một trăm ức... một nghìn ức!

Ma Huyễn Chi Não,

- ...

Tiền thì làm được cái gì.

- Ngươi mang cá từ bên trong Đông Hải tới, còn ta sẽ giúp ngươi bán ra, nguồn tiêu thụ không cần lo lắng, thị trường rất lớn.

Tiểu Hoàng hèn mọn bỉ ổi cười một tiếng.

- Một con cá, một trăm đồng!

Tiểu Hoàng duỗi ra một ngón tay,

- Một con cá một tờ đỏ hồng, không thể nhiều hơn nữa, nhiều hơn nữa ta sẽ bị lỗ vốn.

Ma Huyễn Chi Não chậm rãi nói:

- Khoảng cách xa như vậy làm sao để vận chuyển tới đây, cho dù vận chuyển tới đây cũng có thể bị hư thối mất?

- Chúng ta có thể đóng băng lại!

Tiểu Hoàng nhanh chóng nói.

- Vậy có thể thử một lần?

Ma Huyễn Chi Não thì không sao cả, toàn bộ Đông Hải có bao nhiêu cá chứ?

Chính nó cũng không rõ ràng, bởi vì có quá nhiều. Mà nó cũng chẳng quan tâm.

Một con cá giá một trăm đồng, một trăm ức tiền cũng mới chỉ một ức cá mà thôi.

Không có ảnh hưởng lớn đối với toàn bộ Đông Hải.

Coi như vui vẻ với nó một chút.

Ma Huyễn Chi Não suy nghĩ như vậy.

Sau khi Tiểu Hoàng đạt được sự đồng ý từ Ma Huyễn Chi Não, nó kích động chạy đi tìm Cao Bằng lôi kéo đầu tư.

Ma Huyễn Chi Não nhìn thấy Lưu Quang đi tới, trên mặt mỉm cười đầy mỏi mệt.

- Đi theo ta.

Lưu Quang nhảy lên trên lưng Ma Huyễn Chi Não.

- Đi đâu?

- Khiến cho ngươi có thể trở nên mạnh mẽ!

- Cái gì? Chờ một chút!

...

Đuổi Tiểu Hoàng vừa đi tới lôi kéo đầu tư, Cao Bằng xoa xoa mi tâm. Vừa rồi hắn cùng Tiểu Hoàng và Ma Huyễn Chi Não hùn vốn đầu tư mở một công ty.

Hoạt động kinh doanh của công ty này liên quan đến việc mua bán quái vật, buôn bán tài liệu, sản xuất đồ hộp thịt cá cao cấp và một số sản phẩm hải sản.

Do Cao Bằng đầu tư vốn liếng và kỹ thuật nên nắm giữ 80% cổ phần, Ma Huyễn Chi Não đầu tư nguyên vật liệu nắm 10% cổ phần, Tiểu Hoàng tư nhân nắm 10% cổ phần.

Cao Bằng chiếm giữ tỉ lệ cổ lớn như vậy chủ yếu là bởi vì hắn cung cấp nguồn tiêu thụ và các công tác bên nhà xưởng, nhân lực, hậu cần.

Sau khi Cao Bằng đưa ra lời giải thích cặn kẽ, Tiểu Hoàng rốt cuộc cũng hiểu rằng không có nguồn tiêu thụ và vốn liếng đóng gói, những mặt hàng cá trong Đông Hải sẽ không được mọi người yêu thích, cũng sẽ không lọt vào con mắt tiêu dùng của quần chúng.

Cho nên Tiểu Hoàng vô cùng thông cảm với khó khăn của Cao Bằng, trước khi đi còn không ngừng hỏi han ân cần, hỏi thăm hắn có muốn nó đem 10% cổ phần kia nhường lại cho một nửa để giúp hắn vượt qua cửa ải khó khăn này hay không.

- Thiếu đổng, thế giới Hắc Vụ bên này xuất hiện một nhóm người, bọn họ muốn gặp ngài.

Cao Bằng nhận được một tin nhắn thông qua kênh thông tin trong tập đoàn.

Cao Bằng nhíu mày.

Suy nghĩ chốc lát lập tức mang theo Bàn Đại Hải, A Ngốc và A Xuẩn trở lại thế giới Hắc Vụ.

Mới vừa bước ra khỏi vết nứt không gian, cả người Cao Bằng đều bị nhuộm thành màu xanh lá.

Trên bầu trời, một vầng mặt trời màu xanh treo cao.

Bên trong thái dương có một đầu thần điểu ba chân đang phiêu phù.

Khí thế khủng bố che khuất mặt trời, vòi rồng trùng trùng điệp điệp lượn lờ bên ngoài thái dương màu xanh, phảng phất muốn thổi bay toàn bộ thế giới Hắc Vụ.

【 Tên quái vật 】: Vĩnh Hằng Thanh Ô

【Đẳng cấp quái vật】: Sơ đẳng Thần Linh

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Vĩnh Hằng / phẩm chất Vĩnh Hằng

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Phong

【 Pháp tắc chưởng khống 】: Bạo Phong pháp tắc 7%, Tẫn Phong pháp tắc 6%, Cụ Phong pháp tắc 5%

【 Đặc tính quái vật 】: Tiếng gió hú (Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Mỗi một lần sử dụng pháp tắc thuộc hệ Phong sẽ tạm thời chồng lên độ khống chế của nó đối với pháp tắc, tiếp tục một đoạn thời gian ngắn.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Sau khi nó sử dụng pháp tắc thuộc hệ Phong sẽ tăng lên tốc độ phi hành.)

Xé rách (Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Mỗi lần nó tạo thành tổn thương với địch nhân, đều có tỷ lệ nhất định tạo ra trạng thái xé rách trên vết thương của địch nhân.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Lúc làm cho địch nhân ở vào trạng thái bị xé rách, nếu vận động kịch liệt sẽ khiến vết thương bị

xuất huyết nhiều, hơn nữa ảnh hưởng đến năng lực hoạt động.

Nhắc nhở: Vết thương dưới trạng thái xé rách không cách nào tự nhiên khép lại, yêu cầu sử dụng pháp tắc mới có thể trị liệu.)

Bão lốc mặt trời (Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Vĩnh Hằng Thanh Ô triệu hoán ra bão lốc, hình thành nên bão lốc mặt trời bên ngoài cơ thể mình.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Ở trong bão lốc mặt trời, Vĩnh Hằng Thanh Ô sẽ tăng độ chưởng khống Cụ Phong pháp tắc lên 2%!)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Tiên thiên sinh linh Vĩnh Hằng Thanh Ô sống ở vị diện Phong Bạo, nó có tốc độ vô cùng nhanh, chính là sủng nhi của Phong nguyên tố. Đầu Vĩnh Hằng Thanh Ô này đã bước vào con đường tranh đoạt hệ Phong.

Dịch : MBMH Translate

Chương 783: Hai Đạo Con Buôn

Một con Thanh Ô Thần cấp bay trên bầu trời ngưng tụ ra Thái Dương Phong Bạo, hẳn là muốn hạ mã uy mình đây.

Cao Bằng thầm cười lạnh. Lúc nên ra tay, tuyệt đối không nên mềm yếu.

Nếu không sẽ bị cho rằng có thể bắt nạt.

Sự khác nhau giữa phẩm chất Vĩnh Hằng và phẩm chất Thần Thoại không phải chỉ về đặc tính quái vật. Quái vật phẩm chất Thần Thoại và phẩm chất Vĩnh Hằng đều chỉ có ba đặc tính.

Phẩm chất Vĩnh Hằng và phẩm chất Thần Thoại khác nhau ở chỗ khác.

A Ngốc ngầm hiểu, bước ra một bước. Khi nó xuất hiện một lần nữa thì đã ở trên bầu trời.

Nó vỗ tay phải, trong hư không tuôn ra vô số cốt thứ.

Như một con nhím biển hình tròn khổng lồ, sau đó nổ tung.

Xương trắng vỡ vụn, nở rộ.

Oanh!

Quả cầu xương nổ tung, mảnh vỡ bạch cốt cắt đứt tầng mây để lại khí lưu màu đỏ hồng.

Tại trung tâm viên cầu xương, một đoàn thanh quang nồng đậm nở rộ.

Quầng sáng màu xanh xoay tròn cực nhanh tạo ra gió lốc che kín bầu trời.

Gió đang gào thét.

Vĩnh Hằng Thanh Ô hót lên một tiếng sắc nhọn.

Nó vỗ hai cánh, thiên khung như điên đảo.

Phong bạo ầm ầm rơi từ trên trời xuống.

Cực quang màu xanh chậm rãi rủ xuống.

Cụ Phong Pháp Tắc – Thực Cốt Bạo Hà!

Chân trời nhuộm thành màu xanh, cực quang màu xanh nặng nề trùng trùng điệp điệp trấn áp xuống dưới.

Đám người trong thành kinh ngạc hô lên, có không ít người trốn vào trong nhà, còn có người muốn chạy ra khỏi thành.

Cả toà thành lâm vào hỗn loạn.

- Tất cả yên tĩnh đợi trong nhà!

Người của sở cảnh vệ kịp thời ra mặt duy trì trị an:

- Đừng đi ra ngoài, tất cả đợi trong nhà!

Người của sở cảnh vệ giơ cao cờ xí ra sức vung vẩy.

Tiếng kèn không ngừng vang lên trên đường phố.

Một vài kẻ muốn thừa kịp làm loạn đều bị họ bắt lại.

Chỉ sau một lát ngắn ngủi, toà thành lại khôi phục bình tĩnh.

Thật đúng là không lưu tình chút nào… Cao Bằng nheo mắt lại.

A Ngốc xoè hai tay, góc áo bay phấp phới trong gió, sau đó một cốt trảo khổng lồ hơi mờ ảo bạo khởi giết ra.

Cốt trảo xuyên qua Cụ Phong Pháp Tắc, đâm thẳng tới Vĩnh Hằng Thanh Ô.

- Linh Hồn Pháp Tắc?

Vĩnh Hằng Thanh Ô khẽ biến sắc. Không ngờ mình lại đụng phải thứ Linh Hồn Pháp Tắc khó chơi này.

Linh Hồn Pháp Tắc tấn công thẳng vào linh hồn, có rất nhiều phòng ngự trở nên vô dụng khi đối đầu với Pháp Tắc này.

Vĩnh Hằng Thanh Ô nào còn dám tiếp tục duy trì chiêu thức. Nó đập hai cánh bay ngược lại đằng sau, tránh thoát cốt trảo linh hồn. Gió lốc trên trời không còn chủ nhân thao túng cũng tiêu tán theo.

Mặc dù Vĩnh Hằng Thanh Ô phải bay ngược lại phía sau nhưng khí thế của nó lại càng táo bạo hung lệ hơn.

Mặt trời màu xanh như một quả cầu lửa lượn lờ quanh thân nó, gần như không nhìn rõ được khuôn mặt.

A Ngốc tiếp tục tới gần. Nó nâng tay phải lên, lòng bàn tay xuất hiện một điểm đen nhìn mà giật mình.

Điểm đen không ngừng xoay tròn, tử khí nồng đậm từ trong đó tản ra.

Tử Vong Pháp Tắc – Tử Chi Minh Thị.

Trong chớp mắt, Tử Vong Pháp Tắc biến mất khỏi bàn tay A Ngốc.

Một khắc sau, nó rơi vào ngực Vĩnh Hằng Thanh Ô.

Lệ!

Một tiếng hót tràn đầy hoảng sợ vang lên.

Thân hình Vĩnh Hằng Thanh Ô lấp loé. Không hổ là Thần linh hệ Phong, chỉ trong chớp mắt đã bay ngược lại hơn năm mươi cây số, biến mất ở cuối chân trời.

Thân ảnh mơ hồ hiện ra giữa hư không. Khuôn mặt màu xanh của Vĩnh Hằng Thanh Ô nay lại càng xanh hơn, cúi xuống nhìn thoáng qua ngực mình.

Vừa rồi bị điểm đen kia của A Ngốc đánh trúng, da lông nơi đó biến thành màu đá vôi.

Vĩnh Hằng Thanh Ô biến sắc. Loài chúng, chỉ có Thanh Ô chết già mới có thể có màu lôgn này.

Thực sự là Tử Vong Pháp Tắc!

Trước đó Vĩnh Hằng Thanh Ô còn hơi nghi ngờ, không biết có phải mình bị lừa rồi không. Nhưng giờ thì hoàn toàn có thể khẳng định đây là Tử Vong Pháp Tắc.

Vì có một vài Thần linh chưởng khống các loại pháp tắc lừa gạt, huyễn thuật. Bọn họ mô phỏng các pháp tắc khác cực kỳ giống thật, vì thế có đôi khi sẽ gây ra một chút trò cười.

Cho nên những Thần linh kia bị những Thần khác căm thù đến tận xương tuỷ, được gọi là sỉ nhục của Thần linh.

Lại là Tử Vong Pháp Tắc… Thế thì phiền toái. Nếu như không giết chết gia hoả này, để cho nó chạy mất…

Vĩnh Hằng Thanh Ô cân nhắc lợi hại, cuối cùng quyết định chọn phương án thứ hai.

Cao Bằng mang theo A Ngốc bay lên trên Thiên Không Thành.

Vừa rồi Vĩnh Hằng Thanh Ô phóng thích khí thế đã dọa Lục Hoàng Quy bỏ chạy, giờ đã bay được mấy chục cây số rồi, khi nghe đến Cao Bằng gọi mới dừng lại.

- Chủ nhân, tên kia quay lại!

A Ngốc bước lên một bước ngăn trước người Cao Bằng.

- Ta muốn Bằng chứng hệ phong trong tay ngươi.

Vĩnh Hằng Thanh Ô mở miệng nói tiếng người.

- Ồ?

Cao Bằng cũng không bất ngờ. Sau khi đọc được phần giới thiệu về con chim này nói là nó đã bước vào con đường tranh đoạt hệ Phong, thì Cao Bằng đại khái đã hiểu nó đến đây có mục đích gì.

- Ngươi lấy gì để trao đổi?

Cao Bằng nhìn con chim màu xanh trước mặt.

Lúc này, Vĩnh Hằng Thanh Ô không còn phóng thích pháp tắc hệ Phong bọc quanh thân thể nữa, mà là hiển lộ ra bản thể của nó.

Dù dưới con mắt của Cao Bằng cũng không thể không khen một tiếng, con Vĩnh Hằng Thanh Ô này thật thần tuấn.

Dáng người cân xứng, thể trạng thon dài, lông vũ màu xanh như lưu ly, con mắt xanh sẫm óng ánh long lanh, đường cong ưu mỹ, ba cái chân thu lại, lông vũ trên đỉnh đầu duyên dáng rủ xuống.

Quan thân nó có gió lượn lờ, mọi cử động đều hoà hợp một cách hoàn mỹ với gió.

Nếu Tiểu Hoàng ở đây, khẳng định sẽ nói một câu:

- Bộ lông đẹp như vậy mà không đi uốn ép thì thật đáng tiếc.

- Chỉ cần ta có thể lấy ra đủ trân bảo là được phải không?

Vĩnh Hằng Thanh Ô trầm ngâm nói.

- Đúng! Hiện trong tay ta có hai cái Bằng chứng hệ phong, trong đó có một cái đã được dung hợp một lần, vì thế coi như đang có ba cái. Như vậy đi, ngươi lấy một món Thần Khí ra đổi với ta, hàm lượng pháp tắc thấp cũng được.

Vĩnh Hằng Thanh Ô trợn tròn mắt chim:

- Ta nào có thừa Thần Khí, ta chỉ có một món Thần Khí của mình thôi.

- Mà ba cái Bằng chứng hệ phong không đáng giá bằng một món Thần Khí.

Vĩnh Hằng Thanh Ô lắc đầu nói.

- Thực sự không đáng sao?

- Không đáng.

Vĩnh Hằng Thanh Ô khẳng định.

- Được thôi, vậy ngươi lấy ra ba cái Bằng chứng hệ hoả đổi với ta.

Cao Bằng chuyển hướng khác.

- Ta cũng không có. Ta là hệ Phong, có cầm hệ Hoả cũng vô dụng.

Vĩnh Hằng Thanh Ô lắc đầu.

- Sao lại không có tác dụng. Không phải ngươi có thể lấy ra đổi

với ta sao?

Cao Bằng cười xấu xa.

Vĩnh Hằng Thanh Ô:

- …

Con mẹ nó, ta biến đâu ra Bằng chứng hệ hỏa cho ngươi!

Mà thứ đồ chơi này dễ lấy được như vậy sao! Nếu dễ có được thứ như thế, ta cũng không đến mức không lấy nổi ba cái Bằng chứng hệ phong.

Vĩnh Hằng Thanh Ô bất lực nuốt nước bọt. Con đường tranh đoạt là một quy tắc trên thế giới. Nếu đã là quy tắc, khẳng định sẽ có luật chơi.

Một quy tắc trong đó là người cạnh tranh nhất định phải đánh nhau với đối thủ cùng đẳng cấp. Nếu đẳng cấp khác nhau, dù người cạnh tranh có xử lý được đối phương cũng không thể cướp được bằng chứng.

Nói cách khác, nếu Vĩnh Hằng Thanh Ô muốn có được bằng chứng hệ hỏa để đổi với Cao Bằng, nhất định phải đi đánh với cấp Thần linh mới được.

Có thể có được tư cách đi trên con đường tranh đoạt thì đều là những kẻ nổi bật trong thuộc tính của mình.

Vĩnh Hằng Thanh Ô yếu ớt nhìn Cao Bằng:

- Ngươi làm khó ta rồi. Ở đẳng cấp của ta, nếu muốn lấy Bằng chứng hệ hỏa thì nhất định phải đồ Thần, thậm chí có thể không phải chỉ một lần. Ngươi đổi điều kiện khác đi.

Cao Bằng thở dài:

- Cái này không được, cái kia cũng không được, rốt cuộc là ngươi cầu ta hay ta cầu ngươi? Ngươi khiến ta rất khó xử đấy, anh bạn ạ!

- Vậy đi, ta không làm khó ngươi nữa.

Cao Bằng nhướng mày nói:

- Có hai điều kiện! Đương nhiên, ngươi cũng có thể hiểu hai điều kiện này là một.

- Như vậy đi, ta chuẩn bị thành lập một tổ chức tình báo, ngươi hãy gia nhập vào tổ chức này. Đừng vội phản đối! Tổ chức tình báo của ta chuyên môn sưu tầm các tin tức liên quan đến Thần Khí và chiến tranh giữa Thần linh. Cùng với… tin tức của các quái vật tham gia con đường tranh đoạt.

Vĩnh Hằng Thanh Ô nghiêng đầu trầm tư.

Cao bằng thêm một mồi lửa nữa:

- Tổ chức chúng ta đôi khi sẽ đưa ra trợ giúp với mục đích nhân đạo.

Vĩnh Hằng Thanh Ô không nói gì, đang cân nhắc giữa lợi và hại.

- Nếu ngươi gia nhập sẽ là nguyên lão đời đầu. Nguyên lão đời đầu sẽ có ưu đãi, có thể miễn phí sử dụng tin tình báo trong một trăm năm! Tức là mọi tin tình báo trong một trăm năm đều công khai hoàn toàn cho ngươi sử dụng.

- Ta cần làm cái gì?

Vĩnh Hằng Thanh Ô hỏi.

- Đưa ra một chút tin tức không có ý nghĩa, và ra tay khi cần giúp đỡ, có thù lao.

Vĩnh Hằng Thanh Ô cứ cảm thấy rất kỳ quái. Thế nhưng điều kiện của nhân loại này, dù nhìn thế nào cũng có lợi cho nó.

Trong lòng nó hơi động tâm.

Cao Bằng nhân lúc còn nóng đốt thêm tí lửa:

- Nếu ngươi đồng ý, hiện giờ ta có thể tặng ba cái Bằng chứng hệ phong này cho ngươi.

Vĩnh Hằng Thanh Ô nhìn chằm chằm Cao Bằng:

- Ngươi không sợ ta cầm rồi bỏ đi sao?

- Ta tin tưởng ngươi.

Cao Bằng kiên định nói, sau đó nhìn thẳng vào mắt nó.

Đồng thời, trong lòng hắn thầm nghĩ. Nếu ngươi dám cầm rồi bỏ chạy, lão tử sẽ giết ngươi ngay!

Dịch: MBMH Translate

Chương 784: Thanh Ô Nghiện Internet

Vĩnh Hằng Thanh Ô cuối cùng vẫn đồng ý với lời mời của Cao Bằng.

Dù sao nó vẫn rất thèm muốn đối với Bằng chứng hệ phong trong tay Cao Bằng.

Hơn nữa... Lời nói của tên nhân loại này cũng có chút đạo lý?

Tiếp nhận ba cái Bằng chứng hệ phong trong tay Cao Bằng, Vĩnh Hằng Thanh Ô chú ý tới ánh mắt của tên nhân loại này và ngự thú của hắn đổ dồn tới.

Vĩnh Hằng Thanh Ô nheo mắt lại, miệng ngậm lấy Bằng chứng hệ phong của Cao Bằng, đáy mắt tràn đầy trêu tức.

Không phải ngươi không lo lắng ta chạy sao?

Nếu không cứ thử xem?

Mặc dù không nói chuyện, nhưng ý tứ của Vĩnh Hằng Thanh Ô chính là như vậy.

Cao Bằng cũng không quan tâm, chẳng qua là híp mắt cười nhạt.

Vĩnh Hằng Thanh Ô nuốt Bằng chứng hệ phong vào bụng, kiêu ngạo nói,

- Yên tâm, ta nói được thì làm được.

- Ngươi cầm một phiến đá đến, ta sẽ ghi lại những thứ ngươi muốn biết ở bên trên.

Cao Bằng gọi A Xuẩn đến, lấy từ trong không gian của nó ra một cái Laptop.

Vĩnh Hằng Thanh Ô khẽ giật mình:

- Ý của ngươi là để cho ta ghi lại ở trên khối kim khí này?

- Không, ngươi nói thẳng là được.

Cao Bằng bình tĩnh nói.

- Ngươi muốn biết cái gì?

- Những kẻ bước lên con đường tranh đoạt ở tất cả các hệ mà ngươi biết, càng kỹ càng càng tốt.

Vĩnh Hằng Thanh Ô liền mở miệng tự thuật.

Hai mươi phút sau, Vĩnh Hằng Thanh Ô đã nói hết tin tức của tất cả những kẻ bước lên con đường tranh đoạt mà nó biết.

Kỳ thật số lượng cũng không nhiều, có thể bước vào con đường tranh đoạt thì đều là phượng mao lân giác.

Hơn nữa Vĩnh Hằng Thanh Ô bình thường cũng không chú ý tới những thứ này, ngoại trừ người tranh đoạt hệ Phong thì nó tìm hiểu rất kỹ càng, còn những thuộc tính khác không có quan hệ gì với nó.

Nó sẽ không đặc biệt quan tâm.

- Ngươi đang làm cái gì thế?

Vĩnh Hằng Thanh Ô điềm nhiên như không tới gần Cao Bằng, rướn cổ lên vụng trộm quan sát.

Cao Bằng chú ý tới hành động của Vĩnh Hằng Thanh Ô, vì thế tùy ý xoay người, vừa vặn che màn hình laptop lại.

Vĩnh Hằng Thanh Ô nhìn thấy mà ngứa ngáy.

Rất muốn nhìn, nhưng lại không bỏ xuống được mặt mũi.

Làm sao ta có thể đi cầu một tên nhân loại cho xem đồ vật được chứ!

- Không phải ngươi nói xong rồi sao? Tại sao còn chưa đi?

Cao Bằng ngẩng đầu đối mặt với Vĩnh Hằng Thanh Ô, đôi mắt thuần khiết tràn đầy nghi hoặc.

Vĩnh Hằng Thanh Ô trầm mặc hai giây.

- Đột nhiên ta nghĩ tới một chút tin tức, nên ta vẫn chưa nói xong.

Vĩnh Hằng Thanh Ô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cảm thấy mặt mình rất nóng.

- Ừ, vậy ngươi nói tiếp đi.

Vẻ mặt Vĩnh Hằng Thanh Ô đầy ủ rũ. Ta đã nói hết rồi, bây giờ ngươi muốn ta biên như thế nào đây! ?

Tên nhân loại này sao lại đáng giận như vậy, không cho ta một chút bậc thang để đi xuống!

Cao Bằng đột nhiên vỗ trán một cái, ý vị thâm trường cười nói:

- Ta hiểu rồi! Đến đây, ta giới thiệu thoáng cho ngươi một chút, đây là đặc sản của bộ lạc Hoa Hạ chúng ta.

Cao Bằng đặt Laptop ở trước mặt Vĩnh Hằng Thanh Ô. Cái laptop này vốn là loại nhỏ, Cao Bằng dùng đều có chút khó chịu,

chớ nói chi là Vĩnh Hằng Thanh Ô.

Đương nhiên thị lực của Vĩnh Hằng Thanh Ô cũng rất cường đại, cho dù Laptop chỉ nhỏ bằng hộp diêm cũng không ảnh hưởng gì.

Đại đa số quái vật loài chim sau khi phát triển đến đẳng cấp cao thì thị lực đều vô cùng ưu tú.

Cao Bằng giới thiệu kỹ cho Vĩnh Hằng [image]Thanh Ô về tác dụng của chiếc Laptop này, kể cả các loại công năng như âm nhạc, video, file, trò chơi...

Sau đó Cao Bằng gửi hồ sơ ghi chép về cho ông ngoại rồi đóng Laptop lại, để vào trong không gian của A Xuẩn.

Vĩnh Hằng Thanh Ô gấp đến độ vò đầu bứt tai, nhảy tới nhảy lui tại chỗ.

Trong lỗ mũi phun ra hai luồng hơi thở, sau đó chúng hóa thành vòi rồng rồi dần dần biến mất tại đường chân trời phía xa.

Đợi đến khi Cao Bằng quay người chuẩn bị rời đi, Vĩnh Hằng Thanh Ô liền cúi đầu xuống mổ ra một cây lông vũ đặt lên mặt đất.

- Đợi một chút ——

- Có chuyện gì sao?

Cao Bằng hỏi.

- Cái lông vũ này cho ngươi. Nếu như ngươi cần tìm ta, có thể thông qua chiếc lông vũ này để liên hệ với ta.

Vĩnh Hằng Thanh Ô nói.

- Cảm ơn!

Cao Bằng cảm kích hai tay ôm quyền, sau đó quay người rời khỏi.

- Đợi một chút ——

- Ách, còn có việc ư?

- Thứ đồ tên Laptop đó có thể cho ta không?

Vĩnh Hằng Thanh Ô đã bất chấp tất cả rồi. Dù sao nó kiêu ngạo như thế, chưa từng ăn nói khép nép với ai như vậy. Nếu như tên nhân loại này định trêu đùa hí lộng nó, thì nhất định phải ——

- Được! Nhưng mà cái Laptop này là hàng định chế cho ta, ngươi sử dụng sẽ vô cùng bất tiện, chỉ cần hơi dùng chút khí lực là có thể phá hư. Nếu như ngươi tin tưởng thì ta có thể để người ta làm riêng cho ngươi một cái máy tính.

Cao Bằng cười tủm tỉm nói.

Còn có chuyện tốt như vậy?

Vĩnh Hằng Thanh Ô rất vui vẻ.

- Con người của ngươi cũng không đến nỗi chán ghét.

Vĩnh Hằng Thanh Ô đột nhiên cảm thấy Cao Bằng thoạt nhìn rất thuận mắt.

Vĩnh Hằng Thanh Ô ở lại. Nó không có chỗ ở cố định, từ trước đến nay đều lưu lãng tứ xứ, thuộc về loại thần linh hoang dại lang thang.

Có đôi khi trông thấy ngọn núi này phong cảnh không tệ sẽ chiếm lấy luôn, ăn tươi chủ nhân vốn có.

Sau đó đứng ở đỉnh núi thưởng thức cảnh sắc.

Khi cảnh sắc nơi này bị nó nhìn chán sẽ bay đi tìm kiếm nơi tiếp theo, cứ tuần hoàn như vậy.

Cũng bởi vì thực lực của Vĩnh Hằng Thanh Ô, cho nên có rất ít quái vật có thể đánh thắng được nó.

Vì vậy thanh danh của Vĩnh Hằng Thanh Ô cũng không phải rất tốt...

Cao Bằng truyền đạt mệnh lệnh làm một máy tính riêng cho Vĩnh Hằng Thanh Ô trở về. Xế chiều hôm đó, chuyên gia và nhân viên kỹ thuật nòng cốt trong tập đoàn tập hợp lại thảo luận và vẽ bản vẽ.

Cuối cùng quyết định chế tạo một cái màn hình lớn 12x15m.

Một tuần sau, máy tính giành riêng cho Vĩnh Hằng Thanh Ô đã chế tạo xong, lại còn chuyên môn xây dựng cho nó một phòng máy tính.

Vào buổi tối, Vĩnh Hằng Thanh Ô đi vào phòng.

Sau đó cũng không thấy đi ra nữa...

Vĩnh Hằng Thanh Ô hiện đang ở trong khu vực cách ly, đồng thời định kỳ chuyển đồ ăn vào cho nó.

Đứng ở bên ngoài căn phòng có thể so với cung điện, sắc mặt Cao Bằng cổ quái, luôn cảm thấy hắn đang nuôi nhốt một con Thanh Ô ở trong cung điện này.

Về phần cái cung điện này có thể "vây khốn" nó trong bao lâu, Cao Bằng vẫn tương đối có lòng tin.

Nhiều phim truyền hình, tiểu thuyết và trò chơi như vậy.

Từ đơn giản đến khó khăn, ít nhất cũng có thể lừa gạt nó vài chục năm.

Về phần vài chục năm sau... Có muốn lưu lại hay không cũng không quan trọng nữa.

Về sau chỉ cần có địch nhân xâm lấn liền ngắt mạng hoặc là cắt điện của nó, sau đó nói cho nó biết địch nhân đã làm đứt mạng lưới.

Cao Bằng vuốt cằm của mình, đột nhiên cảm giác lương tâm có hơi đau.

...

Vài tuần trôi qua.

Cửu Thiên Thập Địa, bên ngoài Hỏa Thần Cốc.

Một đạo thân ảnh từ chân trời đi tới.

Những tảng đá màu đỏ dựng thành núi lớn, hỏa diễm hừng hực thiêu đốt ở phía trên.

Có một con Tất Phương bay từ trong hỏa diễm ra ngoài,

- Ngươi là ai? Đến Hỏa Thần Cốc của chúng ta làm gì?

Gương mặt của Cơ Giới Minh Vương không mang theo chút cảm tình nào,

- Tiểu oa nhi, ta muốn gặp đại nhân nhà ngươi. Ta thay người khác truyền lời nhắn.

Cơ Giới Minh Vương để lộ ra một tia khí tức Thần cấp.

- Ta không phải là tiểu oa nhi.

Con Tất Phương choai choai này bay quanh lên đỉnh đầu, ngạo nghễ nói.

Khí tức của Cơ giới Minh Vương hấp dẫn sự chú ý của lão Tất Phương trong cốc. Lão Tất Phương nhớ rõ dường như Cơ Giới Minh Vương đi cùng Cao Bằng.

Không bao lâu sau, Cơ Giới Minh Vương được mời vào trong.

Nhìn thấy lão Tất Phương, Cơ Giới Minh Vương đã nói một câu:

- Vị Diện Hải, cấp Chuẩn Thần, Bằng chứng hệ hỏa.

Dịch: MBMH Translate

Chương 785: Con Vịt Vui Vẻ

Lão Tất Phương chậm rãi gật đầu, trên mặt nhìn ra chút gì khác thường.

- Ngươi chờ một lát.

Lão Tất Phương trở lại chỗ sâu trong Hỏa Thần Cốc.

Chốc lát sau, bầu trời phiến khu vực này bị thiêu đốt thành một màu đỏ ửng, từng con đại điểu màu xanh bay lượn trên bầu trời.

Khí thế của từng con đại điểu một chân đều rất cường thịnh.

Thô sơ giản lược nhìn lại không dưới trăm con.

Mỗi một con thấp nhất đều có đẳng cấp Chuẩn Thần đỉnh phong, thậm chí bên trong cũng không có thiếu tồn tại kinh khủng hơn.

Cơ Giới Minh Vương chỉ có thể cảm khái nội tình của mấy tộc đàn Thần thú này thật sâu.

Mỗi một tộc đàn Thần thú đều là một cỗ máy chiến tranh kinh khủng. Ngoại trừ số ít tộc đàn Thần thú, thì đại bộ phận đều có nội tình cực kì khủng bố.

Hiện giờ dị tộc nhìn qua rất phong quang, nhưng bọn họ chiếm cứ chưa tới một phần ba Cửu Thiên. Hai phần ba còn lại là lãnh địa của quái vật, tộc đàn thần thú và thần minh đặc thù.

Những thứ này đều là nội tình của tộc đàn Thần thú. Tuổi thọ của Thần thú rất lâu dài, nếu như đẳng cấp có thể đột phá, tuổi

thọ của bọn nó còn có thể tiếp tục tăng trưởng.

Đời đời tương truyền, vô số năm tích lũy tạo ra nội tình của bọn chúng.

Lão Tất Phương vỗ hai cánh bay ở phía trước, hỏa diễm lan ra khắp nơi, ở phần cuối của cánh quấn quanh từng sợi hỏa diễm tạo thành dải lụa.

Lệ-eeee-eezz~!!

Lệ-eeee-eezz~!!

Tiếng hót bén nhọn liên tiếp vang lên, quanh quẩn ở trên bầu trời.

Cơ Giới Minh Vương ngẩng đầu bình tĩnh nói:

- Các ngươi đi theo như vậy... Sẽ bại lộ bọn hắn.

Ở bên trong vô số Tất Phương có một con mập mạp trông rất bắt mắt.

Giống như một trái bóng da bay múa ở trên bầu trời. Trong bầy chim dày đặc đó, Cơ Giới Minh Vương liếc qua liền nhận ra nàng.

Tiểu diễm tranh thủ thời gian gật đầu,

- Đúng đó! Lão tiền bối, chúng ta không nên gióng trống khua chiêng đi qua, bằng không sẽ dễ bại lộ Cao nguyệt nguyệt.

Sắc mặt lão Tất Phương cứng đờ. Tộc Tất Phương chúng ta thật vất vả mới xuất cốc một lần, còn muốn chuẩn bị thể hiện chút uy phong để cho mấy lão gia hỏa của tộc Phượng Hoàng và Chu Tước kia nhìn một chút.

Nhưng mà...

Trong khoảng thời gian này ở chung, lão Tất Phương thật sự rất thích Tiểu Diễm đáng yêu, từ trên người nàng nhìn thấy bóng dáng của nữ nhi đã hi sinh trên chiến trường.

Lão Tất Phương thở dài,

- Được rồi, được rồi!

Sau đó quay đầu hót vang một tiếng. Nghe thấy thanh âm của lão Tất Phương, tất cả Tất Phương trên bầu trời dần dần thu liễm khí tức vào trong cơ thể. Nhưng cho dù như thế thì trên trăm con Tất Phương cường đại đứng cùng một chỗ cũng quá bắt mắt.

Phiến khu vực này bị nhuộm thành màu đỏ như lửa, Hỏa nguyên tố trong không khí đang hoan hô tung tăng như chim sẻ.

Nếu như trên trăm con Tất Phương ở lại một khu vực trong thời gian ngắn, chúng thậm chí có thể biến mảnh sơn mạch đó thành Hỏa Diệm sơn.

Từng luồng từng luồng sóng nhiệt đốt không khí đến vặn vẹo.

Đáy mắt Cơ Giới Minh Vương hiện lên một tia dị sắc. Có thể trực tiếp mệnh lệnh cho nhiều Tất Phương như vậy, địa vị của lão Tất Phương này tại tộc Tất Phương khẳng định không thấp.

- Các ngươi thu liễm khí tức như vậy sao?

Sắc mặt lão Tất Phương trầm xuống.

- Bình thường các ngươi tu luyện thế nào vậy?

- ...

Trên đỉnh núi, Tiểu Hoàng đứng ở sau lưng Cao Bằng, thỉnh thoảng đá vào cục đá dưới chân.

- Cao Bằng, Lưu Quang đưa Ma Huyễn Chi Não đi rồi.

- Làm sao chúng lại quấy ở cùng một chỗ?

- Lưu Quang muốn Ma Huyễn Chi Não cải tạo chiều cao cho nó.

Tiểu Hoàng cười hắc hắc.

- Có lẽ không thể cải tạo được.

Cao Bằng nghĩ tới hạn chế trong năng lực của Ma Huyễn Chi Não. Đầu tiên là thực lực không thể vượt qua nó quá nhiều, tiếp theo là phẩm chất phải thấp hơn nó. Nói cách khác thì Ma Huyễn Chi Não phải đạt tới phẩm chất Vĩnh Hằng, mà phẩm chất của Lưu Quang vẫn tiếp tục duy trì tại phẩm chất Thần Thoại không tiếp tục tăng lên mới được.

Cao Bằng cảm thấy vẫn có chút khó khăn.

- Lưu Quang mang theo Ma Huyễn Chi Não chạy tán loạn khắp nơi, tìm thấy quái vật hệ Tâm Linh liền giết chết lấy ra tinh hạch cho Ma Huyễn Chi Não thôn phệ. Cũng không biết chúng chạy tới đâu rồi.

- Thật sao?

Cao Bằng quay đầu lại, sắc mặt cổ quái.

- Còn có thể là giả sao!

Tiểu Hoàng chậc chậc miệng nói,

- Đúng rồi Cao Bằng, ngươi biết tam nghĩa tử của ta không!

- Ba con vịt nhỏ ngươi nuôi tại Giới Qua Chiến Trường sao?

Cao Bằng nghi hoặc hỏi.

- Hiện tại ta đã không phải Tiểu Hoàng trước kia rồi. Ta là ông

chủ Hoàng.

Tiểu Hoàng giương cái cổ vịt lên,

- Việc vặt trong nhà làm sao có thể để ông chủ như ta tự mình xử lý, ta đã giao toàn bộ cho ba nghĩa tử rồi. Dù sao hiện tại tên tuổi của ba anh em Long Hổ Báo bọn chúng cũng lớn.

- Long Hổ Báo?

Cao Bằng buồn bực,

- Không phải là ba con vịt sao? Cái đó có quan hệ gì với Long Hổ Báo.

- Nghe rất uy phong mà...! Vịt Long, vịt Hổ, vịt Báo.

Tiểu Hoàng hưng phấn nói. Ba cái tên này là do nó suy nghĩ thật lâu mới dùng tiền mời người khác đặt cho.

Ba "con vịt" tên Long Hổ Báo. Chung quy Cao Bằng vẫn luôn cảm thấy có chút vi diệu.

Cao Bằng nở nụ cười.

Trông thấy nó vẫn là Tiểu Hoàng quen thuộc đó, Cao Bằng an tâm.

- Hừ! Cao Bằng, ngươi cũng đừng xem thường của ba nghĩa tử của ta, chúng đều xếp hạng trước hai mươi của Thiên Bảng đó.

Thiên Bảng...

Cao Bằng rất muốn nhổ nước bọt.

- Bảng gì?

Cao Bằng vuốt vuốt mi tâm.

- Thiên Bảng!

Tiểu Hoàng ngẩng đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo giống như một người cha.

- Rốt cuộc vẫn phải tới…

Cao Bằng khóe miệng co giật.

- Cái Thiên Bảng này là chuyện gì xảy ra, tại sao ta chưa từng nghe nói qua.

Cao Bằng mệt mỏi xoa huyệt thái dương.

- Thiên Bảng là do biểu muội của ngươi lập nên, danh sách cũng là do nàng bài danh.

- Ồ, là vậy sao?

Cao Bằng kinh ngạc, không ngờ còn có bổn sự này.

- Ừ…!

Tiểu Hoàng liên tục gật đầu.

Nói xong, Tiểu Hoàng thần thần bí bí tiến lại gần, vụng trộm nói:

- Hai ngày trước ta dạo phố còn nghe thấy có người thảo luận về cái Thiên Bảng này, có người ở sau lưng gọi nàng là 'Thiên Bảng Chi Mẫu'.

Phốc!

Hình tượng lạnh nhạt Cao Bằng một mực duy trì đột nhiên sụp đổ.

Ha ha ha ha ha!

Cái tên quái quỷ gì đây... Thiên Bảng Chi Mẫu.

Người lấy cái tên này tuyệt đối là một người mà thiên tài phải gọi bằng cụ.

- Đúng rồi... Có lẽ bọn họ sắp đến rồi.

Cao Bằng vuốt vuốt khuôn mặt cười đến cứng ngắc, đột nhiên nhớ tới tới mục đích của mình.

Tiểu Hoàng gãi gãi bờ mông,

- Cao Bằng, ngươi ở đây chờ ai thế...?

- Chờ một con chim mà ngươi muốn.

Cao Bằng nhàn nhạt nói.

- Ta nào có con chim nào muốn gặp. Bây giờ là ai ta cũng không muốn gặp, hiện tại ta rất vui vẻ.

Tiểu Hoàng cười hắc hắc, lấy từ trong quần ra một chiếc kính râm lớn đeo lên, lại từ trong túi quần móc ra một điếu thuốc lá A Ngốc chuyên dụng bỏ vào trong miệng.

Từ khi công ty nó chiếm cổ phần bắt đầu hoạt động, gần đây mỗi ngày nó đều có thu nhập.

Tiểu Hoàng cảm giác mình đã đi lên đỉnh phong nhân sinh.

- Bây giờ ngươi rất vui vẻ...?

Trên bầu trời truyền tới một giọng nói giống như cười mà không phải cười.

Tiểu Hoàng bỗng nhiên giật mình.

Giọng nói rất quen thuộc.

Con vịt nhỏ ngẩng đầu, một thân ảnh quen thuộc từ trên bầu trời giáng xuống.

- Ta đè chết ngươi!

Bịch!

Đỉnh núi chấn động mạnh, bụi mù cuồn cuộn.

Tiểu Hoàng bị dìm ngập ở trong bụi mù.

- Khục khục khục…

Tiếng ho khan đứt quãng truyền ra từ trong bụi mù.

Ngay sau đó, một đạo hỏa trụ xông lên bầu trời.

Cao Bằng âm thầm lắc đầu, yên lặng đi xa.

Dịch: MBMH Translate

Chương 786: Chúng Ta Đều Là Hậu Thuẫn Của Ngươi

Tiểu Hoàng sưng mặt sưng mũi khập khiễng đi ở phía trước, trên thân đều là dấu vết bị mổ.

Cách năm mét sau lưng nó có một Tất Phương tương đối tròn trịa, con mắt bị ép thành hình tam giác đi theo.

- Còn có gì chưa nói cho ta biết không?

Tiểu Diễm lạnh giọng hỏi.

Lúc này Tiểu Hoàng làm gì còn có uy phong của ông chủ Hoàng vừa nãy nữa, kính râm trên mặt không biết đã bay tới nơi nào.

- Không còn nữa, thật sự đều nói cho ngươi biết rồi.

Vẻ mặt Tiểu Hoàng buồn bã giống như đưa đám.

- Hừ! Ngươi còn oan ức à?

- Không oan ức...

- Ta bắt nạt ngươi à?

- Không...

- Ta đổ oan cho ngươi à?

-... Không!

- Nghe nói ngươi còn thu ba nghĩa tử?

- Đúng vậy!

- Với ai vậy?

Tiểu Diễm không để ý hỏi.

Tiểu Hoàng lập tức ngỡ ngàng.

Cái gì mà cùng ai?

Ta chỉ thu nghĩa tử mà thôi, tại sao lại giống như ta ra ngoài lăng nhăng vậy.

Tiểu Hoàng cái khó ló cái khôn:

- Ta và Cao Bằng.

Tiểu Diễm đi ở phía sau lảo đảo ngã xuống đất.

Tiểu Diễm ngẩng đầu, trong đáy mắt đầy vẻ khủng hoảng.

Trong lúc ta không có ở đây, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy?

Tiểu Hoàng đang kích động vì mình cái khó ló cái khôn, đột nhiên lại nghe Tiểu Diễm yếu ớt nói:

- Ta đột nhiên nhớ tới một việc, Cao Bằng là loại tính cách chú cô sinh, làm sao có thể thu nghĩa tử với ngươi được.

- Tiểu Hoàng, từ giờ trở đi ba nghĩa tử của ngươi đều đổi tên là... Vịt Nướng Đế Đô, Vịt Muối Kim Lăng, Ngựa Trắng Ma Đô đi.

Tiểu Hoàng:

- ???

Hai cái trước thì ta biết, cái cuối cùng là cái quỷ gì vậy?

- Về phần ngươi thì gọi là Vịt Hói Đầu!

Tiểu Hoàng có chút không hiểu.

Tên này của mình còn không êm tai bằng Ngựa Trắng Ma Đô đâu.

Bọn họ một đường cãi nhau ầm ĩ trở lại tập đoàn Nam Thiên.

Trên một ngọn núi bên ngoài tập đoàn Nam Thiên đã chật ních Tất Phương.

Lục Hoàng Quy rất yên tĩnh, không dám động đậy.

- Ta giới thiệu với các ngươi một chút. Vị này chính là Lão tiền bối… của bộ tộc Tất Phương.

Cao Bằng không lộ cảm xúc giới thiệu lão Tất Phương với mọi người.

Thành viên khác của tộc Tất Phương đều ở lại bên ngoài, chỉ có Tiểu Diễm và lão Tất Phương ở trong đại điện, bằng không cung điện này thật sự không thể nào chứa được nhiều ngự thú như vậy.

Cao Bằng cũng không biết thân phận cụ thể của lão Tất Phương, tạm thời cứ gọi nó là lão tiền bối. Dù sao xưng hô như vậy chắc chắn sẽ không sai.

- Đây là ông ngoại của ta, tổng trưởng của bộ lạc Hoa Hạ… Các ngươi có thể hiểu là Đại trưởng lão.

- Những người này là đồng bạn của ta, A Ngốc, Đại Tử, Tiểu Diễm, Tiểu Hoàng…

- Vị này chính là Vĩnh Hằng Thanh Ô. Mọi người chào hỏi nhau đi, không nên cứ đứng nhìn mãi thế.

Đối với Thanh Ô nghiện internet này, Cao Bằng rất bất đắc dĩ.

Biu!

Hai khối vuông cuối cùng biến mất, trên màn ảnh xuất hiện một gương mặt tươi cười cực lớn (? ?)

Vĩnh Hằng Thanh Ô thoả mãn thả rắm.

Sau đó xoay đầu lại, vẻ mặt mờ mịt nhìn mọi người chung quanh:

- Các ngươi là ai vậy?

Khóe mắt Cao Bằng lộ ra một vạch đen.

Trước đó gọi con Thanh Ô này thế nào cũng không được, cho nên Cao Bằng dứt khoát xác nhận địa điểm hội nghị ở trong phòng Vĩnh Hằng Thanh Ô.

Tên này rốt cuộc là thật sự mê mẩn trò chơi không chú ý tới đám người mình, hay là ngụy trang thành dáng vẻ ngây thơ?

Cao Bằng không có cách nào nhìn thấu con Thanh Ô này.

Cao Bằng nhắc lại câu hỏi của mình một lần nữa.

Lúc này Vĩnh Hằng Thanh Ô mới oh oh gật đầu, trả lời có lệ vài câu, sau đó lại ấn vào một ván khác.

Một cánh có trăm ngàn cái lông chim, mỗi cái lông chim đều có thể linh hoạt giống như ngón tay vậy.

Con chuột bị nó dễ dàng điều khiển.

- Con Vĩnh Hằng Thanh Ô này là một con chim nghiện internet, ta sẽ thay mặt truyền đạt ý kiến của nó.

Cao Bằng mặt không đổi sắc nói, đồng thời len lén nhìn lướt qua Vĩnh Hằng Thanh Ô.

Con chim này vẫn còn tiếp tục chơi game, nhắm mắt bịt tai.

Lão Tất Phương nhìn thấy vậy thì cảm thấy rất thú vị, lại gần cẩn thận quan sát màn hình.

- Đây là cái gì?

Lão Tất Phương cảm thấy kỳ lạ. Vật này không phát ra một tia khí tức nguyên tố, nhưng lại có thể tự mình hoạt động, thật là thú vị đến cực điểm.

- Đây là máy vi tính.

Vĩnh Hằng Thanh Ô lần đầu tiên mở miệng.

Cao Bằng thấy thế, thầm nghĩ không ổn rồi.

Một con chim nghiệm mạng là đủ rồi, một đám đều như vậy thì phiền toái.

Cao Bằng vội vàng mở miệng nói:

- Bằng chứng hệ hỏa.

Bầu không khí chợt trở nên lạnh lùng.

Vĩnh Hằng Thanh Ô trợn mắt khinh thường. Tầm thường!

Sau đó nó tiếp tục chơi game.

Lão Tất Phương thu hồi ánh mắt, cười như không cười liếc nhìn Cao Bằng:

- Được rồi, chúng ta nói chuyện chính.

- Được! Huynh đệ ruột thịt cũng phải tính sổ sách rõ ràng. Vì tìm tin tức về Bằng chứng hệ hỏa cho các ngươi, mà ta phải tốn cái giá rất lớn mới nghe được. Một cái Phệ Hồn Bách Thảo Thạch, hai cái Tử Anh Vân Văn Thiết, hai tấm bia Phá Pháp...

Vẻ mặt lão Tất Phương kỳ lạ:

- Tiểu Diễm không phải là ngự thú của ngươi sao? Ngươi còn muốn tìm ta...

- Huynh đệ ruột thịt cũng phải tính sổ sách rõ ràng, lúc này nàng không phải là ngự thú của ta, nàng là đồng bạn của ta, nhưng nàng cũng là hậu bối ưu tú của bộ tộc Tất Phương các ngươi, ta không thể cướp đi trọng trách bồi dưỡng hậu bối được.

Lão Tất Phương thấy buồn cười:

- Được rồi, ngươi vui là được rồi.

- Ngươi muốn chế tạo thần khí cho nó đúng không. Loại vong linh đã đạt tới cấp Thần linh giống như nó... Ta biết một chỗ.

Lão Tất Phương nói:

- Nơi đó nhất định có tài liệu thích hợp để chế tạo thần khí.

Cao Bằng gật đầu:

- Trong trận chiến tranh đoạt này, chúng ta có thể đánh gần chết người cạnh tranh với nàng, sau đó sẽ để cho Tiểu Diễm tới lấy đầu người. Như vậy hẳn là có thể được chứ?

Đây là phương pháp đơn giản nhất sau khi Cao Bằng suy nghĩ.

Tiểu Diễm không có nguy hiểm, đơn giản lại thô bạo.

- Như vậy không được.

Lão Tất Phương lắc đầu:

- Như vậy cho dù giết chết người cạnh tranh của nàng cũng sẽ không rơi ra Bằng chứng hệ hỏa.

- Vì sao?

Cao Bằng không hiểu.

- Ta cũng không biết, nhưng đây là quy định. Cho dù ngươi âm thầm đánh cho người cạnh tranh với nàng bị thương, để cho nàng chiếm lợi cũng không được, thậm chí loại ý niệm báo thù này cũng không thể tính toán lên người cạnh tranh của nó.

Cao Bằng nhíu mày, sao lại quỷ dị như vậy? Đây là pháp tắc sao? Nói là quy tắc cũng không quá đáng.

- Nhưng chúng ta cũng không phải hoàn toàn không có tác dụng, bộ tộc Tất Phương chúng ta chính là hậu thuẫn của nàng. Có chúng ta ở đây, Tiểu Diễm có thể không lo phía sau, thoả thích khiêu chiến kẻ địch, cho dù thất bại cũng không có vấn đề gì, chúng ta có thể cho nàng vô số lần cơ hội.

Cao Bằng thận trọng gật đầu:

- Vị Diện Hải, thế giới Hỏa Huyền, Phần Sơn Hải, có quái vật từng nhìn thấy một con quái vật cấp Chuẩn Thần đạt được Bằng chứng hệ hỏa thường lui tới. Tuy nhiên, Phần Sơn Hải vô cùng lớn, trừ khi có thần linh ra tay, bằng không khó có thể lục soát được hết.

- Đây là trận chiến đầu tiên của ngươi, tranh thủ bắt một con mở đầu là được.

Lão Tất Phương cười hiền hòa nói với Tiểu Diễm.

Tiểu Diễm khẩn trương gật đầu.

Tiểu Hoàng đứng ở bên cạnh vỗ ngực:

- Không phải sợ, ta bảo vệ ngươi.

Tiểu Diễm trừng mắt với nó:

- Ngươi đừng bị đánh chết là tốt rồi, cũng tránh cho ta phải quan tâm từ sáng tới tối.

Sau khi bị Tiểu Hoàng ngắt lời, Tiểu Diễm cũng không khẩn trương như trước nữa.

Cao Bằng cười hiền hòa nói:

- Ngươi không cần lo lắng, chúng ta đều là hậu thuẫn vững chắc nhất của ngươi.

...

Vị Diện Hải có bao nhiêu vị diện thì không ai biết rõ. Đối với phần lớn sinh linh ở đây, phạm vi hoạt động của cả đời bọn chúng cũng sẽ không rời khỏi thế giới của mình.

Cho dù là Thần linh cũng chỉ sẽ loanh quanh ở trong một phạm vi nhỏ của Vị Diện Hải. Cho dù là một khu vực nhỏ này cũng đã rất lớn với chúng rồi.

Thế giới Hỏa Huyền cách thế giới Hắc Vụ không xa, cũng chỉ là mười mấy tiểu thế giới.

Ở dưới tình huống biết thông đạo không gian cố định, muốn chạy tới thế giới Hỏa Huyền cũng không tốn đến một tháng.

Dịch: MBMH Translate

Chương 787: Thuộc Tính Mới

Phần Sơn Hải của thế giới Hỏa Huyền là một vùng thánh địa có hỏa diễm sôi trào.

Hỏa diễm nóng rực thiêu đốt, khắp thế giới dường như đều bốc cháy!

Từng ngọn lửa cực nóng phóng lên cao, không ngừng tỏa ra hơi nóng.

Vừa bước vào thế giới này, Cao Bằng đã cảm thấy hơi nóng phả vào mặt.

Tuy tổn thương do nhiệt độ cao ảnh hưởng đến hắn đều chuyển tới trên người Tiểu Diễm, nhưng nhiệt độ quá cao vẫn khiến cho quần áo trên người Cao Bằng lập tức bị ướt.

Mồ hôi không ngừng chảy ra, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi đã làm quần áo ướt đẫm.

- Quá nóng.

Cao Bằng nói.

- Chủ nhân đừng vội.

Tịch Sư vội vàng nói rồi ra sức điều khiển nguyên tố Băng trong không khí.

Nhưng sau đó nó phát hiện ra nguyên tố Băng trong không khí quá ít. Dưới cảm nhận của nó, thứ có nhiều nhất trong không gian chính là nguyên tố Hỏa, thứ hai là nguyên tố Quang, về phần nguyên tố Băng và nguyên tố Thủy thì thật sự quá ít ỏi.

Ở trong hoàn cảnh này, lực chiến đấu của nó chỉ phát huy không đến ba phần.

Tịch Sư chỉ có thể phóng ra nguyên tố Băng tích góp trong cơ thể mình, sau đó lượn lờ ở xung quanh Cao Bằng. Lúc này Cao Bằng mới có cảm giác thoải mái hơn.

Băng vụ Tịch Sư khống chế không nhiều lắm, vừa lúc trung hòa với hơi nóng trong không khí, là nhiệt độ mà Cao Bằng cảm thấy thích nhất.

- Ngươi có lòng rồi.

Cao Bằng rất vui mừng, khen ngợi Tịch Sư.

Tịch Sư vội vàng gật đầu:

- Có thể phục vụ cho chủ nhân là chuyện ta vui sướng nhất.

- Ha ha! Ngươi nên sống vì mình, không phải sống vì ta. Hiểu chưa!

- Ta hiểu rõ! Chủ nhân nói chuyện rất có chiều sâu.

Tịch Sư lại nịnh nọt một lúc, làm cho tinh thần Cao Bằng sung sướng.

Tiểu Diễm nhìn thấy vậy thì âm thầm lẩm bẩm, một tên nịnh bợ, một tên không biết xấu hổ.

...

Trong hư không hỗn độn, một con Phượng Hoàng màu trắng bạc không ngừng xuyên toa, ở dưới bụng của con Phượng Hoàng này có một con Phượng Hoàng cùng tộc nhỏ hơn.

Trên cơ thể Phượng Hoàng hiện lên màu trong suốt, trên đôi cánh giang ra có rất nhiều viên nhỏ màu trắng bạc.

Không xương cốt, chỉ có vô số điểm sáng nhỏ màu bạc tản ra các vị trí trong cơ thể, những sợi màu bạc liên kết cơ thể của nó.

- Bạn ngươi ở vị diện phía trước sao?

- Đúng vậy, mẫu thân! Bạn con đang ở vị diện phía trước.

Giọng nữ dễ nghe từ trong miệng của tiểu phượng hoàng phát ra:

- Người bạn kia của con có thiên phú rất ưu tú, con cho rằng có thể thu nó vào tinh quần của chúng ta.

- Nữ nhi của ta, con biết quy tắc của chúng ta rồi, cũng không thể làm việc dựa theo yêu thích được.

Phượng Hoàng lớn ôn hòa nói:

- Hơn nữa bây giờ trong tinh quần cũng không quá ổn định, con cũng biết rồi.

Tiểu Phượng Hoàng chán nản cúi đầu, nhưng nhìn tròng mắt nó đảo liên tục là biết rõ nó có suy nghĩ không an phận.

- Trước mặt chính là Vị Diện Hải, con theo sát ta đừng chạy loạn.

Phượng Hoàng lớn nói.

Trong hỗn độn mênh mông, phía trước là bạch quang ôn hòa.

Trong bạch quang là từng bong bóng với màu sắc khác nhau đang bềnh bồng trong hỗn độn.

Những bong bóng này có lớn có nhỏ, màu sắc cũng khác nhau, trong đó có một vài bong bóng có mặt ngoài nhìn như tổ ong, màu sắc cũng rất ảm đạm.

Còn có rất nhiều "sâu mọt" di chuyển bên ngoài những bong bóng này.

Đám bong bóng liếc mắt không nhìn thấy được điểm cuối, mặt ngoài của chúng lại phát ra ánh sáng lạ thường, hội tụ vào một điểm biến thành biển.

Tốc độ của con Phượng Hoàng màu trắng bạc rất nhanh, dần thu ngắn khoảng cách với Vị Diện Hải kia. Những bong bóng nhỏ trước mắt cũng dần dần lớn hơn.

Những sâu mọt chiếm giữ ở ngoài mặt của những bong bóng bị vỡ nát cũng biến thành cơ thể khổng lồ của cự thú hư không.

Ánh mắt chúng tàn bạo lại tham lam nhìn lướt qua con Phượng Hoàng.

Ánh mắt của Phượng Hoàng lạnh lùng, hiển lộ khí tức. Cự thú hư không thông qua khí tức phát hiện ra người này không dễ trêu chọc mới thu hồi ánh mắt, tiếp tục di chuyển bên ngoài những vị diện bị phá toái, làm tiếp nhiệm vụ của kẻ săn mồi đầy tham lam.

...

- Thế giới Hỏa Huyền lớn như vậy, chúng ta cũng không biết dáng vẻ cụ thể và vị trí của Chuẩn Thần kia, thế thì làm sao để tìm được nó đây?

Tiểu Hoàng nghi ngờ hỏi.

- Ta có cách.

Lão Tất Phương híp mắt lại, lấy ra một lít máu từ trong cơ thể của Tiểu Diễm.

Lão Tất Phương giơ móng vuốt lên, dùng máu của Tiểu Diễm vẽ một trận pháp phức tạp có rất nhiều tầng ở trên mặt đất. Sau

khi vẽ xong một tầng đều cần chờ mười phút cho nó khô, sau đó sẽ tiếp tục vẽ tiếp.

Một giờ sau, lão Tất Phương nói:

- Máu không đủ, lấy thêm một lít nữa.

Hai giờ sau, lão Tất Phương tiếp tục đòi máu của Tiểu Diễm.

Lần này dùng hết 2/3 lượng máu, trận pháp cuối cùng cũng được vẽ xong.

Trên mặt đất hiện ra những đường vân phức tạp.

Đó là một trận pháp cực kỳ cao cấp, đường vân phía trên hết sức phức tạp. Từ phía xa nhìn lại có phần giống như hình ngọn lửa thiêu đốt.

Nguyên tố Hỏa trong hư không dần dần tập trung lại, ở trước mắt hội tụ thành một quả cầu lửa.

Lão Tất Phương thở phào một hơi:

- Ổn thỏa rồi, ở Vị Diện Hải cũng có thể sử dụng được.

Trong hư không, quả cầu lửa dần dần lớn lên thành kích thước quả bóng rổ.

Sau đó quả cầu lửa nứt ra, từ bên trong nhảy ra một Hỏa tinh linh.

Hỏa tinh linh không có mắt cũng không có miệng, nhưng ở vị trí mũi thở lại có một vòng tròn màu vàng quấn quanh đầu nó, cái đầu màu cam đỏ tròn vo giống như một quả bóng bàn.

Dưới cổ là bộ áo lụa màu trắng, áo lụa rất dài, phía ngoài áo lụa còn có ngọn lửa màu trắng thiêu đốt.

【 Tên quái vật 】: Hỏa Linh Sứ Giả

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 71 (Đế cấp)

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Sử thi / phẩm chất Sử thi

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ hỏa / hệ hư vô

【 Năng lực quái vật 】: Giao tiếp với hỏa diễm Lv6, hỏa độn Lv5, thôn hỏa Lv5, thân thể hư vô Lv3.

【 Đặc tính quái vật】: Ngôn linh (giao tiếp với nguyên tố trong thiên địa, có năng lực giao lưu với nguyên tố vạn vật.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Hỏa Linh Sứ Giả có thể bị triệu hồi ra, tiến hành giao lưu với sinh mạng khác. Hỏa Linh Sứ Giả không thể nói dối.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Sau khi thi triển ra năng lực, Hỏa Linh Sứ Giả có thể tiến hành giao lưu với vạn vật trong thiên địa. Nó có thể nghe âm thanh nguyên tố, cho nên có tỷ lệ miễn dịch nhất định đối với tất cả công kích nguyên tố.

Hiệu quả ③ hiệu quả bị động: Hỏa Linh Sứ Giả không thể nào nói dối, chỉ cần nó nói dối sẽ phát sáng.)

【 Nhược điểm quái vật 】: 1. Thiếu năng lực công kích, 2. Hệ thủy

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Đã từng là một sinh mạng rất cường đại, bởi vì nguyên nhân nào đó bị phong ấn phân giải ở các nơi trên thế giới. Mỗi cá thể của bọn chúng đều có thể xem là một sinh mạng riêng.

Quái vật nhỏ cấp bảy mươi, Cao Bằng liếc nhìn đẳng cấp của nó thì không để ý tới nữa. Nhưng Cao Bằng chưa từng thấy qua

một thuộc tính của con quái vật này. Hệ hư vô sao?

Từ trước tới nay Cao Bằng chưa từng nghe nói qua về hệ này.

- Ta muốn hỏi một tin tức.

Lão Tất Phương giơ cánh lên, phần gốc của mỗi một cái lông chim trong một khu vực nào đó đều đeo một chiếc nhẫn trữ vật màu bạc.

Chiếc nhẫn trữ vật phản xạ ánh lửa, lóe lên mù mắt Cao Bằng.

Cao Bằng giơ tay che mắt.

Ta ngất! Lão Tất Phương bình thường keo kiệt tiết kiệm như vậy, không ngờ lại là một cường hào thâm tàng bất lộ.

Mỏ chim của lão Tất Phương mổ lên những chiếc nhẫn trữ vật một lúc lâu, mới từ trong một nhẫn trữ vật nào đó lấy ra một viên ngọc màu đỏ.

Cao Bằng đứng ở gần nên nghe được lão Tất Phương nói thầm:

- Còn tưởng không mang theo chiếc nhẫn này ra cửa chứ!

Hỏa Linh Sứ Giả nhặt viên ngọc từ dưới đất lên. Viên ngọc giống như nến tan chảy ở trong tay của nó, dung nhập vào trong cơ thể.

Hỏa Linh Sứ Giả xoay hai vòng ở giữa không trung, rõ ràng tâm tình thật sự không tệ.

- Ngươi muốn hỏi tin tức gì?

- Vị trí cụ thể của Chuẩn Thần nắm giữ Bằng chứng hệ hỏa ở thế giới này.

Hỏa Linh Sứ Giả thu lại ánh mắt từ trên người Tiểu Diễm:

- Ta đã biết được ngươi sẽ hỏi điều này. Các ngươi đi theo hướng này đại khái ba mươi vạn dặm, nó đang ở chỗ đó.

Dịch: MBMH Translate

Chương 788: Kim Diệc Địa Sát Vị

Sau khi nói xong câu đó, Hỏa Linh Sứ Giả xoay người nhảy lên, cơ thể biến thành rất nhiều đốm lửa màu đỏ rồi dung nhập vào trong không khí.

- Đây là cái gì... tiểu phục vụ tùy thân sao? Còn là loại thổ địa công công đi làm 24 giờ à?

Cao Bằng không có sức để phỉ nhổ nữa. Nhưng làm sao nói đi là đi thế?

- Bọn họ là Hỏa Linh Sứ Giả.

Lão Tất Phương nói với Tiểu Diễm, trên thực tế là giải thích cho Cao Bằng.

- Vậy Hỏa Linh Sứ Giả có thân phận gì?

Cao Bằng nghi ngờ hỏi.

- Không biết.

Lão Tất Phương lắc đầu, hình như không muốn nói chuyện nữa.

- Đi thôi, chúng ta đi tìm đối thủ của Tiểu Diễm.

Cao Bằng gật đầu, ánh mắt chớp hiện.

Tiểu Hoàng chắp hai tay sau lưng, học theo tư thế bước đi của Cao Bằng rung đùi đắc ý đi ở phía sau.

Trong sơn cốc không lớn có một hồ nước. Ở trong thế giới Hỏa Huyền này có rất ít hồ nước, hồ nham thạch ở đây còn nhiều hơn cả hồ nước.

Có thể nắm giữ một cái hồ chính là chứng minh tốt nhất cho thực lực.

Một con Giao Long màu đỏ thẫm nằm ở bên hồ.

Giao Long thuộc hệ Long, trên thực tế đạt đến cấp Chuẩn Thần thì huyết mạch đã không ảnh hưởng quá lớn đối với quái vật.

Có Giao Long tăng thực lực theo phương hướng tinh luyện huyết mạch, sau đó tiến hóa theo hướng phản tổ.

Cũng có Giao Long lấy Giao Long làm bản thể không ngừng cường hóa chính mình. Khi đến thực lực cao thâm, có phải là Chân Long hay không cũng không khác gì.

Cho dù là Giao Long cũng có nhiều con còn mạnh hơn Chân Long.

Con Giao Long bên hồ này rõ ràng chính là loại sau.

Nó nằm ở bên hồ nước phơi nắng, hóng gió nóng, khóe miệng nhếch lên.

Lúc này nó đang rất vui sướng.

Nó đột nhiên mở mắt, nghi ngờ nhìn ra bên ngoài sơn cốc, sau đó biến sắc, ngay cả nhà cũng không cần nữa mà xoay người muốn bay đi.

Nhưng đã quá muộn rồi.

Một bức tường lửa ngăn cản lối đi, bức tường lửa màu xanh hóa thành một biển lửa bao vây nó.

Trước sau trên dưới trái phải chỉ để lại có một lối ra, chính là vị trí sau lưng nó.

Cơ thể Giao Long run lên, quay đầu bi thương căm phẫn quát:

- Vị cường giả này, nếu như ta đắc tội ngươi thì mong hãy nói thẳng ra, ta sửa là được chứ gì!!!

Khí thế rất đủ.

Nhưng lời nói quá thấp hèn...

Giao Long nhìn thấy một đám tồn tại cường đại vây tới, quan sát mình từ trên xuống dưới. Từ trước tới nay nó chưa từng thấy qua loại ánh mắt này, làm cho nó sởn tóc gáy.

Đương nhiên, nếu như nó đi qua chợ bán thức ăn thì có thể sẽ biết được đây là ánh mắt gì.

- Không phải nó.

Một quả cầu mở miệng nói ra tiếng người.

Giao Long thở phào nhẹ nhõm. Sau khi quả cầu này mở miệng, nó cảm giác được những sát ý phong tỏa mình đã buông lỏng vài phần.

Giao Long chớp chớp đôi mắt có hơi khô khốc, cuối cùng mới xác nhận đây không phải là viên cầu, mà là một con chim.

- Ta hỏi ngươi đáp, nếu như câu trả lời làm cho ta thỏa mãn, ta sẽ tha cho ngươi.

- Ngươi nói đi.

Giao Long không dám phản kháng.

- Gần đây có ai bước chân vào con đường tranh đoạt hệ hỏa

không?

Cao Bằng nhìn chằm chằm vào mắt của Giao Long.

Vẻ mặt Giao Long mờ mịt.

Con đường tranh đoạt hệ hỏa là cái gì...

Tiểu Hoàng tiến lên ghé sát ở bên tai Cao Bằng khẽ nói:

- Cao Bằng, đây là một con rồng quê mùa.

- Ta đã nhìn ra.

Cao Bằng bất đắc dĩ, không ngờ con Giao Long này chưa từng nghe nói qua về con đường tranh đoạt hệ hỏa.

Tuy nhiên điều này cũng là bình thường. Vĩnh Hằng Thanh Ô là thần linh, bộ tộc Tất Phương cũng là bộ tộc thần thú có lai lịch cổ xưa lâu đời. Bọn họ biết con đường tranh đoạt cũng không có gì kỳ quái.

Ngay cả Cao Bằng cũng nhìn thấy phần giới thiệu đơn giản về quái vật mới biết được.

- Chính là gần đây có quái vật nào tương đối mạnh, lực chiến đấu ở trong cùng cấp rất cao hay không?

Cao Bằng nhíu mày nói. Động tĩnh vừa rồi có hơi lớn, nếu như không hành động nhanh, không chừng sẽ làm cho con quái vật kia chạy mất.

- À à, cái này thì ta biết! Bên kia có một hồ nham thạch nóng chảy, trong đó có một lão nhím rất lợi hại, toàn thân nó có nhiều gai nhọn rất buồn nôn.

Lúc này, ở đáy hồ nham thạch nóng chảy có một con nhím toàn thân màu vàng, gai dài tới mười lăm mét đang cảnh giác nhìn

về phương hướng của đám người Cao Bằng. Vừa rồi nó cảm giác được một khí tức rất cường đại, tuy khí tức kia không phải nhằm vào nó, nhưng ở cách gần như vậy vẫn khiến nó không thể không cẩn thận.

- Tìm được rồi! Nó ở phía dưới, ta có thể cảm giác được.

Con nhím nghe thấy một giọng nói lạnh như băng truyền đến từ trên đỉnh đầu.

Trong phút chốc, một khí tức cường đại phong tỏa nó.

Vẻ mặt con nhím chợt biến đổi.

Bằng chứng hệ hỏa trong cơ thể nó đột nhiên nhảy lên, trên đỉnh đầu dường như có thứ gì đó đang thu hút nó.

Trong cõi u minh có một loại cảm giác chỉ dẫn cho nó biết, bảo nó ăn thứ ở trên đỉnh đầu.

Hồ nham thạch nóng chảy đột nhiên sôi trào mãnh liệt, sau đó bắn ra ngoài, giống như có một bàn tay khổng lồ vô hình hất nước hồ ra vậy.

Ngay cả con nhím trong nham thạch nóng chảy cũng bị kéo ra.

Nham thạch nóng chảy không ngừng rơi xuống, tạo thành từng hố to.

Trên bầu trời, một con con nhím lớn màu vàng vung đạp bốn cái chân nhỏ, điên cuồng giãy giụa, trong miệng phát ra tiếng kêu nóng nảy chói tai!

- Anh anh anh…

- Chiến đấu với ta một trận, đánh thắng ta thì ngươi được rời đi.

Tiểu Diễm quát lên một tiếng, ngọn lửa quấn quanh người hóa thành Hỏa long lao về phía con nhím.

Con nhím thầm mắng, thắng thì để cho ta rời đi, nếu như ta thua thì sao?

Mẹ nó, không ngờ con chim nhà ngươi lại ác độc như vậy.

Con nhím cũng sử dụng hỏa diễm tiến hành đối đầu với Tiểu Diễm.

Nhưng không thể không nói, trong khoảng thời gian này Tiểu Diễm được nuôi dưỡng trong tổ địa Tất Phương không tệ. Đương nhiên nuôi ở đây không phải là chỉ hình thể, mà là chỉ khả năng khống chế hỏa diễm.

Cuộc chiến đấu giữa các quái vật không có công pháp gì đáng nói, nhưng giống như nguyên tố cacbon khi sắp xếp lại trình tự sẽ có thể tạo thành kim cương vậy.

Sắp xếp trình tự nguyên tố khác nhau, uy lực có thể phát huy ra cũng chênh lệch một trời một vực!

Bộ tộc Tất Phương truyền thừa đã lâu, tất nhiên có sự giải thích và truyền thừa riêng biệt.

Cao Bằng rõ ràng có thể cảm giác được uy lực hỏa diễm trong chiêu thức của Tiểu Diễm đã cao hơn trước rất nhiều.

Thực lực của Kim Diệc Địa Sát Vị không kém, Chuẩn Thần cấp 97 phẩm chất Truyền Thuyết. Chuẩn Thần bình thường đều không phải là đối thủ của nó, nhưng khi giao đấu với Tiểu Diễm lại rơi xuống hạ phong.

Cao Bằng đứng ở một bên ngoài quan sát, ngược lại đã nhìn ra một vài manh mối.

Tiểu Diễm chiếm lợi thế ở trên phương diện đặc tính quái vật.

Đặc tính Hỏa Chi Vũ của Tiểu Diễm làm cho sức đề kháng của nàng đối với nguyên tố Hỏa được tăng trên diện rộng, hỏa diễm của Kim Diệc Địa Sát Vị không gây ra bao nhiêu tổn thương cho Tiểu Diễm. Nhưng trái lại nhiệt độ hỏa diễm của Tiểu Diễm cao tới kỳ lạ, chỉ cần rơi vào trên thân Kim Diệc Địa Sát Vị này là có thể đốt ra một lỗ lớn.

Tất cả bản lĩnh mà Kim Diệc Địa Sát Vị đã thể hiện ra đều trên phương diện công kích gần người, vô số gai nhọn màu vàng trên lưng nó cũng không phải để trang trí.

Nhưng Tiểu Diễm hết lần này tới lần khác không chịu đánh cận chiến, không ngừng thả diều với nó.

Địch tiến ta lùi, địch lui ta tiến.

Căn bản không sợ công kích nguyên tố từ xa.

Đánh tới một nửa, Kim Diệc Địa Sát Vị cũng không nhịn được nữa.

Đánh không lại ngươi, ta không đánh với ngươi nữa cũng được chứ?

Kim Diệc Địa Sát Vị xoay người bỏ chạy.

Nhưng nó lại bị một bức tường lửa ngăn cản lối đi.

Tiểu Diễm hót vang một tiếng rồi xông lên...

- Rất tốt! Trận chiến này không dựa vào chúng ta, bản thân ngươi cũng có thể chiến thắng đối thủ rồi.

Lão Tất Phương rất vui mừng, như vậy tất nhiên là tốt nhất.

Dù sao tộc Tất Phương bọn họ muốn bồi dưỡng ra một cường

giả chân chính chứ không phải kẻ nhu nhược chỉ có thể dựa vào những lão tiền bối ra tay.

Một huy hiệu màu đỏ từ trong cơ thể Kim Diệc Địa Sát Vị bị nướng đến thơm phức bay ra, tiến vào trong cơ thể của Tiểu Diễm.

Trong mắt Tiểu Diễm xuất hiện hai đạo xích hồng, hai cánh vỗ mạnh tạo ra hai luồng bão lửa.

Khí tức trong người Tiểu Diễm tăng vọt,

- Sắp rồi! Chỉ cần có thể đánh bại thêm mấy người cạnh tranh, huyết mạch của nàng sẽ có thể hoàn thành một lần thuế biến.

Lão Tất Phương vui mừng nói.

- Thuế biến?

Cao Bằng nghi ngờ.

Lúc này rõ ràng tâm tình của lão Tất Phương thật sự không tệ:

- Một lần thuế biến lớn có thể làm cho thực lực của nàng đề thăng thoát thai hoán cốt, thậm chí còn có khả năng tiến hóa.

Cao Bằng suy nghĩ một lúc lâu mới hiểu ra. Điều này không phải là nâng cao phẩm chất sao...

Liếc nhìn Tiểu Diễm vẫn còn là phẩm chất Truyền Thuyết, Cao Bằng chìm vào suy nghĩ.

Dịch: MBMH Translate

Chương 789: Ta Rất Coi Trọng Công Bằng Khi Quyết Đấu

Hóa ra hiệu quả của Bằng chứng hệ hỏa này chính là nâng cao phẩm chất của quái vật sao?

Cao Bằng im lặng suy nghĩ, không trách được nhiều quái vật lại có ham muốn với nó như vậy.

Không cần tài liệu gì, cũng không cần phiền lòng cố sức tìm kiếm những bảo vật khác. Quan trọng nhất là có đôi khi những quái vật này tốn rất nhiều sức lực mới tìm được một ít trân bảo trong truyền thuyết, nhưng sau khi dùng cũng không nhất định có thể khiến cho bọn chúng tiến hóa.

Không trách được nhiều quái vật đều hy vọng có thể thu được Bằng chứng hệ hỏa như vậy.

Vừa đơn giản lại thô bạo, vô cùng nhanh chóng và thuận tiện.

Không cần làm lụng vất vả lại có thể tiến hóa.

Lộ tuyến tiến hóa khác nhau cuối cùng dẫn tới hình thái tiến hóa cũng khác nhau. Cao Bằng cũng chờ mong được thấy hình thái của Tiểu Diễm sau khi tiến hóa dựa vào Bằng chứng hệ hỏa.

Khoảng thời gian tới, Tiểu Diễm trằn trọc khiêu chiến những tồn tại khác để thu được Bằng chứng hệ hỏa Chuẩn Thần. Từ trong miệng Vĩnh Hằng Thanh Ô, đám người Cao Bằng biết được vị trí của ba Chuẩn Thần hệ Hỏa.

Mặc dù thực lực của Kim Diệc Địa Sát Vị không tệ, nhưng vẫn kém hơn hai Chuẩn Thần hệ hỏa khác một bậc.

Tên đối thủ thứ hai của Tiểu Diễm là Liệt Diễm Bạo Quân.

Liệt Diễm Bạo Quân thuộc loại nguyên tố, toàn thân có liệt diễm thiêu đốt, thân cao ngoài mười thước, dưới chân có ba vòng ánh sáng liệt diễm lượn lờ.

Tiểu Diễm luôn dựa vào kháng tính với nguyên tố Hỏa của mình để bắt nạt người khác, lần này cuối cùng đã được thử cảm giác bị phản chế.

Liệt Diễm Bạo Quân trời sinh nắm giữ tính kháng nguyên tố Hỏa cực cao, còn khủng khiếp hơn tính kháng nguyên tố Hỏa của Tiểu Diễm.

Hỏa diễm của Tiểu Diễm rơi vào trên người nó đều không đau không ngứa, tổn thương bé nhỏ không đáng kể.

- Lần này thì phiền rồi.

Ánh mắt của lão Tất Phương rất độc ác, nếu như tiếp tục quyết đấu công bằng thì Tiểu Diễm tuyệt đối không phải là đối thủ của Liệt Diễm Bạo Quân.

Đây không phải là Tiểu Diễm không mạnh, mà là Tiểu Diễm bị khắc chế.

Trên núi lửa, Liệt Diễm Bạo Quân điên cuồng vỗ vào lồng ngực rắn chắc, phẫn nộ gào thét.

Tay phải chộp vào trong nham thạch nóng chảy dưới thân, một luồng nham thạch nóng chảy lớn đã bị nó nâng lên trong tay ngưng tụ thành một thanh chiến mâu màu đỏ thẫm.

Thần vận khủng khiếp tập trung ở trên chiến mâu, giống như chiến sĩ Sparta cuồng bạo ném ra.

Ầm...

Sóng khí khủng khiếp đập vào trên vách đá phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Chiến mâu nhiều lần lướt qua dưới cánh trái của Tiểu Diễm, nếu như nó nhích sang phía bên trái một chút nữa là có thể bị xuyên thủng trái tim.

Tiểu Diễm phóng hỏa diễm phản kích, vị trí của Liệt Diễm Bạo Quân hóa thành biển lửa.

Nhưng ở trong biển lửa, hành động của Liệt Diễm Bạo Quân hoàn toàn không bị ảnh hưởng, trái lại càng thêm nhanh chóng hơn trước.

Từng thanh chiến mâu không ngừng bị Liệt Diễm Bạo Quân "nắm" từ trong nham thạch nóng chảy ra, sau đó cuồng bạo ném mạnh.

Sau khi liên tiếp tránh được ba mươi sáu thanh chiến mâu, Tiểu Diễm cuối cùng vô ý bị đánh trúng, một đoạn cánh bị đánh trúng bỗng nhiên nổ tung hóa thành một cái lỗ lớn.

Liệt Diễm Bạo Quân cười dữ tợn, khom lưng nâng nham thạch nóng chảy lên. Nham thạch nóng chảy giống như bùn nhão chảy xuống.

Ở trong tay Liệt Diễm Bạo Quân ngưng tụ ra một thanh chiến phủ lớn đến mức khoa trương.

Trên thanh chiến phủ có răng cưa sắc bén, chỉ cần chém trúng sau đó kéo xuống, máu thịt xương cốt sẽ bị kéo nát.

Cánh bị thương nên tốc độ của Tiểu Diễm chịu ảnh hưởng, mắt mở trừng trừng nhìn Liệt Diễm Bạo Quân không ngừng tới gần.

- Dám tổn thương vợ của lão tử! Lão tử chém chết tên chó chết

nhà ngươi!!!

Tiểu Hoàng trừng mắt, rất không nói lý lấy xuống Thần Phủ ở sau lưng rồi xông lên.

- Tiểu Hoàng, không nên ra tay.

Lão Tất Phương vội vàng hô lên. Nếu như Tiểu Hoàng nhúng tay vào trận chiến này thì tính chất của nó sẽ thay đổi, cho dù cuối cùng giành thắng lợi cũng không thể nào nhận được Bằng chứng hệ hỏa. Vậy chúng ta chạy từ xa tới đây làm gì?

Chỉ vì chiến đấu với một con Chuẩn Thần chưa từng gặp sao?

Ăn nhiều cũng sẽ không rảnh rỗi như thế đâu.

Mà Cao Bằng lại có ý tưởng khác. Trước đây, thi thể của Kim Giáp Thiên Vương Trùng và Cuồng Sa Chi Dực bị phân giải vẫn nhận được Bằng chứng hệ phong.

Điều này cũng nói rõ năng lực của Hắc Oa nằm ngoài "Quy tắc".

Cho dù đám người lão Tất Phương cũng không thể nắm giữ loại năng lực này, thậm chí có khả năng còn chưa từng nghe nói qua.

Năng lực của Hắc Oa rất biến thái.

Bởi vậy Cao Bằng không muốn để lộ ra năng lực của Hắc Oa ở trước mặt lão Tất Phương.

- Tiểu Hoàng, ngươi không nên ra tay, ngươi chỉ cần thay Tiểu Diễm ngăn cản công kích của Liệt Diễm Bạo Quân là được.

Cao Bằng âm thầm thông qua huyết khế trao đổi với Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng chợt dừng bước ngầm hiểu, sau đó đeo Thần Phủ ra sau lưng.

Trước mắt Liệt Diễm Bạo Quân bỗng lóe lên, một con vịt trọc đầu tràn đầy hình xăm đột nhiên xuất hiện ôm chặt lấy hai chân hắn.

Liệt Diễm Bạo Quân lảo đảo thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống, may mà bị Tiểu Hoàng ôm lấy hai chân nên mới không ngã.

Liệt Diễm Bạo Quân cúi đầu với vẻ mặt dữ tợn, ở khoảng cách gần như vậy, cự phủ cũng rất khó thi triển ra.

Một tấc dài một tấc mạnh, nhưng sau khi bị áp sát thì rất khó có thể phát huy.

Liệt Diễm Bạo Quân dứt khoát bỏ cự phủ, hai tay to lớn ôm lấy đầu của Tiểu Hoàng, giống như một tên đồ tể ép vỡ dưa hấu.

Nhưng đầu của Tiểu Hoàng lại cứng rắn ngoài sức tưởng tượng của nó.

Đầu cứng tới mức ép không được.

- Trận chiến giữa chúng ta là trận chiến giữa những người cạnh tranh Bằng chứng hệ hỏa, sao ngươi có thể nhúng tay vào chứ?

Liệt Diễm Bạo Quân nhìn Tiểu Hoàng rồi rít gào.

- Ta không nhúng tay vào.

Tiểu Hoàng bình tĩnh nói, giống như một con cá ướp muối treo ở trên đùi của Liệt Diễm Bạo Quân, mặt áp sát vào bắp đùi của nó.

- Vậy ngươi đang làm gì đây?

Liệt Diễm Bạo Quân sắp phát điên rồi. Nó muốn đi cũng không

đi được, con vịt này có sức lực lớn siêu cấp.

Hơn nữa cũng đặc biệt giỏi chịu đánh, nó tấn công vào trên thân con vịt này cũng không có hiệu quả.

Tiểu Hoàng đảm nhiệm vị trí khiên thịt, nó không đánh trả, giống như một cây gậy quấy phân heo, mặc kệ cho Liệt Diễm Bạo Quân đánh.

Tuy nhìn qua Liệt Diễm Bạo Quân rất cường tráng, nhưng trên thực tế vẫn tính là quái vật thiên về pháp hệ.

Lực lượng thân thể làm sao có thể so sánh được với Tiểu Hoàng – Quái vật chỉ chuyên cận chiến này.

Tất cả hỏa diễm của Liệt Diễm Bạo Quân đều trút xuống Tiểu Hoàng, làm cho Tiểu Diễm đứng ở phía sau thoả thích phát huy.

Tiểu Diễm phát hiện công kích hệ hỏa không có hiệu quả lớn đối với Liệt Diễm Bạo Quân, ngược lại sử dụng công kích linh hồn.

Tiểu Diễm ngoại trừ khống chế hỏa diễm để tấn công ra, còn có năng lực công kích linh hồn.

Linh hồn lực hóa thành chuông lớn chấn động giết về phía linh hồn của Liệt Diễm Bạo Quân, từng chút từng chút ma diệt linh hồn.

Cuối cùng Liệt Diễm Bạo Quân không cam lòng ngã xuống, trước khi chết còn ngửa mặt lên trời thở dài nhìn con chim gian lận kia.

Tiểu Diễm vênh váo hống hách nói:

- Ta có làm gì dối trá đâu. Từ đầu đến cuối đều là một mình ta đánh ngươi, ta đã quyết đấu công bằng với ngươi.

- Vậy nó là gì?

Liệt Diễm Bạo Quân chỉ vào con vịt giống như cao da chó, luôn dính với mình như bóng với hình.

- Ta là một người hâm mộ của ngươi, muốn ôm thần tượng mà thôi. Ngươi không cần phải để ý tới ta.

Tiểu Hoàng nói mà mặt không đổi sắc.

Liệt Diễm Bạo Quân chết không nhắm mắt, nằm trên mặt đất nhìn chằm chằm vào Tiểu Hoàng.

Sau khi dung hợp Bằng chứng hệ hỏa của Liệt Diễm Bạo Quân, khí tức Tiểu Diễm lại tăng vọt.

Tiểu Hoàng thả hai tay, từ dưới đất bò dậy.

Trên ngực và mặt mũi đều bị đốt đến đỏ bừng, nhưng tổn thương rất nhỏ.

Tiểu Diễm bay tới nhìn vết thương của Tiểu Hoàng, trong mắt trở nên dịu dàng hơn.

- Ái chà, không có vấn đề gì.

Tiểu Hoàng vỗ nhẹ vào mông, tùy tiện nói.

- Chỉ là chút tổn thương, ngươi không có việc gì là được rồi.

Tiểu Hoàng quay đầu đi tới bên cạnh Cao Bằng.

Cao Bằng triệu hồi ra Tiểu Thảo chữa thương cho Tiểu Diễm và Tiểu Hoàng.

Lão Tất Phương thu hồi ánh mắt, không ngờ được còn có thể chơi như vậy...

Hắn đúng là đã được tăng thêm kiến thức.

Thật sự tăng thêm kiến thức…

Dịch: MBMH Translate

Chương 790: Hắc Hầu

Tựa như hai người đánh nhau, một người khác khuyên can.

Một bên khuyên can, một bên ôm lấy một người trong đó không cho nó nhúc nhích, trong miệng còn nói một vài lời an ủi.

- Bớt giận, bớt giận, không nên vọng động, kích động là ma quỷ, là ác ma, là yêu quái.

Ngươi có gan đi ôm người đối diện kìa, ngươi ôm ta không thả ra là đạo lý gì chứ?

Sau khi giải quyết xong Liệt Diễm Bạo Quân, nhóm Cao Bằng lại dời khỏi nơi đó đi tìm người cạnh tranh cuối cùng với Tiểu Diễm. Cao Bằng cũng thuận tiện thu thập thi thể của Liệt Diễm Bạo Quân.

Nửa ngày sau, trong hư không tiểu thế giới này có một tia sáng bạc lấp lánh, đao nhọn màu trắng bạc cắt chém hư không, mở ra một vết nứt không gian nhỏ. Thần quang màu bạc đảo qua khiến hư không chấn động, một thông đạo không gian bị cứng rắn mở ra.

Hai tia sáng bạc từ trong thông đạo không gian bay ra rồi hạ xuống mặt đất, hai con Phượng Hoàng màu bạc một lớn một nhỏ hiện ra.

- Lần trước, bạn con nói hắn ở đây.

Tiểu Phượng Hoàng quan sát xung quanh.

Môi trường ở đây nóng bức làm cho nàng cảm thấy có chút không quen, một vòng bảo hộ màu trắng bạc hiện lên, ngăn cản

hơi nóng ở bên ngoài.

- Hắn không ở đây sao?

Phượng Hoàng nhỏ nghi ngờ nói.

Bọn họ cũng không che giấu khí tức, theo lý thuyết chắc hẳn đã sớm tới đây rồi.

Lần này, nàng tốn rất nhiều sức lực mới thuyết phục được mẫu thân của mình tiếp nhận bạn của nàng gia nhập tinh quần.

- Ở đây có tử khí.

Bên ngoài con mắt của Phượng Hoàng lớn xuất hiện ánh sáng màu trắng ôn hòa.

Tất cả mọi thứ xung quanh đều bị phân giải, bao gồm tử khí còn chưa hoàn toàn tiêu tan trong không khí.

Tử khí bị lực lượng vô hình dẫn dắt trở về, phác họa ra một ảo ảnh mơ hồ trên mặt đất.

Đó chính là dáng vẻ của Liệt Diễm Bạo Quân.

- Là hắn!

Trong giọng nói của tiểu Phượng Hoàng đầy vẻ chấn động và phẫn nộ.

- Mẫu thân, ngài nhất định phải giúp bạn của con...

- Được rồi.

Những lời tiểu Phượng Hoàng muốn nói sau đó lại bị cắt ngang.

- Ta thấy rất đáng tiếc vì bạn của con gặp bất hạnh, nhưng

chuyện này không liên quan với chúng ta.

- Vì sao?

Tiểu Phượng Hoàng không hiểu.

- Bởi vì đây là số mạng của nó, nó còn chưa phải là thành viên trong tinh quần của chúng ta. Lần này chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

- Mẫu thân, chẳng lẽ ngài tới đây không phải vì chiêu mộ bạn của con...

Tiểu Phượng Hoàng thì thào tự nói.

- Không phải.

Câu trả lời rất tàn nhẫn nhưng cũng rất quyết đoán. Phượng Hoàng lớn trực tiếp cắt ngang suy nghĩ của tiểu Phượng Hoàng.

- A...

Tiểu Phượng Hoàng ngây người.

...

Ở một tiểu thế giới gần như bị phá hủy trong Vị Diện Hải.

Tiểu thế giới này bị hủy diệt chỉ còn là vấn đề thời gian, không thể xoay chuyển tình thế.

Không trung có một mảng lớn đã vỡ nát sụp xuống, lộ ra vết nứt tối đen như mực.

Bên ngoài vết nứt chính là hư không mịt mờ, một ít cự thú hư không thỉnh thoảng bay qua bên ngoài vết nứt, tham lam nhìn trộm thế giới sắp diệt vong này.

Ở trung tâm tiểu thế giới có một ngọn núi với hình dạng kỳ lạ giống như bị lực lượng lớn nào đó nặn ra vẫn đứng vững, giống như một cây gậy cắm trên mặt đất.

Ở phía ngoài ngọn núi này còn có thể nhìn thấy dấu tay khổng lồ, giống như bị lực lượng kỳ quái nào đó nặn ra.

Ngồi trên đỉnh núi là một con khỉ màu đen.

Trên trán của con khỉ có một sợi lông màu vàng dựng thẳng.

Con khỉ ngồi ở trên một tảng đá, bên chân có một giỏ trúc.

Trong giỏ trúc có rất nhiều khoáng thạch màu vàng.

Con khỉ cầm một viên khoáng thạch ném lên không trung.

Theo vết nứt không gian ném ra ngoài thế giới.

Ở chân trời có một đạo lưu tinh xẹt qua.

Khoáng thạch màu vàng không ngừng lớn lên ở trong hư không, hóa thành từng viên thiên thạch lao ngang qua hư không loạn lưu.

Cự thú hư không di chuyển xung quanh đều rít gào xông lên.

Chúng tranh cướp với nhau.

Con khỉ chống khuỷu tay lên bắp đùi của mình, đôi mắt trống rỗng nhìn về phía trước, giống như xung quanh không gì có thể làm cho nó để ý.

Thỉnh thoảng nó lại cầm tảng đá ném ra ngoài cho cự thú hư không ăn.

Các cự thú hư không vô cùng ngoan ngoãn ở trước mặt con khỉ này. Đương nhiên là bởi vì có rất nhiều vết xe đổ trước đó.

Một tia sáng màu bạc từ phía xa bay tới, hạ xuống trên đỉnh núi, giống như vô số ngôi sao từ trên trời rơi xuống.

Động tác của con khỉ màu đen cũng không ngừng lại, thản nhiên nói.

- Tinh Minh các ngươi tới tìm ta làm gì?

- Bây giờ chúng ta là Tinh Quần, Tinh Minh là quá khứ rồi.

Phượng Hoàng màu bạc nói.

Con khỉ màu đen cười nhạo:

- Già mồm cãi láo, có gì khác nhau đâu chứ?

- Ta tới tìm ngươi hợp tác. Tinh Quần chúng ta quyết định tìm kiếm một căn cứ mới, chúng ta muốn chọn ra một khu vực ở Vị Diện Hải...

- Ồ, ta biết rồi.

Con khỉ màu đen không mặn không nhạt nói:

- Ta không có hứng thú.

- Nhưng đây cũng là một cơ hội.

Phượng Hoàng màu bạc nuốt xuống câu nói kế tiếp.

Bởi vì đôi mắt lạnh như băng đã phong tỏa nàng, nàng nghi ngờ chỉ cần mình nói thêm một chữ nào nữa thì sẽ gặp phải sát kiếp!

Thực lực của hắn đã trở nên kinh khủng hơn!

Không hổ danh là tồn tại khủng bố có thiên phú nhất của bộ tộc Cầm Thiên Viên từ trước tới nay.

- Lăn!

Phượng Hoàng màu bạc thở dài, xoay người rời đi.

Đợi đến sau khi nó đi xa, con khỉ đen giơ tay cào vào vết nứt một cái.

Trực tiếp xuyên qua vết nứt, trong hư không hỗn độn đột nhiên xuất hiện một bàn tay lông lá màu đen chộp một cái.

Mấy cự thú hư không tránh né không kịp bị nắm vào trong lòng bàn tay.

Răng rắc, răng rắc!

Con khỉ lông đen bỏ vào trong miệng nhai, âm thanh răng rắc vang dội.

- Các ngươi phải cẩn thận, cự thú hư không trong hư không loạn lưu vô cùng nguy hiểm. Nếu như gặp phải đàn cự thú hư không, ta cũng không chắc có thể cứu được các ngươi đâu.

Lão Tất Phương trầm giọng nói.

- Chỗ đó thật sự rất lạc hậu, không ngờ lại không có không gian thông đạo nào chạy thẳng tới, còn bắt chúng ta phải đi qua hư không loạn lưu.

Một lão tiền bối của bộ tộc Tất Phương oán giận nói.

Trong hư không loạn lưu phía trước hiện lên một tia sáng bạc.

Tốc độ của ánh sáng bạc rất nhanh.

Dải cầu vồng vừa hiện, Cao Bằng đã nhìn thấy một con Phượng Hoàng màu bạc giống như do ánh sao hình thành biến mất ở trước mắt.

Lão Tất Phương đợi đến khi con Phượng Hoàng kia đi xa mới lên tiếng:

- Con Phượng Hoàng vừa rồi rất mạnh.

Cao Bằng lặng lẽ gật đầu. Bởi vì khi hắn muốn kiểm tra thuộc tính của con Phượng Hoàng này, chỉ nhìn thấy một đoàn mã chạy loạn.

Đây chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ. Cao Bằng không quen biết con Phượng Hoàng này, mà nó cũng không quen biết hắn.

Trên đường đi không gặp phải một cự thú hư không nào, điều này làm cho lão Tất Phương vô cùng kinh ngạc, chỉ cho rằng mình may mắn.

Khi bước vào thế giới, nguyên tố thủy dồi dào trong không khí đập vào mặt.

Đây là một thế giới có nguyên tố thủy chiếm ưu thế.

Một con quái vật hệ hỏa nắm giữ Bằng chứng hệ hỏa sinh ra trong hoàn cảnh này khiến người ta cảm thấy rất ngạc nhiên.

Vị trí của con quái vật này hết sức rõ ràng. Theo Vĩnh Hằng Thanh Ô nói, con quái vật này ở bên trong một cái hồ âm dương.

Hồ âm dương này phân ra làm hồ lửa và hồ nước.

Có địa thế nham thạch nóng chảy tự nhiên, còn có hàn đàm tự nhiên.

Hai loại thuộc tính trái ngược này không ngờ lại ở cùng một chỗ, đúng là cực kỳ hiếm có.

Hiếm có nhất là màu sắc hồ nước hiện lên màu băng lam, cộng thêm màu đỏ của lửa, hai màu đỏ lam hoà lẫn.

Chỉ cần nhìn thấy địa thế kỳ lạ này thì sẽ tuyệt đối không quên.

Quan trọng nhất là rất dễ tìm.

Bay ở trên trời lục soát theo hình thức trải thảm, thuận tiện một đường bắt quái vật tới hỏi thăm, cuối cùng sau một tuần bọn họ đã tìm được hồ m Dương trong ghi chép.

Đáy hồ m Dương có một con cá sấu mõm dài trên thân cắm đầy đinh màu đen đang nằm.

Cảm giác được hơi thở của Bằng chứng hệ hỏa trong cơ thể của Tiểu Diễm, nó bỗng nhiên mở hai mắt ra.

Đáy hồ liền sôi trào.

Ầm ầm ầm, ầm ầm ầm!

Ngọn lửa màu xanh lam lượn lờ quanh cơ thể nó.

Dịch: MBMH Translate

Chương 791: Tị Thủy Tà Tinh Ngạc

Trong hồ nước lớn phát ra khí tức khủng khiếp, trên mặt hồ có ngọn lửa màu băng lam thiêu đốt.

Ngọn lửa làm mặt hồ đông lại, luồng không khí lạnh với nhiệt độ thấp cuốn ra không trung.

Nhiệt độ thấp lan ra khắp nơi, không khí lạnh đi qua nơi nào thì vạn vật đều bị đông cứng lại, sương lạnh ngưng tụ.

Không khí màu băng lam hóa thành gợn sóng khuếch tán ra, một vòng lại một vòng bao phủ khắp nơi.

Tịch Sư tiến lên một bước mở miệng nuốt vào, hơi lạnh ở đây đều bị Tịch Sư nuốt vào trong bụng.

Ánh mắt Tịch Sư lập tức sáng lên, trong lỗ mũi phun ra hai luồng sương trắng.

Nhiệt độ thấp như này hoàn toàn không thể tổn thương tới đám người Cao Bằng.

Quá yếu.

Tiểu Diễm xem thường cúi đầu liếc nhìn Tị Thủy Tà Tinh Ngạc. Kẻ yếu, ngay cả ta... đồng bạn cũng không đánh nổi.

Thu lại hai cánh, cơ thể Tiểu Diễm lướt qua không trung thành một đường vòng cung, sau đó từ trên cao hạ xuống.

Vết tích nó lướt qua giống như vẽ lên một đường nghiêng

trong thiên địa.

Một nét phẩy, một nét móc.

Cánh chim giống như ngọn lửa bốc lên cao sau đó thu lại, ở bên ngoài thân Tiểu Diễm hóa thành một tầng áo giáp bằng ngọn lửa màu xanh lá.

Đặc biệt là mỏ chim của Tiểu Diễm đã hoàn toàn biến thành màu xanh, tản ra ánh sáng sắc bén.

Ầm...

Bụi bặm cuốn lên kèm theo những tiếng động lớn, mặt đất bị nghiền nát từng tầng một.

Lưng của Tị Thủy Tà Tinh Ngạc bị Tiểu Diễm đâm thủng, trực tiếp đâm ra một lỗ máu rất lớn.

Một lượng lớn Mộc Tâm Diễm tiến vào trong cơ thể Tị Thủy Tà Tinh Ngạc sau đó phát nổ.

Ầm!

Hai tầng tổn thương cùng bạo phát.

Phía sau lưng Bích Thủy Tà Tinh Ngạc bị nổ thành một hố to, máu chảy đầm đìa.

Bích Thủy Tà Tinh Ngạc bị đau, cơ thể giãy giụa liên hồi.

Lực cắn của Tị Thủy Tà Tinh Ngạc cấp Chuẩn Thần tất nhiên rất khủng khiếp, nhưng bây giờ tuy không cắn được con chim trên lưng, nhưng cũng không có nghĩa là nó không có cách đối phó khác.

Đáy mắt chợt hiện ra vẻ hung ác.

Lấy Tị Thủy Tà Tinh Ngạc làm trung tâm, hai khu vực trên dưới xuất hiện hình chiếu u lam.

Ma Ngạc tiền sử giống như tới từ Hồng Hoang thượng cổ bước ra, mở rộng miệng.

Cái miệng cá sấu khủng khiếp thôn thiên phệ địa há mở, hiện ra vô số những cái răng sắc bén giống như răng cưa đổi chiều.

Trong không khí có sóng gợn vô hình khuếch tán, ngay sau đó một khí cơ hung ác phong tỏa Tiểu Diễm.

Hàn Diễm: Mộng Yểm Phiên Cổn!

Tĩnh như xử nữ, động như thỏ chạy. Cái miệng khổng lồ bạo phát trong chớp mắt ngắn ngủi.

Nguyên tố sôi trào, sóng lớn màu xanh lam từ khe hở của hai bờ môi tràn ra ngoài.

Sau đó trời đất quay cuồng, nhật nguyệt điên đảo.

Chỉ còn lại có sóng triều xoay tròn trong thiên địa hết đợt này tới đợt khác, vang vọng mãi ở bên tai.

Tiểu Hoàng nhất thời đỏ mắt, cầm Thần Phủ đang gác trên vai xuống rồi đập một cái, một ngọn núi cách đó không xa bị dư âm xé thành hai nửa.

- Tiểu Diễm không có việc gì đâu.

Cao Bằng nhìn phía trước rồi nói.

Mặt Tiểu Hoàng nóng lên, lập tức cầm Thần Phủ trong tay đặt ngang trước ngực, sau đó nhẹ nhàng chà xát lưỡi phủ, trong miệng than thở:

- Thần Phủ này của ta quả nhiên vẫn sắc bén như vậy.

Sau khi nói một câu giảm bớt xấu hổ, Tiểu Hoàng thu liễm những cảm xúc dư thừa trên mặt, lại vác phủ lên vai.

Trên chiến trường phía trước, một đóa hoa do hỏa diễm cấu thành ngưng tụ trong không khí.

Đóa hoa nở rộ, từ trong đó bay ra một con Tất Phương béo tròn.

Đó không phải Tiểu Diễm thì là ai?

Nhưng lúc này khí tức của Tiểu Diễm rất hỗn loạn. Trên cánh, trên lưng và trên cổ đều có một vài vết thương nhỏ giống như bị lưỡi dao cắt ra.

Rất rõ ràng Tiểu Diễm cũng trả giá nhất định mới tránh né được sát chiêu của Tị Thủy Tà Tinh Ngạc.

Sau khi nhận một lần tập kích, Tiểu Diễm hiểu ra ưu thế của mình cũng như ưu thế của đối phương. Nó trốn ở phía xa không chiến đấu cận thân với con quái vật này nữa, sau đó biến vị trí của Tị Thủy Tà Tinh Ngạc thành một biển lửa.

Khả năng kháng hỏa của Tị Thủy Tà Tinh Ngạc không cao bằng hai con Chuẩn Thần trước, đối mặt với nhiệt độ cao khủng khiếp như vậy, nó chỉ có thể lựa chọn tránh né. Nhưng nó lại không am hiểu về tốc độ, căn bản không có cách nào thoát khỏi Tiểu Diễm.

Nhưng chỉ cần nó muốn phản kích thì đều bị Tiểu Diễm phát hiện, lợi dụng ưu thế bay của mình để né tránh.

Sau nửa canh giờ, tốc độ của Tị Thủy Tà Tinh Ngạc càng lúc càng chậm, nó bị đốt tới da tróc thịt bong.

Trong không khí cũng có thể ngửi được mùi thơm giống như thịt gà nướng.

Cuối cùng bịch một tiếng, nó ngã xuống đất hoàn toàn chết đi.

Bộp bộp bộp bộp...

Có tiếng vỗ tay thanh thúy vang vọng trên trời.

Cao Bằng, Tiểu Hoàng, Tịch Sư, Lưu Quang và A Xuẩn nhiệt tình vỗ tay.

Bàn Đại Hải nằm nghiêng trên mặt đất, vây cá vỗ vào cái bụng mập mạp của mình.

Trong không khí tràn đầy cảm giác sung sướng.

- ...

Tiểu Diễm đen mặt quay đầu lại, các ngươi đang làm gì vậy?

- Lợi hại! Lợi hại!

Cao Bằng gật mạnh đầu.

Tiểu Hoàng cười đến méo cả miệng.

Tiểu Diễm tức giận. Nàng cuối cùng đã kịp hiểu ra đám vô sỉ Cao Bằng đang làm gì.

Cũng chỉ là không dựa vào các ngươi, một mình ta giết chết một Chuẩn Thần thôi sao, có cần phải… quá… đáng… như thế không?

Tiểu Diễm trừng mắt với Tiểu Hoàng. Ta không làm gì được Cao Bằng, ta còn không làm gì được tên hói đầu nhà ngươi à!

Tiểu Hoàng vẫn đang cười khúc khích, hồn nhiên không biết số phận sắp tới của mình.

Hấp thu Bằng chứng hệ hỏa của Tị Thủy Tà Tinh Ngạc khiến

khí tức Tiểu Diễm tiếp tục tăng thêm.

Qua một hồi lâu, Tiểu Diễm nói:

- Ta đạt đến bình cảnh, cảm giác hấp thu một cái nữa là có thể tiến hóa.

Giọng điệu Tiểu Diễm có chút hưng phấn.

- Chúng ta sẽ tiếp tục lưu ý.

Cao Bằng gật đầu, ra hiệu Tiểu Diễm không nên nóng vội.

Bọn họ đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên trên đỉnh đầu bộc phát sóng khí khủng khiếp.

Cao Bằng ngẩng đầu liền nhìn thấy một vết nứt cực lớn. Trong vết nứt có một thanh trường đao màu bạch kim xé rách không trung.

Tất cả tồn tại đều có thể cảm giác được lực lượng cường đại ở phía trên, bởi vì đối phương cũng không có ý che giấu. Nguyên tố trong không khí đang bạo loạn.

- Đi!

Cao Bằng không chút do dự, vội vàng nói.

Mới đi được mấy trăm thước thì hư không trước mắt chợt vặn vẹo, một Thụ Nhân với tám chiếc lá trên đỉnh đầu ngăn cản bọn họ.

Trong mắt Cao Bằng lộ ra sự cảnh giác.

Thụ Nhân này là một trung vị Chân Thần, nắm giữ 18. 2% pháp tắc thụ tâm.

- Ta quan sát các ngươi rất lâu, ta cũng biết Tị Thủy Tà Tinh

Ngạc mà các ngươi vừa chém giết.

- Cho nên ngươi tới để báo thù cho nó sao?

Cao Bằng chậm rãi nói, lặng lẽ thu đám người Tiểu Diễm vào không gian, chỉ để lại A Ngốc ở bên ngoài.

Có A Ngốc, lão Tất Phương và một vị Thần linh khác của tộc Tất Phương ở đây, Cao Bằng cũng không sợ Thụ Nhân này.

- Ta không phải muốn báo thù cho nó, ta chỉ muốn nói là ta không có ác ý.

Thụ Nhân hình như không nói chuyện thường xuyên, giọng điệu rất cứng đờ.

- Thế giới của chúng ta bị xâm lấn, ta muốn mời các ngươi tới giúp đỡ chúng ta chống lại tà ma ngoại vực.

- Xin lỗi, ta bất lực.

Cao Bằng lắc đầu, sau đó hợp thể với A Ngốc, dẫn theo đám người lão Tất Phương vòng qua Thụ Nhân rời khỏi nơi này.

Trong đôi mắt của Thụ Nhân lộ ra tâm tình thất vọng mãnh liệt.

Nhưng rất nhanh loại tâm tình này đã bị quét sạch, nó quay đầu lặng lẽ nhìn về phía không trung.

Bùn đất bên chân Thụ Nhân chuyển động, một tượng đất từ trong đất chui ra.

Tượng đất mở miệng, chỗ miệng trống rỗng tối tăm giống như một hố đen:

- Ta đã sớm nói không có khả năng rồi, ngươi đúng một đầu gỗ.

- Dù sao cũng phải thử một lần.

Thụ Nhân cũng không tức giận.

- Ta và lão cá chạch chuẩn bị rời đi, ngươi cũng đi cùng ta đi.

Tượng đất nói.

- Các ngươi đi đi, ta không đi đâu.

Thụ Nhân chậm rãi lắc đầu.

- Ngươi điên rồi à? Ngươi là đối thủ của nó sao? Cho dù ở trong tinh quần, nó cũng rất có tiếng tăm.

Thụ Nhân ngẩng đầu ngước mắt nhìn lên không trung, cánh tay rủ xuống có từng cành cây cắm vào trong đất bùn bên chân, trong chớp mắt đã cắm rễ sâu hơn một nghìn thước, chiều sâu này vẫn đang không ngừng tăng thêm.

Vô số cái rễ cây giống như con trăn lớn từ dưới đất chui lên, Thụ Nhân ngửa mặt lên trời hét dài, giang hai cánh tay dường như đang ngửa mặt ôm lấy mặt trời.

Ầm ầm ầm!

Ầm ầm ầm!

Trong mặt đất có từng gốc cây đột ngột từ mặt đất nhô lên.

Trên thân cây to khỏe không có cành lá, chỉ có thân cây hình trụ tròn màu nâu xám, giống như cột chống trời muốn nâng bầu trời này lên.

- Ta sống ở thế giới này, cho dù chết cũng muốn quay về quê hương.

Ở trong sóng lớn lan tràn khắp bầu trời, bùn đất bị đẩy ra,

những dây leo xoay tròn bay lên trên không trung.

Trong giây lát đã che khuất bầu trời, bụi bặm cuốn lên khắp nơi.

- Thật là...

Tượng đất lắc đầu.

- Người tốt đã được ngươi làm rồi, ta sợ chết được chưa?

Dịch: MBMH Translate

Chương 792: Bạo Tinh Hà

Động tác của tượng đất dừng lại, thân thể khô khốc hiện ra từng vết nứt.

Sau đó ầm ầm vỡ nát thành một đống mảnh vỡ trên mặt đất.

Mặt đất ầm ầm chấn động, một khối lục địa lớn bị nhổ ra.

Một gốc Thần Thụ um tùm bay lên bầu trời.

Trên đỉnh đầu của Thần Thụ có tám chiếc lá cây lay động, ánh sáng màu vàng chớp hiện, ngay sau đó trên cành cây mọc đầy lá vàng.

Gió thổi tới, lá cây phát ra những tiếng xào xạc.

Rễ cây dưới thân Thần Thụ tạo thành một khoảng không hình cầu.

Trung tâm rễ cây bao quanh một quả cầu đất cực lớn.

Quả cầu đất còn lớn hơn gấp vài lần so với thể tích của thân cây Thần Thụ.

Ở trung tâm thân cây đột nhiên tách ra, trong khe hở xuất hiện ánh sáng màu xanh lục thần thánh, giống như mọc ra một con mắt ở trên thân cây vậy, nhìn qua vô cùng quỷ dị.

Từ vết nứt trên thân cây bắn ra một đạo lục quang lên không trung, nó đi qua nơi nào thì không khí nơi đó đều bị mộc hoá.

Thanh đao màu bạch kim bị lục quang đánh trúng, nơi bị bắn trúng lồi lên, bị một cái cây màu xanh ký sinh.

Lấy cái cây làm trung tâm chợt bắn ra hơn một nghìn sợi dây leo dài mấy trăm thước quấn ở trên cán đao.

Mộc pháp tắc — — Tái Diệp Hóa Sinh Thuật!

Chỉ cần bị ký sinh, nơi đó sẽ bị cây mây mộc hóa sinh trưởng một cách vô hạn, sau đó giống như mãng xà quấn giết con mồi, siết chặt lấy kẻ bị ký sinh. Năng lượng cho cây mây sinh trưởng cũng đến từ bản thân người bị ký sinh.

Thời gian càng kéo dài thì càng bất lợi cho người bị ký sinh.

Thanh đao màu bạch kim run lên, cương khí lượn lờ, đao quang sắc bén bay múa.

Dây leo liên tục vỡ nát.

Không gian bỗng nhiên chấn động, một khu vực không gian khác rõ ràng bị vặn vẹo, sau đó nghiền nát.

Một bàn tay sắc bén hiện lên ánh sáng bạch kim phá vỡ không gian.

Giống như thần đao từ trên chín tầng trời chém xuống.

Thụ Nhân dường như đã sớm dự liệu được, một cái cây thông thiên ở bên cạnh bay tới ngăn cản trước thần đao.

Két!

Giống như đao bổ củi chém xuống vật liệu gỗ, một đao cắt thành hai đoạn!

Nhưng uy thế còn lại cũng giảm đi, dây leo khắp bầu trời chặn đường hạ xuống của thần đao màu bạch kim.

Liên tục hai lần tấn công đều bị đỡ được.

Im lặng một lát, hai bàn tay sắc bén của tồn tại bên ngoài thế giới rút về, để lại hai lỗ thủng cục lớn trên không trung.

Lỗ thủng đang không ngừng thu nhỏ lại.

Lực lượng của thế giới tự động chữa trị vết nứt không gian bị ngoại lực tạo thành.

Thụ Nhân đề phòng một lúc, thấy bên ngoài thế giới không có động tĩnh, dường như đã thật sự buông tha.

Thụ Nhân thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng trì hoãn được một chút thời gian.

Đây cũng là điều cuối cùng nó có thể làm vì thế giới...

Phụt phụt!

Một lưỡi dao sắc bén màu bạch kim xuyên thủng mi tâm của nó.

Vào lúc này, thời gian bất động.

Thụ Nhân há miệng muốn nói gì đó, sau đó bên ngoài thân xuất hiện rất nhiều lỗ thủng, từng luồng ánh sáng màu bạch kim từ trong miệng và những lỗ thủng trên thân nó bắn ra.

Lưỡi đao ma sát với thân cây phát ra những âm thanh tối nghĩa.

Trong cổ họng Thụ Nhân phát ra tiếng gầm nhẹ hỗn tạp, run rẩy hai cái, sau đó cơ thể hoàn toàn tan vỡ.

Bên rìa thế giới, một tượng đất và một ngư nhân cảm giác được điều gì đó, quay đầu lại liếc nhìn về phía Thụ Nhân.

Cả hai nhìn nhau rồi thở dài một tiếng.

Chúng có cảm giác thỏ tử hồ bi.

Đều là bạn tốt đã ở chung mấy chục vạn năm, nói mất liền mất.

Vừa bước vào thông đạo không gian thì trước mắt sáng ngời.

Thông đạo không bị hai thanh Thiên Đao màu bạch kim khủng khiếp chém nát.

Hai Chân thần lộ ra ở trong hư không loạn lưu.

Trong hư không trước mắt, một con quái vật khổng lồ chậm rãi di chuyển tới trước mắt.

Nó có thể tích khổng lồ có thể so sánh với một đại lục, giống như một con giáp xác trùng được phóng to lên vô số lần.

Ở phía trước có tám cánh tay, phần trước của mỗi cánh tay đều giống như một thanh đao màu bạch kim.

Ở sau lưng có vô số lỗ nhỏ như ống khói màu đen, phun ra sương mù màu bạch kim, chúng cuốn tới tạo thành mây mù che chắn ở trên đỉnh đầu của con quái vật.

- Bạch Kim Chi Nhận, Idras.

Vẻ mặt tượng đất rất khó chịu.

- Chúng ta không ngăn cản ngươi, cũng không động thủ với ngươi, chuyện tinh quần các ngươi muốn làm không liên quan tới chúng ta.

- Thần phục, hoặc chết!!!

Sóng tinh thần khủng bố lan tràn khắp hư không hỗn độn.

...

Bên kia, Cao Bằng đã rời đi được một lúc. Khi cảm nhận khí tức khủng khiếp phía sau, lão Tất Phương trầm giọng nói:

- Phía sau có một tồn tại rất khủng bố xuất hiện.

- Khủng bố tới mức nào?

Cao Bằng hỏi.

Lão Tất Phương suy nghĩ một lát rồi cho ra một so sánh dễ hiểu:

- Cũng không khác với con Phượng Hoàng màu bạc chúng ta nhìn thấy ngày đó.

Cao Bằng nhớ lại con Phượng Hoàng kia, đó là cường giả cấp loạn mã.

Trước mắt Cao Bằng có thể nhìn thấy tồn tại có đẳng cấp cao nhất là cao đẳng Thần linh.

Quái vật có đẳng cấp vượt quá cấp cao đẳng Thần linh, ở trong mắt Cao Bằng đều hiện ra loạn mã.

Có lẽ bởi vì linh hồn lực của Cao Bằng và loại quái vật cấp bậc đó có chênh lệch quá lớn.

Đáng đề nhắc tới là thực lực của lão Tất Phương là cao đẳng Thần linh.

Một Thần linh khác của tộc Tất Phương là trung đẳng Thần linh.

- Vậy chúng ta phải đi nhanh hơn, nếu không sẽ bị đuổi kịp mất.

Cao Bằng nhịn xuống kích động muốn quay đầu liếc nhìn. Với loại tồn tại cấp bậc đó, ánh mắt của ngươi rất có khả năng sẽ dẫn

đến việc ngươi bị lộ.

Đợi đến khi cách thêm một đoạn mọi người mới thả lỏng cảnh giác, nếu không bị chú ý là tốt rồi.

- Lão tiền bối, ngươi đã nghe nói qua về tinh quần chưa?

Cao Bằng nhớ tới giọng nói của tượng đất truyền ra ở trong hư không hỗn độn, nói cái tên Bạch Kim Chi Nhận kia đến từ tinh quần.

- Tinh quần... Không biết, ngược lại ta có nghe nói qua tinh minh.

Lão Tất Phương lắc đầu.

Một tinh minh một tinh quần, Cao Bằng nghe tên lại nghi ngờ hai tổ chức này có khả năng có chút quan hệ.

- Tinh minh là tổ chức nào?

- Tinh minh không phải là tổ chức, nó là một liên minh ở Bạo Tinh Hà.

Lão Tất Phương nói tiếp.

- Tinh minh có lai lịch từ rất lâu, đây là một liên minh rất cổ xưa, thành lập trên trăm vạn năm. Lúc đầu thành viên của tinh minh chỉ có một vài quái vật hệ Tinh Thần, sau đó Vị Diện Hải từng bạo phát ra một cuộc nổi loạn rất lớn, có một phần quái vật trốn vào Bạo Tinh Hà. Một vài quái vật phạm lỗi hoặc bị đuổi đi đều chạy tới Bạo Tinh Hà.

Khi đó tinh minh còn không nổi danh, không ai lưu ý tới nó, thứ thật sự làm cho tinh minh nổi danh là một trận chiến tranh.

Năm mươi vạn năm trước, tinh minh xâm nhập quy mô lớn, từ Bạo Tinh Hà càn quét khắp vũ trụ.

Cao Bằng nghe được thì sửng sốt. Càn quét khắp vũ trụ, lợi hại như vậy sao?

Lão Tất Phương nghĩ tới chuyện gì buồn cười, không nhịn được cười nhẹ:

- Sau đó cuộc xâm nhập này đầu voi đuôi chuột mà kết thúc. Tinh minh xâm nhập với khí thế hung hăng chỉ không được năm năm đã bị mọi người liên thủ trấn áp. Lúc đó Minh chủ và Phó minh chủ của tinh minh đều bị giết, phơi thây ba trăm năm. Tinh minh trực tiếp co đầu rút cổ quay về Bạo Tinh Hà, cũng không có động tĩnh gì. Sau đó thì ta cũng không biết nữa.

Còn tưởng là một Vương giả, không ngờ được lại là một Bạch kim.

Không đến mức như Đồng thau, ít nhất bọn họ dám cứng rắn đối phó với nhiều thế lực khắp vũ trụ như vậy mà còn chưa bị hoàn toàn diệt tộc, coi như có chút bản lĩnh.

- Thế ngài có nghe nói qua về Bạch Kim Chi Nhận này không?

Cao Bằng hỏi.

- Không!

Lão Tất Phương xác nhận mình tuyệt đối chưa từng nghe nói qua về danh hiệu Bạch Kim Chi Nhận này. Có thể nó là tân tú xuất hiện gần đây, hoặc là sử dụng tên giả.

Trên đường quay về, đám người Cao Bằng chú ý tới gần đó có không ít thế giới đều đang bị xâm nhập.

Trong những kẻ xâm lấn không có tồn tại nào cùng cấp bậc với Bạch Kim Chi Nhận, nhưng cũng đều thuộc về cùng một thế lực.

Cũng may thế giới Hắc Vụ ở vào giao giới giữa Vị Diện Hải và

Cửu Thiên Thập Địa, vì thế nó và mấy tiểu thế giới gần đó vẫn chưa có dấu hiệu bị xâm lược.

Dịch: MBMH Translate

Chương 793: Rời Đi

Trở lại thế giới Hắc Vụ, Cao Bằng phái người đi tới mấy vết nứt không gian gần thế giới Hắc Vụ, đồng thời âm thầm chuẩn bị để di chuyển bất kỳ lúc nào.

Đúng là lắm tai họa, nếu như gặp chuyện không may thì có khả năng phải bỏ chạy...

Ngồi ở mép mai rùa của Lục Hoàng Quy, dưới chân chính là khoảng không cao vạn thước, xung quanh đều là mây, giống như giẫm trên mây vậy.

Cao Bằng thở dài.

Không có thực lực thì phải chịu uất nghẹn, bất luận là ai cũng không đắc tội nổi.

Nhưng không có cách nào, cũng không thể chỉ dựa vào một bầu nhiệt huyết để mở ra tiểu vũ trụ được.

Đây cũng không phải là chênh lệch nhỏ.

Khi chênh lệch quá lớn, vẫn nên thành thật chạy thôi.

- Chúng ta phải đi về.

Lão Tất Phương nói lời tạm biệt với Cao Bằng. Đám Tất Phương bọn họ đã rời khỏi Hỏa Thần Cốc lâu như vậy, cũng dẫn đi một phần lực lượng tương đối trong tộc, trong khoảng thời gian ngắn thì không sao, nhưng lâu dài lại không được.

Cao Bằng quay đầu lại, rất hiểu quyết định của đám người lão Tất Phương:

- Được, ngài dẫn Tiểu Diễm đi cùng đi.

Lão Tất Phương sửng sốt, còn tưởng rằng Cao Bằng sẽ nói điều kiện gì khác hoặc giữ nó lại.

- Được!

Lão Tất Phương gật đầu. Hắn vốn muốn dẫn Tiểu Diễm rời đi, trước khi tìm đến Cao Bằng nói chuyện còn chuẩn bị rất nhiều lí do, hiện tại xem ra không cần những lời giải thích đó rồi.

Lão Tất Phương do dự một lát mới nói:

- Ta biết bây giờ ngươi sẽ không đi, nhưng nếu như ngươi thật sự muốn... Khi đó, Hỏa Thần Cốc chúng ta vẫn có thể nuôi được mấy nghìn người.

Đây cũng tính là lời hứa hẹn của lão Tất Phương.

Cao Bằng mỉm cười, gật đầu ra hiệu:

- Vậy đa tạ tiền bối.

- Các ngươi cố gắng lên.

Lão Tất Phương than khẽ, xoay người rời đi.

- Sáng sớm ngày mai, chúng ta sẽ rời đi.

Đợi đến khi lão Tất Phương đi xa, Tiểu Hoàng đỏ mắt đi tới:

- Cao Bằng, có phải Tiểu Diễm sắp đi không?

- Ừ!

Cao Bằng thấy Tiểu Hoàng cố giả vờ bình tĩnh, giống như gia trưởng an ủi cậu bạn nhỏ thương tâm, vỗ nhẹ vào vị trí trống bên cạnh. Tiểu Hoàng ngồi xuống bên tay phải của Cao Bằng.

- Hỏa Thần Cốc có lợi cho Tiểu Diễm trưởng thành, nơi đó có người dạy nàng. Hơn nữa... nơi đó cũng an toàn hơn.

Cao Bằng nhìn cảnh sắc phía xa, bình tĩnh nói.

Tiểu Hoàng nghe nói nơi đó an toàn hơn thì không nói thêm gì nữa.

Tuy bình thường nhìn qua rất không biết điều, nhưng trên phương diện phân biệt phải trái đúng sai thì Tiểu Hoàng vẫn hiểu rõ.

Miệng mím lại, ngồi ở đó giống như một hũ nút.

Một người, một vịt, hai tay chống lên trên mặt đất, hai chân thả giữa không trung, thật lâu không có ai nói gì.

Một bầu không khí ngột ngạt làn tràn khắp Thiên Không Thành.

Ngày hôm nay, nhiều người trên Thiên Không Thành phát hiện ra rất nhiều cao tầng bên trong thành đều không muốn nói chuyện. Bởi vì chỉ có cao tầng của Thiên Không Thành mới biết được chuyện liên quan tới tinh quần xâm lược.

Tin tức được khống chế, không cho những người phía dưới biết được. Bởi vì sau khi bọn họ biết cũng chỉ sẽ càng thêm rối loạn.

Ngay cả Đại Tử, kẻ có tính cách nghịch ngợm như thế mà ngày hôm nay cũng hiếm thấy không đi chơi, ngoan ngoãn tập luyện ở trong sân huấn luyện.

Buổi tối, Cao Bằng gọi tất cả ký ngự thú của mình tới.

Nhìn các ngự thú xung quanh một lượt, Cao Bằng khẽ nói:

- Các ngươi chắc hẳn đều biết chuyện tinh quần xâm lược. Tuy

thế giới Hắc Vụ tạm thời chưa nằm trong phạm vi bị xâm lược, nhưng ta nghĩ chiến tranh còn tiếp tục duy trì thì sớm muộn sẽ lan tràn đến chỗ này thôi.

- Các ngươi đều là đồng bạn của ta, tuy ký kết huyết khế cùng các ngươi nhưng từ trước tới nay ta chưa từng đối xử với các ngươi như với sủng vật, ngày hôm nay cũng vậy.

Đại Tử lặng lẽ gãi gãi đầu, ngày hôm nay Cao Bằng thật nghiêm túc.

- Ngày mai tộc Tất Phương sẽ rời đi, bởi vì quan hệ của Tiểu Diễm cho nên quan hệ giữa tộc Tất Phương và chúng ta vẫn còn. Ngày mai các ngươi có thể rời đi cùng Tiểu Diễm, tu luyện ở Hỏa Thần Cốc, đợi đến khi thực lực của các ngươi nhanh chóng tiến bộ thì có thể trở về trợ giúp cho ta.

Cao Bằng còn chuẩn bị nói tiếp, đột nhiên bị cắt ngang.

- Cao Nguyệt Nguyệt! Ta không đi!!!

Một quả cầu lửa tròn vo lăn từ trên cao xuống.

Tiểu Diễm ưỡn cái bụng lắc trái lắc phải chạy tới.

Sau đó cạch một tiếng ngồi ở phía bên phải của Cao Bằng, nghiêng cổ qua nhìn thẳng vào hắn.

- Ta sẽ không đi.

Tiểu Diễm hung ác nói.

- Các ngươi đều ở lại, một con chim như ta chạy đi thì tính là cái gì? Ta mới không cần làm đào binh!

Tiểu Diễm rất tức giận.

- Ngoan, ngươi không phải là đào binh.

Cao Bằng xoa xoa bụng của Tiểu Diễm, lông chim ấm áp trơn mịn.

- Ngươi nghe ta phân tích. Ngươi đi tạo mối quan hệ tốt với tộc Tất Phương, sau đó khi chúng ta gặp phải nguy hiểm có thể tìm ngươi cầu cứu. Có đúng không?

Cao Bằng phân tích cho Tiểu Diễm.

- Ta biết Cao Nguyệt Nguyệt ngươi thâm hiểm giả dối, cho nên ta không nghe phân tích của ngươi đâu.

Tiểu Diễm hừ lạnh một tiếng, kiêu ngạo hất cao cái cổ.

- Đây là mệnh lệnh.

Cao Bằng nhíu mày, trầm giọng nói.

- Đi! Ngày mai sẽ phải rời đi, Tiểu Hoàng và Tiểu Diễm hai người đi giải sầu một chút đi.

Tiểu Hoàng cười hì hì, ôm lấy Tiểu Diễm bỏ chạy.

Tiểu Diễm liều mạng giãy giụa nhưng căn bản không có hiệu quả.

- Tên hói đầu đáng chết nhà ngươi thả ta ra...

Giọng nói Tiểu Diễm càng lúc càng xa.

- Được rồi, chúng ta nói tiếp về đề tài vừa rồi.

Cao Bằng hắng giọng một cái.

- Ta không đi, ngươi tới đâu ta sẽ đi theo tới chỗ đó!

Đại Tử nóng lòng không chờ được, biểu đạt thái độ, sau đó giống như một con Husky nhào tới đẩy ngã Cao Bằng xuống đất.

A Xuẩn từ trong không gian chậm rãi ôm ra một chai nước trái cây vị cam thảo mới, cắm ống hút vào, sau đó thổi hơi vào trong.

Ực ực ực ực ực ực ~

Sau khi thổi khí xong, nước trái cây trong chai bị ép phải tự động trào qua ống hút.

- Theo Cao Bằng có nước trái cây uống!

A Xuẩn là người thứ hai phát biểu ý kiến.

A Ngốc khoanh hai cánh tay, dựa ở trên cây khàn khàn nói:

- Bảo vệ chủ nhân.

Lưu Quang liếm lưỡi đao, thần sắc nghiêm túc:

- Ta muốn giúp Ma Huyễn Chi Não tiến hóa.

Lúc này Ma Huyễn Chi Não không ở đây. Hai ngày trước nó vừa hoàn thành nghiệp lớn đoạt xá Đông Hải, lúc này đang tiến thêm một bước để đoạt xá Hoàng Hải, Bột Hải, cố gắng chuẩn bị đoạt xá Thái Bình Dương.

Dưỡng Long Thư lật trang sách...

Tịch Sư đang liếm lông chợt cứng đờ, ho khan vài tiếng, thề thốt bảo đảm mình tuyệt đối sẽ ở lại bảo vệ chủ nhân.

Long Nghĩ ngồi xổm dưới đất, nắm một ít bùn trên mặt đất, nghe vậy thì ngẩng đầu lên, trong ánh mắt đầy vẻ cuồng nhiệt:

- Chủ nhân, có phải chúng ta sắp đi chiến đấu hay không?

Cao Bằng gật đầu, bị động không phải là phong cách của hắn.

Hai thế lực lớn giao chiến tức là tai họa, nhưng cũng là cơ hội.

Trận chiến đấu lớn như vậy không biết sẽ có bao nhiêu thi thể đang chờ hắn đi nhặt.

Biểu tình trên mặt Long Nghĩ đột nhiên nhất chuyển, nói cộc lốc:

- Ăn thịt rồng, ta sẽ trở nên mạnh mẽ.

Các ngự thú đã quá quen với cảnh tượng như vậy.

Trong cơ thể Long Nghĩ có bảy ý thức, bình thường thay phiên ra mặt, có khả năng một giây trước còn là Đại Oa đang nói chuyện với ngươi, một giây tiếp theo lại biến thành Tam Oa.

Cao Bằng liếm đôi môi hơi khô khốc, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Diễm mơ mơ màng màng đi cùng Tiểu Hoàng rời đi, Cao Bằng cản ở phía trước.

Khi lại nhìn thấy Cao Bằng, cũng không biết Tiểu Hoàng dùng phương pháp gì thuyết phục Tiểu Diễm, Tiểu Diễm không nói tới chuyện ở lại nữa, chỉ buồn bã oán trách nhìn chằm chằm vào Cao Bằng.

- Cái này cho ngươi, ngươi ăn luôn đi. Đừng để cho những người khác của tộc Tất Phương nhìn thấy.

Cao Bằng đưa cho Tiểu Diễm một viên kết tinh màu đỏ thẫm.

Ba bộ thi thể Chuẩn Thần mang về đã được phân giải suốt đêm, trong đó thi thể của Liệt Diễm Bạo Quân may mắn phân giải ra một kết tinh đặc tính quái vật hóa hỏa.

Viền mắt Tiểu Diễm nhất thời đỏ lên.

- Được rồi, cũng không phải là sinh ly tử biệt, ngươi chỉ là đi bồi dưỡng một thời gian thôi.

Cao Bằng hào hiệp nói.

Chín rưỡi sáng, tộc Tất Phương rời đi, mây đỏ trải dài ba nghìn dặm.

Dịch: MBMH Translate

Chương 794: Ta Là Một Lính Đánh Thuê Lang Thang

Thu dọn hành lý xong, Cao Bằng căn dặn những điều cần thiết.

A Ngốc để Địa Ngục Vô Tương Thụ trên tay phải ở lại.

Địa Ngục Vô Tương Thụ bị trồng ở trên núi.

Sau khi được trồng xuống, Địa Ngục Vô Tương Thụ điên cuồng cắm rễ nẩy mầm, trong phạm vi mười dặm hóa thành quỷ vực.

Mây đen dày đặc bao phủ ở phía trên không Địa Ngục Vô Tương Thụ. Dưới mây đen tối tăm, những cái cây giống như xương trắng không ngừng tăng lên.

Từ sau khi A Ngốc đột phá Thần cấp, đẳng cấp của Địa Ngục Vô Tương Thụ cũng được A Ngốc nâng cao tới Chuẩn Thần.

Chẳng qua bị hào quang của A Ngốc che giấu, bởi vậy cảm giác tồn tại của Địa Ngục Vô Tương Thụ không cao.

Tin tưởng sau khi A Ngốc rời đi, Địa Ngục Vô Tương Thụ có thể lộ ra tài hoa của mình.

Bên cửa sổ, Kỷ Hàn Vũ nhìn Địa Ngục Vô Tương Thụ sinh trưởng trên núi, vẻ mặt có chút buồn bã vô cớ, ánh mắt hoảng hốt.

Không biết từ lúc nào, mình đã trở thành người được cháu ngoại bảo vệ.

Loại cảm nhận này... làm cho hắn luôn kiêu ngạo có chút cảm giác thất bại.

Ngang!

Bạch Long thu nhỏ lại thành kích thước của một con mãng xà bình thường, cơ thể cuộn lại ở trong phòng, dùng đầu cọ cọ vào vai của Kỷ Hàn Vũ.

Kỷ Hàn Vũ đưa ra một quyết định nào đó, nhẹ nhàng xoa đầu của Bạch Long.

Bạch Long híp mắt lại thành một đường, rất thư thái.

- Ngươi sắp đi.

Trong hư không, một tấm lưới lớn vô hình như ẩn như hiện. Ở sâu bên trong tấm lưới lớn có một con quái vật khổng lồ đang nằm, tám con mắt màu xanh lục nhìn chằm chằm vào Bàn Đại Hải đang nằm trên mặt đất giống như cá ướp muối.

- Ừ, lần này có khả năng sẽ đi hơi lâu.

- ...Bao giờ thì trở về?

- Không thể nói chính xác được.

Bàn Đại Hải hào hiệp nói.

- May mắn thì khoảng mấy tháng sẽ trở lại, không may mắn thì... Dù sao ngươi cũng ghét ta, sau này cũng không cần phải nhìn thấy gương mặt đáng ghét của ta nữa.

Ánh mắt Phong Bạo Thủy Ma Chu chợt trở nên lạnh lùng.

- Vậy ngươi sẽ chết ở bên ngoài.

Hư không hiện ra gợn sóng, sau đó Phong Bạo Thủy Ma Chu biến mất trong không khí.

Bàn Đại Hải nằm tại chỗ, đuôi cá vẫn không ngừng vỗ xuống

mặt đất.

Qua một lúc lâu, trên mặt Bàn Đại Hải hiện ra một nụ cười khổ.

Quên ta đi cũng tốt.

Từ trước đến nay, ta cũng không phải là một phụ thân đạt tiêu chuẩn.

Trên không trung của Đông Hải, một con hải âu to lớn với hai màu đỏ trắng giao nhau bay quanh ở trên bầu trời, dưới chân của con hải âu lớn nắm lấy một cái bọc.

Sau khi xoay quanh ba vòng, cái bọc đó bị ném xuống biển.

Khi cái bọc đó tiếp xúc với mặt biển, mặt biển lập tức xuất hiện một bàn tay nắm lấy nó.

Một thủy nhân từ trong biển hiện lên.

Nó mở túi rồi lấy lá thư ra đọc.

Phân thân nước của Ma Huyễn Chi Não đọc nhanh như gió.

Sau khi xem lá thư xong, nó trầm giọng lẩm bẩm.

- Chủ nhân yên tâm, ta nhất định sẽ hoàn thành lời căn dặn của ngươi.

...

Thiên Không Thành, Cao Bằng thu dọn hành lý của mình xong, bố trí gian phòng giống hệt với phòng cũ của Cao Bằng ở Trường An.

Mỗi một món đồ ở trong này đều được mang từ nhà cũ ở Trường An ra.

Cao Bằng đẩy cửa phòng ngủ, đi tới trước khung ảnh của cha mẹ mình im lặng thật lâu.

- Con đi đây.

...

Cốc cốc cốc.

Bên ngoài vọng tới tiếng gõ cửa.

Cao Bằng quay đầu lại.

Chỉ có rất ít người mới có tư cách tiến đến biệt thự nhỏ nằm biệt lập này của hắn, người gõ cửa chắc là người quen.

Hắn mở cửa ra liền thấy một người không tưởng tượng được đang đứng ở bên ngoài.

Cao Bằng sửng sốt một chút:

- Tại sao lại là muội?

- Ca không hoan nghênh muội sao?

Trần Khải Luân trợn mắt khinh thường nói.

- Nghe đại cữu công nói lần này có thể ca sẽ phải đi rất lâu, muội tới thăm ca một chút.

- Muội làm như sinh ly tử biệt vậy.

Cao Bằng mỉm cười.

- Muội thật sự sợ ca không về được đấy.

Trần Khải Luân trợn mắt khinh thường.

- Có người nào nói chuyện ca ca như muội sao? Đồ bướng

bỉnh, lấy được cái danh hiệu Thiên Bảng Chi Mẫu là tưởng mình giỏi à?

Cao Bằng cười xấu xa.

- Ca!

Trần Khải Luân tức giận.

Nàng là một cô gái trẻ mới hai mươi mấy tuổi, làm sao có thể thích danh Thiên Bảng Chi Mẫu được.

- Được rồi, được rồi, ta đi đây. Cũng đã một cô gái trưởng thành rồi, nhớ sớm cưới chồng, sinh một thằng nhóc bụ bẫm đi.

Cao Bằng chuẩn bị xuất phát.

Thiên Không Thành có Phong Bạo Thủy Ma Chu, Địa Ngục Vô Tướng Thụ và Vĩnh Hằng Thanh Ô. Quan trọng nhất là Vĩnh Hằng Thanh Ô ở đây sẽ có thể bảo đảm được an toàn cho nơi này.

...

Phía đông của Vị Diện Hải, sự xâm lược của tinh quần đã bước vào tình trạng gay cấn.

Không chỉ là tinh quần, rất nhiều thế lực gần đó đều biết tinh quần xâm lược Vị Diện Hải.

Trong thời gian ngắn ngủi đã có ba vị Thần linh ngã xuống.

Hơn nữa ba vị Thần linh này còn đến từ cùng một thế giới.

…

Từ trong vết nứt không gian bước ra, trước mắt hiện lên một ánh lửa dữ tợn.

Còn không chờ Cao Bằng ra tay, một nắm đấm táo bạo đã đập nát ánh lửa này.

- Tiểu bằng hữu, không nên phun lửa linh tinh.

Cao Bằng ngăn cản Tiểu Hoàng chuẩn bị vung nắm đấm, cười híp mắt nói.

Trước mắt Cao Bằng là một con Nham Tương Long có màu đỏ thẫm đang sợ hãi nhìn hắn. Nó xoay người chậm rãi lùi lại, sau đó quay đầu bỏ chạy.

- Bắt về.

Tiểu Hoàng xông lên nắm lấy đuôi của con Nham Tương Long này rồi kéo lại.

Ầm ầm.

Nham Tương Long ngã xuống đất, đập cho mặt đất sụp xuống.

- Ta không có ác ý, ta không phải là người xấu.

Cao Bằng ôn hòa nói:

- Ngươi biết chưa?

Nham Tương Long quay đầu liếc nhìn cái đuôi bị níu lại của mình, lặng lẽ gật đầu.

Ta biết!

- Ta muốn tìm tồn tại có tiếng nói trong thế giới này của các ngươi. Ta là một lính đánh thuê lang thang, ta tới giúp đỡ các ngươi.

Cao Bằng nói.

Lính đánh thuê lang thang?

Nham Tương Long rất ngỡ ngàng. Đó là gì thế?

- Lính đánh thuê lang thang.

Trước mắt bọn họ xuất hiện một con Mạt Nhật Hỏa Sơn Long với thân hình cao hơn một nghìn thước, thể tích có thể so với một ngọn núi đang cúi đầu xuống, giọng nói vang dội:

- Nhân loại, ta không biết lính đánh thuê là cái gì, mời ngươi nói cho ta biết ý đồ đến đây của ngươi.

Không biết lính đánh thuê sao, vậy thì phiền toái rồi. Xem ra Vị Diện Hải này không có khái niệm lính đánh thuê!

- Lính đánh thuê chính là giúp đỡ. Chỉ có điều chúng ta là giúp đỡ có điều kiện, dù sao chúng ta cũng liều tính mạng tới giúp đúng không.

Cao Bằng nói.

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long suy nghĩ một lát mới nói:

- Điều này quả thật rất công bằng.

- Như vậy... Các ngươi cần gì?

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long nói.

Ở trên lưng Mạt Nhật Hỏa Sơn Long nổi lên một núi lửa cỡ lớn, trong miệng núi lửa phun ra tro tàn hội tụ thành mây đen ở trên bầu trời.

Cao Bằng nhìn rất nhiều Long tộc xung quanh. Bên trong thế giới này có rất nhiều quái vật Long tộc:

- Ta cần máu thịt của Long tộc các ngươi, máu thịt có đầy đủ

phân lượng.

Cao Bằng vừa dứt lời liền cảm giác được rất nhiều ánh mắt không tốt nhìn mình chằm chằm.

Khi đưa ra yêu cầu này, Cao Bằng đã chuẩn bị tốt tâm lý, tuy nhiên hắn tin tưởng những Long tộc cuối cùng sẽ đồng ý với hắn.

Những Long tộc tham lam thành tính, nếu như đưa ra thỉnh cầu đòi bảo vật thì rất khó lấy được từ trong tay bọn họ vật gì có đẳng cấp cao.

Còn không bằng dứt khoát tìm chút máu thịt của bọn họ.

Loại máu thịt này chỉ cần cố gắng nuôi dưỡng thì lại mọc ra.

Một chút máu thịt đối với những kẻ có khí huyết dồi dào, thể tích khổng lồ lại không tính là gì cả.

- Ngươi muốn máu thịt của chúng ta?

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long tức giận.

Nhân loại này lại có thể đưa ra yêu cầu tà ác như vậy.

- Như vậy đi, chia bình quân. Ở đây có không ít Long tộc, một con rồng đưa một chút thịt là được.

Cao Bằng mỉm cười nói.

A Ngốc đứng ở phía sau Cao Bằng đúng lúc lộ ra khí tức Thần cấp.

Khí thế của rất nhiều Long tộc ở đây lập tức giảm xuống.

Cuối cùng Cao Bằng vẫn lấy được số lượng thịt rồng tương đối, khoảng chừng mười chín loại Long tộc.

Dịch: MBMH Translate

Chương 795: Tinh Hà Chi Mâu

Sau khi cất hết mười chín loại thịt rồng khác nhau, Cao Bằng lại triệu hồi ra Long Nghĩ.

Hắn lấy ra thịt của Thổ Hành Nê Long đưa cho Long Nghĩ. Thịt của Thổ Hành Nê Long có màu hơi vàng, mềm nhũn giống như một đống bùn nhão.

Ở trong bùn nhão còn có một vài tia máu màu đỏ, giống như con giun đỏ ở trong bùn đất.

Từ bề ngoài thì thịt của Thổ Hành Nê Long tương đối khác lạ.

Nhưng Long Nghĩ ăn rất vui vẻ, cúi đầu há miệng nuốt luôn vào bụng.

Mười phút trôi qua, nửa giờ trôi qua, Long Nghĩ không có biến hóa nào khác.

Long Nghĩ xoa xoa bụng của mình, liếc mắt nhìn Cao Bằng rồi lại cúi đầu, có chút chột dạ.

- Không sao, chúng ta lại ăn loại thịt tiếp theo.

Cao Bằng an ủi Long Nghĩ.

Năng lực thôn phệ thịt rồng kế thừa đặc tính của Long Nghĩ cũng không phải là 100%.

Nó thất bại cũng là chuyện rất bình thường.

Loại thịt rồng thứ hai, loại thịt rồng thứ ba...

Từng loại thịt rồng bị Long Nghĩ nuốt vào trong bụng.

Nhưng năng lực bị động của Long Nghĩ vẫn không bị kích hoạt, chứng tỏ nó vẫn không thể thu được thuộc tính mới. Cái đó có liên quan tới số lượng, số lượng những thịt rồng này không phải quá nhiều.

Khi nuốt vào loại thịt rồng thứ bảy, cơ thể Long Nghĩ đột nhiên co giật, bịch một tiếng liền quỳ trên mặt đất.

Cánh trên lưng Long Nghĩ mở ra, trong mắt thoáng lộ ra ánh sáng màu đỏ yếu ớt.

Có hiệu quả rồi sao!?

Cao Bằng kinh ngạc. Hình như thịt rồng hắn vừa cho Long Nghĩ ăn là của U Ám Giác Long, một loại Long tộc có phẩm chất Sử thi.

Đỉnh đầu của Long Nghĩ chậm rãi nứt ra, hai cái sừng nhọn u ám mọc ra từ trên đỉnh đầu.

Một loạt số liệu hiện lên ở trong mắt Cao Bằng.

Long Nghĩ thu được đặc tính quái vật mới — —【 U Ám Minh Giác 】:Khi Nghĩ Long ở vào trạng thái U Ám Giác Long, từ trên trán sẽ mọc ra U Ám Minh Giác. U Ám Minh Giác sẽ khiến cho Long Nghĩ thu được thêm tính kháng nguyên tố Hắc ám, đồng thời tăng thêm tốc độ của Long Nghĩ ở trong môi trường hắc ám.

Sau khi cắn nuốt tất cả mười chín loại thịt rồng, Long Nghĩ thu được ba loại trạng thái Long tộc.

Hai loại khác là Huyết Khấp Minh Long và Phù Đồ Hoàng Long.

Huyết Khấp Minh Long nắm giữ một đặc tính quái vật, Phù Đồ

Hoàng Long nắm giữ hai đặc tính quái vật.

Trong đó đặc tính quái vật của Huyết Khấp Minh Long là Hấp huyết, có thể làm cho nó hấp thu máu để trị liệu vết thương của mình.

Đặc tính quái vật của Phù Đồ Hoàng Long là Trấn ngục và Xích sắt.

【 Trấn ngục 】:Phù Đồ Hoàng Long sẽ tăng thêm tổn thương đối với quái vật hệ hắc ám, đồng thời tổn thương gây ra sẽ ảnh hưởng tới năng lực hành động của quái vật hệ hắc ám.

【 Xích sắt 】: Sau khi Phù Đồ Hoàng Long bị thương tổn sẽ gia tăng thêm lực phòng ngự, nhưng giới hạn ở phòng ngự vật lý và phòng ngự nguyên tố, không bao gồm phòng ngự linh hồn. Năng lực tối đa được chồng chất lên chín lần.

Ba loại năng lực này của Long tộc đều không tính là mạnh mẽ, không thể sử dụng như vương bài. Chỉ có thể nói là ở trong một vài tình huống đặc biệt nào đó thì có thể đưa ra thêm phương án lựa chọn.

Đương nhiên, tìm người của thế giới này đòi thù lao chỉ là một mục đích trong chuyến đi này của Cao Bằng mà thôi.

Làm vậy cũng là để thu được một thân phận "hợp pháp".

Ít nhất sau khi có thân phận này, Cao Bằng xuất hiện ở trên chiến trường sẽ không bị hai phe đồng thời tấn công.

Về phần nằm vùng, ở trong bóng tối chờ đợi hai bên bọn họ nổ ra chiến tranh rồi đục nước béo cò, trên lý thuyết thì có thể thực hiện được.

Nhưng mà loại phương pháp này có yêu cầu rất cao về thực lực, bởi vì chỉ có thực lực mới có thể lao vào trong chiến trường

khi hai bên đang chiến đấu đến cao trào, đồng thời chạy trốn.

Những quái vật khác đều không phải là người ngu, khi đang đối mặt trên chiến trường lại xuất hiện kẻ địch thứ ba, phản ứng đầu tiên chính là hai phe trên chiến trường đồng thời liên kết tấn công kẻ địch thứ ba chưa rõ kia.

Sau khi lấy thân phận của lính đánh thuê gia nhập chiến trường, Cao Bằng mới càng có cái nhìn trực quan hơn về Tinh Quần thần bí.

Cao Bằng phát hiện thuộc tính quái vật của Tinh Quần đều là hệ Tinh thần sao hoặc hệ m, tuy cũng có ngoại lệ nhưng cũng rất ít ỏi.

- Chừng nào thì ngươi sẽ ra tay? Ngươi đã quan sát một ngày rồi!

Phân thân của Mạt Nhật Hỏa Sơn Long được thu nhỏ vô số lần đứng ở bên cạnh Cao Bằng, phẫn nộ nói.

- Không vội! Bây giờ ta ra tay chỉ có thể câu được một vài con cá nhỏ, ngươi không muốn câu một con cá lớn sao?

Cao Bằng mỉm cười nói.

- Hừ!

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long hừ lạnh một tiếng.

- Tốt nhất là như vậy!

- Thần linh phía đối diện còn chưa xuất hiện mà?

Cao Bằng thì thào tự nói:

- Không đúng! Lẽ nào bọn họ đang có mưu đồ gì.

Trên chiến trường phía trước có rất nhiều quái vật từ trong vết nứt trên bầu trời bay ra.

Xông lên đầu tiên chính là một loại quái vật tương tự với rắn nước, toàn thân màu trắng bạc, sau lưng mọc hai cánh.

Số lượng của loại quái vật này là nhiều nhất, gần như chiếm 50% tổng số quái vật của Tinh Quần, đẳng cấp phân bố từ Thủ Lĩnh đến Đế cấp.

【 Tên quái vật 】: Tinh Huyền Xà

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cấp 21 — 80

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Phổ thông (phẩm chất Tinh nhuệ), (phẩm chất Hoàn mỹ), (phẩm chất Sử thi)

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Tinh thần

【 Năng lực quái vật 】: Tinh lực chứa đựng, tinh lực khống chế

【 Đặc tính quái vật】: Tinh Hà Triều Tịch (khi có đủ số lượng Tinh Huyền Xà ở cùng một khu vực sẽ gây ra cộng hưởng Tinh hà triều tịch.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Tinh Hà Triều Tịch sẽ lấy đàn Tinh Huyền Xà làm trung tâm khuếch tán ra ngoài, đồng thời thay đổi hoàn cảnh xung quanh.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: quái vật hệ Tinh thần ở trong Tinh Hà Triều Tịch sẽ thu được tăng phúc lực lượng, không phải là quái vật hệ Tinh thần sẽ bị Tinh Hà Triều Tịch áp chế.)

【 Nhược điểm quái vật 】: Cách cằm dưới của Tinh Huyền Xà ba tấc có mảnh vảy màu trắng, tấn công vào mảnh vảy đó có thể làm cho Tinh Huyền Xà mất đi năng lực hành động.

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Một loại quái vật ở Bạo Tinh Hà, trí lực không cao, thích dựa vào bản năng để làm việc. Thích ở nơi có nguyên tố hệ Tinh thần nồng đậm, ghét nơi có nhiệt độ cao.

Sau khi nhìn thấy giới thiệu về đặc tính quái vật, Cao Bằng cẩn thận quan sát, chú ý thấy trong không khí có một tầng dao động màu trắng không rõ đang khuếch tán ra ngoài, đây chính là Tinh Hà Triều Tịch.

Khi Cao Bằng đang suy nghĩ, phía sau vết nứt có một khí thế mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện.

Sau đó Cao Bằng nhìn thấy một thanh trường mâu sắc bén xuyên qua hư không.

Ầm!

Tinh hà dường như đảo ngược, một dải Tinh hà màu trắng bạc rất đẹp mắt đâm vào chiến trường.

Dư âm khủng khiếp xé nát rất nhiều quái vật trong phạm vi quanh đó, dọn ra một khu vực lớn trống trải.

Tới rồi!

Cao Bằng nheo mắt lại.

- Đại nhân Tinh Hà Chi Mâu giá lâm!

Giọng nói rất lớn truyền ra từ trong khói bụi đang dần tiêu tan.

Ô Ô ô ~

Hống hống hống ~

Đám quái vật bên phía Tinh Quần ra sức gầm rú.

Đợi đến khi bụi bặm tiêu tan, trên mảnh đất trống xuất hiện một con quái vật hình người cao một mét năm dùng hai chân sau ngồi xổm, hai cánh tay chống nghiêng về phía trước, lạnh lùng nhìn lướt qua xung quanh.

Ánh mắt nó sắc bén giống như lưỡi đao.

Trên đỉnh đầu có đội một cái mũ giáp che khuất hơn nửa gương mặt, con ngươi màu trắng bạc chớp hiện ở dưới mặt nạ.

Phía sau lưng có hai thanh trường mâu giống như được tạo thành từ cực quang.

Ở trên vai của con quái vật này có một con vẹt miệng rộng màu trắng bạc.

Con vẹt hít sâu một hơi, mở miệng hô to:

- Đại nhân Tinh Hà Chi Mâu giá lâm!

Quái vật hình người đứng thẳng, khoanh hai cánh tay rồi hất cằm lên, khinh miệt nhìn lướt qua phía trước.

- Lưu Quang, đây là huynh đệ của ngươi sao?

Tiểu Hoàng thán phục nói.

Mặt Lưu Quang tối sầm.

- Chiều cao này, kích thước này, ánh mắt này... Tuyệt thật.

Tiểu Hoàng vô cùng xúc động.

- Bảy ngày trước trên chiến trường, chính là nó đã đánh Quỷ Đăng Ngư Thần bị thương nặng.

Phân thân của Mạt Nhật Hỏa Sơn Long trầm giọng nói.

Lần đó nếu như không phải hai vị Thần linh khác ra tay, liều mạng cứu Quỷ Đăng Ngư Thần trở về, sợ rằng người đối diện này đã hoàn thành việc sát thần rồi.

Nhớ lại cảnh tượng chiến đấu ngày đó, trong đáy mắt Mạt Nhật Hỏa Sơn Long hiện lên chút kiêng kỵ.

- Các ngươi lên trước, tạm thời đừng kích động. Các ngươi muốn đẩy lùi nó hay là muốn nó lưu lại? Nếu như muốn lưu nó lại thì phải nghe theo lời ta.

Cao Bằng nói.

- Nó hiểu rõ năng lực của các ngươi, nhưng nếu như đột nhiên xuất hiện một kẻ lạ mặt sẽ chỉ làm cho nó càng cảnh giác hơn. Cho nên nhất định phải dùng một đòn giết chết nó!

A Ngốc vỗ tay vào trên vai phân thân Mạt Nhật Hỏa Sơn Long rồi nói.

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long suy nghĩ một lát, nặng nề gật đầu.

- Hi vọng ngươi không gạt ta, bằng không ta sẽ cho ngươi biết một con rồng sẽ thù dai tới mức nào.

Dịch: MBMH Translate

Chương 796: Sát Thần

Trên chiến trường, quái vật hai bên đều lui về phía sau, để lại không gian chiến đấu cho các đại lão.

Theo một tiếng rồng ngâm, bóng tối che khuất cả bầu trời hạ xuống.

Con rồng lớn màu đỏ thẫm giang hai cánh bao phủ cả khoảng không trên bầu trời dưới cánh của mình.

Hơi thở cực nóng phun ra, hai cánh vỗ mạnh tạo ra gió lốc đầy trời.

Gần như cùng lúc đó, mặt đất dưới chân Tinh Hà Chi Mâu nứt ra, tầng đất bị phá vỡ, gai nhọn sắc bén đâm xuyên qua lớp đất.

Mặt đất không ngừng bị xé nát, núi rung đất chuyển.

- Pháp tắc nham tương - Mạt nhật thiên tai.

- Pháp tắc Đại Địa - Địa Long phiên thân.

Hai luồng pháp tắc cùng bạo phát.

Ầm ầm ầm...

Cả bầu trời bị nhuộm thành một màu đỏ rực, núi lửa trên lưng Mạt Nhật Hỏa Sơn Long xuất hiện ánh sáng màu đỏ chói lòa.

Từng viên thiên thạch tỏa ra ánh sáng màu đỏ nối đuôi nhau rơi về phía Tinh Hà Chi Mâu.

Cùng lúc đó mặt đất run rẩy, trong khe nứt có hư ảnh của một

con Thổ Long khổng lồ nhảy ra. Ở trên đuôi của Thổ Long có ảo ảnh của một đại lục, cái đuôi quét ra ngoài, ảo ảnh đại lục dần dần được phóng to.

Trọng lực khủng khiếp ép xuống làm hư không sụp đổ, một vết nứt lan tràn ra ngoài.

Chân phải của Tinh Hà Chi Mâu bước lên trước nửa bước, trường mâu trên tay phải theo cổ tay chuyển động xoay tròn, ảo ảnh màu bạc cũng bay múa theo.

Trường mâu ở tay trái đâm xuống phía dưới, mũi thương xuyên qua mặt đất làm gợn sóng vô hình khuếch tán ra bốn phía, mặt đất trong vòng mười thước lấy mũi thương làm trung tâm lõm xuống.

- A Ngốc, khi bảo ngươi ra tay thì tranh thủ giết chết trong một đòn, không nên để cho nó có cơ hội đánh trả.

Trong ánh mắt Cao Bằng xuất hiện thêm năm thuộc tính của Tinh Hà Chi Mâu. Nhìn xong thuộc tính của Tinh Hà Chi Mâu, hắn rất thận trọng.

Không trách được trước đó ba đánh một mà vẫn thua. Tinh Hà Chi Mâu này có phẩm chất cực cao, hơn nữa đặc tính quái vật rất không đơn giản.

Tay trái của Tinh Hà Chi Mâu run một cái, mâu nhọn chọc xuyên qua mặt đất, trong phút chốc tạo thành nửa đường tròn trong hư không. Trường mâu trong tay biến hóa thành một tấm lá chắn hình nửa vòng cung màu trắng bạc che ở trước người.

Hư ảnh Thổ Long mang theo ảo ảnh đại lục đánh lên tấm chắn nhưng không phát ra tiếng nổ trời long đất lở, mà khi nó đánh vào trên tấm chắn lại hòa làm một thể một cách hoàn mỹ.

Ở trên tấm lá chắn màu trắng bạc hiện ra hình vẽ Thổ Long

trông rất sống động.

【 Tên quái vật 】: Tinh Hà Chi Mâu – Hỗn Hào Phá Phôi Giả

【 Đẳng cấp quái vật 】:Sơ vị Thần linh

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Tinh thần

【 Pháp tắc chưởng khống 】: Pháp tắc Tinh Quang 6.6%, pháp tắc chiến đấu 8.2%

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Vĩnh hằng

【 Nhược điểm quái vật 】: Thủ đoạn phòng ngự chỉ có một

【 Đặc tính quái vật】:Mâu - Thuẫn (Tinh Hà Chi Mâu trời sinh nắm giữ tinh thần song mâu. Song mâu nắm giữ hai loại hình thái, có thể tách ra thành hình thái mâu và thuẫn. Dưới hình thái mâu nắm giữ thêm hiệu quả xuyên giáp, có thể phá hủy cơ thể của kẻ địch.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Dưới hình thái mâu, Tinh Hà Chi Mâu có thể tụ lực khiến cho lần tấn công tiếp theo của mình có lực sát thương mạnh hơn, cao nhất có thể tích góp bạo phát ra gấp năm lần.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Khi chủ động kích hoạt năng lực dưới hình thái thuẫn sẽ khiến cho Tinh Hà Chi Thuẫn có được hiệu quả cắn nuốt, có thể cắn nuốt công kích tiếp theo của kẻ địch đồng thời chứa đựng ở bên trong Tinh Hà Chi Thuẫn, sau đó phóng ra ở lần tấn công tiếp theo. Nhưng mà đòn tấn công phát ra chỉ nắm giữ 80% lực sát thương ban đầu, sử dụng năng lực sẽ tiêu hao lực lượng của Tinh Hà Chi Thuẫn. Không thể nào sử dụng lại trong khoảng thời gian ngắn.)

Tinh Hà Xiềng Xích (Nguyên tố xiềng xích sinh ra theo Tinh Hà Chi Mâu, có thể truy tung và phong tỏa kẻ địch.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Tinh Hà Chi Mâu sẽ tự động ngưng tụ Tinh Hà Xiềng Xích ở bên trong thân thể, cũng có thể tiêu hao lực lượng để nhanh chóng ngưng tụ Tinh Hà Xiềng Xích. Mức độ cứng rắn của Tinh Hà Xiềng Xích có liên quan đến mức độ nắm giữ pháp tắc Tinh Thần của Tinh Hà Chi Mâu.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Có thể ném Tinh Hà Xiềng Xích ra ngoài, nó có thể tự động truy tung đơn vị gần nhất. Đơn vị bị Tinh Hà Xiềng Xích trói lại sẽ bị Tinh thần lực thiêu đốt gây tổn thương, đồng thời nắm giữ hiệu quả áp chế nhất định đối với pháp tắc, hiệu quả cụ thể sẽ căn cứ mức độ chênh lệch về pháp tắc để biểu thị.)

Tiềm lực chiến tranh (Tinh Hà Chi Mâu là quái vật sinh ra vì chiến tranh, thiên phú đặc biệt làm cho nó có thể không ngừng trở nên mạnh mẽ trong chiến đấu.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Sau mỗi lần chiến đấu giành thắng lợi, Tinh Hà Chi Mâu đều có thể nhận được lực lượng phản hồi nhất định.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Bởi vì Tinh Hà Chi Mâu đã đột phá Thần linh, cho nên sau mỗi lần chiến đấu giành thắng lợi sẽ căn cứ vào thực lực của đối thủ chiến thắng, Tinh Hà Chi Mâu đều có thể thu được lĩnh ngộ pháp tắc chiến đấu nhất định.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Quái vật sinh ra để chiến đấu, có thể không ngừng trở nên mạnh mẽ ở trong chiến đấu. Thích chiến đấu với kẻ địch mạnh mẽ, ghét mùi của Hắc Thạch.

Năng lực cường đại khác thường, ở trong bất kỳ đoàn đội ngự thú nào cũng tuyệt đối có thể đảm nhiệm vị trí chiến sĩ.

Đáng tiếc đẳng cấp của Tiểu Hoàng kém hơn nó rất nhiều, nếu như đẳng cấp của Tiểu Hoàng giống như nó, Cao Bằng ngược lại muốn xem thử kết quả chiến đấu của Tiểu Hoàng và nó.

Mâu của Tinh Hà Chi Mâu có thể phá hủy cơ thể của kẻ địch, hơn nữa nắm giữ thêm vào hiệu quả xuyên giáp. Nói cách khác, sau khi Tiểu Hoàng bị động kích hoạt nâng cao lực phòng ngự sẽ không có hiệu quả với nó.

Nhưng Tiểu Hoàng có thể bị động nâng cao tốc độ và lực lượng, cho nên thật sự khó có thể nói được kết quả.

Trong lúc Cao Bằng suy tính, trận chiến đã bước vào tình trạng gay cấn.

Tay trái Tinh Hà Chi Mâu cầm thuẫn, tay phải cầm mâu, trường mâu đánh nát từng viên hỏa lưu tinh ở trước mặt.

Nhưng những viên hỏa lưu tinh này không phải là thực thể thuần túy, mà là một thể tập hợp tương tự với nguyên tố. Sau khi hỏa lưu tinh bị đánh nát sẽ hình thành sóng chấn động không ngừng đánh lui Tinh Hà Chi Mâu.

Mặt đất phía sau bị phá vỡ, một bóng dáng màu đỏ tím giết ra.

- Đại Địa Cuồng Triều, Địa Long Chi Chủ.

Địa Long Chi Chủ có thân thể khổng lồ nhưng tốc độ còn nhanh hơn so với một đoàn tàu cao tốc đang chạy.

Trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước người Tinh Hà Chi Mâu.

Tinh Hà Chi Mâu khẽ quát một tiếng, từ đầu đến chân chớp hiện ánh sáng màu vàng, pháp tắc chiến đấu được gia tăng, tốc độ và thể lực tăng vọt trên tất cả các phương diện.

Pháp tắc Tinh quang trong người được giải phóng, giống như mưa tên bắn ra khắp bầu trời chặn đường của hỏa lưu tinh. Pháp tắc Tinh quang và pháp tắc nham tương nóng chảy va chạm vào nhau, hình thành cục diện giằng co.

Cùng lúc đó, Tinh Hà Chi Mâu tiêu sái lưu loát nghiêng người chín mươi độ, bỗng nhiên đập một cái vào Tinh Hà Chi Thuẫn ở tay trái, hư ảnh một con Thổ Long từ trong tấm chắn bay ra đánh vào Địa Long Chi Chủ khiến nó không kịp đề phòng.

Trường mâu tay phải đã tụ lực từ lâu thừa cơ đâm mạnh ra!

Vèo!

Máu tươi bắn tung tóe.

Trường mâu cắm thẳng vào mắt phải của Địa Long Chi Chủ.

- Minh Vương, A Ngốc.

Cao Bằng nắm chặt nắm đấm, chính là lúc này!

Lúc này tấm chắn ở tay trái của Tinh Hà Chi Mâu vừa kích hoạt phản xạ, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không sử dụng được, còn trường mâu ở tay phải đang cắm vào mắt của Địa Long Chỉ Chủ. Pháp tắc Tinh quang toàn lực đối đầu với pháp tắc nham tương nóng chảy của Mạt Nhật Hỏa Sơn Long.

Bóng dáng lóe lên, trước người Tinh Hà Chi Mâu xuất hiện một bóng dáng cao lớn.

Cơ thể Cơ Giới Minh Vương cao năm thước ở đã xem như là người khổng lồ ở trước mặt của Tinh Hà Chi Mâu.

Hai cánh tay giơ lên cao, trên không trung chỗ cánh tay hiện lên ảo ảnh của máy móc thần quyền, sau đó đập mạnh xuống!

- Sớm đã chờ ngươi rồi.

Tinh Hà Chi Mâu cười lạnh, pháp tắc chiến đấu giao cho nó khứu giác nhận biết nguy hiểm, vì thế đã sớm cảm giác được có kẻ địch đang nấp trong bóng tối.

Cho nên nó vẫn đề phòng.

Tay trái thả Tinh Hà Chi Mâu ra, sáu ngón tay nắm chặt, ánh sáng màu bạc chói mắt chợt hiện ra ở trong lòng bàn tay.

- Đi!

Cổ tay run lên, ánh sáng màu bạc hóa thành sợi dây thừng quấn lấy Cơ Giới Minh Vương.

Cơ Giới Minh Vương chỉ cảm thấy một luồng cự lực ngăn cản cánh tay nó hạ xuống.

Một sợi dây xích màu bạc lấm tấm điểm sáng màu trắng trói chặt cơ thể của Cơ Giới Minh Vương, đồng thời áp chế lực lượng của nó.

- Bây giờ ai còn có thể cứu được ngươi?

Tinh Hà Chi Mâu không chậm trễ chút nào, tay phải dùng sức làm chiều dài của trường mâu tăng vọt, đồng thời lại muốn đâm mạnh vào phía trong.

- Ngao…

Tiếng hét dài hoảng sợ phát ra từ trong miệng của Địa Long Chi Chủ, nó thật sự cảm nhận được uy hiếp của tử vong!

Đứng giữa sống chết nhưng Địa Long Chi Chủ không sợ hãi, trái lại kích phát ra hung tính của nó. Cơ bắp xung quanh viền mắt khuấy đảo vào phía trong, giống như rất nhiều dây thép nhỏ quấn lấy trường mâu, trong giây lát trường mâu bị kẹt lại ở hốc mắt không thể rút ra được.

Trong lòng Tinh Hà Chi Mâu bỗng run lên, cảm giác nguy cơ lan tràn khắp người nó.

Không tốt...

Nhưng đã quá muộn rồi!

Bốp!!!

Đầu của Tinh Hà Chi Mâu chấn động, sóng công kích linh hồn cực mạnh xé rách đại não của nó, cho dù lấy ý chí của nó cũng rơi vào trạng thái đần độn trong thời gian ngắn.

- Pháp tắc tử vong - Chung yên chi chỉ.

Ngón tay quấn quanh tử khí màu đen vô tận đâm về phía mi tâm của nó.

Vào lúc này, lớp giáp dày ở mi tâm đã hoàn toàn không có bất kỳ tác dụng chống đỡ nào.

Ngón tay dễ dàng xé rách cơ bắp, tiến thẳng vào đại não.

Thời gian đần độn do sóng công kích linh hồn đã trôi qua, nhưng tình hình cuộc chiến đã được định đoạt.

Tử khí cuồng bạo từ thất khiếu của Tinh Hà Chi Mâu phun trào ra ngoài. Tinh Hà Chi Mâu há miệng, trong miệng phun ra từng đoàn sương mù màu đen đầy vẻ trầm tịch.

Tinh Hà Chi Mâu lảo đảo hai bước, bịch một tiếng quỳ trên mặt đất.

Sức sống nhanh chóng bị rút cạn khỏi người nó.

Dịch: MBMH Translate

Chương 797: Kết Tinh Vĩnh Hằng

Theo Tinh Hà Chi Mâu ngã xuống, A Ngốc hít sâu một hơi.

Từng làn sương mù màu nâu xanh từ trên thi thể của Tinh Hà Chi Mâu bị rút ra, sau đó bị A Ngốc hút vào trong xoang mũi.

Trên Thần đàn, pháp tắc linh hồn hơi lay động, hấp thu một linh hồn Thần cấp làm cho A Ngốc nhận được không ít lợi ích.

Sau đó A Ngốc khom lưng nhấc thi thể của Tinh Hà Chi Mâu lên.

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long và Địa Long Chi Chủ đều từ hai phía xông tới, ánh mắt giống như hổ đói rình mồi, nhìn chằm chằm vào thi thể mà A Ngốc cầm theo.

- Pháp tắc của nó là pháp tắc Tinh quang. Các ngươi một kẻ là pháp tắc nham tương, một kẻ là pháp tắc đại địa, có lấy thi thể của nó cũng vô dụng đúng không?

Cao Bằng đi tới.

- ...

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long phun ra hơi nóng.

- Vừa rồi chúng ta đã dùng toàn lực, không thể không có chút thu hoạch nào.

Nghĩ như vậy, đầu của Mạt Nhật Hỏa Sơn Long lại ghé sát vài phần, mũi lớn còn hơn cả sơn động phun ra hơi nóng vào trên mặt

Cao Bằng.

A Ngốc quay đầu, hỏa diễm linh hồn trong hốc mắt trống rỗng thiêu đốt.

Đầu ngón tay lặng lẽ tập trung pháp tắc Tử vong.

- A ha ha ha, đương nhiên là của các ngươi.

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long đột nhiên ngẩng đầu, cười gượng vài tiếng.

Một thi thể Thần linh tuy quý giá, nhưng còn chưa đến mức làm cho nó bất chấp nguy hiểm tới tính mạng để tranh đoạt.

Theo Tinh Hà Chi Mâu chết, đám quái vật Tinh quần còn lại lập tức như rắn mất đầu, Mạt Nhật Hỏa Sơn Long trút lửa giận lên trên thân những con quái vật này.

Mang đi thi thể của Tinh Hà Chi Mâu, Cao Bằng dẫn theo các ngự thú rời xa chiến trường.

Tuy Chuẩn Thần cũng có giá trị nhất định, nhưng so với thi thể Thần linh này thì vẫn còn kém xa.

Mình ăn thịt cũng phải để cho người khác uống chén canh.

Mỗi một Thần linh đều có một thần khí bản mạng. Trong tay Tinh Hà Chi Mâu tự nhiên cũng có thần khí, tuy nhiên thần khí của Tinh Hà Chi Mâu khác với thần khí bình thường, đó là một thần khí nguyên tố tương đối kỳ lạ.

Thanh thần khí này dài ba thước sáu tấc, trắng nõn giống như một khối ngọc như ý.

Khối ngọc như ý này rất sáng, bề ngoài có một tầng sương trắng mỏng manh lượn quanh.

A Ngốc cầm lấy thanh thần khí này rồi nhẹ nhàng vung lên, thần khí bạch ngọc hóa thành một dải thánh quang màu trắng sữa biến hóa không ngừng. Theo ý niệm của A Ngốc thoáng động, thần khí trong tay biến thành một thanh trường mâu, rồi theo ý niệm thì nó lại biến hóa thành một thanh câu hồn liêm với màu trắng tinh thuần.

【 Tên thần khí 】: Vạn Hóa

【 Ẩn chứa pháp tắc 】: Pháp tắc Cực quang 1.2%

Lực pháp tắc chứa đựng thật sự quá ít ỏi, Tinh Hà Chi Mâu này chắc là một thần nghèo.

Nhưng trong trận chiến vừa rồi lại thấy được lực chiến đấu của Tinh Hà Chi Mâu rất mạnh trong cùng cấp. Thông thường thì thực lực đại biểu cho tài phú, trừ khi Tinh Hà Chi Mâu này mới thăng cấp Thần linh không lâu, căn bản không có thời gian nuôi dưỡng thần khí.

A Ngốc thưởng thức xong lập tức đưa Vạn Hóa tới.

Thần khí này quá yếu, A Ngốc chướng mắt.

Chỉ có 1.2% pháp tắc cực quang, thậm chí còn kém hơn A Ngốc sử dụng pháp tắc bạch cốt ngưng tụ ra thần binh xương trắng. Tốt xấu gì pháp tắc bạch cốt bây giờ cũng có mức độ nắm giữ 3.2%, gần gấp ba Vạn Hóa.

- Các ngươi có ai muốn?

Cao Bằng nhận lấy Vạn Hóa, trọng lượng của Vạn Hóa gần như không đáng kể tới, còn nhẹ hơn bông với cùng thể tích.

Vù vù vù.

Một loạt móng vuốt nhỏ giơ lên.

- Cao Bằng, có phải ta vẫn là tiểu khả ái của ngươi hay không?

Đại Tử than thở khóc lóc, móng vuốt nhỏ lau nước mắt không tồn tại trong khóe mắt.

- Lưu Quang, ngươi đã có thần khí, ngươi còn giành Vạn Hóa với ta làm gì.

Đại Tử nói với ngôn từ chính nghĩa chỉ trích Lưu Quang.

Ngón tay cũng sắp đâm đến trán của Lưu Quang rồi.

Tròng mắt Lưu Quang nhìn về phía trước, thấy hai mắt của Đại Tử thì lặng lẽ rời khỏi đó.

Đại Tử đắc ý, khóe miệng cong lên.

Ngoại trừ ba kình địch là A Ngốc, Tiểu Hoàng và Đại Tử, thì còn có bốn đối thủ cạnh tranh A Xuẩn, Nghĩ Long, Tịch Sư, Bạch Thận.

Đại Tử đột nhiên dừng lại, nhìn nhóc con sau cùng.

Bạch Thận lớn bằng bàn tay mở vỏ trai ra, phun ra một bọt khí màu sắc rực rỡ cực lớn.

Bọt khí màu sắc rực rỡ biến thành các loại hình vẽ, có hình khối, có hình trụ, cũng có hình lục giác.

- Ngươi mới bao nhiêu tuổi chứ? Thần khí là dành cho những đứa trẻ lớn chúng ta chơi, nhóc con như ngươi nên đi uống nước trái cây đi.

Đại Tử nghiêm túc nói.

- Thần khí cho ngươi, ngươi cũng không dùng được.

A Xuẩn đang nằm một bên ôm chai nước trái cây làm quần

chúng ăn dưa cũng trúng đạn. Ta hình như bị nhằm vào sao?

A Xuẩn nổi nóng, thi triển lực không gian.

Chấn động không gian lóe lên.

Tịch Sư đứng ở bên trái Đại Tử luôn duy trì im lặng bị lực không gian bao trùm, sau đó biến mất.

- ...

Gió lạnh thổi tới, Long Nghĩ chớp mắt.

Tịch Sư và Đại Tử ở xa ba trăm dặm nhìn nhau.

So với Đại Tử, trong lòng Tịch Sư rất suy sụp. Ta không nói gì, ta không hề làm gì, vì sao ta cũng gặp xui xẻo theo.

A Xuẩn nhìn kiệt tác của mình. Hình như... làm vậy cũng không sai chứ?

- A Xuẩn, ngươi làm gì vậy?

Cao Bằng nhíu mày, mắng.

A Xuẩn giật mình, ngoan ngoãn giấu cái chai thủy tinh trong tay, xúc tu thu hết ra sau lưng rồi nghiêm trang xoay đầu lại.

- Ngươi cũng không cần tới thần khí này.

Cao Bằng thản nhiên nói.

A Xuẩn âm thầm vui mừng. Nó vốn không thích đánh nhau, tranh đoạt thần khí này cũng chỉ để làm phong phú kho vàng nhỏ của mình thôi, cũng không phải thật sự muốn nó. Không ngờ Cao Bằng lại có thể dễ dàng tha thứ cho ta như vậy.

Cuối cùng Long Nghĩ đần độn u mê lấy được quyền sở hữu

Vạn Hóa.

Tuy nhiên, Vạn Hóa đặt ở trong tay Long Nghĩ ngược lại cũng vẫn tính là thích hợp, còn tăng thêm sức mạnh.

Năng lực của Long Nghĩ đã thay đổi rất nhiều, hơn nữa có bảy ý thức, cố định một loại thần khí nào đó có quá nhiều giới hạn mà còn không thuận tiện bằng Vạn Hóa.

Thi thể Tinh Hà Chi Mâu được giao cho Hắc Oa phân giải.

Ba canh giờ sau, thi thể đã bị Hắc Oa phân giải xong.

Ở trên tế đàn chỉ còn lại có một viên kết tinh màu vàng sậm.

Kết tinh màu vàng sậm có hai mươi bốn mặt, diện tích của mỗi một mặt đều hoàn toàn tương đồng.

Ở sáu mặt kết tinh trên dưới trái phải trước sau đều mọc ra gai nhọn.

Theo viên kết tinh này xuất hiện, trong không khí lan tràn mùi thơm ngọt ngào.

Cho dù là Cao Bằng cũng ngửi thấy được mùi này.

Khi ngửi được mùi này, đám Đại Tử, Tiểu Hoàng và Long Nghĩ đều bạo động.

Tất cả đồng loạt quay đầu nhìn chằm chằm vào kết tinh trong Cao Bằng tay.

【 Tên vật phẩm 】: Kết tinh Vĩnh hằng

【 Giới thiệu vật phẩm 】: Sau khi quái vật phẩm chất Vĩnh hằng bị hoàn toàn phân giải sẽ nhận được tinh hoa hoàn mỹ nhất, ẩn chứa bí mật của vĩnh hằng.

- Cho A Ngốc.

Cao Bằng quyết định thật nhanh.

Thực lực của A Ngốc mạnh nhất, hơn nữa A Ngốc không tranh gì. Từ trước đến nay A Ngốc đều nhường những thần khí kia cho các bạn đồng hành khác.

A Ngốc nhận lấy kết tinh vĩnh hằng. Khi tiếp xúc đến đầu ngón tay của A Ngốc, kết tinh vĩnh hằng lập tức hóa thành một chùm ánh sáng màu vàng dung nhập vào trong cơ thể nó.

Cơ thể A Ngốc run lên, trong cơ thể xảy ra biến hòa nào đó khó có thể nói rõ.

- Rống!

Phía xa truyền đến tiếng rồng ngâm, thân thể cao lớn của Mạt Nhật Hỏa Sơn Long xuất hiện ở phía xa.

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long rơi xuống trên mặt đất, nghi ngờ nhìn lướt qua xung quanh, đồng tử lớn như cái nhà mở to quan sát khắp nơi.

- Lúc này chắc còn đang chiến tranh, các hạ tới đây làm gì?

Cao Bằng hỏi.

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long ấp úng trả lời không có gì, cuối cùng ánh mắt nhìn vào trên thân A Ngốc đang ở trạng thái không thích hợp.

Trong đáy mắt hiện lên một tia sáng kỳ lạ.

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long thầm nghĩ vừa rồi mình quả nhiên không cảm giác sai, ở đây tuyệt đối có thứ tốt, chỉ là đã bị bộ xương khô này dùng mất.

- Ta vừa mới nhìn thấy có mấy con quái vật Tinh quần bay tới, nên đến đây xem thử.

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long nói xong thì kín đáo liếc nhìn Cơ Giới Minh Vương bên cạnh, không cam lòng bay đi.

Dịch: MBMH Translate

Chương 798: Tử Vong Chúa tể

Cao Bằng nhìn bóng lưng Mạt Nhật Hỏa Sơn Long đi xa, thầm nghĩ thật may mắn, may mà có Cơ Giới Minh Vương ở bên cạnh bảo vệ.

Bằng không con rồng tham lam này tuyệt đối sẽ không dễ dàng rời đi như vậy.

Nghĩ đến Cơ Giới Minh Vương, Cao Bằng nhìn sang thì phát hiện hai mắt Cơ Giới Minh Vương nhắm nghiền, đưa lưng về phía bọn họ, hình như không phát hiện ra điều gì.

Thời gian trôi qua, A Ngốc tiến hóa giằng co hai ngày.

Trong hai ngày này, Cao Bằng tận mắt thấy A Ngốc bị kén tằm bao quanh, từng sợi tơ tinh mịn màu đen hiện ra ở bên ngoài cơ thể của A Ngốc, sau đó quấn thành một kén tằm bọc lấy nó.

A Ngốc lại biến thành một quả trứng đen lớn.

Hai ngày sau, quả trứng đen lớn tách ra, A Ngốc từ trong giấc ngủ mê thức tỉnh lại.

Sau khi tỉnh dậy, trên thân A Ngốc có thêm một loại khí chất không thể miêu tả được.

Hình thái bên ngoài không có thay đổi quá lớn so với trước khi tiến hóa, loại biến hóa này phần nhiều là ở trên phương diện khí chất.

- A Ngốc đột phá vĩnh hằng sao?

Đại Tử hâm mộ nói.

Cao Bằng híp mắt nhìn chằm chằm vào A Ngốc rất lâu, lúc này mới gật đầu:

- A Ngốc đột phá vĩnh hằng rồi.

【 Tên quái vật 】: Tử Vong Chúa tể

【 Đẳng cấp quái vật 】: Sơ vị Thần linh

【 Pháp tắc khống chế 】: Pháp tắc tử vong 5%, pháp tắc linh hồn 3.4%, pháp tắc vong linh 3%, pháp tắc bạch cốt 3.2%

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Vĩnh hằng

【 Đặc tính quái vật】: Âm hồn chi tâm (sơ lược)(Hoán đổi trạng thái)

Vong hồn chi diễm (sơ lược) (phục sinh người chết)

Tử Vong chi hồn (Từ Cực âm chi hồn lột xác thành Tử vong chi hồn.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Tất cả sinh mạng tử vong ở trong phạm vi nhất định xung quanh kí chủ đều có thể bị kí chủ thôn phệ linh hồn. Linh hồn sẽ bị tinh luyện thành linh hồn thuần túy, từ đó làm lớn mạnh linh hồn của kí chủ.)

Ngọn lửa trong hai mắt A Ngốc biến thành màu vàng tinh khiết, ba động kinh khủng lan tỏa ra ngoài.

Số lượng đặc tính quái vật của phẩm chất Vĩnh hằng và phẩm chất Thần thoại bằng nhau.

Đơn thuần xem xét thì phẩm chất Vĩnh hằng và phẩm chất Thần thoại khác biệt ở chỗ phẩm chất Vĩnh hằng vĩnh viễn sẽ không giảm xuống.

So sánh với tài sản của Cao Bằng thì nó rất gân gà.

Cao Bằng sẽ không keo kiệt một chút tài liệu như thế.

Nhưng khi A Ngốc thật sự đột phá Vĩnh hằng, Cao Bằng mới phát hiện hóa ra mình đã nghĩ sai rồi.

Khác với người vẫn chưa thể khôi phục lại phẩm chất Vĩnh hằng - ngụy Vĩnh hằng như Bàn Đại Hải, A Ngốc chân chính là Vĩnh hằng đỉnh phong.

Nâng cao phẩm chất Vĩnh hằng cho A Ngốc mang đến một loại biến hóa khó miêu tả bằng lời.

Ngoại trừ đặc tính quái vật Cực âm chi hồn tiến hóa thành Tử vong chi hồn, còn có lực lượng được tăng cường trên tất cả phương diện.

Giống như trước đây phẩm chất Truyền thuyết đột phá đến phẩm chất Thần thoại, lực lượng của thân thể thu được tăng vọt trên các phương diện.

Ngoài ra...

- Chủ nhân, tốc độ ta lĩnh ngộ pháp tắc đã nhanh hơn.

A Ngốc trầm giọng nói.

Ánh mắt Cao Bằng lập tức sáng lên, lại còn nâng cao trên phương diện thiên phú.

Bên kia, Mạt Nhật Hỏa Sơn Long dọn sạch chiến trường.

Bởi vì Tinh Hà Chi Mâu ngã xuống, cho nên phía bên kia thông đạo không gian tạm hoãn xâm lược thế giới này.

Trong khoảng thời gian ngắn, cho dù là trong Tinh quần cũng không thể lấy ra được nhiều lực lượng hơn đến trợ giúp cho chiến trường bên này.

Lần này xâm nhập Tinh quần đã thật sự khuynh sào xuất động, mỗi một tiểu thế giới đều sẽ phái cường giả tương ứng.

Hơn nữa căn cứ tin tức tình báo trước đó, Tinh Hà Chi Mâu hoàn toàn có thể một đánh ba rồi chinh phục thế giới này.

- Ta chuẩn bị đi rồi, lão giun ngươi có muốn đi cùng ta không?

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long cúi người xuống giậm chân một cái.

Thật lâu sau, sâu bên trong lòng đất truyền đến một giọng nói khàn khàn:

- Ngươi đi đi.

- Ngươi ở lại chờ chết sao?

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long lắc đầu.

Đừng thấy bọn họ đánh lùi được một đợt tấn công của kẻ địch xâm nhập.

Nhưng Mạt Nhật Hỏa Sơn Long hiểu rất rõ, phần lớn công lao của trận thắng lợi này đều liên quan tới nhân loại đê tiện vô sỉ kia.

Nếu như không phải nhờ có hắn thì mình và lão giun đánh không nổi tên nhỏ bé kia.

Hơn nữa bọn họ cũng chỉ tiêu diệt được một phần nhất nhỏ trong Tinh quần khổng lồ này.

Lần này có lính đánh thuê nhân loại giả dối kia, vậy còn lần tiếp theo thì sao?

Tiếp theo, Tinh quần sẽ càng phản kích khủng khiếp hơn mà thôi.

Cho nên Mạt Nhật Hỏa Sơn Long mới có tâm tư muốn rời khỏi

đây.

Thế giới lớn như vậy, muốn tìm một chỗ dung thân là chuyện quá đơn giản.

- Ngươi đi đi.

Địa Long Chi Chủ nói.

Ở trong lòng Địa Long Chi Chủ, sự xâm lược của Tinh quần nhất định sẽ thất bại.

Hơn nữa khi hai Thần linh khác của thế giới này một kẻ chết một người trốn, vậy thế giới này không phải sẽ do nó khống chế sao?

Nó thậm chí còn hi vọng cả đời Mạt Nhật Hỏa Sơn Long đừng có trở về.

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long lắc đầu, xoay người rời đi.

Đi đâu?

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long suy nghĩ một chút.

Gần đây đều xảy ra chiến tranh, bất kể đi bên nào cũng sẽ bị chiến tranh lan đến... Như vậy nó dứt khoát chạy xa một chút! Chạy đến biên giới Vị Diện Hải đi, bên đó gần Cửu Thiên Thập Địa, Tinh quần tạm thời sẽ không mở rộng về bên đó.

Quyết định xong, Mạt Nhật Hỏa Sơn Long xuất phát ngay trong đêm.

...

Đổi lại thành bình thường thì làm gì có cơ hội lấy được thi thể của Thần linh dễ dàng như vậy!

Bởi vì những Thần linh đó đều có vòng tròn nhỏ hẹp của mình, động một tên chính là động tới một đám.

Đương nhiên loại cá ướp muối giống như Bàn Đại Hải là ngoại lệ, nó còn chưa kịp kinh doanh cái vòng quan hệ của mình thì đã ợ ra rắm.

Những Thần linh này nắm giữ tuổi thọ dài dằng dặc, ở trong khoảng thời gian dài đó, ngoại trừ tu luyện chính là đi dạo các nơi.

Hơn nữa, toàn thân Thần linh đều là bảo vật, quý nhất chính là thần khí có một không hai của mỗi vị thần linh.

Nếu như không tập trung thành đoàn thì rất dễ dàng bị nhằm vào, cho nên bọn họ không thể không liên kết với nhau.

Nhưng ở trong thời kỳ Tinh quần xâm lược lại khác, lúc này ai có thời gian để ý tới thần linh khác chứ.

Cao Bằng giáo dục một đám ngự thú:

- Chúng ta tiếp tục đi sâu vào bên trong. Phải nhớ kỹ tôn chỉ của chúng ta, chúng ta chỉ là tới giúp.

Các ngự thú liên tục gật đầu.

- Đúng rồi... Còn chưa kịp hỏi Mạt Nhật Hỏa Sơn Long về tin tức của những thế giới khác gần đây.

Cao Bằng đỡ trán nghẹn lời.

Đợi đến khi đám người Cao Bằng tìm được sào huyệt của Mạt Nhật Hỏa Sơn Long, chỉ nhìn thấy một cái ổ rồng trống không.

- Không dọn đồ đã đi rồi à?

Cao Bằng bất đắc dĩ.

Bên trong bừa bãi, rất nhiều thứ đều nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Đây là sào huyệt của Thần linh, quái vật bình thường cũng không dám chà đạp như vậy.

Cho nên chắc chắn là Mạt Nhật Hỏa Sơn Long tự mình làm...

Đây là phải đi vội tới mức nào chứ?

- Không có việc gì, còn có một tên.

Cao Bằng thay đổi phương hướng.

Hỏi thăm một Chuẩn Thần bản địa chất phác, rất dễ dàng tìm được chỗ ở của Địa Long Chi Chủ.

Ban đầu Địa Long Chi Chủ còn tưởng rằng Cao Bằng muốn tới cướp giật vị trí bá chủ của nó ở thế giới này.

Khi biết được Cao Bằng chỉ muốn tìm hiểu tin tức, nó thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó vội vàng nói ra tất cả những gì mình biết được, chỉ muốn nhân loại này nhanh chóng rời đi.

Nghe xong Địa Long Chi Chủ kể lại, Cao Bằng dường như suy nghĩ tới điều gì. Trước đó hắn còn tưởng rằng Vị Diện Hải sẽ rơi vào hạ phong, nhưng không ngờ được nước ở Vị Diện Hải cũng rất sâu.

Không trách được Địa Long Chi Chủ này không muốn rời đi, bởi nó nhận định Vị Diện Hải nhất định sẽ giành được thắng lợi.

- Đúng rồi, lần này ta giúp các ngươi một chuyện lớn như vậy, có thù lao không?

Cao Bằng xấu hổ nói.

Địa Long Chi Chủ sửng sốt:

- Không phải Mạt Nhật Hỏa Sơn Long đã trả rồi sao?

- Ngươi cũng nói người khác đã trả, ngươi còn chưa tiền trả đấy.

Cao Bằng nghiêm túc nói.

- ...!!?

Dịch: MBMH Translate

Chương 799: Khủng Hoảng Chi Phối Giả

Ai đó có thể giúp ta đánh chết tên nhân loại vô sỉ đê tiện này không.

Địa Long Chi Chủ rất bất bình.

Tuy thù lao là do Mạt Nhật Hỏa Sơn Long trả, nhưng sau đó nó cũng bồi thường cho Mạt Nhật Hỏa Sơn Long một ít.

Không trách được con rồng già này rời đi nhanh thế, hóa ra là như vậy!

Địa Long Chi Chủ miễn cưỡng cười:

- Ta cũng không có bao nhiêu bảo vật... Các hạ còn cần gì?

- Đoạt Hồn Kim, Tử Phách Ngọc.

Cao Bằng nói.

Đoạt Hồn Kim và Tử Phách Ngọc đều là tài liệu chính để chế tạo ra thần khí cho A Ngốc.

Hơn nữa hai loại tài liệu này đều tập trung trong lòng đất, cho nên Địa Long Chi Chủ có khả năng có hai tài liệu này nhất.

Địa Long Chi Chủ quả thật có hai loại tài liệu này, nhưng số lượng cũng không nhiều, nó đều dùng để trao đổi tài liệu quý hiếm với Thần linh khác, cho nên nó rất đau lòng.

Nhưng yêu cầu của Cao Bằng vừa lúc dừng ở trên giới hạn

cuối cùng của nó.

Nó không cần đến tài liệu này, thần khí của nó cũng không cần những tài liệu này.

Địa Long Chi Chủ đâm mạnh vào trong đất.

Sau một lát, mặt đất bị phá vỡ, một khối tài liệu màu vàng và một khối màu đen trồi lên mặt đất.

Ngoài ra không còn gì nữa.

Địa Long Chi Chủ cũng không xuất hiện.

Nó chỉ hy vọng người này có thể nhanh chóng rời đi thôi.

Cao Bằng nhận được tin tức muốn biết từ Địa Long Chi Chủ - Đó chính là phân bố của các thế lực gần đây.

Vị Diện Hải rất lớn, ngay cả Địa Long Chi Chủ cũng không biết Vị Diện Hải rốt cuộc có diện tích bao nhiêu.

Nhưng nó vẫn biết rõ về phân bố thế lực ở khu vực Vị Diện Hải này.

Khu vực này bị ba Thần hệ lớn có địa vị ngang nhau khống chế.

Thâm Dương Thần Hệ, Tự Nhiên Thần Hệ, Vong Linh Thần hệ.

Lúc trước, ba Thần hệ này không ngừng chinh chiến với nhau, nhưng bây giờ phải đối mặt với kẻ địch mạnh... Ba Thần hệ lớn vứt bỏ hiềm khích lúc trước để hợp tác với nhau.

Trong đó, gần đây nhất chính là Thâm Dương Thần Hệ.

Thâm Dương Thần Hệ không có tồn tại chí cao, bọn họ là một tồn tại tương tự với liên minh.

Ở trong Thâm Dương Thần Hệ có tam vương.

Theo thứ tự là Cực Uyên Thôn Phệ Giả, Khủng Hoảng Chi Phối Giả, Hải Bạo Đế Hoàng.

Trong ba người, thực lực mạnh nhất và thần bí nhất chính là Khủng Hoảng Chi Phối Giả.

Theo lời đồn đại, nó là cự thú biển sâu của một thế giới hải dương, khi còn là Chuẩn Thần đã từng cắn nuốt Thần linh, sau đó thống trị toàn bộ thế giới đó.

Dần dần nó duỗi tay về phía các thế giới gần đó, không biết đã gây họa cho bao nhiêu thế giới, làm cho kẻ địch của nó nghe tin đã sợ mất mật.

Chính vào thời điểm đó, danh hiệu Khủng Hoảng Chi Phối Giả của nó đã được truyền ra.

Những điều này đều là tin tức mặt ngoài. Địa Long Chi Chủ còn biết một tin đồn khác, Khủng Hoảng Chi Phối Giả chưởng khống hơn năm pháp tắc!

Ngoài mặt thì nó có pháp tắc Khủng hoảng, pháp tắc Hải dương và pháp tắc Tàn bạo, lực lượng quyền hành của nó đã không còn giới hạn ở trong biển nữa.

Khác với tam vương cộng tôn của Thâm Dương Thần Hệ, Tự Nhiên Thần Hệ nắm giữ một tồn tại chí cao vô thượng, tên là Lực Tôn.

Bản thể của Lực Tôn là một tôn Vô Lượng Kim Cương Thụ, mình đồng da sắt, lực lượng lớn vô cùng.

Địa Long Chi Chủ nói về Lực Tôn với giọng điệu đầy ước mơ, tựa như muốn rễ của Lực Tôn cắm trên mặt đất của mình vậy.

Vong Linh Thần Hệ là yếu nhất, sống ở nơi hoang vắng. Trước khi Tinh quần xâm lược, Vong Linh Thần hệ chính là hiệp khách cõng nồi, cũng là một nơi để trút giận.

Chỉ cần xảy ra chuyện gì khó có thể phán xét, bọn họ sẽ gọi Vong Linh Thần Hệ qua, bảo Vong Linh Thần Hệ tới phán xử công lý.

Bất kể Vong Linh Thần Hệ nói gì đều sẽ đắc tội một bên, sau đó sẽ ngầm bị hung hăng dạy dỗ một trận, thuận tiện cướp một chút tài nguyên.

Có đôi khi xảy ra chuyện cũng sẽ để cho Vong Linh Thần Hệ tới nhận tội thay, về phần chân tướng của chuyện đó thế nào đều không quan trọng.

Đánh Vong Linh Thần Hệ một trận, lại thuận tiện cướp lấy một chút béo bở...

Tất cả đều vui mừng.

Tạo thành cục diện của Vong Linh Thần Hệ bây giờ chính là do một người hệ Vong linh hung ác từ tám mươi vạn năm trước, nó dẫn dắt hệ Vong linh đi lên đỉnh phong. Vong Linh Thần Hệ ở thời kì đỉnh phong đã từng càn quét khắp Vị Diện Hải, gây ra động tĩnh rất lớn.

Đương nhiên, khi đó Địa Long Chi Chủ còn chưa sinh ra...

Cho nên cụ thể có chuyện gì xảy ra thì nó không biết, nó chỉ biết là gây ra động tĩnh rất lớn.

Cao Bằng suy nghĩ rất lâu, quyết định đi tới địa bàn của Thâm Dương Thần Hệ xem thử.

Với thói quen kiêu ngạo của Thâm Dương Thần Hệ và Tự Nhiên Thần Hệ, chắc chắn sẽ đánh nhau tương đối kịch liệt.

Vong Linh Thần Hệ đã cẩu thả nhiều năm như vậy, chắc hẳn cũng quen cẩu thả... Không có lợi ích gì có thể nhặt, Cao Bằng lại không vội qua.

- Cao Bằng, ở đây thật dữ dội.

Bước ra khỏi thông đạo không gian, Tiểu Hoàng thán phục nói.

Chỗ vị trí thông đạo không gian này là ở trên một hải đảo.

Trong không trung của hòn đảo truyền đến dao động chiến đấu.

Dao động chiến đấu này vô cùng mãnh liệt.

Đột nhiên mặt nước xung quanh hòn đảo chấn động mạnh, trong phút chốc có rất nhiều giọt nước bắn lên không trung.

Giống như trời đất đảo ngược, nước từ dưới chân trút ngược lên bầu trời.

Những giọt mưa dày đặc điên cuồng khuếch tán ra, nối nhau hết đợt này tới đợt khác.

Ở trong sóng lớn cuồn cuộn có một cự nhân da màu xanh lam cao ngàn mét, trong tay cầm Tam Xoa Kích đang ngửa mặt lên trời gào thét.

Sau đó ánh sáng màu lam không gì sánh nổi từ mũi kích khuếch tán ra ngoài.

- Pháp tắc Hải dương - Dương Lưu Sậu Vũ.

Biển rộng tách ra, rất nhiều thanh binh khí bằng nước biển bay lên trên không trung.

Trên bầu trời, một con Ngân Phượng Hoàng ngửa mặt lên trời hót vang, hai cánh vỗ mạnh, khắp bầu trời có ánh sao rủ xuống

làm sao hiện ra giữa ban ngày, ở đỉnh đầu của Ngân Phượng Hoàng chậm rãi hiện lên một hình chiếu ngôi sao rất lớn.

Hình chiếu ngôi sao này không ngừng phóng đại, tinh quang màu bạc từ trên ngôi sao chiếu rọi.

Ánh sao thần thánh kèm theo lực pháp tắc cọ rửa tất cả ô uế, va chạm với pháp tắc Hải dương. Hai luồng pháp tắc va chạm phát ra dao động cực mạnh.

Thế giới dường như rơi vào tai họa, sóng lớn mấy ngàn trượng không ngừng dâng trào.

Tịch Sư phun ra một hơi lạnh làm đông cứng tất cả sóng lớn muốn nuốt lấy hòn đảo trước mắt.

Ba động của lực lượng cấp Chuẩn Thần không khiến cho hai vị tồn tại đang chiến đấu phía xa phải chú ý.

Chỉ có lực lượng cấp Thần linh mới có khả năng khiến cho bọn họ cảnh giác.

- Ở trong Hải dương, ta là vô địch!

Cự nhân cao ngàn trượng điên cuồng rít gào, hai cánh tay vung vẩy, trong hư không ngưng tụ lốc xoáy với pháp tắc Hải dương đầy phẫn nộ, muốn xé nát Ngân Phượng Hoàng trong không trung.

Phía ngoài thân của Ngân Phượng Hoàng hiện lên một tầng lá chắn màu bạc triệt tiêu lốc xoáy.

Đột nhiên Ngân Phượng Hoàng há mồm phun ra một điểm sáng màu bạc.

Cự nhân cao ngàn trượng rất thận trọng, vung vẩy Tam Xoa Kích muốn đánh nát điểm sáng màu bạc kia.

Ai biết điểm sáng màu bạc bị Tam Xoa Kích đánh trúng lại

bỗng nhiên nổ tung.

Khắp bầu trời có sợi tơ màu bạc khuếch tán cắn nuốt cự nhân cao ngàn trượng.

- Không tốt.

Cự nhân lập tức phản ứng nhưng vẫn chậm một bước, hoàn cảnh xung quanh đã phát sinh biến hóa.

Quan trọng nhất là nó không cảm giác được sự phản hồi của biển!

Giống như nó vừa nói, chỉ cần nó ở trong biển thì nó sẽ là kẻ bất bại.

Nó có thể thu được lực lượng phản hồi vô cùng vô tận.

Chỉ cần không thể giết chết nó trong nháy mắt, vết thương của nó sẽ không ngừng khép lại.

Trừ khi làm khô cạn tất cả biển rộng, hoặc chuyển nó đến nơi không có biển.

Mà bây giờ... Nó lại không cảm giác được biển.

- Ngươi biết pháp tắc không gian.

Giọng điệu của Hải Bạo Đế Hoàng trầm xuống. Từ lúc chiến đấu đến bây giờ, đối phương vẫn không để lộ ra sự thật là nó biết pháp tắc hệ không gian.

- Ngươi ở trong biển là không chết, vậy bây giờ thì sao?

Vừa dứt lời, phía sau hiện lên vài đạo khí tức khủng bố.

Dịch: MBMH Translate

Chương 800: Ngưng Tụ Thần Cách

Hải Bạo Đế Hoàng nghe giọng nói phía sau thì vội vàng quay đầu, Tam Xoa Kích trong tay bất ngờ chém về phía sau, kéo theo một dải ánh sáng màu xanh lam hình vòng cung.

Lại chém hụt! Hắn quay đầu qua thì chỉ nhìn thấy bầu trời đầy sao trống trải.

Cái gì!?

Ầm!

Gương mặt Hải Bạo Đế Hoàng đột nhiên lõm xuống thành một cái hố lớn.

Gần như cùng lúc đó, ngực của Hải Bạo Đế Hoàng nổ tung.

Bầu trời sao bị xé rách để lại dư âm khủng khiếp, khe nứt không gian bị cắt ra lan tràn về phía sau.

- Oulu là mạnh nhất!

Giọng nói non nớt giống như của đứa trẻ vang vọng ở trong tinh không, những giọng nói này trực tiếp vang vọng ở trong đầu của mọi người.

Hải Bạo Đế Hoàng quay đầu. Cách đó không xa là một con quái vật ngồi trên một thiên thạch, cái đầu của con quái vật này tương tự với đầu của người sói.

Nhưng ở trên hai vai có hai vòng tròn màu xanh lam kéo dài về

phía sau. Trên cánh tay có một tầng xương màu đen bọc ngoài, bàn tay màu trắng bóng loáng mịn màng.

Dáng vẻ của nó không lớn, chỉ khoảng một thước, ở trong mắt Hải Bạo Đế Hoàng chính là một con côn trùng.

- Không gian? Thời gian?

Con ngươi của Hải Bạo Đế Hoàng co lại, cảm giác được lực lượng chưa hoàn toàn tan đi trong không khí.

Nó phát hiện ra trong không khí lưu lại dao động của nguyên tố. Sao có thể có quái vật đồng thời chưởng khống hai đại pháp tắc đỉnh cấp là Không gian và Thời gian được? Như vậy chẳng phải là vô địch sao?

- Oulu, giết chết nó.

Ngân Phượng Hoàng nói.

- Không ai có thể ra lệnh cho Oulu.

Thiên thạch bị một lực lượng không tên khống chế dừng lại tại chỗ. Oulu đứng lên, nghiêng đầu liếc nhìn Ngân Phượng Hoàng, sau đó lại nhìn Hải Bạo Đế Hoàng.

Đột nhiên nó hắt hơi một cái, móng vuốt nhỏ khẽ xoa mũi của mình, nhưng cũng không có động tác tiếp theo.

Hải Bạo Đế Hoàng không ngừng suy nghĩ. Hình như người kỳ lạ này không mấy nghe lời, như vậy là tốt nhất. Từ đó mình cũng có thể tìm được một cơ hội chạy trốn.

Ý nghĩ này xuất hiện, Hải Bạo Đế Hoàng tìm cơ hội.

Đột nhiên bịch một tiếng, cơ thể Hải Bạo Đế Hoàng trở nên tán loạn, rất nhiều giọt nước chợt bắn về phía bốn phương tám hướng.

Trong mỗi giọt nước đều ẩn chứa ý thức của Hải Bạo Đế Hoàng, chỉ cần một giọt nước có thể chạy trốn là nó có thể sống lại.

Nếu như ở trong đại dương, dựa vào năng lực này nó gần như không có khả năng bị giết chết. Đáng tiếc nơi này là bầu trời sao.

Tuy trong tinh không cũng có thể có nước, nhưng rõ ràng khu vực gần đây trừ thiên thạch thì không có gì cả.

Ngân Phượng Hoàng giang hai cánh, một vòng ánh sáng màu bạc khủng khiếp khuếch tán ra ngoài. Vòng ánh sáng màu bạc này đi qua nơi nào thì tất cả giọt nước đều bốc hơi.

Nhưng vẫn có nhiều hơn giọt nước trốn về phía xa hơn.

- Oulu, nếu để cho nó chạy thoát, phụ thân của ngươi nhất định sẽ vô cùng tức giận!

Ngân Phượng Hoàng phẫn nộ nói.

- Sao con chim sẻ nhà ngươi đáng ghét thế.

Vẻ mặt Oulu trầm xuống, sau đó đứng lên, tay phải mở ra giữa hư không, lấy năm ngón tay của nó làm điểm trung tâm, một vòng lĩnh vực màu trắng xám rất chói mắt mở ra.

Bên trong lĩnh vực, tất cả đều trở nên rất chậm chạp.

Bao gồm cả Ngân Phượng Hoàng cũng vậy, thậm chí còn có thể nhìn thấy từng vòng ánh sáng từ trên cánh của nó đang dần kéo dài ra ngoài.

Oulu tung người nhảy lên, quyền ảnh chợt đánh tới.

Những giọt nước phía xa bị quyền ảnh bao trùm, biến mất không còn.

Cho đến lúc này, Oulu mới huỷ bỏ lĩnh vực của mình.

Không khí khôi phục lại tốc độ chảy bình thường.

Lĩnh vực màu trắng xám tiến vào trong lòng bàn tay phải của Oulu. Hai cánh tay nhỏ bé của Oulu khoanh trước ngực, lạnh lùng nhìn Ngân Phượng Hoàng.

Ngân Phượng Hoàng nhiều lần kiểm tra, xác nhận Hải Bạo Đế Hoàng thật sự đã chết, lúc này mới yên tâm:

- Hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta trở lại thôi.

- Oulu không quay về, Oulu muốn chơi thêm một lúc.

Oulu khiêu khích nhìn Ngân Phượng Hoàng, sau đó chạy đi ở trước mặt nàng.

Đồng thời nó quyết định, chỉ cần con chim sẻ này dám ngăn cản, mình sẽ công khai đánh nàng một trận.

Ngân Phượng Hoàng nhíu mày. Thực lực của Oulu rất mạnh, nhưng không chịu sự quản giáo, hơn nữa nàng cũng không ngăn cản được nó.

Dù sao nhiệm vụ đã hoàn thành, nó muốn chơi thì chơi đi.

Nhìn thấy Ngân Phượng Hoàng không ngăn cản mình, trong đáy mắt Oulu lộ ra chút tiếc nuối.

Bên kia, Cao Bằng nhìn thấy Hải Bạo Đế Hoàng bị thủ đoạn không gian nào đó na di đi, trong đầu rất đau đớn.

Hắn chỉ tùy tiện đi dạo, thế nào lại gặp phải cuộc chiến đấu giữa những đại lão này.

Tuy Cao Bằng nhìn không thấy thuộc tính cụ thể của Hải Bạo Đế Hoàng, nhưng cái tên lại nói được rất nhiều.

Hải Bạo Đế Hoàng là một trong ba đại vương giả của Thâm Dương Thần Hệ.

Trong vài ngày sau đó, khu vực Thâm Dương Thần Hệ này rơi vào trong trạng thái điên cuồng.

Cao Bằng trải qua tìm hiểu mới biết được tin tức Hải Bạo Đế Hoàng đã chết, hắn vô cùng xúc động.

Nhớ lại cảnh tượng ngày đó, Cao Bằng có cảm giác như mình đang chứng kiến lịch sử.

Theo Thâm Dương Thần Hệ rơi vào tình trạng điên cuồng, Cao Bằng muốn đục nước béo cò cũng thuận tiện hơn.

Có đôi khi hắn còn lấy thân phận lính đánh thuê lang thang giúp đỡ Thâm Dương Thần Hệ chiến đấu, mò được một khoản, nhưng chưa bao giờ ở lại cố định một chiến trường nào đó.

Cho dù bên phía Tinh Quần muốn trả thù cũng không tìm được người.

Bởi vì Cao Bằng chỉ giết chết quái vật cấp Chuẩn Thần, tồn tại cấp Thần linh trở lên thì bình thường Cao Bằng sẽ không tiếp nhận.

Tuy thực lực cấp Chuẩn Thần cũng không tệ, ở trong Tinh Quần cũng được cho lực lượng trung kiên, nhưng không phải là trụ cột.

Một ít Chuẩn Thần ngã xuống sẽ không quá thu hút chú ý.

Một tháng sau, Cao Bằng đã nhặt được ba mươi mấy bộ thi thể Chuẩn Thần.

Tất cả thành viên ngự thú chủ lực dưới tay hắn đã được nâng lên tới Chuẩn Thần viên mãn cấp 100.

Chỉ cần ngưng tụ thần cách, chế tạo thần đàn lại có thể trở thành Thần linh.

Cao Bằng không để cho đám người Tiểu Hoàng nhanh chóng thành thần, trái lại bảo bọn nó trước khi thành thần phải phát huy tất cả tiềm năng của mình, tranh thủ lĩnh ngộ càng nhiều pháp tắc hơn.

Bởi vì sau khi thành thần, muốn ngưng tụ thần cách mới sẽ đặc biệt khó khăn.

Đương nhiên, điều này cũng phải xem thiên phú thế nào.

Thiên phú không đủ thì có tốn bao nhiêu thời gian cũng vô dụng.

Đại Tử chỉ ngưng tụ ra một pháp tắc... Pháp tắc lôi.

Có lẽ là liên quan đến thiên phú của Đại Tử, bây giờ Đại Tử tổng cộng có bảy mươi hai cánh, có thể chứa được ba mươi sáu loại sấm sét khác nhau.

Trên thực tế, rất nhiều quái vật chỉ cần phát huy một loại sấm sét đến mức tận cùng là có thể ngưng tụ ra thần cách tương ứng. Ví dụ như pháp tắc Huyết lôi, pháp tắc Phong lôi, pháp tắc m lôi v.v.

Ba mươi sáu loại sấm sét khác nhau của Đại Tử tất nhiên sẽ không ngưng tụ ra ba mươi sáu loại thần cách khoa trương như vậy.

Bởi vì có vài sấm sét tuy không giống nhau, nhưng thật ra đều thuộc về một loại pháp tắc nào đó, giống như trên cây khô có rất nhiều cành vậy.

Mà bây giờ Đại Tử ngưng tụ ra pháp tắc lôi, những pháp tắc khác tương đương với phân “nhánh” dưới của pháp tắc lôi.

- Cao Bằng, ta phế rồi.

Đại Tử khóc chút chít, hai móng vuốt nâng Cao Bằng ở trong lòng rồi khóc rống lên một hồi.

- Sao vậy...

Cao Bằng nghi ngờ hỏi.

- Tên hói đầu Tiểu Hoàng kia cũng ngưng tụ ra ba thần cách, ta lại chỉ có một.

Viền mắt Đại Tử nhất thời đỏ lên, oan ức nói.

- Tiểu Hoàng sao?

Cao Bằng thật sự không biết. Hắn chỉ nhớ rõ một tuần trước Tiểu Hoàng ngưng tụ ra thần cách thứ hai, bây giờ lại có thể thành ba rồi?

- Không sao, cũng không phải nói càng nhiều thần cách thì càng mạnh, vẫn phải xem cụ thể là pháp tắc gì ngưng tụ ra thần cách.

Cao Bằng an ủi.

- Thật sao?

Tiếng khóc của Đại Tử chợt dừng lại, nghi ngờ nhìn Cao Bằng. Hắn không phải đang nói dối ta chứ?

Ta đơn thuần đáng yêu như vậy, nếu như ngươi gạt ta thì làm thế nào?

- Ta không lừa ngươi.

Cao Bằng mỉm cười, sau đó dùng bàn tay vỗ vào móng vuốt của Đại Tử:

- Ngươi thả ta ra trước lại nói…

Dịch: MBMH Translate

Chương 801: Thần Cách

- Ha ha ha ha.

Trong hư không truyền ra tiếng cười vui sướng giống như tiếng chuông ngân.

Móng vuốt Đại Tử đang thả lỏng chợt căng ra, Cao Bằng liền hít sâu một hơi.

- Đại Tử nghe lời, nhanh thả ra.

Đại Tử méo miệng. Cao Nguyệt Nguyệt, ngươi quả nhiên gạt ta.

Ta quyết định ba giờ tới... Không, hai giờ tới sẽ không để ý tới ngươi! Ta muốn cho ngươi nếm thử cảm giác đau khổ khi mất đi người thân thiết nhất!

Nghĩ như vậy, Đại Tử lại kiêu ngạo buông móng vuốt ra, cũng không quay đầu liền xoay người rời đi, để lại một bóng lưng tiêu sái.

Một lát sau, Đại Tử trốn ở sườn núi phía sau len lén thò đầu quan sát từng hành động cử chỉ của Cao Bằng.

Cao Bằng kiểm tra nơi vừa phát ra âm thanh, lúc đầu Cao Bằng còn tưởng rằng A Xuẩn đang cười trộm.

Bởi vì âm thanh này rất giống với giọng nói của A Xuẩn, đều nghe giống với đứa trẻ.

Nhưng sau đó Cao Bằng chú ý thấy A Xuẩn đang lơ lửng ở phía xa, an nhàn thảnh thơi phơi nắng.

Cho dù con cá cá ướp muối này đạt đến cấp 100 cũng vẫn lười biếng, đến nay còn chưa ngưng tụ ra thần cách không gian. Ngay cả Đại Tử cũng đã ngưng tụ ra thần cách rồi!

Tiếng cười nghịch ngợm tiếp tục vang lên ở bên tai. Cao Bằng có thể cảm giác quái vật kia cách mình không xa, chắc hẳn đang ở gần, nhưng mình lại không nhìn thấy nó.

Cao Bằng nhíu mày, đây cũng là lực không gian.

Nếu như là năng lực của hệ không gian, nói vậy cũng chỉ có thể bảo A Xuẩn ra tay.

Cao Bằng gọi A Xuẩn qua, cộng hưởng tầm nhìn với A Xuẩn.

Sau đó Cao Bằng nhìn thấy một quái vật với vóc dáng nhỏ bé đang nấp ở trong khe nứt không gian, phình bụng cười to, hai cái chân nhỏ ngắn đạp loạn trong không trung.

Con quái vật nhỏ này có cảm giác rất nhạy bén. Khi A Xuẩn nhìn thấy nó, nó cũng đồng thời quay đầu nhìn về phía A Xuẩn.

Giống như nhìn thấy mãnh thú hồng hoang nào đó, toàn thân Cao Bằng chợt nổi da gà.

- Hừ, chơi không vui.

Miệng trề ra, quái vật nhỏ tung người nhảy lên rồi biến mất ở trong không khí.

Qua một lúc lâu, loại cảm giác này mới khôi phục.

Cao Bằng đứng ngây ra tại chỗ rất lâu, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Con quái vật vừa rồi cho hắn cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Thật may là không có ác ý...

Không chỉ Cao Bằng, ngay cả A Xuẩn cũng bị dọa không nhẹ. Sau khi trải qua chuyện này, A Xuẩn bị kích thích, bay sang một bên cố gắng tu luyện, ngưng tụ thần cách của mình.

Chỉ là không biết kiên trì này có thể tiếp tục được bao lâu.

Trước đây A Xuẩn cũng từng cố gắng như vậy, đáng tiếc mỗi lần đều chỉ kiên trì được mấy ngày đã lại lười biếng.

Dùng một câu tục ngữ chính là… Thuộc họ nhà cóc, thỉnh thoảng chọc một cái mới nhảy một chút.

Đúng rồi, Tiểu Hoàng ngưng tụ ra thần cách thứ ba rồi sao?

Cao Bằng gọi Tiểu Hoàng tới:

- Ta xem thử thần cách ngươi mới ngưng tụ ra là pháp tắc gì nào.

Hai thần cách trước của Tiểu Hoàng theo thứ tự là【Thần Cách Kiên Nghị 】và 【 Thần Cách Kim Cương 】. Hai thần cách này đều chỉ có thể nói có quy có củ, không đến mức kém cỏi, nhưng cũng không tính là pháp tắc cao cấp.

- Đây!

Tiểu Hoàng mở lòng bàn tay ra, trong lòng bàn tay ngưng tụ ra một viên thần cách tinh khiết trong suốt không màu.

Sau khi thần cách này xuất hiện, tất cả nguyên tố gần đó đều bị một lực lượng vô hình bài xích ra ngoài.

- Đây là thần cách cấm ma sao?

Cao Bằng rất kinh ngạc, năng lực cấm ma lại có thể ngưng tụ thành pháp tắc à?

Pháp tắc này tính là pháp tắc bình thường hay là pháp tắc cao

cấp, hoặc pháp tắc đỉnh cấp đây?

Cao Bằng không có cách nào cho ra một phán đoán chuẩn xác được.

Chỉ có thể nói ở dưới tình huống đặc biệt, thần cách cấm ma có thể phát huy ra tác dụng rất mạnh, nhưng có đôi khi lại không dùng được.

Đây pháp tắc thuộc về đi theo hướng lạ thường.

Cao Bằng tạm thời phân loại pháp tắc này là pháp tắc hiếm có.

Mạnh hay yếu thì không thể cho ra phán đoán rõ ràng, nhưng vô cùng hiếm có.

- Không sai, ngươi còn có thể tiếp tục ngưng tụ thần cách sao?

Cao Bằng hỏi.

Tiểu Hoàng xoa đầu trọc:

- Hình như không được, bị ép khô rồi.

Tiểu Hoàng dùng một tay ra hiệu, giống như đang cầm một quả bóng.

Nhưng sau đó cảm thấy bản thân mình dùng tay ra hiệu không quá thỏa đáng, lại dùng ngón tay cái và ngón trỏ xiết chặt, ở giữa để lại có một khe hở nhỏ.

- Không còn nữa.

Tiểu Hoàng giang tay ra.

Cao Bằng gật đầu. Trên thực tế ngưng tụ thần cách chính là tinh luyện ngưng tụ lực lượng trong cơ thể, thông qua một phương pháp khác để thể hiện ra.

Cũng chỉ có Chuẩn Thần đại viên mãn mới có khả năng tinh luyện ra pháp tắc hoàn chỉnh, ngưng tụ ra thần cách pháp tắc tiêu chuẩn thấp nhất.

Mình phải đi xem các ngự thú khác có tiến độ ngưng tụ thần cách thế nào mới được. Cao Bằng nghĩ vậy liền đi cùng với Tiểu Hoàng.

Đại Tử thò ra nửa cái đầu, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Cao Bằng không nháy mắt.

Nếu nói Cao Bằng có hy vọng lớn nhất vào con ngự thú thuộc hạ nào của mình thì không thể nghi ngờ chính là Long Nghĩ.

Bởi vì năng lực của Long Nghĩ rất đặc biệt, có nhiều đặc tính quái vật nhất.

Mỗi loại đặc tính quái vật mới đều có thể mang đến một loại lực lượng mới.

Long Nghĩ đã bế quan hai tuần lễ. Sau khi Cao Bằng đi qua kiểm tra xem xét, phát hiện Long Nghĩ vẫn còn tiếp tục bế quan, liền dặn Tiểu Hoàng đứng ngoài bảo vệ cho nó.

Bên kia, Lưu Quang vừa mới xuất quan.

Nó ngưng tụ ra 【 Thần Cách Tê Liệt 】 và 【 Thần Cách Âm Ảnh 】.

Tiểu Lưu Quang ngẩng đầu ưỡn ngực, kiêu ngạo giống như một tiểu tướng quân.

Nó đang chuẩn bị tìm đồng bọn để khoe khoang thần cách của mình.

Tiểu Hoàng ngoáy mũi, tay trái cầm máy tính bảng xem phim. Lưu Quang vừa mở miệng thì nó đã quay lưng lại.

Lưu Quang muốn nói lại thôi, len lén nhìn vào trong thì thấy Long Nghĩ còn đang tu luyện.

Một bàn tay từ trên cao hạ xuống che lấy đầu của Lưu Quang.

- Thằng nhóc xấu xa đi sang một bên, chủ nhân nói không được quấy rầy nó.

Lưu Quang tức giận bỏ đi một đoạn thì nhìn thấy Đại Tử đang lén lén lút lút nằm sấp ở phía sau sườn núi. Nó rất vui vẻ bay qua, hạ xuống bên cạnh Đại Tử:

- Đại Tử...

- Xuỵt!

Đại Tử chậm rãi lắc đầu, ra hiệu Lưu Quang đừng nói chuyện.

Lưu Quang nhìn theo ánh mắt của Đại Tử, thấy Cao Bằng đang đứng cùng Bàn Đại Hải và Tịch Sư, vừa nói vừa cười.

Lưu Quang bừng tỉnh hiểu ra.

Tịch Sư cũng ngưng tụ ra hai thần cách là【 Thần Cách Hàn Băng 】và【 Thần Cách Sương Đống 】. Mặc dù không quá biến thái, nhưng có quy có củ.

Chỉ cần sau này có thể tiếp tục lĩnh ngộ pháp tắc khác, cũng có cơ hội lĩnh ngộ được pháp tắc hệ Băng cao cấp hơn.

Bàn Đại Hải vẫn chưa vội ngưng tụ thần cách, nó chờ đến khi mình khôi phục phẩm chất Vĩnh hằng xong mới ngưng tụ ra thần cách.

- Thật vất vả mới có cơ hội sống lại lần nữa, đương nhiên phải làm cho thật tốt rồi.

Bàn Đại Hải nghiêm túc nói.

Nó quyết định sẽ cố gắng đến khi không thể tiến thêm mới ngưng tụ thần cách.

Cao Bằng ngược lại cảm thấy không sao cả:

- Chỉ là... Nói như vậy, trong thời gian dài, thực lực của ngươi sẽ rơi vào bình cảnh.

- Không sao, cùng lắm thì làm tiểu bạch kiểm thôi.

Bàn Đại Hải không để ý nói.

- Với dáng vẻ của ngươi thế này thì không làm nổi tiểu bạch kiểm đâu, ngược lại làm nhóc mặt béo rất thích hợp.

- Vậy coi như là nhóc mặt béo mặn nhất đi.

Bàn Đại Hải nằm trên mặt đất, thoải mái tới mức mắt híp lạnh thành hai cái khe.

- ...Ngươi đúng là có chí hướng lớn.

Cao Bằng tức cười.

- Ha ha, làm ô dù lâu như vậy, ta cũng muốn hiểu cảm giác được bị bảo vệ?

- Được, sau này ta bảo vệ ngươi.

Tịch Sư nói lời thề son sắt.

Bàn Đại Hải:

- ...!!?

- Này này, ánh mắt của ngươi như vậy là sao?

Tịch Sư cảm thấy tôn nghiêm của mình bị đả kích.

Bàn Đại Hải lật mặt phơi nắng.

Ngoại trừ bọn nó ra, đẳng cấp của Dưỡng Long Thư vẫn kẹt lại ở cấp 99, tạm thời không có cách nào lĩnh ngộ pháp tắc.

Đồng thời đẳng cấp của Bạch Thận đã tăng lên tới cấp 84, đang vững bước nâng cao, tranh thủ đuổi theo đội cá ướp muối tuyến hai.

Dịch: MBMH Translate

Chương 802: Thần khí - Tử Hồn Liêm

Ba ngày sau, từ chỗ của Long Nghĩ truyền đến dao động pháp tắc.

Tất cả ngự thú đều vây quanh bên ngoài chờ Long Nghĩ xuất quan.

Trong giây lát, Long Nghĩ khom lưng từ trong hang động đi ra.

- Chủ nhân.

Long Nghĩ chào hỏi Cao Bằng.

- Xem ra ngươi đã có thu hoạch không nhỏ.

- Vẫn phải cảm ơn chủ nhân đã bồi dưỡng.

Long Nghĩ mở miệng nói, từ trong miệng nó đồng thời truyền ra 7 loại giọng nói khác biệt đan xen vào nhau.

Giọng nói cao có thấp có, hùng hồn có, chói tai cũng có.

Các loại giọng nói khác nhau trộn lại cùng một chỗ rồi truyền ra từ trong miệng Long Nghĩ, làm cho nó có vẻ đặc biệt kỳ lạ.

- Không cần cám ơn.

Cao Bằng thản nhiên nói.

- Đây là kết quả do bản thân ngươi cố gắng, ta chỉ cho ngươi một cơ hội, có thể đi được bao xa vẫn phải dựa vào bản thân ngươi.

- Chủ nhân, ta chỉ ngưng tụ ra một loại thần cách.

Long Nghĩ mở tay phải ra, trong lòng bàn tay chậm rãi hiện lên một thần cách kỳ lạ. Thần cách này không có màu sắc cố định, màu sắc của nó đang không ngừng chuyển đổi biến hóa.

Từ màu đỏ dần dần biến hóa thành màu vàng, sau đó lại từ màu vàng biến thành màu trắng...

Nó không có hình thái cố định, cũng không có màu sắc cố định.

Đây là 【 Thần Cách Vạn Tượng 】.

- Ta có thể chuyển đổi vì ta có thể mô phỏng tất cả pháp tắc, điều kiện trước tiên là ta phải phân tích được bản chất của pháp tắc này.

Long Nghĩ chậm rãi nói.

- Vậy chẳng phải ngươi có thể chưởng khống những pháp tắc này sao?

Tịch Sư rất chấn động, không ngờ lại có pháp tắc biến thái như vậy.

- Không phải chưởng khống mà chỉ là phân tích.

Long Nghĩ suy nghĩ một lát rồi nói.

- Vậy nếu như ngươi phân tích pháp tắc Hỏa diễm, thần cách của ngươi chuyển hóa thành thần cách Hỏa diễm. Từ đó chẳng phải ngươi sẽ có thể nắm giữ tất cả lực lượng của thần cách Hỏa diễm sao?

Cao Bằng hỏi.

- Sau khi chuyển đổi sẽ bị suy yếu một phần.

Long Nghĩ nói.

- Vậy cũng rất lợi hại rồi.

Cao Bằng thán phục. Chỉ cần tăng pháp tắc Vạn tượng lên, vậy chẳng phải là Long Nghĩ có thể nắm giữ tất cả thuộc tính sao? Tuy chuyển đổi pháp tắc có thể yếu sẽ hơn pháp tắc Vạn tượng bây giờ một chút, nhưng thế gian không có pháp tắc nào thập toàn thập mỹ, vì thế có hơi suy yếu cũng là chuyện bình thường.

- Chủ nhân, ta phải hoàn toàn phân tích pháp tắc này thì mới có thể làm được. Bây giờ ta chưa phân tích được bất kỳ pháp tắc nào... Cho nên cũng không mô phỏng ra được pháp tắc khác...

Long Nghĩ buồn bực nói. Bây giờ nó giống như nắm giữ một cái chảo nhưng không có nguyên liệu nấu ăn.

- Không sao, ngươi còn có rất nhiều huynh đệ tỷ muội.

Cao Bằng chỉ về phía đám người Đại Tử.

Đại Tử kiêu ngạo ngẩng đầu, Tiểu Hoàng gãi đầu cười khúc khích.

Bàn Đại Hải vỗ nhẹ đuôi cá xuống nền đất:

- Đừng nhìn ta... qua một thời gian ngắn nữa ta sẽ ngưng tụ thần cách, sau khi ngưng tụ ra sẽ cho ngươi phân tích đầu tiên!

- Chủ nhân, A Ngốc đâu?

Đại Tử nhìn xung quanh nhưng không nhìn thấy bóng dáng của A Ngốc.

- A Ngốc vẫn còn đang chế tạo thần khí.

Một nguyên nhân khiến Cao Bằng lựa chọn khu vực này để bế quan cũng là do trong lòng đất có một hang động âm phong.

Hang động âm phong là địa thế do thiên nhiên hình thành, ở trong hang động âm phong tồn tại rất nhiều âm phong. Những địa thế kỳ lạ thế này rất thích hợp để chế tạo thần khí.

Mặt đất nứt ra một cái hố hình tròn, có một bóng người từ trong đó nhảy ra.

Tay phải cầm theo một thanh liêm đao thon dài, toàn thân liêm đao màu đen với bề ngoài được che phủ bởi một tầng long văn màu vàng.

Trên liêm đao ẩn chứa khí tức âm u lạnh lẽo.

【 Tên gọi thần khí 】: Tử Hồn Liêm

【 Ẩn chứa pháp tắc 】: Pháp tắc âm phong 1.3%

Tuy đã nắm giữ rất nhiều thần khí nhưng mà Tử Hồn Liêm vẫn là thanh thần khí đầu tiên tự mình chế tạo ra.

Lực pháp tắc trên Tử Hồn Liêm vẫn rất yếu, muốn tiếp tục nâng cao lực pháp tắc ẩn chứa phía trên thì sau này cần A Ngốc không ngừng thu thập trân bảo ẩn chứa thuộc tính liên quan để dung hợp với Tử Hồn Liêm, như vậy sẽ có thể làm cho Tử Hồn Liêm không ngừng trưởng thành.

Nhưng mà loại nâng cao này có một hạn chế lớn nhất... Chỉ có chủ nhân bản mạng của thần khí mới có thể khiến cho thần khí tiếp tục tăng cường.

Sau khi chủ nhân ngã xuống, thần khí bị cướp đoạt sẽ mất đi khả năng tiếp tục trưởng thành.

- Ta cũng muốn chế tạo một thanh thần khí.

Đại Tử rất hâm mộ thần khí trong tay A Ngốc.

- A Ngốc lại có đồ chơi tốt như vậy, ta cũng muốn.

- Chờ ngươi thành thần rồi tự mình đi chế tạo đi.

Cao Bằng liếc mắt nhìn Đại Tử.

- Vậy ngươi giúp ta thu thập tài liệu được không?

Đại Tử nghiêng đầu.

- Tùy tâm trạng.

Cao Bằng nhếch miệng nói.

- A!

Hai móng nhỏ của Đại Tử nâng ở trước ngực, nhìn chằm chằm vào cổ của Cao Bằng rồi nghiêm túc suy nghĩ, mình nhất định phải làm một cái thần khí xiềng xích.

Tên gọi là Xiềng xích Cao Bằng!

Mình sẽ buộc ở trên cổ Cao Bằng để cho hắn làm nhân sủng của ta.

Sau này ta đi trên đường sẽ dắt theo Cao Nguyệt Nguyệt.

- Chà…

Nghĩ như vậy, Đại Tử liền không nhịn được hưng phấn chà xát móng nhỏ.

Cao Bằng đột nhiên hắt hơi một cái, khẽ day day mũi.

...

Cửu Thiên Thập Địa, Địa giới của Minh Ngọc Quốc.

- Đứng lại! Ngươi trộm ngự thú còn muốn chạy à?

- Thả ngự thú ra, ta sẽ tha cho mạng chó của ngươi!

Vài bóng dáng với tốc độ rất nhanh xuyên qua núi rừng.

Phía trước là một thiếu niên tóc bạc mắt tam giác, khom người nắm chặt lông vũ của Tật Phong Bạch Đầu Ưng.

Tóc hắn bị cuồng phong thổi cho rối tung, thỉnh thoảng len lén nhìn lại phía sau.

Thả ngự thú ra sao? Đó là chuyện không thể nào! Có một phú thương đã bỏ ra số tiền lớn để thu mua ngự thú này, chỉ cần có thể làm xong vụ này thì mình sẽ có thể mua cho em gái một con ngự thú thích hợp.

Phía sau là ba con ngự thú tương tự với Sư Thứu, trên lưng của chúng đều là người áo đen mặc đồng phục giống nhau.

Đột nhiên bóng người thiếu niên mắt tam giác trước mặt biến mất trong không khí.

Ba người phía sau vô cùng kinh ngạc:

- Sao hắn lại chạy thoát được?

- Có phải là huyễn thuật không?

- Hình như không phải huyễn thuật, cũng không thấy có nguyên tố dao động.

Sau đó bọn họ đã biết vì sao.

Bọn họ đuổi sát không tha đã phát hiện ra cảnh sắc xung quanh đột nhiên phát sinh biến hóa.

Từ dãy núi đột nhiên biến thành thảo nguyên mênh mông.

Bọn họ đuổi theo tên trộm đang nằm sấp ở trong đám lông vũ của Tật Phong Bạch Đầu Ưng bay sâu vào bên trong.

- Bí cảnh?

Ba người sửng sốt.

Ở đây rõ ràng là có bí cảnh bị huyễn thuật che giấu, bởi vì huyễn cảnh thiên nhiên chắc chắn sẽ không đột ngột như thế.

- Chúng ta có nên tiếp tục đuổi theo không?

- Không, chúng ta đi ra ngoài báo cáo chuyện này cho lão gia biết trước đã. Hai người các ngươi canh giữ ở bên ngoài đừng để cho tên trộm kia chạy thoát, ta trở lại bẩm báo lão gia.

Người ở giữa có địa vị cao nhất, sau khi hắn ra lệnh thì hai người khác đều phục tùng mệnh lệnh.

Bình thường bí cảnh đều chỉ có một lối ra, chỉ cần bảo vệ lối ra này chính là bắt ba ba trong hũ, tên trộm kia dù làm sao cũng không trốn thoát khỏi lòng bàn tay của bọn họ.

Hơn nữa, so với giá trị của một bí cảnh, một con ngự thú lại không tính là gì cả.

Hơn nữa, bọn họ vẫn rất có thể được lão gia ban thưởng vì bí cảnh này.

Ba người lặng lẽ rời khỏi bí cảnh, hai người lần lượt ẩn thân ở trong núi rừng gần đó để canh giữ. Người cuối cùng quay về Minh Ngọc Quốc.

Trên cao nguyên Thanh Thiên bên kia, thiếu niên tóc trắng nhìn thấy ba người phía sau rời khỏi bí cảnh thì vẻ mặt không khỏi biến đổi.

Hắn cũng nhận ra đây là bí cảnh, nếu như ba người kia đuổi theo thì hắn tính chuẩn bị vòng một vòng, sau đó len lén chạy ra khỏi lối ra của bí cảnh. Nhưng giờ thì mình bị nhốt ở trong bí cảnh

này rồi.

Ba người kia tuyệt đối đang ở bên ngoài bí cảnh chờ hắn.

Không biết bên trong bí cảnh này có nguy hiểm gì hay không. Thiếu niên tóc trắng cắn răng một cái, bây giờ đã không có đường ra khác nên chỉ có thể tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Dịch: MBMH Translate

Chương 803: Dương Đông Kích Tây

- Đại trưởng lão, chúng ta bắt được một người, hắn từ bên ngoài đến.

Lều vải bị vén lên, có mấy người bước vội vào.

- Tiến đến, đàng hoàng một chút!

Thiếu niên tóc trắng bị trói ở hai tay bị đẩy mạnh vào lều vải.

Bịch một tiếng, người thiếu niên quỳ trên mặt đất.

Tóc bị nắm chặt, khiến hắn không thể không ngẩng đầu nhìn lão nhân ngồi ở giữa lều.

Lão nhân mặc trường bào màu đỏ rót nước nóng vào ấm trà, trong lều lập tức có mùi trà thơm lan tỏa khắp nơi.

- Trừ ngươi ra còn có người nào khác biết bí cảnh của chúng ta không?

Lão nhân chậm rãi nói.

Tuy lão nhân nói tương đối tối nghĩa khó hiểu, thiếu niên tóc trắng nghe vào thì giống như tiếng địa phương nào đó, nhưng hắn vẫn có thể miễn cưỡng nghe hiểu được.

- Có, ta bị đuổi giết mới tiến vào đây. Những người kia không theo mà trốn ở bên ngoài bí cảnh.

Thiếu niên tóc trắng vội vàng nói.

Đồng thời trong lòng hắn vô cùng khiếp sợ, hình như những người này là người dị tộc?

Bọn họ có màu da mà từ trước tới nay mình chưa từng gặp.

Nếu như không phải những người kia truy sát mình, mình làm sao có thể rơi xuống tình cảnh này. Trong lòng thiếu niên tóc trắng cay đắng, càng oán hận những kẻ truy sát mình hơn.

- Ồ?

Thiếu niên tóc trắng đột nhiên cảm giác bầu không khí trong lều trở nên rất nghiêm túc.

- Khai đàn, mời Hải Thần, chúng ta không có cách nào làm chủ chuyện này được.

- Vâng!

Mời Hải Thần gì chứ... trong lòng thiếu niên tóc trắng càng lúc càng có cảm giác chẳng lành.

- Ta ta... ta bằng lòng gia nhập các ngươi.

Thiếu niên tóc trắng vội vàng nói.

- Chuyện gì ta cũng nghe theo các ngươi, các ngươi muốn biết gì ta cũng nói cho các ngươi biết hết.

Nhưng không có người nào để ý tới hắn.

Bên dòng suối nhỏ ngoài lều đã dựng một tế đàn và tiến hành loại nghi thức thần bí nào đó. Sau đó nước trong dòng suối đột nhiên dừng chảy, một thủy nhân trồi lên khỏi mặt nước.

- Hải Thần đại nhân, đây là người dị tộc từ bên ngoài đi vào...

Đại trưởng lão của bộ lạc này nói tất cả tin tức cho Ma Huyễn

Chi Não.

Ma Huyễn Chi Não quay đầu nhìn chằm chằm vào thiếu niên tóc trắng.

Viền mắt lõm xuống có phần tối tăm sâu thẳm, giống như hai hố đen.

Ánh mắt thiếu niên tóc trắng dần dần dại ra, ký ức trong đầu bị Ma Huyễn Chi Não bá đạo đọc lấy.

Một lát sau, hắn co quắp ngã xuống đất, ngây ngốc nhìn vào khoảng không.

- Bên ngoài còn có người.

Ma Huyễn Chi Não nói xong lập tức biến mất.

Trong phút chốc, trên không trung cao nguyên Thanh Thiên có phong vân tập trung lại. Sâu bên trong mặt đất chảy ra rất nhiều mạch nước ngầm rồi hóa thành thủy nhân khổng lồ trên cao nguyên.

Thủy nhân khổng lồ đi ra khỏi thông đạo không gian, trong giây lát đã nắm lấy hai người quay về.

- Đại nhân?

Đại trưởng lão cẩn thận hỏi thăm.

- Chúng ta bị lộ rồi.

Ma Huyễn Chi Não trầm giọng nói.

Lời này vừa ra giống như sấm sét giữa trời quang.

- Tạm thời còn chưa lộ.

Giọng nói ôn hòa đột nhiên vang lên bên tai mọi người.

Gió cuốn mây quang, một long trảo màu xanh từ trên cao hạ xuống, trên long trảo nắm lấy một người dị tộc đã hôn mê.

- Đây là tên dị tộc vừa rời đi, xử lý như thế nào thì do các ngươi tự quyết định.

Tuy mấy tên dị tộc này đều bị bắt sống không thể tiết lộ tin tức ra ngoài, nhưng chỉ một lần có tới mấy người hầu đắc lực mất tích, hơn nữa phía sau còn là gia tộc lớn tiếng tăm lừng lẫy ở Minh Ngọc Quốc, trái đất bên này đã tồn tại nguy cơ bị lộ.

- Nhưng cũng không phải là không có cách đối phó.

Kỷ Hàn Vũ chậm rãi nói.

Các trưởng lão của bộ lạc nhìn chằm chằm về phía Kỷ Hàn Vũ.

Kỷ Hàn Vũ cũng không thừa nước đục thả câu:

- Mấy nô bộc mất tích, đồng thời còn mất một con ngự thú phẩm chất cực cao, quả thật sẽ dẫn tới đại gia tộc điều tra. Nhưng chúng ta có thể dương đông kích tây.

- Đồng thời ra tay từ hai tuyến. Thứ nhất, căn cứ tin tức thu thập được thì đại gia tộc này cũng có kẻ địch ở Minh Ngọc Quốc, chúng ta có thể hợp tác với bọn họ để tiến hành phá hủy sản nghiệp của đại gia tộc đó, như vậy sẽ không rảnh chú ý tới việc này nữa. Tuy một con ngự thú phẩm chất cao rất quý giá, nhưng đối với một thế lực thì đại bản doanh mới là quan trọng nhất.

- Ta cảm thấy điều này không thích hợp. Tuy làm vậy có thể đối phó được với bọn họ, nhưng cũng tăng thêm tỷ lệ lộ ra của chúng ta. Dù sao hợp tác giữa các thế lực không chỉ đơn giản nói vài câu là được.

U Huyền Minh trầm giọng nói.

- Vậy đơn giản một chút, phái người tập kích sản nghiệp của bọn họ ở các nơi, tập kích con cháu tinh anh của bọn họ.

Kỷ Hàn Vũ bình tĩnh nói.

- Chúng ta ở trong tối, bọn họ ở ngoài sáng, chỉ cần khiến bọn họ không còn tinh lực để ý tới chuyện nhỏ này là được.

- Ha ha ha, phương pháp này đủ đơn giản, ta thích! Đúng vậy, cứ giết mẹ hắn là được rồi!

Tộc trưởng Bi Hổ của bộ lạc Thần Bi cười một cách điên cuồng.

Những tộc trưởng đều không ngu ngốc, Kỷ Hàn Vũ vừa nhắc tới thì tất cả lập tức hiểu ra ngay.

Bọn họ đều xôn xao bàn tán, dưới phương pháp của Kỷ Hàn Vũ thì tất cả không ngừng đưa ra các loại phương pháp và giả thiết khác.

Kỷ Hàn Vũ ho khan một tiếng:

- Ta còn chưa nói hết. Thứ hai, chúng ta phái người ngụy trang thành thiếu niên trộm ngự thú kia, lộ mặt ở chỗ cách xa khu vực này của chúng ta để thu hút sự chú ý. Cho dù ngự thú này thật sự rất quan trọng đối với bọn họ thì cũng có thể để phương hướng điều tra cách xa khu vực này, từ đó giảm bớt nguy cơ bị lộ.

- Nếu không chúng ta dứt khoát đưa ngự thú do người thiếu niên kia trộm được đến thế lực của gia tộc đối địch thì thế nào? Như vậy có khi còn có thể dụ dỗ bọn họ khai chiến, tiêu hao thể lực.

- Không ổn! Con ngự thú này cũng biết sự tồn tại của bí cảnh

phía chúng ta, nếu như nó để lộ tin tức ra ngoài thì làm thế nào?

- Có thể loại bỏ đoạn ký ức này.

- Nếu chẳng may bọn họ có thủ đoạn khôi phục được thì sao?

Quyết định cuối cùng là phái trưởng lão Chuẩn Thần am hiểu tiềm hành của bộ lạc Huyền Hổ đi tới Cửu Thiên Thập Địa thực hiện hành động phá hủy, đồng thời để cho một Chuẩn Thần nắm giữ năng lực ngụy trang của bộ lạc Thanh Thần đi tới Khô Vinh Quốc để ngụy trang thành con ngự thú bị ăn trộm, thu hút sự chú ý của gia tộc kia.

Đợi đến sau khi tan họp mới có thuộc hạ ôm một ấu thú màu da cam đi vào gian phòng.

- Kỷ đổng, đây là do đám người trưởng lão bảo ta mang tới cho ngài, nói là nhờ ngài chăm sóc nó.

Kỷ Hàn Vũ nằm dựa vào ghế mở mắt, cười khẽ lắc đầu.

- Lão già ta làm gì có mặt mũi lớn thế, bọn họ đang lấy lòng Tiểu Bằng thôi. Thật không ngờ được lão già ta còn có ngày phải dựa vào cháu ngoại ăn cơm như vậy. Nhưng cảm giác này cũng rất tốt.

- Meow!

Con hổ nhỏ màu da cam dịu dàng kêu to.

Kỷ Hàn Vũ ôm vào trong ngực, xoa đầu hổ nhỏ.

- Là một tiểu tử khỏe mạnh mập mạp, nhìn ngươi màu da cam lại hơi giống mèo, vậy gọi ngươi Cam Tử đi.

- Meow ô!

Tiểu lão hổ dùng hai móng vuốt nhỏ giống như đeo găng tay

màu trắng vỗ vào trên mặt Kỷ Hàn Vũ, cũng không biết có thích cái tên này không.

Ầm ầm ầm…

Bầu trời đột nhiên tối sầm lại, đỉnh đầu có mây đen giăng đầy, sấm chớp rền vang.

Kỷ Hàn Vũ không biết đã đứng ở cửa sổ sát đất từ lúc nào, đứng nhìn lên bầu trời, ánh sáng tia chớp chiếu lên sắc mặt không ngừng thay đổi của hắn.

Khí tượng biến hóa diễn ra tròn một canh giờ mới kết thúc.

Bầu trời trong sáng trở lại, ánh sáng mặt trời một lần nữa chiếu xuống trên mặt đất.

- Chủ nhân, ta thành công rồi.

Giọng nói mờ ảo mông lung xuất hiện ở trong phòng.

Sau lưng Kỷ Hàn Vũ có một con rồng toàn thân đen thui, thuần túy do hắc vụ tạo thành đang dần dần hiện ra.

Con ngươi màu đỏ sậm lóe lên ánh sáng đỏ tàn bạo.

Dịch: MBMH Translate

Chương 804: Mỹ Sư Kế

- Bạch Long, ngươi vất vả rồi.

Dừng lại một lát, Kỷ Hàn Vũ mỉm cười nói:

- Hoặc có lẽ bây giờ phải gọi ngươi là Hắc Long mới đúng.

- Chủ nhân gọi ta thế nào cũng được, tên chỉ là một danh hiệu mà thôi.

Hắc Long nói.

Toàn thân Hắc Long tràn ngập hắc vụ nồng đậm, hóa thành một đám mây đen tràn qua khe cửa sổ tản đi, nóc tòa nhà lớn cũng bị hắc vụ hoàn toàn bao trùm, giống như pháo đài ác ma đứng sừng sững ở trong đêm tối.

- Cảm giác cắn nuốt Thần linh thế nào?

Hắc Long nheo mắt lại, đầu lưỡi đỏ liếm môi:

- Tuyệt nhất từ trước tới nay.

- Vậy cùng đi tới thôi, ông bạn già.

Kỷ Hàn Vũ ho khan, dùng bàn tay che miệng lại.

- Ta có dự cảm, có thể chúng ta không che giấu được bao lâu đâu.

- Vậy hãy để cho chúng ta cùng nghênh đón cuồng phong bão tố chân chính, xem ai mới là chung cực hắc ám.

Hắc Long ngẩng đầu, giọng nói trầm thấp lại thần bí.

...

- Hắt xì.

Cao Bằng hắt hơi một cái.

Gần đây hắn bận rộn nhiều việc, chủ yếu là phiền lòng.

Bởi vì mấy con ngự thú thuộc hạ đều đến thời kỳ đột phá mấu chốt, chỉ thiếu chế tạo thần đàn là có thể thành tựu Thần linh.

Chế tạo thần đàn cũng không khó. Phẩm chất các ngự thú của Cao Bằng đều rất cao, đều xuất sắc trong đồng lại, ở trên chỉ tiêu đã đạt tới tiêu chuẩn.

Nhưng có châu ngọc A Ngốc ở phía trước, bọn chúng đều hy vọng có thể làm cho mình đột phá cực hạn, cho nên cả đám đều dừng ở bước ngưng tụ thần cách này chậm chạp không chịu chế tạo thần đàn. Tất cả đều hi vọng mình có thể tiến thêm một bước, có lẽ mình còn có thể ngưng tụ ra thần cách mới thì sao?

Ngoài ra, Cao Bằng còn muốn thu thập tài liệu quý hiếm để chế tạo thần khí sau khi các ngự thú thành thần, và tài liệu cho Bàn Đại Hải khôi phục lại phẩm chất vĩnh hằng.

- Ở đây không có Phong Hống Thạch, chúng ta đi xuống phía dưới đi.

Cao Bằng đội mũ rơm lau mồ hôi trên mặt, đốc thúc.

- Chờ một chút.

Tiểu Hoàng ngồi xếp bằng ở trên tảng đá lớn, đỉnh đầu trọc lóc lấp lánh dưới ánh mặt trời giống như một cái bóng đèn siêu cấp.

- Ngươi lại làm sao thế?

Cao Bằng thấy thế thì rất bất đắc dĩ.

- Ta đang cảm ngộ.

Vẻ mặt Tiểu Hoàng đầy bình tĩnh.

- Vậy ngươi cảm ngộ ra gì rồi?

Cao Bằng trợn mắt khinh thường.

- Không!

Tiểu Hoàng ngượng ngùng cười:

- Nhưng dù sao ta cũng muốn thử, nếu không ta làm sao biết được ta có thể cảm ngộ ra không. Tục ngữ có câu nói rất hay...

Nói được một nửa Tiểu Hoàng đột nhiên quên mất câu tục ngữ phía sau nói như thế nào.

Vì vậy nó từ trên tảng đá nhảy xuống, ngượng ngùng gãi đầu, vội vàng nói lảng sang chuyện khác:

- Cao Bằng, chúng ta tiếp tục lên đường thôi!

Đi thêm mấy giờ về phía trước, A Ngốc dừng bước lại:

- Chủ nhân, phía trước có năng lượng dao động.

- Đại khái là cấp bậc gì?

- Thần cấp.

A Ngốc nói.

- Vậy chúng ta đi xem.

...

Trên không trung của Thiên Vị Hồ có hai tồn tại cường đại đang giằng co.

Bên trái là một con thần sư toàn thân màu lam tinh khiết, có đôi mắt màu trắng thuần, phía sau thần sư mơ hồ có một ảo ảnh đại dương mênh mông.

Bên phải là một con Tứ Sí Thần Cốc Hạt toàn thân màu vàng, phía sau nó là ảo ảnh sa mạc mênh mông vô bờ, có mặt trời lặn xuống.

Hai luồng pháp tắc trái ngược va chạm với nhau làm hư không vặn vẹo.

- Từ xưa đến nay Thiên Vị Hồ này đều thuộc lãnh địa của ta. Lão bò cạp, ngươi vượt biên rồi!

Thần Sư màu lam khẽ rít gào.

- Không không! Trên thực tế, theo ký ức trước đây của ta thì trước đó ở đây là sa mạc, sau này mới biến thành hồ nước. Cho nên ta cũng có tư cách tranh đoạt món bảo vật này.

Tứ Sí Thần Cốc Hạt ở đối diện lười biếng nói.

Vừa dứt lời, sóng lớn vạn trượng hóa thành vòng xoáy tử vong bao phủ Tứ Sí Thần Cốc Hạt. Đây là hình chiếu pháp tắc, nó đã hoàn toàn bao trùm lấy Tứ Sí Thần Cốc Hạt.

Cho dù là một ngọn núi cũng sẽ bị xoắn nát thành một đống bã đậu.

- Tại sao ngươi lại đánh lén... Ngươi vẫn không biết xấu hổ như thế.

Ảo ảnh pháp tắc hải dương dần dần đông cứng lại, màu sắc biến thành màu vàng đất, cuối cùng hoàn toàn sa hóa rồi dung nhập vào trong sa mạc trở thành một phần của nó.

- Ngươi đánh với ta nhiều năm như vậy, lần nào cũng đánh lén

trên nước.

- Ta không cần phải nói quy định với hạng tà ác như ngươi.

Thần Sư màu lam cười lạnh.

- Ôi trời! Dáng vẻ không biết xấu hổ như vậy mà ngươi còn nói nó không phải là thân thích của ngươi à?

Tiểu Hoàng ẩn nấp quan sát ở phía xa chợt chấn động, sau đó quay đầu lại nói với Tịch Sư.

Vẻ mặt Tịch Sư tối sầm lại, ngươi nói vậy là vu hại ta? Ngươi đang vu hại ta đấy!

Đồng thời Tịch Sư cũng rất kinh ngạc, bởi vì con Thần Sư màu lam phía xa kia trông quá giống nó.

Ngoại trừ màu sắc khác nhau, hình thái bên ngoài đều rất tương tự. Có lẽ điểm khác biệt duy nhất chính là đối phương là mẫu, còn mình là công...

【 Tên quái vật 】: Hải Dương Thánh Sư

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Thần thoại / Phẩm chất Thần thoại

【 Đẳng cấp quái vật 】: Trung vị Thần linh

【 Thuộc tính quái vật 】: Hệ Thủy

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Hải Dương Thánh Sư là một trong bảy Thánh Sư, là vương giả trời sinh của Sư tộc, số lượng cực kỳ ít ỏi.

- Đó là Hải Dương Thánh Sư, cũng là một trong bảy Thánh Sư.

Cao Bằng mở miệng nói.

- Sau này ta chắc chắn cũng sẽ mạnh như vậy.

Ánh mắt Tịch Sư lập tức sáng lên vì tìm được phương hướng để cố gắng.

Mình và nàng đều là một trong bảy Thánh Sư, cho nên trên lý thuyết cảnh giới nàng có thể đạt được thì mình cũng có thể đạt được.

- Xuỵt!

Cao Bằng cố ý bảo mọi người im lặng, tiếp tục nấp ở trong bóng tối quan sát bọn họ chiến đấu.

Mảnh đất dưới chân mọi người đã hóa thành kim loại, đây là do Cơ Giới Minh Vương khởi động lĩnh vực cơ giới để che giấu hơi thở của mọi người.

Hải Dương Thánh Sư và Tứ Sí Thần Cốc Hạt phát động chiến đấu.

Cuối cùng Hải Dương Thánh Sư có kỹ thuật cao một bậc đã giành được thắng lợi, ép cho Tứ Sí Thần Cốc Hạt lui lại.

Bởi vì khu vực này có rất nhiều hồ nước nên nguyên tố Thủy rất dư thừa, vì vậy pháp tắc hệ Thủy cũng mạnh hơn pháp tắc khác. Thế nên Hải Dương Thánh Sư mới giành được thắng lợi.

Khi nhìn thấy Hải Dương Thánh Sư lấy ra bảo vật từ trong hồ, Cao Bằng vốn chuẩn bị rút lui lại do dự.

Ban đầu, hắn chuẩn bị rút lui bởi vì thực lực của Hải Dương Thánh Sư rất mạnh, trung vị Thần linh và sơ vị Thần linh chênh lệch không chỉ thể hiện ở trên số liệu mà còn thể hiện chênh lệch ở trên pháp tắc.

Pháp tắc vượt quá 10% là một cánh cửa quan trọng.

Nhưng Cao Bằng không ngờ được bảo vật bọn chúng tranh đoạt lại là Phục Tô Hải Dương Chi Tâm.

Đây là tài liệu chính cuối cùng để Bàn Đại Hải khôi phục phẩm chất Vĩnh hằng.

Phục Tô Hải Dương Chi Tâm chính là bảo vật đối với quái vật hệ thủy, có thể chế tạo thần khí, cũng có thể dùng để chữa trị thần khí. Hơn nữa nếu như mang theo trên người trong thời gian dài còn có thể tăng thêm tốc độ lĩnh ngộ đối với pháp tắc hệ thủy.

Nhưng nó vẫn có công năng hạng nhất bị che giấu, đó chính là khôi phục lại phẩm chất của quái vật bị rơi xuống.

Cao Bằng thu ngự thú khác vào không gian ngự thú, chỉ để lại A Ngốc và Cơ Giới Minh Vương ở bên ngoài.

A Ngốc và Cơ Giới Minh Vương một trước một sau ngăn chặn Hải Dương Thánh Sư.

Động tác của Hải Dương Thánh Sư dừng lại. Sau khi cảm nhận được đẳng cấp của A Ngốc và Cơ Giới Minh Vương đều là sơ vị Thần linh, nó cười lạnh:

- Ta đã sớm cảm giác được có con sâu nhỏ nấp ở trong bóng tối, quả nhiên đã không nhịn được.

Đột nhiên, Hải Dương Thánh Sư quay đầu nhìn chằm chằm vào A Ngốc, trong mắt lộ ra vài phần nghi ngờ:

- Trên người ngươi có hơi thở của Thánh Sư khác.

Ánh mắt nó dần dần trở nên hưng phấn, toát ra mùi vị đặc biệt nào đó.

- Còn là công!?

Trong không gian ngự thú, Tịch Sư đột nhiên rùng mình một

cái.

Vẻ mặt Hải Dương Thánh Sư hơi chấn động, nghĩ tới điều gì đó:

- Ngươi muốn Phục Tô Hải Dương Chi Tâm này sao? Cũng không phải là không thể được, nhưng ngươi phải tìm được cho ta một con Thánh Sư.

Dịch: MBMH Translate

Chương 805: Đắc Thủ

Cao Bằng kể chuyện xảy ra ở bên ngoài cho bọn ngự thú trong không gian ngự thú nghe.

Từ sau khi A Ngốc đột phá Thần cấp, không gian ngự thú liền biến thành một không gian nhỏ, có hệ sinh thái hoàn chỉnh.

Thích hợp cho tất cả ngự thú sinh tồn, có thể tự động diễn hóa ra các môi trường khác nhau.

Cao Bằng nói với Tịch Sư điều kiện của Hải Dương Thánh Sư, làm Tịch Sư biến sắc.

- Chắc nó đang muốn kéo ngươi đi lai giống.

- Huynh đệ, sư Huynh của ta!

Bàn Đại Hải bổ nhào vào Tịch Sư, cọ cọ đầu vào ngực nó.

- Ta thề sau này sẽ không coi ngươi là đơn vị đo sức chiến đấu nữa.

Bàn Đại Hải thề:

- Ngươi giúp Huynh đệ ta một chút đi. Van cầu ngươi, giúp ta một chút.

Đáy mắt Tịch Sư lấp lóe hàn quang:

- Con sư tử mẹ này coi ta thành chủng sư sao.

- Chủng sư thì có gì không tốt? Ngươi nghĩ một chút đi, đây là một con Hải Dương Thánh Sư cấp trung vị Thần đấy, chỉ cần sống

tốt với nó thì sau này ngươi còn lo thiếu tài liệu sao? Ngươi còn lo thiếu trân tài chế tạo thần khí sao? Ngươi còn lo người khác xem thường ngươi sao? Ngươi sẽ trực tiếp bước lên sư sinh đỉnh phong rồi! Chờ ngươi thành công, ai sẽ đi so đo quá khứ!

Bàn Đại Hải dần dần dụ dỗ.

Nghe Bàn Đại Hải nói, Tịch Sư… hơi động tâm.

- Sư sinh đỉnh phong…

Sắc mặt Tịch Sư rất kỳ lạ.

- Đúng vậy! Sau này ai còn dám lấy ngươi làm đơn vị đo sức chiến đấu nữa, ngươi có người để mách rồi, là một vị trung vị Thần linh đó, đại phú bà đó!

Bàn Đại Hải dạt dào tình cảm:

- Ta cũng muốn bán cái thân mấy trăm cân này đi!

- Nhưng ta nghe nói phú bà có nhiều sở thích quái dị, Thần linh kia chắc sẽ không có những sở thích này chứ?

Tịch Sư lo lắng.

Bàn Đại Hải thầm mắng trong bụng, không biết con sư tử này đang nghĩ tới thứ đồ chơi cổ quái gì đây.

- Vậy để ta nghĩ thêm một chút.

Chung quy là Tịch Sư vẫn hơi xấu hổ. Trong ký ức của nó, nó vẫn là chủ nhân của mê cung Hoang Vu trong thế giới Hắc Vụ, đã từng là Vương giả rong ruổi trên thảo nguyên. Sau đó, nó bị đuổi ra khỏi sơn mạch Hắc Vụ… khụ khụ.

Sau khi quan sát tình hình Tịch Sư, Cao Bằng phát hiện trạng thái của nó đang lặng lẽ biến thành “mừng thầm”.

Đó là một gia hỏa "miệng nói không nhưng lòng lại có"

- Được rồi.

Cao Bằng mượn thân thể A Ngốc lên tiếng.

Hắn mở tay phải ra, lòng bàn tay lóe quang mang, Tịch Sư được triệu hoán ra ngoài.

Được triệu hoán ra ngoài, Tịch Sư vụng trộm len lén quan sát Hải Dương Thánh Sư. Nó rất hài lòng về tướng mạo đối phương, dáng người mềm mại, thực lực cũng rất mạnh.

- Ta rất rất hài lòng.

Tịch Sư vụng trộm nói với Cao Bằng qua huyết khế.

- Dáng dấp cũng đẹp, rất tốt.

Hải Dương Thánh Sư gật đầu, hài lòng khen.

Tịch Sư nghe vậy, không nhịn được mà ngẩng đầu ưỡn ngực.

Tướng mạo của ta mà còn cần phải nói sao?

Năm xưa ở trên thảo nguyên, nhờ vào bộ da lông này mà ta đã khiến cho không biết bao nhiêu sư tử cái phải mê mẩn tâm thần.

Tiếc là, từ khi đi theo con độc thân cẩu Cao Bằng, không biết bao lâu rồi mình không… Ài!

- Tặng nó cho ta, viên Phục Tô Hải Dương Chi Tâm này sẽ giao cho ngươi.

Hải Dương Thánh Sư nói.

- Tặng cho ngươi? Ngươi nói sai rồi, chẳng lẽ không phải là cho ngươi mượn thôi sao?

Cao Bằng nghi hoặc hỏi.

Để Tịch Sư đi kết bạn thì không vấn đề gì, nhưng nếu bảo hắn đưa Tịch Sư ra ngoài thì quên đi.

Hai mắt Hải Dương Tịch Sư lấp lóe:

- Vậy là ta nói sai rồi. Ngươi cho ta mượn, mấy tiếng sau ta sẽ trả cho ngươi.

【Tên quái vật】: Hải Dương Thánh Sư

【Trạng thái quái vật】: Khỏe mạnh (khẩn trương/ hưng phấn/ ác niệm)

Đáy lòng Cao Bằng trầm xuống. Con sư tử này không thành thật, còn dám bày kế với ta.

Nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười nói:

- Được, không vấn đề gì! Nhất định các ngươi sẽ có chủ đề chung.

Sau đó, hắn thao túng thân thể A Ngốc dẫn theo Tịch Sư đi lên trước.

- Vậy một tay giao tiền, một tay giao hàng.

A Ngốc cũng đưa tay phải ra.

Mặc dù Tịch Sư khá không vui khi bản thân bị xem như một món hàng, nhưng nghĩ đến tương lai hạnh phúc sắp tới, dù xưng hô thế này cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Hải Dương Thánh Sư thấy A Ngốc tiếp cận, duy trì cảnh giác.

- Ngươi căng thẳng như vậy làm gì? Ngươi là trung vị Thần, ta chỉ là sơ vị Thần mà thôi.

A Ngốc khàn khàn cười nói.

- Có thể là vì lần đầu giao dịch kiểu này nên hơi căng thẳng.

Hải Dương Thánh Sư không đổi sắc. Nó không sợ A Ngốc, tốt xấu gì nó cũng là trung vị Thần, cũng chỉ sợ A Ngốc giết luôn con tin thôi.

Dù sao ở trong mắt nó, một Chuẩn Thần khẳng định không có giá trị quan trọng gì. Nếu mình cưỡng ép cướp đoạt, vạn nhất con Hàn Băng Thánh Sư Chuẩn Thần này bị giết chết thì phiền lắm.

Quan trọng hơn là, đối với một trong Thất Thánh Sư như nó, Hàn Băng Thánh Sư có ý nghĩa không giống nhau.

Chỉ có Hàn Băng Thánh Sư còn sống mới có tác dụng.

A Ngốc tiếp nhận Phục Tô Hải Dương Chi Tâm, Hàn Băng Thánh Sư lập tức biến thành một đoàn bạch quang dung nhập vào cơ thể A Ngốc.

- Linh Hồn Pháp Tắc - Xé rách!

- Tử Vong Pháp Tắc - Chung Yên Chi Chỉ.

Hai sức mạnh pháp tắc không phân tuần tự đồng thời ập vào cơ thể Hải Dương Thánh Sư.

Không kịp xoay xở, tinh thần của Hải Dương Thánh Sư bị trọng thương, thân thể bay ngược ra phía sau.

Mặc dù Hải Dương Thánh Sư ngay lập tức kịp phản ứng lùi lại khi A Ngốc ra chiêu, nhưng vẫn bị đâm trúng lông ngực.

Lông ở ngực biến thành màu xám trắng, lực lượng pháp tắc trong cơ thể đi qua khu vực này sẽ bị chặn lại bởi một luồng pháp tắc Tử Vong.

- Ngươi không giữ chữ tín!

Hải Dương Thánh Sư rất kinh sợ.

Cao Bằng nhập vào thân thể A Ngốc, dùng cơ thể nó nói:

- Nói chuyện với loại tà ma ngoại đạo như ngươi cần gì uy tín!

- Không ngờ ngươi còn có pháp tắc Tử Vong, ta thực sự xem thường ngươi rồi.

Hải Dương Thánh Sư oán độc nhìn A Ngốc.

Sức mạnh của pháp tắc Tử Vong như giòi trong xương, không ngừng tiêu hao sức mạnh trong cơ thể nó.

Dù không hiểu tại sao Cao Bằng lại muốn ra tay với Hải Dương Thánh Sư, nhưng Cơ Giới Minh Vương lập tức đứng ở sau lưng Cao Bằng.

- Băng Ngục Vạn Cốt Phần!

A Ngốc mở hai tay ra, lòng bàn tay bộc phát quang mang rét lạnh.

Sương mù màu trắng xám và sương mù màu băng lam hòa vào nhau. Hư không chấn động, bầu trời đột nhiên ảm đạm, một sợi xiềng xích màu xanh xám từ trên trời giáng xuống, xuyên thủng mặt đất.

Xung quanh Hải Dương Thánh Sư lập tức hiện lên một tòa Băng Ngục Vạn Cốt Phần khổng lồ bao trùm.

Hải Dương Thánh Sư vẫn tỉnh táo, pháp tắc Hải Dương liền hiển hóa thành một quả cầu nước khổng lồ bảo vệ nó.

Thủy cầu chấn động, mặt ngoài không ngừng bị pháp tắc Băng Sương ăn mòn, thậm chí quả cầu nước còn có xu thế đông dần

thành băng.

Oanh!

Hải Dương Thánh Sư hét dài một tiếng, lam quang vô tận bao phủ đất trời, tựa như đưa thân vào đáy biển sâu vạn trượng.

A Ngốc cảnh giác, pháp tắc Bạch Cốt kéo dài thành một đạo bình chướng bảo vệ mình và Cơ Giới Minh Vương.

Cơ Giới Minh Vương đặt hai tay lên bình chướng bạch cốt, tầng ngoài của bình chướng bạch cốt lập tức được phủ thêm một tầng ánh sáng kim loại.

Nhưng mưa to gió lớn trong tưởng tượng không tới.

- Không ổn!

A Ngốc rút lại bình chướng, Băng Ngục Vạn Cốt Phần nứt ra một khe hở, bên trong rỗng tuếch.

- Làm sao lại trốn rồi.

Cao Bằng không ngờ được Hải Dương Thánh Sư lại chạy trốn.

Sau đó Cao Bằng và Cơ Giới Minh Vương rời khỏi thế giới này. Tới tận khi xác nhận được Hải Dương Thánh Sư không đuổi theo, hắn mới giải trừ hợp thể.

Ba đạo hào quang tiêu tán, Cao Bằng, A Ngốc và Tịch Sư lần lượt xuất hiện ở chỗ cũ.

Dịch: MBMH Translate

Chương 806: Giới Hải Hung Thú

Có thể đồng thời hợp thể cùng hai con ngự thú là năng lực Cao Bằng mới phát hiện ra sau khi A Ngốc đột phá Thần cấp.

Năng lực mới này có thể khiến cho Cao Bằng đồng thời hợp thể cùng hai con ngự thú.

Lấy một con ngự thú trong đó làm chủ, một con ngự thú khác là phụ.

Trước khi ngự thú khác ngưng tụ thần cách thì Cao Bằng cũng đã thử năng lực này, nhưng sự tăng cường không rõ ràng lắm, cũng chỉ làm cho lực nguyên tố của ngự thú chính tăng lên một ít. Hơn nữa, bởi vì hắn dùng A Ngốc làm chủ thể nên giới hạn nâng cao lại bé nhỏ không đáng kể.

Nhưng khi ngự thú khác đã ngưng tụ ra thần cách, Cao Bằng sử dụng năng lực này lần nữa mới phát hiện ra hiệu quả của nó thật ra rất biến thái.

Lấy vừa rồi làm ví dụ, sau khi Cao Bằng đồng thời hợp thể với A Ngốc và Tịch Sư, trên thần đàn trong cơ thể A Ngốc tạm thời có thêm hai viên thần cách đó là thần cách Hàn Băng và thần cách Sương Đống.

Không chỉ vậy, cơ thể này của A Ngốc còn có thể hoàn mỹ sử dụng lực lượng của hai viên thần cách này.

Tuy Tịch Sư còn chưa chế tạo thần đàn nên không có cách nào phát huy ra lực lượng thần cách, nhưng A Ngốc lại nắm giữ thần

đàn.

Giống như tên lửa xuyên lục địa lại có được bệ phóng, như thế mới có thể sử dụng được đại sát khí này.

Sau khi giải trừ hợp thể, Tịch Sư tuyệt vọng ngồi dưới đất, ánh mắt đầy ai oán.

- Chủ nhân, đào hoa của ta không có rồi.

- Đó không phải là đào hoa của ngươi, đó là đào hoa kiếp.

Cao Bằng xoa xoa đầu của Tịch Sư.

Biểu tình của Tịch Sư vẫn tràn đầy ai oán. Ai không biết Cao Bằng quỷ kế đa đoan, hơn phân nửa lại đang dối gạt ta thôi.

- Tịch Sư thành thật lương thiện giống như ta, thật vất vả mới có cơ hội thoát khỏi kiếp độc thân, nhưng lại phải trơ mắt nhìn cơ hội trốn mất.

- Ta vừa cảm giác được ác ý của Hải Dương Thánh Sư, nàng có ác ý với ngươi. Nếu như ngươi rơi vào trong tay nàng thì sẽ không có kết quả tốt đâu.

Cao Bằng giải thích.

Tịch Sư im lặng ngẩng đầu, nhìn gương mặt nghiêm túc của Cao Bằng mà nửa tin nửa ngờ.

Cao Bằng nghiêm túc như vậy... Chắc hẳn không có gạt ta chứ?

Sau đó Cao Bằng triệu hồi ra Bàn Đại Hải. Bàn Đại Hải chờ đợi đã lâu, đỏ mắt mong chờ nhìn Cao Bằng.

Cao Bằng đưa Phục Tô Hải Dương Chi Tâm cho Bàn Đại Hải, trong thức hải truyền đến dao động tin tức thỉnh cầu được đi ra

của mấy con ngự thú khác.

Cao Bằng gọi bọn chúng ra.

Đám Đại Tử, Tiểu Hoàng, Lưu Quang và Long Nghĩ vừa bị triệu hồi ra đã nhắm mắt chuẩn bị ngưng tụ thần đàn.

- Sao các ngươi trực tiếp đột phá vậy? Không tiếp tục cảm ngộ phương pháp mới góp ít thành nhiều sao?

Cao Bằng giống như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc.

Hai ngày trước, bọn chúng còn nói chắc chắn muốn lĩnh ngộ thêm mấy pháp tắc mới đột phá.

Lưu Quang nói nó muốn lĩnh ngộ thêm một pháp tắc, Tiểu Hoàng nói nó phải tiếp tục lĩnh ngộ hai pháp tắc, Đại Tử nói nó phải tiếp tục lĩnh ngộ mười tám pháp tắc.

Ừ, mười tám pháp tắc cơ đấy.

Cao Bằng không muốn đập nát tính tích cực của bọn chúng nên không nói gì thêm. Dù sao lúc đó hắn nghĩ, một thời gian sau chỉ cần bọn chúng phát hiện không có cách nào đột phá sẽ nhận rõ chênh lệch giữa hiện thực và lý tưởng.

- Cao Nguyệt Nguyệt, bọn nó bị đả kích. Bọn nó nói không muốn làm những người đứng xem, bọn nó cũng muốn tham dự vào chiến đấu.

A Xuẩn bay tới bên tai Cao Bằng rồi nói nhỏ.

- Như vậy sao!

Cao Bằng hiểu rõ, không khỏi đùa giỡn với A Xuẩn:

- Vậy vì sao ngươi không bị kích thích thế?

- Hừ! Ta mới không có đần như bọn nó đâu.

A Xuẩn kiêu ngạo nói:

- Như vậy ta có thể trốn ở phía sau nữa.

Cao Bằng thấy buồn cười:

- Ngươi như vậy là lười biếng nhát gan.

Chỉ cần đạt đủ tiêu chuẩn, việc chế tạo thần đàn chỉ tốn chút công phu.

Mấy ngày sau, Đại Tử và đám Tịch Sư lần lượt chế tạo thần đàn, thành công đột phá Thần cấp.

- Cao Bằng, Bàn Đại Hải còn chưa đi ra sao?

Đại Tử đứng sau lưng Cao Bằng quan sát hồ nước dưới chân núi.

Mấy ngọn núi cao xung quanh vây quanh hồ nước phía dưới, bên hồ sinh trưởng rừng cây rậm rạp và cỏ lau khô vàng.

- Cũng sắp thôi.

Cao Bằng cũng không chắc được Bàn Đại Hải sẽ xuất quan lúc nào.

Mấy ngày trước Bàn Đại Hải lại chui xuống nước bế quan, Cao Bằng có thể cảm giác khí tức Bàn Đại Hải còn tồn tại, đồng thời dần dần trở nên mạnh mẽ.

Đột nhiên mực nước dâng cao, mặt hồ nhô ra một cái bóng nước.

Dòng nước trút xuống, vảy giáp ngăm đen phản xạ dưới ánh mặt trời.

Rống…

Theo đó, một tiếng rống lớn làm ngọn núi chấn động.

Thân thể khủng bố phá nát hồ nước, từng vết rạn nứt khuếch tán ra ngoài, đồng thời dần dần lan tràn về phía ngọn núi.

Ngọn núi lớn dưới chân Cao Bằng cũng đang run rẩy, đất đá trên núi không ngừng tróc ra, phát ra tiếng rên rỉ không chịu nổi.

- Trốn xa một chút.

Cao Bằng vội vàng nói.

Đuôi của Đại Tử cuốn lấy đám người Tiểu Hoàng, sau đó bay lên trên trời cao.

Sau khi Đại Tử bay đi, mấy ngọn núi lớn phía sau ầm ầm sụp đổ.

Một khí tức mạnh mẽ nhanh chóng khuếch tán ra.

Cái đuôi dài to khỏe quét ngang khắp nơi, mấy ngọn núi xung quanh giống như xếp gỗ bị quét đổ xuống, móng vuốt lớn xuyên qua mặt đất, trong nháy mắt dường như đã xuất hiện động đất cấp mười hai.

Bên trong phạm vi ngàn dặm, tất cả quái vật đều chạy trốn ra ngoài.

Chợt có tiếng gầm lên giận dữ, trên bầu trời dâng lên cuồng phong vô tận.

Nó tung người nhảy lên, trời đất này dường như hóa thành một hải dương cho nó thoả thích ngao du.

Trên bầu trời, ánh sáng mặt trời bị thân thể to lớn hoàn toàn che khuất.

Bóng tối phủ xuống, phạm vi trăm dặm bị nó bao phủ.

Trên bầu trời, Bàn Đại Hải mở cái miệng lớn ra hung hăng hút một cái.

Lực pháp tắc hóa thành ánh sáng cầu vồng tiến vào trong miệng nó.

Ở trong miệng nó, ba viên thần cách nhanh chóng ngưng tụ thành hình.

Cùng lúc đó, răng vàng lớn trong miệng Bàn Đại Hải đột nhiên tách ra, một đạo lực lượng màu đen không rõ dung nhập vào trong miệng nó, cuối cùng ngưng tụ thành một viên thần cách toàn thân đen kịt.

【 Thần Cách Tai Nạn 】,【 Thần Cách Hải Dương 】,【 Thần Cách Phong Bạo 】,【 Thần Cách Thôn Phệ 】.

Sau khi một hơi liên tục ngưng tụ ra bốn viên thần cách, Bàn Đại Hải di chuyển không ngừng, linh hồn lực trong tinh thần hải nhanh chóng đè ép rồi sụp xuống.

Tinh thần lực bị ép lại càng lúc càng mạnh, cuối cùng phóng ra một ánh sáng màu vàng cực hạn.

Một tế đàn màu vàng hiện lên ở trong tinh thần hải của Bàn Đại Hải, ở xung quanh tế đàn màu vàng còn có vô số phù văn thần bí.

Bốn viên thần cách rơi vào trên tế đàn.

Thần cách Thôn phệ ở vị trí cao nhất, nuốt hết tất cả tia sáng và những vật có thể thấy, chỉ để lại một mảnh tối đen như mực, khủng khiếp giống như một hố đen.

Thứ hai là thần cách Tai họa sáng tối không ngừng ở dưới

thần cách Thôn phệ, có hoa văn phức tạp huyền ảo tản ra khí tức không lành.

Ở phía dưới nữa theo thứ tự là thần cách Hải dương và thần cách Phong bạo.

Hai thần cách này đều lần lượt thuộc về nhánh thần cách Thủy và thần cách Phong, nhưng đồng thời cũng mơ hồ có liên hệ kỳ lạ nào đó với thần cách Tai họa.

Một hơi ngưng tụ ra bốn thần cách và chế tạo thần đàn, khí tức trên người Bàn Đại Hải lập tức tăng vọt.

- Ha ha ha ha, ta lại trở về rồi!

Bàn Đại Hải càn rỡ cười to.

Sau đó cự thú che phủ không trung biến mất ở trên tầng mây, ánh sáng mặt trời một lần nữa chiếu xuống mặt đất.

Trước mắt Cao Bằng cũng xuất hiện Bàn Đại Hải sau khi thành thần.

So sánh với trước khi thành thần, dáng vẻ Bàn Đại Hải đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Cũng không biết đây là biến hóa do đột phá phẩm chất Vĩnh hằng mang đến hay là biến hóa do thành thần mang đến nữa.

Bây giờ vẻ ngoài của Bàn Đại Hải nhìn qua không còn là một con cá mè hoa đơn thuần nữa.

Từ phía sau mọc ra một cái đuôi to khỏe có lực, cuối đuôi phân nhánh, phía trên có rất nhiều gai ngược xám trắng.

Vị trí vây cá sát đầu mọc ra hai cánh tay to khỏe chống trên mặt đất, vây cá đã biến thành hai mặt trăng khuyết rất khoa trương.

Mảnh vảy ngăm đen dày đặc có ánh sáng u ám, con mắt lớn hơn ban đầu một chút. Điểm duy nhất không thay đổi chính là miệng của Bàn Đại Hải vẫn vô cùng lớn, khóe miệng gần như ngoác đến bên tai.

Từ biến hóa trên hình thái thì có thể thấy được thủ đoạn công kích chiến đấu cận thân của Bàn Đại Hải đã tăng thêm rất nhiều. Ngoại trừ cắn xé còn có thêm đôi cánh tay và một cái đuôi lớn đầy lực sát thương.

【 Tên quái vật 】: Giới Hải Hung Thú

【 Đẳng cấp quái vật 】: Sơ vị Thần linh

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Vĩnh hằng

【 Pháp tắc chưởng khống 】: Pháp tắc Thôn phệ 2.1%, pháp tắc Tai họa 1.0%, pháp tắc Hải dương 1.0% pháp tắc Phong bạo 1.0%

Dịch: MBMH Translate

Chương 807: Tinh Hà Lục Vương

Hư không loạn lưu vô tận tràn ngập ở trung tâm rất nhiều thế giới của Vị Diện Hải, ở giữa các thế giới và khu vực hỗn độn gần Vị Diện Hải bị thống nhất gọi là hư không.

Đoạn khu vực này có khí lưu tương đối táo bạo. Bởi vì thế giới và tinh thể siêu cấp mạnh mẽ sẽ tản ra sóng năng lượng ở trong hỗn độn, khi sóng năng lượng của các thế giới này giao thoa va chạm với nhau sẽ hình thành hư không loạn lưu rất táo bạo.

Cách hư không loạn lưu càng xa, dao động trong hư không cũng sẽ càng ổn định. Khi đó thay thế nó là hỗn độn khí có tính ăn mòn còn mạnh hơn.

Nhưng những hỗn độn khí này lại dễ dàng sinh ra thổ nhưỡng có lợi cho đám quái vật sinh tồn.

Quái vật sinh hoạt ở trong hư không hỗn độn có số lượng và chủng loại nhiều hơn quái vật sinh sống trong hư không loạn lưu.

Ngoại trừ hệ thống thế giới cao cấp như Vị Diện Hải và Cửu Thiên Thập Địa ra, bên trong hỗn độn còn có một loại môi trường tương đối thông thường - Ngôi sao.

Từng ngôi sao lạnh lẽo tĩnh mịch lẳng lặng trôi nổi lơ lửng ở trong hư không hỗn độn.

Giống như khúc gỗ chết đi rơi vào đáy hồ, lấy khúc gỗ mục nát làm trung tâm sẽ sinh ra một vòng sinh mệnh phồn vinh. Tử tinh cũng là vậy, các loại sinh vật hỗn độn vô cùng kỳ quái sống nhờ ở

trên tinh cầu, qua một thời gian dài dằng dặc, những sinh vật sống nhờ và Tử tinh sẽ đạt được một loại sinh thái cùng thắng.

Theo thời gian trôi qua, một chút sinh mệnh sinh ra ở trong hỗn độn bám vào trên Tử tinh, bù sung cho Tử tinh. Tử tinh đưa cho bọn chúng môi trường sinh tồn, bọn chúng cũng sẽ để cho Tử tinh toả ra sức sống mới.

Đây là lai lịch ban đầu của hệ Tinh thần.

Bạo Tinh Hà chính là một vùng Tử Tinh, ở đây khi số lượng Tử tinh nhiều nhất có thể lên tới trên trăm vạn viên.

Biên giới Tử tinh màu xám trắng đầy tĩnh mịch, có Tử tinh là một màu đỏ sậm, chúng không có tầng khí quyển nên trực tiếp lộ ra trong hỗn độn. Mặt ngoài của tinh cầu như tổ ong, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một vài quái vật khổng lồ với hình dáng quái dị lười biếng bò ra phía mặt ngoài những tinh cầu này. Có Tử tinh thậm chí trực tiếp vỡ ra, giống như quả táo bị cắn mất một miếng to, lộ ra vết thương bên trong tinh cầu.

Ánh mắt nhìn sâu vào phía trong, mức độ hoàn chỉnh của Tử tinh cũng càng lúc càng cao.

Trong tầm mắt, tinh cầu cũng dần dần sáng lên.

Trên bề mặt của những tinh cầu này không khác bề ngoài của Tử tinh là mấy, nhưng chúng càng thêm hoàn chỉnh, hơn nữa bề mặt của những tinh cầu này được che phủ bởi một tầng ánh sáng màu trắng bạc giống như tầng khí quyển. Xuyên qua tầng ánh sáng này có thể nhìn thấy trên Tử tinh có rất nhiều lỗ thủng màu xanh lam, bên trong lại lộ ra ánh sáng cầu vồng màu lam nhạt.

Trên những tinh cầu này ánh sáng mạnh yếu khác nhau, yếu nhất thậm chí hấp hối, cho người ta một cảm giác sẽ lập tức dập tắt.

Ánh sáng màu trắng bạc bên ngoài một viên Tử tinh dần dần biến mất, ánh sáng màu xanh lam trong lỗ thủng bề mặt của tinh cầu thu lại, cuối cùng hoàn toàn tắt ngấm.

- Tinh Phụ đại nhân, lại có một ngôi sao tắt rồi.

Ở một chỗ sâu trong không gian bên trong Bạo Tinh Hà truyền đến lời nói chuyện.

- Ta có thể cảm giác được... không còn nhiều thời gian cho chúng ta nữa rồi. Charles, các ngươi ra tay một lượt đi, ta lược trận cho các ngươi, chúng ta phải thắng được trận chiến này.

- Charles tuân mệnh.

Sâu bên trong Bạo Tinh Hà có ánh sáng trắng vô tận đan xen vào nhau, ánh sáng màu trắng hình thành một vòng tròn lớn, giữa vòng tròn xuất hiện một con hồ điệp hai mặt khổng lồ.

Mặt trước là hồ điệp, nhưng mặt sau là một kén tằm nhũ bạch, một đôi cánh khổng lồ giống như do ánh sao thuần túy hình thành, thoả thích dãn thân thể ra.

...

Sự xâm chiến của Tinh Quần tiến vào hồi gay cấn. Tinh Quần muốn nhập trú vào Vị Diện Hải, còn Vị Diện Hải lại liều mạng bảo vệ lãnh địa của mình. Bởi vì địa bàn chỉ có bấy nhiêu, các ngươi chiếm một phần sẽ đại biểu ta sẽ phải nhường ra một phần.

Nhưng rõ ràng chỉ là một hai tiểu thế giới không thể thỏa mãn được tham vọng của Tinh Quần.

Cao Bằng đục nước béo cò cũng cảm giác được áp lực.

May mà đám Tịch Sư đột phá Thần cấp, Cơ Giới Minh Vương dùng rất nhiều khoáng thạch khôi phục được bảy phần thực lực.

Lúc này Cao Bằng tương đương với mang theo bên người tám ngự thú cấp Thần linh.

Trừ khi trực tiếp gặp phải tồn tại cao vị Thần linh trở lên, bằng không Cao Bằng một lòng muốn chạy trốn thì không có người nào có thể ngăn cản hắn.

Quái vật ở các thế giới đều đang trốn ra ngoài, có tồn tại từ thế giới này chạy trốn tới thế giới bên cạnh, còn có từ thế giới bên cạnh trốn sang.

Nhưng đối với rất nhiều quái vật dưới Thần cấp thì bất kể trốn tới chỗ nào cũng vẫn bị bóng ma của chiến tranh bao phủ.

Hơn nữa theo thời gian trôi qua, quái vật tử thương càng lúc càng nhiều, thủ lĩnh thế lực hai phe đã không thể khống chế được thù hận hai bên nữa.

Qua một thời gian, Cao Bằng từ trong miệng quái vật biết được một tin tức chấn động. Không ngờ thủ lĩnh Tự Nhiên thần hệ Thụ Tôn đã chém giết một tên Tinh Vương của Tinh Quần ở thế giới Lâm Hải.

Tinh Quần có tổng cộng sáu đại Tinh Vương.

Cao Bằng từ trong miệng quái vật Tinh Quần nghe qua danh hiệu Tinh Vương. Tinh Vương không phải do ai ban cho, mà là sáu đại cường giả được cả Bạo Tinh Hà công nhận.

Trụ Quang Ngân Hoàng, Tinh Đấu Chi Quyền, Phiên Tinh Chúc Long, Toàn Tri U Ảnh, Thái Thản Quang Viên, Song Diện Phệ Tinh Điệp.

Lần này ngã xuống là Thái Thản Quang Viên.

Bởi vì chưa từng gặp mặt, Cao Bằng không biết thực lực cụ thể của Thái Thản Quang Viên thế nào.

Nhưng nếu như không đoán sai, hắn có khả năng từng gặp Trụ Quang Ngân Hoàng không chỉ một lần.

Sáu đại cường giả có thể đặt ngang hàng với Trụ Quang Ngân Hoàng, Thái Thản Quang Viên ít nhất cũng phải là tồn tại cùng cấp bậc với Trụ Quang Ngân Hoàng.

Biết được mấy tin tức này, Cao Bằng cũng không suy nghĩ nhiều, vẫn tiếp tục đục nước béo cò.

Bởi vì chuyện đó cách hắn quá xa vời, ít nhất trước mắt là không phải cùng một cấp bậc.

Nhưng chẳng bao lâu sau Cao Bằng cũng đã không vui nổi nữa. Bởi vì khi hắn một lần nữa đục nước béo cò, nhặt được thi thể của một Thần linh ở trên chiến trường thì cuối cùng đã chọc giận vài tồn tại, bọn họ ban bố lệnh truy sát đối với hắn.

Cao Bằng từ dưới đất đứng lên, không kịp dập tắt đống lửa đã thoáng biến sắc. Tên kia lại đuổi tới rồi:

- Đi!

Sau khi Cao Bằng thu các ngự thú khác vào không gian ngự thú liền nhanh chóng hợp thể với Long Nghĩ và Đại Tử. Thần cách Vạn tượng của Long Nghĩ biến hóa thành thần cách Lôi, ở trên thần đàn trong cơ thể Đại Tử lơ lửng hai thần cách màu tím giống nhau như đúc...

Hai viên thần cách Lôi đồng thời phóng ra ánh sáng màu tím chói lòa, sợi dây xích pháp tắc hiện lên.

Vèo...

Đại Tử hóa thành một ảo ảnh màu tím xông lên không trung.

- Cho ngươi hít bụi đi!

Cao Bằng khẽ mắng.

Tốc độ của kẻ phía sau không sánh bằng Đại Tử song hạch, nhưng nó có năng lực truy tung, hơn nữa dường như không biết mệt mỏi, mỗi lần Cao Bằng nghỉ ngơi không bao lâu thì nó lại đuổi tới.

Cao Bằng cũng không dám trốn vào trong thế giới Hắc Vụ bên kia, chỉ có thể tiếp tục bay vào sâu bên trong Vị Diện Hải.

Sau khi Cao Bằng rời đi được một phút, trên bầu trời xuất hiện một đám mây đen nổ mạnh, trong mây đen hiện lên vô số con mắt màu đỏ.

Mây đen bay qua nơi nào đều lưu lại khí thể đen nhánh, một vài loài chim không cẩn thận đụng vào phía trên liền trực tiếp bị ăn mòn thành một đống xương trắng rơi xuống rừng rậm.

- Cao Bằng, vì sao nó vẫn có thể đuổi theo chúng ta vậy?

Đại Tử uất ức nói.

- Đây là năng lực của nó.

Cao Bằng rất đau đầu. Kẻ phía sau có một loại đặc tính quái vật truy tung, tất cả kẻ địch bị nó phong tỏa đều sẽ lưu lại "Vết chân", sau đó mắt của nó có thể nhìn thấy những "Vết chân" này.

- Tên đó là cao vị Thần linh, muốn nó mệt chết là chuyện không thực tế. Chúng ta phải tìm biện pháp hại chết nó mới được, bằng không chờ tới khi chiến tranh kết thúc, các tồn tại cường đại khác của Tinh Quần có thời gian rảnh rỗi thì sẽ càng phiền toái hơn.

Cao Bằng suy nghĩ cách đối phó với tên phía sau kia.

Dịch: MBMH Translate

Chương 808: Nể Mặt Ta Một Chút

Muốn đối phó với kẻ địch mạnh hơn mình, đơn giản có ba phương pháp.

Làm cho chính mình mạnh hơn, suy yếu địch nhân, hoặc tìm kiếm sự giúp đỡ từ bên ngoài.

Tăng thực lực cho ngự thú cũng không khó, nhưng cần thời gian, cụ thể là bao lâu thì không thể nói được. Hiển nhiên, lúc này không có nhiều thời gian như vậy cho mình chậm rãi tăng thực lực.

Phương pháp thứ hai, suy yếu kẻ địch… có lẽ chỉ cần có thể khiến cho thực lực của tên kia yếu đến mức trung vị Thần là được.

Nhưng tìm đâu ra phương pháp để khiến tên kia yếu đi đây… Cao Bằng đau đầu. Nhược điểm của kẻ sau lưng là đòn tấn công hệ Quang, mà bên mình hệ quang duy nhất là Tiểu Thảo.

Tiểu Thảo còn chưa thành thần, dù có thành Thần thì sơ vị Thần cũng rất khó mà phát huy được tác dụng lớn.

Vậy chỉ có thể tìm kiếm sự giúp đỡ bên ngoài.

Cao Bằng không ngừng suy tính, nghĩ thật lâu cuối cùng hắn quyết định.

- Chúng ta đổi hướng, tới bên Vong Linh Thần Hệ.

Cao bằng nói trong huyết khế.

Hắn chỉ một hướng, Đại Tử lập tức thay đổi.

Bay ba ngày, xuyên qua vết nứt không gian, Cao Bằng đi vào một khu vực khác.

Thế giới này tràn đầy khí tức tịch mịch, mặt đất đen kịt, phía xa cỏ dại màu đen mọc lên xen kẽ với tảng đá lạnh lẽo.

Trên mặt đất vẫn còn vài vong linh lẻ tẻ lang thang. Toàn thân những quái vật này tản ra mùi tử khí, da lông hư thối phơi ra xương trắng âm u, con mắt tinh hồng cảnh giác nhìn Đại Tử đang bay trên trời.

Ngửi được khí tức vong linh nồng đậm trong không khí, sắc mặt Đại Tử lập tức lộ ra vài phần ghét bỏ.

Dù A Ngốc cũng là vong linh, nhưng nó đã tiếp xúc lâu rồi, mà A Ngốc lại thường xuyên lau chùi thân thể sạch sẽ, cho nên trên người nó không bao giờ có cái mùi khó ngửi của vong linh.

Có thể đánh giết Thái Thản Quang Viên, đẳng cấp của Lực Tôn tuyệt đối là tồn tại cấp cao vị Thần trở lên.

Mặc dù lúc này Vong Linh Thần Hệ đang ở thế yếu, nhưng có thể không bị hai đại thần khác hệ tiêu diệt cho thấy nhất định hệ Vong Linh có nội tình.

Cao Bằng lặng lẽ suy tính, chí ít cũng có tồn tại cấp cao vị Thần. Nếu không ngay cả một chút quyền lợi, Vong Linh Thần Hệ cũng sẽ không có, hơn nữa khẳng định cũng có không ít Thần cấp vong linh khác.

Vong Linh Thần Hệ bị áp chế nhiều năm như vậy, chắc hẳn là nội bộ tương đối đoàn kết.

A Ngốc là Tử Vong Chúa Tể, tiên thiên có thể khống chế vong linh, mà phẩm chất địa vị cũng sẽ rất cao.

Tên kia vẫn không đuổi theo. Cao Bằng để cho Long Nghĩ và Đại Tử giải trừ hợp thể, sau đó thu hồi Đại Tử vào trong không gian ngự thú, lại triệu hồi ra A Ngốc và Long Nghĩ hợp thể.

Sau đó hắn để cho Thần cách Vạn Tượng của Long Nghĩ bắt chước thần cách của A ngốc.

Trong tay cầm hai viên thần cách Tử Vong, đột nhiên khí tức của A Ngốc tăng vọt.

Sâu trong thế giới Vong Linh này, bên trong một hố sâu trong được tạo ra bởi bạch cốt, một con Vong Linh Cốt Long mở to mắt.

- Ta ngửi thấy mùi vị của tử vong…

Hai mắt Vong Linh Cốt Long sáng rực:

- Đây là tử vong thuần khiết.

Vong Linh Cốt Long từ dưới lòng đất bò dậy. Không biết bao lâu rồi không động đậy, khi nó đứng dậy, từ trên thân đám bụi rơi xuống mù mịt.

Vong Linh Cốt Long khôi phục, tựa như tạo ra một tín hiệu nào đó. Trong mộ viên mênh mông vô bờ sau lưng nó sáng lên từng đoá minh diễm sâu kín.

Tử Vong Kỵ Sĩ thân khoác áo giáp tay cầm trường mâu bạch cốt, Quỷ Mã dưới thân cũng mặc trọng giáp, hai bộ giáp ma sát vang lên tiếng sắt thép lanh lảnh.

Phía sau có vô cùng vô tận vong linh không ngừng leo ra khỏi phần mộ, hoá thành hải dương vong linh mênh mông.

- Các ngươi tiếp tục ngủ say đi, ta chỉ ra ngoài hoạt động một chút thôi.

Vong Linh Cốt Long thân dài gần vạn mét ra lệnh, sau đó mở

hai cánh, từ trong hố xương lao ra.

...

- Chủ nhân, cẩn thận!

A Ngốc chỉ kịp nói lời này, trong hư không phía trước có một đạo tàn ảnh nhanh chóng rút ngắn khoảng cách, xương cánh to lớn bao trùm bởi một màng cánh như một lá cờ nát.

【Tên quái vật】: Vẫn Long Bạo Quân

【Đẳng cấp quái vật】: Trung Vị Thần Minh

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Thần Thoại / Phẩm chất Thần Thoại

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Vong Linh

【Pháp tắc chưởng khống】: Pháp Tắc Bạch Cốt 16%, Pháp Tắc Thống Khổ 12%.

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Từng là một Thần linh long tộc cường đại. Sau khi vẫn lạc, Vẫn Long Bạo Quân chuyển hoá thành Vong Linh Long. Sau khi chuyển hoá thành Vong Linh Long, nó đã mất đi thể phách cường đại của long tộc, cũng mất đi nhiệt huyết của long tộc, trở nên ẩn nhẫn, băng lãnh, âm tàn, không từ mọi thủ đoạn để đạt được mục đích.

Vẫn Long Bạo Quân kinh dị dò xét A Ngốc và Cơ Giới Minh Vương. Nó không hiểu tại sao sinh mệnh Cơ Giới lại trộn lẫn với vong linh.

Nhưng mà điều này không quan trọng. Vẫn Long Bạo Quân chưa bao giờ nhìn thấy A Ngốc, hẳn là từ bên ngoài tới.

Đồng thời, Vẫn Long Bạo Quân cũng bất ngờ vì tử khí tinh thuần trên người A Ngốc.

Nó mới chỉ từng cảm nhận được tử khí thuần khiết như vậy trên thân một vị tồn tại, vị tồn tại ấy đối với nó là nhân vật cao không thể chạm tới.

Nếu như… nếu có thể dụ dỗ kẻ này gia nhập Vong Linh Thần Hệ của mình.

Vẫn Long Bạo Quân thở mạnh hơn, có lẽ không cần phải tiếp tục chờ thiêm nhiều năm như vậy nữa.

- Bằng hữu mới tới! Ta tên Vẫn Long Bạo Quân thuộc Vong Linh Thần Hệ, là kẻ thống trị thế giới này.

Khi Vẫn Long Bạo Quân đang dò xét Cao Bằng thì hắn cũng đang quan sát nó.

Không ra tay trước đã cho thấy không có ác ý, lợi dụng lá bài thân phận vong linh của A Ngốc quả nhiên không sai.

Cao Bằng nhẹ nhàng thở ra, cửa thứ nhất đã qua.

Đáng tiếc, con Vẫn Long Bạo Quân này chỉ có thực lực cấp trung vị Thần linh, dù có cộng thêm nó thì cũng không phải đối thủ của tên kia. Do dự chốc lát, Cao Bằng dùng cơ thể A Ngốc nói:

- Rất hân hạnh được biết ngươi… Ngươi là Vong Linh Thần đầu tiên ta nhìn thấy ở Vị Diện Hải này. Hình như Vong Linh Thần ở Vị Diện Hải không nhiều, có cơ hội thì lần sau sẽ trò chuyện tiếp… Lúc này ta phải rời đi, vì ta đang bị truy sát.

A Ngốc giơ ngón tay cái lên với Vẫn Long Bạo Quân, bộ xương cạc cạc cười, gọn gàng linh hoạt bay lên cùng Cơ Giới Minh Vương.

Chỉ để lại Vẫn Long Bạo Quân đang ngơ ngác ngạc nhiên ở sau lưng.

Sao nói đi là đi rồi?

- Chờ một chút!

Vẫn Long Bạo Quân đuổi kịp bọn A Ngốc rồi ngăn lại, trầm giọng hỏi:

- Vong Linh Thần Hệ chúng ta vẫn có chút tình mọn, có lẽ ta có thể giúp được ngươi.

- Truy sát ta là một Cao vị Thần linh!

A Ngốc đáp.

Vẫn Long Bạo Quân trầm tư. Nếu là Cao vị Thần linh, đúng là nó không đánh lại được.

Nhưng vấn đề cũng không lớn, dù là Cao vị Thần linh thì đã sao? Ở nơi khác có thể nó còn sợ, nhưng đây là đâu? Là địa bàn của Vong Linh Thần Hệ!

- Cao vị Thần linh cũng không đáng ngại lắm. Vong Linh Thần Hệ chúng ta vô cùng đoàn kết, dù là Cao vị Thần linh cũng phải nể mặt ta.

Vẫn Long Bạo Quân tự tin nói:

- Ngươi cứ chờ ở đây đừng đi đâu cả, xem ta đuổi kẻ đó đi.

A Ngốc hơi câu nệ, nói với Cao Bằng qua huyết khế:

- Chủ nhân, ta và nó chưa từng gặp mặt, vì sao nó muốn giúp chúng ta?

Cao Bằng có thể nghe ra A Ngốc hơi bất an. Nếu để nó giết người thì nó tuyệt đối sẽ không do dự, nhưng nếu bảo nó lợi dụng người khác thế này… A Ngốc vẫn không thể yên tâm được. Tựa như một đứa trẻ chưa từng nói dối, giờ đột nhiên phải nói dối

người khác vậy.

- Bởi vì… yêu?

A Ngốc:

- ???

- Ha ha, đùa một chút thôi.

Cao Bằng cười nói.

- Không có cái gì là vô duyên vô cớ, hẳn là nó cũng có việc cần ngươi. Nhưng chung quy lại thì nó giúp chúng ta trước, sau này chúng ta đền bù gấp bội là được.

Nghe chủ nhân nói vậy A Ngốc mới hơi yên tâm, không còn cảm thấy khó chấp nhận nữa.

Ba giờ sau, một đoàn mây đen bay tới bầu trời sau lưng. Mây đen nứt ra rất nhiều khe hở nhỏ, qua khe hở có từng con mắt đỏ sậm nhìn chằm chằm A Ngốc.

Trong con mắt có ma quang ngưng tụ, con ngươi màu đỏ sậm gần như có thể nhỏ ra máu.

- Chờ một chút.

Đột nhiên Vẫn Long Bạo Quân lên tiếng:

- Các hạ an tâm chớ vội. Tại hạ là Vẫn Long Bạo Quân của Vong Linh Thần Hệ, chém chém giết giết không giải quyết được vấn đề gì, không biết các hạ có thể nể mặt ta một chút, chúng ta có thể ngồi xuống từ từ nói chuyện được không?

- Cút!

Dịch: MBMH Translate

Chương 809: Tử Vong Chúa Tể

Vẻ mặt Vẫn Long Bạo Quân như thường, xem ra đã sớm quen bị mắng.

- Ta có lòng tốt nói chuyện với ngươi, ngươi mắng ta cút thì không đúng rồi. Lẽ nào trên thế giới này chỉ có giết chết đối phương mới có thể giải quyết vấn đề sao? Nếu như ta giết nhi tử của ngươi, ngươi vì nhi tử của ngươi báo thù lại tới đuổi giết ta, cho dù ngươi thật sự giết chết ta thì đời sau của ta cũng sẽ thay ta báo thù, sau đó ngươi cũng có đời sau, như vậy oan oan tương báo khi nào mới hết.

Vẫn Long Bạo Quân nói hết đoạn văn này với giọng điệu không đổi.

- Này này, ngươi cũng thật là, ngươi có biết nơi này là địa bàn Vong Linh thần hệ chúng ta không? Cho dù ngươi giết chết chúng ta, ngươi cũng không đi được đâu.

Vẫn Long Bạo Quân thở dài:

- Nếu không thì như này, chúng ta đổi một cách khác để giải quyết mâu thuẫn...

Vèo...

Không đợi Vẫn Long Bạo Quân nói ra câu kế tiếp, Tân Tinh đã không chịu được nó lải nhãi nữa, trong con mắt chợt bắn ra rất nhiều xạ tuyến.

Vô số xạ tuyến bao phủ Vẫn Long Bạo Quân và cả đám người A Ngốc.

- Má nó, ngươi lại tới thật à? Sao con quái vật nhà ngươi không chịu nói đạo lý thế? Tính cách không nói đạo lý như ngươi sẽ rất khó tìm được bạn đời, ngươi có biết không hả?

- Chủ nhân... Nó...

A Ngốc đưa tay triệu hồi ra cốt thuẫn chắn ở trước người, mờ mịt nói.

Đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy quái vật nói giỏi như thế... Lại còn là một trung vị Thần nữa.

- Đây là năng lực của nó.

Cao Bằng nói. Ngôn Linh Long Chú, chỉ cần nó không ngừng nói ở trước mặt kẻ địch là có thể làm cho lực lượng tiếp tục tăng cường. Ngôn Linh Long Chú mang tới cho nó mức độ tăng cường cao nhất lên đến 50%.

Vẫn Long Bạo Quân cũng sử dụng pháp tắc Bạch cốt triệu hồi ra một tấm lá chắn bạch cốt. Nói là tấm chắn, trên thực tế đã tiếp cận với tường rồi, còn là bức tường dày hơn mười thước nữa.

Bức tường bạch cốt bị xạ tuyến xuyên thủng, một chút rơi vào trên người nó tạo ra những vết thương lỗ chỗ. Vết thương cũng không sâu nhưng rất dày đặc, hơn nữa còn không có cách nào tự động lành lại. May mà cơ thể Vẫn Long Bạo Quân đã chết đi, không có cách nào chảy máu, bằng không chỉ riêng chảy máu ra đã có thể làm cho nó đau đớn không thôi.

- Ngươi không phải là người đầu tiên không nể mặt ta.

Vẻ mặt Vẫn Long Bạo Quân rất khó coi, trầm giọng nói:

- Nhưng kết quả của ngươi sẽ giống như bọn chúng thôi.

Vừa dứt lời, không gian bên trái đột nhiên vỡ ra.

Một cánh tay tráng kiện ngang ngược không nói đạo lý xâm nhập không gian.

Ầm!

Mây đen bị bàn tay khổng lồ chụp lấy, sau đó bị bóp nát.

Mây đen bị nghiền nát muốn len lén tản ra qua khe hở của lòng bàn tay khổng lồ.

Lần này không phải chủ nhân của bàn tay khổng lồ ra tay, bên cạnh có một thanh kiếm lớn màu đỏ thẫm từ trên cao hạ xuống.

Cuồng phong cuốn ra đã xua tan hết mây đen, ánh sáng sắc bén lạnh lẽo như thấm vào trong ruột gan.

Dưới hai chiêu, Huyết Nhãn Vân Vương đã triệt để vẫn lạc.

- Đây là hậu quả của việc không nể mặt ta.

Vẫn Long Bạo Quân lắc đầu lạnh lùng nói, sau đó chợt thay đổi phong cách, vểnh mũi lên trời:

- May mà chúa tể đại nhân tới đúng lúc.

- Ta giới thiệu với ngài một chút, người này chính là bằng hữu ta vừa gặp, nó cũng là Thần linh của bộ tộc Vong Linh chúng ta. Nói thật, lần đầu tiên nhìn thấy nó ta thậm chí cho rằng...

Vẫn Long Bạo Quân mở miệng nói.

Trong hư không có một gợn sóng tách ra, giống như bị hai bàn tay lạnh lùng xé mở.

Trong vết nứt không gian tối đen như mực, một tồn tại hấp thu tất cả tia sáng xung quanh giáng xuống.

Nhìn thấy tồn tại này, trong lòng A Ngốc chợt có một cảm giác

kỳ quái. Cao Bằng hợp thể cùng A Ngốc cũng có một cảm giác tương tự.

Đây là...

Tồn tại trước mắt này không thôn phệ ánh sáng nữa, lộ ra xương cốt màu vàng bên trong.

Trong hốc mắt không tính là rất lớn có một ngọn Xích Diễm đang thiêu đốt.

Bên ngoài thân mặc một bộ giáp màu đỏ thẫm với đầy vết rạn, chứng tỏ nó đã từng trải qua một cuộc chiến rất tàn khốc. Thân thể không tính là quá vạm vỡ nhưng lại cho người ta một cảm giác có thể chống lên được cả thiên hạ.

Nhưng những thứ này đều chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là khi nhìn thấy nó chẳng khác nào A Ngốc đang soi gương vậy.

Quá giống, gần như giống hệt với A Ngốc, ở trên gương mặt cũng không có bao nhiêu khác biệt!

Không trách được Vẫn Long Bạo Quân lại giúp đỡ chúng ta, Cao Bằng chợt hiểu ra.

- Đây là duyên phận.

Theo một tiếng than khẽ vang lên, tồn tại xé rách không gian kia đi tới rồi nhìn chằm chằm vào gương mặt A Ngốc. Tuy nó là bộ xương khô nên không nhìn ra cảm xúc, nhưng mọi người ở đây đều cảm nhận được tâm tình hồi tưởng.

- Có lẽ ngươi có thể làm một người thừa kế đạt tiêu chuẩn.

Tử Vong Chúa Tể nói.

Cao Bằng cảm giác không thể tưởng tượng nổi. Đây là lần đầu tiên trong nhiều năm qua, hắn nhìn thấy chủng tộc quái vật giống

với ngự thú của mình.

Hắn cảm thấy có chút giật mình, nhưng cũng không đến mức khó tiếp nhận.

Bởi vì trong bản giới thiệu vắn tắt của ngự thú từ trước tới nay chưa từng nói qua bọn nó là độc nhất vô nhị, hơn nữa mình đã sớm chứng minh được chúng có thể được chế tạo ra với số lượng lớn.

Nếu có thể chế tạo ra, như vậy ở bên ngoài có thể sẽ xuất hiện. Lúc này Cao Bằng cũng chỉ có thể xúc động nói tạp hóa quá thần kỳ.

- Ta nghĩ có lẽ ta không có thể nào đảm nhiệm được trọng trách này.

A Ngốc từ chối khéo lòng tốt của Tử Vong Chúa Tể.

Tử Vong Chúa Tể im lặng giống như gió bão trước cơn dông tố, bầu không khí đặc biệt áp lực.

- Ngươi là Tử Vong Chúa Tể, trời sinh là chủ nhân của vong linh. Cho dù ngươi không đi theo con đường này, cuối cùng số phận cũng sẽ dẫn dắt ngươi đi về phía nó, giống như ta năm đó vậy.

Tử Vong Chúa Tể chậm rãi nói.

- Đáng tiếc năm đó ta không may mắn như ngươi, cũng không thể gặp được một tiền bối quan tâm hiền hòa như ta.

Ngươi là đang khen bản thân ngươi sao... Đúng là khoe khoang không lộ chút dấu vết nào.

Tử Vong Chúa Tể liếc nhìn A Ngốc:

- Ngươi có ngự sử sao? Yên tâm, Vong Linh Thần Hệ chúng ta

sẽ không tính toán những chuyện nhỏ nhặt này. Nếu như ngươi trở thành người thừa kế của Vong Linh Thần Hệ, ngươi cũng có thể bảo vệ ngự sử của ngươi tốt hơn.

A Ngốc im lặng một lát, bỗng nhiên trầm giọng nói:

- Ngươi làm sao phát hiện được.

- Ta cũng có thần cách Linh hồn.

Tử Vong Chúa Tể cười khẽ:

- Linh hồn của các ngươi tuy rất chặt chẽ, nhưng ta vẫn có thể nhìn ra một chút vết tích, vừa vặn trước đây ta cũng đã gặp qua ngự sử.

- Ta đã nói xong, ngươi lo lắng nhiều rồi.

- Cuối cùng ta cho ngươi thêm một lời khuyên hữu nghị. Năm đó ta giết rất nhiều thần linh, cho nên bây giờ ta biến thành hình dáng mà bọn họ muốn, nhưng ngươi phải nhớ kỹ... Ngươi giống ta, đều là Tử Vong Chúa Tể, bọn họ tuyệt đối sẽ không mặc kệ cho Tử Vong Chúa Tể mới xuất hiện uy hiếp đến bọn họ.

- Bây giờ ngươi vẫn còn quá yếu, căn bản không xứng với danh hiệu Tử Vong Chúa Tể. Hãy cố gắng lên!

Tử Vong Chúa Tể nói xong liền vẫy vẫy tay, xoay người rời đi, chỉ để lại giọng nói nhỏ dần:

- Bản thân ngươi suy tính một chút đi. Nếu như suy nghĩ kỹ thì nói cho Vẫn Long, nếu như không muốn tiếp nhận cũng không sao, ta chưa bao giờ ép buộc người khác.

Vẫn Long Bạo Quân liếc nhìn A Ngốc:

- Ta cũng không ngờ được nghĩa phụ lại coi trọng ngươi như vậy, muốn bồi dưỡng ngươi trở thành chúa tể của Vong Linh Thần

Hệ chúng ta. Tuy nhiên con đường này cũng không dễ đi như vậy đâu, có lẽ ngươi từ chối cũng là đúng.

Dịch: MBMH Translate

Chương 810: Rồng Từ Xa Tới

Sau khi Vẫn Long Bạo Quân xoay người rời đi, Cao Bằng giải trừ hợp thể với A Ngốc và Long Nghĩ.

Cao Bằng ngồi dưới đất, mở miệng nói:

- A Ngốc, ngươi có ý kiến gì không?

A Ngốc do dự một lát mới trầm giọng nói:

- Chủ nhân, ta muốn thử một lần.

Cao Bằng im lặng, lần đầu tiên hắn nghiêm túc quan sát A Ngốc. Hắn có cảm giác như đứa con của mình lớn lên, đã biết ủi heo... A không đúng, biết ủi cải trắng.

- Hắn nói rất hấp dẫn nhưng chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy đâu. Ta hi vọng các ngươi có thể trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng sẽ không để các ngươi phải chịu oan ức.

Cao Bằng trầm giọng nói.

- Yên tâm đi chủ nhân, ta sẽ không miễn cưỡng chính mình.

A Ngốc nhìn thẳng vào mắt Cao Bằng.

Cao Bằng im lặng hồi lâu rồi thở dài một tiếng:

- Có chủ ý của mình... cũng tốt. Ta vĩnh viễn sẽ đứng sau lưng ngươi, ngươi cứ việc đi về phía trước thôi.

...

- Chính là thế giới này.

Trong một vết nứt không gian khác có một cái đầu to lớn chui ra, giữa những vảy giáp màu đỏ thẫm có chất lỏng đỏ rực đang chảy xuôi.

Nó lén lén lút lút quan sát xung quanh, không nhìn thấy những quái vật Tinh Quần đáng ghét kia, Mạt Nhật Hỏa Sơn Long mới thở phào nhẹ nhõm.

Chính là chỗ này!

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long ngửa mặt lên trời hét dài, tiếng rồng ngâm truyền ra cực xa.

Sau khi gào xong, Mạt Nhật Hỏa Sơn Long lại lén lén lút lút trốn vào quan sát xung quanh, nó muốn xem thử có tồn tại Thần cấp nào đi qua không.

Trong tiếng rồng ngâm vừa rồi còn bao hàm sự khiêu khích, xâm lược.

Nếu như ở tiểu thế giới này có tồn tại Thần cấp, khi nghe thấy âm thanh của mình nhất định sẽ qua.

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long đã chuẩn bị tốt tinh thần sẽ lập tức bỏ trốn.

Hai cái chân sau của nó đạp mạnh trên mặt đất, đôi cánh ép xuống, toàn thân căng thẳng.

Một canh giờ đã qua, sáu canh giờ đã qua.

Khi mặt trời xuống núi và mặt trăng nhô lên.

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long càng lúc càng hưng phấn, hình như không có thần linh.

Vậy từ giờ trở đi, thế giới này chính là địa bàn của Mạt Nhật Hỏa Sơn Long ta!

Bên kia, bộ lạc Hoa Hạ đã bước vào trạng thái tổng động viên đề phòng.

Nửa ngày trước có tiếng rồng ngâm truyền khắp thế giới Hắc Vụ làm kinh động tới bọn họ. Sau khi vội vàng phân tích, bọn họ phán đoán chắc chắn là tồn tại Thần cấp trở lên.

Vì vậy bộ lạc Hoa Hạ bước vào tình trạng đề phòng chuẩn bị chiến đấu.

Đồng thời, một đám người đến thăm hỏi Vĩnh Hằng Thanh Ô.

Vĩnh Hằng Thanh Ô đang ngồi xổm ở trong phòng nhìn không chớp mắt vào màn hình.

- Tiền bối.

Nghị viên của bộ lạc Hoa Hạ vừa mở miệng.

Vĩnh Hằng Thanh Ô quay lưng về phía hắn, lười biếng nói:

- Ta biết ngươi muốn nói gì rồi. Chỉ cần con rồng ngu ngốc kia dám đến ta sẽ ra tay ngay.

- Vậy xin cảm ơn tiền bối trước.

Các nghị viên thở phào nhẹ nhõm.

- Nhưng điều kiện trước tiên là hắn tới trêu chọc chúng ta.

Vĩnh Hằng Thanh Ô thản nhiên nói:

- Ta sẽ không giúp các ngươi chủ động tấn công nó.

- Cho dù là vậy, chúng ta cũng rất cảm ơn tiền bối.

Các nghị viên rất cảm kích.

Bọn họ không phải là người có lòng tham không đáy. Vĩnh

Hằng Thanh Ô tuyệt đối không có nghĩa vụ giúp bọn họ, có thể bởi vì một vài trò chơi mà bảo vệ bọn họ khỏi uy hiếp diệt tộc từ những tồn tại Thần cấp không rõ đã là buôn bán có lời rồi.

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long hoàn toàn bước vào thế giới Hắc Vụ, nó giang hai cánh ra bay lượn ở phía chân trời dò xét lãnh địa mới của mình.

Phía tây có rất nhiều hắc vụ, Mạt Nhật Hỏa Sơn Long lao vào trong hắc vụ bay hơn mười vòng nhưng không nhìn thấy bất kỳ vật gì. Hơn nữa không biết có phải là ảo giác của nó hay không, nó luôn cảm thấy hắc vụ trong không khí đang trở nên loãng hơn.

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long lắc đầu vẫy đuôi. Quan tâm làm quái gì.

Dù sao sớm muộn cũng sẽ xuất hiện thôi. Đối với thần linh, thứ không đáng tiền nhất chính là tuổi thọ.

Nó một đường bay từ phía tây về phía nam. Ở phía nam nó nhìn thấy rất nhiều mê cung đổ nát, những mê cung này đều đã từng rất hùng vĩ đồ sộ, hơn nữa nhìn qua có chút cùng loại, chỉ có điều bây giờ đã không có.

- Ta ngửi thấy được lực lượng pháp tắc...

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long thì thào tự nói.

Nhưng đáng tiếc bây giờ những mê cung này đã không còn pháp tắc nữa.

Thân thể khổng lồ của Mạt Nhật Hỏa Sơn Long giống như một dãy núi bay ở trên trời, nó đi qua nơi nào thì vạn vật đều trở nên yên tĩnh.

Vòng một vòng ở phía nam, sau đó Mạt Nhật Hỏa Sơn Long lại bay về phía bắc.

- Ơ, đó là gì vậy?

Từ phía xa, Mạt Nhật Hỏa Sơn Long nhìn thấy rất nhiều vật nhỏ giống như con kiến trải rộng trên mặt đất, còn có rất nhiều kiến trúc tinh xảo xây dựng chằng chịt ở trên mặt đất.

Nhân loại sao?

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long đột nhiên nghĩ đến lính đánh thuê lang thang kia.

Hình như cách ăn mặc của hắn có phần tương tự với những kẻ phía dưới.

Trong mắt Mạt Nhật Hỏa Sơn Long lộ ra vài phần nghi ngờ,. Trước đây nó cũng đã từng gặp nhân loại khác, hắn phát hiện nhân loại ở thế giới khác nhau sẽ ăn mặc khác nhau rất nhiều.

Lẽ nào lính đánh thuê lang thang kia chính là người của bộ lạc này sao?

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long vẫn đang trầm tư suy nghĩ nhưng cơ thể của nó đã tiếp tục bay về phía trước mấy trăm cây số.

Phía dưới, kiến trúc của nhân loại càng lúc càng nhiều hơn. Mạt Nhật Hỏa Sơn Long đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn sâu vào bên trong đám kiến trúc. Hình như nó cảm giác được khí tức Thần cấp.

Con ngươi của Mạt Nhật Hỏa Sơn Long hơi co lại, nhìn chằm chằm về phía trước.

Ở trong cảm quan của nó, vạn vật trên thế gian đều biến thành xám trắng mất đi màu sắc, chỉ còn lại nguyên tố với đủ mọi màu sắc bay lượn ở trong không khí và từng sợi xiềng xích pháp tắc lấp đầy cả thế giới.

Trong kiến trúc của nhân loại phía trước có một vùng ánh sáng xanh nồng đậm chiếm giữ, ở trong tai nó nghe thấy được tiếng cuồng phong rít gào.

Giây lát, một tiếng hót chói tai nổ vang ở bên tai nó.

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long mở mắt ra.

Bây giờ nói đã tin chắc đó là tồn tại Thần cấp.

Tuy nhiên, hình như tồn tại đó cũng không thể hiện ra thù địch quá lớn. Mạt Nhật Hỏa Sơn Long bay vòng quanh Hi Vọng Chi Thành hai vòng liền rời đi, nó đột nhiên chú ý tới Thiên Không Thành.

Thể tích của Lục Hoàng Quy còn lớn hơn cả Mạt Nhật Hỏa Sơn Long, nếu như nói Mạt Nhật Hỏa Sơn Long là ngọn núi lớn vậy Lục Hoàng Quy chính là một hải đảo. Đồng thời ở trên lưng Lục Hoàng Quy nó nhìn thấy một con nhện con cấp Chuẩn Thần, còn có một con Địa Ngục Vô Tướng Thụ cấp Chuẩn Thần.

Đương nhiên, ở trong mắt nó những quái vật nhỏ này đều không đáng để nhắc tới.

Mạt Nhật Hỏa Sơn Long ngáp một cái rồi chậm rãi bay xa.

.....

Cửu Thiên Thập Địa, Minh Ngọc Quốc.

- Ngươi xác nhận là thật sự mất tích sao?

Bầu không khí trong khu nhà cao cấp rất ngưng trọng.

Công Dương Tôn với hơn mười bím tóc tết rối tung thả ở hai bên vai, đôi mắt hẹp dài, cằm để râu dê, ánh mắt lạnh lùng nói:

- Ba người sống sờ sờ nói mất tích là mất tích sao? Công

Dương Lễ, ngươi làm phủ chủ ngoại sự phủ như thế nào vậy? Nếu như ngươi không làm nổi thì đi xuống cho ta, trong phủ có rất nhiều người muốn ngồi vào vị trí của ngươi đấy!

Ở phía dưới hắn, nam nhân với cái trán đầy mồ hôi nói:

- Tộc trưởng... Ta tìm hiểu rất lâu, chỉ biết ba người bọn họ đuổi theo tên trộm kia về phía nam, sau đó đi vào bên trong rừng rậm. Nếu như mất tích thì phải ở trong rừng rậm.

- Hả!

Công Dương Tôn lạnh lùng nhìn Công Dương Lễ.

- Nếu biết ở trong rừng rậm, vậy cho dù có đào ba mét đất lên cũng phải tìm ra ba người bọn họ, sống phải thấy người chết phải thấy thi thể.

- Tộc trưởng, ta tới Kim gia mượn Thiên Lý Văn Hương Phong của tộc bọn họ, nhưng căn bản không tìm được.

- Hả?

Công Dương Tôn nhíu mày.

Tuy Công Dương Lễ có phần vô dụng nhưng làm việc vẫn tính là có năng lực.

Dịch: MBMH Translate

Chương 811: Thôi Vậy Thôi Vậy!

Hắn cũng từng nghe nói đến đại danh của Thiên Lý Văn Hương Phong của Kim gia, là một loài quái vật có năng lực truy tung đặc biệt.

Dù qua một tháng mưa to cũng có thể tìm được tung tích.

Công Dương Tôn nhíu mày, sau đó đứng dậy. Người bình thường chỉ cho rằng con quái vật bị mất kia chỉ có phẩm chất Truyền Thuyết bình thường, nhưng hắn lại biết một chút nội tình. Đây tuyệt đối không phải quái vật bình thường, hắn bắt buộc phải có được nó!

Ngón tay cái ở tay phải của hắn nhẹ nhàng ma sát mặt nhẫn đeo trên ngón tay.

- Ta đi mời Đế đại nhân.

Công Dương Tôn đứng dậy.

- Bất kể là ai động tới gia tộc Công Dương chúng ta đều phải cho chúng ta một câu trả lời hợp lý, chuyện này tuyệt đối không thể tính như vậy.

Công Dương Tôn đứng dậy, mang theo một đám lãnh đạo cao tầng của gia tộc Công Dương trùng trùng điệp điệp chạy ra ngoài thành.

Cách thành trì năm mươi cây số là Hồ Lô Sơn, phần eo của nó có một hang động nối liền trên dưới, trên nhỏ dưới to. Từ phía xa nhìn lại giống như một cái hồ lô đen, vì vậy ngọn núi này được gọi

là Hồ Lô Sơn.

Công Dương Tôn để các cao tầng chờ bên ngoài hang động, triệu hồi ra ngự thú Đại Lực Quỷ Vương theo mình vào trong sơn động.

Trong sơn động có động thiên, bên trong trống trải khô ráo, ở giữa có một bệ đá.

Trên bệ đá có ba sợi xích nối lên đỉnh sơn động, xuyên thẳng vào bên trong ngọn núi.

Một pho tượng đá tọa lạc bên trên, toàn thân tượng đá là một màu xám trắng, nhìn hình dáng bên ngoài thì tựa như một con quái vật nằm rạp trên bệ đá.

- Đế đại nhân!

Công Dương Tôn cung kính nói, lấy ra một sợi lông màu trắng như tuyết từ trong ngực. Sợi lông vừa hiện ra ngoài không khí lập tức bùng cháy.

Một lát sau, trên bệ đá có động tĩnh, mặt ngoài tượng đá nứt ra vô số vết nứt dày đặc.

Theo tiếng nứt soạt soạt, tượng đá ầm ầm vỡ vụn.

Một con dị thú Kỳ Lân toàn thân trắng như tuyết, một sừng, tai chó, thân rồng, đầu hổ, đuôi sư tử đứng trên bệ đá. Hai con mắt lạnh như băng nhìn bốn phía, cuối cùng ánh mắt nó khoá chặt Công Tôn Dương.

- Thì ra là ngươi!

- Đế đại nhân!

Công Dương Tôn cung kính gật đầu.

- Ta đã hiểu ý đồ của ngươi khi đến đây.

Có tiếng nói của Đế Thính truyền vào trong não hải của Công Dương Tôn.

- Năm xưa ngươi đã từng giúp ta, ta đã đồng ý giúp ngươi năm lần. Những năm gần đây ngươi đã dùng hết bốn lần, hiện tại chỉ còn một lần nữa, lần này ngươi dùng nốt là coi như thanh toán xong.

- Ta hiểu.

Công Dương Tôn khẳng định.

n tình đặt đó mãi mãi cũng chỉ là ân tình. Năm xưa từ một kẻ tay trắng hắn sáng tạo ra cả một thế gia đứng đầu Minh Ngọc Quốc, không thể bỏ qua công lao bốn lần bói toán của Đế đại nhân. Cơ hội cuối cùng này đáng lẽ hắn không thể tuỳ tiện sử dụng, nhưng con quái vật kia có ý nghĩa vô cùng lớn. Nếu có thể có được nó, gia tộc Công Dương của hắn sẽ có một con át chủ bài đủ để truyền thế.

Thậm chí, trở thành thế gia thần thánh phượng mao lân giác trong toàn bộ Linh tộc cũng không phải là không thể.

Đế Thính nhìn chằm chằm Công Dương Tôn, ung dung nói:

- Ngươi muốn tính toán cái gì?

Công Dương Tôn hơi sững sờ. Những lần bói toán trước, Đế đại nhân không cần hỏi câu này cũng đoán được suy nghĩ của hắn, đồng thời cũng trả lời luôn nội dung mà hắn muốn biết. Nhưng vì sao lần này lại hỏi hắn muốn tính toán chuyện gì?

Công Dương Tôn suy tính. Có thể từ hai bàn tay trắng trở thành người thành lập nên một thế gia đứng đầu Minh Ngọc Quốc, dù cho có Đế Thính trợ giúp đi nữa thì bản thân hắn cũng có thể

coi như một nhân kiệt.

Chẳng lẽ lần này đồ vật muốn bói toán có vấn đề gì sao?

Dù Đế Thính không nói rõ, nhưng Công Dương Tôn đã mơ hồ đoán ra một chút gì đó.

Nhưng… nếu bảo Công Dương Tôn từ bỏ thì hắn không cam tâm. Đế đại nhân nói bói một lần thì chắc chắn sẽ chỉ bói một lần, Công Dương Tôn bối rối đắn đo. Một bên là hy vọng gia tộc mình sẽ tiến thêm một bước, một bên là uy hiếp không rõ ràng.

Công Dương Tôn nhắm mắt lại, có chút chần chừ.

Cuối cùng hắn mở hai mắt, con ngươi hiện đầy tơ máu, khó khăn nói:

- Đế đại nhân, ta muốn biết nếu ta tiếp tục dò xét nữa thì có thể biết được uy hiếp tai hoạ cho cả gia tộc đến từ nơi nào không?

Đế Thính chăm chú nhìn Công Dương Tôn một lúc lâu rồi chậm rãi nói ra một địa danh cụ thể.

Công Dương Tôn đờ đẫn đứng tại chỗ, đáy lòng hắn như sóng cuộn biển gầm. Quả nhiên, có thể mang đến tai hoạ diệt tộc cho gia tộc Công Dương!

- Ta đã biết, đa tạ Đế đại nhân.

Công Dương Tôn quay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Công Dương Tôn rời đi, ánh mắt Đế Thích chuyển dời tới lối vào hang động đến tận cuối chân trời.

Thực ra, Đế Thính cũng không biết khởi nguồn của sự bất an này là từ đâu. Từ một canh giờ trước, dòng suy nghĩ của nó đã cảm thấy bất an một cách khó hiểu.

Đến khi gặp Công Dương Tôn, cảm xúc bất an này đã phóng đại gấp mấy chục lần.

Nó có thể nhìn thấy tử khí nồng đậm trên người Công Dương Tôn. Tử khí đen kịt trên đỉnh đầu như một đám mây đen bao phủ, cả những người trong gia tộc Công Dương đi cùng cũng có tử khí màu đen trên đầu.

Đế Thích cũng ám chỉ với hắn, cho hắn cơ hội. Đáng tiếc...

- Rốt cuộc đã trêu chọc đến tồn tại nào đây? Vì sao đến ta cũng cảm thấy chẳng lành.

Đế Thính dùng cổ cọ cọ vào vai.

- Được rồi, thôi vậy thôi vậy!

Đế Thính thở dài. Bộ tộc của nó có năng lực tương tự với tộc Bạch Trạch.

Cho nên, vận mệnh của bộ tộc nó và tộc Bạch Trạch đều không thể tốt được.

Bởi vì năng lực này rất dễ đắc tội với Thần…

Cho nên không biết bao nhiêu năm qua chưa từng thấy tộc Bạch Trạch xuất hiện, có thể đã diệt tuyệt rồi.

Chính tộc Đế Thính cũng sắp tuyệt diệt rồi, chỉ còn lại chút ít tộc nhân trốn tránh khắp nơi.

Những tồn tại cường đại kia khi cần chúng ta thì dùng đủ loại uy bức lợi dụ, nhưng mà bói toán xong rồi thì đá một cái bay ra ngoài, cũng nồi là chuyện bình thường.

Hết lần này đến lần khác, vì năng lực chủng tộc mà khi bọn chúng tính toán chuyện liên quan đến bản thân đều khó khăn tối nghĩa.

Đế Thính dựng lỗ tai lên, sau đầu hiện ra một cái Cửu Khí Viên Luân. Mâm tròn xoay một vòng, xiềng xích trói trên người nó lập tức bị chặt đứt.

Chặt đứt xiềng xích, Đế Thính gầm nhẹ một tiếng nghe như tiếng chó sủa, trên thân toả ánh sáng màu vàng kim, khí tức lập tức tăng vọt! Hai chân nó đạp mạnh, cả ngọn núi sụp đổ.

Ầm ầm!

Công Dương Tôn nghe tiếng đỉnh núi sụp đổ sau lưng thì quay đầu lại, chỉ thấy Hồ Lô Sơn đã vỡ thành vô số mảnh, chỉ còn một vùng phế tích, mặt đất dưới chân cũng rung lên.

Đế đại nhân đi rồi… Công Dương Tôn thất vọng, hụt hẫng, mất mát.

Rất nhanh Công Dương Tôn đã khống chế được cảm xúc của mình, ánh mắt lại trở nên kiên định

Ta nhất định phải lãnh đạo gia tộc Công Dương trở nên cường thịnh hơn!

Quay lại Công Dương gia, từng đạo mệnh lệnh được Công Dương Tôn dứt khoát ban bố xuống.

Mở tiệc chiêu đãi Nam Vương gia của Minh Ngọc Quốc, phái người liên hệ với lãnh đạo cao tầng của các gia tộc khác trong nước. Đồng thời nhượng bộ các gia tộc đang cùng mình tranh đoạt tài nguyên một chút, tạo quan hệ để nhận được sự ủng hộ của bọn họ.

Sau đó Công Dương Tôn điều động tộc nhân không biết rõ nội tình tới vị trí Đế đại nhân thông báo để tìm hiểu tin tức. Người được điều đi đều không biết gì, dù có bị thôi miên hay lục tìm ký ức cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn.

Sau khi hạ đạt xong tất cả mệnh lệnh, Công Dương Tôn vẫy tay đuổi những người khác xuống, phủ tay nọ lên tay kia, nhìn thẳng về phía trước.

Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.

Chuyện có thể làm ta đều đã làm rồi… Để xem, rốt cuộc nơi đó cất giấu cái gì!

Dịch: MBMH Translate

Chương 812: Cơ Giới Minh Vương · Bá

- Hoan nghênh ngươi gia nhập Vong Linh Thần Hệ, ngươi nhất định sẽ không hối hận về quyết định này.

Vẫn Long Bạo Quân mở miệng nói.

- Đây tuyệt đối là quyết định sáng suốt nhất trong cuộc đời này của ngươi.

Vẫn Long Bạo Quân vừa nói liền không dừng lại được, thao thao bất tuyệt.

Đột nhiên Vẫn Long Bạo Quân dừng lại, mặt rồng rất sinh động lộ ra chút kinh ngạc.

Trong miệng nó lầm bầm:

- Được rồi, ngươi theo ta đi, các ngươi cũng đi cùng đến đây.

Đoạn cuối là nói cho đám người Cao Bằng nghe.

Bọn họ đi tới một vùng nghĩa trang rộng lớn, liếc mắt nhìn lại khắp mặt đất đều là những mộ bia đen kịt.

A Ngốc hơi chấn động, nó cảm giác được dưới những mộ bia kia chôn giấu khí tức ngưng mà không tán, hình như phía dưới có gì đó.

- Cảm thấy được không.

Vẫn Long Bạo Quân quỷ bí nói.

- Bên ngoài đều nói Vong Linh Thần Hệ chúng ta xuống dốc. Vào bốn ngàn năm trước chúng ta quả thật đã xuống dốc, nhưng bốn nghìn năm qua chúng ta vẫn luôn chuẩn bị.

- Dưới nghĩa trang vô tận này đều chôn cất các chiến sĩ của bộ tộc chúng ta!

A Ngốc lặng lẽ gật đầu.

Tuy đối với cá nhân nó, khí tức vong linh dưới những mộ bia kia chẳng qua cũng chỉ có vậy, nhưng vẫn có uy hiếp rất lớn đối với tồn tại dưới Thần cấp.

- Vong Linh Thần Hệ chúng ta còn có một nghìn cái nghĩa trang lớn như vậy.

Vẫn Long Bạo Quân vừa nói vừa mở ra thông đạo không gian.

Truyền tống trận màu u lam bị kích hoạt, Vẫn Long Bạo Quân làm một động tác mời.

- Nghĩa phụ ở phía đối diện chờ các ngươi.

A Ngốc quay đầu lại nhìn về phía Cao Bằng, chờ đợi mệnh lệnh của chủ nhân.

- Đi thôi.

Cao Bằng thông qua huyết khế nói với A Ngốc.

Lấy thực lực của Tử Vong Chúa Tể vừa rồi cũng không cần phải sử dụng những thủ đoạn nhỏ, trực tiếp tát một cái là có thể đập chết bọn họ.

Đi qua truyền tống trận, nhóm Cao Bằng đi tới một tòa đại sảnh u ám.

Trên vách tường hai bên đại sảnh có U Lệ Quỷ lạnh lẽo thiêu

đốt.

Đây là một đại sảnh bị phong kín.

Trong đại sảnh rất yên tĩnh, chỉ có trên tế đàn ở giữa đại sảnh đặt một quan tài màu đỏ tươi.

Phía ngoài quan tài có Hắc Viêm thiêu đốt vĩnh viễn không tắt.

Két một tiếng, nắp quan tài bị đẩy ra, Tử Vong Chúa Tể từ trong quan tài ngồi dậy.

- Trước đây ta bị một vài vết thương, bây giờ chỉ có thể ở trong quan tài để dưỡng thương.

Giọng nói ôn hòa của Tử Vong Chúa Tể vang vọng trong đại sảnh dưới lòng đất.

Đương nhiên, ôn hòa này là thành lập ở trên điều kiện A Ngốc và nó thuộc cùng chủng tộc.

Đối với quái vật khác, nó vĩnh viễn là Tử Vong Chúa Tể khiến người ta khủng hoảng bất an, người sáng tạo ra thiên tai vong linh.

- Ta nghĩ ngươi có lẽ cảm thấy khó hiểu nhưng không cần sốt ruột, ta sẽ giải thích rõ ràng cho ngươi hiểu. Dù sao ngươi muốn tiếp xúc với tử vong thì đầu tiên phải hiểu nó đã.

Tử Vong Chúa Tể nâng tay phải lên, trong lòng bàn tay dần dần có một đám sương mù màu đen nồng đậm tập trung lại.

Sương mù màu đen cuồn cuộn không ngừng, chỉ có kích thước bằng cái bánh bao nhưng tròn hơn.

Nhìn sương mù màu đen này, Cao Bằng đột nhiên có cảm giác như nhìn thấy thiên địch.

Giống như con gà con bị ác điểu chú ý tới.

Sương mù màu đen dần dần tách ra, mắt thường phàm thai của Cao Bằng không nhìn ra có gì đặc biệt, nhưng ở trong mắt A Ngốc lại nhìn thấy từng sợi xiềng xích màu đen dày đặc giống như tơ của ngó sen nối liền hai nửa sương mù màu đen bị xé rách.

A Ngốc kinh ngạc nhìn sương mù màu đen, dường như nhìn thấy đạo lý chí cao trong cuộc sống.

- Ngươi cũng có pháp tắc Tử vong?

- Chẳng lẽ bộ tộc này của chúng ta không phải nên nắm giữ pháp tắc Tử vong hay sao?

Tử Vong Chúa Tể hỏi ngược lại.

- Ta sẽ truyền hết tất cả những gì ta biết cho ngươi, có thể học được bao nhiêu thì tùy thuộc vào bản thân ngươi.

Tử Vong Chúa Tể nói xong liền quay đầu nói với đám người Cao Bằng:

- Trong khoảng thời gian này, nó sẽ ở lại đây. Các ngươi có gì cần cũng có thể nói cho ta biết.

Cao Bằng không nói gì, A Ngốc chủ động xin đi giết giặc:

- Lão sư, thực lực bằng hữu này của ta bị hao tổn, nó cần rất nhiều khoáng thạch mới có khả năng khôi phục lại thực lực đỉnh phong.

Tử Vong Chúa Tể gật đầu:

- Đây là chuyện nhỏ, vong linh chúng ta cũng không dùng tới những khoáng thạch này.

- Bằng hữu này của ngươi chỉ là phân thân.

Tử Vong Chúa Tể đột nhiên nói với Cơ Giới Minh Vương:

- Nếu cần khoáng thạch, vậy dứt khoát thả tất cả phân thân ra đi.

Cao Bằng nghe vậy thì sửng sốt. Tuy hắn sớm có suy đoán về thân phận của Cơ Giới Minh Vương, nhưng không ngờ lại được Tử Vong Chúa Tể chứng thực.

Cơ Giới Minh Vương cúi người, bên trong cơ thể bay ra ba đường ánh sáng trắng rơi xuống trước người, ba bộ thân thể gần như đã hỏng nằm ở trên sàn đại sảnh.

【 Tên quái vật 】: Cơ Giới Minh Vương (phong)(lâm)(hỏa)

Cộng thêm (Sơn) bây giờ, hợp lại chính là bốn vị một thể Phong Lâm Hỏa Sơn.

- Xin lỗi, mấy phân thân khác của ta bị hao tổn nghiêm trọng, bây giờ có thể hoạt động cũng chỉ có như vậy thôi. Bất luận là phân thân nào cũng là ta...

Cơ Giới Minh Vương mở miệng nói.

- Không sao, ngươi không cần giải thích nhiều như vậy làm gì. Ta chỉ biết là trên đường tới đây ngươi vẫn luôn giúp đỡ chúng ta, vậy là đủ rồi.

Cao Bằng thản nhiên nhìn thẳng vào mắt của Cơ Giới Minh Vương.

Cơ Giới Minh Vương:

- ...Cảm ơn.

Mệnh lệnh của Tử Vong Chúa Tể được truyền xuống, rất nhanh đã có thuộc hạ đưa tới rất nhiều khoáng thạch trân quý.

Bốn thân thể của Cơ Giới Minh Vương hấp thu khoáng thạch nóng chảy, thân thể bị tổn thương cũng nhanh chóng khôi phục.

Tốc độ khôi phục này rất khủng khiếp, chỉ cần có đủ số lượng lớn khoáng thạch là có thể làm cho thực lực của nó nhanh chóng khôi phục lại đỉnh phong.

Bốn pháp thân của Cơ Giới Minh Vương một cái so với một cái càng có khí thế kinh khủng hơn. Trong bốn phân thân, Cơ Giới Minh Vương - Sơn có khí tức yếu nhất. Dựa theo trình tự Phong Lâm Sơn Hỏa lần lượt xếp thành hàng thì mạnh nhất là Cơ Giới Minh Vương - Phong, thực lực thậm chí đạt tới cấp bậc trung vị Thần linh.

Sau khi bốn bộ pháp thân hợp làm một thể, thể tích của Cơ Giới Minh Vương không tăng ngược lại còn giảm. Tuy nhiên khí tức trên người càng thêm ngưng thực, nặng nề giống như núi.

【 Tên quái vật 】: Cơ Giới Minh Vương · Bá

【 Đẳng cấp quái vật 】: Trung vị Thần linh

【 Pháp tắc chưởng khống 】: Pháp tắc cương thiết 29.8%, pháp tắc không gian 2.1%, pháp tắc dung nham 12.2%, pháp tắc thủ hộ 4.3%, pháp tắc xâm lược 15%.

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Bốn thân Phong Lâm Sơn Hỏa hợp nhất, mỗi một cơ thể đều khống chế một loại pháp tắc, cuối cùng bốn thân hợp nhất khiến thần cách cũng quy về làm một, trở thành Cơ Giới Minh Vương · Bá nhanh như gió, tĩnh như rừng, dữ dội như lửa, bất động như núi.

Thực lực của Cơ Giới Minh Vương · Bá đã đạt đến trung vị Thần linh đỉnh phong, phạm vi pháp tắc sơ vị Thần linh là 1%. - 9.9%, phạm vi pháp tắc trung vị Thần linh là 10% - 29.9%, phạm vi pháp tắc cao vị Thần linh thế nào thì Cao Bằng còn chưa biết rõ

ràng.

Đột nhiên A Ngốc bỗng nhiên quay đầu:

- Chủ nhân, bên Hoa Hạ xảy ra vấn đề. Cành cây của Địa Ngục Vô Tướng Thụ bị bẻ gãy.

Vẻ mặt Cao Bằng chợt biến đổi, lẽ nào bên kia xảy ra biến cố gì sao?

- Bẻ gãy bao nhiêu?

- Một phần ba.

A Ngốc nói.

Lúc Cao Bằng rời đi đã nói cho ông ngoại biết, nếu như xảy ra chuyện gì lớn cần gọi hắn trở về thì cứ bẻ gãy một phần ba cành cây của Địa Ngục Vô Tướng Thụ. Nếu như tình hình quá gấp gáp, vậy bẻ gãy tất cả cành cây của Địa Ngục Vô Tướng Thụ.

Bây giờ chỉ bẻ gãy một phần ba cành cây, như vậy chắc là phát sinh chuyện lớn, nhưng còn chưa có đạt được tình trạng gấp gáp.

Dịch: MBMH Translate

Chương 813: Oulu

- Chủ nhân…

- Ngươi ở lại đây học tập.

Cao Bằng nói với A Ngốc:

- Đây la cơ duyên của ngươi. Nếu có việc cần, ta sẽ gọi ngươi thông qua Địa Ngục Vô Tướng Thụ.

A Ngốc buông hai tay bên hông, lặng lẽ gật đầu.

- Được!

Cao Bằng tạm biệt Tử Vong Chúa Tể, người sau truyền tống hắn đến thế giới lúc đến.

Cửa ra vào truyền tống vừa vặn ngay trên chóp mũi Vẫn Long Bạo Quân, hơi thở âm lạnh phun lên người Cao Bằng, cánh tay lạnh buốt, thậm chí còn phủ một lớp băng.

Vẫn Long Bạo Quân mơ mơ màng màng mở to mắt:

- Là các ngươi à, để ta đưa các ngươi ra ngoài.

Cao Bằng nghĩ một lát, nói với nó:

- Ngươi có muốn ra ngoài xem không?

- Ra ngoài xem sao?

Vẫn Long mở to hai mắt, không còn vẻ ngủ gật nữa.

Do dự thật lâu nó mới chậm rãi lắc đầu:

- Ta không ra ngoài nữa, đợi ở trong này rất tốt.

Sau đó, dù Cao Bằng có khuyên thế nào Vẫn Long Bạo Quân cũng không chịu theo hắn rời đi.

Xem ra Vẫn Long Bạo Quân đã quyết, Cao Bằng không khuyên nữa.

…

Rừng rậm đang thiêu đốt, trên trời có một con Bạch Sí Hồ Điệp khổng lồ chiếm cứ thiên không. Hồ Điệp có hai khuôn mặt, lúc này nó đang ở trạng thái đảo ngược.

Cái bụng ngửa lên trên, mặt sau hướng xuống dưới.

Cực quang vô tận từ trong con nhộng bắn ra, rừng rậm bị cực quang đốt cháy thành biển lửa.

Đồng thời, từng sợi tơ lóng lánh ánh bạc trói một Thụ Nhân cực kỳ khổng lồ trong rừng lại.

Thụ Nhân này cao khoảng ngàn mét, trên cành cây mọc đầy u cục như cơ bắp, sức mạnh cuồng bạo va chạm trong không khí phát ra từng đợt sóng khí.

Nhưng lúc này, Thụ Nhân vẫn có ưu thế về sức mạnh lại bị vô số sợi tơ quấn quanh, không thể động đậy.

- Người có tội, hãy nhớ kỹ, người giết ngươi là Song Diện Phệ Tinh Điệp Charles đại nhân.

Trong chớp mắt sợi tơ co lại, ngân quang lóng lánh vẩy khắp trời, phảng phất một bản vũ khúc hoàn mỹ.

Thân thể Thụ Nhân to lớn bị cắt nát thành vô số mảnh nhỏ, bay múa khắp nơi.

Huyết dịch màu xanh lục bắn tung tóe.

Khi Thụ Nhân ngã xống, Thần Hệ một phương lâm vào tuyệt vọng, một loại tín ngưỡng nào đó đã sụp đổ.

- Lực Tôn điện hạ… vẫn lạc.

Ngay khi Lực Tôn vừa vẫn lạc, sau lưng Charles đột nhiên xuất hiện một bóng đen kinh khủng.

Bóng đen như một cơn ác mộng không một tiếng động xuất hiện sau lưng nó.

Các chi to lớn vặn vẹo như đang đau khổ và sợ hãi.

Khủng Hoảng Chi Phối Giả giáng lâm!

Khủng Hoảng Chi Phối Giả vừa giáng lâm, Song Diện Phệ Tinh Điệp lập tức cảm nhận được khí tức bất tường. Khi nó muốn thoát ra thì chẳng biết từ khi nào quanh cơ thể đã bị quấn chặt bởi những cái xúc tu to lớn.

- Kít!

Tiếng kêu đau đớn thống khổ vạch phá không trung.

- Oulu!

Nghiêng bên cạnh có một thân ảnh màu bạch kim giết ra.

Không gian bị một sức mạnh vô hình bao phủ, vạn vật đều chậm dần.

- Ta chờ ngươi ở đây từ lâu rồi.

Khủng Hoảng Chi Phối Giả buông Song Diện Phệ Tinh Điệp ra, thân thể giống như bạch tuộc đột nhiên thay đổi phương hướng, từ chính diện chớp mắt đã đổi thành mặt sau.

Chỉ trong nháy mắt đã nuốt Oulu vào trong bụng.

Không được!

Song Diện Phệ Tinh Điệp kinh sợ không thôi. Oulu là đời sau của đại nhân, tuyệt đối không thể sơ suất.

- Thôn Tinh Phệ Bạo!

Phần bụng nhộng của Song Diện Phệ Tinh Điệp nổ tung.

Phần bụng của Khủng Hoảng Chi Phối Giả phát ra một tiếng vang trầm, hiện ra một đạo không gian ba động.

…

Phía trước truyền đến không gian ba động ngắn ngủi.

Khi không gian ba động biến mất, tất cả trở nên tĩnh lặng.

Khi Cao Bằng dẫn đám ngự thú chạy đến chỉ thấy một con quái vật nhỏ nằm trong vũng máu.

Nó còn thấp hơn cả Lưu Quang.

Mà hình như trước đó hắn đã từng gặp rồi.

- Nó bị thương nặng.

Cao Bằng nói.

- Ồ, còn là một Thần linh nữa.

Mới đầu các ngự thú khác còn không để ý, nhưng nghe nói đây là một Thần linh thì hai mắt sáng rực lên, nhìn con quái vật nhỏ trong vũng máu bằng một ánh mắt ý vị thâm trường.

- Cao Bằng, nó bị thương nặng như vậy xem ra không sống lâu được đâu, hay chúng ta phân giải nó đi.

Tiểu Hoàng hào hứng nói.

Cao Bằng xem khung số liệu loạn mã của con quái vật này mà đắn đo.

Nhìn qua một chút, tên nhỏ con này lại là một cường giả cấp Loạn Mã.

Cường giả cấp bậc này Cao Bằng không được tiếp xúc nhiều, nhưng chỉ mấy lần đối mặt cũng đủ để hắn hiểu cường giả cấp độ này muốn đánh chết mấy người bọn hắn chỉ cần phẩy tay một cái mà thôi, chẳng tốn bao nhiêu sức. Khung số liệu cho thấy nó đang bị thương, nhưng không biểu hiện rằng nó hoàn toàn mất năng lực hành động.

Nếu có thể phân giải, đương nhiên Cao Bằng sẽ phân giải luôn. Nhưng vấn đề là hình như gia hỏa này vẫn còn năng lực hành động…

Nếu phân giải được một nửa rồi nó tỉnh lại thì chỉ có thể cầu nguyện nữ thần may mắn hôm nay mặc váy ngắn.

Nhưng nếu giả bộ không thấy, cứ thế bỏ đi thì không phải tính cách của Cao Bằng. Rõ ràng một cơ hội tốt như vậy há có thể lãng phí được?

- Từ lần tiếp xúc ấy, ta thấy nó hẳn không phải loại quái vật sát nhân cuồng ma gì, mà thiên tính có vẻ hoạt bát hiếu động. Nếu có thể đưa nó đi… ta cũng có thể coi như là ân nhân cứu mạng của nó.

Cao Bằng sờ sờ cằm.

- Tiểu Hoàng, ngươi cõng nó.

Cao Bằng hạ lệnh.

Tiểu Hoàng cúi người xách ngược mắt cá chân con quái vật như xách một con gà rồi vắt lên vai mình.

Mắt cá chân của nó bị Tiểu Hoàng nắm lấy, đầu cắm xuống đất, vắt vẻo trên vai Tiểu Hoàng như một bao cát.

- Ngươi nhẹ tay một chút…

Khóe mắt Cao Bằng đen dần. Ngươi khiêng người ta như thế, đến lúc người ta tỉnh dậy còn tưởng bọn họ nhân lúc cháy nhà mà hôi của đấy.

- Được rồi, được rồi!

Tiểu Hoàng đổi sang một tư thế khác thoải mái hơn.

- Chủ nhân, hay để ta cõng?

Lưu Quang nhìn thấy mà thèm, nhịn không được lên tiếng.

- Ngươi sao?

Cao Bằng thăm dò một lát rồi từ chối.

Vóc dáng không đủ, nếu để Lưu Quang cõng thì đầu gia hỏa này sẽ chạm xuống đất…

Hắn mang theo Oulu đang hôn mê đi về hướng thế giới Hắc Vụ.

Đi thêm một đoạn, rốt cuộc Oulu đã tỉnh dậy giữa đường.

Hình như vì có Oulu tồn tại nên hư không trở nên nhiễu loạn.

Oulu đổi tư thế, gác hai chân ngồi lên cổ Tiểu Hoàng, nghi hoặc nhìn xung quanh.

- Chào ngươi.

Cao Bằng gật gật đầu với Oulu.

- A, ừ ừ.

Oulu gật đầu, chấn kinh đáp lễ lại với Cao Bằng.

- Là các ngươi đã cứu ta sao?

Oulu nghẹo cổ hỏi.

- Chào các ngươi, ta tên Oulu, rất hân hạnh được biết các ngươi.

Giọng nói của Oulu vang lên trong đáy lòng mọi người.

- Chào ngươi, ta tên Cao Bằng, bọn chúng là ngự thú của ta, cũng là đồng bạn của ta.

Cao Bằng giới thiệu đám Tiểu Hoàng với Oulu.

- Ngự thú sao?

Oulu tò mò hỏi.

Đồng bạn là gì thì nó hiểu, nhưng ngự thú là cái gì thế?

Sau khi được Cao Bằng giải thích một hồi, rốt cuộc nó đã biết quan hệ giữa ngự thú và ngự sử.

Oulu đảo tròng mắt, không biết đang nghĩ gì.

Cuối cùng, nó nói:

- Thương thế của ta còn chưa được khôi phục, ta sẽ đi cùng các ngươi.

- Ngươi không quay về sao?

Cao Bằng suy đoán Oulu hẳn là cao tầng trong Tinh Quần.

- Không quay về! Oulu bị thương, Oulu không cần chiến đấu!

Oulu ngồi trên cổ Tiểu Hoàng đường hoàng đáp.

Dịch: MBMH Translate

Chương 814: Vậy Thì Đánh Một Trận

Quay về thế giới Hắc Vụ, lần này Cao Bằng có cảm giác khác hẳn so với trước kia. Ở thế giới Hắc Vụ hiện giờ hắn nhìn thấy rất nhiều người đang săn giết, bắt quái vật ở mọi ngóc ngách hẻo lánh.

Tuy số lượng rất ít nhưng đây đã là một khởi đầu rất tốt.

Dù sao thời gian có hạn, nhân loại trái đất muốn phát triển cũng cần có thời gian.

Nhóm Cao Bằng không gây ra động tĩnh quá lớn, trực tiếp lặng lẽ bay qua bầu trời, những người phía dưới thậm chí cũng nhìn thấy nổi cái bóng. Bởi vì tốc độ của Thần cấp đã vượt qua tốc độ mắt bọn họ cảm nhận được.

Cao Bằng quay về Thiên Không Thành trước, Địa Ngục Tam Đầu Khuyển Sahara ngửi thấy được mùi của chủ nhân liền phe phẩy chín cái đuôi hào hứng chạy tới.

Tiểu Hoàng giơ chân phải đạp tới.

Sahara lăn một vòng trên mặt đất, cái bụng hướng lên không ngừng giãy giụa.

- Ngao ô.

- Gâu gâu!

Gai nhọn phía sau lưng giống như gai nhím thu lại. Không biết Tát Cáp Lạp đã thức tỉnh giai đoạn thứ hai từ lúc nào, đẳng cấp

cũng đột phá đến cấp 91, khó khăn đột phá Chuẩn Thần.

Tiểu Hoàng ngồi xổm xuống xoa bụng của Sahara, ba đầu của Sahara từ các hướng liếm loạn Tiểu Hoàng một trận.

Oulu vội vàng từ trên lưng Tiểu Hoàng nhảy xuống, liếc nhìn nước bọt trên cánh tay và trên đùi Tiểu Hoàng với vẻ ghét bỏ, nó nhón chân đuổi theo Cao Bằng:

- Oulu thấy ngươi rất dơ.

- Đại Tử, có quái vật nấp ở trong bóng tối không?

Cao Bằng hỏi thăm Đại Tử.

Toàn thân Đại Tử hiện ra một tầng dao động màu tím nhạt rất bí ẩn, bên ngoài thân thể đều được che phủ một tầng tĩnh điện mỏng. Thông qua tầng tĩnh điện này Đại Tử có thể quan sát được gần đó có quái vật ẩn nấp hay không.

- Không!

Đại Tử thô lỗ lắc đầu.

Bọn họ đi qua đường cái, trước mặt chính là nhà xưởng.

Lúc này, nhà xưởng đang hoạt động, trong ống khói bốc lên khói đen.

Tuy làm như vậy dễ dàng tạo thành ô nhiễm, nhưng thế giới Hắc Vụ đang trong giai đoạn phát triển mạnh nên cũng không suy nghĩ được nhiều như vậy.

Bịch, bịch!

Trên đường cái phía trước truyền đến tiếng bước chân mạnh mẽ.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu với hình thể khổng lồ cong lưng, cái cổ cúi xuống, cơ thể có chút mập mạp bước đi lắc trái lắc phải. Cũng không phải nó béo, mà bởi vì thể trạng vô cùng cường tráng dẫn đến nhìn qua tương đối mập mạp.

- Đã lâu không gặp.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu phất cánh chào Cao Bằng.

Cao Bằng kiểm tra thuộc tính của Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu thì thấy vẫn là phẩm chất Sử thi, nhưng đẳng cấp đã đạt đến Thánh cấp. Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu cũng không có Hắc Oa, mỗi một đẳng cấp của nó đều do vững bước đi tới.

- Tiểu Hoàng ở bên kia, nó đang ở cửa lớn.

Cao Bằng mỉm cười nói với Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu nghe được hai chữ Tiểu Hoàng thì bước chân chợt dừng lại, theo thói quen ưỡn ngực.

- Được!

Cao Bằng cười híp mắt gật đầu với Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu, sau đó dẫn theo đám Đại Tử đi xa.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu đứng tại chỗ nhìn theo đám người Cao Bằng đi xa, lúc này mới quay đầu về phía cửa lớn.

- Tiểu Hoàng...

Trong giọng nói của Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu mang theo tâm tình phức tạp.

Năm đó thực lực của nó vẫn mạnh hơn Tiểu Hoàng, cùng huấn luyện và rèn luyện chung với Tiểu Hoàng, đó là nhiệt huyết thanh xuân tắm đầy mồ hôi của bọn họ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, mỗi lần Tiểu Hoàng đi theo Cao Bằng mạo hiểm trở về, thực lực đều sẽ có sự bay vọt về chất.

Thật sự là bay vọt về chất...

Giống như ngồi hỏa tiễn vậy, mỗi lần trở về thực lực thấp nhất cũng sẽ tăng lên một đẳng cấp lớn.

Ngay từ lúc đầu nó còn có thể miễn cưỡng nhìn thấy bóng lưng của Tiểu Hoàng, về sau ngay cả bóng lưng cũng trở nên xa xôi như vậy.

Trước đã là Chuẩn Thần... Lần này có khả năng đã đột phá thành thần đi?

Nếu như đổi lại thành những người khác nhất định sẽ xem là chuyện cười. Khoảng cách giữa mới vào Chuẩn Thần và thần cấp thậm chí còn lớn hơn so với quái vật cấp Bình Thường đến cấp Chuẩn Thần, sao có thể nói đột phá là đột phá được. Nhưng Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu không hiểu sao lại có lòng tin vào Tiểu Hoàng và Cao Bằng.

- Đi xem cũng tốt.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu bỏ gánh nặng xuống rồi xoay người bước về phía cửa lớn.

Bên ngoài Nam Thiên Môn, Tiểu Hoàng đang ngồi xổm xuống đất trêu chọc tam đầu khuyển, vẻ mặt nó nghiêm lại như đây là một chuyện rất nghiêm túc vậy.

Đầu lưỡi của Sahara giống như tấm vải đỏ thò ra khỏi khóe miệng, trong cổ họng phát ra tiếng rên khẽ.

Chú ý thấy Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu tới gần, Sahara nâng mí mắt lên rồi nhắm lại.

- Tiểu Hoàng, có muốn so tài một trận không?

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu nói.

- Được!

Tiểu Hoàng ngẩng đầu, trong ánh mắt đầy hưng phấn, nắm đấm siết chặt nhưng sau đó thả ra. Nó có chút do dự:

- Nhưng...

Tiểu Hoàng không nói ra câu nói kế tiếp. Nó sợ ngộ thương Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu.

- Ngươi thành thần rồi sao?

Mặc dù Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu hỏi, nhưng giọng nói vô cùng chắc chắn.

- Phải...

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu tất nhiên rất giật mình kinh sợ:

- Quả nhiên là vậy.

- Chúng ta cùng nhau rèn luyện đi.

Huyết Nhãn Hồ Ngốc Thứu thích khiêu chiến nhưng không có ý nghĩa là thích bị ngược.

- Được!

Tiểu Hoàng từ dưới đất nhảy dựng lên, cười ngây ngô nói.

...

- Ông ngoại, xảy ra chuyện gì vậy?

Cao Bằng ngồi ở trên ghế salon. Hắn biết ông ngoại tuyệt đối

sẽ không vòng vo.

- Khoảng thời gian trước có người dị tộc không cẩn thận xông nhầm vào đây. Tuy Thanh Thiên Thương Long đại nhân ra tay bắt sống người dị tộc nhưng vẫn có nguy cơ bị lộ.

Kỷ Hàn Vũ uống một hớp trà:

- Trước đây không lâu có người dị tộc hoạt động ở gần thông đạo không gian, hình như đang tìm kiếm gì đó. Mặc dù có Chuẩn Thần hệ Huyễn bố trí hoàn cảnh, nhưng nguy cơ bị lộ vẫn rất lớn.

- Như vậy sao...

Cao Bằng gật đầu, đây đúng là chuyện lớn thật.

Mặc dù bây giờ còn chưa bị lộ, nhưng rất có khả năng sẽ lập tức bị lộ, phòng ngừa chu đáo bao giờ cũng tốt hơn.

- Không sao, cho dù thật sự bị lộ thì cùng lắm đánh một trận là được.

Cao Bằng chậm rãi nói.

- Hả?

Kỷ Hàn Vũ nhìn về phía Cao Bằng.

Cao Bằng ngồi thẳng người, ưỡn thẳng lưng.

- Bây giờ dị tộc xảy ra nội loạn không ngừng, cho dù chúng ta bị lộ cũng sẽ không dẫn tới tất cả dị tộc dùng toàn lực bao vây tiêu diệt, tối đa chỉ phải đối mặt với mấy quốc gia gần thông đạo không gian liên thủ mà thôi. Hơn nữa cho dù thật sự có kẻ địch mạnh vượt quá khả năng chúng ta ứng phó được, cháu cũng có con át chủ bài.

Kỷ Hàn Vũ nhíu mày, sau đó giãn ra.

Nếu Cao Bằng đã nói như vậy... Hắn vẫn lựa chọn tin tưởng cháu ngoại của mình.

- Ngự thú của cháu đã thành Thần rồi.

Cao Bằng nói.

- Ta biết.

Kỷ Hàn Vũ biết chuyện A Ngốc tấn thăng Thần cấp.

- Không chỉ có A Ngốc mà còn có rất nhiều con khác.

Còn có rất nhiều!

- ...!!?

Kỷ Hàn Vũ hít sâu một hơi.

Hắn nhìn chằm chằm vào cháu ngoại rất lâu, trên mặt có vẻ thoải mái, cũng có vui mừng.

- Nếu như mẹ của cháu có thể nhìn thấy... chắc hẳn cũng sẽ kiêu ngạo vì cháu.

Trái đất, một vị Đại Phật đi ở trên cao nguyên Thanh Thiên.

Đại Phật bước đi không lớn, giống như một tiểu cô nương vậy, chân trước và chân sau vừa vặn một mũi chân.

Đầu hắn vẫn cúi xuống, thỉnh thoảng liếc nhìn xung quanh.

- Ngươi đang làm gì vậy?

Đại Phật dừng lại.

Hắn cao giọng nói:

- Thanh Long, ngươi cũng phải nói đạo lý chứ! Năm đó ta chỉ

đồng ý bảo vệ bọn họ đến ngày không bị phát hiện thôi. Bây giờ ở đây cũng bị lộ rồi, chuyện ta đã hứa cũng làm được, cho nên ta phải đi!

Đại Phật nói vô cùng khí thế.

- Được, ngươi đi đi.

Thanh Thiên Thương Long chiếm giữ ở trên bầu trời di chuyển cơ thể để lộ ra một lối đi.

Đại Phật sửng sốt, hình như không ngờ được Thanh Thiên Thương Long lại có thể tránh đường.

- Ngươi đi đi, lần này ta không ngăn cản ngươi.

Thanh Thiên Thương Long bình tĩnh nói.

Đại Phật do dự một lát, sau đó nhón chân lên chui qua thông đạo không gian.

Dịch: MBMH Translate

Chương 815: Ta Chưa Từng Thấy Thần Nào Hèn Hạ Như Ngươi

- Dừng tay! Ta không đánh với ngươi nữa!

Vĩnh Hằng Thanh Ô phẫn nộ quay đầu trợn mắt nhìn Oulu ngồi ở bên cạnh:

- Ta chưa từng thấy thần nào hèn hạ như ngươi!

Hai tay Oulu rời khỏi bàn phím rồi đặt xuống dưới mông, ngẩng đầu nói với vẻ rất ngây thơ.

- Gì cơ?

- Vừa rồi ngươi lại dùng năng lực.

Vĩnh Hằng Thanh Ô tức giận bất bình.

- Không có!

Oulu nghiêng đầu.

- Vậy tại sao nhân vật của ta lại chết!

- Bởi vì ngươi quá kém.

Oulu đắc ý nói.

Vĩnh Hằng Thanh Ô tức giận đến mức muốn nổ tung rồi.

- Cái tên nhà ngươi... Lần sau không cho phép ngươi sử dụng

năng lực quỷ dị kia nữa.

- Ngươi đang nói gì vậy.

Qua năm phút, Vĩnh Hằng Thanh Ô điều khiển nhân vật ở điểm phục sinh chạy tới, hai nhân vật gặp nhau ở ngoài thành.

Ánh mắt Oulu chớp hiện, một tầng ánh sáng kỳ lạ lấy nó làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía.

Trong nháy mắt đã hóa thành một lĩnh vực bao phủ hơn nửa đại điện, chỉ có máy tính vừa vặn ở bên ngoài lĩnh vực.

Tất cả mọi thứ bên trong đều chậm lại, thời gian dường như trở nên thong thả hơn.

Chỉ có tốc độ của Oulu là hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Đùng đùng đùng.

Trên bàn phím không ngừng xuất hiện tàn ảnh.

Khi lĩnh vực biến mất, hình ảnh trong màn hình của Vĩnh Hằng Thanh Ô đã biến thành màu trắng đen.

Vĩnh Hằng Thanh Ô:

- ...!!!?

Nếu như không phải đánh không nổi ngươi, hôm nay ta nhất định phải đánh chết hùng hài tử này.

...

Trên thông đạo không gian của cao nguyên Thanh Thiên chợt lóe lên, một Đại Phật với ánh vàng lấp lánh từ bên ngoài bước vào.

- Sao ngươi lại trở về?

Từ trong không trung trên cao nguyên dâng lên gió nhẹ, lá cỏ theo gió dập dờn, một giọng nói ôn hòa vang vọng ở trong trời đất.

- Hừ!

Kim thân của Đại Phật bị nghiền nát, ngực, cánh tay và vai đều có dấu vết bị tấn công, vết rạn dày đặc hiện lên dạng hình mạng nhện khuếch tán ra ngoài.

- Ta nhất định phải báo mối thù này.

Cực Nhạc Đại Phật oán hận nói. Nó thật vất vả mới chạy đi, nhưng đi không được bao xa đã bị tập kích.

Nó thậm chí còn chưa nhìn thấy rõ kẻ địch là ai, hình ảnh trong mắt lóe lên, trong phút chốc chính là cảnh tượng mình bị đánh bay.

Cực Nhạc Đại Phật cuồng nộ một chút rồi dứt khoát xoay người trốn về!

Từng sợi ánh sáng màu xanh giống như cực quang từ trên thảo nguyên bay lên, ở không trung ngưng tụ thành một con rồng lớn màu xanh chiếm cứ giữa không trung.

- Đây là lý do ngươi làm lộ ra chỗ này của chúng ta sao?

- Ngươi muốn đi, ta đã cho ngươi đi. Nhưng bản thân ngươi gặp nguy hiểm lại chủ động chạy về làm lộ ra vị trí cụ thể của cửa ra vào.

Giọng nói của Thanh Thiên Thương Long rất lớn:

- Ngươi đang hy vọng chúng ta có thể bảo vệ ngươi sao?

Cực Nhạc Đại Phật tức giận:

- Kẻ địch bên ngoài vốn là do những nhân loại bên trong này

dẫn tới, có liên quan gì đến ta. Ta mới là người bị hại.

- Tốt xấu đều do ngươi nói ra, cái miệng này của ngươi thật đúng là nhanh mồm nhanh miệng. Không học được miệng độn pháp thì đúng là đáng tiếc cho thiên phú của ngươi.

Cao nguyên Thanh Thiên bên kia có mấy bóng người đi tới, giọng nói vừa rồi được phát ra từ trên đỉnh đầu của một con Ngô Long màu tím.

Ở đó có một người thanh niên đang ngồi xếp bằng, ánh mắt lạnh lùng.

- Là ngươi?

Cực Nhạc Đại Phật nhận ra Cao Bằng, bởi vì trước đây không lâu Cao Bằng từng tới Hoan Sơn một chuyến.

- Nể mặt ngươi từng che chở cho Nhân tộc một phương nhiều năm như vậy, ta cho ngươi hai lựa chọn. Thứ nhất, gia nhập bộ tộc Hoa Hạ chúng ta rồi trở thành cung phụng. Thứ hai, ta giết chết ngươi sau đó đào ra thần cách của ngươi.

Giọng nói lạnh lùng của Cao Bằng truyền đến.

Ánh mắt Cực Nhạc Đại Phật ngưng trọng nhìn tôn thần linh phía dưới Cao Bằng. Đó không phải tôn thần linh lần trước.

Cực Nhạc Đại Phật quay đầu nhìn về phía Thanh Thiên Thương Long:

- Ngươi trở thành tay sai của Nhân tộc từ khi nào vậy?

- Thanh Thiên Thương Long tiền bối sẽ không ra tay, giết ngươi thì chỉ cần một mình ta là đủ rồi.

Thanh Thiên Thương Long liếc nhìn Cao Bằng... Chủ yếu là Đại Tử dưới mông của hắn.

- Ngươi yên tâm đi, ta sẽ không ra tay.

Thanh Thiên Thương Long nói.

Nhận được câu trả lời khẳng định của Thanh Thiên Thương Long, Cực Nhạc Đại Phật thở phào nhẹ nhõm rồi tự tin quay đầu. Chẳng qua chỉ là một tôn thần linh vừa đột phá đến Thần cấp mà thôi:

- Ta nhớ ngươi còn có một ngự thú Thần cấp. Đó chính là con át chủ bài để cho ngươi tự tin sao? Ngươi cho rằng hai đánh một thì ta sẽ không phải là đối thủ của ngươi à? Ta đã là sơ vị thần đỉnh phong, loại nhược kê giống như con dưới mông ngươi thì ta có thể đánh được mười con.

Nghe Cực Nhạc Đại Phật nói có thể đánh được mười tồn tại cường giả như mình, con ngươi của Đại Tử co lại, bên ngoài thân hiện ra một tầng lôi quang dày đặc.

- Nói vậy là ngươi đã chọn lựa điều thứ hai sao?

Cao Bằng nhếch mép cười. Thật sự cho rằng sau khi ta đánh bại ngươi sẽ chiêu hiền đãi sĩ sau đó thu phục sao?

Ta nói giết ngươi thì sẽ giết ngươi! Hôm nay ta nhất định phải giết chết ngươi!

Cao Bằng hợp thể với Đại Tử.

Vào giây phút đó, một quyền ảnh màu vàng đã đánh về phía đỉnh đầu của Đại Tử, cuồng phong mãnh liệt làm lông bờm ở cổ của Đại Tử bị thổi tán loạn.

- Rống!

Trong miệng Đại Tử phun ra một đạo lôi trụ cuồng bạo.

Cực Nhạc Đại Phật lập tức bị đánh bay, thân thể cao lớn làm

cho rất nhiều bụi đất bắn tung tóe.

Cực Nhạc Đại Phật từ dưới đất bò dậy:

- Ngươi không có cách nào tổn thương đến ta...

Một tia lôi hồ hiện lên, vết thương ở ngực Cực Nhạc Đại Phật đột nhiên nổ tung, vết nứt trở nên càng lớn hơn.

- 9% pháp tắc Kiên cố làm ngươi có thể chống đỡ một cách hữu hiệu với tổn thương vật lý, nhưng ngươi làm thế nào chống đỡ được tổn thương nguyên tố chứ.

Cao Bằng cười lạnh nói.

Trong chiến đấu cùng cấp, Cao Bằng thật sự chưa từng sợ ai.

Pháp tắc Lôi của Đại Tử đã đạt đến 4%, tuy kém hơn so với 9% pháp tắc Kim quang và 9% pháp tắc Kiên cố của Cực Nhạc Đại Phật một chút, nhưng pháp tắc Lôi vẫn cao cấp hơn hai pháp tắc đó là sự thật không thể chối cãi.

Pháp tắc Kim quang là một trong pháp tắc phía dưới của pháp tắc Quang, pháp tắc Kiên cố cũng là một trong pháp tắc phía dưới của pháp tắc Vĩnh hằng, mà pháp tắc Lôi lại là pháp tắc bản nguyên của nguyên tố.

Cực Nhạc Đại Phật kinh ngạc không thôi. Mức độ khống chế pháp tắc của tên kia rõ ràng không cao bằng ta, nhưng vì sao uy lực lại kinh khủng như vậy.

Sau khi kiểm tra xong mức độ tổn thương của Đại Tử, Cao Bằng đã không muốn tiếp tục lãng phí thời gian nữa.

Hư không vặn vẹo, Long Nghĩ bị triệu hồi ra.

Trong lòng Cực Nhạc Đại Phật thoáng động, lại có một thần linh mà mình chưa từng gặp?

- Hợp thể song sinh.

Long Nghĩ hóa thành một đoàn ánh sáng trắng tiến vào trong cơ thể Đại Tử.

Trong thần hải của Đại Tử xuất hiện thêm một thần cách Vạn tượng, sau đó thần cách Vạn tượng chuyển hóa thành thần cách Lôi.

Hai thần cách Lôi lập lòe ở trên thần đàn, mức độ chưởng khống pháp tắc Lôi của Đại Tử khống lập tức tăng vọt, trực tiếp từ 4% nhảy tới 8%.

- Pháp tắc Lôi: Thiên Trụy Thần Phạt!

Ầm ầm ầm…

Trên bầu trời có mây đen giăng đầy, lôi như thác nước chợt lóe lên.

Vô số sấm sét điên cuồng gào thét ở trên cửu thiên rơi xuống.

Những luồng sấm sét này bao trùm ở bên ngoài cơ thể của Cực Nhạc Đại Phật rồi hóa thành xiềng xích trói nó lại.

Kim quang lấp lánh, cả thiên địa bị nhuộm thành một màu vàng.

Một thanh Lôi Kiếm màu vàng theo tiếng sấm sét chói tai bổ ra thế giới.

Rắc rắc...

Cơ thể Cực Nhạc Đại Phật run lên, cứng đờ tại chỗ.

Ngay sau đó một sợi dây nhỏ màu đen từ mi tâm xuyên qua cả cơ thể, cắt nó ra làm hai.

- Ta... Ngươi không phải cần ta sao? Làm sao có thể giết... giết...

Ầm ầm.

Cực Nhạc Đại Phật ngã xuống đất, bắn văng lên một đám bụi bặm.

Dịch: MBMH Translate

Chương 816: Liên Quân Của Tam Quốc!

- Ngươi thật sự giết sao? Nói giết là giết, đúng là đủ quyết đoán.

Thanh Thiên Thương Long nhìn thi thể Cực Nhạc Đại Phật trên mặt đất.

- Không giết thì giữ lại chờ năm mới sao?

Cao Bằng hỏi ngược lại.

- Ha ha ha.

Thanh Thiên Thương Long cười to:

- Tuy nhiên, ngươi vẫn phải cẩn thận một chút. Lối ra vào đã bị lộ rồi.

- Ừ!

Cao Bằng thận trọng gật đầu. Cực Nhạc Đại Phật chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, điều thật sự cần thận trọng giải quyết là những kẻ bên ngoài kia.

Từ gáy của Cực Nhạc Đại Phật mở một lỗ, thần cách bên trong bị móc ra.

- Hắc Oa, ngươi có thể rút ra lực lượng trong cơ thể nó mà không phá hủy cơ thể của nó hay không?

Hắc Oa mơ hồ không hiểu. Đây là yêu cầu gì vậy?

- Chính là đừng có làm cho cơ thể của nó bị hỏng, cho dù biến thành đá bình thường cũng được.

Cao Bằng nói.

- Vậy để ta cố gắng thử xem.

Cuối cùng tất cả lực lượng trong cơ thể Cực Nhạc Đại Phật đều bị rút ra, bao gồm lực lượng thần dị trong thân thể cũng đều bị rút sạch.

Chỉ còn lại thân thể màu trắng xám, thậm chí còn không cứng rắn bằng đá xanh.

Sau khi chỉnh lại tư thế, Cao Bằng dọn dẹp xong núi đá ở gần Hoan Sơn rồi để Cực Nhạc Đại Phật ngồi vững dựa vào vách núi.

Ngày hôm sau, khi dân chúng gần Hoan Sơn thức dậy thì đột nhiên phát hiện ra Cực Nhạc Đại Phật mất tích mấy ngày đã đột nhiên trở lại.

Màu sắc của Đại Phật trở nên u ám tối tăm.

Hai tay khép lại đặt ở trên đầu gối, đầu hơi cúi xuống nhìn phía trước, ở mi tâm có một điểm màu đỏ thẫm.

Rất nhiều người hoan hô từ bốn phía xông lại, thắp hương cầu bái ở trước người của Đại Phật.

...

Cửu Thiên Thập Địa.

- Cảm ơn bệ hạ vĩ đại đã ra tay.

Công Dương Tôn toát mồ hôi lạnh.

Thật ra trong khoảng thời gian này hắn vẫn phái người tới bên

này tìm kiếm đại địch chưa rõ kia.

Trên thực tế, từ khi được Đế đại nhân cho biết những kẻ địch chưa biết kia rất có khả năng sẽ mang đến tai ương ngập đầu cho gia tộc hắn, thì hắn đã từng suy nghĩ xem có nên bỏ qua hay không.

Nhưng trải qua một loạt suy nghĩ phức tạp trong lòng, hắn vẫn quyết định tìm kiếm kẻ địch này.

Đầu tiên, thuộc hạ của hắn có khả năng đã làm gia tộc Công Dương bọn họ bị lộ rồi, cho dù hắn không tra xét thì cũng có khả năng nguy hiểm vẫn sẽ rơi xuống trên đầu gia tộc bọn họ. Cho nên hắn vẫn ôm suy nghĩ cái biến tất cả.

Sau khi phái tồn tại cấp Chuẩn Thần ra mà vẫn không có thể nào tìm được uy hiếp không rõ này, Công Dương Tôn có chút hoảng sợ.

Đại Lực Quỷ Vương của hắn là ngự thú cấp Chuẩn Thần hàng thật giá thật mà lại không thể nào tìm được điểm gì khác thường, điều này là chuyện rất đáng lo.

Hắn nghi ngờ có thể sẽ có Thần cấp tồn tại, cho nên quyết định báo lên Minh Ngọc Quốc, thông báo ở trong phạm vi Minh Ngọc Quốc có cường giả Thần cấp không rõ.

Kết quả bệ hạ vừa tới thì trong dãy núi phía trước chui ra một con quái vật Thần cấp màu vàng.

May mà có bệ hạ tự mình ra tay đánh cho con quái vật kia bị thương.

Công Dương Tôn thầm kêu may mắn, may mà từ trước đến nay hắn vẫn luôn cẩn thận.

Cuối cùng con quái vật kia biến mất ở ngay trước mặt bọn họ,

không có dao động nguyên tố không gian thì đó phải là thông đạo không gian.

Ở ngay biên giới của Minh Ngọc Quốc bọn họ lại che giấu một thông đạo không gian, hơn nữa bên trong còn có tồn tại Thần cấp.

Ngọc Chân Minh thu hồi ngự thú, ngưng trọng nói:

- Lần này nhờ có Công Dương Tôn ái khanh, nếu không trẫm còn không biết ở dưới mí mắt của mình lại có thể có một con cá lớn như vậy ẩn nấp.

- Bệ hạ nói rất phải.

Bộ dạng Công Dương Tôn đầy trung thành và tận tâm.

Bất kỳ thủ lĩnh của một thế lực nào khi biết dưới mí mắt mình lại có một tồn tại đủ để uy hiếp được đại bản doanh mà mình lại không biết thì đều sẽ không hài lòng.

Trong bí cảnh này chỉ có một vị thần hay có rất nhiều thần?

Ở lối ra bí cảnh, Ngọc Chân Minh nhìn sơn cốc phía trước rồi im lặng suy nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn không tùy tiện tiến vào trong.

- Phái người phong tỏa khu vực này, nếu bên trong có người đi ra thì thông báo.

Ngọc Chân Minh là người đứng đầu Minh Ngọc Quốc, cho nên không có khả năng canh giữ ở chỗ này 24/24.

- Minh Ngọc Thiên Tôn Thú, chúng ta về trước thôi.

Ngọc Chân Minh xoay người rời đi, kiêng kỵ nhìn lướt qua lối vào.

Người trong trái đất lo lắng người dị tộc phát hiện ra bọn họ,

người dị tộc lại không biết bên trong che giấu nguy hiểm gì, bây giờ hai bên đều đang sợ.

Đợi mấy ngày, Cao Bằng phát hiện người dị tộc không trực tiếp xông vào.

Nhìn thông đạo không gian rộng rãi này, Cao Bằng gãi đầu rồi cuối cùng vẫn quyết định tạm thời không đi ra.

Cao Bằng đột nhiên hiểu ra. Từ một loại ý nghĩa nào đó thì bên mình ở trong tối, người dị tộc ở ngoài sáng.

Đám người mình biết tin tức của người dị tộc nhưng bên kia lại hoàn toàn không biết gì về mình cả.

Nếu người dị tộc không trực tiếp xông vào đã chứng tỏ bọn họ cũng có lo lắng, bọn họ cũng biết sợ.

Hắn sai Tiểu Hoàng và đám Đại Tử đi lĩnh ngộ pháp tắc.

Trước khi chiến tranh tới, có thể nâng cao được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu.

Thần cách cướp đoạt được từ trên người Cực Nhạc Đại Phật đã bị Cao Bằng giao cho Long Nghĩ phân tích lĩnh ngộ. Long Nghĩ nhanh chóng phân tích ra hai loại pháp tắc đã được Cực Nhạc Đại Phật nắm giữ đến trình độ đỉnh phong.

Đương nhiên bởi vì pháp tắc chuyển đổi bị tiêu hao, trên thực tế khi Long Nghĩ chuyển đổi sẽ bị tổn hao một ít, không thể so sánh với Cực Nhạc Đại Phật.

Hơn nữa, trừ khi Long Nghĩ tự mình tốn thời gian lĩnh ngộ hoặc là tìm được thần cách có pháp tắc Kiên cố và pháp tắc Kim quang có đẳng cấp cao hơn để lĩnh ngộ, bằng không mức độ lĩnh ngộ hai pháp tắc này của Long Nghĩ sẽ vĩnh viễn dừng lại ở mức độ 9%.

Thần cách Vạn tượng của Long Nghĩ giao cho nó khả năng linh hoạt thiên biến vạn hóa, nhưng làm cho khả năng nâng cao của nó trở nên càng khó khăn hơn.

Mười ba ngày sau,bên thông đạo không gian truyền tới tin tức, người dị tộc bên ngoài phái ngự thú đưa tới một lá thư, trong thư ghi chú rõ ý đồ đến, hy vọng có thể đạt được hợp tác cùng với thế lực bên trong bí cảnh. Hơn nữa hi vọng tiến hành một lần so tài ngự thú, bất kể thắng hay bại thì khu vực gần bí cảnh đều sẽ được đưa cho thế lực trong bí cảnh.

Hợp tác dĩ nhiên là không thể được. Cho dù Cao Bằng muốn hợp tác, chỉ cần những người dị tộc biết được trong bí cảnh là Nhân tộc cũng sẽ bỏ dở hợp tác, bao gồm tất cả khế ước đạt được trước đó cũng sẽ trở thành giấy vụn.

- Từ chối hợp tác.

Đây là ý kiến của Cao Bằng và cũng là ý kiến của cao tầng bên phía Nhân tộc.

- Ngược lại chúng ta có thể tiếp nhận so tài ngự thú.

Cao Bằng mở miệng nói.

- Trong này rất có khả năng là âm mưu.

U Huyền Minh ngưng giọng nói.

- Ta đương nhiên biết có vấn đề.

Cao Bằng thản nhiên nói:

- Nhưng cho dù chúng ta từ chối thì có tác dụng sao?

- ...!!?

- Cho dù chúng ta từ chối thì bọn họ cũng sẽ tìm các loại thủ

đoạn tới kiểm tra nội tình của chúng ta. So với việc tốn tâm tư đấu trí đấu dũng với bọn họ, còn không bằng dứt khoát ngả bài.

Cao Bằng mở miệng nói.

- Thuận tiện... xem thử giữa những hậu sinh vãn bối và người dị tộc cùng đẳng cấp mạnh chênh lệch bao lớn.

Cao Bằng cũng mới ba mươi mấy tuổi, tướng mạo chỉ khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm. Nghe trong miệng hắn nói ra mấy từ hậu sinh vãn bối này, thật sự có chút kỳ lạ.

Đám cao tầng cúi đầu ghé tai khẽ thảo luận, cuối cùng tiếp nhận quyết định của Cao Bằng.

Từ chối hợp tác cùng dị tộc nhưng tiếp nhận để ngự thú so tài.

Ban đầu người dị tộc chuẩn bị ba trận so tài ở ba đẳng cấp là Thánh cấp, Chuẩn Thần cấp và Thần cấp, mỗi đẳng cấp đều so tài một lần là được. Ý tứ đại khái chính là trong mỗi đẳng cấp chỉ cần đấu cho tới khi đối phương phục là dừng.

Nhưng Cao Bằng cảm thấy ba đẳng cấp này quá cao đối với bên phía Nhân tộc. Bởi vì ngự sử Thánh cấp ở trái đất chỉ có mấy người, chưa kể việc thắng bại thế nào vẫn khó nói.

Ngự sử cấp Chuẩn Thần đều là người bộ lạc, ngự sử cấp Chuẩn Thần của trái đất lại không có một ai.

Ngự sử Thần cấp chỉ có một mình Cao Bằng, bên Nhân tộc cũng chỉ có thể để cho Cao Bằng ra sân.

Cho nên ở dưới sự yêu cầu của Cao Bằng đã phóng khoáng để đẳng cấp so tài đến Hoàng cấp. Nghĩa là tăng thêm so tài ngự sử ở hai đẳng cấp là Hoàng cấp và Đế cấp.

Dịch: MBMH Translate

Chương 817: Trở Về

Chuyện liên quan đến đọ sức luận bàn đã được công bố giữa các cấp lãnh đạo cao tầng, trở thành một bí mật công khai rồi.

Nếu nói ngự sử Thánh cấp có thể đếm trên được đầu ngón tay thì ngự sử Đế cấp cũng không nhiều. Ở giai đoạn này, Hoàng cấp là cạnh tranh kịch liệt nhất.

Có người muốn đi mở mang một chút thực lực của người dị tộc, cũng có người hy vọng có thể tạo được danh tiếng.

Nghe nói chỉ trong bộ lạc Hoa Hạ cũng không dưới trăm ngự sử Hoàng cấp ghi danh.

- Trận này các ngươi đều có một suất ra tay, ta đã định ra rồi.

Cao Bằng ngồi trên ghế salon, nhìn hai người đứng trước mặt.

- Nhất định tôi sẽ không khiến cho ngài mất mặt!

Lý Tuấn Tông nắm chặt nắm đấm.

- Ừ, lần này hai người sẽ tham chiến với tư cách đại diện tập đoàn Nam Thiên chúng ta. Để tăng thêm tỷ lệ thắng cuộc cho hai người, ta sẽ tặng cho mỗi người một lễ vật nhỏ.

Cao Bằng vỗ tay, cửa kính sau lưng mở ra, hai con quái vật bứt rứt bất an đứng im tại chỗ.

Thi thoảng chúng lại liếc nhìn Cao Bằng bằng ánh mắt sợ hãi.

Lý Tuấn Tông và Trần Khánh Minh đều cảm nhận được khí tức kinh khủng trên thân hai con quái vật này, tựa như lúc đến gần hai

cự thú kinh khủng vậy.

- Đây là quái vật ta mới bồi dưỡng ra, Thực Mộng Mô và Lục Đạo Tỏa Hồn Thi.

Hai tay Cao Bằng đan vào nhau rồi đặt trên chân. Hai con quái vật này là sản phẩm mới được phòng thí nghiệm bồi dưỡng ra.

Cả hai con đều có phẩm chất Truyền Thuyết, đẳng cấp là Hoàng cấp và Đế cấp.

- Hai con quái vật này sẽ ký kết với hai người. Các ngươi đừng có làm ta mất mặt đấy.

- Ông chủ yên tâm, nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!

Lý Tuấn Tông khép hai chân lại, ngẩng đầu ưỡn ngực cam đoan.

- Ừ, cố lên.

Cao Bằng động viên.

Nhìn theo bóng lưng Lý Tuấn Tông và Trần Khánh Minh rời đi, ánh mắt Cao Bằng tràn đầy thâm thúy.

…

Không biết là ai đã tiết lộ tin tức, trong bộ lạc Hoa Hạ, phố lớn ngõ nhỏ đều đang bàn luận chuyện người dị tộc.

Cao Bằng đã sớm đoán được chuyện này, bởi vì đã có quá nhiều người biết. Bất kỳ chuyện gì có nhiều người biết đều không còn là bí mật nữa.

- Này, anh có nghe nói chưa, chúng ta muốn khai chiến với người dị tộc đấy.

Trên bàn quán rượu bày mấy bình rượu, có một người đã uống được mấy bình đang hỏi.

Người phục vụ ôm một bình rượu ngồi xuống:

- Ta biết, một đệ tử trước đây của nhị thúc ta giờ đã là ngự sử Hoàng cấp. Chắc mấy người cũng biết ngự sử Hoàng cấp chứ.

Hai người ngồi cùng bàn cười khen qua loa vài câu xem như thỏa mãn hư vinh của người này.

Trên thực tế, theo như định luật sáu người, hai người xa lạ có thể thông qua sáu người để thành lập liên hệ. Theo lý luận, thông qua bạn của bạn của bạn của bạn của bạn của bạn ngươi, ngươi có thể quen biết bất kỳ người nào trên thế giới. Có ai không có mấy người bạn bè thân thích chứ.

- Hiện giờ bên trên đang tuyển chọn cao thủ, tất cả cao thủ đứng đầu đều đang tranh đoạt cơ hội được đại diện cả tộc ra sân đấy.

- Có những cao thủ nào vậy?

- Các đại lão từ Thánh cấp trở lên thì không nói, tất cả cũng chỉ có mấy vị đó. Về mặt này, ta cảm thấy phần thắng của bộ lạc thị tộc lớn hơn.

- Ha ha ha.

Trong quán rượu tràn ngập không khí vui sướng.

…

- Atula, chúng ta trở về.

Một vết nứt không gian nào đó ở thế giới Hắc Vụ mở ra, một người đàn ông mắt nâu râu quai nón nhìn bốn phía.

- Hy Vọng Chi Thành ở bên kia, chúng ta lên đường thôi, đừng bỏ qua cơ hội lần này.

- Mọi người đều đã từng tỷ thí với nhau, chắc đều đã tâm phục khẩu phục rồi. Cho nên, nhân tuyển xuất chiến lần này là…

- Chờ một chút!

Một chấm đen xuất hiện ở phía chân trời rồi lớn dần.

Mặt đất chấn động, chấm đen kia vững vàng rơi xuống đất.

Ngọn lửa màu trắng lượn lờ quanh thân. Thân người đuôi rắn và bốn tay, con mắt màu đỏ hồng tràn đầy sự khát máu và cuồng bạo.

- Hoa Luân!

Có người nhận ra Hoa Luân và ngự thú Hắc Ám Atula.

Nhưng không phải Hoa Luân đã rời trái đất rồi sao? Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Hoa Luân… Cao Bằng hơi nhớ lại thân phận của người này.

Có một khoảng thời gian, truyền thông ở trái đất nói chung và Thượng Hải nói riêng coi Hoa Luân là người mạnh nhất phương đông của trái đất.

Nhìn người đàn ông trưởng thành này, Cao Bằng lờ mờ có thể thấy được bóng dáng thiếu niên năm xưa trên tivi.

Nhưng đầu dưa hấu đã đổi thành đầu húi cua, cũng không đeo kính nữa, lưu lại hai bên ria mép, nhìn qua đã thành thục ổn trọng hơn rất nhiều.

- Xin chào!

Hoa Luân nói tiếng Hoa không lưu loát.

- Tôi hy vọng có thể đại diện trái đất chúng ta tham chiến. Tôi cũng muốn cống hiến sức mạnh của mình.

Hoa Luân cung kính nói với Cao Bằng.

Mặc dù đã từng có người so sánh hắn với Cao Bằng. Nhưng bây giờ hắn không còn coi Cao Bằng như đối thủ của mình nữa, chỉ xem hắn như một mục tiêu cần theo đuổi.

Mặc dù năm xưa hắn đã rời trái đất nhưng thực ra cũng không phải trải qua cuộc sống ăn tươi nuốt sống, vẫn duy trì liên hệ với vài người bạn khu Ấn Dương. Trận chiến tranh đoạt danh ngạch lần này cũng là do bạn hắn liên hệ báo cho biết.

Cao Bằng nhìn Hắc Ám Atula đứng sau lưng Hoa Luân. Nhiều năm không gặp, Hắc Ám Atula đã phát triển lên đến Đế cấp, ngay cả phẩm chất cũng tăng vọt. Có lẽ lúc này gọi nó là Hắc Ám Atula đã không thích hợp nữa.

【Tên quái vật】: Đại Thẩm Phán Atula

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 77 (Đế cấp)

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Truyền thuyết / Phẩm chất Truyền thuyết

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Hắc Ám

【Năng lực quái vật】: Sức mạnh Hắc Ám lv7, Tăng cường lực lượng lv5, Tăng cường tư duy lv5, Tái sinh siêu cường lv6.

【Đặc tính quái vật】: Hắc Ám Tuệ Tinh (Sâu trong đại não ngưng tụ ra tinh hạch kỳ dị, có sức mạnh đặc biệt.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Khi Hắc Ám Tuệ Tinh tồn tại trong đầu Đại Thẩm Phán Atula, có thể bị động tăng cao tố chất

thân thể của nó, đồng thời gia tăng mức độ khống chế sức mạnh Hắc Ám.)

Thẩm Phán Ma Diễm (Ma diễm khủng bố có được sức mạnh xét xử, lực sát thương phi thường.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: khi bị Thẩm Phán Ma Diễm đốt cháy, vết thương của kẻ địch sẽ tiếp tục bị tổn thương. Hỏa diễm không thể bị dập tắt bởi nước thông thường, đồng thời có được hiệu quả công kích linh hồn.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Sau khi chủ động kích hoạt, Thẩm Phán Ma Diễm có thể triệt để chuyển hóa thành hình thức hắc diễm. Hắc diễm có thể ăn mòn thiêu đốt hộ giáp của kẻ địch.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Đại Thẩm Phán Atula sinh hoạt trong tộc Atula ở Huyết Hà Minh Hải, là tinh anh trong tộc Atula.

- Có thể! Ngươi muốn khiêu chiến ai?

Mỗi cấp bậc có ba danh ngạch.

Ba người trước mắt theo thứ tự là Lý Tuấn Tông, Lưu Thiếu Đường, Biên Đằng Thiếu Dã.

Hoa Luân nhìn qua ba người, cuối cùng dừng lại ở Biên Đằng Thiếu Dã.

- Hắn đi!

Biên Đằng Thiếu Dã là tân tú mới xuất hiện sau tai biến.

Tự tay dẫn đầu tộc Nghê Hồng quật khởi sau tai biến, có được ngự thú Bát Kỳ Hoàng Xà.

Sắc mặt Biên Đằng Thiếu Dã trở nên nghiêm túc, không hề có vẻ khó chịu khi bị khiêu chiến .

Hắn khom người lên tiếng:

- Hoan nghênh chỉ điểm!

Bát Kỳ Hoàng Xà ngửa mặt lên trời rít gào, thần quang màu vàng đất lượn lờ quanh thân.

Rầm rầm rầm!

Mọi người lùi lại cho bọn họ có không gian chiến đấu.

Sau một trận chiến đấu kịch liệt kéo dài hai mươi phút, Bát Kỳ Hoàng Xà ngã xuống đất, không còn sức chiến đấu.

Dịch: MBMH Translate

Chương 818: Ba Mươi Năm Hà Tây

Trạng thái của Đại Thẩm Phán Atula biến thành thương thế trung bình, ảnh hưởng cũng không lớn.

- Tại hạ thua, tài nghệ không bằng người tâm phục khẩu phục.

Biên Đằng Thiếu Dã khom người bái. Trong ba người hắn vốn là người yếu nhất, bây giờ lại bị Hoa Luân đánh bại nên chỉ có thể cam bái hạ phong.

Mặc dù là người của khu Nghê Hồng, nhưng phong độ mà Biên Đằng Thiếu Dã thể hiện ra vẫn vô cùng ưu tú.

Hai người đại biểu Thánh cấp của bộ lạc. Người cuối cùng là ông ngoại Kỷ Hàn Vũ tự mình dẫn dắt Bạch Long ra sân.

Cao Bằng nhìn Bạch Long đã biến thành "Hắc Long", trong ba ngự sử Thánh cấp thì phần thắng lớn nhất hẳn là ông ngoại.

Về phần cấp Chuẩn Thần thì là do bên phía bộ lạc lựa chọn ra ba ngự sử Chuẩn Thần có lý lịch già nhất và cũng là mạnh nhất ra so tài.

Địa điểm so tài tất nhiên không thể lựa chọn ở trong trái đất được. Ngự thú cấp Chuẩn Thần có lực phá hoại vô cùng lớn, cho nên địa điểm tỷ võ được lựa chọn ở bên trong Cửu Thiên Thập Địa.

Đồng thời vì đề phòng biến cố xảy ra, Cao Bằng chuyển mạng lưới và máy tính từ thế giới Hắc Vụ đến trên cao nguyên Thanh Thiên.

- Oulu biết ngươi muốn gạt ta đi đánh nhau, Oulu là thông minh nhất.

Oulu cầm máy PS trên tay, cúi đầu nói.

Trên mặt Cao Bằng không hề xấu hổ vì bị vạch trần, chỉ xoa cái đầu cứng của Oulu:

- Oulu không thích đánh nhau sao?

- Không thích!

Oulu chu mỏ nói, hiếm khi có một lần ngẩng đầu chuyển ánh mắt từ trên máy chơi game qua người Cao Bằng.

- Phụ vương ta lúc nào cũng bảo ta đánh nhau, nhưng Oulu không thích đánh nhau.

Oulu thở dài giống như một tiểu đại nhân.

- Ta cũng không thích đánh nhau, ta cũng thích ngồi ở cả nhà nhàn nhã chơi game, ăn đồ ăn ngon, làm chuyện mình thích làm.

Cao Bằng ôn hòa nói.

- Ồ, vậy ngươi cũng giống như Oulu!

Ánh mắt Oulu lập tức sáng lên.

- Đúng vậy, có người nào lại muốn mỗi ngày đều treo đầu người khác ở trên lưng quần chứ.

Cao Bằng lắc đầu:

- Ngươi không muốn đánh nhau, nhưng luôn có người thích đánh ngươi.

- Những người này là đáng ghét nhất đấy.

Oulu từng trải qua nên gật đầu, siết chặt nắm đấm nhỏ:

- Cho nên Oulu đều đánh chết bọn họ! Như vậy sẽ không ai tới làm phiền Oulu nữa.

Oulu vô cùng đắc ý nói.

- ...!!?

- Ta không ép Oulu đánh nhau, nhưng ta chỉ hy vọng nếu có người tới quấy rầy chúng ta, Oulu sẽ đánh cho bọn chúng khóc. Có được không vậy?

Cao Bằng cười híp mắt hỏi.

- Không được!

Oulu nghiêm túc lắc đầu.

- Phải đánh chết! Nếu không bọn họ sẽ tiếp tục tới làm phiền ta.

Nghe giọng điệu của Oulu thì hình như đã trải qua rồi.

Cao Bằng xúc động, mình thật sự nhặt được báu vật rồi. Thật không biết là gia đình thế nào lại dạy được một bạn nhỏ có năng lực mà lại đáng yêu như vậy.

...

- Bọn họ tới rồi.

Bên ngoài thông đạo không gian đã tập hợp không ít người.

Những người này đến từ ba thế lực mạnh nhất ở gần đây.

Minh Ngọc Quốc, Khô Vinh Quốc, Phong Bạo Quốc.

Trong khoảng thời gian này, Minh Ngọc Quốc và Khô Vinh

Quốc vẫn luôn tranh đấu với nhau cả trong tối lẫn ngoài sáng, đã từng xảy ra nhiều lần chiến tranh với quy mô nhỏ. Trái đất đột nhiên xuất hiện đã phân tán lực chú ý của bọn họ, làm cho hai quốc gia này vứt bỏ mâu thuẫn và lựa chọn nhất trí đối phó với bên ngoài.

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất chính là vị trí thông đạo không gian này vừa vặn ở phía nam giữa hai quốc gia.

Vị trí thông đạo không gian này không chỉ uy hiếp đến Minh Ngọc Quốc mà cũng có thể tạo thành uy hiếp cho Khô Vinh Quốc.

Về phần cương vực của Phong Bạo Quốc thì không giáp ranh với trái đất, nhưng trừ Minh Ngọc Quốc và Khô Vinh Quốc ra thì nó là quốc gia gần đây nhất.

Hơn nữa, kéo đến một Phong Bạo Quốc gia nhập cũng có lợi cho việc giảm bớt mâu thuẫn trong quan hệ của Minh Ngọc Quốc và Khô Vinh Quốc.

- Nếu thua thì làm thế nào?

Quốc chủ của Phong Bạo Quốc là một người mập mạp cao hai mét, nặng 230kg.

Bầu không khí chợt trở nên lạnh lẽo. Khóe miệng quốc chủ Khô Vinh Quốc Vinh Thịnh Nhất khẽ giật giật, người này đang diệt chí khí của mình tăng uy phong cho người khác à.

- Ba nước chúng ta hợp lực, một bí cảnh còn có thể lật trời được sao!

Vinh Thịnh Nhất ngạo nghễ nói.

- Tài nguyên trong bí cảnh chỉ có một ít như vậy thì có thể sinh ra được cường giả gì chứ?

- Đi ra rồi.

Hư không vặn vẹo tựa như gợn sóng.

Ngay sau đó bóng dáng một nhóm người lần lượt từ trong đó đi ra.

Khi nhìn thấy màu da và màu tóc của đám người Cao Bằng, tất cả đám người dị tộc đều sôi trào!

- Sao bọn họ lại là da vàng, nhìn qua không có chút xanh nào cả.

- Màu da thật kỳ lạ!

- Đây là người dị tộc sao?

Nhưng một ít người dị tộc có thân phận và địa vị cao hoặc kiến thức rộng rãi lại lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng.

- Là người dị tộc.

Nhân tộc gọi bọn họ là dị tộc, bọn họ cũng xem nhân tộc là dị tộc.

- Dị tộc không phải ở Nam Hoang sao? Bọn họ làm sao có thể xuất hiện ở nơi này chứ? Chẳng lẽ những dị tộc kia không thành thật trốn ở trong ổ của mình, mà lại có âm mưu gì đó?

Ngọc Triều Sinh ngưng giọng nói, giọng điệu uy nghiêm đáng sợ.

- Được rồi! Triều Sinh, không quan tâm bọn họ có phải là những dị tộc ở Nam Hoang kia hay không, đánh bại bọn họ mới là mục đích của chúng ta hôm nay.

Ngọc Chân Minh nói.

Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú hệ Thời gian chính là át chủ bài của Minh Ngọc Quốc bọn họ.

Sau lưng Ngọc Chân Minh có đứng một bức tượng đá có cánh, toàn thân trong suốt như bạch ngọc.

Trên cánh của nó đầy những đường vân phức tạp, con ngươi như bảo thạch lóe ra ánh sáng đỏ đầy yêu dị.

Minh Ngọc Thiên Tôn Thú ở sau lưng Ngọc Triều Sinh có thể tích nhỏ hơn so với Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú, hơn nữa khí thế trên người cũng yếu hơn rất nhiều.

- Cao Bằng, tên này.

Bàn Đại Hải hóa thành giọt nước nhỏ xuống trên vành tai Cao Bằng, vụng trộm nói chuyện với Cao Bằng bằng giọng điệu đầy thù hận.

Với tư cách là Bàn Đại Hải thù dai, cảnh tượng lần đó thiếu chút nữa đã bị con Minh Ngọc Thiên Tôn Thú này giết chết vẫn còn hiện rõ trước mắt nó.

Đáng tiếc, thật đáng tiếc! Ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây.

Bây giờ đã là hà tây rồi!

Bàn Đại Hải cười dữ tợn.

Năm đó ta là Chuẩn Thần, ngươi cũng là Chuẩn Thần.

Bây giờ ta là Thần linh, ngươi vẫn còn là Chuẩn Thần.

Thuộc tính Thời gian thì thế nào chứ? Ta nói treo ngươi lên đánh thì sẽ treo lên đánh thôi.

- Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú bên cạnh hình như là phụ thân

của nó. Ngươi đánh thắng được phụ thân của nó sao?

Cao Bằng trêu trọc nói.

- Hừ! Ai sợ ai chứ? Hắn có pháp tắc Thời gian thì ta cũng có pháp tắc Thôn phệ.

- Có được pháp tắc cao cấp, sống lưng ngươi cũng thẳng nhỉ?

Cao Bằng chà chà nói.

Bàn Đại Hải hừ một tiếng.

...

- Trước đó các ngươi không nói cho chúng ta biết các ngươi là người dị tộc.

Vinh Thịnh nói.

- Các ngươi muốn đổi ý sao? Vậy cũng không phải là không thể được.

Cao Bằng mở miệng nói.

Đại Tử đứng ở phía sau Cao Bằng đúng lúc lộ ra khí tức Thần cấp.

Ánh mắt Ngọc Chân Minh chợt ngưng lại.

Bọn họ còn có ngự thú Thần cấp.

- Ở đây chúng ta có ba ngự sử Thần cấp, các ngươi có thể lấy ra ba ngự thú Thần cấp hay không?

Ngọc Chân Minh thản nhiên nói:

- Nếu như ngay cả khả năng khiêu chiến cơ bản cũng không có, vậy...

Tiểu Hoàng và Tịch Sư đúng lúc để lộ ra khí tức Thần cấp.

Quốc chủ Phong Bạo Quốc đột nhiên nhìn chằm chằm vào Tịch Sư, trong mắt lộ ra niềm vui bất ngờ và sự tham lam.

Tịch Sư liếc nhìn quốc chủ Phong Bạo Quốc với vẻ chán ghét, nó rất ghét loại ánh mắt này.

- Chờ lát nữa cứ giáo con sư tử này cho ngự thú của ta đối phó.

Quốc chủ Phong Bạo Quốc nói.

- Tùy tiện!

- Được!

Vinh Thịnh Nhất và Ngọc Chân Minh đều không phản đối.

Ngọc Chân Minh tự tin bất kể là đối phó với ai thì mình cũng có thể giành được thắng lợi.

Vinh Thịnh Nhất cũng không có suy nghĩ gì khác. Ngự thú của hắn có thể đối đầu với Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú lâu như vậy, thực lực tất nhiên cũng rất mạnh mẽ.

Dịch: MBMH Translate

Chương 819: Trận Đầu

- Đã có đối thủ vậy thì bắt đầu đi. Bắt đầu so tài từ Thần cấp trước chứ?

Quốc chủ Phong Bạo Quốc nóng lòng không chờ được nói.

- Đừng vội, chúng ta bắt đầu từ Hoàng cấp đi.

Cao Bằng mở miệng nói.

Nếu như bắt đầu từ Thần cấp, vậy thì sẽ không cần đánh nữa rồi.

- Được!

Ngọc Triều Sinh vội vàng nói, sau đó nhìn chằm chằm vào Cao Bằng. Từ khi Cao Bằng vừa xuất hiện hắn đã chú ý rồi, dường như hắn đã nhận ra Cao Bằng.

Cao Bằng chú ý tới ánh mắt của Ngọc Triều Sinh, lịch sự mỉm cười với hắn.

Két két...

Hàm răng Ngọc Triều Sinh nghiến vào nhau phát ra âm thanh vang dội.

Một lần kia bị Bàn Đại Hải đánh cho phải chật vật chạy trốn vẫn bị hắn xem là nỗi sỉ nhục.

Bây giờ kẻ thù cuối cùng đã xuất hiện ở trước mắt, nhưng hắn lại phát hiện mình đánh không nổi.

Trong lòng Ngọc Triều Sinh nghẹn một hơi không tan.

Vì sao kẻ thù lại trở nên lợi hại như vậy?

- Được, vậy bắt đầu từ Hoàng cấp đi.

Ánh mắt Ngọc Chân Minh chớp hiện, trên mặt lộ ra chút ẩn ý không rõ ràng.

Chỉ là hưởng thụ thành quả thắng lợi chậm một chút mà thôi.

- Chờ một lát.

Cao Bằng búng ngón tay một cái thật kêu.

Phía sau xuất hiện một đoàn lông màu trắng như tuyết, lông được vén lên, bên trong lộ ra đôi mắt màu bạch kim.

Đây là…

Ngọc Chân Minh nhíu mày, những người này muốn làm gì vậy.

- Lần so tài này có ý nghĩa tương đối quan trọng, cho nên cần phải phát sóng trực tiếp trận đấu. Các ngươi yên tâm, sẽ không ảnh hưởng đến việc tranh tài đâu.

Cao Bằng nói.

- Ngươi xem chúng ta là khỉ làm xiếc sao?

Vinh Thịnh Nhất không nén được tức giận nói.

- Không thể nói như vậy được, cũng không phải chỉ phát sóng trực tiếp các ngươi thôi.

Cao Bằng mở miệng nói.

- Chúng ta cũng sẽ xuất hiện ở trong đó, làm gì có ai tự xem mình là khỉ làm xiếc chứ?

Nghe Cao Bằng giải thích như vậy, ba người Ngọc Chân Minh tuy vẫn có chút không vui nhưng vẫn phải đồng ý.

Cùng lúc đó, trên không trung Hi Vọng Chi Thành ở thế giới Hắc Vụ.

Một vòng xoáy cực lớn chợt ngưng tụ, cuối cùng dần ổn định lại.

Tất cả người bên trong thành chỉ cần ngẩng đầu là có thể nhìn thấy được hình ảnh do vòng xoáy phóng ra ngoài.

- Đó là cái gì vậy?

- Dường như là đại nhân vật của Nhân tộc chúng ta.

- Ta biết người kia, hắn là một ngự sử Đế cấp rất nổi tiếng!

Trong tiếng bàn luận của mọi người, trận so tài đầu tiên đã bắt đầu.

Từ phía sau ba quốc gia Linh tộc lần lượt có ba ngự sử gồm hai nữ một nam tuổi tác không lớn lắm bước ra. Ba nước chắc cũng xem lần so tài này là một cơ hội rèn luyện, vì thế cố tình bồi dưỡng hậu bối.

- Trận đầu, ai trong các ngươi sẽ lên?

Cao Bằng nhìn ba người phía bên mình.

Trong tất cả mọi người có mặt ở đây, ba ngự sử Hoàng Cấp này thuộc về tầng cuối.

Đứng ở giữa một đám đại lão, ba ngự sử Hoàng Cấp cảm thấy áp lực vô cùng lớn.

Bình thường ở gia tộc, ngự sử Hoàng Cấp như bọn họ cũng có thể coi là cao thủ đỉnh cấp, nhưng ở đây lại chỉ có thể trở thành kẻ

lót đáy.

Thật ra, trận chiến giữa Hoàng cấp phần nhiều chỉ là một lần đánh cờ.

Bởi vì cho dù một vạn Hoàng cấp cũng không có tác dụng bằng một Chuẩn Thần, càng chưa nói tới Thần cấp.

Nhưng từ mức độ mạnh yếu ở trình độ Hoàng cấp này, người ta vẫn có thể suy đoán được tiền đồ sau này của thế lực một phương.

Hoàng cấp bên phía Cao Bằng lần lượt đến từ ba thế lực phân biệt là tập đoàn Nam Thiên, bộ lạc Hoa Hạ và bộ lạc Thanh Thần.

Trận đầu, ngự sử Hoàng Cấp của bộ lạc Thanh Thần triệu hoán ngự thú Cửu Khúc Hoàng Hà Ngô Công ra.

Chỉ ba mươi bảy phút, hắn đã đánh bại Bạch Kim Thanh Linh Tước của ngự sử Hoàng Cấp bên Phong Bạo Quốc.

Tuy Cửu Khúc Hoàng Hà Ngô Công thuộc về ngự thú hệ Đại Địa, nhưng nó có năng lực đặc biệt có thể triệu hồi ra bão cát, đồng thời có thể bay ở trong đó.

Mất đi ưu thế tầm nhìn, cuối cùng Bạch Kim Thanh Linh Tước bất đắc dĩ phải chịu thua.

Sau một trận, sĩ khí bên phía trái đất tăng vọt, mọi người trong Hi Vọng Chi Thành đều nhảy lên hoan hô.

Đây cũng là mục đích của Cao Bằng, hắn muốn mượn cuộc so tài này để nâng cao lòng tin của Nhân tộc.

Mặc dù một vạn năm trước chúng ta bị thua, nhưng không có nghĩa là chúng ta sẽ yếu hơn dị tộc.

Nhưng trận thứ hai, ngự sử Hoàng Cấp của bộ lạc Hoa Hạ bị

ngự sử Hoàng Cấp của Khô Vinh Quốc đánh bại đã dội chậu nước lạnh cho mọi người.

Ngự sử Hoàng Cấp của bộ lạc Hoa Hạ có thực lực không kém, dù sao người có thể đoạt được vị trí đứng đầu trong một trăm ngự sử Hoàng Cấp thì tuyệt đối không phải là người yếu.

Nhưng ngự sử Hoàng Cấp của Khô Vinh Quốc quả thật có thiên phú dị bẩm, trong ba con ngự thú thì có hai con là phẩm chất Truyền thuyết, một con khác cũng là phẩm chất Sử thi, hơn nữa còn có đẳng cấp cực cao. Sau một thời gian chiến đấu gian khổ, hắn đã đánh bại ngự sử Hoàng Cấp của bộ lạc Hoa Hạ.

Trận chiến cuối cùng là do Lý Tuấn Tông đại biểu cho tập đoàn Nam Thiên ra chiến đấu.

Người thiếu niên năm đó len lén chui qua lỗ thủng trong góc tường chạy đến sân huấn luyện để huấn luyện quái vật đã trưởng thành từ lâu, những năm gần đây hắn đã tạo ra danh tiếng không nhỏ.

Khi tập đoàn Nam Thiên thể hiện ra lực lượng với bên ngoài, không thể nghi ngờ Lý Tuấn Tông là người lên sân khấu nhiều nhất.

Ngự thú Đế cấp trở lên thì không thể dễ dàng để lộ cho người khác biết được. Trong ngự sử Hoàng Cấp, tượng đồng Tần Quỳnh và tượng đồng Quan Công chính là chiêu bài tốt nhất của Lý Tuấn Tông.

Kết quả là sau khi Lý Tuấn Tông triệu hồi ra hai tượng đồng Quan Công và Tần Quỳnh, hai tượng đồng cao tới hai mươi mét đứng sừng sững ở trên sân, cơ bắp săn chắc phản xạ ra ánh sáng tối tăm.

Phía sau tượng đồng Quan Công và Tần Quỳnh còn có một con

ngự thú với hình dáng kỳ lạ, hơi giống với loài thú ăn kiến nhưng mũi lại ngắn hơn, thân thể thon dài, màu lông bóng mượt phân ra hai màu đen trắng.

Kỳ lạ nhất chính là con mắt của nó, con mắt tựa như hai hố đen hấp thu hết tia sáng xung quanh.

Sương mù màu đen chậm rãi tỏa ra khỏi cơ thể rồi ngưng tụ trên đỉnh đầu Thực Mộng Mô, trong sương mù màu đen dường như che giấu một thế giới ác mộng.

Đây chính là do Cao Bằng sử dụng ngự thú Tượng Tị Mô → Hôi Vụ Mô → Ác Hung Mô → Thực Mộng Mô tiến hóa thành. Tuy cái tên không mấy uy phong nhưng thực lực của nó lại không kém, nhất là nó có hai đặc tính rất kỳ lạ, nếu như không sớm đề phòng thì kẻ địch rất có khả năng sẽ ngã đau.

Sương mù màu đen bao phủ khắp chiến trường.

Ngự sử Hoàng Cấp của Minh Ngọc Quốc đứng phía đối diện chợt biến sắc. Hắn phát hiện phạm vi tầm nhìn của ngự thú bên mình ở trong sương mù màu đen đã không có thể nào vượt quá mười mét.

Vù...

Tiếng gió rít gào, hai thanh binh khí xuyên phá sương mù giáng xuống.

- Ta còn chưa chuẩn bị sẵn sàng!

Trận chiến Hoàng cấp thứ ba đã kết thúc rất nhanh, bên Nhân tộc thắng trước một trận.

Trên thực tế, vừa rồi mọi người chỉ nhìn thấy trong con mắt của Thực Mộng Mô hiện lên hào quang kỳ lạ, sau đó ngự thú của ngự sử Hoàng Cấp bên Minh Ngọc Quốc bỗng ngây ra.

Tượng đồng Tần Quỳnh và Quan Công trực tiếp đi thẳng đến gần, ba thanh vũ khí cuồng bạo đập xuống đầu rồi trận chiến kết thúc.

Bên kia, Hi Vọng Chi Thành:

- Chúng ta lại thắng rồi.

- Xem ra người dị tộc cũng không có gì đáng sợ cả.

- Đúng vậy, người dị tộc trong cùng cấp hoàn toàn không phải là đối thủ của chúng ta.

Đương nhiên cũng có một vài người có ý kiến khác, nhưng trong làn sóng sôi trào, tất cả đều bị nhấn chìm.

Vào lúc mọi người đang ở trong tình trạng điên cuồng hoan hô, trận chiến Đế cấp đã cảnh tỉnh bọn họ.

Hai trận thua, một trận thắng duy nhất vẫn là dựa vào Lục Đạo Tỏa Hồn Thi do Cao Bằng sớm ban xuống đánh bại cường địch để giành thắng lợi.

- Trận này giao lại cho lão già ta đi.

Kỷ Hàn Vũ phá tan bầu không khí ngột ngạt.

- Được!

Cao Bằng gật đầu, hắn hiểu rất rõ về thực lực của ông ngoại mình. Sau khi tiến hóa, Bạch Long đã hoàn toàn lột xác, thiên phú và lực chiến đấu đều có sự bay vọt về chất.

Dịch: MBMH Translate

Chương 820: Chung Cực Hắc Long

- Tuyết Y, trận này ngươi lên đi.

Ngọc Chân Minh nói với người sau lưng.

Một cô gái tóc ngắn, sắc mặt bình tĩnh đi ra từ sau lưng Ngọc Chân Minh. Nàng mặc một bộ quần áo màu đen bao phủ toàn thân, ống tay áo bên phải quấn đầy băng vải.

Tay phải mở ra, một đạo bạch quang bắn ra ngoài.

Lớp vải trắng xoay tròn quấn quanh, điên cuồng xoay quanh một điểm nào đó.

Ở trung tâm điểm xoay tròn, một thân ảnh từ không tới có chậm rãi ngưng tụ.

Rống!

Cuộn vải trắng xoay tròn ngưng tụ đến một mức cực lớn mới dừng lại.

Giữa sân có một con quái vật thân cao bảy thước, toàn thân quấn vải trắng đang đứng sừng sững.

Ngón tay đen nhánh lộ ra khỏi góc vải, cơ bắp cường tráng kéo căng lớp vải, khí tức điên cuồng tàn bạo cực đoan phóng thích ra bốn phía.

【Tên quái vật】: Thâm Dạ Đồ Phu

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 88

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Truyền Thuyết / Phẩm chất Truyền Thuyết

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Hắc Ám

【Đặc tính quái vật】: Đồ Sát Thịnh Yến (Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Thâm Dạ Đồ Phu ôm niềm phẫn nộ và oán hận với sinh vật sống, mỗi khi Thâm Dạ Đồ Phu đánh chết một sinh linh sẽ tăng cao thực lực trong vòng một tháng, hiệu quả nhiều nhất có thể chồng chất một trăm tầng.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Huyết tinh ma đao của Thâm Dạ Đồ Phu có thể tạo ra tổn thương ngoài định mức với máu thịt của kẻ địch. Đồng thời, có tỷ lệ nhất định tạo thành vết thương không thể lành.)

Tử Vong Nhục Thung (Thâm Dạ Đồ Phu có thể dựng lên tại chỗ nhiều nhất một trăm Tử Vong Nhục Thung. Tử Vong Nhục Thung ẩn chứa năng lượng hắc ám và tử vong nồng đậm.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Trong phạm vi một trăm thước quanh Tử Vong Nhục Thung, tất cả kẻ địch đều bị năng lượng hắc ám của Tử Vong Nhục Thung quấn quanh ảnh hưởng, tốc độ di chuyển sẽ trở nên chậm chạp.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Trong Tử Vong Nhục Thung, tất cả đơn vị tử vong đều được chuyển hóa thành năng lượng tử vong từ đó đề thăng tự thân. Tử Vong Nhục Thung cũng có thể tự động hấp thụ năng lượng hắc ám trong không khí, cường hóa nhục thung.

Hiệu quả ③ hiệu quả chủ động: Tử Vong Nhục Thung có thể chủ động dẫn bạo. Tử Vong Nhục Thung bạo tạc có thể tạo thành tổn thương cực lớn trong phạm vi nhất định.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Thâm Dạ Đồ Phu đản sinh trong địa ngục, thích nhất là giải phẫu thi thể trong đêm tối vắng người, rất ghét chuyện phức tạp, vì nó không muốn phí sức suy nghĩ.

- Bạch Long.

Kỷ Hàn Vũ ngẩng đầu.

Sau lưng hắn, một bóng đen cực kỳ khổng lồ dần dần ngưng tụ từ không thành có.

Con ngươi đỏ như máu lạnh lùng tàn bạo, thân thể đen kịt tựa như được phác họa từ trong một bức tranh thủy mặc.

Thân thể không giây phút nào không biến đổi, cái đầu là ngưng thực nhất, càng đến phần đuôi thì càng hư ảo.

Đây chính là Bạch Long đạt được biến dị tiến hóa sau khi thôn phệ trứng của Hắc Vụ Chi Thần. Nó không chỉ đổi màu từ trắng thành đen, mà đã tăng phẩm chất từ Truyền Thuyết lên thành Thần Thoại – Chung Cực Hắc Long.

- Rống!!

Thân thể Chung Cực Hắc Long nhoáng lên một cái, chớp mắt đã đi xa vạn mét, từ trên cao nhìn xuống Thâm Dạ Đồ Phu.

- Giết nó!

Giọng nữ trong trẻo lạnh lùng vang lên.

Thâm Dạ Đồ Phu táo bạo rống lên một tiếng, thái đao trong tay đột nhiên vung vẩy chém ra.

Không khí bị nện ra một gợn sóng vặn vẹo, ngay sau đó, giữa hư không lóe lên một đạo hồng mang.

Vù!

Tiếng gió rít gào!

Hồng mang màu đỏ xuyên qua thân thể Chung Cực Hắc Long rồi bay ra xa, dường như Chung Cực Hắc Long chỉ là một ảo ảnh.

Chung Cực Hắc Long nâng long trảo, vô số sương mù màu đen ngưng tụ giữa hư không, một cái long trảo to vài trăm mét hiện lên trên đỉnh đầu, tàn ảnh màu đen lấp lóe.

Oanh!!

Mặt đất run rẩy kịch liệt!

Thâm Dạ Đồ Phu bị một trảo ép bẹp xuống đất không thể động đậy.

Mọi người đều hơi biến sắc, nhất là bên phía người dị tộc.

Ngọc Chân Minh có thể cảm nhận được nguy hiểm từ trên thân Chung Cực Hắc Long.

Vậy mà mình lại cảm nhận được nguy hiểm từ trên người một con quái vật Thánh cấp?

Ngọc Chân Minh cảm thấy hơi hoang đường.

Thâm Dạ Đồ Phu chống hai tay xuống đất, gian nan cố gắng đứng dậy, nhưng mỗi khi chống lên một nửa thì long trảo trên lưng sẽ lại giáng xuống một lực ép kinh khủng.

Thâm Dạ Đồ Phu lại nằm bịch xuống đất.

Con quái vật khổng lồ hống lên một tiếng, tràn đầy không cam lòng.

Mặt đất bắt đầu run rẩy, từng cây cột màu đỏ như máu mọc

lên xung quanh Thâm Dạ Đồ Phu và Chung Cực Hắc Long, trên mỗi cột trụ đều lóe lên ma quang màu đỏ.

Cao Bằng chú ý tới, khí tức tử vong trên mỗi cây Tử Vong Nhục Thung đã sắp tràn đầy.

Nói cách khác, trước trận chiến này Tử Vong Nhục Thung đã được nạp đầy.

Cũng không thể nói là gian lận, bởi vì đây là năng lực vốn có của Thâm Dạ Đồ Phu, chỉ có thể nói là lợi dụng quy tắc mà thôi.

Một trăm cây Tử Vong Nhục Thung tản ra sức mạnh gần như vặn vẹo cả Chung Cực Hắc Long.

Đáy mắt Chung Cực Hắc Long lộ ra một tia kinh ngạc, tại sao đột nhiên áp lực lại tăng nhiều như vậy.

Mượn nhờ sức mạnh của một trăm Tử Vong Nhục Thung, cuối cùng Thâm Dạ Đồ Phu đã đứng lên được, băng vải trắng quấn quanh cơ thể như một đóa hoa nở rộ.

Chung Cực Hắc Long bị băng vải bao lấy. Loại băng vải này có sức mạnh thần kỳ, có thể tiếp xúc với thân thể Chung Cực Hắc Long.

- Hắc Ám Ma Thân!

Kỷ Hàn Vũ trầm giọng nói.

Thân thể Chung Cực Hắc Long dần dần từ hư ảo ngưng tụ thành thật thể, lân phiến đen nhánh tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Băng vải trên người Thâm Dạ Đồ Phu quấn chặt lấy Chung Cực Hắc Long. Trên mặt đất, một trăm cái Tử Vong Nhục Thung đổi màu từ đỏ sang màu đỏ vàng. Lúc này trong lòng Chung Cực Hắc Long lóe lên cảm giác nguy hiểm.

Oanh!

Mặt đất chấn động.

Sóng xung kích càn quét bốn phía, mặt đất bị nứt vỡ nguệch ngoạc, sóng xung kích cuồng bạo làm tất cả mọi thứ xung quanh bốc hơi.

Chung Cực Hắc Long bị thương nặng.

Nhưng một trăm cái Tử Vong Nhục Thung cũng bị hủy diệt hết.

Sức mạnh bộc phát trong chớp mắt đủ để miểu sát tuyệt đại đa số quái vật Thánh cấp, dù là quái vật cấp Chuẩn Thần cũng không dám khinh thị.

May mà vào thời khắc nguy hiểm Kỷ Hàn Vũ đã ra lệnh cho Chung Cực Hắc Long đổi thành trạng thái Hắc Ám Ma Thân, tăng cao lực phòng ngự lên mấy lần. Dù như vậy thì lúc này tình trạng của Hắc Long cũng không tốt lắm, phần bụng bị nổ ra mấy lỗ thủng đẫm máu, vết thương không nhỏ máu mà bốc hơi tựa như ống khói.

Khi Chung Cực Hắc Long hít sâu một hơi làm ánh mắt của Thâm Dạ Đồ Phu tràn đầy tuyệt vọng. Có thể nhìn thấy được miệng vết thương của Hắc Long đang khép lại với tốc độ mắt thường cũng thấy rõ.

Chỉ hít vài hơi đã hoàn toàn khôi phục, tựa như chưa bao giờ bị tổn thương.

Vừa rồi không lập tức giải quyết đối thủy, suýt nữa đã bị lật bàn, Kỷ Hàn Vũ sẽ không phạm sai lầm như vậy nữa.

Chung Cực Hắc Long phun ra Long Viêm màu đen. Những nơi Long Viêm đi qua đều bị thiêu đốt, dù là bùn đất cũng bị đốt cháy.

Trong chớp mắt nhiệt độ tăng lên cực cao, nhưng cũng hạ xuống rất nhanh. Dù ngọn lửa màu đen vẫn tiếp tục thiêu đốt mặt đất nhưng nhiệt độ đã liên tục hạ xuống. Trong thời gian ngắn, nhiệt độ từ rất cao hạ xuống thành siêu thấp.

Nóng nở ra, lạnh co lại. Mặt đất bị đốt cháy thành tinh thể vỡ vụn rộp rộp, bao gồm cả Thâm Dạ Đồ Phu cũng biến thành vô số mảnh vỡ, nằm rơi vãi rải rác dưới đất.

Dịch: MBMH Translate

Chương 821: Phong Bạo Thánh Sư

【Tên quái vật】: Chung Cực Hắc Long

【Phẩm chất quái vật】: Phẩm chất Thần Thoại / Phẩm chất Thần Thoại

【Đẳng cấp quái vật】: Cấp 85

【Thuộc tính quái vật】: Hệ Hắc Ám

【Đặc tính quái vật】: Hắc Ám Ma Thân (Bản thể của Chung Cực Hắc Long là trạng thái hắc vụ hư ảo, ở trạng thái này Chung Cực Hắc Long có thể miễn dịch với các đòn tấn công vật lý. Sau khi sử dụng Hắc Ám Ma Thân, Chung Cực Hắc Long sẽ chuyển hóa từ trạng thái hắc vụ thành trạng thái Hắc Ma. Ở trạng thái này, Chung Cực Hắc Long mất đi khả năng miễn dịch với các đòn tấn công vật lý.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Sau kích hoạt Hắc Ám Ma Thân, Chung Cực Hắc Long sẽ mất hiệu quả miễn dịch các đòn tấn công vật lý, nhưng sẽ có được hiệu quả bị động miễn dịch với phần lớn các đòn tấn công nguyên tố. Đồng thời, trong trạng thái này sức mạnh của Chung Cực Hắc Long sẽ tăng trưởng với một mức độ nhất định.)

Tử Vong Thổ Tức (Thổ Tức của Chung Cực Hắc Long sẽ kèm theo hai hiệu quả cực đoan – Nhiệt độ siêu thấp và nhiệt độ siêu cao.

Giai đoạn 1: Sau một thời gian ngắn dính phải Tử Vong Thổ

Tức, đối phương sẽ bị nhiệt độ siêu cao thiêu đốt.

Giai đoạn 2: Sau đó, nhiệt độ siêu cao sẽ chuyển hóa thành nhiệt độ siêu thấp trong một khoảng thời gian cực ngắn.

Giai đoạn 3: Hai loại chuyển đổi trên sẽ kéo dài mười ba lần.)

Chung Cực Hắc Ám (Khi Chung Cực Hắc Long bước lên con đường tranh đoạt hệ Hắc Ám, nó có thể thôn phệ các sức mạnh thuộc tính Hắc Ám để trở nên mạnh hơn.)

【Giới thiệu vắn tắt về quái vật】: Vốn là một con Bạch Long, sau khi ăn hết trứng của Hắc Vụ Chi Thần đã biến dị thành Chung Cực Hắc Long, đồng thời cũng bước vào con đường tranh đoạt hệ Hắc Ám.

Sau khi Thâm Dạ Đồ Phu vẫn lạc, sắc mặt thiếu nữ tái mét.

Ngự thú chết đi khiến cho nàng bị phản phệ nghiêm trọng.

Vừa ra tay đã chiến thắng, đám người trong Hy Vọng Chi Thành không còn vẻ lo lắng trước đó nữa, nhưng cũng không có tâm tình kiêu ngạo tự mãn.

Ngay sau đó là hai trận chiến đấu Thánh cấp, một thắng một thua. Cuối cùng, ở giai đoạn thánh cấp đã đạt được thắng lợi với tỉ số 2 - 1.

Trước mắt ở Hoàng cấp, Đế cấp và Thánh cấp thì giành được hai lần thắng lợi.

Sau đó trong trận chiến cấp Chuẩn Thần, nhân tộc thảm bại 0-3.

Khác với ba đẳng cấp đầu tiên, ba trận chiến trong đẳng cấp này đều bị đối phương đánh bại một cách gọn gàng linh hoạt.

Minh Ngọc Thiên Tôn Thú hệ Thời Gian có thể xưng khó giải,

Bá Vương Thôn Long Tinh sức mạnh vô hạn lại thêm đao thương bất nhập, cuối cùng là Đại Mộng U Hồn hành tung quỷ bí vô tung vô ảnh.

- Đây mới là thực lực thực sự của chúng ta.

Vinh Thịnh Nhất chậm rãi nói:

- Sau đó trong trận chiến Thần cấp, ta sẽ cho các ngươi nhận thức rõ ràng hơn chênh lệch giữa hai bên. Năm xưa tổ tiên của các ngươi đã bị chúng ta khu trục khỏi Cửu Thiên Thập Địa, hiện giờ kết quả sẽ vẫn như vậy.

Cao Bằng móc móc lỗ tay, tay phải che lên trước trán rồi nhìn lên trời:

- Thật chướng mắt.

- Cái gì?

Vinh Thịnh Nhất chau mày.

- Ta nói… Ai đang trang bức, thật chướng mắt!

Cao Bằng nhếch khóe môi.

- …!!?

Sắc mặt Vinh Thịnh Nhất tối sầm.

- Còn chưa đánh đâu, ngươi làm gì mà nhiều lời như thế?

Cao Bằng từ tốn hỏi:

- Tới đi, các ngươi ai lên trước?

- Đồng thời có được nhiều ngự thú Thần cấp như vậy, đúng là ngươi có thiên phú dị bẩm, vận khí cũng không tệ. Nếu ngươi là

người Linh tộc chúng ta thì chắc chắn sẽ rực rỡ hào quang, dương danh thiên hạ. Đáng tiếc…

Quốc chủ Phong Bạo Quốc tiếc hận nói.

Đáng tiếc, một thiên tài như vậy hôm nay phải bỏ mạng.

- Ngươi phái ngự thú ra trước.

Quốc chủ Phong Bạo Quốc nói.

Cao Bằng nhìn con sư tử màu xanh nằm sấp bên cạnh Quốc chủ Phong Bạo Quốc một chút, suy nghĩ gì đó.

- Vậy Bàn Đại Hải ngươi lên đi.

Cao Bằng phái Bàn Đại Hải ra.

Bàn Đại Hải có rất nhiều Thần cách, cho nên năng lực tương đối toàn diện, vì vậy Cao Bằng không cần lo lắng nó sẽ bị khắc chế.

- Chờ một chút, ta cảm thấy làm vậy có hơi thiếu công bằng.

Cao Bằng sờ sờ cằm mình, nhìn chằm chằm ba người rồi nói:

- Ta có nhiều ngự thú như vậy, vì sao còn phải một đấu một công bằng với các ngươi?

- Hừ! Vậy các ngươi còn có ngự sử cấp Thần khác à?

Vinh Thịnh Nhất cười hỏi.

Đồng thời trong lòng hắn thầm nghĩ, tiểu tử này có ba con ngự thú Thần cấp mà mình chỉ có một, một chọi ba, khả năng là đánh không lại thật.

Cao Bằng trầm ngâm một lát rồi ngẩng đầu lên cười đầy hồn

nhiên:

- Vậy dứt khoát đi! Một ván quyết thắng thua, ba người các ngươi cùng lên.

- Tiểu tử lại càn rỡ như vậy!

- Ngươi đang xem thường chúng ta?

- Ta khuyên ngươi tốt nhất hãy thu lại những lời này!

Quốc chủ ba nước sa sầm mặt.

Dù sao ba người bọn họ cũng là nhân vật lớn, nổi danh trong toàn Linh tộc, đã bao giờ bị khinh thị như vậy đâu!

Dù là người dễ tính, nghe nói vậy cũng sẽ tức giận.

- Ta đang nói nghiêm túc đấy!

Cao Bằng nói:

- Ta sợ không cẩn thận… sẽ đánh chết ngự thú của các ngươi.

Ầm ầm.

Con sư tử màu xanh to lớn nằm bên cạnh Quốc chủ Phong Bạo Quốc mở to mắt, gió lốc bốc lên quanh thân, con ngươi màu xanh lam lóe lên thần sắc yêu dị.

- Tịch Sư, ngươi cảm thấy không?

- Ta cảm thấy, ánh mắt này giống với Hải Dương Thánh Sư.

Tịch Sư đứng dậy, ánh mắt lạnh lùng không hề có chút sợ hãi khi đối mặt với Phong Bạo Thánh Sư:

- Chủ nhân, mặc dù ta không hiểu vì sao chúng thích nhắm vào ta như vậy, nhưng lúc này ta muốn nuốt sống nó!

Tịch Sư nhếch khóe miệng, nhe ra hàm răng nanh sắc nhọn chấn nhiếp nhân tâm.

- Mọi người lùi lại đi.

Cao Bằng nói với những người khác.

Kỷ Hàn Vũ lo lắng nhìn cháu ngoại một chút rồi dẫn đầu đám người lùi lại.

Dù sao cũng chẳng có tác dụng gì trên chiến trường, vậy ít nhất cũng không cản tay Cao Bằng là được.

Quốc chủ Phong Bạo Quốc không chút do dự hợp thể cùng Phong Bạo Thánh Sư. Phong Bạo Thánh Sư thấp giọng gào thét.

- Hải Dương Thánh Sư, ngươi biết tung tích của nó?

Phong Bạo Thánh Sư nện từng bước vững vàng tới gần.

- Tới đi, trở thành một phần thân thể của ta đi!

- Long Nghĩ, ngươi hợp thể với Tịch Sư.

Cao Bằng ra lệnh.

Long Nghĩ gật đầu, lập tức hợp thể với Tịch Sư. Khí tức của Tịch Sư lại càng cường đại hơn.

Rống!

Rống!

Hai con sư tử, một xanh một trắng chém giết thành một đoàn. Phong Bạo và Hàn Băng lan tràn khắp bốn phía, gió lốc thổi bay cả đỉnh núi, hàn băng đông cứng cả mặt đất.

Bên kia, đám người Hy Vọng Chi Thành chỉ nhìn thấy cảnh

tượng trước khi trận chiến bộc phát. Sau khi chiến đấu bắt đầu, nhiều Mục Xạ Ảnh Thú đã quay lưng bỏ chạy.

Nhìn vòng xoáy biến mất trên bầu trời, có rất nhiều người trong Hy Vọng Chi Thành đang bàn bạc thảo luận trận chiến này thắng bại thế nào. Bọn họ cũng không giúp được cái gì, chỉ có thể cầu nguyện.

Nếu thất bại, không biết sẽ có kết cục thế nào đang chờ bọn họ.

Đồng thời, Chính phủ liên bang Hy Vọng Chi Thành phái ra quân đội trông coi thành trì, phòng ngừa có người thừa cơ làm loạn.

Ngọc Chân Minh đưa mắt nhìn mấy người Kỷ Hàn Vũ rời đi. Bởi vì không chỉ mấy người Kỷ Hàn Vũ cần thời gian rời đi, những ngự sử Chuẩn Thần của quốc gia bọn họ cũng cần thời gian.

- Kết quả cuối cùng vẫn phải xem chúng ta.

- Thế giới này là thế, mạnh được yếu thua, ai bảo ngươi là dị tộc!

Ngọc Chân Minh nói chuyện với Vinh Thịnh Nhất.

Theo bọn họ nghĩ, Cao Bằng phải nhờ vào hai con ngự thú hợp thể mới có thể đánh với Quốc chủ Phong Bạo Quốc thì lấy cái gì mà đánh với mình?

Trong ánh mắt tự tin của bọn họ, Cao Bằng giang rộng hai tay, hư không vặn vẹo.

Một, hai, ba, bốn, năm đạo khí tức kinh khủng từ trên trời giáng xuống.

Dịch: MBMH Translate

Chương 822: Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú Nghẹn Khuất

Nụ cười tự tin của Vinh Thịnh Nhất, Ngọc Chân Minh đọng ở trên mặt.

Tại sao có thể có nhiều ngự thú Thần cấp như vậy!

Không phải chỉ cần có tài nguyên là có thể bồi dưỡng ra được ngự thú Thần cấp. Đương nhiên, nếu có thiên địa chi bảo đỉnh cấp thì lại là chuyện khác. Nhưng mà loại bảo vật này còn hiếm thấy hơn cả ngự thú Thần cấp.

Bồi dưỡng ra một con ngự thú Thần cấp quan trọng nhất là thiên phú, thiên phú của ngự thú cực kỳ quan trọng.

- Hai người các ngươi cùng lên cả đi.

Cao Bằng nghiêng đầu, thong thả hỏi.

- Tới đi!

Bàn Đại Hải rống lên một tiếng, cắm mạnh hai tay xuống đất rồi xé ra. Ầm ầm! Mặt đất bị xé thành hai nửa, giữa Vinh Thịnh Nhất và Ngọc Chân Minh xuất hiện một khe rãnh thật sâu.

Bàn Đại Hải tung mình nhảy lên, hai cánh tay tráng kiện như hai thanh cự chùy đập xuống.

Hư không bị bóp méo, không gian không chịu nổi mà rên rỉ.

Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú ngẩng đầu:

- Thời Gian Ky Xu.

Lấy Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú làm trung tâm, trong vòng bán kính trăm mét, tất cả không gian bị đông cứng, bao gồm cả Bàn Đại Hải cũng bị bao phủ bên trong. Bàn Đại Hải cũng dừng lại trong tư thế từ trên lao xuống, ngay cả từng tơ máu trong con ngươi cũng cực kỳ rõ ràng.

Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú biến mất tại chỗ.

Nắm đấm rắn chắc nện trúng bụng Bàn Đại Hải.

Dù không có âm thanh gì, nhưng Cao Bằng có thể nhìn thấy rõ ràng cơ bắp phần bụng Bàn Đại Hải lõm vào trong, rồi nó bay ngược ra đằng sau.

Rầm rầm rầm!

Bàn Đại Hải đụng nát một mảnh rừng rậm lớn.

Cao Bằng nhíu mày. năng lực hệ Thời Gian đúng là quá biến thái. Lúc trước hắn đã từng thấy Minh Ngọc Thiên Tôn Thú thi triển năng lực này, có thể đông kết vạn vật trong phạm vi lớn, nhưng thực lực của tồn tại trong khu vực đông kết càng mạnh thì tiêu hao càng nhiều.

Nếu có tồn tại có thực lực vượt qua nó, thì nó không thể đông kết thời gian.

Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú là hình thái sau tiến hoá của Minh Ngọc Thiên Tôn Thú, hoàn mỹ kế thừa năng lực đông kết thời gian của Minh Ngọc Thiên Tôn Thú, nhưng trên cơ sở đó còn tiến bộ hơn một bước.

Biến hoá quan trọng nhất là Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú có thể tự do khống chế phạm vi Thời Gian Ky Xu. Đây là điểm quan trọng nhất.

Khống chế được phạm vi của Thời Gian Ky Xu có nghĩa là nó có được khả năng gần như vô hạn.

Có thể giúp cho nó sử dụng năng lực này càng linh hoạt và nhanh gọn hơn.

Cao Bằng nghĩ một lát rồi phái Tiểu Hoàng ra nhập với Bàn Đại Hải.

Đối phó với thích khách có năng lực Thời Gian thế này, nếu không có biện pháp phá giải, vậy phương pháp tốt nhất là phái ra một chiến sĩ da dày thịt béo ra cứng đối cứng với nó.

Ngươi đánh ta một trăm quyền cũng không sao, nhưng chỉ cần ngươi bị ta đánh trúng một quyền là xong rồi, ngươi sẽ biết thế nào gọi là đau.

- Cút ngay!

Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú quát khẽ. Nhìn Tiểu Hoàng xách một cây chiến phủ to lớn xông tới, lại cảm nhận được pháp tắc hệ Kim mãnh liệt trên đó, nó không dám ngạnh kháng một chiêu này.

Thân hình loé lên, một khắc sau đã xuất hiện sau lưng Tiểu Hoàng, hai nắm đấm to lớn đập trúng cái đầu trọc của con vịt.

Phản lực từ phần đầu cứng rắn khiến cho bàn tay nó tê dại.

Đầu quá cứng!

Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú âm thầm kêu khổ, sau đó nó rút ra Thần khí trường mâu.

Đầu của ngươi cứng lắm, nhưng ta không tin ngươi còn có thể cứng hơn trường mâu.

Đúng lúc này, một vòng xoáy hải dương ngưng tụ giữa hư không sau lưng nó, sức hút mãnh liệt kéo Ngọc Hoàng Thiên Tôn

Thú ra phía sau khiến nó lảo đảo suýt nữa không đứng vững.

- Ta nghĩ ta tìm được nhược điểm của ngươi rồi.

Bàn Đại Hải cười gian. Thời Gian Ky Xu có thể đông kết vạn vật, nhưng không thể đông kết pháp tắc.

Nói cách khác, chỉ cần đứng ngoài khu vực pháp tắc tấn công nó là được.

Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú quay đầu lại, mở rộng phạm vi Thời Gian ky Xu bao phủ cả Bàn Đại Hải.

Một khắc sau, Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú biến mất.

- Chết đi!

Trường mâu màu bạch kim loé ra hàn mang.

Phụt phụt!

Trường mâu xuyên thấu qua đầu Bàn Đại Hải.

Vào thời khắc nguy cấp, thần cách Thôn Phệ trong đầu Bàn Đại Hải nở rộ thần mang! Bàn Đại Hải bị lỗ đen bao trùm.

Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú kinh hãi, làm sao không thể rút được vũ khí ra.

Nó dồn sức nhổ vũ khí, nhưng trường mâu bạch kim bị lỗ đen này hút kẹt cứng.

Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú nổi điên, hô to gọi nhỏ.

Nó muốn dùng nắm đấm đánh Bàn Đại Hải, nhưng nhìn cái lỗ đen trước mắt, một cảm giác nguy hiểm khiến nó không dám tuỳ tiện hạ quyền.

Bóng dáng loé lên, sau đó xuất hiện sau lưng Tiểu Hoàng.

Đùng đùng đùng đùng!

Tiểu Hoàng biến thành một cái bia thịt.

Tốc độ của Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú không tính là nhanh trong đồng cấp.

Nhưng vì kích thước khổng lồ của nó nên sức mạnh mỗi một quyền đều cực kỳ trầm trọng.

Mỗi lần Tiểu Hoàng bị đánh hai quyền, thân thể sẽ lại loé lên ánh sáng màu tím.

Sau đó, khi đánh ra quyền tiếp theo, Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú có thể cảm giác được gia hoả trước mắt này trở nên cứng rắn hơn…

Nhìn nắm đấm đã đỏ lên của mình, Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú rơi vào trầm tư.

Sau đó nó đâm con mắt, đá cái mông, tấn công tất cả các vị trí nói coi là nhược điểm trên cơ thể Tiểu Hoàng.

Đổi lấy kết quả là tay Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú càng đau hơn.

…

So với Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú thì Bách Luyện Kiếm Tâm Thảo của Vinh Thịnh Nhất lại càng nghẹn khuất.

Làm một Thần minh hệ Thực Vật tương đối hiếm thấy, Bách Luyện Kiếm Thâm Thảo là một vương bài của Vinh Thịnh Nhất.

Quanh thân nó lượn lờ vô số kiếm khí, lực tấn công siêu cường, có thể nói là công thủ nhiều mặt.

Nhưng lúc này nó lại bị Đại Tử, Lưu Quang và A Xuẩn vây công, làm cho nó chỉ có thể phòng thủ một cách bị động.

Tiểu Diễm còn ở tại tổ địa tộc Tất Phương, còn A Ngốc thì đang tu hành dưới trướng Tử Vong Chúa Tể hệ Vong Linh nên trong thời gian ngắn không thể về kịp.

Hai ngày trước, A Xuẩn vừa đột phá Thần cấp.

Thực ra gia hoả lười biếng này đã có thể đột phá cùng lúc với bọn Tiểu Hoàng rồi, nhưng do lười biếng nên phải nhờ đến Cao Bằng đốc thúc mới có thể đột phá được Thần cấp.

A Xuẩn sử dụng pháp tắc Không Gian di chuyển tất cả đòn tấn công của Bách Luyện Kiếm Tâm Thảo, sau đó sử dụng năng lực Không Gian biến nó thành một con thú bị nhốt. Bên kia, Đại Tử thúc đẩy Pháp Tắc Lôi thoả thích bắn bia. Còn Lưu Quang… trốn ở một bên chờ cơ hội.

Bách Luyện Kiếm Thâm Thảo vẫn còn có chín trăm chín mươi chín đạo kiếm khí quấn quanh, có thể công có thể thủ.

Nhưng bị Pháp tắc Lôi tấn công liên tục, cũng không có hiệu quả quá lớn.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Bách Luyện Kiếm Tâm Thảo dần dần khô héo, bên ngoài mặt lá xuất hiện dấu hiệu bị bỏng cháy đen.

Ầm ầm!

Lại một đạo cuồng lôi nữa rơi xuống.

Bách Luyện Kiếm Tâm Thảo bị đánh đến mất nước.

Suýt nữa cọng cỏ bị đánh đứt!

Thấy tình thế không ổn, nó chuẩn bị đào tẩu. Nhưng vừa lộ ra

dấu hiệu đã bị A Xuẩn dùng pháp tắc Không Gian chuyển dời quay lại, chạy một hai lần vẫn cứ xoay quanh tại chỗ.

Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú dừng đấm, bởi vì nó phát hiện hình như mình không đánh lại được kẻ trước mắt này…

Quá cứng!

Cảm giác này, không biết bao nhiêu năm rồi chưa từng xuất hiện.

Nó còn nhớ, lần trước là một cường địch nó phải đối mặt khi chưa thành Thần.

Nó lặng lẽ thu tay phải lại. Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú cúi đầu nhìn hai nắm đấm đầy vết rạn của mình, lại liếc nhìn con vịt bị đông cứng trước mặt một lát, tựa hồ muốn nhớ kỹ khuôn mặt nó trong lòng.

Cuối cùng, nó lại thử rút trường thương Thần khí của mình. Vẫn không nhổ ra được…

Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú hít sâu một hơi, gọn gàng linh hoạt rời đi.

Ta không cần!

Dịch: MBMH Translate

Chương 823: Thất Thánh Hợp Nhất

Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú có năng lực hệ Thời Gian, có thể chạy trốn. Nhưng mà Bách Luyện Kiếm Tâm Thảo và Phong Bạo Thánh Sư lại không có bản lĩnh này.

Oulu ngồi bên trái Cao Bằng đặt máy chơi game trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn theo hướng Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú chạy trốn:

- Oulu muốn mượn Thần cách của nó nhìn xem.

- Được thôi, ngươi có thể đuổi kịp nó không?

Cao Bằng hỏi.

- Oulu là nhanh nhất!

Chớp mắt Oulu đã biến mất tại chỗ. Một phút sau nó lại xuất hiện bên cạnh Cao Bằng, trong tay cầm một viên Thần cách trong suốt.

Thần cách không có màu, chỉ hoàn toàn trong suốt, dường như bên trong có thứ chất lỏng gì đó đang chảy.

Nhìn bề ngoài thì Thần cách hệ Thời Gian và Thần cách hệ Không Gian có vài điểm tương tự.

【 Tên vật phẩm】: Thần Cách Thời Gian

【 Trình độ pháp tắc】: 8.64%

Oulu sờ sờ viên Thần Cách Thời Gian, chăm chú thưởng thức, con mắt loé lam mang, không ngừng hấp thu tinh hoa của viên Thần Cách này.

Cuối cùng Thần Cách Thời Gian đã hoàn toàn bị cố hoá, biến thành một viên cầu màu xám, khi một cơn gió thổi tới liền hoá thành tro bụi, biến mất trên lòng bàn tay.

Cao Bằng không hỏi kết cục của Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú, nhưng nghĩ đến việc nó bị lột cả Thần cách ra rồi, dù không chết cũng không khá hơn là bao.

Ầm ầm!

Lôi Long táo bạo xé nát Bách Luyện Kiếm Tâm Thảo.

Bách Luyện Kiếm Tâm Thảo hét thảm một tiếng, tất cả lá kiếm chia năm xẻ bảy.

- Sớm muộn gì ngươi cũng sẽ đi theo chúng ta!

Thấy Ngọc Hoàng Thiên Tôn Thú chạy trốn, Bách Luyện Kiếm Tâm Thảo vẫn lạc, Phong Bạo Thánh Sư bên cạnh hơi luống cuống.

- Lần sau chúng ta sẽ tái chiến!

Phong Bạo Thánh Sư ngoài mạnh trong yếu nói.

Nó triệu hoán ra gió lốc che mắt mọi người, rồi hoà vào cơn lốc tìm cơ hội đào tẩu.

- Ngươi trốn đi đâu?

Tịch Sư cuồng nộ. Đánh lâu như vậy, ngươi nói chạy liền chạy, chẳng phải ta sẽ rất mất mặt sao.

- Ah!

Phong Bạo Thánh Sư mới chạy trốn được một nửa đột nhiên hét thảm một tiếng, ngã khỏi cơn lốc.

Phần bụng nó bị cắt một đường, máu chảy dầm dề, thân thể gần như bị cắt làm đôi.

Phía xa là bóng lưng Lưu Quang đang liều mạng bỏ chạy.

Sắc mặt Lưu Quang trầm thấp, hai cánh tay đao kéo sau lưng. Cuối cùng ta đã chém ra một đao kia.

Lúc này, Lưu Quang hoàn toàn chìm trong phán đoán của mình.

Cao Bằng đã nói cho mình biết. Một thích khách thực sự, dù có đánh trúng kẻ địch hay không đều phải chạy trốn xa ngàn dặm sau khi ra đòn. Đây mới là một sát thủ hợp cách.

Hiện giờ nhất định trông mình đang cực kỳ có phong cách! Có phải đám Cao Bằng đang dùng ánh mắt sùng bái nhìn theo bóng lưng của mình không? Lưu Quang cúi đầu, không nên kiêu ngạo, nếu không vương miện sẽ rơi.

Cao Bằng nhìn chằm chằm bóng lưng nhỏ hèn mọn của Lưu Quang một cách cổ quái, hoàn toàn là dáng vẻ của một tên trộm vừa phạm tội liền bỏ trốn. Vì sao nó có vẻ vui như thế?

- Sương Đống Pháp Tắc – Băng Phong Linh Độ!

Tịch Sư thả người nhảy lên Phong Bạo Tịch Sư, quanh thân toả ra nhiệt độ cực kỳ thấp. Trong chớp mắt, Phong Bạo Tịch Sư đã bị đông cứng.

- Tốt!

Cao Bằng vỗ tay.

Đây chỉ là thức nhắm khai vị, món chính sắp đến rồi. Chỉ cần

gắng gượng qua được cơn bão này, coi như nhân tộc đã qua được cửa này.

- Tranh thủ bọn họ còn chưa kịp phản ứng, chúng ta đi lấy chiến lợi phẩm tước!

Cao Bằng nói với Đại Tử.

- Còn có chiến lợi phẩm sao?

Đại Tử cực kỳ ngơ ngác hỏi.

- Quốc khố của ba quốc gia này!

Cao Bằng nhỏ giọng nhắc nhở.

Đại Tử bừng tỉnh đại ngộ:

- Đúng đúng đúng, đó là của chúng ta. Cao Bằng, mau đi thôi.

- Ôi!

Tiểu Hoàng xoa xoa bờ vai, bụng, mông và mặt mình:

- Sao đau thế nhỉ? Cao Bằng, có phải khuôn mặt đẹp trai này của ta đã bị huỷ dung rồi không?

Tiểu Hoàng vội vàng chạy đến trước mặt Cao Bằng, ngồi xổm xuống hỏi.

- Ngươi không sao đâu!

Cao Bằng cẩn thận quan sát, còn thò tay nhéo nhéo cơ mặt còn cứng hơn cả thép của nó, bực bội nói.

- Không! Nhất định ta đã bị huỷ dung rồi!

Tiểu Hoàng tức giận nói, hai má phồng lên còn lớn hơn cả bánh bao.

- Được rồi, được rồi! Ngươi nói huỷ dung thì là huỷ dung!

Cao Bằng chẳng biết làm sao. Ai bảo da mặt gia hoả này còn cứng hơn cả đá tảng chứ.

- Coi như ta bị tai nạn lao động phải không?

Nghe vậy, Tiểu Hoàng cười hắc hắc hỏi.

Rốt cuộc Cao Bằng đã hiểu con vịt này muốn gì rồi.

- Cũng được!

- Ta muốn 2% bảo vật trong bảo khố!

Tiểu Hoàng giở công phu sư tử ngoạm.

- Ngươi muốn nhiều như vậy? Sao ngươi tham thế? Vậy đi, ta cho ngươi hai mươi vạn, bảo vật là của ta!

Tiểu Hoàng ấm ức phản đối:

- 1% cũng là nhiều sao? Cao Nguyệt Nguyệt, ngươi không thích ta!

- Ta không tham ô của ngươi. Ngươi nghĩ một chút xem, ngươi ăn của ta, uống của ta, mặc của ta, tiền của ngươi cũng chỉ là gửi ta giữ hộ, lúc nào ngươi cần dùng ta đều phải đưa cho ngươi ngay, có bao giờ ta lừa ngươi chưa?

Cao Bằng thở dài, nản lòng nói:

- Ngươi đã không tin ta, vậy ta cho ngươi là xong. Tiểu Hoàng lớn rồi, không tin ta nữa.

Cao Bằng chắp hai tay sau lưng, lắc đầu rồi chầm chậm đi xa.

Tiểu Hoàng sững sờ nhìn theo bóng lưng Cao Bằng, dường như

không biết từ lúc nào lưng của Cao Bằng đã không thẳng như trước.

- Cao Bằng, ta… phần của ta vẫn gửi cho ngươi đi.

Tiểu Hoàng gom hết dũng khí hô lớn.

Cao Bằng dừng bước chân, quay đầu lại, trên mặt lộ ra nụ cười.

Tiểu Hoàng:

- ???

Sao nó có cảm giác mình bị Cao Nguyệt Nguyệt lừa rồi.

- Ngươi thắng!

Đỉnh đầu Phong Bạo Thánh Sư hiện ra vụn băng lấm tấm, đôi mắt sư tử quay lại trừng mắt nhìn chằm chằm Tịch Sư.

- Nhưng không phải là ta thua bởi ngươi! Ta không cam tâm!

Phong Bạo Thánh Sư nghiến răng nghiến lợi.

- Đơn đả độc đấu, chắc chắn ngươi không phải là đối thủ của ta. Chỉ vì ngự sử của ngươi mạnh hơn ngự sử của ta mà thôi.

Phong Bạo Tịch Sư không cam lòng nhìn chằm chằm Long Nghĩ. Mặc dù không biết nó có năng lực quỷ dị gì, nhưng sau khi hợp thể, sức mạnh của Băng Tuyết Thánh Sư tăng vọt. Vừa rồi nếu không phải bị con tiểu tặc âm hiểm xảo trá kia đánh lén, làm sao nó có thể thua được.

- Thắng làm vua thua làm giặc. Lải nhải lắm điều!

Tịch Sư đắc ý nói:

- Ngự sử của ta mạnh hơn ngự sử của ngươi cũng là bản lãnh của ta! Có nghĩa là ta có mắt nhìn người hơn ngươi. Có bản lĩnh ngươi tìm một ngự sử mạnh hơn Cao Bằng đi!

Phong Bạo Thánh Sư nhắm mắt lại, không muốn nói nhiều nữa.

- Tại sao ngươi và con Hải Dương Thánh Sư kia muốn thôn phệ ta?

Tịch Sư nhìn chằm chằm Phong bạo Thánh Sư, hỏi.

Phong Bạo Thánh Sư mở to mắt, đáy mắt cực kỳ kinh ngạc. Con Băng Tuyết Thánh Sư này không biết sao?

- Ha ha ha…

Phong Bạo Thánh Sư cười như điên, cười đến chảy nước mắt:

- Vậy mà ta lại thua dưới tay một kẻ ngu!

Tịch Sư: ???

Ngươi mắng ai đó?

- Ngươi là Thánh Sư mới tiến hoá lên à?

Phong Bạo Thánh Sư thấp giọng nói:

- Không phải không thể nói cho ngươi biết. Nhưng ngươi phải đồng ý với ta một điều kiện, sẽ tha cho tộc nhân của ta.

Một câu tiếp theo là Quốc chủ Phong Bạo Quốc nói ra.

- Được!

Tịch Sư gật đầu.

Phong Bạo Thánh Sư không nói gì, quay đầu nhìn về phía Cao

bằng. Nó muốn Cao Bằng trả lời.

Hiển nhiên trong suy nghĩ của nó, Cao Bằng mới thực sự là người lên tiếng.

- Ta có thể đồng ý với ngươi.

Cao Bằng nói:

- Nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi không nên gạt ta. Nếu ta phát hiện ngươi lừa ta, chuyện đồ thành, không phải ta không thể làm được đâu.

Phong Bạo Thánh Sư gật đầu.

Dường như đã đoán được vận mệnh tiếp theo của mình, Phong Bạo Thánh Sư cũng không hào hứng nói chuyện.

- Trong tất cả tộc Thánh Sư đều lưu truyền một câu châm ngôn, “Thất Thánh Sư hợp nhất, có thể đạp phá vĩnh vằng, thấy chí tôn”.

Phong Bạo Thánh Sư lẩm bẩm:

- Đáng tiếc là nhiều năm như vậy rồi, ta chưa gặp Thánh Sư nào khác ngoài ta. Thậm chí ta còn tưởng câu châm ngôn này chỉ là một trò đùa.

- Làm sao để hợp nhất?

Cao Bằng hỏi.

Phong Bạo Thánh Sư ngẩng đầu, khoé miệng hiện lên một tia trào phúng:

- Ngươi nói xem? Còn có cách nào dễ hơn là nuốt vào bụng không?

Cao Bằng lặng lẽ gật đầu:

- Chuyện đã đồng ý với ngươi, ta sẽ làm.

Sau đó, hắn quay người rời đi.

Dịch: MBMH Translate

Chương 824: Kế Hoạch Săn Thú

Bảo khố của ba nước bị vơ vét không còn gì. Có Chiêu Tài ở đây, căn bản không cần lo lắng sẽ bỏ sót bảo tàng.

Dù có bị chôn sâu mấy ngàn mét thì cũng bị Chiêu Tài ngoắt đuôi lục ra.

Chuyện này lên men suốt một tuần sau mới bộc phát. Tin tức Quốc chủ ba vương quốc lớn vẫn lạc lập tức khiến toàn bộ Linh tộc nổ tung.

Đây không phải con tôm nhỏ gì, mà là ngự sử Thần cấp thuộc tầng cao nhất của giai tầng xã hội Linh tộc! Đồng thời còn có thân phận tôn quý là Quốc chủ một nước!

Nếu ở trái đất thì coi như nguyên thủ ba nước đồng thời gặp bất hạnh.

Nhưng thân phận Quốc Vương ở Cửu Thiên Thập Địa còn tôn quý hơn nguyên thủ. Bởi vì nguyên thủ còn có nhiệm kỳ, mà Quốc Vương là thừa kế.

- Người dị tộc lại xuất hiện trên Cửu Thiên Thập Địa rồi sao?

- Linh tộc bất hạnh! Một vạn năm trước, nhân tộc bị chúng ta đuổi ra khỏi Cửu Thiên Thập Địa, bây giờ đã trở về!

Trong sơn cốc có tiếng thở dài yếu ớt.

- Sư phụ, ngài muốn xuất sơn sao?

Một tiểu đồng tử có làn da màu lục hỏi.

Trong nhà tranh, một lão nhân có khuôn mặt tiều tuỵ ho khan hai tiếng, sang sảng trả lời:

- Đương nhiên phải xuất sơn! Đưa ta đến hậu sơn!

Tiểu đồng tử da xanh ngạc nhiên hỏi:

- Thật sao?

Trước kia sư phụ chưa bao giờ cho phép hắn đến hậu sơn, chỉ cần phát hiện ra hắn dám vụng trộm đến hậu sơn sẽ đánh cho một trận nên thân, dần dà hắn cũng không dám đi nữa.

- Ừ!

Lão nhân gỡ mũ rộng vành treo trên tường xuống, đội lên đầu, rồi đẩy cửa rời viện.

Tiểu đồng tử đi theo sau lưng sư phụ, thi thoảng còn ngó trái ngó phải.

Kể ra cũng lạ. Hắn chỉ biết sư phụ là một cao nhân, còn chính xác cao bao nhiêu thì không biết rõ.

Chỉ là, dưới chân núi thanh danh của sư phụ rất lớn, tất cả các gia tộc trong thành đều cực kỳ cung kính với sư phụ. Cứ mỗi mười năm sư phụ sẽ xuống núi, vào thành thu một đệ tử. Năm nay hắn được sư phụ thu nhận làm đệ tử thứ năm, nhưng trước giờ chưa bao giờ gặp các sư huynh sư tỷ khác.

- Đến rồi.

Tiếng nói khàn khàn đánh thức tiểu đồng tử khỏi suy tư.

Trước mắt hắn là một gò núi màu đỏ như máu.

- Thực ra, trước ngươi ta đã thu nhận hơn một ngàn đệ tử.

Tiếng sư phụ vang lên bên tai.

Thân thể tiểu đồng tử run lên.

Nhiều sư huynh sư tỷ như vậy mà hắn chưa bao giờ nhìn thấy, vậy họ đi đâu cả rồi?

- Thực ra ngươi rất hiểu chuyện, làm việc cũng chịu khó, nói cũng không nhiều, làm người cũng cơ linh. Mới đầu ta cũng muốn giữ lại ngươi.

Sư phụ bình tĩnh nói:

- Nhưng lần này phải sớm đánh thức bạn cũ của ta, cho nên…

- Sư phụ không cần nói, đệ tử hiểu được.

Tiểu đồng tử cung kính đi tới trước mặt lão nhân rồi quỳ xuống, quy củ dập đầu ba cái.

- Đệ tử gia cảnh bần hàn, thậm chí nuôi sống mình cũng rất khó, là do sư phụ tìm được đệ tử, cho người nhà đệ tử một trăm lượng linh kim để cho cha mẹ, đệ đệ và muội muội của đệ tử không cần sầu lo vì ăn mặc nữa, đây đã là phúc phận lớn bằng trời với đệ tử rồi. Tiện mệnh này của đệ tử, dù có ném lên thớt gỗ, chặt nát toàn thây cũng không có giá trị bằng hai linh kim. Những năm gần đây, sư phụ đối với đệ tử như thân sinh, làm sao đệ tử có thể vì vậy mà hận sư phụ được.

Lão nhân nhìn đồng tử một chút, gật đầu nói:

- Vậy tự ngươi đi lên gò núi, tự vẫn đi.

Sống hơn một vạn năm, có dạng người nào hắn chưa từng gặp. Đồng tử kia nói nghe rất cảm động, nhưng đáy lòng lão nhân chỉ hơi gợn sóng một chút rồi lập tức lắng lại.

- Vâng!

Tiểu đồng tử đứng dậy bò lên gò núi rồi đứng trên đó, sau đó rút ra một thanh kiếm gãy cứa vào cổ mình một vòng.

Máu tươi tràn ra thấm xuống gò núi, tiểu đồng tử ngã xuống đất, khí quản bị cắt ra sụt sùi bọt máu.

- Cũng là một kẻ trung thành.

Lão nhân thở dài.

- Đáng tiếc!

Khi huyết dịch ngấm dần xuống dưới gò núi, đột nhiên gò núi run rẩy kịch liệt.

Đỉnh núi vỡ ra, một tướng quân mặc giáp màu đỏ cao to bước tới, đại đao răng cưa kéo lê dưới đất bốc lên hồng quang mù mịt, nhuộm đỏ cả một mảnh bầu trời.

...

- Thiếu chủ, đây là tin của ngài.

Trong hốc mắt bộ khô lâu bùng lên một ngọn lửa, nó đưa đến một phong thư.

A Ngốc mở thư, đọc lướt nhanh từ trên xuống dưới, lòng bàn tay bốc lên một ngọn lửa thiêu rụi lá thư.

Bộ khô lâu này đi xa rồi, A Ngốc mới lặng lẽ nói:

- Chủ nhân yên tâm, A Ngốc nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Đêm ấy sau khi minh tưởng, A Ngốc tiến vào trong sảnh.

- Sư phụ, con cần sự giúp đỡ của ngài.

A Ngốc cung kính nói.

Tử Vong Chúa Tể mở to hai mắt, hỏi:

- Chuyện gì?

- Con cần đi giết một Thần linh!

A Ngốc đáp.

- Ngươi đi đi, Sassi sẽ giúp ngươi một chút.

Tử Vong Chúa Tể nhắm mắt lại, không hỏi A Ngốc cần giết ai.

Bởi vì nó là Tử Vong Chúa Tể, nó sẽ chỉ mang đến tử vong cho kẻ khác.

- Sassi tiền bối.

A Ngốc đi vào một ngôi mộ, ở giữa ngôi mộ là một phần mộ vô cùng xa hoa, cao như một ngọn núi, bên trên được tạo hình đủ các loại trang trí xa hoa, trên bốn góc có treo bốn cái đầu hươu lộng lẫy.

Cửa phần mộ mở ra, một thân ảnh màu u lam trôi nổi đi ra.

Thân ảnh này mặc áo choàng màu lam, thân thể gầy còm chỉ còn một lớp da, bên trong mặc lót bằng tơ vàng, cử chỉ ưu nhã, tay trái còn cầm theo một cây pháp trượng.

- Là tiểu A Ngốc à? Có gì phiền phức thế?

Sassi mỉm cười hỏi.

- Tiền bối, ta muốn bắt sống một Trung vị Thần.

A Ngốc nói.

- À, đơn giản thôi.

Sassi còn tưởng là đại sự gì chứ, ví dụ như đánh giết Chủ Thần ấy. Thì ra chỉ là một chuyện nhỏ như vậy.

- Sassi nguyện cống hiến sức lực vì ngài.

Từ sau lần thảm bại trước, Hải Dương Thánh Sư đã hạ quyết tâm phải tu luyện pháp tắc thật tốt. Ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây, chờ pháp tắc của mình đại thành rồi sẽ tìm kẻ địch báo thù.

Mặc dù tên là Hải Dương Thánh Sư, nhưng nơi nó sinh sống lại không phải ở đáy biển, mà là trên một hoang đảo.

Nơi biển cả mênh mông này, hoang đảo nhiều vô số kể.

Hải Dương Thánh Sư tuỳ tiện tìm một hòn đảo, chiếm làm cứ điểm mới của mình.

Vì có Hải Dương Thánh Sư tồn tại nên khu vực biển này dần dần trở nên cuồng bạo hơn, mây đen trên bầu trời chồng chất dày thêm.

Mây đen phủ xuống, mưa to gió lớn.

- Mấy ngày nay cứ thấy tâm thần không yên.

Hải Dương Thánh Sư nghi hoặc lẩm bẩm:

- Nhưng mình cũng không có kẻ thù gì mà, kẻ duy nhất có thể được cho là kẻ thù chỉ có tiểu tử lần trước gặp. Chẳng lẽ là hắn?

Hải Dương Thánh Sư sinh lòng cảnh giác. Nó mơ hồ nhận ra được loại sinh vật nhân loại này thực sự âm hiểm xảo trá, rất có thể đang có mưu đồ quái quỷ gì với mình.

- Chuyển sang nơi khác thôi.

Hải Dương Thánh Sư đứng dậy, duỗi lưng một cái, hai chân

trước duỗi thẳng, lưng cong lại thành một cây cung, há miệng ngáp một cái đầy thoải mái dễ chịu.

- Ồ, tư thái mỹ lệ thế này, thực sự là một tiểu sư tử xinh đẹp. Đáng tiếc, chẳng mấy chốc nữa sẽ biến thành một bộ thi thể lạnh như băng.

Đột nhiên hòn đảo trở nên lạnh lẽo.

Không biết từ khi nào, sương lạnh đã ăn mòn cả hòn đảo nhỏ, ngay cả mặt biển bên ngoài hòn đảo cũng bị đóng băng hoàn toàn, mưa cũng thành mưa đá.

Từ bên ngoài nhìn vào, chỉ thấy màu u lam khủng bố bao trùm trọn toà đảo, tất cả mọi thứ đều bắt đầu trở nên mơ hồ.

Dịch: MBMH Translate

Chương 825: Không Gian Bạo Loạn

Trên cao nguyên Thanh Thiên, Cao Bằng đang bế quan đột nhiên cảm giác được một hơi thở quen thuộc đang đến gần.

Bóng dáng phía sau kia nhanh chóng đến gần, trong nháy mắt đã đến trước người.

- Chủ nhân.

A Ngốc cung kính nói với Cao Bằng.

Sau lưng A Ngốc lơ lửng một bóng người thần bí được bao phủ trong áo bào đen, một tay của bóng người này cầm một sư tử lớn màu xanh lam bị đóng băng.

- Ngươi tới rồi.

Cao Bằng đứng dậy. Hắn còn tưởng rằng A Ngốc có thể đến chậm hơn so với Cửu Thiên Thập Địa bên kia, không ngờ hiệu suất của nó lại nhanh như vậy.

- Chủ nhân có lệnh, ta tất nhiên phải cố gắng hết sức hoàn thành.

A Ngốc thận trọng nói.

Sassi liếc mắt nhìn Cao Bằng, hắn có chút mất hứng khi người thừa kế Tử Vong Chúa Tể lại nói như vậy với một tên nhân loại.

Nhưng dù sao đây cũng là "chuyện nhà" của A Ngốc, nếu như nó tùy tiện mở miệng sẽ chỉ gây ra tác dụng ngược lại. Cho nên

Sassi không nói gì, chỉ làm tốt thân phận người đứng xem của mình.

A Ngốc giao Hải Dương Thánh Sư bị đóng băng cho Cao Bằng, còn chuẩn bị nói gì đó thì Cao Bằng ngắt lời nó.

- Vị này là?

Cao Bằng chỉ vào Sassi rồi hỏi.

- Hắn là Sassi, là một người bạn của ta.

A Ngốc nói với Cao Bằng.

Sassi nhìn Cao Bằng rồi lạnh lùng khẽ gật đầu với vẻ cao ngạo.

- Tịch Sư, đây là của ngươi.

Cao Bằng chỉ vào Hải Dương Thánh Sư bị đóng băng, nói với Tịch Sư.

Ánh mắt Tịch Sư lập tức sáng lên, hai móng vuốt chà xát:

- Vậy ta liền đi ăn cơm nhé?

- Đi đi!

Cao Bằng hào phóng vung tay lên.

- A Ngốc, một lát nữa nếu như xảy ra chiến đấu, vị Sassi bên cạnh ngươi có ra tay không?

Cao Bằng âm thầm hỏi thăm A Ngốc thông qua huyết khế.

- Không biết! Tuy nhiên, nếu như ta thỉnh cầu thì hắn sẽ giúp đỡ.

A Ngốc suy nghĩ một lát mới nói.

Trong lòng Cao Bằng lại vững tin hơn. Có Oulu và Sassi ở đây, ít nhất không cần lo lắng về người dị tộc.

Căn cứ vào tin tức Cao Bằng thăm dò được ở Cửu Thiên Thập Địa lúc trước. Ngoài mặt, người mạnh nhất của dị tộc hiện nay cũng chỉ là Cao vị Thần. Cho dù thật sự có đại lão đột phá cực hạn, tối đa cũng chỉ cùng cấp độ với Oulu.

- Hi vọng đám người A Ban không sao.

Trong lòng Cao Bằng có chút lo lắng.

Thời gian trước Cao Bằng phái người thông báo cho bộ lạc Lê ở địa khu Nam Hoang của Cửu Thiên, bảo bọn họ di chuyển toàn tộc, tiếp tục đi về phía nam tới Hỏa Thần Cốc nhờ tộc Tất Phương che chở.

Hi vọng đám người Tiểu Diễm có thể theo kịp.

Bây giờ tin tốt duy nhất chính là từ trong huyết khế, Cao Bằng tạm thời không có cảm giác được tin tức ngự thú chết.

- Tới rồi.

Cao Bằng mở mắt ra. Hắn cảm giác được vài khí tức cường đại đang không ngừng tới gần.

Ầm ầm!

Bầu trời bị bổ ra, một vết nứt tối đen xuất hiện ở trên đỉnh đầu.

Cao Bằng bất đắc dĩ. Sao những người này đều thích thể hiện như vậy nhỉ?

Có thông đạo không gian không đi, lại cứ thích đục một cái động trên đỉnh đầu.

Chuyện này giống như có cửa lớn không đi, cứ nhất quyết đòi chui cửa sổ vậy.

- A Xuẩn, cho bọn họ một trận bão lốc không gian.

Cao Bằng thản nhiên nói.

Ánh mắt A Xuẩn lập tức sáng lên. Từ sau khi nó có năng lực này, Cao Nguyệt Nguyệt không cho phép nó tùy tiện dùng loạn. Rõ ràng đây là năng lực của chính mình, dựa vào cái gì mà ta muốn sử dụng còn phải được hắn đồng ý chứ!

A Xuẩn trút hết tất cả bất mãn của mình trong một chiêu này.

Trên đỉnh đầu bị xé ra một vết nứt không gian thật lớn.

Một con xà thú khổng lồ màu trắng thuần thò đầu ra khỏi khe nứt không gian, trong con ngươi màu xanh lục như hổ phách tản ra tinh thần lực mạnh mẽ.

Không Gian Hàm Hoàn Chi Xà - Yemen Ted.

Nó chính là chúa tể chí cao vô thượng của vương triều Khổng Tước, một trong ba siêu cấp vương triều của dị tộc.

Năm đó Nhân tộc bị đánh tan, trong cuộc chiến đánh đuổi Nhân tộc ra khỏi Cửu Thiên Thập Địa, Yemen Ted chính là chủ lực.

Năm đó, Yemen Ted chỉ là Sơ vị Thần linh, bây giờ đã trở thành Cao vị Thần linh cực hạn.

- Lại là đám Nhân tộc đáng khinh các ngươi. Năm đó bị ta đánh đuổi không tìm một chỗ mà sống chui lủi, lại còn dám ló mặt ra. Vậy lần này ta sẽ giết chết tất cả các ngươi!

Khóe miệng Yemen Ted cong lên, lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Một đạo không gian loạn lưu đánh vào trên mặt Yemen Ted.

Hả?

Yemen Ted phát hiện ra điểm không đúng.

Làm người nắm giữ pháp tắc Không gian trong tay, nó hiểu rõ về không gian nhất.

Những nguyên tố không gian rất ổn định, hơn nữa nắm giữ đặc tính tự khép lại rất mạnh.

Vào lúc không ai trêu chọc thì nguyên tố không gian giống như một đám gia hỏa đóng cửa trong nhà không nhúc nhích, cho dù không gian bị phá hỏng cũng sẽ chỉ phát sinh bạo động nguyên tố trong phạm vi nhỏ. Hơn nữa, loại bạo động này sẽ được nguyên tố không gian xung quanh "trấn an", nhanh chóng được ổn định.

Đây là một loại nguyên tố rất thần kỳ.

Nhưng từ trước tới nay nó chưa từng thấy nguyên tố không gian nóng nảy như thế!

Những nguyên tố không gian này dường như rơi vào trạng thái điên cuồng nào đó, trong nháy mắt đã gây ra phản ứng dây chuyền.

Vẻ mặt Yemen Ted chợt biến đổi. Không người nào hiểu rõ hơn nó, sau khi những nguyên tố không gian nổ tung sẽ phát sinh chuyện kinh khủng thế nào. Làm sao lại xui xẻo như vậy, loại không gian bạo loạn này mà cũng gặp phải.

Nơi xảy ra điều ngoài ý muốn đầu tiên lại chính là vị trí vết nứt không gian của nó.

Rắc rắc rắc rắc...

Lấy vết nứt không gian làm trung tâm, vô số vết rạn khuếch tán ra ngoài.

Thế giới giống như lớp tường da bị vỡ nát, các ánh sáng đủ màu bên ngoài đã biến mất, chỉ còn lại màu đen tăm tối.

Có tiếng rít gào truyền ra khắp thiên địa.

Lực lượng hủy diệt khủng khiếp nồng đậm co lại trong một khu vực này.

Lực phá hoại của không gian bạo loạn có quan hệ trực tiếp với lực lượng không gian. Vừa rồi, Yemen Ted vì phá mở hàng rào giữa hai thế giới mà gần như đã dốc hết toàn lực.

Yemen Ted muốn dùng pháp tắc không gian đưa mình dời khỏi khu vực bạo loạn này. Nhưng nó vừa sử dụng ra pháp tắc không gian thì lại gây ra vụ nổ không gian càng kinh khủng hơn.

Ầm ầm ầm!!!

Âm thanh bị hố đen cắn nuốt.

Một hố đen thật lớn chiếm giữ trong không trung.

Yemen Ted cuối cùng đã kịp phản ứng. Đây không phải là không gian bạo loạn bình thường, chính là có kẻ đang thao túng!

Trong hố đen, bên ngoài người của Yemen Ted nứt ra, cơ thể bị cắt chém tạo thành từng đường vết máu.

Trong chớp mắt, nó đã bị đoản kiếm vô hình cắt thành rất nhiều vết thương.

Phụt!

Sương máu bắn đầy trời.

- Cơ hội tốt.

Ánh mắt Cao Bằng lập tức sáng lên.

- A Xuẩn cho thêm nó chút lửa.

Ở phía xa, A Xuẩn không ngừng thi triển pháp tắc Không gian đi "thêm củi" vào trong hố đen. Cho dù A Xuẩn là người khởi xướng ra không gian bạo loạn nhưng cũng không dám đến quá gần, chỉ dám ẩn nấp ở trong bóng tối từ phía xa thi triển pháp tắc không gian mà thôi.

Hố đen dần dần mở rộng, uy lực càng lúc càng khủng khiếp.

Theo đó vọng ra một tiếng kêu đầy thê lương.

Yemen Ted cuối cùng vỡ nát, biến thành từng mảnh thi thể bay đầy trời, sau đó bị hố đen cắn nuốt sạch sẽ.

Hai Cao vị Thần đi cùng Yemen Ted đến nhìn thấy cảnh tượng như vậy đều im lặng. Đợi đến khi nó hoàn toàn ngã xuống, bọn chúng không chút do dự xoay người rời đi.

- Không ngờ ở thời điểm đặc biệt năng lực của A Xuẩn lại có thể kinh khủng như vậy.

Cao Bằng rất xúc động.

- Xem ra chỉ cần vận dụng năng lực thật tốt cũng không phải không có khả năng lấy yếu thắng mạnh.

A Xuẩn kiêu ngạo hừ một tiếng. Là do A Xuẩn cực mạnh có được không?

- Cho nên từ hôm nay trở đi, mỗi ngày ngươi đều phải đi tu luyện cùng đám người Tiểu Hoàng, không cho phép lười biếng!

Cao Bằng nói tiếp.

Tròng mắt A Xuẩn xoay tròn, mấy xúc tua nhỏ ôm lấy đầu:

- Đầu A Xuẩn trống rỗng, A Xuẩn không ổn rồi.

Nói xong, chỉ chớp mắt đã thấy nó biến mất.

- Tên này.

Cao Bằng thấy rất đau trứng.

- Xem ra không cần ta ra tay rồi.

Sassi quan sát rất tinh tế. Những kẻ địch kia đều bị hù dọa bỏ chạy, trước khi nắm chắc nhất định sẽ không lại xuất hiện nữa.

Ngày hôm sau, Sassi dẫn A Ngốc chào tạm biệt Cao Bằng rồi quay về Vị Diện Hải.

Dịch: MBMH Translate

Chương 826: Thuộc Địa

Hố đen trên bầu trời kéo dài suốt một tuần mới lắng lại.

Trong một tuần này, Cao Bằng phát hiện người dị tộc không còn xuất hiện nữa, ngay cả mấy Vương triều dị tộc gần thông đạo không gian cũng dọn nhà, rời xa khu vực này.

Một khoảng thời gian sau, có người dị tộc tới trao đổi chuyện hai tộc hoà đàm, Cao bằng giao chuyện này cho ông ngoại đi làm.

Dù sao dị tộc đã sống ở Cửu Thiên Thập Địa hơn một vạn năm rồi, trong một khoảng thời gian ngắn không thể triệt để đánh ngã, đây sẽ là một quá trình khá dài. Dù là dị tộc năm xưa cũng không thể đuổi Nhân tộc đi trong một lần, mà phải mất mấy chục năm mới đuổi được phần lớn Nhân tộc ra khỏi Cửu Thiên Thập Địa.

Sau khi hố đen lắng lại, giữa không trung xuất hiện một viên Thần cách Không Gian hoàn toàn trong suốt.

A Xuẩn loé một cái xuất hiện bên cạnh Thần cách Không Gian. Nó vốn rất mẫn cảm với khí tức không gian, nên đã phát hiện ra viên Thần cách này từ lâu, nhưng Thần cách lại bị không gian loạn lưu cuồng bạo che mất khí tức nên A Xuẩn cũng không dám tuỳ tiện xông vào. Mà thi thể của Yemen Ted còn chưa lạnh đâu.

A Xuẩn vụng trộm giấu Thần cách Không Gian đi, nhìn quanh mới phát hiện ra không ai chú ý đến mình, cười thầm đắc ý. Sau đó loé lên một cái rồi biến mất, không còn tung tích.

Trong tầng hầm ngầm, A Xuẩn lấy Thần cách Không Gian ra.

- Hừ, Cao Bằng còn dám gọi ta là con cá ướp muối. Nhất định

ta phải đánh mặt ngươi, biến ngươi thành Cao Bằng mặt đỏ!

A Xuẩn xoè ra một đống xúc tu ôm lấy Thần cách Không Gian, hấp thu sức mạnh của nó.

Không gian bốn phía quanh A Xuẩn không ngừng chấn động, nổi lên từng đạo gợn sóng. A Xuẩn cảm giác toàn thân mình tràn đầy sức mạnh. Nó cảm giác, dường như mình đã biến thành Đại Ma Vương!

- Cao Bằng, Cao Bằng! Ngươi đoán ta nhìn thấy ai?

Tiểu Hoàng hưng phấn xông vào trong phòng.

- Tiểu Diễm sao?

Tiểu Hoàng mừng hụt.

- Sao cái gì ngươi cũng đoán trúng được thế?

Tiểu Hoàng hờn dỗi.

- Vì ta là chủ nhân của ngươi!

Cao Bằng cười ha ha.

- Được!

Tiểu Hoàng gãi đầu, cảm giác Cao Bằng nói rất có lý.

- A Ban và Tiểu Diễm cùng quay lại sao?

- Ah, ta không chú ý.

Tiểu Hoàng lúng ta lúng túng đáp.

Khoé miệng Cao bằng giật giật. A Ban rõ ràng như thế mà ngươi không chú ý đến, vậy ngươi chú ý được cái gì?

- Ta không nhìn thấy mà!

Tiểu Hoàng đường hoàng giải thích.

Đùng, đùng!

Mặt đất run lên nhè nhẹ.

Cao Bằng hiểu, xem ra A Ban về rồi.

- Cao Bằng, ngươi ở đâu?

Hắn có thể nghe được tiếng A Ban gọi từ phía xa.

- Ta ở đây!

Cao Bằng hô lên.

A Ban không nghe thấy, cách hơn mười dặm thoáng lướt qua Cao Bằng.

- Được rồi, là ta không tốt. Là ta quá thấp, khiến ngươi không nhìn được, đừng nóng giận nữa!

Cao Bằng ngồi trên đỉnh đầu A Ban, dỗ dành con nó.

- Hừ, A Ban không thèm giận!

A Ban hừ một tiếng. Sau đó chuyển thành giọng đáng thương

- Cao Bằng, ngay cả A Xuẩn cũng thành Thần rồi mà ta vẫn chưa thành Thần, có phải ngươi không thích ta không?

- Lại ở đây nói xấu A Xuẩn!

Không gian chấn động nhẹ, A Xuẩn xuất hiện trên đỉnh đầu A Ban, dùng xúc tu đánh đánh A Ban một cái, dương dương đắc ý nói:

- Nói cho các ngươi biết, từ giờ trở đi ta sẽ là ngự thú mạnh nhất của Cao Nguyệt Nguyệt!

Khí thế toàn thân A Xuẩn nở rộ, chẳng biết từ khi nào đã đạt đến Sơ vị Thần đỉnh phong.

Tiểu Hoàng gãi gãi đầu, không thể hiểu nổi:

- Làm sao ngươi trở nên lợi hại như vậy được?

- Chỉ là chuyện nhỏ!

A Xuẩn hếch đầu lên chờ người khác khen ngợi.

- Bây giờ ngươi đang ở cấp 98, để ta cho Hắc Oa một chút Tinh hoa huyết nhục, chỉ cần ngươi hấp thụ hết chắc chắn sẽ đạt được cấp 100, ngưng tụ Thần cách là chuyện không thành vấn đề.

Cao Bằng vỗ vỗ đầu A Ban.

- Tức chết ta rồi!

Thấy không ai để ý đến mình, A Xuẩn hờn dỗi lấp loé bỏ đi.

Lệ!

Nơi xa vọng tới tiếng chim hót vang, uyển chuyển mà thanh thuý.

Cao Bằng nhận ra là tiếng của Tiểu Diễm. Tiểu Diễm kêu lên một tiếng làm gì? Cao Bằng lo nghĩ.

Sau đó, hắn chú ý thấy thái độ của Tiểu Hoàng thay đổi khá vi diệu, đứng ngồi không yên, co quắp khẩn trương, sau đó vội vàng tìm lý do bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng Tiểu Hoàng, ánh mắt Cao Bằng trở nên thâm thuý. Hắn đột nhiên gọi nó lại.

Tiểu Hoàng nghi ngờ quay đầu lại.

- Ta cho ngươi thứ này.

Cao Bằng đi lên trước, thần thần bí bí đặt vào lòng bàn tay Tiểu Hoàng một cái bình nhỏ.

Nhìn rõ rồi, Tiểu Hoàng chấn kinh. Vì sao Cao Bằng ngươi lại mang theo thứ này bên người?

- Tuyệt đối không được! Các người đang cầu hoà hay đang bố thí cho chúng ta đấy?

Lão Kỷ ép chặt hai tay chống lên mặt bàn, ngả toàn bộ cơ thể ra phía trước, hai hàng lông mày trắng như hai lưỡi đao sắc bén ép mí mắt toả ra hàn quang.

- Chúng ta cũng chưa từng thua! Khu vực các ngươi nói là cương vực của Linh tộc chúng ta từ xưa tới nay, chúng ta không thể cắt nhường!

- Thi cốt trên trời còn chưa lạnh đâu. Các người tự tin vậy sao?

Lão Kỷ cười lạnh:

- Từ xưa đến nay trong miệng các ngươi chỉ là tự phán đoán, chân tướng thế nào thì trong lòng các ngươi tự hiểu rõ!

- Đây là sư tử ngoạm!

- Muốn đánh thì đánh!

Lão Kỷ trực tiếp lật bàn.

Người đối diện há hốc miệng.

Đánh thì không thể rồi. Trước khi đến bên trên đã hạ tử lệnh, nhất định phải ổn định nhân tộc.

Vết xe đổ của Yemen Ted còn ở đó, trước khi biết rõ Yemen Ted chết thế nào, tuyệt đối không thể đánh.

Bọn họ phải nghĩ kỹ xem nên đối kháng thế nào, tìm ra phương pháp ứng đối với nhân tộc rồi mới có thể tiếp tục khai chiến.

Về mục tiêu báo thù cho Yemen Ted thì… không đến mức vĩ đại như vậy.

Nếu như là một vạn năm trước thì có lẽ còn có thể.

Nhưng sau một vạn năm, nhân tâm đã thay đổi.

Bọn họ không còn là người chinh phục của bộ lạc năm xưa, cũng không còn là anh hùng vĩ đại dẫn dắt Linh tộc quật khởi nữa.

Bọn họ đã biến thành kẻ thống trị, là Quốc Vương, lãnh tụ.

Khi cân nhắc một vấn đề, họ đã thiếu đi một chút nhiệt huyết, nhiều thêm một chút tỉnh táo.

- Điều kiện của các ngươi là gì?

- Từ nay trở đi lãnh địa của Minh Ngọc Quốc và Khô Vinh Quốc sẽ thuộc về nhân tộc chúng ta.

- Được!

Sứ giả Linh Tộc gật đầu.

- Thứ hai…

Kỷ Hàn Vũ nhếch miệng.

- Còn nữa sao?

Sứ giả Linh tộc ngạc nhiên.

- Đương nhiên! Ta có nói là chỉ có một điều kiện đâu.

Kỷ Hàn Vũ sâu sắc nói.

Sứ giả Linh tộc cười khổ:

- Nói đi.

- Thứ hai, từ nay về sau lãnh thổ Phong Bạo Quốc sẽ trở thành thuộc địa của nhân tộc chúng ta.

- Thuộc địa?

Đây là lần đầu tiên sứ giả Linh tộc nghe tới danh từ này.

- Là cái gì?

Kỷ Hàn Vũ lấy một chồng hợp đồng thật dày từ trong ngăn kéo ra.

- Không biết cũng không sao, ta sẽ thong thả giải thích cho ngươi.

Kỷ Hàn Vũ mỉm cười.

Nhưng trong mắt sứ giả Linh tộc, nụ cười này thật sự dữ tợn ghê tởm.

Đàm phán kết thúc, sứ giả Linh tộc run chân bước ra khỏi phòng đàm phán, tự thề với lòng, lần sau tuyệt đối sẽ không bao giờ tới nơi này nữa.

Mấy ngày hôm sau, nhóm người nhân tộc đầu tiên vượt qua thông đạo không gian, chính thức tiến vào Cửu Thiên Thập Địa.

Người Linh tộc trong Khô Vinh Quốc và Minh Ngọc Quốc bị đưa đến quốc gia khác gần đó.

Chủng tộc nhân tộc đã bị phủ bụi một vạn năm này, rốt cuộc lại một lần nữa xuất hiện trước mắt người Linh tộc, với một tư thế ngang ngược cường thế!

Dịch: MBMH Translate

Chương 827: Tổng Đốc Mới Nhận Chức

- Mọi người có ai muốn đi Phong Bạo Quốc để trở thành Tổng đốc thực dân?

Trong phòng hội nghị, Cao Bằng ngồi trên cao, hai bên trái phải là các Đại Trưởng lão ngự sử của bộ lạc.

- Ta muốn hỏi, nếu như bộ lạc chúng ta đi Phong Bạo Quốc trở thành Tổng đốc thực dân, vậy nếu như dị tộc có ngự sử Thần cấp đến đây quấy rối…

Ngự sử của bộ lạc Bạch Long nhìn về phía Cao Bằng chờ đợi, tuy hắn không nói ra câu tiếp theo nhưng ý đã rất rõ ràng.

- Ta sẽ ra tay.

Cao Bằng gật đầu.

- Ta tất nhiên sẽ không mặc cho Nhân tộc chúng ta bị dị tộc bắt nạt.

Trưởng lão của bộ lạc Bạch Long thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra nụ cười mừng rỡ.

- Nhưng tổn thất trong thời gian này lại không có liên quan gì với ta.

Cao Bằng nghiêm túc nói:

- Thực dân một quốc gia tuy có lợi ích rất lớn, nhưng ba phần lợi ích trong đó phải chia đều cho các thế lực trong hội trưởng lão,

còn lại bảy phần mới là lợi ích do cá nhân Tổng đốc thực dân thu được. Đồng thời, tất cả tiêu hao trong quá trình khai thác thực dân đều do thế lực Tổng đốc thực dân tự mình ra.

- Ngài không làm Tổng đốc thực dân sao?

Một trưởng lão ngự sử hỏi thăm Cao Bằng.

- Ta không làm.

Cao Bằng lắc đầu, hắn chướng mắt vị trí này. Của cải được tích lũy nhiều năm của ba đại vương triều đều bị hắn cướp sạch sẽ, tới nữa cũng chỉ là lặp lại bước đi của ba Đại Vương Tộc trước mà thôi.

Nghe Cao Bằng nói hắn không làm Tổng đốc thực dân, những người khác lập tức động lòng.

Tuy nhiên, chuyện này phiêu lưu cũng không nhỏ. Đầu tiên, những người dị tộc thuộc địa kia chắc chắn sẽ không cam tâm tình nguyện, sẽ có rất nhiều tổ chức âm thầm phản kháng. Thứ hai là chủng tộc khác nhau, chính lệnh ban bố xuống sẽ bị cản trở rất lớn.

Hơn nữa, nghe nói kho báu đã bị một vị nào đó lục soát quét sạch rồi.

Cuối cùng bộ lạc Bạch Long rút được số 1, trở thành bộ lạc đảm nhận Tổng đốc thực dân Phong Bạo Quốc đời thứ nhất.

Rống!!!

Tiếng gầm của sư tử vang vọng bầu trời.

Trên mặt Cao Bằng thoáng mỉm cười. Tịch Sư cuối cùng đã hấp thu xong Hải Dương Thánh Sư.

Cao Bằng còn chưa tiếp cận đã cảm giác được một khí tức cực

lớn.

Lưu Quang hiện lên. Tịch Sư xuất hiện ở trước người, trên mặt đầy vẻ ngạo nghễ.

Bộ lông với ba màu trắng, lam, xanh trải rộng ở trên thân thể. Trảo sư tử thuần màu xanh, đầu sư tử là màu trắng, trên lưng có một đường màu lam kéo dài đến đuôi.

Cao Bằng cẩn thận quan sát Tịch Sư sau khi tiến hóa.

- Sao ta có cảm giác ngươi biến dạng vậy?

Một câu nói này làm vẻ mặt kiêu ngạo của Tịch Sư lập tức rơi vỡ. Nó bị đả kích.

- Cao Bằng, ta đã đột phá phẩm chất Vĩnh hằng, đồng thời trở thành Trung vị Thần.

Tịch Sư u oán nhìn Cao Bằng.

- Nhưng cái đó thì có liên quan gì tới việc ngươi xấu đi?

Cao Bằng nghiêm túc nói với Tịch Sư.

Tịch Sư:

- ...!!?

Ngươi lại nói ta xấu nữa thì ta sẽ tức giận đấy.

- Ta đang suy nghĩ về một việc.

- Việc gì?

- Sau khi ngươi hợp nhất bảy Thánh Sư, liệu ngươi có thể biến thành cầu vồng hay không.

Tịch Sư ngạc nhiên.

- Vậy chẳng phải ngươi sẽ biến thành chung cục Thất Thải Sư sao?

Rống!!!

Ngày hôm nay rất nhiều người đều nghe thấy được hai tiếng sư tử gầm, tuy nhiên tiếng gầm sau lại cho người ta cảm giác bi thương.

【 Tên quái vật 】: Tam Thánh Sư

【 Đẳng cấp quái vật 】: Trung vị Thần linh

【Chưởng khống pháp tắc】: Pháp tắc Hải dương 18.9%, Pháp tắc Phong bạo 9.6%, Pháp tắc Hàn băng 3.4%

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Vĩnh hằng

【 Đặc tính quái vật】:Tam thánh thôn phệ (Tăng kháng tính đối với pháp tắc liên quan đến hệ Thủy, hệ Phong, hệ Băng. Hơn nữa có thể thôn phệ lực lượng pháp tắc của ba hệ này.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Có thể thôn phệ pháp tắc liên quan tới hệ Thủy, hệ Phong, hệ Băng, đẳng cấp thôn phệ pháp tắc cụ thể có liên quan tới đẳng cấp của ký chủ.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Ký chủ có thể giải phóng pháp tắc bị thôn phệ của ba hệ ra ngoài để tấn công kẻ địch.

Hiệu quả ③ hiệu quả chủ động: Ký chủ có thể tiêu hao một phần lực lượng dùng để thôn phệ vượt qua năng lực chịu đựng cực hạn của mình đối với ba hệ pháp tắc, đồng thời phản kích kẻ địch. Nhưng mà điều này sẽ tạo thành phản phệ nhất định đối với ký chủ.)

Lực lượng tam thánh (Đặc tính có khả năng trưởng thành, dung hợp càng nhiều Thánh sư có thể khiến đặc tính thu được sự

trưởng thành.

Hiệu quả ① hiệu quả chủ động: Sau khi kích hoạt có thể khiến cho lực lượng của ký chủ được tăng cường gấp ba trong khoảng thời gian ngắn, (mức độ chưởng khống pháp tắc cũng gia tăng trong khoảng thời gian ngắn) liên tục trong nửa giờ, thời gian làm lạnh là một ngày.)

Tam Thánh Quan (Thánh Quan tập trung khí vận của Sư tộc.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Khi ký chủ ở trong trận chiến công bằng, khi đánh bại kẻ địch sẽ thu được cảm ngộ pháp tắc nhất định.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Khi ký chủ ở trong trận chiến công bằng bị kẻ địch đánh bại trong thời gian dài, có thể sẽ dẫn đến cảm ngộ pháp tắc suy yếu.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Tồn tại vương giả trong Sư tộc, Tam Thánh Sư trong truyền thuyết, tập trung ba loại lực lượng của Thánh sư, đã sơ bộ ngưng tụ Tam Thánh Quan đại biểu khí vận của Sư tộc.

Sau đó Cao Bằng tranh thủ thời gian đi thăm A Ban, thấy nó vẫn đang ngủ say tích góp lực lượng đột phá Thần cấp.

Một tuần lễ sau, A Ban thành công đột phá Thần cấp, ngưng tụ ra Thần cách Đại địa và Thần cách Dung nham.

Dung hợp Thần cách Đại địa và Thần cách Dung nham khiến A Ban biến thành màu đỏ kim, cơ thể rắn chắc tràn đầy lực lượng.

Từng dòng suối dung nham nhỏ trải rộng ở mặt ngoài cơ thể của A Ban, đứng trên mặt đất chỉ có thể nhìn thấy bụng của nó. Đầu và phần cơ thể bên trên của nó đã hoàn toàn tiến vào trong mây đen, nham thạch cực nóng khiến mây đen nhuộm thành màu vàng.

Lấy A Ban làm trung tâm, từng tầng vòng ánh sáng màu đỏ kim phóng ra ngoài.

Chúng đi qua nơi nào liền để lại một ấn ký đen kịt.

Nhiệt độ cao khủng khiếp nung nóng đất đai, dùng mắt thường có thể thấy được khói trắng từ mặt đất nhẹ nhàng bay lên không trung.

- Hình như trở nên soái hơn rồi.

Cao Bằng đi vòng quanh một phần tư A Ban, đoạn đường còn lại quá xa nên hắn cũng lười đi.

- Thật vậy sao?

A Ban nghe Cao Bằng khen mình, trong lòng đang khổ sở vì thể tích lại lớn hơn đã lập tức bị quét sạch sẽ.

- Đương nhiên là thật rồi.

Cao Bằng vừa cười vừa nói.

- Gặp chuyện không may.

Một tin tức truyền tới.

Khi Cao Bằng nhận được tin tức chạy tới thì chỉ nhìn thấy một thi thể.

Cao Bằng nhận ra người này, đó là một trưởng lão của bộ lạc Bạch Long, cũng là một ngự sử Chuẩn Thần. Người này còn có một thân phận chính là Tổng đốc đầu tiên được phái qua thuộc địa.

- Chuyện xảy ra khi nào?

Cao Bằng nhíu mày. Lại nói tiếp, hắn vẫn tính là quen mặt với Tổng đốc bộ lạc Bạch Long này, bọn họ đã gặp mặt mấy lần.

Quan trọng nhất là ý nghĩ thuộc địa này còn là do hắn đề nghị. Người này vừa mới lên đảm nhiệm không được một tháng đã xảy ra chuyện như vậy, không phải là đánh vào mặt hắn sao?

- Sáng hôm nay, Trưởng lão đại nhân bị tập kích, là thủ lĩnh phản quân Phong Bạo Quốc ra tay, một mình xông vào Đô Thành giết chết Trưởng lão đại nhân.

- Vậy những người khác đang làm gì?

Cao Bằng hỏi.

- Những cường giả khác trong bộ lạc cũng ra tay, nhưng đều không phải là đối thủ của Thủ lĩnh phản quân, trong đó còn có ba tiền bối Thánh cấp bị đánh chết.

- Ta hỏi không phải điều này. Ý ta nói là những người dị tộc khác trong thành đang làm gì? Bọn họ lại cứ đứng nhìn thủ lĩnh của phản quân xông vào như vậy sao?

Cao Bằng không nhịn được nói.

- À…

Ngự sử của bộ lạc Bạch Long không theo kịp lối suy nghĩ của Cao Bằng. Những người này đều là người dị tộc, bọn họ không bỏ đá xuống giếng đã là tốt rồi, sao có thể còn ra tay giúp đỡ chứ!

- Thôi đi, nhìn biểu tình của ngươi, ta đại khái đã biết được chuyện xảy ra hôm nay rồi.

Cao Bằng thản nhiên nói.

- Bây giờ bảo các ngươi đi làm Tổng đốc thực dân đúng là có hơi khó cho các ngươi. Vậy để ta đi kiêm chức chơi đùa một chút vậy.

- Ông ngoại, vẫn mong ông tìm giúp cháu tìm hai người chuyên

nghiệp. Cháu sẽ không đi làm việc quản lý này, vẫn giao cho người chuyên nghiệp làm, cháu chịu trách nhiệm giết người là được.

Giọng điệu Cao Bằng đầy bình tĩnh.

Dịch: MBMH Translate

Chương 828: Bẻ Gãy Nghiền Nát

- Cao Bằng, ta nhất định phải nghe ngươi giải thích. Ngươi dựa vào cái gì mà nói ta biến dạng? Ngươi không cảm thấy trên người ta có nhiều màu sắc như vậy nhìn qua đặc biệt lãnh khốc sao?

Tịch Sư đi vòng quanh Cao Bằng.

- Nhưng ngươi thật sự biến dạng rồi.

Cao Bằng bất đắc dĩ nói.

Đi qua thông đạo không gian, Cao Bằng ngồi trên lưng Tịch Sư một đường đi về phía nam, đi qua trăm vạn núi lớn mới chạy tới Phong Bạo Quốc.

Phong thành là đô thành của Phong Bạo Quốc. Nhân khẩu thường trú trong Phong thành có khoảng hơn mười triệu, diện tích hơn một nghìn ki-lô-mét vuông, các kiến trúc kéo dài không dứt.

Ở tầng cao nhất trong khách sạn sang trọng bên trong Phong thành, mấy người của đại gia tộc trong thành đang tụ tập lại nói chuyện.

- Thật sự không có chuyện gì chứ?

- Ngư gia chủ, lá gan của ngươi đúng là quá nhỏ, chẳng lẽ hắn có thể giết hết chúng ta hay sao? Người lại không phải là chúng ta giết, mà là người của phản quân giết.

- Nhân tộc còn cần chúng ta giúp bọn họ khống chế đám người Linh tộc phía dưới, không có chúng ta bọn họ thì lấy gì để khống chế? Bọn họ cầm nắm đấm đi khống chế sao? Ha ha ha!

Có người cười giễu cợt vang lên.

- Đúng vậy! Châm gia chủ nói đúng, cạn một chén nào.

Chén rượu va vào nhau.

Cốc cốc.

Lúc này có tiếng gõ cửa vọng tới.

- Vào đi!

- Bẩm báo gia chủ, không xong rồi! Tổng đốc Nhân tộc mới đến nhận chức nói muốn gặp tất cả các ngài trong Đông Thành Môn, còn nói nếu như không gặp thì những gia tộc này không cần thiết tồn tại ở bên trong Phong thành nữa.

Người truyền lời thở hồng hộc, vẻ mặt bối rối.

- Hắn làm sao dám!

Trong bốn gia chủ, ngoại trừ Ngư gia chủ ra, ba gã gia chủ khác đều giận tím mặt.

- Hắn tưởng hắn là ai chứ!

- Đúng là làm càn, lại dám lớn lối như thế.

Những gia chủ này vừa mắng vừa đứng dậy.

- Dùng ngự thú của ta đi, Bát Tí Thần Ưng của ta có tốc độ nhanh nhất. Ngươi đến dẫn đường.

Ngư gia chủ mở miệng hoà giải.

Ba gã gia chủ khác đều thành thật nhảy lên trên lưng Bát Tí Thần Ưng trực tiếp chạy tới Đông Thành Môn.

Toàn thân Bát Tí Thần Ưng đen kịt, dưới bụng có tám cái Ưng Trảo, thân dài gần ba mươi mét, đỉnh đầu có huyết quan rất thần dị. Chỉ tốn hơn mười giây, nó đã bay đến trên không trung Đông Thành Môn.

Thật trẻ tuổi!

Đây là cảm giác đầu tiên khi bọn họ nhìn thấy rõ gương mặt của Cao Bằng.

Tuy gương mặt có thể dùng một ít tài liệu trân quý để giữ lại tuổi xuân, nhưng thần vận trong xương cốt trẻ tuổi này lại không thể bắt chước được.

Mấy gia chủ liếc nhìn nhau. Lần này Nhân tộc phái một hậu bối còn trẻ như vậy tới, người trẻ tuổi thường rất nông nổi, chẳng lẽ Nhân tộc bên kia có tính toán gì sao?

Trước khi quốc chủ Phong Bạo Quốc ngã xuống, mấy gia chủ lớn trong Phong thành cũng có mâu thuẫn. Nhưng khi Phong Bạo Quốc trở thành thuộc địa, mâu thuẫn giữa bốn đại gia tộc này đã giảm đi rất nhiều, thậm chí mơ hồ có ý kết đồng minh.

Ở trên nguyên tắc chủng tộc, những gia chủ đều có chút lo lắng, không dám qua lại quá gần với Nhân tộc, bằng không dễ dàng bị chửi là linh gian.

- Một, hai, ba, bốn.

Ánh mắt Cao Bằng đảo qua trên người bốn gia chủ.

- Ấy, không phải đều còn sống sao?

Vẻ mặt các gia chủ thật sự không dễ nhìn.

- Lúc trước xảy ra động tĩnh lớn như vậy, các ngươi không hề có người nào đứng ra, ta còn tưởng rằng các ngươi đều chết hết rồi.

Cao Bằng tiếc hận nói.

- Tổng đốc đại nhân nói gì vậy. Ngày đó ta vừa vặn không ở trong thành, một người cháu gái của ta tổ chức đại thọ, ta đi mừng sinh nhật nàng.

Ngư gia chủ đứng ra khẽ nói.

Ba gia chủ khác cảm thấy loại hành vi này của Ngư gia chủ có chút trơ trẽn.

Vì vậy bọn họ đều quay đầu nói với Cao Bằng:

- Tổng đốc đại nhân, ngày đó ta đi Hỏa Vân Cốc thu thập Hỏa Vân Thạch, ta cũng không ở trong thành. Nếu như ta ở trong thành thì nhất định sẽ ngăn cản phản quân!

- Tổng đốc đại nhân, ngày đó ta…

Cao Bằng giơ tay lên ngắt lời nói của bọn họ:

- Được không cần nói. Ta biết ngày đó các ngươi đều trùng hợp không ở đây.

Những năm gần đây, bốn gia chủ đã luyện ra được da mặt cực dày, mặt không đỏ tim không đập gật đầu nói phải.

- Nhưng ta không hy vọng tiếp theo các ngươi cũng vừa vặn không ở đây.

Cao Bằng thản nhiên nói.

Bốn tên gia chủ ngoài mặt đáp ứng, thật ra trong lòng thầm cười lạnh. Người trẻ tuổi đúng là người trẻ tuổi, dễ bị lừa gạt như

vậy.

- Ta cho các ngươi hai ngày, ta muốn biết địa điểm chứa chấp tất cả phản quân, bằng không sẽ bị coi là bao che phản quân, bị xử lý như chúng.

Cao Bằng nói xong liền xoay người rời đi.

Chỉ để lại những gia chủ này nhìn nhau.

Một gia chủ trầm giọng nói:

- Nói cho hắn biết sao?

- Nói cho hắn biết, dù sao cũng không cần chúng ta ra tay.

Ngư gia chủ lo lắng buồn phiền nói. Không biết vì sao, hắn nhìn thấy Tổng đốc mới này, trong lòng lại có một dự cảm chẳng lành.

- Những quân phản loạn kia không có liên quan gì với chúng ta. Hơn nữa gần đây bọn chúng càng lúc càng kiêu ngạo, cũng đến lúc phải trị một chút rồi.

Châm gia chủ nghĩ tới điều gì, vẻ mặt có chút khó coi.

- Chính là tòa thành trì này sao?

Cao Bằng đứng chắp tay, ngẩng đầu nhìn về phía thành nhỏ trước mắt này.

- Đúng vậy đại nhân, đầu lĩnh của phản quân ở trong tòa thành này.

Châm gia chủ đứng sau lưng Cao Bằng, trong mắt có chút sầu khổ. Hắn vốn tính sau khi báo ra vị trí phản quân sẽ chạy ra, kết quả lại bị Cao Bằng ép phải ở lại, trực tiếp dẫn theo đi tới trước thành trì của phản quân.

Theo hắn biết thì trong phản quân không ít hơn ba gã ngự sử Chuẩn Thần. Chỉ với hai người bọn họ thì làm sao có thể là đối phủ của đám phản quân này chứ.

Nếu quả thật không được… Trong mắt Châm gia chủ lặng lẽ dâng lên chút sát ý.

- Ở bên trong là được rồi.

Cao Bằng thản nhiên nói rồi búng tay một cái.

Ở dưới ánh mắt khiếp sợ của Châm gia chủ, trên không trung của thành trì xuất hiện một vòng xoáy, một ngọn núi khủng bố từ trên trời rơi xuống!

Ầm!!!

Tường thành vững chắc không khác gì tờ giấy, trực tiếp bị ép bằng.

Bụi bặm vừa cuồn cuộn nổi lên đã bị hút ngược trở về đáy núi. Ngoài mặt thân núi chảy xuôi dòng nham thạch màu đỏ kim giống như huyết quản.

A Ban mơ mơ màng màng mở mắt:

- Cao Bằng, ta hình như ngồi vào ba con muỗi.

- Không sao.

Cao Bằng an ủi A Ban.

Thần lực còn sót lại từ trong cơ thể A Ban tràn ra, ngưng tụ thành một vòng xoáy màu đỏ lớn siêu cấp trên không trung.

Cao Bằng lại búng ngón tay một cái, A Ban đã được thu lại trong không gian ngự thú.

Thành trì phía trước bị san thành đất bằng. Trên mặt đất lõm xuống mấy mét, không ít nơi đều có xu hướng bị kết tinh hóa, trên bầu trời lưu lại vòng xoáy năng lượng màu đỏ.

- Chúng ta trở về thôi.

Cao Bằng nói.

- Ngươi ngươi…

Toàn thân Châm gia chủ run rẩy, hoảng sợ chỉ vào Cao Bằng.

Cao Bằng mỉm cười khoác tay lên trên vai Châm gia chủ:

- Được rồi, ngươi không phải đã nhìn thấy sao? Ở dưới sự dẫn dắt vĩ đại của Châm gia chủ, Tổng đốc mới nhậm chức thành công tiêu diệt phản quân. Trở lại ta sẽ thăng quan cho ngươi.

Mặt Châm gia chủ dại ra. Hắn biết bản thân mình sợ rằng đã đội lên một cái mũ linh gian cả đời cũng đừng mong lấy xuống được.

Hơn nữa, bất kể thế nào hắn cũng không ngờ được Tổng đốc mới tới lại là một ngự sử Thần cấp!

Bây giờ nhớ tới những mưu kế của đám người mình lúc trước và chút khôn vặt bây giờ, hắn lại thấy thật nực cười. Ở trước mặt lực lượng tuyệt đối, tất cả mưu kế đều trở nên vô nghĩa. Buồn cười là đám người mình lại còn muốn lợi dụng một ngự sử Thần cấp.

Dịch: MBMH Translate

Chương 829: Xâm Lược Mềm

Sau khi trở về, Cao Bằng cho người thông báo, Châm gia chủ có công báo tin, đề bạt phong làm Thành lệnh của Phong thành Phong Bạo Quốc, phụ trách chưởng quản các cửa hàng, giao dịch lớn trong nội thành. Đồng thời quản lý việc thu thuế và giám sát trị an thành thị, có được quyền chấp pháp cấp hai.

- Cha, con có một tin tốt muốn báo cho cha!

Đại tiểu thư Châm gia hấp tấp đẩy cửa xông vào phòng.

Gia chủ Châm gia đang ngồi trên ghế thở ngắn than dài nghe vậy bèn quay lại, thấy đứa con gái thứ ba mình yêu thương nhất cũng vui hơn vài phần, hỏi:

- Tin tốt gì vậy?

- Cha được Tổng đốc đề bạt làm Thành lệnh Phong Thành đó!

Hai mắt gia chủ Châm gia tối sầm lại.

Tiểu tặc gian trá!

…

- Hô! Cuối cùng đã chạy tới rồi!

Ngoài thành biên cảnh Khô Vinh Quốc có một lão nhân ngồi trên vai một con Xích Giáp Chiến Tướng, nhíu mày nhìn nhân tộc đang lui tới trong thành.

- Vẫn chậm một bước! Có lẽ ta nên cân nhắc việc bắt một con ngự thú loại hình tốc độ rồi! Như vậy chậm quá!

Lão nhân nghĩ như vậy.

- Hừ!

Cảm nhận được suy nghĩ của chủ nhân, Xích Giáp Chiến Tướng bên dưới hừ lạnh biểu thị sự bất mãn.

- Được rồi, được rồi! Chỉ cần ngươi, không cần ngự thú khác.

Lão nhân trấn an con ngự thú của mình.

Xích Giáp Chiến Tướng chậm rãi gật đầu, con ngươi màu đỏ lấp lóe nhìn chằm chằm thành trì trước mặt, đáy mắt lộ ra một tia khát máu, muốn xông vào đại khai sát giới.

- Bình tĩnh, chớ vội.

Lão nhân ngăn ngự thú lại. Hắn có thể nhìn thấy có rất nhiều người của Linh tộc cũng ở trong thành.

Nếu tất cả người trong thành đều là người dị tộc, có lẽ ông ta cũng không cân nhắc nhiều như vậy.

Nhưng có nhiều đồng tộc trong đó như thế, lão nhân cũng hơi lo lắng.

Đáy mắt ông ta lộ ra vài phần khó hiểu. Bởi vì, căn cứ theo những gì nhìn thấy thì hình như đồng bào Linh tộc ở trong thành không bị ngược đãi, mà đang quang minh chính đại đi lại dưới ánh mặt trời.

Trên cổ, trên mặt cũng không bị đóng ấn ký nô dịch.

- Đám người dị tộc này đang làm gì thế nhỉ…

Lão nhân tự lẩm bẩm.

Đi vào trong thành, trên đường phố, người Linh tộc và người

Nhân tộc qua lại lẫn lộn.

Ngoài cửa thành, bên tay trái có dán một bảng thông báo.

1, Trong thành cấm tư đấu. Nếu vi phạm, sẽ bị xử lý căn cứ theo tình tiết nặng nhẹ.

2, Tài sản thuộc về mỗi người là tài sản riêng tư thần thánh không thể xâm phạm. Cấm chỉ mọi phương pháp chiếm đoạt tài sản của người khác, ngoại trừ giao dịch mua bán. Nếu làm trái, sẽ bị xử phạt gấp trăm lần.

3, Tất cả giao dịch trong thành đều được nhân tộc bảo hộ. Nhân tộc sẽ trưng thu thuế 2% mọi giao dịch chính quy.

4, Người dị tộc lựa chọn định cư ở địa khu Khô Vinh sẽ được hưởng chính sách miễn thuế ba năm.

5, Ba quy tắc đầu có hiệu lực với tất cả chủng tộc.

6, Quyền giải thích cuối cùng thuộc về liên minh Nhân tộc.

Đây là cái gì?

Lão nhân nhíu mày.

Thông tin ghi trên bảng thông báo này khá hay ho. Mới đầu, ông ta chỉ đọc cho biết, nhưng sau đó ánh mắt dần dần thay đổi.

Mặc dù người Dị tộc không trải qua thời đại tin tức Internet bùng nổ, nhưng không có nghĩa là họ ngu ngốc hơn Nhân tộc. Đơn giản chỉ là hơi thiếu kinh nghiệm một chút mà thôi.

- Đang làm trò gì thế này…

Lão nhân lắc đầu.

Nhưng mà sau một vạn năm, xem ra người nhân tộc quay lại

Cửu Thiên Thập Địa không có ý mở ra chiến tranh toàn diện.

Tâm tình lão nhân khá phức tạp, thu lại sát ý trong lòng.

Nghe nói bên Nhân tộc cũng có ngự thú Thần cấp, nếu có thể không xảy ra chiến tranh là tốt nhất. Ông ta hiểu rõ hơn bất kỳ kẻ nào sự tàn khốc của trận chiến một vạn năm trước.

Năm đó, ông ta đã mất rất nhiều bạn bè…

Qua cửa thành đi vào trong, lão nhân thấy một gian hàng trang trí rất mới lạ ngay trung tâm đường chính.

Dòng người ra vào cửa hàng cực kỳ lớn, người ra người vào gần như chẹn cứng cửa lớn.

Lão nhân thuận theo đoàn người trà trộn đi vào, trên kệ hàng hai bên đặt một vài thứ ông ta chưa thấy bao giờ.

- Radio… Máy may… Máy chơi game?

Lão nhân đọc từng chữ từng chữ một cách cực kỳ hoang mang. Những thứ này là cái gì?

- Hay là mua thử hai cái xem?

Lão nhân chần chừ nghĩ bụng.

…

- Thực sự có hiệu quả sao?

Một Trưởng lão tộc Bạch Long nghi ngờ hỏi. Chỉ bằng những thứ ấy mà có thể chinh phục dị tộc sao? Nói đùa à?

- Ngươi xem thu nhập tháng này của chúng ta đi.

Kỷ Hàn Vũ ra hiệu cho thư ký.

Thư ký gật đầu, sau đó mở PowerPoint ra, trên màn chiếu treo trên tường hiện ra từng dãy số liệu.

- Ồ… nhiều như vậy sao?

- Đám người dị tộc này nhiều tiền vậy sao?

Kỷ Hàn Vũ đeo kính lên, tiếp tục nói:

- Các ngươi có biết khởi xướng một trận chiến tranh sẽ tổn thất chừng nào không?

- Thứ nhất, chiến tranh không thể tránh được người chết. Mà chiến trường thay đổi trong chớp mắt, nếu nhỡ có ngự thú đỉnh cấp của dị tộc lẻn vào hậu phương của chúng ta đại khai sát giới thì phải làm sao?

Chủ đề của Kỷ Hàn Vũ rất sắc nhọn.

Ngự sử các bộ lạc trầm mặc.

- Có thể chúng ta không sợ, nhưng thân nhân của chúng ta, bạn bè của chúng ta thì sao? Bọn họ rất yếu đuối!

- Các ngươi có biết vì sao đến giờ vẫn không xảy ra chiến tranh không? Bởi vì người dị tộc cũng có lo lắng. Chúng ta lo lắng bọn họ sẽ không tuân theo quy củ, bọn họ cũng lo lắng chúng ta sẽ không theo quy củ.

Kỷ Hàn Vũ phân tích.

- Trừ khi có thể diệt tuyệt phần lớn người dị tộc trong một thời gian ngắn, đồng thời hốt gọn các cường giả đỉnh cao của họ chỉ trong một mẻ… Nhưng rất xin lỗi, trước mắt chúng ta không thể làm được.

- Tùy tiện khởi xướng chiến tranh, dù có thắng cũng cần thời gian dài dằng dặc để "dưỡng thương". Hơn nữa, sẽ còn cả đau xót

và tiếc nuối vô hạn.

Kỷ Hàn Vũ nghiêm túc nói:

- Cho nên, ta tổ chức hội nghị lần này, mục đích là hy vọng các ngươi có thể tạm thời ước thúc cừu hận của mình. Có rất nhiều phương pháp tiêu diệt kẻ địch, ngoài tiêu diệt đánh giết ra thì còn có một loại nữa, đó là tiêu diệt trên mặt tinh thần.

- Cái gì là tiêu diệt trên mặt tinh thần?

Bạch Thông Minh trầm mặc một lát rồi hỏi.

- Một cái đài radio thành phẩm chỉ tốn chi phí 20 đồng, nhưng bán cho người dị tộc rồi dùng tiền tệ của bọn họ để mua tài liệu, chúng ta sẽ có lợi gấp một ngàn lần. Chúng ta bán những thứ này cho người dị tộc, sau đó dùng tiền này mua những tài liệu có giá trị để bồi dưỡng cho ngự thú của mình.

- Nếu người dị tộc không mua radio thì sao?

- Chúng ta còn có máy chơi game, tivi, máy giặt, đủ loại đồ điện.

- Nhưng mà đồ điện nhất định phải có điện mới có thể sử dụng, mà có rất nhiều nơi trên Cửu Thiên Thập Địa không có thứ này.

Có trưởng lão bộ lạc lên tiếng hỏi.

- Chúng ta có thể giúp họ xây nhà máy điện, sau đó giao quyền kinh doanh nhà máy điện cho những dị tộc có quan hệ tốt với chúng ta, thuận tiện lôi kéo một nhóm lãnh đạo cao tầng của dị tộc nữa.

Kỷ Hàn Vũ nói một cách đương nhiên.

Cuối cùng, sau khi đồng ý cho những bộ lạc này một phần lợi

ích, các bộ lạc cũng bị kéo lên chiến xa chiến tranh kinh tế, không cần lo lắng sẽ bị người kéo chân.

Còn về trình tự áp dụng, đương nhiên sẽ không đơn giản như Kỷ Hàn Vũ nói. Mọi quy trình cụ thể đều được giao cho người có chuyên môn.

Tất cả các nhà kinh tế học, chuyên gia tài chính hàng đầu của các quốc gia ở trái đất đang liên hợp lại.

Mặt khác, ở trong Phong Bạo Quốc, Cao Bằng cũng từ nhiệm vị trí Tổng đốc Thực Dân. Tổ chức phản quân lớn nhất ở nơi này đã bị Cao Bằng tận diệt, từ đó trở đi, các tổ chức còn lại rất biết điều.

Cao Bằng quay lại trái đất đương nhiên là có việc quan trọng hơn. Hắn nhận được tin nhắn của Oulu, người lớn trong nhà nó đã tìm tới tận cửa…

Dịch: MBMH Translate

Chương 830: Giải Quyết Dứt Khoát

Thiếu niên Tinh Quần bị bắt cóc mấy tháng, đại nhân nhà nó cuối cùng cũng tìm tới cửa.

Trở lại cao nguyên Thanh Thiên, vừa bước ra vết nứt không gian thì một cảm giác áp bách đã ép tới.

Cao Bằng cúi đầu, chú ý tới tất cả cây cỏ trên thảo nguyên đều ngã rạp trên mặt đất.

Cao Bằng cúi người xuống đỡ một gốc cỏ đứng dậy. Rõ ràng không có gió, cây cỏ được đỡ dậy vừa mất đi lực đỡ bên ngoài đã rất nhanh nằm rạp xuống.

Cao Bằng ngẩng đầu nhìn về phía đông.

Bây giờ còn là ban ngày, nhưng trên không trung nơi đó lại có ánh sao chói lòa, ban ngày có sao hiện, trên trời xanh có từng ngôi sao chói lòa lập lòe.

Từng ánh sao từ trên bầu trời chiếu xuống.

Cao Bằng ở trên núi cao nhìn thấy gia trưởng của Oulu.

Một lỗ đen sừng sững ở trên đỉnh núi, Cao Bằng cảm giác được khí tức của Oulu ở trong lỗ đen.

- Nhân loại!

Một giọng nói tang thương trực tiếp truyền vào trong đầu Cao Bằng.

Cảnh sắc xung quanh Cao Bằng đột nhiên thay đổi, từ thảo nguyên biến thành đỉnh núi, xung quanh có cuồng phong gào thét nhưng đều bị một tầng vách ngăn màu đen ngăn cản.

Nhìn từ bên trong ra ngoài, tất cả mọi vật đều bị che kín bởi một tầng vải mỏng màu đen.

- Oulu nhà ta nói nó rất thích ngươi.

Cao Bằng cuối cùng cũng nhìn thấy người nhà của Oulu. Oulu trước giờ không sợ trời không sợ đất, lúc này giống như một đứa trẻ ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh người lớn.

Đứng bên tay trái của Oulu là một con quái vật cao gấp hai lần nó, nhìn bề ngoài có bảy phần tương tự với Oulu, trên đỉnh đầu mọc ra đôi sừng cong về phía sau.

【 Tên quái vật 】: Diệt Tinh Giả - Bạo Tinh Hà Tinh Chủ

【 Đẳng cấp quái vật 】:? ? ?

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Vĩnh hằng

【 Đặc tính quái vật】:? ? ?

- Đúng vậy, ta vẫn xem Oulu là bạn của mình.

Cao Bằng đáp lại đúng mực.

Tinh Chủ cười khẽ.

- Oulu kết giao một ít bạn mới cũng không tệ. Dù sao sau này chúng ta cũng muốn định cư ở Vị Diện Hải, có một hàng xóm cũng tốt.

Cao Bằng nghe được từ trong lời của Tinh Chủ có ẩn ý khác.

Lẽ nào trong chiến tranh, Tinh Quần đã chiếm được thượng

phong?

- Trước khi tới đây ta và Tử Vong Chúa Tể đã trao đổi qua, đã đến lúc kết thúc trận chiến tranh này rồi.

Tinh Chủ quay đầu nhìn về phía tây, ánh mắt dường như có thể xuyên qua vị diện vô tận.

Nó giơ đầu ngón tay phải lên, một quả cầu năng lượng màu xanh lam dần dần khuếch tán ra.

Bên trong quả cầu năng lượng hiện lên màu xanh lam, vòng bên ngoài có một tầng vỏ màu đen.

Ngón trỏ điểm nhẹ.

Hư không trước mắt sụp xuống từng tầng một, quả cầu năng lượng bị ném vào trong.

Ầm ầm ầm...

Trong một đầu không gian khác truyền đến từng tiếng nổ mãnh liệt, còn mơ hồ có tiếng kêu thảm thiết.

- Có thời gian, ngươi có thể tới Vị Diện Hải chơi với Oulu.

Tinh Chủ đứng lên, một tay nắm lấy gáy thịt của Oulu rồi gật đầu ra hiệu với Cao Bằng.

Oulu bị nắm ở phần gáy nhưng vẻ mặt không thay đổi, xoay người trên không trung rồi giơ móng vuốt nhỏ vội chào Cao Bằng.

Tinh Chủ bước ra một bước đã lập biến mất.

Đợi đến sau khi Tinh Chủ rời đi một lúc lâu, thảo nguyên dưới chân núi mới dâng lên ánh sáng màu xanh rồi ngưng tụ ra bản thể Thanh Thiên Thương Long trong hư không.

- Vị vừa rồi là tồn tại rất cường đại.

Giọng nói của Thanh Thiên Thương Long rất ngưng trọng.

Đồng thời ánh mắt nó nhìn về phía Cao Bằng đã phát sinh một chút biến hóa. Nó không ngờ được Cao Bằng lại có thể quen biết với loại tồn tại cấp bậc như vậy.

Cho dù ở Cửu Thiên Thập Địa, loại cấp bậc đại lão như vậy cũng đứng ở trên đỉnh chuỗi thức ăn.

- Hôm nay cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy người nhà của Oulu.

Cao Bằng lắc đầu, biểu thị trước đó mình không quen biết đại lão này.

Sau khi chào Thanh Thiên Thương Long, Cao Bằng lại thấy có một cái bóng chạy vội từ dưới chân núi qua.

- Cao Bằng, ta có một dự cảm chẳng lành.

Tịch Sư thở hồng hộc, vẻ mặt bối rối.

Đây là lần đầu tiên Cao Bằng nhìn thấy vẻ mặt này ở trên người Tịch Sư sau khi nó trở thành Trung vị Thần.

- Không cần khẩn trương, có chuyện từ từ nói. Ngươi làm sao vậy?

Cao Bằng trấn an Tịch Sư.

Tịch Sư ngồi xuống cúi đầu, qua một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, vẻ sợ hãi trên mặt đã biến mất, chân mày nhíu chặt.

- Ta cũng không biết tại sao nữa. Vừa rồi trong lòng ta đột nhiên rất hoảng loạn, giống như bị tồn tại đáng sợ nào đó để mắt tới vậy.

- Gần đây ngươi có trêu chọc ai không?

- Sao có thể như vậy được, ngươi cũng không phải không biết tính cách của ta. Hai ngày trước ta đi đến đại thảo nguyên ở Đông Phi tìm hai con sư tử cái, nhưng đây tuyệt đối là sư tử thuần chủng bản thổ của trái đất.

Tịch Sư liên tục lắc đầu.

Điều này cũng đúng! Cao Bằng hiểu rõ tính cách của Tịch Sư nhất, nó không phải dạng chuyên gây chuyện như Tiểu Hoàng. Lúc nào cũng giống như một Hỗn Thế Ma Vương, suốt ngày tỏ ra trời đất bao la lão tử là lớn nhất.

- Thế chắc là một trong bảy Thánh sư khác.

Cao Bằng nghiêm mặt.

- Ngươi chỉ có mấy lạng thịt không đáng tiền này, không ai lại vô duyên vô cớ tiêu hao tinh lực phát sinh ác ý với ngươi, trừ khi giá trị của ngươi quá cao.

Vẻ mặt Tịch Sư đau khổ:

- Ta không muốn làm Thất Thánh sư đâu.

- Ồ, khi ngươi đột phá Trung vị Thần cũng không nói như vậy đâu.

Cao Bằng liếc nhìn nó.

Tịch Sư lúng ta lúng túng cười nói:

- Khi đó không phải là do ta còn trẻ lông bông không hiểu chuyện sao?

- Bây giờ muộn rồi.

Cao Bằng nói.

- Ah, vậy ta nên làm gì đây?

Tịch Sư có chút sợ hãi.

- Rất đơn giản, cố gắng tu luyện tăng thực lực lên. Chờ con Thánh sư muốn hại ngươi chạy tới thì đập chết nó!

Tịch Sư suy nghĩ kỹ một lát, đột nhiên cảm thấy Cao Bằng nói rất hay, dường như có chút đạo lý.

- Vậy ta đi tu luyện đây.

Tịch Sư vội vàng nói.

Nói xong, vội vội vàng vàng chạy ra xa.

Mấy tháng sau, Cao Bằng nhận được thư do A Ngốc gửi tới, mới biết rõ chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này. Không ngờ trận chiến giữa Tinh Quần và Tự Nhiên Thần Hệ, Hải Dương Thần Hệ cuối cùng đã kết thúc.

Thủ lĩnh Khủng Hoảng Chi Phối Giả của Hải Dương Thần Hệ bị một kích của Tinh Chủ đánh trọng thương, sống chết chưa rõ. Các Thần linh khác của Hải Dương Thần Hệ đều ngã xuống.

Ngoài ra, Thần linh còn sót lại của Tự Nhiên Thần Hệ đã quy hàng Tinh Quần. Cuối cùng Tử Vong Chúa Tể và Tinh Chủ giao lưu thân thiết một phen, sau đó đã đạt thành ăn ý.

Tinh Quần chiếm được địa bàn ban đầu của Tự Nhiên Thần Hệ và Hải Dương Thần Hệ, không va chạm với Tử Vong Thần Hệ.

Sau lần Tịch Sư cảm giác được nguy hiểm, trong suốt thời gian rất dài sau đó Tịch Sư đều không có cảm giác này nữa.

Thời gian nhẹ nhàng trôi qua, dị tộc trong Cửu Thiên Thập Địa

cũng tiếp nhận sự tồn tại của Nhân tộc.

Nếu muốn nói tới thù hận của hai tộc, thật ra phần nhiều là do các thế hệ lão ngoan đồng trước đó.

Thời gian vạn năm đã đủ để thay đổi rất nhiều thứ, rất nhiều thù hận năm đó đều bị chôn vùi vào trong đất.

Trừ khi có người có thể đào những thù hận này từ trong đất lên.

Nhưng ít ra trước mắt Nhân tộc và cao tầng dị tộc tạm thời không có ý nghĩ này.

Cộng thêm một vài thứ mới mẻ của Nhân tộc lưu truyền đến Cửu Thiên Thập Địa làm cho người dị tộc có thiện cảm.

Một ít thứ tên là tiểu thuyết, điện ảnh, kịch truyền hình, phim hoạt hình, tranh ảnh đã lặng lẽ lưu truyền đến Cửu Thiên Thập Địa. Mấy thứ này đều lặng lẽ làm thay đổi cách nhìn của người dị tộc, cũng ảnh hưởng đến ấn tượng của bọn họ về Nhân tộc. Ở bên trong mấy thứ này, Nhân tộc đều tích cực hướng về phía trước, có sở thích hòa bình và tư tưởng anh hùng vĩ đại.

Trong khoảng thời gian ngắn có lẽ không nhìn ra được quá nhiều tác dụng, nhưng cứ thế mãi thì sẽ có tác dụng rất lớn.

Cùng lúc đó, một lá thư từ đế quốc Thánh Đà đã thông qua con đường đặc biệt đi tới trên tay Cao Bằng.

Khi hắn mở thư ra, một con đom đóm màu xanh lam từ trong lá thư bay ra ngoài.

Trên đuôi đom đóm có ánh sáng hiện lên, trong ánh sáng hiện ra hình ảnh của Nhị Hoàng tử đã lâu không gặp.

- Cao thân ái, ta nghĩ ta cần tới sự trợ giúp của ngươi.

Dịch: MBMH Translate

Chương 831: Lôi Sinh Hải

- Bạn của ta! Một năm không gặp, cả ngày lẫn đêm ta đã nhớ mong ngươi vô số lần…

Bụp!

Cao Bằng không đổi sắc bóp tắt cái đuôi của Huỳnh Hỏa Trùng

Thực buồn nôn!

Quả thực là buồn nôn, con mẹ nó buồn nôn.

Huỳnh Hỏa Trùng rất tội nghiệp nhìn Cao Bằng, sau đó mân mê cái mông, lại sáng lên:

- Thật có lỗi, thật có lỗi.

Trong hình ảnh, Nhị Điện hạ quần áo sạch sẽ, cẩn thận tỉ mỉ nói:

- Không biết ca ca của ta kiếm đâu ra được hai ngự sử Thần cấp ủng hộ. Lúc đầu, tranh đoạt Hoàng vị là công bằng, hành vi lôi kéo Thần thánh vào việc tranh đoạt ngôi vị Hoàng trữ của hắn là rất không công bằng…

Nhị Điện hạ nhoẻn môi mỉm cười:

- Ngươi hãy giết hai ngự sử Thần cấp mà ca ca ta mời tới kia. Chờ ta đăng cơ, sẽ hợp tác với nhân tộc các ngươi!

- Bản lãnh tay không bắt sói của ngươi càng ngày càng mạnh đó!

Cao Bằng tán dương.

Nhị Điện hạ vội nói:

- Ngoài ra, ngươi có thể lấy hai món bảo vật trong bảo khố Đế quốc Thánh Đà chúng ta.

- Không đủ!

Cao Bằng lắc đầu.

Về cơ bản thì ngự thú của hắn đã đột phá lên Thần cấp, mà tài liệu để đột phá Thần cấp lại cực kỳ quý hiếm, chỉ sợ chưa chắc đã tìm thấy được trong bảo khố. Hiện giờ, bảo khố chẳng có mấy hấp dẫn với Cao Bằng.

Không đủ sao?

Nhị Điện hạ ngạc nhiên. Lần trước hắn còn đồng ý mà, sao lần này lại từ chối như vậy.

Suy nghĩ một lát liền hiểu! Cũng phải, dù sao bây giờ Cao Bằng cũng có thân phận và địa vị.

Thẻ đánh bạc lúc trước của mình hiện giờ rất khó để mời được một vị cấp độ này.

- Ta hợp tác với ngươi!

Nhị Điện hạ nghiêm túc nói.

- Không…

Cao Bằng khoát tay.

- Ta không muốn những thứ này!

- Ta muốn một danh ngạch tiến vào Lôi Sinh Hải.

Cao Bằng dựng ngón tay lên.

Nhị Điện hạ do dự một hồi, cuối cùng gật đầu.

- Được!

…

Ngày thứ hai, Nhị Điện hạ vừa rời giường đã hoảng hốt phát hiện có một người ngồi bên giường mình.

Đợi thấy rõ tướng mạo người này, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Xoa xoa mồ hôi trán, hắn nói:

- Ta còn tưởng là sát thủ đại ca ta phái tới.

Nhị Điện hạ tái mét mặt, trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Cao Bằng cười cười:

- Ngươi đã từng gặp sát thủ nào đẹp trai như vậy chưa?

Nhị Điện hạ nghiêm túc chăm chú nhìn Cao Bằng một lúc lâu rồi lắc đầu:

- Không có!

- Cha ngươi không quan tâm đến chuyện các ngươi tranh đấu sao?

Cao Bằng tò mò hỏi.

- Mặc kệ.

Nhị Điện hạ lắc đầu. Khi nhắc đến phụ thân, ánh mắt hắn hơi thay đổi:

- Ông ấy chỉ quan tâm làm sao để trường sinh bất lão, còn những chuyện khác thì xưa nay không quản.

- Trường sinh bất lão? Thực là một lý tưởng vĩ đại!

Cao Bằng không biết nên đánh giá Thánh Đà Vương thế nào cho phải.

- Hai ngự sử Thần cấp mà Huynh trưởng ta kết giao ở ngay trên Thất Tinh Sơn ngoài thành. Hai tên ngự sử Thần cấp kia tự xưng là Thủy Hỏa nhị lão, một người am hiểu sử dụng ngự thú hệ Thủy, một người khác am hiểu bồi dưỡng ngự thú hệ Hỏa.

- Thủy Hỏa nhị lão sao? Cái tên này nghe rất hay.

Thất Tinh Sơn tọa lạc ngoài thành ba mươi dặm, khúc khửu tĩnh mịch, đường cao khó đi.

Đến được Thất Tinh Sơn, Cao Bằng cảm giác được hai đạo khí tức vô cùng cường đại chiếm cứ trên dãy núi phía xa xa.

- Vậy mà không thèm che giấu sao?

Cao Bằng kinh ngạc hỏi.

Hai cỗ khí tức Thần cấp sâu trong núi hoàn toàn bộc lộ ra mà không hề che giấu. Quả thực, hệt như cái bia sống rực rỡ trong đêm!

Trong dị tộc, hai vị Sơ vị Thần đã coi như là đỉnh cao rồi.

Cũng khó trách lại càn rỡ như vậy, bởi vì ngự sử Thần cấp ở dị tộc có thể đếm trên đầu ngón tay. Trừ khi là ngự sử Thần cấp khác ra tay, bằng không bọn họ đã là vô địch.

- Tịch Sư.

Cao Bằng từ tốn nói.

Một luồng gió thổi tới từ bên trái, trong vòng xoáy, một thân ảnh ngưng tụ ra.

- Chủ nhân.

Tịch Sư cúi đầu cung kính nói.

- Giải quyết bọn chúng!

- Được!

Có tiếng thủy triều sôi trào, huyễn ảnh màu lam che khuất bầu trời, sóng biển vô cùng vô tận như Ngân Hà chảy ngược.

- Lần này ngươi náo ra động tĩnh thật là lớn.

Ánh mắt Nhị Điện hạ phức tạp, thở dài nói.

- Nhanh một chút, hơn nữa cũng vừa vặn lộ ra chút sức mạnh cho Huynh trưởng của ngươi xem phải không? Hẳn là hắn sẽ an phận thôi.

Cao Bằng thong thả nói.

- Đúng, ngươi nói rất có lý.

Nhị Điện hạ nhìn hai cái đầu người trong tay Cao Bằng, sắc mặt cổ quái.

- Chuyện đã đồng ý với ngươi, ta sẽ làm được, chậm nhất ngày hôm sau sẽ có tin tức.

- Ừm, hy vọng ngươi đừng gạt ta.

Hai ngày sau, ở sơn trang ngoài thành, Cao Bằng nhận được một viên trân châu màu hồng phấn.

- Đây là tín vật để tiến vào Lôi Sinh Hải sao?

Cao Bằng ngắm viên trân châu.

- Đúng vậy, đây là tín vật ta phải đau khổ cầu khẩn phụ hoàng thật lâu mới có được đấy.

Nhị Điện hạ nói.

Lôi Sinh Hải nằm ở một nơi kỳ lạ trong Cửu Thiên Thập Địa. Nó không thuộc về Cửu Thiên, cũng không thuộc về Thập Địa, ở giao giới giữa hai nơi.

Bên ngoài, sương mù vô cùng vô tận che kín trời, trong sương mù sinh ra đủ loại huyễn tượng, có Chân Long, có Hỏa Phượng, có Kỳ Lân, còn có hình ảnh tai ách ngày tận thế.

Sâu trong Lôi Sinh Hải có vô số lôi đình kinh khủng, đối với quái vật hệ Lôi thì đây là một kỳ ngộ, trong Lôi Sinh Hải, tốc độ tu luyện sẽ nhanh gấp mấy chục lần bên ngoài. Duy chỉ có một điểm tương đối nguy hiểm là những lôi đình này hỷ nộ vô thường, nếu thực lực không đủ, thậm chí có thể sẽ vẫn lạc ở nơi này.

Huyễn cảnh bên ngoài Lôi Sinh Hải cực kỳ khủng bố, nếu không có trân châu đặc biệt ngăn cản, rất có thể sẽ rơi vào huyễn cảnh.

Phía tây Đế Quốc Thánh Đà, cách đây hơn năm triệu dặm có một mảnh hoang nguyên. Đất đai ở mảnh hoang nguyên này đều có một màu đỏ quỷ dị.

- Nếu biết có nơi này thì đã mang ngươi qua đây từ sớm.

Cao Bằng khoanh hai tay trước ngực, nói với Đại Tử ở sau lưng.

Đại Tử có vẻ hơi sợ, nhỏ giọng hỏi:

- Cao Bằng, ta không đi có được không?

- Không được!

Bên ngoài Lôi Sinh Hải tụ tập không ít quái vật hệ Lôi, chúng tụm năm tụm ba tập hợp với nhau, thi thoảng lại nhìn quanh một chút, đáy mắt chất chứa sự chờ mong nào đó.

- Tới!

Cao Bằng nhìn sâu vào trong huyễn mộng, một đầu bạch tuyến từ xa tiến lại gần với một tốc độ cực nhanh.

Lệ!

Ngao…

Tiếng rống liên tiếp từ sâu trong màn sương trắng vọng ra, Cao Bằng có thể loáng thoáng nhìn thấy thân thể cao lớn của Chân Long bay trong màn sương.

Chớp mắt một cái, đã không thấy gì nữa.

Cao Bằng lựa chọn hợp thể với Đại Tử. Trong nháy mắt, thân thể to lớn của Đại Thể bị cuốn vào trong lớp sương mù.

Bên tai chỉ còn tiếng thủy triều cuộn sóng, ánh mắt trở nên mơ hồ.

Nhưng những huyễn cảnh này chỉ gào thét bên tai, long trảo của Đại Tử nắm chặt viên trân châu, đẩy hồng quang mờ mịt trong huyễn cảnh ra xa.

- Ta thực sự tin Cao Nguyệt Nguyệt ngươi tà…

Đại Tử bị cuốn vào trong như bị ném vào trong máy giặt, trong đầu ảm đạm, hai con ngươi xoay vòng vòng.

Không biết sau bao lâu huyễn cảnh mới bình ổn lại.

Xung quanh, huyễn cảnh cũng biến mất tăm hơi. Đây là một mảnh hư không mênh mông, thi thoảng còn có các loại lôi đình xẹt qua ngang dọc.

Phía trước, một thớt Thiểm Điệm Mã màu trắng bạc do lôi điện ngưng tụ thành nện từng bước cao ngạo đi qua, sau lưng để lại từng sợi tàn ảnh.

- Ồ?

Đại Tử hô lên quái dị.

Không hiểu sao nó cảm thấy cảnh tượng xung quanh có vẻ rất quen thuộc…

Dịch: MBMH Translate

Chương 832: Ăn Mòn Vị Diện

- Cao Bằng! Ta nhớ ra chỗ này là nơi nào rồi!

Đại Tử bất ngờ nói.

- Ngươi đã tới đây khi nào?

Cao Bằng hỏi.

- Ngươi còn nhớ lần trước ta bị vết nứt không gian nuốt đi, sau đó ta tìm được một chỗ có rất nhiều đồ ăn ngon không? Nó chính là chỗ này!

Đại Tử hài lòng liếm môi một cái, trong ánh mắt đầy vẻ hưng phấn.

- Cao Bằng, ta cho ngươi xem.

Đại Tử nóng lòng khoe khoang, không chờ được liền vèo một cái lao ra xa.

Con Thiểm Điện Mã màu trắng bạc ở phía trước bị cắn trúng vào đuôi, hoảng sợ kêu lên vài tiếng. Đại Tử chợt hút một cái, Thiểm Điện Mã bị nó nuốt vào trong bụng giống như hút thạch. Sau khi ợ một hơi, cái đuôi nhọn lặng lẽ giơ lên thả rắm...

- Đó là bụng của ta đang kêu.

Đại Tử đỏ mặt.

- Ừ, đúng đúng đúng, đó là bụng ngươi đang kêu.

Cao Bằng phụ họa gật đầu.

Khi Đại Tử bước vào không gian này, đồng thời sâu bên trong không gian có một tồn tại vĩ đại thức tỉnh.

- Ơ? Hình như có vật gì kỳ quái trà trộn vào đây.

- Có lẽ cảm giác của ngươi sai rồi, đây là không gian trăm năm hợp lại một lần, những tộc đàn thần thú trên Cửu Thiên và chúng ta đã đạt thành khế ước.

- Chờ một chút, ngươi nhìn con rết này hình như có chút quen mắt.

- ...!!?

Trong không gian, Đại Tử đang không kiêng nể gì cả đấu đá lung tung, giống như Thao Thiết tham lam vĩnh viễn cũng không bao giờ ăn no.

Đại Tử đã tấn thăng Thần cấp nên tốc độ nhanh hơn trước rất nhiều, lôi âm cuồn cuộn gào thét, nó đi qua nơi nào chỉ để lại lối đi trống rỗng, từng tia lôi điện đều bị ăn sạch không còn sót lại chút gì.

Cách ăn uống giống như đúc. Tuy không biết vì sao xuất hiện thêm hơn trăm đôi cánh, nhưng trên cơ bản dáng vẻ của nó vẫn không có gì thay đổi.

- Nó cũng là thần thú trong Cửu Thiên sao? Sao từ trước tới nay ta chưa từng gặp qua vậy?

- Đây là thần thú gì thế? Rết nghìn cánh dạ dày lớn à?

- Nhìn qua có chút huyết thống của Long tộc, có thể là Long Ngô hỗn huyết.

Sâu bên trong không gian, hai vị đại lão đang buôn chuyện.

Tuy nhiên, lần này bọn họ lại không đuổi Đại Tử ra ngoài. Bởi

vì lần trước Đại Tử nhập cư trái phép vào đây, nhưng lần này nó thông qua con đường chính đáng tiến vào.

- Ăn đi, dù sao nguyên tố lôi giới lớn như vậy cũng không sợ được ăn sụp đổ. Đúng không?!

Một tồn tại nào đó không quá tự tin thì thào tự nói.

- Cứ mặc cho nó tùy tiện ăn đi, dù sao nó cũng không ăn nghèo được chúng ta.

Có một vị đại lão nào đó hào phóng nói.

Bọn họ cười nhìn Đại Tử cắn nuốt lôi điện, đây là sự quan tâm của các trưởng bối.

Một ngày sau, nụ cười trên mặt trưởng bối dần dần biến mất.

Sau hai ngày, trưởng bối cảm thấy hậu bối thật ra ăn ít vẫn tốt hơn.

Ba ngày sau, trưởng bối đang suy nghĩ xem có phải hậu bối bị cái gì kích thích hay không.

- Ợ!

Đại Tử ợ một cái.

- Ngươi ăn no rồi.

Cao Bằng ân cần hỏi han.

Đại Tử đột nhiên cảm thấy Cao Bằng thật kỳ lạ, ta mới ợ hơi thì nhất định phải ăn no à?

- Cao Nguyệt Nguyệt, có phải ngươi cảm thấy ta ăn quá giỏi đúng không?

Đại Tử khờ khạo nói.

- Còn tạm được, ngươi chỉ là đặc biệt cố chấp ở phương diện nào đó mà thôi.

Nhìn Đại Tử đã hưởng thụ suốt ba ngày, Cao Bằng buồn chán nói.

- Ta muốn ngủ một lát đã.

Đại Tử muốn tìm một chỗ yên tĩnh.

Nhưng sau đó nó phát hiện bất luận là nghỉ ngơi ở đâu cũng không khác nhau, bởi vì trong không gian này căn bản không có lục địa, cũng không vật gì bồng bềnh che chắn.

- Ngươi ngủ đi, ta sẽ giúp ngươi canh gác.

Cao Bằng nói.

Đại Tử ừ một tiếng, hấp thu sấm sét trong không khí ngưng tụ thành lôi vân bọc xung quanh mình, hai long trảo giao nhau đặt ở phía trước, đầu rồng gác lên trên long trảo rồi trợn tròn mắt nhìn thẳng về phía trước.

Ý thức của Đại Tử chìm vào giấc ngủ say, đồng thời cả cơ thể đang không ngừng sắp xếp tiêu hóa lại lực lượng mà nó vừa hấp thu.

Lực lượng này đặc biệt phong phú, cơ thể Đại Tử đang được cường hóa với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

- Đúng là năng lực biến thái.

Cao Bằng bất đắc dĩ.

Hắn cảm nhận được một khí tức khủng khiếp đang sinh ra từ trong cơ thể của Đại Tử.

Giống như cỏ dại điên cuồng mọc lên, tùy ý, dã man, bá đạo.

Trong quá trình lực lượng của Đại Tử đang dần dần tăng thêm, trong cơ thể nó cũng có một khí tức vô cùng to lớn.

...

Đột nhiên, cả thế giới run rẩy.

Sâu bên trong vị diện không ngừng có khí tức truyền ra.

Một khí tức tai ách, mục nát phát ra ở sâu bên trong vị diện.

- Ừ? Hơi thở này!

Sâu bên trong vị diện nguyên tố lôi, một cái sừng dê màu xanh mang theo lôi đình cắt phá không gian rơi xuống khu vực xảy ra dị thường đó.

Hư không phía trước bị một lực lượng thần bí xuyên thủng, giống như lỗ tròn mục nát nhúc nhích khuếch tán ra phía ngoài.

Không ngừng có mùi hư thối từ đầu khác của lỗ tròn truyền ra.

Mùi này có phần khó ngửi, lại giống như mùi cục thịt thối nát bị ném vào thùng rác một tuần vậy.

Đông đông, đông đông...

Tiếng động trầm thấp như tiếng tim đập từ bên trong lỗ tròn truyền ra.

Đùng đùng...

Một tia sấm sét lập lòe ngưng tụ ở trên hai cái sừng dê.

Sau đó bỗng nhiên nó bổ về phía trước, tựa như một ngôi sao lấp lánh che khuất bầu trời.

Chỗ khu vực lỗ tròn bị sấm sét màu xanh bao phủ, tiếng sấm ầm ầm vang vọng liên tục không dừng.

Đợi đến khi lôi âm tan đi, chỗ khu vực lỗ tròn biến thành tổ ong.

Vô số lỗ thủng trải rộng ở trong hư không, số lượng dày đặc khiến da đầu tê dại.

Mùi mục nát từ trong những lỗ thủng này phun trào ra ngoài.

Theo thời gian trôi qua, khu vực gần đó hoàn toàn bị ăn mòn, không gian vốn phải là vô hình vô chất lại tản ra một mùi tanh tưởi.

- Đây là... đây là vật gì?

Thanh Dương rất chấn động, trong giây lát cảm thấy vô cùng khó xử.

Đổi lại là trước kia, nó đã bao giờ chịu uất ức như vậy đâu, nó hẳn sẽ trực tiếp đánh xuống một trận sấm sét!

Không quan tâm ngươi có phục hay không, cứ đập thành một đống than cái đã.

Nhưng lần này nó hoàn toàn không thể thực hiện được, bởi vì càng đánh thì tình hình kỳ lạ này lại càng nghiêm trọng.

Giống như cơ thể bị thương chỉ có thể dùng thuốc để trị liệu, dù sao cũng không khả năng dùng đao để trị.

- Đổi sang Trì Dũ Chi Lôi thử xem.

Bên cạnh Thanh Dương lặng lẽ xuất hiện một con Lam Lộc, toàn thân đều là một màu xanh lam thuần khiết, trên đỉnh đầu có hai cái sừng giống như hai nhánh san hô màu xanh lam trong suốt lấp lánh, toàn thân có lôi châu màu xanh lam lượn lờ.

Lam châu xoay vòng quanh nó ba mươi sáu vòng rồi thoáng chấn động.

Ánh sáng màu xanh lam bao phủ cả khu vực này, tản ra một khí tức thần bí.

Nửa giờ sau, ánh sáng màu xanh lam từ từ tiêu tan ở trong không khí.

Khu vực bị ô nhiễm ăn mòn được giảm bớt nhất định.

- Có tác dụng nhưng không lớn lắm.

Thanh Dương lam mệt mỏi nói.

- Vậy phải làm sao bây giờ? Nếu như nó tiếp tục khuếch tán ra... Ta tuyệt đối không thể chịu được mùi vị này đâu.

- Loại lực lượng này có hiệu quả ăn mòn, hình như nó nắm giữ lực phá hoại không gian rất mạnh, nhưng ta cũng không biết nó có hiệu quả đối với cơ thể hay không.

- Nếu không... ngươi thử xem?

- Ha ha!

- Ta cảm thấy sẽ không có chuyện gì đâu.

- Vậy ngươi đi chạm vào thử.

- ...Ta cảm thấy con hươu nhà ngươi có lẽ có vấn đề rồi!

- Sừng dê ngắn, vậy ngươi nói phải làm sao bây giờ?

- Đi tìm lão đại, có lẽ lão đại có cách.

Dịch: MBMH Translate

Chương 833: Chung Kết Ăn Mòn

Thanh Dương và Lam Lộc trốn vào tường kép không gian, khi chúng đi tới sâu bên trong nơi ngủ say thì chỉ nhìn thấy một mảnh hư vô.

- ...Lão đại?

- Lão đại đi đâu rồi???

- Lão đại không ở đây thì chúng ta phải làm gì bây giờ? Vật kia quá thần bí.

- Những cái khác đều không quan trọng, bây giờ ta chỉ muốn biết nếu có sinh mạng tiếp xúc đến vật này sẽ sinh ra hậu quả gì thôi. Ta có một dự cảm chẳng lành.

...

- Ah!

Lôi Nộ Thần Ưng đuổi theo tia chớp bản nguyên bay tới.

Tia chớp bản nguyên hình con dơi hoảng sợ không chọn đường, xông vào một lỗ thủng trong hư không.

Lôi Nộ Thần Ưng đúng lúc kịp thời ổn định lại cơ thể, sau đó kinh nghi bất định nhìn vô số lỗ thủng trong hư không phía dưới.

Từ trong những lỗ thủng này, nó cảm giác được một loại khí tức không lành.

Cùng lúc đó, một cảm giác nguy hiểm xuất hiện ở trong cảm quan của nó.

- Đây là cái gì!?

Lôi Nộ Thần Ưng hoảng sợ nhìn vật trước mắt.

Trong lỗ thủng xuất hiện một cái đầu màu tím sậm, cái tai rắn chắc giãn ra phía sau, trán mọc đầy gân xanh.

Kẽo kẹt... Kẽo kẹt...

Từng tấc một được chen ra ngoài.

Trên màng cánh cực lớn có rất nhiều thứ nhô lên giống như con chuột nhỏ di chuyển. Đó chính là cơ bắp nổi lên,

Cái đuôi nhọn giống như roi thép phát ra tiếng rít ghê người. Cơ thể vừa di chuyển liền tạo ra gió bão khủng khiếp, lực lượng màu tím từ trong cơ thể con dơi phát ra ngoài.

Rống!!!

Lôi Nộ Thần Ưng hoàn toàn dại ra.

Đây là vật gì?!

Vì sao nhìn qua giống với tia chớp bản nguyên ta vừa đuổi theo thế.

Rống!!!

Con quái vật dơi gào thét một tiếng, trong phút chốc đã biến mất, ngay sau đó xuất hiện ở trước mặt Lôi Nộ Thần Ưng.

Ầm!

Ngực Lôi Nộ Thần Ưng tê rần, nó cúi đầu chỉ nhìn thấy một

cánh tay xuyên qua ngực mình.

Ngực nó quặn đau, mắt mở trừng trừng nhìn trái tim của mình bị đào ra.

Tại sao lại đột nhiên... mạnh như vậy.

- Vẫn tới chậm một bước.

Một tia sét xanh từ phía xa bổ tới, con quái vật dơi bị đánh thành một đống than.

Thanh Dương xuất hiện ở phía sau Lôi Nộ Thần Ưng:

- Vẫn tới chậm một bước.

- Ngươi có nguyện vọng gì không?

Lam Lộc thở dài nói với Lôi Nộ Thần Ưng vẫn chưa hoàn toàn chết đi.

- Ta... Ta muốn sống.

Hai mắt Lôi Nộ Thần Ưng mông lung đẫm lệ.

- Xin lỗi... chúng ta không giúp được ngươi chuyện này.

- Chờ một chút.

Thanh Dương phát ra một tiếng thét kinh hãi.

Con quái vật vừa bị sấm sét đánh thành một đống than kia đang lành lại, năng lực trị liệu thật khủng khiếp! Thanh Dương mới nghe qua lần đầu. Khí tức con quái vật này cũng không mạnh mẽ, nhưng trúng công kích của nó lại còn có thể lành lại.

Phải biết rằng Thanh Liệt Lôi của nó thậm chí có thể nghiền nát được nguyên tố.

Ầm ầm ầm!

Lại là một trận sấm sét đánh ra.

Lần này con quái vật dơi bị đánh thành một đống thịt vụn, cuối cùng đã bị thanh lý sạch sẽ.

Nhưng lỗ tròn mục nát sau lưng nó vẫn duy trì trạng thái ban đầu.

Lỗ tròn mục nát này tản ra khí tức tanh tưởi, sấm sét vẫn không có cách nào làm nó giảm bớt. Cùng lúc đó, lỗ tròn đang nhanh chóng mở rộng ra, mùi mục nát càng lúc càng nồng hơn...

Ba ngày sau, khi Đại Tử thức tỉnh, nó mở hai cánh phát ra những tiếng giòn tan, khí tức trên người cũng tăng vọt. Pháp tắc Lôi từ 4% được nâng cao tăng vọt tới 7%, thu hoạch không thể nói là không phong phú.

Ầm ầm ầm!

Lúc này phía xa truyền đến âm thanh kỳ quái.

- Kỳ lạ, bắt đầu từ hôm qua đã không nhìn thấy được quái vật khác ở gần đây nữa.

Cao Bằng cảm giác có điều gì đó không ổn.

Không chỉ là quái vật, bao gồm những linh vật nguyên tố lôi thường chạy loạn trong không khí cũng không thấy xuất hiện qua.

Tê...

Cao Bằng hít một hơi, cuối cùng nhìn thấy rõ ràng bóng dáng khủng khiếp đang từ phía xa lại gần.

Cơ thể cao tới hơn một nghìn mét giống như một ngọn núi nhỏ từ phía xa bay tới, trên bốn chân to khỏe có quấn quanh rất nhiều

lôi quang, trong con ngươi dữ tợn phát ra khí tức tàn bạo, môi mở ra để lộ hàm răng nhọn trắng ởn.

Trên đỉnh đầu một đôi sừng màu xanh đỏ hiện lên hình đinh ốc uốn lượn về phía sau.

Nó đi qua nơi nào liền thu hút lôi vân tới đó.

- Chạy!

Cao Bằng gầm khẽ.

Không cần Cao Bằng nhắc nhở, vào lúc Đại Tử nhìn thấy con quái vật này đã có phản ứng.

Nó ngẩng đầu, xoay người chạy!

Rống!!!

m thanh cuồng bạo từ phía sau truyền đến, cả thiên địa hoàn toàn bị giam cầm.

Một tia sét xanh to lớn bổ từ phía sau lưng tới. Cao Bằng không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn sấm sét kia càng lúc càng gần.

Một khắc sau đã mất đi ý thức.

Chờ Cao Bằng tỉnh lại thì không biết đã qua bao lâu.

Xung quanh là một không gian mờ mịt, bản thân hắn hình như đang nằm trên mặt đất. Hắn nằm đó ngẩng đầu lại có thể thấy trên đỉnh đầu có từng sợi dây leo giống như râu Nhân Sâm rủ xuống.

Ta không chết?

Trong lòng Cao Bằng thầm nghĩ.

Nhưng Cao Bằng rất nhanh phát hiện ra điểm không thích hợp. Hắn phát hiện tất cả ngự thú trong không gian ngự thú của mình đều bị triệu hồi ra ngoài!

Cao Bằng chợt ngồi dậy, sau lưng ớn lạnh.

Ngự thú chính là lá bài tẩy của hắn, lá bài tẩy của mình bị lặng lẽ lấy ra, bảo sao hắn làm sao có thể không khẩn trương được.

- Cao Bằng, ngươi tỉnh rồi.

Bên tai hắn truyền đến giọng nói của Đại Tử.

Cao Bằng quay đầu nhìn thấy đám người Đại Tử, Tiểu Hoàng và A Xuẩn đang lo lắng nhìn mình.

Chỉ có điều, lúc này dáng vẻ của chúng hoặc nhiều hoặc ít đều phát sinh một ít biến hóa. Cơ thể Tiểu Hoàng trở nên mạnh mẽ bá đạo hơn, sừng rồng trên đỉnh đầu Đại Tử chia ra hai đường phân nhánh, màu sắc lông bờm thẫm hơn...

Tổng thể mà nói, hắn phát hiện ngoại trừ A Ngốc, dáng vẻ của tất cả ngự thú đều thay đổi, trở nên càng hung bạo mạnh mẽ hơn.

Ngay cả A Xuẩn cũng không ngoại lệ. Màu sắc của A Xuẩn ngả sang màu bạc lạnh, tổng cộng hai mươi bốn xúc tu buông thõng xuống, đỉnh tất cả xúc tu đều từ hình trứng biến thành hình nón.

- Cao Nguyệt Nguyệt, ta biến dạng.

Vừa bắt đầu A Xuẩn đã tố cáo với Cao Bằng.

- Chủ nhân, trên đường ngươi đã tỉnh một lần, sau khi tỉnh lại liền triệu hồi chúng ta ra, sau đó lại hôn mê bất tỉnh.

- Có chuyện gì vậy… ?

Cao Bằng nắm chặt tay phải, hắn có thể cảm giác được rõ ràng trong cơ thể mình có thêm một lực lượng khổng lồ mà mình căn bản không dùng được.

- Chủ nhân, ngươi xem ở đó đi.

Tịch Sư ra hiệu cho Cao Bằng nhìn về phía một hướng khác.

Cao Bằng quay đầu liền nhìn thấy...

- Đó là...

Sâu bên trong thiên không trung mờ mịt, mây đen tối tăm hạ xuống, ở trên chỗ nào đó của mây đen có một con quái vật khổng lồ lộ ra lân phiến.

Đó giống như một bộ não, lại giống như là một quả hạnh đào bị bóc ra.

Khi Cao Bằng vừa chớp mắt, cơ thể khổng lồ của con quái vật kia dường như lại phát sinh biến hóa, biến thành một trái tim.

Nó không phải là bất kỳ vật gì mà Cao Bằng từng biết, hắn thậm chí phát hiện mình căn bản không có cách nào điều tra ra được thuộc tính của nó.

【 Tên quái vật 】: Chung Kết Chi Nguyên

【 Đẳng cấp quái vật 】: ???

Tất cả ngự thú bao gồm trên người mình đều có thêm một trạng thái 【Chung Kết Ăn Mòn】ở phía sau.

【Chung Kết Ăn Mòn】ẩn chứa một luồng hạt giống sức mạnh chung kết của thế giới hủy diệt, có thể hấp thu lực lượng ở trong sự hủy diệt, đồng thời có thể mang tới tác dụng tăng cường trên diện rộng đối với lực lượng của chính mình.

Hủy diệt! Chung kết! Làm cho thế giới trở lại hỗn độn vô tận!

Một giọng nói không cho phép người khác được nghi ngờ xuất hiện ở sâu trong não của Cao Bằng, chỉ dẫn Cao Bằng đi kết thúc tất cả.

Nhưng sau đó vẻ mặt của Cao Bằng trở nên vi diệu... Nghe giọng nói này, mình và cả ngự thú của mình chắc hẳn phải tuân theo mệnh lệnh đi hoàn thành nhiệm vụ, nhưng không biết vì sao hiệu quả ra lệnh của giọng nói hình như lại mất hiệu lực đối với mình?

Dịch: MBMH Translate

Chương 834: Vậy Chúng Ta Đi Hủy Diệt Thế Giới Thôi

Cao Bằng ngẩng đầu, chỉ thấy đám Tịch Sư đang há to miệng, tựa như muốn nói lại thôi.

Tịch Sư cẩn thận nhìn quanh thăm dò, sau đó thận trọng nói:

- Cao Bằng, dường như vật kia hạ lệnh cho ta, nhưng có vẻ ta miễn dịch được. Ngươi có cảm nhận được không?

- Cảm nhận được.

Cao Bằng gật đầu.

- Ah, ngươi cũng có sao?

- Ngươi cũng có à?

Đám Tiểu Hoàng, Đại Tử cùng la hét hỏi.

- ...!!?

Cao Bằng quát lớn:

- Các ngươi nhỏ mồm một chút được không? Là loa công suất lớn à?

- Xung quanh không có ai mà!

Đại Tử ủy khuất nói.

Cao Nguyệt Nguyệt lại mắng ta... Thù này ta nhớ kỹ.

Đại Tử nhét mối thù này vào sâu trong lòng dạ hẹp hòi của nó.

Quả thật xung quanh không có một ai. Từ khi đám Cao Bằng tỉnh lại liền phát hiện ngoại trừ tồn tại to lớn ở bầu trời phía xa kia, còn lại đều là hoang nguyên.

Xác nhận được Chung Kết Chi Nguyên không thể cưỡng ép mình và đám ngự thú, Cao Bằng cũng dần thả lỏng. Bởi vì hắn phát hiện, Chung Kết Chi Nguyên này có vẻ hơi lạ, dường như nó không có ý thức chủ quan.

Dường như nó là một chương trình, hoặc có thể nói giống như một loại hình thái ý thức. Trong mắt nó chỉ có một mục đích là hoàn thành mệnh lệnh này, ngoài ra tất cả đều không quan trọng. Dù Cao Bằng có lắc lư ngay cạnh nó cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Khi Cao Bằng lởn vởn quanh nó, một suy nghĩ yếu ớt không ngừng nạp vào trong đầu Cao Bằng.

- Kết thúc tất cả! Kết thúc tất cả! Kết thúc tất cả…

- Ngươi có mệt không?

Cao Bằng thổn thức.

Nếu không phải mỗi lần Cao Bằng chuẩn bị ra tay thử sâu cạn với gia hỏa này lại luôn cảm thấy một cỗ uy hiếp trí mạng, có thể hắn đã xử lý nó rồi.

- Ngươi chỉ cho ta một chút lực lượng này, rất khó xử lý.

Cao Bằng nhỏ giọng bức xúc với Chung Kết Chi Nguyên.

Chung kết chi nguyên không trả lời hắn.

Có lẽ là… khinh thường?

- Này! Tốt xấu gì ta cũng là bị người ta lừa, mặc kệ là nguyên nhân gì, ngươi cũng phải cho ta một câu giải thích tử tế chứ!

Cao Bằng tận tình nói chuyện với Chung Kết Chi Nguyên.

Thấy Chung Kết Chi Nguyên không để ý tới mình, Cao Bằng lắc đầu đi ra ngoài qua thông đạo.

Bên kia thông đạo khá quen thuộc. Nơi này, hình như giống với không gian hắn vừa ở.

...

- Lôi Nguyên Tố Giới xảy ra chuyện gì? Vì sao đột nhiên lại không cảm giác được khí tức của Lôi Nguyên Tố Giới!

Trong hỗn độn mênh mông, sâu trong tường kép có một vùng không gian hoàn toàn do hỏa diễm tạo thành.

Sâu trong hỏa diễm, ánh mắt một con quái vật khổng lồ vô cùng kinh khủng dường như xuyên qua không gian mênh mông, giáng lâm đến Lôi Nguyên Tố Giới. Nhưng lúc này, Lôi Nguyên Tố Giới đã xảy ra một biến hóa gì đó không nói rõ được, mà cũng không tả rõ được.

Bên ngoài Nguyên Tố Lôi Giới có một bóng đen mông lung, phía sau đó ẩn giấu đại khủng bố.

Không chỉ có Hỏa Nguyên Tố Giới. Lúc này, rất nhiều tồn tại đã nhận ra Lôi Nguyên Tố Giới xảy ra kịch biến. Bởi vì có rất nhiều quái vật quỷ dị từ Lôi Nguyên Tố Giới lao ra điên cuồng tập kích các thế giới vị diện, tạo thành khủng hoảng cực lớn.

Oanh!

Cửu Thiên, trên bầu trời Đế quốc Thánh Đà có một cự thú màu lam dữ tợn đang gầm thét.

Lôi đình khắp trời như mưa rào rơi xuống.

Rầm rầm rầm!!!

Sông núi bị đánh nát, nước sông bốc hơi, thành trì càng gặp tai vạ nặng nề, rất nhiều Linh tộc chưa kịp phản ứng đã bị thiểm điện bổ trúng tan thành mây khói.

Rống!

Sâu trong Đế quốc Thánh Đà, một thân ảnh khổng lồ hiển hiện.

Đó là một tôn Vọng Thiên Hống.

Là một trong ba ngự thú Cao đẳng Thần Linh ngoài mặt của Linh tộc, tư lịch cực kỳ cổ lão, tuổi thọ đã hơn một vạn năm.

Ầm ầm...

Hai con hung thú khổng lồ đụng vào nhau.

Chớp mắt, Vọng Thiên Hống bị lôi đình xé nát làm hai nửa, huyết vũ bay khắp trời.

Phụt!

Sâu trong Hoàng cung, một nam tử mặc Đế bào màu đỏ thẫm phun ra một ngụm máu tươi, đẩy cửa sổ nhìn lên trời với vẻ không dám tin.

Vọng Thiên Hống của ta lại bị miểu sát? Rốt cuộc kẻ địch có cấp bậc gì thế?

Vì sao loại địch nhân này lại tập kích Đế quốc Thánh Đà chúng ta?

Sắc mặt hắn có vẻ tuyệt vọng. Hắn biết, Đế quốc Thánh Đà của mình đã xong.

Mất đi Vọng Thiên Hống trấn áp, Đế quốc Thánh Đà triệt để rơi xuống Thần đàn, giống như Đế quốc Vũ Giới mất đi Yemen Ted mấy tháng trước. Từ khi Yemen Ted ngã xuống, Đế quốc Vũ Giới đại thương nguyên khí, từ vị trí một trong ba Đại Siêu Cấp Đế quốc rơi xuống. Đương nhiên, cũng không thiếu việc hai siêu cấp Đế quốc còn lại bỏ đá xuống giếng.

- Xong… Tất cả xong cả rồi…

…

- Nhiệm vụ của Chung Kết Chi Nguyên này thực sự là phát rồ. Giết tất cả sinh linh, hủy diệt thế giới, không phải nó đã thỏa mãn tất cả tiêu chuẩn của nhân vật phản diện rồi sao?

Cao Bằng cưỡi trên lưng Đại Tử, sắc mặt phiền muộn.

Dù hắn cảm thấy mình không hẳn là người tốt, nhưng cũng không thể làm ra hành vi hủy diệt thế giới.

Đạo lý đơn giản thôi! Ngươi hủy diệt thế giới, vậy ngươi ở đâu? Ăn cái gì? Chơi cái gì?

Nhưng dù hắn có không động tay, Chung Kết Chi Nguyên này cũng sẽ ăn mòn các quái vật khác. Từ khi bị ăn mòn, đám quái vật kia liền trở nên không bình thường, cứ như bị điên, không ngừng đi tập kích thế giới và vị diện khác.

Đây chính là tiết tấu toàn dân đều là địch.

Dạng này chỉ có hai kết quả. Hoặc là hủy diệt thế giới, hoặc bị thế giới hủy diệt.

Lúc này, Cao Bằng như một con kiến nhỏ bị kẹp giữa hai con cự thú, rơi vào tình thế cực kỳ khó xử.

Thông báo tình hình trước mắt cho đám ngự thú, Cao Bằng

muốn chúng chuẩn bị tốt tâm lý. Khí tức bị ăn mòn của mấy người bọn họ quá rõ ràng rồi.

Giống như một giọt dầu nhỏ vào trong nước, chỉ cần chú ý một chút liền có thể phát hiện.

- Cao Bằng, ta nhớ ta từng nghe được một câu nói.

Tiểu Hoàng khoác tay lên vai Cao Bằng.

Cao Bằng ngẩng đầu lên, thấy dáng vẻ chững chạc đàng hoàng của Tiểu Hoàng.

- Câu gì?

- Có thể giết chết ác ma, chỉ có thể là ác ma.

Tiểu Hoàng nắm chặt nắm đấm, điên cuồng nói:

- Cho nên, vậy cứ để chúng ta biến thành kẻ mạnh nhất sau cùng đi!

Cao Bằng hơi do dự.

Đây không phải là giết chết một hai con quái vật. Nếu muốn vượt qua các quái vật bị ăn mòn khác, vậy lượng quái vật cần giết sẽ lên tới một con số kinh khủng.

- Cao Bằng, sát sinh là hộ sinh. Chúng ta là vì cứu vớt nhiều sinh mệnh hơn, phải bảo vệ những người ngươi muốn bảo vệ.

Bàn Đại Hải ngưng giọng nói.

Cao Bằng cúi đầu chắp hai tay sau lưng, gió rét thổi tới, vạt áo nhẹ bay.

Bàn Đại Hải quay người dựa vào Đại Tử. Nó biết, chuyện này vẫn cần chính Cao Bằng quyết định, bọn chúng chỉ là ngự thú của

hắn. Dù Cao Bằng lựa chọn thế nào, chúng sẽ đi theo.

Cao Bằng ngẩng đầu nhìn phía xa, bình tĩnh nói.

- Chúng ta đi hủy diệt thế giới thôi.

- Khụ khụ khụ!

Bàn Đại Hải sặc nước bọt.

- Không ngờ ngươi suy nghĩ lâu như vậy lại nghĩ ra kết quả này.

Bàn Đại Hải dở khóc dở cười, nói như ông cụ non:

- Cao Bằng, không ngờ ma tính của ngươi còn nặng hơn cả ta tưởng tượng.

- Tốc độ giết chóc quá chậm.

Cao Bằng lặng lẽ lắc đầu:

- Hơn nữa, ngươi có nhớ vị đã đánh ngất chúng ta không? Thực lực của nó cao hơn chúng ta quá nhiều, chỉ dựa vào giết chóc thì không thể đuổi theo nó.

- Mà ta cũng không nói chúng ta sẽ đi hủy diệt cả thế giới. Vị Diện Hải có một vài thế giới đã tiến vào thời kỳ sụp đổ, ta chỉ giúp nó một tay mà thôi.

Cao Bằng bình tĩnh nói.

Dịch: MBMH Translate

Chương 835: Ăn Phân!

Đi qua mấy vị diện, Cao Bằng đi tới thế giới đổ nát phía trước.

Nó giống như một vỏ trứng gà bị đá vỡ, nơi chân trời lộ ra một lỗ thủng dữ tợn.

Không gian loạn lưu nóng nảy gào thét bay ngang qua lỗ thủng.

Mặt đất biến thành hoang mạc. Tuy cách lần trước chỉ mấy năm ngắn ngủi, nhưng ngọn núi đã hóa thành gò đất, mặt đất rạn nứt, cát vàng hoang vu bay lượn trên không trung.

Hơi thở sinh mệnh lác đác không có mấy, thế giới này đã bước vào thời gian tính ngược.

- Chúng ta đi tới hậu hoa viên xem thử.

Cao Bằng nói với Đại Tử.

Đại Tử ngoan ngoãn gật đầu, chở Cao Bằng bay qua.

Tốc độ của Đại Tử rất nhanh, rất nhanh đã đến hậu hoa viên của Thần linh.

Hậu hoa viên của Thần linh vẫn trong trạng thái đóng, nhưng hậu hoa viên vốn được bảo vệ nghiêm ngặt, sau khi thế giới tan vỡ đã xuất hiện không ít sơ hở, lúc này vài chỗ còn bị phá hủy.

Bên trong đầy cảnh hoang tàn, ngay cả mặt đất cũng sắp bị cạo đi một lớp.

- Đã mất hết cả rồi.

Chiêu Tài tuyệt vọng nói. Nó nằm trên mặt đất, tai áp sát xuống.

- Ngươi đang làm gì?

- Xuỵt... Ta đang nghe nhịp đập của tài phú.

Chiêu Tài nghiêm túc nói.

Mười phút sau Chiêu Tài tiếc nuối ngẩng đầu:

- Không còn gì cả.

Trong đôi mắt ti hí đầy vẻ thổn thức, đứng lên bằng hai chân, hai chân trước bắt ra sau lưng giống như người.

- Ta nhớ năm đó trong này chắc hẳn còn cất giấu đại bảo tàng mới đúng.

Chiêu Tài nói rất chắc chắn.

- Đáng tiếc lại bị người khác nhanh chân đến trước.

- Không sao, bọn họ chỉ lấy đi một phần nhỏ bé không đáng kể, nhưng vật có giá trị thật sự thì bọn họ vĩnh viễn cũng không mang đi được.

Cao Bằng nhìn trời đất, mỉm cười nói.

- Cao Bằng nói rất có đạo lý.

- Cao Bằng, chúng ta làm thế nào để hủy diệt thế giới đây? Nếu chỉ dựa vào thực lực của chúng ta bây giờ thì rất khó hủy diệt được thế giới này?

Tiểu Diễm nghi ngờ hỏi.

- Thật ra không khó! Đồ vật Chung Kết Chi Nguyên cho chúng

ta ở trong này.

Cao Bằng chỉ vào ngực của mình rồi nói đầy thâm ý.

- Ách, ta hiểu! Cao Bằng, ngươi muốn bảo chúng ta dụng tâm lĩnh hội, nghiêm túc cảm nhận đúng không?

Đại Tử vội vàng xác nhận.

- …!!?

Cao Bằng chậm rãi lắc đầu:

- Không phải, ý của ta là các ngươi hãy nhìn xuống ngực mình.

Cao Bằng nói xong liền nhấc áo lên, ở trước ngực xuất hiện một ấn ký màu đen trông rất sống động.

Khi Cao Bằng ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy tất cả ngự thú đều quay đầu đi chỗ khác.

- Ái chà, thật là cay mắt!

- Cao Nguyệt Nguyệt giở trò lưu manh.

- Không thể miêu tả.

- Thói đời ngày sau à…

- Phụt phụt phụt phụt, ọe…

Khóe miệng Cao Bằng khẽ giật giật.

Vì sao hắn lại có kích động muốn đánh chết những kẻ này chứ!

- Trước ngực các ngươi đều có đấy!

Cao Bằng không vui nói.

- Các ngươi không chú ý tới sao?

- Ta đương nhiên chú ý tới rồi! Sao ta có thể không chú ý được chứ!

Đại Tử phủ nhận tới hai lần. Nó mới không thừa nhận mình không chú ý tới đâu.

- Đây là ấn chung kết! Trên thực tế, nếu như không phải vì nó, ta cũng không có can đảm đi hủy diệt thế giới. Cho dù thế giới này lại bị tàn phá đi nữa cũng không phải là thứ chúng ta có thể dao động được.

Hơn mười ấn chung kết được kích hoạt, chúng tách ra khỏi đám người Cao Bằng rồi bay đến giữa không trung, ngưng tụ thành một trái tim màu đen.

Từng tia ma quang yếu ớt quấn ở bên ngoài trái tim, lực lượng dao động càng lúc càng mạnh.

Thịch thịch, thịch thịch...

Bầu trời đột nhiên tối sầm xuống, ánh sáng trở nên mờ nhạt, khắp bầu trời đều có mây đen và tia chớp đánh ra bốn phía, phía xa có bão cát thổi tới che khuất bầu trời, gió xoáy đang gào thét ở trong bão cát.

Thế giới cảm giác được nguy hiểm, đây là phản kháng tới từ bản nguyên của thế giới.

Cùng lúc đó, một tin tức truyền vào trong đầu Cao Bằng.

Vẻ mặt Cao Bằng kỳ lạ ngẩng đầu, không ngờ hắn nhận được tiếng gọi đến từ bản nguyên của thế giới. Nó bằng lòng cho ra một phần lực lượng bản nguyên thế giới, kêu gọi tất cả sinh mệnh có trong thế giới đi ngăn cản tai họa đang đến gần.

Chỉ cần đám người Cao Bằng tiếp nhận là có thể có được phần quà này...

Đột nhiên thế giới bản nguyên nhận ra được điều gì đó, tin tức này bị cứng rắn cắt đứt, ngăn cản kết nối với Cao Bằng.

Cao Bằng kinh ngạc. Thế giới bản nguyên này... còn thông minh hơn Chung Kết Chi Nguyên kia sao?! Lại còn nắm giữ hệ thống trí năng phân biệt.

Vừa rồi đưa "nhầm" vài tin tức tới đây, chắc hẳn là do mình chưa kích hoạt ấn chung kết trước ngực, cho nên ban đầu được thế giới bản nguyên phân biệt thành đội bạn.

Ong ong...

Trên bầu trời phía xa có một đám mây đen bay tới.

Kỳ lạ là gió bão mãnh liệt đều tránh đám mây đen này giống như số phận chi tử trong truyền thuyết vậy.

Đợi sau khi nó đến gần, Cao Bằng thấy rõ đây là một chút ruồi Kim Tư Ô, một loại quái vật cấp thấp sinh sống ở trong sa mạc, sống thành đàn, thích ánh sáng ghét nước.

Theo thế giới bị tàn phá, nơi này càng lúc càng không thích hợp để sinh tồn, vài con quái vật có chút thông minh hoặc thực lực đều thông qua vết nứt hoặc thông đạo không gian di chuyển đến thế giới khác. Cũng chỉ có loại sinh mạng tương tự với ruồi Kim Tư Ô mới ở lại.

- Tiểu Diễm, ta giao cho ngươi đấy.

Tiểu Diễm gật đầu, hai cánh vỗ nhẹ, trong nháy mắt hỏa diễm ngập trời lan ra đồng cỏ, cuốn khắp cả trời đất.

Hỏa diễm đi qua nơi nào, tất cả hóa thành vương quốc hỏa

diễm. Đàn ruồi Kim Tư Ô lập tức bị bao phủ, bị thiêu đốt thành tro bụi.

Tro tàn bị gió lốc thổi bay dưới ánh nắng chiều.

Khắp bầu trời có từng đốm sáng sặc sỡ lơ lửng, sau đó dần hội tụ vào trong cơ thể của Tiểu Diễm.

- Ồ?

Tiểu Diễm vui mừng bất ngờ khi phát hiện mức độ chưởng khống pháp tắc Hỏa của mình đã nhanh chóng nâng cao, chỉ một lát đã từ 6% tăng lên tới 7%.

Cao Bằng kiểm tra thuộc tính của những đốm sáng này, phát hiện ra một thứ hiếm thấy.

【 Tên vật phẩm 】: Mảnh vỡ thế giới bản nguyên.

- Đây là đồ tốt, là pháp tắc thế giới bản nguyên do thế giới bản nguyên ban tặng cho những con ruồi Kim Tư Ô này, nó có thể nâng cao tốc độ lĩnh ngộ pháp tắc. Chỉ có điều chúng còn chưa kịp hấp thu tiêu hóa đã bị ngươi cướp đi.

Cao Bằng nói với Tiểu Diễm.

Ngự thú cấp Thần linh lĩnh ngộ chính là lực lượng pháp tắc, mà thế giới là do rất nhiều pháp tắc, quy tắc xây dựng thành một thể tập hợp siêu cấp.

Cho nên lực lượng của thế giới bản nguyên chính là đồ tốt không dễ có của ngự thú cấp Thần linh

- Chúng tới thêm vài đợt thì tốt rồi.

Tiểu Hoàng chép chép miệng.

Nó rất muốn có được mảnh vỡ thế giới bản nguyên này,

nhưng bây giờ chúng ở chỗ của Tiểu Diễm nên nó không dám cướp...

Chiêu Tài ngồi xổm xuống đất, mắt cũng đỏ lên, ngẩng đầu liếc nhìn bóng lưng của Tiểu Hoàng rồi lại liếc nhìn mảnh vỡ thế giới bản nguyên. Nó cũng không dám cướp.

Ầm ầm ầm!

Trên bình nguyên phía xa truyền đến tiếng chạy nhanh, có rất nhiều quái vật đang chạy vội tới.

- Sao ta có cảm giác như có quái vật đang công thành vậy.

Cao Bằng nói đùa.

Bởi vì quái vật ở lại thế giới này căn bản không có chút uy hiếp nào với bọn họ, cho nên bất luận là Cao Bằng hay đám Tiểu Hoàng đều rất thoải mái. Những quái vật này chính là tới tặng kinh nghiệm đây mà.

Tê tê tê...

Trong hư không có từng tia sáng với màu sắc sặc sỡ bị rút ra, sau đó bị trái tim màu đen này cắn nuốt.

- Nó đang hấp thu thế giới bản nguyên.

Cao Bằng rất kinh ngạc nói.

Còn không chờ hắn lên tiếng, Đại Tử vẫn luôn quan sát đã âm mưu từ lâu liền nhào tới.

- Đại Tử!

Cao Bằng vừa tức giận lại vừa lo lắng.

Chờ sau khi nhìn thấy trái tim màu đen dường như không có

phản ứng gì đối với hành vi chặn đồ của Đại Tử, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

- Những bản nguyên này không phải là mục đích của nó.

Bàn Đại Hải vẫn luôn quan sát chợt nhíu mày nói.

- Vậy mục đích của nó là gì?

Cao Bằng nghi ngờ không hiểu.

- Bản nguyên chỉ là thứ kèm theo, giống như sau khi Tiểu Diễm ăn xong cuối cùng phải thải ra vậy. Hủy diệt thế giới này mới là chuyện nó thật sự cần làm, về phần những thế giới bản nguyên này...

- Ta biết! Chúng cũng tương tự như phân của Tiểu Diễm, cho nên Đại Tử đang ăn phân!

A Xuẩn nhanh trí nói.

Đại Tử:

- ...!!?

Tiểu Diễm:

- ...!!?

Tiểu Hoàng:

- ...!!?

Dịch: MBMH Translate

Chương 836: Sức Mạnh Chung Kết

Đại Tử nghiêng đầu liếc nhìn A Xuẩn.

A Xuẩn bị nhìn chăm chú thì chột dạ, lặng lẽ lùi lại, bộp một tiếng va vào chân A Ban.

Sau đó nó nhanh chóng trốn ở phía sau chân A Ban, biến mất khỏi tầm mắt của Đại Tử.

Đợi một lúc lâu, A Xuẩn mới lặng lẽ từ trong không gian móc ra một bình nước hoa quả. Nhưng rồi đột nhiên lại bị một lực lượng thần bí nào đó tập kích linh hồn.

Tay nó run lên, cốc nước hoa quả rơi xuống đất, nước trái cây màu cam bắn tung tóe khắp mặt đất.

Khi thế giới bản nguyên bị hút sạch sẽ, cả thế giới giống như một gốc cây khô già, từ trong đến ngoài đều bị móc sạch, chỉ còn lại thân cây mục nát lung lay sắp đổ.

Tốc độ thế giới đổ nát đang tăng nhanh.

- Hóa ra là như vậy...

Cao Bằng thì thào tự nói. Trong không gian phía xa, tốc độ đổ nát dần dần nhanh hơn, rất nhiều đất đá bị hút lên không trung rồi xoay tròn bay ra khỏi thế giới.

Bên ngoài thế giới, tất cả hư không cự thú giống như Thao Thiết hưởng thụ bữa tiệc vị giác đầy thịnh soạn này.

Ngọn núi, sông ngòi, mặt đất, không gì là bọn chúng không ăn.

- Đi thôi, thế giới này sắp kết thúc rồi. Nếu không đi nhanh, chúng ta sẽ phải đối mặt với đám hư không cự thú kia đấy.

Cao Bằng phủi nhẹ vạt áo, vẻ mặt có chút buồn bực vô cớ.

Chung Kết Chi Nguyên hình như vô cùng tán thưởng khi Cao Bằng hoàn thành nhiệm vụ, trái tim màu đen co vào phía trong, sau đó từ trong đó bay ra hai luồng khí xám tiến vào trong thân thể của đám Đại Tử.

Đại Tử gầm khẽ một tiếng, thế giới bản nguyên vừa thôn phệ được đã giúp nó đạt được tăng trưởng cực lớn, mức độ chưởng khống đối với pháp tắc Lôi cũng tăng vọt đến 23%.

Trong quá trình này, phần lớn lực lượng đều tràn ra và biến mất, chỉ có số ít là bị Đại Tử hấp thu. Bằng không, cho dù là một mảnh vỡ thế giới bản nguyên nhưng sẽ không chỉ nâng cao một chút lực lượng như thế.

Mà bây giờ được Chung Kết Chi Nguyên tăng phúc làm cho Đại Tử cảm giác sức mạnh của mình tăng vọt. Đây là một loại tăng trưởng thực lực vô cùng thần kỳ, tăng cường trên thân thể rất yếu ớt, cũng không phải là nâng cao đối với mức độ chưởng khống pháp tắc mà là một loại biến hóa vô cùng kỳ diệu.

Lại giống như mặc vào một bộ giáp đầy gai nhọn, làm cho lực phòng ngự và lực phá hoại của nó được tăng cường rõ rệt.

Đuôi rồng đảo qua làm mặt đất rạn nứt, trong nháy mắt bụi bặm bay loạn.

Loại lực phá hoại ở mức này cũng làm cho Cao Bằng phải liếc mắt nhìn.

Không chỉ Đại Tử, tất cả ngự thú đều được tăng phúc, loại sức

mạnh này được Cao Bằng đặt tên là sức mạnh chung kết.

Có điểm giống sức mạnh đối lập của các sức mạnh hiện có trên thế giới. Thật ra lực phá hoại của bản thân nó không mạnh, chỉ là trời sinh đối lập với sức mạnh thế giới hiện thực. Hai loại sức mạnh này xung đột giao hòa với nhau, hình thành lực phá hủy khủng khiếp.

- Chủ nhân.

Phía xa có một bóng dáng không ngừng tới gần, mỗi một lần bước tới đều xuất hiện ở cách vị trí trước vài dặm, chỉ mấy lần hít thở đã đứng ở trước người Cao Bằng.

Thân hình A Ngốc cao lớn khoác chiếc áo bào có mũ chùm màu đỏ rực, phần vai vạm vỡ khiến chiếc áo nhô cao, trong hốc mắt có linh hồn hỏa diễm chậm rãi thiêu đốt, không giận tự uy.

- Ngươi trở nên mạnh mẽ rồi.

Cao Bằng xúc động. Mức độ chưởng khống pháp tắc Tử vong của A Ngốc đã tăng lên tới 10%, khó khăn bước vào ngưỡng cửa Trung vị Thần linh. Trong thời gian ngắn ngủi đã đột nhiên tăng mạnh.

- Tất cả đều là do sư phụ của ta dạy tốt.

A Ngốc trầm giọng nói.

Bàn Đại Hải rất hâm mộ:

- A Ngốc, sư phụ của ngươi thật tốt với ngươi.

- Chủ nhân, các ngươi sao vậy?

A Ngốc phát hiện ra trạng thái của chủ nhân và đám người Tiểu Hoàng không thích hợp, trên thân dường như bao phủ một tầng lực lượng khác.

Cao Bằng nói cho A Ngốc biết trạng thái hiện nay của đám người mình. Cơ thể A Ngốc chấn động, sốt ruột nói:

- Chủ nhân, ta đi cầu xin sư phụ hủy diệt Chung Kết Chi Nguyên kia.

- Sư phụ ngươi không chắc đã là đối thủ của Chung Kết Chi Nguyên.

Cao Bằng lắc đầu. Trên thực tế ngay từ lúc đầu hắn đã suy nghĩ xem có nên mời sư phụ của A Ngốc ra tay hay không.

Nhưng vừa so sánh khí tức của hai bên, Cao Bằng cảm thấy Tử Vong Chúa Tể có khả năng không phải là đối thủ của Chung Kết Chi Nguyên.

Nếu như đánh không nổi Chung Kết Chi Nguyên, vậy không phải là hại đối phương sao?

Tử Vong Chúa Tể đã thu A Ngốc làm đệ tử, lại còn từng giúp đỡ, cũng không khinh thường mình, Cao Bằng không thể làm ra hành vi lấy oán trả ơn được.

Cho dù điều đó có khả năng dẫn đến mình sẽ vạn kiếp bất phục... thì đó cũng là số mạng của mình.

- Vậy làm sao bây giờ?

Chân tay A Ngốc luống cuống.

- Không! Ta rất vui mừng vì đã giữ ngươi ở lại chỗ của Tử Vong Chúa Tể mà không dẫn ngươi đi.

Cao Bằng vui mừng nói với A Ngốc.

- Như vậy thì không phải tất cả ngự thú đều biến thành trạng thái quái quỷ này. Ít nhất trước khi giải quyết khốn cảnh trên người chúng ta, ta sẽ không trở về, cho nên ngươi để ý bên phía

Nhân tộc giúp ta, còn có mấy lời ta cũng cần ngươi truyền lại giúp. Bọn họ đều biết ngươi là ngự thú của ta, những người khác ta không biết, nhưng ta biết ông ngoại nhất định sẽ tin tưởng ngươi.

Nghe Cao Bằng nói giống như uỷ thác, linh hồn hỏa diễm trong hốc mắt A Ngốc chập chờn.

- A Ngốc hiểu rõ.

A Ngốc rốt cuộc cũng hiểu vì sao chủ nhân muốn mình nhanh chóng thu thập tin tức về những thế giới sắp bị hủy diệt.

Những thế giới bước vào thời kì cuối, quái vật có thể thoát đi thì đều đã thoát khỏi, tài nguyên có thể thu thập trong đó đều đã bị cướp đoạt sạch sẽ, gần như không có bất kỳ giá trị gì.

Ngay cả đất trống kia cũng có giá trị cực thấp, tựa như một căn nhà lung lay sắp đổ, không có ai sẽ để ý cả.

- Các thế giới sắp bị hủy diệt nhiều đến vậy sao?

Cao Bằng hơi giật mình, không ngờ lại có nhiều thế giới sắp bị hủy diệt như vậy. Sao từ trước tới nay hắn chưa từng nghe nói qua?

- Sư phụ của ta nói cho ta biết, thật ra sức mạnh bản nguyên mà rất nhiều thế giới chứa đựng đều có hạn. Tuy cũng sẽ tăng trưởng nhưng kém hơn tốc độ bị quái vật trong thế giới hấp thu.

A Ngốc lắc đầu.

- Cho nên, khi tốc độ tăng trưởng sức mạnh bản nguyên của thế giới đó không theo kịp tốc độ tiêu hao thì sẽ bước vào con đường xuống dốc.

Cao Bằng nghe được liền có cảm giác quen thuộc:

- Suy nghĩ của sư phụ ngươi đúng là dẫn trước mọi người,

thần linh bình thường căn bản sẽ không suy nghĩ nhiều như vậy. Sau khi một thế giới hủy diệt, bọn họ sẽ đi tới thế giới tiếp theo. Dù sao tuổi thọ của Thần linh rất lâu dài.

Dừng lại một lát, Cao Bằng xúc động nói:

- Sư phụ ngươi lại có thể để ý tới mấy thứ này.

- Ta nghe nói năm đó sư phụ gây ra thiên tai vong linh cũng có nguyên nhân là muốn tiêu diệt một phần Thần linh để đạt được hiệu quả bảo vệ thế giới... Nhưng cuối cùng sư phụ vẫn thất bại.

- Nếu như nó thành công, có khả năng sẽ không thu ngươi làm đồ đệ.

Cao Bằng nói đầy thâm ý.

Một uống một mổ tự có định số.

A Ngốc im lặng gật đầu.

- Hắn quá cấp tiến, trực tiếp gây chiến với tất cả thần linh...

Cao Bằng không nói ra câu còn lại

Có thể là năm đó còn có ẩn tình khác. Dù sao suy nghĩ của những tồn tại này hắn không thể đoán được.

Cao Bằng liếc nhìn A Ngốc, đã hiểu rõ một phần nguyên nhân khiến Tử Vong Chúa Tể thu A Ngốc làm đồ đệ.

Có thể nó đã tưới nhuần một loại tư tưởng nào đó vào trên người A Ngốc.

- Vậy chúng ta đi trước một bước. Ngươi trở về đi, cố gắng học hỏi sư phụ ngươi.

Cao Bằng nói với A Ngốc, sau đó tạm biệt nó.

Dịch: MBMH Translate

Chương 837: Thế Giới Đất Chết

Trên thực tế, ảnh hưởng của Chung Kết Chi Nguyên đã bắt đầu khuếch tán.

Nó giống như một Tai Ách Chi Nguyên, tất cả quái vật bị Tai Ách Chi Nguyên ăn mòn đều sẽ trở thành đồng loã của nó, trong khoảng thời gian ngắn đã có rất nhiều vị diện bị tấn công. Đồng thời, trong dị tộc còn xảy ra một chuyện lớn kinh thiên. Đế quốc Thánh Đà bị một tồn tại cường đại thần bí tấn công, thần thú trấn quốc Vọng Thiên Hống của Đế quốc Thánh Đà vẫn lạc. Đồng thời, Đế quốc Thánh Đà đã bị hao tổn nghiêm trọng, hơn tám mươi phần trăm các thành thị đã bị huỷ diệt.

Ngay cả Vương triều giáp giới với Đế quốc Thánh Đà cũng bị tổn thất ở mức nhất định. Trong đó, thảm nhất là một Vương quốc đã hoàn toàn biến thành một mảnh đất hoang vu.

- Bên Cửu Thiên xảy ra chuyện lớn, mấy quốc gia đều gặp kiếp nạn, thời gian này mọi người phải cảnh giác, nhất là các bộ lạc ở biên cảnh.

- Rõ!

Hội nghị kết thúc, Kỷ Hàn Vũ vẫy vẫy tay cho những người khác lui đi, một mình bước vào văn phòng trên tầng cao nhất. Đặt một phong thư lên bàn sách, lá thư đã mở ra.

- Ông ngoại, thứ lỗi cho cháu tạm thời không thể quay về, trên đường đi cháu gặp chút biến cố. Nhưng xin ông đừng lo cho cháu, tạm thời cháu vẫn cổn. Ông ngoại chú ý gần đây dễ sinh biến, cho nên phải vạn lần phải cẩn thận, nếu có tình hình khẩn cấp thì có thể liên hệ thông qua A Ngốc.

Đáy mắt Kỷ Hàn Vũ có vẻ lo lắng, không biết đã xảy ra chuyện gì, trong thư Tiểu Bằng cũng không ghi rõ.

…

- Thế giới thứ năm.

Trong thông đạo không gian nổi lên một gợn sóng, Cao Bằng dẫn theo đám ngự thú từ trong đó đi ra.

Sau lưng hắn, tất cả ngự thú chủ lực đều đã tấn thăng lên Trung vị Thần Minh. Nếu không phải vì điều kiện đột phá Cao Vị Thần ít nhất là đạt đến 30%, thì có thể dưới trướng Cao Bằng đã có ngự thú đột phá Cao Vị Thần rồi.

- Tăng cấp vẫn quá chậm. Nếu cộng thêm cả sức mạnh chung kết, hiện giờ chỉ có thể đối phó với Cao Vị Thần, với Chủ Thần phía trên thì vẫn chưa phải đối thủ.

Cao Bằng vẫn còn ý bất mãn với tốc độ tăng thực lực, nếu có thể tăng nhanh hơn một chút thì tốt quá.

- Hử? Thế giới này…

Cao Bằng biến sắc. Thế giới này khác với những thế giới trước đó, dù nó cũng đã đi vào thời kỳ tận thế nhưng lại không hề suy yếu, ngược lại còn xảy ra một loại biến dị nào đó không thể nói rõ được.

Mây đen sà xuống, hoàng hôn tây sơn, cảnh hoàng hôn vặn vẹo hòa với tiếng quái vật biến dị mê mang gào rống.

Rống…

Một huyết ảnh bổ nhào tới.

Tiểu Hoàng không đổi sắc nâng tay phải lên, còn chưa buồn dùng sức, huyết ảnh đã bị đập thành một đống thịt.

Thấy được uy lực của Tiểu Hoàng, mấy huyết ảnh còn lại vội phanh gấp.

Đây là ba con quái vật cùng loại với chó, nhưng lông đen nhánh, như máu tươi và bùn trộn lẫn kết lại thành áo giáp. Con ngươi đục ngầu màu đỏ như máu, bên trong da lông còn sinh trưởng lên mấy cái gai xương, nhìn qua cực kỳ kinh dị.

Nó khá giống chó zombie trong Resident Evil, nhưng còn lớn hơn cả chó zombie, mà cũng không có đặc tính lây nhiễm như chó zombie.

- Ở đó có thành thị.

Cao Bằng nhìn ra phía xa xa.

Xa xa cuối chân trời lấp ló mấy tòa tháp cao trong thành phố.

Đám Cao Bằng chạy tới toà thành thị này mới phát hiện ra đây chỉ là một vùng phế tích, bên trong đã trở thành sào huyệt cho các loại quái vật biến dị.

Trên chóp nhọn là một cái sào huyệt khác, một loại sinh vật giống như Dực Long phủ phục trong sào huyệt của mình, thi thoảng còn gầm lên bén nhọn.

Tiểu Thảo từ từ giãn người, rễ bắt đầu lan ra, thẩm thấu vào từng khe hở trong các ngõ ngách của phế tích, trong chớp mắt giống như thiên la địa võng trải rộng cả toà thành.

- Chủ nhân, trong thành không còn người sống, ta chỉ tìm thấy cái này.

Mấy sợi rễ móc ra một bộ xương trắng. Áo da của bộ xương đã cũ nát lắm rồi, thủng lỗ chỗ.

- Ngươi kéo người khác ra làm gì?

Cao Bằng méo mặt.

- Nó bị mấy tảng đá chặn lại!

Bông bồ công anh trên đỉnh đầu Tiểu Thảo rung rung biểu thị sự kháng nghị.

- Vậy an táng người ta lại đi.

Cao Bằng nói.

Bộ xương trắng được vùi sâu trong lòng đất, nhưng bị lay động một lúc, một cuốn sổ nhỏ rơi xuống.

Cao Bằng nhặt cuốn sổ lên, vỗ vỗ tro bụi, không biết nó làm bằng chất liệu da gì mà lâu như vậy vẫn không hỏng.

Hắn lật lật quyển sổ, có viết gì đó nhưng hắn không hiểu.

Càng về sau chữ càng ngoáy, như người điên nói loạn, thậm chí còn đâm xuyên qua cả giấy. Có thể tưởng tượng vào thời khắc cuối, khi viết những chữ này, người viết điên cuồng cỡ nào.

Ở lại thế giới này mấy ngày vẫn không phát hiện có nhân loại sống ở đây, nhưng hắn lại phát hiện có vết tích di chuyển ở thông đạo không gian nối sang một nơi khác. Hình như có vài người đã rời nơi này đi tới thế giới mà họ cho là thích hợp hơn.

Cao Bằng cũng không đi vào quấy rầy bọn họ.

- Trong tư liệu A Ngốc đưa cho ta có nói thế giới này hẳn là sắp huỷ diệt rồi, nhưng bây giờ xem lại cũng không phải như vậy.

Cao Bằng lẩm bẩm.

Bàn Đại Hải há to miệng nằm bẹp dưới đất, chăm chú nhìn trời.

- Ngươi đang làm cái gì đấy?

Cao Bằng nhíu mày.

- Ta đang chờ đồ ăn được đưa tới cửa.

Bàn Đại Hải hết sức chăm chú nhìn bầu trời.

Một con chim biến dị to lớn bay qua, đột nhiên như bị căng gân, hai cánh cứng ngắc rồi rơi thẳng xuống, chính xác trúng vào miệng Bàn Đại Hải.

Rộp rộp rắc rắc...

Bàn Đại Hải chẹp chẹp miệng.

Ăn xong, đột nhiên nó phát hiện Cao Bằng không nhúc nhích đứng nhìn mình chằm chằm liền hỏi:

- Vì sao ngươi nhìn ta với vẻ kỳ quái thế?

Toàn thân Bàn Đại Hải co lại, dùng cẳng tay che đi thân thể, không hiểu vì sao đột nhiên nó lại muốn che vị trí này đi.

- Ngươi nói… có phải những quái vật biến dị này là do thế giới bản nguyên làm ra?

Cao Bằng sâu kín hỏi.

- Cái này thì có quan hệ gì? Ta chỉ cảm thấy con chim vừa rồi không thể nào ăn được.

Bàn Đại Hải nhổ cái xác chim ra:

- Mùi vị rất kinh khủng.

- Cao Bằng, chúng ta còn tiếp tục xử lý thế giới này nữa không? Nếu tiếp tục thì lập tức bắt tay vào đi, nếu không thì đi

luôn.

- Không xử lý, thế giới bản nguyên này còn hoàn chỉnh hơn cả bốn cái trước.

Cao Bằng lắc đầu.

- Nhưng hình như ở đây không có thần.

Bàn Đại Hải liếm liếm đầu lưỡi.

Nó vừa dứt lời, Cao Bằng thoáng nghĩ tới một điều.

Rồi cùng Bàn Đại Hải liếc nhau.

....

- Thế giới này còn hoàn chỉnh hơn bốn cái trước, cụ thể là hoàn chỉnh hơn bao nhiêu thì ta không nói được, nhưng [image]chắc hẳn sẽ có thu hoạch phong phú hơn.

Cao Bằng trầm giọng nói.

- Ta hiểu!

Tiểu Hoàng xoa xoa ma quyền, nó đã rất kích động rồi.

- Tốt, vậy bắt đầu đi.

Từng đoàn từng đoàn hắc vụ từ lồng ngực của Tiểu Hoàng và Cao Bằng lan ra, sau đó ngưng tụ thành một trái tim màu đen trên đỉnh đầu.

Khi trái tim thành hình, trên bầu trời cuồn cuộn mây đen, sấm sét chớp giật đùng đùng.

Đùng đùng oanh oanh…

Nơi đường chân trời phía xa, thú triều mênh mông vô bờ dần

dần lại gần, cự thú gào thét, sát khí cuồng bạo ngưng kết thành mây.

Trên bầu trời, mây đen kéo tới, tiếng ông ông vang vọng.

Mặt đất không ngừng rạn nứt, đám quái vật quỷ dị đi qua đi lại bên dưới.

Thú triều vô cùng vô tận lấy Cao Bằng làm tâm mà điên cuồng vọt tới.

- Đây là cảm giác làm địch của cả thế giới sao?

Trên đỉnh núi, Cao Bằng nhìn cảnh này mà cảm khái.

Sau đó, hắn nhàn nhạt nói:

- Đáng tiếc, vẫn còn hơi yếu, ngay cả quái vật cấp Thần cũng còn không có.

Tiếng nói vừa dứt, mặt đất vỡ nát, chín bóng đen như dãy núi phá đất mà lên, bóng đen che khuất bầu trời, bao phủ mặt đất. Tiếng gào thét như rồng như rắn từ trên đỉnh đầu vọng xuống.

Cao Bằng:

- ...!!?

Dịch: MBMH Translate

Chương 838: Cửu Thủ Thiên Long

- Cao Nguyệt Nguyệt, ngươi không nên nói những lời này nữa.

Đại Tử thì thào tự nói.

- Đại Tử, ngươi nói gì vậy? Cao Bằng nói thì làm sao có thể sai được!

Tiểu Hoàng nói rất nghiêm túc, còn không quên bồi thêm một câu:

- Đúng không Cao Bằng.

- Ừ ~ ngươi nói rất đúng.

Cao Bằng thoả mãn gật đầu.

- Sao ngươi biến thành Hoàng liếm chó thế, đứng trước mặt làm khiên thịt đi.

Tiểu Diễm lạnh lùng nói.

- He he!

Đám người Tịch Sư đứng ở phía sau cười trộm.

Tiểu Hoàng nhíu mày, cảm giác mất mặt nên không nhịn được hạ thấp giọng, siết chặt nắm đấm:

- Tiểu Diễm, ta cho ngươi biết! Cho dù ngươi không nói ta, ta cũng sẽ ngoan ngoãn đứng phía trước!

Tiểu Hoàng nói xong liền ngẩng đầu ưỡn ngực đi nhanh về phía thú triều.

Tịch Sư trầm ngâm. Lẽ nào đây là quá khiếp sợ nên dùng giọng điệu hung ác ngoan độc trong truyền thuyết sao?

【 Tên quái vật 】: Cửu Thủ Thiên Long

【 Đẳng cấp quái vật 】: Cao vị Thần linh

【 Pháp tắc chưởng khống 】: Pháp tắc Tai ách 44. 9%, pháp tắc Chấn động 31%.

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Thần thoại / Phẩm chất Thần thoại

【 Đặc tính quái vật】: Thiên Long (Lên trời thành Thiên Long, xuống đất thành Địa Long, Tiềm Long tại uyên, long trời lở đất.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Sau khi Cửu Thủ Thiên Long rời khỏi mặt đất sẽ thu được năng lực phi hành, đồng thời sẽ tăng cao kháng tính với nguyên tố của mình.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Sau khi Cửu Thủ Thiên Long hoàn toàn chui vào lòng đất sẽ nắm giữ năng lực độn địa, đồng thời cũng sẽ nâng cao uy lực pháp tắc Chấn động.)

Cửu Thủ Đồng Tâm (Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Trước khi tất cả đầu của Cửu Thủ Thiên Long bị cắt đứt thì không thể thật sự chết đi, đồng thời thực lực sẽ không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì. Sau khi đầu mất đi, Cửu Thủ Thiên Long có thể chậm rãi mọc ra đầu mới.

Hiệu quả ② hiệu quả bị động: Mỗi khi một cái đầu của Cửu Thủ Thiên Long bị chém đứt sẽ tăng mức độ cứng trên của lân phiến.)

Tai Ách Ma Long (Cửu Thủ Thiên Long là Tai Ách Ma Long trong truyền thuyết, khống chế tai ách và thiên tai.

Hiệu quả ① hiệu quả bị động: Nâng cao tốc độ lĩnh ngộ của Cửu Thủ Thiên Long đối với pháp tắc Tai ách.

Hiệu quả ② hiệu quả chủ động: Sau khi kích hoạt năng lực, trong khoảng thời gian ngắn Cửu Thủ Thiên Long sẽ tăng mức độ chưởng khống của mình đối với pháp tác Tai ách.)

【 Giới thiệu vắn tắt về quái vật 】: Mới đầu là Tai Ách Yêu Long, khi thế giới gần đi vào thời điểm kết thúc liền bị ý chí của thế giới lựa chọn kích hoạt pháp tắc Tai ách tiềm ẩn ở bên trong thân thể, cuối cùng tiến hóa thành Cửu Thủ Thiên Long.

- Nó chính là thủ hạ kim bài được thế giới bản nguyên lựa chọn.

Cao Bằng chậm rãi nói:

- Nhưng không sao! Thế giới có thủ hạ kim bài của nó, ta cũng có thủ hạ kim bài của ta.

Nghe được Cao Bằng nói những lời này, Tiểu Hoàng kín đáo ngẩng đầu ưỡn ngực.

Đại Tử đứng cũng thẳng hơn.

Tịch Sư ho khan một tiếng, lắc lắc lông bờm trên cổ.

A Xuẩn bỏ xúc tua vào trong miệng móc một hồi, sau đó hài lòng lấy ra nước hoa quả để uống, dáng vẻ như muốn nói chắc chắn không có liên quan gì với ta!

Bàn Đại Hải chậm rãi đứng lên:

- Được rồi! Cao Bằng, ngươi không cần khen ta. Ta biết ta đã không giấu được nữa, dù sao trên người ta rực rỡ chói mắt như

vậy.

Đại Tử, Tiểu Hoàng, Tịch Sư: ???

Bàn Đại Hải tung thân cá nhảy lên bầu trời:

- Các ngươi ở đây bảo vệ tốt chủ nhân, đợi Đại Hải ta đi một lát sẽ trở lại!

- Pháp tắc Thôn phệ - Thôn thiên phệ địa!

Bàn Đại Hải hoàn toàn biến mất, ở trên bầu trời chỉ còn lại một hố đen cuồn cuộn đánh về phía Cửu Thủ Thiên Long.

Ầm ầm!!!

Chín cái cổ của Cửu Thủ Thiên Long lao thẳng vào trong biển mây, nhìn giống như chín chiếc cột chống trời, trấn áp thiên địa nơi này.

Loảng xoảng.

Hố đen ẩn chứa lực thôn phệ khủng khiếp đánh vào trên một cái cổ, cứng rắn đụng gãy nó.

Máu tươi trút xuống như mưa, phần lớn mưa máu đều bị hố đen cắn nuốt.

- Xưa có Chúc Dung đụng Bất Chu Sơn, nay có Bàn Đại Hải...

Lưu Quang nhỏ bé nhìn thấy cảnh tượng vĩ đại này thì không nhịn được ước mơ, muốn ngâm một bài thơ.

- Đó là Cộng Công. Đã bảo ngươi đọc nhiều sách rồi mà.

Tiểu Hoàng gảy gảy lỗ mũi, nói.

Lưu Quang im lặng ngồi xổm tại chỗ.

- Tiểu Hoàng, ngươi đi giúp Bàn Đại Hải.

Cao Bằng tuyên bố mệnh lệnh.

Tiểu Hoàng tụ lực đã lâu, không nói một lời, đầu ngón chân giẫm nát mặt đất, giống như mũi tên rời cung xông ra ngoài.

Một cái đầu của Cửu Thủ Thiên Long bị đụng gãy, tám cái đầu còn lại phát ra tiếng gào thét phẫn nộ.

Bên ngoài thân của nó hiện lên ma quang, trong phút chốc khí tức tai ách ăn mòn khủng khiếp bao phủ Tiểu Hoàng và Bàn Đại Hải.

Sức mạnh tai ách là một loại khái niệm không rõ ràng, nó không chỉ bao gồm các loại thiên tai, mà còn bao gồm cả nhân họa!

Hư không phía trước Tiểu Hoàng đột nhiên vặn vẹo, sau đó làm cho một quyền tụ lực đã lâu của nó đánh hụt.

Gợn sóng trong suốt từ trong cơ thể Cửu Thủ Thiên Long lan ra, lực chấn động tiến vào trong cơ thể của Tiểu Hoàng, xuyên qua bên ngoài cơ thể trút thẳng vào lục phủ ngũ tạng. Nếu như đổi thành những quái vật khác đã có khả năng phải chịu thiệt. Nhưng đối với Tiểu Hoàng thì... đánh chỗ nào cũng như nhau thôi.

Chỗ tinh diệu của lực chấn động ở chỗ tính thẩm thấu của nó. Cơ thể Tiểu Hoàng chấn động, lực chấn động này truyền từ đầu ngón chân tới đỉnh đầu. Bị đánh một sảng khoái tới mức giật mình, vẻ mặt Tiểu Hoàng ngỡ ngàng ngẩng đầu.

Vừa xảy ra chuyện gì?

Cùng lúc đó, từ ba hướng khác lại có thú triều lao tới.

Ánh mắt của Tịch Sư, Tiểu Diễm, Đại Tử tiếp xúc với nhau, ăn ý búng ngón tay.

Đương nhiên, búng ngón tay ở đây thật ra là trên nghĩa rộng. Trong đệm thịt của Tịch Sư lộ ra hai móng vuốt, Đại Tử là học tư thế ngón tay khai hỏa của Cao Bằng. Bởi vì Tiểu Diễm chỉ có một chân đang giẫm lên trên mặt đất nên không tiện nhấc lên, vì thế dùng mỏ chim bắt chước tách ra.

Một trận bão chớp đã phá hủy tất cả, vô số tia chớp liên hoàn chớp hiện, phía tây hóa thành một biển sấm sét, rất nhiều quái vật thậm chí không kịp kêu lên một tiếng đã bị đánh thành than.

Dòng nước lạnh với nhiệt độ siêu thấp cuốn về phía nam. Pháp tắc Cụ phong và pháp tắc Hàn đống hình thành sự phối hợp hoàn mỹ, dòng nước lạnh màu xanh thổi qua, trên bình nguyên chỉ còn lại rất nhiều tượng băng lấp lánh.

Phía đông lại hóa thành một biển lửa, biển lửa vĩnh viễn không dừng, hơi nóng thiêu đốt, nhiệt độ cao khủng khiếp đã nung chảy mặt đất, đốt thành từng dòng nham thạch nóng chảy.

Bất luận là quái vật cấp Bình Thường hay là cấp Chuẩn Thần ở trong khu vực công kích của ba đại nguyên tố đều không thể kiên trì được dù chỉ một giây.

...

Cửu Thủ Thiên Long bị đánh nát sáu cái đầu, cuối cùng đã cảm nhận được khủng hoảng. Không biết vì sao hai tên trước mắt này có lực phá hoại thân thể rất khủng khiếp, hơn nữa một con có pháp tắc Thôn phệ công thủ toàn diện, mình đánh nó giống như đánh con nhím vậy.

- Pháp tắc Chấn động - Cực Uyên Băng Giải.

Nó thi triển ra chiêu thức pháp tắc Chấn động có mức độ chưởng khống mạnh nhất của mình, ánh sáng trắng chói mắt bao phủ con vịt màu vàng đáng ghét này.

Cửu Thủ Thiên Long đầy mong đợi cuối cùng tuyệt vọng phát hiện con vịt trúng phải chiêu mạnh nhất của mình, mà trên ngực chỉ xuất hiện ba vết rạn nhỏ gần như không thể nhận ra.

- Ta đã chồng chất hơn một ngàn tầng phòng ngự bị động, không ngờ còn có thể đánh xuyên qua được!

Tiểu Hoàng rất chấn động. Lực công kích của tên này lại có thể cao như vậy sao?

Nghe được những lời này, Cửu Thủ Thiên Long cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng lắm. Đây là đang khen ta sao?

Rống!

Mặc dù Cửu Thủ Thiên Long là Cao vị Thần linh được thế giới bản nguyên của thế giới này tạo ra, nhưng nó tuyệt đối không ký kết khế ước chủ tớ gì đó với thế giới này.

Ngay cả lần này nó ra tay cũng là vì thế giới bản nguyên cho nó một phần sức mạnh bản nguyên làm thù lao.

- Không được, những kẻ này thật quỷ dị, rõ ràng chỉ là Trung vị Thần nhưng lại biến thái như vậy. Bây giờ mới chỉ có hai tên ra tay... Nếu như lại thêm một vài tên nữa...

Trong lòng Cửu Thủ Thiên Long đã có ý định lùi bước.

Dịch: MBMH Translate

Chương 839: Giải Thoát

Rống!

Cửu Thủ Thiên Long điên cuồng rống lên một tiếng, đuôi rồng quét ngang khiến mặt đất bị cày ra thành từng khe rãnh.

Sóng chấn động trong suốt hóa thành thực chất cuốn ra khắp nơi, quái vật bị đóng băng cách đó không xa lập tức bị chấn động vỡ thành rất nhiều vụn băng tiêu tán ở trong không khí.

Cửu Thủ Thiên Long nổi giận gầm một tiếng uy hiếp, sau đó quay người chạy trốn với tốc độ rất nhanh, bốn cái đầu còn lại chui vào trong mặt đất tạo ra một gò đất rất lớn, bụi bặm theo gò đất bay ra ngoài.

- Lưu Quang, ngươi đuổi theo đừng để mất dấu nó. Tạm thời không nên động thủ, chờ chúng ta xử lý tốt chuyện ở đây sẽ theo kịp.

Cao Bằng mở miệng nói.

Pháp tắc Tai ách của Cửu Thủ Thiên Long có tác dụng rất lớn với Bàn Đại Hải.

Bởi vì một pháp tắc Bàn Đại Hải chưởng khống có liên quan pháp tắc Tai ách.

Quan trọng nhất là ngoại trừ pháp tắc Tai ách ra, Cửu Thủ Thiên Long cũng thuộc về Long tộc, chỉ cần thôn phệ máu thịt của nó, Long Nghĩ sẽ có thể thông qua đó dòm ngó được một phần sức mạnh của Cửu Thủ Thiên Long. Nếu như có thể thu được thi thể hoàn chỉnh của nó, thậm chí phục chế trở thành Cửu Thủ Thiên

Long mới cũng không thành vấn đề.

Từ một ý nghĩa nào đó, giá trị của con Cửu Thủ Thiên Long này đối với đám người Cao Bằng thậm chí không thua kém thế giới bản nguyên.

Lưu Quang gật đầu, dung nhập vào cái bóng mờ dưới chân tiềm hành theo, để lại đám người Cao Bằng ở lại thu hoạch.

Dường như biết số phận mà mình sắp đối mặt, các loại thiên tai giống như gió lốc mưa rào bỗng xảy ra.

- Giãy dụa cuối cùng mà thôi.

Cao Bằng thản nhiên nói.

Nửa giờ sau, thế giới bản nguyên này cuối cùng đã không kiên trì nổi, từ trong không trung bị rút ra từng tia từng tia một.

Dường như có một thùng thuốc nổ nào đó phát nổ, thế giới này đột nhiên điên cuồng!

Trong không trung xuất hiện từng vết nứt, đây là thiên tai có lực sát thương mạnh nhất mà thế giới bản nguyên có thể dẫn dắt ra... Vết nứt không gian.

Không cần Cao Bằng nhắc nhở, A Xuẩn vẫn treo ở trên ngọn cây đã bỏ lại chai không, tiêu sái xoay người bay lên.

Phụt phụt phụt phụt!

Vết nứt không gian mới sinh ra từ trong hư không bị cứng rắn ép lại.

Thế giới bản nguyên:

- ...!!?

Cao Bằng ngáp một cái.

Ngự thú khác đều làm chuyện của mình, mấy thế giới bản nguyên trước cũng làm như vậy, bởi vì bản thân vết nứt không gian sẽ tạo thành tình trạng tổn thương không thể xoay chuyển đối với thế giới, cái đó khác với vết nứt không gian tự nhiên sinh ra. Đây là do bản thân thế giới bản nguyên dẫn dắt không gian tạo ra vết nứt, tạo thành ảnh hưởng và hủy hoại đặc biệt lớn đối với chính nó.

Cho nên không đến mức bất đắc dĩ thì thế giới chắc chắn sẽ không tự mình tạo ra vết nứt không gian.

Đáng tiếc là có một Thần linh hệ Không gian là A Xuẩn ở đây, ảnh hưởng của vết nứt không gian đối với đám người Cao Bằng vô cùng nhỏ bé.

Từng dải ánh sáng giống như tơ lụa bị trái tim màu đen đẩy ra ngoài. Đám Đại Tử đứng xếp hàng ngay ngắn, từng con một đi tới chia một phần canh.

- Để lại một chút, còn có một phần của Lưu Quang đấy, không cho phép tham ô.

Cao Bằng nhắc nhở.

- Ta mới không thèm tham ô.

Đại Tử kiêu ngạo hừ một tiếng.

Cao Bằng liếc nhìn Đại Tử:

- Trả lại! Ai nói để cho ngươi bảo quản hả? Phần của Lưu Quang giao cho Tịch Sư bảo quản.

Đại Tử lập tức sốt ruột.

- Cao Nguyệt Nguyệt, ngươi lại có thể không tin ta!

- Đúng! Ta đúng là không tin ngươi, ta cho rằng ngươi tuyệt đối sẽ ăn vụng.

Cao Bằng nói một cách khẳng định.

Đại Tử:

- ...!!?

Đại Tử oan ức liếc nhìn Cao Bằng, sau đó một mình tìm đến một nơi, móng vuốt nhỏ chọc tới chọc lui trên mặt đất, xem mảnh đất này thành hóa thân của Cao Bằng.

- Đâm chết ngươi! Đâm chết ngươi!

Sau khi thế giới bản nguyên bị cướp sạch sẽ, trái tim màu đen thoả mãn biến mất ở trong không khí, đồng thời thông qua con đường nào đó truyền lại một tâm trạng thoả mãn tới cho đám người Cao Bằng.

Hình như cảm thấy trong khoảng thời gian này đám người Cao Bằng xử lý không tệ, là một công nhân đặc biệt ưu tú!

Cao Bằng cảm thấy những thứ này đều vô nghĩa. Ngươi cho ta nhiều khích lệ hơn nữa cũng không bằng cho ta một chút phần thưởng thật sự.

Khi Cao Bằng vừa có ý nghĩ này, trái tim màu đen co vào phía trong, ngay sau đó tỏa ra một đám sương mù màu đen nồng đậm. Trong phút chốc, trên ngực của đám người Cao Bằng hiện lên một ấn ký hoa sen màu đen trông rất sống động.

Cùng lúc đó, một ý nghĩ thông qua ấn ký hoa sen màu đen truyền lại tới trong đầu của đám người Cao Bằng.

Trên của ấn ký này là Chung Kết Hắc Liên, tác dụng thứ nhất chính là nâng cao lực phá hoại của đám người Cao Bằng đối với

nguyên tố, tác dụng thứ hai chính là có một lần cơ hội xin viện trợ.

Có nghĩa là đám người Cao Bằng đã bước vào trong tầm mắt của Chung Kết Chi Nguyên, tất nhiên nó sẽ không để cho công nhân ưu tú giống như bọn họ đơn giản chết đi, bởi vậy mới cho bọn họ một phần phần thưởng để có thể tự bảo vệ mình. Có thể thông qua Chung Yên Hắc Liên triệu hoán một lần lực lượng của Chung Kết Chi Nguyên.

Cụ thể nó có uy lực lớn tới mức nào thì Cao Bằng không rõ...

Trong bầu trời xa xăm, một đóa hoa sen màu đen rất lớn nở ra trong hư không.

Không trung bị nhuộm dần làm màu đen như mực, hoa sen màu đen nở rộ ở trong hư không, chậm rãi xoay tròn vòng quanh bầu trời.

Theo hoa sen màu đen xoay tròn, không gian bị cắt thành rất nhiều vết rạn dày đặc, ngay sau đó trong hư không phát ra một dao động khủng khiếp.

Nó đi qua nơi nào, mọi vật đều bị diệt sạch, tất cả mọi vật đều bị nghiền nát sạch sẽ.

Lại giống như một bức tranh sơn thủy bị lau sạch.

Tất cả mọi thứ ở phía trên đều không còn, chỉ còn lại một màu trắng thuần túy.

Trắng và đen hình thành một bức tranh đối lập hoàn mỹ.

Hoa sen màu đen và phông nền màu trắng.

Chỗ hoa sen đen nở ra chỉ để lại một màu trắng thuần túy.

- Đó là...

- Phương hướng của Lưu Quang!

Cao Bằng cảm thấy chấn động, vội vàng dẫn theo ngự thú tiến lên.

Trong hư không vẫn còn một mùi vị khó hiểu, loại mùi này...

Khi Cao Bằng chạy tới, chỉ nhìn thấy một cái hố lớn siêu lớn.

Trong hố lớn có một con rắn lớn đang nằm hấp hối, ba đầu bị nổ bay, chỉ còn lại cái đầu cuối cùng vẫn treo trên cổ.

Ở bên kia hố to, cơ thể Lưu Quang ngồi xổm xuống đất, vẻ mặt ngỡ ngàng.

Ban đầu nó theo dõi rất tốt, nhưng đột nhiên xung quanh hiện lên sức mạnh chung cực khiến nó bị lộ ra.

Vào thời điểm nguy cấp, trong ngực nó bay ra một đóa hoa sen màu đen phát ra một vụ nổ kinh thiên động địa.

Mà sau đó chính là cảnh tượng như bây giờ.

- Long Nghĩ, giao cho ngươi.

- Được!

Long Nghĩ bay xuống, Cửu Thủ Thiên Long nằm trong hố mở to hai mắt, nhìn chằm chằm vào nó.

Ở giờ phút cuối cùng trong cuộc sống, Cửu Thủ Thiên Long rất bình tĩnh, không nóng nảy giận dữ gầm thét, cũng không điên cuồng rít gào.

- Không nên phụ lực lượng của ta, đến đây đi, lấy tất cả mọi thứ của ta đi, để cho danh tiếng của Cửu Thủ Thiên Long ta vang vọng Chư Thiên Vạn Giới.

Cửu Thủ Thiên Long khẽ nói.

Bước chân của Long Nghĩ chợt dừng lại:

- Ngươi biết năng lực của ta?

- Ta là Thần linh hệ Long, ngươi cho rằng ta sẽ không biết sao?

Cửu Thủ Thiên Long bình tĩnh nói.

Trong ánh mắt hiện lên vẻ điên cuồng, Cửu Thủ Thiên Long đột nhiên rít gào giận dữ với Long Nghĩ.

Long Nghĩ phản kích theo phản xạ, Cửu Thủ Thiên Long vốn như nỏ mạnh hết đà một cái đầu cuối cùng cũng bị đánh xuyên qua.

Co giật vài cái, máu thịt bên ngoài thân thể nhanh chóng tróc ra, điên cuồng tiến vào trong cơ thể Long Nghĩ, làm lực lượng của nó nhanh chóng tăng vọt.

Long Nghĩ kinh ngạc nhìn Cửu Thủ Thiên Long, nó chú ý tới ánh mắt Cửu Thủ Thiên Long hiện lên một tia giải thoát.

- Đây là...

- Nó là thần do thế giới bản nguyên của thế giới này bồi dưỡng, tuy mạnh mẽ nhưng cả đời này không thể nào rời khỏi đây được.

Cao Bằng mở miệng nói.

- Đi thôi, nơi này đã không còn giá trị nữa, chúng ta đi tới thế giới sau.

Cao Bằng xoay người rời đi.

Long Nghĩ cúi đầu.

Trong đầu hiện ra câu nói sau cùng của Cửu Thủ Thiên Long.

- Làm cho danh tiếng của Cửu Thủ Thiên Long ta vang vọng Chư Thiên Vạn Giới!

- Có lẽ ngày này sẽ không xa…

Dịch: MBMH Translate

Chương 840: Thập Địa

Long Nghĩ thôn phệ hết tất cả huyết nhục của Cửu Thủ Thiên Long, đồng thời cũng phân tích hoàn toàn Thần cách của nó. Suốt cả quá trình, Long Nghĩ hoàn toàn không gặp phải bất kỳ sự kháng cự nào.

Huyết nhục bám vào bên ngoài cơ thể Long Nghĩ, ngưng kết thành một cái kén tằm màu đỏ như máu.

Ôm kén tằm màu đỏ rời đi, Cao Bằng biết thế giới này đã đi tới cuối con đường rồi, tất cả sinh mệnh sống bên trong đều sẽ cảm nhận được dấu hiệu tàn lụi của thế giới.

Sau này sẽ có một phần quái vật thông qua thông đạo không gian hoặc vết nứt không gian rời nơi này đi tới thế giới khác.

Trong số bọn chúng, sẽ có một phần chết trên đường, nhưng cuối cùng vẫn sẽ có một vài quái vật có thể thuận lợi kéo dài huyết mạch của chủng tộc mình tại một thế giới lạ lẫm nào đó.

Kéo dài sinh mệnh, đây là một loại kỳ tích.

Dấu chân ở thế giới này có lẽ sẽ được kéo dài tiếp qua một phương thức khác.

Trong suốt quá trình này, có lẽ sẽ có hy sinh, có lẽ sẽ có đau khổ và trắc trở, nhưng cuối cùng sẽ ra được trái ngọt.

Kén máu của Long Nghĩ đột nhiên toả ra hào quang mãnh liệt.

- Chủ nhân…

Tiếng nói đứt quãng truyền vào nội tâm Cao Bằng qua huyết

khế:

- Đoạt xá…

- Cái gì?

Cao Bằng biến sắc.

Cùng lúc đó, trong cái kén.

Một ý thức mạnh mẽ đang khôi phục trong huyết nhục. Tất cả linh hồn của Cửu Thủ Thiên Long đều bị đánh nát, chia nhỏ ra xen lẫn trong từng tấc da tấc thịt.

- Việc này chắc chắn không phải chỉ một ngày là xong, trong một thời gian ngắn tuyệt đối không thể làm được.

Chỉ có thể bỏ thời gian dài thật dài mới có thể dung hợp huyết nhục và linh hồn. Cho thấy từ rất lâu rồi Cửu Thủ Thiên Long đã có suy nghĩ này.

Bàn Đại Hải nhíu mày nói.

- Thậm chí, có thể từ rất lâu rồi Cửu Thủ Thiên Long đã muốn dùng phương pháp này để thoát khỏi khống chế của thế giới.

- Có thể nó đã thất bại.

Tiểu Hoàng khẳng định.

- Ngươi nói nhảm rồi. Nếu thành công đã không có hôm nay.

Bàn Đại Hải không nể mặt con vịt.

Tiểu Hoàng á khẩu.

- Dù không biết làm thế nào mà Cửu Thủ Thiên Long có thể đánh nát linh hồn, phân giải ra máu thịt, rồi lại tổ hợp lại. Nhưng

ta biết, làm vậy chắc chắn sẽ có tác dụng phụ.

Bàn Đại Hải khẳng định:

- Linh hồn là một thứ cực kỳ yếu ớt và tinh diệu, hiện giờ chắc hẳn linh hồn của Cửu Thủ Thiên Long đang cực kỳ suy yếu. Nếu là linh hồn hoàn chỉnh, chắc chắn linh hồn Long Nghĩ sẽ bị áp chế, sẽ không thể xuất hiện tình huống giằng co thế này.

- Chúng ta có thể giúp nó không?

Cao Bằng hỏi.

- Không biết, giao phong cấp bậc như linh hồn thế này, người ngoài chúng ta rất khó mà nhúng tay vào được. Trừ khi có Thần linh am hiểu linh hồn ra tay.

Am hiểu linh hồn?

Cao Bằng ngẫm nghĩ, trong số đám ngự thú bên cạnh mình không có ai am hiểu về linh hồn hết. Dù Ma Huyễn Chi Não cũng là hệ tâm Linh, nhưng tâm linh và linh hồn là hai thứ hoàn toàn khác nhau.

Duy nhất chỉ có A Ngốc am hiểu linh hồn lại không có ở bên cạnh.

Mí mắt của Cao Bằng nhảy lên một cái. Vừa rồi, thông qua huyết khế, hắn cảm giác được tình huống của Long Nghĩ không tốt lắm.

Nếu không có sự chuẩn bị nhất định và lòng tin chắc chắn, Cửu Thủ Thiên Long cũng sẽ không quyết định đoạt xá…

Nếu nói rằng có một biện pháp nào đó, vậy hắn là cái này.

Đáy lòng Cao Bằng mặc niệm.

Dù khá nguy hiểm, nhưng cũng không thể lo trái lo phải nhiều như vậy.

Hắn nhắm mắt lại, thông qua xiềng xích linh hồn kết nối với ý thức của Long Nghĩ.

Trong không gian linh hồn hư ảo, một con Cửu Thủ Thiên Long toả hồng quang quấn quanh Long Nghĩ, chín cái đầu chia ra ngắn nuốt thân thể Long Nghĩ, muốn nuốt trọn nó vào bụng.

- Giao thân thể của ngươi cho ta đi. Ta thấy, muốn để cho danh hào Cửu Thủ Thiên Long vang vọng chư thiên thì nên giao cho ta làm mới là tốt nhất!

Cửu Thủ Thiên Long tham lam nói.

Long Nghĩ không rên một tiếng, giơ hai tay giao nhau bảo vệ đầu mình, không cho Cửu Thủ Thiên Long nuốt đầu

- Ngươi còn phản kháng cái gì? Ngươi nghĩ xem vì sao ta lại đoạt xá ngươi? Không có tám phần nắm chắc trở lên, làm sao ta có thể làm ra hành vi đoạt xá này?

Cửu Thủ Thiên Long điên cuồng nói:

- Huyết nhục này, xương cốt này, mỗi một tia lực lượng đều thuộc về ta. Hiện giờ ngươi đã hoà lẫn nhục thể của ta và của ngươi làm một, ta là ngươi, mà ngươi cũng là ta.

- Cho nên ở đây, linh hồn của ta có thể phát huy sức mạnh lớn nhất! Ta là Cao Vị Thần! Ngươi chỉ là Trung Vị Thần, làm sao phản kháng nổi ta được?

Giọng nói chấm dứt, giữa mi tâm Long Nghĩ sáng lên một ấn ký.

Ấn ký bộc phát ra hào quang sáng chói, thân thể Long Nghĩ

phình ra một chút, sức mạnh linh hồn tăng gấp bội.

Trong Tinh Thần Hải, linh hồn của Long Nghĩ hiện ra chân thân, linh hồn càng mạnh, kích thước càng lớn.

Trước đó Long Nghĩ còn không to bằng một nửa Cửu Thủ Thiên Long, nhưng linh hồn to ra, kích thước Long Nghĩ cũng tăng một chút.

- Ngươi?

Cửu Thủ Thiên Vương nghẹn họng nhìn trân trối. Sức mạnh linh hồn còn có thể tăng vọt thế này sao?

Đáy mắt Long Nghĩ nổi lên gợn sóng, cảm giác khí tức của chủ nhân ở bên kia huyết khế, bèn ngẩng cao đầu, mỉm cười thản nhiên.

- Ta vẫn chờ đợi điều này!

Oanh!

…

Kén máu nhanh chóng khô quắt lại, màu đỏ bên ngoài không ngừng tối đi, toàn bộ bên trong đã bị Long Nghĩ cắn nuốt sạch sẽ.

Cơ thể Long Nghĩ nằm dưới đất, bên ngoài có đầy hoa văn phức tạp tối mờ, kích thước to hơn trước kia khoảng một phần ba.

Thay đổi lớn nhất là sau lưng nó có một đôi cánh, mặt ngoài đôi cánh đầy gai ngược cứng rắn đen nhánh.

Ngoài ra, đỉnh đầu Long Nghĩ còn có một đôi sừng rồng uốn lượn.

- Cao Bằng, Long Nghĩ nó….?

Bàn Đại hải cẩn thận hỏi.

- Hẳn là thành công!

Cao Bằng khẳng định.

Nghe vậy, Bàn Đại Hải thở nhẹ ra một hơi.

Long Nghĩ mở to hai mắt, chống hai tay xuống đất, ngồi dậy.

Đầu tiên, nó lắc lắc cái đầu nặng trĩu, sau đó trong ánh mắt hoặc căng thẳng hoặc đề phòng của đám ngự thú, nó đứng dậy đi tới trước mặt Cao Bằng.

Nó quỳ một gối xuống, trung thành cúi đầu, nói:

- Đa tạ chủ nhân ra tay.

- Tất cả của ta đều là từ các ngươi, cho nên không cần phải nói tạ hay không tạ. Chỉ cần là ngự thú của ta, dù ai gặp phải tình huống đó ta cũng sẽ ra tay giúp đỡ.

Cao Bằng mỉm cười nói.

Long Nghĩ nhìn hai bên tóc mai bạc trắng của Cao Bằng, cúi đầu xuống.

Tổng cộng A Ngốc gửi cho Cao Bằng mười bảy thế giới sắp hủy diệt, tình huống gặp phải Cửu Thủ Thiên Long cực kỳ ít khi xảy ra.

Đại bộ phận các thế giới sắp bị huỷ diệt đều không có Thần linh. Vậy mà thế giới đó có thể sinh ra được Cao Vị Thần, đây cũng là tình huống cực kỳ hiếm gặp.

Không phải chỉ cần dựa vào sức mạnh bản thân thế giới là có thể bồi dưỡng ra được Cao Vị Thần. Mặc dù thế giới bản nguyên rất trân quý, nhưng trên thực tế, tư chất và thiên phú của bản thân

quái vật mới là quan trọng nhất.

Thiên phú là một con số lớn hơn 0. Không có thiên phú, vĩnh viễn chỉ là số 0.

…

Thập Địa, Thanh Minh Địa.

Thanh Minh Địa ở phía bắc Thập Địa. Địa thế Thập Địa rất kỳ huyễn, trong đó Thanh Minh là khu vực cao nhất trong Thập Địa, càng đi lên phía bắc lại càng cao, cho nên mới có tên Thanh Minh.

Với phần lớn sinh linh Cửu Thiên, Thập Địa là nơi cực kỳ thần bí, bởi vì sinh linh Thập Địa sẽ không dễ dàng xuất hiện ở Cửu Thiên.

Trong Thanh Minh Địa có một cái giếng Toả Linh. Nói là giếng, thực ra miệng nó rộng tới hơn trăm cây số, diện tích có thể nói là lớn hơn cả hồ. Mặt giếng được giăng mắc bởi vô số xiềng xích giao nhau, lòng giếng đen thẫm không thấy đáy, bên cạnh giếng có dựng một bia đá, có ghi ba chữ “Toả Linh Tỉnh”

Một bàn tay màu đỏ vuốt ve ba chữ trên bia đá. Một quái nhân thân cao ba trượng, mặt không có ngũ quan thì thào nói:

- Thật đúng như ngươi nói, Chung Kết Chi Nguyên lại xuất hiện. Ông bạn già, có lẽ đã đến lúc lại một lần nữa kề vai chiến đấu rồi.

Dịch: MBMH Translate

Chương 841: Gửi Thư

Ầm ầm ầm…

Tất cả xiềng xích trên mặt giếng đều vỡ nát, lục quang chói mắt xông thẳng lên trời cao.

Lục quang vô cùng vô tận che khuất cả bầu trời, tất cả Thanh Minh Địa đều có thể nhìn thấy đạo lục quang này.

Một thanh trường kiếm màu đỏ từ trong giếng chậm rãi bay ra. Trường kiếm có tổng cộng tám mặt, nơi tiếp xúc của từng mặt với chuôi kiếm đều có một gai nhọn màu đen kéo dài xuống. Từ dưới đáy chuôi kiếm sinh ra một cánh tay màu nâu đen, phía dưới cánh tay có nâng một đám mây đen nồng đậm.

Ngoại trừ Thanh Minh Địa, chín địa vực lớn khác đều có hiện tượng kỳ lạ quấy đảo phong vân, trong lúc nhất thời bầu trời biến sắc, long trời lở đất.

Có tồn tại vô cùng cổ xưa thức tỉnh từ trong giấc ngủ mê.

…

Giới Qua Chiến Trường, thông đạo giữa Cửu Thiên Thập Địa và thế giới Thâm Uyên. Đầu bên kia của thông đạo có một tồn tại cường đại nằm rạp trong bóng tối nhìn về phía bên này.

- Chung Kết Chi Nguyên?

Nó khẽ thì thào tự nói:

- Lại có loại vật này xuất hiện à? Thật không biết là may mắn hay là bất hạnh của các ngươi nữa.

- Giới Bức, ngươi đi phong kín thông đạo.

Lời nói vừa dứt, trong bóng tối có cuồng phong gào thét, một con dơi khổng lồ màu xanh giang cánh bay đến mặt ngoài của thông đạo không gian.

Nhưng mà con dơi màu xanh này không đi qua thông đạo không gian đến thế giới bên kia, mà từ bụng nó mở ra rất nhiều lỗ nhỏ dày đặc, từ trong đó phun ra rất nhiều chất lỏng sềnh sệch trong suốt bám vào mặt ngoài thông đạo không gian rồi từ từ nhỏ xuống dưới, nửa giờ sau đã hoàn toàn biến thành một mặt gương.

Màu sắc của thông đạo không gian dần dần trở thành mờ nhạt, sau đó gần như trong suốt.

Một ngày sau, chỗ thông đạo không gian này biến mất. Bất luận là Cửu Thiên Thập Địa hay là thế giới Thâm Uyên đều không có thông đạo không gian nữa.

Người bên phía Giới Qua Chiến Trường trong Cửu Thiên Thập Địa kinh ngạc phát hiện, thông đạo không gian mà bọn họ vẫn mong đợi biến mất đã thật sự biến mất!?

Không có???

Tại sao lại đột nhiên biến mất được!

Đã từng có thần thú mang năng lực không gian đi qua dò xét, phát hiện chỗ thông đạo không gian này thật sự biến mất... Không phải thế giới Thâm Uyên có âm mưu gì, mà thật sự không thấy nữa.

- Chắc là bị Chung Kết Chi Nguyên hù dọa chạy mất rồi. Bởi vì ta nghe nói qua, Chung Kết Chi Nguyên có tính truyền nhiễm rất mạnh.

Có tồn tại cực kỳ cổ xưa nói như thế.

Thế giới Thâm Uyên giống như cao da chó dây dưa Cửu Thiên Thập Địa hơn mười ngàn năm lại dễ dàng bị tách ra như vậy, cũng không biết là may mắn hay bất hạnh nữa.

Theo tai họa của Chung Kết Chi Nguyên dần dần mở rộng, bởi vì số lượng Linh tộc rất nhiều và thực lực tương đối yếu hơn các chủng tộc khác, cho nên đám quái vật dưới quyền của Chung Kết Chi Nguyên đều tập trung tập kích Linh tộc.

Linh tộc tổn thất vô cùng nghiêm trọng, rất nhiều quốc gia bị công phá, cũng có một nhóm người bởi vì hâm mộ sức mạnh của Chung Kết Chi Nguyên mà đã đổi phe.

Trong khoảng thời gian ngắn, bởi vì có được sức mạnh của Chung Kết Chi Nguyên gia trì, cho nên lực lượng của những người này tăng mạnh, thậm chí khiến bọn họ có biến đổi về chất, không ít quái vật hoặc ngự thú nắm giữ năng lực chiến đấu vượt cấp.

Đương nhiên cũng không phải là trực tiếp nâng cao thực lực của những quái vật và ngự thú này, mà chỉ tương đương với việc tăng thêm một phần chiến giáp ở bên ngoài cơ thể của bọn họ.

Cộng thêm tầng chiến giáp này, lực phá hoại của bọn họ trở nên cực kỳ khủng khiếp.

....

- Trước mặt chính là địa bàn của Nhân tộc.

Phía xa có hơn trăm bóng người dần dần đến gần thông đạo không gian nối giữa trái đất và Cửu Thiên Thập Địa. Từ sau khi Chung Kết Chi Nguyên hạ xuống, Nhân tộc đóng quân ở trên địa bàn của Linh tộc đều lần lượt rút lui trở lại trái đất, chỉ có rất ít người ở lại Cửu Thiên để duy trì vận chuyển.

- Các ngươi nói xem, lần này ở trong địa bàn của Nhân tộc chúng ta có thể có thu hoạch gì không?

- Chung Kết Chi Nguyên đại nhân chắc hẳn sẽ cho chúng ta phần thưởng phong phú hơn.

Hơn trăm người này đến từ Linh tộc, bọn họ đều là người Linh tộc đã nương nhờ vào Chung Kết Chi Nguyên.

Lương tri còn lại khiến bọn họ không ra tay đối với người cùng tộc.

Nhưng muốn bọn họ đi tập kích những tộc đàn thần thú kia thì dĩ nhiên là tuyệt đối không thể nào.

Với chút thực lực ấy của bọn họ mà đi đối phó với tộc đàn thần thú thì chính là đi chịu chết, cũng chỉ có thể tìm một ít tộc nhân yếu hơn để bắt nạt thôi.

Hơn nữa Nhân tộc và Linh tộc không phải là kẻ thù truyền kiếp sao?

Vừa nghĩ như thế, không ít Linh tộc lại thấy yên tâm thoải mái hơn.

- Nghe nói Nhân tộc rất có tiền, chúng ta ở đây sẽ kiếm được không ít đâu.

Trên mặt một người Linh tộc lộ ra vẻ tươi cười.

- Ha ha, đi thu hoạch thôi.

Một người Linh tộc bên cạnh cũng cười nói.

Khi những người của Linh tộc tới gần thông đạo không gian, trên không trung của thông đạo không gian truyền đến lời cảnh báo:

- Các ngươi tới làm gì?

Một Linh tộc trong đó ngẩng đầu, trên mặt hiện lên vẻ tươi

cười:

- Làm gì à? Ngươi sẽ nhanh chóng biết được thôi.

Hắn nói xong, Kim Quy Thứ Nguyên Thú đứng sau lưng hắn nâng chân phải lên, lòng bàn chân chợt bắn ra rất nhiều kim tuyến!

- Làm càn!

Phía trên đỉnh đầu truyền đến tiếng quát trầm thấp.

Một tấm lôi võng rất chói lòa rơi xuống, chỗ khu vực của hơn trăm người này trực tiếp hóa thành biển lôi.

Đợi đến khi lôi võng tiêu tan, tại chỗ chỉ còn lại một đống thi thể cháy đen.

- Nhóm thứ ba.

Một người từ trên đỉnh đầu nhảy xuống, nhíu mày nói.

Một người khác ở bên cạnh nói:

- Cũng không biết có chuyện gì xảy ra, gần đây luôn có rất nhiều người của Linh tộc muốn đi vào địa bàn của Nhân tộc chúng ta.

- Có thể là muốn tránh tai họa.

- Không giống lắm, nhìn qua chính là lòng mang ý xấu thôi.

- Ngươi trở lại thông báo đi, gần đây biên cảnh càng lúc càng không yên ổn.

Nhưng vào lúc này, chỗ rất xa có một bóng dáng màu xanh lục nhanh chóng lao đến gần.

Sóng khí cuồng bạo cuồn cuộn như mây, tiếng rồng ngâm chấn động hư không, hai cánh vỗ mạnh khiến phong vân biến sắc.

- Không tốt!

Vẻ mặt một thám báo Nhân tộc bị ép đến mức đỏ bừng, chỉ riêng khí thế đã làm cho toàn thân hắn nhũn ra, mười phần sức lực chỉ còn lại không đến sáu phần.

Hắn dùng hết sức lực ấn xuống một cái nút ở trong ngực. Cho dù cuối cùng thám báo Nhân tộc này nằm co quắp trên mặt đất, nhưng trên mặt lại không nhịn được phát ra tiếng cười điên cuồng giống như trút được gánh nặng.

...

- Vừa rồi biên cảnh truyền tin tức tới, có Thần linh dị tộc muốn nhân cơ hội chạy vào trái đất nhưng bị phát hiện, cuối cùng đã bạo phát xung đột với Thanh Thiên Thương Long điện hạ, rồi bị đuổi đi.

Một phần tình báo mới nhất được đặt ở trên bàn của Kỷ Hàn Vũ.

Sau khi xử lý xong công vụ, Kỷ Hàn Vũ về đến nhà liền nhìn thấy tin tức này. Kỷ Hàn Vũ trầm ngâm rất lâu, cuối cùng bảo người gọi một vong linh đến, bảo nó giúp mình truyền đi một phần tin tức.

Hắn thông qua vong linh liên lạc với A Ngốc, sau đó thông qua A Ngốc truyền tin cho Cao Bằng.

Cao Bằng vừa hủy diệt xong một tiểu thế giới thứ mười chín liền vỗ vỗ tay.

Tuy rằng chỉ hủy diệt thế giới già yếu sắp kết thúc, nhưng dù sao đó cũng là một thế giới!

Sau khi hủy diệt mười chín thế giới, sắc mặt Cao Bằng không hề thay đổi, từ lâu đã không có cảm giác mới mẻ nữa.

Hắn có cảm giác chết lặng tựa như quét thẻ sau một ngày làm việc.

- Thư của ông ngoại sao?

Cao Bằng mở lá thư này ra rồi đọc nhanh như gió.

Xem xong nội dung trong thư, mắt Cao Bằng híp lại.

Hắn cất lá thư rồi vỗ nhẹ vào đầu của Đại Tử:

- Đi thôi, chúng ta trở về một chuyến đã.

Sau khi thu ngự thú khác vào không gian ngự thú, hắn cưỡi trên lưng Đại Tử. Bây giờ Đại Tử đã dài gần ngàn mét, hơn trăm đôi cánh che khuất bầu trời, trên cánh đầy đường vân phức tạp màu tím sậm, thân thể to lớn giống như một ngọn núi nhỏ vắt ngang trên bầu trời. Nó chỉ lắc người một cái liền hóa thành một tia chớp biến mất…

Dịch: MBMH Translate

Chương 842: Tiễn Ngươi Ra Đi

- Ta xin thề ta đã gặp phải Cao vị Thần bảo vệ Nhân tộc!

Ngự sử Cao vị Thần của Linh tộc nói với vẻ rất chắc chắn.

- ...!!?

- Cho nên ta mới nói ngươi và ta hãy liên thủ, như thế Nhân tộc sẽ thuộc về chúng ta. Ta nghe nói số lượng Nhân tộc bên kia lên tới hơn trăm triệu người, chỉ cần hiến tế bọn chúng là chúng ta có thể nhận được rất nhiều chỗ tốt từ Chung Kết Chi Nguyên. Thế nào, ngươi rốt cuộc có cho ta một câu trả lời chắc chắn không.

- Danh Xu Cơ... Ta cảm thấy ngươi hơi nóng vội rồi.

Một người đàn ông tóc xanh ngồi đối diện hắn nhíu mày nói.

- Nóng vội à? Đây là ngươi quá chậm chạp thì đúng hơn! Ta cũng không biết với tính cách này của ngươi thì làm thế nào lại trở thành Cao vị Thần được. Năm đó ngươi không tranh, bây giờ ngươi vẫn không tranh! Đây là một thế giới người ăn thịt người, ngươi còn muốn đợi tới khi nào.

- Không, ta chỉ muốn suy nghĩ kỹ trước khi làm chuyện gì đó mà thôi.

Người đàn ông tóc xanh chậm rãi nói.

- Cho nên đây là nguyên nhân nhiều năm như vậy ngươi còn chưa thành lập đế quốc sao? Năm đó trong năm người chúng ta chỉ có hai người là ngươi và Huyết Kiếm không thành lập đế quốc, Huyết Kiếm hắn là do tính cách nóng nảy không thích hợp làm Đế Vương, nhưng ngươi thì sao? Ngươi là người mạnh nhất trong

đám người chúng ta khi đó.

Danh Xu Cơ nói với vẻ châm chọc.

- Bây giờ ba người chúng ta đều trở thành người đứng đầu của siêu cấp đế quốc, nhưng ngươi vẫn một thân một mình ở trong sơn thôn nhỏ lụi bại này. Bây giờ còn có ai biết đến tên của ngươi? Còn có ai nhớ tới ngươi?

- Nhưng hai người khác vừa mới chết trong thời gian trước.

Người đàn ông tóc xanh chậm rãi nói.

Danh Xu Cơ muốn nói lại thôi.

- Ngươi cũng đánh thua.

Người đàn ông tóc xanh tiếp tục nói.

Danh Xu Cơ bỗng nhiên đứng lên, nhíu mày nói:

- Ngươi có thể đừng nhắc tới chuyện này được không?

- Năm đó ngươi đã từng bị ta đánh.

Người đàn ông tóc xanh uống một ngụm trà.

- Ngươi cứ ở trong núi này cả đời đi!

Danh Xu Cơ cười lạnh một tiếng rồi xuống núi hoàn toàn không chút do dự.

Nhìn theo bóng lưng của Danh Xu Cơ, ánh mắt người đàn ông tóc xanh thâm thúy, chỉ cười không nói gì.

Đợi đến sau khi Danh Xu Cơ đi xa, người đàn ông tóc xanh mới há miệng phun ra một con sên toàn thân trắng nõn, đỉnh đầu của con sên có một cái sừng nhỏ màu vàng, trên hai cái xúc tu thon dài

mọc ra vô số con mắt.

Đỉnh đầu con sên trở nên đen xì, người đàn ông tóc xanh nuốt con sên vào, ánh mắt thâm thúy.

Sau khi rời khỏi Ngư Hương Sơn, Danh Xu Cơ ngồi trên ngự thú đi tới bên kia.

Danh Xu Cơ ngồi ở trên lưng ngự thú thì thào nói:

- Chỉ có thể thực hiện phương án đã chọn.

Danh Xu Cơ nói xong liền nhíu mày. Những thần thú kia cũng không dễ tiếp xúc, bằng không hắn sẽ không đặc biệt tới tìm Trầm Sinh m.

Lúc này, quốc gia nào của Linh tộc cũng đều rơi vào trong thiên tai, thiên hỏa dày đặc rơi xuống như mưa, nhân gian hóa thành biển lửa vô tận.

Ở trong biển lửa có một con Độc Nhãn Ma Hùng với bộ lông màu đỏ sậm đứng sừng sững ở trong thành thị. Nó cao gần trăm mét, giống như một ngọn núi nhỏ.

Một trảo của Ma Hùng rơi xuống, múc vào mặt đất bị đốt thành nham tương dưới chân giống như múc canh, sau đó đổ vào trong miệng. Nham tương nóng chảy đỏ ngầu theo chòm râu lăn xuống ngực.

- Ngươi tới làm gì? Lẽ nào ngươi muốn phá hủy giao ước.

Độc Nhãn Ma Hùng cảnh giác nói.

- Ngươi đã hứa với ta...

- Không phải chuyện này, đây là một hợp tác khác.

Mặt Danh Xu Cơ không đổi sắc nói. Ngự thú dưới thân hắn

phun ra dịch a-xít giết chết một vài dị tộc cách đó không xa.

Trong mắt của Độc Nhãn Ma Hùng lộ ra vài phần nghi ngờ.

...

- Cháu đã trở về còn không vào trong đi?

Kỷ Hàn Vũ vỗ vào vai Cao Bằng rồi nói.

- Không vào được, bây giờ trên người cháu không sạch sẽ, cháu sợ sẽ lây xui xẻo cho bọn họ.

Cao Bằng lắc đầu.

- Sẽ không ai ghét bỏ cháu cả.

- Trong lòng cháu không bước qua được đạo khảm này.

Hai tay Cao Bằng đút vào trong túi, sau đó bảo A Xuẩn bỏ vào trong không gian những loại thức ăn và trang phục mà ông ngoại mang đến.

- Cháu sẽ đi giải quyết tên kia.

Cao Bằng mở miệng nói.

Hai ngày sau, trên bầu trời của lãnh địa Minh Ngọc Quốc, Danh Xu Cơ và Độc Nhãn Ma Hùng dần dần tới gần thông đạo không gian của trái đất.

Tất cả người lây nhiễm Chung Kết Chi Nguyên đều sẽ có một sức mạnh đặc thù.

Người nắm giữ loại sức mạnh này có thể cảm ứng được lẫn nhau, có thể nhận biết được sự tồn tại của đối phương.

Danh Xu Cơ cảm ứng được một tồn tại cường đại không thua

kém gì mình đang nhanh chóng đến gần.

Danh Xu Cơ hơi sửng sốt, trong lòng thầm kêu khổ. Cái bánh ngọt này cũng chỉ lớn như vậy, tới một người sẽ phải chia ra một chén canh.

Đợi đến sau khi người đó tới gần, Danh Xu Cơ cuối cùng mới nhìn thấy rõ ràng dáng vẻ của người này.

Có phần giống như cá sấu nhưng tròn hơn, hơn nữa chỉ có hai chân nên nhìn qua vô cùng kỳ lạ.

- Chào bằng hữu, ta thấy bằng hữu có chút lạ mặt.

Danh Xu Cơ nhiệt tình tiến tới.

Bọn họ cảm nhận được khí tức Chung Kết nồng đậm từ trên thân con quái vật này, loại khí tức này không thể nào che giấu hay bắt chước được. Cho nên, tuy Danh Xu Cơ chưa từng gặp mặt người trước mắt này nhưng cũng không quá sinh nghi.

Nhưng mà Danh Xu Cơ lại mặt nóng dán vào mông lạnh.

Bàn Đại Hải không mặn không nhạt gật đầu xem như chào hỏi. Tuy trong lòng Danh Xu Cơ có chút mất hứng, nhưng nhìn thấy người này không có ý muốn chia một chén canh cũng khiến hắn mừng thầm.

Nhưng ngay sau đó, Danh Xu Cơ lại phát hiện có điểm không đúng. Sao tên kia lại một mực đi theo sau mông mình vậy?

Danh Xu Cơ do dự hết lần này đến lần khác mới bay qua nói với Bàn Đại Hải:

- Nếu như bằng hữu có ý kiến gì mời cứ nói ra, cần gì phải đi theo phía sau chúng ta.

Độc Nhãn Ma Hùng cũng đúng lúc tới gần. Hai Cao vị Thần

một trái một phải kẹp Bàn Đại Hải ở chính giữa.

Bàn Đại Hải buồn bực nói:

- Chỉ là tiện đường mà thôi.

Tiện đường sao?

Chẳng lẽ người này cũng muốn đi đến chỗ Nhân tộc sao?

Danh Xu Cơ hơi sửng sốt. Còn không chờ hắn kịp phản ứng, con ngư thú với hình thù kỳ lạ trước mắt này bỗng nhiên mở cái miệng lớn ra, trong nháy mắt hắn đã bị hố đen bao phủ, lực hút kỳ lạ từ bốn phương tám hướng quấn lấy máu thịt của hắn rồi giữ chặt hắn đứng im tại chỗ, không thể động đậy.

Không chỉ vậy, tất cả nguyên tố và pháp tắc trong không khí đều bị cắn nuốt. Điều này làm cho tất cả lực lượng pháp tắc của hắn giống như đá chìm đáy biển, chỉ có thể sử dụng lực lượng thân thể thuần túy để phá tan lồng giam này.

- Ngươi làm gì vậy!?

Danh Xu Cơ rất kinh sợ, không ngờ lại là pháp tắc Thôn phệ.

Pháp tắc với đẳng cấp cao thế nào là rất hiếm có, hơn nữa còn có uy lực mạnh mẽ.

Tuy nhiên điều làm cho hắn không ngờ tới là mình lại bị đánh lén.

Bởi vì bọn họ đều là tồn tại dưới quyền của Chung Kết Chi Nguyên, dưới tình hình chung chắc chắn sẽ không công kích lẫn nhau. Chung Kết Chi Nguyên cũng không ủng hộ loại hành vi này, nếu như quá mức sẽ bị Chung Kết Chi Nguyên trừng phạt.

Danh Xu Cơ quay đầu còn tính chờ Độc Nhãn Ma Hùng tới cứu, nào ngờ Độc Nhãn Ma Hùng bị một con sư tử Cao vị Thần

khác quấn lấy.

- Ngươi không thể giết ta... Đừng, đừng ra tay, ta đưa tất cả bảo vật của ta cho ngươi...

Pháp tắc Thôn phệ dần dần xâm chiếm toàn thân của hắn. Danh Xu Cơ cảm giác được bản thân càng lúc càng suy yếu, pháp tắc Thôn phệ đang nuốt chửng lực lượng của hắn.

- Ngươi... Ngươi không sợ Chung Kết Chi Nguyên trừng phạt sao?

Danh Xu Cơ gian nan nói.

- Trừng phạt? Không không không, ta nghĩ ngươi có khả năng đã hiểu nhầm rồi.

Bàn Đại Hải ý vị sâu xa nói:

- Ở trong lòng của ông chủ, công nhân cũng phân chia đẳng cấp. Công nhân ưu tú có công trạng tốt như ta sẽ có đãi ngộ khác hẳn với ngươi.

Pháp tắc Thôn phệ bỗng nhiên phát ra ánh sáng u ám mãnh liệt. Danh Xu Cơ kêu rên một tiếng, rồi nằm trên mặt đất toàn lực chống lại pháp tắc Thôn phệ ăn mòn.

Phía sau, Đại Tử lặng lẽ thò đầu ra, khóe miệng lộ ra nụ cười gian trá khi thực hiện được mưu kế.

Một tia lôi điện màu tím gần như không thể nhận ra tựa như một con rắn trườn theo mặt đất thong thả tới gần Danh Xu Cơ.

Khi tia lôi điện này tiếp xúc đến Danh Xu Cơ, trong nháy mắt nó giống như một con rồng đang tức giận, tia chớp nổ mạnh phô thiên cái địa.

Dịch: MBMH Translate

Chương 843: Huyền Vũ

Danh Xu Cơ bị lôi điện bao phủ kêu lên thảm thiết, Đại Tử đã đạt tới Cao vị Thần, pháp tắc Lôi trong tay có sức phá hoại cực mạnh.

Dù ở trong số tất cả pháp tắc, pháp tắc Lôi cũng là một trong số những pháp tắc có sức phá hoại cao nhất.

Mới đầu Độc Nhãn Ma Hùng đang đánh nhau với Tiểu Hoàng, vừa lúc nhìn thấy Danh Xu Cơ bị hai vây một bọc đánh, lập tức khẩn trương ngẩng cao đầu, cổ họng gầm lên một tiếng cảnh cáo.

Đồng thời chậm rãi rút lui.

- Đã tới rồi thì ở lại đi.

Cao Bằng đang hợp thể với Bàn Đại Hải, liếc nhìn Độc Nhãn Ma Hùng một cái.

Khoé miệng hắn cong lên thành một nụ cười nhàn nhạt, sau đó mở ra năm ngón tay, một đạo bạch quang bao phủ hư không phía xa. Hư không sau lưng Độc Nhãn Ma Hùng vặn vẹo, một con cự thú cực kỳ khủng bố giáng lâm!

Ầm ầm!

Mặt đất bị xé rách, nham tương cuồn cuộn.

Sóng nhiệt nóng hổi ập tới sau lưng Độc Nhãn Ma Hùng. Cỗ khí tức này tương đối giống với khí tức trên người Độc Nhãn Ma Hùng, nên nó lập tức nhận ra ngay, đây là pháp tắc Nham Tương!

Đây cũng là pháp tắc chủ yếu nó dựa vào để thành thần.

Rống!

Gầm lên giận dữ, Độc Nhãn Ma Hùng vung vẩy cánh tay thô to quay người đập mạnh ra phía sau.

Bịch!

Đá vụn bắn tung tóe.

Tên sau lưng vẫn đứng im bất động, sừng sững một đống giữa trời.

Độc Nhãn Ma Hùng quay người lại, rốt cuộc đã nhìn thấy bộ dáng của tên gia hoả này.

Nó cố gắng ngẩng đầu, ưỡn cổ. Cao quá!

Từ góc độ này của nó căn bản không thể nhìn rõ được đối phương, chỉ bằng vào cảm giác mới giúp Độc Nhãn Ma Hùng mơ hồ biết được kích thước thực sự của đối phương khủng bố cỡ nào.

Kích thước thế này…

Độc Nhãn Ma Hùng không nhịn được phải vụng trộm nuốt một ngụm nước bọt.

Trên thực tế, không phải cứ có kích thước lớn là mạnh, nhưng xét một cách tổng quan thì kích thước cũng là một loại hiện tượng vật lý. Nhất là khi đối thủ có cùng đẳng cấp với ngươi nhưng lại có kích thước khổng lồ.

Lúc này, sẽ có một tình huống hết sức khó xử xuất hiện.

Ví như hiện tại!

Thân thể cao hơn trăm mét của Độc Nhãn Ma Hùng đột nhiên bộc phát ra sự nhanh nhẹn hoàn toàn không phù hợp với kích thước.

Hệt như một tên béo linh hoạt lăn một vòng dưới đất.

Hai tay tráng kiện như trụ núi cắm mạnh xuống mặt đất, mượn phản lực mà chạy như bay ra ngoài.

Đột nhiên mặt đất phía trước nứt vỡ, nham tương nóng hổi từ trong lòng đất phun ra.

Nham tương này không phải loại bình thường, mà nó gần như có màu vàng kim, vừa xuất hiện ngoài không khí đã toả ra nhiệt độ cực cao. Sau đó, nham tương cô đọng lại thành một bàn tay màu vàng kim khổng lồ, bất ngờ chụp tới Độc Nhãn Ma Hùng.

Độc Nhãn Ma Hùng không hề tránh né, cứ thế đâm đầu vào trong. Nham tương này giống như khôi giáp thật dày bám vào bên ngoài cơ thể nó.

Đáy mắt Độc Nhãn Ma Hùng loé lên một tia giảo hoạt. Tên ngu xuẩn! Chắc nó vẫn không biết trong số các pháp tắc mà mình chưởng khống còn có pháp tắc Nham Tương. Chút nham tương này có lẽ sẽ khiến các Thần linh khác bị thương, nhưng với nó thì giống như đang tắm rửa bình thường.

Mặt đất dưới chân không ngừng nứt ra, vô số nham tương từ lòng đất phun lên, toàn bộ đều bám vào bên ngoài cơ thể Độc Nhãn Ma Hùng.

Nham tương khô rồi biến thành nham thạch cứng rắn màu trắng xám.

Lớp nham thạch cứng rắn càng lúc càng dày, càng ngày càng nặng.

Rốt cuộc Độc Nhãn Ma Hùng đã nhận ra điều gì đó không ổn. Nó càng chạy càng chậm, cứ như đang phải cõng một cái mai rùa khổng lồ. Đồng thời, cái mai rùa này còn càng ngày càng nặng hơn với một tốc độ khủng khiếp. Chưa kể còn có một lực hút không rõ

từ đâu đến hút chặt chân nó lại, áp chế tốc độ chạy của nó.

Một mảnh bóng mờ che khuất bầu trời. Độc Nhãn Ma Hủng ngẩng đầu, chỉ thấy bầu trời tối đen không còn ánh mặt trời nữa, tất cả đều là bóng tối vô tận.

Một dãy núi khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Ầm ầm…

- A a a a!!!

Danh Xu Cơ hét thảm. Tất cả sức mạnh của hắn đều dồn lại để chống khỏi bị thôn phệ, căn bản không thể nào chống lại lực ăn mòn của lôi đình.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn lôi đình như rắn độc trói chặt lại bản thân.

Thân thể run rẩy, sức mạnh lôi đình trong cơ thể lại càng càn quấy, bên ngoài còn có sức mạnh thôn phệ đang nhìn chằm chằm.

Đáy mắt hắn lộ ra vẻ cực kỳ không cam lòng. Rốt cuộc là ai? Rốt cuộc là ai muốn giết ta?

Không hiểu!

Đột nhiên hắn nhớ lại ngày hôm trước Ninh Đạo Trần đã nói với mình một câu:

- Hai người kia đều đã chết!

Hắn là hôm nay mình cũng sẽ không qua nổi.

Danh Xu Cơ rất không cam lòng. Nếu mình chết, có thể nào tên Ninh Đạo Trần kia sẽ trào phúng nói một câu rằng “Ba người kia đều đã chết”?

Cuối cùng, sau một tiếng hét thảm, Danh Xu Cơ không chống cự nổi nữa, sức mạnh thôn phệ như rắn độc ăn mòn cơ thể hắn.

U quang vô cùng vô tận bao phủ Danh Xu Cơ.

Khi u quang tiêu tán, không còn thấy bóng Danh Xu Cơ nữa.

Không biết từ khi nào Bàn Đại Hải đã xuất hiện ở phía xa, đang nhai nhai cái gì đó.

Sắc trời dần tối, một cỗ khí tức mãnh liệt xuất hiện giữa hư không.

Hư không bị một cái xúc tu đánh nát, thông qua đó có thể nhìn thấy đầu bên kia có một cái bóng kinh khủng ẩn giấu trong tầng mây dày đặc.

Chung Kết Chi Nguyên!

Với Chung Kết Chi Nguyên thì Cao Vị Thần đã là một tay chân rất tốt. Bởi vì phía trên Cao Vị Thần là cấp Chủ Thần rồi, bất kỳ thần linh cấp Chủ Thần nào, dù là ở đâu, cũng là tồn tại có thể tuỳ tiện sáng lập nên một thần hệ.

Nếu Thần linh là cường giả cấp cao nhất của một thế giới, thì cấp Chủ Thần chính là đỉnh của chuỗi thực vật của rất nhiều thế giới.

Dù Cao Bằng có cắt xén được sức mạnh bản nguyên của mười mấy thế giới già cỗi từ trong tay Chung Kết Chi Nguyên, nhưng đến nay cũng chỉ đủ cho toàn bộ thành viên lên Cao Vị Thần mà thôi, khoảng cách đến Chủ Thần vẫn còn xa lắm.

Cao Bằng có thể cảm giác được Chung Kết Chi Nguyên thông qua một phương pháp đặc thù quan sát bọn họ.

Cùng lúc đó, ấn ký hắc liên trên ngực Cao Bằng và đám Bàn

Đại Hải sáng lên.

Lúc này cỗ khí tức uy hiếp trí mạng bao phủ trên đỉnh đầu mới tán đi, một cảm xúc "cảnh cáo" thông qua ấn ký hắc liên truyền vào tinh thần Cao Bằng và đám Bàn Đại Hải.

Cao Bằng có thể hiểu đại khái.

Lần sau sẽ không thể làm theo lệ này nữa.

- Ồ? Tay sai của Chung Kết Chi Nguyên!

Một giọng nói nhàn nhạt từ đằng xa vọng tới.

Mỗi một chữ khi phát ra lại lớn hơn một chút, khi nói xong một chữ cuối cùng thì đã xuất hiện trên đỉnh đầu.

Tồn tại mới đến có thân hình khổng lồ, mai rùa màu đỏ vàng che kín long văn, ở giữa là một cái đầu rồng màu đen to lớn.

- Các ngươi mới còn trẻ đã trở thành Cao Vị Thần, tương lai thành Chủ Thần cũng có thể, vì sao lại muốn đi làm tay sai cho Chung Kết Chi Nguyên?

Huyền Vũ rất thất vọng.

- Nếu đã ngộ nhập lạc lối, vậy thì ta sẽ...

Lời còn chưa dứt, Huyền Vũ đã biến mất, đầu rồng màu đen há miệng đánh úp Bàn Đại Hải.

Đầu rồng âm lãnh ẩm lạnh chỉ còn cách Bàn Đại Hải không tới mười centimet, răng nanh sắc bén nhỏ xuống chất lỏng màu đen, sự âm hàn cực độ ăn mòn cơ thể Bàn Đại Hải, cả cái đầu cá đều bị đông cứng trong huyền băng đen thẫm.

Nhưng mà Huyền Vũ cũng không thể tiến thêm được chút nào nữa, bởi vì hơn trăm cái xúc tu tựa như rễ cây xuyên qua hư không

trói chặt nó lại.

Cảm xúc hài lòng từ bên phía Chung Kết Chi Nguyên truyền tới. Có vẻ nó rất vui mừng và hài lòng khi Cao Bằng có thể dẫn dụ tới một khối mỡ dày như thế!

Cao Bằng thẫn thờ. Ta chỉ muốn vớt một lượt rồi bỏ đi, nhưng đây là muốn ta càng chạy càng xa trên con đường này sao?

Dịch: MBMH Translate

Chương 844: Bạch Hổ

Thông qua huyết khế gọi Đại Tử qua.

Đại Tử vọt đến như mũi tên bảo vệ Bàn Đại Hải ở sau lưng, cảnh giác nhìn Huyền Vũ đang giằng co với Chung Kết Chi Nguyên ở trước mặt, cái đuôi dựng lên thật cao, con ngươi co vào hiện lên ánh sáng lạnh lẽo.

- Ngươi bắt lấy Bàn Đại Hải, chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Cao Bằng thông qua huyết khế nói với Đại Tử.

Đại Tử ngoan ngoãn gật đầu, xoay người túm lấy Bàn Đại Hải. Huyền băng trên thân Bàn Đại Hải lạnh đến mức khiến lòng bàn chân nó cũng thấy đau.

Cao Bằng đang hợp thể với Bàn Đại Hải thu A Ban và Tiểu Hoàng vào không gian ngự thú, về phần thi thể Độc Nhãn Ma Hùng thì không kịp thu lại.

- Cao Bằng, tên kia thật đáng ghét, nó lại dám đánh lén ngươi.

Đại Tử đầy căm phẫn nói.

- Tên kia mới nói một nửa đã đánh lén ngươi, ta chưa từng thấy qua kẻ nào vô sỉ, khốn kiếp như vậy!

Ngao~

Phía sau truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Huyền Vũ, còn kèm the dao độngo năng lượng khủng khiếp.

Nhưng chúng đều không ảnh hưởng quá lớn tới đám người Cao Bằng, tốc độ của Đại Tử không chậm, nhất là khi bạo phát hết tốc độ trong cự ly ngắn.

Mang theo Cao Bằng nhanh chóng bay xa, tìm được một chỗ hẻo lánh mới hạ xuống.

Ban đầu Đại Tử muốn mang đám người Cao Bằng đi tìm Tất Phương ở Hỏa Thần Cốc nhưng bị Cao Bằng ngăn cản.

- Bây giờ chúng ta thành như thế này, cũng không biết Tất Phương của Hỏa Thần Cốc sẽ có thái độ gì đâu.

Cao Bằng nghiêm trọng nói.

- Tất cả những nơi có tộc quần thần thú, chúng ta đều không nên đi.

Bàn Đại Hải được buông xuống, Cao Bằng giải trừ hợp thể với nó.

Trước mắt, đầu của Bàn Đại Hải bị đông cứng ở trong huyền băng vẫn không có dấu hiệu sẽ tan ra.

Tin tốt duy nhất có lẽ chính là cho tới bây giờ hơi thở sinh mạng của Bàn Đại Hải vẫn tương đối mạnh, tạm thời không nguy hiểm tới tính mạng.

- Cao Bằng, ta muốn nghỉ ngơi dưỡng sức một lát.

Bàn Đại Hải thông qua huyết khế nói với Cao Bằng.

- Được, chúng ta sẽ ở đây hộ pháp cho ngươi.

Bàn Đại Hải vận chuyển thần cách Thôn phệ trong cơ thể, cẩn thận dùng lực thôn phệ tiếp cận huyền băng. Huyền băng giống như giòi trong xương dây dưa với Bàn Đại Hải, nhưng sau khi mất đi chủ nhân khống chế, những huyền băng này đã biến thành lục

bình không rễ, tuy đang chậm rãi hấp thu nguyên tố Băng trong không khí để lớn mạnh nhưng số lượng tăng lên lại không đáng kể so với số lượng bị Bàn Đại Hải sử dụng pháp tắc Thôn phệ loại bỏ.

- Huyền Vũ này tuyệt đối là cấp Chủ Thần, huyền băng này làm cho ta rất đau.

Bàn Đại Hải hùng hùng hổ hổ nói.

- Đây không phải là băng, đây là do pháp tắc hệ Âm và pháp tắc hệ Thủy kết hợp.

Cao Bằng nói.

Vừa rồi Cao Bằng nhìn thấy một phần thuộc tính của Huyền Vũ, trong đó pháp tắc chưởng khống chỉ có hai loại là pháp tắc hệ Âm và pháp tắc hệ Thủy.

Trong đó mức độ chưởng khống pháp tắc hệ Âm đã đạt đến hơn 76%, pháp tắc hệ Thủy cũng đạt tới trình độ 73%.

Nếu so sánh với Tinh chủ Bạo Tinh Hà ai mạnh ai yếu thì Cao Bằng không thể nói được. Bởi vì khi đó linh hồn lực của Cao Bằng và Tinh chủ chênh lệch quá lớn, không thể nào kiểm tra được thuộc tính của Tinh chủ.

Nhưng có một điểm có thể chắc chắn chính là Tinh chủ tuyệt đối cũng là cường giả cấp Chủ thần.

Qua một lúc lâu mới có người dám tới gần nơi bộc phát cuộc chiến đấu.

Tất cả dãy núi trong phạm vi ngàn dặm đều bị đánh nát, hư không rối loạn, ở sâu bên trong hư không loạn lưu mịt mờ có một bóng đen trôi nổi.

Mãi đến khi có thần linh đi sâu vào bên trong mang ra, liền có

một cơn địa chấn khủng bố bộc phát từ nơi này.

Đó là một mai rùa màu đỏ vàng lớn như ngọn núi nhỏ.

Phía trên loang lổ vết máu.

Chỉ là uy thế nó phát ra đã làm cho tồn tại dưới cấp Thần linh không thể nào tới gần.

- Đây là mai của Huyền Vũ.

Thanh Long chậm rãi nói.

- Meow, thật đúng là lão ô quy kia.

Một con mèo nhỏ màu trắng nhảy lên mai rùa, móng vuốt nhỏ bắn ra khỏi đệm thịt rồi cào lên vết bẩn ở trên mai rùa, sau đó dùng đầu lưỡi liếm một cái.

- Ngươi đừng suốt ngày meow meow nữa biết không, đã già rồi còn giả bộ nai tơ.

Chu Tước lộ ra vẻ mặt ghét bỏ.

- Meow meow meow?

Bạch Hổ lộ ra bộ dạng ta chỉ là mèo con, cái gì cũng không hiểu.

- Thôi, ta chẳng thèm để ý đến tên ngu ngốc này nữa.

Chu Tước quay đầu nói với Thanh Long.

- Từ trước đến nay Huyền Vũ rất cẩn thận, hơn nữa phòng ngự của nó là mạnh nhất trong bốn người chúng ta, ta không ngờ được nó lại có thể lặng lẽ chết ở đây.

- Meow, đây là khí tức chung kết?

Bạch Hổ nghiêng đầu nói.

- Chung kết?

- Nó bắt đầu xuống tay với chúng ta rồi.

Thanh Long chậm rãi nói.

- Nó có thể lặng lẽ giết chết Huyền Vũ, nói cách khác nó cũng có thể lặng lẽ giết chết chúng ta.

Chu Tước nhíu mày nói.

Cho dù là ở trong toàn Cửu Thiên Thập Địa, thực lực của bốn người bọn họ cũng được tính là đứng đầu.

Cho dù tính cả những lão quái vật ẩn nấp trong Cửu Thiên Thập Địa cũng vậy. Hoặc là nói ở trong mắt những người khác, bốn người bọn họ chính là lão quái vật trong truyền thuyết.

- Bạch Hổ, ngươi đi đâu vậy?

Chu Tước hỏi.

Bạch Hổ tung người từ trên mai Huyền Vũ nhảy xuống, sau mấy lần chớp hiện đã biến mất ở cuối chân trời.

- Meow, hình như ta ngửi được mùi khác.

Trong mắt Bạch Hổ lộ vẻ tò mò.

Vừa rồi, ngoại trừ mùi của Chung kết nó còn ngửi được mấy khí tức yếu nhược, hơn nữa mấy khí tức này còn theo dãy núi biến mất về phía xa. Không ngờ chúng lại có thể sống sót trong trận chiến giữa Huyền Vũ và Chung Kết Chi Nguyên, điều này làm cho Bạch Hổ rất tò mò.

- Phù! Cuối cùng cũng đuổi được khí tức đáng ghét này đi.

Bàn Đại Hải than ngắn thở dài nói.

Bây giờ mặt Bàn Đại Hải bị đông cứng đến mức tím tái, nửa sau cơ thể không bị âm khí đông cứng đã hiện ra màu xanh đen. Nửa cơ thể trước vẫn bị đông cứng biến thành màu tím đen, đây là hậu quả do máu bị đông cứng lại không thể nào lưu thông bình thường.

- Thật thảm!

Đại Tử tặc lưỡi lấy làm kỳ lạ.

- Có lẽ đây chính là cá béo đông lạnh trong truyền thuyết.

Tiểu Diễm châm chọc.

Bàn Đại Hải không cho rằng là nhục, ngược lại còn rất cao ngạo:

- Các ngươi biết cái gì! Ta đã thôn phệ một Cao vị Thần cộng thêm âm khí của Huyền Vũ, ta cảm giác thực lực bây giờ đã tăng lên không chỉ ba tầng đâu.

- Nhưng mặt của ngươi bị đông cứng đến sưng vù kìa.

Tiểu Diễm tiếp tục châm chọc.

- Làm gì sưng bằng ngươi chứ?

Một đao cắm trúng tim.

Tiểu Diễm nghẹn cứng, thiếu chút nữa đã ngất đi.

Tiểu Hoàng nhìn thấy vợ mình bị bắt nạt liền vội vàng nhảy ra:

- Tiểu Diễm sưng chỗ nào, loại cá béo chất lượng như ngươi ở trong công ty của ta thậm chí còn không bán được ba trăm đồng

đâu.

Từ nhỏ tiểu Hoàng đã được Cao Bằng nuôi dưỡng bên trong tiền tài thế tục, với nó tất cả cá trên thế giới đều có thể dùng tiền để cân nhắc giá trị.

Cá tốt thì đắt, cá rẻ đều kém.

- Chỉ được hưởng chia hoa hồng trên danh nghĩa, ngươi cũng không biết xấu hổ nói là công ty của ngươi?

Bàn Đại Hải quả thực hết lời với con vịt ngu si này rồi.

- Ừ?

Cao Bằng duy trì vẻ mặt vi diệu đi từ bên cạnh qua vỗ nhẹ vào đầu cá của Bàn Đại Hải vài cái.

- Meow.

Đúng vào lúc này, một tiếng mèo kêu vang lên sau lưng Cao Bằng.

Một con mèo trắng vân đen đang mở to đôi mắt đỏ ngập nước nằm ở trên cành cây, trong miệng phát ra tiếng mèo kêu.

Trên chân nhỏ còn lấm tấm màu đen, trong lúc lơ đãng nó giơ bàn chân với đệm thịt màu hồng lên.

Dịch: MBMH Translate

Chương 845: Triệu Tập

Cao Bằng thu hồi ánh mắt, Bàn Đại Hải cũng thu hồi ánh mắt.

- Cao Bằng, con mèo này không đơn giản. Ta căn bản không phát hiện được nó đến lúc nào.

Bàn Đại Hải thông qua huyết khế không ngừng cảnh báo Cao Bằng.

- Ta biết.

Cao Bằng bình tĩnh nói.

Nào chỉ biết thôi, sau khi Cao Bằng nhìn thấy con mèo này thì theo thói quen quét thuộc tính của nó, sau đó chỉ nhìn thấy có tên đẳng cấp và pháp tắc chưởng khống, ngoài ra các thuộc tính khác đều là dấu chấm hỏi.

【 Tên quái vật 】: Bạch Hổ

【 Đẳng cấp quái vật 】: Chủ Thần

【 Pháp tắc chưởng khống 】: Pháp tắc Tốc độ 80%, pháp tắc Kim 79%

【 Phẩm chất quái vật 】:???

【 Đặc tính quái vật】:???

Chắc hẳn có liên quan đến Huyền Vũ. Trong lòng Cao Bằng thầm buồn bực, không biết con Bạch Hổ này đã tới bao lâu. Vừa rồi âm khí Huyền Vũ trên thân Bàn Đại Hải còn chưa được loại bỏ hết.

Cao Bằng đột nhiên có ý nghĩ:

- Nếu nó không trực tiếp để lộ thân phận, vậy chúng ta dứt khoát tương kế tựu kế đi.

- Ngươi đừng kích động.

Bàn Đại Hải nhắc nhở Cao Bằng.

- Yên tâm, ta chưa bao giờ lỗ mãng. Chuyện này cũng chỉ có đám người Tiểu Hoàng và Đại Tử mới có thể làm ra thôi.

Cao Bằng nói xong liền đi tới dưới tàng cây.

Bạch Hổ cũng cúi đầu đối mặt với Cao Bằng.

- Con mèo nhỏ này thật đáng yêu.

Cao Bằng cảm thán.

- Ba ba ngươi đâu? Mụ mụ ngươi đâu?

- Ah, không ở bên cạnh sao? Vậy để thúc thúc ôm một cái được không?

Cao Bằng nói xong liền nhảy lên ôm cổ Bạch Hổ.

Cao Bằng cảm giác được rõ ràng, khi mình ôm lấy Bạch Hổ, cơ thể nó lập tức căng cứng lại.

Đây không phải là mèo nhà, mà là một con Bạch Hổ có thể nhảy dựng lên dùng một trảo đập vỡ đầu của ngươi đấy.

Ngay từ đầu Cao Bằng cũng không muốn làm vậy, bởi vì thật ra hành vi này rất liều lĩnh, vô cùng nguy hiểm.

Nhưng Cao Bằng cho rằng đã diễn kịch thì phải diễn tới cùng. Bạch Hổ không để lộ thân phận, chứng tỏ nó không muốn để lộ, vì

để cho trò chơi này tiếp tục nữa thì chỉ có thể đóng kịch với nó.

Cho nên người bình thường nhìn thấy một con hổ nhỏ đáng yêu không có chủ thì thường ôm lấy cũng là hành vi rất bình thường đúng không!

Bạch Hổ trợn mắt khinh thường, lúc đang chuẩn bị tránh đi thì lại có một ma trảo lặng lẽ thò tới chỗ cằm của nó.

Ngón tay gãi vào dưới cằm của Bạch Hổ.

! ! !

Ánh mắt Bạch Hổ thâm thúy, nhìn về dãy núi phía xa.

Trong cổ họng không tự chủ được truyền ra tiếng grừ grừ.

Tiếng này vừa phát ra đã bị Bạch Hổ cứng rắn bóp nghẹt, trong mắt thoáng tức giận.

Nó trực tiếp thoát khỏi lồng ngực Cao Bằng, lao vọt đi mất.

Đây là chạy sao?

Cao Bằng thấy buồn cười.

Sau đó cúi đầu nhìn bàn tay mình, khẽ nâng lên ngửi.

- Không có mùi.

Nhưng cảm giác trêu chọc một con Bạch Hổ cấp Chủ Thần này…

Một con hổ nhỏ nằm trên nhánh cây phía xa vẫn quan sát đám người Cao Bằng. Khi nhìn thấy Cao Bằng còn giơ tay lên trước mũi ngửi, Bạch Hổ giật mình.

Nó giơ móng vuốt lên định hạ sát thủ thanh lý vết nhơ.

Nhưng móng vuốt giơ lên cuối cùng vẫn không hạ xuống được.

Bạch Hổ nhìn chằm chằm vào Cao Bằng một lát rồi xoay người rời đi.

- Hí!

Đại Tử tới gần cúi đầu xuống trước mặt Cao Bằng, dựa sát vào vai hắn rồi không ngừng cọ cọ.

- Ngươi đã rất lâu rồi không gãi ngứa cho ta.

- Vỏ giáp của ngươi càng lúc càng cứng, ta không gãi được.

Cao Bằng nói như vậy, nhưng vẫn gãi cái đầu cứng rắn của Đại Tử.

- Bạch Hổ, ngươi trở về rồi. Ta thương lượng với Thanh Long chuẩn bị liên kết với những lão gia hỏa trong Cửu Thiên Thập Địa, cùng nhau liên thủ đối phó với Chung Kết Chi Nguyên.

Chu Tước nói với Bạch Hổ.

Bạch Hổ gật đầu:

- Meow, các ngươi cứ xem rồi quyết định, đến lúc đó cho ta biết là được.

Bạch Hổ nói xong lại biến mất.

- Sao Bạch Hổ lại đi rồi? Nếu như nó bị Chung Kết Chi Nguyên bắt được thì làm thế nào?

Chu Tước bất mãn nói.

- Bây giờ lực chiến đấu cao cấp vốn đã rất ít ỏi rồi.

- Không sao!

Thanh Long lắc đầu nói:

- Chung Kết Chi Nguyên không bắt được nó đâu.

- Lúc nào ngươi cũng nói giúp nó!

Chu Tước hừ lạnh một tiếng.

Thanh Long im lặng không nói.

Nhìn thấy dáng vẻ Thanh Long như vậy, Chu Tước lại oán trách, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Qua ba tháng.

- Cao Bằng, bao giờ chúng ta mới có thể trở về đây? Ta buồn chán muốn chết rồi. Ta muốn xem phim hoạt hình!

Đại Tử ngồi ở trên đỉnh đầu A Ban, vô cùng buồn chán nói.

Nó không nghiêm túc đọc sách, chữ Hán lại không quen, mỗi lần A Ban nói muốn dạy nó đều bị nó lừa gạt cho qua.

- Chờ đi, chờ thêm một thời gian nữa. Huyền Vũ chết rồi, chúng ta phải gánh cái tội này nên tạm thời không thể trở lại được.

Cao Bằng bất đắc dĩ nói.

Hai ngày trước, hắn rốt cuộc đã biết được kết quả ngày đó. Cuối cùng Huyền Vũ cũng khó thoát khỏi xui xẻo.

Cao Bằng biết, không quan tâm mình có bằng lòng hay không cũng đều phải gánh lấy cái tội này.

Cũng khó trách Bạch Hổ lại đột nhiên đuổi theo. Nhưng điều làm cho Cao Bằng không hiểu là nó lại không ra tay với bọn họ.

Chẳng lẽ bởi vì sau khi Bạch Hổ nhìn thấy ta, cảm thấy ta giống người tốt sao?

- Ah.

Đại Tử ủ rũ cúi đầu.

Các thiết bị điện mang theo đều đã dùng hết pin rồi, muốn xem phim hoạt hình cũng không xem được.

Bây giờ Tiểu Hoàng ngồi ở bên cạnh xem truyện tranh Thủy Hử.

Tịch Sư nằm trên mặt đất. Nó có điểm chung của họ nhà mèo là thích phơi nắng, về phần chơi hay không thì không quan trọng. Dù sao chỉ cần nó thích thì có thể ngủ cả ngày, hôm sau lại tiếp tục như vậy cũng không sao.

Lưu Quang đang cùng A Xuẩn chơi mèo đuổi chuột. A Xuẩn dựa vào năng lực không gian không ngừng chạy loạn, nhưng Lưu Quang dung nhập vào trong bóng tối, không ngừng xuyên qua các nơi đuổi theo tìm cái bóng của A Xuẩn.

Tiểu Hoàng đang tập thể hình nhìn thấy vậy chỉ cười lạnh. Long Nghĩ hoán đổi thành trạng thái kim cương và đại lực không ngừng rèn luyện cơ thể của Tiểu Hoàng, bị đánh sẽ tăng thêm mức độ chưởng khống pháp tắc kim cương. Đây là một loại hiện tượng đặc biệt thần kỳ.

- Đầu hói đáng chết, khi ta tắm ngươi đều chạy loạn, sao lại để cho mình bẩn thỉu như vậy rồi. Ta đã tắm xong, ngươi nhanh đi tắm đi.

Giọng nói Tiểu Diễm từ phía xa truyền đến.

Tiểu Hoàng ho khan vài tiếng rồi cúi đầu, dè dặt đi ra ngoài trong ánh mắt mờ ám của mọi người.

- Cao Bằng, nếu không để ta tới nạp điện cho!

Đại Tử đột nhiên hưng phấn nhảy dựng lên.

- Ngươi nạp thế nào?

- Điều này còn không đơn giản à? Ta là Lôi Thần, nạp chút điện chỉ là chuyện nhỏ.

Đại Tử rất tức giận. Cao Nguyệt Nguyệt, ngươi lại có thể nghi ngờ ta? Nó không phải tức giận việc Cao Bằng không cho phép mình làm như thế, mà tức giận là Cao Bằng lại có thể nghi ngờ nó!

Cao Bằng, ngươi thay đổi, ngươi không phải là Cao Bằng trước đây luôn khen ta là đứa trẻ thông minh!

- Không phải, ta thấy quyết định này của ngươi có lẽ là tương đối kích động, nếu không ngươi suy tính thêm một chút?

Cao Bằng uyển chuyển khuyên bảo.

- Không cần suy nghĩ!

Mười phút sau.

Bình ắc-quy phát ra một tiếng động nặng nề, sau đó xuất hiện hai làn khói xanh.

Đại Tử chột dạ liếc nhìn Cao Bằng.

Sau khi phát hiện Cao Bằng không có ý trách móc nó, lúc này mới vô cùng khí thế đứng lên:

- Sao vừa rồi ngươi không ngăn cản ta?

Cao Bằng: ???

Cho dù ta có ngăn cản, bản thân ngươi cũng sẽ len lén đi thử

thôi.

Cao Bằng lười cãi nhau với tên ngu xuẩn này, lại nói một câu ứng phó không biết đã nói mấy trăm lần rồi:

- Lần sau ta nhất định sẽ ngăn cản ngươi.

- Hừ!

Đại Tử kiêu ngạo ngẩng đầu lên, cảm giác mình lại thắng Cao Bằng một ván.

Về phần pin hỏng chỉ là chuyện nhỏ, căn bản không quan trọng.

Vèo!

Không gian vặn vẹo, A Xuẩn tát vào trên mặt Đại Tử, sau đó lại biến mất.

Dịch: MBMH Translate

Chương 846: Đêm Trước

- A Xuẩn, tên ngu xuẩn này!

Đại Tử phẫn nộ nói.

Vèo...

Lưu Quang lặng lẽ xuất hiện ở trên vai Đại Tử, trong đôi mắt nhỏ đầy vẻ chân thành:

- Đại Tử, chúng ta cùng đuổi theo A Xuẩn đi.

Đại Tử mím miệng:

- Ta mới không có ấu trĩ như thế. Sau khi ta một tuổi đã không chơi mèo đuổi chuột với Cao Bằng rồi.

Khóe mắt Cao Bằng đầy vạch đen:

- Từ trước tới nay ta chưa từng chơi với ngươi, đều là bản thân ngươi không biết đi nấp ở đâu, đợi đến khi giờ cơm mới từ đâu chạy đến.

- Ta cũng mặc kệ, ngươi đã từng chơi với ta rồi.

Đại Tử hừ một tiếng.

Lưu Quang gãi đầu, sao gần đây Đại Tử luôn có dáng vẻ kỳ lạ vậy?

Thôi đi, không quan tâm nữa! Lưu Quang tiếp tục đuổi theo A Xuẩn.

Cao Bằng thấy ngực tê rần, cúi đầu nhìn liền thấy ấn ký rất

sống động đột nhiên hiện trên ngực của mình, phía trên lóe ra ánh sáng màu đen yếu ớt.

Ánh sáng màu đen này rất đậm, chớp hiện vẻ u ám.

Ngực Cao Bằng tê rần. Đây là…

- Chủ nhân, ngươi cũng cảm nhận được sao?

Tịch Sư nâng mí mắt lên.

Bàn Đại Hải duỗi gân cốt:

- Cao Bằng, chúng ta bị gọi về rồi.

- Loại cảm giác này thật sự khó chịu.

Bàn Đại Hải nói với vẻ ngả ngớn.

Trong thế giới nguyên tố Lôi tràn đầy sương mù màu đen vô tận, một khí tức hung lệ đang phóng thích ra ngoài.

Rống…

Tiếng gầm hoặc trầm thấp hoặc to rõ vang vọng trong thế giới nguyên tố Lôi.

Hai con quái vật đang đánh nhau ở trước thông đạo không gian, chắn ngang lối vào.

- Nhường đường một chút.

Một giọng nói khe khẽ vang lên.

Cao Bằng mỉm cười tùy ý ngồi ở trên đỉnh đầu Bàn Đại Hải, híp mắt nói với hai con quái vật đang đánh nhau.

Bàn Đại Hải vừa bước tới, hơi lạnh khủng khiếp đã cuốn ra khắp không gian.

Tất cả quái vật gần đó giống như rơi vào hàn uyên, cơ thể dường như bị đông cứng lại.

Tiếng thú rống biến mất, lập tức trở nên rất yên tĩnh.

Tất cả quái vật đều run rẩy nằm rạp trên mặt đất nhìn chằm chằm vào Cao Bằng.

Loại cảm giác này đúng là rất tốt.

Khóe môi Cao Bằng nhếch lên, tay trái vỗ nhẹ vào đầu của Bàn Đại Hải.

- Đừng dọa những người bạn nhỏ này.

Bàn Đại Hải thản nhiên nhìn lướt qua xung quanh, khóe miệng không tự chủ được tách ra, vô số răng lợi lộ ra khiến người ta phải khiếp sợ.

- Các bạn nhỏ tránh ra, nếu không thúc thúc sẽ muốn ăn cơm đấy.

Bàn Đại Hải cười đầy vẻ đáng sợ, giọng nói chói tai như tiếng rít của ma quỷ.

Giống như một Đại Ma Vương đột nhiên hạ xuống, nó đi qua nơi nào thì những quái vật kia đều khủng hoảng tránh ra.

- Lại có một con tới.

Sâu bên trong không gian, một đám tồn tại cường đại tập trung lại một chỗ nhìn về phía Bàn Đại Hải.

- Rất kiêu ngạo.

- Thực lực cũng rất mạnh.

…

Ầm ầm ầm.

Phía xa mơ hồ truyền đến thủy triều inh tai nhức óc.

Sóng nước màu xanh lam vô tận che trời lấp đất cuốn tới, giữa sóng lớn là một vương tọa được nguyên tố Thủy nâng lên. Trên vương tọa có một con cự thú hung ác ngồi ngay ngắn, trên đỉnh đầu có một cái miệng khổng lồ mở ra giống như ác mộng.

- Tất cả kẻ yếu cút ngay!

Bàn Đại Hải kiêu ngạo hống hách nói.

Nghe Bàn Đại Hải lớn lối như vậy, vẻ mặt những Thần linh kia giống như bị táo bón, tức giận mà không dám phát ra.

Đánh thắng được thì bọn họ chắc chắn đã đánh rồi, nhưng vấn đề là đánh không nổi.

Cao Bằng nhìn thấy rất rõ ràng chúng chỉ là một đám Sơ vị, Trung vị Thần mà thôi, không có nổi một Cao vị Thần.

Nhưng Cao Bằng nhìn thấy phía sau những quái vật này có vòng xoáy màu tím đang xoay tròn.

Chắc hẳn những Cao vị Thần kia đã bước qua vòng xoáy này.

Lúc này đám người kia mới nhìn thấy Cao Bằng ngồi ở trên đỉnh đầu Bàn Đại Hải.

Quá trẻ tuổi!

Đây là ấn tượng đầu tiên của rất nhiều người sau khi nhìn thấy Cao Bằng.

Bởi vì có thể thông qua một ít thủ đoạn để kéo dài tuổi thọ, cũng có thể giữ lại tuổi xuân, nhưng khí chất xuất phát từ trong xương cốt lại không thể nào giả vờ được.

Trong những Thần linh này còn có số ít cường giả Linh tộc.

Những kẻ đầu hàng Chung Kết Chi Nguyên cũng có kẻ mang tâm lý đánh cược, thà làm đầu gà không làm đuôi phượng.

Đương nhiên đầu gà ở đây là chỉ bao gồm những ngự sử bọn họ thôi.

Bọn họ không hề tính đến những thần thú và quái vật kia.

Nhưng một ngự sử Cao vị Thần đột nhiên xuất hiện là chuyện quỷ gì vậy?

Vì sao từ trước tới nay bọn họ chưa từng nghe nói qua!

Những ngự sử Linh tộc cười gượng, nhìn theo Cao Bằng ngồi ở trên đỉnh đầu Bàn Đại Hải đi qua rồi bước vào bên trong vòng xoáy thông đạo.

Vòng xoáy ở đó, nhưng dưới tình huống không được cho phép, không có bất kỳ một người nào dám cả gan tự ý bước vào bên trong.

Chỉ có tồn tại từ Cao vị Thần trở lên mới có tư cách bước vào thế giới phía sau vòng xoáy.

Sau khi bước vào vòng xoáy, tổng cộng có mười ba đôi mắt bắn tới.

Sau khi cảm giác được trên người Cao Bằng và Bàn Đại Hải có khí Chung Kết, bọn họ mới thu hồi ánh mắt.

Nói cách khác, có mười ba tồn tại thấp nhất cũng là Cao vị Thần.

Trong đó, dễ thấy nhất chính là ba tôn thần phía trên. Bên trái là một con Diệt Thế Thanh Dương, bên phải là một con Lôi Hoàn Đế Vương Lộc, ngay chính giữa lại là một con Nghịch Huyết

Thương Phượng.

Ngoại trừ ba con này là Chủ thần, còn lại đều là Cao vị Thần.

Cũng không biết triệu tập chúng ta đến làm gì nữa.

Cao Bằng cảm thấy nhức cả trứng. Căn cứ vào sự tiếp xúc trong khoảng thời gian này, hắn phát hiện Chung Kết Chi Nguyên chắc hẳn là không có não, cũng chính là không có chỉ số thông minh.

Nó chỉ có bản năng, là một thể hiển hóa của pháp tắc, giống như Thiên Đạo vậy.

Diệt Thế Thanh Dương rất thành kính quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu ngước mắt nhìn lên Chung Kết Chi Nguyên.

Chịu đựng một lúc lâu, Diệt Thế Thanh Dương mới nói:

- Thế giới hủy diệt là chuyện không thể ngăn cản, đây là xu thế chung không thể xoay chuyển được, tất cả những tồn tại muốn xoay chuyển nó đều sẽ bị dòng nước vận mệnh xé nát.

Cao Bằng lại thấy nhức cả trứng.

Nghe thế nào cũng giống như thần côn vậy?

- Vạn vật đều có vận mệnh chung kết. Chúng ta đi theo vận mệnh, chứng kiến vận mệnh.

Diệt Thế Thanh Dương chậm rãi nói:

- Từ ngọn nguồn vĩ đại ta biết được người dám nghịch mệnh, chúng ta cần phải đi ngăn cản bọn chúng. Khi ngọn nguồn vĩ đại hủy diệt thế giới, chúng ta sẽ đi theo siêu thoát.

Nó đang nói gì vậy?

Cao Bằng nheo mắt lại.

Nghe ý của nó chính là có người muốn liên minh lại đối phó với Chung Kết Chi Nguyên, cần chúng ta đi ngăn cản những người này sao?

Nhưng chúng ta chỉ có ít người như vậy, căn bản không đủ, chẳng qua là đi tới cho người ta thịt thôi.

Chỉ là trong bốn Thánh Thú, loại bỏ Huyền Vũ vẫn còn có ba con Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước. Đây là ba cấp Chủ thần, càng chưa nói tới trong các tộc đàn thần thú khác có khả năng cũng có lão quái vật đang ẩn nấp và những tồn tại đáng sợ trong Thập Thiên Cửu Địa.

Nếu như lạc quan một chút, dù mười ngón tay của mình cộng lại cũng không đủ!

Vừa nghĩ như vậy là biết, theo Chung Kết Chi Nguyên thật sự không có tiền đồ.

- Chúng ta đi ngăn cản đám người Cửu Thiên Thập Địa sao? Với chút thực lực của chúng ta mà đi thì chính là chịu chết thôi.

Nghịch Huyết Thương Phượng thản nhiên nói.

- Hơn nữa, nghe nói bên Vị Diện Hải cũng có cường giả gia nhập.

- Chúng ta không cần trực tiếp ra tay.

Diệt Thế Thanh Dương mở mắt, đồng tử vốn có màu trắng thuần đã khôi phục thành màu xanh:

- Chúng ta chỉ cần tiến hành đánh lén trước khi bọn họ hoàn thành một chuyện là được rồi.

Dịch: MBMH Translate

Chương 847: Nghịch Huyết Thương Phượng

- Rốt cuộc phải hoàn thành chuyện gì, ngươi cứ nói thẳng ra đi. Lão Ngưu ta không thông minh như các ngươi.

Một Cao vị Thần hình dáng như trâu nói.

- Những cường giả liên hợp lại nhất định sẽ đánh lén Chung Kết Chi Nguyên, lúc này là thời điểm nội bộ của bọn họ không người.

Diệt Thế Thanh Dương thản nhiên nói.

- Cho nên chúng ta sẽ đi tiêu diệt đại bản doanh của bọn họ.

- Ý kiến hay, như vậy bọn họ không thể không trở về canh phòng.

Cao vị Thần loại Trâu lên tiếng.

- Không phải mục đích này.

Diệt Thế Thanh Dương có chút buồn bực.

- Có phải chúng ta không nhắm vào đại bản doanh mà hủy diệt thế giới của bọn họ đúng không? Thế giới bị hủy diệt càng nhiều, lực lượng của Chung Kết Chi Nguyên lại càng lớn mạnh, như vậy sự liên hợp của bọn họ sẽ tự sụp đổ, hơn nữa còn chặt đứt đường lui của bọn họ.

Cao Bằng bình tĩnh nói.

Ồ?

Diệt Thế Thanh Dương liếc nhìn Cao Bằng một chút, không ngờ người này có thể đoán đúng.

- Đây là một trận pháp cần Chủ thần làm mắt trận, Cao vị Thần làm nền tảng, kết hợp với sự trợ giúp của Sơ vị Thần và Trung vị Thần. Sau khi trận pháp bố trí xong là có thể làm cho thế giới tan vỡ.

Diệt Thế Thanh Dương tự tin nói.

- Chúng ta cần phải chia làm ba nhóm. Hai nhóm đi Cửu Thiên Thập Địa, một nhóm cuối cùng đi Vị Diện Hải.

Diệt Thế Thanh Dương nói.

Trong lòng Cao Bằng cảm thấy lo lắng. Bây giờ đại bản doanh của Nhân tộc lại ở Vị Diện Hải.

Nói lời thật lòng, Bằng không có mấy tình cảm với Cửu Thiên Thập Địa, phá hủy thì phá hủy. Nhưng mà Vị Diện Hải chính là đại bản doanh của Nhân tộc bây giờ, người thân và bạn bè của mình đều đang ở Vị Diện Hải. Làm sao có thể để cho nó bị phá hủy được!

- Cửu Thiên Thập Địa chia ra làm hai giới Cửu Thiên và Thập Địa, cho nên cần phải có hai nhóm đồng thời tiến hành. Về phần Vị Diện Hải là do rất nhiều tiểu thế giới tạo thành, có thể hủy diệt được bao nhiêu thì hủy diệt. Ta và Lam Lộc dẫn đội đi Cửu Thiên Thập Địa, còn Thương Phượng ngươi dẫn đội đi Vị Diện Hải.

Diệt Thế Thanh Dương nói với Nghịch Huyết Thương Phượng.

Nghịch Huyết Thương Phượng giống như lão thần tự tại khẽ gật đầu, nó không để ý tới những quyết định này.

- Đúng rồi, ngươi là Linh tộc sao?

Diệt Thế Thanh Dương đột nhiên nhìn về phía Cao Bằng.

Linh tộc?

- Không phải, ta là Nhân tộc.

Cao Bằng giải thích.

- Oh oh, đều giống nhau, dù sao dáng vẻ của các ngươi cũng không khác nhau lắm. Ta nhớ các ngươi ở Cửu Thiên Thập Địa. Để tránh nghi ngờ, ngươi hãy đi cùng Nghịch Huyết Thương Phượng tới Vị Diện Hải.

Diệt Thế Thanh Dương nói với giọng điệu không cho người khác được nghi ngờ.

Đồng thời nó nhìn chằm chằm vào Cao Bằng, nếu như trên mặt Cao Bằng có vẻ gì không đúng, nó sẽ lập tức ra tay.

Cao Bằng cảm thấy không hiểu nổi. Nhân tộc và Linh tộc ở chung tại Cửu Thiên Thập Địa là chuyện một vạn năm trước, quan niệm thời gian của ngài quá mạnh mẽ rồi.

Nhưng điều này cũng hợp ý ta, Cao Bằng gật đầu xem như đồng ý.

- Chúng ta sẽ xuất phát vào lúc nào?

Nghịch Huyết Thương Phượng hỏi.

- Nhanh thôi! Chờ sau khi bọn họ đến, chúng ta sẽ xuất phát.

Diệt Thế Thanh Dương đáp lại.

Ầm ầm...

Tia chớp cắt qua bầu trời đêm, từ nơi xa xôi đánh xuống.

Trên bầu trời bị bổ ra từng lỗ thủng, rất nhiều khí tức khủng khiếp từ phía xa hạ xuống.

- Chính là lúc này, chúng ta không nên đánh với bọn họ.

Diệt Thế Thanh Dương đốc thúc.

【 Tên quái vật 】: Nghịch Huyết Thương Phượng

【 Đẳng cấp quái vật 】: Chủ Thần

【 Pháp tắc chưởng khống 】: Pháp tắc Phượng diễm 67%, pháp tắc Dũ hợp 71%, pháp tắc Thiêu đốt 56%

【 Phẩm chất quái vật 】: Phẩm chất Vĩnh hằng

【 Đặc tính quái vật】:???

Rời khỏi không gian nguyên tố Lôi, Cao Bằng thông qua huyết khế lặng lẽ gọi A Ngốc.

Có thể bởi vì khoảng cách quá xa, A Ngốc vẫn không trả lời lại.

Bọn họ trực tiếp đi qua hàng rào thế giới bao quanh để bước vào hư không hỗn độn, từ trong hư không hỗn độn nhìn lại thì tựa như dây leo mọc ở trong hỗn độn vậy.

Trong hư không thỉnh thoảng có một vài hư không cự thú giống như cá mập ngửi được mùi máu tiến tới gần.

Ý niệm của Nghịch Huyết Thương Phượng thoáng động liền có vô số ngọn lửa xuất hiện ở trong hư không, sau đó chúng bám vào trên thân của hư không cự thú, lập tức thiêu đốt chúng thành tro bụi.

Những con hư không cự thú phía xa còn chưa kịp tới gần liền vẫy đuôi, thay đổi phương hướng bay đi, nhìn như chậm nhưng thật ra rất nhanh.

Hai cái lợi trảo của Nghịch Huyết Thương Phượng nhẹ nhàng vạch một cái, hàng rào thế giới phía trước đã bị xé ra một khe hẹp.

Bọn họ theo cái khe này tiến vào trong, lúc này A Ngốc mới trả lời.

- Chủ nhân, không xong rồi. Ta nghe nói đám người lão sư ta liên kết với một nhóm tồn tại cường đại đi thảo phạt Chung Kết Chi Nguyên.

Giọng điệu A Ngốc có chút gấp gáp.

- Ta biết rồi.

Cao Bằng bất đắc dĩ nói.

- Ngài biết sao?

- Ừ, ngươi nghe ta nói đây. Bây giờ ngươi có thể liên hệ được bao nhiêu cường giả của Thần Hệ Vong Linh.

Cao Bằng nói với A Ngốc. Sau đó Cao Bằng lời ít mà ý nhiều nói kế hoạch của đám người Diệt Thế Thanh Dương cho A Ngốc biết.

- Lão sư của ta đã xuất phát, Thần hệ Vong Linh ngoại trừ lão sư ta ra thì chỉ có hai Cao vị Thần.

A Ngốc vội vàng nói.

- Dẫn bọn họ đến, có thể tăng thêm một phần lực lượng cũng tốt, ngoài ra không cần nói cho những người khác biết. Đúng rồi, ngươi đi tìm Oulu, xem Oulu có ở nhà không.

Cao Bằng nghĩ đến một người bạn đáng tin trong đội. Oulu chắc cũng ở trình độ Chủ thần, nhưng không biết thực lực cụ thể thế nào.

- Chúng ta xây dựng trận pháp ở thế giới này.

Nghịch Huyết Thương Phượng thản nhiên nói.

Trong lòng Cao Bằng bỗng hồi hộp, không chọn một nơi phong thuỷ bảo địa tốt sao?

- Tùy tiện tìm một chỗ bố trí trận pháp có vội vàng quá không?

Cao Bằng trầm ngâm nói.

- Ngươi chất vấn ta sao?

Nghịch Huyết Thương Phượng liếc nhìn Cao Bằng.

Cao Bằng cúi đầu:

- Không dám!

- Vậy ngươi nói làm sao tìm được chỗ tốt đây?

Mặt Cao Bằng không đổi sắc nói:

- Chẳng qua ta cảm thấy nên tìm một thế giới ở sâu bên trong một chút. Nếu như tùy tiện tìm một tiểu thế giới ở sát ngoài để bố trí trận pháp, như vậy sẽ không thể nào đạt được mức độ phá hủy lớn nhất.

- Hình như cũng có lý, vậy ngươi dẫn đường đi.

Nghịch Huyết Thương Phượng nhìn chằm chằm vào Cao Bằng với vẻ nghiền ngẫm.

Cao Bằng cảm thấy da đầu tê dại. Nghịch Huyết Thương

Phượng hình như đã để mắt tới mình rồi.

Không chỉ là Nghịch Huyết Thương Phượng, ánh mắt ba Cao vị Thần khác nhìn về phía Cao Bằng cũng không tốt.

Cao Bằng dẫn theo bọn họ đi vào sâu hơn.

- Chủ nhân, Oulu đang ở nhà.

A Ngốc truyền đến một tin tức tốt.

- Dẫn Oulu qua, có lẽ ta không kéo dài được bao lâu đâu.

- Điện hạ, ngài không thể rời đi được.

Hai Tinh Cự Nhân bảo vệ ở cửa lớn của cung điện đều nhìn A Ngốc với ánh mắt không tốt. Chính là người này tới, sau đó điện hạ mới muốn đi ra ngoài.

- Các ngươi tránh ra cho ta!

Oulu ngồi trên vai của A Ngốc, hai cánh tay khoanh trước ngực.

Tinh Cự Nhân do dự nói:

- Điện hạ…

Nắm đấm của Oulu lóe lên, hai Tinh Cự Nhân bị đập ngất.

Đợi đến sau khi Oulu và A Ngốc đi xa, mí mắt của hai Tinh Cự Nhân mới nâng lên, len lén liếc nhìn nhau sau đó lặng lẽ ngồi xuống.

Ngăn cản thì không ngăn cản được, bọn họ cũng chỉ có thể giả vờ ngất.

- Đã đi ba ngày rồi, ngươi kéo dài thời gian đủ chưa?

Nghịch Huyết Thương Phượng nghiền ngẫm nói.

Cao Bằng không thấy quá bất ngờ. Trừ khi người khác là kẻ ngu, bằng không lâu như vậy nhất định có thể nhìn ra manh mối.

- Đại nhân, ngài đang nói gì vậy? Ta còn đang tìm chỗ mà?

Cao Bằng nghi ngờ nói.

- Ha ha ha, ta chờ ngươi ba ngày chính là muốn xem ngươi có thể gọi được viện binh gì tới. Nhưng bây giờ ta không muốn đợi nữa, cho nên ngươi đi chết đi.

Dịch: MBMH Translate

Chương 848: Hỏa Thiêu Tiểu Hoàng

- Đại nhân thật sự muốn hạ sát thủ sao?

Cao Bằng trầm giọng nói.

- Các ngươi trơ mắt nhìn nó ra tay sao? Nếu nó có thể giết ta, vậy thì cũng có thể giết chết các ngươi.

Cao Bằng nói với các Cao vị Thần khác.

- Ngươi khích bác ly gián cũng không có ích lợi gì đâu.

Nghịch Huyết Thương Phượng cười nhạo.

- Chủ nhân!

Phía sau có một đạo ánh sáng bay tới, Oulu nắm lấy vai của A Ngốc rồi hạ xuống bên cạnh Cao Bằng.

- Chính là người này sao?

Oulu nhảy đến trên đỉnh đầu Đại Tử, từ trên cao nhìn xuống quan sát Nghịch Huyết Thương Phượng.

- Không ngờ thật sự để ngươi gọi ra một con cá lớn, lại còn có Chủ thần không động lòng tham gia bao vây tiêu diệt Chung Kết Chi Nguyên sao?

Vẻ tươi cười của Nghịch Huyết Thương Phượng càng thêm kỳ lạ.

Chẳng lẽ còn có gì mà ta không nghĩ tới sao?

Cao Bằng mơ hồ cảm thấy không ổn.

- Quả nhiên trong chúng ta xuất hiện một tên phản bội.

Phần bụng của một tên Cao vị Thần Ma Đại Quỷ Thụ nứt ra, Diệt Thế Thanh Dương và Lôi Hoàn Đế Vương Lộc từ bên trong nhảy ra.

- Thu hoạch không tệ, không ngờ lại còn có một Chủ thần.

Lôi Hoàn Đế Vương Lộc cười như không cười:

- Bằng không, nếu để cho tên nhãi con này trưởng thành lên sẽ thật sự phiền phức.

Cao Bằng chợt biến sắc, trong lòng dâng lên một cảm giác sai lầm.

Má nó, ba Chủ thần gài bẫy một mình ta sao?

- Bây giờ Chung Kết Chi Nguyên đang bị bao vây tấn công, các ngươi không đi hỗ trợ à?

Vẻ mặt Cao Bằng khó coi.

- Không cần vội, tốt nhất là bọn chúng cùng chết hết đi.

Diệt Thế Thanh Dương cười ha ha.

- Trước khi hưởng thụ thành quả, chúng ta vẫn phải giải quyết nhân tố không an phận bên trong đã. Hai Cao vị Thần mấy ngày hôm trước đã bị ngươi giết đúng không!

Diệt Thế Thanh Dương cười thâm hiểm nói.

- Lúc đó ta đã cảm giác trong lòng ngươi có ý định gây rối, quả nhiên là một kẻ có xương cốt phản nghịch.

Phù...

Cao Bằng thở dài một hơi:

- Oulu, xin lỗi đã liên lụy tới ngươi.

Oulu khoanh hai tay trước ngực không nói gì, từ phía sau hai vai tách ra hai chùm sáng màu vàng. Chùm sáng mở rộng ra thành một đôi cánh bóng loáng như kim loại.

Cao Bằng cắn răng, giờ cũng chỉ có thể liều mạng thôi!

Hắn triệu hồi ra Tiểu Hoàng, Long Nghĩ và Bàn Đại Hải, lại thu Đại Tử vào trong không gian ngự thú. Bốn con ngự thú lên trận đồng thời phát ra ánh sáng lóa mắt - Bốn ngự thú hợp thể.

Từ sau khi đột phá cấp Thần linh trở lên, uy năng của ngự sử mới thể hiện rõ ràng. Khi nắm giữ ngự thú Sơ vị Thần, Cao Bằng đã có thể đồng thời hợp thế với hai con ngự thú, khi nắm giữ ngự thú Trung vị Thần lại có thể đồng thời hợp thể cùng ba con ngự thú. Cứ như vậy, trước mắt việc đồng thời hợp thể cùng bốn con ngự thú đã là mức cao nhất mà Cao Bằng có thể làm được.

Ở trong Cao vị Thần, Cao Bằng chắc hẳn không có địch thủ. Nhưng đây vẫn là lần đầu tiên hắn đối mặt với đối thủ ở cấp Chủ Thần.

Lần này hợp thể lấy Tiểu Hoàng làm chủ thể. Bởi vì trong bốn con ngự thú, đặc tính của Tiểu Hoàng là mạnh nhất, cũng là hi vọng duy nhất để Cao Bằng lật bàn trong trận chiến đấu này.

- Cao Bằng, ngươi quả nhiên vẫn lựa chọn ta là mạnh nhất.

Tiểu Hoàng vênh váo đắc ý nói.

- Đầu hói chết tiết, ngươi có gì tốt mà đắc ý chứ.

Bàn Đại Hải trừng mắt xem thường.

- Ồ? Lực lượng này.

Nếu như lực lượng của Đại Tử lúc trước để cho bọn họ khinh thường, vậy bây giờ sau khi hợp thể, Tiểu Hoàng lại khiến cho bọn họ không thể không coi trọng.

Pháp tắc Tử vong, pháp tắc Thôn phệ, pháp tắc Linh hồn, pháp tắc Tai ách, pháp tắc Kim cương, pháp tắc Vạn tượng...

Pháp tắc Vạn tượng chuyển đổi thành Tử vong, hai tầng pháp tắc Tử vong chồng chất lên nhau. Tuy pháp tắc chồng chất không phải đơn giản như $1+1=2$, nhưng từ một phương diện khác thì hai tầng lực lượng pháp tắc Tử vong đã có thể bước vào cánh cửa của Chủ Thần.

Đại Hoàng giơ đầu ngón tay lên bắn ra một chùm tia sáng.

Một Cao vị Thần trực tiếp bị đánh trúng ngực.

Linh hồn trong cơ thể thối nát, một làn khói mờ nhạt bay ra khỏi thất khiếu.

Pháp tắc Tử vong dẫn tới cái chết!

Con ngươi của Diệt Thế Thanh Dương hơi co lại. Không ngờ cảnh giới pháp tắc Tử vong của người này lại không thấp, thậm chí còn có thể tạo được uy hiếp đối với nó.

Một đạo Diệt Thế Thanh Lôi bổ ra, sấm sét màu xanh liên hoàn hóa thành vòng tròn từ trên cao hạ xuống.

Ầm ầm ầm!

Oulu vung quyền định giúp nhưng bị Lôi Hoàn Đế Vương Lộc ngăn cản.

Cao Bằng vung hai tay lên, một mặt khiên hình tròn do lực Thôn phệ ngưng tụ thành đã hiện lên bảo vệ trước người.

Diệt Thế Thanh Lôi đánh trúng tấm khiên hình tròn do lực Thôn phệ ngưng tụ thành, sau đó nhanh chóng tiến vào bên trong.

Tuy lực Thôn phệ có thể thôn phệ tất cả công kích có hình thái nguyên tố, nhưng cũng có giới hạn cao nhất.

Chỉ cần vượt qua giới hạn cao nhất, cho dù là lực Thôn phệ cũng không phải là vạn năng.

Ầm!

Tấm khiên Thôn phệ nổ tung, còn lại chưa tới một phần Diệt Thế Thanh Lôi bổ vào ngực của Tiểu Hoàng.

Vào lúc cuối cùng, Thần cách Vạn tượng chuyển hóa thành Thần cách Kim cương, tăng gấp đôi thần cách Kim cương bảo vệ phần ngực.

A a a a!

Cao Bằng hợp thể cùng Tiểu Hoàng nên có chung cảm giác với nó.

Hắn cúi đầu nhìn máu thịt nát bét trên ngực, thậm chí mơ hồ có thể nhìn thấy xương sườn bên trong.

Cao Bằng thở dài một hơi. Dưới điều kiện có gấp đôi pháp tắc Kim cương và tính kháng nguyên tố của bản thân Tiểu Hoàng mà còn bị đánh thành như vậy, lực tấn công của Diệt Thế Thanh Lôi này quả nhiên rất khủng khiếp.

Thật ra, nếu như có thể đột phá đến Chủ thần sẽ có thêm nhiều lựa chọn. Nếu Cao Bằng lựa chọn A Xuẩn nắm giữ thần cách Không gian thì tuyệt đối sẽ không chật vật như vậy.

Nhưng đáng tiếc thời gian không đợi người.

Giống như không phải tất cả BOSS phản diện đều chờ nhân

vật chính chuẩn bị đầy đủ mới tới khiêu chiến.

Tiểu Hoàng có ba cái bị động, Pháp tắc Vạn tượng của Long Nghĩ, pháp tắc Tử vong và pháp tắc Linh hồn của A Ngốc, pháp tắc Thôn phệ của Bàn Đại Hải, dưới tình huống trước mắt thì đây là lựa chọn tối ưu nhất.

- Tinh Thần Vạn Tượng Thiên La.

Oulu siết chặt hai nắm tay phát ra thần quang chói mắt.

Ầm ầm ầm...

Thần quang nối liền trời đất, ngoại trừ khu vực của Cao Bằng thì tất cả đều bị thần quang bao phủ.

Trong nháy mắt, các Cao vị Thần còn lại bị thần quang xuyên qua cơ thể, biến thành một đám tổ ong vò vẽ.

Cao vị Thần ở trước mặt Chủ thần gần như không có năng lực phản kháng, nếu như không phải có pháp tắc Vạn tượng của Long Nghĩ chồng chất gấp đôi, cho dù là bốn ngự thú cũng rất khó đối đầu được với Chủ thần.

Đám người Nghịch Huyết Thương Phượng thờ ơ lạnh nhạt khi thấy các Cao vị Thần bị giết chết.

Trong lòng Cao Bằng ớn lạnh. Sợ rằng ba người này cũng hận không thể giết chết đối phương, chỉ có điều bởi vì thực lực gần nhau cho nên mới không ra tay.

- Ta đi đối phó với tiểu tử này, hai người các ngươi đi đối phó với tiểu gia hỏa kia.

Nghịch Huyết Thương Phượng xông về phía Cao Bằng.

- Được!

- Tùy tiện!

Trong hư không xung quanh dâng lên ngọn lửa màu đỏ tươi, ngọn lửa quấn quanh Cao Bằng vẫn không tắt.

- Trừ khi ngươi chết, bằng không Phượng Diễm của ta vĩnh viễn sẽ không tắt.

Nghịch Huyết Thương Phượng quay đầu tránh né công kích pháp tắc Tử vong.

Bên kia, Oulu đang chiến đấu ác liệt với Diệt Thế Thanh Dương và Lôi Hoàn Đế Vương Lộc.

Phượng Diễm bám ở bên ngoài thân, Cao Bằng toàn lực thi triển pháp tắc Thôn phệ áp chế phần lớn uy lực của Phượng Diễm. Nhưng cho dù đã bị suy yếu, nhưng Phượng Diễm cũng đốt cho Tiểu Hoàng da tróc thịt bong.

Ban đầu cơ thể Tiểu Hoàng mơ hồ hiện lên màu đỏ, càng về sau ánh sáng màu đỏ càng lộ rõ, chẳng khác nào một con vịt bị nướng chín.

Nghịch Huyết Thương Phượng cũng không vội, chỉ không ngừng phóng thích Phượng Diễm thiêu đốt Cao Bằng.

- Thật ra ta muốn xem thử mai rùa này của ngươi cứng tới mức nào.

Tiểu Hoàng nhắm chặt hai mắt, hai cánh tay giao nhau bảo vệ gương mặt, mặc cho Phượng Diễm thiêu đốt da thịt bên ngoài, máu màu đỏ sáng lấp lánh giống như mã não.

Tiểu Hoàng cảm nhận lực lượng trong cơ thể đang vững bước tăng trưởng, hơi thở càng lúc càng đều đặn…

Dịch: MBMH Translate

Chương 849: Phản Sát

- Ngươi có thói quen này từ khi nào?

Cao Bằng không nhịn được hỏi.

- Không nhớ rõ nữa! Đánh nhau nhiều năm như vậy rồi, cái gì mà lửa, điện,... Cao Bằng, ta nói nhỏ cho ngươi nghe, lửa này tuy uy lực lớn nhưng không tính là đau nhất đâu.

Mà không chỉ có ta, đám Bàn Đại Hải, Tịch Sư, Long Nghĩ, à mà A Xuẩn thì không tính, gia hỏa kia chỉ xước chút da cũng sẽ khóc rất lâu.

Tiểu Hoàng nhận ra cảm xúc của Cao Bằng thay đổi, lập tức cười ngây ngô.

- Thật xin lỗi!

Cao Bằng muốn nói lại thôi. Hắn cảm thấy mình nói nữa thì có vẻ già mồm, nhưng không nói thì rất uất nghẹn.

- Cao Bằng, nếu ngươi cảm thấy băn khoăn, vậy chờ trận chiến này đánh xong rồi, sau này ngươi hãy hợp thể chiến đấu cùng chúng ta đi.

Bàn Đại Hải cười hắc hắc nói:

- Đến lúc đó, ngươi cùng đồng cam cộng khổ với chúng ta.

- Được!

Cao Bằng hít một hơi khí lạnh.

- Chờ lát nữa ta nhất định phải đập chết con Phượng Hoàng kia!

Cao Bằng nghiến răng nghiến lợi, hung hãn nói.

- Nhóc con, ngươi đã kế thừa sức mạnh tối cường của chúng ta, đánh bại tên kia dễ như trở bàn tay.

Bàn Đại Hải bắt đầu nhẹ giọng hơn.

- Nếu ta đột phá được Chủ Thần, lão tử chỉ cần búng tay một cái là có thể đánh nổ con chim sẻ này rồi!

Bàn Đại Hải phách lối nói.

Sinh Tử Luân Hồi, Vạn Kiếp Thích Ách!

Bên kia, Diệt Thế Thanh Dương và Lôi Hoàn Đế Vương Lộc liên thủ thi triển ra một chiêu kinh khủng.

Trên bầu trời, sấm sét màu xanh và màu lam cuốn lấy nhau. Màu xanh ẩn chứa sức mạnh huỷ diệt cuồng bạo, còn màu lam ẩn chứa tính chất chữa trị.

Hai sức mạnh hoàn toàn tương phản giao nhau, huỷ diệt và trùng sinh không ngừng luân hồi tạo thành một cỗ hấp lực cực kỳ cường đại.

Chớp mắt, lôi vòng luân hồi đã rơi xuống.

Rầm rầm rầm…

Oulu lập tức bị biển sét bao phủ.

- Các ngươi quá chậm!

Chẳng biết từ khi nào Oulu đã xuất hiện trên lưng Nghịch Huyết Thương Phượng, lo lắng nhìn Cao Bằng bị Phượng Diễm

bao vây.

Oulu khép hai tay trước ngực, tựa như hai thanh đao giải phẫu cắt một đường chính xác vào cổ Nghịch Huyết Thương Phượng.

Sau đó nó kéo mạnh ra ngoài, cực quang màu lam sáng lấp lánh.

- Tinh Thần Quang Thần Chiến!

Thần quang bùng lên!

Nghịch Huyết Thương Phượng bị chém đứt đầu!

Phượng Diễm vẫn luôn thiêu đốt cũng từ từ biến mất.

Cao Bằng ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Oulu một cách khó hiểu.

- Không cần cám ơn, chúng ta là bạn!

Oulu nhàn nhạt gật đầu như một tiểu tướng quân.

Sau đó, nó tiếp tục phóng đi đối đầu với đám Diệt Thế Thanh Dương.

Muốn đoạt đầu người sao?

Cao Bằng rất ưu thương, cảm giác bao nhiêu khổ nạn mình vừa phải nhận vừa rồi là vô ích.

Trên mặt đất, xác của Nghịch Huyết Thương Phượng đột nhiên bùng cháy, tiếng phượng gáy to rõ từ trong ngọn lửa vang vọng.

Trong ánh mắt vui mừng của Cao Bằng, Nghịch Huyết Thương Phượng đầy máu phục sinh.

- Ngươi sống lại rồi sao?

Cao Bằng thân thiết hỏi.

Cảm giác được Cao Bằng có vẻ thực sự vui mừng, Nghịch Huyết Thương Phượng khá bất ngờ.

Tên này bị mình đốt cho choáng váng rồi sao?

- Sức mạnh hiện giờ chắc cũng đủ.

Cao Bằng ước lượng nắm đấm của mình.

Đối diện là Nghịch Huyết Thương Phượng không thiện về cận chiến, đây là đặc điểm của gen chủng tộc. Ngươi có bao giờ thấy mấy con chim giỏi cận chiến không?

Cao Bằng xông tới trước người Nghịch Huyết Thương Phượng, vung một đấm.

Trước người Nghịch Huyết Thương Phượng ngưng tụ Hoả Long Quyển, cuốn về phía Cao Bằng.

Xuyên qua hoả diễm, nắm đấm đang bị thiêu đốt giáng mạnh vào mặt Nghịch Huyết Thương Phượng.

- Vừa rồi đốt có đã không?

Cao Bằng nghiến răng nghiến lợi hỏi Nghịch Huyết Thương Phượng.

Ầm!

Nắm đấm rắn chắc nện mạnh vào mặt Nghịch Huyết Thương Phượng.

Một đấm, hai đấm, ba đấm!

Nắm đấm giáng xuống như gió táp mưa rào.

Mỗi một quyền nện xuống đều khiến nó choáng váng.

Nghịch Huyết Thương Phượng kêu thảm.

Tiểu Hoàng ở trong ngọn lửa như một chiến thần, mặc cho hoả diễm đốt cháy thân thể nó vẫn thờ ơ.

- Giao cho ngươi!

Cao Bằng nói với Tiểu Hoàng thông qua huyết khế.

Chủ yếu là bị thiêu đau quá, không hoạt động mạnh được.

Tiểu Hoàng chưởng quản thân thể, nhận lấy động tác lúc trước của Cao Bằng, Nghịch Huyết THương Phượng bị Tiểu Hoàng đè bẹp dưới đất không thể động đậy. Về kỹ năng ép chim thì Tiểu Hoàng khá là có kinh nghiệm.

Quyền quyền đến thịt, tiếng vang nặng nề quanh quẩn trong không khí.

Mới đầu Nghịch Huyết Thương Phượng còn có thể giãy dụa, sau đó thì không chống cự nổi nữa.

Đầu của nó càng lúc càng dẹp, một bãi máu tươi chậm rãi chảy ra.

Như một quả bóng rổ biến hình.

Từng quyền của Tiểu Hoàng nện xuống đều đấm lõm đầu Nghịch Huyết Thương Phượng.

Diệt Thế Thanh Dương quan sát cuộc chiến từ bên này, thấy Nghịch Huyết Thương Phượng bị áp chế thảm đến như vậy thì sợ ngây người.

Cái gì thế này? Một vị Chủ Thần còn không đánh lại được một Cao vị Thần sao?

Diệt Thế Thanh Dương mất tập trung bị Oulu thừa cơ đánh

trúng đỉnh đầu, thiếu chút nữa thì bị đánh lệch cả sừng.

Bên kia, Nghịch Huyết Thương Phượng phát hiện mình khó thoát khỏi kiếp này, bèn đưa ra lời nguyền rủa cuối cùng - Phượng Diễm vĩnh viễn không dập tắt!

- Cả đời này ngươi hãy trầm luân trong hoả diễm của ta, ta muốn cả đời ngươi đều đau khổ.

Nghịch Huyết Thương Phượng oán độc nói.

Nghịch Huyết Thương Phượng bị đánh vỡ đầu một lần nữa, cuối cùng đã không thể phục sinh.

Năng lực phục sinh của nó cũng bị giới hạn thời gian, trong một khoảng thời gian ngắn nó không thể phục sinh liên tục được.

Nhìn thấy cảnh này này, Cao Bằng thở dài một hơi nhẹ nhõm:

- Tiểu Hoàng, năng lực bị động này của ngươi dùng thật tốt.

- Tạm được!

Tiểu Hoàng lo lắng hỏi:

- Vấn đề là bây giờ quanh thân ta đều là lửa, làm sao giải thích với Tiểu Diễm được?

- Không sao, ta nghe giọng của Nghịch Huyết Thương Phượng thì đoán là một con đực.

Cao Bằng an ủi Tiểu Hoàng.

- Thật sao?

- Thật!

- Vậy là tốt rồi!

Tiểu Hoàng nhẹ nhàng thở ra.

- Nếu Tiểu Diễm càng tức giận hơn thì phải làm sao?

Bàn Đại Hải yếu ớt hỏi.

- ...!!?

- Không sao, ta sẽ giải thích giúp ngươi. Chúng ta tới giúp Oulu giải quyết hai tên gia hoả kia đi.

Cao Bằng nói với Tiểu Hoàng.

- Không vấn đề gì! Cao Bằng, ngươi hãy xem ta đại phát thần uy.

Tiểu Hoàng đắc chí vừa lòng nói.

Diệt Thế Thanh Dương và Lôi Hoàn Đế Vương Lộc liếc nhìn nhau, không nói hai lời, chia đường bỏ chạy.

Giữ lại núi xanh không lo không có củi đốt.

- Chúng ta mỗi người đuổi theo một tên.

Oulu đuổi theo Diệt Thế Thanh Dương mạnh hơn một chút, để lại Lôi Hoàn Đế Vương Lộc cho Cao Bằng.

- Gia hoả này chạy nhanh quá, không thể đuổi kịp nó được.

Cao Bằng nhức cả trứng. Trong số bốn ngự thú hợp thể thì không có con nào thiện về tốc độ hết.

Nhưng điều duy nhất mà hắn cảm thấy may mắn là, tuy Lôi Hoàn Đế Vương Lộc chạy nhanh nhưng cũng không vượt quá sức tưởng tượng.

- Ngươi quay về đi.

Lôi Hoàn Đế Vương Lộc quay đầu lại nói:

- Ngươi không nên đuổi theo ta, ngươi sẽ không đuổi được ta đâu.

- Mẹ nó chứ, gia hoả này!

Thấy vẻ vô sỉ của Lôi Hoàn Đế Vương Lộc, Cao Bằng nhịn không được chỉ muốn đánh nó.

Quá vô sỉ rồi!

- Ngươi mau về đi thôi, cùng lắm là lần sau ta không đánh với ngươi nữa.

Lôi Hoàn Đế Vương Lộc lớn tiếng nói.

- Ha ha!

Cao Bằng cười lạnh đáp trả.

Bịch!

Đột nhiên Lôi Hoàn Đế Vương Lộc té ngã trên mặt đất.

Không hiểu tại sao Oulu lại xuất hiện trước mặt Lôi Hoàn Đế Vương Lộc.

- Không phải ngươi đang đuổi theo Thanh Dương sao?

Lôi Hoàn Đế Vương Lộc cực kỳ sợ hãi.

- Ngươi muốn nói tới nó à?

Oulu trảo một cái vào hư không, lấy ra một cái đầu dê đẫm máu rồi ném xuống đất.

Dịch: MBMH Translate

Chương 850: Kết Thúc

Giải quyết xong hai tên này, đột nhiên Oulu biến sắc.

- Sao vậy Oulu?

- Phụ vương, hắn!

Đây là lần đầu tiên Cao Bằng nhìn thấy sự khủng hoảng trong mắt Oulu.

- Đừng nghĩ lung tung.

Cao Bằng an ủi Oulu.

- Chủ nhân!

Đột nhiên A Ngốc nói:

- Hình như lão sư ngài ấy chết rồi.

- Sao có thể? Nhiều Chủ Thần đi cùng như vậy cơ mà.

Cao Bằng không dám tin.

- Lão sư có để lại một đạo hồn ấn trong cơ thể ta. Hồn ấn nát rồi.

Giọng của A Ngốc hơi trầm xuống.

- Ta muốn đi tìm phụ vương!

Đột nhiên Oulu nhảy dựng lên, không kịp chờ đợi chạy vụt ra ngoài.

Khi Cao Bằng và Oulu từ biên giới Vị Diện Hải tiến vào hư không hỗn độn, đột nhiên một trái tim to lớn phiêu phù giữa hư không, từ trong trái tim có vô số xúc tu vươn ra bốn phía.

Một làn sóng năng lượng màu đỏ sậm từ trong cơ thể Chung Kết Chi Nguyên tỏa ra ngoài, vòng bảo vệ bên ngoài Cửu Thiên Thập Địa bị chấn vỡ.

Cao Bằng có thể cảm giác được sóng lực lượng trong Chung Kết Chi Nguyên có thể gọi là mênh mông vô tận.

- Ngươi có thể thay đổi kết cục.

Đột nhiên, một loạt chữ màu lam hiện ra giữa hư không.

Cao Bằng chớp chớp mắt, đột nhiên rùng mình.

Đây không phải Kim Thủ Chỉ của mình sao?

- Ngươi nói cái gì?

- Thực ra đây là số mệnh của ngươi.

Dòng chữ thay đổi.

- Ta nhổ vào, ta không tin số mệnh!

Cao Bằng nổi giận mắng:

- Ta có thể đi tới hôm nay đều là tự mình bước từng bước một.

- Bản thân ngươi có tin vào điều này không?

- ...!!?

- Chính ngươi cũng không tin, ngươi là một kẻ tự biết mình. Trên thế gian này chưa bao giờ có bữa cơm trưa miễn phí. Ngươi có được nhiều như vậy, đương nhiên ngươi cũng phải nỗ lực trả

một cái giá tương ứng.

Cao Bằng há hốc miệng, đột nhiên không biết nên nói cái gì.

Câu nói này đúng là không sai! Không có bữa cơm trưa nào miễn phí, dù thế nào ngươi cũng phải trả một cái giá lớn.

- Ta phải bỏ ra cái giá lớn gì?

Cao Bằng khàn giọng hỏi.

- Tất cả mọi thứ ngươi có.

- ...!!?

- Nhưng vì sao lại là ta?

Tâm Cao Bằng loạn như ma.

- Bởi vì ngươi rất đặc biệt.

- Rất đặc biệt?

Cao Bằng cười khổ:

- Cao Bằng, đến lúc đó chúng ta cản cho ngươi một lát, để A Xuẩn đưa ngươi rời đi. Ngươi chạy được bao xa thì cố mà chạy.

Đột nhiên Bàn Đại Hải lên tiếng.

- Chủ nhân, nhất định ta sẽ bảo vệ ngươi!

A Ngốc kiên định nói.

Cao Bằng trầm mặc thật lâu mới đáp lại:

- Không cần, bao năm nay vẫn luôn là các ngươi bảo vệ ta, mặc dù ta là ngự sử, các ngươi là ngự thú, nhưng ta luôn cảm giác mình như một kẻ ăn bám vậy.

Cao Bằng thì thầm.

- Cao Nguyệt Nguyệt, ta không bảo vệ ngươi thì ai bảo vệ ngươi?

Tiểu Hoàng vội nói.

- Nếu các ngươi về được, thay ta nói với ông ngoại rằng, điều ta hối hận nhất là không thường bồi bạn ở bên người ông.

Cao Bằng buồn bã nói:

- Sớm biết có chuyện này, ta sẽ không chạy loạn mà đã ở trong nhà bồi bạn với ông ngoại.

- Cao Bằng…

Đám Bàn Đại Hải và Tịch Sư nghe được trong giọng nói của Cao Bằng có gì đó không ổn.

- Cuối cùng, ta muốn nói rằng, ta cực kỳ không hối hận khi quen biết các ngươi.

Ha ha ha ha ha!

Cao Bằng nói với Kim Thủ Chỉ trong đầu:

- Ta nghĩ, có thể ta biết ngươi là ai.

Kim Thủ Chỉ trong đầu không trả lời.

- Chắc hẳn ngươi là tập hợp thể ý chí của các thế giới, giống như thế giới bản nguyên, nhưng ngươi viễn siêu bọn chúng, ngươi là tập hợp thể của tất cả các thế giới trong toàn bộ vũ trụ. Cho nên, chỉ cần là quái vật đã từng xuất hiện trên thế giới này, ngươi sẽ đều có trong bộ nhớ, vì vậy ngươi cũng biết rất rõ làm sao để chúng tiến hoá. Nhưng ngươi lại không có dữ liệu về các quái vật chưa từng xuất hiện trong thế giới này, giống như quái vật ta dùng

Ma Huyễn Chi Não tiến hoá sẽ do chính ta đặt tên.

Cao Bằng bình tĩnh nói:

- Mà mục đích ngươi đưa Kim Thủ Chỉ cho ta là vì muốn đối phó với Chung Kết Chi Nguyên phải không?

Kim Thủ Chỉ không trả lời.

- Nhưng mà, nếu ngươi có thể tự đối phó với Chung Kết Chi Nguyên thì cần gì phải mượn tay ta? Chẳng lẽ điểm quan trọng nhất để đối phó với Chung Kết Chi Nguyên là ở ta sao?

Cao Bằng tự lẩm bẩm.

- Ngươi nói ta phải trả giá tất cả,. Nói cách khác, điểm quan trọng nhất để huỷ diệt Chung Kết Chi Nguyên là ở ta?

Chung Kết Chi Nguyên càng khuếch tán lớn hơn.

Toàn bộ không gian nguyên tố Lôi đều bị thôn phệ, tựa như một cái lỗ đen khổng lồ sừng sững giữa tinh không.

Một vài tinh cầu tựa như bụi bặm bị nuốt vào trong đó.

Chung Kết Chi Nguyên nở to dần, đã tới gần Cửu Thiên Thập Địa, thậm chí đã sắp chạm tới biên giới Vị Diện Hải.

Phù!

Cao Bằng thở dài một hơi, khuôn mặt hiện lên một nụ cười phức tạp.

- Ngươi nhớ kỹ cho lão tử, lão tử không hy sinh vì ngươi!

Cao Bằng hung dữ nói.

Hắn vừa hạ quyết tâm thì chợt cảm thấy cả cơ thể mình đều bị

móc sạch.

Tan thành vô số quang điểm lộng lẫy.

Hư không bị đông cứng.

Bên trên Chung Kết Chi Nguyên hiện ra một con mắt màu tím vô cùng to lớn.

Chung Kết Chi Nguyên đã lớn gần bằng một Đại Vị Diện, nhưng khi so với con mắt này lại vô cùng nhỏ bé. Ánh sáng màu tím thông thiên triệt địa quét sạch tất cả.

Dưới ánh sáng màu tím, Chung Kết Chi Nguyên phản kháng mãnh liệt, nhưng chỉ như chiếc thuyền nhỏ bên trong thuỷ triều. Dù Chung Kết Chi Nguyên liều mạng chống cự, nhưng thực lực giữa hai bên không cùng một cấp bậc.

Ầm ầm!

Chung Kết Chi Nguyên vỡ nát, tựa như một pho tượng thuỷ tinh tinh xảo bị đập nát, nổ tung thành vô số mảnh vỡ lộng lẫy bay khắp trời.

Không gian vỡ vụn, tựa như cành liễu phất phơ theo gió

Tiếng khóc đứt quãng quanh quẩn khắp thiên địa.

Cao Bằng hoàn toàn biến mất không thấy tung tích, chỗ cũ chỉ còn lại một đám ngự thú mờ mịt.

Đại Tử giật nảy mình, sau đó điên cuồng đi tìm Cao Bằng, ánh mắt tràn đầy mờ mịt.

Sao lần này hợp thể xong lại không thấy người đâu nữa rồi?

Có phải Cao Bằng đang chơi trốn tìm với chúng ta không?

Sao đột nhiên hắn trở nên ngu xuẩn y như A Xuẩn vậy? Cứ thích chơi trò trẻ con này!

Đại Tử thở phì phì nghĩ ngợi.

Rắc, rắc, rắc…

Một lần nữa, các mảnh vỡ bay múa giữa hư không.

Đại Tử và đám Tiểu Hoàng giật nảy mình, tràn đầy mong đợi nhìn sang. Nhưng chỉ thấy các mảnh vỡ giữa không gian ngưng tụ thành một quả cầu pha lê, bên trong đó trống rỗng, chẳng có gì.

- A Xuẩn, ngươi đang làm gì đấy?

Đại Tử tức giận. Sao đến lúc này rồi mà A Xuẩn còn ngớ ngẩn như thế!

A Xuẩn khẽ run lên, khóc lóc giải thích:

- Ta… ta chỉ muốn thu thập một chút hương vị của Cao Bằng, sau này nhớ hắn có thể vụng trộm ngửi một chút.

Hai mắt Đại Tử đỏ lên:

- Cao Nguyệt Nguyệt vẫn còn ở đây! Ngươi ngửi cái gì mà ngửi? Đưa cầu pha lên cho ta, ta giữ cho ngươi!

Nói xong, Đại Tử chuẩn bị lấy cầu pha lê không gian.

Ánh bạc loé lên, A Xuẩn ôm theo quả cầu pha lê né ra:

- Ta không có ngu đâu!

- Ngươi đưa cho ta! Cao Bằng là của ta!

Con ngươi Đại Tử co rút lại chỉ còn một đường kẻ sọc, mở tất cả cánh ra, nhìn chằm chằm vào A Xuẩn.

- Được rồi!

A Ngốc khàn giọng lên tiếng:

- Đến lúc này rồi mà các ngươi vẫn còn cãi nhau sao?

Giọng nói của A Ngốc khá lạnh lùng, lòng bàn tay hoá thành hồn thể lục lọi thứ gì đó trong hư không. Đồng thời, pháp tắc Linh Hồn và pháp tắc Vong Linh cũng được thi triển, dù có chết nó cũng muốn phục sinh lại chủ nhân.

Pháp tắc Tử Vong hoá thành thực chất, từng sợi xiềng xích pháp tắc lộn xộn ngổn ngang giao thoa giữa hư không.

Trong hốc mắt A Ngốc, hoả diễm không ngừng nhảy lên.

- Pháp tắc Tử Vong – Nghịch chuyển âm dương!

Từng cái bóng mơ hồ bồi hồi giữa hư không, dường như bọn chúng bị thứ gì đó hấp dẫn chậm rãi bay tới.

A Ngốc nhanh chóng nhìn quét bốn phía.

Không có!

Không đúng!

Vẫn không phải!

Vì sao lại không có!!!

Hoả diễm trong hốc mắt A Ngốc lại càng cháy dữ dội hơn. Đột nhiên nó vung tay phải lên, tất cả những cái bóng trong hư không đều bị xé tan tành!

Chủ nhân không có ở đây, vì sao các ngươi vẫn còn vết tích!

Đây là lần đầu tiên đám Tiểu Hoàng nhìn thấy A Ngốc phát

điên!

Chúng nhịn không được lùi lại hai bước.

- Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?

Tiểu Diễm luống cuống chân tay, cực kỳ bối rối, nó cảm giác bất an mãnh liệt.

Nó chưa bao giờ trải qua cảm giác thế này.

Mất đi người để dựa vào, mất đi cây cột chống trời trong tâm linh.

Cảm giác này khiến nó hoảng sợ!

Khiến nó bất lực!

Giống như ngọn núi lâu nay nó vẫn dựa vào đột nhiên sụp đổ.

Không có!

Cái gì cũng mất rồi!

Chỉ còn mình nó lẻ loi trơ trọi đứng sừng sững trong gió lạnh, đưa mắt nhìn bốn phía tất cả đều là vết thương.

- Tên trọc chết tiệt, chúng ta đi đâu đây?

Không còn chủ nhân, theo bản năng Tiểu Diễm dính chặt vào Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng thực sự biến thành một con vịt ngốc rồi, cứ ngây ngẩn đứng đó, không nghe được cái gì nữa.

- Không biết…

Tiểu Hoàng ngây ra. Từ xưa tới giờ nó đều đi theo Cao Bằng, Cao Bằng đi đâu nó theo tới đó. Khi nó còn rất nhỏ thì cha mẹ đã

bỏ nó đi, cho nên trong thâm tâm, nó vẫn coi Cao Bằng như cha mình.

- Cao Bằng không có ở đây, ta còn có thể đi đâu…

Đột nhiên Tiểu Hoàng nói.

- Chúng ta đi tìm Cao Bằng đi?

Tiểu Diễm hỏi Tiểu Hoàng.

- Làm sao tìm được?

- Cao Bằng quỷ kế đa đoan như vậy, khẳng định là vẫn còn sống!

Tiểu Diễm nói với Tiểu Hoàng.

Một lần nữa, đấu chí lại dâng lên trong mắt Tiểu Hoàng.

- Khẳng định Cao Nguyệt Nguyệt vẫn còn sống!

- Cao Bằng, Cao Bằng! Ngươi lại không cần ta nữa!

A Ban tự lẩm bẩm:

- Có phải A Ban không nghe lời nên ngươi tức giận rồi không?

- Ta muốn đi tìm phương pháp phục sinh cho chủ nhân.

A Ngốc kiên định nói:

- Khẳng định chủ nhân có thể phục sinh! Tử vong tuyệt đối không phải kết thúc!

Dứt lời, A Ngốc xoay người bỏ đi.

- A Ngốc!

Đại Tử hô.

A Ngốc dừng bước lại, chần chừ một chút nhưng không quay đầu lại, dần đi xa.

...

Sau trận chiến cuối cùng, Linh tộc trải qua tai kiếp Chung Kết Chi Nguyên đã bị tổn thương thảm trọng, Nhân tộc thừa cơ quật khởi.

Những tồn tại đứng đầu của Cửu Thiên Thập Địa đã biến mất, tộc đàn Thần Thú mất đi chế ước đã bạo phát một vòng chiến tranh mới tranh giành tài nguyên.

Để tránh né chiến loạn, Linh tộc trốn đến trái đất, sau đó bị nhân tộc dung hợp.

Năm trăm năm sau, Nhân tộc phát triển ở Vị Diện Hải đã lâu, trưởng thành thành một quái vật khổng lồ, do người nhận chức Tổng đốc Liên Bang đầu tiên Kỷ Hàn Vũ dẫn đầu đánh thẳng vào Cửu Thiên Thập Địa. Nhân tộc đã phát triển đến một thời kỳ hoàng kim.

...

- Tổng đốc đại nhân, quân đoàn ngự thú thứ ba đã chiếm lĩnh Bách Hồ Chiếu Trạch thành công, hàng phục được tộc Quỷ Xa.

- Tổng đốc đại nhân, Đế Lữ Bối Tinh Viên ở Nam Kỳ Sơn đã bị Tử đại nhân tru diệt.

Từng phong từng phong chiến báo không ngừng được đưa vào trong phòng tổng tác chiến.

Một người đàn ông với mái tóc trắng như tuyết chầm chậm đứng dậy, đôi mắt sắc bén trầm ổn như mắt ưng nhìn chăm chú

vào sa bàn.

Đầu ngón tay bắn ra một viên bi thép nhỏ, đập ngã lá cờ màu lam cuối cùng trên đó.

Khuôn mặt băng lãnh hơi dịu đi một chút.

- Rất tốt, thành công chiếm được chiến khu đông bộ, nhưng cũng không thể chủ quan, cẩn thận đám tộc quần thần thú khác phản công.

- Đúng rồi! Đêm nay tổ chức tiệc ăn mừng cho các tướng sĩ đi. Ngoài những bộ phận phòng thủ quan trọng ra, tất cả mọi người đều tham gia.

- Rõ!

Đêm ấy, sao sáng đầy trời.

Trên thảo nguyên dưới bầu trời đêm, từng đống lửa cháy hừng hực, các tướng sĩ vây quanh đống lửa thoả thích chúc mừng, nâng ly cạn chén, vô cùng náo nhiệt.

Trong một góc tối không người, trên một gò núi không ai dám lại gần, một con Vạn Sí Thiên Long với bộ giáp dày màu vàng kim đang nằm sấp, gió đêm thổi tới, Thiên Long uy vũ như thần linh hơi rụt rụt thân thể, buồn bã nhìn sao trên trời.

Đến khi các tướng sĩ mệt mỏi quay về lều vải nghỉ ngơi, Đại Tử vẫn nằm rạp ở đó, ngửa mặt nhìn trời.

Đột nhiên, nó nhớ lại lần đầu tiên gặp Cao Bằng.

Nó bị giam trong hộp thủy tinh, lo lắng, bất an trốn sâu trong hộp.

Một đứa bé trai tò mò lại gần rồi bị doạ chạy.

- Oa! Một con rết màu tím thật to!

- Đây là người bạn mới trong nhà ta đấy, con đặt tên cho nó đi!

- Ah, Con sao? Con không biết đặt tên.

- Nhưng con cũng nên học cách đặt tên đi thôi.

- Vậy gọi là Đại Tử đi.

- Được, vậy gọi là Đại Tử.

Nữ chủ nhân dịu dàng nói.

- Đại Tử, ta không có cha không có mẹ, bọn họ không cần ta nữa rồi.

Đứa bé trai ôm hộp khóc ròng ròng.

- Họ không cần ta nữa, ngươi đừng bỏ ta đi nhé.

Cậu bé chùi cọ nước mắt nước mũi lên hộp thủy tinh.

Trong hộp, con rết rung rung cặp râu, nó cảm thấy tên nhóc này thật là ngốc!

Sau đó, sự thật chứng minh, tên nhóc này ngốc thật, đi ngủ cũng đá tung chăn mền, mình thường xuyên phải dậy đắp lại cho hắn.

- Cuối cùng, ta đã sống thành bộ dáng giống hệt ngươi. Ta học được cách ngươi sờ cằm, ta học được cách ngươi ho khan, ta cũng học được ngáy ngủ giống ngươi. Nhưng ngươi ở đâu vậy, Cao Bằng?

- Chạy nhanh lên, chạy nhanh lên!

Trong rừng, ba người trẻ tuổi điên cuồng chạy.

Thi thoảng họ còn lo lắng quay đầu lại nhìn quanh. Một cái bóng đen to lớn từ sau lưng ập đến, đụng đổ không biết bao nhiêu đại thụ.

- Trốn không thoát rồi, làm sao chúng ta có thể chạy khỏi Thuỵ Đầu Lang được!

Một tên mập trong ba người như đưa đám.

- Vẫn còn cơ hội! Chân trái con Thuỵ Đầu Lang này bị thương, Mập mạp ngươi phải cố lên một chút nữa, đừng từ bỏ!

Phốc tức, phốc tức!

Đột nhiên có tiếng động kỳ lạ vang lên.

Chỉ thấy ánh sáng bạc loé lên một cái, Thuỵ Đầu Lang đuổi sau lưng đột nhiên bị chặt đứt đầu ngã xuống đất.

- Ah?

- Đám người phàm ngu xuẩn kia, chúc mừng các ngươi đã được A Xuẩn đại nhân vĩ đại [image]cứu giúp.

Một con sứa lóng lánh ánh bạc từ trên trời giáng xuống.

Không đợi bọn hắn gọi “A Xuẩn đại nhân”, con sứa đã nói tiếp:

- Nhưng ta cũng không cứu người không công. Được ta cứu, các ngươi cũng phải trả giá thật lớn.

Tiếng con sứa quanh quẩn trong rừng cây.

Ba người căng thẳng.

Cậu bé đứng giữa nắm chặt nắm đấm, rồi đứng ra:

- Nếu phải đổi lại cái gì, ngươi cứ đòi ta đây!

- Không không không, ta không muốn ngươi.

Ánh bạc loé lên, mập mạp kinh hô một tiếng rồi bịt miệng túi. Không thấy nước trái cây nữa rồi!

- Hừ! Ta đã lấy thù lao rồi, các ngươi đi đi.

A Xuẩn ôm nước trái cây hít hít một hơi, chậc chậc miệng, vẫn là mùi vị quen thuộc ấy. Đột nhiên nhớ tới thứ gì đó thật tuyệt vời, con sứa trôi nổi giữa không trung lâm vào hồi ức tươi đẹp.

Dịch: MBMH Translate